

Siêu Cấp Tiên Y

Contents

Siêu Cấp Tiên Y	14
1. Chính Văn Tự Chương: Sống Lại	14
2. Chương 1: Tai Nạn Xe	15
3. Chương 2: Thi Châm Cứu Người	17
4. Chương 3: Cố Bồn Bồi Nguyên Châm Pháp.	19
5. Chương 4: Quan Khí Bất Pháp Từ Biển Thước	21
6. Chương 5: Anh Cầm Miệng Lại Cho Tôi.	23
7. Chương 6: Chuẩn Bị Phẫu Thuật.	25
8. Chương 7: Y Thuật Có Một Không Hai.	27
9. Chương 8: Thử Lực Cạn Kiệt.	29
10. Chương 9: Mảng Ngắt Viện Trưởng.	31
11. Chương 10: Muốn Khôi Phục Đầu Lưỡi Ủ? Tự Kiểm Điểm Lại Đi!	33
12. Chương 11: Tiểu Giáo Y Không Đơn Giản	35
13. Chương 12: Tẩy Tủy Dịch Kinh Thang	38
14. Chương 13: Y Giám Tâm Kinh	39
15. Chương 14: Phòng Y Tế Trong Đại Học Ung Thành.	42
16. Chương 15: Người Bệnh Rong Huyết	44
17. Chương 16: Anh Đang Làm Cái Gì?	46
18. Chương 17: Giáo Y Mà Cũng Đòi Chữa Bệnh Cho Con Gái Ta?	47
19. Chương 18: Mua Ngọc.	49
20. Chương 19: Trương Văn Trọng Và Trúc Thạch Đồ.	51
21. Chương 20: Món Hàng Ngụy Tạo.	53
22. Chương 21: Trạch Nam Biết Vô Thuật, Lưu Manh Không Đỡ Nổi	54
23. Chương 22: Bàn Chuyện Tiên Nong Sẻ Tổn Thương Tình Cảm, Cô Và Tôi Là Người Hữu Duyên	57
24. Chương 23: Ăn Cơm? Bữa Khác Đi!	58
25. Chương 24: Lại Một “ca” Sinh Ra!	60
26. Chương 25: Cái Gì Gọi Là Miếu Sát, Cái Này Gọi Là Miếu Sát.	62
27. Chương 26: Tần Hán Đường Tống Minh...ngàn Năm Phong Lưu.	64
28. Chương 27: Ngọc Báu Luyện Hộ Thân Phù.	66
29. Chương 28: Anh Làm Bạn Trai Của Tôi Nhé!	68
30. Chương 29: Lời Khó Nói.	70
31. Chương 30: Không Cần Phải Hoảng.	72
32. Chương 31: Lão Ba Của Ta Là Phó Cục Trưởng!	74
33. Chương 32: Lời Mời Của Vương Giai	76
34. Chương 33: Cẩn Thận Ta Kiện Người	78
35. Chương 34: Trần Kiến Trần Ngập Xui Xẻo	80
36. Chương 35: Người Muốn Bao Nhiêu Tiền? Nói Cái Giá Đi!	82
37. Chương 36: Thực Xin Lỗi.	84
38. Chương 37: Đồng Tây Y Kết Hợp.	86
39. Chương 38, 39, 40: Nhu Vân Cứu Ma.	88
40. Chương 41 – 42: Giữa Cha Con Làm Sao Có Thù Cách Đêm?	91
41. Chương 43: Cảm Ơn! Xin Lỗi!	94

42. Chương 44: Được Dục	96
43. Chương 45: Tình Huống Có Biến	98
44. Chương 46: Trúng Độc Rau Hoa Hiên.	100
45. Chương 47: Rửa Ruột Giải Độc.	102
46. Chương 48: Anh Dạy Cho Tôi Đi!	104
47. Chương 49: Ngửi Mùi Biết Nữ Nhân.	106
48. Chương 50: Đến Nhà Lâm Tử Mạn.	108
49. Chương 51: Mục Đích Của Rắn Hồ Mang Ngụy Nhạc	110
50. Chương 52: Còn Giả Vờ, Giả Vờ Gặp Sét Đánh!	112
51. Chương 53: Rượu Thuốc Bảo Vệ Sức Khỏe.	113
52. Chương 54: Honda Và Bmw	115
53. Chương 55: Lại Một Tấm Thẻ Người Tốt	117
54. Chương 56: Đứng Trên Đỉnh Núi Ngắm Cảnh Đêm.	119
55. Chương 57: Tai Nạn Trên Đường Núi.	121
56. Chương 58: Nữ Cảnh Sát Giao Thông Lỗi Lom.	123
57. Chương 59: Cú Ném Siêu Cự Ly.	125
58. Chương 60: Rượu Thuốc Bổ Thận Dưỡng Khí.	127
59. Chương 61: Hương Xa Mỹ Nhân	129
60. Chương 62: Trang Web Trường Đại Học Náo Nhiệt	131
61. Chương 63: Người Nói Vô Tâm, Người Nghe Hữu Ý	133
62. Chương 64: Phượng Cầu Hoàng	135
63. Chương 65: Hoa Quyền Tú Cước Đàm Thanh	137
64. Chương 66: Vô Nghệ Hay Chỉ Là Vô Nghệ?	140
65. Chương 67: Vợ Lão Gia Hai Chân Bị Liệt.	142
66. Chương 68: Vợ Lão Gia Vui Buồn Lẫn Lộn.	144
67. Chương 69: Ấm Tử Sa, Tượng Phật Vàng Cùng Bức Họa.	146
68. Chương 70: Bách Thọ Đồ Và Tâm Tình Của Mọi Người.	148
69. Chương 71: Là Quỷ Thần Hay Là Thiên Tài?	149
70. Chương 72: Đến Tột Cùng Là Ai Chiếm Tiệm Nghi Của Ai?	154
71. Chương 73: Bức Tranh...sống?!	156
72. Chương 74: Chân Hỏa Luyện Đan	159
73. Chương 75: Trong Tiệm Cơm Nhỏ Khởi Phong Ba	162
74. Chương 76: Thịt Dê Và Dưa Hấu.	164
75. Chương 77: Trả Tiền Đi!	167
76. Chương 78: Người Tốt Sẽ Có Hảo Báo	169
77. Chương 79: Tô Hiểu Hồng Thất Khiếu Linh Lung	171
78. Chương 80: Sự Kiện Tại Ký Túc Xá Nữ	173
79. Chương 81: Là Khuyên Bảo Hay Đánh Gục?	175
80. Chương 82: Chúc Do Thuật Thần Bí	178
81. Chương 83: Sinh Tử Một Đường	180
82. Chương 84: Chỉ Dùng Bi Kịch Để Xong Việc?	183
83. Chương 85: Cảm Ơn Anh!	186
84. Chương 86: Lần Thứ Hai Phát Hỏa	188
85. Chương 87: Tụ Linh Đan	190
86. Chương 88: Miêu Nữ Tình Cổ	193
87. Chương 89: Nổi Bần Khoản Trùng Trùng.	195
88. Chương 90: Uông Bá Bị Đánh	197
89. Chương 91: Nhập Cổ Tiệm Cơm	199
90. Chương 92: Anh Không Phải Muốn Giết Người Diệt Khẩu Chứ?	201
91. Chương 93: Sinh Tử Phù	203
92. Chương 94: Tâm Tư Của Đàm Thanh	205
93. Chương 95: Hoa Cỏ Quỷ Thị	207
94. Chương 96: Người Không Muốn Gặp Phải.	209
95. Chương 97: Người Muốn Ra Tiền Giúp Ta? Tốt!	211

96. Chương 98: Địa Cấp Tam Phẩm Linh Dược Tài	214
97. Chương 99: Linh Chỉ Hạc Và Ngưng Khí Đan	216
98. Chương 100: Sự Phiền Nao Nổi Danh	220
99. Chương 101: Eric Tước Sĩ Khiếp Sợ	223
100. Chương 102: Ma Phí Tán Và Liệu Pháp Lấy Máu	226
101. Chương 103: Nguyên Do	229
102. Chương 104: Điện Báo Của Một Người Xa Lạ.	233
103. Chương 105: Rốt Cục Anh Có Phải Là Người Hay Không?	236
104. Chương 106: Có Người Xâm Phạm Tới Cầm Chế	239
105. Chương 107: Vụ Án Giết Người Ly Kỳ Nổi Lên Bốn Phía.	242
106. Chương 108: Gặp Phải Đánh Lén	246
107. Chương 109: Chuẩn Bị Hành Động	249
108. Chương 110: Để Bọn Họ Tới Đây	253
109. Chương 111: Muốn Gặp Ta Bảo Hẩn Tự Mình Tới	256
110. Chương 112: Không Phải Đâu, Ngài Thật Sự Muốn Đi Sao?	259
111. Chương 113: Sự Hiếu Kỳ Và Kinh Ngạc Của Ngô Thủ Chí	262
112. Chương 114: Làm Giảng Sư, Xin Lỗi Ta Không Có Hứng Thú	265
113. Chương 115: Diễn Đàn Internet Trường Học Kêu Loạn	268
114. Chương 116: Lời Nói Dối Thiện Ý Bị Phá Vỡ	272
115. Chương 117: Một Khóa Giảng Đặc Sắc Tuyệt Luân	275
116. Chương 118: Danh Dự Giáo Thụ	278
117. Chương 119: Thân Phận Của Tô Hiểu Hồng	281
118. Chương 120: Quyết Định Của Tôn Ngụy	284
119. Chương 121: Khai Lô Giải Phẫu	287
120. Chương 122: Đoạt Lại Một Mạng Từ Trong Tay Diêm Vương	290
121. Chương 123: Lâm Tử Mạn Đã Xảy Ra Chuyện.	293
122. Chương 124: Si Tình Là Chuyện Nhảm Chán Nhất	296
123. Chương 125: Nụ Hôn Phong Tình	298
124. Chương 126: Thư Sát	302
125. Chương 127: Hoàng Tước Ở Phía Sau	305
126. Chương 128: Cảm Ơn Anh	308
127. Chương 129: Sự E Thẹn Mê Người	311
128. Chương 130: Rắn Hổ Mang Ngụy Nhạc	314
129. Chương 131: Các Người Muốn Chết Sao	316
130. Chương 132: Nhiều Người Lực Lượng Lớn	319
131. Chương 133: Ô Dù	322
132. Chương 134: Tụ Chúng Ấu Đả	325
133. Chương 135: Đến Tột Cùng Hẳn Có Địa Vị Gì?	327
134. Chương 136: Âm Dương Nhị Khí Định	331
135. Chương 137: Được Thiện Và Lễ Vật	335
136. Chương 138: Tiếp Viên Hàng Không Bị Thống Kinh	337
137. Chương 139: Trị Liệu Thống Kinh	340
138. Chương 140: Về Nhà	343
139. Chương 141: Chữa Bệnh Cho Ông Nội	346
140. Chương 142: Người Theo Dõi	349
141. Chương 143: Lê Thị Lâm Và Thanh Xà	351
142. Chương 144: Trừ Tận Gốc Tai Họa Ngầm	355
143. Chương 145: Ngồi Cùng Bàn Với Anh	357
144. Chương 146: Họp Mặt Bạn Học	360
145. Chương 147: Phong Sơn Kinh Biển	367
146. Chương 148: Phong Sơn Du Hồn	370
147. Chương 149: Y Quỷ(thượng)	373
148. Chương 150: Y Quỷ (hạ)	376
149. Chương 151: Em Trai, Em Rất Lợi Hại	379

150. Chương 152:	Ừn Ừn Kéo Đến	382
151. Chương 153:	Thăng Chức Tấn Hàm	385
152. Chương 154:	Bệnh Nhân Kinh Thành	388
153. Chương 155:	Tôn Lão Gia	391
154. Chương 156:	Trở Về Ung Thành	394
155. Chương 157:	Trận Đấu Bóng Rổ Đại Học Trung – Mỹ	397
156. Chương 158:	Tiếng Khán Giả Hoan Hô	399
157. Chương 159:	Không Muốn Chơi Cũng Phải Chơi	402
158. Chương 160:	Pha Úp Rổ Mười Phần Khí Phách	405
159. Chương 161:	Bóng Rổ Chi Thần	408
160. Chương 162:	Sùng Bái Niệm Lực Và Cực Phẩm Dược Thiện	411
161. Chương 163:	Phê Lược Luyện Đan	414
162. Chương 164:	Hai Cô Gái Uể Oải Không Phấn Chấn	417
163. Chương 165:	Đại Hỏa Dưỡng Nhan Đan	420
164. Chương 166:	Sự Kiện Ngộ Độc Đậu Sùng Chiên.*	422
165. Chương 167:	Phó Viện Trưởng Thường Vụ	426
166. Chương 168:	Muốn Đập Tiệm Không Sợ Hối Hận Thì Tới Đi	429
167. Chương 169:	Ba Mươi Triệu	431
168. Chương 170:	Hội Đấu Giá Ngâm.	435
169. Chương 171:	Nghiêm Hàn Hoa Và Điện Thanh Hàn Thạch	438
170. Chương 172:	Tàng Bảo	441
171. Chương 173:	Huyết Độc Và Huyết Chú	444
172. Chương 174:	Thiên Cấp Cao Thủ	447
173. Chương 175:	Pháp Khí Khắc Võ Thuật	450
174. Chương 176:	Vô Âm Tiểu Ni Cô	453
175. Chương 177:	Duyên Tai Nghiệt Tai Kiếp Số Hĩ	456
176. Chương 178:	Đan Dược Mới	459
177. Chương 179:	Thanh Trúc Xà Cổ	461
178. Chương 180:	Cổ Độc Đả Thương Người	465
179. Chương 181:	Một Cuộc Giải Phẫu Thật Quỷ Dị	467
180. Chương 182:	Bị Người Theo Dõi	471
181. Chương 183:	Chân Tướng Chuyện Xưa	474
182. Chương 184:	Trận Chiến Quyết Liệt	476
183. Chương 185:	Mị Độc	479
184. Chương 186:	Thiếu Chút Nữa Bị Đẩy Ngược	482
185. Chương 187:	Đến Tột Cùng Hẳn Có Địa Vị Gì	484
186. Chương 188:	Hóa Giải Mị Độc	487
187. Chương 189:	Đồng Bọn Của Phù Văn Giản	490
188. Chương 190:	Thuật Thôi Miên Quỷ Dị	492
189. Chương 191:	Vĩnh Tuyệt Hậu Hoạn	495
190. Chương 192:	Tâm Tư Của Hai Người Phụ Nữ	497
191. Chương 193:	Trần Nhân Dự Tuyển	500
192. Chương 194:	Mục Đích Của Trần Gia	503
193. Chương 195:	Đăng Thân Hương Trong Cục Cảnh Sát	505
194. Chương 196:	Dụ Địch	508
195. Chương 197:	Tổ Cục Trưởng	510
196. Chương 198:	Bí Mật Của Tổ Tông Hai Nhà	513
197. Chương 199:	Một Cuộc Điện Thoại Diệt Hai Nhà	515
198. Chương 200:	Hai Cuộc Điện Thoại, Hai Sự Kiện	518
199. Chương 201:	Tiểu Nguyệt Nguyệt	520
200. Chương 202:	Trả Tiền Cũng Không Bán	523
201. Chương 203:	Cẩn Thận Võ Chuối	525
202. Chương 204:	Quả Sinh Nhật Có Một Không Hai	528
203. Chương 205:	Đuổi Hắn Ra Ngoài Cho Ta.	531

204. Chương 206:	Chân Huyền Tiên Tử Lạc Phàm Trần	533
205. Chương 207:	Tựa Như Ngân Hà Trụy Nhân Gian	536
206. Chương 208:	Bệnh Trạng Kỳ Quái	539
207. Chương 209:	Bệnh Hấp Huyết Quỷ	541
208. Chương 210:	Bệnh Hẩn Làm Sao Trị	544
209. Chương 211:	Linh Quy Tẩu Khí Châm Pháp	546
210. Chương 212:	Có Chết Cũng Không Làm Hấp Huyết Quỷ	549
211. Chương 213:	Tôi Sẽ Không Buông Tha	552
212. Chương 214:	Ma Pháp Sư Đông Phương Thần Bí	555
213. Chương 215:	Phương Pháp Trị Liệu Lạ Lung	557
214. Chương 216:	Ám Tập	560
215. Chương 217:	Phá Huyết Khí Hải, Thiêu Đoạn Thủ Cước Cân	562
216. Chương 218:	Kim Cương Nộ Mục	565
217. Chương 219:	Đại Khai Sát Giới	568
218. Chương 220:	Phong Thạch Phiền	571
219. Chương 221 :	Diệt Môn	574
220. Chương 222:	Luyện Khí Cảnh	577
221. Chương 223:	Sẽ Diệt Môn	579
222. Chương 224:	Nguyễn Tôn Các Hạ Làm Chủ	583
223. Chương 225:	Nỗi Lo Của Dương Tam Tỷ Và Lâm Tử Mạn	585
224. Chương 226:	Âm Tinh Bị Thái Tấn	588
225. Chương 227:	Người Phương Nào Gây Nên	591
226. Chương 228:	Mỗi	593
227. Chương 229:	Dâm Tăng Hải Hoa	596
228. Chương 230:	Thu Hoạch Sau Khi Giết Định (1)	599
229. Chương 231:	Thu Đồ Đệ	604
230. Chương 232:	Đến Xem Chúng Tôi Luyện Vũ Đạo Đi	609
231. Chương 233:	Nữ Hoàng Sinh Bệnh	611
232. Chương 234:	Làm Người Dự Bị	614
233. Chương 235:	Lão Sư	616
234. Chương 236:	Luyện Chế Pháp Bảo (1)	619
235. Chương 237:	Luyện Chế Pháp Bảo (2)	621
236. Chương 238:	Vương Tử Phóng Hoa	624
237. Chương 239:	Cầm Lại Đồ Của Ta	626
238. Chương 240:	Không Muốn Làm Bại Gia Tử	629
239. Chương 241:	Kêu Hẩn Đợi Thêm Một Lát	631
240. Chương 242:	Thời Khắc Ghi Vào Lịch Sử	633
241. Chương 243:	Tôi Không Phải Người Xăng Bậy	635
242. Chương 244:	Tôi Có Thể Chữa Lành Cho Bà Ấy	638
243. Chương 245:	Nguyên Nhân Cổ Độc Biến Dị	640
244. Chương 246:	Meilin Chi Giới	643
245. Chương 247:	Uy Lực Quá Khủng	645
246. Chương 248:	Dưỡng Khí Cảnh Độ Nhất Tầng	648
247. Chương 249:	Y Thuật Của Richard, Tyson	650
248. Chương 250:	Miệt Phiến Cổ Dị Biến Đáng Sợ	653
249. Chương 251:	Dị Biến	655
250. Chương 252:	Phanh Ngực	657
251. Chương 253:	Tam Túc Ô Sính Uy	660
252. Chương 254:	Bồi Dưỡng Tô Hiểu Hồng	662
253. Chương 255:	Tin Tức Nhà Bảo Tàng Anh	664
254. Chương 256:	Sự Lỡ Bước Giữa Hẩn Và Nàng	667
255. Chương 257:	Vô Duyên	669
256. Chương 258:	Trời Sinh Một Đôi	672
257. Chương 259:	Buổi Tối Yên Tĩnh Trên Sông Thames	674

258. Chương 260: Bước Đầu Hành Động	677
259. Chương 261: Bước Đầu Hành Động (2)	679
260. Chương 262: Tượng Thạch Quỷ Và Rối Đồng	681
261. Chương 263 + 264 : Đệ Nhất Kỵ Sĩ	683
262. Chương 265 + 266: Trọng Kiếm Vô Phong	685
263. Chương 267+ 268: Là Ai Làm?	688
264. Chương 269+ 270: Bác Sĩ Trương Đã Về	690
265. Chương 271+ 272: Sự Lạnh Giá Cuối Thu	693
266. Chương 273+ 274: Tiến Hóa	696
267. Chương 275: Dạy Học Lâm Sàng	699
268. Chương 276+277: Quý Từ Thiện Y Học	701
269. Chương 278+ 279: Tôi Xuất Gặp Mười Lần Anh	704
270. Chương 280+ 281: Em Có Nghe Nói Qua Song Tu Không	707
271. Chương 282+ 283: Một Màn Điên Cuồng	709
272. Chương 284+ 285: Người Hàn Quốc	712
273. Chương 286: Đừng Làm Trở Ngại Chúng Ta Nghe Giảng Bài	714
274. Chương 287: Hàng Thuật Trong Tiệm Cơm	718
275. Chương 288+289: Một Đường Bao Táp	720
276. Chương 290+291: Hàng Thuật Sư A Mông Thái	723
277. Chương 292+293: Đánh Lộn Trong Phòng	725
278. Chương 294+295: Béo Hòa Thượng Bất Khả Thuyết	727
279. Chương 296+ 297: Thất Sát Phệ Hồn Hạp	730
280. Chương 298+ 299: Mua Nhà	732
281. Chương 300: Ngôi Nhà Có Ma	734
282. Chương 301: Tôi Muốn Căn Biệt Thự Đó	737
283. Chương 302: Trĩ Kê Bán Thận Long	740
284. Chương 303: Tam Yêu Thủ Trận	742
285. Chương 304: Thất Đại Trận Pháp	746
286. Chương 305: Đến Nhà Ăn Cơm	748
287. Chương 306: Hỏa Hoạn	750
288. Chương 307: Xông Vào Đám Cháy	753
289. Chương 308: Hảo Hán Tử	755
290. Chương 309: Cám Ơn, Tôi Yêu Anh	758
291. Chương 310: Thượng Cổ Ác Yêu	761
292. Chương 311: Tăng, Đạo, Nữ Học Sinh Và Cô Giáo	763
293. Chương 312: Chiến Cuộc Kỳ Quái	765
294. Chương 313: Tru Sát Cửu Anh	768
295. Chương 314: Kim Đan	771
296. Chương 315: Suyt!	773
297. Chương 316: Đàm Thanh Yêu Kiều Quyến Rũ	776
298. Chương 317 + 318: Luyện Hóa Kim Đan	778
299. Chương 319: Khách Không Mời Mà Đến.	781
300. Chương 320: Đêm Qua Ngủ Có Ngon Không?	784
301. Chương 321: Anh Chọc Tai Họa Rồi	786
302. Chương 322: Dựa Vào Cái Gì Phải Xin Lỗi	789
303. Chương 323: Bảy Phách Thiếu Một Phách	791
304. Chương 324: Mặc Dù Bại Nhưng Không Sao	793
305. Chương 325: Bữa Tối Tại Lâm Gia	796
306. Chương 326: Thân Thích Tham Lợi	798
307. Chương 327: Quái Bệnh	801
308. Chương 328: Tình Huống Còn Nghiêm Trọng Hơn Tưởng Tượng	804
309. Chương 329: Biến Hóa Ngoài Ý Muốn.	806
310. Chương 330: Thời Gian Cấp Bách	809
311. Chương 331: Không Thở Tin Được	811

312. Chương 332:	Tô Hiểu Hồng Tâm Tình Khó Chịu	814
313. Chương 333:	Bộ Bằng Đã Chết	817
314. Chương 334:	Xác Chết Vùng Dậy	820
315. Chương 335:	Tôi Có Biện Pháp Tìm Ra Hấn	822
316. Chương 336:	Xảo Ngộ	825
317. Chương 337:	Pháp Bảo Hộ Mạng Trở Thành Pháp Bảo Đoạt Mạng	827
318. Chương 338:	Bệnh Dịch Hạch	830
319. Chương 339:	Anh Đang Nói Giỡn Sao	832
320. Chương 340:	Một Đêm Bận Rộn Không Ngủ	835
321. Chương 341:	Chúng Ta Phải Lưu Lại	838
322. Chương 342:	Người Bệnh Nhiễm Ôn Dịch	840
323. Chương 343:	Tùy Thời Điều Có Thể Nguy Hiểm Tính Mạng	843
324. Chương 344:	Trương Văn Trọng Làm Loạn	845
325. Chương 345:	Thâu Đêm Hăng Hái Chiến Đấu Ở Tuyến Đầu	847
326. Chương 346:	Đừng Làm Phiền Chúng Ta Thêm	849
327. Chương 347:	Lòng Cảm Kịch Của Ngân Vạn Người	852
328. Chương 348:	Người Vô Vi Mà Có Phúc	854
329. Chương 349:	Đã Khổ Cực	857
330. Chương 350:	Hơn Một Trăm Cuộc Điện Thoại	860
331. Chương 351:	Ôn Dịch Kết Thúc	862
332. Chương 352:	Buổi Đấu Giá Không Tầm Thường	865
333. Chương 353:	Dùng Đan Đổi Vật	867
334. Chương 354:	Đàn Long Căn	870
335. Chương 355:	Mẹ Nó! Ta Không Nghe Làm A!	872
336. Chương 356:	Rốt Cục Là Ai Buôn Bán Lời	875
337. Chương 357:	Lại Thêm Một Viên Nữa	878
338. Chương 358:	Lão Thiên A!	880
339. Chương 359:	Xích Hà Đạo Trưởng, Lòng Nóng Như Lửa Đốt	882
340. Chương 360:	Thắng Lợi Trở Về	884
341. Chương 361:	Kiều Ngạo Lộ Ra	886
342. Chương 362:	Thao Thủy Bí Quyết	889
343. Chương 363:	Thanh Liên	891
344. Chương 364:	Nguyên Anh Thành	894
345. Chương 365:	Thần Châu Rung Động	897
346. Chương 366+ 367:	Hai Bút Giao Dịch	899
347. Chương 368:	Linh Khí Do Tồn	903
348. Chương 369:	Anh Ấy Là Bạn Trai Của Tôi	905
349. Chương 370:	So Sánh Với Hấn	908
350. Chương 371:	Lan Phương Tiên Sinh Thứ Hai	911
351. Chương 372:	Vô Đề	913
352. Chương 373:	Bạch Y Nữ Nhân Thần Bí	916
353. Chương 374:	Tinh Tế Chi Môn	918
354. Chương 375:	Buổi Giảng Công Khai Của Trương Văn Trọng	921
355. Chương 376:	Triệu Nguyên Bản Đã Chết	924
356. Chương 377:	Hung Thủ Là Người	926
357. Chương 378:	Chân Tướng	928
358. Chương 379:	Biến Cố	931
359. Chương 380:	Ngũ Độc Yêu (1)	934
360. Chương 381:	Giơ Tay Lên	939
361. Chương 382:	Còn Giả Vờ	941
362. Chương 383:	Tra Tấn Ngũ Độc	943
363. Chương 384:	Bên Trong Càn Khôn Hồ	946
364. Chương 385:	Ngũ Độc Thần Phục	949
365. Chương 386:	Anh Biết Đỡ Đẻ Không?	951

366. Chương 387:	Ca Khó Sinh	954
367. Chương 388:	Thằng Nhóc Béo Tròn	956
368. Chương 389:	Dẫn Bạn Gái Về Nhà	958
369. Chương 390:	Dê Béo	961
370. Chương 391:	Quay Đầu Lại Là Bờ	963
371. Chương 392:	Huyết Chú Sớm Phát Tác	966
372. Chương 393:	Hóa Giải Huyết Chú	969
373. Chương 394:	Mê Chi Nữ Nhân	971
374. Chương 395:	Vu Pháp Liên Minh	974
375. Chương 396:	Chủ Động Xuất Kích	977
376. Chương 397:	Đêm Penang Tĩnh Lặng	979
377. Chương 398:	Bọ Ngựa Vs Hoàng Tước	981
378. Chương 399:	Bắc Đẩu Địa Sát Trận	984
379. Chương 400:	Toàn Thắng	986
380. Chương 401:	Nê Thạch Lưu(Đất Lở)	989
381. Chương 402:	Liều Minh Cứu Viện	992
382. Chương 403:	Châm Pháp Cấp Cứu	994
383. Chương 404:	Tình Cờ Gặp Phải Thủ Xưa	997
384. Chương 405:	Bắt Quả Tang Chơi Gái	999
385. Chương 406:	Nguy Hại An Toàn Quốc Gia	1001
386. Chương 407:	Bên Trong Bầu Ngực Có Một Khối U	1004
387. Chương 408:	Châm Cứu Liệu Pháp	1006
388. Chương 409:	Đi Hay Không Đi	1009
389. Chương 410:	Lâm Tử Mạn Bị Bệnh	1012
390. Chương 411:	Buổi Tiệc Tối Từ Thiện	1014
391. Chương 412:	Không Ai Tới Sao	1017
392. Chương 413:	Bị Hách Khóc	1019
393. Chương 414:	Chen Chúc Tới	1022
394. Chương 415:	Chuyện Sau Buổi Dạ Tiệc	1024
395. Chương 416:	Các Học Sinh Bị Trúng Tà	1026
396. Chương 417:	Chứng Rối Loạn Tâm Lý Tập Thể	1029
397. Chương 418:	Nguyên Nhân Bệnh Cùng Quần Ắu	1031
398. Chương 419:	Thiên Sắc Tuy Âm	1034
399. Chương 420:	Tai Nạn Thành Linh Xảy Ra	1037
400. Chương 421:	Tuyết Lở Cùng Núi Lở	1039
401. Chương 422:	Triển Khai Hành Động Cứu Viện	1042
402. Chương 423:	Cuối Cùng Cũng Khó Thoát Chết Sao?	1044
403. Chương 424:	Các Vị Đều Là Đại Anh Hùng	1047
404. Chương 425:	Tiên Khí	1050
405. Chương 426:	Ác Đấu Minh Xà	1052
406. Chương 427:	Thu Phục Minh Xà	1055
407. Chương 428:	Phỉ Thúy Chi Hồn	1058
408. Chương 429:	Phan Thị Trưởng Mừng Rõ	1060
409. Chương 430:	Chuẩn Tiên Khí – Bàn Long Ngọc Xích	1063
410. Chương 431:	Quy Củ Là Do Tôi Định	1065
411. Chương 432:	Là Đồ Giả Hay Đồ Cổ	1068
412. Chương 433:	Hai Mươi Vạn Quá Tiện Nghi	1070
413. Chương 434:	Mười Triệu? Người Cho Ta Là Kẻ Ngu Ngốc Sao?	1073
414. Chương 435:	Tiểu Hải Tử Tiểu Tiện Không Thể Khống Chế	1076
415. Chương 436:	Chẩn Nhầm Hay Chỉ Là Kẻ Bịp Bơm	1078
416. Chương 437:	Trời Ạ!	1080
417. Chương 438:	Ánh Mắt Của Trương Văn Trọng Thực Lợi Hại	1083
418. Chương 439:	Châm Cứu Gây Tê	1084
419. Chương 440:	Tình Huống Vô Cùng Nghiêm Trọng	1087

420. Chương 441:	Y Thuật Cao Siêu	1089
421. Chương 442:	Mị Lực Nhân Cách Của Trương Văn Trọng	1091
422. Chương 443:	Bữa Cơm Đơn Giản Lại Phong Phú	1094
423. Chương 444:	Âm Dương Pháp Kính	1096
424. Chương 445:	Nỗi Vui Mừng Của Xích Hà Đạo Trưởng	1099
425. Chương 446:	Hai Dị Năng Giả	1102
426. Chương 447:	Tiểu Tả	1104
427. Chương 448:	Ăn Mày Trong Nhà Ga	1107
428. Chương 449:	Một Màn Ngoài Ý Muốn	1109
429. Chương 450:	Báo Thù	1112
430. Chương 451:	Thực Vật Đại Chiến Người Xấu	1115
431. Chương 452:	Cầu Chú Thu Dưỡng Cháu Đi	1118
432. Chương 453:	Trương Thần Y?	1120
433. Chương 454:	Nhiều Người Mà Đã Nguy Hiểm Sao?	1123
434. Chương 455:	Thúi Lắm	1126
435. Chương 457:	Nói Đan Dược Thì Ta Có	1130
436. Chương 458:	Một Phân Tiền Cũng Không Lưu Cho Bọn Hắn	1132
437. Chương 459:	Bích Không Minh Nguyệt Trận	1134
438. Chương 460:	Quái Bệnh Khó Nói	1137
439. Chương 461:	Triều Cường Thay Nhau Nổi Lên	1140
440. Chương 462:	Lấy Độc Trị Độc	1142
441. Chương 463:	Hắn Không Phải Là Một Tiểu Giáo Y Sao?	1145
442. Chương 464:	Các Người Muốn Trở Thành Người Tu Chân Không?	1148
443. Chương 465+466:	Chấn Động	1151
444. Chương 467:	Khai Tông Lập Phái	1153
445. Chương 468:	Đan Dược, Phù Chú, Pháp Bảo	1156
446. Chương 469:	Tiểu Liên Nam Thông Tuệ	1159
447. Chương 470:	Nhữ Điều Thanh Từ Bình	1162
448. Chương 471:	Khối Đá Nhìn Rất Bình Thường	1164
449. Chương 472:	Dương Chi Bạch Ngọc	1167
450. Chương 473:	Phượng Hoàng Minh Đề	1169
451. Chương 474:	Thiên Cấp Linh Tài Liệu – Phượng Hoàng Huyết Thạch	1171
452. Chương 475:	Quần Ấu? Không Cần!	1174
453. Chương 476:	trận Đấu Điển Hình Kinh Điển Mà Quỷ Dị	1177
454. Chương 477:	Cung Nữ Cổ Quái	1180
455. Chương 478:	Bức Tranh Trải Qua Thiên Kiếp Không Hủy	1182
456. Chương 479:	Khí Linh Giả Tạo	1185
457. Chương 480:	Ngọc Tịnh Cam Lâm	1188
458. Chương 481:	Kiếp Hậu Kim Thân	1191
459. Chương 482:	Sự Quan Tâm Của Đặc Cần Tổ	1194
460. Chương 483:	Vui Mừng Ngoài Ý Muốn	1196
461. Chương 484:	Xử Nữ Mang Thai	1198
462. Chương 485:	Sự Khiếp Sợ Cùng Ngờ Vực Của Mọi Người	1201
463. Chương 486:	Thai Kí Sinh	1204
464. Chương 487:	Nghi Ngờ Trùng Trùng	1206
465. Chương 488:	Mộng Ma	1209
466. Chương 489:	Kiểm Ý Phá Vạn Pháp!	1212
467. Chương 490:	Thế Giới Của Người Ta Làm Chủ!	1214
468. Chương 491:	Bạch Cốt Chân Tinh	1217
469. Chương 492:	Có Dám Tái Chiến Không?	1220
470. Chương 493:	Mạch Khoáng Sản Xuất Linh Tài Liệu	1223
471. Chương 494:	Trương Văn Trọng Có Tu Vi Độ Kiếp Kỳ?	1225
472. Chương 495:	Sáu Chỗ Sai	1228
473. Chương 496:	Thỉnh Trương Văn Trọng Tặng Giá	1230

474. Chương 497:	Đều Nhớ Kỹ Ân Tình Của Trương Văn Trọng	1233
475. Chương 498:	Quái Bệnh Làm Cho Người Ta Thối Rữa Toàn Thân	1235
476. Chương 499:	Điều Trị Khúc Xạ	1238
477. Chương 500:	Phù Bảo Tông, Môn Phái Địa Tự Hào!	1241
478. Chương 501:	Trương Văn Trọng, Bò Tát Sống	1243
479. Chương 502:	Đánh Thành Đầu Heo!	1246
480. Chương 503:	Gạch Đá Bay Ngang, Kêu Rên Thảm Thiệt	1249
481. Chương 504:	Đánh Luôn Tới Cửa	1251
482. Chương 505:	Tuyệt Kỹ Trong Truyền Thuyết: Dùng Mắt Giết Người	1254
483. Chương 506:	Quá Bạo Lực, Thật Không Hải Hòa!	1257
484. Chương 507:	Dám Uy Hiếp Ta? Đi Chết Đi!	1259
485. Chương 508:	Hết Thảy Đều Nằm Trong Dự Tính	1262
486. Chương 509:	Nhất Hô Bách Ứng	1264
487. Chương 510:	Muốn Đo Xem Ai Nhiều Người Hơn Ủ?	1267
488. Chương 511:	Thuần Dương Kiếm Pháp	1269
489. Chương 512:	Tứ Hung Tru Tiên Trận	1271
490. Chương 513:	Trương Văn Trọng Rốt Cục Đang Làm Gì?	1274
491. Chương 514:	Lão Tử Ngũ Thiên Trận	1276
492. Chương 515:	Phù Bảo Tông, Diệt Môn!	1279
493. Chương 516:	Rất Có Thu Hoạch	1282
494. Chương 517:	Thiên Cấp Nhị Phẩm Long Lân Thạch	1284
495. Chương 518:	Đối Đãi Như Trương Văn Trọng	1287
496. Chương 519:	Bí Mật Bên Trong Quặng Mỏ	1290
497. Chương 520:	Long Phượng Họa Không Ngờ Là Sống?	1292
498. Chương 521:	Pháp Bảo Nghịch Thiên	1295
499. Chương 522:	Mỏ Giếng Đã Xảy Ra Chuyện	1298
500. Chương 523:	Ác Thú Tiêu Đồ	1300
501. Chương 524:	Cửu Phẩm Tiên Liên	1302
502. Chương 525:	Toàn Thân Đều Là Bảo Bối	1305
503. Chương 526:	Luyện Chế Thành Công Cửu Phẩm Tam Liên Đan	1308
504. Chương 527:	Thất Phẩm Đan Được?	1310
505. Chương 528:	Hóa Thần Kỳ! Cửu Tiêu Lôi Kiếp	1313
506. Chương 529:	Tu Luyện Trong Kiếp Số, Không Đi Đường Tầm Thường	1315
507. Chương 530:	Cửu Tiêu Lôi Kiếp....ta Hấp!	1318
508. Chương 531:	Kinh Hải Thế Tục	1321
509. Chương 532:	Lôi Châm Hai Tầng Công Hiệu	1323
510. Chương 533:	Tuyệt Mỹ Song Kiều	1325
511. Chương 534:	Tu Chân Đấu Giá Hội	1327
512. Chương 535:	Sự Kinh Ngạc Và Hiếu Kỳ Của Mọi Người	1330
513. Chương 536:	Bán Đấu Giá Bát Phẩm Linh Khí?	1332
514. Chương 537:	Giá Trên Trời Đủ Xếp Thành Núi!	1335
515. Chương 538:	Tình Thế Bất Buộc	1337
516. Chương 539:	Hoa Gian Trà	1340
517. Chương 540:	Hạt Đào Của Dao Trì Bàn Đào	1342
518. Chương 541:	Ai Chiếm Đại Tiệm Nghi?	1345
519. Chương 542:	Sóng Ngâm Bắt Đầu Khởi Động	1347
520. Chương 543:	Muốn Thành Tiên Không?	1350
521. Chương 544:	Ba Kiện Linh Khí	1352
522. Chương 545:	Tu Chân Giới Thịnh Hội	1354
523. Chương 546:	Điên Rồi, Tất Cả Đều Điên Rồi!	1356
524. Chương 547:	Công Địch Của Tu Chân Giới!	1359
525. Chương 548:	Âm Mưu Sau Lưng	1362
526. Chương 549:	Tử Vi Âm Sát Quyền Trục	1364
527. Chương 550:	Hậu Kiếp Chân Tiên	1366

528. Chương 551:	Sợ Ngây Người, Hách Choáng Váng	1368
529. Chương 552:	Đại Thi Ân	1371
530. Chương 553:	Kinh Biền Nổi Bật	1374
531. Chương 554:	Sự Nghi Ngờ Trọng Trọng	1377
532. Chương 555:	Kim Đan Thăng Nguyên Anh	1379
533. Chương 556:	Tu Chân Giới Đệ Nhị Thịnh Hội!	1382
534. Chương 557:	Tốc Độ Tu Luyện Làm Kẻ Khác Trố Mắt	1385
535. Chương 558:	Phàm Là Vật Hồn Xem Trọng, Đều Bán Được Đắt Giá	1387
536. Chương 559:	Người Sợ Nổi Danh Heo Sợ Mập	1390
537. Chương 560:	Chuyên Nghiệp Diệt Môn Hộ, Không Thề Trêu Vào	1392
538. Chương 561:	Hiệu Ứng Oanh Động Do Đan Được Lục Phẩm Dẫn Phát	1394
539. Chương 562:	Giá Trên Trời Thật Điên Cuồng	1397
540. Chương 563:	Tiên Khí?	1399
541. Chương 564:	Thiên Tài Tạo Giả	1402
542. Chương 565:	Người Nguyên Ý Trở Thành Đệ Tử Của Ta Không?	1405
543. Chương 566:	Trời Sụp Xuống Tới, Ta Đỡ Cho Người!	1407
544. Chương 567:	Luyện Thành Đạo Cơ Đan!	1410
545. Chương 568:	Nghịch Thiên Trong Nghịch Thiên	1413
546. Chương 569:	Hỏa Vãn Tinh Kiếp	1415
547. Chương 570:	Độ Kiếp Thành Công	1418
548. Chương 571:	Tám Án Mạng Không Đầu	1421
549. Chương 572:	Tặng Lễ Tới Cửa, Thu Hay Không Thu?	1423
550. Chương 573:	Quà Đáp Lễ Làm Kẻ Khác Khiếp Sợ	1426
551. Chương 574:	Mười Bảy Kiện Thiên Cấp Linh Tài Liệu	1428
552. Chương 575:	Bệnh Ôn Dịch Kiểu Mới Đáng Sợ	1431
553. Chương 576:	Chiến Trường Không Khói Thuốc Súng	1433
554. Chương 577:	Huyền Thuởng Lệnh Giá Trên Trời	1436
555. Chương 578:	Vì Cứu Thương Sinh Linh, Dùng Thân Thử Độc!	1439
556. Chương 579:	Ta Không Vào Địa Ngục, Ai Vào Địa Ngục!	1441
557. Chương 580:	Lại Sáng Tạo Kỳ Tích!	1444
558. Chương 581:	Cửu Tử Nhất Sinh Hay Thập Tử Vô Sinh	1446
559. Chương 582:	Hóa Bình Thường Thành Thần Kỳ!	1449
560. Chương 583:	Nguy Cơ Thiếu Được Liệu	1452
561. Chương 584:	Niệm Lực Cảm Kích	1454
562. Chương 585:	Hóa Thần Hậu Kỳ! Chuẩn Tiên Khí!	1456
563. Chương 586:	Sản Xuất Chuẩn Tiên Khí Số Lượng Lớn?	1459
564. Chương 587:	Khẩn Cấp Về Nhà Cứu Viện	1461
565. Chương 588:	Dùng Cách Của Người Trả Lại Người	1464
566. Chương 589:	Trương Văn Trọng Mạnh Như Thế Nào!	1467
567. Chương 590+ 591:	Triệu Hoán Lôi Kiếp? Quá Nghịch Thiên Rồi.	1469
568. Chương 592:	Mọi Người Đồng Tâm Hiệp Lực.	1472
569. Chương 593:	Đánh Bại Cửu Oán Ác Huyết Kiếp!	1473
570. Chương 594:	Yêu Ma Muốn Trở Về Nhân Gian?	1476
571. Chương 595:	Thần Thức Cường Hãn Phi Nhân Loại	1478
572. Chương 596:	Xem Chuẩn Tiên Khí Là Rau Cải Trắng Sao	1480
573. Chương 597:	Cầm Chế Thần Bí Dưới Nền Đất	1482
574. Chương 598:	Liên Tục Bỏ Trận, Thật Quá Ngưu Bức!	1484
575. Chương 599:	Siêu Đại Hình Pháp Trận Bao Phủ Một Tòa Thành Thị!	1486
576. Chương 600:	Chín Mươi Chín Chuyển Linh Trận? Không Lâm Chứ?	1488
577. Chương 601:	Diệu Dụng Dương Khí	1491
578. Chương 602:	Uy Lực Khiến Kẻ Khác Tuyệt Vọng	1493
579. Chương 603:	Lần Tra Xét Cuối Cùng	1495
580. Chương 604:	Có Người Đánh Chủ Ý Với Linh Cư	1498
581. Chương 605:	Ai Biết Đầu Kìa Điện Thoại Là Người Hay Chim?	1500

582. Chương 606:	Tu Bỏ Pháp Trận, Luyện Chế Tiên Khí	1502
583. Chương 607:	Tiên Khí Lộ Ra	1505
584. Chương 608:	Âm Dương Ngũ Hành Nghi	1507
585. Chương 609:	Hoanh Nghênh Trở Về	1509
586. Chương 610:	Sự Ngạc Nhiên Ngoài Ý Liệu	1512
587. Chương 611+612:	Tiết Mục Dưỡng Sinh	1514
588. Chương 613:	Hàng Đêm Sênh Ca, Cây Cây Không Ngọt	1516
589. Chương 614:	Lẽ Nào Đây Chính Là Linh Cư Trong Truyền Thuyết?	1519
590. Chương 615:	Khách Không Mời Mà Đến	1521
591. Chương 616:	Muốn Phá Trận? Qua Đây Đi!	1523
592. Chương 617:	Tông Phái Thiên Tự Hào Thì Đã Sao?	1526
593. Chương 618:	Cho Sư Phụ Các Người Đến Nhận Lỗi	1528
594. Chương 619:	Theo Trương Văn Trọng, Thật Có Tiền Đồ	1530
595. Chương 620:	Đều Không Phải Một Người Đang Chiến Đấu!	1533
596. Chương 621:	Sự Kiện Cường Sách	1535
597. Chương 622:	Ai Muốn Bắt Trương Văn Trọng?	1538
598. Chương 623:	Cho Chương Môn Các Người Đến	1540
599. Chương 624:	Ngài Có Phải Họ Trương Hay Không?	1543
600. Chương 625:	Hợp Đạo Trung Kỳ Thì Thế Nào?	1545
601. Chương 626:	Tiên Khí Bạch Ngọc Mãnh Hổ Trấn Chỉ(chặn Giấy Mãnh Hổ Ngọc Trắng)	1547
602. Chương 627:	Tiền Mất Tật Mang	1550
603. Chương 628:	Quá Khi Dễ Người	1553
604. Chương 629:	Như Chó Nhà Tang	1555
605. Chương 630:	Gặp Lại Đàm Thanh	1558
606. Chương 631:	Vụ Án Bắt Cóc Đả Thương Người Quỷ Dị	1560
607. Chương 632:	Bốn Người Béo Hòa Thương Trở Về	1563
608. Chương 633:	Thương Thế Trầm Trọng Nguy Hiểm, Sinh Tử Một Đường	1565
609. Chương 634:	Y Thuật, Nghệ Thuật	1568
610. Chương 635:	Khe Hở Không Gian	1570
611. Chương 636:	Tai Họa Ngầm	1573
612. Chương 637:	Tâm Tư Nữ Nhân	1575
613. Chương 638:	Muốn Truy Đuổi Tôi? Đánh Thắng Hắc Rồi Hãy Nói!	1578
614. Chương 639:	Muốn Biến Cường Sao? Muốn Báo Thù?	1580
615. Chương 640:	Nữ Bạo Long Cũng Biết Làm Nũng?	1583
616. Chương 641:	Linh Khí Dị Thường	1585
617. Chương 642:	Chương Giáo Nhất Nguyên Đạo Tông – Từ Pháp Chân Nhân	1588
618. Chương 643:	Dâng Trà Xin Lỗi	1591
619. Chương 644:	Có Hứng Thú Làm Đạo Lữ Của Ta Không?	1593
620. Chương 645:	Theo Chúng Ta Đi Một Chuyến	1595
621. Chương 646:	Đánh Gãy Răng!	1598
622. Chương 647:	Bảo Chứng Sẽ Đưa Anh Một Câu Trả Lời Thuyết Phục	1600
623. Chương 648:	Chọc Nhiều Người Tức Giận.	1603
624. Chương 649:	Quỳ Xuống Xin Lỗi	1605
625. Chương 650:	Có Mờ Ám? Có Gian Tình?	1608
626. Chương 651:	Luyện Nhân Ngũ Thuật	1610
627. Chương 652:	Luyện Được Thân Kim Cương	1613
628. Chương 653:	Luyện Hư Kỳ, Ác Sát Ngũ Kiếp.	1615
629. Chương 654:	Kiểm Khí Phá Độc Huyết, Tụng Kinh Độ Oan Hồn	1618
630. Chương 655:	Đánh Bại Tam Ma Kiếp!	1621
631. Chương 656:	Độ Kiếp Thành Công	1624
632. Chương 657:	Luyện Hư Trung Kỳ	1626
633. Chương 658:	Hắc Là Bạn Trai Của Cậu Ủ?	1629
634. Chương 659:	Quỳ Xuống? Khách Khí Như Vậy?	1631
635. Chương 660:	Vận Khí Mà Thôi?	1634

636. Chương 661:	Huyết Phủ Trục Ứ Thang	1636
637. Chương 662:	Thanh Âm Quỷ Dị	1639
638. Chương 663:	Muốn Nói Câu Yêu Thương	1642
639. Chương 664:	Vụ Án Mất Tích Ly Kỳ	1644
640. Chương 665:	Kéo Tơ Bác Kiển	1647
641. Chương 666:	Biện Tà Phần	1650
642. Chương 667:	Chỉ Yêu Bàn, Loạn Phần Cương	1652
643. Chương 668:	Quỷ Vực Công Hán	1654
644. Chương 669:	Quỷ Hậu? Giết!	1658
645. Chương 670:	Tử Chiến Quỷ Vương Cửu Hậu Không Lùi	1661
646. Chương 671:	Thieu Đốt Thất Khiếu Linh Lung Tâm.	1663
647. Chương 672:	Cửu Phẩm Phật Liên	1666
648. Chương 673:	Nhất Kiếm Sát Quần Ma.	1669
649. Chương 674:	Cửu Ma Nhất Yểm	1672
650. Chương 675:	Trị Thương, Trục Xuất Yêu Linh.	1674
651. Chương 676:	Bắt Hồn Về Tra Khảo	1677
652. Chương 677:	Đánh Cho Mẹ Hồn Cũng Không Nhận Ra	1679
653. Chương 678:	Trương Văn Trọng Là Người Bị Tình Nghi?	1682
654. Chương 679:	Thầy Hôn Em Một Cái, Được Không?	1684
655. Chương 680:	Nụ Hôn Thâm Tình	1687
656. Chương 681:	Mất Thể Diện!	1690
657. Chương 682:	Hạnh Phúc Đến Hôn Mê	1692
658. Chương 683:	Thiên Kim Mãi Cốt, Dưới Trọng Thường Phải Có Dũng Phu	1695
659. Chương 684:	Pháp Bảo Ngụy Tạo Uy Lực Siêu Phàm	1698
660. Chương 685:	Tu Chân Giới Sục Sôi.	1700
661. Chương 686:	Người Chết Vì Tiền	1702
662. Chương 687:	Hồ Dữ Không Ăn Thịt Con	1705
663. Chương 688:	Cửu Âm Địa Mạch	1707
664. Chương 689:	Dự Định Của Lệ Yểm	1709
665. Chương 690:	Trương Văn Trọng Muốn Luyện Bảo Bối Gì?	1712
666. Chương 691:	Tứ Phẩm Tiên Khí ---bát Bộ Thiên Long Tán.	1714
667. Chương 692:	Chúng Nhân Khiếp Sợ Và Tò Mò	1716
668. Chương 693:	Luyện Khí Thất Bại?	1718
669. Chương 694:	Tạc Lô Sao?	1720
670. Chương 695:	Tứ Phẩm Tiên Khí ---thiên Lôi Lệnh	1723
671. Chương 696:	Muốn Pháp Bảo Ứ? Không Thành Vấn Đề	1725
672. Chương 697:	Lâm Tử Mạn Gặp Nạn	1728
673. Chương 698:	Thành Công Ngăn Chặn Cửu Âm Địa Mạch!	1730
674. Chương 699:	Môi, Bẫy Rập	1733
675. Chương 700:	Tu La Điện Âm U Đáng Sợ	1735
676. Chương 701:	Nếu Anh Bị Thương, Tôi Sẽ Rất Lo Lắng	1737
677. Chương 702:	Quỷ Vương Cao Cấp	1740
678. Chương 703:	Già Lâu La Hiện, Diệt Quỷ Vương	1742
679. Chương 704:	Phật Liên Lộ, Cửu Ma Ra	1745
680. Chương 705:	Lệ Yểm Bị Hủy Nhân Tuyển	1747
681. Chương 706:	Trộm Gà Không Được Còn Mất Năm Gạo	1749
682. Chương 707:	Chẩn Đoán Và Trị Bệnh	1752
683. Chương 708:	Âm Dương Long Hồ Châm	1754
684. Chương 709:	Chữa Bệnh Cho Trăm Người Cùng Lúc?	1756
685. Chương 710:	Lệ Yểm Xuất Chiêu, Tánh Mạng Ngụy Cấp	1759
686. Chương 711:	Giao Long Lôi Điện	1761
687. Chương 712:	Hỏa Thụ Ngân Hoa Bất Dạ Thiên	1764
688. Chương 713:	Mê Hoặc Đầu Người, Huyền Hoặc Mẹ Người	1766
689. Chương 714:	Khai Lô Luyện Người	1768

690. Chương 715: Quỷ Thần Kinh Hải	1771
691. Chương 716: Lệ Yểm, Chết!	1773
692. Chương 717: Mị Nương Tái Hiện	1776
693. Chương 718: Động Đất!	1778
694. Chương 719: Đi Đâu? Cứu Người!	1780
695. Chương 720: Giống Như Ngày Tận Thế	1783
696. Chương 721: Đồng Tâm Hiệp Lực	1785
697. Chương 722: Cấp Cứu Ngay Tại Chỗ	1787
698. Chương 723: Điều Còn Sống	1790
699. Chương 724: Bỏ Tắt Sống, Chân Anh Hùng	1792
700. Chương 725: Dư Chấn, Sụp Đổ	1794
701. Chương 726: Vô Đề	1796
702. Chương 727: Thiếu Thuốc Cấp Phát.	1798
703. Chương 728: Vượt Giai Trong Tuyết Tạng Than	1801
704. Chương 729: Thái Thượng Tổ Sư Gia	1803
705. Chương 730: Tiểu Sư Muội	1805
706. Chương 731: Khủng Bố Quỷ Chướng	1808
707. Chương 732: Vạn Lý Sơn Hà Đồ Cùng Thương Hiệt Kiếm Pháp	1811
708. Chương 733: Suyt! Đừng Làm Ổn Những Vị Anh Hùng	1813
709. Chương 734: Tin Tức Hai Người	1815
710. Chương 735: Cứu Chuyển Huyền Âm Cẩm Chế	1817
711. Chương 736: Chưởng Quân Sứ Giả (đại Kết Cục)	1820

Siêu Cấp Tiên Y

Giới thiệu

Nguồn: vip. vandan. vn, 4vn. euThể loại: Đô thị, Tiên hiệpNhóm dịch: Dung NhiChân mang hài th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sieu-cap-tien-y>

1. Chính Văn Tự Chương: Sống Lại

Tiếng sấm vang vọng ù ù tàn sát bờ bãi cả một buổi đêm tĩnh lặng, cuối cùng cho tới gần hừng đông cũng đã dừng lại.

Khi ánh mặt trời đầu tiên của sáng sớm xuyên thấu qua cửa sổ màu lục nhạt, rọi thẳng vào bên trong phòng, Trương Văn Trọng cả đêm vẫn nằm yên không chút động tĩnh ở trên giường, cuối cùng đã mở mắt.

Thế nhưng Trương Văn Trọng hôm nay, đã không còn là Trương Văn Trọng hôm qua.

Những lời này tuy nghe ra có chút nhiều miệng, nhưng sự thực lại đúng là như vậy.

Ngay đêm qua chủ nhân của khối thân thể này, Trương Văn Trọng trước kia vừa tốt nghiệp đại học đi vào xã hội, tìm được một công tác giáo y trong phòng y tế của đại học Ung Thành, nhưng bởi vì tiếng sấm sét kinh hồn long trời lở đất đêm qua, cư nhiên nhồi máu cơ tim mà bị đột tử. Hiện tại chiếm lấy cụ thân thể này, đồng thời tiếp nhận toàn bộ ký ức của khối thân thể kia, là một vị y tiên cũng tên là Trương Văn Trọng bị độ kiếp thất bại.

Mà ở đêm qua, trận mưa bão sấm chớp vang vọng cả đêm, có thể nói là trăm năm hiếm thấy, chính do Trương Văn Trọng vốn đã đạt tới thần tiên đỉnh kỳ, chuẩn bị độ kiếp trở thành thiên tiên nhưng đã thất bại gây ra.

May mắn chính là, dù độ kiếp thất bại, trong nháy mắt thân thể lẫn linh hồn đều bị thiên lôi phá hủy, nguyên thần Trương Văn Trọng quả đoán chọn lựa xuất khiếu, đầu nhập vào khối thân thể vừa mới chết ngay cả nhiệt độ thân thể còn chưa tan mất này, thành công tránh khỏi trận Cửu Cửu Vô Quy Diệt Hồn đại thiên kiếp được xưng lực phá hoại cực mạnh mẽ!

Cả đêm hôm qua, Trương Văn Trọng đều phải kiệt lực khống chế khí tức nguyên thần của chính mình, sợ bị thiên kiếp phát hiện nguyên thần của mình đang trốn trong khối thân thể này. Bởi vậy mãi cho đến hiện giờ, khi tiếng sấm sét ừ ừ đã hoàn toàn biến mất, Cửu Cửu Vô Quy Diệt Hồn đại thiên kiếp cũng đã triệt để biến mất tầm hơi, hẳn mới có thể mở mắt, thở ra một hơi thật dài.

Trương Văn Trọng nghĩ mãi không rõ chính là, vì sao khi mình độ kiếp, phủ xuống lại là Cửu Cửu Vô Quy Diệt Hồn đại thiên kiếp?

Loại thiên kiếp có lực phá hoại cực mạnh nhất tự cổ chí kim, chỉ có khả năng xuất hiện ở trên người những ma đầu giết người vô số, chuyện xấu làm đầy, thế nhưng cả đời Trương Văn Trọng từng trị liệu cho tiên, người, quỷ, yêu vô số đếm không xuể. Hơn nữa đối với những bệnh nhân đều luôn đối xử bình đẳng cũng không hề nặng bên này nhẹ bên kia. Dựa theo lý luận cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp, thì giá trị công đức của hắn hẳn phải rất cao mới đúng. Dù không thể trực tiếp tấn thăng thiên tiên, nhưng cũng tuyệt đối không thể dẫn phát tới loại thiên kiếp cường đại đáng sợ nhất trên đời này!

Như vậy rốt cục ở đâu xảy ra vấn đề?

Trương Văn Trọng nằm trên giường, khổ sở suy nghĩ mãi nguyên nhân vẫn không hề có câu trả lời.

2. Chương 1: Tai Nạn Xe

Nếu trong nhất thời nghĩ không ra, như vậy Trương Văn Trọng cũng không muốn nghĩ nữa. Dù sao hiện tại xem như hắn đang làm lại từ đầu, cũng có đủ thời gian để hắn tìm ra được nguyên nhân trong đó.

Trương Văn Trọng rời giường, sau khi rửa mặt xong xuôi, dứt khoát quyết định đi làm.

Bởi vì với thân phận hiện tại của hắn, đã không còn là vị y tiên cao cao tại thượng, mà là giáo y của phòng y tế trong trường đại học Ung Thành. Chỉ ít trước khi tu vi của hắn có thể ích cốc (nhịn ăn), hắn đều phải kiếm được tiền nuôi sống chính mình. Huống chi chức nghiệp hiện tại của hắn cũng là bác sĩ, tuy rằng chỉ là một giáo y, thế nhưng tốt xấu cũng có thể chữa bệnh, đây cũng là cách tốt để phát thêm thiện duyên. Mà căn cứ kinh nghiệm kiếp trước Trương Văn Trọng có được, thiện duyên càng nhiều, tu vi tiến triển lại càng nhanh.

Ở kiếp trước, toàn bộ thời gian của Trương Văn Trọng đều dùng nghiên cứu y đạo và tu luyện tiên thuật. Đối với sinh hoạt thể tục, hầu như không có kinh lịch gì. Đây cũng là chuyện mà Trương Văn Trọng tiếc nuối nhất khi hắn tu thành tiên. Nhưng hiện tại, nếu ông trời muốn cho hắn thêm một lần cơ hội sống lại, như vậy hắn cũng quyết định thay đổi một cách sống khác, trong lúc tu luyện cũng muốn đi hảo hảo lãnh hội một chút đặc sắc của sinh hoạt thể tục, không thể trải qua cuộc sống buồn tẻ giống như ở kiếp trước nữa.

Mặt khác Trương Văn Trọng còn muốn khi tan sở, từ trong phòng thuốc Đông y của phòng y tế lấy được liệu để điều dưỡng thân thể. Bởi vì cụ thân thể hiện tại của hắn phi thường suy nhược, bằng không cũng không khả năng vì chịu không nổi sấm sét kích thích, đột nhiên nhồi máu cơ tim mà chết đột tử. Trước khi bắt đầu tu luyện lại lần nữa, hắn phải nhờ vào châm cứu và dược vật, loại trừ đi tạp chất trong cơ thể,

cường hóa khí lực của cụ thân thể này. Căn cứ theo sự lý giải của Trương Văn Trọng, thân thể giống như là căn cơ, vô luận tu luyện loại tiên pháp nào, bước đầu tiên phải tăng mạnh khí lực. Một ngày căn cơ bất ổn, tu vi cũng sẽ khó đạt được thành tựu cao thâm.

Sau khi thay quần áo chỉnh tề xong, Trương Văn Trọng tiện tay cầm lấy hộp châm màu bạc bên trong đựng châm thép dài ngắn khác nhau đặt trên bàn làm việc, là do Trương Văn Trọng trước kia từng mua về để rèn đúc thủ pháp châm cứu, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài.

Gian phòng Trương Văn Trọng thuê trọ, nằm trong tòa lầu cư dân kiểu thập niên 80. Trên đường đi xuống lầu, thỉnh thoảng gặp được hàng xóm lầu trên lầu dưới cũng đang vội vàng chạy đi làm, hoặc là đi công viên tập thể dục, ăn sáng, đem lồng chim đi dạo. Trong lúc mỉm cười chào hỏi, cũng không thiếu được chuyện phải cùng bọn họ nghị luận một chút về trận sấm chớp mưa lớn trăm năm hiếm thấy đêm qua.

Rất nhiều người đều đang oán giận, trận mưa bão sấm chớp đêm qua làm hại bọn họ cả đêm không thể chợp mắt. Sáng sớm hôm nay lại phải thức dậy đi làm, ai cũng buồn ngủ, chỉ hi vọng ngàn vạn lần đừng bị thủ trưởng nhìn thấy, tân tân khổ khổ kiếm chút tiền cũng không dễ dàng, nếu như bởi vì chuyện này mà bị khấu trừ tiền lương, thì có lẽ cũng không có cơm ăn nữa...

Khi nghe thấy những lời oán giận này, Trương Văn Trọng thường thường chỉ có thể cười khổ để ứng đối.

Đi xuống lối nhỏ dưới lầu một, Trương Văn Trọng tìm trong một đồng xe đạp, đẩy ra một chiếc xe đạp kiểu cũ ngoại trừ tiếng chuông không vang thì những chỗ khác đều kêu lên ầm ỉ, sau đó cưỡi nó, lách lư chạy ra khỏi tiểu khu, chạy tới phòng y tế trong đại học Ung Thành làm việc.

Trương Văn Trọng nhậm chức tại đại học Ung Thành, là một đại học trọng điểm thuộc cấp quốc gia. Đại học nằm ở vùng ngoại thành phía tây Ung Thành, gần với dân gian phong cảnh tú lệ, cũng giống như vài trường đại học cũng nằm khu phía tây Ung Thành, hợp thành một đại học thành chiếm lĩnh diện tích khoảng ba mươi lăm km vuông.

Từ tiểu khu chỗ ở của Trương Văn Trọng, cưỡi xe đạp đi tới đại học Ung Thành đại khái cần khoảng hai mươi phút. Bởi vì thời gian hiện tại còn sớm, Trương Văn Trọng cũng không vội vã chạy đi, chỉ chậm rì rì cưỡi chiếc xe đạp kiểu cũ, nhàn nhã đánh giá phong cảnh hai bên đường sau cơn mưa.

Bởi vì nơi này nằm ở vùng ngoại thành, thường thường luôn có xe vận tải hạng nặng đi qua, cho nên tình hình giao thông nơi này cực kỳ không tốt. Vốn con đường lát xi măng bằng phẳng, bây giờ tùy ý có thể thấy được những vết nứt nẻ và hăm hố. Có người nói bên bộ môn làm đường dự định đem đường xi măng đổi thành đường nhựa, cũng không biết chừng nào mới thật sự bắt đầu thi công. Con đường hư hỏng như vậy, ở lúc bình thường cũng đã khó đi, sau cơn mưa còn thêm xóc nảy khó đi hơn. Những xe cộ tới lui cùng người đi đường, toàn bộ đều có dáng dấp cần cần thận thận.

Mười phút sau, Trương Văn Trọng đi tới trước một ngã tư đường.

Trước đây, ngã tư đường này tuy rằng người xe sầm uất như nước chảy, nhưng vẫn đi lại thông thuận, rất ít gặp phải tình huống chen chúc kẹt xe. Thế nhưng tình huống hiện tại lại không giống với ngày thường, ngã tư đường lúc này vô cùng chật chội chen chúc, người đi đường và người đi xe nhỏ có thể đi qua, thế nhưng đi xe ô tô chỉ có thể ngừng lại, nếu không phải kiếm đường vòng mà đi qua.

Con đường này là con đường Trương Văn Trọng bắt buộc phải đi qua để đến chỗ làm, cho nên hắn cũng chạy tới gần, hướng ngã tư đường nhìn xung quanh, muốn nhìn xem rốt cục nơi này đang xảy ra chuyện gì.

Chỉ thấy một chiếc xe bus công cộng đang lật nghiêng ngay giữa trung tâm ngã tư đường, bên phải thân xe, bởi vì sự va chạm kịch liệt mà đã vặn vẹo biến hình. Đại bộ phận hành khách đều đã thoát khỏi, thế nhưng vẫn còn một bộ phận hành khách còn bị nhốt bên trong xe bus công cộng, đang đợi cứu viện.

Người gây ra họa, chính là chiếc xe vận tải lớn đang đỗ gần bên, đầu xe đã bị đụng phải hoàn toàn móp méo không còn dáng dấp.

Trên xe vận tải lớn vốn đang chở cát đá, thế nhưng lúc này toàn bộ cát đá đã đổ hết xuống mặt đường, tạo ra một gò cát đá không nhỏ, may mắn chính là cũng không vùi lấp phải người qua đường.

Cảnh sát giao thông từ lúc tai nạn xe cộ vừa phát sinh cũng đã chạy tới hiện trường. Lúc này còn đang giữ gìn trật tự, đồng thời tìm đội viên phòng cháy chữa cháy tới cùng nhau nghĩ cách cứu viện những nạn nhân vẫn còn bị kẹt trong xe bus công cộng.

Thế nhưng tại hiện trường của vụ tai nạn xe cộ, tạm thời chỉ nhìn thấy thân ảnh bận rộn của cảnh sát, chưa thấy được nhân viên y tế chăm sóc cùng đội cứu hộ, nói vậy hẳn là còn chưa kịp chạy tới. Một ít nạn nhân bị thương nhẹ được cứu ra, có người đang ngồi bệt trên mặt đường đầy nước mưa đọng lại, kinh hồn tang đờm thở hổn hển. Mà những nạn nhân bị trọng thương được cứu ra, đang được đặt nằm trên mặt đường khô ráo hơn một chút, đợi nhân viên y tế chạy đến chăm sóc cùng tiến hành cứu chữa. Đồng thời bên cạnh xe bus công cộng, còn có hai người đã bị mảnh vãi che khuất toàn thân, nói vậy hẳn là đã chết ngay tại chỗ.

Vào lúc này bên cạnh Trương Văn Trọng có một thiếu nữ khoảng mười tám mười chín tuổi, dáng dấp thanh xuân, trên người nàng mặc một chiếc áo thun màu vàng trắng, bên dưới mặc chiếc quần bò sooc, đưa cặp đùi đẹp trắng nõn thon dài lộ ra bên ngoài, có vẻ thật thanh xuân tịnh lệ.

Có thể là vì chưa từng gặp qua tai nạn xe cộ thảm liệt như vậy, cho nên sắc mặt thiếu nữ trong lúc này có vẻ thật tái nhợt.

“Đồng học, thỉnh giúp tôi nhìn dùm chiếc xe đạp này.”

Trương Văn Trọng nhảy xuống xe đạp, thuận thế đưa xe nhét vào tay thiếu nữ, sau đó hướng hiện trường tai nạn xe cộ chạy đi.

Thiếu nữ vô ý thức đỡ lấy chiếc xe đạp trong tay Trương Văn Trọng đưa qua, kinh ngạc đến há to miệng, nhìn theo bóng lưng Trương Văn Trọng, lại cúi đầu nhìn chiếc xe đạp mà cho dù ném bên đường phỏng chừng cũng sẽ không có người nào thèm lấy, nửa buổi cũng không hiểu rõ đến tột cùng đang xảy ra chuyện gì.

Trương Văn Trọng vừa đi tới hàng rào cảnh sát, đã bị cảnh sát phụ trách duy trì trật tự ngăn cản xuống tới.

“Tôi là bác sĩ!” Trương Văn Trọng trả lời rất đơn giản, đồng thời vẫn tiếp tục đi tới, không có chút nào muốn dừng lại.

Nghe Trương Văn Trọng tự báo thân phận, cảnh sát cũng không ngăn cản hẳn, thậm chí còn chủ động tránh đường ra cho hắn. Bởi vì lúc này có được một vị bác sĩ ở đây, không chỉ có thể làm người bị thương an tâm, đồng dạng cũng có thể làm cảnh sát an tâm.

Trương Văn Trọng tiến nhập vào hiện trường tai nạn xe cộ, không để ý tới những người bị thương đang gào khóc, bởi vì nếu những người này còn có thể khóc lớn tiếng đến như vậy, không thể nghi ngờ đã nói rõ tình thần trạng huống hiện tại của bọn họ đang tốt đẹp, chí ít không hề bị nguy hiểm đến sinh mạng. Hiện tại Trương Văn Trọng muốn làm, cũng không phải khám và chữa cho những người bị thương nhẹ này, mà là tranh thủ thời gian, cứu trị những người trọng thương đang bị nguy hiểm tính mạng!

3. Chương 2: Thi Châm Cứu Người

Trương Văn Trọng đến gần vừa nhìn, rất nhanh đã đem hiện trường hiểu được rõ ràng.

Ngồi xe bus công cộng tổng cộng là bốn mươi người. Sau khi tai nạn xe cộ phát sinh, hai hành khách ngồi ở vị trí bên phải chết ngay tại chỗ, có hai người không tổn hao gì, trong ba mươi bảy người còn lại, bị thương nhẹ có hai mươi sáu người, có mười một người trọng thương. Trong đó, có hai người thương thế nghiêm trọng nhất, tùy thời đều có nguy hiểm sinh mạng.

Hai người trọng thương bị nguy hiểm sinh mạng, một người hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, thuộc thành phần tri thức, mặc một thân quần áo văn phòng màu đen, một người là một cô bé chừng mười ba mười bốn tuổi mũm mĩm khả ái. Quần áo và túi xách trên người cô bé dính đầy máu tươi và vết bẩn, nhìn qua làm kẻ khác thập phần lo lắng.

Hai người bị trọng thương có nguy hiểm sinh mạng, tự nhiên trở thành mục tiêu cứu chữa của Trương Văn Trọng đầu tiên. Hắn dùng tốc độ nhanh nhất, kiểm tra tình huống trọng thương của hai người.

Cô gái bị trọng thương bị gãy xương nhiều chỗ toàn thân, nhất là đầu và xương cổ của nàng không ngờ đã bị chia lìa. Nhìn đầu của nàng đã nghiêng sang bên, thật giống như tùy lúc sẽ bị rơi xuống khỏi cổ, nhìn thấy khiến người kinh hồn táng đảm. May mắn chính là, động mạch cổ của cô gái cũng không bị thụ thương, bằng không nàng không đợi được Trương Văn Trọng đến thì cũng đã chết.

Tình huống trọng thương của cô gái rất nghiêm trọng, thế nhưng thương thế của cô bé cũng không hề lạc quan. Xương ngực và xương sườn của cô bé bởi vì tai nạn xe cộ sản sinh ra lực va đập cực mạnh mà bị đụng gãy xương ngực và xương sườn, dưới tác dụng của lực va đập, không ngờ đã đâm luôn vào trái tim cô bé! Hiện tại, cô bé đã lâm vào trạng thái thần trí hôn mê, hô hấp cũng từ từ yếu ớt, tùy thời đều có khả năng tử vong! Thế nhưng cha mẹ của cô bé cũng không ở bên cạnh, theo như tình hình, cô bé hẳn là một mình ngồi xe bus công cộng đến trường.

Tình huống trọng thương của hai người cực kỳ trầm trọng nguy hiểm, phải lập tức áp dụng giải phẫu để tiến hành cứu trị. Thế nhưng trên người Trương Văn Trọng vốn không có khí cụ giải phẫu, không thể lập tức tiến hành phẫu thuật. Rơi vào đường cùng, Trương Văn Trọng chỉ có thể tuyển chọn trước tiên dùng phương pháp châm cứu để kích thích tiềm năng của hai người, để bọn họ có thể chống đỡ được đến lúc xe cấp cứu chạy tới đưa bọn họ vào bệnh viện, sau đó chính hắn sẽ tự mình tiến hành phẫu thuật cho bọn họ.

Thời gian cấp bách, không cho phép Trương Văn Trọng tiếp tục chậm trễ, hắn lập tức móc ra hộp châm cứu bên trong túi quần, lấy ra châm thép bên trong.

Đầu tiên Trương Văn Trọng thi châm lên chín huyệt vị Cực Tuyền, Thiếu Hải, Linh Đạo, Thần Môn*...huyệt vị hắn tuyển chọn hầu như đều là huyệt vị của Thủ Thiếu Âm Tâm Kinh và Thủ Quyết Âm Tâm Bao Kinh. Tuy rằng nói về huyệt vị, những nơi này cũng không có chỗ thần kỳ gì, thế nhưng hắn thi thủ pháp dùng châm cũng không phải châm cứu học đơn giản của thời hiện đại, mà là dùng một loại thủ pháp châm cứu phức tạp đặc thù đã thất truyền – Cổ Bồn Bồi Nguyên Châm Pháp!

Tên như ý nghĩa, hiệu quả của Cổ Bồn Bồi Nguyên Châm Pháp, chính là tăng cường khí huyết trong cơ thể người bệnh, để cho bọn họ có được sự kiên trì chống đỡ tật bệnh xuống dưới. Dùng y học hiện đại mà nói, chính là kích phát tiềm năng của cơ thể con người.

Lúc châm chín huyệt vị cho cô bé thật nhanh, Trương Văn Trọng xuống châm là dùng thủ pháp đặc thù của Cổ Bồn Bồi Nguyên Châm để kích thích huyệt vị, rất tốt để kích phát tiềm năng của cô bé. Sau khi xác định dấu hiệu sinh mạng của cô bé đã tạm thời ổn định xuống tới, Trương Văn Trọng vội vàng thi châm cho cô gái bị trọng thương.

Ngay khi Trương Văn Trọng vội vàng thi châm cho cô gái, tiếng xe cứu thương và còi cảnh sát bén nhọn từ xa đến gần.

“Xe cứu thương tới, xe cứu thương tới.”

“Mau tránh ra, cho xe cứu thương đi vào.”

Đoàn người đang vây xem vội vàng tự động nhường ra một con đường, để ba xe cấp cứu có thể thuận lợi tiến vào hiện trường tai nạn giao thông.

Ba xe cấp cứu vừa dừng lại, hơn mười nhân viên y tế nâng cáng cứu thương từ trên xe cấp cứu chạy xuống, bắt đầu cứu giúp người bị thương. Trương Văn Trọng đang thi châm cấp cứu cho cô gái trẻ, tự nhiên cũng lập tức khiến cho bọn họ chú ý.

“Anh là người nào? Anh đang làm gì đối với người bị thương?”

Một bác sĩ trung niên bước đến bên người Trương Văn Trọng, sắc mặt âm trầm, giọng nói bất thiện chất vấn.

Trương Văn Trọng cũng không quay đầu lại, đơn giản nói tóm tắt, giọng nói băng lãnh hồi đáp: “Bác sĩ, cứu người.”

“Đồng ý?” Bác sĩ trung niên lúc này mới thấy Trương Văn Trọng đang châm cứu cho cô gái, trên mặt lập tức toát ra biểu tình chẳng đáng.

Trương Văn Trọng tự nhiên nghe ra trong giọng nói của bác sĩ trung niên này ẩn chứa vẻ chẳng đáng, trong lúc hẩn tạm ngừng thi châm, hẩn quay đầu lại nhìn thoáng qua. Ở trước ngực bác sĩ trung niên kia, có đeo bảng tên của hẩn, mặt trên ngoại trừ dán ảnh của hẩn ra, còn có tên tuổi và chức vụ của hẩn.

Trần Kiến, chủ nhiệm phòng cấp cứu số ba trong bệnh viện Ung Thành.

Trương Văn Trọng hừ lạnh một tiếng, không hề để ý tới Trần Kiến, tiếp tục thi châm cho cô gái bị trọng thương.

Thấy loại thái độ này của Trương Văn Trọng, sắc mặt Trần Kiến lập tức âm trầm xuống tới.

Trần Kiến là nhân vật trứ danh bên trong bệnh viện Ung Thành. Bởi vì bằng cấp của hẩn, ở bên trong bệnh viện cấp ba như bệnh viện Ung Thành cũng có thể bài danh phía trên. Hẩn tốt nghiệp hệ y tại trường đại học Heidelberg ở Đức, còn có được học vị tiến sĩ lâm sàng do trường đại học cấp cho. Là một nhân tài tinh anh du học từ nước ngoài về, Trần Kiến vẫn tin tưởng vững chắc, Tây y mới là y học hữu hiệu chân chính. Về phần Đông y truyền thống ở trong mắt Trần Kiến, bất quá chỉ là một loại vu thuật thời cổ đại mà thôi, căn bản không chút khoa học, cũng chỉ có những kẻ ngu dốt mới chịu đi tin tưởng vào Đông y. Vì thế, Trần Kiến cũng từng nhiều lần viết bài chê bai Đông y trên tạp chí cùng báo chí y học nước ngoài, thậm chí còn từng hiệu triệu đòi phế bỏ Đông y.

Thường ngày Trần Kiến rất chú ý đối với Đông y, lúc này khi hẩn nhìn thấy Trương Văn Trọng đang dùng “vu thuật” mà hẩn chú ý mắt cứu chữa người bị thương, đồng thời thái độ còn cực kỳ “ác liệt”, hẩn lập tức nổi giận, xuất ra uy phong chủ nhiệm, lớn tiếng quát: “Anh nhanh dừng tay cho tôi, đừng ở chỗ này gây trở ngại chúng tôi cứu giúp người bị thương. Nếu như làm lỡ thời cơ điều trị tốt nhất cho người bị thương, anh gánh nổi trách nhiệm hay không?”

“Hiện tại anh mới là kẻ gây trở ngại cho tôi! Đã có tinh lực ở chỗ này lăn qua lăn lại với tôi, không bằng đi xem tình huống của những người bị thương khác! Nhớ kỹ, anh là một bác sĩ, mà không phải là một chính khách, không nên đứng mãi ở chỗ này múa mép khua môi!” Trương Văn Trọng cũng không quay đầu lại, lạnh lùng nói, sau đó tiếp tục thi triển Cổ Bồn Bồi Nguyên Châm Pháp, kích thích tiềm năng của cô gái bị trọng thương.

Từ khi trở thành chủ nhiệm phòng cấp cứu số ba của bệnh viện, cùng vị trí giáo thụ cho y học hệ lâm sàng của đại học Ung Thành, Trần Kiến đã sớm có thói quen sống trong sự khen tặng cùng ngưỡng mộ của người khác. Thế nhưng hiện tại, nhìn thấy tên du y giang hồ không biết đường về trước mắt, không chỉ dám coi thường mệnh lệnh của chính mình, thậm chí còn dám giáo huấn châm chọc mình, trong lòng Trần Kiến đã bị khơi lên lửa giận, lập tức liền thiêu đốt lên hừng hực.

“Lỡ tai anh điếc sao? Tôi bảo anh dừng tay! Lập tức dừng tay! Bằng không tôi gọi cảnh sát bắt anh ngay!”

Đang lúc thịnh nộ Trần Kiến tự mình đưa tay kéo cánh tay đang thi châm cho cô gái bị trọng thương của Trương Văn Trọng, muốn kéo hẩn lùi ra ngoài.

4. Chương 3: Cổ Bồn Bồi Nguyên Châm Pháp.

Thế nhưng ngay lúc này, một thanh âm trầm ồm từ phía sau hẩn truyền tới: “Trần chủ nhiệm, buông hẩn ra!”

Trần Kiến đang trong cơn giận dữ, vốn muốn quay đầu lại quát mắng người dám can đảm ra mệnh lệnh cho mình, thế nhưng khi hẩn quay đầu lại, thấy rõ được gương mặt người ra lệnh, chỉ đành đem lời muốn mắng sắp tuôn ra bên mép nuốt trở vào.

Người đứng phía sau Trần Kiến, là một người hơn sáu mươi tuổi, tóc hoa râm, mang kính đen, rất có khí độ của một học giả. Trên người lão nhân này cũng mặc chiếc áo bác sĩ của bệnh viện Ung Thành, ở trước ngực hẩn cũng có tấm thẻ giới thiệu thân phận, bên trên ghi lại chức vụ và tên tuổi của hẩn: Nhạc Tử Mẫn, thường vụ phó viện trưởng bệnh viện Ung Thành.

Tai nạn xe cộ lần này cực kỳ trọng đại, bệnh viện Ung Thành nhận được điện thoại cấp cứu liền không dám chậm trễ, không chỉ phái ra nhân viên nghiệp vụ nòng cốt của khoa cấp cứu, đồng thời còn phái ra một

thường vụ phó viện trưởng đến áp trận, để mong có thể cứu giúp người bị thương được tốt nhất.

Thấy người nói chuyện là Nhạc Tử Mẫn, Trần Kiến vội vã thu liễm biểu tình bất mãn trên mặt, sau đó buông cánh tay của Trương Văn Trọng, bước nhanh đi tới bên người Nhạc Tử Mẫn, cáo trạng: “Nhạc phó viện trưởng, ông xem, người này một mực ở đây gây trở ngại chúng ta triển khai cấp cứu, tôi kêu hắn đi, hắn còn không nghe, nếu như làm lỡ thời cơ cứu trị người bị thương...”

“Được rồi, câm miệng cho tôi!” Nhạc Tử Mẫn quát lên, từ đầu tới cuối đôi mắt hắn đều đặt trên bàn tay thi châm của Trương Văn Trọng, căn bản không hề liếc mắt nhìn Trần Kiến, trong ánh mắt hắn đang tràn đầy nỗi khiếp sợ.

“Cái...cái gì?” Trần Kiến nghe vậy không khỏi sửng sốt, biểu tình trên mặt biến đổi thập phần xấu xí.

Từ khi Trần Kiến từ Đức trở về quốc nội, đến bệnh viện Ung Thành làm việc cho tới nay, giới cao tầng bệnh viện cho tới bây giờ đều đối với hắn lễ ngộ vô cùng. Mặc dù hắn ở trên tạp chí y học hay báo chí y học phát biểu bài văn chương hiệu triệu đòi hủy bỏ Đông y, làm bệnh viện phải rước lấy rất nhiều phiền phức không đáng có, cao tầng bệnh viện vẫn không trách cứ hắn, dù sao bằng cấp và y thuật của hắn cũng là sự thật, chỉ cần không phạm phải sai lầm trọng đại, cao tầng bệnh viện đều vẫn giữ vẻ mặt ôn hòa đối với hắn.

Thế nhưng Trần Kiến thế nào cũng không có nghĩ đến, Nhạc Tử Mẫn thường ngày luôn có vẻ mặt ôn hòa đối với mình, không ngờ lại vì một tiểu tử mao đầu không biết từ đâu xông ra mà không chút khách khí mệnh lệnh cho hắn câm miệng, trong khoảng thời gian ngắn, Trần Kiến thậm chí hoài nghi chính mình có phải đã nghe lầm rồi hay không.

Về mặt khó có thể tin, Trần Kiến không cam lòng hỏi: “Nhạc phó viện trưởng...ông...ông vừa nói cái gì?”

“Tôi nói anh câm miệng! Câm miệng! Lẽ nào anh không nghe được sao? Hay anh ở nước ngoài thời gian quá lâu, đã không nghe hiểu được tiếng quốc nội nữa?” Nhạc Tử Mẫn luôn luôn đều tao nhã, tâm tình bình thản không chút dao động, bây giờ lại biểu hiện phi thường kích động, hắn nghiêng đầu trừng mắt nhìn Trần Kiến, nói: “Vị tiên sinh này nói không hề sai, anh đang gây trở ngại hắn cứu người bị thương. Có thể anh hãy làm như lời hắn nói, đi xem tình huống của người bị thương chung quanh, mà không phải cứ ở chỗ này gây trở ngại hắn.”

“Cái...cái gì? Tôi gây trở ngại hắn? Nhạc phó viện trưởng, ông có lầm lẫn không? Ông lại còn nói tôi đang gây trở ngại hắn?”

Trần Kiến vừa tức lại vừa vội, thậm chí nói chuyện cũng không thông thuận chút nào. Hắn thực sự rất muốn hỏi Nhạc Tử Mẫn, có phải đã già đến hồ đồ rồi hay không, cho nên mới ở chỗ này nói ra những lời mê sảng? Hắn, Trần Kiến, chính là nhân tài tinh anh tốt nghiệp đại học Heidelberg tại Đức, trong lĩnh vực cấp cứu học ở giới y học tại quốc nội coi như là bác sĩ chủ nhiệm rất có danh khí, là một học giả chuyên gia. Một danh nhân như vậy, không ngờ sẽ bị nói là đang gây trở ngại cho một gã Đông y trẻ tuổi đang dùng “vu thuật” chữa bệnh...

Theo Trần Kiến xem ra, chuyện như vậy quả thực là không thể tin tưởng!

Trần Kiến hận đến nghiến răng nghiến lợi lúc này đã nghĩ muốn phát hỏa, bất quá cuối cùng hắn cũng đem lửa giận miễn cưỡng nuốt xuống bụng. Hắn cứ như vậy im ắng đứng một bên, muốn nhìn xem tên Đông y trẻ tuổi này đến tột cùng diễn ra được vở kịch đáng chê cười nào.

Trần Kiến phần hận không ngớt, thậm chí ở trong lòng thầm nói: “Ta nhưng thật ra cũng muốn nhìn, giang hồ du y này rốt cục làm sao mà cấp cứu! Hừ...Đông y cấp cứu, nói ra thật làm cho người ta buồn cười. Nếu như người bị thương này cuối cùng vì làm lỡ thời cơ cấp cứu tốt nhất mà chết, ta nhất định phải cho tên Đông y lừa gạt, còn có lão phó viện trưởng hồ đồ, gánh chịu toàn bộ trách nhiệm!”

Trần Kiến và Nhạc Tử Mẫn cùng ôm tâm tư khác nhau, đều lẳng lặng đứng bên người Trương Văn Trọng, nhìn hắn thi châm cho cô gái bị trọng thương.

Nhạc Tử Mẫn từ lúc ban đầu nhìn thấy thủ pháp thi châm của Trương Văn Trọng, đôi mắt đã lóe lên ánh sáng làm cho kẻ khác dễ hiểu lầm. Nhạc Tử Mẫn sinh ra trong thế gia y học, đối với thuật châm cứu cũng rất có nghiên cứu. Hắn tự nhiên là nhìn ra môn đạo bên trong đó. Mà Trần Kiến đối với châm cứu lại không hiểu biết nhiều lắm, hắn chỉ đơn thuần muốn nhìn xem Trương Văn Trọng chữa bệnh xảy ra sự cố, cho nên

căn bản không biết thủ pháp châm cứu của Trương Văn Trọng và thủ pháp châm cứu thông thường đến tột cùng có điều gì khác nhau.

Tốc độ Trương Văn Trọng thi châm rất nhanh, khoảng chừng ba phút sau, hắc cũng đã thi châm, đi châm hoàn tất, thu hồi châm thép, đứng dậy từ từ phun ra một hơi nặng nề.

Nhạc Tử Mẫn kiên trì đợi được đến lúc này, mới mở miệng hỏi: “Vị tiên sinh này, vừa rồi anh sử dụng thủ pháp châm cứu, có phải là Cố Bồn Bồi Nguyên Châm Pháp không?” Thanh âm của hắc hơi có chút run, bởi vì hắc thể nào cũng không nghĩ đến, thủ pháp châm cứu thất truyền đã lâu kia, không ngờ hôm nay lại tái hiện ở nhân gian, bởi vậy hiện tại tâm tình của hắc phi thường kích động.

“Không sai.” Trương Văn Trọng không chút nào phủ nhận, nhìn vào mắt Nhạc Tử Mẫn, có chút ngoài ý muốn nói: “Không nghĩ tới ở chỗ này cũng có người nhận ra Cố Bồn Bồi Nguyên Châm Pháp, ông là người của Trần gia, hay người của Nhạc gia?”

Trần gia và Nhạc gia trong miệng Trương Văn Trọng, là ngày xưa khi hắc còn ở trong phạm tục nhân gian làm nghề y thì thu được hai người đệ tử nhập thất trong đông đảo chúng đệ tử. Cố Bồn Bồi Nguyên Châm Pháp, ngày xưa hắc từng truyền thụ cho hai người này. Mà hai người ngày xưa cũng có lời thề son sắt phát thệ với hắc, ngoại trừ con cháu chính thống của gia tộc, tuyệt đối sẽ không đem Cố Bồn Bồi Nguyên Châm Pháp truyền thụ cho ngoại nhân.

Kỳ thực khi Trương Văn Trọng truyền thụ Cố Bồn Bồi Nguyên Châm Pháp cho bọn họ, cũng không hề yêu cầu bọn họ bảo mật, thế nhưng theo hai người kia xem ra, Cố Bồn Bồi Nguyên Châm Pháp là y thuật cực kỳ trân quý, bọn họ tự nhiên phải kỹ càng bảo mật mới xong. Chuyện cùng loại vào thời cổ đại cũng cực kỳ thông thường, thường thường rất nhiều y thuật đều chỉ truyền cho con cháu đệ tử nhà mình, người ngoài cho dù có học mười năm hai mươi năm, cũng chưa chắc có thể học được bản lĩnh thực sự. Cũng bởi vì loại hành vi bảo mật cực đoan này, làm cho rất nhiều y phương, y thuật của Đông y thất truyền, làm kẻ khác không khỏi thở dài.

Trần gia và Nhạc gia học được Cố Bồn Bồi Nguyên Châm cũng là như vậy.

Trải qua năm tháng dài trăm năm, vô luận là Trần gia, hay chính Nhạc gia, nắm giữ Cố Bồn Bồi Nguyên Châm Pháp đều đã thiếu rất nhiều. Hiện tại Nhạc Tử Mẫn chỉ nghe được từ trong miệng của bậc chú bác nói về tên gọi của Cố Bồn Bồi Nguyên Châm và công hiệu thần kỳ của thuật châm cứu này mà thôi. Đùng nói là học được Cố Bồn Bồi Nguyên Châm, dù là nguyện vọng cũng chỉ mơ được nhìn thấy một lần, mãi cho đến hôm nay mới có thể tận mắt nhìn thấy được từ trên người Trương Văn Trọng.

“Tôi là Nhạc gia Nhạc Tử Mẫn, không biết tiên sinh làm sao xưng hô? Chẳng lẽ là đệ tử của Trần gia?” Nhạc Tử Mẫn hướng Trương Văn Trọng chấp tay, thái độ phi thường khách khí, điều này cũng làm cho Trần Kiến đang đứng bên người hắc rất kinh ngạc.

5. Chương 4: Quan Khí Bát Pháp Từ Biển Thước

Trần Kiến tuy rằng khinh thường Đông y, thế nhưng đối với vị danh y tài hoa học quán Trung Quốc và phương Tây này, cũng phi thường bội phục. Dù sao, Nhạc Tử Mẫn có thể đảm nhiệm chức vụ chủ nhiệm trong hội y học Trung Hoa nhiều năm, cũng đủ chứng minh y thuật cùng lực ảnh hưởng của hắc trong giới y học quốc nội lớn đến bao nhiêu. Huống chi, danh tiếng của Nhạc Tử Mẫn không chỉ vang dội trong quốc nội, ở tại nước ngoài cũng rất có danh vọng. Ngày trước khi Trần Kiến còn đang học ở đại học Heidelberg tại Đức, đã từng nhiều lần nghe được trong miệng giáo sư người Đức về tên tuổi của Nhạc Tử Mẫn.

Bình thường Nhạc Tử Mẫn tuy rằng luôn khách khí với mỗi người, thế nhưng ở trong sự khách khí, cũng vẫn chứa một cỗ ngạo khí học giả nhàn nhạt xuất phát từ tận sâu trong nội tâm. Dù là đối mặt Triệu viện trưởng của bệnh viện Ung Thành, hoặc là Tần cục trưởng của cục vệ sinh Ung Thành, thậm chí là những quan lớn cấp tỉnh bộ, thái độ của Nhạc Tử Mẫn vẫn chỉ như vậy. Thế nhưng hiện tại, Nhạc Tử Mẫn lại vô cùng khách khí đối với tên Đông y trẻ tuổi không rõ lai lịch, cũng là sự khách khí chân chính phát ra từ chính nội tâm của hắc.

Hiện tại Trần Kiến đang hoài nghi có phải mình đang nằm mơ hay không, bằng không việc này sao lại có vẻ không đúng như sự thực chút nào.

“Không, tôi không phải là người của Trần gia. Tôi họ Trương, là Trương Văn Trọng. Tôi chỉ là cơ duyên xảo hợp, mới học được Cổ Bản Bồi Nguyên Châm Pháp.” Trương Văn Trọng nói dối, điều này cũng chỉ là hành động bất đắc dĩ, hắn không thể vênh vào hết thẳng vào mặt Nhạc Tử Mẫn: “Ta là tổ sư gia của Nhạc gia các ngươi, ngươi nhanh quỳ xuống cúng bái đi.” Như vậy có thể tưởng tượng, nếu như hắn thực sự nói ra những lời này, tám chín phần mười sẽ bị đưa đến bệnh viện tâm thần.

Trương Văn Trọng dứt lời, chỉ vào cô gái và cô bé bị trọng thương, nói: “Cho người của ông đưa bọn họ lên xe cứu thương, đưa tới bệnh viện của các ông đi. Tôi phải mau chóng tiến hành giải phẫu cho bọn họ. Cô gái này toàn thân bị gãy xương nhiều chỗ, xương sọ và cột sống đã chia lìa, cô bé này, xương ngực và xương sườn vỡ vụn, xương gãy đã đâm vào trong trái tim của cô bé rồi. Người của ông hẳn là biết loại thương tích này hẳn nên làm sao vận chuyển phải không? Ngăn vận lần không nên áp dụng phương pháp vận chuyển lệch lạc, làm cho thương thế của hai người bọn họ trầm trọng thêm.”

Nhạc Tử Mẫn còn chưa nói, Trần Kiến đã giành trước, cười lạnh nói: “Chúng ta dựa vào điều gì tin tưởng lời anh nói? Anh bắt quả chỉ dùng mắt nhìn, dùng tay sờ mà thôi, vừa không có chụp X quang, cũng không có làm CT, càng không có chụp MRI(chụp cộng hưởng từ), thế nào khả năng biết được nhiều tình huống như vậy? Theo tôi thấy, anh rõ ràng là một tên lừa gạt, đang ở chỗ này nói bậy!”

Trương Văn Trọng dùng ánh mắt coi rẻ liếc nhìn Trần Kiến, chẳng đáng cùng hắn nói chuyện, ngược lại nhìn Nhạc Tử Mẫn nói: “Nếu ông đã biết Cổ Bản Bồi Nguyên Châm Pháp, như vậy ông hẳn là từng nghe nói qua về Quan Khí Bát Pháp phải không?”

“Lẽ nào ngay cả Quan Khí Bát Pháp mà anh cũng biết?” Nhạc Tử Mẫn thất thố kinh hô lên.

Nếu như nói, Cổ Bản Bồi Nguyên Châm Pháp làm cho Nhạc Tử Mẫn có thể hiểu được, như vậy Quan Khí Bát Pháp thật sự chỉ tồn tại bên trong sách tạp lục, là tài nghệ truyền kỳ. Nhạc Tử Mẫn thế nào cũng không có nghĩ đến, Quan Khí Bát Pháp trong truyền thuyết, không ngờ thật sự có tồn tại.

“Không sai, tôi biết Quan Khí Bát Pháp.” Trương Văn Trọng gật đầu thừa nhận, trong lúc quét mắt nhìn Nhạc Tử Mẫn, hắn há mồm nói: “Ông có bệnh viêm dạ dày mãn tính héo rút, tuyến tiền liệt cũng dài rộng, tiểu tiện đã bị trường kỳ khó khăn, đầu gối chân trái cách hai lóng tay có bệnh kín, mỗi mùa một mười lăm sẽ phát nhiệt đau đớn, đến nay đã kéo dài hơn ba mươi năm...”

Thấy Trương Văn Trọng đem những mao bệnh trên người mình toàn bộ nói ra, hơn nữa lại không sai chút nào, Nhạc Tử Mẫn kinh ngạc không ngớt, đồng thời đối với việc Trương Văn Trọng nắm giữ Quan Khí Bát Pháp cũng đã tin tưởng triệt để. Hắn lập tức nhìn Trần Kiến phân phó: “Lập tức an bài người, đưa hai người trọng thương lên xe cấp cứu, nhớ kỹ, phải nghiêm ngặt dựa theo lời của vị tiên sinh này nói để đi làm, ngàn vạn lần không được sai lầm.”

“Không phải chứ, Nhạc phó viện trưởng, ông thực sự tin tưởng lời hắn nói?” Trần Kiến kinh ngạc há to miệng.

“Tôi tin tưởng!”

“Vì sao?” Nhạc Tử Mẫn thẳng thắn trả lời làm Trần Kiến kinh ngạc không ngớt.

“Bởi vì hắn nắm giữ Quan Khí Bát Pháp! Cho nên tôi tin tưởng, dù không chụp X quang, không có CT, không có chụp cộng hưởng từ, không có tất cả máy móc phụ trợ chẩn đoán bệnh, hắn vẫn như cũ có thể chẩn đoán chính xác thương thế trong cơ thể người bị trọng thương!” Nhạc Tử Mẫn hồi đáp, trong ánh mắt hắn nhìn về phía Trương Văn Trọng tràn đầy tinh quang.

Đây là ánh mắt khát cầu đối với y thuật!

Quan Khí Bát Pháp trong miệng Nhạc Tử Mẫn, tục truyền là một môn vọng chẩn thuật do thần y Biển Thước thời kỳ Chiến Quốc sáng chế. Đường nhiên, ghi chép này chỉ còn tồn tại bên trong sách tạp lục, các đời lịch đại nghe đồn rất nhiều, thế nhưng cũng không có một người thật sự nắm giữ được vọng chẩn thuật này.

Đông y chú trọng vọng, văn, vân, thiết bốn loại chẩn bệnh, mà vọng chẩn chính là một loại chẩn pháp trong dịch học nan tinh. Trong Biển Thước gặp Thái Hoàn Công, Biển Thước chỉ ở xa xa quan sát Thái Hoàn Công, là có thể biết được tình huống tật bệnh bên trong cơ thể Thái Hoàn Công, do đó biết trước được sự sống chết của Thái Hoàn Công. Loại vọng chẩn thuật thần kỳ này của Biển Thước, chính là Quan Khí Bát Pháp trong miệng Nhạc Tử Mẫn.

Nhạc Tử Mẫn biết được đoạn sự tích này, thế nhưng Trần Kiến vốn chỉ tôn trọng Tây y lại hoàn toàn không biết, hần kinh ngạc nhũu mảy, nói: “Quan Khí Bát Pháp? Nhạc phó viện trưởng, ông nói những lời gì linh tinh rối loạn vậy? Là thần công bên trong võ hiệp tiểu thuyết hay sao? Hay là khí công không thực tế? Ông không phải vì những thứ mờ ảo hư vô này, lại tin tưởng tên Đông y lừa gạt này chứ?”

Về chẳng đáng và hoài nghi trong giọng nói của Trần Kiến, triệt để chọc giận Nhạc Tử Mẫn.

Nhạc Tử Mẫn căm tức nhìn Trần Kiến, dùng giọng nói nghiêm khắc trước nay chưa từng có, quở trách: “Trần chủ nhiệm, nếu như anh không hiểu, có thể câm miệng, thế nhưng mỗi ngàn vạn lần không nên ở chỗ này nói năng bậy bạ! Cổ Bồn Bồi Nguyên Chân Pháp và Quan Khí Bát Pháp, đều là tinh túy thuật trong Đông y học truyền thống, đều là Đông y bí thuật thất truyền đã lâu! Mặc dù nói đó là quốc túy, cũng không quá đáng! Tôi biết, anh là bác sĩ tinh anh du học từ Đức về, vẫn luôn khinh thường Đông y. Thế nhưng tôi phải nói cho anh, Đông y tồn tại sinh sôi nảy nở hơn một ngàn năm, ở tại toàn bộ Á Châu thậm chí toàn bộ thế giới, đều đã ảnh hưởng rất sâu. Đông y bát đại tinh thâm, đều không phải một người chỉ uống mực tây dương, tất cả đều tôn trọng Tây hóa như anh, có khả năng hiểu được!”

Sắc mặt Trần Kiến một trận xanh, một trận trắng, há mồm nói: “Nhạc phó viện trưởng, ông...”

Nhạc Tử Mẫn cũng không cho hần cơ hội để nói, xua tay cắt đứt lời hần, lạnh lùng nói: “Trần chủ nhiệm, tôi bảo anh lập tức an bài người, đưa hai người trọng thương lên xe cấp cứu, lẽ nào anh không có nghe thấy sao? Nếu như bởi vì anh mà làm lỡ thời gian chữa trị cho hai người bị thương, như vậy trách nhiệm anh đảm đương nổi không?”

Trần Kiến muốn phát hỏa, thế nhưng hần cũng biết hiện tại không phải thời gian, bằng không sẽ bị mượn cớ. Hần hít sâu một hơi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi không đảm đương nổi trách nhiệm như vậy, nhưng nếu như hai người bị thương bởi vì tên Đông y này mà làm lỡ thời cơ chữa trị tốt nhất, do đó ra điều gì ngoài ý muốn...”

Nhạc Tử Mẫn cắt đứt lời hần nói: “Như vậy sẽ do tôi gánh chịu toàn bộ trách nhiệm!”

“Tốt, tốt, chỉ cần có những lời này của Nhạc phó viện trưởng là tốt rồi.” Trần Kiến cười lạnh hồi đáp, đồng thời trong lòng hần thầm nghĩ: “Hai người các ngươi đã muốn chết, vậy các ngươi cứ đi chết đi, ta tuyệt đối sẽ không chết cùng các ngươi, hừ...”

6. Chương 5: Anh Câm Miệng Lại Cho Tôi.

Tuy rằng trong lòng phi thường bất mãn đối với Nhạc Tử Mẫn cùng Trương Văn Trọng. Nhưng Trần Kiến cũng không dám thờ ơ với chuyện tình cấp cứu bệnh nhân, hần khẩn trương gọi nhân viên chạy tới, cẩn thận chuyển hai người gặp tai nạn nghiêm trọng này lên cáng xe cứu thương.

Chờ sau khi nhân viên cứu hộ đưa nạn nhân lên cáng xe cứu thương xong, thì Trương Văn Trọng cùng Nhạc Tử Mẫn cũng leo lên xe. Trần Kiến suy nghĩ một chút, rốt cuộc quyết định không ngồi chung xe với bọn hần, mà chạy sang chiếc xe cứu thương còn lại.

Lúc này có rất nhiều người bị thương tại hiện trường, ba chiếc xe cứu thương vẫn không đủ chở hết mọi người đi. Chỉ ưu tiên cho những người nào dính thương nặng, may mắn vẫn còn xe cứu thương đang trên đường chạy tới. Đồng thời cảnh sát cũng phụ trách vận chuyển người bệnh ra khỏi hiện trường tại nạn, tranh thủ sơ cứu bệnh nhân trước.

Trương Văn Trọng cùng Nhạc Tử Mẫn ngồi trên xe cứu thương, dưới tiếng còi hú gào thét inh ỏi mà đi. Trần Kiến ngồi tại phía sau, sắc mặt âm trầm phá lệ.

Trần Kiến thầm nghĩ ở trong lòng: “Nhạc phó viện trưởng dẫn theo tên Trung y lưu manh kia, ta cũng không thể ngồi xem mặc kệ. Bởi vì không chỉ phá hủy đi thanh danh một đời của hắn, mà còn phá hủy uy tín của bệnh viện chúng ta....Không được, ta phải đem chuyện này báo cáo lên cho Triệu viện trưởng!”

Trần Kiến lập tức móc di động ra, bấm số điện thoại của viện trưởng bệnh viện Ung Thành, đem chuyện tình vừa xảy ra, thêm mắm thêm muối hồi báo một phen.

Ba cỗ xe cứu thương rú còi inh ỏi, phóng như bay ở trên đường quốc lộ.

Lúc này cũng đang là giờ cao điểm, trên đường tuy nhiều xe cộ đi lại, nhưng may mắn cũng không có xuất hiện tình trạng ùn tắc giao thông. Rốt cuộc, chỉ mười lăm phút sau, ba chiếc xe cứu thương đã chạy tới bệnh viện Ung Thành.

Xe cứu thương vừa dừng lại, Trương Văn Trọng liền nhanh chân bước xuống, quay đầu nhìn Nhạc Tử Mẫn phân phó nói: “Nhạc lão, ông kêu người chuẩn bị phòng mổ, để tôi trực tiếp làm phẫu thuật cho hai vị bệnh nhân này.”

“Một mình người sẽ làm phẫu thuật cho hai bệnh nhân luôn ư? Một tên Trung y mà cũng đòi cầm dao mổ!” Trần Kiến từ phía trên chiếc xe khác bước xuống, ngẫu nhiên nghe được lời nói của Trương Văn Trọng, lập tức cười lạnh đi tới, ở trong lòng thầm khinh bỉ.

Trần Kiến cũng không thèm quan tâm đến Trương Văn Trọng, nhanh chân bước tới bên người Nhạc Tử Mẫn, nói: “Nhạc phó viện trưởng, trên đường chạy về bệnh viện, tôi đã gọi điện báo cáo việc này cho Triệu viện trưởng. Bây giờ Triệu viện trưởng còn đang tham dự một cuộc họp trong thành phố, bắt quá rất nhanh ông ta sẽ quay về. Theo tôi nghĩ, trước tiên chúng ta hãy áp dụng biện pháp sơ cứu thông thường, đợi Triệu viện trưởng quay về rồi mới an bài chuyện này đi.”

Nhạc Tử Mẫn cự tuyệt lời đề nghị của Trần Kiến, hắn nói: “Gặp người bị thương nặng, tất nhiên phải xử lý ngay tức thì. Nhất là hai người gặp tai nạn vừa rồi, tùy thời sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Vậy nên chúng ta phải nhanh chóng tiến hành phẫu thuật cho bọn họ, nếu đợi Triệu viện trưởng quay lại chủ trì việc này, sợ rằng sẽ chậm trễ thời gian mất.”

Vốn Trần Kiến đang định nói thêm cái gì đó, nhưng Trương Văn Trọng ở phía sau chen miệng vào: “Hai người bệnh kia hiện giờ cũng chỉ như đèn dầu sắp cạn. Tuy rằng tôi thi triển Cổ Bồn Bội Nguyên Châm Pháp giữ vững nguyên khí cho bọn họ, nhưng chỉ duy trì được một tiếng đồng hồ mà thôi. Thế nhưng trên đường chạy tới bệnh viện đã lãng phí mười lăm phút rồi, hiện tại chúng ta chỉ còn lại bốn mươi lăm phút. Nếu trong khoảng thời gian này không phẫu thuật xong cho hai người bọn họ, như vậy bọn họ tất sẽ phải chết không hề nghi ngờ. Lúc này từng giây từng phút đối với sinh mạng các nàng đều là cực kì quý giá!”

Trần Kiến dùng ánh mắt khinh thường liếc nhìn Trương Văn Trọng một cái, cũng không muốn tiếp tục để ý tới hắn, mà nhìn sang Nhạc Tử Mẫn nói: “Nhạc phó viện trưởng, ông sẽ không tin tưởng vào một gã Trung y giang hồ này chứ? Đây chính là hai cái mạng người ah! Nếu chữa bệnh xảy ra sự cố, hắn có thể vỗ mông chạy trốn, nhưng chúng ta ở lại thì phải làm sao bây giờ? Bệnh viện Ung Thành sẽ gặp bao nhiêu đả kích? Nhạc phó viện trưởng, mong ông suy nghĩ cẩn thận lại đi!”

Trương Văn Trọng nhú mày, nếu để mặc cho Trần Kiến dây dưa thêm nữa, ai biết hắn sẽ làm chậm trễ bao nhiêu thời gian?

“Tốt nhất anh nên ngậm miệng lại cho tôi.” Trương Văn Trọng lạnh lùng quát lớn một tiếng, giơ tay phải lên điểm vào sau gáy của Trần Kiến.

Trần Kiến như thế nào cũng thật không ngờ, tên lang băm giang hồ này cư nhiên lại dám động thủ đánh mình. Hắn há miệng định gọi bảo an tới chế phục Trương Văn Trọng. Nhưng ngay khi há miệng ra, muốn gào to lên, thì mới cảm thấy thập phần hoảng sợ. Bỗng nhiên đầu lưỡi của hắn trở nên cứng rắn, không thể hoạt động theo cách bình thường được, chỉ có thể phát ra thanh âm “ú ớ” ở trong vòm họng.

“Anh làm gì hắn ta thế?” Nhạc Tử Mẫn nhìn Trần Kiến, rồi lại nhìn Trương Văn Trọng, kinh ngạc há hốc miệng.

Trương Văn Trọng giơ tay phải lên, lộ ra một mũi kim châm sắc bén, lãnh đạm nói: “Không có gì, bắt quá chỉ là dùng chút thủ đoạn nhỏ, làm cho cái thứ ngu ngốc này im lặng trong chốc lát mà thôi.”

Nguyên lai vừa rồi Trương Văn Trọng dùng mũi kim, mượn thủ pháp đặc thù chích vào huyết ách môn của Trần Kiến, để cho hắn biến thành người câm tạm thời.

Ách môn huyết nằm ở mép tóc phía sau gáy, nó chủ yếu dùng để trị liệu chứng bệnh tê cứng cổ. Nhưng sau khi dùng thủ pháp đặc biệt kích thích, tựu sẽ làm người cho người ta tê cứng đầu lưỡi, khó có thể không chế trở lại bình thường.

Sau khi hỏi rõ thủ pháp Trương Văn Trọng khiến cho Trần Kiến ngậm miệng, Nhạc Tử Mẫn cũng cảm khái nói: “Thực không ngờ, ách môn huyết cư nhiên còn có tác dụng như vậy. Trương tiên sinh, có thể dạy lại thủ pháp này cho tôi không?”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Nếu sau này có cơ hội, tôi sẽ nói cho ông biết cũng không muộn. Nhưng hiện tại, chúng ta phải nắm chắc thời gian, khẩn cấp tiến hành phẫu thuật cho hai bệnh nhân kia. Nhạc lão, phiền ông mau chóng an bài nhân thủ, chuẩn bị một phòng giải phẫu đi.”

Tuy rằng được kiến thức qua năng lực Trung y siêu phàm của Trương Văn Trọng, nhưng bởi vì hai người bệnh kia thương thế quá mức nghiêm trọng, thập phần khó xử lý, cho nên Nhạc Tử Mẫn cũng vẫn còn chần chừ.

7. Chương 6: Chuẩn Bị Phẫu Thuật.

”Bệnh viện chúng tôi ở ngoại khoa não bộ, khoa giải phẫu thần kinh đều có rất nhiều chuyên gia. Nếu không, hay là kêu bọn họ tới hội chuẩn trước rồi cùng nhau thương thảo một kế hoạch phẫu thuật đi?”

Đề nghị này của Nhạc Tử Mẫn không có gì đáng trách nhưng Trương Văn Trọng vẫn lắc đầu cự tuyệt, hắn nói: “Không có thời gian để hội chuẩn đâu. Tôi vừa nói qua rồi cơ mà, hai bệnh nhân kia phải được giải phẫu nhanh chóng ở trong vòng bốn mươi lăm phút thời gian! Nếu như vượt quá thời gian mà chưa làm xong, dầu hết đèn tắt các nàng cũng chỉ còn một con đường chết.”

Nhạc Tử Mẫn vẫn còn hơi lưỡng lự, dù sao chuyện này không phải việc nhỏ, mà quan hệ đến hai cái mạng người. Vạn nhất mình chọn lựa sai lầm sẽ làm cho hai bệnh nhân kia bị thiệt mạng, cho nên giờ phút này hắn phải chịu áp lực trầm trọng, người bình thường khó có thể tưởng tượng được.

Ước chừng khoảng mười giây đồng hồ sau, Nhạc Tử Mẫn đã làm ra quyết định, kiên quyết nói: “Tôi sẽ kêu người đi chuẩn bị phòng giải phẫu, anh có còn yêu cầu gì nữa hay không?”

Chứng kiến Nhạc Tử Mẫn chọn lựa chính xác, Trương Văn Trọng khẽ mỉm cười: “Một bộ dụng cụ phẫu thuật, ngoại trừ nó ra, tôi không cần thêm gì cả.”

”Chuyện này không thành vấn đề, chúng tôi sẽ chuẩn bị đầy đủ dụng cụ.” Nhạc Tử Mẫn gật đầu, nhanh chóng móc điện thoại ra bấm một cái dây số, phân phó vài câu liền cúp máy. Sau đó ông ta lại bắt tay vào chỉ huy các bác sĩ và nữ y tá, đem hai bệnh nhân thương thế nghiêm trọng này đến phòng phẫu thuật được chỉ định.

Trần Kiến ở phía sau căn bản không dám đi theo Trương Văn Trọng, ở trong mắt hắn Trương Văn Trọng nghiêm nhiên đã trở thành ma quỷ đội lốt người, hắn trốn tránh còn không kịp, như thế nào lại muốn xuất hiện ở trước mặt Trương Văn Trọng đây? Nào ai biết người này còn cái loại vu thuật cổ quái gì?

Trên đường đến phòng giải phẫu, Nhạc Tử Mẫn tâm tư bất an nhân cơ hội hỏi chuyện: “Trương tiên sinh, anh đối với ca phẫu thuật này nắm chắc được bao nhiêu phần? Thật sự chỉ trong vòng bốn mươi lăm phút đồng hồ, anh có khả năng hoàn thành được ca phẫu thuật với hai bàn mổ sao? Dưới tình huống này, cho dù là chủ nhiệm y sĩ đích thân chạy đến cầm dao mổ, muốn hoàn thành một bàn chỉ sợ cũng phải mất vài tiếng đồng hồ mới xong, nhưng lại không dám nắm chắc rằng ca phẫu thuật sẽ thành công mỹ mãn.”

“Tôi tưởng rằng, Nhạc lão ông đã hỏi tôi vấn đề này rồi cơ mà.” Nghe Nhạc Tử Mẫn nói như vậy, Trương Văn Trọng không khỏi nở nụ cười, tin tưởng mười phần hồi đáp: “Yên tâm đi, tôi nắm chắc tay nghề của mình! Ah đúng rồi, đột nhiên tôi nhớ tới, còn một yêu cầu nữa mà lại quên không nói.”

Nghe Trương Văn Trọng khẳng định, nhiều ít Nhạc Tử Mẫn cũng an tâm hơn, hần lập tức bày tỏ thái độ nói: “Còn yêu cầu gì, anh cứ việc nói thẳng ra đi. Nếu như có thể cứu sống được hai bệnh nhân kia, vô luận anh đưa ra yêu cầu như thế nào, bệnh viện chúng tôi đều sẽ cố gắng thỏa mãn cho anh.”

“Đừng khoa trương như vậy chứ.” Trương Văn Trọng mỉm cười, dựng một ngón trỏ lên nói: “Thời gian tiến hành phẫu thuật, tôi cần một người trợ thủ. Coi như hần không có bản lĩnh cũng chẳng sao cả, chỉ cần hần nghe theo mệnh lệnh của tôi, không gây thêm phiền toái ảnh hưởng đến tôi là được.”

Nhạc Tử Mẫn trầm ngâm, trong đầu lướt qua danh sách y sĩ của bệnh viện một lần, thế nhưng tựa hồ hần cảm thấy có chút không ổn, nào ai nguyện ý đi làm trợ thủ cho một thanh niên xa lạ không có danh tiếng gì, còn cam đoan phải nghe theo mệnh lệnh nữa. Kết quả như vậy làm cho Nhạc Tử Mẫn hơi phân vân, cuối cùng hần rành mạch tiến cử: “Hay để tôi phụ giúp đi, tôi cam kết sẽ nghe theo mệnh lệnh của anh, không gây thêm phiền toái gì đâu.”

Trương Văn Trọng quay đầu lại nhìn Nhạc Tử Mẫn, kinh ngạc nói: “Nhạc lão, không phải ông đang nói giỡn đấy chứ? Ông là một nhân vật uy quyền ở trong ngành y học quốc nội, tựa ngay cả cộng đồng nhỏ như tôi đều đã từng nghe qua thanh danh của ông. Chẳng lẽ ông nguyện ý tự hạ thấp thân phận của mình, đi làm trợ thủ cho tôi hay sao?”

“Đừng nhắc đến thân phận hay không thân phận ở đây, đó chỉ là hư danh. Bản chất của tôi là một bác sĩ, mặc kệ danh tiếng lớn đến đâu, thì cũng vẫn là một bác sĩ mà thôi.” Khi Nhạc Tử Mẫn nói ra những lời này, biểu tình của hần phi thường nghiêm túc, hần nhìn thẳng vào trong mắt Trương Văn Trọng: “Hiện tại, chuyện tối quan trọng nhất chính là cứu người, chỉ cần anh có đủ năng lực cứu sống hai bệnh nhân kia, dù anh muốn tôi chuyển thiết bị, lau mồ hôi, tôi cũng sẽ không bao giờ cự tuyệt.”

Nhạc Tử Mẫn trả lời có chút nằm ngoài dự liệu của Trương Văn Trọng, nhưng lại làm cho hần phi thường hài lòng. Thông qua nhân tình của Nhạc Tử Mẫn, Trương Văn Trọng biết ông ta nói đều là sự thật, cũng không phải biện bạch.

“Nhạc lão, ông cùng đám bác sĩ ngoài kia bất đồng, ông là một bác sĩ chân chính, mà không phải cái loại buôn bán danh lợi.” Trương Văn Trọng nhìn Nhạc Tử Mẫn thành khẩn nói.

“Cám ơn, tôi nghĩ cả đời tôi, đây là câu khen ngợi mà tôi thích nhất.” Nhạc Tử Mẫn khẽ cười đáp.

Sau khi trải qua quá trình khử trùng ở phòng tiêu độc, cũng mặc lên người bộ Blue trắng. Trương Văn Trọng cùng Nhạc Tử Mẫn mới tiến nhập phòng giải phẫu, hai bệnh nhân sớm đã được chuyển tới nơi này, ngoại trừ đó ra, bên trong còn có tám y tá mặc trang phục màu xanh nhạt, đang bận rộn chuẩn bị công tác ở trong phòng.

Ngay khi tiến nhập phòng giải phẫu, Nhạc Tử Mẫn liền hỏi: “Mọi người vất vả rồi, đã chuẩn bị xong hết chưa?”

“Đã chuẩn bị xong rồi, tùy thời đều có thể tiến hành phẫu thuật.” Y tá trưởng khoảng bốn mươi tuổi, Lâm Mẫn ngẩng đầu lên hồi đáp.

“Tốt lắm.” Nhạc Tử Mẫn thỏa mãn gật đầu.

Lâm Mẫn có chút tò mò hỏi: “Nhạc phó viện trưởng, ngài dự tính đích thân cầm dao mổ cho hai bệnh nhân này hay sao? Vừa rồi tôi mới kiểm tra xong, hai người này thương thế phi thường nghiêm trọng, có cần phải điều thêm mấy bác sĩ mổ chính tới đây nữa không?”

“Không cần đâu, càng nhiều người lại càng gia tăng thêm phiền toái.” Trương Văn Trọng hồ hững nói chen ngang, hần cũng không nhìn vị y tá kia, mà nhanh chân bước tới bàn mổ, kiểm tra thương thế hiện tại của hai bệnh nhân.

Loại thái độ cùng hành động này của Trương Văn Trọng, làm cho Lâm Mẫn hơi nhú mào, nàng đảm nhiệm chức vị y tá trưởng ở bệnh viện Ung Thành cũng đã có thâm niên, coi như vừa đủ kinh nghiệm và năng lực, bằng không cũng sẽ không được điều tới trợ mổ cho Nhạc Tử Mẫn. Bình thường, bác sĩ chủ nhiệm các phòng đều thực khách khí với nàng, cho nên cái loại thái độ lạnh lùng của Trương Văn Trọng, nếu nói nàng không tức giận thì tuyệt đối chính là giả.

Nhưng Lâm Mẫn quả thật biết cách che giấu tâm tình của mình, nàng chứng kiến Nhạc Tử Mẫn đều không lên tiếng răn dạy và quở trách người thanh niên này, nên cũng khó mở miệng. Rất nhanh, nàng buông lỏng chân mày, nói một câu mang nhiều hàm xúc: “Nhạc phó viện trưởng, cậu thanh niên này chính là học sinh mới của ngài sao? Thật sự đúng là tuổi trẻ khí thịnh nha!”

Nhạc Tử Mẫn vội vàng lắc đầu nói: “Tôi còn chưa đủ tư cách làm thầy của Trương tiên sinh đâu. Hôm nay tôi chỉ là trợ mổ cho Trương tiên sinh thôi, chính anh ta mới là bác sĩ phụ trách hai bàn mổ này.”

“Cái gì?”

Không chỉ riêng Lâm Mẫn chấn động, mà toàn bộ y tá ở trong phòng giải phẫu đều kinh ngạc nhìn về phía Trương Văn Trọng. Các nàng đang hoài nghi có phải lỗi tai mình nghe lầm hay không, Nhạc Tử Mẫn tiếng tăm lẫy lừng tại ngành y học quốc nội, cư nhiên cam chịu làm trợ mổ cho người thanh niên này, chuyện tình như vậy thật thái quá? Không phải nằm mơ đấy chứ?

“Thời gian của chúng ta có hạn, mỗi một giây phút đều phải tận dụng triệt để, nếu ai lãng phí thời gian thì hãy tự động bước ra khỏi phòng mổ luôn đi.” Trương Văn Trọng nói xong, đi tới trước bàn cô bé.

8. Chương 7: Y Thuật Có Một Không Hai.

Hai người bị trọng thương ở đây, thể chất của cô bé kém cõi hơn, tùy thời đều có thể nguy hiểm đến tính mạng, vậy nên hẳn phải tiến hành phẫu thuật cho cô bé này trước.

Câu nói của Trương Văn Trọng không hề khách khí, khiến cho tất cả y tá đều nhú mày, chẳng qua hiện giờ Nhạc Tử Mẫn còn ở đây, đám nữ y tá ở trong phòng giải phẫu cũng không dám lên tiếng phản kích. Mặc dù bọn họ tức giận, nhưng cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Lâm Mẫn cũng không ưa thái độ của Trương Văn Trọng, nhưng nàng xuất phát từ chức nghiệp đạo đức, nên vẫn hảo tâm nhắc nhở nói: “Bác sĩ, còn chưa tiến hành gây mê cho bệnh nhân đâu...”

“Không còn thời gian chờ bác sĩ gây mê đến, chúng ta phải tiến hành phẫu thuật ngay lập tức. Tôi sẽ áp dụng một loại phương pháp khác, để gây mê cho bệnh nhân.” Trương Văn Trọng bình tĩnh nói, hẳn giờ tay phải lên, nhất thời hộp châm đã qua khứ trùng liền xuất hiện ở trong tay hắn.

Trương Văn Trọng nhanh tay mở hộp châm, lấy vài cây kim sáng bóng ra, đâm xuống dưới mấy huyệt vị ở trên ngực cô bé.

Nhạc Tử Mẫn thủy chung vẫn chỉ đứng quan sát ở bên cạnh, đại khí cũng không dám thở mạnh ra một tiếng, đợi sau khi Trương Văn Trọng châm cứu xong, hắn mới cẩn thận thăm hỏi: “Châm cứu cũng có thể phát huy tác dụng như dùng thuốc gây mê sao? Nhưng mấy huyệt vị này đều rất thông thường mà. Nếu như chúng nó có khả năng phát huy hiệu quả như gây mê, thì sớm đã được mang ra luận chứng rồi.”

Trương Văn Trọng đối với đạo đức nghề nghiệp của Nhạc Tử Mẫn rất có hảo cảm, bởi vậy sau khi nghe thấy hắn lên tiếng hỏi, Trương Văn Trọng cũng không tính giấu nghề, mà lý giải nói: “Lựa chọn huyệt vị để châm cứu cũng không phải là điểm mấu chốt. Thủ pháp châm cứu mới là quan trọng nhất, làm sao cho tần suất kích thích có cường độ vừa phải. Đáng tiếc, thời buổi hiện giờ nhiều thủ pháp châm cứu đã bị thất truyền, bởi vậy không một ai đạt được tới hiệu quả đó, đây cũng là chuyện bình thường thôi mà.”

“Quả nhiên là như vậy.” Ở trên phương diện y thuật, Nhạc Tử Mẫn sớm đã có hoài nghi tương tự. Hiện giờ nghe Trương Văn Trọng giải thích như vậy, vấn đề quấy nhiễu hắn trong suốt thời gian qua cũng đã dễ dàng kiến giải.

Lúc này Trương Văn Trọng không có rảnh để giải thích cho Nhạc Tử Mẫn, còn Nhạc Tử Mẫn cũng biết phân rõ nặng nhẹ, nên không vội vàng đặt câu hỏi ngay, mà nỗ lực hoàn thành tốt phần việc trợ mổ của mình.

Sau khi châm cứu gây mê xong, Trương Văn Trọng tiếp nhận dao mổ trong tay của Nhạc Tử Mẫn, bắt đầu tiến hành phanh ngực để làm phẫu thuật.

Chúng kiến đường dao của Trương Văn Trọng vừa nhanh vừa chuẩn, tâm tư luôn luôn treo cao của Nhạc Tử Mẫn cũng được thả lỏng ra đôi chút. Tuy rằng Nhạc Tử Mẫn nhờ Đông y mà nổi tiếng, nhưng trên thực tế trình độ Tây y của Nhạc Tử Mẫn cũng không phải hạng kém cỏi, hẳn có thừa khả năng nhìn ra chỗ lợi hại về dao thuật của Trương Văn Trọng.

Chỉ mất khoảng một phút đồng hồ, Trương Văn Trọng đã mở được khoang ngực của cô bé.

Đúng như lúc trước Trương Văn Trọng sở liệu, xương ngực và xương sườn của bé gái này đã hoàn toàn vỡ vụn, đại bộ phận xương vỡ đều găm vào trái tim. Thương thế quá mức nghiêm trọng, khiến cho mọi người có mặt ở trong phòng giải phẫu đều không khỏi thở ra một ngụm lạnh khí. Thậm chí, một nữ y tá trẻ còn nhin không được kinh hô lên, mặc dù nàng kiểm chế rất nhanh, nhưng vẫn phải đón nhận ánh mắt lạnh lùng của Trương Văn Trọng.

Lúc này tuy rằng có y tá đứng ở bên cạnh phụ trách nhiệm vụ chuyển giao dụng cụ phẫu thuật, nhưng Trương Văn Trọng hiềm động tác của bọn họ quá chậm, còn không bằng chính mình động thủ vẫn nhanh hơn. Bởi vậy hắn cầm một chiếc nhíp lên, bắt đầu gấp những mảnh xương vụn găm vào trái tim kia ra.

Những mảnh xương vụn găm vào trái tim, vô luận lớn hay nhỏ đều phải nhanh chóng lấy ra, bằng không cho dù cứu sống được cô bé, thân thể cũng sẽ chịu ảnh hưởng trầm trọng, ốm đau đeo bám dai dẳng liên miên.

Bình thường bác sĩ có dùng dụng cụ tân tiến đi chẳng nữa, nếu không có mấy tiếng thời gian cẩn thận tìm tòi, cũng đừng hòng gấp toàn bộ những mảnh xương vụn đâm vào trái tim kia ra. Thế nhưng Trương Văn Trọng lại chỉ dựa vào một chiếc nhíp, mà tốc độ gấp xương vụn cũng nhanh đến mức khiến cho kẻ khác phải ghen hòng đứng nhìn trân trối.

Giống như hắn không cần nhìn, mà vẫn có thể thao tác chuẩn xác gấp những mảnh xương vụn kia, không đến ba phút thời gian, toàn bộ xương vụn đâm vào trái tim đều được gấp bỏ sạch sẽ. Lúc này bắt đầu tiến hành khâu các vết rách trên bề mặt quả tim lại.

Nhạc Tử Mẫn cùng đám y tá đứng ở bên cạnh quan sát thủ thuật của Trương Văn Trọng, thì trong lòng cũng vạn phần khiếp sợ. Hai cánh tay kia thao tác nhanh đến hoa cả mắt, thậm chí bọn họ không dám nghĩ rằng, ở trên đời này còn có người phẫu thuật nhanh như vậy, chuẩn như vậy....ổn như vậy.....!

Tiến hành khâu tim xong, một lần nữa cố định lại vị trí của những thanh xương bị gãy. Hoàn thành xong tất cả chuyện này, Trương Văn Trọng chỉ tốn mất gần mười phút đồng hồ.

“Chuyện còn lại thì giao cho ông, bây giờ tôi sẽ tiến hành phẫu thuật cho bệnh nhân ở bên cạnh.” Trương Văn Trọng nghiêng đầu nhìn sang Nhạc Tử Mẫn nói: “Hiện giờ cô bé này còn đang ở trong giai đoạn dậy thì, nên không được dùng thạch cao hay tấm thép để cố định xương ngực. Sau khi tiến hành phẫu thuật xong, tôi liền viết cho ông một toa thuốc, ông đem chế thành cao dán, hàng ngày đắp lên ngực cho cô bé này.”

Nhạc Tử Mẫn đang lâm vào trạng thái khiếp sợ, nghe được Trương Văn Trọng dặn dò, rốt cuộc hắn cũng khôi phục lại thần trí, dùng sức gạt đầu đáp: “Được, cô bé này hãy giao cho tôi, còn một bệnh nhân nữa thì xin trông cậy vào anh.”

Sau khi tận mắt chứng kiến y thuật cao minh có một không hai của Trương Văn Trọng, Nhạc Tử Mẫn đối với Trương Văn Trọng bội phục sát đất. Hiện giờ hắn cũng bắt đầu tin tưởng, ở trong vòng một tiếng đồng hồ, Trương Văn Trọng quả thật có khả năng phẫu thuật thành công cho hai bệnh nhân thụ thương nghiêm trọng này.

Thương thế của cô gái trẻ kia cũng không thể lạc quan bao nhiêu, nhất là xương sọ và xương cổ đã gần đứt lìa, khiến cho quá trình phẫu thuật càng trở nên khó khăn hơn. Bất quá may mắn chính là, động mạch cổ còn chưa vỡ nát, nhưng hiện tại nếu không có kỹ năng của Trương Văn Trọng, thì cũng chỉ có thể thúc thủ vô sách mà thôi.

Đầu tiên Trương Văn Trọng vẫn dùng phương pháp châm cứu để gây mê cho cô gái trẻ, sau đó hắn vùng dao mổ, mở phanh phần gáy của bệnh nhân ra, dùng thủ pháp Đông Y Tọa Cốt tiến hành phục hồi xương cổ đã bị biến dạng. Tiếp theo kiểm tra xương vỡ, rồi nối liền những sợi gân bị đứt quanh miệng vết thương, cuối cùng kiểm tra động mạch và tĩnh mạch không bị hao tổn gì, mới tiếp tục khâu vết mổ lại.

Sau khi phục hồi xương cổ và xương đầu cho cô gái trẻ, Trương Văn Trọng lại tiếp tục xử lý những vết thương nằm rải rác ở trên người của nàng. Ca phẫu thuật hoàn thành xong cũng vừa quá bốn mươi phút thời gian.

Trong vòng năm mươi phút đồng hồ, Trương Văn Trọng cứ nhiên phẫu thuật thành công hai bàn mổ có thương thế cực kỳ nghiêm trọng. Chuyện như vậy, nếu không phải tận mắt chứng kiến, mặc kệ là ai cũng sẽ không bao giờ tin tưởng.

Tám nữ y tá có mặt ở trong phòng giải phẫu, sớm đã choáng váng đầu óc.

Nếu không phải từ đầu đến cuối Trương Văn Trọng đều biểu hiện ra thái độ lạnh lùng, thì chỉ sợ các nàng sớm đã kinh hô lên rồi. Mặc dù là như vậy, nhưng đám y tá này vẫn nhịn không được, chum đầu xì xào bàn tán cùng nhau.

“Người này rốt cuộc là ai nha? Ở trong khoảng thời gian ngắn như vậy, cứ nhiên lại có thể phẫu thuật xong hai bàn mổ liền một lúc.”

“Chắc hẳn là chuyên gia do bệnh viện chúng ta mới thuê về đi? Mọi người không thấy sao, ngay cả Nhạc phó viện trưởng còn đứng ở bệnh lâm trợ mổ cho hắn cơ mà.”

“Tuổi còn trẻ như vậy mà đã làm chuyên gia sao? Thật lợi hại nha! Chẳng biết anh ta đã có bạn gái hay chưa nhỉ?”

“Thôi đi bà trẻ ơi, hiện giờ cũng đã qua mùa xuân rồi, làm sao cô còn đại phát xuân tình đây chứ?”

Ngay khi Trương Văn Trọng tiến hành phẫu thuật cho cô gái trẻ, thì Nhạc Tử Mẫn cũng khâu xong vết thương cho bé gái. Bởi vậy, thủ pháp nối xương cổ của Trương Văn Trọng cũng bị hắn thu toàn bộ vào trong tầm mắt, điều này khiến cho hắn kinh ngạc không thôi.

Bất quá, tại thời gian tiến hành phẫu thuật, Nhạc Tử Mẫn sợ làm Trương Văn Trọng phân tâm, cho nên cũng không dám mở miệng hỏi. Hiện tại, ca phẫu thuật đã thành công mỹ mãn, hắn mới dùng một loại ngữ khí run rẩy nói: “Trương tiên sinh, thủ pháp nối xương vừa rồi, chẳng lẽ chính là Hợp Cân Tục Cốt Thủ ở trong truyền thuyết đó sao?”

Trương Văn Trọng gật đầu: “Đúng vậy, chính là Hợp Cân Tục Cốt Thủ!”

9. Chương 8: Thử Lực Cạn Kiệt.

Nhạc Tử Mẫn kinh ngạc há hốc miệng nói: “Thật sự đúng là Hợp Cân Tục Cốt Thủ có thể nối gân liền xương sao? Mặc dù ở bên trong Địa Chí Tập Lục đã từng nhắc qua cái loại thủ pháp này, nhưng tôi vẫn cho rằng đó chỉ là một loại thủ pháp do dân gian hư cấu lên mà thôi. Nhưng không ngờ nó thật sự tồn tại, hơn nữa công hiệu đến mức khó tin! Trương tiên sinh, rốt cuộc anh là người như thế nào? Vì sao đối với Đông y và Tây y đều tinh thông như vậy? Tôi thật sự không nghĩ ra được, đến tột cùng thì vị sư phụ nào, lại có thể đào tạo ra được một đệ tử xuất sắc như anh.”

Hiện giờ Nhạc Tử Mẫn đối với lai lịch của Trương Văn Trọng cũng phi thường hiếu kỳ. Cố Bồn Bồi Nguyên Châm, Quan Khí Bát Pháp, Hợp Cân Tục Cốt Thủ đều là những thủ pháp Đông Y đã bị thất truyền.

Trương Văn Trọng thần nhiên cười nói: “Trong mắt của tôi, y thuật không có phân chia lãnh vực. Bất luận Đông Y hay là Tây Y hoặc giả dụ như Miêu Y, Mông Y, phàm là có thể chữa bệnh thì đó chính là y thuật thứ thiệt.”

Phải biết rằng, Đông Y cùng Tây Y đối với Trương Văn Trọng kì thật cũng chỉ giống như trăm sông đổ về biển lớn mà thôi, chẳng có gì khác biệt nhau cả.

Bởi vì sự phát triển của Tây Y trong lịch sử kì thật cũng mang theo dấu ấn của Trương Văn Trọng. Năm đó Trương Văn Trọng vì muốn tấn thăng tu luyện nên đã từng đi qua con đường tơ lụa, tới phía đại lục Châu Âu, sinh hoạt ở đó một khoảng thời gian, lúc ấy cùng tiến hành nghiên cứu thảo luận y thuật với rất nhiều bác sĩ ở đại lục Châu Âu.

Andreas Vesalius được người đời mệnh danh là ông tổ của ngành giải phẫu học hiện đại, năm đó thời điểm còn là sinh viên cũng bị ảnh hưởng nhiều bởi Trương Văn Trọng, nên mới tiến hành nghiên cứu ngành giải phẫu học. Đến cuối năm 1543 phát biểu bài luận văn “cấu tạo cơ thể người”, liền được người đời ghi nhớ tên tuổi.

Có thể nói, nếu như không có Trương Văn Trọng ảnh hưởng, thì nền phát triển của y học phương Tây, ít nhất cũng bị trì hoãn thêm hai trăm năm thời gian nữa!

“Y thuật không phân chia lãnh vực? Chỉ cần chữa khỏi bệnh thì đó chính là y thuật thứ thiệt? Nói rất đúng! Những lời này nói phi thường đúng!” Nhạc Tử Mẫn nhin không được lớn tiếng khen ngợi.

Trương Văn Trọng thần nhiên cười khan, không nói thêm gì. Loại thái độ này làm cho người ta chứng kiến liền cảm thấy hấn tựa hồ có điểm ngạo mạn. Bất quá sau khi kiến thức được y thuật cao minh diệu kỳ của Trương Văn Trọng, ngay cả mấy cô y tá ở trong phòng giải phẫu lúc trước đều nhất trí cho rằng, Trương Văn Trọng thật sự có tư cách để mà ngạo mạn.

Nhưng kì thật, mọi người đều đã trách lầm Trương Văn Trọng rồi.

Trương Văn Trọng không nói cái gì, cũng không phải vì hấn ngạo mạn khinh đời, mà bởi vì hiện tại hấn đã không còn một chút khí lực dư thừa nào để nói chuyện.

Dù sao ở trong vòng bốn mươi phút thời gian, có thể hoàn thành được hai ca phẫu thuật với hệ số khó khăn cao, như vậy không chỉ là khảo nghiệm trình độ tay nghề của bác sĩ, mà còn khảo nghiệm thể lực dồi dào của vị bác sĩ đó nữa.

Nếu là trước kia, Trương Văn Trọng tự nhiên sẽ hoàn thành hai ca phẫu thuật này một cách thực nhẹ nhàng. Nhưng khối thân thể hiện giờ lại suy nhược vô cùng, có thể kiên trì làm xong hai ca phẫu thuật cùng một lúc đã là rất khá rồi.

Lúc này hấn cảm thấy toàn thân mình đau nhức khôn xiết, thậm chí ngay cả hô hấp cũng quẫn bách không thở ra hơi.

Sau khi hít sâu một ngụm dưỡng khí, Trương Văn Trọng liền nói: “Nhạc lão, tôi viết phương thuốc thoa ngoài da cho ông. Sau này ông dựa theo đó mà bào chế thuốc cao, mỗi ngày đắp lên vết thương của bệnh nhân hai lần.”

Dứt lời, Trương Văn Trọng cất bước quay ra ngoài phòng giải phẫu. Lúc này, bỗng nhiên hấn cảm thấy hai chân của mình nặng trĩu giống như đeo đá, phải dùng hết sức mới có thể duỗi chân ra được.

Tựa hồ hấn nghe được ở phía sau Nhạc Tử Mẫn đang nói cái gì đó, nhưng cũng không rõ ràng lắm. Ngay tại lúc hấn muốn xoay người lại hỏi thì đã không còn duy trì nổi. Bỗng nhiên hai mắt tối sầm, theo sau chân tay lắc lư vài cái, bùm một tiếng ngã khụy xuống đất, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

“Trương tiên sinh.....” Nhạc Tử Mẫn cùng đám y tá không khỏi kinh hãi, vội vàng chạy tới.

....

Khi Trương Văn Trọng tỉnh lại, đập vào trong tầm mắt của hấn là trần nhà trắng tinh mơ, phẳng phất như có mùi thuốc khử trùng quyện ở quanh mũi.

Hấn mơ màng quan sát bốn phía chung quanh, liền nhận ra nguyên bản chính mình lại đang nằm ở trên giường bệnh. Chiếc kệ truyền dịch bên cạnh còn treo lơ lửng một túi thuốc nặng lượng, phía dưới là ống kim tiêm dán chặt lên mu bàn tay phải của mình.

“Ta đang ở nơi nào đây?” Trương Văn Trọng có chút mờ mịt, bất quá rất nhanh hấn đã nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra lúc trước, không khỏi lắc đầu cười khổ, thầm nghĩ: “Khối thân thể này suy nhược quá, chỉ làm có hai ca phẫu thuật bình thường liền tiêu hao gần hết thể lực. Xem ra mình phải nhanh chóng gia tăng thêm tính chất cho khối thân thể này mới được. Nếu không, cứ như vậy muốn làm chuyện gì cũng đều có điểm bất hảo.”

Ngay tại lúc Trương Văn Trọng đang miên man suy nghĩ, thì một nữ y tá mặc trang phục màu trắng, đại khái khoảng hai mươi ba tuổi, đeo kính mắt màu hồng nhạt tiến vào. Trông thấy Trương Văn Trọng tỉnh

lại, nàng kinh hô lên một tiếng, rồi xoay người đi ra khỏi phòng.

Trương Văn Trọng phán đoán, hẳn là nàng đi thông báo cho Nhạc Tử Mẫn. Hẳn nhắc người dậy, chứng kiến bịch nước năng lượng 500ml trên kệ truyền dịch đã vơi hơn nửa bình, phỏng chừng chính mình nằm ở nơi này đã quá mấy tiếng đồng hồ.

Hiện tại đến chỗ làm việc cũng đã muộn rồi, nghĩ tới tháng này bị khấu trừ năm mươi đồng tiền lương, Trương Văn Trọng cảm thấy có điểm xót ruột. Với số tiền năm mươi đồng, hẳn có thể mua được vài loại thảo dược cường thân kiện thể.

Trong lúc đau xót, hẳn cũng cảm thấy có chút buồn cười, đổi lại là hẳn trước kia, chưa bao giờ nghĩ sẽ phải lo âu vì tiền tài! Bất quá hẳn không ngại lắm, dù sao lấy y thuật của mình cũng hà tất phải sợ không kiếm nổi ra tiền?

Trương Văn Trọng tùy tiện rút mũi kim ở trên mu bàn tay ra, theo sau xoay người bước xuống giường. Cử động một lúc cho đỡ cứng nhắc thân thể, tiếp đó mới bắt đầu đánh giá căn phòng bệnh này.

Đây là một gian phòng có diện tích hơn trăm mét vuông, cách bài trí phi thường hoa lệ, thậm chí khiến cho người ta cảm tưởng nơi này không phải là phòng bệnh, mà càng giống với loại phòng nghỉ cao cấp tại khách sạn hơn.

Quan sát thấy phòng bệnh xa xỉ, sắc mặt Trương Văn Trọng liền trầm xuống. Hai phút sau, một loạt tiếng bước chân dồn dập truyền đến từ bên ngoài hành lang.

Ngay tức thì, cánh cửa phòng bệnh bị đẩy ra. Một đám người tiến vào bên trong, ngoại trừ nữ y tá lúc trước, còn có Nhạc Tử Mẫn cùng Trần Kiến, và một người đàn ông trung niên đầu tóc bóng bẩy, chân đi giày tây, ước chừng khoảng gần năm mươi tuổi.

Nói vậy, người này hẳn chính là đại nhân vật ở trong miệng Trần Kiến, Triệu viện trưởng.

Trông thấy Trương Văn Trọng đứng ngơ ngác nhìn chung quanh, Nhạc Tử Mẫn nhẹ nhõm thở phào ra một hơi, nói: “Trương tiên sinh, anh tỉnh lại rồi sao! Vừa rồi anh ngất xỉu ở trong phòng giải phẫu làm cho tôi bàng hoàng. May mắn chỉ là một nhọc quá sức thôi, không có gì trở ngại, nếu không tôi sẽ bị áy náy cả đời mất.”

“Phiền ông đã quan tâm!” Trương Văn Trọng đối với Nhạc Tử Mẫn có chút hảo cảm, bởi vậy hẳn mỉm cười đáp tạ.

10. Chương 9: Mắc Ngất Viện Trưởng.

Nhạc Tử Mẫn lại hỏi thêm Trương Văn Trọng vài câu, sau khi xác định hẳn không có việc gì mới nhớ ra người đàn ông trung niên đứng ở bên cạnh mình, khẽ mỉm cười xấu hổ nói: “Ah...Dạo này tôi trở nên lú lẫn mất rồi, làm sao lại quên không giới thiệu cho hai người đây nhỉ? Triệu viện trưởng, vị này chính là Trương tiên sinh, đừng xem thường hẳn còn trẻ tuổi, bởi vì y thuật của hẳn rất cao minh, ngay cả tôi cũng tự thẹn không bằng đâu. Trương tiên sinh, vị này chính là Triệu viện trưởng của bệnh viện Ung Thành chúng tôi, đồng thời còn là chuyên gia ngoại khoa chấn thương sọ não nổi tiếng trong quốc nội.”

“Trương tiên sinh, xin chào” Triệu viện trưởng vươn cánh tay ra, mỉm cười nhìn Trương Văn Trọng.

Thế nhưng Trương Văn Trọng không có vội vàng bắt tay cùng Triệu viện trưởng, mà lạnh lùng đánh giá người này.

Trước khi trở thành viện trưởng, có thể Triệu viện trưởng chỉ là một người công tác trong ngành y tế. Nhưng sau ngày phong quang, hẳn cũng hoàn toàn thay đổi hình dạng, hiện giờ trông càng giống một vị chính khách hơn là một bác sĩ.

Mượn nụ cười hiện tại trên mặt hẳn mà nói, cũng chính là cái loại tươi cười giả lả của đám chính khách, mà thời điểm hẳn vươn tay ra, cái tư thế thần thái kia, thật giống với lãnh đạo đi thăm hỏi nhân dân quần chúng.

Căn bản không cần kiểm tra nhiều, Trương Văn Trọng liếc mắt một cái liền biết thân thể của Triệu viện trưởng sớm đã bị tửu sắc tàn phá trầm trọng. Nếu bây giờ kêu hắn đi phẫu thuật, hơn phân nửa sẽ gã khuy trước bàn mổ. Nói không chừng, thậm chí hắn cũng đã quên cách cầm dao mổ như thế nào rồi!

Vô luận kiếp trước hay kiếp này, Trương Văn Trọng khinh bỉ nhất chính là cái loại bác sĩ “không có đạo đức nghề nghiệp” giống như Triệu viện trưởng. Bởi vậy khi Triệu viện trưởng vươn tay ra, hắn chẳng những không thèm bắt tay, ngược lại còn hừ lạnh một tiếng.

Trên khuôn mặt Triệu viện trưởng hiện lên một tia giận dữ, bắt quá hắn vẫn không chế được tâm tình của mình, rất nhanh đem thần sắc bất mãn giấu đi. Thủy chung trên mặt vẫn duy trì nụ cười giả lả.

Tự nhiên Trương Văn Trọng nhìn ra nét giận trên mặt của Triệu viện trưởng, hắn cười lạnh một tiếng nói: “Tôi muốn hỏi Triệu viện trưởng một chút, phòng bệnh xa xỉ như thế này, mức độ thu phí cùng phục vụ sẽ ra sao?”

Nghe thấy Trương Văn Trọng hỏi đến phòng bệnh, trên mặt Triệu viện trưởng liền xuất hiện một tia mỉm cười đắc chí. Cũng bởi vì đây phòng bệnh cao cấp tiêu tốn mấy trăm vạn này là do hắn gắng sức chủ trương xây dựng.

Đây phòng bệnh này hoàn cảnh tuyệt đẹp, phương tiện đồng bộ đầy đủ, những bác sĩ và y tá làm việc ở đây đều là nhân tài trong bệnh viện, cho nên khi bệnh nhân muốn điều dưỡng tại phòng bệnh này chi phí hao tổn cũng rất lớn.

Người dân bình thường căn bản không có khả năng chi trả cho mức viện phí cao cấp này, những người điều dưỡng tại đây không phải quý nhân thì cũng là phú nhân, hoặc là đại nhân vật thượng tầng nổi tiếng. Bọn họ đối với phòng bệnh này khen không ngớt miệng, còn Triệu viện trưởng cũng vì nó mà thu hoạch được lợi ích không nhỏ.

Triệu viện trưởng phi thường đắc chí, cũng không thèm tính toán đến chuyện Trương Văn Trọng từ chối bắt tay cùng với mình. Hắn bắt đầu thao thao bất tuyệt giới thiệu đây phòng bệnh cao cấp. Kì thật mục đích chính của hắn là muốn khoe khoang trước mặt Trương Văn Trọng, để cho cái loại Đông Y thế gia trong miệng Nhạc Tử Mẫn này được mở mang kiến thức.

Triệu viện trưởng đang thao thao bất tuyệt, hiển nhiên không có chú ý tới sắc mặt của Trương Văn Trọng càng trở nên âm trầm.

“Đủ rồi!” Đột nhiên Trương Văn Trọng hét lớn một tiếng, cắt ngang lời nói của Triệu viện trưởng, cũng khiến cho ông ta dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn, không hiểu tại sao mà hắn đột nhiên lại trở nên nổi nóng.

Trương Văn Trọng lạnh lùng nhìn Triệu viện trưởng, thanh âm trong kẽ răng nặng nề thoát ra: “Không nghĩ được, ông chẳng những không hề cảm thấy hổ thẹn, ngược lại còn tỏ vẻ đắc chí. Tôi hỏi ông, phải chăng ông đã quên mất mười điều y đức rồi hay sao?”

Ngay tại khi Trương Văn Trọng lớn tiếng quát, thì trên người của hắn cũng tản mát ra một cỗ chính khí lăng nhiên, quả thật đã làm cho quan to hiển quý Triệu viện trưởng có chút ăn không tiêu, mồ hôi trên trán nháy mắt túa ra thành dòng.

Thần tiên oai! Phàm nhân há lại có thể chống đỡ? Mặc dù hiện giờ Trương Văn Trọng đã biến thành người trần mắt thịt, nhưng khi hắn khởi xướng lên uy nghiêm chí tôn thì vẫn có thể khiến cho thiên địa lâm vào biến sắc. Huống chi là một gã Triệu viện trưởng bị tửu sắc tàn phá bản tâm đây? Lão ta không bị dọa ngất tại đương trường xem như đã là không tệ rồi.

“Mười điều gì cơ? Cái này....là cái gì?” Dưới áp lực mạnh mẽ của Trương Văn Trọng, Triệu viện trưởng thậm chí cả lời nói đều không còn rành mạch.

Trương Văn Trọng khinh thường liếc mắt Triệu viện trưởng một cái, quay sang nhìn Nhạc Tử Mẫn nói: “Nhạc lão, ông còn nhớ mười điều y đức của bác sĩ không? Phiên ngài nhắc lại cho ông ta biết đi.”

Khi Trương Văn Trọng nói ra những lời này, trong ngữ khí mang theo một loại mệnh lệnh không thể phản kháng. Bất tri giác khiến cho Nhạc Tử Mẫn gật gật đầu đáp: “Mười điều y đức của một bác sĩ chính

là....Thật thà, đoàn kết, tôn trọng đồng nghiệp, thương yêu bệnh nhân....”

Trương Văn Trọng lãnh đạm: “Hiện giờ Triệu viện trưởng cũng là quan ăn to nói lớn rồi, nghe không hiểu văn ngôn tổ huấn của những bậc tiền nhân đâu. Cho nên, Nhạc lão....lại phiên ngài tiếp tục vất vả thêm một chút, phiên dịch hẩn ý tứ của những lời này cho ông ta nghe đi.”

“Được.” Thật ra lúc trước Nhạc Tử Mẫn đối với chuyện tình Triệu viện trưởng thi công xây dựng phòng bệnh cao cấp, hẩn giữ thái độ kiên quyết phản đối. Nhạc Tử Mẫn cho rằng, tốn khoản tiền lớn như vậy, còn không bằng mua thêm một số trang thiết bị chữa bệnh hiện đại, hoặc là cải thiện tình huống cho phòng bệnh bình thường. Nhưng đáng tiếc, lúc đó Triệu viện trưởng khăng khăng cố chấp, căn bản nghe không lọt tai cái loại đề nghị này.

Nhạc lão đưa mắt nhìn sang Triệu viện trưởng một cái, phiên dịch nói: “Ý tứ của những lời này chính là muốn bác sĩ không nên coi trọng danh lợi, phải một lòng nhân nghĩa hòa nhã, đem bệnh nhân đặt lên vị trí hàng đầu mà không phải tiền tài. Khi đối xử với người giàu cũng sẽ như người nghèo, bình đẳng công chính liêm khiết.”

Trương Văn Trọng vỗ tay: “Nhạc lão, ngài giải thích phi thường tốt! Triệu viện trưởng, ông đã nghe rõ ràng chưa vậy?”

Không đợi cho Triệu viện trưởng kịp phản bác, Trương Văn Trọng chỉ thẳng tay vào mặt Triệu viện trưởng mắng: “Không cần hỏi đến chuyện bệnh viện này thu phí như thế nào. Chỉ riêng cái phòng bệnh cao cấp này đã đủ minh chứng rằng ông đã đánh mất đạo đức nghề nghiệp rồi. Ông từ một bác sĩ thoái hóa trở thành một kẻ kinh doanh! Loại người giống như ông, căn bản không xứng làm một bác sĩ! May mắn hiện giờ không còn Bạch Đại Quái, nếu không ngay tại đương trường tôi sẽ cho nó lột sạch da ông. Bởi vì ông không xứng mặc tấm da người!”

“Anh.....anh....anh.....” Triệu viện trưởng chỉ vào Trương Văn Trọng, diễn cảm kích động dị thường.

“Tôi cái gì? Chẳng lẽ tôi nói sai chỗ nào ư?” Trương Văn Trọng cười lạnh: “Người như ông mà cũng xưng là chuyên gia giảng dạy ngoại khoa? Theo tôi nghĩ, đáng nhẽ ông nên làm cái loại thú đội lột người mới đúng chứ! Che mắt thế nhân để tạo nên danh tiếng, thu vén tiền tài, sớm cũng nên thất cổ tự tử đi!”

“Anh.....” Triệu viện trưởng diễn cảm kích động, đột nhiên nhịp thở trở nên dồn dập, cấp bách phun ra vài ngụm dưỡng khí cũng không sao hòa hoãn bệnh trạng lại được. Ngay tại khi Nhạc Tử Mẫn định chạy qua giúp hẩn một phen, thì bỗng dưng hai mắt của hẩn trợn trừng, đầu nghiêng về phía sau, bùm một tiếng ngã khụy xuống dưới sàn nhà, bất tỉnh nhân sự.

Y tá hai mắt tròn xoe.

Trần Kiến cũng trợn tròn hai mắt.....

Nhạc Tử Mẫn đồng dạng cũng là như thế.....

Cả ba người bọn họ đều không ngờ rằng, Triệu viện trưởng da mặt dày hơn tường thành này, cư nhiên lại sẽ vì mấy câu chỉ trích của Trương Văn Trọng mà bất tỉnh nhân sự.

11. Chương 10: Muốn Khôi Phục Đầu Lưỡi Ư? Tự Kiểm Điểm Lại Đi!

Chứng kiến Triệu viện trưởng ngã khụy trên nền nhà, ba người đồng thời ngây dại. Cuối cùng vẫn là Nhạc Tử Mẫn có phản ứng đầu tiên, hẩn vội vàng ngồi xuống nắm lấy cổ tay bắt mạch cho Triệu viện trưởng.

”Ông ta chỉ là thịnh khí công tâm hôn mê đi thôi, không có việc gì cả.” Trương Văn Trọng thản nhiên nói.

Nhạc Tử Mẫn cười khổ đứng lên, trông thấy nữ y tá vẫn còn sững sờ ở bên cạnh, liền phân phó: ”Đừng khẩn trương, mau chóng kêu người đưa Triệu viện trưởng đi trị liệu. Thịnh khí công tâm dẫn đến khó thở cũng nguy hại, nặng nhẹ chẳng biết đâu được, ngàn vạn lần không nên coi thường.”

”Dạ....” Lúc này nữ y tá mới tỉnh hồn, vội vàng xoay người chạy ra ngoài ban công.

Vừa nghe nói Triệu viện trưởng cư nhiên lại bị người khác mắng cho hôn mê bất tỉnh, đám bác sĩ cùng y tá đều không kìm nổi lòng tò mò, muốn đến xem rõ ràng đầu của tai nheo. Vì thế cả đám người liền chạy tới đây, bọn họ một bên luống cuống chân tay đưa Triệu viện trưởng nằm lên giường bệnh, một bên tò mò đánh giá Trương Văn Trọng.

Người này cũng không có gì nổi bật nha, sao lại có thể mắng cho Triệu viện trưởng hôn mê bất tỉnh đây? Người dám mắng viện trưởng như vậy cũng không có nhiều, chẳng lẽ thân phận của người thanh niên này cường đại lắm sao?

Đám bác sĩ cùng y tá đều sôi nổi vô đoán thân phận của Trương Văn Trọng.

Bởi vì lúc này Nhạc Tử Mẫn vẫn còn ở đây, nên không ai dám chậm trễ, càng không dám nói ra nghi hoặc trong lòng. Sau khi chuyển Triệu viện trưởng đến phòng bệnh xa xỉ nhất, cả đám người liền tự động rút lui. Bất quá vài người có tâm kế, vẫn tìm cách lưu lại phòng bệnh chăm sóc cho Triệu viện trưởng. Bọn họ hy vọng sau khi viện trưởng tỉnh dậy, người đầu tiên nhìn thấy sẽ chính là mình, do đó có thể tạo ra một cái ấn tượng phi thường tốt đẹp ở trong lòng thượng cấp.

“Đám người này....hừ....” Nhạc Tử Mẫn nhẹ giọng thở dài, hiển nhiên đối với hành động của đám bác sĩ cùng y tá kia phi thường bất mãn, đồng thời cũng có một chút tự trách.

Trương Văn Trọng cười nhạt một tiếng nói: “Nhạc lão, ông không nên tự trách bản thân mình, đây không phải vấn nạn của ông, mà là vấn nạn của xã hội. Phải rồi, lúc trước tôi đã nói qua sẽ cấp cho ông một phương thuốc thoa ngoài da, trợ giúp hai bệnh nhân kia mau chóng lành xương. Nơi này có giấy bút gì không? Tôi bị chậm trễ thời gian nhiều quá rồi, nhanh lên tôi còn phải trở về nữa.”

Nhạc Tử Mẫn vội vàng đáp: “Uhm, được! Vậy anh chờ thêm một chút, tôi sẽ đi chuẩn bị giấy bút luôn.” Nói xong, hắn xoay người bước ra khỏi phòng bệnh, chạy đến phòng y tá trực ban lấy vật dụng.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Trương Văn Trọng và Trần Kiến.

Thật lòng, nếu không phải bởi vì đã thử qua rất nhiều biện pháp, mà vẫn chưa thể khôi phục lại đầu lưỡi cứng nhắc của mình, thì Trần Kiến cũng sẽ không ở nơi này cùng Trương Văn Trọng đâu. Lúc này thấy Trương Văn Trọng quẳng ném ánh mắt về phía mình, Trần Kiến tâm tình hơi bất mãn nhưng vẫn phải nặn ra nụ cười ngênh đón trên khuôn mặt. Dù sao lúc trước Nhạc Tử Mẫn đã từng nói qua, nếu muốn khôi phục đầu lưỡi trở lại bình thường, đi khắp thiên hạ đại khái cũng chỉ có một mình Trương Văn Trọng mới có khả năng mà thôi.

“Anh muốn tôi hồi phục lại chức năng đầu lưỡi của anh không?” Trương Văn Trọng nhìn Trần Kiến hỏi.

Trần Kiến vội vàng gật đầu, hiện tại hắn không thể nói chuyện, chỉ biết dùng động tác để biểu đạt suy nghĩ của mình.

Trương Văn Trọng thần nhiên nói: “Không phải anh cho rằng Đông Y chỉ là tà thuật đầu đường xó chợ thôi sao? Còn tìm tôi làm gì nữa?”

Trần Kiến sầm mi khổ não, thầm oán trong lòng: “Nếu dùng kĩ thuật khoa học hiện đại mà hữu hiệu, thì ta cần gì phải đi cầu người?”

Trương Văn Trọng nhìn hắn một cái nói: “Hiện tại nhất định anh đang oán thầm trong lòng rằng, nếu kĩ thuật khoa học hiện đại mà hữu hiệu, thì ta cần gì phải đi cầu người, đúng không?”

Trần Kiến không ngờ được Trương Văn Trọng lại có thể nhìn thấu suy nghĩ của mình, nhất thời hắn kinh hồn táng đờm.

Vừa lúc đó, Nhạc Tử Mẫn cầm bút máy cùng đơn thuốc kí tên quay trở về phòng bệnh, trông thấy biểu tình trên mặt Trần Kiến, liền đoán được ở nơi này vừa xảy ra chuyện gì. Mặc dù Nhạc Tử Mẫn không ưa thái độ kì thị Đông Y của Trần Kiến, nhưng dù sao hắn cũng là chủ nhiệm phòng hồi sức cấp cứu, nếu như không thể nói chuyện thì sẽ phát sinh rất nhiều phiền toái. Bởi vậy, Nhạc Tử Mẫn tuy rằng trong lòng bất mãn, nhưng vẫn mở miệng hướng Trương Văn Trọng cầu tình: “Trương tiên sinh, tôi gỡ lớp da mặt dày này xin anh một cái nhân tình, phiền toái anh trị liệu đầu lưỡi cho Trần chủ nhiệm đi! Hắn là cán bộ trong ban lãnh đạo tại bệnh viện, nếu không thể nói chuyện, sẽ có ảnh hưởng rất nhiều tới công việc.”

Thấy Nhạc Tử Mẫn muốn thay mặt Trần Kiến cầu tình, Trương Văn Trọng liền chậm rãi nói: “Muốn trị liệu hồi phục đầu lưỡi cũng không phải chuyện khó, nhưng hần ta phải đáp ứng một cái điều kiện của tôi mới được.”

Bởi vì hiện tại Trần Kiến không thể nói chuyện, cho nên hần chỉ có thể áp dụng phương thức riêng biệt. Trần Kiến tiếp nhận giấy bút từ trong tay của Nhạc Tử Mẫn, lật mặt sau lên viết: “Điều kiện gì?”

Trương Văn Trọng nói: “Tôi đã từng đọc qua sách báo giảng thuật về ngành y học trong nước, đọc qua bài luận văn của anh! Anh tuyên bố rằng những người chữa bệnh theo Đông Y là phản khoa học, đúng không? Trải qua va chạm ngày hôm nay, chắc hẳn rằng anh đã có nhận thức riêng của mình, Đông Y thực sự rất thần kỳ, khoa học còn chưa thể lý giải hết được đâu. Yêu cầu của tôi chính là, anh phải đăng một bài báo xin lỗi và thu hồi những lời khinh thị Đông Y trước kia. Chỉ cần anh cam đoan, tôi sẽ lập tức trị liệu cho đầu lưỡi của anh trở lại bình thường.”

Trên mặt Trần Kiến lộ ra một tia ngượng ngịu.

Trần Kiến cũng không phải cái hạng người vô danh gì! Trong ngành y học tại quốc nội, hần cũng được coi như là một nhân vật nổi tiếng. Hơn nữa luôn luôn duy trì chủ trương hủy bỏ Đông Y, nếu quả thật làm theo lời của Trương Văn Trọng, đăng một bài báo thu hồi quan điểm, chỉ sợ danh dự của hần cũng xuống dốc không phanh.

Trần Kiến phi thường coi trọng mặt mũi, chắc chắn sẽ không muốn chuyện tình như vậy phát sinh qua.

Trần Kiến khẩn trương viết lên trên mặt toa thuốc: “Có thể đổi một điều kiện khác hay không? Hoặc giả như tôi cho anh thêm tiền? Anh muốn bao nhiêu? Mười vạn? Hai mươi vạn? Hoặc là anh trực tiếp kêu một cái giá đi, tôi tuyệt đối sẽ không cò kè mặc cả!”

Trương Văn Trọng lắc đầu cười lạnh nói: “Tuy rằng nhiều tiền có thể sai khiến quỷ xay cối, nhưng lại không thể cải biến chủ ý của tôi. Giải thích xin lỗi hoặc là bị cầm suốt đời, anh tự mình lựa chọn đi. Bất quá tôi phải nhắc nhở anh, nếu trong vòng một tuần không được chữa trị, đầu lưỡi của anh sẽ vĩnh viễn cứng rắn. Chẳng những không nói chuyện được, mà ngay cả ăn cơm sinh hoạt cũng đều trở nên khó khăn đó.” Dứt lời, hần vươn tay giật lấy chiếc bút máy, không thèm quan đến biểu tình khổ não của Trần Kiến, cúi đầu chăm chú viết liền một mạch hơn hai mươi vị thuốc Đông Y cùng phương thức điều chế được liệu.

Nhạc Tử Mẫn vừa tiếp nhận đơn thuốc của Trương Văn Trọng, liền nhin không được khen ngợi: “Chữ tốt! Thật không ngờ Trương tiên sinh không chỉ y thuật cao minh, ngay cả thư pháp cũng là một hảo thủ chân chính.” Trong lúc tán thưởng dăm ba câu, Nhạc Tử Mẫn cẩn thận nhìn lại vị thuốc trong đơn, hần không khỏi ngây người.

Đơn thuốc Đông Y này của Trương Văn Trọng, bên trong đều là những vị thuốc cực kỳ bình thường. Tổng thể có hơn mười dược vật chuyên trị tan máu đọng, chóng liền xương, hai dược vật cuối cùng chỉ là bồi dưỡng quá trình ăn da non không để lại sẹo. Cả bài thuốc này không hề thấy xuất hiện một loại dược vật trân quý nào.

Mặc dù Nhạc Tử Mẫn không nói gì, nhưng Trương Văn Trọng vẫn phát hiện ra tâm tư của hần, nên âm thầm cười một tiếng: “Chưa hẳn chỉ có dược vật trân quý mới hữu hiệu. Quan trọng nhất chính là bài thuốc, phương thức điều chế phối hợp biến hóa những dược vật kia. Nếu như sai lệch thì ngay cả dược vật quý hiếm cũng không phát huy được công dụng. Cho nên không được suy nghĩ, một bài thuốc hay là nhất định phải có dược vật trân quý, càng không nên khinh thị những loại dược vật bình thường.”

“Thụ giáo.” Nhạc Tử Mẫn nghiêm mặt, thần tình trang trọng đáp. Ở một khắc này, bộ dạng của hần giống như kiểu học sinh đang chăm chú lắng nghe thầy giáo giảng bài.

12. Chương 11: Tiểu Giáo Y Không Đơn Giản

“Cắt kỹ đơn thuốc này, nhớ phải đúng giờ rít thuốc cho bọn họ, tôi đi, sau này còn gặp lại.” Trương Văn Trọng nhìn Nhạc Tử Mẫn gật đầu, đi nhanh ra bên ngoài phòng bệnh. Lúc này hần vẫn còn muốn chạy tới phòng y tế của đại học Ung Thành để đi làm, dù sao đến muộn tuy rằng cũng bị trừ tiền, nhưng đỡ hơn

bị trừ cả ngày nghỉ làm. Hiện tại hấn đang rất cần tiền để mua dược liệu, để chế thuốc làm thân thể suy nhược này trở nên cường kiện hơn.

“Chờ một chút.” Nhạc Tử Mẫn không để ý tới Trần Kiến còn đang sững sờ bên trong phòng bệnh, bước nhanh đuổi theo Trương Văn Trọng chạy ra ngoài phòng, nói: “Trương tiên sinh, hiện tại thời gian cũng đã sắp đến buổi trưa, không bằng anh nể mặt một chút, cho tôi mời ăn bữa cơm, xem như cảm kích hôm nay anh đã giúp cứu lại hai người bệnh bị trọng thương.”

Bước chân Trương Văn Trọng khựng lại, kinh ngạc hỏi: “Hiện tại mấy giờ rồi?”

Nhạc Tử Mẫn giơ tay phải lên nhìn vào cổ tay, hồi đáp: “Mười hai giờ kém năm phút.”

“Lần này xem ra thực sự là nghỉ làm, bị trừ năm mươi đồng tiền là chắc chắn.” Về mặt Trương Văn Trọng sâu nào.

Nhạc Tử Mẫn nhìn không được muốn lau mồ hôi, người này vừa cự tuyệt mười vạn nguyên đầy mê hoặc của Trần Kiến, hiện tại lại vì năm mươi đồng tiền mà thương tâm. Nếu như để Trần Kiến nhìn thấy một màn này, khẳng định sẽ vô cùng phiền muộn. Bất quá hành vi như vậy cũng chính thích hợp với câu ngôn ngữ: “Quân tử chỉ yêu tài mà giữ đạo.”

Nhạc Tử Mẫn hiếu kỳ hỏi: “Trương tiên sinh, anh đang làm việc ở đâu?”

Kỳ thực trước đó, Nhạc Tử Mẫn đã muốn cướp Trương Văn Trọng gia nhập bệnh viện Ung Thành. Dù sao Trương Văn Trọng bày ra y thuật phi phàm, so với bất cứ bác sĩ nào bên trong bệnh viện cũng đều mạnh hơn rất nhiều. Cho nên hấn mới gọi Triệu viện trưởng tới, vốn định giới thiệu Trương Văn Trọng cho Triệu viện trưởng. Đáng tiếc, không ngờ Trương Văn Trọng mắng chửi Triệu viện trưởng đến hôn mê. Tuy rằng trong lòng Nhạc Tử Mẫn vỗ tay trầm trồ khen ngợi hành vi của Trương Văn Trọng, thế nhưng hấn cũng hiểu rõ, trải qua chuyện vừa rồi, nếu Trương Văn Trọng muốn gia nhập bệnh viện Ung Thành hầu như là chuyện không có khả năng.

Bất quá căn cứ theo sự suy đoán của Nhạc Tử Mẫn, cho dù có được cơ hội tiến nhập bệnh viện Ung Thành, nhưng nếu hấn có mời chào Trương Văn Trọng phỏng chừng cũng chỉ có kết quả thất bại. Nếu những lời này có nói ra ngoài, có thể không có người nào tin tưởng, dù sao tại Ung Thành, thậm chí trong toàn bộ tỉnh Thiên Nam, vô số người nghĩ vỡ đầu, cũng chỉ vì nghĩ cách có thể gia nhập vào bệnh viện Ung Thành.

“Phòng y tế của trường đại học Ung Thành.” Trương Văn Trọng cũng không hề giấu diếm thân phận thật sự của mình, cười dài đáp: “Tôi là một giáo y.”

“Giáo y...?” Nhạc Tử Mẫn không khỏi sững sờ, thầm nghĩ trong lòng: “Đây tốt cùng là thời buổi gì vậy, giáo y không ngờ cũng có được y thuật tài hoa đến như vậy. Ai, đáng tiếc không thể đoạt được hấn kéo qua bệnh viện của chúng ta, bằng không, với y thuật của hấn, nhất định có thể làm cho trình độ chữa bệnh của bệnh viện đề thăng không ít.”

Nhạc Tử Mẫn suy nghĩ một chút, nói: “Như vậy đi, Trương tiên sinh, hôm nay để tôi mời anh ăn một bữa cơm. Buổi chiều, tôi đưa anh đến phòng y tế trong trường đại học Ung Thành, giải thích cho viện trưởng của anh chuyện xảy ra hôm nay, như vậy anh sẽ không bị trừ tiền lương, thậm chí còn có khả năng thu được một số tiền thưởng đó.”

Trương Văn Trọng nói: “Giải thích hay không cũng không sao, bất quá nếu Nhạc lão ông muốn mời tôi ăn, tôi nhất định phải thấy hân diện mới đúng. Nhưng Nhạc lão, trước khi đi ăn, tôi còn một yêu cầu quá đáng.”

“Mời nói.”

“Tôi cần một ít thuốc Đông y, nhưng hiện tại túi tiền thật ngượng ngùng, sợ là mua không được đầy đủ. Nếu như Nhạc lão không sợ tôi quỵt nợ, tôi nghĩ tôi có thể mượn một ít thuốc Đông y trong bệnh viện của ông hay không, chờ khi tôi lĩnh được tiền lương, sẽ trả lại cho ông.”

Nhạc Tử Mẫn nở nụ cười: “Tôi còn tưởng là chuyện gì lớn, nguyên lai chỉ là chuyện này. Điều này không thành vấn đề, Trương tiên sinh nghĩ muốn loại thuốc nào cứ nói, còn tiền bạc, cũng đừng nhắc lại nữa. Ngày

hôm nay anh đã giúp đỡ bệnh viện của chúng tôi, cứu sống hai người bị trọng thương, chúng tôi làm sao còn mặt mũi đi đòi tiền anh chứ?”

“Đã như vậy, tôi từ chối coi như đã bắt kính.” Trương Văn Trọng cũng không khách khí, lại cầm lấy bút máy và giấy viết tên những vị thuốc Đông y mà mình cần. Hắn cần những vị thuốc Đông y này, đại bộ phận chỉ là dược vật bình thường, chỉ là liều thuốc rất nhiều, phải dùng đơn vị cân ký để lấy.

Nhạc Tử Mẫn cầm lấy đơn thuốc, nhìn thoáng qua, cũng không hề hỏi Trương Văn Trọng cần nhiều vị thuốc Đông y như vậy để làm gì, nhắc điện thoại gọi vào phòng y tế cất thuốc Đông y, đọc lại tên thuốc cùng số lượng, đọc cho nhân viên trong phòng bào chế, dặn dò bọn họ mau chóng chuẩn bị.

Sau khi treo điện thoại, Nhạc Tử Mẫn nhìn Trương Văn Trọng nói: “Trương tiên sinh, phòng thuốc đang chuẩn bị thuốc anh cần, chúng ta đi ăn cơm trước đi.”

“Tốt.” Trương Văn Trọng cười gật đầu, tâm tình nhất thời thật tốt.

Ăn xong bữa cơm trưa đơn giản trong một tiệm cơm nằm gần bên bệnh viện Ung Thành, Trương Văn Trọng cùng đi với Nhạc Tử Mẫn đến phòng thuốc Đông y của bệnh viện để lấy những loại thuốc đã được chuẩn bị sẵn.

Trương Văn Trọng cần những loại thuốc Đông y tuy chỉ có khoảng mười loại, thế nhưng mỗi loại đều rất nhiều, ít nhất cũng hơn một ký. Nhiều loại thuốc gom lại cùng một chỗ, phải dùng một bao lớn mới có thể đựng hết toàn bộ.

Hơn mười ký dược liệu thuốc, nếu để Trương Văn Trọng xách túi đi bộ về phòng trọ e rằng phải tốn hao rất nhiều khí lực, vì vậy Nhạc Tử Mẫn bèn lái xe đưa hắn về nhà.

Trương Văn Trọng tự nhiên sẽ không cự tuyệt ý tốt của Nhạc Tử Mẫn, hơn nữa hắn cũng không dự định buổi chiều tiếp tục đi làm, dù sao hôm nay đã bị trừ tiền, như vậy buổi chiều cũng nghỉ luôn cho tiện. Huống chi hắn còn muốn dùng buổi chiều và buổi tối, dùng dược vật cùng châm cứu để dịch cân tẩy tủy, cường hóa cụ thân thể suy nhược hiện tại. Tốt nhất có thể làm cho thân thể đủ cường độ chịu đựng được áp lực để tu luyện Y Giám Tâm Kinh.

Trong lúc Nhạc Tử Mẫn lái xe, vẫn không quên hướng Trương Văn Trọng lãnh giáo về những vấn đề của y đạo. Tuy rằng tuổi tác của hắn lớn hơn Trương Văn Trọng rất nhiều, thế nhưng biểu hiện y thuật của Trương Văn Trọng cũng đủ làm đầy lòng hắn vô cùng bội phục.

Trương Văn Trọng rất hài lòng đối với y đức của Nhạc Tử Mẫn, bởi vậy hắn hỏi gì cũng đáp.

Hỏi qua mấy vấn đề, Nhạc Tử Mẫn cũng càng thêm chán kinh.

Những câu hỏi của Nhạc Tử Mẫn đều là những vấn đề khó của y học, đều đã làm phức tạp bản thân hắn cùng những y học gia trong và ngoài nước, bọn họ đều bị những vấn đề này làm phức tạp trong thời gian rất dài. Kỳ thực hắn cũng không hề nghĩ tới có thể thu được đáp án từ chỗ Trương Văn Trọng, hắn chỉ muốn cùng Trương Văn Trọng tham thảo những vấn đề này, nhìn xem có thể từ chỗ người thanh niên này có được một ít gợi ý nào đó để giải quyết những vấn đề khó khăn kia.

Nhưng làm Nhạc Tử Mẫn thật không ngờ chính là những vấn đề làm phức tạp những y học gia lại không làm khó được gì đối với Trương Văn Trọng. Mỗi khi Nhạc Tử Mẫn hỏi ra những câu hỏi khó khăn, Trương Văn Trọng chỉ cần dùng vài câu đơn giản đã nói ra được then chốt trong đó.

Tuy rằng Trương Văn Trọng cũng không nói cho Nhạc Tử Mẫn đến tột cùng phải làm sao giải quyết những vấn đề này, thế nhưng những gợi ý của hắn cũng làm Nhạc Tử Mẫn mừng rỡ nhìn thấy được ánh rạng đông để giải quyết những nan đề kia!

Nếu như không phải còn đang lái xe, Nhạc Tử Mẫn thật muốn buông tay vô đui để phát tiết sự kích động và hưng phấn trong lòng.

“Nghe quân nói chuyện một buổi, cũng giống như đọc được sách mười năm. Trương tiên sinh, ngày hôm nay giao lưu cùng anh, thật làm tôi được lợi không ít, được lợi không ít a!” Khi cho xe dừng trước khu lầu cũ nơi Trương Văn Trọng ở trọ, Nhạc Tử Mẫn vẫn không thỏa mãn nhìn Trương Văn Trọng nói lời cảm kích.

13. Chương 12: Tẩy Tủy Dịch Kinh Thang

Trương Văn Trọng mở rộng cửa xuống xe, dưới sự trợ giúp của Nhạc Tử Mẫn, lao lực ôm lấy túi thuốc từ sau xe ra ngoài. Thở vài hơi hỗn hển, mới cười khẽ nói: “Nhạc lão quá khiêm tốn, với thiên phú và sự chăm chỉ của ông, tôi tin tưởng ông có thể đi càng sâu hơn trong y đạo, càng xa hơn. Đương nhiên cũng có một điều kiện, đó chính là ông phải luôn duy trì trái tim của một người hành y, không thể để cho tiền tài và quyền lực làm nó bị hủ hóa. Bằng không y đạo của ông nửa bước cũng khó đi.”

Câu nói của Trương Văn Trọng rất có tư thế như một vị trưởng bối đang giáo dục hậu bối đời sau, nếu như để cho người nào quen biết Nhạc Tử Mẫn nhìn thấy được một màn này, tất nhiên đều sẽ kinh ngạc đến mức rơi cằm xuống đất. Nhạc Tử Mẫn là ai? Chính là nhân sĩ quyền uy tiếng tăm lừng lẫy trong giới y học quốc nội! Một mao đầu tiểu tử ngay cả râu mép còn chưa mọc đủ, không ngờ dám dùng giọng điệu như vậy để giáo huấn hần, đây không phải sẽ làm nháo đến ngất trời hay sao?

Thế nhưng Nhạc Tử Mẫn lại không nghĩ như vậy, hần thần tình nghiêm túc gật đầu, hướng Trương Văn Trọng chấp tay nói: “Kính cẩn thụ giáo!”

Trương Văn Trọng mỉm cười gật đầu.

Móc ra điện thoại di động trong túi quần nhìn thời gian, Trương Văn Trọng nói: “Hiện tại thời gian không còn sớm, buổi chiều ông còn phải đi làm, hướng hồ nhà tôi có chút hơi lộn xộn, nên cũng sẽ không mời ông vào chơi. Nếu như sau này còn có cơ hội, chúng ta sẽ uống trà cùng nói tiếp.”

“Tốt, tốt.” Nhạc Tử Mẫn đã bị biểu hiện của Trương Văn Trọng làm khâm phục hoàn toàn, vội vã gật đầu đáp, sau đó hần lại đưa ra một yêu cầu: “Trương tiên sinh, có thể cho tôi số điện thoại của anh không? Đợi tới ngày nghỉ, tôi muốn hẹn anh ra uống trà, đồng thời lãnh giáo một ít vấn đề về y học.”

Nhạc Tử Mẫn luôn thờ phụng một câu nói: “Người nào giỏi hơn, người đó có khả năng làm thầy.” Nếu như không phải bởi vì lo lắng Trương Văn Trọng sẽ cự tuyệt, hần thậm chí còn muốn bái Trương Văn Trọng làm thầy. Tuy rằng hiện tại còn không có bái sư, thế nhưng trong lòng Nhạc Tử Mẫn âm thầm nhắc nhở chính mình, từ nay về sau phải dùng lễ đối đãi như thầy giáo mà đối đãi với Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng đối với y đức và nhân phẩm của Nhạc Tử Mẫn phi thường thỏa mãn, bởi vậy hần cũng không cự tuyệt yêu cầu của Nhạc Tử Mẫn, mỉm cười đọc số điện thoại di động của mình cho Nhạc Tử Mẫn.

Sau khi trao đổi số điện thoại lẫn nhau, Trương Văn Trọng kéo túi thuốc Đông y đứng ngay hàng hiên khu lầu cũ phát tay chào từ biệt Nhạc Tử Mẫn. Đợi sau khi Nhạc Tử Mẫn lái xe rời khỏi tiểu khu, hần mới cố sức kéo túi thuốc Đông y thông thả đi lên lầu.

Chờ khi bò lên tới cửa nhà mình, Trương Văn Trọng đã mệt tới mức thở hồng hộc, đổ đầy mồ hôi. Chỉ kéo mấy chục ký thuốc lên lầu, vậy mà chỉ kém một chút làm xương cốt của hần đều muốn rục xuống. Bởi vậy cũng có thể thấy được, cụ thân thể hiện tại của hần suy nhược đến nông nổi nào, thảo nào không chịu nổi sấm sét mà bị nhồi máu cơ tim chết đi.

Trương Văn Trọng kiệt lực điều chỉnh hô hấp của mình, sau mấy lần hô hấp hít thở sâu, hơi thở hỗn loạn của hần cũng trở nên thông thuận hơn, đồng thời cảm giác nhịp thở không thông trong lồng ngực bị đè nén cũng đã giảm bớt rất nhiều.

Lúc này Trương Văn Trọng mới móc ra chìa khóa, mở cửa phòng, kéo túi thuốc đi vào nhà.

Sau thoáng nghỉ ngơi, Trương Văn Trọng mở túi, lấy hết những túi nhỏ đựng thuốc đi ra. Trên những chiếc túi giấy, đều dùng bút lông màu đen đánh dấu tên của các loại thuốc, nhưng đối với Trương Văn Trọng mà nói, cũng không có ý nghĩa, trên đời này, làm sao có khả năng có loại dược liệu mà hần không nhận ra?

Những loại dược liệu Trương Văn Trọng lấy trong bệnh viện Ung Thành đều là những loại dược liệu bình thường. Tỷ như Nhân Tham, Bạch Thuật, Phục Linh các loại, đều là loại dược liệu ích khí, hay như Nhũ Hương, Tục Đoạn, dùng để lưu thông máu huyết, nối xương nối cốt. Bởi vậy Trương Văn Trọng cũng không hề lo lắng, sẽ có người từ những loại dược liệu bình thường này mà nhìn ra được có chuyện gì không bình thường.

Trương Văn Trọng nhìn hơn mười loại dược liệu đặt trên mặt đất, khóe miệng hiện lên ý cười.

Chỉ là hơn mười loại dược liệu bình thường này, nhưng nếu được pha chế chính xác, là đủ trở thành Tẩy Tủy Dịch Kinh Thang tiếng tăm lừng lẫy tu chân giới, đây chính là chén thuốc thần kỳ đủ cải thiện thể chất một người trên diện rộng! Coi như là ở tại tu chân giới, cũng là một thang thuốc khó cầu! Mà người sáng lập Tẩy Tủy Dịch Kinh Thang, cũng chính là Trương Văn Trọng!

Rất nhiều tu chân thể gia và tu chân đại phái, đều từng nguyện ý ra giá cao mua lại một chén Tẩy Tủy Dịch Kinh Thang. Đã từng cũng có không ít tu chân thể gia và tu chân đại phái, tổ chức đệ tử luyện đan, tiêu hao thật lớn nhân lực vật lực, muốn nghiên cứu ra thành phần của Tẩy Tủy Dịch Kinh Thang, nhưng cuối cùng đều hoàn toàn gặp phải kết cục thất bại.

Trương Văn Trọng xoay người đi vào phòng bếp, từ bên dưới bếp lấy ra một nồi đất nấu thuốc đã bị bám đầy mạng nhện.

Nồi đất này vốn do Trương Văn Trọng trước kia mua về dự định nấu thức ăn mà dùng. Nhưng đáng tiếc chính là từ sau khi mua về vẫn chưa có dịp sử dụng, hiện tại đã có chỗ để dùng tới.

Mở vòi nước rửa sạch nồi đất, lúc này Trương Văn Trọng mới đặt lên bếp gas. Sau đó dựa theo dược liệu pha thuốc và liều thuốc của Tẩy Tủy Dịch Kinh Thang, bỏ từng món dược liệu, dựa theo trình tự trí nhớ trước sau, bỏ vào trong nồi đất nấu thuốc, cuối cùng bỏ thêm năm chén nước, lúc này mới mở bếp gas.

Trương Văn Trọng chờ khi nước sôi lên, mới mở lửa nhỏ lại, dùng lửa nhỏ chậm rãi nấu thuốc.

Một chén Tẩy Tủy Dịch Kinh Thang cần nấu bốn mươi phút, đem năm chén nước nấu lại thành một chén mới đủ sản sinh công hiệu cần thiết. Thời gian nếu rút ngắn hơn, cũng sẽ không đạt được công hiệu cần có. Đồng dạng, nếu vội vã vượt qua công đoạn đem năm chén nấu thành một chén, cũng sẽ không đạt được hiệu quả của Tẩy Tủy Dịch Kinh Thang.

Bốn mươi phút chờ đợi, Trương Văn Trọng cũng không muốn lãng phí thời gian, vì vậy hắn lấy chiếc ghế ngồi xuống ngay trong phòng bếp, sau đó từ trong người lấy ra hộp kim châm bằng thép.

Nhìn hộp kim châm, Trương Văn Trọng lắc đầu, lẩm bẩm: “Để sau khi lĩnh tiền lương tháng, vô luận thế nào cũng phải mua cho được một hộp kim châm. Những kim châm bằng thép này quá cứng, rất nhiều thủ pháp châm cứu đều khó thể thi triển, thật sự là không tiện lợi.”

Hai tay Trương Văn Trọng rất nhanh cầm lên một cây châm thép trong hộp, tinh chuẩn mà cấp tốc đâm vào mười hai búi huyết, mười hai phúc mộ huyết cùng với sáu hạ hợp huyết.

Bởi cụ thân thể hiện tại thật sự quá mức suy nhược, cho nên Trương Văn Trọng chỉ có thể dùng biện pháp kích thích huyết vị trước, để kích phát ra tiềm năng của thân thể, sau đó lại phối hợp với Tẩy Tủy Dịch Kinh Thang, mới chân chính khởi lên toàn bộ hiệu quả của tẩy tủy dịch kinh.

Trương Văn Trọng vừa châm cứu cho mình, vừa quan sát nồi thuốc trên bếp.

Thời gian bốn mươi phút như dài đằng đặc, thể nhưng đối với người đang hết sức chuyên chú làm việc như Trương Văn Trọng mà nói, cũng chỉ lóe qua rồi mất.

Hương thơm thuốc Đông y nồng nặc bốc lên, phiêu tán trong phòng bếp, thấm vào ruột gan, làm cho người ta ngửi thấy liền cảm giác thể xác và tinh thần vô cùng sảng khoái thông thái.

Thời gian bốn mươi phút trôi qua, năm chén nước trong nồi đất cũng đã sắc lại thành một chén, Tẩy Tủy Dịch Kinh Thang cũng đã thành công nấu ra.

Trương Văn Trọng tắt bếp, lúc này mới rút châm cắm trong các huyết vị ra. Sau đó lấy khăn lông ướm nhấc nồi thuốc lên, đổ chất nước thuốc màu nâu nhạt vào trong chén đã chuẩn bị sẵn.

Buồng nồi thuốc, Trương Văn Trọng bưng chén thuốc một ngụm đem toàn bộ uống cạn.

14. Chương 13: Y Giám Tâm Kinh

Tẩy Tủy Dịch Kinh Thang phải uống trong lúc còn nóng, mới có thể phát huy ra công hiệu lớn nhất. Rất nhiều người thật khó uống được chén thuốc còn nóng hổi như nước sôi, thể nhưng Trương Văn Trọng cũng

không phải người thường, chỉ cần có thể giúp khí lực tăng cường đủ để tu luyện Y Giám Tâm Kinh, dù buộc hẳn ném thêm khổ sở lớn hơn, phải chịu tội nhiều hơn, hẳn cũng có thể cắn răng kiên trì.

Y Giám Tâm Kinh, là lúc tu vi của Trương Văn Trọng đạt được thần tiên đỉnh kỳ, ở trong tầng mây đỉnh Thái Sơn, tốn hao gần trăm năm thời gian, đem toàn bộ bí tịch tu luyện mà hẳn thu thập được dung hợp quán thông, sau đó kết hợp y đạo cùng kinh nghiệm tu tiên của bản thân, sáng tạo ra một loại tâm pháp tu tiên hoàn toàn mới!

Tuy rằng Trương Văn Trọng chưa kịp tu luyện Y Giám Tâm Kinh, đã bị Cửu Cửu Vô Quy Diệt Hồn đại thiên kiếp làm hủy diệt thân thể, thế nhưng hẳn tin tưởng, bộ tu tiên tâm pháp do hẳn sáng tạo, uy lực tuyệt đối siêu phàm thoát tục!

Ở kiếp trước, Trương Văn Trọng tốn hao hơn ngàn năm thời gian, mới tu luyện đến thần tiên đỉnh kỳ! Thế nhưng hiện tại, Trương Văn Trọng tin tưởng, dựa vào kinh nghiệm và Y Giám Tâm Kinh của hẳn, ở trong thời gian hai trăm năm, hẳn có thể một lần nữa leo lên tới thần tiên đỉnh kỳ!

Trong hai trăm năm leo lên thần tiên đỉnh kỳ!

Ngoại trừ những cổ tiên nhân của thời hồng hoang, trong mấy ngàn năm qua, còn chưa từng có một người có thể ở trong thời gian ngắn ngủi như vậy tu luyện được cảnh giới cao như thế! Nhất là trong mấy trăm năm gần đây, trong tu chân giới thậm chí cũng không có một người phi thăng, đừng nói là tu thành thần tiên, dù là tu thành nhân tiên, địa tiên, thậm chí quỷ tiên cũng không có một người!

Bởi vì linh khí của phàm gian hiện tại, so với ngàn vạn năm trước, đã loãng đến mức không thể loãng hơn được nữa.

Trương Văn Trọng tự nhiên là biết việc này, thế nhưng hẳn vẫn rất tự tin, có thể ở trong vòng hai trăm năm, một lần nữa leo lên thần tiên đỉnh kỳ!

Bởi vì hẳn có kinh nghiệm tu tiên, bởi vì hẳn có Y Giám Tâm Kinh!

Trương Văn Trọng sáng chế Y Giám Tâm Kinh, chia làm ba đại cảnh giới: Luyện Thể, Dưỡng Khí, Ngưng Thần.

Từng cảnh giới lại chia làm sáu trình tự.

Khi đem Luyện Thể tu luyện đến đỉnh kỳ, có thể khiêu chiến ba võ học cao thủ đang ở tiên thiên đỉnh kỳ, khi tu luyện Dưỡng Khí đến đỉnh kỳ thì có thể khiêu chiến bốn người tu chân cao thủ đang ở Đại Thừa đỉnh kỳ, về phần tu luyện cảnh giới Ngưng Thần đến đỉnh kỳ, Trương Văn Trọng cũng không thể dự liệu ra được sẽ đạt tới cảnh giới kinh người như thế nào!

Nếu kiếp trước hẳn không kịp thời tu luyện được Y Giám Tâm Kinh, Trương Văn Trọng hiện tại nhất định sẽ không bỏ qua. Vừa lúc cụ thân thể hiện tại lại chưa từng tu luyện qua, cũng có thể miễn đi được rất nhiều phiền phức.

Sau khi uống xong chén thuốc, Trương Văn Trọng đặt chén xuống quầy bếp, ngay tại chỗ khoanh chân ngồi xuống, điều chỉnh hô hấp, tiến nhập cảnh giới minh tưởng.

Tẩy Tủy Dịch Kinh Thang rất nhanh đã phát huy ra tác dụng.

Từng cỗ nhiệt lưu bắt nguồn từ dạ dày Trương Văn Trọng, dũng mãnh tràn vào kinh mạch trong thân thể hẳn. Vừa rồi Trương Văn Trọng đã dùng phương pháp châm cứu, tạm thời đánh thông toàn bộ kinh mạch trong thân thể. Lúc này, Tẩy Tủy Dịch Kinh Thang hóa thành từng cỗ nhiệt lưu, văng lai tuần hoàn trong kinh mạch cơ thể hẳn, sinh sôi không thôi.

Trương Văn Trọng trong lúc minh tưởng có thể rõ ràng cảm giác được trong thân thể hẳn đang sản sinh các loại biến hóa, những biến hóa này đều làm hẳn thỏa mãn đồng thời mừng rỡ.

Bởi vì lần đầu tiên uống Tẩy Tủy Dịch Kinh Thang, đồng thời bởi vì thân thể này quá mức suy nhược, cho nên Trương Văn Trọng phải tốn hao suốt ba giờ mới triệt để hấp thu hoàn tất được lực của chén thuốc.

Hấp thu xong được lực, Trương Văn Trọng cũng không vội vã đứng lên, mà lần thứ hai lấy ra châm thép trong hộp, đâm vào huyết vị quanh người. Bắt đầu tu luyện đệ nhất trọng của Luyện Thể Cảnh trong Y Giám Tâm Kinh – Luyện Nhục!(Thịt)

Gọi là Luyện Nhục, chính là đem cơ thể toàn thân của người tu luyện, rèn đúc điều khiển như thường.

Lúc cần cơ thể cứng rắn, có thể cứng rắn như sắt thép, thậm chí có thể chống đối được cả súng đạn tập kích. Mà khi cần cơ thể mềm đi, càng có thể mềm mại trơn nhẵn như những cô gái nhỏ mười tám tuổi!

Luyện Nhục, là đệ nhất trọng trong Y Giám Tâm Kinh. Đồng thời cũng là cảnh giới trọng yếu nhất, bởi vì nó tương đương như Trúc Cơ. Một khi cơ sở cấu trúc không tốt, như vậy tòa nhà lớn dù có miễn cưỡng tu kiến lên, cũng nguy hiểm trọng trọng, tùy thời đều có khả năng sẽ bị sụp.

Hiện tại Trương Văn Trọng muốn làm, chính là dùng Tẩy Tủy Dịch Kinh Thang và châm cứu, cả hai thủ đoạn để kích thích thân thể suy nhược, kích phát ra tiềm năng trong cơ thể, sau đó chọn dùng thuật hít thở hô hấp đặc thù, đến triển khai tu luyện Luyện Nhục.

Ngay khi Trương Văn Trọng điều chỉnh hô hấp, dựa theo tâm pháp tu luyện, thúc đẩy được lực của Tẩy Tủy Dịch Kinh Thang vận chuyển chín vòng trong cơ thể, trong đan điền của hắn cuối cùng cũng sinh ra một tia chân nguyên.

Linh khí trong thiên địa trong thời gian mấy trăm năm gần đây, đã cực kỳ mỏng manh yếu ớt. Cũng chính Trương Văn Trọng nghĩ ra Y Giám Tâm Kinh, có thể ở trong đoạn thời gian ngắn ngủi như thế lại luyện ra được chân nguyên. Đối lại là tâm pháp tu luyện khác, dù là phương pháp trấn phái của tu chân đại phái, chỉ ít cũng phải mấy tháng hoặc thậm chí mấy năm, mới có thể sinh ra được tia chân nguyên đầu tiên.

Thời gian trong nửa giờ ngắn ngủi lại có thể sinh ra được tia chân nguyên đầu tiên...

Chuyện như vậy nếu truyền ra ngoài, không thể nghĩ ngờ sẽ khiến cho toàn bộ tu chân giới oanh động.

Thế nhưng Trương Văn Trọng đối với tốc độ như vậy vẫn chưa được hài lòng. Cho nên hắn chuẩn bị áp dụng thủ đoạn đặc thù đến kích thích, để thăng chính tu vi của mình!

Ánh mắt Trương Văn Trọng rất nhanh rơi vào ổ cắm điện nằm trên góc tường.

Mượn lôi điện để tu luyện, trong tu chân giới cũng không phải là chuyện kỳ văn dị sự gì. Thế nhưng mượn điện trong nhà để tu luyện, cũng thật chưa từng nghe nói qua. Bất quá Trương Văn Trọng cũng vẫn quyết định phải thử xem một chút.

Sau khi hít mạnh một hơi, Trương Văn Trọng mạnh mẽ ngậm khẩu chân nguyên trong miệng, sau đó hướng lỗ cắm của ổ điện phun ra.

“Oanh!”

Lỗ cắm ổ điện đã có chút lung lay sắp rời, chợt nổ tung thật mạnh. Những đóa lửa hoa xẹt lên tí tách, bùng ra tung tóe. Dưới sự dẫn dắt của ngậm chân nguyên của Trương Văn Trọng, từng đạo điện lưu rất nhanh lan tràn tới trên người hắn. Dọc theo những cây châm thép, dũng mãnh tiến vào huyết vị trong thân thể hắn, không ngừng kích thích những huyết vị này.

Trương Văn Trọng biết vào lúc này nếu vô ý sẽ nguy hiểm tới sinh mạng. Vì thế hắn khởi lên toàn bộ tinh thần, hết sức chăm chú dẫn động điện lưu dũng mãnh tràn vào từng huyết vị, dung hợp cùng chân nguyên bản thân, liên tục vận chuyển trong kinh mạch toàn thân cơ thể.

Điện lưu mạnh mẽ vận chuyển trong kinh mạch toàn thân, sản sinh ra sự kích thích cực kỳ cường liệt. Loại cảm giác kích thích này, bao hàm cả cảm giác ngứa ngáy đau đớn, người thường thật sự rất khó chịu đựng nổi. Dù Trương Văn Trọng vốn có lực nhẫn nại rất mạnh, lúc này cũng phải cắn chặt răng đau khổ chống đỡ.

Đồng thời hắn phải ổn định tâm thần, dẫn đạo điện lưu chạy vòng quanh kinh mạch toàn thân, dựa theo từng quy luật, một lần lại một lần tới lui tuần hoàn. Mỗi khi tuần hoàn một lần, chân nguyên lại tăng cường, đồng thời thân thể suy nhược cũng biến thành khỏe mạnh hơn nhiều.

Trương Văn Trọng chăm chú tu luyện không hề có chút uể oải, cứ như vậy vẫn tiếp tục tu luyện không ngừng.

Màn đêm rất nhanh liền phủ xuống.

Bởi vì Trương Văn Trọng mượn dùng điện lưu kích thích thân thể và huyết vị tiến hành tu luyện, có thể do nguồn điện của khu nhà này đã quá cũ kỹ không ổn định. Rất nhiều hộ gia đình ánh đèn lúc sáng lúc tối, làm bọn họ không ai dám mở thêm thiết bị điện nào khác. Những người ở trong khu vực này, vô cùng bất mãn vì nguồn điện, không ít người gọi điện cho công ty điện lực liên tục trách cứ. Nhưng công ty điện lực phái nhân viên tới kiểm tra, trải qua tỉ mỉ quan sát, cũng không ai có thể tìm ra được vấn đề ở đâu. Chỉ có thể hẹn lại, khi trời sáng sẽ đến tiến hành kiểm tra toàn bộ hệ thống điện trong khu vực nhà ở tại đây.

Trương Văn Trọng vẫn tập trung tu luyện Y Giám Tâm Kinh, đối với tràng điện não nhiệt sôi sùng sục bên ngoài cũng hồn nhiên không hề phát giác.

15. Chương 14: Phòng Y Tế Trong Đại Học Ung Thành.

Ánh trăng mọc lên lại hạ xuống, sắc trời từ từ sáng sủa lên, một buổi tối cứ như vậy trôi qua.

Trương Văn Trọng khoanh chân ngồi dưới đất, mượn dùng điện lưu của tòa nhà, tu luyện nguyên một buổi tối, ngay khi ánh mặt trời sáng sớm chiếu vào trên người hắn, hắn mới chậm rãi mở mắt, từ từ phun ra một hơi.

Mượn điện lưu kích thích thân thể và huyết vị để tiến hành tu luyện, tuy rằng hiệu quả thực sự rất tốt, thể nhưng đối mặt hung hiểm cũng là cực lớn. Chỉ cần có chút vô ý, sẽ đánh mất tính mạng. Thế nhưng dựa vào nghị lực kinh người cùng Y Giám Tâm Kinh thần kỳ, Trương Văn Trọng đã bước qua một cửa này. Trong lúc tăng cường chân nguyên trong thân thể, Trương Văn Trọng cũng đã tu thành cảnh giới Luyện Nhục trong Luyện Thể Cảnh, có thể bắt đầu bước qua Luyện Cốt!(Xương).

Bất quá so sánh với Luyện Nhục, Luyện Cốt sẽ trắc trở hơn gấp mười gấp trăm lần. Trương Văn Trọng muốn làm được như đêm hôm qua, cả đêm luyện thành một tầng cảnh giới, hầu như là chuyện không có khả năng.

Sau khi phun ra toàn bộ trọc khí trong ngực, trong xoang mũi Trương Văn Trọng phát sinh một tiếng hừ nhẹ, toàn thân hắn lập tức hưởng ứng, bắt đầu liên tục rung động, trong nháy mắt đã đem toàn bộ châm thép ghim tại các huyết vị bài xích ra ngoài.

Những cây châm thép dài ngắn không đồng đều rơi xuống trên mặt sàn cement, phát ra những tiếng lách cách rất nhỏ.

Trương Văn Trọng đứng dậy, thoả hoạt động tay chân một chút. Sau đó hắn múa một bộ Ngũ Cầm Hí ngay trong phòng bếp, qua bộ Ngũ Cầm Hí, hắn hoàn toàn có thể xác định, hiện tại hắn đã có thể hoàn toàn khống chế từng bộ phận cơ thể của thân thể hiện tại.

Ngẩng đầu nhìn ánh sáng mặt trời rực rỡ bên ngoài cửa sổ, Trương Văn Trọng híp mắt lại suy nghĩ, thỏa mãn nở nụ cười.

Hiện tại toàn thân Trương Văn Trọng đều tràn ngập lực lượng, hắn tin tưởng, nếu như để hắn tiếp tục kinh lịch thêm một lần chuyện hôm qua, sau khi hoàn thành hai cuộc giải phẫu, tuyệt đối sẽ không còn chuyện té xỉu xảy ra.

Trương Văn Trọng nhặt lại toàn bộ những cây châm thép rơi trên mặt đất, dùng rượu sát trùng sau đó bỏ vào trong hộp bạc. Hắn đổ ra cạn thuốc bên trong nồi đất, tỉ mỉ rửa sạch nồi, lại để vào vài vị thuốc, thêm bốn chén nước, lại tiếp tục nấu thuốc.

Trương Văn Trọng đã Luyện Nhục thành công, hiện tại hắn đang nấu thuốc để đặt nền móng cho việc Luyện Cốt.

Trương Văn Trọng mượn được lực này để bang trợ bản thân rèn luyện xương cốt toàn thân. Cuối cùng là muốn để xương cốt biến cứng rắn còn hơn cả sắt thép, như vậy mới có thể bắt đầu Luyện Cốt. Bằng không,

đến lúc đó bộ xương cốt thân thể bởi vì không chịu nổi áp lực thật lớn khi luyện cốt mà bị vỡ nát thành từng mảnh nhỏ.

Sau khi uống thuốc ngay lúc còn nóng, Trương Văn Trọng tắm rửa, thay đổi một bộ quần áo. Bộ quần áo trước đó của hắn đã bị mồ hôi đầm ướt thối hoắc, vốn không thể mặc ra cửa.

Làm xong tất cả, Trương Văn Trọng mới đẩy cửa ra.

Mỉm cười chào hỏi hàng xóm, cũng nhìn thấy hàng xóm đang vội vàng chạy đi làm cũng gật đầu chào hỏi hắn, Trương Văn Trọng chợt nghe bọn họ đang oán giận chuyện nguồn điện tối hôm qua bất ổn cả đêm. Trương Văn Trọng thân là đầu sỏ gây tội, không khỏi cảm thấy gương mặt nóng lên, hắn lặng lẽ thè lưỡi chạy nhanh xuống lầu.

Trong lúc vừa đi xuống lầu dưới, Trương Văn Trọng vô ý thức định đi đến bên góc tìm chiếc xe đạp cũ của mình, nhưng hắn lập tức nhớ ra, hôm qua hình như trong lúc vội vàng hắn đã nhờ một cô gái không quen biết nhìn đùm chiếc xe, nói vậy chắc có lẽ đã bị nàng cho là phé phẩm, ném vào trong một góc kẹt nào đó.

Nếu chiếc xe đạp đã mất, như vậy đành chạy bộ đến phòng y tế của trường đại học Ung Thành để đi làm, dù sao với thể chất hiện tại của hắn, dù một đường chạy thẳng tới đại học Ung Thành, cũng không bị mệt đến thở hồng hộc.

Trương Văn Trọng là một người nghĩ đến liền làm, cho nên hắn thực sự bắt đầu chạy nhanh trên vỉa hè. Ở ven đường có không ít người nhìn thấy thân ảnh chạy nhanh của hắn, bất quá đều chỉ nghĩ rằng hắn là vận động viên điền kinh của một trường thể thao nào đó, cũng không hề hoài nghi điều gì.

Vào ngày thường, nếu chiếc xe đạp từ chỗ tiểu khu Trương Văn Trọng ở trọ chạy tới đại học Ung Thành, cần tới thời gian hai mươi phút. Thế nhưng ngay trong ngày hôm nay, Trương Văn Trọng chạy bộ đến chỗ làm, cũng chỉ tốn năm phút thời gian, cũng đã đứng ngay trước cửa đại học Ung Thành.

Không chỉ như vậy, một đường chạy nhanh tới, Trương Văn Trọng lại không hề thở hổn hển vì mệt, mà dáng dấp lại an nhàn thản nhiên, phẳng phai như vừa rồi hắn cũng không phải mới chạy qua quãng đường dài, mà chỉ tản bộ trong vườn hoa gần nhà.

Trương Văn Trọng đầu tiên nhắm mắt lại cảm giác sự biến hóa trong các bộ phận của thân thể, sau đó mở mắt mỉm cười, hiển nhiên phi thường thỏa mãn đối với tình huống hiện tại của thân thể.

Khi Trương Văn Trọng đi vào phòng y tế của đại học Ung Thành, cách thời gian đi làm vẫn còn dư hai mươi phút.

Phòng y tế của trường đại học Ung Thành, nằm tại phía bắc của giáo khu đại học. Quy mô của phòng y tế cũng không lớn, chỉ có một tòa nhà lầu ba tầng, lầu một là phòng khám bệnh của các khoa, lầu hai là phòng chụp cùng phòng phụ khoa, lầu ba là dùng để nằm viện. Nhưng trong đại bộ phận thời gian, bên trong dãy phòng nằm cũng không có bệnh nhân vào ở.

Ở bên trong phòng y tế, có mười bác sĩ và bốn hộ sĩ. Nhân số tuy rằng không nhiều lắm, nhưng toàn bộ đều là nhân tài đa khoa. Ứng phó một ít bệnh nhỏ bình thường thì sẽ không có vấn đề, về phần bệnh nặng sao, cũng có rất ít học sinh bị bệnh nặng lại tuyển chọn đến phòng y tế để chữa trị. Dù có học sinh đi tới, phòng y tế cũng sẽ trước tiên chuyển bọn họ qua bệnh viện Ung Thành, bởi nơi này cũng chỉ là cấp dưới của bệnh viện lớn Ung Thành.

Dùng cách nói của viện trưởng Hồ Cường trong phòng y tế của đại học Ung Thành, chính là: “Chúng ta là cán bộ công tác trong phòng y tế trường học, không cần có công, nhưng cần không sai lầm. Chỉ cần nhìn thấy ai có bệnh tình hơi nghiêm trọng một chút, thì nhanh chóng chuyển dời qua bệnh viện lớn. Ngàn vạn lần không thể tạo ra sự cố khi chữa bệnh trong phòng y tế chúng ta, chúng ta không đền bù nổi đâu.”

Trương Văn Trọng đi tới phòng y tế, phòng làm việc của hắn nằm ngay đầu cùng của hàng hiên lầu một. Từ vị trí nơi này, có thể nhìn ra, hắn chính là người mới thái điều mười phần bên trong giáo nội y viện.

Đại khái qua chừng nửa giờ, bác sĩ và hộ sĩ của phòng y tế đều lục tục tới, vừa đi làm vừa ngáp dài. Có mấy bác sĩ vành mắt đã biến thành màu đen, sau khi thay áo dài trắng, còn ghé vào nhau trò chuyện về cuộc đánh bài tối qua, đồng thời còn hẹn nhau tối nay tiếp tục đánh bài suốt đêm.

Hồ Cường làm viện trưởng, chính là người cuối cùng đến làm.

Hắn cũng không vội vã đi tới phòng mình, mà chấp tay sau lưng ưỡn ngực, rất có phái đoàn quan liêu, bước đi thong thả dò xét tình huống các phòng làm việc. Những bác sĩ và hộ sĩ vừa mới ghé vào nhau trò chuyện, vội vã xuất ra dáng dấp đang bận rộn cẩn trọng, thế nhưng khi hắn vừa đi qua, lại ghé vào nhau tiếp tục nói tiếp chuyện đang dở vừa rồi.

16. Chương 15: Người Bệnh Rong Huyết

Hồ Cường rất nhanh dò xét tới phòng làm việc của Trương Văn Trọng, thấy hắn ngồi bên trong phòng lật xem hồ sơ những ca bệnh, cũng không đứng dậy nghênh tiếp mình, trong lòng chợt cảm thấy có chút mất hứng. Sau khi dùng mũi hửi một tiếng, mới thong thả bước vào, khẽ cau mày nhìn Trương Văn Trọng, chất vấn: “Sao hôm qua anh không đi làm?”

Trương Văn Trọng sớm đã chuẩn bị tâm lý, hồi đáp: “Sáng sớm hôm qua khi vừa tỉnh giấc, đột nhiên tôi thấy tim quặn đau. Chắc bởi vì đêm trước bị tiếng sấm kích thích không ngừng, làm bệnh tim của tôi trở cơn. Sau khi uống thuốc xong, tuy rằng tình huống giảm được một chút, thế nhưng cơ thể vẫn không khỏe, cho nên không tới làm được.”

Việc Trương Văn Trọng bị bệnh tim, ở trong phòng y tế có thể nói người nào cũng biết. Hồ Cường vốn định tìm lý do này để đuổi việc Trương Văn Trọng, thế nhưng trong giới linh đạo cao tầng của đại học Ung Thành cũng có người biện hộ cho hắn. Hơn nữa người đó lại là người mà Hồ Cường vừa không muốn cũng không dám đắc tội. Cho nên tuy rằng trong lòng hắn có bất mãn, nhưng cũng chỉ đành để Trương Văn Trọng ở lại trong y viện để làm việc.

Hồ Cường đang muốn quát mắng Trương Văn Trọng, nhưng rất nhanh lại nghĩ tới người kia rất có khả năng là chỗ dựa vững chắc của Trương Văn Trọng, trong khi còn chưa tìm hiểu rõ ràng người kia đến tột cùng có quan hệ thế nào với Trương Văn Trọng, hắn quyết định phải đối xử tốt với Trương Văn Trọng một chút, nhưng trừng phạt nhỏ vẫn phải có, bằng không tiêu tử này ngày sau còn không nháo lên ngắt trời hay sao?

“Sau này cũng không được làm chuyện vô kỷ luật như vậy nữa, mặc kệ bởi nguyên nhân nào mà anh không đến làm được, đều phải gọi điện thoại báo cáo cho y viện biết. Lần này coi như anh nghỉ một ngày, phạt năm mươi nguyên, khấu trừ vào tiền lương tháng sau của anh!” Hồ Cường sầm mặt nói.

Trương Văn Trọng nhàn nhạt cười, hồi đáp: “Được.”

Loại thái độ này của Trương Văn Trọng, làm Hồ Cường càng thêm không hiểu được quan hệ giữa Trương Văn Trọng và người kia ra sao.

Sau khi lẩm bẩm vài tiếng, Hồ Cường lại chấp tay sau lưng ưỡn ngực thong thả rời khỏi phòng làm việc của Trương Văn Trọng, đi tới chỗ khác tiếp tục dò xét.

Công tác giáo y đối với Trương Văn Trọng mà nói không hề khó khăn, thời gian làm việc buổi sáng rất nhanh đã trôi qua. Lúc tan tầm, Trương Văn Trọng lại một đường chạy thẳng về nhà. Trên đường về nhà, hắn còn ghé vào chợ bán thức ăn gần tiểu khu, mua một ít thức ăn, sau khi về nhà tự mình nấu nướng bữa cơm trưa đơn giản.

Sau khi ăn cơm xong, Trương Văn Trọng lại uống thêm một chén thuốc nóng hổi. Sau đó khoanh chân ngồi trên giường, bắt đầu tu luyện hô hấp thổ nạp thuật. Vẫn đợi đến lúc sắp đi làm buổi chiều, mới dừng lại ra khỏi nhà chạy thẳng tới phòng y tế.

Năm giờ hai mươi phút chiều, khoảng mười phút sau sẽ tan tầm.

Nửa giờ sau, Hồ Cường lại ậm ừ một ca khúc, lái xe rời khỏi y viện. Lúc hắn vừa đi, những bác sĩ và hộ sĩ khác cũng ngồi không yên, đều bắt đầu khua chân, rời khỏi phòng y tế.

Lúc này bác sĩ còn ở lại bên trong phòng y tế, ngoại trừ Trương Văn Trọng còn có một nữ bác sĩ vừa mới đi làm không lâu. Trương Văn Trọng cũng không hiểu biết nhiều về người nữ bác sĩ đồng nghiệp này, chỉ biết nàng tên là Lâm Tử Mạn, là một cô gái trẻ mang kính, có tri thức. Mà phòng của nàng vừa lúc nằm ngay đối diện phòng làm việc của Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng còn đang ngồi bên trong phòng làm việc, lấy ra ví tiền của mình, đếm lại đếm, bên trong còn có mấy trăm đồng tiền. Sau khi khấu trừ chi phí sinh hoạt của tháng này, hẳn là còn được hai trăm đồng có thể chi xài.

Trương Văn Trọng bấm ngón tay tính toán, gật đầu tự nói: “Tuy rằng tiền dùng được rất ít, thế nhưng nếu như vận khí tốt, hẳn là có thể mua được loại ngọc thích hợp đi...dù sao ngọc để chế tác bùa hộ mạng và pháp khí cũng không cần quá tốt.” Trải qua suy nghĩ kỹ một phen, Trương Văn Trọng quyết định sau lúc tan tầm chiều nay, đến đường lớn phía tây Ung Thành, vào khu đồ cổ đi dạo xem, nhìn thử có thể mua được loại ngọc thích hợp để làm bùa hộ mạng và pháp khí hay không. Dù sao hiện tại thực lực của hắn còn rất yếu, nếu như có thể cất giữ vài bùa hộ mạng hoặc pháp khí trong người, không thể nghi ngờ có thể gia tăng sự an toàn bản thân thật lớn.

Ngay khi Trương Văn Trọng còn đang suy tư rất cục nên chế tác loại bùa hộ mạng và pháp khí nào mới thích hợp cho bản thân hiện tại, một trận tiếng bước chân hoảng loạn đột nhiên vang lên bên trong y viện. Tiếng bước chân đầu tiên đi lên lầu hai, thế nhưng rất nhanh từ lầu hai chạy xuống tới. Cùng lúc đó còn có một giọng nữ đầy vẻ lo lắng đang bất mãn ồn ào: “Bác sĩ đâu? Bác sĩ chạy đâu hết rồi?”

Trương Văn Trọng bỏ ví tiền vào trong túi quần, đứng dậy đi ra hàng hiên, cùng lúc đó nữ bác sĩ tên Lâm Tử Mạn cũng đẩy cửa phòng đi ra.

Bên trong lối đi có sáu nữ sinh, trong đó có một nữ sinh đang được năm nữ sinh khác nâng đỡ. Nữ sinh kia rất đẹp, thế nhưng sắc mặt tái nhợt vô cùng, hơn nữa toàn thân yếu ớt vô lực, nếu như không nhờ mấy người bạn gái nâng đỡ, sợ rằng nàng đã sớm tê liệt ngã xuống mặt đất.

“Chuyện gì xảy ra? Cô ấy bị khó chịu gì sao?” Lâm Tử Mạn bị dáng dấp của nữ sinh kia làm hoảng sợ, vội vã hỏi.

“Rong huyết.” Không đợi những nữ sinh trả lời câu hỏi của Lâm Tử Mạn, Trương Văn Trọng đã nói toạc ra chứng bệnh của nữ sinh kia.

Rong huyết còn được xưng là băng trung, bạo băng, chính là chứng bệnh cấp tính khi âm đạo của phụ nữ đột ngột chảy máu rất nhiều. Rong huyết là cách gọi Đông y, tại Tây y nó được gọi là triệu chứng xuất huyết cơ năng.

“Rong huyết?” Lâm Tử Mạn cau mày nhìn Trương Văn Trọng, đối với việc hắn chỉ liếc mắt nhìn bệnh nhân đã kết luận ra chứng bệnh rất là bất mãn. Nếu không phải bởi vì đang có mặt bệnh nhân, chỉ sợ Lâm Tử Mạn đã lên tiếng trách cứ Trương Văn Trọng.

Một nữ sinh tóc ngắn lo lắng nói: “Triệu Lâm Di lẽ ra hôm nay đã hết kinh nguyệt, thế nhưng không biết chuyện gì xảy ra, kinh nguyệt vẫn có hoài, hơn nữa càng chảy càng nhiều...”

“Không phải chứ, thật sự là rong huyết?” Lâm Tử Mạn kinh ngạc há to miệng, mở to mắt nhìn Trương Văn Trọng. Nàng thế nào cũng không nghĩ ra, Trương Văn Trọng làm sao chỉ cần liếc mắt đã nhìn ra bệnh tình của nữ sinh tên Triệu Lâm Di này?

“Đưa cô ấy vào đây.” Trương Văn Trọng phân phó năm nữ sinh dìu Triệu Lâm Di đến phòng làm việc của hắn.

“Anh...?” Năm nữ sinh có chút chần chờ nhìn Trương Văn Trọng, cũng không lập tức làm theo. Dù sao bệnh phụ khoa nhiều ít có chút khó thể mở miệng, lại càng đừng nói tới gặp một nam bác sĩ khám và chữa bệnh. Các nàng đưa mắt nhìn Trương Văn Trọng, lại nhìn Lâm Tử Mạn, yếu ớt nói: “Nếu không, hay là chị xem bệnh cho Triệu Lâm Di đi...”

“Tôi?” Lâm Tử Mạn nhìn sắc mặt và thần sắc của Triệu Lâm Di, chỉ biết bệnh trạng rong huyết của nàng phi thường nghiêm trọng, không hề nghi ngờ là vì mất máu quá nhiều, nếu như xử lý vô ý, thậm chí sẽ dẫn phát nguy hiểm sinh mạng. Nàng chỉ vừa tốt nghiệp không bao lâu, kinh nghiệm lâm sàng cũng không phong phú, đối mặt chứng rong huyết vương tay chân, thật đúng là không có chút tự tin.

17. Chương 16: Anh Đang Làm Cái Gì?

”Ồ trong mắt bác sĩ, bệnh nhân không phân chia nam nữ. Cô bạn của bọn em đã bị mất nhiều máu quá rồi, nhất định phải được nhanh chóng trị liệu, khẩn trương đưa nàng vào đi! Nhanh lên, đừng có lãng phí thời gian!” Trương Văn Trọng sắc mặt nghiêm chỉnh, dùng ngữ khí quen mình phục vụ nói.

Trong nháy mắt năm nữ sinh bị khí thế uy nghiêm của Trương Văn Trọng làm cho kinh sợ, đồng thời chứng kiến tình huống của Triệu Lâm Di tựa hồ thật sự bất ổn. Vì thế cũng không dám tự tiện định đoạt, vội vàng dìu Triệu Lâm Di tiến nhập vào phòng khám bệnh. Cũng làm theo Trương Văn Trọng phân phó, đặt Triệu Lâm Di nằm xuống chiếc giường chuẩn bệnh ở phía bên cạnh góc tường đằng kia.

Ngay tại khi năm nữ sinh chân tay luống cuống đặt Triệu Lâm Di lên giường, thì Trương Văn Trọng quay đầu nhìn Lâm Tử Mạn nói: ”Cô có thể giúp tôi một việc khẩn cấp được không?”

”Nói đi, cần tôi làm những việc gì.” Lâm Tử Mạn ở phía sau cũng đã khôi phục lại bình tĩnh.

Trương Văn Trọng không định khách khí với nàng, lập tức phân phó: ”Tiêm cho bệnh nhân này 4mg Acid estradiol. Ngoài ra truyền dịch đường glu-co 250ml vào tĩnh mạch tránh tình trạng mất nước. Bệnh nhân cũng mất máu khá nhiều, nhưng vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại, chúng ta phải truyền thêm máu cho bệnh nhân ngay mới được.”

Lâm Tử Mạn gật đầu đáp: ”Được, tôi liền đi chuẩn bị, sẽ quay trở lại nhanh thôi.” Nói xong nàng xoay người chạy lên phòng tiêm trên tầng hai. Giờ khắc này, bốn hộ sĩ đảm nhiệm trực ban trong trường đã tan ca, nên cũng chỉ còn nàng và Trương Văn Trọng ở lại.

Lúc này năm cô nữ sinh trong lòng hoảng hốt, tình trạng của Triệu Lâm Di thật sự đã khiến cho các nàng bị kinh sợ. Sau khi đặt Triệu Lâm Di nằm xuống giường bệnh, các nàng nhất tề nhìn về phía Trương Văn Trọng, nhón nháo nói: ”Bác sĩ, bạn Triệu Lâm Di có nguy hiểm đến tính mạng hay không ah?”

”Bác sĩ, anh nhất định phải cứu chữa cho bạn ấy nha!”

Trương Văn Trọng ra hiệu bảo các nàng tránh đường, sau đó mới nói: ”Nếu các bạn có thể giữ trật tự một chút, thì tôi sẽ mau chóng chữa khỏi bệnh cho cô gái kia. Nhưng nếu các bạn còn nhón nháo lên như vậy, ta cũng không dám cam đoan rằng, có thể sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không nữa.”

Năm nữ sinh vội vàng ngậm miệng lại, sợ mình lên tiếng sẽ ảnh hưởng đến quá trình bác sĩ chữa bệnh cho Triệu Lâm Di.

Trương Văn Trọng nắm lấy cổ tay của Triệu Lâm Di, tiến hành bắt mạch. Căn cứ theo mạch tượng Trương Văn Trọng lập tức đoán ra hiện tượng băng huyết là do trung khí* hạ thấp, hẳn là nên dùng phương pháp cố bản bồi nguyên để trị liệu. (trong Đông Y trung khí là ám chỉ khí trong dạ dày, có tác dụng tiêu hóa thức ăn và dinh dưỡng.)

Khi tìm được nguyên nhân gây nên bệnh trạng, Trương Văn Trọng nhanh chóng xuất trang bị châm cứu. Từ bên trong hộp lấy vài cây kim châm ra lau qua cồn khử trùng. Theo sau hần vén lớp áo trên bụng của Triệu Lâm Di nhắc lên một đoạn, lộ ra khoảng da thịt trắng nõn.

”Bác sĩ định làm cái gì vậy?”

Hành động này của Trương Văn Trọng khiến cho năm nữ sinh ở bên cạnh nâng cao cảnh giác. Nhất là cô nữ sinh tóc ngắn đứng trước mặt kia, nàng ý lại vào chất giọng độc đáo của mình mà lớn tiếng hét.

Trương Văn Trọng quét mắt nhìn đám nữ sinh một cái, bình tĩnh đáp: ”Nếu không vén áo của bệnh nhân lên, tôi làm sao châm cứu được cho người ta đây?” Nói xong, tay phải của hắn cầm một cây kim châm, đâm thẳng xuống huyết Khí Hải cách rốn của Triệu Lâm Di 1.5 tấc!

Thấy Trương Văn Trọng không phải muốn đâm loạn Triệu Lâm Di, mà là dùng phương pháp châm cứu để trị bệnh băng huyết. Nhất thời năm cô nữ sinh nhẹ nhõm thở phào một hơi, đồng thời các nàng cũng cảm thấy ngưỡng mộ vì đã nghi oan cho Trương Văn Trọng.

Ngay tại khi Trương Văn Trọng đâm kim vào huyết khí hải của Triệu Lâm Di, thì Lâm Tử Mạn cũng cầm bộ dụng cụ truyền dịch, từ trên tầng hai chạy xuống phòng khám bệnh.

“Cô biết truyền dịch không?” Trương Văn Trọng đang điều chỉnh kim châm cho Triệu Lâm Di, cũng không có ngại đầu lên mà hỏi.

“Biết.” Lâm Tử Mạn hồi đáp.

Sau khi nàng tiến vào trường phòng y tế của đại học Ung Thành, học được một thứ chính là truyền dịch. Bởi vì trong phòng y tế chỉ có bốn người làm y tá, cho nên mỗi một y sinh tới, đều phải học qua tiêm chích truyền dịch, Lâm Tử Mạn cũng không ngoại lệ.

Trương Văn Trọng hài lòng nói: “Như vậy là tốt rồi, đầu tiên tiêm vào bắp tay cho bệnh nhân....sau đó truyền dịch qua tĩnh mạch.”

”Được.” Lâm Tử Mạn đáp.

Thế nhưng ngay tại lúc Lâm Tử Mạn chuẩn bị dựa theo phân phó của Trương Văn Trọng tiến hành sơ cứu, thì một đạo thanh âm bén nhọn từ bên ngoài truyền vào trong phòng bệnh: ”Di nhi....Di nhi....con ở đâu?”

”Là cha mẹ của Triệu Lâm Di đến kìa.” Cô nữ sinh tóc ngắn nghe thấy thanh âm của người phụ nữ trung niên, nhất thời kinh hô lên một tiếng. Nàng vội vàng chạy đến bên cạnh cửa sổ, kiễng chân lên hướng ra bên ngoài nói: ”Bác trai....bác gái....Bạn Triệu Lâm Di ở chỗ này, hai người lên đây nhanh một chút đi.”

Rất nhanh, một đôi vợ chồng trung niên liền xuất hiện ở trong phòng khám.

Người đàn ông trung niên mặc một bộ âu phục nhãn hiệu Armani, đeo mắt kính gọng vàng, lộ ra thần sắc nho nhã. Còn người phụ nữ trung niên thì vận bộ váy dài mùa hè, hiển lộ rõ khí chất nhu hòa thiện tính. Đôi vợ chồng này chính là cha mẹ của Triệu Lâm Di, Triệu Trác Khải chủ tịch tập đoàn Hồng Sâm cùng phu nhân của hắn là Trần Uyển Dung.

Mới vừa đi vào phòng khám, Trần Uyển Dung liền nhìn thấy con gái của mình đang nằm ở trên giường bệnh, áo sống lại bị vén lên, phơi bày ra vùng bụng trắng nõn. Bởi vì giờ phút này Trương Văn Trọng đang xoay lưng ra ngoài cho nên Trần Uyển Dung cũng không nhìn thấy rõ động tác. Chỉ trông thấy Trương Văn Trọng đang mò mẫm ở trên bụng của con gái mình.

Bởi vì sốt ruột nên Trần Uyển Dung nghĩ rằng Trương Văn Trọng đang dâm loạn con gái của mình, nhất thời khản trương cao đột, nhanh chóng bước vọt tới bên cạnh Trương Văn Trọng, vươn tay ra ngăn cản, đồng thời kêu lớn: “Anh đang làm gì con gái tôi thế?”

Bàn tay của Trần Uyển Dung vừa chạm vào người Trương Văn Trọng, liền cảm giác được một cổ nhức nhối truyền đến, cái loại cảm giác này thật giống như bị điện giật vậy. Trong lúc thất thanh kêu lên, Trần Uyển Dung vội vàng buông lỏng tay ra, kinh hồn táng đờm nhìn lại Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng hơi chuyển lưng sang một bên, để cho Triệu Trác Khải cùng Trần Uyển Dung có thể trông thấy rõ động tác của mình, tránh việc hiểu lầm không cần thiết, đồng thời hắn giải thích nói: “Tôi vừa mới tiến hành châm cứu cho con gái của hai ông bà. Lúc này phải rút kim ra. Sau đó đến lượt Lâm y sinh truyền dịch. Bệnh tình con gái của ông bà mặc dù nghiêm trọng, nhưng may mắn đã cứu chữa kịp thời, ông bà cũng không cần phải lo lắng.”

Sau khi chứng kiến Trương Văn Trọng thật sự là vừa mới tiến hành châm cứu cho con gái mình, Trần Uyển Dung mới buông lỏng tâm tư đang treo cao xuống. Nhưng thấy Lâm Tử Mạn định chích kim truyền dịch thì nàng trở nên khản trương hơn, vội vàng ngăn cản nói: “Đợi một chút....”

18. Chương 17: Giáo Y Mà Cũng Đòi Chữa Bệnh Cho Con Gái Ta?

Lâm Tử Mạn ngại đầu khó hiểu nhìn Trần Uyển Dung.

”Được rồi! Không cần hai người mất công chữa trị cho Di nhi. Chúng tôi đã liên hệ với chuyên gia phụ khoa giỏi nhất bệnh viện Ung Thành rồi, hiện giờ sẽ chuyển Di nhi đi. Hai người an tâm, tiền thuốc men ở nơi này, chúng tôi cũng không phải nhỏ nhen đâu.” Trần Uyển Dung nói xong liền móc ví tiền ở trong túi xách, rút ra vài đồng mệnh giá một trăm, đặt lên trên bàn hội chẩn. Sau đó nhìn Trương Văn Trọng nói: ”Anh

mau chóng rút hết kim ở trên người Di nhi ra đi. Bây giờ là xã hội năm bao nhiêu rồi mà còn dùng đến phương pháp châm cứu này chứ!”

“Bây giờ chưa thể rút kim châm ra luôn được.” Trương Văn Trọng xoay người lại, ngược mắt nhìn Trần Uyển Dung, đúng mực nói: “Tình trạng bằng huyết của con gái bà còn chưa được khống chế. Tôi đề nghị ông bà để cho cô bé tiến hành sơ cứu trước, sau khi bệnh trạng khả quan hơn rồi hãy tiếp tục chuyển đến bệnh viện Ung Thành an dưỡng cũng không muộn.”

Trần Uyển Dung thật kinh ngạc, một gã giáo y nhỏ nhoi như Trương Văn Trọng, cư nhiên lại dám phản bác quyết định của mình, nàng không khỏi nhíu mày hừ lạnh nói: “Để hai người trị liệu cho Di nhi? Đường có mơ! Hai người chẳng qua chỉ là hai cái giáo y mà thôi, cảm mạo phát sốt linh tinh còn trị chưa xong, lại ngang nhiên vọng tưởng muốn chữa bệnh cho con gái tôi. Nếu Di nhi có mệnh hệ gì, liệu các người có gánh vác nổi trách nhiệm không?”

Lâm Tử Mạn nghe những lời này, hơi cảm thấy bất mãn, định lên tiếng phản bác vài câu, nhưng Trần Uyển Dung cả vú lấp miệng em nói tiếp: “Mau chóng rút hết kim châm trên người Di nhi ra đi! Nếu hai người còn lười thôi, ảnh hưởng đến thời gian chữa bệnh của Di nhi, tôi nhất định sẽ viết đơn kiện lên trường học.”

Câu nói này của Trần Uyển Dung đã chọc giận Trương Văn Trọng. Chẳng qua là một thầy thuốc, hấn tuyệt đối sẽ không tranh cãi cùng người nhà của bệnh nhân.

Chứng kiến Lâm Tử Mạn cũng bị Trần Uyển Dung chọc giận, rất có bộ dạng chuẩn bị cãi lý cùng Trần Uyển Dung một phen, nên Trương Văn Trọng vội vàng ngăn trở nói: “Nếu như người nhà bệnh nhân khẳng khẳng muốn chuyển viện, vậy thì hãy dựa theo yêu cầu của người ta đi. Lâm y sinh, phiền cô thanh toán hóa đơn phí trị liệu và trả lại tiền thừa cho người nhà bệnh nhân.” Vừa nói chuyện, Trương Văn Trọng cũng nhanh tay rút toàn bộ kim châm ở trên người Triệu Lâm Di ra.

Trương Tử Mạn há miệng thở dốc, cuối cùng đem ngụm tức khí nuốt trở lại trong bụng, không cam lòng đáp ứng một tiếng “ĐƯỢC.” Theo sau cầm lấy vài tờ giấy bạc trị giá một trăm, xoay người đi ra ngoài thanh toán chi phí.

“Được rồi, được rồi, không cần thối lại tiền thừa, Triệu gia chúng tôi không khó khăn gì mấy đồng bạc lẻ này.” Trần Uyển Dung nói, sau đó nàng liền chỉ huy năm nữ sinh kia, kéo giường bệnh ra ngoài bãi đậu xe, chuyển Triệu Lâm Di lên chiếc Lamborghini.

Ở trong khoảng thời gian này, Lâm Tử Mạn đã thanh toán xong tiền phí, mang theo tiền thừa cùng biên lai chạy tới nhét vào trong tay của Trần Uyển Dung: “Đây là tiền thừa của bà. Những gì cần thì đã thanh toán, những gì không cần, chúng tôi sẽ không lấy thêm.”

Trần Uyển Dung nhíu mày, nhưng cũng không định tranh chấp cùng Lâm Tử Mạn, bởi vì nàng cảm thấy, lấy thân phận của mình mà đi tranh cãi với một cái y sinh nho nhỏ, thì không hề nghi ngờ đó chính là chuyện tình phi thường tổn hại đến thân phận. Bất quá, nàng cũng không thể để cho Lâm Tử Mạn uy phong ở trước mặt của mình, bởi vậy nên lạnh giọng nói: “Tốt nhất các người hãy cầu nguyện Di nhi mau chóng bình phục, nếu không tôi sẽ có biện pháp làm cho ban giám hiệu kỉ luật các người. Hoặc sẽ kiện các người ra tòa án của thành phố.”

Nói dứt lời, Trần Uyển Dung không thèm quan đến sắc mặt của Trương Văn Trọng cùng Lâm Tử Mạn, chui lên xe ngồi bên cạnh Triệu Lâm Di, thân thiết hỏi thăm tình trạng sức khỏe.

Từ đầu cho tới bây giờ Triệu Trác Khải luôn giữ im lặng, lúc này hắn mới lên tiếng: “Thật xin lỗi, tính tình vợ của tôi rất nóng nảy, ăn nói có điểm hơi quá khích rồi.”

Lâm Tử Mạn mặc dù đối với thái độ của Trần Uyển Dung rất bất mãn, nhưng sau khi nghe thấy Triệu Trác Khải giải thích, tâm tình cũng tốt lên rất nhiều, đáp lời: “Không sao đâu...”

“Bất quá...” Đột nhiên Triệu Trác Khải chuyển giọng, nói: “Tuy rằng tôi không đồng ý với thái độ nói chuyện của vợ tôi, nhưng lại đồng quan điểm với nội dung trong đó. Nếu bệnh tình của Di nhi trở nên trầm trọng là do hai người. Tôi sẽ khiến cho hai người không thể tiếp tục theo cái nghề bác sĩ ở Ung Thành này nữa, thậm chí là khắp các tỉnh phương Nam.”

“Ách...” Lâm Tử Mạn không ngờ rằng, Triệu Trác Khải lại có thể dùng ngữ điệu hòa hoãn nói ra một câu mang tính uy hiếp mười phần như vậy, nàng không khỏi ngẩn cả người.

Trương Văn Trọng thản nhiên cười đáp: “Tôi sẽ nhớ kĩ câu nói của ông hôm nay.”

Triệu Trác Khải không hiểu ý tứ của Trương Văn Trọng, hấn khê cau mày, bất quá cũng chẳng muốn nhiều lời, mà xoay người rời đi.

Rất nhanh, thanh âm khởi động của chiếc Lamborghini vang lên, theo sau liền phóng vút đi.

Lúc này Lâm Tử Mạn mới hồi phục lại tinh thần, buồn bực nói: “Tôi còn tưởng rằng kẻ đạo mạo như ông ta sẽ là một người hiểu chuyện, thật không ngờ so với con mụ đến tuổi mãn kinh kia cũng không có gì khác biệt. Bọn họ thực không hổ danh là người một nhà ah! Vốn chúng ta nhiệt tâm chữa bệnh, nhưng vào trong miệng hai vợ chồng nhà đó lại trở thành chậm trễ thời gian của bệnh nhân...” Nàng liếc mắt nhìn Trương Văn Trọng diễn cảm hồ hững, có chút khó hiểu hỏi: “Uy, Trương y sinh, anh làm sao mà ngay cả một chút tức giận đều không thấy đây? Chẳng lẽ lời nói cay nghiệt của đôi vợ chồng kia, lại không thể khiến cho anh tức giận sao?”

Trương Văn Trọng thản nhiên cười đáp: “Chuyện này có gì mà phải tức giận chứ? Bọn họ cũng chỉ vì lo lắng cho con gái thôi. Đối lại là cô, khi chứng kiến bạn bè hoặc người thân bị bệnh nặng, nói vậy tâm tình cũng sẽ không tốt rồi! Đôi khi hãy đặt bản thân mình vào tình huống của người ta, mới có thể thông cảm cho đối phương được.”

Lâm Tử Mạn cau mày nói: “Nhưng cũng không nên quá đáng như vậy chứ? Chúng ta khổ công cứu chữa cho con gái của họ, một câu cảm ơn chưa nhận được, ngược lại còn bị người ta giở giọng uy hiếp. Cục tức này anh có thể nuốt trôi, nhưng riêng tôi thì không thể nuốt nổi.”

“Nuốt không trôi cơn tức này sao? Ha ha, vậy thì sẽ chỉ làm tổn hại đến thân thể của cô mà thôi.” Trương Văn Trọng nhắc một cây kim châm lên, dùng bông gòn cẩn thận lau chùi, thả trở vào trong hộp, chậm rãi nói: “Bất quá có một chuyện cô hãy an tâm, câu nói uy hiếp của bọn họ tuyệt đối sẽ không có hiệu quả. Hơn nữa, nói không chừng mai kia bọn họ còn phải hướng cô xin lỗi. Như thế, chẳng biết cơn tức ở trong lòng cô đã thuyên giảm hay chưa?”

“Anh đang luyện thuyên chuyện cười gì vậy? Hai con người cao ngạo kia mà lại chịu xin lỗi tôi ư? Đừng có đùa, tôi không bị bọn họ bức chết đã là may mắn lắm rồi!” Lâm Tử Mạn căn bản không tin lời của Trương Văn Trọng, nàng ngẩng đầu lên nhìn chiếc đồng hồ thạch anh treo ở cuối hành lang, lúc này đã gần sáu giờ chiều nên vội vàng nói: “Thời gian không còn sớm nữa, tôi phải nhanh chóng về nhà, hôm nay mẹ tôi nấu món canh sườn đậu xanh ah! Hẹn gặp lại, Trương y sinh.”

“Tái kiến.” Trương Văn Trọng hàm hồ cười nói, trông theo bóng lưng tiêu sái của Lâm Tử Mạn đi vào phòng thay quần áo, hấn cũng bỏ chiếc áo khoác trắng ra, đổi lại trang phục bình thường, thuận tay đóng cửa phòng khám bệnh lại.

19. Chương 18: Mua Ngọc.

Khi Trương Văn Trọng thu dọn xong xuôi, từ trong phòng khám đi ra thì Lâm Tử Mạn sớm đã rời khỏi trường đại học rồi. Trương Văn Trọng xoay người lại khóa cửa cẩn thận, sau đó mới rời đi.

Đi ra ngoài cổng trường đại học Ung Thành, Trương Văn Trọng cũng không có đi theo phương hướng trở về nhà, mà đứng đợi ở trạm xe bus nằm ở ngay bên trái cổng trường. Chờ xe số một trăm bảy ba chuyên chạy tuyến đường đến phía tây thành phố.

Khu phía tây Ung Thành có một con phố cổ tiếng tăm lẫy lừng. Mỗi ngày cảnh tượng ở trên phố phường đều phi thường náo nhiệt, vô số người kì vọng có thể tình cờ gặp được bảo bối ở nơi này rồi trở nên phát tài. Nhưng mà phần lớn những người nuôi cái giấc mộng này đều bị thâm hụt vốn liếng thê thảm. Đường nhiên cũng có người nhàn lực tinh tế, thêm vận khí thật may mắn, quả thật là đã tìm được một vài bảo vật quý hiếm. Tuy nhiên người như vậy, chuyện như vậy cũng là ít khi nhìn thấy. Thế nhưng càng ít nhìn thấy lại càng kích thích giấc mơ phát tài ở trong lòng mọi người, làm cho bọn họ lưu luyến quên cả đường về.

Như thế cũng giống đi mua vé số, người nào chẳng biết xác suất trúng thưởng là cực thấp, nhưng lại vẫn mong chờ một ngày nào đó, mình sẽ trở thành người may mắn trong số hàng triệu triệu người.

Khi Trương Văn Trọng đi tới khu phố phía tây Ung Thành, thì đồng hồ đã điểm sáu rưỡi thời gian. Trời đang mùa hè nên sáu rưỡi vẫn còn sáng sủa, nhiệt độ trong không khí cũng trở nên dịu mát hơn. Cũng chính bởi vì nguyên nhân đó, mà khoảng thời gian này ở trên khu phố phía tây Ung Thành, lượng khách nhân đi lại càng đông đúc hơn lúc bình thường.

Trương Văn Trọng chậm rãi dạo bước ở trong phố phường phía tây Ung Thành. Nét đặc trưng trên đường này chính là những gian cửa hàng buôn bán đồ cổ. Thế nhưng phần lớn thời gian chủ quán đều đóng cửa treo bảng, bởi vì người có tiền mua đồ, thật sự cũng không có nhiều lắm.

Ngoài những cửa hàng trống lẹ ra, hai bên đường còn có rất nhiều hàng vỉa hè, tại mỗi sạp hàng bày biện đồ cổ đủ mọi loại kiểu dáng. Về phần mấy thứ này đến tột cùng là thật hay giả, cũng chỉ dựa vào nhãn quang của chính mình để nhận định mà thôi.

Trương Văn Trọng dạo bước rất chậm, ánh mắt không ngừng nhìn xuống mấy sạp hàng ở trên vỉa hè.

Lấy nhãn lực của Trương Văn Trọng, liếc mắt một cái liền nhìn ra thứ nào là đồ thật, thứ nào là mặt hàng ngụy tạo. Khiến cho hắn thất vọng chính là, những sạp hàng hai bên vỉa hè đều chỉ trưng bày hàng giả, không có lấy một thứ nào là đồ thật.

“Xem ra muốn tìm một chút tiện nghi ở mấy sạp hàng vỉa hè này, căn bản chính là chuyện không có khả năng.” Trương Văn Trọng bất đắc dĩ lắc đầu, đem ánh mắt chuyển về phía cửa hàng đồ cổ, thầm nghĩ: “Nếu đã tới đây rồi, không bằng đi vào trong mấy cửa hàng kia nhìn qua một lát, xem có ngọc khí thật sự hay không. Dù ngọc kém chất lượng cũng không thành vấn đề, bởi vì năng lực hiện giờ của mình cũng chỉ có thể chế tạo được hộ thân phù và pháp bảo cấp thấp mà thôi. Nếu như dùng ngọc tốt để làm, ngược lại trở thành lãng phí.”

Suy nghĩ như vậy nên Trương Văn Trọng cất bước đi vào trong gian cửa hàng đồ cổ gần nhất. Đáng tiếc ngọc khí trong cửa hàng này bày bán đều là những kiện vật to lớn, hơn nữa giá cả cũng phi thường đắt đỏ.

Trương Văn Trọng men theo vỉa hè, đi vào mấy gian cửa hàng chuyên bán đồ cổ nữa, khiến cho hắn chán nản chính là, tình huống bên trong cũng tương tự như gian cửa hàng lúc trước.

“Nếu mấy cửa hàng đồ cổ này còn không có loại ngọc thích hợp, chẳng bằng đi tìm ngọc khí ở cửa hàng bán đồ trang sức ah!” Trương Văn Trọng khẽ mỉm cười lắc đầu.

Trương Văn Trọng lại tiếp tục bước vào một gian cửa hàng đồ cổ. Giờ phút này bên trong cửa hàng đang có khách nhân. Ông chủ cửa hàng tay cầm theo một bức họa cổ, nước miếng tung bay giới thiệu sản phẩm. Trông thấy Trương Văn Trọng tiến vào, hắn cũng không có bỏ qua vị khách hàng kia, mà hướng Trương Văn Trọng gật đầu xã giao, theo sau nhìn về phía gã nam tử trẻ tuổi đứng ở một bên nghịch di động, nói: “Xú tiểu tử, đừng nghịch điện thoại nữa, chẳng lẽ không nhìn thấy thượng đế vào nhà hay sao? Nhanh ra tiếp đón khách hàng đi! Nếu còn lè mề, cẩn thận tháng này ta khấu trừ tiền lương của ngươi.”

Nam tử trẻ tuổi nhỏ giọng than thở một câu, lúc này mới chịu dứt chiếc điện thoại vào trong túi quần, đi tới trước mặt Trương Văn Trọng, thái độ mười phần khách khí hỏi: “Xin chào, anh muốn tìm thứ gì? Tranh chữ...đồ sứ...hay là ngọc khí?”

Trương Văn Trọng hồ hững nói: “Tôi muốn xem qua ngọc khí trong cửa hàng!”

“Được, anh đi theo em.” Người làm thuê trong cửa hàng thông thường đều có nhãn lực đặc biệt, tuy rằng Trương Văn Trọng ăn mặc rất bình thường, nhưng trên người hắn lại tỏa ra khí độ phi phàm, gã nam tử trẻ tuổi này cũng nhận thấy được điểm đó.

Làm việc tại cửa hàng bán đồ cổ, gã nam tử trẻ tuổi đã từng gặp qua không ít nhân sĩ thành công. Nhưng hắn lại cảm thấy, khí độ trên người đám nhân sĩ thành công trước kia thủy chung vẫn không bằng người thanh niên ở trước mắt này. Kiểu cách ăn mặc bên ngoài có thể giả trang, nhưng cái loại khí độ tu dưỡng trên người thì không thể giả tạo được.

Đây chắc chắn là một đại nhân vật! Gã nam tử trẻ tuổi lập tức hạ kết luận ở trong lòng đối với Trương Văn Trọng.

Tuy rằng phi thường tò mò, “đại nhân vật” giống như Trương Văn Trọng vì sao lại ăn mặc bủn xỉn đến vậy, nhưng gã nam tử trẻ tuổi liền thông suốt. Thời buổi bây giờ, kẻ có tiền, người có địa vị đều ham mê những trò cổ quái. Hắn từng gặp qua một vị tổng giám đốc của xí nghiệp lớn, bộ dạng ăn mặc cũng luộm thuộm như một lão nông dân ah! So sánh với người nọ, đại nhân vật trước mắt này chỉ trưng diện bủn xỉn, cũng chẳng quái lạ bao nhiêu.

Gã nam tử trẻ tuổi dẫn Trương Văn Trọng đến khu trưng bày ngọc khí. Nơi này có rất nhiều ngọc khí kiểu dáng mẫu mã tinh xảo. Nhưng mà Trương Văn Trọng chỉ nhìn thoáng qua, liền nhìn không được âm thầm lắc đầu.

Bởi vì ngọc khí trưng bày ở trong cửa hàng này, toàn bộ đều là hàng nhái, không có một món nào là thật. Đừng nói gì đồ cổ, mà ngay cả tài liệu của mấy món ngọc khí này, căn bản đều không phải chất ngọc.

20. Chương 19: Trương Văn Trọng Và Trúc Thạch Đồ.

Mấy cửa hàng lúc trước mặc dù giá cả ngọc khí tương đối cao, nhưng tốt xấu gì người ta đều bán hàng thật. Đương nhiên về chất lượng của ngọc, thì không đúng theo giá trị của số tiền mà chủ quán đặt ra.

Thế nhưng của hàng này lại tự ngược, cứ nhiên bày bán đều là ngọc giả.

Chẳng qua ngọc giả này làm rất tinh xảo, nếu không phải người trong nghề, dùng công cụ chuyên nghiệp để kiểm tra thì cũng thật khó phân biệt được thực hư. Hơn nữa ở bên cạnh mỗi món đồ cổ đều có giám định thư cũ kĩ. Thế nên ngọc khí ở đây thoát nhìn cũng phi thường chính quy. Nhưng thật ra chỉ là đang dùng vải thưa che mắt thánh, khiến cho những người không hiểu biết bị mắc mưu, mua phải cái mớ hàng giả giống thật này.

Gã nam tử trẻ tuổi không biết Trương Văn Trọng đã nhìn ra toàn bộ ngọc khí đều là hàng giả, hắn vẫn thao thao bất tuyệt hướng Trương Văn Trọng giới thiệu sản phẩm. Tài ăn nói của hắn tương đối khá, khi mở miệng thì nước bọt vương vãi tứ trung, đem ngọc khí ở trong cửa hàng thổi phồng thành trân bảo độc nhất vô nhị. Nếu người nào không có sự hiểu biết sâu sắc, chỉ sợ đã tin tưởng theo lời nói của hắn, ngoan ngoãn bỏ tiền ra mua mất rồi.

Trương Văn Trọng chen ngang gã nam tử đang thao thao bất tuyệt, lắc đầu nói: “Được rồi, cậu không cần phải giới thiệu sản phẩm nữa, trong cửa hàng này không có loại ngọc khí nào ưng ý tôi cả.”

Nói dứt lời, Trương Văn Trọng xoay người tính toán rồi đi.

Tuy rằng vụ buôn bán này bất thành, nhưng gã nam tử trẻ tuổi cũng không cam tâm bỏ phí một đại nhân vật tầm cỡ như Trương Văn Trọng, nên gã khẩn trương nói: “Chẳng hay anh thích chơi loại ngọc khí nào? Có thể lưu số điện thoại của anh lại đây không! Ngày sau nếu như vô tình gặp được người bán loại ngọc mà anh ưa thích, cửa hàng chúng tôi sẽ lập tức thông báo cho anh biết ngay.”

“Không cần, cửa hàng này vĩnh viễn sẽ không có loại ngọc khí mà tôi ưa thích.” Trương Văn Trọng nhìn thẳng vào trong mắt gã nam tử trẻ tuổi, thản nhiên cười nói.

Gã nam tử trẻ tuổi bị ánh mắt của Trương Văn Trọng làm cho hoảng sợ, bởi vì hắn cảm thấy ánh mắt của Trương Văn Trọng phẳng phất như là đã hiểu rõ tất cả. Điều này không khỏi làm cho hắn giật mình cả kinh, ở trong lòng âm thầm suy đoán: “Chẳng lẽ người này đã nhìn ra...ngọc khí....đều là giả ư?”

Trương Văn Trọng cười nhạt một tiếng, không thèm quan đến thần tình cả kinh của gã nam tử trẻ tuổi, xoay người định bước ra khỏi cửa hàng.

Ngay lúc này, thanh âm mê hoặc của ông chủ cửa hàng truyền vào trong tai hắn: “Cô hãy an tâm, chúng tôi là một trong những cửa hàng đồ cổ có uy tín nhất tại khu phố tây Ung Thành. Tôi dám vỗ ngực cam đoan với cô rằng, tấm Trúc Thạch Đồ này chính là hàng thật giá thật, tuyệt đối là bút tích của Trịnh Bản Kiềm! Được rồi, coi như cô không tin lời tôi thì cũng nên tin tưởng vào giám định thư của hiệp hội di sản văn hóa đã công bố chứ? Tấm Trúc Thạch Đồ này là một món đồ cổ phi thường trân quý, bình thường tôi

luyện tiếc có dám trưng bày ra đâu. Hôm nay nếu không phải cô nói ở trong cửa hàng chúng tôi không có bảo bối gì tốt, thì tôi cũng không nỡ đem nó ra khoe khoang đâu.”

“Trúc Thạch Đồ của Trịnh Bản Kiều?” Trương Văn Trọng không khỏi nảy sinh hứng thú, ngừng bước quay đầu nhìn lại phía ông chủ cửa hàng đồ cổ.

Giờ khắc này ông chủ cửa hàng đang giơ tấm Trúc Thạch Đồ trong tay lên cao, nước miếng tung bay quảng cáo sản phẩm cho khách hàng nghe. Tài ăn nói của ông ta so với cái gã nam tử trẻ tuổi tiếp đón Trương Văn Trọng còn dẻo quẹo hơn gấp mười lần. Vị khách nhân đứng ở trước mặt hắn, thoạt nhìn rõ ràng đã có chút động tâm.

Mặc dù khoảng cách hơi xa, nhưng lấy nhãn lực xuất chúng của Trương Văn Trọng thì vẫn trông thấy tấm Trúc Thạch Đồ kia.

Trương Văn Trọng không khỏi cảm thấy buồn cười, hắn nhẹ nhàng lắc đầu, chậm rãi bước về phía ông chủ cửa hàng đang thao thao bất tuyệt thổi phồng sản phẩm.

Không hề nghi ngờ, tấm Trúc Thạch Đồ này là hàng giả.

Vốn dĩ Trương Văn Trọng cũng không có ý định xen vào chuyện làm ăn mua bán của người khác....Nhưng vấn đề là tấm Trúc Thạch Đồ ở trong miệng ông chủ cửa hàng đồ cổ, lại chính là bút tích năm xưa tại một lần say rượu, hắn nhập vào Trịnh Bản Kiều mà vẽ ra.

Cầm bút tích của chính mình năm xưa, đem làm tranh của Trịnh Bản Kiều mà đi lừa gạt người khác, cái loại hành động này khiến cho Trương Văn Trọng bất mãn vô cùng, vậy nên càng không thể ngồi im mặc kệ.

“Vị khách nhân này, anh có chuyện gì sao?” Ông chủ cửa hàng thấy Trương Văn Trọng quay ngược trở lại, hơn nữa còn đang đi tới phía mình, đôi con ngươi lập tức chuyển động, nhất thời vui vẻ mỉm cười hơn hở nói: “Chẳng lẽ anh cũng thích tấm Trúc Thạch Đồ của Trịnh Bản Kiều này ư?”

Đứng ở bên cạnh ông chủ cửa hàng đồ cổ là một người phụ nữ, đại khái nàng khoảng hai mươi chín tuổi. Mặc dù trang điểm hơi nhạt nhưng lại phi thường mỹ lệ, cái loại nữ nhân dựa vào son phấn để hóa trang thì còn xa mới bằng được. Nàng trưng diện một bộ váy tím công sở, trên ngực có đeo một chuỗi vòng cổ bạch kim sang quý, khí độ phải nói là thanh lịch cực điểm.

Giờ phút này, người phụ nữ mỹ lệ kia cũng đang nhủu mày đánh giá Trương Văn Trọng, hiển nhiên đã hiểu lầm ý đồ của hắn, cho rằng Trương Văn Trọng muốn tranh giành tấm Trúc Thạch Đồ với mình.

Người phụ nữ mỹ lệ định lên tiếng, nhưng Trương Văn Trọng đã nhanh hơn một bước, lắc đầu nói: “Tấm Trúc Thạch Đồ này chỉ là hàng giả.”

“Cái gì?”

Những lời này của Trương Văn Trọng, khiến cho mọi người có mặt ở trong cửa hàng đều bị chấn động. Còn ông chủ cửa hàng đồ cổ thì sắc mặt trầm xuống.

Nếu không phải hiện giờ người phụ nữ kia vẫn còn ở trong cửa hàng, thì lão chủ tiệm đồ cổ đã phái hai tên tiểu đệ dạy dỗ cho cái tên có mắt không trông này một bài học rồi. Chẳng biết ăn gan hùm mật gấu gì, cư nhiên chạy đến phá rối sinh ý của mình.

Lão chủ quán biểu tình âm trầm, theo trong kẽ răng nghiến ra một câu: “Anh không mua đồ cũng không sao, nhưng đừng ở đây nói hươu nói vượn làm ảnh hưởng đến danh dự của chúng tôi. Hừ, nơi này không chào đón anh, xin mời anh đi ra ngoài ngay lập tức.”

Trương Văn Trọng căn bản không thèm quan tới thái độ của lão chủ quán, hắn thần tình nghiêm túc nhìn người phụ nữ xinh đẹp kia nói: “ Cô hãy tin tưởng tôi đi, cái tấm Trúc Thạch Đồ của Trịnh Bản Kiều này thật sự là đồ vật nguy tạo.”

“Vì sao anh dám chắc chắn nó là đồ vật nguy tạo đây?” Người phụ nữ xinh đẹp sinh lòng tò mò, nghiêng đầu nhìn Trương Văn Trọng hỏi.

Chú thích: Trịnh Bản Kiều tên là Trịnh Tiếp, tự là Khắc Nhu. Bản Kiều là danh xưng của ông. Ông quê ở Giang Tô, Hưng Hóa, làm tiến sỹ dưới thời vua Càn Long đời nhà Thanh. Ông tạm trú ở Dương Châu, được mệnh danh là “Tam tuyệt”: thơ, họa, và thư pháp nổi tiếng một đời.

21. Chương 20: Món Hàng Ngụy Tạo.

“Quý khách, cô sẽ không tin tưởng lời hần nói đi chứ? Tôi dám cam đoan với cô, gã này nhất định là nhân viên của tiệm hàng bên cạnh sang bên này phá rối. Hừ, trong khu phố này có rất nhiều cửa hàng ghen tị với sinh ý của chúng tôi. Bởi vì, đồ cổ chúng tôi bán ra thị trường có giá phi thường ưu đãi!” Lão chủ quán vừa khồng tị cho Trương Văn Trọng, đồng thời vẫn không quên dát vàng lên mặt mình, đây cũng là kĩ xảo xưa nay hần luôn luôn sử dụng.

Người phụ nữ diễm lệ híp đôi mắt lại, nhìn hần một cái nói: “Là thật hay giả, cứ nghe anh ta nói rõ ngọn ngành xem đã. Như thế nào ông chủ lại kích động đến vậy, không phải sợ hãi đó chứ?”

“Sợ hãi ư? Làm sao có khả năng! Đồ cổ chúng tôi bán đều là hàng thật giá thật, có cái gì mà phải sợ đây?” Lão chủ quán biểu tình phẫn uất, theo sau lăm bầm hậm hực vài câu liền nhìn Trương Văn Trọng nói: “Được rồi, tôi cho anh một cơ hội, anh mau chóng đánh giá tấm Trúc Thạch Đồ của Trịnh Bản Kiều này, như thế nào nó lại trở thành món hàng ngụy tạo. Hừ! Nếu nguyên do anh nói ra không chính đáng, vậy cũng đừng trách tôi sẽ không khách khí với anh.”

Đối với câu nói mang tính uy hiếp của lão chủ quán, Trương Văn Trọng khinh miệt cười trừ: “Không thành vấn đề....Nhưng mà nếu tôi chứng minh được tấm Trúc Thạch Đồ này là hàng giả, ông sẽ xử trí như thế nào đây?”

Lão chủ quán sắc mặt âm trầm nói: “Nếu nó thật sự chỉ là hàng giả, tôi sẽ xé nát nó ngay lập tức!”

“Được!” Trương Văn Trọng gật đầu hài lòng. Theo sau ra hiệu lão chủ quán đem tấm Trúc Thạch Đồ đặt ngang lên trên mặt bàn, rồi quay đầu nhìn lại gã nam tử trẻ tuổi làm thuê trong quán nói: “Cậu đi lấy bức tượng phật giả ngọc màu xanh kia lại đây, cho tôi mượn thử một lúc.”

“Tượng phật giả ngọc....” Gã nam tử trẻ tuổi cùng lão chủ quán đồng thời biến sắc.

Từ ngày kinh doanh mặt hàng ngọc khí giả mạo cho tới nay, đây cũng là lần đầu tiên bọn hần bị khách hàng nói toạc móng heo ra như vậy. Trước kia từng có rất nhiều chuyên gia đánh giá ngọc khí tới quan sát cửa hàng, đều khen không ngớt miệng, đem chúng nó trở thành vật phẩm chất lượng cao. Bọn hần thật sự không ngờ, trên đời này có người lại nhìn ra được.

Gã nam tử trẻ tuổi cũng không làm theo phân phó của Trương Văn Trọng ngay, mà ngẩng đầu nhìn về phía ông chủ trước tiên.

Lão chủ quán đồ cổ bất mãn trừng mắt, hậm hực nói: “Mày nhìn tao làm cái gì? Còn không mau đem bức tượng phật giả ngọc đưa cho hần đi!” Dứt lời, lão chủ quán lại trợn mắt nhìn sang Trương Văn Trọng, gằn cổ lên cãi bướng: “Tôi nói cho anh biết, toàn bộ đồ cổ ở trong quán chúng tôi đều là hàng thật. Hiện giờ tôi không muốn nhiều lời vô nghĩa, đợi tới lúc anh không thể chứng minh tấm Trúc Thạch Đồ này là vật phẩm ngụy tạo, rồi tôi sẽ chậm rãi tính sổ món nợ này với anh.”

Trương Văn Trọng căn bản không thèm quản tới hần.

Gã nam tử trẻ tuổi rất nhanh đem bức tượng phật giả ngọc thạch màu xanh giao cho Trương Văn Trọng.

“Dùng mắt nhìn xuyên qua nó, và quan sát bức họa đồ này đi.” Trương Văn Trọng thuận tay đưa bức tượng phật giả ngọc thạch cho người phụ nữ xinh đẹp, hờ hững cười nói.

Người phụ nữ kia có chút khó hiểu ý đồ của Trương Văn Trọng, bất quá nàng vẫn nghe theo, tiếp nhận bức tượng giả ngọc. Xuyên thấu qua nó nhìn lên tấm trúc thạch đồ Trịnh Bản Kiều ở trên mặt bàn.

Vừa nhìn xuống, trên khuôn mặt của người phụ nữ này liền xuất hiện một tia biểu tình kinh ngạc.

Lão chủ quán đồ cổ vẫn đang khấn trương, một mực chăm chú quan sát biểu tình của người phụ nữ mua hàng, thấy diễn cảm kinh ngạc trên khuôn mặt của nàng, trong lòng không khỏi co thắt lại, âm thầm suy

đoán: “Như thế nào cô ta lại có diễn cảm này, chẳng lẽ bức họa kia thật sự là đồ giả? Điều này....sao có thể chứ? Bức họa này chính là ta lấy trộm của lão gia hỏa ở trong nhà mang ra ah!”

“Tấm trúc thạch đồ này quả nhiên đúng là hàng giả.” Buông bức tượng ngọc phật giả mạo xuống, biểu tình của người phụ nữ kia trở nên khó coi hơn. Nàng thật không ngờ một cửa hàng sang trọng như thế này, cư nhiên lại buôn bán đồ giả! Hơn nữa, lão chủ quán thực sự gian trá, thiếu chút nữa đã đem món vật này bán cho mình.

Người phụ nữ xinh đẹp nhìn tấm Trúc Thạch Đồ, rồi lại ngược mắt nhìn Trương Văn Trọng, than thầm: “May mắn ta đã không vọng động mua bức họa này, may mắn vì hần đột nhiên xuất hiện nói cho ta biết rõ chân tướng. Bằng không, đợi tới lúc đi tham dự lễ sinh nhật của ông nội, đem nó làm quà tặng cho ông nội, lấy nhãn lực thưởng thức đồ cổ của người, nhất định sẽ nhìn ra nó là vật phẩm giả mạo. Đến khi đó, chắc hẳn ông nội sẽ cực kì thất vọng, nói không chừng ta cũng sẽ trở thành trò cười cho mấy người ở trong gia tộc.”

Bất tri giác ở trong lòng người phụ nữ xinh đẹp, tự nhiên nảy sinh ra vài phần hảo cảm đối với Trương Văn Trọng.

Lão chủ quán không hiểu vì sao mà người phụ nữ kia, sau khi dùng bức tượng ngọc phật nhìn lên tấm họa đồ, liền đã khẳng định nó là vật phẩm ngụy tạo, nên hần vẫn cất lực giải thích: “Cô.....cô dựa vào đâu mà nói tấm Trúc Thạch Đồ này không phải là hàng thật? Cô xem lại họa pháp này đi...Rõ ràng nó chính là bút tích của Trịnh Bản Kiều ah!”

Tuy rằng tài ăn nói của lão chủ quán rất tốt, nhưng lúc này người phụ nữ xinh đẹp đã không còn tin tưởng lời hần nữa rồi. Sau khi hừ lạnh một tiếng, người phụ nữ xinh đẹp quăng bức tượng phật giả ngọc lại cho lão ta, ngữ khí bất hảo nói: “Chính ông tự mình xem đi.”

Lão chủ quán tiếp nhận bức tượng, nâng lên tầm mắt nhìn xuống bức họa đồ theo phương thức vừa rồi của người phụ nữ kia.

“Điều này sao có thể chứ?” Không nhìn còn đỡ hơn, vừa nhìn xuống, lão chủ quán đồ cổ liền thất thanh kinh hô lên.

Xuyên thấu qua màu xanh biếc của bức tượng ngọc, nhìn xuống tấm Trúc Họa Đồ thì chứng kiến được dị biến phát sinh. Cả bức tranh bỗng nhiên trở nên vắn vẹo, khu rừng trúc hiên ngang sừng sững cùng bãi loạn thạch từng thảo kia, lại hóa thành bốn chữ to đùng.

Bốn chữ này thực rõ ràng, đó chính là “Đồ giả mười phần.”

Lão chủ quán đồ cổ ghen hòng trần trối, như thế nào cũng thật không ngờ, bức họa mà hần đánh giá là Trúc Thạch Đồ của Trịnh Bản Kiều, ở dưới lớp ngọc xanh biếc lại sẽ hiện ra bốn chữ như vậy.

Kết quả này khiến cho hần khó có thể chấp nhận.

Sắc mặt của lão chủ quán đồ cổ xám xịt như tro trần, nghiêng răng nghiêng lợi thầm mắng ở trong lòng: “Lão tử còn tưởng rằng vật phẩm lấy từ trong nhà lão gia hỏa kia, hẳn sẽ đều là hàng thật giá thật mới đúng. Không nghĩ ra...quả thật không nghĩ ra, bị lão gia hỏa kia chơi khăm một vỏ, cư nhiên lại là vật phẩm ngụy tạo! Con mẹ nó...!”

Trong lúc lão chủ quán đồ cổ đang cảm giận sôi gan, thì Trương Văn Trọng dùng ngón tay gõ nhịp xuống mặt bàn nói: “Ông vừa mới cam đoan qua, chỉ cần tôi có thể chứng minh được tấm Trúc Thạch Đồ này là vật phẩm giả mạo, ông sẽ lập tức xé nát nó ngay. Hiện giờ tới lượt ông thực hiện lời hứa của mình!”

22. Chương 21: Trạch Nam Biết Võ Thuật, Lưu Manh Không Đỡ Nổi

Lão chủ cửa hàng đồ cổ đầu tiên là sững sờ, sau đó liền cười nhạt.

Ngay trong tích tắc ngắn ngủi, lão chủ cửa hàng đồ cổ cũng đã bình tĩnh trở lại, đồng thời hần cũng nghĩ được rõ ràng, trên thế giới này phỏng chừng sẽ không có bao nhiêu người nghĩ ra dùng phương thức như vậy

để nhận rõ sự thật giả của bức Trúc Thạch Đồ này. Bởi vậy hẳn hoàn toàn có thể lưu lại bức Trúc Thạch Đồ, bán cho kẻ có tiền muốn học đòi văn vẻ khác.

Lão chủ cửa hàng đồ cổ dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu ngốc nhìn Trương Văn Trọng, cười nhạt liên tục, trào phúng nói: “Xé nát bức Trúc Thạch Đồ? Cáp, mẹ kiếp người còn chưa tỉnh ngủ sao? Lão tử cũng không phải đầu đất, dựa vào cái gì phải xé nó?”

“Ông đã không xé nó, như vậy tôi giúp ông xé nó.” Trương Văn Trọng nói xong, hai tay của hắn mạnh mẽ vươn ra, chụp lấy bức Trúc Thạch Đồ trên quầy hàng, “sát sát” hai tiếng, xé nát bức tranh thành từng mảnh nhỏ.

Bức Trúc Thạch Đồ, nguyên bản ngày xưa Trương Văn Trọng làm ra trong lúc say rượu. Nếu đưa cho người thích cất giấu tranh chữ cất giữ thưởng thức, Trương Văn Trọng tự nhiên sẽ không hủy diệt nó. Thế nhưng nếu có gian thương bất lương, muốn dùng nó đi lừa gạt người để kiếm chác món lãi kék sù, vậy thì vô luận như thế nào Trương Văn Trọng cũng sẽ không để nó lưu lạc ở trên dương thế.

“Người...không ngờ người dám xé bỏ nó...” Lão chủ cửa hàng đồ cổ tròn mắt, hắn thế nào cũng không có nghĩ đến, Trương Văn Trọng không ngờ lại lớn mật như thế, dám ở trước mặt hắn xé bỏ bức Trúc Thạch Đồ.

Nhìn bức Trúc Thạch Đồ bị xé bỏ, lão chủ cửa hàng đồ cổ giận dữ, hắn nhìn hai tên nhân viên trong cửa hàng, lớn tiếng quát: “Con mẹ nó tụi bây còn suy nghĩ cái gì? Đánh hắn cho ta! Đánh cho hắn một trận no đòn!”

Từ lúc Trương Văn Trọng xé nát bức Trúc Thạch Đồ, hai tên nhân viên bán hàng trong cửa hàng đồ cổ cũng đã phân ra một trái một phải hướng hắn tới gần. Lúc này nghe được ông chủ rống giận, bọn họ lập tức găm nhẹ huy nắm đấm đánh về phía Trương Văn Trọng.

Hai tên nhân viên bán hàng trong cửa hàng đồ cổ hẳn cũng từng có kinh nghiệm đánh nhau cực kỳ phong phú, đầu tiên trên quyền đầu của bọn hắn đều mang vòng sắt, thứ hai bọn hắn phối hợp tiến lui đều phi thường thành thạo, vừa nhìn đã biết do quanh năm đánh nhau ngoài đường đã luyện ra được.

“Tên ngu ngốc này, không ngờ dám chạy đến cửa hàng của lão tử để quấy rối! Hung hăng đánh hắn cho ta, đánh cho chết luôn!” Lão chủ cửa hàng đồ cổ rít gào lên, từ dưới quầy hàng lấy ra một cây gậy sắt, muốn nhảy ra ngoài tham gia vào trận đánh nhau. Theo hắn xem ra, nhìn Trương Văn Trọng tay chân gầy yếu, vừa nhìn đã biết là một trạch nam thiếu khuyết vận động, muốn ngăn trở hai tên thuộc hạ có kinh nghiệm đánh nhau phong phú của mình là chuyện không thể có khả năng.

Chính là vì chuyện trước mắt hắn nghĩ đã nắm chắc thắng lợi, cho nên lão chủ cửa hàng đồ cổ mới dám cầm gậy sắt muốn gia nhập vào cuộc chiến, để có thể hảo hảo phát tiết nỗi căm giận ngút trời bị Trương Văn Trọng câu dẫn ra.

Thế nhưng ngay khi lão chủ cửa hàng đồ cổ vừa chuẩn bị lật quầy hàng nhảy ra, Trương Văn Trọng vốn vẫn luôn bảo trì tư thái bất động lãnh tĩnh, đột nhiên đã cử động.

Tĩnh như nước hồ, động như hổ chạy.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng đang yên tĩnh đột nhiên chuyển động, người phụ nữ mỹ lệ đột nhiên hiện lên câu nói như vậy trong đầu.

Chân trái Trương Văn Trọng bước ra, một bước đã tiến tới trước người tên nhân viên từ bên trái lao tới, hai tay nhanh như thiểm điện, nắm lấy cổ tay tên nhân viên nhẹ nhàng rung lên, chỉ nghe hai tiếng “răng rắc” vang giòn, cổ tay tên nhân viên lập tức bị trật khớp. Nhưng thế tiến công của Trương Văn Trọng cũng không hề kết thúc, hai tay của hắn tiếp tục hướng về phía trước, trong một chuỗi thanh âm “răng rắc” giòn tan, ngạnh sanh bề gãy khuỷu tay và cánh tay của tên nhân viên kia.

Hai cánh tay của tên nhân viên kia, mềm nhũn xụi lơ dọc theo hai bên thân thể, nhìn qua thập phần quái dị.

Cùng lúc đó, tên nhân viên còn lại cũng đã vọt tới phía sau Trương Văn Trọng, vung bàn tay đeo vòng sắt đánh thẳng vào huyệt Thái Dương trên đầu Trương Văn Trọng. Tuy rằng đang đưa lưng về phía hắn, thế

nhưng sau gáy Trương Văn Trọng giống như có thêm một con mắt, đối với từng cử động nhỏ nhất của hắn đều nhìn thấy thập phần rõ ràng.

Ngay khi quyền đầu của tên nhân viên gần đánh trúng đầu Trương Văn Trọng, thân thể hắn đột nhiên cúi thấp xuống dưới, chỉ thoáng chốc đã tránh được cú đấm của tên nhân viên này, đồng thời xoay người rất nhanh, hai tay như thiểm điện vươn ra, làm theo trò cũ lặp lại bẻ gãy cổ tay của tên nhân viên lão toét này.

Trương Văn Trọng đối với xương cốt và các đốt ngón tay của con người hiểu biết không khác gì một người có cấp bậc chuyên gia. Bẻ gãy cánh tay của hai tên nhân viên đối với hắn mà nói cũng chỉ nhỏ nhặt như ăn cơm.

Ngay khi Trương Văn Trọng bẻ gãy cánh tay hai tên nhân viên, lão chủ cửa hàng đồ cổ vừa mới kéo cửa quầy hàng ra, trông thấy tình hình trước mắt đã vượt khỏi tầm kiểm soát, hắn vừa vô cùng kinh ngạc, trong lòng cũng lập tức sản sinh ra một cỗ sợ hãi. Lúc này hắn cũng không biết nên làm gì mới tốt.

Trương Văn Trọng cũng không hề để ý tới hai tên nhân viên đang kêu la thảm thiết, xoay người đi tới trước quầy hàng chỗ tên lão bản cửa hàng đồ cổ đang nằm úp sấp, trốn tránh.

Tuy rằng trong tay có một cây gậy sắt, thế nhưng dũng khí của tên lão chủ cửa hàng đồ cổ đã biến mất hoàn toàn, hắn căn bản không còn chút dũng khí để phản kháng, nhìn thấy Trương Văn Trọng hướng hắn đi tới, hắn vội vã ném cây gậy sắt vào bên trong quầy hàng, nỗ lực bài trừ ra một nụ cười lấy lòng trên mặt, kỳ vọng Trương Văn Trọng có thể đại nhân đại lượng tha cho hắn một con đường sống.

“Người không có thành tín, hắn nên bị nghiêm phạt.” Trương Văn Trọng cũng không nhìn tới dáng tươi cười lấy lòng trên gương mặt của lão chủ cửa hàng đồ cổ, dùng thanh âm băng lãnh nói ra một câu khiến cho lão chủ cửa hàng đồ cổ dựng đứng cả lông tóc.

Lão chủ cửa hàng đồ cổ định mở miệng giải thích, cầu tình cho chính bản thân mình, nhưng chợt kinh khủng khi nhìn thấy tay phải Trương Văn Trọng đã đưa về phía hắn.

Xong đời rồi....!

Lão chủ cửa hàng đồ cổ nghĩ tới cảnh tượng bi thảm của hai tên nhân viên, trong lòng không khỏi nảy sinh một cỗ ưu thương, thậm chí hoảng sợ đến mức nhắm tịt hai mắt lại.

Một cảm giác đau đớn đột nhiên từ sau lưng truyền đến.

Làm tên lão bản cửa hàng đồ cổ kinh ngạc chính là sự đau đớn kia cũng không dữ dội, thật chỉ giống như bị kiến cắn, khác hẳn trong sự dự tính của hắn...

“Đây...đây gọi là nghiêm phạt?” Tên lão bản cửa hàng đồ cổ kinh ngạc, len lén mở mắt, muốn nhìn xem rốt cục là chuyện gì xảy ra. Nhưng làm cho hắn càng thêm kinh ngạc chính là, khi hắn mở mắt, thì Trương Văn Trọng đã xoay người đi ra bên ngoài cửa hàng rồi.

Tên lão bản cửa hàng đồ cổ cũng không hiểu chuyện gì, không rõ vì sao Trương Văn Trọng lại nhẹ nhàng buông tha cho mình như vậy. Bất quá hắn hiển nhiên cũng không lĩnh nhân tình này, mà ở trong lòng lập tức suy nghĩ làm sao để báo thù.

Người phụ nữ xinh đẹp vẫn còn kinh hồn sợ hãi.

Khi tên lão bản cửa hàng đồ cổ cấu kết với hai tên nhân viên muốn đánh Trương Văn Trọng, người phụ nữ đã vội vã lấy điện thoại di động ở bên trong túi xách, chuẩn bị gọi điện thoại báo cảnh sát. Nhưng chuyện phát sinh kế tiếp thật sự là quá nhanh, cũng khiến cho nàng cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Người thanh niên nhìn gương mặt cũng không có vẻ gì sâu sắc kia, không ngờ lại dễ dàng giải quyết hai tên nhân viên tướng tá thô kệch và tên chủ quán hung hăng càn quấy.

Lẽ nào người thanh niên này đã từng luyện qua võ thuật hay sao?

Người phụ nữ xinh đẹp kinh ngạc trong chốc lát, cuối cùng đã khôi phục lại thần trí. Ngay khi chứng kiến Trương Văn Trọng bước ra khỏi cửa hàng đồ cổ, nàng cũng.....

23. Chương 22: Bàn Chuyện Tiền Nong Sê Tổn Thương Tình Cảm, Cô Và Tôi Là Người Hữu Duyên

“Chờ tôi với.”

Cô gái xinh đẹp không cần suy nghĩ, vội vã đuổi theo.

Chuyện tranh chấp phát sinh bên trong cửa hàng đồ cổ đã đưa tới không ít người vây xem. Vì thế khi cô gái xinh đẹp đuổi theo chạy ra khỏi cửa hàng, mới kinh ngạc phát hiện, Trương Văn Trọng đã đi mất không còn trông thấy tăm hơi bong dáng. Bất quá nàng cũng không chịu thua kém, bước thẳng lên chiếc ghế gần đó, nhìn bốn phía xung quanh, may mắn nàng trông thấy được bóng lưng của Trương Văn Trọng đang lẩn ở giữa sòng người.

Cô gái xinh đẹp không nói một lời, nhảy xuống khỏi chiếc ghế, tách đám người đang vây xem ra, bước nhanh đuổi theo Trương Văn Trọng.

Khi cô gái hốt hể đuổi kịp Trương Văn Trọng, hắn đã đi tới đầu phố đường phía tây Ung Thành, sắp sửa đi ra khỏi con đường nổi danh bán đồ cổ này.

“Chuyện vừa rồi thật tình cảm ơn anh, nếu như không phải anh cho tôi biết bức Trúc Thạch Đồ là giả, chỉ sợ tôi đã bỏ tiền ra mua nó rồi.” Cô gái đẹp thành khẩn nhìn Trương Văn Trọng tạ ơn, tự đáy lòng nói: “Nói thật ra, tôi cũng không hiểu gì về đồ cổ, muốn mua bức Trúc Thạch Đồ là bởi vì sắp đến ngày sinh nhật của ông nội tôi, lão nhân gia rất thích đồ cổ tranh chữ, cho nên tôi mới tính mua bức Trúc Thạch Đồ. Thế nhưng không nghĩ tới bức họa kia lại là đồ giả. Cũng may có anh nhắc nhở, bằng không tôi đem nó làm quà sinh nhật tặng cho ông nội, chỉ sợ sẽ bị thân thích trong nhà chê cười.”

Trương Văn Trọng đậm mặt cười, nói: “Đừng khách khí như vậy, chỉ bất quá là nhắc tay giúp đỡ mà thôi.”

Cô gái đẹp không tán thành cách nói của Trương Văn Trọng, nàng lắc đầu, chăm chú nói: “Anh chẳng những giúp tôi không bị tổn thất tiền bạc, đồng thời còn giúp tôi không bị thân thích chê cười, tôi làm sao mới đủ tỏ lòng cảm kích anh đây? Được rồi, hình như lúc trước anh có nói muốn xem ngọc khí bên trong cửa hàng đồ cổ kia phải không? Thế nào, không có vật gì đáng để mắt ư?”

Trương Văn Trọng bật cười, lắc đầu nói: “Không có, đồ bán bên trong cửa hàng kia toàn bộ đều là hàng giả.”

“Như vậy đi, tôi đưa khối ngọc này tặng cho anh, xem như đáp tạ lần này anh đã trượng nghĩa giúp đỡ.” Cô gái xinh đẹp nói, lại lấy ra một viên ngọc hình quả trứng màu xanh biếc trong túi xách, nhét vào trong tay Trương Văn Trọng, cười dài: “Tôi có thể cam đoan với anh, viên ngọc của tôi tuyệt đối là ngọc thật, mà không phải là hàng giả!”

Với nhãn quang của Trương Văn Trọng, tự nhiên liếc mắt liền nhìn ra được viên ngọc này chính là hàng thật, hơn nữa chất ngọc cũng không tệ. Thế nhưng hắn lại không dám tiếp nhận, chối từ nói: “Viên ngọc này đúng là hàng thật, hơn nữa giá cả còn không thấp, vô công bắt thụ lộc, tôi không thể tiếp nhận lễ vật này của cô.”

“Ai nói là không công chứ? Nếu như không có anh, tổn thất của tôi không chỉ bằng giá trị của viên ngọc này.” Cô gái thấy Trương Văn Trọng muốn đem viên ngọc trả lại cho mình, liền vội vàng thoái lui về phía sau hai bước: “Tôi đã tặng thứ gì, từ trước tới nay cũng chưa từng thu hồi lại. Viên ngọc này tôi tặng nó cho anh, nếu như anh không cần thì quăng nó vào thùng rác, đừng trả lại cho tôi.”

Ném viên ngọc này đi sao? Trương Văn Trọng cảm thấy luyến tiếc: “Vậy được rồi, tôi sẽ thu viên ngọc này.” Trương Văn Trọng bỏ viên ngọc vào trong túi quần.

“Như vậy mới đúng chứ.” Cô gái xinh đẹp nhất thời nở nụ cười.

Viên ngọc này có giá trị thực sự xa xỉ, bởi vậy Trương Văn Trọng quyết định giúp nàng thêm một lần.

“Tôi vừa nghe cô nói, sợ dĩ cô muốn mua bức Trúc Thạch Đồ, là dự định làm quà sinh nhật tặng cho ông nội cô, đúng không?”

“Đúng vậy, ông nội thường trêu ghẹo tôi không biết gì về tranh chữ đồ cổ.” Cô gái gật đầu đáp, sau đó nhìn nàng có chút thất lạc thở dài, nói: “Đáng tiếc, thực vật và mới nhìn thấy một bức tranh hợp với sở thích của ông nội tôi, không ngờ nó lại là hàng giả. Ai, nếu như không phải sinh nhật của ông nội tôi gần kề, tôi sẽ đi Hong Kong tham gia buổi đấu giá đồ cổ... Còn bây giờ, chỉ sợ cũng rất khó tìm được một món quà mà ông nội yêu thích.”

“Ngô, nguyên lai là như vậy.” Trương Văn Trọng khẽ gật đầu, nói: “Như vậy đi, xem như hồi báo cô đã tặng viên ngọc này cho tôi, quà sinh nhật để tặng ông nội cô, hãy giao cho tôi làm dùm.”

“Thật vậy chẳng? Như vậy thật tốt quá!” Cô gái xinh đẹp vui mừng, chỉ kém chút nữa đã hoan hô lên. Xem ra, gần đây nàng đang bị chuyện này dần vật không ít, bằng không cũng sẽ không có biểu hiện kích động như vậy.

“Chuyện này tôi nhờ anh vậy, tôi tin tưởng với nhãn quang của anh, nhất định có thể tìm được bảo bối hàng thật giá thật. Chỉ là thời gian có chút gấp gáp, còn bốn ngày...”

“Không cần tới bốn ngày đâu.” Trương Văn Trọng nói: “Ngày mai cô có thể tới phòng y tế trong đại học Ung Thành tìm tôi để lấy phần quà sinh nhật tặng cho ông nội cô.”

“Ngày mai có thể lấy rồi sao? Thật sự là quá tốt!” Tin tức này làm cô gái hưng phấn vô cùng, nàng vui vẻ nói: “Phần quà sinh nhật cần bao nhiêu tiền? Anh nói đi, ngày mai tôi sẽ đưa tiền cho anh, tuyệt đối sẽ không để anh phải thiệt thòi đâu.”

Trương Văn Trọng nở nụ cười, lắc đầu nói: “Không cần tiền.”

“Không cần tiền?” Cô gái đẹp không khỏi sửng sốt, kinh ngạc nhìn Trương Văn Trọng.

“Đúng vậy, không cần tiền.” Trương Văn Trọng cười gật đầu nói: “Cô và tôi coi như hữu duyên, vật đó xem như tôi tặng cho cô, nếu còn nói đến chuyện tiền bạc, thì đã quá khách khí rồi.”

Vốn khi nghe Trương Văn Trọng nhắc đến chữ “duyên”, trong lòng cô gái không khỏi hoài nghi có phải hẳn muốn dùng phương thức này đến tiếp cận chính mình hay không. Nhưng khi chứng kiến biểu tình chân thành trên mặt hắn, cô gái đẹp không khỏi cảm thấy thẹn thùng xấu hổ vì suy đoán của mình, trong lòng thầm nghĩ: “Người ta có ý tốt giúp đỡ mình, mình lại còn đi hoài nghi người ta. Lẽ nào bởi vì tiếp xúc xã hội nhiều năm, làm cho mình biến thành người không có lòng tin với người khác hay sao?”

Lặng lẽ thề lưỡi, cô gái ửng đỏ mặt nói: “Vậy...tôi làm sao không biết xấu hổ như thế? Tuy rằng tôi không hiểu gì về tranh chữ đồ cổ, thế nhưng tôi cũng biết mấy thứ này giá trị rất xa xỉ. Hôm nay anh đã giúp tôi việc lớn như vậy, tôi làm sao còn không biết xấu hổ để cho anh hao tốn nữa chứ?”

Trương Văn Trọng cười cười, nói: “Được rồi, chuyện này cứ định như vậy, ngày mai cô nhớ đến phòng y tế của đại học Ung Thành tìm tôi, tôi còn có việc, xin đi trước.” Dứt lời, Trương Văn Trọng xoay người muốn đi.

“Ai, chờ một chút...” Cô gái không ngờ Trương Văn Trọng nói đi là đi, không khỏi sửng sốt, sau đó lớn tiếng gọi Trương Văn Trọng.

24. Chương 23: Ăn CƠM? BỮA KHÁC ĐI!

Trương Văn Trọng dừng chân, xoay người lại hỏi: “Còn có chuyện gì sao?”

“Hắn là anh còn chưa ăn cơm chiều phải không? Nếu không tôi mời ăn cơm?” Cô gái xinh đẹp lần đầu tiên chủ động mời đàn ông cùng dùng cơm, cho nên trong lòng nàng nhiều ít cũng có chút thấp thỏm.

Nếu như lúc này có ai quen biết với nàng nhìn thấy một màn này, tất nhiên sẽ bị kinh ngạc đến há to miệng, không thể tin được một màn nhìn thấy trước mắt. Bởi vì dựa vào sắc đẹp và địa vị của mình, bên người cô gái chưa bao giờ thiếu vắng bướm ong lai vãng. Những bướm ong kia không thể nghĩ ngờ đều là những thanh niên tuấn hảo có tiền có thế, thế nhưng đối với những người này, cô gái cho tới bây giờ không hề có sắc mặt tốt để nhìn. Vậy mà hiện tại, nàng lại chủ động mời một người đàn ông bình thường tới mức không

thể bình thường hơn cùng dùng chung một bữa cơm, chuyện như vậy nếu truyền ra ngoài, sợ rằng sẽ làm cho rất nhiều người phải mở rộng tầm mắt.

Tuy nhiên chuyện làm cho kẻ khác càng thêm mở rộng tầm mắt còn đang ở phía sau.

“Ngày hôm nay không được, sau này rồi hãy nói.” Không ngờ Trương Văn Trọng lắc đầu cự tuyệt lời mời của cô gái, xoay người rời đi.

Cô gái ngây ngốc đứng yên tại chỗ, hồi lâu còn chưa kịp hồi phục lại tinh thần. Nàng thể nào cũng không nghĩ đến, chính mình lần đầu tiên chủ động mời đàn ông cùng ăn cơm lại có kết quả như vậy, thật sự đã vượt ngoài tưởng tượng của nàng. Nàng thậm chí còn hoài nghi, chính mình có phải đã nghe lầm rồi hay không. Thế nhưng nhìn theo bóng lưng Trương Văn Trọng đi xa, nàng liền hiểu được mình đã không hề nghe lầm, vị nam tử diện mạo bình thường này đã thật sự cự tuyệt lời mời của nàng.

Lẽ nào mị lực của mình lại kém đến như vậy hay sao?

Cô gái xinh đẹp có chút uể oải.

Mất thấy bóng lưng Trương Văn Trọng càng đi càng xa, cô gái cũng không tiếp tục phiền não, nàng vội vã rướn chân, hai tay đặt lên bên miệng, hỏi lớn: “Uy, tôi còn không biết anh tên là gì đâu.”

Trương Văn Trọng cũng không quay đầu lại, chỉ giơ tay phải lên, hỏi đáp: “Tôi là Trương Văn Trọng.”

Cô gái nhẹ nhàng đọc lại tên của hắn hai lần, sau đó nói lớn: “Tôi là Vũ Gia, nhớ kỹ tên của tôi, ngàn vạn lần đừng quên đó nha.”

Trương Văn Trọng cũng vẫn không quay đầu lại, chỉ giơ lên tay phải vẫy vẫy, biểu thị mình đã nghe rõ lời của nàng.

“Thực sự là một người cổ quái.” Nhìn bóng lưng Trương Văn Trọng biến mất trong sóng người, Vũ Gia lắc đầu, nhẹ giọng nói.

Ngay khi Trương Văn Trọng và Vũ Gia trước sau rời khỏi cửa hàng đồ cổ vài phút, sáu gã tráng hán mặc quần áo bảo an khu đường cái phía tây Ung Thành, về mặt dữ tợn, thô bạo vạch đoàn người đang vây xem, đi vào trong cửa hàng đồ cổ.

Khi sáu gã bảo an nhìn thấy hai tên nhân viên bị đánh gãy tay, cùng với lão chủ cửa hàng đồ cổ vẻ mặt giận dữ đang ngồi trên ghế thờ hờn hển, trên mặt bọn họ không khỏi hiện lên vẻ ngạc nhiên, vội vàng đi tới bên người lão chủ cửa hàng đồ cổ, ồn ào hỏi: “Lão đại, ông bị làm sao vậy?”

“Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Có người tới phá bãi sao?”

“Con mẹ nó ai có gan lớn như vậy, dám chạy đến cửa hàng của lão đại chúng ta đập bãi? Người kia đâu? Chạy đâu rồi? Xem ta giết chết hắn!”

“Mẹ nó, mấy tên ngu ngốc các ngươi như thế nào giờ này mới đến? Mặt mũi của lão tử hôm nay rốt cục xong hết rồi, thao con mẹ nó!” Tên lão bản cửa hàng đồ cổ giận dữ, hùng hùng hổ hổ đem chuyện vừa xảy ra hướng sáu gã bảo an thuật lại một phen.

Lúc này đã thấy được sáu gã bảo an cùng hai tên nhân viên bán hàng trong cửa hàng đồ cổ đều có một loại thân phận như nhau, bọn họ đều là tiểu đệ của tên lão bản cửa hàng đồ cổ này.

Tên lão bản cửa hàng đồ cổ này cũng không phải là thương nhân chân chính gì, hắn vẫn luôn hỗn ở bên ngoài đường, đồng thời còn là một đại ca có chút danh tiếng. Từ khi xuất đạo tới nay, mại dâm, cờ bạc, ma túy, đi thu nợ chém người, hầu như những chuyện tình phạm pháp, hắn đều đã làm qua. Mà cửa hàng đồ cổ này, cũng là từ trong tay một vị thương nhân bị hắn gài bẫy cướp đoạt hết toàn bộ gia sản mà thu được. Trước đây, bên trong cửa hàng đồ cổ từng có một ít hàng thật, nhưng sau khi hắn bán hết những món hàng thật này, hưởng được sự ngon ngọt, liền thẳng thắn bán hàng giả để kiếm tiền lời, mong kiếm chác được lợi nhuận lớn hơn. Dù sao khách nhân trong cửa hàng này, trên cơ bản cũng chỉ là vài kẻ nhà giàu mới nổi, học đòi người khác văn vẻ khoe khoang. Chỉ cần xuất ra giấy giám định hàng hóa, hắn cũng không lo lắng sẽ bị người ta nhìn ra thật giả.

Bất quá để phòng ngừa bạn hàng tới quấy rối, đồng thời cũng phòng ngừa những người khách mua nhầm hàng giả tới nháo sự, hấn thẳng thắn lợi dụng quan hệ và tiền tài, đem mấy tiểu đệ có khả năng, toàn bộ an bài nhiệm vụ bảo an tại đoạn đường phía tây Ung Thành. Để thuận tiện khi hấn cần bọn họ xuất hiện, bọn họ có thể đứng lúc tới hỗ trợ.

Sau khi nghe xong tên lão bản cửa hàng đồ cổ thuật lại, nhất thời sáu gã bảo an liền nổi giận chửi rống lên.

“Ta kháo, không ngờ có người dám chạy đến cửa hàng của lão đại quấy rối, con mẹ nó đây không phải là muốn chết sao?”

“Lão đại, ông yên tâm đi, chúng tôi liền đuổi theo, nhất định sẽ không để tên kia chạy mất đâu.”

“Chờ sau khi đuổi theo, nhất định phải đánh cho hấn chết khiếp, thay lão đại trút ra khẩu ác khí!”

Sáu gã bảo an tâm tình kích động, xoay người lao ra khỏi cửa hàng đồ cổ, đuổi theo Trương Văn Trọng.

“Chờ một chút.” Tên lão bản đột nhiên gọi bọn chúng lại.

Sáu gã bảo an vội vàng dừng chân, xoay người hỏi: “Lão đại, ông còn chuyện gì muốn phân phó chúng tôi đi làm sao?”

Tên lão bản chỉ vào hai tên nhân viên bán hàng gầy tay, nói: “Các người không biết mặt tên hỗn đản kia, hai thằng này nhận được, các người mang bọn nó đuổi theo, giáo huấn tên hỗn đản kia một phen cho ta. Ngô, được rồi, đừng đánh hấn ở chỗ đông người, gần đây cảnh sát quản khá nghiêm, nếu như các người bị bắt, sẽ không được rồi. Ta nhớ ở gần đây có một ngõ cụt hẻo lánh vắng người, các người nghĩ biện pháp dụ tên hỗn đản kia tới đó, đánh một trận. Tốt nhất là hủy một tay hoặc một chân của hấn, cho hấn lưu lại một phần hồi ức vĩnh cửu!”

“Không thành vấn đề, lão đại, mấy người chúng tôi làm việc, chẳng lẽ ông còn lo lắng sao? Chúng tôi đuổi theo tên tiểu tử kia đây!” Sáu gã bảo an đồng loạt gật đầu, kéo hai tên nhân viên bán hàng bị gầy tay chạy nhanh ra khỏi cửa hàng, hướng về phía Trương Văn Trọng vừa đi đuổi theo.

“Mẹ nó thằng nhãi con, dám chạy đến cửa hàng lão tử quấy rối, còn dám quết mặt mũi của lão tử, xem lão tử làm sao giết chết người!” Ngay khi sáu gã bảo an rời đi, tên lão bản cửa hàng đồ cổ cười nhạt liên tục nói. Theo hấn xem ra, dù Trương Văn Trọng từng luyện võ, một mình cũng đấu không lại sáu gã bảo an kinh nghiệm đánh nhau phong phú này.

25. Chương 24: Lại Một “ca” Sinh Ra!

Ngay khi tên lão bản cửa hàng đồ cổ đang huyền tưởng cảnh tượng Trương Văn Trọng bị đánh đến mặt mũi bầm dập, thê thảm không ngớt, thì vùng bụng của hấn đột nhiên truyền đến cơn quặn đau kịch liệt. Nương theo cơn đau, còn có âm thanh rồn rột từ trong bụng truyền ra, một loại cảm giác muốn phun trào từ trong hậu môn của hấn.

Sắc mặt tên lão bản cửa hàng đồ cổ không khỏi đại biến.

“Chết tiệt, thế nào hiện tại lại muốn tiêu chảy? Ta đâu có ăn thứ gì không sạch sẽ nha...”

Cảm giác muốn phun trào từ hậu môn càng ngày càng mãnh liệt, tên lão bản cửa hàng đồ cổ cũng không dám chậm trễ thời gian, vội vàng dùng hai tay ôm cứng lấy bụng, cắn răng, biểu tình thống khổ lão đảo chạy về hướng nhà vệ sinh.

Thế nhưng không đợi hấn kịp chạy đến nhà vệ sinh, một trận thanh âm “phốc phốc” từ bên trong đũng quần của hấn vang lên. Nương theo âm thanh dị dạng kia, còn có một mùi hôi thối kinh khủng, cấp tốc lan tràn ra bốn phía chung quanh.

“Ngô...thối quá, thật là thối quá a, rốt cục mùi gì mà thối đến như thế?”

“Oa, mau nhìn, người này đã ị cả ra đũng quần rồi kìa!”

“Có làm hay không vậy? Đã lớn như thế, không ngờ còn ị cả ra quần sao? Ta kháo, có phải hấn bị đại tiểu tiện không thể khống chế như trong truyền thuyết hay không nhỉ?”

“Ha ha, ta đã chụp ảnh của hần, như thế này khi về nhà đem ảnh chụp đưa lên internet. Ta dự tính đặt cho hần một cái tên, gọi là “tổ lập tử ca”(anh chàng ị trong quần)! Mọi người có lên mạng, đến lúc đó cũng đừng quên ủng hộ cho ta nha!”

“Ủng hộ! Nhất định ủng hộ! Chúng ta phải cho “tử ca” hồng khắp internet!”

“Bao trên người chúng ta với!”

Trong tiếng cười vang của đoàn người vây xem, tiếng ồn ào, tiếng la hét um sùm.

Sắc mặt tên lão bản cửa hàng đồ cổ đen thui như than, từ khi xuất đạo tới nay, hần có bao giờ gặp phải chuyện như thế này? Nhất là lúc mình ị ra quần, không chỉ bị nhiều người nhìn thấy, còn bị người ta dùng camera và điện thoại di động chụp ảnh lại, đồng thời tuyên bố sẽ phát tán lên trên mạng internet...

Nếu như thật sự để cho bọn họ phát tán ảnh chụp hay quay phim đưa lên internet, vậy thì toàn bộ danh tiếng của hần xem như đã bị hủy hoại rồi.

“Ta thảo, các người...dám ngu ngốc dám chụp ảnh? Mẹ nó, còn không nhanh cắt bỏ toàn bộ ảnh chụp và quay phim đi cho lão tử! Bằng không, lão tử nhất định sẽ giết chết các người!” Tên lão bản cửa hàng đồ cổ thẹn quá hóa giận, tay phải chụp chiếc ghế hần vừa ngồi, làm bộ như sắp lao ra, cường bức đám người vây xem phải cắt bỏ ảnh chụp và đoạn phim quay vừa rồi. Hần tức giận thì gương mặt cũng trở nên dữ tợn, khiến cho mọi người vây xem ở bên ngoài cảm thấy hoảng sợ. Nhưng chuyện xảy ra kế tiếp, không chỉ khiến nỗi sợ hãi của mọi người biến mất, càng làm cho hần biến thành trò cười thêm một lần nữa.

Tên lão bản cửa hàng đồ cổ một tay cầm chiếc ghế, gương mặt dữ tợn vừa chạy ra được vài bước, trong bụng lại truyền đến cơn quặn đau kịch liệt, ngay sau đó, hần cảm giác hậu môn của mình lại sáng khoái phún ra một chút phân.

“Phốc phốc...”

Tên lão bản cửa hàng lại ôm bụng lần nữa.

“Ha ha ha ha...”

Vừa rồi những người vây xem bị cổ khí thế bộc phát trong nháy mắt của tên lão bản cửa hàng đồ cổ làm hoảng sợ, lần thứ hai lại cười vang lên.

“Mẹ nó...” Tên lão bản cửa hàng về mặt đồ bưng, lão hận không thể lập tức chui xuống đất mà trốn.

Trong ánh mắt oán hận nhìn đoàn người vây xem bên ngoài cửa hàng, tên lão bản bị ai phát hiện, cơn quặn đau truyền từ trong bụng càng lúc càng mãnh liệt hơn, tựa hồ rất nhanh sẽ tái hiện lần thứ ba, thứ tư, thậm chí là ngàn lần phun trào.

Dưới tình huống hiện tại, tên lão bản cửa hàng cũng không còn quản được những cameras và điện thoại di động của đoàn người đang sáng lên, cắn chặt khớp hàm, xoay người co chân chạy nhanh về phía nhà vệ sinh.

Mà hành động này của hần lại làm dấy lên một trận cười vang.

Vào lúc này tên lão bản cửa hàng đồ cổ đúng là khóc không ra nước mắt.

Ngay khi danh từ “anh chàng ị trong quần” vừa mới sinh ra, Trương Văn Trọng đang đứng tại trạm xe bus công cộng bên kia đường tây Ung Thành, chờ đợi chiếc xe bus số hiệu 137 xuất hiện. Cũng vào lúc này, hai tên nhân viên bán hàng bị hần bẻ gãy tay đang dẫn sáu gã bảo an cao lớn đuổi tới.

Hai tên nhân viên bán hàng vẫn còn nguyên ký ức mới mẻ về chuyện vừa rồi, bọn chúng vừa nhìn thấy Trương Văn Trọng, lại nghĩ tới cánh tay đau nhức tới mức chết lặng.

“Là hần, vừa rồi quấy rối trong cửa hàng, đồng thời bẻ gãy cánh tay chúng tôi chính là hần!” Hai tên nhân viên bán hàng bởi vì không thể giữ tay, cho nên chỉ dùng phương thức bấu môi hướng sáu gã bảo an xác nhận Trương Văn Trọng.

“Các người nói cái gì? Tên tiểu tử nhìn qua như phế vật này, lại bẻ gãy được cánh tay của hai người sao? Ta kháo, hai người các người cũng thật quá vô dụng đi thôi? Ngày trước dùng mảnh chém người đã ném đi đâu hết rồi? Chẳng lẽ làm nhân viên bán hàng trong tiệm đồ cổ quá lâu, nhuệ khí ngày xưa cũng biến mất

hết rồi sao?” Sáu gã bảo an nhìn Trương Văn Trọng tay chân gầy gò, không có lấy một chút khí tức nguy hiểm nào, thì không khỏi vô cùng kinh ngạc. Nếu như không phải bọn chúng hoàn toàn tin tưởng hai tên nhân viên này sẽ không dám nói dối, bọn chúng quả thật hoài nghi, hai người này có phải là đang chỉ lung tung để chơi xấu bọn chúng hay không.

“Chính là hần, chúng tôi tuyệt đối sẽ không nhận sai người.” Hai tên bán hàng trừng mắt nhìn Trương Văn Trọng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Các ngươi ngàn vạn lần không nên coi thường hần, hần hình như đã từng luyện qua võ thuật, rất lợi hại. Bằng không hai chúng ta cũng sẽ không thua trong tay hần.”

“Luyện qua võ thuật? Cáp, những thứ đó có cái rắm gì! Ca ca ta chưa từng luyện võ, thế nhưng quyền sư bị ta đánh ngã cũng đếm không xuể.” Một gã bảo an có vết sẹo khinh thường bấu môi, sau đó khoác lác bản thân mình từng có bao nhiêu lợi hại, hồn nhiên không đem những lời của hai tên nhân viên bán hàng để vào trong lòng.

“Đúng vậy, hần trên đường, ai chẳng biết Đào Ba ca lợi hại? Coi như muốn giết chết tiểu tử này, cũng chỉ như trò chơi mà thôi.” Tên bảo an được xưng là Đào Ba ca, không hề nghi ngờ chính là đầu nhĩ trong hội, vì thế năm gã bảo an còn lại đều đang ở phía sau võ mông ngựa cho hần.

Đào Ba ca được võ mông ngựa rất sáng khoái, hần nhếch miệng cười, vung tay lên nói: “Đi, chúng ta đem tên tiểu tử này kéo vào trong ngõ cụt đánh một trận, thay lão đại và hai vị huynh đệ trút giận!”

Ngay trong lúc nói chuyện, sáu gã bảo an đã chạy tới bên người Trương Văn Trọng, vây quanh hần.

Bởi vì nơi này nhiều người, sáu gã bảo an cũng không tiện sử dụng bạo lực, bọn chúng nháy mắt nhau, sau đó thu liễm hung quang toát ra ở trong mắt.

26. Chương 25: Cái Gì Gọi Là Miếu Sát, Cái Này Gọi Là Miếu Sát.

Đào Ba ca làm vẻ rất nghiêm túc, đầu tiên hướng Trương Văn Trọng làm một lễ của bảo an cũng không quá tiêu chuẩn, lại khách khí nói: “Chào anh, chúng tôi là bảo an khu đường tây Ung Thành, vừa rồi anh ở trong một cửa hàng đồ cổ phát sinh tranh chấp với lão bản nơi đó, cuối cùng có đánh nhau phải không? Hiện tại, cảnh sát đã tham gia việc này, đang ở hiện trường điều tra chứng cứ, muốn mời anh cùng chúng tôi quay trở lại hiệp trợ cảnh sát làm việc.”

Lúc tên bảo an nói lời này, cố ý nói chuyện rất lớn tiếng, để những người chung quanh đều có thể nghe thấy. Hần làm như vậy, không khác gì muốn nói cho người chung quanh, chúng ta đang hiệp trợ cảnh sát làm việc, các ngươi nên làm gì thì làm đó, ngàn vạn lần đừng tới gây trở ngại chúng ta.

Nếu như vậy, Trương Văn Trọng còn muốn bỏ chạy, sáu gã bảo an cũng có thể danh chính ngôn thuận bắt hần, mà không tạo ra ánh mắt dị dạng và cản trở của người xung quanh. Bởi vậy có thể thấy được, sáu gã bảo an cũng không phải hạng người tướng tá vạm vỡ mà đầu óc đơn giản.

Bất quá làm cho bọn chúng cảm thấy ngoài ý muốn chính là Trương Văn Trọng không bỏ chạy, cũng không hề mở miệng cãi lại, mà thần tình đậm mạc gặt đầu, nói: “Tốt, tôi theo các anh đi.”

Không phải chứ? Chuyện này không ngờ lại thuận lợi như thế?

Sáu gã bảo an đều không thể ngờ tới, chuyện này lại tiến triển thuận lợi đến như vậy. Điều này làm cho bọn chúng không khỏi ngây ra sững sốt, thế nhưng rất nhanh bọn chúng liền kịp phản ứng, giả vờ nói: “Cảm ơn sự phối hợp của anh, mời đi theo chúng tôi.”

Tuy rằng lời nói thoát nhìn rất khách khí, thế nhưng trận hình mà sáu gã bảo an vây quanh Trương Văn Trọng, thật sự làm cho người khác khó có thể nghĩ rằng, đây là một loại hành động mang tính khách khí.

Sáu gã bảo an dùng loại phương thức giống như đang áp giải này, đưa Trương Văn Trọng đi tới một ngõ cụt hẻo lánh không người.

Trong quá trình đi tới, cũng từng có người mang lòng hiếu kỳ quá nặng, muốn đi theo đuôi xem thử đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng bọn họ đều bị ánh mắt sắc bén của sáu gã bảo an làm cho kinh sợ. Dừng chân không dám đi theo.

Trước khi tiến vào ngõ cụt hẻo lánh, hai tên nhân viên bán hàng bị đánh gãy tay đang đứng một trái một phải ở ngay tại lối đi, dựa vào tường giả dấp như ghế ngồi, ánh mắt lại tự do đánh giá khắp bốn phía.

Bọn họ đã đánh mất sức chiến đấu, cũng chỉ có thể gánh lấy chức trách canh giữ ở đầu ngõ cụt thôi.

Tên nhân viên bán hàng bên trái nhìn về hướng sáu gã bảo an nói: “Ta nói các người nhanh động tác hơn một chút, hai chúng ta là người bị thương, chờ các người giải quyết xong tên tiểu tử kia, còn phải tiện đường đưa hai chúng ta đến bệnh viện để nối xương nữa.”

Tên nhân viên bán hàng đứng bên phải nhìn về phía sáu tên bảo an kia nói: “Có thể giúp chúng ta châm thuốc hay không? Mẹ nó, tay bị gãy rồi, muốn châm thuốc cũng không tự làm được.”

Một gã bảo an châm hai liều thuốc, đưa cho hai tên nhân viên bán hàng mỗi người một liều, cười ha hả nói: “Yên tâm, động tác của chúng ta khẳng định rất nhanh, trước khi các người hút xong hai liều thuốc, chúng ta đã chinh tên tiểu tử này nửa chết nửa sống. Đến lúc đó, chúng ta sẽ đưa các người đi nối xương, sau đó tìm một chỗ ăn khuya, sẽ tìm hai người đàn bà cho các người trút hết vận xui.” Từ trong khẩu khí nói chuyện của hắn có thể nghe ra, hắn căn bản không hề xem Trương Văn Trọng vào trong mắt.

Sáu bảo an cười lạnh áp giải Trương Văn Trọng vào trong ngõ cụt hẻo lánh.

Sau một lát, tiếng đánh nhau và tiếng kêu thảm thiết từ bên trong ngõ cụt truyền ra. Không bao lâu, tiếng đánh nhau cùng tiếng kêu thảm càng lúc càng yếu đi, cuối cùng bên trong ngõ cụt lại trở về sự vắng vẻ như ban đầu.

Tiếng bước chân từ bên trong ngõ cụt truyền đến, từ xa đến gần.

Lúc này, hai liều thuốc lá trong mồm hai tên nhân viên bán hàng chỉ vừa mới hút được phân nửa.

“Ta kháo, động tác của các người đúng thật là nhanh, ta nói, tên tiểu tử kia không phải đã bị các người chinh chết rồi đó chứ? Được rồi, nhanh đưa chúng ta tới bệnh viện để nối xương cánh tay. Ta thao, cánh tay bị gãy thật đúng là con mẹ nó khó chịu!” Hai tên nhân viên bán hàng dựa trên tường, hùng hùng hổ hổ nghiêng đầu nhìn về bên trong ngõ cụt.

Vừa nhìn, liền làm cho bọn họ không hện cùng há hốc miệng thật to.

Bởi vì từ bên trong ngõ cụt đi tới, cũng không phải sáu tên bảo an, mà là Trương Văn Trọng vẻ mặt đang nhàn nhạt mỉm cười.

Về phần sáu tên bảo an sao...

Hai tên nhân viên bán hàng chỉ nhìn thấy, bên trong đồng rác của ngõ cụt, hình như có thêm vài thứ gì đó. Nhìn xa xa, mấy thứ kia giống như mặc quần áo bảo an của đường tây Ung Thành, cũng không biết còn sống hay đã chết...

Bởi vì há to miệng kinh ngạc, cho nên hai liều thuốc ngậm trong miệng hai người cũng bởi vậy mà rơi xuống trên quần áo bọn hắn, đốt ngay ngực, nhất thời nóng đến làm bọn chúng hét lên, nhảy tung muốn hất hai liều thuốc xuống đất.

Trương Văn Trọng cũng vừa đi tới trước mặt hai người bọn chúng.

Bọn chúng không dám tiếp tục nhảy, vẻ mặt kinh khủng và sợ hãi nhìn Trương Văn Trọng đang đi đến gần, muốn chạy trốn, thế nhưng hai chân vẫn đang run lên, thế nào cũng chạy không nổi.

Trên hai nắm tay của Trương Văn Trọng dính đầy máu tươi, trong lúc đi tới trước mặt một tên nhân viên bán hàng, hắn giơ tay lên lau vào quần áo tên nhân viên, thương cảm cho tên nhân viên chỉ biết đứng run rẩy, ngay cả động đậy một chút cũng không dám.

Rất nhanh, Trương Văn Trọng đã lau sạch máu tươi dính trên hai nắm tay mình.

Hai tên nhân viên bán hàng lúc này mới phát hiện, trên hai nắm tay của Trương Văn Trọng chỉ nhiễm máu của người khác, trên nắm tay của Trương Văn Trọng cũng không hề bị thương chút nào.

Sau khi lau sạch sẽ hai tay, lúc này Trương Văn Trọng mới nói: “Nói cho lão bản của các người, nếu như hần còn không mở mắt, dám tiếp tục đến đây đưa ta, ta sẽ không chút do dự loại bỏ hần khỏi cái thế giới này! Các người nghe hiểu chứ?”

“Hiểu...hiểu rõ.” Hai tên nhân viên bán hàng run rẩy cả người, đã bị hoảng sợ đến nói không ra lời.

Trương Văn Trọng không để ý tới hai tên nhân viên đã hoảng sợ đến tiểu ra quần, đi nhanh về hướng trạm xe bus công cộng.

Nhìn bóng lưng Trương Văn Trọng đi xa, hai tên nhân viên cuối cùng cũng có thể thở ra một hơi.

Thế nhưng ngay lúc này, Trương Văn Trọng đột nhiên xoay người lại.

Hai tên nhân viên nhất thời treo cao trái tim, người này hay là muốn giết chết chúng ta diệt khẩu đi?

May mắn chính là Trương Văn Trọng cũng không phải muốn đối phó bọn họ, mà nhìn bọn họ nói: “Nói cho lão bản các người, sau này đừng bán hàng giả nữa...Đương nhiên, nếu như hần còn muốn ở đường tây Ung Thành tiếp tục mở cửa hàng đồ cổ.”

“Dạ, dạ...” Hai tên nhân viên bán hàng vội vã gật đầu phụ họa, ở phía sau, bọn họ cũng không còn can đảm hướng Trương Văn Trọng nói một chữ “không”.

Khi Trương Văn Trọng quay trở về tiểu khu, đã chín giờ tối. Sắc trời cũng đã hoàn toàn tối đen, ánh sao giắt trên màn đêm, trong toàn bộ tiểu khu, ánh đèn cũng đã sáng rực.

27. Chương 26: Tàn Hán Đường Tổng Minh...ngàn Năm Phong Lưu.

Sau khi cùng bà Lý hàng xóm chào hỏi xã giao qua một câu, Trương Văn Trọng liền dùng chìa khóa mở cửa, bước vào trong căn phòng của mình.

Ở trong tay của Trương Văn Trọng ngoại trừ phần cơm Dương Châu mua tại tiệm ăn nhanh ra, thì còn có giấy vẽ Tuyên Thành cùng mực nước và bút lông. Hần định dùng mấy thứ này, đích thân làm ra một món quà sinh nhật xa xỉ cho Vương Giai đi mừng ông nội.

Ăn qua loa vài miếng cơm xong, Trương Văn Trọng dọn dẹp mặt bàn sạch sẽ. Theo sau đi xuống dưới phòng bếp bỏ được liệu vào trong ấm đất, vặn nhỏ bếp ga, bắt đầu sắc thuốc cường thân kiện thể.

Sắc một nồi thuốc cần phải mất bốn mươi lăm phút, tuy rằng khoảng thời gian này không tính là dài nhưng Trương Văn Trọng cũng không muốn lãng phí. Hần tính toán lợi dụng khoảng thời gian nhàn rỗi này, làm luôn món quà sinh nhật cho Vương Giai đi tặng ông nội.

Vì thế hần quay trở lại phòng khách, đem giấy Tuyên Thành, mực nước và bút lông vừa mới mua được kia, lấy tất cả ra khỏi túi ni-long, đặt chỉnh tề ngay ngắn ở trên mặt bàn.

Vốn dĩ Trương Văn Trọng cẩn thận trải giấy xong, lại dùng thủy bình nhẹ nhàng đề lên trên mép giấy. Theo sau mới cầm lấy bút lông nhúng vào mực nước, cổ tay nhẹ rung, bắt đầu họa chữ như du long hí thủy, chơi đùa ở trên mặt giấy.

Sau khi đoạt xá trùng sinh, đây là lần đầu tiên Trương Văn Trọng sử dụng bút lông họa chữ thư pháp, cho nên đường nét vẫn còn cong vẹo, không chỉ phi thường khó coi. Mà thậm chí muốn nhìn ra chữ gì cũng đều là vô pháp.

Hiện giờ hần dùng bút lông họa thư pháp, cùng với người mới học tập viết chữ thư pháp, chỉ có xấu hơn chứ không dám khen đẹp hơn.

Mặc dù đường nét chữ viết hết sức khó nhìn, nhưng biểu tình của Trương Văn Trọng thủy chung vẫn hờ hững như trước, không có tản mát ra diễn cảm thất vọng. Hần lại cuộn tờ giấy Tuyên Thành vẽ hỏng kia lên, ném vào trong thùng rác ở dưới mặt bàn.

Theo sau Trương Văn Trọng trải một tấm giấy Tuyên Thành khác lên trên mặt bàn, lại bắt đầu họa thư pháp. Lúc này chữ hần viết cũng rất khó coi nhưng so sánh với bức tranh trước, thì vẫn tốt hơn rất nhiều.

Nguyên lai Trương Văn Trọng thuần túy chỉ là đang tìm lại cảm giác mềm dẻo của cổ tay mà thôi. Cho nên hẳn tự không quan tâm đến nội dung bức tranh là cái gì, cũng không cần biết đến tốt cùng thì chữ đẹp hay chữ xấu.

Cứ như vậy huy động cổ tay khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, những nét mực trên tờ giấy Tuyên Thành chồng chất lên nhau dày đặc, cuối cùng Trương Văn Trọng đã tìm lại được cái loại cảm giác huy động tự nhiên nơi cổ tay. Một nụ cười thần nhiên thoáng hiện ở trên khóe miệng Trương Văn Trọng, bởi vì hẳn biết trạng thái lúc này của mình, đã có thể bắt đầu chế tạo phần quà sinh nhật cho Vũ Giai đi tặng ông nội rồi!

Đúng như vậy, quà sinh nhật mà Trương Văn Trọng chuẩn bị cho Vũ Giai, chính là một bức thư pháp! Một bức Bách Thọ Đồ do đích thân hắn thủ bút.

Cái gọi là Bách Thọ Đồ, chính là do một trăm chữ thọ ghép lại tạo thành tranh chữ, mang dụng tâm chúc phúc bách niên giai lão. Nghe thì vẽ bức Bách Thọ Đồ này có vẻ đơn giản, nhưng muốn viết một trăm chữ thọ có phong cách tư vị bất đồng, thì quả thực là một chuyện phi thường nan giải.

Lúc này đây Trương Văn Trọng trải giấy lên trên mặt bàn xong, cũng không có vội vàng múa bút họa chữ, mà hí hóp mắt trầm ngâm. Bình tâm định khí đứng trước mặt bàn, trong đầu dần dần hiện ra một trăm chữ thọ với phương thức bất đồng.

Lặng lặng đứng im khoảng năm phút đồng hồ, Trương Văn Trọng bất thành linh mở mắt. Một nụ cười tự tin thoáng xuất hiện trên khóe miệng của hắn.

Theo sau hắn động....

Cánh tay phải của Trương Văn Trọng chậm rãi vươn ra, cầm lấy chiếc bút lông ở bên cạnh, đem ngòi bút nhúng xuống ngâm mực nước. Nhân tình khẽ nhủ lại, tốc độ huy động bút lông nơi cổ tay đột nhiên trở nên nhanh chóng, ngòi bút di động lưu loát như nước chảy mây trôi.

Chữ thọ hùng tráng khỏe khoắn, đôn hậu chất phác tự nhiên nhưng lại đoan trang tỉ mỉ. Đó chính là hành văn thời kì xuân thu chiếu quốc, bút pháp mang theo hương vị cổ kính làm cho người xem phải say mê không thôi.

Chữ thọ nghiêm cẩn chặt chẽ, nét phác trợn trịa, chính là bút pháp của Lý Tư đời Tần. Để cho người xem cách xa ngàn năm văn hóa, mà vẫn rõ ràng nhận thấy được phong thái oai hùng năm xưa của Tần thừa tướng.

Chữ thọ kết cấu ngay ngắn, vuông vắn khỏe mạnh, chính là thể lệ hành văn của Thái Ung đời Hán.

Còn có chữ thọ tuần luật sâm nghiêm, âm dương hài hòa kia, cũng chính là của thi tiên Lý Bạch đời nhà Đường.....

Còn có chữ thọ hành văn tiêu sái phóng khoáng của Giang Nam đệ nhất tài tử, Đường Dần. Cả đời ngâm thơ họa chữ, thật sự đúng là một kiếp phong lưu!

Những danh gia thư pháp nổi tiếng trong lịch sử cổ đại. Ở một khắc thời gian này đều sống lại dưới ngòi bút điêu luyện của Trương Văn Trọng.

Huy động cổ tay thêm vài nét, rốt cuộc Trương Văn Trọng đã họa xong chữ thọ cuối cùng trong bức tranh. Hắn liếc mắt đánh giá tổng thể một cái, đột nhiên cười phá lên ha ha. Tiêu sái đặt chiếc bút lông xuống ngâm mực, toàn bộ động tác quả thật hơi có vài phần phóng khoáng giống như danh sĩ thời Ngụy Tấn, buông thả vô độ.

Không thể hoài nghi Trương Văn Trọng đối với bức Bách Thọ Đồ này, phi thường hài lòng.

Đủ một trăm chữ thọ trong bức Bách Thọ Đồ, hoặc là mang theo phong cách cổ kính, hoặc là nghiêm luật phóng túng, không có bất luận chữ nào giống với chữ nào. Mà khiến cho người ta phải kinh ngạc không thôi chính là, mỗi chữ thọ trong bức Bách Thọ Đồ này, đều xuất hiện bút tích của những danh gia thư pháp ở các triều đại khác nhau, tựa hồ như chính bọn họ đã tự tay họa thư.

Không thể nghĩ ngờ, bất kỳ một người nào có nghiên cứu qua về thư pháp, sau khi chứng kiến được bức Bách Thọ Đồ này khẳng định là sẽ bị kinh sợ không thôi.

Thậm chí ở trong lòng bọn họ còn không hện mà đồng thời nảy sinh ra loại một ý niệm: “Bức Bách Thọ Đồ này, liệu có phải là do một trăm vị danh gia thư pháp nổi tiếng, cùng nhau liên thủ vẽ ra hay không?”

Căn bản sẽ không một ai tin tưởng, trên đời này còn có người tinh thông cả một trăm loại bút tích danh gia, cư nhiên lại có được cái thần trong chữ.

Đồng thời tinh thông cả một trăm loại thư pháp...Chuyện như vậy, thật sự là không dám tưởng tượng, mà cũng làm cho người ta không thể tin được.

Chú thích: Giấy Tuyên Thành mượn theo tên của Tuyên Thành ở An Huy. Tuy nhiên chỉ có vùng phụ cận của Tuyên Thành mới sản xuất loại giấy này. Nhiều nơi cũng sản xuất giấy thư pháp rồi cũng lấy tên là Tuyên Thành hay còn gọi là Tuyên Chỉ và Phỏng Tuyên. Việt Nam gọi là Xuyến Chỉ. Loại giấy Tuyên được ưa chuộng nhất hiện nay là Ngọc Bản Tuyên...làm từ gỗ dâu, rạ, và vỏ cây Đàn Mộc ngâm tro, vì vậy giấy hút rất nhiều mực, nét chữ đậm đà.

Bách Thọ đồ: Là bức tranh thư pháp với một trăm loại chữ Thọ khác nhau.

28. Chương 27: Ngọc Báu Luyện Hộ Thân Phù.

Bất quá khiến cho người ta hiếu kỳ cũng không phải trăm chữ thọ phương thức bất đồng này. Mà là cái thần trong mỗi nét chữ tản mát ra, bởi vì đó chính là tiên linh chi khí.

Cho dù tác phẩm của những vị danh gia trong lịch sử kia cũng không thể có được loại tiên linh chi khí chân chính. Nhưng bức Bách Thọ Đồ của Trương Văn Trọng, lại thần nhiên tràn ngập cái loại tiên khí này.

Kỳ thực, trong bút tích của Trương Văn Trọng chưa đựng tiên linh chi khí cũng là thực bình thường.

Tuy rằng hiện giờ Trương Văn Trọng gần như đã trở thành một người phạm tặc, nhưng hẳn đối với thiên địa linh khí trong tự nhiên, đối với đạo pháp vạn vật lại thấu hiểu rõ ràng. Chẳng qua chỉ bị ngưng trệ ở Thần Tiên Đỉnh kỳ mà thôi. Bởi vậy khi Trương Văn Trọng họa bức Bách Thọ Đồ này, tự nhiên cũng sinh ra một cỗ tiên linh chi khí ở trong bức tranh.

Cũng chính bởi vì cỗ tiên linh chi khí này mà đã nâng cao tầm giá trị của bức Bách Thọ Đồ kia. Nhất thời nó liền trở thành kỳ trân dị bảo vô giá thế gian!

Có lẽ người bình thường sẽ cho rằng, đem bức Bách Thọ Đồ tặng cho Vương Giai, chính là một quyết định sai lầm? Nhưng Trương Văn Trọng lại không suy nghĩ như vậy.

Cổ nhân thường nói “hồng phần tặng giai nhân, bảo kiếm tặng anh hùng.” Trương Văn Trọng vẽ tranh chữ, từ trước đến nay không phải vì mưu sinh kiếm tiền. Mà hẳn chỉ nguyện tặng cho người hữu duyên, không lấy một đồng xu nào.

Một chữ duyên này ở trong lòng Trương Văn Trọng, xem ra cũng là phi thường trân trọng!

Sau khi hoàn thành xong bức họa Trương Văn Trọng liền thu dọn các thứ linh tinh ở trên mặt bàn. Để bảo đảm nét mực không bị hoen ố, hẳn cũng không có thu hồi bức họa. Trương Văn Trọng không muốn trong lúc sơ sẩy, mà lại đi làm bẩn bức họa tâm huyết của mình.

Sau khi thu dọn nghiên mực bút lông ở trên mặt bàn xong, lúc này Trương Văn Trọng mới xoay người đi xuống dưới phòng bếp.

Thời gian vừa vặn, dược vật ở trong ấm thuốc cũng đến độ hoàn hảo.

Trương Văn Trọng nhắc ấm thuốc ở trên bếp than ra ngoài, cẩn thận gạt toàn bộ thang thuốc vào trong chén sứ. Sau đó không chút do dự nâng chén thuốc lên, nhân dịp nhiệt độ còn nóng bỏng liền uống một hơi cạn sạch.

“Hô...” Sau khi uống một hơi cạn sạch số thuốc nóng bỏng trong chén, Trương Văn Trọng há miệng phun ra một khẩu nhiệt khí. Theo sau hẳn cứ như vậy khoan chân ngồi ở trên sàn nhà bếp, mượn dược lực tá trợ, vận chuyển Y Giám Tâm Kinh chạy khắp châu thân, bắt đầu tiến hành quá trình luyện cốt.

Khi hấp thu xong toàn bộ được lực, hơn nữa còn thúc dục một đạo chân nguyên chạy theo lộ tuyến của kỳ kinh bát mạch, tuần hoàn vận chuyển chín vòng chu thiên. Trương Văn Trọng mới đình chỉ quá trình tu luyện, mở mắt ra.

Giờ khắc này trời đã gần sáng rồi! Trương Văn Trọng đứng lên, sống lưng vận động trông có vẻ cứng nhắc.

Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được, đạo chân nguyên trong cơ thể kia, qua một đêm hấp thụ thiên địa linh khí cũng đang lớn dần lên. Mặc dù tại thời đại hiện giờ, linh khí trong trời đất là phi thường mỏng manh, nhưng Trương Văn Trọng dựa vào Y Giám Tâm Kinh nên tốc độ tu luyện cũng không có chậm trễ chút nào.

Tuy nhiên bản thân Trương Văn Trọng lại rất không hài lòng với tốc độ tu luyện của mình. Hắn lắc đầu thở dài, lẩm bẩm nói: “Thời buổi hiện giờ linh khí ở trong trời đất quá mức thưa thớt. Lấy tốc độ tu luyện của ta hiện giờ, nếu muốn chân chính luyện cốt thành công, tất cũng sẽ tiêu phí một đoạn thời gian khá dài. Nhất định phải nghĩ biện pháp, tìm được một ít linh dược để làm đan dược bổ trợ cho tốc độ tu luyện.”

Trong thời buổi hiện đại muốn tìm kiếm linh dược, cũng không phải là một việc dễ dàng. Trương Văn Trọng hiểu rõ, chuyện như vậy chỉ có thể ngộ mà lại không thể cầu. Cho nên hắn cũng không suy nghĩ quá nhiều, thông thả bước ra khỏi phòng bếp, đi tới chiếc bàn ở bên ngoài phòng khách.

Bức họa Bách Thọ Đồ vẫn còn trải dài trên mặt bàn kia, nét mực đã muốn hoàn toàn khô cong.

“Chỉ cần ông nội của Vũu Giai là một người biết nhìn hàng chân chính, như vậy nhất định ông ta sẽ ưu thích bức Bách Thọ Đồ này. Ta chưa bao giờ nguyện ý không công đi nhận ân huệ của người khác. Đem bức họa này cho Vũu Giai, coi như là ta đã trả lại nhân tình nàng tặng ngọc cho ta.” Trương Văn Trọng hài lòng gật đầu, nhẹ nhàng cuốn bức họa lên, dùng một sợi dây nhỏ buộc quanh một vòng.

Hắn cẩn thận đặt bức họa xuống mặt bàn, đợi tới sáng đến nơi làm việc, chờ Vũu Giai tới lấy. Theo sau Trương Văn Trọng móc viên ngọc xanh biếc từ trong túi quần ra.

Viên ngọc này có chất ngọc phi thường không sai, nếu dùng nó để chế tạo pháp khí hoặc là hộ thân phù, công hiệu phát huy cũng gấp mấy lần dùng những loại ngọc bình thường. Theo tình huống trước mắt mà nói, thì viên ngọc này đối với Trương Văn Trọng có ý nghĩa không hề tầm thường.

Trương Văn Trọng nắm chặt viên ngọc ở trong tay, đem nó giơ lên cao, đón nhận ánh trăng sáng tỏ trên không trung.

Ánh trăng mờ ảo xuyên thấu qua mây đen, soi rọi xuống viên ngọc thạch. Cư nhiên lại làm cho viên ngọc này tỏa mát ra một đạo quang mang xanh biếc.

Trong màn đêm hôn ám, đạo quang mang xanh biếc thản nhiên rực lên, lọt vào trong tầm mắt. Để cho người ta không tự chủ được rơi vào say mê ngây ngất.

Trương Văn Trọng mượn viên ngọc, động tác nhẹ nhàng ôn nhu thật giống như đang vuốt ve da thịt của tình nhân. Đồng thời hắn cũng khẽ lẩm bẩm tự nhủ: “Rốt cuộc ta nên chế luyện người thành pháp bảo công kích hay là hộ thân phù phòng ngự mới tốt đây?”

Suy nghĩ cẩn thận, cuối cùng Trương Văn Trọng quyết định, đem viên ngọc thạch này chế luyện thành hộ thân phù với tác dụng phòng ngự. So sánh tình hình trước mắt, Trương Văn Trọng luôn nghĩ rằng, vô luận ở thời gian nào bảo trụ được tính mạng vẫn là chuyện tình quan trọng nhất.

Đã làm ra quyết định, như vậy Trương Văn Trọng cũng không lãng phí thời gian, hắn lập tức chuyển động thân mình.

Trương Văn Trọng xuất hộp châm bạc ra, cầm một cây châm lên. Tiếp theo dùng hai ngón cái và ngón trỏ điều khiển cây châm, mà bàn tay còn lại thì đang giữ chặt viên ngọc xanh biếc kia.

Lúc này Trương Văn Trọng thần tình nghiêm trang, dùng kim châm cẩn thận khắc lên viên ngọc. Nói chính xác hơn thì là hắn đang khắc trận pháp phòng ngự lên trên bề mặt của khối ngọc thạch.

Hiện tại tuy rằng trong nội thể của Trương Văn Trọng đã sản sinh ra chân nguyên, nhưng tia chân nguyên này vẫn còn rất mỏng manh. Bởi vậy hắn vô pháp dùng chân nguyên luyện hóa hình trận pháp lên trên bề mặt của viên ngọc thạch này.

Cho nên hắn chỉ đành thối lui một bước, áp dụng phương pháp chế tạo thủ công. Loại phương pháp này chính là thông qua kim châm, đem trận pháp khắc lên viên ngọc, sau đó lại truyền chân nguyên bám lên bề mặt viên ngọc. Dùng cách này để khai thông linh khí, kích hoạt trận pháp phòng ngự của viên ngọc thạch.

Mặc dù phương pháp thủ công này không thể nào bằng cách trực tiếp dùng chân nguyên luyện hóa trận pháp in lên viên ngọc, nhưng nếu chỉ dùng phòng thân với tình hình trước mắt mà nói, hắn là cũng đủ dùng rồi.

Trương Văn Trọng cầm chặt cây kim trong tay, động tác vừa nhanh vừa chuẩn. Chẳng qua bao lâu liền khắc xong một loại trận pháp phòng ngự sơ cấp lên trên bề mặt viên ngọc. Vô luận trận pháp phòng ngự hay trận pháp công kích, cũng đều phi thường phức tạp. Mà muốn đem trận pháp hoàn hảo khắc lên một viên ngọc nhỏ như thế này, sẽ càng trở nên khó khăn hơn. Nhưng Trương Văn Trọng vẫn nhẹ nhàng hoàn thành, không gặp một chút trở ngại nào cả.

Sau khi bỏ cây kim trong tay xuống, Trương Văn Trọng hợp hai tay thành hình chữ thập, đem viên ngọc thạch xanh biếc áp chặt vào trong lòng bàn tay. Theo sau hắn mới vận khởi chân nguyên, khai thông linh khí thiên địa cho viên ngọc thạch.

Đạo chân nguyên ở trong nội thể Trương Văn Trọng, rất nhanh liền bám lên trên bề mặt của viên ngọc thạch có màu xanh biếc.

Nhất thời chung quanh viên ngọc tản mát ra từng đạo quang mang màu xanh nhạt điểm lẹ, hướng về bốn phía mà khuếch tán. Ngay khi những đạo quang mang màu xanh biếc xuất hiện, đồng thời nương theo sau đó còn có một chuỗi thanh âm vang giòn dễ nghe, cũng là do viên ngọc này phát ra.

Khi quang mang trên viên ngọc đạt tới độ cường thịnh nhất định, Trương Văn Trọng hít sâu một ngụm thanh khí, ngậm chặt ở trong miệng. Ước chừng khoảng năm giây thời gian sau, đột nhiên Trương Văn Trọng há miệng ra, dùng sức phun ngụm thanh khí kia vào trong lòng bàn tay đang nắm giữ viên ngọc. Tức thì đạo quang mang bám chung quanh viên ngọc cũng dần dần trở nên phai nhạt.

Đúng lúc này, một đạo ánh sáng mờ ảo đột ngột từ trên trời đêm buông xuống. Rơi thẳng vào hai bàn tay hợp thành hình chữ thập của Trương Văn Trọng, len lỏi vào bên trong viên ngọc xanh biếc kia.

Hiện tại ước chừng khoảng hai giờ đêm. Người dân ở quanh tiểu khu cũng đang tiến nhập vào trong giấc mộng đẹp. Cho nên không ai chứng kiến được quang cảnh kì lạ này. Hay nói theo cách khác, Trương Văn Trọng sẽ không bởi vì hiện tượng này, mà rước lấy nhiều phiền toái không cần thiết.

Trương Văn Trọng nhắm chặt hai mắt, tập trung toàn bộ tinh lực, bắt đầu dùng chân nguyên dẫn dắt linh khí của ánh sáng, thử đi kích hoạt trận pháp khắc ở trên bề mặt viên ngọc thạch kia.

Quá trình kích hoạt trận pháp, ước chừng mất khoảng thêm hai tiếng thời gian mới hoàn thành xong.

Trương Văn Trọng mở mắt, phun ra một ngụm trọc khí. Hắn ngửa hai tay lên, chỉ thấy viên ngọc vẫn nằm nguyên ở trong lòng bàn tay của hắn.

So sánh với lúc trước, thì bề ngoài của viên ngọc tựa hồ không có gì thay đổi, chẳng qua màu sắc trở nên thâm thúy hơn, người bình thường nhìn qua căn bản sẽ không lưu tâm. Thế nhưng người tu chân sẽ cảm ứng được linh khí dồi dào ở bên trong khối ngọc thạch này.

Quan sát viên ngọc thạch trong tay, Trương Văn Trọng khẽ mỉm cười hài lòng, nhẹ nhàng gật gù nói: “Được rồi, đại công cáo thành!”

29. Chương 28: Anh Là Bạn Trai Của Tôi Nhé!

Buổi sáng ngày thứ hai, khí trời tương đối mát mẻ. Từng cơn gió lạnh thổi đến, xua tan đi bầu không khí oi bức mấy ngày liền tiếp. Làm cho tâm tình của mọi người cũng tùy thời phấn chấn hẳn lên.

Đúng tám giờ sáng, Trương Văn Trọng mang theo bức tranh Bách Thọ Đồ, đi vào trong trường đại học Ung Thành.

Võn Trương Văn Trọng nghĩ rằng, chính mình đến sớm hơn nửa tiếng, hẳn là trong phòng khám của trường sẽ chẳng có ai. Nhưng khi hắn tiến vào thì mới phát hiện ra, cánh cửa phòng trực phía đối diện sớm đã mở toang hoang. Lâm Tử Mạn mặc chiếc áo blu màu trắng đang ngồi lặng thẩn ở trước bàn chuẩn bệnh. Hai mắt ngây ngốc nhìn chăm chăm xuống quyển sách trên mặt bàn. Đường như hồn vía sớm đã lạc vào trong cõi thần tiên mất rồi.

Chứng kiến bộ dạng này của Lâm Tử Mạn, Trương Văn Trọng cười thầm một tiếng. Hắn cũng không nóng vội mở cửa phòng khám của mình, mà nhẹ nhàng bước sang phòng trực, hơn nữa còn đi tới gần nàng.

Lâm Tử Mạn vẫn đang ngẩn người như cũ, hồn nhiên bất tri giác không biết đến tình huống chung quanh.

Trương Văn Trọng khẽ mỉm cười lắc đầu, vươn cánh tay phải ra, khõ lên trên mặt bàn “cộp cộp”.....Thanh âm đánh thức Lâm Tử Mạn tỉnh hồn.

“Ừ....có chỗ nào không thoải mái sao?” Hiển nhiên Lâm Tử Mạn vẫn còn chưa chấn chỉnh lại tinh thần, nàng vội vàng nói chuyện khiến cho Trương Văn Trọng cảm thấy buồn cười.

“Như thế nào, Lâm y sinh.....Ồ trong mắt của cô, trông tôi cũng giống như một người bệnh hay sao?” Trương Văn Trọng cười hỏi.

Lâm Tử Mạn nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn lên, tay phải khẽ nâng gọng kính trên sống mũi. Sau khi chứng kiến rõ ràng người đứng trước mặt mình là Trương Văn Trọng, nàng cũng không khỏi cảm thấy buồn cười, đành lắc đầu nói: “Hi! Hóa ra là anh hả? Như thế nào lại vô thanh vô tức đi tới bên cạnh tôi vậy?” Lâm Tử Mạn nhìn xuống chiếc đồng hồ đeo tay, nói: “Ừm, anh tới trường thật sớm nha, lúc này còn chưa tới giờ làm việc đâu.”

“Thì cô vẫn đến sớm hơn tôi cơ mà.” Trương Văn Trọng cười nói, duỗi tay kéo ghế ngồi xuống phía đối diện, nhìn Lâm Tử Mạn hỏi: “Vừa rồi thấy cô ngây ngốc, không biết là đang suy nghĩ chuyện gì đây? Ngay cả tôi bước vào trong phòng trực mà cũng không phát hiện ra. Phải chăng cô vẫn còn lo lắng tới chuyện phát sinh buổi chiều hôm qua sao? Yên tâm đi, hai vợ chồng nhà kia, phỏng chừng sớm đã quên mất hai cái tiểu nhân vật như chúng ta rồi. Sẽ không kiện lung tung lên ban giám hiệu nhà trường đâu.”

Lâm Tử Mạn lắc đầu nói: “Anh đoán sai rồi! Tôi cũng không lo lắng chuyện đó.”

Trương Văn Trọng không khỏi tò mò hỏi: “Vậy cô ngây ngốc suy nghĩ chuyện gì thế? Có thể nói cho tôi nghe một chút không? Biết đâu tôi lại có biện pháp giải tỏa ưu sầu của cô.”

Có lẽ bởi vì buổi chiều ngày hôm qua cùng chung hoạn nạn nên khoảng cách giữa Lâm Tử Mạn và Trương Văn Trọng cũng được kéo gần lại. Lúc này Lâm Tử Mạn thật sự đã đem Trương Văn Trọng trở thành một người bạn, mà không chỉ riêng là một người đồng sự.

Sau một phút chần chừ, Lâm Tử Mạn khẽ thở dài, có chút bất đắc dĩ cười nói: “Kỳ thật cũng không phải chuyện gì to tát, chẳng qua mẹ tôi ép buộc tôi đi gặp mặt tương thân, thật sự là phiền chết người ta.”

“Hóa ra là bởi vì chuyện này sao.” Trương Văn Trọng giật mình cười khan, bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Mẹ cô cũng vì lo lắng cho tương lai của cô thôi mà. Hơn nữa, tuổi cô hiện giờ cũng đến lúc nói tới chuyện hôn nhân đại sự rồi. Trong ba câu tục ngữ bất hiếu*, thì không chịu lập gia đình chính là tội lớn nhất.”

“Này này này....ngừng lại! Cầu xin anh...ngàn vạn lần đừng thuyết giáo cho tôi nữa.” Rốt cuộc Lâm Tử Mạn chịu không nổi, nàng trợn mắt lườm Trương Văn Trọng một cái, tức giận nói: “Thoạt nhìn trông anh vẫn còn trẻ tuổi, nhưng tại sao lại nói chuyện giống như ông già vậy nhỉ? Ngay cả mẹ tôi cũng không cổ hủ giống như anh đâu! Tôi thật sự khâm phục anh, đáng nhẽ anh không nên theo ngành y, mà nên đi làm thầy tướng số mới đúng!”

Sau khi chòng ghẹo một câu, Lâm Tử Mạn lại thở dài nói: “Kỳ thật chẳng phải tôi không muốn kết hôn, mà cũng không phải là tôi không có bạn trai. Chẳng qua do người bạn trai từ thời còn đại học của tôi đang làm việc ở tỉnh lẻ, tuy nhiên mẹ tôi khẳng khái cho rằng, tới đất khách quê người sẽ không có hậu vận gì tốt. Nên một bên suốt ngày thúc giục tôi chia tay, một bên an bài đối tượng để tôi tìm hiểu. Nhưng tình cảm giữa hai người chúng tôi lại rất tốt, hơn nữa tôi cũng tin tưởng hẳn chung tình với tôi, bởi vậy tôi thật tâm không muốn đoạn tuyệt mối tình cảm này.”

Trương Văn Trọng cười nói: "Chuyện này đơn giản thôi! Kêu bạn trai của cô từ chức rồi đến Ung Thành tìm một công tác mới, không phải mọi vấn đề liền được giải quyết sao?"

Lâm Tử Mạn lắc đầu: "Tôi cũng từng thương lượng qua với bạn trai rồi, nhưng đều bị hấn cự tuyệt. Hấn nói...nếu như hấn ở lại tỉnh lẻ kia sẽ có nhiều cơ hội phát triển tài năng hơn. Hấn còn nói, hai người chúng ta hiện giờ vẫn còn trẻ, hấn lấy sự nghiệp cả đời làm trọng, đợi sau khi kiếm đủ tiền rồi, hấn sẽ quay trở lại Ung Thành tuyển chọn một khu đất tốt để kinh doanh buôn bán. Chờ đến lúc đó, hai người chúng ta làm lễ thành hôn cũng không có muộn."

Trương Văn Trọng nói: "Nghe hình như cũng không sai ah!"

"Ài." Lâm Tử Mạn thở dài: "Kỳ thật tôi cũng cảm thấy rất đúng. Nhưng quan trọng là mẹ của tôi lại không nghĩ như vậy. Bà khẳng khái muốn tôi phải chia tay với người bạn trai kia, rồi tìm kiếm bạn trai mới tại Ung Thành. Hơn nữa còn phải nhanh chóng kết hôn, sinh cháu ngoại cho bà cưng chiều. Uy, nghĩ đến chuyện tình này, tôi lại cảm thấy choáng váng đầu óc, phiền não vô cùng...."

"Tuy rằng tôi rất muốn giúp cô, nhưng cái loại chuyện này ngay cả tôi có lòng muốn giúp, cũng là vô pháp tương trợ ah!" Trương Văn Trọng đứng dậy nói: "Lâm y sinh, cô hãy buông lỏng tâm tình đi cho thoải mái đầu óc. Tục ngữ nói binh đến tướng ngăn, chuyện này chung quy sẽ có biện pháp giải quyết. Thời gian cũng không sai biệt lắm, tôi phải trở về phòng khám của mình đây."

"A....Trương y sinh, trước tiên anh hãy khoan đi đã...mau....mau dừng lại!" Chứng kiến Trương Văn Trọng đứng dậy muốn đi, bỗng dưng nhân tình của Lâm Tử Mạn sáng ngời, đột nhiên nàng nghĩ ra một cái biện pháp hoàn hảo. Nhất thời đứng bật lên, kích động nói: "Tôi vừa nghĩ ra một biện pháp, có thể nó sẽ ứng phó được mẹ tôi trong một khoảng thời gian. Nhưng biện pháp này cần phải có anh trợ giúp thì mới ổn."

Trương Văn Trọng dừng bước, xoay người lại tò mò hỏi: "Hả? Biện pháp gì cơ? Nói nghe một chút xem! Nếu nằm trong khả năng thì tôi nhất định sẽ trợ giúp cô."

Lâm Tử Mạn kích động nói: "Trương y sinh, anh làm bạn trai của tôi nhé!"

"Hả.....?" Trương Văn Trọng nghe được liền ngây dại.

30. Chương 29: Lời Khó Nói.

Đến hiện giờ Lâm Tử Mạn mới kịp phản ứng, lời nói vừa rồi của mình quả thật dễ làm cho người ta hiểu lầm. Khuôn mặt phấn nộn không khỏi ửng hồng lên, vội vàng xua tay giải thích: "Đừng hiểu nhầm! Không phải tôi nói anh sẽ chân chính làm bạn trai của tôi đâu! Tôi chỉ muốn nhờ anh giả mạo làm bạn trai mới, để mẹ tôi không thúc ép suốt ngày nữa."

"Việc này không thể được." Trương Văn Trọng nhất thời cự tuyệt.

"Uy, không phải anh vừa mới thề là sẽ giúp tôi cơ mà, như thế nào bây giờ lại không chịu? Hơn nữa, tôi chỉ cần anh giả mạo làm bạn trai tôi thôi, cũng đâu phải là thật! Anh khẩn trương như vậy để làm chi? Chẳng lẽ...." Lâm Tử Mạn chợt tỉnh ngộ nói: ".....Anh sợ bạn gái của mình biết được chuyện này, sẽ làm cho nàng hiểu lầm anh sao?"

"Chớ nói nhảm." Trương Văn Trọng lãnh đạm nói: "Tôi không có bạn gái."

"Anh đã không có bạn gái, vậy thì anh còn lo lắng cái gì chứ?" Lâm Tử Mạn tròn mắt lườm Trương Văn Trọng: "Một cô gái yếu nhược như tôi đều không sợ, đàn ông con trai như anh thì còn lo lắng cái gì? Hơn nữa, chỉ cần anh theo tôi về nhà ăn một bữa cơm, để ra mắt cha mẹ tôi thôi. Những việc còn lại đều sẽ do tôi tự mình giải quyết. Thế nào, chuyện này không thành vấn đề đi? Chỉ cần anh nguyện ý giúp tôi hoạn nạn này, tôi sẽ xuất huyết mở tiệc chiêu đãi anh ở trong Lan Quế viên! Nhân tiện, tôi cũng sẽ giới thiệu cho anh một người bạn gái Thế nào, nhiều chỗ tốt như vậy, chung quy anh còn muốn từ chối nữa không đây?"

Trương Văn Trọng cười khổ lắc đầu nói: "Tôi....."

Trông thấy Trương Văn Trọng đang định từ chối, Lâm Tử Mạn vội vàng chen ngang lời của hấn, làm ra bộ dạng diễm đạm đáng yêu mà cầu khẩn: "Xin....xin...anh ngàn vạn lần đừng nên cự tuyệt. Tục ngữ vẫn

thường nói trữ sách mười ngôi miếu, không bằng hủy một hôn. Sao anh có thể nhẫn tâm, trơ mắt đứng nhìn tôi cùng bạn trai bị chia rẽ uyên ương được chứ?”

Trương Văn Trọng cười khổ nói: “Cô đi tìm bạn bè của mình giả mạo cũng được mà, đâu cần phải tìm tôi đây.”

“Bạn bè của tôi, mẹ tôi đều biết mặt hết rồi. Cũng chỉ có mình anh là bà còn chưa nhận thức. Cho nên tôi mới cầu xin anh tương trợ ah!” Lâm Tử Mạn khoanh tay trước ngực, bày ra một bộ tư thế cầu khẩn đáng yêu, nói: “Van cầu anh ah! Giúp tôi qua cái hoạn nạn này đi.”

Trương Văn Trọng gật đầu bất đắc dĩ nói: “Được rồi, tôi đáp ứng cô.”

“Thật tốt quá, tốt quá rồi! Thật lòng cảm ơn anh, anh vừa mới giúp tôi một cái đại phiền toái đó, anh đúng là một người tốt nha.” Lâm Tử Mạn biểu hiện dị thường kích động.

“Cô thật sự biết cách nhìn ra người tốt ư?” Trương Văn Trọng đùa giỡn nói.

“Tôi nói đúng sự thật mà!” Lâm Tử Mạn lè lưỡi, cười híp mắt nói: “Thế chủ nhật này anh có thời gian rảnh không?”

Trương Văn Trọng trầm ngâm một lúc, rồi mới đáp: “Hắn là rảnh đi.”

Lâm Tử Mạn hơi khấn trương nói: “Tốt lắm, quyết định ngày chủ nhật nhé! Như thế này, tôi sẽ nói cho mẹ tôi biết chuyện này. Uy, Trương y sinh, đưa số điện thoại của anh cho tôi đi.....Đến chủ nhật tôi sẽ tự động liên lạc với anh. Ngô....nói không chừng....chúng ta còn phải chuẩn bị một số thứ để anh diễn kịch cho thực tốt ah!”

“Như thế nào, còn phải hư cấu thân phận nữa sao?” Trương Văn Trọng có chút khó hiểu nói.

“Chắc chắn rồi.” Lâm Tử Mạn gật đầu: “Nếu nói cho mẹ tôi biết, anh là đồng sự trong trường. Chỉ sợ mỗi ngày bà đều chạy tới đây thăm hai người chúng ta thì hỏng bét....”

“Mẹ cô không phải sẽ đáng sợ như vậy chứ?” Trương Văn Trọng hơi hoảng, nếu quả thật mỗi ngày bà già của Lâm Tử Mạn đều chạy tới trường thăm hấn. Chẳng bao lâu chuyện giả này cũng bị đồn thành thật ah!

Lâm Tử Mạn kiên định nói: “Tôi dám cam đoan với anh, bà tuyệt đối còn đáng sợ hơn so với trong tưởng tượng của anh cơ.”

“Vậy thì...cứ làm theo sắp xếp của cô đi.” Trương Văn Trọng ngập ngừng nói.

“Được.” Lâm Tử Mạn gật đầu cái rụp, đáp ứng.

“Thời gian đã không sai biệt lắm rồi, tôi phải quay về phòng khám đây. Đạo này thượng cấp thường hay đi kiểm tra, tôi cũng không muốn bị ông ta lải nhải.” Trương Văn Trọng hướng Lâm Tử Mạn cáo từ, xoay người đi ra ngoài phòng trực. Trước khi rời đi hấn lại cẩn thận dẫn dò: “Lâm y sinh, tôi quên không nói cho cô một chuyện, lần sau không được viện cớ này nữa đâu đấy.”

“Yên tâm đi, tôi cam đoan với anh, việc này tuyệt đối chỉ xảy ra một lần.” Lâm Tử Mạn thề thốt nói. Theo sau lại gục đầu, nhú mày lăm bầm: “Đến tốt cùng thì an bài cái dạng thân phận gì mới tốt đây?”

Trương Văn Trọng không khỏi dở khóc dở cười, xoay người đi tới phòng khám của mình. Dem bức tranh tặng Vưu Giai làm quà mừng sinh nhật ông nội đặt lên trên bệ cửa sổ, sau đó liền chuẩn bị âm chén đi pha trà.

Tám giờ năm mươi phút, Hồ Cường mới ngẩng đầu ưỡn ngực xuất hiện ở trong sân trường đại học. Dựa theo lệ thường tuần tra từng khu một vòng, sau đó mới đi tới văn phòng viện trưởng của hấn, bật máy vi tính lên, bắt đầu ngao du trên mạng.

Bởi vì nhiệt độ sáng sớm mát mẻ, nhẹ nhàng khoan khoái, nên học sinh xuống phòng khám bệnh cũng nhiều hơn buổi chiều. Bất quá, bệnh tình của những học sinh này, phần lớn đều là cảm mạo lật vặt, không đáng ngại bao nhiêu. Cũng bởi vì nhiều ngày qua thời tiết lúc nóng lúc lạnh, làm cho nhiệt độ cơ thể của mọi người chênh lệch đột ngột, nên mới xuất hiện tình trạng cảm mạo.

Khoảng mười giờ hai mươi phút sáng, một nam sinh dáng người khỏe mạnh khôi ngô, biểu tình nhẵn nhụi xuất hiện ở bên ngoài hành lang phòng khám. Tuy rằng hắn cố tình làm ra vẻ nghiêm trang, nhưng dư quang trên khóe mắt lại liếc nhìn bốn phía chung quanh, một khi phát hiện ra người quen, liền cúi thấp đầu quay sang nơi khác.

Mặc dù hắn né trái trốn phải nhưng vẫn bị người quen nhận ra: “Uy, đây không phải là Vương Hiểu của đội tuyển bóng rổ sao? Như thế nào cũng mắc bệnh vậy?”

“À....phải rồi....cái này...bụng mình đang không được thoải mái, phỏng chừng là tối qua ăn nhầm thực vật bị gì rồi.” Khuôn mặt ngăm đen của Vương Hiểu hiện lên một tia đỏ ửng, ấp úng giải thích nói.

May mắn chính là người quen kia cũng không có chú ý tới biểu tình đang biến hóa của hắn, cũng không định tán gẫu nhiều chuyện. Mặc kệ cho hắn xoay người rời đi....

Vương Hiểu một đường cúi đầu đi tới phía cuối hành lang, thấy trong phòng khám không có bệnh nhân, liền vội vàng chạy vào bên trong, thuận tay đóng chặt cửa lại.

Trương Văn Trọng ngẩng đầu lên hỏi: “Em đóng cửa làm gì vậy?”

Vương Hiểu đỏ mặt ấp úng nói: “À....em bị...ốm....Cái bệnh này có chút điểm đặc biệt, không thể để cho nhiều người biết được.”

“Ách? Em không thoải mái chỗ nào?” Trương Văn Trọng dò xét.

Vương Hiểu càng đỏ mặt, chẳng khác nào Quan công thời cổ đại, hắn miệng lưỡi khô khốc nói: “Cái của em....Nó....nó không được thoải mái.”

“Nói rõ ràng xem nào? Việc gì mà phải ấp úng như vậy.” Trương Văn Trọng hồn nhiên nói.

Lúc này đây Vương Hiểu ngay cả tâm chết cũng đều có, nhưng chuyện đã tới nước này, hắn cũng không thể xoay người bỏ đi! đành phải vươn ngón tay chỉ xuống dưới đũng quần, nhẵn nhụi nói: “Chính là chỗ này....”

So sánh với biểu tình nhẵn nhụi của Vương Hiểu, Trương Văn Trọng lại phi thường hồ hững: “Nguyên lai là ở chỗ này, nói đi, em gặp phải triệu chứng gì?”

“Dạ....Thời gian đi tiểu vô cùng đau buốt, trong nước tiểu còn có màu vàng. Mặt khác, buổi sáng thức dậy giống như có dịch nhờn chảy ra từ đầu khấc.” Vương Hiểu thu hết dũng khí, đem bệnh trạng của mình liệt kê một lần, sau đó buồn rười rượi hỏi: “Bác sĩ....bệnh này không phải là bệnh lây qua đường tình dục đi chứ? Nhưng em vẫn chưa quan hệ lần nào cơ mà, như thế nào lại lây nhiễm cái loại bệnh này được đây?”

31. Chương 30: Không Cần Phải Hoảng.

“Nếu cậu vẫn là trai tân, như thế nào còn sợ lây bệnh qua đường tình dục chứ?” Trương Văn Trọng bị vẻ mặt của hắn làm cho mắc cười, cố gắng kiềm nén tâm tình hỏi: “Gần đây cậu có đến bể bơi công cộng nào tắm không?”

Vương Hiểu nghe vậy không khỏi ngẩn ngơ, hắn không rõ bệnh tình của mình cùng chuyện bơi lội có quan hệ gì. Sau khi ngây người trong chốc lát, mới gật đầu nói: “Có, thời gian vừa rồi nóng nực quá, cơ hồ mỗi ngày em đều tới bể bơi gần trường. Như thế nào, chẳng lẽ bơi lội cùng bệnh tình của em, có quan hệ gì nghiêm trọng ư?”

“Đương nhiên là quan hệ.” Trương Văn Trọng xé một tờ giấy kê đơn, mở nắp bút ra, phân tích bệnh trạng: “Cần bản cậu không phải bị mắc bệnh lây qua đường tình dục, chỉ là viêm niệu đạo bình thường mà thôi. Hãy nghe kĩ tôi nói, sau này không nên tới bể bơi công cộng, bởi vì tính vệ sinh của nó không được an toàn, trong nước còn có rất nhiều vi khuẩn gây bệnh. Chỉ cần hệ thống miễn dịch hơi kém một chút, liền sẽ bị vi khuẩn xâm nhập vào cơ thể ngay.”

Vương Hiểu mừng rỡ vô cùng, muốn lớn tiếng gào thét lên, nhưng bên ngoài phòng khám vẫn có người đi lại. Trong đó không thiếu người quen biết mình, nên hắn vội vàng đè nén thanh âm xuống cực thấp, than ngắn thở dài nói: “Nguyên lai chỉ là viêm niệu đạo, mà không phải là bệnh lây qua đường sinh dục ah! Hoàn hảo, quá hoàn hảo....thiếu chút nữa em đã bị dọa chết mất rồi.”

“Cậu chỉ cần giữ mình trong sạch, làm sao có thể mắc bệnh lây qua đường sinh dục được chứ?” Trương Văn Trọng cười nói, hẩn cúi đầu xuống ngoáy bút, viết đơn thuốc giao cho Vương Hiểu: “Được rồi! Tôi kê cho cậu đơn thuốc Norfloxacin. Dùng theo liều lượng của bác sĩ, uống khoảng bốn năm ngày liền không có việc gì nữa. Bất quá, cậu phải nhớ kĩ, trong những ngày này ngàn vạn lần không được chạy đến bể bơi công cộng. Mặt khác, mỗi ngày tắm rửa thay đồ lót một lần, kiêng rượu bia và những thức ăn tính nóng, hiểu chưa?”

“Hiểu rồi, hiểu rồi ạ!” Vương Hiểu liên tục gật đầu.

“Tốt lắm, cậu đi lấy thuốc đi.”

“Dạ.” Vương Hiểu xoay người đi tới cửa phòng khám, đang chuẩn bị mở cửa đi ra ngoài, thì đột nhiên ngoái đầu nhìn lại, thật cẩn thận hỏi: “Bác sĩ, anh sẽ không để lộ thông tin về bệnh tình của em ra ngoài đó chứ?”

Trương Văn Trọng thần tình nghiêm túc, trịnh trọng nói: “Yên tâm, tôi đối với tình trạng của bệnh nhân, tuyệt đối là phải giữ bí mật.”

“Như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi.” Vương Hiểu xấu hổ cười khan, lại nhớ tới một sự việc này, liền vội vàng hỏi: “A....bác sĩ, em vẫn còn một chuyện nữa.”

Trương Văn Trọng gật đầu: “Cậu hỏi đi.”

“Em...ách...những ngày tới em có thể làm cái chuyện kia không?” Khuôn mặt ngăm đen của Vương Hiểu lại đỏ ửng, miệng lưỡi khô khốc giải thích nói: “Chính là cái kia đó...”

Chứng kiến Trương Văn Trọng hí mắt nhìn chằm chằm vào mình, Vương Hiểu càng trở nên khẩn trương hơn, có chút vẽ rắn thêm chân nói: “Em vừa mới có bạn gái, hiện giờ đang trong giai đoạn tình nồng thắm thiết. Cho nên không dám cam đoan là sẽ không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn...”

“Xem ra, chính cậu cũng chờ mong phát sinh chuyện tình ngoài ý muốn đó thôi.” Trương Văn Trọng nửa đùa nửa thật.

“Ha ha.” Vương Hiểu cười khan, đưa tay lên gãi đầu, ngượng ngùng nói: “Loại chuyện này người đàn ông nào cũng đều chờ mong ah? Huống chi, em đã học năm thứ ba rồi mà vẫn còn là trai tân. Những ngày cuối tuần trông thấy bạn học du hí với người yêu, nói không hâm mộ thì nhất định là lời nói dối ah!”

Bởi vì Trương Văn Trọng đều là cánh đàn ông, đồng thời nhìn bộ dạng bên ngoài cũng không lớn hơn hẳn bao nhiêu tuổi. Cho nên Vương Hiểu dần dần đem Trương Văn Trọng trở thành bạn bè cùng lứa. Mặc dù kiểu cách nói chuyện vẫn còn hơi ngượng ngùng, nhưng so với lúc ban đầu cũng đã thoải mái hơn rất nhiều.

Trương Văn Trọng nghiêm túc nói: “Như vậy thì tôi phải cảnh báo với cậu rằng. Ít nhất trong vòng nửa tháng, cậu nhất định phải duy trì tắm rửa sạch sẽ nam của mình. Nếu hai người phát sinh chuyện tình quan hệ, bạn gái cậu có thể cũng sẽ bị lây nhiễm chứng bệnh viêm niệu đạo đó.”

“Hả....?” Vương Hiểu biểu tình hơi thất vọng.

Chứng kiến vẻ mặt ảm đạm của Vương Hiểu, Trương Văn Trọng hoàn toàn bị chọc cười, hẩn mỉm cười giải thích: “Theo góc độ sinh lý mà nói, thì niệu đạo của nữ giới so với bóng đái của nam giới càng ngắn hơn. Bởi vậy cũng dễ dàng bị mắc bệnh hơn! Cho nên cậu ngàn vạn lần không được qua loa, sướng khoái nhất thời mà bỏ lỡ hạnh phúc cả đời. Đợi nửa tháng sau cậu lại đến tái khám, khi tôi xác định bệnh tình đã khỏi hẳn, cậu và bạn gái muốn thiên lôi địa hỏa kiểu gì thì cũng mặc kệ.”

“Còn phải đợi những nửa tháng nữa cơ à!” Vương Hiểu không có điểm không cam lòng. Bất quá rất nhanh hẩn đã nghĩ thông suốt, cắn răng nói: “Nửa tháng thì nửa tháng đi, dù sao em là trai tân hai mươi mấy năm trời rồi, nhiều hơn nửa tháng nữa cũng không chết ngay được. Bác sĩ, cảm ơn anh quá! À...đúng rồi, em còn chưa biết tên của anh là gì ạ?”

Trương Văn Trọng chỉ lên thẻ ghim trên ngực áo nói: “Tôi tên là Trương Văn Trọng, cậu có thể gọi tôi là Trương y sinh.”

“Hay em gọi anh là Trương ca đi, xem tuổi của anh so với em cũng không lớn hơn bao nhiêu.” Vương Hiểu khua môi múa mép nói: “Nếu bệnh trạng có thể chữa khỏi thuận lợi, em nhất định sẽ ghi nhớ nhân tình

này. Đợi khi nào em nhờ bạn gái, giới thiệu mấy chị em của nàng cho anh. Bạn gái em đang học tại trường nghệ thuật Ung Thành. Chúng tôi muội của nàng đều có vóc dáng ma quỷ, khuôn mặt xinh đẹp khả ái như thiên thần ah....”

Vương Hiểu một bên nói chuyện, một bên duỗi tay mở cửa phòng khám, cầm theo đơn thuốc nhanh chóng đi ra ngoài. Để lại một mình Trương Văn Trọng ngồi ở trong phòng khám, lắc đầu cười khổ không thôi.

Tiếng bước chân Vương Hiểu vừa mới tiêu thất, lại có người đi vào phòng khám bệnh. Người này nhìn thấy Trương Văn Trọng, nhất thời vui mừng hơn hớn nói: “Trương Văn Trọng, cuối cùng đã tìm được anh rồi. Hóa ra anh làm việc ở trong này sao? Ban nãy làm tôi đi tìm hoài không thấy.”

Lần này người tiến vào phòng khám, chính là Vũ Giai, buổi chiều ngày hôm qua Trương Văn Trọng quen biết ở con đường phía tây Ung Thành. So sánh cùng ngày hôm qua, thì hôm nay Vũ Giai càng tàn mạt ra vẻ kiêu diễm thành thực hơn, bất quá lúc này cũng không phải chỉ một mình Vũ Giai đến đây. Ở bên cạnh nàng còn có một vị hộ hoa sứ giả mặc âu phục sang trọng.

Chẳng qua ánh mắt của vị hộ hoa sứ giả này nhìn Trương Văn Trọng cũng không hề nhả nhận, thậm chí còn ẩn tàng theo một tia địch ý.

32. Chương 31: Lão Ba Của Ta Là Phó Cục Trưởng!

Trương Văn Trọng nhạy cảm thấy rõ được điểm này, cười nhạt, trong lòng thầm nghĩ: “Xem ra, người này hẳn là người theo đuổi Vũ Giai. Chỉ là không biết nghĩ như thế nào, không ngờ lại xem ta là tình địch.”

Hơi lắc đầu, Trương Văn Trọng không để ý tới ánh mắt khiêu khích của tên hộ hoa sứ giả, gương mặt mỉm cười nhìn Vũ Giai nói: “Phòng của tôi cũng không dễ tìm như vậy. Nguyên bản tôi cho rằng khi cô tới sẽ gọi điện thoại trước. Không nghĩ tới cô lại không chút tiếng động đã tới rồi.” Nói xong hất đứng lên, xoay người đi về phía bệ cửa sổ, đi lấy bức Bách Thọ Đồ cho Vũ Giai.

“Vũ Giai, cô nói vị kỳ nhân kia, không phải chính là hắc đó chứ?” Tên hộ hoa sứ giả quan sát Trương Văn Trọng trên dưới một phen, bĩu môi, mặt lộ vẻ chẳng đáng nói: “Ở trong phòng y tế làm một giáo y, có thể có được kỳ nhân gì? Tôi nói Vũ Giai, cô ngàn vạn lần cần phải có chút tâm nhãn, không nên bị một ít tên bụng dạ khó lường lừa dối.”

“Dương Nghị, người cầm miệng cho ta! Trước ta đã nói người đừng theo ta, thế nhưng người không nghe, chính mình cứ muốn dây dưa ta. Hiện tại lại càng thái quá, không ngờ còn đi nói xấu bạn của ta. Rốt cục người đang muốn gì?” Nhìn ra được, Vũ Giai đối với tên Dương Nghị này rất là chán ghét.

Tuy rằng bị quát lớn, thế nhưng Dương Nghị da mặt cũng rất dày, cũng không có chút ý tứ thu liễm, nói: “Đừng nói như vậy mà, Vũ Giai. Tôi làm như vậy còn không phải là muốn tốt cho cô sao? Cô xem, cô xinh đẹp như thế, sẽ có rất nhiều nam nhân bụng dạ khó lường có chủ ý xấu với cô. Cho nên cô phải có chút tâm nhãn, không nên quá đơn giản tin tưởng người xa lạ. Nhất là loại người đem mình nói khoác là kỳ nhân, nhưng thực tế lại ở trong một phòng y tế làm việc, chỉ là một tên giáo y thái độ.”

Hắn híp mắt lại, dùng ánh mắt quan sát kẻ lừa gạt đánh giá Trương Văn Trọng, hừ lạnh một tiếng, nói: “Đừng cho là ta không biết người muốn tiếp cận Vũ Giai, là muốn mưu đồ cái gì. Bất quá ta cũng không muốn làm cho Vũ Giai thương tâm, mà thôi như vậy đi, ta cho người một cơ hội, chỉ cần người chịu đáp ứng, từ nay về sau không hề quấy rầy Vũ Giai, ta có thể giúp người điều động công tác, cho người đi tới bệnh viện cấp hai nhậm chức, thậm chí có thể cho người gia nhập vào biên chế. Phải biết rằng, một danh ngạch biên chế, đủ cho hơn trăm người giành đến phá đầu. Đây chính là một cơ hội khó được, chỉ nhìn xem tiểu tử người có hiểu cách nắm chắc hay không!”

Lời nói của Dương Nghị, nói ra vênh váo tận trời, bất quá theo Trương Văn Trọng xem ra, cũng vô cùng ấu trĩ buồn cười.

Sống đã mấy ngàn năm, Trương Văn Trọng thật đúng còn chưa gặp phải vài người dám ở trước mặt hắn khoe khoang như thế.

Trương Văn Trọng cười nhạt nói: “Ác, không ngờ người còn có quyền lực điều động công tác cho ta? Thậm chí đem ta nhét được vào trong biên chế? Lẽ nào nói, người chính là quan viên trong cục vệ sinh Ung Thành?”

“Ta tuy rằng không phải quan viên trong cục vệ sinh Ung Thành, như cha của ta là thường vụ phó cục trưởng của cục vệ sinh!” Dương Nghị kiêu ngạo ưỡn ngực, phảng phất người ngồi trên vị trí phó cục trưởng cục vệ sinh cũng không phải là cha của hắn, mà là chính hắn. Song song ánh mắt hắn nhìn về phía Trương Văn Trọng cũng tràn ngập hàm súc uy hiếp, ánh mắt kia rõ ràng muốn nói: “Tiểu tử, cha của ta là thường vụ phó cục trưởng cục vệ sinh đó, hắn có thể dễ dàng giải quyết danh ngạch biên chế cho người, đồng dạng cũng dễ dàng làm cho người không còn tư cách làm nghề y, người nên hảo hảo suy nghĩ, trở lại làm quyết định đi!”

Về cười nhạt trên mặt Trương Văn Trọng càng thêm đậm hơn, hắn hỏi: “Ác, nguyên lai là như vậy, không biết hiện tại người đang làm việc chỗ nào?”

“Ta đảm nhiệm chức phó chủ nhiệm trong khoa kiểm nghiệm bệnh viện Ung Thành!” Khi Dương Nghị nói những lời này, trong giọng nói tràn đầy vẻ huyền diệu. Dù sao có thể ở hai mươi bảy tuổi, lại đảm nhiệm chức vị phó chủ nhiệm một khoa trong bệnh viện Ung Thành, phóng mắt toàn bộ thành phố Ung Thành, cũng chỉ có một mình Dương Nghị hắn mà thôi.

Trương Văn Trọng lộ ra biểu tình chợt hiểu ra: “Ác, thì ra là thế, xem ra, có một lão cha đảm nhiệm chức thường vụ phó cục trưởng, thật là rất không sai a!”

Về đắc ý trên mặt Dương Nghị trong nháy mắt biến mất, sắc mặt hắn bỗng nhiên biến đổi âm trầm xuống tới, gương mặt sầm xuống đen thui, lạnh giọng nói: “Tiểu tử, lời của người là có ý tứ gì? Người đang châm chọc ta, là dựa vào sự che chở của cha ta, mới có thể đảm nhiệm chức phó chủ nhiệm khoa kiểm nghiệm trong bệnh viện Ung Thành sao?”

“Lời này là do người nói, ta cũng không có nói.” Trương Văn Trọng đạm mạc nói.

Dương Nghị gặp phải loại thái độ này của Trương Văn Trọng làm cho tức giận. Bằng vào thân phận con trai thường vụ phó cục trưởng cục vệ sinh Ung Thành, hắn ở trong toàn bộ hệ thống chữa bệnh của thành phố Ung Thành, đều được xem là nhân vật được tôn kính. Thậm chí có rất nhiều viện trưởng các bệnh viện, lúc gặp được hắn đều phải cung kính xưng hô hắn một tiếng “Dương thiếu”. Hắn chưa từng nghĩ qua, sẽ ở trong một phòng y tế của đại học Ung Thành tầm thường lại bị một giáo y thái độ châm chọc cười nhạo bao giờ?

Dương Nghị xiết chặt nắm tay, đã nghĩ muốn xông tới đánh Trương Văn Trọng.

“Dương Nghị, người muốn làm gì?” Vũ Giai đứng lúc mở miệng, quát hắn ngưng lại.

“Đáng tiếc...” Trương Văn Trọng âm thầm lắc đầu, hắn vốn đã chuẩn bị xong, chờ Dương Nghị vừa động thủ, sẽ cho hắn nếm thử chút vị đắng. Vũ Giai đứng lúc quát bảo hắn ngưng lại, lại giúp cho Dương Nghị tránh được một lần kinh lịch thống khổ.

Thế nhưng Vũ Giai quát bảo ngưng lại, điểm xuất phát cũng là vì Trương Văn Trọng, cho nên hắn cũng không thể trách Vũ Giai.

“Dương Nghị, người thực sự càng ngày càng quá phận, không ngờ còn muốn động nắm tay đối với bạn của ta!” Vũ Giai giận dữ bật cười lạnh nói: “Tốt nhất, người muốn khoe uy phong phải không? Đến nha, đem nắm tay của người hướng về phía ta đi! Muốn đánh bạn của ta, nhất định phải qua một cửa của ta!”

Dương Nghị vội vã chịu thua, da mặt dày nói: “Được, được, được, tôi không nói nữa, được rồi chứ? Hảo Giai Giai của tôi, tiểu Giai Giai, Giai Giai ngoan, cô đừng tức giận có được hay không...”

Vũ Giai cắt đứt lời hắn nói, quát to: “Câm miệng, đừng có dùng những lời xưng hô buồn nôn đó xưng hô ta, người còn chưa có tư cách như vậy!”

“Cũng là chuyện sớm hay muộn!” Da mặt Dương Nghị đứng là dày tới mức làm Trương Văn Trọng hơi bị kinh ngạc. Hắn cười hì hì, chẳng biết xấu hổ nói: “Cha mẹ của cô và cha mẹ của tôi đều đang tác hợp cho hai người chúng ta, chúng ta cũng không nên làm cho họ thất vọng...” Hắn đang nói, chợt phát hiện sắc mặt

Vưu Giai âm trầm tới cực điểm, hần cũng biết đây là dấu hiệu Vưu Giai đã nổi giận sắp phát hỏa, vì vậy hần vội vã dời đi trọng tâm câu chuyện, nói: “Được rồi, được rồi, tôi không nói đến chuyện này nữa, tôi cũng không mở miệng, cứ im ắng ở đây với cô, như vậy được rồi chứ?”

Sắc mặt Vưu Giai tốt hơn được một chút, nàng tuy rằng rất muốn Dương Nghị rút đi, đừng dây dưa nàng thêm nữa. Thế nhưng nàng cũng biết, da mặt của Dương Nghị đúng là thật dày, vô luận nàng nói như thế nào, hần đều mặt dày mày dạn dây dưa bên người nàng. Cho nên nàng thẳng thắn không thềm để ý tới hần, xem hần như một đoàn không khí không hề tồn tại.

33. Chương 32: Lời Mời Của Vưu Giai

Vưu Giai nhìn Trương Văn Trọng, có chút xấu hổ, nàng tạ lỗi nói: “Rất xin lỗi, Trương Văn Trọng, người này đầu óc có chút mao bệnh.”

“Không quan hệ, cô không cần phải xin lỗi thay hần.” Trương Văn Trọng lắc đầu nói, lúc này hần đã mở bức Bách Thọ Đồ, đặt lên bàn làm việc, mỉm cười nói: “Cô tới nhìn, đem bức Bách Thọ Đồ này tặng cho ông nội của cô, xem như quà sinh nhật được chứ?”

“Bách Thọ Đồ?”

Vưu Giai vội vã đi tới trước bàn làm việc, nhìn bức Bách Thọ Đồ. Tuy rằng nàng không quá hiểu biết về đồ cổ, thế nhưng khi còn nhỏ đã được ông nội luôn giáo huấn, cho nên cũng có chút hiểu biết về thư pháp. Cho nên lúc này nàng nhìn thấy một trăm hình thái của bức Bách Thọ Đồ, những chữ thọ hoàn toàn khác nhau lập tức liền biết đây là một kiện hàng cao cấp hiếm có. Đương nhiên, tạo nghệ của Vưu Giai ở mặt thư pháp chỉ có hạn, bởi vậy nàng chỉ biết bức Bách Thọ Đồ này là đồ tốt, thế nhưng nếu muốn nàng nói ra chỗ tốt cụ thể, cũng là có chút ép buộc.

Bất quá so sánh với Vưu Giai, đối với giá trị của bức Bách Thọ Đồ, Dương Nghị hoàn toàn không có chút hiểu biết. Thậm chí hần chưa từng luyện qua thư pháp, đối với việc bức Bách Thọ Đồ có rất nhiều chữ Thọ, hoàn toàn không biết gì cả.

Dương Nghị vừa nhìn vào bức Bách Thọ Đồ, lập tức bấu môi, chẳng đáng nói: “Đây là thứ gì vậy? Về loạn vài nét bút lung tung là có thể coi là tranh chữ sao? Thứ đồ nát như vậy, ở tiểu học đây khắp nơi! Đây cũng có thể cho rằng quà lễ đưa cho ông nội sao? Đây chẳng phải để cho người cười đến rụng răng à? Vưu Giai, nghe tôi nói, chúng ta dùng thêm tiền, mua lễ vật thượng đẳng cho ông nội! Ai, tôi nghe nói, ông nội không phải thích đồ cổ sao? Tôi vừa lúc có quen một người bạn, hần nói trong nhà hần có một thứ...cái gì...cái gì...gốm màu đời Đường? Đúng, chính là dùng tên này! Không bằng chúng ta ra nhiều tiền, mua gốm màu đời Đường, tặng cho ông nội của cô!”

Trương Văn Trọng nhất thời nở nụ cười.

“Người cười cái gì mà cười?” Dương Nghị trừng mắt nhìn Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng nói: “Gốm màu đời Đường không thể tặng loạn, nhất là đừng cho nó là quà sinh nhật đem tặng cho trưởng bối.”

“Vì sao?” Dương Nghị cau mày hỏi.

Trương Văn Trọng nói: “Người có biết, gốm màu đời Đường ở thời cổ đại dùng để làm gì không? Đó là vật dùng để chôn cùng! Thay lời khác nói, gốm màu đời Đường chính là đồ vàng mã. Người đem một kiện đồ vàng mã, cho rằng quà sinh nhật đi tặng cho một vị trưởng bối, người nói, vị trưởng bối kia sẽ nghĩ như thế nào? Thân thích bạn bè của hần, sẽ lại nghĩ như thế nào?”

“A...?” Dương Nghị kinh ngạc há to miệng, hần chỉ biết gốm màu đời Đường là một loại đồ cổ nổi danh, nhưng không biết đồ cổ còn phải có nhiều sự chú trọng đến như vậy. Hần nhìn không được đoán, nếu như hần thật sự đem gốm màu đời Đường cho rằng quà sinh nhật đi tặng cho ông nội của Vưu Giai, sẽ dẫn phát ra hậu quả đáng sợ như thế nào...

Dương Nghị nhin không được rùng mình.

Vưu Giai cảm tức trừng hấn, hừ nói: “Người không hiểu thì câm miệng cho ta, đừng ở chỗ này tỏ vẻ mình hiểu biết.”

Dương Nghị tự biết đuối lý, vội vã ngậm miệng lại, không dám tiếp tục nhiều lời.

Vưu Giai cẩn cẩn thận thận cuộn lại bức Bách Thọ Đồ, mới hỏi: “Tôi xem nét mực trên bức Bách Thọ Đồ, đều rất mới mẻ, nói vậy hẳn là vừa mới viết không lâu. Không biết tác giả bức Bách Thọ Đồ này là ai?” Kỳ thực ở trong lòng của nàng đã suy đoán ra đáp án, chỉ là muốn từ trong miệng Trương Văn Trọng chứng thực mà thôi.

“Là tôi.” Trương Văn Trọng cũng không che giấu.

Vưu Giai cảm khái nói: “Thật không nghĩ tới, anh không chỉ biết giám định và thưởng thức đồ cổ, đồng thời còn viết thư pháp thật đẹp. Tôi tin tưởng, ông nội mà nhìn thấy bức Bách Thọ Đồ này, nhất định sẽ yêu thích không buông tay, cảm ơn anh.”

Trương Văn Trọng xua tay nói: “Cảm ơn tôi cái gì? Đây bất quá là nhấc tay mà làm thôi. Muốn nói tạ ơn, cũng phải là tôi nói với cô. Bởi vì cô đã đưa cho tôi một viên ngọc giá trị thật xa xỉ.”

Vưu Giai lắc đầu, vẻ mặt thành khẩn nói: “Tôi tin tưởng, giá trị của viên ngọc kia tuyệt đối không thể hơn được bức Bách Thọ Đồ.” Nói đến nơi đây, Vưu Giai dừng lại chỉ chốc lát, sau đó vỗ tay một cái, nói: “Được rồi, Trương Văn Trọng, sau lễ anh có rảnh rồi không?”

Trương Văn Trọng không chính diện trả lời mà là hỏi ngược lại: “Có việc gì sao?”

Vưu Giai gật đầu, hỏi đáp: “Tôi muốn mời anh tham gia buổi tiệc sinh nhật của ông nội tôi, không biết anh có nguyện ý hay không, tôi thật rất hân hạnh được đón tiếp.”

Trương Văn Trọng còn chưa kịp trả lời, Dương Nghị lại kinh ngạc kêu lên: “Vưu Giai, không phải cô đang nói giỡn chứ? Cô muốn mời hẳn đi tham gia buổi tiệc sinh nhật của ông nội cô? Những ai dự buổi tiệc này, toàn bộ đều là nhân vật nổi tiếng của Ung Thành, hẳn bất quá chỉ là một giáo y thái điều mà thôi, cần bản không có tư cách tham gia buổi tiệc sinh nhật của ông nội cô à!”

Vưu Giai trừng mắt liếc Dương Nghị, nói: “Có thể viết ra được bức Bách Thọ Đồ, tuyệt đối có tư cách tham gia buổi tiệc sinh nhật của ông nội tôi!” Sau đó nàng lại nhìn Trương Văn Trọng khẩn cầu: “Anh đáp ứng với tôi đi. Tôi tin tưởng, khi ông nội tôi mà nhìn thấy bức Bách Thọ Đồ, nhất định sẽ bức thiết muốn nhìn thấy tác giả của nó. Anh không thể để tôi và ông nội tôi đều thất vọng chứ? Ai, được rồi, anh không phải thích ngọc khí sao? Ở trong nhà của tôi, còn cất giữ rất nhiều ngọc khí, đến lúc đó mặc anh chọn hay anh tuyển. Thế nào? Anh đáp ứng với tôi đi.”

Nói thật ra, Trương Văn Trọng kỳ thực cũng không muốn tham gia loại tiệc tùng dành cho nhân vật thượng tầng trong xã hội như vậy. Thế nhưng hẳn cũng không nhẫn tâm cự tuyệt Vưu Giai, đồng thời hẳn cũng muốn kết bạn với ông nội của Vưu Giai. Nói không chừng, hẳn còn có thể từ chỗ ông nội của Vưu Giai biết được chỗ nào bán linh dược để luyện chế đan dược. Dù sao, ông nội của Vưu Giai không chỉ có tiền, đồng thời cũng là người tinh thông thi họa đồ cổ, người như vậy, thường thường có thể biết được một ít chuyện mà người thường không biết được.

“Được rồi, tôi đáp ứng cô.” Trương Văn Trọng nói.

“Thật tốt quá!” Vưu Giai vui mừng quá đỗi, vội vã nói: “Như vậy chuyện này xem như đã định. Đợi đến thời gian, tôi lái xe tới đón anh, chúng ta cùng đi tham gia buổi tiệc sinh nhật của ông nội tôi!”

Đột nhiên điện thoại di động của Trương Văn Trọng reo lên.

Hắn nhìn Vưu Giai làm ra biểu tình như xin lỗi, sau đó lấy điện thoại ra nhìn biểu hiện trên màn hình, nhận ra là Nhạc Tử Mẫn gọi tới.

Trương Văn Trọng nhàn nhạt cười, không cần hỏi, hẳn cũng biết mục đích Nhạc Tử Mẫn gọi tới. Ngày hôm qua thiếu nữ tên Triệu Lâm Di kia, bị rong huyết cũng không phải tầm thường, thủ đoạn trị liệu thường quy cũng không có khả năng khởi lên được công hiệu cần có.

Đáng tiếc, cha mẹ Triệu Lâm Di hôm qua vênh váo tự đắc nhất định đòi chuyển viện cho nàng, bằng không bệnh tình của nàng ngày hôm qua đã được giảm bớt.

Trương Văn Trọng bấm điện thoại chuyển máy.

34. Chương 33: Cẩn Thận Ta Kiện Người

Không đợi hắn nói, thanh âm Nhạc Tử Mẫn thật khẩn cấp từ bên trong điện thoại truyền ra: “Chào Trương tiên sinh, tôi là Nhạc Tử Mẫn của bệnh viện Ung Thành, hiện tại anh đang ở chỗ nào?”

“Tôi đang làm việc.” Trương Văn Trọng biết rõ còn cố hỏi: “Thế nào, có việc sao?”

“Chỗ tôi có một bệnh nhân, bị rong huyết chứng, nhưng lại không phải bệnh rong huyết bình thường. Ngô, chuyện này nói ra lại có chút phức tạp, đơn giản mà nói, chúng tôi đã dùng hết đủ loại phương pháp, vẫn không tạo được hiệu quả lớn, máu vẫn cứ chảy không ngừng. Hiện tại, chúng tôi chỉ có thể tạm thời truyền máu cho cô ấy, để tránh việc cô ấy bị mất máu quá nhiều mà dẫn phát ra biến chứng khác.” Nhạc Tử Mẫn đang nói đến đây, giọng nói thể hiện rất lo lắng: “Không biết Trương tiên sinh đối với bệnh phụ khoa có tinh thông không?”

Quả nhiên là vì chuyện của Triệu Lâm Di mà đến.

Tuy rằng Trương Văn Trọng không hài lòng đối với thái độ của cha mẹ Triệu Lâm Di, thế nhưng đó cũng không đại biểu cho hắn sẽ cự tuyệt việc cứu trị Triệu Lâm Di. Tục ngữ nói, y nhân có tâm như cha mẹ. Thân là một bác sĩ hợp cách, Trương Văn Trọng tuyệt đối sẽ không bỏ mặc đối với bệnh nhân, khoanh tay đứng nhìn.

“Biết qua.” Trương Văn Trọng hồi đáp.

Nhạc Tử Mẫn nhất thời thở dài một hơi, sau khi kiến thức qua y thuật phi phạm của Trương Văn Trọng, hắn đối với Trương Văn Trọng liền tràn ngập lòng tin.

“Hiện tại tôi đang lái xe trên đường tới đại học Ung Thành, anh ở trong phòng y tế chờ tôi chỉ chốt lát, tôi lập tức đi qua tiếp anh.”

“Tốt, ông qua đi.” Trương Văn Trọng dứt lời, cắt điện thoại, bỏ điện thoại kiểu lỗi thời trở vào trong túi quần.

“Anh có việc phải làm sao?” Vương Giai mở miệng hỏi.

“Àn.” Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Cần phải đến tận nơi khám bệnh.”

“Nếu như vậy, tôi cũng sẽ không ở đây làm lỡ thời gian của anh nữa, tôi xin cáo từ trước.” Vương Giai cẩn cẩn thận thận ôm bức Bách Thọ Đồ trong tay, rất sợ nếu không chú ý sẽ làm nó bị hư hao. Trước khi đi, nàng còn không quên nói: “Ngàn vạn lần đừng quên anh đã đáp ứng chuyện của tôi, cuối tuần, tôi sẽ trực tiếp tới đây đón anh.”

“Được.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp.

Vương Giai mỉm cười nhìn Trương Văn Trọng cáo từ, hai tay cầm bức Bách Thọ Đồ, đi ra khỏi phòng. Dương Nghị đi theo sát sau người nàng, bất quá lúc sắp rời phòng, hắn còn nghiêng đầu nhìn lại, tàn bạo trừng mắt nhìn Trương Văn Trọng, trong ánh mắt tràn đầy vẻ uy hiếp và đe dọa.

Trương Văn Trọng đậm mặt cười, hoàn toàn không đem việc này để trong lòng.

Vương Giai và Dương Nghị vừa mới đi, Lâm Tử Mẫn đã chạy tới, vẻ mặt hiếu kỳ, bát quái mười phần hỏi: “Hai người vừa rồi là ai vậy? Nam thì khó coi, nữ lại rất đẹp, còn rất có khí chất, uy, bác sĩ Trương, cô gái là ai nha? Không phải là bạn gái của anh đó chứ?”

“Thế nào khả năng.” Trương Văn Trọng lắc đầu nói.

“Tôi cũng hiểu được không có khả năng.” Lâm Tử Mẫn nói: “Cô gái kia, toàn thân trên dưới đều mặc hàng hiệu, tùy tiện một kiện là đủ một năm tiền lương của tôi. Người như vậy, không giàu cũng quý. Nếu như

nàng là bạn gái của anh, vậy anh còn có thể ở lại bên trong phòng y tế này để mỗi ngày phải chịu sự đè ép của Hồ Cường sao?”

Trương Văn Trọng bật cười, nói: “Cô quan sát thật quá tỉ mỉ.”

“Dĩ nhiên.” Lâm Tử Mạn cười nói: “Phụ nữ trời sinh rất mẫn cảm đối với mấy thứ này.”

Ngay khi Lâm Tử Mạn và Trương Văn Trọng còn đang nói đùa, Vưu Giai cầm bức Bách Thọ Đồ, đi ra khỏi đại học Ung Thành. Chiếc Cadillac màu hồng của nàng đang nằm trong bãi đỗ xe gần bên cửa lớn.

Dương Nghị đi theo sát phía sau nàng, cũng đi vào bãi đỗ xe, chiếc xe của hắn là Audi A3, nằm bên cạnh chiếc Cadillac của Vưu Giai.

Dương Nghị giả vờ giơ lên tay phải nhìn thời gian, nói: “Vưu Giai, dù sao bây giờ đã sắp đến buổi trưa, không bằng chúng ta cùng đi ăn cơm trưa đi? Tôi vừa mới biết một nhà hàng Pháp không tệ, chỉ gần bên cạnh. Chỗ bọn họ có một loại bơ, mùi vị thật ngon lắm.”

“Không có hứng thú, chính người đi ăn đi.” Vưu Giai mở cửa xe, cẩn thận bỏ bức Bách Thọ Đồ vào, lúc này mới xoay người lại nhìn Dương Nghị nói: “Còn có, sau này người không nên quần quýt lấy ta nữa, ta nói rất nhiều lần, ta đối với người không hề có cảm giác. Nếu như người còn dây dưa ta như vậy, đừng trách ta gọi điện thoại kêu cảnh sát, cáo người quấy rầy!” Dứt lời, Vưu Giai chui vào trong xe, “phanh” một tiếng đóng sầm cửa lại.

“Uy, uy, Vưu Giai, cô sẽ không tuyệt tình đến như vậy đó chứ?” Dương Nghị muốn giật ra cửa xe của Vưu Giai, thế nhưng Vưu Giai đã khóa từ bên trong, rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể sờ vào cửa sổ xe, nói: “Cha mẹ cô rất mong muốn cô gả cho tôi, lẽ nào cô muốn vi phạm ý nguyện của hai người bọn họ?”

“Ta phải gả cho ai, toàn bộ do chính ta làm chủ, người đừng đem ý nguyện của cha mẹ ta ra áp bách ta.” Vưu Giai hé cửa sổ xe lộ ra một khe hở, để Dương Nghị có thể nghe được lời nàng nói: “Hiện tại ta phải khởi động xe, mời tránh ra nhanh lên, nếu như là vì vậy để người bị thụ thương, người cũng đừng trách ta.”

Dương Nghị vốn đang muốn nói chuyện, thế nhưng ngay lúc này đột nhiên có một chiếc xe chạy vào trong bãi đỗ xe, dừng ngay đối diện chiếc xe của hắn. Người từ trên xe bước xuống, là một người mà Dương Nghị phi thường quen thuộc, thường vụ phó viện trưởng Nhạc Tử Mẫn của bệnh viện Ung Thành.

“Chào Nhạc phó viện trưởng, không nghĩ tới có thể gặp được ông ở chỗ này.” Dương Nghị vẻ mặt tươi cười bắt chuyện.

Muốn nói Dương Nghị ở trong toàn bộ bệnh viện Ung Thành sợ nhất là ai, cũng không phải là Triệu viện trưởng, cũng không phải những phó viện trưởng khác, lại càng không phải Lưu chủ nhiệm của khoa kiểm nghiệm, mà chính là vị thường vụ phó viện trưởng Nhạc Tử Mẫn của bệnh viện Ung Thành đang đứng trước mắt này.

Bởi vì, Nhạc Tử Mẫn là một người cương trực công chính, Dương Nghị có thân phận con trai của thường vụ phó cục trưởng cục vệ sinh, nhưng trong mắt Nhạc Tử Mẫn cũng chẳng là gì. Mà Nhạc Tử Mẫn lại nổi danh chuyên gia y học toàn quốc, cho nên Dương Nghị cũng không khả năng vận dụng quyền thế của cha mình đến uy hiếp hắn.

Kỳ thực Dương Nghị cũng biết, ngày trước mình tiến nhập được vào bệnh viện Ung Thành đảm nhiệm chức phó chủ nhiệm của khoa kiểm nghiệm thì từng lọt vào sự phản đối cường liệt của Nhạc Tử Mẫn, nếu không phải Triệu viện trưởng vì muốn lấy lòng cha của hắn, kiên quyết giữ ý mình, chủ trương gắng sức thực hiện cho hắn làm chức phó chủ nhiệm khoa kiểm nghiệm, chỉ sợ với bằng cấp của hắn, muốn tiến vào bệnh viện Ung Thành, căn bản sẽ không có khả năng.

Chính vì đủ loại nguyên nhân này, nên Dương Nghị đối với Nhạc Tử Mẫn có một loại cảm giác sợ hãi khó có thể hình dung. Lúc này, ở nơi đây gặp được Nhạc Tử Mẫn, Dương Nghị tuy giữ vẻ mặt tươi cười, thế nhưng trong lòng liên tục hô mình xui xẻo.

“Sao anh lại ở chỗ này?” Nhạc Tử Mẫn nhìn thấy Dương Nghị, sắc mặt nhất thời liền âm trầm xuống tới: “Bây giờ còn đang thời gian đi làm phải không? Anh đang trốn việc?”

Trong lòng Dương Nghị thầm mắng: “Mẹ nó, người cũng đang trong thời gian làm việc chạy tới đây, hoàn hảo còn có ý mắng ta?” Trên mặt hắn lại hiện nụ cười, giải thích: “Hôm nay tôi vừa lúc có thời gian rỗi, Nhạc phó viện trưởng nếu như không tin, có thể hỏi Lưu chủ nhiệm.”

Hôm nay Dương Nghị vốn không hề xin nghỉ làm, thế nhưng hắn tin tưởng, nếu như Nhạc Tử Mẫn thực sự hỏi việc này với Lưu chủ nhiệm khoa kiểm nghiệm, Lưu chủ nhiệm nhất định sẽ nói hắn có xin nghỉ.

Nhạc Tử Mẫn cũng hiểu rõ chuyện này, hừ lạnh một tiếng, không hề để ý tới hắn, xoay người hướng bên trong đại học Ung Thành đi đến.

35. Chương 34: Trần Kiến Trần Ngập Xui Xẻo

Nhìn theo bóng lưng Nhạc Tử Mẫn đi xa, Dương Nghị có chút buồn bực: “Di, Nhạc Tử Mẫn đang trong thời gian làm việc, chạy tới đại học Ung Thành làm gì? Tuy rằng hắn là giáo thụ khách tọa của Đông y hệ đại học Ung Thành, thế nhưng gần đây cũng không có nghe nói, hắn có buổi giảng nha.”

Ngay khi Dương Nghị còn đang ngầy người, Vưu Giai vội vã khởi động xe, lái ra khỏi bãi, một đường tuyệt trần đi.

Dương Nghị vô ý thức muốn lên xe đuổi theo Vưu Giai, thế nhưng khi hắn ngồi vào chiếc Audi A3 của mình, khóe mắt đột nhiên liếc thấy chiếc xe của Nhạc Tử Mẫn đỗ ngay đối diện.

Dương Nghị suy nghĩ một chút, cuối cùng tắt máy xe, bỏ qua việc đuổi theo Vưu Giai.

“Nhạc Tử Mẫn ngay trong lúc làm việc lại chạy đến đại học Ung Thành, khẳng định là có vấn đề. Lẽ nào nói, hắn lại bao dưỡng một nữ sinh viên bên trong đại học Ung Thành? Lúc này chạy tới là muốn đón cô ta đi ăn bữa trưa?” Dương Nghị suy bụng ta ra bụng người, đem Nhạc Tử Mẫn còn cho là vô sỉ như hắn. Cũng bởi vì nguyên nhân này, nên Dương Nghị liền tuyển chọn lưu lại, đồng thời cầm lấy máy chụp hình kỹ thuật số trong xe, chui ra phía sau xe. Hắn chuẩn bị chờ Nhạc Tử Mẫn và nữ sinh viên được bao dưỡng đi ra, sẽ chụp vài ảnh, sau đó dùng ảnh để áp chế Nhạc Tử Mẫn.

Nghĩ tới việc rốt cục hắn có thể nắm giữ được nhược điểm của Nhạc Tử Mẫn, từ nay về sau không cần e ngại, Dương Nghị cũng rất hưng phấn, thậm chí còn ậm ừ một ca khúc trong miệng.

Dương Nghị cũng đợi không lâu lắm, liền thấy Nhạc Tử Mẫn lại xuất hiện trong bãi đỗ xe, hắn vội vã khom lưng xuống, nường theo ghế trước yếm hộ, liền đưa lên máy chụp hình trong tay chuẩn bị chụp ảnh.

Thế nhưng khi Dương Nghị nhìn thấy rõ khuôn mặt người đi bên cạnh Nhạc Tử Mẫn thì cũng không khỏi ngầy ngẩn cả người, kinh ngạc nói: “Thế nào lại là hắn?”

Người đi bên cạnh Nhạc Tử Mẫn, cũng không phải là người khác, chính là Trương Văn Trọng vừa làm hắn mất hết mặt mũi ngay trước mặt Vưu Giai.

“Hai người này, vì sao lại thông đồng cùng nhau vậy?” Dương Nghị không khỏi có chút hiếu kỳ.

Lúc này Nhạc Tử Mẫn và Trương Văn Trọng đi tới bên cạnh xe, Nhạc Tử Mẫn còn tự mình mở cửa xe cung thỉnh Trương Văn Trọng lên xe.

Khi nhìn thấy một màn này, Dương Nghị càng thêm thấy chán kinh.

Dương Nghị rất rõ ràng, Nhạc Tử Mẫn người này, tuy rằng nhìn qua như rất hòa thuận, thế nhưng ở trong bản năng của hắn, cũng cất giấu một cỗ ngạo khí. Dù lúc đối mặt quan lớn cấp tỉnh thành phố, hắn vẫn có thể làm vẻ đúng mực như cũ.

Thế nhưng hiện tại, một người nông nhênh như thế, không ngờ lại chủ động thay một tên giáo y thái điều vô danh mở cửa xe, đồng thời còn làm ra tư thế cung thỉnh, chuyện như vậy, có thể là chân thực hay sao?

Dương Nghị thực sự rất hoài nghi, chính mình có phải đã hoa mắt nhìn lầm rồi hay không.

Hắn nhu nhu con mắt, lần thứ hai nhìn lại, Trương Văn Trọng đã ngồi vào ghế bên cạnh tài xế, mà Nhạc Tử Mẫn lại nhẹ nhàng thay hắn đóng cửa xe, mới xoay người đi qua bên ghế lái.

Ngay lúc này, Dương Nghị đột nhiên phát hiện, Trương Văn Trọng vừa ngồi vào trong ghế cạnh tài xế, lại đột nhiên hướng chỗ hắt lướt tới một ánh mắt.

“Hắn phát hiện ta rồi?” Trái tim Dương Nghị chợt nhảy lên, hắn tự an ủi mình: “Sẽ không đâu, ta giấu sau ghế, hắn thế nào khả năng phát hiện được ta?”

Nhưng ngay lập tức, Dương Nghị liền phát hiện, khóe miệng Trương Văn Trọng chợt nhếch lên, nhìn thấy rõ cả dáng tươi cười dào dạt đang hiện lên trên mặt hắn.

“Hắn quả nhiên đã phát hiện được ta.” Dương Nghị hoảng sợ, vội vã rút xuống dưới chỗ ngồi.

Sau vài giây kinh hoàng, Dương Nghị cuối cùng lãnh tĩnh trở lại, nhú nhú mày, lẩm bẩm: “Chờ một chút, vì sao ta phải sợ hắn? Coi như là bị hắn phát hiện ta núp trong xe, hắn có thể làm gì được ta chứ?” Hắn đối với sự khiếp nhược vừa rồi của mình cảm giác bất mãn sâu sắc.

Dương Nghị ngồi thẳng lên ở ghế sau, nhưng lúc này chiếc xe ở đối diện đã chạy đi.

Không biết vì sao, Dương Nghị bỗng vậy lại thở phào nhẹ nhõm.

Dương Nghị quay trở lại ghế lái, rút điều thuốc ngậm trong miệng, châm lửa rít mạnh một hơi, trong lúc đang hút thuốc, đã không thể giải thích được mà suy nghĩ: “Tên giáo y thái độ này đến tột cùng là ai? Vì sao Nhạc Tử Mẫn lại kính nể hắn như thế? Lẽ nào hắn lại là một người có bối cảnh thâm hậu...?” Dương Nghị lắc đầu thật nhanh, phủ định suy đoán này của mình: “Nếu như thế giáo y thái độ này thật là người có bối cảnh thâm hậu, thế nào lại chịu đắm mình bên trong một phòng y tế đại học thế này? Ngô, chuyện này thật đúng là vô cùng cổ quái.”

Ngay khi Dương Nghị còn đang suy đoán thân phận của Trương Văn Trọng, Trương Văn Trọng đang ngồi trên xe của Nhạc Tử Mẫn, chạy tới bệnh viện Ung Thành.

Trên đường chạy tới bệnh viện Ung Thành, Nhạc Tử Mẫn đơn giản rõ ràng nói tóm tắt bệnh tình hiện tại của Triệu Lâm Di, miêu tả cho Trương Văn Trọng nghe một phen, đồng thời còn nói luôn những thi thảo trị liệu và hiệu quả đạt được mà bọn họ từng áp dụng qua, đều kể lại toàn bộ cho Trương Văn Trọng. Hắn làm như vậy chính là muốn cho Trương Văn Trọng càng hiểu rõ bệnh tình hiện tại của Triệu Lâm Di thật rõ ràng.

Nhạc Tử Mẫn lái xe vừa nhanh lại ổn, rất nhanh đã đến bệnh viện Ung Thành, dừng bên trong bãi đỗ xe của bệnh viện.

Trương Văn Trọng vừa theo Nhạc Tử Mẫn đi ra khỏi bãi đỗ xe, chuẩn bị đi tới phòng bệnh của Triệu Lâm Di, Trần Kiến đã chờ hắn từ lâu ngay cửa bệnh viện, vội vã chạy tới đón.

Tuy rằng hiện tại Trần Kiến bởi vì đầu lưỡi cứng thẳng không thể nói chuyện, nhưng hắn cũng có chuẩn bị mà đến. Vừa nhìn thấy Trương Văn Trọng, hắn vội vã giơ lên cuốn sổ trong tay, bên trên viết: “Ta đã dựa theo yêu cầu của người, ở trên tạp chí ngoại khoa toàn quốc phát biểu lời giải thích, người có thể làm cho đầu lưỡi của ta khôi phục bình thường rồi chứ?”

Bởi vì đầu lưỡi vẫn đang ở trong trạng thái cứng thẳng, không chỉ làm cho Trần Kiến không thể nói chuyện, thậm chí ăn uống đều vô cùng trắc trở, công việc và sinh hoạt của hắn bởi vậy gặp phải ảnh hưởng rất lớn. Ở dưới tình huống này, tuy rằng Trần Kiến không cam lòng, nhưng không thể không chọn thỏa hiệp đầu hàng.

Trần Kiến là một người tâm cơ thâm hậu, hắn biết nếu hắn thực sự sửa đổi lời giải thích, không chỉ tự tát vào mặt mình, đồng thời sẽ làm cho danh dự của hắn hạ thấp thật nhanh. Bởi vậy hắn chơi thủ đoạn, đem lời xin lỗi về Đông y công bố ở tạp chí ngoại khoa toàn quốc.

Tạp chí y học tên là Toàn Quốc Ngoại Khoa, tuy rằng có danh hào là toàn quốc, nhưng trên thực tế, nó chỉ là một tạp san y học nằm trong khu vực nhỏ, hơn nữa lượng phát hành cũng phi thường có hạn. Kể từ đó, dù phát biểu xin lỗi của Trần Kiến đối với Đông y bị truyền ra, người nhìn thấy cũng sẽ không nhiều lắm. Cứ như vậy, ảnh hưởng bất lương nảy sinh, tự nhiên cũng có thể áp xuống tới mức thấp nhất.

Trần Kiến muốn dùng phương thức như vậy để lừa dối qua cửa.

Thế nhưng, Trương Văn Trọng cũng không cho hắn được như nguyện.

Trương Văn Trọng lắc đầu, cười lạnh nói: “Xem ra, Trần chủ nhiệm không hề để ý tới ý tứ trước đó của ta. Ta muốn người xin lỗi Đông y, phát biểu trên sách báo y học mà người từng phát biểu lời chê bai phê phán. Mà không phải đem danh hào “toàn quốc”, trên thực tế chỉ là tạp chí ngoại khoa phát hành trong khu vực nhỏ, không hề đập vào mắt. Chờ người thực sự làm theo lời yêu cầu của ta, mà không phải giả vờ thủ đoạn để qua mặt ta, ta tự nhiên sẽ cho đầu lưỡi người khô phục lại bình thường. Bằng không, người cứ tiếp tục chịu đựng như vậy đi.”

Dứt lời, Trương Văn Trọng không hề để ý tới Trần Kiến, cùng đi với Nhạc Tử Mẫn lướt qua người hắn, hướng bên trong bệnh viện đi đến.

Nhìn theo bóng lưng Trương Văn Trọng, sắc mặt Trần Kiến giận dữ lại bất đắc dĩ, cuối cùng hắn chỉ đành đem lửa giận đầy ngực phát tiết trong cuốn sổ, xé thành nát bấy.

Mẹ nó, vì sao ta lại trêu chọc phải tên sát tinh này? Ai, ta rốt cục nên làm gì bây giờ? Làm sao bây giờ đây?

Trần Kiến hai tay ôm đầu, ngồi bệch trên bậc thang bằng đá cẩm thạch ngay cửa bệnh viện, bùi ngùi thở dài.

36. Chương 35: Người Muốn Bao Nhiêu Tiền? Nói Cái Giá Đi!

Dưới sự dẫn đường của Nhạc Tử Mẫn, Trương Văn Trọng đi qua tòa lầu khám bệnh cùng tòa lầu nằm viện, đến một dãy phòng bệnh cao cấp hoàn cảnh lịch sự tào nhã.

“Triệu Lâm Di ở tại nơi này?” Trương Văn Trọng hỏi.

“Gia đình bệnh nhân cường liệt yêu cầu ở chỗ này.” Nhạc Tử Mẫn lắc đầu, nói: “Nhất là Trần Uyển Dung, ác, cũng chính là mẹ của bệnh nhân Triệu Lâm Di, cứ nói là mình là nhân vật nổi tiếng thượng tầng, chỉ có ở tại phòng bệnh cao cấp, mới có thể bộc lộ ra sự tôn quý bất phàm của bọn họ.”

Trương Văn Trọng hồi tưởng từng cử chỉ lời nói của Trần Uyển Dung ngày hôm qua, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Rất nhanh, Nhạc Tử Mẫn dẫn theo Trương Văn Trọng đi tới lầu bốn dãy phòng bệnh cao cấp, ngừng lại trước căn phòng số 407, đẩy cửa đi vào.

Lúc này, bên trong phòng bệnh 407, ngoại trừ một bác sĩ và hai hộ sĩ phụ trách chiếu cố suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ, vợ chồng Triệu Trác Khải và Trần Uyển Dung cũng đang ở trong phòng bệnh, nhưng bọn họ cũng không thủ hộ bên cạnh giường bệnh, mà đang ngồi trong phòng tiếp khách lo lắng chờ đợi.

Nhìn thấy Nhạc Tử Mẫn đi vào phòng bệnh, Triệu Trác Khải và Trần Uyển Dung vội vã đứng dậy nghênh đón hắn.

Trần Uyển Dung càng khẩn cấp hỏi: “Nhạc phó viện trưởng, ông nói vị danh y kia, đã tìm tới được rồi sao?”

“Tìm được.” Nhạc Tử Mẫn vội vã nghiêng người nhường đường cho Trương Văn Trọng, giới thiệu nói: “Vị này là bác sĩ Trương, là vị danh y mà tôi nói, hắn nhất định có biện pháp cứu trị con gái của hai vị.”

Sau khi nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của Trương Văn Trọng, Triệu Trác Khải và Trần Uyển Dung biến sắc, cùng kinh hô kêu lên: “Sao là hắn!”

Nhạc Tử Mẫn thật không ngờ Triệu Trác Khải và Trần Uyển Dung vừa nhìn thấy Trương Văn Trọng lại có phản ứng như vậy, không khỏi sửng sốt, hỏi: “Thế nào, các vị nhận thức?”

Triệu Trác Khải và Trần Uyển Dung nhìn nhau, đều có vẻ nhăn nhó xấu hổ, không có ý tứ trả lời Nhạc Tử Mẫn.

“Hai vị, chúng ta lại gặp mặt.” Trương Văn Trọng đầu tiên nhìn vợ chồng Triệu Trác Khải cười cười, sau đó mới thay bọn họ trả lời câu hỏi của Nhạc Tử Mẫn: “Triệu Lâm Di ban đầu do bạn học của nàng đưa tới

chỗ của tôi. Nhưng hai vị này cho rằng y thuật của tôi không qua cửa, không chịu cho tôi khám và chữa bệnh cho cô ấy, mạnh mẽ yêu cầu đưa cô ấy chuyển tới bệnh viện của các ông.”

“Ách, không phải chứ?” Nhạc Tử Mẫn nghe vậy sửng sốt.

Cũng không biết hẳn quên mất nên làm người sáng khoái hay cố ý làm, há mồm liền nói: “Y thuật của Trương tiên sinh, làm lòng tôi vô cùng tâm phục khẩu phục. Nếu như ngay y thuật của anh cũng không được, chẳng phải y thuật của tôi sẽ xấu hổ tới chết sao?”

Triệu Trác Khải và Trần Uyển Dung xấu hổ không ngớt.

Nếu như người nói câu này không phải là Nhạc Tử Mẫn, với tính cách mạnh mẽ của Trần Uyển Dung, chỉ sợ đã sớm trợn mắt cãi nhau.

Tuy rằng Trần Uyển Dung không phải là người trong ngành y học, thế nhưng bà ta cũng biết, Nhạc Tử Mẫn ở trong giới y học toàn quốc, đều có danh vọng rất lớn. Đừng nói là một thương nhân như bà, ngay cả nhiều quan lớn cấp tỉnh thành, đều vô cùng khách khí đối với hắn, tôn kính vô cùng. Trần Uyển Dung biết rõ, nhân vật nổi danh như vậy, không phải loại thương nhân có tiền như bà ta có thể đắc tội. Đồng thời bà cũng biết rõ, với danh tiếng uy vọng của Nhạc Tử Mẫn, tự nhiên cũng sẽ không mở miệng nói dối làm gì.

Thế nhưng...

Trần Uyển Dung nhìn gương mặt trẻ tuổi của Trương Văn Trọng, thậm chí khuôn mặt vẫn còn mang theo nét trẻ con, bà thật sự rất khó tin tưởng, một giáo y tuổi còn trẻ như thế, làm sao có được y thuật tài hoa như vậy.

“Nhạc phó viện trưởng, ông...ông có phải lầm rồi hay không?” Trần Uyển Dung chỉ chỉ Trương Văn Trọng, vẻ mặt hoài nghi: “Hắn trẻ tuổi như thế, thế nào có y thuật cao minh đây?”

Trần Uyển Dung bởi vì thấy tuổi tác của Trương Văn Trọng còn quá trẻ, mà nghi vấn y thuật của hắn, điều này cũng là có căn cứ. Thế nhân đều nói “thiếu tài gặp lão y sinh”, cho rằng tuổi tác của bác sĩ càng lớn, như vậy y thuật cũng sẽ càng giỏi. Nguyên nhân rất lớn trong đó, là mọi người đều cho rằng, bác sĩ lớn tuổi có kinh nghiệm lâm sàng phải phong phú hơn những bác sĩ trẻ tuổi. Cho nên khi mọi người đi khám bệnh, đều tình nguyện lựa chọn bác sĩ lớn tuổi, mà không muốn tìm bác sĩ trẻ tuổi.

Nhìn thấy Trần Uyển Dung nghi ngờ y thuật của Trương Văn Trọng, Nhạc Tử Mẫn vô cùng kích động. Nếu không phải Trần Uyển Dung là người nhà của bệnh nhân, chỉ sợ Nhạc Tử Mẫn đã nổi nóng lý luận cùng bà ta.

“Nhạc lão, đừng kích động.” Đối mặt sự nghi ngờ của Trần Uyển Dung, Trương Văn Trọng vẫn rất thản nhiên, công phu dưỡng khí cả bao ngàn năm qua, làm hắn có thể làm được không chút bộc lộ cảm xúc.

Mất nhìn vợ chồng Triệu Trác Khải và Trần Uyển Dung, Trương Văn Trọng nói: “Tôi biết, các vị đang hoài nghi y thuật của tôi. Theo các người xem ra, một tiểu tử mao đầu như tôi, thì không có khả năng có y thuật tài giỏi gì. Tôi cũng không muốn giải thích điều gì, bởi vì nói miệng không bằng chứng. Tôi chỉ muốn nói với các người, nếu bệnh của Triệu Lâm Di đã trải qua sự hội chẩn của chuyên gia phụ khoa bệnh viện Ung Thành mà cũng không trở nên khởi sắc, vậy vì sao không thể để cho tôi tới thử xem? Nói một câu, dù là tôi cũng bó tay hết cách, nhưng so tình huống hiện tại cũng không thể tệ hơn chứ?”

Triệu Trác Khải và Trần Uyển Dung đến gần nhau thấp giọng thương nghị.

Tuy rằng bọn họ đối với y thuật của Trương Văn Trọng cũng không có nhiều lòng tin, nhưng bọn họ lại tin tưởng Nhạc Tử Mẫn.

Theo bọn họ xem ra, có danh y như Nhạc Tử Mẫn ở bên cạnh áp trận, dù Trương Văn Trọng có gây ra sự cố khi chữa bệnh, phỏng chừng cũng sẽ rất khó. Đã như vậy, không bằng để hắn đến thử xem. Nếu như hắn thực sự được như lời của Nhạc Tử Mẫn, là một danh y có y thuật tài hoa, như vậy bệnh của Triệu Lâm Di xem như có thể chữa được. Nếu như hắn cũng không được, như vậy đành chuyển Triệu Lâm Di đến bệnh viện trên kinh thành, hoặc là liên hệ xuất ngoại để chữa trị.

Thương nghị hoàn tất, Triệu Trác Khải nói: “Được rồi, chúng tôi đồng ý để anh chữa bệnh cho Di nhi.”

“Trước khi chữa bệnh cho Triệu Lâm Di, tôi có một yêu cầu.” Trương Văn Trọng nói.

Triệu Trác Khải còn chưa trả lời, Trần Uyển Dung đã khẩn cấp nói: “Anh muốn tiền phải không? Chỉ cần anh có thể trị lành bệnh cho Di nhi, anh muốn bao nhiêu tiền, chúng tôi đều cung ứng đủ.”

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Tuy rằng hiện tại tôi đích xác rất thiếu tiền, thế nhưng quân tử ái tài thủ chi hữu đạo*, tôi tuyệt đối sẽ không thu thêm tiền của gia đình bệnh nhân.” (*:người quân tử thích tiền tài, nhưng trước hết phải có đạo lý.)

“Anh không cần tiền?” Trần Uyển Dung có chút ngạc nhiên, bà ta thật không ngờ, trên thế giới này lại có người không thích tiền. Bà nhíu nhíu mày, chần chờ hỏi: “Vậy anh muốn cái gì?”

“Tôi muốn các vị xin lỗi.” Trương Văn Trọng nói: “Nếu như tôi trị cho Triệu Lâm Di, như vậy vợ chồng hai người phải tự mình đi đến phòng y tế đại học Ung Thành, gặp bác sĩ Lâm Tử Mạn từng bị hai người uy hiếp để xin lỗi. Chiều hôm qua, nàng vốn một lòng muốn cứu trị cho con gái của hai người, thế nhưng hai người chẳng những không cảm kích người ta, trái lại còn uy hiếp cô ấy.”

“Cái gì? Xin lỗi!” Trần Uyển Dung đầu tiên là sửng sốt, sau đó biến sắc, kêu lên: “Cái này sao có thể được? Vợ chồng hai người chúng ta, đều là nhân vật thượng tâng nổi tiếng trong Ung Thành, thế nào có thể hạ mình hướng một giáo y nhỏ nhỏ xin lỗi? Điều đó không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng!”

37. Chương 36: Thực Xin Lỗi.

Nhìn Trương Văn Trọng thật lâu sau, Trần Uyển Dung ngập ngừng nói: “Anh hãy đổi một yêu cầu khác đi! Bằng không, nếu anh thật sự chữa khỏi bệnh cho Di nhi. Tôi sẽ cho anh và cái Lâm y sinh kia, mỗi người mười vạn đồng, thế nào? Mười vạn đồng nha! Theo tôi nghĩ, một tháng tiền lương của anh, đại khái cũng chỉ hai ngàn đồng thôi phải không? Số tiền kia, các người có phần đầu tích cực trong vòng mười năm cũng chẳng làm nổi đâu!”

“Bà thực sự cho rằng, không có việc gì tiền bạc không làm nổi sao?” Trương Văn Trọng lắc đầu cười nhẹ: “Thật đáng buồn...đáng tiếc....đáng cười.” Nói dứt lời, hắn xoay người tính toán bỏ đi.

“Này...này...anh muốn đi thật ư?” Hành động của Trương Văn Trọng, hoàn toàn nằm ngoài Trần Uyển Dung dự tính. Bất quá nàng cũng không có nủ kéo Trương Văn Trọng, mà lạnh giọng cười nói: “Đừng quên thân phận của anh! Anh chỉ là một tên giáo y nhỏ nhoi, cư nhiên cũng dám sĩ diện ở trước mặt hai vợ chồng chúng ta. Hừ, anh thật sự nghĩ rằng, không có anh thì không thể cứu chữa được Di nhi sao? Tôi sẽ liên hệ với chuyên gia phụ khoa ở kinh thành, nếu vẫn không xong, tôi sẽ chuyển Di nhi tới nước Mỹ! Coi như tại quốc nội Di nhi chữa không được, thì với kỹ thuật hiện đại của nước Mỹ, chẳng lẽ còn sợ không trị nổi hay sao?”

Bước chân ra đến cửa phòng khám, chuẩn bị đẩy cánh cửa ra, nhưng Trương Văn Trọng nghe vậy liền ngừng bước, quay người lại nói: “Bệnh trạng của Triệu Lâm Di, thoát nhìn chỉ là rong huyết thông thường, tuy nhiên vùng kín lại ra quá nhiều máu, nếu lựa chọn phương pháp chữa trị thông thường, sẽ không có bao nhiêu hiệu quả đâu. Theo tôi được biết, cả ngành y học trong và ngoài nước, người có thể chữa khỏi cho Triệu Lâm Di, ngay cả tôi ở bên trong, tuyệt đối cũng không vượt quá mười người.”

“Anh đang tính dọa nạt ai đó? Anh nghĩ rằng, tôi sẽ tin tưởng chuẩn đoán của anh ư?” Trần Uyển Dung khinh thường nói, nàng căn bản không hề đem lời của Trương Văn Trọng để vào trong lòng.

“Trần phu nhân, tôi dám bảo đảm, Trương tiên sinh tuyệt đối sẽ không bao giờ nói dối ở trên phương diện này đâu.” Nhạc Tử Mẫn đối với tình tình hách dịch của Trần Uyển Dung cũng không có hảo cảm, nếu không bởi suy nghĩ cho bệnh nhân, thì hẳn thật sự chẳng cần quan đến cái loại nữ nhân thiếu não này.

“Chuyên gia phụ khoa của bệnh viện chúng tôi đều là những nhân vật có uy tín trong ngành. Chẳng hạn như Lý chủ nhiệm cũng là nhân vật đầu não trong lĩnh vực phụ khoa. Nhưng ông ta đối với bệnh trạng của con gái bà cũng phải thúc thủ vô sách. Bởi vậy có thể nhìn ra, người chữa được bệnh cho con gái bà, thật sự cũng là hiếm thấy.”

“Vậy thì sao?” Trần Uyển Dung mặc dù biết Nhạc Tử Mẫn nói có đạo lý, nhưng xuất phát trên phương diện mặt mũi, nàng ta vẫn cãi bướng nói: “Ngoại từ hấn ra, không phải còn những chín người có thể chữa khỏi bệnh cho Di nhi sao? Chúng tôi sẽ đi tìm những người đó!”

Nhạc Tử Mẫn cười lạnh hai tiếng nói: “Phu nhân có biết những người kia là ai không? Có biết bọn họ ở nơi nào không? Chẳng lẽ bà muốn chậm rãi đi tìm? Bệnh trạng của Triệu Lâm Di là không thể kéo dài thời gian thêm nữa. Chẳng lẽ ông bà vì thể diện của mình, mà muốn hại chết con gái của mình ư?”

“Này....” Trần Uyển Dung ngậm người.

Từ trước đến giờ Triệu Trác Khải luôn luôn đứng ở phía sau không có mở miệng. Lúc này cũng đi nhanh tới trước mặt Trương Văn Trọng, hướng hấn khom người một cái thật sâu, thành khẩn nói: “Bác sĩ Trương, tôi thay mặt vợ mình xin lỗi. Mong anh khoan dung đại lượng, đừng tính toán với nàng. Tôi đáp ứng yêu cầu của anh, vô luận anh có chữa khỏi bệnh cho Di nhi hay không, tôi đều sẽ tự mình đi tạ lỗi với bác sĩ Lâm Tử Mẫn.”

“Triệu Trác Khải....ông....” Trần Uyển Dung như thế nào cũng thật không ngờ, chồng mình cứ nhiên sẽ cúi đầu khuất phục trước một tên giáo y nhỏ nhoi. Hành động này phi thường tổn hại đến thân phận.

Triệu Trác Khải nghiêm mặt, xoay người nhìn sang nàng quát lớn: “Câm miệng, Uyển Dung, mau lại đây tạ lỗi bác sĩ Trương! Mấy năm qua mọi chuyện tôi đều nuông chiều theo ý bà. Nhưng hiện giờ, tôi sẽ không tiếp tục như thế nữa, nếu không chữa khỏi bệnh cho Di nhi....” Nói tới đây, Triệu Trác Khải ảm đạm thở dài một hơi: “....Từ ngày chúng ta có tiền, bà cũng biến trở thành người khác. Yêu thích hư vinh, tự cao tự đại.....Tôi thật sự vô cùng hoài niệm đến cuộc sống khó khăn ngày trước. Tuy rằng bần tiện nhưng mỗi ngày trong nhà đều tràn ngập tiếng cười, bạn bè làng xóm chung quanh đối xử với nhau cũng thật lòng hơn. Không như hiện giờ...giao lưu cùng đám nhân vật thượng tầng trong xã hội, mỗi ngày đều có âm mưu thủ đoạn gian trá khôn cùng.”

Nghe Triệu Trác Khải biểu lộ tâm tình, Trần Uyển Dung hai mắt cũng trở nên đỏ ửng.

“Kỳ thật tôi cũng đâu muốn sống như vậy chứ? Từ ngày chúng ta có tiền cho tới nay, tôi không chỉ một hai lần nghe người ta bàn tán ở sau lưng là kẻ nhà giàu mới nổi. Tôi thật sự chán ghét cái kiểu ví von như thế. Cho nên tôi mới coi trọng thể diện đến vậy, thậm chí ép buộc ông đi tham gia dự tiệc cùng với đám nhân vật thượng tầng nổi tiếng. Là vì cái gì? Còn không phải chính là vì muốn bỏ đi cái danh xưng nhà giàu mới nổi hay sao?”

“Nhưng tôi cảm thấy, hành vi của chúng ta trong mấy năm qua, càng giống với kiểu nhà giàu mới nổi ỷ thế hiếp người.” Triệu Trác Khải chậm rãi bước tới bên cạnh vợ mình, nhẹ nhàng kéo tay nàng, ôn nhu nói: “Có lẽ, chúng ta nên quẳng cục nợ này đi, không cần quản người ta dèm pha ở sau lưng như thế nào, cứ sống bình lặng giống như ngày trước thôi.”

“Àn.” Trần Uyển Dung dùng sức gạt đầu, ở trong khóe mắt của nàng đã nhiều hơn một tầng hơi sương.

Triệu Trác Khải nắm tay Trần Uyển Dung, đi tới trước người Trương Văn Trọng: “Bác sĩ Trương, vợ chồng chúng tôi hướng anh tạ lỗi vì thái độ bất hảo lúc trước. Hy vọng rằng anh sẽ nhận lời xin lỗi chân thành của vợ chồng chúng tôi.”

“Thực xin lỗi.” Trần Uyển Dung cùng Triệu Trác Khải đồng thời khom lưng hướng Trương Văn Trọng cúi đầu, thành khẩn tạ lỗi.

“Tôi ghi nhận lời xin lỗi của hai ông bà.” Trương Văn Trọng thần nhiên nói.

“Cám ơn.” Trần Uyển Dung và Triệu Trác Khải đồng thanh kêu lên.

Sau khi nhận được lời xin lỗi của hai vợ chồng Triệu Trác Khải, Trương Văn Trọng liền quay trở lại phòng khám, đi tới bên giường bệnh.

Lúc này Triệu Lâm Di sắc mặt tái nhợt, đang nằm ở trên giường bệnh, hai mắt trống rỗng vô thần nhìn lên trần nhà, bộ dạng tiều tụy khả ái khiến cho người ta vô cùng thương xót. Trên chiếc kệ truyền dịch bên cạnh giường bệnh có treo một túi huyết dịch, truyền qua ống tiêm áp trên mu bàn tay của nàng, dùng phương thức này để bổ sung thêm máu cho cơ thể.

Chúng kiến Trương Văn Trọng đi tới giường bệnh, Triệu Lâm Di quàng ném một ánh mắt về phía cha mẹ của mình.

Trần Uyển Dung vội vàng giải thích nói: “Vị này chính là bác sĩ Trương, ngày hôm qua đã sơ cứu cho con đó. Hôm nay mẹ đặc biệt mời anh ta đến xem lại bệnh trạng của con.”

Trương Văn Trọng vươn cánh tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay của Triệu Lâm Di, hai mắt híp lại thành một đường chỉ nhỏ, bắt đầu cẩn thận bắt mạch.

38. Chương 37: Đông Tây Y Kết Hợp.

Ngay tại khi Trương Văn Trọng chuẩn mạch cho Triệu Lâm Di, thì Lý Uyển chủ nhiệm phụ khoa của bệnh viện Ung Thành cũng nghe tin chạy đến.

Có thể trở thành chủ nhiệm phụ khoa bệnh viện Ung Thành, năng lực của Lý Uyển thật sự không cần phải nghi ngờ. Tại lĩnh vực phụ khoa trong quốc nội, cái tên Lý Uyển chính là biển vàng chữ bạc hàng thật giá thật. Nàng xuất thân từ một thế gia y học, nhiều năm trước từng đi du học ở Châu Âu, có thể tính là một nhân vật quán thông cả hai nền y học Đông Tây.

Đi vào trong phòng bệnh, chúng kiến Trương Văn Trọng đang chuẩn mạch cho Triệu Lâm Di. Lý Uyển nhẹ nhàng bước tới bên cạnh Nhạc Tử Mẫn, nhỏ giọng hỏi: “Nhạc lão, vị bác sĩ trẻ tuổi này chính là danh y mà ông mời đến sao? Chẳng lẽ hẳn chính là vị bác sĩ thần bí ngày hôm qua đã dùng thời gian ngắn ngủi hoàn thành hai ca phẫu thuật với hệ số khó khăn cực cao?”

“Đúng vậy chính là hắn.” Nhạc Tử Mẫn gật đầu, theo sau lại mỉm cười nói: “Bác sĩ thần bí? Ha ha hẳn có tên lóng như vậy từ bao giờ chứ? Bất quá cái danh tự này cũng rất chuẩn xác.”

“Ngày hôm qua, sau khi hắn hoàn thành xong hai ca phẫu thuật kia, sự tích cùng tên lóng của hắn đã truyền khắp cả bệnh viện. Huống chi, sau hắn còn mắng cho Triệu viện trưởng lâm vào hôn mê. Tôi nghe nói, rất nhiều hộ sĩ đã coi hắn trở thành thần tượng. Đương nhiên, cũng có nhiều người hoài nghi...không tin chuyện này.”

Lý Uyển đáp lời Nhạc Tử Mẫn xong, liền hít mạnh một ngụm khẩu khí. Nàng nhẹ nhàng bước tới giường bệnh, muốn tận mắt chứng kiến xem có phải y thuật của Trương Văn Trọng cao minh như lời đồn đại hay không?

Hai phút sau, Trương Văn Trọng buông lỏng tay ra.

“Tình huống của nàng coi như không tệ lắm, chưa thấy có chuyển biến xấu hơn.” Lời này của Trương Văn Trọng, làm cho hai vợ chồng Triệu Trác Khải và Trần Uyển Dung nhẹ nhàng thở phào một hơi may mắn.

Trương Văn Trọng nhìn người y tá bên cạnh phân phó nói: “Estradiol benzoate 4mg tiêm vào bắp thịt. Dung dịch đường Glu-co 250ml pha loãng cùng huyết thanh truyền qua tĩnh mạch....”

Nghe Trương Văn Trọng kêu tên thuốc, Lý Uyển khẽ cau mày, thầm nghĩ y thuật của người này cũng chẳng có chỗ nào đặc biệt. Bất quá nàng không bộc lộ tâm tư ra mặt, chỉ cẩn thận nhắc nhở: “Bác sĩ Trương, những tên thuốc anh nói, trước đó chúng tôi đều từng dùng qua nhưng hiệu quả rất nhỏ. Theo tôi nhận thấy thì bệnh trạng của Triệu Lâm Di cũng không phải loại rong huyết cơ năng bình thường, bởi vậy nếu dùng thủ đoạn trị liệu bình thường, sẽ khó có được hiệu quả mong muốn.”

“Tôi biết.” Trương Văn Trọng cười nhạt nói: “Nếu chỉ sử dụng mấy loại thuốc đó, tự nhiên là sẽ không đạt được hiệu quả. Nhưng nếu trị liệu bằng phương pháp Đông Tây kết hợp thì tự nhiên sẽ khác.”

Lý Uyển khẽ lắc đầu thở dài: “Trị liệu theo phương thức Đông Tây y kết hợp. Chúng tôi cũng từng thử qua rồi, nhưng vẫn không có hiệu quả gì.”

Lúc này Lý Uyển có chút hoài nghi năng lực của Trương Văn Trọng, bất quá đang ở trước mặt người nhà bệnh nhân, nên cũng không dám nói trắng ra.

Trương Văn Trọng chỉ mỉm cười, mà không định giải thích cái gì.

Bởi vì Trương Văn Trọng ưa thích dùng hành động để chứng minh hơn là dùng lời nói. Hắn kêu y tá mang giấy bút tới, chậm rãi viết xuống mấy tên vị thuốc, sau đó giao ngược trở lại cho nữ y tá, phân phó nói: “Trong bệnh viện hẳn là có giúp người bệnh sắc thuốc đi? Lập tức chuẩn bị một ấm thuốc này bưng tới cho bệnh nhân. Ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, nhất định phải làm theo phương thức mà tôi ghi trên đơn thuốc, không được qua loa đầu đó.”

Lý Uyển tiếp nhận lại đơn thuốc từ trong tay nữ y tá, cẩn thận nhìn thấy trên mặt ghi hơn mười vị thuốc Đông y: “Bài thuốc anh dùng chính là canh bồ trung ích khí. Bổ thêm hai lượng hải phiêu sao, tông lư thán cùng long cốt và mẫu lệ*. Nói như vậy, anh cũng cho rằng nàng là bị rong huyết hãm khí sao? Cơ bản thì phương thuốc này cũng không có gì đặc biệt, nhưng mỗi vị thuốc đều dùng liều lượng bất đồng. Di....cách thức nấu thuốc này...”

Khi Lý Uyển trông thấy phương thức nấu thuốc viết ở hàng dưới cùng thì nàng không khỏi sửng sốt.

“....Đây là phương pháp cổ xưa, thời buổi hiện giờ có rất ít người hiểu được loại cổ pháp này. Tôi sẽ đích thân đi chuẩn bị, bởi vì trình tự nấu thang thuốc này có điểm phức tạp, tôi sợ bọn họ luống cuống tay chân sẽ làm chậm trễ bệnh tình của Triệu Lâm Di.”

“Phiền cô.” Trương Văn Trọng gật đầu cảm tạ.

“Không có gì.” Lý Uyển mỉm cười, cầm theo đơn thuốc của Trương Văn Trọng, xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Trương Văn Trọng ngẩng đầu nhìn về phía Nhạc Tử Mẫn, hỏi: “Nhạc lão, trong bệnh viện có kim châm không? Hoặc ngân châm cũng được. Bộ kim châm của tôi là đồ tự chế, rất nhiều thủ pháp muốn thi triển đều bị trở ngại. Hiệu quả châm cứu cũng giảm thiểu đáng kể.”

“Trong văn phòng của tôi còn một bộ kim châm, để tôi mang đến đây cho anh.” Nhạc Tử Mẫn nói xong liền xoay người rời khỏi phòng bệnh. Hắn nhanh chân bước về phía văn phòng của mình. Từ hôm qua, sau khi tận mắt chứng kiến Trương Văn Trọng thi triển Cố Bản Bồi Nguyên Châm Pháp, Quan Khí Bát Pháp cùng Hợp Cân Tục Cốt Thủ xong, Nhạc Tử Mẫn thực sự chờ mong, hôm nay lại có thể trông thấy một vài kỹ năng Đông y thất truyền nữa, để được mở rộng tầm mắt.

Cùng lúc đó, nữ y tá cũng bưng khay dụng cụ tiêm thuốc quay trở lại phòng bệnh. Nàng rất nhanh tiêm vào bắp thịt cho Triệu Lâm Di 4mg Estradiol benzoate. Theo sau lại thuận thực chích ống truyền dịch lên mu bàn tay trái của Triệu Lâm Di, bắt đầu quá trình truyền đường Glu-co pha loãng cùng huyết thanh.

Nữ y tá làm xong tất cả những chuyện này, Nhạc Tử Mẫn cũng quay trở lại phòng bệnh, hai tay mang theo hai chiếc hộp có phong thái cổ xưa.

“Trương tiên sinh, đây chính là hộp kim châm mà anh cần.” Nhạc Tử Mẫn vừa nói chuyện vừa cẩn thận mở nắp một chiếc hộp ra cho Trương Văn Trọng thưởng lãm.

Bên trong chiếc hộp cổ, hiện ra hơn mười cây kim châm vàng óng rực rỡ. Ngoại trừ những thứ này, còn có thêm một cục mã não thâm thúy. Bởi vì kim châm đều được dùng vàng mười đã tạo thành, phi thường mềm dẻo, nên hay xuất hiện tình trạng cong vênh. Cục mã não kia có tác dụng định hình, vuốt cho kim châm thẳng tắp trở lại.

Chú thích: Hải phiêu sao là tổ con bọt ngựa phơi khô. Tông lư thán là sợi cây cọ được thu hái vào mùa đông sau đó đốt thành than. Long cốt là xương của loài động vật, chôn dưới đất lâu năm hoá đá, sắc trắng, chắc, cứng, có thứ sắc hơi nâu, xanh, vàng, hoặc lốm đốm. Để vào đầu lưởi thì dính chặt. Mẫu lệ là vỏ con hà, sù, tên khoa học là Concha Ostreae, nhìn hơi giống vỏ con chai.

Estradiol benzoate :

Estradiol có chứa estrogen dưới dạng estradiol benzoate.

Hấp thu: Estradiol được hấp thu tốt qua da, niêm mạc và đường tiêu hoá.

Phân bố: thuốc được phân bố rộng rãi trong cơ thể và có nồng độ cao ở các cơ quan đích của hormon sinh dục. Trong máu có khoảng 60% estradiol liên kết với albumin, 38% kết hợp với globulin liên kết hormon sinh dục và 2% ở dạng tự do.

Chuyển hoá: Estradiol chuyển hoá nhiều ở gan, chủ yếu chuyển thành estron, estriol và các dạng liên hợp như glucuronid hoặc sulfat. Estradiol cũng có quá trình tái tuần hoàn ruột gan thông qua liên hợp với sulfat và glucuronid ở gan, bài tiết các chất liên hợp ở mật vào ruột và tiếp theo là tái hấp thu vào máu.

Tác dụng:

Trong giai đoạn mãn kinh, sự giảm và dần dần sau đó là mất hẳn estradiol do buồng trứng tiết ra có thể dẫn đến rối loạn quá trình điều nhiệt, sinh ra những cơn bốc hỏa kết hợp với rối loạn giấc ngủ và tăng tiết mồ hôi, teo niêm mạc đường sinh dục dẫn đến khô âm đạo, đau khi giao hợp và tiểu tiện không kìm được. Có một số dấu hiệu tuy không đặc hiệu nhưng cũng nằm trong hội chứng tiền mãn kinh là bệnh nhân kêu đau thắt ngực, đánh trống ngực, kích thích, bồn chồn, uể oải, giảm khả năng tập trung, hay quên, mất hứng thú tình dục và hay đau khớp và cơ. Dùng liệu pháp thay thế hormone (HRT) có thể làm đỡ các triệu chứng trên vì đã bù được sự thiếu estrogen ở phụ nữ sau mãn kinh.

Bệnh rong huyết cơ năng cũng có triệu chứng trên. Nên dùng thuốc này để điều trị....

39. Chương 38, 39, 40: Nhu Vân Cửu Ma.

Trương Văn Trọng đưa tay rút kim châm ra. Chuôi kim chắc chắn cảm giác phi thường không sai, hẳn thỏa mãn gật gật đầu: "Không tệ! Cảm ơn Nhạc lão."

"Cảm ơn gì chứ? Nếu phải nói cảm ơn thì cũng nên là tôi nói mới đúng." Nhạc Tử Mẫn vội vàng xua tay, theo sau hắn nhẹ nhàng đặt hộp châm lên trên bàn, tiếp tục mở chiếc hộp còn lại: "Tôi cũng không biết là anh có dùng thứ này hay không nữa, tuy nhiên tôi vẫn mang nó đến đây."

Trương Văn Trọng liếc mắt nhìn xem, hơi có chút bất ngờ nói: "Ách, đây là một bộ thanh đồng cửu châm, hơn nữa còn được chế tạo từ thời kì nhà Thanh. Ừm, bộ châm này cũng phi thường hữu ích. Nhạc lão! Hai bộ châm này đều là đồ cổ, nói vậy chắc hẳn là vật báu gia truyền của nhà ông đi."

Cửu châm xuất thân từ Hoàng Đế Nội Kinh. Một bộ có chín cây châm không hơn không kém, theo thứ tự là Sàm châm, Viên châm, Thanh châm, Phong Châm, Phi châm, Viên Lợi châm, Kim châm, Trường châm cùng Đại châm. Hình dạng và độ dài ngắn của chúng nó đều bất đồng, nhằm vào mục đích trị bệnh cũng bất đồng. Ví dụ như ở tình huống của Triệu Lâm Di, rất có thể Trương Văn Trọng sẽ dùng tới Viên châm.

Nhạc Tử Mẫn gật đầu, thổn thức nói: "Phải rồi, mấy thứ này đều là bảo vật gia truyền của Nhạc gia chúng tôi. Vốn dĩ Nhạc gia muốn truyền lại phương pháp châm cứu cho con cháu đời sau. Nhưng từ khi Cố Bồn Bồi Nguyên châm pháp bị thất truyền, Nhạc gia cũng dần dần phát triển thiên về thuốc thang hơn."

Lúc này Trương Văn Trọng đã lau sạch kim châm, hắn ra hiệu cho Triệu Lâm Di nằm ngay ngắn trở lại.

Trương Văn Trọng nhắc một cây kim châm lên, vừa nhanh vừa chuẩn đâm xuống huyết khí hải, huyết quan nguyên, huyết trung cực, cũng chính là tam âm giao huyết của Triệu Lâm Di. Hay còn gọi là Phi Châm Tẩu Khí Tứ Pháp, để khai thông kinh mạch huyết vị của ổ bệnh, từ đó mà phát ra hiệu quả lành bệnh.

Kim châm tính dẻo mười phần, làm cho người thầy thuốc rất khó khống chế được lực đạo. Thế nhưng ở trong tay Trương Văn Trọng lại phát huy công dụng đến cực điểm.

"Thanh Long bài vĩ, Bạch Hổ điều đầu, Thương Quy tham huyết, Xích Phượng nghênh nguyên...."

Nhạc Tử Mẫn không dám chớp mắt, đứng trân trời quan sát thủ pháp châm cứu của Trương Văn Trọng, sợ mình chớp mắt sẽ bỏ lỡ mất một màn phần khích. Thủ pháp châm cứu mà Trương Văn Trọng thi triển, cũng lại thuyết phục Nhạc Tử Mẫn, hắn phát ra cảm khái từ trong nội tâm nói: "Nguyên lai Phi Châm Tẩu Khí Tứ Pháp còn có thể sử dụng như vậy. Hôm nay xem như ta đã được mở rộng tầm mắt rồi....cao minh...thật sự là cao minh."

Sau nửa giờ, Trương Văn Trọng cũng hoàn thành động tác, đi hết một bài châm trên người Triệu Lâm Di.

Ngay lúc này...Lý Uyển từ phía sau bưng chén thuốc mới nấu đi vào bên trong phòng bệnh.

"Đã nấu thuốc theo phương thức của anh rồi. Hiện giờ cho bệnh nhân uống được chưa?" Lý Uyển bưng chén thuốc đi tới bên cạnh giường bệnh, chứng kiến Triệu Lâm Di ôm chặt chiếc gối, thì không khỏi sửng sò.

“Không biết đang làm cái gì nữa?” Lý Uyển đem chén thuốc đặt lên trên bàn, vừa khó hiểu vừa kéo chiếc gối ra khỏi khuôn mặt của Triệu Lâm Di, nói: “Triệu Lâm Di, em mau chóng uống hết chén thuốc này đi.”

Bỗng nhiên trông thấy thần tình của Triệu Lâm Di ửng hồng, Lý Uyển không khỏi “di” lên một tiếng, kinh ngạc nói: “Sao mặt em đỏ hồng vậy? Tự ngay cả đôi môi cũng không còn tái nhợt nữa.”

Bởi vì bị mất khá nhiều máu nên sắc mặt của Triệu Lâm Di luôn luôn nhợt nhạt. Nhưng hiện tại trên mặt Triệu Lâm Di đã bắt đầu có dấu hiệu khôi phục lại khí huyết.

Lý Uyển quay đầu nhìn sang Trương Văn Trọng, kinh ngạc hỏi: “Vừa rồi anh dùng phương pháp gì trị liệu cho nàng ta ư? Lúc này mới trải qua nửa giờ ngắn ngủi, như thế nào đã thấy bệnh tình biến chuyển tốt đẹp hơn lên rồi.”

Vợ chồng Trần Uyển Dung tuy rằng một mực ở trong phòng bệnh, nhưng hai người bọn họ dù sao cũng không hiểu y thuật, cho nên không biết tình hình Trương Văn Trọng trị liệu trong nửa tiếng qua như thế nào. Hai người đang lo lắng bất an, nhưng sau khi nghe thấy Lý Uyển nói, thì không khỏi phấn khởi.

“Bác sĩ Trương, những lời của bác sĩ Lý là thật sao? Bệnh tình của Di nhi đang chuyển biến tốt đẹp lên sao?” Trần Uyển Dung thanh âm run rẩy, tràn ngập mong chờ dò hỏi.

“Chứng bệnh rong huyết của Triệu Lâm Di, hiện tại đã được kiểm soát, nhưng vẫn chưa khỏi hẳn.” Trương Văn Trọng tiếp tục nói: “Cần phải triển khai thêm một bước điều trị nữa mới ổn.”

Giờ khắc này, Trần Uyển Dung đối với Trương Văn Trọng có thể nói là khách khí tới cực điểm, nàng liên tục gật đầu nói: “Tốt, tốt, vậy làm phiền anh hao tổn khí lực.”

Sau khi chứng kiến Triệu Lâm Di đã có chuyển biến tốt đẹp, Lý Uyển đối với phương thức trị liệu của Trương Văn Trọng sản sinh ra lòng hiếu kỳ thực lớn. Nàng rất muốn nhìn xem, rốt cuộc Trương Văn Trọng thật sự có thể chữa khỏi chứng bệnh rong huyết kỳ lạ này của Triệu Lâm Di hay không?

Trần Uyển Dung đi tới bên cạnh chiếc bàn, thực cẩn thận cầm chén thuốc lên thổi qua vài hơi, rồi chậm rãi đút cho Triệu Lâm Di uống.

Trương Văn Trọng đứng ở bên cạnh giường bệnh, một mực chờ đợi Trần Uyển Dung mớm hết thang thuốc xong, mới lần thứ hai giải khai ba khóa cúc áo của Triệu Lâm Di, để cho da thịt nồn nà trước bụng phơi lộ ra bên ngoài.

“Anh....anh muốn làm cái gì?” Triệu Lâm Di vô cùng xấu hổ.

Trương Văn Trọng bình thần đáp: “Đây là hạng mục trị liệu cuối cùng, dùng phương thức mát xa để hồi phục cơ năng sinh lý.” Hắn duỗi song chưởng ra, nhẹ nhàng đặt lên trên bụng của Triệu Lâm Di.

Trương Văn Trọng chậm rãi chuyển động hai tay theo một loại quy tắc đặc thù, lúc nhanh lúc chậm, lúc mạnh lúc nhẹ....

“Đây chẳng lẽ chính là....” Chứng kiến thủ pháp mát xa của Trương Văn Trọng, Nhạc Tử Mẫn hai mắt sáng ngời, nhẹ giọng kinh hô: “Nhu Vân Lục Ma?”

Đồng dạng nhân tình Lý Uyển cũng sáng rực lên, kích động nói: “Đúng rồi....tư thế này....thủ pháp này...cùng trong sách ghi lại giống nhau như đúc. Đúng thật là Nhu Vân Lục Ma đã bị thất truyền! Thực không dám nghĩ, tôi lại được chứng kiến Nhu Vân Lục Ma tái xuất ở thời đại hậu thế!”

“Cổ Bốn Bồi Nguyên châm pháp, Quan Khí Bát Pháp, Hợp Cốt Tục Cân Thủ, còn cả Nhu Vân Lục Ma.....Trời ơi....đó đều là y học đã bị thất truyền, rốt cuộc hắn còn biết bao nhiêu thủ pháp nữa đây?” Trong lúc khiếp sợ, Nhạc Tử Mẫn chỉ cảm thấy miệng lưỡi đắng khô.

Lý Uyển quan sát một hồi, lại tiếp tục kinh hô: “Đợi một chút Nhạc lão, nhìn kĩ thì không giống với Nhu Vân Lục Ma. Bên trong thủ pháp mát xa của hắn, có mấy chiêu số đều không được ghi chép ở trong điển tịch, thoát nhìn trông có vẻ cao minh hơn nữa ah! Đây....rốt cuộc đây là cái loại thủ pháp mát xa gì chứ?”

“Ừm?” Nhạc Tử Mẫn hai mắt mở lớn, trân trân quan sát thủ pháp của Trương Văn Trọng, quả thật đúng là có mấy chiêu số cao minh hơn, vả lại cũng không thấy ghi chép ở trong điển tịch. “Đây là thủ pháp gì vậy?”

“Đây là Nhu Vân Cửu Ma!” Đang trong quá trình chữa bệnh, nên Trương Văn Trọng cũng không quay đầu lại mà nói.

“Nhu Vân Cửu Ma?” Nhạc Tử Mẫn cùng Lý Uyển trầm miệng một lời hỏi.

Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Ừm, Nhu Vân Lục Ma trong miệng hai người chính là bản thiếu của Nhu Vân Cửu Ma, cũng không tính là thủ pháp gì cao minh cả.”

“Nhu Vân Lục Ma còn không tính là cao minh?” Nhạc Tử Mẫn cùng Lý Uyển nhìn nhau cười khở. Lời nói vênh vác đắc chí như vậy, phỏng chừng cũng chỉ có vị bác sĩ trẻ tuổi này mới dám nói đi? Bởi vì người ta thông thạo Nhu Vân Cửu Ma ah....!

Lúc này Nhạc Tử Mẫn và Lý Uyển đang gắt gao nhìn chăm chăm vào hai tay của Trương Văn Trọng, tựa hồ không muốn bỏ sót bất kỳ một động tác nào. Bọn họ muốn nhìn xem, toàn bản Nhu Vân, rốt cuộc sẽ cao minh đến nhường nào.

Thuật mát-xa trong Đông Y bắt nguồn từ xa xưa. Theo dòng chảy thời gian, thời kì Xuân Thu Chiến Quốc đã bắt đầu thịnh hành. Năm đó danh y Biển Thước cũng dùng thuật mát xa, để chữa khỏi chứng bệnh “thi nghịch” cho thái tử nước Quắc!

Hiện giờ Trương Văn Trọng đang thi triển kỳ thuật mát-xa trong truyền thuyết....Nhu Vân Cửu Ma, nghe nói đây là thuật do đạo sĩ tha phương Mã Tương đời Đường sáng chế. Mã Tương cũng là nhân vật tiếng tăm lẫy lừng ở trong “Thần Tiên Truyện”, vốn dĩ là một người tu chân đắc đạo thành tiên.

Năm đó, khi Trương Văn Trọng còn đang tu hành, đã từng gặp mặt Mã Tương ở ven hồ Đại Minh. Bởi vì hai người đều lấy y nhập đạo, nên tự nhiên là thưởng thức tài nghệ của nhau. Bọn hắn lập tức cùng nhau uống rượu ngắm trăng, nghiên cứu thảo luận, trau dồi kinh nghiệm y thuật của song phương ở ngay bên hồ. Cũng chính khoảng thời gian này mà Trương Văn Trọng học được thủ pháp Nhu Vân Cửu Ma thần kỳ của Mã Tương! (Hồ Đại Minh ở Tế Nam, Sơn Đông, Trung Quốc.)

Hiện giờ Mã Tương đang bế quan tu luyện ở Tiên giới, tính khắp thiên địa cũng chỉ còn một mình Trương Văn Trọng tinh thông thủ pháp mát xa Nhu Vân Cửu Ma này mà thôi.

Giờ khắc này Nhạc Tử Mẫn và Lý Uyển đều không dám thở mạnh, hai người mở căng mắt ra nhìn chăm chăm vào Trương Văn Trọng. Có thể tận mắt chứng kiến Nhu Vân Cửu Ma ở trong truyền thuyết, cũng chính là giấc mộng của nhiều thầy thuốc từ cổ chí kim! Cho nên Nhạc Tử Mẫn và Lý Uyển phi thường quý trọng giây phút này.

Liên tục mát xa trên bụng Triệu Lâm Di gần một tiếng đồng hồ, cuối cùng Trương Văn Trọng mới ngừng lại.

“Bác sĩ Trương, tình trạng của Di nhi thế nào rồi?” Trần Uyển Dung tiến lên hai bước, bộ dạng lo lắng không yên chờ mong hỏi.

Trương Văn Trọng cười nhạt một tiếng, hồi đáp: “Kinh nguyệt của Triệu Lâm Di tạm thời đã ngừng lại rồi.”

“Đã cầm máu được rồi sao? Tốt quá, thật sự là tốt quá rồi! Bác sĩ Trương, cảm ơn anh, thật lòng cảm tạ anh!” Trần Uyển Dung vui mừng quá đỗi, thậm chí sau khi ai oán cảm ơn Trương Văn Trọng xong, nàng liền khẩn trương bước vọt tới giường bệnh, hỏi thăm Triệu Lâm Di về cảm giác hiện tại trong người.

“Bác sĩ Trương, vô cùng cảm tạ anh.” Triệu Trác Khải nhanh chân bước tới trước mặt Trương Văn Trọng, nắm lấy hai cánh tay của hắn, dùng sức lắc mạnh.

Trương Văn Trọng nói: “Đừng quá khách khí, cứu người vốn là công việc của người thầy thuốc. Tôi chỉ làm theo bổn phận của mình thôi.”

“Bất kể nói thế nào, tôi cũng đều cảm tạ anh.” Triệu Trác Khải thần khẩn nói tiếp: “Anh yên tâm, ngay chiều hôm nay tôi và Uyển Dung sẽ cùng nhau đi tới phòng khám trong trường đại học Ung Thành, hướng Lâm bác sĩ giải thích.”

“Được, tôi đợi hai người.” Trương Văn Trọng gật đầu nói.

Triệu Trác Khải nói vài tiếng cảm tạ Trương Văn Trọng xong, cũng buông lỏng hai tay hẳn ra, nhanh chân bước tới giường bệnh. Hấn và Trần Uyển Dung giống nhau, đều thương yêu con gái vô cùng.

Lúc này, Nhạc Tử Mẫn và Lý Uyển từ phía sau đi tới.

“Lý chủ nhiệm, đơn thuốc tôi viết lúc trước, cô còn giữ nó không?”

“Vẫn giữ.” Lý Uyển gật đầu.

Trương Văn Trọng liền cẩn thận dặn dò: “Từ hôm nay trở đi, dựa theo đơn thuốc này, mỗi ngày nấu ba chén canh Bổ Trung Ích Khí cho bệnh nhân uống. Năm ngày sau bệnh tình của Triệu Lâm Di sẽ hoàn toàn khỏi hẳn, đến lúc đó là hoàn toàn có thể xuất viện rồi.”

“Được, tôi nhớ rồi.” Lý Uyển vội vàng đáp ứng.

“Chuyện còn lại bàn giao cho hai người xử lý, hẳn là không có vấn đề gì.” Trương Văn Trọng móc điện thoại từ trong túi quần ra nhìn thời gian, lúc này đã là mười hai giờ bốn mươi phút trưa rồi. “Tôi phải đi đây, chiều nay tôi vẫn còn phải đi làm nữa. Hẹn gặp lại chư vị sau.”

“Đợi một chút Trương tiên sinh, anh đừng vội vàng như vậy chứ.” Nhạc Tử Mẫn khẩn trương nói: “Hôm nay anh lại giúp đỡ bệnh viện chúng tôi, thật sự là vô cùng cảm kích. Hiện giờ đã là quá trưa mất rồi, anh ở lại dùng cơm rồi hãy trở về nhé.”

“Đúng....đúng....liền để tôi làm chủ mở tiệc chiêu đãi bác sĩ Trương cùng chư vị bác sĩ ở đây đi.” Triệu Trác Khải cũng muốn đoạt lấy nhân tình mời khách.

Trương Văn Trọng khẽ mỉm cười, lắc đầu cự tuyệt nói: “Ý tốt của mọi người, tôi xin tâm lĩnh. Bất quá hôm nay thật sự không được, tôi vẫn còn một số việc phải giải quyết, để hôm khác tính sau vậy.” Dứt lời hấn liền xoay người bước ra khỏi phòng bệnh.

Trương Văn Trọng cương quyết đi về, Nhạc Tử Mẫn cùng Lý Uyển cũng đành phải theo ra phía sau.

Trên đường rời khỏi phòng bệnh cao cấp, Nhạc Tử Mẫn thần tình có vẻ áy náy, hấn khẽ thở dài một tiếng nói: “Tai nạn xe hôm trước là nhờ vào sự trợ giúp của Trương tiên sinh, nên bệnh viện chúng ta mới cứu sống được hai tính mạng. Hôm nay lại phải nhờ cậy vào Trương tiên sinh mới trị được quái bệnh rong huyết cơ năng của Triệu Lâm Di. Nói vậy bệnh viện chúng ta đã thiếu nợ Trương tiên sinh không ít đâu, vốn là tôi muốn cấp cho Trương tiên sinh một chút kinh tế để bù đắp lại phần nào. Nhưng mỗi lần đều bị Trương tiên sinh từ chối. Mà theo tôi quan sát thì cuộc sống của hấn cũng không phải dư dả gì đâu.”

“Bác sĩ giống như hấn, quả thật chính là tấm gương cho chúng ta noi theo. À, tôi vừa nghĩ được một cái biện pháp.” Đột nhiên hai mắt Lý Uyển sáng ngời, nàng vội vàng lôi kéo Nhạc Tử Mẫn nói: “Nhạc phó viện trưởng, không phải ông cũng là tiến sĩ giảng dạy trong trường đại học Ung Thành sao? Không bằng để Trương tiên sinh làm trợ lý giảng dạy cho ông đi. Như vậy nguồn thu nhập hàng tháng của Trương tiên sinh cũng nhiều hơn một chút. Tôi nghĩ, hấn sẽ không cự tuyệt chuyện tốt như vậy đâu?”

Nhạc Tử Mẫn nhân tình sáng rực, gật đầu hô lên: “A....biện pháp này của cô rất không tệ. Được rồi, cứ làm theo lời cô nói. Một lúc nữa tôi sẽ gọi điện thoại thương lượng với Trương tiên sinh, chỉ cần hấn chịu đồng ý. Ngay chiều nay tôi liền chạy sang đại học Ung Thành, giải quyết luôn vấn đề này.”

40. Chương 41 – 42: Giữa Cha Con Làm Sao Có Thù Cách Đêm?

Trương Văn Trọng đi ra khỏi bệnh viện Ung Thành, trực tiếp đi tới trạm xe bus công cộng nằm cạnh bệnh viện, lên xe về nhà.

Lúc này là giờ cao điểm tan tầm buổi trưa, trên những chiếc xe bus công cộng qua lại đều chật ních người tan sở về nhà, chẳng khác gì như cá mè đóng hộp. Khí trời năm nay cũng kỳ lạ, là tháng ngày oi bức nhất trong suốt mấy chục năm qua. Mà chiếc xe bus Trương Văn Trọng lên, tài xế căn bản không hề mở máy điều hòa, làm cho những hành khách trên xe đều kêu khổ không thôi, toàn thân đổ mồ hôi như tắm.

Trương Văn Trọng hòa lẫn trong đám hành khách tự nhiên cũng không ngoại lệ. Nhưng khi hấn vận khởi Y Giám Tâm Kinh, tự nhiên sẽ có một loại cảm giác mát mẻ từ trong lòng sinh ra, dọc theo kinh mạch quanh

thân lan tràn khắp nơi, trong khoảnh khắc đã xua tan đi cái bầu không khí oi bức xung quanh, đồng thời còn giúp hắn tiến nhập vào một loại cảnh giới yên tĩnh như nước.

Ngay lúc này, điện thoại di động của hắn vang lên.

Lấy điện thoại trong túi quần ra, nhìn dãy số hiển thị, trên màn hình là một chuỗi dãy số thực xa lạ.

Trương Văn Trọng bấm nút chuyển máy.

“Alo, là Trương Văn Trọng phải không?” Bên trong điện thoại di động truyền ra một thanh âm quen thuộc.

Tuy rằng so sánh với trước đây, thanh âm này có vẻ già nua hơn rất nhiều, nhưng Trương Văn Trọng chỉ thoáng chốc đã nghe ra.

Chủ nhân của thanh âm này, chính là cha của Trương Văn Trọng trước kia – Trương Trạch Thụy.

Quan hệ giữa Trương Văn Trọng trước kia và Trương Trạch Thụy cũng không hòa thuận lắm, thậm chí có thể dùng từ cha con trở mặt để hình dung.

Bởi vì Trương Văn Trọng trước kia luôn cố chấp cho rằng, cái chết của mẹ hắn là do một tay Trương Trạch Thụy tạo thành. Hắn cho rằng, nếu như không phải Trương Trạch Thụy vừa say rượu vừa lái xe, mẹ của hắn cũng sẽ không bị chết vì tai nạn giao thông. Chính bởi việc này mà hắn hận Trương Trạch Thụy, chẳng qua hiềm vì quan hệ cha con, nên hắn không có cách nào thay mẹ hắn báo thù.

Cũng trong năm đó, hắn tham gia thi vào trường cao đẳng.

Bởi vì cái chết của mẹ, dẫn đến việc lúc hắn thi vào trường cao đẳng thành tích thất thường, chỉ đậu vào một chuyên khoa học viện y học. Nhưng bởi vì nóng lòng rời bỏ Trương Trạch Thụy, hắn đã dứt khoát kiên quyết tuyển chọn học viện chuyên khoa y học kia, đồng thời sau khi tốt nghiệp liền thay số điện thoại di động, lẻ loi một mình đi tới Ung Thành trở thành một giáo y thái độ trong phòng y tế của trường đại học Ung Thành.

Bất quá Trương Văn Trọng hiện tại đã không còn là Trương Văn Trọng của trước đây.

Đã không còn sự cực đoan và cố chấp, tính tâm suy nghĩ trầm ổn, chuyện tai nạn giao thông ngày trước, dĩ nhiên do Trương Trạch Thụy say rượu lái xe tạo thành, nhưng dù sao cũng chỉ là chuyện ngoài ý muốn, không ai nguyện ý phát sinh chuyện tình như vậy. Huống chi, chuyện này tạo thành thương tổn và đã kích đối với Trương Trạch Thụy còn nặng nề hơn cả chính Trương Văn Trọng trước kia cảm nhận được.

Có thể, đã đến thời gian hắn nên tu bổ một chút quan hệ giữa hai cha con. Bởi vì trong cuộc sống, cảm tình chân thành tha thiết nhất chính là thân tình.

“Là con.” Trương Văn Trọng đáp, hắn vốn muốn gọi một tiếng “cha”, nhưng cuối cùng cũng không hô ra miệng.

Nghe thanh âm của Trương Văn Trọng, Trương Trạch Thụy chợt trầm mặc xuống tới, qua vài giây hắn mới nhẹ nhàng thở dài, nói: “Cha biết con vẫn đang hận cha, cha cũng không cầu nguyện có được sự tha thứ của con. Nhưng tháng sau là sinh nhật của ông nội con, nhiều năm rồi, ông nội con thực muốn gặp mặt con. Cho nên cha hi vọng, tháng sau con sẽ trở về một chuyến. Trạng huống thân thể hiện tại của ông nội con đã bất ổn, sợ là chẳng còn trụ được bao lâu thời gian...”

Lúc Trương Trạch Thụy nói những lời này trong lòng rất thấp thỏm, bởi vì hắn cũng không biết đứa con trai luôn mang thành kiến đối với mình, có chịu đáp ứng lời thỉnh cầu này của hắn hay không.

“Được rồi, tháng sau con sẽ trở về một chuyến.” Nếu như muốn tu bổ quan hệ giữa hai cha con, vậy thì Trương Văn Trọng cũng không có lý do cự tuyệt lời thỉnh cầu của Trương Trạch Thụy.

“Con đáp ứng hả?” Trương Trạch Thụy đầu tiên hơi sửng sốt, sau đó vui mừng nói: “Như vậy đến lúc đó cha phải xe đi tiếp con?”

Trương Văn Trọng cự tuyệt nói: “Không cần phải xe, đến lúc đó con sẽ tự mình trở về.”

“Được, được, theo lời con, theo lời con vậy.” Trương Trạch Thụy chỉ sợ mình lỡ miệng nói một tiếng “không”, con trai sẽ cự tuyệt trở về nhà, cho nên miệng đầy đáp ứng: “Như vậy cha cũng không quấy rầy con nữa.

Tháng sau, cha sẽ ở nhà chờ con. Sau khi con trở về, cha sẽ tự mình xuống bếp làm món tôm chiên mà con thích nhất.”

“Cha còn nhớ rõ, lúc nhỏ con thích ăn tôm chiên nhất sao?” Trương Văn Trọng đột nhiên cảm giác trong lòng chợt có chút dao động, mũi cũng có chút lên men.

“Đương nhiên là nhớ kỹ, khi đó trong nhà của chúng ta cũng không giàu có, nhưng con luôn luôn nháo sự đòi ăn tôm chiên, cha còn vì vậy mà đánh con...” Nhớ lại chuyện khi con trai còn bé, Trương Trạch Thụy nhin không được nở nụ cười.

“Tốt lắm, tháng sau khi trở về, con sẽ ăn tôm chiên. Mong là tài nghệ nấu nướng của cha không bị phôi phai.” Trên mặt Trương Văn Trọng hiện lên một tia mỉm cười nhàn nhạt.

Trương Trạch Thụy hài lòng cười: “Ha ha, bảo chứng sẽ không làm cho con thất vọng.”

Cắt đứt điện thoại, xe bus cũng đã chạy tới gần tiểu khu Trương Văn Trọng thuê nhà, hần chen qua đoàn người chật chội, bước xuống xe.

Ngay trên đường đi bộ về nhà, chiếc di động lại vang lên thêm lần nữa.

Lần này người gọi điện tới là Nhạc Tử Mẫn.

“Uy, Nhạc lão, có chuyện gì sao?” Trương Văn Trọng chuyển máy, cười hỏi, lúc này tâm tình của hần rất không tệ.

Nhạc Tử Mẫn nói: “Đích thực là có một chuyện phiền phức muốn mời Trương tiên sinh hỗ trợ, chẳng biết anh có nguyện ý hay không.”

“Chuyện gì? Nói thử nghe một chút.” Trương Văn Trọng nói: “Có thể hỗ trợ, tôi đương nhiên là không chối từ.”

Nhạc Tử Mẫn cẩn thận dựa theo lời bàn bạc cùng Lý Uyển, nói: “Anh cũng biết đó, tôi ngoại trừ nhận chức phó viện trưởng thường vụ của bệnh viện Ung Thành ra, còn đảm nhiệm cương vị giảng sư trong đại học Ung Thành. Thế nhưng bởi vì thường ngày tôi luôn bận rộn xử lý chuyện tình ở bệnh viện, cho nên không có nhiều thời gian để chuẩn bị giáo án. Tôi muốn hỏi Trương tiên sinh, anh có nguyện ý làm trợ giảng cho tôi không? Ách, tôi cũng biết, để Trương tiên sinh đảm nhiệm chức vị trợ lý của tôi thật đúng là tài lớn mà dùng tại việc nhỏ, tuy nhiên tôi thực sự tìm không được ai khác đảm nhiệm nổi công việc này, cũng chỉ đành nhờ vả Trương tiên sinh. Bất quá phương diện đãi ngộ anh có thể yên tâm, tuy rằng chỉ là trợ giảng, thế nhưng tôi có thể bảo chứng, anh sẽ hưởng thụ đãi ngộ như một vị giảng sư...”

Trương Văn Trọng nói: “Như vậy làm trợ giảng, cần tôi phải làm cái gì?”

“Cái gì cũng không cần làm...” Nhạc Tử Mẫn cười ha hả nói, bất quá hần rất nhanh liền ý thức được lời của mình có sơ hở lộ hết, vội vã sửa lời nói: “A, không, không phải. Ý tứ của tôi muốn nói, anh chỉ cần thay tôi chuẩn bị giáo án cho tốt là được. Chuyện còn lại, đều không phải làm gì. Về phần tôi sẽ giảng bài gì, đến khi đó tôi sẽ thông báo sau.”

Làm một giảng sư y học, hàng năm Nhạc Tử Mẫn sẽ dẫn dắt một nhóm bác sĩ trẻ. Thế nhưng hần chưa bao giờ nhận sinh viên trong trường học, đều chỉ dùng những bác sĩ từng có kinh nghiệm lâm sàng trong bệnh viện để truyền thụ tri thức y học mà mình nắm giữ. Bởi vậy, làm trợ giảng cho hần ở trong trường đại học, vốn cũng chỉ là một chức quan nhàn tản chuyên nhận tiền lương mà không cần phải làm việc!

Tuy nhiên Trương Văn Trọng cũng không biết những việc này.

“Bây giờ tôi chỉ là một bác sĩ trong phòng y tế của trường, nếu như kiêm chức trợ giảng, chẳng biết viện trưởng có chịu đồng ý hay không...”

Nhạc Tử Mẫn vội vã nói: “Điều này anh yên tâm, phòng y tế trong trường đại học cũng lệ thuộc bệnh viện Ung Thành, đến lúc đó tôi sẽ nói với viện trưởng của anh, bảo đảm hần sẽ không có lời dị nghị gì.”

Trương Văn Trọng trầm ngâm vài giây, mới nói: “Đã như vậy, cũng được, tôi đáp ứng làm trợ giảng cho ông.”

Nhạc Tử Mẫn vui mừng, liên thanh nói: “Tốt, tốt, anh có thể đáp ứng thật là tốt quá. Trương tiên sinh, lần này anh đúng là đã giúp tôi một đại ân. Buổi chiều tôi sẽ đi chứng thực chuyện này, đến lúc đó bên viện y học sẽ gọi điện thoại xác nhận việc này cho anh, anh cứ đem sự thực báo cho họ biết là được.”

“Được, tôi hiểu rồi.” Trương Văn Trọng gật đầu nói.

“Tốt lắm, tôi cũng không quấy rầy Trương tiên sinh nữa.” Nhạc Tử Mẫn nói lời cảm tạ với Trương Văn Trọng, sau đó mới cắt điện thoại.

Sau khi cắt đứt điện thoại, Trương Văn Trọng lắc đầu cười khê: “Nhạc Tử Mẫn này thật sự là có tình, không ngờ nghĩ ra biện pháp này để cảm ơn ta.”

Nguyên lai, từ lúc Nhạc Tử Mẫn mở miệng đưa ra yêu cầu này, Trương Văn Trọng đã hiểu thấu dụng ý của hắn. Chẳng qua Trương Văn Trọng cũng không đành lòng cự tuyệt, nên mới chịu đáp ứng. Dù sao có thể lấy thêm một phần tiền lương, cũng không phải là chuyện gì xấu xa.

41. Chương 43: Cảm Ơn! Xin Lỗi!

Khi về đến nhà, Trương Văn Trọng tùy tiện ăn cơm, sau đó nấu thuốc uống xong, khoan chân ngồi ngay trong phòng khách, tu luyện Y Giám Tâm Kinh.

Buổi chiều, khi Trương Văn Trọng đi tới phòng y tế trong trường đại học, lại phát hiện Lâm Tử Mạn còn tới sớm hơn cả hắn.

“Uy, bác sĩ Trương, lão nhân buổi sáng là ai vậy? Vội vàng chạy tới kéo anh đi, may mắn lúc đó Hồ lột da đã về, bằng không anh khẳng định lại bị khấu trừ tiền lương nữa rồi.” Lâm Tử Mạn đi vào phòng làm việc của Trương Văn Trọng, bắt quái dò hỏi.

“Ác, vị lão nhân kia, chỉ là muốn nhờ tôi đi khám bệnh mà thôi.” Trương Văn Trọng chuyển hướng trọng tâm câu chuyện, hỏi: “Hồ lột da? Là chỉ viện trưởng Hồ Cường sao? Lúc nào lại lấy tên hiệu như vậy cho hắn?”

“Nếu không phải hắn, còn có thể là ai?” Lâm Tử Mạn quả nhiên chuyển dời lực chú ý đi, nói: “Tên hiệu của Hồ lột da này, không phải do tôi đặt cho hắn đâu. Người bên trong phòng y tế, ngầm gọi hắn như thế, đến sáng nay tôi mới biết được chuyện này. Đừng nói, tên hiệu này đặt lên trên đầu của hắn, thật đúng là phi thường chuẩn xác đó a.”

Trương Văn Trọng nở nụ cười, nói: “Đích thực là rất chuẩn xác. Nhưng cô tốt nhất nên cẩn thận một chút, nếu như để hắn nghe thấy được, tuyệt đối sẽ không có gì tốt cho cô.”

“Yên tâm đi, sao tôi lại ngốc tới mức để cho hắn nghe?” Lâm Tử Mạn không chút lo lắng: “Ác, được rồi, trưa hôm nay mẹ tôi không ở nhà, thế nên tôi còn chưa nói cho mẹ chuyện hai chúng ta đã thương nghị. Tôi cảm giác chuyện này phải nói ngay trước mặt của mẹ tôi mới tốt. Nhưng tối nay khẳng định mẹ tôi sẽ ở nhà, đến lúc đó tôi sẽ ngay mặt nói với bà. Nếu như tình huống có biến, tôi sẽ gọi điện thoại cho anh thương nghị cách đối ứng. Nếu như không gọi điện thoại, thì coi như tất cả thuận lợi, dựa theo kế hoạch đã định mà tiến hành. Ok?”

“Ok!” Trương Văn Trọng mỉm cười gật đầu.

Lâm Tử Mạn lại cùng Trương Văn Trọng nói chuyện phiếm một hồi, thẳng đến khi Hồ Cường ưỡn bụng bia theo lệ thường đi tuần tra bên trong phòng y tế, lúc này nàng mới quay trở về phòng mình.

Sau khi chuyển động một vòng, không phát hiện ra điều gì dị thường, lúc này Hồ Cường mới thỏa mãn gật đầu, đi vào chính phòng làm việc của mình, mở máy vi tính và điều hòa, vui tươi hơn hớn lên mạng chơi trò chơi.

Thời gian rất nhanh trôi qua, đến bốn giờ chiều Hồ Cường quyết định sẽ sớm tan tầm như ngày thường. Dù sao hắn là viện trưởng của y viện giáo nội, muốn đi lúc nào, đi thời gian nào, không có ai dám nói ba nói bốn gì hắn.

Ngay khi Hồ Cường đi tới cửa phòng y tế, chuẩn bị lái xe rời đi, có hai thân ảnh giống như đã từng quen biết xuất hiện trong tầm nhìn của hắn, đồng thời đang hướng phía hắn đi tới.

“Đây là...” Hồ Cường neho mắt lại, tay phải đỡ kính mắt, mới nhìn thấy rõ khuôn mặt hai người đang đi tới: “Đây không phải vợ chồng Triệu Trác Khải của tập đoàn Hoàn Sâm hay sao? Hai người bọn họ vì sao lại chạy tới y viện của ta chứ?”

Trong lòng mang theo sự nghi hoặc, Hồ Cường lộ ra vẻ mặt tươi cười tiến lên nghênh đón.

“Triệu tiên sinh, Trần nữ sĩ, ngày hôm nay đã thổi gió gì, không ngờ lại thổi được hai vị quý khách đến nơi đây?”

“Ông là...?” Về mặt Triệu Trác Khải nghi hoặc đánh giá Hồ Cường, ở trong trí nhớ của hắn, cũng không có người này tồn tại.

Hồ Cường vội vã móc ra danh thiếp, đưa tới trong tay Triệu Trác Khải, vẻ mặt tươi cười tự giới thiệu: “Ác, tôi còn chưa tự giới thiệu, tôi là viện trưởng của giáo nội y viện đại học Ung Thành, họ Hồ, tên một chữ là Cường.”

“Nguyên lai là Hồ viện trưởng.” Triệu Trác Khải mỉm cười gật đầu nói: “Giáo nội y viện này của ông thật là không tệ, có được hai vị bác sĩ tốt y thuật thật cao minh. Vợ chồng chúng tôi ngày hôm nay đến là để cảm ơn bọn họ. Đồng thời cũng muốn gặp bọn họ xin lỗi.”

“Ách?” Lúc này Hồ Cường càng vô cùng nghi hoặc.

Đây đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Còn quan hệ tới hai bác sĩ của phòng y tế chúng ta? Vợ chồng Triệu Trác Khải không ngờ lại đến nói lời cảm ơn và xin lỗi bọn họ? Ta...ta không có nghe lầm nha?

Hồ Cường cảm thấy hiện tại mình hoàn toàn không hiểu gì hết.

“Đây...đây đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Có thể mời hai vị nói cho rõ ràng một chút có được không?” Hồ Cường có chút xấu hổ nói.

Trần Uyển Dung đáp: “Con gái của tôi học đại học Ung Thành, hôm qua nó phát bệnh nặng, được bạn học đưa tới phòng y tế của ông, toàn bộ đều nhờ bác sĩ Trương và bác sĩ Lâm ở đây khám và chữa bệnh cho nó. Thế nhưng vợ chồng chúng tôi còn hiểu lầm bọn họ, đi trách cứ bọn họ. Ai...Hiện tại nghĩ kỹ lại, hành vi lúc đó của chúng tôi thực sự là làm mất mặt. Bởi vậy hai vợ chồng tôi hôm nay muốn đến gặp họ nhận lỗi cảm ơn.”

“A? Còn có chuyện như vậy?” Hồ Cường đầu tiên là sững sốt, sau đó liền vui vẻ. Chuyện này với hắn mà nói, thế nhưng lại là một chuyện tốt. Hắn vội vã đi phía trước, dẫn đường cho Triệu Trác Khải và Trần Uyển Dung, đồng thời thao thao bất tuyệt tự biên tự diễn nói: “Bác sĩ Trương và bác sĩ Lâm vốn là nòng cốt nghiệp vụ của phòng y tế chúng tôi, y thuật của bọn họ tài hoa, vẫn là tấm gương học tập của phòng y tế. A, được rồi, kỳ thực lúc bọn họ vừa tới làm việc ở đây, cũng không phải là như vậy, đều do tôi dốc lòng giáo dục, từ từ trưởng thành...”

Vốn sau khi nhìn thấy Hồ Cường đi ra khỏi phòng y tế, Lâm Tử Mạn đang buồn chán chờ ra bên trong phòng làm việc, đang chuẩn bị đi tìm Trương Văn Trọng nói chuyện phiếm. Hai ngày nay ở chung, nàng phát hiện y thuật của Trương Văn Trọng không những tài giỏi, đồng thời còn là một người bác học đa tài. Phảng phất ở trên thế giới này, không có thứ gì đó mà hắn không biết. Mỗi khi cùng Trương Văn Trọng nói chuyện phiếm, đều có thể làm cho được được lợi không ít, bởi vậy có chút bất tri bất giác nàng đã thích nói chuyện phiếm cùng Trương Văn Trọng.

Thế nhưng ngay khi Lâm Tử Mạn vừa đi ra ngoài hành lang, lại đột nhiên phát hiện, Hồ Cường đang dẫn vợ chồng Triệu Trác Khải đi nhanh về hướng nàng.

Sắc mặt Lâm Tử Mạn đại biến, vội vã chạy vào phòng Trương Văn Trọng, lo lắng bất an nói: “Xong, xong, lần này thật là xong.”

“Làm sao vậy?” Trương Văn Trọng ngẩng đầu lên hỏi.

Lâm Tử Mạn bị quan nói: “Hai vợ chồng chiều hôm qua lại đến nữa, còn do Hồ lột da dẫn đường mà tới. Không hề nghỉ ngơi, bọn họ nhất định là đến tìm chúng ta gây phiền phức. Ai, xong, lần này phỏng chừng là mất việc làm rồi. Việc làm của thời buổi hiện tại thực sự là rất khó tìm a...”

“Ha hả, không cần bi quan như thế, sự tình cũng không đến nỗi tệ hại như cô tưởng tượng đâu.” Trương Văn Trọng đứng lên, cười an ủi nàng: “Mọi việc đều phải nhìn về mặt tốt, có thể lần này hai người bọn họ tới đây là để xin lỗi chúng ta.”

“Xin lỗi? Thôi đi, người phụ nữ kia luôn có tư thế gây sự, bà ấy biết xin lỗi? Tôi không tin!” Lâm Tử Mạn cũng không tin tưởng sự suy đoán của hắn.

Trương Văn Trọng cười nói: “Tin hay không do cô, dù sao họ lập tức sẽ tới.”

Ngay trong lúc nói chuyện, Hồ Cường đã dẫn vợ chồng Triệu Trác Khải và Trần Uyển Dung đi vào trong phòng làm việc của Trương Văn Trọng.

Lâm Tử Mạn liền ngậm miệng không nói tiếp, biểu tình như đang chờ đợi sự tuyên án.

“Trương Văn Trọng...Lâm Tử Mạn...” Hồ Cường dẫn đầu mở miệng, gương mặt béo phì giả vờ như uy nghiêm, làm cho người ta nhìn không ra tâm tình lúc này của hắn đến tột cùng là vui hay là giận.

“Tới, thực sự tới, ai...” Lâm Tử Mạn trong bi quan đã chuẩn bị xong tâm lý thu thập đồ đạc rồi đi, đang chờ Hồ Cường tuyên bố.

“Hai anh chị thật không hổ là bác sĩ tốt do phòng y tế chúng ta bồi dưỡng ra! Tốt, tốt, thực sự tốt! Tôi thật cao hứng, cũng rất vui mừng, đồng thời cũng phi thường tự hào, điều này nói rõ hai anh chị cũng chăm chú nghe theo sự giáo dục của tôi...” Hồ Cường thao thao bất tuyệt nói, vừa đem bản thân mình tự biên tự diễn một lần.

“Ách?” Lâm Tử Mạn có chút trợn tròn mắt, nàng nguyên bản cho rằng, ngênh tiếp mình sẽ là một hồi bão tố, thế nhưng hiện tại xem ra căn bản không phải như nàng nghĩ.

Những lời Hồ Cường thao thao bất tuyệt một câu Lâm Tử Mạn cũng không nghe vào tai, vẻ mặt nàng nghi hoặc quay đầu nhìn Trương Văn Trọng, nhưng phát hiện hắn đang nhìn nàng mỉm cười.

“Lẽ nào hai vợ chồng này đến để xin lỗi?” Lâm Tử Mạn kinh ngạc đến há to miệng.

Rốt cục, lời thao thao bất tuyệt vô ích của Hồ Cường cũng tuyên cáo kết thúc.

Vợ chồng Triệu Trác Khải và Trần Uyển Dung, vẻ mặt thành khẩn tiêu sái bước tới trước người Trương Văn Trọng và Lâm Tử Mạn, cùng nhau cúi cung, đồng thời nói: “Cảm ơn! Xin lỗi!”

42. Chương 44: Được Dục

Một giờ sau, vợ chồng Triệu Trác Khải và Trần Uyển Dung được Hồ Cường tiễn đưa rời khỏi phòng y tế đại học Ung Thành. Bên trong phòng, cũng chỉ còn lại Trương Văn Trọng và Lâm Tử Mạn hai người.

Hồi tưởng lại một giờ vừa qua, Triệu Trác Khải và Trần Uyển Dung đều lần lượt hướng mình xin lỗi cùng biểu thị cảm kích, Lâm Tử Mạn lại nghĩ có chút không đúng sự thực. Hai vợ chồng này chiều hôm qua còn hùng hổ uy hiếp chính mình, thế nào chỉ mới trải qua một ngày đêm, thái độ đã chuyển biến thật lớn đến một trăm tám mươi độ?

Nhìn vẻ mặt không hiểu chuyện gì đang xảy ra của Lâm Tử Mạn, cùng biểu tình buồn bực không giải thích được của nàng, Trương Văn Trọng nhìn không được muốn cười.

Lâm Tử Mạn nghĩ mãi không ra, đành lắc đầu nhìn Trương Văn Trọng nói: “Không nghĩ ra đúng là không nghĩ ra, không ngờ là bị anh đoán trúng, hai người bọn họ thật sự đến xin lỗi chúng ta. Ai, tôi nói, đôi vợ chồng này không biết trong hồ lô đang muốn bán thuốc gì nha?”

“Có thể bọn họ bị cắn rứt lương tâm.” Trương Văn Trọng mỉm cười, cũng không nói cho Lâm Tử Mạn nghe tình hình thực sự.

“Ai, tâm lý của kẻ có tiền thực là kỳ quái, đám dân nghèo như chúng ta, thật đúng là không sao hiểu nổi.” Lâm Tử Mạn nhún nhún vai, tay phải vô ý thức chống lên chiếc giường chấn bệnh sau lưng, lại đột nhiên cảm giác được tay của mình vừa đề lên vật gì đó như giấy.

“Di, đây là cái gì vậy?” Lâm Tử Mạn cầm lấy hai phong thư trên giường, cau đôi mày, có chút hiếu kỳ, cũng có chút nghi hoặc: “Ai, bên trên phong thư còn viết tên của anh và tôi nè, nha, phong thư này là của anh.” Nàng đưa một phong thư nhét vào trong tay Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng tiếp nhận lấy vừa nhìn, bên trên phong thư quả nhiên viết ba chữ “bác sĩ Trương”.

Lâm Tử Mạn hiếu kỳ, liền mở phong thư ra, bên trong là một xấp tiền thật dày, đếm sơ qua, chỉ ít cũng phải hơn trăm tờ.

“Hay...Thật nhiều tiền quá. Đây...Đây là có chuyện gì?” Lâm Tử Mạn vừa mới đi làm, làm sao gặp qua trường hợp như vậy? Nhất thời nàng liền luống cuống chân tay, một lát sau lại bình tĩnh trở lại, vội vàng nói: “Số tiền này, nhất định là hai vợ chồng vừa rồi lưu lại, chúng ta không thể lấy, phải trả lại cho bọn họ.” Nàng vội vã nhét tiền trở vào bao thư, đi nhanh đuổi theo.

Trương Văn Trọng cũng không đi theo nàng, mà mở phong thư của mình. Bên trong phong thư cũng có một xấp tiền lớn, ngoài ra còn có một lá thư cho chính tay Triệu Trác Khải viết ra.

Trong lá thư viết chỉ đơn giản là lời cảm tạ Trương Văn Trọng, mà cuối cùng chỉ viết một đoạn: “Đối với chuyện đã xảy ra vào chiều hôm qua, vợ chồng chúng tôi thập phần xin lỗi cùng hổ thẹn. Càng nghĩ, càng cảm thấy dùng chỉ một câu “xin lỗi” cũng rất khó biểu đạt được thành ý của vợ chồng chúng tôi. Bởi vậy, chúng tôi tự ý quyết định, đều kính dâng bác sĩ Trương và bác sĩ Lâm hai vạn nguyên, để bày tỏ thành ý. Chúng tôi biết, bác sĩ Trương và bác sĩ Lâm đều là bác sĩ có y đức trong ngành, sẽ không thu tiền lì xì. Nhưng điều tôi muốn nói chính là, hai vạn nguyên này cũng không phải tiền lì xì, mà là lễ tạ tội của hai vợ chồng tôi. Tuy rằng tiền không nhiều lắm, thế nhưng thành ý của chúng tôi lại cả mười phần. Còn thỉnh bác sĩ Trương và bác sĩ Lâm không nên cự tuyệt, ngàn vạn lần hãy nhận lấy số tiền này, để vợ chồng tôi cảm thấy dễ chịu hơn một chút.”

Ngay khi Trương Văn Trọng xem xong lá thư, Lâm Tử Mạn lại hồn hển chạy trở về, phong thư dày vẫn còn nằm trong tay của nàng.

“Hai vợ chồng đi thật nhanh, tôi chạy theo ra bên ngoài, đã không còn trông thấy hình bóng của bọn họ.” Lâm Tử Mạn lấy một bịch khăn ướt ra lau mồ hôi trên trán: “Bác sĩ Trương, hiện tại chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Trương Văn Trọng cầm lá thư do Triệu Trác Khải tự tay viết gấp lại bỏ vào trong phong thư, đạm mạc cười nói: “Nhận lấy đi, số tiền này không phải tiền lì xì, mà là lễ tạ tội của bọn họ. Nếu như cô không nhận, bọn họ sẽ không được an tâm. Ân...Coi như làm một việc thiện.”

“Lấy tiền cũng có thể xem là làm việc thiện?” Lâm Tử Mạn nhìn phong thư dày trong bàn tay mình, lắc đầu cười khổ nói: “Nếu như đây cũng được tính là làm việc thiện, tôi ước mỗi ngày có thể được làm việc thiện vài lần.”

“Ha ha...” Trương Văn Trọng bật cười.

Lúc vợ chồng Triệu Trác Khải và Trần Uyển Dung tới cũng khoảng hơn bốn giờ, lúc này bọn họ đi, thời gian vừa lúc tan tầm, Trương Văn Trọng và Lâm Tử Mạn nói chuyện phiếm vài câu, liền tự thu thập đồ đạc để tan sở. Trong lúc đi ra khỏi phòng y tế, Lâm Tử Mạn còn không quên nhắc nhở Trương Văn Trọng, vào thời gian lễ tế trời, nhất định phải mở luôn điện thoại, ngàn vạn lần không được tắt máy.

Sau khi đi ra khỏi đại học Ung Thành, Trương Văn Trọng cũng không trực tiếp về nhà, mà ngồi xe bus công cộng đi tới chợ thuốc Đông y.

Trương Văn Trọng muốn tăng nhanh tốc độ tu luyện, ngoại trừ mỗi ngày dùng một chén thuốc ra, còn cần một ít dược liệu khác để pha chế ngâm mình, để gia tăng quá trình luyện cốt. Hiện tại trong túi hắc có thêm hai vạn nguyên, tự nhiên là muốn đi mua thêm thuốc lần nữa.

Chuyển một vòng trong chợ thuốc Đông y, hai vạn nguyên đã dùng cũng không ít, đổi lấy được mấy bao thuốc Đông y lớn nhỏ. Đây là Trương Văn Trọng còn chưa mua loại dược liệu quý báu, bằng không chỉ dựa vào hai vạn nguyên căn bản sẽ không đủ.

Trên đường kéo bao thuốc Đông y về nhà, Trương Văn Trọng dùng số tiền còn lại để mua một thùng gỗ lớn. Thùng gỗ này thoạt nhìn chỉ bình thường, nhưng không ngờ cũng làm hao tổn mất mấy trăm nguyên.

Sau khi về đến nhà, đã tám chín giờ tối, Trương Văn Trọng ăn xong bữa cơm tối đơn giản, lại bắt đầu bận rộn pha chế thuốc để ngâm thân thể.

Một chậu thuốc nóng hổi được đổ vào bên trong thùng gỗ lớn.

Chỉ chốc lát, một mảnh hơi nước lất phất bốc lên, tràn ngập toàn bộ gian phòng.

Trương Văn Trọng cầm một chén thuốc uống cạn, sau đó rất nhanh cởi bỏ quần áo trên người, bước vào bên trong thùng gỗ.

Chất thuốc nóng hổi bên trong thùng gỗ lập tức bao phủ lấy hắn.

Trương Văn Trọng nhắm hai mắt lại, cố nén cảm giác đau đớn nóng hổi kịch liệt kéo đến quanh thân, bắt đầu tu luyện Y Giám Tâm Kinh.

Trong thùng thuốc có nhiều thành phần hữu hiệu, thông qua lỗ chân lông tiến nhập vào trong nội thể Trương Văn Trọng. Đồng thời dưới sự dẫn đạo của tia chân nguyên, bắt đầu gia trì xương cốt quanh thân, từ đó khởi lên công hiệu gia tốc luyện cốt.

Quá trình tạo hình cốt cách, là cực kỳ thống khổ, thật giống như có vô số đao nhỏ bắt đầu cắt tới lui trong xương cốt, loại đau đớn truyền ra từ xương tủy này, nếu như không có nghị lực phi thường, thật sự rất khó có thể chịu đựng được. Mặc dù là Trương Văn Trọng, cũng phải đau đến mức cắn chặt khớp hàm, gân xanh trên trán đột khởi.

Trương Văn Trọng cứ như vậy kiên trì tu luyện cả một đêm, thẳng đến khi sắc trời sáng hẳn, mới dừng quá trình tu luyện, chất thuốc trong thùng gỗ đã lạnh lẽo, hắn nhẹ nhàng nhảy ra khỏi thùng.

43. Chương 45: Tình Huống Có Biến

Ngày hôm nay là cuối tuần, mỗi thứ bảy và chủ nhật, phòng y tế đại học Ung Thành nơi Trương Văn Trọng làm việc đều sẽ lưu lại hai bác sĩ và một hộ sĩ nhận trực ban. Tuần trước Trương Văn Trọng cũng vừa trực ban xong, nên tuần này lại đến phiên hắn được nghỉ ngơi.

Trương Văn Trọng đầu tiên tắm rửa, thay bộ quần áo khô mát, sau đó mới đổ hết chất thuốc trong thùng gỗ, lại cất đi để ngày mai tiếp tục sử dụng.

Phòng ở Trương Văn Trọng thuê, phòng khách cũng không lớn, hắn ở trong phòng đánh hai bộ quyền cước, hoạt động gân cốt một phen, sau đó mới từ từ phun ra một ngụm trọc khí.

“Ân, cảm giác thật đúng là không tệ, tuy rằng còn chưa đạt được cảnh giới Luyện Cốt, nhưng thực lực cũng đề thăng rất lớn.” Sau khi cảm thụ tình huống biến hóa của thân thể một phen, Trương Văn Trọng đối với sự thành công sau đêm tu luyện phi thường thỏa mãn, mỉm cười gật đầu.

Ngay lúc này, điện thoại di động của Trương Văn Trọng lại vang lên.

Trương Văn Trọng cầm điện thoại nhìn màn hình, thấy người gọi là Lâm Tử Mạn.

Vừa chuyển điện thoại, Trương Văn Trọng không giải thích được hỏi: “Uy, bác sĩ Lâm, không phải đã hẹn ngày mai rồi sao? Sao ngày hôm nay cô lại gọi điện thoại vậy?”

“Không tốt, bác sĩ Trương, sự tình có biến hóa!” Từ trong điện thoại truyền ra thanh âm của Lâm Tử Mạn, có chút vẻ lo lắng: “Đêm qua tôi đã đem chuyện này nói với mẹ của tôi, thế nhưng bà nói cho tôi biết, bà đã mời người xem xét cho tôi một đối tượng để thân cận, ngày mai sẽ đến nhà tôi dùng cơm.”

“Chuyện này thật đúng là có chút phiền phức rồi.” Trương Văn Trọng nói: “Như vậy cô dự định làm sao? Nếu không chúng ta đổi lại ngày khác?”

“Không, không đổi!” Lâm Tử Mạn nói: “Vẫn dựa theo kế hoạch trước, ngày mai anh đến nhà của tôi, đến lúc đó chúng ta biểu hiện ân ái một chút, để tên kia biết khó mà lui, cũng để mẹ tôi bỏ đi ý niệm tìm bạn trai cho tôi.”

“Được rồi, tùy cô an bài thôi, dù sao tôi đã đáp ứng giúp cô chuyện này, khẳng định sẽ không nuốt lời.”

“Cảm ơn anh, bác sĩ Trương.” Trọng giọng nói của Lâm Tử Mạn lộ ra vẻ cảm kích rõ ràng, sau đó nàng lại hỏi: “Được rồi, hôm nay anh có rảnh rồi không?”

“Làm sao vậy? Ngày hôm nay còn có chuyện gì sao?” Trương Văn Trọng không giải thích được hỏi.

“Tôi nói với mẹ tôi, anh là một nhân viên quản lý trung tầng của một công ty đa quốc gia.” Lâm Tử Mạn cũng biết, lời nói dối này của mình cũng có chút thái quá, cho nên nàng vội vã giải thích: “Kỳ thực tôi cũng không muốn như vậy, thế nhưng anh cũng biết, mẹ của tôi có chút thích lợi thế. Bà an bài đối tượng thân cận cho tôi, có người nói là ông chủ của một cơ sở. Vì bất đắc dĩ, tôi mới phải bịa cho anh một thân phận như thế...”

“Cho nên?” Trương Văn Trọng nghe ra Lâm Tử Mạn còn chưa nói xong, nên hần hỏi tiếp.

Lâm Tử Mạn có chút ngại ngùng nói: “Cho nên tôi muốn hỏi anh, ngày hôm nay nếu anh rảnh rồi, chúng ta đi mua bộ quần áo phù hợp với thân phận kia, miễn cho đến lúc đó bị lộ chân tướng, bị mẹ tôi nhìn ra manh mối.”

“Cái gì? Mua quần áo?” Trương Văn Trọng thật không ngờ Lâm Tử Mạn gọi điện thoại tới là vì việc này.

“Anh yên tâm, tiền mua quần áo tôi sẽ trả.” Lâm Tử Mạn hiểu lầm ý tứ của Trương Văn Trọng, vội vã bảo chứng.

Trương Văn Trọng biết Lâm Tử Mạn đã hiểu lầm, thế nhưng hần cũng không giải thích, mỉm cười nói: “Được rồi, tôi đáp ứng cô. Lúc nào đi mua quần áo? Cô cứ định thời gian đi.”

“Hiện tại.” Vừa nhắc tới đi dạo phố mua quần áo, Lâm Tử Mạn chợt biến hưng phấn lên, nàng giục Trương Văn Trọng lập tức ra cửa, đồng thời ước định gặp nhau ở trong một tiệm trà sữa nằm đầu phố thương nghiệp đường Hà Tây phần hoa nhất tại Ung Thành.

Phố thương nghiệp ở đường Hà Tây, là nơi phần hoa nhất Ung Thành, là nơi đại biểu cho thương nghiệp dành riêng cho người đi bộ. Mỗi ngày, ở đây đều đầy ắp sóng người khởi động, rộn ràng nhốn nháo. Mà chân chính để phố thương nghiệp đường Hà Tây được nổi tiếng toàn quốc, cũng không phải bởi vì sự quy mô và phần vinh của nơi đây, mà là bởi vì ở trên con đường này phóng mắt nhìn ra là có thể nhìn thấy được rất nhiều mỹ nữ. Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, phố thương nghiệp đường Hà Tây còn có một danh xưng dễ nghe: “đường mỹ nữ”.

Thậm chí khi tuyên truyền quảng cáo về phố thương nghiệp đường Hà Tây, còn có một đoạn lời quảng cáo mà ai cũng khoái: “Khu kiếm tiền nhiều nhất thành thị chạy đi đâu, đường Hà Tây; thưởng thức sự mới mẻ chạy đi đâu, đường Hà Tây; muốn ngắm mỹ nữ chạy đi đâu, đường Hà Tây...Đâu cũng không muốn đi? Chỉ có thể đi đường Hà Tây!”

Khi Trương Văn Trọng chạy tới đường Hà Tây, đã hơn mười một giờ. Lâm Tử Mạn cũng đã ở trong tiệm trà sữa hẹn trước đang ngồi trong phòng điều hòa cùng uống hai ly trà sữa. Mất thấy thời gian đã sắp đến giữa trưa, hai người quyết định ăn xong bữa trưa mới đi dạo phố mua quần áo. Mà trên đầu phố thương nghiệp đường Hà Tây dành riêng cho người đi bộ, những tiệm thức ăn vặt rực rỡ muôn màu. Hai người tùy tiện tìm một nơi ăn xong bữa ăn đơn giản, liền đi vào đường Hà Tây, bắt đầu mua sắm.

Thời tiết giữa trưa rất oi bức, thế nhưng cũng không làm yếu bớt nhiệt tình mua sắm của Lâm Tử Mạn, tuy rằng chỉ vì cần tìm bộ quần áo “diễn kịch” cho Trương Văn Trọng ngày mai, nhưng nàng vẫn biểu hiện rất hưng phấn. Đến tận đây, Trương Văn Trọng mới triệt để tin một câu nói: Nữ nhân trời sinh đều thích đi mua sắm.

Đi dạo một phen trong những cửa hàng quần áo đàn ông hàng hiệu, trong tay Trương Văn Trọng lại có thêm ba túi giấy.

Quần áo giày, chỉ vài thứ đã tốn hết vài ngàn nguyên của Lâm Tử Mạn. Nếu như không phải bởi vì hôm qua tự dưng có được hai vạn nguyên, sợ rằng lúc này Lâm Tử Mạn đã đau ruột muốn chết.

Sau khi mua xong quần áo, Lâm Tử Mạn lại đưa Trương Văn Trọng đi mua lễ vật cho cha mẹ nàng. Do biết rõ sở thích của cha mẹ, nên lễ vật Lâm Tử Mạn chọn đều có thể làm hài lòng cha mẹ.

Hai người chuyển động trong đường Hà Tây suốt ba giờ, rốt cục đã mua đầy đủ những gì cần thiết.

Nhìn những thứ đã mua tới, Lâm Tử Mạn thỏa mãn gật đầu, cười ha hả nói: “Được rồi, toàn bộ đã mua xong, bác sĩ Trương, ngày mai anh ngàn vạn lần đừng tắt máy, nếu không tôi sẽ không liên lạc được với anh.”

“Yên tâm đi, tôi khẳng định sẽ không tắt máy.” Trương Văn Trọng cười đáp.

“Ai, được rồi...” Lâm Tử Mạn đột nhiên nhớ tới một việc: “Ngày mai chúng ta cũng không thể cứ xưng hô bác sĩ Trương, bác sĩ Lâm mãi, bằng không, kẻ ngu ngốc cũng biết giữa hai chúng ta cũng không có quan hệ gì. Ngộ, như vậy đi, ngày mai tôi gọi anh là Văn Trọng, mà anh cứ gọi tôi là Tử Mạn, thế nào?”

“Được, đều nghe cô.” Trương Văn Trọng gật đầu.

Hai người tụ cùng một chỗ, thương nghị chút vấn đề chi tiết, sau khi xác định không còn gì khó khăn, liền chuẩn bị chia tay về nhà.

Ngay lúc này, một trận âm thanh rầm rĩ vang lên, hai người nhìn về hướng phát ra tiếng ồn ào, nhưng chỉ nhìn thấy một đám người vây quanh cùng nhau, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

44. Chương 46: Trúng Độc Rau Hoa Hiên.

“Di, đằng kia xảy ra chuyện gì thế nhỉ? Đi, chúng ta đi qua bên đó xem.” Lòng hiếu kỳ của Lâm Tử Mạn hoàn toàn bị treo cao, nhanh chân bước tới đám người đang xúm lại.

Trương Văn Trọng lắc đầu cười khan, chậm rãi đi theo ở phía sau nàng.

Chen vào trong đám người xong, Trương Văn Trọng cùng Lâm Tử Mạn mới nhìn thấy, một nữ nhân công vệ sinh khoảng tầm hơn bốn mươi tuổi đang nằm trên mặt đất, thần tình nhợt nhạt, cả người mồ hôi lạnh túa ra đầm đìa.

Còn có một cô gái trẻ đang ngồi xổm bên cạnh người nữ nhân công kia, tay phải đặt trên cổ tay của nữ nhân công, thực không ngờ là đang bắt mạch.

Cô gái trẻ này mặc một chiếc áo sơ-mi màu vàng nhạt, bộ ngực cao ngất, ít nhất cũng phải đến cỡ 35D. Phía dưới nàng vận váy ngắn, phơi bày ra cặp đùi thon dài trắng muốt. Khiến cho người ta phải kinh ngạc chính là, cô gái trẻ có một dáng người ma quỷ như vậy, thực không ngờ gương mặt lại khả ái giống như tiểu la lị.

Khuôn mặt non choẹt nhưng bộ ngực vĩ đại. Thật sự là khó có thể tưởng tượng nổi....

Cô gái trẻ rất nhanh liền buông cổ tay người nữ nhân công vệ sinh kia ra.

Cô gái nhìn chung quanh một vòng, cau mày nói: “Xin nhờ bà con đứng giãn ra ngoài đi, xúm lại đây như đàn ong vỡ tổ làm cái gì chứ? Mọi người chưa nhìn thấy qua mỹ nhân hay là chưa nhìn thấy người bị cảm nắng bao giờ? Còn đứng thất thần ra đây làm cái gì? Khẩn trương nhường chỗ cho bệnh nhân thoáng thoáng không khí một chút nào.” Dứt lời nàng lại chỉ sang một người ở bên cạnh nói tiếp: “Anh kia, đứng rồi, chính là anh trai đeo mắt kính đó! Lúc này mà anh còn đứng che ô cho bản thân mình sao? Mau chóng lại đây che nắng giúp cho bác nhân công này đi.”

Gã thanh niên bị cô gái trẻ quát tháo hơi sững sốt, theo sau diễn cảm có điểm nhăn nhó, nhưng cuối cùng vẫn phải đi tới, cầm ô che nắng cho người nữ nhân công vệ sinh.

Theo sau cô gái trẻ tiếp tục chỉ vào một người khác ở trong đám đông, nói: “Cả anh nữa, nhờ anh chạy sang tiệm giải khát bên đường, mua một chai đậu nành ướp lạnh lại đây.”

Nhìn thấy người kia xoay lưng chạy sang tiệm giải khát bên đường, cô gái trẻ mới thỏa mãn gật đầu. Rồi sau đó lấy chai dầu gió bên trong túi xách của mình ra, thoa lên trên trán và hai huyệt thái dương cho người nữ nhân công vệ sinh.

Tiếp theo, nàng lại xuất một hộp ngân châm ra, cầm kim châm lên, tính toán chuẩn bị dùng phương thức châm cứu để trị liệu cho nữ nhân công vệ sinh bị cảm nắng kia.

“Đợi một chút.” Ở phía sau bỗng nhiên Trương Văn Trọng mở miệng hô lớn.

“Anh kêu gào chuyện gì thế?” Cô gái trẻ quay đầu nhìn Trương Văn Trọng, cau mày bất mãn nói: “Làm cho tôi giật cả mình, thiếu chút nữa đã châm sai huyệt vị cho bệnh nhân rồi.”

Trương Văn Trọng coi như không hề trông thấy biểu tình bất mãn của cô gái trẻ, hần chỉ trầm giọng hỏi: “Cô định dùng phương thức trị liệu cảm nắng, chữa bệnh cho bác nhân công này ư?”

“Anh hỏi vô nghĩa như thế để làm cái gì? Tình trạng của bác nhân công này, nếu không phải là trúng cảm nắng thì là bệnh gì?” Cô gái trẻ bất mãn trừng mắt lườm Trương Văn Trọng.

Không ngờ Trương Văn Trọng lại lắc đầu, trầm giọng nói: “Mặc dù bệnh trạng của nữ nhân công này có triệu chứng cảm nắng, nhưng nguyên nhân chính là vì ngộ độc thức ăn mà gây nên. Nếu chỉ dùng phương thức trị liệu cảm nắng, tất sẽ không có bao nhiêu hiệu quả.”

“Anh nói bác nhân công này bị cảm nắng là bởi vì ngộ độc thức ăn ư?” Cô gái trẻ nhìn Trương Văn Trọng, rồi lại nhìn người nữ nhân công, nhú mày hỏi: “Có bằng chứng gì không?”

“Cô kiểm tra lại xem, hốc mắt của người nữ nhân công này hơi trũng, nước da nhợt nhạt, toàn thân đầm đìa mồ hôi lạnh, tinh thần đã trở nên hoảng hốt. Cô hãy tách miệng của bác nhân công này ra, nhìn xem có đúng là đầu lưỡi tím nhạt hay không. Hiện giờ cô kiểm tra lại mạch tượng, sẽ thấy lộ số nhịp mạch không còn đồng đều nữa.” Trương Văn Trọng nói đến đây, đột nhiên vươn tay chỉ sang phía bên trái đường nói: “Nếu như mọi người không xúm đông lại đây. Cô có thể trông thấy, góc đường đằng kia có một bãi nôn mửa, chính là do bác nhân công này nhổ ra. Trong bãi nôn, có rau hoa hiên chưa tiêu hóa.”

Cô gái trẻ kinh ngạc: “Ý của anh là muốn nói, bác nhân công này bị rau hoa hiên làm cho trúng độc?”

“Đúng vậy.” Trương Văn Trọng gật đầu khẳng định.

Cô gái trẻ vẫn còn hoài nghi lời nói của Trương Văn Trọng, bởi vì nàng không tin hần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra vấn đề. Nàng lòng tràn ngập hoài nghi, vội vàng tách đám đông ra, chạy tới góc đường bên trái, quả nhiên trông thấy một bãi nôn mửa.

Một lát sau, cô gái trẻ quay trở lại bên cạnh người nữ nhân công vệ sinh.

“Thế nào?” Trương Văn Trọng hỏi.

“Quả thật đúng là có rau hoa hiên.” Khuôn mặt của cô gái trẻ tràn ngập biểu tình kinh ngạc, nói: “Rau hoa hiên trong bãi nôn vẫn còn chưa tiêu hóa, xem ra bác nhân công này cảm thấy nóng nực, nên đã ăn một chút rau trộn. Rau hoa hiên tươi có rất nhiều thành phần độc tố, dễ dàng mắc phải các bệnh về viêm nhiễm dạ dày. Hơn nữa tôi vừa quan sát, trong rau hoa hiên có màu thâm đen, hẳn là đã biến chất. Quả nhiên bác nhân công vệ sinh này bị ngộ độc thức ăn!”

“Chúng ta phải làm gì bây giờ?” Cô gái trẻ nhìn Trương Văn Trọng dò hỏi. Sau khi đã biết y thuật của Trương Văn Trọng cao minh hơn mình, cho nên nàng cũng khiêm tốn hướng Trương Văn Trọng thỉnh giáo.

“Nếu đã ngộ độc thức ăn, trước tiên phải dùng phương pháp tống khứ hết rau hoa hiên còn sót lại ở trong bụng ra ngoài. Sau đó mới lấy đậu nành bổ sung hàm lượng nước và trung hòa độc tố ở trong dạ dày. Rồi dùng thêm lòng trắng trứng gà để bảo vệ niêm mạc dạ dày.” Trương Văn Trọng cảm giác cô gái trẻ này cũng không tệ, bởi vậy liền chỉ điểm phương pháp trị bệnh cho nàng.

“Nhưng dùng ngoại lực tống khứ hết rau hoa hiên ra khỏi dạ dày sẽ bị hao tổn nguyên khí, lấy tình trạng suy nhược của bệnh nhân thì không thể dùng phương pháp trực tiếp này được. Trước tiên lấy Cố Bản Bồi

Nguyên châm pháp, củng cố lại nguyên khí trong cơ thể, tránh cho bệnh nhân gặp phải tình trạng ngoài ý muốn.”

“Được, tôi hiểu rồi.” Cô gái trẻ này cũng vô cùng lanh lợi, Trương Văn Trọng vừa chỉ ra phương hướng trị liệu xong, nàng liền mau chóng bắt tay vào hành động.

Cô gái trẻ vén áo bụng của người nữ nhân công vệ sinh lên, tay cầm ngân châm, đâm xuống huyết khí hải, quan nguyên, trung quản, cũng chính là bộ huyết Túc Tam Lý. Có tác dụng bồi bổ lại nguyên khí đã bị tổn thương.

Đứng một bên quan sát thấy thủ pháp châm cứu của cô gái trẻ, Trương Văn Trọng cũng hài lòng gật đầu: “Ừm, không sai! Thủ pháp gọn gàng tinh chuẩn, lực đạo vừa phải. Không tồi...thật sự không tồi.”

“Trông anh kìa.” Lâm Tử Mạn bất mãn trừng mắt nhìn Trương Văn Trọng một cái, nói: “Chỉ sợ anh cũng chẳng hơn người ta mấy tuổi? Thế nhưng lại dùng giọng điệu trưởng bối để nhận xét người ta là sao?”

Trương Văn Trọng có chút dở khóc dở cười, khẽ lắc đầu vài cái, rồi lại nhìn Lâm Tử Mạn nói: “Bác sĩ Lâm....À...hiện giờ tôi phải gọi cô bằng Tử Mạn mới đúng. Phiền toái cô đi mua vài bát canh đậu xanh lại đây. Nhìn xem họ có bán trứng gà không nhé, cũng mua thêm mấy quả nữa đi.”

Cứu người như cứu hỏa, Lâm Tử Mạn cũng không dám chậm trễ, vội vàng gật đầu nói: “Được, tôi đi liền.”

Dứt lời Lâm Tử Mạn xoay người lách ra khỏi đám đông, nhanh chóng đi mua mấy thứ mà Trương Văn Trọng chỉ định.

45. Chương 47: Rửa Ruột Giải Độc.

Sau khi được cô gái trẻ dùng thủ pháp châm cứu trị liệu, trạng huống tinh thần của nữ nhân công vệ sinh kia có được chuyển biến rất lớn, nguyên bản trạng thái hoảng hốt tinh thần cũng đã khôi phục lại bình thường, nhưng về mặt của bà ta vẫn thống khổ như cũ.

Trương Văn Trọng gật đầu hài lòng, tiếp tục chỉ điểm nói: “Tốt lắm, hiện giờ nguyên khí trong cơ thể bác nhân công này đã hồi phục, có thể chịu đựng được ngoại lực tác dụng vào dạ dày. Cô hãy dùng tay kích thích lên huyết vị trung quản, kiến lý, thiên đột cùng nội quan*. Để bài xuất hết thức ăn nhiễm độc còn sót lại ở trong dạ dày ra ngoài.”

Huyết trung quản, kiến lý, thiên đột cùng nội quan, dùng châm pháp điểm nhẹ vào nó, sẽ có tác dụng kích thích người bệnh nôn mửa. Đây chính là chỗ thần kỳ của các dị huyết trong Đông Y châm cứu học.

“Được.” Trước tiên cô gái trẻ cầm ngân châm lên, dựa theo bộ huyết vị mà Trương Văn Trọng vừa nói, nhẹ nhàng điểm xuống.

Sau khi điểm nhẹ xuống huyết vị, người nữ nhân công quả nhiên phát sinh ra phản ứng. “Oa” một tiếng mửa sang bên cạnh. Đám đông vây xem chung quanh la hét chói tai thối lui lại phía sau, sợ bị thức ăn nôn mửa dính vào người. Mà cô gái trẻ vẫn ngồi im như cũ, còn duỗi tay trái vỗ lưng cho người nữ nhân công vệ sinh, tay phải tiếp tục kích thích xuống huyết vị.

Ở một khắc này, toàn bộ tâm tư của cô gái trẻ đều đặt vào việc cứu chữa cho người nữ nhân công. Đối với bài ô uế kia coi như không nhìn thấy.

Ngay tại khi nữ nhân công đang nôn mửa, Lâm Tử Mạn cũng mang theo một cái túi bóng chen vào trong đám người. Bên trong túi là canh đậu xanh cùng trứng gà mà Trương Văn Trọng phân phó nàng đi mua.

“Hiện tại có thể cho thím này uống canh đậu xanh chưa?” Lâm Tử Mạn trông thấy người nữ nhân công nôn mửa không sai biệt lắm, liền vội vàng nhìn Trương Văn Trọng hỏi.

Trương Văn Trọng đưa mắt nhìn vào trong túi, thấy nàng mua bốn chén canh đậu xanh, thì phân phó nói: “Trước tiên hãy cho người bệnh uống tạm hai chén, sau đó tiếp tục kích thích nôn ra. Rồi lại uống thêm hai chén canh nữa.”

“Được.” Lâm Tử Mạn gật đầu đáp ứng, từ trong túi lấy ra hai chén canh đậu xanh. Cẩn thận đi tới bên người nữ nhân công vệ sinh.

“Để tôi làm cho.” Cô gái trẻ vươn tay tiếp nhận chén canh đậu xanh từ phía Lâm Tử Mạn.

“Tôi làm cũng được rồi.” Lâm Tử Mạn nhẹ giọng nói: “Cô hãy phụ trách chiếu cố nàng, tôi sẽ cho nàng uống.”

“Cũng tốt.” Cô gái trẻ gật đầu ưng thuận.

Lâm Tử Mạn tay trái đỡ sau gáy người nữ nhân công vệ sinh, đưa chén canh đậu xanh tới bên miệng của nàng, ôn nhu nói: “Thím ơi...cố uống hết hai chén canh đậu xanh này đi.”

Người nữ nhân công vệ sinh cũng biết đây là vì muốn chữa khỏi bệnh cho chính mình. Bởi vậy nàng há miệng ra, chậm rãi uống từng ngụm....từng ngụm....

Mấy phút đồng hồ sau khi uống canh xong, cô gái trẻ lại tiếp tục kích thích huyệt vị của nàng, để cho toàn bộ số canh đậu xanh vừa uống nôn ra bên ngoài. Lúc này chất độc còn sót lại bên trong dạ dày, rốt cuộc cũng được bài trừ hết.

Lâm Tử Mạn tiếp tục cho nàng uống thêm hai chén canh đậu xanh nữa, chờ thêm vài phút, lại đập hai quả trứng gà, phân tách lấy lòng trắng, cho người nữ nhân công nuốt chửng.

Chỉ mười phút sau, trạng thái tinh thần của người nữ nhân công đã có chuyển biến thật lớn, nàng kéo tay cô gái trẻ và Lâm Tử Mạn, cảm kích nói: “Cảm ơn hai cháu, nếu không có hai cháu, chỉ sợ hôm nay ta phải nằm lại chỗ này.”

Về mặt của Lâm Tử Mạn và cô gái trẻ đều ửng hồng lên, các nàng không hẹn mà cùng chỉ vào Trương Văn Trọng, trầm miệng một lời nói: “Đừng cảm ơn chúng cháu...nếu thím muốn cảm ơn thì hãy nói với hắn đi.”

Hai người thực không ngờ rằng, đối phương lại nói chuyện giống mình như đúc, nên không khỏi ngẩn người dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn đối phương.

Người nữ nhân công vệ sinh ngẩng đầu, quàng ném một ánh mắt cảm kích về phía Trương Văn Trọng, nói: “Cảm ơn cậu, chàng trai trẻ.”

“Không hề gì.” Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Chữa bệnh vốn là bổn phận của một người thầy thuốc. Nếu sau này thím còn ăn rau hoa hiên, thì nên phơi khô cẩn thận rồi hãy dùng. Ngoài ra, thời tiết dạo này oi bức, nếu thực vật quá hạn biến chất, ngàn vạn lần không nên ăn vào. Bằng không sự tình ngộ độc như ngày hôm nay sẽ lại tiếp tục xuất hiện.”

“Àn, ta nhớ rồi.” Người nữ nhân công vệ sinh vội vàng gật đầu nói: “Trải qua một lần thống khổ như thế là đủ rồi...Ta cũng không muốn gặp phải lần thứ hai.”

Trương Văn Trọng cẩn thận dặn dò thêm: “Thím, hiện giờ bệnh tình của thím đã được không chế. Bất quá thân thể vẫn còn rất yếu nhược, cháu đề nghị hai ngày tới thím đừng vội vàng làm việc nữa, ở nhà nghỉ ngơi cho thật tốt đã. Đúng rồi, mấy ngày tới chỉ ăn nhẹ nhàng thôi, dùng thêm canh đậu xanh và lòng trắng trứng gà sẽ có tác dụng vừa giải nhiệt vừa giải độc.”

Người nữ nhân công vệ sinh phát ra cảm kích từ trong nội tâm, nói: “Được, ta nhớ kĩ rồi, phiền cậu phải lo lắng.”

Vừa lúc này, chồng và con của người nữ nhân công cũng nghe tin chạy tới. Chồng của thím nhân công này là một người đàn ông trung niên hiền hậu. Từ lúc đến đây biết chuyện, đều không ngừng hướng về phía ba người Trương Văn Trọng nói lời cảm tạ.

Trương Văn Trọng mỉm cười khoát tay nói: “Không cần cảm tạ bọn cháu. Chú mau chóng đưa thím trở về nhà đi. Ở đây nắng gắt quá, thể trạng của thím vẫn còn hư nhược lắm, phơi nắng nhiều chỉ sợ lại sẽ trúng cảm.”

“Được, được, tôi sẽ đưa vợ trở về nhà ngay lập tức.” Người đàn ông trung niên liên tục gật đầu, rồi đỡ vợ mình dậy. Ba thân ảnh chậm rãi hướng về chỗ bọn họ thuê trọ mà đi đến.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Trương Văn Trọng nhắc nhở Lâm Tử Mạn một tiếng, theo sau xoay người tính toán rồi đi.

“Được.” Lâm Tử Mạn vội vàng chạy theo.

Vốn dĩ cô gái trẻ đang chăm chú nhìn theo bóng lưng cả nhà người nữ nhân công kia, lúc này bỗng dừng nghe thấy Trương Văn Trọng muốn rời đi, nàng khẩn trương xoay người chạy lại, ngăn ở trước mặt hắn: “Uy...từ từ đã...”

“Có chuyện gì sao?” Trương Văn Trọng ngừng bước, quan sát cô gái trẻ đứng chặn ở trước mặt mình. Cũng không biết bởi vì thời tiết quá nóng, hay là nàng quá khẩn trương mà nhịp hô hấp của cô gái trẻ có chút dồn dập, bộ ngực cũng phập phồng khá lớn. Phối hợp cùng hai gò má ửng hồng, thật đúng là phi thường có lực sát thương.

Bất thường nhất chính là, khóa nút áo thứ hai của chiếc áo sơ-mi màu vàng nhạt, tựa hồ như sắp không chịu nổi lực đè ép từ bên trong, mơ hồ có thể bung ra. Theo vị trí hiện giờ mà Trương Văn Trọng đứng, thậm chí còn nhìn được xuyên qua khe hở, rõ ràng trông thấy chiếc “cup” màu trắng nhạt.

“Vừa rồi anh làm như thế nào? Tại sao chỉ liếc mắt một cái mà đã nhìn ra thím nhân công kia bị cảm nắng là do ngộ độc thức ăn? Theo tôi quan sát, từ đầu đến cuối thủy chung anh vẫn đứng ở ngoài hai thước, không hề tới gần, càng không nói tới chuyện bắt mạch. Thế nhưng tại sao anh lại biết rõ được mạch tượng của thím nhân công kia như vậy?” Cô gái trẻ không hề biết cảnh xuân của mình đã bại lộ trước mắt Trương Văn Trọng, bởi vì nàng quá mức hiếu kỳ dò hỏi.

46. Chương 48: Anh Dạy Cho Tôi Đi!

Trương Văn Trọng khẽ mỉm cười, hắn dựng thẳng ngón tay trở lên, nhẹ nhàng phe phẩy nói: “Đây là bí mật.”

Cô gái trẻ hai tay khép ở trước ngực, làm ra bộ dạng diễn cảm khả ái, dùng thanh âm lặc lặc khiến cho xương cốt người ta phải rã rời: “Van cầu anh đấy, nói cho tôi biết được không?”

Động tác và diễn cảm khả ái của cô gái trẻ này, tiếp tục phối hợp cùng thanh âm ngọt lịm, đối với người khác không hề nghi ngờ là có lực sát thương mạnh mẽ. Nếu như đứng ở trước mặt nàng là một người đàn ông khác, có lẽ đã bị rơi vào khuôn khổ rồi. Nhưng đáng tiếc chính là bản tâm của Trương Văn Trọng quá mức cứng rắn. Cử chỉ ngôn tình này của cô gái trẻ tuy rằng mị hoặc mười phần, thế nhưng đối với Trương Văn Trọng đã từng kiến thức qua Cửu Vĩ Yêu Hồ mà nói, thì cũng không có được bao nhiêu hiệu lực.

Trương Văn Trọng cười nhạt: “Thực xin lỗi, đây chính là bí mật, cho nên sẽ không nói cho cô biết. Được rồi, mời cô tranh đường, bây giờ chúng tôi phải rời khỏi nơi này.”

Mị lực của mình bị Trương Văn Trọng coi thường, trong lòng cô gái trẻ không khỏi có chút buồn bực. Muốn biết đến tột cùng Trương Văn Trọng làm như thế nào, tự nhiên cô gái trẻ sẽ không dễ dàng buông tha hắn. Nhưng nàng cũng phi thường rõ ràng, nếu hiện tại mình gắt gao dây dưa, nói không chừng chỉ làm cho Trương Văn Trọng tức giận, kéo quá lại hóa thành vụng.

Cô gái trẻ nhân cầu vừa chuyển, tính toán dùng chiêu thức lắt léo cuối cùng....

Nàng một mực duy trì bộ dạng điềm đạm khả ái, khẩn cầu nói: “Anh đã không chịu nói ra bí mật này, như vậy tôi cũng sẽ không hỏi thêm nữa. Bất quá có thể giới thiệu cho tôi biết tên của anh, cùng nơi anh đang công tác hay không? Y thuật của anh giỏi như vậy, tôi còn muốn ngày sau lãnh giáo một số vấn đề. Tôi nghĩ, anh sẽ không cự tuyệt nguyện vọng của một tiểu nữ sinh khả ái hiếu học đâu nhỉ?”

“Thực xin lỗi, khiến cho cô phải thất vọng rồi” Vượt ra ngoài dự tính của cô gái trẻ, cư nhiên Trương Văn Trọng lại cự tuyệt đề nghị của nàng.

“Vì cái gì?” Cô gái trẻ vừa khó hiểu, lại vừa buồn bực hỏi.

“Bởi vì hiện giờ tôi không muốn thu nhận đồ đệ. Tốt lắm, tiểu nha đầu, mau tránh đường đi.” Trương Văn Trọng không hề quan đến cô gái trẻ, nhanh chân lướt qua mặt nàng đi tới phía trước. Lâm Tử Mạn ngoảnh

mặt nhìn về phía cô gái trẻ, trong đôi con ngươi tản mát ra ánh mắt không đành lòng, nhưng suy nghĩ cẩn thận, vẫn nhìn trở xuống không nói thêm gì, bước nhanh đuổi theo Trương Văn Trọng.

“Tiểu nha đầu? Hừ, mắt người này bị đui rồi, ta còn nhỏ sao? Rõ ràng là lớn như vậy cơ mà!” Trông thấy Trương Văn Trọng biến mất giữa đám đông, cô gái trẻ không vui vỗ ngực thắp giọng lẩm bẩm: “Người nghĩ rằng không nói cho ta biết, thì ta sẽ không có biện pháp biết được sao? Hừ, người cứ chờ đó đi, rất nhanh ta sẽ lại xuất hiện ở trước mặt người.”

Ở phía trước, Lâm Tử Mạn nhanh chân đuổi theo Trương Văn Trọng, khẽ mỉm cười nói bóng nói gió: “Thực không nghĩ ra, cứ nhiên anh lại có thể ngoan tâm cự tuyệt lời khẩn cầu của cô gái trẻ đáng yêu vừa rồi. Tôi còn tưởng rằng, anh sẽ đáp ứng rồi nhân cơ hội thân cận cùng nàng ta, tiếp theo phát triển một đoạn tình cảm lưu luyến không rời ah!”

“Nghe cô nói, như thế nào tôi lại cảm giác mình biến thành quái nhân thúc thúc chuyên đi lừa gạt tiểu cô nương rồi.” Trương Văn Trọng khẽ lắc đầu mỉm cười nói: “Cô không nên chòng ghẹo tôi kiểu này. Tôi đối với trẻ tuổi thành niên, thật sự là không có hứng thú.”

“Anh nói cái gì? Cô ta còn là vị thành niên? Không thể nào? Trẻ vị thành niên như thế nào bộ ngực lại khủng bố vậy...” Lâm Tử Mạn cúi đầu nhìn xuống bộ ngực của mình, lại hồi tưởng đến bộ ngực của cô gái trẻ lúc trước, không khỏi cảm thấy bất khả tư nghị. “Cô gái trẻ kia thật sự không phải ở tuổi vị thành niên đó chứ? Hiện giờ nữ sinh phát triển dậy thì tốt như thế sao? Ngô....Thật không hiểu nàng ta ăn cái gì mà nó bự như vậy? Nếu tương lai nó còn tăng trưởng....thì không phải là sẽ phi thường đáng sợ ư.”

“Tuy rằng cô bé kia phát triển dậy thì rất tốt, nhưng tuổi của nàng ta tuyệt đối sẽ không vượt quá mười tám. Tôi luôn luôn tin tưởng vào nhân quang của bản thân mình.” Trương Văn Trọng nói đến đây, tạm dừng trong chốc lát, hé mắt nhìn xuống bộ ngực của Lâm Tử Mạn, gật gật đầu, biểu tình thành thật nói: “Ừm, ngực cô đích thật vẫn nhỏ hơn cô bé kia.”

“Này này....anh không cần phải nhắc nhở tôi khoa trương như vậy đi.” Nhất thời Lâm Tử Mạn đại quần, hơn dỗi trừng mắt lườm Trương Văn Trọng một cái, tranh thủ nâng hai tay lên che ở trước ngực, không cho ánh mắt của hắn xâm phạm vào nơi đó.

Trương Văn Trọng thản nhiên cười, thu hồi ánh mắt, theo sau biểu tình trở nên nghiêm túc nói: “Nếu cô muốn làm cho bộ ngực của mình lớn hơn, bản thân tôi có thể trợ giúp được.”

“Hả? Anh có biện pháp làm cho ngực lớn ra sao?” Nhất thời Lâm Tử Mạn cảm thấy hứng thú, thúc giục hỏi: “Làm như thế nào? Làm như thế nào? Mau...mau nói cho tôi biết, rốt cuộc phải làm như thế nào.”

“Châm cứu kèm theo mat-xa, cam đoan có thể làm cho bộ ngực của cô trở nên lớn hơn.” Trương Văn Trọng hồi đáp, vẻ mặt mang biểu tình chân thật.

“Ách.” Lâm Tử Mạn kiêu nham ửng đỏ, tự nhiên nàng biết, nếu mát-xa thì tám chín phần phải đặt tay lên trên bộ ngực.

Để một người đàn ông xoa bóp ngực cho mình.....Lâm Tử Mạn thật sự không dám tiếp thụ cái loại phương pháp như vậy.

Nếu không phải biểu tình của Trương Văn Trọng nghiêm túc cực kỳ, nếu không phải tin tưởng nhân cách làm người của Trương Văn Trọng, Lâm Tử Mạn thực sự sẽ hoài nghi, có phải Trương Văn Trọng đang cố tình chòng ghẹo mình hay không ah!

“Phương pháp này của anh cũng lánh loại quá đi? Tôi không thể tiếp thụ nổi đâu. Ngô....hay là thôi đi, ít nhất hiện tại của tôi cũng không phải quá nhỏ, không cần gia tăng thêm độ lớn như vậy....” Lâm Tử Mạn nói đến đây, thì thanh âm bỗng dừng ngừng lại.

Có lẽ bởi vì đề tài ngực lớn ngực nhỏ này, không thích hợp làm chủ đề cho nam nữ đồng sự nghiên cứu thảo luận. Nên sau đó Lâm Tử Mạn cảm thấy có chút ngượng ngùng, không dám mở miệng nói chuyện thêm nữa. Thẳng đến đường Hà Tây, ra tới trạm xe bus công cộng, hai người chia tay thì Lâm Tử Mạn mới nói: “Nhớ kĩ nhé, ngày mai ngàn vạn lần anh không được tắt máy đâu.”

Trương Văn Trọng khề cười nói: “Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ không tắt máy, cả ngày ở nhà chờ điện thoại của cô, được chưa?”

“Tốt lắm.” Lâm Tử Mạn gật đầu thỏa mãn, sau đó lại cảm thấy tựa hồ kiểu cách nói chuyện này có chút không thích hợp, bất an nhủ thầm ở trong lòng: “Hắn sẽ không hiểu lầm đi?”

Nàng lén lút nhìn sang Trương Văn Trọng, chứng kiến hắn vẫn hồn nhiên bất tri giác, nên cũng an tâm hơn, thầm nghĩ: “May mắn, hắn chỉ là một tên đầu gỗ mà thôi.”

47. Chương 49: Người Mùi Biết Nữ Nhân.

Rất nhanh Lâm Tử Mạn nhảy lên xe bus công cộng. Trước khi rời đi nàng vẫn không quên dặn dò Trương Văn Trọng vài câu. Tuy nhiên Trương Văn Trọng không có được may mắn như thế, hắn đứng dưới ánh mặt trời chói chang gần nửa tiếng đồng hồ, mới bắt được một chiếc xe chật kín người ngồi. Bất đắc dĩ đành phải leo lên, khi về đến nhà thì toàn thân cũng đầm đìa mồ hôi.

Sau khi tắm rửa qua loa một cái, Trương Văn Trọng cũng không muốn lãng phí thời gian, bắt đầu luyện tập Y Giám Tâm Kinh.

Hôm nay cũng không có ai tới làm phiền, để cho hắn có thể tập trung toàn bộ tinh lực vào quá trình tu luyện. Không chỉ như thế, hắn còn chuyển những vật dụng ở trong phòng khách đến phòng ngủ, để không gian thoáng đãng hơn.

Trương Văn Trọng liền hoạt động một phen chân tay.....Hình Ý Quyền, Bát Cực Quyền, Bát Quái Thần Chưởng.....

Trước kia làm thần tiên, tuy rằng Trương Văn Trọng hiểu biết lộ số quyền pháp, nhưng lại chưa từng tu luyện qua. Dù sao quyền thuật cũng chẳng sản sinh ra được bao nhiêu tác dụng, bởi vì hắn đã là một vị thần tiên công lực tinh thâm. Lúc trước cái loại quyền pháp bình thường này, đối với hắn mà nói thì không cần dùng đến. Nhưng hiện tại Trương Văn Trọng tu luyện lại từ đầu, trước khi tu luyện tới cảnh giới đường khí, hắn vẫn phải cần dùng đến quyền pháp để hộ thân.

Trương Văn Trọng một mực ở nguyên trong nhà không bước chân ra ngoài đường. Thẳng cho đến hơn sáu giờ chiều chủ nhật, chuông điện thoại di động cũng reo vang, lúc này hắn mới đành chỉ tu luyện.

“Alo, Văn Trọng hả? Tôi là Tử Mạn ah.” Bên trong tai nghe vang lên thanh âm của Lâm Tử Mạn, có chút hương vị hỗn hên: “Vốn tôi định tới đón anh, nhưng đối tượng mẹ tôi giới thiệu cho tôi thân cận, hiện tại đã chạy đến nhà tôi rồi. Mẹ tôi cương quyết buộc tôi phải ở nhà bồi tiếp hắn, cho nên đành phiền toái anh tự mình đến nhé! Nhà tôi nằm trên đường Ung Thúy, đối diện với vườn hoa Ung Thúy, nhà số một, tầng hai, khu thứ ba....Anh nhanh chóng chạy đến đây cấp cứu đi, tên kia da mặt thật sự quá dày, tôi buồn bực muốn điên lên mất. À, đúng rồi, ngàn vạn lần anh đừng quên mang theo lễ vật cho ba mẹ tôi nhé....”

“Được, không thành vấn đề, tôi sẽ tự tìm đường đến nhà cô, những lễ vật kia.....” Trương Văn Trọng liếc mắt nhìn cái túi lớn ở trên mặt bàn, đó chính là lễ vật mà ngày hôm qua Lâm Tử Mạn bỏ tiền ra mua. Tuy nhiên sớm đã bị hắn tráo đổi bằng quà tặng do đích thân hắn chế tạo.

Vật phẩm đó đều là nhằm vào tính cách của ba mẹ Lâm Tử Mạn mà chế thành, tuy rằng thoạt nhìn hình như là không có gì đặc biệt, nhưng hắn một lòng tin tưởng, chỉ cần ba mẹ của Lâm Tử Mạn thử nghiệm xuống, tất nhiên sẽ phi thường hài lòng.

“Ừm được rồi, cô không cần phải lo lắng. Tôi sẽ chạy đến đúng giờ, cam đoan sẽ không để cho ba mẹ cô thất vọng đâu.”

“Vậy là tốt rồi, anh mau chóng tới nhà tôi đi. Tôi sắp bị gã kia làm cho phiền chết rồi! Người này quả thực là một gã vô liêm sỉ ưa thích khoe mẽ ah!” Xem ra, hiện giờ Lâm Tử Mạn đang rất không ổn.

Cúp điện thoại xong, Trương Văn Trọng thay bộ trang phục mà ngày hôm qua Lâm Tử Mạn đã hao phí một số tiền khá lớn để mua. Theo sau nhấc chiếc túi lớn ở trên mặt bàn lên, nhanh chân bước ra khỏi nhà.

Trước khi đến bến xe bus công cộng, Trương Văn Trọng mơ hồ cảm thấy kế hoạch lần này hình như có thiếu sót gì đó. Nhưng trong lúc nhất thời, hắn chưa nghĩ ra đến tội cùng là mắc phải sơ hở gì.

Khi đứng ở bến xe bus, nhìn thấy ngoài phố xe hơi chạy tới chạy lui như thoi đưa. Bỗng nhiên Trương Văn Trọng tỉnh ngộ, sơ hở lớn nhất trong kế hoạch lần này, còn không phải là hắn không có xe hơi riêng sao?

Lâm Tử Mạn bịa đặt cho hắn một cái thân phận là nhân viên quản lý trung tầng của một công ty đa quốc gia. Người có thân phận hoành tráng như vậy, lại phải đi bộ sao?

Không có xe chính là sơ hở lớn nhất của kế hoạch lần này.

Trương Văn Trọng mặc dù vẫn biết tồn tại một cái sơ hở như vậy, nhưng cũng chỉ lực bất tòng tâm. Dù sao lấy tu vi hiện tại của hắn, đừng nói là biến ra một chiếc xe, cho dù thi triển pháp thuật che mắt phàm nhân cũng đều là điều không thể.

”Thôi, đến khi đó thì sẽ hành sự tùy theo hoàn cảnh đi. Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên! Chỉ cần ta cố gắng hết sức, coi như có thất bại, chắc hẳn là Lâm Tử Mạn cũng sẽ không trách móc ta đâu.” Trương Văn Trọng nhún vai, diễn cảm hơi có vài phần bất đắc dĩ.

Trương Văn Trọng đứng chờ trong bến, đợi mãi mà không có một chiếc xe bus nào chạy qua, thì bỗng nhiên có một chiếc BMW màu hồng nhạt, dừng lại ở ngay trước mặt hắn.

Trong lúc Trương Văn Trọng đang buồn bực, thì cửa xe chậm rãi hé mở. Từ bên trong xe lộ ra một khuôn mặt quen thuộc, chính là Vũ Giai đang mỉm cười vui sướng.

Vũ Giai mặc một bộ OL công sở màu tím nhạt ngồi trong xe, phơi bày ra khí chất vũ mị của nàng. Phía dưới cặp đùi thon dài hoàn mỹ kia được bao bọc một đôi tất chân màu đen diêm dúa. Như thế không chỉ làm nàng tăng thêm vài phần gợi cảm, mà còn khiến cho cả người nàng tản mát ra khí chất thành thực dị thường, để nhịp tim đàn ông nghe sao phải thỉnh thoảng không thôi.

Trương Văn Trọng cười nhạt một tiếng nói: ”Tôi còn tưởng là ai, không nghĩ ra là Vũ tiểu thư ah.”

Thoạt nhìn tâm tình của Vũ Giai tựa hồ phi thường không sai, nàng cười dài nói: ”Hi hi, Trương tiên sinh, thật không ngờ lại gặp được anh ở nơi này. Anh định đi đâu sao? Qua đây....lên xe, tôi sẽ chở anh đi.”

Trương Văn Trọng cũng chán ngấy phải ngồi xe bus công cộng rồi, cho nên không định khách khí cùng Vũ Giai. Ngay dưới ánh mắt hâm mộ của cánh đàn ông có mặt ở trạm xe bus, hắn chậm rãi mở cửa xe, chui vào trong ghế phụ.

Vừa mới ngồi vào trong xe, Trương Văn Trọng liền ngửi được một cổ hương thơm thân nhiên.

”Cô dùng nước hoa Estée Lauder* phải không?” (Nhập khẩu về Việt Nam khoảng 2 triệu/100ml, quý ông mua tặng vợ hoặc người yêu sẽ là món quà rất ý nghĩa.)

Vũ Giai hơi sững sờ, kinh ngạc nói: ”Không nghĩ ra anh cũng rất tinh nha. Chẳng lẽ anh có nghiên cứu về nước hoa hay sao?”

Trương Văn Trọng ha ha cười nói: ”Cô chọn hương vị nước hoa, phi thường phù hợp với thân phận của cô, bất quá tôi vẫn có một lời khuyên.”

”Nga? Lời khuyên gì? Nói nghe chút coi.” Vũ Giai tràn ngập hứng thú, tò mò hỏi.

”Tốt nhất là cô không nên dùng thêm loại nước hoa nào cả.” Trương Văn Trọng tiếp tục nói: ”Vốn ở trên người cô đã có một mùi thơm tự nhiên, thẩm tận sâu vào trong ruột gan rồi. Cổ hương thơm này chính là mùi cơ thể của cô, đây là một trong những mùi thơm tốt nhất thế gian, nhưng khi cô sử dụng nước hoa, mùi thơm này sẽ bị che lấp. Làm như vậy lâu dài, chẳng phải là đang lãng phí của trời ban tặng hay sao?”

”Làm sao anh biết trên người của tôi có mùi hương cơ thể ah?” Vũ Giai khiếp sợ nhìn Trương Văn Trọng. Chuyện tình ở trên người nàng tản mát ra mùi hương, ngoại trừ cha mẹ và trưởng bối trong dòng họ, thì cũng chỉ có mấy người bạn gái thân thiết mới biết được thôi.

”Ha ha ha, tôi nói rồi cơ mà, tôi khứu giác của tôi phi thường nhạy cảm.” Trương Văn Trọng nâng ngón tay chỉ vào mũi mình, nửa đùa nửa thật nói: ”Tôi cũng có thể ngửi mùi hương mà biết nữ nhân.”

“Thật sao?” Vưu Giai có chút không tin.

“Bằng không, cô nghĩ xem làm sao tôi lại biết được đây?” Trương Văn Trọng mỉm cười hỏi ngược lại.

Vưu Giai trầm nghĩ, Trương Văn Trọng không có khả năng quen biết bạn bè mặt thiết của mình, nói như vậy thì thật sự là hắn có thể dùng mũi để ngửi ra.

“Không nghĩ được khứu giác của anh lại linh mẫn tới trình độ này. Anh không nên làm bác sĩ, hẳn là đi làm thầy ngữ ah!” Vưu Giai cười cười, khởi động xe hơi: “Trương tiên sinh, anh muốn tới đâu đây?”

“Đường Ung Thúy, đối diện vườn hoa Ung Thúy, cô có biết đường đi không?” Trương Văn Trọng hỏi đáp.

48. Chương 50: Đến Nhà Lâm Tử Mạn.

”Biết.” Vưu Giai nói xong liền điều khiển vô lăng chiếc xe BMW, dựa theo địa chỉ mà Trương Văn Trọng vừa hỏi. Trên đường đi nàng tò mò nhìn phong cách chứng diện của Trương Văn Trọng, lại trông thấy một chiếc túi cực lớn, nên không khỏi hé miệng tủm tỉm cười: ”Trương tiên sinh, xem cung cách ăn mặc trịnh trọng này, còn mang theo lễ vật. Không phải là anh đang chuẩn bị đi bái kiến cha mẹ vợ tương lai đó chứ?”

”Tôi ngay cả bạn gái còn chưa có đâu, như thế nào lại đã có cha mẹ vợ tương lai? Tôi chỉ là đang đi giúp một người đồng sự mà thôi.” Trương Văn Trọng không có giấu giếm Vưu Giai chuyện gì, khẽ mỉm cười đem chuyện Lâm Tử Mạn nhờ mình kể cho Vưu Giai nghe.

”Hóa ra là như vậy.” Sau khi nghe Trương Văn Trọng kể xong, Vưu Giai đối với chuyện tình Lâm Tử Mạn đang mắc phải, cũng sinh ra cảm giác ưu tư trong lòng. Thật ra nàng cũng gặp phải tình huống tương tự Lâm Tử Mạn. Chỉ bất đồng duy nhất chính là Lâm Tử Mạn do mẹ buộc thân cận, còn nàng lại bị cha mẹ cưỡng bức gả cho một kẻ đáng ghét.

”Bộ dạng hiện tại của anh, thật sự rất giống với nhân vật quản lý cao tầng.” Vưu Giai dùng dư quang trong khóe mắt liếc nhìn Trương Văn Trọng một cái, hé miệng cười nhẹ nói: ”Chẳng qua tôi chưa từng gặp nhân vật quản lý cao tầng nào, trong khi đi tới nhà bạn gái ra mắt, lại đi bằng xe bus công cộng ah!”

Trương Văn Trọng nhún vai cười khổ: ”Cũng không có biện pháp nào, một giáo y nhỏ nhoi giống như tôi, nếu muốn mua xe quả thực như là chuyện cổ tích nghìn lẻ một đêm. Đến khi đó tôi cũng chỉ còn cách nói dối rằng xe của tôi gặp phải sự cố ngoài ý muốn, đưa đi bảo dưỡng định kỳ.”

”Anh nghĩ rằng cha mẹ của Lâm Tử Mạn có tin hay không?” Vưu Giai hỏi.

”Ai biết được.” Trương Văn Trọng bất đắc dĩ cười khổ nói.

Vưu Giai trầm ngâm suy nghĩ một lúc, đột nhiên hỏi: ”Anh biết lái xe không?”

”Biết.” Trương Văn Trọng thành thật đáp, theo sau lại nói: ”Chuyện gì mà hỏi như vậy?”

Vưu Giai chỉ xuống vô lăng nói: ”Nếu không tôi cho anh mượn chiếc xe này dùng một hôm, để anh giữ lại một chút thể diện đi?”

”Chiếc xe này của cô chỉ sợ thực mắc tiền?” Tuy rằng Trương Văn Trọng biết lái xe, nhưng hẳn đối với xe hơi đời mới cũng không có nghiên cứu gì, chỉ biết dòng xe BMW mui trần này thật sự đắt đỏ. Hắn nghiêng đầu nhìn sang Vưu Giai nói: ”Chẳng lẽ cô không sợ tôi mượn xong, sẽ không trả lại sao?”

”Chuyện này có gì mà phải sợ? Nếu như anh dám mượn xong không trả, tôi sẽ báo cảnh bắt anh. Dù sao tôi đã biết địa chỉ nơi anh công tác, chẳng lẽ còn sợ anh chạy trốn luôn sao?” Vưu Giai phụng phịu nói, nhưng vừa mới dứt lời, nàng liền nhận không được cười hi hi: ”Chỉ nói giỡn cùng anh một chút thôi. Tuy rằng hai chúng ta quen biết chưa lâu, nhưng tôi vẫn tin tưởng vào nhân phẩm của anh. Cho nên chiếc xe này anh cứ lấy mà dùng đi, ngày mai tôi sẽ đến bệnh viện tìm anh lấy xe sau cũng được.”

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: ”Được, một khi đã như vậy thì tôi đây cũng không khách khí. Tôi mượn chiếc xe này một đêm, ngày mai tôi sẽ đổ đầy xăng cho cô.”

”Không cần đổ xăng cũng được mà.” Vưu Giai tươi cười nói: ”Như vậy buổi trưa ngày mai tôi sẽ đến tìm anh, nhân tiện hai chúng ta đi tham dự buổi tiệc sinh nhật của ông nội tôi luôn thể.”

“Được.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp ứng.

Hơn hai mươi phút sau, Vũ Giai dừng xe ở bên ngoài tiểu khu Ung Thúy, cầm theo túi xách thời trang của mình bước xuống, nhường ghế lái cho Trương Văn Trọng.

Chuyển ghế lái xong, Trương Văn Trọng nhìn Vũ Giai đứng bên ngoài hỏi: “Cô đưa xe cho tôi, vậy thì cô về bằng cách nào bây giờ?”

Vũ Giai cười đáp: “Tôi gọi taxi cũng không sao? Được rồi, anh mau đi đi, phỏng chừng bác sĩ Lâm hiện giờ đang vô cùng khẩn trương đó.” Đối với tâm tình hiện giờ của Lâm Tử Mạn, có thể nói là nàng phi thường hiểu rõ.

Sau khi tạm biệt cùng Vũ Giai, Trương Văn Trọng điều khiển chiếc BMW chạy vào trong tiểu khu Ung Thúy, đậu xe tại đối diện ban công nhà của Lâm Tử Mạn.

Bước xuống chiếc BMW, Trương Văn Trọng bỏ chìa khóa xe vào trong túi quần, mang theo một túi lễ vật cực lớn, rảo bước lên trên nhà Lâm Tử Mạn.

Đứng ở trước cửa nhà Lâm Tử Mạn, Trương Văn Trọng gõ tay gõ cửa.

Rất nhanh cửa nhà được mở ra, Lâm Tử Mạn thần tình lo lắng xuất hiện. Trông thấy người gõ cửa chính là Trương Văn Trọng, thần tình lo lắng trên mặt của Lâm Tử Mạn cũng giãn ra rất nhiều, nhỏ giọng oán hận nói: “Làm sao bây giờ anh mới đến hả?”

Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Từ lúc cô gọi điện cho tới bây giờ cũng chỉ khoảng hai mươi phút đồng hồ thôi mà. Giờ đến đây cũng đã là nhanh lắm rồi.”

“Quên đi, không nói chuyện này nữa. Anh mau vào trong đi, tôi bị cái gã thích khoe khoang kia làm phiền cho sắp chết rồi.” Lâm Tử Mạn nghiêng người, nhường lối cho Trương Văn Trọng tiến vào trong nhà, đồng thời nàng cũng hướng vào trong hô lớn: “Cha..mẹ...Văn Trọng đến đây rồi nè!”

Lâm Tử Mạn đóng cửa xong, liền khoác tay Trương Văn Trọng đi vào, giả bộ làm ra kiểu tình tứ thân thiết.

Lúc này cha của Lâm Tử Mạn đang ngồi ở phòng khách, đây là một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, hơi có chút vạm vỡ. Bỗng nhiên trông thấy Trương Văn Trọng xuất hiện, hắn chợt ngăn người ra. Theo sau lại chứng kiến con gái của mình cùng Trương Văn Trọng tựa hồ rất thân mật, biểu tình trên mặt liền trở nên cổ quái dị thường.

“Văn Trọng? Cậu nào là Văn Trọng?” Mẹ của Lâm Tử Mạn chạy từ trong phòng bếp ra, ngang hông bà vẫn còn quần một chiếc tạp giẻ. Ngay khi trông thấy bộ dạng thân mật của con gái mình và Trương Văn Trọng, thì nàng cũng không khỏi ngáy ngẩn cả người.

Chứng kiến nhị lão phản ứng như thế, Trương Văn Trọng hơi sững sờ, theo sau ngoảnh mặt nhìn sang Lâm Tử Mạn, nhẹ giọng nói: “Như thế nào? Không thông báo cho cha mẹ cô biết là hôm nay tôi đến đây sao?”

Lâm Tử Mạn hắc hắc cười gian một tiếng, khẽ đáp: “Không có, tôi chỉ nói rằng hôm nay sẽ cho bọn họ một điều kinh hỉ!”

“Kinh thì có, nhưng mà không có hỉ đâu! Tạm thời tôi không thèm tính toán với cô.” Trương Văn Trọng buồn bực nói.

Vốn định mở tiệc giới thiệu đối tượng thân cận cho con gái mình, nhưng thật không ngờ thời khắc quan trọng này, người bằng hữu trong miệng con gái mình lại đột nhiên xuất hiện.....

Ông Lâm ngồi ở trên ghế sa-lon, ngược mắt nhìn Lâm Tử Mạn kéo tay Trương Văn Trọng, lại nhìn Ngụy Nhạc ngồi ở bên cạnh người mình. Đột nhiên ông cảm thấy đầu óc mình quay cuồng, vươn tay nhu nhu huyết thái dương một chút, sau đó đứng dậy đi tới chỗ bà Lâm, kéo nàng vào trong phòng bếp.

Lâm Tử Mạn kéo Trương Văn Trọng ngồi xuống ghế sa-lon, đối diện với Ngụy Nhạc. Hành động này của nàng thật sự là có chút điểm ý tứ thị uy: “Ta đã có bạn trai rồi, thức thời thì nhanh chóng rời đi đi.”

Ngụy Nhạc đại khái khoảng gần ba mươi tuổi, thoát nhìn bộ dạng tư văn nhã nhặn, đầu tóc chải ngược ra phía sau bóng bẩy, trên sống mũi còn gác theo một gọng kính mắt mạ vàng. Bộ dạng của hắn trông thực

giống như diễn viên điện ảnh Phùng Miến Hằng, trong phim của Châu Tinh Trì. (Phim đội bóng thiếu lâm. Cái tên kính cận giấu cờ lê với búa ở trong quần chính là y.)

“Tử Mạn, em không giới thiệu vị này cho anh biết một chút sao?” Lúc này vẻ mặt của Ngụy Nhạc có điểm xấu hổ, đồng thời cũng có chút âm trầm. Hắn gác kính mắt trên sống mũi lên, trong đôi con ngươi tản mát ra một đạo quang mang bạo lệ.

“Đây là bạn trai của em, Trương Văn Trọng!” Lâm Tử Mạn không nhận thấy ánh mắt của Ngụy Nhạc, nên cổ tình lớn tiếng hồi đáp.

“Cậu ta có phải bạn trai của con hay không? Thì còn phải được sự đồng ý của mẹ và cha con. Bây giờ thì chưa biết được...” Bà Lâm từ bên trong phòng bếp ngó đầu ra, trừng mắt nhìn Lâm Tử Mạn quát: “Con bé kia...buông tay ra...”

Lâm Tử Mạn vội vàng buông tay Trương Văn Trọng ra, nhưng vẻ mặt có chút không vui.

49. Chương 51: Mục Đích Của Rắn Hồ Mang Ngụy Nhạc

“Nói như vậy, tôi vẫn còn cơ hội mà.” Ngụy Nhạc nghe được lời nói của Lâm mẫu, biểu tình hơi thư giãn, hướng Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Nhận thức một chút, tôi là Ngụy Nhạc.”

“Trương Văn Trọng.” Trương Văn Trọng tự giới thiệu.

Lâm phụ ở một bên len lén nhìn xung quanh phòng khách, vừa đề thấp thanh âm dò hỏi: “Hiện tại hai người dần ông đụng vào nhau rồi, làm sao bây giờ?”

“Ông khẩn trương cái gì? Hai người bọn họ cũng sẽ không đánh nhau đâu.” So sánh với Lâm phụ không biết nên làm sao, Lâm mẫu lại bình tĩnh hơn nhiều, tay trái bà chống nạnh, tay phải cầm xẻng, rất có khí thế dừng cầm như chỉ điểm giang sơn: “Hai người bọn họ song song xuất hiện cũng tốt, chúng ta có thể nhân cơ hội này, hảo hảo quan sát hai bên một chút, từ trong hai người bọn họ chọn ra một người.”

“Thế nhưng tôi xem Tử Mạn và tiểu tử tên Văn Trọng kia, cảm tình hình như là không tệ...” Lâm phụ có chút do dự nói: “Nếu con gái đã làm ra lựa chọn, như vậy chúng ta không nên xen vào làm khó nữa đi?”

“Không được.” Lâm mẫu kiên quyết cự tuyệt: “Tử Mạn vừa mới tốt nghiệp đại học bước vào xã hội, kinh nghiệm xã hội phi thường ít ỏi, làm sao có thể nhận ra ai tốt ai xấu? Còn không phải nhờ vào hai người làm cha mẹ như chúng ta đến giúp đỡ? Đây chính là chuyện quan hệ đến hạnh phúc cả đời nó, chúng ta cũng không thể không quan tâm, để nó gặp bất hạnh.”

Lâm phụ thở dài, bất đắc dĩ nói: “Ai, tùy bà thôi. Nhiều năm như vậy, vô luận chuyện gì cũng đều do bà làm chủ, tôi đã có thói quen rồi.”

“Nghe tôi sẽ chuẩn không sai.” Lâm mẫu có chút đắc ý nói, sau đó bà đẩy Lâm phụ một cái: “Ông cũng đừng ở mãi trong phòng bếp, nhanh đi ra ngoài cùng bọn họ, thuận tiện quan sát một chút ai hơn ai.”

Không thể tránh được, Lâm phụ chỉ có thể lắc đầu, đi ra khỏi phòng bếp, trở vào trong phòng khách.

Nói thật ra, nếu như còn sự lựa chọn nào khác, Lâm phụ khẳng định sẽ không đi vào phòng khách. Bởi vì bầu không khí áp lực cùng xấu hổ bên trong phòng khách, thật làm cho hắn có cảm giác đau đầu.

Cảm giác khó chịu dày vò Lâm phụ, thật vất vả chờ được tới lúc Lâm mẫu bùng thức ăn ra bàn, hắn vội vã đứng dậy nhìn Lâm Tử Mạn nói: “Tử Mạn, con ở đây bồi tiểu Trương và tiểu Ngụy nói chuyện phiếm, cha đi giúp mẹ con bùng thức ăn.” Dứt lời, hắn giống như bỏ chạy vào phòng bếp, giúp đỡ Lâm mẫu bùng cơm nước đã chuẩn bị xong đi ra bàn.

Thức ăn rất nhanh đã bày đầy bàn, tuy rằng đều là món ăn gia đình bình thường, thế nhưng tiêu chuẩn nấu nướng cũng thật tốt, hương vị thức ăn mê người, phiêu tán tràn ngập bên trong toàn bộ căn nhà, làm cho người ta nhin không được mà nuốt nước bọt.

Mặc dù ở trong nhà của Lâm Tử Mạn, Lâm mẫu mới là người quản lý, thế nhưng ở dạng trường hợp này, Lâm mẫu vẫn cấp đủ mặt mũi cho Lâm phụ, để hắn ngồi ngay chủ vị. Bà và Lâm Tử Mạn ngồi hai bên

Lâm phụ, cũng không biết do cố ý hay vô ý, chỗ ngồi của Trương Văn Trọng và Ngụy Nhạc đều đối diện nhau, ngẩng đầu là có thể thấy đối phương.

Lâm mẫu nhìn Trương Văn Trọng lại nhìn Ngụy Nhạc, nghĩ hai người đều không tệ, không khỏi cười toe toét, lên lút ghé sát bên tai Lâm phụ, nhẹ giọng hỏi: “Lão Lâm, ông nghĩ hai người trẻ tuổi này, người nào tốt hơn?”

“Không biết.” Lâm phụ lắc đầu, thấp giọng than thở: “Cuối cùng tôi chỉ nghĩ chúng ta làm như vậy không quá hợp.”

Lâm mẫu trừng mắt liếc hắt, nói: “Có cái gì không thích hợp? Cổ đại còn có chuyện ném tú cầu tuyển chồng, con gái chúng ta không chỉ xinh đẹp, tính tình lại ôn nhu, quan trọng là còn có thể đảm đang chuyện nhà. Hiện tại trong những cô gái hiện đại, có mấy cô gái có thể bì được với con gái chúng ta? Đây chính là hạnh phúc đại sự quan hệ đến cả đời nó, chúng ta không lo lắng thì làm sao được?”

Lâm Tử Mạn an vị bên cạnh Trương Văn Trọng, nàng lặng lẽ thò chân chạm chân Trương Văn Trọng, ý bảo hẩn nhanh đem quà tặng hiếu kính cha mẹ, để tranh thủ hảo cảm của bọn họ.

“Nghe nói bác trai thích uống rượu, cháu có mang theo một bình rượu thuốc tự ngâm đến đưa cho bác trai.” Dứt lời, Trương Văn Trọng đứng dậy đi tới phòng khách, lấy ra một chai rượu thuốc màu hồng rậm nặng đựng trong chai thủy tinh, trở về bên bàn ăn.

Lâm Tử Mạn không khỏi ngây ngẩn cả người, ngày hôm qua nàng mua hai bình ngũ lương, thế nào hiện tại Trương Văn Trọng lại lấy ra một chai rượu thuốc tầm thường như vậy? Nàng vội vã dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Trương Văn Trọng, bức thiết muốn biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Trương Văn Trọng chỉ nhìn nàng nhếch miệng cười, cũng không giải thích điều gì.

“Ác? Rượu thuốc? Không tệ.” Lâm phụ thật ra không hề ghét bỏ, cười dài nói: “Tiểu Trương không ngờ biết được bác lúc nhàn rồi, thích uống vài ly, thật là có lòng.”

Ngụy Nhạc ngồi đối diện Trương Văn Trọng, tay cầm kính mắt, gương mặt trắng nõn toát ra tia cười chẳng đáng. Hẩn cũng đứng dậy đi vào phòng khách, lấy trong túi quà tặng ra hai chai rượu ngoại, đặt lên bàn ăn, dùng ánh mắt khiêu khích đảo qua trên người Trương Văn Trọng, mới cười dài nói với Lâm phụ: “Bác trai, cháu cũng biết bác thích uống rượu, nên có nhờ riêng người bạn mua tặng bác hai chai Lafite năm 90.”

“Ác? Lafite?” Lâm phụ thích uống rượu tự nhiên có nghe qua danh hào hàng đầu của Lafite, không khỏi vui mừng, vội vã cầm một chai đặt trong tay tinh tế nhìn xem, trong miệng càng tấm tắc không ngớt: “Lafite là danh rượu nha, rất đắt tiền phải không?”

“Nhờ người bạn mua dùm, nhưng thật ra cũng không tốn nhiều tiền, hai bình một vạn tám.” Ngụy Nhạc vẽ mặt đắc ý, thậm chí còn nhìn Trương Văn Trọng đưa ra ánh mắt khiêu khích, ánh mắt rõ ràng muốn nói: “Của ta là Lafite, rượu thuốc của người nhanh ném đi!”

Trương Văn Trọng nhàn nhạt cười, hoàn toàn không đem sự khiêu khích của Ngụy Nhạc đặt vào trong mắt. Nhưng Lâm Tử Mạn lại có chút không nhẫn nại được, nàng đá vào chân Trương Văn Trọng, nhìn hẩn bậm môi, như muốn hỏi: “Anh đến tột cùng đang làm cái quỷ gì?”

Trương Văn Trọng nhìn nàng mỉm cười, môi mấp máy như nói: “Đừng có gấp.”

Lực chú ý của Lâm phụ và Lâm mẫu lúc này đều đặt lên hai chai Lafite sang quý, không có chú ý tới sự mờ ám giữa Trương Văn Trọng và Lâm Tử Mạn, thế nhưng Ngụy Nhạc ngồi ngay đối diện cũng nhìn thấy cảnh này rất rõ ràng. Sắc mặt hẩn hơi trầm xuống, nhìn ra có vài phần âm ngoan.

Ngụy Nhạc sở dĩ muốn thân cận với Lâm Tử Mạn, một trong những nguyên nhân chính là vì vẻ thanh xuân tươi đẹp của nàng. Mà ngôi nhà của Lâm gia, cũng là một nguyên nhân hẩn dò xét để ý tới.

Căn nhà này do Lâm phụ Lâm mẫu mua vài năm trước. Khi đó giá nhà rất rẻ, mà hiện tại giá bất động sản tại Ung Thúy Hoa Đình đã tăng lên một vạn nguyên một thước vuông, vì vậy căn nhà của Lâm gia, qua tay là có thể bán được hơn trăm vạn!

Nếu giành được Lâm Tử Mạn, đoạt đi bất động sản của Lâm gia, đây mới chính là mục đích thực sự của Ngụy Nhạc.

50. Chương 52: Còn Giả Vờ, Giả Vờ Gặp Sét Đánh!

Đương nhiên, trước khi mưu đồ thành công, Ngụy Nhạc sẽ không lộ ra nửa điểm phong thanh. Năng lực ngụy trang ẩn nhẫn của hắn, ở trên đường vốn có tiếng. Bằng không, cũng sẽ không giành được tên hiệu Rắn Hồ Mang.

Vốn Ngụy Nhạc là muốn thừa dịp đêm nay tranh thủ hảo cảm của vợ chồng Lâm gia, sau đó triển khai tấn công lãng mạn kịch liệt đối với Lâm Tử Mạn. Hắn cũng không tin, bằng năng lực lừa gạt phụ nữ của hắn, bằng miệng mồm xảo quyệt, còn không làm cho Lâm Tử Mạn chỉ vừa bước vào đời này yêu hắn chết đi sống lại.

Thế nhưng hắn vạn lần không ngờ, ở tối hôm nay lại chạy ra một tên Trình Giáo Kim, ý đồ phá hư chuyện tốt của hắn!

“Muốn đấu với ta? Tiểu tử ngươi còn ngây ngốc lắm!” Ngụy Nhạc nhắc kính mắt, trong lòng liên tục cười nhạt.

Người của Lâm gia, vô luận là vợ chồng họ Lâm hay Lâm Tử Mạn, hiển nhiên cũng không hề nhìn ra tâm tư ác độc của Ngụy Nhạc.

“Tôi đã lớn tuổi như vậy, còn chưa từng uống qua loại rượu quý báu như thế, hôm nay tôi xem như được dính chút quang huy của tiểu Ngụy, mở một chai, nếm thử Lafite đến tốt cùng có mùi vị gì.” Lâm phụ nhìn chai Lafite trong tay, cười toe toét: “Nghe nói uống rượu vang tốt nhất dùng ly chân dài? Chờ, tôi đi lấy.”

Lâm phụ lưu luyến bỏ chai Lafite xuống bàn ăn, đứng dậy đi vào phòng bếp, cầm năm ly rượu chân dài quay lại.

Ngụy Nhạc mở ra một chai Lafite, cười ha hả tiếp nhận ly rượu chân dài từ tay Lâm phụ, làm bộ như rót rượu: “Đến, hôm nay chúng ta đều vui vẻ, tôi rót đầy cho mọi người.”

“Anh cho là đang uống bia sao? Đều rót đầy?” Trương Văn Trọng cười nhạt, không khỏi thò tay đoạt lấy chai rượu từ tay Ngụy Nhạc. Sức lực bàn tay Ngụy Nhạc cũng rất mạnh, thế nhưng hắn kinh ngạc phát hiện, tên thanh niên nhìn qua như gầy gò sắc mặt trắng nõn này, lực tay còn mạnh hơn hắn, dễ dàng đoạt lấy chai rượu từ tay hắn.

“Rượu vang nha, hay nhất không nên rót qua ba phần. Như vậy mới có thể nhìn thấy được khởi sắc, ngửi được hương khí, thưởng thức được hương vị. Cũng không thể thoảng chốc rót đầy, đó là uống phí. Chỉ khi uống bia, mới cần hào sảng khí khái như vậy.” Trương Văn Trọng vừa nói vừa dùng tư thế ưu nhã rót rượu vào ly. Quả thật đúng như lời hắn, mỗi một ly đều vừa vặn được ba phần. Mà làm kẻ khác kinh ngạc nhất chính là, lúc hắn rót rượu hiện rõ tư thái ưu nhã cao quý, giống như một nhân vật nổi tiếng được tiếp theo qua lễ nghi giáo dục quý tộc.

“Không phải chỉ là biết cách rót rượu thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người? Nói không chừng hắn làm kẻ phục vụ trong nhà hàng cơm Tây thôi.” Ngụy Nhạc thấy danh tiếng của mình lại bị Trương Văn Trọng không chút tiếng động đoạt đi, không khỏi có chút ảo não, nhẹ giọng nói thầm.

Trương Văn Trọng cũng không hề để ý tới hắn, trong lúc châm rượu, hắn nhắc lên một ly, nhẹ nhàng lay động một chút, nhìn màu sắc của rượu, sau đó lại đưa lên mũi ngửi nhẹ. Trọn bộ động tác của hắn, hài hòa mà tự nhiên, giống như tiếng đàn dương cầm du dương, làm cho người ta có cảm giác vui vẻ thoải mái.

Nhưng Trương Văn Trọng cũng không uống rượu, mà buông ly rượu xuống, nhẹ nhàng lắc đầu.

Trái tim mọi người nhất thời treo lên, không biết hắn có ý gì.

“Chai Lafite này của anh là giả.” Trương Văn Trọng nhìn Ngụy Nhạc, học ra một câu nói long trời lở đất.

“Cái...cái gì?” Ngụy Nhạc đầu tiên là sửng sốt, sau đó giận dữ bật cười nói: “Hai chai rượu này, phải dùng một vạn tám mới mua được. Anh chỉ làm ra vẻ lắc lắc, ngửi ngửi, đã nói là giả sao? Ha ha, thực sự là buồn

cười. Như vậy tôi vây quanh anh hai vòng, sau đó cũng ngửi thử, có phải nói anh là một người đàn bà hay không? Điều này không phải tôi muốn làm xấu anh, anh có uống qua Lafite sao? Anh biết chỗ sản xuất Lafite à?”

“Thật không khéo, tôi còn thực sự biết.” Trương Văn Trọng vốn không muốn nhắm vào Ngụy Nhạc, thế nhưng thứ nhất Lâm Tử Mạn cầu hấn hỗ trợ, thứ hai tiểu tử này thật không phúc hậu, vẫn muốn đập lên hấn để phụ trợ bản thân, cho nên Trương Văn Trọng cũng không cần khách khí với hấn.

“Lafite, sản xuất tại Pháp, ở làng Lafite Pauillac Bordeaux. Lafite do một quý tộc có tên là Rafi (Lafite) của tầng lớp quý tộc đã thành lập vào năm 1354, đến 1675, thì được nhân vật đệ nhất trong làng rượu thế giới Xi Gang Duke công tước (JD Segur) mua lại. Vào năm 1755, sau cái chết của vị chủ quản gia tộc JD Segur đời thứ ba, quyền hưởng tài sản của gia tộc J.D Segur rơi vào một giai đoạn rất hỗn loạn của lịch sử. Cho đến năm 1868 bởi Sir James Rothschild (BaronJamesRothschild) mua lại sở hữu kể từ đó cho đến nay. ” Gương mặt Trương Văn Trọng mang theo vẻ mỉm cười, chậm rãi nói, sự bác học của hấn ở lúc này chiếm được sự hiển lộ hoàn mỹ nhất: “Mùi hoa của Lafite, mùi hương trái cây nổi tiếng, êm dịu dẻo dai, những người yêu thích rượu đã tôn xưng Lafite như là “nữ hoàng” của vương quốc rượu nho. Nhưng đáng tiếc chính là trong chai rượu Lafite của anh, tôi không cảm thấy được mị lực quyến rũ của một vị “nữ hoàng” nên có.”

“Anh nói không có thì không có sao? Anh cho mình chính là ai? Phẩm rượu sư sao?(Người giám định rượu).” Về mặt Ngụy Nhạc cảm giận, cười lạnh nói: “Đừng tưởng rằng biết lịch sử của Lafite là đủ khoe khoang, những tư liệu này, ai cũng có thể lên mạng để tra xét.”

Ngụy Nhạc nói không hề sai, những tư liệu này thật sự có thể tra được trên online, nhưng nếu không phải là người biết rõ về rượu Lafite, thì làm sao có thể nhớ kỹ chính xác đến như vậy? Trên đời này, sợ rằng sẽ không có ai học thuộc lòng đoạn lịch sử về một vấn đề nào đó để làm tư liệu cho chính mình kiểu này đi? Huống chi, khi Trương Văn Trọng nói về địa danh và tên người, lại dùng tiếng Pháp cực kỳ tiêu chuẩn! Đương nhiên, Ngụy Nhạc nghe không hiểu tiếng Pháp, cho nên hấn cũng không hề biết tiếng Pháp của Trương Văn Trọng đến tốt cùng có đúng tiêu chuẩn hay không.

“Anh không hiểu cách thưởng thức rượu, cho dù tôi nói với anh chai rượu này không đúng chỗ nào, anh cũng cảm giác không ra. Mà thôi, tôi sẽ nói cho anh một điều dễ hiểu, phương pháp làm sao phân rõ thật giả của rượu Lafite.” Trương Văn Trọng đưa tay cầm chai Lafite còn chưa mở ra, chỉ vào nhãn rượu, nói: “Mọi người nhìn xem nhãn rượu, nhãn rượu của Lafite thật sờ vào sẽ có cảm giác lồi lõm, thế nhưng chai rượu này sờ vào lại rất trơn tuột, cũng không có cảm giác lồi lõm. Hơn nữa, nhãn rượu của Lafite thật sự khi anh dùng móng tay cào đi dòng chữ bên trên, thì màu lót của nó sẽ không xuất hiện sự biến hóa. Thế nhưng chai rượu giả này, anh dùng móng tay cào đi tranh chữ, thì nhãn rượu sẽ bị mất đi, giống như thế này.” Dứt lời, hấn dùng móng tay cào lên chữ, quả nhiên trong lúc cào đi, cũng đã mất luôn nhãn rượu.

Nói xong, Trương Văn Trọng cầm chai rượu giả đặt lên bàn ăn, gương mặt mỉm cười nói: “Đương nhiên, anh cũng có thể cho rằng tôi đang nói dối. Nhưng loại phương pháp phân rõ Lafite thật giả này, trên mạng internet cũng có. Nếu như anh không tin, có thể đi lên mạng kiểm chứng một chút.”

Ngụy Nhạc sững sốt chốc lát, sau đó móc ra điện thoại di động của chính mình, lập tức online, quả nhiên tuần tra được phương pháp phân biệt Lafite thật giả.

“Tại sao lại như vậy? Tôi bỏ một vạn tám mua phải hai chai Lafite loại giả sao? Vậy...” Những lời này của hấn, không thể nghi ngờ đã chứng minh tính chính xác của lời nói Trương Văn Trọng.

51. Chương 53: Rượu Thuốc Bảo Vệ Sức Khỏe.

“Uy, anh làm sao biết những thứ này?” Trương Văn Trọng vừa ngồi trở lại vị trí của mình, Lâm Tử Mạn đã khẩn cấp nghiêng người thấp giọng hỏi.

Trương Văn Trọng cười thấp giọng nói: “Nếu như tôi nói, đem qua tôi vừa lúc đọc được tin tức này trên internet, cô có tin tưởng không?”

“Không tin.” Lâm Tử Mạn lắc đầu.

“Thế nhưng sự thực là như vậy.” Trương Văn Trọng xòe tay: “Bằng không, cô nghĩ vì sao tôi lại hiểu được những thứ này đây?”

Lâm Tử Mạn suy nghĩ một chút, Trương Văn Trọng cũng giống như nàng, đều là giáo y mới vào làm trong phòng y tế đại học Ung Thành, ngoại trừ đọc được tin tức trên internet, thật đúng là nghĩ không ra còn có lý do nào khác. Bất quá nàng rất nhanh liền nổi lên lòng nghi ngờ: “Động tác rót rượu của anh rất tao nhã, vừa từ chỗ nào học được? Lẽ nào cũng là trên internet?”

“Không sai.” Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Cô không phải nói, cha của cô rất thích uống rượu sao? Tôi tự nhiên phải tra xét những tư liệu liên quan tới rượu, bằng không sẽ giống như hần, bị mất mặt ngay trước cha mẹ của cô.”

“Không nghĩ tới anh là một người có lòng.” Lâm Tử Mạn đối với lời giải thích của hần cũng phi thường thỏa mãn.

Bầu không khí trên bàn ăn bởi vì hai chai rượu Lafite giả, mà có chút xấu hổ và áp lực.

Lâm phụ và Lâm mẫu ông nhìn tôi, tôi nhìn ông, cũng không biết tiếp theo nên nói lời gì mới hợp.

Cuối cùng chính Lâm Tử Mạn mở miệng, đánh vỡ loại không khí áp lực cùng xấu hổ trên bàn ăn.

“Nếu là rượu giả, chúng ta cũng đừng uống, gần đây tin tức trên ti vi và báo chí hay nói uống rượu giả sẽ xảy ra vấn đề.” Lâm Tử Mạn nói, lại đứng dậy cầm lấy năm ly rượu chân dài thu lại đem vào phòng bếp.

Ngụy Nhạc cũng đã hồi phục lại tinh thần, tuy rằng vừa rồi đã bị đánh mất mặt mũi, thế nhưng da mặt hần cũng đã dấy tới mức làm kẻ khác phải ghen hòng nhìn trân trối, cũng không hề lưu ý một chút nào, trái lại còn giả ra vẻ mặt chân thành và hổ thẹn, hướng Lâm phụ Lâm mẫu xin lỗi, giành được không ít sự đồng tình.

“Cậu cũng là bị người lừa gạt, chúng tôi làm sao lại trách cậu chứ? Ai...một vạn tám nha, thật không phải là một số tiền nhỏ. Tiểu Ngụy, tôi khuyên cậu mau báo cảnh sát, có thể còn lấy lại được số tiền bị gạt.” Nói đến một vạn tám, vẻ mặt Lâm mẫu thật đau lòng.

“Ân, cháu sẽ nghe lời bác gái, sẽ đi báo cảnh sát.” Ngụy Nhạc gật đầu nói, vẻ mặt thành khẩn.

“Da mặt người này sao lại dấy đến như vậy? Nếu như là tôi, đã sớm mượn cơ hội cáo từ, không ngờ hần vẫn còn mặt mũi lưu lại chỗ này.” Lâm Tử Mạn vẻ mặt tràn đầy không vui.

“Rốt cục hần đang có mưu đồ gì?” Trương Văn Trọng cũng hiểu được biểu hiện của Ngụy Nhạc có chút khác thường.

Trong lúc ăn cơm Lâm phụ rất thích uống vài ly rượu, sau khi bỏ đi hai chai rượu Lafite giả của Ngụy Nhạc, hần vốn định lấy rượu Ngũ Lương cất trong nhà ra uống, thế nhưng Trương Văn Trọng lại mở nắp chai rượu thuốc, rót đầy một chén cho hần.

Hương vị rượu say lòng người thấm vào tận ruột gan, hương thuốc cũng phát tán từ bên trong chén rượu tràn ra. Làm cho người ta vừa ngửi thấy, không khỏi thần thanh khí sảng, trong miệng mát rượu.

Lâm phụ khẩn cấp cầm chén rượu, đầu tiên đưa lên mũi ngửi, khen: “Ân, thơm, thật sự là thơm. Hương rượu và hương được hoàn mỹ dung hợp cùng nhau, rượu thuốc có thể ngấm ra hương vị như vậy, coi như là nhất tuyệt. Tiểu Trương, thuốc rượu này thực sự là cậu ngấm ra sao?”

“Múa rìu trước cửa Lỗ Ban, làm bác trai chê cười.” Trương Văn Trọng mỉm cười nói. Chai rượu thuốc này, chính là hần ngấm ra đêm qua. Nói như vậy, rượu thuốc chỉ ít phải được ngấm hai tuần, mới có thể ngon miệng. Thế nhưng Trương Văn Trọng lại dùng chân nguyên trong cơ thể, thúc đẩy nhanh được lực dung nhập vào trong rượu, nên chỉ cần dùng một buổi tối, đã ngấm ra được một chai rượu thuốc như thế.

Lâm phụ vừa cười vừa nói: “Có thể ngấm ra được rượu thuốc như vậy, xem ra cậu cũng là người cùng sở thích. Ân, không tệ, sau này có người theo tôi uống rượu rồi. Hương vị của rượu thuốc này không tệ, để tôi nếm thử mùi vị làm sao.” Dứt lời hần nhắc chén rượu uống nhẹ một ngụm, hơi nhắm mắt thưởng thức mùi vị.

Mấy phút đồng hồ sau, Lâm phụ mới mở mắt, nhưng trầm ngâm không nói.

“Cha, rượu thuốc này...thế nào?” Nhìn phản ứng của cha, Lâm Tử Mạn có chút thấp thỏm.

Lâm phụ cũng vẫn không nói chuyện, chỉ hơi lắc đầu.

Trong lòng Lâm Tử Mạn giật mình, nhìn Trương Văn Trọng với ánh mắt oán giận, cặp mắt ẩn chứa giận dữ, rõ ràng đang muốn nói: “Xong, lần này sợ là xong. Đều do anh, không chịu mang theo rượu Ngũ Lương tôi chuẩn bị sẵn, tự chủ trương đem rượu thuốc gì đó, lần này lại phá hủy hết sự tình!”

Trương Văn Trọng lơ đãng, chỉ đạm mạc cười, dùng ánh mắt ý bảo Lâm Tử Mạn đừng khấn trương.

Ngay lúc này, Lâm phụ đột nhiên thở dài, ngửa đầu uống cạn chén rượu thuốc, sau đó đặt mạnh chén rượu lên bàn ăn.

“Rót đầy!” Lâm phụ rót cực mở miệng nói: “Tôi chưa từng uống qua rượu thuốc ngon như vậy!”

Lâm phụ đối với rượu thuốc do Trương Văn Trọng ngâm ra cực kỳ tôn sùng, cho rằng vị ngọt thuần có thể so sánh với danh rượu, thậm chí còn hoài nghi hẳn dùng loại dược liệu tốt để ngâm thành. Mà Lâm mẫu sau khi nghe được rượu thuốc này còn có thể bảo vệ sức khỏe, cũng muốn uống thử một chén. Dù sao những người có tuổi tác lớn như bọn họ, mong muốn nhất chính là thân thể khỏe mạnh an khang.

Đến tận đây, tâm tình khấn trương của Lâm Tử Mạn rốt cục mới thả lỏng xuống tới, nàng ghé vào bên tai Trương Văn Trọng, nhẹ giọng nói: “Xem ra cả cha mẹ đều phi thường thích rượu của anh, tôi sẽ không tính toán việc anh tự chủ trương lần này.”

Mất thấy Trương Văn Trọng đã biến thành diễn viên chính trên bàn ăn, còn cùng Lâm phụ Lâm mẫu trò chuyện vui vẻ, làm hai người già hảo cảm tăng nhiều, Ngụy Nhạc ngồi ngay phía đối diện, oán hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Ánh mắt xoay động, hẳn quyết định ở phương diện khác kéo võ xu hướng suy tàn, đánh bại Trương Văn Trọng.

“Trương tiên sinh, không biết anh đang làm việc ở đâu?” Ngụy Nhạc mở miệng hỏi.

“Ác, tôi đang làm việc trong tập đoàn Lam Thuần.” Trương Văn Trọng hồi đáp. Chuyện làm việc trong tập đoàn Lam Thuần, là kết quả sau khi thương nghị với Lâm Tử Mạn. Tập đoàn Lam Thuần này ở trong Ung Thành phát triển, trải qua phát triển mấy chục năm, đã trở thành đại tập đoàn, thậm chí rất nhiều địa phương ở nước ngoài cũng có nghiệp vụ lui tới. Có người nói gần đây còn muốn thu mua một công ty nước Mỹ, danh tiếng có thể nói vô cùng nổi tiếng.

Ngụy Nhạc căn cứ vào tuổi tác còn quá trẻ của Trương Văn Trọng, cùng rượu thuốc hẳn đưa cho Lâm phụ, suy đoán chức vụ của hắn ở trong tập đoàn Lam Thuần cũng sẽ không cao, rất có khả năng chỉ mới đi làm không lâu. Điều này làm cho hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vốn hắn còn đang chờ mong, Trương Văn Trọng có thể chủ động hỏi về công việc của hắn, sau đó hắn có thể thuận thể huyền diệu một chút, để xem như dả kích đối phương. Dù sao, tuy rằng tập đoàn Lam Thuần là đại tập đoàn tài chính, thế nhưng chỉ làm một nhân viên nhỏ, tiền lương so ra khẳng định thua kém hơn thu nhập của hắn.

Nhưng làm cho hắn thất vọng chính là, Trương Văn Trọng trả lời xong vấn đề của hắn, cũng không tiếp tục để ý tới hắn, ngược lại lại tiếp tục nói chuyện với Lâm phụ Lâm mẫu.

52. Chương 54: Honda Và Bmw

Ngụy Nhạc không khỏi có chút tức giận, hẳn nghĩ Trương Văn Trọng là đang cố tình coi rẻ chính mình. Sau khi nói lầm bầm một tiếng, trên mặt Ngụy Nhạc hiện lên dáng tươi cười đối trá, ha hả vừa cười vừa nói: “Tiểu Trương, tuổi của tôi lớn hơn anh vài tuổi, thì xem như gọi anh một tiếng tiểu Trương vậy. Anh làm việc bên trong tập đoàn Lam Thuần, một tháng được bao nhiêu tiền lương? Nói vậy cũng không hai ba ngàn nguyên phải không? Hiện tại giá thực phẩm và phòng ở, thế nhưng còn đang liên tục tăng giá, nếu chỉ dựa vào một chút tiền lương của anh, nuôi sống chính mình thì e rằng được rồi, thế nhưng muốn ở tại Ung Thành mua nhà mua xe, còn thiếu thốn một chút đó. Chúng ta tốt xấu coi như quen nhau một hồi, con người của tôi lại nhẹ dạ, không quen nhìn người khác khổ sở. Nếu không như vậy đi, anh thẳng thắn từ chức đến chỗ tôi làm việc. Tiệm trà của tôi vừa thiếu một người quản lý, về phần tiền lương sao, làm anh

như tôi khẳng định sẽ không bạc đãi, cậu làm việc lãnh lương trong tập đoàn Lam Thuần bao nhiêu một tháng? Nói cho anh, anh cho cậu gấp đôi!”

Giọng nói của Ngụy Nhạc tuy rằng nghe như đang thành thật với nhau, nội dung của lời nói cũng giống như đang lo lắng cho tương lai của Trương Văn Trọng, thế nhưng chỉ cần tinh tế suy nghĩ, là có thể phát hiện ra chỗ ác độc của hắn. Đây rõ ràng hắn đang nhắc nhở Lâm phụ Lâm mẫu, tiểu tử này ngoại trừ còn trẻ tuổi, không còn ưu thế gì khác. Nếu như các người tuyển chọn hắn, đừng nói là mua nhà mua xe, nói không chừng còn phải nhờ con gái các người đến nuôi sống hắn.

Nói đến đây Ngụy Nhạc không đợi Trương Văn Trọng hỏi, mà bắt đầu huyền diệu tự giới thiệu: “Kỳ thực tôi cũng không có bản lĩnh gì, chỉ mở một tiệm trà và một tiệm matxa chân, lên làm một ông chủ nhỏ. Ác, bác trai bác gái, còn có Tử Mạn, mời mọi người cứ yên tâm, tôi làm toàn là làm ăn đàng hoàng, quyết định sẽ không để những chuyện bậy bạ dính dáng tới làm ăn.” Sau khi vỗ ngực bảo chứng một phen, hắn tiếp tục dùng loại giọng nói khoe khoang huyền diệu: “Kỳ thực tôi cũng không có tiền gì, chỉ ở đường ven biển mua một căn nhà, cùng mấy ngày trước mới đổi một chiếc xe mới.” Nói đến đây, hắn móc ra chuỗi chìa khóa của chiếc Honda CR-V, đặt trên ngón trỏ nhẹ nhàng lay động lên.

“Lại nữa rồi, lại nữa rồi, người này quả thực đúng là vua huyền diệu!” Lâm Tử Mạn không biết nói gì chỉ lắc đầu, hiển nhiên trước đó nàng đã gặp qua thể tiến công theo kiểu huyền diệu của Ngụy Nhạc. Nàng lên lút đá vào chân Trương Văn Trọng, nhìn hắn mấp máy môi nói: “Anh còn suy nghĩ cái gì? Dựa theo lời kịch về thân phận đã chuẩn bị tốt trước đó mà nói, ngàn vạn lần đừng cho tên này tiếp tục kiêu ngạo nữa.”

Trương Văn Trọng còn chưa mở miệng nói, Ngụy Nhạc cũng đã chủ động tìm tới hắn.

“Chiếc xe của Nhật Bản này, là chiếc Honda CR-V, cũng tiêu mất của tôi hai mươi vạn. Ai, tiểu Trương nha, cậu có lái qua chiếc xe giá hai mươi vạn sao?” Nói đến đây, Ngụy Nhạc giả ra vẻ mặt chợt nhớ, tay vỗ trán, gương mặt như áy náy nói: “Yêu, cậu xem tôi quá thẳng tính, có gì nói đó, thật không biết ngụy tạo. Tiểu Trương người ta vừa mới đi làm không lâu phải không? Đừng nói là xe giá hai mươi vạn, sợ rằng ngay cả Alto hay QQ còn chưa từng sờ qua đi?”

Ngụy Nhạc thật sự ác độc, trong lúc nâng bản thân mình lên, cũng không quên đạp Trương Văn Trọng hai cái.

“Àn, tôi không có lái qua loại xe hai mươi vạn, tôi cũng không lái qua xe Alto hay QQ.” Trương Văn Trọng gật đầu, đáp như thực chất.

Ngụy Nhạc đối với câu trả lời của hắn rất là thỏa mãn, ha hả cười xong, lại thừa thắng xông lên nói: “Ai, tiểu Trương, cậu có lái xe sao?”

Không đợi Trương Văn Trọng trả lời, sắc mặt Lâm Tử Mạn biến đổi xấu xí lên. Bởi vì nàng đột nhiên nhớ rõ kẻ hủ lớn nhất trong kế hoạch lần này chính là – xe!

Một nhân viên trung tầng của tập đoàn lớn lại không có xe, như vậy thân phận quản lý của hắn khẳng định sẽ bị nghi vấn. Nhất là còn có tên Ngụy Nhạc này ở đây, hắn khẳng định sẽ cắn chết chuyện này không buông ra. Cho đến lúc này, chuyện nàng thông đồng với Trương Văn Trọng gạt cha mẹ rất có khả năng sẽ bị hấp thụ ánh sáng.

Ngay khi Lâm Tử Mạn khẩn trương có chút không biết làm sao, tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

“Ai nha? Ai ở lúc bữa cơm thế này lại chạy tới gõ cửa vậy?” Lâm mẫu đứng dậy, chuẩn bị đi mở cửa.

“Mẹ, mẹ ngồi đi, để con đi mở cửa xem.” Lâm Tử Mạn vội vã đứng lên đi mở cửa, đồng thời nhân cơ hội này suy nghĩ cách ứng đối.

Khi Lâm Tử Mạn vừa mở cửa, mới phát hiện người gõ cửa chính là nhân viên công tác quản lý bên trong Ung Thúy Hoa Đình.

“Có chuyện gì sao?” Lâm Tử Mạn có chút kinh ngạc hỏi.

Nhân viên công tác rất khách khí nói: “Chào Lâm tiểu thư, là như vậy, có một chuyện BMWs màu hồng rượu đang đỗ trên chỗ đỗ xe của người khác, tôi nghe nói chủ nhân của chiếc xe là khách nhân của gia đình cô, cho nên muốn đến mời hắn đỗ xe sang nơi khác.”

“BMW số 7?” Lâm Tử Mạn hơi sững sốt, người có xe ngồi trong nhà, cũng chỉ có một mình Ngụy Nhạc. Mà xe của hắn cũng không phải BMW số 7 gì, mà là Honda CR-V. Nàng cau mày, nói: “Các vị làm rồi phải không? Trong khách nhân chúng tôi mời, không có ai lái BMW số 7 nha.”

“Tử Mạn, ai gõ cửa vậy? Có chuyện gì?” Lâm mẫu ở phía sau thò đầu ra, hiếu kỳ hỏi.

Lâm Tử Mạn nói lại lời của nhân viên công tác khu nhà, sau đó nói: “Chắc là bọn họ làm rồi, Ngụy...Ngụy tiên sinh lái không phải chiếc BMW số 7, mà là Honda CR-V.” Suýt chút nữa nàng đã đem tên hiệu Ngụy “huyền diệu” nói ra, may là đúng lúc đổi giọng.

“Ác, nguyên lai là như vậy.” Lâm mẫu gật đầu, không nói gì nữa.

Trương Văn Trọng cũng nói lời xin lỗi, đứng lên đi ra cửa.

Ngụy Nhạc cười khúc khích một tiếng, có chút ít đùa cợt nói: “Tiểu Trương, cậu làm cái gì vậy? Người ta muốn tìm chủ nhân chiếc BMW số 7, mà không phải cậu.”

Trương Văn Trọng quay đầu lại nhìn hắn cười, nói: “Chiếc BMW số 7 màu hồng rượu là tôi lái tới.”

“Cái...cái gì?” Ngụy Nhạc khiếp sợ há to miệng: “Cậu không phải đang nói giỡn đi?” Ngụy Nhạc trong sự khiếp sợ cao độ, hiển nhiên cũng không nhận thấy được, Trương Văn Trọng nói chiếc xe kia là do hắn lái tới, mà không phải nói là xe của hắn.

Trương Văn Trọng mỉm cười, không hề để ý tới hắn, trực tiếp đi tới cửa, hướng nhân viên công tác gật đầu tạ lỗi: “Rất xin lỗi đã làm các anh gặp phiền phức, tôi sẽ lập tức dời xe đi.”

“Phiền phức ông.” Nhân viên công tác cũng trả lời thập phần khách khí.

Trong lúc Trương Văn Trọng đi xuống lầu dời xe, bầu không khí trong phòng cũng biến thành quái dị.

Lúc này Ngụy Nhạc thật sự muốn tát cho mình một bạt tai.

Cái gì không so? Không ngờ đi so sánh xe với người ta? Người ta lái là chiếc BMW số 7, một chiếc cũng đã đủ mua sáu bảy chiếc Honda CR-V. Buồn cười mà mình còn mới đi hỏi người ta có lái qua xe hai mươi vạn chưa, còn hỏi người ta lái qua xe Alto hay QQ chưa...

Ngụy Nhạc đã cảm thấy mặt mũi mình hôm nay thật đúng là hoàn toàn mất sạch.

53. Chương 55: Lại Một Tấm Thẻ Người Tốt

Lâm Tử Mạn còn khiếp sợ hơn cả Ngụy Nhạc, nàng thể nhưng rất rõ ràng gốc gác của Trương Văn Trọng, người này cũng chỉ giống như nàng, đều là giáo y mới của phòng y tế đại học Ung Thành, dùng điện thoại di động còn lại đời rất cũ. Muốn nói hắn có được một chiếc BMW số 7 giá trị một trăm vạn, Lâm Tử Mạn một ngàn, một vạn lần không tin.

Đứng ngay cửa nhà ngây ngốc hồi lâu, Lâm Tử Mạn vội vã xoay người hướng sân thượng chạy ra, nàng muốn nhìn xem Trương Văn Trọng có thực sự lái một chiếc BMW số 7 đến hay không.

Ngụy Nhạc cũng đứng dậy chạy ra sân thượng.

Lâm phụ Lâm mẫu liếc mắt nhìn nhau, tuy rằng không hiểu nổi mấy người trẻ tuổi đang xảy ra chuyện gì, nhưng cũng quyết định xen vào giúp vui, bởi vậy cũng đều đi ra sân thượng.

Đứng trên sân thượng của Lâm gia, vừa lúc có thể nhìn thấy được chiếc BMW số 7 màu hồng rượu, cũng có thể nhìn thấy Trương Văn Trọng mở cửa xe ngồi vào, khởi động máy, dưới sự chỉ dẫn của nhân viên công tác, đưa chiếc BMW số 7 vào chỗ đậu xe khác.

“Không ngờ hắn thực sự lái chiếc BMW số 7!”

Làm kẻ khác kinh ngạc chính là, ý nghĩ như vậy không ngờ đều xuất hiện trong đầu Ngụy Nhạc và Lâm Tử Mạn. Chỉ là tâm tình của hai người hoàn toàn khác nhau.

Lúc này Ngụy Nhạc chỉ thấy mặt mũi tổn hao rất nhiều.

Lâm Tử Mạn lại hân hoan không ngớt, nàng mặc kệ Trương Văn Trọng từ nơi nào có được chiếc BMWs số 7 này, thế nhưng dù sao cũng đã vượt qua được cửa ải khó khăn lớn nhất.

“Chiếc xe đó là BMWs số 7 sao?” Lâm phụ Lâm mẫu đối với xe cộ cũng không có nghiên cứu gì, bọn họ nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Ngụy Nhạc và Lâm Tử Mạn, không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Rất mắc à?”

“Rất mắc!” Lâm Tử Mạn gật đầu, nhìn phía Ngụy Nhạc đứng cạnh bữu mô, nói: “Một chiếc BMWs số 7 có thể mua được sáu bảy chiếc Honda CR-V.”

“À? Vậy chẳng phải là hơn trăm vạn?” Lâm phụ Lâm mẫu chấn kinh: “Một chiếc xe đã hơn trăm vạn, Tử Mạn, tiểu Trương đến tột cùng làm công việc gì trong tập đoàn Lam Thuần? Tuổi còn trẻ như thế, sao lại có tiền nhiều như vậy?”

Lâm Tử Mạn vội vã đem lời kịch thân phận ngay trước mặt Ngụy Nhạc huyền diệu nói cho cha mẹ mình: “Cha, mẹ, đừng xem Văn Trọng còn trẻ tuổi, thế nhưng đã có bằng cấp cao, là nhân tài tinh anh du học nước ngoài trở về đó. Hiện tại anh ấy đang đảm nhiệm chức quản lý cao tầng trong tập đoàn Lam Thuần.”

“Thì ra là thế, thì ra là thế, thực sự là niên thiếu anh tài.” Lâm phụ liên tục gật đầu, hân vận rất có hảo cảm đối với vẻ tao nhã lễ phép của Trương Văn Trọng, lúc này khen ngợi cũng tự nhiên không hề tiếc rẻ.

Lâm mẫu cũng lôi kéo Lâm Tử Mạn, bắt đầu nhỏ giọng hỏi về chuyện của Trương Văn Trọng.

Ngụy Nhạc thì mặt mày đen thui, âm trầm không thêm nói chuyện.

Trương Văn Trọng rất nhanh đã đậu xe xong, quay trở lại Lâm gia, ngay khi mọi người chuẩn bị trở lại bàn ăn tiếp tục bữa cơm, Ngụy Nhạc cảm giác bộ mặt mất hết, cũng không tiếp tục ở lại được nữa, tùy tiện tìm một lý do xin cáo từ. Lâm phụ Lâm mẫu cũng không hề ngăn cản, chỉ khách sáo nói một câu: “Nếu rảnh rồi đến chơi.” Hiện tại bọn họ đã xem trúng Trương Văn Trọng làm con rể, tự nhiên cũng không muốn tiếp tục giữ lại Ngụy Nhạc. Dù sao, Trương Văn Trọng không những trẻ tuổi nhiều tiền, hơn nữa thái độ làm người khiêm tốn nho nhã, then chốt hân vận và Lâm Tử Mạn lại tình đầu ý hợp. Ở dưới dạng tình huống này, Lâm phụ cùng Lâm mẫu tự nhiên vô cùng hài lòng.

Ngụy Nhạc vẻ mặt âm trầm đi xuống lầu, chui vào chiếc Honda CR-V của mình, cũng không vội vã khởi động xe rời đi, mà móc ra điều thuốc châm lửa, sau khi rút mạnh một hơi, hân móc điện thoại di động trong túi quần ra, bấm một dãy số điện thoại.

“Ngụy ca, có gì muốn dặn dò tiểu đệ đi làm?” Bên trong điện thoại truyền đến một thanh âm.

“Người tra tư liệu người này cho ta.” Ngụy Nhạc đem chuyện mình biết về Trương Văn Trọng nói qua một lần.

“Không thành vấn đề, qua vài ngày sẽ đưa tin tức cho anh.” Đầu kia điện thoại sáng khoái nói.

“Mẹ nó, dám phá hỏng đại sự của lão tử, xem lão tử làm sao đối phó người.” Cắt đứt điện thoại, Ngụy Nhạc nhẹ nhàng nâng kính mắt, trong mắt bắn ra hai đạo ánh mắt lạnh lạnh, âm âm cười nhạt hai tiếng, khởi động máy xe chạy đi.

Bữa cơm tại Lâm gia vẫn còn đang tiếp tục tiến hành, so sánh với trước đó, lúc này bầu không khí rõ ràng đã hòa hợp thân thiết hơn rất nhiều.

Lâm phụ Lâm mẫu luân phiên ra trận đặt câu hỏi, nếu như không phải vẻ mặt họ mỉm cười, thật đúng sẽ làm người hoài nghi đây là cảnh sát đang thẩm vấn phạm nhân.

May là ngày hôm qua Lâm Tử Mạn đã thương thảo với Trương Văn Trọng việc này, cho nên lúc hân phải ứng đối, cũng không hề lộ ra sơ hở, cũng làm Lâm Tử Mạn an tâm không ít.

Sau khi bữa cơm kết thúc, bởi vì Lâm phụ Lâm mẫu thịnh tình giữ lại, Trương Văn Trọng ở trong Lâm gia gần một giờ, lúc này mới cáo từ rời đi. Lâm Tử Mạn đưa ra ý muốn tiễn Trương Văn Trọng, Lâm phụ Lâm mẫu cũng không hề phản đối, cười gật đầu đáp ứng.

“Mẹ cô cũng quá đáng sợ đi thôi? Vừa rồi không ngờ còn hỏi tôi chừng nào có ý định kết hôn, còn hỏi tôi thích con trai hay con gái, lúc đó tôi cũng không biết nên trả lời bà ấy như thế nào.” Sau khi đi xuống lầu, Trương Văn Trọng lòng còn sợ hãi nói.

“Hiện tại anh đã biết mẹ tôi lợi hại phải không?” Lâm Tử Mạn hồi tưởng lại quần thái vừa rồi của Trương Văn Trọng, buồn cười bật cười. Trong lúc đưa Trương Văn Trọng đến cạnh chiếc BMWs số 7 màu hồng rượu, nàng chuyển quanh xe một vòng, mới hiểu kỳ hỏi: “Chiếc xe này nhìn qua không giống như hàng giả, anh lấy ra từ chỗ nào vậy? Hay là trộm đó?”

Trương Văn Trọng nhin không được nở nụ cười, nói: “Cô để lại tâm đi, chiếc xe này không phải trộm, có một người bạn nghe nói chuyện của cô nên cũng cảm động lây, cho nên đem xe cho tôi mượn dùng một đêm xem như giữ thể diện. Sáng mai cô ấy sẽ tới lấy.”

“Ác, tôi đã biết, chính là cô gái xinh đẹp tìm anh vào buổi sáng hôm trước phải không?” Lâm Tử Mạn liền đoán trúng, lại hiểu kỳ dò hỏi: “Ai, anh và cô ấy đến tốt cùng lại có quan hệ gì? Không ngờ cô ấy lại yên tâm đưa chiếc xe trị giá hơn trăm vạn cho anh mượn?”

“Quan hệ bạn bè bình thường.” Trương Văn Trọng cười trả lời: “Nàng chịu đưa chiếc xe cho tôi mượn, đều là bởi vì chuyện của cô. Nàng có tao ngộ cũng tương tự như cô thôi.”

Lâm Tử Mạn mỉm cười nói: “Thực sự chỉ là bạn bè bình thường sao? Tôi thật có chút không tin.”

Trương Văn Trọng cười khổ lắc đầu, đưa tay mở cửa xe, quay đầu lại nói: “Tôi về, cô lên nhà đi.”

“Không, tôi phải ra ngoài dạo với anh.” Lâm Tử Mạn nói, đi qua mở cửa xe: “Nếu như hiện tại tôi trở về, mẹ của tôi khẳng định sẽ hoài nghi. Cho nên phiền phức anh tùy tiện chạy một vòng, sau đó đưa tôi về cũng được. Tôi van anh đó.”

Trương Văn Trọng bắt đầu dĩ nhún vai, ngồi vào ghế lái, nói: “Được rồi, tôi đã giúp thì đành đến cùng vậy, ai bảo tôi lại dính dáng tới việc này làm chi.”

“Tôi đã biết anh là người tốt.” Lâm Tử Mạn hì hì cười, ngồi vào ghế bên cạnh.

Trương Văn Trọng cười, nói đùa: “Uy, sao cô lại phát cho tôi tấm thẻ người tốt vậy?”

“Tôi không phải tự nhiên phát thẻ người tốt cho anh đâu, lời tôi nói đều là thật tình, Văn Trọng, anh là một người tốt, chuyện lần này thật sự rất cảm ơn anh. Bằng không mẹ tôi sẽ gán lầm uyên ương, tác hợp cho tôi và tên vua huyền diệu họ Ngụy kia rồi.” Lâm Tử Mạn nhìn Trương Văn Trọng, biểu tình vẻ mặt thật thành khẩn.

“Tôi tiếp nhận lời cảm ơn của cô.” Trương Văn Trọng nói xong những lời này, lại hắc hắc nở nụ cười, nói: “Bất quá cô đáp ứng đền cho tôi bữa cơm, thế nhưng không thể qua loa.”

Lâm Tử Mạn tức giận nói: “Uy, anh thật đúng là biết phá hư bầu không khí. Vừa rồi tôi còn nghĩ hình tượng của anh cao to anh tuấn, trong nháy mắt liền bị nghiền nát rồi.”

“Ha ha.” Trương Văn Trọng cười mở máy xe, dưới ánh mắt quan tâm của vợ chồng Lâm gia trên sân thượng, từ từ rời khỏi Ung Thúc Hoa Đình.

54. Chương 56: Đứng Trên Đỉnh Núi Ngắm Cảnh Đêm.

“Cô có muốn đi chỗ nào không?” Sau khi một đường phóng thẳng ra khỏi tiểu khu Ung Thúc, Trương Văn Trọng nói: “Chúng ta cũng không thể cứ chạy xe lảng quăng trên đường như vậy đi?”

“Ừm, anh nói cũng có đạo lý. Bất quá chúng ta nên đi đâu đây?” Lâm Tử Mạn nhíu đôi mày liễu, nhẹ giọng than thở. Khi nàng trông thấy bóng đèn huỳnh quang ven hai bên đường lóe lên, thì đột nhiên nhớ ra một nơi mà chính mình luôn luôn muốn đến nhưng lại không có cơ hội.

“Bằng không chúng ta lên núi Trúc Khê đi? Tôi nghe bạn bè nói, đứng ở trên sườn núi Trúc Khê có thể quan sát toàn bộ cảnh đêm ở Ung Thành, sẽ được chứng kiến cảnh tượng phi thường mỹ lệ, chỉ tiếc là tôi vô duyên nên luôn luôn không có cơ hội. Hôm nay nhân tiện anh có xe, nhất định chúng ta phải chạy lên núi Trúc Khê ngắm cảnh đêm của Ung Thành nhé! Thời gian đi lên núi, phỏng chừng cũng không mất bao lâu.....” Nghĩ tới chuyện ngắm cảnh đêm, Lâm Tử Mạn liền trở nên hưng phấn.

“Được, liền nghe theo lời của cô. Chúng ta đi lên núi Trúc Khê.” Trương Văn Trọng gật đầu. Tại ngã tư đường phía trước, Trương Văn Trọng bẻ lái hướng tới phía Trúc Khê sơn chạy tới.

Núi Trúc Khê nằm ngay tại lân cận Ung Thành, độ cao so với mặt biển cũng bình thường nhưng phong cảnh tú lệ. Khắp núi đồi chỉ sinh trưởng một loại tre trúc, cho nên phong cảnh vô cùng thanh nhã.

Núi Trúc Khê chính là nơi mà người dân Ung Thành thích đến nhất vào mùa hạ. Có thể mệnh danh là thánh địa tránh cái nóng oi bức tuyệt vời nhất.

Mỗi khi đến mùa hạ nóng bức, sẽ có rất nhiều người lái xe lên núi hóng mát. Nhưng chính quyền địa phương cho tới bây giờ vẫn chưa phát triển núi Trúc Khê trở thành địa điểm du lịch, cho nên đường quốc lộ không chỉ gập ghềnh uốn lượn, hơn nữa tình hình giao thông cũng không được tốt lắm. Chỉ dựa vào hai điểm này đã khiến cho rất nhiều người phải chùn bước.

May mắn, kĩ thuật lái xe của Trương Văn Trọng không tệ, cho dù ở trong đêm tối cầu huyết cũng vẫn chắc chắn vô bì.

Sau nửa giờ Trương Văn Trọng và Lâm Tử Mạn đã tới sườn núi Trúc Khê. Hơn nữa còn dừng lại ở bên cạnh một lương đình nghỉ mát cũ kỹ.

Lâm Tử Mạn mau chóng mở cửa xe ra, nhanh chân bước tới lương đình. Nàng dang rộng hai tay cảm thụ từng cơn gió mát thổi qua sườn núi. Đồng thời cũng quan sát cảnh đêm mỹ lệ của Ung Thành từ trên cao.

Ngắm nhìn ánh đèn ne-ong hoa mỹ phía thành phố, Lâm Tử Mạn trở nên cao hứng dị thường. Nàng giống như tiểu hài tử khoa chân múa tay, miệng tươi cười hơn hở.

“Wow, đứng ở đây ngắm cảnh đêm, thật sự là đẹp quá nha! Đáng tiếc hôm nay không đem theo máy ảnh, bằng không đã có thể lưu trữ lại cảnh tượng mỹ lệ này.”

“Ừm, đúng thật là rất đẹp.” Trương Văn Trọng đứng ở bên cạnh nàng, quan sát bầu trời đêm Ung Thành, khẽ gật đầu hàm hồ cười nói: “Ban ngày và ban đêm đứng ở nơi này ngắm nhìn phong cảnh là hoàn toàn bất đồng. Ban ngày Ung Thành sầm uất rầm rộ, thật giống như là một tráng hán khôi ngô. Còn buổi tối Ung Thành lại vũ mị tịnh lệ, càng giống như một mỹ nữ xinh đẹp quyến rũ. Nếu có cơ hội, ban ngày cô đến đây ngắm cảnh một lần nữa đi, chắc hẳn là sẽ phát hiện ra hai điểm bất đồng này.”

“Anh cũng biết nhiều thứ ha! Ngàn vạn lần đừng nói với tôi là anh tìm hiểu được những thứ này là từ trên mạng nhé.” Lâm Tử Mạn đùa giỡn nói.

“Cứ cho là như thế đi.” Nhìn bộ dạng của Lâm Tử Mạn, Trương Văn Trọng ha ha cười đáp.

Lâm Tử Mạn nhịn hết nổi, theo sau cũng che miệng cười khúc khích.

Sau khi cười xong, Lâm Tử Mạn tò mò hỏi: “Như vậy, rốt cuộc là phong cảnh ban ngày đẹp, hay là phong cảnh ban đêm đẹp?”

“Mỗi thời khắc đều có phong thái riêng đi. Có người thích không khí sầm uất náo nhiệt ban ngày. Cũng có người thích vẻ tịnh lệ ban đêm.” Trương Văn Trọng nói đến đây, nghiêng đầu nhìn sang Lâm Tử Mạn, khẽ mỉm cười: “Bất quá tôi đoán rằng, hẳn là cô sẽ thích phong cảnh ban đêm hơn.”

“Đúng vậy!” Lâm Tử Mạn phun ra một ngụm hương khí, gật đầu khẳng định. Theo sau tiếp tục quan sát cảnh đêm Ung Thành, im lặng không nói gì nữa.

Tuy rằng hiện giờ là mùa hạ oi bức, nhưng ban đêm trên sườn núi Trúc Khê vẫn có từng cơn lãnh phong gào thét thổi qua. Đứng ở trong tòa lương đình, Lâm Tử Mạn cảm thấy hơi lạnh, vậy nên nàng không tự chủ được khoanh tay ôm chặt trước ngực.

Trương Văn Trọng theo dư quang khước mắt chứng kiến hành động này của Lâm Tử Mạn, thì ân cần hỏi: “Làm sao vậy, cô cảm thấy lạnh hả?”

“Ừm, hơi cảm thấy lạnh một chút.” Lâm Tử Mạn mân mê cằm nói.

Nếu như là một chàng lãng tử cao thâm trong tình trường, vậy thì chắc hẳn sẽ nắm lấy cơ hội ngàn năm một thuở này. Sẽ không cởi áo trên người của mình choàng thêm cho Lâm Tử Mạn, mà phải nhẹ nhàng đem nàng ôm vào trong ngực.

Thông thường tại một khung cảnh lãng mạn như thế này, lực chống cự của cánh phụ nữ chung quy vẫn rất yếu nhược, hoặc có lẽ chỉ xô đẩy vài cái lấy lệ mà thôi. Nếu Trương Văn Trọng thật sự hành động như vậy, nói không chừng liền có thể cùng Lâm Tử Mạn triển khai một đoạn tình cảm uyên ương cũng nên. Nhưng đáng tiếc, Trương Văn Trọng căn bản chỉ là một tên đầu gỗ không am hiểu phong tình nhân sinh.

“Nếu cô lạnh thì chúng ta xuống núi thôi. Dù sao thời gian hiện giờ cũng đã muộn rồi, tôi đưa cô về nhà.” Trương Văn Trọng thản nhiên nói ra một câu, phá hỏng bầu không khí lãng mạn đêm tối. Hơn nữa, hẳn còn không đợi cho Lâm Tử Mạn kịp đáp lời, liền xoay người đi tới chiếc xe BMW.

Thậm chí tựu ngay cả Lâm Tử Mạn cũng nhịn không được, mà trừng mắt nhìn theo bóng lưng hắn một cái, thở dài lẩm bẩm: “Thật sự là một tên đầu gỗ! Bất quá như vậy cũng tốt, ta không cần phải lo lắng sẽ cùng hắn phát sinh chuyện gì hiểu lầm.”

“Vậy cũng được, chúng ta mau xuống núi thôi. Tôi nghĩ bây giờ trở về, mẹ tôi hẳn là cũng không hoài nghi chuyện gì đâu.” Lâm Tử Mạn gật đầu, đi theo phía sau Trương Văn Trọng, chui vào trong chiếc BMW.

Trương Văn Trọng rất nhanh khởi động ô tô, hướng xuống phía dưới chân núi chạy đi.

Đường quốc lộ trên núi Trúc Khê ánh đèn phi thường mờ mịt, tầm nhìn cực kém, lượng xe đi lại cũng thưa thớt. Chỉ ngẫu nhiên xuất hiện một hai chiếc xe tư gia hoặc là xe vận tải, tốc độ lưu thông cũng không nhanh lắm. Bởi vì đường núi quanh co gấp khúc, hơn nữa tình hình giao thông không tốt, cho nên cũng không một ai dám lái xe quá nhanh vào ban đêm.

Ngay tại khi Trương Văn Trọng lái xe xuống quá sườn núi, thì bỗng nhiên có một chiếc Lamborghini màu vàng từ phía sau chạy đến, cùng hắn song song chạy trên con đường quốc lộ hẹp hòi.

55. Chương 57: Tai Nạn Trên Đường Núi.

”Chiếc xe kia muốn làm gì thế không biết?” Lâm Tử Mạn có chút kinh ngạc nhìn sang chiếc Lamborghini.

Trương Văn Trọng cũng hơi ngạc nhiên, không rõ ý đồ của đối phương.

Rất nhanh cửa kính chiếc Lamborghini được mở ra. Bên trong xuất hiện một đôi nam nữ thanh niên, khoảng trên dưới hai mươi tuổi. Cô gái trẻ ngồi ở bên ghế phụ dung mạo có điểm thanh tú, dáng người cũng phi thường nóng bỏng, một thân trang diện trang phục nhân hiệu nổi tiếng. Cậu thanh niên ngồi tại bên ghế lái diện mạo tuấn tú, chẳng qua sắc mặt hơi nhợt nhạt, trên mi tâm phẳng phất có màu đen sạm. Hắn quay đầu nhìn sang Trương Văn Trọng nhếch miệng cười, lớn tiếng nói: ”Ha ha, người anh em, xe của anh không sai! Chúng ta thi đấu một trận, xem ai chạy xuống chân núi trước hay không?”

”Không được.” Trương Văn Trọng mỉm cười lắc đầu.

”Nhân sinh khổ đoản, nếu không tìm một chút kích thích thì chẳng phải cuộc sống sẽ thực tế nhạt sao?” Gã thanh niên hiển nhiên không cam lòng cứ như vậy buông tha Trương Văn Trọng, hắn lại khuyên nhủ tiếp: ”Đến đây đi người anh em, làm thử một vòng. Chạy xe trên đoạn đường núi này, quả thật đúng là vô cùng phấn khích.”

”Thật xin lỗi, tôi không biết đua xe.” Trương Văn Trọng vẫn lắc đầu cự tuyệt như cũ.

Gã nam thanh niên tỏ vẻ thất vọng, hắn lắc đầu thở dài nói: ”Con người của ông anh đúng là nhát chột quá đi. Được rồi, hai người chậm rãi nghỉ ngơi ở phía sau nhé! Chúng tôi phóng trước đây, bye bye!”

Hắn mạnh mẽ đạp chân ga, ngay tức thì chiếc Lamborghini màu vàng xé gió lao đi, rất nhanh liền biến mất ở trong màn đêm.

Lâm Tử Mạn chứng kiến lại không khỏi nhú mày, lú lười kinh hô: ”Người kia lái xe ẩu như vậy không sợ gây ra tai nạn sao? Đây cũng không phải đường cao tốc mà là đường núi nha. Chỉ cần hơi khinh suất một chút liền lao xuống miệng vực ngay.”

Trương Văn Trọng nhẹ nhàng lắc đầu thở dài nói: "Lấy thể trạng của người này, coi như không gây ra tai nạn xe hơi. Chỉ sợ cũng chẳng sống quá được mấy năm nữa."

"Tại sao?" Lâm Tử Mạn ngoảnh mặt nhìn sang Trương Văn Trọng, kinh ngạc dò hỏi.

Trương Văn Trọng còn chưa kịp trả lời nghi vấn của nàng, đột nhiên từ phương hướng phía trước vọng lại một chuỗi thanh âm "oanh oanh" mãnh liệt. Hần và Lâm Tử Mạn sắc mặt đều không khỏi biến đổi, cùng nhau kinh hô lên: "Thực sự đã xảy ra tai nạn rồi sao?"

Trương Văn Trọng vội vàng đạp mạnh chân ga, gia tăng tốc độ đuổi tới chỗ truyền ra tiếng va chạm. Rất nhanh hẳn và Lâm Tử Mạn liền nhìn thấy được hiện trường.

Vụ tai nạn phát sinh ở ngay khúc cua, khi chiếc Lamborghini chạy tới thì cũng không có giảm tốc. Lại nói khúc cua này mười phần gấp khúc, cậu thanh niên điều khiển chiếc Lamborghini không hề nhìn thấy chiếc xe vận tải chuyên chở quặng ở phía đối diện. Cho nên hai bên đã đâm thẳng vào nhau.

Xe vận tải phần đuôi bị đụng lõm sâu, đầu chiếc Lamborghini cũng tứ phân ngũ liệt. Mấy thanh sắt trên thùng xe tãi bung ra, chọc thủng nóc mái che của chiếc Lamborghini. Để khoang xe biến dạng nhúm nhó thành một đoàn. Chứng kiến tình cảnh như thế, cho dù là Trương Văn Trọng cũng không dám khẳng định là người bên trong xe đã chết hay chưa.

Trương Văn Trọng khẩn cấp dừng lại ven đường, cùng Lâm Tử Mạn bước xuống ô tô. Nhanh chân đi tới chiếc Lamborghini đã hoàn toàn bị biến dạng.

Người lái xe vận tải sớm cũng đã bước xuống bên dưới. Đó là một gã nam thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi, mặc áo lót màu xanh lam. Cả người tràn ngập mồ hôi, cũng không biết là do khí trời mùa hè nóng nực hay là do thảm họa tai nạn dọa cho chảy mồ hôi lạnh. Từ trước đến giờ hắn chưa từng gặp qua vụ tai nạn khủng khiếp như thế này, nên không khỏi ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, thần tình kinh hồn chưa định, trong đầu chỉ còn lại một mảnh trống rỗng. Hoàn toàn không biết đến tột cùng chính mình nên làm cái gì cho phải.

Trương Văn Trọng nhíu mày, nhìn người thanh niên kia quát: "Cậu còn thất thần ra đó làm cái gì Mau chóng gọi điện thoại kêu xe cứu thương đi! Hắn là vượt quá tốc độ mà gây tai nạn. Nếu truy tố ra pháp luật thì hắn sẽ phải chịu toàn bộ trách nhiệm, cậu còn sợ hãi cái gì?"

"Phải rồi.....Chuyện này là do hắn chịu toàn bộ trách nhiệm, tôi không có gì mà phải sợ hãi cả." Người thanh niên điều khiển chiếc xe vận tải hoảng hốt nói. Theo sau móc di động từ trong túi quần ra, cố gắng bấm số. Nhưng bỗng nhiên lại ngây người, biểu tình nhăn nhó hỏi: "A.....số điện thoại báo cảnh cùng số cấp cứu là bao nhiêu vậy? Tôi đây căng thẳng quá nên đều quên hết mất rồi."

Trương Văn Trọng và Lâm Tử Mạn đều không khỏi cảm thấy vừa tức giận lại vừa buồn cười. Cuối cùng vẫn là do Lâm Tử Mạn bấm điện thoại báo án. Bình tĩnh đem địa chỉ phát sinh tai nạn, thông tri cho cơ quan chức năng.

Trong nháy mắt công phu này, Trương Văn Trọng cũng chạy tới bên cạnh chiếc xe Lamborghini.

Bên trong chiếc Lamborghini, túi khí an toàn đã được phóng ra, đôi nam nữ trẻ tuổi còn chưa bị thiệt mạng, bất quá tình hình cũng không lạc quan bao nhiêu. Tình hình của cô gái trẻ còn khá hơn, ngoại trừ mấy chiếc xương sườn bị gãy ra, liền chỉ có những vết trầy da không đáng ngại. Chẳng qua tinh thần hoảng sợ quá độ, không gào khóc lên được mà thôi.

Nhưng tình huống của gã thanh niên thì trầm trọng hơn nhiều, hắn không chỉ toàn thân nhiều chỗ gãy xương, hơn nữa động mạch cổ đã bị kính vỡ cắt qua, máu tươi từ miệng vết thương phun ra xối xả. Nguyên bản sắc mặt của hắn tái nhợt lại càng trở nên tím tái hơn. Nếu không được cầm máu kịp thời, chẳng bao lâu sau gã thanh niên trẻ tuổi này sẽ bị sốc vì mất máu quá nhiều, thậm chí cũng có thể tử vong.

Chỉ vì là một người thầy thuốc, Trương Văn Trọng tuyệt đối sẽ không để cho bất kỳ người nào chết ở trước mặt mình. Hắn quan sát một hồi, vươn tay nắm lấy tay nắm cửa kính, lần mò đến trước người của gã thanh niên trẻ tuổi. Theo sau lấy ngón trỏ điểm xuống vài huyệt ở trước ngực hắn, dùng phương thức này áp chế lượng máu chảy ra khỏi động mạch, dần dần cũng bắt đầu giảm bớt.

“Hóa ra là ông anh, may mắn vừa rồi ông anh không đưa xe cùng tôi. Bằng không tôi cũng đã hại chết ông anh rồi.” Gã nam thanh niên trẻ tuổi hai mắt đang nhắm nghiền, bỗng dưng cảm thấy thân thể hơi khác thường, nên mở mắt ra, trông thấy Trương Văn Trọng sơ cứu cho mình, liền cố hết sức nhếch miệng cười, dùng thanh âm rất nhỏ nói: “Được rồi....đừng cứu tôi....dù sao tôi cũng chẳng sống được bao nhiêu lâu nữa, không bằng cứ để cho tôi chết như thế này đi.”

Đột nhiên Trương Văn Trọng nói: “Nếu tôi nói rằng, tôi có thể chữa trị được căn bệnh của cậu. Như vậy cậu còn muốn chết nữa không?”

“Anh nói cái gì? Anh có thể chữa khỏi bệnh cho tôi?” Gã nam thanh niên trẻ tuổi không khỏi có chút kích động. Nhưng rất nhanh hắn lại lắc đầu mỉm cười, nhẹ giọng thở dài: “Anh không cần phải đùa giỡn tôi. Anh biết tôi mắc phải bệnh gì không? Căn bệnh này của tôi, hiện giờ các chuyên gia nổi tiếng Âu Mỹ đều thúc thủ vô sách. Làm sao anh có thể trị được chứ?”

“Người khác không trị được, đâu có nghĩa là tôi cũng không trị được. Quan trọng nhất là cậu có để cho tôi chữa trị hay không thôi.” Khi Trương Văn Trọng nói ra những lời này, biểu tình cũng tự tin mười phần.

Ban đầu gã nam thanh niên hơi sững sờ, theo sau lại cười điên dại: “Dám! Có cái gì mà không dám? Lão tử ngay cả chết còn không sợ, chẳng lẽ lại đi sợ ông anh trị bệnh cho tôi sao?”

“Một khi đã quyết định như vậy thì bây giờ cậu cầm miệng lại đi. Trước tiên tôi sẽ kéo hai người ra rồi tính sau.” Trương Văn Trọng nhắc nhở nói, trên mặt hắn vẫn tràn ngập một nụ cười thản nhiên. Thật sự đã làm cho trong lòng gã thanh niên dâng lên một loại cảm giác vô cùng tín nhiệm.

“Ông anh này thật đúng là kì quái...” Gã nam thanh niên nghĩ thầm, bất quá cũng dựa theo phân phó của Trương Văn Trọng, ngậm miệng lại dưỡng thần.

56. Chương 58: Nữ Cảnh Sát Giao Thông Lỗi Lom.

Trương Văn Trọng một bên cầm máu cho gã nam thanh niên, một bên kiểm tra tình huống của chiếc Lamborghini. Điều cần phải làm ngay trước mắt chính là mau chóng mở cửa xe, đem đôi nam nữ thanh niên này mang ra bên ngoài. Nếu như ở trong khoang xe chật hẹp thế này, muốn sử dụng thủ đoạn để trị liệu cũng là rất khó thi triển.

Trương Văn Trọng rất nhanh phát hiện, cửa xe không mở ra được bởi vì khung xe đã bị biến dạng. Nếu như sử dụng phương pháp bạo lực, hẳn là mới có thể mạnh mẽ lôi cửa xe ra được.

Lúc này Lâm Tử Mạn cũng gọi điện thoại xong, nhanh chân bước tới bên người Trương Văn Trọng, khẩn trương do hỏi: “Có cần tôi trợ giúp chuyện gì không?”

“Có....Cô lại đây thay tôi giữ mạch máu của cậu thanh niên này đi.” Trương Văn Trọng thu cánh tay áp trên người gã thanh niên lại, ra hiệu cho Lâm Tử Mạn tiến đến đảm nhiệm công việc của hắn. Theo sau lại hướng về phía người lái xe vận tải quát lớn: “Cậu còn đứng đó làm cái gì. Mau chóng lại đây, tìm biện pháp mở cánh cửa chiếc Lamborghini này ra đi.”

“A....được...tôi lập tức tới ngay đây.” Người lái xe vận tải rốt cuộc cũng hồi phục tinh thần, vội vàng chạy tới bên cạnh Trương Văn Trọng, cùng hắn khiêng những khối đá rơi trên nóc xe xuống sang bên đường.

Theo sau Trương Văn Trọng vận khởi đạo chân nguyên ở trong nội thể, tập trung toàn bộ lực lượng, hung hăng đâm xuống ba quyền vào điểm tiếp xúc giữa trần xe và cửa xe. Nguyên bản khung xe đang trùng xuống cũng dựng thẳng đứng lên.

Trương Văn Trọng không quản hai tay phun đầy máu tươi, cầm lấy cửa xe dùng sức kéo ra. Dưới một chuỗi thanh âm ma sát chói tai, cánh cửa chiếc Lamborghini bị hắn mạnh mẽ lôi ra.

May mắn đôi nam nữ thanh niên cũng không bị mắc kẹt ở bên trong. Nên được Lâm Tử Mạn trợ giúp, rất nhanh Trương Văn Trọng liền đưa hai người bọn họ từ trong xe ra bên ngoài.

Lúc trước cô gái trẻ bị hoảng loạn, hiện giờ cũng đã khôi phục lại tinh thần, nàng nhìn trên cổ gã nam thanh niên xuất hiện một vết rách trí mạng lớn như vậy, thì không khỏi cực kỳ sợ hãi. Xem ra trên khuôn mặt vừa mới hồi phục được một ít huyết sắc, trong nháy mắt lại biến thành trắng bệch.

"Tôn Ngụy....Tôn Ngụy....anh làm sao vậy? Anh không sao chứ? Anh đừng làm em sợ nha!" Nàng vội vàng nhào tới bên người gã nam thanh niên tên là Tôn Ngụy. Bộ dạng như muốn dìu hắn đứng lên.

"Đừng động vào hắn!" Trương Văn Trọng nhanh tay ngăn nàng ta lại.

"Buông tôi ra....buông tôi a...!" Cô gái trẻ gắng sức giãy giụa kêu lên.

Trương Văn Trọng trầm giọng quát: "Nếu như không muốn hắn chết, vậy thì đừng động vào hắn, cũng đừng làm ồn lên nữa. Thể trạng hiện giờ của hắn, không được trải qua kích thích nghiêm trọng."

Cô gái trẻ vừa nghe thấy Trương Văn Trọng nói như thế, cũng không dám tiếp tục lớn tiếng la hét, chỉ là không ngừng thấp giọng nức nở.

Trương Văn Trọng nhíu mày lại nói: "Được rồi đừng khóc nữa! Đợi một lát xe cấp cứu sẽ tới đây rồi. Cô còn hơi sức khóc lóc thì không bằng mau chóng gọi điện thông tri cho người nhà đi."

"Ah....đúng rồi....gọi điện thoại....phải nhanh chóng gọi điện thoại." Trải qua Trương Văn Trọng hảo tâm nhắc nhở, rốt cuộc cô gái trẻ cũng biết hiện giờ chính mình cần phải làm những gì. Nàng vội vàng móc di động ra, bấm một loạt dãy số.

Ngay sau đó, trong màn đêm u ám, tiếng còi cảnh sát cùng tiếng còi xe cứu thương nhanh chóng vọng tới hiện trường.

Khi nhân viên từ trong xe cấp cứu bước xuống hiện trường, vừa trông thấy Trương Văn Trọng liền tỏ ra sững sờ. Nguyên lai đây là xe cấp cứu từ bệnh viện Ung Thành chạy tới, mấy người đều từng gặp qua Trương Văn Trọng ở vụ tại nạn lần trước. Theo sau sự tích về Trương Văn Trọng lại tràn lan trong bệnh viện Ung Thành, bọn hắn không muốn nhớ rõ Trương Văn Trọng cũng là khó khăn.

"Không nghĩ ra Trương tiên sinh cũng ở đây. Tình huống của hai người này như thế nào rồi?" Một gã nhân viên cấp cứu vội vàng đem Tôn Ngụy và cô gái trẻ đặt lên trên cáng xe, một bên nhìn Trương Văn Trọng hỏi thăm thương thế của hai người này.

Trương Văn Trọng hồi đáp: "Cô gái trẻ ngoại trừ bị chấn động tinh thần cùng mấy chiếc xương gãy ra, thì không hề có vấn đề gì. Nhưng thương thế của nam thanh niên kia lại rất nặng, nhất là động mạch cổ bị rách, tất phải được cầm máu ngay lập tức."

"Yên tâm đi, Trương tiên sinh, chúng tôi có thể làm được." Một gã nhân viên cấp cứu vội vàng nói.

Trương Văn Trọng gật gù đầu: "Ừm, tôi đây cũng an tâm rồi."

"Trương tiên sinh, tay anh cũng bị thương kia?" Một gã nhân viên cấp cứu khác chỉ vào hai tay đầy máu của hắn nói.

Trương Văn Trọng cúi đầu ngược mắt nhìn xuống hai tay, vẻ mặt bình thản: "Không có chuyện gì đâu, một chút ngoại thương nhỏ nhoi thôi mà. Chỗ anh còn băng gạc và còn tiêu độc không? Cho tôi một chút, tự tôi xử trí vết thương cũng được."

"Được....tôi sẽ lấy ngay cho anh." Gã nhân viên cứu hộ nhanh chân bước lên xe cấp cứu.

"Uy...." Tôn Ngụy sau khi được khiêng lên cáng xe, ở phía sau dùng toàn bộ lực lượng còn sót lại trong người, hướng Trương Văn Trọng vẫy tay, dùng thanh âm rất nhỏ nói: "Ông anh....chẳng phải sẽ chữa bệnh...."

Trương Văn Trọng khẽ mỉm cười: "Yên tâm, tôi sẽ không nuốt lời đâu. Chờ sau khi thương thế của cậu chuyển biến tốt đẹp hơn. Tôi sẽ đến bệnh viện trị liệu cho cậu. Bọn họ đều biết tôi mà, đến lúc đó cậu nhờ bọn họ liên lạc với tôi là được."

"Như vậy thì tôi cũng yên tâm rồi." Tôn Ngụy cố gắng mỉm cười, ngay sau đó nhân viên cứu hộ đẩy hắn vào trong xe cấp cứu.

Theo sau một gã nhân viên cứu hộ đem băng gạc và cồn khử trùng giao cho Trương Văn Trọng, liền quay trở lại xe cấp cứu. Cùng lúc đó tiếng còi hú vang lên inh ỏi, chiếc xe cấp cứu một đường phóng như bay về hướng của bệnh viện Ung Thành.

”Để tôi làm cho.” Lâm Tử Mạn tiếp nhận băng gạc và cồn khử trùng trong tay Trương Văn Trọng, cẩn thận sát trùng vết thương trên tay hắn. Tiếp theo cẩn thận đem băng gạc cuốn quanh vào hai tay của hắn.

Lúc này cảnh sát giao thông đang tiến hành kiểm tra hiện trường, hơn nữa còn tra hỏi người lái xe vận tải về sự cố vừa mới trải qua.

Trương Văn Trọng đợi Lâm Tử Mạn băng bó xong vết thương cho mình, liền xoay người cùng Lâm Tử Mạn đi tới chỗ chiếc BMW dừng tại ven đường, chuẩn bị tính toán rời khỏi hiện trường.

Bỗng nhiên có một nữ cảnh sát giao thông từ phía sau đi tới trước mặt hai người. Bởi vì ánh đèn điện trên đường núi mờ mờ, nên cũng không nhìn rõ được dung mạo của nàng. Chỉ thấy dáng người tương đối thướt tha, một thân cảnh phục mặc lên người vẫn có đủ chỗ lồi chỗ lõm, thực sự là khí khái bất phàm.

”Hai vị gặp chuyện ra tay tương trợ, tôi đã nghe được người lái xe vận tải nói qua. Hiện giờ tôi nhân danh đội cảnh sát gia thông thành phố, hướng hai người chân thành cảm kích!” Giọng nói của nữ cảnh sát giao thông phi thường êm tai, nhưng lại mang theo một cỗ khí thế anh hào. Thanh âm còn chưa dứt nàng đã ”ba” một tiếng, hướng về phía hai người nghiêm mình cúi chào.

”Không cần phải khách khí như thế. Đó chính là việc mà chúng tôi phải làm. Nếu không còn chuyện gì nữa, chúng tôi liền đi trước đây.” Trương Văn Trọng cũng hướng nàng ta trả một cái lễ không tính là đạt tiêu chuẩn. Theo sau cùng với Lâm Tử Mạn chui vào trong chiếc BMW.

Khi Trương Văn Trọng khởi động ô tô, mở đèn xe lên. Thì người nữ cảnh sát giao thông cũng trông thấy được biển số xe. Đột nhiên nàng vội vàng kêu lớn: ”A...khoan đã.”

”Còn chuyện gì nữa sao?” Trương Văn Trọng từ cửa kính nghiêng đầu nhìn ra hỏi.

Nữ cảnh sát giao thông không trả lời nghi vấn của hắn, mà chỉ vào chiếc BMW dò xét: ”Chiếc xe này của anh hả?”

”Không phải của tôi.” Trương Văn Trọng ăn ngay nói thẳng: ”Chiếc xe này là của một người bạn. Hôm nay, nàng ta cho tôi mượn dùng tạm một đêm.”

”Bạn anh tên gọi là gì?” Người nữ cảnh sát giao thông tiếp tục truy vấn.

”Vưu Giai.” Lúc này Trương Văn Trọng đã nhận ra hàm ý của người nữ cảnh sát giao thông, hắn không khỏi cười khổ nói: ”Cảnh quan, không phải là cô đang hoài nghi tôi ăn trộm chiếc xe này đó chứ?”

Nữ cảnh sát giao thông vẫn không đáp trả Trương Văn Trọng. Mà nàng lấy điện thoại di động ra, bấm số....nhẹ giọng nói chuyện vài câu xong mới thu hồi điện thoại. Cười dài nói: ”Anh kêu là Trương Văn Trọng đúng không?”

”Ừm! Cảnh quan, cô nhận thức tiểu thư Vưu Giai sao?” Trương Văn Trọng cũng biết, người nữ cảnh sát giao thông vừa rồi hơn phân nửa là đã gọi điện cho Vưu Giai hỏi thăm tin tức.

”Nhận thức, tôi cùng nàng chính là bạn thân từ nhỏ.” Nữ cảnh sát giao thông lại cười nói: ”Tốt lắm, hai người có thể đi rồi. Tôi thành thật xin lỗi về hành động hoài nghi vừa rồi!”

”Không cần phải xin lỗi đâu. Đây là chức trách nghề nghiệp của cô mà, tôi cũng hiểu được điều đó.” Trương Văn Trọng hàm hồ cười, theo sau lái chiếc BMW nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

57. Chương 59: Cú Ném Siêu Cự Ly.

Sáng sớm ngày thứ hai Trương Văn Trọng lái chiếc BMW của Vưu Giai đi tới trường đại học Ung Thành. Dem xe cẩn thận dừng tại bãi đậu trong trường xong, đem theo hai chai rượu năm tháng tiền lương đi vào trong đại học Ung Thành.

Hai chai rượu năm tháng tiền lương này là do Lâm Tử Mạn mua, để hẩn cho hẩn làm lễ vật ra mắt ông bà Lâm. Nhưng lúc đó Trương Văn Trọng xuất phát từ lòng hảo tâm, đem hai chai rượu này đổi thành rượu thuốc do hẩn tự chế, có công năng bổ dưỡng khí huyết. Còn hôm nay hẩn cầm theo hai chai rượu này chính là muốn trả nó lại cho Lâm Tử Mạn.

Hẩn không muốn chiếm tiện nghi của người khác.

Ngay tại khi Trương Văn Trọng đi qua sân bóng rổ, thì bỗng dưng có một quả bóng lăn tới phía dưới chân, thiếu chút nữa đã làm cho hẩn vấp ngã.

“Ê, người anh em, giúp tôi ném quả bóng rổ kia lại đây với.” Một thanh âm nghe hơi quen quen, từ trong sân bóng truyền ra.

Trương Văn Trọng ngẩng đầu nhìn lại thì phát hiện ra người lên tiếng chính là Vương Hiểu. Trước kia đã từng hoài nghi mắc bệnh lây qua đường sinh dục nên lén lút chạy tới phòng khám tìm hẩn.

Lúc này Vương Hiểu đang mặc một bộ quần áo thể thao kiểu Rockets. Cả người tràn ngập mồ hôi, hiển nhiên sớm đã luyện tập ở trong sân bóng rất lâu rồi.

“Ồ...cậu là Vương Hiểu đúng không?” Trương Văn Trọng dừng bước, mỉm cười nhìn hẩn gật đầu chào hỏi.

“Ừ! Hóa ra là Trương ca, anh tới làm sớm thế. Lúc này còn chưa tới giờ làm việc cơ mà?” Vương Hiểu cũng nhận ra Trương Văn Trọng, mỉm cười nghênh đón hẩn một chút, rồi chỉ xuống quả bóng dưới chân Trương Văn Trọng nói: “Trương ca, phiền anh một chút, ném quả bóng kia lại cho em.”

“Như thế nào mới sáng sớm đã chạy tới trường chơi bóng rổ? “ Trương Văn Trọng hỏi xã giao xong liền cúi người xuống, vươn tay nhẹ nhàng cầm quả bóng lên. Trải qua một đêm ngâm thuốc, rồi kiên tu luyện Y Giám Tâm Kinh, hai bàn tay của hẩn đã không có gì đáng ngại nữa, tựa hồ gần như là khôi phục hoàn toàn nhìn không thấy dấu vết thương thế nào.

“Còn không phải là bởi vì thời tiết quỷ quái này hay sao?” Vương Hiểu thở dài nén giận bất đắc dĩ nói: “Khí trời quả thật là bó tay. Đêm qua em trần trọc như thế nào cũng không ngủ được. Vừa thấy trời sáng liền kêu mấy đứa bạn ra sân bóng vận động cơ thể một chút, trở về tắm rửa cho mát mẻ, như vậy sẽ thoải mái hơn rất nhiều.”

Nói đến đây Vương Hiểu nhìn về phía Trương Văn Trọng phát ra lời mời: “Ah....Trương ca, dù sao anh vẫn chưa đến giờ làm, không bằng chơi với bọn em một lát đi? Anh phải ngồi làm việc suốt ngày, lúc rảnh rồi cũng nên vận động thân thể một chút.”

“Hay là thôi đi, tôi không biết chơi bóng rổ.” Trương Văn Trọng mỉm cười lắc đầu cự tuyệt, híp mắt nhìn lên chiếc rổ ở phía xa. Theo sau cổ tay nhẹ nhàng rung động, không tự chủ được mà dùng tới thủ pháp phóng ám khí, đem quả bóng ném thẳng tới hướng chiếc rổ.

Chứng kiến tư thế ném bóng một tay của Trương Văn Trọng. Vương Hiểu đã tin tưởng hẩn quả thật là không biết chơi. Bởi vì cái tư thế kia không hề có một chút tiêu chuẩn nào, hoàn toàn giống như một gã thái độ chưa bao giờ từng chơi qua bóng rổ.

Khoảng cách hiện tại giữa Trương Văn Trọng và rổ bóng là khá xa. Nếu dùng tư thế ném bóng một tay mà vào được, thì cũng chẳng khác nào gặp ma giữa ban ngày.

Vốn dĩ Vương Hiểu định giễu cợt Trương Văn Trọng, nhưng bởi vì Trương Văn Trọng đang nắm giữ nhược điểm của hẩn, cho nên hẩn cũng không dám đem chuyện cười nói ra ngoài miệng, chỉ âm thầm oán trách hai tiếng ở trong bụng.

“Cám ơn Trương ca nha!” Vương Hiểu khách khí cảm tạ một tiếng, liền xoay người đi lấy bóng. Nhưng hẩn chưa kịp xoay người thì lại nghe thấy “phanh” một tiếng vang giòn, truyền đến từ phía sau.

Thanh âm quen thuộc dễ nghe như vậy, hẩn đã từng nghe qua vô số lần tương tự....Đây chính là thanh âm khi bóng lọt rổ.

“Không phải chứ...” Vương Hiểu chấn kinh, vội vàng xoay người nhìn lại.

Bất quá khi hẩn xoay người nhìn lại thì cũng không chứng kiến được pha bóng lọt rổ kia.

“Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?” Vương Hiểu vội vàng nhìn lên cầu trường, dò hỏi đám bạn của mình.

“Tớ không hoa mắt đó chứ? Khoảng cách còn xa như vậy, cứ nhiên dùng một tay ném bóng vào rổ...”

“Fuck you! Đây mới chân chính là Viễn Đầu Thủ* hàng thật giá thật ah!” (Tay ném bóng cự ly xa.)

“Ê, Vương Hiểu, cái tên kia đến tốt cùng là ai thế? Một tay ném bóng xuất sắc như vậy. Tớ còn chưa biết tên của hắn ah! Chẳng lẽ hắn mới gia nhập đội bóng của trường mình sao?”

Wương Hiểu theo bản năng trả lời: “Hắn là giáo y trong trường chúng ta...”

“Giáo y? Có bao giờ giáo y mà ném bóng rổ đỉnh cấp như vậy sao? Hơn nữa còn là một cú ném siêu cự ly ah!” Đám bạn của Vương Hiểu cảm khái vài câu, theo sau lại tò mò hỏi: “Ê, Vương Hiểu, sao cậu biết hắn là giáo y thế? A ha....không phải là cậu mắc bệnh gì khó nói, nên đã từng đến tìm hắn sao?”

“Đến tốt cùng là cậu đã gặp phải ẩn tình gì khó nói đây? Chẳng lẽ phương diện kia có vấn đề sao? Muốn lên mà không lên, muốn cứng mà không cứng, muốn xuất không xuất được sao? Ha ha....Không nghĩ tới nha....không nghĩ tới Vương đội trưởng cơ bắp hoành tráng như vậy, cứ nhiên lại mắc phải tật xấu ah.”

“Ẩn tình cái rắm! Tụi bây đừng vu khống cho tao! Trông tao khỏe mạnh như vậy, làm sao mắc phải bệnh tình khó nói được chứ? Chẳng qua tuần trước tao ăn phải đồ vật này nọ, bị đau bụng cho nên chạy xuống phòng khám trong trường, rồi quen biết Trương ca.” Trên khuôn mặt ngăm đen của Vương Hiểu đột nhiên dâng lên một tia ửng đỏ, vì không muốn đám bạn của mình phát hiện ra, hắn liền cuống quýt đổi đề tài nói: “Trùng hợp...cú ném rổ kia nhất định chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi....Vừa rồi tụi bây cũng nghe thấy đó, Trương ca đã nói rằng hắn không biết chơi môn bóng rổ. Cho nên cú ném kia tuyệt đối chỉ là trùng hợp!”

Wương Hiểu xoay người nhìn lại, nhưng phát hiện ra Trương Văn Trọng đã bỏ đi rồi, chỉ còn trông thấy một bóng lưng cô độc, lững thững tiến đến phía phòng khám.

“Đến đây chơi tiếp đi, Vương Hiểu.” Đám bạn của hắn ôm bóng hò hét.

“Được rồi, tới ngay đây.” Vương Hiểu thuận miệng đáp ứng một tiếng, xoay người chạy vào trong sân, cùng đám bạn tiếp tục chơi bóng như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

58. Chương 60: Rượu Thuốc Bỏ Thận Dưỡng Khí.

Khi Trương Văn Trọng đi tới phòng khám thì thời gian vẫn còn sớm. Bên trong phòng khám hoàn toàn vắng tanh, ngoại trừ hắn ra cũng chẳng có một ai. Hắn lập tức đi sang phòng trực của Lâm Tử Mạn, đem hai chai rượu năm tháng tiền lương đặt ở trước cửa phòng. Trương Văn Trọng không sợ hai chai rượu này bị người khác thuận tay lấy trộm, bởi vì Lâm Tử Mạn luôn luôn đến phòng khám sớm hơn so với những người khác.

Quả nhiên, ngay sau khi Trương Văn Trọng trở về quét dọn phòng khám của mình sạch sẽ xong, thì thân ảnh của Lâm Tử Mạn cũng xuất hiện ở trong sân trường đại học.

Thấy hai chai rượu nằm ở trước cửa phòng trực của mình, đầu tiên Lâm Tử Mạn hơi sững sốt, theo sau quay người lại thì chứng kiến Trương Văn Trọng đang cầm một túi ni-long đi đổ rác, nàng không khỏi cười dài một tiếng nói: “Tôi đang kỳ quái, không biết tại sao trước cửa phòng mình lại có hai chai rượu. Hóa ra là Văn Trọng anh để nó ở chỗ này.”

Bởi vì chuyện tối ngày hôm qua nên hiện giờ Lâm Tử Mạn đã đem Trương Văn Trọng trở thành hảo bằng hữu, phương thức xưng hô cũng thân mật hơn bình thường. Không còn khách sáo giống như trước kia gọi hắn là “Bác sĩ Trương” nữa.

“A...Tử Mạn cô cũng đến rồi.” Trương Văn Trọng gật đầu mỉm cười chào hỏi nàng, mới tiếp tục nói: “Hai chai rượu kia chính là lễ vật hôm trước cô mua để tôi ra mắt bác trai. Nhưng tôi sợ bác trai lớn tuổi, cần phải uống loại rượu bồi dưỡng thân thể, cho nên đã tự động chủ trương thay một chai rượu thuốc. Hai chai rượu này công dụng cũng không tốt lắm, hôm nay tôi đem chúng đến trả lại cho cô.”

Lâm Tử Mạn cười nói: “Còn mang đến trả làm chi? Lần này anh đã giúp tôi một đại ân, hai chai rượu này liền tặng anh coi như là cảm tạ anh đã dốc lòng tương trợ. Yên tâm, hai chai rượu này xem như là cảm kích ngoài định mức. Bữa cơm đáp ứng anh, tôi tuyệt đối sẽ không nuốt lời đâu.”

Trương Văn Trọng mỉm cười lắc đầu nói: “Không cần, con người của tôi không ưa rượu chè. Hai chai rượu này đem tặng cho tôi thì cũng bỏ đấy, vẫn là mang trở về cho bác trai đi.”

“Thôi được rồi.” Lâm Tử Mạn cũng không kiên trì, móc chìa khóa ra mở cửa phòng trực của mình, cầm theo hai chai rượu kia vào đặt dưới chân tủ treo quần áo. Rồi lại xoay người đi ra ngoài, nhìn Trương Văn Trọng: “Tôi sẽ nói với cha tôi rằng, hai chai rượu này là do anh mua tặng. Anh có biết không, ngày hôm qua anh diễn kịch phi thường hoàn hảo, đã triệt để trình phục được ba mẹ của tôi. Sau khi anh đưa tôi trở về, bọn họ khen anh không ngớt miệng. Lúc ấy thiếu chút nữa tôi đã phì cười rồi.”

“Như vậy không phải là càng tốt sao?” Trương Văn Trọng cũng cười nói: “Từ nay trở đi cô không cần phải sợ cha mẹ bức cô tìm đối tượng thân cận, tự nhiên những điều phiền toái cũng được giải quyết gọn gàng.”

Lâm Tử Mạn buông thông hai tay, thần tình nhảnh nhó nói: “Coi như phiền toái đã được giải quyết. Nhưng phiền toái mới lại đến cửa mất rồi.”

“Phiền toái gì?” Trương Văn Trọng không khỏi tò mò.

Lâm Tử Mạn vẽ mặt thống khổ nói: “Ài, bây giờ mẹ tôi không còn ép buộc tìm đối tượng thân cận nữa. Chính là bà lại muốn tôi kết hôn, đêm qua nằm thuyết giáo ở bên cạnh tôi hơn một tiếng đồng hồ. Sáng nay cũng lải nhải không ngừng, thiếu chút nữa tôi đã phát điên mất rồi.”

“Hả?” Trương Văn Trọng hơi sửng sốt, theo sau vội vàng khoát tay nói: “Chuyện này tôi không thể giúp cô được.”

“Phi!” Kiều nhan trên mặt Lâm Tử Mạn nhất thời dâng lên một tia ửng hồng, nàng xấu hổ trừng mắt lườm Trương Văn Trọng một cái: “Này đừng có mơ! Anh muốn trợ giúp, tôi còn không chịu đâu. Xem ra tôi sẽ phải cùng bạn trai nói chuyện một lần, xem hắn có đáp ứng quay trở về Ung Thành tìm công tác mới hay không. Dù sao hai người chúng tôi cũng đến tuổi thành lập gia đình rồi.”

“Cô sớm nên làm như vậy đi.” Trương Văn Trọng hảo tâm khuyên nhủ.

“Ài...” Đột nhiên Lâm Tử Mạn thở dài, “Anh cho rằng tôi không muốn đề cập cùng hắn chuyện tình này sao? Chẳng qua gần đây hắn luôn chìm ngập trong công việc, mỗi lần nói chuyện điện thoại chỉ được vài phút đồng hồ. Xem ra, tôi phải chuẩn bị thời gian, đến thành phố nơi hắn công tác, cùng hắn gặp mặt nói chuyện trực tiếp mới được.”

Trương Văn Trọng gật đầu: “Ừm, loại tình hình này thật sự là nên gặp mặt nói chuyện trực tiếp. Bàn bạc qua điện thoại làm sao mà ổn thỏa được chứ.”

“Không nhắc đến chuyện này nữa, cứ nhắc đến tôi lại cảm thấy đau đầu. À đúng rồi, cha tôi nói rượu thuốc anh ngâm hương vị rất tốt, được lực cũng phi thường mạnh mẽ. Cả đêm qua cha tôi không phải thức dậy đi tiểu nữa.” Lâm Tử Mạn nói đến đây, diễn cảm trở thành hơi ngượng ngùng, nàng bẽn lẽn vươn chiếc lưỡi thơm tho: “Văn Trọng....nha....Cha tôi muốn hỏi, loại rượu thuốc kia anh còn nhiều không? Chỉ một chai như hôm qua, sợ rằng không đủ cho hắn uống vài ngày.”

Chứng kiến biểu tình ngượng ngùng của Lâm Tử Mạn, Trương Văn Trọng tươi cười nói: “Nếu bác trai cảm thấy loại rượu thuốc kia hữu dụng, vậy thì tôi sẽ truyền phương thức ngâm rượu lại cho cô. Bất quá cô nên nhắc nhở bác trai, rượu thuốc này mặc dù rất tốt, nhưng nếu uống quá nhiều cũng sẽ tổn hại đến thân thể. Mỗi ngày chỉ nên dùng khoảng ba chén thôi.”

Lâm Tử Mạn gật đầu cười nói: “Được rồi, tôi nhất định sẽ giám sát hắn.”

Trương Văn Trọng xoay người đi vào trong phòng khám của mình. Theo sau cầm bút và giấy đặt lên trên mặt bàn, cẩn thận viết xuống phương thức điều chế rượu thuốc.

Đứng ở bên cạnh Trương Văn Trọng, Lâm Tử Mạn hé mắt nhìn xuống, chỉ thấy bên trong tờ giấy có ghi: “Thực địa 100g, cầu kỳ 100g, cam thảo 50g, táo khô 50g, dâm dương hoắc 50g, đỗ trọng 100g...Điều phối cùng tám cân rượu.”

“Về phần đường phèn thì căn cứ theo khẩu vị của bác trai mà thêm nếm. Tôi sẽ không viết nó vào đơn thuốc này, cô chỉ cần nhớ kỹ sau này điều chế thì cho thêm đường phèn vào là được.” Trương Văn Trọng nói xong, đem phối phương giao cho Lâm Tử Mạn đứng ở bên cạnh.

Lâm Tử Mạn cẩn thận tiếp nhận phối phương ngâm rượu thuốc về, mỉm cười gật đầu nói: “Cám ơn anh! Có phương pháp ngâm rượu này, sau khi cha tôi uống hết chai rượu kia, cũng sẽ không sợ bị hấn hải nhải ở bên cạnh tôi nữa”

Đột nhiên Lâm tử Mạn lại nhớ ra một chuyện, liền hỏi: “A...đúng rồi, rượu thuốc này cần phải ngâm bao lâu thì mới uống được?”

“Hai tuần lễ...thì mới được uống.” Trương Văn Trọng hồi đáp.

“Được, tôi nhớ rồi! Văn Trọng, thật sự là cảm ơn anh nha.” Lâm Tử Mạn kích động nói.

Trương Văn Trọng tươi cười lắc đầu: “Không phải chúng ta là bạn bè đồng nghiệp hay sao? Bạn bè với nhau mà còn phải nói câu cảm ơn nữa ư?”

“Ừ, phải rồi.” Lâm Tử Mạn cũng tươi cười vui vẻ.

59. Chương 61: Hương Xa Mỹ Nhân

Lâm Tử Mạn quét tước xong phòng của mình, lại đi tới phòng làm việc của Trương Văn Trọng, cùng hấn trò chuyện về tai nạn giao thông tối hôm qua gặp phải. Tuy rằng lúc nàng còn trong thời gian thực tập, đã từng làm việc tại khoa cấp cứu, thế nhưng cũng chưa bao giờ chạy tới hiện trường tai nạn gần như vậy.

Tuy nhiên, khiến Lâm Tử Mạn càng thêm hiếu kỳ, chính là bàn tay của Trương Văn Trọng. Bởi vì ngay thời gian đêm qua, đôi bàn tay của Trương Văn Trọng nhuộm đầy máu tươi, thế nhưng hiện tại hai bàn tay của hấn đều đã khôi phục lại bình thường, thậm chí không hề nhìn ra được có chút dấu vết.

“Tôi nhớ, đêm qua khi anh sát trùng băng bó, thương thế trên hai bàn tay của anh đều rất nặng, thế nào chỉ mới qua một buổi tối, lại có thể khôi phục như lúc ban đầu vậy?” Lâm Tử Mạn cau đôi mày, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào hai tay của Trương Văn Trọng, không sao giải thích được nói.

Trương Văn Trọng tự nhiên không thể nói ra tình huống thực sự, hấn chỉ đành bất đắc dĩ nói dối: “Lúc đó trời tối mịt, cho nên cô đã nhìn lầm thôi, thương thế của hai bàn tay tôi kỳ thực cũng không nặng, chỉ bị trầy da một chút. Nhưng vì lấy dính quá nhiều máu của Tôn Ngụy, cho nên nhìn qua thấy rất nghiêm trọng.”

“Thật vậy chăng?” Lâm Tử Mạn có chút hoài nghi. Thế nhưng đúng thật lúc đó ánh đèn pha quá mờ, hơn nữa tâm tình nàng cũng phi thường khẩn trương, cho nên nàng không dám xác định, lúc đó thương thế hai tay Trương Văn Trọng đến tột cùng là nặng hay nhẹ. Cuối cùng nàng đành tin vào cách nói của Trương Văn Trọng, dù sao Trương Văn Trọng dĩ nhiên phải rõ thương thế của mình hơn nàng, hơn nữa nếu thương thế của Trương Văn Trọng đúng thật quá nặng, cũng không khả năng chỉ qua một đêm lại có thể triệt để khôi phục như lúc ban đầu.

Ngay khi hai người còn đang nói chuyện, bác sĩ và hộ sĩ bên trong phòng y tế cũng đều lục tục đến làm. Mất thấy thời gian không bao lâu nữa liền vào giờ hành chính, Lâm Tử Mạn cũng không tiện ở lại bên trong phòng làm việc của Trương Văn Trọng, vì thế xoay người trở về phòng của mình.

Trương Văn Trọng liền bắt đầu công việc thường ngày của mình.

Khi gần tới lúc tan ca buổi trưa, Vuư Giai xuất hiện ở bên trong phòng làm việc của Trương Văn Trọng. Ngày hôm nay Vuư Giai đã tận lực trang điểm và chuẩn bị kỹ lưỡng. Toàn thân nàng trên dưới đều tràn đầy khí chất cao quý trang nhã, gương mặt được trang điểm nhẹ nhàng tinh tế, trông vô cùng tịnh lệ, dọc theo đường đi không biết đã hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt của cánh đàn ông.

Tay phải Vuư Giai cầm theo một túi xách, tay trái cầm bức Bách Thọ Đồ được gói kỹ càng.

Sau khi đi vào phòng làm việc của Trương Văn Trọng, Vuư Giai cười ha hả hỏi: “Hải, Trương tiên sinh, tôi đã tới, chừng nào anh mới tan sở?”

Trương Văn Trọng mỉm cười chào nàng, mới lấy ra điện thoại di động trong túi quần nhìn thời gian, đáp: “Nhanh, còn khoảng nửa tiếng nữa là tan ca.”

Vưu Giai chỉ chỉ chiếc ghế bên trong phòng, nói: “Tôi ngồi đây chờ anh được chứ?”

Trương Văn Trọng lấy chìa khóa của chiếc BMWs số 7 đưa cho Vưu Giai, cười khổ nói: “Cô lái xe ra trước, ở trên xe chờ tôi.”

“Vì sao?” Vưu Giai thật sự không giải thích được.

Trương Văn Trọng chỉ chỉ nam sinh viên đang đỏ mặt len lén ngấm Vưu Giai, bắt đầu lắc đầu cười khổ nói: “Nếu cô còn ở lại chỗ này, tôi sẽ bọn họ sẽ ở mãi đây, không chịu rời đi nữa.”

“Hi hi...” Vưu Giai không khỏi bật cười run rẩy cả người, bởi vì câu nói của Trương Văn Trọng, là một cách biến tướng khen ngợi nàng xinh đẹp, dù một cô gái xinh đẹp thế nào, cũng vẫn thích nghe người khác khen mình xinh đẹp, Vưu Giai đều không ngoại lệ: “Tốt lắm, tôi chờ anh bên ngoài cửa, tan tầm nhớ nhanh ra nhé.”

“Được.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp.

Lúc Vưu Giai vừa đi, nam sinh viên vẽ mặt đỏ bừng lập tức quát hỏi: “Ai, bác sĩ, vị ngự tử cực phẩm vừa rồi là ai vậy? Sẽ không phải là bạn gái của anh đó chứ? Anh thật đúng là kẻ khác vô cùng ước ao!”

“Ngự cái đầu cậu!” Trương Văn Trọng cười khổ lắc đầu, xé đơn thuốc đưa cho hắn: “Nhanh đi lấy thuốc đi.”

Nửa giờ trôi qua rất nhanh, Trương Văn Trọng thu thập bàn làm việc một chút, đóng cửa phòng rời đi. Mà đúng lúc này Lâm Tử Mạn cũng đang rời khỏi phòng, nhìn thấy Trương Văn Trọng, hi hi cười cười, trêu ghẹo nói: “Văn Trọng, anh không thành thật chút nào.”

“Sao tôi lại không thành thật?” Trương Văn Trọng khó hiểu.

Lâm Tử Mạn làm ra biểu tình vẽ mặt như “tôi đã biết hết toàn bộ”, cười hi hi nói: “Được, anh cũng đừng giả vờ nữa. Vừa rồi tôi đã nghe thấy hết, buổi trưa hôm nay anh có hẹn ước với giai nhân nga. Ai, đáng tiếc cho tôi còn định giới thiệu bạn gái thân cho anh quen nữa. Xem ra, hiện tại không cần phải làm điều dư thừa này rồi.”

Trương Văn Trọng bây giờ mới biết Lâm Tử Mạn muốn nói chuyện gì, không khỏi bật cười, lắc đầu nói: “Tôi và Vưu tiểu thư thật sự chỉ là bạn bè bình thường, lần này tôi chỉ đi giúp cô ấy một chuyện, cũng giống như hôm qua đã giúp cô thôi.”

“Được rồi, anh cũng không cần giải thích với tôi điều gì, nhanh lên đi thôi, Vưu tiểu thư còn đang chờ anh bên ngoài cửa đó.” Nói đến đây, Lâm Tử Mạn lại nhin không được nở nụ cười.

“Vì sao khi tôi nói lời thật, luôn luôn không ai chịu tin tưởng vậy?” Trương Văn Trọng cười khổ lắc đầu, cũng lười giải thích thêm điều gì, cất bước đi ra ngoài cửa phòng y tế.

Chiếc BMWs số 7 màu hồng rượu lúc này đang đỗ trước cửa đại học Ung Thành. Một chiếc BMWs số 7, cũng đã đủ hấp dẫn ánh mắt, hướng chỉ ở bên cạnh xe lúc này còn đang có một vị mỹ nữ khí chất cao quý trang nhã, vóc người thướt tha đang đứng dựa bên xe. Tuy rằng lúc này Vưu Giai đeo một kính râm, làm cho người ta nhìn không thấy rõ gương mặt, thế nhưng vẫn khó che lấp được mỹ lệ của nàng, trái lại càng làm tăng thêm vài phần mông lung cùng thần bí.

Xe đắt tiền phối hợp với mỹ nữ, vô luận là ở lúc nào hay nơi đâu, đều sẽ hấp dẫn ánh mắt người chú ý.

Ánh mắt của những ai ở trong đại học Ung Thành cùng bên ngoài trường đại học trong lúc nhất thời bị Vưu Giai và chiếc BMWs số 7 hấp dẫn tới. Thậm chí còn có không ít học sinh, đều xuất ra chính máy chụp hình hay máy di động của mình để chụp ảnh Vưu Giai. Đồng thời còn đang khe khẽ nói nhỏ suy đoán, một vị mỹ nữ vừa đẹp lại vừa có tiền chạy đến trước cửa đại học Ung Thành làm gì?

Trước đây chỉ là nghe qua, có đàn ông lái xe nổi tiếng, chạy đến trước cửa các trường đại học để theo đuổi mỹ nữ. Lẽ nào nói, hiện tại hướng gió đã thật thay đổi, mỹ nữ muốn tiền có tiền, muốn có sắc đẹp có sắc đẹp, không ngờ cũng muốn lái xe nổi danh chạy đến trước cửa trường đại học để theo đuổi suất ca(đẹp trai) hay sao?

Đây thật đúng là kỳ sự chưa từng nghe qua!

Trong lúc mọi người còn đang khe khẽ nói nhỏ suy đoán liên tục, Trương Văn Trọng mặc một bộ quần áo bình thường, từ bên trong đại học Ung Thành đi ra.

“Cuối cùng anh cũng đã ra rồi.” Vưu Giai đang đứng dựa vào xe, nhìn thấy Trương Văn Trọng, nhất thời mỉm cười nhìn hắn vẫy tay như muốn cho hắn thấy mình đang ở nơi này.

60. Chương 62: Trang Web Trường Đại Học Náo Nhiệt

Trương Văn Trọng bước nhanh tới trước người Vưu Giai, áy náy cười nói: “Xin lỗi, để cô đợi lâu.”

Vưu Giai lắc đầu nói: “Cũng không chờ lâu lắm, tôi cũng vừa lái xe trong bãi đỗ ra mà thôi.”

Tình cảnh Trương Văn Trọng và Vưu Giai vừa cười vừa nói, làm những người đang ở chung quanh vây xem rất kinh ngạc. Tuy rằng bọn họ cũng từng suy đoán qua, vị mỹ nữ xinh đẹp trẻ tuổi lại có tiền này đang chờ người có dáng dấp như thế nào, thế nhưng làm sao cũng không hề nghĩ tới, một tiểu mỹ nhân xuất chúng như nàng, không ngờ chờ đợi lại là một người vô cùng bình thường.

Gương mặt của Trương Văn Trọng chỉ có thể nói là thanh tú bình thường, không tính là đặc biệt xuất sắc. Ở bên trong đại học Ung Thành, còn có nhiều người xuất sắc hơn hắn rất nhiều. Tuy rằng khi tiếp xúc lâu ngày với hắn là có thể phát hiện ra hắn có một loại khí chất bất phàm dị dạng, thế nhưng hiện tại ở ngay cửa trường đại học nhìn tới, lại có ai có thể nhìn ra được khí chất xuất chúng của hắn đây?

Huống chi bộ quần áo trên người Trương Văn Trọng, cũng cực kỳ bình thường giá rẻ, đánh giá hắn từ đầu đến chân, tối đa cũng chỉ khoảng hơn một trăm nguyên mà thôi. Thế nhưng nhìn Vưu Giai đối lập, chỉ cần chiếc kính râm trên mặt, đã có giá trị hơn một ngàn nguyên, đủ để mua mười bộ đồ trên người Trương Văn Trọng.

“Người này là ai? Là sinh viên trong trường học chúng ta sao? Hắn có quan hệ gì với vị ngự tỷ vừa đẹp vừa có tiền này?”

Những người vây xem không ngừng ồn ào, cũng bắt đầu suy đoán thân phận của Trương Văn Trọng, cùng quan hệ giữa hắn và Vưu Giai. Mà rất có người hiểu chuyện, cầm điện thoại di động cùng máy chụp hình, không ngừng chụp ảnh Trương Văn Trọng và Vưu Giai, chuẩn bị sau đó sẽ truyền lên mạng internet của trường đại học.

Vưu Giai và Trương Văn Trọng cũng không hề để ý tới những sinh viên đang vây quanh, sau khi trò chuyện vài câu, Vưu Giai bước tới bên chỗ ghế cạnh tài xế, tự mình mở cửa xe cho Trương Văn Trọng, mỉm cười nói: “Trương tiên sinh, lên xe đi, ngày hôm nay ông nội tôi tổ chức buổi tiệc sinh nhật hơi xa một chút, chúng ta phải tranh thủ thời gian, bằng không chờ khi chúng ta tới chỉ sợ buổi tiệc đã bắt đầu.”

“Sao dám làm phiền Vưu tiểu thư mở cửa xe cho tôi?” Trương Văn Trọng mở miệng như khách sáo, thế nhưng hành động cũng không có chút khách khí, thuận thế ngồi vào ghế bên cạnh tài xế.

“Anh giúp tôi một chuyện lớn, tôi tự nhiên phải khách khí với anh một chút mới đúng.” Vưu Giai mỉm cười nói, sau khi đóng lại cửa xe cho Trương Văn Trọng, mới đi tới bên cửa kia ngồi vào trong.

Vưu Giai và Trương Văn Trọng cũng không biết, cử động vừa rồi của hai người làm những người có tính bất quá đang vây xem lại ồ lên một mảnh.

Vị huynh đệ nhìn qua cực kỳ bình thường này, đến tận cùng đã dùng thủ đoạn như thế nào, không ngờ có thể làm cho vị mỹ nữ có khí chất cao ngạo vừa xinh đẹp lại có tiền, chủ động mở cửa xe cho hắn? Hơn nữa trong dáng tươi cười trên gương mặt nàng, tựa hồ còn mang theo ý tứ như muốn lấy lòng. Bất quá để cho bọn họ kinh ngạc chính là, vị huynh đệ nhìn qua như rất bình thường này, không ngờ còn có thể hoàn toàn thần nhiên tiếp thu.

Trong những ánh mắt kinh ngạc, chiếc BMWs số 7 màu hồng rượu chậm rãi khởi động máy, sau đó lướt vào dòng xe cộ, rất nhanh đã biến mất trong tầm mắt của bọn họ. Mà ngay lúc này, mọi người còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần từ trong sự kinh ngạc.

Đại khái khoảng mười phút sau, một bài post có tên là: “Hắn là ai vậy? Hắn có mị lực như thế nào? Không ngờ có thể để cho một mỹ nữ lái chiếc xe BMWs số 7 cam nguyện mở cửa xe vì hắn?”, bài post xuất hiện trên trang web của đại học Ung Thành. Bài post đã ghi lại chuyện phát sinh ngay trước cửa trường đại học, tác giả của bài post tuyên bố, hiệu triệu mọi người phát động tìm tòi, tìm ra vị “mị lực ca” kia, để từ chỗ hắn lãnh giáo kinh nghiệm đi tán gái.

Xe nổi tiếng, mỹ nữ, còn có một “mị lực ca” thần bí, bài post tràn ngập mách lới rất nhanh đã trở thành một trong những bài post nóng nhất của trường đại học Ung Thành, người trả lời bài không dứt, thậm chí mỗi giây còn nảy sinh ra những dòng bài post mới.

Lúc vừa mới bắt đầu, những người trả lời chỉ là tạm hưởng ứng, cũng không có những từ ngữ gì đặc biệt. Dần dần, nhiều người đi vào xem bài post, mọi người bắt đầu nổi lên suy đoán nam diễn viên trong bài post đến tốt cùng là có bản lĩnh và mị lực như thế nào, lại có thể làm cho một người đẹp tình nguyện mở cửa xe cho hắn, còn có thêm dáng tươi cười như lấy lòng.

Không hề suy nghĩ, khi nhìn thấy hình ảnh nam diễn viên cũng không hề có vẻ suất ca, cùng bộ quần áo trên người hắn, mọi người đều ngạc nhiên bắt đầu muốn tìm hiểu thân phận nam diễn viên. Bọn họ còn tà ác hoài nghi, nam diễn viên ở phương diện trên giường có được “bản lĩnh” và “mị lực” cực cao, cho nên mới có thể chinh phục được vị ngự tử xinh đẹp cao ngạo nọ.

Chỉ tiếc, tuy rằng hình ảnh thật nhiều, thế nhưng không có bức nào có thể nhìn thấy rõ gương mặt của Trương Văn Trọng, hơn nữa Trương Văn Trọng cũng chỉ là một giáo y không chút tiếng tăm gì bên trong phòng y tế của trường đại học Ung Thành, bởi vậy tuy rằng rất nhiều người đều suy đoán hắn là ai, thế nhưng không ai liên hệ gì tới Trương Văn Trọng trong trường học.

Ngay sau đó, một bài post đầu đề là: “Tình Thánh? Viễn Đầu Vương? Hắn rốt cục là ai?” lại xuất hiện bên trong diễn đàn trường đại học, rất nhanh liền nối tiếp bài post đầu tiên, trở thành bài post nóng hổi nhất đứng thứ hai.

Ở trong bài post này, cũng không phải hình ảnh, mà là một đoạn ghi hình chỉ có ba phút. Hiệu quả của đoạn ghi hình cũng không tốt lắm, vẫn không thể nhìn thấy rõ gương mặt của nam diễn viên. Thế nhưng mọi người vẫn như cũ có thể nhìn thấy, nam diễn viên trong đoạn ghi hình và nam diễn viên trong bài post ảnh đầu tiên, vô luận là quần áo, vóc người hay kiểu tóc đều cực kỳ tương tự, hắn là của cùng một người. Đoạn ghi hình này chính là một màn chiếu lại cảnh nam diễn viên dùng bàn tay ném quả bóng rổ từ siêu cự ly xa tít vào trong giỏ.

Nguyên lai, người thu đoạn ghi hình này, sáng nay đang chơi bóng trong sân bóng rổ. Hắn vốn muốn lấy điện thoại di động ghi lại hình ảnh những mỹ nữ đang chạy trên sân. Không thể ngờ được không ghi hình được những mỹ nữ, nhưng còn ghi lại được tràng cảnh làm cho kẻ khác khiếp sợ.

Trong khoảng thời gian ngắn, bài post suy đoán thân phận Trương Văn Trọng đầy rẫy toàn bộ diễn đàn internet của đại học Ung Thành. Sáu chữ “mị lực ca” và “viễn đầu vương” cũng trở thành từ tìm tòi nóng hổi nhất trong diễn đàn. Trong lúc này, tuy rằng Vương Hiểu có công bố tên tuổi và thân phận của Trương Văn Trọng, nhưng một mình bắt đắc dĩ, bài post của hắn đã rất nhanh bị bao phủ đè ép xuống trong vô số bài post khác, vốn không thể khiến cho người khác chú ý. Huống chi, ở trong rất nhiều bài post còn xưng Trương Văn Trọng là người ngoài hành tinh gì gì đó, nên khi bài post của hắn nói Trương Văn Trọng chỉ là một giáo y, như vậy muốn làm cho người khác chú ý cũng khó khăn.

“Nguyên lai là anh? Anh cũng ở trong trường học này sao? Ha ha, cuối cùng cũng cho tôi tìm được anh rồi...thật đúng là đi mòn giày sắt tìm không thấy, đến khi thấy được lại chẳng phí chút công phu!” Ở trong một ký túc xá nữ của trường đại học Ung Thành, trước một màn hình máy vi tính, một đôi vú cực lớn đang tì lên bàn, chủ nhân của cặp ngực lúc này đang nhìn chăm chăm hình ảnh của Trương Văn Trọng, đặc ý cười. Mà cặp ngực tì trên bàn, đã theo tiếng cười không ngừng phập phồng lên.

Đột nhiên, “băng” một tiếng vang lên, một cúc áo từ giữa ngực phụt ra, ngay sau đó, nịt ngực màu trắng lại trong áo nhảy ra ngoài, nương theo còn có khe ngực đủ để áp chết người.

“Ghe tởm, lại làm đứt cúc áo, bộ ngực này gần đây hình như ngày càng lớn quá đi...” Chủ nhân của cặp ngực bắt đắc dĩ thở dài nói.

61. Chương 63: Người Nói Vô Tâm, Người Nghe Hữu Ý

Trương Văn Trọng và Vưu Giai cũng không biết, chuyện hai người gặp nhau tại cửa trường đại học, không ngờ lại làm nổi lên một hồi náo nhiệt lớn đến như vậy. Lúc này, bọn họ đang ngồi xe hướng ngoại ô Ung Thành chạy tới.

Vưu Giai vừa lái xe, vừa hướng Trương Văn Trọng giải thích: “Bởi vì khí trời năm nay quá nóng bức, ông nội tôi đã dời tới biệt thự ngoại ô để nghỉ hè, cho nên buổi tiệc sinh nhật lần này của ông, cũng được tổ chức trong biệt thự ngoài ngoại ô.”

“Thì ra là thế.” Trương Văn Trọng gật đầu, biểu thị đã hiểu.

Lúc này đang là lúc cao điểm của giờ tan tầm, xe cộ lui tới trên đường nối liền không dứt, tình huống kẹt xe cũng vô cùng bình thường, điều này làm cho Vưu Giai vô cùng nôn nóng, liên tục đưa tay xem đồng hồ, rất sợ sẽ đến trễ.

May mắn chính là, mỗi lần kẹt xe thời gian cũng không lâu, mà lúc ra khỏi nội thành Ung Thành, xe cộ đi trên đường rõ ràng giảm bớt rất nhiều, cuối cùng Vưu Giai cũng nhẹ lòng, không cần lo lắng chuyện sẽ đến muộn.

Rất nhanh, Vưu Giai đã lái chiếc BMWs số 7 màu hồng rượu của nàng vào trong một biệt thự phong cách kiểu giả cổ Trung Quốc. Ở chung quanh tòa biệt thự này, là một mảnh hoa viên cùng vườn trái cây diện tích khá lớn. Những cây cối ở đây mọc rất tốt, thực vật tràn đầy xanh tươi, che đi ánh nắng mặt trời chói chang ngày hè, làm tòa biệt thự lúc nào cũng được ở trong hoàn cảnh râm mát sáng khoái.

Bên cạnh biệt thự, có một bãi đỗ xe. Lúc này trong bãi đã đỗ đầy xe, các loại xe đủ mọi kiểu dáng nổi tiếng, nghiêm nhiên giống như một buổi biểu diễn danh xe.

Nhìn những chiếc xe nổi tiếng này, Vưu Giai thở dài, nói: “Vốn theo ý tứ của ông nội tôi, cũng không muốn tổ chức buổi chúc thọ quá lớn, chỉ là muốn chỉ có người trong nhà tụ tụ với nhau là được. Thế nhưng bác cả và bác hai của tôi, cũng kiên trì phải làm buổi chúc thọ thật lớn, thật náo nhiệt, vì vậy đem thiệp mời phát khắp nơi, đem thượng tầng nhân vật nổi tiếng của Ung Thành thậm chí toàn bộ tỉnh Thiên Nam đều mời tới. Kỳ thực tâm tư của bọn họ, ông nội cũng biết, chính là muốn nương nhờ buổi chúc thọ cho ông nội, để hiển lộ một chút thế lực của Vưu gia, gây nên quan hệ tới lui sâu sắc đối với những nhân vật lớn kia. Cho nên mấy ngày nay tâm tình của ông nội vẫn không tốt lắm.” Nàng hiển nhiên đã xem Trương Văn Trọng như bạn bè, bằng không cũng không ở trước mặt hắn, nói ra những lời oán giận như vậy.

Vưu Giai cho xe dừng ngay trước cửa bãi đỗ xe, cùng Trương Văn Trọng bước xuống, sau đó giao chìa khóa xe cho bảo an canh giữ ở bãi, để hắn thay mình đậu xe. Mà nàng dẫn theo Trương Văn Trọng, dọc theo một con đường nhỏ bên cạnh dòng suối nhỏ trong suốt mọc đầy cỏ xanh, đi về hướng biệt thự.

Đi bên ngoài biệt thự, xuyên thấu qua hàng rào bằng lưới sắt có thể rõ ràng nhìn thấy, ở phía trước biệt thự có một hoa viên cùng vườn trái cây tịnh lệ, sớm đã đặt đầy những bàn ăn hình tròn. Những món ăn nguội và rượu đủ màu, sớm đã được dọn đầy bàn từ lâu.

Nhìn theo ánh mắt Trương Văn Trọng xuyên thấu qua lưới sắt rơi trên những bàn ăn, Vưu Giai cười giải thích: “Dựa theo ý tứ của bác cả và bác hai tôi, buổi tiệc chúc thọ lần này muốn đổi thành sinh nhật kiểu Âu Tây, thế nhưng ông nội tôi nói thế nào cũng không chịu đồng ý, kiên trì muốn bọn họ đổi thành kiểu Trung Quốc. Nhưng còn đổi thành tập tục địa phương. Bác cả và bác hai không lay chuyển được lão nhân gia, chỉ đành phải thỏa hiệp. Kỳ thực tất cả chúng tôi đều biết, đây là do ông nội tôi đối với chuyện bác cả và bác hai tự ý thay ông nội làm chủ mà biểu đạt tâm tình bất mãn.”

“Xem ra cô đối với họ cũng rất bất mãn?” Trương Văn Trọng thu hồi ánh mắt, nhìn Vưu Giai, mỉm cười nói.

“Những người làm văn bối như chúng ta, làm sao dám nói bậy trưởng bối là đúng hay sai chứ? Nhưng lần này tôi thực sự có chút bất mãn đối với cách làm của bác cả và bác hai.” Vưu Giai nói đến đây, lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng, nói: “Bỏ đi, đừng nói những việc này nữa, ngày hôm nay là ngày sinh nhật của ông nội tôi, muốn nói, cũng nên nói những chuyện vui vẻ hài lòng.”

“Ai...xong.” Trương Văn Trọng đột nhiên vỗ trán.

“Làm sao vậy?” Vũ Giai bị cử động thành linh của hắn làm hoảng sợ, vội vã dò hỏi.

Trương Văn Trọng cười khỏ mà nói: “Xem trí nhớ của tôi thật tệ, không ngờ quên chuẩn bị lễ vật, tự nhiên đi tay không tới...”

“Hi hi, tôi còn tưởng chuyện gì có thể làm cho anh kích động như thế, nguyên lai là chuyện này.” Vũ Giai nhin không được nở nụ cười, giơ lên bức Bách Thọ Đồ trong tay, nói: “Bức Bách Thọ Đồ của anh, không phải là lễ vật sao? Tôi tin tưởng, phần lễ vật này, khẳng định càng lấy được niềm vui của ông nội tôi hơn những phần lễ vật khác.”

Trương Văn Trọng cũng cười lên, hắn đưa tay sờ mũi mình, nói: “Thế nhưng tôi thế nào lại nghĩ, mình giống như một người tới kiếm bữa cơm ăn đây?”

“Ha ha...” Vũ Giai bị cử động và cách nói chuyện của hắn làm vui vẻ, hé miệng nở nụ cười.

Trong lúc nói giỡn, Vũ Giai và Trương Văn Trọng đi vào trong cửa lớn tòa biệt thự. Lúc này, trong vườn hoa và vườn trái cây trước cửa biệt thự, tùy ý có thể thấy được những nhân vật nổi tiếng trong xã hội mặc tây trang, bọn họ hoặc tụ tập thành tốp năm tốp ba cùng một chỗ trò chuyện vui vẻ, hoặc chấp tay sau lưng đi chậm nhàn nhả trong hoa viên, tận hưởng sự thích ý dưới bóng râm mát mẻ.

Nhìn thấy Vũ Giai đi đến, những ai nhận thức nàng đều nhìn nàng gật đầu chào hỏi, có người đi lên mượn cơ hội bắt chuyện. Mà Trương Văn Trọng đi theo bên người nàng, tự nhiên cũng trở thành tiêu điểm cho mọi người chú ý. Mọi người đều biết, Vũ Giai tuy rằng rất đẹp, nhưng luôn luôn bày ra hình tượng của một băng sơn mỹ nhân. Dù có rất nhiều thanh niên tài tuấn truy cầu nàng mãnh liệt, nhưng đều bị nàng vô tình cự tuyệt. Thậm chí Dương Nghị đã giành được lòng hảo cảm của cha mẹ nàng, nhưng nàng vẫn lạnh lùng không tiếp. Cho nên ở dưới tình huống này, Trương Văn Trọng đột nhiên xuất hiện, muốn không làm cho mọi người chú ý cũng khó.

Những nhân vật nổi tiếng trong xã hội này, không khỏi suy đoán thân phận của Trương Văn Trọng. Chỉ là trên người Trương Văn Trọng mặc bộ quần áo thật bình thường, thật sự rất khó làm cho bọn họ xem hắn là một công tử con nhà danh gia vọng tộc nào đó.

Tuy rằng tất cả mọi người đều hiếu kỳ, thế nhưng bởi vì có Vũ Giai, cho nên bọn họ cũng không tiện trực tiếp hỏi han thân phận của Trương Văn Trọng.

Ngay lúc này, một vị nam tử có gương mặt ba phần tương tự như Vũ Giai, tuổi tác chừng ba mươi, mặc tây trang mỉm cười đi tới trước người Vũ Giai, nói: “Tiểu Giai nhi, rốt cục em đã tới, lão gia tử luôn miệng nhắc sao em còn chưa thấy tới. Anh xem, nếu như em thật sự còn không tới, lão gia tử chỉ sợ sẽ bão nổi. Đến đây đi, nhanh theo anh đi gặp lão gia tử.”

“Vị này chính là đại ca của tôi, Vũ Lương.” Vũ Giai thay hai người giới thiệu: “Vị này chính là bạn của em, Trương Văn Trọng.”

“Chào cậu, Trương tiên sinh, rất cảm ơn cậu có thể đến tham gia buổi chúc thọ của ông nội tôi.” Vũ Lương vẻ mặt mỉm cười nhìn Trương Văn Trọng vươn tay phải.

“Chào anh, Vũ tiên sinh.” Trương Văn Trọng đứng mức vươn tay nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn.

“Trương tiên sinh, rất xin lỗi, tôi phải để Vũ Giai tạm thời rời khỏi đây chốc lát.” Lúc nắm tay, Vũ Lương khách sáo nói.

Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Không sao, hai người xin cứ tự nhiên.”

Vũ Giai đột nhiên nói: “Ai, được rồi, Trương tiên sinh không phải rất thích ngọc khí sao? Ở trong biệt thự này, cũng có phòng của tôi, nơi đó có nhiều ngọc khí do tôi sưu tầm trong những năm gần đây. Nếu không, anh đến phòng tôi ngồi chơi, chờ tôi đi gặp ông nội xong, trở lại chiêu đãi anh.”

Vũ Lương nghe được lời nói của nàng, không khỏi nhìn Trương Văn Trọng thêm vài lần. Trong ấn tượng của hắn, Vũ Giai không hề có bạn trai. Càng chưa nói tới mời người đàn ông nào vào trong phòng của

nàng. Hắn không khỏi suy đoán, người thanh niên trẻ tuổi gương mặt cũng không có gì sâu sắc này, có quan hệ gì với Vưu Giai?

Không chỉ có hắn đang suy đoán, người chung quanh đều đang suy đoán.

Kỳ thực, khi Vưu Giai nói những lời vừa rồi, cũng thật ra không hề suy nghĩ nhiều. Nàng chỉ đơn giản nghĩ, Trương Văn Trọng giúp nàng lớn như vậy, đưa cho ông nội nàng tranh chữ quý giá, nàng thế nào cũng không thể bạc đãi đối phương, cho nên mới đưa ra ý nghĩ mời Trương Văn Trọng vào phòng ngắm xem có loại ngọc khí nào thích hợp tặng cho hắn, cũng không hề có ý tứ gì khác.

Bất quá có một câu nói rất hay: Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

62. Chương 64: Phượng Cầu Hoàng

Ngay khi mọi người chung quanh còn đang suy đoán quan hệ giữa Trương Văn Trọng và Vưu Giai có lẽ là người yêu, Trương Văn Trọng lại lắc đầu cự tuyệt lời mời của Vưu Giai: “Không cần đâu, tôi ở đây đi dạo là được. Tôi thấy nơi này phong cảnh không tệ, muốn đi dạo chung quanh một chút, được không?”

“Được nhiên là được.” Vưu Lương vừa cười vừa nói.

“Như vậy, xin mời Trương tiên sinh tự tiện, sau đó tôi trở lại tìm anh.” Vưu Giai cũng không hề kiên trì, sau khi tạ lỗi với Trương Văn Trọng, nàng xoay người đi theo phía sau Vưu Lương, đi gặp ông nội của nàng.

Vưu Giai vừa xoay người, gương mặt hơi có chút đỏ hồng. Lúc này nàng đã nghĩ lại, nhớ tới hành vi tùy tiện mời một người thanh niên đi vào phòng riêng của mình, đích thật là không thích hợp, rất dễ sẽ khiến cho người bên ngoài hiểu lầm. Mà Trương Văn Trọng khách khí cự tuyệt, cũng chính là đưa cho nàng bậc thang bước xuống. Chỉ là không biết vì sao, trong lòng đang thầm thấy may mắn, nhưng cũng cảm giác được có chút tự vị không đúng.

Vưu Giai và Vưu Lương vừa đi, người chung quanh càng thêm hiếu kỳ tụ lại quanh Trương Văn Trọng, có người lại dò hỏi về chuyện của Vưu Giai và Trương Văn Trọng, đồng thời cũng muốn hỏi cho ra thân phận của hắn. Người tụ tập ở ngay trước biệt thự, tuy rằng cũng đều là nhân vật nổi tiếng trong xã hội thượng lưu, thế nhưng so với Vưu Giai, thiên kim chân chính của danh môn vọng tộc, cũng còn chênh lệch thật lớn. Ở những người vây quanh Trương Văn Trọng tại đây, không hề ít người đều kỳ vọng có thể thông qua Trương Văn Trọng, tạo mối quan hệ với Vưu Giai, có thể nhờ vậy giúp mình thăng chức thật nhanh.

Ở trong mắt của bọn họ, Trương Văn Trọng đã biến thành rể hiền của Vưu gia. Loại tâm tư này của bọn họ, thực sự làm Trương Văn Trọng dở khóc dở cười.

Ngay lúc này, một thanh âm giống như đã từng quen biết vang lên trong đám người.

“Hắn không phải là con cháu danh môn gì, cũng không phải thanh niên tài俊, hắn chỉ là một người giáo y của phòng y tế đại học Ung Thành mà thôi. Quan hệ giữa Vưu Giai và hắn, cũng không phải như các người đang đoán mò. Hắn chỉ là một người viết thư pháp do Vưu Giai tìm tới đó thôi.”

Mọi người cùng quay đầu, nhìn lại phương hướng truyền ra thanh âm, lúc này mới phát hiện, người nói câu này chính là một trong những người đeo đuổi Vưu Giai cuồng nhiệt nhất, nghe nói là người có tư cách nhất để trở thành con rể của Vưu Gia, Dương Nghị.

Hôm nay Dương Nghị ăn mặc một thân tây trang Armani, mái tóc được chải chuốt kỹ lưỡng, vài bước đi xuyên qua đám người, trực tiếp đi tới trước người Trương Văn Trọng, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn chăm chú vào Trương Văn Trọng. Trải qua nhiều ngày âm thầm điều tra, Dương Nghị đã hiểu rõ tình báo về Trương Văn Trọng thật là rõ ràng.

Trương Văn Trọng mỉm cười gật đầu, nói thẳng: “Dương tiên sinh nói rất đúng, tôi chỉ là một giáo y bình thường mà thôi, hơn nữa quan hệ với Vưu Giai cũng chỉ là quan hệ bạn bè bình thường, cũng không phải giống như các vị đang suy nghĩ.”

Dương Nghị không hề ngờ tới Trương Văn Trọng lại thẳng thắn như vậy, điều này làm cho hắn không khỏi sửng sốt. Hắn vốn đang cho rằng, Trương Văn Trọng sẽ giải thích, hắn còn chuẩn bị xong chiêu số liên tiếp

làm cho Trương Văn Trọng mắt mặt trước mọi người. Thế nhưng thái độ thẳng thắn của Trương Văn Trọng, cũng làm cho hắn sinh ra một loại cảm giác dị dạng có lực không chỗ bộc lộ.

“Dương tiên sinh, cảm tạ anh thay tôi giải vây, tái kiến.” Ngay khi Dương Nghị còn đang sững sờ, Trương Văn Trọng nhìn hắn khẽ gật đầu, sau đó không hề để ý đến hắn, xoay người đi về hướng vườn trái cây.

Vườn trái cây phía trước, ngay khi tầm mắt đầu tiên Trương Văn Trọng nhìn thấy, cũng đã chú ý tới. Ở trong vườn trái cây này, trồng toàn bộ đều là cây quýt. Lúc này trên cây đã kết đầy những trái quýt màu xanh nho nhỏ.

Trương Văn Trọng quan tâm những cây quýt này cũng không phải bởi vì hắn muốn ăn trái. Huống chi coi như hắn có muốn ăn, những trái quýt vẫn còn nhỏ lại xanh, còn chưa chín tới. Sở dĩ hắn quan tâm những cây quýt này, là bởi vì trong số những cây quýt ở đây, còn có một gốc thực vật có tên là “Phượng Cầu Hoàng”.

Gốc thực vật có tên là Phượng Cầu Hoàng, ngoại hình giống y hệt cây quýt bình thường, dù là thực vật học gia, cũng không thể phân biệt được sự khác nhau giữa chúng. Thế nhưng nó lại không kết ra được quả cây, mà loại thực vật này, vô luận là bộ rễ, cành cây hay lá, toàn bộ đều là chủ được để luyện chế Tẩy Tủy Đan. Tẩy Tủy Đan, vô luận là người tập võ bình thường, hay đối với người tu chân mà nói, sẽ đều là linh dược hiếm có.

Căn cứ thuật lại, loại thực vật tên Phượng Cầu Hoàng, là khi Phượng hoàng đại biểu cho lòng yêu thương sẽ dâng lên loại thực vật mà mình yêu thích nhất, vì vậy loại thực vật liên được đặt tên này, đây cũng không hề liên quan gì tới cổ sự của Tư Mã Tương Như và Trác Văn Quân.

Trương Văn Trọng đi tới trước gốc Phượng Cầu Hoàng, đưa tay hái xuống một chiếc lá, đưa lên mũi nhẹ nhàng ngửi.

“Quả nhiên là Phượng Cầu Hoàng.” Trương Văn Trọng nhẹ giọng lầm bầm.

Ngay lúc này, thanh âm của Dương Nghị đột nhiên vang lên ở phía sau hắn: “Họ Trương kia, ta có mấy câu muốn nói với người.”

Trương Văn Trọng xoay người nhìn hắn, đạm nhiên nói: “Nói cái gì? Người nói đi.”

Dương Nghị hừ lạnh một tiếng, mới nói: “Đừng cho là ta không biết mục đích người tiếp cận Vũ Giai là vì cái gì. Hừ, chỉ bằng một con cóc ghẻ như người, cũng vọng tưởng muốn ăn thịt thiên nga? Bất quá chỉ là mơ mộng hảo huyền mà thôi!”

Trương Văn Trọng nói: “Người nghĩ sai rồi, tuy rằng ta là con cóc, thế nhưng ta lại không giống với một số người, không biết tự lượng sức mình muốn nuốt chửng thiên nga. Mặt khác, chuyện giữa ta và Vũ Giai, thuộc về chuyện bạn bè gặp gỡ bình thường, cũng không phải là như người nghĩ. Huống chi dù ta và nàng có chuyện nam nữ, cũng không hề liên can gì tới người, người không có quyền cản trở chúng ta.”

Dương Nghị cả giận nói: “Hôm nay ta đã nói rõ với người, Vũ Giai là nữ nhân của ta, từ nay về sau, người tốt nhất tránh xa nàng một chút, đừng có mượn cớ đến tiếp cận nàng. Bằng không, đừng trách ta đối với người sẽ không khách khí.”

“Rốt cục là người đang uy hiếp ta đó sao?” Trương Văn Trọng không khỏi cười khê.

“Ta đang uy hiếp người đó, thế nào?” Dương Nghị cười nhạt, biểu tình như ta ăn người chắc rồi.

Trương Văn Trọng thở dài: “Con người của ta, ghét nhất là bị uy hiếp.”

Dương Nghị cũng không hề sợ chút nào, hắn ha ha cười to hai tiếng, châm chọc nói: “Vậy người muốn thế nào? Đánh ta sao? Hừ, đừng trách ta không cảnh tỉnh người, nếu như người dám đánh lộn ở đây, lập tức sẽ bị tổng cổ ra ngoài. Mặt khác, chỉ cần người dám đánh ta, ta trở mình là có thể làm cho người thất nghiệp! Hơn nữa ta còn có thể cam đoan với người, toàn bộ cơ cấu trong bệnh viện Ung Thành cũng đều không dám tiếp tục dùng người. Ta còn có thể phê phán ở trong hồ sơ của người, dù cho người có rời khỏi Ung Thành, cũng đừng mơ tưởng tìm được công tác trong ngành y tế.”

Vừa nói xong lời này, Dương Nghị không hề để ý tới Trương Văn Trọng, xoay người đi về hướng đám bạn của mình.

Trương Văn Trọng cười nhạt một tiếng, tay phải nhẹ nhàng áp xuống mặt đất, một hòn đá nhỏ lập tức nảy dựng lên, đợi khi hòn đá bay lên tới ngang thắt lưng, Trương Văn Trọng mới búng ra ngón giữa, đem hòn đá nhỏ trực tiếp bắn ra bay vút về Ủy Trung* huyết ngay đùi phải của Dương Nghị. (*: huyết nằm sau đầu gối chân.)

Dương Nghị đang lúc đi tới, đột nhiên cảm giác được đùi phải tê rần, sau đó không thể tự chủ được quỳ sụp xuống. Mà trong lúc quỳ xuống, tay phải hắn vô ý thức vươn ra quờ quạng, vừa lúc nắm được một tay người khác.

Còn chưa đợi Dương Nghị nói lời cảm ơn, chợt nghe được một thanh âm rõ ràng là đàn ông lại cố ý giả vờ eo éo như phụ nữ, vang lên ngay trước mặt hắn: “Ồi uy, người ta cũng không quen biết người, người thế nào lại quỳ xuống hướng người ta cầu hôn rồi vậy? Bất quá, nhìn người cũng tuấn tú, hơn nữa còn dám ngay trước mặt nhiều người quỳ xuống cầu hôn với ta, coi như là người có thành ý. Cho nên, ta đành hạ mình đáp ứng người đó.”

Cầu...cầu hôn?

Dương Nghị lại càng hoảng sợ, hắn vội vã ngẩng đầu vừa nhìn, đứng ngay trước người hắn là một đại hán cao ngoài thước tám, tuy rằng ăn mặc tây trang, thể nhưng cơ thể cuộn cuộn cường tráng. Thể nhưng một tráng hán như thế, không ngờ lại làm ra biểu tình ông ẹo tự cho là khả ái.

Có làm hay không a, người đàn ông như thế, không ngờ còn làm ra vẻ ông ẹo khả ái...

Dương Nghị thực sự muốn chết luôn cho rồi.

“Đừng hiểu lầm, ta không phải cầu hôn với người, chân của ta chỉ đột nhiên bị tê rần...” Dương Nghị vừa nghĩ tới tráng hán này là một tên “gay”, liền cảm thấy da đầu tê dại, hắn vừa giải thích vừa vội vã muốn đứng dậy.

Nhưng lúc này đùi phải của hắn vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, vừa mới đứng lên, lại vì tê dại không chống đỡ được, thoáng chốc đã ngã vào trong lòng tráng hán.

“Ai nha, thực sự là đáng ghét, sao người lại gấp gáp như thế chứ? Làm trò ngay trước mặt nhiều người, sao người cũng dám xằng bậy?” Tuy miệng đang trách cứ Dương Nghị, thể nhưng hai tay tráng hán cũng không ngừng sờ tới sờ lui trên người Dương Nghị, nhân cơ hội sờ soạng không ngừng. Đồng thời hắn còn ghé bên tai Dương Nghị, nhẹ giọng nói: “Khó có được tên suất ca như người lại hướng ta cầu hôn còn gấp gáp như vậy, ta sẽ thỏa mãn cho người. Xe của ta ngay bên ngoài, chân người bị tê rần phải không? Không có việc gì, ta dìu người đi ra ngoài là được.”

Dương Nghị bị chấn kinh đến sắc mặt đại biến, định mở miệng kêu la, nhưng tráng hán kia lại dùng tay che miệng của hắn, để cho hắn chỉ có thể phát ra thanh âm ấp úng. Đồng thời tráng hán còn cười đầy tà khí, tiến đến bên tai hắn nói: “Ta biết người hưng phấn, thể nhưng nơi này nhiều người như vậy, người ngàn vạn lần đừng kêu to, miễn làm cho người ta chê cười chúng ta.” Vừa nói hắn vừa mạnh mẽ kéo Dương Nghị, hướng bên ngoài biệt thự đi đến.

63. Chương 65: Hoa Quyền Tú Cước Đàm Thanh

Kỳ thực Trương Văn Trọng chỉ muốn làm Dương Nghị bị té ngã trước mặt mọi người, xem như là khiển trách, tuy nhiên hắn không hề ngờ tới, sự tình phía sau lại có thể phát triển thành như vậy.

Nhìn Dương Nghị bị vị tráng hán mặc tây trang kéo ra khỏi biệt thự, Trương Văn Trọng và người chung quanh nhìn nhau kinh ngạc.

Ngay lúc này, một thiếu nữ đi tới trước người hắn.

Những nữ sĩ xuất hiện nơi này trong ngày hôm nay, vô luận là tuổi tác, toàn bộ đều ăn mặc vô cùng trang trọng, toàn thân đều ăn mặc đẹp đẽ quý giá. Thể nhưng lúc này thiếu nữ xuất hiện ngay trước người Trương

Văn Trọng, ăn mặc một thân quần áo nhẹ nhàng, áo thun màu hồng nhạt, quần sooc màu lam, chân mang đôi giày vận động, không mang vớ, đôi đùi thật đẹp lộ hẳn ra trước mặt mọi người.

Đôi đùi đẹp của nàng vô cùng cân đối, nếu nhiều sẽ thấy béo, ít sẽ thấy gầy, đường cong vô cùng hài hòa. Hai chân của nàng so sánh với nhiều cô người mẫu, còn muốn gọi cảm động lòng người hơn nhiều.

“Hải, Trương tiên sinh, chúng ta lại gặp mặt.” Thiếu nữ đứng ngay trước người Trương Văn Trọng, cười hì hì bắt chuyện với hắn.

“Cô là...?” Trương Văn Trọng cau mày nhìn thiếu nữ, hần thể nào cũng nhớ không ra, trước đây có từng gặp qua nàng hay không.

“Thế nào, nhanh như vậy đã quên tôi rồi sao?” Thiếu nữ cười khúc khích một tiếng, đột nhiên đứng thẳng thân thể, “ba” một tiếng, bàn tay đưa lên kính Trương Văn Trọng một lễ, vừa cười vừa nói: “Thế nào, còn nhớ tôi không?”

Nhìn thấy động tác này của nàng, Trương Văn Trọng lập tức nhớ ra thân phận của thiếu nữ, liền nở nụ cười, nói: “Nguyên lai là cô, vị nữ cảnh sát tối hôm qua. Thực sự là xin lỗi, đêm qua bởi vì trời tối quá, tôi không nhìn thấy rõ được gương mặt của cô, cho nên không lập tức nhận ra cô. Huống chi hôm nay cô mặc thường phục, sự thanh xuân tịnh lệ hoàn toàn khác hẳn tư thế hiên ngang oai hùng hôm qua, thật sự là hai loại phong cách hoàn toàn bất đồng.”

“Miệng của anh thật đúng là ngọt quá đi.” Thiếu nữ bật cười, vươn tay phải với Trương Văn Trọng, nói: “Đến, làm quen một chút, tôi là Đàm Thanh, thuộc đội hình cảnh, nhưng gần đây bị điều tạm tới đội cảnh sát giao thông.”

“Chào cô, tôi là Trương Văn Trọng, làm việc trong phòng y tế trường đại học Ung Thành.” Trương Văn Trọng cười tự giới thiệu, đưa tay nắm lấy bàn tay mềm mại của thiếu nữ.

Trong lúc nắm tay, Trương Văn Trọng cười nói: “Vị tráng hán vừa kéo Dương Nghị đi ra ngoài, hẳn là bạn của cô phải không?”

“Àn, hẳn là anh của tôi.” Đàm Thanh thẳng thắn, cười xấu xa nói: “Tên Dương Nghị kia, chẳng khác gì như da trâu, mỗi ngày dán chặt Vưu Giai, tôi đã sớm thấy hắn không vừa mắt. Vừa rồi thấy hắn chạy tới tìm anh phiền phức, tôi để anh tôi trị hắn. Chỉ là không nghĩ tới, hắn đột nhiên lại quỳ xuống, cũng may là anh tôi hành động cao tay, lập tức liền nghĩ tới diễn vai “gay”. Ha ha, tôi thực sự là phục ảnh vậy mà cũng nghĩ ra được.”

“Anh của cô kéo Dương Nghị ra ngoài, sẽ không thật sự bạo cây hoa cúc của hắn đi?” Trương Văn Trọng hiếu kỳ hỏi.

Đàm Thanh phì một tiếng cười vắng, vừa ho khan vừa nói: “Thế nào khả năng? Dù là anh tôi chịu, chị dâu của tôi cũng không đồng ý. Theo tôi phỏng chừng, anh tôi kéo Dương Nghị ra ngoài giáo huấn cho một trận mà thôi.”

Trong lúc đang cười, Đàm Thanh đột nhiên nói: “Trước kia tôi thật sự không nhìn ra được, Trương tiên sinh nguyên lai là một luyện gia tử.”

“Cái gì? Cái gì là luyện gia tử?” Trương Văn Trọng hơi sững sốt, không giải thích được hỏi.

Đàm Thanh không vui nói: “Thế nào, anh còn đang giả vờ với tôi? Chuyện vừa rồi, tôi đều nhìn thấy rõ. Thủ pháp anh vừa bắn hòn đá, hẳn chính là trong Minh Khí Tứ Tuyệt đã được gọi là thủ pháp Phi Hoa Trích Diệp phải không? Tuy rằng còn chưa đạt tới cảnh giới Phi Hoa Trích Diệp đả thương người, nhưng rất cực cũng có chút thành tựu. Chỉ ít ở phương diện nhận thức huyết đạo để đánh, tôi tự thẹn là không bằng.”

“Tôi không phải là luyện gia tử gì cả.” Trương Văn Trọng lắc đầu nói. Hắn cũng không có nói dối, hắn tu luyện chính là Y Giám Tâm Kinh tự hắn nghĩ ra, chính là phương pháp tu chân thành tiên, so sánh với võ thuật bình thường, thế nhưng như trời với đất. Tuy rằng hiện tại hắn cũng tập một ít chiêu thức võ thuật để phòng thân, thế nhưng hắn cũng không cho rằng mình là một người luyện võ.

Chân trái Đàm Thanh đột nhiên bước về phía trước nửa bước, sau đó chân phải vung lên, nhanh như thiểm điện đá tới thắt lưng bên trái của Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng không hề ngờ tới Đàm Thanh đột nhiên động thủ, bất quá phản ứng của hắn cũng thật là cấp tốc, tay trái vội vã xuôi ngay thắt lưng, nắm ngón tay khẽ nhếch lên, vừa lúc nghênh hướng nắm huyết vị ngay mắt cá chân của Đàm Thanh. Kể từ đó, giống như Đàm Thanh đang chủ động đưa chính huyết vị của mình đến trên tay Trương Văn Trọng, mặc cho hắn tùy ý niết trúng.

Cước pháp của Đàm Thanh xem như đã luyện tới mức lô hỏa thuần thanh, nòng mạnh mẽ ngừng lại, ngạnh sanh dừng chân phải ngay giữa không trung, cách năm ngón tay của Trương Văn Trọng cũng khoảng cự ly một quyền.

“Còn nói anh không phải luyện gia tử? Phản ứng như vậy, còn có công phu nhận thức huyết đạo tinh chuẩn, nếu như anh không phải luyện gia tử, tôi ngàn vạn lần không tin.” Đàm Thanh thu hồi chân phải, mỉm cười nói.

Trương Văn Trọng bắt đắc dĩ nhún vai, cười khổ nói: “Tôi tuy rằng cũng luyện chút ít công phu, thế nhưng tôi thật sự không phải luyện gia tử, lại càng không phải là đệ tử của võ thuật thể gia như trong miệng cô đã nói.”

Đàm Thanh đưa chân phải nhẹ nhàng dẫm lên trên mặt đất hai cái, cười hì hì nói: “Được rồi, mặc kệ anh có phải là luyện gia tử hay không, cũng không quan anh có phải là đệ tử võ thuật thể gia hay không, nếu như anh có luyện qua chút ít công phu, như vậy theo tôi so thử vài chiêu đi. Đối thủ tốt khó tìm, tôi đã nhiều năm không tìm được đối thủ ngang tay rồi.”

Trương Văn Trọng kỳ thực cũng muốn tìm thử một đối thủ tốt, để thử xem thực hiện hiện tại của chính mình. Chỉ là địa phương này hôm nay, thực sự không phải địa điểm so chiêu tốt, cho nên hắn chỉ đành lắc đầu cự tuyệt: “Tôi cũng rất muốn cùng Đàm tiểu thư so chiêu, nhưng hôm nay là buổi chúc thọ của ông nội Vụ Giai, chúng ta ở chỗ này so chiêu so đấu, thật sự là có chút không thích hợp, hay đổi lại ngày khác đi.”

Đàm Thanh lại nói: “Không có gì không thích hợp, hiện tại cách giờ bắt đầu buổi tiệc còn một hồi thời gian, cũng đủ cho anh và tôi tỉ thí. Hơn nữa địa phương này tương đối hẻo lánh, những nhân vật nổi tiếng kia chỉ biết tụ tập bàn chuyện làm ăn hay chuyện quan trường, sẽ không có ai chạy tới chỗ này đâu. Cho nên chỉ cần anh và tôi đừng gây ra động tĩnh quá lớn, thì sẽ không bị ai phát hiện.”

Trương Văn Trọng vẫn cảm giác không quá thích hợp, đang muốn cự tuyệt, chân phải của Đàm Thanh đã bắn lên, lúc này đang hướng về phía đầu của Trương Văn Trọng.

“Đàm thối?” (có khi gọi thối, khi gọi cước)

“Xem như anh thật tinh mắt, ngày hôm nay để anh kiến thức một chút Đàm gia cước pháp chính tông!”

Cước pháp của Đàm Thanh cực nhanh, trong lúc nói chuyện, cũng đã hướng Trương Văn Trọng đá ra mấy cước.

Xuất mã nhất điều tiên, Thập tự quý xả toàn, Sư tử song hí thủy, Cầm long đoạt ngọc đài...

Mười hai lộ Đàm thối liên miên không dứt, giống như cơn mưa rào đầu mùa đánh úp về phía Trương Văn Trọng, nhưng đều bị Trương Văn Trọng đánh ngược hoặc đón đỡ.

Mắt thấy Đàm Thanh sắp đá ra một cước, Trương Văn Trọng vội vã bước tới một bước, khi tới trước thân thể của nàng, tay trái kẹp lấy đùi phải của nàng, chân phải khom xuống tạt trúng chân trái của nàng.

“Đừng tưởng rằng chế trụ hai chân của tôi, tôi sẽ đầu hàng chịu thua, Đàm gia chúng tôi tuy rằng nổi danh Đàm thối, thế nhưng Đàm quyền của chúng tôi vẫn khá tốt đấy.” Đàm Thanh vừa nói, hai nắm tay cũng công hướng ngực Trương Văn Trọng.

Tay phải Trương Văn Trọng áp xuống, lại chặn tới song quyền của Đàm Thanh, không chỉ như vậy, khuỷu tay hắn buộc chặt cơ thể run lên mãnh liệt, càng chấn đến hai tay Đàm Thanh run lên, giống như bị châm đâm trúng, nàng không khỏi thất thanh hô lên đau đớn, người cũng liên mất đi trọng tâm, ngã ngửa về phía sau.

“Cẩn thận.” Tay phải Trương Văn Trọng vội vã vươn ra, liền ôm lấy vòng eo thon nhỏ của nàng, để nàng không bị té ngã.

“Cảm ơn.” Đàm Thanh không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng gương mặt trong nháy mắt liền đỏ lên.

Bởi vì tạo hình của hai người lúc này, thật là quá mức mờ ám.

64. Chương 66: Võ Nghệ Hay Chỉ Là Vũ Nghệ?

”Ủa! Hai người....đang làm cái gì thế?” Thanh âm của Vưu Giai đột nhiên vang lên ở bên cạnh.

Hai người không hẹn mà đồng thời quay đầu nhìn lại. Đúng lúc chứng kiến Vưu Giai thần tình kinh ngạc đứng ở ngay bên cạnh chăm chú nhìn vào mình.

Đàm Thanh cũng bất chấp thẹn thùng, khẩn trương giải thích nói: ”Không có gì đâu! Chỉ cùng hần luận bàn một chút thôi. Vưu Giai, chị còn không biết vị bằng hữu này của chị, còn có một thân công phu rất lợi hại đó.”

Vưu Giai thật sự nhịn không nổi, che miệng cười phì một tiếng, duỗi tay chỉ vào hai người nói: ”Bản thân các người nhìn lại chính mình đi. Xem các người đang luận bàn võ nghệ, hai là đang luận bàn tài múa?”

Lúc này Đàm Thanh mới chú ý tới trạng thái hiện giờ của nàng và Trương Văn Trọng. Tư thế hơi có điểm ái muội khiến cho người ta trông thấy phải mơ màng.

Tay trái của Trương Văn Trọng giữ chặt chân phải của Đàm Thanh. Tay phải thì đang ôm quanh chiếc eo thon nhỏ kia, thân thể cũng dính sát lên trên người nàng. Thoạt nhìn hai người giống như bụng áp bụng, ngực dính ngực. Quan trọng nhất chính là vừa rồi hơi thiếu đà, nên hai tay của nàng không tự chủ được ôm chặt sau gáy của Trương Văn Trọng. Loại động tác của nàng và Trương Văn Trọng lúc này, thật sự giống như là đang chuẩn bị triển khai một nụ hôn nồng nhiệt.

”Ui da....” Đàm Thanh thoáng chốc liền ngượng ngùng đỏ mặt, nàng vội vàng hướng Trương Văn Trọng gắt giọng: ”Còn thất thần ra đó làm cái gì? Mau chóng buông tay đi.”

”Thật sự muốn tôi buông tay sao?” Biểu tình của Trương Văn Trọng vẫn lãnh đạm như cũ, không có một chút diễn cảm ngượng ngùng nào, cũng không có ý nhân cơ hội lợi dụng sở soạn.

Đàm Thanh nhú đôi mày liễu, sắc giọng: ”Vô nghĩa, mau chóng buông tay ra.”

”Vậy cô chuẩn bị xong chưa?” Trương Văn Trọng lại hỏi.

”Còn chuẩn bị cái gì nữa? Anh mau buông tay ra đi!” Đàm Thanh có điểm tức giận.

”Được, tôi buông tay ra ngay đây.” Trương Văn Trọng gạt đầu trả lời, buông tay ra lui về phía sau.

Sau khi Trương Văn Trọng vừa buông tay ra, thì rốt cuộc Đàm Thanh cũng hiểu, câu nói trước kia của hần là có ý gì. Đáng tiếc chính là, hiện giờ nàng đã ngã xuống dưới mặt đất mất rồi.

”Có đau không?” Vưu Giai mau chóng bước tới gần, vươn tay kéo nàng ta dậy.

”Như thế nào lại đau? Người ta là cao thủ vật lộn tiếng tăm lẫy lừng ở trong đội cảnh sát đó nha!” Đàm Thanh cố tình cãi bướng, nhưng Trương Văn Trọng vẫn trông thấy, nàng thừa dịp Vưu Giai không chú ý tới, âm thầm dùng bàn tay xoa cặp mông của mình.

”Cô đó nha!...” Vưu Giai lắc đầu cười khổ, thở dài: “Ài....tôi cũng không biết phải khuyên giải cô như thế nào mới tốt đây. Cái tính tình nam nhân của cô thật sự cũng nên sửa đổi ngay đi. Một phụ nữ xinh đẹp như cô, nhưng suốt ngày chỉ biết đánh đánh giết giết, làm sao còn có nam nhân dám xin cưới cô đây?”

Đàm Thanh đối với chuyện này không thêm quan tâm, nàng đùa giỡn cười nói: ”Không ai lấy thì thôi. Dù sao em cũng không để cánh nam nhân vào trong mắt đâu. Tới lúc đó, chị em ta sẽ ở cùng nhau đến suốt đời.”

Vưu Giai khinh nhẹ ngón tay lên trên trán của Đàm Thanh một cái, tức giận nói: “Đồ mắc dịch...” Theo sau nàng nhìn sang Trương Văn Trọng: “Thực xin lỗi, Trương tiên sinh, tính tình Thanh Thanh cường liệt như một cây ớt nhỏ. Bất quá tôi có thể cam đoan, tuyệt đối nàng không có ác ý gì đâu. Nếu vừa rồi nàng có chỗ nào mạo phạm, ngàn vạn lần anh đừng để bụng nha.”

Trương Văn Trọng mỉm cười gật đầu: “Không có chuyện gì đâu, tính tình của Đàm tiểu thư ngược lại rất ngay thẳng.”

Từ nhỏ đến lớn, Đàm Thanh đã coi Vưu Giai như chị gái của mình, trong lòng đối với Vưu Giai có một loại tình cảm kính sợ. Bởi thế nên nàng sợ nhất chính là làm cho Vưu Giai tức giận. Vốn dĩ còn đang lo lắng, tưởng rằng Trương Văn Trọng sẽ tố cáo mình ở trước mặt Vưu Giai, nhưng thật không ngờ, hắn lại thay mình nói lời hay.

Bỗng nhiên Đàm Thanh cảm thấy con người của Trương Văn Trọng tựa hồ rất không sai. Nàng vỗ ngực dom đốp nói: “Tôi thấy tính anh cũng thẳng thắn. Tốt lắm, người như anh đáng để cho Đàm Thanh này kết giao.”

Vưu Giai biết chính mình đã bị Đàm Thanh qua mặt. Nàng bất đắc dĩ cười khổ, không thèm quản tới Đàm Thanh nữa.

“Trương tiên sinh, tiệc rượu chuẩn bị bắt đầu rồi, mời anh theo tôi vào bên trong.” Vưu Giai dứt lời, liền dẫn Trương Văn Trọng đi tới căn biệt thự ở trước khu hoa viên, đồng thời cũng không quên trưng cầu ý kiến của hắn: “Trương tiên sinh, tôi đoán anh không thích ngồi cùng đám nhân vật thượng lưu, nên tôi sắp xếp cho anh ngồi cùng bàn với một nhóm tiểu thư, anh cảm thấy thế nào?”

“Cũng được.” Trương Văn Trọng mỉm cười đáp.

Rất nhanh Vưu Giai dẫn Trương Văn Trọng cùng Đàm Thanh đi tới một bàn ăn trước biệt thự. Lúc này đã có mấy vị tiểu thư đang ngồi xung quanh bàn cười đùa vui vẻ. Bọn họ đều là bạn chơi từ nhỏ đến lớn của Vưu Giai, cũng quen biết ông nội Vưu Giai, cho nên mới phải tới tham gia bữa tiệc long trọng này.

Vưu Giai còn phải chuẩn bị một số việc, nên sau khi thay mặt giới thiệu Trương Văn Trọng xong, liền căn dặn Đàm Thanh giúp nàng hảo hảo chiêu cố cho Trương Văn Trọng.

“Yên tâm đi, em nhất định sẽ chiêu cố thật tốt cho Tiểu Trương của bà chị.” Đàm Thanh vỗ ngực nói. Nàng thật sự đúng là một người tính tình ngay thẳng, vừa mới luận bàn công phu xong, liền đã kêu ngay được Trương Văn Trọng là “Tiểu Trương” rồi. Tuy nhiên thoát nhìn niên kỷ của nàng, vẫn còn nhỏ hơn so với Trương Văn Trọng.

Vưu Giai áy náy nhìn Trương Văn Trọng nói: “Trương tiên sinh, thực xin lỗi! Đáng lẽ tôi phải tự mình chiêu đãi anh, nhưng hôm nay là sinh nhật của ông nội tôi. Chúng ta là văn bối trong nhà, có rất nhiều sự tình phải đi chuẩn bị, mong anh thông cảm cho.”

Trương Văn Trọng cười đáp: “Không sao, cô bận việc của cô đi, tôi biết chiêu cố cho bản thân mình mà.”

Ngay tại khi Vưu Giai vừa mới rời đi không bao lâu, thì anh trai của Đàm Thanh Thanh lúc trước lôi kéo Dương Nghị ra ngoài cũng tươi cười bước tới.

“Anh, gã tiểu tử Dương Nghị kia thế nào rồi?” Vừa trông thấy hắn, bỗng nhiên Đàm Thanh hưng phấn dò hỏi.

“Còn thế nào được đây? Hôm nay là tiệc mừng thọ của lão gia tử, chẳng lẽ muốn máu chảy đầu rơi nữa sao? Ta đánh cho hắn bất tỉnh nhân sự, ném vào trong chiếc Audi của hắn. Phỏng chừng, trước khi buổi tiệc chấm dứt, hắn sẽ không thể tỉnh lại ngay được.” Người tráng hán cười nói, hắn theo trong túi quần móc ra một chùm chìa khóa xe, ném cho Đàm Thanh: “Đây là chìa khóa xe của gã tiểu tử đó. Lúc nào thọ yến xong rồi thì em thông tri người thả hắn ra nhé!”

“Ok.” Đàm Thanh tiếp nhận chìa khóa xe, thuận tay đút vào trong túi quần của mình. Theo sau lại bĩu môi nói: “Đáng tiếc hôm nay là tiệc mừng thọ của lão gia tử. Nếu không sẽ đánh cho hắn biến thành gấu mèo luôn. Xem ngày sau hắn còn dám vô liêm sỉ quần quýt lấy chị Vưu Giai nữa không?”

“Làm quen một chút đi.” Tráng hán đem ánh mắt dừng lại ở trên người Trương Văn Trọng, nhếch miệng cười thật thà phúc hậu nói: “Tôi chính là anh trai của con bé này, tôi gọi là Đàm Mỗ Nhân.”

65. Chương 67: Vưu Lão Gia Hai Chân Bị Liệt.

“Thế nào, cái tên anh của tôi không phải rất cổ quái chứ? Ha ha, nghe ba mẹ kể lại rằng, thời gian sinh ra anh tôi, suy nghĩ mãi hồi lâu cũng không nghĩ ra được một cái tên nào hay, cuối cùng lại đặt một cái tên cổ quái như vậy. Từ nhỏ đến lớn, hẳn cũng vì cái tên này mà thường xuyên bị bạn bè cười nhạo ah!” Đàm Thanh mỉm cười giải thích, ngay cả khi bị ông anh trai của mình trừng mắt nhìn, nàng vẫn không hề úy kỵ như cũ, nắc nẻ cười không muốn ngừng.

Trương Văn Trọng nói: “Tôi lại cảm thấy cái tên này rất không sai, cũng chẳng có gì cổ quái cả.”

Đàm Thanh lườm Trương Văn Trọng nói: “Anh thật đúng là người không có khiếu hài hước chút nào.”

Trương Văn Trọng dở khóc dở cười, không thềm quần đến nàng, vươn tay ra bắt tay cùng Đàm Mỗ Nhân, hàm hồ nói: “Xin chào, tôi tên là Trương Văn Trọng, rất vui khi được làm quen với anh.”

Ngay tại lúc hai người bắt tay nhau, một cỗ lực lượng mạnh mẽ từ trong tay Đàm Mỗ Nhân truyền ra. Nháy mắt cánh tay phải của hắn liền biến thành một chiếc kim sắt, gắt gao kẹp chặt vào tay phải của Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng không khỏi lắc đầu cười khổ, Đàm Mỗ Nhân này cùng Đàm Thanh thật sự không hổ là hai anh em, đều thích dùng sức mạnh ganh đua với người khác.

Tuy rằng Trương Văn Trọng đã luyện Y Giám Tâm Kinh đến tầng thứ nhất---luyện nhục. Nhưng hắn vẫn cảm thấy lực lượng mạnh mẽ truyền ra từ bàn tay của Đàm Mỗ Nhân. Trương Văn Trọng hiểu rõ, nếu như mình không chịu đối ứng, rất có thể bàn tay phải của mình sẽ bị Đàm Mỗ Nhân làm cho tổn thương.

Trương Văn Trọng lập tức vận khởi đạo chân nguyên ở trong nội thể truyền đến cánh tay phải, cũng ép nó thành mũi nhọn, xuyên thấu qua lỗ chân lông phóng ra bên ngoài, đâm vào trong lòng bàn tay của Đàm Mỗ Nhân.

“Ui chao.” Đột nhiên sắc mặt của Đàm Mỗ Nhân biến đổi, hắn thốt thanh kêu lên một tiếng, liền vội vàng buông lỏng tay Trương Văn Trọng ra. Chờ khi hắn cúi đầu nhìn xuống bàn tay của mình, thì trông thấy một mảnh đỏ ửng xuất hiện. Mà cái loại đau nhức tận xương tủy này vẫn còn tồn tại như cũ.

“Ha ha ha, đại ca, anh có ngạc nhiên không thế?” Trông thấy anh trai mình bị trúng chiêu, Đàm Thanh chẳng những không đồng tình, ngược lại còn vui sướng khi người gặp họa. “Tiểu Trương chính là một cao thủ giấu nghề đó. Vừa rồi em đã tỷ thí cùng hắn một phen, hai chúng ta bất phân thắng bại nga!”

“Em gọi hắn là Tiểu Trương ư? Thoạt nhìn trông em còn nhỏ hơn hắn vài tuổi ah! Gọi hắn bằng Trương ca cũng không sai biệt lắm.” Đàm Mỗ Nhân trừng mắt nhìn cô em gái vui sướng khi mình gặp họa. Theo sau hướng Trương Văn Trọng chấp tay, bày ra bộ dạng nhân sĩ giang hồ chào nhau, trầm giọng nói: “Không nghĩ ra, Trương tiên sinh tuổi đời còn trẻ, nhưng lại luyện được một thân công phu ám kinh! Lúc trước tôi cũng nhìn thấy Trương tiên sinh điểm huyết Dương Nghi, cũng phỏng đoán tu vi của Trương tiên sinh bất phàm, nhưng thật không ngờ lại cao thâm tới trình độ này. Thứ cho tại hạ mạo muội, xin hỏi sư thừa của Trương tiên sinh là nhân vật nào?” Hắn tưởng chân nguyên của Trương Văn Trọng là công phu ám kinh. Thời buổi hiện giờ, người luyện võ đã không còn nhiều lắm, nhưng người luyện được ám kinh lại càng hiếm thấy. Cho nên, khi hắn chứng kiến Trương Văn Trọng tuổi còn trẻ mà luyện được công phu ám kinh, thì cũng không khỏi âm thầm kinh hãi.

Trương Văn Trọng cười đáp: “Ha ha, Đàm tiên sinh không cần khách khí như vậy. Tôi cũng không phải người trong giang hồ, chiêu thức vừa rồi tôi sử dụng cũng không phải ám kinh gì đó.”

“Không phải ám kinh?” Đàm Mỗ Nhân không khỏi sửng sốt, đang định dò hỏi nếu chiêu thức vừa rồi không phải ám kinh, thì cỗ lực lượng kia sẽ là cái gì? Bất quá rất nhanh hắn đã nhận được lòng tò mò xuống. Tại hắn xem ra, cái loại chiêu thức có lực lượng giống như ám kinh kia, nhất định phải là độc môn bí kỹ rồi. Nếu mình tùy tiện dò hỏi sẽ phạm vào điều kiêng kỵ của người ta.

“Được rồi, đại ca! Anh không nên xưng hô cái kiểu nhân sĩ nhã nhặn đó nữa. Nghe anh nói chuyện như vậy, cả người em đều nổi đầy da gà lên rồi nè.” Đàm Thanh kháng nghị chen ngang.

Đối với nhận xét không nể nang gì của cô em gái mình, Đàm Mỗ Nhân cũng nhếch miệng cười cười, gật đầu: “Thanh Thanh nói không sai, thật ra tôi là một người thô kệch, vừa rồi học dăm ba câu nho nhã, đều làm cho toàn thân tôi nổi hết da gà lên rồi. Ài, Trương tiên sinh...À, xưng hô kiểu này có điểm hơi xa lạ. Cậu là bạn của Vũ Gia, tự nhiên cũng chính là bạn của Đàm Mỗ Nhân này. Hẳn là tôi vẫn lớn hơn cậu mấy tuổi đi, vậy thì tôi sẽ gọi cậu là Tiểu Trương nhé. Cậu cảm thấy vui vẻ thì kêu tôi là Lão Đàm hoặc Đàm ca. Nếu như không vui thì kêu tôi là Đàm tiên sinh cũng được.”

“Đàm ca là một người ngay thẳng, tôi cũng thích được kết giao bằng hữu với những người ngay thẳng.” Trương Văn Trọng cười đáp.

Đàm Mỗ Nhân gật đầu nói: “Kỳ thật tôi cũng thích kết giao bằng hữu với người ngay thẳng, bởi vì người ngay thẳng thường rất ngu ngốc. Ha ha...chỉ đùa giỡn với cậu một chút mà thôi, ngàn vạn lần đừng để ở trong lòng.”

Trương Văn Trọng cười trừ: “Người nào tính ngay thẳng mà hay bị lừa gạt thì tôi không biết, nhưng tôi dám khẳng định, Đàm ca anh tuyệt đối sẽ không như thế.”

“Ách? Tại sao cậu lại dám khẳng định như thế?” Đàm Mỗ Nhân không khỏi tò mò hỏi.

“Nếu tôi đoán không sai thì Đàm ca hẳn là một vị quân nhân, hơn nữa còn là dân trinh sát tinh nhuệ!” Trương Văn Trọng mỉm cười nhìn Đàm Mỗ Nhân, ngữ khí không nhanh không chậm nói: “Thử hỏi người như vậy, làm sao lại để cho kẻ khác lừa gạt mình đây?”

“Làm sao cậu biết được thế?” Đàm Mỗ Nhân quẳng ánh mắt về phía em gái mình: “Em nói cho Tiểu Trương biết phải không?”

“Tuyệt đối không phải em.” Đàm Thanh hai mắt trong veo, vội vàng đính chính.

Chứng kiến Đàm Mỗ Nhân cùng Đàm Thanh quẳng ném ánh mắt kinh ngạc và mê hoặc về phía chính mình, Trương Văn Trọng liền giải thích nói: “Trên người anh có một loại khí chất quân nhân đặc thù, hơn nữa công phu cũng thuộc dạng bất phàm. Tại hộ khẩu có nhiều vết chai sạm, cho nên tôi đoán ra thân phận của anh.”

“Nhân quang linh mãnh, quan sát tỉ mỉ, cậu rất có tiềm chất trở thành một tay lính trinh sát ưu tú đó.” Đàm Mỗ Nhân tỉnh ngộ cười nói: “Có hứng thú đến quân khu của tôi chơi không?”

“Sau này hãy nói đi, bây giờ tôi còn chưa muốn gia nhập quân ngũ.” Trương Văn Trọng uyển chuyển từ chối.

Ngay tại khi Trương Văn Trọng nói chuyện phiếm cùng hai anh em Đàm gia, thì nhóm quý khách cũng sôi nổi nhập tiệc. Sau một tràng pháo nổ giòn tan vang lên, thì nhân vật chính của buổi thọ yến ngày hôm nay, Vũ lão gia Vũ Thiên Hải cũng ngay ngắn ngồi ở trên xe lăn, được Vũ Gia cẩn thận đẩy ra.

Nhóm quý khách đồng thời đứng dậy nghênh đón, hướng về phía lão gia tử mà dồn dập vỗ tay chúc phúc.

Ánh mắt của Trương Văn Trọng bỗng nhiên rơi xuống đôi chân có dấu hiệu co rút của Vũ Thiên Hải.

Đàm Thanh đứng ngay bên cạnh Trương Văn Trọng, nòng theo ánh mắt của hắn, không khỏi thở dài, nhẹ giọng giải thích nói: “Đôi chân của Vũ lão gia là bị thương ở chiến trường Triều Tiên năm xưa. Lúc trước còn trẻ thì vẫn khỏe mạnh không sao, nhưng tới lúc tuổi già căn bệnh liền phát tác nghiêm trọng. Ban đầu vẫn chống nạng đi lại bình thường, nhưng từ năm ngoái hai chân của ông đã hoàn toàn tê liệt, chỉ có thể ngồi ở trên xe lăn thôi.”

“Hóa ra là thế.” Trương Văn Trọng gật đầu minh bạch. Theo sau hai mắt híp lại thành một đoàn, cẩn thận quan sát đôi chân của Vũ Thiên Hải.

66. Chương 68: Vưu Lão Gia Vui Buồn Lẫn Lộn.

Buổi thọ yến được mở màn bằng tràng pháo tay nhiệt liệt. Từng món thức ăn thịnh lệ được người hầu bàn bưng lên.

Tuy rằng bữa tiệc này tổ chức ở trong biệt thự của Vưu gia, nhưng Vưu gia rất hoành tráng, trực tiếp mời đầu bếp nổi tiếng nhất Ung Thành đến nơi này phụ trách nấu thức ăn. Mà người hầu bàn cũng được chọn ra từ trong khách sạn cao cấp, vô luận tướng mạo hay dáng người cũng đều hoàn hảo.

Đàm Mỗ Nhân tiếp nhận một chum Mao Đài từ trong tay người hầu bàn, cười dài nhìn Trương Văn Trọng: “Tiểu Trương, cậu uống được rượu không?”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Cũng biết uống, nhưng tửu lượng không được tốt lắm.”

“Như vậy là tốt rồi, chúng ta uống với nhau một chút đi.” Đàm Mỗ Nhân quay đầu nhìn về phía người hầu bàn đứng ngay cạnh đó phân phó: “Lấy cho tôi hai chiếc chén thủy tinh.”

“Xin chờ một chút.” Người hầu bàn đáp lời, dựa theo phân phó của hắn, cầm hai chiếc chén thủy tinh đến.

Đàm Mỗ Nhân hứng trí khui chum Mao Đài trong tay, rót đầy rượu vào hai chiếc chén thủy tinh, hắn đẩy một chén tới trước mặt Trương Văn Trọng, tự mình cầm lấy một chén, cười dài nói: “Chúng ta cùng phát nhĩ.”

Mỗi chén gần một phần ba chum rượu Mao Đài....Lại còn kêu là ít nữa sao?

Trương Văn Trọng không khỏi nở nụ cười khổ, đề nghị nói: “Uống rượu nhanh quá, sẽ tổn hại đến gan. Hay là chúng ta chậm rãi thưởng thức đi.”

“Rượu phải uống chén lớn, thịt ăn miếng to, mới gọi là bản sắc nam nhi chứ.” Đàm Mỗ Nhân nghiêm mặt phản bác: “Ngồi nhăm nháp từng ngụm xoàng xĩnh, thật sự không ra gì nha!”

“Đại ca, anh nghĩ rằng tất cả mọi người đều uống rượu giống như anh sao? Tiểu Trương cũng đã nói, tửu lượng của hắn không được tốt lắm, anh không cần phải dọa nạt người ta nữa.” Đàm Thanh ngồi bên cạnh nhin không được lên tiếng nói chuyện. Bởi vì lúc trước Vưu Giai đã nhờ nàng chiếu cố cho Trương Văn Trọng, nếu chẳng may hắn bị quá chén, nàng quả thật là không còn mặt mũi nào đi gặp Vưu Giai nữa.

“Không phải chỉ có một chén rượu để thôi sao? Anh mà cũng không tin, Tiểu Trương sẽ say vì một chén rượu ế này.” Đàm Mỗ Nhân trừng mắt nhìn cô em gái búống bình của mình, quát lớn: “Nam nhân chúng ta nói chuyện, nữ nhân các người đứng có nói leo.”

Đàm Thanh nhú đôi mày liễu, cười lạnh một tiếng: “Ui cha, cư nhiên còn dám quát tháo ở trước mặt người ta. Anh có tin không, em liền gọi điện cho chị dâu, thông tri cho nàng biết hôm nay anh lại tái phát cơn nghiện rượu. Dùng chén lớn bức người khác cạn ly hả?”

Tức thì vẻ mặt của Đàm Mỗ Nhân đại biến, nhất là khi trông thấy Đàm Thanh móc điện thoại di động ra, nhất thời rối tinh thành một đoàn, vội vàng cầu xin tha thứ: “Được rồi....được rồi...bà thím....là tôi sai còn không được sao? Tôi hướng cô xin lỗi được chưa? Ngần vạ lần không nên gọi điện cho chị dâu của cô! Nếu nàng ta mà biết được thì chắc chắn tối nay tôi sẽ phải ngủ ngoài đường. Cô nói xem, thực khó khăn tôi mới chạy ra khỏi đơn vị, nếu tối nay không được ngủ cùng chị dâu cô, đây chẳng phải cũng là muốn ta đi chết hay sao?”

“Còn ép Tiểu Trương uống rượu cùng anh nữa không?” Đàm Thanh dò hỏi, ngón tay nàng đặt lên trên bàn phím điện thoại, mà trên màn hình cũng hiện ra tên người liên lạc, đúng là hai chữ “chị dâu”.

“Coi như anh biết thức thời.” Đàm Thanh giựt lấy chén rượu trong tay của hắn, đem rượu đổ ra hơn phân nửa. Đàm Mỗ Nhân chứng kiến một màn này mà đau lòng không thôi, nhưng bởi vì sợ cô em gái búống bình này sẽ hướng vợ mình dâng cáo trạng, nên cũng chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

“Hôm nay là tiệc sinh nhật của Vưu gia gia, nếu không cho anh uống thì cũng không công bằng. Vậy anh cứ nhăm nháp như ngoài quán bar thôi.” Đàm Thanh đẩy chén rượu trả lại cho hắn, theo sau lại nhìn Trương Văn Trọng nhắc nhở: “Trương ca, anh uống được bao nhiêu thì uống, đừng cả nể anh của tôi quá.”

“Được.” Trương Văn Trọng cười xoa gật đầu. Hai anh em Đàm gia tản mát ra loại chân tình huynh muội, làm cho hẳn có chút hâm mộ.

Mọi người ăn uống không bao lâu, Vưu Giai cũng giúp Vưu Thiên Hải ngồi vào trong bàn tiệc.

Những người bạn từ nhỏ của Vưu Giai, Vưu Thiên Hải cũng phi thường quen thuộc. Ông cười nói tiếp nhận mọi người chúc phúc xong, thì ánh mắt liền rơi xuống trên người của Trương Văn Trọng.

“Vị này chính là...”

Vưu Giai vội giới thiệu: “Đây là bằng hữu của cháu, Trương Văn Trọng.”

Đột nhiên Vưu Thiên Hải nở nụ cười, lão nhìn Trương Văn Trọng, lại nhìn Vưu Giai, cười dài nói: “Ồ trong ấn tượng của ta, ngoại trừ Đàm Mỗ Nhân cùng mấy đứa quen thân từ nhỏ. Thì chưa bao giờ cháu dẫn nam nhân khác về nhà chơi, hôm nay chính là lần đầu tiên ah!”

Vưu Giai kiêu nham ửng đỏ, mau chóng giải thích: “Ui da, ông nội, người có biết là mình đang nói cái gì không đây? Quan hệ giữa cháu và Trương tiên sinh cũng không phải giống như trong tưởng tượng của ông đâu.”

Vưu Thiên Hải chòng ghẹo cháu gái mình, nói: “Làm sao cháu biết, trong đầu ta đang tưởng tượng cái gì đây?”

“Này....” Nhất thời Vưu Giai nghẹn lời.

Chứng kiến biểu tình quẫn bách của Vưu Giai, Vưu Thiên Hải tươi cười cao hứng phá lệ.

Cùng mọi người nói vài câu chuyện phiếm, cũng nhấp vài ngụm rượu tượng trưng xong, Vưu Thiên Hải được Vưu Giai trợ giúp đi chào hỏi lần lượt từng bàn tiệc một. Theo sau mới quay trở lại phòng khách thanh lịch ở trong căn biệt thự cổ kính kia.

Những căn nguyên bệnh tật thời còn trẻ, hiện giờ cũng bạo phát ở trên người Vưu Thiên Hải. Không chỉ riêng hai chân tê liệt, đồng thời năm đó còn hay ăn no mà tạo thành bệnh đau dạ dày, sau lại biến trở thành bệnh mãn tính, khiến cho hiện tại Vưu Thiên Hải chỉ có thể dùng một chút ẩm thực nhẹ, dễ tiêu hóa. Món ngon vật lạ ở bên ngoài, hẳn chỉ có thể nhìn, mà không thể ăn.

“Hừm...người đã già, chuẩn bị không còn dùng được nữa rồi. Muốn đứng lên đi hai bước, ăn chút gì đó chua cay kích thích, đều đã trở thành tham vọng xa vời rồi.” Vưu Thiên Hải nhìn vào bữa cơm dinh dưỡng nhạt nhẽo chuẩn bị riêng cho mình, không khỏi thở dài, vẻ mặt có chút gì đó mất mát.

Vưu Giai ôn nhu khuyên giải: “Được rồi, ông nội, người không nên oán giận. Đây cũng là vì muốn tốt cho sức khỏe của ông thôi mà.”

Ngay tại khi hai ông cháu đang nói chuyện, thì cha mẹ Vưu Giai, gia đình Đại Bá, gia đình Nhị Bá, cùng gia đình dì út, đều nối đuôi nhau tiến vào mừng quà sinh nhật. Ngoại trừ Vưu Tình em gái Vưu Giai đang du học tại Anh quốc, thì cả nhà họ Vưu đều có mặt đông đủ.

Đại bá và nhị bá của Vưu Giai sắc mặt cũng ửng hồng. Hiển nhiên là vừa rồi đã phải uống khá nhiều rượu mời.

Đại bá Vưu Giai tiến lên phía trước một bước, hàm hậu cười nói: “Cha, hôm nay nhân dịp đại thọ tám mươi của cha. Con cháu chúng ta đều chuẩn bị một phần quà mừng lễ, để biểu hiện tấm lòng hiếu kính đối với cha.”

“Ừm?” Đám con cháu chạy đến tặng lễ vật, hiển nhiên là hấp dẫn Vưu Thiên Hải hơn cái món cơm dinh dưỡng không có mùi vị kia. Lão cười hớn hở, nhưng ngoài miệng lại nói: “Đám các người còn tiêu phí tiền bạc cho lão già như ta làm gì nữa đây? Có tâm nhớ đến lão già này là tốt lắm rồi!”

Tuy nhiên ngay sau đó, lão cũng lòi cái đuôi hồ ly ra: “Mở nhanh lên một chút, để ta xem, hôm nay con cháu biểu ta những thứ gì tốt....”

67. Chương 69: Ấm Tử Sa, Tượng Phật Vàng Cùng Bức Họa.

Vưu Lương là cháu trưởng đời thứ ba trong dòng họ Vưu, đồng thời cũng là con trai của đại bá Vưu Triều Quý. Bởi vậy do hắn đại biểu mọi người, hướng Vưu lão gia dâng tặng lễ vật mừng thọ.

Trong tay Vưu Lương đang cầm một hộp gỗ điêu khắc hoa văn cổ xưa. Mơ hồ từ trong hộp gỗ còn tỏa mát ra một loại hương thơm tự nhiên, như muốn thấm đượm tận sâu vào trong ruột gan của người ta.

Tuy rằng Vưu lão gia tuổi tác đã cao, nhưng nhãn quang vẫn còn minh tuệ, liếc mắt một cái liền nhìn ra chiếc hộp đàn hương này chính là đồ cổ giá trị xa xỉ. Mà chứng kiến bộ dạng Vưu Lương cầm nó, hiển nhiên bên trong còn có huyền cơ khác. Đây không thể nghi ngờ là đã làm cho Vưu lão gia tử nẩy sinh lòng hiếu kỳ. Lão quả thật rất muốn biết, bên trong hộp gỗ đàn hương kia sẽ được cất giấu thứ đồ vật gì, mà lại dùng đến bảo bối giá trị như thế vậy.

Vưu Lương chậm rãi bước tới gần, cẩn thận đem hộp đàn hương đặt lên trên bàn trước mặt Vưu lão gia. Theo sau hắn mỉm cười, vặn chiếc khóa đồng thau ở bên mép hộp gỗ đàn hương ra. Chỉ nghe thấy một tiếng “lách cách” vang lên, chiếc hộp đàn hương duỗi thân mở ra bốn phía chung quanh, bại lộ cấu trúc ở trước mắt mọi người.....

Bên trong chiếc hộp gỗ đàn hương này, bài trí một bộ ấm chén Tử Sa mang phong cách cổ xưa.

Vưu Lương cười khanh khách giới thiệu: “Bởi vì biết ông nội thích uống trà. Cho nên cha con đã ủy thác nghệ nhân Trần Ngạn Châu, tỉ mỉ chế tạo ra một bộ Tùng Hạc Duyên Niên Hồ. Để chúc ông nội phúc như đồng hải, thọ tử nam sơn.”

“Ấm tử sa? Thứ này rất tốt.” Vưu lão gia cười đến toét cả miệng, nhin không được cầm chiếc ấm tử sa lên vuốt ve, liền tục gật đầu nói: “Tốt...tốt...tốt lắm! Thực phiền toái đến đám con cháu rồi. Biết ta thích uống trà, liền chuẩn bị cho ta một phần lễ vật quý báu như vậy, ta thật sự rất cao hứng.”

Nhị bá của Vưu Giai là Vưu Triều Phúc thông thả đi tới bên cạnh Vưu Triều Quý, nhẹ giọng nói: “Đại ca quả nhiên lợi hại, có thể mời được nghệ nhân Trần Ngạn Châu, tự tay chế tạo ra chiếc ấm tử sa này. Tiêu phí không ít tiền đi?”

Vưu Triều Quý không khỏi đắc chí: “Cũng bình thường, chỉ mất khoảng chừng hơn trăm vạn thôi mà. Kỳ thật giá cả đều không trọng yếu, chỉ cần lão nhân gia yêu thích là được.” Tuy rằng tình cảm mấy anh em bọn họ coi như không sai, không xuất hiện cái loại tình trạng nội đấu như phim kịch trên truyền hình. Nhưng cũng không đại biểu cho việc, giữa bọn hắn sẽ không có ám muội phân tranh cao thấp.

Trong lúc đắc ý, Vưu Triều Quý cũng không quên hỏi nhị đệ của mình: “Cậu chuẩn bị lễ vật mừng thọ là gì vậy, mau dâng lên cho lão nhân gia thưởng lãm đi.”

“Anh lập tức sẽ biết thôi.” Vưu Triều Phúc cười ha hả, không có trả lời trực tiếp, mà thần bí nói.

Ngay lúc này, Vưu Văn con trai của Vưu Triều Phúc đã bưng một chiếc hòm màu sắc rực rỡ, đi tới trước mặt Vưu lão gia. Đợi người hầu đem chiếc hộp đàn hương kia thu lại, mới thần tình nghiêm trang, đặt chiếc hòm lên trên mặt bàn.

Vưu lão gia đùa giỡn nói: “Trong này là cái gì? Bề ngoài màu sắc rực rỡ như vậy, thiếu chút nữa đã làm cho ta hoa hết cả mắt rồi.”

“Ông nội, cha con biết người yêu thích đồ cổ, nên tháng trước liền chạy tới Hongkong, tham gia buổi đấu giá đồ cổ đặc biệt, giành được món đồ vật này, hy vọng là người sẽ thích nó.” Vưu Văn nói xong, mở chiếc hòm màu sắc rực rỡ kia ra.

Phương thức mở chiếc hòm này không có tinh xảo như hộp gỗ đàn hương lúc trước. Bất quá sau khi được mở ra, cả bên trong gian phòng khách, liền bị một mảnh quang mang vàng óng bao phủ.

Đây là một bức tượng Phật Di Lặc được làm từ vàng ròng. Bộ dạng thần thái và biểu tình trên mặt của nó, trông vô cùng sinh động. Làm cho người ta không khỏi tán thưởng tận đáy lòng.

Vưu Văn giải thích: “Bức tượng phật Di Lặc này, căn cứ theo chuyên gia giám định xem xét, chính là đồ cổ từ thời Gia Khánh của triều Minh, đã nhiều năm lưu lại tại hải ngoại. Cuối cùng cha con giành được nó trong buổi đấu giá, đem nó làm lễ vật mừng thọ ông nội, chỉ hy vọng là người cũng giống như nó, thân thể cường tráng, miệng cười vui tươi không ngớt.”

“Không tồi, thực không tồi, chỉ là hơi có điểm xa xỉ một chút.” Vưu lão gia đối với bức tượng phật Di Lặc bằng vàng ròng này đồng dạng cũng ưa thích, nhưng so sánh cùng chiếc ấm tử sa trước đó, hứng thú của lão vẫn kém hơn một chút.

Mà điều này cũng làm cho Vưu Triều Quý giống như đá tảng trường gà, dùng khủy tay thọt Vưu Triều Phúc, dương dương tự đắc nói: “Xem ra, lão nhân gia vẫn ưa thích chiếc ấm tử sa của tôi hơn nhỉ.”

Vương Triều Phúc có điểm buồn bực, vì mua bức tượng phật Di Lặc bằng vàng ròng này, hẳn không chỉ tiêu phí mất hai trăm vạn, đồng thời còn tổn thất một phen tâm huyết và thời gian. Nhưng thật không ngờ, cuối cùng lại đổi lấy cái kết cục như thế này. Hắn nhìn đại ca đang dương dương tự đắc, nói: “Anh cũng đừng đắc chí vội, tiểu muội cùng tam đệ còn chưa dâng lễ vật mừng thọ lên đâu, có lẽ quà mừng của bọn họ so với chiếc ấm tử sa kia, lão nhân gia còn yêu thích hơn đây.”

Ngay tại khi hai huynh đệ Vưu Triều Quý và Vưu Triều Phúc xì xầm bàn tán, thì dì út của Vưu Giai là Vưu Triều Lâm cũng đem một bức tranh đi tới trước mặt Vưu lão gia tử. Vốn dựa theo truyền thống nhà họ Vưu, thì người đến dâng quà mừng sẽ do cháu gái đảm nhiệm. Nhưng bởi vì con gái của dì út là Vưu Tình đang du học tại Anh quốc, cho nên nàng đành phải tự mình ra mặt.

Vưu Triều Lâm mở bức tranh đang cầm trong tay ra, dựng thẳng bên người, để cho Vưu lão gia thưởng lãm. Nàng vừa cười vừa nói: “Lão nhân gia, bức tranh này chính là do Vưu Tình mua từ Châu Âu gửi về. Bởi vì liên quan đến bài vở, nên cháu gái không có biện pháp trở về tham dự tiệc mừng đại thọ tám mươi của người. Cháu gái nhờ con chúc phúc người hai câu ‘niên niên hữu kim nhật, tuế tuế hữu kim triêu*’! Thế nào lão nhân gia, cháu gái nhỏ của người cũng rất có hiếu tâm ah?” (hằng năm đều có hôm nay, tuổi tuổi đều có hôm nay.)

“Có hiếu tâm, có hiếu tâm.” Vưu lão gia đeo mắt kính nạo lên, cẩn thận giám định và thưởng thức bức tranh này.

Vương Triều Lâm thấy lão nhân gia cẩn thận quan sát, không khỏi cao hứng dò hỏi: “Nghe Vưu Tình nói, bức tranh này là do họa sĩ Josephine người Anh vẽ. Thế nào lão gia tử, nhìn tranh nội quen rồi, đối với món đồ tây dương này có thích thú không ạ?”

“Tranh này vẽ....Yêu quái sao?” Vưu lão gia chỉ vào bức tranh, chần chừ nói.

Bức tranh này tên là “Tinh Linh Ven Hồ”, phác họa hình ảnh tinh linh trong thần thoại của phương Tây, nhảy múa nô đùa ở trên mặt nước. Hình ảnh tươi đẹp sắc sảo, cùng tranh trong nước hoàn toàn bất đồng. Chẳng qua đối với loại phong cách huyền ảo này, Vưu lão gia thật sự đúng là không thể tiếp thụ luôn ngay được.

“Rất không tồi, thu lại đi.” Vưu lão gia nhìn người hầu phát tay, ra hiệu nàng đem bức tranh cuộn trở lại.

Lúc này Vưu Triều Lâm cũng đã nhận ra lão gia tử không thích bức tranh này lắm, nàng không khỏi có chút xấu hổ. Đúng lúc dư quang trông thấy Tam ca, cũng chính là cha của Vưu Giai---Vưu Triều Tường, nên vội vàng nói: “Uy, Tam ca, anh còn chưa dâng lễ vật mừng thọ cho lão nhân gia đâu?”

Vưu Triều Tường quảng ném ánh mắt về phía Vưu Giai, vốn hắn cũng muốn đích thân chuẩn bị lễ vật mừng thọ, nhưng bởi vì công tác bề bộn, kết quả làm cho hắn quên bồng đi mất. Đành phải trông cậy vào Vưu Giai, cũng không biết ngần ngại thời gian như vậy, Vưu Giai có tìm được lễ vật mừng thọ mà lão nhân gia ưa thích hay không?

“Xem ra năm nay chắc là bị đại ca, nhị ca, và tiểu muội vượt mặt rồi.” Vưu Triều Tường ở trong lòng âm thầm tự nhủ.

“Quà mừng cho ông nội, con sớm đã chuẩn bị xong rồi. Đang để tại phòng riêng, đợi con đi lấy nhé.” Vưu Giai nói dứt lời, liền xoay người đi lên trên tầng.

PS: Tử Sa là 1 loại khoáng chất chỉ có ở vùng Tô Châu. Người ta làm ẩm từ khoáng chất Tử Sa bằng cách nung khoáng chất đó ở nhiệt độ 300-400 độ C. Ẩm Tử Sa khi va vào nhau kêu như tiếng kim loại va nhau. Người ta nói rằng ẩm Tử Sa có thể giữ chè 3 ngày trong ẩm mà ko bị thiu. Ẩm tử sa uống không được rửa, chỉ rửa bên ngoài mặt ẩm. Vì ẩm càng có cặn chè lâu năm thì uống càng ngon và đắt đỏ.

68. Chương 70: Bách Thọ Đồ Và Tâm Tình Của Mọi Người.

Khi Vưu Giai xoay người bước lên tầng, thì tất cả mọi người đều suy đoán, không biết nàng sẽ tặng lễ vật gì để mừng thọ cho Vưu lão gia tử.

Lúc này Vưu Triều Lâm đã hiểu rõ ngọn ngành rồi, bức tranh nàng dâng lên, Vưu lão gia cũng không ưa thích bao nhiêu. Nàng không khỏi nén giận Vưu Tình con gái mình, tặng cái gì không tốt, tại sao lại đi tặng bức tranh ngoại quốc đây?

Tại Vưu Triều Lâm xem ra, bức tranh này giới trẻ Anh quốc có thích hay không, nàng cũng không quan tâm. Nàng chỉ cần biết chính là, Vưu lão gia có ưa thích nó không thôi. Hiện tại xem ra, tuy rằng Vưu lão gia không bày tỏ, nhưng từ ánh mắt của lão gia, phỏng chừng lão gia cũng không phải thực lòng ưa thích bức tranh này.

“Ài....năm nay bốn anh em chúng ta dâng tặng lễ vật mừng thọ cho lão gia tử, chỉ sợ nhà ta chính là kém cỏi nhất đi?” Vưu Triều Lâm âm thầm thở dài, trong lòng tràn đầy nuối tiếc. Bỗng nhiên dư quang khoe mắt nàng nhìn sang tam ca Vưu Triều Tường, trong lòng vừa động, thầm nghĩ: “Tam ca hẳn là người làm việc điên cuồng, hơn nữa cũng không có thời gian nghiền ngẫm tâm tư của lão nhân gia. Có thể lễ vật mừng thọ của nhà Tam ca, cũng sẽ không làm cho lão nhân gia vui hơn bao nhiêu đâu.” Nàng càng nghĩ, càng cảm thấy có khả năng này, nhất thời lo lắng trong lòng được quét sạch, chỉ cần nàng không phải là người lót đáy, như vậy cũng đủ thỏa mãn lắm rồi.

“Đại ca, anh nghĩ Tam đệ sẽ tặng lễ vật gì để mừng thọ cho lão nhân gia đây?” Vưu Triều Phúc cùng Vưu Triều Quý đang âm thầm xì xào bàn tán: “Tới khi đó, đừng nói là sẽ giành hết sự nổi bật của bộ ẩm tử sa kia nha.”

“Bức tượng phật bằng vàng ròng của chú còn không thể tranh giành với bộ ẩm tử sa. Lễ vật nhà lão tam, như thế nào có thể tranh phong cùng ta đây?” Vưu Triều Quý lộ ra tin tưởng mười phần nói tiếp: “Lão Tam chính là người thiên về công việc, đâu có thời gian rảnh rỗi để đi mua lễ vật mừng thọ cho lão nhân gia? Nếu tôi đoán không sai, nhất định hẳn kêu Vưu Giai thay mặt hẳn, đi tới khu phố đồ cổ tìm mua tranh chữ. Mà theo tôi biết được, trong mấy cửa hàng ở phố đồ cổ Ung Thành, căn bản sẽ không có bức tranh chữ nào, có thể so sánh cùng bộ ẩm tử sa này của tôi.”

“Trên đời không có chuyện gì là tuyệt đối, đại ca cũng đừng tự tin quá mức như thế.” Vưu Triều Phúc cười nói.

Nhị đệ nghi ngờ, làm cho Vưu Triều Quý có chút mất hứng, hẳn hậm hực nói: “Nếu chú không tin, chúng ta chờ xem, lễ vật của Vưu Giai dâng lên mừng thọ lão nhân gia, có thể so sánh cùng bộ ẩm tử sa Tùng Hạc Duyên Niên trân quý kia không nhé!”

Không chỉ có Vưu Triều Phúc, Vưu Triều Quý cùng Vưu Triều Lâm đang đợi Vưu Giai dâng cái lễ vật mừng thọ kia lên, mà hai vợ chồng Vưu Triều Tường đồng dạng cũng lo lắng không yên.

Mẹ của Vưu Giai là Tôn Hiểu Uyển cùng Vưu Giai có bảy phần tương tự. Tuy rằng đã bốn mươi mấy tuổi đời nhưng bởi vì biết cách bảo dưỡng, cho nên nhìn cũng không già lắm. Thật sự ra thì trông có chút dư âm phong vận của một thiếu phụ hơn ba mươi tuổi mà thôi. Lúc này nàng đang ở một bên nhỏ giọng cầu nhàu với lão công của mình: “Em đã nhắc nhở mình rồi, đáng lẽ phải chuẩn bị thời gian đi tìm lễ vật mừng thọ cho lão nhân gia. Nhưng anh lại quên luôn, thẳng đến tuần trước mới sai con gái đi mua đồ cổ. Ài....em thực lo lắng nó mua nhầm phải đồ giả, tổn thất tiền bạc cũng không sao, chỉ sợ sẽ làm cho lão nhân gia mất hứng, để các huynh muội khác chê cười nhà chúng ta thôi.”

Vưu Triều Tường thở dài nói: “Việc đã tới nước này, chúng ta cũng chỉ có thể trông cậy vào Vưu nhi thôi. Anh không mong nó sẽ mua được cái thứ gì tốt, chỉ cần không phải hàng giả là được rồi. Mọi chuyện cũng

đều là do ta mà ra ah....”

Khi mọi người đang xì xào bàn tán, thì Vưu Giai rút cục cũng từ trên lầu bước xuống. Mọi người lập tức dâng cao hứng thú, ánh mắt không hẹn mà đồng thời quăng ném tới hai tay của nàng. Ở trên tay Vưu Giai đang cầm một cuộn giấy, có bộ dạng giống như là tranh chữ.

Mọi người không khỏi phỏng đoán, bức tranh chữ trong tay Vưu Giai đến tột cùng là cái dạng gì? Mà hai vợ chồng Vưu Triều Tường càng lo lắng không yên, bởi vì bọn họ sợ bức tranh này sẽ là đồ giả.

“Ông nội, đây là lễ vật mừng thọ của nhà con.” Còn chưa đi tới trước mặt Vưu lão gia, Vưu Giai đã giơ cuộn tranh trong tay lên khoe.

“Ừa, tranh chữ sao?” Vưu lão gia đeo cặp kính lão lên, nhìn thấy cuộn tranh trong tay của Vưu Giai, không khỏi tươi cười ha hả, liên tục gật đầu nói: “Coi như con cháu có hiếu tâm, cũng biết ta thích tranh chữ. Mau.... mau lấy ra cho ta nhìn một cái.”

“Ông nội, đây là một bức Bách Thọ Đồ, chúng con hy vọng người có thể sống lâu trăm tuổi, mãi mãi khỏe mạnh.” Vưu Giai nói xong, tiêu sái bước đến trước mặt lão gia tử, đem cuộn tranh đặt lên trên bàn. Theo sau mở nút dây buộc, chậm rãi bày ra.

“Bách Thọ Đồ? Không sai, không sai.” Vưu lão gia gật đầu cười nói.

“Ta còn tưởng rằng lễ vật của lão tam, sẽ là một bức tranh cổ, nguyên lai thứ này trông vẫn còn mới tinh ah!” Vưu Giai vừa bày bức tranh ra, Vưu Triều Quý đã lắc đầu cười khan. Mặc dù hấn đối với tranh chữ không am hiểu sâu sắc, nhưng bởi vì Vưu lão gia ưa thích đồ cổ, cho nên hấn cũng nghiên cứu một chút về phương diện này. Khi hấn trông thấy một nửa bức tranh liền biết đây là một kiện vật còn mới. Hấn không khỏi yên tâm, nghĩ rằng lễ vật này trăm triệu lần không thể so sánh cùng bộ ảm tử sa Tùng Hạc Duyên Niên Hồ của mình được.

“Bức tranh này còn mới sao? Ha ha, có phải là hàng giả không nhỉ?” Lúc này Vưu Triều Lâm cũng an tâm, tuy rằng bức tranh ngoại quốc nàng dâng lên Vưu lão gia không yêu thích lắm, nhưng dù sao cũng là hàng thật giá thật. Nếu tấm Bách Thọ Đồ này của Vưu Giai là thứ hàng ngụy tạo, như vậy năm nay nhà Vưu Triều Tường sẽ xếp ở hàng lót đáy. Vừa nghĩ như thế, trong lòng Vưu Triều Lâm không khỏi tràn đầy vui mừng phấn khởi.

Vợ chồng Vưu Triều Tường đều không nói gì, chỉ liếc mắt nhìn qua đối phương một cái, theo sau lại im lặng thở dài.

Vưu lão gia chứng kiến đại bộ phận bức tranh này còn mới tinh, thì lão cũng hơi nhú mày. Bất quá lòng dạ thâm sâu, nên không có toát ra biểu tình gì, vẫn cười dài như cũ.

Vưu Giai rất bình tĩnh, nàng không nhanh không chậm, đem bức tranh Bách Thọ Đồ này mở ra.

Khi trông thấy nước giấy Tuyên Thành và chữ viết, thì đám người Vưu Triều Quý, Vưu Triều Phúc cùng Vưu Triều Lâm lại khê mỉm cười. Bởi vì thụ sâu hun đúc của Vưu lão gia, nên bọn hấn liếc mắt một cái liền nhìn ra giấy Tuyên Thành này là mặt hàng đương đại, hơn nữa còn vô cùng bình thường. Tựa hồ ở ngoài cửa hàng tạp hóa nào cũng đều bày bán cái loại giấy Tuyên Thành kém chất lượng này.

“Không hề nghi ngờ, lần này lão Tam mua phải hàng giả rồi.” Ba huynh muội Vưu gia nhỏ giọng phán định, đều dùng ánh mắt vui sướng khi người gặp họa nhìn sang Vưu Triều Tường.

Hi vọng của vợ chồng Vưu Triều Tường ở một khắc này, đã tan biến sạch trơn. Trong nháy mắt biểu tình của bọn họ trở nên khó coi cực điểm.

Ngay lúc này, hàng chữ thọ thứ nhất của bức tranh, cũng được hiển lộ ra ở trước mắt mọi người.

69. Chương 71: Là Quỷ Thần Hay Là Thiên Tài?

Vưu Giai vẫn đang khấn trương quan tâm biểu tình của Vưu lão gia tử, tuy rằng nàng tin tưởng bức Bách Thọ Đồ của Trương Văn Trọng là hàng cao cấp hiếm có, thế nhưng nàng cũng không dám khẳng định lão

gia tử nhất định sẽ thích. Nhất là lúc này nhìn thấy gương mặt sầm xuống của Vưu lão gia tử, biểu tình nhú mày thì tâm tình Vưu Giai lại càng thêm thấp thỏm bất an.

“Lẽ nào ông nội không thích bức Bách Thọ Đồ này?” Vưu Giai không khỏi bắt đầu miên man suy nghĩ, động tác mở bức Bách Thọ Đồ cũng bởi vậy mà dừng lại.

Làm nàng không ngờ tới chính là, Vưu lão gia tử luôn luôn thương yêu nàng, không ngờ lập tức nghiêng đầu dùng ánh mắt bất mãn nhìn nàng.

Vưu Giai lại càng hoảng sợ, không khỏi càng thêm khẩn trương lên, không đợi nàng tiếp tục mở bức Bách Thọ Đồ, hai bàn tay già nua đã thò tới tiếp nhận bức Bách Thọ Đồ trong tay nàng, đặt lên bàn, đồng thời nhanh chóng mở ra hết.

Tuy rằng đôi bàn tay đã già nua thế nhưng vẫn vô cùng vững vàng, chính là của Vưu lão gia tử.

Sau khi bức Bách Thọ Đồ hoàn toàn mở ra trên bàn, thân thể Vưu lão gia tử nghiêng về phía trước, giống như cả người đều nằm lên trên mặt bàn. Tay trái hẩn đỡ lấy kính lão, cả khuôn mặt thậm chí muốn dán lên trên bức Bách Thọ Đồ. Miệng còn đang mấp máy, tựa hồ đang nói lẩm bầm gì đó. Ngón trở tay phải của hẩn, còn đang liên tục vẽ hay phác thảo thứ gì, nhìn kỹ, hẩn đúng là đang vẽ lại những chữ Thọ trong bức Bách Thọ Đồ.

“Lẽ nào ông nội rất thích bức Bách Thọ Đồ này?” Vưu Giai không khỏi chuyển buồn thành vui. Thế nhưng nàng rất nhanh lâm vào hoang mang, bởi vì sắc mặt Vưu lão gia tử vẫn âm trầm như cũ, vùng lông mày vẫn cau chặt lại, vẻ mặt biểu tình hoàn toàn mờ mịt khó hiểu.

Biểu tình như vậy, thật sự làm cho Vưu Giai khó có thể đoán ra được ý nghĩ của hẩn.

Kỳ thực không chỉ có Vưu Giai không đoán ra được tâm tư của Vưu lão gia tử, những con cháu Vưu gia đang đứng chung quanh, cũng không ai dám đứng ra nói mình đoán được tâm tư Vưu lão gia tử trong lúc này.

Hồi lâu sau, Vưu lão gia tử mới ngồi trở lại trên xe lăn. Trên trán và hai bên thái dương của hẩn đầm đìa mồ hôi.

“Ông nội, ông nghĩ bức Bách Thọ Đồ này ra sao?” Vưu Giai cẩn cẩn thận thận hỏi.

Vưu lão gia tử cũng không nói chuyện, chỉ chậm rãi lắc đầu, vài phút ngắn ngủi giống như vừa làm hao hết khí lực toàn thân hẩn. Hẩn vô lực vẫy vẫy tay, cho người bưng cho hẩn một chén trà nóng, hẩn liền uống một hơi cạn sạch.

Nhìn thấy Vưu lão gia tử lắc đầu, Vưu Giai nhất thời liên mông, nàng mấp máy môi, chỉ học ra được một câu nói: “Tại sao có thể như vậy.”

Sau khi một ngụm uống cạn chén trà nóng, Vưu lão gia tử thở hắt hắt vài hơi, sau đó ngoắc Vưu Lương đi tới trước người, phân phó nói: “Lương nhi, cháu đi mời Chu Văn Bản Chu lão gia tử đến đây một chút nhanh lên.”

“Dạ.” Vưu Lương đáp, nhìn vẻ mặt u sầu của Vưu Giai, hẩn vốn dự định khuyên nàng hai câu, thế nhưng Vưu lão gia tử lại đẩy hẩn đi nhanh mời người, cho nên hẩn chỉ đành vỗ nhẹ lên vai an ủi Vưu Giai, liền đi nhanh ra khỏi phòng, đi thỉnh Chu Văn Bản.

Đợi sau khi Vưu Lương rời khỏi, Vưu lão gia tử mới nhìn Vưu Giai hỏi: “Giai nhi, bức Bách Thọ Đồ này cháu lấy được từ chỗ nào? Xem nét mực, hẩn chỉ mới viết được một vài ngày phải không?”

Vưu Giai vội vã ổn định lại tâm thần của mình, hồi đáp: “Đúng vậy, bức Bách Thọ Đồ này, là của một người bạn cháu viết ra. Ông cũng vừa gặp qua hẩn, chính là Trương Văn Trọng Trương tiên sinh.”

“Cháu nói cái gì? Bức Bách Thọ Đồ này, là vị thanh niên trẻ tuổi họ Trương kia viết?” Vùng lông mày đang cau chặt của Vưu lão gia tử chợt nhướn lên, trong giọng nói tràn đầy sự kinh ngạc và hoài nghi.

“Đúng vậy.” Vưu Giai gật đầu đáp.

Ánh mắt Vưu lão gia tử lần thứ hai rơi lên bức Bách Thọ Đồ trên bàn, sau khi cau mày trầm ngâm hai phút, hần chậm rãi lắc đầu, vẻ khó hiểu không giải thích được trên mặt hần càng thêm nồng đậm.

“Ông nội, ông có ý tứ gì?” Vưu Giai hoàn toàn không hiểu được, cẩn cẩn thận thận hỏi.

Vưu lão gia tử nói: “Ác, không có gì, Giai nhi, con đi mời vị thanh niên Trương Văn Trọng kia đến đây đi.”

“Dạ.” Vưu Giai đáp, tuy rằng không giải thích được ý tứ của Vưu lão gia tử, nhưng nàng vẫn xoay người đi thỉnh Trương Văn Trọng.

Ngay khi Vưu Giai đi ra khỏi phòng khách, Vưu Lương vừa dẫn Chu Văn Bản đi tới, đi lướt ngang qua bên người nàng.

Chu Văn Bản là thư pháp nghệ thuật gia tiếng tăm lừng lẫy tỉnh Thiên Nam, ở toàn quốc có danh khí rất lớn, thậm chí trong toàn bộ Đông Nam Á, đều có chút danh tiếng. Cũng không giống như rất nhiều người, thích giữ lại tóc dài và râu dài, thích ăn mặc trường bào hoặc tây trang, hần khác hần những nghệ thuật gia khác, tướng tá của Chu Văn Bản lại ngũ đoản(chân tay ngắn), đầu hói, ăn mặc giống như một lão nông dân mới từ ngoài ruộng về nhà.

Vừa tiến vào phòng khách nhìn thấy Vưu Thiên Hải, Chu Văn Bản lại nói đùa: “Lão Vưu, ông cũng quá keo kiệt đi thôi? Tôi mới vừa uống được hai ly rượu, đã bị ông kéo xuống khỏi bàn. Rốt cục đã xảy ra chuyện gì, làm cho ông phải vội vàng gọi tôi tới như thế? Ngay cả rượu và thức ăn cũng không cho tôi dùng thống khoái.”

Lúc này Vưu lão gia tử lại không có chút tâm tình nói đùa, hần chỉ lên bàn nói: “Ông qua đây nhìn bức Bách Thọ Đồ này đi.”

“Bách Thọ Đồ tuy hợp với tình hình, thế nhưng lại có cái gì đẹp? Dù sao cũng chỉ là một chữ Thọ mà thôi, coi như viết có tốt, chẳng lẽ còn có thể nở hoa sao?” Chu Văn Bản tuy nói như vậy, nhưng người cũng bước nhanh tới bên cạnh bàn.

“Di?” Vừa nhìn thấy bức Bách Thọ Đồ, Chu Văn Bản nhin không được kinh hô một tiếng, sau đó hai con mắt sáng rực, giống như con sói đói phát hiện ra con mồi, thoáng chốc nhào tới bên cạnh bàn, cùng giống như Vưu lão gia tử trước đó, ghé vào trên mặt bàn, con mắt đều sắp dán lên trên bức Bách Thọ Đồ.

“Tại...tại sao có thể như vậy?” Trong đôi mắt Chu Văn Bản trong nháy mắt tràn đầy tơ máu, hần nhìn chăm chăm mỗi chữ Thọ trong bức Bách Thọ Đồ, dù mắt cũng không dám chớp. Hần rất sợ khi mình nháy mắt, những chữ Thọ kia sẽ mọc cánh bay đi. Đồng thời, miệng của hần còn không ngừng kêu lên: “Ai, chữ Thọ này là chữ viết của Vương Hi Chi, loại này từ mị kính kiện, tinh khiết xuất từ hành thư, chỉ có Vương Hi Chi mới có thể viết đi ra...A, đây là thanh kính gãy cứng, chữ Thọ rõ ràng phân minh, rõ ràng là thực tích của Công Quyền...Yêu, đây là chữ viết của Lý Bạch và Đỗ Phủ, hai người này cũng ở...Uy, đây rõ ràng là chữ Thọ của Tô môn lục quân tử nha, Tô Thức cũng đã mang theo vào đây...Di, còn có Giang Nam tứ đại tài tử, bốn vị này sao cũng chạy vô đây giúp vui...”

Chu Văn Bản huyền thuyên nói một lát, ngoại trừ Vưu lão gia tử ra, một vài người còn có thể nghe hiểu được lời hần nói. Mà bởi vì phiên nói của hần, biểu tình Vưu lão gia tử tuy không có biến hóa gì lớn, thế nhưng thân thể bắt đầu hơi rung động, đôi tay nắm chặt tay ghế xe lăn, những ngón tay vì quá cố sức mà thành trắng bệch.

Đây không thể nghi ngờ là biểu hiện quá mức kích động!

Chu Văn Bản rốt cục ngẩng đầu lên, mở to hai mắt kinh ngạc nhìn Vưu lão gia tử, nói ra một câu khiến kẻ khác dựng đứng tóc gáy: “Lão Vưu, ông không phải đã đụng trúng quỷ phải không?”

“Đụng quỷ? Vì sao nói như vậy?” Vưu lão gia tử không khỏi sửng sốt, ngạc nhiên hỏi.

Chu Văn Bản nói: “Nếu như không phải đụng trúng quỷ, làm thế nào khả năng sẽ có bức Bách Thọ Đồ này? Những người viết ra bức Bách Thọ Đồ này, ít nhất cũng đã chết vài trăm năm rồi, thế nhưng loại giấy này, mực này, đều là mới...”

“Ý của ông là nói, những chữ này đều là chân tích?” Thanh âm Vưu lão gia tử nhất thời biến lớn vài phần, thần tình cũng lần đầu biến kích động lên.

“Đây là chỗ mà tôi khiếp sợ và hoang mang.” Chu Văn Bản chụp lấy chén trà bên cạnh, cũng không quản có người uống qua chưa, ngửa đầu rót vào trong miệng, sau khi hộc ra một hơi thật dài, mới cười khổ mà nói: “Loại giấy, mực đều là kết quả của đương đại, hơn nữa nhìn chữ viết cũng chỉ mới được viết ra trong vài ngày, nếu chiếu vậy xem ra, những chữ Thọ này đều do người thời nay viết ra. Thế nhưng theo tôi được biết, người am hiểu vài cách viết chữ Thọ này cũng có, nhưng nếu đồng thời hiểu hết cách viết của một trăm loại chữ, lại còn có thể viết được giống như đức, làm tôi cũng khó phân biệt được thật giả, chỉ sợ cũng chỉ có quỷ thần mới có tài năng làm ra được.”

Vưu lão gia tử cười ha ha, có chút đắc ý nói: “Trên đời này làm gì có quỷ thần? Bức Bách Thọ Đồ này, là do cháu gái tôi đưa cho tôi đó. Nó nói là do bạn của nó viết, người nọ tôi cũng đã gặp qua, chỉ là một tiểu tử chừng hai mươi tuổi thôi.”

“Một tiểu tử hai mươi tuổi? Thế nào khả năng!” Chu Văn Bản quá sợ hãi, đang định nói chuyện, đột nhiên cảm thấy giữa ngực truyền đến một trận quần đau kịch liệt, làm sắc mặt hắn trong nháy mắt biến thành như màu than chì, tay phải ôm lấy ngực, há to miệng thở dốc lên, thân thể hơi lắc lư vài cái, bật ngã về phía sau.

“Chu lão gia tử, ông làm sao vậy?” Đúng cách hấn gần nhất là Vưu Triều Quý, phản ứng rất nhanh, liền ôm lấy hắn.

“Ông ấy bởi vì bị kích thích quá độ, nên làm tim bị đau thắt.” Một thân ảnh đột nhiên xuất hiện bên người Vưu Triều Quý, từ trong tay hắn tiếp lấy Chu Văn Bản, dìu Chu Văn Bản ngồi xuống ghế.

Thân ảnh này chính là Trương Văn Trọng.

Ngón cái tay phải hắn ấn lên Nội Quan huyệt* của Chu Văn Bản, tiến hành trị liệu điểm huyệt. Tay trái lại tỉ mỉ lục lọi trên người Chu Văn Bản một lần, để tìm xem hắn có mang theo thuốc trị liệu tim hay không, thế nhưng cũng không hề tìm thấy được vật nào. Xem ra trước đây hắn chưa bao giờ gặp phải loại bệnh này. (*: huyệt nằm ở vị trí cổ tay.)

Tay phải Trương Văn Trọng ấn vào Nội Quan huyệt của Chu Văn Bản, tay trái dè lên Trung Nhĩ huyệt*, đồng thời nhìn Vưu Giai đang khấn trương bên người nói: “Đi lấy một ít hương tiêu, đập nát, bỏ thêm nước trà và mật pha vào, chế thành trà dứt cho ông ấy uống.” (*: huyệt nằm ở cửa vành tai.)

“Ác, dạ.” Vưu Giai vội vã dựa theo lời phân phó của Trương Văn Trọng đi làm.

Sau khi uống vào trà hương tiêu, đồng thời được Trương Văn Trọng kích thích huyệt vị, bệnh tim đau thắt của Chu Văn Bản rõ ràng liền giảm bớt. Đầu hắn đỡ nặng nề hơn, ngồi trên ghế, đang thở hổn hển từng ngụm từng ngụm.

“Cảm ơn cậu.” Kinh lịch vừa rồi đối với Chu Văn Bản mà nói, giống như mới đi dạo một vòng tại quỷ môn quan. Hắn biết rõ, nếu như không có người thanh niên trẻ tuổi xa lạ này, chỉ sợ tính mạng hắn xem như đã xong ngay tại nơi đây.

Trương Văn Trọng mỉm cười đáp: “Đừng khách sáo, tôi là một bác sĩ, cứu trị người bệnh là bổn phận của tôi.” Sau khi xác định bệnh tình của Chu Văn Bản đã chuyển biến tốt đẹp, hắn mới xoay người nhìn Vưu lão gia tử, chấp tay thi lễ nói: “Văn bối Trương Văn Trọng, gặp qua Vưu gia gia.”

Vừa rồi Chu Văn Bản đột nhiên bị bệnh tim đau thắt, làm Vưu lão gia tử hoảng sợ, lúc này rõ ràng thấy bệnh tình của Chu Văn Bản đã chuyển biến tốt đẹp, mới thả lỏng được trái tim treo cao xuống tới. Mà Trương Văn Trọng gặp rối loạn không sợ hãi, khám và chữa bệnh lại thỏa đáng, liền làm Vưu lão gia tử sinh hảo cảm với hắn.

“Tiểu Trương, ngày hôm nay thực sự là nhờ có cậu, bằng không lão Chu hẳn phải đi gặp diêm vương rồi.” Vưu lão gia tử đầu tiên cảm ơn vài câu, mới kéo câu chuyện trở về chính đề: “Ta nghe Vưu Giai nói, bức Bách Thọ Đồ là do cậu viết sao?”

Chu Văn Bản cũng đưa đôi mắt trông mong nhìn phía Trương Văn Trọng, trong lòng tràn đầy lo lắng và thấp thỏm chờ đợi hắn trả lời.

Vừa rồi Chu Văn Bản bị đột phát tim đau thắt, chính bởi vì bức Bách Thọ Đồ của Trương Văn Trọng mà ra. Cho nên khi Vưu Giai nhìn thấy thần tình của ông ta, nhất thời liền khẩn trương lên. Kỳ thực Vưu lão gia tử khiếp sợ cũng không nhỏ hơn ông ta, thế nhưng Vưu lão gia tử còn tự chủ được, không có biểu hiện sự kích động quá mức.

“Là tôi viết.” Trương Văn Trọng đúng mực hồi đáp.

“Điều này sao có thể?” Không đợi Vưu lão gia tử mở miệng, Chu Văn Bản vừa mới bị đột phát tim đau thắt lại thất thanh kinh hô lên: “Cậu mới bao nhiêu tuổi, thế nào khả năng viết ra bức Bách Thọ Đồ này? Dù là cậu từ trong bụng mẹ bắt đầu luyện chữ, cũng không khả năng trong thời gian hai mươi năm, đã đem một trăm loại chữ viết này luyện đến mức đăng phong tạo cực như thế. Huống chi những chữ Thọ này, không chỉ giống hoàn toàn, còn có thể giống hoàn toàn cách viết của những người phát minh ra loại chữ này, không chỉ có bản lĩnh thư pháp làm kẻ khác trở mắt, đồng thời còn có sự từng trải phong phú. Bằng không, sẽ không cách nào viết ra được thần tủy của chữ Thọ kia. Thần kỳ nhất chính là, những chữ Thọ đều tản ra linh khí nhàn nhạt, giống như những vật còn sống. Chữ như vậy, thế nào có thể do người viết ra chứ?”

Những lời của Chu Văn Bản đích thật là không sai, bởi vì từ ý nghĩa nào đó mà nói, Trương Văn Trọng cũng không phải người.

“Không có gì không khả năng, bức Bách Thọ Đồ này, chính là tôi viết.” Trương Văn Trọng nhàn nhạt cười nói.

“Tôi có thể làm chứng, bức Bách Thọ Đồ này chính do Trương tiên sinh viết.” Thấy Trương Văn Trọng bị nghi vấn, Vưu Giai biểu hiện cực kỳ kích động, nàng cuống quýt giải thích cho Trương Văn Trọng: “Trước đó một ngày, tôi quen biết Trương tiên sinh, ngày thứ hai Trương tiên sinh đã đưa bức Bách Thọ Đồ cho tôi, lúc đó tôi còn nhìn thấy nét mực còn chưa khô hoàn toàn, nếu như không phải Trương tiên sinh viết, còn có thể là ai?”

“Bức Bách Thọ Đồ này, đúng thật là cậu viết sao?” Chu Văn Bản vẫn mang thái độ hoài nghi như trước.

Trương Văn Trọng không nói gì, chỉ đạm mạc cười, giơ tay phải lên vẽ vài cái, người bên ngoài xem không hiểu ý tứ động tác của hắn, thế nhưng Chu Văn Bản vừa xem liền hiểu – Trương Văn Trọng là đang viết chữ.

“Nét móc này...nét phẩy này...còn có nét hoành...quả nhiên, quả nhiên là cậu viết!” Chu Văn Bản mở to hai mắt nhìn, há to miệng, sau một lúc lâu mới nghẹn ra được một câu: “Thế nhưng...đây...đây làm sao khả năng? Lẽ nào thế giới này, thực sự có thiên tài? Đúng! Không sai! Thiên tài! Chính là thiên tài! Thiên tài không xuất thế!”

Chu Văn Bản vì quá kích động, thân thể lại bật ngửa ra phía sau, đúng là vì kích thích quá độ mà lại hôn mê lần nữa.

Ngay lúc này, bác sĩ và hộ sĩ gia đình của Vưu gia chạy đến, thấy thế vội vã chữa trị cho Chu Văn Bản, rất nhanh hắn lại tỉnh dậy, nhưng bởi vì tinh thần trạng thái của hắn quá kém cỏi, cho nên Vưu lão gia tử phân phó bác sĩ và hộ sĩ gia đình, đưa Chu Văn Bản đến phòng khách nghỉ ngơi, luôn từng thời khắc quan tâm tình huống của hắn.

Đợi làm xong việc này, Vưu lão gia tử mới cảm khái nói: “Thực sự thật không ngờ, Trương tiên sinh còn trẻ tuổi như vậy, không ngờ có thể viết ra bức Bách Thọ Đồ dọa ngất Chu Văn Bản. Chuyện này nếu như truyền lưu ra ngoài, sợ sẽ trở thành một giai thoại trong giới thư pháp.” Hắn nhẹ nhàng vuốt bức Bách Thọ Đồ trên bàn, động tác thật mềm nhẹ, trong ánh mắt tràn đầy sự yêu thích. Hồi lâu, hắn mới ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Trương Văn Trọng, nói: “Bức Bách Thọ Đồ này, có thể nói là vật báu vô giá. Cậu...thực sự nguyện ý biếu tặng cho tôi sao?”

“Tranh của tôi, chỉ tặng cho người hữu duyên, mà Vưu gia gia, ở trong mắt tôi, chính là người hữu duyên.” Trương Văn Trọng đạm nhiên cười nói.

70. Chương 72: Đến Tột Cùng Là Ai Chiếm Tiệm Nghi Của Ai?

“Người hữu duyên?” Vưu Giai hơi sững sốt, trong miệng không tự chủ được nhẹ giọng nhắc tới ba chữ này. Nàng đột nhiên nhớ tới, Trương Văn Trọng cũng từng nói qua một câu với nàng giống như vậy.

“Hắn nói những lời này, rốt cục là có ý tứ gì? Thế nào đều là hữu duyên với mình và với ông nội mình? Lẽ nào nói...”

Nàng lén nhìn Trương Văn Trọng, trên mặt trong nháy mắt lại đỏ ửng. Hiển nhiên, nàng đang có ý nghĩ sâu xa hơn. Chỉ cảm thấy trên mặt mình nóng rực, nàng vội vã cúi thấp đầu xuống, rất sợ sẽ bị người khác nhìn ra vẻ không thích hợp của mình.

Vưu lão gia tử nhìn Trương Văn Trọng một thoáng, lại nhìn qua Vưu Giai, tựa hồ đã phát hiện được điều gì, như đã hiểu ra liền nở nụ cười.

Nghe tiếng cười của Vưu lão gia tử, gương mặt Vưu Giai không khỏi càng đỏ hơn, nhưng nàng tốt xấu cũng lịch lãm trên thương trường, rất nhanh liền ổn định tâm thần, lại nỗ lực điều chỉnh lại hô hấp để sắc mặt mình có thể khôi phục lại bình thường. Nhìn thấy Vưu lão gia tử còn đang cười mãi, nàng vội vã nói sang chuyện khác: “Ông nội, Trương tiên sinh đã tặng một phần vật báu vô giá cho ông, lẽ nào ông không muốn cảm ơn người ta sao?”

Vưu lão gia tử gật đầu nói: “Cháu nói không sai, ta đích thật nên cảm ơn tiểu Trương.” Hắn mỉm cười nhìn về phía Trương Văn Trọng, nói: “Tiểu Trương, cậu đưa cho tôi bức Bách Thọ Đồ, có thể nói là vật báu vô giá, nếu như tôi cứ nhận như vậy, thật là không tốt lắm. Ân, như vậy đi, tôi đưa cậu một phần đáp lễ, để có thể nhượng tôi an tâm tiếp thu bức Bách Thọ Đồ.”

Trương Văn Trọng đậm mặt cười, đang định mở miệng, Vưu Giai cũng đã khẩn cấp hỏi nhanh: “Ông nội, ông dự định đáp lễ gì cho Trương tiên sinh?”

“Ta cấp cho Trương tiên sinh một yêu cầu.” Biểu tình Vưu lão gia tử trong nháy mắt biến thành nghiêm túc, trầm giọng nói: “Chỉ cần không trái pháp luật, vô luận Trương tiên sinh đưa ra yêu cầu thế nào, Vưu gia chúng ta đều sẽ kiệt lực thỏa mãn.”

Câu nói của Vưu lão gia tử làm cho mọi người ngoại trừ Trương Văn Trọng đều thay đổi sắc mặt trong nháy mắt.

Bốn anh em Vưu gia nhìn nhau, trăm miệng một lời khuyên nhủ: “Lão gia tử, cha cần phải nghĩ kỹ...”

Vưu lão gia tử giơ lên tay phải, cắt đứt lời bọn họ nói, trầm giọng: “Mọi người không cần phải nói nữa, ý của ta đã quyết.” Hắn nhìn thẳng Trương Văn Trọng, mỉm cười nói: “Trương tiên sinh, cậu nghĩ muốn thứ gì cứ nói, Vưu gia chúng ta chắc chắn toàn lực thỏa mãn cậu.” Dứt lời, hắn dùng khóe mắt nhìn Vưu Giai đang đứng bên cạnh, trên nét mặt già nua nổi lên dáng tươi cười dị dạng.

Dáng tươi cười dị dạng làm trong lòng Vưu Giai loạn như ma, trái tim giống như nai con đang chạy loạn, bang bang nhảy liên tục. Nàng nhận không được âm thầm đoán, vạn nhất yêu cầu Trương Văn Trọng đưa ra, có liên quan tới nàng, như vậy nàng nên làm sao ứng đối đây...?

“Không cần đâu.” Từ trong miệng Trương Văn Trọng phun ra ba chữ, làm cho tất cả mọi người đang có mặt rất khiếp sợ. Với tài lực vật lực cùng quan hệ nhân mạch của Vưu gia, vô luận Trương Văn Trọng muốn thăng chức thật nhanh, hay muốn một đêm phát nhanh, đều không thành vấn đề. Nhưng đối mặt mê hoặc thật lớn như vậy, Trương Văn Trọng cũng không chút phản ứng, thậm chí còn lựa chọn cự tuyệt. Lựa chọn như vậy, đối với bất cứ kẻ nào ở đây, tự hỏi đều không thể làm được.

Không nhìn ánh mắt ngạc nhiên của mọi người xung quanh đang nhìn mình, Trương Văn Trọng đậm nhiên cười, nói: “Bức Bách Thọ Đồ, trước đó Vưu tiểu thư đã trả, cho nên Vưu gia gia cũng không cần thiết phải đáp lễ cho tôi.”

“Tôi đã trả tiền cho anh hồi nào?” Vưu Giai ngây người ngẩn ngơ, kinh ngạc hỏi.

“Chính là viên ngọc hình trứng kia.” Trương Văn Trọng giơ lên viên ngọc đang đeo trên cổ mình.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng mang theo viên ngọc của mình tặng trên người, trong lòng Vưu Giai chợt nổi lên sự ngọt ngào nhẹ nhẹ, nàng thiên kiều bá mỵ cười cười, nói: “Viên ngọc đó giá trị bao tiền nha? Thế nào có thể so sánh với bức Bách Thọ Đồ chứ?”

Trương Văn Trọng cũng lắc đầu, vẻ mặt chăm chú nói: “Có thể trong mắt mọi người xem ra, bức Bách Thọ Đồ giá trị càng cao. Thế nhưng trong mắt tôi, giá trị của viên ngọc này cao hơn bức Bách Thọ Đồ rất nhiều.” Hắn cũng không hề nói dối, viên ngọc trải qua sự luyện chế, đã trở thành bùa hộ mệnh phòng ngự. Trong mắt người biết hàng, giá trị của nó càng trân quý hơn bức Bách Thọ Đồ. Nhưng những người của Vưu gia, cũng không phải người tu chân, tự nhiên cũng không nhìn ra viên ngọc này cùng những loại ngọc bình thường có gì khác nhau.

Nhưng Trương Văn Trọng cũng không có chú ý chính là, ngay khi hắn nói ra những lời này, gương mặt Vưu Giai vốn đã khôi phục lại bình thường, không ngờ lần nữa nổi lên vẻ đỏ ửng, nàng e thẹn vô hạn, vội vã cúi đầu.

Hiển nhiên, nàng lại lần nữa hiểu lầm ý tứ trong câu nói của Trương Văn Trọng.

“Ở trong mắt của cậu, giá trị của viên ngọc so với bức Bách Thọ Đồ càng cao, thế nhưng ở trong mắt ta, lại hoàn toàn ngược lại.” Vưu lão gia tử nói: “Cho nên ta nhất định phải thỏa mãn một yêu cầu của cậu. Bằng không ta tình nguyện không lấy bức Bách Thọ Đồ này.”

Vưu Giai vội vã nói: “Trương tiên sinh, nếu như anh không đáp ứng, ông nội tôi nhất định sẽ không an tâm. Cho nên mời anh nhất định phải đáp ứng.”

“Như vậy sao...” Trương Văn Trọng do dự một lát, đột nhiên nhớ tới gốc Phượng Cầu Hoàng bị mai một trong vườn quýt, trong lòng khẽ động, cuối cùng đáp ứng: “Vậy được rồi, tôi đành mặt dày đưa ra một yêu cầu. Tôi muốn có một gốc quýt trong vườn, nếu như Vưu lão gia tử đáp ứng, sau đó tôi sẽ tự mình đi chọn.”

“Một cây quýt?”

Yêu cầu này của Trương Văn Trọng làm tất cả mọi người lần thứ hai cảm thấy kinh hãi. Bọn họ thế nào cũng không có nghĩ đến, còn có người có thể bỏ qua cơ hội thăng chức, buông tha cơ hội một đêm phát nhanh, tuyển chọn một cây quýt...

“Người này không phải là kẻ ngu ngốc đó chứ?” Hầu như trong lòng tất cả mọi người đều oán thăm.

Vưu Giai cũng kinh ngạc không ngớt, nàng nhìn Trương Văn Trọng, thế nào cũng đoán không ra ý nghĩ trong nội tâm của hắn, chỉ có thể âm thầm thở dài trong lòng: “Thực sự là một đầu gỗ.” Kỳ thực, lúc này tâm tình của nàng cũng rất phức tạp. Thất lạc, may mắn, kinh ngạc...nhiều tình tự chứa đựng đang hỗn loạn ở trong lòng nàng.

Vưu lão gia tử cũng thất kinh, hắn khẽ cau mày dò hỏi: “Tiểu Trương, cậu không phải đang nói giỡn với ta đi? Cậu...thực sự chỉ cần một gốc quýt thôi sao?”

Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Àn, tôi chỉ cần một gốc quýt, nhưng gốc quýt này, phải do tôi tự mình đi chọn.”

“Cậu...” Vưu lão gia tử thực sự rất muốn hỏi Trương Văn Trọng có phải xem lời hứa hẹn của mình trở thành trò đùa hay không, nhưng lòng dạ hắn thâm hậu, cuối cùng cũng không đem những lời này nói ra miệng. Sau khi học ra một hơi dài, hắn trầm giọng nói: “Cậu thực sự chỉ cần một gốc cây quýt sao?”

“Thực sự.”

“Không hối hận?”

“Không hối hận!”

Chỉ cần các người đừng hối hận là được – Trong lòng Trương Văn Trọng thầm nghĩ.

Vưu lão gia tử cũng không biết trong lòng Trương Văn Trọng đang suy nghĩ điều gì, hắn gật đầu nói: “Tốt lắm, ta đáp ứng cậu, lát nữa cậu cứ đến vườn quýt chọn một cây đi. Đừng nói là một gốc cây, coi như toàn bộ dời đi cả vườn, cũng không thành vấn đề.”

“Tôi chỉ cần một cây là được.” Trương Văn Trọng đáp, những cây quýt khác đều chỉ thuộc loại quýt tầm thường, hần lấy cũng vô dụng. Chỉ cần có gốc Phượng Cầu Hoàng, đối với việc tu luyện của hần có bang trợ rất lớn.

Vưu lão gia tử đưa tay ngoắc Vưu Triều Quý đến bên người, hướng hần thấp giọng thì thầm vài câu, Vưu Triều Quý gật đầu biểu thị hiểu rõ, xoay người rời đi, một lát sau quay trở lại bên người Vưu lão gia tử, đưa ra một chi phiếu.

“Tuy rằng tiểu Trương rất nhân nghĩa, thế nhưng ta cũng không khả năng bạc đãi cậu, bằng không việc này nếu truyền ra ngoài, chẳng phải là để cho mọi người cười chê người của Vưu gia ta chiếm tiện nghi của người khác?” Vưu lão gia tử ý bảo Vưu Giai đẩy xe lăn đưa mình tới trước mặt Trương Văn Trọng, không khỏi đưa tấm chi phiếu trong tay mạnh mẽ nhét vào tay Trương Văn Trọng: “Ta mong muốn cậu có thể nhận lấy tấm chi phiếu này, tuy rằng số tiền trong đây không xem là nhiều, nhưng rốt cục là một phen tâm ý của ta, miễn để cho người khác chê cười Vưu gia chúng ta.”

Trương Văn Trọng vô ý thức muốn cự tuyệt, thế nhưng Vưu lão gia tử lại nắm chặt tay hần, nói: “Tiểu Trương, ta biết cậu rất nhân nghĩa hàm hậu, rất có khí khái cổ nhân, thế nhưng số tiền này cậu phải nhận lấy, xem như Vưu gia gia cầu cậu, được rồi chứ?”

Trương Văn Trọng thực sự có loại cảm giác dở khóc dở cười.

Không nói đến viên ngọc trụ đã được hần luyện chế trở thành bùa hộ mệnh phòng ngự, chỉ nói tới gốc Phượng Cầu Hoàng, chính là tài liệu linh dược địa phẩm cấp hai hiếm có. Nhất là ở thời đại linh khí cực kỳ loãng bạc lại ô nhiễm vô cùng nghiêm trọng như hiện nay, một gốc Phượng Cầu Hoàng đủ làm cho rất nhiều môn phái tu chân giành cướp đến phá đầu. Mà Trương Văn Trọng chỉ dựa vào một bức Bách Thọ Đồ do chính tay hần viết, lại dễ dàng đổi được gốc Phượng Cầu Hoàng, đã là chiếm hết tiện nghi. Thế nhưng Vưu gia bị hần chiếm tiện nghi lại còn nghĩ mình thẹn với Trương Văn Trọng, còn liên tiếp muốn đi bồi thường thêm cho hần...

Trương Văn Trọng thực sự rất muốn nói cho Vưu lão gia tử: Người chiếm đại tiện nghi chính là ta mà không phải ngài. Bất quá hần cuối cùng cũng nhịn xuống không nói, chỉ đành bất đắc dĩ nhận tấm chi phiếu.

Bất quá Trương Văn Trọng cứ nghĩ mình đã chiếm hết tiện nghi của Vưu gia, trong lòng có chút hoảng loạn. Tiện nghi như vậy chiếm được tuy rằng rất sướng rất hài lòng, thế nhưng lại không biết có làm tổn hại đến giá trị công đức mà mình đang khổ công chất chui hay không. Trương Văn Trọng một lòng muốn tu luyện thành tiên, đối với giá trị công đức thật sự rất xem trọng. Suy nghĩ một chút, hần quyết định tặng cho Vưu lão gia tử thêm một phần lễ vật, rốt cục xem như vật trao đổi với tấm chi phiếu. Nói vậy giá trị công đức cũng sẽ không gặp phải bất kỳ tổn thất gì.

“Được rồi, tôi đành lấy tấm chi phiếu này vậy. Ân...Ngày hôm nay bởi vì đi tới vội vội vàng vàng, không kịp chuẩn bị lễ thọ cho Vưu gia gia. Như vậy đi, tôi ở đây múa bút vẽ một bức tranh tặng cho Vưu gia gia.” Trương Văn Trọng cũng không quản Vưu lão gia tử có đồng ý hay không, lại nhìn Vưu Giai hỏi: “Vưu tiểu thư, ở chỗ các vị có giấy mực để vẽ không?”

“Cái này...” Vưu Giai cũng không vội vã trả lời, mà nhìn về phía Vưu lão gia tử, chờ hần lên tiếng.

Không đợi Vưu lão gia tử mở miệng lên tiếng, một thanh âm suy yếu thở hổn hển ngay trong phòng khách vang lên: “Cho hần! Dù nơi này không có cũng phải tìm được cho hần!”

Mọi người quay đầu nhìn lại, cũng chính là Chu Văn Bản sau khi nghe thấy Trương Văn Trọng muốn múa bút vẽ, liền linh từ trên giường trong phòng khách bò lên, dưới sự nâng đỡ của hai hộ sĩ, đi vào bên trong đại sảnh.

“Giai nhi, đi mang giấy bút tới.” Vưu lão gia tử lên tiếng, hần cũng muốn nhìn thử xem, Trương Văn Trọng ngoại trừ tài viết thư pháp kinh quý thần ra, kỹ thuật vẽ tranh có phải cũng vô cùng xuất sắc hay không!

71. Chương 73: Bức Tranh...sống?!

Vưu Giai rất nhanh đi mang văn phòng tứ bảo đưa tới.

Bút là loại bút lông Hồ Châu nổi danh, bút lông sói, bút lông cừu, đủ loại bút lông, mực thuộc loại mực Huy Châu nổi danh, hương thơm của mực nhàn nhạt thấm đẫm vào tận ruột gan, giấy là giấy Tuyên Thành do huyện An Huy sản xuất, chất liệu của giấy nhẵn nhụi, thuộc hàng cao cấp, nghiên mực cũng là nghiên mực Đoan Khê nổi danh, tạo hình phòng cách cổ xưa trang nhã, có thể nói là hàng nghệ thuật cao cấp.

Vưu Giai tự mình giúp Trương Văn Trọng trải giấy Tuyên Thành lên mặt bàn, cùng sử dụng chặn giấy hình con thỏ ngọc trắng đề bằng giấy Tuyên Thành, sau đó còn đích thân mài mực giúp Trương Văn Trọng. Bởi vì Vưu lão gia tử không có việc gì khi rảnh cũng thích viết chữ vẽ tranh, cho nên Vưu Giai sớm đã nắm giữ phương pháp mài mực, lúc này nàng mài mực, tư thái ưu mỹ, lực đạo vừa phải.

Trong lúc Vưu Giai mài mực, Trương Văn Trọng đứng ngay cạnh bàn, nhắm hai mắt lại trong lòng bắt đầu suy tư.

Vưu Giai một bên mài mực, một bên thầm lén nhìn Trương Văn Trọng, trong lúc thầm mắng hắn là đầu gối, cũng nhin không được hiểu kỳ suy đoán, đến tột cũng hắn muốn vẽ tranh gì.

Một người có bản lĩnh viết thư pháp siêu phàm thoát tục, đồng thời còn biết vẽ tranh, một người bị Chu Văn Bản gọi là “quỷ thần” “thiên tài”, nếu như muốn kiếm tiền hoặc nổi danh, chỉ sợ thanh danh sớm đã lan xa đi rồi? Thế nào lại chịu ẩn tích trong một phòng y tế của trường đại học Ung Thành, cam tâm làm một giáo y không có chút tiếng tăm?

Vưu Giai một bên mài mực, một bên miên man suy nghĩ.

Ngay khi Vưu Giai mài mực xong, chuẩn bị nhắc nhở Trương Văn Trọng, Trương Văn Trọng cũng mở mạnh hai mắt, một đạo tinh mang nhiếp hồn hiện lên ngay trong ánh mắt của hắn.

Vưu Giai lại càng hoảng sợ, Chu Văn Bản và Vưu lão gia tử ở hai bên cũng nhượng mạnh lông mày.

Người Trung Quốc khi vẽ tranh, chú ý chính là ý tồn bút tiên, dùng khí khiển bút. Lúc này Trương Văn Trọng không thể nghi ngờ là đang phù hợp với loại tình huống này.

Chỉ thấy Trương Văn Trọng đưa tay cầm một cây bút lông, nhúng vào nghiên mực, bút đi như rồng bay lướt trên mặt giấy Tuyên Thành bắt đầu vẽ tranh.

Chính có câu hành gia vừa ra tay, liền biết có phải hay không. Ngay khi Trương Văn Trọng vừa đặt bút, Chu Văn Bản liền nhìn ra tài vẽ tranh bất phàm của hắn. Bởi vì khi Trương Văn Trọng vận khí khiển bút, bút tùy khí đi, bút bút sinh sôi, trong lúc bắt tri giác hoàn toàn phô bày ra tài hoa xuất chúng.

Vưu Giai ở bên cạnh, nhìn gương mặt mang theo vẻ mỉm cười tự tin của Trương Văn Trọng, hết sức chăm chú múa bút vẽ tranh, không khỏi có chút ngây dại.

Không chỉ có Vưu Giai ngây dại, Chu Văn Bản và Vưu lão gia tử cũng ngây dại. Bất quá Vưu Giai chỉ ngây dại vì Trương Văn Trọng, Chu Văn Bản và Vưu lão gia tử si mê, chính là tài vẽ tranh của hắn.

Động tác múa bút vẽ tranh của Trương Văn Trọng, tự nhiên như nước chảy mây trôi, giở tay nhắc chân, không hề có thái độ làm ra vẻ. Mỗi một động tác của hắn, thậm chí mỗi một thần thái, đều mang theo một loại mỹ cảm. Chợt nhiên, trong mắt Chu Văn Bản và Vưu lão gia tử, Trương Văn Trọng căn bản không phải đang múa bút vẽ tranh, mà đang cầm kiếm khởi múa, xúc động hoan ca.

Nhìn động tác múa bút vẽ tranh của Trương Văn Trọng, Chu Văn Bản không tự chủ được nhẹ giọng ngâm xướng lên khúc Kiếm Khí Hành của Đỗ Phủ: “Tích hữu giai nhân Công Tôn thị, nhất vũ kiếm khí động tứ phương. Quan giả như sơn sắc tự tang, thiên địa vi chi cửu đề ngang. Hoắc như Nghệ xạ cửu nhật lạc, kiểu như quần đế tham long tường. Lai như lôi đình thu chấn nộ, bãi như giang hải ngưng thanh quang...”

Dần dần, theo động tác vẽ tranh tới cuối cùng của Trương Văn Trọng, trong miệng Chu Văn Bản cũng chỉ còn một câu nói: “Sổ phong lưu nhân vật, hoàn khán kim triêu. Hoàn khán kim triêu a...”

Tuy rằng bức họa của Trương Văn Trọng, chưa triệt để hoàn thành, thế nhưng Chu Văn Bản không kiềm chế được sự hiếu kỳ trong lòng, cũng nhẹ chân nhẹ tay đi tới phía sau Trương Văn Trọng, thò cổ qua nhìn vào trang giấy Tuyên Thành. Ngay lúc này hắn cũng không dám thở mạnh, rất sợ sẽ ảnh hưởng đến động tác vẽ tranh của Trương Văn Trọng.

Bức tranh của Trương Văn Trọng vẽ một hình người.

Trong hình ảnh, là một vị lão nhân râu tóc hoa râm, vóc người to lớn, đang đứng trên một ngọn núi nguy nga cao vút, đang dõi mắt về xa xăm suy tư.

Lão nhân trong bức tranh, thần thái như sinh, thần tình trên gương mặt càng được vẽ thật cẩn thận. Chỉ là không biết vì sao, Trương Văn Trọng cũng không điểm mắt cho lão nhân trong bức tranh. Thế nhưng dù vậy, Chu Văn Bản vẫn như cũ chỉ liếc mắt liền nhìn ra, lão nhân đứng trên ngọn núi cao nhìn về phía xa trong bức tranh, chính là Vưu lão gia tử đang ngồi trên xe lăn bên cạnh.

Bức tranh của Trương Văn Trọng vẽ người, dùng một loại thủ pháp vẽ tranh hoàn toàn mới. Loại thủ pháp vẽ tranh này, là do Trương Văn Trọng trong những năm tháng dài dằng dặc, dung hợp những tinh túy của nhân vật am hiểu hội họa đại biểu, cùng thiên địa khí mà sáng tạo đi ra. Nhân vật được vẽ bằng loại thủ pháp này, trông rất sống động, làm kẻ khác tán thán tự đáy lòng. Đồng thời bởi vì Trương Văn Trọng cảm ngộ về “Đạo”, nên nhân vật trong bức tranh càng có thêm một cỗ tiên linh khí nhàn nhạt đặc biệt.

Thủ pháp vẽ tranh thần kỳ như vậy, bức tranh lại càng thần kỳ, quả nhiên trước giờ chưa từng có ai làm được!

Rất nhanh, Trương Văn Trọng đã hoàn thành bút cuối cùng, đồng thời ở chỗ trống của bức tranh, đề bút viết “Tuổi già chí chưa già, chí tại ngàn dặm” tám chữ lớn vô cùng mạnh mẽ.

Sau đó, Trương Văn Trọng đã đem bút lông trong tay bỏ lên trên giá bút.

Thế nhưng không biết vì sao, lúc bức tranh đã hoàn thành, hắn vẫn không điểm đôi mắt cho nhân vật trong tranh.

“Bức tranh xong rồi sao? Cậu còn chưa điểm mắt cho nhân vật trong tranh.” Chu Văn Bản nhìn thấy Trương Văn Trọng đã có ý dừng tay, vội vã kéo hắn lại, chỉ vào lão nhân trong bức tranh vội vã nói. Hắn còn tưởng rằng, Trương Văn Trọng đã quên điểm mắt cho lão nhân trong tranh.

“Thực sự muốn tôi điểm đôi mắt sao?” Trương Văn Trọng cũng không vội vã làm theo, mà chỉ hỏi. Nhưng hắn hỏi cũng không phải Chu Văn Bản, mà là Vưu lão gia tử.

“Điểm lên!” Vưu lão gia tử và Chu Văn Bản đồng thanh nói. Nếu như không điểm mắt cho nhân vật trong tranh, như vậy dù bức họa có tốt thế nào, cũng không được hoàn chỉnh, điều này không thể nghi ngờ sẽ trở thành chuyện ăn năn. Mà sau khi kiến thức thần kỳ vẽ tranh của Trương Văn Trọng, Vưu lão gia tử và Chu Văn Bản cũng không muốn lưu lại sự tiếc nuối. Huống chi, lúc này bọn họ thật cấp tốc muốn biết, lão nhân trong tranh sau khi được điểm đôi mắt sẽ có biến hóa kinh người như thế nào.

“Vậy được rồi, tôi sẽ điểm mắt cho nhân vật trong tranh.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp, đưa tay nhắc bút lông trên giá bút, nhẹ nhàng điểm hai điểm lên trên mặt lão nhân trong tranh.

Một đôi mắt sáng sủa linh động, nhất thời xuất hiện trên gương mặt lão nhân trong tranh.

Mọi người đã vây quanh bốn phía mặt bàn, đột nhiên phát hiện, lão nhân trong tranh vừa được điểm mắt, không ngờ giống như vừa thu được sinh mạng.

“Đây...Lão nhân trong tranh này...không ngờ là sống?” Chu Văn Bản khiếp sợ mở to hai mắt, há hốc miệng, thật lâu nói không ra lời. Hai hộ sĩ bên cạnh rất sợ hãi bởi vì kinh ngạc quá độ mà ngất, vội vã muốn dìu hắn đi, cũng bị hắn xua tay cự tuyệt. Đồng thời trong miệng hắn còn liên tục thì thào: “Yên tâm, ta sẽ không hôn mê, còn chưa xem bức tranh thật đã nghiện, ta tuyệt đối sẽ không hôn mê...”

Vưu Triều Lâm cúi đầu nhìn nhân vật trong tranh, lại ngẩng đầu nhìn Vưu lão gia tử bên ngoài, nhin không được kinh hô: “Trời ạ, trong tranh và ngoài tranh, không ngờ rõ ràng có hai lão gia tử...”

“Vẽ rồng điểm mắt...Đây là vẽ rồng điểm mắt của Trương Tăng Diêu trong truyền thuyết a...Nguyên lai trên thế giới này thật có thần kỳ thần kỳ như vậy! Nguyên lai một bức tranh, thật là có sinh mạng! Cổ nhân thật sự không nói sai! Thật sự không sai nha...” Vưu lão gia tử nhin không được cảm thán lên. Hắn không tự chủ được vỗ mạnh lên đôi chân mình, đều hồn nhiên không phát giác ra, còn đang liên tục vỗ không ngừng.

“Bức họa này, đích thật là kiện hi thể trân phẩm. Thế nhưng lão gia tử trong tranh, thế nào lại hai chân khỏe mạnh...” Vưu Triều Quý nói đến đây, chợt dừng phắt lại, lại lén liếc mắt nhìn Vưu lão gia tử, rất sợ câu nói vô tâm vừa rồi của mình, sẽ làm tổn thương tâm trạng của lão gia tử. Phải biết rằng, ở Vưu gia, chân của Vưu lão gia tử chính là cấm kỵ của bọn họ. Bởi vì chân của Vưu lão gia tử, trải qua nhiều chuyên gia trong và ngoài nước chẩn đoán, cuối cùng đều bó tay hết cách. Cho nên bọn họ rất ít ở trước mặt Vưu lão gia tử nhắc tới chuyện có liên quan tới đôi chân.

Thế nhưng hiện tại, trong bức họa của Trương Văn Trọng, hai chân của Vưu lão gia tử đều khỏe mạnh.

Những lời này của Vưu Triều Quý, lập tức khiến cho mọi người có mặt chú ý.

Đúng a, Vưu lão gia tử trong bức tranh, vô luận là hình thể bên ngoài, cách ăn mặc, thậm chí là thần thái, đều không khác gì Vưu lão gia tử thật sự, có thể nói là giống như đúc. Nhưng Vưu lão gia tử trong tranh, hai chân không những không bị liệt, trái lại còn ngạo nghễ đứng thẳng trên vách núi.

Vùng lông mày của mọi người, không hện mà cùng nhúu chặt lại, mọi người đều trầm mặc không nói. Bầu không khí trong khoảnh khắc, cũng biến thành nặng nề dị dạng lên.

Ánh mắt mọi người đều trong chú ý và lơ đãng, đưa tới trên người Trương Văn Trọng. Bọn họ đều đang suy đoán, Trương Văn Trọng vẽ hai chân Vưu lão gia tử khỏe mạnh trong tranh, đến tột cùng là có ý tứ gì?

Đến tột cùng là hấn vô tâm sai lầm? Hay hấn cố ý làm vậy?

Mọi người đều đang chờ đợi Trương Văn Trọng vạch trần đáp án này.

Mà Trương Văn Trọng lại chậm rãi xoay người, nhìn Vưu lão gia tử mỉm cười, nói ra một câu làm mọi người nhảy dưng: “Tôi có thể giúp ông đứng lên một lần nữa!”

72. Chương 74: Chân Hỏa Luyện Đan

“Anh thực sự nắm chắc chữa khỏi chân của ông nội tôi sao?” Trên đường tiễn Trương Văn Trọng trở về, Vưu Giai vẫn như cũ không thể tin được lời hứa hẹn của Trương Văn Trọng vừa rồi, nàng dùng khóe mắt nhìn Trương Văn Trọng, chần chờ nói: “Anh cần phải biết, chân của ông nội tôi, trải qua nhiều chuyên gia trong ngoài nước chẩn đoán, thế nhưng đều bó tay hết cách. Anh...thực sự được không?”

Trong lòng Trương Văn Trọng thầm nghĩ: “Những chuyên gia kia tự nhiên là bó tay hết cách với đôi chân của ông nội cô, bởi vì đó cũng không phải bị liệt bình thường, mà là bởi vì cổ độc tạo thành liệt hai chân. Thủ đoạn chữa bệnh bình thường, muốn phát hiện hoặc khu trục cổ độc ký sinh ở trong cơ thể ông nội của cô bình thường rất khó.” Chuyện cổ độc hại người, nghe qua thật sự có chút không thể tưởng tượng nổi, mà Trương Văn Trọng cũng không dự định đem sự thực nói cho Vưu Giai, miễn khiến nàng hoảng sợ. Cho nên khi hấn đối mặt với câu hỏi của Vưu Giai, chỉ hơi cười, hỏi ngược lại: “Cô tin tưởng tôi không?”

Vưu Giai chợt ngây ra, vô thức nói: “Đương nhiên là tin tưởng, chỉ là...”

Trương Văn Trọng cắt đứt lời nàng, nói: “Chỉ cần tin tưởng tôi là được rồi, yên tâm đi, tôi nhất định sẽ làm cho ông nội cô đứng lên một lần nữa.”

Vưu Giai trầm mặc, nàng không khỏi hồi tưởng lại, trước đó khi Trương Văn Trọng nói ra những lời này, biểu tình kinh ngạc của mọi người ra sao. Lúc đó, nàng rõ ràng nhìn thấy được trên gương mặt của mọi người, là sự hoài nghi và chằng đặng, chỉ là ngại vì Trương Văn Trọng đã tặng hai bức tranh cho Vưu lão gia tử, mới không đem tình tự nọ biểu hiện ra ngoài. Chỉ có Vưu lão gia tử, chằng hiểu vì sao lại đặc biệt tín nhiệm Trương Văn Trọng, nguyện ý cho hấn chữa trị hai chân cho mình.

Nhớ tới chuyện mình cũng từng hoài nghi Trương Văn Trọng, Vưu Giai đột nhiên cảm thấy có lỗi với hấn, sau một lúc trầm mặc, nàng mới hỏi: “Như vậy...Cần trị liệu bao lâu mới có thể thấy được hiệu quả?”

Trương Văn Trọng trầm ngâm chỉ chót lát, mới đáp: “Tôi cần chuẩn bị một phen, sau đó mới có thể triển khai trị liệu cho ông nội của cô. Theo tôi phỏng chừng, sợ rằng phải tiêu hao một đoạn thời gian dài.”

“Dài khoảng bao lâu?” Vưu Giai một lòng truy hỏi thật kỹ càng.

“Trong một tháng mới có thể thấy hiệu quả, muốn triệt để khỏi hẳn, chí ít phải bốn năm tháng!” Trương Văn Trọng hồi đáp, khi nói đến những lời này, hẳn cũng cảm thấy thật ngại ngùng. Bởi vì theo hẳn xem ra, muốn khu trục cổ độc ký sinh trong cơ thể Vũ lão gia tử cũng phải cần thời gian, bởi vì nó đã ký sinh ở trong cơ thể thời gian quá dài. Nếu như tu vi của hẳn có thể cao thâm hơn một chút, như vậy thời gian trị liệu cho Vũ lão gia tử cũng có thể rút ngắn hơn được một ít.

“Một tháng là có thể thấy được hiệu quả? Bốn năm tháng là có thể khỏi hẳn? Anh...anh xác định? Anh không có gạt tôi chứ?” Vũ Giai bởi vì quá mức kích động, mạnh mẽ nhấn thắng xe, may là nàng cùng Trương Văn Trọng đều có buộc dây an toàn, bằng không đầu của hai người đều phải thân mật tiếp xúc với kính xe phía trước.

“Cô nghĩ tôi sẽ lừa cô sao?” Ngay khi gặp phải chuyện kinh biến này, thế nhưng Trương Văn Trọng cũng biểu hiện vẻ lãnh tĩnh, hẳn mỉm cười đáp.

“Nhiều chuyên gia trong và ngoài nước đều nói hai chân ông nội của tôi không thể trị được nữa, chỉ có anh tự tin là chữa được. Nếu như anh có thể trong bốn năm tháng trị được hai chân cho ông nội tôi, như vậy tôi sẽ...tôi sẽ...” Vũ Giai hơi chút nữa đã nói ra bốn chữ “lấy thân báo đáp”, hoàn hảo nàng phản ứng kịp lúc, nhanh chóng đổi thành chữ “mời ăn”, tốt xấu cũng không bị xấu hổ.

Sắc mặt Vũ Giai ửng đỏ, tim đập thật nhanh, nàng lén nhìn Trương Văn Trọng, rất sợ hẳn từ trong câu nói kia nhận ra mánh khoe.

Trương Văn Trọng căn bản cũng không nghe được có gì không thích hợp, hẳn chỉ đùa giỡn nói: “Cô cũng quá keo kiệt đi thôi? Chỉ mời tôi ăn bữa cơm là xong sao?”

Vũ Giai vừa lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng có chút thất vọng, bất quá nàng cũng không đem tâm tình này biểu lộ ra ngoài, mà sắc mặt như thường hỏi: “Vậy anh muốn thế nào?”

Trương Văn Trọng cười nói: “Tốt xấu cũng phải mời tôi ăn vài bữa.”

Vũ Giai cũng cười lên: “Không thành vấn đề.”

Vào lúc quẹo một ngã rẽ, Vũ Giai từ kính chiếu hậu nhìn thấy gốc Phượng Cầu Hoàng được cột vào sau xe, không khỏi lắc đầu cười khổ. Dùng xe BMWs Z7 chở một gốc quýt, chuyện như vậy phỏng chừng rất ít thấy đi? Thảo nào ven đường không ít người đều chú ý nhìn theo.

“Trương tiên sinh, anh lấy cây quýt này như vậy để làm gì? Ông nội tôi cho tới bây giờ chưa từng hứa hẹn khoa trương như vậy với bất cứ ai, thậm chí cả tôi còn thấy thêm đỏ mặt. Thế nhưng anh ngược lại, cái gì cũng không lấy, lại chỉ đòi một cây quýt thôi.” Vũ Giai cảm thấy khó hiểu với sự lựa chọn của Trương Văn Trọng, đồng thời cũng cảm thấy thật sự đáng tiếc.

Trương Văn Trọng đạm nhiên cười, mà không trả lời.

Vũ Giai đột nhiên nhớ tới một việc, vội vàng nói: “Ài, được rồi, tôi nghe nói, qua vài ngày sẽ có một buổi triển lãm hoa cỏ thực vật, nếu như anh cảm thấy hứng thú với hoa cỏ thực vật, đến lúc đó không ngại đi xem, nói không chừng còn có thể mua được loài thực vật hoa cỏ gì đó mà anh thích.”

“Hay là thôi đi, tôi đối với thực vật hoa cỏ bình thường không có hứng thú.” Trương Văn Trọng ăn ngay nói thật, thực vật hoa cỏ bình thường, đích thật không thể khơi nổi sự hứng thú của hẳn. Hẳn muốn chính là loại dược tài giống như gốc Phượng Cầu Hoàng. Thế nhưng ở trên thế giới này, linh dược tài như thế chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

“Không nghĩ tới tầm mắt của anh thật sự cao, thế nào, thực vật hoa cỏ bình thường làm anh chướng mắt sao?” Vũ Giai vừa cười vừa nói: “Nhưng tôi có nghe mỗi lần triển lãm hoa cỏ thực vật, ở thời gian ban ngày chỉ trưng bày loại hoa cỏ thực vật bình thường. Thế nhưng đợi đến buổi tối, sẽ bán ra rất nhiều kỳ hoa dị thảo. Lần trước, tôi có một người bạn, trong buổi triển lãm hoa cỏ ban đêm, mua được một gốc cây Thực Nhân Hoa tiên diễm. Chỉ tiếc là dưỡng được vài ngày thì đã chết.”

“Ác? Thật vậy chẳng?” Trương Văn Trọng nhất thời hứng thú.

Vũ Giai nói: “Đương nhiên là sự thật, nhưng buổi triển lãm hoa cỏ thực vật ban đêm không phải ai cũng đi vào được. Nếu như Trương tiên sinh có hứng thú, đến lúc đó tôi sẽ đưa anh vào. Nói không chừng, chỗ

đó thật đúng sẽ có thực vật hoa cỏ mà anh thích.”

“Được, đến lúc đó dành phiên phúc cô.” Trương Văn Trọng suy nghĩ một chút, cũng nghĩ nên đi xem mới tốt. Nếu như có linh dược tài bán ra, tự nhiên là quá tốt. Nếu như không có cũng không sao, dù sao bản thân hẳn cũng không có gì tổn thất.

“Chúng ta không phải là bạn bè sao? Nếu là bạn bè, cũng đừng ngại trước mặt tôi nói cái gì là phiên phúc hay không phiên phúc.” Vũ Giai liếc mắt nhìn Trương Văn Trọng, giả vờ giận dữ.

Trương Văn Trọng cười gật đầu, đột nhiên lại nghĩ tới một vấn đề, vội vã hỏi: “Ai, buổi tối bán thực vật, có phải đều giá trị sang quý không?”

“Thế nào, anh lo lắng lỡ như anh thích loại thực vật hoa cỏ nào đó, cũng không đủ tiền mua sao?” Vũ Giai nhìn không được nở nụ cười: “Lẽ nào anh đã quên ông nội tôi đưa tấm chi phiếu cho anh sao? Nếu như tôi không đoán sai, ở trong tấm chi phiếu ít nhất cũng phải có mấy trăm vạn nguyên đi? Nghĩ tới dù cho những loài thực vật đó có quý giá, cũng không khả năng bán ra tới giá mấy trăm vạn chứ?”

“Điều này cũng không thể nói chính xác.” Trương Văn Trọng cười đáp, lúc này trong lòng hẳn cũng cảm thấy kinh ngạc, hẳn không có ngờ tới, Vũ lão gia tử xuất thủ không ngờ rộng rãi như vậy, trực tiếp liền cho hẳn mấy trăm vạn.

Vô luận tính toán thế nào, Trương Văn Trọng đều cảm giác hẳn đã chiếm tiện nghi của Vũ gia thật lớn.

Vũ Giai lái xe đưa Trương Văn Trọng đến trước cửa khu nhà, vốn trong lòng nàng tràn đầy chờ mong, Trương Văn Trọng sẽ mời nàng vào ngồi chơi. Nhưng đáng tiếc Trương Văn Trọng vốn là một đầu gỗ không biết chút phong tình, hẳn thậm chí không hề có một chút ý tứ muốn mời Vũ Giai vào nhà, chỉ lo ôm gốc Phượng Cầu Hoàng vào lòng, lại nhìn Vũ Giai gật đầu nói: “Cảm ơn cô đưa tiễn, tạm biệt.” Sau đó xoay người đặng đặng đi lên lầu, chỉ lưu lại một mình Vũ Giai đứng ngây ra bên cửa xe, biểu tình vẻ mặt dờ khóc dở cười. Cuối cùng nàng chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu than nhẹ: “Ai, người này thật đúng là một tên đầu gỗ.”

Khi Trương Văn Trọng ôm gốc Phượng Cầu Hoàng vào đến trong nhà, đã sắp đến thời gian đi làm. Suy nghĩ một chút, Trương Văn Trọng quyết định xin nghỉ nửa ngày, thừa dịp nửa ngày nghỉ này dùng phiến lá cùng nhánh cây của Phượng Cầu Hoàng cùng những dược liệu khác, luyện chế ra Tẩy Tủy Đan và Cố Nguyên Đan rất có bang trợ đối với tu luyện. Có những đan dược này giúp đỡ, tốc độ tu luyện của hẳn tự nhiên cũng có thể dễ dàng hơn rất nhiều. Nếu như có thể nhanh chóng bước vào Luyện Cốt cảnh, như vậy hẳn có thể nắm chắc rút ngắn thời gian chữa trị đôi chân cho Vũ lão gia tử.

Trương Văn Trọng đặt Phượng Cầu Hoàng bên trong phòng khách, hái xuống năm chiếc lá xanh biếc, đồng thời nhẹ nhàng bẻ một cành cây nhỏ.

Phiến lá của Phượng Cầu Hoàng dùng làm chủ dược luyện chế Tẩy Tủy Đan, mà cành cây của nó có thể dùng để luyện chế Cố Nguyên Đan.

Đầu tiên Trương Văn Trọng đem vài phụ dược lấy ra, bỏ vào trong nồi đất nấu thuốc, đặt lên bếp lò nấu, đợi khi nước sôi lên, mới đem phiến lá và cành cây của Phượng Cầu Hoàng bỏ vào, đồng thời dùng chiếc đũa khuấy lên.

Một mùi hương thuốc nhàn nhạt thấm vào ruột gan nhất thời tràn ngập trong phòng bếp, làm cho người ta ngửi thấy sẽ cảm giác thần thanh khí爽. Ngay lúc này dù đang trong mùa hè chói chang, cũng không còn cảm giác thấy phiền táo oi bức.

Thẳng đến khi nồi thuốc chỉ còn lại khoảng một chung rượu nhỏ, Trương Văn Trọng mới tắt lửa, lấy ra một cái chén, đổ hết nước thuốc cùng bã thuốc vào trong chén.

Sau đó Trương Văn Trọng vận khởi toàn bộ chân nguyên trong cơ thể, trong lòng thâm niệm chú ngữ của Chân Hỏa bí quyết, để cỗ chân nguyên trong cơ thể từ ngón trở tay phải bắn ra, hóa thành một đạo chân hỏa màu đỏ, thẳng tắp tiến nhập vào trong chén thuốc, đem chén thuốc cùng bã thuốc toàn bộ bao phủ trong chân hỏa thiêu đốt hùng hực.

Chân Hỏa bí quyết, chính là cơ sở pháp thuật của Đan Đỉnh phái dùng để luyện đan. Với cường độ chân nguyên hiện tại trong cơ thể Trương Văn Trọng, cũng chỉ dành khu động loại chân hỏa cấp thấp này. Nếu như hắn tùy tiện sử dụng hỏa diễm cao cấp, không chỉ hao tổn chân nguyên cực lớn, đồng thời còn có thể làm tổn thương thân thể hắn, thậm chí cả ba hồn bảy vía.

Nửa canh giờ sau, Trương Văn Trọng mới thu hồi chân nguyên, hỏa diễm đang thiêu đốt hừng hực trong chén thuốc cũng tắt ngay lúc đó.

73. Chương 75: Trong Tiệm Cơm Nhỏ Khởi Phong Ba

Sáu viên đan được xuất hiện bên trong chén, ba viên màu xanh biếc, ba viên khác màu nâu, đều tản mát ra hương thơm thấm tận ruột gan, làm cho ai ngửi thấy đều cảm thấy thể xác và tinh thần thư sướng, dù có tật bệnh nhẹ, sau khi ngửi được hương thơm cũng sẽ khỏi hẳn trong nháy mắt.

Đan được màu xanh biếc là Tẩy Tủy Đan, công hiệu của nó chính là tẩy đi tạp chất trong cơ thể, thông suốt kinh mạch, cùng Tẩy Tủy Dịch Kinh Thang cũng có hiệu quả vi diệu như nhau. Nếu phối hợp dùng chung với Tẩy Tủy Dịch Kinh Thang, hiệu quả sẽ càng đề cao hơn rất nhiều. Đan được màu nâu chính là Cố Nguyên Đan, công hiệu của đan được chính là củng cố chân nguyên trong cơ thể, đồng thời ngăn cản sự hao tổn linh khí trong cơ thể trên phương diện rộng. Ở thế giới mà linh khí vô cùng mỏng mảnh đơn bạc hiện tại, tác dụng và giá trị của Cố Nguyên Đan cũng trở nên cực đại.

Trương Văn Trọng cầm lấy một viên Tẩy Tủy Đan, lại lấy chén thuốc Tẩy Tủy Dịch Kinh Thang mới nấu xong uống vào. Đồng thời lại cầm lấy một viên Cố Nguyên Đan, nuốt luôn xuống. Sau đó hắn khoanh chân ngồi, bắt đầu vận chuyển Y Giám Tâm Kinh, hấp thu được lực trong Tẩy Tủy Đan và Cố Nguyên Đan.

Theo được lực hai viên đan được bị hấp thu, kinh mạch cùng chân nguyên đang chảy xuôi trong cơ thể hắn đều bắt đầu xuất hiện biến hóa. Kinh mạch lần thứ hai được mở rộng, có thể làm cho hắn một lần hút vào thiên địa linh khí càng nhiều hơn. Mà chân nguyên tăng cường cũng ý nghĩa tu vi hắn càng thêm sâu đậm.

Lần này hắn điều tức tiêu hao sáu tiếng đồng hồ, mới có thể đem được lực của hai viên đan được triệt để tiêu hóa hấp thu. Đợi khi Trương Văn Trọng mở mắt đứng dậy, thì ngoài cửa sổ đã là ban đêm trăng sáng sao thưa.

Trương Văn Trọng đứng dậy, khẽ vận nhẹ thân thể một chút, nhất thời nghe được một mảnh âm thanh “ca ca” vang giòn trong cơ thể hắn truyền ra, chuỗi thanh âm xuất hiện liên tiếp, đúng khoảng hai trăm lẻ sáu lần, chính là số lượng khớp xương trong cơ thể hắn.

Nguyên lai sau khi hấp thu được lực trong hai viên Tẩy Tủy Đan và Cố Nguyên Đan, Trương Văn Trọng rốt cục đột phá Luyện Nhục cảnh, thành công bước vào Luyện Cốt cảnh. Hình thể và cơ thể của hắn tuy rằng cũng không xuất hiện biến hóa gì lớn, thể nhưng tinh thần khí so sánh với trước đó cũng đã có biến hóa rõ ràng.

Sau khi khớp xương toàn thân canh cách vang lên, Trương Văn Trọng từ từ học ra một hơi, chậm rãi đánh một bộ quyền Bát Đoạn Cầm*, xem như làm giãn khớp xương, nhượng khớp xương đạt được trạng thái điều kiện tốt nhất. (Bài quyền luyện khí công, có thực, từng được in thành sách xuất bản, xuất sứ Thiếu Lâm Tự.)

“Rốt cục bước vào Luyện Cốt cảnh...Đây thật đúng là không dễ dàng. Không hề nghi ngờ, sau này tu luyện sẽ càng thêm trắc trở so với hiện tại.” Nửa giờ sau, Trương Văn Trọng đầu đầy mồ hôi thu công, vận phần cảm khái nói.

Linh khí hiện tại so sánh với trước đây đúng thật là quá loãng. Bằng không hắn cũng không cần dựa vào được vật giúp đỡ mới bước vào được Luyện Cốt cảnh.

Thẳng đến lúc thu công, Trương Văn Trọng mới cảm giác được từ trong bụng truyền ra cảm giác rất đói. Hiện tại hắn chưa đạt được cảnh giới Ích Cốc, cho nên cũng còn cần phải ăn, bằng không cũng sẽ đói bụng như người thường.

Vốn Trương Văn Trọng muốn tùy tiện làm chút thức ăn tại nhà cho xong. Thế nhưng đến lúc này hắn mới phát hiện, trong bếp dường như là rau tươi, thậm chí cả gạo cũng không có. Rời vào đường cùng, hắn chỉ đành vội vã chạy đi tắm rửa, thay bộ quần áo khô mát đi nhanh ra khỏi nhà đến tiệm cơm nhỏ gần tiểu khu để ăn cơm.

Đợi khi Trương Văn Trọng đi vào trong tiệm cơm, đã hơn chín giờ tối, lúc này trong tiệm cơm cũng đã qua giờ cao điểm, không còn khách nhân trong tiệm.

Ông chủ tiệm cơm họ Ông, là một lão đầu bếp khoảng năm mươi tuổi, người quen biết hắn đều gọi hắn là Ông Bá. Tài nấu bếp của Ông Bá rất giỏi, có người nói từng đoạt được bằng khen trong cuộc thi nấu bếp. Tuy rằng hắn chỉ làm điểm tâm cùng thức ăn bình thường, thế nhưng rất ngon, cho nên sinh ý vẫn rất tốt. Hơn nữa hắn rất coi trọng vệ sinh, cho nên tiệm cơm nhỏ lúc nào cũng sạch sẽ, cũng không giống như những tiệm cơm khác lúc nào cũng đầy dầu mỡ dơ bẩn. Chính bởi vì những nguyên nhân này, nên Trương Văn Trọng cũng biến thành khách quen ở đây.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng đi vào tiệm cơm, Ông bá mỉm cười chào hỏi hắn, nói: “Thế nào, tiểu Trương, đến lúc này mà cậu còn chưa ăn sao?”

Trương Văn Trọng cũng cười đáp: “Phải nha, vừa rồi mới làm xong việc, lúc này bao tử đã đói đến oa oa kêu to.”

“Người thanh niên, nỗ lực phấn đấu là chuyện tốt, thế nhưng cũng không thể quá mức liều mạng, dù sao thân thể vô cùng trọng yếu. Chờ khi cậu tới tuổi của tôi, cậu sẽ biết, trên thế giới này tài phú quý giá nhất, cũng không phải tiền tài, cũng không phải quyền lực, mà là khỏe mạnh.” Ông bá cái gì cũng tốt, nhưng chỉ hay có chút lải nhải. Nhưng hắn thích lải nhải, cũng chỉ vì muốn tốt cho Trương Văn Trọng, cho nên Trương Văn Trọng cũng chỉ mỉm cười lắng nghe, cũng không ngừng gật đầu xưng phải.

“Ngày hôm nay muốn ăn cái gì?” Rốt cục Ông bá cũng không lải nhải nữa.

“Ông bá cứ an bài dùm tôi.” Trương Văn Trọng cười đáp.

Ông bá suy nghĩ một chút nói: “Khí trời đã nóng nhiều ngày, cậu cũng đừng ăn món nướng, ăn chút đồ ăn nhẹ nhàng khoan khoái ngon miệng, rau tươi thanh nhiệt hạ hỏa, thế nào?”

“Được, làm theo ý tứ của bác đi!” Trương Văn Trọng gật đầu đồng ý.

Không bao lâu, hai món rau một món canh đã đặt ngay bàn ăn trước mặt Trương Văn Trọng.

Hai món rau chính là rau trộn tam ti và bắp cải xào, cộng thêm canh trứng, đều là món ăn gia đình, đồng thời cũng là thức ăn thanh nhiệt hạ hỏa, ăn món này trong mùa hè nóng bức, không chỉ có sảng miệng, càng thanh tâm trừ hỏa.

Ngay khi Trương Văn Trọng đang ăn cơm, bốn tên thiếu niên đầu trọc, ăn mặc quần áo màu đen, đang đi một tên thiếu niên sắc mặt trắng bệch, có vẻ rất suy yếu đi vào tiệm cơm của Ông bá.

Trên cánh tay của một tên thiếu niên xăm hình một con rắn đen, sau khi tiến vào tiệm cơm, không khỏi đưa chân đá chiếc bàn ăn ngay cửa lật xuống đất, ống đũa trên bàn nhất thời rơi lả tả.

Một tên thiếu niên bên cạnh hắn kéo qua một chiếc ghế, đỡ tên thiếu niên suy yếu ngồi xuống.

“Mấy tiểu huynh đệ, các người có chuyện gì sao?” Tuy rằng người đến bất thiện, nhưng Ông bá vẫn giữ vẻ mặt tươi cười nghênh đón. Dù sao mở rộng cửa làm buôn bán, cũng chỉ có thể mỉm cười nghênh đón khách nhân trong thiên hạ.

Tên thiếu niên xăm hình rắn trên cánh tay, hừ lạnh một tiếng, đưa tay nới áo Ông bá, kéo hắn lên, mở to hai mắt nhìn, hung thần ác sát nói: “Từ lâu đầu, người còn dám hỏi chúng ta có chuyện gì? Ta nhưng thật ra cũng muốn hỏi người, vừa rồi đến tốt cùng người cho chúng ta ăn thứ gì không sạch sẽ? Huynh đệ này của ta, hiện tại không chỉ đau bụng khó chịu, đã vậy còn không ngừng ói mửa tiêu chảy. Người tốt nhất thành thật ăn nói, có phải người đem thức ăn biến chất làm cho chúng ta ăn không?”

Ông bá kêu lên oan uổng, biện hộ cho chính mình: “Không có, tuyệt đối không có, ta ở chỗ này buôn bán đã nhiều năm, người trong tiểu khu này đều biết thái độ làm người của ta, đồ ăn của ta tuyệt đối đều là đồ

tươi mới. Ta tuyệt đối không có khả năng đem thức ăn quá hạn biến chất làm cho khách hàng ăn, nếu như người không tin, có thể hỏi hàng xóm láng giềng của ta nha.”

Động tĩnh bên trong tiệm cơm sớm đã hấp dẫn mọi người xung quanh tiệm, lúc này nghe được lời nói chuyện giữa Ông bá và tên thiếu niên kia, người chung quanh cửa hàng đều nói giúp cho Ông bá.

“Không sai, con người của Ông bá luôn giảng thành tín, hẳn tuyệt đối sẽ không dùng thức ăn quá hạn biến chất làm cho khách hàng ăn đâu.”

“Nếu như Ông bá thực sự động tay chân trong thức ăn, như vậy hẳn đã sớm phát tài rồi, hà tất tuổi tác đã lớn như vậy, còn phải bận rộn làm việc cả ngày làm chi?”

“Ai, mọi người xem, năm tên này, không phải là năm tên côn đồ vừa rồi ăn cơm bá vương* của Ông bá sao? Ăn cơm không trả tiền thì cũng thôi đi, hiện tại không ngờ còn dám khi dễ tới cửa, đây quả thực là vô pháp vô thiên!” (*: ăn không trả tiền)

Nghe những người vây xem nói, mấy tên thiếu niên không khỏi giận tím mặt. Trong đó có một tên còn kiêu ngạo đứng lên trên ghế, đưa tay chỉ những người hàng xóm vây xem, đồng thời nổi giận mắng: “Ta thao, các người câm miệng cho lão tử! Con mẹ nó ai dám nói thêm một câu, lão tử sẽ một ghế đập chết hẳn!”

Mấy tên thiếu niên dáng vẻ cực kỳ kiêu ngạo lưu manh, những người vây xem dám giận mà không dám nói, chỉ đành phần nộ ngâm miệng lại, lui ra phía sau vài bước, tiếp tục vây xem náo nhiệt. Cũng có người lo lắng cho tình huống của Ông bá, vội vã móc ra điện thoại di động gọi cảnh sát báo nguy.

Nhìn những người hàng xóm vây xem bị khí thế của mình chấn kinh, mấy tên thiếu niên càng phát ra vẻ càn rỡ. Nhưng ngay lúc này, một thanh âm bình thản đột nhiên vang lên bên trong tiệm cơm.

“Buông Ông bá ra!”

Người nói lời này, chính là Trương Văn Trọng!

74. Chương 76: Thịt Dê Và Dưa Hấu.

”Thật to gan, cũng dám quần đến chuyện tình của anh em chúng ta. Xem lão tử thu thập mày như thế nào nhé!” Bốn tên thiếu niên đang nổi giận, lại chứng kiến có người ở phía sau xông ra khoa tay múa chân. Bốn chúng không khỏi giận tím mặt, cảm giác hành động kia chính là muốn thách thức uy phong của mình. Một tên thiếu niên trong đó, nhanh chân bước tới phía Trương Văn Trọng, giơ tay phải của mình lên đánh tới phía Trương Văn Trọng.

”Các người muốn làm gì thì tìm đến ta, đừng có đánh Tiểu Trương.” Ông bá trông thấy thế liền khẩn trương, muốn giãy giụa vùng thoát ra. Đáng tiếc cổ áo của lão đang bị tên thiếu niên xăm hình rắn giữ chặt, mặc cho lão giãy giụa như thế nào cũng chẳng thấm tháp vào đâu.

”Từ lão đầu, chúng ta sẽ hỏi tội người luôn ngay đây.” Gã thiếu niên xăm hình rắn, lạnh giọng: “Nói đi, người tính toán bồi thường cho vị huynh đệ kia của ta như thế nào? Nhưng ta nói trước cho người biết, nếu người bồi thường không làm chúng ta thỏa mãn, vậy thì chúng ta sẽ đập nát cái tiệm cơm này. Hừ, cho dù người báo cảnh, chúng ta cũng không sợ, đây là chúng ta đang bảo vệ quyền lợi bản thân, cho dù cảnh sát có tới đây, cũng phải đứng ở một bên mà nhìn thôi!”

Ngay lúc này một thanh âm thê lương đột ngột vang lên, Ông bá tưởng rằng đây là do Trương Văn Trọng đã trúng phải đòn hiểm, sắc mặt nháy mắt đại biến, vội vàng kêu lớn: “Không phải các người muốn tiền sao? Nói thẳng giá ra đi, ngàn vạn lần đừng hành hung khách nhân trong tiệm cơm của ta.”

”Từ lão đầu, người nghĩ rằng chúng ta đến đây là muốn tống tiền người sao? Chúng ta chẳng qua chỉ là bảo vệ quyền lợi của bản thân mà thôi!” Gã thiếu niên đang túm lấy cổ áo hắn, lên tiếng mắng một câu. Theo sau tính toán thương lượng giá cả với chủ quán. Nhưng lúc này, đột nhiên có một bàn tay từ phía sau vươn đến, chụp xuống cổ tay của hắn.

”A....” Nhất thời gã thiếu niên cảm giác cổ tay của mình đau nhức khôn cùng. Tựa như đang bị kim sắt gắt gao kiềm chế, năm ngón tay vô lực mở ra, Ông bá cũng nhân cơ hội này, vội vàng thoát khỏi quỷ trảo.

Tới thời khắc này, Ông bá cùng gã thiếu niên kia mới phát hiện, chủ nhân của cánh tay này không phải ai khác, chính là Trương Văn Trọng.

“Tiểu Trương, cậu không sao chứ?” Ông bá không quan tâm đến mình, mà nhìn Trương Văn Trọng dò hỏi.

“Không có việc gì.” Trương Văn Trọng hàm hậu cười đáp.

Nếu Tiểu Trương không có chuyện gì, vậy thì là người nào vừa mới phát ra thanh âm kêu thảm đây? Chẳng lẽ...

Trong lúc kinh ngạc, Ông bá vội vàng quay đầu nhìn lại. Quả nhiên mấy tên thanh niên có ý đồ tập kích Trương Văn Trọng kia, lúc này đang tay trái ôm tay phải, ngồi chồm hổm ở trên mặt đất, nhin không được thảm thiết kêu rên.

Đến tột cùng là vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Ông bá vô cùng kinh ngạc, cũng phi thường tò mò.

Trương Văn Trọng híp mắt nhìn gã thiếu niên xăm hình rằn, cười lạnh nói: “Nếu như ngươi không muốn cánh tay kia bị phế bỏ, tốt nhất ngươi mau kêu đám bạn của mình thành thật một chút đi. Nếu không, ta cũng không dám cam đoan, là sẽ không đoạn gãy cánh tay này của ngươi đâu.”

Khi nói ra những lời này, Trương Văn Trọng tăng thêm lực đạo xuống hộ khẩu, làm cho gã thiếu niên xăm hình rằn kia cảm nhận được nỗi đau khắc cốt铭心. Đồng thời hắn cũng kêu la thảm thiết, vội vàng quát tháo đám bạn của mình dừng lại. Lúc này hắn đã hoàn toàn tin tưởng, người thanh niên nhìn giống thư sinh trước mắt, kì thực lại rất ngoan tâm.

“Ông bá, bác nói xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Trương Văn Trọng nắm chặt cổ tay của gã thiếu niên, quay đầu lại hỏi Ông bá.

Không đợi cho Ông bá kịp mở miệng nói chuyện, thì gã thiếu niên bị Trương Văn Trọng giữ chặt cổ tay, liền nhin không được chen miệng nói: “Còn xảy ra chuyện gì nữa? Mấy huynh đệ chúng ta vừa ăn cơm ở quán này không bao lâu, huynh đệ của ta liền bị thổ tả, đau bụng khó chịu, đây không phải là triệu chứng ngộ độc thức ăn thì là cái gì?”

“Câm miệng, ta không hỏi ngươi.” Biết rõ đạo lý ác nhân tất hữu ác nhân trị. Trương Văn Trọng cũng không có khách khí, hắn lại gia tăng thêm lực đạo xuống hộ khẩu, tên thiếu niên đau nhức, cầu xin không ngớt, hứa là sẽ không dám tùy tiện chen ngang nữa.

Ông bá cẩn thận suy nghĩ một hồi, rồi đem chuyện tình xảy ra lúc trước, nhẹ giọng kể ra.

Nguyên lai, khoảng một tiếng đồng hồ trước, năm tên tiểu gia hỏa này chạy tới quán Ông bá đánh chén rượu thịt, trước khi đi chẳng những không trả tiền, ngược lại còn một chưởng thúc cho Ông bá ngã xấp mặt xuống đất. Dựa theo đạo lý bớt một chuyện không bằng thêm một chuyện, hòa khí sinh tài, nên Ông bá cũng không có báo cảnh sát, tự chịu khoản vốn thất thu này. Thế nhưng bản thân hắn không rõ, vì cái gì trong đám tiểu gia hỏa kia lại có kẻ xuất hiện triệu chứng trúng độc. Hắn có thể cam đoan, toàn bộ nguyên vật liệu chế biến thức ăn, đều là do hắn đích thân chọn mua thực vật tươi mới, tuyệt đối sẽ không xảy ra tình trạng quá hạn biến chất.

Trương Văn Trọng suy nghĩ một hồi, theo sau dò hỏi: “Ông bá, bác còn nhớ bọn hắn gọi những đồ ăn gì không?”

“Nhớ rõ.” Ông bá gật đầu, theo sau nhắm tính thức ăn mà đám tiểu gia hỏa này ăn cơm bá vương: “Cá hương nhục tì, gà đồng rang ớt, thịt nướng tỏi.....Còn có một nồi lẩu dê.” Khoảng hơn mười món ngon, đều là sở trường tay nghề của Ông bá.

“Lẩu dê? Hóa ra là thế.” Sau khi Trương Văn Trọng nghe được Ông bá điểm tên mấy món ăn, khóe miệng của hắn thoáng mỉm cười. Hắn cũng buông lỏng bàn tay giữ chặt tên thiếu niên xăm hình rằn kia ra, nhẹ nhàng vỗ vỗ nói: “Ta biết vì sao hắn lại có triệu chứng đau bụng thổ tả rồi. Chuyện này không thể tránh Ông bá được, kẻ đáng phải trách chính là bản thân hắn đấy.”

Ông bá liền khẩn trương hỏi: “Tiểu Trương, rốt cuộc là hắn gặp phải bệnh gì thế?”

Trương Văn Trọng khẽ vươn tay chỉ xuống một bãi nước bẩn ở ngoài cửa tiệm cơm: “Ông bá, bác nhìn xem, đám người này lúc trước mới ăn dưa hấu xong.”

Thanh âm của Trương Văn Trọng vừa dứt, thì người phụ nữ bán hoa hỏa đứng ở trong đám đông vây xem náo nhiệt lên tiếng: “Đúng rồi, lúc nãy bọn chúng ăn tại quán Ông bá xong, liền chạy sang quán nước của tôi tráng miệng bằng dưa hấu. Tôi thấy bọn chúng như hung thần ác sát, nên cũng không dám nói gì. Coi như quả dưa kia bị năm con heo thiến ăn quýt...”

Người phụ nữ bán hoa quả vừa nói xong, nhất thời mọi người vây xem chung quanh liền ôm bụng cười giòn tan. Trước đó, bị năm tên tiểu gia hỏa hung hăng càn quấy làm cho khiếp sợ, ngay cả lớn tiếng nói chuyện cũng đều không dám. Nhưng hiện tại, khi mọi người thấy một mình Trương Văn Trọng đã chấn nhiếp cả năm tên đầu gấu này, liền cảm thấy kỳ thực bọn chúng cũng không có gì đáng sợ. Nếu bây giờ năm tên tiểu gia hỏa kia mà dám động thủ xằng bậy, chỉ sợ mọi người sẽ cùng nhau xông lên, đánh cho bọn chúng sứt đầu mẻ trán ngay tại đường trường.

Đây chính là lực lượng quần chúng...

Năm tên tiểu gia hỏa ta nhìn người, người nhìn ta. Biết rõ là bọn hắn đã làm cho nhiều người tức giận, rốt cuộc cũng có chút hoảng sợ.

“Coi như chúng ta ăn dưa hấu thì đã sao?” Gã thiếu niên xăm hình rắn hiểu rõ tình trạng lúc này. Mặc dù vẫn sợ hãi Trương Văn Trọng, nhưng hắn lại không thể không kiên trì đặt câu hỏi. Bằng không, nếu mất hết uy phong ở trước mặt đám tiểu đệ, ngày sau hắn như thế nào còn dám lấn lộn ở ngoài xã hội?

Trương Văn Trọng thần nhiên cười nói: “Chẳng lẽ các người không biết, thịt dê và dưa hấu, không nên ăn cùng lúc hay sao? Thịt dê có tính nhiệt, mà dưa hấu mang tính lạnh, trong khoảng thời gian ngắn ăn hai món này vào, sẽ phi thường tổn hại đến tinh khí. Cho nên người huynh đệ của người, mới xuất hiện tình trạng đau bụng thổ tả. Chuyện này, vô luận Ung bá hay là cô bán hàng hoa quả đều không có liên quan, rõ ràng các người gây họa thì phải chấp nhận chịu tội.”

Năm tên tiểu gia hỏa thật sự chưa từng nghe nói qua, thực vật mà cũng kiêng kỵ nhau như vậy. Bọn hắn không khỏi ngơ ngác, từ trong mắt đối phương đều trông thấy điểm mù mật. Cuối cùng gã thiếu niên xăm hình không cam lòng nói: “Chúng ta cũng ăn thịt dê và dưa hấu, tại sao lại không xảy ra tình trạng như hắn đây?”

Trương Văn Trọng hồ hững cười đáp: “Bình thường cái dạ dày của hắn đã không tốt rồi! Có phải chỉ cần ăn đồ lạ liền cảm thấy trướng bụng, đúng không?”

“Người....làm sao người biết?” Gã thiếu niên xăm hình kinh ngạc há to miệng.

“Bởi vì ta là bác sĩ.” Trương Văn Trọng giải thích: “Hắn đã mắc phải bệnh rối loạn dạ dày, còn đám các người coi như vẫn bình thường khỏe mạnh. Cho nên cùng ăn thịt dê và dưa hấu xong, các người có thể chịu được tổn hại, mà hắn lại không chịu nổi. Bởi vậy mới dẫn phát ra tình trạng đau bụng khó chịu như thế này.”

“Thật....thật sự đúng là như thế không?” Năm tên tiểu gia hỏa trông thấy Trương Văn Trọng khẳng định chắc chắn như đinh đóng cột, cũng không biết là nên tin tưởng, hay nên hoài nghi.

Trương Văn Trọng không thèm quản tới biểu tình nghi hoặc của năm tên gia hỏa, hướng một người trung niên đứng ở trong đám đông, vẫy tay nói: “Trần thúc, chỗ của chú còn cam thảo không?”

Người trung niên kêu là Trần thúc này, là chủ một tiệm thuốc ở bên trong tiểu khu, bán cả thuốc tây y lẫn đông y.

“Có.” Trần thúc gật đầu đáp.

Trương Văn Trọng nói: “Phiền chú mang 100g cam thảo lại đây đi.”

“Được.” Trần thúc đáp ứng xong, liền xoay người quay trở lại tiệm thuốc. Một lát sau hắn mang theo chiếc túi đựng 100g cam thảo khô, giao vào trong tay Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng đổ 100g cam thảo vào trong nồi nước tại quán cơm Ưông bá, vặn cho bếp to lửa, đợi tới lúc nấu được không sai biệt lắm, lại đem nước thuốc châm vào một bát sứ, ngoắc tay kêu gã thiếu niên xăm mình lại gần, chỉ vào chén nước thuốc cam thảo nói: “Kêu bạn của người uống hết đi.”

“Người....người muốn làm cái gì?”

“Còn làm cái gì nữa? Đương nhiên chính là muốn trị bệnh cho hần! Thịt dê và dưa hấu là hai loại thực vật ngũ hành tương khắc, sau khi dùng xong bát thuốc cam thảo này sẽ trung hòa độc tố trong dạ dày.”

Gã thiếu niên xăm mình nửa tin nửa ngờ. Bất quá lại nghĩ nước cam thảo cũng không phải độc được gì. Nếu như khỏi bệnh thì thôi, còn không sẽ nhân dịp tổng tiền chủ quán cơm.

Gã thiếu niên trúng độc uống xong bát thuốc cam thảo, quả nhiên cảm giác cơn đau đã thuyên giảm đi không ít. Đồng thời, cơn nôn khan lúc trước cũng chậm rãi tiêu thất. Sắc mặt tái nhợt nhanh chóng trở nên hồng nhuận.

Trương Văn Trọng tìm một vỏ chai nước khoáng, đem số thuốc cam thảo đổ vào bên trong, vặn chặt nắp chai rồi đưa cho gã thiếu niên xăm hình: “Cầm cái này về...cho hần uống thêm một bát nữa.”

“Ách.” Gã thiếu niên xăm hình chứng kiến tình trạng của bạn mình đã chuyển biến tốt đẹp, cũng không biết nói sao cho phải. Suy nghĩ một hồi, cuối cùng tính toán rồi đi, bỏ qua chuyện này.

“Đợi một chút.” Nhưng ngay lúc này, Trương Văn Trọng liền mở miệng gọi bọn hần lại.

75. Chương 77: Trả Tiền Đi!

Bỗng nhiên nghe thấy Trương Văn Trọng lên tiếng gọi, năm tên gia hỏa muốn nên bước rồi đi nhanh hơn. Thế nhưng chứng kiến dân tình đứng vây ở bên ngoài đang như hổ đói rình mồi thì không khỏi sinh lòng khiếp sợ. Sau khi trải qua một phen đấu tranh tâm lý kịch liệt, cuối cùng bọn hần cũng ngoan ngoãn đứng nguyên tại chỗ, kinh hồn táng đờm nói: “Còn..còn...có chuyện gì nữa sao?”

“Trả tiền thù lao.” Trương Văn Trọng bình thản đáp.

“...Trả...tiền thù..lao?” Nhất thời năm tên gia hỏa sững người, kinh ngạc hỏi: “Tiền gì thế?”

Bọn hần không khỏi xụ mặt đoán thăm: “Bọn ta muốn nhân cơ hội đến quán cơm tổng tiền. Thế nhưng lại bị cái tên tự xưng là bác sĩ này lừa gạt tổng tiền? Nếu thật sự như vậy, bọn ta đâu còn mặt mũi gì lẫn lộn ở ngoài xã hội nữa đây...”

“Tiền cơm Ưông bá, tiền dưa hấu cô bán hoa quả, còn tiền cam thảo của Trần thúc và chi phí chuẩn bệnh của ta nữa.” Trương Văn Trọng giơ ngón tay lên, nhắm tính cho bọn hần nghe: “Yên tâm, chúng ta đều là những người làm ăn thiện lương, nói bao nhiêu tiền là bấy nhiêu tiền. Tuyệt đối sẽ không tính mắc cho các người. Ưông bá, cô bán hoa quả, Trần thúc, mọi người nói phải không?”

“Đúng vậy, Tiểu Trương nói rất đúng.” Ưông bá, cô bán hoa quả cùng Trần thúc đều đồng loạt gật đầu. Lúc này bọn họ đã không còn e ngại năm tên tiểu tử kia nữa, sôi nổi vươn tay ra, trăm miệng một lời nói: “Trả tiền đây!”

“Trả tiền đi!” Đám người vây quanh cửa quán cơm xem náo nhiệt, cũng phụ họa nói.

Mắt thấy làm cho nhiều người tức giận, sắc mặt của năm gã tiểu gia hỏa cũng đại biến. Lúc này bọn chúng đã không còn dám hung hăng càn quấy, mà bộ dạng như khóc tang, nhỏ giọng nói: “Bao...bao nhiêu tiền?”

Ưông bá, cô bán hoa quả và Trần thúc cũng không định khách khí với bọn chúng, trước sau đưa ra ba con số. Mặc dù trong lòng chán ghét cái đám đầu trộm đuôi cướp này, tuy nhiên bọn họ đều là người dân thiện lương, nên không có nhân cơ hội kiếm lời từ bọn chúng.

Đối với loại tình huống trước mắt, năm gã tiểu gia hỏa này tuy rằng vô cùng không cam lòng, nhưng cũng chỉ đành chịu thua, ngoan ngoãn móc tiền ra đặt lên trên bàn cơm. Sau đó, dưới tiếng hoan hô rung trời của mọi người đứng xem náo nhiệt, bọn chúng ôm đầu cúp đuôi chạy đi. Thấy một màn như vậy, Ưông bá liền nói vọng theo: “Này này, ta chưa tính tiền cho bọn người đâu, làm sao đều bỏ chạy hết vậy?”

“Ông bá, phần tiền còn thừa, thì coi như bọn chúng đền bù sửa chữa bàn ăn đi.” Trương Văn Trọng mỉm cười nói, cúi người trợ giúp Ông bá thu dọn lại đồ đạc trong quán.

Ông bá một bên kiểm tiền, một bên không quên cảm kích nói: “Tiểu Trương, hôm nay thật sự là phải cảm ơn cháu. Nếu không có cháu, chỉ sợ ta cũng không thu về được khoản tiền cơm này, ngược lại còn bị bọn lưu manh kia lấy đi một số tiền lớn rồi.”

“Phải rồi, Tiểu Trương, hôm nay đều trông cậy vào cậu, bằng không ngậm ác khí này chúng ta cũng chỉ có thể nén ở trong lòng.” Cô bán hoa quả ôm một trái dưa hấu đi tới, không phân trần nhét vào trong lòng Trương Văn Trọng, nói: “Tôi tặng quả dưa này cho cậu, xem như là cảm ơn công lao của cậu đi.”

Trương Văn Trọng vội vàng từ chối: “Tất cả mọi người đều là hàng xóm láng giềng, theo lý thường tình giúp đỡ lẫn nhau là chuyện phải làm. Huống chi, tôi chỉ giúp cô đòi lại tiền một quả dưa hấu thôi, nếu cô đi tặng cho tôi, chẳng phải lỗ vốn hoàn lỗ sao?”

“Hai việc này hoàn toàn khác nhau.” Cô bán hoa quả mặc kệ Trương Văn Trọng khước từ, hung hăng đem quả dưa nhét vào trong ngực hắn, theo sau nhanh chóng xoay người rời đi, không cấp cho Trương Văn Trọng cơ hội dằn dấy, vừa đi nàng còn vừa nói: “Tiền nong không quan trọng, mấu chốt chính là cơn tức ở trong lòng! Cậu thay chúng tôi trút ra ngậm ác khí này, đừng nói là một quả dưa hấu, ngay cả muốn một xe dưa hấu, tôi cũng có thể tặng không cho cậu!”

Trương Văn Trọng nghe được lời này, không khỏi hoảng sợ: “Đừng...ngàn vạn lần đừng như vậy...Một trái là đủ lắm rồi.”

Năm tên tiểu gia hỏa cúp đuôi chạy mất dép xong, đám người đứng xem náo nhiệt chung quanh cũng đều tự động giải tán. Lúc này Trương Văn Trọng tay ôm quả dưa, hỏi: “Ông bá, tiền cơm của cháu bao nhiêu vậy?”

“Không phải trả tiền đâu.” Ông bá ngồi chồm hóm ở trên mặt đất nhặt dưa vương vãi, cũng không ngừng đầu lên mà nói.

Trương Văn Trọng sững sốt: “Sao lại không phải trả tiền chứ?”

Lúc này Ông bá mới chịu ngẩng đầu lên, giải thích: “Hôm nay cháu không chỉ giúp ta tránh tổn thất. Đồng thời còn thay ta trút một ngậm ác khí, thử hỏi làm sao ta lại thu tiền cơm của cháu đây?”

Trương Văn Trọng lắc đầu cười khổ: “Không được, Ông bá. Tiền cơm hôm nay nhất định bác phải thu. Nếu bác không chịu, hoặc là tính thiếu, vậy thì ngày sau cháu nhất định sẽ không dám tới đây ăn cơm nữa đâu.”

“Ài, đứa trẻ này...” Đầu tiên Ông bá hơi sững sốt, theo sau cũng bắt đầu lắc đầu. Tình hình trước mắt lão đành phải thu tiền cơm của Trương Văn Trọng. Bất quá khi Trương Văn Trọng rời đi, lão đặc biệt tiễn Trương Văn Trọng ra tận ngoài tiểu khu.

Chứng kiến Ông bá thần tình cảm kích, Trương Văn Trọng nhin không được cười khổ, nói: “Ông bá đừng suy nghĩ nhiều, cháu biết mọi người sống ở trong tiểu khu này, cũng không phải dư dả gì. Hơn nữa, bác tiễn cháu đi xa như thế, chẳng phải quán cơm sẽ không có người trông nom hay sao? Vạn nhất gặp trộm thì làm sao bây giờ?”

“Yên tâm đi.” Ông bá quay đầu nhìn lại phía quán cơm, rồi cười nói: “Lúc này con gái của ta đã tới trông hộ rồi. Kia kia, chính là con bé mặc chiếc áo sơ-mi màu vàng nhạt đó.”

Trương Văn Trọng ngược mắt nhìn lại. Quả nhiên trông thấy một thiếu nữ mặc áo sơ-mi màu vàng nhạt, đang đứng trước cửa quán cơm, lo lắng nhìn bốn phía chung quanh, chắc hẳn là đang muốn tìm bóng dáng của Ông bá.

Trương Văn Trọng mơ hồ cảm thấy thiếu nữ nhìn có điểm quen thuộc. Bất quá hắn cũng không đem việc này đặt vào trong lòng, chỉ thuận miệng nói: “Ah, bác có con gái ư? Như thế nào trước kia chưa từng nghe nói qua nhỉ?”

“Con gái ta học ở đại học Ung Thành, mỗi ngày sau khi tan học đều chạy tới đây phụ giúp quán cơm. Cháu đến ăn cơm đều là khoảng bảy tám giờ tối, mà thời gian này nó lại lên thư viện trường tự học thêm. Ta nói

cho cháu biết, thành tích học tập của con gái ta rất giỏi, dù ta có phải đập nổi bán sắt, cũng muốn cho nó học xong đại học. Sau khi xong đại học, lại tiếp tục học đến thạc sĩ, tiến sĩ....” Vừa nhắc tới con gái mình, vẻ mặt của Ông bá trông vô cùng kiêu ngạo. Có thể nhận ra được, ở trong lòng của lão, con gái lão chính là người ưu tú nhất. “Này, Tiểu Trương....ta nhớ cháu từng nói, cháu đang công tác tại phòng y tế ở trường đại học Ung Thành đúng không?”

“Phải rồi.” Trương Văn Trọng gật gật đầu.

Ông bá cười: “Vậy thì càng tốt, sau này có cơ hội sẽ giới thiệu cho hai đứa làm quen. Như vậy khi ở trường học, cháu có thể giúp ta chiếu cố nó.”

“Không thành vấn đề.” Trương Văn Trọng mỉm cười đáp ứng, theo sau gợn ngón tay lên chỉ về phía quán cơm, nói: “Bác nên quay trở về đi, con gái bác tựa hồ đang lo lắng rồi kìa.”

Ông bá quay đầu nhìn lại, thấy con gái mình quả nhiên đứng như Trương Văn Trọng nói, nàng đang đứng ở trước cửa quán cơm nhìn dáo dác chung quanh. Vì thế lão không còn kiên trì tiễn Trương Văn Trọng về nhà, liền gật đầu: “Được rồi! Ta cũng về luôn đây, Tiểu Trương, chuyện hôm nay thật sự cảm ơn cháu ah.”

“Đừng khách khí, chúng ta đều là hàng xóm láng giềng, có chuyện gì hân là phải tương trợ lẫn nhau.” Trương Văn Trọng mỉm cười đáp lời.

Ông bá đùa giỡn nói: “Tiểu Trương, cháu đúng là thanh niên hiếm có. À mà vẫn còn độc thân sao? Ngày khác ta sẽ giới thiệu đối tượng cho cháu nhé!”

Trương Văn Trọng cười khổ: “Không cần đâu, bác không muốn làm đầu bếp nữa, mà muốn đi làm ông tư hay sao?”

“Đứa trẻ này...” Ông bá dở khóc dở cười lắc đầu nói: “Được rồi, ta cũng không tiễn cháu về nữa, hẹn lúc khác vậy.”

“Chào bác.” Trương Văn Trọng cẩn thận đáp.

Nhìn theo bóng lưng Ông bá đi tới phía con gái mình. Trương Văn Trọng cười nhạt một tiếng, xoay người đi vào trong tiểu khu. Nhưng ngay lúc này, đột nhiên hắn cảm giác được, trong cơ thể của mình không ngờ lại sản sinh ra một loại biến hóa khác thường.

76. Chương 78: Người Tốt Sẽ Có Hảo Báo

Trương Văn Trọng cảm giác được dị trạng trong thân thể, nhưng cũng không lập tức dừng bước kiểm tra tình huống. Bởi vì địa phương hiện tại mà hắn đang đứng, chính là ngay cửa lớn tiểu khu, người đến người đi không dứt, nếu như hắn đứng ngây ngốc ở mãi nơi đây, nói không chừng rất nhanh sẽ dẫn phát một hồi vây quanh. Bởi vậy hắn nhanh chóng quay trở về nhà, sau khi đóng cửa phòng lại, hắn khoanh chân ngồi xuống tại chỗ, khép hờ hai mắt, vận khởi Y Giám Tâm Kinh, xem kỹ tình huống xảy ra bên trong cơ thể.

“Kỳ quái, thật sự là kỳ quái...” Sau thời gian một nén nhang, Trương Văn Trọng mở mắt, cau mày, không giải thích được lắc đầu cảm thán.

Ngay vừa rồi, Trương Văn Trọng dùng phương pháp nội thị*, quan sát tình huống trong cơ thể, hắn kinh ngạc phát hiện, chân nguyên trong cơ thể không ngờ tăng cường rõ rệt hơn lúc trước. (*:nhìn bên trong cơ thể),

“Đây là có chuyện gì? Vì sao chân nguyên lại đột nhiên tăng cường? Chẳng lẽ bị tẩu hỏa nhập ma...” Vùng lông mày Trương Văn Trọng chợt nhảy mạnh, chuyện tẩu hỏa nhập ma cũng không phải chuyện đùa giỡn, nhất là tu vi hiện tại của hắn quá thấp, thiếu thốn đan dược pháp khí hộ thể, một khi bị tẩu hỏa nhập ma, hậu quả thiết tưởng khó có thể hình dung.

Trương Văn Trọng vội vàng vận khởi chân nguyên trong cơ thể, dùng phương pháp nội thị tỉ mỉ quan sát kỹ lưỡng. Thế nhưng đạo chân nguyên vẫn còn nhu hòa thuần túy, căn bản không có nửa điểm dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma.

“Nếu như không phải tẩu hỏa nhập ma, thì vì nguyên nhân gì dẫn đến việc chân nguyên đột nhiên tăng cường?” Trương Văn Trọng đứng dậy, chậm rãi đi tới bên cửa sổ, nhìn vàng trắng sáng bên ngoài, lâm vào trầm tư.

Hồi lâu sau, trong đầu hần bỗng nhiên hiện lên một đạo linh quang: “Lẽ nào...là bởi vì sự cảm kích của nhóm người Uông bá mà ra?”

Trương Văn Trọng càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng này.

Khi một người từ trong nội tâm phát ra cảm kích với người khác, sẽ sản sinh ra một cỗ niệm lực vô hình, mà cỗ niệm lực đó chính là cảm kích niệm lực, trước tiên nó sẽ dũng mãnh tràn vào trong cơ thể người được cảm kích. Nếu như người được cảm kích là một con người bình thường, như vậy hần cũng chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng, thể xác và tinh thần thư sướng. Nhưng nếu người được cảm kích là một người tu chân, như vậy chân nguyên trong cơ thể hần sẽ được tăng lên.

Trương Văn Trọng tỉ mỉ hồi tưởng lại, trước đây khi hần giúp đỡ Vuư Giai, Lâm Tử Mạn, Triệu Lâm Di và người thím công nhân vệ sinh bị ngộ độc thức ăn, cũng từng có cảm kích niệm lực dũng mãnh tràn vào trong cơ thể hần. Thế nhưng bởi vì lúc đó chân nguyên trong cơ thể còn rất yếu ớt, cho nên cảm giác không được rõ ràng như bây giờ. Bởi vậy trong lơ đãng hần cũng không để ý tới. Hiện tại xem ra, trong thế giới mà linh khí cực loãng như hiện tại, nếu dựa vào tốc độ tu luyện như bây giờ, tuy nói là dựa vào sự cường hãn uy lực của Y Giám Tâm Kinh và được vật bang trợ, thế nhưng khi làm điều tốt thu được cảm kích niệm lực của mọi người, đồng dạng cũng được lợi ích vô cùng.

Nghĩ thông suốt được then chốt trong đó, Trương Văn Trọng cũng yên tâm, thậm chí còn mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Người tốt có hảo báo, những lời này nói thật sự không sai. Xem ra, sau này còn phải làm nhiều chuyện tốt mới được...”

Trương Văn Trọng đã triệt để yên lòng, lần thứ hai khoanh chân ngồi, vận chuyển Y Giám Tâm Kinh. Hiện tại hần vừa mới bước vào Luyện Cốt cảnh, còn phải hao tổn thời gian và tinh lực để củng cố. Mà trong lúc củng cố tu vi, hần cũng bắt đầu hướng về cảnh giới thứ ba của Y Giám Tâm Kinh Luyện Thể Cảnh – Luyện Huyết cảnh.

Trương Văn Trọng tu luyện cả đêm, thẳng đến khi ánh mặt trời đầu tiên của sáng sớm rơi xuống trên người hần, mới thu công đứng dậy.

Tuy rằng tu luyện cả một đêm, thế nhưng trên mặt Trương Văn Trọng không hề thấy có chút ủ rũ, trái lại còn tinh thần chấn hưng. Sau khi rửa mặt, Trương Văn Trọng ra cửa, đi tới phòng y tế đại học Ung Thành.

Cũng giống như ngày thường, khi hần đến phòng y tế không được bao lâu, Lâm Tử Mạn đã tới, nàng nhìn thấy Trương Văn Trọng đang quét tước phòng làm việc, còn đang chuẩn bị nấu nước pha trà, nàng đầu tiên mỉm cười chào hỏi, sau đó hiếu kỳ hỏi: “Văn Trọng, sao chiều hôm qua anh không đi làm?”

Trương Văn Trọng tùy ý tìm một cớ, hồi đáp: “Thân thể có chút khó chịu, cho nên nghỉ ngơi nhiều một chút.”

“Vậy sao? Hiện tại thân thể làm sao rồi?” Lâm Tử Mạn thân thiết hỏi.

“Cũng không tệ lắm, phiền cô quan tâm.” Trương Văn Trọng cười nói.

Lúc này Lâm Tử Mạn mới yên lòng, sau đó nhắc nhở: “Hôm nay anh phải cẩn thận một chút, chiều hôm qua anh không tới làm, Hồ lộ da rất bức tức, tôi nhìn thấy mặt hần biến thành đáng dấp như Bao Công, nói không chừng ngày hôm nay hần sẽ đến tìm anh gây phiền phức.”

Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Đa tạ nhắc nhở.”

Lâm Tử Mạn mở cửa phòng làm việc của mình, cầm chổi chuẩn bị quét tước vệ sinh, ngay lúc này, nàng đột nhiên nhớ tới một việc, vội vã quay đầu nói: “Ài, được rồi, còn một việc suýt quên nói với anh.”

“Chuyện gì?” Trương Văn Trọng hỏi.

“Anh còn nhớ rõ, vào cuối tuần rồi, chúng ta ở trên đường Hà Tây gặp thiếu nữ kia không? Chính là thiếu nữ cứu trị người thím công nhân vệ sinh bị ngộ độc thức ăn đó.” Lâm Tử Mạn cười nói, chỉ là trong dáng

tươi cười của nàng thấy thế nào đều làm Trương Văn Trọng nghĩ có chút hả hê quý dị.

“Nhớ kỹ.” Trương Văn Trọng gật đầu, sau đó không giải thích được hỏi: “Làm sao vậy?”

Lâm Tử Mạn nói: “Hôm qua nàng chờ anh ngay cửa phòng làm việc cả buổi chiều, bởi vì anh vẫn không có tới, cho nên nàng đành phần nộ đi về. Bất quá theo tôi phỏng chừng, hôm nay nàng nhất định sẽ trở lại.”

“Sao cô ấy biết tôi ở chỗ này?” Nhớ tới thiếu nữ một lòng muốn bái hán làm thầy, Trương Văn Trọng chợt cảm thấy có chút đau đầu, lúc này hán cuối cùng cũng hiểu rõ, vì sao lúc này Lâm Tử Mạn lại có dáng tươi cười quý dị.

“Thế nào, anh còn không biết sao?” Lâm Tử Mạn vẽ mặt kinh ngạc.

“Biết cái gì?” Trương Văn Trọng không giải thích được hỏi.

Lâm Tử Mạn mỉm cười nói: “Buổi trưa hôm qua, Vụ tiểu thư lái chiếc BMWs đến đón anh ngay cửa trường học phải không?”

“Phải.” Trương Văn Trọng gật đầu, không giải thích được hỏi: “Vậy thì làm sao?”

“Lẽ nào anh chưa bao giờ lên online diễn đàn trong trường đại học à?” Lâm Tử Mạn có chút hưng phấn nói: “Cũng không biết là ai, đem cảnh tượng lúc đó quay chụp lại, đồng thời còn đem ảnh chụp truyền lên internet. Hiện tại anh có một tên hiệu rất phong cách – Mị Lực Ca. Còn có sáng hôm qua anh ở ngay sân bóng rổ ném bóng phải không? Cảnh tượng đó cũng bị quay lại, truyền lên trên internet luôn. Hiện tại, ở trong đại học Ung Thành, xem như anh đã thành nhân vật nổi danh số một.”

“Người sợ nổi danh trư sợ trắng(hèo sợ mập), điều này đối với tôi mà nói, không phải là chuyện tốt gì.” Trương Văn Trọng lắc đầu cười khổ.

“Hi hi, tôi đã biết anh sẽ nói như vậy.” Lâm Tử Mạn nở nụ cười, vẽ mặt biểu tình như tôi đã đoán được tất cả: “Kỳ thực anh có thể yên tâm, trên diễn đàn online trong trường post ảnh chụp cùng đoạn ghi hình, toàn bộ đều không nhìn thấy rõ khuôn mặt của anh. Ngoại trừ người tương đối quen thuộc với anh như tôi, những người khác cho dù có nhìn thấy, phỏng chừng cũng không nhận ra anh.”

“Ác? Vậy sao? Vậy thì hoàn hảo.” Trương Văn Trọng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lúc này, một thanh âm ngọt ngào đủ làm chết người, đột nhiên vang lên bên trong phòng y tế: “Ai nha nha, Trương lão sư, cuối cùng thầy cũng chịu tới, ngày hôm nay xem như em đến không uống công.”

77. Chương 79: Tô Hiểu Hồng Thất Khiếu Linh Lung

Trương Văn Trọng và Lâm Tử Mạn cùng quay lại theo thanh âm, vừa lúc nhìn thấy vị thiếu nữ có bộ ngực vĩ đại kia, xuất hiện ngay tại hành lang trong phòng y tế, vẽ mặt hưng phấn nhìn Trương Văn Trọng quơ quơ tay.

“Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đi tới. Văn Trọng, diễm phúc của anh thật đúng là không cạn, mới đi cùng Vụ tiểu thư, đảo mắt lại có thêm một tiểu mỹ nhân nhi.” Lâm Tử Mạn vừa nói, trong giọng nhiều ít có vị đạo chưa chất. Nhưng chính ngay bản thân cô ta cũng không hề nhận thấy được.

Nhìn thiếu nữ, Trương Văn Trọng chỉ cảm thấy đau đầu, hán lắc đầu cười khổ nói: “Tử Mạn, cô cũng đừng trêu đùa tôi nữa, tôi đối với loại tiểu nha đầu chưa thành niên này, không có một chút hứng thú.”

“Qua thêm vài ngày tôi đã được mười tám tuổi, đến lúc đó không phải đã thành niên rồi sao? Hơn nữa tôi nhỏ chỗ nào? Chẳng lẽ nơi này không phải lớn lắm sao chứ?” Thiếu nữ sôi nổi chạy tới trước người Trương Văn Trọng, vừa vịn liền nghe thấy được Trương Văn Trọng nói, vội vàng ưỡn bộ ngực vĩ đại của mình lên.

Nhìn thấy một màn này, Lâm Tử Mạn cũng không nhịn được nữa, bật cười một tiếng. Nàng vội vã dùng tay che miệng lại, nói: “Hai người trò chuyện, tôi còn có chút sự tình phải làm.” Nàng giống như bỏ chạy quay trở về phòng mình, nhưng lại dựng thẳng đôi tai lên, muốn nghe trộm Trương Văn Trọng và thiếu nữ nói chuyện.

Thiếu nữ cũng không để ý tới Lâm Tử Mạn, vốn nàng chỉ là đến tìm Trương Văn Trọng, chỉ cần Trương Văn Trọng không bỏ chạy là được.

Lúc này nàng cười dài nói: “Trương lão sư, em vốn cho rằng, khoảng tám giờ rưỡi thầy mới đến làm, định đi sớm hơn nữa giờ làm vệ sinh cho phòng làm việc của thầy, nhưng không nghĩ đến, thầy còn đến sớm hơn cả em. Ai, thầy đang chuẩn bị đi pha trà phải không? Đưa cho em.”

“Không cần đâu, tôi tự mình làm được.” Trương Văn Trọng vội cự tuyệt.

“Ai nha, thầy cũng đừng khách khí với em.” Thiếu nữ không khỏi kêu lên liền đoạt chén trà trong tay Trương Văn Trọng, đương nhiên nói: “Thân là đệ tử, theo lý nên hầu hạ lão sư. Sau này thầy cũng không cần tự mình dọn dẹp vệ sinh phòng làm gì, đều giao cho em làm đi.”

Trương Văn Trọng không khỏi nhú mày: “Chờ một chút, tôi nghĩ cô lầm rồi phải không? Tôi không phải là sư phụ của cô, cô cũng không phải đệ tử của tôi...”

“Không có lầm, không có lầm.” trong ánh mắt như nắng của thiếu nữ hiện lên ánh mắt giảo hoạt, đắc ý vừa cười vừa nói: “Hiện tại em đang thực tập bên trong phòng y tế này, mà lão sư chỉ đạo cho em chính là thầy.”

“Thực tập? Cô là học sinh của y học viện đại học Ung Thành?” Trương Văn Trọng có chút không tin.

Thiếu nữ gật đầu nói: “Đúng nha, năm nay em mới thi vào y học viện đại học Ung Thành thôi. Nha, nếu thầy không tin, em có chứng nhận sinh viên đây.” Nói xong nàng từ trong túi xách nhỏ tùy thân lấy ra giấy chứng nhận sinh viên, đưa cho Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng vừa nhìn, giấy chứng nhận sinh viên quả nhiên là của viện y học trường đại học Ung Thành, nhưng hắn vẫn không giải thích được, hỏi: “Cô đã là học sinh mới nhập học, lẽ ra nên vào học trong lớp mới đúng chứ, thế nào lại muốn thực tập lâm sàng rồi?”

Thiếu nữ vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Lão sư, thầy nghĩ với khả năng trình độ hiện tại của em, còn cần ngồi trong lớp học khóa lý luận cơ sở nữa hay sao? Thầy yên tâm, em không phải tự mình đòi chạy đến nơi này học tập. Em tới nơi này học tập là được y học viện đặc phê đó. Lãnh đạo và lão sư trong y học viện, cũng xem như cởi mở, biết được tiêu chuẩn của em, liền bỏ qua việc cho em học khóa lý luận cơ sở, căn bản ở đó chỉ là lãng phí thời gian.”

Trương Văn Trọng cười khổ lắc đầu: “Dù muốn thực tập, cô cũng nên đến bệnh viện Ung Thành mà thực tập chứ? Hà tất phải chạy đến một phòng y tế nhỏ nhoi này?”

“Những chuyên gia giáo thụ bên trong bệnh viện Ung Thành, em cũng gặp qua không ít, thế nhưng theo ý em, trong bọn họ không có một người có thể so sánh được với thầy. Cho nên em đặc biệt xin phép được đến phòng y tế này thực tập, đồng thời còn cường liệt yêu cầu muốn được theo thầy học tập. May mắn chính là, lãnh đạo và hiệu trưởng của trường đại học, đều đồng ý với yêu cầu của em. Cho nên hiện tại em đã là thực tập sinh của thầy.” Đang lúc nói chuyện tới đây, bình nước nóng cũng đã sôi lên, thiếu nữ pha cho Trương Văn Trọng một chén trà xanh, cung kính đặt lên trên bàn khám bệnh của hắn, sau đó kéo ghế ngồi đối diện hắn, mỉm cười gật đầu nói: “Từ hôm nay trở đi, xin mời lão sư chiếu cố nhiều hơn.”

Trương Văn Trọng cũng không khách khí, nâng chung trà lên nhẹ nhàng thổi thổi, uống xong một ngụm, sau đó mới nói: “Cô cho rằng trở thành thực tập sinh của tôi, là có thể từ chỗ tôi học được thứ gì sao?”

“Trở thành thực tập sinh của thầy cũng không phải là mục đích cuối cùng của em, trở thành đệ tử của thầy mới là mục đích chân chính của em.” Thiếu nữ hồi đáp.

Trương Văn Trọng bật cười, nói: “Muốn trở thành đệ tử của tôi, không phải là một chuyện dễ dàng, cô phải trải qua được ba bước khảo nghiệm của tôi mới được.”

“Ba bước khảo nghiệm?” Thiếu nữ hiếu kỳ hỏi.

“Đức, Trí, Lao ba bước.” Trương Văn Trọng đưa ra ngón tay, nhất nhất giải thích: “Gọi là Đức, chính là chỉ y đức. Đệ tử của tôi thu, thấy tiền sáng mắt, người chỉ biết vụ lợi, dù quỳ trước mặt tôi cả đời cũng đừng mơ tưởng trở thành đệ tử của tôi. Gọi là Trí, chính là chỉ ngộ tính trong y học. Người có ngộ tính kém, dù đem y thuật truyền thụ tốt cho hắn, hắn cũng sẽ không học nổi. Cho nên đệ tử như vậy, tôi cũng sẽ không thu. Gọi là Lao, chính là có thể chịu được khổ nhọc, không sợ bẩn không sợ mệt. Loại công tử tiểu thư

được nuông chiều từ bé, tôi không hầu hạ nổi.” Nói đến đây, hắn thoáng dừng lại chốc lát, nhìn thần tình thiếu nữ, mới tiếp tục nói: “Đây là Đức, Trí, Lao ba cửa ải. Chỉ người nào qua được ba cửa ải này, mới có tư cách trở thành đệ tử của tôi.”

Thiếu nữ vội vàng hỏi: “Như vậy lúc nào chúng ta tiến hành khảo nghiệm?”

Trương Văn Trọng lắc đầu cười, nói: “Ba cửa khảo nghiệm, là một quá trình khá dài. Bởi vì tôi cần trải qua biểu hiện nhỏ nhất nhất thường ngày, để quan sát bản tính của cô ra sao đã.”

“Em đối với mình rất tự tin, em nhất định có thể đi qua khảo nghiệm của thầy.” Thiếu nữ thật ra có lòng tin mười phần, biểu tình như ăn chắc Trương Văn Trọng.

Vì thế Trương Văn Trọng chỉ đạm mạc cười.

Mất thấy lúc này còn cách thời gian làm việc một quãng, hơn nữa lại không có bệnh nhân đến đây xem bệnh, cho nên nàng liền cùng Trương Văn Trọng nói chuyện phiếm. Nhưng nói chuyện phiếm, trên cơ bản đều chỉ là thiếu nữ hỏi han, Trương Văn Trọng thì đáp lời. Thiếu nữ cũng phi thường hiểu chuyện, nàng biết hiện tại Trương Văn Trọng sẽ không trả lời những vấn đề về phương diện y học, cho nên chỉ hỏi Trương Văn Trọng một ít chuyện bát quái riêng tư. Như Trương Văn Trọng thích ăn gì, sở thích gì, có bạn gái hay không, tan tằm thích giải trí ra sao...

Xem ra thiếu nữ đã từng học qua Tôn Tử binh pháp, am hiểu “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”. Nàng trước tiên muốn điều tra rõ sở thích của Trương Văn Trọng, sau đó mới có thể làm cho hắn được hài lòng, để nhanh chóng trở thành đệ tử của hắn.

“Còn nhỏ tuổi, lại có được một trái tim thất khiếu linh lung, mặc kệ có thể trở thành đệ tử của ta hay không, thành tựu tương lai hẳn sẽ không quá thấp.” Đối với việc này, Trương Văn Trọng chỉ cười, lắc đầu thăm than.

Trải qua nói chuyện phiếm, Trương Văn Trọng cũng đã biết tên thiếu nữ này – Tô Hiểu Hồng.

“Hiểu Hồng, tiểu muội...tên này của cô thật ra dễ nhớ. Thẳng thắn, sau này tôi gọi cô là tiểu muội được.”

“Tốt nhất, thầy cứ gọi em là tiểu muội, người nhà luôn gọi em như thế.” Tô Hiểu Hồng gật đầu nói, không có chút nào xấu hổ.

Lại một lát, Hồ Cường rốt cục xuất hiện trong phòng y tế. Đầu tiên hắn sầm mặt hỏi Trương Văn Trọng nguyên do chiều hôm qua không đi làm, sau đó răn dạy vài câu, báo cho hắn sau này không nên tùy tiện nghỉ ca, mới căn dặn hắn hướng dẫn Tô Hiểu Hồng cho tốt. Dù sao đây là thực tập sinh đầu tiên của phòng y tế trong trường từ trước tới nay.

Sau khi xả giọng quan một trận, lúc này Hồ Cường mới ôm bụng bia quay trở về phòng làm việc, ngáp dài ngồi chơi game. Theo sau Tô Hiểu Hồng cũng được lĩnh một bộ áo Blouse mới tinh, thay xong liền ngồi đối diện Trương Văn Trọng, chính thức trở thành thực tập sinh của hắn.

Trong mấy ngày kế tiếp, mỗi ngày Tô Hiểu Hồng đều đến sớm hơn Trương Văn Trọng, thay hắn quét dọn phòng vệ sinh, lại pha sẵn trà nóng. Mà đơn thuốc mỗi ngày, cũng không cần Trương Văn Trọng tự tay viết, chỉ cần đọc lại cho nàng viết thay. Tuy rằng nhiều ngày qua chỉ có bệnh nhân cảm mạo nóng sốt bình thường đến khám, thể nhưng thái độ của Tô Hiểu Hồng phi thường tốt, tốt tới mức dù là Trương Văn Trọng muốn soi mói cũng tìm không ra khuyết điểm.

Ngày ngày thứ ba Tô Hiểu Hồng đến thực tập, bên trong đại học Ung Thành cũng xảy ra một chuyện lớn...

78. Chương 80: Sự Kiện Tại Ký Túc Xá Nữ

Buổi chiều hôm nay, khí trời vô cùng oi bức, đàn chim giấu trong tàng cây liên tục hót vang, thanh âm huyền ảo khiến cho người ta cảm thấy phiền muộn. Cũng giống như ngày thường, buổi chiều phòng y tế không có bệnh nhân, thanh tịnh tới mức làm người ta buồn ngủ.

Trương Văn Trọng cầm một phần hồ sơ bệnh án nhìn xem, thỉnh thoảng nhấc chén uống một ngụm trà, tuy rằng khí trời oi bức, nhưng hắn đạt được cảnh giới tĩnh tâm nên vẫn cảm thấy mát mẻ. Bất quá Tô Hiểu

Hồng ngồi ngay đối diện, lại không có được phần năng lực như hần, tuy rằng có quạt điện thổi, nhưng vẫn bị nóng bức đến mức lè lưỡi. Nàng lười biếng dựa vào mặt bàn, buồn chán loay hoay nghịch điện thoại.

Những bác sĩ khác bên trong phòng y tế cũng gặp phải tình huống không khác gì nàng, Lâm Tử Mạn ở trong phòng đối diện đang dùng tay chống đầu ngủ gật.

Nhưng ngay buổi chiều nặng nề này, một tiếng kinh hô thình lình xảy ra làm xua tan vẻ buồn ngủ ủ rũ của mọi người, để cho tinh thần của mọi người trong nháy mắt trở nên thanh tỉnh hơn rất nhiều.

Một người vội vàng chạy vào phòng y tế, hoảng hốt kêu lớn: “Đã xảy ra chuyện...chuyện lớn rồi, bên tòa lầu số sáu của ký túc xá nữ có một nữ sinh đang phát điên, cầm dao chém người lung tung.”

Bên trong phòng y tế, vốn cả đám bác sĩ đang buồn ngủ, “phần phật” một tiếng toàn bộ chạy ra khỏi phòng mình, vây quanh người đang cao giọng kêu la, ồn ào dò hỏi: “Uy, anh nói thật không?”

“Điên rồi? Làm sao điên?”

“Điên thế nào? Còn hỏi sao? Hơn phân nửa là vì tình cảm mà điên thôi. Ài...chẳng biết có chém bị thương người không nữa?”

Người truyền tin lau mồ hôi trên trán, thở hổn hển nói: “Thực sự, đương nhiên là thật. Tình huống cụ thể mọi người tự mình đến nhìn xem đi. Hiện tại, nữ ký túc xá đều có rất nhiều người vây quanh, hơn nữa cảnh sát cũng tới rồi. Bao nhiêu năm qua trong trường chúng ta, đây chính là sự kiện lớn nhất ah.”

“Đi, đi xem một chút.” Dù sao buổi chiều cũng không có việc gì, thừa dịp hiện tại không có mặt Hồ Cường, vài giáo y thích xem náo nhiệt đều nhanh chân chạy ra khỏi phòng y tế, hướng tòa lầu nữ ký túc xá số sáu chạy đi.

“Nữ ký túc xá số sáu?” Tô Hiểu Hồng kinh ngạc há to miệng.

“Làm sao vậy?” Trương Văn Trọng thấy biểu tình của nàng có chút không thích hợp.

“Em ở ký túc xá đó.” Tô Hiểu Hồng đột nhiên nhớ tới một việc, sắc mặt trong nháy mắt biến thành xấu xí: “Chẳng...chẳng lẽ do Thái Ny? Mấy ngày trước đây, em đã cảm thấy Thái Ny biểu hiện có chút dị thường, nhưng bởi vì cô ấy không ở chung một phòng với em, bình thường cũng không thân thiết lắm, cho nên không có đem chuyện này để vào lòng. Ai, lão sư, thầy nói, có thể thực sự là cô ấy hay không?” Vừa nghĩ đến người mình quen biết, không ngờ bị điên, còn cầm dao chạy lung tung chém người, Tô Hiểu Hồng cảm thấy thật khó có thể tiếp nhận, nàng liền khẩn trương nói: “Không được, em phải đi xem!”

Tô Hiểu Hồng mau chóng chạy ra khỏi phòng y tế, hướng về phía nữ ký túc xá số sáu chạy đi. Trương Văn Trọng suy nghĩ một chút, cũng đi theo sau lưng nàng.

Bốn phía nữ ký túc xá số sáu sớm đã vây quanh rất nhiều học sinh và lão sư nghe tin tức mà đến. Bọn họ bao bọc trong ngoài ba tầng, đem tòa lầu vây chặt kín như nệm cối.

Dưới sự trợ giúp của Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng chen qua đám người đang vây xem chật ních, đi tới chỗ hàng rào cảnh sát. Mấy cảnh sát đang giữ gìn trật tự, phòng ngừa học sinh vây quanh xông qua hàng rào cảnh vệ.

Rơi vào đường cùng, Tô Hiểu Hồng chỉ đành đứng bên ngoài hàng rào cảnh giới, ngẩng đầu nhìn lên phía hành lang lầu bốn. Ở nơi đó, có một nữ sinh mặc áo ngủ, tóc tai bù xù, gương mặt không thấy rõ, đang cầm một con dao thái trong tay, gác lên trên cổ một nữ sinh đang khóc nức nở.

Trên vách tường màu trắng còn lưu một chút vết máu, mấy nữ sinh bị chém thương đã sớm chạy trốn xuống dưới lầu, được khẩn cấp đưa tới bệnh viện Ung Thành chữa trị.

“Là Thái Ny, thật là Thái Ny, cô ấy...sao lại biến thành như vậy?” Tô Hiểu Hồng kinh ngạc há to miệng, như thế nào cũng không dám tin tưởng một màn trước mắt lại là sự thực: “Người bị cô ấy kèm kia là ai?”

Một nữ sinh bên cạnh nghe vậy liền quay đầu lại, nhìn thấy Tô Hiểu Hồng, nhất thời liền òa khóc lên, liên thanh nói: “Tiểu muội, cô cũng tới sao? Vừa rồi thực sự làm tôi sợ muốn chết, hai chân tôi đến bây giờ còn đang run rẩy đây.”

Tô Hiếu Hồng quay đầu vừa nhìn, nữ sinh đang nói chuyện chính là người cùng phòng với nàng, nàng vội vàng nói: “Phòng trưởng, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Sao Thái Ny lại biến thành như vậy?”

Phòng trưởng trong lòng còn sợ hãi nói: “Tôi cũng không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, Thái Ny đột nhiên chụp lấy thái đao, từ trong phòng ngủ của cô ấy chém ra ngoài hành lang. Mấy người ở chung phòng với cô ấy cũng đã bị chém. thương, hiện tại được đưa tới bệnh viện Ung Thành rồi, chẳng biết thương thế có nặng lắm không. Lúc trước tôi nhìn thấy cảnh tượng đó liền chạy ra, hai chân mềm nhũn, toàn bộ là nhờ người bên cạnh lôi kéo, tôi mới xuống được dưới lầu.”

“Người bị cô ấy kèm là ai?” Tô Hiếu Hồng lại hỏi.

“Tôi...tôi cũng không biết là ai, nghe bọn chị em nói, hình như là một nữ sinh cùng phòng với Thái Ny.” Phòng trưởng vẫn còn đang hoảng sợ, trong thanh âm mang theo run rẩy cường liệt, ngữ khí nói chuyện còn gián đoạn, có chút ấp úng không rõ.

Trương Văn Trọng đứng bên người Tô Hiếu Hồng, ngửa đầu nhìn lên nữ sinh tên Thái Ny, sau một lát quan sát, mới hỏi nữ sinh bên cạnh: “Hai người có biết, nữ sinh Thái Ny này, trong khoảng thời gian gần đây có gặp phải chuyện kích thích gì lớn hay không?”

“Cái này...em cũng không rõ ràng, phòng trưởng, biết không?” Tô Hiếu Hồng nhìn phòng trưởng của nàng hỏi.

Phòng trưởng cau mày suy tư một chút, mới hồi đáp: “Hình như tôi nghe nói, bạn trai của Thái Ny một chân đứng hai thuyền. Cô cũng biết đó, Thái Ny người này, tính cách có chút nội hướng, bình thường gặp chuyện đều giấu kín trong lòng không chịu nói. Có phải vì chuyện này mà cô ấy phát điên hay không?”

“Rất có khả năng này.” Trương Văn Trọng đầu tiên gật đầu, sau đó lại hỏi: “Hai cô có thể kể lại cho tôi nghe tính cách của Thái Ny, cùng với sự yêu ghét của nàng hay không? Còn có quan hệ bối cảnh gia đình của nàng. Nếu như hai cô còn biết chuyện giữa cô ấy và bạn trai, cũng kể lại toàn bộ cho tôi biết.”

“Thế nào, thầy đối với bệnh tâm thần cũng có nghiên cứu?” Tô Hiếu Hồng kinh ngạc hỏi.

“Cũng có nghiên cứu qua.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp.

“Uy, tiểu muội, người này là ai? Nghĩ như thế nào muốn tìm hiểu chuyện của Thái Ny? Hắn có phải không có hảo ý gì hay không?” Phòng trưởng vội vã kéo Tô Hiếu Hồng, nhẹ giọng dò hỏi.

“Yên tâm đi, thầy ấy là sư phụ của tôi. Phòng trưởng, cô biết được chuyện gì, đều nói cho thầy đi. Nói không chừng, thầy thực sự có thể giúp được cho Thái Ny và bạn nữ sinh kia.” Tô Hiếu Hồng vội vàng hồi đáp.

Phòng trưởng ngẩng đầu nhìn, lúc này cảnh sát cùng chuyên gia đàm phán với chuyên gia bệnh tâm thần bên trường đại học Ung Thành đều đã đi lên lầu bốn, đang khuyên bảo Thái Ny buông ra thái đao trong tay, và thả ra nữ sinh bị nàng kèm ra. Thế nhưng theo tình huống hiện tại mà xem, hiệu quả cũng không rõ ràng lắm. Tâm tình của Thái Ny vẫn thập phần táo bạo như trước, một cảnh sát vừa có ý đồ đến gần nàng, lập tức liền dẫn phát tới sự phản ứng cường liệt, thiếu chút nữa đã bị thái đao chém thương.

“Được rồi, tôi sẽ kể toàn bộ mọi chuyện tôi biết, cho anh nghe.” Phòng trưởng thấy thế cũng không dám chần chờ thêm, vội vàng đem toàn bộ mọi chuyện nàng biết về Thái Ny nói cho Trương Văn Trọng, mà Tô Hiếu Hồng ở một bên thỉnh thoảng bổ sung thêm.

79. Chương 81: Là Khuyên Bảo Hay Đánh Gục?

Ngay khi Tô Hiếu Hồng và bạn cùng phòng của nàng đang giảng thuật cho Trương Văn Trọng nghe tình huống liên quan tới Thái Ny, trên lầu bốn, chuyên gia đàm phán của cảnh sát và chuyên gia bệnh tâm thần học của trường đại học Ung Thành đang luân phiên hướng Thái Ny khuyên bảo, nhưng chẳng thu được bao nhiêu hiệu quả. Thông qua bộ đàm, tiến hành một phen giao lưu với ban chỉ huy hiện trường ngay dưới lầu, hai viên đặc công chậm rãi đến gần Thái Ny, chuẩn bị áp dụng thủ đoạn tập kích bất ngờ để chế phục Thái Ny, cứu nữ sinh viên đang bị nàng kèm làm con tin kia ra.

Thế nhưng Thái Ny tuy rằng tinh thần bất thường, nhưng tính cảnh giác của nàng cực cao, nhìn thấy hai viên đặc công đang có ý đồ tới gần mình, nàng lập tức huy thái đao trong tay lên. Bởi vì hành lang tương đối chật hẹp, mặt khác một bên còn nằm sát sân thượng, hai viên đặc công sợ kích thích Thái Ny quá độ, sẽ làm bị thương con tin, chỉ đành bất đắc dĩ thối lui đến cạnh vị chuyên gia đàm phán và vị chuyên gia tâm thần học.

Nhìn thấy tình huống như vậy, Trương Văn Trọng biết không thể tiếp tục kéo dài xuống phía dưới, bằng không cũng không ai có thể bảo chứng Thái Ny tinh thần vốn đang thất thường, sẽ làm ra chuyện gì. Hắn nhắc dây cảnh giới của cảnh sát ở trước mặt lên, đi nhanh về phía ký túc xá nữ.

“Ê, anh xông vào đây làm gì? Nhanh đi ra ngoài!” Cảnh sát phụ trách duy trì trật tự thấy thế, vội vàng lên tiếng quát tháo.

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Tôi là một bác sĩ, tôi có thể khuyên được Thái Ny thả con tin.”

Cảnh sát cũng không chịu cho hắn đi vào, ngăn cản hắn nói: “Khuyên bảo nghi phạm, tự nhiên là có chuyên gia đàm phán và chuyên gia tâm thần học. Anh mau quay ra ngoài vòng cảnh giới, đừng tăng thêm phiền phức cho chúng tôi.”

“Trương ca?” Ngay lúc này, một thanh âm quen thuộc đột nhiên từ trong ban chỉ huy hiện trường truyền ra.

Trương Văn Trọng theo tiếng nhìn lại, chợt thấy Đàm Thanh trong bộ cảnh phục tư thể hiện ngang, đang đi nhanh về phía mình.

“Nguyên lai là Đàm cảnh quan...”

“Đừng gọi tôi là Đàm cảnh quan, chúng ta là bạn bè, anh gọi như thế chẳng phải là quá xa lạ? Anh cứ gọi tiểu Đàm hoặc tiểu Thanh, tự chọn đi.” Trong lúc nói chuyện, Đàm Thanh đi tới trước người Trương Văn Trọng, nhìn áo Blouse trắng trên người hắn, không khỏi hơi sửng sốt, hỏi: “Trương ca, sao anh lại ở chỗ này?”

“Vậy tôi gọi cô là tiểu Đàm.” Trương Văn Trọng suy nghĩ một chút, cách xưng hô “Thanh”, thật sự là có chút mờ ám, cho nên hắn lựa chọn cách xưng hô đầu tiên. Hắn nhìn thẳng vào mắt Đàm Thanh, lòng tự tin mười phần nói: “Tôi làm việc bên trong phòng y tế trường đại học Ung Thành, nghe nói nơi này xảy ra chuyện, nên chạy đến nhìn xem. Tiểu Đàm, cho tôi vào trong, tôi có thể khuyên nhủ được Thái Ny buông tha con tin.”

“Chuyên gia đàm phán và chuyên gia tâm thần học đã giằng co với nghi phạm Thái Ny trên lầu bốn gần một giờ, đến lúc này vẫn không hề có kết quả, anh nắm chắc có thể khuyên bảo được cô ta sao?” Đàm Thanh có chút hoài nghi.

Trương Văn Trọng trầm giọng nói: “Tin tưởng tôi, tôi có mười phần nắm chắc!”

Đôi mày thanh tú của Đàm Thanh cau lại, sau một lát trầm ngâm, nàng đột nhiên nhớ tới thân thủ của Trương Văn Trọng không kém.

Có thể hắn thực sự khuyên bảo được nghi phạm buông tha con tin...Dù sao hiện tại thương lượng cũng không đạt hiệu quả, không bằng cho hắn đi tới xem thử...

Nghĩ tới đây, Đàm Thanh ra hiệu viên cảnh sát đang giữ gìn trật tự nhường lối cho Trương Văn Trọng.

“Theo tôi.” Nàng xoay người hướng ban chỉ huy hiện trường đi đến.

Trên đường đi tới chỗ ban chỉ huy hiện trường, Trương Văn Trọng hỏi: “ Cô không phải là cảnh sát giao thông bình thường đúng không? Cảnh sát giao thông bình thường đâu được xuất hiện ở chỗ này.”

Đàm Thanh hồi đáp: “Tôi không phải đã nói rồi sao? Tôi thuộc đội hình cảnh, trước chỉ là tạm thời điều tới bên giao thông, hiện tại liền trở về vị trí cũ.”

Kỳ thực Đàm Thanh cũng đang nói dối. Đầu tiên, trước đây nàng không chỉ thuộc đội hình cảnh, đồng thời còn ý vào vũ kỹ hơn người, cùng kỹ xảo điều tra xuất sắc, phá án và bắt giam rất nhiều tiểu án cùng đại

án, xét công trạng liền trở thành phó đội trưởng. Có thể nói tại Ung Thành, thậm chí toàn bộ tỉnh Thiên Nam, là nữ phó đội trưởng hình cảnh trẻ tuổi nhất.

Thế nhưng bởi vì tính tình nàng táo bạo, lại thích dùng vũ lực, hơn nữa xuất thủ đều không xem hậu quả, không có nguyên nhân sâu cạm, bình thường cũng hay phạm phải lệch lạc. Lần trước sở dĩ nàng bị điều tới bộ môn cảnh sát giao thông, chính bởi vì nàng tập nã một tên cướp giật túi xách, đã đánh gãy cả chân của tên giật đồ kia.

Hiện tại bên trong đại học Ung Thành xảy ra chuyện lớn như vậy, đội hình cảnh đương nhiên phải triệu tập những đội viên có năng lực quay về, để phát huy tác dụng ở thời khắc then chốt nhất.

Tổng chỉ huy hành động lần này là một vị phó cục trưởng thị cục, lúc này hắn đang nhìn tình huống trên lầu bốn, cau mày, sắc mặt sầm xuống. Đứng bên cạnh hắn là đội trưởng đội hình cảnh, lúc này cũng đang quan sát tình huống, hướng vị phó cục trưởng đưa ra kiến nghị: “Bên trái cổ con tin đã bị nghi phạm dùng thái đao vạch ra một lỗ hổng, lúc này máu chảy không ngừng, tùy thời đều sẽ bị nguy hiểm sinh mạng. Mà chuyên gia đàm phán và chuyên gia tâm thần học đã khuyên bảo hơn một tiếng đồng hồ, tình tự của nghi phạm cũng không có chút ổn định, trái lại càng trở nên dữ dội hơn. Cho nên tôi kiến nghị, thực thi đánh gục nghi phạm ngay tại chỗ...”

“Tôi có thể khuyên bảo Thái Ny thả con tin!” Trương Văn Trọng vừa được Đàm Thanh đưa tới ban chỉ huy hiện trường, hắn chợt nghe thấy vị đội trưởng hình cảnh kiến nghị, vội vàng lên tiếng cắt đứt lời hắn nói.

Phó cục trưởng thị cục và đội trưởng hình cảnh đồng thời xoay đầu nhìn Trương Văn Trọng, trông thấy hắn mặc bộ áo Blouse trắng, thì không hẹn mà cùng nhú mày.

“Đàm Thanh, hắn là ai vậy?” Vị đội trưởng đội hình cảnh cau mày hỏi.

Đàm Thanh chưa trả lời, nhưng Trương Văn Trọng đã tự giới thiệu: “Tôi là bác sĩ của phòng y tế đại học Ung Thành.”

“Ồ đồ!” Đội trưởng hình cảnh nghe thấy thân phận của Trương Văn Trọng, vùng lông mày nhất thời nhướng cao, lại nhìn Đàm Thanh quát lớn nói: “Cô thấy chúng ta còn chưa đủ phiền phức sao? Không ngờ lại dẫn theo một giáo y chạy tới đây. Hồ đồ, thực sự là hồ đồ, nhanh đưa hắn ra ngoài!”

Trương Văn Trọng vốn không hề bị hù dọa, hắn trầm giọng nói: “Các anh đều đã có ý niệm đánh gục nghi phạm trong đầu, vì sao không để cho tôi tới thử xem?”

“Cho anh tới thử xem?” Đội trưởng hình cảnh giận dữ cười: “Chuyên gia đàm phán và chuyên gia tâm thần học đều không xử lý được, anh chỉ là một giáo y còn có thể làm sao? Theo tôi thấy, anh căn bản là đem tính mạng của con tin ra đùa giỡn! Anh mau nhanh rời khỏi đây, đừng làm trở ngại chúng tôi chấp hành công vụ!”

Đàm Thanh mở miệng, nói thay Trương Văn Trọng: “Đội trưởng, vì sao anh không tin tưởng hắn? Tôi nghĩ hắn có thể thành công khuyên bảo nghi phạm buông tha con tin!”

“Cô dựa vào điều gì nghĩ rằng hắn có thể làm được?” Đội trưởng hình cảnh chất vấn.

“Bằng trực giác của tôi...” Đàm Thanh hồi đáp.

“Trực giác?” Đội trưởng hình cảnh tức giận cười nhạt: “Đây chính là chuyện liên quan tới mạng người, chỉ bằng trực giác của cô đã nghĩ ứng phó được? Cũng thật là trò đùa! Được rồi, đừng nói nữa, Đàm Thanh, hiện tại tôi ra lệnh cho cô lập tức đưa người này ra ngoài vòng cảnh giới!”

Thấy thái độ kiên quyết của đội trưởng hình cảnh, Đàm Thanh cũng không còn cách nào, chỉ đành nói với Trương Văn Trọng: “Không có biện pháp, anh đi ra ngoài thôi.”

Ngay lúc này, vị phó cục trưởng vốn đang nghe ba người nói chuyện, đột nhiên mở miệng nói: “Tôi nghĩ, có thể cho anh ta thử một lần.” Tuy rằng hắn không phải rất tin tưởng Trương Văn Trọng, thế nhưng lại tin tưởng Đàm Thanh. Cô gái này tuy còn trẻ tuổi, nhưng cũng đã phá được rất nhiều đại án.

Đội trưởng hình cảnh vội vàng nói: “Phó cục...”

Phó cục trưởng giơ lên tay phải cắt đứt lời hấn, trầm giọng: “Giống như lời anh vừa nói, đây là chuyện liên quan tới mạng người. Vô luận là nghi phạm hay con tin, đều là một mạng người. Nếu như không phải tới mức cuối cùng, tôi cũng không hi vọng sẽ xuất hiện tình trạng đánh gục nghi phạm ngay tại chỗ. Cho nên tôi nghĩ, sẽ cho anh ta một cơ hội.”

“VẬY...” Đội trưởng hình cảnh trầm ngâm một thoáng, gật đầu nói: “VẬY ĐƯỢC RỒI, TÔI CÙNG HẮN ĐI LÊN, NHƯ HẮN KHUYÊN BẢO VÔ HIỆU, NHƯ VẬY TÔI ĐÀNH ĐEM NGHI PHẠM ĐÁNH GỤC TẠI CHỖ, GIẢI CỨU CON TIN!” Đang khi nói chuyện, hấn móc súng ra, tỉ mỉ kiểm tra lại một lần.

“THÔI ĐƯỢC!” Phó cục trưởng gật đầu đáp ứng, sau đó lại nhìn Trương Văn Trọng, trầm giọng nói: “Tất cả phải nhìn anh rồi.”

“Giao cho tôi đi.” Trương Văn Trọng tràn đầy tự tin, hồi đáp.

80. Chương 82: Chúc Do Thuật Thần Bí

Trương Văn Trọng, Đàm Thanh, và đội trưởng hình cảnh cùng nhau đi lên cầu thang trên lầu bốn.

Trong quá trình lên lầu, Trương Văn Trọng đã nghe từ miệng Đàm Thanh biết được tên của vị đội trưởng hình cảnh kia – Lý Triều Dương. Đây là một vị siêu cấp hình cảnh có kinh nghiệm phá án phong phú, từng phá được rất nhiều đại án. Thậm chí ngay cả Đàm Thanh đều do một tay hấn huấn luyện ra, cho nên đối với hấn cũng phát ra sự kính nể từ sâu trong nội tâm.

Lúc này ngay hành lang lầu bốn, ngoại trừ Thái Ny và nữ sinh viên bị nàng bắt cóc, cũng chỉ có chuyên gia đàm phán, chuyên gia tâm thần học và hai viên đặc công. Những cảnh sát khác, đều đang giấu mình ở chỗ thang lầu mà Thái Ny không thể nhìn thấy, để phòng ngừa sẽ kích thích đến nàng, do đó tạo thành hậu quả không thể vãn hồi.

Khi những cảnh sát núp ngay thang lầu nhìn thấy Lý Triều Dương và Đàm Thanh đi lên, đều vội vàng nhẹ giọng hô: “Lý đội, Đàm phó đội, hai người lên đây. Ai, không phải nói mới có một chuyên gia đàm phán tới sao? Thế nào không thấy? Hấn ở đâu vậy?”

“Chính là hấn.” Lý Triều Dương đưa tay chỉ Trương Văn Trọng đang đứng bên cạnh.

Đám cảnh sát không khỏi ngây ngẩn cả người, bọn họ thế nào cũng không nghĩ đến, chuyên gia đàm phán mới tới lại là một người trẻ tuổi như vậy. Mà ngay tại lúc này, bọn họ cũng đều nhìn thấy tám thẻ trên ngực áo Blouse trắng của Trương Văn Trọng.

“Trương Văn Trọng của phòng y tế đại học Ung Thành? Giáo...giáo y?”

“Lý đội, anh đang nói giỡn với chúng tôi hả? Không phải người mới tới sẽ là chuyên gia đàm phán sao? Thế nào lại là một giáo y?”

“Chuyên gia đàm phán và chuyên gia tâm thần học đều bó tay hết cách, vị giáo y trẻ tuổi này có thể có được bản lĩnh gì khuyên phục nghi phạm tinh thần thất thường? Lý đội, các vị không phải đã tìm lắm người rồi chứ?”

Đám cảnh sát vô cùng kinh ngạc, cũng không ngừng ồn ào hỏi thăm, đều tự nhẹ giọng phát biểu ý kiến. Không ra dự liệu, quả nhiên không ai tin được Trương Văn Trọng có thể khuyên phục được Thái Ny.

“ĐƯỢC RỒI, MỌI NGƯỜI CŨNG ĐỪNG NHIỀU LỜI, CÓ THỂ ĐI HAY KHÔNG, CỨ ĐỂ HẮN ĐẾN THỬ XEM CHẴNG PHẢI SẼ BIẾT SAO? CÁC NGƯỜI CHỈ NÊN LÀM TỐT CHUẨN BỊ GIẢI CỨU CON TIN, CHUYỆN KHÁC KHÔNG CẦN MỌI NGƯỜI QUAN TÂM.” Lý Triều Dương quát nhẹ một tiếng, ngưng lại cuộc thảo luận của đám cảnh sát.

“RỒ.” Đám cảnh sát biến sắc, đồng thời nhẹ giọng đáp. Bọn họ đối với vị Lý Triều Dương không thích cười đùa này đều vừa kính vừa sợ.

“Hiện tại phải nhìn xem anh, mong muốn anh sẽ không làm chúng tôi thất vọng.” Lý Triều Dương nhìn Trương Văn Trọng ra một thủ thế, ý bảo hấn có thể đi vào thử khuyên bảo Thái Ny.

Trương Văn Trọng mỉm cười gật đầu, xem như trả lời. Hắn cũng không vội vã bước ra khỏi thang lầu, mà nhanh chóng cởi bỏ áo bác sĩ ra, lộ ra bộ quần áo bình thường mặc bên trong, sau đó mới đi ra khỏi thang lầu, tiến vào hành lang. Lúc này nhìn dáng dấp của hắn, thoát nhìn giống như một sinh viên ngây ngô. Hắn làm như vậy là có nguyên nhân, để có thể làm suy yếu tâm lý cảnh giác của Thái Ny, càng dễ tranh thủ được sự tín nhiệm của nàng.

Trương Văn Trọng xuất hiện không chỉ làm cho Thái Ny chú ý, đồng thời còn khiến cho chuyên gia đàm phán và chuyên gia tâm thần học chú ý.

“Cậu là ai? Chạy tới nơi này làm gì? Nhanh rời khỏi đây!” Chuyên gia đàm phán và chuyên gia tâm thần học không hẹn mà cùng nhẹ giọng chất vấn.

Tuổi tác của Trương Văn Trọng làm cho bọn họ nghĩ lầm là sinh viên của trường đại học Ung Thành, lúc này bọn họ đều đang rất ngạc nhiên, không giải thích được những cảnh sát canh giữ ở cửa thang lầu, thế nào lại đem vị thanh niên này cho vào đây.

“Tôi đến thay hai vị khuyên bảo Thái Ny, hiện tại các vị có thể ra ngoài nghỉ ngơi một chút.” Trương Văn Trọng hồi đáp, đồng thời hắn còn nói với hai viên đặc công: “Hai người cũng đi thôi, ở lại nơi này quá nhiều người, trái lại sẽ dễ tăng mạnh tính cảnh giác của Thái Ny.”

“Cậu...muốn chúng tôi đều đi?” Chuyên gia đàm phán và chuyên gia tâm thần học đều dùng biểu tình nhìn kẻ ngu ngốc để nhìn Trương Văn Trọng, thậm chí bọn họ nhìn không được hoài nghi, người này có phải cũng giống như Thái Ny, cũng là người có tinh thần thất thường hay không? Bằng không tại sao ở ngay lúc này hắn lại chạy tới nơi đây để nói ra những lời điên cuồng như vậy?

Lý Triều Dương đang núp ngay thang lầu, sắc mặt nhất thời liền âm trầm xuống tới, quay đầu trừng mắt nhìn Đàm Thanh, hừ nhẹ nói: “Để đặc công cũng thối lui luôn? Rõ ràng là hắn đang hồ đồ! Theo tôi thấy, để hắn trở về đi!”

Đàm Thanh lại nói: “Nếu chúng ta đã tuyển chọn tin tưởng hắn, thì không ngại tin đến cuối cùng đi. Hơn nữa hắn cũng là một luyện gia tử, công phu còn cao hơn tôi, nếu như có tình huống gì đột phát, hắn hẳn là có thể ứng phó. Dù là hắn không thể ứng phó, không phải còn có tay súng thiện xạ như anh sao?”

“Hắn...thật lợi hại như cô nói sao?” Lý Triều Dương nghe nói Trương Văn Trọng là một cao thủ võ thuật cũng rất hoài nghi, bởi vì hắn rất rõ ràng công phu quyền cước của Đàm Thanh có bao nhiêu lợi hại.

“Có, tôi đã từng giao thủ với hắn, tôi không bằng hắn.” Đàm Thanh ăn ngay nói thật.

“Tốt lắm, chúng ta sẽ tin hắn một lần.” Sau khi trầm ngâm một lúc, Lý Triều Dương tuyển chọn tin tưởng Trương Văn Trọng, đồng thời hắn cũng rút súng ra, để lưu ý nếu như bên ngoài phát sinh tình huống, có thể đúng lúc bắn thương hoặc đánh gục nghi phạm, xem như có thể có tác dụng cứu được con tin.

Từ động tác này có thể nhìn ra, hắn cũng không quá tin tưởng Trương Văn Trọng. Đây cũng không có gì đáng trách, bất luận người nào không biết rõ về Trương Văn Trọng, thì cũng sẽ không tin tưởng hắn. Dù sao tuổi hắn còn quá trẻ, hơn nữa cũng không có chút danh tiếng.

Đàm Thanh cầm lấy bộ đàm, nói: “Chiếu theo lời hắn nói, mọi người nên tạm thời rút lui khỏi hành lang.”

Tuy rằng có chứa nhiều nghi hoặc và bất mãn, thế nhưng chuyên gia đàm phán và chuyên gia tâm thần học cùng hai vị đặc công cũng chỉ đành phục tùng mệnh lệnh, tạm thời rút lui ra khỏi hành lang. Về phần vị chuyên gia tâm thần học, tuy rằng là giáo thụ tại đại học Ung Thành, không thuộc về cảnh sát quân hạt, chỉ là hiệp trợ bọn họ xử lý việc này mà thôi. Thế nhưng khi hắn nhìn thấy cả hai đặc công cũng rút lui, nhìn Thái Ny cả người đầy máu tay cầm thái đao, cuối cùng đành đưa mắt nhìn Trương Văn Trọng, không khỏi lắc đầu, khẽ thở dài: “Con mẹ nó đều điên rồi...” Sau đó vội vã đi theo phía sau hai viên đặc công, rút lui khỏi hành lang.

Trên hành lang của lầu bốn, cũng chỉ còn lại Trương Văn Trọng và Thái Ny, cùng với nữ sinh viên đã bị Thái Ny kèm trong tay, đã bị kinh hoàng đến ngây người.

Đột nhiên trong lúc đó, trên gương mặt Trương Văn Trọng xuất hiện ra một tia mỉm cười.

Tia mỉm cười phi thường bình thản ôn nhu, làm cho người ta không tự chủ được sẽ cảm thấy Trương Văn Trọng là một người rất thân thiết, rất đáng giá tín nhiệm, phẳng phất giống như một vị anh hai hay một vị em trai bên nhà hàng xóm chơi với nhau từ nhỏ tới lớn.

Trương Văn Trọng mang theo tia mỉm cười, chậm rãi đi tới hướng Thái Ny.

Thái Ny nghiêng đầu, đôi mắt nhìn chăm chăm Trương Văn Trọng, dần dần, ở trong ánh mắt của nàng, thiếu đi vài phần đề phòng, lại có thêm vài phần thân cận và nghi hoặc.

“Đây là..Thuật thôi miên?” Vị chuyên gia tâm thần học tuy rằng đã rút lui khỏi hành lang, thế nhưng vẫn núp ở ngay thang lầu, nường theo góc đứng, hẳn có thể nhìn thấy chuyện xảy ra bên trong hành lang. Tuy rằng hẳn nhìn không ra vẻ mỉm cười trên mặt Trương Văn Trọng, thế nhưng từ thần tình biến hóa của Thái Ny, cùng với loại quy luật đặc thù của mỗi lần giơ tay nhắc chân của Trương Văn Trọng, đã để cho hẳn thoáng chốc liền đoán được Trương Văn Trọng đang thi triển thuật thôi miên đối với Thái Ny.

Chuyên gia tâm thần học đoán không sai, lúc này Trương Văn Trọng đúng thật là đang thi triển thuật thôi miên.

Trải qua việc Tô Hiểu Hồng và bạn cùng phòng của nàng kể lại chuyện liên quan tới Thái Ny, Trương Văn Trọng nhạy cảm phán đoán ra, muốn thuyết phục một cô gái hơi nội hướng và tự bẻ như Thái Ny, nhất định phải thu hoạch được sự tín nhiệm và hảo cảm của nàng. Để có thể trong khoảng thời gian ngắn, đạt được phương pháp hiệu quả này, cũng chỉ có thể dùng thuật thôi miên!

Gọi là thôi miên, chính là chọn dùng kỹ thuật hành vi đặc thù, lại kết hợp ám chỉ về ngôn ngữ, làm cho người ta tiến nhập một loại trạng thái tạm thời như rơi vào giấc ngủ. Mà ở dưới loại tình huống như trước mặt, thuật thôi miên có thể làm tiêu giảm sự khấn trương, táo bạo, làm nàng không tự chủ được tín nhiệm Trương Văn Trọng.

Kỳ thực có lẽ là trước đây, thuật thôi miên đã được dùng trong việc trị liệu lâm sàng. Thậm chí ở trong “Nội Kinh”, cũng có ghi chép về thuật thôi miên. Chỉ là ngay lúc đó, thuật thôi miên được xưng là Chúc Do, là một loại thuật không cần dùng châm cứu hay dược vật, chỉ nhờ vào ngôn ngữ cùng động tác ám chỉ để đạt được tâm lý liệu pháp trị liệu hiệu quả.

Đáng tiếc chính là, bởi vì loại tâm lý liệu pháp này tương đối khó nắm giữ, nhưng còn bao phủ một tầng áo khoác thần bí, cho nên cũng từ từ bị diễn biến trở thành vu thuật mê tín như dùng phù chú chữa bệnh.

Hiện tại Trương Văn Trọng thi triển, chính là Chúc Do Thuật hàng thật giá thật! Cũng chính là thuật thôi miên thời cổ đại của Trung Quốc!

Dần dần, cự ly giữa Trương Văn Trọng và Thái Ny, đã rút gần được gần năm thước.

81. Chương 83: Sinh Tử Một Đường

Vương Hiểu và đám đội viên trong đội bóng rổ, lúc này đang đứng lẫn trong đám người vây xem bên dưới lầu, đang ngửa đầu quan sát tình thế phát triển. Khi hẳn vừa nhìn thấy Trương Văn Trọng xuất hiện ngay trên hành lang của lầu bốn thì không khỏi sửng sốt, vô ý thức cho rằng mình đã bị lóa mắt. Dù sao trường hợp như vậy, thế nào cũng không đến phiên một vị giáo y lên sân khấu đi? Hẳn vội vã nhu nhu đôi mắt, lần thứ hai mở mắt ra, lại phát hiện Trương Văn Trọng vẫn còn đang ở trên hành lang như cũ, hơn nữa cự ly giữa Trương Văn Trọng và Thái Ny đã rút ngắn lại gần năm thước.

“Uy, cậu xem, người kia có phải là Trương ca?” Vương Hiểu vội vã lôi kéo đội hữu bên người dò hỏi.

“Trương ca? Trương ca là ai?” Về mặt người bạn chung đội mờ mịt.

“Chính là Trương ca, sáng thứ hai đã ném bóng vào rổ ở cự ly siêu xa đó.” Vương Hiểu vội vàng giải thích.

“Ác, cậu nói chính là Viễn Đầu Vương.” Lúc này người bạn mới kịp phản ứng Vương Hiểu đang nói về ai, vội vã ngửa đầu nhìn về phía Trương Văn Trọng. Sau khi đánh giá cẩn thận một phen, mới kinh ngạc nói: “Đi, thật đúng chính là hẳn, thế nào hẳn lại chạy lên hành lang lầu bốn làm gì? Vừa rồi hai chuyên gia đàm

phán và tâm thần học cùng hai vị đặc công sao đều rút đi vậy? Lẽ nào hấn muốn dựa vào lực lượng một mình một người đến chế phục người điên kia sao?”

“Viễn Đầu Vương? Các cậu đang nói Viễn Đầu Vương, lẽ nào là người gây lửa nóng trên diễn đàn của trường đại học trong mấy ngày nay hay sao?” Bên cạnh có người nghe thấy được lời nói chuyện của bọn họ, vội vã hiếu kỳ dò hỏi. Dù sao, Viễn Đầu Vương và Mị Lực Ca, hai xưng hô này, chính là hai từ nóng hổi nhất trên diễn đàn của trường học mấy hôm nay. Mọi người đều đang suy đoán, người thần bí kia rốt cục lại là ai.

“Không phải chính là hấn sao? Hiện tại hấn đang ở ngay trên hành lang kia, nha, chính là người đang giằng co với người điên kia.” Người bạn chung đội của Vương Hiểu chỉ lên Trương Văn Trọng đứng trên hành lang lầu bốn, hồi đáp.

“Không thể nào? Lẽ nào hấn ngoại trừ biết tán gái, biết chơi bóng, còn có thể chế phục người điên? Đây...đây cũng thật là quá khó tin đi?”

Giờ này khắc này, những lời cảm khái tương tự đang liên tiếp vang lên trong đám người vây xem. Bởi vì trong đám người vây xem hiện tại, có rất nhiều người từng ở buổi trưa thứ hai, ở ngay cửa trường đại học nhìn thấy Trương Văn Trọng. Cho nên bọn họ liếc mắt liền nhận ra Trương Văn Trọng đứng trên hành lang lầu bốn, chính là Mị Lực Ca nổi danh trong trang web của trường đại học!

Trong khoảng thời gian ngắn, tin tức Mị Lực Ca, Viễn Đầu Vương xuất hiện trên hành lang lầu bốn, đang giằng co với Thái Nỵ tinh thần thác loạn, đã truyền ra trong đoàn người đang vây xem, thậm chí là trong toàn bộ trường đại học Ung Thành. Ánh mắt mọi người đều rơi trên người Trương Văn Trọng, bọn họ không tự chủ được ngừng lại hô hấp, trong lòng luôn tràn đầy sự chờ mong, người đột nhiên nổi danh nhất trong diễn đàn trường đại học, có thể lần thứ hai sáng tạo ra kỳ tích, giải cứu ra con tin đang bị bắt cóc, chế phục Thái Nỵ tinh thần đang thác loạn hay không.

“Nỗ lực lên a! Nhất định phải thành công!” Trong lòng mọi người đều nỗ lực khuyến khích Trương Văn Trọng. Không ai mong muốn huyết án sẽ phát sinh trên người bạn học của mình.

So sánh với sự kích động của những người vây xem cùng sự hi vọng của mọi người bên dưới đặt lên trên người Trương Văn Trọng, chuyên gia đàm phán và chuyên gia tâm thần học núp trong thang lầu, lại cũng không xem trọng thuật thôi miên của Trương Văn Trọng đang sử dụng.

Mặc dù theo người thường xem ra, thuật thôi miên rất thần kỳ. Thế nhưng hai vị nhân sĩ chuyên nghiệp cũng biết, muốn thành công thi triển thuật thôi miên, là phải dựa vào rất nhiều điều kiện tiên quyết. Đầu tiên, để có thể đề cao xác suất thành công thôi miên, thường thường phải tìm một nơi tương đối an tĩnh, bình thản để tiến hành thôi miên. Thế nhưng với hoàn cảnh hiện tại, âm ỉ khẩn trương, hiển nhiên cũng không phải là địa phương tốt để thi triển thuật thôi miên. Thứ nhì, người bị thôi miên phải có sự tín nhiệm đối với người thôi miên, phải có ý thức tự nguyện tiếp thu thôi miên, tốt nhất là có người được người bị thôi miên tín nhiệm làm bạn bên cạnh...

Theo tình huống hiện tại đến xem, nhưng điều kiện tiên quyết được cũng không được chuẩn bị đầy đủ. Tuy rằng nói, có chút thôi miên sư cao minh, không cần những điều kiện thôi miên tiên quyết tác dụng, cũng có thể thành công thi triển thôi miên. Nhưng những người này đều là đại sư thôi miên tiếng tăm lẫy lừng trong và ngoài nước. Chuyên gia đàm phán và chuyên gia tâm thần học, cũng không cho rằng Trương Văn Trọng tuổi tác còn quá trẻ lại không có chút thanh danh là có được năng lực như vậy. Huống chi hấn hiện tại muốn thôi miên, là một người bệnh tâm thần đang ở trong trạng thái táo cuồng điên loạn.

Người bệnh như thế muốn thôi miên sẽ có độ khó cực cao, dù là những thôi miên sư đứng đầu trong và ngoài nước, cũng chưa chắc có thể thành công, thì càng đừng nói tới một giáo y còn trẻ tuổi.

Chuyên gia tâm thần học nhỏ giọng nói với Lý Triều Dương: “Theo tôi thấy, các vị mau nhanh chuẩn bị sẵn sàng, không thể nhờ vào giáo y này hoàn toàn đâu.”

Lý Triều Dương cũng không vội vã trả lời, mà hướng chuyên gia đàm phán đưa ánh mắt dò hỏi.

Sắc mặt chuyên gia đàm phán ngưng trọng, chậm rãi gật đầu.

“Làm tốt hành động chuẩn bị.” Lý Triều Dương hướng cảnh sát bên người hạ mệnh lệnh, đồng thời nắm chặt cây súng trong tay, làm sẵn chuẩn bị tùy thời đánh gục Thái Nỵ.

Ngay lúc này, Thái Ny vẫn dùng ánh mắt nghi hoặc đánh giá Trương Văn Trọng, đột nhiên mở miệng hét lên: “Đứng lại! Anh đứng lại đó cho tôi! Đừng tới đây! Nếu như anh dám tới chúng ta sẽ cùng chết!” Trong lúc hét lên, nàng còn huy thái đao trong tay như điên.

Lúc này, Trương Văn Trọng còn cách Thái Ny khoảng năm thước. Cự ly như vậy hẳn có nắm chắc một chiêu chế phục Thái Ny, thế nhưng không nắm chắc làm được dưới tình huống không làm tổn thương con tin. Cho nên hẳn cũng không áp dụng hành vi quá khích, mà theo lời ngừng chân lại, giơ lên hai tay, ý bảo chính mình cũng không có ác ý.

“Đừng khẩn trương, Thái Ny, anh là tới giúp em thôi, chẳng lẽ em không nhớ anh sao? Anh là Trương ca ca của em nha.” Trương Văn Trọng đột nhiên mở miệng nói. Âm điệu của hắn phi thường nhu hòa, trầm bổng du dương, giống như một khúc âm thanh êm tai của tự nhiên, làm cho tâm tình cũng tùy theo mà bình thản xuống tới.

Khi Trương Văn Trọng nói những lời này, thềm vận nổi lên Thanh Tâm Chú, cho nên mới làm cho thanh âm của mình có một loại uy lực làm cho tâm tính kẻ khác chợt bình thản.

“Trương...ca ca?” Thái Ny nghiêng đầu suy tư, vẻ mặt biểu tình chần chờ.

Gương mặt Trương Văn Trọng mang theo vẻ mỉm cười nói: “Phải nha, Trương ca ca, là Trương ca ca ở sát vách nhà em, là Trương ca ca từ nhỏ đến lớn vẫn luôn chiếu cố chăm sóc cho em...” Thân phận này là hắn căn cứ theo lời kể của Tô Hiểu Hồng và bạn cùng phòng của nàng hư cấu đi ra. Để có thể thu hoạch được sự tín nhiệm của Thái Ny, hắn bắt đầu giảng thuật hư cấu, những chuyện thơ ấu từng trải qua với Thái Ny. Đoạn hư cấu dựa theo đúng như quá trình lớn lên của Thái Ny mà thành lập, cho nên nói ra điều có lý có tình, hơn nữa trong quá trình nói chuyện, Trương Văn Trọng liên tục sử dụng Chúc Do Thuật làm ảnh hưởng Thái Ny, để cho nàng từ từ tin, người thanh niên trẻ tuổi trước mặt này nhìn qua như rất quen thuộc, thực sự chính là đại ca ca từ nhỏ đến lớn ở cạnh nhà luôn rất quan tâm chăm sóc cho nàng.

Sự cảnh giới trong ánh mắt Thái Ny đã hoàn toàn tiêu trừ, nàng ô ô khóc rống nói: “Trương ca ca, anh thật là Trương ca ca, ô ô, thật tốt quá, anh có thể đi tới đây thật sự là quá tốt...”

“Đây...không ngờ lại thành công rồi? Tôi không phải đang nằm mơ đi?” Chuyên gia tâm thần học thấy thế, khiếp sợ không ngớt. Hẳn thế nào cũng không có nghĩ đến, có người không ngờ ở dạng tình hình này, thành công thoải mái một người bệnh tâm thần đang cuồng tảo.

“Thật là khó tin, thật là khó tin, hẳn đến tột cùng làm sao làm được?” Trong lòng chuyên gia đàm phán khiếp sợ cũng không ít.

Trương Văn Trọng cũng không biết chuyên gia tâm thần học và chuyên gia đàm phán đang khiếp sợ, hiện tại tinh lực của hắn đang toàn bộ đặt trên người Thái Ny đang tinh thần cuồng tảo, hắn ôn nhu nói: “Thái Ny, buông nữ sinh này ra được không?”

Thần sắc Thái Ny nhất thời biến đổi, lạnh lùng nói: “Không! Em không buông tha cô ta! Em muốn giết cô ta! Đều do cô ta, đều là do tiện nữ nhân này, chẳng biết liêm sỉ câu dẫn bạn trai của em, bức bách bạn trai chia tay em.” Nguyên Thái Ny vốn đã bình thản xuống tới, nhất thời lại đem thái đao gác lên trên cổ nữ sinh, thở hổn hển nói: “Em muốn giết tiện nữ nhân này, em giết cô ta...”

Nữ sinh bị kinh hoàng đến khóc lên, vội vã giải thích: “Tôi không có, Thái Ny, câu dẫn bạn trai của bạn không phải là tôi, là Hiểu Ly đó. Ô ô ô, thực sự không phải là tôi đâu, van cầu bạn thả tôi đi...”

Hiểu Ly trong miệng nữ sinh nói chính là người bạn gái tốt nhất mà Thái Ny cũng là tín nhiệm nhất. Chính bởi vì là bạn gái tốt nhất, nên khi cô ta cùng bạn trai phản bội sống cùng nhau, nên Thái Ny vốn có tính cách có chút nội hướng, bởi vì không chịu nổi sự kích thích quá lớn, do đó diễn biến trở thành đáng dấp điên cuồng như hiện tại.

Thái Ny trở nên tinh thần thất thường, căn bản đã không còn phân biệt được ai là ai. Cho nên nàng mới đem chuyện kích thích này trút lên trên người nữ sinh bên cạnh, xem nữ sinh này như người bạn phản bội Hiểu Ly đã làm thương tổn nàng.

Đối với nữ sinh bị bắt cóc này mà nói, chuyện như vậy đúng là đang bị tai bay vạ gió.

“Đừng nghĩ gạt tôi, cô là Hiểu Ly. Hừ, cô vẫn luôn gạt tôi, tới bây giờ vẫn còn muốn lừa gạt. Tôi muốn giết cô, đúng, hiện tại tôi sẽ giết cô...” Thái Ny vẫn lăm nhăm không ngừng, trong ánh mắt đột nhiên lóe lên lệ mang, nàng vung lên tay phải đang cầm thái đao, chém thẳng tới cổ nữ sinh.

“A...”

“Cô ta muốn giết người kìa!”

“Mau ngăn cản cô ta! Ngăn cản cô ta a!”

Cử động thành linh của Thái Ny làm mọi người đang vây xem dưới lầu, nhất thời thất thanh hét lên. Rất nhiều nữ sinh nhát gan, thậm chí nhắm nghiền mắt lại không dám nhìn.

Lý Triều Dương phản ứng cực kỳ cấp tốc, hần bước ra một bước, chuẩn bị nhảy vào hành lang bắn gục Thái Ny!

82. Chương 84: Chỉ Dùng Bi Kịch Để Xong Việc?

“Thái Ny, dừng tay!” Trương Văn Trọng thấy thế, vội vàng ngậm một ngụm chân nguyên trong miệng, nường theo tiếng quát chói tai cùng nhau phát ra.

Tâm thần của Thái Ny quả nhiên bị kinh sợ, chuôi thái đao trong tay cũng dừng ngay giữa không trung, nàng mở to đôi mắt đỏ rực màu máu cảm tức nhìn Trương Văn Trọng, thanh âm nói chuyện với hắn cũng trở nên âm lãnh: “Trương ca ca, vì sao anh muốn ngăn cản em giết con tiện nữ nhân này? Lẽ nào anh cũng muốn phản bội em sao?”

Lý Triều Dương vốn đang chuẩn bị nhảy vào hành lang bắn gục Thái Ny, thấy thế vội vã ngừng lại, đồng thời đứng lúc phát tay, nhượng tất cả cảnh sát đều lui trở về thang lầu, không nên lộ diện kinh hách Thái Ny thần kinh đang thất thường.

Trương Văn Trọng thẳng nhìn chằm chằm đôi mắt của Thái Ny, ánh mắt phi thường nhu hòa, hắn ôn nhu nói: “Không, Thái Ny, em sai rồi, anh cũng không phải muốn phản bội em, anh đang giúp em thôi.”

“Anh đang giúp em...?” Về mặt Thái Ny nghi hoặc.

Về mặt Trương Văn Trọng thành khẩn, dùng Chúc Do Thuật từ từ hướng dẫn: “Phải, anh đang giúp em. Em nhìn kỹ đi, hiện tại nữ sinh bị em bắt cóc này, cũng không phải là Hiểu Ly đã phản bội em, đoạt đi bạn trai của em. Nàng là bạn cùng phòng của em, là chị em tốt của em, là người khi em sinh bệnh đã chiếu cố thật tốt cho em...”

Dưới Chúc Do Thuật của Trương Văn Trọng ảnh hưởng, tình tự của Thái Ny lại lần thứ hai khôi phục bình tĩnh, đồng thời tinh thần của nàng cũng có chút chuyển biến tốt. Khi nàng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn kỹ vị nữ sinh đang bị kèm trong tay mình, thần tình nhất thời đại biến.

“Cô...cô không phải Hiểu Ly, là Dung tỷ.” Thái Ny cuối cùng cũng đã nhớ ra thân phận của nữ sinh bị bắt cóc.

“Không sai, tôi là Dung tỷ của cô, tôi cũng không phải là Hiểu Ly.” Nữ sinh bị kèm phảng phất như nhìn thấy được hi vọng, vội vã cầu xin: “Thái Ny, van cầu cô, tha cho tôi đi.”

“Tôi muốn giết rõ ràng là tiện nữ nhân Hiểu Ly, thế nào hiện tại lại biến thành Dung tỷ? Đây là có chuyện gì? Chuyện gì xảy ra? Hiểu Ly đâu? Hiểu Ly tiện nữ nhân chạy đi đâu rồi?” Về mặt Thái Ny hoang mang, tay phải cầm thái đao không khỏi xuôi xuống phía dưới, tay trái kẹp cổ Dung tỷ cũng vô ý thức buông lỏng ra.

Dung tỷ nắm chặt cơ hội này, liền đẩy Thái Ny ra, hét chói tai òa khóc chạy về hướng Trương Văn Trọng.

Cử động này của Dung tỷ quá mức kịch liệt, lần thứ hai kích thích thần kinh của Thái Ny, nàng kêu lên chói tai: “Cô chạy đi đâu? Lẽ nào cô cũng muốn phản bội tôi sao? Không! Không được! Tuyệt đối không được! Tôi không cho bất luận kẻ nào phản bội tôi!” Nàng đột nhiên vung lên thái đao bên tay phải, muốn chém xuống người Dung tỷ đang cầm đầu chạy tới chỗ Trương Văn Trọng.

Lý Triều Dương lập tức bước ra hành lang, giờ súng nhắm ngay Thái Ny, ngay khi hắn chuẩn bị bóp cò súng, Trương Văn Trọng cũng đột nhiên nghiêng người bước qua một bước, không chỉ đem Dung tỷ bảo hộ ngay phía sau, đồng thời cũng vừa lúc chặn ngang tầm bắn của Lý Triều Dương.

“Mẹ kiếp, người này rốt cục đang làm cái quỷ gì?” Lý Triều Dương cau mày, sải bước xông lên phía trước.

Ngay lúc này, thái đao trong tay phải Thái Ny đã gào thét hướng về Dung tỷ.

“A!”

“Cẩn thận a!”

“Mau tránh ra! Nhanh lên một chút tránh ra!”

Mọi người vây xem dưới lầu, vừa nhìn thấy Dung tỷ thành công chạy thoát ra khỏi sự kiềm chế của Thái Ny, đều đã chuẩn bị nhảy nhót hoan hô. Thế nhưng bọn họ trăm triệu thật không ngờ, tình huống nguyên bản đang rất tốt, không ngờ đột nhiên lại nổi lên biến hóa, nhất thời vang lên một mảnh tiếng kinh hô và tiếng thét chói tai.

Tay trái Trương Văn Trọng vung lên, đẩy mạnh Dung tỷ tới chỗ Lý Triều Dương, tay phải lại đón lấy thái đao của Thái Ny, dùng thế tay không bắt đao, dùng ngón cái, ngón giữa và ngón trỏ, vững vàng bắt được thái đao Thái Ny chém tới.

Một màn này làm những người đang vây xem dưới lầu, nhất thời thở dài một hơi. Nhất là những người nhận thức Trương Văn Trọng, càng không ngừng vỗ ngực. Một màn vạn phần mạo hiểm vừa rồi, làm trái tim bọn họ thiếu chút nữa muốn nhảy luôn ra ngoài.

Lý Triều Dương trước tiên ôm lấy Dung tỷ, đồng thời giao nàng cho cảnh sát bên cạnh, để những cảnh sát nhanh chóng chuyển nàng tới địa phương an toàn, để nhân viên y tế đang chờ đợi triển khai chăm sóc cùng cứu trị. Mà chính hắn vẫn chuẩn bị tiếp tục tiến về phía trước, định chế phục Thái Ny tinh thần đang thất thường.

Thế nhưng ngay lúc này, tình huống lại nổi lên biến hóa lần nữa.

Ngay lúc ném ra thái đao, Thái Ny đột nhiên bò lên trên lan can sân thượng, mở rộng cánh tay, làm như muốn nhảy xuống dưới lầu.

Mọi người đang vây xem dưới lầu vừa mới thở dài một hơi, nhất thời lại sợ hãi kinh hô lên. Trong thời gian ngắn ngủi, trái tim bọn họ đã thừa nhận quá nhiều kích thích cường liệt. Giống như vừa ngồi trò chơi xe vượt núi, trái tim không ngừng đập phồng lên xuống. Nhờ có trái tim bọn họ xem như khỏe mạnh, bằng không với kích thích kịch liệt như vậy, rất có khả năng sẽ bị đột phát ra bệnh tim.

“Thái Ny, đừng làm chuyện điên rồ.” Trương Văn Trọng vội vã kêu lên, đồng thời đưa tay phải ra sau lưng, hướng Lý Triều Dương cùng Đàm Thanh, ý bảo bọn họ lui ra sau, đừng tiến tới quá gần.

“Tôi muốn gặp Trương Thao.” Thái Ny đang đứng ngay mép sân thượng quay đầu nói. Trương Thao ở trong miệng nàng, chính là nam nhân đã phản bội nàng mà thông đồng với người bạn gái tốt nhất của nàng.

Lúc Thái Ny nói những lời này dùng thanh âm rất lớn, không chỉ có Trương Văn Trọng và những cảnh sát trên hành lang nghe được, dù là những người vây xem dưới lầu cũng đều nghe thấy được.

Ngay lúc này, trong đám người đang vây xem, đột nhiên rối loạn. Một nam sinh tướng tá có chút suât khí, liều mạng muốn đẩy ra người bên cạnh, hướng bên ngoài đoàn người chạy đi. Mà người bên cạnh hắn lại muốn túm hắn lại, đẩy hắn tới dưới lầu ký túc xá nữ sinh.

“Đừng chạy! Là nam nhân thì đứng lại!”

“Thái Ny đang gọi người đấy, người qua khuyên nhủ cô ấy đi.”

“Chuyện này do người dựng lên, người nên đứng ra gánh chịu!”

Người chung quanh vừa túm hắn, vừa nhìn hắn la hét.

Nguyên lai nam sinh này chính là Trương Thao đã phản bội Thái Ny.

Thải Ny đang đứng trên sân thượng, lúc này cũng đã nhìn thấy Trương Thao lẫn trong đám người, nàng vội vã kêu lên: “Trương Thao...”

“Nữ nhân này là người điên, cô ta sống hay chết cũng không quan hệ gì tới tôi. Những hỗn đản các người đừng ngăn tôi, tôi còn phải vội vàng trở về thu rau dớn!”

Nghe Thải Ny gọi tên mình, sắc mặt Trương Thao trong nháy mắt biến thành tro nguội, hắn liều mạng đẩy ra những người đang túm hắn, rất nhanh bỏ chạy không thấy hình bóng.

“Tính mạng của tôi, ở trong mắt hắn, không ngờ còn không trọng yếu bằng trò game nông trại online...” Lúc này, ý thức của Thải Ny tựa hồ đã khôi phục chút bình thường, nhìn bóng lưng tuyệt tình của Trương Thao, nàng lộ vẻ sầu thảm cười, vừa định nhảy xuống dưới lầu.

“Đừng xung động, Thải Ny, ngàn vạn lần đừng xung động.” Trương Văn Trọng vội vã quát lớn kêu ngưng lại: “Thải Ny, em cũng đã nhìn thấy, một nam nhân giống như Trương Thao, có cái gì đáng giá cho em thích? Hiện tại, không phải hắn vứt bỏ em, mà là em quăng hắn. Hãy nghe anh nói, Thải Ny, một nữ sinh xinh đẹp lại xuất sắc như em, nhất định có thể tìm được nam nhân rất tốt với em hơn hắn. Nếu như lúc này em lựa chọn phí hoài bản thân mình, chẳng phải là quá đáng tiếc sao? Hơn nữa em làm như vậy, chính là làm thỏa mãn ý nguyện của Trương Thao. Em hẳn phải sống, nhưng còn sống thật hạnh phúc...”

Thải Ny lộ vẻ sầu thảm cười, lắc đầu nói: “Không ai thích em nữa, em không chỉ thương tổn bạn học, còn thương tổn chị em tốt. Hiện tại em đã trở thành tội phạm. Chỉ có chết, mới có thể tẩy rửa tội nghiệt của em.”

“Ai nói không ai thích em? Anh thích em!” Ngay lúc này, trong đám người đang vây xem dưới lầu, đột nhiên chui ra một nam sinh có khuôn mặt rạng rỡ như ánh mặt trời, hắn chạy vọt qua khỏi vòng rào cảnh sát, cổ sức quơ hai tay, cao giọng hô: “Anh thích em! Thải Ny! Anh không có lừa em, anh thực sự thích em! Kỳ thực từ ngày vào học đầu tiên nhìn thấy em, anh đã vô cùng thích em rồi...”

Trương Văn Trọng thừa cơ nói: “Em nghe thấy không, Thải Ny, không phải là không có ai thích em đâu.”

Thải Ny đưa mắt nhìn nam sinh đang quơ hai tay kêu to dưới lầu, trên mặt nổi lên tia e thẹn đỏ ửng. Thế nhưng rất nhanh nàng lại lắc đầu, thần tình buồn bã nói: “Nhưng dù sao em cũng đã thương tổn bạn học và chị em tốt, em phải chết để chuộc tội...”

“Không sai, Thải Ny, bạn thật sự thương tổn chúng tôi, bạn thật sự phải nên chuộc tội.” Dung tử đang tiếp thu trị liệu của nhân viên y tế, còn chưa được đưa tới bệnh viện, đột nhiên giấy khỏi tay nhân viên y tế, đi nhanh ra hành lang, hướng Thải Ny hô: “Thế nhưng chúng tôi không cho phép bạn chết để chuộc tội, chúng tôi muốn bạn sống, dùng cả một đời này hướng chúng tôi chuộc tội!”

Trương Văn Trọng vội vã nói theo Dung tử, khuyên: “Thải Ny, em nghe thấy không? Ngoại trừ Trương Thao ra, không ai muốn em chết. Em hẳn phải sống, sống thật tốt, ngàn vạn lần đừng làm hắn thỏa mãn ý đồ.”

Thải Ny cúi đầu trầm ngâm.

Mọi người đều ngừng lại hô hấp, rất sợ sẽ quấy nhiễu tới Thải Ny.

Hai phút thời gian bình thường luôn rất ngắn, thế nhưng hiện tại lại dài đằng dặc.

Rốt cục, Thải Ny ngẩng đầu lên, lộ ra dáng tươi cười sáng lạn.

“Mọi người nói không sai, em không nên chết, em hẳn nên sống thật tốt. Cảm ơn anh, Trương ca ca, cảm ơn chị, Dung tử, về phần anh...” Thải Ny cúi đầu nhìn nam sinh dưới lầu, lộ ra dáng tươi cười ngượng ngùng: “Em quyết định, cho anh một cơ hội...”

“Đa! Thật tốt quá! Thật tốt quá!” Nam sinh ở dưới lầu, cổ sức quơ hai tay, kích động vạn phần, giống như chiến sĩ vừa chiến thắng trở về.

“Nhanh xuống dưới đây đi, Thải Ny, em bạn đứng ở mặt trên sân thượng, thật là quá nguy hiểm.” Dung tử lo lắng nói.

“Được.” Thải Ny gật đầu, xoay người, chuẩn bị nhảy vào hành lang.

Nhưng ngay phía sau, dưới chân nàng đột nhiên bị trượt, cả người lập tức ngã ngửa về phía sau, rơi xuống lầu.

“Không....!”

Biến cố thành linh xảy ra, làm mọi người không thể dự liệu, tất cả đều không nhận được hết lên.

Chuyện này, lẽ nào thật sự phải dùng bi kịch để kết thúc sao?

83. Chương 85: Cảm Ôn Anh!

Ngay tại thời khắc nguy cấp như mảnh treo chuông, Trương Văn Trọng đột nhiên bay ra ngoài, liều lĩnh thả người nhảy ra, hai tay nhanh như thiểm điện chụp lấy hai mắt cá chân của Thái Ny. Nhưng thân thể của hắn cũng đã vượt khỏi sân thượng, mắt thấy sẽ cùng Thái Ny rơi xuống dưới lầu.

Toàn trường lặng ngắt như tờ, biến cố luân phiên nhau xảy ra bất thành linh làm cho tất cả mọi người đều đình chỉ hô hấp. Tuy rằng bọn họ đang há to miệng, thế nhưng cũng đã quên mất kinh hô cùng thét lên. Một ít người nhát gan, đã dùng hai tay che mắt lại, vốn không dám nhìn một màn phát sinh ngay trước mắt.

Ngay lúc thân hình rơi xuống, Trương Văn Trọng vẫn bảo trì sự bình tĩnh cao độ.

Lực phản ứng siêu cường sau khi đề thăng tới Luyện Cốt cảnh, ở thời khắc then chốt này liền được hiển lộ ra hoàn mỹ nhất. Đồng thời khi hai tay bắt được hai mắt cá chân của Thái Ny, hắn đã dùng mũi chân móc vào mép sân thượng, do đó bảo trì được tư thế không bị rơi xuống lầu.

“Hoa...” Mọi người đang vây xem dưới lầu, cuối cùng cũng hồi phục lại tinh thần, đồng loạt phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Phản ứng của Lý Triều Dương và Đàm Thanh cũng không chậm, bọn họ trước tiên liền nhào tới, mỗi người chụp lấy một chân của Trương Văn Trọng, dùng hết khí lực toàn thân muốn kéo hắn và Thái Ny lên.

Những cảnh sát còn lại rốt cuộc đã kịp phản ứng, vội vàng chạy tới muốn hỗ trợ.

Đàm Thanh quay đầu, nhìn đám cảnh sát phía sau quát to: “Chạy đến đây xem nào nhiệt gì? Vài người chạy xuống lầu ba, đón Thái Ny đi. Động tác nhanh lên một chút!”

Lập tức có vài cảnh sát chạy vội xuống dưới lầu ba, từ ngay vị trí lan can ở lầu ba thành công tiếp được Thái Ny, lập tức có nhân viên y tế chạy tới giúp nàng kiểm tra trạng huống thân thể. Đồng thời nam sinh ngay trước mặt mọi người biểu lộ tình yêu kia, cũng không để ý tới sự ngăn cản của cảnh sát, một chuyển lủi thẳng lên lầu ba, không kịp phân trần, ôm chặt lấy Thái Ny, trên mặt hắn tràn đầy nước mắt trong suốt.

So sánh với nam sinh bị sợ hãi kia, Thái Ny lại bình tĩnh hơn rất nhiều. Ngay lúc nàng bị nam sinh ôm lấy, Thái Ny có chút luống cuống tay chân, vô ý thức muốn giãy ra khỏi lòng nam sinh, thế nhưng bởi vì nam sinh ôm nàng rất chặt, cuối cùng nàng cũng không giãy khỏi sự ôm ấp của hắn. Nhìn nam sinh vì lưu lộ chân tình mà khóc vì mình, trong lòng Thái Ny cũng nảy sinh cảm động. Cảm giác chân tay luống cuống ban đầu cũng dần dần biến mất xuống tới. Nàng cũng mở rộng hai tay, ôm nam sinh vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ sau lưng hắn, ôn nhu an ủi: “Được rồi, em không sao, đừng khóc...”

Cùng lúc đó Trương Văn Trọng nhờ Lý Triều Dương và Đàm Thanh trợ giúp, thuận lợi trở lên trên hành lang lầu bốn.

“Trương ca, anh thật đúng là không sợ chết, tình huống như vậy mà anh cũng dám thả người nhảy ra. Cũng may trong lúc khẩn yếu quan đầu anh còn kịp dùng mũi chân móc lên mép lan can, bằng không...” Đàm Thanh lắc đầu, không đem câu đầy diễm xấu phía sau nói ra.

Trương Văn Trọng cũng không trả lời, chỉ cười thừa nhận. Kỳ thực, trong lúc hắn thả người nhảy ra cứu Thái Ny, cũng đã đem việc này dự liệu tới. Tục ngữ nói đúng, tài cao mật lớn, hắn đối với thực lực hiện tại của mình cũng có đầy đủ lòng tin.

“Trương tiên sinh...” Lý Triều Dương đột ngột mở miệng, coi như ở thời khắc này thần tình của hắn vẫn thập phần nghiêm trọng như cũ.

Nhìn thấy biểu tình của Lý Triều Dương, Đàm Thanh nghĩ thầm hắn muốn trách cứ Trương Văn Trọng, vội vã muốn giúp Trương Văn Trọng nói vài lời hữu ích: “Lý đội...” Thế nhưng lời của nàng vừa mới nói ra miệng, đã bị Lý Triều Dương phát tay ngăn lại.

Ngay khi Đàm Thanh còn đang lo lắng, Lý Triều Dương đột nhiên “ba” một tiếng đứng nghiêm, sau đó giơ lên tay phải trang nghiêm hướng Trương Văn Trọng hành một lễ quân đội, trầm giọng nói: “Cảm ơn anh!”

Cử động thành linh này của Lý Triều Dương, không chỉ làm Trương Văn Trọng rất kinh ngạc, đồng thời cũng làm Đàm Thanh cùng những cảnh sát còn trên hành lang lầu bốn cũng rất kinh ngạc. Bởi vì Lý Triều Dương nổi danh trong hệ thống cảnh sát Ung Thành, thậm chí toàn tỉnh Thiên Nam, đều có tiếng lạnh lùng và bất cận nhân tình.

Thế nhưng hiện tại, Lý Triều Dương không ngờ lại hướng Trương Văn Trọng hành lễ chào cùng nói câu “cảm ơn”...

Trong từ điển của Lý Triều Dương, không ngờ cũng có hai chữ “cảm ơn” hay sao?

Đàm Thanh cùng đám cảnh sát còn đang khiếp sợ, nhưng cũng tự đáy lòng cho rằng, biểu hiện vừa rồi của Trương Văn Trọng, đích thật là xứng đáng với hai chữ “cảm ơn”.

“Ba” một tiếng, Đàm Thanh cũng đột nhiên đứng nghiêm, trang nghiêm cúi chào Trương Văn Trọng. Ngay khi Trương Văn Trọng còn lộ vẻ kinh ngạc, nàng mỉm cười, giòn tan nói: “Cảm ơn anh!”

“Cảm ơn anh!”

Không đợi Trương Văn Trọng kịp mở miệng nói, toàn bộ cảnh sát trên lầu bốn cũng đều nghiêm túc cúi chào, đồng loạt lên tiếng.

Trương Văn Trọng đối với đãi ngộ như vậy, hiển nhiên có chút không quá thích ứng. Trên mặt hắn mang theo tia mỉm cười ngượng ngùng, vội vàng xua tay nói: “Các vị đừng như vậy, đây đều là chuyện tôi phải làm...”

Nhìn thấy cử chỉ thần thái của hắn, Đàm Thanh cười khúc khích một tiếng, nói: “Trương ca, vừa rồi không phải anh biểu hiện rất lạnh tĩnh hay sao? Thế nào hiện tại cũng luống cuống vậy? Được rồi, chuyện ở đây cũng đã chấm dứt, tôi cùng anh xuống lầu thôi.” Nàng quay đầu nói với Lý Triều Dương: “Lý đội, ở đây đành phiền phức anh, tôi bồi Trương ca xuống dưới trước.”

“Àn, hai người đi thôi.” Lý Triều Dương gật đầu nói.

“Đi thôi, Trương ca.” Đàm Thanh tiếp nhận chiếc áo dài bác sĩ của Trương Văn Trọng trong tay một cảnh sát, đưa vào tay Trương Văn Trọng, cùng hắn xuống lầu.

Dọc theo đường đi, toàn bộ cảnh sát khi thấy Trương Văn Trọng đi ngang qua người bọn họ, đều “ba” một tiếng đứng nghiêm, hướng hắn cúi chào, đồng thời phát ra một tiếng nói từ sâu trong nội tâm: “Cảm ơn anh!”

Mỗi một lần, Trương Văn Trọng đều nhìn từng người mỉm cười ngượng ngùng.

Khi Trương Văn Trọng đi tới lầu ba, Thái Ný đã được vị nam sinh kia dìu đứng dậy, xuất hiện ngay thang lầu ba, nàng cũng bị cảnh sát đưa tới cảnh cực để tiếp thu thẩm vấn.

Thấy Trương Văn Trọng từ trên lầu xuống tới, Thái Ný vội vã dừng chân lại, hướng Trương Văn Trọng khom người chào thật sâu, nói: “Cảm ơn anh, Trương ca ca. Tuy rằng anh không phải đại ca nhà bên của em, thế nhưng ân tình của anh đối với em, cũng làm em vĩnh viễn khó quên. Không biết ngày sau em còn có thể xưng hô anh là Trương ca ca không?”

“Đương nhiên là có thể.” Trương Văn Trọng mỉm cười gật đầu.

“Cảm ơn anh.” Giọt nước mắt đã sớm đảo quanh trong viên mắt Thái Ny, lúc này đã tuôn ra, làm đầm ướt gò má của nàng. Vị nam sinh đang dìu nàng, vội vã móc ra chiếc khăn ướt, cẩn cẩn thận thận tỉ mỉ lau nước mắt trên mặt cho nàng.

Đàm Thanh lại nhìn vị nam sinh kia huy huy nắm tay, giả ra dáng dấp hung thần ác sát, uy hiếp nói: “Sau này hảo hảo chiều cổ Thái Ny cho tốt, biết không? Nếu như cậu dám đối xử không tốt với cô ấy, cẩn thận tôi chinh cậu!”

“Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ đối xử tốt với cô ấy.” Nam sinh cúi đầu nhìn Thái Ny, vẻ mặt nhu tình như nước.

Trên mặt Thái Ny, lại nổi lên vẻ e thẹn ửng đỏ.

Trương Văn Trọng nở nụ cười, hần ngoắc vị nam sinh sang một bên, nói khẽ với hắn: “Sau khi lo xong chuyện này, nhớ kỹ đến phòng y tế của trường tìm tôi, tôi sẽ cho đơn thuốc cho Thái Ny, do cậu giám sát cho cô ấy uống. Mặt khác, khiến cho tinh thần Thái Ny thất thường, chủ yếu chính vì sự khúc mắc. Chỉ cần cậu đối xử tốt với cô ấy, để tinh thần cô ấy thư sướng, hơn nữa tôi cho thuốc uống, như vậy cô ấy sẽ không bị tái bệnh.”

Nam sinh dùng lực gật đầu, thành khẩn nói: “Tốt, tôi đã biết, cảm ơn anh. Đồng thời xin anh cũng yên tâm, tôi nhất định sẽ chiều cổ nàng thật tốt.”

“Tôi tin tưởng cậu.” Trương Văn Trọng gật đầu nói.

Khi Trương Văn Trọng có Đàm Thanh làm bạn, đi xuống dưới lầu, mới kinh ngạc phát hiện, đoàn người vây xem tuy rằng không tán đi, thế nhưng bầu không khí cũng có chút không tầm thường.

Nhân số vây xem quanh ký túc xá nữ có thể nói tới mấy trăm thậm chí hơn một ngàn. Thế nhưng vào ngay lúc này, đúng là một mảnh lặng ngắt như tờ, tĩnh đến có chút quỷ dị.

“Đây là...Chuyện gì xảy ra?” Bầu không khí quỷ dị tại hiện trường dù là người có kinh nghiệm phong phú như Đàm Thanh đều cảm thấy kinh ngạc và không giải thích được.

Ngay lúc này, khi Trương Văn Trọng xuất hiện, ánh mắt mọi người đều rơi trên người hắn.

Sau ba giây đồng hồ yên tĩnh, mọi người đều bắt đầu vung tay hoan hô lên. Bầu không khí tại hiện trường trong nháy mắt được châm lên, rồi đột nhiên từ trong vắng vẻ chuyển biến thành rầm rĩ, mà Trương Văn Trọng chính là ngòi nổ.

Mấy phút đồng hồ sau, toàn bộ tiếng hoan hô đều hội tụ thành ba chữ vang dội: “Cảm ơn anh!”

84. Chương 86: Lần Thứ Hai Phát Hỏa

“Đây...” Một màn ngay trước mắt làm Trương Văn Trọng thật sự không ngờ, hắn không khỏi ngây ngốc đứng yên ngay cửa thang lầu một.

“Ba ba ba...” Một mảnh tiếng vỗ tay đột nhiên vang lên ở phía sau. Ngay sau đó, càng ngày càng nhiều người bắt đầu vỗ tay. Tối cuối cùng, mấy trăm tới hơn một ngàn người đang vây quanh ký túc xá nữ sinh, toàn bộ nội tâm hướng về phía Trương Văn Trọng, hướng về anh hùng trong lòng bọn họ không ngừng vỗ tay.

Một màn này không chỉ làm Trương Văn Trọng cảm động, đồng thời cũng làm Đàm Thanh phi thường cảm động. Đầu tiên nàng đưa mắt nhìn mọi người đang vỗ tay, sau đó lại đưa mắt dừng trên người Trương Văn Trọng, nói: “Ở thời khắc này, anh là anh hùng. Những người này cảm kích, những tiếng vỗ tay kia, đều là điều mà anh xứng đáng có.”

Tô Hiểu Hồng vọt tới bên người Trương Văn Trọng, kích động nói: “Lão sư, thầy thật lợi hại. Không nghĩ tới thầy ngoại trừ y thuật cao minh ra, thân thủ không ngờ lại giỏi đến như thế. Em đã quyết định, từ hôm nay trở đi, em phải phong thầy làm thần tượng của em!”

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của Tô Hiểu Hồng, Trương Văn Trọng nhin không được bật cười.

“Tiểu Đàm, nếu như không còn chuyện gì nữa, tôi muốn về trước. Hiện tại tôi còn đang trong giờ làm việc.” Trương Văn Trọng nói.

Đàm Thanh gật đầu nói: “Không thành vấn đề, anh đi đi, lần này thật sự là cảm ơn anh.”

Trương Văn Trọng mỉm cười đáp lại, sau đó đi nhanh về hướng phòng y tế của trường đại học, Tô Hiểu Hồng vẫn đi theo sát bên người hắn.

Không cần Trương Văn Trọng mở miệng, những người đang vây quanh ký túc xá nữ sinh đều tự phát nhường ra một con đường. Khi Trương Văn Trọng đi ngang qua người bọn họ, bọn họ ngoại trừ cổ sức vỗ tay, đồng thời đều tán dương nói:

“Anh hùng!”

“Chân hán tử!”

“Vừa rồi anh thật sự là quá suất!”

Đối mặt với sự tán dương của mọi người xung quanh, Trương Văn Trọng vẫn duy trì mỉm cười. Tô Hiểu Hồng chăm chú đi theo bên người hắn, vô cùng tự hào uốn lên bộ ngực vốn cực lớn, đồng thời còn liên tục nhìn mọi người chung quanh huyền diệu nói: “Đây là sự phụ của tôi!”

Ngoại trừ những lời tán dương ra, cũng có không ít nữ sinh có lá gan lớn lại nhìn Trương Văn Trọng thét to:

“Suất ca, tôi yêu anh!”

“Làm bạn trai của tôi đi!”

Kỳ thực, gương mặt Trương Văn Trọng rất bình thường, không tính là suất khí. Thế nhưng sự tích anh dũng của hắn, có thể làm cho những nữ sinh vây xem cảm thấy hình tượng hắn nhất thời cao vút lên rất nhiều, cho nên mới gặp phải hiện tượng nhiều nữ sinh mở miệng tỏ tình với hắn.

Đối mặt với những lời tỏ tình lớn mật của các nữ sinh, Trương Văn Trọng chỉ lắc đầu cười khổ.

Một nữ sinh đột nhiên chen tới trước người Trương Văn Trọng, đưa một tờ giấy có nhiều chữ viết nhét vào trong tay hắn, đồng thời làm ra thủ thế gọi điện thoại, nói: “Đây là số điện thoại của tôi, nhớ kỹ gọi cho tôi nhé, tôi sẽ chờ điện thoại của anh!”

Cử động của nữ sinh này, lập tức chiếm được sự bắt chước của các nữ sinh lớn mật khác, liền viết tên và số điện thoại của mình, mạnh mẽ nhét vào trong tay Trương Văn Trọng. Đợi khi Trương Văn Trọng vất vả đi ra khỏi đoàn người đang vây xem, trong tay hắn đã cầm một xấp giấy ghi số điện thoại.

“Lão sư, thầy thật đúng là điểm phúc không cạn.” Tô Hiểu Hồng thấy thế, nhịn không được trêu ghẹo nói.

“Cô cũng đừng trêu chọc tôi nữa, những điểm phúc này, tôi không tiêu thụ nổi đâu.” Trương Văn Trọng cười khổ nói, thừa dịp không ai chú ý, hắn cầm những tờ giấy trong tay toàn bộ đều ném vào trong một thùng rác bên đường.

“Ha ha...” Tô Hiểu Hồng nhịn không được phá lên cười.

Khi Trương Văn Trọng trở về phòng y tế, sự tích anh dũng cứu người sớm đã truyền khắp trong phòng y tế. Toàn bộ bác sĩ và hộ sĩ bên trong, đều nhìn hắn giơ lên ngón tay cái, tán thưởng sự anh dũng của hắn. Thậm chí ngay cả Hồ Cường vốn đã sớm tan tâm, cũng chạy về phòng y tế, liền lớn tiếng biểu dương Trương Văn Trọng một phen, bởi vì sự tích anh dũng của Trương Văn Trọng, sẽ làm gia tăng thêm hình tượng tốt đẹp của phòng y tế. Thế cho nên Hồ Cường dù luôn luôn hà khắc, không ngờ lại hùng hồn biểu thị, ngày mai cho Trương Văn Trọng nghỉ phép một ngày, để hắn ở nhà hảo hảo nghỉ ngơi.

Đồng thời Trương Văn Trọng hoàn toàn không biết, toàn bộ quá trình hắn cứu người, không ngờ đều bị người dùng máy quay phim quay lại hình ảnh, đồng thời còn truyền lên mạng online của trường đại học. Sự kiện đột nhiên phát sinh trong nữ ký túc xá, tuy rằng rước lấy những người đứng xem vô cùng phiền phức, thế nhưng bởi vì diện tích của trường đại học Ung Thành quá lớn, đồng thời còn được phân chia nhiều giáo khu, cho nên những người tận mắt chứng kiến sự kiện ngay tại hiện trường, chỉ có một bộ phận nhỏ trong trường đại học Ung Thành.

Đoạn phim ghi lại sự kiện cứu viện, làm Mị Lực Ca, Viễn Đầu Vương hai tên gọi vốn đã biến mất sự nóng cháy, lại lần nữa cháy lên. Không ít người nhấn lại phía dưới đoạn bài post, biểu đạt sự ngưỡng mộ đối với Mị Lực Ca và Viễn Đầu Vương. Đồng thời những người có sức tưởng tượng phong phú, còn đặt thêm cho Trương Văn Trọng một danh hiệu Thuần Nam Nhân.

Còn có không ít nữ sinh, ngay trong bài post nhấn lại, biểu đạt tình ngưỡng mộ đối với Trương Văn Trọng. Các nàng đều biểu thị, muốn trở thành bạn gái của Trương Văn Trọng, đồng thời còn bởi vì việc này, ở trên diễn đàn công khai trận chiến nước bọt tranh đoạt Trương Văn Trọng.

Trong khoảng thời gian ngắn, diễn đàn online của đại học Ung Thành có thể nói vô cùng náo nhiệt, hỗn loạn không chịu nổi.

Làm kẻ khác tiếc nuối chính là đoạn ghi hình vô luận là cảnh xa hay gần, không ngờ không sao nhìn thấy rõ dáng dấp của Trương Văn Trọng, đây cũng là điều làm mọi người bất mãn, thế cho nên có không ít người, đều trách móc người quay đoạn phim này.

Nhưng làm đương sự như Trương Văn Trọng, lại cũng không hề hay biết chuyện náo nhiệt trên diễn đàn của trường. Dù hắn có biết việc này, cũng chỉ đắm mải cười. Bởi vì trong đoạn ghi hình không nhìn thấy được rõ gương mặt hắn, kỳ thực chính là hắn tạo thành. Hắn đem chân nguyên rải trên mặt mình, kể từ đó, mắt thường của con người tuy rằng có thể nhìn thấy rõ gương mặt của hắn, thế nhưng nếu sử dụng máy quay phim hay máy chụp hình, điện thoại di động để ghi lại, sẽ không thể nào nhìn được rõ gương mặt của hắn.

So sánh với việc Trương Văn Trọng hưởng thụ sự đãi ngộ này, Trương Thao lại bị ai hơn rất nhiều.

Từ ngày đó trở đi, vô luận hắn đi tới chỗ nào, đều sẽ rước lấy sự chỉ trích và ánh mắt hèn mọn của người bên ngoài, bởi vì biểu hiện chạy trốn của hắn khi Thái Nỵ muốn nhảy lầu, có thể làm cho mọi người đều khinh thường đối với hắn. Không chỉ có như vậy, trong những ngày kế tiếp, Trương Thao đi đâu ban đêm, sẽ thường xuyên bị những nhân sĩ thân phận không rõ ràng đánh đập. Vài lần như vậy, hắn cũng không dám ra ngoài ban đêm nữa, chỉ cần sắc trời hơi tối, hắn liền ở lì trong ký túc xá, đánh chết cũng không chịu ra ngoài.

Thế nhưng dù hắn có làm như vậy, nhưng cũng không tránh được số phận bi ai. Mỗi buổi tối, chỉ cần hắn vừa ngủ say, lập tức sẽ gặp sự đánh lén bất minh. Vừa mới bắt đầu, hắn hoài nghi do bạn cùng phòng chính hắn, thế nhưng không ai chịu thừa nhận. Không chỉ có như vậy, toàn bộ người trong phòng vẫn duy trì sự nhất trí cao độ, muôn miệng một lời nói không có ai đánh hắn, là chính hắn bị bệnh hoang tưởng mà thôi.

Cuối cùng không chịu được sự dằn vặt và khinh thường, Trương Thao buồn bã tuyển chọn nghỉ học. Có người nói ngay ngày hắn nghỉ học, chỗ ký túc xá hắn ở, tiếng khua chiêng gõ trống ầm ĩ suốt cả đêm.

Những câu chuyện này không ngừng truyền lưu bên trong trường đại học Ung Thành, trở thành chuyện đứng đầu nổi danh nhất năm nay. Thậm chí còn có rất nhiều học sinh có văn chương giỏi giang, dùng việc này làm bối cảnh, sáng tác ra rất nhiều chuyện đồng thoại mộng mơ. Đương nhiên, trong những cổ sự này, không thể nghi ngờ chính là những nữ sinh thích mơ mộng viết ra...

May là Trương Văn Trọng không có thói quen online, bằng không hắn đọc được những cổ sự này, dù cho công phu dưỡng khí có tốt, cũng chỉ sợ phải phun máu ba lần a...

85. Chương 87: Tụ Linh Đan

Trương Văn Trọng trở lại phòng y tế không bao lâu, đã đến thời gian tan tầm.

Sau khi cùng Tô Hiểu Hồng thu thập xong phòng làm việc, hắn đưa chìa khóa cho Tô Hiểu Hồng, tuy rằng ngày mai hắn không cần đi làm, thế nhưng Tô Hiểu Hồng phải tới.

Ngày hôm nay Trương Văn Trọng biểu hiện sự anh dũng ra ngoài, làm Tô Hiểu Hồng rất kính phục, nàng đưa ra lời mời Trương Văn Trọng cùng đi dùng cơm, cùng lúc muốn biểu đạt sự kính ngưỡng của chính mình, mặt khác còn muốn cảm tạ hắn đã giáo dục trong thời gian gần đây, xem như một bữa cơm cảm ơn

ân sư. Nhưng Trương Văn Trọng lại uyển chuyển cự tuyệt, bởi vì so sánh với việc đi dùng cơm, hẳn càng có chuyện rất trọng yếu cần làm.

Tô Hiểu Hồng bị cự tuyệt, mắt hừng bậm lại đôi môi nhỏ nhắn. Nếu như để người khác nhìn thấy loại vẻ mặt này của Tô Hiểu Hồng, khẳng định sẽ phải mở lời an ủi nàng. Nhưng đáng tiếc chính là người như Trương Văn Trọng, ở trong tình yêu nam nữ căn bản chỉ là một đầu gỗ hoàn toàn ngây ngốc, cho nên hẳn căn bản không hề mở miệng an ủi Tô Hiểu Hồng, xoay người liền đi.

Ngay khi Trương Văn Trọng rời đi, Lâm Tử Mạn cũng đang đứng ngay cửa phòng của nàng, biểu tình như muốn nói lại thôi, cuối cùng nàng cũng không thể đem lời trong lòng nói ra ngoài.

Sau khi đi ra khỏi đại học Ung Thành, Trương Văn Trọng cũng không trực tiếp đi về nhà, mà đi lên xe bus công cộng, đi tới chợ thuốc Đông y Ung Thành. Lần trước những dược liệu mà hắn mua được, sớm đã dùng hết bảy tám phần. Hơn nữa ngoại trừ Tẩy Tủy Đan và Cố Nguyên Đan, hắn còn cần luyện chế một ít đan dược khác. Tuy rằng có Phụng Cầu Hoàng làm chủ dược, nhưng cũng phải cần có một ít phụ dược phối hợp mới có thể luyện chế thành.

Bên trong chi phiếu Vũ Thiên Hải đưa cho hắn, quả nhiên lại có thêm sáu trăm vạn gửi ngân hàng. Có được số tiền này, Trương Văn Trọng cũng có thể mua thêm một ít dược liệu quý báu. Khi hắn cầm theo bao lớn bao nhỏ những loại thuốc Đông y từ trong chợ Đông y đi ra, trong tài khoản của hắn đã dùng hơn mười vạn.

Về đến nhà, đem những bao thuốc Đông y lớn nhỏ đặt trên mặt đất, Trương Văn Trọng lập tức bắt đầu luyện đan.

Trước đó luyện chế Tẩy Tủy Đan và Cố Nguyên Đan, sớm đã dùng hết trong mấy ngày nay. Bất quá hiện tại Trương Văn Trọng cũng không còn dùng được Tẩy Tủy Đan nữa, cho nên hiện tại hắn luyện chế Cố Nguyên Đan đồng thời cần dùng Phụng Cầu Hoàng cùng những dược liệu phụ trợ khác luyện chế loại đan dược mới – Tụ Linh Đan.

Công hiệu của Cố Nguyên Đan, là củng cố chân nguyên trong cơ thể, giảm bớt sự hao tổn linh khí trong người. Mà Tụ Linh Đan, còn lại có thể làm cho linh khí quanh mình toàn bộ hội tụ lại, cung cấp cho người tu luyện hấp thu vào trong cơ thể. Ở biến linh khí của thời gian xa xưa, tác dụng của Tụ Linh Đan cũng không rõ ràng. Thế nhưng tại thế giới linh khí cực loãng như hiện nay, Tụ Linh Đan lại phi thường hữu dụng.

Ngay lúc Trương Văn Trọng luyện chế Cố Nguyên Đan và Tụ Linh Đan, điện thoại di động vang lên, vừa cầm lấy nhìn lên màn hình, chính là do Vũ Giai gọi tới.

Trương Văn Trọng vừa chuyển máy, thanh âm của Vũ Giai đã từ bên trong điện thoại truyền ra: “Uy, là Trương tiên sinh phải không? Tôi là Vũ Giai. Chúng tôi đã dựa theo lời của anh dặn dò, để ông nội liên tục uống thuốc Đông y anh đã cho. Không phải anh đã nói, sau khi ông nội tôi uống ba ngày thuốc, anh sẽ tới tái khám cho ông nội tôi sao? Anh xem, lúc nào có rảnh rồi đến khám dùm ông nội tôi.”

Trương Văn Trọng nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, hồi đáp: “Ngày hôm nay đã quá muộn, không thích hợp, ngày mai tôi sẽ đến, vừa lúc ngày mai tôi nghỉ ca.”

Vũ Giai nói: “Tốt lắm, xem như đã định, sáng mai tôi tới đón anh.”

“Được.” Trương Văn Trọng đáp.

Lúc cắt đứt điện thoại, đan dược dùng chân hỏa bí quyết luyện chế cũng đã hoàn thành. Cố Nguyên Đan cùng Tụ Linh Đan nổi bật trong chén, nhìn thật đẹp. Cùng lúc đó hương thơm thấm tận ruột gan lại tràn ngập khắp nhà Trương Văn Trọng, thậm chí là từ những khe cửa, truyền ra khỏi nhà. Rất nhiều người vừa tan tầm đúng lúc đi ngang qua nhà của hắn, đều ngửi được hương thơm thấm tận ruột gan làm cho kẻ khác thần thanh khí爽.

“Thơm quá, cổ hương vị này từ nhà ai truyền ra tới?” Mọi người không khỏi hiếu kỳ muốn tìm kiếm đầu nguồn truyền ra hương thơm, thế nhưng bởi vì toàn bộ hành lang tràn ngập hương thơm, cho nên cũng không có ai phát hiện, đầu nguồn truyền ra hương thơm lại chính là từ phòng của Trương Văn Trọng đang ở.

Cổ Nguyên Đan và Tụ Linh Đan vừa thành công, Trương Văn Trọng liền cầm lên một viên, bỏ vào trong miệng, sau đó khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu vận chuyển Y Giám Tâm Kinh, thúc đẩy được lực. Đồng thời cũng nương theo công hiệu của Tụ Linh Đan và Cổ Nguyên Đan, bắt đầu đem linh khí loãng chung quanh hấp thu vào trong cơ thể của mình, chuyển hóa thành chân nguyên bản thân.

Cùng lúc đó, Trương Văn Trọng cũng phát hiện, chân nguyên của mình so sánh với ngày hôm qua lại có đề thăng, hơn nữa còn đề thăng phi thường rõ ràng. Nói vậy, đây đều là bởi vì ngày hôm nay hắn đã cứu Thái Ny và Dung tỷ, không chỉ có được sự cảm kích của Thái Ny cùng Dung tỷ, đồng thời còn có được sự cảm kích của mọi người tại hiện trường.

Lần này Trương Văn Trọng tu luyện, vừa tròn một đêm.

Thăng đến sáng sớm khi ánh mặt trời rơi trở lại trên người Trương Văn Trọng, hắn mới dừng việc tu luyện, đứng dậy hoạt động tay chân.

Ngay lúc này, điện thoại của hắn lại vang lên.

Cầm lấy điện thoại di động nhìn màn hình biểu hiện, chính là Vũ Giai gọi tới.

“Uy, là Trương tiên sinh phải không? Tôi là Vũ Giai, hiện tại tôi đang ở dưới lầu nhà anh, không biết anh đã rời giường chưa?”

“Chờ thêm chốc lát, tôi sẽ xuống ngay.”

Tuy rằng nói như vậy, thế nhưng Trương Văn Trọng cũng không vội vã đi xuống lầu. Bởi vì đêm qua tu luyện, trong cơ thể hắn bài ra rất nhiều tạp chất, toàn thân thối hoắc, thật sự không thích hợp lập tức gặp người.

Khi Trương Văn Trọng đi tới dưới lầu, chiếc BMWs của Vũ Giai đã chờ lâu.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng đi xuống tới, Vũ Giai vội vã lái xe ra khỏi cửa sổ xe, mỉm cười ngoắc hắn: “Trương tiên sinh, tôi ở chỗ này.”

Đợi Trương Văn Trọng ngồi vào vị trí cạnh tài xế, Vũ Giai cũng không vội vã chạy đi, mà đưa một túi thức ăn cho hắn.

“Vật gì vậy?” Trương Văn Trọng tiếp nhận túi thức ăn, không giải thích được hỏi.

Vũ Giai vừa cười vừa nói: “Là sữa đậu nành và bánh bí đỏ, tôi đoán anh cũng chưa ăn điểm tâm, cho nên mua luôn cho anh ở tiệm ăn sáng.”

Trương Văn Trọng mỉm cười: “Cảm ơn.”

“Nói gì mà cảm ơn?” Vũ Giai vờ giận trừng mắt liếc hắn nói: “Dù muốn nói cảm ơn, cũng là tôi nói với anh. Anh đưa thuốc Đông y cho tôi, thật đúng là rất có hiệu quả, ông nội uống ba ngày, nguyên đôi chân đã đánh mất tri giác, không ngờ đã khôi phục lại chút cảm giác. Hiện tại cả gia đình tôi còn đang chờ mong ông nội sẽ đứng lên lần nữa!”

“Vũ lão gia tử muốn đứng lên lần nữa cũng không có vấn đề, chỉ là cần thêm một thời gian trị liệu.” Trương Văn Trọng nói.

Hắn cấp đơn thuốc Đông y cho Vũ Thiên Hải uống, có khả năng khởi lên công hiệu, chính là thôi miên cổ độc ẩn trong hai chân của Vũ Thiên Hải. Chỉ khi hoàn toàn thôi miên được cổ độc, trải qua thủ đoạn đặc thù, lấy cổ độc ra khỏi người Vũ Thiên Hải, sau đó lại an dưỡng nghỉ ngơi, là có thể giúp Vũ Thiên Hải đứng lên lần nữa.

Nhưng nếu như cổ độc còn chưa hoàn toàn bị thôi miên, lại mạnh mẽ lấy nó ra khỏi chân Vũ Thiên Hải, xác suất thành công phi thường nhỏ. Bởi vì ở dạng tình huống này, cổ độc sẽ tán loạn tránh né trong cơ thể Vũ Thiên Hải, sẽ ôm đồm ý nghĩ ôm nhau cùng chết, tổn thương Vũ Thiên Hải, thậm chí sẽ cấu thành uy hiếp đối với sinh mạng của hắn.

“Chỉ ít hiện tại chúng ta nhìn thấy được hi vọng, so sánh với trước đây không có chút hi vọng đã là tốt hơn.”
Vưu Giai đầy cõi lòng cảm kích nói, lái xe rời khỏi tiểu khu Trương Văn Trọng ở trọ, hướng tòa biệt thự của Vưu gia nằm ngoài ngoại thành chạy tới.

86. Chương 88: Miêu Nữ Tình Cỗ

Trong lúc lái xe, Vưu Giai đột nhiên nhớ tới một việc, vội vàng nói: “Trương tiên sinh, anh còn nhớ rõ lần trước tôi có nhắc với anh chuyện triển lãm thực vật hoa cỏ không?”

Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Đương nhiên là nhớ kỹ, thế nào hiện tại đã bắt đầu rồi sao?”

Vưu Giai đáp: “Phải nha, hôm nay tôi mới thu được tin tức, nói buổi triển lãm hoa cỏ thực vật chính thức bắt đầu từ ngày hôm nay. Nếu như anh cảm thấy hứng thú, tôi sẽ đưa anh đi.”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Tôi chỉ có hứng thú đối với buổi triển lãm thực vật buổi tối thôi.”

“Tôi cũng đoán vậy.” Vưu Giai mỉm cười, nói: “Nếu không tôi thay anh an bài một chút, tối nay chúng ta sẽ đi xem thế nào?”

Trương Văn Trọng cũng rất muốn đi nhìn xem buổi triển lãm hoa cỏ ban đêm, nhìn xem có linh được tài hẩn cần hay không, cho nên hẩn gật đầu đáp: “Cũng tốt, vậy phiền phúc cô.”

Vưu Giai vội vã nói: “Không phiền phúc, vừa lúc tôi cũng muốn đi xem thử có gì ngạc nhiên.”

Hai người dọc theo đường đi nói nói cười cười, rất nhanh đã chạy tới tòa biệt thự của Vưu gia nằm ngoài vùng ngoại ô.

Khi Trương Văn Trọng đi cùng Vưu Giai vào trong phòng khách biệt thự, Vưu Thiên Hải đã ngồi trên xe lăn từ sớm, đang ngồi trong đại sảnh chờ đợi hẩn. Ở chung với Vưu Thiên Hải, còn có vị Chu Văn Bản nghệ thuật gia thư pháp tiếng tăm lừng lẫy.

Mấy ngày nay Chu Văn Bản vẫn ở lại trong biệt thự của Vưu gia, chỉ vì muốn thời khắc nào cũng có thể nghiên cứu bức Bách Thọ Đồ và bức Lão Ký Phục Lịch Đồ(tuổi già chí chưa già) của Trương Văn Trọng viết ra. Hiện tại hẩn đối với hai bức tranh này đã đạt tới nông nổi như điên cuồng.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng đi vào phòng khách, Vưu Thiên Hải vội vã nhìn hẩn chấp tay như tạ ơn: “Tiểu Trương, mới sáng sớm đã phiền phúc cậu đến chữa bệnh cho tôi, tôi thật là có chút băn khoăn.”

Trương Văn Trọng đạm nhiên cười, nói: “Đừng khách khí, tôi là một bác sĩ, trị liệu cho bệnh nhân hẩn là chuyện phải làm.” Sau đó lại nhìn Chu Văn Bản gật đầu thăm hỏi: “Không nghĩ tới Chu tiên sinh cũng đã ở đây, thân thể của ông hiện tại cảm giác ra sao?”

Chu Văn Bản cảm kích nói: “Cũng toàn nhờ cậu, hiện tại cơ thể của tôi đã khỏe hơn rất nhiều. Được rồi, nếu có cơ hội, tôi mong muốn có thể lĩnh giáo thi họa với cậu. Máy ngày nay, tôi nghiên cứu bức Bách Thọ Đồ và bức Lão Ký Phục Lịch Đồ của cậu, có thể nói là có được rất nhiều ích lợi. Tạo nghệ của cậu ở thi họa cực cao, làm tôi rất bội phục.”

Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Chu tiên sinh khách khí, sau này nếu có cơ hội, chúng ta có thể giao lưu luận bàn một phen.”

“Tốt, tốt, tôi tạ ơn Trương tiên sinh trước.” Chu Văn Bản cười toe toét, sau đó hẩn còn nói thêm: “Ác, được rồi, cậu tới trị chân cho lão Vưu, tôi sẽ không ở lại chỗ này gây trở ngại cho các người. Lão Vưu, tôi đến phòng sách nghiên cứu tranh của Trương tiên sinh, nếu ông có chuyện gì, bảo người đến phòng sách gọi tôi.” Dứt lời, hẩn xoay người khấn cấp chạy về hướng phòng sách.

Vưu Thiên Hải nhìn theo bóng lưng Chu Văn Bản, không khỏi lắc đầu bật cười, nói: “Hiện tại lão Chu đang nghiên cứu thi họa của cậu, đã tới nông nổi như si như say. Nếu như hôm nay không phải cậu đích thân tới, sợ rằng hẩn còn đang ở mãi bên trong phòng sách không chịu đi ra. Được rồi, tiểu Trương, cậu còn chưa ăn sáng phải không? Tôi cho người chuẩn bị bữa sáng cho cậu.”

Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Không cần phiền phức, tôi đã dùng xong điểm tâm, nếu như có thể, hiện tại tôi bắt đầu tái khám cho ông.”

Vưu Thiên Hải gật đầu nói: “Tốt, cần tôi an bài gì không?”

Trương Văn Trọng nói: “Một gian phòng yên lặng, tôi không muốn lúc tái khám cho ông lại bị người bên ngoài quấy rầy.”

“Không thành vấn đề.” Vưu Thiên Hải gật đầu, lúc này phân phó cho người hầu đi thu thập một gian phòng yên lặng, do Vưu Giai đẩy xe cho hắn cùng Trương Văn Trọng đi tới gian phòng này.

Vừa đi vào phòng, Trương Văn Trọng lại nói với Vưu Giai: “Cô giúp tôi thủ bên ngoài phòng, không được tôi cho phép, ai cũng không được vào, miễn việc quấy rối tôi khám bệnh cho Vưu gia gia.”

“Vây...được rồi.” Vưu Giai thoáng chần chờ, cuối cùng cũng gật đầu nghe theo lời phân phó của Trương Văn Trọng, thối lui ra bên ngoài phòng, đồng thời còn đóng cửa phòng lại.

Trương Văn Trọng đi tới bên cạnh Vưu Thiên Hải, ba ngón tay phải đặt lên ba mạch, tinh tế kiểm tra mạch tượng: “Vưu gia gia, thứ cho tôi mạo muội hỏi một câu, trước đây ông có từng đắc tội qua người nào hay không?”

Trong ánh mắt Vưu Thiên Hải đột nhiên hiện lên một đạo tinh mang, thế nhưng chỉ thoáng qua rồi mất, hắn ha hả nở nụ cười làm như muốn che giấu, mới nói: “Lúc tôi còn tuổi trẻ tòng quân đánh giặc, sau đó lại dần thân vào trong sự phù trầm của thương trường, nhiều năm như vậy, thế nào khả năng không đắc tội người? Thế nào điều này có quan hệ gì tới chân bệnh của tôi sao?”

“Vưu gia gia không chịu nói lời thật với tôi.” Trương Văn Trọng đạm nhiên cười, nói: “Không biết do Vưu gia gia không tin tôi, hay có sự lo lắng khác? Cũng được, tôi đành nói lời thật thôi. Sở dĩ hai chân của Vưu gia gia bị liệt, cũng không phải ở trên chiến trường bị gặp giá lạnh mà gây ra, mà là bị cổ độc gây ra. Cho nên chuyên gia y học trong và ngoài nước, đối với thứ này bó tay hết cách, bởi vì cổ độc không thể dùng sự kiểm tra bằng máy móc mà kiểm tra ra được.”

“Cậu...cậu làm sao biết?” Vưu Thiên Hải kinh ngạc há to miệng.

“Xem ra, Vưu gia gia đã sớm biết hai chân của mình bị cổ độc gây ra sao?” Từ biểu tình và lời nói của Vưu Thiên Hải, Trương Văn Trọng liền đoán ra hắn đã sớm biết việc này.

“Trước đó tôi cho ông uống thuốc Đông y, tác dụng chính là thôi miên cổ độc giấu trong hai chân ông. Hiện tại sự sinh động của chúng đã yếu bớt, cho nên hai chân của ông mới khôi phục lại được một chút cảm giác. Tôi sẽ tiến hành trị liệu cho ông, trước tiên qua được vật triệt để thôi miên cổ độc, sau đó trải qua phương thức giải phẫu đặc thù lấy cổ độc giấu trong hai chân ông ra. Thế nhưng trước đó tôi cần biết loại cổ độc gì.”

“Vây...” Vưu Thiên Hải không khỏi lâm vào trầm tư.

Trương Văn Trọng cũng không sốt ruột thúc thúc hắn, chỉ lẳng lặng đứng một bên, chờ đợi hắn trả lời.

Hồi lâu sau, Vưu Thiên Hải mới bùi ngùi thở dài một tiếng nói: “Kỳ thực, chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách cô ấy, đều là lỗi của tôi...”

Vưu Thiên Hải chảy nước mắt, đem đoạn kinh lịch thời tuổi trẻ của mình nói với Trương Văn Trọng.

Nguyên lai, Vưu Thiên Hải khi còn trẻ tuổi, đã từng theo bộ đội tác chiến tại tây nam. Mà trong thời gian đó, hắn từng kết bạn với một nữ tử người Miêu trẻ tuổi, hai người rất nhanh rơi vào bể tình, đồng thời còn gặt gia trưởng nhà gái, lén lút tiến hành ái ân trong vùng núi hoang sơ. Thế nhưng sau đó, bộ đội nhận được mệnh lệnh, phải đi qua Triều Tiên tham chiến, vì vậy hắn chỉ đành cùng nữ tử người Miêu từ biệt. Mà trong lúc lưu luyến chia tay, vị nữ tử người Miêu xinh đẹp kia từng dặn dò hắn thật nhiều lần, bảo hắn nhất định phải nhớ trở lại tìm nàng. Bằng không tình cổ mà nàng hạ vào người hắn sẽ phát tác, dẫn vật Vưu Thiên Hải làm cho hắn hối hận cả đời.

Vưu Thiên Hải thờ phụng chỉ là chủ nghĩa Mac-Lenin, cũng không đem chuyện quái lực loạn thần này xem trọng trong lòng. Nhưng hắn cũng thực sự yêu thích cô gái người Miêu này, cho nên cũng vô ngục bảo chứng,

chờ hần từ trên chiến trường Triều Tiên trở về, sẽ cưới nàng làm vợ.

Sau đó đợi khi Vưu Thiên Hải trở về từ chiến trường Triều Tiên, bởi vì phải phục tùng sự an bài từ tổ chức, không thể đúng hẹn đi đến địa phương hẹn ước với cô gái người Miêu kia. Lại qua hai năm, khi hần đi tới điểm hẹn, mới biết cô gái Miêu vì hoài thai của hần, đã sớm bị ép tự sát.

Chuyện này cũng trở thành sự tiếc nuối cả đời của hần, bị hần chôn sâu vào tận đáy lòng. Ngoài trừ Trương Văn Trọng, hần chưa từng nói với ai về chuyện này. Dù người vợ đã qua đời của hần, cùng những đứa con của hần, hần cũng chưa từng nói qua.

Vốn Vưu Thiên Hải vẫn cho rằng chân của hần là do bệnh hoạn từ chiến trường Triều Tiên để lại. Thế nhưng nghe được Trương Văn Trọng nhắc tới cổ độc, hần mới biết được, ngày xưa vị thiếu nữ Miêu tộc nói nàng hạ tình cổ trong người hần, cũng không phải hù dọa hần, mà là chân thực tồn tại.

Trên thế giới này, không ngờ thật có cổ độc!

87. Chương 89: Nỗi Băn Khoản Trùng Trùng.

Lúc Vưu Thiên Hải giảng thuật qua đoạn kinh lịch, nước mắt ngang dọc, tâm tình đặc biệt kích động. Hần cũng không có chú ý tới, vùng lông mày của Trương Văn Trọng, lúc này cũng đang cau chặt lại.

Trương Văn Trọng có thể vững tin, Vưu Thiên Hải chân tình lưu lộ, nói ra đều là lời nói thật, cũng không hề giả dối. Thế nhưng hần cũng vững tin, trong người Vưu Thiên Hải bị trúng cũng không phải là tình cổ!

Trương Văn Trọng mặc dù không thâm nhập nghiên cứu qua cổ thuật, tuy nhiên từng là một vị tiên nhân, ngày xưa trong lúc tu hành đã đi du lịch khắp đại giang năm bắc. Hần cũng từng đi qua đất Miêu ở phía Tây Nam, bàn luận đạo pháp với Miêu vu*, tự nhiên là có hiểu biết một chút về cổ thuật.(*: pháp sư của mỗi bộ tộc.)

Trương Văn Trọng biết, gọi là tình cổ, chính là một loại cổ thuật đặc biệt của nữ tử Miêu tộc.

Miêu nữ dùng chính máu tươi của mình, mỗi ngày nuôi cổ, mười năm mới có thể luyện thành một con tình cổ. Mà nam tử bị trúng tình cổ, nếu như xảy ra chuyện nam nữ với cô gái khác, sẽ xúc động tình cổ, mỗi tháng sẽ bị phát tác một lần, mà cảm giác lúc tình cổ phát sinh, hần là đau đớn tê tâm liệt phế. Rất nhiều người bị trúng tình cổ, sau khi phát sinh ân ái với cô gái khác, sẽ lập tức bất đắc kỳ tử mà chết, chính bởi vì không chịu nổi sự đau đớn tê tâm liệt phế kia.

Thế nhưng dựa theo tình huống mà Vưu Thiên Hải miêu tả, loại cổ độc mà hần trúng, hoàn toàn khác hần với tình cổ.

Căn cứ theo suy đoán của Trương Văn Trọng, ngày xưa Vưu Thiên Hải cùng vị Miêu nữ kia yêu nhau, rất có khả năng nàng cũng không hề hạ tình cổ trên người hần. Sở dĩ nàng nói như vậy, chỉ là vì muốn Vưu Thiên Hải sau này phải tìm đến nàng, đừng quên bỏ nàng đi. Nếu như Vưu Thiên Hải thật sự trúng phải tình cổ, như vậy hần kết hôn với người phụ nữ khác, nói không chừng đã sớm bị tình cổ phát tác mà đau đớn đến chết, làm sao còn như bây giờ, con cháu đầy nhà sống tới tuổi già?

Nếu như không phải là tình cổ, trong người Vưu Thiên Hải lại là cổ gì?

Nếu như không phải do vị Miêu nữ kia hạ cổ cho hần, thì là ai hạ cổ?

Hai nghi vấn đồng thời xuất hiện trong đầu Trương Văn Trọng.

Nhìn Vưu Thiên Hải đầm đìa nước mắt, Trương Văn Trọng cũng không đem suy đoán của mình nói ra. Dù sao đó chỉ là suy đoán, cũng không có chứng cứ rõ ràng. Hần cũng không mong muốn, bởi vì việc này mà kích thích Vưu Thiên Hải.

Sau một lát trầm ngâm, Trương Văn Trọng ngồi xổm xuống, đưa tay đặt lên hai chân bị liệt của Vưu Thiên Hải, dùng thủ pháp Nhu Vân Cửu Ma, xoa bóp đôi chân đã mất đi tri giác của hần. Trong lúc xoa bóp, Trương Văn Trọng đưa một tia chân nguyên truyền vào trong hai chân bị liệt của Vưu Thiên Hải, sư tầm cổ độc giấu kín bên trong.

Trương Văn Trọng làm việc cực kỳ cẩn thận, bởi vì cổ độc đối với ngoại lực phi thường mẫn cảm, nếu như chỉ hơi vô ý, khiến cho nó cảnh giác, không chỉ làm Vưu Thiên Hải bị thương, đồng thời sẽ làm tổn thương luôn bản thân Trương Văn Trọng. Cho nên Trương Văn Trọng phải cẩn cẩn thận thận không chể tia chân nguyên, để nó chậm rãi đi vào trong hai chân Vưu Thiên Hải, cẩn thận sâu tầm.

Công phu không phụ lòng người, ngay khi trán Trương Văn Trọng đầm đầy mồ hôi, rốt cục hấn ở trong cơ thể Vưu Thiên Hải tìm được một cổ độc. Hấn cũng không vội vã dùng chân nguyên công kích cổ độc, bởi vì cổ độc tuy rằng bị thôi miên, thế nhưng tính cảnh giác vẫn rất cao, đồng thời vẫn duy trì tính sinh động, nếu như tùy tiện triển khai thể tiến công đối với nó, sẽ làm nó tức giận, do đó làm tổn thương đến Vưu Thiên Hải.

Trương Văn Trọng chỉ dùng tia chân nguyên thu hoạch tin tức tình báo về cổ độc, sau đó thu hồi chân nguyên đứng dậy.

Trương Văn Trọng đã biết trong cơ thể Vưu Thiên Hải cũng không phải là tình cổ gì, mà là Miệt Phiến Cổ!

Căn cứ dân gian thuật lại, gọi là Miệt Phiến Cổ, chính là đem một con Miệt Phiến(nan tre) dài chừng bốn năm cm, trải qua luyện chế đặc thù, đặt trên đường, người đi đường đi ngang qua, Miệt Phiến sẽ nhảy lên chân người, làm cho người ta đau đến dữ dội. Đồng thời bởi vì nó ký sinh trên chân người, hấp thu chất dinh dưỡng và tinh khí, dần dần sẽ làm chân người đó bị liệt, thậm chí còn bởi vậy mà chết.

Dùng Miệt Phiến làm cổ, chuyện như vậy nghe vào thật sự không thể tưởng tượng nổi. Thế nhưng Trương Văn Trọng hiểu về cổ thuật, lại biết Miệt Phiến Cổ, kỳ thực cũng không phải dùng nan tre luyện chế mà thành. Mà là dùng một loại côn trùng tên là bọ tre, có hình dáng rất giống nan tre trúc, trải qua phương pháp dưỡng cổ đặc thù, dưỡng luyện mà thành. Bọ tre bình thường, tự nhiên không có lực chui vào trong thân thể con người để ký sinh lại sinh sôi nảy nở, thế nhưng trải qua cổ thuật dưỡng thành Miệt Phiến Cổ, sẽ có năng lực làm cho kẻ khác rợn tóc gáy.

Nếu đã biết trong người Vưu Thiên Hải bị trúng là Miệt Phiến Cổ mà không phải tình cổ, như vậy Trương Văn Trọng cũng có thể triển khai châm chích trị liệu thì tho.

Trương Văn Trọng nói: “Được rồi Vưu gia gia, sau đó tôi sẽ đem kế hoạch trị liệu nói cho Vưu Giai, do nàng giám sát giúp ông thực thi.”

Ngay khi Trương Văn Trọng chuẩn bị mở cửa gọi Vưu Giai đi vào, Vưu Thiên Hải đột nhiên nói: “Tiểu Trương, ta van cậu một việc được không?”

“Chuyện gì?” Trương Văn Trọng xoay người lại hỏi.

Vưu Thiên Hải khẩn cầu nói: “Việc hôm nay ta đã nói, cậu biết, tôi biết, trời biết, như vậy đủ rồi. Đừng nói cho những người khác, được không?”

Trương Văn Trọng gật đầu: “Được, tôi đáp ứng ông, tôi sẽ không nói cho những người khác.”

“Thật tốt quá, cảm ơn cậu, tiểu Trương.” Vưu Thiên Hải nhất thời thở phào.

“Không cần khách khí, bảo mật cho bệnh nhân vốn là trách nhiệm của chúng tôi.” Trương Văn Trọng hỏi đáp, đồng thời đưa tay mở cửa phòng.

Vưu Giai đang chờ ở ngoài cửa, vội vã cất bước đi đến, thân thiết dò hỏi: “Thế nào, Trương tiên sinh, bệnh tình của ông nội tôi ra sao?”

Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Bệnh tình của Vưu gia gia, đã bắt đầu có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp. Được rồi, lần trước tôi đưa cho Vưu gia gia đơn thuốc còn không?”

“Vẫn còn.” Vưu Giai gật đầu nói.

Trương Văn Trọng phân phó: “Nếu đơn thuốc vẫn còn, như vậy cứ chiếu theo đơn thuốc tiếp tục bốc thuốc nấu cho Vưu gia gia uống tiếp tục. Chỉ là tăng thêm hai loại dược vị Kỳ Trung và Chu Sa lên gấp bội, mặt khác cho thêm Hoàng Bách và Xà Sàng Tử, những dược liệu còn lại thì không thay đổi.”

Trương Văn Trọng cải biến lại đơn thuốc, đều nhằm vào Miệt Phiến Cổ. Mấy dược liệu này đối với Miệt Phiến Cổ có công hiệu tốt hơn.

Vưu Giai rất sợ mình lẫn lộn, vội vã tìm tới giấy bút, nhờ Trương Văn Trọng đem những lời vừa nói viết lên trên giấy. Sau đó lại hỏi: “Còn có điều gì cần phân phó nữa không?”

Trương Văn Trọng đáp: “Tạm thời đã không có, cứ theo đơn thuốc đã sửa đổi nấu thuốc uống. Một tuần sau, tôi trở lại tái khám cho Vưu gia gia, trong một tháng, hẳn là có thể giúp Vưu gia gia đứng lên lần nữa. Đương nhiên nếu muốn triệt để khôi phục, còn cần một đoạn thời gian an dưỡng, dù sao hai chân Vưu gia gia đã liệt nhiều năm như vậy, muốn khôi phục hoàn toàn cũng cần một đoạn thời gian. Ngô...Nếu như tối nay có vận khí tốt, có thể mua được dược liệu cần thiết, thì đợt trị liệu này cũng có thể rút ngắn.”

Vưu Giai vội vã nói: “Cần loại dược liệu gì? Tôi đi nhờ người mua tới!”

Trương Văn Trọng cười nói: “Những loại dược liệu này dù tôi có nói tên và hình thái của chúng cho cô, chỉ sợ cũng không có ai có thể nhận ra được. Cho nên chỉ có chính tôi đi tìm. Chỉ hi vọng, tối nay trong hoa cỏ quý thị có thể có loại dược liệu về phương diện này xuất hiện.”

Vưu Giai nói: “Vậy tôi đành nhờ anh, cần bao nhiêu tiền, anh tính dùm tôi là được! Tiền của những dược liệu này, tôi khẳng định không thể để cho anh bỏ ra.”

“Tốt.” Trương Văn Trọng mỉm cười gật đầu, cũng không khách khí với nàng.

Chú thích: Xà sàng tử dùng làm thuốc được ghi đầu tiên trong sách Bản kinh, còn gọi là Xà sàng thực là quả chín phơi hay sấy khô của cây Xà sàng có tên thực vật là *Cnidium monnieri* (L) Cusson.

Chu sa hay thần sa, đan sa, xích đan, cống sa, là các tên gọi dành cho loại khoáng vật cinnabarit của thủy ngân sẵn có trong tự nhiên, có màu đỏ. Thành phần chính của nó là sulfua thủy ngân (II) (HgS).

88. Chương 90: Ôn Bại Bị Đánh

Vốn Vưu Giai đi đến đây, chính là vì lần tái khám cũng cần thời gian dài, bởi vì trước đây bên trong những bệnh viện khi kiểm tra cho Vưu Thiên Hải, chẩn đoán bệnh trạng, thường thường phải tiêu hao vài ngày thời gian, cho nên nàng mới sáng sớm đã đưa Trương Văn Trọng về đây. Chỉ là nàng thế nào cũng không nghĩ đến, chưa tới một giờ đồng hồ, Trương Văn Trọng đã tái khám xong rồi.

Vưu Giai vốn định mời Trương Văn Trọng lưu lại biệt thự dùng cơm trưa mới đưa hắn trở về. Thế nhưng lời đề nghị này bị Trương Văn Trọng uyển chuyển cự tuyệt. Rơi vào đường cùng, Vưu Giai chỉ đành thăm mắng Trương Văn Trọng là đầu gỗ, đồng thời rầu rĩ không vui lái xe đưa hắn trở về tiểu khu.

Lúc cáo biệt với Trương Văn Trọng, Vưu Giai nói: “Trương tiên sinh, ngày hôm nay thực rất cảm ơn anh, đợi đến lúc buổi tối triển lãm hoa cỏ quý thị, tôi sẽ tới đón anh. Nhớ kỹ, đừng tắt điện thoại di động.”

Trương Văn Trọng cười gật đầu nói: “Yên tâm đi, điện thoại của tôi sẽ vẫn mở máy suốt ngày hôm nay.”

“Vậy được rồi, tôi sẽ không quấy rối anh nữa, tối nay chúng ta gặp lại.” Kỳ thực Vưu Giai rất muốn vào nhà Trương Văn Trọng ngồi chơi, thế nhưng bởi vì Trương Văn Trọng không có ý mời nàng, nàng cũng chỉ đành thôi. Dù sao nàng cũng chỉ là một cô gái, không thể chủ động yêu cầu vào nhà người đàn ông ngồi chơi đi? Tuy rằng nàng từng du học tại nước ngoài, thế nhưng tác phong của nàng luôn bảo thủ, cũng không hề học được tính cách phóng túng của những cô gái nước ngoài.

“Tạm biệt.” Trương Văn Trọng gật đầu chào Vưu Giai, xoay người đi lên lầu.

“Tên đầu gỗ này thật sự là tức chết, lúc nào hắn mới chịu thông suốt đây? Ai...” Nhìn Trương Văn Trọng đi thẳng lên lầu không hề quay đầu lại, Vưu Giai chỉ đành cười khổ lắc đầu, lái xe rời đi.

Về đến nhà, Trương Văn Trọng cũng không làm gì khác, sau khi ăn vào một viên Cố Nguyên Đan và Tụ Linh Đan, liền khoan chân ngồi, bắt đầu buổi tu luyện hôm nay. Dem toàn bộ thời gian dành cho việc tu luyện, vốn là thói quen hắn dưỡng thành từ kiếp trước, tuy rằng hiện tại hắn đã thay đổi thân thể, đồng thời cũng muốn nếm thử một chút sinh hoạt của người thường, thế nhưng thói quen đã dưỡng thành bao ngàn năm, muốn ở trong một chỗ thay đổi, cũng tương đối khó khăn trắc trở.

Lần này Trương Văn Trọng tu luyện đến lúc mặt trời lặn mới kết thúc.

Cảm giác được trong bụng đầy cảm giác đói, Trương Văn Trọng không khỏi bật cười: “Ta lại tự nhiên quên mất, ngày hôm nay chỉ uống một chén sữa đậu nành, ăn một bánh bí đỏ, thảo nào hiện tại bao tử lại kháng nghị rồi.” Hắn đứng dậy đi vào phòng bếp, muốn tìm chút gì đó điền đầy bao tử, thế nhưng ngoại trừ chút cơm thừa canh cặn ra, trong phòng bếp cũng không còn thực vật gì khác.

Rơi vào đường cùng, Trương Văn Trọng cũng chỉ đành bỏ hết cơm thừa canh cặn vào trong thùng rác. Hắn cũng không muốn ăn vào rồi lại bị tiêu chảy, dù sao với tu vi hiện tại của hắn, còn chưa đạt được nông nổi trăm độc bất xâm. Đồng thời trong lòng hắn cũng suy nghĩ, có đúng hay không nên mua một tủ lạnh đặt trong nhà, cũng phương tiện chứa đựng thực vật, sẽ không giống như bây giờ, thực vật để bên ngoài thời gian lâu một chút liền không ăn được nữa.

Thu thập xong phòng bếp, Trương Văn Trọng xách túi rác đi ra cửa. Nếu trong nhà không còn gì ăn, như vậy hắn chỉ đành đến tiệm cơm của Ông bá.

Đi ra cửa lớn tiểu khu, Trương Văn Trọng ném túi rác vào một thùng rác, lúc này mới hướng tiệm cơm của Ông bá đi đến.

Còn chưa đi đến tiệm cơm nhỏ của Ông bá, vẫn còn một khoảng cách hơi xa, Trương Văn Trọng liền phát hiện ngoài cửa tiệm cơm của Ông bá không ngờ đang vây quanh một đoàn người, cũng không biết đang xảy ra chuyện gì.

Đợi khi Trương Văn Trọng đến gần vừa nhìn, mới liền phát hiện, bên trong tiệm cơm của Ông bá là một mảnh hỗn loạn, bàn ghế chén bát đều vỡ nát, tùy ý nằm rải rác khắp mặt đất. Những nước canh cơm vãi rơi đầy khắp sàn, làm tiệm cơm nhỏ vốn luôn ngăn nắp sạch sẽ biến thành vô cùng dơ bẩn không chịu nổi.

Không chỉ tiệm cơm bị người đập phá, ngay cả Ông bá cũng bị người đánh thương, lúc này cả người đầy máu nằm trong đống hỗn loạn, hai mắt nhắm nghiền, bất tỉnh nhân sự.

Trần thúc mở tiệm thuốc bên cạnh tiệm cơm lúc này đang ngồi xổm bên người Ông bá kiểm tra tình huống của hắn.

Trương Văn Trọng vội vã đẩy ra những người chắn trước mặt, bước nhanh đi tới bên người Ông bá, vừa kiểm tra tình huống của Ông bá, vừa nhìn Trần thúc dò hỏi: “Trần thúc, xảy ra chuyện gì?”

“Đều do năm tên côn đồ mấy ngày trước làm ra!” Trần thúc nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngay vừa rồi năm tên côn đồ đi cùng tám tên côn đồ khác chạy ào vào tiệm cơm của lão Ông, không chỉ đập phá hết tiệm cơm của hắn, còn có mấy khách nhân đang ăn cơm cũng bị hoảng sợ đuổi đi. Trong đó còn có một người bị đánh, bất quá cũng không đáng lo ngại, cũng chỉ có lão Ông bị bọn hắn đánh cho ngã dài trên mặt đất. Bởi vì chuyện xảy ra quá đột ngột, đợi khi chúng tôi kịp phản ứng dẫn theo mọi người chạy tới hỗ trợ thì mấy tên côn đồ kia đã giải tán rồi, trong nháy mắt bỏ chạy hết, chúng tôi không bắt được tên nào...”

Căn cứ Trương Văn Trọng kiểm tra, thương thế của Ông bá cũng không nặng lắm, ngoại trừ vùng não bị chấn động nhẹ, chỉ có một ít phần mềm trên cơ thể bị tổn thương. Đây hiển nhiên không phải vì mấy tên côn đồ thủ hạ lưu tình, mà là bởi vì hàng xóm chung quanh phản ứng đúng lúc, làm bọn côn đồ cũng không đủ thời gian hạ độc thủ. Nếu như hàng xóm chung quanh phản ứng chậm một chút, thương thế của Ông bá đã có thể không hề lạc quan.

Trương Văn Trọng móc trong người ra một hộp châm, hộp ngân châm này ngày hôm qua lúc hắn ở trong chợ thuốc Đông y mua thuốc, thuận tiện ở trong tiệm bán đồ vật chữa bệnh mua luôn. Lúc này hắn cầm ngân châm, phân biệt đâm vào huyệt Nhân Trung, Thập Tuyên và Dũng Tuyên*, dùng thủ pháp hành châm kích thích. Sau một lát, Ông bá đang lâm vào trong hôn mê rốt cục đã thức tỉnh.

Ông bá vừa thức tỉnh hiển nhiên khá suy yếu, hắn giãy dụa định ngồi dậy, lại bị Trương Văn Trọng đè nằm trên mặt đất: “Ông bá, bác không nên vội đứng dậy, nằm trên mặt đất nghỉ ngơi thêm chốc lát. Nói cho tôi biết, hiện tại bác có cảm thấy khó chịu gì không?”

Tuy rằng Ông bá không thể đứng dậy, thế nhưng mắt cùng đầu còn có thể nhúc nhích, hắn tự nhiên nhìn thấy được cảnh tượng hỗn loạn ở trong tiệm cơm, hai hàng nước mắt nhất thời bùng lên, theo gương mặt chảy xuống. Cả nhà bọn họ đều dựa vào tiệm cơm này để nuôi sống mình, hiện tại bị đập nát vụn như vậy, không thể nghi ngờ là đập nát cơm của gia đình họ, hắn làm sao mà không thương tâm?

Thăng đến khi Trương Văn Trọng hỏi thêm vài lần, hần mới hồi đáp: “Đau đầu dữ dội.”

Trương Văn Trọng gật đầu, xuất ba cây ngân châm ra đâm vào huyệt Bách Hội, Hợp Cốc*, Ấn đường, xem như kích thích lần thứ hai.

Vào lúc này con gái của Ông bá nhận được điện thoại thông báo của hàng xóm, vội vã chạy trên một chiếc xe đạp cũ nát chạy về, người còn chưa tới, tiếng khóc đã tới.

Nhìn chiếc xe đạp cũ nát, lại nhìn nữ sinh lái xe, cuối cùng Trương Văn Trọng cũng hiểu được, vì sao trước đó hần cảm thấy con gái của Ông bá có vẻ quen mắt. Nguyên lai ngày đó tại hiện trường tai nạn giao thông, thiếu nữ xem giúp xe đạp cho Trương Văn Trọng chính là nàng. Trương Văn Trọng thế nào cũng không có nghĩ đến, nàng lại là con gái của Ông bá.

“Cha, cha không sao chứ?” Con gái của Ông bá nhảy xuống xe đạp, đi nhanh vào tiệm cơm, nhìn thấy Ông bá nằm trên mặt đất, nhất thời bật khóc òa.

“Con gái, đừng khóc, cha không sao đâu, chỉ là tiệm cơm của chúng ta...” Bản ý của Ông bá vốn muốn an ủi con gái, thế nhưng hần vừa mở miệng, lại nhin không được bùi ngùi thở dài: “Ai...”

Con gái của Ông bá nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nhìn thấy nước mắt trên mặt cha mình, nàng vội vã lấy ra khăn tay, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cha, đồng thời ôn nhu an ủi: “Cha, đừng thương tâm, chỉ cần cha không có việc gì là tốt rồi, tiệm cơm bị đập phá, chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu.”

Trần thúc ngồi xổm bên người Ông bá, cũng an ủi nói: “Lão Ông, con gái của ông nói đúng, tiệm cơm tuy rằng bị đập phá, nhưng chỉ cần người không sao, thì còn có thể bắt đầu lại lần nữa. Ai, được rồi, tiểu Trương, thương tích của lão Ông ra sao? Cậu nói cho Ông Đình nghe một chút.”

Trương Văn Trọng gật đầu, nhìn Ông Đình nói: “Thương tích của Ông bá cũng không nghiêm trọng, chỉ là bị chấn động nhẹ trên não, trước khi hoàn toàn khỏi hẳn, cần được tĩnh dưỡng nghỉ ngơi, tôi cho cô đơn thuốc, cô hốt thuốc nấu cho ông ấy uống...”

Ông bá vừa nghe liền nóng nảy, vội vã nói: “Tĩnh dưỡng nghỉ ngơi? Điều này sao có thể được? Tôi còn phải lo tiệm cơm...”

Trần thúc vội vã nói: “Uy, lão Ông, bảo ông tĩnh dưỡng nghỉ ngơi, thì ông cứ nghỉ ngơi đi. Chuyện sửa sang tiệm cơm, không cần ông quan tâm tới. Những hàng xóm chúng ta, đều sẽ giúp ông!”

“Đúng, Ông bá, chúng tôi đều sẽ giúp ông!”

“Không sai, Ông bá làm cơm nước vừa rẻ lại sạch sẽ, đồng thời còn rất ngon, nếu như trên đường của chúng ta không có tiệm cơm của ông, tổn thất của chúng ta thật lớn lắm! Cho nên chúng ta nhất định sẽ giúp ông, ông cứ yên tâm tĩnh dưỡng nghỉ ngơi đi! Chờ sau khi ông khỏi hẳn quay lại, bảo chúng cho ông nhìn thấy một tiệm cơm không hề thua kém trước đây chút nào.”

“Ông bá, tôi cũng sẽ giúp ông! Còn có những tên côn đồ đập phá tiệm cơm của ông, khẳng định sẽ không có kết quả tốt. Chúng tôi đã báo cảnh sát, bọn họ kiêu ngạo không được vài ngày nữa đâu.”

Mọi người vây quanh bên ngoài tiệm cơm, đều lớn tiếng nói.

“Cảm ơn, cảm ơn mọi người...” Ông bá nằm trên mặt đất, cảm kích nhìn mọi người vây quanh tiệm cơm, không khỏi nghẹn ngào lên. Mà con gái Ông Đình của hần, cũng đôi mắt đầm lệ, không ngừng cảm ơn mọi người chung quanh.

89. Chương 91: Nhập Cổ Tiệm Cơm

Bởi vì hiện tại Ông bá cần được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, mà tiệm cơm lại trở thành một mảnh hỗn độn, hiển nhiên không phải là địa phương thích hợp, lúc này trên đường có người hàng xóm hành nghề buôn bán lái chiếc xe tải nhẹ của mình muốn đưa cha con Ông bá về nhà. Trương Văn Trọng và Trần thúc, cùng với mấy người hàng xóm láng giềng, vội vàng cẩn thận đưa Ông bá lên xe tải nhỏ.

Theo sau Trương Văn Trọng lại chạy tới tiệm thuốc của Trần thúc, mượn giấy bút viết một đơn thuốc, rồi nhờ Trần thúc hốt thuốc cho Ông bá. Bởi vì Ông bá có triệu chứng đau đầu, vậy nên thuốc uống chủ yếu chỉ lưu thông máu bầm và giảm đau bổ khí là chủ yếu.

Trần thúc rất nhanh đã hốt thuốc xong, kể cả đơn thuốc đều giao lại cho Ông Đình, đồng thời còn nhìn Ông bá nằm trên xe nói: “Lão Ông, sau khi về nhà ông cứ yên tâm dưỡng bệnh, chuyện tiệm cơm có hàng xóm láng giềng chúng tôi sẽ giúp ông xử lý, ông không nên vì vậy mà quá bận tâm.”

Ông bá móc xâu chìa khóa trong long ra, giao vào trong tay Trần thúc, đầy côi lòng cảm kích nói: “Cảm ơn, lão Trần. Đây là chìa khóa tiệm cơm, tôi đưa cho ông vậy. Toàn bộ mọi chuyện tôi cũng chỉ đành mặt dày nhờ bà con láng giềng. Sau khi tôi về, tôi sẽ để Đình Đình đưa tiền tới cho mọi người.”

Trần thúc vội vàng xua tay nói: “Ai, tiền của ông cứ giữ lại dưỡng thương đi. Chúng ta là hàng xóm láng giềng, giúp đỡ lẫn nhau đâu có bao nhiêu tiền chứ.”

Ông bá kiên quyết cự tuyệt: “Như vậy sao được chứ? Tôi làm sao có thể dùng tiền của mọi người? Không được, như vậy tuyệt đối không được!”

Trần thúc khuyên nhủ: “Lão Ông, ông cũng đừng cố chấp nữa, tình huống của ông tất cả mọi người chúng ta đều rất rõ ràng. Ông cũng không giàu có, muốn cho ông thoáng chốc xuất ra nhiều tiền như vậy sửa chữa tiệm cơm, lại phải mua bàn ghế, chén bát vật dụng này nọ, chẳng phải sẽ đem toàn bộ dành dụm tích sức của ông tiêu hết hay sao? Kể từ đó, ông làm sao dưỡng thương? Ông làm sao nuôi sống người trong nhà?”

“VẬY...” Ông bá mấp máy môi, muốn phản bác Trần thúc, thế nhưng bởi vì Trần thúc nói có đạo lý, làm hấn căn bản không cách nào phản bác, miệng há ra hồi lâu rồi lại không nói được nên lời.

Ngay lúc này, Ông Đình đột nhiên mở miệng nói: “Cháu...cháu có thể đi làm công kiếm tiền.”

Vừa nghe Ông Đình nói, sắc mặt Ông bá nhất thời liền thay đổi, hấn mấp máy môi, rốt cuộc cũng không nói ra miệng. Bất quá Trần thúc rất quen thuộc với hấn, liền thay hấn nói ra lời trong lòng: “Đình Đình, đừng nói lời ngu ngốc, hiện tại cháu cần làm chính là phải chăm chỉ học tập. Cháu phải biết rằng, cha cháu vì muốn cháu ăn học thành tài, đã nếm bao nhiêu khổ, gặp bao nhiêu tội? Cháu không thể làm cho ông ấy thất vọng! Hơn nữa hiện tại dù cháu có đi làm công, cũng chỉ đành làm công theo giờ gì đó, có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Chẳng lẽ cháu bỏ học đi làm công hay sao?”

“VẬY...” Ông Đình cũng biết, lời nói của Trần thúc có lý, không khỏi ngẩn ngẩn cả người.

Ngay lúc này, Trương Văn Trọng mở miệng: “Ở đây tôi còn một chút tiền, nếu như Ông bá không chê, xem như tôi cho mượn cũng được, hoặc cho tôi nhập cổ vào tiệm cơm cũng được. Đợi sau khi trong tay bác dư dả, kiếm được tiền rồi thì trả lại cho tôi cũng không muộn.”

Ông bá còn định cự tuyệt, thế nhưng không đợi hấn mở miệng, Trần thúc đã nói: “Biện pháp này của tiểu Trương cũng không tệ, lão Ông, ông cũng đừng nên cố chấp nữa, hãy làm theo lời tiểu Trương đi.”

Sau khi trầm mặc vài giây, Ông bá mới chậm rãi gật đầu, nhìn Trương Văn Trọng với ánh mắt cảm kích, nói: “Được rồi, tiểu Trương, lần này rốt cục xem như tôi thiếu cậu một nhân tình, số tiền của cậu, coi như nhập cổ vào tiệm cơm của tôi đi, chỉ cần Ông bá này không chết, tuyệt đối sẽ không để cậu phải lỗ vốn.”

“Tôi tin tưởng khả năng nấu bếp của Ông bá, sau này sinh ý của tiệm cơm tuyệt đối sẽ không kém. Nói không chừng, lần này là tôi kiếm được tiền ấy chứ.” Trương Văn Trọng mỉm cười gật đầu nói.

Ông Đình đột nhiên nhảy xuống xe, hướng Trương Văn Trọng khom người thật sâu, viên mắt rưng rưng, thành khẩn nói: “Cảm ơn anh!” Sau đó nàng lại hướng về hàng xóm láng giềng chung quanh cục cung: “Cảm ơn mọi người!”

Trần thúc vừa cười vừa nói: “Được rồi, Đình Đình, cháu cũng đừng cảm ơn chúng tôi nữa, tất cả mọi người là hàng xóm láng giềng, những điều này chúng ta phải làm thôi.”

Cô bán trái cây cũng nói: “Đúng nha, Đình Đình nên cẩn thận chăm sóc cha của cháu, tranh thủ cho hấn sớm ngày khang phục, mọi người chúng ta còn chờ hấn làm cơm nước để ăn đây!” Đồng thời cô ta còn nhét một túi trái cây vào trong tay Đình Đình: “Những trái cây này là cho lão Ông, ăn nhiều trái cây một chút, đối với thân thể mới có lợi.”

Ông Đình vốn đang muốn chối từ, thế nhưng ngay lúc này Ông bá lại nói: “Đình Đình, nhận lấy đi, đây đều là tâm ý của mọi người, lão Ông này tuy rằng hôm nay bị người ta đánh, thế nhưng trong lòng lại cảm thấy ấm áp dào dạt, ân tình của các vị hàng xóm láng giềng, lão Ông ghi nhớ trong lòng, ngày sau sẽ báo đáp!”

Ông Đình lần thứ hai hướng mọi người cúi cung tạ ơn, sau đó ôm túi trái cây, chui vào trong xe, vừa đóng cửa, chiếc xe chậm rãi khởi động, một đường bình ổn chạy về Ông gia.

Ngay khi chiếc xe vừa đi, bà con hàng xóm láng giềng cũng đã bắt đầu giúp đỡ Ông bá quét dọn tiệm cơm hỗn độn. Trương Văn Trọng đưa số điện thoại di động của mình nói cho Trần thúc, đồng thời nói: “Trần thúc, phiền phức chú tìm người đến tính thử, toàn bộ thiết bị lắp đặt tiệm cơm, cùng việc mua bàn ghế, chén bát vật dụng gì đó, toàn bộ là bao nhiêu tiền. Sau khi tính ra, chú gọi điện thoại, cháu lập tức đem tiền đến đưa chú.”

“Tốt, không thành vấn đề, chỉ cần cậu tin tưởng tôi là được.” Trần thúc gật đầu đáp.

“Cháu đương nhiên tin tưởng Trần thúc rồi.” Trương Văn Trọng nhin không được nở nụ cười, hẩn quay người lại nhìn mọi người đang bận rộn quét dọn tiệm cơm, gương mặt mỉm cười nói: “Những người ở đây, cháu đều tin được!”

Nghe Trương Văn Trọng nói những lời này, Trần thúc tự hào ưỡn ngực, đầy cõi lòng kiêu ngạo nở nụ cười.

Cùng Trần thúc nói chuyện một lát, thương thảo chuyện sửa chữa tiệm cơm, Trương Văn Trọng lại cáo từ rời đi. Sở dĩ hẩn vội vàng rời đi như thế, là bởi vì hẩn muốn thay Ông bá vĩnh tuyệt hậu hoạn.

Tuy rằng lần này chuyện đập phá tiệm, đã có người báo cảnh sát. Thế nhưng cảnh sát có bắt được những tên côn đồ đập phá tiệm hay không, cùng chính phủ sẽ cân nhắc mức hình phạt nào cho bọn hẩn, rốt cục sẽ phán bao lâu, đều biết sẽ chẳng được bao nhiêu. Nếu như nói, những tên côn đồ bị cảnh sát bắt được, thực sự có thể thay đổi triệt để, nhận sai sửa đổi, như vậy thì rất tốt. Nhưng nếu như bọn họ không chịu nhận sai, còn ghi hận trong lòng đối với Ông bá, vậy thì Ông bá và tiệm cơm này ngày sau sẽ phiền phức không ngừng.

Trương Văn Trọng tự nhiên là không hi vọng còn có chuyện như vậy phát sinh, cho nên hẩn quyết định cần dùng chính phương thức của mình, vội đi cho những tên côn đồ một sự giáo huấn khắc cốt铭心, để bọn họ không còn dám làm xằng làm bậy nữa.

Thế nhưng muốn giáo huấn những tên côn đồ này, trước tiên nhất định phải tìm ra được tung tích của bọn chúng đã.

Trương Văn Trọng suy nghĩ một chút, lấy ra điện thoại di động, bấm một dãy số.

90. Chương 92: Anh Không Phải Muốn Giết Người Diệt Khẩu Chứ?

“Uy, Trương ca? Sao anh đột nhiên nhớ tới gọi điện thoại cho tôi vậy?” Đầu kia điện thoại rất nhanh truyền đến thanh âm sang sảng của Đàm Thanh.

Trương Văn Trọng nói: “Tiểu Đàm, hiện tại cô rảnh rồi không? Tôi có chuyện muốn nhờ cô hỗ trợ.”

Đàm Thanh vừa cười vừa nói: “Lúc này tôi vừa tan tầm, đang chuẩn bị đi ăn cơm chiều. Ai, nếu không như vậy đi, tôi mời ăn cơm chiều, rốt cục xem như cảm ơn ngày hôm qua anh đã giúp đỡ. Trong lúc ăn, anh lại nói cho tôi biết, cần tôi giúp anh làm gì.”

“Cũng tốt.” Trương Văn Trọng nói: “Chuyện này thật đúng là phải làm phiền cô mới có thể giải quyết được.”

Đàm Thanh lập tức nói: “Anh đang ở đâu? Tôi qua đón anh.”

Trương Văn Trọng đáp: “Tiểu khu Hoa Hàng cô biết không? Tôi đang đứng ngay trước cửa tiểu khu chờ cô.”

Đàm Thanh nói: “Tôi biết, anh chờ chút, tôi sẽ đến ngay lập tức.”

Sau khi cắt đứt điện thoại, Trương Văn Trọng cất bước đi tới trước cửa tiểu khu Hoa Hàng, chờ đợi khoảng chừng mười lăm phút, Đàm Thanh đã lái chiếc xe moto màu đen, dừng ngay trước người Trương Văn Trọng.

Vóc người Đàm Thanh cao gầy, đôi mắt thon dài, lại mặc trang phục quần soóc, vốn đã thể hiện đầy sức sống nóng rực, lúc này lái chiếc moto, càng hiện ra tư thế oai hùng hiên ngang của nàng. Nhất là làn da màu lúa mạch tràn trề sức sống, hoàn mỹ phối hợp cùng chiếc moto, đưa tới một mảnh ánh mắt kinh diễm của những người xung quanh.

“Trương ca, để anh đợi lâu, lên xe đi.” Đàm Thanh đưa một chiếc nón bảo hộ cho Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng đội nón, leo lên phía sau xe moto. Vừa mới ngồi ổn, Đàm Thanh lại nghiêng đầu qua hỏi: “Trương ca, anh muốn ăn món gì?”

Trương Văn Trọng đáp: “Tùy tiện, ăn chút đồ giản đơn là được.”

Đàm Thanh nhẹ nhàng thở ra một hơi, nàng nửa đùa nửa thật nói: “Có những lời này của Trương ca là được, tôi còn sợ anh đòi tôi mời đi ăn nhà hàng. Tiền lương tháng này của tôi đều nhanh xài hết, nếu như anh thật sự muốn tôi mời một bữa thịnh soạn, mấy ngày kế tiếp chỉ sợ tôi phải dựa vào mì ăn liền để sống qua ngày thôi.”

Suy nghĩ một chút, Đàm Thanh lại hỏi: “Ai, Trương ca, anh ăn mì sợi không? Nếu không chúng ta đi ăn mì sợi đi? Tôi biết có một quán mì sợi, vị đạo rất chính tông, mặt bằng cũng rất sạch sẽ!”

“Được.” Trương Văn Trọng gật đầu nói.

“Vây anh ngồi cho vững, chúng ta xuất phát nhé!” Đàm Thanh dứt lời, lập tức khởi động chiếc xe moto, đột ngột phóng ra ngoài. Nàng lái xe tốc độ rất nhanh, kỹ xảo phi thường điêu luyện. Nhưng phỏng chừng Trương Văn Trọng vì quá bất ngờ, nên đề phòng bị rơi xuống đường, hai tay của hắn vô tình ôm chặt lấy vòng eo thon thả của Đàm Thanh.

Cử động thành linh của Trương Văn Trọng hiển nhiên làm Đàm Thanh không hề ngờ tới, cảm giác được sự nóng hổi từ hai tay Trương Văn Trọng truyền tới, gương mặt Đàm Thanh tức thì đỏ lên, nàng cũng xấu hổ không biết nói gì, chỉ đành vội vàng giảm bớt tốc độ. Hoàn hảo, Trương Văn Trọng thấy nàng đã giảm tốc độ, liền buông hai tay ra khỏi eo nàng, điều này làm cho nàng nhất thời thở phào nhẹ nhõm, bằng không thật đúng là nàng không biết nên làm gì mới tốt. Đồng thời bởi vì chuyện ngoài ý muốn này, nên nàng cũng không dám tiếp tục gia tăng tốc độ, mà chậm rãi lái xe chạy về hướng tiệm mì.

Tuy rằng Trương Văn Trọng trong chuyện nam nữ là một đầu gỗ, thế nhưng hắn cũng biết cử động vừa rồi của mình, đích thật là có chút không quá thích hợp. Cho nên sau khi buông tay khỏi eo của Đàm Thanh, hắn lại xấu hổ cười cười, giải thích: “Xin lỗi, tôi thật không ngờ cô lái xe lại nhanh như vậy, cho nên mới...”

Thấy Trương Văn Trọng định đem chuyện xấu hổ vừa rồi nói ra, Đàm Thanh vội vàng mở miệng chen ngang lời hắn nói: “A, đúng vậy, con người của tôi rất thích lái xe tốc độ nhanh. Tôi thích cảm giác nhanh như điện chớp, nhất là trong tình huống cao tốc, lại được gió mạnh thổi vào mặt, thật sự là phi thường kích thích.”

Trương Văn Trọng lúc này đã kịp phản ứng, chuyện vừa phát sinh đích thực là không thích hợp nhắc lại, vì vậy hắn thẳng thắn bảo trì trầm mặc, miễn cho đôi bên phải xấu hổ thêm lần nữa.

Bởi vì trầm mặc, bầu không khí giữa hai người nhiều ít có chút trở nên cổ quái. Hoàn hảo, tiệm mì sợi Đàm Thanh nói cách nơi này cũng không xa lắm, rất nhanh đã tới nơi.

Ngồi trong tiệm mì sợi náo nhiệt, gọi hai chén mì sợi thịt bò, bầu không khí giữa Trương Văn Trọng và Đàm Thanh vẫn hơi cổ quái như trước. Mì sợi vốn rất ngon, nhưng bởi vì bầu không khí cổ quái giữa hai người làm Đàm Thanh nghĩ nó có vẻ nhạt như nước ốc.

Đàm Thanh quyết định muốn phá vỡ bầu không khí cổ quái này, vì vậy nàng hỏi: “Ai, Trương ca, không phải anh mới vừa nói, có chuyện gì muốn nhờ tôi hỗ trợ sao? Rốt cục là chuyện gì thế?”

Trương Văn Trọng buông đôi đũa trong tay xuống, nhìn ông chủ tiệm mì mượn giấy bút, tỉ mỉ phác họa. Vài phút sau, chân dung của năm tên lưu manh liền xuất hiện trên trang giấy. Tuy rằng mỗi người đều

dùng rất ít nét bút, thế nhưng hình vẽ lại giống thật như đúc, làm cho người ta vừa nhìn liền nhìn ra đó là năm tên lưu manh đến lừa bịp tổng tiền Ưông bá mà không có kết quả lần trước.

Trương Văn Trọng đưa trang giấy vẽ chân dung năm tên lưu manh cho Đàm Thanh, hỏi: “Tiểu Đàm, cô là hình cảnh, không biết có nhận ra năm người này không?”

Đàm Thanh vừa nhìn, gật đầu nói: “Nhận ra, năm tên lưu manh này đều có tên trong sổ đen của chúng tôi. Ai, Trương ca, sao đột nhiên anh lại hỏi thăm bọn hắn? Lẽ nào năm tên đui mù này đến trêu chọc anh phải không?”

Trương Văn Trọng không trả lời vấn đề của Đàm Thanh, mà tiếp tục hỏi: “Nếu nhận ra, như vậy cô nhất định biết, bình thường bọn họ hay trà trộn ở đâu chứ?”

“Trương ca, sao anh đột nhiên muốn tìm bọn họ? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” Biểu tình của Đàm Thanh, liền biến đổi nghiêm túc lên, nàng nói: “Nếu như anh không trả lời vấn đề của tôi, như vậy tôi cũng sẽ không trả lời vấn đề của anh.”

Trương Văn Trọng cũng không giấu diếm điều gì với nàng, đem chuyện đã xảy ra trong tiệm cơm của Ưông bá từ đầu tới cuối nói cho Đàm Thanh.

Đàm Thanh cũng bị chuyện này làm tức giận, nàng vỗ bàn nói: “Đám hỗn đản, thực sự là to gan, ngay ban ngày ban mặt như vậy, không ngờ còn dám đập tiệm đánh người! Trương ca, anh yên tâm, cảnh sát chúng tôi cũng không phải ăn không ngồi rồi. Tôi lập tức gọi điện cho đồn công an khu trực thuộc, đốc thúc bọn họ nhanh chóng bắt mấy tên hỗn đản này lại, trả cho Ưông bá một công đạo.”

Trương Văn Trọng nói: “Cảnh sát có bắt bọn họ hay không tôi mặc kệ, tôi chỉ muốn dùng chính phương thức của mình, thay Ưông bá vĩnh tuyệt hậu hoạn.”

Đàm Thanh kinh ngạc há to miệng, nhìn Trương Văn Trọng một lát, nàng mới nghẹn ra một câu nói: “Trương ca, anh không phải muốn đi giết người diệt khẩu đó chứ?”

Trương Văn Trọng vừa mới uống một muống nước súp mì, đột nhiên nghe được những lời này của Đàm Thanh, làm hại hắn suýt chút nữa đã phun luôn ngụm nước súp ra ngoài, tuy rằng cuối cùng đã mạnh mẽ nuốt ngược trở xuống, nhưng cũng làm cho hắn bị ho khan một trận sặc sụa.

Trương Văn Trọng một bên ho khan, một bên đau khổ nói: “Tiểu Đàm, thứ gì có thể ăn bậy, nhưng nói chuyện cũng không thể nói lung tung. Giết người diệt khẩu? Tôi còn chưa muốn ngồi tù đền mạng đâu!”

“Bộ không phải anh nói muốn vĩnh tuyệt hậu hoạn hay sao? Tôi còn nghĩ anh đã động sát tâm.” Đàm Thanh xấu hổ cười cười.

Hàn Phi Tử* có một câu nói rất hay – hiệp dùng võ vi phạm lệnh cấm. (Hàn Phi là học giả nổi tiếng cuối thời Chiến Quốc theo trường phái pháp gia.)

Đàm Thanh biết thân thủ của Trương Văn Trọng bất phàm, người như Trương Văn Trọng, thế nhưng sẽ coi rẻ pháp luật, rất thích tàn nhẫn tranh đấu. Cho nên nàng có điều hoài nghi đối với động cơ của Trương Văn Trọng, cũng không có chuyện gì kỳ quái.

“Phương pháp vĩnh tuyệt hậu hoạn có rất nhiều, tỷ như...” Trương Văn Trọng đứng dậy, tiến đến sát bên tai Đàm Thanh, đem kế hoạch của mình nhỏ giọng nói cho nàng.

“Nguyên lai là như vậy, không nghĩ tới, Trương ca còn hiểu được chiêu số như thế.” Sau khi nghe xong lời Trương Văn Trọng nói, Đàm Thanh đầu tiên là há to miệng kinh ngạc, sau đó mới có vẻ hả hê nói: “Mấy tên lưu manh kia chọc phải anh, thật là xui xẻo lớn. Bất quá đối phó với mấy tên bại hoại này, chỉ dựa vào thuyết phục giáo dục, thật đúng là vô ích. Có thể phương pháp này của anh thật đúng là chinh đốn bọn chúng thay đổi triệt để, một lần nữa thay đổi cung cách làm người...”

91. Chương 93: Sinh Tử Phù

Mười mấy tên lưu manh đập phá tiệm cơm của Ưông bá, lúc này đang ngồi trong một phòng karaoke uống rượu. Tuy rằng tia sáng trong phòng rất âm u, thế nhưng cũng không làm giảm đi sự nhiệt tình của bọn

chúng. Mà âm nhạc kim loại nặng đình tai nhức óc, dĩ nhiên cũng không át được hẳn tiếng la ó chửi bậy cùng thanh âm quơ tay múa chân của bọn chúng.

Ngày hôm nay bọn chúng không chỉ đập phá tiệm cơm của Ông bá, đồng thời còn cướp đoạt mấy trăm nguyên trên người Ông bá. Cầm số tiền kia, bọn chúng tự nhiên là đi tìm kiếm giải trí vui vẻ. Trong lúc chờ đợi tiệc tùng, bọn chúng lại đến đây chơi nhạc. Đương nhiên không chỉ là vì uống rượu cùng đi hát karaoke, chỉ là tên được bọn chúng phải đi mua thức ăn, đến giờ này còn chưa thấy về mà thôi.

Một tên lưu manh đã bị lên cơn nghiện thuốc, có chút không kiềm chế được xao động trong lòng, nhìn tên lưu manh xăm hình hắc xà trên cánh tay nói: “Xà ca, tên tiểu tử Nhị béo thế nào còn chưa trở về? Hay là đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn? Nếu không tôi đi ra ngoài nhìn xem?”

Nhị béo mà tên lưu manh này nhắc tới, chính là tên cùng ăn thịt dê với dưa hấu nên bị đau bụng tiêu chảy.

“Gấp cái gì mà gấp? Lẽ nào người còn sợ Nhị béo ôm tiền bỏ trốn sao?” Xà ca cười mắng vài câu, cầm chai bia nói: “Uống bia, sau khi Nhị béo mua thức ăn về, khẳng định sẽ không thiếu thuốc của người! Ai, được rồi, các người gọi đàn bà chưa? Thế nào còn chưa tới?”

Có tên lưu manh hồi đáp: “Đàn bà còn đang trên đường tới, chắc sắp tới rồi.”

Ngay lúc này, cửa phòng mở ra, một người tiêu sái đi nhanh vào, trở tay đem cửa đóng lại. Vì hắn đưa lưng về phía ánh đèn, cho nên người bên trong phòng cũng không nhìn thấy rõ được diện mạo của hắn, đều tưởng rằng đồng bạn mà bọn chúng phải đi mua thức ăn đã quay lại.

Tên lưu manh đang bị vật thuốc vội vàng đứng lên, thanh âm rên rỉ nói: “Nhị béo, sao giờ này mày mới về? Hàng đâu? Nhanh đem ra đi, lão tử sắp không chịu được rồi!” Thanh âm bên trong phòng quá âm ỉ, nếu như không kêu to lên, người khác căn bản nghe không được thanh âm của hắn.

Ngay lúc này, toàn bộ ánh đèn bên trong phòng đột nhiên bừng sáng lên.

Đám lưu manh đã quen với tia sáng âm u, nên bị ánh đèn sáng đột ngột bên trong phòng làm cho hoảng sợ, bọn chúng vô thức nheo mắt lại, đồng thời chửi ầm ỉ. Đợi khi hai mắt thích ứng với ánh sáng, bọn chúng mới kinh ngạc phát hiện, đi vào trong phòng cũng không chỉ một mình tên Nhị béo, bên cạnh Nhị béo còn có một người thanh niên vóc dáng gầy yếu.

Những tên lưu manh khác có thể không nhận ra người này. Thế nhưng Xà ca và thủ hạ của hắn, vẫn còn ký ức mới mẻ đối với người thanh niên kia. Ngay tại mấy ngày hôm trước, người này đã phá hỏng chuyện tốt của bọn chúng, làm cho bọn chúng bị mất hết mặt mũi – Trương Văn Trọng!

Trương Văn Trọng quét mắt nhìn đám lưu manh bên trong gian phòng, đạm mạc cười, nói: “Ui chao, đều ở chỗ này vừa uống vừa hát sao, các người chơi đùa vui vẻ nhỉ.”

Ngay khi vừa phát hiện Trương Văn Trọng, Xà ca liền nhìn ba tên thủ hạ nháy mắt, bốn người phân ra cầm theo vỏ bia trong tay. Lúc này, nghe được lời nói châm chọc khiêu khích của Trương Văn Trọng, Xà ca lập tức rít gào rống lớn: “Chơi hắn!”

Đột nhiên hắn cầm chai bia trong tay ném về phía Trương Văn Trọng. Ba tên thủ hạ của hắn cũng bắt chước làm theo, hầu như trong cùng một thời gian, cầm vỏ chai bia trong tay cùng ném về phía Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng không tránh không né, chỉ kéo Nhị béo ra, bốn chai bia hoàn toàn ném trúng người Nhị béo, làm hắn đau đớn oa oa kêu loạn, những mảnh thủy tinh vỡ nát cắt từng vết thương khắp nơi trên cơ thể hắn.

“Người này tới đập phá, đánh chết mẹ hắn đi!” Xà ca vừa ném ra chai bia trong tay, lại từ trên bàn chụp lấy một chai bia khác, cùng với ba tên thủ hạ nhắm phía Trương Văn Trọng ném tới. Mà khi nghe được hắn nói xong, bảy tên lưu manh còn lại cuối cùng đã kịp phản ứng, cùng lúc chửi ầm lên nhốn nháo, hoặc là chụp lấy chai bia trên bàn, hoặc tay không đánh về phía Trương Văn Trọng.

Theo đám lưu manh xem ra, Trương Văn Trọng chỉ đơn thương độc mã, mà bên phía bọn chúng ngoại trừ phế vật Nhị béo ra, đều còn mười một người. Nếu không đánh cho Trương Văn Trọng thừa sống thiếu chết, đó mới chính là quái sự ah!

Đáng tiếc chính là sự tình tiến triển, lại không nằm trong dự tính của đám lưu manh.

Chưa tới mười phút, bên trong gian phòng chỉ còn lại một mình Trương Văn Trọng đứng vững. Đám người kia, toàn bộ đều đã ngồi phệt lên trên mặt đất. Trương Văn Trọng hạ thủ rất đúng mực, những người này tuy rằng đều tê liệt ngã sõng soài, thế nhưng trên người bọn chúng cũng không nhìn ra nửa điểm dấu vết, thậm chí vết bầm tím cũng đều không có.

Trong toàn bộ quá trình chiến đấu, cũng không có ai xông vào trong gian phòng. Bởi vì âm thanh tiếng nhạc bên trong phòng quá mức vang dội, làm cho người bên ngoài rất khó nghe được bên trong đã xảy ra chuyện gì. Mặt khác cũng bởi vì Đàm Thanh canh giữ bên ngoài cửa, bất luận người nào muốn đi vào trong phòng, đều bị nằng nằng lý do “cảnh sát đang chấp hành công vụ” ngăn cản.

“Hiện tại chúng ta có thể bình tĩnh nói chuyện với nhau rồi.” Trương Văn Trọng tắt âm nhạc, nguyên căn phòng vốn đang ồn ào náo nhiệt, trong nháy mắt liền yên tĩnh xuống: “Tôi nghĩ các cậu hẳn là biết, vì sao tôi tìm đến các cậu phải không? Kỳ thực yêu cầu của tôi rất đơn giản: Một, các cậu đi gặp Ôn bá xin lỗi, khẩn cầu hắn tha thứ. Hai, bồi thường tiền thuốc men cho Ôn bá, tiền dinh dưỡng cùng tất cả tổn thất. Ba, từ nay về sau không được làm những chuyện hoành hành ngang ngược nữa.”

Mười hai tên lưu manh râm rì, không thêm trả lời.

Trương Văn Trọng đạm nhiên cười, tay trái cầm lấy một chai bia còn nguyên vẹn, tay phải nhẹ nhàng bỏ xuống, trực tiếp chém ngang cổ chai bia. Ngay lập tức từ bên trong chai bia phun ra bọt xủi, vương vãi đầy tay hắn.

“Tôi nghĩ, tôi phải nói rõ một việc. Cũng không phải cùng các cậu thương lượng, mà là đang mệnh lệnh cho các cậu. Đương nhiên các cậu có thể không cần nghe theo. Chỉ cần các cậu có thể chịu được Sinh Tử Phù phát tác, loại khổ sở cầu sống không được, cầu chết không xong!” Trong lúc nói chuyện, Trương Văn Trọng đã khởi động chân nguyên của mình, đem chai bia đang sủi bọt trong tay hắn, ngưng kết trở thành băng, sau đó hất khoát tay, những mảnh băng bắn vào trong huyết vị của mười hai tên lưu manh.

Một loại cảm giác ngứa ngáy đau nhức đột nhiên xuất hiện ở trên người mười hai tên lưu manh, nhất thời làm cho bọn chúng cảm nhận được tư vị “cầu sống không được, cầu chết không xong” mà Trương Văn Trọng vừa nói. Bọn chúng vô thức muốn há miệng kêu lên đau đớn, nhưng chờ khi bọn hắn há miệng, thì mới phát hiện căn bản mình không thể thốt ra thanh âm. Nguyên lai, ngay khi Trương Văn Trọng phóng xuất Sinh Tử Phù, đã dùng chân nguyên tạm thời che lại miệng của bọn chúng, để cho bọn chúng không thể hét lớn lên.

Sinh Tử Phù trong lời của Trương Văn Trọng, nguyên lý cũng giống như trong truyện Lục Mạch Thần Kiếm của Kim Dung, thế nhưng nếu nói về uy lực, lại không đến nỗi biến thái như trong tiểu thuyết.

Loại Sinh Tử Phù này của Trương Văn Trọng, chính là đưa chân nguyên vào trong cơ thể, bám lên kinh mạch của người ta. Nếu như người này là một người tu chân, hoặc là một cao thủ võ thuật, tự nhiên có thể dùng chân nguyên hoặc nội lực, xua tan đi tia chân nguyên kia. Mà dù là người thường, sau khi trúng phải Sinh Tử Phù, cũng sẽ không đến nỗi như trong truyện của Kim Dung, khó chịu đến muốn chết đi sống lại. Loại cảm giác vừa đau lại vừa ngứa này, mỗi lần chỉ có thể duy trì trong ba phút, mà mỗi tháng chỉ phát tác một lần. Coi như không có giải dược, sau ba tháng cũng sẽ tự lành. Bởi vì tia chân nguyên bám vào trong kinh mạch kia, sau ba tháng tự nhiên sẽ tiêu tán.

Tuy rằng Trương Văn Trọng biết như vậy, thế nhưng đám tên lưu manh này lại không biết, bọn chúng cho rằng Trương Văn Trọng thi triển Sinh Tử Phù, cũng kinh khủng như truyện của Kim Dung hay trong ti vi miêu tả.

Trong tích tắc, một loại tâm tình thống khổ tuyệt vọng bao trùm lên trên người của mười hai tên lưu manh.

92. Chương 94: Tâm Tư Của Đàm Thanh

Thời gian ba phút trôi qua rất nhanh, cảm giác đau nhức lẫn ngứa ngáy đến cũng nhanh mà trôi qua cũng nhanh, trong nháy mắt đã biến mất sạch sẽ. Thế nhưng mười hai tên lưu manh vẫn nằm xụi lơ trên mặt đất, mồ hôi đầy người thở hổn hển. Sự đau nhức ngứa ngáy trong ba phút ngắn ngủi, ngoại trừ làm cho

bọn chúng cầu sống không được, cầu chết không yên, thì cũng khiến bọn chúng hao tổn hết thể lực, để cho bọn chúng dù muốn cử động đầu ngón tay cũng là chuyện không thể.

Ánh mắt Trương Văn Trọng đảo qua trên người mười hai tên lưu manh, cười lạnh nói: “Thế nào? Cảm giác vừa rồi, đã khiến cho các người khắc cốt铭心 chưa?”

Mười hai tên lưu manh nghĩ lại chuyện tình trải qua vừa rồi, không khỏi cảm thấy run rẩy. Loại cảm giác cầu sống không được, cầu chết không yên, bọn chúng thực sự không muốn hưởng thụ thêm lần thứ hai.

“Các cậu tốt nhất phải nhớ kỹ loại cảm giác này, bởi vì nó sẽ phát tác mỗi tháng một lần. Tôi cho các cậu thời gian ba tháng, nếu như trong vòng ba tháng, các cậu có thể làm được theo lời nói của tôi, vậy thì ba tháng sau, Sinh Tử Phù trên người các cậu sẽ tự động tiêu trừ. Nhưng nếu như các cậu không làm theo lời tôi, như vậy mỗi ngày các cậu sẽ phải nếm trải cái loại cảm giác đau đớn này, cho đến khi nào chết mới thôi. Mặt khác, qua ba tháng, nếu như các cậu còn dám làm xằng làm bậy, Sinh Tử Phù vẫn sẽ tiếp tục tái phát!”

Kỳ thực Trương Văn Trọng chỉ đang hù dọa bọn chúng, bởi vì Sinh Tử Phù này sau ba tháng, tự nhiên sẽ mất đi hiệu lực, dù mười hai tên lưu manh ở trong ba tháng tiếp tục làm xằng làm bậy, hoặc là sau ba tháng quay về nghề cũ, Sinh Tử Phù tuyệt đối cũng không xảy ra chuyện như lời hắn nói. Trừ phi hắn lại cho bọn chúng nếm mùi Sinh Tử Phù thêm lần nữa. Thế nhưng mười hai tên lưu manh cũng không hiểu rõ về Sinh Tử Phù lắm, nên bọn chúng tự nhiên là tin tưởng lời của Trương Văn Trọng. Vừa nghĩ tới loại cảm giác đáng sợ kia, dù bọn chúng còn có tâm làm ác, cũng sẽ phải suy nghĩ cẩn thận lại.

Giờ này khắc này, trong mắt mười hai tên lưu manh, Trương Văn Trọng chính là ác ma hóa thân.

“Những gì cần nói tôi đều đã nói, các cậu tự mình suy nghĩ đi.” Dứt lời, Trương Văn Trọng xoay người đi ra. Vừa tới trước cửa, hắn chợt ngừng lại, quay người chỉ vào tên Nhị béo, nói: “Suýt chút đã quên, các cậu đừng quên đưa hắn vào bệnh viện, trên người của hắn đầy mảnh thủy tinh, nếu như bị nhiễm trùng thì sẽ gặp phiền phức.”

“Ách...cảm ơn, cảm ơn...” Nhị béo đang nằm trên mặt đất rên rỉ, mấp máy môi nghẹn ra một câu nói.

Nhị béo vừa nói ra khỏi miệng, Xà ca nằm bên cạnh chỉ hận không thể đánh hắn một trận.

Người này đánh chúng ta nằm đây đấy, còn bỏ Sinh Tử Phù vào trên người chúng ta, người không ngờ còn cảm ơn hắn? Đầu của người có chuyện, hay là đại não chỉ toàn cảm lợn?

Trương Văn Trọng cũng không chút khách khí, nhếch miệng cười nói: “Không cần cảm ơn, đây là điều tôi phải làm.” Lưu lại mười hai tên lưu manh nằm trên mặt đất, mắt to trừng mắt nhỏ, hắn xoay người đi ra khỏi phòng.

Sau đó mười hai tên lưu manh đều khôi phục lại thể lực, mười một tên lưu manh kia vốn định đánh cho Nhị béo một trận, thế nhưng vừa nghĩ tới lời Trương Văn Trọng nói trước đó, lại hồi tưởng đến cái loại cảm giác khi Sinh Tử Phù phát tác, nhất thời bọn chúng trở nên do dự. Dựa theo tín niệm “thà tin là có chứ không thể xem như không”, bọn chúng không những buông tha cho Nhị béo, mà còn đưa Nhị béo đến một bệnh viện nhỏ gần kề để chữa trị.

Ngay khi bác sĩ chữa trị cho Nhị béo, mười một tên lưu manh còn lại quần quýt lấy một vị bác sĩ khác để kiểm tra. Ngay khi bác sĩ hỏi bọn họ cảm thấy khó chịu ở đâu, bọn họ trăm miệng một lời nói, mình bị trúng Sinh Tử Phù của phái Tiêu Dao. Cuối cùng các bác sĩ của bệnh viện cũng không kiểm tra cho bọn họ nữa, mà kiến nghị bọn họ đi tới bệnh viện nhân dân số bảy của Ung Thành, cũng chính là bệnh viện chuyên khoa tâm thần tiếng tăm lừng lẫy của Ung Thành...

Đương nhiên những chuyện này đều nói sau.

Đàm Thanh đứng ở bên ngoài phòng chờ đợi, nhìn thấy Trương Văn Trọng đi ra, mỉm cười nói: “Đều đối phó xong rồi? Nhanh như vậy sao?”

Trương Văn Trọng gật đầu đáp: “Àn, đều đối phó xong, chúng ta đi thôi.”

Thẳng đến khi bước theo Trương Văn Trọng đi ra khỏi tiệm karaoke, Đàm Thanh kiềm chế không được tò mò trong lòng, liền dò hỏi: “Ai, Trương ca, anh nói Sinh Tử Phù kia, thực sự lợi hại như trong truyền thuyết

hay sao?”

“Thế nào có khả năng?” Trương Văn Trọng bật cười, nhìn tiệm karaoke phía sau, nhỏ giọng nói: “Đều là gạt bọn họ thôi! Nếu thực sự lợi hại như vậy, chẳng phải học được Sinh Tử Phù là sẽ thống trị cả thế giới sao?”

“Tôi cũng đoán là như vậy.” Đàm Thanh vẽ mặt thoải mái.

Đi tới chỗ Đàm Thanh đậu xe, nàng ngồi lên chiếc moto, quay đầu hỏi: “Trương ca, tôi tiễn anh, anh muốn đi đâu? Là địa phương vừa rồi sao?”

Trương Văn Trọng đang định trả lời, điện thoại di động chợt vang lên, hắn áy náy nhìn Đàm Thanh cười, cầm điện thoại nhìn vào màn hình, chính là Vưu Giai gọi tới.

Bấm điện thoại chuyển máy, thanh âm của Vưu Giai bên trong điện thoại truyền ra: “Uy, Trương tiên sinh, anh đang ở đâu? Ở nhà sao? Tôi qua đón anh.”

Trương Văn Trọng nói vị trí của mình cho Vưu Giai, lại cắt đứt điện thoại. Mà lúc hắn nói chuyện điện thoại, trong ánh mắt Đàm Thanh hiện lên một tia thần thái dị dạng, nhưng chỉ lóe lên rồi mất, cũng không bị Trương Văn Trọng chú ý tới. Có thể ngay chính nàng cũng không nhận ra được điểm này.

“Nguyên lai tối nay Trương ca có ước hẹn với Giai Giai.” Đàm Thanh nói, trong giọng nói mơ hồ có vị chanh chua. Nhưng nàng tự nhiên sẽ không thừa nhận, mà Trương Văn Trọng chỉ là một tên đầu gỗ, lại càng nghe không hiểu.

“Phải.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp, hắn cũng không nghe ra chữ “ước” trong miệng của Đàm Thanh cùng chữ “ước” bình thường có gì khác nhau. Theo hắn xem ra, hắn đích thật là ước định với Vưu Giai tối hôm nay cùng đi tới chợ triển lãm thực vật hoa cỏ.

Đàm Thanh nói: “Thật không nghĩ tới, hai người đã tiến triển tới nông nổi như vậy.” Nàng hiển nhiên đã nghĩ lầm, ước hội tối nay giữa Trương Văn Trọng và Vưu Giai, chính là loại ước hội của tình nhân.

“Cái gì tiến triển đến nông nổi này nọ vậy?” Dù Trương Văn Trọng có là đầu gỗ thế nào, lúc này cũng phải nghe ra ý tứ của Đàm Thanh, không khỏi nở nụ cười, lắc đầu nói: “Thế nào, cô không phải nghĩ tôi và Vưu tiểu thư là quan hệ nam nữ chứ?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Đàm Thanh nói.

“Đương nhiên là không phải.” Trương Văn Trọng lắc đầu cười khổ, hắn đem chuyện hắn và Vưu Giai ước định nói cho Đàm Thanh.

Đàm Thanh thè lưỡi, có chút ngại ngùng nói: “Tôi còn cho rằng hai người hẹn nhau đi dạo phố xem phim gì đó, không nghĩ tới hai người lại muốn đi xem buổi triển lãm thực vật hoa cỏ buổi tối.” Chẳng hiểu sao, tâm tình vốn không được thoải mái của nàng đột nhiên trở nên nhẹ nhõm.

“Có hứng thú cùng đi hay không?” Trương Văn Trọng mời nói.

“Tốt.” Đàm Thanh không chút do dự, gật đầu đáp ứng: “Tôi đã sớm nghe nói qua, triển lãm hoa cỏ thực vật buổi tối rất thần bí, chỉ là vẫn không có cơ hội được kiến thức, cuối cùng hôm nay sẽ được như nguyện.”

93. Chương 95: Hoa Cỏ Quỷ Thị

Trương Văn Trọng và Đàm Thanh đứng ngay ven đường, đợi khoảng hai mươi phút, Vưu Giai đã lái chiếc BMWs Z7 của nàng xuất hiện ngay trước mặt hai người.

“Di, Thanh, sao em cũng ở đây sao?” Nhìn thấy Đàm Thanh đang đứng bên cạnh Trương Văn Trọng, Vưu Giai có chút kinh ngạc.

“Thế nào? Giai Giai tỷ, chị thăm nghĩ muốn gặp Trương ca, mà không muốn nhìn thấy em sao?” Đàm Thanh cười trêu ghẹo.

Vưu Giai bị nói trúng suy nghĩ trong lòng, trên mặt âm thầm nổi lên một tia đỏ ửng. Bất quá nàng rất nhanh liền khôi phục lại bình thường, tức giận trừng mắt liếc Đàm Thanh, cười mắng: “Dã nha đầu, chị xem em ngứa ngáy rồi phải không? Thành thật ăn nói đi, vì sao em lại ở chỗ này?”

Tuy nói vũ lực của Đàm Thanh cao hơn Vưu Giai, thế nhưng bởi vì lúc còn thơ ấu, nàng lớn lên dưới sự chiếu cố của Vưu Giai, cảm tình đối với Vưu Giai thật giống như chị ruột trong nhà, cho nên nàng đối với Vưu Giai có một loại kính nể phát ra từ trong nội tâm.

Lúc này nghe Vưu Giai uy hiếp, nàng mỉm cười, thành thật hồi đáp: “Vừa rồi Trương ca có chút sự tình nhờ em hỗ trợ, sau khi xong, đúng lúc chị gọi điện thoại tới. Vốn em nghĩ hai người có ước hẹn, còn dự định vắng mặt một chút. Kết quả Trương ca nói hai người muốn đến triển lãm hoa cỏ quý thị, vừa lúc em cũng muốn được thêm kiến thức, cho nên vô liêm sỉ ở lại. Ai, Giai Giai tỷ, em làm như vậy, sẽ không gây trở ngại tới hai người chứ?”

Hoa cỏ quý thị trong miệng Đàm Thanh, chỉ chính là cuộc triển lãm hoa cỏ thực vật buổi tối. Bởi vì hàng năm đều sẽ triển lãm hoa cỏ thực vật cổ quái vào ban đêm, mà giá vé tương đối cao, người bình thường căn bản không có tư cách đi vào trong đó, cho nên buổi triển lãm ban đêm cũng khoác thêm một lớp áo thần bí. Kéo dài lâu ngày, cũng thu được danh xưng “hoa cỏ quý thị”.

“Em cũng đã ở lại rồi, lẽ nào chị còn có thể nói gì sao? Dã nha đầu, em thật là nhiều chuyện!” Trong lòng Vưu Giai bất đắc dĩ âm thầm thở dài, nguyên bản nàng cho rằng, buổi tối hôm nay chỉ có nàng cùng Trương Văn Trọng ở chung với nhau, nhưng không nghĩ đến, giữa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim chạy ra phá rối.

Nói thì nói vậy, nhưng vô luận thế nào nàng cũng không nói ra lời, nhất là ở ngay trước mặt Trương Văn Trọng.

Dù trong lòng có trăm ngàn lần không muốn, Vưu Giai cũng chỉ đành cười nói: “Thế nào lại gây trở ngại tới chúng tôi chứ? Mọi người cùng đi thì càng náo nhiệt hơn mà. Thanh, em dự định ngồi chung xe với chị, hay tự mình lái xe đi?”

“Em tự mình lái xe thôi, để xe lại chỗ này em cũng không yên tâm.” Đàm Thanh ngồi lên xe moto, vừa cười vừa nói: “Nếu như em mất xe, vậy thì quá mất mặt, phỏng chừng toàn bộ đội hình cảnh, thậm chí toàn bộ hệ thống trong cảnh sát Ung Thành, đều sẽ cười rưng rưng. Giai Giai tỷ, chị nói cho em biết địa chỉ, em tự mình lái xe đi tới.”

Vưu Giai vừa mới nói địa chỉ hoa cỏ quý thị cho Đàm Thanh, nàng đã khẩn cấp vọt xe một đường tuyệt trần đi khỏi, chỉ ném lại một câu nói: “Em đi trước đây, hai người nhanh theo kịp.”

Nhìn Đàm Thanh lái moto phóng như bay rời đi, Vưu Giai cười khổ lắc đầu, nói: “Dã nha đầu này, lái xe luôn hoang dã như thế, đã nói bao nhiêu lần cũng không nghe. Xem ra cần phải tìm một thời gian đem chuyện này nói cho chú Đàm, để chú Đàm thu thập nàng. Nếu như đợi khi nàng gặp phải tai họa, thì đã quá muộn rồi.” Nói đến đây, nàng quay đầu lại nhìn Trương Văn Trọng mỉm cười: “Trương tiên sinh, còn suy nghĩ chuyện gì? Lên xe đi. Hoa cỏ quý thị đã khai trương, nếu như chúng ta đến chậm, sợ rằng những thực vật quý hiếm đều sẽ bị người khác mua đi hết rồi.”

“Được.” Trương Văn Trọng lên tiếng, vội vàng đi qua ngồi vào vị trí phụ.

Trên đường đến hoa cỏ quý thị, Vưu Giai kiềm chế không được lòng hiếu kỳ, hỏi Trương Văn Trọng đến tốt cùng đã nhờ Đàm Thanh giúp hấn làm chuyện gì. Trương Văn Trọng cũng không có giấu diếm nàng, đem chuyện của Uông bá từ đầu tới cuối nói cho nàng nghe một phen.

Sau khi nghe xong Trương Văn Trọng giảng thuật, Vưu Giai thật kinh ngạc nói: “Không nghĩ tới Thanh nói đều chính xác, Trương tiên sinh thật sự là một cao thủ võ thuật. Suy nghĩ một chút, anh cũng lợi hại nha. Y thuật tinh diệu, am hiểu thư pháp không nói, hiện tại còn là một cao thủ võ thuật...Ai, Trương tiên sinh, tôi mạo muội hỏi một câu, trên thế giới này có chuyện gì mà anh không biết nữa hay không?”

“Cáp, Vưu tiểu thư đang chê cười tôi rồi. Cô đừng nghe tiểu Đàm nói vậy, tôi cũng không phải là võ thuật cao thủ gì, tôi chỉ tùy tiện luyện qua vài chiêu để phòng thân mà thôi.” Trương Văn Trọng đúng là nói thật, mục đích của hấn là trước khi tu luyện thành tiên, bởi vì chân nguyên trong cơ thể còn yếu kém, còn chưa

đủ để sử dụng pháp thuật đả thương người hoặc phòng thân, cho nên mới chọn võ thuật tương đối mạnh mẽ để luyện tập, xem như đạt được hiệu quả phòng thân ngăn địch.

Vưu Giai không biết những điều này, nàng còn tưởng rằng Trương Văn Trọng chỉ khiêm tốn, không khỏi cười khê lên, nói: “Tùy tiện luyện đã lợi hại như vậy, nếu như chăm chú rèn luyện, chẳng phải sẽ trở thành cao thủ tuyệt thế sao? Trương tiên sinh có biết, nếu anh khiêm tốn quá mức, thế nhưng sẽ biến thành đối trá đó.”

“Tôi cũng không có khiêm tốn.” Trương Văn Trọng cười đáp, sau đó lại chăm chú suy nghĩ một chút câu hỏi của Vưu Giai, cuối cùng gật đầu hồi đáp: “Về phần cô nói, nếu như tôi chăm chú luyện tập, có trở thành cao thủ tuyệt thế hay không, ngộ...Tôi nghĩ nếu như tôi chăm chú luyện tập, muốn trở thành cao thủ tuyệt thế cũng không phải rất khó.” Hẳn quả thật không có nói dối, chỉ cần đem Luyện Thể cảnh tu luyện đến tầng thứ sáu, sẽ có thể dễ dàng đánh bại một cao thủ ở tiên thiên cảnh đỉnh kỳ!

Người như vậy, còn không phải là cao thủ tuyệt thế trong miệng Vưu Giai, thì là gì?

“Xích...”

Vưu Giai nhin hết nổi, một ngụm bật cười lên.

“Trương tiên sinh, anh thật đúng là không chút khiêm tốn. Được rồi, tôi thừa nhận, câu chuyện cười này của anh thật sự đã chọc tôi mắc cười rồi, ha ha...”

Nhìn Vưu Giai tươi cười giòn giã, Trương Văn Trọng cũng có chút bất đắc dĩ: “Vì sao khi tôi nói lời thật, lại không ai chịu tin tưởng nhỉ? Chẳng lẽ bởi vì nhân phẩm của tôi không tốt sao?”

Hai người vừa nói vừa cười, đã đi tới địa phương của hoa cỏ quý thị - trong khu công viên thực vật của Ung Thành.

Vào thời gian ban ngày, ở đây tổ chức triển lãm hoa cỏ bình thường, mà khi tới buổi tối, sẽ có những người nội tỉnh Thiên Nam hoặc đến từ toàn quốc, mang theo đủ các loại hoa cỏ thực vật cổ quái, đến đây triển lãm buôn bán.

Thời gian ban ngày, tùy tiện ai cũng có thể đi vào công viên thực vật. Thế nhưng khi màn đêm buông xuống, chỉ người có giấy chứng nhận, mới đủ tư cách đi vào bên trong công viên thực vật, tham gia hoa cỏ quý thị. Vô luận người mua hay người bán, đều phải có giấy tờ chứng nhận xét duyệt.

94. Chương 96: Người Không Muốn Gặp Phải.

Lúc này, khi chiếc BMWs Z7 của Vưu Giai chạy đến bãi đỗ xe của hoa cỏ quý thị, ở trong bãi đỗ xe đã sớm đậu đầy mọi loại kiểu dáng xe sang trọng.

Bảo an phụ trách trông coi bãi đỗ xe của khu thực vật ban ngày, lúc này đã thay đổi thành một nhóm người khác. Những người này vóc dáng cường tráng, cơ thể vạm vỡ, trang phục màu đen, nhìn qua cực kỳ bрут. Chỉ từ khí thế trên người bọn họ phát ra, là có thể biết được, những người này đều không phải bảo an bình thường có thể so sánh.

Lúc này Trương Văn Trọng và Vưu Giai đều phát hiện, Đàm Thanh lái moto, đang đậu ngay lối vào bãi đỗ xe, đang cùng tranh luận gì đó với mấy người bảo an. Mà khi xe BMWs số 7 của Vưu Giai sắp đi vào lối bãi xe, một bảo an bước nhanh tới, nhìn Vưu Giai cúi chào, cũng thỉnh đưa ra thiệp mời.

Vưu Giai móc ra thẻ mời bằng vàng ròng, đưa cho bảo an. Bảo an cầm chiếc máy điện tử trong tay, nhẹ nhàng đảo qua trên mặt thẻ vàng, cũng liền biết được thân phận và địa vị của Vưu Giai.

Lúc đưa thẻ vàng trả lại cho Vưu Giai, bảo an cúi chào nàng, khách khí nói: “Hoan nghênh cô, Vưu tiểu thư, chúc cô tối nay mua được thực vật hoa cỏ mà mình thích.”

Vưu Giai chỉ chỉ Đàm Thanh ở phía trước, không giải thích được hỏi: “Người bạn kia của tôi, có hiểu làm gì với các anh sao? Sao tôi cảm thấy cô ấy như đang tranh cãi với các anh?”

“Nguyên lai vị tiểu thư kia là bạn của cô sao? Nàng không có thể mời, nhưng lại đòi phải đỗ xe trong bãi, cho nên chúng tôi đành phải ngăn cản cô ấy. Nếu như cô ta là bạn của Vưu tiểu thư, như vậy cô ta cũng có tư cách vào trong hoa cỏ quý thị.” Nói đến đây, tên bảo an hướng đồng bạn mình vung tay lên, nói: “Cho cô ấy vào, cô ấy là bạn của Vưu tiểu thư.” Bốn tên bảo an ngăn cản trước người Đàm Thanh lúc này mới nghiêng người tránh ra, để cho nàng vào trong bãi đỗ xe.

Đợi khi Vưu Giai dừng xe trong bãi, cùng Trương Văn Trọng xuống xe, Đàm Thanh sớm đã gởi mô tô xong, đi tới bên cạnh nàng, miệng lầm bầm thần tình không vui.

“Bọn người kia thật ghê tởm, thấy tôi không có thiệp mời, không cho tôi vào trong gởi xe luôn. Tôi đã nói với họ, tôi là bạn của chị, bọn chúng còn không tin.” Vừa nhìn thấy Vưu Giai, Đàm Thanh liền cáu trạng.

Vưu Giai nhin không được nở nụ cười. Biểu tình khi nàng nhìn Đàm Thanh, cũng giống như đang nhìn một người em gái nghịch ngợm của mình: “Hôm nay thấy em không xông vào, xem như là có tiến bộ.”

Đàm Thanh nói: “Em là cảnh sát nhân dân, làm sao lại làm chuyện vô cớ xông vào?”

“Hay a!” Vưu Giai thoáng liền vạch trần lời nói dối của nàng, vừa cười vừa nói: “Đừng cho là chị không biết, em nha, chỉ bất quá em nghĩ chỉ một mình em chắc chắn đánh không lại những người kia, cho nên mới không xông vào thôi, thế nào, chị không có nói sai chứ?”

Đàm Thanh bị đoán trúng tâm tư, gương mặt hơi đỏ lên, nàng xấu hổ cười cười, nói: “Được rồi, được rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa, chị xem trong bãi có nhiều xe như vậy, đã biết bao nhiêu người tới rồi. Đi thôi, chúng ta nhanh vào đi, bằng không những hoa cỏ thần kỳ cổ quái đều bị mua hết, chúng ta chẳng phải sẽ không có gì để nhìn hay sao?” Dứt lời, nàng gương mẫu đi nhanh về hướng khu thực vật trong màn đêm.

Nhìn động tác của Đàm Thanh, Vưu Giai cùng Trương Văn Trọng đều nhin không được mỉm cười.

Khi ba người đi tới cửa khu công viên thực vật, cổng lớn đã khóa chặt. Nhìn từ bên ngoài, xung quanh chỉ toàn ngọn đèn u ám, không trông thấy rõ ràng lắm. Ngay tại cửa vẫn bố trí bảo an, mà bốn phía tường rào cao chót vót đồng dạng cũng có bảo an cầm đèn pin đi tuần tra cảnh giới. Không nói tới những điểm chốt canh giữ còn ẩn tàng.

Sau khi kiểm nghiệm thẻ mời, ba người được phép đi vào trong khu thực vật. Thiệp mời phổ thông, chỉ cho một người dẫn một người đi vào. Nhưng thiệp mời vàng của Vưu Giai, lại có tư cách mang theo bạn bè vào trong không giới hạn.

Sau khi tiến nhập vào khu thực vật, lập tức có nhân viên công tác bước ra nghênh đón, dẫn ba người đi về hướng hoa cỏ quý thị. Dù sao phạm vi khu thực vật cũng rất lớn, hoa cỏ quý thị chỉ được triển lãm tại một khu bên trong đó mà thôi. Nếu như không có người dẫn đường, ở trong khu thực vật tối tăm này, muốn không lạc đường thật đúng là khó khăn.

“Bảo an của hoa cỏ quý thị, thật đúng là tốt quá, không hổ danh tiếng trên toàn quốc.” Đàm Thanh là nhân sĩ chuyên nghiệp, tự nhiên nhìn ra được trình độ của những bảo an canh gác trong khu công viên thực vật có giỏi hay không, nhin không được mà tấm tắc khen ngợi.

Hoa cỏ quý thị tuy rằng thần bí, thế nhưng không trái pháp luật, hàng năm còn nộp tới mức thuế rất cao, cho nên Đàm Thanh cũng chỉ hiếu kỳ, mà không hề nghi vấn sự hợp pháp của bọn họ.

Dưới sự dẫn dắt của nhân viên công tác, ba người rất nhanh đã tới hoa cỏ quý thị trong khu thực vật.

Năm nay hoa cỏ quý thị được tổ chức trong một đại sảnh rộng lớn nằm tại khu phía tây của công viên thực vật. Trong không gian rộng lớn, nơi nơi đều là quầy hàng triển lãm hoa cỏ. Bộ dạng so sánh với ban ngày quả thực không khác gì những chợ buôn bán. Duy nhất khác nhau chính là, bên trong những chợ kia, tiếng người ồn ào tranh cãi, mà ở đây tuy rằng cũng rất nhiều người, thế nhưng đều chỉ âm thầm nói nhỏ, bao quát cả việc cò kè mặc cả, cho nên cảm thấy vắng vẻ hơn nhiều.

Đàm Thanh lần đầu tiên đi dạo trong hoa cỏ quý thị, đôi mắt đánh giá cảnh tượng liền thất vọng: “Đây là hoa cỏ quý thị sao? Cũng quá đơn sơ nhĩ...”

Vưu Giai mỉm cười nói: “Nhìn qua tuy rằng đơn sơ, thế nhưng muốn ở trong này thuê quầy hàng buôn bán cũng không được tiện nghi đâu. Năm ngoái, một quầy hàng mỗi thước vuông đều là mười vạn nguyên. Cũng không biết giá cả năm nay tăng bao nhiêu.”

Đàm Thanh hít sâu một hơi, kinh hô: “Tiền thuê một thước vuông là mười vạn nguyên? Ha...sao bọn họ không đi cướp? Tiền thuê đắt như vậy, người ta kia cũng nguyện ý thuê ư?”

Vưu Giai nói: “Vì sao không? Nếu như sinh ý tốt, cả đêm có thể kiếm được mấy trăm vạn, thậm chí hơn một ngàn vạn. So sánh với tiền kiếm được, hơn mười vạn có thể nói là đã rất tiện nghi rồi.”

“Ai nha...” Đàm Thanh há to miệng, thật lâu không thể ngậm lại: “Tiền lương một năm của em, một thước vuông cũng thuê không nổi. Phỏng chừng toàn bộ tiền trên người em hiện tại, còn chưa đủ mua được loại hoa cỏ rẻ tiền nhất ở đây...”

Vưu Giai nhin không được nở nụ cười: “Nếu như em thích loại hoa nào, chị sẽ mua tặng cho em.”

Đàm Thanh vội vã xua tay cự tuyệt: “Thôi đi, hoa cỏ mắc như thế, em không dưỡng nổi đâu. Hôm nay em chỉ cùng hai người dạo chơi, học hỏi thêm một chút kiến thức thôi.”

Ngay lúc này có một thanh âm luôn làm cho Vưu Giai đau đầu, đột nhiên vang lên: “Di, Giai Giai, sao cô lại ở đây?”

95. Chương 97: Người Muốn Ra Tiền Giúp Ta? Tốt!

Vừa nghe thanh âm người này, vùng lông mày Vưu Giai chợt cau lại, khi nhìn thấy rõ gương mặt của hân, sắc mặt nàng trong nháy mắt liền trở nên âm trầm. Nàng cũng không đáp lời hân, xoay người đi về phía khác. Nhưng người vừa lên tiếng da mặt cũng thật dầy, nhanh chân bước tới trước mặt nàng, ngăn cản lối đi, rồi cười dài nói: “Giai Giai, chẳng phải cô không có hứng thú đối với những loại kỳ hoa dị thảo này sao? Thế nào hôm nay lại tới đây? A, tôi hiểu rồi, cô nghe nói tôi đang ở chỗ này cho nên mới tới đúng không?”

Vưu Giai sắc mặt âm trầm không nói gì, Đàm Thanh chợt “xuy” một tiếng cười nhạt, vẻ mặt khinh thường nói: “Anh nghĩ mình là ai? Hoa tử hay Nhạc tử? Giai Giai tỷ tránh anh còn không kịp, nếu như chị ấy sớm biết anh ở chỗ này, khẳng định đã không thêm đến. Tôi nói Dương Nghị, anh cũng đừng tiếp tục quẩn quýt lấy Giai Giai tỷ nữa, tự mình cút sang bên đi thôi.”

Người vô liêm sỉ muốn quẩn quýt lấy Vưu Giai, chính là Dương Nghị.

Dương Nghị trừng mắt nhìn Đàm Thanh, nếu như không phải vì có Vưu Giai đang ở chỗ này, hân đã sớm chỉ vào mặt Đàm Thanh mắng to, thế nhưng bởi vì Vưu Giai đang ở bên cạnh, mà hân cũng biết Đàm Thanh là chị em tốt của Vưu Giai, để duy trì hình tượng tốt trước mặt Vưu Giai, hân đành phải nhẫn nhịn ác khí.

Dương Nghị lăm bầm một tiếng, cũng không để ý tới Đàm Thanh. Mà đưa tay lôi người đồng bạn lên, hướng Vưu Giai giới thiệu: “Giai Giai, tôi giới thiệu một chút, đây là bạn thân Trương Nam của tôi. Đứng xem hân tuổi trẻ, thế nhưng hân là phó giáo sư hệ khoa học thực vật của trường đại học Ung Thành. Đối với các loại kỳ hoa dị thảo đều từng nghiên cứu, có hân ở đây đảm bảo cô sẽ không bị gạt.”

Ánh mắt Dương Nghị rơi xuống trên người Trương Văn Trọng, trong đôi con ngươi nhất thời hiện lên một tia hận ý âm lãnh. Hân cũng không phải kẻ ngu ngốc, tự nhiên là có thể nhìn ra được, Vưu Giai đối với gã bác sĩ quèn tên Trương Văn Trọng này có chút hảo cảm, thậm chí còn mơ hồ sinh ra một tia tình ý. Bởi vậy hân tự nhiên cho rằng Vưu Giai lạnh lùng đối với hân, nguyên nhân cũng phát sinh từ Trương Văn Trọng. Đồng thời xem Trương Văn Trọng là tình địch cực kỳ nguy hiểm.

Nhìn Trương Văn Trọng, lại nhìn vào Trương Nam, Dương Nghị bỗng nhiên cười nhạt.

“Trương Nam, tôi giới thiệu với anh một chút, người này cũng là đồng hương với anh, hơn nữa còn nhậm chức trong trường đại học Ung Thành. Nhưng anh là một phó giáo sư được mọi người tôn kính, mà hân chỉ là một tên giáo y nhỏ nhỏ trong phòng y tế của trường đại học Ung Thành thôi. Ai, Trương tiên sinh, chẳng biết anh có bằng cấp chứng minh hay không? Thật ra tôi nghe nói, rất nhiều bác sĩ trong phòng y

tế hoặc phòng khám bệnh nhỏ, đại khái chỉ có tư cách trợ lý bác sĩ thôi, thậm chí còn có người ngay cả tư cách trợ lý cũng không thể. Anh không phải cũng là như vậy chứ?”

Dương Nghị sẽ không bỏ qua bất luận cơ hội nào để đả kích Trương Văn Trọng.

Sau khi đắc ý cười nhạt hai tiếng, hắn lại làm bộ hảo ý nói: “Ác, được rồi, Trương tiên sinh, coi như chúng ta đã quen biết với nhau, tôi cho anh một tin tức, trong mấy ngày tới cục vệ sinh sẽ tiến hành kiểm tra tổng thể đối với hệ thống chữa bệnh của Ung Thành. Đám người ngay cả giấy chứng nhận làm trợ lý bác sĩ cũng không có, nhất định phải cẩn thận đó.”

Ở đoạn thời gian vừa rồi, Dương Nghị đã từng điều tra qua góc gác của Trương Văn Trọng, không chỉ biết hắn ở lẻ loi một mình, cũng không hề có chỗ dựa vững chắc gì, đồng thời cũng biết hắn vừa mới tốt nghiệp trong một chuyên khoa y học viện, còn chưa thi đậu được giấy chứng nhận trợ lý bác sĩ. Dựa theo pháp quy chữa bệnh, người như vậy không có tư cách khám bệnh độc lập. Đương nhiên, ở tại rất nhiều phòng y tế của trường học, cùng với phòng khám bệnh tiểu khu, thậm chí một bộ phận viện vệ sinh của huyện trấn nhỏ, đều coi thường pháp quy chữa bệnh này. Mà ở bình thường, vệ sinh bộ môn tra xét cũng chỉ mất nhăm mắt mở, cầu mong quá trình chữa bệnh không nảy sinh vấn đề là được. Một ngày cẩn thận điều tra, tất sẽ làm cho rất nhiều người bị thất nghiệp!

Lúc này câu nói của Dương Nghị, không thể nghi ngờ chính là đang muốn uy hiếp Trương Văn Trọng!

Trương Văn Trọng đạm nhiên cười, căn bản không xem lời uy hiếp của Dương Nghị vào trong lòng.

Loại phản ứng này của Trương Văn Trọng, làm cho lửa giận trong lòng Dương Nghị càng thêm rùng rục.

Trong đôi con ngươi của Dương Nghị hiện lên một đạo lệ mang, hắn thầm nghĩ trong lòng: “Dám giành đàn bà với ta? Xem ta làm sao đùa chết người!”

Tuy rằng Trương Văn Trọng không đáp lại, nhưng Vũ Giai và Đàm Thanh cùng nhú mày. Mặc dù các nàng không hiểu rõ quy củ trong hệ thống chữa bệnh, thế nhưng có thể nghe được uy hiếp ẩn chứa trong câu nói của Dương Nghị.

“Dương Nghị, anh rốt cục muốn làm gì?” Giọng nói của Vũ Giai trở nên bất thiện, chất vấn.

“Thành thật ăn nói, chống cự trừng trị. Dương Nghị, tốt nhất anh nên thành thật khai ra.” Đàm Thanh quát lạnh, nàng không tự chủ được liền dùng giọng quan khi thẩm vấn phạm nhân.

“Yêu, Đàm cảnh quan, cô đang xem tôi làm phạm nhân để thẩm vấn sao? Hình như tôi không có làm chuyện gì trái pháp luật nha?” Đầu tiên Dương Nghị châm chọc Đàm Thanh một câu, mới mang vẻ mặt ủy khuất trả lời Vũ Giai: “Giai Giai, tôi chỉ là có hảo tâm thôi. Tôi nghe nói, hiện tại Trương tiên sinh cũng không có giấy chứng nhận trợ lý bác sĩ, cho nên nhắc nhở hắn ngàn vạn lần phải cẩn thận, lẽ nào như vậy cũng là sai ư?”

“Anh...” Vũ Giai cau mày, nhưng không tìm ra lý do phản bác. Tên Dương Nghị này rõ ràng dùng lời uy hiếp, muốn làm cho Trương Văn Trọng lo lắng. Trình độ mặt dày cùng miệng lưỡi thật đáng làm cho người khác bội phục.

Đàm Thanh hừ nói: “Đừng cho là chúng ta không biết, chuyện này khẳng định có quan hệ tới anh! Anh cũng đừng bày ra dáng dấp dối trá, tôi xem thật buồn nôn!”

Dương Nghị lập tức kêu oan cho mình: “Đàm cảnh quan, cô cũng quá để mắt đến tôi đi? Tôi chỉ là phó chủ nhiệm khoa kiểm nghiệm bệnh viện Ung Thành mà thôi, có tư cách gì đi ảnh hưởng cục vệ sinh?”

“Chúng ta đi, không cần phải để ý đến hắn.”

Da mặt dày cùng miệng lưỡi xảo quyệt của Dương Nghị làm cho Vũ Giai cùng Đàm Thanh rất đau đầu. Các nàng thẳng thắn không thêm quần tới Dương Nghị, ngược lại lôi kéo Trương Văn Trọng, đi vào trong hoa cỏ quý thị, muốn mặc kệ tên đáng ghét kia.

“Đi, Trương Nam, chúng ta theo sau.”

Nếu đổi lại thành người khác, chỉ sợ cũng không dám đi theo sau vì xấu hổ. Thế nhưng Dương Nghị không giống người thường, độ dày của da mặt hắn thật sự làm cho kẻ khác giận sôi. Lúc này trên mặt hắn không

thấy chút vẻ tức giận nào, cười ha hả kéo Trương Nam đi theo ba người Trương Văn Trọng. Chỉ là khi hần nhìn chăm chăm vào Trương Văn Trọng, trong ánh mắt phẳng phát hiện lên một tia đồ kỵ, oán hận.

Trương Văn Trọng vừa đi vừa nhìn, trên vỉa hè hai bên triển lãm không ít hoa cỏ kỳ dị, rất nhiều đều là trân phẩm khó gặp. Chỉ là đại bộ phận kỳ hoa dị thảo trong đó, đều chỉ có màu sắc đẹp để mà thôi, đây có lẽ cũng là nguyên nhân chính khiến cho đám người lăm tiền say mê hoa cảnh, thế nhưng Trương Văn Trọng lại không hề quan tâm.

Những hoa cỏ thực vật này, cũng không thể sử dụng làm thuốc, lại không thể đem đi luyện đan, chỉ đẹp không thôi thì có tác dụng gì?

Liên tục nhìn thêm vài mặt hàng, những kỳ hoa dị thảo chỉ tốt mã vô dụng bên trong, tuy rằng đẹp nhưng không hề có chút linh tính. Đừng nói là gặp phải địa cấp nhị phẩm linh dược tài như Phượng Cầu Hoàng, dù là nhân cấp sơ phẩm linh dược tài cũng không có. Trương Văn Trọng thật sự rất thất vọng.

Nhưng có một câu nói rất đúng: Sơn cùng thủy tận dù không đường, nhưng nhất định sẽ có một hi vọng trước mắt.

Ngay khi Trương Văn Trọng cho rằng ngày hôm nay sẽ tay trắng mà về, thì khước mắt hần đột nhiên nhìn thấy một chậu cúc lớn màu hồng nhạt.

“Đây là...” Con mắt Trương Văn Trọng nhất thời sáng ngời, bước nhanh về hướng quầy hàng bán chậu cúc lớn.

Trên quầy hàng này, ngoại trừ đặt một chậu cúc lớn màu hồng nhạt rất bình thường ra, còn có một ít hoa cỏ thực vật. Mà trong đó hấp dẫn người nhất là một chậu hoa cỏ kỳ dị. Trên chậu hoa, nở rộ bốn đóa hoa, toàn bộ chỉ có bốn cánh. Mà thần kỳ nhất chính là, màu sắc mỗi cánh hoa, không ngờ đều khác nhau. Hồng, vàng, lam, trắng bốn màu tôn xưng nhau, rất kiểu diễm tuấn lệ.

“Oa, đây là hoa gì? Thật xinh đẹp!” Nhìn thấy chậu hoa kỳ dị, Vu Gia và Đàm Thanh nhất thời cảm thấy trước mắt sáng ngời, cùng kinh hô lên.

Chủ quầy còn chưa trả lời, Dương Nghị đi theo sau các nàng cũng đã khẩn cấp khoe khoang lên: “Đây là Y Mễ hoa, chủ yếu sinh trưởng ở những vách đá tại Phi Châu, nó đích thật phi thường mỹ lệ, thế nhưng tôi cũng không kiến nghị hai cô mua nó. Bởi vì Y Mễ hoa phải tiêu hao thời gian năm năm, còn phải liên tục bón xén rễ cây. Sau đó còn phải nuôi dưỡng thật cẩn thận, vào năm thứ sáu mới có thể nở ra đóa hoa bốn màu. Mà làm cho người than vãn chính là, thời gian sống của hoa cũng không dài, chỉ hai ngày nó sẽ cùng cây héo tàn chết khô. Cho nên dù các cô có mua nó, đại khái sáng ngày mốt nó cũng sẽ chết.”

Đàm Thanh có chút hiếu kỳ, tên bất học vô tài này thế nào trong lúc này đột nhiên có thể biến thành bác học, dù cả Y Mễ hoa cũng biết. Mà khi nàng nhìn lại, mới phát hiện thì ra phó giáo sư Trương Nam của thực vật khoa học hệ đại học Ung Thành đang rĩ tai nói nhỏ với Dương Nghị.

Nàng lập tức hiểu ra nguyên do trong đó, hèn mọn nói: “Tôi còn cho rằng anh thực sự là bác học, lại không nghĩ rằng anh hiện học hiện dùng.”

Dương Nghị đối với sự châm chọc của Đàm Thanh ngoảnh mặt làm ngơ, hần cười ha hả tiêu sái đi tới, chỉ vào cây hoa nhỏ không chút chớp mắt bên cạnh Y Mễ hoa, nói: “Nếu như hôm nay các cô muốn mua kỳ hoa dị thảo về, tôi kiến nghị các cô mua chậu này. Đây là thứ tốt, tên là Y Lan Hương. Còn có thể gọi là cây làm nước hoa. Vào lúc nở hoa, có thể tán ra hương khí nồng nàn, thế nhưng chính là nguyên liệu hương liệu trân quý, dùng tinh luyện mà thành, y lan y lan, đây là hương liệu cao cấp cùng hương tề cao cấp quý báu của thiên nhiên, cho nên mọi người xưng là “Quán quân của hoa thơm thế giới” Thích hợp nhất cho những cô gái như các cô.” Ngay thanh âm của Dương Nghị vừa hạ xuống, Trương Văn Trọng chỉ vào chậu cúc lớn màu hồng nhạt, dò hỏi: “Chậu này bao nhiêu tiền?”

Không đợi chủ quầy trả lời, Dương Nghị bật cười, trào phúng nói: “Đây chỉ là một chậu cúc bình thường mà thôi, Trương tiên sinh, anh chạy đến nơi đây, không phải chỉ vì mua một chậu cúc đó chứ?”

Không đợi Trương Văn Trọng trả lời, hần lại tự hỏi tự trả lời: “A, tôi đã biết, nói vậy trong túi anh ngượng ngùng, lại không có ý tứ đi tay không mà về, cho nên muốn mua một chậu hoa làm lưu niệm phải không?”

Nếu không như vậy đi, tiền mua chậu hoa này, tôi trả thay anh, xem như một hồi quen biết, tặng cho anh một kiện lễ vật.”

Vùng lông mày của Vương Giai và Đàm Thanh nhướng lên, sắp tức giận, Trương Văn Trọng cũng đứng lúc gần trở hai nàng, sau đó nhìn Dương Nghị mỉm cười, đáp: “Tốt. Tôi từ chối thì thành bất kính. Ông chủ, chậu hoa này bán bao nhiêu tiền?”

“Sáu mươi vạn!” Chủ quầy đáp.

96. Chương 98: Địa Cấp Tam Phẩm Linh Dược Tài

“Chỉ một chậu hoa mà giá sáu mươi vạn, thật đúng là không có gì. Như vậy đi, ta đưa mười vạn, người không đủ thì tới tìm ta ...” Dương Nghị ngay từ đầu cũng còn chưa kịp phản ứng, đợi khi nói được những lời này, mới chợt tỉnh ngộ, khiếp sợ há to miệng, sau khi sững sốt vài giây, mới lớn tiếng kinh hô: “Bao..bao nhiêu? Sáu mươi vạn? Chỉ một chậu cúc lớn, không ngờ ông dám định giá sáu mươi vạn? Ta kháo! Ông không phải muốn tiền muốn đến điên rồi đi? Sao ông không đi cướp? Sáu mươi vạn? Ông thật sự khi dễ ta là kẻ ngốc sao? Trên thế giới này, thế nào có kẻ ngu ngốc đem sáu mươi vạn đến mua chậu hoa cúc lớn này của ông?”

Chủ quầy cũng không hề tức giận, chỉ dùng ánh mắt hèn mọn nhìn hắn, chẳng đáng bấu môi, lạnh lùng nói: “Không hiểu cũng đừng nói bậy, ai nói cho anh đây là cúc lớn? Muốn khoe khoang tôi khuyên anh nên đi địa phương khác mà khoe, đừng ở chỗ này gây trở ngại việc buôn bán của tôi.”

“Đây không phải chậu cúc lớn thì có thể là gì?” Dương Nghị giận dữ phản cười, chỉ vào chậu cúc lớn trước mặt, nói: “Ông thật khi dễ tôi là kẻ ngu si sao? Đây rõ ràng là một chậu cúc lớn, chẳng lẽ ông còn có thể đem nó nói khoác trở thành cây rụng tiền?”

Chủ quầy nhíu nhíu mày, lạnh lùng nói: “Tôi lười nhiều lời với anh, muốn mua thì mua, không mua thì đi, đừng ở chỗ này trở ngại việc buôn bán của tôi.”

Dương Nghị đang định châm chọc khiêu khích vài câu, thế nhưng ngay lúc này, Trương Nam chợt vỗ vỗ bờ vai hắn, biểu tình vẻ mặt ngưng trọng: “Dương thiếu, chậu hoa này thật có khả năng không phải chậu cúc lớn.”

Dương Nghị đầu tiên là sững sốt, sau đó kinh ngạc nói: “Trương Nam, anh không phải đang nói giỡn với tôi chứ? Tuy rằng kiến thức của tôi ở thực vật hoa cỏ so ra còn kém phó giáo sư của thực vật khoa học hệ như anh, thế nhưng đối với những thực vật hoa cỏ bình thường này, cũng có chút hiểu được. Chậu hoa này vô luận nhìn thế nào, đều là chậu hoa cúc lớn a.”

Trương Nam lắc đầu, không vội vả trả lời, từ trong lòng móc ra một chiếc kính lúp mắc tiền, ngồi xổm trước chậu hoa giống chậu hoa cúc lớn, tinh tế kiểm tra. Mười lăm phút sau, hắn lại đứng lên, thu kính lúp trở vào trong túi.

Dương Nghị có chút chần chờ hỏi: “Trương Nam, anh...lẽ nào nhìn ra cái gì sao?”

Trương Nam gật đầu, giới thiệu: “Dương thiếu, đây không phải cúc lớn, tuy rằng thoát nhìn nó phi thường tương tự cúc lớn, nhưng trên thực tế, tên của nó là Bách Thần hoa. Anh xem nhưng hoa nhỏ nở rộ này, có phải rất giống bầu trời đầy sao trong màn đêm? Khác nhau duy nhất của nó và cúc lớn, là mỗi một đóa hoa đều có dây nhỏ màu đỏ lửa. Đây là một loại dược liệu cực kỳ quý hiếm, ở trong sách cổ có ghi chép, nó có mùi vị đắng, tính nóng, liên quan tới gan và thận. Có công hiệu lưu thông máu thông lạc rất mạnh.”

“Bách Thần hoa?” Dương Nghị cau mày lặp lại, thế nhưng cho tới bây giờ hắn chưa từng nghe nói qua.

Chủ quầy dùng ánh mắt có chút ngạc nhiên nhìn Trương Nam, sau đó hơi gật đầu, nói: “Không nghĩ tới, tiểu tử này cũng có chút ánh mắt, có thể nhìn ra đây là Bách Thần hoa, mà không phải là chậu cúc lớn. Không giống có chút người, hết lần này tới lần khác không hiểu được bao nhiêu, không ngờ còn muốn đi khoe khoang, hừ, thật sự là làm trò cười cho người trong nghề!”

Trương Văn Trọng ngay lúc này cũng lắc đầu, chỉ là động tác này của hắn rất nhẹ, cũng không khiến cho người bên ngoài chú ý.

Kỳ thực, không chỉ có Dương Nghị nhìn lầm, dù là Trương Nam và chủ quầy cũng nhìn lầm. Chậu hoa này cũng không phải chậu cúc lớn, cũng không phải Bách Thần hoa, mà là An Hồn hoa. Loại An Hồn hoa này, chính là linh dược tài địa cấp tam phẩm, so với gốc Phượng Cầu Hoàng có được từ Vưu gia có cấp bậc còn muốn cao hơn. Mà linh đan được luyện chế từ nó, chủng loại cũng càng nhiều, tác dụng lại càng lớn hơn. Vô luận đối với sự tu luyện của Trương Văn Trọng, hay đối với trị liệu Miệt Phiến Chung của Vưu Thiên Hải mà nói, đều phi thường hữu dụng.

Linh dược tài giống như An Hồn hoa, đừng nói là sáu mươi vạn, dù là một trăm sáu mươi vạn, hai trăm sáu mươi vạn, thậm chí sáu trăm vạn, hẳn đều không chút do dự mua về.

Sáu mươi vạn là có thể mua được một loại linh dược tài có địa cấp tam phẩm, đây thật sự đúng là quá chiếm tiện nghi!

“Ông...” Vòng lông mày của Dương Nghị nhướng lên, chợt nghĩ tức giận. Bất quá hắn rất nhanh liền nghĩ ra, hoa cỏ quý thị cấm ồn ào và cãi nhau. Tiếng hét lớn vừa rồi của hắn, đã khiến cho nhân viên công tác chú ý. Nếu như hắn còn tái phạm, chỉ sợ sẽ bị trục xuất khỏi hoa cỏ quý thị. Nói vậy mặt mũi thật là mất hết. Suy nghĩ một chút, Dương Nghị đành nhẫn nhịn khẩu khí, lạnh lùng nói: “Dù đây là Bách Thần hoa gì đó, cũng không đến nỗi trị giá sáu mươi vạn a?”

“Dương thiếu, anh sai rồi.” Trương Nam lắc đầu nói: “Một chậu Bách Thần hoa mọc sum suê như vậy, sáu mươi vạn kỳ thực không tính đắt. Tôi tin tưởng, dù bán tới bảy mươi vạn, thậm chí tám mươi vạn, đều sẽ có người mua.”

Dương Nghị tức giận trừng mắt nhìn Trương Nam, nếu như trong hoa cỏ quý thị cấm tranh cãi ầm ĩ, cấm đánh nhau, chỉ sợ hắn sẽ lập tức xông lên tát cho Trương Nam một bạt tai.

Dương Nghị thực sự rất muốn túm áo Trương Nam, hảo hảo chất vấn một phen, rốt cục người theo bên phe nào? Thế nào luôn nói giúp cho người khác? Người không phải là gian tế do bọn hắn phái đến bên người ta đi?

Nhìn những ánh mắt hèn mọn nhìn tới chung quanh, Dương Nghị dù da mặt có dày hơn, nhưng cũng cảm thấy mất mặt. Sau khi hừ lạnh một tiếng, hắn xoay người định đi. Nhưng không đợi hắn đi ra hai bước, Đàm Thanh liền ngăn cản lại.

“Chờ một chút.” Đàm Thanh khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt cười nhạt châm chọc.

“Cô muốn làm gì?” Dương Nghị lớn tiếng chất vấn, không hề lo lắng.

Đàm Thanh cười lạnh nói: “Còn muốn chạy sao? Được, nhưng trước tiên trả tiền đã.”

“Tiền gì?” Dương Nghị không khỏi sửng sốt.

“Đừng giả ngu với tôi, anh vừa vỗ ngực nói, sẽ mua chậu hoa này đưa cho Trương ca. Dù thế nào, hiện tại anh sẽ không phải muốn quyết nợ đi?” Đàm Thanh cười lạnh giơ lên điện thoại di động của mình: “Một màn vừa rồi, tôi đều đã quay chụp lại, nếu anh muốn quyết nợ, thì tôi cũng không còn gì để nói.”

“Cô...” Dương Nghị lúc này hận Đàm Thanh muốn chết, nhưng hắn cũng không cướp giật điện thoại di động của Đàm Thanh, nhất là hoa cỏ quý thị cấm tranh cãi đánh nhau, hai là vì hắn biết bản thân mình cũng đánh không lại Đàm Thanh, tùy tiện đi giật, chỉ biết sẽ trở thành bị kịch.

“Cô cái gì mà cô? Trả thù lao.” Đàm Thanh đắc ý dào dạt nói.

Nếu như không có Vưu Giai ở đây, Dương Nghị đã sớm phẩy tay áo bỏ đi. Loại chuyện trở mặt không nhận nợ thế này, trước đây hắn cũng đã làm không ít. Thế nhưng hiện tại, bởi vì Vưu Giai ở đây, làm hắn rất do dự.

Vào lúc này, Trương Văn Trọng mở miệng nói: “Nếu như trong túi Dương tiên sinh ngưng ngừng, như vậy cũng không cần Dương tiên sinh đưa ra số tiền này, tôi chỉ muốn Dương tiên sinh ngay trước mặt Vưu tiểu thư, phát thệ từ hôm nay trở đi, không bao giờ tiếp tục quấy rầy cô ấy nữa là được.”

Đàm Thanh rất phối hợp đưa điện thoại di động lên, uy hiếp nói: “Đừng nghĩ muốn quyết nợ, tôi sẽ đem một màn này quay chụp lại.”

Sắc mặt Dương Nghị lúc xanh lúc trắng, trông rất đẹp mắt.

Cuối cùng, Dương Nghị sắc mặt cực kỳ xấu xí cắn răng nói: “Không phải chỉ là sáu mươi vạn sao? Tôi cho! Coi như thua một cuộc bài! Anh muốn tôi tiêu thất trước mặt Vũ Giai sao? Hừ, vĩnh viễn cũng đừng tưởng! Vũ Giai, đã định trước là lão bà của tôi!”

Vũ Giai nhất thời nổi giận, quát lớn: “Dương Nghị, anh đang nói bậy bạ gì đó? Nếu anh còn dám nói bậy, cẩn thận tôi cáo anh tội xúc phạm!”

Dương Nghị cũng không trả lời, lúc này chỉ ngoắc nhân viên công tác đến, xuất ra thẻ tín dụng của mình, đem sáu mươi vạn chuyển khoản cho vị chủ quầy bán An Hồn hoa.

Tổ chức hoa cỏ quý thị đã sớm lo lắng giá tiền mua bán thực vật hoa cỏ sẽ rất cao, mà những người đến mua, nếu như mang theo tiền mặt quá nhiều, sẽ không thuận tiện, cũng không hề an toàn, cho nên bọn họ đã liên hệ với ngân hàng địa phương, ở khu hoa cỏ quý thị thiết lập một nghiệp vụ chuyển khoản ngay tại hiện trường, phương tiện cho người đến buôn bán hoặc mua lại kỳ hoa dị thảo. Đường nhiên, phí thủ tục của mỗi lần chuyển khoản cũng cao hơn một ngoài một ít.

Nhìn bên trong tài khoản của chính mình trong nháy mắt thiếu mất sáu mươi vạn, Dương Nghị cảm thấy trái tim như lấy máu. Hắn âm thầm quyết định, sau một thời gian, nhất định phải hướng bên trong bệnh viện xin mua một nhóm máy móc kiểm nghiệm, về phần giá tiền, hắn đã sớm trao đổi với bên bán từ lâu. Bất quá lần này tổn thất sáu mươi vạn, tiền kiếm được trước kia đột nhiên bị thiếu đi, còn phải để cho người đàn bà dâm đẳng kia cấp nhiều hơn một ít mới được!

Ngay khi Dương Nghị còn đang xót xa cho sáu mươi vạn, Trương Văn Trọng đang đứng một bên, đột nhiên mở miệng nói: “Không nghĩ tới Dương tiên sinh thật sự có tiền, dễ dàng bỏ sáu mươi vạn đi ra. Ai, tôi nhớ kỹ, anh mới công tác không được bao lâu phải không? Thế nào, tiền lương khoa kiểm nghiệm cao đến như thế sao?”

Trong lòng Dương Nghị giật mình, nhưng rất nhanh liền lãnh tĩnh xuống tới, hừ nói: “Thế nào? Anh đang hoài nghi tôi tham ô, hay hoài nghi tôi nhận tiền lì xì? Hừ, tôi nói cho anh, số tiền này tôi kiếm được từ việc chơi chứng khoán.”

“Ác? Phải?” Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Mong là như vậy.”

Không biết chuyện gì xảy ra, nhìn dáng tươi cười của Trương Văn Trọng, trong lòng Dương Nghị đột nhiên dâng lên một tia bất an.

“Lẽ nào hắn biết điều gì về ta?” Vòng lông mày Dương Nghị nhướng lên, rất nhanh liền tự an ủi mình: “Không, ta làm việc đều cực kỳ cẩn thận, hắn tuyệt đối sẽ không thể biết.

Hừ, hơn nữa ta làm gì phải sợ hắn? Hắn chỉ là một giáo y mà thôi, dù có biết được tin tức gì, cũng không làm gì được ta.

Tuy rằng lòng nghĩ như vậy, thế nhưng khi Dương Nghị vừa nhìn thấy nụ cười mỉm trên mặt Trương Văn Trọng, liền cảm thấy dựng đứng tóc gáy. Sau khi tiếp nhận thẻ tín dụng nhân viên công tác trả lại, hắn liền xoay người vội vã rời đi, không muốn lưu lại đây thêm một khắc nào.

Nhìn bóng lưng giống như đang chạy trốn của Dương Nghị, Trương Văn Trọng cười nhạt.

Tuy rằng con người của ta tương đối hòa thiện, tuy rằng con người của ta thích làm việc thiện, thế nhưng cũng không đại biểu con người ta dễ khi dễ. Người muốn xử lý ta sao? Vậy cứ tới đây! Nhìn xem cuối cùng là người xử lý ta, hay ta có thể giải quyết Dương gia các người?

97. Chương 99: Linh Chỉ Hạc Và Ngưng Khí Đan

Nhìn theo bóng lưng Dương Nghị lủi nhanh, Vũ Giai và Đàm Thanh giống như chợt phấn khởi, thoải mái nở nụ cười. Nhất là Vũ Giai, cười vô cùng hài lòng. Mấy ngày nay, bởi vì sự dây dưa của Dương Nghị mà sinh ra sự tức giận oán hận, ngay lúc này chợt biến mất sạch sẽ. Tâm tình của nàng cũng bởi vậy chợt rộng mở trong sáng lên.

“Cảm ơn.” Trương Văn Trọng tiếp nhận chậu An Hồn hoa trong tay người bán, thỏa mãn gật gật đầu.

Có thể ở ngay hoa cỏ quý thị miễn phí có được một chậu linh dược tài địa cấp tam phẩm, là chuyện mà trước đó hẳn thật sự không ngờ, điều này cũng làm cho hắn tràn ngập chờ mong đối với hoa cỏ quý thị.

Nếu có thể ở chỗ này tìm được An Hồn hoa, nói không chừng cũng có thể tìm được loại linh dược tài khác!

Ôm chậu An Hồn hoa, Trương Văn Trọng cùng Vưu Giai và Đàm Thanh tiếp tục đi quanh trong hoa cỏ quý thị. Tuy rằng liên tục nhìn xem mấy quầy hàng, cũng không nhìn thấy linh dược tài, thế nhưng Trương Văn Trọng cũng không cảm thấy phiền muộn. Bởi vì chỉ cần có chậu An Hồn hoa, lần này hành trình đến hoa cỏ quý thị xem như rất viên mãn.

Ngay khi Trương Văn Trọng đi tới quầy hàng thứ bảy, hắn đột nhiên cảm giác được sau gáy nổi lên một cảm giác rét lạnh yếu ớt. Giác quan thứ sáu của hắn thật nhạy cảm, lập tức nhận ra có một đạo ánh mắt âm lãnh từ sau lưng phóng tới.

Trương Văn Trọng quay đầu nhìn lại, chợt nhìn thấy một trung niên nam tử mặc tây trang, gương mặt đường đường đang hít mắt, theo dõi chậu An Hồn hoa hắn ôm trong ngực.

Nam tử trung niên hiển nhiên không hề ngờ tới tính cảnh giác của Trương Văn Trọng lại cao tới như vậy, trên mặt hắn nhất thời hiện lên một tia kinh ngạc. Đạo ánh mắt âm lãnh quỷ dị, chợt dừng lại trên mặt Trương Văn Trọng, phảng phất như muốn đem gương mặt của hắn ghi nhớ thật kỹ. Thẳng đến năm sáu giây sau, nam tử trung niên mới dời ánh mắt âm lãnh quỷ dị sang nơi khác, nhìn về những người chung quanh.

Với ánh mắt của Trương Văn Trọng, tự nhiên là có thể nhìn ra được nam tử trung niên có gương mặt tuy không sâu sắc, nhưng ánh mắt lạnh lùng kỳ thực lại là một cao thủ nội gia quyền. Bất quá hắn tạm thời còn không rõ ràng, nam tử trung niên vì sao lại theo dõi hắn, chẳng lẽ là bởi vì hắn ôm chậu An Hồn hoa trong ngực hay sao?

“Thực sự là một người kỳ quái.”

Tuy rằng Trương Văn Trọng thu hồi ánh mắt từ trên người nam tử trung niên kia, thế nhưng bởi vì trong lòng có hoài nghi, cho nên hắn vẫn thường thường chú ý tên nam tử trung niên. Trải qua một phen âm thầm quan sát, Trương Văn Trọng phát hiện, nam tử trung niên cũng không phải đang theo dõi một mình hắn. Mặt khác cũng có vài người, trước sau bị nam tử trung niên chú ý qua. Điều không ngoại lệ chính là, những người bị hắn chú ý, tuy họ mua không phải linh dược tài, nhưng cũng đều là dược liệu quý báu.

Trương Văn Trọng đã từng là tiên y, tự nhiên đối với những dược liệu kia rất tinh tường. Trải qua hắn quan sát, tên nam tử trung niên quan tâm dược liệu, toàn bộ dùng để luyện chế Cửu Hoa Ngũ Long Đan. Cửu Hoa Ngũ Long Đan cũng không phải linh đan, đối với người tu chân xem ra, có thể nói là không dùng được. Thế nhưng đối với những người tu luyện võ học, nhất là tu luyện võ thuật nội gia quyền mà nói, chính là thuốc bổ tốt nhất. Không chỉ có thể phụ trợ bọn họ mở rộng kinh mạch, đồng thời còn có thể phụ trợ bọn họ dễ dàng tu vi.

Nhưng tên trung niên nam tử hiển nhiên cũng xem lầm, chậu hoa Trương Văn Trọng ôm trong ngực vốn không phải Bách Thần hoa dùng để luyện chế Cửu Hoa Ngũ Long Đan, mà là địa cấp tam phẩm linh dược tài An Hồn hoa còn trân quý gấp trăm lần Bách Thần hoa!

“Người kia chuyển động bên trong hoa cỏ quý thị lâu như vậy, cũng không hề mua hoa cỏ gì, ánh mắt cứ dấy dấy trên những người mua dược liệu luyện chế Cửu Hoa Ngũ Long Đan. Chẳng lẽ hắn đang muốn tìm cơ hội để ăn cắp hay cướp giật hay sao?” Ngay khi trong lòng Trương Văn Trọng vừa sinh ra hoài nghi, tên trung niên nam tử cũng vội vã xoay người rời đi.

Ngay lúc tên nam tử trung niên vội vã rời đi, Trương Văn Trọng vừa lúc phát hiện một gốc cây địa cấp nhất phẩm Xà Diễm Quả. Tuy rằng Xà Diễm Quả so ra còn kém Phượng Cầu Hoàng và An Hồn hoa, nhưng ở tại thế giới linh khí cực loãng hiện nay, cũng được cho là linh dược tài cực kỳ khó cầu được. Bởi vậy Trương Văn Trọng cũng đã đem hành vi quái dị của nam tử trung niên kia ném quăng ra sau đầu.

Thẳng đến hai giờ sáng, Trương Văn Trọng mới cùng Vưu Giai và Đàm Thanh từ trong thực vật viên đi ra.

Hành trình hoa cỏ quý thị lần này, đối với Trương Văn Trọng mà nói, được cho là thu hoạch thật lớn. Ngoại trừ An Hồn hoa và Xà Diễm quả hai loại linh dược tài ra, hắn còn mua được rất nhiều tài liệu thuốc Đông y, là những dược liệu hi hữu quý báu. Tuy nói dùng tiền cũng không ít, thế nhưng theo hắn xem ra, cũng là tương đương đáng giá.

So sánh với Trương Văn Trọng thắng lợi trở về, Vũ Giai và Đàm Thanh cũng không mua được gì. Mặc dù trong hoa cỏ quý thị có không ít những kỳ hoa dị thảo rất đẹp, thế nhưng cũng không hấp dẫn dục vọng các nàng muốn mua. Dùng cách nói của Đàm Thanh, đó chính là: “Tôi ngay cả chính mình còn không chăm sóc nổi, còn có thể chiêu cổ những hoa cỏ này cho tốt được hay sao? Thôi đi, đừng lãng phí tiền bạc thì hơn.”

Tại bãi đỗ xe, giúp đỡ Trương Văn Trọng đem những thứ hắn mua được toàn bộ đặt vào trong xe BMWs của Vũ Giai, Đàm Thanh ngồi lên xe moto, nhìn Vũ Giai nói: “Giai Giai tỷ, phiền phức chị tiền Trương ca, ngày mai sáng sớm em còn phải đi làm, phải đi về trước nghỉ ngơi.”

Vũ Giai gật đầu, sau đó nói: “Đêm đã khuya, chạy xe kiểm chế một chút.”

Đàm Thanh nhìn Vũ Giai thề lưỡi giả mặt quỷ: “Được rồi, em biết, Giai Giai tỷ, chị thật đúng là dài dòng, đều nhanh vượt qua mẹ của em rồi.” Dứt lời, nàng không để cho Vũ Giai có cơ hội quả trách, liền nhấn chân ga, cưỡi xe máy tuyệt trần đi. Chỉ để lại Vũ Giai hướng về bóng lưng của nàng quơ hai tay bất mãn reo lên: “Hay cho Đàm Thanh, cũng dám nói chị dây dưa, chờ xem, ngày mai chị sẽ nói với chú Đàm đánh cho một trận!”

“Cảm tình của hai cô thật là tốt.” Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói.

“Tôi cùng nàng lớn lên từ nhỏ, tự nhiên là tình như chị em. Chỉ là tính tình nàng hơi hoang dã một chút, lại chẳng khác gì một người đứa bé trai, làm cho người ta thật đau đầu vô cùng.” Vũ Giai lắc đầu, bắt đắc dĩ thở dài, hình tượng của một người chị tốt lo lắng cho đứa em gái của mình.

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Cô cũng không cần quá quan tâm cho cô ấy, dù sao hiện tại cô ấy đã là người trưởng thành, còn là phó đội trưởng của hình cảnh đội, cũng không phải là cô em gái nhỏ ngày xưa chuyện gì cũng cần cô phải lo lắng.”

“Điều này tôi cũng biết, nhưng thói quen đã dưỡng từ nhỏ của tôi, đều không phải chỉ thoáng chốc là sửa đổi được.” Vũ Giai lấy điện thoại nhìn thời gian, kinh ngạc nói: “Yêu, đều đã trễ thế này, Trương tiên sinh, lên xe đi, tôi đưa anh trở về.”

“Được, phiền phức cô.” Trương Văn Trọng gật đầu, ngồi vào vị trí bên cạnh tài xế.

Vũ Giai lái xe đưa Trương Văn Trọng trở về tiểu khu Hoa Hàng, đột nhiên nhớ tới một việc, vội vã hỏi: “Ài, Trương tiên sinh, tôi nhớ kỹ anh có nói qua, nếu như ở hoa cỏ quý thị mua được dược liệu cần thiết, là có thể sớm chữa tốt chân tật của ông nội tôi. Không biết ngày hôm nay anh có mua được dược liệu cần thiết hay không?”

Trương Văn Trọng mỉm cười đáp: “Mua được rồi.”

Chỉ ba chữ ngắn ngủi, đối với Vũ Giai mà nói, cũng chẳng khác gì tiếng ca trên trời.

Vũ Giai vui mừng quá đỗi, nếu như không phải nàng còn đang lái xe, nàng thật là muốn nhảy dựng lên vung tay hoan hô. Nàng khó nén sắc mặt vui mừng, vội vã dò hỏi: “Thật tốt quá, đây không phải muốn nói, chân tật của ông nội tôi có thể sớm được trị hết phải không?”

“Đúng vậy.” Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Nhưng tôi cần ba ngày thời gian chuẩn bị. Sau ba ngày, tôi sẽ làm một phẫu thuật nhỏ cho ông nội của cô, sau khi giải phẫu, muốn kháng phục cũng cần vật lý trị liệu.”

“Cảm ơn anh, Trương tiên sinh, thật sự là rất cảm ơn anh.” Vũ Giai viên mắt rưng rưng nhìn Trương Văn Trọng tạ ơn.

“Không cần nói lời cảm ơn, tôi là bác sĩ, đây là chuyện mà tôi phải làm.” Trương Văn Trọng mỉm cười đáp. Cùng lúc đó, hắn nhạy cảm liền phát hiện có một tia niệm lực cảm kích từ trong thân thể Vũ Giai phóng đi ra, tiến nhập vào trong cơ thể của hắn, dung nhập vào trong chân nguyên.

Làm người tốt quả nhiên được hảo báo!

Khi Trương Văn Trọng ôm An Hồn hoa, Xà Diễm quả cùng những dược liệu khác hẩn mua được từ trong hoa cỏ quý thị về đến trong nhà, đã nhanh đến ba giờ sáng. Đặt những thứ này lên mặt đất trong phòng khách, Trương Văn Trọng cũng không vội vã bắt đầu luyện đan hoặc tu luyện, mà chuẩn bị thiết trí cấm chế cho phòng ốc ở trọ.

Trước đây, trong nhà cũng không có thứ gì đáng giá, Trương Văn Trọng cũng không sợ ăn trộm đến tham quan. Thế nhưng hiện tại, ở trong nhà có Phượng Cầu Hoàng, An Hồn hoa và Xà Diễm quả ba loại linh dược tài địa cấp. Nếu như có người nhân lúc hẩn không có nhà mà lặng lẽ đi vào, đem ba loại linh dược tài trộm đi hoặc làm thương tổn, vậy thì tổn thất sẽ rất lớn. Nhất là ngày hôm nay gặp phải trung niên nam tử thần bí trong hoa cỏ quý thị, càng đề tỉnh Trương Văn Trọng, để cho hẩn quyết định thiết hạ cấm chế trong nhà, để bảo vệ cho ba loại linh dược tài.

Chỉ là với chân nguyên hiện tại của Trương Văn Trọng, muốn thiết trí cấm chế cao cấp, căn bản là không có khả năng. Bất quá hiện tại hẩn cần phòng bị, cũng chỉ là người thường mà thôi, cho nên cấm chế cấp thấp cũng là đủ dùng.

Hai tay Trương Văn Trọng kháp lên pháp quyết, trong miệng niệm tụng chú ngữ, chân nguyên trong cơ thể nhất thời phun ra, tương hỗ tương ứng với thiên địa linh khí xung quanh, cuối cùng hóa thành ký hiệu mà lam nhạt, xoay quanh trong nhà, xa xa nhìn lại, căn phòng Trương Văn Trọng thuê ở giống như một biển sao tinh không thu nhỏ, rất là mỹ lệ.

May mắn chính là, hiện tại đã là ba giờ sáng, mọi người trong tiểu khu cũng đã ngủ say, cũng không ai phát hiện ra một màn ly kỳ này. Bằng không, nếu như có người dùng điện thoại di động hay máy chụp hình chụp xuống tới, sau đó truyền lên internet, Trương Văn Trọng không muốn nổi danh cũng thật khó khăn.

“Sắc!” Nương theo một tiếng quát của Trương Văn Trọng, những phù văn màu lam nhạt xoay quanh phòng trong nháy mắt liền dung nhập vào trong vách tường chung quanh, không còn nhìn thấy tung tích.

Trương Văn Trọng thiết trí cấm chế này, có một cái tên rất dễ nghe, gọi là Hải Thị Thận Lâu, phạm là không được hẩn cho phép, muốn đi vào trong nhà, đều sẽ xúc phạm tới cấm chế. Vô luận chọn dùng phương pháp gì, đều chỉ có thể đi loanh quanh bên ngoài nhà, đừng mơ tưởng có thể tiến nhập được vào trong nhà.

Trương Văn Trọng dò xét một vòng bên trong phòng, mới thỏa mãn gật đầu: “Có cấm chế này, ta cũng có thể yên tâm đem những linh dược tài đặt trong nhà. Kế tiếp là phải thu thập chứng cứ tham ô hối lộ của cha con Dương Nghị. Dù tiền lương phó chủ nhiệm khoa kiểm nghiệm của bệnh viện Ung Thành có cao tới bao nhiêu, muốn thoág chốc lấy ra sáu mươi vạn nguyên cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Muốn nói cha con Dương Nghị không tham ô hối lộ, tuyệt đối là không có khả năng.”

Trương Văn Trọng hái xuống một đoá An Hồn hoa, đồng thời phối hợp với mấy loại dược liệu, thêm vào ba chén nước, nấu thành một chén nhỏ màu xanh đen, tản ra hương thơm nồng nàn, sau đó lại dùng lấy bút lông cùng giấy Tuyên Thành lần trước sử dụng còn dư lại.

Đầu tiên hẩn cắt giấy Tuyên Thành cỡ chừng một bàn tay, sau đó dùng bút lông chấm vào mực màu xanh đen, vẽ lên giấy Tuyên Thành hai phù triện, cuối cùng mới xếp hai mảnh giấy cỡ bàn tay kia thành hai con hạc giấy.

Ngay lúc hai con hạc vừa thành hình, hai đạo quang hoa màu xanh đen thoág hiện ngay trên người chúng, sau đó hai con hạc không ngờ liền sống lại, vẩy cánh bay lượn chung quanh Trương Văn Trọng, trong miệng còn phát ra tiếng hót thanh thúy.

Trương Văn Trọng mở rộng tay phải, hai con hạc đứng trên bàn tay của hẩn, hẩn phân phó nói: “Các người mỗi bên phụ trách tra xét Dương Nghị cùng cha của hẩn, thu thập được căn cứ chính xác về tội tham ô hối lộ của họ, lập tức mang về cho ta.”

Hai tiếng hạc hót thanh thúy vang lên, xem như trả lời Trương Văn Trọng.

“Các người đi thôi.”

Trương Văn Trọng giơ lên tay phải, hai con hạc lập tức bay ra cửa sổ, dung nhập vào bóng đêm đen kịt, bay nhanh về phía Dương gia.

Làm xong tất cả, Trương Văn Trọng mới dùng Phương Cầu Hoàng, An Hồn hoa, Xà Diễm quả phối hợp với những dược liệu khác, luyện chế ra năm viên địa cấp tứ phẩm Ngưng Khí Đan.

Nhìn năm viên Ngưng Khí Đan màu tím tảo ra hương thơm thấm ruột gan, Trương Văn Trọng cũng thật kích động.

Đây chính là địa cấp tứ phẩm Ngưng Khí Đan, ngay khi không có lò luyện đan, chỉ dựa vào chân hỏa bí quyết giản đơn là có thể luyện chế ra địa cấp linh đan, sau này còn có ai làm được hay không cũng không biết, nhưng có thể khẳng định chính là, tuyệt đối chưa từng có ai làm được trước đó!

Sau khi ăn vào một viên Ngưng Khí Đan, Trương Văn Trọng khoanh chân nhắm mắt, đưa linh khí ẩn chứa trong Ngưng Khí Đan hút vào trong chân nguyên.

Tròn một đêm, Trương Văn Trọng đều tập trung hấp thu linh khí ẩn chứa trong Ngưng Khí Đan.

Ngưng Khí Đan không hổ là địa cấp tứ phẩm linh đan, linh khí ẩn chứa trong đó vô cùng tinh thuần dư thừa, Trương Văn Trọng dù kiệt lực hấp thu, cũng không thể hút hết vào trong chân nguyên, một bộ phận linh khí tràn ra ngoài làm hắn cảm thấy vô cùng tiếc hận. Nhưng chỉ một viên Ngưng Khí Đan, làm chân nguyên của hắn có thể nhảy vọt tiến bộ, căn cứ theo hắn phỏng chừng, sau khi dùng hết bốn viên còn lại, sẽ có thể đột phá Luyện Huyết cảnh!

Sau khi đạt được Luyện Huyết cảnh, tu vi của Trương Văn Trọng có thể so sánh với cao thủ địa cấp hậu kỳ trong võ lâm. Theo hắn quan sát, tu vi của Đàm Thanh hắn đang ở nhân cấp hậu kỳ, mà tu vi của người trong Đàm gia hắn là địa cấp sơ kỳ, cũng tương xứng như hắn hiện tại. Chỉ là hắn hiểu được rất nhiều chiêu số, lại còn có thể sử dụng một bộ phận pháp thuật cấp thấp, cho nên nếu thực sự đánh nhau, người của Đàm gia cũng không phải là đối thủ của hắn!

Vào lúc sáng sớm hừng đông, Trương Văn Trọng mới dừng cuộc tu luyện, đứng dậy rửa mặt, sau đó đi tới phòng y tế đại học Ung Thành. Thế nhưng ngay khi hắn bước vào phòng y tế, cảnh tượng trước mắt làm hắn thật sự cũng không biết nên làm sao!

98. Chương 100: Sự Phiền Nao Nổi Danh

Mỗi ngày Trương Văn Trọng đều tới phòng y tế trong trường đại học rất sớm. Ngày xưa, khi hắn đi tới phòng y tế, bình thường chỉ có một mình Tô Hiểu Hồng đến trước hắn, vội vàng thay hắn quét tước phòng làm việc hay pha trà gì đó. Thỉnh thoảng cũng có vài lần Lâm Tử Mạn đến sớm hơn hắn. Ngoài trừ Tô Hiểu Hồng và Lâm Tử Mạn, thì chẳng thấy có ai đến phòng y tế sớm hơn hắn. Những đồng sự cùng làm việc bên trong phòng y tế, đều đến giờ làm mới tới.

Thế nhưng ngày hôm nay, khi Trương Văn Trọng đi tới phòng y tế, cũng liền kinh ngạc phát hiện, bên trong phòng y tế đúng là một cảnh tượng nhiệt náo kín người hết chỗ.

“Đây...đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ đột nhiên bạo phát ra chuyện gì hay sao?” Nhìn bên trong phòng y tế, cả trai lẫn gái nhìn qua không dưới trăm người. Phản ứng đầu tiên Trương Văn Trọng liền nghĩ tới đột phát bệnh tình.

Bất quá, Trương Văn Trọng rất nhanh liền phủ định sự suy đoán của chính mình: “Sai rồi, những người này sắc mặt hồng nhuận, ánh mắt lấp lánh có thần, căn bản không phải người có bệnh.”

Ngay lúc Trương Văn Trọng kinh nghi không giải thích được, trong đám người xuất hiện thân ảnh của Tô Hiểu Hồng. Từ xa nhìn lại, Tô Hiểu Hồng phảng phất như bị người chung quanh quần quýt để hỏi han gì đó, chẳng hiểu sao nhìn qua tâm tình của nàng như có chút phiền táo.

Trương Văn Trọng vội vã gọi Tô Hiểu Hồng, sau đó hỏi: “Ngày hôm nay có chuyện gì vậy? Thế nào mới sáng sớm thì có nhiều người chạy tới phòng y tế của chúng ta? Xem dáng dấp của bọn họ cũng không có vẻ có bệnh a.”

Nghe thanh âm của Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng đang bị những người chung quanh làm phiền táo nhất thời cảm thấy vui mừng quá đổi. Khi nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía Trương Văn Trọng, nàng cũng mừng rỡ kêu lên: “Lão sư, thầy rốt cục tới.”

Câu nói cực kỳ bình thường này của Tô Hiểu Hồng, vào lúc này lại như thống phải tổ ong vò vẽ.

“Lão sư của Tô Hiểu Hồng? Đó không phải là Trương Văn Trọng Trương bác sĩ của phòng y tế trường học hay sao?”

“Không sai, không sai, chính là hần!”

Hơn một trăm học sinh đang chen chúc bên trong phòng y tế trường học, đầu tiên là hơi sững sốt, sau đó giống như điên cuồng vọt tới bên người Trương Văn Trọng, bao quanh hần ở trung gian.

Không đợi Trương Văn Trọng kịp phản ứng đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, những học sinh đã bắt đầu kích động thét lên chói tai, âm ỉ ồn ào lên.

“Chính là hần, chính là hần, ngày hôm trước cứu Dung tỷ và Thái Ny chính là hần! Tỷ rõ ràng nhớ kỹ khuôn mặt hần, đêm qua còn nằm mộng qua đó!”

“Hần là Mị Lực Ca! Hần là Viễn Đầu Vương! Hần là Thuần Nam Nhân! Thần tượng, cuối cùng ta đã nhìn thấy thần tượng!”

“Anh hùng! Thần tượng! Anh là ngọn đèn sáng của sinh mạng ta, anh là người dẫn đường của ta! Van cầu anh, thu ta làm đồ đệ, truyền thụ kinh nghiệm tán gái cho ta đi!”

“Sư phụ, tôi muốn học ném banh, tôi muốn làm Tam Tỉnh Thọ, tôi còn muốn đi thi, tôi muốn đi so đấu, cầu anh đem tuyệt kỹ truyền thụ cho tôi đi.”

“Ngày hôm trước tôi đã cho anh số điện thoại di động, vì sao anh không gọi điện thoại cho tôi? Tôi vẫn mãi cầm điện thoại ngay cả lúc đang ngủ để chờ anh đó.”

Tiếng ồn ào lộn xộn, suýt chút làm đầu của Trương Văn Trọng muốn nổ tung, nhưng cuối cùng hần cũng đã biết những người này đến đây chính là vì hần. Sau một phen khuyên can mãi, thậm chí còn dùng cả Chúc Do Thuật để thôi miên, cuối cùng mới đem được những người đến đây tỏ lòng hâm mộ, đến bái sư, đến tỏ tình, đến vây xem náo nhiệt thậm chí cả người qua đường cũng khuyên được trở về.

Phòng y tế cuối cùng cũng khôi phục lại được sự yên lặng của ngày xưa.

Trương Văn Trọng ngồi phịch xuống ghế, thở gấp từng ngụm, hần nghĩ vừa rồi phải ứng phó những người đó, quả thực còn khó khăn hơn làm mười cuộc giải phẫu độ khó cao, thật sự là mệt chết người.

Tô Hiểu Hồng ngồi đối diện hần, hé miệng liên tục cười trộm. Cảnh tượng vừa rồi, làm nàng hiện tại hồi tưởng lại, đều cảm thấy buồn cười. Đáng tiếc chính là vừa rồi chính nàng cũng mơ hồ, quên mất lấy ra điện thoại di động chụp hình.

Nếu như có thể đem một màn vừa rồi chụp lại, sau đó truyền lên internet của trường học, tất nhiên lại gây ra lửa lớn, mà nàng cũng có thể kiếm được một số tiền ảo trên mạng thật lớn.

Thất sách, thực sự là thất sách!

Trong lúc đang hé miệng cười trộm, Tô Hiểu Hồng cũng cảm thấy ảo não không ngớt.

Trương Văn Trọng trừng mắt nhìn nàng, tức giận nói: “Được rồi, đừng cười trộm nữa, tôi đang đau đầu muốn chết, cô còn cười ra được sao.”

Tô Hiểu Hồng vội nín cười, giả ra dáng dấp như nghiêm túc, thế nhưng rất nhanh lại nhin không được, một bên cười hì hì một bên hiếu kỳ hỏi: “Trương lão sư, lẽ nào thầy không thích nổi danh sao? Rất nhiều người, thế nhưng vì muốn nổi danh đã ra sức suy nghĩ tìm cách đó.”

Trương Văn Trọng than thở: “Mỗi người đều tự có chí, bọn họ thích nổi danh, thế nhưng cũng không đại biểu tôi cũng phải thích.”

Tô Hiểu Hồng cười nói: “Kỳ thực, Trương lão sư, thầy cũng không cần vì chuyện này mà lo lắng.”

“Ác? Vì sao?” Trương Văn Trọng không giải thích được hỏi.

Tô Hiểu Hồng cười đáp: “Hiện tại là một xã hội có tiết tấu rất nhanh, vật gì đến cũng đều rất nhanh. Tôi tin tưởng, không được vài ngày, nhiệt tình của bọn họ đối với thầy sẽ rất nhanh biến mất. Tiếp qua một

đoạn thời gian, đại bộ phận sẽ quên thầy đi. Đợi tới thời gian đó, thầy cũng không cần lo lắng sẽ bị truy theo nữa.”

Trương Văn Trọng cười khỏ lắc đầu nói: “Lời này của cô nói có chút đạo lý, thời gian sẽ hòa tan tất cả, tôi cũng chỉ đành đi bước nào tính bước đó.”

Tô Hiểu Hồng nói quả nhiên không sai, chỉ trong một hai ngày sau, nhiệt tình của những người kia đối với hắn cũng đã tiêu giảm đi rất nhiều. Tuy rằng thường thường cũng sẽ có người cố ý chạy đến phòng y tế để tìm hắn, hoặc đòi bài sư, nhưng cũng đã thiếu đi rất nhiều, hắn liền biết qua không bao lâu hắn có thể trở về cuộc sống yên tĩnh như trước kia.

Thời gian ba ngày chỉ thoáng qua, vào sáng sớm ngày thứ tư, Trương Văn Trọng nhận được điện thoại do Vũ Giai gọi tới: “Trương tiên sinh, lúc trước anh có nói qua, sau ba ngày sẽ tới phẫu thuật cho ông nội của tôi. Không biết ngày hôm nay anh có thể đến không?”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Vào buổi trưa tan tầm hôm nay, phiền cô chạy tới đại học Ung Thành đón tôi qua.”

“Không thành vấn đề.” Vũ Giai liền đáp ứng, đồng thời vừa cười vừa nói: “Như vậy trưa nay chúng ta ăn cơm ở nhà tôi đi, đến lúc đó tôi tự mình xuống bếp, làm một bàn thức ăn thật phong phú, xem như đáp tạ anh đã trị liệu chân tật cho ông nội tôi.”

Trương Văn Trọng cũng không cự tuyệt, vừa cười vừa nói: “Tốt, để tôi ném thử tài nấu bếp của cô.”

“Chúng ta quyết định như thế nhé!”

“Àn, buổi trưa gặp!”

Sau khi cắt đứt điện thoại, Trương Văn Trọng tùy ý đặt điện thoại di động sang bên, đứng dậy, khẽ vận người.

Đêm qua, hắn đem viên Ngưng Khí Đan thứ năm ăn vào, mượn linh khí ẩn chứa trong năm viên Ngưng Khí Đan, Trương Văn Trọng thành công bước qua cảnh giới thứ ba của Luyện Thể Cảnh chính là Luyện Huyết cảnh. Lúc này máu huyết của hắn dư thừa, cơ thể rắn chắc, cốt cách cứng rắn, so với cao thủ võ học địa cấp hậu kỳ chỉ mạnh chứ không kém!

Sau khi hoạt động tay chân một phen, Trương Văn Trọng thỏa mãn gật đầu, lẩm bẩm: “Rất cực bước vào Luyện Huyết cảnh, công hiệu của Ngưng Khí Đan quả thực không tệ.”

Rửa mặt xong, Trương Văn Trọng lại đi tới phòng y tế trường đại học. Khi nhìn thấy Tô Hiểu Hồng, hắn hỏi câu đầu tiên: “Trưa nay cô có rảnh không?”

“Có, thế nào, Trương lão sư chuẩn bị mời tôi ăn cơm sao?” Tô Hiểu Hồng có chút kích động, đồng thời cũng có chút được yêu mà sợ, mừng rỡ: “Thế nào tôi lại không biết xấu hổ để thầy tốn tiền mời tôi chứ? Hắn do tôi mời ăn mới đúng nha.”

“Thầy muốn ăn cái gì? Tôi gọi điện đặt món ăn.”

“Đừng hiểu lầm, tôi không phải muốn mời ăn cơm.” Trương Văn Trọng thấy nàng hiểu lầm, vội vã giải thích: “Trưa hôm nay tôi phải đi giải phẫu cho bệnh nhân, trong quá trình này tôi cần một trợ thủ tinh thông châm viêm. Nếu như cô có rảnh rồi, thì cùng đi với tôi. Nếu như cô không rảnh, tôi tìm người khác thay thế.”

“Rảnh, đương nhiên là rảnh.” Tô Hiểu Hồng vội vã gật đầu đáp. Tuy rằng không phải là mời nàng ăn cơm, làm cho nàng có chút thất lạc. Thế nhưng có thể cùng đi theo làm trợ thủ cho Trương Văn Trọng, chính là cơ hội thật tốt có thể quan sát tuyệt kỹ của hắn, Tô Hiểu Hồng vốn một lòng muốn học y thuật từ Trương Văn Trọng, làm sao lại có thể cự tuyệt?

Trương Văn Trọng thỏa mãn gật đầu: “Tốt lắm, trưa nay cô cùng đi với tôi.”

Vào buổi trưa tan tầm, Vũ Giai quả nhiên đứng giờ lái xe chờ Trương Văn Trọng ngay trước cửa đại học Ung Thành. Khi nàng nhìn thấy Tô Hiểu Hồng đi theo bên người Trương Văn Trọng thì không khỏi hơi sững sốt, nhin không được hỏi: “Trương tiên sinh, vị này chính là?”

Trương Văn Trọng giới thiệu: “Đây là Tô Hiểu Hồng, là thực tập sinh của tôi, ngày hôm nay tôi đến giải phẫu cho ông nội cô, cô ấy sẽ làm trợ thủ cho tôi.”

Vưu Giai liền hiểu ra, mỉm cười, vươn tay cho Tô Hiểu Hồng: “Ác, nguyên lai là Tô muội, chào cô, tôi là Vưu Giai, cô có thể gọi là Vưu tỷ.”

Tô Hiểu Hồng cũng đưa tay bắt tay Vưu Giai, mỉm cười ngọt ngào hỏi: “Chào chị, Vưu tỷ, ngô, tôi nhận ra chị, chị là người lần trước đến đón Trương lão sư phải không? Tôi ở trên online của trường nhìn thấy qua ảnh chụp của chị. A, chẳng lẽ chị chính là bạn gái của Trương lão sư sao?”

Những lời này của Tô Hiểu Hồng nhất thời làm gương mặt Vưu Giai ửng đỏ. Nhưng Vưu Giai từng lăn lộn trên thương trường đã lâu, sắc mặt rất nhanh liền khôi phục lại bình thường. Nàng phong tình vạn chủng liếc mắt nhìn Trương Văn Trọng, cười đáp: “Tôi thật ra rất muốn, thế nhưng Trương lão sư của em lại không muốn.”

Tô Hiểu Hồng khoa trương kêu lên: “Không phải đâu? Trương lão sư, Vưu tỷ đẹp như thế, không ngờ thầy lại chướng mắt? Úc! Trời ạ! Ánh mắt của thầy cũng quá cao đi thôi?”

Trương Văn Trọng trừng mắt nhìn nàng, mở cửa xe ngồi vào, nhìn hai cô gái đang trêu chọc hần nói: “Được rồi, hai người các cô cũng đừng đem tôi ra trêu đùa nữa, lên xe đi thôi.”

Vưu Giai và Tô Hiểu Hồng nhìn nhau cười, cũng không tiếp tục trêu hần, đều lên xe, hướng tòa biệt thự của gia đình Vưu Giai bên ngoài ngoại thành chạy đi.

Nửa giờ sau, ba người vừa cười vừa nói tiến vào trong tòa biệt thự vùng ngoại ô. Vừa đến gần phòng khách, chợt nghe được một tràng tiếng Anh thật tiêu chuẩn vùng Luân Đôn, từ bên trong phòng của Vưu Thiên Hải truyền ra.

Vưu Giai không khỏi thốt lên “Di.” Một tiếng, trên mặt chợt có vẻ kinh ngạc.

“Vưu tỷ, xảy ra chuyện gì?” Tô Hiểu Hồng hiểu kỳ dò hỏi.

“Bác sĩ Eric tới.” Vưu Giai hồi đáp.

“Bác sĩ Eric? Đó là ai?” Tô Hiểu Hồng tiếp tục truy hỏi.

“Ông nội tôi trước đây vì trị chân, đã từng đi khắp tìm khắp danh y trong và ngoài nước, mà vị bác sĩ Eric này, chính là viện sĩ y học viên hoàng gia Anh quốc, đã từng ở trong lĩnh vực y học làm ra cống hiến kiệt xuất, thu hoạch được tước vị tước sĩ do chính nữ hoàng Anh trao tặng.” Sau khi sơ lược giới thiệu về bác sĩ tên Eric, Vưu Giai nhún mày, nghi hoặc nói: “Hắn không phải đang ở Anh quốc hay sao? Thế nào lại đột nhiên xuất hiện tại đây? Còn tìm tới ông nội tôi làm gì nhỉ?”

99. Chương 101: Eric Tước Sĩ Khiếp Sợ

“Là Giai Giai đã trở về sao?” Thanh âm Vưu Thiên Hải từ trong phòng truyền ra, ngay sau đó hần ngồi trên xe lăn được người hầu đẩy đi ra. Ở bên người hần, còn đi theo một lão nhân người Anh khoảng chừng năm mươi tuổi, tóc ngắn, mặc một thân tây trang màu đen, giở tay nhắc chân đều có phong độ thần sĩ đặc biệt của người Anh vốn có. Nghĩ đến, vị lão nhân người Anh này, hần là vị viện sĩ Eric tước sĩ của viện y học hoàng gia Anh quốc.

“Bác sĩ Trương, ngày hôm nay ta phải nhờ cậu rồi.” Ánh mắt Vưu Thiên Hải nhìn về phía Trương Văn Trọng tràn ngập sự chờ mong. Hai chân của hần đã từng đi khắp danh y trong và ngoài nước, nhưng đều bó tay hết cách. Nguyên bản hần cho rằng, quãng đời còn lại của mình đều phải vượt qua trên xe lăn, nhưng không có nghĩ đến, ở Trương Văn Trọng cho hần thấy được hi vọng.

Kỳ thực, khi Trương Văn Trọng nói trong buổi tiệc chúc thọ của hần, có thể chữa tốt hai chân của hần, tuy rằng hần đáp ứng cho Trương Văn Trọng trị liệu, nhưng trong lòng cũng không ôm hi vọng quá lớn. Thế nhưng sau khi tiếp thu sự chữa trị của Trương Văn Trọng, nhất là khi Trương Văn Trọng nói ra bệnh của đôi chân hần là do bị chung độc tạo thành, trong lòng hần lại một lần nữa khởi lên hi vọng và chờ mong, cũng ngày càng thêm rùng rợn. Thế cho nên ngay lúc này nhìn thấy Trương Văn Trọng, trong giọng nói của

hắn đều mang theo âm rung nhẹ nhẹ. Bởi vậy có thể nhìn ra, lúc này tâm tình của hắn đang kích động cỡ nào.

“Đây là chuyện mà tôi phải làm.” Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Vưu gia gia, ông đã chuẩn bị tốt rồi chứ? Nếu như có thể, hiện tại chúng ta phải bắt đầu giải phẫu.”

Tước sĩ Eric tuy rằng nghe không hiểu tiếng Hán, thế nhưng hắn từ biểu tình và giọng nói của mọi người cũng nghe ra được một chút mánh khóe. Đầu tiên hắn ngạc nhiên nhìn Trương Văn Trọng một phen, sau đó mới hướng Vưu Thiên Hải dò hỏi: “Vưu tiên sinh, lẽ nào nói, vị này chính là bác sĩ Trung Quốc trị liệu chân tật cho ông sao?”

Tước sĩ Eric nói tiếng Anh, người phiên dịch đứng sau lưng hắn lập tức phiên dịch lại những lời của hắn thành tiếng Hán.

“Đúng vậy, chính là hắn. Hiện tại hai chân của tôi đã khôi phục được một chút tri giác, đây đều là nhờ hắn hốt thuốc Đông y mới được như bây giờ.” Vưu Thiên Hải hồi đáp. Khi nói những lời này, tâm tình của hắn đầy tự hào: “Bệnh mà những chuyên gia về y học của nước ngoài đều bó tay hết cách, cuối cùng cũng phải nhờ vào Trung y của Trung Quốc chúng ta trị liệu. Đây chẳng phải là nói rõ, y học truyền thống của chúng ta so với những quỹ dương như các vị càng lợi hại?”

“Thật là hắn? Hắn cũng còn quá trẻ đi thôi? Vưu tiên sinh, ông không phải đang nói giỡn với tôi chứ? Ngày hôm nay không phải là ngày Cá tháng tư!” Tước sĩ Eric kinh ngạc không ngớt, vẻ mặt không tin.

Vưu Thiên Hải hờn giận hừ một tiếng, nói: “Tước sĩ Eric, tôi cũng không nói giỡn với ông, ông có thể không tin tôi, thế nhưng ông không được nghi ngờ y thuật của bác sĩ tiểu Trương. Trong số những bác sĩ mà tôi từng gặp, y thuật của hắn là tài giỏi nhất!”

Tước sĩ Eric cũng nhận thấy được lời mình vừa nói, đích thật là thiếu thân sĩ, hắn vội vã giải thích: “Không, tôi cũng không phải không tin ông, cũng không phải nghi vấn vị Chiêm...Ách, sai, hắn là Trương mới đúng, là y thuật của bác sĩ Trương. Chỉ là tuổi tác hắn quá trẻ, làm tôi rất ngạc nhiên. Ông cũng biết, ở tại Anh quốc, người còn trẻ tuổi như hắn, còn chưa kịp tốt nghiệp trong trường đại học y khoa, lại càng đừng nói tới có được tư cách để chuẩn bệnh.”

Tô Hiểu Hồng trợn mắt, nhẹ giọng lầm bầm: “Đó bởi vì người Anh các người ngu ngốc thôi.” Kỳ thực nàng cũng biết, đây cũng không phải vấn đề ngu ngốc, ở tại Âu Mỹ, đối với sinh viên y học đều có qui định nghiêm ngặt. Từ thi cử cho đến nhập học rồi đến tốt nghiệp, đến tham gia chuyên khoa thực tập, cho đến cuối cùng có được giấy chứng nhận hành nghề y khoa, thường thường phải cần hơn mười năm, thậm chí là thời gian càng lâu hơn.

Chính vì nguyên nhân này, tước sĩ Eric mới có thể kinh ngạc vì tuổi tác quá trẻ của Trương Văn Trọng. Bởi vì năm nay Trương Văn Trọng cũng chỉ mới từ trường chuyên khoa y học sau ba năm học tốt nghiệp sau đó tham gia công tác, người như vậy, vô luận là trong mắt ai, đều là một thái độ không có chút bản lĩnh. Nhưng một người thái độ như thế, không ngờ lại có thể làm cho hai chân của Vưu Thiên Hải khôi phục được tri giác. Chuyện như vậy, theo tước sĩ Eric xem ra, chân chính thực sự khó có thể tin được.

Những người khác có thể không biết, thế nhưng tước sĩ Eric lại biết, ngày trước Vưu Thiên Hải đi khắp Âu Châu tìm kiếm danh y, thế nhưng ở trong giới y học Âu Châu, dẫn phát ra một hồi rung động không nhỏ. Điều này cũng không phải bởi vì chân tật của hắn làm rất nhiều chuyên gia phải bất đắc dĩ lắc đầu, càng bởi vì loại chân tật này phi thường kỳ quái. Trước đây chưa từng gặp, rất có thể là một loại chứng bệnh kiểu mới. Nếu như có thể nghiên cứu ra quá trình bệnh lý cùng phương thức chữa bệnh cho Vưu Thiên Hải, tuy rằng không thể thu được giải Nobel, thế nhưng tên tuổi lọt vào sách sử cũng không thành vấn đề.

Chính vì nguyên nhân này, sau khi Vưu Thiên Hải rời khỏi Âu Châu trở về quốc nội, vẫn có rất nhiều chuyên gia y học Âu Châu và các cơ cấu, đang nghiên cứu chân tật của hắn, đồng thời vẫn cùng hắn duy trì liên lạc, để có thể đúng lúc biết được sự phát triển của bệnh tình của hắn. Lần này tước sĩ Eric đi tới Trung Quốc, cùng lúc là bởi vì thu được lời mời của đại học y học viện Ung Thành, đến đây làm học thuật giao lưu. Một phương diện khác, chính là muốn đến xem tình huống đôi chân của Vưu Thiên Hải. Nhưng làm cho hắn thật sự không ngờ, ngay khi hắn vừa bước chân lên lãnh thổ Trung Quốc, chợt nghe được tin Vưu

Thiên Hải khôi phục được tri giác đôi chân. Hắn cảm thấy khiếp sợ, trước tiên liền liên lạc với Vũ Thiên Hải, sau đó vội vàng chạy tới nơi này, đem chuyện ở đại học y học viện Ung Thành đều ném sang một bên.

Vốn tước sĩ Eric còn tưởng rằng, bác sĩ trị chân cho Vũ Thiên Hải là một y học chuyên gia nổi danh người Trung Quốc, nhưng mà hắn vạn lần không ngờ chính là vị bác sĩ này lại là một người trẻ tuổi không có chút thanh danh. Cho nên hắn biểu hiện khiếp sợ và thất thố như vậy cũng không khó lý giải.

Trương Văn Trọng đậm nhiên cười, mở miệng bật ra một tràng tiếng Anh thật chuẩn theo khẩu âm Luân Đôn: “Tước sĩ Eric, Trung Quốc có câu ngọc ngữ, là : “Hữu chí không ở tuổi cao, vô chí uống phí trăm tuổi”, tuy rằng tuổi tác của tôi cũng không lớn, thế nhưng điều này cũng không đại biểu cho y thuật và kinh nghiệm lâm sàng của tôi lại không được.”

Sau đó hắn không hề để ý tới tước sĩ Eric, mà đối với Vũ Thiên Hải nói: “Vũ gia gia, phiền phức ông cho người chuẩn bị gian phòng yên tĩnh, tôi sẽ tiến hành giải phẫu cho ông, trị liệu chân tật. Nếu như giải phẫu tiến triển thuận lợi, sau khi thủ thuật kết thúc, chúng ta vừa lúc có thể thưởng thức tài nấu ăn của Vũ Giai.”

“Tài nấu ăn của Giai Giai, thế nhưng rất khá. Chỉ tiếc nó đã thật lâu không có xuống bếp, lúc này chỉ sợ cũng là ta dính được ánh sáng của bác sĩ tiểu Trương thôi.” Vũ Thiên Hải nhìn Vũ Giai, ha hả vừa cười vừa nói. Sau đó hắn vẫy tay, phân phó người hầu chuẩn bị phòng.

Tước sĩ Eric tuy rằng nghe không hiểu tiếng Hán, thế nhưng người phiên dịch bên cạnh cũng đem lời đối thoại của mọi người phiên dịch lại cho hắn. Sau khi nghe được Trương Văn Trọng muốn giải phẫu cho Vũ Thiên Hải, vùng lông mày của hắn hơi nhướng lên, vô cùng kinh ngạc lâm bầm nói: “Giải phẫu? Giải phẫu gì có thể chữa lành chân tật của Vũ tiên sinh?”

Ngay lúc này, người hầu phụ trách chuẩn bị phòng đã quay lại đại sảnh, nói cho Vũ Thiên Hải đã chuẩn bị xong tất cả.

Vũ Thiên Hải vừa cười vừa nói: “Bác sĩ tiểu Trương, gian phòng đã chuẩn bị xong, chúng ta đi thôi. A, vừa nghĩ tới ta rất nhanh có thể đứng lên một lần nữa, ta cảm thấy thật là kích động.”

Ngay lúc này, tước sĩ Eric vẫn còn đang ngạc nhiên bỗng đưa ra một yêu cầu: “Bác sĩ Trương, Vũ tiên sinh, tôi nghĩ muốn đi xem cuộc giải phẫu này, không biết các vị có thể đáp ứng không? Tôi biết, tôi đưa ra yêu cầu này có chút mạo muội, thế nhưng tôi thật sự rất muốn biết, chân tật của Vũ tiên sinh đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, bác sĩ Trương sẽ dùng cách nào để giải phẫu chữa trị. Cho nên còn mời các vị ngàn vạn lần phải đáp ứng.”

Đối với lời yêu cầu của tước sĩ Eric, Trương Văn Trọng thật ra cũng không xem là gì. Bởi vì hắn cũng không cho rằng, vị Eric này chỉ dùng mắt bàng quan, là có thể từ trong tay hắn học trộm được điều gì. Phải biết rằng, Nhạc Tử Mẫn có tạo nghệ Trung y sâu đậm, nhưng vẫn không thể từ ánh mắt quan sát mà học được điều gì từ hắn. Vì thế người như tước sĩ Eric, đối với Trung y không có chút hiểu biết, một vị bác sĩ Anh quốc nếu như có thể học trộm được điều gì, đó mới đúng thật là chàng phải quý!

“Vũ gia gia, ông quyết định đi, bên tôi không có vấn đề gì.” Trương Văn Trọng đem quyền quyết định giao cho Vũ Thiên Hải.

Vũ Thiên Hải có chút do dự, cùng lúc hắn cũng không hi vọng có thêm nhiều người biết được chân tật của hắn là bởi vì trúng chung độc mà ra. Mà mặt khác hắn cũng cảm thấy thiếu nhân tình của tước sĩ Eric. Dù sao vị bác sĩ Anh quốc này, nhiều năm qua cũng không ít lần gọi điện thoại đường dài hỏi thăm tình huống chân tật của hắn. Mặc kệ hắn có mục đích như thế nào, phần tâm tình quan tâm này, cũng làm Vũ Thiên Hải khắc sâu trong tâm khảm.

Người như Vũ Thiên Hải, rất có điểm nghĩa khí giang hồ.

Phàm là người có ân với hắn, hắn đều phải tìm đủ cách hồi báo. Bằng không hắn sẽ cảm thấy phi thường khó chịu. Cho nên sau khi trải qua một phen do dự và đấu tranh tâm lý, cuối cùng hắn đồng ý với lời thỉnh cầu của tước sĩ Eric.

Đi vào gian phòng yên tĩnh đã được chuẩn bị tốt, dưới sự trợ giúp của Vũ Giai và người hầu, đưa Vũ Thiên Hải nằm lên giường giữa phòng.

Trương Văn Trọng đặt hòm thuốc ngay dưới đất, sau đó nhìn đám người hầu nói: “Mọi người đều đi ra ngoài đi, không có sự cho phép của tôi, không ai được tiến vào.”

“Tôi có thể lưu lại không?” Vũ Giai hỏi, nàng muốn tận mắt chứng kiến chân thật của ông nội được Trương Văn Trọng chữa trị thật tốt.

Trương Văn Trọng cũng không có trả lời, mà nhìn Vũ Thiên Hải.

Vũ Thiên Hải do dự một lát, mới chậm rãi gật đầu nói: “Được rồi, cháu cũng lưu lại đi. Có một số việc, cũng nên đến lúc cho các người biết.”

Vài người hầu đi nhanh ra ngoài, đồng thời đóng cửa phòng lại.

Trương Văn Trọng mở hòm thuốc của mình, lấy ra hai hộp kim châm, đặt trên đầu giường của Vũ Thiên Hải. Sau đó lại lấy ra một bình bằng plastic, ở bên trong bình, đựng một loại dịch thể màu nâu đậm, khi hần vừa mở nắp bình, một cỗ được hương thơm tận ruột gan chưa bao giờ được ngửi thấy từ bên trong bình phát tán đi ra.

“Đây là thuốc gì vậy? Thật là thơm quá.”

Ánh mắt mọi người đều rơi vào bình được plastic trên tay Trương Văn Trọng, hiếu kỳ suy đoán.

100. Chương 102: Ma Phí Tán Và Liệu Pháp Lấy Máu

Trương Văn Trọng lại lấy trong hòm ra một cái chén, đổ nước thuốc màu nâu trong bình plastic đầy chén, đưa cho Vũ Thiên Hải: “Vũ gia gia, uống chén thuốc này đi.”

“Đây là thuốc gì vậy?” Vũ Thiên Hải hít sâu hương thuốc làm kẻ khác say sưa, kiềm chế không được sự hiếu kỳ trong lòng, dò hỏi.

“Ma Phí Tán.” Trương Văn Trọng đạm nhiên hồi đáp, phảng phất như hần cũng không phải đang nói về loại thuốc truyền kỳ, mà chỉ là loại thuốc tầm thường như Ngân Kiều Tán, Ma Hoàng Thang những loại thuốc thật bình thường mà thôi.

“Ma Phí Tán?” Ngoại trừ tước sĩ Eric ra, ba người trong phòng đều toàn bộ kinh hô lên. Tô Hiểu Hồng tự nhiên là biết điển cố về Ma Phí Tán, mà Vũ Giai và Vũ Thiên Hải tuy rằng cũng không phải là người học y, thế nhưng cũng từng nghe nói qua cổ sự về Hoa Tiểu, tự nhiên cũng biết cổ sự về Ma Phí Tán.

Ma Phí Tán, có thể nói là có sách sử ghi chép, chính là loại thuốc ma túy có sớm nhất trong lịch sử. Bên trong “Hậu Hán Thư Hoa Đà Truyện” có ghi chép liên quan: “Nếu tật bệnh mà châm được không thể sử dụng. Có thể sử dụng Ma Phí Tán, sẽ làm cho người ta không còn cảm giác, hoàn toàn lâm vào cảm giác như bị thuốc mê.”

Chỉ tiếc, Hoa Đà bị Tào Tháo xử tử, nên Ma Phí Tán cũng cùng Thanh Nang Kinh của Hoa Đà bị vợ của ngục tốt thiêu hủy mất. Sau đó, vào thời Đường Tôn Tư Mạc tuy rằng cũng từng biên tập qua một quyển “Hoa Thương Thần Phương”, ở bên trong từng ghi lại phối phương của Ma Phí Tán, thế nhưng hiệu quả gây tê của Ma Phí Tán này so sánh cùng hiệu quả ghi chép bên trong “Hậu Hán Thư Hoa Đà Truyện”, thật kém xa hơn nhiều. Bởi vậy, người đời sau cũng thường thường cho rằng, Ma Phí Tán trong “Hoa Tiểu Thần Phương” hẳn do hậu nhân mạo danh tên của Hoa Tiểu sáng chế, cũng không phải là nguyên phương (đơn thuốc chính).

Sau thoáng khiếp sợ ban đầu, trên mặt Tô Hiểu Hồng hiện lên một tia sầu lo, nàng cẩn cẩn thận thận nói: “Trương lão sư, thầy dựa theo ghi chép trong Hoa Tiểu Thần Phương để làm ra Ma Phí Tán sao? Theo em được biết, hiệu quả gây tê của nó cũng không tốt đâu a.”

Trương Văn Trọng cười lắc đầu: “Ma Phí Tán của tôi, cũng không phải dựa theo Hoa Tiểu Thần Phương phối ra, mà là dựa theo Thanh Nang Kinh phối phương tạo ra.”

“Cái...cái gì? Thanh Nang Kinh?” Tô Hiểu Hồng khiếp sợ há to miệng, thế nào cũng không dám tin tưởng những gì tai mình vừa nghe. Nàng há to miệng, hồi lâu mới nghẹn ra được một câu nói: “Trên thế giới này, không ngờ thực sự có Thanh Nang Kinh sao? Đây...đây không phải sách tạp lục bịa đặt ra sao? Thế nhưng

dù là thực sự có, cũng đã sớm bị hủy mất rồi nha. Trong sách tạp lục không phải nói, Thanh Nang Kinh bị vợ của ngục tốt thiêu hủy rồi ư? Đã như vậy, Trương lão sư nhìn thấy được từ đâu?”

Tô Hiểu Hồng nói không sai, ngày xưa khi Hoa Đà bị Tào Tháo xử tử, đích thật có đem Thanh Nang Kinh tặng cho ngục tốt, mong muốn ngục tốt có thể đem bộ y thuật truyền thừa xuống dưới, làm cho thể nhân học được y thuật của ông ấy. Nhưng đáng tiếc chính là, vợ của ngục tốt bởi vì lo sợ vì chuyện này mà bị liên lụy, đã đem Thanh Nang Kinh cực kỳ trân quý đem đốt quách cho rồi.

Nhưng thể nhân hoàn toàn không biết được, khi vợ của ngục tốt đem đốt Thanh Nang Kinh, cũng đúng lúc bị một Hồ yêu đi ngang qua dùng sách khác đánh tráo xuống tới, bởi vậy mà có thể bảo tồn. Sau mấy trăm năm, Hồ yêu kia bởi vì độ kiếp thụ thương tìm đến Trương Văn Trọng, sau khi được Trương Văn Trọng dốc lòng trị liệu lành, đã đem bộ Thanh Nang Kinh quý báu tặng cho hắn, xem như cảm kích ân cứu mạng của hắn.

Cho nên, Trương Văn Trọng cũng được xem như là người duy nhất trên thế giới này được xem qua toàn bộ bản Thanh Nang Kinh!

“Đây là một bí mật nhỏ của tôi.” Trương Văn Trọng nhìn Tô Hiểu Hồng cười cười, nói: “Trước khi cô trở thành đồ đệ của tôi, tôi sẽ không trả lời vấn đề này.”

“Em nhất định phải trở thành đồ đệ của thầy!” Tô Hiểu Hồng nắm chặt hai tay, âm thầm phát thệ. Trước đó, tuy rằng nàng có ý nghĩ bái Trương Văn Trọng làm sư phụ, thế nhưng cũng chưa từng rục rịch như bây giờ.

Vừa nghĩ đến Thanh Nang Kinh, Tô Hiểu Hồng liền cảm thấy trái tim mình giống như có trăm ngàn móng vuốt đang cào cào, thật sự khổ sở không nói nổi, điều này cũng làm cho nàng thêm khẩn trương muốn trở thành đồ đệ của Trương Văn Trọng.

“Trương lão sư a Trương lão sư, anh thật đúng là một người thần bí nhất trong thiên hạ. Không biết ngoại trừ Thanh Nang Kinh ra, ở trên người anh còn tồn tại bao nhiêu bí mật nữa?” Tô Hiểu Hồng chớp đôi mắt to khả ái, chăm chú nhìn chằm chằm Trương Văn Trọng.

Lúc này trải qua người phiên dịch giải thích, tước sĩ Eric cuối cùng cũng hiểu được thứ gì là Ma Phí Tán, Ma Phí Tán đến tột cùng là có công hiệu gì. Hắn nhìn nước thuốc màu nâu đen trong bình plastic, lại đưa mắt nhìn Trương Văn Trọng và Vưu Thiên Hải, mấp máy môi, nhưng không nói gì. Nhưng ở trong lòng hắn, cũng cảm thấy có chút không tin: “

“Dùng thảo dược để chữa bệnh? Đây chỉ là phương pháp mà những bác sĩ thời Trung cổ mới sử dụng, đã sớm bị loại bỏ từ lâu. Về phần dùng thảo dược để được hiệu quả gây tê toàn thân, điều này càng thêm không thể tin được. Nếu như chỉ dùng thảo dược đã đủ gây tê toàn thân, sao còn cần gây tê học làm gì?”

“Bác sĩ tiểu Trương, cậu đang muốn gây tê cho ta sao?” So sánh với vẻ không tin của tước sĩ Eric, hiện tại Vưu Thiên Hải lại tràn ngập lòng tin đối với Trương Văn Trọng, nên vừa cười vừa nói: “Không cần phải gây tê, năng lực nhện đau của ta rất mạnh. Nhớ lại năm xưa còn ở trên chiến trường, ta trúng đạn, cũng là gắng gượng dùng dao mổ ra thôi.”

Nhìn Vưu Thiên Hải cậy mạnh, Vưu Giai cảm giác có chút dở khóc dở cười. Ông nội đã lớn tuổi, tính cách không ngờ lại còn biến thành như một đứa trẻ con như thế. Nàng đành khuyên nhủ: “Ông nội, hảo hán không đề cập chuyện ngày xưa, ông nên nghe Trương tiên sinh, uống hết chén Ma Phí Tán này đi.”

Trương Văn Trọng cũng nói: “Vưu gia gia, chén Ma Phí Tán này không những muốn gây tê ông, còn phải gây tê cả chung độc trong cơ thể của ông. Chỉ khi triệt để gây tê được chúng nó, mới có thể tiến hành giải phẫu, lấy chúng ra khỏi hai chân của ông.” Kỳ thực, hắn còn một câu cũng chưa nói. Quá trình lấy ra chung độc, cực kỳ đau đớn, giống như có ngàn vạn lưỡi dao đang cắt da nạo xương, nếu như không dùng Ma Phí Tán, dù năng lực nhện đau có mạnh mẽ, chỉ sợ cũng chịu không được.

Vưu Thiên Hải chợt nói: “Nếu phải dùng để gây tê chung độc, như vậy ta đành uống hết nó vậy.”

Vưu Giai nghe cũng hoàn toàn không hiểu chuyện gì, nhện không được dò hỏi: “Ông nội, Trương tiên sinh, hai người rốt cục đang nói chuyện gì vậy? Chung độc là gì?”

Trương Văn Trọng xoay người lại, nhìn nàng mỉm cười nói: “Chân tật của ông nội cô cũng không phải bình thường, chính do trúng chung độc mà ra. Về phần đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, để đợi khi hoàn thành giải phẫu, lại để chính miệng ông nói cho cô nghe.”

“Được rồi.” Vưu Giai gật đầu nói, tuy rằng nàng rất muốn biết chân tướng sự thực, thế nhưng nàng cũng hiểu rõ ràng, hiện tại trọng yếu nhất chính là phẫu thuật cho ông nội nàng. Dù trong lòng có nghi hoặc cũng chỉ đành nhịn xuống.

Ngay khi Vưu Thiên Hải uống cạn chén thuốc Ma Phí Tán, người phiên dịch của tước sĩ Eric cũng đầm đầy mồ hôi phiên dịch lời nói của Trương Văn Trọng cho tước sĩ Eric nghe. Mà đối với từ ngữ chung độc, vị phiên dịch này rõ ràng không biết nên làm sao dịch ra, ấp úng một lát, rầu rĩ cũng không nghĩ ra được từ nào để phiên dịch cho đúng nghĩa.

Ma Phí Tán khởi lên hiệu quả cực nhanh, đại khái chừng năm phút sau, Vưu Thiên Hải liền rơi vào trạng thái ngủ say vô tri vô giác.

Thẳng đến lúc này, người phiên dịch còn chưa tìm được từ để giải thích từ chung độc, cuối cùng hắn đành giải thích là dùng vu thuật, hắc ma pháp gì gì đó để phiên dịch cho từ ngữ này.

“Vu thuật?” Trên mặt tước sĩ Eric hiện lên tia tức giận, theo hắn xem ra, y học là môn khoa học cực kỳ nghiêm cẩn, thế nào có thể đem bệnh của bệnh nhân giải thích thành vu thuật gì đó được?

“Xem ra người này vốn không phải là bác sĩ, mà là một tên lừa gạt tôn giáo thôi.” Trong lòng tước sĩ Eric thầm nghĩ, thế nhưng ngay khi hắn chuẩn bị vạch trần sự giả dối của Trương Văn Trọng, hắn cũng chợt nhìn thấy Vưu Thiên Hải đã lâm vào trạng thái ngủ say.

“Điều này sao có thể?” Tước sĩ Eric khiếp sợ vô cùng, hắn bước hai bước tới bên giường, rất nhanh liền kiểm tra tình huống của Vưu Thiên Hải. Kết quả kiểm tra làm cho hắn thật khó có thể tin: “Dùng thảo dược nấu thành nước thuốc, không ngờ thật sự có thể khởi lên hiệu quả gây tê toàn thân, điều này làm sao có thể?”

Trương Văn Trọng không để ý tới sự khiếp sợ của hắn, biểu tình đạm mạc nói: “Tước sĩ Eric, xin tránh một chút, tôi phải tiến hành giải phẫu cho Vưu gia gia.”

“Tước sĩ Eric, thỉnh dừng nên gây trở ngại cho Trương tiên sinh được không?” Vưu Giai hơi nhú mày nói. Nhìn vị bác sĩ Anh quốc đang gây trở ngại cho Trương Văn Trọng trị chân cho ông nội nàng, thái độ của nàng đã không còn chút khách khí.

“Ác, xin lỗi, xin lỗi.” Tước sĩ Eric cũng không hề tức giận, vội vã lui về phía sau vài bước, mở to đôi mắt nhìn Trương Văn Trọng, muốn đem từng cử động nhỏ nhất của hắn toàn bộ ghi vào trong óc mình. So sánh với vẻ chẳng đáng ban đầu, hiện tại hắn đối với Trương Văn Trọng lại tràn ngập sự hiếu kỳ và hứng thú.

Trương Văn Trọng mở hộp châm nơi đầu giường, bên trong hai hộp châm có một hộp bày toàn ngân châm loại bình thường, hộp còn lại là chín cây châm. Đầu tiên hắn đẩy Vưu Thiên Hải, để hắn nằm nghiêng trên giường, sau đó bốc lên vài cây ngân châm, phân biệt đâm vào huyệt Chương Môn, Trung Thấp, Bào Trung, Cách Du, Dương Lăng Tuyền, Thái Uyên, Đại Trữ, Túc Cốt tám huyệt đạo.

Tám huyệt đạo này chính là tám quái huyệt phân biệt ra là tinh khí của tim, phổi, khí, huyết, kinh, mạch, cốt, tủy. Sở dĩ Trương Văn Trọng dùng ngân châm đâm vào tám huyệt đạo này, chính vì khởi lên tác dụng bảo hộ, để bảo vệ tim, phổi, khí, huyết, kinh, mạch, cốt, tủy sẽ không ở trong cuộc giải phẫu bị tổn thương.

Sau đó Trương Văn Trọng đi tới đầu giường, đem hai ngón cái đặt lên huyệt Thái Dương của Vưu Thiên Hải, ngón trỏ và ngón giữa đặt lên bốn huyệt thần thông ngay trên đỉnh đầu.

Trương Văn Trọng hít một hơi, thúc động chân nguyên trong cơ thể, đưa vào trong cơ thể Vưu Thiên Hải.

Tô Hiểu Hồng, Vưu Giai còn có tước sĩ Eric, đối với cử động của Trương Văn Trọng hoàn toàn mờ mịt, hắn không rõ vì sao đang chữa trị chân cho Vưu Thiên Hải, sao lại biến thành xoa bóp trên đỉnh đầu. Bất quá bởi vì công hiệu kinh người của Ma Phí Tán, đồng thời bởi vì sợ quấy rầy Trương Văn Trọng chữa bệnh cho Vưu Thiên Hải, cho nên tuy rằng trong lòng bọn họ tràn đầy nghi hoặc, nhưng cũng không có mở miệng hỏi han.

Trương Văn Trọng khổng chế chân nguyên, chậm rãi lướt đi trong kinh mạch thân thể Vưu Thiên Hải, rất nhanh đã đến hai chân hắc. Căn cứ theo đạo chân nguyên, Trương Văn Trọng có thể tình tường biết được tình huống trong hai chân của Vưu Thiên Hải. Vào lúc này, Miệt Phiến Chung đang ẩn núp trong hai chân hắc, rõ ràng bởi vì tác dụng của những chén thuốc mấy ngày nay, cùng với công hiệu của Ma Phí Tán, đã lâm vào trạng thái ngủ say.

Thời gian này đã có thể động thủ, bức ra Miệt Phiến Chung trong cơ thể Vưu Thiên Hải!

Trương Văn Trọng đột ngột mở mắt, hai tay vẫn đặt trên huyệt Thái Dương và bốn huyệt thần thông của Vưu Thiên Hải, để bảo trì có thể đem chân nguyên cuộn cuộn đưa vào trong cơ thể Vưu Thiên Hải.

“Tiểu muội, phong châm lấy máu!” Trương Văn Trọng gọi Tô Hiểu Hồng.

Gọi là phong châm, chính là một trong cửu châm, dài một tấc sáu phân, thân châm có hình ba góc, ba mặt đối nhau, thập phần lợi hại, thường thường chỉ dùng để lấy máu.

Liệu pháp lấy máu, cũng là một loại phương pháp đâm châm. Trong Nội Kinh xưng là Thứ Lạc Pháp, chỉ dùng căn cứ vào bệnh tình khác nhau, đâm vỡ huyết quản trong độ cận giới hạn, để lấy ra lượng máu vừa phải. Trải qua dùng thuốc lưu thông máu để lưu thông khí huyết, đạt được mục đích trị liệu.

“Dạ.” Tô Hiểu Hồng lên tiếng, vội vã từ trong hộp cửu châm lấy ra Phong Châm.

“Bên trái Huyết Hải, Độc Tị, bên phải Phong Long, Huyền Chung, Côn Lôn.” Trương Văn Trọng há mồm báo ra mấy tên gọi huyệt vị.

Tô Hiểu Hồng không dám chậm trễ, vội vã dùng Phong Châm đâm vào những huyệt vị Trương Văn Trọng vừa nói để lấy máu.

“Liệu pháp lấy máu?” Nhìn thấy động tác của Tô Hiểu Hồng, gương mặt tước sĩ Eric lộ vẻ kinh ngạc. Hiện tại hắc cũng không thèm để ý tới người phiên dịch, vì người phiên dịch hiển nhiên hoàn toàn không hiểu y học, rất nhiều thuật ngữ trong y học hắc căn bản không biết làm sao phiên dịch ra. Nhất là mấy huyệt vị mà Trương Văn Trọng vừa nói, càng làm cho hắc không hiểu gì hết, cho nên tước sĩ Eric thẳng thắn bảo hắc câm miệng cho rảnh.

Tại phương Tây, cũng từng truyền lưu liệu pháp lấy máu một đoạn thời gian. Bọn họ dùng công cụ để lấy máu, chính là Liễu Diệp Dao. Mà hiện tại tạp chí y học Liễu Diệp Dao trừ danh, chính là từ đó mà ra. Chỉ là theo sự phát triển của y học hiện đại phương Tây, liệu pháp lấy máu đã bị bỏ qua. Lúc này tước sĩ Eric nhìn thấy Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng không ngờ đang dùng liệu pháp lấy máu để trị liệu chân tật cho Vưu Thiên Hải, không khỏi rất là kinh ngạc. Bởi vì theo hắc biết, liệu pháp lấy máu là nhằm vào chứng bệnh nội khoa, cũng không phải loại chứng bệnh như Vưu Thiên Hải.

Bất quá lần này tước sĩ Eric tuy rằng kinh ngạc, nhưng cũng không dự định ngăn cản Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng. Bởi vì Ma Phí Tán vừa rồi, đã gây cho hắc chấn động rất lớn. Hiện tại hắc cũng muốn nhìn xem, liệu pháp lấy máu của Trung Quốc thực sự có hiệu quả trị liệu thần kỳ hay không.

Vừa mới bắt đầu, bên trong mấy huyệt vị bị Phong Châm đâm vào chỉ chảy ra máu màu đỏ đen, thế nhưng khi máu từ từ chảy càng nhiều, Tô Hiểu Hồng đột nhiên phát hiện, bên trong mấy huyệt vị kia đúng là mơ hồ xuất hiện một ít thức gì đó kỳ quái.

Một con sâu nhìn qua giống như là lá trúc, không ngờ đi theo máu màu đỏ đen từ trong cơ thể Vưu Thiên Hải bị chân nguyên của Trương Văn Trọng mạnh mẽ bức đi ra.

“Đây...đây là cái gì?” Tô Hiểu Hồng, Vưu Giai còn có tước sĩ Eric, đồng loạt thay đổi sắc mặt, phân ra dùng cả tiếng Hoa lẫn tiếng Anh, thất thanh kinh hô lên.

101. Chương 103: Nguyên Do

“Đây là một loại chung độc, tên là Miệt Phiến Chung.” Trương Văn Trọng mở miệng đáp, thế nhưng tình thần vẫn không hề thả lỏng, vẫn hết sức chăm chú khổng chế chân nguyên trong cơ thể, để chân nguyên

tiến nhập trong cơ thể Vưu Thiên Hải phân tán trở thành những luồng chân nguyên rất nhỏ, quán vào trên người Miệt Phiến Chung đang ngủ say, đem chúng nó từ trong chân Vưu Thiên Hải bức đi ra ngoài.

Đúng như lời Trương Văn Trọng đã nói trước đó, quá trình như vậy sẽ cực kỳ thống khổ. Bất quá sau khi dùng Ma Phí Tán, Vưu Thiên Hải đã lâm vào hôn mê, dù thân thể có thống khổ, lúc này hắn cũng không hề có cảm giác.

“Miệt Phiến Chung? Đó là gì? Là ký sinh trùng kiểu mới hay sao?” Người mở miệng hỏi cũng không phải Vưu Giai hay Tô Hiểu Hồng, mà là tước sĩ Eric. Bởi vì câu trả lời của Trương Văn Trọng dùng không chỉ là tiếng Hoa, đồng thời cả tiếng Anh, cho nên hắn vừa nghe đã hiểu.

Trương Văn Trọng sở dĩ dùng tiếng Anh trả lời, chính bởi vì khả năng của người phiên dịch làm hắn rất bất đắc dĩ. Người phiên dịch này không ngờ đem chung độc dịch thành vu thuật, hắc ma pháp, nói không chừng cũng có thể đem Miệt Phiến Chung phiên dịch thành ma vật đến từ vực sâu hoặc là từ một vị diện khác mà tới, chính vì thế Trương Văn Trọng đành tự mình dùng tiếng Anh giao lưu với tước sĩ Eric.

Trương Văn Trọng hỏi đáp: “Từ ý nghĩa nào đó mà nói, chung độc đích thật là một loại ký sinh trùng, thế nhưng nó cũng không giống loại ký sinh trùng bình thường. Bởi vì chung độc này đều dùng phương thức đặc thù để luyện chế, có được năng lực làm kẻ khác sợ hãi.”

Tước sĩ Eric kinh ngạc nói: “Thượng Đế! Đây thật đúng là thần kỳ. Nếu như không phải được tận mắt nhìn thấy, thế nào tôi cũng không tin tưởng, bệnh của Vưu tiên sinh lại bởi vì ký sinh trùng mà tạo ra.” Bất quá hắn rất nhanh liền nhíu mày, không giải thích được lắm bầm: “Trước đó chúng tôi cũng từng kiểm tra rất nhiều lần cho Vưu tiên sinh, vì sao lại không hề phát hiện ra loại ký sinh trùng này? Kỳ quái, thực sự là kỳ quái!”

Trương Văn Trọng cũng không để ý tới vẻ mặt không giải thích được của tước sĩ Eric, hắn hết sức chăm chú khống chế chân nguyên, tỉ mỉ buộc lại Miệt Phiến Chung trong người Vưu Thiên Hải. Muốn chữa tốt hai chân Vưu Thiên Hải, nhất định phải bức hết toàn bộ Miệt Phiến Chung ký sinh trong hai chân hắn ra ngoài. Chỉ cần còn một con lưu lại trong thân thể hắn, đều sẽ tạo thành hạ tràng không thể nào bù đắp! Cho nên Trương Văn Trọng phải khởi hoàn toàn tinh thần!

Sau khi ép ra được mười ba con Miệt Phiến Chung, Trương Văn Trọng vững tin trong thân thể Vưu Thiên Hải cũng không còn Miệt Phiến Chung tồn tại, lúc này mới bỏ hai tay ra khỏi đầu Vưu Thiên Hải, rút hết toàn bộ ngân châm cắm trên người hắn ra. Vào lúc này, trên người hắn nhễ nhại mồ hôi lạnh, cả người nhìn qua thật đúng như vừa gặp phải một trận mưa.

Nhìn hình dạng cả người đầm đìa mồ hôi của Trương Văn Trọng, Vưu Giai vừa vô cùng cảm kích vừa vô cùng xót xa. Nàng lặng lẽ xoay người mở cửa, phân phó người hầu lấy khăn mặt tới, định giúp Trương Văn Trọng lau mồ hôi trên mặt, thế nhưng khi sắp chạm tới gương mặt Trương Văn Trọng, nàng chợt nghĩ động tác như vậy thật vô cùng thân thiết, trong lòng chợt cảm thấy e thẹn, lại sợ Trương Văn Trọng né tránh hoặc cự tuyệt, sau thoáng do dự, nàng nhét khăn mặt vào trong tay hắn.

“Đầu anh ướt đầm mồ hôi, lau nhanh lên đi.” Đang khi nói những lời này, trong lòng Vưu Giai chợt cảm thấy tiếc nuối và không cam lòng: Vì sao mình không thể lớn mật thêm một chút chứ?

Lặng lẽ lắc đầu, Vưu Giai đem ý nghĩ ném ra sau đầu, ánh mắt nàng rơi vào trên người Vưu Thiên Hải, có chút chờ mong, lại có vẻ thấp thỏm hỏi: “Trương tiên sinh, chân tật của ông nội tôi...” Nói đến đây, nàng dừng lại. Tuy rằng nàng rất có lòng tin với Trương Văn Trọng, thế nhưng cũng rất sợ nghe phải một tin tức không hay.

“Chân tật của ông nội cô đều do Miệt Phiến Chung gây ra.” Trương Văn Trọng hỏi đáp: “Hiện tại Miệt Phiến Chung ký sinh trong chân ông nội cô đã bị bức hết ra ngoài, chân tật của ông ấy tự nhiên cũng sẽ khỏi hẳn. Nhưng bởi vì ông ấy bị bệnh thời gian quá dài, cho nên cần phải tiếp thu vật lý trị liệu một thời gian, mới có thể đứng lên lần nữa. Lát nữa chờ khi được tính của Ma Phí Tán tan đi, khi ông ấy thức tỉnh, tôi sẽ dạy cho ông một bộ công pháp dưỡng thân, sẽ làm nhanh tiến trình khôi phục đôi chân, để ông có thể nhanh chóng đứng lên.”

“Cảm ơn anh, Trương tiên sinh.” Viên mắt Vưu Giai rưng rưng cảm kích nói.

Trương Văn Trọng mỉm cười đáp: “Chúng ta là bạn bè, sao Vưu tiểu thư lại khách khí như vậy?”

Trên mặt Vưu Giai hiện lên một tia giảo hoạt, vừa cười vừa nói: “Nếu như chúng ta là bạn bè, như vậy kiểu xưng hô Trương tiên sinh, Vưu tiểu thư có phải là quá xa lạ hay không? Như vậy đi, từ nay về sau tôi gọi anh là Trọng ca, còn anh có thể gọi là Vưu muội, hay như bạn thân của tôi, gọi là Giai Giai.”

“Vậy...” Trương Văn Trọng hơi sững sốt. Hắn không ngờ Vưu Giai lại ở trong lúc này đưa ra yêu cầu như vậy.

“Thế nào? Anh không muốn?” Vưu Giai hỏi, trái tim nàng không khỏi có chút khẩn trương.

Trương Văn Trọng nở nụ cười, nói: “Sao tôi lại không muốn? Cô và tôi là bạn bè, vốn nên xưng hô nhau như thế. Tôi chỉ thật không ngờ ngay lúc này cô lại đưa ra yêu cầu như thế thôi.”

“Anh nguyện ý là tốt rồi, tôi còn nghĩ là anh không muốn thôi.” Vưu Giai thở phào nhẹ nhõm, vừa cười vừa nói.

Tô Hiểu Hồng chỉ vào mười ba Miệt Phiến Chung nằm trong vũng máu trên nệm giường, dò hỏi: “Trương lão sư, Miệt Phiến Chung này cần phải xử trí ra sao?”

Trương Văn Trọng cầm khăn mặt lau mồ hôi, sau đó dùng khăn bọc lại mười ba con Miệt Phiến Chung, đưa cho Vưu Giai phân phó: “Thiêu hủy hết chúng nó, nhớ kỹ, cần phải đốt hết thành tro toàn bộ mới được. Sinh mệnh lực của Miệt Phiến Chung cực kỳ ngoan cường, hơi có cơ hội, sẽ sống lại. Cho nên ngàn vạn lần không thể phớt lờ.”

“Tốt, tôi hiểu được.” Vưu Giai đáp, vẻ mặt thật nghiêm túc, cẩn cẩn thận thận cầm khăn mặt bọc Miệt Phiến Chung định xoay người rời đi.

“Chờ một chút.” Nhìn thấy Vưu Giai cầm khăn mặt định đi, tước sĩ Eric vội vã hô lên.

“Có chuyện gì sao, tước sĩ Eric?” Vưu Giai dừng chân hỏi.

Tước sĩ Eric cẩn cẩn thận thận dò hỏi: “Có thể cho tôi một con ký sinh trùng kỳ lạ này hay không? Tôi muốn nghiên cứu chúng nó một chút.”

“Vậy...” Vưu Giai không tỏ thái độ, mà nhìn về phía Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng hơi chau mày, nói: “Miệt Phiến Chung là thứ phi thường nguy hiểm. Tuy rằng hiện tại chúng đang ở trong trạng thái ngủ say, thế nhưng một khi thức tỉnh, sẽ nổi bạo đả thương người. Y học Châu Âu của các vị tuy rằng tiên tiến, thế nhưng chỉ đành bó tay với Miệt Phiến Chung thôi. Tình huống trước đây của Vưu gia gia, chính là một bằng chứng rất tốt.”

“Tôi biết, tôi biết.” Tước sĩ Eric cố sức gạt đầu, nói: “Thế nhưng làm một y học gia, nhìn thấy loại ký sinh trùng kiểu mới mà tôi chưa từng được nhìn thấy, nếu như không nghiên cứu kỹ lưỡng một phen, thật là ghen rất khó chịu. Lúc này đây, anh cho tôi được kiến thức sự thần kỳ của y học truyền thống Trung Quốc, mà tôi cũng muốn nghiên cứu xem có thể dùng y học hiện đại để đối phó Miệt Phiến Chung hay không.”

“Ông đã kiên trì, thì đành cho ông một con vậy. Nhưng tôi phải nhắc nhở ông, ngàn vạn lần phải cẩn thận, loại Miệt Phiến Chung này, cũng không phải là ký sinh trùng bình thường, nó phi thường giảo hoạt, là độc vật âm ngoan. Chỉ hơi vô ý, ông sẽ bị nó ký sinh!”

Tước sĩ Eric cảm kích nói: “Cảm ơn anh nhắc nhở, tôi đã biết.”

Trương Văn Trọng vẫy tay với Vưu Giai, tiếp nhận khăn mặt lấy ra một con Miệt Phiến Chung, lại phân phó Vưu Giai tìm một bình thủy tinh loại nhỏ mang tới, bỏ con Miệt Phiến Chung vào bình thủy tinh đầy nắp thật chặt, giao vào trong tay tước sĩ Eric.

“Nhớ kỹ cẩn thận đó.” Trương Văn Trọng nói.

“Cảm ơn, cảm ơn.” Tước sĩ Eric tiếp nhận bình thủy tinh, không ngừng cảm ơn. Hắn hiểu kỳ đánh giá Miệt Phiến Chung trong bình thủy tinh, trên mặt toát ra thần tình ngạc nhiên: “Đây là Miệt Phiến Chung sao? Thoạt nhìn rất giống bọ tre nha.”

Cái gì mà rất giống? Vốn là dùng bọ tre luyện chế mà thành! Trong lòng Trương Văn Trọng thầm nghĩ, thế nhưng cũng không có nói cho tước sĩ Eric.

Vưu Giai rất nhanh cầm khăn bọc Miệt Phiến Chung đi ra. Mười lăm phút sau, nàng trở về phòng, nhìn Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Đều đã đốt thành tro.”

“Tốt.” Trương Văn Trọng thỏa mãn gật đầu.

Vưu Giai nhìn Vưu Thiên Hải vẫn đang ngủ say, có chút lo lắng hỏi: “Ông nội tôi chừng nào mới có thể tỉnh lại?”

Trương Văn Trọng móc điện thoại di động trong túi quần ra nhìn thời gian, đáp: “Hắn là trong vòng vài phút, ông ấy sẽ thức tỉnh.”

Trương Văn Trọng vừa dứt lời, Vưu Thiên Hải đang nằm nghiêng trên giường, liền mở mắt, khoan thai thở mạnh một hơi.

“Ông nội, ông cảm thấy thế nào?” Vưu Giai vội vã nhào tới bên giường, thân thiết dò hỏi.

“Cảm giác cũng không tệ lắm.” Vưu Thiên Hải mờ mịt nhìn quanh bốn phía, sau đó nhìn thấy vết máu màu đỏ đen trên giường, kinh ngạc hỏi: “Thế nào? Giải phẫu đã hoàn thành rồi sao?”

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Giải phẫu đã hoàn thành rồi. Còn phi thường thuận lợi. Vưu gia gia, hiện tại ông có thể thử hoạt động đôi chân của ông một chút tại trên giường. Tuy rằng đã bị liệt thời gian quá dài, trong khoảng thời gian ngắn ông còn chưa thể đứng lên, thế nhưng cảm giác và sự khống chế hai chân của ông hẳn đều đã khôi phục lại.”

“Tốt, tốt, để ta thử xem, để ta thử xem.” Vưu Thiên Hải quá đổi vui mừng, vội vã thử hoạt động hai chân. Mới bắt đầu vài lần còn chưa thể thành công, thế nhưng khi hắn tìm về được loại cảm giác quen thuộc, hắn liền phát hiện, hai chân mình thật sự có thể hoạt động trên giường.

Tuy rằng chỉ là hoạt động, thế nhưng Vưu Thiên Hải vẫn vạn phần kích động. Hai dòng nước mắt già nua từ trên gương mặt hắn chảy xuống tới.

Vưu Thiên Hải nước mắt ngang dọc, chăm chú lôi kéo hai tay Trương Văn Trọng, không ngừng cảm kích nói: “Chân của ta, rốt cục có thể động rồi. Thật tốt quá, thật tốt quá. Cảm tạ bác sĩ tiểu Trương, thật là cảm tạ cậu a!”

Chỉ có người đã từng bị mất đi, mới có thể hiểu được một lần nữa có lại là điều trân quý cùng không dễ dàng cỡ nào.

Vưu Giai cũng ôm Vưu Thiên Hải, kích động òa khóc, hai ông cháu không ngừng thốt lời cảm kích Trương Văn Trọng.

Sau khi kích động khóc một trận, Vưu Giai mới lau khô nước mắt, nói: “Cháu đi gọi điện thoại cho cha, bác và cô, để cho bọn họ cũng biết được tin tức tốt này.” Dứt lời nàng khẩn cấp lấy điện thoại trong túi xách gọi điện báo tin mừng cho người thân.

Vưu Thiên Hải cũng mỉm cười xoa tay ngăn trở nàng, nói: “Tin tức này sau đó thông tri cho bọn họ cũng không muộn. Hiện tại cháu cần làm chính là mau nhanh xuống bếp, làm bữa cơm trưa phong phú cho chúng ta. Có lẽ bụng của bác sĩ tiểu Trương, hiện tại đã đói lắm rồi đi?”

“Ai nha, ông nội không nói, còn suýt chút đã quên chuyện này.” Vưu Giai thè lưỡi, ngại ngùng nói: “Ông nội, Trọng ca, còn có Tô muội muội, mọi người chờ chút lát, tôi đến phòng bếp làm vài món ăn sở trường đãi mọi người.”

Tô Hiểu Hồng đột nhiên nói: “Tôi đi cùng chị, tôi cũng rất có nghiên cứu về chuyện nấu ăn đó.”

Vưu Giai đầu tiên hơi sửng sốt, sau đó cười gật đầu nói: “Tốt quá, không nghĩ tới Tô muội cũng tinh thông tài nấu nướng, đi theo tôi, chị em chúng ta liên thủ, chế ra một bàn món ăn thật ngon.”

“Tốt.” Tô Hiểu Hồng cười gật đầu, trong ánh mắt cũng hiện lên một tia giảo hoạt, cũng không biết đến tột cùng nàng có ý tứ gì.

Sau khi Vũ Giai và Tô Hiểu Hồng rời đi, Trương Văn Trọng đem một bộ công pháp dưỡng thân kiện thể có tên là Tùng Hạc Ngâm truyền thụ cho Vũ Thiên Hải. Bộ công pháp này cũng có chút tương tự như Thái Cực Quyền, nhưng trên thực tế lại khác nhau. Nếu bình thường tập luyện, không chỉ có thể mạnh mẽ thân thể, còn có thể kéo dài được tuổi thọ.

Sau đó Trương Văn Trọng gọi người hầu tới, để cho bọn họ đưa Vũ Thiên Hải đi tắm. Giờ này khắc này, trên người Vũ Thiên Hải, nhất là dưới đôi chân, đều nhiễm ướm máu tươi màu đỏ đen.

Đợi khi Vũ Thiên Hải đã đi, tước sĩ Eric liền tiến lên.

“Rất xin lỗi, bác sĩ Trương, trước đó tôi còn từng hoài nghi y thuật của anh.” Tước sĩ Eric rất có phong độ của một vị thân sĩ, đi tới hướng Trương Văn Trọng tạ lỗi trước, sau đó mới hỏi: “Trương tiên sinh, tôi có thể lãnh giáo một ít vấn đề về phương diện Trung y không? Y thuật Trung y anh vừa thể hiện, thật sự là rất thần kỳ.”

“Đương nhiên là được.” Trương Văn Trọng mỉm cười, dùng tiếng Anh hồi đáp. Hắn tự nhiên sẽ không giảng giải y thuật cao thâm cho tước sĩ Eric, bởi vì không có được căn cơ Trung y kiên cố, dù Trương Văn Trọng có giảng bài cho hắn, hắn cũng nghe không hiểu.

Huống chi, Trương Văn Trọng cũng không dự định thu một lão nhân người Anh làm đồ đệ. Hắn chỉ đem những cơ sở ghi chép về châm cứu của Trung y giảng cho tước sĩ Eric.

Kỳ thực, Trung y muốn được phương Tây tán thành, vấn đề lớn nhất chính là phiên dịch. Lý luận của Trung y, ở rất nhiều người trong nước xem ra, đều cực kỳ huyền diệu tối nghĩa, tự bản thân người trong nước còn khó thể hiểu được, lại đừng nhắc tới có thể phiên dịch ra để hiểu. Tỷ như Trung y giảng “Tĩnh Khí Huyết”, giảng “Kinh lạc huyết vị”, giảng “Thiên nhân cảm ứng”. Mấy thứ này, rất khó có thể phiên dịch ra nổi. Cũng bởi vì vấn đề phiên dịch, có thể làm cho rất nhiều người ngoại quốc cảm thấy Trung y cũng chính là vu thuật.

Đây cũng không thể không nói là một loại bi ai bất đắc dĩ.

Giờ này khắc này, ở trong miệng Trương Văn Trọng, lý luận Trung y và châm cứu cũng được giảng giải tốt vô cùng. Dù là hoàn toàn không hiểu về Trung y, cho tới bây giờ tước sĩ Eric cũng chưa từng tiếp xúc qua Trung y, cũng hoàn toàn có thể nghe hiểu được. Sẽ không giống như lúc trước, bởi vì nguyên nhân phiên dịch, đem chung đọc biến thành vu thuật.

Một lần giảng đã giảng giải rất nhiều, thẳng cho đến khi Vũ Giai và Tô Hiểu Hồng mời bọn họ ăn cơm mới xem như kết thúc.

Về mặt tước sĩ Eric hoàn toàn chưa hết thỏa mãn, dù đang lúc ăn cơm, cũng làm như mất hồn mất vía, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Nguyên lai, Trung y bát đại tinh thâm như vậy, nguyên lai...”

102. Chương 104: Điện Báo Của Một Người Xa Lạ.

Vào đêm khuya, Trương Văn Trọng ngồi trong phòng khách nhà mình, theo dõi mặt bàn trước mặt.

Ở trên mặt bàn trước mặt hắn, đang có một con hạc giấy màu xanh đen.

Con hạc giấy chính do hắn phái đi thu thập tư liệu tham ô nhận hối lộ của Dương Nghị. Nó cũng không làm Trương Văn Trọng thất vọng, thành công thu thập được tư liệu đủ bỏ tù Dương Nghị.

Một đạo quang mang màu lục thoáng hiện trong đôi mắt Trương Văn Trọng, cùng lúc đó con hạc giấy nằm trên bàn cũng phóng xuất hai đạo quang mang màu lục nhạt, trực tiếp dừng mảnh trần vào trong đôi mắt Trương Văn Trọng.

Trải qua tinh thần ẩn ký trong con hạc giấy, Trương Văn Trọng rõ ràng nhìn thấy được tư liệu do con hạc giấy cung cấp. Những tư liệu này không chỉ ghi lại mỗi một số tiền mà Dương Nghị tham ô hối lộ, đồng thời còn có màn ảnh Dương Nghị và một nữ thương nhân đang làm tình cùng nhau.

Nửa giờ sau, Trương Văn Trọng mới thu hồi thần thức ra khỏi con hạc giấy, lắc đầu cảm thán nói: “Tên Dương Nghị này, thật đúng là lớn mật, ỷ vào cha hắn là phó cục trưởng thường vụ của cục vệ sinh, cũng

dám công khai tham ô hối lộ như thế. Chỉ trong thời gian một năm ngắn ngủi, không ngờ đi qua đủ loại thủ đoạn danh mục, tham ô tới hơn trăm vạn. Hẳn thật sự một chút cũng không hề sợ, việc làm của mình sẽ bị hấp thụ ánh sáng hay sao? Không nói gì khác, chỉ với số tiền tham ô và nhận hối lộ này, cũng đủ cho hắn nghỉ ngơi trong tù hơn mười năm.”

Tay trái Trương Văn Trọng cầm con hạc giấy, tay phải cầm một usb đã được chuẩn bị sẵn, trong miệng hắn niệm tụng hai câu chú ngữ, con hạc giấy trong tay trái đột nhiên phóng xuất ra một đoàn ngọn lửa diễm lệ, trong nháy mắt liền cháy tiêu sạch sẽ, từng lũ khói xanh màu lục đen như mực cũng bốc lên, bay vào trong usb nằm bên tay phải của hắn.

Những tư liệu được ghi bên trong con hạc giấy, lúc này đã chuyển đổi trở thành văn tự mà máy vi tính có thể đọc được, chứa đựng trong usb kia. Ngoài ra, đoạn băng ghi hình ảnh Dương Nhị cùng đối thoại và làm tình với nữ thương nhân kia cũng được tồn trữ bên trong đó.

Sau khi thu lại usb, Trương Văn Trọng đứng dậy, đi tới bên cạnh cửa sổ, nhìn ra phương hướng nhà ở của cha Dương Nghị ở phía xa xa.

“Con hạc giấy phái tới chỗ cha của Dương Nghị đến bây giờ còn chưa đi trở về, không phải phát sinh ra vấn đề gì chứ?” Tay phải Trương Văn Trọng vuốt cằm, ngược nhìn bầu trời đêm đầy sao, khẽ cau mày suy đoán.

Sau khi trầm ngâm một lúc, tay phải hắn ngắt một pháp quyết, trong miệng niệm tụng một đoạn chú ngữ, muốn liên hệ với con hạc giấy kia. Nhưng làm hắn thất vọng chính là, tin tức hắn phát ra giống như đá chìm đáy biển, con hạc phái tới chỗ cha của Dương Nhị vẫn không hề đáp lại hắn.

Trương Văn Trọng lập tức liền đoán ra chân tướng của việc này, cười lạnh nói: “Xem ra, con hạc kia đã bị hủy mất. Không nghĩ tới nơi ở của cha Dương Nghị, không còn còn đang cung phụng một pháp khí.”

Trương Văn Trọng chế tác con hạc giấy, tuy rằng cũng có một chút linh lực, thế nhưng còn chưa được tính là pháp khí, cho nên khi gặp phải pháp khí, nó sẽ không thể chống đối mà bị hủy diệt.

Hiện tại trên người Trương Văn Trọng tạm thời cũng chỉ có bùa hộ mạng do viên ngọc trụ tạo thành, là một kiện pháp khí tam phẩm.

Gọi là pháp khí, chính là một loại đồ vật có được linh khí nhất định, đồng thời cũng có được lực công kích nhất định hoặc lực phòng ngự nào đó. Ở trên nó còn có bảo khí, linh khí, đạo khí và tiên khí. Cho nên pháp khí thường thường là đồ vật hộ thân của người tu chân vừa mới bắt đầu tu luyện. Nhưng cũng có rất nhiều pháp khí, lưu lạc trong thế gian, được người thường cung cấp nuôi dưỡng xem như tiêu sát ngăn trở tai nạn.

“Thế nhưng cung dưỡng một món pháp khí, đã nghĩ tới có thể tiêu tai giải nạn, cũng thật quá xem thường ta.” Trương Văn Trọng cười lạnh xoay người lại, lần thứ hai cầm một tấm giấy Tuyên Thành trải lên bàn.

Lúc này đây, hắn cũng không hề cắt tấm giấy Tuyên Thành kia.

Hắn lấy ra một viên Ngưng Khí Đan, sau khi nghiền nát thành bột phấn, bỏ vào trong nước nóng khuấy thành một loại dịch thể màu tím. Sau đó lại cần đầu lưới, đem một ngum máu thuần dương phun vào trong dịch thể màu tím kia.

Dịch thể màu tím nhất thời giống như nước sôi cuộn cuộn lên, đồng thời toát ra bọt khí ừng ực. Sau thoáng ngắn ngủi, dịch thể màu tím kia không ngờ biến thành màu ám kim (vàng đen). Lại qua thêm vài giây, nó cũng không còn cuộn cuộn, cũng không sủi bọt, mà khôi phục lại bình thường.

Lúc này Trương Văn Trọng mới cầm bút lông, nhúng vào trong dịch thể màu ám kim, vẽ lên một lá bùa trên mặt giấy Tuyên Thành. Sau khi phù triện được hoàn thành, cũng là lúc chén dịch thể màu ám kim cạn khô.

Ngay lúc phù triện hoàn thành, Trương Văn Trọng lui về phía sau một bước.

Một đạo quang mang màu ám kim từ trong phù triện tán phát đi ra, ngay sau đó, một ngọn lửa trống rỗng xuất hiện, đốt cháy tấm giấy Tuyên Thành trong nháy mắt. Hỏa diễm hùng hực, hội tụ cùng một chỗ, nhiều lần cuộn cuộn, hóa thành một con Tam Túc Ó (quạ ba chân) màu ám kim, vỗ cánh, bay lên đậu trên vai Trương Văn Trọng.

Con Tam Túc Ô này còn lợi hại hơn nhiều so với con hạc giấy trước đó. Chỉ cần chỗ ở của cha Dương Nghị cung cấp nuôi dưỡng đúng là pháp khí mà không phải dụng cụ có phẩm cấp cao hơn, như vậy nó cũng đủ ứng phó.

Trương Văn Trọng đưa tay vuốt ve nó, sau đó hất vai, nói: “Đi thôi!”

Tam Túc Ô phát ra một tiếng hót thanh thúy, sau đó bay vào bầu trời đêm, trong nháy mắt biến mất.

Trương Văn Trọng đưa tay lau mồ hôi trên trán, thở dài một hơi: “Hôm nay khu trục Miệt Phiến Chung cho ông nội Vưu Giai, đã tiêu hao đại lượng chân nguyên của ta, lúc này phải luyện chế ra Tam Túc Ô, đã làm cạn kiệt sạch chân nguyên trong người. Ai...cũng là chân nguyên quá yếu, chỉ một con Tam Túc Ô nhỏ, đã làm cho ta có loại cảm giác bị kiệt sức. Xem ra ta còn phải nghĩ biện pháp, phải nhanh thêm tiến trình tu luyện mới được!”

Sau khi nuốt vào một viên Ngưng Khí Đan, Trương Văn Trọng khoanh chân ngồi, mượn được hiệu khôi phục lại chân nguyên bị hao tổn, đồng thời tăng nhanh tiến trình tu luyện.

Ngày thứ hai Trương Văn Trọng khôi phục lại chân nguyên, tinh thần chấn hưng đi tới phòng y tế trường đại học.

Cũng giống như ngày thường, Tô Hiểu Hồng cũng đang bận rộn tiến hành việc làm vệ sinh trong phòng làm việc của hân. Nhìn thấy Trương Văn Trọng đi tới, nàng vội vã cười chào hỏi, sau đó lại có vẻ thấp thỏm hỏi: “Trương lão sư, thầy cảm thấy mấy món ăn em làm trưa hôm qua mùi vị làm sao?”

Trương Văn Trọng không tự chủ được hồi tưởng lại tràng cảnh buổi cơm trưa ngày hôm qua. Ngay lúc đó Vưu Giai và Tô Hiểu Hồng ngồi hai bên người hân, hai người cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, đều liên tiếp gấp thức ăn cho hân, người này vừa gấp thì người kia liền noi theo, trong chớp mắt trong chén của Trương Văn Trọng đã đống đầy thức ăn, làm hân không biết làm sao ăn cơm.

Không thể không nói, tình cảnh ngày hôm qua thật làm cho hân có chút không thói quen.

Nhưng lúc này nghe Tô Hiểu Hồng hỏi khả năng làm thức ăn của nàng, Trương Văn Trọng tự nhiên sẽ không đả kích khả năng tích cực của nàng, huống chi tuy rằng nàng cũng chỉ làm món ăn gia đình bình thường, thể nhưng mùi vị thật đúng là không tệ. Cho nên lúc này hân cũng nói thật: “Rất không tệ.”

“Thật tốt quá! Trương lão sư thích ăn là tốt rồi!” Tô Hiểu Hồng thật cao hứng, nói: “Kỳ thực, ngày hôm qua mấy món kia em cũng chỉ làm trong lúc vội vàng thôi. Mấy món ăn sở trường em làm, đều còn chưa biểu diễn đó. Trương lão sư, thầy xem lúc nào thầy rảnh rồi, đến nhà em làm khách, em sẽ làm một bàn thức ăn thật ngon mời thầy, để thầy thưởng thức tài nấu nướng của em.”

Trương Văn Trọng nở nụ cười, nói đùa: “Thế nào? Cô muốn dùng thủ đoạn như vậy để hối lộ tôi, để cho tôi thu cô làm đồ đệ sao?”

Tô Hiểu Hồng nhất thời không vui, mân mê đôi môi hồng nhuận, bất mãn nói: “Ai nói em muốn hối lộ thầy chứ? Em muốn chính đại quang minh trở thành đồ đệ của thầy, tuyệt đối sẽ không sử dụng đường ngang ngõ tắt! Hơn nữa hiện tại thầy là lão sư phụ trách chuyện thực tập của em, em mời ăn bữa cơm cũng là đương nhiên thôi?”

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Àn, cô nói cũng có chút đạo lý. Được rồi, chờ mấy ngày nữa, tôi sẽ đến nhà cô làm khách. Làm thầy giáo thực tập của cô, cũng đích thật nên có một lần đi thăm hỏi gia đình. Đồng thời tôi cũng rất muốn quen biết cha mẹ cô. Dù sao có thể bồi dưỡng được cô xuất sắc như vậy, nói vậy bọn họ ở bên y đạo cũng sẽ rất có tạo nghệ đi.”

Tô Hiểu Hồng vui mừng, vội vã nói: “Tốt, tốt, như vậy xem như quyết định rồi. Trương lão sư, ngàn vạn lần thầy không được quýt nợ nga.”

“Cô đã từng thấy qua tôi quýt nợ bao giờ?” Trương Văn Trọng bật cười.

Ngay khi Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng còn đang cười đùa, Lâm Tử Mạn đã đi tới phòng y tế. Ngay trong lúc chào hỏi, Trương Văn Trọng nhạy cảm phát hiện, vùng lông mày nàng đang cau lại, hơn nữa ngay giữa chân mày còn có vẻ lo lắng.

Trương Văn Trọng đi vào phòng của Lâm Tử Mạn, quan sát dò hỏi: “Tử Mạn, sau cau mày vậy? Gặp chuyện gì phiền lòng sao?”

Lâm Tử Mạn than thở: “Ai, còn có thể có chuyện gì? Còn không phải đều chỉ vì hấn?”

Trương Văn Trọng hỏi: “Hấn? Bạn trai của cô sao?”

Lâm Tử Mạn gật đầu nói: “Àn, cũng không phải chính là hấn sao?”

Trương Văn Trọng lại hỏi: “Chuyện cụ thể ra sao vậy? Có thể nói cho tôi nghe không?”

“Trước đó tôi không phải nói, muốn tìm hấn ngay mặt nói chuyện, bàn chuyện trở lại Ung Thành làm việc rồi kết hôn sao? Thế nhưng bởi vì gần đây thực sự là quá bận, lại không có thời gian tách ra để đi tìm hấn, cho nên trong điện thoại tôi phải đề cập việc này, không nghĩ tới lại bị hấn cực lực phản đối.” Lâm Tử Mạn ngồi trên ghế, dùng tay xoa huyệt Thái Dương thở dài nói: “Hiện tại tôi thật sự là đau đầu muốn chết.”

“Hấn có nói cho cô nghe lý do phản đối hay không?” Trương Văn Trọng hỏi.

“Không có.” Lâm Tử Mạn lắc đầu, nói: “Mỗi lần tôi nhắc tới việc này, hấn liền tức giận, căn bản không cho tôi cơ hội để nói chuyện, cũng không nói cho tôi biết lý do hấn không muốn trở về. Tôi cuối cùng vẫn luôn nghĩ, hấn có bí mật gì đó muốn gạt tôi.”

Trương Văn Trọng suy nghĩ một chút, kiến nghị nói: “Theo tôi, cô nên tự mình gặp mặt hấn nói chuyện mới xong. Bên trong điện thoại chỉ sợ sẽ không thể nói được rõ ràng.”

Lâm Tử Mạn gật đầu, nói: “Àn, anh nói đúng, tôi nên chuẩn bị mấy ngày hôm nữa được nghỉ, đi tới tỉnh thành tìm hấn, hảo hảo mà nói về chuyện này.”

Trương Văn Trọng vốn đang muốn nói chuyện, thế nhưng ngay lúc này điện thoại trong túi quần hấn vang lên. Hấn đành nhìn Lâm Tử Mạn làm ra biểu tình như xin lỗi, sau đó lấy điện thoại di động ra, đi ra khỏi phòng nàng, nhìn màn hình điện thoại, là một dãy số điện thoại thật xa lạ.

Ngay khi Trương Văn Trọng bấm nút tiếp điện thoại, một thanh âm giống như đã từng quen biết từ bên trong điện thoại truyền ra: “Không phải anh đã quên mất tôi rồi chứ?”

103. Chương 105: Rốt Cục Anh Có Phải Là Người Hay Không?

“Cậu là Tôn Ngụy?” Trương Văn Trọng chợt nhận ra thanh âm này, liền nhớ tới người thanh niên trẻ tuổi đưa xe ở núi Trúc Khê, kết quả bị xảy ra tai nạn giao thông.

Tôn Ngụy chợt nở nụ cười, nói: “Không sai, là tôi, tôi còn nghĩ anh đã quên mất tôi rồi.”

“Thế nào lại quên được? Tôi đã nói phải giúp cậu chữa bệnh.” Trương Văn Trọng đạm nhiên cười nói: “Thương thế của cậu đã chuyển biến tốt đẹp rồi chứ?”

“Ông anh còn nhớ rõ là tốt rồi.” Tôn Ngụy cười rất sáng khoái, từ trong thanh âm của hấn, căn bản không nghe ra được bản thân hấn có bệnh nan y, chỉ là người còn sống được thêm mấy tháng.

“Cơ thể của tôi đã khỏe lại, tuy rằng còn chưa khỏi hấn, nhưng ít ra đã có thể rời giường hoạt động. Không cần giống như mấy ngày hôm trước, chỉ đành giống như cỗ thi thể nằm yên trên giường. Bất quá các bác sĩ và hộ sĩ không cho tôi rời giường hoạt động, tôi đành phải học theo kiểu tiểu quý tiên thôn, lặng lẽ làm việc riêng của mình.” Tôn Ngụy vừa cười vừa nói: “Trương tiên sinh, tôi đã tốn một phen công phu mới có được số điện thoại của anh. Thế nào, anh chuẩn bị lúc nào chạy tới chữa bệnh cho tôi đây?”

Trương Văn Trọng nói: “Như vậy đi, sau khi tan tầm buổi trưa, tôi sẽ đến bệnh viện Ung Thành xem tình huống của cậu. Chuyện cụ thể đến lúc đó hấn nói.”

Tôn Ngụy đáp: “Tốt, tôi đợi anh.”

Buổi sáng trong phòng y tế, vẫn quanh quẽ như trước kia. Đợi đến buổi trưa tan tầm, Trương Văn Trọng lên xe bus công cộng đi đến bệnh viện Ung Thành. Lúc này là thời gian tan sở, trong xe bus công cộng kín người hết chỗ, thậm chí còn chen chúc chật chội. Tuy rằng nói Trương Văn Trọng cũng làm được cảnh giới

cho dù người khác có chen lấn thế nào thì bản thân hắn cũng có thể yên tĩnh bất động, thế nhưng cũng nhin không được mà trong lòng suy nghĩ, có nên mua một chiếc xe thể chân hay không?

Ngày hôm qua, sau khi được Trương Văn Trọng trị liệu, làm cho đôi chân khôi phục lại được sự tri giác và không chế, Vũ Thiên Hải mừng rỡ như điên, không để ý lời phản đối của Trương Văn Trọng, lại tự động chuyển vào một số tiền trong chi phiếu của hắn. Tuy rằng Trương Văn Trọng cũng không đi kiểm tra xem số tiền bao nhiêu thế nhưng hắn cũng biết cũng sẽ không ít. Vừa tiến vào bệnh viện Ung Thành, Trương Văn Trọng liền nhìn thấy Nhạc Tử Mẫn đang đứng trước cổng bệnh viện, đang ngheh cổ tìm kiếm xung quanh.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng đi tới, Nhạc Tử Mẫn lập tức mỉm cười tiến lên đón, nói: “Trương tiên sinh, anh rốt cục tới, thực sự làm tôi sốt ruột.”

“Di, chỉ mấy ngày không gặp, tinh thần của anh càng thêm chấn hưng so với lúc trước, gặp được chuyện tốt gì hay sao?”

Nhạc Tử Mẫn biết Trương Văn Trọng muốn tới, cũng không kỳ quái, nói vậy Tôn Ngụy cũng từ chỗ hắn mới biết được số điện thoại di động của Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng cười hàn huyên vài câu với Nhạc Tử Mẫn, sau đó cùng hắn đi vào trong bệnh viện, lại hỏi: “Tình huống của hắn ra sao?”

Tuy rằng Trương Văn Trọng cũng không chỉ tên nói họ, thế nhưng Nhạc Tử Mẫn biết hắn đang nói đến ai, vội vã hồi đáp: “Thương thế của hắn thật ra khôi phục rất nhanh, thế nhưng khối u ung thư trong não hắn không chút lạt quan. Khối u không chỉ áp bách đại não, tế bào ung thư còn đang có dấu hiệu khuếch tán, chỉ sợ không sống được thêm mấy tháng nữa.” Hắn dừng lại chỉ chốc lát, chần chờ hỏi: “Tôi nghe hắn kể, anh nói với hắn, anh có thể chữa khỏi bệnh ung thư não cho hắn? Đây là thật sao? Hay là anh chỉ đang an ủi hắn thôi?”

Trương Văn Trọng mỉm cười đáp: “Tự nhiên là thật!”

“Tê...” Nhạc Tử Mẫn hít sâu một hơi rét lạnh, không thể tin được nói: “Anh...thực sự có thể nắm chắc chữa khỏi được cho hắn? Hắn bị ung thư não giai đoạn cuối à !”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Nếu như là trước đây, tôi cũng đành bó tay hết cách. Thế nhưng tôi có năm phần nắm chắc có thể chữa trị cho hắn. Nếu như cho tôi được thêm chút ít thời gian, như vậy khả năng nắm chắc của tôi càng cao.”

Nếu như câu nói này là từ trong miệng người khác nói ra, Nhạc Tử Mẫn khẳng định sẽ không tin tưởng. Thế nhưng hiện tại, người nói ra câu này lại là Trương Văn Trọng, trong lòng Nhạc Tử Mẫn tuy vẫn hoài nghi, thế nhưng tỉ lệ tin tưởng cũng nhiều hơn.

Nhạc Tử Mẫn nói đùa: “Trương tiên sinh, anh thực sự làm kẻ khác khiếp sợ. Có đôi khi tôi thực sự nhin không được mà hoài nghi, rốt cục anh có phải là người hay không?”

Trương Văn Trọng cười đáp: “Nếu tôi không phải là người, còn có thể là gì? Thần tiên sao?”

Ngay khi hai người đang trên đường đi tới phòng bệnh của Tôn Ngụy, Trần Kiến vừa nghe tin liền chạy tới ngăn cản hai người. Ở trong tay hắn đang ôm một chồng tạp chí y học đủ loại. Bởi vì đầu lưỡi của hắn thẳng cứng không thể nói chuyện, cho nên ngoại trừ ấp úng, chỉ biết cầm lên chồng tạp chí y học trong tay nhét vào trong tay Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng cầm lấy vài cuốn tạp chí mở ra mấy tờ bên trong, bên trong đều là thông cáo xin lỗi Trung y của Trần Kiến đăng lên.

Nhạc Tử Mẫn vào lúc này cũng mở miệng thay Trần Kiến cầu tình: “Những tạp chí này tôi đều đã xem qua. Trương tiên sinh, xin nể mặt tôi, nể thái độ nhận sai của Trần Kiến, anh tạm tha thứ hắn, cho đầu lưỡi của hắn khôi phục lại bình thường đi.”

Trần Kiến cố sức gật đầu, vẻ mặt như tôi đã biết sai, biểu tình như khẩn cầu xin ngàn vạn lần tha thứ cho tôi. Nhiều ngày nay, bởi vì đầu lưỡi của hắn thẳng cứng, không chỉ không thể nói chuyện, thậm chí ăn uống

cũng trở thành chuyện phiến toái, hắn đã sớm không muốn tiếp tục trải qua những ngày tháng như vậy nữa. Nếu còn tiếp tục bị như vậy, sợ là không cần bao lâu, hắn sẽ bối vì việc này mà phát điên.

Trương Văn Trọng cầm tạp chí bỏ lại trong tay Trần Kiến, nói: “Anh đã làm theo lời tôi nói, như vậy tôi sẽ cho đầu lưỡi của anh khôi phục lại bình thường. Nhưng ở đây tôi nhắc nhở anh, sau này không nên nhìn Trung y theo kiểu một mặt phiến diện nữa. Nếu như không nghi ngờ lời nói của tôi, có thể đi tìm xem sách vở về Trung y, điều này đối với y thuật của anh sẽ có trợ giúp rất lớn.”

“Ngô ngô...”Trần Kiến cố sức gật đầu.

Trương Văn Trọng đưa tay nhẹ nhàng vỗ lên ngay sau gáy Trần Kiến.

Trần Kiến nhất thời cảm giác được một cảm giác mát mẻ từ sau gáy truyền vào miệng mình, hắn uốn lưỡi, nguyên đầu lưỡi đang cương cứng dưới sự tác dụng của cảm giác mát mẻ kia, khôi phục lại sự mềm dẻo.

“A...”Trần Kiến mấp máy môi, một lúc lâu hắn học ra thanh âm: “Tôi...tôi có thể nói chuyện được rồi! Thật tốt quá, ô ô, thật là tốt quá.” Cảm giác mát rồi lại được làm hấn kích động chảy xuống hai hàng nước mắt.

“Anh tự mình suy nghĩ đi.” Trương Văn Trọng để lại một câu nói, cũng không tiếp tục để ý tới Trần Kiến, cùng Nhạc Tử Mẫn đi vào phòng bệnh cao cấp của Tôn Ngụy.

Thấy Trương Văn Trọng đi vào phòng bệnh, Tôn Ngụy đang buồn chán nằm trên giường bệnh xem ti vi, nhất thời liền ngồi lên, một bên cười nói: “Ha ha, Trương tiên sinh, anh rốt cục tới.” Hắn rướn người như muốn đứng dậy nghênh tiếp.

Hộ sĩ phụ trách chăm sóc cho hắn đang ngồi bên giường, vội vã đề hấn xuống, nói: “Nằm yên đừng nhúc nhích, thương thể của anh chưa lành lại, còn phải nằm trên giường tĩnh dưỡng.”

“Ai, tôi thật sự là đáng thương lắm, muốn xuống giường hoạt động cũng không được.” Tôn Ngụy thở dài, biểu tình vẻ mặt bất đắc dĩ, tự giễu nói: “Nói không chính xác, tôi cũng chỉ còn sống được hai tháng thôi, các vị không phải muốn ở thời gian cuối cùng của tôi, bắt tôi đem tiêu hao trên giường bệnh chứ? Đây cũng thật không thú vị chút nào!”

“Thế nào? Không tin tôi có thể chữa tốt cho cậu sao?” Trương Văn Trọng cười nói, đi tới bên cạnh giường bệnh của Tôn Ngụy, đưa ba ngón tay đặt lên trên cổ tay hấn, tỉ mỉ chẩn mạch.

Tôn Ngụy cười đáp: “Tôi đã thói quen, đối với bất cứ chuyện gì cũng không dám ôm hi vọng quá lớn. Bởi vì mong muốn càng lớn, thất vọng sẽ lại càng nhiều. Nếu như anh có thể trị lành bệnh cho tôi, vậy tự nhiên là tốt nhất. Nếu như không thể, tôi cũng sẽ không quá thất vọng.”

“Cậu thật ra cũng xem thoáng lắm.” Trương Văn Trọng cười khẽ nói.

“Nếu như không nhìn thoáng, sợ rằng tôi đã chết mất từ nửa năm trước rồi phải không?” Tôn Ngụy tự giễu cười cười, nói ra một câu thật triết lý: “Đôi khi sự tình vẫn quái như thế. Anh càng sợ, nó lại càng sẽ đến. Mà khi anh không xem nó là gì, nó sẽ không tới tìm anh.”

Trương Văn Trọng buông ba ngón tay đang bắt mạch thu lại, nói: “Vốn tôi chỉ có năm thành nắm chắc, có thể chữa tốt bệnh của cậu. Thế nhưng hiện tại, đang nhìn thấy tinh thần trạng thái của cậu, tôi nắm chắc thêm được sáu thành.”

Tôn Ngụy vừa cười vừa nói: “Sáu thành? Vậy tốt lắm, anh chuẩn bị khi nào bắt đầu?”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Trạng huống thân thể của cậu, bây giờ còn rất suy yếu, không thích hợp lập tức giải phẫu. Sau đây tôi sẽ viết ra đơn thuốc, cậu cho hộ sĩ giúp cậu bốc thuốc nấu cho cậu uống trước, liên tục uống hai tuần, đem chính khí trong cơ thể điều bổ được tiêu chuẩn cần thiết, sau đó tôi mới thi triển giải phẫu cho cậu.”

Tôn Ngụy gật đầu nói: “Tất cả đều nghe theo anh.” Sau đó lại nhăn mặt khổ sở hỏi: “Thuốc không khó uống chứ?”

Trương Văn Trọng cười trêu ghẹo: “Thế nào? Cậu ngay cả chết còn không sợ, lại sợ thuốc khó uống sao?”

Tôn Ngụy hồi đáp: “Thế giới này, có nhiều chuyện còn đáng sợ hơn là chết.”

“Lời này thật có lý.” Trương Văn Trọng gật đầu cười nói, sau đó lấy giấy bút, viết ra đơn thuốc có tên là Thập Toàn Đại Bổ Thang, gia giảm thành phương thuốc cho Tôn Ngụy. Giao cho hộ sĩ chăm sóc cho Tôn Ngụy, phân phó mỗi ngày nấu ba lần cho Tôn Ngụy dùng.

Sau khi căn dặn Tôn Ngụy vài câu, Trương Văn Trọng mới rời đi. Vốn Nhạc Tử Mẫn muốn mời Trương Văn Trọng ăn bữa cơm, thế nhưng Trương Văn Trọng nhất định phải đi nên hân đành thôi.

Trương Văn Trọng cự tuyệt sự đưa tiễn của Nhạc Tử Mẫn, bản thân đi ra khỏi bệnh viện Ung Thành, chuẩn bị lên xe bus về nhà. Ngay khi hân đi tới trạm xe bus, lại thấy Đàm Thanh đang lái chiếc moto của nàng một đường lao tới thật nhanh.

“Tiểu Đàm.” Trương Văn Trọng từ rất xa gọi nàng, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?” Hân biết tuy rằng Đàm Thanh thích lái xe tốc độ cao, thế nhưng ở nơi tình huống giao thông đông đúc thế này, nàng còn lái nhanh như vậy hơn phân nửa là có việc gấp.

“Di, Trương ca, sao anh lại ở đây?” Đàm Thanh nhìn thấy Trương Văn Trọng, liền dừng ngay trước mặt hân.

Trương Văn Trọng nói: “Tôi có một bệnh nhân nằm viện ở đây, cô hấp tấp như vậy, có chuyện gì thế?”

Đàm Thanh nhìn chung quanh, thấy không có ai nghe trộm, liền tiến đến bên tai Trương Văn Trọng, thì thầm nói: “Hôm nay trong Ung Thành chúng ta, đúng là tã môn vô cùng. Chỉ mới một buổi sáng, đã xảy ra ba vụ án lớn. Vốn tôi đang kiểm tra tình huống của một người bị giết tại đường Mạnh Giang, Lý đội thì đang phụ trách tại hiện trường một vụ án giết người tại đường Triều Dương, thế nhưng hiện tại lại có quần chúng báo nguy, nói ở trong Hân Giang vừa phát hiện một xác chết trôi, hiện tại tôi phải chạy qua xem tình huống. Trương ca, xin lỗi, tôi phải đi trước.” Dứt lời, Đàm Thanh đạp mạnh chân ga, nhanh như điện chớp phóng đi.

104. Chương 106: Có Người Xâm Phạm Tới Cẩm Chế

“Làm hình cảnh đúng thật là khổ cực!” Nhìn vẻ hấp tấp của Đàm Thanh, trong nháy mắt đã không còn nhìn thấy hình bóng, Trương Văn Trọng lắc đầu, cảm khái nói ra một câu.

Bước lên xe bus, sau nửa giờ Trương Văn Trọng xuất hiện ngay cửa tiểu khu Hoa Hàng. Hân cũng không trực tiếp về nhà, mà đi tới ngân hàng gần tiểu khu, lấy ra năm vạn nguyên sau đó đi về hướng tiệm cơm của Uông bá.

Ngày hôm nay sở dĩ hân cự tuyệt lời mời dùng cơm trưa của Nhạc Tử Mẫn, chính bởi vì hân cần phải mang tiền tới cho Trần thúc dùng để lắp đặt thiết bị cần thiết cho tiệm cơm. Ngay buổi sáng hôm nay, Trần thúc gọi điện thoại cho hân, nói đội lắp đặt thiết bị đã bắt đầu thi công. Dựa theo sự dự toán của bọn họ, muốn lắp đặt thiết bị tốt hơn, bao quát khu bếp, các loại bàn ghế vật liệu cần phải mua hết đầy đủ, đại khái phải cần tới năm vạn nguyên.

Khi Trương Văn Trọng đi tới trước cửa tiệm cơm của Uông bá, vừa lúc nhìn thấy công nhân lắp đặt thiết bị đang bận rộn bên trong, Trần thúc cũng không quan tâm chuyện kinh doanh của mình, đang bưng một chén canh đứng ngay cửa, vừa ăn vừa đốc thúc công nhân chăm chú làm việc.

“Tiểu Trương, cậu đã đến rồi.” Nhìn thấy Trương Văn Trọng, Trần thúc vội vã đặt chén xuống mặt đất, xoa xoa tay, cười ha hả hỏi: “Thế nào, đã ăn cơm chưa? Có muốn ném thử tay nghề của vợ tôi không? Đồ ăn bà ấy làm đúng là nhất tuyệt!”

“Không cần đâu.” Trương Văn Trọng uyển chuyển từ chối, chỉ công nhân đang bận rộn trong tiệm cơm, dò hỏi: “Bọn họ ăn chưa?”

Trần thúc cười đáp: “Đã ăn xong từ sớm.”

Trương Văn Trọng đưa qua xấp tiền bọc bằng giấy báo, giao vào trong tay Trần thúc, nói: “Trần thúc, trong đây là năm vạn nguyên.”

“Nhiều, nhiều quá.” Trần thúc vội vã xua tay nói: “Dựa theo sự dự toán của chúng ta, ba vạn nguyên đủ rồi, thậm chí còn dư thừa.”

Trương Văn Trọng cũng không nói thêm, nhét tiền vào trong tay Trần thúc, thành khẩn nói: “Số tiền còn lại, đều cấp cho hàng xóm láng giềng. Trong khoảng thời gian này mọi người đều vì tiệm cơm của Ông bá mà hao hết tâm tư. Số tiền sau khi tính xong việc lắp đặt thiết bị có lẽ cũng không còn nhiều, nhưng xem như một phen tâm ý của tôi.”

“Như vậy sao có thể được chứ? Điều này làm sao được?” Trần thúc không ngừng từ chối, muốn đem xấp tiền trả lại cho Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng nói: “Trần thúc, chú hãy giữ lấy đi. Ngô, nếu không hay là như vậy, số tiền còn lại xem như tôi mời hàng xóm láng giềng ăn bữa cơm. Trong khoảng thời gian này mọi người vì chuyện của Ông bá mà ra tiền ra sức, đều trút ra không ít khí lực. Làm một trong cổ đông của tiệm cơm Ông bá, tôi tự nhiên phải mời mọi người dùng bữa cơm mới đúng.”

Trần thúc không lay chuyển được Trương Văn Trọng, đành nói: “Đã như vậy tôi sẽ thu số tiền này vậy. Tiểu Trương, cảm ơn cậu.”

Trương Văn Trọng nở nụ cười: “Chú cảm ơn tôi làm gì? Muốn nói cảm ơn, cũng phải do tôi nói mới đúng.”

Sau khi hỏi Trần thúc một ít chuyện liên quan đến việc lắp đặt thiết bị, Trương Văn Trọng liền rời đi. Mà ngay lúc này Trần thúc cũng vỗ gáy, nói: “Yêu, xem trí nhớ của tôi đây, còn có chuyện suýt chút nữa đã quên.”

“Còn có chuyện gì?” Trương Văn Trọng ngừng chân, dò hỏi.

“Mấy ngày nay Ông Đình đang tìm cậu, ngày hôm qua cô ấy còn hỏi số điện thoại của cậu.” Trần thúc nói tiếp: “Ông Đình, còn nhớ rõ không? Là con gái của Ông bá.”

“Đương nhiên là nhớ.” Trương Văn Trọng gật đầu, trong đầu hần liền hiện lên thân ảnh của Ông Đình, có chút không giải thích được, hỏi: “Cô ấy tìm tôi làm gì?”

Trần thúc suy nghĩ một chút, nói: “Hình như là nói muốn đem xe đạp gì đó trả lại cho cậu. Ngô, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, tôi cũng không nhớ rõ lắm.”

“Xe đạp?” Trương Văn Trọng nhất thời nhớ tới chuyện tai nạn giao thông ngày trước, hần dích thật có đem chiếc xe đạp cũ nát giao cho Ông Đình, nhờ nàng giúp đỡ xem chừng dùm. Hần không khỏi nở nụ cười, lắc đầu nói: “Chiếc xe đạp kia hiện tại tôi cũng đã không còn dùng được nữa. Trần thúc, phiền phức chú nói với cô ấy dùm tôi, không cần trả lại.”

Trương Văn Trọng vừa nói xong, một thanh âm giòn vang ngay sau lưng hần vang lên: “Không được, chiếc xe đạp là của anh, tôi nhất định phải trả lại cho anh.”

“Yêu, thật đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền xuất hiện.” Thấy người đứng sau lưng Trương Văn Trọng, Trần thúc nhất thời nở nụ cười: “Ông Đình, sao cháu lại tới đây? Ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi chú.” Ông Đình lễ phép chào hỏi Trần thúc và Trương Văn Trọng, mới đáp: “Cha của tôi không chịu nằm yên, luôn muốn tôi chạy tới xem tình huống lắp đặt thiết bị cho tiệm cơm, cho nên tôi thừa dịp thời gian nghỉ trưa, mới chạy tới nhìn xem.”

Trần thúc nở nụ cười, nói giỡn: “Nguyên lai là như vậy. Ai, lão Ông này, cũng giống như tôi, đều có mạng số lao lực, một ngày vừa nhàn rồi xuống tới, thì cả người liền khó chịu.” Hần đưa mắt nhìn Ông Đình, lại nhìn Trương Văn Trọng, cười tươi, nhặt chén trên mặt đất lên, đi về tiệm thuốc của mình, vừa đi vừa nói: “Hai người trò chuyện, tôi đi ăn xong đã.”

Dáng tươi cười quái dị của Trần thúc lúc gần đi, làm Ông Đình cảm giác có chút ngại ngùng, gương mặt chợt ửng đỏ.

Nhưng nàng rất nhanh liền khôi phục bình thường, cầm chiếc xe đạp đẩy cho Trương Văn Trọng, nói: “Đây là chiếc xe đạp hôm đó anh nhờ tôi bảo quản dùm, trả lại cho anh.”

Nhìn chiếc xe đạp Ông Đình đẩy qua, Trương Văn Trọng có chút vô cùng kinh ngạc: “Cô xác định chiếc xe đạp này là của tôi sao?” Thảo nào hắn kinh ngạc như vậy, bởi vì chiếc xe đạp của hắn cũ nát tới nỗi tùy lúc đều có khả năng báo hỏng biến thành sắt vụn. Thế nhưng chiếc xe đạp Ông Đình gửi lại cho hắn, tuy nói không phải hoàn toàn mới, thế nhưng còn sáng hơn chiếc xe đạp cũ của hắn rất nhiều.

Ông Đình hồi đáp: “Ân, là của anh. Tôi có giúp anh sửa sang lại, đồng thời thay một ít linh kiện bị hỏng.”

Trương Văn Trọng có chút kinh ngạc: “Không nghĩ tới cô còn có thể sửa xe đạp.”

Ông Đình cười cười: “Con cái gia đình nghèo đều có thể sớm lo cho gia đình thôi. Trước khi cha tôi mở tiệm cơm này, cũng từng sửa xe đạp một thời gian, cho nên tôi cũng học được chút ít tay nghề.”

“Nguyên lai là như vậy.” Trương Văn Trọng chợt cười, nói: “Hiện tại chiếc xe đạp này đối với tôi mà nói, đã không còn tác dụng. Cùng với việc để cho nó bám đầy bụi để trong hàng hiên, còn không bằng đưa lại cho cô dùng tốt hơn.”

“Chiếc xe đạp tốt cực cũng không phải là thứ đáng giá, cho nên cô cũng đừng nên cự tuyệt. Huống chi hiện tại cô còn bận nhiều việc, bài vở và bài tập, còn phải chiều cổ cho Ông bá. Chạy qua lại giữa trường học và trong nhà, không có công cụ thay chân, thật đúng là không có phương tiện.”

Ông Đình do dự chốc lát, lại nở nụ cười: “Tốt lắm, tôi tạm thời lưu lại chiếc xe đạp này vậy. Cảm ơn anh, đại anh hùng.” Nói đến mấy chữ “đại anh hùng”, gương mặt nàng chợt đỏ ửng.

“Đại anh hùng?” Trương Văn Trọng đầu tiên là sửng sốt, sau đó nở nụ cười: “Tôi suýt chút đã quên, cô cũng là sinh viên trong đại học Ung Thành. Ài, tôi nghe nói trong diễn đàn của trường đại học, có rất nhiều bài post về tôi? Chưa nói bậy gì về tôi đó chứ?”

“Thế nào, cho tới bây giờ anh cũng chưa từng lên mạng hay sao?” Ông Đình có chút kinh ngạc, ở trong xã hội hiện nay, không có bao nhiêu người trẻ tuổi không lên mạng tham gia.

Trương Văn Trọng lắc đầu, sau đó cười nói: “Xem ra sau này tôi nên mua máy tính sử dụng trong nhà mới được. Miễn cho người khác nói tôi tách rời ra khỏi thời đại.”

Sau khi nói đùa vài câu, Trương Văn Trọng cáo biệt Ông Đình, trong lúc cáo biệt, Ông Đình lại lần nữa cúi cung tạ ơn hắn.

Một cỗ niệm lực cảm kích từ trong thân thể Ông Đình phóng ra, chui vào trong cơ thể Trương Văn Trọng, đồng thời rất nhanh đã bị chân nguyên của hắn hấp thu dung hợp.

Có thể do được người cảm kích, là có thể giúp chân nguyên tăng tiến. Chuyện như vậy làm Trương Văn Trọng vô cùng cao hứng, thậm chí trên đường hắn về nhà, đều mang theo vẻ mặt tươi cười.

Bất quá khi hắn vừa về đến nhà, dáng tươi cười trên mặt trong nháy mắt đã biến mất.

“Có người có ý đồ xông vào nhà của ta, xúc động tới cảm chế do ta bố trí.” Vừa về đến nhà, Trương Văn Trọng đã nhận ra biến hóa dị dạng bên trong phòng. Không hề nghi ngờ, đây chính do người xúc động tới cảm chế làm ra.

Trương Văn Trọng kiểm tra một vòng, cuối cùng nhìn thấy trên mặt sân thượng lan can, phát hiện một mảnh vết chân mất trật tự.

Phòng ở Trương Văn Trọng thuê mượn, chính là khu dân cư niên đại 80. Có một nơi lan can chuyên môn dùng để phơi quần áo. Rất nhiều hộ gia đình trong khu dân cư, đều thích ở mặt trên nơi này trồng một ít hoa cỏ gì đó. Vì vậy phòng ốc cũng đã có chút cũ kỹ, hơn nữa còn dùng cho thuê mượn, nên căn cứ tiết kiệm là chính, nên chủ cho thuê cũng không hề lắp đặt hàng rào bảo vệ trên lan can sân thượng.

Xem ra chính là vì nguyên nhân này, nên người kia muốn từ lan can sân thượng đi vào trong nhà của hắn.

Nhưng đáng tiếc chính là, ngay khi người kia vừa bước lên lan can sân thượng, liền xúc động cảm chế của Trương Văn Trọng bố trí. Dẫn đến việc trên sân thượng lan can cứ làm cho hắn phải đi qua đi lại rất lâu vẫn không thể tiến nhập vào trong phòng ốc chỉ gần trong gang tấc.

Trương Văn Trọng thò đầu nhìn bên dưới xung quanh lan can.

Dưới khu dân cư kiểu cũ này, trồng một mảnh vườn hoa cỏ mọc lan tràn.

Trương Văn Trọng vừa nhìn, nhưng cũng không nhìn thấy dấu hiệu dị dạng của những hoa cỏ bên dưới.

“Xem ra kẻ trộm muốn vào nhà của ta, chính là một luyện gia tử có thân thủ không kém.” Trương Văn Trọng tự lẩm bẩm nói.

Nếu như là kẻ trộm bình thường, sau khi xúc động cấm chế, tất nhiên sẽ bị rơi xuống khỏi sân thượng lan can. Nơi này là lầu ba, dưới lầu còn là một mảnh vườn hoa tươi tốt, kẻ trộm rơi xuống dưới tuy rằng không bị thương tổn tính mạng, thế nhưng sẽ đè hoa cỏ có dấu vết. Thế nhưng mảnh hoa cỏ dưới lầu cũng không hề có chút dấu hiệu bị hư hao, vì thế Trương Văn Trọng liền phán đoán ra, tên trộm có ý đồ xông vào nhà hẳn hẳn phải là một luyện gia tử có thân thủ không kém.

“Sẽ là ai đây? Hình như cho tới bây giờ ta cũng không gây lỗi với những nhân sĩ vô lâm a?” Trương Văn Trọng suy tư.

Đột nhiên, trong đầu dần dần hiện ra thân ảnh cao thủ nội gia quyền cổ quái trong hoa cỏ quý thị từng gặp qua.

Chẳng lẽ là hắn?

105. Chương 107: Vụ Án Giết Người Ly Kỳ Nổi Lên Bốn Phía.

Tuy rằng đã gần tới mùa thu, thế nhưng nhiệt độ không khí vẫn rất oi bức như trước.

Phòng y tế chiều nay có chút quanh quẽ, cũng không có bệnh nhân ra vào. Trương Văn Trọng ngồi bên bàn khám bệnh, đang cầm một quyển Phàm Lục Hồng Hồ cùng Tạp chí Miễn Dịch Học mượn từ thư viện kỳ mới nhất lật xem. Bản tập san y học này tuy rằng là tinh anh của giới y học, thế nhưng cũng không làm khó được hắn, từ trong những tập san y học nổi danh quốc tế, hắn có thể lý giải được tiến trình của y học hiện đại. Tuy rằng y thuật của hắn đã đủ làm cho thế nhân sợ hãi than thở, thế nhưng hắn vẫn siêng năng học tập thêm kiến thức, có một câu ngôn ngữ rất hay: Học không có điểm dừng.

Trên bàn làm việc ngay trước mặt hắn, được đặt một chén trà cực phẩm Mao Tiêm hương khí lan khắp bốn phía. Đây là do Tô Hiểu Hồng nhìn thấy hắn thích uống trà, nên cố ý lấy từ trong nhà đến hiểu kính cho hắn. Đối với ý tốt của Tô Hiểu Hồng, hắn tự nhiên cũng sẽ không cự tuyệt.

Mười lăm phút sau, Trương Văn Trọng buông xuống tạp chí Miễn Dịch Học trong tay, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hắn lại hồi tưởng chuyện xảy ra vào buổi trưa.

Kẻ trộm có ý đồ xông vào nhà của hắn, đến tột cùng có phải cao thủ nội gia quyền hắn đã gặp phải tại hoa cỏ quý thị hay không? Nếu như phải, mục đích của hắn lại là gì? Chỉ là vì chậu An Hồn hoa bị hắn nhận thức thành Bách Thần hoa hay sao? Hay là còn có mục đích gì khác?

Ngay khi Trương Văn Trọng còn đang nghi hoặc suy đoán, một trận tiếng xe máy vang rầm rĩ ngay bên ngoài phòng y tế, sau đó là thanh âm tiếng xe dừng lại. Không đợi Trương Văn Trọng hiểu được đã xảy ra chuyện gì, một trận tiếng bước chân gấp gáp vang lên trong hành lang phòng y tế, vài giây sau, Đàm Thanh trong một thân cảnh phục liền xuất hiện ngay trước mặt Trương Văn Trọng.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng, Đàm Thanh nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nói: “Trương ca, anh quả nhiên đang ở đây, thật tốt quá!”

“Tiểu Đàm, làm sao vậy? Tìm tôi có việc gấp gì sao?” Trương Văn Trọng hỏi.

Lúc này các bác sĩ hộ sĩ bên trong phòng y tế cũng đều ló đầu ra khỏi phòng, hiếu kỳ nhìn xung quanh. Ngày tháng trong phòng y tế quả thực trôi qua quá mức bình thường, bình thường đến mức muốn bắt được chim ngoài cửa. Cho nên khi hơi có gió thổi cỏ lay, sẽ đưa tới những nhân sĩ bát quái buồn chán để ý tới.

Vốn đang nhìn thấy một cảnh sát vội vàng chạy tới tìm Trương Văn Trọng, nhưng bác sĩ và hộ sĩ bên trong phòng y tế đều nhìn không được khe khẽ nói nhỏ, đều đang thảo luận Trương Văn Trọng đến tột cùng đã

làm ra chuyện gì trái pháp luật, nên mới chọc cho cảnh sát tìm tới cửa. Sau đó bọn hắn nghe được hai người nói chuyện, mới vừa biết, nguyên lai hai người có quen biết.

“Không có ý nghĩa, tôi còn cho rằng, có thể nhìn thấy cảnh tượng cảnh sát cùng tội phạm đấu nhau, nguyên lai là người quen.” Lắc đầu, những nhân sĩ bất quá buồn chán đều rút đầu trở vào phòng mình, người nói chuyện phiếm thì tiếp tục nói chuyện phiếm, người ngủ gục thì tiếp tục ngủ, đều tự bận rộn làm chuyện riêng của mình.

Đàm Thanh cũng không vội vã nói ra ý đồ đến, mà đưa ánh mắt nhìn về phía Tô Hiểu Hồng đang ngồi đối diện với Trương Văn Trọng.

“Nữ cảnh quan, mời cô ngồi.” Tô Hiểu Hồng vốn được Trương Văn Trọng xem ra là người có trái tim linh lung, nàng làm sao không biết được ý tứ của Đàm Thanh? Lúc này liền đứng lên, cười dài nhường ghế của mình cho Đàm Thanh, sau đó lại nhìn Trương Văn Trọng nói: “Trương lão sư, em đi ra ngoài một chút, hai người chậm rãi trò chuyện.” Trong lúc đi ra, nàng còn thuận tay đóng lại cửa phòng.

Thẳng đến lúc này, Đàm Thanh mới mở miệng, đề thấp thanh âm hỏi: “Trương ca, anh còn nhớ chuyện tôi mới nói với anh lúc buổi trưa không?”

“Là ba vụ án giết người sao?” Trương Văn Trọng hỏi.

“Hiện tại đã là bốn vụ án.” Đàm Thanh cười khổ nói, cũng không khách khí đối với Trương Văn Trọng, đưa tay cầm lấy chén trà của hắn, một ngụm liền uống cạn. Xem được ra, hôm nay có lẽ nàng vô cùng bận rộn, phỏng chừng cho đến bây giờ còn chưa kịp dùng cơm trưa.

Trương Văn Trọng không giải thích được nói: “Thế nhưng tra vụ án giết người dù cô có tìm tới tôi, tôi cũng không giúp được gì. Tôi chỉ là một bác sĩ, cũng không phải trinh thám hình cảnh, vụ tra án, chính do những nhân sĩ chuyên nghiệp như các vị đi làm thôi.”

Đàm Thanh giải thích: “Tôi muốn nhờ Trương ca giúp đỡ đi xem thi thể của người bị hại.”

Trương Văn Trọng vẫn như cũ có chút hoang mang: “Các vị không phải đã có pháp y sao? Thế nào còn phải đi mời ngoại viện?”

“Pháp y đã kiểm nghiệm qua thi thể.” Đàm Thanh nói.

“Theo pháp y nói, thời gian tử vong của bốn người bị hại đều nằm cùng một đoạn thời gian y hệt nhau. Hơn nữa nguyên nhân tử vong của bọn họ đều do bị đột phát tắt nghẽn cơ tim mà chết. Thế nhưng tại ba hiện trường vụ án, chúng tôi đều phát hiện đều bị người lực soát qua. Còn một người là vì được phát hiện thi thể ở trong sông, cho nên tạm thời còn chưa tìm được hiện trường phát sinh vụ án. Hiển nhiên, bốn người chết cũng không bình thường, thế nhưng trên thi thể của bọn họ, cũng tìm không được một chút ngoại thương, cũng không có dấu hiệu bị trúng độc. Vô luận pháp y kiểm tra như thế nào, người chết đều chỉ một nguyên nhân, do đột phát cơ tim tắt nghẽn mà chết.”

Đàm Thanh kể lại cho Trương Văn Trọng nghe bốn vụ án giết người đang làm đại đội hình cảnh của Ung Thành sốt đầu mẻ trán.

“Các vị hoài nghi, bốn người thụ hại đều bị người giết chết?” Trương Văn Trọng hỏi.

Đàm Thanh gật đầu hồi đáp: “Không sai. Chuẩn xác mà nói, chúng tôi hoài nghi bốn người thụ hại đều bị một hung thủ giết chết! Nhưng làm chúng tôi cảm thấy nghi hoặc chính là, nếu như bốn vụ án giết người ở bốn nơi khác nhau đều do một người làm ra, như vậy hắn làm sao có thể trong cùng một thời gian giết chết được bốn nạn nhân ở bốn nơi khác nhau? Phải biết rằng, bốn nạn nhân ở cách nhau rất xa, hai người có cự ly gần nhau nhất nếu ở tình huống không bị kẹt xe tăng nhanh tốc độ lớn nhất cũng cần hai mươi phút mới đến được. Mà hai người ở xa nhất còn phải cần tới thời gian một giờ.”

Đàm Thanh dừng lại một chút, lại dùng một loại ánh mắt dị dạng nhìn Trương Văn Trọng, nói: “Mặt khác, bốn người bị hại tuy rằng thân phận, tuổi tác và giới tính khác nhau, thế nhưng lại có một điểm giống nhau: Đó chính là bọn họ đều từng đi qua hoa cỏ quý thị!”

“Ác?” Vùng lông mày của Trương Văn Trọng hơi nhíu lại, câu nói của Đàm Thanh thật đã câu dẫn ra sự hứng thú của hắn. Trong đầu hắn không khỏi hiện ra nhân ảnh của tên cao thủ nội gia quyền đã từng nhìn

thấy qua tại hoa cỏ quý thị đêm hôm đó.

Vụ án giết bốn mạng người, có thể có liên quan gì tới hấn hay không?

Trương Văn Trọng đứng dậy, nói: “Đi thôi, mang tôi đến nhìn xem.” Cùng Đàm Thanh đi ra khỏi phòng, hấn không quên dặn dò Tô Hiểu Hồng vài câu, sau đó mới đi ra khỏi phòng y tế leo lên sau xe moto của Đàm Thanh.

Bên trong phòng y tế, những bác sĩ hộ sĩ buồn chán nhàn nhã lúc này đều thò đầu ra, nhìn Trương Văn Trọng ngồi sau lưng Đàm Thanh tuyệt trần đi, không khỏi tấm tắc tán thán:

“Thật không hổ là người được phong làm Tình Thánh trong diễn đàn trường đại học chúng ta, mấy ngày hôm trước có một thiên kim nhà giàu lái BMWs đến đón, hiện tại lại đổi thành nữ cảnh hoa tư thể hiện ngang oai hùng.”

“Nếu tôi có được phần bản lĩnh tán gái như vậy thì tốt rồi, chắc chắc...”

“Ngày khác nhất định phải nói hấn truyền thụ cho mấy chiêu sát thủ mới được!”

Ngồi sau lưng Đàm Thanh, Trương Văn Trọng đột nhiên hỏi một câu: “Cô không phải hoài nghi tôi là hung thủ đó chứ?”

“Hoài nghi cũng từng có.” Đàm Thanh thật ra cũng thẳng thắn: “Thế nhưng tôi tin tưởng ánh mắt nhìn người của Vương gia gia, hấn cho rằng anh là một người tốt, cho nên tôi tin tưởng bốn vụ án giết người không quan hệ tới anh.”

Trương Văn Trọng cười khê, cũng im lặng không nói gì.

Khi Trương Văn Trọng đi theo Đàm Thanh tiến đến phòng khám nghiệm tử thi, đội trưởng đội hình cảnh Lý Triều Dương đã sớm chờ bọn họ bên ngoài phòng khám nghiệm tử thi.

“Trương tiên sinh, lần này lại làm phiền anh nữa.” Bởi vì có kinh lịch của lần trước, cho nên Lý Triều Dương cũng không xa lạ đối với Trương Văn Trọng, thậm chí còn nhếch miệng cười cười. Dáng tươi cười này làm những đội viên hình cảnh xung quanh rất là khiếp sợ. Bởi vì bọn họ đi theo Lý Triều Dương nhiều năm như vậy, thế nhưng rất ít có cơ hội nhìn thấy dáng tươi cười trên mặt hấn.

Sau khi bắt tay với Lý Triều Dương, hàn huyên hai câu, Trương Văn Trọng hỏi: “Thi thể người bị hại ở đâu?”

“Ngay trong phòng khám nghiệm tử thi, mời đi theo tôi.” Lý Triều Dương xoay người, dẫn Trương Văn Trọng và Đàm Thanh đi vào bên trong phòng.

Vừa đi vào trong phòng khám nghiệm tử thi, nhất thời có một mùi thuốc sát trùng đập vào mặt mà đến, làm cho người ta choáng váng, không mở được mắt.

Thi thể bốn người bị hại trần truồng nằm trên giường đặt ngay giữa phòng.

Trương Văn Trọng đeo bao tay tiệt trùng, đi tới bên cạnh bốn cỗ thi thể, đầu tiên đi vòng quanh một vòng, sau đó đặt tay lên ngay vị trí trái tim, dùng thủ pháp đặc thù chạm đến vài lần.

Đàm Thanh và Lý Triều Dương nhìn nhau, đều từ trong ánh mắt đối phương nhìn thấy được sự nghi hoặc. Bọn họ hiển nhiên cũng không rõ Trương Văn Trọng làm như vậy đến tột cùng là có ý tứ gì.

Trương Văn Trọng đi vòng quanh bốn cỗ thi thể, sờ lại sờ, mười lăm phút sau, hấn tháo xuống bao tay tiệt trùng.

“Trương ca, thế nào, có phát hiện gì không?” Trong lòng Đàm Thanh tràn đầy sự thấp thỏm dò hỏi.

Trương Văn Trọng nói: “Thời gian tử vong của bốn nạn nhân cũng không phải trong một thời gian đồng nhất. Cô gái này bị chết sớm nhất, là khoảng mười giờ tối hôm qua. Mà người đàn ông trung niên mập mập này chết trễ nhất, là ở chín giờ sáng hôm nay.”

Ở bên trong phòng khám nghiệm tử thi, ngoại trừ Đàm Thanh và Lý Triều Dương ra, còn có hai gã pháp y. Vì thế nghe được Trương Văn Trọng nói, trong đó có một pháp y cau mày nói: “Điều này không có khả

năng, căn cứ chúng tôi khám nghiệm tử thi, bốn thi thể này vô luận là thi ban(vết đốm đỏ trên da xác chết) thi cương(xác chết bị cứng) hay giác mạc, môi và con ngươi đều cùng một tình huống nhất trí. Thời gian tử vong của bọn họ đều từ tám giờ đến chín giờ sáng ngày hôm nay. Không có khả năng có khoảng cách khác nhau xa như vậy!”

Đàm Thanh và Lý Triều Dương cũng không nói chuyện, chỉ ngẩng đầu nhìn Trương Văn Trọng đợi hần giải thích.

Trương Văn Trọng quả nhiên không làm cho bọn họ thất vọng, trầm giọng hồi đáp: “Lý do kỳ thực rất đơn giản, bốn người này cũng không phải chết do đột phát cơ tim tắt nghẽn, mà là chết vào một loại nội kinh âm nhu! Loại nội công âm nhu này, trực tiếp làm hư hao trái tim, đồng thời còn nguy trang ra bệnh trạng giống như cơ tim tắt nghẽn, làm cho mọi người nghĩ lầm bọn họ bởi vì đột phát cơ tim tắt nghẽn mà chết! Mà thi ban cùng thi cương, giác mạc cùng con ngươi của bọn họ, sở dĩ không hợp với thời gian tử vong, cũng đều do loại nội kinh âm nhu kia gây ra!”

“Nội kinh âm nhu?” Trong phòng khám nghiệm tử thi, mọi người đều ngạc nhiên sửng sốt.

Đàm Thanh xuất thân từ Đàm gia, tập luyện chính là Đàm thối, nàng tự nhiên là biết trên thế giới này đích thật có tồn tại rất nhiều cao thủ võ thuật. Lý Triều Dương tuy rằng cũng không phải võ học thế gia, thế nhưng thời gian trong học viện cảnh sát, cũng từng lạy danh sư học qua được mấy chiêu. Đồng thời bởi vì Đàm Thanh, hẳn cũng từng kiến thức qua bản lĩnh của cha Đàm Thanh, cho nên hai người đều tin tưởng lời của Trương Văn Trọng nói.

So sánh với Đàm Thanh và Lý Triều Dương, hai vị pháp y trong phòng khám nghiệm tử thi lại chỉ xem lời Trương Văn Trọng nói là chuyện đáng chê cười.

“Anh cho rằng đây đang quay phim võ hiệp sao? Nội kinh âm nhu? Không phải bốn nạn nhân đều là bị Đông Phương Bất Bại giết chết?” Trong đó một pháp y chẳng đáng bĩu môi, vừa cười vừa nói.

Trương Văn Trọng cũng không tức giận, chỉ nhìn Đàm Thanh và Lý Triều Dương.

“Anh có bao nhiêu năm chắc?” Sau một lát trầm ngâm, Đàm Thanh hỏi.

“Mười phần năm chắc.” Trương Văn Trọng hồi đáp.

Lúc này cả hai người pháp y đều kinh ngạc há to miệng, nghe khẩu khí Đàm Thanh nói, thế nào còn có ý tứ như đã tin tưởng người thanh niên xa lạ này?

Ngay lúc này, Lý Triều Dương nhìn hai người pháp y nói: “Hôm nay hai vị đã khổ cực nhiều, hai người ra ngoài nghỉ ngơi một chút đi, chúng tôi muốn dùng chỗ này bàn một chút công việc.”

Hai pháp y càng thêm kinh ngạc.

Không phải người nổi danh nghiêm cẩn như Lý Triều Dương cũng đi tin người thanh niên xa lạ này chứ? Lẽ nào trên thế giới này thật sự có nội kinh âm nhu tồn tại?

Đây cũng thật là quá đáng đi thôi?

Hai pháp y vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc đi ra khỏi phòng khám nghiệm tử thi.

Đợi hai người pháp y rời khỏi, Đàm Thanh lập tức dò hỏi: “Trương ca, anh có thể nhận ra được đây là nội kinh âm nhu, là công phu của môn phái nào không?”

Trương Văn Trọng lắc đầu, nói: “Điều này thì không thể nói chính xác được. Theo tôi được biết, chỉ ít có bảy tám loại võ công sản sinh ra nội kinh âm nhu có thể đạt được loại hiệu quả như vậy.”

Trên mặt Đàm Thanh lập tức toát ra biểu tình thất vọng.

“Nhưng tôi cũng có một đối tượng để hoài nghi!” Trương Văn Trọng đột nhiên nói tiếp.

“Ác? Thật vậy chăng?” Lúc này không chỉ trên mặt Đàm Thanh tràn ngập vẻ kinh ngạc, dù ngay cả Lý Triều Dương vẫn luôn bình tĩnh trầm ổn cũng nhường đôi mày kiếm, lộ ra một tia kinh ngạc.

“Tiểu Đàm, không biết cô còn nhớ rõ hay không, buổi tối hôm chúng ta đi hoa cổ quỷ thị, đã từng gặp phải một người rất cổ quái, ánh mắt vẫn một mực nhìn mãi chậu Bách Thần hoa trên tay tôi.” Vì mọi người đều cho rằng chậu hoa mà Trương Văn Trọng mua được là Bách Thần hoa nên hắn cũng không muốn vạch trần.

Đàm Thanh lắc đầu, lúc đó nàng căn bản không hề chú ý qua người này, hiện tại đương nhiên là hoàn toàn không có ấn tượng.

Trương Văn Trọng nói: “Lúc đó cử động của người này làm tôi sinh nghi, cho nên tôi đã chú ý hành tung của hắn. Mà tôi phát hiện ánh mắt của hắn ngoại trừ tập trung chậu Bách Thần hoa trên tay tôi, còn từng lưu luyến trên mấy chậu được liệu của bốn nạn nhân đã mua. Cho nên tôi hoài nghi, cái chết của bốn người này, chỉ sợ có liên quan tới hắn!”

“Anh còn nhớ được gương mặt của người kia không?” Lý Triều Dương vội vã hỏi.

“Nhớ kỹ!” Trương Văn Trọng hồi đáp.

Lý Triều Dương lập tức phân phó: “Đàm Thanh, nhanh đưa Trương tiên sinh đi làm hình vẽ.”

Trương Văn Trọng nói: “Không cần phiền phức như vậy, cho tôi giấy bút, tôi có thể vẽ ra hình của hắn.”

106. Chương 108: Gặp Phải Đánh Lén

Đi ra khỏi phòng khám nghiệm tử thi, Lý Triều Dương lập tức gọi người mang tới giấy bút, đưa cho Trương Văn Trọng.

Tài vẽ của Trương Văn Trọng tự nhiên là không thể hoài nghi, chỉ vài nét bút, đã đem gương mặt của tên cao thủ nội gia quyền trong hoa cổ quỷ thị vẽ ra, rất sống động, y hệt người thật.

“Chính là hắn.” Trương Văn Trọng đưa tờ giấy cho Lý Triều Dương.

Ngay lúc này, điện thoại của Lý Triều Dương vang lên, hắn vừa chuyển máy, nghe thấy được bên trong truyền đến tiếng nói, sắc mặt nhất thời liền âm trầm xuống tới.

“Làm sao vậy? Không phải lại xảy ra chuyện nữa chứ?” Đợi khi Lý Triều Dương kết thúc cuộc trò chuyện, thu hồi điện thoại, Đàm Thanh mới hỏi.

“Cô nói đúng rồi, thật đúng lại xảy ra chuyện. Ở đường Nhân Dân Tây, lại phát hiện một hiện trường gây án. Tôi phỏng chừng là có quan hệ tới người kia.” Lý Triều Dương cầm bức vẽ do Trương Văn Trọng đưa qua, giận dữ nói: “Chỉ trong thời gian hai ngày ngắn ngủi, đã giết chết năm người, tên này cũng quá cuồng vọng! Thật xem cảnh sát của Ung Thành chúng ta là phế vật ăn không ngồi rồi sao? Hừ!” Hắn cầm bức vẽ trong tay giao cho một cảnh sát, tự mình dẫn theo mấy người cảnh sát hướng ra phía ngoài đi đến.

Đàm Thanh vô ý thức cũng muốn theo sau.

Lý Triều Dương chợt quay đầu, nhìn nàng nói: “Đàm Thanh, cô đưa Trương tiên sinh trở về trước, rồi hãy tới đường Nhân Dân Tây hội hợp với chúng tôi.”

“Được.” Đàm Thanh gật đầu đáp.

Lý Triều Dương dẫn theo một người hình cảnh rất nhanh chui vào xe cảnh sát, bật còi, hướng đường Nhân Dân Tây chạy đi.

Đàm Thanh cũng nói: “Đi thôi, Trương ca, tôi đưa anh về.”

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Kỳ thực một mình trở về cũng được, cô tự làm việc của mình quan trọng hơn.”

Đàm Thanh nói: “Là tôi mời anh tới hỗ trợ, tự nhiên phải do tôi tiễn anh về. Đợi tôi đưa anh về xong, lại chạy tới đường Nhân Dân Tây cũng không trễ.”

Trương Văn Trọng cũng không tiếp tục cự tuyệt, bây giờ đã hơn sáu giờ chiều, tuy rằng sắc trời còn sáng, thế nhưng đã qua thời gian tan tầm, cho nên Trương Văn Trọng để Đàm Thanh đưa hắn về tiểu khu Hoa Hàng mà hắn ở trọ.

Trên đường đưa Trương Văn Trọng quay về tiểu khu Hoa Hàng, Đàm Thanh đột nhiên nói: “Trương ca, trong khoảng thời gian này, anh hay nhất cũng phải nên cẩn thận một chút.”

Trương Văn Trọng đậm mặt cười, tự tin tràn đầy nói: “Tên kia muốn đả thương tôi, chỉ sợ cũng không dễ dàng.”

Đàm Thanh thấy hắn có lòng tin mười phần, cũng nở nụ cười, nói: “Tôi suýt chút đã quên, Trương ca cũng là một cao thủ. Nói không chừng, chúng tôi còn phải nhờ anh mới có thể bắt được người kia.”

Trương Văn Trọng đậm nhiên cười, cũng không nói thêm gì nữa. Nhìn thấy hắn như vậy, Đàm Thanh cũng không nói, chỉ tăng nhanh tốc độ xe tới cực hạn. Dù một đường chạy như bão táp, nhưng khi Đàm Thanh đưa Trương Văn Trọng về tới tiểu khu Hoa Hàng ngay dưới lầu hắn thuê ở thì cũng đã là ban đêm trăng sáng sao thưa.

“Trương ca, ngày hôm nay thật sự rất cảm ơn anh, hôm nay chờ khi tôi rảnh rồi, sẽ mời anh đi ăn xem như cảm ơn.” Chờ Trương Văn Trọng bước xuống xe, Đàm Thanh cười hướng hắn biểu thị lòng biết ơn, sau đó lại nhấn chân ga, chạy về hướng đường Nhân Dân Tây.

Ngay lúc này, dị biến phát sinh!

Một thân ảnh đột nhiên từ trên một thân cây thật tươi tốt nằm ngay bên cạnh khu lầu nhảy xuống, lao thẳng về hướng Trương Văn Trọng.

Tốc độ của người này cực nhanh, giống như liệt báo vồ tới, lại thêm chuyện phát sinh đột nhiên, người bình thường căn bản không kịp né tránh.

Thế nhưng Trương Văn Trọng cũng không phải là người bình thường.

Ngay khi người này từ trên cây nhảy tới, Trương Văn Trọng đã liền nhận ra. Hắn nhanh chóng xoay người đối diện người kia, sau khi nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của người nọ, không khỏi cười nhạt lên, quát to: “Quả nhiên là người!”

Người nhảy xuống từ trên cây chính là cao thủ nội gia quyền mà Trương Văn Trọng đã nhìn thấy trong khu hoa cỏ quý thị!

Người này bị phát hiện hành tung, cũng không chút nào thấy kinh hoảng, hắn thâm vận nội kinh, thi triển ra một loại công pháp cùng loại với Thiên Cân Trụ, làm tốc độ đánh về phía Trương Văn Trọng trong nháy mắt tăng thêm vài phần. Đồng thời hai tay hắn cũng chụp mạnh vào ngực Trương Văn Trọng.

Chỉ là một động tác như thế, để Trương Văn Trọng phán đoán ra, thực lực của người này đã đạt được địa cấp hậu kỳ!

Không thể hoài nghi, người thường nếu chưa đạt được địa cấp vô giả, nếu trúng phải một chiêu này của hắn, tất nhiên sẽ giống như năm người bị hại, bởi vì trái tim bị tổn thương mà mất mạng tại chỗ.

“Hung thủ quả nhiên là người!” Trương Văn Trọng quát lạnh một tiếng, chân phải đạp về phía trước một bước, một chiêu xuất ra nghênh hướng đôi tay người kia đang chụp tới.

“Muốn chết.” Người này thấy thế cười lạnh nói, hiển nhiên đối với thực lực của mình cực kỳ tự tin.

“Phanh.”

Bốn chưởng giao nhau!

Hai đạo kinh lực âm nhu đột nhiên từ trong hai tay người này tuôn ra, giống như hai con rắn độc chui vào trong cơ thể Trương Văn Trọng, hướng trái tim của hắn lộ ra răng nanh dữ tợn.

Khóe miệng người này lộ ra một tia cười nhạt dữ tợn.

Ở trong mắt của hắn, Trương Văn Trọng đã biến thành một người chết.

Ngay lúc này, chân nguyên trong cơ thể Trương Văn Trọng chợt phát động phản kích.

Trong nháy mắt, đạo chân nguyên đã đem hai đạo nội kinh âm nhu xâm nhập vào trong cơ thể Trương Văn Trọng thôn phệ sạch sẽ, đồng thời thuận thế phản công vào trong cơ thể người kia.

Người này hiển nhiên không hề ngờ tới, nội kinh âm nhu của mình không chỉ đã bị thôn phệ, lại còn có thêm một cỗ lực lượng vô cùng tinh thuần nghịch tập tới trong cơ thể của hắn. Cỗ lực lượng mạnh mẽ trong nhảy mắt chấn thương tạng phủ của hắn. Hắn há mồm “Oa!” một tiếng liền phun ra một ngụm máu tươi, vô cùng kinh hãi, hắn liền bức ra định bỏ chạy.

“Muốn chạy?” Trương Văn Trọng tự nhiên không muốn để cho hắn chạy mất, kêu lên một tiếng trầm lạnh, hai tay mở thành như chộp tới, muốn bắt cổ tay của người nọ.

Trong ánh mắt người nọ hiện lên một đạo tinh mang âm ngoan, há mồm liền phun ra hai đạo phong mang màu đen, bắn thẳng đến ngay mặt Trương Văn Trọng.

Hai đạo phong mang màu đen tản mát ra mùi tanh hôi gay mũi, hiển nhiên đều được thoa kịch độc. Dù là Trương Văn Trọng cũng không dám tùy tiện đón đỡ, chỉ có thể nghiêng người né tránh.

Người này thừa dịp Trương Văn Trọng né tránh, xoay người nhảy, đã lập tức chạy trốn. Một loạt biến cố xảy ra liên tục nhìn qua như phức tạp, nhưng trên thực tế chỉ hoàn thành trong vòng mấy phút ngắn ngủi. Cảnh sát bình thường nếu đột nhiên gặp phải kinh biến như thế, chỉ sợ căn bản sẽ không kịp phản ứng. Thế nhưng Đàm Thành lại khác, năng tốt xấu cũng từ Đàm thối thế gia đào tạo đi ra, không chỉ gặp loạn không sợ hãi, đồng thời khả năng ứng biến cũng cực nhanh.

Ngay khi người này chiến đấu cùng Trương Văn Trọng, Đàm Thanh cũng đã kịp rút súng ra, vừa nhìn thấy người kia muốn chạy, đưa tay liền bóp cò súng.

“Phanh!”

Trong tiếng súng nổ, thân ảnh người kia hơi khựng lại, ngay lưng hiện ra một đoàn máu tươi. Thế nhưng sau đó tốc độ của hắn liền khôi phục, thậm chí còn nhanh hơn trước vài phần, sau mấy lần nhảy mạnh, đã biến mất khỏi tầm mắt của hai người.

“Ghé tởm, không ngờ để hắn trốn thoát!” Đàm Thanh ảo não không ngớt, nhìn thấy những cư dân trên khu lầu chung quanh có người hiếu kỳ từ sân thượng lan can lộ đầu ra nhìn xung quanh, nàng vội vã liền thu súng trở lại.

“Nhìn cái gì vậy? Chưa thấy qua xe máy bị nổ bánh sao?” Đàm Thanh nhất thời khẽ động làm ra vẻ phần nộ quát. Những cái đầu vừa lộ ra khỏi sân thượng nhất thời liền biến mất hơn phân nửa. Những cái đầu còn dư lại, sau một thoáng cũng không nhìn ra được điều gì, cũng đều rút trở vào.

Lúc này Đàm Thanh mới thở phào nhẹ nhõm, vội vã lấy điện thoại di động gọi cho Lý Triều Dương hỏi báo tình huống nơi này.

Trương Văn Trọng nói: “Đầu tiên hắn bị tôi làm bị thương tạng phủ, sau đó lại trúng một phát súng của cô, hiện tại thân chịu trọng thương, tùy thời đều sẽ bị nguy hiểm sinh mạng. Cho nên hắn nhất định sẽ tìm bác sĩ, các vị có thể bắt tay vào phương diện này. Nhìn xem có thể tìm được tung tích của hắn hay không.” Hắn xoay người đi tới bên thân cây, ngồi xổm xuống chỗ hai đỉnh sắt màu lam âm u ghim trên thân cây xem xét.

Đàm Thanh cũng vừa gọi xong điện thoại, nàng tự nhiên là không quên nhắc tới lời kiến nghị vừa rồi của Trương Văn Trọng chuyển đạt lại cho Lý Triều Dương. Lúc này nhìn thấy Trương Văn Trọng ngồi xổm bên thân cây, không khỏi hiếu kỳ đi qua, dò hỏi: “Trương ca, anh đang nhìn gì vậy? Âm khí này là hai cây đỉnh sắt từ trong miệng người nọ phun ra sao? Là thứ gì thế?”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Âm Dương Tử Mẫu Tạng Hồn Đỉnh!”

“Rất lợi hại?” Tuy rằng xuất thân từ võ thuật thế gia, thế nhưng Đàm Thanh cũng không quá hiểu biết về âm khí.

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Là một loại âm khí rất thâm độc, nếu như bị nó bắn trúng, dù chỉ bị rách chút da, đều bị kịch độc xâm nhập tâm mạch mà mất mạng!”

“Thật đáng sợ.” Đàm Thanh chỉ cảm thấy dựng đứng tóc gáy, cực kỳ sợ hãi.

Trương Văn Trọng để Đàm Thanh ở lại canh chừng Tử Mẫu Tang Hồn Đình, miễn cho việc có người không biết mà bị ngộ thương. Còn hắn chạy nhanh lên lầu, vào nhà lấy một cái nắp và một bình thủy tinh, rút Tử Mẫu Tang Hồn Đình ra khỏi thân cây, bỏ vào trong bình thủy tinh. Đồng thời còn dùng chân nguyên bóp nát vài vị thuốc Đông y thành bột phấn, rắc lên miệng vết thương của thân cây để hóa giải độc tố bị dính trên thân cây.

“Anh lấy loại ám khí thâm độc này làm gì vậy?” Nhìn thấy Trương Văn Trọng cất giữ Tử Mẫu Tang Hồn Đình, Đàm Thanh không giải thích được nói.

“Nghiên cứu.” Trương Văn Trọng tùy ý tìm một cái cốc, kỳ thực Âm Dương Tử Mẫu Tang Hồn Đình là tài liệu tốt nhất để luyện chế một kiện bảo khí, nhìn thấy thứ mình thích là thêm như hũ, tự nhiên sẽ không dễ dàng chịu buông tha.

Vốn Âm Dương Tử Mẫu Tang Hồn Đình là vật chứng, không thể đưa cho Trương Văn Trọng lấy làm của riêng. Thế nhưng suy nghĩ một chút, Đàm Thanh cũng không mở miệng phản đối, như ngầm đồng ý hành vi này của hắn. Đồng thời nàng không giải thích được hỏi: “Nếu như Âm Dương Tử Mẫu Tang Hồn Đình phi thường âm độc, vừa rồi người nọ làm sao ngậm vào trong miệng để phun ra đả thương người?”

“Đây là điều đáng sợ nhất của Âm Dương Tử Mẫu Tang Hồn Đình!” Trương Văn Trọng hồi đáp: “Bởi vì sự xuất hiện của nó, thường thường làm cho đối thủ bất ngờ không kịp đề phòng. Đồng thời muốn luyện được chiêu này, thì phải nếm khổ, chịu tội, cũng là chuyện mà người thường khó có thể tưởng tượng. Từ nhỏ phải ngậm đủ loại độc vật bên trong miệng, lại đi qua phương pháp dùng thân thể thử độc để tăng cường khả năng kháng độc của bản thân.”

Đàm Thanh than thở: “Người này đối với bản thân mình còn tàn nhẫn như thế, thảo nào lại phát điên chạy đi giết chết cả năm người!”

Trương Văn Trọng nói: “Chỉ sợ trước kia hắn cũng từng giết người!”

Đàm Thanh đột nhiên nhớ tới một việc, vội vã nói: “Trương ca, tôi còn cần anh giúp một chuyện.”

“Chuyện gì?” Trương Văn Trọng hỏi.

Đàm Thanh nói: “Còn nhớ rõ những tên lưu manh anh thu thập lần trước không? Tôi cần mượn mạng lưới quan hệ của bọn họ để đám lưu manh trong Ung Thành hỗ trợ tìm kiếm trong những phòng khám bệnh đen của những đường lớn hẻm nhỏ, để tìm kiếm tung tích của người kia. Nói thật ra, có đôi khi luận về việc tìm người, cảnh sát chúng tôi so ra còn kém mấy tên lưu manh kia.”

“Không thành vấn đề.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp.

Hắn cũng muốn nhanh chóng đem tên gia hỏa dám can đảm đánh lén hắn đưa ra công lý...

107. Chương 109: Chuẩn Bị Hành Động

Tuy rằng lúc này đã là ban đêm, thế nhưng trong cửa hàng vật liệu xây dựng tại đường Vi Thành vẫn sáng rực ánh đèn.

Xà ca và hai đồng sự cùng nhau khiêng những ống thép cứng rắn dời ra xe ba bánh đậu ngay trước cửa hàng vật liệu xây dựng. Sau khi làm xong công việc, hắn mới dừng lại lau mồ hôi trên trán, đồng thời mở bình nước bên cạnh uống ừng ực vài ngụm nước trà.

Từ lần trước bị Trương Văn Trọng dùng Sinh Tử Phù giáo huấn, cảm nhận được cảm giác muốn sống không được muốn chết không yên, Xà ca và mười một tên lưu manh khác vừa kinh khủng sợ hãi đồng thời cũng không dám không làm theo lời của Trương Văn Trọng. Dù sao cảm giác đau đớn ngứa ngáy khi Sinh Tử Phù phát tác, bọn họ thật sự không muốn lại tiếp tục trải qua.

Nếu không thể tiếp tục lừa lọc cướp giật để kiếm được tiền tài, Xà ca và mười một tên lưu manh khác cũng chỉ đành dựa vào sức lực tay chân để nuôi sống chính mình. Những người khác đi tìm công việc gì để làm Xà ca cũng không biết, bởi vì gần đây hắn bận rộn làm việc bên trong cửa hàng vật liệu xây dựng, một đến mức như con chó chết nằm bẹp trên đất, thậm chí thời gian để gọi điện thoại thăm hỏi đám huynh đệ ngày

trước cũng không có. Nói ra cũng kỳ quái, tuy rằng sinh hoạt hiện tại khổ cực hơn trước đây không ít, thế nhưng không biết vì sao, Xà ca luôn luôn cảm giác tâm tình hiện tại của chính mình tốt đẹp hơn trước đây rất nhiều.

Xà ca trước đây, mỗi ngày đều ngây ngốc mù mịt mà trôi qua. Không có mục tiêu, càng đừng nói tới cái gì là mộng tưởng. Sống một ngày thì tính thêm một ngày, thế nhưng hiện tại, hắn cũng có mục tiêu, đó chính là kiếm tiền về gặp cha mẹ, mua nhà rồi kết hôn. Tuy rằng mục tiêu rất khuôn sáo cũ kỹ, thế nhưng cũng rất thực tế.

Có đôi khi trong lúc có nhàn hạ, Xà ca thỉnh thoảng cũng sẽ ngẫm lại, nếu như không gặp phải người kia, hiện tại hắn sẽ có dáng dấp như thế nào? Ăn mặc trang phục tự cho là phong cách, trong miệng ngâm thuốc lá, mở miệng chửi tục, đi chung quanh tìm người gây sự. Thời gian có tiền, lại dẫn một đám huynh đệ đi ăn uống cờ bạc, thời gian không tiền, lại ngủ vùi trong căn phòng bừa bộn mà ôm bụng chịu đói.

Hiện tại ngẫm lại, sinh hoạt như vậy thật đúng là chẳng có gì thú vị.

Ngay khi hắn ngồi xổm chỗ góc tường, cùng đồng sự của cửa hàng vật liệu hút loại thuốc lá chỉ cần dùng năm nguyên là mua được một bao. Một thanh âm đột nhiên vang lên trong cửa hàng vật liệu xây dựng: “Dư Thanh, có người tìm anh.”

Xà ca vốn có tên là Dư Thanh, sở dĩ hắn được xưng là Xà ca, ngoài việc trên cánh tay hắn có xăm hình rắn, đồng thời cũng bởi vì tên của hắn mà ra.

“Ác, đã biết.” Dư Thanh lên tiếng, vừa ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy Trương Văn Trọng và Đàm Thanh đang đi vào cửa hàng xây dựng. Sau năm giây sửng sốt, miếng thuốc lá của hắn run run rơi xuống đất, đứng dậy nghênh hướng Trương Văn Trọng và Đàm Thanh, vẻ mặt kinh hoàng và không biết làm sao.

Nhìn Dư Thanh dù bị gây đi một vòng nhưng lại có vẻ tinh tráng hơn rất nhiều, Trương Văn Trọng mỉm cười, nói: “Tôi muốn nhờ giúp một việc.”

Sau khi biết được việc Trương Văn Trọng muốn nhờ, Dư Thanh cũng không nói nhiều, lập tức móc ra điện thoại liên lạc với những người bạn và huynh đệ cùng lăn lộn ngoài đường lúc trước. Tuy rằng hiện tại hắn đã rời khỏi giang hồ, thế nhưng những người đó cũng không biết, cho nên liền bán một chút mặt mũi cho hắn. Rất nhanh liền có người chạy tới, nhận bức hình của tên cao thủ nội gia quyền từ trên tay hắn.

Trương Văn Trọng đưa số điện thoại của mình cho Dư Thanh, phân phó nói: “Chỉ cần có tin tức của người này, liền lập tức gọi điện thoại. Chuyện lần này xem như tôi nhận của cậu một nhân tình. Đợi khi tìm được người kia, tôi sẽ hóa giải Sinh Tử Phù cho cậu. Nhưng tôi phải nhắc nhở cậu, lúc Sinh Tử Phù hóa giải, cũng không nên tiếp tục làm chuyện xấu, bằng không để tôi biết được, nhất định sẽ cho cậu nhận chịu sự thống khổ nhiều hơn!”

Dư Thanh cẩn cẩn thận thận cười, nói: “Anh yên tâm, loại sinh hoạt như trước đây, dù anh có muốn tôi trở lại, tôi cũng không nguyện ý.”

“Vậy là tốt rồi.” Trương Văn Trọng nhìn hắn thật sâu, vừa cười vừa nói, xoay người cùng Đàm Thanh rời đi.

Biểu tình lúc này của Dư Thanh, như có gì muốn nói lại thôi, cuối cùng hắn cũng mở miệng nói: “Trương tiên sinh, có phải anh từng có đụng chạm tới Rắn Hồ Mang?”

“Rắn Hồ Mang?” Trương Văn Trọng dừng chân lại, xoay người nhìn hắn.

Dư Thanh vội vã giải thích: “Rắn Hồ Mang là một tên hiệu, tên của hắn chính là Ngụy Nhạc, là một tiểu lão đại trên đường, thái độ làm người âm ngoan ác độc, cho nên người ta đặt cho hắn là Rắn Hồ Mang.”

“Nguyên lai là hắn.” Trương Văn Trọng nhớ tới buổi tối ngày đó, ở trong nhà Lâm Tử Mạn gặp được tên nam tử nhìn qua có vẻ trung hậu nhưng kỳ thực lại âm độc kia.

“Không sai, tôi và hắn đích thật có chút đụng chạm. Thế nào, cậu thu được tin tức gì?”

Dư Thanh gật đầu nói: “Àn, tôi nghe nói thời gian vừa rồi hắn tìm người điều tra thân phận của anh, phỏng chừng là muốn đối phó anh.”

“Đối phó tôi? Chỉ bằng hấn?” Trương Văn Trọng đạm nhiên cười, vẻ mặt châm chọc.

“Cảm ơn cậu nói cho tôi biết tin tức này.” Lưu lại một câu nói như thế, Trương Văn Trọng và Đàm Thanh lại xoay người đi.

Dư Thanh ngây người đứng ở đó, sau đó đưa tay vỗ gáy, lẩm bẩm: “Sao mình lại quên, với thực lực quỷ thần khó lường của hấn, Ngụy Nhạc tìm tới hấn, có khác gì tự tìm đường chết.”

Sau khi rời khỏi cửa hàng vật liệu xây dựng, Trương Văn Trọng cũng không về nhà, mà đi theo Đàm Thanh tới cục cảnh sát. Đối với Trương Văn Trọng mà nói, việc cấp bách là phải mau chóng đưa tên cao thủ nội gia quyền ra công lý. Dù sao ai cũng không thể bảo chứng, hấn bị thương có thể nổi lên hung tính hay không, sẽ đem lửa giận phát tiết lên trên người thường. Hàn Phi Tử có câu nói rất hay: “Nho dùng văn loạn pháp, hiệp dùng võ phạm cấm.” Những kẻ nắm giữ tài nghệ giết người siêu cường này, một ngày nổi điên, hậu quả thiết tưởng sẽ không chịu nổi. Mặt khác, Trương Văn Trọng cũng không mong muốn người kia đường thương khỏe lại sẽ tiếp tục chạy tới dây dưa hấn.

Đi vào phòng làm việc của đại đội hình cảnh, Lý Triều Dương đã từ hiện trường vụ án giết người tại đường Nhân Dân Tây vội vàng trở về, đang ngồi trên ghế, sắc mặt âm trầm, không ngừng hút thuốc.

“Thế nào?” Đàm Thanh hỏi.

Lý Triều Dương cầm điếu thuốc dụi tắt trong gạt tàn, đứng dậy nói: “Cũng một cách chết tương tự, tình huống phát hiện tại hiện trường cũng giống như ba vụ án trước đó, hấn cũng là chuyện do hấn làm. Trong vòng một ngày, liên tục xuất hiện năm vụ án giết người, trên tỉnh cũng bị kinh động, hạn cho chúng ta phải trong vòng một tuần đem hung thủ đưa ra công lý! Mặt khác, chúng ta đã tra ra tự liệu của người này. Hấn họ Tiêu tên Hà, là người tỉnh Bắc Lộ, khả năng võ công không rõ, năm năm trước từng xuất hiện qua ở tỉnh Ngân Hạ, cũng trong vòng hai ngày phạm vào sáu vụ án mạng.”

“Tên này, đúng thật là vô pháp vô thiên!” Đàm Thanh hận đến cắn răng. Lúc hai giờ sáng, điện thoại di động của Trương Văn Trọng vang lên.

Lấy điện thoại ra nhìn biểu hiện trên màn hình, cũng là một dãy số điện thoại xa lạ. Bấm máy chuyển tiếp, thanh âm Dư Thanh từ bên trong điện thoại truyền ra: “Trương tiên sinh, may mắn không làm nhục mệnh, anh nhờ tôi giúp anh tìm người nọ, hiện tại đã tìm được rồi.”

“Ở đâu?” Trương Văn Trọng không có lời vô ích, thẳng vào chủ đề.

“Số hai đường Đức Hưng. Trong một phòng khám bệnh tên Vĩnh An, là chỗ khám bệnh tư nhân.”

Đường Đức Hưng, ở Ung Thành cũng được xem là một nơi có tiếng tăm lừng lẫy. Cả con đường đều có những phòng cùng trung tâm tắm rửa matxa loại bình dân, hoặc trung lưu. Bởi vì cả con đường này không chỉ có thể kích thích xài tiền, còn có thể giải quyết vấn đề thất nghiệp. Trọng yếu nhất là, ở đây hàng năm đều có thể nộp lên một số thuế má kèch xù, vì thế những bộ môn liên quan đều mắt nhắm mắt mở, chỉ cần không nháo ra chuyện lớn, cũng sẽ không có chuyện ngừng kinh doanh hoặc chỉnh đốn.

Phòng khám bệnh Vĩnh Yên ở trên đường cũng nổi danh. Trên đường có rất nhiều huynh đệ bị thương, bởi vì nguyên nhân thương thế, không thích hợp đến bệnh viện chính quy. Bởi vì bệnh viện chính quy khi nhìn thấy thương thế của bọn họ, đều sẽ tuyển chọn báo cảnh sát. Cho nên bọn họ đều chạy đến phòng khám bệnh Vĩnh Yên để cứu chữa. Bác sĩ bên trong phòng khám bệnh có y thuật không tệ, then chốt chính là sẽ không làm ra chuyện gọi điện thoại cho cảnh sát. Cho nên dần dần cũng trở thành phòng khám bệnh dành cho đám người hắc xã hội.

Mỗi buổi tối đều là thời gian náo nhiệt nhất của đường Đức Hưng. Lại có tương đồng chính là, mỗi khi đến buổi tối, những nhân vật lưu manh móc túi cũng đầy rẫy trên đường Đức Hưng. Mà cũng chính nhờ mấy tên lưu manh móc túi này, đã phát hiện được tung tích của Tiêu Hà, đồng thời báo cho Dư Thanh, sau đó Dư Thanh chuyển cáo cho Trương Văn Trọng.

Từ góc độ nào đó mà nói, luận khởi công phu tìm người, những người này thật đúng là mạnh hơn cảnh sát.

Sau khi cắt đứt điện thoại, Trương Văn Trọng ngẩng đầu nhìn Lý Triều Dương và Đàm Thanh nói: “Đã có tin tức của Tiêu Hà, hấn đang ở số 2 đường Đức Hưng, phòng khám bệnh Vĩnh Yên.”

Đàm Thanh quá đổi vui mừng, đứng dậy chạy ra ngoài: “Thật tốt quá! Nhanh lên xuất phát! Lần này cũng không cho hấn chạy!”

So sánh với sự gấp gáp của Đàm Thanh, tính cách Lý Triều Dương trầm ổn hơn rất nhiều, hấn đầu tiên liên lạc cho võ cảnh, thỉnh cầu võ cảnh hiệp trợ phá án. Sau đó mới cùng Trương Văn Trọng đi ra khỏi cục cảnh sát, mặc thường phục lên một chiếc xe chạy tới đường Đức Hưng.

Lúc này người của đội hình cảnh, toàn bộ đều thay thường phục, lái xe cũng toàn là loại xe bình thường có giấy phép tư nhân. Nếu như chỉ nhìn vào điểm này mà xem, căn bản là nhìn không ra thân phận cảnh sát của bọn họ. Dù là Đàm Thanh, cũng không dùng xe máy của nòng, lại cùng Trương Văn Trọng và Lý Triều Dương ngồi chung một xe chạy đi.

Bên ngoài đường Đức Hưng, Lý Triều Dương bọn họ đã hội hợp với võ cảnh vừa chạy tới trợ giúp.

Chi bộ đội võ cảnh, người dẫn đầu là một vị trung giáo. Trên đường đi tới hấn cũng đã đem toàn bộ vụ án đọc qua, có được sự hiểu biết đại khái. Đồng thời hấn cùng Lý Triều Dương, Đàm Thanh cũng tương đối quen thuộc. Xem ra giữa bọn họ cũng từng có hợp tác không ít.

Ba người gặp nhau thương nghị, vị võ cảnh trung giáo hai sao kia xoay người trở về xe, thay đổi một thân thường phục. Cùng hấn thay đổi thường phục, còn có mấy sĩ quan cấp úy. Sau đó những người này lại thay đổi xe, dẫn đầu đi vào đường Đức Hưng.

Viên trung giáo võ cảnh, ngồi vào xe của Trương Văn Trọng bọn họ.

Nhìn Trương Văn Trọng, hấn cười cười hỏi: “Huynh đệ rất lạ mặt a? Vừa mới đi theo Lý đầu gối phải không?”

Lý đầu gối?

Trương Văn Trọng dùng khước mắt nhìn Lý Triều Dương, thật đúng, vào lúc hấn sầm mặt, rất giống như một khúc gỗ.

Đàm Thanh nở nụ cười, nói: “Tăng đội, lần này anh nhìn lầm rồi, Trương tiên sinh cũng không phải đội hình cảnh chúng tôi, là ngoại viện chúng tôi mời tới.”

“Ác?” Võ cảnh trung giáo được xưng là Tăng đội, kinh ngạc quan sát Trương Văn Trọng một phen, vừa cười vừa nói: “Ngoại viện có thể làm cho Lý đầu gối cam tâm mời tới, nhất định là cao thủ. Trương tiên sinh, làm quen một chút, tôi là Tăng Đức Bình.”

Trương Văn Trọng đưa tay bắt tay hấn, hồi đáp: “Tôi là Trương Văn Trọng.”

“Trương tiên sinh quả nhiên là một cao thủ!” Tăng Đức Bình cười nói. Ngay lúc vừa nắm tay, hấn âm thầm vận kinh, nhưng hấn cũng không ngờ bàn tay Trương Văn Trọng lại giống như một nắm bông gòn, làm hấn không thể nào phát lực, vô cùng khó chịu.

“Tăng đội thật khách khí, Đại Lực Kim Vồng Chuông của anh thật sự là không kém, hấn đã luyện được tới tầng thứ năm.” Trương Văn Trọng vẫn cười rất thản nhiên, loại mỉm cười đạm nhiên này, cho hấn thêm cảm giác bí hiểm.

“Trương tiên sinh nói không sai.” Tăng Đức Bình gật đầu thừa nhận, vừa cười vừa nói: “Đợi sau khi vụ án này chấm dứt, nhất định phải tìm một cơ hội, so chiêu với Trương tiên sinh mới được. Đại Lực Kim Vồng Chuông của tôi, đã dừng ở tầng thứ năm nhiều năm rồi.”

Bất luận là công phu gì, mấy tầng đầu cực kỳ dễ luyện, thế nhưng càng về phía sau thật sự càng khó luyện vô cùng. Tỷ như Tăng Đức Bình, Đại Lực Kim Vồng Chuông của hấn đã đạt tới tầng thứ năm, cũng không chỉ nhờ vào khổ tu là có tiến triển. Hiện tại hấn cần, là một cuộc quyết đấu với tiêu chuẩn cao. Cho nên hấn mới hướng Trương Văn Trọng phát ra lời mời so đấu.

“Không thành vấn đề, tùy thời xin đến chỉ giáo.” Trương Văn Trọng mỉm cười đáp. Hấn biết chỉ cần đáp ứng lời mời so đấu của Tăng Đức Bình, mặc kệ trong cuộc đấu cuối cùng Tăng Đức Bình có lĩnh ngộ được điều gì hay không, có thể đột phá đến tầng thứ sáu hay không thì Tăng Đức Bình đều sẽ ghi nhớ nhân tình này của hấn.

Hơn nữa nói không chừng, bản thân hần trải qua trận so đấu lần này cũng sẽ lĩnh ngộ ra được điều gì đó.

Chuyện như vậy đối với bản thân hần không những có chỗ tốt, còn không có chỗ hỏng, không đáp ứng mới là ngu ngốc.

Vào lúc này chiếc xe cũng đã dừng ngay trong một hẻm nhỏ tối đen đối diện phòng khám bệnh Vĩnh Yên. Từ nơi này, có thể tinh tường nhìn thấy tình huống bên trong phòng khám bệnh, thế nhưng từ bên trong phòng khám bệnh cũng không nhìn thấy được tình huống nơi này.

Phòng khám bệnh Vĩnh Yên được chia làm hai bộ phận.

Phía bên trái bộ phận bên ngoài là nơi bác sĩ chẩn đoán bệnh, bên phải là hiệu thuốc, thuốc Đông y thuốc Tây đầy đủ, thế nhưng bán nhiều nhất cũng chỉ là áo mưa(bao cao su), thuốc tráng dương hoặc một ít đồ dùng dành cho tình thú.

Bộ phận bên trong, chia làm phòng truyền dịch, phòng tiêm chích, cùng phòng giải phẫu loại nhỏ.

Từ bên ngoài phòng khám bệnh Vĩnh Yên nhìn vào, vô luận thấy thế nào cũng chỉ nhìn thấy được phòng khám cùng hiệu thuốc, sâu bên trong cũng không thể nhìn thấy.

Lý Triều Dương dùng bộ đàm để hai nam nữ hình cảnh nguy trang trở thành tình lữ, mang theo thuốc chích cùng đơn thuốc đi vào phòng khám bệnh Vĩnh Yên yêu cầu hỗ trợ. Loại thuốc chích cùng đơn thuốc lấy được từ bệnh viện này, chạy đến phòng khám bệnh nhờ chích thuốc thì nhiều vô số, nhìn mãi cũng quen mắt. Cho nên bác sĩ cùng hộ sĩ bên trong phòng khám bệnh cũng không hề sinh nghi, liền dẫn bọn họ đi vào bên trong. Mà trong quá trình chích thuốc, hai nam nữ hình cảnh cũng đã đem tình huống bên trong phòng khám bệnh Vĩnh Yên hiểu được rõ ràng.

Đợi đến khi bọn họ đi ra khỏi phòng khám bệnh, lập tức hồi báo: “Tiêu Hà đang ở trong phòng chích, hần là vừa mới làm xong giải phẫu, trên người còn băng bó, đang truyền dịch.”

“Thật tốt quá!” Lý Triều Dương trầm giọng nói: “Chuẩn bị hành động!”

108. Chương 110: Để Bọn Họ Tới Đây

Trương Văn Trọng và Lý Triều Dương, Đàm Thanh, Tăng Đức Bình xuống xe, hình cảnh và võ cảnh phụ trách tham dự lần truy bắt này cũng đều đã chờ xuất phát. Căn cứ theo sự quan sát của Trương Văn Trọng, vài người này vô luận là hình cảnh hay võ cảnh, trên người quả thật đều có chút năng lực. Ngầm lại cũng phải, tên Tiêu Hà kia có hệ số nguy hiểm cực cao, mặc dù hiện tại hần đã bị thương, nhưng cũng còn lực sát thương thật sự đáng sợ. Nếu như không phải tinh anh của hình cảnh và võ cảnh, cũng không khả năng được Lý Triều Dương và Tăng Đức Bình mang theo cho lần hành động truy bắt này.

Hai hình cảnh vừa đi vào phòng khám bệnh Vĩnh Yên điều tra lúc này cũng đã đi tới.

“Tình huống bên trong ra sao?” Lý Triều Dương hỏi. Khóe mắt hần vẫn nhìn chăm chú vào phòng khám bệnh Vĩnh Yên.

Nam hình cảnh vội vã hồi đáp: “Bên trong phòng khám bệnh có hai bác sĩ và hai hộ sĩ, bọn họ đều đang ở bên ngoài, chỉ khi cần chích thuốc hoặc quan sát tình huống truyền dịch mới đi vào bên trong. Hiện nay ở bên trong phòng truyền dịch cũng chỉ có một mình Tiêu Hà.”

Lý Triều Dương gật đầu, nói: “Dựa theo kế hoạch hành động.”

Mười ba người cùng đi vào phòng khám bệnh Vĩnh Yên.

Tuy rằng lúc này đã là ba giờ sáng, thế nhưng phòng khám bệnh Vĩnh Yên vẫn còn chưa tới giờ đóng cửa. Bởi vì vị trí hoàn cảnh đặc thù, nên đối tượng phục vụ cũng tương đối có quan hệ đặc thù. Phòng khám bệnh Vĩnh Yên đóng cửa vào lúc sáng sớm, ban ngày đều đóng cửa nghỉ ngơi, phải chờ tới thời gian buổi tối, mới lại mở rộng cửa khám bệnh. Mà mỗi lần mở cửa đều sẽ làm việc suốt đêm, ở địa phương như đường Đức Hưng, cũng chỉ có buổi tối mới có khách đến cửa.

Khi đám người Trương Văn Trọng nghênh ngang tiêu sái đi vào phòng khám bệnh Vĩnh Yên, một vị bác sĩ có tuổi tác hơi lớn đang dùng máy tính chơi game, một bác sĩ đang hướng một nam tử trung niên bán thuốc trắng dương, đang quảng cáo một loại thuốc trắng dương có tên là “Đỉnh Tam Thiên”. Còn lại hai hộ sĩ đang vây quanh ti vi xem một bộ phim Hàn quốc, đồng thời còn đang chít chít động động thảo luận diễn viên nào đẹp trai hơn, diễn viên nào lại có chuyện xấu sau lưng màn ảnh.

Vị bác sĩ có tuổi hơi lớn nhu nhu mắt, bởi vì phòng khám bệnh Vĩnh Yên bình thường đều có huynh đệ hỗn hắc đến khám bệnh, cho nên bọn họ đã sớm thành thói quen thường thường sẽ có một đám người đồng thời xuất hiện trong phòng khám. Biểu tình trên mặt không có chút kinh ngạc, hiển nhiên bọn họ đều tưởng rằng đoàn người vừa đi vào đều là một đám lưu manh đến khám bệnh.

“Ai khám bệnh?” Vị bác sĩ tuổi tác lớn đưa tay bấm phím bắn ra, cũng không hề ngẩng đầu lên hỏi.

Một hình cảnh giả trang bệnh nhân lên tiếng, ngồi xuống bên cạnh bàn khám bệnh.

“WC(nhà vệ sinh) ở đâu?” Tăng Đức Bình cười ha ha hỏi hai hộ sĩ đang xem phim Hàn quốc, lúc này nhìn hắc đầy vẻ lưu manh, thật giống như một tên lưu manh hỗn ngoài đường, không hề có nửa điểm tác phong quân nhân.

Hai hộ sĩ cũng không ngẩng đầu lên hỏi đáp: “Bên trong, ngay hành lang nhỏ đối diện phòng truyền dịch.”

“Bên trong WC không có người chứ?” Tăng Đức Bình lại hỏi một câu.

“Không ai, anh đi đi.” Hai hộ sĩ không nhin được hỏi đáp.

Tăng Đức Bình nhếch miệng cười cười, đi vào bên trong phòng khám bệnh. Ngay khi hắc vừa đi tới đầu hành lang nhỏ như lời hộ sĩ nói, chợt sờ sờ túi tiền, sau đó chợt ngừng lại.

“Hắc, anh em, có giấy không?” Hắc quay đầu hỏi Tiêu Hà đang nằm trên giường truyền dịch.

Ở bên trong phòng truyền dịch có năm giường, Tiêu Hà nằm một giường, đối diện ngay cửa phòng truyền dịch.

“Không có.” Tiêu Hà lạnh lùng trả lời một câu.

“Mẹ nó, muốn đi WC, kết quả đi tới ngay trước cửa WC, mới phát hiện trên người không có giấy, thật *** xui.” Tăng Đức Bình hùng hùng hổ hổ mắng to, xoay người đi vài bước ra bên ngoài, hét lên: “Các người ai có giấy, mang tới cho ta một miếng!”

Những lời này của Tăng Đức Bình chính là mệnh lệnh hành động.

Hình cảnh và võ cảnh thân mặc thường phục, dùng uy thế sét đánh không kịp bưng tai vọt đi vào, đồng thời rút súng nhắm vào Tiêu Hà.

Tiêu Hà phản ứng cũng không chậm, ngay khi thanh âm của Tăng Đức Bình vừa hạ xuống, hắc liền nhận ra tình huống không thích hợp, lúc này liền thả người nhảy lên, đồng thời tay trái còn chụp lấy đệm chân trải trên giường, ném về phía Tăng Đức Bình cùng hình cảnh và võ cảnh đang chạy ào tới.

“A...!”

Ngay lúc này, một tiếng thét chói tai bén nhọn của một cô gái vang lên.

Một cô gái trang điểm xinh đẹp vừa lúc từ hành lang nhỏ đi thông WC đối diện phòng truyền dịch đi ra, vừa nhìn thấy một màn này, nhất thời hoảng sợ thét lên.

Tiêu Hà tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, hắc nhanh chóng nhào tới hướng cô gái.

“Chết tiệt!” Nhìn thấy một màn này, sắc mặt mọi người trong nháy mắt đại biến.

Tốc độ của Tiêu Hà cực nhanh, trong chớp mắt liền nhào tới bên người cô gái, một tay đã túm cô gái vào trong lòng, tay phải chụp vào trên cổ họng nàng.

Cô gái trang điểm xinh đẹp này chính là nữ tiếp viên mà nam tử trung niên vừa mới mua thuốc trắng dương dẫn ra từ trong hộp đêm. Tâm tư hai hộ sĩ toàn bộ đều đặt vào trên bộ phim Hàn quốc trên ti vi, đâu biết nàng đi vào nhà vệ sinh, cho nên cũng đã trả lời sai lầm với Tăng Đức Bình.

Ở trong những người này, Tiêu Hà liền nhận ra Trương Văn Trọng và Đàm Thanh. Hắn vẫn còn nhớ kỹ, vào lúc buổi chiều Đàm Thanh mặc cảnh phục. Cho nên những người mặc thường phục trước mắt hắn đều là cảnh sát.

“Cứu mạng, cứu mạng...” Nữ tiếp viên bị Tiêu Hà bắt làm con tin sợ hãi gào khóc kêu lên. Tiêu Hà kinh nghiệm phong phú liền biết, con tin càng kêu la dữ dội, đối với hắn lại càng có lợi, cho nên hắn cũng không ngăn lại nữ tiếp viên kia gào khóc, chỉ mắt lạnh nhìn thẳng đám người Trương Văn Trọng.

“Cút ra ngoài, bằng không tao giết cô ta!” Tiêu Hà trầm giọng nói. Vào lúc buổi trưa, hắn đã kiến thức qua thực lực của Trương Văn Trọng. Ngay lúc tình trạng thân thể còn khỏe mạnh tốt đẹp, hắn còn đấu không lại Trương Văn Trọng. Hiện tại còn có thương tích trong người, hắn làm sao có thể đấu thắng? Cho nên hắn cũng chỉ đành dựa vào con tin đang nắm giữ trong tay, ngay lúc giằng co này, Trương Văn Trọng đột nhiên cất bước đi về hướng Tiêu Hà.

Tiêu Hà thấy thế, vội vã quát to: “Đứng lại, bằng không tao lập tức giết cô ta. Đừng cho là tao hù dọa tụi mày, tao sẽ thật sự động thủ!” Bàn tay hắn dùng lực, đầu ngón tay lập tức bấm sâu vào da thịt cô gái, máu tươi đỏ sẫm nhất thời bùng lên ngay năm vết thương.

Cô gái nhất thời hét lên: “A, đau quá, người cứu mạng, người cứu mạng...”

“Tiêu Hà, đừng xung động, người nhìn kỹ xem, ta đến tốt cùng là ai.” Trương Văn Trọng mở miệng nói, trong thanh âm của hắn nhu hòa thần kỳ, làm cho người ta có cảm giác như cơn gió mùa xuân, toàn thân một trận thư sướng.

Không sai, Trương Văn Trọng đang dùng tới Chúc Do Thuật!

Chúc Do Thuật, chính là thuật thôi miên của y học hiện đại. Lúc này Tiêu Hà bởi vì bị thương, thân thể đang suy yếu, hơn nữa bởi đột nhiên bị kinh biến, tâm thần trong khoảng thời gian ngắn có chút thất thủ. Cho nên Trương Văn Trọng mới tuyển chọn thi triển Chúc Do Thuật đối với hắn.

“Người là ai?” Quả nhiên Tiêu Hà bị Chúc Do Thuật của Trương Văn Trọng mê hoặc, sau thoáng sửng sốt, bàn tay đang bóp cổ nữ tiếp viên cũng vô ý thức thả xuống tới.

Trương Văn Trọng cần chính là cơ hội này!

Một bước tiến ra, Trương Văn Trọng liền vọt tới trước mặt Tiêu Hà. Tay trái xuất ra, chụp lấy cổ tay của Tiêu Hà, tay phải chụp lấy nữ tiếp viên bị kèm trong tay hắn, kéo mạnh ra ném về phía Đàm Thanh. Đồng thời chân phải hắn giơ lên, hung hăng hất mạnh ngay bụng của Tiêu Hà, đánh bay cả người Tiêu Hà lên cao.

“Phốc!”

Tiêu Hà há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Một cú hất chân của Trương Văn Trọng, đúng ngay huyệt Đan Điền, lực lượng mạnh mẽ trong nháy mắt làm bị thương huyệt Đan Điền của hắn, không chỉ lần thứ hai làm hắn bị thương nặng, đồng thời còn đánh tan nội kinh mà hắn đã vất vả tu luyện được nhiều năm. Dù là lần này hắn có thể chạy trốn, nhưng không có mấy năm khổ công tu luyện trở lại, hắn muốn một lần nữa khôi phục tu vi hiện tại, căn bản là chuyện không có khả năng.

Lý Triều Dương và Tăng Đức Bình cũng lao tới, hai thanh súng lục chìa thẳng vào hai huyệt Thái Dương của Tiêu Hà, làm hắn không dám tiếp tục giãy dụa. Kỳ thực, ngay lúc Trương Văn Trọng làm bị thương huyệt Đan Điền của hắn thì hắn cũng đã không còn khả năng phản kháng.

Lý Triều Dương móc ra công tay, công hai tay hắn ra sau lưng.

“Trương ca, lần này toàn bộ đều nhờ anh.” Đàm Thanh giao nữ tiếp viên đang gào khóc cho đồng sự, trong lòng còn sợ hãi nhìn Trương Văn Trọng cảm ơn.

“Đúng vậy, Trương tiên sinh, lần này thực sự toàn bộ đều nhờ có anh, bằng không thanh danh một đời của tôi xem như bị hủy ở đây rồi.” Tăng Đức Bình cũng thở ra một hơi. Hiện tại hắn hồi tưởng lại chuyện vừa phát sinh, đều cảm thấy sợ hãi không ngớt.

“Thế nào, mọi người đều cảm ơn tôi như vậy, chẳng lẽ là muốn tặng cho tôi một danh hiệu công dân tốt hay sao?” Trương Văn Trọng cười, nói đùa.

Đàm Thanh cười đáp: “Đáng tiếc nơi này không phải là Hong Kong, không có danh hiệu công dân tốt, bằng không thật đúng phải phát cho anh một lần!”

Tất cả mọi người nhin không được nở nụ cười.

Tuy rằng hiện tại Tiêu Hà bị trọng thương trong người, thế nhưng Lý Triều Dương và Đàm Thanh cũng không dám phớt lờ. Dù sao, loại người có giá trị vũ lực cực cao như Tiêu Hà, thường thường đều sẽ có công phu bảo mạng rất lợi hại.

Chỉ hơi vô ý, có thể sẽ bị hấn chạy thoát. Bọn họ cũng không mong muốn, hao hết tâm huyết mới có thể bắt được đầu sỏ gây tội, cứ như vậy bị hấn chạy thoát.

Lý Triều Dương và Đàm Thanh một trái một phải, túm hai cánh tay Tiêu Hà, lôi hấn đứng lên khỏi mặt đất, lại đi ra phía ngoài chỗ xe cảnh sát đang đỗ bên ngoài phòng khám bệnh Vĩnh Yên. Mà lúc Tiêu Hà đi ngang qua bên người Trương Văn Trọng, hấn đột nhiên ngẩng đầu lên. Dùng ánh mắt oán hận nhìn trừng trừng Trương Văn Trọng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người chờ, mấy anh em kết nghĩa của ta sẽ nhất định đến thay ta báo thù.”

Đối mặt sự uy hiếp của Tiêu Hà, Trương Văn Trọng chỉ đạm nhiên cười: “Để cho bọn hấn đến đây đi!”

Giọng nói nhàn nhạt, cũng ẩn chứa một cỗ ngạo nghễ bao quát chúng sinh.

109. Chương 111: Muốn Gặp Ta Bảo Hấn Tự Mình Tôi

Chờ khi Trương Văn Trọng quay về đến nhà, sắc trời cũng đã có chút sáng. Trong tiểu khu Hoa Hàng, vào sáng sớm đã có người đi tập thể dục.

Hấn lấy điện thoại di động ra xem thời gian, nguyên lai lúc này cũng đã hơn năm giờ sáng.

Vừa đi vào phòng ốc mình ở trọ, Trương Văn Trọng liền nhìn thấy Tam Túc Ô đang đậu trên bàn. Ở bên chân Tam Túc Ô còn đặt một chuỗi tràng hạt bằng gỗ đàn khoảng hai mươi một viên. Không biết có phải cảm ứng được chân nguyên trong cơ thể Trương Văn Trọng hay vì duyên cớ khác, ngay khi Trương Văn Trọng vừa nhìn về phía chuỗi đàn mộc, một đạo quang mang màu vàng nhạt từ bên trong bắn ra.

Tam Túc Ô nhìn thấy Trương Văn Trọng, há mồm phát ra một tiếng hót vui mừng, bay lên đầu vai trái hấn đáp xuống. Trương Văn Trọng giơ lên tay phải vuốt ve đầu nó, cất bước đi tới bên cạnh bàn, cầm lấy chuỗi tràng hạt bằng đàn mộc.

“Nguyên lai con hạc giấy lần trước của ta bị hủy, chính bởi vì chuỗi tràng hạt đàn mộc này sao? Đây rõ ràng là một kiện pháp khí công kích, buồn cười cho cha của Dương Nghị nhìn không được hàng, lại cho rằng nó là vật trừ tà mà đi cúng phụng lên.” Trương Văn Trọng không chút do dự đem chuỗi tràng hạt đàn mộc đeo vào trong cổ tay phải của mình.

Chuỗi tràng hạt đàn mộc, chỉ cần hiểu được phương pháp sử dụng, uy lực còn mạnh hơn cả súng ống. Trương Văn Trọng tự nhiên là không chút khách khí đem nó thu lại sử dụng.

Sau khi đeo chuỗi đàn mộc vào tay, Trương Văn Trọng nghiêng đầu nhìn Tam Túc Ô đậu trên vai mình, hỏi: “Tư liệu tham ô hối lộ của cha Dương Nghị, người có thu thập được chưa?”

“Oa oa.” Tam Túc Ô ngẩng đầu hồi đáp.

Trương Văn Trọng niệm tụng ra một đạo chú ngữ, tay phải nhẹ nhàng điểm lên chiếc đầu nhỏ của Tam Túc Ô, một đạo quang mang màu lam từ đầu ngón tay hấn truyền vào trong đầu Tam Túc Ô.

Từ trong miệng Tam Túc Ô phát sinh tiếng “oa oa” không hề ý nghĩa, lúc này đã thay đổi thành ngôn ngữ của loài người: “Đã thu thập tới rồi.”

Trương Văn Trọng phân phó: “Để cho ta xem.”

“Dạ.” Tam Túc Ô hồi đáp.

Một đạo quang mang màu vàng kim từ trong đôi mắt Tam Túc Ô bắn ra, bắn thẳng vào trong đôi mắt Trương Văn Trọng. Nó đã thu thập được tư liệu tham ô hối lộ của cha Dương Nghị, lập tức liền dừng mãnh tràn vào trong đầu Trương Văn Trọng.

Đơn giản nhìn qua một lần, Trương Văn Trọng thỏa mãn gật đầu, nói: “Tốt, có những tư liệu này, cha con của Dương Nghị cũng chỉ có thể vào trong ngục giam mà ngồi.” Hắn lấy ra một usb bên trong ngăn kéo, đặt lên bàn, phân phó nói: “Đem những tư liệu người thu thập được toàn bộ nhập vào trong đây. Nhìn người đã có linh tính, ta cũng không nhẫn tâm hủy người. Sau này người đi theo ta đi. Nhưng nếu có người ngoài ở đây, người phải thu hồi một chân, nguy trang thành một con quạ đen bình thường, hiểu chưa?”

“Hiểu rõ.” Tam Túc Ô quá đổi vui mừng, vội vã gật đầu đáp. Đồng thời từng sợi quang mang màu vàng kim nhặt từ trong đôi mắt nó bắn đi ra, phóng tới usb nằm trên bàn.

Rất nhanh, Tam Túc Ô đã đem tư liệu chính mình thu thập được toàn bộ đều tồn nhập vào trong usb, từng sợi quang mang màu vàng kim nhặt đều biến mất.

Trương Văn Trọng chỉ vào usb nằm trên bàn, nhìn Tam Túc Ô phân phó: “Đem thứ này đưa tới kỹ ủy tỉnh. Cần phải để cho người của kỹ ủy tỉnh đều nhìn thấy nội dung bên trong.”

Tam Túc Ô gật đầu đáp: “Dạ, tôi biết nên làm như thế nào.”

“Hiện tại đi đi.” Trương Văn Trọng nói.

Tam Túc Ô không có một tia do dự, lập tức ngậm lấy usb trên mặt bàn, vỗ cánh bay ra cửa sổ, hướng về phương hướng kỹ ủy tỉnh bay đi.

Sắc trời từ từ sáng lên, lấy điện thoại di động ra nhìn thời gian, Trương Văn Trọng đi tắm rửa, thay đổi quần áo, mới rời khỏi nhà đi về phòng y tế của trường đại học Ung Thành.

Buổi sáng hôm nay những sinh viên đến khám bệnh tại phòng y tế còn nhiều hơn mấy ngày trước cộng lại. Phòng chùng trần mưa to khoảng ba bốn giờ sáng đã làm nhiệt độ không khí đột nhiên hạ xuống, đồng thời cũng làm một ít nam nữ sinh viên thân thể tương đối suy yếu không chịu đựng được mà bị bệnh.

Có nhiều sinh viên đến khám bệnh, những bác sĩ hộ sĩ bên trong phòng y tế tự nhiên cũng đều bận rộn lên. Mà ở trong mắt những sinh viên này, Trương Văn Trọng không thể nghi ngờ là người quen thuộc nhất. Dù sao ở thời gian vừa rồi, tên tuổi và danh hiệu của Trương Văn Trọng có lực nóng hổi nhất bên trong diễn đàn của trường đại học. Chính vì nguyên nhân này, những sinh viên đến khám bệnh đại khái đều chỉ tìm đến Trương Văn Trọng. Cho nên Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng đều trở thành hai người bận rộn nhất bên trong phòng y tế của trường.

Ngay khi Trương Văn Trọng đang viết đơn thuốc cho một sinh viên bị cảm sốt, dặn dò hắn phải uống thuốc đúng giờ, phải uống thêm nhiều nước nóng, một nam tử khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, mặc tây trang chải tóc lảng lướt xuất hiện ngay cửa phòng của hắn, nhìn xung quanh bên trong phòng.

Bên trong phòng cũng có sinh viên nhận ra hắn, vội vã hô: “Trần phó chủ nhiệm, ông cũng đến xem bệnh?”

Người được xưng là Trần phó chủ nhiệm, chính là phó chủ nhiệm phòng nghiên cứu bên trong bệnh viện Ung Thành, họ Trần tên Khải.

Vừa nghe được sinh viên kia kêu lên, vùng lông mày Trần Khải nhíu lại, hừ lạnh một tiếng, bất mãn nói: “Tôi không có bệnh, xem bệnh cái gì? Hơn nữa nếu có bệnh tôi tự xem.” Trong giọng nói lộ ra vẻ chẳng đáng đối với phòng y tế của trường đại học.

Đồng thời hắn còn trừng mắt nhìn sinh viên vừa chào hỏi hắn, ánh mắt rõ ràng như đang muốn nói: Người dám trù ta bị bệnh, thực sự là thật to gan. Tin ta xử trị người hay không?

Sinh viên kia bị làm hoảng sợ, vội vã bầy ra dáng đáp ngồi nghiêm chỉnh, không dám mở miệng trả lời, lại càng không dám liếc hắn một lần nào.

Sau khi quét mắt nhìn tình huống bên trong phòng, Trần Khải mới mở miệng dò hỏi: “Trong số những người các người, ai là Trương Văn Trọng?”

Trương Văn Trọng ngẩng đầu lên nhìn hấn, hỏi: “Là tôi, có chuyện gì sao?”

Trần Khải nhìn hấn vài giây, như muốn nhớ kỹ khuôn mặt hấn, sau đó mới nói: “Người nhận thức một vị tước sĩ tên Eric đến từ nước Anh không?”

“Nhận thức.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp.

“Vậy hấn là người.” Trần Khải nói: “Tước sĩ Eric lúc này đang tham gia hội nghị học thuật giao lưu nghiên cứu và thảo luận của bệnh viện chúng ta. Hấn vừa nhắc tới tên của người, cho người đi tham gia trận học thuật giao lưu nghiên cứu này.” Trong thanh âm của hấn lộ ra vẻ ước ao nồng đậm.

“Ác.” Trương Văn Trọng lên tiếng, nhưng không hề đứng dậy, mà tiếp tục khám bệnh cho những sinh viên đứng xếp hàng.

Trần Khải thấy thế không khỏi ngáy ngẩn cả người.

Trương Văn Trọng có thể không biết, nhưng Trần Khải biết hội nghị học thuật giao lưu nghiên cứu và thảo luận lần này có cấp bậc phi thường cao. Ngay cả một phó chủ nhiệm của phòng nghiên cứu trong nội khoa bệnh viện cũng không có cơ hội được tham gia, cuối cùng hấn phải dùng rất nhiều quan hệ, lấy rất nhiều nhân tình, lúc này mới chiếm được cơ hội vào trong để tham gia.

Kỳ thực, Trần Khải cũng không quan tâm buổi hội nghị thảo luận nghiên cứu về vấn đề gì, hấn quan tâm chính là, những người tham gia buổi hội nghị học thuật giao lưu nghiên cứu thảo luận đều là người cấp cao, đồng thời có thể làm quen với một ít nhân sĩ quyền uy của giới y học trong quốc nội. Những thứ này không thể nghi ngờ đều là vì sự phát triển trong tương lai, trải cho con đường phía trước hoạn lộ thênh thang.

Vừa rồi, tước sĩ Eric đưa ra ý muốn để Trương Văn Trọng tham gia vào buổi thảo luận hôm nay, hấn liền cảm thấy đổ kị Trương Văn Trọng.

Chính hấn đường đường là một phó chủ nhiệm phòng nghiên cứu nội khoa của bệnh viện, còn cần phải nhờ vào quan hệ mới tham gia được vào buổi thảo luận. Tên giáo y thái điều của một phòng y tế thể này cũng không biết có tài có đức gì, dùng thủ đoạn ra sao không ngờ chiếm được sự thưởng thức của tước sĩ Eric và Nhạc Tử Mẫn, chỉ tên chỉ họ, muốn cho hấn tham gia hội nghị giao lưu thảo luận y học lần này.

Thế nhưng hiện tại, Trần Khải kinh ngạc phát hiện, Trương Văn Trọng cũng không hề quan tâm tới cơ hội có thể khiến cho rất nhiều người nghĩ phá đầu cũng không giành được này.

Trần Khải đưa tay nhìn đồng hồ, hội nghị học thuật giao lưu nghiên cứu và thảo luận sắp bắt đầu, thế nhưng tên giáo y Trương Văn Trọng này lại còn đang khám bệnh cho các học sinh, không hề có ý tứ đứng dậy theo hấn đi tham gia buổi hội nghị thảo luận. Điều này làm cho hấn không khỏi có chút nóng nảy, hấn còn đang muốn tranh thủ thời gian, cùng những nhân sĩ quyền uy tham dự hội nghị thảo luận lần này liên lạc cảm tình, đầu nguyện ý tiếp tục ở mãi trong phòng y tế trường đại học để chờ đợi Trương Văn Trọng?

Trần Khải sốt ruột, mở miệng nói: “Uy, Trương Văn Trọng, người không có nghe thấy ta nói sao? Tước sĩ Eric muốn gặp người, nhanh đi theo ta. Đứng đây đưa mãi ở chỗ này nữa!”

Trương Văn Trọng cũng không ngẩng đầu lên, vừa tiếp tục khám bệnh cho học sinh, vừa dùng giọng nói thật bình thản: “Chỗ này tôi còn bệnh nhân, chờ tôi khám xong bệnh cho họ đã.” Nói thật ra, hấn đối với những buổi hội nghị học thuật giao lưu nghiên cứu thảo luận gì đó cũng không hề có một chút hứng thú.

“Người, người nói cái gì?” Trần Khải kinh ngạc há to miệng, hấn thế nào cũng không có nghĩ đến, một giáo y nho nhỏ cũng dám vì những học sinh bình thường ném tước sĩ Eric sang một bên.

“Người biết tước sĩ Eric là ai chẳng? Đó là viện sĩ y học viện của hoàng gia Anh quốc, ở trong giới y học quốc tế cũng là nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy. Người chỉ là một giáo y nho nhỏ, chẳng lẽ còn muốn để cho hấn phải chờ người?”

“Tôi biết hấn là một bác sĩ rất có danh. Thế nhưng người hành y lúc này phải xem bệnh nhân là hàng đầu, trước khi tôi khám bệnh xong cho bệnh nhân, tôi sẽ không rời khỏi phòng.” Trong lúc nói chuyện, Trương Văn Trọng lại viết ra đơn thuốc, giao cho học sinh bị bệnh đang ngồi bên cạnh bàn khám bệnh, căn dặn hấn vài câu, mới ngẩng đầu lên biểu tình đậm mạc nói với Trần Khải: “Mặt khác, mời chuyển cáo tước sĩ

Eric, tôi đối với hội nghị học thuật giao lưu thảo luận nghiên cứu thật sự không có gì hứng thú. Nếu như hẳn thật muốn gặp tôi, xin mời hẳn đến đây tìm tôi.”

Trần Khải kinh ngạc há to miệng, một lát sau nở nụ cười, châm chọc nói: “Người...người cũng thật quá cuồng vọng đi thôi? Không ngờ muốn để tước sĩ Eric đến chỗ này tìm người? Cấp, người cho mình chính là ai? Người bất quá chỉ là một giáo y mà thôi, không ngờ cũng dám cuồng vọng như thế. Thật sự là cười chết ta a!”

Nhìn thấy Trần Khải không ngờ lại châm biếm Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng nhất thời tức giận, nàng đang định mở miệng bác bỏ, Trương Văn Trọng đã xua tay ngăn trở nàng.

Vẫn đợi cho Trần Khải cười xong, Trương Văn Trọng mới cười nói: “Cười xong rồi sao? Cười xong thì ông có thể đi. Tôi vừa nói lời kia, mặc kệ ông cho rằng đáng chê cười hay cuồng ngạo, đều thỉnh thay tôi chuyển đạt cho tước sĩ Eric.”

“Người điên!” Lưu lại hai chữ, Trần Khải xoay người liền đi.

110. Chương 112: Không Phải Đâu, Ngài Thật Sự Muốn Đi Sao?

Đi ra khỏi phòng y tế trường học, Trần Khải còn không quên quay đầu lại nhìn hướng phòng khám bệnh của Trương Văn Trọng phun ra ngụm nước bọt, phần nộ mắng: “Người bất quá chỉ là một giáo y nho nhỏ mà thôi, thật đúng là tự xem mình là một nhân vật thành thị rồi? Không cho tước sĩ Eric mặt mũi còn chưa tính, không ngờ còn làm trò ngay trước mặt nhiều học sinh như vậy mà chống đối ta, suýt chút làm cho ta không xuống đài được. Hừ, thật khi dễ ta không trị được người sao? Chờ coi đi. Ta sẽ gọi điện thoại cho Hồ Cường, để hẳn tới thu thập người!”

Mắng xong vài tiếng, tâm tình của Trần Khải cũng tốt hơn không ít, hẳn xoay người bước nhanh về hướng học viện. Tuy rằng Trương Văn Trọng không có hứng thú đối với buổi hội nghị thảo luận nghiên cứu y học lần này, thế nhưng hẳn lại rất coi trọng. Bởi vì ở trong mắt của hẳn, buổi giao lưu nghiên cứu y học lần này đều có liên quan tới danh tiếng cùng tiền đồ sau này của hẳn.

Trần Khải cũng không biết, ngay khi hẳn vừa bỏ đi ra khỏi phòng y tế, bên trong phòng của Trương Văn Trọng liền bộc phát ra một trận vỗ tay ủng hộ. Những học sinh đang xếp hàng chờ khám bệnh trong phòng làm việc của hẳn, thấy hẳn đều vì họ mà cực tuyệt tham gia buổi hội nghị thảo luận nghiên cứu y học, lại còn chống đối phó chủ nhiệm Trần Khải của phòng giảng dạy viện khoa học y học, trong lòng vừa cảm kích vừa sùng kính, đều vỗ tay ủng hộ hẳn, nói:

“Anh hùng ca, tôi bội phục anh.”

“Bác sĩ Trương, anh thật không hổ là thần tượng của tôi. Thật quá ngu! Quá nam nhân.”

“Tỷ phát hiện, tỷ triệt để mê luyến anh rồi. Úc, trời ạ, tỷ lớn như vậy cho tới bây giờ còn chưa mê luyến qua ai đâu! Bác sĩ Trương, Trương ca ca, nếu không anh theo tỷ đi đi?”

Nhìn thấy những học sinh càng nói càng hưng phấn, càng nói càng có tư thế thái quá, Trương Văn Trọng phải cười khổ ngăn cản: “Được rồi, được rồi, mọi người đừng đem tôi ra nói giỡn nữa. Hiện tại nên đến phiên ai xem bệnh đây? Nhanh lên qua ngồi.”

Khi Trần Khải đi vào hiện trường giao lưu nghiên cứu thảo luận y học, buổi thảo luận cũng đã sớm bắt đầu, Lưu phó viện trưởng y học viện làm người chủ trì đang nói chuyện, nhìn thấy Trần Khải một mình đi vào, trên mặt viện trưởng y học viện của đại học Ung Thành Ngô Thủ Chí hiện lên một tia kinh ngạc, hẳn vỗ vỗ tay, gọi Trần Khải đến bên người.

Ngô Thủ Chí năm nay đã sáu bảy mươi tuổi, mái tóc trắng xóa cả đầu làm hẳn nhìn qua cực kỳ tinh thần. Tuy rằng đã sáu bảy mươi tuổi, thế nhưng thân thể và trạng huống của hẳn cũng còn rất tốt. Hẳn xuất thân từ trung y thế gia, đối với việc dưỡng thân thật lành nghề và cực kỳ coi trọng. Cho nên hiện tại tuy rằng hẳn đã sáu bảy mươi tuổi, thân thể và trạng huống tinh thần còn tốt hơn cả những trung niên nhân chỉ có bốn mươi tuổi.

Dáng dấp Ngô Thủ Chí quanh năm đều luôn mỉm cười. Rất ít người có thể nhìn thấy được vẻ giận dữ trên gương mặt của hắn. Bình thường hắn rất thích nói một câu cửa miệng: “Cười một lần, trẻ mười năm.” Nhưng một người chuyên cười tùm tùm, nhìn thật giống một vị lão ông chuyên đem chim đi dạo công viên hay thích uống trà đậu cở bên nhà hàng xóm, lại thu được sự bảo đảm bộ nhân lực tài nguyên và xã hội, vệ sinh bộ cùng quốc gia trung y được quản lý cục liên hợp trao tặng “ đại sư y học Trung Quốc” xưng hô, đồng thời còn được đãi ngộ cấp tỉnh bộ. Một người có được vinh dự như vậy, ở trong phạm vi toàn quốc, cũng chỉ có ba mươi người, đều là chuyên gia y học hàng thật giá thật.

Trần Khải luôn có chí cao khí ngang ngay trước mặt Trương Văn Trọng, nhưng ở ngay trước mặt Ngô Thủ Chí, cũng khúm núm giống như một lão thái giám ở ngay trước mặt lão phật gia. Hắn chạy chậm tới bên cạnh Ngô Thủ Chí, cúi người, vẻ mặt đầy dáng tươi cười nịnh nọt, còn thiếu chút muốn quỳ luôn xuống, hô to “Lão phật gia cát tường, lão phật gia thỉnh phân phó” gì gì đó.

“Viện trưởng, ngài có gì phân phó?” Trần Khải cẩn cẩn thận thận hỏi.

“Anh không phải đi thỉnh người sao? Thế nào lại một mình trở về?” Ngô Thủ Chí cười tùm tùm hỏi.

“Tôi đi thỉnh rồi. Thế nhưng người nọ không muốn tới. Giáo y tên Trương Văn Trọng kia nói, hắn đối với buổi giao lưu học thuật nghiên cứu cùng thảo luận y học này cũng không cảm thấy hứng thú. Hắn còn nói đem thời gian tham gia buổi hội nghị còn không bằng đem khám thêm cho vài người bệnh nhân. Đồng thời hắn còn nói, nếu như tước sĩ Eric muốn gặp hắn, phải tự mình đến phòng y tế trường đại học.” Trần Khải đối với Trương Văn Trọng không có nửa điểm hảo cảm, cho nên ở ngay trước mặt Ngô Thủ Chí lại thêm mắm dặm muối đem lời nói của Trương Văn Trọng thuật lại một lần.

“Hắn nói không có hứng thú tới tham gia buổi thảo luận nghiên cứu y học này sao?” Ngô Thủ Chí vẫn cười tùm tùm, nhưng trong mắt đã hiện lên một đạo tinh mang dị dạng.

Trần Khải cố sức gật đầu, chằm ngời thổi gió nói: “Đúng vậy, viện trưởng, ông thế nhưng không có nhìn thấy, người kia lúc đó cuồng vọng cỡ nào. Hừ, tôi đã nhìn thấy rất nhiều chuyên gia, thế nhưng còn không có người giống như tên giáo y này cuồng vọng tới như vậy, thật sự là không biết tốt xấu.”

Ngô Thủ Chí cũng không vì Trần Khải gây xích mích mà đối với Trương Văn Trọng sản sinh ý kiến, hắn cười tùm tùm nói: “Tôi chỉ nghĩ hắn rất thú vị. Kỳ thực, tôi cũng không có hứng thú tham gia buổi thảo luận nghiên cứu y học này, thế nhưng bởi vì để đề cao danh tiếng của y học viện chúng ta, để nhượng tin tức truyền thông chú ý về học viện chúng ta một chút, để mặt trên cấp cho chúng ta thêm chút kinh phí khoa nghiên cứu, dù lòng tôi không muốn, cũng đành phải tới tham gia, từ điểm này mà nói tôi cũng có ý kiến giống hắn.”

“Ách.” Trần Khải tròn tròn mắt, hắn thật không ngờ Ngô Thủ Chí lại nói ra những lời như vậy.

Lúc này, tước sĩ Eric ngồi bên cạnh Ngô Thủ Chí, sau khi nghe được người phiên dịch nói lại, được biết đoạn đối thoại giữa Trần Khải và Ngô Thủ Chí. Hắn vừa cười vừa nói: “Bác sĩ Trương nói không sai. Bác sĩ đích thật phải xem bệnh nhân là hàng đầu, chuyện này đều do tôi, tôi không nên ngay tại thời gian hắn đang khám bệnh cho bệnh nhân, lại thỉnh hắn tới tham gia buổi giao lưu thảo luận. Ân, như thế này, đợi buổi giao lưu thảo luận chấm dứt, tôi sẽ gặp hắn để xin lỗi.”

Những lời này của tước sĩ Eric vừa ra khỏi miệng, làm cho Trần Khải triệt để ngây dại.

Xin lỗi?

Tước sĩ Eric không ngờ lại nói, muốn đích thân đến nơi xin lỗi với tên giáo y nho nhỏ kia? Ta...ta không có nghe lầm chứ?

Trần Khải nhịn không được hoài nghi, chính mình có phải bị bệnh huyền thính(nghe nhầm) hay không. Bằng không như thế nào lại nghe được lời nói khó có thể tin đến như vậy?

Ngô Thủ Chí cũng có chút kinh ngạc, bởi vì hắn biết, tước sĩ Eric tuy nhìn qua đối với bất luận kẻ nào cũng nho nhã lễ độ, thế nhưng từ trong bản chất của hắn, cũng ẩn chứa một cỗ ngạo khí chỉ có người Anh mới có.

Hiện tại, nếu hắn nói ra lời muốn đến tận nơi để xin lỗi, nói cách khác, giáo y Trương Văn Trọng kia ở trong lòng hắn chiếm địa vị cực lớn.

Ngô Thủ Chí đối với Trương Văn Trọng liền sinh ra một tia hiếu kỳ, hắn nhìn Trần Khải dò hỏi: “Trương Văn Trọng kia đến tột cùng là ai?”

Trần Khải lộ vẻ mặt chẳng đáng nói: “Chính là một người giáo y của phòng y tế trong trường đại học chúng ta, tuổi còn trẻ, đại khái khoảng hai mươi tuổi, phỏng chừng tốt nghiệp từ một y học chuyên khoa viện, cũng không biết có được giấy chứng nhận bác sĩ hay không.”

Ngô Thủ Chí khẽ lắc đầu, cũng không tin tưởng theo lời Trần Khải, nếu như Trương Văn Trọng thật sự chỉ đơn giản như vậy, thì tước sĩ Eric cũng sẽ không coi trọng hắn đến như thế.

“Tôi có nghe nói, danh dự phó viện trưởng của y học viện chúng ta, phó viện trưởng Nhạc Tử Mẫn của bệnh viện Ung Thành, Nhạc giáo thụ cũng từng an bài một người trẻ tuổi tên là Trương Văn Trọng làm trợ giáo cho hắn. Hình như Trương Văn Trọng kia cũng làm việc trong phòng y tế của trường đại học.” Lúc này, một vị chủ nhiệm của y học viện chợt nói. Sau đó hắn lại hỏi Trần Khải: “Ai, Trần phó chủ nhiệm, bên trong phòng y tế của trường chúng ta có mấy bác sĩ tên Trương Văn Trọng?”

Trần Khải thế nào cũng không có nghĩ đến, Trương Văn Trọng không chỉ tạo nên quan hệ với tước sĩ Eric, không ngờ còn có liên quan tới phó viện trưởng danh dự của học viện Nhạc Tử Mẫn. Trong sự khiếp sợ, hắn nhận không được trầm nghĩ: “Người này cũng thật có cửa quá đi? Nếu ta có được cửa lớn như vậy, không thăng chức thật nhanh mới là lạ!”

Vừa nghe được vị chủ nhiệm hỏi, hắn mấp máy môi, cuối cùng hồi đáp một câu: “Hình như chỉ có một mình hắn thôi.”

“Ác? Lão Nhạc để Trương Văn Trọng này làm trợ giáo cho hắn?” Trên mặt Ngô Thủ Chí lần thứ hai hiện lên một tia kinh ngạc. Hắn và Nhạc Tử Mẫn cũng có giao tình nhiều năm, tự nhiên là biết Nhạc Tử Mẫn chủ trương dạy học lâm sàng. Cho nên những bác sĩ hắn đưa theo đều làm nghề y bên trong bệnh viện Ung Thành. Thế nhưng hiện tại hắn lại cho một giáo y bên trong phòng y tế trường đại học đi làm trợ giáo cho hắn, nhưng còn là chức trợ giáo chỉ lãnh lương mà không cần làm việc.

“Trương Văn Trọng này thực sự là ngày càng thú vị.” Trên mặt Ngô Thủ Chí lần thứ hai khôi phục dáng tươi cười. Hứng thú của hắn đối với Trương Văn Trọng cũng càng lúc càng lớn.

Buổi giao lưu học thuật nghiên cứu thảo luận y học cũng được tiến hành trôi chảy. Cũng không bởi vì tiểu nhạc đệm mà xảy ra sơ xuất gì. Tối gần buổi trưa, do người chủ trì tuyên bố tạm thời ngưng họp, cùng nhau ra xe đến một nhà hàng xa hoa tên là Ngọc Kiều tửu gia để dùng cơm.

Những học giả tham gia giao lưu nghiên cứu thảo luận đi ra hội trường, có người ngồi xe đến Ngọc Kiều tửu gia. Có người tiếp thu phỏng vấn của ký giả truyền thông, còn có người lấy ra máy chụp hình chụp ảnh lưu niệm chung quanh.

Trần Khải thuộc về nhóm cuối cùng, hắn trước tiên tìm đến tước sĩ Eric, vẻ mặt cười lấy lòng dùng tiếng Anh thỉnh cầu: “Tước sĩ Eric tôn kính, tôi có thể cùng ngài chụp chung một tấm ảnh lưu niệm không?”

“Đương nhiên là được.” Tước sĩ Eric gật đầu đồng ý lời thỉnh cầu của hắn.

Trần Khải vui mừng, vội vã nhét máy chụp hình vào trong tay người phiên dịch, đứng bên cạnh tước sĩ Eric làm ra dáng dấp như rất quen thuộc thân thiết.

Đợi khi người phiên dịch chụp hình xong cho hai người họ, Trần Khải tiếp nhận máy chụp hình nhìn xem, thỏa mãn gật đầu, lại định đi tìm chuyên gia y học nước ngoài khác để chụp hình chung, nhưng ngay lúc này tước sĩ Eric lại kéo hắn lại, đưa ra một yêu cầu: “Trần tiên sinh, không biết anh có thể đưa tôi đi gặp mặt bác sĩ Trương Văn Trọng hay không?”

“A?” Trần Khải kinh ngạc há to miệng, ngẩng người nhìn vị viện sĩ học viện y học hoàng gia Anh quốc, tước sĩ Anh quốc, y học chuyên gia nổi danh quốc tế Eric một lúc, mới lao lực nghẹn ra được một câu nói: “Không phải đâu, ngài thật sự muốn đi sao?”

111. Chương 113: Sự Hiếu Kỳ Và Kinh Ngạc Của Ngô Thủ Chí

“Đương nhiên là thật, làm một tước sĩ, thành thật là lời răn của tôi.” Tước sĩ Eric hơi nhú mồm, hiển nhiên là đối với câu nói của Trần Khải có chút bất mãn.

“Không phải, không phải, tôi cũng không phải đang nghi ngờ sự thành thật của ngài, chỉ là...ách...” Trần Khải muốn giải thích, nhưng phát hiện vốn liếng tiếng Anh của mình rất khó đem được ý tứ mình muốn nói biểu đạt ra rõ ràng. Trong lòng căng thẳng khẩn trương, nên vốn tiếng Anh cũng đột nhiên biến thành như nói lắp.

Những người đi ngang qua xung quanh, đều hiếu kỳ đánh giá hần và tước sĩ Eric. Tuy rằng hần cũng không có nghe thấy những người này đến tột cùng đang nói gì, thế nhưng hần vô ý thức cho rằng, những người này đang chê cười hần.

Lúc này đây, ta rốt cục bị mất hết mặt mũi, đều do tên giáo y Trương Văn Trọng kia! Đều do hần làm hại!

Trần Khải cũng không phải là một người độ lượng. Ngược lại tính cách của hần tương đối âm trầm, thích nhất mang thù. Thường ngày, cùng đồng sự có tranh cãi ma sát, hần còn có thể ghi hận nửa ngày, thì càng đừng nói tới lúc này đây.

Lần này hần thật sự hận chết Trương Văn Trọng!

Vào lúc này, Ngô Thủ Chí cười ha hả đi tới, thay hần giải vây: “Được rồi, Trần phó chủ nhiệm, anh cũng không cần giải thích điều gì với tước sĩ Eric, kỳ thực ông ấy cũng không có ý tứ trách móc anh. Thế nhưng nếu như anh còn ở nơi này lãng phí thời gian, không dẫn ông ấy đi gặp Trương Văn Trọng, chỉ sợ ông ấy thực sự sẽ trách anh thật đó.”

Cuối cùng Trần Khải cũng thở dài một hơi. Bất quá sự ghi hận của hần đối với Trương Văn Trọng cũng không bởi vậy mà giảm bớt bao nhiêu. Bất quá tuy rằng hần thích ghi hận, thế nhưng đầu óc cũng không ngu dốt, hần sẽ không ngây ngô trực tiếp đi tìm Trương Văn Trọng gây phiền phức, lại càng không biểu lộ sự bất mãn ra ngoài. Có một số việc, chỉ cần âm thầm động tay chân, là có thể thu được hiệu quả.

“Tước sĩ Eric, mời đi theo tôi.” Trần Khải hít một hơi, cười lấy lòng làm ra một thủ thế như thỉnh, xoay người đi phía trước, dẫn tước sĩ Eric đi tới phòng y tế trường học. Làm hần kinh ngạc chính là, đi theo phía sau hần không chỉ có tước sĩ Eric, đồng thời còn có cả Ngô Thủ Chí.

“Viện trưởng, sao ông cũng đi?” Trần Khải kinh ngạc hỏi.

Ngô Thủ Chí cười tủm tỉm đáp: “Ác, tôi đột nhiên đối với người tên Trương Văn Trọng này sản sinh hứng thú, hơn nữa hần còn là trợ giáo của y học viện chúng ta, cho nên nghĩ muốn đi cùng gặp hần.”

Lúc đoàn người đi vào trong phòng y tế, còn chưa đến thời gian tan ca. Bất quá dựa theo lệ cũ của phòng y tế, lúc này cũng đã có bác sĩ hộ sĩ chuẩn êm.

Lúc này bên trong phòng y tế cũng không còn bệnh nhân, Trương Văn Trọng vừa được thanh nhân, ngồi trong phòng của mình, vừa thưởng thức trà thơm do Tô Hiểu Hồng mang tới, vừa giảng về một loại bệnh cho nàng nghe.

Trong những ngày làm lão sư thực tập cho Tô Hiểu Hồng, tuy rằng Trương Văn Trọng cũng không truyền thụ cho nàng y thuật cao thâm gì, thế nhưng đối với những tri thức lý luận cơ sở về phương diện y học, cũng không chút nào keo kiệt. Chỉ cần có cơ hội, sẽ giảng giải cho nàng một phen.

Tô Hiểu Hồng cũng vô cùng quý trọng những cơ hội như vậy. Bởi vì nàng phát hiện, tuy rằng trước đây nàng cũng từng học qua những thứ này, thế nhưng Trương Văn Trọng giảng bài cũng càng sâu sắc hơn những gì nàng đã học được trước kia. Thậm chí mỗi lần nàng nghe bài giảng xong, đều cảm thấy được ích lợi rất nhiều. Đồng thời nàng còn kinh ngạc phát hiện, đối với những tri thức lý luận khô khan, thậm chí có chút huyền diệu khó khăn, Trương Văn Trọng luôn luôn có thể dùng nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, dẫn chứng phong phú, giảng giải cực kỳ sinh động thú vị, làm cho người ta vừa nghe liền có thể hiểu rõ.

Trương Văn Trọng có thể giảng giải tốt như vậy, cũng không có gì kỳ quái.

Đầu tiên, hẳn hiểu biết về những tri thức lý luận này, có thể nói không người sánh bằng. Thứ nhì, hơn mấy ngàn năm từ thời cổ đại cho tới nay, vô luận là thời gian hẩn tu luyện tại nhân gian, hay sau đó đắc đạo thành tiên rồi ở lại nhân gian du lịch, hẳn đều từng thu nhận một ít đệ tử phẩm hạnh đoan chính, ý nghĩ thông tuệ, hướng bọn họ truyền thụ y thuật, đồng thời đều bồi dưỡng bọn họ trở thành danh y một đời.

Ngày tháng lâu dài, năng lực dạy học của Trương Văn Trọng, tự nhiên người thường không thể sánh bằng.

Trần Khải vốn muốn dẫn Ngô Thủ Chí và tước sĩ Eric trực tiếp đi vào trong phòng của Trương Văn Trọng. Nhưng khi bọn họ vừa đi đến gần phòng làm việc của hẩn, chưa đến trước cửa, chợt nghe thấy thanh âm Trương Văn Trọng giảng bài cho Tô Hiểu Hồng.

Trần Khải học Tây y, tuy rằng đối với cơ sở Trung y cũng có đọc lướt qua, thế nhưng cũng không có thâm nhập nghiên cứu, cho nên cũng nghe không hiểu những lời Trương Văn Trọng đang giảng giải. Thế nhưng Ngô Thủ Chí là hành gia về phương diện này, vừa nghe thấy Trương Văn Trọng giảng bài, trên mặt nhất thời hiện lên một tia thần tình ngạc nhiên, hẩn vội vã kéo lại Trần Khải và tước sĩ Eric, đưa ngón trỏ tay phải lên miệng ra dấu yên lặng, đồng thời ngừng chân đứng ngay bên ngoài hành lang.

Tuy rằng Trần Khải không giải thích được, thế nhưng cũng không dám mở miệng hỏi, chỉ có thể im ắng đứng bất động. Mà tước sĩ Eric cũng đè thấp thanh âm, dùng tiếng Anh dò hỏi: “Làm sao vậy, Ngô viện trưởng, vì sao chúng ta phải dừng lại ở chỗ này? Tôi đã nghe thấy được thanh âm của bác sĩ Trương, hẩn đang ở ngay bên trong phòng này.”

Ngô Thủ Chí cũng đè thấp thanh âm, dùng tiếng Anh hỏi đáp: “Bác sĩ Trương đang giảng bài, chúng ta chờ một chút hãy đi vào.” Hẩn phát âm tiếng Anh cực kỳ tiêu chuẩn, không biết vượt xa vốn tiếng Anh của Trần Khải bao nhiêu lần.

“Thì ra là thế, vậy chúng ta chờ thêm một chút đi.” Tước sĩ Eric gật đầu đồng ý.

Trần Khải kinh ngạc há to miệng.

Một vị viện trưởng của y học viện đại học Ung Thành đầy quyền uy trong quốc nội, là y học gia tiếng tăm lừng lẫy tại quốc tế. Một người là viện sĩ viện y học hoàng gia Anh, tước sĩ Anh quốc, đồng dạng cũng là y học gia tiếng tăm lừng lẫy trong giới y học quốc tế, hai ngôi sao sáng trong giới y học, hiện tại không ngờ lại nín hơi yên lặng đứng bên ngoài phòng làm việc của một giáo y?

Đây...đây con mẹ nó đến tột cùng là chuyện thế nào a?

Ngay khi Ngô Thủ Chí, tước sĩ Eric, Trần Khải cùng với người phiên dịch của tước sĩ Eric đang đứng yên lặng được mười phút trong hành lang, Lâm Tử Mạn cầm lấy ly nước từ trong phòng của nàng đi ra, chuẩn bị đi lấy chút nước uống. Nhưng nàng làm sao cũng không ngờ tới, ở trong hành lang không ngờ lại có bốn người đang đứng im ắng. Sau thoáng hoảng sợ, nàng chợt hồi phục lại tinh thần, kinh ngạc nhìn Ngô Thủ Chí, nói: “Ngô viện trưởng? Sao ông lại ở đây?”

Lâm Tử Mạn nhận ra Ngô Thủ Chí cũng không có gì kỳ quái, ở bên trong đại học Ung Thành, người không nhận ra Ngô Thủ Chí chỉ sợ cũng không được bao nhiêu. Dù không phải người của y học viện, cũng từng nghe qua tên của hẩn, nhìn thấy qua ảnh chụp của hẩn. Dù sao, đây là một trong những đỉnh cấp y học đại sư có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nghe Lâm Tử Mạn nói, Trương Văn Trọng cũng dừng việc giảng bài, đứng lên.

Ngô Thủ Chí đầu tiên cười tủm tỉm nhìn Lâm Tử Mạn gật đầu, sau đó mới cùng tước sĩ Eric đi vào phòng làm việc của Trương Văn Trọng.

“Bác sĩ Trương, chào anh, chúng ta lại gặp mặt.” Thấy Trương Văn Trọng, tước sĩ Eric phi thường vui vẻ, đáng tươi cười tràn đầy trên mặt.

“Chào ông, tước sĩ Eric.” Dùng tiếng Anh chào hỏi hẩn xong, Trương Văn Trọng dừng ánh mắt trên người Ngô Thủ Chí, mỉm cười dùng tiếng Hoa hỏi: “Vị lão tiên sinh này là?”

Trần Khải ở phía sau đi tới, vừa lúc nghe được câu hỏi của Trương Văn Trọng, nhất thời kinh ngạc đến há to miệng, nói: “Không phải đâu? Không ngờ anh không nhận ra ông ấy? Ông ấy là viện trưởng y học viện

của đại học Ung Thành chúng ta, thu được xưng hào vinh dự “Y học Trung Quốc đại sư”, Ngô Thủ Chí Ngô viện trưởng a.”

“Tôi chỉ là một ông lão, tiểu Trương không nhận tôi cũng là bình thường.” Ngô Thủ Chí cũng không hề lưu ý chút nào, cười tùm tùm nói.

“Ngô lão nói đùa.” Trương Văn Trọng hướng hần chấp tay làm một lễ.

“Àn?” Ngô Thủ Chí hơi sững sốt, bởi vì Trương Văn Trọng làm lễ với hần, chính là một thời những đại phu mỗi khi gặp mặt thường lưu hành, gọi là “Đồng hành lễ”, hiện tại đã rất ít nhìn thấy, cũng ít có người lại dùng lễ tiết như vậy. Ngô Thủ Chí dù sao cũng không nghĩ đến, không ngờ trong ngày hôm nay, ở một người trẻ tuổi chỉ có hai mươi tuổi như Trương Văn Trọng lại nhìn thấy được “Đồng hành lễ”. Cười cười, hần cũng hướng Trương Văn Trọng làm lại một “Đồng hành lễ”, trong lòng đối với Trương Văn Trọng càng thêm hiếu kỳ, cũng bởi vậy càng thêm tò mò cường liệt.

Lúc này tước sĩ Eric lại nói: “Bác sĩ Trương, tôi đến gặp anh để xin lỗi. Tôi không biết ngày hôm nay anh đang khám bệnh cho bệnh nhân, tùy tiện cho người đến mời anh tham gia buổi thảo luận nghiên cứu. Anh nói rất đúng, bác sĩ hần nên vì bệnh nhân trước tiên. Cho nên tôi xin lỗi anh, mong muốn có thể nhận được sự tha thứ của anh.”

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Trung Quốc chúng ta có câu ngạn ngữ, là “Người không biết không tội”, huống chi, ông cho mời tôi tham gia học thuật giao lưu nghiên cứu, cũng chỉ vì muốn tốt cho tôi, không cần phải xin lỗi.” Khỏe mắt của hần nhìn Trần Khải đang đứng bên cạnh, không hề nghi ngờ, tước sĩ Eric đến xin lỗi, tất nhiên có liên quan tới người kia.

“Xem ra, hần tăng thêm không ít gia vị trong lời nói của ta.” Trương Văn Trọng thầm nghĩ trong lòng.

Tước sĩ Eric tìm đến Trương Văn Trọng, ngoại trừ muốn xin lỗi hần, ý tứ là muốn học tập Trung y, lý giải thêm càng nhiều. Ngày hôm trước sau khi chia tay với Trương Văn Trọng, tước sĩ Eric cũng từng đi tìm một ít sách báo Trung y được dịch sang tiếng Anh để nhìn xem, nhưng mà xem mãi cũng không hiểu được, xa xa không bằng sự giảng thuật rõ ràng minh bạch của Trương Văn Trọng nói với hần.

Nghe được tước sĩ Eric đưa ra lời thỉnh cầu, Trương Văn Trọng không khỏi nở nụ cười. Hần cũng không hề cự tuyệt, thật sự dùng tiếng Anh giảng giải lý luận về Trung y cho tước sĩ Eric nghe.

Khi nghe thấy Trương Văn Trọng dùng tiếng Anh giảng giải lý luận Trung y, đồng thời còn có thể giảng giải thật rõ ràng minh bạch, thậm chí là người ngoại quốc như tước sĩ Eric, một người không hiểu biết về Trung y đều có thể nghe hiểu được, sự kinh ngạc và hiếu kỳ trong lòng Ngô Thủ Chí lại càng thêm rùng rục.

Hần từng đi qua những nước Âu Mỹ tham gia y học giao lưu không ít lần, tự nhiên hiểu rõ hướng một người ngoại quốc giảng giải lý luận Trung y là chuyện khó khăn cỡ nào. Điều khác không nói, muốn cho người ngoại quốc lý giải cái gì là “Khí Huyết Âm Dương”, “Tạng Phủ Kinh Lạc”, “Thiên Nhân Cảm Ứng”, những lý luận như vậy, quả thực so với lên trời còn khó hơn. Thế nhưng hiện tại, những chuyện khó khăn như vậy ở trong tay người giáo y trẻ tuổi này lại chẳng phải là chuyện gì rắc rối.

Trương Văn Trọng giảng đến nước bọt tung bay, tước sĩ Eric nghe như si như say, thời gian đã lặng lẽ trôi qua.

Điện thoại di động của Ngô Thủ Chí đột nhiên vang lên. Hần xoay người đi ra khỏi phòng tiếp điện thoại, chỉ chốc lát lại quay vào phòng, vừa cười vừa nói: “Bọn họ gọi điện thoại tới thôi thúc chúng ta, muốn chúng ta đi tới Ngọc Kiều tửu lâu, lúc này bọn họ đang chờ chúng ta tới bắt đầu bữa tiệc. Tiểu Trương, anh cũng cùng đi với chúng tôi đi.”

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Như vậy không tốt lắm đâu, tôi không đi.”

“Đi, đi, nhất định phải đi, tôi còn muốn lãnh giáo nhiều kiến thức Trung y với anh đó.” Tước sĩ Eric vội vã nói, từ lần trước bên trong biệt thự Vương gia, thấy được y thuật của Trương Văn Trọng khi trị liệu Miệt Phiến Chung cho Vương Thiên Hải, hần đã mê say Trung y thần bí. Đáng tiếc chính là, những sách báo Trung y bằng tiếng Anh, hần căn bản xem không hiểu, bởi vậy cũng chỉ đành từ chỗ Trương Văn Trọng học hỏi thêm tri thức Trung y. Kỳ thực, tước sĩ Eric cũng đang có ý niệm học tập tiếng Hoa trong đầu, chỉ là hiện

tại muốn tìm một người thầy dạy tiếng Anh không khó, thế nhưng muốn tìm một người thầy dạy tiếng Hoa, cũng không dễ dàng.

Trương Văn Trọng buồn cười, vị tước sĩ Eric này tuy tuổi tác đã cao, thế nhưng sự hiểu học lại rất mạnh, không hề thấp hơn thanh niên, thậm chí còn cao hơn nhiều.

“Đã như vậy, vậy được rồi, tôi cung kính không bằng tuân mệnh vậy.” Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói.

Tô Hiểu Hồng vốn đang một mực lắng nghe, đột nhiên lúc này mở miệng dò hỏi: “Tôi có thể cùng đi hay không? Bữa trưa của tôi còn chưa được ăn. Nếu như có thể cùng theo để tìm bữa ăn, như vậy có thể tiết kiệm được tiền cơm trưa rồi.”

“Ăn?” Ngô Thủ Chí từ khi đi vào trong phòng, lực chú ý chỉ đặt trên người Trương Văn Trọng. Thẳng đến lúc này mới phát hiện được sự tồn tại của Tô Hiểu Hồng. Hắn hiển nhiên nhận ra Tô Hiểu Hồng, cười ha hả hỏi: “Tiểu muội, sao cháu lại ở đây?”

“Cháu là thực tập sinh của Trương lão sư, tự nhiên là phải ở chỗ này.” Tô Hiểu Hồng cười hì hì hồi đáp.

“Lão già trong nhà cháu, không ngờ nguyện ý cho cháu bái dưới cửa của người khác sao?” Trên mặt Ngô Thủ Chí lần thứ hai hiện lên biểu tình kinh ngạc.

“Cháu còn chưa được bái vào môn hạ của Trương lão sư đây.” Nói đến đây, Tô Hiểu Hồng có chút mất hứng, nàng bậm môi nhỏ nhắn, nói: “Bây giờ cháu còn đang trong thời kì thử nghiệm, cho nên chỉ có thể xem là thực tập sinh của Trương lão sư, còn chưa được làm đệ tử nhập môn. Nhưng sớm muộn gì cháu cũng thành nhập môn đệ tử!”

“Ác?” Ngô Thủ Chí càng thêm kinh ngạc. Hắn thế nhưng hiểu rất rõ tình huống gia đình của Tô Hiểu Hồng.

Nhìn Trương Văn Trọng, sự tò mò trong lòng Ngô Thủ Chí càng thêm cường liệt. Bất quá hắn cũng không lộ ra, mà cười nói với Tô Hiểu Hồng: “Cháu đã muốn đi, vậy cùng đi thôi. Nếu như lão già kia biết được ta cự tuyệt yêu cầu của cháu, chỉ sợ sẽ nháo loạn với ta, mười ngày nửa tháng không chịu chơi cờ với ta nữa. Ai, lại nói, hình như thực sự đã lâu ta không cùng chơi cờ với hắn. Hôm nào nhất định phải hẹn hắn ra gặp mặt mới được.”

112. Chương 114: Làm Giảng Sư, Xin Lỗi Ta Không Có Hứng Thú

Lúc dùng cơm trong Ngọc Kiều tửu lâu, tước sĩ Eric ngồi bên cạnh Trương Văn Trọng, dù đang ăn cơm, hắn vẫn không hề biết mỗi một liên tục lãnh giáo tri thức Trung y với Trương Văn Trọng. Mà Trương Văn Trọng nghe hỏi liền đáp, đem những nghi hoặc trong lòng hắn nhất nhất mở ra.

Nhìn tước sĩ Eric cùng một người tuổi trẻ từ lúc bắt đầu bữa ăn cho đến lúc kết thúc, đều đang châu đầu ghé tai khe khẽ nói nhỏ. Người chung quanh đều nhìn không được bắt đầu suy đoán hỏi thăm thân phận của Trương Văn Trọng. Mà khi bọn hắn nghe nói, người tuổi trẻ này rất quen thuộc thân thiết với tước sĩ Eric, không ngờ chỉ là một giáo y nho nhỏ của phòng y tế trường đại học Ung Thành, trên mặt đều không sao giấu được vẻ kinh ngạc.

Bữa cơm này, tước sĩ Eric hỏi, Trương Văn Trọng đáp đã lặng lẽ không biết thời gian trôi qua.

Tuy rằng từ đầu tới cuối, Ngô Thủ Chí cũng không hề chen lời nói, chỉ cười ha ha gấp thức ăn cho Tô Hiểu Hồng, thế nhưng Trương Văn Trọng đã sớm phát hiện, hắn vẫn luôn vểnh tai lắng nghe cuộc nói chuyện giữa tước sĩ Eric và mình.

Bữa trưa chấm dứt, tước sĩ Eric bởi vì có hẹn trước đó, nên phải tranh thủ thời gian đi đến một trường đại học y khoa để diễn thuyết. Cho nên chỉ đành tràn đầy tiếc nuối trong lòng nói lời từ biệt với Trương Văn Trọng. Đương nhiên, hắn cũng không quên trao đổi phương thức liên hệ với Trương Văn Trọng, để thuận tiện ngày sau có thể càng có nhiều cơ hội hướng Trương Văn Trọng lĩnh giáo tri thức về phương diện Trung y.

Đợi khi tước sĩ Eric rời đi, Trương Văn Trọng cũng muốn cáo từ. Thế nhưng vào ngay lúc này, Ngô Thủ Chí lại gọi lại hắn, cười tủm tỉm hỏi: “Tiểu Trương, tôi nghe nói, cậu là một trợ giáo trong y học viện trường chúng ta?”

“Không sai.” Trương Văn Trọng gật đầu thừa nhận.

Ngô Thủ Chí cười hỏi: “Có hứng thú làm giảng sư hay không? Tôi vừa nghe được cậu dùng tiếng Anh giảng giải lý luận cơ sở Trung y cho tước sĩ Eric, thật là không tệ, so với nhiều giáo trình lý luận Trung y bằng tiếng Anh còn tốt hơn nhiều.”

Trần Khải khiếp sợ há to miệng. Hắn ở trong y học viện đại học Ung Thành, cũng đã làm việc khá nhiều năm, tự nhiên là biết tuy rằng bình thường Ngô Thủ Chí luôn có dáng tươi cười đầy mặt, thật giống như một pho tượng Di Lặc, thế nhưng hắn rất ít chịu khen người khác. Theo Trần Khải biết, trong cuộc đời của Ngô Thủ Chí, cũng chỉ từng khen qua ba người. Một người trong đó tự nhiên là Trương Văn Trọng, mà hai người khác, hiện tại cũng đều là nhân vật trong giới y học quốc nội chỉ cần chạm tay là bỏng.

“Tên giáo y nho nhỏ tên Trương Văn Trọng này, không ngờ có thể so sánh với hai vị nhân tài kiệt xuất kia sao? Điều này..điều này sao có thể!” Trần Khải nhìn Trương Văn Trọng, lại nhìn Ngô Thủ Chí, thế nào cũng không dám tin tưởng những gì lỗ tai mình vừa nghe.

Trương Văn Trọng này, thân phận hiện tại chỉ là một trợ giáo cùng một giáo y, cũng đã kiêu ngạo như thế, dám ngay trước mặt nhiều học sinh chống đối chính mình, làm mình khó thể xuống đài. Nếu như thật sự nhượng hắn đi làm giảng sư, thì cái đuôi hắn còn không ngẩng lên cao tận bầu trời sao? Vừa nghĩ đến việc Trương Văn Trọng trở thành giảng sư, trong lòng Trần Khải một ngàn, một vạn lần không vui. Thế nhưng bởi vì lời nói này là của Ngô Thủ Chí mà không phải là người khác, cho nên dù cho Trần Khải có bất mãn bao nhiêu trong lòng, nhưng cũng không dám biểu lộ ra ngoài, chỉ biết lo lắng âm thầm.

Một đạo linh quang đột nhiên hiện lên trong đầu Trần Khải, hắn đã nghĩ ra được một đối sách.

Trần Khải cẩn cẩn thận thận nói: “Viện trưởng nói không sai. Với tiêu chuẩn của tiểu Trương, đích thật là có thể đảm nhiệm giảng sư. Chỉ là tôi lo lắng, với bằng cấp và tư chất của tiểu Trương, đột nhiên trở thành giảng sư, có thể khiến cho những trợ giáo khác bất mãn hay không? Tuy rằng tiêu chuẩn của tiểu Trương không tệ, thế nhưng người khác cũng không hề biết. Nếu như bọn họ thấy tiểu Trương đột nhiên từ trợ giáo đề thăng giảng sư, rất có khả năng trong lòng tức giận, do đó gặp phải một ít phiền phức. Dù sao ở trong học viện chúng ta, có rất nhiều trợ giáo đều đang trông mong cơ hội thăng nhiệm giảng sư. A, đương nhiên rồi, theo cá nhân tôi, phi thường tán thành quyết định của viện trưởng không hề dựa vào khuôn mẫu mà định luận nhân tài.”

Trần Khải phi thường thông minh, hắn đem lời nói cân nhắc phi thường cẩn thận. Không chỉ đem toàn bộ vấn đề đổ lên sự đoàn kết yên ổn của học viện, đồng thời còn mượn cơ hội vỗ mông ngựa Ngô Thủ Chí. Nếu như không phải Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng từng gặp qua sắc mặt đầu tiên của hắn, chỉ sợ thực sự sẽ bị lời biểu diễn của hắn lừa gạt, đưa hắn trở thành một người tốt chỉ vì lợi ích tập thể của y học viện mà lo lắng.

Ngô Thủ Chí “ân” một tiếng, đột nhiên lại quay đầu nhìn chằm chằm đôi mắt của Trần Khải. Cử động đột nhiên, làm Trần Khải nhất thời có chút luống cuống tay chân. Không dám xác định lời nói vừa rồi của mình có bị Ngô Thủ Chí nhìn ra được mảnh khoe gì trong đó hay không. Hắn nỗ lực muốn trấn định trở lại, thế nhưng lại phát hiện, dưới ánh mắt chằm chằm của Ngô Thủ Chí, chính hắn muốn trấn định xuống tới, thật là rất khó, rất khó.

“Anh nói cũng có chút đạo lý.” Ngô Thủ Chí nhìn chằm chằm Trần Khải bốn năm giây, mới mỉm cười nói.

Xem ra hắn cũng không hề nhìn thấy được có mảnh khoe gì trong đó, Trần Khải ngậm thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Thủ Chí quay đầu nhìn Trương Văn Trọng, cười ha hả nói: “Nếu không như vậy đi, qua vài ngày tiểu Trương cậu mở một buổi giảng bài công khai, đến lúc đó chúng tôi đều đến nghe. Tôi nghĩ, sau khi nghe cậu giảng khóa, hắn sẽ không còn ai nhảy ra nghi vấn về tiêu chuẩn của cậu. Đến lúc đó, tôi cũng có thể thuận lý thành chương thăng cậu làm giảng sư. Cậu nghĩ thế nào?”

Ai cũng thật không ngờ, Trương Văn Trọng vào lúc này lại lắc đầu cự tuyệt: “Rất xin lỗi, tôi đối với chuyện

trở thành giảng sư, không có hứng thú.” Hẳn đích thật là không có hứng thú trở thành giảng sư. Bởi vì theo hần xem ra, muốn trở thành học sinh của hần nhất định phải qua sự khảo nghiệm của hần mới được. Dù là ngút trời kỳ tài như Tô Hiểu Hồng, đều còn đang trong giai đoạn khảo nghiệm, nếu như trở thành giảng sư mở khóa công khai, đó chính là tùy ý cho người khác tới chọn lão sư như hần, mà không phải là hần đi chọn học sinh.

“Không có hứng thú?”

Trần Khải khiếp sợ há to miệng, không thể tin được mình vừa mới nghe điều gì. Dù là Ngô Thủ Chí và Tô Hiểu Hồng cũng vẻ mặt ngạc nhiên, không hẹn cùng hoài nghi có phải mình vừa nghe lầm hay không.

Hàng năm, không biết có bao nhiêu trợ giáo vì muốn đề thăng làm giảng sư, đã ở chung quanh nhờ vả quan hệ để được thăng chức. Nhưng ngay lúc này, một cơ hội đã đặt ngay trước mắt Trương Văn Trọng, hần cũng không chút do dự mà cự tuyệt.

Cuồng vọng! Tiểu tử này thật sự là quá cuồng vọng!

Nếu như không phải Ngô Thủ Chí đang có mặt, chỉ sợ Trần Khải đã sớm chỉ vào mũi Trương Văn Trọng mắng to.

Nghĩ đến Ngô Thủ Chí, Trần Khải len lén đưa mắt nhìn sắc mặt của hần, nhưng phát hiện dáng tươi cười quanh năm trên mặt hần lúc này đã biến mất. Chỉ còn lại biểu tình làm cho người ta đoán không ra, biểu tình này có ý tứ gì?

Trần Khải nhin không được phỏng đoán lên.

Lẽ nào, viện trưởng đang bất mãn đối với Trương Văn Trọng?

Trần Khải nghĩ ngợi có lẽ chuyện là như vậy. Theo hần xem ra, câu “Không có hứng thú” mà Trương Văn Trọng vừa nói không thể nghi ngờ là đang chống đối Ngô Thủ Chí. Dù hàm dưỡng của Ngô Thủ Chí có tốt bao nhiêu, phỏng chừng cũng bị tức giận. Dáng tươi cười trên mặt Ngô Thủ Chí biến mất chính là bằng chứng tốt nhất.

Trần Khải nhìn Trương Văn Trọng, khóe miệng dâng lên một tia cười nhạt, thầm nghĩ: “Đừng trách ta bỏ đá xuống giếng, đây đều là người tự tìm!”

Nghĩ chính mình đã đoán được nội tâm của Ngô Thủ Chí, Trần Khải cười lạnh nhìn Trương Văn Trọng nói: “Không có hứng thú? Tiểu Trương, anh thật đúng là cuồng vọng. Viện trưởng muốn đặc biệt đề thăng anh, đó là tạo hóa của anh. Anh không cảm tạ viện trưởng cũng thôi, không ngờ còn cự tuyệt? A, tôi đã biết, sợ dĩ anh cự tuyệt, sợ rằng cũng không phải bởi vì anh không có hứng thú, mà là bởi vì anh không có năng lực phải không? Ngẫm lại cũng phải, anh chỉ là một chuyên khoa sinh vừa tham gia công tác, vô luận là từ bằng cấp hay tư chất mà nói, anh làm trợ giáo cũng đã là được chiếu cố, làm sao có thể làm nổi giảng sư? Chỉ bằng vào tiêu chuẩn của anh, biết giảng bài sao? Có thể giảng bài được sao? Sẽ có người nguyện ý tới nghe anh giảng bài sao? Cho nên theo tôi xem, anh không phải là không có hứng thú gì, mà là không có năng lực thôi.”

Trương Văn Trọng vẫn giữ vẻ mặt bình thản như trước, thế nhưng Tô Hiểu Hồng cũng nhin không được muốn phát hỏa. Tuy rằng bây giờ Trương Văn Trọng còn chưa chính thức đáp ứng nhận nàng làm đệ tử, thế nhưng ở trong lòng của nàng, cũng vẫn luôn đối đãi Trương Văn Trọng như ân sư. Lúc này nghe được Trần Khải dăm âm dương quái khí chữ bối ân sư của mình, lửa giận của nàng đặng đặng thiêu đốt lên, đã nghĩ muốn há mồm thay Trương Văn Trọng tìm về công đạo.

Nhưng nàng vừa mới há miệng, Trương Văn Trọng lại đưa tay ngăn trở.

Trương Văn Trọng cũng không để ý Trần Khải, chỉ nhìn Ngô Thủ Chí.

“Cậu xác định?” Ngô Thủ Chí rút cục mở miệng nói. Làm kẻ khác ngoài ý muốn chính là, ở khóe miệng của hần lại lần nữa xuất hiện ý cười nhàn nhạt.

“Tôi xác định.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp.

“Vậy được rồi, làm theo ý cậu.” Trên mặt Ngô Thủ Chí lần thứ hai khôi phục dáng tươi cười.

“Cảm ơn ông có thể tôn trọng ý kiến của tôi.” Trương Văn Trọng cười nhìn Ngô Thủ Chí gật đầu, sau đó xoay người lại nhìn Tô Hiểu Hồng nói: “Tiểu muội, phiền cô làm một việc.”

Tô Hiểu Hồng hung hăng trừng mắt nhìn Trần Khải, mới xoay người lại đáp: “Trương lão sư, có gì cần em làm thầy cứ dặn dò.”

Trương Văn Trọng nói: “Nói dùm cho bạn học của cô, ba ngày sau, tôi sẽ ở ngay sân bóng rổ của y học viện giảng bài. Nếu như bọn họ có hứng thú, có thể tới nghe một chút.”

Tô Hiểu Hồng ngần ngại, không giải thích được nói: “Trương lão sư, không phải thầy nói thầy không có hứng thú hay sao?”

Trương Văn Trọng mỉm cười hồi đáp: “Tôi không có hứng thú với chức vị giảng sư. Nhưng cũng không đại biểu cho việc có người nghi vấn tiêu chuẩn của tôi, tôi sẽ bảo trì trầm mặc, mà không lựa chọn phản kích.”

“Huống chi, ta chỉ giảng một khóa lý luận cơ sở, cũng không phải thu đồ đệ.” Những lời này là trong lòng hần âm thầm nói.

“Nguyên lai là như vậy.” Tô Hiểu Hồng bừng tỉnh hiểu ra, cười vỗ tay nói: “Trương lão sư, thầy yên tâm. Em nhất định đem chuyện này báo cho bạn bè cùng bạn học, để cho bọn họ đều tới nghe thầy giảng bài! Bài giảng của thầy, còn tốt hơn những giáo thụ giảng sư trong viện y học của trường nữa!”

“Cô...” Trần Khải không khỏi giận dữ, bởi vì theo hần xem ra, những lời này của Trương Văn Trọng chính là đang tát thẳng vào mặt hần! Còn tát thật vang tiếng rung động, làm hần vô cùng khó chịu.

Ngô Thủ Chí chợt mở miệng nói: “Hà tất giảng bài ngay sân bóng rổ làm gì? Nếu như cậu nguyện ý, ba ngày sau đến giảng đường của y học viện giảng bài đi.”

“Vậy thì cảm ơn ông.” Trương Văn Trọng mỉm cười đáp, sau đó chấp tay cáo từ: “Tôi còn có việc phải về nhà một chuyến, trước hết cáo từ.”

“Viện trưởng, tiểu tử này thật sự là quá cuồng vọng.” Nhìn bóng lưng Trương Văn Trọng đi xa, Trần Khải hận đến cắn răng.

“Theo tôi thấy, người cuồng vọng chính là anh mà không phải hần.” Ngô Thủ Chí đột nhiên nói.

“Viện trưởng, ngài...ngài có ý tứ gì?” Trần Khải càng hoảng sợ.

“Có ý tứ gì? Chính trong lòng anh hiểu rõ. Anh, năng lực thì có, nhưng tính cách không được. Cho nên đã nhiều năm như vậy, anh đều không thể được chuyển chính thức. Lại nói, anh cũng có thể hảo hảo nghĩ lại chính mình đi.” Nói xong một câu, Ngô Thủ Chí bỏ lại Trần Khải đang đứng đờ ra, hướng chiếc Audi dừng ngay trước cửa Ngọc Kiều tẩu lâu đi ra.

“Người trẻ tuổi Trương Văn Trọng này, thật đúng là thú vị. Cũng giống như thời gian ta còn trẻ tuổi, cũng thật là giống nhau.”

Ngồi trong xe, gương mặt Ngô Thủ Chí đầy đáng tươi cười, vô cùng hiền lành.

113. Chương 115: Diễn Đàn Internet Trường Học Kêu Loạn

Sở dĩ Trương Văn Trọng vội vã rời đi, là bởi vì hần cảm ứng được cảm chế trong nhà đang bị người xúc động tới. Từ lần trước Tiêu Hà xúc động cảm chế trong nhà hần, đồng thời lúc bị bắt còn tuyên bố anh em kết nghĩa của hần sẽ đến báo thù thay hần, Trương Văn Trọng liền cẩn thận, ở trong cảm chế để lại một đạo tâm linh ấn ký, chỉ cần có người xúc động cảm chế, trước tiên hần liền có thể cảm ứng được.

Trên đường chạy về nhà, Trương Văn Trọng nhin không được trong lòng thầm nghĩ: “Lần này là ai xúc động cảm chế được bố trí? Chẳng lẽ là anh em kết nghĩa của Tiêu Hà sao? Tôi cũng thật nhanh!”

Đội khi Trương Văn Trọng chạy về đến nhà, người xúc động cảm chế trong nhà hần đã sớm đi mất không gặp tung tích. Thế nhưng hần cũng không cảm giác thất lạc, đưa tay đem chiếc kính tròn nhỏ đặt trên cửa lấy xuống, ở trong khu nhà cũ này, hầu như từng nhà đều có treo loại kính nhỏ, mục đích chính vì trừ tà ngăn tai, có hữu hiệu hay không cũng không biết. Chỉ ít có thể làm cho tâm trạng an ổn.

Trương Văn Trọng đi vào trong phòng, đóng cửa lại, đặt chiếc kính tròn nhỏ lên trên mặt bàn, trong miệng niệm tụng hai câu chú ngữ, ngón trỏ tay phải ở trên chiếc kính nhỏ nhẹ nhàng điểm lên, trên mặt kính nhất thời hiện lên từng đạo nước gợn rung động. Một đạo quang mang màu xanh thắm từ trong mặt kính phóng ra, ở trước người Trương Văn Trọng liền hình thành một đạo quang mạc(màn hình).

Không sai, chiếc kính tròn nhỏ này cũng là một kiện pháp khí.

Kiện pháp khí này gần như chỉ là nhất phẩm, không có lực công kích, cũng không có lực phòng ngự. Công hiệu của nó cũng chỉ có thể ghi lại gương mặt người xúc động tới cảm chế. Mặt khác nó còn có một công hiệu, chính là đuổi sợ những cô hồn dã quỷ, gọi là Tị Quỷ Kính, cũng chính là nó.

Ở trên quang mạc màu xanh thắm, rất nhanh liền hiện ra thân ảnh hai nam tử. Vóc người của hai nam tử rất khác nhau, vừa lúc một cao một lùn, một béo một gầy, cực kỳ thích hợp phối hợp đối xứng một chỗ. Hai nam tử đầu tiên làm gì đó trên cánh cửa trước nhà Trương Văn Trọng thật lâu, bởi vì cảm chế, bọn họ dù dùng hết cả người thể võ, cũng không sao mở cửa ra được. Sau đó hai người không cam lòng, có ý đồ trèo qua phía sân thượng lan can lên vào trong phòng. Hạ tràng cuối cùng tự nhiên là cũng giống như Tiêu Hà từ trên sân thượng rơi xuống phía dưới. Bất quá hai người bọn họ cũng là cao thủ, thân thủ thật tốt, trong lúc rơi xuống, còn có thể thi triển Diêu Tử Phiên Thân, vừa đúng đặt mình trên mặt đất bên dưới, tránh việc bị rơi xuống trong vườn hoa.

Từ đó, hai người không chút cam lòng đứng ngay dưới lầu nhìn lên sân thượng nhà Trương Văn Trọng, cuối cùng cũng chỉ đành phẫn nộ rời đi.

“Thực lực hai người này cũng ngang ngửa Tiêu Hà. Hẳn đều là địa cấp hậu kỳ.” Chỉ nhìn qua phản ứng của hai người, Trương Văn Trọng đã nhìn ra được thực lực tiêu chuẩn của bọn họ. Ngay lúc này điện thoại di động của hắn cũng vang lên, là do Đàm Thanh gọi tới: “Uy, Trương ca phải không? Chúng tôi vừa tra được, Tiêu Hà đích thật là có hai người anh em kết nghĩa, đều là trùm buôn thuốc phiện ở vùng phía Nam, trên người phạm rất nhiều án mạng. Bọn họ ngoại trừ võ công mạnh mẽ, còn sở trường về súng ống, anh ngàn vạn lần nên cẩn thận.”

“Tôi đã biết.” Trương Văn Trọng nói: “Tôi vừa gặp qua bọn họ.”

Đàm Thanh lại càng hoảng sợ, vội vã hỏi: “A? Anh đã gặp qua hai người bọn hắn? Anh không sao chứ?”

Trương Văn Trọng đáp: “Không có việc gì, tôi nhìn thấy bọn họ, thế nhưng bọn họ cũng không thấy tôi.”

“Vậy là tốt rồi.” Đàm Thanh nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nguyên trái tim đang treo cao, lúc này đã thả lỏng xuống tới. Suy nghĩ một chút, nàng còn nói: “Trương ca, nếu không tôi phái vài người đến bảo hộ anh?”

“Thôi, tôi không quen mỗi ngày bị người đi theo.” Trương Văn Trọng cự tuyệt ý tốt của nàng, lại nói: “Hơn nữa nếu như hai người kia thực sự hướng tới hạ thủ, hình cảnh bình thường chỉ sợ không có tác dụng giúp đỡ gì, trái lại còn có thể gây trở ngại đến tôi.”

Đàm Thanh nghĩ lại cũng phải, hình cảnh bình thường chống lại cao thủ địa cấp hậu kỳ, dù cho có súng trong tay, cũng đã khó có thể ứng phó. Hơn nữa hiện tại đã biết được hai anh em kết nghĩa của Tiêu Hà đã tiến nhập Ung Thành, đội hình cảnh của bọn họ phải đem toàn bộ công phu tìm kiếm tung tích của hai người kia trong thành thị, dù sao hai người kia không chỉ là tội phạm truy nã trong toàn quốc, đồng thời còn là phần tử khủng bố bạo lực cực kỳ nguy hiểm. Cho nên lực lượng hình cảnh bây giờ cũng có cảm giác như trứng chọi đá, vì vậy khi Trương Văn Trọng cự tuyệt tiếp thu sự bảo hộ của hình cảnh, nàng cũng không kiên trì.

Đàm Thanh căn dặn: “Trương ca, trong khoảng thời gian này anh ngàn vạn lần phải cẩn thận, nếu như gặp phiền phức thì nên báo điện thoại trước tiên!”

“Được, tôi đã biết.” Trương Văn Trọng đáp.

Ngay lúc định cất điện thoại, Đàm Thanh đột nhiên nói một câu: “Ác, được rồi Trương ca, chuyện này anh đừng nói với Giai tỷ, tôi cũng không muốn chị ấy lo lắng hải hùng.”

“Ác, được, tôi đã biết.” Tuy rằng miệng Trương Văn Trọng đáp ứng, thế nhưng trong lòng hắn cũng không nghĩ ra: Vì sao ta phải đem chuyện này nói cho Vuư Giai?

Lắc đầu, hắn cũng không suy nghĩ nhiều, liền cắt điện thoại.

Hắn phất tay, ánh sáng xanh thẫm phát ra từ chiếc kính nhỏ lập tức tiêu tán, sau đó mặt kính cũng khôi phục lại dáng dấp bình thường trước đó, nhìn qua không khác gì loại kính bình thường vài nguyên một chiếc ngoài đường, dù là ai cũng không hề nghĩ đến, chiếc kính nhìn qua như bình thường này kỳ thực lại là một kiện pháp khí.

Ngay khi Trương Văn Trọng lại đem chiếc kính treo lại trên cửa, chợt nghe tiếng vỗ cánh từ xa đến gần, Tam Túc Ô đã bay trở về.

“Sự tình làm ra sao?” Trương Văn Trọng giơ lên tay phải, Tam Túc Ô lập tức đáp xuống, đậu trên tay hắn.

“Đều đã làm thỏa đáng. Tư liệu tồn trữ trong đó tôi đã truyền tới mỗi máy tính trên tỉnh kỷ ủy, bảo chứng cho mọi người đều nhìn thấy. Nhất là đoạn ghi hình Dương Nghị, làm mọi người đều tròn tròn mắt, cũng không ngừng chửi ầm lên.” Tam Túc Ô hồi đáp, đắc ý dào dạt với tư thế như khoe công. Tam Túc Ô, tuy rằng do Trương Văn Trọng dùng tiên pháp triệu hoán, thế nhưng nó lại có được ý thức và trí lực của chính mình. Trí lực hiện tại của nó có thể so với một đứa bé chừng tám chín tuổi.

“Làm tốt lắm.” Trương Văn Trọng thỏa mãn gật đầu, lấy ra một viên Tụ Khí Đan vứt cho nó.

Tam Túc Ô vui mừng, vội vã vươn chiếc mỏ dài, ngậm lấy viên Tụ Khí Đan, vội vàng nuốt vào trong bụng. Đối với Tam Túc Ô còn đang ở thời kỳ trưởng thành mà nói, chỉ có ăn thật nhiều linh đan mới có thể nhanh hơn tốc độ tu luyện.

Trương Văn Trọng phân phó nói: “Từ hôm nay trở đi, người cứ đi theo bên mình ta, ta cần mượn năng lực cảm ứng nhạy cảm của người để đề phòng hai tên này.” Ngón trỏ tay phải của hắn nhẹ nhàng bắn ra, một đạo quang mang màu xanh thẫm bắn vào ngay mi tâm Tam Túc Ô. Ngay tức thì dáng dấp của hai người anh em kết nghĩa của Tiêu Hà hiện lên trong mặt kính liền ẩn vào trong đầu Tam Túc Ô, bị nó dễ dàng nhớ kỹ.

“Yên tâm đi, chủ nhân, chỉ cần hai người này tiến vào trong phạm vi cảm ứng của tôi, tôi liền biết ngay.” Tam Túc Ô nuốt xong viên Tụ Linh Đan, lại đưa ánh mắt trông mong nhìn Trương Văn Trọng, kỳ vọng có thêm một viên đan được.

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Với tu vi hiện tại của người còn thiếu lắm, một lần chỉ có thể ăn một viên Tụ Khí Đan. Ăn quá nhiều không những không hấp thu được được tính, lại còn cấu thành nguy hại cho thân thể và tu vi. Cho nên người không cần dùng ánh mắt này nhìn ta, mau nhanh đem linh khí trong viên đan được hấp thu đi.”

“Dạ.” Tam Túc Ô cũng biết Trương Văn Trọng chỉ muốn tốt cho nó, lên tiếng, lại vận chuyển Viêm Dương tâm pháp hấp thu linh khí ẩn chứa trong Tụ Khí Đan. Viêm Dương tâm pháp chính do Trương Văn Trọng truyền thụ cho nó. Đây là một loại tâm pháp tu luyện hỏa thuộc tính, thích hợp nhất cho Tam Túc Ô tu luyện. Trương Văn Trọng cũng ăn vào một viên đan được, khoanh chân ngồi, vận chuyển Y Giám Tâm Kinh.

Tới thời gian đi làm buổi chiều, Trương Văn Trọng mang theo Tam Túc Ô đi đến phòng y tế trường đại học.

Dưới sự căn dặn của hắn, Tam Túc Ô giấu đi một chân, ở trong mắt người thường, nó biến thành một con quạ đen bình thường. Trên thế giới này, rất nhiều người thích nuôi dưỡng đủ loại sủng vật, cho nên con quạ đen đậu trên vai Trương Văn Trọng trên đường tuy rằng cũng hấp dẫn ánh mắt nhiều người, thế nhưng cũng không đến nỗi phát sinh sự kiện vậy xem.

Khi Trương Văn Trọng mang theo Tam Túc Ô đi vào trong phòng làm việc của mình, Tô Hiểu Hồng nhìn thấy Tam Túc Ô hai mắt liền nổi ánh sáng, hiếu kỳ dò hỏi: “Trương lão sư, con chim đậu trên vai thầy là chim gì? Là họa mi hay đỗ quyên?”

Họa mi? Đỗ quyên?

Trương Văn Trọng nghiêng đầu nhìn lại Tam Túc Ô đậu trên vai mình, hần thê nào cũng nghĩ không ra, Tô Hiểu Hồng đến tột cùng làm sao đem nó liên hệ tới họa mi cùng đỗ quỳên. Không chỉ có Trương Văn Trọng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, đôi mắt nhỏ của Tam Túc Ô cũng tràn đầy kinh ngạc. Đáng tiếc, dưới nghiêm lệnh của Trương Văn Trọng, nó không thể ở trước mặt người thường mở miệng nói. Bằng không lúc này nó nhất định sẽ bay đến trước mặt Tô Hiểu Hồng, quơ cánh chim cùng móng vuốt, lớn tiếng hét lên: “Họa mi? Đỗ quỳên? Người đang vũ nhục ta sao? Mở to ánh mắt của người nhìn, ta là Tam Túc Ô a! Được rồi, dù là người không nhận ra Tam Túc Ô, người có thể xem ta là quạ đen, cũng còn tốt hơn so sánh với họa mi và đỗ quỳên chứ.”

Trương Văn Trọng lắc đầu, nói: “Tiểu muội, trước đây chỉ sợ cô chưa từng gặp qua họa mi và đỗ quỳên phải không?”

“Di, sao Trương lão sư biết được?” Tô Hiểu Hồng hiểu kỳ dò hỏi.

Trương Văn Trọng mặt mày đen thui, cười khổ hồi đáp: “Bởi vì nếu như cô có gặp qua, sẽ không đem quạ đen nhận thành họa mi và đỗ quỳên.”

“A?” Trên mặt Tô Hiểu Hồng nhất thời nổi lên ửng đỏ, nàng thè chiếc lưỡi thơm tho khả ái, nói: “Nguyên lai đây là quạ đen, tôi còn tưởng là họa mi hay chim quỳên. Ai, Trương lão sư, quạ đen không phải tượng trưng cho điềm xấu sao? Sao thầy còn nuôi dưỡng quạ đen?”

Điềm xấu? Người mới là điềm xấu!

Tam Túc Ô bị những lời này của Tô Hiểu Hồng chọc giận, liền bay lên ngay trên đầu nàng, mỏ, móng vuốt cùng sử dụng làm đầu tóc nàng bị hoàn toàn rối loạn. Nó cũng biết, tuy lúc này Tô Hiểu Hồng còn chưa phải là đệ tử của Trương Văn Trọng, nhưng nói không chính xác có lẽ sau này sẽ thành. Cho nên nó chỉ làm rối loạn tóc của Tô Hiểu Hồng xem như khiển trách, cũng không làm bị thương thân thể nàng.

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Tại trong mắt người khác, quạ đen là điềm xấu. Thế nhưng ở trong mắt tôi, quạ đen rất thông minh. Cô xem, cô vừa mới nói bậy về nó, nó liền trả thù cô.”

“Được rồi, được rồi, tôi sai rồi, có được chưa?” Tô Hiểu Hồng vội vã hướng Tam Túc Ô xin khoan dung.

Tam Túc Ô kêu lên hai tiếng “oa, oa”, diều võ dương oai quay trở lại đầu vai Trương Văn Trọng, tư thế đắc thắng trở về, dáng dấp vênh vao tự đắc làm cho người ta nhìn thấy vô cùng buồn cười.

Tô Hiểu Hồng đem mái tóc rối bởi mất trật tự của mình chỉnh lý một chút, lại pha tới cho Trương Văn Trọng một chén trà thơm. Tuy rằng vừa rồi mới bị Tam Túc Ô chỉnh một trận, thế nhưng nàng cũng rất muốn đùa con quạ này một chút, nhưng Tam Túc Ô mang thù hiềm nhiên cũng không thèm để ý tới nàng.

Tô Hiểu Hồng đột nhiên nhớ tới một việc, huyền diệu nói: “Ác, được rồi, Trương lão sư, em đã đem tin tức ba ngày sau thầy sẽ giảng bài trong giảng đường lớn của y học viện tuyên bố trong mạng internet của trường đại học. Hiện tại bài post kia đã trở thành bài post lửa nóng, bài post trả lời nhiều như nước thủy triều. Em bảo chứng, ba ngày sau nhất định sẽ có rất nhiều người tới nghe thầy giảng.”

Nói tới đó Tô Hiểu Hồng còn lấy ra điện thoại di động, lên mạng trường đại học, tìm được bài post nàng tuyên bố, đưa cho Trương Văn Trọng xem.

Bài post này quả nhiên là bài có độ lửa nóng nhất bên trong, không chỉ có chữ Hỏa thật chói mắt, còn được đưa lên mục chú ý số một. Chỉ là tiêu đề bài post làm Trương Văn Trọng có chút cười khổ.

Tiêu đề bài post chính là: “Anh hùng ca chịu khổ bị hèn mọn nam khiêu khích, huynh đệ tỷ muội...đây là lúc chúng ta phải xuất thủ bạo cây hoa cúc của tên đệ tiện dâm loạn nam! Có hình ảnh có chân tướng!”

Trương Văn Trọng dở khóc dở cười hỏi: “Tôi nói tiểu muội nha, sao cô lại lấy tiêu đề như vậy? Còn có hình ảnh chân tướng? Cô có hình ảnh gì? Có chân tướng gì?”

Tô Hiểu Hồng nói: “Thế nào không có hình ảnh? Ở bên trong bài post, em đã đem chuyện xảy ra trưa nay toàn bộ vẽ ra! Đây chẳng phải là có hình ảnh có chân tướng sao?”

Trương Văn Trọng nhìn vào, quả nhiên trong bài post có thêm vài bức tranh liên hoàn vẽ chuyện xảy ra, chỉ là bản lĩnh hội họa của Tô Hiểu Hồng quả thực quá tệ, nếu như không phải trên mỗi hình ảnh nhân vật

đều có ghi tên, Trương Văn Trọng thật rất khó nhận ra ai là ai, quả thật so với trẻ con vẽ nguệch ngoạc còn khó coi hơn.

Trương Văn Trọng giao trả lại điện thoại cho Tô Hiểu Hồng, lắc đầu nói: “Cô dùng tiêu đề như vậy, Trần Khải thấy sẽ nghĩ thế nào? Tôi thật ra không sợ hấn, thế nhưng cô...”

“Tôi cũng không sợ hấn!” Tô Hiểu Hồng nói, lại tìm ra một bài post, chỉ cho Trương Văn Trọng xem: “Trương lão sư hãy xem, Trần Khải đã trả lời trong đây nè. Hấn dùng tiêu đề là: “Giáo y bằng cấp thấp vô tri dám khẩu xuất cuồng ngôn, triệu hoán những chi sĩ hữu chí cùng tôi cùng nhau chống lại việc hấn giảng bài! Cường liệt yêu cầu đem loại thấp hèn này thanh trừ ra học viện!”

“Ta kháo! Ý tứ của hấn làm như mình còn tuần tú hơn Châu Nhuận Phát, vượt cả Lưu Đức Hoa, tôi ói, nhìn dáng dấp của hấn, cũng dám so sánh với hai người kia?”

Trương Văn Trọng kinh ngạc há to miệng, nửa ngày không nói gì. Hấn thế nào cũng không có nghĩ đến, trong mạng online của đại học Ung Thành, không ngờ có sự náo nhiệt đến như vậy, vô luận là lão sư hay học sinh, đều phê phán ồn ào lung tung bên trong. Không cần phải lo lắng gánh chịu bất cứ hậu quả gì.

“Chuyện xấu rồi, chuyện xấu rồi.” Ngay khi Trương Văn Trọng còn đang thấy buồn cười, Lâm Tử Mạn đột nhiên vẻ mặt lo lắng chạy vào phòng, thần sắc kinh hoảng khẩn trương nhìn Trương Văn Trọng nói: “Văn Trọng, lần này đúng thật là nguy to rồi!”

114. Chương 116: Lời Nói Dối Thiện Ý Bị Phá Vỡ

“Xảy ra chuyện gì?” Nhìn vẻ mặt kinh hoảng của Lâm Tử Mạn, Trương Văn Trọng thử tìm lại trong ấn tượng, tuy rằng Lâm Tử Mạn không làm được tới mức gặp chuyện không sợ hãi, thế nhưng cũng rất ít biểu hiện ra vẻ kinh hoảng như vậy.

“Mẹ tôi tới!” Lâm Tử Mạn lo lắng nói.

“Mẹ cô tới?” Sắc mặt Trương Văn Trọng cũng hơi đổi, kinh ngạc nói: “Cô không phải nói, mẹ cô sẽ không đến chỗ cô làm việc hay sao? Thế nào...”

Về mặt Lâm Tử Mạn cũng bất đắc dĩ, than thở: “Hôm nay mẹ tôi đến làm việc gần đây, đột nhiên nghĩ nhớ tôi, vì vậy quyết định đi tới chỗ tôi làm việc thăm tôi. Vừa rồi bà gọi điện báo, nói là đã đi vào trường đại học, đang đi về hướng phòng y tế chúng ta.”

Trương Văn Trọng hỏi: “Vậy phải làm sao?”

Lâm Tử Mạn nói: “Vậy hay là anh đóng cửa phòng, ngàn vạn lần đừng để bà nhìn thấy anh, bằng không xem như phiền phức lớn.”

“Được, tôi đã biết.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp ứng.

Lâm Tử Mạn xoay người đi ra khỏi phòng, lại giúp Trương Văn Trọng khóa cửa, còn không quên dặn một câu: “Ngàn vạn lần đừng phát ra âm thanh, tôi van anh, tôi van anh đó!”

Đợi khi Lâm Tử Mạn đóng cửa lại, Tô Hiểu Hồng kiểm chế không được lòng hiếu kỳ, liền hỏi Trương Văn Trọng nguyên do sự tình. Trương Văn Trọng cảm thấy không có gì đáng để giấu diếm, vì vậy đem chuyện mình giả làm bạn trai của Lâm Tử Mạn nói cho nàng nghe. Tô Hiểu Hồng nghe đến hơn hở, thẳng thắn nghĩ nội dung vở kịch quả thật còn thú vị hơn cả phim bộ Hàn quốc.

Trong hành lang, rất nhanh liền vang lên thanh âm của Lâm mẫu. Dưới sự đi cùng của Lâm Tử Mạn, bà đi qua từng phòng một, đều chào hỏi các bác sĩ hộ sĩ, lại nhờ vả bọn họ chiếu cố giúp con gái của mình. Mà Lâm Tử Mạn đi theo bên cạnh bà, gương mặt đỏ bừng, hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống trốn.

“Di, căn phòng này sao lại đóng cửa? Hiện tại không phải đang trong giờ đi làm hay sao?” Lúc đi tới cửa phòng của Lâm Tử Mạn, Lâm mẫu chỉ vào phòng của Trương Văn Trọng đối diện, không giải thích được dò hỏi.

“Ác, vị bác sĩ này ngày hôm nay vừa lúc nghỉ ca.” Lâm Tử Mạn nói dối.

Lâm mẫu có chút tiếc nuối: “Nguyên lai là như vậy. Mẹ vốn đang tưởng ngày hôm nay đến nhờ vả đồng sự của con, hảo hảo chiêu cố con. Con vừa tốt nghiệp tham gia công tác, ngàn vạn lần nên tạo quan hệ tốt với đồng sự.”

“Được rồi, con biết rồi, mẹ, mẹ thật đúng là dài dòng.” Lâm Tử Mạn đưa mắt liếc phòng của Trương Văn Trọng, tuy rằng cửa phòng đóng chặt, thế nhưng nàng vẫn rất khẩn trương, rất sợ mẹ mình có thể nhìn xuyên thấu.

“Mẹ, mẹ đã nhìn thấy địa phương con công tác, lại đã chào hỏi các đồng sự của con, có thể đi rồi sao?”

“Con gái, thế nào luôn thúc mẹ đi đây?” Lâm mẫu có chút bất mãn, bà liếc mắt nhìn Lâm Tử Mạn, hoài nghi nói: “Lẽ nào con có bí mật gì muốn gạt mẹ sao?”

“Sao con lại khả năng có bí mật gạt mẹ chứ?” Lâm Tử Mạn lại càng hoảng sợ, vội vã giải thích: “Hiện tại đang thời gian làm việc, mẹ ở chỗ này có chút không quá hợp, cho nên...”

“Chê mẹ ở chỗ này gây trở cho công tác của con chứ gì? Được, được, được, mẹ đi đây.”

Lâm mẫu cười xoay người.

Lâm Tử Mạn thở nhẹ một hơi, định đưa Lâm mẫu rời phòng y tế.

Nhưng đúng ngay lúc này, Vương Hiểu vẽ mặt hưng phấn chạy vào trong phòng y tế, người còn đang ở trên hành lang, hần cũng đã ồn ào kêu lên: “Trương ca, bài post trên online trường học nói đều là thực sự?” Khi hần phát hiện cửa phòng của Trương Văn Trọng bị đóng kín, không khỏi ngăn người, nghiêng qua hỏi Lâm Tử Mạn: “Ai, bác sĩ, hôm nay Trương ca không có đi làm sao?”

“Không, không có.” Lâm Tử Mạn lúc này cũng hận chết Vương Hiểu, mắt thấy mẹ mình sắp rời khỏi phòng y tế, nhưng ngay nửa đường lại chạy ra một tên Trình Giảo Kim, nàng vội vã thúc đẩy Lâm mẫu đi ra ngoài phòng y tế.

“Chờ một chút.” Lâm mẫu cũng đột nhiên đứng lại, vẽ mặt hồ nghi nhìn Vương Hiểu hỏi: “Trương ca? Là Trương ca nào?”

Vương Hiểu quay lại đáp: “Còn là Trương ca nào nữa chứ? Chính là bác sĩ Trương Văn Trọng của phòng y tế trường học chúng ta. Bên trong đại học Ung Thành chúng ta, nhân vật phong vân tiếng tăm lừng lẫy!”

Lâm Tử Mạn thật sự có lòng muốn bóp chết hần ngay tại chỗ!

“Trương Văn Trọng?” Sắc mặt Lâm mẫu thoáng chốc tối sầm xuống tới, nhìn chằm chằm Lâm Tử Mạn nói: “Nói đi, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

“Cái...cái này...” Lâm Tử Mạn mấp máy môi, không biết nên làm sao giải thích.

“Bác gái, chuyện này để tôi giải thích với bác.” Trương Văn Trọng đẩy ra cửa phòng, gương mặt mỉm cười đứng ngay bên trong cửa, hướng Lâm mẫu làm ra thủ thế như mời vào.

“Tôi thật là muốn nghe một chút, cậu có thể nói ra được lý do gì.” Lâm mẫu hừ một tiếng, trừng mắt nhìn Lâm Tử Mạn, mới cất bước đi vào phòng Trương Văn Trọng, không chút khách khí ngồi xuống chỗ ngồi của hần: “Nói đi, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.”

Trương Văn Trọng vẫy tay với Tô Hiểu Hồng, để nàng rời khỏi, sau đó đóng lại cửa phòng.

Bên ngoài hành lang, Lâm Tử Mạn nín thở yên tĩnh, trong lòng tràn đầy thấp thỏm dưng lỗ tai, muốn nghe một chút Trương Văn Trọng và mẹ mình đến tột cùng đang nói cái gì. Đáng tiếc mặc cho nàng nỗ lực thế nào, nhưng không hề nghe được bất cứ thanh âm gì truyền ra từ bên trong.

“Tôi...có phải tôi đã nói sai gì rồi hay không?” Vương Hiểu gãi gãi đầu, cho tới bây giờ hần còn không biết đang xảy ra chuyện gì.

“Anh không chỉ nói sai lời, còn chọc phải đại họa!” Tô Hiểu Hồng trừng mắt nhìn hần.

“A?” Vương Hiểu hoảng sợ nhảy lên.

Ba người thấp thỏm bất an đứng bên ngoài hành lang đợi gần nửa giờ, bên trong phòng cũng yên tĩnh đến kỳ, không hề có một chút thanh âm. Ngay khi ba người đối mặt nhìn nhau, cửa phòng đột nhiên mở ra, vẻ mặt Lâm mẫu đầy dáng tươi cười từ bên trong đi ra.

Mẹ mình không ngờ đang cười? Đó là ý tứ gì? Chẳng lẽ là tiểu lý tàng đao(dưới nụ cười giấu đao) trong truyền thuyết?

Lâm Tử Mạn nhìn dáng tươi cười trên mặt mẹ mình, kinh ngạc không ngớt, nhìn không được trong lòng suy đoán.

Nhưng chuyện làm Lâm Tử Mạn càng thêm khiếp sợ còn đang ở phía sau.

Lâm mẫu cười dài nhìn nàng nói: “Tử Mạn, tuy rằng lần này con và tiểu Trương hợp lại lừa gạt chúng ta, nhưng cũng không thể toàn bộ trách con. Nếu như không phải do mẹ suốt ngày thúc con đi tìm bạn trai, con cũng không cần phải ra hạ sách này. Cho nên lần này mẹ sẽ không truy cứu lỗi lầm của con, thế nhưng con phải mau chóng đưa bạn trai ở Tỉnh Thành về đây cho cha và mẹ gặp qua, biết chưa?”

“Đã biết, đã biết, qua thêm hai ngày con sẽ dẫn anh ấy trở về gặp cha mẹ.” Lâm Tử Mạn dùng sức gật đầu, nàng làm sao cũng nghĩ không ra, mẹ mình ngày xưa rất khó câu thông, ngày hôm nay không ngờ lại biến thành dễ dàng nói chuyện như vậy.

Đây...đến tột cùng là chuyện như thế nào?

“Được rồi, mẹ cũng không ở chỗ này quấy rối mấy đứa làm việc, mẹ về đây.” Trước khi đi, Lâm mẫu còn không quên quay đầu lại cười nhìn Trương Văn Trọng nói: “Tiểu Trương, lúc nào rảnh rồi đến nhà bác chơi. Tuy rằng cậu không phải là bạn trai của Tử Mạn, nhưng dù sao cậu cũng là đồng sự kiêm bạn tốt của nó, hơn nữa bác và cha của Tử Mạn đều rất thích cậu.”

Trương Văn Trọng mỉm cười gật đầu nói: “Được, bác gái, lúc rảnh rồi tôi nhất định sẽ đến.”

Lâm mẫu vừa mới đi ra phòng y tế, Lâm Tử Mạn liền khẩn cấp lôi kéo Trương Văn Trọng, hiếu kỳ hỏi: “Ai, Văn Trọng, đến tột cùng anh đã nói gì với mẹ tôi? Không ngờ làm mẹ tôi thay đổi như một người khác vậy.”

Trương Văn Trọng cũng không nói cho Lâm Tử Mạn mình đã làm gì, hắn chỉ cười cười nói: “Kỳ thực bác gái cũng rất dễ nói chuyện, lúc nào cô rảnh rồi, nên giao lưu thêm với bà ấy.”

“Mẹ tôi dễ nói chuyện mới là lạ! Anh không muốn nói thì thôi, lần này xem như tôi thiếu anh một nhân tình. Cuối tuần này tôi sẽ đi Tỉnh Thành, bảo anh ấy về nhà gặp cha mẹ tôi!” Lâm Tử Mạn liếc mắt nhìn Trương Văn Trọng, hiển nhiên không thỏa mãn đối với câu trả lời của hắn.

“Cô nên sớm làm như thế từ lâu.” Trương Văn Trọng mỉm cười nói.

Lâm Tử Mạn lắc đầu: “Ai, cũng không biết có biến cố gì nữa hay không. Tôi vẫn có cảm giác, anh ấy có chuyện gì gạt tôi.” Một hồi phong ba tưởng đã nhắc lên, trong lúc mọi người đều hiếu kỳ và không giải thích được, lại được Trương Văn Trọng không chút tiếng động hóa giải. Mọi người nghĩ phá đầu, đều không rõ ràng, thái độ như khởi binh vấn tội của Lâm mẫu, đến tột cùng làm sao lại bị Trương Văn Trọng thuyết phục.

Sinh hoạt lại trở về bình tĩnh, ba ngày thời gian rất nhanh trôi qua.

Làm Trương Văn Trọng kỳ quái chính là, hai anh em kết nghĩa của Tiêu Hà, từ lần trước xúc động cảm chế trong nhà hắn, cũng không còn thấy xuất hiện qua. Hắn cũng từng hỏi Đàm Thanh, đồng dạng cũng không hề phát hiện được tung tích hai người nọ, thật giống như đã bốc hơi khỏi nhân gian.

Thế nhưng Trương Văn Trọng biết, hai người kia nhất định vẫn còn ẩn núp trong Ung Thành, đang giấu ở chỗ tối chờ đợi phục kích hắn.

Trương Văn Trọng cũng không hề lo lắng, có câu binh đến tướng đỡ, nước đến lấp đất. Hắn vẫn tự tin, mặc kệ hai người kia có giở trò gì, hắn đều có thể đủ ứng phó.

Ba ngày sau, cuối tuần, khí trời vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái.

Trương Văn Trọng định ra thời gian giảng bài, là mười giờ sáng, nội dung giảng bài, chính là Tinh Khí Học thuyết của lý luận Trung y. Đây là một trong những hòn đá tảng của Trung y, đồng thời là chương trình học nhìn qua như dễ dàng thực tế lại rất khó giảng.

Chín giờ năm mươi phút buổi sáng, Trương Văn Trọng đi tay không tiến vào giảng đường lớn của y học viện. Hắn không hề mang theo bất luận giáo án hay sách vở gì, bởi vì hắn đã sớm đem những kiến thức đó rót vào trong đầu.

Trong giảng đường, tạm thời cũng chỉ có hai người, vô cùng trống trải. Trong đó người ngồi trước nhất chính là Tô Hiểu Hồng, mà người ngồi ở phía sau vẻ mặt cười nhạt đang nhìn Trương Văn Trọng, chính là Trần Khải.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng đi vào, Tô Tiểu Hồng vội vã đứng dậy nói: “Trương lão sư, thầy đừng sốt ruột. Đừng xem hiện tại phòng học chỉ có một mình em, có lẽ thêm vài phút nữa, các học sinh sẽ tới, ngồi đầy cả phòng học thôi.”

Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Dù chỉ có một mình cô ở đây, tôi vẫn sẽ giảng bài. Tôi giảng bài chính là muốn để cho một ít người biết, cũng không phải bằng cấp thấp, tư lịch ngắn, thì đại biểu là người không có bản lĩnh thực sự.” Nói xong, ánh mắt hắn lướt về phía Trần Khải đang ngồi ở bàn cuối cùng.

“Hừ.” Trần Khải hừ lạnh một tiếng, không hề mở miệng nói, nhưng ở trong lòng của hắn, cũng tự cười lạnh: “Hiện tại ngươi cứ đắc ý đi. Ta cũng không tin, ngươi chỉ là một người giáo y cấp thấp, có thể giảng ra được bài gì hay. Hừ, ngày hôm nay đã khẳng định sẽ làm ngươi hoàn toàn mất hết mặt mũi.”

115. Chương 117: Một Khóa Giảng Đặc Sắc Tuyệt Luân

Thời gian đang trôi qua từng giây phút, chín giờ năm mươi lăm, từng học sinh chậm rãi đi vào trong giảng đường, đồng thời khi còn lại ba phút cuối cùng, số lượng học sinh chạy tới đã đạt tới cao trào.

Những học sinh này không chỉ có học sinh của y học viện, đồng thời còn có học sinh của những môn học khác. Bọn họ tới nơi này nghe giảng bài, cũng không phải trông cậy có thể học được gì, thuần túy chỉ là vì chạy tới cổ động cho Trương Văn Trọng. Những chuyện Trương Văn Trọng đã làm trước đó, đã truyền khắp trong trường, được bọn họ tôn sùng là thần tượng. Hiện tại thần tượng gặp nạn, bọn họ tự nhiên là muốn lực mạnh tương trợ.

Lúc này Vương Hiểu cũng dẫn theo một đám bạn thân cường thể tráng đầy cơ bắp đi vào giảng đường, cười dài chào hỏi Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng. Hắn nhận thức Tô Hiểu Hồng cũng không kỳ quái, bạn gái của hắn học bên vũ đạo học viện(múa), cũng chính là bạn học cùng bạn tốt của Tô Hiểu Hồng thời cao trung.

Tô Hiểu Hồng nhìn hắn vẫy vẫy tay, để hắn đi tới bên cạnh ghé tai nói nhỏ vài câu. Vương Hiểu gật đầu biểu thị đã hiểu, sau đó vẻ mặt cười xấu xa dẫn một đám bạn cường tráng ngồi xuống bốn phía quanh Trần Khải, vừa vắn đem hắn vây quanh ở giữa.

“Các cậu muốn làm gì?” Trần Khải rõ ràng cảm giác được địch ý từ những thanh niên đầy cơ bắp này, kinh hồn táng đả, sầm mặt chất vấn.

“Tới nơi này còn có thể làm gì, đương nhiên là nghe giảng bài. Đương nhiên rồi, nếu có người có ý đồ làm điều gì mờ ám, ảnh hưởng việc giảng bài của Trương ca, chúng ta cũng sẽ cho hắn sáng một trận.” Vương Hiểu hắc hắc cười xấu xa nói.

Trần Khải hận đến cắn răng, chất vấn: “Mấy người các cậu, hắn không phải học sinh của y học viện chúng ta phải không? Chạy tới xem nào nhiệt gì?”

Vương Hiểu cười lạnh nói: “Ai quy định đường khóa phải nhất định là học sinh y học viện mới được nghe? Chúng ta hướng tới y học, cho nên đến nghe giảng bài, có gì sai sao?”

“Này...” Trần Khải nhất thời nghẹn lời, tìm không ra lý do phản bác. Đúng như Tô Hiểu Hồng suy đoán, Trần Khải đích thật là có dự định nếu như Trương Văn Trọng giảng bài tốt, sẽ áp dụng chút động tác, đến

ảnh hưởng hẳn giảng bài. Thế nhưng hiện tại bị một đám sinh viên cơ bắp vây quanh, Trần Khải căn bản không dám tiếp tục hành động thiếu suy nghĩ.

Chín giờ năm mươi chín phút.

Toàn bộ giảng đường hầu như đã ngồi đầy.

Ngay lúc này, đột nhiên xuất hiện sự ồn ào. Bởi vì có mười mấy lão nhân tóc trắng xóa đang nối đuôi nhau đi vào, ngồi ở dãy ghế cuối cùng của phòng học. Trong số những người này, Trương Văn Trọng chỉ nhận ra Ngô Thủ Chí và Nhạc Tử Mẫn.

Những lão nhân này, đều là lão giáo thụ trong y học viện. Bọn họ nghe được Ngô Thủ Chí và Nhạc Tử Mẫn nói về Trương Văn Trọng, cũng đều sản sinh lòng hiếu kỳ đối với người thanh niên trẻ tuổi này, cho nên ngày hôm nay liền hẹn nhau đến nghe giảng bài. Sự xuất hiện của bọn họ cũng làm cho học sinh y học viện, nhất là học sinh hệ Trung y đối với đường khóa của Trương Văn Trọng sản sinh một ít sự chờ mong.

Có người lặng lẽ lấy ra điện thoại di động, đem hình ảnh trước mắt quay lại, chuẩn bị sau khi trở về truyền lên online của trường. Mặt khác cũng có người gọi điện thoại, nhắn tin, đem chuyện khiến kẻ khác khiếp sợ nói cho bạn bè của bọn họ. Bởi vậy càng ngày càng nhiều người, hướng giảng đường y học viện chạy tới. Thế cho nên khi Trương Văn Trọng bắt đầu giảng bài, đều có người chạy đến nối đuôi không dứt. Chỗ ngồi bên trong giảng đường đã hết, những người này liền ngồi xổm trên hành lang lối đi.

Mười giờ.

Trương Văn Trọng lấy phấn viết trong hộp trên bục giảng, đưa tay viết lên bảng đen: “Tinh, Khí” hai chữ lớn.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng viết ra hai chữ, mười mấy người giáo thụ ngồi phía sau nhất thời sáng mắt, châu đầu ghé tai tán thán:

“Chữ đẹp! Sáu kim thể* thật xinh đẹp!”

“Thực sự là thật không ngờ, dùng phấn viết cũng có thể viết ra được sáu kim thể đẹp như vậy!”

“Thấy chữ viết đẹp như vậy, đường khóa ngày hôm nay xem như không đến không!”

“Viết bảng mà cũng có thể viết ra sáu kim thể đẹp như thế, nói vậy buổi giảng này có thể cũng không tệ, tôi thực sự là tràn ngập chờ mong!”

Ngón giữa bàn tay Trương Văn Trọng nhẹ nhàng bắn ra, đã đem viên phấn bắn rơi trở về trong hộp. Động tác hết sức tiêu sái, làm những người ngồi bên dưới đều cảm thấy kinh diễm. Có người hiểu chuyện, đã sớm đem toàn bộ quá trình từ lúc bắt đầu toàn bộ quay xuống đất.

“Tại thiên vi khí, trên mặt đất thành hình, hình khí tương cảm mà hóa sinh vạn vật.” Trương Văn Trọng đem một câu nói bên trong “Tổ vấn, thiên nguyên kỷ đại luận” giật lại mở màn buổi đường khóa, để giảng giải Tinh Khí học thuyết.

Nội dung bài giảng của Trương Văn Trọng, cũng không phải toàn là máy móc, toàn bộ đều do chính bản thân hắn cảm ngộ đồng thời kết hợp với bao ngàn năm tu luyện tinh hoa mà thành. Nội dung so với những gì biên soạn trong sách giáo khoa tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Học sinh bình thường có thể cũng không có cảm giác gì, thế nhưng mười mấy lão giáo thụ ngồi bên dưới cũng toàn bộ động dung. Trong bọn họ có người từng tham gia biên soạn giáo tài, tự nhiên là biết, phần giáo tài do bọn họ biên soạn rất cục đã là giáo tài Trung y học tốt nhất trong quốc nội. Thế nhưng so sánh với nội dung bài giảng của Trương Văn Trọng, nhất thời liền buồn bã thất sắc.

Trong sự khiếp sợ, những lão giáo thụ đều mượn bút giấy từ những học sinh chung quanh tới nghe giảng bài, chăm chú ghi chép lại. Bởi vì Trương Văn Trọng ngoại trừ ban đầu viết hai chữ Tinh Khí, cũng không viết thêm một chữ nào lên bảng. Nếu như không nhanh đem những gì hắn giảng ghi chép lại, những lão giáo thụ chỉ sợ mình quên mất hoặc nhớ lăm, nhớ sơ sót nội dung hắn đã giảng. Họ hi vọng có thể biên soạn được giáo tài cơ sở lý luận Trung y tốt hơn, để các học sinh các nơi có thể được lợi ích. Đương nhiên, những lão giáo thụ này đều là học giả chân chính, cũng không phải đi lấy trộm luận văn của người khác xem là của

mình. Sau nửa năm sau, họ xuất bản ra “Trung y cơ sở lý luận học” về “Tinh Khí học thuyết”, chỉ có duy nhất tên một tác giả, đó chính là Trương Văn Trọng.

Nhìn những giáo thụ đang chăm chú nghe giảng, tỉ mỉ ghi chép lại, những học sinh chung quanh trong lúc kinh ngạc, cũng nhin không được liên tập trung vào bài giảng của Trương Văn Trọng. Họ muốn biết rõ ràng, hẳn giảng đường khóa đến tốt cùng có chỗ thần kỳ gì, không ngờ có thể khiến cho những lão giáo thụ đều bày ra bộ dáng nghiêm chỉnh, dáng dấp chăm chú nghe giảng.

Trong đó, có học sinh hệ Trung y, nghe được sự đặc sắc trong bài giảng của Trương Văn Trọng, vội vã lấy ra bút giấy, liền tham gia vào hàng ngũ những người đang ghi chép.

Lúc Trương Văn Trọng giảng bài, cũng không chỉ giảng giải riêng về lý luận. Bởi vì Trung y Tinh Khí học thuyết, có chút nội dung cực kỳ tối nghĩa. Cho nên hẳn dẫn chứng thật phong phú, đem lý luận và thực tế cùng kết hợp lại để giảng về Tinh Khí học thuyết. Đồng thời hẳn còn có thể dẫn chứng ra rất nhiều cổ sự lịch sử, thần thoại truyền thuyết. Vì thế đường khóa này, đã có người lên tiếng tán thán về tri thức chuyên nghiệp, đồng thời bực bội về thú vị, dù là người không chút lý giải về Trung y, khi nghe được cũng cảm thấy không chút khô khan.

Trong số những học sinh lần này tới cổ động cho Trương Văn Trọng, có rất nhiều người cũng không thuộc y học viện. Mặc dù là y học viện, cũng có rất nhiều người ở hệ khác, chân chính Trung y hệ cũng không nhiều. Thế nhưng vào lúc này, mọi người trong giảng đường, vô luận thuộc học viện nào, thuộc chuyên môn nào, không ngờ đều có thể nghe hiểu được bài giảng về Tinh Khí học thuyết của Trương Văn Trọng. Đồng thời cũng phi thường thích nghe, cũng không hề xuất hiện tình cảnh như những lão sư khác khi giảng bài, lão sư ở trên bục giảng giảng giải không dứt, học sinh bên dưới hoặc là ngủ, hoặc là chơi điện thoại di động.

Khi người ta gặp phải chuyện mà mình cảm thấy hứng thú, hoặc là đang tập trung lực chú ý, thường thường sẽ cảm thấy thời gian qua rất nhanh. Tỷ như nói hiện tại, những học sinh cùng những giáo thụ đang lắng nghe Trương Văn Trọng giảng bài, đều có cảm giác như vậy.

Khi Trương Văn Trọng tuyên bố đã đến thời gian tan học, mọi người đều cảm thấy chưa thỏa mãn, đều muốn tiếp tục được nghe tiếp. Bởi vì đường khóa mà Trương Văn Trọng giảng, thật sự là quá đặc sắc, đặc sắc đến mức làm bọn họ nhin không được cảm thán, nguyên lai một buổi giảng bài cũng có thể giảng tốt đến như vậy. Bọn họ khát vọng Trương Văn Trọng giảng xong Tinh Khí học thuyết, còn có thể tiếp tục giảng qua Âm Dương học thuyết, Ngũ Hành học thuyết...

“Van thầy đừng tan học, tiếp tục giảng tiếp đi.”

Ngay khi Trương Văn Trọng chuẩn bị đi xuống bục giảng, không biết là ai đột nhiên kêu lên một tiếng, đánh vỡ sự yên tĩnh trong giảng đường.

Một tiếng này, giống như ngòi nổ châm lên thùng thuốc nổ, trong nháy mắt mọi người đều ồn ào xôn xao lên:

“Đúng vậy, tiếp tục giảng đi.”

“Khóa học này thực sự giảng thật tốt quá, tôi thuộc máy tính hệ, không ngờ đều có thể nghe hiểu được, không ngờ còn có thể nghe như say như si, thực sự là khó tin! Tiếp tục giảng đi, nhất định phải tiếp tục giảng!”

“Đừng tan học! Không thể tan học! Chúng ta còn chưa nghe đủ! Tiếp tục giảng! Nhất định phải tiếp tục giảng.”

Vừa mới bắt đầu còn là ồn ào nhao nhao, thế nhưng dần dần, từ miệng mọi người đồng thanh hô lên ba chữ:

“Tiếp tục giảng!”

“Tiếp tục giảng!”

“Tiếp tục giảng!”

Theo lý thuyết, học sinh thường thường mong mỗi mau chóng tan học, ước gì lão sư đừng giảng mãi, cho tan học trước thời gian. Thế nhưng hiện tại tình huống bên trong giảng đường, cũng tuyệt đối tương phản,

toàn bộ học sinh không ngờ đều chủ động yêu cầu tăng thêm giờ học.

Giờ này khắc này, sắc mặt Trần Khải trắng bệch đến dọa người. Dù là hấn không nguyện ý, nhưng cũng phải thừa nhận, tiêu chuẩn giảng bài của Trương Văn Trọng, đích thật là siêu nhất lưu. Thậm chí còn vượt xa những giảng sư thâm niên nhiều năm trên bục giảng, không cần tìm lý do khác để chứng minh, chỉ dùng tràng diện như bây giờ, đã đủ để nói rõ tất cả.

Trần Khải run rẩy đứng lên, muốn thừa dịp không có ai chú ý, nhanh bỏ trốn. Hấn nghĩ với trường hợp trước mắt rõ ràng là đang tát vào mặt hấn. Bản thân hấn giống như đứng trong đồng lửa, như ngồi đồng than, thậm chí phải nhanh chóng rời khỏi nơi này. May mắn chính là Vương Hiểu và đám bạn đang ngồi chung quanh hấn lúc này đang kích động cùng mọi người hô to ba chữ “tiếp tục giảng”, hoàn toàn cũng đã quên mất hấn, nên Trần Khải có thể thuận lợi run rẩy đi ra khỏi giảng đường.

Nhưng Trần Khải cũng không biết, một màn hấn chạy trốn lại bị người dùng điện thoại di động quay chụp xuống tới.

Trên bục giảng, Trương Văn Trọng nhìn theo bóng lưng bỏ chạy của Trần Khải, cũng không gọi hấn lại, chỉ đạm mạc cười, sau đó hấn gơ lên hai tay, ý bảo mọi người an tĩnh.

Mọi người liền an tĩnh xuống tới, chờ đợi Trương Văn Trọng nói chuyện.

“Mọi người không đói bụng sao?” Trương Văn Trọng mỉm cười thốt ra một câu nói.

Chú thích: “Sấu kim thể” hay “Sấu kim thư” (/), một kiểu viết chữ trong nghệ thuật thư pháp. Tên gọi “Sấu kim thể” là do trên thực tế kiểu viết này thanh mảnh tương tự như sợi vàng, xoắn và đảo ngược.

Sấu kim thể do Tống Huy Tông hoàng đế thời Tống phát minh.

116. Chương 118: Danh Dự Giáo Thụ

Trong giảng đường đột nhiên im ắng. Mọi người cũng không ngờ tới, Trương Văn Trọng đột nhiên lại đưa ra một câu hỏi hoàn toàn không quan hệ gì đến bài giảng, đồng thời làm kẻ khác cảm thấy kỳ lạ. Trong khoảng thời gian ngắn, không ngờ lại không có ai mở miệng trả lời. Thế nhưng rất nhanh bọn họ liền hiểu được ý tứ của Trương Văn Trọng, bởi vì bọn họ đều cảm giác được cảm giác rất đói truyền đến từ trong bụng, thậm chí còn có người trong bụng bắt đầu kêu rồn rột.

“Tôi không phải chỉ mới ăn xong bữa sáng không được bao lâu sao? Thế nào lại đột nhiên cảm thấy đói đến như thế?” Trong đầu rất nhiều người đột nhiên hiện lên nghi hoặc giống như nhau.

Có người ngay lúc này lấy điện thoại di động ra nhìn thời gian, nhất thời kinh hô lên: “Không phải chứ? Hiện tại đã một giờ trưa sao? Điều này sao có thể? Tôi nhớ rõ ràng, vừa rồi khi tôi đi vào giảng đường, còn chưa tới mười giờ nha, thế nào bây giờ mới thoáng chốc đã một giờ rồi?”

Trong giảng đường vốn đang im ắng, đột nhiên vang lên tiếng hét kinh hãi, vừa đột ngột vừa vang dội, nhất thời liền khiến cho mọi người cùng quan tâm. Những người đang nghe giảng bài đều tự lấy ra điện thoại hoặc nhìn đồng hồ, nhất thời những tiếng kinh hô liền tiếp không ngừng vang lên bên trong giảng đường.

“Không phải đâu, một giờ rồi? Điều này sao có thể?”

“Ai nha, điện thoại của tôi cũng là một giờ, lẽ nào bây giờ thật sự đã một giờ?”

“Đường khóa này không ngờ đã nói suốt ba giờ sao? Vì sao tôi cảm giác còn chưa nói được nửa giờ?”

Mọi người bên trong giảng đường đều không có nghĩ đến, buổi giảng bài của Trương Văn Trọng không ngờ một hơi nói suốt ba giờ đồng hồ.

Nếu như đổi lại là người khác giảng bài, chỉ cần không điểm danh trước khi tan học, đừng nói là ba giờ, phỏng chừng còn chưa tới thời gian ba mươi phút, cũng đã có rất nhiều người trốn học. Thế nhưng buổi giảng bài ngày hôm nay, không những không có người bỏ về sớm, thậm chí người ngủ gật hay ngáp dài cũng không có. Mọi người ngay từ đầu đã như si như say lắng nghe buổi giảng, không chỉ quên mất cả thời gian,

đồng thời quên luôn cả đói bụng. Nếu như không phải Trương Văn Trọng có thiện ý nhắc nhở, chỉ sợ đến bây giờ bọn họ còn không cảm thấy đói.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, Trương Văn Trọng buồn cười, chợt cười khẽ, nói: “Xem ra tất cả mọi người đều đã cảm thấy rất đói, được rồi, buổi giảng bài hôm nay kết thúc, mọi người mau nhanh đi ăn cơm, nếu còn trễ, chỉ sợ bên trong căn tin trường học sẽ không còn cơm nước gì ăn nữa. Làm lỡ buổi cơm trưa của mọi người, tôi thật sự cảm thấy xin lỗi.”

Ngay lúc này, lại một thanh âm vang lên trong giảng đường: “Tiếp tục giảng thôi! Chúng tôi không sợ đói. Chúng tôi muốn tiếp tục nghe giảng bài! Tôi chưa từng nghĩ đến, có người có thể giảng bài hay đến như vậy! Cổ nhân nói qua: “Triệu văn đạo tịch khả tử hĩ.” Để có thể học được tri thức, ngay cả chết còn không sợ, huống chi chỉ là bị đói bụng? Tiếp tục giảng đi thôi! Tôi van thầy đó!”

Câu nói của hán nhất thời được mọi người hưởng ứng.

Mọi người lại bắt đầu nhao nhao lên:

“Tiếp tục giảng!”

Trương Văn Trọng nở nụ cười: “Mọi người không sợ đói?”

“Chúng tôi không sợ!” Mọi người cùng kêu lên trả lời, thanh âm chảnh tề giống như đã từng được tập luyện qua trước đó.

Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Mọi người không sợ đói, thế nhưng tôi sợ, tôi phải đi ăn thôi. Buổi giảng ngày hôm nay, tới đây chấm dứt.” Hắn đứng trên bục giảng, đối diện mọi người trong giảng đường, khom người chào thật sâu, thành khẩn nói: “Cảm tạ mọi người ngày hôm nay tới nghe tôi giảng bài.” Dứt lời, hắn đi xuống bục giảng, hướng cửa lớn đi ra.

Mọi người bên trong giảng đường chợt trầm mặc khoảng ba giây đồng hồ, sau đó đồng loạt hướng Trương Văn Trọng cúi cung, trầm miệng một lời nói: “Cảm ơn anh, đã cho chúng tôi nghe được một buổi giảng bài đặc sắc tuyệt luân đến như thế!”

Một trận tiếng vỗ tay đột nhiên vang lên ở phía sau. Trong nháy mắt ngấn ngủ, càng ngày càng có nhiều tiếng vỗ tay vang lên. Rất nhanh, toàn bộ giảng đường vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Mọi người đều đang cố sức vỗ tay thật mạnh, phảng phất như chỉ có làm như vậy, mới có thể hướng Trương Văn Trọng biểu đạt sự cảm kích, cảm kích hắn đã giảng một buổi đường khóa hay đến như vậy.

Trong tiếng vỗ tay như sấm, Trương Văn Trọng mỉm cười đi ra ngoài cửa giảng đường. Tô Hiểu Hồng ngẩng cao đầu uốn ngực đi theo phía sau hắn, trên mặt không hề nén được sự kiêu ngạo cùng hưng phấn.

Ngay khi Trương Văn Trọng vừa đi tới cửa giảng đường, Ngô Thủ Chí và Nhạc Tử Mẫn đã dẫn theo mười mấy lão giáo thụ, đã sớm đứng ngoài cửa lớn chờ đợi hắn, bọn họ cũng đang không ngừng vỗ tay liên tục.

Ngô Thủ Chí vừa vỗ tay, vừa mỉm cười nhìn Trương Văn Trọng nói: “Tiểu Trương, đường khóa cậu giảng, là đường khóa hay nhất mà tôi được nghe trong cuộc đời này. Lý giải của cậu về Tinh Khí học thuyết, lý giải về cơ sở lý luận Trung y, thật làm tôi vừa kinh ngạc vừa cảm thán. Không chút khoa trương mà nói, lý giải của cậu về y học, đã đem những lão già như chúng tôi bỏ qua phía sau thật xa. Trải qua đường khóa cậu giảng, tôi đối với Tinh Khí học thuyết, đã có thêm một tầng nhận thức càng sâu hơn.”

“Ngô lão, ông khen quá lời rồi.” Trương Văn Trọng vẻ mặt khiêm tốn mỉm cười. Loại phong độ đúng mức không kiêu không táo này của hắn, làm mười mấy lão giáo thụ có mặt âm thầm cảm thán, càng tăng thêm hảo cảm đối với hắn.

“Cảm ơn cậu, tiểu Trương.” Làm tất cả mọi người thật không ngờ chính là, một vị viện trưởng y học viện đại học Ung Thành, là ngôi sao sáng về y học trong quốc nội, còn được bảo đảm bộ về tài nguyên và xã hội, vệ sinh bộ cùng cục quản lý Trung y của quốc gia liên hợp trao tặng “Đại sư y học Trung Quốc”, đồng thời được hưởng thụ sự đãi ngộ cấp tỉnh bộ như Ngô Thủ Chí, không ngờ lại hướng Trương Văn Trọng cúi cung thật sâu.

Không chỉ có Ngô Thủ Chí, Nhạc Tử Mẫn đứng bên cạnh hắn cùng mười mấy lão giáo thụ, không ngờ đều hướng Trương Văn Trọng cúi cung, đồng thời đồng thanh nói: “Cảm ơn anh.”

Một màn bất thành linh làm Trương Văn Trọng có chút trở tay không kịp, lại càng đừng nói tới những người trong giảng đường. Toàn bộ mọi người đều dùng ánh mắt khiếp sợ mở to hai mắt, há to miệng, thật lâu cũng không dám tin tưởng những gì trước mắt mình chính là sự thật.

“Ngưu bức! Trương ca thật sự là quá ngưu bức!” Vương Hiểu lẩm bẩm nói, hắn đứng ngây người mà nhìn. Tuy rằng hắn không phải học sinh của y học viện, thế nhưng hắn đã sớm từ những người chung quanh nghe được Ngô Thủ Chí, Nhạc Tử Mẫn cùng mười mấy lão giáo thụ có thân phận và địa vị ra sao. Bởi vậy khi hắn nhìn thấy những người này không ngờ lại cúc cung với Trương Văn Trọng, cả người hắn quả thực đã bị khiếp sợ cũng không biết nên nói gì mới tốt. Trong miệng hắn chỉ còn có thể lẩm bẩm mãi hai chữ: “Ngưu bức!” mà thôi.

Giờ này khắc này, những học sinh đang có mặt trong giảng đường, vô luận là nam hay nữ, vô luận là học viện nào, trong lòng suy nghĩ, toàn bộ đều giống như Vương Hiểu.

“Ngưu bức!” Trong đầu mọi người chỉ còn tồn tại lại hai chữ này. Giờ này khắc này, cũng chỉ có hai chữ này mới xứng đáng với Trương Văn Trọng.

“Ngô lão, Nhạc lão, còn có chư vị lão tiên sinh, mọi người hà tất làm như vậy?” Trương Văn Trọng hơi nghiêng người, tỏ vẻ không dám nhận lễ của bọn họ.

“Cậu cho chúng tôi nghe được một buổi giảng bài đặc sắc tuyệt luân, chúng tôi tự nhiên là phải cảm kích cậu. Hơn nữa chúng tôi cảm kích cậu, cũng không phải chỉ vì chính mình, mà là thay mặt các học sinh Trung y viện cảm ơn cậu.” Biểu tình của Ngô Thủ Chí vô cùng nghiêm túc. Hắn hướng Trương Văn Trọng khẩn cầu nói: “Tiểu Trương, tôi có một yêu cầu quá đáng, còn mong muốn cậu có thể đáp ứng. Chúng tôi chuẩn bị đem bài giảng về Tinh Khí học thuyết ngày hôm nay của cậu, chỉnh lý sắp xếp vào trong giáo tài mới về cơ sở lý luận Trung y, để cho thể giúp thêm càng nhiều sinh viên Trung y được lợi ích. Không biết, cậu có thể đáp ứng lời thỉnh cầu này của tôi không?”

“Không thành vấn đề, tôi đáp ứng.” Trương Văn Trọng gật đầu nói.

“Cảm ơn.” Ngô Thủ Chí lại cúc cung Trương Văn Trọng lần nữa.

Ngay khi Trương Văn Trọng chuẩn bị rời đi, Ngô Thủ Chí lại kéo hắn lại, nói: “Chờ một chút, tiểu Trương, tôi còn một thỉnh cầu.”

“Còn có thỉnh cầu gì?” Trương Văn Trọng dừng chân lại, dò hỏi.

Ngô Thủ Chí nói: “Tôi mong muốn cậu có thể chấp nhận trở thành danh dự giáo thụ của y học viện chúng tôi!”

Một câu nói giống như một ngòi nổ, trong nháy mắt làm nổ tung giảng đường vốn đang yên tĩnh. Toàn bộ học sinh trong khiếp sợ không ngừng thốt lên:

“Danh dự giáo thụ? Tôi không có nghe lầm chứ? Ngô viện trưởng không ngờ muốn thỉnh Anh Hùng ca làm danh dự giáo thụ?”

“Điều khác không nói, chỉ bằng bài giảng vừa rồi của Anh Hùng ca, phối hợp với xưng hào danh dự giáo thụ, có thể nói vô cùng dư dả!”

“Không sai! Tôi từ thời đi học nhà trẻ cho tới bây giờ, suốt bao nhiêu năm, còn chưa từng được nghe qua giảng khóa có tiêu chuẩn cao như hôm nay! Trương lão sư làm danh dự giáo thụ, có thể nói là xứng đáng! Nếu ai dám nghi vấn Trương lão sư không xứng với xưng hào danh dự giáo thụ, tôi là người thứ nhất không đáp ứng!”

“Không sai, tôi cũng vậy!”

Trương Văn Trọng hơi sững sốt, hắn thật không ngờ, Ngô Thủ Chí lại đưa ra lời thỉnh cầu như vậy. Hắn đạm mạc cười, nói: “Danh dự giáo thụ? Theo tôi được biết, danh dự giáo thụ chỉ dành cho học giả có cống hiến trong giới y học phải không? Tôi bất quá chỉ là một giáo y nho nhỏ tốt nghiệp tại một trường chuyên y tam lưu mà thôi, có tài đức gì mà có thể trở thành danh dự giáo thụ chứ? Ngô lão, tôi rất cảm ơn sự thưởng thức của ông, thế nhưng chức danh dự giáo thụ này...”

Những lời này của Trương Văn Trọng còn chưa nói xong, trong giảng đường đột nhiên lần nữa bộc phát ra tiếng kêu to: “Đáp ứng ông ấy!”

Ngay sau đó, toàn bộ học sinh đều bắt đầu cao giọng ồn ào lên: “Đáp ứng ông ấy!”

“Đáp ứng ông ấy!”

“Đáp ứng ông ấy!”

Ngô Thủ Chí nở nụ cười, chỉ vào những học sinh trong giảng đường, nói: “Thấy rồi chứ? Cậu trở thành danh dự giáo thụ, chính là mục đích chung! Tuy rằng tuổi cậu còn trẻ, thể nhưng tạo nghệ của cậu trong y đạo, cũng làm những lão già như chúng ta cảm thấy thẹn thùng. Mặt khác cậu cũng có thể yên tâm, danh dự giáo thụ cũng không có nghĩa vụ giảng khóa ép buộc. Nói cách khác, cậu muốn giảng bài liền giảng, không muốn giảng bài cũng sẽ không có ai miễn cưỡng cậu.” Xem ra với sự cơ trí của hắn, đã sớm đoán được nguyên nhân Trương Văn Trọng không muốn đảm nhiệm giảng sư.

“Đã như vậy...” Trương Văn Trọng nở nụ cười, xoay người nhìn những học sinh trong giảng đường, nói: “Tôi nghĩ, tôi không có lý do gì cự tuyệt nữa.”

117. Chương 119: Thân Phận Của Tô Hiểu Hồng

Hai giờ, Trương Văn Trọng cùng Tô Hiểu Hồng đang ở trên đường đi tới bệnh viện Ung Thành, Tô Hiểu Hồng đang khẩn cấp đem cảnh tượng nhiệt náo bên trong online trường học giảng thuật cho Trương Văn Trọng nghe.

Cũng không biết là ai, đem đường khóa của Trương Văn Trọng toàn bộ đều quay chụp xuống tới. Thậm chí cả hình ảnh Trần Khải bỏ chạy trốn chết, cùng mười mấy lão giáo thụ cúi cung tạ ơn Trương Văn Trọng, Ngô Thủ Chí cam kết mời hắn làm danh dự giáo thụ, toàn bộ tình cảnh cũng đều được quay chụp xuống tới. Bởi vì nguyên đoạn ghi hình dài đến ba giờ, không thể truyền hết lên trên online trường học, vì vậy người đó đành cắt nối chế thành một đoạn phim ngắn rất đặc sắc, sau đó truyền lên internet.

Online trường học nhất thời vì bài post này mà sôi trào lên.

Vô số người trả lời bên dưới bài post, ngoại trừ phát biểu kinh ngạc và cảm khái, đều không ngoại lệ tỏ ý muốn xem đoạn ghi hình hoàn chỉnh. Chẳng hạn như bên dưới có bài ghi: “Cầu chúng tử lâu chủ hiểu được.” Dù loại lời nói nối liền không đứt.

Bởi vì đoạn phim ngắn kia tuy rằng đặc sắc, thể nhưng không được hoàn chỉnh.

Thật giống như loại tuyên truyền những đoạn ngắn cắt khúc của những bộ siêu phẩm điện ảnh, lập tức khơi dậy lòng hiếu kỳ của mọi người cực lớn. Hơn nữa rất nhiều người nghe qua buổi giảng bài của Trương Văn Trọng, đều liên tiếp trả lời bài post, kể ra nỗi khiếp sợ trong lòng mình. Những người chưa được nghe qua buổi giảng của Trương Văn Trọng, đều khẩn cấp muốn biết, vị giáo y Trương Văn Trọng được Ngô Thủ Chí mời làm danh dự giáo thụ, đến tốt cùng đã giảng bài hay đến như thế nào.

Rất cực người truyền lên đoạn phim ngắn được chế tác, đã lần nữa đem toàn bộ đoạn ghi hình buổi giảng bài của Trương Văn Trọng truyền lên online trường học. Đồng thời hắn còn nghĩ đưa đoạn ghi hình lên nhiều trang web bên ngoài, đồng loạt kết nối tới trang web của trường đại học Ung Thành.

Làm kẻ khác kinh ngạc chính là, sau đó online trường học vốn đang vô cùng náo nhiệt, không ngờ lại trong nháy mắt yên tĩnh xuống tới. Thẳng đến ba giờ sau, mới lần thứ hai náo nhiệt lên, nguyên lai trong ba giờ trước đó, mọi người đều chỉ chăm chú xem đoạn ghi hình buổi giảng bài của Trương Văn Trọng.

Vô luận là Trung y hệ hay những học sinh của những hệ khác, đều bị buổi giảng của Trương Văn Trọng mê hoặc thật sâu. Trong thời gian ba giờ, bọn họ đều ngây ra ngồi trước máy vi tính, đều quên hết chuyện mình đang làm. Vì vậy trong suốt ba giờ trên online trường học liền quanh quẩn, nhưng sau đó lập tức liền nổ tung oa.

“Tôi xem đoạn ghi hình, làm nổi cơn của tôi biến thành cháo rồi.”

“Tôi xem đoạn ghi hình quá say mê, quên mất tắt ấm nước, suýt chút dẫn phát hỏa hoạn.”

“Bởi vì xem đoạn ghi hình, quên mất buổi hẹn với bạn gái, nàng hiện tại đang đòi chia tay.”

Đủ loại hoàn cảnh bi kịch xảy ra ùn ùn, toàn bộ đều chỉ biểu đạt sự chấn động cùng sùng bái với đoạn ghi hình kia, liên hợp chiếm mất hai mươi trang bài post của online trường đại học.

Không hề nghi ngờ, sự tình tiến triển theo phương hướng mà Trương Văn Trọng cũng không nguyện ý nhìn thấy.

Hắn lại thêm một lần nổi danh trong online trường học, thậm chí còn có rất nhiều học sinh bên ngoài nghe nói tới việc này, liền online vào diễn đàn đại học Ung Thành, sau khi tận mắt nhìn thấy đoạn ghi hình giảng bài, bọn họ cũng trở thành người hâm mộ của Trương Văn Trọng.

Bên dưới đoạn ghi hình về Trương Văn Trọng, nhìn thấy bài post nổi bật trên internet, còn có người hiểu chuyện, đặt cho Trương Văn Trọng thêm một xưng hô: “Lão sư oai phong nhất lịch sử”.

Sau khi nghe xong Tô Hiểu Hồng giảng thuật, Trương Văn Trọng lắc đầu cười khổ, thầm than: “Không nghĩ tới, tốc độ truyền bá của internet dĩ nhiên lại nhanh tới như vậy, hoàn hảo ta đã chuẩn bị trước.”

“Ai, được rồi, Trương lão sư, em có một vấn đề muốn hỏi thầy.” Tô Hiểu Hồng vẻ mặt hoài nghi hỏi: “Vì sao lần nào trong đoạn ghi hình về thầy, gương mặt của thầy đều rất mơ hồ, làm cho người ta không thể nhìn thấy rõ? Gương mặt của những người khác, đều nhìn thấy rất rõ ràng, cũng chỉ có gương mặt của thầy, thật sự không sao nhìn rõ được.”

“Ai biết được? Có thể người quay phim kia cảm thấy tôi không tuần tú, cho nên làm xử lý hậu kỳ đặc thù gì đó chăng?” Trương Văn Trọng tự nhiên sẽ không nói cho Tô Hiểu Hồng, đây là do hắn thi triển đạo pháp. Cho nên hắn đem vấn đề này, đổ lên người đã quay phim.

Tô Hiểu Hồng cũng không nghi ngờ hắn, tức giận nói: “Em đoán cũng là như vậy! Tên kia thật đúng là ghê tởm! Hừ, nếu để cho em biết người quay phim là ai, em nhất định phải tìm hắn hảo hảo lý luận một phen!” Nàng cũng không hề biết, người quay phim hiện tại cũng đang buồn bực. Thế nào không thể quay rõ được gương mặt của Trương Văn Trọng? Bởi vì chuyện này, hắn cũng bị những người bạn trên mạng mắng không ít.

Tức giận mắng người quay phim vài câu, Tô Hiểu Hồng lúc này mới hiểu kỳ hỏi: “Ai, Trương lão sư, ngày hôm nay chúng ta tới bệnh viện Ung Thành làm gì?”

Trương Văn Trọng dẫn Tô Hiểu Hồng đi nhanh vào bệnh viện Ung Thành, hồi đáp: “Tôi có một bệnh nhân ở nơi này, hôm nay tôi mang cô đến muốn cô làm trợ thủ cho tôi, chữa bệnh cho hắn.”

Làm trợ thủ cho Trương Văn Trọng, đối với Tô Hiểu Hồng mà nói, là chuyện cầu còn không được. Vào lần trước, nàng đảm nhiệm trợ thủ cho Trương Văn Trọng đến trị liệu cho Vu Thiên Hải, đã tận mắt chứng kiến y thuật thần kỳ của hắn, vì thế nàng luôn tràn ngập chờ mong: “Trương lão sư, ngày hôm nay chúng ta đến trị liệu cho người bệnh, là bệnh gì vậy?”

“Ung thư não thời kỳ cuối.” Trương Văn Trọng đáp.

“Ung thư...ung thư não thời kỳ cuối?” Tô Hiểu Hồng kinh ngạc há to miệng: “Bệnh này còn chữa được sao?”

Trương Văn Trọng cười đáp: “Dĩ nhiên là trị được, bằng không tôi tới nơi này làm gì?”

Ngay khi Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng đang nói chuyện, Nhạc Tử Mẫn đi nhanh tới đón, nhìn thấy Trương Văn Trọng, lập tức nở nụ cười hô: “Trương giáo thụ đã tới.”

Trương Văn Trọng cười khổ nói: “Nhạc lão, ông đang trêu đùa tôi phải không? Cái gì là giáo thụ hay không giáo thụ chứ, đừng xưng hô tôi như vậy. Ông cứ gọi Trương tiên sinh như trước, nếu không gọi tiểu Trương cũng được, chỉ ít có thể nghe thân thiết hơn một chút.”

“Tốt lắm, tôi gọi anh là tiểu Trương.” Nhạc Tử Mẫn vừa cười vừa nói, sau đó ánh mắt rơi xuống trên người Tô Hiểu Hồng đứng phía sau Trương Văn Trọng, có chút kinh ngạc nói: “Tiểu muội, sao cháu cũng tới?”

Tô Hiểu Hồng có chút kiêu ngạo nói: “Trương lão sư cho cháu làm trợ thủ của thầy, cho nên cháu cũng tới.”

“Tiểu Trương cho cháu làm trợ thủ của hần?” Nhạc Tử Mẫn nhìn Tô Hiểu Hồng, lại nhìn Trương Văn Trọng, có chút không tin.

Trương Văn Trọng nói: “Ân, tiểu muội đúng là do tôi mời tới làm trợ thủ. Thế nào, Nhạc lão, ông cũng biết tiểu muội?”

“Đương nhiên là nhận thức, đứa con gái này vừa mới ra đời thì tôi đã nhận thức nó.” Nhạc Tử Mẫn nở nụ cười, chỉ vào Tô Hiểu Hồng nói: “Nó là cháu ngoại của tôi.”

“Ác?” Trương Văn Trọng nhìn Tô Hiểu Hồng, lại nhìn Nhạc Tử Mẫn, nở nụ cười nói: “Khó trách tôi ngay lần đầu tiên nhìn thấy tiểu muội, liền cảm giác cô ấy nhìn qua có chút quen mắt. Nguyên lai cô ấy là cháu gái của ông. Thảo nào tiểu muội còn nhỏ tuổi, lại có tạo nghệ thật sâu trong y đạo, nguyên lai trong gia đình đều là học giả a. Xem ra y thuật Nhạc gia, coi như là có người truyền thừa.”

“Nha đầu tiểu muội này, đích thật là thiên tư thông tuệ.” Nhìn Tô Hiểu Hồng, trong ánh mắt Nhạc Tử Mẫn tràn đầy vẻ hiền lành: “Cũng không biết nó có phúc hay không, được báỉ tiểu Trương anh làm sư phụ?”

“Tùy duyên thôi.” Trương Văn Trọng cũng không đáp ứng, cũng không cự tuyệt, chỉ nói ba chữ này.

Nhạc Tử Mẫn cũng không dây dưa ở chuyện này, hần cười ha hả xoay người, đi nhanh ở phía trước, dẫn đường cho Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng đi về hướng phòng bệnh của Tôn Ngụy.

Trương Văn Trọng thấy thế nói: “Nhạc lão, ông cứ làm việc của ông, phòng bệnh của Tôn Ngụy tôi biết ở đâu.”

Nhạc Tử Mẫn quay đầu, bắt đắc dĩ cười cười, nói: “Nếu như không có tôi dẫn hai người, chỉ sợ ngay cả phòng bệnh của Tôn Ngụy cũng đừng mong tới gần, đừng nói tới việc muốn vào trong.”

Trương Văn Trọng còn chưa trả lời, Tô Hiểu Hồng lại kiểm chế không được sự tò mò trong lòng, dò hỏi: “Vì sao? Lẽ nào địa vị của Tôn Ngụy này rất lớn?”

“Ân, rất lớn.” Nhạc Tử Mẫn gật đầu nói.

“Lớn tới bao nhiêu?” Tô Hiểu Hồng hoàn toàn bị hấp dẫn, vội vã dò hỏi.

Nhạc Tử Mẫn lắc đầu, cũng không trả lời nàng.

Dưới sự dẫn dắt của Nhạc Tử Mẫn, Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng rất nhanh đi tới dãy phòng bệnh cao cấp, đi thang máy lên tới tầng cao nhất. Trước đó, phòng bệnh của Tôn Ngụy cũng không phải ở tầng này, xem ra trong hai ngày nay, đã xảy ra chuyện gì đó.

Đi ra thang máy, Nhạc Tử Mẫn dẫn Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng đi về phòng bệnh ngay cuối hành lang. Còn chưa đi tới, ba người đã bị hai nam tử mặc tây trang màu đen ngăn cản lại.

Hai nam tử mặc tây trang màu đen, cũng không phải là hạng người hơi hợt, cơ thể bọn họ rắn chắc cường tráng, trong ánh mắt toát ra tinh mang, hiển nhiên đều là cao thủ tinh thông ngoại gia quyền.

Trương Văn Trọng chỉ liếc mắt liền nhìn ra tu vi của hai người kia, không khỏi trầm nghĩ: “Một người địa cấp trung kỳ, một người địa cấp hậu kỳ. Có hai địa cấp cao thủ làm bảo tiêu, xem ra Tôn Ngụy này đích thật có lai lịch không nhỏ.”

Nhạc Tử Mẫn chỉ vào Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng giới thiệu: “Vị này chính là Trương Văn Trọng Trương bác sĩ, là tới chữa bệnh cho Tôn tiên sinh. Vị này chính là cháu ngoại của tôi, đồng thời cũng là trợ thủ của bác sĩ Trương.”

Trước khi Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng đi đến, Tôn Ngụy từng dặn dò với hai người về việc này. Cho nên bọn họ cũng không làm khó ba người, chỉ dùng ánh mắt nhạy cảm quét qua trên người cả ba một lần, sau đó tránh đường, trầm giọng nói: “Mời vào.”

Nhạc Tử Mẫn dẫn đầu đi lướt qua hai người bảo tiêu, đi hướng phòng bệnh Tôn Ngụy. Trương Văn Trọng đi sát theo sau, nhưng khi hần đi ngang qua hai người bảo tiêu, bảo tiêu bên trái nhìn thấy Tam Túc Ô đậu trên đầu vai Trương Văn Trọng, vùng lông mày chợt nhướng lên, vẻ mặt tức giận hừ nói: “Quạ đen? Thật

là diêm xấu!” Hắn đột nhiên thò tay, đã nghĩ muốn chụp Tam Túc Ô trên đầu vai Trương Văn Trọng bắt xuống...

118. Chương 120: Quyết Định Của Tôn Ngụy

Nhưng bảo tiêu kia hiển nhiên không hề ngờ tới, một con quạ đen nhỏ như vậy lại chính là một con Tam Túc Ô tính nét táo bạo. Tuy rằng hắn là địa cấp cao thủ, nhưng cũng không phải người tu chân, cũng không hiểu biết về chuyện tu chân giới, cho nên cũng không nhận thức Tam Túc Ô là chuyện rất bình thường.

Lệch lạc phỏng đoán thực lực của đối thủ, hậu quả tạo thành chính là tay phải của hắn bị Tam Túc Ô vỗ cánh hất ra, đồng thời mỏ chim còn hung hăng mổ một cái. Nếu không phải Thiết Bổ Sam của hắn đã có tạo nghệ rất cao, chỉ sợ một cú mổ của Tam Túc Ô cũng đã làm tay phải hắn bị thương.

Dù là không bị thụ thương, nhưng đau đớn từ mu bàn tay truyền đến làm trên mặt người bảo tiêu toát ra vẻ kinh ngạc. Mà đồng bạn của hắn nhìn thấy hắn có hại, không có chút chần chờ, lập tức hướng Trương Văn Trọng khởi xướng tiến công. Hắn giơ lên tay trái dùng một chiêu trong Pháo quyền trực tiếp oanh về phía gương mặt Trương Văn Trọng, quyền phong phần phật, thật nghe ra một tiếng pháo nổ vang điếc tai.

“Nha.” Tuy rằng Tô Hiểu Hồng sinh ra trong Trung y thế gia, thế nhưng làm gì có cơ hội gặp qua tràng diện tranh đấu như thế? Lúc này nàng bị hoảng sợ đến kêu lên sợ hãi, dù là Nhạc Tử Mẫn cũng vừa sợ vừa giận, không biết làm sao.

Vùng lông mày Trương Văn Trọng hơi nhướng lên, bước tránh nửa bước, hộ vệ Tô Hiểu Hồng phía sau. Đồng thời tay phải hắn nhấc lên, năm ngón tay hơi mở ra, thoáng chốc đã bắt trúng Pháo quyền thanh thể kinh người. Mà ngay tích tắc quyền chưởng tiếp xúc, chân nguyên trong cơ thể Trương Văn Trọng lập tức hóa thành mấy đạo phong mang, xuyên thấu qua năm ngón tay, đâm thẳng tới trong nắm tay của bảo tiêu kia, đồng thời dọc theo cánh tay cấp tốc lan tràn về phía trước.

Nhất thời trên mặt bảo tiêu hiện lên vẻ kinh hãi, tuy rằng hắn cũng cho rằng Trương Văn Trọng là đối thủ, nhưng hắn vẫn đánh giá thấp thực lực của Trương Văn Trọng. Bởi vậy chỉ một lần giao thủ, hắn lập tức thua thiệt dưới tay Trương Văn Trọng.

Bảo tiêu kia cảm giác tay phải của mình giống như bị một dòng điện bắn trúng, vừa đau nhức vừa ngứa ngáy, toàn bộ cánh tay nhất thời xuôi xuống dưới, không còn chút sức lực.

Bảo tiêu ném khở từ Tam Túc Ô, thấy thế cũng thất kinh. Tay phải hắn hơi kéo qua bên hông, Trương Văn Trọng nhanh mắt liền phát hiện, một cây súng quân dụng đang giắt ngay thắt lưng của hắn.

“Muốn rút súng?” Vùng lông mày Trương Văn Trọng nhướng lên, hừ lạnh một tiếng, chuôi đàn mộc đeo trên cổ tay phải lập tức chảy xuống trong lòng bàn tay hắn. Một đạo quang mang màu vàng nhạt chợt lóe trên chuôi tràng hạt, hai viên tràng hạt đã bị hắn nắm trong mấy ngón tay.

Trong lòng Trương Văn Trọng mặc niệm chú ngữ, chỉ cần hai bảo tiêu dám thực sự rút súng, hắn cũng sẽ dùng pháp khí chuôi tràng hạt đàn hương giết chết hai bảo tiêu ngay tại chỗ. Tuy rằng hắn là một bác sĩ, thế nhưng điều này cũng không đại biểu cho việc bác sĩ cũng sẽ không giết người.

Ngay thời khắc chỉ mảnh treo chuông, một thanh âm từ trong phòng bệnh Tôn Ngụy truyền ra: “Dừng tay.”

Hai bảo tiêu đã chuẩn bị rút súng, nghe vậy nhất thời dừng lại, đồng loạt lui ra sau một bước. Nhưng bọn họ cũng không thả lỏng cảnh giác, hai đôi mắt vẫn nhìn trừng trừng Trương Văn Trọng. Đồng thời tay phải đều đặt lên cây súng lục quân dụng, chỉ cần Trương Văn Trọng hơi có cử động dị thường, bọn họ sẽ lập tức rút súng bắn hắn.

Một trung niên nam nhân vóc người mập mạp, mang theo bụng bia, vẻ mặt tươi cười từ bên trong phòng bệnh bước nhanh đi ra. Hắn đầu tiên nhìn Nhạc Tử Mẫn gật đầu, sau đó nhìn Trương Văn Trọng nhếch miệng cười, đầy vẻ áy náy nói: “Ha ha, anh là bác sĩ Trương phải không? Xin lỗi, thật là rất xin lỗi. Bọn họ đều là người thô lỗ, không hiểu được cấp bậc lễ nghĩa, nếu có địa phương nào đắc tội, xin mời có thể tha thứ. Tôi ở đây thay hai người bọn họ hướng anh xin lỗi.”

Nếu như chỉ nhìn từ bên ngoài, trung niên nam tử vóc người mập mạp này giống như là một người biết cách xã giao. Hai gò má hần tròn đầy, hơn nữa còn có dáng tươi cười như lấy lòng, rất dễ làm cho đối phương nảy sinh hảo cảm đối với hần. Nhưng Trương Văn Trọng chỉ liếc mắt nhìn ra được, nam tử trung niên này cũng không phải hạng người hời hợt. Tu vi của hần so với hai bảo tiêu còn cao hơn một bậc. Cũng đã đạt tới thiên cấp đỉnh kỳ, tùy thời đều có thể đột phá thiên cấp cảnh giới. Trương Văn Trọng không để ý tới hai bảo tiêu đang nhìn chăm chăm, quan sát trung niên nam tử một thoáng, mở miệng dò hỏi: “Ông là..?”

Trung niên nam tử cười ha hả nói: “Ác, đã quên tự giới thiệu, tôi là đệ tử của Tôn Ngụy, tôi tên Bạch Quang Minh. Đến, bác sĩ Trương, mời vào. Từ sáng sớm hôm nay Tôn Ngụy đã liên tục nhắc tới anh rồi.”

“Trương lão sư, nếu không chúng ta đi thôi, đừng chữa bệnh cho người tên Tôn Ngụy gì nữa. Nhìn tư thế của bọn họ, động một chút liền đánh người, khẳng định cũng không phải là người tốt gì.” Tô Hiểu Hồng ở phía sau lặng lẽ lôi kéo áo Trương Văn Trọng, đè thấp thanh âm nói.

Quay đầu lại nhìn Tô Hiểu Hồng, nhìn thấy vẻ sợ hãi tràn đầy trong ánh mắt của nàng. Hiển nhiên tình huống xảy ra đột nhiên vừa rồi, dọa cô nữ sinh thông tuệ này không nhỏ. Trên mặt Trương Văn Trọng nhất thời nổi lên vẻ mỉm cười ôn hòa, dùng tay nhẹ vỗ lên đầu Tô Hiểu Hồng, ôn nhu nói: “Đừng sợ, tiểu muội, chuyện vừa rồi cũng chỉ là một hiểu lầm mà thôi.”

Nhìn dáng tươi cười của Trương Văn Trọng, nghe hần nói chuyện, cũng không biết xảy ra chuyện gì, Tô Hiểu Hồng chợt cảm giác sự sợ hãi trong lòng mình trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh. Đồng thời một loại tình tự dị dạng đang lặng lẽ nảy sinh trong lòng nàng.

Tuy rằng thanh âm của Tô Hiểu Hồng áp rất thấp, thế nhưng không giấu diếm được lỗ tai Bạch Quang Minh. Hần rõ ràng nghe thấy được lời nói chuyện của Tô Hiểu Hồng và Trương Văn Trọng, vội vã vừa cười vừa nói: “Đúng đúng, bác sĩ Trương nói rất đúng, chuyện vừa rồi chỉ là một hiểu lầm mà thôi.” Nói xong hần nhướn mày, nhìn hai bảo tiêu quát: “Hai người còn đứng đó làm gì? Còn không nhanh buông tay, sau đó hướng bác sĩ Trương và trợ thủ của anh ấy xin lỗi!”

“Xin lỗi.” Hai bảo tiêu không có chút do dự, nghe theo sự phân phó của Bạch Quang Minh, buông tay phải cầm súng, chỉnh tề cúi cung xin lỗi Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng.

“Hai người thành sự không thấy bại sự có thừa, xem sau khi trở về tôi làm sao thu thập các anh!” Bạch Quang Minh sầm mặt mắng hai người một câu, sau đó lại thay đổi khuôn mặt tươi cười, nhìn Tô Hiểu Hồng nói: “Tiểu muội muội, hai người họ đều là người thô lỗ, đừng chấp nhặt với bọn họ, như thế này, chú đây tặng một ít lễ vật an ủi cháu, ai, cháu thích cái gì? Nói cho chú, chú sẽ mua tặng cháu ngay.” Sắc mặt hần biến đổi với tốc độ cực nhanh, triệt để vô cùng, có thể nói là nhất tuyệt.

Trải qua Bạch Quang Minh một phen hòa giải, cổ hầu trương cùng bầu không khí trầm trọng trong hành lang liền biến mất. Vốn cuộc chiến đấu hết sức căng thẳng, cũng bởi vậy mà bị hóa giải. Thậm chí Trương Văn Trọng cũng nhin không được trong lòng thâm than: “Người tên Bạch Quang Minh này, loại thủ pháp thay đổi nhanh như chong chóng như thế, đùa thật đúng là thành thạo.”

Đi theo Bạch Quang Minh, Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng và Nhạc Tử Mẫn đi vào phòng bệnh cao cấp.

Cũng giống như phòng bệnh cao cấp khác, phòng này có hai gian, một gian có đầy đủ phòng ăn và phòng vệ sinh, toàn bộ phương tiện sinh hoạt và phương tiện tiêu khiển đều đầy đủ không thiếu thứ gì.

“Bác sĩ Trương, anh rốt cục tới.” Tôn Ngụy nằm trên giường bệnh, nhìn thấy Bạch Quang Minh dẫn Trương Văn Trọng đi vào phòng, gương mặt đã khôi phục huyết sắc của hần nhất thời nổi lên dáng tươi cười dào dạt. Hần không để ý tới sự phản đối của hộ sĩ, giẫy dụa muốn ngồi dậy.

Sau khi chào hỏi Trương Văn Trọng, hần nhìn về phía Bạch Quang Minh, dò hỏi: “Đệ tử, vừa rồi cháu nghe bên ngoài có tiếng tranh cãi ầm ĩ, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện nhỏ thôi.” Bạch Quang Minh cười đáp: “Triệu Giáp và Trịnh Bân là hai tên thô lỗ, không nhận ra bác sĩ Trương, sẵn sinh chút hiểu lầm với nhau. Đệ tử đã để hai người xin lỗi bác sĩ Trương, mà bác sĩ Trương cũng đã tha thứ cho bọn họ.”

“Ác?” Tôn Ngụy nhướn mày, tuy rằng hần cũng không rõ ràng, thực lực của Triệu Giáp và Trịnh Bân ra sao. Thế nhưng hai người kia đều do Bạch Quang Minh phái tới bảo hộ hần, thực lực tự nhiên không thể

hoài nghi. Cho nên khi hắn nghe Bạch Quang Minh nói Trương Văn Trọng và Triệu Giáp, Trịnh Bân nảy sinh hiểu lầm, hắn liền lo lắng Trương Văn Trọng vì vậy mà có hại, liền thân thiết nhìn Trương Văn Trọng dò hỏi: “Bác sĩ Trương, anh không sao chứ?”

“Tôn Ngụy, cháu cũng không cần lo cho bác sĩ Trương, người có hại cũng không phải hắn, mà là Triệu Giáp và Trịnh Bân.” Bạch Quang Minh cười ha hả nói, cuối cùng còn liếc mắt nhìn Trương Văn Trọng, trong ánh mắt lộ ra một tia ngạc nhiên.

“Cái gì?” Tôn Ngụy lấy làm kinh hãi. Quan sát Trương Văn Trọng từ trên xuống dưới hồi lâu, mới cảm thán nói: “Không nghĩ tới, không nghĩ tới, bác sĩ Trương lại là một cao thủ võ thuật truyền thống.”

“Cái gì mà cao thủ thấp thủ, đừng dán vàng lên mặt tôi, tôi chỉ tùy ý luyện chút công phu, dùng để phòng thân mà thôi.” Trương Văn Trọng cười đáp.

Bạch Quang Minh vừa cười vừa đáp: “Bác sĩ Trương, anh cũng thật quá khiêm tốn đi thôi? Triệu Giáp và Trịnh Bân tuy rằng không lên được mặt bàn, nhưng tốt xấu cũng là ngoại gia quyền cao thủ luyện võ hơn hai mươi năm. Một mình anh đối mặt liền chế trụ họ, há có thể xem là công phu tầm thường? Không biết sư thừa của bác sĩ Trương ở đâu? Nhìn khí chất của anh, luyện tập hình như là nội gia quyền của đạo gia. Không biết anh đi ra từ núi Thanh Thành hay núi Vũ Đường?”

“Tôi không có sư thừa, chỉ tự mình luyện tập.” Trương Văn Trọng ăn ngay nói thật, hắn đích thật không có sư thừa, toàn bộ võ công đều từ những bí tịch võ học do người khác tặng mà học được.

Đáng tiếc chính là Bạch Quang Minh cũng không tin tưởng. Hắn cho rằng Trương Văn Trọng không muốn tiết lộ sư môn, có ý bịa lời nói dối.

Trương Văn Trọng không hề để ý tới Bạch Quang Minh, cất bước đi tới bên giường bệnh, đưa tay đặt lên cổ tay Tôn Ngụy, chẩn mạch cho hắn.

Ba phút sau, Trương Văn Trọng dừng việc bắt mạch.

“Thế nào?” Tôn Ngụy còn chưa mở miệng hỏi, Bạch Quang Minh đứng bên cạnh giường bệnh đã khẩn cấp hỏi trước.

Trương Văn Trọng nói: “Thân thể khôi phục không tệ, xem ra mấy ngày nay cậu đều uống thuốc đúng giờ.”

“Nói tới uống thuốc tôi liền đau đầu.” Tôn Ngụy nhăn mặt khổ sở, thương cảm hề hề nói: “Bác sĩ Trương, thuốc anh đưa ra, vị đạo thật sự quá khó uống. Phi, phi, phi, nghĩ đến mùi vị của thuốc đó, tôi đã muốn nôn.”

Trương Văn Trọng không để ý đến Tôn Ngụy tố khổ, vẻ mặt của hắn vô cùng nghiêm túc, trầm giọng nói: “Với tình huống thân thể của cậu hiện tại, đã có thể tiếp thu giải phẫu trị liệu. Nhưng tôi muốn sớm nói trước với cậu, xác suất thành công của lần trị liệu này chỉ có sáu thành. Cho nên cuối cùng có muốn tiếp thu trị liệu hay không, chính do cậu quyết định.” Hắn ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, nói: “Như vậy đi, tôi cho cậu mười lăm phút suy nghĩ. Sau mười lăm phút, cho tôi đáp án, tôi ở ngoài phòng khách chờ.”

Nói xong lời này, Trương Văn Trọng xoay người đi ra khỏi phòng, ngồi ngay sofa ở phòng khách.

Tô Hiểu Hồng và Nhạc Tử Mẫn tự nhiên là đi theo sát phía sau hắn, đi ra khỏi phòng. Thậm chí cả mấy người hộ sĩ phụ trách chiếu cố Tôn Ngụy, cũng bị Nhạc Tử Mẫn gọi đi ra. Chỉ để lại Tôn Ngụy và Bạch Quang Minh hai người ở lại bên trong.

Tôn Ngụy nhìn Bạch Quang Minh, hỏi: “Dượng thấy hắn ra sao?”

“Nhìn không thấu.” Bạch Quang Minh lắc đầu.

Tôn Ngụy có chút kinh ngạc nói: “Ác? Trên thế giới này, còn có người mà dượng nhìn không ra sao?”

“Trên thế giới này, nhiều người dượng nhìn không thấu lắm. Chút tiêu chuẩn của dượng, cũng chỉ có thể lừa gạt người thường mà thôi.” Bạch Quang Minh cười khổ thở dài một hơi: “Cháu dự định làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao bây giờ? Tiếp thu hẩn trị liệu.” Tôn Ngụy cười nói, trên mặt lộ biểu tình không còn cách nào, phảng phất hẩn cùng Bạch Quang Minh đang thảo luận, cũng không phải là chuyện gì liên quan tới tính mạng của hẩn. Mà là một ít việc tạp vụ chẳng đáng là gì.

Bạch Quang Minh cau mày nói: “Cháu thực sự tin tưởng lời hẩn nói sao? Theo dưỡng được biết, ở trên thế giới này không có bất cứ bác sĩ nào dám bảo chứng với bệnh nhân, chữa trị bệnh ung thư não thời kỳ cuối đạt được sáu phần thành công. Cháu không sợ, hẩn là một tên lừa gạt?”

“Lừa gạt? Hẩn có thể gạt cháu thứ gì?” Tôn Ngụy vừa cười vừa nói: “Trước đó, hẩn chỉ biết cháu là Tôn Ngụy, không biết thân phận cháu, cũng không biết gia thế của nhà cháu. Nếu như không phải hôm nay dưỡng mang theo Triệu Giáp và Trịnh Bân xuất hiện ở chỗ này, chỉ sợ hẩn vẫn không hề biết. Không, sai, cháu phải nói, hẩn không cần biết. Có thể ở trong mắt hẩn, cháu chỉ là một người bệnh nhân đơn giản. Về phần thân phận, gia thế của cháu hẩn cũng đều mặc kệ. Cháu nói dưỡng, những người như các vị, luôn luôn thích đem chuyện đơn giản xem thành phức tạp. Kỳ thực, người với người, không phải lúc nào cũng phức tạp như trong suy nghĩ của mọi người đâu đúng không?”

“Luận việc khua môi múa mép, dưỡng thật không qua được Tôn đại triết gia.” Bạch Quang Minh cười khở xua tay, nói: “Cháu đã nguyện ý ném thử một chút, vậy thì cứ ném thử đi. Dù sao cháu cũng sống không được mấy tháng nữa, còn không bằng đánh bạc một lần. Có thể đánh thắng ra được một cái mạng!”

“Chính là đạo lý này.” Tôn Ngụy cười gật đầu. Sau đó trừng mắt nhìn Bạch Quang Minh, cảm giận nói: “Cháu nói dưỡng, có cách an ủi người kiểu như dưỡng sao?”

Bạch Quang Minh nở nụ cười: “An ủi? Cháu còn cần an ủi sao? Cho dù hiện tại tử thần ngoắc cháu, phỏng chừng cháu cũng sẽ cười cùng hẩn đi thôi. Tiểu tử này, là dị loại của Tôn gia a!”

Mười lăm phút thời gian, thoáng chốc trôi qua.

Tôn Ngụy được Bạch Quang Minh dìu đỡ, từ trong phòng đi ra, nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng noãn: “Bác sĩ Trương, mạng của tôi, đã có thể giao cho anh rồi.”

119. Chương 121: Khai Lô Giải Phẫu

Tôn Ngụy được Nhạc Tử Mẫn đưa tới phòng giải phẫu chuẩn bị trước, hai bảo tiêu tự nhiên cũng cùng đi theo hẩn. Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng thay đổi quần áo giải phẫu, cùng chuẩn bị cho việc khử trùng. Trước đó, điện thoại di động của Trương Văn Trọng đã từng reo qua một lần. Bất quá khi đó, hẩn đã bỏ điện thoại cùng toàn bộ đồ vật khác vào trong ngăn tủ, cho nên cũng không lấy ra tiếp điện thoại, chỉ chờ giải phẫu cho Tôn Ngụy xong mới gọi điện lại cho người đó.

Khi Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng đi vào phòng giải phẫu, Tôn Ngụy đã được gây mê. Ở trong phòng giải phẫu, ngoại trừ Nhạc Tử Mẫn và mấy hộ sĩ khoa giải phẫu thần kinh ra, còn có một vị bác sĩ trung niên đeo kính viền vàng. Khi nhìn thấy Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng đi vào trong phòng giải phẫu, trong ánh mắt vị bác sĩ trung niên không khỏi hiện lên một tia ngạc nhiên và chần chờ.

Vị bác sĩ trung niên lôi kéo Nhạc Tử Mẫn, ghé sát bên tai hẩn, đề thấp thanh âm nói: “Nhạc phó viện trưởng, chữa bệnh cho Tôn Ngụy chính là hai người bọn họ? Tuổi tác của bọn họ cũng còn quá trẻ đi thôi? Có được không? Tuy nói bệnh ung thư não của Tôn Ngụy đã tới thời kỳ cuối, thế nhưng cũng không thể vì tuyệt vọng mà thử lung tung như thế a?” Hiển nhiên hẩn cũng không hoàn toàn tin tưởng Trương Văn Trọng. Điều này cũng rất bình thường, dù sao Trương Văn Trọng còn quá trẻ tuổi, lại không có chút danh tiếng, nếu như chỉ lần đầu tiên gặp mặt mà hẩn có thể tin tưởng được Trương Văn Trọng, như vậy mới thật là quái sự.

Nhạc Tử Mẫn chỉ vào Trương Văn Trọng, nhẹ hồi đáp: “Lâm Đồng, anh đừng coi thường hẩn, tuy rằng hẩn còn trẻ tuổi, thế nhưng có tạo nghệ rất sâu trong y thuật. Anh còn không biết đi? Hiện tại hẩn được Ngô Thủ Chí đặc biệt mời làm danh dự giáo thụ của đại học Ung Thành! Bệnh của Tôn Ngụy là ung thư não thời kỳ cuối, đừng nói là chúng ta bất lực, các chuyên gia ung bướu trong ngoài nước cũng đều bó tay hết cách. Đã như vậy, còn không bằng để hẩn thử xem. Hẩn đã sáng tạo được kỳ tích vài lần, nói không chừng lần này đây, cũng có thể tiếp tục sáng tạo ra kỳ tích!” Bác sĩ trung niên được Nhạc Tử Mẫn gọi là Lâm

Đồng, chính là chủ nhiệm khoa giải phẫu thần kinh của bệnh viện Ung Thành. Đồng thời cũng là chuyên gia giải phẫu thần kinh nổi danh của toàn bộ Ung Thành, thậm chí là tỉnh Thiên Nam. Trong lĩnh vực y học trong và ngoài nước, đều có chút danh tiếng. Hắn am hiểu nhất, chính là trị liệu chấn thương sọ não và u não. Thế nhưng khi đối mặt với người bệnh ung thư não thời kỳ cuối như Tôn Ngụy, hắn cũng chỉ đành bó tay hết cách, lắc đầu than thở.

Vì thế, khi nghe Nhạc Tử Mẫn giới thiệu Trương Văn Trọng, Lâm Đồng kinh ngạc không ngớt: “Cái gì? Hắn là danh dự giáo thụ của y học viện đại học Ung Thành? Điều...điều này sao có thể? Hắn bao nhiêu tuổi a? Nhiều lắm chừng hai mươi tuổi, thế nào trở thành danh dự giáo thụ của y học viện đại học Ung Thành? Điều này quả thực là khó tin.”

Ngay khi Nhạc Tử Mẫn và Lâm Đồng còn đang nhẹ giọng nói chuyện, Trương Văn Trọng dẫn Tô Hiểu Hồng đi tới bên giường giải phẫu, nhưng hắn cũng không vội vã bắt đầu giải phẫu, mà đưa ánh mắt nhìn về phía Bạch Quang Minh đang đứng ngay góc tường.

Lúc này Bạch Quang Minh cũng đã thay vào một bộ đồ giải phẫu vô khuẩn, không nói một tiếng đứng ngay góc tường phòng giải phẫu. Khi hắn thấy ánh mắt Trương Văn Trọng nhìn tới, mới nhếch miệng cười, nói: “Đừng để ý, tôi chỉ đứng nơi này để nhìn, sẽ không gây trở ngại cho anh, anh coi như không thấy tôi tồn tại là được rồi.”

Gật đầu, Trương Văn Trọng không hề để ý tới Bạch Quang Minh, đưa ánh mắt nhìn trở lại trên người Tôn Ngụy.

Lúc này Tôn Ngụy sau khi tiếp nhận gây mê, đã lâm vào trạng thái ngủ say.

Trương Văn Trọng mở hộp ngân châm đã được khử trùng hoàn toàn mở ra, cầm lên ngân châm, dùng Cổ Bồn Bồi Nguyên Châm Pháp, đâm vào huyết vị toàn thân Tôn Ngụy để củng cố chính khí trong cơ thể, tăng cường xác suất thành công của lần trị liệu này.

Thi châm xong, Trương Văn Trọng nhìn Tô Hiểu Hồng đảm nhiệm trợ thủ, phân phó: “Tiểu muội, mỗi mười lăm phút, dùng bổ pháp hành châm cho hắn một lần.”

“Được, em đã biết.” Tô Hiểu Hồng dùng lực gạt đầu, tinh thần tập trung cao độ.

Trương Văn Trọng thay đổi vị trí đứng, dùng viết lông vẽ da đầu Tôn Ngụy, sau đó cầm lấy khí cụ, chuẩn bị mở nắp sọ cho Tôn Ngụy.

Lâm Đồng đi tới, hắn cảm thấy mình cần phải nói cho Trương Văn Trọng, vị trí cụ thể bị ung bướu của Tôn Ngụy. Nhưng khi hắn vừa đi tới bên cạnh Trương Văn Trọng, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, Trương Văn Trọng đã dùng khí cụ mở nắp hộp sọ của Tôn Ngụy.

Trong khoảng thời gian ngắn, bốn lỗ hổng liền xuất hiện trên não bộ của Tôn Ngụy. Lâm Đồng nhìn vị trí bốn lỗ hổng, lại đưa mắt nhìn Trương Văn Trọng, không mở miệng nói, lặng lẽ lui về bên người Nhạc Tử Mẫn, khẽ thấp thanh âm nói: “Trước đó hắn có xem qua hình chụp của não bộ, cùng hình chụp cộng hưởng từ của Tôn Ngụy rồi sao?”

Nhạc Tử Mẫn hơi sửng sốt, không giải thích được vì sao Tôn Ngụy lại hỏi vấn đề này. Nhưng hắn chăm chú hồi ức lại một chút, mới lắc đầu nói: “Không có đâu? Tôi nhớ ngoại trừ ngày hôm nay ra, mấy ngày trước hắn có tới một lần. Nhưng lúc đó hắn cũng không kiểm tra hình chụp não bộ và cộng hưởng từ của Tôn Ngụy.”

“Kỳ quái.” Lâm Đồng nhíu mày, trong ánh mắt hiện nổi khiếp sợ: “Nếu như hắn không có xem qua não bộ của Tôn Ngụy, cùng cộng hưởng từ, vì sao hắn lại biết vị trí khối u cụ thể trong não của Tôn Ngụy? Tôi xem thấy hắn mở bốn lỗ hổng, vừa vặn ngay vị trí của khối u.”

“Ha ha.” Nhạc Tử Mẫn cười khê, nói: “Điều đó có gì là kỳ quái? Tiểu Trương là người tinh thông Quan Khí Bát Pháp a! Huống chi, chẩn mạch thuật của hắn cũng không tầm thường. Cho nên theo ý tôi, hắn có thể chuẩn xác phán đoán ra vị trí cụ thể của khối u, là chuyện rất bình thường.”

“Quan Khí Bát Pháp?” Lâm Đồng cũng không phải xuất thân từ Trung y thế gia, đối với Trung y mặc dù có đọc lướt qua, nhưng chỉ đọc qua những sáng tác Trung y học phổ thông. Đối với Quan Khí Bát Pháp,

vọng chẩn thuật này, cũng không hiểu biết. Bất quá hắn cũng biết hiện tại không phải thời gian hỏi việc này, cho nên sau khi nhắc lại, cũng liền im miệng không nói tiếp. Hắn chỉ hiểu kỳ đến tột cùng Trương Văn Trọng muốn làm gì, ở thời gian này, Lâm Đồng đối với Trương Văn Trọng đã có chút lòng tin và chờ mong.

Trong lòng Lâm Đồng âm thầm nói: “Có thể, người trẻ tuổi làm kẻ khác khiếp sợ này, thật có thể sáng tạo ra một đoạn kỳ tích cũng nói không chừng.”

Trương Văn Trọng đã đưa lưỡi cưa thâm nhập vào giữa hai lỗ của xương sọ, sau đó lại kéo ra. Tay hắn vừa ổn lại nhanh, rất nhanh đã cưa ra một khe hở mặt trên xương sọ. Ngay sau đó, hắn lại dùng phương pháp tương đồng tiếp tục làm như thế, chỉ chốc lát sau, giữa bốn lỗ hổng trong xương sọ, đã hiện ra bốn khe hở liên kết.

Sau đó hắn lấy một dụng cụ kềm gấp, trong một tiếng vang giòn lộp bộp, đã đem nắp xương sọ lấy xuống, đặt vào trong khay bên cạnh.

Não của Tôn Ngụy lúc này đã được mở ra.

Trương Văn Trọng không có chút chần chờ, liền mở màng não, rất nhanh tìm được khối u trong não Tôn Ngụy, lập tức cắt bỏ. Một khối u nhiễm máu liền bị Trương Văn Trọng cắt bỏ, dùng kèm phẫu thuật gấp đi ra, ném vào chiếc khay bên cạnh.

“Tôn Ngụy đã bị ung thư não thời kỳ cuối, tế bào ung thư đã sớm khuếch tán, dù là cắt bỏ khối u cũng không có tác dụng gì, đến tột cùng hắn muốn làm gì?” Lâm Đồng hơi nhíu mày, không giải thích được ý tứ của Trương Văn Trọng.

Kỳ thực, đúng như ý nghĩ của Lâm Đồng, ung thư não thời kỳ cuối, tế bào ung thư cũng đã khuếch tán, dù có giải phẫu cắt bỏ khối u, đích thật cũng không có tác dụng gì. Bằng không, với tạo nghệ trong lĩnh vực giải phẫu khoa ngoại não của Lâm Đồng, đã sớm tiến hành giải phẫu cắt bỏ khối u cho Tôn Ngụy, đâu cần phải bó tay hết cách?

Trương Văn Trọng cũng biết điểm này, mà cuộc giải phẫu hắn muốn làm, cũng không chỉ đơn thuần cắt bỏ khối u trong não Tôn Ngụy, hắn còn có một việc thật trọng yếu cần làm.

Ngay khi cắt bỏ toàn bộ khối u trong não Tôn Ngụy xong, Trương Văn Trọng dùng tốc độ cực nhanh, dưới tình huống không có bất luận kẻ nào nhìn thấy, đem một viên Dịch Thể Đan cổ ý luyện chế trước cho Tôn Ngụy, bỏ vào trong não của hắn, lại chôn vào địa phương vừa được cắt bỏ khối u.

Sau đó, Trương Văn Trọng thúc đẩy chân nguyên trong cơ thể, truyền vào trong não Tôn Ngụy, luyện hóa Dịch Thể Đan, để linh khí trong Dịch Thể Đan có thể dọc theo tế bào ung thư khuếch tán khắp màng não, cùng tế bào ung thư tiến hành chiến đấu.

Tuy rằng Trương Văn Trọng vẫn mở mắt, thế nhưng thần thức của hắn đã tiến nhập vào chân nguyên đang di chuyển trong não Tôn Ngụy, chỉ huy linh khí của Dịch Thể Đan, hướng tế bào ung thư khởi xướng sự tiến công mãnh liệt.

Linh khí của Dịch Thể Đan và tế bào ung thư thật giống như hai phe quân đội ở trận doanh đối địch, đang ở trong thân thể Tôn Ngụy triển khai sự chém giết liên tục. Sự công sát mãnh liệt như vậy, tuy rằng có thể sát thương tế bào ung thư trong diện tích lớn, nhưng đồng thời cũng sẽ cấu thành hao tổn cực đại đối với chính khí trong cơ thể Tôn Ngụy. Nếu như chính khí trong cơ thể Tôn Ngụy, một lúc nào không chịu nổi, xuất hiện sự tan vỡ, như vậy Tôn Ngụy cũng lập tức chết trên giường giải phẫu.

Giờ này khắc này, mới là then chốt nhất của cuộc giải phẫu, cũng là thời khắc hung hiểm nhất!

Cuộc giải phẫu cuối cùng có thể thành công hay không, ngoại trừ phải xem Trương Văn Trọng có thể chỉ huy được linh khí Dịch Thể Đan ở trong thời gian ngắn nhất tiêu diệt toàn bộ tế bào ung thư còn sót lại, đồng thời còn phải xem chính khí trong cơ thể Tôn Ngụy có thể chống được tới phút thành công cuối cùng hay không.

Lúc này, Trương Văn Trọng trước khi phẫu thuật đã sử dụng Cố Bản Bồi Nguyên Châm Pháp đâm vào huyệt vị Tôn Ngụy, cũng đã phát huy ra tác dụng giúp chính khí trong cơ thể Tôn Ngụy bảo trì được trạng thái cường thịnh nhất.

Thời gian trôi qua từng giây.

Tế bào ung thư trong cơ thể Tôn Ngụy rất nhanh bị tiêu diệt. Cùng lúc đó chính khí trong cơ thể hắn tuy rằng được Cổ Bản Bồi Nguyên Châm Pháp kích thích, vẫn đang duy trì thể thái cường thịnh, thế nhưng vào lúc này cũng đã rơi vào sát biên giới dầu hết đèn tắt, tùy thời đều có khả năng tan vỡ.

Cuộc giải phẫu đến tột cùng thành công hay thất bại, phải xem trong mấy phút cuối cùng này, là do Trương Văn Trọng diệt trừ tế bào ung thư còn sót lại trong cơ thể Tôn Ngụy, hay chính khí trong cơ thể Tôn Ngụy không thể kiên trì, triệt để biến mất.

120. Chương 122: Đoạt Lại Một Mạng Từ Trong Tay Diêm Vương

Vào ngay thời điểm mấu chốt, thân thể Tôn Ngụy đột nhiên run rẩy lên, nhưng lại là biến hóa mà mọi người không chút hi vọng nhìn thấy!

Từng tảng lớn tảng lớn mồ hôi lạnh từ chân lông toàn thân Tôn Ngụy bùng lên, trong nháy mắt đã hoàn toàn nhễ nhại. Da thịt vốn đã khôi phục huyết sắc của hắn, trong lúc này biến thành cực kỳ tái nhợt, nhìn thật giống như hấp huyết quỷ (quỷ hút máu) trong truyền thuyết. Đồng thời nhiệt độ cơ thể của hắn hạ xuống, da thịt trong nháy mắt biến thành băng lãnh, phẳng phất giống như một tờ thi.

Thân thể Tôn Ngụy xuất hiện trạng huống, ngoại trừ Trương Văn Trọng, toàn bộ trái tim mọi người đang có mặt đều thu chặt lại.

“Trương lão sư, không hay, bệnh nhân xuất hiện dấu hiệu dương khí thoát tuyệt! Hiện tại nên làm gì bây giờ mới tốt a?” Tô Hiểu Hồng bị tình huống của Tôn Ngụy làm kinh hoảng, mặc dù nàng có thiên phú rất cao, thế nhưng dù sao tuổi còn quá trẻ, trước đây cũng chưa từng gặp phải ca bệnh vương vùi tay chân như vậy, cho nên ở thời khắc này nhìn thấy tình huống của Tôn Ngụy đột nhiên biến hóa, liền cảm thấy tay chân luống cuống, không biết nên làm gì nữa. Ngay khi thanh âm Tô Hiểu Hồng vừa rơi xuống, tình huống của Tôn Ngụy lại xuất hiện biến cố.

Vốn toàn thân bị gây mê, Tôn Ngụy lẳng lẳng nằm trên giường giải phẫu, lúc này thân thể đột nhiên rung động lên. Vừa lúc mới bắt đầu, biên độ rung động của hắn còn chưa lớn, đồng thời chỉ giới hạn trong tay chân. Thế nhưng chỉ trong hai ba giây đồng hồ ngắn ngủi, thân thể hắn đã rung động đạt tới đỉnh cao. Hơn nữa toàn thân đều rung lên, cả người thậm chí sắp rơi xuống giường giải phẫu.

“Đây là có chuyện gì?” Lúc này trong tình huống như vậy, đừng nói là Tô Hiểu Hồng, dù Nhạc Tử Mẫn và Lâm Đồng có kinh nghiệm lâm sàng phong phú, cũng chưa từng nhìn thấy qua bao giờ. Đề phòng Tôn Ngụy thực sự rơi khỏi giường giải phẫu, Nhạc Tử Mẫn, Lâm Đồng và mấy hộ sĩ khoa ngoại nào đều bước nhanh tới giúp đỡ Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng, giữ chặt Tôn Ngụy nằm yên trên giường mổ.

Ngay lúc này, độ rung của Tôn Ngụy cũng không chút nào chậm lại. Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người cũng không biết đến tột cùng đang xảy ra chuyện gì, cũng không biết rốt cục nên làm sao mới tốt. Bọn họ không hèn mà cùng nhìn về phía Trương Văn Trọng, kỳ vọng hắn có thể nghĩ ra được biện pháp.

“Tiểu muội, đừng khấn trương, tỉnh táo dựa theo lời tôi nói đi làm.” Mặc dù ở thời khắc này, Trương Văn Trọng vẫn biểu hiện phi thường lãnh tĩnh, hắn vừa tăng nhanh tốc độ di chuyển của linh khí Dịch Thể Đan tiêu diệt tế bào ung thư, vừa nhanh miệng báo ra tên chín huyết vị Ách Môn, Lao Cung, Tam Âm Giao, Dũng Tuyền, Thái Khê, Trung Viện, Hoàn Khiêu, Túc Tam Lý, Hợp Cốc, chín huyết vị này, chính là Dương Cửu Huyệt được ghi chép trong Châm Viêm Tự Anh, trị liệu dương khí thoát tuyệt cực kỳ hữu hiệu. Đồng thời hắn còn không quên nhắc nhở Tô Hiểu Hồng: “Lập tức dùng bổ pháp, đối với chín huyết vị tiến hành kích thích mạnh!”

“Dạ, Trương lão sư.” Dưới dạng tình huống này, Tô Hiểu Hồng không dám có chút chậm trễ, đồng thời bởi vì Trương Văn Trọng biểu hiện quá mức lãnh tĩnh, cũng ảnh hưởng đến nàng. Làm nàng nguyên bản đang thất kinh, ở trong nháy mắt liền bình tĩnh xuống tới.

Nàng hít sâu một hơi, làm cho trái tim mình triệt để bình tĩnh lại, bàn tay triệt để bình ổn hoàn toàn. Tô Hiểu Hồng lúc này mới dựa theo sự phân phó của Trương Văn Trọng, cầm ngân châm hướng Dương Cửu Huyệt thi châm, dùng kích thích mạnh để cầu có thể đạt được hiệu quả hồi dương cố thoát.

Phân phó xong Tô Hiểu Hồng, Trương Văn Trọng nghiêng đầu nhìn ngay góc tường phòng giải phẫu. Dù ngay trong tình huống nguy ngập này, Bạch Quang Minh vẫn im ắng đứng trong góc tường, phẳng phất giống như lão tăng nhập định. Đúng như lời hắn nói lúc đầu, tuyệt đối sẽ không gây trở ngại đến Trương Văn Trọng. Nhưng Trương Văn Trọng nhìn thấy hắn nắm chặt hai tay, bàn tay trắng bệch, cũng có thể nhận thấy được tâm tình lúc này của hắn, tuyệt đối sẽ không giống như biểu hiện bình tĩnh bên ngoài của hắn.

Ngay lúc này, Trương Văn Trọng thật đúng là cần nhờ hắn giúp đỡ, mới có thể xông qua một cửa này, mạnh mẽ kéo một chân của Tôn Ngụy đã bước vào quỷ môn quan quay trở lại nhân gian.

Trương Văn Trọng nhìn Bạch Quang Minh hơi gật nhẹ đầu, nói: “Bạch tiên sinh, phiền phức ông qua đây một chút, tôi cần sự giúp đỡ của ông.”

Trong ánh mắt Bạch Quang Minh hiện lên một đạo tinh mang, hắn bước nhanh đến giường phẫu thuật, gật đầu trả lời: “Tốt, có gì cần phân phó, anh cứ nói, tôi nhất định làm theo.”

Ở lúc này, Trương Văn Trọng cũng không khách khí với hắn, lập tức liền phân phó: “Bạch tiên sinh tập luyện, hắn là Tâm Ý Khí Hồn Nguyên Công và Nhất Chỉ Thiên Công của Thiếu Lâm Tự phải không? Vừa lúc là nội kinh dương cương. Cho nên phiền phức ông dùng Tâm Ý Khí Hồn Nguyên Công thúc đẩy Nhất Chỉ Thiên Công, điểm vào huyệt Thái Dương, đưa nội kinh dương cương của ông đẩy vào trong cơ thể của Tôn Ngụy!”

“Dùng Tâm Ý Khí Hồn Nguyên Công thôi động Nhất Chỉ Huyền Công, điểm vào huyệt Thái Dương của Tôn Ngụy sao? Dem nội kinh dương cương, toàn bộ đẩy vào trong cơ thể Tôn Ngụy?” Bạch Quang Minh kinh ngạc há to miệng, nhin không được hoài nghi có phải mình đã nghe lầm hay không. Với trạng huống thân thể hiện tại của Tôn Ngụy, nếu như thật sự làm theo lời Trương Văn Trọng, chỉ sợ sẽ bị mất mạng ngay tại chỗ đi? Đây rốt cục là cứu người, hay đang giết người?

Trong đầu Bạch Quang Minh không khỏi hiện lên một ý niệm: “Đến tột cùng hắn có ý tứ gì? Lẽ nào hắn muốn để ta giết Tôn Ngụy?” Nhưng rất nhanh, hắn đã đem ý niệm trong đầu ném ra ngoài.

Ở ngay thời khắc nguy cấp này, hắn quyết định tin tưởng Trương Văn Trọng một lần, dựa theo lời Trương Văn Trọng đánh cuộc một chuyến, nhìn xem có thể đem mạng của Tôn Ngụy, đoạt lại từ trong tay Diêm Vương gia hay không.

Dù sao, Trương Văn Trọng người này là người mà Tôn Ngụy tin tưởng, đã như vậy, hắn cũng sẽ tin tưởng.

Cẩn rằng, Bạch Quang Minh thúc đẩy Tâm Ý Khí Hồn Nguyên Công, đem nội kinh dương cương trong cơ thể toàn bộ vận vào hai ngón trỏ, sau đó hít sâu một hơi, dùng Nhất Chỉ Thiên Công đồng thời điểm lên hai bên huyệt Thái Dương trên đầu Tôn Ngụy, nội kinh dương cương mạnh mẽ nhất thời dâng ra, tiến nhập vào trong não Tôn Ngụy.

“Ân? Đây là có chuyện gì?” Ngay khi ngón trỏ tiếp xúc tới huyệt Thái Dương của Tôn Ngụy, vùng lông mày của Bạch Quang Minh nhin không được nhướng lên, trên mặt hiện ra biểu tình kinh ngạc. Hắn vô ý thức muốn rút ngón tay ra khỏi huyệt Thái Dương của Tôn Ngụy.

Bởi vì ngay khi Bạch Quang Minh dùng Tâm Ý Khí Hồn Nguyên Công thôi động Nhất Chỉ Thiên Công, điểm trúng huyệt Thái Dương trên đầu Tôn Ngụy, hắn liền cảm giác được, nội kinh dương cương mình đẩy vào trong cơ thể Tôn Ngụy, trong nháy mắt bị một loại năng lượng bất minh nuốt mất. Đồng thời, loại năng lượng bất minh này còn mang theo hấp lực đáng sợ, không ngờ còn muốn hút hết nội kinh dương cương trong cơ thể hắn. Vì vậy, ở trong lòng Bạch Quang Minh nổi lên ý sợ hãi thật sâu, cho nên hắn vô ý thức muốn rút tay ra.

Ngay lúc này, thanh âm Trương Văn Trọng đúng lúc vang lên, truyền vào trong tay của hắn: “Đừng nhúc nhích! Bảo trì bình tĩnh, thúc đẩy toàn bộ nội kinh dương cương trong cơ thể của ông đẩy vào trong cơ thể Tôn Ngụy! Hiện tại là thời khắc then chốt nhất, nếu như ông lùi bước, tính mạng Tôn Ngụy sẽ khó giữ được.”

“Loại năng lượng bất minh này, chẳng lẽ có quan hệ tới hắn?” Thân thể Bạch Quang Minh khẽ run lên, sau khi do dự khoảng một giây đồng hồ, hắn quyết định tiếp tục tin tưởng Trương Văn Trọng. Vì vậy hắn toàn

lực thúc đẩy nội kinh dương cương trong cơ thể, tùy ý cho năng lượng bất minh trong não Tôn Ngụy nuốt hết.

Kỳ thực, loại năng lượng bất minh làm Bạch Quang Minh kinh ngạc chính là linh khí do Dịch Thể Đan phóng xuất ra. Nó đem nội kinh dương cương của Bạch Quang Minh đẩy vào phân nửa chuyển hóa trở thành chính khí, để bổ sung chính khí hao tổn của Tôn Ngụy, để hắn có thể chống đỡ qua kiếp nạn này. Mặt khác phân nửa còn lại, dùng để hiệp trợ chính nó tiêu diệt tế bào ung thư còn sót lại trong cơ thể Tôn Ngụy, thời gian đang trôi qua từng giây...

Tuy rằng có thêm Trương Văn Trọng, Bạch Quang Minh, Tô Hiểu Hồng ba người cùng nỗ lực, thế nhưng trạng huống của Tôn Ngụy vẫn đang chuyển biến xấu từng giây.

Mọi người bậm môi, đều tuôn ra mồ hôi lạnh. Vốn họ sợ trách nhiệm cho họ, ở thời khắc này cũng đang ngậm dại, quên mất cả chức trách của chính mình.

Trong lúc mọi người còn đang cầu khẩn, cầu khẩn một kỳ tích xuất hiện!

Trương Văn Trọng rốt cục có thể tiếp tục sáng tạo ra kỳ tích hay không?

“Đương...”

Một tiếng vang sắt thép va nhau thanh thúy, truyền vào trong tay mọi người, làm cho trái tim bọn họ đều run lên.

Trương Văn Trọng đột đưa tay ném kiếm giải phẫu và dao mổ vào trong khay, lui về phía sau một bước, hôc ra một hơi thật dài.

Ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người hắn.

Hắn có ý tứ gì? Lễ nào cuộc giải phẫu đã kết thúc sao? Kết quả giải phẫu như vậy, đến tốt cùng là như thế nào?

Lúc này mọi người đều hi vọng có thể nghe được một tin tức tốt từ trong miệng Trương Văn Trọng, đồng thời bọn họ cũng sợ, từ trong miệng Trương Văn Trọng nghe được một tin tức xấu mà không ai nguyện ý nghe thấy.

Tâm tình của mọi người vào lúc này đều trở nên thấp thỏm.

“Thế...thế nào? Giải phẫu hoàn thành rồi sao? Kết quả rốt cục như thế nào?” Bạch Quang Minh rốt cục kiềm chế không được, mở miệng dò hỏi. Trong thanh âm của hắn rõ ràng mang theo âm rung. Hắn đột nhiên phát hiện, công phu dưỡng khí mà hắn vẫn luôn kiêu ngạo trước đây không ngờ ngay lúc này không còn tác dụng gì nữa. Hắn cảm giác trái tim của mình đã sắp nhảy ra ngoài.

Nhất định phải là tin tức tốt! Nhất định phải là tin tức tốt!

Trong lòng Bạch Quang Minh nhin không được hò hét. Đồng thời hắn kêu tên những vị thần tiên hắn biết, kỳ vọng bọn họ có thể hiển linh, bảo hộ cho Tôn Ngụy.

Ánh mắt Trương Văn Trọng đảo qua trên mặt mọi người, cuối cùng mới nhếch miệng, lộ ra dáng tươi cười sáng lạn: “Chư vị đã khổ cực, lần này giải phẫu phi thường thành công, khối u trong não Tôn Ngụy đã được cắt bỏ, tế bào ung thư bị khuếch tán cũng đã triệt để bị tiêu diệt. Nhạc lão, còn có vị bác sĩ này, chuyện kể tiếp tôi nhờ hai vị. Tôi cần đi nghỉ ngơi một lát.”

“Chuyện còn lại cứ yên tâm giao cho chúng tôi đi. Chúng tôi không có cách đối phó ung thư nào thời kỳ cuối, thế nhưng chuyện sau đó thì không còn vấn đề nữa. Tiểu Trương, lần này thực sự là khổ cực cho anh!” Nhạc Tử Mẫn đã từ trên người Trương Văn Trọng kiến thức được vài lần kỳ tích, cho nên vào lúc này trải qua sự khiếp sợ ban đầu, hắn rất nhanh liền lãnh tĩnh xuống tới, mỉm cười nhìn Trương Văn Trọng gật đầu nói.

“Thành...thành công rồi? Không ngờ thực sự thành công sao? Không chỉ cắt bỏ khối u não, mặt khác còn có thể tiêu diệt tế bào ung thư khuếch tán? Chỉ trong một cuộc giải phẫu phổ thông, đã đem việc này giải quyết xong xuôi toàn bộ sao? Có...có khả năng sao?” Lâm Đồng khiếp sợ há to miệng, không thể tin được lời Trương Văn Trọng nói.

“Trương lão sư tuyệt đối sẽ không nói dối. Nếu thầy đã nói giải phẫu thành công, vậy tuyệt đối đã thành công.” Tô Hiểu Hồng có lòng tin mười phần đối với Trương Văn Trọng, thậm chí đã đặt tới nông nỗi sùng bái mù quáng.

“Tuy rằng tôi không biết tiểu Trương làm sao làm được, thế nhưng tôi tin tưởng nhân phẩm của tiểu Trương. Hắn tuyệt đối sẽ không nói dối về chuyện này. Nếu như anh không tin, sau đó kiểm tra toàn thân cho Tôn Ngụy, nhìn xem tình huống có phải đúng như lời của tiểu Trương đã nói hay không.” Lúc này Nhạc Tử Mẫn mở miệng nói.

“Khó có thể tin! Thật là khó có thể tin!” Lúc này Lâm Đồng đã khiếp sợ đến mức không biết nói gì mới tốt. Hắn nhìn chằm chằm Trương Văn Trọng thật lâu, mới kích động dò hỏi: “Anh làm như thế nào? Rốt cục anh đã làm sao làm được? Có thể chỉ dạy cho tôi không?”

Trương Văn Trọng cười lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ: Có thể, dù tôi có nói cho ông nguyên do chân chính, ông cũng sẽ không tin tưởng, chỉ sẽ cho rằng tôi nói dối lừa gạt ông thôi.

Trương Văn Trọng xoay người, lại đi ra hướng cửa phòng giải phẫu.

Vừa đi được hai bước, hắn đột nhiên cảm giác dưới chân mềm nhũn, thân thể hơi lảo đảo choáng váng, suýt chút muốn té xuống mặt đất. Vừa rồi chữa bệnh cho Tôn Ngụy, không chỉ làm hao tổn hết chân nguyên trong cơ thể hắn, đồng thời cũng làm hao hết thể lực hắn. Dù sao nan đề khó khăn chưa giải quyết được của y học hiện đại về bệnh ung thư, dĩ nhiên là không thể dễ dàng đối phó.

Thấy tình huống của Trương Văn Trọng như vậy, Tô Hiểu Hồng thất kinh, vội vã bước nhanh tới bên người hắn cẩn thận thận thận dìu hắn đi ra khỏi phòng giải phẫu.

“Tôn Ngụy quyết định quả nhiên không sai, tin tưởng người này, quả thật đã giúp hắn cướp trở về một cái mạng. Tốt, tốt, tốt, đây thật là tốt quá. Cuối cùng Tôn gia cũng không bị tuyệt hậu! Ta phải nhanh đem tin tức này báo cho lão thái gia biết mới được!” Bạch Quang Minh nhìn bóng lưng Trương Văn Trọng đi ra khỏi phòng giải phẫu, đột nhiên phá lên cười. Nếu như hắn không phải đang ở bên trong phòng phẫu thuật, chỉ sợ tiếng cười của hắn càng thêm vang dội. Vừa cười, hai chân của hắn đột nhiên mềm nhũn, cả người nhất thời thoát lực ngồi bịch luôn xuống đất.

Vừa thở hổn hển, hắn vừa ngẩng đầu lên nhìn hộ sĩ về mặt ngạc nhiên không biết nên làm như thế nào, cười khổ nói: “Phiền phức cô đưa tay nâng tôi dậy được không? Ai, đồng dạng đều là người, hắn thì có vị tiểu muội còn trẻ trung chủ động nâng đỡ, còn tôi đã ngồi bịch trên đất mà còn phải tự mở miệng cầu xin giúp đỡ. Thật là sự chênh lệch giữa người và người, sao mà lớn tới như vậy đây?”

121. Chương 123: Lâm Tử Mạn Đã Xảy Ra Chuyện.

Dưới sự giúp đỡ của Tô Hiểu Hồng, Trương Văn Trọng đi ra khỏi phòng giải phẫu, cẩn thận ngồi xuống một chiếc ghế, thở hổn hển từng ngụm, muốn dùng phương thức này để khôi phục lại thể lực bị tiêu hao.

Chứng kiến sắc mặt của Trương Văn Trọng tái nhợt, làm cho người ta có chút hoảng sợ. Tô Hiểu Hồng giúp đỡ hắn an vị xong, liền vội vàng đi rót cho hắn một chén nước ấm. Mà thừa dịp Tô Hiểu Hồng đi rót nước, Tam Túc Ô cũng ngâm một khóa Tụ Linh Đan, bay tới đậu lên trên bàn vai của Trương Văn Trọng.

Tiếp nhận khóa Tụ Linh Đan từ Tam Túc Ô chuyển qua, Trương Văn Trọng một ngụm nuốt vào.

“Trương lão sư, thầy uống hộp nước ấm đi.” Lúc này Tô Hiểu Hồng bưng một ly nước ấm hòa thêm đường glu-cô, đưa tới cho Trương Văn Trọng.

“Cám ơn.” Trương Văn Trọng tiếp nhận ly nước, không cần nếm thử mà ngửa cổ uống một hơi cạn sạch. Theo sau đem ly nước trả lại cho Tô Hiểu Hồng, hắn vẫn không quên nhắc nhở: “Tiểu muội, tôi cần chọn chỗ nghỉ ngơi trong chốc lát, nếu như không có chuyện gì quan trọng, thì đừng quấy rầy tôi nhé.”

“Dạ, em biết rồi.” Tô Hiểu Hồng gật đầu ưng thuận: “Em ở bên ngoài trông chừng, tuyệt đối sẽ không làm phiền thầy nghỉ ngơi.”

“Được, đã làm phiền cô rồi.” Trương Văn Trọng gật đầu, cũng không nhiều lời vô nghĩa, toàn lực vận khởi Y Giám Tâm Kinh, luyện hóa linh khí cuộn cuộn ẩn chứa trong khóa Tụ Linh Đan, bổ sung chân nguyên đang tiêu hao cho cơ thể của mình.

Khi Trương Văn Trọng mở mắt thì sắc trời đã dần dần trở nên hôn ám. Làm cho hắn thật không ngờ chính là ngoại trừ Tô Hiểu Hồng trông chừng ở bên cạnh, lúc này Nhạc Tử Mẫn, Lâm Đồng cùng người trung niên mập mạp tên là Bạch Quang Minh cũng đang đứng ở nơi này. Trông thấy hắn mở mắt, những người kia đều lộ ra thần tình vui mừng.

Vừa chứng kiến Trương Văn Trọng mở mắt, người đầu tiên lên tiếng nói chuyện, lại chính là Lâm Đồng: “Bác sĩ Trương, xem như anh đã tỉnh rồi. Lúc thấy anh gặp phải tình trạng này, tôi định chuyển anh sang phòng bệnh, để anh có thể hảo hảo nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, thuận tiện truyền thêm mấy chai năng lượng. Nhưng Tô tiểu thư và Bạch tiên sinh đều nói không thể động tới anh, cho nên tôi cũng không có biện pháp nào. May mắn bây giờ anh đã tỉnh lại rồi, bằng không, coi như hai người họ phản đối kịch liệt, tôi cũng sẽ đưa anh sang phòng bệnh.”

Tạm ngừng một hồi, hắn lại mang biểu tình không dám tưởng tượng, tràn đầy kính hỉ nói: “Bác sĩ Trương, chúng tôi đã tiến hành kiểm tra toàn thân cùng bệnh lý cho Tôn Ngụy, quả nhiên không còn trông thấy tung tích của tế bào ung thư. Hiện giờ, trạng huống của Tôn Ngụy rất tốt, ca phẫu thuật kia có thể nói là phi thường thành công! Bác sĩ Trương, anh thật lợi hại, tôi nhận thức nhiều chuyên gia giải phẫu khoa thần kinh và u não, nhưng không người nào lại thần kỳ giống như anh đâu!”

Tô Hiểu Hồng kiêu ngạo nhô bầu ngực cự đại lên cao, hậm hực nói: “Lúc trước ông còn không tin Trương lão sư, hiện giờ xem như đã được kiến thức qua sự lợi hại của hắn rồi chứ?...”

Xem ra nàng vẫn còn nhớ sự tình vừa rồi Lâm Đồng hoài nghi Trương Văn Trọng. Mà dường như, nữ nhân càng xinh đẹp thì càng hay thù dai ah!

Nhạc Tử Mẫn nghiêm mặt quát lớn: “Con bé này, nói năng như thế nào đây? Không biết lớn nhỏ, còn không mau xin lỗi Lâm chủ nhiệm đi.”

Tô Hiểu Hồng đem cái miệng nhếch nhếch dài, nhất mực không chịu hướng Lâm Đồng nhận lỗi. Mà ở phía sau Bạch Quang Minh cũng đi tới trước mặt Trương Văn Trọng.

“Cám ơn ông.” Lên tiếng cảm tạ cũng không phải là Bạch Quang Minh, mà lại là Trương Văn Trọng.

“Cảm ơn tôi? Cảm ơn tôi cái gì?” Bạch Quang Minh ngạc nhiên sững sốt, nói: “Hắn là tôi phải cảm ơn anh mới đúng.”

“Cảm ơn ông vừa rồi đã thay tôi hộ pháp, để cho tôi không bị quấy nhiễu trong tình trạng khôi phục khí lực.” Trương Văn Trọng nói. Khi hắn mở mắt ra thì cũng đã phát hiện, Bạch Quang Minh mang theo hai tên bảo tiêu, đang ở bên ngoài thay nhau hộ pháp.

“Hóa ra là chuyện này sao, đây là việc tôi nên làm. Anh không cần cảm tạ.” Bạch Quang Minh mỉm cười nói: “Bác sĩ Trương, lần này thật sự là cảm tạ anh đã cứu mạng Tôn Ngụy. Phần nhân tình này vô luận người Tôn gia hay người của Bạch gia chúng tôi, cũng đều sẽ ghi nhớ ở trong lòng.”

Trương Văn Trọng cười nhạt một tiếng, hồi đáp: “Tôi là một thầy thuốc, cứu sống bệnh nhân cũng là trách nhiệm nghề nghiệp. Tôi chưa từng nghĩ qua, sẽ mong người nhà bệnh nhân ghi khắc ân tình.”

Bạch Quang Minh cười khan, cũng không muốn tiếp tục dây dưa trên phương diện này nữa, mà thay đổi đề tài, cảm khái nói: “Không nghĩ tới tu vi của bác sĩ Trương cũng tinh thâm như thế. Chỉ dùng gần ba tiếng đồng hồ liền khôi phục tới trạng thái tốt nhất. Nếu so sánh, thì tốc độ khôi phục nội kinh của tôi còn xa mới bằng được.” Là một cao thủ Địa Cấp đỉnh kỳ, hắn liếc mắt một cái tự nhiên có thể nhìn ra, lúc này tinh thần của Trương Văn Trọng đã được khôi phục tới một loại trạng thái tốt nhất.

Bạch Quang Minh tỏ vẻ hiếu kỳ, nên càng hướng Trương Văn Trọng phát ra lời mời: “Bác sĩ Trương, nếu như có cơ hội, tôi nghĩ muốn cùng anh luận bàn một chút.”

Trương Văn Trọng gật đầu đáp ứng: “Nguyện ý phụng bồi.”

Sau khi cùng mọi người tán gẫu qua loa, lúc này Trương Văn Trọng mới đi thay bộ trang phục phẫu thuật vô khuẩn, đổi lại quần áo bình thường của mình. Móc điện thoại ra nhìn thời gian, cũng gần điểm tám giờ tối rồi. Mà làm cho hắn thật không ngờ chính là, trong điện thoại có năm sáu cuộc gọi nhờ do Lâm Tử Mạn đánh tới.

“Không phải hôm nay Lâm Tử Mạn đi tới Tỉnh Thành tìm bạn trai của cô ta sao? Như thế nào còn gọi điện cho ta vậy?” Trương Văn Trọng dần nghi hoặc xuống, bấm theo số máy gọi nhờ, nhưng trong điện thoại lại vọng ra thanh âm cứng nhắc của nữ tổng đài viên: “Số máy bạn gọi hiện giờ không liên lạc được...Xin quý khách vui lòng...”

“Tắt điện thoại ư? Thôi quên đi, chờ ngày mốt đi làm, hỏi xem cô ta có chuyện gì cũng không muộn.” Trương Văn Trọng lắc đầu, cũng không để việc này ở trong lòng, trực tiếp dứt điện thoại vào trong túi quần.

“Bác sĩ Trương, hiện tại cũng đã muộn rồi, chẳng biết tôi có thể mời anh bữa cơm, để biểu đạt lòng cảm tạ của tôi đối với anh không?” Bạch Quang Minh ở phía sau bước tới trước mặt Trương Văn Trọng cười nói: “Nhạc phó viện trưởng cùng Lâm chủ nhiệm, còn có mấy cô y tá xinh xắn ở trong phòng giải phẫu kia nữa. Đầu nhất mục nói rằng, nếu anh đi thì họ mới đi. Một khi anh không đi, như vậy bọn họ cũng không chịu đi ah!”

Lúc này đích xác là muộn rồi, hơn nữa hắn đối với con người của Bạch Quang Minh cũng cảm giác rất không sai, cho nên không có định từ chối, mà đùa giỡn nói: “Chuẩn bị thiết yến mời tôi ở nơi nào đây? Trước tiên phải nói, tối hôm nay chúng ta là đi ăn mừng, địa phương quá kém, có thể chúng tôi sẽ không đi đâu.”

Bạch Quang Minh cười nói: “Đó là tự nhiên! Địa phương quá kém, tôi cũng không dám mời mọi người tới đâu. Như vậy đi, chúng ta tới quán Tiểu Kiều nhé? Đừng nghe cái tên này không nổi danh, nhưng theo tôi điều tra thấy, đây chính là một trong những nhà hàng có món ăn ngon nhất tại Ung Thành này.”

Trương Văn Trọng đang định trả lời, thì điện thoại trong túi quần lại đổ chuông. Hắn hướng Bạch Quang Minh cười áy náy, theo trong túi quần móc điện thoại ra, vừa nhìn xuống màn hình hiển thị, chính là mẹ của Lâm Tử Mạn gọi tới. Hắn cầm điện thoại đi tới bên cửa sổ.

“Alo, Lâm bá mẫu gọi điện cho cháu có chuyện gì không ạ?” Trương Văn Trọng hơi kinh ngạc, dè dặt thanh âm xuống nghe máy.

Thanh âm lo lắng của Lâm mẫu truyền ra từ trong điện thoại, nói: “Uy, Tiểu Trương hả? Lâm bá mẫu đây, cháu có biết hiện giờ Tử Mạn nhà bác đang ở đâu không?”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Không phải hôm nay Tử Mạn đã nói rằng, sẽ đi Tỉnh Thành tìm bạn trai của nàng sao?”

Lâm mẫu hơi khẩn trương: “Đúng rồi, sáng sớm hôm nay Tử Mạn liền đón xe tới Tỉnh Thành trước. Bảo là muốn đưa bạn trai của nó quay trở về gặp mặt chúng ta, hơn nữa còn dặn dò cả nhà phải chuẩn bị đồ ăn thực tốt. Nhưng tới bây giờ nó vẫn chưa về. Lúc chiều hai bác có chuyện gấp phải đi ra ngoài một chuyến, quên mang theo điện thoại di động. Kết quả khi trở về nhà mới phát hiện, nó gọi nhờ cho chúng ta mấy cuộc liên. Nhưng khi hai bác gọi lại thì tổng đài thông báo là nó tắt máy. Cho nên muốn hỏi xem cháu có tin tức gì của nó hay không thôi?”

“Hả? Tử Mạn cũng gọi về cho hai bác sao?” Đột nhiên Trương Văn Trọng nhớ lại, hộp thư thoại trong máy cũng có vài cuộc gọi nhờ của Lâm Tử Mạn. Trong lòng không khỏi trầm nghĩ: “Chẳng lẽ....Tử Mạn đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay sao?”

Lúc này Lâm mẫu đã hoàn toàn hoảng hốt, bà nói: “Tiểu Trương a, cháu nói xem, liệu Tử Mạn có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không? Bây giờ chúng ta nên làm thế nào đây? Có cần thông báo cho cảnh sát tìm kiếm nó không?”

So sánh với Lâm mẫu đang khẩn trương và lo lắng, thì Trương Văn Trọng lại bình tĩnh hơn rất nhiều, hắn nghiêng đầu nhìn sang Tam Túc Ô đậu ở trên vai. Thoáng chốc con linh điều này đã minh bạch ý tứ của hắn, mau chóng vận khởi thần thông của mình lên. Đại khái ước chừng khoảng mười giây đồng hồ sau, nó nhảy nhót tới bên tai Trương Văn Trọng nói: “Lâm Tử Mạn còn đang ở Tỉnh Thành, vị trí cụ thể thì cần phải đến Tỉnh Thành mới có thể tìm được.”

Một trong số thần thông của Tam Túc Ô chính là truy tung. Chỉ cần nó ngửi qua mùi vị rồi, nó đều có thể tìm thấy được. Chẳng qua hiện tại tu vi của nó còn yếu, chỉ truy tung được tung tích của phạm nhân. Còn như hai gã cao thủ Địa Cấp hậu kỳ anh em kết nghĩa với Tiêu Hà kia, nó lại bất lực. Nếu không thì, Trương Văn Trọng sớm đã mượn thần thông của nó tìm hai gã kia, chuyển thủ thành công rồi.

Trương Văn Trọng khẽ gật đầu, theo sau hướng Lâm mẫu nói: “Bác gái, hiện giờ bác thông tri cho cảnh sát thì chỉ sợ bên phía cảnh sát cũng sẽ không thụ lý. Hai bác đừng quá lo lắng, Tử Mạn đã trưởng thành rồi mà, hẳn là sẽ không xảy ra việc gì ngoài ý muốn đâu. Như vậy đi, bây giờ cháu liền đến Tỉnh Thành, một khi có tin tức của Tử Mạn sẽ lập tức thông tri cho hai bác ngay.”

Lâm mẫu khẩn trương nói: “Được, được....Tiểu Trương, chuyện này trăm sự trông cậy vào cháu. Hai bác sẽ ở nhà chờ đợi tin tức, cháu nhất định phải tìm được Tử Mạn ah!”

“Bác yên tâm, cháu nhất định sẽ tìm thấy Tử Mạn.” Trương Văn Trọng cam đoan nói.

Cúp điện thoại xong, Trương Văn Trọng đi tới trước người Bạch Quang Minh, diễn cảm nghiêm túc: “Thực xin lỗi, bữa cơm tối hôm nay chỉ sợ tôi không tham gia được. Mặt khác, tôi hy vọng rằng ông có thể giúp tôi một việc khẩn cấp.”

“Có việc gì cần tôi làm, anh cứ việc phân phó.” Bạch Quang Minh thấy sau khi Trương Văn Trọng nghe điện thoại xong, cả người trở nên nghiêm túc. Hắn biết là đã xảy ra chuyện tình khẩn cấp, nên cũng không do dự đáp ứng.

“Tôi cần một chiếc xe! Tôi muốn đến Tỉnh Thành ngay bây giờ.” Trương Văn Trọng nghiêm túc nói.

122. Chương 124: Si Tình Là Chuyện Nhàm Chán Nhất

Ban đêm Tỉnh Thành đèn điện hai bên đường bật sáng trưng, dòng người qua lại đông như mắc cửi. Những chiếc xe hơi đời mới rầm rĩ nối đuôi nhau lướt đi.

Nhưng giờ phút này Lâm Tử Mạn chen ở trong đám đông, lại cảm giác được phi thường cô đơn. Những tiếng huyền ảo chung quanh đều không quan hệ tới nàng, thật sự giống như là giữa hai thế giới bất đồng. Từ buổi trưa cho tới bây giờ nàng chưa uống một ngụm nước nào, rõ ràng cảm thấy trong bụng đang dâng lên một cơn đói khát, nhưng nàng cũng không có biện pháp. Bởi vì trên người Lâm Tử Mạn, ngoại trừ một chiếc di động hết pin ra, thì ngay cả một phân tiền cũng đều không có. Chiếc ví thời trang đã rơi tại căn phòng nơi bạn trai nàng thuê trọ. Nàng không muốn, cũng không dám quay trở lại căn phòng đó nữa.

Bạn trai Lâm Tử Mạn tên là Hoàng Ba, hai người quen nhau từ thời còn đại học, tuy rằng nàng và gã không học cùng khoa nhưng lớp giảng lại vô cùng gần nhau. Hơn nữa còn là đồng hương, cho nên tình cảm giữa hai người phát triển rất tốt đẹp. Nhưng sau khi tốt nghiệp Lâm Tử Mạn quay về Ung Thành, đảm nhiệm chức vụ giáo y tại trường đại học Ung Thành. Còn Hoàng Ba lại nhận lời mời của một công ty bất động sản ở Tỉnh Thành, từ đó trở đi hai người liền xa cách nhau về mặt địa lý.

Hôm nay Lâm Tử Mạn đột xuất chạy đến cũng không gọi điện báo trước cho Hoàng Ba. Thứ nhất là bởi vì nàng muốn cấp cho hắn một chút kinh ngạc, thứ hai là cảm giác dị thường gần đây của Hoàng Ba khiến nàng nghi ngờ. Nàng muốn dùng phương thức này để âm thầm kiểm tra xem, đến tột cùng là Hoàng Ba đang gạt nàng những chuyện gì.

Cho nên, lúc một rưỡi chiều hôm nay nàng đi tới trước căn hộ mà Hoàng Ba thuê trọ. Vừa lấy điện thoại ra gọi cho hắn một cuộc, thì trong điện thoại Hoàng Ba phản trần là dạo này bề bộn công việc, nói hắn đang tham gia một dự án quan trọng. Sau đó cũng không đợi Lâm Tử Mạn kịp chất vấn, mà ngắt luôn liên lạc.

Lâm Tử Mạn cũng không hề nghi ngờ, nàng tìm chìa khóa trong túi xách mở cửa phòng. Nhưng mà khiến cho nàng thật không ngờ chính là, chiếc chìa khóa này không tra vừa ổ khóa. Ngay tại lúc nàng đang nghi hoặc, thì lại thấy Hoàng Ba ôm một nữ nhân chừng ba mươi tuổi, toàn thân ăn mặc nhãn hiệu nổi tiếng, hú hí ôm nhau đi lên lầu.

Lâm Tử Mạn trợn mắt, Hoàng Ba cũng trợn tròn mắt.

Theo sau Lâm Tử Mạn cũng biết được thân phận của cái nữ nhân ba mươi tuổi kia. Ấ là thủ trưởng trong công ty Hoàng Ba, mới ly dị với chồng chưa lâu. Hoàng Ba thừa dịp ả mới ly dị, tâm tình rơi vào khoảng trống, liền hướng ả ta săn đuổi. Vốn dĩ bề ngoài của Hoàng Ba khá anh tuấn, hơn nữa lửa tình mãnh liệt, chẳng bao lâu sau đã hòa tan được cô ả này, rất nhanh hai người phát triển như keo như sơn. Mà đó cũng chính là nguyên nhân vì sao gần đây Hoàng Ba thường xuất hiện những điểm dị thường.

Sau khi biết mối quan hệ giữa Lâm Tử Mạn và Hoàng Ba, cô ả kia hung hăng trút cho hắn một cái tát, rồi xoay người bỏ đi.

Lâm Tử Mạn vô cùng tức giận, vốn dĩ muốn đợi Hoàng Ba cho nàng một lời giải thích. Bởi vì hắn lừa gạt nàng, lấy số tiền trong “quỹ hạnh phúc”, đi theo đuổi người đàn bà kia.

“Quỹ hạnh phúc” chính là thời gian Lâm Tử Mạn và Hoàng Ba học đại học, đã tìm việc làm thêm chắt chiu được một khoản tiết kiệm. Hai người ước hẹn, mỗi tháng sẽ nhập một phần tiền vào trong thẻ tài khoản. Ngày sau dùng số tiền này để tổ chức kết hôn, thuê phòng, chung sống tới đầu bạc răng non.

Thế nhưng trăm triệu lần Lâm Tử Mạn không nghĩ tới, số tiền bên trong chiếc thẻ tài khoản “quỹ hạnh phúc” này, lại bị Hoàng Ba dùng để làm chi phí đi theo đuổi nữ nhân khác! Càng khiến nàng bất ngờ chính là, muốn chờ hắn giải thích nhưng lại bị hắn cấp cho một cái tát vang dội.

Không chỉ trút cho Lâm Tử Mạn một cái bạt tai, Hoàng Ba thậm chí quá hóa giận còn muốn lôi nàng vào trong phòng trọ, thực hiện hành vi cưỡng bạo. Bởi vì cha mẹ Lâm Tử Mạn thường xuyên cãi nhau, hơn nữa bản thân nàng cũng là người truyền thống, cho nên trong vài năm hai người yêu nhau, vẫn luôn giữ sạch tấm thân như ngọc. Mặc dù trước đây, Hoàng Ba nhiều lần đòi hỏi, nhưng đều bị nàng dùng lý do “để dành trinh tiết cho đêm tân hôn” mà cự tuyệt.

Hiện tại, Lâm Tử Mạn phá hỏng chuyện tốt của Hoàng Ba, dưới cơn tức giận, hắn gầm thét lên: “Mấy năm trời yêu nhau, cô luôn không cho tôi động chạm, tôi còn không đi tìm nữ nhân khác hay sao? Nàng ta vừa là thủ trưởng của tôi, hơn nữa lại vừa có tiền, nếu tôi kết hôn cùng nàng ta, ít nhất có thể giảm thiểu được mười năm nỗ lực phấn đấu! Mười năm thời gian đó! Con người có thể sống bao nhiêu cái mười năm đây? Cùng so sánh với nàng ta, thử hỏi cô có năng lực gì? Nhiều nhất chỉ là một nữ nhân còn tấm màn trinh mà thôi. Có gì đặc biệt hơn người chứ? Chờ sau khi lão tử phong quang, muốn bao nhiêu trinh tiết mà không có. Cô nghĩ rằng thời buổi bây giờ, cái tấm màn trinh kia còn đáng giá nữa sao? Cô không thấy ngoài đường giăng đầy biển quảng cáo chấp vá màn trinh ư? Hừ, nếu không phải bởi vì nữ nhân ngu ngốc như cô mỗi tháng cấp tiền vào trong tài khoản, lão tử sớm đã chia tay cô rồi! Hôm nay cô chạy đến tận cửa gây phiền phức.....Con mẹ nó, yêu cô mấy năm trời, lão tử còn chưa được thưởng thức qua mùi vị của cô đâu! Hôm nay lão tử sẽ kiểm tra xem cô, có đúng thật còn là gái trinh nữa hay không?”

“Đồ cầm thú.” Lâm Tử Mạn cũng phi thường dũng mãnh, nhấc chân lên đá vào đũng quần của Hoàng Ba, xoay người tính toán bỏ chạy. Hoàng Ba tuy bị đau nhưng một tay ôm bộ hạ, một tay cũng vươn ra giữ chặt lấy chiếc túi xách của Lâm Tử Mạn, không cho nàng chạy đi.

Mặc dù Lâm Tử Mạn dũng cảm đập Hoàng Ba một cước, nhưng nàng cũng không dám ở lại chỗ này thêm nữa. Bởi vì nàng chỉ là một phụ nữ chân yếu tay mềm, nếu như xung đột cùng Hoàng Ba, tuyệt đối sẽ không chiếm được tiện nghi. Giờ khắc này bị Hoàng Ba giữ chặt lấy túi xách, Lâm Tử Mạn hoảng loạn không thôi, giật một hai cái thấy không suy chuyển được, liền quyết đoán vứt túi xách bỏ chạy.

Chạy được một quãng khá xa, cũng tin tưởng Hoàng Ba không có đuổi theo, lúc này Lâm Tử Mạn mới dám thở ra một hơi nhẹ nhõm. Cùng lúc đó nàng phát hiện trên người mình không có một xu dính túi, muốn mua vé xe đường dài quay trở lại Ung Thành, căn bản chính là không có khả năng. May mắn, nàng luôn cầm di động trong tay, vì thế khẩn cấp gọi điện thoại cho cha mẹ mình. Nhưng bởi vì nhị lão ra ngoài quên mang theo di động, nên không biết nàng gọi về.

Theo sau đó, ngoại trừ cha mẹ ra thì người đầu tiên Lâm Tử Mạn nghĩ đến, chính là Trương Văn Trọng. Nàng lại gọi tới số của hắn, nhưng lúc này Trương Văn Trọng đang tiến hành phẫu thuật cho Tôn Ngụy, nên cũng bỏ lỡ thời cơ nghe máy. Mà khi Lâm Tử Mạn định gọi cho bạn bè thì lại phát hiện ra bị kịch, chiếc di động này nhất thời hết pin!

Bước trên đường phố Tinh Thành náo nhiệt, trong lòng Lâm Tử Mạn dâng lên một loại cảm giác cô đơn

trước nay chưa từng thể nghiệm. Nàng muốn khóc thật to, nhưng rồi lại không bật khóc ra được.....Nàng muốn cười thật tươi, nhưng rồi lại không biết cười vì điều gì.

Lâm Tử Mạn bước đi không có mục đích, mỗi khi trông thấy một đôi yêu nhau lướt qua, nàng rất muốn xông tới trước mặt họ gào lên: “Có cần phải ngọt ngào như vậy ở giữa đường không? Nếu yêu nhau sao không đi tìm chết hết đi.”

May mắn chính là, cuối cùng lý trí chiến thắng xúc động. Trong lúc bất tri giác, Lâm Tử Mạn đi tới một khu công viên.

Lúc này bốn phía xung quanh công viên phá lệ yên tĩnh, ngoại trừ nàng ra thì không có thêm một người nào khác. Lâm Tử Mạn ngồi trên ghế đá ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm đen. Ánh trăng lưỡi liềm treo cao trong mây, thấp thoáng xuất hiện mấy vì tinh tú....Đột nhiên nàng cảm thấy, tâm như chết lặng.

Vừa lúc đó, cũng không biết ti-vi của nhà nào ở trong tiểu khu dân cư bên cạnh, truyền ra thanh âm của vở kịch “Tiểu Hồng Trần”.

Lâm Tử Mạn đã không còn nhìn được nữa, chôn khuôn mặt trắng nõn ở trong hai tay. “Oa” một tiếng, khóc rống lên.

Chẳng biết khóc ròng bao nhiêu lâu, đột nhiên Lâm Tử Mạn nghe thấy một chuỗi thanh âm “phành phạch” tương tự loài chim nào đó vỗ cánh. Còn chưa kịp phản ứng gì, thì đã cảm giác được bên vai của mình trở nên nặng trĩu.

Lâm Tử Mạn ngoảnh mặt nhìn sang, thì trông thấy một con quạ đen thui, đang đậu ở trên bờ vai của mình.

“Hu hu...ngay cả quạ đen cũng chạy tới làm tổ....Ô ô....ta thật là xúi quẩy....hu hu...” Lâm Tử Mạn giàn giụa nước mắt, khẽ mỉm cười tự giấu bản thân. Nhưng bỗng nhiên nàng cảm thấy, con quạ này nhìn lại có điểm quen mắt.

Không đợi cho Lâm Tử Mạn kịp định thần, một ánh đèn pha xe hơi chói mắt, đột nhiên chiếu thẳng lên trên người của nàng. Ánh sáng mãnh liệt....Lâm Tử Mạn theo bản năng nhắm tịt hai mắt lại.

Cùng lúc đó, nàng nghe được thanh âm có người mở cửa, bước ra khỏi xe.

“Ai vậy nhỉ? Sao lại dừng xe ở chỗ này, dường như hấn đang đi về phía ta. Chẳng lẽ.....Hoàng Ba đuổi tới đây? Không được, ta phải mau chóng rời khỏi nơi này.” Lâm Tử Mạn bị bóng đen làm cho giật mình. Nàng theo bản năng đứng bật dậy, xoay người muốn bỏ chạy. Nhưng, cùng lúc đó, một cái thanh âm quen thuộc đột nhiên vọng tới bên tai của nàng:” Tử Mạn, cô đừng sợ, là tôi đây.”

Lâm Tử Mạn toàn thân chấn động, nàng không tự chủ được mà dừng bước lại. Chẳng biết tại sao cái thanh âm quen thuộc ở phía sau, lại khiến cho nàng cảm thấy an toàn.

“Trương Văn Trọng? Anh....anh....rất cuộc thì anh cũng đã tới.” Lâm Tử Mạn xoay người nhìn lại, thì chứng kiến Trương Văn Trọng đang nhanh chân đi về phía mình.

Bỗng nhiên Lâm Tử Mạn nhào vào trong lòng Trương Văn Trọng, gât gao ôm chặt hấn, khóc rống lên “hu hu”.

Hành động này của nàng, khiến cho Trương Văn Trọng phi thường bất ngờ. Hấn chần chờ một lát, cuối cùng vẫn không đẩy Lâm Tử Mạn ra, hơn nữa còn nhẹ nhàng vỗ lưng Lâm Tử Mạn, an ủi nói: “Tốt lắm, không cần phải khóc như thế, mọi chuyện đã trở thành quá khứ rồi.”

123. Chương 125: Nụ Hôn Phong Tình

Nhìn trên bàn tràn ngập thức ăn, Lâm Tử Mạn không hề giữ gìn phong độ thực nữ, mà đánh chén ào ào như thường luồng. Buổi sáng hôm nay đi vội vàng, chưa ăn qua điểm tâm, ngồi xe đường dài chạy đến Tỉnh Thành lại tới giữa trưa. Vốn dĩ nàng tính toán sau khi đến căn hộ của Hoàng Ba thuê trọ, mới ăn uống no say. Thật không ngờ, sau đó lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

“Ăn chậm thôi, cẩn thận không nghẹn.” Chứng kiến tướng ăn của nàng, Trương Văn Trọng cũng không khỏi bật cười. Rót một chén nước đưa qua cho Lâm Tử Mạn.

Nếu Trương Văn Trọng không hảo tâm cảnh tỉnh, Lâm Tử Mạn thật sự sẽ bị mắc nghẹn, nàng vội vàng tiếp nhận chén nước, một ngụm uống cạn xong, liền cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Lâm Tử Mạn thè lưỡi, có chút ngượng ngùng nói: “Thực xin lỗi, tôi đang vừa đói vừa mệt, cho nên không có quan đến phép lịch sự, khiến anh phải chê cười rồi.”

“Không sao.” Trương Văn Trọng mỉm cười đáp, trầm mặc một lúc hần lại nhin không được dò hỏi: “Vây bây giờ cô tính như thế nào đây?”

Trước đó nghe Lâm Tử Mạn tường thuật lại chuyện tình trải qua. Tuy rằng bản thân Trương Văn Trọng có ngàn năm lịch duyệt, nhưng đối với phương diện tình cảm nam nữ, hần hoàn toàn chỉ là một con số không tròn trĩnh. Mới hôm trước hần đã gặp qua một cô nữ sinh, vì tình mà khốn khổ, cuối cùng tinh thần thất thường, đánh người hũy đồ. Bản thân hần không hi vọng, chuyện tình đồng dạng cũng sẽ phát sinh ở trên người Lâm Tử Mạn.

Lâm Tử Mạn không ngờ Trương Văn Trọng sẽ hỏi mình vấn đề như vậy. Trầm mặc khoảng hai ba giây thời gian, mới ảm đạm cười nói: “Còn có thể làm gì đây? Dem cái tên bạc tình kia hoàn toàn xóa sạch khỏi trí nhớ, hảo hảo hưởng thụ cuộc sống của mình. Tôi cũng không tin, tôi sẽ không tìm được người nào tốt hơn so với hần?”

“Vây là tốt rồi.” Trương Văn Trọng nói.

Đột nhiên Lâm Tử Mạn ngẩng đầu lên nhìn hần, theo sau cười dài một tiếng: “Như thế nào? Anh sợ tôi sẽ nghĩ quẩn trong đầu, làm ra chuyện ngu ngốc hay sao? Yên tâm, tôi sẽ không vì một kẻ bạc tình mà đi tìm chết đâu, cũng chẳng đáng gì.”

“Cô nghĩ được như vậy thì tốt rồi.” Nhất thời bị Lâm Tử Mạn nói toạc móng heo ra, Trương Văn Trọng có điểm ngượng ngùng hồi đáp.

Lâm Tử Mạn buông chén đưa xuống, sâu kín thở dài một hơi, nói: “Tôi ăn no rồi, chúng ta trở về thôi. Tôi không muốn ở cái thành phố này thêm một giây phút nào nữa.”

“Được, chúng ta trở về.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp ứng.

Trả tiền xong, Trương Văn Trọng và Lâm Tử Mạn cùng nhau đi ra khỏi quán ăn đêm. Trời đã muốn về khuya, ngoài đường chỉ lác đác xuất hiện vài bóng thân ảnh. Hai người bọn họ không nói chuyện, im lặng đi về phía bãi đậu xe của quán cơm.

Chưa tới bãi đậu xe, Lâm Tử Mạn đã dừng bước, thần tình hơi tỏ vẻ kinh ngạc.

“Sao vậy?” Trương Văn Trọng vừa nhận ra điểm dị thường, cũng dừng chân, hỏi.

“Là....là...hần....!” Lâm Tử Mạn vươn tay chỉ vào đám người ở phía đối diện, thanh âm bỗng nhiên trở nên run rẩy tốt đỉnh: “Hoàng Ba? Tại sao hần lại xuất hiện ở chỗ này?”

Đám người ở phía đối diện chính là Hoàng Ba cùng mấy gã bạn xấu của mình. Sau khi bị Lâm Tử Mạn đập trúng hạ bộ, để nàng chạy vượt mất khỏi tay. Hoàng Ba giận tới mức nghiêng răng nghiêng lợi, mở túi xách thời trang của Lâm Tử Mạn ra, phát hiện ví tiền cũng ở bên trong. Hoàng Ba liền suy đoán, trong khoảng thời gian ngắn Lâm Tử Mạn nhất định chưa thể rời khỏi Tinh Thành được.

Lâm Tử Mạn chạy đến phá hủy chuyện tốt, Hoàng Ba phi thường căm giận, nhất là khi hần gọi điện giải thích cho nữ thủ trưởng, lại bị cô ta mắng như tát nước, hơn nữa còn thông báo ngày mai hần cũng không cần đến công ty làm việc nữa. Nhất thời cơn lửa giận trong lòng lại thiêu đốt tới cực hạn, bởi vì nguyên nhân này nên hần mới triệu tập đám bạn xấu, đi tìm Lâm Tử Mạn ở khắp thành phố. Hoàng Ba tuyên thệ, nhất định sẽ cho nữ nhân phá hủy tiền đồ tương lai của hần một bài học nhớ đời!

Tinh Thành rộng lớn như vậy, muốn ở trong biển người mênh mông tìm được Lâm Tử Mạn, thật đúng là không phải chuyện dễ dàng. Cho nên suốt buổi chiều đến chập tối vẫn chưa có kết quả, Hoàng Ba cũng chỉ đành buông tha ý tưởng dạy dỗ Lâm Tử Mạn. Theo sau, hần lấy số tiền trong ví Lâm Tử Mạn đưa đám

bạn xấu đi ăn khuya. Nhưng khiến cho Hoàng Ba thật không ngờ chính là, hần cư nhiên lại gặp được Lâm Tử Mạn ở nơi này.

“Lâm Tử Mạn? Ha ha ha, không nghĩ ra...thực không nghĩ ra...tôi lại bắt được cô ở nơi này. Câu tục ngữ như thế nào nhỉ? Đi mòn gót giày tìm chẳng thấy...a...không hần, mà phải là oan gia ngõ hẹp mới chính xác!” Hoàng Ba trông thấy Lâm Tử Mạn vốn hơi sưng sốt, theo sau liền cười phá lên ha ha. Hần khẩn cấp dẫn đám bạn xấu đi tới, bao vây Lâm Tử Mạn và Trương Văn Trọng vào giữa.

Trên người Hoàng Ba tỏa ra mùi rượu nồng đậm, hiển nhiên mới vừa uống không ít. Dựa vào tửu kinh, lại ỷ hiện giờ bên mình người đông lực mạnh, hần căn bản không thèm đem Trương Văn Trọng để vào trong lòng.

Đầu tiên Hoàng Ba liếc mắt đánh giá Trương Văn Trọng, theo sau cười lạnh nhìn Lâm Tử Mạn nói: “Không nhìn ra, cô cũng biết câu dẫn đàn ông ah! Giữa trưa mới chia tay cùng tôi, buổi tối đã sóng vai đi với thằng khác rồi. Ha ha, xem bộ dáng của hai người, tựa hồ như là đang chuẩn bị đi kiếm khách sạn, đúng không? Lâm Tử Mạn, không phải cô luôn kiên trì muốn thủ trinh trước đêm tân hôn sao? Hừ, phải chăng tình cảm ngày trước cô đều lừa gạt tôi?”

Lâm Tử Mạn trừng mắt, nghiêng răng nói: “Hoàng Ba, anh không được nói bậy. Tôi và Văn Trọng chỉ là quan hệ bạn hữu bình thường, nào đâu có xấu xa như suy nghĩ của anh.”

Hoàng Ba nhổ một bãi nước bọt, cười lạnh nói: “Đều kêu Văn Trọng thân mật như vậy, còn là quan hệ bạn hữu bình thường sao? Cô khinh tôi là thằng ngu phải không? Được rồi, chúng ta không cần nhiều lời vô nghĩa. Tôi không cần biết cô thanh bạch hay là dâm phụ. Dù sao chúng ta đã chia tay rồi, không còn liên quan đến nhau nữa.”

Nhất thời Lâm Tử Mạn nhẹ nhàng thở ra, hiện tại nàng sợ nhất chính là Hoàng Ba sẽ dây dưa đến mình. Bất quá những lời tiếp theo của hần, lại không khỏi làm cho nàng cả kinh: “Tuy nhiên, cô phải bồi thường một khoản tiền, chính là tiền phí chia tay! Tôi cũng không cần nhiều lắm, cô xuất ra tám vạn mười vạn là đủ rồi.”

Lâm Tử Mạn kinh ngạc há miệng: “Dựa vào đâu mà tôi phải bồi thường tiền cho anh?”

Hoàng Ba một bộ dạng khệnh khạng, liếc mắt nhìn Lâm Tử Mạn nói: “Dựa vào gì sao? Chỉ bằng trước kia tôi cùng cô đi dạo phố, cùng cô đi xem phim, toàn bộ tuổi thanh niên của tôi đều hao phí ở trên người cô. Thử nói xem, có phải cô nên bồi thường cho tôi hay không đây? Chút tiền mọn kia đã là tiện nghi cho cô lắm rồi! Nếu cô không biết điều, đám huynh đệ này của tôi sẽ luân phiên hãm hiếp cô, tiếp theo chụp ảnh quay phim đưa lên mạng. Đến khi đó mười vạn tám vạn chẳng mua nổi danh dự đâu.”

“Anh....anh dám?” Lâm Tử Mạn nước mắt lưng tròng hét lên.

“Có gì không dám? Hiện giờ cũng khá muộn rồi, trên con phố này chẳng thấy bóng người qua lại. Đừng nói là luân phiên cưỡng gian, cho dù chặt cô ra thành tám khúc cũng không có người nào biết là chúng ta làm đâu!” Tửu kinh bộc phát, Hoàng Ba trở nên hung hăng càn quấy cực điểm. Mà trạng huống của đám bạn hần lúc này cũng không sai biệt lắm, cả đám ỷ vào tửu kinh, thêm thường nhìn chằm chằm lên người Lâm Tử Mạn.

Lâm Tử Mạn vừa giận lại vừa sợ, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

“Đừng sợ, mọi chuyện đều có tôi đây.” Trương Văn Trọng ở phía sau, lên tiếng nhắc nhở Lâm Tử Mạn.

“Àn, tôi tin tưởng anh.” Cũng không biết xảy ra chuyện gì, sau khi nghe thấy ngữ khí trầm ổn của Trương Văn Trọng, tâm tình hoảng loạn của Lâm Tử Mạn liền trở nên bình tĩnh.

Hoàng Ba thấy vậy lông mày liền nhíu chặt, hừ lạnh nói: “Tiểu tử, mày muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? Có tin tao lột da mày không?”

Trương Văn Trọng hoàn toàn không đem uy hiếp của Hoàng Ba để vào trong mắt, nụ cười trên mặt vẫn không hề thuyên giảm nói: “Mười vạn mà cũng đủ ư? Theo tôi thấy, số tiền kia ít nhất phải tăng lên gấp đôi.”

Hoàng Ba nghe vậy liền sửng sốt, như thế nào hắn cũng không ngờ Trương Văn Trọng lại sẽ nói ra những lời này. Ngáo ngơ vài giây đồng hồ sau, hắn mới nhếch miệng cười đều: “Phải rồi, khẩu khí của mày thật lớn nha! Nhìn không ra, mày còn là tiểu tử nhà giàu. Như thế nào? Muốn xuất tiền chuộc thân cho Tử Mạn hay sao? Bất quá, khoản tiền này phải nâng lên ba mươi vạn thì mới xứng đáng, bởi vì nhiều năm qua tao không hề động tới người cô ta đâu.”

“Được, cứ làm theo lời anh nói đi, ba mươi vạn tổn phí thanh xuân, đưa đây.” Trương Văn Trọng nhẹ vươn tay về phía Hoàng Ba.

“Mày có ý gì?” Hoàng Ba ngây người, trong bất tri giác chưa kịp hồi phục lại tinh thần.

Trương Văn Trọng cười lạnh: “Anh không hiểu tiếng người à? Tôi nói anh xuất ba mươi vạn tiền phí bồi thường tuổi xuân cho Lâm Tử Mạn ra đây!”

Rốt cuộc Hoàng Ba đã kịp phản ứng, bỗng nhiên hắn giận tím mặt, chỉ tay mắng: “Thằng chó...dám chơi tao?”

Ỗ vào tửu kính mạnh mẽ, hắn vùng quyền đâm tới phía Trương Văn Trọng.

Không đợi quyền đầu của Hoàng Ba đánh trúng gò má Trương Văn Trọng. Một đạo hắc ảnh nhanh như chớp bắn về phía Hoàng Ba, ngay sau đó hắn rú lên một tiếng thê lương, ngối phệt trên mặt đất ôm chặt lấy mặt mình. Máu tươi đỏ thẫm tràn ra từ trong kẽ tay.

Còn đạo hắc ảnh khiến cho Hoàng Ba bị thương, giễu võ dương oai bay trở lại trên vai của Trương Văn Trọng, cũng chính là con Tam Túc Ô.

Hoàng Ba không biết kẻ tập kích mình chính là Tam Túc Ô, hắn còn tưởng rằng Trương Văn Trọng đã dùng chiêu số hạ lưu đánh lén mình. Ngồi trên mặt đất kêu thảm, đồng thời Hoàng Ba cũng không quên hướng đám bạn mình hô lớn: “Đánh nó! Đánh chết thằng chó này luôn đi anh em!”

Thường ngày đám bạn xấu của Hoàng Ba cũng chẳng phải cái thứ gì tốt. Giờ phút này ỗ vào tửu kính trong người, lại trông thấy Hoàng Ba bị đánh, nhất thời giận dữ khoa chân múa tay, ùa tới phía Trương Văn Trọng như bày ong vỡ tổ. Xem tình hình này, bọn chúng không đánh Trương Văn Trọng trở thành phé nhân, thì tuyệt đối sẽ không chịu bỏ qua.

Khóe miệng Trương Văn Trọng dâng lên một tia cười lạnh, đảo mắt nhìn về phía đám người đang xông tới. Hắn cũng không cử động, chỉ là Tam Túc Ô ở trên bả vai hú dài một tiếng, vỗ cánh bay lên, dùng tốc độ cực nhanh xuyên qua giữa đám người kia.

Nhất thời từng đợt thanh âm thảm thiết vang lên không ngừng, đám người đang xông về phía Trương Văn Trọng, đều giống như Hoàng Ba lúc trước, dùng hai tay ôm đầu, ngối chồm hồm ở trên mặt đất.

“Làm tốt lắm.” Trương Văn Trọng nhẹ vỗ Tam Túc Ô đậu trên bả vai mình, theo sau cất bước đi tới trước người Hoàng Ba. Một tay đem hắn nhấc bổng lên. Dù thể trạng Hoàng Ba ước chừng gần trăm cân, nhưng ở trong tay Trương Văn Trọng lại phẳng phất như không hề nặng nề chút nào.

Trương Văn Trọng cười lạnh nói: “Ngay cả thú nuôi của ta....người còn không đỡ nổi, cứ nhiên cũng muốn đánh ta? Thật là không biết tự lượng sức mình! Nghe đây, ta cho người một tháng đi gom ba mươi vạn, rồi chuyển thẳng vào trong tài khoản của Lâm Tử Mạn.”

Lâm Tử Mạn chứng kiến đùng quần Hoàng Ba đã ướt, đột nhiên nàng cảm thấy bản thân mình trước kia thật ngu ngốc, lại khăng khăng mê luyến một người như vậy.

Khinh thường nhìn Hoàng Ba, Lâm Tử Mạn nói: “Tiền của hắn cũng không biết từ đâu mà có. Cho nên tôi không lấy, chỉ cần ngày sau hắn đừng tìm tôi đây đưa là quá đủ rồi. Nhưng số tiền trong quỹ hạnh phúc tôi muốn lấy lại!”

“Nghe rõ không?” Trương Văn Trọng nhìn Hoàng Ba chắt vấn.

“Nghe thấy rồi.” Hoàng Ba vội vàng trả lời.

“Còn không mau làm theo!”

.....

Trên đường từ Tinh Thành quay trở về Ung Thành, Lâm Tử Mạn ngồi ở bên vị trí ghế phụ, một mực nhìn trộm Trương Văn Trọng. Trải qua sự tình ngày hôm nay, đột nhiên nàng cảm thấy Trương Văn Trọng tuy rằng không quá anh tuấn, nhưng lại rất có mị lực nam nhân, hơn nữa cảm giác ở bên cạnh hắn cũng rất an toàn.

Trương Văn Trọng đạp chân phanh, mỉm cười nhìn Lâm Tử Mạn nói: “Về đến nhà cô rồi, mau vào bên trong đi. Bác trai và bác gái nhất định là lo lắng cả ngày, phỏng chừng đến bây giờ còn chưa đi ngủ đâu.”

“Ok.” Lâm Tử Mạn cầm theo túi xách mở cửa xe ra. Thế nhưng ngay lúc bước xuống dưới, đột nhiên nàng xoay người lại, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai, nhẹ nhàng hôn lên trên môi của Trương Văn Trọng.

“Cám ơn anh, Văn Trọng.” Lâm Tử Mạn hai má ửng hồng, xoay người bước ra khỏi xe, một đường chạy thẳng vào trong nhà.

“Gì vậy.” Trương Văn Trọng sờ môi, bất tri giác trở nên ngây dại.....

124. Chương 126: Thư Sát

“Thế nào, chủ nhân, tư vị đôi môi của nữ nhân rất tuyệt phải không? Trong bao ngàn năm tháng ngải tu luyện, có từng hưởng qua tư vị đôi môi của nữ nhân?”

Lúc này, bên trong chiếc Audi, ngoại trừ Trương Văn Trọng, cũng không còn ai khác. Cho nên Tam Túc Ô đang đậu trên vai trái Trương Văn Trọng, cũng đã dám mở miệng nói chuyện. Chỉ bất quá, câu nói của nó chỉ là muốn trêu ghẹo Trương Văn Trọng.

“Da của người ngựa ngứa rồi phải không? Cũng dám nói với ta như vậy? Tin hay không ta nhổ hết lông trên người người?” Trương Văn Trọng đưa tay bắn lên đầu nó một cái, làm nó đau đến kêu lên “oa oa” thảm thiết. Kỳ lực lượng của Trương Văn Trọng cũng không lớn, nó chỉ là cố ý làm ra loại thanh âm nghe có vẻ thể lương này mà thôi.

Tuy rằng Trương Văn Trọng cũng không có trả lời vấn đề của Tam Túc Ô, thế nhưng khi hắn nhìn theo bóng lưng Lâm Tử Mạn, cũng nhịn không được liếm liếm môi, trong lòng thầm nghĩ: “Môi của nữ nhân, thật là mềm mại ngọt ngào a.”

Khởi động chiếc Audi, Trương Văn Trọng hướng về bệnh viện Ung Thành chạy tới, hắn phải đem chiếc xe trả lại cho Bạch Quang Minh. Ngay trên đường đi tới bệnh viện Ung Thành, Tam Túc Ô không kiềm chế được sự tò mò trong lòng, hỏi ra vấn đề làm nó phức tạp cả đêm: “Chủ nhân, lúc tôi nhìn thấy ngải rời đi, dùng ngân châm đâm vài cái trên người Hoàng Ba, đó là làm gì vậy?”

“Nghiem phạt hắn.” Trương Văn Trọng thuận miệng đáp.

“Nghiem phạt hắn?” Tam Túc Ô thế nào cũng nghĩ không ra, ở trên cơ thể một người đâm vài châm, thế nào để nghiêm phạt?

Trương Văn Trọng giải thích: “Ta đâm vài châm đó, sẽ làm cái thứ trong đũng quần hắn cương cứng mãi.”

Tuy rằng Tam Túc Ô chỉ là một con chim, nhưng nó tốt xấu cũng là thần diệu, biết được những chuyện liên quan giữa nam nữ. Cho nên sau khi nghe được Trương Văn Trọng nói những lời này, nó lại càng vô cùng buồn bực, không giải thích được nói: “Đó rốt cục sao gọi là nghiêm phạt nha, có thể hắn còn cầu không được nữa là.”

Trương Văn Trọng nở nụ cười, hồi đáp: “Nhưng vấn đề là, dù cương cứng, còn bị cảm giác đau đớn kịch liệt. Đương nhiên, tình huống như vậy cũng sẽ không duy trì được quá lâu, đại khái cũng chỉ chừng một tháng.”

Tam Túc Ô đại ra chốc lát, mới cảm khái tự đáy lòng: “Chủ nhân, ngải thật là độc quá. Nói vậy trải qua kiếp này, Hoàng Ba cho dù tháng sau có bình phục, cũng sẽ bị mao bệnh không thể cương cứng trở lại đi! Thật không biết, có biến thành một tên thái giám trong tâm lý hay không.”

Trương Văn Trọng cười nhạt, hồi đáp: “Đây là báo ứng mà hần nên có!”

Trương Văn Trọng lái chiếc Audi đỗ trong bãi đỗ xe của bệnh viện Ung Thành, sau đó đi tới phòng bệnh cao cấp, đưa lại chìa khóa xe cho Bạch Quang Minh. Tuy rằng lúc này thời gian vẫn còn sớm, thế nhưng Bạch Quang Minh cũng đã rời giường. Nhìn dáng dấp toàn thân đồ mồ hôi của hần, hần là mới vừa thao luyện qua.

“Bạch tiên sinh, đây là chìa khóa xe của ông. Đa tạ.” Trương Văn Trọng đưa chìa khóa vào trong tay hần, cảm kích nói.

“Sự tình đều làm thỏa đáng rồi sao? Đừng nói gì mà cảm tạ hay không cảm tạ, anh là ân nhân cứu mạng của Tôn Ngụy.” Bạch Quang Minh tiếp nhận chìa khóa do Trương Văn Trọng đưa cho, giao cho Triệu Giáp đang đứng bên cạnh, sau đó xoay người bưng một chén sữa đậu nành, cầm một giò chèo quẩy và một bánh chiên đưa cho Trương Văn Trọng, cười ha hả nói: “Đêm qua không thể mời anh ăn cơm, nếu như anh không chê, không ngại ăn xong thứ này rồi hãy đi.”

Suốt đêm lái xe, dù Trương Văn Trọng đã đạt được Luyện Huyết cảnh, nhưng vẫn cảm thấy có chút uể oải và rất đói, cho nên hần cũng không do dự, tay trái cầm giò chèo quẩy và bánh chiên, tay phải bưng sữa đậu nành, ngấu nghiến ăn ngay.

Vừa ăn xong, lau tay, chuẩn bị rời đi, Trương Văn Trọng chợt nghe thấy thanh âm của Tôn Ngụy, từ bên trong phòng bệnh cao cấp truyền ra: “Là bác sĩ Trương tới sao? Mau mau mời vào, rất xin lỗi hiện tại tôi không thể đứng dậy nghênh tiếp anh.”

Trương Văn Trọng đi vào phòng bệnh cao cấp, liền thấy Tôn Ngụy đang nằm trên giường bệnh, hần liếc mắt liền nhìn ra trạng huống thân thể hiện tại của Tôn Ngụy, vừa cười vừa nói: “Tình huống thân thể của cậu hiện tại thật không tệ. Chỉ cần an dưỡng thêm một đoạn thời gian, là có thể xuất viện.”

Tôn Ngụy nhìn hần lộ ra dáng tươi cười sáng lạn, chỉ nói một câu: “Bác sĩ Trương, mạng của tôi là do anh cứu trở về, cho dù tôi chết tôi cũng sẽ không quên.”

Nói chuyện phiếm vài câu với Tôn Ngụy, lại để lại đơn thuốc Đông y, Trương Văn Trọng mới xoay người rời đi, Bạch Quang Minh phân phó Triệu Giáp lái xe đưa hần về nhà.

Đợi khi Triệu Giáp lái xe đưa Trương Văn Trọng đến Hoa Hàng tiểu khu, sắc trời đã hoàn toàn sáng hẳn. Lúc Trương Văn Trọng xuống xe, lấy điện thoại di động ra xem thời gian, đã hơn tám giờ sáng. May là hôm nay là ngày chủ nhật, hần không cần đi làm, bằng không hần đành nghỉ một ngày, ở nhà dùng đan dược điều tức tu luyện.

Ngay khi Trương Văn Trọng đi tới trước cửa nhà mình, chuẩn bị lấy chìa khóa mở cửa, Tam Túc Ô đang đậu trên vai trái của hần đột nhiên ghé sát tai hần, giọng nói gấp gáp: “Chủ nhân, tôi cảm ứng được, hai người anh em kết nghĩa của Tiêu Hà đang ở trên nóc tòa lầu ngay bên trái, đang xuyên qua tầng cửa sổ hàng hiên tầng này của chúng ta, đang nhìn trộm chúng ta.”

“Ác? Cuối cùng bọn họ cũng xuất hiện!” Vùng lông mày Trương Văn Trọng nhướng lên, quay đầu nhìn về phía tòa lầu bên trái, quả nhiên ngay trên nóc tòa lầu, mơ hồ có một điểm sáng.

Sáng?

Súng ngắm?

Trong đầu Trương Văn Trọng bỗng nhiên hiện lên một danh từ.

Ngay lúc này, “Phanh” một tiếng súng đột nhiên vang lên, một viên đạn từ mái nhà tòa lầu bên trái bắn ra, bắn thẳng ngay đầu Trương Văn Trọng.

Trong tích tắc, viên đạn đã bắn tới ngay huyệt Thái Dương bên trái của Trương Văn Trọng, mắt thấy sẽ bắn trúng huyệt Thái Dương của hần, sẽ làm nổ tung đầu hần. Nhưng đúng lúc này, một đạo quang hoa màu lục nhạt đột nhiên thoáng hiện trên cổ Trương Văn Trọng. Ngay sau đó, một tấm chắn mini màu lục nhạt bằng ngọc hiện lên ngay huyệt Thái Dương bên trái hần, vừa lúc chặn đứng viên đạn bay tới.

“Phanh.”

Viên đạn và tấm chắn mini bằng ngọc mãnh liệt va chạm vào nhau.

“Đương.”

Viên đạn rơi xuống trên mặt đất, phát ra âm thanh giòn vang. Mà tấm chắn mini bằng ngọc ở huyết Thái Dương bên trái của Trương Văn Trọng trong nháy mắt nứt ra, hóa thành tro bụi rơi lả tả trên mặt đất. Cùng lúc đó, hình thể viên ngọc trụ Trương Văn Trọng đeo trên cổ trong nháy mắt chột nhỏ hơn một vòng.

Trong miệng Trương Văn Trọng niệm tụng chú ngữ, đưa tay điểm lên trên chiếc kính tròn giắt trên cửa.

Nhất thời, trên mặt kính liền nổi lên từng đạo nước gợn rung động. Trong chớp mắt, hình ảnh hai anh em kết nghĩa của Tiêu Hà đã xuất hiện trên mặt kính.

Hình ảnh trong mặt kính, là hai anh em kết nghĩa của Tiêu Hà, nhìn giống như hai tên phần tử khủng bố cực đoan, trang phục thật kỳ lạ, vì thế khi Trương Văn Trọng nhìn thấy lần đầu tiên, thật đúng là không thể nhận ra bọn hắn. Ngay lúc này, hai người đang cầm một valy xách tay hình dài, từ mái nhà tòa lầu bên trái, dọc theo thang lầu, bước nhanh chạy xuống dưới lầu.

Hiển nhiên, hai người rất có lòng tin với thuật bắn súng của chính mình, bọn hắn tin tưởng, một phát súng vừa rồi đã bắn chết được Trương Văn Trọng. Cho nên lúc nổ súng, bọn hắn cũng không xác định Trương Văn Trọng có chết ngay tại chỗ hay không, lại khẩn cấp thu súng, muốn mau chóng thoát khỏi hiện trường.

Bọn hắn còn muốn đi cứu Tiêu Hà, cũng không thể bị cảnh sát bao vây ở chỗ này.

Với thực lực hiện tại của Trương Văn Trọng, có thể ở trong tiểu khu ngăn lại được hai người kia. Nhưng vấn đề là hiện tại hai người kia không chỉ đang có súng ống trong người, đồng thời còn là địa cấp hậu kỳ cao thủ. Mặc dù Trương Văn Trọng có lòng tin chế phục hai người bọn hắn, thế nhưng cũng không dám bảo chứng, trong quá trình chế phục bọn hắn có thể ngộ thương tới những người vô tội bên trong tiểu khu hay không.

Thời gian cấp bách, không cho phép Trương Văn Trọng được suy nghĩ nhiều. Hắn rất nhanh liền làm ra quyết định, nhìn Tam Túc Ô đang đậu trên đầu vai, trầm giọng phân phó: “Người đi theo bọn hắn, ngàn vạn lần đừng cho bọn hắn phát hiện được người!”

“Yên tâm đi, chỉ bằng hai người bọn họ, không phát hiện được tôi đâu!” Tam Túc Ô trả lời với lòng tin mười phần. Ngắm lại cũng phải, hai anh em kết nghĩa của Tiêu Hà, tuy rằng đều là cao thủ địa cấp hậu kỳ, nhưng dù sao cũng không phải người tu chân, tự nhiên cũng nhận ra không thực thân của Tam Túc Ô. Càng sẽ không nghĩ đến, một con quạ đen chỉ bay lượn trên bầu trời, không ngờ lại biết theo dõi bọn họ.

Ngay lúc Tam Túc Ô vỗ cánh bay lên, truy tung theo hai người anh em kết nghĩa của Tiêu Hà, Trương Văn Trọng lại lấy chiếc kính trên cửa xuống, trong miệng niệm tụng chú ngữ, trên mặt kính nhất thời xuất hiện một điểm sáng màu vàng kim đang di động.

Điểm sáng màu vàng kim đang di động này, chính là Tam Túc Ô đang truy tung theo hai người kia. Vô luận là chiếc kính, hay Tam Túc Ô, đều do hắn dùng đạo pháp luyện chế, triệu hồi ra tới. Đã nhiễm linh khí của hắn, cho nên liên lạc lẫn nhau, cũng có thể phát hiện được vị trí của đối phương.

Trương Văn Trọng không chút chần chờ, cầm chiếc kính trong tay, dựa theo phương hướng điểm sáng màu vàng kim biểu hiện, bước nhanh đuổi theo.

Hai anh em kết nghĩa của Tiêu Hà, trăm triệu thật không ngờ, Trương Văn Trọng không những không chết trong tay bọn họ, trái lại còn đang theo đuổi phía sau. Hai người ra khỏi tiểu khu Hoa Hàng, lại ngăn một chiếc taxi, một đường tới hướng bắc, đi tới khu công nghiệp phía tây bắc Ung Thành. Sau đó, hai người bọn họ đi bộ vào trong khu công nghiệp, đó là một khu hoang phế cỏ dại mọc khắp nơi.

Trong mấy ngày nay, hai người này ẩn thân bên trong một khu nhà xưởng hoang phế. Bởi vì hiện tại trong từng phố lớn ngõ nhỏ trong Ung Thành, đều dán lệnh truy nã bọn họ. Cho nên khi bọn họ ra ngoài thường thường đều phải hóa trang, có đôi khi biến mình thành hình dáng nhạc sĩ, có đôi khi lại thành chú hề, còn có lúc giả trang thành nữ nhân. Bọn họ dùng thủ đoạn như vậy nên giấu diếm được sự truy tìm của Lý Triều Dương cùng Đàm Thanh và đội hình cảnh, giống như con rắn độc ẩn núp trong Ung Thành, thẳng đến hôm nay mới hướng Trương Văn Trọng lộ ra răng nanh.

Thế nhưng bọn họ nằm mơ cũng không ngờ, mình đối mặt cũng không phải là một cao thủ võ thuật truyền thống Trung Quốc, mà là một người tu chân!

125. Chương 127: Hoàng Tước Ở Phía Sau

Hai anh em kết nghĩa của Tiêu Hà, một người tên là Trương Lượng, một người tên là Hàn Tân, luận theo cách đặt tên phát âm, chính là giống thời đầu Hán, trong tam kiệt Trương Lượng, Hàn Tín. Hơn nữa ba người đều là cao thủ võ thuật truyền thống Trung Quốc, thực lực chênh lệch nhau cũng không lớn lắm, lại thêm ba tên đều thích giết người lại tàn bạo, không hề ngại pháp luật và kỷ luật, cho nên noi theo đào viên kết nghĩa, kết bái trở thành anh em khác họ, muốn ra ngoài lập ra một phen danh tiếng.

Khác với Tiêu Hà say mê võ thuật truyền thống Trung Quốc, chỉ một lòng một dạ muốn đột phá tới thiên cấp cảnh giới, hai người Trương Lượng và Hàn Tân thì khác, chỉ say mê cuộc sống hưởng thụ rượu chè đàn bà. Vì vậy Tiêu Hà lưu lại quốc nội khổ tu, Trương Lượng và Hàn Tân chạy tới biên cảnh phía nam, ý vào một thân thủ địa cấp hậu kỳ, cùng với phong cách liều mạng không sợ chết, ở tại biên cảnh phía nam hỗn ra được chút danh tiếng. Ở địa bàn của mấy tên trùm ma túy lớn tại Đông Nam Á, đều được tôn sùng làm thượng tôn (Khách quý). Đồng dạng, ở tại cảnh sát biên phòng, hai người bọn hắn cũng là tội phạm truy nã số một.

Hiện tại Trương Lượng và Hàn Tân, ở tại phía nam coi như là trùm buôn thuốc phiện có chút danh tiếng, rất nhiều sự tình đã không cần bọn hắn động thủ. Thế nhưng khi vừa tới phía nam biên cảnh sống một cuộc đời liều mạng, cũng làm cho Trương Lượng và Hàn Tân kiến thức được uy lực đáng sợ của vũ khí. Chỉ ít với tu vi của một võ giả, chưa đạt được tới thiên cấp, muốn chống đối súng lục có uy lực nhỏ có thể không thành vấn đề, thế nhưng nếu muốn chống đối vài cây súng tự động, thậm chí súng trường bắn tỉa uy lực lớn hơn nữa, hoặc là lựu đạn, hay ống phóng roc-cket, căn bản là không có khả năng. Trừ phi tu vi của người này đạt được tới thiên cấp, có thể dựa vào khả năng nhạy cảm cùng khả năng nhìn rõ, đồng thời tốc độ cực nhanh mới có thể né tránh được những loại công kích này.

Chính bởi vì kiến thức được sự đáng sợ của uy lực vũ khí, Trương Lượng và Hàn Tân lúc này mới học chơi súng. Với thân thủ địa cấp hậu kỳ của bọn hắn đến học bắn súng, thành tựu dĩ nhiên cao hơn người bình thường. Thậm chí hai người còn mơ hồ có được xưng hào “thương vương” (vua súng) tại Đông Nam Á.

Nhất là khi đem thuật bắn súng dung nhập vào trong võ thuật truyền thống Trung Quốc, Trương Lượng và Hàn Tân ở tại Đông Nam Á cũng không còn gặp được địch thủ gì trở nên quá khó đối phó.

Tuy rằng phát triển ở Đông Nam Á, thế nhưng Trương Lượng và Hàn Tân vẫn đều quan tâm tới Tiêu Hà. Bọn hắn cũng kỳ vọng Tiêu Hà có thể đột phá tới thiên cấp cảnh giới. Trở thành thiên cấp võ giả! Trương Lượng và Hàn Tân đã từng nhìn thấy thiên cấp võ giả, nên rất rõ ràng thiên cấp võ giả đến tột cùng có sự cường hãn đến cỡ nào. Nếu như bản thân có được một người anh em kết nghĩa là thiên cấp võ giả, như vậy bọn hắn ở tại toàn bộ Đông Nam Á, nói không chừng có thể trở thành bá chủ chân chính!

Thế nhưng tính cách của Tiêu Hà cũng làm cho bọn hắn rất bất đắc dĩ, người này không muốn tiếp thu sự giúp đỡ của hai người bọn hắn, trái lại thích dùng chính phương thức của mình đi cướp đoạt thứ mà mình cần. Tỷ như chuyện tại tỉnh Ngân Hạ năm năm trước, cùng với năm vụ án mạng lần này tại Ung Thành. Trước đó Tiêu Hà ý vào tu vi địa cấp hậu kỳ, cũng không bị cảnh sát bắt được. Trương Lượng và Hàn Tân cũng không nói gì, mặc cho hắn tùy ý làm bậy. Thế nhưng lần này bọn hắn nghe được tin tức, nói Tiêu Hà đã bị sa lưới cảnh sát. Mà nhân vật then chốt làm hắn bị bắt, chính là một giáo y trẻ tuổi tên Trương Văn Trọng.

Lúc này Trương Lượng và Hàn Tân đã đang nghĩ cách từ Đông Nam Á lên về quốc nội, đồng thời đi tới Ung Thành. Bọn họ cũng không vì tuổi tác quá trẻ của Trương Văn Trọng cùng thân phận của hắn mà phớt lờ đối với hắn. Có thể tu luyện đến địa cấp hậu kỳ, bọn hắn tự nhiên cũng hiểu được, trên thế giới này có rất nhiều cao thủ, đều mai danh ẩn tích trong phố phường. Nhất là khi bọn hắn có ý đồ lên vào nhà Trương Văn Trọng nhưng ném giáo huấn, bọn hắn liền càng thêm tin tưởng vững chắc, tuy rằng Trương Văn Trọng còn trẻ tuổi, nhưng là một kỳ tài tinh thông võ thuật truyền thống Trung Quốc cùng thuật kỳ môn dị thuật!

Tự cho là đã biết rõ gốc gác của Trương Văn Trọng, Trương Lượng và Hàn Tân cũng rất kiên trì ẩn núp trong Ung Thành, cũng không vội vã động thủ đối với Trương Văn Trọng, mà vẫn một mực đợi cơ hội. Thẳng đến hôm nay, bọn hắn mới thừa dịp tinh thần Trương Văn Trọng còn đang uể oải, chọn súng ngắm ám sát hắn!

Trở lại chỗ ở trong khu nhà xưởng hoang phế, Trương Lượng đem súng trường ngắm bắn trong tay ném xuống mặt đất, nhếch miệng đắc ý cười với Hàn Tân đang đứng bên cạnh: “Thế nào? Tôi đã nói, cho dù võ thuật truyền thống của tên kia tu luyện cao tới đâu, thuật kỳ môn độn giáp có giỏi thế nào, cũng sẽ không chống nổi với súng. Một phát súng của tôi, cũng không phải đã dễ dàng nổ tung đầu của hắn? Xem tu vi của hắn, hắn là không sai biệt với chúng ta, đều có tiêu chuẩn địa cấp hậu kỳ, Tiêu Hà bại cho hắn, thật đúng là có chút không đáng.”

So sánh với cá tính phô trương của Trương Lượng, tính cách của Hàn Tân lại trầm ổn hơn rất nhiều, hắn nói: “Đừng đắc ý quá sớm, chuyện của chúng ta còn chưa xong xuôi đâu. Ở trong Ung Thành, sợ rằng ngoại trừ Trương Văn Trọng vừa bị chúng ta bắn gục ra, còn cất giấu thêm mấy cao thủ khác.”

Trương Lượng có chút chẳng đáng nói: “Sợ gì? Bằng năng lực của hai anh em chúng ta, lại thêm súng ống đạn dược này, dù có thêm nhiều cao thủ, cũng chỉ để cho chúng ta luyện súng mà thôi.”

Hàn Tân nghiêm mặt, quát: “Trương Lượng, đừng quên mục đích lần này chúng ta tới, giết người cũng không phải là mục đích chủ yếu.”

Trương Lượng không đợi hắn nói hết câu, liền ngắt lời: “Tôi biết rồi, mục đích lần này chúng ta tới chủ yếu là vì muốn cứu ra Tiêu Hà. Mặc kệ hắn có nguyện ý hay không, đều phải buộc hắn đưa đến Đông Nam Á, đúng không, đại ca? Anh yên tâm, tôi cũng không hề quên mục đích chủ yếu này, àn, ngày khác liên hệ với Tiêu Hà, tôi ở bên ngoài ngục giam chôn vài bao thuốc nổ, tôi cũng không tin không tạc nổ ngục giam, cứu không được Tiêu Hà!”

Hàn Tân lắc đầu nói: “Nơi này là quốc nội, không phải Đông Nam Á, biện pháp của cậu nếu không phải vạn bất đắc dĩ, không nên dùng mới tốt, bằng không chúng ta rất có khả năng không quay về được Đông Nam Á. Theo tôi thấy, chúng ta nên bàn bạc kỹ hơn, nghĩ ra một biện pháp tốt nhất, sau đó đợi đến thời cơ tốt nhất, mới có thể động thủ.”

Ngay lúc này, một thanh âm sắc nhọn đột nhiên vang lên ngay góc âm u vang lên: “Rất xin lỗi, ta nghĩ, các người không đợi được ngày đó nữa.”

“Ai?” Trương Lượng và Hàn Tân phản ứng cực nhanh. Trong lúc mở miệng chất vấn, hai người bọn hắn cũng nhanh chóng móc ra cây súng đã được cải trang, hướng phương hướng truyền ra thanh âm sắc nhọn bắn ra hai phát súng: “Phanh, phanh.”

Hai người đều rất rõ ràng, ở trong Ung Thành, ngoại trừ Tiêu Hà đang bị giam trong tù, bọn họ không còn bạn bè nào khác, hướng chỉ nội dung của thanh âm bén nhọn kia nói, cũng rõ ràng là đang uy hiếp bọn họ! Cho nên người lên tiếng nói câu đó, khẳng định là địch nhân! Chỉ là không biết, đến tột cùng có bao nhiêu người tới.

Trương Lượng và Hàn Tân dựa lưng vào nhau, cảnh giác nhìn chăm chú bốn phía, phẳng phất ngay trong góc phòng âm u đều đang cất giấu địch nhân.

Thanh âm sắc nhọn vừa rồi lại vang lên phía sau: “Chỉ bằng các người, cũng muốn giết ta? Buồn cười, ha ha ha ha.” Trong tiếng cười, tràn ngập vẻ chẳng đáng và trào phúng.

Trương Lượng và Hàn Tân không nhìn thấy thân ảnh đối phương, chỉ có thể dựa vào phương hướng thanh âm đối phương vang lên mà phán đoán nổ súng về phía đó. Nhưng tình thế phát triển, cũng làm cho hai người bọn hắn tuôn ra mồ hôi lạnh nhễ nhại, đã sớm làm đầm ướt quần áo cả hai.

Trương Lượng và Hàn Tân rất có lòng tin đối với thuật bắn súng của chính mình. Trước đây bọn họ từng bị mất nghe thanh âm mà luyện tập bắn súng. Hơn nữa cộng thêm tu vi địa cấp hậu kỳ, bản lĩnh lắng nghe âm thanh mà bắn nắm giữ cực kỳ thành thạo. Thế nhưng hiện tại, bọn họ cũng kinh ngạc phát hiện, bọn họ bắn ra nhiều phát súng như vậy, không ngờ toàn bộ đều thất bại. Thanh âm sắc nhọn kia, thật giống như quỷ mị, thỉnh thoảng vang lên chung quanh bọn họ, mỗi một lần đều khác nhau. Trương Lượng và Hàn

Tân tốt xấu cũng là cao thủ địa cấp hậu kỳ, không ngờ lại bị đối phương đùa giỡn xoay quanh, căn bản là không theo kịp hành tung của hắn.

Trương Lượng và Hàn Tân cũng không biết, người đùa giỡn bọn hắn, cũng không phải loài người, mà là một con quái diệu có ba chân toàn thân đen kịt, đáng sợ nhìn qua chẳng khác gì loài quạ. Không sai, con chim quái dị đó, chính là Tam Túc Ô của Trương Văn Trọng!

Tam Túc Ô ỷ vào màu sắc đen thui của mình, thành công ẩn thân trong góc âm u, cũng không bị Trương Lượng cùng Hàn Tân dù có tu vi địa cấp hậu kỳ phát hiện. Đồng thời nó còn ỷ vào tốc độ như quỷ mị, thành công tiêu hao đạn dược của Trương Lượng và Hàn Tân.

Trương Văn Trọng đã đi vào khu nhà xưởng hoang phế này đã lâu, hắn cũng không vội vàng hạ thủ đối với Trương Lượng và Hàn Tân, mà đang kiên trì cho Tam Túc Ô làm cho đạn dược bọn hắn hao hết. Mặc dù trên cổ tay hắn có tràng hạt đàn mộc, là một pháp khí công kích, thế nhưng hắn cũng không muốn lãng phí trên hai người này.

“Đại ca, anh nói, người chống lại chúng ta, đến tột cùng là người hay quỷ?” Tinh thần Trương Lượng cao độ tập trung, hắn cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh, bất luận động tĩnh nào rất nhỏ, đều dừng mơ tưởng giấu diếm được hắn. Thế nhưng dù vậy, hắn vẫn như cũ không phát hiện được Tam Túc Ô đang ẩn thân ngay góc âm u, càng không phát hiện được Trương Văn Trọng đang ẩn trong góc phòng.

“Quỷ?” Hàn Tân chẳng đáng cười nhặt lên, biểu tình cực kỳ dữ tợn, lớn tiếng nói: “Trên thế giới này, nếu thật là có quỷ, sợ là đã sớm tìm tới chúng ta, còn có thể chờ tới bây giờ? Theo ta thấy, người này hẳn là một cao thủ khinh công.”

Thanh âm của Hàn Tân vừa hạ xuống, thanh âm sắc nhọn của Tam Túc Ô cũng vang lên: “Tiểu tử, không nghĩ tới, người cũng có ánh mắt, dĩ nhiên nhìn ra ta không phải quỷ. Bất quá người cũng đoán sai rồi, ta tuy rằng không phải quỷ, nhưng đồng dạng cũng không phải người!”

“Phanh, phanh, phanh, phanh.”

Bốn tiếng súng lại lần nữa vang lên, không thể nghi ngờ bốn phát súng vẫn thất bại. Đừng nói là đánh gục Tam Túc Ô, dù một lông chim của Tam Túc Ô cũng chưa bắn rụng được một cây.

Lúc nổ súng, sắc mặt Trương Lượng và Hàn Tân đồng thời biến đổi. Bởi vì bọn họ đều phát hiện súng lục đã không còn đạn. Nếu là trước đây, vô luận là Trương Lượng hay Hàn Tân, đều luôn âm thầm tính toán số lượng đạn còn dư. Thế nhưng lần này, đối phương không chỉ đột nhiên xuất hiện, nhưng còn biểu hiện cực kỳ quỷ dị, cho nên trong lúc khẩn trương cao độ, cả Trương Lượng và Hàn Tân không ngờ đều quên mất tính toán số đạn còn dư, đồng thời đều rơi vào tình huống hao hết đạn dược.

Trương Lượng và Hàn Tân hai người tốt xấu gì cũng là cao thủ địa cấp hậu kỳ, dù gặp kinh biến, cũng có thể làm được hỗn loạn mà không sợ hãi, tay trái nhanh chóng sờ vào bên hông, đã nghĩ muốn lấy băng đạn mới để thay.

Vẫn giấu trong góc âm u, Trương Văn Trọng đang chờ đợi cơ hội này, tự nhiên sẽ không cho bọn họ được như nguyện.

“Sưu, sưu.”

Hai tiếng xé gió không thể nghe thấy chợt vang lên. Hai cây ngân châm bị Trương Văn Trọng cấp tốc bắn ra, lấy tốc độ mà mắt thường khó thấy, bắn về phía Trương Lượng và Hàn Tân.

Nếu trong tình huống chính diện giao phong, Trương Lượng và Hàn Tân có thể nhìn thấy được hai cây ngân châm kia. Đồng thời có thể đúng lúc đánh văng. Thế nhưng hiện tại, hai người đã bị Tam Túc Ô dày vò đến mức tinh thần khẩn trương, chỉ lo thay băng đạn, căn bản không hề nhận thấy được có hai cây ngân châm đang hướng về bọn họ phóng tới.

Đợi khi bọn họ cảm giác được Ngoại Quan huyết tay phải bỗng nhiên tê rần, làm cho cây súng lục nắm trong tay rơi luôn xuống đất, mới kinh ngạc phát hiện trên tay mình đã bị ngân châm xuyên vào chỉ còn lộ ra đuôi châm, trong lòng bọn hắn không khỏi hoảng hốt. Tu vi của hai người đều là địa cấp hậu kỳ, cơ thể gân cốt một thân sớm đã rèn luyện rắn chắc như đồng thiết. Thế nhưng hiện tại, hai cây ngân châm nhỏ

xú mềm dẻo không ngờ bị người xem là ám khí, bắn xuyên vào trong cơ thể bọn họ. Như vậy có thể thấy được, người bắn ra hai cây ngân châm, không chỉ tu vi tinh thâm, đồng thời còn sở trường thủ pháp ám khí cao cấp!

Trước tiên, hai người liền vận khởi nội kinh, muốn bức ngân châm bắn vào Ngoại Quan huyết trên tay phải bọn hắn đi ra. Đồng thời hai người còn dùng tốc độ cực nhanh ngồi xổm xuống, muốn dùng băng đạn đã cầm ngay tay trái, nhặt lên súng lục rơi trên mặt đất để thay băng đạn mới.

Trương Lượng và Hàn Tân đã có thói quen sử dụng súng ống, đột nhiên không có súng trong tay, trong lòng thật sự có chút hoảng hốt.

Nhưng Trương Văn Trọng làm sao cho bọn họ cơ hội như thế?

Chỉ mấy bước, Trương Văn Trọng phóng ra khỏi góc âm u, nhấc chân đá ra một cú thật bất ngờ lên cổ Trương Lượng.

“Phanh” một tiếng, đã đá văng cả người hắn bay ngang ra ngoài. Nếu như không phải tu vi của hắn đã đạt tới địa cấp hậu kỳ, chỉ sợ đã chết dưới cú đá kia. Dù lực phòng ngực cực mạnh, Trương Lượng gặp phải cú đánh lén, ở trong nháy mắt liền hôn mê.

“Trương Văn Trọng!”

Hàn Tân cuối cùng cũng nhìn thấy rõ gương mặt người đến, không khỏi thất thanh kinh hô. Hắn cũng không quan tâm nhặt súng, tay trái giơ lên, đem băng đạn ném về phía Trương Văn Trọng, đồng thời thả người nhảy lên, hai cước bám theo một trận âm phong, dùng một chiêu Khôi Tinh Thích Đấu liên tục đá về hướng Trương Văn Trọng.

Tay phải Trương Văn Trọng bắn ra, vừa lúc lại hai cây ngân châm bay ra, phân biệt bắn lên hai mắt cá chân của Hàn Tân.

Hàn Tân đột nhiên cảm giác hai chân của mình trong nháy mắt liền tê rần lên, hắn liền hiểu được, đây là do ám khí của Trương Văn Trọng gây ra. Trong sự cuống quýt, hắn thúc đẩy nội kinh đem hai cây ngân châm bức ra ngoài. Nhưng vì vậy thể tiến công của hắn lập tức chậm lại.

Trương Văn Trọng nhân cơ hội này, hai tay mạnh mẽ tung ra, túm lấy hai chân hắn, hung hăng nhấc lên đập hắn xuống mặt đất.

“Phanh.” Một tiếng vang đột nhiên vang vọng toàn bộ nhà xưởng bỏ hoang. Lập tức làm chim chóc bên ngoài hoảng sợ tứ tán bay đi.

Hàn Tân nằm trên mặt đất, đầu nhiễm đầy máu, hắn gãy dựa suy yếu muốn đứng lên, cũng bị Trương Văn Trọng dùng một cước dẫm nát trên mặt đất. Ngay sau đó, mấy cây ngân châm lập tức bắn vào trong cơ thể của hắn.

126. Chương 128: Cảm Ơn Anh

Lý Triều Dương và Đàm Thanh ngồi trên xe cảnh sát, đang hướng tới khu công nghiệp hướng tây bắc ngoài Ung Thành. Đàm Thanh tay cầm điện thoại di động, liên tục gọi cho Trương Văn Trọng. Thế nhưng bên trong điện thoại vẫn truyền ra thanh âm đơn điệu: “Xin lỗi, số liên lạc này đã khóa máy.”

Ngay không lâu trước, Trương Văn Trọng đột nhiên gọi điện thoại cho Đàm Thanh, nói là biết tin tức hai anh em kết nghĩa của Tiêu Hà là Trương Lượng và Hàn Tân. Muốn bọn họ nhanh chóng chạy tới khu công nghiệp phía tây bắc ngoài Ung Thành, hắn đã để lại ký hiệu nơi đó, chỉ cần dựa theo ký hiệu chỉ dẫn, là có thể tìm được nơi ẩn thân của Trương Lượng và Hàn Tân.

Lúc đó, Trương Văn Trọng có vẻ có chút lo lắng, sau khi nói xong liền cắt đứt điện thoại, Đàm Thanh muốn hỏi thêm chút tin tức, lại gọi trở lại cho hắn, nhưng khi điện thoại nàng gọi qua, Trương Văn Trọng đã tắt điện thoại. Vì vậy nàng vội vã đem tin tức báo cho Lý Triều Dương. Hai người nhất trí cho rằng, Trương Văn Trọng hẳn là thật sự phát hiện được tung tích của Hàn Tân và Trương Lượng, đồng thời đã âm thầm chạy theo sau.

Lý Triều Dương và Đàm Thanh rất rõ ràng Trương Lượng và Hàn Tân hai tên trùm buôn thuốc phiện đáng sợ cỡ nào, hơn nữa căn cứ tin tức bọn họ thu được, Trương Lượng và Hàn Tân có mang theo súng ống. Cho nên bọn họ liền đem chuyện này báo lên cấp trên, đồng thời cùng đặc công và võ cảnh tiếp viện cùng nhau lái xe chạy tới địa chỉ Trương Văn Trọng đã nói.

“Thế nào? Còn không khởi động máy?” Lý Triều Dương vừa lái xe vừa dùng khước mắt nhìn Đàm Thanh đang không ngừng gọi điện thoại.

Đàm Thanh lắc đầu nói: “Không có, thực sự là gặp chết người đi được, cũng không biết tình huống hiện tại của hắn đến tột cùng ra sao.”

Lý Triều Dương an ủi: “Đừng có gấp, chúng ta lập tức sẽ tới. Tôi tin tưởng, với thực lực của Trương tiên sinh, hắn sẽ không bị nguy hiểm sinh mạng.”

“Hi vọng như vậy.” Đàm Thanh tuy rằng trả lời Lý Triều Dương như thế, thế nhưng ở trong lòng của nàng, trái tim vẫn ở trong trạng thái bị buộc chặt: “Thực lực Trương ca tuy rằng rất mạnh. Thế nhưng thực lực của Trương Lượng và Hàn Tân cũng không kém hơn hắn, hơn nữa ở trên người bọn hắn còn mang theo súng ống. Nếu như Trương ca chỉ ẩn giấu âm thầm giám thị bọn hắn thì tốt, chỉ sợ Trương ca không kiên nhẫn, đi đấu nhau với bọn hắn. Nói vậy cho dù Trương ca có lợi hại, cũng xác định sẽ thiệt thòi. Trương ca a Trương ca, anh ngàn vạn lần không nên hành động thiếu suy nghĩ.”

Một đường chạy nhanh như điện chớp, xe cảnh sát và quân xa rốt cục chạy đến khu công nghiệp mà Trương Văn Trọng đã nói. Vừa tiến vào khu công nghiệp, bọn họ liền nhìn thấy ký hiệu mà Trương Văn Trọng lưu lại: Đó là một chữ Trương không biết dùng vật gì viết thành, cùng một ký hiệu mũi tên. Dựa theo ký hiệu chỉ đường, bọn họ rất nhanh chạy tới khu nhà xưởng hoang phế.

Mặc vào áo chống đạn, hình cảnh cầm súng, đặc công và võ cảnh đã vây quanh khu nhà xưởng bỏ hoang, chiếm địa hình có lợi. Đồng thời còn cẩn thận mở hàng rào cảnh giới chung quanh, phòng ngừa có người sẽ xông vào khu vực nguy hiểm. Mặt khác, những đặc công và võ cảnh mang theo súng ngắm, cấp tốc tìm vị trí ngắm bắn tốt nhất, làm tốt chuẩn bị chiến đấu.

“Hai vị đã chuẩn bị xong chưa?” Tăng Đức Bình cầm một cây súng tự động trong tay, nhìn Đàm Thanh và Lý Triều Dương dò hỏi. Quanh người bọn họ, những hình cảnh, đặc công cùng võ cảnh cũng đã làm xong chuẩn bị.

“Đã chuẩn bị xong.” Lý Triều Dương và Đàm Thanh cùng kêu lên đáp.

“Chúng ta đi thôi!” Tăng Đức Bình dứt lời, cúi người xuống, rất nhanh chạy về hướng khu nhà xưởng bỏ hoang. Lý Triều Dương và Đàm Thanh chọn ra đội viên đột kích, chăm chú đi theo sát phía sau hắn.

Nhà xưởng bỏ hoang này, vô cùng im ắng, không hề có một chút thanh âm. Nếu như không phải trên đường chạy tới nhận được điện thoại báo nguy của quần chúng, nói trong khu nhà xưởng tại đây vang lên mấy tiếng súng nổ, chỉ dựa vào trăng diện vắng vẻ trước mắt, thật đúng sẽ làm cho bọn họ hoài nghi Trương Văn Trọng có phải nói đùa với bọn họ hay không.

Bởi vì nơi này thật sự là quá yên tĩnh, tĩnh đến mức làm người ta sợ hãi.

“Trương ca, anh ngàn vạn lần không thể gặp chuyện không may.” Trong lúc chạy về hướng nhà xưởng, Đàm Thanh tay cầm chặt cây súng, trong lòng liên tục cầu khẩn.

Rất nhanh, đội viên đột kích cũng đã ẩn núp phía trước nhà xưởng, hoặc là ngồi chồm hổm, hoặc nằm úp sấp. Nương theo cổ đại tươi tốt chung quanh che giấu thân hình. Giờ này khắc này, tinh thần bọn họ đều đã tiến nhập trạng thái tập trung cao độ.

Tăng Đức Bình tiến sát tới bên người Lý Triều Dương và Đàm Thanh, đè thấp thanh âm nói: “Lý đầu gỗ, tình huống bên trong nhà xưởng có chút không thích hợp, thật sự là quá yên tĩnh, yên tĩnh tới mức thái quá.”

Lý Triều Dương gật đầu nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy, lão Tăng, anh có kiến nghị gì tốt không?”

“Nếu không, hay tôi mang theo vài người tiến vào xem?” Tăng Đức Bình đưa ra một lời kiến nghị.

“Cũng tốt.” Lý Triều Dương gật đầu nói: “Cẩn thận một chút, Trương Lượng và Hàn Tân cũng không phải là đạo tặc dùng súng bình thường.”

Tăng Đức Bình nở nụ cười, tự tin mười phần nói: “Anh đừng lo lắng, đối phó người như vậy, kinh nghiệm của tôi còn phong phú hơn anh.”

Đàm Thanh vẫn đang bảo trì im lặng không nói, bỗng nhiên mở miệng: “Tăng đội, tôi cùng vào với các anh, với thân thủ của tôi hẳn sẽ không kéo chân sau các anh!” Nàng lo lắng cho tình huống của Trương Văn Trọng, rất muốn đi vào xem một chút, hiện tại Trương Văn Trọng đã ra sao.

Tăng Đức Bình tự nhiên cũng hiểu ý tứ của nàng, nhưng thân thủ của Đàm Thanh cũng cao cường. Cho nên hẳn chỉ trầm ngâm vài giây gật đầu nói: “Cô có thể đi theo chúng tôi, thế nhưng cô phải phục tùng mệnh lệnh của tôi!”

“Không thành vấn đề!” Đàm Thanh lập tức gật đầu đáp: “Tuy rằng tôi rất lo lắng cho tình huống của Trương ca, nhưng dù sao tôi cũng là một cảnh sát, tôi có thể phân rõ tình thế nặng nhẹ, biết chuyện gì nên làm chuyện gì không nên.”

“Vậy là tốt rồi, theo tôi đi thôi.” Tăng Đức Bình gật đầu, hướng võ cảnh ẩn núp phía sau làm một thủ thế, lại chuẩn bị lên vào nhà xưởng. Mấy võ cảnh thân thủ không tệ, cũng vội vã theo sát phía sau hắn và Đàm Thanh. Nhưng ngay lúc này có hai thân ảnh đang run rẩy từ trong nhà xưởng đi ra.

Bầu không khí tại hiện trường ở trong nháy mắt liền biến đổi khẩn trương. Toàn bộ hình cảnh, đặc công và võ cảnh, toàn bộ đều dùng súng nhắm ngay hai người đang run rẩy đi ra từ bên trong nhà xưởng, chỉ cần hai người bọn hắn có cử động dị thường, lập tức sẽ nổ súng đánh gục ngay tại chỗ.

Nhìn hai người từ bên trong nhà xưởng đi ra, trái tim Đàm Thanh nhất thời bóp chặt, sắc mặt trong nháy mắt liền biến trắng, vạn phần kinh khủng suy đoán: “Đi ra là Trương Lượng và Hàn Tân? Lẽ nào Trương Văn Trọng đã bị hại phải không?”

Nhìn trong tay Trương Lượng và Hàn Tân cũng không mang theo vũ khí, cứ như vậy run rẩy từ trong nhà xưởng đi ra, nội tâm Tăng Đức Bình rất ngạc nhiên. Với tu vi của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra, Trương Lượng và Hàn Tân bước chân lão đạo, nếu như không phải bọn họ cố ý giả vờ, như vậy đó là dấu hiệu một thân tu vi đã hoàn toàn biến mất.

Muốn đoán ra tu vi của Trương Lượng và Hàn Tân chân chính biến mất hoàn toàn hay không, cũng không phải là một chuyện dễ dàng, nhưng Tăng Đức Bình cũng quyết định thử xem một lần.

“Lên!” Nương theo tiếng quát chói tai của Tăng Đức Bình, hắn cầm súng nhảy lên khỏi bãi cỏ, nhào tới trước người Trương Lượng và Hàn Tân. Cùng lúc đó, Đàm Thanh và những cao thủ võ cảnh khác cũng dùng uy thế sét đánh không kịp bưng tai, đánh về phía hai người kia.

Vốn Trương Lượng và Hàn Tân luôn phi thường dũng mãnh, bây giờ lại hoàn toàn mất hết tinh thần. Trong nháy mắt đã bị đám người của Tăng Đức Bình chế phục. Toàn bộ quá trình, thuận lợi tới mức làm Tăng Đức Bình và Đàm Thanh cũng không dám tin tưởng.

“Hay là có trá?” Đàm Thanh nhìn Hàn Tân và Trương Lượng bị còng tay, có chút không thể tin được.

Tăng Đức Bình cũng có chút nghi không ra, chần chờ nói: “Hắn là không thể nào? Cho dù có trá, cũng không thể ngu ngốc tới mức cố ý để chúng ta bắt được chứ? Huống chi còn có nhiều cây súng đang chỉ bọn hắn đây.”

Ngay khi Tăng Đức Bình và Đàm Thanh mở miệng không giải thích được, một thanh âm bọn họ rất quen thuộc từ trong nhà xưởng âm u truyền ra: “Hai người bọn họ đã bị tôi dùng ngân châm phong bế kinh mạch. Trong vòng hai ngày, bọn họ không thể vận dụng nội kinh, hơn nữa thân thể còn rất suy yếu.”

“Trương Văn Trọng?” Đàm Thanh vui mừng kêu lên, vội vã xoay người nhìn ngôi nhà xưởng âm u. Quả nhiên nhìn thấy Trương Văn Trọng không chút tổn hao chậm rãi từ bên trong nhà xưởng đi ra.

Những đặc công và võ cảnh chung quanh cũng không nhận ra Trương Văn Trọng, bọn họ vô ý thức giơ súng hướng về phía hắn. Tăng Đức Bình và Lý Triều Dương thấy thế, vội vã hạ mệnh lệnh: “Buông súng, người một nhà, buông súng!”

Đàm Thanh ngay lúc này đã chạy tới trước người Trương Văn Trọng, đánh giá hấn từ trên xuống dưới, thân thiết dò hỏi: “Anh không thụ thương chứ?”

“Không có việc gì.” Trương Văn Trọng nhếch miệng cười.

Trái tim vẫn đang buộc chặt của Đàm Thanh lúc này mới buông lỏng xuống tới. Nàng phong tình vạn chủng liếc mắt nhìn Trương Văn Trọng, quả trách: “Anh cũng thật quá lỗ mãng, đối mặt hai kẻ giết người không chớp mắt như Trương Lượng và Hàn Tân, anh cũng dám một mình khiêu chiến, lẽ nào anh không sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao? Sao không đợi cảnh sát chúng tôi tới hãy động thủ?”

“Tôi không phải là không có việc gì sao?” Trương Văn Trọng sờ sờ mũi, vừa cười vừa nói.

“Được rồi tiểu Đàm, nếu Trương tiên sinh không có chuyện, lại chế phục được Trương Lượng và Hàn Tân, đó là kết quả tốt nhất, cô cũng đừng lăm bắm bên tai hấn nữa. Cô phải biết rằng, nam nhân sợ nhất chính là nữ nhân luôn lăm bắm bên tai hấn.” Tăng Đức Bình cười ha hả nói, giọng nói mang hai ý nghĩa.

Trên mặt Đàm Thanh nhất thời đỏ bừng, nàng trừng mắt nhìn Tăng Đức Bình, nhưng cũng ngậm miệng lại không tiếp tục nói nữa.

Trêu ghẹo Đàm Thanh, Tăng Đức Bình chợt thu hồi dáng tươi cười, đổi lại biểu tình vẻ mặt nghiêm túc trước nay chưa từng có, nhìn Trương Văn Trọng vài giây, mới chăm chú nói: “Cuộc đời của Tăng Đức Bình tôi đến nay, còn chưa từng phục qua người nào. Thế nhưng ngày hôm nay, tôi phục anh! Chân chính phục anh rồi.” Không đợi Trương Văn Trọng mở miệng nói, Tăng Đức Bình đã nhìn hấn chào theo nghi thức quân đội tiêu chuẩn, thành khẩn nói: “Tôi thay mặt những cảnh sát và võ cảnh đồng đội bởi vì truy bắt Trương Lượng cùng Hàn Tân nên thụ thương và hi sinh, cảm ơn anh!”

“Cảm ơn anh!” Lý Triều Dương và Đàm Thanh cũng hướng Trương Văn Trọng cúi chào, đây là lần thứ hai bọn họ hướng Trương Văn Trọng kính lễ.

“Cảm ơn anh!” Trong minh minh, phảng phất có vô số thanh âm, vang lên bên tai Trương Văn Trọng. Tuy rằng nhìn không thấy những người này, thế nhưng Trương Văn Trọng biết, những thanh âm kia là thanh âm của những người liệt sĩ anh linh đã chết trong tay Trương Lượng và Hàn Tân.

Đột nhiên, một hư ảnh mặc cảnh phục xuất hiện ngay trước mắt Trương Văn Trọng, hướng hấn cúi chào.

Từng đạo niệm lực cảm kích dâng trào, cũng theo sự cúi chào của bọn họ, dưng mãnh tràn vào trong thân thể Trương Văn Trọng.

127. Chương 129: Sự E Thẹn Mê Người

Rời khỏi khu công nghiệp, Tăng Đức Bình lái xe đưa Trương Văn Trọng về nhà. Ngay khi hấn vừa xuống xe, Tăng Đức Bình còn không quên nhắc nhở hấn: “Bác sĩ Trương, nhớ kỹ anh từng答应 chuyện của tôi. Chờ ngày nào anh rảnh rồi, bắn điện thoại, đến lúc đó tôi tới đón anh, chúng ta hảo hảo luận bàn. Ân, làm hồi báo, tôi dạy anh bắn súng, thế nào?”

“Ác? Còn có thể chơi súng?” Trương Văn Trọng nhất thời khởi lên hứng thú. Sau khi kiến thức qua uy lực bắn tỉa của Trương Lượng và Hàn Tân, Trương Văn Trọng liền sản sinh hứng thú đối với súng ống hiện đại, thật sự mạnh mẽ.

Nếu như có thể dùng đạo pháp luyện chế súng thành pháp khí, không biết uy lực sẽ như thế nào?

“Đương nhiên có thể chơi súng!” Tăng Đức Bình nở nụ cười: “Đương nhiên, chỉ có thể chơi trong sân huấn luyện, anh muốn đem súng ra ngoài, dĩ nhiên tuyệt đối không có khả năng. Nhưng trong sân huấn luyện, tôi còn có thể bảo chứng cung cấp đạn cho anh, cho anh chơi đủ nghiệm, thế nào?”

“Tốt, chúng ta một lời đã định.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp.

Sau khi nói lời từ biệt với Tăng Đức Bình, Trương Văn Trọng trở lại trong nhà mình. Vừa đi vào cửa, Tam Túc Ô khẩn cấp bay vào phòng bếp nuốt một viên Tụ Khí Đan, đồng thời nó cũng không quên ngậm một viên đem ra giao cho Trương Văn Trọng.

Sau khi ăn đan dược vào, Trương Văn Trọng khoanh chân ngồi, luyện hóa hấp thu linh khí ẩn chứa trong đan dược, cùng với khi này thu được cảm kích niệm lực đồng thời dung nhập vào trong chân nguyên của chính mình. Tam Túc Ô đậu trên đầu vai hắn, cùng hắn hấp thu linh khí ẩn chứa trong đan dược.

Thăng đến sáng sớm hôm sau, Trương Văn Trọng mới kết thúc tu luyện. Trải qua một đêm tu luyện, chân nguyên của Trương Văn Trọng không chỉ khôi phục toàn bộ, đồng thời còn tăng cường hơn trước rất nhiều. Nhất là niệm lực cảm kích của các liệt sĩ anh linh, càng làm cho hắn được lợi vô cùng, chân nguyên bởi vậy mà tăng cường không ít.

Rửa mặt xong xuôi, đồng thời thay đổi quần áo, Trương Văn Trọng cùng Tam Túc Ô đi tới phòng y tế đại học Ung Thành. Cũng giống như ngày thường, khi Trương Văn Trọng đi vào trong phòng làm việc, Tô Hiểu Hồng cũng đã đến, không chỉ quét dọn xong trong phòng, còn pha sẵn một chén trà thơm cho Trương Văn Trọng. Khi hắn đi vào, chén trà cũng vừa pha xong, vừa lúc cho hắn thưởng thức.

Thấy Trương Văn Trọng đi vào phòng, Tô Hiểu Hồng đang ngồi đọc sách, vội vã đứng lên cười hỏi: “Trương lão sư, thầy đã đến. Không biết thầy dậy sớm có ăn sáng chưa? Em có chuẩn bị sữa đậu nành và bánh bao, thầy có muốn ăn một chút hay không?”

“Di, ngày hôm nay vì sao chuẩn bị luôn cả điểm tâm sáng cho tôi vậy?” Trương Văn Trọng nghe vậy không khỏi ngẩn người. Ở trước đây, tuy rằng Tô Hiểu Hồng luôn thay hắn quét tước vệ sinh, đồng thời pha trà cho hắn, thế nhưng cũng chưa từng chuẩn bị điểm tâm sáng cho hắn. Ngày hôm nay Tô Hiểu Hồng đến tột cùng định làm gì?

Tô Hiểu Hồng ra vẻ đương nhiên nói: “Em muốn thành đệ tử chính thức của Trương lão sư, tự nhiên phải hầu hạ Trương lão sư thật tốt.” Từ ngày hôm trước kiến thức qua y thuật thần kỳ của Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng càng thêm kiên định ý nghĩ muốn bái Trương Văn Trọng làm sư phụ. Mà ông ngoại nàng Nhạc Tử Mẫn, cũng vô cùng chi trì ý nghĩ này của nàng. Bởi vì theo Nhạc Tử Mẫn xem ra, nếu như Tô Hiểu Hồng có thể thành công bái Trương Văn Trọng làm sư, tất nhiên có thể trọng chấn Nhạc gia.

Trương Văn Trọng bật cười, lắc đầu nói: “Muốn trở thành đệ tử của tôi, không chỉ hầu hạ tốt cho tôi là có thể được.”

Tô Hiểu Hồng tự tin tràn đầy nói: “Em biết. Em cũng có lòng tin, có thể thỏa mãn điều kiện của Trương lão sư, trở thành đệ tử chính thức của thầy.”

“Có tự tin thì tốt, thế nhưng cuối cùng có thể trở thành đệ tử chính thức của tôi hay không, còn phải nhìn chỗ này của cô.” Trương Văn Trọng đưa tay trái tiếp nhận sữa đậu nành và bánh bao của nàng, tay phải chỉ vào ngực nàng nói.

“Ở đây?” Tô Hiểu Hồng cúi đầu nhìn ngực mình, trong ánh mắt hiện lên một tia ngạc nhiên, có chút chần chờ nói: “Trương lão sư, thầy chỉ bộ ngực em sao? Em cảm giác, bộ ngực của em lớn lắm a. Chỉ là không biết thầy thích lớn như vậy, hay nhỏ hơn một chút? Nếu thích lớn, em còn có thể tiếp tục phát dục, nhưng nếu thích nhỏ, em thật không có biện pháp. Không phải muốn em đi giải phẫu bộ ngực đó chứ?”

Trương Văn Trọng vừa uống ngụm sữa đậu nành. Chợt nghe Tô Hiểu Hồng nói, nhất thời không kiềm chế được “phốc” một tiếng toàn bộ phun hết ra ngoài. Hoàn hảo Tô Hiểu Hồng đứng xa hắn, cũng không bị hắn phun sữa đậu nành ướt trúng người.

Nhìn Trương Văn Trọng không ngừng ho khan, Tô Hiểu Hồng cũng không có chút giác ngộ, trái lại vẻ mặt không giải thích được dò hỏi: “Trương lão sư, thầy làm sao vậy? Thế nào chỉ uống sữa đậu nành mà cũng bị sặc thế?”

Trương Văn Trọng thật vất vả mới thở thông khí, trừng mắt nhìn Tô Hiểu Hồng, tức giận nói: “Cô còn có ý tứ nói sao, còn không phải bị cô làm hại?”

“Em làm hại?” Tô Hiểu Hồng đầu tiên sửng sốt, sau đó hắc hắc cười xấu xa, nói: “Trương lão sư, lẽ nào em nói sai gì sao? Thế nhưng trong phòng tại em cũng luôn...bọn họ đều nói, nam nhân thích nhất là nhìn phụ nữ có bộ ngực lớn, chẳng lẽ thầy không thích?”

“Tôi...” Trương Văn Trọng mấp máy môi, cảm giác mình thật không tiện trả lời Tô Hiểu Hồng về vấn đề này. Cho nên cuối cùng hắn chỉ đành bất đắc dĩ trừng mắt nhìn nàng, tức giận đưa trọng tâm câu chuyện dời

sang chỗ khác: “Được rồi, chúng ta cũng dừng tiếp tục thảo luận vấn đề này. Tôi không phải nói bộ ngực của cô, mà là trái tim của cô đó.”

“Tim của em?” Tô Hiểu Hồng lần thứ hai cúi đầu nhìn bộ ngực của mình, trên mặt hiện lên vẻ hồ nghi.

Trương Văn Trọng cũng không tiếp tục để ý tới nàng, ăn xong bánh bao nóng hôi hổi. Tam Túc Ô đậu trên đầu vai hắn, nhìn thấy thế không khỏi thật ước ao. Thừa dịp Trương Văn Trọng uống sữa đậu nành, nó liền vội vã vươn mỏ chim, mổ một bánh bao nhỏ, muốn học hình dạng của Trương Văn Trọng, một ngụm nuốt vào. Nhưng mỏ nó thì quá nhỏ mà bánh bao so với nó lại quá lớn, kết quả làm bánh bao kẹt trong mỏ của nó, nuốt không vào, phun không ra, làm cho nó vẩy cánh bay loạn bên trong phòng.

Tô Hiểu Hồng thấy thế, nhin không được nở nụ cười. Vẩy tây cho Tam Túc Ô đậu lên tay phải nàng, dùng tay trái lấy ra bánh bao kẹt trong miệng nó, bẻ làm hai đút cho nó ăn. Ngay lúc này, một thân ảnh quen thuộc xuất hiện ngay ngoài hành lang, Tô Hiểu Hồng vội vã hô: “Bác sĩ Lâm, ngày hôm nay sao lại tới sớm như vậy?”

“Tiểu muội, cô đến cũng sớm a, mỗi ngày cô đều là người đầu tiên đến phòng y tế.” Lâm Tử Mạn xoay người lại, cười chào Tô Hiểu Hồng. Nhưng khi nàng nhìn thấy Trương Văn Trọng ngồi trong phòng đang uống sữa đậu nành ăn bánh bao, trên gương mặt mềm mại bỗng nhiên đỏ ửng. Sau thoáng do dự khoảng mười giây, cuối cùng nàng cũng hé môi học ra một chữ: “Chào.”

“Ách...cô cũng sớm.” Nhìn Lâm Tử Mạn, trong đầu Trương Văn Trọng chợt hiện lên tình cảnh sáng sớm hôm qua, trong khoảng thời gian ngắn, hắn cũng có chút thất thần, không biết làm sao chỉ có thể đáp lại một câu như thế.

Nếu là ngày thường, sau khi chào hỏi Lâm Tử Mạn bình thường sẽ đi vào phòng Trương Văn Trọng, cùng hắn và Tô Hiểu Hồng nói chuyện phiếm vài câu. Thế nhưng ngày hôm nay Lâm Tử Mạn lại có biểu hiện khác thường. Sau khi chào hỏi Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng, nàng vội vã mở cửa phòng mình, nhưng không biết do khẩn trương hay do nguyên nhân nào khác, nàng cầm chìa khóa mở thật lâu mới có thể mở cửa phòng ra được, trong lúc này thậm chí còn làm chìa khóa rơi xuống mặt đất.

Nhìn biểu hiện khác thường của Lâm Tử Mạn, Tô Hiểu Hồng phi thường hiếu kỳ, nàng nhìn theo Lâm Tử Mạn đi vào phòng, cầm một quyển sách vui đầu đọc, rốt cục nàng nhin không được nữa, nghiêng đầu lại nhìn Trương Văn Trọng dò hỏi: “Trương lão sư, thầy cảm thấy bác sĩ Lâm hôm nay có biểu hiện khác thường không? Sao giống như mất hồn mất vía vậy? Thầy xem cô ấy cầm quyển sách, rõ ràng là cầm ngược vậy mà vẫn không hề phát giác ra.”

Thẳng đến lúc này, Tô Hiểu Hồng mới phát hiện cả Trương Văn Trọng cũng có dáng dấp tâm thần không yên.

Nhìn Trương Văn Trọng, lại nhìn Lâm Tử Mạn, Tô Hiểu Hồng đột nhiên “à” lên một tiếng, chồm tới trước mặt Trương Văn Trọng nhìn vào hai mắt hắn, chất vấn: “Trương lão sư, thành thật ăn nói, thầy và bác sĩ Lâm có phải xảy ra cố sự gì không muốn cho người biết hay không?”

Trương Văn Trọng thật không ngờ, giác quan thứ sáu của Tô Hiểu Hồng lại nhạy cảm và chuẩn xác đến như vậy, thoáng chốc đã nhìn ra bốn tướng sự tình, hắn biết rõ nếu để cho Tô Hiểu Hồng biết được chuyện xảy ra sáng hôm qua giữa hắn và Lâm Tử Mạn, sợ rằng còn chưa tới nửa ngày, toàn bộ diễn đàn online của đại học Ung Thành, sẽ tràn đầy những bài post liên quan. Nói không chừng sự thật còn bị bóp méo thái quá, chỉ là một nụ hôn nhẹ nhàng, sẽ truyền tới chuyện kết hôn sống chết gì đó.

Trong nháy mắt Trương Văn Trọng liền làm ra quyết định, không thể để Tô Hiểu Hồng biết được việc này.

“Tôi và Tử Mạn là bạn bè tốt, có thể có cố sự gì không muốn người biết? Tiểu muội, có phải gần đây cô xem quá nhiều phim Hàn quốc hay không? Theo tôi thấy, cô hay nhất nên ít xem phim loại đó tốt hơn, miễn cho việc suy nghĩ miên man.”

“Gần đây em cũng không có xem phim Hàn quốc, em chỉ xem phim của quốc nội.” Tô Hiểu Hồng nói tới đây, không khỏi nhú mày, lẩm bẩm nói: “Ngô, đừng nói, phim quốc nội nội dung còn thái quá hơn...”

“Đó không phải rồi sao? Cô nha, sau này ít xem loại phim đó tốt hơn.” Trương Văn Trọng mượn cơ hội dời đi trọng tâm câu chuyện.

Tô Hiếu Hồng không nghi ngờ hần, thật đúng là tin tưởng lời Trương Văn Trọng nói.

Cả buổi sáng, Lâm Tử Mạn cũng không rời khỏi phòng nàng. Thế nhưng ánh mắt nàng vẫn luôn thường thường liếc vào phòng Trương Văn Trọng, trên gương mặt xinh đẹp vẫn luôn hiện lên vẻ ửng đỏ, làm gò má thanh tú du lệ của nàng có thêm vài phần mị thái mê người.

128. Chương 130: Rắn hổ mang Ngụy Nhạc

Cả buổi sáng Lâm Tử Mạn cũng không nói chuyện với Trương Văn Trọng, ngay đến buổi trưa tan tầm, nàng còn sớm về trước. Tan tầm sớm là lần đầu tiên kể từ khi Lâm Tử Mạn đến phòng y tế làm việc. May mắn chính là lúc Lâm Tử Mạn bỏ về, Tô Hiếu Hồng đang cầm đầu chơi trò chơi, cũng không có chú ý tới. Bằng không với tính tình bất quá của nàng, tất nhiên sẽ quán quýt lấy Trương Văn Trọng để hỏi cho ra lẽ.

Sở dĩ hôm nay Lâm Tử Mạn biểu hiện khác thường như thế, chính bởi vì nụ hôn của sáng sớm hôm qua. Nói thật ra, lúc đó Lâm Tử Mạn chỉ muốn hôn lên gương mặt Trương Văn Trọng, ai biết khi nàng vừa nghiêng tới lại ma xui quỷ khiến hôn lên môi Trương Văn Trọng. Tuy rằng chỉ lướt qua, thế nhưng mỗi khi nàng nhớ tới mình chủ động, luôn luôn cảm thấy xấu hổ đỏ mặt. Nàng vừa lo lắng Trương Văn Trọng vì chuyện này mà hiểu lầm, vừa mong muốn hần sản sinh hiểu lầm. Loại tâm tình mâu thuẫn này dằn vặt làm nàng rất khó chịu. Thậm chí suốt cả đêm qua, nàng bởi vì chuyện này mà trằn trọc suốt đêm cũng không thể ngủ.

Hôm nay đi làm, tâm tình của nàng vẫn không thể bình tĩnh trở lại. Nhất là khi nàng nhìn thấy Trương Văn Trọng, vừa sợ đối phương đề cập chuyện sáng sớm hôm qua, vừa lại có chút chờ mong, loại tâm lý này luôn mâu thuẫn dằn vặt khiến cho nàng có thái độ khác thường, nên sớm tan tầm tránh mặt. Nàng lo sợ không biết sau khi tan ca, làm sao đối mặt Trương Văn Trọng.

Thế nhưng Lâm Tử Mạn cũng không hề biết, vào buổi sáng Trương Văn Trọng nhìn thấy nàng thì tâm thần hần cũng có chút thất thủ, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh. Dù sao hần cũng từng là một vị tiên nhân tu luyện ngàn năm, đã sớm bước qua cửa ải tu tâm. Nếu không phải bởi vì ở kiếp trước hần chưa từng tiếp xúc thân mật với nữ nhân, chỉ sợ nụ hôn của Lâm Tử Mạn cũng sẽ không khả năng làm cho hần thoáng bị thất thần.

Đến thời gian tan ca buổi trưa, Trương Văn Trọng vừa cởi đi áo blouse, thay vào thường phục, một thanh niên đầu trọc khoảng hai mươi tuổi đột nhiên đi tới trước cửa phòng hần, dùng một loại ánh mắt quỷ dị đánh giá Trương Văn Trọng từ trên xuống dưới.

Tô Hiếu Hồng cũng nhìn thấy thanh niên cổ quái này, mặc dù không giải thích được cử động của hần, nhưng cũng hảo ý nói: “Anh muốn khám bệnh sao? Muốn khám bệnh thì vào đi.”

Ai biết thanh niên trẻ tuổi cũng không hề cảm kích, trái lại còn trừng mắt liếc Tô Hiếu Hồng, hừ lạnh một tiếng cũng không để ý nàng. Sau đó lại híp mắt nhìn chằm chằm Trương Văn Trọng vài giây, phảng phất như muốn nhớ kỹ gương mặt của hần. Cuối cùng mới xoay người bước nhanh rời đi.

Thanh niên đi tới đột nhiên, đi cũng lẹ, làm Trương Văn Trọng và Tô Hiếu Hồng đều cảm thấy kỳ lạ, không giải thích được chuyện gì xảy ra.

“Người này thật sự là kỳ quái.” Tô Hiếu Hồng bị hành động của người thanh niên làm có chút dở khóc dở cười. Nàng xoay người lại cau mày, hiểu kỳ nhìn Trương Văn Trọng dò hỏi: “Trương lão sư, người cổ quái vừa rồi thấy có quen không?”

“Không nhận ra.” Trương Văn Trọng lắc đầu, hành động của thanh niên kia cũng làm hần rất lạ lùng.

“Hay là một người bệnh tâm thần?” Tô Hiếu Hồng suy đoán, từ lần trước nàng nhìn thấy Thái Ny phát rồ, nàng cũng luôn e ngại những người có tinh thần không bình thường.

“Không, hần không phải người bệnh tâm thần, thần trí hần rất rõ ràng. Điểm này từ trong ánh mắt hần là có thể nhìn ra được.” Trương Văn Trọng lắc đầu phủ nhận suy đoán của Tô Hiếu Hồng. Trương Văn Trọng nắm giữ vọng chần thuật của Quan Khí Bát Pháp thần kỳ, cho nên chỉ cần liếc mắt hần liền nhìn ra thanh niên mới xuất hiện ngay cửa phòng không hề có bất luận vấn đề gì về tinh thần.

“Nếu như không phải người bị bệnh tâm thần, vì sao hấn lại biểu hiện kỳ quái như vậy?” Tô Hiểu Hồng nhíu mày suy tư, rất nhanh nàng lại nghĩ tới một khả năng, vội vã nói: “Ai, Trương lão sư, hấn có thể là người hâm mộ của thầy không? Dù sao hiện tại thầy là nhân vật phong vân nổi danh lừng lẫy của đại học Ung Thành chúng ta, thầy ngấm lại, vừa rồi hấn vẫn đứng ngay cửa phòng nhìn thầy chăm chăm, rất có khả năng là người ngưỡng mộ của thầy.” Trương Văn Trọng nhìn không được nở nụ cười, lắc đầu hỏi ngược lại: “Tiểu muội, lẽ nào cô cho rằng sẽ có người ngưỡng mộ nào lại đi dùng loại ánh mắt cổ quái như vậy để quan sát thần tượng của hấn sao?”

“Như vậy cũng phải.” Tô Hiểu Hồng cảm thấy Trương Văn Trọng nói rất có đạo lý, vì vậy nàng nhíu mày nghi hoặc nói: “Vậy hấn là người nào? Chạy đến nơi này nhìn kiểu cổ quái như thế là có ý tứ gì?”

Lúc này Trương Văn Trọng đã đi nhanh ra khỏi phòng, nhìn thấy Tô Hiểu Hồng còn đang ở bên trong suy tư về vấn đề này, hấn nhìn không được nở nụ cười, nhìn Tô Hiểu Hồng nói: “Được rồi, cô cũng đừng quản hấn là người nào nữa. Hiện tại đã tới tan tầm, cô nhanh đến căn tin mua cơm đi. Tôi cũng phải về nhà. Ai, được rồi, ngàn vạn lần nhớ kỹ, trước khi đi phải nhớ đóng cửa phòng lại đó.”

“Biết rồi thầy.” Tô Hiểu Hồng gật đầu đáp, lầm bầm: “Trương lão sư thật là, cái gì cũng tốt, chỉ là có chút dài dòng, muốn vượt qua cả mẹ em nữa.” Nàng thu thập lại bên trong phòng một chút, đóng cửa phòng rồi khỏi phòng y tế.

Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng cũng không biết, ngay khi bọn họ vừa rời khỏi phòng y tế, thanh niên đầu trọc đứng ngay cửa phòng nhìn họ với ánh mắt cổ quái, cũng đã đi ra khỏi cửa trường đại học Ung Thành. Sau khi nhìn xung quanh một phen, hấn bước nhanh chạy về hướng chiếc xe đậu ngay hẻm nhỏ đối diện trường đại học, mở cửa xe chui vào.

Thanh niên trẻ tuổi vừa vào trong xe, nam tử ngồi ngay chỗ lái xe đeo kính râm lấy một bức hình đưa cho thanh niên xem, đồng thời dò hỏi: “Thế nào? Thấy rõ rồi chứ? Nam nhân trong hình này có phải công tác bên trong phòng y tế đại học Ung Thành hay không?” Bức hình trong tay hấn dùng bút máy vẽ hình một người, thể nhưng nhìn kỹ là có thể phát hiện bức chân dung có vài phần tương tự như Trương Văn Trọng.

Cùng lúc đó nam tử mang kính râm còn hùng hổ nói: “Cũng không biết tên họ Trương này thế nào, mỗi lần chụp ảnh hấn đều mờ nhạt không rõ. Bằng không tôi cũng không phí công phu vẽ lại hình của hấn. Chỉ một bức chân dung này cũng làm phí mất công phu vài ngày của tôi.”

Thanh niên trẻ tuổi nhìn chăm chăm bức hình vài giây, mới dùng sức gật đầu, dùng giọng nói khẳng định hồi đáp: “Không sai, chính là hấn. Tôi nhìn thấy giáo y bên trong đại học Ung Thành, chính là hấn. Lúc đó còn có một nữ bác sĩ đang ở chung phòng với hấn, hỏi tôi có phải đến khám bệnh hay không. Kháo, chỉ bằng thân thể của tôi, cũng là người sinh bệnh sao? Nếu không phải Ngụy ca bảo tôi đừng đánh rần động cổ, lúc đó tôi đã chạy vào tát vào mặt bọn nó rồi.”

“Cậu xem rõ ràng không? Xác định chính là hấn?” Nam tử mang kính râm căn bản là không muốn nghe thêm lời vô ích, trực tiếp cắt đứt lời hấn nói, trầm giọng dò hỏi.

Thanh niên trẻ tuổi bị hấn gần giọng làm hoảng sợ, không dám nhiều lời, vội vã nhìn chăm chăm vào bức chân dung. Một lát sau, hấn mới gật đầu lần nữa, khẳng định nói: “Không sai, chính là hấn, tôi có thể khẳng định!”

“Là hấn thì tốt rồi!” Nam tử mang kính râm lúc này lấy mắt kính xuống, chính là nam tử tên Ngụy Nhạc mà Trương Văn Trọng từng gặp mặt trong nhà Lâm Tử Mạn.

Trong mấy ngày nay, Ngụy Nhạc đi qua con đường riêng của mình, biết được thân phận thật sự của Trương Văn Trọng. Sau khi biết được Trương Văn Trọng căn bản không phải là người quản lý gì của xí nghiệp công y lớn, mà là một giáo y nho nhỏ của trường đại học Ung Thành, lửa giận đè nén trong lòng hấn đã lâu trong nháy mắt liền bạo phát đi ra. Sở dĩ lúc này hấn đến đại học Ung Thành, là muốn để thủ hạ của hấn đi xem có đúng là Trương Văn Trọng làm việc tại phòng y tế trong trường hay không.

Giờ này khắc này, ở khóe miệng của Ngụy Nhạc, đang lộ ra vẻ cười nhạt dữ tợn, dùng một loại thanh âm làm kẻ khác dựng đứng tóc gáy nói: “Mẹ nó, bất quá chỉ là một tên giáo y nho nhỏ mà thôi, không ngờ dám sĩ diện ở trước mặt ta xưng là người giàu có. Không chỉ phá hủy kế hoạch của ta, còn làm mặt mũi ta quét

rác. Hừ, lúc này đây, nếu lão tử không đánh cho người bán thân bất toại, nửa đời sau không thể tự sinh hoạt, tên Ngụy Nhạc của ta, con mẹ nó sẽ đọc ngược lại!”

“Cái gì? Nguyên lai tên giáo y kia trước đây từng âm qua Ngụy ca sao? Con mẹ nó! Nếu như tôi sớm biết chuyện này, vừa rồi bên trong phòng y tế, phải hung hăng đánh hắn!” Thanh niên trẻ tuổi ngồi bên cạnh nhất thời kêu gào vô mông ngựa Ngụy Nhạc.

Ngụy Nhạc nói: “Hiện tại biết được chuyện này cũng không trễ, buổi chiều cậu có cơ hội đánh hắn.”

Thanh niên trẻ tuổi vội vã nói: “Ngụy ca, anh yên tâm đi, tôi nhất định sẽ đánh cho hắn tàn phế hoàn thành tâm nguyện của anh.”

Ngụy Nhạc thỏa mãn cười cười, lập tức lấy ra điện thoại, bấm một dãy số.

“Uy, Ngụy ca, có gì phân phó các tiểu đệ đi làm sao?” Bên trong điện thoại di động rất nhanh truyền ra một thanh âm.

“Đích thật là có một việc cần các cậu đi làm.” Ngụy Nhạc trầm giọng nói, thanh âm của hắn hiển lộ sát khí mười phần.

Sau khi nghe Ngụy Nhạc nói xong, bên trong điện thoại truyền ra tiếng trả lời của đối phương: “Không thành vấn đề, Ngụy ca phân phó, các huynh đệ đều sẽ làm tốt. Anh cứ yên tâm đi.”

Sau khi cắt đứt điện thoại, Ngụy Nhạc vừa lúc nhìn thấy Trương Văn Trọng bên trong đại học Ung Thành đi ra tới. Miệng hắn nhếch lên cười nhạt: “Tiểu tử, người cũng dám đắc tội ta, ta nhất định phải cho người nhìn, Rắn Hổ Mang Ngụy Nhạc ta, không phải chỉ là hư danh.”

129. Chương 131: Các Người Muốn Chết Sao

Qua một buổi trưa, bên trong phòng y tế vẫn vô cùng quanh quẽ.

Trương Văn Trọng thưởng thức trà thơm, trong tay đang cầm một quyển Đan Khê Tâm Pháp lật xem.

Tô Hiểu Hồng ngồi ngay đối diện hắn, đang ôm một quyển “Phần bổ sung Thảo Mộc Diễn Nghĩa”, đây là phần bài học Trương Văn Trọng đưa cho nàng. Tuy rằng nàng còn chưa được Trương Văn Trọng thu làm đệ tử chính thức, nhưng dù sao nàng cũng là thực tập sinh của Trương Văn Trọng, cho nên hắn cũng đưa những phần bài học cho nàng xem.

Ở bên phòng đối diện, Lâm Tử Mạn đang dựa trên bàn làm việc ngủ say. Cả đêm hôm qua trần trọc mãi, vào buổi sáng còn ráng miễn cưỡng đi làm, nhưng tới buổi chiều nàng cũng không gượng được nữa. May mắn chính là vào buổi chiều bên trong phòng y tế cũng không có bệnh nhân, bằng không với tinh thần trạng huống hiện tại của Lâm Tử Mạn, rất có khả năng xảy ra sự cố chữa bệnh. Đột nhiên tiếng bước chân gấp gáp vang lên trên hành lang phòng y tế, đánh vỡ bầu không khí yên lặng. Trương Văn Trọng buông xuống quyển Đan Khê Tâm Pháp trong tay, quay đầu nhìn ra ngoài cửa phòng, thấy Vương Hiểu đầu đầy mồ hôi đang đi nhanh vào, dáng dấp thờ ơ hỗn hển, cũng không biết từ đâu chạy tới.

“Vương Hiểu?” Tô Hiểu Hồng buông xuống quyển “Phần bổ sung Thảo Mộc Diễn Nghĩa”, đứng dậy, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn hắn, không giải thích được dò hỏi: “Chuyện này làm cho anh gấp đến như vậy? Là ai sinh bệnh gì hay sao?”

Vương Hiểu nhìn nàng khoát khoát tay, không trả lời câu hỏi của nàng, mà bước nhanh vào phòng, không quên trở tay đóng cửa phòng lại.

Vương Hiểu hai bước vọt tới bên người Trương Văn Trọng, đè thấp thanh âm, dò hỏi: “Trương ca, có phải anh trêu chọc người hắc đạo không?”

“Người hắc đạo?” Trương Văn Trọng hơi sửng sốt, sau đó lắc đầu nói: “Không có, tôi vốn không biết ai là người hắc đạo, sao lại đi trêu chọc gì?”

Tô Hiểu Hồng gấp gáp, càng không nhịn được nói: “Vương Hiểu, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Anh cũng đừng thừa nước đục thả câu với chúng tôi nữa, nhanh nói rõ ra đi!”

Vương Hiểu vội vã nói: “Bên trong phòng của tôi có một người anh em. Có chút quan hệ với người hắc đạo, hẳn nghe được một tin tức, nói có một người tên hiệu là Rắn Hổ Mang, vốn là một tiểu lão đại tên Ngụy Nhạc, đang chiêu tập thủ hạ, chuẩn bị chiêu nays nhân lúc anh tan tầm giáo huấn anh!”

“Ngụy Nhạc?” Trương Văn Trọng đầu tiên sửng sốt, sau đó nhớ lại nam tử đeo kính từng gặp mặt trong nhà Lâm Tử Mạn, hẳn không phải tên là Ngụy Nhạc đó sao? Nghĩ tới đây, khóe miệng Trương Văn Trọng chột nhếch lên, vừa cười vừa nói: “Không sai, trước kia tôi có gặp qua một người tên là Ngụy Nhạc. Nguyên lai hẳn là một tiểu lão đại trong hắc đạo. Che giấu cũng thật là tốt, làm tôi còn cho rằng, hẳn là một nhân sĩ thành công nhĩ nhận.”

“Trương ca, anh không lo lắng một chút nào sao?” Nhìn Trương Văn Trọng sau khi biết được tin tức này, biểu tình vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ, hẳn không khỏi ngây dại.

Trương Văn Trọng chẳng đáng nói: “Lo lắng? Có gì đáng lo lắng? Hẳn muốn đến dạy tôi, cứ đến là được rồi. Đến lúc đó tôi thật ra muốn nhìn, đến tột cùng là ai dạy cho ai.”

Vương Hiểu không biết lòng tin của Trương Văn Trọng đến tột cùng từ đâu mà có, hẳn khuyên nhủ: “Trương ca, tôi biết thân thủ của anh không tệ, nhưng tục ngữ nói rất đúng, hai tay không địch nổi bốn tay. Dù sao anh cũng chỉ có một mình, theo tôi được biết, tên Ngụy Nhạc kia kêu tới mười mấy thủ hạ. Anh dù có thể đánh, cũng không thể đánh hơn được mười mấy người phải không? Nghe tôi nói, thừa dịp hiện tại, thừa dịp Ngụy Nhạc và thủ hạ của hẳn còn chưa tới, anh mau tránh đi.”

Tuy rằng Vương Hiểu biết thân thủ của Trương Văn Trọng không tệ, nhưng không biết rốt cục hẳn có bao nhiêu lợi hại. Theo Vương Hiểu suy nghĩ, một mình Trương Văn Trọng đánh ba bốn người, có thể không có vấn đề gì. Thế nhưng nếu muốn một mình đánh với mười mấy người, thì chắc chắn không có khả năng. Dù sao hẳn chưa từng gặp qua cao thủ võ thuật truyền thống Trung Quốc chân chính, cũng không biết được chiến lược của những người này kinh khủng đến mức độ nào!

Ngụy Nhạc và Vương Hiểu có ý nghĩ như nhau, mặc dù hẳn biết được trong tình báo về Trương Văn Trọng, có một câu “thân thủ không tệ, khả năng từng học qua võ công”, thế nhưng hẳn cũng không đem điều này để vào trong lòng. Vào lúc này, hẳn chỉ đánh giá lời nói kia bằng giọng điệu nói với thủ hạ: “Thân thủ không tệ? Vậy thì thế nào? Một người đánh không lại hẳn, mười người, hai mươi người thì sao? Ta cũng không tin, hẳn còn được như Chân Tử Đan, một lần đánh mười người!”

Một tên tiểu đệ bên cạnh cẩn cẩn thận thận nói: “Lão đại, anh nói đó là Diệp Vấn, Chân Tử Đan chỉ là diễn viên.”

“Ta biết, không cần ngươi tới dạy ta!” Ngụy Nhạc trừng mắt tên tiểu đệ, làm hẳn sợ đến vội vã câm miệng, không dám nhiều lời.

Ngụy Nhạc chỉ là một tên tiểu lão đại trong hắc đạo, dù con đường của hẳn có bao nhiêu lợi hại, cũng không khả năng biết được thực lực của Trương Văn Trọng đến tột cùng mạnh mẽ tới bao nhiêu. Dù sao cho tới bây giờ người chân chính nhìn thấy được thực lực của Trương Văn Trọng, rất ít người. Với con đường của Ngụy Nhạc, muốn chân chính lý giải gốc gác của Trương Văn Trọng, căn bản là không có khả năng. Cho nên tình báo trong tay hẳn mới chỉ có một câu tình báo kém xa thực tế như thế.

Lúc này bên trong phòng, nghe xong Vương Hiểu nói, Trương Văn Trọng không khỏi bật cười, lắc đầu nói: “Dù là ngày hôm nay trốn được, như vậy ngày mai, ngày mốt, ngày kia thì sao? Không có khả năng mỗi ngày đều trốn tránh chứ? Được rồi, Vương Hiểu, cậu không cần quá lo về việc này.”

Từ bên trong phòng y tế đi ra, Vương Hiểu mờ mịt lắc đầu. Đến bây giờ hẳn còn không hiểu rõ, lòng tin của Trương Văn Trọng đến tột cùng từ đâu mà tới. Không ngờ có thể không hãi sợ Ngụy Nhạc và thủ hạ của hẳn.

“Mặc kệ thế nào, tuyệt đối không thể để cho Trương ca bị hại.” Vương Hiểu quay đầu lại nhìn vào phòng làm việc của Trương Văn Trọng, để lại một câu nói như thế, xoay người chạy đi.

“Trương lão sư, nếu không chúng ta báo cảnh sát?” Ngay khi Vương Hiểu vừa rời khỏi phòng y tế, Tô Hiểu Hồng vẻ mặt kính hoàng đề nghị.

“Thế nào? Không tin được tôi sao?” Trương Văn Trọng nở nụ cười, lòng tin mười phần nói: “Yên tâm đi, chỉ bằng đám lưu manh của Ngụy Nhạc, đến bao nhiêu tôi xử lý bấy nhiêu.”

Khác với Vương Hiểu, Tô Hiểu Hồng từng gặp qua Trương Văn Trọng đánh nhau với Triệu Giáp và Trịnh Bân hai người. Cho nên đối với thực lực của Trương Văn Trọng, nàng cũng có được sự nhận thức tương đối. Hơn nữa bản thân nàng rất có lòng tin đối với Trương Văn Trọng, cho nên thật đúng là tin tưởng lời hắn nói, hưng phấn đến hai mắt tỏa ánh sáng nói: “Tràng diện một người đánh hơn mười người, em lớn như vậy còn chưa từng kiến thức qua. Trương lão sư, em sẽ nỗ lực cố vũ cho thầy. Ai, được rồi, em còn phải lấy điện thoại chụp hình ảnh oai hùng của thầy, truyền lên online trường học! Ân, đến lúc đó, đặt tên gì mới tốt đây? Giáo y dũng mãnh phi thường miếu sát lưu manh hắc đạo? Tên này hình như tương đối tục khí a...”

Nhìn Tô Hiểu Hồng không ngờ lại đi quan tâm tới chuyện như vậy, Trương Văn Trọng chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

Đợi đến buổi chiều lúc gần tan tầm, Lâm Tử Mạn lại muốn trở về trước, nhưng khi nàng vừa đóng lại cửa phòng chuẩn bị đi về, Trương Văn Trọng lại mở miệng gọi lại nàng: “Chờ một chút, Tử Mạn, khoan hãy đi vội.”

Gương mặt Lâm Tử Mạn trong nháy mắt lại đỏ lên, nàng vô ý thức muốn bỏ chạy, nhưng cuối cùng cũng ngừng lại, hít sâu một hơi, nỗ lực để tâm tình của mình bình tĩnh một chút, mới xoay người lại nhìn Trương Văn Trọng, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Vào đây nói.” Trương Văn Trọng nhìn nàng vẫy vẫy tay.

Trái tim Lâm Tử Mạn thật vất vả mới yên tĩnh xuống tới, nhất thời lại không chịu thua kém kinh hoàng lên.

Hắn...hắn gọi ta đi vào, đến tột cùng là muốn...muốn gì?

Sau khi do dự một thoáng, Lâm Tử Mạn đi vào phòng Trương Văn Trọng. Bởi vì nàng nhìn thấy Tô Hiểu Hồng vẫn còn ở trong phòng Trương Văn Trọng, cho nên cũng bình tĩnh lại, cho rằng Trương Văn Trọng tìm nàng hẳn là có chính sự, mà không phải thảo luận về nụ hôn sáng hôm qua.

Đợi khi Lâm Tử Mạn đi vào phòng, Trương Văn Trọng mới đem chuyện Vương Hiểu báo nói cho nàng. Bởi vì Trương Văn Trọng lo lắng, tên Ngụy Nhạc kia không chỉ muốn bắt lợi đối với hắn, đồng thời còn muốn bắt lợi đối với Lâm Tử Mạn. Nếu nói như vậy, hiện tại Lâm Tử Mạn đơn độc đi ra ngoài, chẳng phải vừa lúc trúng ý đồ của hắn?

Lâm Tử Mạn nghe vậy thất kinh, nhất thời rối loạn, thanh âm run rẩy nói: “Cái...cái gì? Ngụy Nhạc kia không ngờ là một người hắc đạo, mà còn là một tiểu lão đại? Văn Trọng, chúng ta nên làm gì bây giờ? Báo cảnh sát, đúng, chúng ta nhanh báo cảnh sát, để cảnh sát tới thu thập bọn hắn!”

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Báo cảnh sát? Vô dụng thôi, những tên này đều là tặc đạo tinh ranh, đến lúc đó chỉ sợ cảnh sát vừa đến thì bọn chúng cũng đã chạy hết. Mà đợi khi cảnh sát vừa đi, bọn chúng lại tụ tập xuất hiện.”

“Vậy...vậy làm sao bây giờ?” Lâm Tử Mạn run giọng dò hỏi.

“Yên tâm đi, tôi có biện pháp, tôi sẽ cho Ngụy Nhạc một lần giáo huấn khắc cốt铭心, để cho hắn cũng không dám tiếp tục dây dưa chúng ta nữa.” Trương Văn Trọng mỉm cười nói.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng mỉm cười, sự khẩn trương cùng bất an trong lòng Lâm Tử Mạn trong nháy mắt liền biến mất. Chẳng hiểu sao, nàng đột nhiên cảm giác, chỉ cần có Trương Văn Trọng, như vậy nàng sẽ rất an toàn.

Trương Văn Trọng và Lâm Tử Mạn, Tô Hiểu Hồng ba người vừa mới đi ra khỏi cửa đại học Ung Thành, lập tức liền bị người do Ngụy Nhạc phái tới theo dõi. Để phòng ngừa Trương Văn Trọng và Lâm Tử Mạn sớm thu được tin tức, rời khỏi từ cửa khác của trường học, Ngụy Nhạc phân phó mỗi một cửa trường đều phải một người canh gác. Chỉ cần nhìn thấy thân ảnh của Trương Văn Trọng và Lâm Tử Mạn, lập tức sẽ dùng điện thoại thông báo cho Ngụy Nhạc. Mà Ngụy Nhạc sẽ dẫn theo thủ hạ của hắn lập tức ngồi xe chạy tới.

Quả nhiên, Trương Văn Trọng, Lâm Tử Mạn và Tô Hiểu Hồng ba người vừa mới đi ra khỏi cửa trường không bao xa, một chiếc xe tải nhẹ cũ nát đã đậu ngay trước mặt bọn họ mấy thước. Ngay sau đó, hơn mười tên lưu manh cầm theo gậy sắt nhảy xuống. Mà trên xe lúc này Ngụy Nhạc ló đầu ra, nhìn về hướng Trương Văn Trọng phun ra cục đàm, mệnh lệnh cho thuộc hạ: “Đánh cho ta!”

Trương Văn Trọng vừa mới bước về phía trước một bước, nhưng ngay khi hắn vừa định chuẩn bị động thủ, một trái bóng rổ đột nhiên từ phía sau hắn gào thét bay ra, trong một tiếng “Phanh” trầm muộn, chuẩn xác trúng thẳng vào mặt Ngụy Nhạc. Khi bóng rổ rơi xuống, hai dòng máu mũi từ trong mũi Ngụy Nhạc tuôn ra.

“Dám chạy đến đại học Ung Thành khiêu khích thần tượng ca của chúng ta, các người muốn chết phải không?” Một thanh âm vang lên phía sau Trương Văn Trọng.

130. Chương 132: Nhiều Người Lực Lượng Lớn

Trương Văn Trọng kinh ngạc xoay người lại, nhìn thấy Vương Hiểu không biết từ lúc nào đã đứng ngay sau lưng Lâm Tử Mạn và Tô Hiểu Hồng. Ở bên cạnh hắn, còn đứng vài thanh niên vóc người khôi ngô, màu da ngăm đen, mặc trang phục thể thao bóng rổ. Hắn là những đội hữu trong đội bóng rổ của hắn, đã được hắn rủ theo chạy tới đây trợ trận cho Trương Văn Trọng.

Tuy rằng đang đối mặt với mười mấy tên lưu manh tay cầm gậy sắt, thế nhưng Vương Hiểu và đội hữu của hắn không có chút nào sợ hãi, thậm chí nửa điểm khẩn trương cũng không có, cả đám đều có biểu tình cười hì hì, làm cho người ta không hiểu đến tột cùng lòng tin của bọn họ từ đâu mà có, không ngờ lại biểu hiện dễ dàng như vậy.

Vương Hiểu nhếch miệng nở nụ cười, vỗ vỗ ngực nói: “Trương ca, tiểu muội, bác sĩ Lâm, mọi người cũng không cần lo lắng, lại càng không cần sợ, chúng ta ở chỗ này, tuyệt đối sẽ không cho những người kia xúc phạm tới ba người.”

Nhìn Vương Hiểu và đội hữu của hắn xuất hiện, Tô Hiểu Hồng chẳng những không cảm kích, còn bất mãn trừng mắt nhìn hắn, thấp giọng lẩm bẩm: “Ai bảo mấy anh tới? Thực sự là không thú vị. Người ta vốn đang muốn quay chụp lại tư thế oai hùng của Trương ca, mấy anh chạy tới xem náo nhiệt gì chứ? Lần này được rồi, Trương ca sợ là không cần động thủ nữa, tôi cũng không còn cơ hội chụp hình nữa...”

Vào lúc này, ngoại trừ Tô Hiểu Hồng đối với sự xuất hiện của nhóm người Vương Hiểu cảm giác sâu sắc bất mãn ra, còn có một người cũng bất mãn đối với sự xuất hiện của bọn họ, người này chính là Ngụy Nhạc đang bị chảy máu mũi.

Ngụy Nhạc rút tấm giấy trên xe, xé thành hai mảnh, vo lại thành cục nhét vào trong mũi mình, mới cảm được máu mũi. Sau đó trong cơn giận dữ hắn mở cửa xe nhảy xuống, nghiêng răng nghiêng lợi trợn mắt nhìn chằm chằm Vương Hiểu vừa tung trái bóng rổ đánh thương hắn.

“Ha ha ha ha, nhìn hình dạng của người, không ngờ còn hoàn hảo ý tứ chạy tới uy hiếp ta.” Vương Hiểu cũng không bị hình dáng hung thần ác sát của Ngụy Nhạc làm hoảng sợ, trái lại còn nhin không được bật cười ha ha lên, bởi vì trong mũi Ngụy Nhạc nhét hai cục giấy, nhìn thấy thế nào cũng buồn cười, hắn coi như không muốn cười cũng không được. Vốn Ngụy Nhạc đang trong cơn giận dữ, nhìn thấy Vương Hiểu không hề sợ hắn chút nào, trái lại còn dám trào phúng pha trò hắn, nhất thời giận dữ không nén được, hắn từ trong tay một tiểu đệ bên cạnh đoạt lấy một cây gậy sắt, chỉ về phía Vương Hiểu, lớn tiếng nói: “Con mẹ nó, người còn dám cười! Tốt, tốt, tốt, ta thật ra muốn nhìn, khi ta đánh cho người nằm dài trên đất, người còn có thể cười được nữa không!”

Vương Hiểu cười nhạt lên, nói: “Thế nào? Ý vào nhiều người, muốn khi dễ chúng ta sao?”

“Lão tử muốn lấy nhiều người khi dễ các người ít người, thì thế nào?” Ngụy Nhạc cầm gậy sắt trong tay, kiêu ngạo nói, đồng thời còn không quên hướng đám lưu manh thủ hạ lớn tiếng mệnh lệnh: “Con mẹ nó còn suy nghĩ cái gì? Lên cho lão tử! Đánh cho toàn bộ bọn hắn quỳ rạp trên mặt đất!”

“Đánh lên!”

“Đánh chết bọn họ!”

“Không ngờ dám nói chuyện với lão đại chúng ta như vậy, không đem những kẻ ngu ngốc các người đánh cho tàn phế, chúng ta quyết không bỏ qua!”

Đám lưu manh bên cạnh Ngụy Nhạc nhất thời gào lên rống giận, quơ gậy sắt trong tay, tiến nhanh đến gần nhóm người của Trương Văn Trọng. Nhưng đúng lúc này, lại thêm vài tiếng xé gió vù vù vang lên, lại thêm mấy trái bóng da bay tới trúng thẳng vào mặt mấy tên lưu manh tiến lên trước nhất, trong nháy mắt đã va đập làm bọn hắn té xuống mặt đất, đồng thời còn đụng ngã vài tên lưu manh bên cạnh.

Chuyện gì xảy ra? Vừa rồi là bóng rổ, thế nào trong chớp mắt lại biến thành bóng da? Lẽ nào gần đây còn có mai phục hay sao?

Ngụy Nhạc cùng đám lưu manh thủ hạ vô ý thức ngừng bước chân xung phong, kinh hồn vị định nhìn quanh bốn phía, phi thường muốn biết rõ ràng đến tột cùng đang xảy ra chuyện gì.

Vương Hiểu ngay lúc này tiếp nhận một trái bóng rổ trong tay đội hữu, cầm trong tay ném xuống đất lại chụp lên, mới nhe răng cười lớn tiếng quát: “Các huynh đệ tỷ muội đại học Ung Thành, đám rác rưởi này lại còn nói bọn hắn nhiều người. Hiện tại, để cho bọn hắn nhìn xem, đến tột cùng là ai nhiều người a!”

Một mảnh tiếng bước chân, đột nhiên ngay lúc này vang lên. Ngay sau đó, từ ngay cửa lớn trường đại học Ung Thành ở sau lưng Trương Văn Trọng, liền toát ra vô số nam nữ thanh niên. Chỉ đưa mắt nhìn thoáng qua, số lượng của những người vừa xuất hiện, chỉ ít là mấy trăm đến hơn một ngàn người. Hơn nữa ở phía sau bọn họ, còn có người không ngừng cuộn cuộn toát ra. Không chỉ là như vậy, những người này còn ồn ào ầm ỉ:

“Rốt cục là kẻ đuôi mù nào, không ngờ dám chạy tới trước đại học Ung Thành chúng ta so nhiều người? Kể vô tri, chẳng lẽ không biết mỗi ngụm nước bọt của chúng ta, đều đủ làm cho bọn hắn bị chết đuối hay sao?”

“Không ngờ dám đến tìm thần tượng ca của chúng ta phiền phức, thực sự là không biết sống chết! Xem chúng ta không đem những kẻ ngu ngốc này, đánh thành liệt nửa người mới là lạ!”

“Tránh ra, tránh ra! Để tỷ tỷ đi ra phía trước! Tỷ phải đem băng vệ sinh đã dùng này, nhét vào mồm bọn hắn! Không ngờ dám đến trêu chọc anh hùng trong mộng của tỷ, đây thật đúng là thúc thúc có thể nhẫn nhưng thắm thắm tuyệt đối không thể nhẫn!”

“Dựa vào cái gì nhường đằng ấy? Chúng ta còn muốn đánh cho đã nghiệm đây!”

Những nam nữ từ trong đại học Ung Thành tiến ra, cũng không phải đi tay không, trong tay bọn họ còn mang theo đủ loại vũ khí ngạc nhiên cổ quái, đủ mọi kiểu dáng.

Bình thường một chút, có bàn, ấm nước, ghế, thước...mà kỳ lạ một chút, còn là vớ chân đang tản ra mùi tanh tưởi, cùng với giày bị thủng đáy...thái quá nhất chính là, có một người anh em nhìn qua như trạch nam, không ngờ lại cầm lấy tám ảnh của Phượng tỷ đây tư thái mê người trong ảnh chụp(gay) vọt ra. Làm cho những người đang đứng quanh mình hắn, không ngừng oán giận: “Cậu còn có đạo đức hay không đây? Thế nào lại đem loại vũ khí có tính sát thương cực đại này lấy ra luôn thế?”

Đối mặt sự chỉ trích của mọi người, trạch nam cũng không phản ứng, nghĩa chính ngôn từ nói: “Đối phó những căn bã này, còn cần nói tới đạo đức? Tiêu diệt xong rồi hãy nói!” Song song, hắn còn cầm bức áp phích hình Phượng tỷ múa may lên. Làm vị Phượng tỷ trong ảnh, giống như đang uốn éo thân thể khiêu vũ, nhất thời càng gia tăng lực công kích thêm vài phần.

“Lão...lão đại, tình huống hình như có chút không thích hợp.” Tên lưu manh thủ hạ đứng bên cạnh Ngụy Nhạc, bị một màn trước mắt làm sợ ngây người. Người nói hơn mười người bọn hắn, chiến đấu với mấy trăm người phía trước, bọn họ có thể còn chưa sợ, cầm gậy sắt xông lên. Thế nhưng hiện tại, người từ bên trong trường đại học Ung Thành đi ra cũng không chỉ là một hai trăm người a! Xem tư thế, dù không tới một ngàn, sợ rằng ít nhất tám trăm. Huống chi, nhân số của đối phương còn đang liên tục tăng lên!

Hơn mười người đấu với hơn một ngàn người...

Cái đó và chịu chết có gì khác nhau?

Những tên lưu manh này tuy rằng rất thích tàn nhẫn tranh đấu, thế nhưng cũng không đại biểu cho việc bọn hần thực sự bưng hăn không sợ chết, muốn cho bọn hần trong chiến đấu mà không bỏ chạy, điều đó cũng đã rất không tệ rồi.

“Còn cần chờ người nói? Nhìn loại thế cục trước mắt, trừ cũng đã nhìn ra là không thích hợp!” Ngụy Nhạc trừng mắt liếc tên lưu manh bên người, vô tư không nhận thấy được, câu nói hần vừa thốt ra, tựa hồ là đang mắng chính hần.

Nhìn tình cảm quần chúng xúc động, những sinh viên đang hướng bọn hần vọt tới, Ngụy Nhạc nghiêng rằng nghiêng lợi, không cam lòng nói: “Không nghĩ tới, thực sự là thật không ngờ. Tên hần dẫn Trương Văn Trọng này, bất quá chỉ là một giáo y nho nhỏ, không ngờ có thể có được danh vọng cực cao như vậy trong lòng đám sinh viên! Thất sách, lần này thật đúng là thất sách! Đi, chúng ta đi nhanh lên, nếu như bị những sinh viên này xông tới, chúng ta coi như không chết, cũng phải bị lột da!” Dứt lời, hần xoay người muốn chạy về xe.

Ngay khi Ngụy Nhạc và đám lưu manh thủ hạ xoay người, mới kinh khủng phát hiện cũng không biết là từ lúc nào, không ngờ có rất nhiều học sinh đang đứng sau lưng cùng hai bên bọn hần. Khác với những sinh viên đang tuôn ra từ cửa trường học, xuất hiện ở sau lưng bọn hần là những sinh viên mặc trang phục thể thao bóng đá, bóng chày, bóng chuyền. Xem ra, những người này đều là sinh viên hệ thể dục thể thao đại học Ung Thành. Mà trong tay bọn họ đều cầm bóng đá, bóng chày, bóng chuyền đủ loại kiểu dáng.

“Muốn chạy? Không dễ dàng như vậy! Các huynh đệ, ném chết bọn họ đi!” Một mãnh nam mặc đồng phục thể thao bóng đá, lớn tiếng quát to, hần liền cầm quả bóng trong tay ném lên, đồng thời dùng chân phải hung hăng đá mạnh lên quả bóng. Chỉ nghe được “phanh” một thanh âm vang lên, quả bóng hần đá ra với lực lượng cực mạnh liền nặng nề bay tới trúng ngay hạ bộ của Ngụy Nhạc.

“A!” Ngụy Nhạc kêu thảm thiết một tiếng, bưng hạ bộ gục trên mặt đất, vẻ mặt thống khổ tới mức đám lưu manh xung quanh cũng cảm thấy胆 đông.(胆 = trúng, đông = đau).

Mấy tên lưu manh đứng gần Ngụy Nhạc nhất, vô ý thức muốn đưa tay nâng hần lên. Mà những lưu manh đứng xa hần, liền lĩnh muốn chạy về trong xe. Phảng phất như chỉ cần lên xe, như vậy sẽ được an toàn. Nhưng chỉ một giây sau, mặc kệ là lưu manh đang muốn nâng Ngụy Nhạc, hay lưu manh có ý đồ chạy trốn về xe, toàn bộ đều ôm đầu, nhảy nhót kêu rên. Nguyên lai, mãnh nam mặc đồng phục bóng đá kia, sau một cú đá mạnh mẽ, lập tức đủ loại quả bóng đủ kiểu dáng đều hướng về bọn chúng gào thét bay đến.

Bóng đá, bóng rổ, bóng chuyền, bóng bàn, thậm chí còn có những loại bóng khác...

Đủ loại bóng không ngừng gào thét, trùm khắp trời đất kéo tới, thanh thế rất kinh người. Hơn mười tên lưu manh, không ai có thể tách ra được những quả bóng tập kích, đều bị bắn trúng. Mà ngay khi bọn hần há mồm kêu rên thảm thiết, lại có một nhóm cầu lông và bóng bàn, giống như châu chấu gào thét bay tới. Trong lúc đánh trúng người bọn hần, cũng có bộ phận bắn vọt vào mồm, để cho bọn hần suýt chút bị cầu lông và bóng bàn làm nghẹn chết. Nói vậy những tên lưu manh thương cảm này, từ nay về sau sẽ gặp phải chứng bệnh ám ảnh sợ hãi với bóng, cùng những gì có liên quan tới bóng, sẽ dựng đứng tóc gáy, run rẩy cả người a?

Thật vất vả, Ngụy Nhạc và những thuộc hạ của hần cuối cùng cũng chống được một loạt những quả bóng ném, nhưng ngay khi bọn hần vừa thở hắt hần được ngậm khí thô, còn chưa kịp chạy tới xe, từ trong cửa lớn đại học Ung Thành lại dũng mãnh tiến ra sóng người, cũng đã lan tràn tới, trong nháy mắt đã vây quanh bọn chúng bên trong.

Trong tích tắc, ẩm nước, bàn, ghế, thước, tấm bảng, rác rưởi, vớ, giày cũng không cam lòng chậm trễ đều đổ ập xuống đám người Ngụy Nhạc và thủ hạ hần. Thương cảm cho Ngụy Nhạc, cùng hơn mười tên lưu manh thủ hạ, đừng nói là hoàn thủ, dù khí lực chống đỡ cũng không có, trong nháy mắt bị ném nằm dài trên mặt đất, chỉ có thể ôm đầu phát ra tiếng kêu rên cùng tiếng chửi bậy.

“A! Bỏ chết ta rồi! Ấm nước của ai, bên trong còn nước sôi sao?”

“Con mẹ nó, đây là vợ sao? Thái quá a...”

“Ôi, mông của ta a, ai biết thái như vậy, không ngờ dùng cây thước chọt vào cây hoa cúc của ta?”

Dần dần, tiếng kêu rên cùng tiếng kêu thảm thiết của Ngụy Nhạc và hơn mười tên lưu manh, đều biến mất dần. Cũng không phải bởi vì bọn họ không muốn kêu rên, không muốn chửi bậy, mà là bởi vì bọn họ đã không còn khí lực tiếp tục kêu rên, không còn khí lực tiếp tục chửi bậy.

So sánh với mấy tên lưu manh khác, Ngụy Nhạc làm đầu sỏ gây chuyện, tình huống càng thê thảm không chịu nổi. Mặt hắn không những nhiễm máu, còn tẩm hình chụp Phương tỷ, cũng bị quần lên người hắn. Miệng rộng của Phương tỷ cũng vừa lúc ghé vào ngay trên môi hắn, không chú ý xem, còn tưởng rằng hắn cùng Phương tỷ đang hôn môi nhau. Ngay lúc này, vị bư hân nữ đồng học khi nãy đang ồn ào muốn đem băng vệ sinh đã dùng nhét vào trong miệng Ngụy Nhạc, không ngờ đúng thật là cầm theo băng vệ sinh dính máu, nhét vào trong miệng của hắn. Những người đang vây xem chung quanh, nhất thời bị lật ngã từng tảng lớn, đều sắc mặt trắng bệch kinh hô:

“Thực sự là quá thảm a!”

“Khẩu vị cũng quá nặng nha!”

“Cường liệt yêu cầu giúp đỡ...”

Lúc ban đầu Tô Hiểu Hồng còn đang mất hứng, lúc này cũng hưng phấn kêu to, nàng đã sớm lấy ra điện thoại di động đem việc này từ đầu tới đuôi quay chụp lại, chuẩn bị sau khi trở về cắt nối chế tác thành một đoạn phim ngắn đặc sắc, truyền lên trên online trường học. Tên của đoạn phim ngắn, nàng đã nghĩ xong rồi, gọi là: “Nhìn xem, đây là hạ tròng đám chọc tới sinh viên chúng ta!”

Vương Hiểu cả người đầm mồ hôi, lúc này chạy đến bên người Trương Văn Trọng, phân nửa là huyền diệu, phân nửa tranh công nói: “Trương ca, bọn người kia sau này khẳng định không dám trở lại trêu chọc mọi người nữa!”

Nói thật ra, cho tới bây giờ Trương Văn Trọng cũng không có nghĩ đến, sinh viên đại học Ung Thành lại vì hắn chạy tới kéo bè kéo lũ đánh nhau với lưu manh. Nhìn thế cục trước mặt, trong lòng hắn vừa cảm thấy cảm kích, vừa cảm thấy có chút buồn cười, cuối cùng hắn bất đắc dĩ lắc đầu, cười khổ nói: “Mọi người hạ thủ, cũng thực sự quá độc ác.”

“Không có biện pháp, chuyện như vậy thật sự là rất khó gặp được, cho nên tất cả mọi người có chút hưng phấn quá độ...” Vương Hiểu gãi gãi đầu, ngại ngùng nở nụ cười.

Ngay lúc này, một tiếng còi cảnh sát gấp gấp từ xa đến gần. Hai chiếc xe cảnh sát, rất nhanh dừng lại ngay trước mặt nhóm người Trương Văn Trọng. Cảnh sát từ trong xe bước xuống, vừa nhìn thấy một màn trước mắt, đều sợ ngây người. Một lát sau, mới phát ra một tiếng cảm khái: “Ta kháo!”

131. Chương 133: Ô Dù

Vừa cảm khái, lại nhìn thấy dáng dấp cực kỳ thê thảm của đám người Ngụy Nhạc, những cảnh sát cũng lấy làm kinh hãi, bọn họ không dám chậm trễ, vội vã cầm lấy loa khuếch đại âm thanh bên trong xe, cao giọng quát ngưng lại: “Dừng tay! Đều dừng tay! Nhanh dừng tay!”

Nhìn thấy cảnh sát chạy đến, đám sinh viên vốn đã đánh đổ mất hết bình tĩnh trở lại, không chút cam lòng dừng tay lại, nhưng vẫn không chịu tán đi, vẫn đứng yên tại chỗ. Trong đó còn có người vẫn lên lút thò chân đạp đám người Ngụy Nhạc.

Lúc này Ngụy Nhạc cũng nhìn thấy rõ mấy cảnh sát, đôi mắt tam giác nhất thời bốc lên ánh sáng, kích động như nhìn thấy thân nhân, hắn vội vã kéo ra băng vệ sinh dính máu trong miệng ra, dùng thanh âm thê lương đủ làm cho người ta rơi nước mắt, hướng cảnh sát cầm loa hô to: “Vương sở trưởng, các vị rốt cục tới, người cứu mạng, chúng ta đã sắp bị những sinh viên này đùa chơi chết rồi.”

Nghe Ngụy Nhạc hô lên những lời này, vốn đám sinh viên vừa tỉnh táo lại, nhất thời liền phản kháng lên. Cùng lúc đó, ánh mắt bọn họ nhìn mấy cảnh sát cũng biến thành không chút thân mật. Thậm chí ở trong số người, còn vang lên thanh âm nghi vấn châm chọc: “

“Ta kháo, ta không có nghe sai a? Những tên cặn bã này không ngờ xem cảnh sát là người cứu mạng?”

“Ta nói huynh đệ tỷ muội, những cảnh sát vừa tới này, cùng những tên cận bã bị chúng ta chinh nằm úp sấp kia, sẽ không phải là cùng một bọn đó chứ?”

“Ta từng nghe nói qua chuyện cảnh phi cầu kết, thật không ngờ, hôm nay cũng cho ta nhìn thấy. Hừ, ta thật sự muốn xem, cảnh phi đến tột cùng làm sao cầu kết!”

Cảnh sát trung niên là Vương sở trưởng cầm loa phóng thanh trong tay, được Ngụy Nhạc xem là người cứu mạng, chính là sở trưởng Vương Khải của đồn cảnh sát Phiệt Tử Hà khu Phương Đình gần đại học Ung Thành.

Vương Khải này, đích thật có chút thông đồng với Ngụy Nhạc. Tiệm trà và tiệm matxa chân của Ngụy Nhạc, được mở tại khu trực thuộc của Vương Khải, cách đại học Ung Thành cũng không xa lắm, mấy năm qua, những sinh viên lầm nhập hắc đạo lạc lối trong tay hắn cũng không chỉ một hay hai người. Những ngày đầu tháng, Ngụy Nhạc đều đưa một số tiền đút lót Vương Khải, dùng để “cảm tạ” hắn đã cung cấp sự tiện lợi cùng bảo hộ. Dù sao hai sinh ý của hắn, đều dính dáng đến hoàng, đố, độc, nếu như không có Vương Khải làm ô dù, sợ rằng đã sớm bị đóng cửa.

Kỳ thực ngày hôm nay Ngụy Nhạc muốn đến tìm Trương Văn Trọng gây phiền phức, cũng đã sớm báo cho Vương Khải. Lúc đó hắn còn đưa ra một điều kiện, để đồn cảnh sát của Vương Khải khi nhận được điện thoại báo cảnh sát, có thể tới chậm hơn một chút.

Chính bởi vì Ngụy Nhạc đưa ra yêu cầu như vậy, cho nên khi đồn cảnh sát của Vương Khải nhận được điện thoại báo cảnh, mới tới chậm chạp đến như thế. Hơn nữa lần này do chính Vương Khải tự mình dẫn đội, chính vì muốn kiếm chút tiền trà nước từ Ngụy Nhạc, vốn trong sự tính toán của Ngụy Nhạc, hạ tràng của Trương Văn Trọng là bị hơn mười tên lưu manh đánh cho tàn phế. Nếu như cảnh sát tới sớm, như vậy sẽ không đạt được hiệu quả hành hung. Thế nhưng như thế nào hắn cũng không ngờ tới, người bị hành hung không phải Trương Văn Trọng, mà chính hắn cùng thủ hạ của hắn. Ngay lúc vừa chịu đòn, hắn không ngừng cầu khẩn trong lòng, Vương Khải nhanh chóng mang theo cảnh sát thủ hạ xuất hiện, cứu vớt bọn hắn trong nguy nan.

Nhưng Vương Khải lại kéo dài cho tới hiện tại mới đến.

Hồi tưởng lại cảnh tình trước đó, hắn lại đi yêu cầu Vương Khải xuất hiện thật trễ, Ngụy Nhạc vô cùng hối hận. Hắn cảm thấy mình thật sự là quá ngu xuẩn, không ngờ tự đào hố tự chôn lấy mình. Nếu như thời gian có thể quay lại, hắn nhất định sẽ nói với Vương Khải: “Van cầu các vị, đến sớm một chút a!” Không, sai, hắn là nói, nếu như thời gian có thể quay lại, hắn nhất định sẽ không đến gần đại học Ung Thành, nhất định sẽ kiếm đường vòng mà đi.

Ngụy Nhạc cùng hơn mười tên thủ hạ lưu manh của hắn, không hẹn mà cùng đưa ánh mắt sợ hãi nhìn những sinh viên xung quanh, trong lúc đang run rẩy, trong lòng bọn hắn cũng âm thầm phát thệ: “Từ nay về sau, lão tử sẽ không bao giờ đến gần đại học Ung Thành nữa! Không chỉ có đại học Ung Thành, toàn bộ các trường đại học, lão tử đều sẽ đi vòng qua. Nếu như không cẩn thận gặp phải sinh viên trong đó, trước tiên ta sẽ xoay người bỏ chạy. Thực sự không có thiên lý nha, hiện tại những sinh viên bây giờ, hạ thủ còn hung ác hơn người hắc đạo như chúng ta!”

Sắc mặt Vương Khải sầm xuống, trở nên trắng bệch. Vô luận là ai, khi bị mấy trăm tới hơn một ngàn sinh viên dùng ánh mắt đối địch nhìn chằm chằm, phỏng chừng sắc mặt cũng không tốt hơn được chút nào. Hắn thật sự hận chết Ngụy Nhạc, nếu như quanh mình hiện tại không có nhiều sinh viên đang dăm dăm nhìn mình, chỉ sợ hắn đã sớm xông lên phía trước vừa đánh vừa mắng: “Đầu người có chuyện a? Người muốn cho những sinh viên này đều biết hai người chúng ta cầu kết sao? Dù thế nào, người cảm thấy bản thân bị đánh thành đầu heo không sáng, còn muốn kéo luôn ta xuống nước hay sao?”

Ngụy Nhạc đã bị đánh rơi kính mắt, vì thế khi hắn nhận ra được người tới là Vương Khải cũng đã là không kém. Nhưng hắn làm sao có thể nhìn thấy, từ trong ánh mắt Vương Khải bắn ra đạo ánh mắt oán hận đủ giết chết người? Cho nên hắn còn chưa kịp phân rõ trạng huống, lại mở miệng kêu lên lần nữa: “Vương sở trưởng...” Lúc này hắn chỉ muốn để Vương Khải đem những sinh viên đánh đập hắn toàn bộ đều bắt về.

Tuy nói ở ngày thường, Ngụy Nhạc cũng là người am hiểu nhìn mặt đoán việc, là người có tâm tư kín đáo hung ác, thế nhưng hiện tại hắn đã bị sinh viên trường đại học Ung Thành đánh cho phát mộng, đừng nói

là có thể phân rõ tình thế, thậm chí dù là phương hướng, hắn cũng không phân biệt được rõ ràng. Nhưng tuy rằng hắn đã mơ hồ, nhưng Vương Khải lại còn rất tỉnh. Vừa rồi Ngụy Nhạc kêu la một tiếng, để Vương Khải cùng những cảnh sát do hắn mang đến liền rơi vào một hoàn cảnh xấu hổ. Hiện tại khi hắn nhìn thấy Ngụy Nhạc còn muốn kêu thêm tiếng thứ hai, nhất thời toàn thân liền tuôn ra mồ hôi lạnh.

Những sinh viên tụ tập ở chỗ này, cũng có mấy trăm tới hơn một ngàn người. Nếu như chọc giận bọn họ, ai cũng không thể bảo chứng sẽ phát sinh chuyện như thế nào. Sự tình nếu nháo lớn, bộ cảnh phục của hắn bị lột xuống chỉ là chuyện nhỏ, nếu như còn tra ra được chứng cứ hắn nhận hối lộ, cùng chuyện hắn làm ô dù cho hoàng, đổ, độc trong khu trực thuộc, nửa đời sau của hắn chỉ sợ sẽ phải vượt qua bên trong nhà giam.

Không hề nghi ngờ, nếu như hắn bị nhốt vào ngục giam, hạ tràng sẽ cực kỳ thê thảm. Phản ứng của Vương Khải cũng rất nhanh, hắn không đợi Ngụy Nhạc nói hết lời, lập tức cầm loa hét lên, cắt đứt lời Ngụy Nhạc nói.

“Tôi tưởng là ai, nguyên lai là Ngụy Nhạc! Hay quá, đây là lần thứ mấy anh bị chúng tôi bắt được rồi? Anh thực sự là to gan, không ngờ dám chạy đến đại học Ung Thành để gây sự. Hừ, không bị đánh chết chính là vận khí tốt của các anh.” Vương Khải bước nhanh tới trước mặt Ngụy Nhạc, vung còng tay, kéo hai tay Ngụy Nhạc còng ra sau lưng. Không chỉ như vậy, hắn còn hướng những cảnh sát đang đứng chờ ra phía sau hô lên: “Các anh còn suy nghĩ cái gì? Còn không nhanh còng tay bọn người kia lại!”

Đám cảnh sát vội vã tiến lên, đem những thủ hạ của Ngụy Nhạc toàn bộ bắt giữ.

Bởi vì hai chiếc xe cảnh sát vốn không thể áp giải nhiều người như vậy, cho nên cảnh sát tìm chìa khóa xe tải cũ của đám người Ngụy Nhạc, nổ máy xe, sau đó nhét đám lưu manh vừa bị còng tay lên trên xe.

Những sinh viên của trường đại học Ung Thành, tuy rằng đều rất thông minh, thế nhưng dù sao cũng chưa từng trải, hơn nữa Vương Khải hành động rất cao siêu, động tác rất mau lẹ, còn chưa chờ bọn họ kịp nhìn ra mách khéo gì, cũng đã bắt hết bọn người của Ngụy Nhạc đưa lên xe.

“Trong các vị, ai là đầu lĩnh?” Sau khi áp giải toàn bộ đám người Ngụy Nhạc lên xe, Vương Khải cũng không lập tức rời đi, mà đứng bên cạnh xe dò hỏi.

“Ông hỏi chuyện này làm gì?” Vương Hiểu hồ nghi nói.

“À, là như vậy, tôi cần có người theo chúng tôi về đồn cảnh sát lấy lời khai. Người của các cậu nhiều quá, tự nhiên không có khả năng đi hết. Cho nên chỉ cần mấy người đầu lĩnh đi là được.” Vương Khải cười tùm tùm đáp, nếu như chỉ nhìn vào dáng tươi cười của hắn, rất dễ tin tưởng vào lời hắn nói.

Vương Hiểu bưng tỉnh hiểu ra, nói: “À, nguyên lai là như vậy, như vậy để tôi...”

“Để một mình tôi đi.” Trương Văn Trọng giành mở miệng nói: “Bọn họ đều là sinh viên, buổi chiều còn phải đi học. Đừng vì việc lấy lời khai mà làm lỡ buổi học. Tôi thì khác, tôi là giáo y của phòng y tế, dù lỡ một buổi làm cũng không có việc gì.”

Đám người Vương Hiểu tuy không nhìn ra được vấn đề giữa Vương Khải và Ngụy Nhạc, nhưng Trương Văn Trọng cũng đã sớm nhìn ra. Nhưng hắn cũng không vạch trần chuyện này ngay tại chỗ. Bởi vì hắn lo lắng những sinh viên còn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại, nếu để họ biết được việc này, sẽ làm ra hành vi quá khích. Tuy rằng Trương Văn Trọng cũng không e ngại phiền phức, thế nhưng cũng không đại biểu cho những sinh viên cũng không e ngại phiền phức. Nếu như bởi vì việc này, trong hồ sơ học tập của họ để lại vết đen, sẽ tạo thành ảnh hưởng cực kỳ bất lợi cho họ trong tương lai.

Vương Khải khề cau mày, nói: “Chỉ một người sao?” Kỳ thực hắn vốn không phải muốn đưa người về đồn cảnh sát lấy lời khai. Hắn chỉ muốn lừa gạt nhân vật đầu lĩnh trong đám sinh viên đưa về đồn cảnh sát bắt giữ.

“Ông không phải nói cần ghi lời khai hay sao? Như vậy tôi đi một mình là đủ rồi!” Trương Văn Trọng nhìn thẳng vào mắt Vương Khải, trầm giọng nói.

Trong ánh mắt nhìn thẳng của Trương Văn Trọng, Vương Khải không tự chủ được rung mình, toàn thân tóc gáy trong nháy mắt dựng thẳng lên. Hắn đột nhiên cảm giác, ánh mắt của người giáo y trẻ tuổi, thật sắc bén đến mức làm cho người ta sợ hãi.

132. Chương 134: Tự Chúng Ấu Đả

Dưới ánh mắt bức bách của Trương Văn Trọng, cuối cùng Vương Khải tuyển chọn thỏa hiệp. Bởi vì hắn không dám khẳng định, nếu hắn kiên trì bắt mấy người cùng đến đồn cảnh sát, có thể làm cho những sinh viên nhìn ra mảnh khỏe trong đó hay không, vì vậy rất có thể nháo ra chuyện lớn hơn nữa. Nói thật ra, hắn không hi vọng làm lớn chuyện. Dù sao làm như vậy đối với hắn mà nói, chỉ có hại mà không có lợi.

“Trương ca, tôi cùng đi với anh.” Vương Hiểu mở miệng nói, hắn thật sự không chút yên tâm.

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Vương sở trưởng đã nói, chỉ cần một người đi là được, cậu đi theo làm gì? Chẳng lẽ muốn tìm chén cơm ăn ở đồn cảnh sát hay sao? Ai, nói đến điều này, tôi thật sự nghĩ tới một vấn đề. Vương sở trưởng, chỗ của các ông quản cơm ăn không?”

“Quản.” Vương Khải hầu như nghẹn ra một chữ này.

Trương Văn Trọng thỏa mãn gật đầu, nói: “Quản là tốt rồi, tôi chỉ sợ thời gian hỏi việc quá dài, làm lỡ bữa ăn.” Sau đó hắn nhìn Vương Hiểu cùng các sinh viên vẫn đang vây quanh, chấp tay nói: “Chuyện lần này thật sự cảm ơn mọi người. Hiện tại những kẻ đến nháo sự, đều đã bị cảnh sát bắt được, mọi người cũng tản về đi.”

Những sinh viên đứng chung quanh đều nở nụ cười, mọi người đều rất kích động, ồn ào nói:

“Thần tượng ca, anh là thần tượng của đại học Ung Thành chúng ta, chúng tôi không giúp anh thì giúp ai?”

“Không sai! Nếu ai dám đối nghịch với anh, đó là đối nghịch với toàn thể sinh viên đại học Ung Thành! Chúng tôi không đánh bọn hắn mới là lạ!”

“Thần tượng ca, nếu như những cảnh sát này làm khó dễ anh, anh gọi điện thoại cho các huynh đệ tỷ muội, chúng tôi sẽ lập tức chạy tới, đập luôn đồn cảnh sát bọn họ!”

Nhìn Trương Văn Trọng ở trong lòng các sinh viên, không ngờ có được danh vọng và lực ảnh hưởng cao như vậy, Vương Khải không khỏi vô cùng khiếp sợ. Hắn thật sự có chút không hiểu, Trương Văn Trọng thân là giáo y, thế nào lại có được mị lực lớn đến như thế? Lẽ nào nói, chỉ bởi vì lần trước hắn liều mình cứu con tin trong tay cô gái bị tâm thần thất thường kia sao?

Làm sở trưởng đồn cảnh sát khu trực thuộc đại học Ung Thành, không bao lâu trước đây bên trong trường đại học Ung Thành phát sinh sự kiện bắt con tin, hắn cũng từng xuất hiện tại hiện trường. Nhưng công việc lúc đó của hắn chỉ là giữ gìn hiện trường, phòng ngừa sinh viên vây xem xông qua hàng rào cảnh sát. Cho nên hắn cũng không biết được quan hệ bạn bè giữa Trương Văn Trọng và Đàm Thanh, còn tưởng hắn chỉ là bác sĩ do đại học Ung Thành tìm đến hỗ trợ, chỉ dựa vào việc liều mạng không sợ chết cùng vận khí tốt, mới cứu được Dung tỷ ra ngoài, đồng thời còn cứu được Thái Ny không bị rơi xuống lầu.

Đợi khi Trương Văn Trọng lên xe cảnh sát, lúc này Vương Khải mới ngồi vào vị trí phó lái xe. Hai xe cảnh sát một trước một sau đồng thời bật còi cảnh sát đưa chiếc xe tải cũ kỹ của đám người Ngụy Nhạc quay trở về đồn cảnh sát.

Vừa đến đồn cảnh sát, Trương Văn Trọng đã bị hai cảnh sát đưa vào hỏi khẩu cung.

Mà Trương Văn Trọng vừa đi, Vương Khải liền mở còng tay cho Ngụy Nhạc, đồng thời còn không quên oán giận nói: “Tiểu tử người, vừa rồi suýt chút hại chết cả ta.”

“Hoàn hảo Vương sở trưởng anh minh thần võ, phản ứng rất nhanh, bằng không đã xảy ra chuyện xấu.” Trải qua một phen thử thách, cuối cùng Ngụy Nhạc cũng khôi phục một chút tỉnh lực, hồi tưởng lại một màn vừa rồi, hắn vừa sợ hãi cũng vừa oán hận Trương Văn Trọng. Hắn nhảy xuống xe cảnh sát, lấy trong xe tải nhẹ ra một vật nhét vào trong tay Vương Khải, vẻ mặt cười lấy lòng nói: “Vương sở trưởng, cừu nhân lần này tôi cần đối phó, chính là tên tiểu tử vừa đi vào lấy khẩu cung kia. Tôi đã điều tra qua, hắn là người bên ngoài, cũng không có hậu trường gì. Ông xem, có thể giúp tôi nghĩ biện pháp, dẫn vật hắn hay không?”

Vương Khải cũng không khách khí, mở ra gói thuốc của Ngụy Nhạc đưa cho, rút một điếu đưa lên miệng, Ngụy Nhạc vội vã lấy bật lửa châm cho hắn, cười cười chờ hắn đáp lời.

“Chuyện này chỉ sợ không dễ làm.” Thở ra một ngụm khói, Vương Khải lắc đầu nói.

“Vì sao?” Trong lòng Ngụy Nhạc giật mình, vội vã dò hỏi.

Vương Khải đem chuyện xảy ra bên trong đại học Ung Thành thời gian trước nói cho Ngụy Nhạc, đồng thời còn không quên bổ sung: “Anh không nhìn thấy tình huống lúc đó, toàn bộ cảnh sát đều cúi chào hắn. Nếu như chuyện này qua thời gian dài, đại bộ phận mọi người quên lãng hắn thì cũng còn dễ làm. Thế nhưng hiện tại người nhớ tới hắn còn không ít, chỉ sợ có người sẽ chen chân vào.”

Ngụy Nhạc há to miệng, nghe xong Vương Khải kể lại, không cam lòng nói: “Vậy làm sao bây giờ? Không thể đơn giản buông tha cho hắn như vậy chứ? Hôm nay tôi thật sự bị hắn hại thảm, Vương sở trưởng, ông nhìn đáng đáp hiện tại của tôi đi, chân chính không giống người cũng chẳng giống quý a.”

Vương Khải nhìn Ngụy Nhạc, hiện tại cả người hắn đầy máu, đích thật rất thê thảm, ánh mắt xoay động, trong lòng Vương Khải chợt nghĩ ra biện pháp, trầm giọng nói: “Anh xác định, tên giáo y Trương Văn Trọng này không có hậu trường sao?”

Ngụy Nhạc cũng tỉnh ranh, hắn nhất thời hiểu được Vương Khải đã có biện pháp, vội vã gật đầu vỗ ngực bảo chứng: “Tôi xác định, để tìm hiểu tư liệu của hắn, tôi đã tốn một phen công phu đó.”

“Không có hậu trường thì dễ làm hơn.” Vương Khải dụi tắt điều thuốc, tùy ý ném xuống đất, nhìn thẳng Ngụy Nhạc, như có ý tứ nói: “Chỉ là nếu giúp anh chuyện này, tôi phải gánh chịu phiêu lưu rất lớn.”

Ngụy Nhạc làm sao không hiểu ý tứ trong lời hắn nói, lúc này liền gật đầu: “Yên tâm đi Vương sở trưởng, tôi biết nên làm như thế nào, tuyệt đối sẽ không để anh phiêu lưu vô ích.” Thế nhưng ở trong lòng hắn cũng đang âm thầm mắng: “Chết tiệt Vương lột da, mỗi tháng đều lấy một số tiền lớn từ chỗ lão tử mà còn không biết đủ, chờ xem, con mẹ nó sớm muộn gì người cũng lật thuyền cho xem!”

Vương Khải rất thỏa mãn đối với câu trả lời của Ngụy Nhạc, hắn cười ha hả gật đầu nói: “Tôi cũng tin tưởng, anh sẽ làm tốt chuyện này. Nhìn cả người anh đầy vết thương, sợ là có chút nghiêm trọng phải không? Nhanh đến bệnh viện khám đi, thuận tiện đem chuyện này làm cho tốt.”

“Được, tôi đi đây.” Tuy rằng trong lòng có bất mãn, nhưng Ngụy Nhạc cũng không dám biểu lộ ra, chỉ làm vẻ mặt cười lấy lòng xác nhận, dù sao hắn cũng không thể hoàn toàn rời khỏi sự che chở của Vương Khải.

Nhìn theo Ngụy Nhạc lái xe rời đi, Vương Khải đắc ý cười, hát lầm bầm một ca khúc, đi vào trong đồn cảnh sát. Hắn tự cho cuộc đối thoại giữa hắn và Ngụy Nhạc, cũng không có người thứ ba biết được. Nhưng mà hắn cũng thật không ngờ, mật nghị giữa hắn và Ngụy Nhạc, đã sớm bị một con quạ đen đậu trên dây điện bên trên đều nghe được toàn bộ từ đầu tới cuối.

Con quạ đen kia, chính là Tam Túc Ô.

Đây ứng với một câu ngạn ngữ: Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm.

Trương Văn Trọng ngồi trên ghế trong phòng thẩm vấn, thản nhiên nhìn Vương Khải đang ngồi đối diện, khóe miệng hắn nhếch lên một tia cười nhạt trào phúng. Giờ khắc này hai tay hắn đã bị còng lại, với hắn mà nói, muốn bứt đứt còng tay, cũng không phải việc gì khó. Nhưng hắn cũng không vội vã làm việc này, bởi vì hắn muốn nhìn xem Vương Khải muốn giở trò gì.

Nhìn Trương Văn Trọng còn có thể biểu hiện trấn định như vậy, vùng lông mày của Vương Khải không khỏi cau chặt lại, trong lòng có cảm giác không ổn.

Nhưng hiện tại hắn đã thu chỗ tốt của Ngụy Nhạc, hơn nữa cũng nhận định Trương Văn Trọng không có hậu trường, cho nên cũng không suy nghĩ nhiều, sau khi hừ lạnh một tiếng, lớn tiếng quát: “Thành thật khai báo, hôm nay người làm sao dụ dỗ sinh viên, tụ chúng ẩu đả(đánh nhau)?”

Trương Văn Trọng chẳng đáng cười nhạt, nói: “Đã sớm nhìn ra người và Ngụy Nhạc có cấu kết, nhưng không có nghĩ đến, người lại dám dùng chiêu số thấp kém như vậy đến đối phó ta. Tụ chúng ẩu đả? Cáp, với tội danh như vậy, nếu như thật sự chứng thực, sợ rằng không có ba, năm hay mười năm, ta cũng đừng mơ tưởng rời khỏi ngục giam đi?”

Vương Khải giận tím mặt, tay phải cố sức vỗ lên bàn thẩm vấn, lớn tiếng quát: “Trương Văn Trọng, tốt nhất người nên thành thật một chút, ít ở chỗ này cợt nhả với ta! Chính sách của chúng ta thẳng thắn khoan

dung chống cự nghiêm trị, nếu như người thành thật khai ra, có thể có sự giúp đỡ giảm hình phạt cho người. Nhưng nếu như người dám chống lại, không khai ra hành vi phạm tội, sẽ xử trí thật nặng!”

Trương Văn Trọng vẻ mặt thản nhiên, cười lạnh nói: “Dù sao người đã cho ta tội danh tỵ chúng ấu đả, ta còn có gì để nói?”

“Nói như vậy, người đã thừa nhận?” Sắc mặt Vương Khải vui mừng, vội vã hỏi.

“Thừa nhận? Thừa nhận cái gì? Thừa nhận người muốn nói xấu ta sao?” Trương Văn Trọng hỏi ngược lại, trên mặt hằn lộ vẻ cười nhạt, rõ ràng đang châm chọc Vương Khải.

Vương Khải nhất thời nổi giận, lớn tiếng: “Tốt, cũng dám trêu đùa ta. Xem ra không cho người nhìn chút màu sắc, người sẽ không thành thật.” Hắn xoay người mở cửa phòng thẩm vấn, gọi hai tên cảnh sát tâm phúc đi vào, phân phó bọn hắn ở trong phòng thẩm vấn “khuẩn đãi Trương Văn Trọng một chút, nhất định phải làm cho hắn có thể thành thật khai ra hành vi phạm tội”.

“Theo ta đâu? Xem ta làm sao đùa chơi chết người.” Vương Khải cười lạnh đi ra khỏi phòng thẩm vấn, trực tiếp về phòng làm việc của mình. Vừa ngồi xuống, đang chuẩn bị gọi điện cho Ngụy Nhạc, để hắn mời mình ăn cơm chiều, một nam tử trung niên mặc tây trang, đeo kính viền vàng đi nhanh vào phòng làm việc của hắn, mỉm cười chào hắn: “Vương sở trưởng, chào ông.”

“Ông là...?” Vương Khải kinh ngạc nhìn nam tử trung niên, hắn có thể xác định, chính mình cũng không nhận thức người này.

“Đây là danh thiếp của tôi.” Nam tử trung niên mỉm cười đưa danh thiếp viền vàng cho Vương Khải.

133. Chương 135: Đến Tột Cùng Hắn Có Địa Vị Gì?

Vương Khải cầm lấy danh thiếp, nhìn dòng chữ bằng vàng, nhẹ giọng đọc ra tên luật sư: “Luật sư Triệu Văn Chính? Di, tên này sao lại có chút quen tai như thế? Hình như là nghe qua ở đâu?” Hắn không khỏi nhú mày, hồi tưởng mình đã từng nghe được tên này ở đâu, sau một lát hắn ngẩng đầu lên, biểu tình vẻ mặt kinh ngạc nhìn nam tử trung niên.

“Ông...ông là thủ tịch luật sư Triệu Văn Chính của tập đoàn Vưu thị?” Vương Khải kinh hô.

“Không sai, chính là tôi.” Triệu Văn Chính vẫn giữ vẻ mặt mỉm cười đáp.

Nếu như là luật sư khác đến, Vương Khải có thể cũng không nhận thức, cũng sẽ không nể mặt. Thế nhưng hiện tại, Triệu Văn Chính đang đứng trước mặt hắn, cũng chính là một nhân vật lừng lẫy đại danh, thậm chí dù là Vương Khải, cũng từng nghe nói qua rất nhiều lời đồn về hắn.

Trong truyền thuyết, Triệu Văn Chính là một nhân vật có mạng lưới quan hệ rất rộng. Dù trong tỉnh, cũng có không ít linh đạo quen biết với hắn. Thậm chí có người nói ở bên trong kinh thành, hắn cũng có quan hệ thâm sâu. Cho nên khi biết được nam nhân trước mặt mình chính là đệ nhất luật sư Triệu Văn Chính, tâm tình Vương Khải nhất thời liền biến thành thấp thỏm bất an. Bởi vì hắn nghĩ không ra, một đại nhân vật như Triệu Văn Chính, vì sao lại chạy tới đồn cảnh sát nhỏ nhỏ như bọn họ?

Rốt cục hắn đến đây để làm gì? Hay là tìm đến gây phiền phức?

“Không biết Triệu tiên sinh đến đồn cảnh sát đường Phiệt Tử Hà chúng tôi có chuyện gì không?” Vương Khải cẩn thận thận hỏi, hắn cũng không mong muốn đắc tội Triệu Văn Chính.

“Ác, tôi vì thân chủ của tôi mà đến.” Triệu Văn Chính mỉm cười đáp.

“Thân chủ của ông?” Vương Khải nhất thời trợn tròn mắt. Theo hắn biết, có thể mời được Triệu Văn Chính làm luật sư, toàn là nhân vật thượng tầng có danh dự uy tín trong Ung Thành. Nhưng trong đồn cảnh sát của bọn họ, cũng không có đại nhân vật nào tới a.

“Triệu tiên sinh, không biết thân chủ của ông là vị nào?” Vương Khải rút khăn tay trong hộc bàn ra, lau mồ hôi lạnh trên trán, cẩn thận thận dò hỏi.

“Trương Văn Trọng.” Từ trong miệng Triệu Văn Chính nhỏ ra tên này, làm trái tim Vương Khải chấn động.

“Cái...cái gì? Trương Văn Trọng? Hắn...hắn là thân chủ của ông?” Vương Khải chấn kinh, há to miệng không dám tin tưởng những gì lỗ tai mình vừa nghe thấy. Tên tiểu tử không có hậu trường gì trong miệng Ngụy Nhạc, không ngờ có thể thỉnh được đại luật sư như Triệu Văn Chính làm luật sư cho hắn.

Đây...đây con mẹ nó không phải là hậu trường cứng thì mới là lạ!

Hiện tại Vương Khải thật sự hận chết Ngụy Nhạc.

Triệu Văn Chính không để ý đến sự khiếp sợ của Vương Khải, vẫn mang gương mặt mỉm cười dò hỏi: “Vương sở trưởng, không biết thân chủ của tôi hiện tại đang ở đâu? Tôi muốn đi gặp hắn.”

“Cái gì? Ông muốn gặp hắn?”

“Thế nào? Không được sao?”

“Có...có thể, đương nhiên là có thể. Ông chờ, tôi đưa hắn đến gặp ông.” Vương Khải liên tục dùng khăn lau mồ hôi lạnh đầm đìa trên mặt.

Triệu Văn Chính lắc đầu cự tuyệt lời kiến nghị của Vương Khải, nói: “Không cần phiền phức như vậy, tôi đi tới gặp hắn là được. Tôi nghĩ muốn xem thử, thân chủ của tôi ở bên trong đồn cảnh sát, được đối đãi như thế nào.”

“A...” Lúc này trong ruột Vương Khải đã hồi hận đến phát tím.

Nếu như để Triệu Văn Chính nhìn thấy hai cảnh sát tâm phúc của hắn đang ở trong phòng thẩm vấn đánh Trương Văn Trọng, như vậy hắn cũng thực sự xong đời. Thế nhưng Vương Khải cũng không dám không dẫn hắn đi xem.

Ngay khi Vương Khải còn chưa biết nên làm gì, một trận tiếng bước chân gấp gáp đột nhiên vang lên bên trong hành lang đồn cảnh sát, ngay sau đó có hai người hấp tấp chạy ào vào phòng Vương Khải.

Còn chưa đợi Vương Khải kịp nhìn thấy hai người vừa chạy vào là ai, người xông vào đầu tiên cũng đã lập tức túm lấy áo hắn, nhắc bổng cả người hắn lên, lớn tiếng chất vấn: “Họ Vương, tôi hỏi ông, ông có phải đã bắt Trương ca vào đây? Rốt cục hắn phạm vào tội gì? Nếu như hôm nay ông không cho tôi một giải thích hợp lý, dù liều mạng chịu xử phạt, tôi cũng một cước đá ông thành thái giám!”

Người phía sau vội vã khuyên nhủ: “Tiểu Đàm, đừng xung động như thế, cô buông Vương sở trưởng ra trước, hỏi rõ ràng sự tình ngọn nguồn hãy nói.”

Thẳng đến lúc này, Vương Khải mới nhìn thấy rõ, túm áo hắn nhắc bổng cả người hắn lên, không phải là người khác, chính là hình cảnh phó đội trưởng Đàm Thanh, là trái ốt siêu cấp lớn trong hệ thống cảnh sát. Mà ở phía sau nàng, người đang khuyên bảo nàng, chính là hình cảnh đội trưởng Lý Triều Dương.

Đàm Thanh quả nhiên còn e ngại Lý Triều Dương, nàng buông Vương Khải xuống, nhưng lại dùng ánh mắt trừng trừng theo dõi hắn. Trong đôi mắt đầy anh khí kia, bao hàm sát khí thật sắc bén. Làm cả người Vương Khải hoảng sợ đến dựng đứng tóc gáy.

“Thế...thế nào lại đưa tới cả hai người này vậy?” Lúc này Vương Khải muốn khóc lại khóc không được, hắn thực sự muốn lớn tiếng quát lên: “Ai có thể nói cho ta biết, tên Trương Văn Trọng này đến tột cùng có địa vị gì?” Đáng tiếc chính là, dù hắn có ý nghĩ này, lại không có lòng can đảm để làm.

“Lý đội trưởng, Đàm phó đội trưởng, chào hai vị.” Triệu Văn Chính mỉm cười chào hỏi Lý Triều Dương và Đàm Thanh.

“Triệu luật sư? Sao ông lại chạy tới đây?” Lý Triều Dương và Đàm Thanh cũng nhận ra Triệu Văn Chính, nhưng nhìn thấy hắn ở chỗ này, cũng cảm giác rất kinh ngạc.

Triệu Văn Chính hồi đáp: “Tôi cũng giống như hai vị, đều vì Trương Văn Trọng Trương tiên sinh mà đến.”

Trên gương mặt xinh đẹp của Đàm Thanh hiện lên biểu tình thì ra là thế, nói: “Là Vụ Giai tỷ cho ông tới sao? Chị ấy đâu? Thế nào không gọi mình tới?”

Triệu Văn Chính hồi đáp: “Vụ tiểu thư cho tôi tới trước, sau đó cô ấy sẽ tới.”

Đàm Thanh gật đầu, sau đó không chút khách khí nhìn Vương Khải huy nắm tay, lớn tiếng thét ra lệnh: “Nhanh mang chúng ta đến gặp Trương ca, nếu như ông dám đùa giỡn xảo trá với tôi, đừng trách tôi đối với ông không khách khí! Tôi nghĩ ông hẳn là biết rõ tính tình con người tôi, nếu thực sự nổi giận, sẽ không lo lắng tới hậu quả kỷ luật gì hết đâu!”

Cùng là người của hệ thống cảnh sát Ung Thành, Vương Khải tự nhiên biết được “sự tích anh hùng” của Đàm Thanh, lúc này nhìn Đàm Thanh huy vũ hai nắm tay, hẳn vô ý thức lui về phía sau một bước, quyền cước của Đàm Thanh, không phải là người như hắn có thể thừa thụ được.

“Tốt, tôi đưa các vị tới đó.” Vương Khải vội vã gật đầu đáp. Giờ này khắc này, hẳn chỉ đành hi vọng hai tên cảnh sát tâm phúc còn chưa bắt đầu dựng hình đối với Trương Văn Trọng. Nếu như đã dựng hình, như vậy hẳn chỉ đành để hai tên tâm phúc gánh tội thay.

“Đừng dây dưa, mau dẫn đường.” Đàm Thanh trừng mắt quát to.

Wong Khải vừa dẫn Lý Triều Dương, Đàm Thanh và Triệu Văn Chính đi ra khỏi phòng làm việc của hắn, thì đối diện liền có năm người đang vọt tới. Mà khi bọn họ nhìn thấy Lý Triều Dương và Đàm Thanh đi phía sau Vương Khải, người xông vào đầu tiên đã lập tức ồn ào lên: “Lý đầu gỗ, anh thực sự là không có nghĩa khí, Trương tiên sinh đã xảy ra chuyện, không ngờ anh cũng không cho tôi biết, uống tôi còn xem anh là bạn bè!”

Vùng lông mày của Lý Triều Dương nhất thời nhíu lại, hỏi: “Tăng Đức Bình? Sao cả anh cũng tới?”

Người vừa tới, chính là võ cảnh trung giáo Tăng Đức Bình. Lúc này nghe được Lý Triều Dương hỏi, Tăng Đức Bình nhất thời cũng không vui, lầm bầm nói: “Như thế nào? Lẽ nào chỉ có anh tới được, tôi không thể tới sao? Hừ, nếu không có Đàm Thanh bắn điện thoại, nói Trương tiên sinh bị người bắt vào đồn cảnh sát, tôi còn bị che mắt không biết! Người đâu? Trương tiên sinh đang ở chỗ nào?”

“Là cô nói cho hắn sao?” Vùng lông mày Lý Triều Dương cau lại, quay đầu hỏi Đàm Thanh. Đàm Thanh cũng không ngờ Tăng Đức Bình không nói nghĩa khí, vừa mở miệng đã bán đứng nàng. Rơi vào đường cùng, nàng cũng chỉ đành gật đầu thừa nhận: “Là tôi nói cho hắn, tôi sợ có chút người dựa vào quyền của mình chống lại, cho nên mới nói cho Tăng đội. Dù sao nhiều người lực lượng lớn nha.”

“Nhiều người lực lượng lớn?” Lý Triều Dương không khỏi nở nụ cười khổ, nói: “Cô không phải muốn cạy mạnh cuóp Trương tiên sinh ra khỏi đồn cảnh sát đó chứ?”

“Dù sao tôi cũng không tin Trương tiên sinh phạm tội, tôi nghĩ, đại khái chính anh cũng không tin tưởng đúng không?” Đàm Thanh nói đến đây, lạnh lùng nhìn Vương Khải, nói: “Tôi dám khẳng định, chuyện này trăm phần trăm là có vấn đề!”

Wong Khải bị nàng nhìn đến dựng đứng tóc gáy, mồ hôi lạnh nhễ nhại làm ướt cả quần áo. Hắn lặng lẽ nhìn Triệu Văn Chính, sau đó lại nhìn Lý Triều Dương và Đàm Thanh, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Tăng Đức Bình, cả khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc, chẳng khác gì quỷ hút máu.

Wong Khải lúc này hận chết Ngụy Nhạc, trong lòng sợ hãi tràn đầy, hò hét: “Lộ thần tiên nào có thể nói cho ta biết, tên giáo y Trương Văn Trọng này, đến tột cùng có địa vị gì a? Vừa mới bị bắt vào đồn cảnh sát, lập tức liền kinh động đệ nhất đại luật sư Triệu Văn Chính của Ung Thành, hình cảnh đội trưởng Lý Triều Dương, hình cảnh phó đội trưởng Đàm Thanh, còn có võ cảnh bộ đội trung giáo quan quân. Hiện tại chỉ còn thiếu người của quân đội mà thôi.”

Ngay lúc này, một tiếng xe thắng rít vang lên trong đồn cảnh sát. Vương Khải vô ý thức ngẩng đầu lên, nhìn ra bên ngoài sân, nhất thời liền khiếp sợ há to miệng, hận không thể lập tức tát vào mặt mình: “Ta...ta kháo, con mẹ nó ta đúng là miệng quạ đen, nói cái gì có cái đó a.”

Xuất hiện bên trong sân đồn cảnh sát, là một chiếc quân xa tải(xe tải của quân đội). Quân xa tải vừa dừng lại, hơn mười binh sĩ mặc quân phục rằn ri, toàn thân đeo súng ống hạng nặng từ bên trong quân xa nhảy xuống. Theo một hán tử mặc tây trang phiêu dung suất lĩnh, giống như một cơn lốc trong nháy mắt lao vào trong đồn cảnh sát.

Giờ này khắc này, không chỉ có Vương Khải khiếp sợ, dù là Tăng Đức Bình, Lý Triều Dương, Đàm Thanh và Triệu Văn Chính cũng vô cùng khiếp sợ. Bọn họ dù sao cũng không hề ngờ tới, không ngờ có một đội

binh sĩ vũ trang hạng nặng đặng đặng sát khí chạy ào vào đồn cảnh sát.

“Đây...đây là có chuyện gì?” Trong lòng mọi người đều toát ra sự nghi ngờ như thế.

“Ôm đầu gối xồm xuống!” Vừa chạy vào đồn cảnh sát, những binh sĩ ôm súng lớn tiếng thét mệnh lệnh: “Tất cả mọi người ôm đầu gối xồm xuống!” Có mấy cảnh sát bởi vì biến cố thành linh nên phản ứng có chút hơi chậm, không lập tức làm theo mệnh lệnh ôm đầu gối xồm xuống, nhất thời đã trúng một báng súng đập tới, kêu thảm ngồi phịch xuống đất.

Tăng Đức Bình, Lý Triều Dương, Đàm Thanh và Triệu Văn Chính bốn người phản ứng nhanh nhất, trước tiên làm theo lời ngồi xồm xuống mặt đất.

Bọn họ đều rất rõ ràng, ngay bây giờ tốt nhất nên nghe theo mệnh lệnh của những binh sĩ này, bằng không có hại sẽ chỉ là chính mình.

Hán tử dừng mãnh mặc tây trang, đi nhanh tới trước mặt Vương Khải đang ngồi dưới đất, đưa tay nhắc hần lên: “Sở trưởng Vương Khải đồn cảnh sát Phiệt Tử Hà?”

Wương Khải đầu đầy mồ hôi lạnh, vội vã gạt đầu nói: “Dạ, là tôi, ngài là vị nào?”

“Muốn biết tên của ta, ngươi còn chưa đủ tư cách!” Hán tử phiêu dũng hừ lạnh nói, hần lấy ra súng lục quân dụng bên hông, trực tiếp chia ngay huyết Thái Dương của Vương Khải, loại cảm giác băng lãnh này, làm cả người Vương Khải run lên.

“Trương Văn Trọng Trương tiên sinh ở đâu?” Thanh âm hán tử phiêu dũng lộ ra sát khí nồng đậm: “Ngươi tốt nhất nên cầu khẩn, ngàn vạn lần Trương tiên sinh không nên có việc gì. Bằng không, ta sẽ tử hình ngươi ngay tại chỗ!”

Wương Khải không chút nào dám hoài nghi sự thực trong câu nói của hán tử phiêu dũng này.

“Tôi đưa anh đi.” Vương Khải đã nhanh muốn khóc.

Ánh mắt hán tử phiêu dũng nhìn về bốn người đang ôm đầu gối chồm hồm, nói: “Triệu luật sư, Lý cảnh quan, Đàm cảnh quan, Tăng đội trưởng, bốn vị cũng vì Trương Văn Trọng Trương tiên sinh mà tới phải không? Mọi người đều đứng lên đi, theo tôi đi gặp Trương tiên sinh.”

Triệu Văn Chính, Lý Triều Dương, Đàm Thanh và Tăng Đức Bình đưa mắt dò xét, bọn họ cũng không biết hán tử phiêu dũng này, nhưng không ngờ hần vừa mở miệng đã nói đúng tên của bọn họ.

Người này, đến tột cùng là ai?

Giờ khắc này, trong lòng bọn họ khiếp sợ và nghi hoặc khó có thể dùng lời nói để mà hình dung.

Khi cửa phòng thẩm vấn bị mở ra, hai tên cảnh sát tâm phúc của Vương Khải đang chuẩn bị dụng hình với Trương Văn Trọng. Ngay khi hai người kinh ngạc không giải thích được, hai binh sĩ cầm súng đã vọt tới trước mặt bọn họ, đầu tiên dùng báng súng đánh bọn họ gục xuống mặt đất, sau đó chia họng súng đen ngòm vào trên gáy bọn họ.

Hai cảnh sát nhất thời cũng không dám động đậy, đều hoảng sợ đến choáng váng.

“Trương tiên sinh, anh không sao chứ?” Hán tử phiêu dũng áp giải Vương Khải đi nhanh vào phòng thẩm vấn.

“Anh là Triệu Giáp?” Trương Văn Trọng nhìn hán tử phiêu dũng, nhớ tới một trong hai bảo tiêu do Bạch Quang Minh phái tới bảo vệ cho Tôn Ngụy.

“Là tôi.” Triệu Giáp gạt đầu nói: “Thủ trưởng nghe nói anh bị người bắt vào đồn cảnh sát, lập tức bảo tôi dẫn người tới.” Hần nghiêng đầu nhìn Vương Khải đang run rẩy bên cạnh quát: “Còn suy nghĩ cái gì? Nhanh cõng tay cho Trương tiên sinh.”

“Không cần nữa, còng tay này còn chưa làm khó được tôi.” Trương Văn Trọng lắc đầu cự tuyệt, hai tay run lên, còng tay khóa trên hai tay hần, cũng đã bị hần nắm ngược trong bàn tay, thuận lợi ném sang một bên.

Trương Văn Trọng nhìn Triệu Giáp, lại nhìn Đàm Thanh đứng phía sau Triệu Giáp, cùng Lý Triều Dương, Tăng Đức Bình, còn có Triệu Văn Chính chưa từng gặp mặt, rất khó hiểu hỏi: “Kỳ quái, sao mọi người biết tôi vào đồn cảnh sát?”

Triệu Giáp hồi đáp: “Thủ trưởng gặp trợ lý của anh, từ chỗ nàng biết được toàn bộ sự tình, lập tức liên phái chúng tôi tới.”

Đàm Thanh cũng đáp: “Tôi từ chỗ Vuư Giai tỷ biết được, theo chị ấy nói, chị ấy gặp thực tập sinh tên Tô Tiểu Hồng ngay ngoài cửa trường đại học Ung Thành, nàng nói cho Vuư Giai tỷ nghe toàn bộ sự tình trải qua.”

“Nguyên lai đều do nha đầu kia a.” Trương Văn Trọng lắc đầu, bất đắc dĩ cười khổ nói.

Vuư Giai và Bạch Quang Minh, đều là người thông minh thành tinh, bọn họ tự nhiên đều có thể từ trong miêu tả của Tô Hiểu Hồng, nhận thấy được vấn đề giữa Vương Khải và Ngụy Nhạc. Bọn họ sợ Trương Văn Trọng bị hại, lập tức liền áp dụng hành động.

Vốn Trương Văn Trọng còn định tự dùng biện pháp của mình đối phó Vương Khải và Ngụy Nhạc. Hiện tại xem ra, hẳn hoàn toàn không cần phải tự mình động thủ. Tất cả sự tình giao cho những người này đi làm là được.

Ngay lúc này, Tam Túc Ô từ bên ngoài bay vào, đậu trên vai Trương Văn Trọng. Âm thầm không cho người biết, nhét usb vào trong tay hắn.

“Bên trong đây tồn trữ tư liệu cấu kết giữa Vương Khải và Ngụy Nhạc cùng một số đầu mục hắc đạo, Lý đội trưởng, tôi giao nó cho anh.” Trương Văn Trọng giơ lên tay phải, đưa usb cho Lý Triều Dương.

“Người...người thế nào lại có mấy thứ này? Xong! Lần này toàn bộ xong! Con mẹ nó Ngụy Nhạc, lão tử thật bị người hại chết!” Vương Khải nhất thời cảm thấy trời đất quay cuồng, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, “phác thông” một tiếng té xỉu trên mặt đất.

134. Chương 136: Âm Dương Nhị Khí Đình

Trương Văn Trọng cầm theo hai túi plastic đựng đầy ắp, đang đi nhanh trên đường về nhà. Ngay khi hắn sắp đi vào tiểu khu Hoa Hàng, ngay sạp báo ở cửa tiểu khu có một tờ báo khiến cho hắn chú ý. Hắn cầm tờ báo lật lật xem, bên trong có hai tin tức làm hắn tương đối cảm thấy hứng thú.

Trương Văn Trọng trả tiền mua tờ báo, dùng tay trái cầm hai túi plastic đầy ắp, tay phải cầm tờ báo vừa đi vừa đọc.

Trong đó có một tin tức liên quan tới Vương Khải, Ngụy Nhạc bọn hắn.

Trương Văn Trọng giao usb cho Lý Triều Dương, trong đó tồn trữ tư liệu chứng cứ liên quan tới việc Vương Khải thu nhận hối lộ, trở thành ô dù cho đám hắc đạo. Cùng tư liệu phạm tội cấu kết Ngụy Nhạc làm những việc trái pháp luật. Mà trước mặt những chứng cứ tường tận rành rành, Vương Khải và Ngụy Nhạc không thể chống chế, chỉ đành cúi đầu thú nhận những hành vi phạm tội mình đã làm, toàn bộ đều bị bỏ tù. Ngoài ra còn có một vị phó cục trưởng phân cục cảnh sát khu Phương Đình cũng bởi vì việc này mà bị liên lụy.

Ngụy Nhạc mở tiệm trà và tiệm matxa chân cũng đã bị niêm phong. Hai khối u ác tính cạnh trường đại học Ung Thành, cuối cùng cũng đã bị diệt trừ. Ngoài ra, trong Ung Thành, cũng bởi vì việc này, nhắc lên một cơn lốc bão hoàng đánh hắc của ngành cảnh sát.

Một tin tức khác, có liên quan tới cha con Dương Nghị.

Trương Văn Trọng để Tam Túc Ô giao đi bằng chứng cho tỉnh kỷ ủy, khiến cho tỉnh kỷ ủy coi trọng cao độ. Lúc này liền bí mật phái ra một tổ công tác, tiến nhập Ung Thành điều tra bằng chứng, khi bọn họ phát hiện tư liệu chứng cứ hoàn toàn chính xác không lầm, lập tức hướng cấp trên hồi báo việc này, đồng thời đã lập tức bắt giữa cha con Dương Nghị.

Trải qua một phen thẩm vấn, trước tư liệu chứng cứ xác thực, cha con Dương Nghị cho dù muốn chống chế cũng không có khả năng. Cuối cùng chỉ đành nhận tội, bị bắt bỏ tù. Ngoài ra còn có Triệu viện trưởng của bệnh viện Ung Thành, cũng bởi vì nhận hối lộ của cha con Dương Nghị nên bị liên lụy, lao đảo xuống đài. Toàn bộ hệ thống chữa bệnh vệ sinh Ung Thành, cũng bởi vì việc này tiến nhập vào thời gian chỉnh đốn cùng cải cách mới.

Xem xong hai tin tức, Trương Văn Trọng tùy ý nhét tờ báo vào trong túi plastic, trên đường vào nhà, cũng nhin không được nhẹ nhàng cảm thán: “Thiện có thiện báo, ác có ác báo.”

Về đến nhà, Trương Văn Trọng đặt hai túi lên bàn, từ bên trong lấy ra đủ loại tài liệu ngạc nhiên cổ quái. Những tài liệu này, đều do hắn mua về chuẩn bị luyện chế Âm Dương Tử Mẫu Tang Hồn Đình.

Từ sau khi thu được Âm Dương Tử Mẫu Tang Hồn Đình, Trương Văn Trọng vẫn đem ngâm trong nước thuốc. Mục đích hắn làm như vậy, là muốn tẩy sạch cỗ thô bạo khí ẩn chứa trong Âm Dương Tử Mẫu Tang Hồn Đình. Để có thể đem nó luyện chế trở thành một kiện pháp khí có uy lực vô cùng cao minh.

Trong thân có pháp khí, cũng không ai sẽ ngại có nhiều, Trương Văn Trọng tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Trải qua nhiều ngày ngâm thuốc, cỗ thô bạo khí trong Âm Dương Tử Mẫu Tang Hồn Đình đã bị rửa sạch không còn chút nào, có thể bắt đầu luyện chế. Cho nên Trương Văn Trọng mới mua về hai túi tài liệu, muốn ngay trong hôm nay, đem Âm Dương Tử Mẫu Tang Hồn Đình luyện chế thành một kiện pháp khí công kích.

Sau khi lấy hết tài liệu bên trong hai túi plastic ra ngoài, Trương Văn Trọng mới bưng ra một chậu đựng cá nhỏ.

Bên trong chậu cá, không phải dùng nuôi cá, mà là ngâm Tử Mẫu Tang Hồn Đình ác độc.

Xuyên thấu qua chậu cá thủy tinh trong suốt, có thể rõ ràng nhìn thấy hai mũi đinh sắt màu lục đen như mực, đang nằm bên dưới đáy nước thuốc. Thường thường còn có thể nhìn thấy được có những bọt nước từ bên trong toát ra, phảng phất như chúng đang hô hấp.

Trương Văn Trọng đặt chậu cá lên bàn, cũng không vội vã lấy Âm Dương Tử Mẫu Tang Hồn Đình ra ngoài, mà từ trong đồng tài liệu, lấy ra chu sa, nam châm, sau khi nghiền nát thành phần, rắc vào trong nước thuốc trong chậu cá. Đồng thời hắn còn lấy ra một viên Tụ Khí Đan, bỏ luôn vào trong nước thuốc, Tam Túc Ô đậu trên đầu vai hắn nhìn thấy trong lòng một trận xót ruột tiếc của.

Chuyện kỳ dị, ngay lúc này liền xảy ra.

Nước thuốc màu nâu bên trong chậu cá, trong nháy mắt sản sinh ra đại lượng bọt khí, ùng ục ùng ục thanh âm không dứt bên tai, thật giống như âm thanh của nước đang sôi. Không chỉ như vậy, nước thuốc màu nâu còn đang kịch liệt giảm xuống. Chỉ trong chớp mắt, cũng đã giảm bớt một phần tư. Ngay khi Trương Văn Trọng thò tay cầm lấy đồ gấp, nước thuốc bên trong chậu cá cũng đã rút hết. Nguyên lai nước thuốc cũng không phải tự nhiên biến mất, đều bị Tử Mẫu Tang Hồn Đình nằm dưới đáy chậu cá hấp thu sạch sẽ.

Âm Dương Tử Mẫu Tang Hồn Đình không ngờ còn có thể uống thuốc?

Chuyện như vậy nếu không tận mắt nhìn thấy, sợ rằng sẽ không có mấy người chịu tin tưởng đi?

Trương Văn Trọng cũng không hề biểu hiện ra biểu tình ngạc nhiên sợ hãi gì, hắn cầm đồ gấp trong tay, gấp Âm Dương Tử Mẫu Tang Hồn Đình từ bên trong đi ra, đặt vào trong chén sắt đã chuẩn bị sẵn bên cạnh. Trong miệng rất nhanh niệm tụng chú ngữ, tay phải ngón trỏ nhẹ nhàng điểm vào trong chén sắt, nhất thời một đoàn hỏa diễm màu u lam lập tức xuất hiện bên trong chén sắt. Bao vây lấy Âm Dương Tử Mẫu Tang Hồn Đình, hừng hực thiêu đốt lên.

Đây là chân hỏa do Trương Văn Trọng dùng đạo pháp triệu hồi ra tới.

Nhìn chân hỏa đang hừng hực thiêu đốt, Tam Túc Ô đang đậu trên đầu vai Trương Văn Trọng, nhất thời bật cười khi một tiếng. Lúc này trong nhà của Trương Văn Trọng chỉ có nó và hắn, hơn nữa trong phòng còn thiết trí cấm chế, thanh âm cũng không tiết ra ngoài, cho nên Tam Túc Ô mở miệng nói chuyện: “Chủ nhân, sao ngài lại dùng chân hỏa cấp thấp nhất nha?”

Trương Văn Trọng tức giận hỏi đáp: “Người nghĩ rằng ta không muốn dùng hỏa diễm cao cấp hơn sao? Chân nguyên trong cơ thể ta có hạn, tuy rằng có thể miễn cưỡng triệu hồi ra hỏa diễm cao cấp hơn, thế nhưng muốn kéo dài việc luyện khí, cũng chỉ đành sử dụng chân hỏa.”

“Chủ nhân, sao ngài lại quên mất tôi rồi?” Tam Túc Ô dùng mỏ chim mổ mổ vào đầu Trương Văn Trọng, trong giọng nói có chút bất mãn.

“Người?” Trương Văn Trọng chợt sửng sốt, sau đó bình tĩnh nhớ ra nở nụ cười gật đầu nói: “Không sai, sao ta lại quên mất người nhỉ? Người là Tam Túc Ô, là dương trung chí dương, hỏa diễm do người phóng xuất, còn lợi hại gấp trăm lần chân hỏa ta triệu hoán ra.”

Trương Văn Trọng đưa tay phải vẫy nhẹ, chân hỏa đang thiêu đốt Âm Dương Tử Mẫu Tang Hồn Đình nhất thời liền thu trở lại, sau đó hắn quay đầu nhìn Tam Túc Ô cười nói: “Đến đây đi, đã đến thời gian người biểu diễn.”

Có một cơ hội biểu diễn thực lực của chính mình, Tam Túc Ô thể hiện phi thường kích động. Nó lập tức bay khỏi đầu vai Trương Văn Trọng, vẫy cánh phiêu phù giữa không trung. Từng sợi quang mang màu vàng kim, từ trong thân thể Tam Túc Ô phóng ra, chăm chú quán lấy người nó, khoảng bốn năm giây ngắn ngủi, toàn bộ thân thể nó giống như ánh nắng chói mắt, lập tức bắn về phía Âm Dương Tử Mẫu Tang Hồn Đình, bao vây lấy chúng nó, bay lên giữa không trung, luyện hóa.

Hỏa Diễm do Tam Túc Ô phóng ra, chính là Thái Dương tinh hỏa, là hỏa diễm nhất đẳng. Tuy rằng hiện tại tu vi của nó không đủ, độ tinh thuần của Thái Dương tinh hỏa cũng không cao, nhưng vẫn mạnh hơn chân hỏa Trương Văn Trọng vừa sử dụng khi này.

Chỉ trong chớp mắt, Âm Dương Tử Mẫu Tang Hồn Đình đã bị luyện thành trạng thái chất dịch, ở giữa không trung không ngừng cuộn cuộn.

Trương Văn Trọng không cần tiêu hao chân nguyên triệu hóa chân hỏa, lúc này cũng thấy dễ dàng hơn rất nhiều. Mà việc hắn cần làm cũng trở nên đơn giản hơn. Chỉ thấy hắn liên tục lấy ra đủ loại tài liệu, chọn đúng thời cơ ném vào trong đoàn Thái Dương tinh hỏa đang hùng hực thiêu đốt của Tam Túc Ô ngay giữa không trung, chuyện còn lại tự nhiên do Tam Túc Ô đảm nhận.

Âm Dương Tử Mẫu Tang Hồn Đình bị luyện thành trạng thái chất dịch, vừa lúc mới bắt đầu, hiện ra màu lục như mực. Sau đó biến thành màu đỏ, cuối cùng biến thành màu trắng, trải qua mấy lần biến hóa màu sắc, cuối cùng quay trở về màu lục như mực ban đầu.

Theo Trương Văn Trọng đầu nhập tài liệu từ từ tăng nhanh, Tam Túc Ô từ từ thu liễm Thái Dương tinh hỏa do nó phóng xuất. Đại khái khoảng một canh giờ sau, Tam Túc Ô triệt để thu liễm Thái Dương tinh hỏa, hai cây đỉnh sắt lại khôi phục trạng thái cố định, rơi vào trong tay Trương Văn Trọng.

Khác với lúc ban đầu tản ra mùi vị tanh hôi, lúc này hai cây đỉnh sắt phát ra mùi hương thơm ngát mê người. Thế nhưng cũng không đại biểu cho độc tính của nó biến mất, trái lại còn tăng cường hơn rất nhiều, nhất là mùi thơm ngát, dưới tình huống không thể hay biết, nếu hít vào quá nhiều, sẽ dẫn đến khí huyết lưu thông chậm chạp, do đó không cách nào thi triển được võ thuật hay đạo pháp. Cùng lúc đó, trên đỉnh sắc màu lục như mực còn hiện lên rất nhiều hoa văn kỳ lạ phong cách cổ xưa. Nhìn qua thấy chúng giống như đồ cổ rất có giá trị, nhưng người hiểu biết là có thể nhìn ra những hoa văn kia chính là trận pháp.

Tác dụng của trận pháp này, chính là súc địa thành thôn! (khoảng cách xa chỉ biến gần trong nháy mắt)

Trương Văn Trọng cúi đầu nhìn hai cây đỉnh sắt trong tay, cũng không thấy hắn niệm tụng chú ngữ, chỉ tâm niệm khẽ động, cả hai cây đỉnh sắt màu lục như mực lại đột nhiên biến mất trong tay hắn, trong nháy mắt xuất hiện ở một nơi khác trong phòng khách, đỉnh đỉnh hai tiếng nhẹ vang lên, cả vật thể xâm nhập ghim vào trong vách tường.

“Thái Dương tinh hỏa quả nhiên lợi hại, ta vốn thầm nghĩ luyện chế ra một kiện pháp khí, nhưng không có nghĩ đến, lại luyện chế ra một kiện nhất phẩm bảo khí. Nhất phẩm bảo khí, tuy rằng là cấp thấp nhất tổng bảo khí, thế nhưng uy lực của nó, ngay cả cửu phẩm pháp khí cũng không thể sánh bằng.” Trương Văn Trọng không khỏi tán thán một tiếng, hai đạo quang mang màu lục lại thoáng hiện trong tay hắn, hai cây đỉnh sắt vốn đang ghim trên vách tường lại lần nữa xuất hiện trong tay hắn.

Đây chính là công hiệu của súc địa thành thốn!

Trương Văn Trọng làm trung tâm, trong phạm vi mười thước, hai cây đinh sắt đều có thể trong nháy mắt xuất hiện. Thần không biết quỷ không hay, làm kẻ khác khó lòng phòng bị, khó có thể chống đỡ.

Trương Văn Trọng nhìn hai cây đinh sắt huyền phù trong lòng bàn tay mình, mỉm cười nói: “Người đã trở thành một kiện bảo khí. Như vậy tên Âm Dương Tử Mầu Tang Hồn Đinh cũng không còn xứng với người nữa. Ân, từ nay về sau, người gọi là Âm Dương Nhị Khí Đinh đi!”

Hai cây đinh sắt hơi rung động lên, phát ra một trận ong ong, giống như đáp lời Trương Văn Trọng nói.

Một kiện pháp bảo, sau khi đạt được cảnh giới bảo khí, là có thể có được khí linh, có năng lực chính mình nhận chủ. Lúc này Âm Dương Nhị Khí Đinh chính là như vậy.

“Từ nay về sau, ta sẽ tìm kiếm tài liệu dưỡng người. Cho người sớm ngày đề thăng phẩm cấp.” Dứt lời, Trương Văn Trọng bỏ Âm Dương Nhị Khí Đinh vào trong chén. Bảo khí này hiện tại đã nhận hấn làm chủ nhân, cho nên hấn cũng không còn lo lắng đánh rơi chúng. Dù bỏ vào trong đồng rác, chỉ cần tâm niệm vừa chuyển, nó vẫn sẽ xuất hiện ngay trước mặt hấn.

Đây chính là công hiệu thần kỳ sau khi bảo khí nhận chủ!

Vừa mới thu hồi Âm Dương Nhị Khí Đinh, điện thoại di động của Trương Văn Trọng vang lên. Cầm lấy điện thoại vừa nhìn, điện thoại chính do tước sĩ Eric gọi tới. Từ lần trước từ biệt tại Ngọc Kiều tửu lâu, Trương Văn Trọng cũng không gặp lại tước sĩ Eric. Cũng không biết, hôm nay hấn gọi điện thoại đến là có chuyện gì.

Trương Văn Trọng bấm máy chuyển điện thoại, bên trong truyền ra thanh âm tước sĩ Eric: “Uy, chào bác sĩ Trương, tôi là Eric.”

Trương Văn Trọng hỏi: “Chào tước sĩ Eric, có chuyện gì sao?”

“À, tôi chỉ muốn nói với bác sĩ Trương, hiện tại tôi đã tới sân bay, chuẩn bị bay về nước.” Tước sĩ Eric lại nói: “Hành trình đi Trung Quốc lần này, thật làm cho tôi được lợi ích rất nhiều. Chờ khi tôi trở lại Anh quốc, nhất định phải đem những gì tôi nhìn thấy tại Trung Quốc, nhất là y thuật Trung y thần kỳ của bác sĩ Trương, viết thành văn chương phát biểu. Tôi muốn cho toàn bộ Anh quốc...Không, toàn bộ Âu Châu đều biết Trung y thần kỳ như thế nào!”

Trương Văn Trọng nói: “Tước sĩ Eric nguyện ý giúp đỡ chúng tôi truyền bá Trung y tại Âu Châu, bản thân tôi thập phần chi trì ông. Nhưng tước sĩ Eric, tôi phải nhắc nhở ông lần nữa, ngàn vạn lần phải cẩn thận con Miệt Phiến Chung kia, ông đừng xem bình thường nó nằm trong bình thủy tinh vẫn không hề nhúc nhích, nhìn qua giống như đã chết, nhưng chỉ cần ông sơ sẩy, nó sẽ lập tức nổi bạo thương tổn ông. Lực sinh tồn của nó rất mạnh, dù không ăn uống mấy năm, cũng sẽ không chết được.”

Tước sĩ Eric nói: “Yên tâm đi bác sĩ Trương, tôi sẽ rất cẩn thận với nó. À, hình như tới phiên tôi đăng ký rồi, tôi phải đi, tạm biệt bác sĩ Trương, chờ tôi trở lại Anh quốc, sẽ bảo trì liên lạc với ông.”

Vừa cắt đứt điện thoại của tước sĩ Eric, điện thoại của Tôn Ngụy lại gọi đến.

“Bác sĩ Trương, tôi phải đi.” Tôn Ngụy nói bên trong điện thoại.

“Đi? Đi đâu?” Trương Văn Trọng khó hiểu hỏi.

Tôn Ngụy than thở nói: “Ai, ông nội tôi muốn tôi trở về kinh thành an dưỡng, lần này sau khi tôi trở về, nhất định sẽ bị lão nhân gia canh chừng thật kỹ, sau này nếu còn muốn đưa xe liều mạng, phỏng chừng sẽ không quá khả năng. Bác sĩ Trương, ân cứu mạng của anh, tôi tuyệt đối sẽ không quên, tôi nhất định sẽ báo đáp anh. Tôi biết, anh cũng không cần tôi trả ơn, thế nhưng nếu như tôi không báo đáp, trong lòng tôi sẽ rất khó an. Cho nên tôi van anh phải nhận sự báo ân của tôi đó.”

Sau khi tiếp xong điện thoại của Tôn Ngụy, Trương Văn Trọng lắc đầu cười khổ. Tính cách của Tôn Ngụy, thật đúng là có chút cổ quái, nhưng nói thật ra, hấn đúng là một người tốt.

Nhưng...Tôn Ngụy này, đến tột cùng có địa vị ra sao?

Nhớ tới một màn tại đồn cảnh sát Phiệt Tử Hà, Trương Văn Trọng đối với thân phận của hắn, không khỏi có một chút hiếu kỳ.

135. Chương 137: Dược Thiện Và Lễ Vật

Tiếp xong hai cuộc điện thoại, Trương Văn Trọng nhìn vào điện thoại xem thời gian, đã đến giờ ăn trưa. Hắn bỏ điện thoại vào túi, chuẩn bị đi tới tiệm cơm của Ông bá đã được lắp đặt hoàn tất thiết bị để dùng bữa trưa. Vào buổi chiều, hắn còn định đi quanh vài cửa hàng một vòng, nhìn xem có thể mua được chút lễ vật, miễn cho lúc về thăm nhà thì hai tay lại trống trơn.

Vào ngày hôm qua, Trương Văn Trọng cũng đã gặp Hồ Cường xin nghỉ một tuần. Nếu như đổi lại là trước đây, Hồ Cường khẳng định sẽ không đồng ý. Thế nhưng hiện tại với thân phận của Trương Văn Trọng, ngày xưa cũng đâu bằng hôm nay.

Sau khi Trương Văn Trọng trở thành danh dự giáo thụ của y học viện trường đại học Ung Thành, Hồ Cường còn ước gì có thể xem Trương Văn Trọng là thần phật mà cung dưỡng lên. Bên trong một phòng y tế nhỏ, không ngờ xuất hiện một nhân vật lợi hại như Trương Văn Trọng, Hồ Cường cũng nhờ vậy mà được đại học Ung Thành khen ngợi. Ở dưới tình huống này, Hồ Cường tự nhiên đồng ý yêu cầu của Trương Văn Trọng, một đường bật đèn xanh cho hắn. Đừng nói nghỉ phép một tuần, dù nghỉ phép một tháng, hắn cũng đồng ý.

Nghe nói Trương Văn Trọng phải về thăm nhà một chuyến, Vụ Giai lập tức đặt vé máy bay cho hắn. Hắn vốn muốn cự tuyệt, nhưng Vụ Giai cũng không cho hắn cơ hội từ chối, lại nói đây là một chút lòng cảm kích vì sự giúp đỡ của hắn. Cô gái thông minh tài năng này, cũng không biết bởi vì có giác quan nhạy cảm thứ sáu của phụ nữ hay không, hay vì nguyên nhân nào khác, nàng nhận định chuyện cha con Dương Nghị rơi đài có quan hệ tới hắn.

Rơi vào đường cùng, Trương Văn Trọng cũng chỉ đành đáp ứng để Vụ Giai giúp hắn đặt vé máy bay.

Đi ra khỏi phòng thuê, Trương Văn Trọng trực tiếp đi ra tiểu khu Hoa Hàng, đi tới tiệm cơm nhỏ của Ông bá.

Bởi vì lúc này đã qua giờ cơm trưa, bên trong tiệm cơm của Ông bá đã không còn khách dùng cơm. Nhìn thấy Trương Văn Trọng đi vào, Ông bá cũng đã khôi phục sức khỏe, còn đang lo quét tước vệ sinh, lập tức về mặt liền tươi cười bước ra đón, nói: “Tiểu Trương, còn chưa ăn cơm sao?”

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Phải, vừa bận làm chút việc, nên quên ăn cơm, cho nên chạy tới chỗ bác để ăn.”

Ông bá mời Trương Văn Trọng vào trong, chờ hắn ngồi xuống, cười ha hả nói: “Nhanh ngồi, tôi đi làm cho cậu vài món ăn ngon.”

Trương Văn Trọng nở nụ cười, thuận miệng hỏi: “Ông bá, sinh ý hôm nay ra sao?”

“Cũng không tệ lắm.” Ông bá vội vàng xào rau, vừa nói: “Tiểu Trương, đưa sổ tài khoản của cậu cho tôi biết, mỗi cuối tháng tôi sẽ đem phần tiền lời của cậu gởi vào tài khoản. Cậu thật là, mỗi ngày quá bận rộn, tôi sợ cậu không rảnh đến lấy tiền.”

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Không vội, không vội. Tiền đó bác cứ giữ lại, tôi đang tính toán, có cách nào giúp cho sinh ý của bác tốt hơn nữa không?”

“Ác? Tiểu Trương, cậu có ý kiến gì hay không? Sinh ý của tôi mặc dù tốt, nhưng cũng chưa tới mức đông đảo, đại khái đều chỉ là hàng xóm láng giềng chiếu cố. Nếu như cậu nghĩ ra được ý kiến gì hay, để sinh ý càng nóng nẩy hơn một chút, đó chính là hay nhất rồi.” Ông bá bưng một phần cá chưng, canh dưa chua cùng thịt kho đặt lên bàn trước mặt Trương Văn Trọng, đồng thời bới cho hắn một chén cơm tẻ, hiếu kỳ hỏi.

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Tôi có vài đơn thuốc dược thiện(món ăn nấu với thuốc, chế độ ăn uống), hiệu quả phi thường không tệ. Nếu như bác có thể đem vị đạo trộn vào làm thành thức ăn ngon,

như vậy nhất định có thể phát triển nóng này! Đến lúc đó, nếu chỉ dựa vào bác và di Hòa còn làm không kịp, phải thuê thêm vài người hỗ trợ mới xong.”

Ông bá nhất thời hứng thú, gật đầu nói: “Àn, tiểu Trương, biện pháp này của cậu không tệ. Người hiện tại, vừa thích bổ dưỡng, vừa thích ngon miệng. Nếu như mấy đơn thuốc của cậu thực sự hữu hiệu, lại thêm tài nấu nướng của tôi, đem vị đạo nếm nếm thật tốt, nghĩ đến sẽ phát triển không sai! Ai, được rồi, tiểu Trương, loại được thiện này ai cũng ăn được phải không? Sẽ không sản sinh tác dụng phụ gì chứ?”

Trương Văn Trọng nói: “Yên tâm đi, tôi đưa đơn thuốc cho bác, bảo chứng ai cũng ăn được, hơn nữa tuyệt đối còn không có tác dụng phụ.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Ông bá hưng phấn xoa tay.

Thấy Ông bá hưng phấn, Trương Văn Trọng không mất thời cơ liền nhắc nhở: “Ông bá, có chuyện này bác phải để trong lòng. Đó chính là sự bảo mật. Mấy đơn thuốc được thiện, chỉ được bảo tồn có một không hai, mới có thể kiếm được tiền. Nếu như tiết lộ ra ngoài, để nhà hàng khác lấy được, chỉ sợ sẽ sản sinh ảnh hưởng cực lớn đối với sinh ý của bác.”

Ông bá vội vã vỗ ngực bảo chứng: “Tôi biết, cậu yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ canh chừng kỹ những đơn thuốc được thiện này, dù có mất tính mạng, cũng tuyệt đối không để những đơn thuốc được thiện bị tiết lộ ra ngoài!”

Trương Văn Trọng không khỏi bật cười, vội vã nói: “Ông bá, bác cũng không cần phải khẩn trương như thế. Những đơn thuốc được thiện tuy rằng rất trọng yếu, thế nhưng tính mạng lại càng trọng yếu hơn.” Ăn xong bữa trưa, Trương Văn Trọng rút khăn giấy lau miệng, hỏi: “Ông bá, bác có giấy bút không? Tôi viết đơn thuốc được thiện ra cho bác.”

“Có, cậu chờ, tôi đi lấy.” Ông bá vội vã đáp. Sau đó lấy tới quyển vở nhỏ cùng bút, hỏi: “Thứ này được không?”

“Được, chỉ cần có thể viết chữ là được.” Trương Văn Trọng nói, tiếp nhận vở bút của Ông bá đưa qua, viết nhanh bốn loại đơn thuốc được thiện, đồng thời còn đánh dấu công hiệu, cùng những gì thích ứng với mọi người nhất. Sau đó hắn đưa lại cho Ông bá, giải thích: “Ông bá, bốn loại được thiện này, vô luận ai ăn cũng được cả. Về phần điều kiện tốt nhất để thích ứng, chỉ phải xem sau khi họ ăn xong, sẽ thu được hiệu quả bổ ích tốt nhất thế nào.”

“Tôi hiểu.” Ông bá tiếp nhận quyển vở nhỏ, cẩn cẩn thận thận ôm trong tay, phẳng phất như đang cầm một món đồ sứ cổ xưa vô giá, sợ không chú ý sẽ làm rách nát nó. Hắn cúi đầu nhìn bốn đơn thuốc được thiện, nhếch miệng nở nụ cười, nói: “Chờ tối nay thu thập xong, tôi sẽ làm ra bốn loại được thiện này, tranh thủ trong vòng vài ngày, có thể thí nghiệm ra được khẩu vị tốt nhất. Ai, được rồi tiểu Trương, cho tôi số điện thoại, chờ khi tôi nghiên cứu ra bốn loại được thiện này, sẽ gọi điện thoại cho cậu, cho cậu đến ăn thử. Nếu như cậu thỏa mãn thì chúng ta bắt đầu bán ra. Nếu như cậu không hài lòng, tôi sẽ tiếp tục thí nghiệm xem sao.”

Trương Văn Trọng nói: “Về phương diện vị đạo, Ông bá mới là hành gia, tôi có thể thử được cái gì?”

Ông bá vừa cười vừa nói: “Đừng cho là tôi không biết, khẩu vị của cậu rất cao, chỉ qua được cửa của cậu, vị đạo của bốn loại được thiện mới có thể hợp cách.”

Trương Văn Trọng cũng nhin không được nở nụ cười, hắn đối với mùi vị của ẩm thực đích thật là có chút khá cao. Bằng không hắn bình thường cũng sẽ không lui tới tiệm cơm của Ông bá. Hắn gật đầu, nói: “Vậy được rồi, tôi đưa số điện thoại cho bác, nếu như bác thí nghiệm ra được khẩu vị tốt nhất, thì gọi điện thoại cho tôi. Nhưng ngày mai tôi phải đi xa một chuyến, đại khái khoảng bốn năm ngày thời gian mới trở về. Nếu như trong đoạn thời gian này, bác thí nghiệm ra được khẩu vị tốt nhất, cũng không cần chờ tôi về thử, bán ra thử để xem hiệu quả ra sao.”

Ông bá lắc đầu nói: “Như vậy không được, bốn loại được thiện, nhất định phải được sự gật đầu của cậu mới xong, tôi mới có thể bán ra. Không phải chỉ là bốn năm ngày sao? Tôi đợi cậu trở về. Hơn nữa chưa chắc trong vòng bốn năm ngày tôi thí nghiệm ra được khẩu vị tốt nhất đâu.”

Đi ra khỏi tiệm cơm của Ưông bá, Trương Văn Trọng lên xe bus công cộng, đi tới đường Hà Tây phồn hoa nhất Ung Thành, định mua vài món quà ở nơi này. Nhưng làm Trương Văn Trọng thất vọng chính là, hắn chuyển mấy vòng trong đường Hà Tây, cũng chưa mua được lễ vật gì hài lòng.

Ngay khi hắn còn đang phát sầu vì chuyện mua quà tặng, từ bên trong một cửa hàng truyền ra tiếng quảng cáo khiến cho hắn chú ý: “Tặng lễ không bằng tặng sức khỏe mạnh, tặng lễ không bằng tặng vẻ xinh đẹp.”

“Đúng rồi!” Trương Văn Trọng vỗ mạnh lên trán, bưng tỉnh hiểu ra nói: “Có vật gì có thể so sánh với sức khỏe mạnh và xinh đẹp kia chứ? Ta không ngờ lại còn đi lãng phí thời gian tại đường Hà Tây này, thực sự là buồn cười.” Lắc đầu cười cười tự giễu, lúc này hắn đi tới một tiệm đồ sứ, mua ba bình sứ tinh xảo, sau đó ngồi xe bus công cộng quay trở về tiểu khu Hoa Hàng.

Vừa về nhà, Trương Văn Trọng lập tức động thủ bắt đầu luyện chế đan dược. Đợi đến lúc mặt trời lặn, ba loại đan dược đã được luyện chế ra, đồng thời đựng vào trong ba bình sứ nhỏ. Để tránh lẫn lộn, Trương Văn Trọng còn đánh dấu ký hiệu lên trên ba mặt bình.

Luyện chế đan dược cho ông nội, là Ích Thọ Đan, có thể kéo dài tuổi thọ, có công hiệu phòng bệnh trị bệnh.

Luyện chế đan dược cho cha là Kiện Thể Đan, hiện tại tuổi tác của cha đã cao, tình huống thân thể khẳng định không bằng ngày xưa, vừa kiện thể vừa có thể tẩy đi tạp chất trong cơ thể, để thân thể ông ấy có thể khôi phục như trạng thái hồi còn trẻ tuổi.

Đan dược cuối cùng là cho chị hai, gọi là Dưỡng Nhan Đan. Công hiệu của loại đan dược này, không chỉ làm cho thanh xuân vĩnh trú, đồng thời còn có thể cải thiện da thịt của nữ nhân, chân chính đạt được sự mềm mại mịn màng.

Tam Túc Ô đột nhiên mở miệng nói: “Chủ nhân, ba loại đan dược này của ngài, nếu như đem ra buôn bán, theo tôi thấy, người thường trên thế giới này, khẳng định sẽ bị điên cuồng.”

“Buôn bán sao? Ân, điều này cũng đúng.” Trương Văn Trọng vuốt cằm, dăm chiêu nói: “Tuy rằng với ta mà nói, tiền cũng không có bao nhiêu tác dụng. Thế nhưng trên thế giới hiện nay, muốn thu được tài liệu luyện đan luyện khí thật tốt, thật đúng là cần tiêu hao đại lượng tiền tài. Nhưng chuyện này cũng cần bàn bạc kỹ hơn, không thể sốt ruột. Chờ ta từ nhà trở về, sẽ tính toán lại.”

136. Chương 138: Tiếp Viên Hàng Không Bị Thống Kinh

Sáng sớm, Trương Văn Trọng kéo hành lý rời khỏi tiểu khu Hoa Hàng, chuẩn bị đón taxi đến sân bay.

Nhưng khi hắn vừa đi tới trạm đón xe, chuẩn bị ngoắc một chiếc taxi, một chiếc BMWs số 7 màu hồng rượu cũng vừa lướt tới, ngừng ngay trước mặt hắn.

Cửa sổ xe từ từ hạ xuống, ngồi ngay vị trí lái xe chính là Vũ Giai. Cốp xe phía sau mở ra, nàng mỉm cười nhìn Trương Văn Trọng nói: “Còn suy nghĩ làm gì? Bỏ hành lý vào sau xe, sau đó nhanh lên nào.”

Trương Văn Trọng theo lời bỏ hành lý vào trong cốp xe phía sau, sau đó mở cửa xe ngồi xuống vị trí phó lái xe, mới hỏi: “Sao cô lại tới đây?”

Vũ Giai vừa lái xe, vừa giải thích: “Vừa lúc tôi có chuyện phải đến sân bay một chuyến. Trước khi đi đột nhiên nhớ tới chuyện đã thay anh đặt vé máy bay. Theo thời gian tôi phỏng chừng anh sẽ ra cửa giờ này, cho nên chạy qua nhìn xem nếu như gặp được anh, sẽ cùng anh đến sân bay. Nói ra vận khí của anh thật tốt, trùng hợp để tôi gặp được.”

Kỳ thực Vũ Giai đang nói dối, nàng cũng không có chuyện gì cần đến sân bay để làm. Hơn nữa hơn nữa giờ trước nàng cũng đã đến cho xe dừng ở một góc bí mật, thẳng đến khi nhìn thấy Trương Văn Trọng kéo hành lý từ trong tiểu khu Hoa Hàng đi ra, nàng mới khởi động xe chạy tới, giả ra dáng dấp như trùng hợp đi ngang qua.

Vũ Giai tốt xấu đã từng gặp qua không ít thanh niên tài tuấn kiệt xuất, những người này có nhiều người tuấn tú hơn Trương Văn Trọng rất nhiều, tiền tài quyền lực còn hơn hắn không ít. Thế nhưng không biết

vì sao, Vưu Giai lại thích một người nhìn bề ngoài như thật bình thường, trên thực tế lại không chút đơn giản như hần.

Đến bây giờ Vưu Giai vẫn còn nhớ, khi nàng cùng ông nội trò chuyện nhắc tới Trương Văn Trọng, ông nội đã đưa ra lời nhận xét: thâm bất khả trắc, cũng không phải là vật trong ao.

Vưu Giai biết ông nội rất ít để ý tới ai. Những thanh niên tài tuấn của thương giới, chính giới hầu như không có được mấy người có thể lọt vào pháp nhãn của lão nhân gia. Có thể nhận được lời khen của hần, càng như lông phượng và sừng lân. Lời nhận xét “thâm bất khả trắc, cũng không phải là vật trong ao”, càng là chưa từng có.

Nam nhân như vậy, sao lại bình thường phổ thông kia chứ?

Mà giác quan thứ sáu nhạy cảm của nữ nhân cũng nói cho Vưu Giai, Trương Văn Trọng là một người có cố sự, là một nam nhân bao phủ khí tức thần bí. Nam nhân như vậy, đối với nữ nhân sẽ có sức sát thương cực lớn. Tuy rằng Vưu Giai là một nữ cường nhân khôn khéo tài giỏi, nhưng dù sao cũng chỉ là nữ nhân, thích Trương Văn Trọng, tự nhiên cũng không có gì kỳ quái. Bất quá sự rụt rè của nữ nhân, lại làm cho Vưu Giai không có ý tứ biểu lộ ra tình cảm trong nội tâm của chính mình. Chứ ít, trước khi nàng còn chưa rõ ràng tình cảm của Đàm Thanh đối với Trương Văn Trọng, nàng sẽ không đơn giản biểu lộ tình cảm trong lòng mình ra ngoài.

“Anh về nhà còn định mang theo nó luôn sao?” Đưa mắt nhìn Tam Túc Ô đậu trên đầu vai Trương Văn Trọng, Vưu Giai nói: “Quạ đen không được phép mang lên máy bay, anh đưa nó cho chỗ gửi sủng vật vận chuyển được không? Ác, tôi đã biết, anh đang lo lắng, trong mấy ngày anh rời đi, không ai chăm sóc cho nó, cho nên muốn mang nó theo phải không? Nếu không như vậy đi, anh đi mấy ngày, tôi sẽ giúp anh nuôi dưỡng nó, bảo chứng sẽ không để nó bị đói đâu.”

Trương Văn Trọng lắc đầu cự tuyệt ý tốt của Vưu Giai, nói: “Không cần, nó không thể rời khỏi tôi. Hơn nữa tôi cũng có biện pháp có thể cho nó theo tôi về nhà.”

“Ác, vậy là tốt rồi.” Vưu Giai gật đầu lên tiếng, nàng cũng không truy hỏi Trương Văn Trọng dự định dùng phương pháp nào để Tam Túc Ô theo hần về nhà. Đây cũng là địa phương thông minh của nàng, nàng biết vấn đề gì nên hỏi, vấn đề gì không nên hỏi. Cũng biết một vấn đề nên hỏi lúc nào, không nên hỏi lúc nào.

Dọc theo đường đi hai người vừa nói vừa cười, rất nhanh đã đi đến sân bay. Sau khi căn dặn Trương Văn Trọng nhất định phải mang theo đặc sản trở về, Vưu Giai mới nói lời từ biệt, lái xe rời đi.

Trước khi đi vào sân bay, Trương Văn Trọng nhẹ nhàng vỗ lên đầu Tam Túc Ô, nói: “Còn nhớ rõ địa chỉ đêm qua ta nói với người không? Đi thôi. Tối đó chờ ta, ta rất nhanh sẽ cảm thấy.”

Tam Túc Ô “oa oa” kêu hai tiếng, biểu thị mình đã hiểu được ý tứ của Trương Văn Trọng, sau đó vỗ cánh bay lên không trung, trong chớp mắt, cũng đã bay mất không còn gặp hình bóng.

Lúc này Trương Văn Trọng mới mang theo hành lý đi vào sân bay.

Sau khi làm xong thủ tục gửi hành lý vận chuyển, Trương Văn Trọng tiếp thu kiểm tra, đi vào phòng đợi. Vưu Giai giúp hần mua vé máy bay là ở khoang hạng nhất, hần ngồi chờ trong phòng khoảng nửa giờ, rốt cục lên máy bay.

Sau khi lên máy bay, Trương Văn Trọng từ trong túi da mang theo lấy ra một quyển “Kim Nặc Ngọc, Hàm Yêu Lược Phương Luận” ra lật xem. Từ Ung Thành đến quê hần là Vân Thai, đại khái cần đến thời gian hai ba giờ. Trong khoảng thời gian này, nói dài cũng không dài lắm, ngắn cũng không ngắn, muốn tu luyện Y Giám Tâm Kinh thì không có khả năng. Cũng chỉ đành dựa vào việc đọc sách để tiêu thời gian. Mặc dù trước mặt hần có ti vi, có thể xem phim nghe nhạc, thế nhưng so với sở thích này, hần càng thích đọc sách hơn.

Bởi vì từ Ung Thành đến Vân Thai chỉ cần hơn hai giờ, mà hiện tại cũng không phải bữa cơm, nên trên máy bay cũng không cung cấp bữa ăn chính. Thế nhưng bởi vì Trương Văn Trọng ngồi trong khoang hạng nhất, cho nên muốn dùng điểm tâm ngọt cùng hoa quả nước uống đều có. Sau khi máy bay cất cánh không lâu, có một tiếp viên hàng không ôn nhu dò hỏi: “Tiên sinh, xin hỏi ngài cần điểm tâm ngọt, hoa quả và đồ uống không ạ?”

“Không cần, cảm ơn.” Trương Văn Trọng ngẩng đầu lên, gương mặt mỉm cười, khách khí hồi đáp.

“Đi?” Ánh mắt Trương Văn Trọng không tự chủ được rơi lên trên người của tiếp viên hàng không.

Vóc người của nữ tiếp viên hàng không này rất cao ráo, dáng dấp thanh tú du lệ, trang điểm nhạt lại trang nhã, có thêm vài phần khí chất thực nhả. Về mỉm cười nhàn nhạt xuất phát từ trong nội tâm chứ không đơn thuần chức nghiệp động bên môi nàng, làm cho người ta không tự chủ được sẽ sản sinh ý muốn thân cận. Nói vậy chính bởi vì dáng dấp xuất chúng, dáng tươi cười ngọt ngào, cho nên nàng mới có thể ở lại khoang hạng nhất phục vụ khách hạng thượng gia.

Nhưng sở dĩ Trương Văn Trọng chú ý tới nàng cũng không phải bởi vì dung nhan mỹ lệ của nàng, mà bởi vì sắc mặt nàng.

Người bên ngoài có thể nhìn không ra mảnh khỏe gì, sẽ nghĩ sắc mặt của nữ tiếp viên hàng không này cũng không khác gì người bình thường. Thế nhưng Trương Văn Trọng liếc mắt liền nhìn ra, sắc mặt nàng thoảng trắng bệch, đồng thời còn mơ hồ hàm chứa vẻ xanh nhợt, rõ ràng là sắc mặt xuất hiện điềm báo sắp bị thống kinh(đau bụng kinh).

Trương Văn Trọng vốn muốn nhắc nhở nữ tiếp viên hàng không này, thế nhưng hấn mấp máy môi, cuối cùng đành buông tha. Bởi vì hấn không biết, mình nên làm thế nào nói rõ việc này với nàng.

Không thể trực tiếp nói thẳng với nữ tiếp viên hàng không là: “Hải, chào cô. Tôi nhìn gương mặt của cô, phát hiện cô rất nhanh sẽ bị đau bụng kinh.” Nếu thật sự hấn làm như vậy, không bị cho là biến thái, phỏng chừng cũng bị nghĩ là sắc lang.

Cho nên sau khi suy nghĩ một thoáng, Trương Văn Trọng đành ngậm miệng lại, đợi khi nàng có cảm giác đau đớn, sẽ giúp nàng chữa trị, bởi vì khi đó sẽ không bị hiểu lầm, tất cả sự tình cũng dễ làm hơn.

Khác với tiếp viên hàng không bên trong khoang phổ thông, ba nữ tiếp viên hàng không trong khoang hạng nhất tướng mạo khí chất đều xuất chúng, từ sau khi máy bay cất cánh, liền bận rộn phục vụ cung cấp cho mười tám hành khách trong khoang. Qua khoảng chừng mười lăm phút sau, Trương Văn Trọng buông xuống quyển “Kim Nặc Ngọc, Hàm Yếu Lược Phong Luận”, ngẩng đầu nhìn lên tiếp viên hàng không khi này.

Quả nhiên vào lúc này sắc mặt nữ tiếp viên biến thành trắng bệch thật rõ rệt, ngay mi tâm hiện lên một đạo thanh sắc nhàn nhạt. Đồng thời còn xuất mồ hôi mịn, sau đó thành mồ hôi hột, chảy xuôi xuống gương mặt của nàng.

Xem ra bệnh đau bụng kinh của nàng đã phát tác.

Đồng sự của nàng, một nữ tiếp viên hàng không có gương mặt búp bê, cũng đã nhận ra trên người nàng xuất hiện dị thường, vội vã đi tới bên cạnh nhẹ giọng dò hỏi. Ngay lúc này, Trương Văn Trọng mở dây an toàn, đứng dậy đi tới bên cạnh hai nàng.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng đi tới, nữ tiếp viên hàng không có gương mặt búp bê vội vã hỏi: “Chào tiên sinh, xin hỏi ngài có cần giúp đỡ gì không ạ?”

Trương Văn Trọng chỉ vào nữ tiếp viên hàng không có gương mặt trắng bệch, không đợi hấn mở miệng nói, nữ tiếp viên hàng không có gương mặt búp bê vội vã nói: “Thân thể cô ấy có chút khó chịu, nếu tiên sinh có gì cần giúp đỡ nói với tôi cũng được.”

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Tôi không có gì cần giúp đỡ, tôi là một bác sĩ, tôi nhìn thấy thân thể nàng khó chịu, cho nên nghĩ muốn giúp đỡ nàng thôi.”

“Cảm ơn, tôi không dám làm phiền ngài. Tôi nghỉ ngơi một chút là được rồi.” Trên gương mặt trắng bệch hiện lên một tia ngượng ngùng, nàng vội vã cự tuyệt ý tốt của Trương Văn Trọng. Dù sao nàng cũng là một cô gái, không có ý tứ đem chuyện đau bụng kinh riêng tư ra nói cho một người đàn ông, cho dù người này là một bác sĩ.

“Giấu bệnh sợ thầy cũng không tốt.” Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Lần này thời gian cô đau bụng kinh sẽ duy trì rất lâu, sự đau đớn ngày càng kịch liệt, nếu như không kịp thời tiếp nhận trị liệu, không chỉ làm cô rất khổ sở, đồng thời sẽ tạo thành thương tổn cho cô sau này.”

Lúc này Trương Văn Trọng cũng đã nhìn thấy bảng tên đeo trước ngực của nữ tiếp viên: Diệp Đồng. Mà nữ tiếp viên có gương mặt búp bê tên là Triệu Tiệp.

“Anh...anh làm sao biết tôi bị đau bụng kinh?” Diệp Đồng cố nén đau đớn, kinh ngạc nhìn Trương Văn Trọng.

“Tôi nói rồi, tôi là một bác sĩ.” Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Nếu như cô tin tưởng lời nói của tôi, không ngại cho tôi trị liệu giúp cô một chút. Dù sao với tình huống hiện tại của cô, đừng nói là tiếp tục phục vụ cho hành khách, dù bản thân cô cũng đã đứng không vững.”

Tình huống lúc này của Diệp Đồng đúng là không chút lạc quan. Từ trong bụng truyền đến từng cơn đau nhức, đích thật làm hai chân nàng như nhũn ra, nếu như không phải có Triệu Tiệp đứng bên cạnh dìu nàng, chỉ sợ nàng đã sớm ngồi chồm hổm xuống.

“Tốt, được rồi, vậy phiền phức anh vậy.” Giọng nói Diệp Đồng suy yếu.

137. Chương 139: Trị Liệu Thống Kinh

Triệu Tiệp rất nhanh đã dìu Diệp Đồng đến khu nghỉ ngơi của tiếp viên hàng không tại khoang hạng nhất, thừa vụ trưởng đang ngồi nghỉ ngơi, thấy thế vội vã đứng dậy, hỏi han đã xảy ra chuyện gì. Triệu Tiệp vừa dìu Diệp Đồng ngồi xuống, vừa nói lại tình huống của nàng đơn giản rõ ràng báo lại cho thừa vụ trưởng.

Vấn đề cùng loại từ trước đây thừa vụ trưởng cũng từng gặp phải, nhưng những người bị đau bụng kinh trước đây tình huống cũng không nghiêm trọng như Diệp Đồng hiện tại. Thế nhưng dù vậy, vị thừa vụ trưởng vẫn như cũ có thể làm được gấp biến không sợ hãi. Nàng vừa phân phó Triệu Tiệp nhanh trở lại làm việc trong khoang hạng nhất, vừa gọi tới một tiếp viên khác thay thế công tác cho Diệp Đồng.

Sau khi làm xong an bài, nàng mới nhìn Trương Văn Trọng dò hỏi: “Tiên sinh, cảm ơn anh đã giúp đỡ. Không biết bệnh trạng của Diệp Đồng, có thể đỡ hơn không? Cần tôi làm gì không?”

“Trên máy bay có sữa chua không?” Trương Văn Trọng hỏi.

Tuy rằng thừa vụ trưởng không rõ vì sao Trương Văn Trọng nhắc tới sữa chua, nhưng nàng vẫn gật đầu đáp: “Có, khoang hạng nhất có cung cấp sữa chua và bánh kem cho khách.”

Trương Văn Trọng phân phó: “Lấy chút sữa chua cho cô ấy uống, trong sữa chua có rất nhiều canxi, canxi có khả năng bình ổn thần kinh, thư hoãn tử cung. Sẽ giảm bớt được sự đau đớn của cô ấy.”

“Tốt.” Lúc này thừa vụ trưởng mới hiểu được nguyên nhân Trương Văn Trọng muốn dùng sữa chua, vội vã đi lấy một chén sữa chua cẩn cẩn thận thận đưa cho Diệp Đồng uống hết. Đồng thời trong lòng nàng cũng ghi nhớ sữa chua có thể giảm bớt đau bụng kinh. Dù sao chuyện đau bụng kinh này, rất nhiều nữ nhân đều phải gặp tới. Nhất là những tiếp viên hàng không làm việc trên không trung, quy luật làm việc, nghỉ ngơi và ẩm thực càng dễ dàng phát bệnh đau bụng kinh. Hiện tại thật vất vả biết được một phương thuốc cổ truyền, tự nhiên phải ghi nhớ kỹ trong lòng.

“Còn có chuyện gì cần tôi làm nữa không?” Sau khi đưa sữa chua cho Diệp Đồng uống xong, thừa vụ trưởng lại nhìn Trương Văn Trọng dò hỏi.

Trương Văn Trọng nói: “Hiện tại cô cần làm, chính là đứng ngay bên cạnh nhìn tôi trị liệu cho cô ấy. Bởi vì ở trên máy bay không có thuốc, cũng không có khí cụ, cho nên tôi chỉ có thể dùng phương thức xoa bóp điểm huyệt trị liệu cho cô ấy. Ở trong quá trình này, không thể tránh được việc phải tiếp xúc với thân thể cô ấy, cho nên tôi cần cô đứng ngay bên cạnh, chính mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình, phân nửa là giám thị tôi, phân nửa chứng minh dùm sự trong sạch của tôi.”

“À, được.” Thừa vụ trưởng gật đầu.

Diệp Đồng cũng yên tâm không ít, muốn để nàng đơn độc ở lại chỗ này với Trương Văn Trọng, tiếp thu việc xoa bóp trị liệu của hắn, lòng của nàng thật khó không lo lắng, có chút không được tự nhiên.

“Xoa bóp điểm huyết? Như...như vậy chẳng phải là phải kéo quần áo lên sao?” Sau khi uống sữa chua vào, bệnh trạng của Diệp Đồng cũng thoáng giảm bớt, vừa nghe được Trương Văn Trọng nói xong, nàng vừa thở ra đồng thời cũng có chút lo lắng. Trên gương mặt tái nhợt nhất thời hiện lên vẻ ửng hồng kiểu điểm.

Trương Văn Trọng biết nàng đang lo lắng điều gì, lắc đầu nói: “Không cần kéo quần áo, tình huống của cô cũng không nghiêm trọng lắm, xoa bóp điểm huyết cách lớp quần áo cũng có thể được.” Bệnh của Diệp Đồng so ra nhẹ hơn cô gái tên Triệu Lâm Di rất nhiều. Đối với việc đau bụng của nàng, Trương Văn Trọng chỉ cần sử dụng thủ pháp xoa bóp phổ thông là được, căn bản không cần phải thi triển Nhu Vân Cửu Ma. Cho nên cho dù cách lớp quần áo, cũng có thể hoàn thành.

Sầu lo trong lòng Diệp Đồng nhất thời cũng biến mất. Nàng nhìn Trương Văn Trọng với ánh mắt cảm kích, suy yếu nói: “Vây phiền phức anh.”

“Làm một bác sĩ, khám và chữa bệnh là chức trách của tôi nên làm.” Trương Văn Trọng hồi đáp. Đồng thời dùng ngón cái hai tay, phân ra ấn vào huyết Quan Nguyên cách ba ngón tay tại Phế Bình, cùng điểm lên huyết Khí Hải cách năm ngón tay.

Bởi vì bệnh đau bụng của Diệp Đồng thuộc về bệnh khí trệ huyết tật, chính là thực tế chứng minh, cho nên Trương Văn Trọng áp dụng thủ pháp xoa bóp. Cũng chính là dùng cách lưu thông khí huyết thông khí, lưu thông máu làm việc chính. Đầu tiên hấn dùng Nhất Chỉ Thiên thúc đẩy, nhiều lần xoa bóp huyết Quan Nguyên và huyết Khí Hải, khoảng được hai phút, hấn mới dùng tay phải nhu nhu vùng bụng dưới của Diệp Đồng, tay trái nhu nhu ba huyết vị Huyết Hải, Túc Tam Lý và Tam Âm Giao.

Nương theo ngón tay ấn huyết cùng xoa bóp của Trương Văn Trọng, Diệp Đồng rõ ràng cảm giác được ngay vùng bụng dưới của mình vốn đang đau đớn bắt đầu đã xuất hiện sự giảm bớt. Vừa mới bắt đầu, cảm giác đau đớn thật sự làm cho nàng cảm thấy hô hấp không thông. Thế nhưng hiện tại, sau một phen xoa bóp của Trương Văn Trọng, nàng nhất thời cảm giác dễ dàng hơn không ít, dù sắc mặt tái nhợt cũng đã khôi phục lại huyết sắc. Tia nghi ngờ và lo lắng cuối cùng trong lòng nàng cũng đã tan thành mây khói, triệt để yên tâm tiếp thu việc trị liệu xoa bóp của Trương Văn Trọng.

Lại qua thêm vài phút, sắc mặt Diệp Đồng chợt biến thành xấu xí, nàng vài lần muốn mở miệng nói, nhưng chỉ mấp máy môi cũng không thốt nên lời.

Thừa vụ trưởng đứng bên cạnh đang khấn trương quan tâm nhìn thấy dị dạng của nàng, vội vã dò hỏi: “Diệp Đồng, cô làm sao vậy?”

“Tôi...tôi...” Hai gò má Diệp Đồng trong nháy mắt đỏ ửng lên, nàng máy môi chỉ nói ra được một chữ “tôi”.

Thừa vụ trưởng gấp đến giật chân, nói: “Rất cực cô làm sao vậy? Mau nhanh nói ra, đừng nhăn nhó như thế, thực sự làm sốt ruột.”

“Tôi muốn đi tiểu.” Diệp Đồng đỏ mặt lí nhí nói. Ngay bên cạnh còn có một nam nhân không quan biết, nếu không phải muốn đi tiểu vô cùng, đã có dấu hiệu sắp nhịn không được, nàng sẽ không nói ra những lời xấu hổ như vậy.

“Không cần xấu hổ, cô có phản ứng như vậy kỳ thực là chuyện rất bình thường. Bởi vì mấy huyết vị trị liệu bệnh đau bụng kinh còn có thêm công hiệu lợi niệu (thuận lợi cho việc tiểu tiện), mà thủ pháp tôi chọn dùng xoa bóp, vừa cố ý để lợi niệu làm việc chính, cho nên cô mới có cảm giác muốn đi tiểu thôi.” Trương Văn Trọng mở miệng nói. Đồng thời buông hai tay khỏi người Diệp Đồng: “Ngoại trừ muốn đi tiểu ra, hiện tại cô có cảm giác thế nào? Bụng dưới còn đau nữa không?”

Diệp Đồng nghe vậy sững sốt, vừa rồi nàng chỉ cảm thấy muốn đi tiểu, thật không chú ý tới tình huống đau bụng kinh. Bây giờ nghe Trương Văn Trọng nhắc nhở, hấn mới phát hiện, cơn đau bụng vừa dần vụt nàng chết đi sống lại, lúc này không ngờ không còn cảm giác. Trước đây nàng cũng từng bị đau bụng, tuy rằng đau đớn không kịch liệt như lần này, thế nhưng thời gian duy trì liên tục mỗi lần đều rất dài, chưa bao giờ lại giống như ngày hôm nay, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, cũng đã không còn đau nữa. Không thể nghi ngờ, đây đều nhờ vào vị bác sĩ trẻ tuổi này.

Diệp Đồng vui mừng nói: “Không đau nữa, thực sự không đau nữa. Tiên sinh, cảm ơn anh.” Còn chưa nói xong, sắc mặt nàng lại thay đổi, cũng không kịp nói thêm, vẻ mặt xấu hổ đỏ bừng đi nhanh chạy về nhà vệ

sinh.

Thừa vụ trưởng nhìn đến trợn mắt líu lưỡi.

So sánh, biểu tình của Trương Văn Trọng vẫn thản nhiên, hần mỉm cười nhìn thừa vụ trưởng nói: “Những tiếp viên hàng không như các vị, cũng không được thoải mái. Thời gian dài bay trên không trung, ẩm thực nghỉ ngơi cũng không có quy luật, nói vậy tình huống tương tự như ngày hôm nay các cô thường xuyên gặp phải đúng không?”

Thừa vụ trưởng gật đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Không như vậy thì sao? Có đôi khi bị đau bụng nhẹ thì còn cần rằng kiên trì công tác. Vốn chúng tôi cũng có chuẩn bị sẵn thuốc giảm đau cùng Cao Ích Mẫu pha nước uống, thời gian đau bụng ngắn một chút thì còn miễn cưỡng lướt qua được. Thế nhưng ngày hôm nay, Diệp Đồng đau bụng rất nghiêm trọng, trước đó cũng từng uống thuốc, cũng không thấy hiệu quả. Nếu như không có tiên sinh giúp đỡ, phỏng chừng hiện tại cô ấy còn đang đau đến chết đi sống lại.”

“Không cần khách khí.” Trương Văn Trọng mỉm cười hỏi: “Tôi vừa xoa bóp cho Diệp Đồng, ấn vào mấy huyệt vị, cô đều nhìn thấy rõ chứ?”

“Ách.” Thừa vụ trưởng nghe vậy sửng sốt. Nàng thật đúng không hề chú ý tới, lúc Trương Văn Trọng xoa bóp cho Diệp Đồng đã ấn vào những huyệt vị nào. Dù sao nàng cũng không hiểu gì về châm viêm và xoa bóp, cũng không nhận thức về huyệt vị. Chỉ biết Trương Văn Trọng ấn vài cái lên bụng dưới và đùi của Diệp Đồng, nếu có thể nhận ra được rõ ràng, Trương Văn Trọng đã ấn vào những huyệt vị nào đó mới thực sự là quái dị.

Tình huống như vậy, cũng nằm trong sự dự liệu của Trương Văn Trọng, cho nên hần lại hỏi: “Có giấy bút không?”

“Có, anh chờ một chút.” Thừa vụ trưởng đáp, tuy rằng không rõ Trương Văn Trọng cần giấy bút làm gì, nhưng nàng vẫn đi lấy đem tới đưa cho hần.

Trương Văn Trọng tiếp nhận giấy bút, vẽ ra thân thể con người trên giấy, sau đó lại vẽ những huyệt vị hần vừa xoa bóp toàn bộ đánh dấu lên trên hình vẽ kia. Đồng thời còn lưu rõ vị trí, viết xuống những vị trí cụ thể của huyệt vị cùng cách chữa trị.

Giao cho thừa vụ trưởng bản vẽ, Trương Văn Trọng giải thích: “Mỗi lần sắp sửa tới ngày kinh nguyệt mỗi tháng, các vị có thể tự mình xoa bóp một chút theo những huyệt vị này. Kể từ đó có thể giảm bớt tỷ lệ đau đớn khi phát bệnh. Mà lúc đau bụng, các vị cũng có thể xoa bóp để hóa giải sự đau đớn.”

“Cảm ơn anh, tiên sinh.” Thừa vụ trưởng cảm kích nói.

Diệp Đồng dùng nhà vệ sinh xong cũng đã quay trở lại.

Gương mặt nàng ửng đỏ nhìn Trương Văn Trọng nói lời cảm tạ: “Cảm ơn anh, tiên sinh.”

“Không cần khách khí.” Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói, sau đó xoay người đi trở về chỗ ngồi của mình. Cầm lấy quyển “Kim Nặc Ngọc Hàm Yếu Lược Phương Luận” tiếp tục nhìn xem.

Diệp Đồng hiếu kỳ nhìn bản vẽ trong tay thừa vụ trưởng, dò hỏi: “Thừa vụ trưởng, trong tay chị đang cầm gì vậy?”

Thừa vụ trưởng hồi đáp: “Bản đồ huyệt vị, chính là mấy huyệt vị vị bác sĩ đó vừa xoa bóp cho cô, anh ấy nói xoa bóp những huyệt vị này có thể dự phòng và trị liệu đau bụng kinh.”

“Ác.” Diệp Đồng lên tiếng, gương mặt lại đỏ bừng một mảnh. Vừa rồi Trương Văn Trọng xoa bóp cho nàng tuy trị liệu sự đau đớn nhưng cũng làm cho nàng rất muốn đi tiểu. Ngoài ra còn làm cho nàng có cảm giác khoái cảm đến đỏ mặt tận mang tai. Tuy rằng loại khoái cảm này cũng không cường liệt, nhưng trước kia nàng chưa từng gặp qua. Diệp Đồng chưa từng học qua về kinh mạch huyệt vị, tự nhiên sẽ không biết, huyệt vị Quan Nguyên, ngoại trừ có thể trị liệu đau bụng kinh ra, còn có sự bang trợ đối với cảm tính cùng công năng ân ái của cơ thể. Đồng thời khi được xoa bóp, cũng đích thật sẽ sản sinh ra một loại khoái cảm làm cho thân thể người ta mềm yếu rạo rực.

Đương nhiên, chuyện cảm thấy khó xử như thế, Diệp Đồng khẳng định sẽ không nói cho những người khác biết.

Chú thích: Thống kinh là chứng đau bụng dưới lúc hành kinh. Bình thường người phụ nữ trước khi hành kinh có dấu hiệu bụng dưới hơi căng tức, bụng đau lâm râm, lưng mỏi. Nếu bụng đau nhiều, đau từng cơn kèm nôn mửa, tiêu chảy. Cơn đau xảy ra không nhất định: có khi trước kinh kỳ, có khi sau kinh kỳ, có khi đang hành kinh thì đau.

Chứng này gọi là ‘Thống kinh’, ‘Hành kinh đau bụng’, ‘Kinh hành phúc thống’, ‘Kinh nguyệt đau’.

Tình trạng đau cũng khác nhau: có khi đau cuộn lên, đau như dùi đâm, có khi đau lâm râm, đau trướng, đau trụt xuống... cơn đau nặng nhẹ, nhanh hoặc lâu tùy từng cơ thể...

Vị trí đau cũng thay đổi: có khi đau giữa bụng dưới, có khi đau hai bên hoặc một bên, có khi đau sau lưng, cũng có khi đau lan đến sườn và xuống chân nữa.

138. Chương 140: Về Nhà

Trương Văn Trọng rất nhanh liền phát hiện, những tiếp viên hàng không dường như đối với hắn cũng trở nên nhiệt tình hơn, loại nhiệt tình cũng không phải làm có lệ theo chức nghiệp, mà lòng cảm kích cùng tôn trọng phát ra từ trong nội tâm.

Người chưa từng trải qua chứng đau bụng này, sẽ không hiểu được sự đau đớn kia đối với nữ nhân tạo thành thống khổ lớn đến bao nhiêu, hiện tại Trương Văn Trọng dạy cho những tiếp viên hàng không phương pháp dự phòng và trị liệu đau bụng, các nàng đương nhiên sẽ sinh ra sự cảm kích phát ra từ tận sâu trong nội tâm đối với Trương Văn Trọng, cho nên biểu hiện nhiệt tình như thế cũng sẽ không có gì kỳ quái.

Hơn hai giờ sau, máy bay đã hạ cánh xuống sân bay Vân Thai.

Khi Trương Văn Trọng bước xuống máy bay, toàn bộ tiếp viên làm việc trong khoang hạng nhất đều hướng hắn cúi cung, phát ra lời cảm tạ từ sâu trong nội tâm: “Cảm ơn.”

“Không cần khách khí, tạm biệt.” Trương Văn Trọng mỉm cười hồi đáp.

Một đạo cảm kích niệm lực mất thường không nhìn thấy được từ trong thân thể các nữ tiếp viên bay ra, dừng mảnh tràn vào trong thân thể Trương Văn Trọng, trong nháy mắt đã được chân nguyên của hắn hấp thu.

Cảm kích niệm lực từ trong cơ thể những tiếp viên hàng không phóng xuất ra làm chân nguyên Trương Văn Trọng càng thu được tăng cường. Hơn nữa đoạn thời gian trước thu được cảm kích niệm lực cùng uống vào đan dược, tu vi của Trương Văn Trọng mơ hồ đã có dấu hiệu tiến giai. Hiện tại hắn cần chính là một cơ hội, một cơ hội có thể giúp cho hắn đột phá đến Luyện Tử cảnh!

Khi Trương Văn Trọng kéo hành lý đi ra sân bay Vân Thai, Tam Túc Ô vẫy cánh từ trên thân cây ven đường bay xuống, đậu lên đầu vai hắn.

Tam Túc Ô phi hành tốc độ cao nhất sẽ có tốc độ cực nhanh, dù là Tam Túc Ô hiện nay tu vi vẫn còn yếu nhưng tốc độ của nó cũng không hề chậm chạp, thậm chí so với chuyến bay của Trương Văn Trọng còn đến sớm hơn nửa giờ.

Rời khỏi sân bay Vân Thai, Trương Văn Trọng ngoắc một chiếc taxi, phân phó tài xế lái xe chạy về hướng huyện Ân Ngạc thuộc Vân Thai thị.

Nhà của gia đình Trương Văn Trọng, nằm ngay huyện Ân Ngạc của Vân Thai thị.

Nửa giờ sau, xe taxi dừng trước cửa một tiểu khu nằm trong huyện Ân Ngạc. Trương Văn Trọng trả xong tiền xe, kéo hành lý đi vào trong.

Tuy rằng Trương Văn Trọng đã đáp ứng Trương Trạch Thụy cha của hắn sẽ về chúc thọ cho ông nội, thế nhưng hắn cũng không nói cho Trương Trạch Thụy mình sẽ về sớm hơn. Cho nên khi hắn đứng ngay trước cửa nhà đã rời xa bốn năm nay, bên trong cũng lặng ngắt như tờ, không ai đi ra mở cửa cho hắn.

“Thời gian này tuy rằng cha cùng chị hai đều đi làm, nhưng ông nội hẳn phải ở nhà mới đúng. Vì sao bên trong lại lặng ngắt như tờ vậy?” Trương Văn Trọng nhũn nhũn, lo lắng ông nội có thể ở nhà một mình nên xảy ra chuyện hay không, hẳn vội vã gọi Tam Túc Ô nghĩ biện pháp bay vào trong nhà nhìn tình huống.

Tam Túc Ô nghe lời vỗ cánh bay lên, đi qua sân thượng hướng một cửa sổ còn mở chui vào trong nhà. Sau khi dò xét một vòng, mới bay trở về đầu vai Trương Văn Trọng, ghé sát bên tai hắn thì thầm thanh âm nói: “Chủ nhân, tôi đã xem qua, bên trong nhà không có ai.”

“Không ai? Kỳ quái. Ông nội đi đâu?” Trương Văn Trọng vội vàng lấy điện thoại trong túi định gọi cho Trương Trạch Thụy hỏi thăm tình huống trong nhà, ngay lúc này, một bác gái cầm một túi rau đi lên lầu, đứng ngay trước mặt Trương Văn Trọng, dùng ánh mắt nhìn thật kỹ đánh giá hắn từ trên xuống dưới.

Trương Văn Trọng không hiểu chuyện gì, không giải thích được hỏi: “Bác gái, có chuyện gì ư?”

Bác gái kia do dự một thoáng, cuối cùng mở miệng dò hỏi: “Cậu...cậu là Trương Văn Trọng phải không?”

“Không sai, tôi là Trương Văn Trọng, bác là?” Trương Văn Trọng có chút kinh ngạc hỏi. Hắn có thể khẳng định, cho tới bây giờ mình chưa từng gặp qua bác gái này.

“Tôi họ Tiền, cậu có thể gọi là dì Tiền, tôi là vú nuôi do cha cậu mời tới làm, tôi vừa đi mua thức ăn trở về.” Bác gái tự xưng là dì Tiền vừa cười vừa nói: “Trước đây tôi hay thấy cha cậu cầm ảnh chụp từ nhỏ tới lớn của cậu để xem, cho nên luôn nhớ kỹ dáng dấp của cậu. Lại nói, nhìn cậu hiện tại còn thay đổi không ít hơn trước đây. Vì thế tôi nhìn hồi lâu mới dám nhận thức cậu.”

“Nguyên lai là như vậy.” Lúc này Trương Văn Trọng mới bừng tỉnh hiểu ra, hỏi: “Dì Tiền, vì sao ông nội tôi không có ở nhà?”

Dì Tiền hồi đáp: “Ác, chị hai cậu vào sáng sớm hôm nay đã đưa ông nội cậu đến bệnh viện.”

Trương Văn Trọng vội hỏi: “Đi bệnh viện? Ông nội sinh bệnh hay sao? Bệnh có nặng hay không?”

Dì Tiền nói: “Cậu không biết sao? Ông nội cậu bị bệnh suyễn, hàng năm vào hai mùa xuân thu đều bị phát tác. Đã sắp đến mùa thu, bệnh của ông nội cậu lại có dấu hiệu tái phát, cho nên chị hai cậu đã đưa ông ấy đến bệnh viện.”

Trương Văn Trọng cửa trước kia từ sau khi tốt nghiệp cao trung, cũng không còn quay về ngôi nhà này nữa. Thậm chí cả điện thoại cũng không gọi về, mà chính hắn cũng thay đổi số điện thoại. Người trong nhà muốn tìm hắn cũng không có khả năng. Trương Trạch Thụy cũng mất công phu rất lớn, tìm rất nhiều tâm huyết mới có được số điện thoại di động của hắn. Cho nên hắn không hay biết ông nội hắn bị bệnh suyễn, vì thế cũng không có gì kỳ quái.

“Cậu xem tôi, không ngờ cứ để cho cậu đứng mãi trước cửa nhà nói chuyện, thực sự là ngại quá.” Dì Tiền đột nhiên phản ứng, ách ách nhìn Trương Văn Trọng cười cười, vội vã lấy ra chìa khóa, mở cửa nhà, để Trương Văn Trọng đi vào.

“Tôi đem thức ăn vào bếp đã, tiểu Trương, cậu cứ ngồi tự nhiên, đừng khách khí. Ai, tôi đi nói những lời này, cậu vốn là chủ nhân trong nhà, có gì khách khí hay không khách khí chứ?”

Dì Tiền là một người rất nhiệt tình, bà đem thức ăn vào phòng bếp xong, lại bưng ra một đĩa trái cây đã rửa sạch, Trương Văn Trọng thấy thế, vội vàng nói: “Dì Tiền, cứ làm việc của dì, không cần lo cho tôi, tôi muốn đi xung quanh nhìn xem.”

Dì Tiền cũng từng nghe nói qua chuyện liên quan tới Trương Văn Trọng, liền vừa cười vừa nói: “Ở đây vốn là nhà của cậu, cậu muốn xem thế nào đều được. À, được rồi, phòng ngủ của cậu tôi vẫn thường xuyên dọn dẹp quét tước đó. Cha của cậu có dặn, tùy thời cậu đều có khả năng về nhà ở, phải luôn giữ gìn vệ sinh, ai nha, giờ này không còn sớm nữa, tôi phải đi làm cơm. Ai, tiểu Trương, cậu thích ăn món gì?”

“Món gì cũng được.” Trương Văn Trọng hồi đáp, hắn vốn định đi về phòng ngủ của mình nhìn xem, nhưng cuối cùng lại thay đổi chủ ý, cất bước đi vào phòng ngủ của cha hắn.

“Vậy là tốt rồi.” Dì Tiền gật đầu, nói: “Tôi làm cơm trong phòng bếp, nếu như cậu có chuyện gì, cứ gọi tôi một tiếng.”

“Được rồi.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp, đẩy cửa phòng cha mình, đi vào trong.

Phòng ngủ của cha hắn bày trí đơn giản, cũng giống như mấy năm trước đây. Một chiếc giường, một chiếc bàn còn có một giá sách.

Đệm chăn trên giường được xếp đặt gọn gàng ngăn nắp, cả chăn gối cũng ngăn nắp chỉnh tề. Đã lớn tuổi như vậy, cha hắn vẫn duy trì thói quen chỉnh lý đồ đạc trong nhà như khi còn trẻ tuổi. Trên bàn, cũng được dọn dẹp cẩn thận, một quyển sách có tên “Tăng Quốc Phiên Gia Thư” đang đặt ngay giữa bàn, hắn là ông ấy đang xem dở dang. Trên giá đủ loại sách, những toàn những loại sách hắn không nhận ra.

Trương Văn Trọng đi tới cạnh bàn, cầm lấy một khuôn hình đặt trên bàn. Khuôn hình là hình chụp chung cả gia đình bốn người. Trong ảnh, là một thiếu phụ gương mặt cũng không có gì xuất chúng, nhưng có vẻ hiền thực đoan trang, chính là người mẹ đã chết nhiều năm của hắn. Ngoại trừ bức ảnh chụp của cả gia đình, Trương Văn Trọng còn phát hiện, kẹp giữa quyển sách nằm trên bàn, chính là bức ảnh của hắn được chụp từ khi còn bé.

Trương Trạch Thụy luôn luôn thích ở trước mặt người thân trong nhà, luôn bày ra vẻ mặt nghiêm nghị của một người cha. Nhưng không có nghĩ đến, hắn cũng có một mặt ôn nhu như vậy.

Trương Văn Trọng nhin không được nở nụ cười, có lẽ bức ảnh này trong mắt người khác rất bình thường, nhưng lại làm lòng hắn dâng lên một tình cảm ấm áp.

Ngay khi Trương Văn Trọng đang đứng trong phòng của Trương Trạch Thụy, âm thanh tiếng cửa mở chợt vang lên, ngay sau đó chợt nghe một thanh âm nữ nhân vang lên ngoài cửa: “Ông nội đi chậm một chút, dì Tiễn, chúng tôi đã về. Di, sao nơi này có đôi giày vậy? Có khách đến sao? Sao không thấy người?”

Di Tiễn khoác tạp dề từ trong phòng bếp đi ra, vừa cười vừa nói: “Tiểu Di, mọi người đã về sao? Lần này cô nói sai rồi, trong nhà cũng không có khách tới.”

Khác với Trương Văn Trọng, chị của hắn cũng không theo họ Trương của Trương Trạch Thụy, mà theo họ của mẹ là họ Vương, tên là Vương Hân Di. Nàng và Trương Văn Trọng là chị em song sinh. Chỉ là ra đời sớm hơn Trương Văn Trọng vài phút, nên trở thành chị. Mà gương mặt của nàng cũng rất giống Trương Văn Trọng, tuy nói không tính là mỹ nhân nhi, thế nhưng vẻ khôn khéo cùng mạnh mẽ của nàng, lại làm cho nàng có điểm giống Vương Hi Phượng.

“Không có khách nhân?” Vương Hân Di nghe vậy không khỏi sửng sốt, chỉ vào đôi giày của Trương Văn Trọng, buồn bực nói: “Không có khách sao? Như vậy đôi giày này ở đâu ra? Đây rõ ràng không phải giày của người trong nhà chúng ta.” Ngay khi nàng nói tới đây, nàng đột nhiên nhìn thấy Tam Túc Ô đang đậu trên bàn trà, dùng mỏ chim không ngừng mổ trái nho trên bàn, vội vã chỉ vào nó nói: “Còn có con chim đen thui này, ở đâu tới đây vậy? Ai, tôi nói dì Tiễn nha, trong hồ lô của dì rốt cục đang muốn làm gì? Dì mau nhanh nói cho tôi biết, tôi bị dì làm ghen sắp chết.”

Di Tiễn nở nụ cười, nói: “Tiểu Di, tính tình hấp tấp của cô thế nào vẫn không sửa được vậy? Tuy rằng trong nhà không có khách tới, thế nhưng có về một người chủ nhân.”

“Chủ nhân? Có ý tứ gì?” Vương Hân Di nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền đoán được ý tứ những lời này của dì Tiễn, gương mặt nhất thời hiện lên vẻ vui mừng, thậm chí cả thanh âm cũng mang theo vẻ hưng phấn cùng run rẩy khó tin: “Chẳng...chẳng lẽ là em trai đã về?”

“Chúc mừng chị, đoán đúng rồi!” Trương Văn Trọng từ trong phòng ngủ của phụ thân đi ra, cười dài nhìn Vương Hân Di gật đầu nói: “Chị, đã lâu không gặp!”

“Tiểu tử thôi, quả nhiên là em!” Vương Hân Di vui mừng quá đỗi, hai bước vọt tới trước người Trương Văn Trọng. Nàng chuyển quanh người hắn hai vòng, tỉ mỉ quan sát hắn một lần, mới dùng một tay đánh vào ngực hắn, cười mắng: “Em đúng là tiểu tử thôi, một lần rời nhà đi mất bốn năm năm, không gọi điện thoại cho gia đình thì cũng thôi, không ngờ còn đổi luôn số điện thoại. Chị còn cho rằng, đời này không gặp lại em nữa!”

Nói nói, Vương Hân Di đột nhiên òa khóc lên, nhào tới ôm lấy Trương Văn Trọng, vừa khóc vừa mắng: “Tiểu tử thôi, chị cảnh cáo em, nếu như lần này em còn đột nhiên chơi trò biến mất, đồng thời mất tích thì đi nhiều năm, đừng trách chị hai sẽ đánh em!”

Từ nhỏ đến lớn, Vương Hân Di đều kế thừa tính cách của Trương Trạch Thụy, hào sảng mạnh mẽ, lại tùy tiện. Vô luận nói chuyện hay làm việc, đều hấp tấp, chẳng khác gì như một nam nhân. Từ nhỏ đến lớn, vẫn đều do Vương Hân Di bảo hộ Trương Văn Trọng, nếu ai dám khi dễ em trai của nàng, sẽ lập tức làm nàng nổi giận. Đã từng có một lần, Vương Hân Di còn cầm thái đao, rượt chém hai học sinh cao trung chạy tán loạn, vào thời gian đó, nàng và Trương Văn Trọng mới vào cao trung năm thứ nhất.

Một cô gái hào sảng từ nhỏ đến lớn, Trương Văn Trọng cũng chưa từng nhìn thấy nàng rơi nước mắt, nhưng lúc này lại chăm chú ôm chặt hân mà khóc rống lên. Tuy rằng nghe được lời uy hiếp của nàng, thế nhưng trên mặt Trương Văn Trọng cũng hiện lên vẻ mỉm cười hạnh phúc. Đồng thời ở trong lòng hân, một cỗ tình cảm ấm áp cũng dâng tràn lên.

Trương Văn Trọng nhẹ nhàng vỗ sau lưng nàng, ôn nhu nói: “Yên tâm đi, chị hai, lần này em tuyệt đối sẽ không đột nhiên mất tích nữa.”

Sau khi trấn an được tâm tình thất thường của Vương Hân Di, Trương Văn Trọng bước nhanh tới trước người ông nội Trương Thành Quý, cung kính nói: “Ông nội, cháu đã về.”

“Trở về là tốt rồi, bình an là tốt rồi.” Trương Thành Quý nhìn cháu trai đứng ngay trước mặt, cười toe toét.

Ngày trước, khi đưa cháu nội rời nhà trốn đi, còn là một niên thiếu ngây ngô. Hiện tại, khi hân một lần nữa trở về nhà, xuất hiện ngay trước mặt hân, cũng đã là một nam tử hán. Đã là một ông lão, hiện tại Trương Thành Quý cũng không có mong muốn khác, ngoại trừ cả nhà đoàn tụ, cũng chỉ mong muốn con cháu có thể trở nên nổi bật, hỗn ra một phen thành tựu. Tuy rằng hiện tại không biết Trương Văn Trọng đang làm gì, thế nhưng hân có thể rõ ràng cảm giác ra, Trương Văn Trọng tràn ngập sự tự tin trên người.

Một đứa cháu trai tốt, làm sao lại không có tiền đồ?

Trương Văn Trọng và Vương Hân Di dìu Trương Thành Quý ngồi xuống sofa, sau đó Vương Hân Di lại mở máy, không ngừng hỏi han Trương Văn Trọng đủ thứ, phẳng phất như muốn tìm hiểu từng chút một những gì đã diễn ra với hân trong suốt năm năm qua. Mà Trương Thành Quý lại cười ha hả ngồi một bên, vẻ mặt hiền lành nhìn Trương Văn Trọng và Vương Hân Di, tình cảnh như vậy hân đã hi vọng nhìn thấy suốt bốn năm năm nay.

Mà Trương Trạch Thụy sau khi nhận được điện thoại của Vương Hân Di, liền chạy về nhà. Nhìn con trai đã chia ly suốt năm năm, Trương Trạch Thụy mấp máy môi, nhưng không nói ra được một câu nào.

Trương Văn Trọng đứng dậy, nhìn hân nói: “Cha, con đã trở về.”

“Tốt, tốt.” Trương Trạch Thụy mấp máy môi, nhưng chỉ nói ra được một từ “tốt”, sau đó hân cảm giác mũi mình chợt đau xót, viền mắt như muốn ứa ra nước mắt. Để không cho con gái thấy dáng dấp đang khóc của mình, hân vội vã tìm lý do: “Cha...cha có điểm gấp, muốn đi vệ sinh.” Ngay khi hân vừa đóng cửa phòng vệ sinh, hai dòng nước mắt nóng hổi cũng tràn xuống gương mặt hân, hân nhẹ giọng nói: “Dung, con trai chúng ta, cuối cùng cũng đã trở về.”

139. Chương 141: Chữa Bệnh Cho Ông Nội

Bữa cơm trưa, không chỉ dì Tiễn lấy ra tất cả vốn liếng, làm những món ăn mà bà sở trường nhất, đồng thời Trương Trạch Thụy cũng đem cả rượu Mao Đài cất giữ nhiều năm luyện tiếc không nỡ uống đi ra, cùng Trương Văn Trọng và Vương Hân Di thưởng thức. Thậm chí cả Trương Thành Quý đã kiêng rượu nhiều năm, hôm nay cũng ngoại lệ gờ chén rượu lên, cười a a uống cạn một chén.

Sau khi cơm nước xong, Trương Thành Quý ôm một bình trà, nói lời tự đáy lòng: “Giống như hôm nay, người một nhà ngồi một chỗ ăn cơm, ta đã trông đợi suốt bốn năm năm. Ta già rồi, cũng không có tham vọng gì quá đáng, chỉ hi vọng, trong cuộc sống sau này, có thể thường xuyên được như hôm nay, người một nhà đoàn tụ cùng nhau dùng cơm...”

Trương Trạch Thụy cùng Vương Hân Di đều không nói, hai đôi mắt vẫn nhìn thẳng Trương Văn Trọng, cùng chờ đợi câu trả lời của hân.

Trương Văn Trọng cười đáp: “Yên tâm đi ông nội, sau này cháu sẽ thường trở về.”

Vương Hân Di cười nói: “Em trai, vừa rồi lúc ăn cơm, không phải em nói có quà cho chúng tôi sao? Là quà gì vậy? Nhanh lấy ra cho chúng ta nhìn xem.”

“Cũng may chị nhắc nhở em, bằng không em lại quên việc này.” Trương Văn Trọng cười nói đùa, sau đó xoay người đi mở valy hành lý.

“Nếu em dám quên mua quà về, cẩn thận chị đánh cho mông em nở hoa.” Vương Hân Di cũng nói đùa, đồng thời cầm lấy một trái nho, dụ dỗ Tam Túc Ô, cũng tò mò dò hỏi: “Ai, em trai, em nuôi con chim gì vậy? Đen thui, thoát nhìn thật là kỳ quái.”

Nếu Vương Hân Di không phải là chị của Trương Văn Trọng, chỉ sợ Tam Túc Ô đã mổ vào trên tay của nàng. Bởi vì nó hận nhất là hai chuyện, một là bị người xem như một con chim sủng vật, hai là bị người nói nó khó coi hoặc kỳ quái. Hiện tại hai chuyện Vương Hân Di đều chiếm đủ, nhưng Tam Túc Ô lại không dám tức giận, thậm chí còn phải giả dạng chim sủng vật bình thường, chơi đùa của Vương Hân Di.

“À, đây là một con quạ, phi thường thông minh, từ nhỏ đã được em nuôi dưỡng, đã rất thông nhân tính.” Trương Văn Trọng thuận miệng nói, lấy ba bình sứ trong valy hành lý đem ra, theo thứ tự giao cho Trương Thành Quý, Trương Trạch Thụy cùng Vương Hân Di.

Trương Thành Quý cùng Trương Trạch Thụy tò mò đánh giá bình sứ nhỏ trong tay, trong đôi mắt lóe ra vẻ chân chờ, nhưng không hề mở miệng hỏi. Nhưng Vương Hân Di lại không kiềm nén được sự tò mò trong lòng, bèn cầm bình sứ nhỏ đưa lên, dò hỏi: “Em trai, em tặng cái gì vậy?” Nàng mở nắp bình, một hương thơm thấm tận ruột gan nhất thời từ bên trong bình tán phát ra, làm nàng nhin không được hít sâu, nói: “Thơm quá nha, rốt cục là gì vậy? Hay là nước hoa?”

Trương Văn Trọng nhin không được bật cười, lắc đầu nói: “Chị, chị có gặp qua nước hoa trạng thái rắn như thế sao? Hơn nữa theo em được biết, đừng nói là nước hoa, dù là thật sự là nước hoa chị cũng không dùng, sao em lại mua nước hoa tặng cho chị chứ.”

Lúc này, Vương Hân Di đổ ra một viên Dưỡng Nhan Đan, cầm trong lòng bàn tay tò mò hỏi: “Đây là...viên thuốc? Chị không bệnh không đau, tại sao em lại đưa thuốc cho chị?”

“Chị, trong tay chị không phải là loại thuốc bình thường. Mà là do viện y học đại học Ung Thành dùng thời gian mấy chục năm, lật xem cả ngàn bản sách cổ, lại kết hợp với kỹ thuật y học hiện đại, nghiên chế ra loại Dưỡng Nhan Đan này. Trong bình sứ đó, tổng cộng chỉ có bảy viên Dưỡng Nhan Đan, mỗi ngày một viên, dùng liên tục trong một tuần. Ở sau một tuần, chị sẽ phát hiện, toàn thân da thịt của chị, sẽ biến thành mềm mại như trẻ con. Mặt khác chị còn có thể phát hiện, thân hình của chị sẽ biến thành thon thả lả lướt, so với người mẫu còn đẹp hơn rất nhiều lần.” Trương Văn Trọng cười nói, hần tự nhiên không thể đem sự thật nói ra, cho nên đem y học viện đại học Ung Thành đưa ra làm tấm mộc. Dù sao người thân trong nhà hần, cũng không thể tự dưng chạy đến viện y học của đại học Ung Thành để lấy bằng chứng.

Vương Hân Di lườm hần, có chút hoài nghi nói: “Xú tiểu tử, miệng của em so với trước kia trơn tru hơn không ít. Ai, chẳng lẽ mấy năm nay em ở bên ngoài làm nghề tiếp thị sản phẩm? Nếu không phải sao có thể đem công hiệu của Dưỡng Nhan Đan khoác loác ba hoa chích chòe đến như thế? Chị không tin công hiệu của nó được thần kỳ như lời em nói. Nếu thực sự được như vậy, nó đã sớm bán hết rồi, làm gì giống như bây giờ, không có chút tiếng tăm gì hết?”

Trương Văn Trọng nói: “Chị, Dưỡng Nhan Đan này chính là sản phẩm viện y học đại học Ung Thành vừa mới nghiên cứu ra, còn chưa đưa ra thị trường tiêu thụ, em cũng thật vất vả mới lấy được một lọ cho chị. Phải biết rằng, hiện tại số lượng Dưỡng Nhan Đan này cực ít đó.”

“Đúng hay không đó?” Vương Hân Di vẫn còn có chút hoài nghi, hỏi: “Nếu như Dưỡng Nhan Đan do viện y học đại học Ung Thành mới sáng chế ra, vì sao em có được?”

Trương Văn Trọng cũng đã sớm nghĩ kỹ đối sách, nói: “Chị, chị cũng không biết đi? Hiện tại em chính là danh dự giáo thụ của viện y học đại học Ung Thành! Dưỡng Nhan Đan được nghiên cứu chế tạo, em cũng là một trong những người tham dự, cho nên mới có thể có được vài bình.”

“Cái gì? Em...em là danh dự giáo thụ của viện y học đại học Ung Thành?” Vương Hân Di kinh ngạc há to miệng, nói: “Em trai, em có phải muốn chọc cho chúng ta vui vẻ, cho nên nói dối gạt chúng ta phải không?”

Đại học Ung Thành là một trong mười đại học đứng đầu của cả nước, em còn trẻ như vậy, hơn nữa còn tốt nghiệp trong một viện y học chuyên khoa tam lưu, làm sao có thể trở thành danh dự giáo thụ của họ?”

Khi nói những lời này, Vương Hân Di theo bản năng đưa mắt nhìn Trương Trạch Thụy. Bởi vì nàng rất rõ ràng, Trương Trạch Thụy ghét nhất là bị nói dối. Nàng sợ Trương Trạch Thụy sẽ trách phạt Trương Văn Trọng, do đó sẽ làm cho người em trai thật vất vả mới tìm được về nhà lại chọc giận bỏ đi lần nữa.

Quả nhiên, sắc mặt Trương Trạch Thụy trong nháy mắt trầm xuống, nhưng hắn cũng không lập tức tức giận, mà đem cổ lửa giận này mạnh mẽ đè ép xuống, dù sao hắn cũng không hi vọng, đem đứa con vừa mới về nhà lại bức bỏ đi.

“Em đã biết, mọi người sẽ không tin tưởng lời nói của em, cũng may em có đem thư mời về nhà.” Trương Văn Trọng xoay người lấy ra thư mời của viện y học đại học Ung Thành đặt trong hành lý giao cho Vương Hân Di.

“Thư mời này, nhìn thấy hình như giống là thật sự.” Vương Hân Di vừa nhìn, liền giao cho Trương Trạch Thụy.

Trương Trạch Thụy nhìn thư mời, mặc dù không mở miệng nói chuyện, nhưng trên mặt của hắn, lộ ra nụ cười đắc ý không thể giấu kín. Hiển nhiên, đối với việc Trương Văn Trọng có thể trở thành danh dự giáo thụ của viện y học đại học Ung Thành, hắn cảm thấy thật sự kiêu ngạo cùng tự hào.

Trương Văn Trọng tức giận nói: “Cái gì gọi là nhìn thấy giống thật sự, vốn là thật sự. Nếu mọi người không tin, có thể gọi điện cho viện y học đại học Ung Thành hỏi thăm một chút, liền biết em có nói dối hay không.”

“Không nghĩ tới em trai của chị lại có tiền đồ như vậy, đã trở thành danh dự giáo thụ đại học. Ngày hôm qua dì Trần trong cơ quan của chị, lại còn hướng chị thổi phồng, nói con trai của bà ta tiền đồ thế nào thế nào, còn đang học đại học trường điểm gì đó. Hừ, chiều nay chị sẽ đi nói cho bà ấy biết, em trai của chị là danh dự giáo thụ của một trong mười trường đại học đứng đầu toàn quốc!” Vương Hân Di hưng phấn nói, nàng vỗ trán một cái thật mạnh, nhìn Trương Văn Trọng nói: “Em trai, em có được tiền đồ lớn như vậy, nhất định là do mẹ linh thiêng phù hộ cho em, đi theo chị thấp cho mẹ một nén nhang.”

“Được.” Trương Văn Trọng theo sau Vương Hân Di cùng nhau đốt ba nén nhang, hướng di ảnh mẹ của họ bái ba bái, liền đem nhang cắm vào lư hương ngay trước bức ảnh.

Sau khi đốt nhang cho mẹ, Trương Văn Trọng lại giới thiệu công hiệu của Ích Thọ Đan và Kiện Thể Đan cho Trương Thành Quý và Trương Trạch Thụy. Bởi vì có thân phận danh dự giáo thụ của viện y học đại học Ung Thành, Trương Thành Quý cùng Trương Trạch Thụy đều tin lý do của hắn, cho rằng đan được trong tay bọn họ, chính là thuốc bảo vệ sức khỏe tốt nhất mới được viện y học luyện chế ra. Theo lời đề nghị của Trương Văn Trọng, ba người sôi nổi nuốt vào một viên thuốc.

“Loại cảm giác này, thật là thoải mái...” Đan được vừa vào miệng, lập tức biến hóa thành một cỗ khí nhẹ nhàng khoan khoái, theo cổ họng đi thẳng vào dạ dày, thật làm cho ba người thoải mái đều muốn rên rỉ lên.

“Tuy rằng hiện tại còn chưa thấy được hiệu quả của đan được, nhưng chỉ bằng vào cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái do nó sinh ra, chị đã biết nó nhất định không phải là vật phạm.” Lời nói này của Vương Hân Di có chút khiêm nghi, làm cho Trương Văn Trọng bật cười.

Trương Văn Trọng không để ý tới Vương Hân Di, mà nhìn Trương Thành Quý nói: “Ông nội, nếu như ông tin lời cháu, cho cháu trị liệu bệnh suyễn của ông đi.”

“Cháu là cháu nội của ta, nếu ta không tin lời cháu, còn có thể tin tưởng ai?” Trương Thành Quý cười a a nói: “Huống chi hiện tại cháu còn là một giảng sư, cấp bậc còn cao hơn những bác sĩ trong bệnh viện huyện của chúng ta nữa.”

“Vậy hiện tại cháu bắt đầu trị liệu cho ông.” Trương Văn Trọng cũng không chậm trễ thời gian, lập tức từ trong rương hành lý lấy ra hộp ngân châm, sau đó cùng Vương Hân Di nâng Trương Thành Quý lên giường trong phòng ngủ, cũng giúp hắn cởi bỏ quần áo.

Bởi vì hiện tại bệnh hen suyễn của Trương Thành Quý lúc này còn chưa phát tác, cho nên Trương Văn Trọng dùng phương châm trị liệu đồng loạt bổ dưỡng cho phổi, tỳ, thận, kiêm việc trừ phong thấp khu đàm,

lấy ra một ngân châm trong hộp, phân ra đâm vào mấy huyệt vị Bạch Lao, Định Suyễn, Phế Du, Cao Hoang Du, Tỳ Du, Thận Du, Quan Nguyên và Túc Tam Lý.

Vì muốn mau chóng đạt thành hiệu quả trị liệu, hơn nữa trợ giúp cho Trương Thành Quý có được khí lực cường tráng, mỗi khi Trương Văn Trọng đâm vào một châm, đều đưa vào một đạo chân nguyên vào cơ thể Trương Thành Quý, trợ giúp hắn cải thiện khí lực. Có được chân nguyên này, lại phối hợp với Ích Thọ Đan, thân thể Trương Thành Quý sẽ càng ngày càng khỏe mạnh.

Sau khi châm cứu, Trương Thành Quý liền chìm vào giấc ngủ. Dù sao tuổi ông đã cao, sau khi dùng Ích Thọ Đan, sẽ lâm vào ngủ say, ở trong giấc ngủ hấp thu được tính. Trương Văn Trọng nhẹ đóng cửa phòng lại cho ông, dặn dò mọi người không nên quấy rầy giấc ngủ của ông nội.

Vào hai giờ chiều, Trương Trạch Thụy và Vương Hân Di đều đi làm. Trương Văn Trọng cũng không muốn ở trong nhà nhàn rỗi, liền đi ra phố, muốn đi dạo quanh huyện Ấn Ngạc, nhìn xem có được thu hoạch ngoài ý liệu gì hay không.

140. Chương 142: Người Theo Dõi

Trương Văn Trọng chậm rãi đi trên đường trong thị trấn Ấn Ngạc, hàng cây hai bên che phủ ánh mặt trời mùa thu, cơn gió mát từ từ thổi qua làm hắn cảm giác được một tia nhẹ nhàng khoan khoái. Bởi vì thị trấn Ấn Ngạc phong cảnh tú lệ, dãy núi hiểm trở vô cùng, vì thế ngành du lịch phát triển lớn mạnh. Vật kiến trúc bên trong thị trấn cũng dùng theo phong cách phục cổ, hai con đường cổ xưa nhất trong thị trấn cũng được giữ lại, đồng thời phát triển thành đường cổ du ngoạn, du khách đến du lịch mỗi ngày đều không ít.

Trương Văn Trọng đi dạo một vòng trên hai con đường cổ xưa này, cũng không phát hiện có thứ gì cảm thấy hứng thú. Mắt thấy lúc này thời gian cũng không còn sớm, đều đã sắp đến giờ tan tầm tan học, vì vậy hắn xoay người chuẩn bị về nhà. Nhưng đúng ngay lúc này, Tam Túc Ô đang đậu trên đầu vai của hắn, đột nhiên ghé sát bên tai hắn, dùng thanh âm nhỏ xíu chỉ có hắn mới nghe được, nói: “Chủ nhân, có người vẫn một mực theo đuôi chúng ta. Tuy rằng hắn ẩn dấu rất tốt, thế nhưng trên người hắn luôn phát ra sát khí cường liệt cùng khí tức máu tanh, đã làm cho tôi phát hiện sự tồn tại của hắn.”

Tam Túc Ô đối với sự nguy hiểm và sát khí, có được lực cảm nhận rõ ràng cực kỳ nhạy cảm. Đối với lời nó nói, Trương Văn Trọng tự nhiên sẽ không hoài nghi.

“Ác?” Vùng lông mày Trương Văn Trọng hơi nhướng lên, vẫn giả vờ đi dạo trên đường cổ, ánh mắt rất nhanh đảo qua đám người trên đường. Nhưng chân nguyên hiện tại của hắn vẫn còn yếu nhược không cách cảm nhận được như Tam Túc Ô, có thể ở trong đám người cảm nhận được sát khí chợt lóe rồi mất. Cho nên hắn không tỏ chút phản ứng dò hỏi: “Là người nào?”

Tam Túc Ô hồi đáp: “Chính là học sinh trung học mặc đồng phục, đeo kính mắt, trên mặt đầy mụn.”

Nếu như không phải có Tam Túc Ô nhắc nhở, chỉ sợ Trương Văn Trọng còn chưa chú ý tới học sinh trung học kia. Bởi vì tạo hình của hắn, thật sự là vô cùng bình thường. Bình thường tới mức chỉ cần người ta nhìn lướt qua liền quên ngay. Hơn nữa vóc người của hắn nhìn qua như rất văn nhược, đồng thời tuổi tác cũng không lớn, phảng phất như một học sinh mới học cao trung năm nhất. Hắn trà trộn trong những học sinh đang tan học về nhà, thật sự không chút thu hút.

Thế nhưng hiện tại, có Tam Túc Ô nhắc nhở, Trương Văn Trọng tự nhiên sẽ không tin tưởng, người kia thực sự là một học sinh cao trung. Sau khi âm thầm tỉ mỉ nhìn kỹ, Trương Văn Trọng phát hiện, tuổi tác thực sự của người kia, chỉ sợ đã sắp đến ba mươi tuổi, chỉ do dùng thủ đoạn hóa trang đặc thù, mới nhìn qua giống như học sinh cao trung năm nhất. Tuy rằng nhìn hắn vẫn nhược thường thường, nhưng thỉnh thoảng trong ánh mắt có tinh mang sắc bén đảo nhanh lướt qua, còn có cánh tay lộ ra khỏi tay áo, cũng ngăm đen rắn chắc, lộ ra một cảm giác lực lượng cường đại.

Trương Văn Trọng có thể xác định, cho tới bây giờ hắn chưa từng gặp qua người này, cũng không biết hắn có mục đích gì khi đi theo đuôi mình. Thế nhưng từ sát khí thường phóng xuất ra từ trong cơ thể hắn, ý đồ hắn đến hắn cũng không có gì tốt. Tuy rằng Trương Văn Trọng rất muốn bắt giữ người này, hỏi rõ ý đồ

hắn đến thật rõ ràng, thế nhưng đang trên đường cổ đông đúc người, một khi động thủ, sẽ ngộ thương đến người vô tội.

“Phải dẫn hắn tới một địa phương hẻo lánh mới được.” Trong nháy mắt trong lòng Trương Văn Trọng chợt hiện chủ ý, dùng khoe mắt nhìn tên nam tử giả dạng học sinh cao trung, rồi đi nhanh về hướng Ngạc sơn.

Nam tử cũng không biết bản thân đã bị bại lộ, hắn còn tưởng rằng mình ẩn dấu rất tốt. Mắt thấy Trương Văn Trọng xoay người đi ra khỏi đường cổ, hắn cũng không vội vã lập tức theo sau, mà ghé vào một quầy hàng bên được mua một xâu cua nướng, lại giả ra dáng dấp vừa tan học về nhà, theo dõi phía sau Trương Văn Trọng.

Nam tử lựa chọn theo dõi với cự ly không gần cũng không xa, hiển nhiên phi thường có kinh nghiệm. Bởi vì nếu đến quá gần, sẽ dễ bị mục tiêu phát hiện. Nhưng nếu ở quá xa, sẽ dễ mất đi mục tiêu. Cho nên hiện tại hắn bảo trì cự ly này, chính là cự ly tốt nhất do kinh nghiệm tổng kết ra.

Vừa mới bắt đầu, nam tử cũng không nhận thấy được có địa phương nào không thích hợp. Thế nhưng khi dòng người bên cạnh càng ngày càng ít, hoàn cảnh chung quanh cũng càng ngày càng hẻo lánh, trong lòng hắn không khỏi hiện lên một tia bất an.

Tuy rằng Trương Văn Trọng đi về hướng núi, nhưng hắn rõ ràng không đi trên đường bộ dành cho người du ngoạn.

Chung quanh lạnh lùng vắng vẻ, thỉnh thoảng nhìn thấy vài tiểu viện rải rác, nhưng cũng chỉ nghe được tiếng chó sủa, cũng không gặp bóng người. Không chỉ như vậy, ở đây còn có rừng cây sinh trưởng cực kỳ rậm rạp.

“Hắn không phải đã phát hiện ta đang theo dõi hắn chứ?” Nhìn chăm chú vào bóng lưng Trương Văn Trọng ở phía trước, nam tử nhin không được thâm nhủ trong lòng. Để phòng ngừa có tình huống đột phát ngoài ý muốn xuất hiện, hắn dứt tay phải vào bên trong túi quần, túi quần cũng rách, để hắn có thể trực tiếp đưa tay vào trong quần. Mà ngay trên đùi của hắn, đang giắt một cây súng, một cây Desert Eagle đã được cài trang cấm bên trong, lúc này tay phải của hắn, đã cầm vào băng súng Desert Eagle, tùy thời đều có thể rút ra, bắn ngay lập tức.

Lúc này, thân ảnh Trương Văn Trọng đột nhiên chợt lóe, biến mất trong một mảnh rừng cây rậm rạp.

“Chết tiệt, quả nhiên đã bị hắn phát hiện!” Nam tử không khỏi giận tím mặt, vốn tưởng rằng mình là bọ ngựa bắt ve, nhưng không ngờ tới mình đã sớm bị đối phương nhìn xuyên thân phận, còn bị dẫn dắt tới vùng ngoại ô hẻo lánh, dễ dàng bỏ rơi. Hắn không chút do dự, lập tức đuổi theo Trương Văn Trọng tiến vào trong rừng cây rậm rạp.

Thế nhưng hắn vừa mới bước vào rừng cây, chợt ngừng chân không dám động đậy. Mồ hôi lớn như hạt đậu cũng từ trên trán và trong tóc hắn bùng lên. Đồng thời chảy dọc xuống trên gương mặt của hắn, không chỉ như vậy, sắc mặt hắn trong nháy mắt biến thành tái nhợt, không chút huyết sắc.

Bởi vì ngay trước người hắn, có hai đỉnh sắc màu bích lục đang phiêu phù quỷ dị, một cây đỉnh sắt huyền phù ngay cổ họng hắn, một cây nằm ngay trên mi tâm. Từ hàn khí phát ra từ hai cây đỉnh sắt, làm trái tim hắn cũng triệt để giá lạnh xuống tới. Hắn không chút nghi ngờ, chỉ cần bản thân hắn dám động, hai cây đỉnh sắt lập tức bắn thẳng cổ họng cùng mi tâm của hắn.

Chết tiệt, tình báo mặt trên không phải nói, hắn là một võ giả địa cấp hậu kỳ hay sao? Thế nào hắn lại có được hai cây đỉnh sắt cổ quái như vậy, đây rốt cục là thứ quỷ gì? Không ngờ có thể trống rỗng phiêu phù? Nhưng còn đột nhiên xuất hiện ngay trước người hắn, đây...đây quả thực không thể tưởng tượng nổi! Hai cây đỉnh sắt này, đến tột cùng là sản phẩm công nghệ cao? Hay là vu thuật thần bí?

Trong lòng nam tử sợ hãi, đồng thời cũng nhin không được suy đoán lai lịch hai cây đỉnh sắt quỷ dị.

Ngay lúc này, Trương Văn Trọng từ trên một thân đại thụ rậm rạp cách đó không xa nhảy xuống tới. Lạnh lùng nhìn thẳng nam tử, lớn tiếng quát: “Nói, ngươi là ai, vì sao theo dõi ta?”

Tuy rằng bị Trương Văn Trọng nói toạc hành vi của mình, thế nhưng nam tử cũng không dự định thừa nhận, hắn còn kỳ vọng có thể lừa dối qua ải. Cho nên hắn lập tức giả ra biểu tình sợ hãi, thương cảm hề hề

nói: “Tôi...tôi cũng không có theo dõi anh, tôi vừa lúc tan học, đang định về nhà ăn cơm...”

Trương Văn Trọng cười nhạo nói: “Được rồi, đừng theo ta đóng kịch, ngươi là một nam nhân sắp ba mươi tuổi, còn dám ra vẻ là một học sinh cao trung, có học sinh cao trung già như ngươi sao? Còn có, tay phải của ngươi cắm vào trong túi quần, là muốn rút súng phải không? Ngươi nghĩ, súng của ngươi nhanh, hay Âm Dương Nhị Khí Đinh của ta nhanh hơn?”

Nghe câu nói của Trương Văn Trọng, nam tử cũng đã biết chính mình đã bị triệt để bại lộ, muốn lừa dối qua ải, chính là chuyện không có khả năng. Hắn nhìn Trương Văn Trọng đứng cách đó không xa tựa hồ như không chút phòng bị, lại dùng khoe mắt nhìn hai cây đinh sắt đang phiêu phù ngay cổ họng và mi tâm của mình, trong lòng rất nhanh tính toán.

Nếu thân phận đã bại lộ, như vậy dù sao cũng chỉ là chữ chết, còn không bằng liều mạng thử một lần. Nếu như có thể đánh gục Trương Văn Trọng, hai cây đinh sắt đang uy hiếp tính mạng của mình, như vậy cũng sẽ mất đi hiệu lực!

Vừa nghĩ liền làm, cổ tay phải nam tử nhẹ nhàng run lên, đem họng súng khẩu Desert Eagle nhắm ngay hướng Trương Văn Trọng.

“Cự ly gần như thế, dù ngươi có là thiên cấp võ giả, cũng phải bị Desert Eagle bắn chết. Huống chi ngươi còn chỉ là một hậu kỳ võ giả.” Nam tử âm thầm đắc ý nói.

Nhưng ngay lúc này, nam tử đột nhiên lại cảm giác khuỷu tay của mình truyền đến một trận đau đớn kịch liệt.

Ngón trỏ đang đặt trên cò súng, không ngờ không thể khống chế bóp mạnh. Chỉ nghe một tiếng súng vang lên trong đống quần của hắn “phanh”, phát súng không những không bắn trúng Trương Văn Trọng, còn suýt chút bằng luôn tiểu đệ đệ của hắn, làm nam tử hoảng sợ đến hai chân mềm nhũn, nhưng cũng không thể ngồi bịch xuống đất, cũng không phải bởi vì hắn không muốn, mà bởi vì hắn không dám. Ngay khi tiếng súng vừa vang lên, hai cây đinh sắt đã đâm vào da thịt của hắn, hắn có thể cảm giác được rõ ràng, ngay mi tâm và cổ họng truyền đến cảm giác đau đớn.

Thẳng đến lúc này, nam tử mới nhìn thấy kẻ đánh lén hắn không ngờ là một con quạ đen!

Con quạ đen dùng mỏ nhọn hung hăng mổ vào khuỷu tay hắn, sau đó lại hạ xuống đùi hắn, mỏ chim sắc nhọn mổ hai cái, liền mổ rách quần hắn, ngậm lấy khẩu Desert Eagle nhắc lên, bay đến đưa vào tay Trương Văn Trọng.

Nhìn thấy một màn này, nam tử kinh ngạc há to miệng. Hắn biết rõ trọng lượng của khẩu Desert Eagle, không ngờ con quạ đen có thể dùng mỏ chim kẹp lấy nó, xem ra cũng không phải loài quạ đen tầm thường.

“Ai có thể nói cho ta biết, lần này chúng ta muốn đối phó rốt cục là người nào a? Người lợi hại còn chưa tính, thế nhưng cả con chim hắn nuôi dưỡng, cũng biến thái đến như vậy?”

Lúc này trong lòng nam tử đã tràn đầy sợ hãi, nhin không được không ngừng kêu rên lên.

141. Chương 143: Lê Thị Lâm Và Thanh Xà

Trương Văn Trọng cầm khẩu súng Tam Túc Ô đưa cho hắn, nhưng hắn cũng không hiểu biết nhiều về súng ống, chỉ biết là súng nhưng không biết phẩm bài và loại nào.

“Ta vừa lúc muốn có một khẩu súng, ngươi liền đem tới đưa cho ta. Như vậy xem ra ta còn phải nói tiếng cảm tạ với ngươi.” Trương Văn Trọng mỉm cười nói, hắn không chút khách khí đem khẩu Desert Eagle biến thành sở hữu của mình. Sau đó sầm mặt quát: “Nói, ngươi tên là gì, từ đâu đến, nghe lệnh người nào tới giết ta?”

“Ta không có nghe mệnh lệnh bất cứ kẻ nào. Ta cũng không có muốn giết ngươi, ta...ta chỉ là muốn cướp một số tiền mà thôi.” Đến lúc này nam tử vẫn còn muốn nói dối.

Trương Văn Trọng cười nhạt, nói: “Cướp đoạt? Cáp, ngươi xem ta là ngu ngốc sao? Nếu như cướp đoạt, ngươi cũng nên hạ thủ đối với những kẻ đi xe đắt tiền, sao lại đi theo đuôi người như ta, chỉ là một người

bình thường ăn mặc phổ thông? Huống chi, từ trên người người phát ra sát khí, đều tỏ rõ người là một sát thủ hai tay dính đầy máu người! Việc đã đến nước này, người tốt nhất nên thành thật một chút trả lời vấn đề của ta, nếu không đừng trách ta đối với người không khách khí!”

Thấy lời nói dối của mình đã bị xuyên qua, nam tử hừ lạnh một tiếng, cảm tức nói nhìn Trương Văn Trọng, hừ lạnh nói: “Muốn giết muốn chém tùy tiện người, đừng mơ tưởng lấy được nửa câu từ trong miệng của ta, dù sao đời này ta cũng đã sống đủ, dù hiện tại có chết, con mẹ nó cũng không oan!” Nói xong, hắn chăm chú ngậm miệng lại, mặc cho Trương Văn Trọng làm sao, hắn vẫn không chịu mở miệng nói.

“Không nghĩ tới, miệng của người cũng cứng lắm. Nhưng người thật cho rằng ngậm miệng không nói, ta không cách nào từ chỗ người hỏi ra được tình báo hay sao?” Trương Văn Trọng đột nhiên lắc đầu nở nụ cười: “Người, thật sự quá ngây thơ.”

Nam tử cũng không tin lời Trương Văn Trọng nói. Hắn cho rằng Trương Văn Trọng đang hù dọa hắn, cho nên hắn ngậm chặt miệng, còn dùng ánh mắt chẳng đáng nhìn chăm chăm Trương Văn Trọng, đồng thời trong lòng còn âm thầm nói: “Khoa trương, muốn gạt ta? Tưởng ta ngu ngốc à? Chỉ cần ta ngậm chặt miệng, vô luận người làm gì cũng không mở miệng, nếu như người còn có thể ở chỗ ta thu được tình báo, vậy xem người lợi hại!”

Tuy rằng nam tử không mở miệng nói, thế nhưng Trương Văn Trọng từ trong ánh mắt của hắn đã đọc hiểu ý tứ hắn. Nhân nhật cười, Trương Văn Trọng cũng không nói thêm lời nào, chỉ giơ lên tay phải ngay trước mặt tên nam tử làm ra những thủ thế liên tiếp phức tạp, làm tên nam tử vừa cảm thấy kỳ lạ, cả ánh mắt và lực chú ý cũng dần dần bị hắn làm ra những thủ thế liên tiếp hấp dẫn.

“Những thủ thế này của hắn, đến tột cùng đại biểu cho ý tứ gì?” Trong lòng nam tử không tự chủ được hiện lên một nghi vấn. Đồng dạng ngay lúc đó, hắn đột nhiên cảm giác tinh thần của mình trở nên vô cùng mệt mỏi, một cảm giác buồn ngủ kịch liệt nảy lên trong lòng.

“Chuyện gì xảy ra? Vì sao ta lại đột nhiên trở nên mệt mỏi rồi muốn ngủ?” Trong lòng nam tử hiện lên một tia cảnh giác, người có tu vi giống như hắn, căn bản không có khả năng đột nhiên có cảm giác mệt mỏi rồi cùng buồn ngủ đến như vậy, huống chi bây giờ hắn còn đang ở trong tuyệt cảnh có thể bị giết chết bất cứ lúc nào.

“Đây...chẳng lẽ là thôi miên?” Nam tử bỗng nhiên cả kinh, hắn liều mạng muốn để ý thức của mình thanh tỉnh, nhưng bất quá cũng hoàn toàn vô dụng. Cặp mí mắt của hắn, thật giống như nặng ngàn cân, vô luận hắn làm sao nỗ lực, đều không thể ngăn cản hai mí mắt nhắm lại. Khi trước mắt hắn lâm vào một mảnh đen kịt, đồng thời tinh thần ý thức của hắn cũng trở nên không rõ.

Hắn cứ đứng như thế, lâm vào trạng thái ngủ say thật sâu.

Đúng như nam tử sở liệu, vừa rồi Trương Văn Trọng thi triển thủ thế liên tiếp trước mắt hắn, chính là Mê Hồn Ấn trong Chúc Do Thuật. Nguyên lý của Mê Hồn Ấn, cùng thuật thôi miên hiện đại, dùng tay và đồ vật thay thế phụ trợ thôi miên cũng không khác nhau lắm. Chỉ là hiệu quả còn tốt hơn một chút. Trước đây, bởi vì tu vi Trương Văn Trọng không đủ, dù biết được phương pháp thi triển Mê Hồn Ấn, nhưng cũng không có hiệu quả gì. Thế nhưng hiện tại, tu vi của hắn cũng đã đủ để thi triển ra Mê Hồn Ấn.

Nhìn nam tử đang đứng ngủ, Trương Văn Trọng thỏa mãn gật đầu, hỏi: “Người tên là gì?”

Nam tử đang ngủ say, dùng một loại thanh âm bình thản không chút cảm tình đáp: “Thái Tang Sai.”

“Thái Tang Sai?” Trương Văn Trọng thấp giọng đọc lại tên này hai lần, vùng lông mày hơi nhướng lên, lần thứ hai hỏi: “Đây không giống tên của người trong nước, người là người của quốc gia nào?”

Thái Tang Sai đáp: “Người Thái Lan.”

“Người Thái Lan?” Trương Văn Trọng lại lần nữa quan sát Thái Tang Sai, nếu như chỉ nhìn vào dáng dấp của hắn hiện tại, thật không biết là người Thái Lan.

Trương Văn Trọng lại hỏi: “Là ai cho người tới giết ta? Vì sao người biết ta ở tại huyện Ấn Ngạc? Người đến một mình, hay có đồng bọn?”

Trúng Mê Hồn Ẩn trong Chúc Do Thuật, Thái Tang Sai đối với những câu hỏi của Trương Văn Trọng, có thể nói biết gì nói hết, hần hồi đáp: “Là Lê Thị Lâm ra tiền mời Thanh Xà chúng ta đến ám sát người, chúng ta dùng đủ loại thủ đoạn điều tra được hôm nay người đến huyện Ẩn Ngạc, cho nên đã đến sớm một bước, từ cuối tuần trước đã đến đây. Chúng ta cũng từng nghĩ tới ám sát người tại Ung Thành. Thế nhưng người ở Ung Thành giao du quá rộng, còn có quan hệ với cả quân cảnh, không lợi cho chúng ta động thủ, cho nên chúng ta chạy tới huyện Ẩn Ngạc. Đi tới với ta, còn có hai đồng bọn, chính là một người Thái Lan tên Trữ Công Tuyên và một người Cambodia tên Bác Lạp Ni.”

Trương Văn Trọng hỏi: “Lê Thị Lâm là ai? Thanh Xà là cái gì?”

Thái Tang Sai đáp: “Lê Thị Lâm là vợ của Hàn Tân, là đầu mục số ba trong tổ chức buôn lậu thuốc phiện của bọn hần. Hiện tại bởi vì Hàn Tân và Trương Lượng đã chết, cho nên Lê Thị Lâm trở thành đầu mục số một của tổ chức buôn lậu thuốc phiện. Cô ta từng lập lời thề trước mặt thần phật, sẽ giết người báo thù cho chồng cô ta. Thanh Xà là tổ chức sát thủ do ta và Trữ Công Tuyên, Bác Lạp Ni hợp thành, ba người chúng ta vốn là sát thủ đơn độc, trong một lần hợp tác làm nhiệm vụ, phát hiện độ ăn ý rất cao, vì vậy hợp thành tiểu tổ sát thủ, danh hiệu Thanh Xà. Trong giới sát thủ Á Châu, cũng được bài danh hàng đầu.”

“Lê Thị Lâm?” Trương Văn Trọng khẽ cau mày, trực giác nói cho hần, nữ nhân tên Lê Thị Lâm này, chỉ sợ còn khó chơi hơn cả Hàn Tân và Trương Lượng. Bởi vì kinh nghiệm ngàn năm nói cho hần, một ngày nữ nhân nổi điên, sẽ cực kỳ đáng sợ.

“Ta cũng không có thời gian, chạy đến Đông Nam Á để đối phó nữ nhân tên Lê Thị Lâm này.” Trương Văn Trọng híp mắt lại suy nghĩ, nhìn chăm chú vào sát thủ người Thái Lan Thái Tang Sai đứng trước mắt, trong ánh mắt hần chợt hiện lên một đạo tinh mang. Một biện pháp không cần để hần đích thân động thủ mà cũng có thể đối phó Lê Thị Lâm, đã thành hình trong lòng hần. Bất quá trước khi thực thi kế hoạch này, hần còn một chút việc cần làm.

Trương Văn Trọng hỏi: “Nếu như các người thành công giết ta, các người làm sao chứng minh với Lê Thị Lâm?”

Thái Tang Sai đáp: “Lê Thị Lâm yêu cầu chúng ta mang theo đầu của người đi gặp cô ta, bởi vì cô ta cần đầu của người tế tự thần linh.”

Trương Văn Trọng lại hỏi: “Cô ta sẽ tự đến gặp các người sao?”

“Sẽ!” Thái Tang Sai trả lời rất khẳng định.

“Ác?” Vùng lông mày Trương Văn Trọng nhướng lên, đáp án này thật ra có chút ngoài hần dự liệu, hần hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì cô ta muốn mời chào Thanh Xà chúng ta!” Thái Tang Sai đáp, trong giọng nói có chút chẳng đáng: “Cô ta bắt quá chỉ là một đầu mục thứ ba trong tổ chức buôn lậu thuốc phiện, dựa vào việc hai đầu mục kia bị bắt, mới bò lên vị trí số một, không ngờ cũng muốn chào mời Thanh Xà chúng ta, thực sự không biết tự lượng sức mình. Nếu như là trước đây khi Hàn Tân và Trương Lượng vẫn còn, có thể chúng ta còn suy nghĩ lại một chút. Thế nhưng hiện tại thuần phục một nữ nhân dùng thân thể mới bò lên được vị trí lão đại, sẽ chỉ làm giảm thấp thân phận của chúng ta. Thanh Xà chúng ta cũng là tiểu tổ sát thủ nổi danh, làm sao vì chuyện này mà mất mặt!”

“Thì ra là thế, như vậy đúng thật tốt quá.” Trương Văn Trọng nhin không được nở nụ cười, nguyên bản hần còn tưởng rằng, phải tốn hao một phen công phu, mới có thể làm cho kế hoạch này được thực thi. Hiện tại xem ra ông trời cũng đang giúp hần. Hần gơ tay phải, ngón trở điểm vào mi tâm của Thái Tang Sai, một đạo chân nguyên lập tức dừng mãnh tràn vào trong đầu Thái Tang Sai.

Đoạn ký ức vừa rồi của Thái Tang Sai, trong nháy mắt đã bị Trương Văn Trọng bóp méo.

Sau đó Trương Văn Trọng phóng người đi, biến mất trong khu rừng cây rậm rạp.

Mười giây sau, Thái Tang Sai đang đứng ngủ chợt mở mắt. Hần nhìn quanh bốn phía một chút, mới cau mày dùng tiếng Thái Lan nói: “Ghê tởm, không ngờ lại bị hần trốn. Mà thôi, ta phải về gặp Trữ Công Tuyên cùng Bác Lạp Ni thương nghị hành động kế tiếp.”

Lúc này, hắn chợt cảm giác được nơi khuỷu tay truyền đến cảm giác đau đớn, cùng với mi tâm và cổ họng chảy máu. Hắn nhất thời nhíu mày, dùng tiếng Thái Lan nói thầm: “Ghê tởm, ba vết thương cũ vì sao lại bắt đầu phát tác?” Cũng không kiểm tra xem ba vết thương là cũ hay mới, hắn xoay người chạy về nơi ẩn trú. Mà hắn cũng không hề hay biết, một con quạ đen đang bay lượn trên bầu trời, chăm chú truy theo sau hắn.

Thái Tang Sai rất nhanh quay trở về nơi đặt chân của bọn hắn, đây là một khu dân cư bình thường, để có thể thành công ám sát Trương Văn Trọng, hắn cùng Trữ Công Tuyên, Bác Lạp ni đã chạy tới huyện Ấn Ngạc từ ba ngày trước. Đồng thời nhờ công ty đại lý, thuê căn nhà này, để thuận tiện cho hoạt động của bọn hắn. Trong ba người, chỉ có gương mặt của Thái Tang Sai tương tự người Trung Quốc, lại còn am hiểu hóa trang dịch dung, cho nên để hắn đi theo dõi Trương Văn Trọng.

Đứng ngay trước cửa, Thái Tang Sai gõ ba ngón hai dài, đây là hẹn ước tiếng gõ cửa giữa hắn và hai người kia, chỉ dùng cách gõ như vậy, mới biểu thị là người một nhà.

Cửa phòng rất nhanh được mở ra, một người Thái Lan vừa đen vừa gầy xuất hiện ngay cửa, thấy Thái Tang Sai, lập tức dùng tiếng Thái Lan nói: “Anh đã trở về. Thế nào? Theo dõi Trương Văn Trọng có phát hiện gì không?”

“Ai, đừng nói nữa, bị hắn trốn thoát rồi.” Thái Tang Sai lắc đầu nói, định chuẩn bị đi vào trong nhà, nhưng ngay lúc này, Trữ Công Tuyên đột nhiên phát hiện vết thương trên mi tâm và cổ họng hắn, không khỏi nhíu mày, nói: “Vì sao anh lại bị thương?”

“Thụ thương? Không có a? Làm gì có bị thương?” Thái Tang Sai ngạc nhiên sửng sốt.

Trữ Công Tuyên vẽ mặt hồ nghi nói: “Còn nói không thụ thương, mi tâm và cổ họng của anh đều chảy máu. Đây rốt cục là chuyện gì xảy ra? Lẽ nào anh và Trương Văn Trọng đã xảy ra ẩu đả?”

Thái Tang Sai không giải thích được nói: “Ác, anh nói là hai vết thương này sao, đây là vết thương cũ nha, anh cũng không phải không biết, thế nào còn hỏi tôi?”

Trong ánh mắt Trữ Công Tuyên hiện lên một tia lệ mang, hắn lớn tiếng quát: “Vết thương cũ? Thế nào khả năng! Hôm nay anh đi còn chưa có hai vết thương đó! Nói, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?” Cùng lúc đó, tay phải hắn nhanh chóng thò vào trong người, chuẩn bị móc súng ra.

Ngay lúc này, một bóng đen dùng tốc độ cực nhanh đánh về phía Trữ Công Tuyên, ngay khi hắn vô ý thức muốn tránh né, Trương Văn Trọng đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt hắn, đưa tay một quyền oanh thẳng vào mặt Trữ Công Tuyên.

Vừa gặp kinh biến, Trữ Công Tuyên liền bày ra năng lực ứng biến vô cùng cao minh. Chỉ thấy hắn nhấc chân đá tới, hung hăng đá về hướng Trương Văn Trọng, thậm chí còn sản sinh một tiếng rít gió chói tai.

Đồng thời nửa thân trên của hắn ngửa về phía sau, hai quyền oanh thẳng về hướng Tam Túc Ô.

Phản ứng liên tiếp của Trữ Công Tuyên, thật sự không được như ý, trái lại hắn đã bỏ quên một người, đó chính là Thái Tang Sai.

Ngay trong tích tắc Tam Túc Ô xuất hiện, Thái Tang Sai vốn đang trong tinh thần trạng thái rất bình thường, đột nhiên lại rơi vào trạng thái mê hồn. Trong ánh mắt vô thần kia, thân phận của Trương Văn Trọng và Trữ Công Tuyên trong nháy mắt liền xảy ra thay đổi. Cho nên hắn rít gào một tiếng, nhấc chân dùng một chiêu trong Thái quyền, hung hăng đá thẳng vào thất lưng Trữ Công Tuyên.

Nếu như không phải tu vi của Trữ Công Tuyên quá mạnh, thân thể cứng rắn, chỉ sợ thất lưng của hắn đã bị một cú đá làm gãy đoạn. Dù hắn cố gắng chịu đựng một cú đá, nhưng cũng ăn khổ nhiều, bị Trương Văn Trọng nhân cơ hội mà vào, một ngón tay điểm lên huyệt Thái Dương của hắn, nhất thời liền hôn mê.

“Xảy ra chuyện gì? Vì sao các anh lại cãi nhau?” Bác Lạp Ni vốn đang ở trong nhà vệ sinh, nghe được Thái Tang Sai và Trữ Công Tuyên gây cãi, vốn muốn đi ra khuyên bảo hai người, lại không nghĩ rằng vừa đi ra khỏi nhà vệ sinh, liền thấy Trương Văn Trọng, nhất thời liền kinh hô lên: “A, người...người là Trương Văn Trọng?” Đồng thời vung tay bắn một Mai Hoa Phiêu.

Từ lúc hấn vừa vung tay lên, Trương Văn Trọng cũng đã nhận ra ý đồ của hấn, rất nhanh lách sang bên trái nửa bước, Mai Hoa Phiêu “đình” một tiếng đánh vào vách tường sau lưng hấn. Bởi vậy có thể thấy được sức lực của Bác Lạp Ni mạnh đến thế nào.

Ngay khi Bác Lạp Ni chuẩn bị dùng Mai Hoa Phiêu bắn về phía Trương Văn Trọng, Tam Túc Ô đã nhào tới trước người hấn, mở chim sắc nhọn nhất thời mở mạnh lên đầu vai hấn, đem một khối da thịt kéo mạnh xé xuống tới. Bác Lạp Ni đau đớn kêu rên một tiếng, không đợi hấn kịp đuổi Tam Túc Ô, một cây ngân châm từ trong tay Trương Văn Trọng bắn ra, đâm thẳng vào huyết Ấn Đường của hấn, hấn cũng giống như Trữ Công Tuyên, đồng thời té xỉu trên mặt đất.

142. Chương 144: Trừ Tận Gốc Tai Họa Ngầm

Sáu tiếng đồng hồ sau, Thái Tang Sai, Trữ Công Tuyên và Bác Lạp Ni từ trong trạng thái thôi miên thức tỉnh. Cũng giống như kinh lịch trước đó của Thái Tang Sai, ký ức của cả ba người đều đã bị Trương Văn Trọng thay đổi.

Ở trong trí nhớ hiện tại của bọn họ, Thái Tang Sai bởi vì truy theo Trương Văn Trọng bị phát hiện, liền chiến đấu với Trương Văn Trọng, đồng thời đúng lúc thông tri cho Trữ Công Tuyên và Bác Lạp Ni, để hai người kịp thời chạy tới. Cuối cùng ba người hợp lực liên thủ đánh chết Trương Văn Trọng.

Vì vậy ở thời khắc này, vừa mới mở mắt, Thái Tang Sai liền khẩn cấp nhìn hai đồng bọn dò hỏi: “Đầu người đâu? Đầu người của Trương Văn Trọng đâu?”

“Ở chỗ này!” Bác Lạp Ni giơ cao chiếc túi bên người, máu tươi đã ướt đầm túi, đồng thời vẫn còn chảy ra không ít.

Thái Tang Sai hưng phấn chà xát đôi tay, cười toe toét: “Nhanh mở ra cho tôi xem, đến bây giờ tôi còn không dám tin tưởng, chúng ta lại thuận lợi đánh chết được Trương Văn Trọng.”

“Nói thật ra tôi cũng không dám tin tưởng, nhiệm vụ lần này lại thuận lợi đến như thế, nhưng đã là sự thực.” Bác Lạp Ni vừa cười vừa nói, hấn cũng thập phần hưng phấn. Trước đó bọn hấn đã dự tính nhiệm vụ lần này sẽ phi thường trắc trở, thế nhưng trăm vạn đô la đối với bọn hấn mà nói thật sự quá có lực mê hoặc, cho nên mới liều lĩnh tiếp nhận nhiệm vụ khó khăn này. Nhưng không có nghĩ đến, tất cả không ngờ lại thuận lợi như vậy.

Bác Lạp Ni kéo túi vải xuống, lộ ra một đầu lâu loang lổ máu, chính là của Trương Văn Trọng.

Bác Lạp Ni vốn mặc kệ có bị dính máu hay không, đưa tay giơ cao đầu lâu, vừa cười vừa nói: “Ha ha, mau nhìn, đây là một trăm vạn đô la! Càng xem lại càng thấy khả ái, khả ái tới mức tôi cũng muốn hôn nó một cái!”

Trữ Công Tuyên trừng mắt nhìn hấn, châm chọc khiêu khích nói: “Tôi chỉ thấy một trăm vạn đô la khả ái, cũng không thấy đầu người chết có gì khả ái. Bác Lạp Ni, sở thích của anh thực sự quá biến thái. Tôi nghĩ, trong nhà anh chắc nên lập một hầm băng, để anh có thể gửi thi thể vào.”

Bác Lạp Ni không những không tức giận, trái lại còn nhếch miệng cười, gật đầu đáp: “Àn, anh nói có đạo lý. Lần này trở về, tôi sẽ làm theo lời anh.”

Thái Tang Sai nói: “Được rồi, hai người các anh cũng không cần đấu võ mồm nữa, chúng ta mau nhanh rời khỏi đây, rời khỏi Trung Quốc. Dù sao cảnh sát Trung Quốc cũng không phải ngồi không. Hơn nữa tên Trương Văn Trọng này, còn có quan hệ với người của quân đội, nếu như chúng ta bại lộ hành tung, chỉ sợ đừng mơ tưởng đi ra khỏi Trung Quốc.”

“Anh nói không sai, chúng ta đích xác mau nhanh rời khỏi đây.” Trữ Công Tuyên và Bác Lạp Ni cùng gật đầu, đồng thanh nói.

Thái Tang Sai, Trữ Công Tuyên và Bác Lạp Ni ba người, lúc này liền thu thập hành lý, đặt đầu lâu loang lổ vết máu vào trong vali đặc chế. Sau đó dùng một chiếc xe, suốt đêm lái đi, hướng biên cảnh chạy tới.

Năm ngày sau, Thái Tang Sai, Trữ Công Tuyên, Bác Lạp Ni ba người xuất hiện trong một khu rừng tùng nhiệt đới thuộc Tam Giác Vàng. Sau khi trải qua binh sĩ lục soát cẩn thận một phen, rốt cục đi tới trước mặt Lê Thị Lâm.

“Đầu của Trương Văn Trọng mang tới rồi sao?” Lê Thị Lâm trầm giọng hỏi. Cô ta là một cô gái khoảng gần hai mươi bốn tuổi, là đứa con lai, gương mặt rất đẹp, nhất là đôi mắt hàm xuân, vô cùng mê người. Chính bởi vì gương mặt xuất chúng, mới được Hàn Tân cưới làm vợ.

Đương nhiên, cô ta có thể ở trong tổ chức buôn lậu thuốc phiện ngồi vào vị trí đầu mục số ba, đồng thời ngay lúc Hàn Tân và Trương Lương bị bắt, trở thành đầu mục số một, ngoại trừ gương mặt khiến kẻ khác kinh diễm, thủ đoạn của cô ta cũng cực kỳ tàn nhẫn ác độc.

“Mang đến rồi.” Bác Lạp Ni vung lên valy đặc chế trong tay, nhưng cũng không vội vã giao cho Lê Thị Lâm, mà dò hỏi: “Tiền đâu?”

Lê Thị Lâm nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, lập tức có một nữ nhân cầm theo một valy mật mã đi tới, ngay trước mặt Thái Tang Sai, Trữ Công Tuyên và Bác Lạp Ni mở ra, đem đồ la chất đồng bên trong đưa cho ba người nhìn thoáng qua, sau đó liền khép lại.

Lê Thị Lâm nói: “Theo quy củ trên đường, một tay giao tiền, một tay giao hàng. Nhưng tôi cũng phải nhìn xem, thứ chứa trong valy, có phải là đầu người của Trương Văn Trọng hay không?”

“Thế nào? Cô không tin chúng tôi?” Vùng lông mày của Trữ Công Tuyên nhướng lên, một tia tức giận xuất hiện trên mặt của hắn.

“Tôi không tin bất luận kẻ nào, bao quát cả chính tôi.” Lê Thị Lâm trầm giọng nói, cũng không bởi vì sự hờn giận của hắn mà tuyển chọn lùi bước.

Trữ Công Tuyên hừ lạnh một tiếng, thế nhưng cũng không cự tuyệt lời đề nghị của Lê Thị Lâm, mà nói với Bác Lạp Ni: “Mở valy cho cô ta xem.”

Bác Lạp Ni theo lời mở valy.

“Đây là cái gì?” Khi Lê Thị Lâm nhìn thấy rõ thứ đặt trong valy, sắc mặt nhất thời đại biến. Bởi vì thứ đặt trong valy cũng không phải là đầu của Trương Văn Trọng, thậm chí cũng không phải đầu người, mà là một đầu heo. Cô ta nhất thời giận dữ, lớn tiếng quát: “Các người thật to gan, cũng dám đem một cái đầu heo chết đến lừa gạt ta!” Tay phải cô ta xuất hiện một cây súng lục, hòng súng nhắm ngay Bác Lạp Ni đang cầm valy. “Phanh.” Một tiếng liền bóp cò súng.

Một đoàn hoa máu từ mi tâm Bác Lạp Ni phóng ra. Hắn hét một tiếng ngã xuống đất. Nhưng ngay thời khắc này, Thái Tang Sai và Trữ Công Tuyên cũng một trái một phải, giống như sói như hổ nhào tới bên cạnh Lê Thị Lâm, sát chiêu sắc bén nhất thời oanh kích thẳng lên thân thể cô ta, trong nháy mắt làm cho cô ta hương tiêu ngọc vãn.(chết)

Giờ này khắc này, bọn bảo tiêu của Lê Thị Lâm mới kịp phục hồi lại tinh thần, đều rút súng ra, điên cuồng hướng Thái Tang Sai và Trữ Công Tuyên bắn tới. Trong nháy mắt đã đem hai sát thủ nhất lưu giết chết ngay tại chỗ. Thế nhưng dù là như vậy, cũng không thể cứu lại tính mạng của đầu mục số một Lê Thị Lâm của bọn hắn.

Bởi vì cái chết của Lê Thị Lâm, làm tổ chức buôn lậu thuốc phiện như rắn mất đầu này rất nhanh lâm vào trong tranh quyền nội đấu, đồng thời cấp tốc bị tổ chức buôn lậu thuốc phiện khác tiêu diệt chiếm đoạt, làm cho thực lực của những trùm buôn thuốc phiện Đông Nam Á xuất hiện một lần biến động quy mô nhỏ. Về phần ba người Thanh Xà vì sao lại ám sát người thuê mướn mình, vẫn trở thành sự nghi vấn xôn xao. Nhưng không có một người nào đưa ánh mắt hoài nghi hướng trên người Trương Văn Trọng.

Nhưng trên thực tế, chuyện này chính do một tay Trương Văn Trọng bày ra.

Vào ngày hôm đó, Trương Văn Trọng theo đuôi Thái Tang Sai đến nhà trọ của bọn hắn, sau khi chế phục Trữ Công Tuyên cùng Bác Lạp Ni, liền dùng Chúc Do Thuật thôi miên cả ba người. Sau đó ba người bị thôi miên, không chỉ đem đầu heo cho rằng là đầu người của Trương Văn Trọng, đồng thời khi bọn hắn ở ngay trước mặt Lê Thị Lâm, mở valy đựng đầu heo, sẽ xúc động một thủ đoạn thôi miên mà Trương Văn

Trọng gài đặt trong tận sâu trong ý thức của bọn hắn. Để cho bọn hắn không để ý tới tính mạng của bản thân, cũng phải đánh chết Lê Thị Lâm.

Mưu kế này có chỗ tốt lớn nhất, chính là không cần Trương Văn Trọng tự mình xuất thủ. Vô luận ba người Thanh Xà, cuối cùng thành công hay thất bại, cũng sẽ không có người nào hoài nghi lên người hắn.

Để chúng ta quay về thời gian năm ngày trước.

Sau khi dùng Chúc Do Thuật thôi miên ba người Thanh Xà, đồng thời ở chợ bán thức ăn gần bên mua một đầu heo giả mạo đầu người của mình, Trương Văn Trọng xoay người rời khỏi tiểu khu ở trọ của ba người Thanh Xà, trở về nhà mình. Lúc này Trương Trạch Thụy và Vương Hân Di đã tan tầm về nhà, đang ngồi trên sofa xem tivi, chờ hắn trở về cùng ăn cơm chiều.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng trở về, Vương Hân Di nhất thời nở nụ cười, hỏi: “Em trai, chiều nay em đi đâu dạo thế? Thế nào, có gặp được người quen hay không?”

Trương Văn Trọng tự nhiên sẽ không đem chuyện phát sinh giữa hắn và ba người Thanh Xà nói cho Vương Hân Di, hắn vừa cười vừa nói: “Em đi dạo ở hai đường cổ, không nghĩ tới, bốn năm năm qua, huyện Ân Ngạc lại biến hóa lớn như vậy.”

Vương Hân Di vừa cười vừa nói: “Đúng vậy, từ khi Đô Sơn cùng hai đường cổ trở thành cảnh điểm du ngoạn, huyện Ân Ngạc của chúng ta đã trở thành như bây giờ. Được rồi em trai, đưa giấy chứng nhận danh dự giáo thụ của em cho chị, chị đi photocopy.”

“Photocopy làm gì?” Trương Văn Trọng khó hiểu, dù là Trương Trạch Thụy cũng vẻ mặt vô cùng kinh ngạc nhìn Vương Hân Di.

“Tại em không biết, ngày hôm nay suýt chút nữa chị bị tức chết.” Vương Hân Di thở hổn hển nói: “Chiều hôm nay, chị đem chuyện em trở thành danh dự giáo thụ của viện y học đại học Ung Thành nói cho những người trong cơ quan, thế nhưng bọn họ cũng không tin tưởng, còn bảo chị đang nói dối. Cho nên chị muốn đem giấy chứng nhận của em đi photocopy. Ngày mai đem cho những người đó nhìn xem, để cho bọn họ biết chị không có nói dối, cũng cho bọn họ mở rộng tầm mắt.”

Trương Văn Trọng còn chưa mở miệng, Trương Trạch Thụy đã trừng mắt nhìn nàng, hừ lạnh: “Hồ đồ!”

Vương Hân Di sợ nhất chính là Trương Trạch Thụy, thấy hắn tức giận, nhất thời liền mềm xuống, vô cùng ủy khuất thấp giọng lầm bầm nói: “Con có hồ đồ gì đâu? Bọn họ không những hoài nghi con, còn hoài nghi tới em trai nữa.” Nàng cũng không dám nói thêm, bởi vì nàng nhìn thấy Trương Trạch Thụy buông chén trà trong tay xuống. Mà động tác này có ý nghĩa, Trương Trạch Thụy muốn mở miệng lên tiếng.

Vương Hân Di cúi đầu, làm sẵn chuẩn bị để nghe mắng.

Nhưng ngoài dự đoán mọi người chính là Trương Trạch Thụy lại nói ra một câu: “Ngày mai con trực tiếp đem giấy chứng nhận cho bọn họ xem, nếu như bọn họ còn chưa tin, con bảo bọn họ gọi điện thoại cho viện y học đại học Ung Thành. Hừ, tự mình không có kiến thức thì thôi, không ngờ còn hoài nghi người của Trương gia chúng ta nói dối.”

“Ách?” Vương Hân Di trợn tròn mắt.

“Ân?” Trương Văn Trọng cũng trợn tròn mắt.

Trương Trạch Thụy đứng dậy, diu Trương Thành Quý mới từ bên trong phòng ngủ đi ra, ngồi xuống bàn ăn, sau đó nhìn hai chị em đang trợn tròn mắt quát: “Hai đứa còn suy nghĩ cái gì? Nhanh qua ăn cơm.”

“Dạ!” Vương Hân Di cùng Trương Văn Trọng cùng đáp, hai người đều nhin không được nở nụ cười.

143. Chương 145: Ngồi Cùng Bàn Với Anh

Sáng sớm hôm sau, Trương Trạch Thụy và Vương Hân Di đúng giờ đi làm, Vương Hân Di đem giấy chứng nhận của Trương Văn Trọng bỏ vào trong túi xách, dự định đem theo đưa cho các đồng sự trong cơ quan được thêm kiến thức.

Vào lúc sáng sớm, Trương Văn Trọng đã tiến hành trị liệu châm viêm cho Trương Thành Quý, đợi khi Trương Thành Quý đã ngủ say, hắn mới căn dặn dì Tiến vài câu, sau đó rời khỏi nhà, dự định tìm một nơi mua một ít ngọc khí.

Từ ngày hôm qua sau khi gặp ba người Thanh Xà, đồng thời từ trong miệng bọn họ biết được tin tức Lê Thị Lâm muốn ám sát hắn, Trương Văn Trọng lập tức lo lắng cho an nguy của người thân. Với tu vi của hắn, cộng thêm đạo thuật thần kỳ cùng tiên pháp phụ trợ, tự nhiên không cần sợ những người này. Thế nhưng điều này cũng không đại biểu cho việc ba người thân của hắn cũng có thể giống như hắn. Nếu như bởi vì mình, xúc phạm đến người nhà, Trương Văn Trọng không thể dễ dàng tha thứ cho mình. Cho nên hắn quyết định đi mua một ít tài liệu, thừa dịp còn đang ở lại huyện Ân Ngạc, nhanh lẹ chế bùa hộ mệnh, dùng để bảo hộ ba người thân trong gia đình.

Thị trấn Ân Ngạc tuy rằng không lớn, thế nhưng bởi vì phát triển du lịch, nên cũng có không ít cửa hàng đồ cổ. Trương Văn Trọng dạo qua một vòng, đã mua toàn bộ ngọc khí cùng tài liệu cấu trúc trận pháp cùng luyện chế bùa hộ mệnh hoàn toàn đầy đủ.

Trên đường hắn mang theo túi đồ về nhà, đi ngang qua một nhà trẻ, ở bên trong có một khu vườn, vừa lúc có một cô giáo đang hướng dẫn một nhóm trẻ hoạt bát khả ái chơi trò chơi. Khi Trương Văn Trọng nhìn thấy gương mặt của cô giáo, cũng không khỏi kêu lên “Dì” một tiếng. Bởi vì dáng dấp của cô giáo kia giống nữ tiếp viên hàng không tên Diệp Đồng như đúc.

“Là cô ấy? Cô ấy không phải là tiếp viên hàng không sao? Sao lại ở trong nhà trẻ làm cô giáo?” Trương Văn Trọng không khỏi ngừng chân lại, nghi chân quan sát. Khoảng ba phút sau, hắn lắc đầu, thầm nghĩ: “Nguyên lai không phải nữ tiếp viên hàng không tên Diệp Đồng, gương mặt hai người tuy rằng cực kỳ tương tự, thế nhưng thần thái khí chất không giống nhau. Lê nào là chị em song sinh?”

Mặc dù có lòng hiếu kỳ, nhưng chuyện này dù sao cũng không quan hệ gì tới hắn, vì vậy Trương Văn Trọng vừa định bỏ đi. Nhưng ngay lúc này, cô giáo trẻ kia cũng vừa nhìn thấy hắn, sau thoáng chần chờ, mở miệng kêu lên: “Trương Văn Trọng?”

“Ân? Cô nhận biết tôi?” Trương Văn Trọng nghe vậy dừng bước, xoay người lại vô cùng kinh ngạc nhìn cô giáo trẻ.

“A, không nghĩ tới, thật đúng là anh. Hiện tại anh cũng biến hóa không lớn so với trước kia, vì vậy tôi chỉ nhìn thấy liền nhận ra anh. Thế nào, nhìn biểu tình của anh, hình như đã quên mất tôi rồi sao?” Cô giáo trẻ cười đi tới gần Trương Văn Trọng. Cách rào chắn của nhà trẻ, lại buộc mái tóc lên, dùng hai tay làm ra hình dạng mắt kính, nói: “Thế nào, nghĩ ra chưa?”

Nhìn thấy biểu tình kỳ lạ của Trương Văn Trọng, cô giáo trẻ đưa tay vỗ trán, bắt đắc dĩ nói: “Chúng ta là bạn học, không ngờ anh đã quên. Tôi là Diệp Chân, ngồi cùng bàn với anh thời cao trung. Thế nào, nhớ chưa?”

“Diệp Chân? A, tôi nhớ ra rồi.” Trương Văn Trọng chỉ sửng sốt chốc lát, cuối cùng cũng nhớ ra thân phận của cô giáo trẻ tự xưng là Diệp Chân, là bạn học thời cao trung. Chỉ là so sánh với thời cao trung, hình dạng của nàng cũng biến đổi quá nhiều.

“Không nghĩ tới, cô lại thay đổi xinh đẹp như vậy. Trước đây cô không phải hình dáng này. Tôi còn nhớ, lúc đó cô đeo kính mắt, trên mặt còn đầy tàn nhang. Nhưng không nghĩ đến, chỉ mới vài năm ngắn ngủi, cô lại trở mã xinh đẹp như thế.”

Không có cô gái nào không thích người khác khen nàng đẹp, nhất là lời khen thành khẩn như Trương Văn Trọng. Gương mặt của Diệp Chân hiện lên vẻ ửng đỏ, vừa cười vừa nói: “Không nghĩ tới bốn năm năm không gặp, ngày xưa anh chất phác lại biến thành miệng lưỡi trơn tru rồi.”

Trương Văn Trọng vội vã kêu oan: “Nào có miệng lưỡi trơn tru? Lời tôi nói đều là thật.”

“Có phải lời nói thật hay không, chỉ có chính anh mới rõ ràng.” Diệp Chân phong tình vạn chủng liếc mắt nhìn Trương Văn Trọng, dò hỏi: “Ai, Trương Văn Trọng, anh về hồi nào? Tôi nhớ ngày trước khi anh lựa chọn đi học trong y học viện chuyên khoa tam lưu kia, đã từng nói qua, đời này cũng sẽ không trở về nữa.” Nói đến đây, nàng đột nhiên suy nghĩ cẩn thận, chần chờ hỏi: “Anh và cha anh đã hòa hảo rồi sao?”

“Hòa hảo rồi.” Trương Văn Trọng gật đầu, nói: “Giữa cha con, há có thể có thù cách đêm? Chuyện ngày xưa, đều do tôi còn trẻ khí thịnh nên không hiểu chuyện.”

“Hòa hảo là tốt rồi. Ai, ngày xưa vô luận chúng ta khuyên như thế nào, anh cũng không chịu nghe.” Diệp Chân nói đến đây chợt dừng lại, nàng nghĩ mình không nên dây dưa tại vấn đề này quá nhiều. Vì vậy vội vàng dời đi trọng tâm câu chuyện, vừa cười vừa nói: “Lại nói, anh trở về thật đúng lúc.”

“A?” Trương Văn Trọng không giải thích được hỏi: “Vì sao lại nói như vậy?”

Diệp Chân cười giải thích: “Còn nhớ trường lớp cũ thời cao trung của chúng ta không? Hẳn đang triệu tập bạn học thời cao trung chúng ta, tổ chức một buổi gặp mặt bạn cũ, thời gian ngay buổi trưa hôm nay. Anh nói, anh về lúc này, có phải vừa vặn hay không? Tất cả mọi người từ sau khi tốt nghiệp cao trung, đều có tương lai riêng, đã vài năm cũng không có họp mặt. Cũng không biết những bạn học năm xưa hiện tại cuộc sống có tốt hay không.”

“Họp mặt bạn cũ sao...?”

“Làm sao vậy? Lẽ nào anh không muốn đi?”

“Sao lại vậy? Tôi cũng muốn đi gặp bạn học năm xưa. Nhất là vài người cũng từng tốt với tôi. Cũng không biết hiện tại bọn họ thế nào. Ai, Diệp Chân, lần này buổi họp mặt được tổ chức ở đâu?” Trương Văn Trọng cười hỏi.

Diệp Chân đáp: “Ngay tại tiệm ăn Bạch Vân. Bắt đầu đúng mười hai giờ, anh nhất định phải tới, ngàn vạn lần không nên đến muộn.”

Trương Văn Trọng gật đầu đáp: “Được, tôi đã biết. Cô làm việc của cô đi, tôi về nhà trước một chuyến, buổi trưa chúng ta ôn chuyện.”

“Tốt.” Diệp Chân gật đầu, xoay người hướng nhóm trẻ đi tới.

“Ai, được rồi.” Trương Văn Trọng đột nhiên nhớ tới nữ tiếp viên hàng không có gương mặt giống Diệp Chân như đúc, hiếu kỳ dò hỏi: “Diệp Chân, có phải cô còn một người chị em tên là Diệp Đồng?”

“Di, anh làm sao mà biết được?” Diệp Chân xoay người lại, kinh ngạc nhìn Trương Văn Trọng.

“À, khi tôi đi máy bay về từng gặp qua cô ấy.” Trương Văn Trọng giải thích.

“Thì ra là thế.” Diệp Chân bình tĩnh hiểu ra, vừa cười vừa nói: “Chị ấy là chị ruột song sinh của tôi. Thế nào, có phải tôi và chị ấy rất giống nhau?”

Trương Văn Trọng nói: “Đích thật là rất giống. Nhưng thần thái khí chất của hai cô lại không giống nhau. Được rồi, tôi đi, buổi trưa gặp lại.”

“Buổi trưa gặp lại.” Diệp Chân cười nhìn Trương Văn Trọng phất phất tay.

Trương Văn Trọng cũng không biết chính là, ngay khi hắn vừa rời đi, những đứa trẻ tụ lại bên người Diệp Chân, hiếu kỳ dò hỏi: “Cô giáo, chú kia là ai vậy?”

“Chú ấy là bạn học trước đây của cô.” Diệp Chân hiện rõ dáng tươi cười vui vẻ trên mặt, nàng vỗ vỗ tay, nói: “Các em nhỏ, các em có muốn nghe cổ sự hay không?”

“Muốn!” Nghe cô giáo muốn kể chuyện xưa, những đứa trẻ đều hưng phấn lên.

“Đây là một câu chuyện xưa về một kỵ sĩ anh dũng cứu vớt cô bé lọ lem.” Diệp Chân bắt đầu kể chuyện xưa cho những đứa trẻ, chỉ là thần thái khi nàng kể chuyện, lại càng giống như đang hồi ức về xa xưa.

Về đến nhà, chào hỏi dì Tiên, Trương Văn Trọng cầm theo ngọc khí và tài liệu đi vào phòng ngủ của mình, sau đó khóa trái cửa phòng, đồng thời kéo rèm cửa sổ. Hắn cũng không muốn tình cảnh mình luyện chế bùa hộ mệnh bị người khác nhìn thấy.

Sau đó Trương Văn Trọng chọn ba viên ngọc ra, bắt đầu dưới sự trợ giúp của Tam Túc Ô, luyện chế bùa hộ mệnh. Khoảng một tiếng rưỡi đồng hồ, ba bùa hộ mệnh tràn đầy linh khí xuất hiện trên tay của hắn. Ba

bùa hộ mệnh vẫn bảo lưu đáng đáp của ngọc trụ, hắn cũng không lo lắng sẽ bị người bên ngoài nhìn ra được mảnh khố gì bên trong.

“Chủ nhân, ba bùa hộ mệnh đã luyện chế xong rồi, hiện tại chúng ta bắt đầu thiết lập trận pháp sao?” Tam Túc Ô nhẹ giọng dò hỏi. Hiện tại bên trong phòng ngủ cũng chỉ có nó và Trương Văn Trọng, cho nên nó mới dám mở miệng nói chuyện.

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Chuyện lập trận pháp không thể gấp. Chỉ đợi đến buổi tối khi tất cả mọi người đang ngủ mới thiết lập. Ta cũng không mong muốn bởi vì thiết lập trận pháp mà khiến cho gây ra hoài nghi.”

Lấy điện thoại di động xem thời gian, lúc này đã đến mười một giờ trưa, Trương Văn Trọng nói với Tam Túc Ô: “Ta phải đi tham gia một buổi họp mặt bạn học thời cao trung, người không cần theo ta đi, ở lại trong nhà giúp ta bảo hộ ông nội.”

“Tuân mệnh, chủ nhân.” Tam Túc Ô cung kính đáp.

Lúc này Trương Văn Trọng kéo rèm cửa sổ, sau đó mở cửa đi ra ngoài. Hiện tại Trương Thành Quý đã tỉnh ngủ, sau hai ngày liên tục dùng Ích Thọ Đan, lại tiếp thu châm viêm của Trương Văn Trọng, làm toàn thân cùng tinh thần của hắn đều đạt được trạng thái tốt nhất. Nhìn thấy Trương Văn Trọng đi ra, hắn vừa cười vừa nói: “Nguyên lai cháu đang ở trong nhà, ông còn cho rằng cháu đang đi dạo bên ngoài.”

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Ông nội, cháu mua cho ông một viên ngọc trụ, nào, để cháu đeo lên cho ông.” Dứt lời hắn đem viên ngọc đeo lên cổ cho Trương Thành Quý.

“Hài tử này, sao lại mua ngọc trụ cho ông vậy?” Mặc dù Trương Thành Quý đang quở trách Trương Văn Trọng, nhưng gương mặt hắn lại đang cười toe toét.

Trương Văn Trọng biểu tình nghiêm túc nói: “Ông nội, đáp ứng cháu, nhất định phải đeo ngọc trụ này trên người mỗi ngày.”

Trương Thành Quý ngẩn người, không giải thích được dụng ý của hắn, nhưng hắn tin tưởng cháu trai sẽ không hại mình, vì vậy hắn cũng không hỏi nguyên nhân, gật đầu đáp: “Được, ông đã biết.”

Trương Văn Trọng đem hai viên ngọc trụ còn lại giao cho Trương Thành Quý, nói: “Ở đây còn hai viên ngọc trụ, khi cha và chị của cháu về, ông thay cháu đưa hai viên ngọc này cho họ, đồng thời cũng dặn họ nhất định mỗi ngày phải mang theo hai viên ngọc này trên người!”

Trương Thành Quý cười gật đầu nói: “Yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho ông.”

Trương Văn Trọng biết, trong nhà nhìn qua Trương Trạch Thụy giống như đang làm chủ, thế nhưng chỉ cần Trương Thành Quý mở miệng, ai cũng sẽ làm theo ý tứ của hắn. Hắn mới là thái thượng hoàng chân chính trong nhà này, cho nên có Trương Thành Quý bảo chứng, Trương Văn Trọng cũng an tâm.

Trương Văn Trọng còn nói: “Ông nội, trưa nay cháu sẽ không ăn cơm nhà, có một buổi họp mặt bạn học thời cao trung, cháu phải đi tham gia một chút.”

“Đi thôi, đi thôi, lui tới nhiều với bạn học cũ đối với cháu mới có lợi.” Trương Thành Quý gật đầu nói.

144. Chương 146: Họp Mặt Bạn Học

Trương Văn Trọng vừa đến tiệm ăn Bạch Vân, đã nhìn thấy Diệp Chân đang mỉm cười đứng ngay bên ngoài cửa kiếng chân tim kiếm. Nhìn thấy Trương Văn Trọng, nàng lập tức bước tới đón, vừa cười vừa nói: “Rốt cục anh đã tới, tôi còn nghĩ anh đùa tôi nữa đó.”

Trương Văn Trọng không giải thích được nói: “Vì sao phải đùa cô? Tôi vốn cũng muốn gặp mặt bạn học đã mấy năm không gặp, nếu hiện tại có cơ hội, tôi làm sao lại cự tuyệt được.”

“Như vậy tốt lắm.” Diệp Chân vừa cười vừa nói: “Vừa đến tiệm ăn Bạch Vân, tôi chợt nhớ ra, đã quên nói cho anh nghe số phòng, nên đứng ngoài này chờ anh. Hiện tại mọi người cũng đã đến đủ mặt, chỉ còn thiếu một mình anh thôi. Đi thôi, chúng ta đi vào.”

“Được, phiền phức cô, thật sự là ngại quá.” Trương Văn Trọng mỉm cười gật đầu, đi theo Diệp Chân, đi lên lầu hai của tiệm ăn Bạch Vân.

Diệp Chân dẫn Trương Văn Trọng đi tới một gian phòng tên Thúy Trúc Hiên nằm trên lầu hai. Ngừng lại ngay trước cửa phòng, nàng đưa tay đẩy cửa phòng ra, cười dài nhìn người bên trong nói: “Mọi người mau nhìn xem, còn nhớ ai đây không?”

Bên trong phòng, lúc này đã có khoảng ba mươi người dựa theo quan hệ của chính mình phân ra ngồi bốn bàn, đang ghé vào nhau nói chuyện, nghe được Diệp Chân nói, tất cả mọi người dừng cuộc nói chuyện, ngẩng đầu nhìn Trương Văn Trọng.

Tuy nói dáng dấp hiện tại của Trương Văn Trọng so với thời kỳ cao trung cũng không biến hóa quá lớn, thế nhưng thời gian đã trôi qua bốn, năm năm, hơn nữa ngày trước khi hắn còn học chung lớp, cũng không có gì xuất chúng, vì thế đa số người cũng không nhận ra được hắn.

Người bên trong phòng, không hẹn mà cùng lâm vào trong trầm mặc.

Mắt thấy không khí có vẻ tẻ ngắt, Trương Văn Trọng tự giới thiệu: “Các vị bạn học, tôi là Trương Văn Trọng. Đã lâu không gặp, các bạn vẫn khỏe chứ?”

Nhưng hắn cũng không ngờ được chính là sau khi hắn báo tên xong, những bạn học thời cao trung vẫn nhìn nhau, thậm chí còn có người thấp giọng nói nhỏ:

“Trương Văn Trọng? Trương Văn Trọng là ai?”

“Tên này rất xa lạ.”

“Thời gian chúng ta học cao trung, có bạn học tên Trương Văn Trọng sao?”

Thấy trường hợp như vậy, Trương Văn Trọng cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Bởi vì Trương Văn Trọng trước đây, vốn là một người có tính cách quái gở. Trong ba năm học cao trung, hắn cũng chỉ có hai người bạn. Những bạn học khác căn bản không quen hắn. Hiện tại thời gian đã trôi qua bốn năm năm, những bạn học cao trung ngày trước, nếu như vẫn còn có thể nhớ kỹ hắn, đó mới gọi là quái sự. Lại nói, Diệp Chân chỉ liếc mắt liền có thể nhận ra hắn, đây mới thật làm cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn. Bởi vì học tại cao trung ba năm, hắn và Diệp Chân nói chuyện với nhau cũng không hơn trăm câu.

Ngay lúc này, một nam tử vóc người cường tráng đột nhiên đứng lên, vẻ mặt kích động đi tới trước người hắn, mở to hai mắt thẳng ngoắc ngoắc nhìn hắn, có chút không thể tin được nói: “Trương Văn Trọng? Cậu...cậu là Trương Văn Trọng? Đến, cho tôi tỉ mỉ nhìn xem. A ha, quả nhiên là cậu.” Hắn nói đến đây, dùng một quyền đánh vào trước ngực Trương Văn Trọng: “Tiểu tử cậu, từ sau khi tốt nghiệp cao trung, lại triệt để biến mất. Thay đổi số điện thoại di động không nói, còn chưa bao giờ chịu liên lạc chúng ta. Tôi còn cho rằng, cậu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn! Không nói nhiều, cậu nhất định phải tự phạt ba ly!”

“Không thành vấn đề, trưởng lớp muốn uống thể nào, tôi sẽ uống với cậu như thế.” Trương Văn Trọng cười gật đầu.

Nam tử vóc người cường tráng này, chính là trưởng lớp cũ thời kỳ cao trung của Trương Văn Trọng, tên Bồ Kiến, cũng là một trong hai người bạn duy nhất của hắn. Đây là một người mà vô luận đối xử với ai đều phi thường nhiệt tình. Sở dĩ Trương Văn Trọng chịu đến tham gia buổi họp mặt bạn học này, chính là vì có hắn. Bởi vì hắn ngày xưa từng giúp đỡ Trương Văn Trọng xưa kia một lần, cho nên lần này Trương Văn Trọng tới chính là vì muốn tìm cơ hội báo ân.

Nhận được một giọt nước ân tình của người, tự nhiên phải dùng một dòng sông tương báo, đây là nguyên tắc hơn ngàn năm của Trương Văn Trọng.

Tuy rằng đã qua bốn năm năm, thế nhưng tính cách nhiệt tình của Bồ Kiến cũng không hề thay đổi. Hắn cười ha hả lôi kéo Trương Văn Trọng ngồi xuống bàn của hắn, đồng thời cũng ngồi xuống bên cạnh. Làm kẻ khác ngoài ý muốn chính là, Diệp Chân cũng ngồi bên cạnh Trương Văn Trọng. Điều này làm cho rất nhiều nam sĩ độc thân tại đây, nhất thời liền thấy đỏ mặt Trương Văn Trọng.

Nếu mọi người đã đến đông đủ, Bồ Kiến liền cho người phục vụ bưng thức ăn lên. Theo từng chén rượu đổ đầy, bên trong phòng nhất thời liền trở nên náo nhiệt. Rất nhiều người đều nhắc chén rượu, từng người

một kính rượu. Kỳ thực, họp mặt bạn học vừa ôn lại năm tháng thanh xuân đã mất đi, vừa có thể liên lạc cảm tình lẫn nhau. Dù sao những bạn học ngày xưa, có rất nhiều người đều lưu lại huyện Ấn Ngạc hoặc những huyện xung quanh để công tác, không chắc sau này cũng rất có thể có việc tìm đối phương hỗ trợ. Cho nên ở trong buổi họp mặt này, mấy người hiện nay có phát triển tốt, tự nhiên trở thành đối tượng được mọi người truy phủng.

Trương Văn Trọng cũng không đi kính rượu cho những người này, hắn vẫn cùng Bồ Kiến uống rượu nói chuyện phiếm, muốn nhìn xem bản thân mình có thể từ chỗ nào hồi báo lại ân tình của người bạn từng giúp đỡ mình năm xưa. Diệp Chân cũng không đi mời rượu, vẫn ngồi yên bên cạnh hắn, nghiêng tai lắng nghe hắn cùng Bồ Kiến trò chuyện, cũng không hề xen miệng, chỉ thường thường lo gấp thức ăn cho Trương Văn Trọng, bỏ vào trong chén cho hắn.

Một màn này, tự nhiên bị rất nhiều người nhìn thấy trong mắt, đồng thời nhin không được khe khẽ nói nhỏ những chuyện bất quá.

“Diệp Chân cùng Trương Văn Trọng này, đến tột cùng có quan hệ gì?”

“Ai biết được? Nhưng nhìn biểu tình nhu tình như nước của Diệp Chân, hay là bọn họ có quan hệ tình lữ?”

“Tình lữ? Hắn là không thể nào? Không phải nói Diệp Chân vẫn còn đang độc thân sao? Hơn nữa vừa rồi các anh không nghe thấy sao? Trương Văn Trọng này suốt năm năm nay đều rời khỏi đây, ngày hôm qua mới trở về huyện Ấn Ngạc. Lúc này chỉ mới một hai ngày, thế nào khả năng trở thành tình lữ chứ?”

“Không phải có câu nói nhất kiến chung tình hay sao?”

“Vô nghĩa! Chuyện lừa dối người mà anh cũng tin. Theo tôi thấy, tám phần mười tự Diệp Chân đơn phương yêu mến Trương Văn Trọng.”

“Không có khả năng? Diệp Chân đẹp như vậy, đơn phương yêu mến ai không tốt, thế nào khả năng đơn phương yêu mến tên tiểu tử có gương mặt không có gì sâu sắc này chứ?”

Nghe những người chung quanh khe khẽ nói nhỏ, sắc mặt Triệu Uyên có chút âm trầm xấu xí, hắn cũng là một trong những người theo đuổi Diệp Chân, vốn tưởng rằng dựa vào thân phận bạn học thời cao trung, có thể gần gũi được ban lộc. Nhưng không có nghĩ đến, Diệp Chân ngay từ đầu đã cự tuyệt sự truy cầu của hắn, nhưng hắn cũng vẫn không buông tha, một mực chờ đợi cơ hội, hi vọng lần thứ hai lại tiếp tục truy cầu Diệp Chân. Nhưng hắn hoàn toàn không ngờ tới chính là Diệp Chân lại biểu hiện vô cùng thân thiết đến như vậy với Trương Văn Trọng.

Nhìn ánh mắt Diệp Chân khi nhìn Trương Văn Trọng lại tràn đầy vẻ nhu tình như nước, lại nhìn Trương Văn Trọng vẫn thản nhiên chưa phát giác ra, chỉ lo nói chuyện uống rượu với Bồ Kiến, hắn cảm giác rất phần nộ, thầm nghĩ: “Một người bình thường như vậy, thế nào có thể xứng đôi với Diệp Chân? Người xứng đôi với Diệp Chân, chỉ có thể là ta.”

Bưng một chén rượu, Triệu Uyên đứng dậy, đi nhanh về hướng Trương Văn Trọng, vừa cười vừa nói: “Trương đồng học, nào, tôi kính cậu một chén.”

“Cậu là...Triệu Uyên? Tôi không có nhớ lắm tên của cậu a?” Trương Văn Trọng cũng không biết trong lòng Triệu Uyên đang suy nghĩ điều gì, hắn cũng mỉm cười đứng lên, bưng chén rượu trong tay, nhẹ nhàng cộng chén Triệu Uyên một chút, sau đó uống một hơi cạn sạch.

“Không nghĩ tới Trương đồng học còn nhớ rõ tôi, ai, được rồi, tôi còn nhớ ngày trước hình như cậu học trong một viện chuyên khoa y học phải không? Tính ra hắn đã tốt nghiệp được hai năm phải không? Thế nào, tìm được công tác chưa? Có muốn tôi giúp cậu đi kéo chút quan hệ? Vừa lúc tôi cùng viện trưởng của bệnh viện nhân dân huyện Ấn Ngạc có chút quan hệ, tôi đi tìm hắn nói một chút, hắn là có thể giúp cậu vào trong đó làm việc.” Câu nói của Triệu Uyên nói ra có vẻ rất tốt, nhìn qua giống như đang giúp Trương Văn Trọng, phảng phất như là một người bạn học cũ thật nhiệt tâm. Nhưng trên thực tế, câu nói của hắn, cũng lộ ra hai ý tứ: Một, Trương Văn Trọng người bất quá chỉ tốt nghiệp trong một trường dạy nghề mà thôi, có thể tìm được công tác hay không còn chưa chắc. Hai, Triệu Uyên ta ở tại huyện Ấn Ngạc, có nhân mạch rộng rãi, so với người càng có tiền đồ hơn.

Năm ngoài Triệu Uyên tốt nghiệp chuyên nghiệp tài chính, trở về huyện Ấn Ngạc gây dựng sự nghiệp. Bởi vì có cha mẹ hắt, đều đã công tác nhiều năm trong bộ phận then chốt của chính phủ, có quan hệ nhân mạch rộng lớn, hơn nữa hắt đích thật có chút năng lực, cho nên con đường gây dựng sự nghiệp của hắt cũng cực kỳ thuận lợi. Hiện tại hắt đã được giới báo chí của huyện Ấn Ngạc bầu chọn thành một trong mười thanh niên kiệt xuất của huyện, cũng được xem như thanh niên trẻ tuổi thành công. Nữ nhân vây quanh bên người hắt, tự nhiên là không ít. Nhưng hắt chỉ chơi đùa mà thôi, hắt chân chính thích, cũng chỉ có người bạn nữ học cao trung Diệp Chân. Chỉ tiếc, Diệp Chân đối với hắt lại không hề có cảm giác. Mà sách lược dùng tiền tài quyền thế của hắt lần nào cũng chiến thắng, nhưng ở chỗ Diệp Chân lại không hề có chút tác dụng.

Diệp Chân cùng Bồ Kiến nghe được ý tứ ẩn chứa trong câu nói của Triệu Uyên, sắc mặt đều khẽ biến. Nếu không nghĩ tới mọi người đều là bạn học cũ, hơn nữa còn đang ở trong buổi họp mặt bạn học, không muốn phá hủy bầu không khí, chỉ sợ bọn họ đã thay thế Trương Văn Trọng chất vấn Triệu Uyên. Nhưng Trương Văn Trọng thân là đương sự, đối với việc này cũng không có chút lưu ý, mỉm cười hồi đáp: “Cảm ơn cậu, nhưng tôi đã tìm được công tác, cũng không cần làm phiền cậu nữa.”

Nhìn vào mắt Triệu Uyên, lại dùng khước mắt nhìn Diệp Chân đứng bên cạnh, Trương Văn Trọng cũng đoán được nguyên nhân Triệu Uyên căm thù hắt hơn phần nửa có liên quan tới Diệp Chân. Điều này làm cho hắt nhin không được muốn lắc đầu cười khổ. Vốn Trương Văn Trọng đang muốn giải thích một chút, quan hệ giữa mình và Diệp Chân cũng chỉ là bạn học cũ bình thường mà thôi, nhưng lời đến bên miệng hắt đành nuốt ngược trở lại.

Bởi vì hắt chợt nhớ tới một màn vừa rồi Diệp Chân gặp thức ăn cho hắt, lúc đó hắt chỉ lo nói chuyện uống rượu với Bồ Kiến, cũng không hề lưu ý. Hiện tại ngẫm lại, một màn kia thật sự rất khiến cho người ta dễ hiểu lầm.

“Cô ấy...không thật sự có ý tứ đối với ta à?” Sau khi dùng khước mắt nhìn Diệp Chân, trong đầu Trương Văn Trọng cũng không khỏi nổi lên một tia nghi hoặc.

Triệu Uyên cũng không dự định buông tha cho Trương Văn Trọng như vậy, lại hỏi: “À? Cậu đã tìm được công tác? Vậy là tốt rồi. Ai, không biết cậu đang làm việc trong bệnh viện lớn nào vậy?”

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Bằng cấp chuyên khoa giống như tôi, thế nào có khả năng làm việc trong bệnh viện lớn? Tôi làm việc bên trong phòng y tế đại học Ung Thành.”

“Ác, cậu là một giáo y.” Triệu Uyên nói. Tuy giọng nói của hắt rất bình thản, thế nhưng mọi người đều có thể nghe ra được lời châm chọc của hắt bên trong câu nói này.

“Không sai, tôi là một giáo y.” Trương Văn Trọng mỉm cười đáp, trong giọng nói cũng không có bất luận điều gì bất mãn.

“Tiền lương của giáo y hắt là rất thấp phải không? Nhất là ở trong một thành phố lớn như Ung Thành, tiền lương mỗi tháng của cậu sợ rằng cũng chỉ đủ sống, dù tiền để dành chắc cũng không có đi?” Triệu Uyên tỏ ra đáng dấp như suy nghĩ cho Trương Văn Trọng, nói: “Nếu không, tôi giúp cậu gỡ gạc quan hệ, cho cậu vào làm việc trong bệnh viện nhân dân huyện Ấn Ngạc. Tuy rằng huyện Ấn Ngạc chúng ta nhỏ hơn Ung Thành không ít, thế nhưng đãi ngộ bên trong bệnh viện tuyệt đối tốt hơn trong một phòng y tế.”

Trương Văn Trọng uyển chuyển cự tuyệt: “Không cần đâu, tôi rất thỏa mãn công tác hiện tại, tạm thời còn chưa có ý nghĩ thay đổi công tác.”

Triệu Uyên còn muốn nói tiếp, thế nhưng cửa phòng đột nhiên mở ra, một nữ nhân khoảng hai mươi tuổi, gương mặt khá đẹp xuất hiện ngay cửa phòng, nhìn vào bên trong. Bồ Kiến vội vã đứng lên, nhìn nàng ngoắc tay nói: “Cầm Cầm, anh ở chỗ này.”

“Chị dâu, sao bây giờ chị mới đến? Nên tự phạt ba chén nha!” Bên trong phòng, nhất thời có người ồn ào.

Bồ Kiến vội vã nói: “Cầm Cầm nhà tôi chiều nay còn phải tiếp tục đi làm, mọi người cấp mặt mũi, cũng đừng làm khó cô ấy nữa. Ba chén rượu, tôi sẽ uống thay cô ấy!” Nói xong hắt giơ cao chén rượu trong tay, vừa rót vừa uống cạn, uống một mạch hết ba chén.

Diệp Chân vội vàng dời một chiếc ghế, đặt bên người Bồ Kiến, vừa cười vừa nói: “Chị dâu mau ngồi xuống ăn đi, tôi biết chị khẳng định tranh thủ thời gian chạy ra, lập tức phải về làm, đúng không?”

Nữ nhân cười đáp: “Không sai, trưa hôm nay lẽ ra đến ca trực của tôi, tôi nhờ đồng sự thay thế dùm chốc lát, chạy tới đây. Một chút nữa tôi phải quay về bệnh viện.”

“Trưởng lớp, cậu cũng không giới thiệu một chút với tôi à?” Lúc này Trương Văn Trọng cũng không để ý tới Triệu Uyên, cười hỏi Bồ Kiến.

“À, là tôi sơ sẩy.” Bồ Kiến cười giới thiệu Trương Văn Trọng với nữ nhân kia một chút. Nguyên lai, nữ nhân này chính là bạn gái của Bồ Kiến tên Ung Cầm, làm việc tại bệnh viện nhân dân khoa nhi tại huyện Ân Ngạc.

“Trương Văn Trọng?” Sau khi nghe thấy Bồ Kiến giới thiệu, trên mặt Ung Cầm hiện lên một tia ngạc nhiên, sau đó nàng quan sát Trương Văn Trọng từ trên xuống dưới, làm Trương Văn Trọng cảm thấy thật kỳ lạ.

“Cầm Cầm, em làm gì vậy?” Bồ Kiến cũng hiện vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Ung Cầm không trả lời câu hỏi của Bồ Kiến, mà lại hỏi: “Anh là Trương Văn Trọng? Trương Văn Trọng trong đại học Ung Thành?”

“Đúng vậy, hần chính là giáo y của phòng y tế đại học Ung Thành, thế nào, chị dâu nhận thức hần?” Triệu Uyên mở miệng, vẫn không quên châm chọc Trương Văn Trọng.

“Thật là anh sao? Thần tượng a!” Ung Cầm hưng phấn nói: “Tôi có xem qua đoạn băng ghi hình khi anh giảng bài, giảng thật sự quá tốt! Thật không hổ danh là danh dự giáo thụ của đại học Ung Thành.”

“Giáo thụ?” Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Trương Văn Trọng. Thấy thế nào cũng không nghĩ người tuổi trẻ gương mặt bình thường này lại là một giáo thụ.

Triệu Uyên càng kinh ngạc há to miệng, nói: “Chị dâu, chị không lầm chứ? Hần chỉ là một giáo y mà thôi, thế nào lại là giáo thụ?”

“Không có lầm, hần đích thật là giáo y, nhưng đồng thời cũng là danh dự giáo thụ của viện y học trường đại học Ung Thành!” Ung Cầm hưng phấn nói.

Triệu Uyên cũng không chịu tin tưởng, nói: “Điều...điều này sao có thể? Đại học Ung Thành bài danh một trong mười trường đại học trọng điểm nổi danh toàn quốc, y học viện của bọn họ cũng nổi danh trong quốc nội. Thế nhưng Trương Văn Trọng cũng chỉ là một chuyên khoa sinh tốt nghiệp trong một chuyên khoa y học viện, thế nào khả năng trở thành danh dự giáo thụ của y học viện trường đại học Ung Thành?”

“Anh không tin tôi thì thôi.” Ung Cầm trợn mắt, không hề để ý đến hần, chỉ hưng phấn hướng Trương Văn Trọng hỏi một ít vấn đề về y học làm nàng bị phức tạp lâu ngày. Mà Trương Văn Trọng thấy nàng là bạn gái của Bồ Kiến, nên nàng hỏi gì cũng đáp. Nhưng đúng như lời của Ung Cầm, nàng cũng chỉ tranh thủ chạy ra họp mặt một chút để ăn bữa trưa, cho nên sau khi ngồi được mười phút, liền mang theo vẻ mặt tiếc nuối rời đi.

Chờ bạn gái đã đi, Bồ Kiến lập tức bắt đầu thẩm phán Trương Văn Trọng: “Hảo tiểu tử, thực sự không ngờ, cậu lại trở thành danh dự giáo thụ của viện y học đại học Ung Thành! Không ngờ cậu còn dám nói mình chỉ là một giáo y, đây không phải cậu đang muốn trêu đùa chúng ta sao?”

Trương Văn Trọng vội vã giải thích: “Tôi cũng không lừa mọi người, công tác của tôi vốn là một giáo y. Danh dự giáo thụ, chỉ là một hư danh mà thôi, cũng không phải là công việc của tôi.”

“Mặc kệ cậu nói như thế nào, đều phải tự phạt ba chén!” Bồ Kiến không cho phân trần, cầm bình rượu rót ra ba chén, đưa cho Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng cũng không từ chối, uống cạn toàn bộ ba chén rượu.

Ngay khi Bồ Kiến và Trương Văn Trọng đang nói chuyện, Triệu Uyên mang theo vẻ mặt phần nộ quay về chỗ ngồi của mình. Gương mặt hần âm trầm, làm cho vài người ngồi chung quanh đang có ý định muốn tiếp cận hần, cũng không tự chủ đành bỏ qua ý định này. Nhưng Trần Nhân thì ngoại lệ, nàng đi tới bên cạnh, ý bảo người ngồi bên nhường chỗ, chính nàng lại ngồi xuống.

“Thế nào, kinh ngạc sao?” Trần Nhân cười hỏi, cũng không hề sợ mình làm tức giận Bồ Kiến.

“Lời của cô không phải vô ích sao?” Triệu Uyên hừ nói.

Trần Nhân có chút không giải thích được, đồng thời cũng có chút hiếu kỳ nói: “Tôi nói, nha đầu Diệp Chân kia, đến tột cùng có chỗ nào tốt? Làm cho anh si mê cô ấy như thế? Luận gương mặt, theo tôi được biết, trong số những bạn gái trước đây của anh, cũng có vài người còn đẹp hơn cô ấy phải không?”

“Thích là thích, nào có lý do vì sao?” Triệu Uyên lạnh lùng hồi đáp.

“Nói chuyện cũng không cần cau có như vậy đi. Tôi chỉ là muốn nói cho anh, Trương Văn Trọng dù sao cũng công tác tại Ung Thành. Ung Thành lại cách huyện Ấn Ngạc chúng ta tới ngàn dặm...” Trần Nhân cũng không nói hết lời, liền đứng dậy đi qua bàn khác. Nàng biết Triệu Uyên rất thông minh, nói chuyện với người thông minh, cũng không cần nói ra quá rõ ràng.

Con mắt Triệu Uyên nhất thời sáng lên, thầm nghĩ: “Không sai, Trương Văn Trọng ở tại Ung Thành, Diệp Chân ở tại huyện Ấn Ngạc, hai người cách xa nhau tới ngàn dặm, một năm chỉ sợ cũng không có vài lần cơ hội gặp mặt, mà ta thì khác, ta và Diệp Chân ở chung trong huyện Ấn Ngạc, hầu như mỗi ngày đều có thể gặp mặt. Tục ngữ nói, gần quan được ban lộc. Vừa có địa lợi lại có ưu thế, ta còn cần nghĩ cách giành được lòng hảo cảm của nàng thôi, như thế nào lại không khả năng ôm mỹ nhân về?”

Ngẩng đầu nhìn Diệp Chân cùng Trương Văn Trọng, trong lòng Triệu Uyên lại thầm nghĩ: “Nếu hiện tại Diệp Chân rất có hảo cảm đối với Trương Văn Trọng. Như vậy ta cũng không thể biểu hiện quá xấu đối với hắn, bởi vì làm như vậy, chỉ để lại cho nàng ấn tượng xấu xa. Ngược lại, nếu như ta có thể đối xử tử tế đối với Trương Văn Trọng, dù không thể chiếm được hảo cảm của nàng, cũng có thể lưu lại ấn tượng lòng dạ rộng rãi trong lòng nàng. Việc này đối với ta mà nói, chỉ có chỗ tốt không có chỗ hại. Dù sao, Trương Văn Trọng này, thêm hai ba ngày nữa sẽ rời khỏi huyện Ấn Ngạc, trở về Ung Thành. Cho đến lúc đó, chỉ có Triệu Uyên ta có thể nhân cơ hội tốt lấy lòng mỹ nhân!”

Triệu Uyên càng nghĩ càng đắc ý, thậm chí nhin không được còn ậm ừ một ca khúc: Chỉ cần có một cây cuốc tốt, nào có góc tường nào không đào được...

Hắn cười nhỏ, đồng thời cũng không quên nhìn về phía Trần Nhân vừa nhắc nhở hắn, đưa ánh mắt đại biểu cho một ý tứ: “Tôi thiếu cô một nhân tình.”

Trần Nhân tiếp nhận ánh mắt của hắn, chỉ thản nhiên cười. Sau đó ánh mắt nàng rơi xuống trên người Trương Văn Trọng, khẽ cau mày, trong lòng thầm nghĩ: “Trương Văn Trọng này, thật không đơn giản. Trước đây khi học cao trung, thế nào lại không hề nhìn ra.”

Trương Văn Trọng cũng không biết việc này, hắn cũng không có hứng thú biết. Vào lúc này hắn đang nhìn Bồ Kiến dò hỏi: “Trường lớp, cậu và chị dâu dự định chừng nào chính thức kết hôn?”

Bồ Kiến nói: “Chị dâu của cậu rất tốt, đối với tôi cũng không có yêu cầu gì đặc thù, chỉ là mẹ của nàng, yêu cầu chúng tôi phải mua một căn nhà, sau đó mới kết hôn. Hoàn hảo giá nhà ở huyện Ấn Ngạc của chúng ta cũng không đắt lắm, bằng không chỉ bằng chút tiền lương trong cơ quan của tôi, còn không biết phải phấn đấu tới khi nào. Hiện tại, trải qua một năm cố gắng của tôi và cô ấy, đã dành dụm được một chút tiền, tôi đang chuẩn bị ngày gần đây mượn thêm chút tiền của cha mẹ, gom lại mua căn nhà, trước tiên chứng thực cho xong chuyện mua nhà trước đã.”

“Nhà ở sao?” Vùng lông mày Trương Văn Trọng chợt nhướng lên, hắn nghĩ mình có thể ra tay vào phương diện này, báo đáp ân tình năm xưa của Bồ Kiến. Dù sao, đối với hắn hiện tại mà nói, trong ngân hàng còn có mấy trăm vạn, muốn ở huyện Ấn Ngạc mua một căn nhà, hoàn toàn không thành vấn đề.

Nghĩ ra được phương thức báo đáp, Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Trường lớp, vào lúc cậu kết hôn, nhất định phải mời tôi đó. Đến lúc đó tôi tặng cho cậu và chị dâu một phần đại lễ!”

“Đó là đương nhiên!” Bồ Kiến vừa cười vừa nói: “Đến lúc đó trái bom thiệp hồng nhất định sẽ đến chỗ của cậu. Tiểu tử cậu có thể không đến, thế nhưng phải có tiền lì xì thay thế, ha ha ha ha.”

Bữa họp mặt hôm nay, bắt đầu từ mười hai giờ trưa đến hai giờ chiều, kỳ thực những người đến đây cũng không ăn được bao nhiêu, chỉ ghé vào nhau nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng lại bưng chén rượu chạm cốc rồi cạn. Mắt thấy thời gian đã không còn sớm, Triệu Uyên đứng lên, vỗ vỗ tay, nói: “Vốn là dựa theo ý tứ của trưởng lớp, buổi họp mặt bạn học hôm nay, hẳn do mọi người góp tiền lại trang trải. Thế nhưng tôi mong muốn mọi người có thể cho Triệu Uyên tôi một chút mặt mũi, để cho tôi trả tiền bữa ăn này. Bởi vì đã nhiều năm không họp mặt, tôi cũng chưa từng mời mọi người dùng bữa cơm, cảm thấy thẹn trong lòng! Cho nên còn mời mọi người có thể thỏa mãn nguyện vọng nho nhỏ này của tôi, để cho tôi trả tiền, được không?”

“Được!” Mọi người cùng kêu lên đáp, có người giúp trả tiền, đây chính là một chuyện tốt, không ai ngu ngốc cự tuyệt.

Triệu Uyên ý bảo mọi người yên tĩnh lại, còn nói thêm: “Nếu mọi người đều là bạn học cũ, sau này nếu ai gặp phiền phức, cần hỗ trợ, cứ gọi điện thoại cho tôi. Chỉ cần tôi đủ khả năng, khẳng định sẽ cố gắng giúp đỡ! Lời nói sợ rằng sẽ bị mọi người cho là huyền diệu, Triệu Uyên tôi ở tại huyện Ấn Ngạc, cũng có chút năng lực đó.”

Triệu Uyên nói cũng là lời nói thật, trải qua hai năm phấn đấu, lại thêm cha mẹ cùng thân thích giúp đỡ, hẳn xây dựng một công ty, ở trong huyện Ấn Ngạc đích thật cũng có chút danh tiếng. Mà bản thân hẳn, cũng đích thật có chút năng lực nhất định bên trong huyện Ấn Ngạc.

Triệu Uyên còn nói thêm: “Mặt khác, ở nơi này, tôi còn muốn hướng Trương Văn Trọng đồng học xin lỗi. Vừa rồi tôi chỉ thật tình muốn giúp đỡ cậu, thế nhưng trong cách nói của tôi có chút vấn đề, cho nên dẫn khiến một ít hiểu lầm. Ở nơi đây, tôi muốn nói lời xin lỗi với cậu, còn mong muốn cậu đừng nên trách tôi.” Khi nói ra lời này, ánh mắt hẳn tuy rằng nhìn Trương Văn Trọng, thế nhưng khóe mắt lại nhìn Diệp Chân. Nhìn thấy trên mặt nàng hiện lên nụ cười như tán dương, trong lòng nhất thời hứng khởi: “Một chiêu này, quả nhiên là hữu hiệu.”

“Triệu tổng không hổ là người làm sự nghiệp lớn, lòng dạ rộng rãi.”

“Tôi đã biết, thái độ làm người của Triệu đồng học rất phúc hậu. Bằng không hẳn làm sao có được sự thành tựu ngày hôm nay.”

Trong tiếng vỗ móng ngựa của mọi người, Triệu Uyên vỗ tay gọi người phục vụ đến, nói: “Tính tiền.”

“Thỉnh chờ.” Người phục vụ nói, sau đó dùng bộ đàm gọi: “Thúy Trúc Hiền gọi tính tiền, cái gì? Đã trả rồi?”

“Đã trả tiền rồi? Điều này sao có thể? Là ai trả vậy?” Triệu Uyên vừa cầm thẻ tín dụng ra, nhất thời ngây ngẩn cả người, kinh ngạc hỏi.

Người phục vụ hồi đáp: “Là một nữ sĩ trả tiền, cô ấy nói, cô ấy là bạn của Trương Văn Trọng Trương tiên sinh.”

Ánh mắt mọi người đều rơi lên người Trương Văn Trọng, thế nhưng Trương Văn Trọng cũng không hiểu ra sao: “Bạn của tôi? Tên gọi là gì?”

Ngay lúc này có tiếng gõ cửa, Triệu Uyên không chút nghĩ ngợi, thuận miệng nói: “Mời vào.”

Cửa phòng rất nhanh mở ra, một nữ nhân khí chất cao quý, dung mạo tịnh lệ, vóc người thướt tha xuất hiện ngay cửa. Ánh mắt của nàng đảo qua trên mặt mọi người, khi nàng nhìn thấy Trương Văn Trọng, nhất thời lộ ra một tia mỉm cười.

“Di, Vũ Gia, sao là cô? Cô đến huyện Ấn Ngạc hồi nào?” Trương Văn Trọng kinh ngạc hỏi.

“Vưu...Vưu tổng?” Nhìn thấy người đứng ở cửa, Triệu Uyên vội vã đứng lên, thái độ cung kính khách khí. Hẳn nhận thức Vũ Gia, là bởi vì hôm qua Vũ Gia đại biểu cho tập đoàn Vũ thị đến hiệp đàm với chính phủ huyện Ấn Ngạc về chuyện đầu tư, công ty hẳn là xí nghiệp tiềm lực tại địa phương, đã đáp ứng lời mời tiếp khách. Hẳn biết rõ, với chút của cải của mình, so sánh với tập đoàn Vũ thị nổi danh toàn quốc, căn bản chỉ như con kiến nhỏ. Không nói gì hơn, chỉ cần đối phương thả chút sinh ý qua kẽ tay, đã đủ cho công ty của hẳn có được lợi nhuận nhiều năm.

Trương Văn Trọng này, thế nào lại quen biết Vưu Giai? Hấn và Vưu Giai đến tốt cùng lại có quan hệ gì?

Giờ này khắc này, suy đoán về quan hệ giữa Trương Văn Trọng và Vưu Giai, không chỉ có Triệu Uyên, mọi người đang có mặt cũng đều đang suy đoán.

145. Chương 147: Phong Sơn Kinh Biên

Vưu Giai đối với Triệu Uyên cũng không hề có chút ấn tượng gì. Dù sao công ty của Triệu Uyên vốn cũng chưa nhập được vào ánh mắt của nàng, lần này nàng tự mình đến huyện Ân Ngạc, bên ngoài lấy lý do đến hiệp đàm công việc đầu tư, nguyên nhân chân chính là gì, cũng chỉ có chính nàng mới biết được.

Triệu Uyên thấy Vưu Giai hướng hấn chào hỏi, nhất thời liền kích động lên, há mồm muốn nói vài câu để làm quen. Không ngờ tới, sau khi Vưu Giai chào hấn một tiếng, cũng không tiếp tục để ý đến hấn, mà mỉm cười nhìn Trương Văn Trọng nói: “Vưu gia chúng ta muốn đầu tư tại huyện Ân Ngạc, cho nên tôi tới nhìn xem nơi này có hạng mục gì thích hợp với chúng tôi hay không. Vừa lúc hôm nay tôi cũng dùng cơm tại tiệm ăn Bạch Vân, nghe nói các vị ở nơi này mở buổi họp mặt bạn học, liền tự ý làm chủ trả tiền hóa đơn cho các vị. Trọng ca, anh sẽ không trách tôi chứ?”

Nghe Vưu Giai gọi tiếng “Trọng ca” vô cùng thân thiết, mọi người bên trong phòng càng hiếu kỳ quan hệ giữa nàng và Trương Văn Trọng. Nhưng sắc mặt của Diệp Chân cũng rất khó coi. Triệu Uyên nhìn thấy một màn này trong mắt, trong lòng chợt vui vẻ. Quan hệ giữa Vưu Giai và Trương Văn Trọng, chỉ sợ cũng không giản đơn. Nếu như vậy, Diệp Chân cũng chỉ sợ sẽ hết hy vọng đối với Trương Văn Trọng, như vậy hấn cũng sẽ có cơ hội tiến vào.

Tuy rằng trong lòng Triệu Uyên mừng thầm, nhưng đồng thời cũng có chút đổ kỵ: “Trương Văn Trọng này, đến tốt cùng dựa vào điều gì, có thể làm cho các nữ nhân đều mê muội vì hấn? Nếu như ta có thể giống như hấn thì tốt rồi.”

Triệu Uyên cũng không hề biểu lộ ra ý nghĩ trong lòng. Hấn cười ha hả, liền bao biện nói: “Chúng tôi vì sao lại tức giận chứ? Mời Vưu tiểu thư nhanh ngồi xuống.”

Vưu Giai mỉm cười nói: “Ngồi thì không cần, tôi vừa mới đến huyện Ân Ngạc, nghe nói nơi này là một danh thắng du ngoạn, cho nên muốn đi dạo chung quanh, chỉ tiếc là không có hướng dẫn du lịch.” Ánh mắt của nàng vẫn dừng trên người Trương Văn Trọng.

Triệu Uyên vô ý thức định tự đề cử mình, có thể làm hướng dẫn du lịch cho Vưu Giai, là một cơ hội tốt, có thể làm công ty hấn thắng cấp rất nhanh. Nhưng cũng may hấn còn bảo trì một tia lãnh tĩnh, biết Vưu Giai muốn người hướng dẫn du lịch cũng không phải là mình, nếu như tùy tiện tự tiến cử, sẽ chỉ chọc giận nàng.

Đưa mắt nhìn Vưu Giai, lại nhìn Diệp Chân, đôi mắt Triệu Uyên xoay chuyển, nói: “Nếu Vưu tổng là bạn của Trương Văn Trọng đồng học, như vậy việc hướng dẫn du lịch khẳng định nên do Trương đồng học đến đảm đương rồi. Trương đồng học, chuyện chiều cổ Vưu tổng, tôi xin nhờ cậu vậy.” Hấn mở miệng gọi “Trương đồng học” với vẻ rất thân thiết, bởi vì muốn ở trước mặt Vưu Giai, lưu lại một ấn tượng tốt.

Vưu Giai phong tình vạn chủng nhìn Trương Văn Trọng, mỉm cười nói: “Chỉ sợ anh ấy không chịu nể mặt thôi.”

Những nam nhân bên trong phòng, suýt chút bị vẻ phong tình lưu lộ của Vưu Giai làm mê muội đến cắn luôn đầu lưỡi. Trong sự sợ hãi than thở về mỹ lệ của Vưu Giai, bọn họ cũng đang kinh ngạc suy đoán thân phận Trương Văn Trọng. Tuy rằng trong số bọn họ, đại bộ phận mọi người không biết thân phận của Vưu Giai, nhưng nhìn thấy khí chất cao quý của nàng, đồng thời sự tôn kính của Triệu Uyên thể hiện, cũng có thể đoán ra được thân phận của nàng không quyền quý cũng phải giàu có. Người như vậy, vì sao lại có sự tôn kính đối với một giáo thụ bình thường? Thậm chí còn có điểm mang theo vẻ lấy lòng.

Trương Văn Trọng cũng cười, than thở: “Cô cũng đã nói như vậy, lẽ nào tôi còn có thể cự tuyệt sao?”

“Tôi đã biết, anh là người tốt nhất.” Vưu Giai vừa cười vừa nói, dáng dấp một cô gái nhỏ nàng vừa biểu hiện ra ngoài, lại một lần nữa làm những nam nhân ngồi trong phòng huyết mạch dâng trào.

Sau một lát nói chuyện phiếm trong phòng, mọi người đi ra, chuẩn bị đi tiệm trà uống trà nói chuyện phiếm thời cao trung. Trương Văn Trọng cáo từ, cùng Vưu Giai rời đi. Khác với thời gian vừa mới đến, khi hắn rời đi có rất nhiều bạn học cũ bắt đầu tiến tới lôi kéo làm quen, đồng thời hỏi thăm số điện thoại di động của hắn. Theo bọn họ xem ra, Trương Văn Trọng này chỉ sợ cũng không đơn giản, lôi kéo quan hệ với hắn, chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu.

Trương Văn Trọng và Vưu Giai vừa rời đi, Trần Nhân liền tiến đến bên cạnh Triệu Uyên, cười khê nói: “Hay một chiêu một đá ném hai chim. Vừa lấy lòng cô gái họ Vưu kia, vừa làm cho Diệp Chân thương tâm đối với Trương Văn Trọng. Triệu Uyên à Triệu Uyên, trước đây vì sao tôi nhìn không ra anh còn nhanh trí đến như thế.”

“Chuyện cô không thấy được, cũng có rất nhiều.” Triệu Uyên thuận miệng nói một câu, sau đó nhanh chân đi về hướng Diệp Chân, hắn muốn nhân cơ hội này, đi qua an ủi Diệp Chân để tranh thủ hảo cảm của nàng.

“Cô gái họ Vưu kia, đến tốt cùng có địa vị gì?” Trần Nhân vội vã hỏi, đây mới là nguyên nhân nàng đi qua.

Triệu Uyên cũng không quay đầu lại đáp: “Tập đoàn Vưu thị có nghe qua chưa? Cô ấy là cháu gái của chủ tịch tập đoàn Vưu thị Vưu Thiên Hải.”

Trần Nhân nheo mắt lại, trong lòng âm thầm suy đoán: “Tập đoàn Vưu thị? Bọn họ chạy đến huyện Ấn Ngạc xem náo nhiệt gì? Lễ nào cũng vì địa phương kia mà tới?” Ngay người vài phút, nàng mỉm cười nhìn mọi người nói: “Có chuyện tôi đã quên làm. Mọi người đến tiệm trà trước, tôi đến sau.”

“Nhanh lên một chút đó!” Bồ Kiến cũng không hề nghi ngờ.

“Tôi biết rồi, trưởng lớp, anh thật đúng là lười thôi.” Trần Nhân dứt lời, xoay người liền đi.

Bồ Kiến lắc đầu, cũng không phản bác, mà nhìn Diệp Chân đứng bên cạnh, thấp giọng nói: “Diệp Chân...”

Diệp Chân mỉm cười, nói: “Trưởng lớp, anh không cần an ủi tôi. Có đối thủ cạnh tranh, mới biểu hiện giá trị cao của hắn. Huống chi, trải qua biểu hiện vừa rồi của bọn họ, tôi cũng đã nhìn ra, hai người họ còn chưa có quan hệ tình lữ. Cho nên tôi vẫn còn hi vọng. Tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha.”

Trương Văn Trọng cũng không biết chuyện xảy ra ở đây, sau khi cùng Vưu Giai đi ra khỏi tiệm ăn Bạch Vân, hắn lại hỏi: “Cô muốn đi đâu dạo?”

“Tôi không quen thuộc huyện Ấn Ngạc, cho nên chính anh an bài thôi, tùy tiện đi chỗ nào cũng được.” Vưu Giai cười đáp.

“Hiện tại vào giờ này, lên núi có chút muộn, không bằng đi dạo ở hai đường cổ trong thị trấn thôi.” Trương Văn Trọng suy nghĩ một chút, nói: “Nhưng trước đó tôi muốn đi vài trung tâm địa ốc trong huyện nhìn xem.”

Vưu Giai hiểu kỳ hỏi: “Thế nào? Anh muốn mua nhà ở huyện Ấn Ngạc?”

Trương Văn Trọng cũng không giấu diếm Vưu Giai, đem chuyện Bồ Kiến từng có ân với mình, cùng với việc mình dự định mua căn nhà tặng cho hắn, xem như hồi báo chuyện ân tình năm xưa, đều nói hết cho Vưu Giai.

“Nguyên lai là như vậy.” Ánh mắt Vưu Giai nhìn về phía Trương Văn Trọng, nhu tình càng thêm nồng đậm. Nàng suy nghĩ một chút, nói: “Vừa lúc tập đoàn Vưu thị có một công ty con, có mua một tòa nhà tại huyện Ấn Ngạc, hoàn cảnh chất lượng đều không tệ, nếu không như vậy đi, tôi tặng cho anh, anh chuyển giao tặng lại cho hắn được không?”

Trương Văn Trọng lắc đầu: “Vô công không thụ lộc, tôi ra tiền mua thôi.”

“Cũng được, dù sao anh có tiền, ân, như vậy đi. Tôi để cho bọn họ tính giá thấp nhất, miễn cho anh nói tôi buôn bán lời tiền của anh.” Vưu Giai cũng không kiên trì, nói đùa.

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Tốt, nếu có thể tiết kiệm tiền, vì sao tôi lại không vui vẻ mà làm? Chỉ là tôi còn phải nghĩ một kế sách vẹn toàn để đưa căn nhà cho trưởng lớp. Đừng xem thường hắn, thái độ

làm người phi thường hiền hòa, thế nhưng lòng tự trọng cũng rất mạnh. Nếu như tôi trực tiếp tặng phòng cho hần, chỉ sợ hần sẽ không chịu nhận, còn dễ làm cho hần có khúc mắc không đáng có.”

Vưu Giai chớp mắt suy nghĩ chốc lát, nói: “Chuyện này kỳ thật cũng không khó làm.”

Trương Văn Trọng vội vã hỏi: “A? Nói một chút đề nghị của cô.”

Vưu Giai nói: “Như thế này, anh gọi điện thoại cho Bồ Kiến, bảo hần rút thời gian đến công ty con của tập đoàn Vưu thị mua nhà, có thể được hưởng ưu đãi chiết khấu. Mà chờ khi hần đến trung tâm địa ốc, giao tiền, tôi để nhân viên bán hàng nói cho hần, hần may mắn trong cuộc rút thăm mua nhà, nên được tặng miễn phí. Tôi nghĩ, chuyện tốt như vậy hần hần sẽ không cự tuyệt phải không? Chỉ là hần sẽ tự cho rằng mình có vận khí tốt, sẽ không biết được căn nhà là do anh đưa tặng cho hần.”

“Vậy làm theo lời cô.” Trương Văn Trọng vốn không muốn Bồ Kiến biết được chuyện mình muốn báo ân, lúc này hần liền lấy điện thoại ra, gọi cho Bồ Kiến. Vài phút sau hần cắt điện thoại, vừa cười vừa nói: “Xong xuôi, chiều mai hần sẽ đến trung tâm địa ốc của cô.”

Vưu Giai gật đầu nói: “Tốt lắm, vậy để tôi gọi điện cho người phụ trách công ty con, để cho hần an bài một chút.”

Làm xong xuôi việc này, tâm tình Trương Văn Trọng rất tốt. Hần dẫn Vưu Giai đi dạo một vòng trên hai đường cổ của huyện Ấn Ngạc, trong lúc này, Vưu Giai sôi nổi, biểu hiện giống như một tiểu nữ sinh hoạt bát khả ái, món ăn ngon nào cũng đòi nếm thử, chuyện gì vui cũng muốn đi thử một lần. Tác phong nữ cường nhân khôn khéo tài năng thường ngày cũng không còn nhìn thấy.

Đi hết hai con đường cổ, thời gian cũng đã không còn sớm, đã hơn năm giờ rồi, sắp đến sáu giờ chiều.

Trương Văn Trọng nhìn thời gian, nói: “Thời gian không còn sớm, cô ở khách sạn nào? Tôi đưa cô trở về.”

Vưu Giai giả hoạt cười, đưa ra một yêu cầu: “Tôi trở về khách sạn cũng cô đơn ăn một mình. Ai, hay là tôi đến nhà anh dùng cơm nhé?”

“Đến nhà tôi dùng cơm?” Trương Văn Trọng ngẩn người, thật không ngờ Vưu Giai lại đưa ra yêu cầu như vậy.

“Thế nào? Không được sao? Lẽ nào anh thật muốn bỏ tôi ở trong khách sạn ăn cơm một mình sao?” Vưu Giai điềm đạm đáng yêu hỏi.

Trương Văn Trọng suy nghĩ một chút, nghĩ tới việc những ngày qua Vưu Giai đích thật đã giúp hần không ít việc, đồng thời nghĩ tới tình cảnh một mình nàng ở lại khách sạn ăn cơm một mình, cũng thực sự thấy thương cảm, vì vậy hần gật đầu đáp: “Được rồi, tối nay tôi mời cô đến nhà tôi dùng cơm.”

“Thật tốt quá.” Vưu Giai vui vẻ nói.

Khi Trương Văn Trọng đưa Vưu Giai về đến trong nhà, Trương Trạch Thụy và Vương Hân Di cũng đã tan tầm. Hai người đang ngồi bên trong phòng khách xem ti vi, nhìn thấy Trương Văn Trọng đưa một cô gái xinh đẹp như vậy về nhà, đều ngây ngẩn cả người.

“Vị này chính là bạn của con, Vưu Giai.” Trương Văn Trọng giới thiệu.

“Chào ông nội, chào bác trai, chào chị.” Không cần Trương Văn Trọng giới thiệu, Vưu Giai liền thành thực bắt chuyện chào hỏi người nhà của hần. Đồng thời giống như ảo thuật, từ trong túi xách tùy thân nàng lấy ra vài món quà đã chuẩn bị sẵn biếu tặng cho Trương Thành Quý, Trương Trạch Thụy và Vương Hân Di, thậm chí cả dì Tiến cũng có phần.

Xem ra trước khi Vưu Giai tới đây, cũng đã làm một phen nghiên cứu điều tra về người thân của Trương Văn Trọng, bởi vì lễ vật nàng tặng, toàn bộ đều theo sở thích của mỗi người.

“Đến làm khách là được rồi, sao còn tặng lễ vật làm gì? Cháu cũng thật là quá khách khí đi thôi.” Trương Thành Quý, Trương Trạch Thụy và Vương Hân Di đều rất vui vẻ, nhưng bọn họ vui vẻ cũng không phải vì nhận được quà tặng, mà là bởi vì Vưu Giai nhìn qua thật nhân tài xuất chúng. Xem ra bọn họ đều cho rằng, Vưu Giai là bạn gái của Trương Văn Trọng.

Vưu Giai cười nói: “Lần đầu tiên đến nhà báỉ phỏng, thế nào có thể đi tay không mà đến chứ?”

Vương Hân Di trừng mắt nhìn Trương Văn Trọng, oán giận nói: “Em trai, em cũng thật là, đưa bạn về nhà chơi, vì sao không nói cho mọi người biết trước một tiếng? Chơi trò đột nhiên tập kích là như thế nào?”

Vưu Giai vội vàng nói: “Cũng không thể trách Trọng ca...”

Vương Hân Di vội nói: “Ai, Vưu tiểu thư, em cũng đừng nói tốt cho hắn, hắn luôn thiếu nghe mắng đó thôi. Có một người bạn như em, không ngờ cũng không sớm nói cho chúng ta biết.”

Trương Văn Trọng cười khổ nói: “Em nói đây, có phải mọi người đều đang hiểu lầm hay không?”

Đáng tiếc chính là, lúc này cũng đã không ai nghe hắn nói. Mọi người đều vây quanh bên cạnh Vưu Giai, hỏi han về chuyện của nàng.

Tới giờ ăn cơm, Vưu Giai và Vương Hân Di ngồi cạnh nhau, hai người lú lú, vừa cười vừa nói không dứt, cũng không biết đang nói chuyện gì. Vưu Giai xuất thân từ thương trường lịch lãm, tuy rằng trong lòng không khỏi có chút khấn trương, thế nhưng vẫn biểu hiện rất thành thạo. Toàn bộ bầu không khí trên bàn ăn, được nàng điều khiển rất tốt, mỗi người đều được chiếu cố đầy đủ.

Sau khi ăn xong cơm tối, Vưu Giai chỉ ngồi lại trong nhà Trương Văn Trọng thêm chốc lát, mới xin phép rời đi. Khi nàng rời đi, Trương Trạch Thụy và Vương Hân Di đều không hẹn mà cùng bảo Trương Văn Trọng đi tiễn nàng.

Xem ra trong khoảng thời gian ăn cơm, Vưu Giai đã thành công để lại ấn tượng tốt trong gia đình của Trương Văn Trọng. Nhất là Vương Hân Di, đã giống như bạn cũ nhiều năm với Vưu Giai.

Khi đưa Vưu Giai trở về khách sạn của nàng, Trương Văn Trọng cáo từ rời đi.

“Trọng ca, cảm ơn anh, ngày hôm nay tôi cảm thấy rất vui vẻ.” Ngay khi Trương Văn Trọng vừa xoay người, Vưu Giai đột nhiên nói một câu, sau đó liền đóng lại cửa phòng, trốn sau cửa gương mặt đỏ bừng nóng hổi.

Đứng ngây ra bên ngoài cửa phòng của Vưu Giai vài giây, Trương Văn Trọng mới xoay người rời khỏi. Ngay khi hắn vừa đi ra khỏi khách sạn của Vưu Giai đang ở, Tam Túc Ô lại đột nhiên từ trên trời giáng xuống, rơi lên đầu vai hắn.

Trương Văn Trọng nghiêng đầu nhìn Tam Túc Ô, nhíu mày buồn bực hỏi: “Người không ở trong nhà đợi, thế nào lại chạy tới đây?”

Tam Túc Ô hồi đáp: “Chủ nhân, tôi đã nhận ra âm khí dâng trào!”

Vùng lòng mày của Trương Văn Trọng nhướng lên, hỏi: “Âm khí dâng trào? Ở đâu?”

Tam Túc Ô đáp: “Ngay Ngạc sơn!”

Trương Văn Trọng vội vã mệnh lệnh: “Mau dẫn ta đi xem!”

“Dạ.” Tam Túc Ô lập tức vỗ cánh, hướng phương hướng núi non bay đi. Bây giờ đã là đêm khuya, trên đường của huyện Ấn Ngạc cũng không có bóng người. Cho nên Trương Văn Trọng cũng tăng cao tốc độ, cấp tốc đuổi theo Tam Túc Ô, hướng Ngạc sơn chạy nhanh tới.

146. Chương 148: Phong Sơn Du Hồn

Ngọn núi này nhìn qua dường như không có gì đặc thù, thế nhưng ngọn núi lại cất giấu một truyền thuyết khiến cho người ta tóc gáy dựng đứng.

Mọi người đều biết, Phong Đô là quỷ thành trong truyền thuyết, là đô thành của âm tào địa phủ. Mà trong truyền thuyết tại địa phương huyện Ấn Ngạc, nằm trong địa phận huyện Ấn Ngạc, cất giấu một con đường bí mật đi thông âm tào địa phủ. Có người nói, con đường bí mật này nằm trong Phong sơn.

Tên gọi về huyện Ấn Ngạc, cũng từ truyền thuyết này thuật lại mà ra.

Truyền thuyết thuật lại, thậm chí còn được ghi chép bên trong huyện chí của huyện Ân Ngạc. Đường nhiên, rất nhiều người cũng không tin tưởng chuyện này, bọn họ đại khái chỉ cho rằng đó là câu chuyện thần thoại. Mà khi huyện Ân Ngạc phát triển mạnh mẽ về du lịch, cũng nhờ thần thoại này lan truyền, vì thế toàn bộ Phong sơn đều được kiến tạo thành khu du lịch phong cách giống như quý thành Phong Đô.

Lúc này đã là trăng sáng sao thưa, Trương Văn Trọng đi theo Tam Túc Ô dẫn dắt, dọc theo đường mòn âm trầm u ám, đi đến ngay cầu thang làm bằng đá do sức người tu kiến đặt tên là Hoàng Tuyền Lộ, bước nhanh lên đỉnh núi. Vừa bước vào phạm vi của Phong sơn, Trương Văn Trọng liền rõ ràng cảm giác được một đạo âm khí dâng trào. Nhưng làm cho hắn kinh ngạc chính là, trong âm khí lại ẩn chứa dương khí, không ngờ cũng không hề kém cỏi.

Buổi tối trên Phong sơn, căn bản không hề có du khách. Mà người dân tộc miền núi ở lại trong Phong sơn, vẫn tuân theo quy định nghiêm ngặt của tổ tiên tương truyền từ xưa: Qua khỏi tám giờ tối, thì phải đóng cửa không được ra ngoài. Mặc cho bên ngoài xảy ra bao nhiêu động tĩnh, đều phải đợi đến sáng sớm hôm sau mới có thể mở cửa kiểm tra.

Cho nên trên Hoàng Tuyền Lộ lúc này, cũng chỉ có một mình Trương Văn Trọng đi lên rất nhanh. Mà hai bên Hoàng Tuyền Lộ, có rất nhiều pho tượng ác quỷ do sức người tu kiến. Dưới ánh trăng sáng tỏ chiếu rọi, càng phát ra vẻ dữ tợn đáng sợ. Thường thường, còn có tiếng chim kêu khiến kẻ khác dựng đứng tóc gáy vang lên trong khu núi rừng cách đó không xa. Toàn bộ Phong sơn, vào ban đêm, thật đúng là có vài phần quỷ khí.

Hoàn cảnh âm trầm đáng sợ như vậy, nếu đổi lại là những người khác, chỉ sợ đã sớm bị hù dọa đến nhũn cả hai chân. Căn bản không sao tiến nổi thêm một bước. Thế nhưng đối với Trương Văn Trọng và Tam Túc Ô mà nói, cũng không có chút ảnh hưởng. Từ xưa tới nay, Trương Văn Trọng có dạng yêu ma quỷ quái gì chưa từng gặp qua? Dạng địa phương u hiểm kỳ quái nào còn chưa từng đi qua? Cảnh tượng ở trước mắt, ở trong mắt của hắn bất quá giống như một người trưởng thành đang xem phim hoạt hình, không có chút cảm giác. Về phần Tam Túc Ô, vậy thì càng không cần nói tới. Nó là vật chí dương chí cương, quỷ quái bình thường gặp được nó, lập tức sẽ xoay người bỏ chạy, hoặc là phủ phục trên mặt đất.

Dù đang đi lên núi với tốc độ thật nhanh, Trương Văn Trọng cũng phải tốn hao hai mươi phút mới leo lên tới ngọn U Minh Phong cao nhất Phong sơn.

Tên gọi U Minh Phong, cũng không phải do người đời sau gán ghép. Từ xa xưa trên tòa Phong sơn này, có ba chữ viết thật lớn màu đỏ tươi, viết ba chữ U Minh Phong. Chữ viết cực kỳ âm nhu, lộ ra một cổ hàn ý lạnh lạnh.

Trên U Minh Phong, có một khoảng đất tương đối bằng phẳng, được tu kiến trở thành sân rộng trên đỉnh núi. Dùng để cung cấp chỗ nghỉ ngơi cho du khách lên núi tham quan hoặc ngắm cảnh núi. Vốn ở trong đêm khuya thế này, trên sân rộng U Minh Phong hẳn không nên có người nào mới đúng. Nhưng khi Trương Văn Trọng và Tam Túc Ô đi lên tới nơi này, cũng kinh ngạc phát hiện, trên sân rộng to lớn của U Minh Phong, cũng đã chật kín người, chen chúc không chịu nổi!

Đương nhiên, chuẩn xác mà nói, xuất hiện trên sân rộng nơi U Minh Phong, cũng không phải là người, mà là quỷ hồn!

Đếm qua cả ngàn quỷ hồn, chính là ở trong trạng thái nửa trong suốt!

Nếu có người thường nhìn thấy một màn này, tất nhiên sẽ bị hù dọa đến chết ngất ngay tại chỗ. Mặc dù là võ giả tu vi không cạn, phỏng chừng đồng dạng cũng bị hù dọa hoảng sợ.

“Trong Phong sơn không ngờ có nhiều du hồn không thể siêu sinh như vậy, xem ra truyền thuyết xa xưa, quả nhiên cũng có vài phần căn cứ.” Nhìn quỷ hồn chen chúc trên sân rộng U Minh Phong, trên mặt Trương Văn Trọng tràn đầy ngạc nhiên, buồn bực nói: “Kỳ quái, đây là những du hồn rất bình thường, theo lý thuyết chúng nó không thể hiện lộ ra thân thể. Thế nào hiện tại toàn bộ đều hiện hình? Hơn nữa chúng vốn thuộc chí âm, cũng lại ẩn chứa nhiều dương khí như vậy, đến tột cùng đã phát sinh biến cố gì?”

Trong Trung y truyền thống và phong thủy thuật số, đều có câu “Cô dương bất sinh, độc âm bất trường” Hoặc “Vô dương tắc âm vô dĩ sinh, vô âm tắc dương vô dĩ hóa”. Chính là nói thế gian vạn vật, đều có thể phân chia âm dương.

Đồng thời, thể gian vạn vật đều cùng tồn tại âm dương. Vô luận là âm dương bên nào có thiếu thốn, thì vô luận là sự vật hay sinh mạng, đều sẽ biến mất khỏi thế giới này.

Dù là Tam Túc Ô vốn thân thể chí dương, nhưng ở trong cơ thể của nó kỳ thực cũng có âm dương nhị khí. Chỉ là dương khí của nó rõ ràng mạnh mẽ hơn âm khí. Đồng thời âm dương nhị khí trong thân thể nó, tuy rằng dương là chính, âm là phụ, nhưng cũng được duy trì trong một điểm cân đối. Một ngày bị phá hủy điểm cân đối này, như vậy Tam Túc Ô cũng sẽ sinh bệnh thậm chí tử vong.

Cùng một đạo lý, cũng có thể dùng trên người quỷ hồn. Quỷ hồn, vốn có thuộc tính chí âm. Nhưng hiện tại là có dương tồn tại, dù âm là chính, dương là phụ, âm vượt xa dương, đồng thời phải được duy trì ở một điểm cân đối mới đúng. Thế nhưng hiện tại, những quỷ hồn trên sân rộng U Minh Phong, cũng đang ở vào tình huống âm tiêu dương thịnh. Nếu như còn tiếp tục như vậy, những du hồn không biết vì sao không thể siêu sinh này, chỉ có thể dẫn động kiếp số, tan thành mây khói.

Ngay khi Trương Văn Trọng nhìn thấy những du hồn, những du hồn cũng nhìn thấy hắn. Bất quá tiên linh khí phóng xuất nháy mắt từ trên người Trương Văn Trọng, cùng với Tam Túc Ô đậu trên đầu vai hắn, đủ làm kinh sợ những du hồn này. Làm chúng nó không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nhất là Tam Túc Ô, loại tiên điều chí dương có thể thả ra Thái Dương tinh hỏa, có thể nói chính là thiên địch(trời sinh kẻ địch) của quỷ hồn như chúng nó. Đừng nói chi đến những quỷ hồn có cấp bậc thấp như chúng, Tam Túc Ô thậm chí cũng không cần thả ra Thái Dương tinh hỏa, tùy ý một lần lao xuống, là đủ bình định một tảng lớn du hồn.

Trương Văn Trọng quét mắt nhìn những du hồn, quát lớn: “Trong các người ai là đầu lĩnh? Đi ra nói chuyện với ta.”

Hơn ngàn du hồn, nhất thời lâm vào một mảnh hỗn loạn. Sau một lát mới đề cử ra một du hồn dáng dấp như một lão nhân, run rẩy từ trong đám quỷ hồn đi ra, chậm rãi đi tới trước mặt Trương Văn Trọng chừng hai mươi thước thì dừng lại, chấp tay thi lễ cẩn cẩn thận thận nói: “Tiểu lão nhi Mã Văn, là người đứng đầu du hồn tại Phong sơn. Chẳng biết thượng tiên đến thăm, không kịp từ xa tiếp đón, còn xin thứ tội. Tiểu lão nhi cả gan hỏi một câu, thượng tiên gọi tiểu lão nhi đi ra, là có chuyện gì cần phân phó?”

Trương Văn Trọng nhìn du hồn tự xưng Mã Văn từ trên xuống dưới.

Bởi vì là du hồn cấp thấp nhất, cho nên hình tượng của hắn vẫn giữ lại dáng dấp lúc trước khi chết. Xem trang phục trường sam, giống như một lão tú tài thời cổ đại, chỉ là không biết thuộc triều đại nào.

Trương Văn Trọng hỏi: “Những du hồn như các người, vì sao ở lại Phong sơn mà không chịu siêu sinh?”

“Hồi bẩm thượng tiên, chúng tôi cũng không phải không muốn rời khỏi Phong sơn, không phải không muốn siêu sinh, mà quả thật là không thể được.” Du hồn tên Mã Văn, tám chín phần mười là một lão tú tài bất đắc chí khi còn sống.

“Vì sao không thể?” Trương Văn Trọng vội vã hỏi. Hắn nhạy cảm nhận thấy được, trong Phong sơn này, tám chín phần mười cất giấu một bí mật không muốn người biết.

Mã Văn hồi đáp: “Bởi vì chúng tôi là dân chúng bị tuần táng(đem người sống chôn theo người chết), âm hồn bị câu cấm trong Phong sơn, không thể rời đi.”

Giam cầm âm hồn, chính là một loại pháp thuật của ma đạo, bất quá muốn giam cầm hơn ngàn âm hồn, cũng không phải chỉ do hiệu quả pháp thuật mà đạt được. Ở trong Phong sơn, tất nhiên có cất giấu một trận pháp của ma đạo. Trương Văn Trọng tu luyện tuy rằng không phải công pháp của ma đạo, nhưng cũng từ những người tu ma, thậm chí là ma tiên, ma thần từng có qua lại, từ chỗ bọn họ biết được huyền bí của pháp thuật và trận pháp, hiểu được phương pháp thiết trí và hóa giải.

Giam cầm âm hồn của dân chúng bị tuần táng, chính là muốn để cho những âm hồn bảo hộ mộ huyệt, để bọn trộm mộ không thể đánh cắp phẩm vật tuần táng, quấy rối mộ chủ đã ngủ say. Nhưng đem theo hơn ngàn dân chúng cùng tuần táng, chỉ sợ chôn cất trong Phong sơn cũng không phải là mộ huyệt bình thường, mà hắn là địa cung của những đại nhân vật như vương hầu.

Trương Văn Trọng hỏi: “Các người có biết là ai đem âm hồn các người giam cầm tại Phong sơn không? Các người bị tuần táng vì ai?”

Mã Văn hồi đáp: “Hồi bẩm thượng tiên, là Ngạc Vương điện hạ đem âm hồn của chúng tôi giam cầm tại Phong sơn, đồng thời cũng là tuần táng cho hần.”

“Ngạc vương? Không ngờ là hần? Ai, thiên tư của hần tuy rằng vô cùng cao minh, tài trí cũng phi thường thông minh. Đáng tiếc giết chóc quá nặng, yêu thích lạm sát kẻ vô tội, cuối cùng không thể chứng đạo thành tiên, mà chết tại Phong sơn này. Chỉ là không biết, hần là chết già, hay bởi vì độ kiếp thất bại mà chết? Ai, lúc còn sống lạm sát kẻ vô tội, sau khi chết còn không chịu buông tha cho các du hồn. Theo lý xem ra, hần hần là cả cơ hội quý tu cũng không có đi a.” Trương Văn Trọng thấp giọng nói, trong giọng nói tràn đầy cảm khái.

Mã Văn vội vã hồi đáp: “Thượng tiên nói không sai, sau khi Ngạc vương chết, không chỉ thân thể mất đi trong nháy mắt, dù thần hồn cũng trong khoảnh khắc đã tiêu vong.”

“Ngạc vương huyện Ẩn Ngạc.” Trương Văn Trọng than thở: “Nguyên lai những chữ này cũng không liên quan tới âm tào địa phủ, mà là liên quan tới người tu ma như Ngạc vương.”

Ngạc vương trong miệng Trương Văn Trọng và Mã Văn, chính là người tu ma tiếng tăm lừng lẫy vào thời kỳ cuối Tống đầu Nguyên, có người nói thiên phú rất tốt, ngàn năm khó gặp, lúc đó trong ma đạo đều cho rằng hần có thể chứng đạo thành công, trở thành ma tiên. Thế nhưng sau hai ba trăm năm, hần lại mất tích không để lại dấu vết, không nghĩ tới lại bị táng thân tại Phong sơn.

Trương Văn Trọng lại đột nhiên nhớ tới, ở trong tay Ngạc vương, có một kiện bảo bối tốt. Với tu vi hiện tại của hần, tuy rằng chưa có cách toàn lực thôi động bảo bối này, nhưng chỉ cần phát huy ra một phần trăm công hiệu của nó, cũng đã là quá đủ, vì vậy hần vội vã hỏi: “Các người có từng gặp qua Hồn Độn Lô của Ngạc vương?”

147. Chương 149: Y Quỷ(thượng)

Hồn Độn Lô?

Mã Văn cau mày suy nghĩ hồi lâu, mới cẩn cẩn thận thận nói: “Thượng tiên, ngài nói Hồn Độn Lô, chính là một lô đồng đen như mực, dùng thuần đồng để chế tạo ra?” Phỏng chừng hần cảm thấy miệng dùng ngôn ngữ cũng không quá thích hợp, nên đã dùng tiếng phổ thông để nói chuyện.

“Đúng, là nó.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp. Nếu Mã Văn có thể nói ra đáng đáp Hồn Độn Lô, nói cách khác, hần hần từng gặp qua Hồn Độn Lô.

Quả nhiên, Mã Văn gật đầu nói: “Gặp qua, gặp qua, nó nằm trên mặt đất ngay giữa trung tâm tâm cung. Nhưng nó chỉ nhỏ bằng một bình rượu thôi a.”

Một bảo bối như Hồn Độn Lô, tự nhiên có thể biến lớn biến nhỏ, nhưng trước tiên cũng cần nhận chủ mới được. Đương nhiên, chuyện như vậy Trương Văn Trọng sẽ không nói cho Mã Văn.

Trương Văn Trọng hỏi: “Địa cung của Ngạc vương ở đâu? Các người có thể đưa ta đi vào đó không?”

“Việc này...” Mã Văn tỏ vẻ khó khăn, chần chờ không dám tùy tiện trả lời.

Phản ứng của Mã Văn cũng nằm trong dự liệu của Trương Văn Trọng, hần cũng không sốt ruột, đạm mạc cười nói: “Tình huống hiện tại của các người cũng không tốt. Nếu cứ tiếp tục để âm suy dương thịnh, không đến một tuần, các người sẽ triệt để biến mất trên thế giới này.”

Mã Văn cũng biết, câu nói của Trương Văn Trọng cũng không phải đang nói chuyện giạt gân, hần cũng rất thông minh, vội vã quỳ xuống trước người Trương Văn Trọng, dập đầu khẩn cầu: “Nếu như thượng tiên đã nhìn ra được vấn đề của chúng tôi, nói vậy ngài cũng có phương pháp cứu vớt. Còn thỉnh thượng tiên có thể mở lòng từ bi, cứu vớt du hồn chúng tôi. Để chúng tôi còn cơ hội kéo chút tàn hồn trên thế giới này.”

Trương Văn Trọng đột nhiên cười ha ha lên, cười đến mức làm Mã Văn và chúng du hồn cảm thấy kỳ lạ.

Đợi hần cười một trận, hần mới trầm giọng hỏi: “Lẽ nào nói, các ngươi cũng chỉ muốn kéo chút tàn hồn sót lại trên thế giới này thôi sao? Sẽ không nghĩ lại lần nữa bước vào luân hồi, một lần nữa chuyển thể làm người?”

Mã Văn chợt thở dài, nói: “Đương nhiên là muốn, thế nhưng chúng tôi bị Ngạc vương dùng phương pháp của ma đạo giam cầm tại Phong sơn, thay hần thủ hộ địa cung. Vốn không thể bước vào luân hồi, chuyển thể làm người cũng trở thành hi vọng xa vời.” Nói đến đây, hần đột nhiên ngậm miệng lại, chỉ mở to đôi mắt nhìn, dùng một loại ánh mắt bao hàm sự chờ mong và khó thể tin nhìn chằm chằm Trương Văn Trọng.

Mã Văn là một người thông minh, bằng không hần cũng không được đề cử làm thủ lĩnh của những du hồn này. Ngay giờ khắc hiện tại, hần bỗng nhiên nhớ tới, Trương Văn Trọng cũng không hề có lý do nói đến chuyện này. Nếu hiện tại hần đột nhiên nhắc tới việc này, đó không phải nói rõ hần có biện pháp phá giải phương pháp giam cầm của Ngạc vương hay sao?

“Thượng...thượng tiên có biện pháp cứu vớt những du hồn chúng tôi, giúp chúng tôi một lần nữa bước vào luân hồi?” Mã Văn kích động, thanh âm trở thành run rẩy.

Trương Văn Trọng gật đầu đáp: “Không sai. Ta đích thật là có biện pháp giải trừ giam cầm của Ngạc vương trên linh hồn của các ngươi, cho các ngươi một lần nữa bước vào luân hồi.”

“Trời động thương cảm, cho chúng du hồn chúng ta cũng đã chờ được cứu tinh tới.” Mã Văn kích động đến run rẩy cả người, nếu như du hồn cũng có thể khóc, chỉ sợ gương mặt hần đã đầm đìa nước mắt. Hần quỳ trên mặt đất, không ngừng hướng Trương Văn Trọng dập đầu khẩn cầu: “Thượng tiên, van cầu ngài cứu cứu chúng tôi, cứu cứu chúng tôi đi.”

Nghe được Trương Văn Trọng nói có biện pháp có thể giải trừ giam cầm của Ngạc vương trên linh hồn bọn họ, giúp bọn họ một lần nữa bước vào luân hồi, hơn ngàn du hồn trên sân rộng U Minh Phong toàn bộ đều quỳ xuống đất, liên tiếp hướng Trương Văn Trọng dập đầu, từ trong miệng những du hồn truyền ra một câu: “Thượng tiên, cầu ngài cứu cứu chúng tôi!”

Trương Văn Trọng đưa tay ý bảo những du hồn đều yên tĩnh, sau đó mới nói: “Đều đứng lên đi. Ôn trời có đức hiếu sinh, ta khẳng định sẽ cứu các ngươi. Thế nhưng với tu vi hiện tại của ta, muốn trong vòng mấy ngày ngắn ngủi cứu mấy ngàn du hồn các ngươi, căn bản là chuyện không có khả năng.”

Mã Văn kinh hoàng nói: “Vậy nên làm sao bây giờ? Đúng như lời thượng tiên vừa nói, tình huống của du hồn chúng tôi ngày càng lụn bại. Ở trước đây, tại Phong sơn âm khí rất dày, nên du hồn chúng tôi mới kéo được chút tàn hồn. Thế nhưng từ sau khi Phong sơn được xây dựng rầm rộ, mỗi ngày đều có rất nhiều du khách đến tham quan. Dần dần thuộc tính của Phong sơn cũng không còn âm khí dạt dào như trước đây. Chuyển biến thành dương khí hưng thịnh như hiện tại. Nếu như tình huống này tiếp tục phát triển, chỉ sợ mấy ngàn du hồn chúng tôi không chờ được mười ngày nữa tháng, sẽ đưa tới kiếp số, tan thành mây khói.”

Trên sân rộng U Minh Phong, mấy ngàn du hồn không ngừng dập đầu, liên tiếp nói: “Cầu thượng tiên ngẫm lại biện pháp, cứu vớt những du hồn chúng tôi, cầu thượng tiên ngẫm lại biện pháp a.”

Trương Văn Trọng nói: “Muốn trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, cứu mấy ngàn du hồn các ngươi, chỉ nhờ vào lực lượng một mình ta, khẳng định là không được, trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?” Mã Văn vội vã hỏi.

Trương Văn Trọng nói: “Trừ phi có thể tìm được Hồn Độn Lô, lại dùng các loại tài liệu, luyện chế ra một lò Vãng Sinh Thang, cho mấy ngàn du hồn các ngươi đều tiến vào trong đó tắm rửa, là có thể thanh trừ được giam cầm của Ngạc vương trên linh hồn các ngươi, cho các ngươi có thể tái nhập vào luân hồi.”

“Vãng Sinh Thang? Đây...đây chính là thần thương chỉ có âm tào địa phủ mới có. Trong truyền thuyết, vô luận là du hồn đã quỷ gì, chỉ cần được tắm trong Vãng Sinh Thang ba lượt, là có thể tẩy rửa đi tất cả tội nghiệt, trở lại luân hồi, tái thể làm người!” Mã Văn hưng phấn nói, xem ra ở những năm tháng dài đằng đẳng dưới địa cung của Ngạc vương, hần cũng đã biết được không ít tri thức. Nhưng hần cũng không bị sự hưng phấn làm hôn mê ý nghĩ, lại không thể tin được nghi vấn nói: “Thượng tiên, ngài thực sự biết cách luyện chế Vãng Sinh Thang sao? Đây là bí mật bất truyền trong âm tào địa phủ!”

“Thế nào? Sợ ta gạt người?” Trương Văn Trọng nở nụ cười, nói: “Trương Văn Trọng ta còn chưa lưu lạc tới nông nổi phải đi gạt những du hồn.”

“Trương Văn Trọng?” Nghe Trương Văn Trọng báo danh hào, Mã Văn cảm thấy phi thường khiếp sợ, thốt lên: “Thượng tiên, ngài...ngài chẳng lẽ chính là tiên y Trương Văn Trọng trong truyền thuyết?”

Trương Văn Trọng gật đầu đáp: “Không sai, chính là ta. Không nghĩ tới một du hồn nhỏ nhỏ như người, không ngờ cũng từng nghe qua tên của ta.”

“Nếu như thượng tiên thực sự là tiên y Trương Văn Trọng, như vậy biết cách luyện chế Vãng Sinh Thang, cũng không có gì kỳ lạ nữa. Chỉ là...” Mã Văn nói tới đây, chợt có chút chần chờ. Nhưng trong ánh mắt hắn nhìn về phía Trương Văn Trọng có vẻ hoài nghi, đã bại lộ ý nghĩ trong nội tâm của hắn. Với tu vi hiện tại của Trương Văn Trọng, cùng so sánh với tiên nhân chân chính, thật sự như muối bỏ biển, cho nên Mã Văn mới hoài nghi thân phận của hắn.

“Thế nào? Người đang hoài nghi ta gạt người sao? Được rồi, các người đã không chịu tin tưởng ta, vậy xem như ta chưa từng nói gì.” Trương Văn Trọng cũng không giải thích, nhìn Mã Văn chấp tay, nói: “Cáo từ.” Hắn xoay người định xuống núi.

Nhìn Trương Văn Trọng không chút do dự muốn xuống núi, Mã Văn nhất thời liền nóng nảy. Dù sao Trương Văn Trọng là niềm hi vọng cuối cùng của mấy ngàn du hồn. Nếu như lời Trương Văn Trọng là thật, như vậy chúng nó không những có thể tránh được kiếp số tan thành mây khói, đồng thời còn có thể một lần nữa bước vào luân hồi, tái thế làm người.

Thử hay không thử?

Cuối cùng Mã Văn tuyển chọn đánh cược một lần. Bởi vì theo hắn xem ra, nếu như đánh cược, có thể còn có cơ hội. Nhưng nếu như không dám thử, như vậy những du hồn cũng chỉ còn con đường chết!

“Dừng chân.” Mã Văn vội vã hướng bóng lưng Trương Văn Trọng kêu lên: “Xin thượng tiên dừng bước.”

“Thế nào? Còn có chuyện gì sao?” Trương Văn Trọng theo lời ngừng chân lại, xoay người hỏi.

Mã Văn không dám chậm trễ, cung kính nói: “Du hồn chúng tôi nguyện ý đưa thượng tiên đến địa cung của Ngạc vương để lấy Hồn Độn Lô.”

Trương Văn Trọng đậm mặt cười, hỏi: “Người mới vừa rồi không phải còn đang hoài nghi ta sao? Thế nào lại đột nhiên thay đổi chủ ý?”

Mã Văn vội vã giải thích: “Còn thỉnh thượng tiên thứ lỗi, tôi cũng chỉ là bất đắc dĩ. Bởi vì Ngạc vương không những hạ thuật giam cầm đối với những du hồn chúng tôi, đồng thời còn hạ thuật trở chú. Nếu như chúng tôi cho người tiến nhập vào tầm cung của Ngạc vương, sẽ dẫn phát trở chú, gặp âm hỏa đốt cháy. Hơn nữa âm hỏa sẽ không lập tức tiêu hủy chúng tôi, mà sẽ duy trì liên tục sự đốt cháy suốt bốn mươi chín canh giờ. Sau khi làm chúng tôi chịu hết dần vặt, mới triệt để thiêu hủy chúng tôi biến mất trên thế giới này.”

Trương Văn Trọng nói: “Bốn mươi chín canh giờ? Vậy cũng là hơn bốn ngày thời gian? Cũng đủ cho ta dùng Hồn Độn Lô luyện chế ra Vãng Sinh Thang. Chỉ cần có Vãng Sinh Thang, vô luận là giam cầm hay trở chú, đều có thể giải trừ. Hơn nữa nếu có thể nhanh chóng có đủ tài liệu, nói không chừng thời gian luyện chế Vãng Sinh Thang còn có thể rút ngắn rất nhiều.”

Mã Văn vội vã nói: “Theo tôi được biết, trong tầm cung của Ngạc vương, chứa đựng đại lượng đan dược và pháp bảo tài liệu được luyện chế. Dùng như bồi táng cho hắn. Chỉ là không biết đã qua nhiều năm như vậy, những tài liệu này còn có thể sử dụng hay không. Cũng không biết bên trong những tài liệu này, có tài liệu luyện chế Vãng Sinh Thang hay không.”

Trương Văn Trọng nói: “Vậy còn chờ cái gì? Nhanh mang ta đi nhìn chẳng phải sẽ biết ngay sao?”

“Thượng tiên nói rất đúng, thỉnh thượng tiên đi theo tôi.” Mã Văn xoay người, hướng địa phương có phiến đá ghi ba chữ U Minh Phong đồ tơi đi tới. Đồng thời hắn cũng không quên giới thiệu: “Thượng tiên, đường tiến vào địa cung Ngạc vương, nằm ngay ba chữ U Minh Phong. Thế nhưng chỉ có người hiểu được phương

pháp, mới có thể mở ra con đường này. Bằng không dù cho có đem ngọn núi này san bằng, cũng không thể tìm được địa cung của Ngạc vương.”

Tay của Mã Văn hướng về ba chữ U Minh Phong, vung lên. Nhất thời chợt nghe một thanh âm nặng nề vang lên, sau đó ba chữ U Minh Phong liền hóa thành ba đường đi vào nằm song song nhau.

Hắn chỉ vào đường bên phải, nói: “Thượng tiên, mời đi vào đường bên phải này. Ba đường vào chỉ có đường bên phải mới là đường vào chân chính. Nếu như tiến vào đường bên trái hay ở giữa, sẽ lập tức xúc động trận pháp phòng ngự trong địa cung, làm người xông vào sẽ bị mất mạng ngay tại chỗ.”

Theo Mã Văn dẫn đường, Trương Văn Trọng đi vào địa cung của Ngạc vương. Đồng thời đi qua vô số ngã rẽ, ngã tư, ngã ba, tránh được vô số trận pháp then chốt hung hiểm ác độc, cuối cùng cũng đã tiến được vào tẩm cung. Hồi tưởng lại đoạn đường đi qua, Trương Văn Trọng không chút nghi ngờ, với tư vị hiện tại của hắn, không được Mã Văn dẫn đường, muốn một mình xông vào tẩm cung, căn bản là chuyện không có khả năng!

Ngay khi Trương Văn Trọng bước vào tẩm cung, âm hỏa màu xám nhất thời hùng hực thiêu đốt trên mấy ngàn du hồn. Một loại đau đớn hoàn toàn từ linh hồn khó có thể diễn tả bằng lời nói, nhất thời làm cho Mã Văn cùng mấy ngàn du hồn, phát ra tiếng thét thê thảm làm kẻ khác dựng đứng tóc gáy...

148. Chương 150: Y Quỷ (hạ)

Mấy ngàn du hồn cùng kêu rên, tràng diện gào khóc nhìn cực kỳ kinh khủng, hiện tại chúng nó đều đã tiến vào trong địa cung của Ngạc vương. Cũng không còn ở lại sân rộng của U Minh Phong, hơn nữa hiệu quả cách âm của địa cung Ngạc vương thật tốt, không có thanh âm truyền ra ngoài. Bằng không, tám chín phần mười sẽ khiến cho dân chúng địa phương bị khủng hoảng.

Nhìn hỏa diễm màu xám không ngừng cuộn cuộn trên người mấy ngàn du hồn, vùng lông mày Trương Văn Trọng hơi nhướng lên, thầm nghĩ: “Âm hỏa đã bắt đầu thiêu đốt những du hồn này, xem ra ta phải nhanh hơn tốc độ mới được.” Hắn đã sớm nhìn thấy Hồn Độn Lô màu đen kích cỡ như bình rượu đang đặt trên bãi đá ngay giữa tẩm cung. Nhưng hắn cũng không tùy tiện đi vào lấy, mà nhìn Mã Văn đang chịu đựng âm hỏa thiêu đốt gần bên, dò hỏi: “Trong tẩm cung của Ngạc vương, có thiết trí trận pháp then chốt không?”

Tuy rằng đang chịu đựng nỗi đau đớn bị âm hỏa thiêu đốt, nhưng Mã Văn vẫn trả lời câu hỏi của Trương Văn Trọng: “Có. Trong tẩm cung của Ngạc vương điện hạ, thiết trí Tam Âm Nhiếp Hồn Trận. Phàm là người bước vào tẩm cung, xúc động trận pháp, âm hồn sẽ bị mạnh mẽ nhiếp ra thân thể, biến thành đồng loại của chúng tôi, vĩnh cửu thay thế Ngạc vương điện hạ trấn thủ tòa địa cung này.”

“Nguyên lai là Tam Âm Nhiếp Hồn Trận, cũng không khác với sự dự liệu của ta.” Trương Văn Trọng gật gù đầu. Trước khi hắn tiến nhập địa cung, cũng đã suy đoán ra. Ngạc vương rất có thể thiết trí trận pháp âm tính, hộ vệ cho tẩm cung của hắn. Dù sao hắn tu luyện chính là ma đạo, hơn nữa trong địa cung này, âm khí lại cực kỳ cường thịnh. Dưới tình huống này, trừ phi là kẻ ngu si hoặc người điên, bằng không đều sẽ tuyển chọn trận pháp âm tính.

Nếu đã biết bên trong tẩm cung thiết trí loại trận pháp nào, như vậy Trương Văn Trọng có thể tìm ra phương pháp phá trận. Không cần phải luân phiên ném thử, làm như vậy tốn thời gian công sức không nói, còn tồn tại sự phiêu lưu cực lớn.

Tuy rằng bên trong tẩm cung đen ngịt một mảnh, nhưng hai mắt Trương Văn Trọng vẫn có thể rõ ràng nhìn thấy mọi vật. Sau khi quan sát bố cục của tẩm cung một phen, hắn đã tìm ra trận nhãn(mắt trận) của Tam Âm Nhiếp Hồn Trận. Chỉ cần có thể phá hủy mắt trận, như vậy Tam Âm Nhiếp Hồn Trận cũng liền mất đi hiệu lực.

Muốn phá hủy mắt trận của Tam Âm Nhiếp Hồn Trận, biện pháp bình thường không dùng được. Phải dùng tới ngọn lửa dương cương, đốt cháy đầu lâu trắng bạch đặt ngay mắt trận, đốt luôn thành tro tàn mới có thể phá hủy mắt trận, do đó sẽ phá được trận.

Tam Túc Ô đậu trên đầu vai Trương Văn Trọng, vừa lúc có thể phóng xuất ra Thái Dương tinh hỏa chí dương chí cương!

Trương Văn Trọng phân phó nói: “Tam Túc Ô, hiện tại phải xem người, phóng ra Thái Dương tinh hỏa thiêu hủy đầu lâu ngay mắt trận, để phá trận vào trong!”

“Dạ.” Tam Túc Ô đáp, vẩy cánh bay lên, toàn bộ thân thể nhất thời hóa thành một đoàn hỏa diễm hùng hực thiêu đốt, giống như một mặt trời nhỏ, trong nháy mắt liền xua tan bóng đêm cùng âm lãnh của địa cung, bắn về phía đầu lâu ngay mắt trận, bao vây lấy nó hùng hực thiêu đốt lên.

Ngay khi Tam Túc Ô phóng xuất ra Thái Dương tinh hỏa, mấy ngàn du hồn bên trong địa cung đồng loạt bộc phát ra tiếng khóc thét, đồng thời không hẹn mà cùng hướng xa xa địa cung chạy trốn. Bởi vì những du hồn đều là thuộc tính chí âm, Tam Túc Ô phóng xuất ra Thái Dương tinh hỏa đều là ngọn lửa chí dương, những du hồn đừng nói là bị lây dính, dù chỉ đến gần một chút, cũng bởi vì không chịu nổi nhiệt độ cao mà trong nháy mắt tan thành mây khói.

Trương Văn Trọng thấy thế, vội vã thúc đẩy chân nguyên trong cơ thể, trong miệng niệm tụng chú ngữ, đem độ nóng cháy của Thái Dương tinh hỏa chặn lại bên trong tấm cung, để không tràn lan làm tổn thương đến những du hồn.

Những du hồn kinh hồn bất định cuối cùng cũng có thể thở ra một hơi, trong lúc còn đang chịu đựng âm hỏa thiêu đốt, cũng không quên trước tiên phủ phục trên mặt đất, dùng phương thức dập đầu hướng Trương Văn Trọng cảm kích: “Chúng tôi xin đa tạ thượng tiên xuất thủ cứu giúp.”

“Đừng quý nữa, đều đứng lên đi.” Trương Văn Trọng hướng những du hồn phát tay, ý bảo bọn họ đều đứng lên.

Tam Túc Ô phóng xuất ra Thái Dương tinh hỏa, quả nhiên là khắc tinh của trận pháp âm tính. Khoảng mười lăm phút sau, đầu lâu đặt trong mắt trận của Tam Âm Nhiếp Hồn Trận đã bị nó thiêu hủy hoàn toàn. Mắt trận cũng liền bị thiêu hủy, Tam Âm Nhiếp Hồn Trận âm ngoan ác độc còn chưa kịp phát huy ra công hiệu cần có, đã bị phá giải.

Ngay trong nháy mắt Tam Âm Nhiếp Hồn Trận bị phá, Trương Văn Trọng liền chạy vào trong tấm cung Ngạc vương, cầm lấy Hồn Độn Lô đặt trên bãi đá, đồng thời cất đầu ngón tay nhỏ một giọt máu lên trên Hồn Độn Lô.

Quang mang năm màu rực rỡ nhất thời từ trong Hồn Độn Lô đen nhánh không chút thu hút phóng ra. Trong một khắc, Hồn Độn Lô cuối cùng cũng có dáng dấp của pháp bảo tiên gia.

Muốn để bảo bối như Hồn Độn Lô nhận chủ, cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Nếu như là người thường, dù dùng hết máu toàn thân nhỏ lên Hồn Độn Lô cũng không khả năng dẫn phát ra tình huống như hiện tại. Chỉ có máu của người tu chân, bởi vì ẩn chứa thiên địa linh khí, mới có thể kích hoạt được Hồn Độn Lô.

Mà khi kích hoạt Hồn Độn Lô, cũng phải đối mặt hai vấn đề cho bảo bối nhận chủ.

Muốn làm cho bảo bối như Hồn Độn Lô nhận chủ, có hai biện pháp. Một là tu vi cũng phải cường đại, dùng lực lượng tuyệt đối áp đảo Hồn Độn Lô, khiến cho nó nhận chủ. Hai là đạo tâm tinh thâm, làm cho Hồn Độn Lô có thể cam tâm tình nguyện thần phục.

Tu vi hiện tại của Trương Văn Trọng cũng không cao, muốn dùng võ lực đến áp đảo Hồn Độn Lô là không có khả năng. Nhưng hần dù sao cũng là thần tiên chuyển thế, tuy rằng thân thể bị hủy, tu vi mất hết, thế nhưng đạo tâm của hần vẫn thuộc cấp bậc thần tiên.

Cho nên hần căn bản không cần dùng võ lực áp bách, Hồn Độn Lô cũng liền nhận hần làm chủ nhân.

Ngay lúc Hồn Độn Lô nhận chủ, Trương Văn Trọng liền vung tay ném nó ra ngoài, đồng thời quát to: “Lớn!”

Quang mang năm màu rực rỡ nhất thời từ bên trong Hồn Độn Lô phóng ra, trong khoảnh khắc ngắn ngủi, quang hoa sáng rực, làm cho người ta khó có thể nhìn thấy hình bóng của nó. Khi quang mang năm màu ảm đạm xuống, Hồn Độn Lô đã biến thành đan lô phổ thông thật lớn đứng sừng sững ngay trước người Trương Văn Trọng.

Nhìn Hồn Độn Lô, Trương Văn Trọng thỏa mãn gật đầu, mỉm cười nói: “Hồn Độn Lô quả nhiên là bảo bối rất tốt, tuy rằng bị mai táng tại đây suốt mấy trăm năm, phẩm cấp hạ thấp không ít, nhưng vẫn còn bảo

lưu được phẩm giai nhị phẩm linh khí. Xem như không tệ! Nếu như có thể tìm được tài liệu thích hợp luyện chế nó, lại cho nó hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, yêu địa linh khí các loại, phẩm giai chắc chắn có thể khôi phục như ban đầu. Nói không chừng, còn có thể vượt hơn cả ngày xưa. Dù bây giờ là phẩm giai nhị phẩm linh khí như hiện tại, cũng đủ giúp ta đề thăng trên diện rộng.”

Ngay lúc này, Mã Văn dẫn theo mấy ngàn du hồn cũng nhẹ nhàng tiến đến, đều quỳ gối quanh người Trương Văn Trọng, đồng loạt dập đầu nói: “Thượng tiên, nếu ngài đã thu được Hỗn Độn Lô, mong rằng ngài có thể tuân thủ hứa hẹn, giúp chúng tôi luyện chế Vãng Sinh Thang, để du hồn chúng tôi có thể thoát khỏi sự giam cầm của Ngạc vương, một lần nữa được bước vào luân hồi, chuyển thế làm người!”

“Đều đứng lên đi.” Trương Văn Trọng đưa tay vẫy nhẹ, nói: “Các người yên tâm đi, chuyện ta đáp ứng các người, tuyệt đối sẽ không nuốt lời.” Dứt lời, hần cất bước đi tới góc tây nam tầm cung, nơi đó chất đủ loại tài liệu đủ chủng loại, đều là vật bồi táng năm xưa của Ngạc vương.

Bởi nguyên nhân đã bị bồi táng suốt mấy trăm năm dưới địa cung, tiên linh khí ẩn chứa trong tài liệu đại khái đều đã tiêu tán. Trong đó có rất nhiều tài liệu, khi Trương Văn Trọng vừa nhẹ nhàng đụng vào, liền biến thành tro tàn. Kiểm tra hết một phen, chỉ có chút ít tài liệu thuộc tính âm nhu còn ẩn chứa được tiên linh khí. Sợ rằng cũng vì bên trong địa cung âm khí quá thịnh mà ra. Bằng không những tài liệu âm thuộc tính cũng khó có thể bảo tồn.

“Âm Thái Huyết Luyện Hoa, Hạt Độc Mạn Sơn Đăng, Cửu Âm Trung Chính Thạch...” Trương Văn Trọng soạn tài liệu, lắc đầu thở dài nói: “Đáng tiếc, thực sự là đáng tiếc. Tài liệu chất đống ở đây, không dưới trăm ngàn loại. Hơn nữa đại bộ phận còn có phẩm cấp cao, lại bị Ngạc vương xem thành vật bồi táng chất đống dưới địa cung. Mấy trăm năm không gặp mặt trời, không thể hấp thu nhật nguyệt tinh hoa cùng thiên địa linh khí, làm chúng nó đều bị mục nát, dù không bị mục nát cũng mất hết tiên linh khí, chẳng khác gì cây cỏ đồ vật phổ thông. Chỉ còn bảy kiện tài liệu âm thuộc tính, còn sót lại được một chút. Nhưng phẩm giai của chúng cũng rơi chậm lại không ít.”

Hơn mấy ngàn du hồn vừa nghe được những lời này, nhất thời đều khẩn trương lên. Mã Văn làm thủ lĩnh du hồn, càng vội vàng dò hỏi: “Xin hỏi thượng tiên, những tài liệu này đều mất đi hiệu lực, như vậy việc luyện chế Vãng Sinh Thang...”

Trương Văn Trọng đạm mạc cười nói: “Không cần lo lắng, có thêm Thái Dương tinh hỏa của Tam Túc Ô, dù chỉ có bảy kiện tài liệu âm thuộc tính, ta cũng có thể nắm chắc luyện chế ra Vãng Sinh Thang, cho các người có thể thoát khỏi sự giam cầm của Ngạc vương, một lần nữa bước vào luân hồi.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Mã Văn cùng mấy ngàn du hồn, không hẹn cùng thở dài một hơi.

Trương Văn Trọng cũng không muốn kéo dài nỗi khổ bị âm hỏa thiêu đốt của bọn họ, hiện tại nếu đã làm cho Hỗn Độn Lô nhận chủ, lại có tài liệu, như vậy đã có thể bắt đầu luyện chế Vãng Sinh Thang.

Trương Văn Trọng nhìn Tam Túc Ô vẫn đang duy trì dáng dấp như vàng mặt trời nhỏ của Tam Túc Ô, phân phó: “Đi xuống dưới Hỗn Độn Lô, đốt mạnh cho ta, ta muốn bắt đầu luyện chế Vãng Sinh Thang.”

“Tuân lệnh, chủ nhân.” Tam Túc Ô đáp, lập tức chui xuống dưới Hỗn Độn Lô.

Có Thái Dương tinh hỏa của Tam Túc Ô, Trương Văn Trọng chỉ cần tính toán thời gian cho tốt, phân biệt bỏ bảy kiện tài liệu vào trong Hỗn Độn Lô, đồng thời phóng ra chân nguyên, dùng mãnh truyền vào trong Hỗn Độn Lô, không ngừng điều hòa được tính và linh khí của bảy loại tài liệu.

Một canh giờ, hai canh giờ trôi qua.

Ngay khi mấy ngàn du hồn đều tuyệt vọng cho rằng lần này Trương Văn Trọng sẽ luyện chế Vãng Sinh Thang thất bại, một âm thanh nặng nề từ bên trong Hỗn Độn Lô chọt truyền ra. Ngay sau đó, nắp lô bỗng nhiên mở, một đạo âm linh khí dâng trào từ bên trong Hỗn Độn Lô truyền ra, làm cho mấy ngàn du hồn đang bị âm hỏa thiêu đốt nhất thời liền cảm giác sáng khoái như gặp được cơn gió mùa xuân.

“Thượng tiên, Vãng Sinh Thang, đã luyện chế thành công?” Tuy rằng trong lòng đã có suy đoán, nhưng Mã Văn vẫn muốn nghe được sự xác nhận từ trong miệng Trương Văn Trọng.

“Ân, thành công rồi.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp, thần sắc có chút uể oải. Vốn luyện chế Vãng Sinh Thang còn cần nhiều tài liệu, thế nhưng vì muốn cứu trợ mấy ngàn du hồn, giúp bọn họ có thể thoát khỏi sự giam cầm của Ngạc vương, một lần nữa bước vào luân hồi, Trương Văn Trọng truyền hết chân nguyên trong cơ thể không để lại chút nào vào trong lò, cuối cùng cũng luyện chế ra được Vãng Sinh Thang.

Câu trả lời của Trương Văn Trọng thật giống như ngòi nổ, trong nháy mắt đem mấy ngàn du hồn chột nổ tung oa.

“Thành...thành công rồi! Vãng Sinh Thang luyện chế thành công rồi!”

“Chúng ta được cứu rồi! Chúng ta...ô ô...cuối cùng chúng ta cũng có thể thoát khỏi thân phận du hồn, lại chuyển thể làm người!”

“Đừng nói được làm người, chỉ cần cho ta một lần nữa bước vào luân hồi, dù chuyển thể thành súc sinh, ta cũng nguyện ý!”

“Cảm tạ thượng tiên! Cảm tạ thượng tiên!”

Sau một thoáng hỗn loạn âm ỉ, mấy ngàn du hồn cảm kích quỳ gối trước người Trương Văn Trọng, đồng thanh nói: “Cảm tạ thượng tiên!”

Trương Văn Trọng nói: “Đều đứng lên đi, sao các ngươi cứ thích quỳ xuống như thế? Được rồi, đừng lãng phí thời gian, nhanh tiến vào trong Vãng Sinh Thang, tẩy đi âm hỏa trở chú cùng ma pháp giam cầm, một lần nữa bước vào luân hồi, chuyển thể đầu thai đi thôi.”

“Dạ.” Mấy ngàn du hồn cùng kêu lên, tuy rằng bọn họ đều muốn mình là người đầu tiên tiến vào Vãng Sinh Thang, nhưng cũng tự động xếp hàng, đồng loạt tiến vào trong Vãng Sinh Thang tắm rửa. Trương Văn Trọng thừa dịp này, ngồi xếp bằng một bên khôi phục lại chân nguyên.

Một canh giờ sau, mấy ngàn du hồn toàn bộ đều đã tắm rửa xong Vãng Sinh Thang.

Sáu đạo quang mang màu vàng kim, đột nhiên xuất hiện bên trong địa cung của Ngạc vương, giống như sáu con sông màu vàng rực rỡ, đang chậm rãi chảy xuôi trong hư không. Đó chính là luân hồi đạo.

“Đi thôi!” Trương Văn Trọng nhìn mấy ngàn du hồn phát tay nói lời từ biệt.

“Đa tạ thượng tiên cứu giúp!” Mấy ngàn du hồn trước khi tiến nhập vào luân hồi, đều đồng loạt xoay người cảm tạ Trương Văn Trọng lần nữa. Nhưng khác với lúc trước, từng sợi tinh hoa nhật nguyệt, thiên địa linh khí từ trong thân thể của những du hồn phóng đi ra, chen chúc dẫm mảnh tràn vào thân thể Trương Văn Trọng.

“Chúng tôi tuy là du hồn, nhưng cũng hiểu được thu nạp tinh hoa nhật nguyệt cùng thiên địa linh khí. Hiện tại chúng tôi bước vào luân hồi đạo, tinh hoa nhật nguyệt cùng thiên địa linh khí thu nạp mấy trăm năm toàn bộ chuyển tặng thượng tiên, mong thượng tiên không cự tuyệt.” Mấy ngàn du hồn cùng đồng thanh, thân ảnh bọn họ dần dần nhạt đi, cuối cùng triệt để biến mất trong địa cung. Cùng lúc đó sáu quang mang màu vàng kim cũng biến mất trong nháy mắt.

Trương Văn Trọng rõ ràng cảm giác được, chân nguyên tiêu hao của hắn trong nháy mắt liền khôi phục, đồng thời còn nhảy vọt. Hắn lại vui mừng phát hiện, bình cảnh làm hắn phức tạp nhiều ngày, đã ngay lúc này được đột phá. Tu vi của hắn đã thành công đề thăng tới Luyện Tủy cảnh!

149. Chương 151: Em Trai, Em Rất Lợi Hại

“Thật không nghĩ đến, du hồn không thể tu luyện, thế nhưng trong những năm dài tháng rộng, không ngờ cũng thu nạp được nhiều tinh hoa nhật nguyệt cùng thiên địa linh khí như vậy, đúng là đã trợ giúp ta đột phá được Luyện Tủy cảnh.”

Đối với kinh lịch tại Phong sơn ngày hôm nay, Trương Văn Trọng thật sự cảm khái: “Tục ngữ nói “thiện hữu thiện báo”, quả nhiên không sai, nếu như ta không cứu mấy ngàn du hồn, ta cũng không thu được Hồn Độn Lô. Muốn đột phá được Luyện Tủy cảnh, cũng không biết phải đợi đến bao giờ.”

Cầm khải vài câu, Trương Văn Trọng giơ tay phải, ngón trỏ điểm Hồn Độn Lô, quát khẽ: “Nhỏ!”

Từng sợi vụ khí màu xám, nhất thời từ bên trong Hồn Độn Lô xông ra, che phủ nó lại bên trong. Trong thoảng chớp, khi vụ khí màu xám tan hết, Hồn Độn Lô lại khôi phục nhỏ lại cỡ bình rượu như ban đầu.

Thu hồi Hồn Độn Lô, Trương Văn Trọng lại đi dạo một vòng bên trong tẩm cung, muốn thử xem thời vận có tìm được thêm pháp bảo nào nữa hay không. Nhưng kết quả cuối cùng làm cho hắn có chút thất vọng, tuy rằng ngày xưa Ngạc vương cũng để lại vài món pháp bảo làm vật bồi táng, thế nhưng mấy trăm năm thời gian trôi qua, những pháp bảo không thể thu nạp tinh hoa nhật nguyệt cùng thiên địa linh khí, đều đã mất hết linh khí, trở thành vật phẩm bình thường. Điều này cũng làm Trương Văn Trọng nhận không được than thở đáng tiếc.

Tuy rằng không tìm được pháp bảo, thế nhưng Trương Văn Trọng cũng không cảm giác thất vọng. Bởi vì đã thu được Hồn Độn Lô, đồng thời đưa tu vi đột phá tới Luyện Tủy cảnh, đã làm cho hắn rất thỏa mãn.

Trương Văn Trọng lấy điện thoại di động ra, trong địa cung Phong sơn, điện thoại vốn không có tín hiệu. Nhưng lúc này hắn cũng không phải muốn gọi điện thoại, chỉ muốn nhìn xem thời gian mà thôi.

“Cái gì? Đã hơn sáu giờ sáng?” Nhìn thời gian biểu hiện trên điện thoại, sắc mặt Trương Văn Trọng giật mình: “Không nghĩ tới, lại làm lỡ cả đêm bên trong Phong sơn. Ngày hôm nay là sinh nhật của ông nội, ta cũng không thể ở lại chỗ này làm chậm trễ thời gian, phải mau nhanh trở về mới được.”

“Tam Túc Ô, dẫn đường, chúng ta phải mau chóng chạy trở về.” Trương Văn Trọng phân phó.

“Dạ.” Tam Túc Ô vội vã đáp, vẫy cánh bay phía trước Trương Văn Trọng, dẫn đường cho hắn.

Loại thần điều như Tam Túc Ô, vốn có được năng lực nhận đường rất mạnh, địa cung của Ngạc vương tuy rằng phi thường phức tạp, rắc rối khó tìm, nhưng nó vẫn nhớ đường không sai chút nào, rất nhanh đã dẫn Trương Văn Trọng từ trong phiền đả viết ba chữ lớn U Minh Phong đổ tơi đi ra.

Sáu giờ sáng trên Phong sơn, tràn ngập sương mù nhàn nhạt. Tuy rằng ngẫu nhiên cũng có người đi tập thể dục buổi sáng, chạy bộ lên Phong sơn rèn đúc thân thể, nhưng những người này đại khái chỉ tập trung ở chân núi hoặc sườn núi, trên U Minh Phong cao nhất của Phong sơn, tạm thời còn chưa ai đến.

Hít sâu một hơi không khí thanh tân sáng sớm, Trương Văn Trọng dọc theo Hoàng Tuyền Lộ bước nhanh chạy xuống chân núi.

Ngay khi Trương Văn Trọng đi xuống U Minh Phong được mười lăm phút, một dáng người thướt tha xuất hiện trên sân rộng U Minh Phong, chính là Trần Nhân, bạn học thời cao trung của Trương Văn Trọng.

“Không nghĩ tới truyền thuyết lại là sự thật, tòa Phong sơn này dĩ nhiên có một bầu trời khác.” Trần Nhân nhìn ba chữ lớn U Minh Phong màu đỏ tươi, thảm thỉ: “Không nghĩ tới, bảo tàng truyền trong Trần gia nhiều đời lại giấu bên trong U Minh Phong.”

“Kỳ quái, em vừa kiểm tra địa phương người nọ nhảy ra, cũng không có phát hiện điều gì dị thường. Thế nào người kia lại vừa từ chữ Phong nhảy ra ngoài được?” Một nam tử trẻ tuổi có gương mặt tương tự Trần Nhân chừng sáu phần, xuất hiện ngay bên cạnh Trần Nhân, vẻ mặt buồn bực nói, hắn cũng vừa chạy tới ba chữ lớn U Minh Phong kiểm tra qua một phen, nhưng vẫn không có thu hoạch. Đưa bàn tay sờ soạng, toàn bộ chỉ là vách đá cứng rắn.

“Điều này cũng không có gì kỳ quái, ở gần đây nhất định có giấu cơ quan. Chỉ khi xúc động cơ quan, mới làm cho cửa vào hiện ra.” Trần Nhân móc trong túi ra gói thuốc lá, bỏ một điếu vào miệng, chậm lửa rít một hơi, mới dùng giọng nói tiếu nuối: “Đáng tiếc chính là chúng ta tới chậm, chỉ nhìn thấy hắn đi ra, nhưng không thấy hắn làm sao đi vào.”

Thấy Trần Nhân hút thuốc, nam tử trẻ tuổi có gương mặt hơi giống Trần Nhân vội vã lên tiếng: “Chị, ông nội nói, chúng ta là người tập võ, tốt nhất không nên hút thuốc.”

Trần Nhân hừ lạnh nói: “Thế nào? Trần Hi, em đang muốn quần giáo chị đó sao?”

“Ngay cả cha còn không dám quần chị, em làm sao dám?” Trần Hi nở nụ cười khổ, vội vàng giải thích: “Em chỉ suy nghĩ cho thân thể chị mà thôi.”

Trần Nhân cũng không cảm kích, hừ nói: “Cơ thể của chị không cần em nhọc tâm. Đi thôi, chúng ta về nhà, đem tin tức này báo cho ông nội biết.”

Trần Hi chỉ chỉ xuống chân núi, có chút chần chờ nói: “Chị, vì sao chúng ta không bắt giữ tên đó, ép hỏi ra vị trí cơ quan cùng phương pháp mở cửa?”

“Muốn đi chính em đi đi, chị không đi.” Trần Nhân thở ra một ngụm khói, thản nhiên nói: “Chị còn chưa cuồng vọng tới mức đi khiêu chiến một vị thiên cấp cao thủ!”

“Cái...cái gì? Thiên cấp cao thủ!” Trần Hi chấn kinh, hần không thể tin được nói: “Chị nói hần là thiên cấp cao thủ? Điều này làm sao có thể? Hần mới bao nhiêu tuổi nha, lại trở thành thiên cấp cao thủ? Trần Hi này tốt xấu cũng được xưng là thiên tài trăm năm khó gặp của Trần gia, trải qua nhiều năm khổ tu cùng đủ loại được vật phụ trợ, mới bước vào cảnh giới địa cấp hậu kỳ. Thế nhưng nếu muốn đột phá thiên cấp còn chưa có khả năng, hần làm sao nhanh hơn em được?”

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Trần Hi, Trần Nhân chậm rãi lắc đầu. Em trai của nàng, bởi vì thiên tư vô cùng cao minh, từ nhỏ đã được người trong gia tộc áp ủ như bảo bối, do đó cũng dưỡng thành tính cách tự cao tự đại của hần. Trong nhóm người cùng một thế hệ bên trong Trần gia, cũng chỉ có Trần Nhân mới có thể hù được hần. Những người còn lại, hần căn bản không thèm tới lui. Ngày hôm nay, khi hần nghe nói Trương Văn Trọng so với hần cao lắm chỉ lớn hơn vài tuổi lại trở thành thiên cấp cao thủ, với tính cách tự cao tự đại như hần, nhất thời không thể tiếp thụ được.

Trần Nhân thở dài, nói: “Ai, tính cách của em, thật quá tự cao tự đại. Bằng không em cũng sẽ không dựa vào được vật nhiều như vậy mới tu luyện được tới địa cấp hậu kỳ, ngày hôm nay cho em biết, ngoài trời có trời, ngoài người có người, đây cũng là một chuyện tốt. Chỉ hi vọng, từ nay về sau tính cách của em nên sửa một chút, đừng tự cao tự đại như vậy nữa!”

Trần Hi cũng không nghe lời nàng lọt vào tai, chỉ dò hỏi: “Chị, chị xác định tu vi của hần, đã đạt được thiên cấp?”

“Chị vững tin.” Trần Nhân nói.

Trần Hi rất tin tưởng chính ánh mắt người chị của mình, tuy rằng tu vi của nàng chỉ là địa cấp sơ kỳ, thế nhưng ánh mắt quan sát cấp bậc tu vi của người khác lại cực chuẩn, làm những người trong Trần gia cảm giác vô cùng bội phục. Bằng không với tính cách tự cao tự đại của Trần Hi, cũng không khả năng chịu nghe lời của nàng.

“Nếu hần có thể trở thành thiên cấp cao thủ, như vậy em cũng có thể!” Trần Hi cố sức nắm chặt tay, trầm giọng nói: “Chờ về nhà, em bắt đầu bế quan khổ tu, nhất định phải trong năm nay, trở thành thiên cấp cao thủ! Trần Hi, chính là thiên tài trăm năm mới có của Trần gia, làm sao có thể thua cho hần?”

Trần Nhân nhin không được trợn mắt, thầm nghĩ: “Xem ra lời ta vừa nói tên tiểu tử thối này căn bản không nghe đi vào. Mà thôi, như vậy cũng tốt, nói không chừng bị Trương Văn Trọng kích thích, Trần gia chúng ta lại có thêm một thiên cấp cao thủ!”

“Chị, chúng ta đi về nhà.” Trần Hi xoay người lại muốn xuống núi, xem ra hần đã khẩn cấp muốn về nhà bế quan tu luyện.

“Chờ một chút.” Trần Nhân lại gọi hần, chỉ vào rừng cây rậm rạp xa xa, nói: “Đi tới địa phương chúng ta vừa ẩn thân, lấy hai kính viễn vọng về đây. Thứ đó cũng không rẻ tiền, nếu như chúng ta đánh mất, về nhà khẳng định sẽ bị phạt. Chị đã nhìn trúng một túi xách hàng hiệu, nếu như bị phạt tiền, thì không biện pháp mua được nó rồi.”

Địa phương Trần Nhân và Trần Hi vừa ẩn thân, cách chỗ Trương Văn Trọng đi ra một khoảng cách rất xa, cho nên Trương Văn Trọng và Tam Túc Ô cũng không nhận ra sự tồn tại của bọn họ. Mà bọn họ lại dùng kính viễn vọng, mới có thể rõ ràng nhìn thấy cảnh tượng Trương Văn Trọng từ bên trong địa cung đi ra.

Trần Hi ứng tiếng chạy đi, đến chỗ rừng cây cầm lấy hai kính viễn vọng, đi theo sau Trần Nhân xuống Phong sơn.

Trương Văn Trọng cũng không biết một màn phát sinh tại U Minh Phong sau khi hắn rời đi, lúc này hắn chỉ một lòng một dạ thầm nghĩ phải nhanh chân chạy về nhà. Mà khi hắn đẩy cửa nhà ra, đã là bảy giờ rưỡi sáng. Trương Trạch Thụy và Vương Hân Di đã có thói quen dậy sớm, ăn xong điểm tâm, một người đang lật báo xem, một người đang đọc tạp chí.

Nghe thanh âm mở cửa, hai người không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên, nhìn Trương Văn Trọng đẩy cửa bước vào.

“Cha, chị, hai người dậy thật sớm.” Trương Văn Trọng xấu hổ cười cười, trong lòng lại đang nghĩ, làm sao giải thích lý do trắng đêm không về. Nhưng không đợi hắn kịp nghĩ ra lý do, Vương Hân Di cũng đã nhìn hắn đưa ra ngón tay cái, cười hắc hắc nói: “Em trai, em rất lợi hại.”

“A?” Trương Văn Trọng ngây ngẩn cả người, không giải thích được ý tứ những lời này của Vương Hân Di.

Wương Hân Di còn nói thêm: “Sao em trở lại sớm như vậy? Ngày hôm qua mệt mỗi cả đêm, vì sao không ngủ thêm một lát?”

“Sao chị biết hôm qua em mệt mỗi một đêm?” Trương Văn Trọng trợn tròn mắt, lẽ nào Vương Hân Di biết chuyện đêm qua hắn đi Phong sơn? Điều này không khả năng a!

“Lời vô ích, cả đêm em không trở về, khẳng định ở cùng Vương tiểu thư làm chuyện gì đó.” Vương Hân Di vẻ mặt cổ quái: “Những người trẻ tuổi như hai người, không lặn qua lặn lại cả đêm, sợ rằng cũng phải lặn qua lặn lại nửa đêm, em có thể không mệt sao?”

Trương Văn Trọng nhất thời nở nụ cười khổ, xem ra mình trắng đêm không về, đã làm cho nàng hiểu lầm. Hắn vội vã giải thích: “Chị, chị hiểu lầm rồi, em và Vương Giai chỉ là quan hệ bạn bè bình thường.”

Wương Hân Di trừng mắt nói: “Bạn bè bình thường? Đêm qua ngủ lại qua đêm chỗ người ta, còn là bạn bè bình thường hay sao? Em trai, chị nói cho em, Vương Giai là một cô gái tốt, em không được có lỗi với người ta!”

Trương Trạch Thụy vẫn không mở miệng, lúc này cũng chạy tới góp vui: “Chị con nói không sai, ngàn vạn lần không được phụ lòng con gái nhà người ta. Ân, nếu như con có thể sớm ngày kết hôn, sớm sinh con cái, vậy thì rất tốt. Được rồi, vô luận là con trai hay con gái, cha đều rất thích. Đương nhiên, nếu như là bé trai thì càng tốt nữa.”

“Nói...nói tới đâu rồi vậy, mọi người đã hiểu lầm rồi!” Trương Văn Trọng khóc không ra nước mắt.

150. Chương 152: Ủn Ủn Kéo Đến

Tiệc chúc thọ của Trương Thành Quý cũng không đãi trong nhà hàng, lão gia tử chỉ thích đãi tại tiểu viện nông gia có vườn cây cùng hồ cá thơ mộng. Cho nên buổi tiệc chúc thọ của hắn cũng lựa chọn tổ chức tại một khu sinh thái nằm trong huyện Ân Ngọc có hoàn cảnh tương đối u nhã.

Vào mười giờ sáng, gia đình Trương Văn Trọng đi tới khu sinh thái này. Trương Trạch Thụy cùng Trương Thành Quý ngồi bên hồ câu cá, Trương Văn Trọng cùng Vương Hân Di ra đứng ngoài cửa để nghênh tiếp tân khách đến chúc mừng. Buổi tiệc chúc thọ lần này của Trương lão gia tử, chỉ mời những thân thích họ hàng gần, cho nên khi bọn họ nhìn thấy Trương Văn Trọng đang đứng sòng vai với Vương Hân Di, trong lòng đều vô cùng cảm khái.

Chuyện mâu thuẫn tranh cãi ngày xưa của Trương Trạch Thụy và Trương Văn Trọng, những thân thích như họ cũng từng đứng ra khuyên bảo. Chỉ tiếc Trương Văn Trọng lúc đó là một tên cứng đầu bướng bỉnh, vô luận người khác nói gì, hắn cũng không chịu nghe, cũng căn bản nghe không vào. Cho nên cuối cùng mới rời nhà trốn đi, đến nông nổi rời xa quê hương.

Hiện tại nhìn thấy Trương Văn Trọng đã trở về, đồng thời còn bắt tay hòa thuận với Trương Trạch Thụy, những thân thích họ hàng như họ đương nhiên trong lòng cảm thấy thật cao hứng.

Cũng có thân thích hỏi thăm hiện tại Trương Văn Trọng đang làm việc ở nơi nào, thế nhưng mỗi lần Trương Văn Trọng còn chưa kịp trả lời, Vương Hân Di đã giành trước một bước đem chuyện Trương Văn Trọng trở

thành danh dự giáo thụ của viện y học đại học Ung Thành nói ra. Thần thái kiêu ngạo tự hào khi nàng nói ra những lời này, phảng phất như danh dự giáo thụ không phải là Trương Văn Trọng, mà là chính bản thân nàng. Đồng thời mỗi khi nghe được tiếng tán thán cùng kinh ngạc của người khác, nàng càng thêm kiêu ngạo hãnh diện ưỡn ngực, thậm chí còn làm ra vẻ thay mặt cho Trương Văn Trọng khiêm tốn vài câu. Một màn này làm Trương Văn Trọng cảm thấy có chút buồn cười, đồng thời cũng cảm thấy vô cùng cảm động, bởi vì hắn cảm giác được thân tình nồng đậm mà Vương Hân Di dành riêng cho hắn.

Khi đã tới gần mười hai giờ trưa, thân thích của Trương gia cũng đã lục tục đến đông đủ, mọi người gặp mặt cùng một chỗ, đi vào bên trong nhà hàng của khu sinh thái ngồi xuống. Ở ngay trung ương nhà hàng, có một chiếc xe đẩy nhỏ, bên trên đặt một khối bánh kem thật lớn. Kỳ thực đến tuổi tác như Trương Thành Quý hiện tại, cũng không thích hợp ăn loại bánh kem đầy bơ này, chỉ vì là ngày sinh nhật, muốn có chút vui mừng, cho nên mới chuẩn bị một ổ bánh sinh nhật có hình vẽ cây tùng cùng hạc như thế.

Làm Trương Văn Trọng thật sự không ngờ chính là, vào ngay lúc này Vương Giai đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt hắn.

Nhìn Vương Giai trong bộ quần áo đoan trang hiền thực xuất hiện ngay trước mặt mình, Trương Văn Trọng không khỏi vô cùng kinh ngạc: “Di, Vương Giai, sao cô lại tới đây?”

Vương Giai cười hỏi: “Thế nào? Không chào đón tôi ư?”

Trương Văn Trọng nói: “Sao lại không chào đón cô chứ? Chỉ là hôm qua tôi nghe cô nói hôm nay phải trao đổi chuyện đầu tư với chính phủ huyện Ân Ngạc...”

Vương Giai nói: “Chuyện đầu tư, làm sao trọng yếu bằng ngày chúc thọ của Trương gia gia? Huống chi lần này tôi đến huyện Ân Ngạc còn dẫn theo mấy trợ thủ cùng tới, chuyện đầu tư trao đổi với chính phủ huyện Ân Ngạc, tự nhiên do bọn họ đi làm, tôi chỉ cần phụ trách quyết sách hướng đi là được.”

Ngay lúc này, Trương Văn Trọng phát hiện Vương Hân Di vẻ mặt cổ quái tươi cười đi về phía bọn họ. Nhất thời nhớ tới lời nói lúc buổi sáng của chị mình, hắn chợt cảm thấy đau đầu, hắn cũng không thể không nói trước cho Vương Giai dự phòng, miễn cho sau đó xảy ra chuyện hiểu lầm: “Vương Giai, có chuyện tôi phải nói trước với cô.”

“Đêm qua, sau khi đưa cô về khách sạn, tôi gặp một chuyện đột ngột, cho nên bận rộn cả đêm không về nhà. Vấn đề này cũng dễ giải thích, thế nhưng chị và cha của tôi cũng không tin tưởng, còn cho rằng đêm qua tôi và cô ở chung...”

Vương Giai cười khúc khích nói: “Không phải chứ? Bác Trương và Vương tỷ lại nói vậy sao? Lẽ nào bọn họ cho rằng tôi và anh là tình lữ?”

Vương Giai là một cô gái rất thông minh, nàng biết chuyện gì nên hỏi, chuyện gì không nên, cho nên nàng cũng không hỏi đêm qua Trương Văn Trọng đã đi đâu, đã làm gì.

Trương Văn Trọng không thể tránh được, nói: “Không thể thì sao bây giờ? Vô luận tôi giải thích thế nào, bọn họ cũng không chịu tin tưởng.”

Trong ánh mắt Vương Giai hiện lên một tia giảo hoạt, vừa cười vừa nói: “Nếu bọn họ không chịu tin tưởng lời giải thích của anh, cũng không cần giải thích nữa, cứ thẳng thắn nghe theo ý tứ của bọn họ đi.”

“Những lời này của cô ý ra sao?” Trương Văn Trọng không giải thích được hỏi.

Vương Giai nói: “Anh nghĩ nha, một mình anh ở ngoài Ung Thành cách ngàn dặm làm việc, người nhà của anh sẽ rất lo lắng cho anh. Hơn nữa hiện tại anh cũng đã đến tuổi phải kết hôn, bọn họ cũng khẳng định sẽ quan tâm chuyện hôn nhân đại sự của anh. Cho nên bọn họ sinh ra hiểu lầm như vậy, cũng không có gì kỳ lạ. Theo tôi thấy, vô luận hiện tại chúng ta có giải thích thế nào, bọn họ phỏng chừng cũng sẽ không chịu tin. Còn không bằng làm theo ý tứ của bọn họ, làm bộ trở thành tình lữ, chí ít cũng giảm bớt sự lo lắng của họ.”

Trương Văn Trọng cau mày nói: “Như vậy không tốt lắm đâu?”

Vưu Giai nói: “Có gì mà không tốt chứ? Dù sao qua hai ngày nữa anh sẽ rời khỏi huyện Ấn Ngạc trở về Ung Thành. Vì người nhà của anh cùng tôi giả trang làm tình lữ hai ngày, có gì không tốt? A, tôi hiểu rồi, anh có phải chường mắt tôi? Nghĩ tôi không xứng làm tình lữ của anh?” Câu nói cuối cùng, nàng cố ý bỏ bớt hai chữ “giả vờ”.

Trương Văn Trọng vừa định mở miệng, Vương Hân Di cũng đã đến gần, cười ha hả nói: “Vưu Giai, em tới vừa lúc, chúng ta vừa chuẩn bị mở tiệc đây. Ha hả, ngày hôm nay nhìn em thật là đẹp nha.”

Vưu Giai ngọt ngào hô: “Vương tỷ tỷ.”

Wương Hân Di vội vàng sửa lại: “Sao còn gọi là Vương tỷ tỷ? Trực tiếp gọi chị là được. Đi thôi, chị đưa em đi vào, thuận tiện giới thiệu thân thích chú bác cho em biết.” Dứt lời nàng cũng không để ý Trương Văn Trọng, lôi kéo Vưu Giai đi vào bên trong nhà hàng.

Nhìn tình cảnh như vậy, Trương Văn Trọng chỉ đành cười khổ.

Lắc đầu, Trương Văn Trọng về mặt cười khổ chuẩn bị đi theo hai nàng vào trong, nhưng đúng ngay lúc này, một thanh âm đột nhiên gọi hắn lại: “Bác sĩ Trương.”

Trương Văn Trọng nhìn thấy người vừa xuất hiện ngay trước cửa khu sinh thái, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, nói: “Tôn Ngụy? Không phải cậu đã trở về kinh thành tĩnh dưỡng hay sao? Thế nào đột nhiên lại chạy tới huyện Ấn Ngạc? Nhìn tình huống thân thể của cậu, khôi phục cũng không tệ a.”

Tôn Ngụy vừa cười vừa nói: “Đều nhờ vào được hiệu bác sĩ kê đơn quá tốt, bằng không cơ thể của tôi cũng không thể khôi phục được nhanh như vậy. Ai, bác sĩ Trương, theo tôi thấy, tuổi tác của anh và tôi cũng không xa cách nhau mấy phải không? Nếu như anh không chê, tôi thẳng thắn gọi anh là Trương ca được rồi.”

Trương Văn Trọng nói: “Xưng hô cũng chỉ là danh hiệu mà thôi, cậu muốn xưng hô thế nào thì cứ làm thế đi.”

Tôn Ngụy nói: “Vậy tôi sẽ gọi anh là Trương ca. Kỳ thực tôi đến huyện Ấn Ngạc, có hai mục đích. Một là chúc thọ cho Trương gia gia, hai là muốn nhờ Trương ca một việc.”

“Chuyện gì?” Trương Văn Trọng hỏi.

Tôn Ngụy nói: “Tôi nghĩ mời anh đến kinh thành, khám bệnh cho ông nội tôi. Ông có một tật chứng đã hơn mười năm, xem qua rất nhiều bác sĩ, đều bó tay hết cách. Tôi nghĩ anh đã có thể kéo được tôi về trong tay Diêm La Vương, nói không chừng cũng có thể giúp ông nội tôi chữa hết bệnh đã dần vặt ông hơn mười năm.”

“Không thành vấn đề, tôi là một bác sĩ, trị bệnh cứu người là chức trách của tôi.” Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Lúc nào xuất phát?”

“Tôi đã biết Trương ca nhất định sẽ đáp ứng.” Tôn Ngụy vừa cười vừa nói: “Không gấp, trong khoảng thời gian này, vừa lúc đang là thời kỳ ủ bệnh của tật chứng kia, qua thêm hai ba ngày nữa chúng ta xuất phát cũng không thành vấn đề.”

“Được.” Trương Văn Trọng gật đầu, sau đó làm một thủ thế như mời, nói: “Đã sắp đến lúc khai tiệc, đi thôi, theo tôi vào.”

“Tôi nghĩ sẽ không khách khí, muốn tìm Trương ca kiếm bữa cơm vậy.” Tôn Ngụy cũng không cự tuyệt, cười dài tiếp nhận lời mời của Trương Văn Trọng, nhưng cũng không vội vã cùng Trương Văn Trọng đi vào trong nhà hàng, mà quay đầu lại nhìn ra cửa khu sinh thái, nói: “Dượng của tôi cũng tới, hắn đang đỗ xe bên ngoài, lập tức tới ngay. Ác, dượng của tôi là Bạch Quang Minh, anh cũng quen biết.”

Đang nói, Bạch Quang Minh xuất hiện ngay cửa khu sinh thái, khi hắn nhìn thấy được Trương Văn Trọng, cũng hơi sửng sốt, sau đó nói ra một câu làm Tôn Ngụy cảm thấy kỳ lạ: “Bác sĩ Trương, chúc mừng anh!”

Tôn Ngụy không giải thích được, hỏi: “Dượng, hôm nay là ngày chúc thọ cho Trương gia gia của Trương ca, không phải sinh nhật của Trương ca, sao dượng lại chúc mừng hắn?”

Bạch Quang Minh vừa ước ao vừa bội phục nói: “Bác sĩ Trương đột phá địa cấp, bước vào cảnh giới thiên cấp, đây chính là cảnh giới mà người tập võ tha thiết ước mơ. Bác sĩ Trương còn trẻ tuổi như thế, lại trở thành thiên cấp cao thủ, thế nhưng cực kỳ hiếm thấy, tương lai tạo nghệ ở võ đạo khẳng định sẽ không thấp!”

Trương Văn Trọng cũng không kỳ quái Bạch Quang Minh có thể nhìn ra tu vi của hắn, bởi vì với thân phận của Bạch Quang Minh, nhất định đã từng gặp qua không ít kỳ nhân dị sĩ và thiên cấp cao thủ.

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Ha ha, Bạch tiên sinh quá khen rồi, kỳ thực tôi đối với võ đạo, cũng không có quá lớn hứng thú.”

“Không có hứng thú quá lớn, đã trở thành thiên cấp cao thủ. Nếu như anh có hứng thú thật lớn, chẳng phải võ tu thành thánh? Trời ạ, bác sĩ Trương, anh thực sự là biết đả kích người.” Bạch Quang Minh hơi khoa trương nói, dẫn tới việc cả Trương Văn Trọng cùng Tôn Ngụy đều nở nụ cười.

Ngay lúc này, Vương Hân Di ló đầu ra khỏi cửa nhà hàng, nhìn Trương Văn Trọng hô: “Em trai, đã đến giờ mở tiệc, đưa hai người bạn của em vào đây đi.”

Trương Văn Trọng nhìn Tôn Ngụy và Bạch Quang Minh làm ra thủ thế như mời, vừa cười vừa nói: “Hai vị, xin theo tôi vào trong đi.”

Tôn Ngụy và Bạch Quang Minh đi theo Trương Văn Trọng vào trong nhà hàng, trước tiên tặng thọ lễ cho Trương lão gia tử. Sau đó nói những lời chúc mừng, mới theo sự an bài của Trương Văn Trọng, cùng người nhà của hắn ngồi chung một bàn.

“Nhìn vào cử chỉ của tiên sinh, hẳn là một quân nhân phải không?” Đang lúc ăn, Trương Trạch Thụy đột nhiên hỏi. Tuy rằng vóc người của Bạch Quang Minh hơi mập mạp, thế nhưng hắn giở tay nhắc chân đều hiển lộ khí chất một quân nhân.

“Đúng vậy.” Bạch Quang Minh gật đầu nói.

“Không biết, Bạch tiên sinh ở đơn vị nào?” Trương Trạch Thụy hiếu kỳ hỏi.

“Tôi ở...” Bạch Quang Minh đang muốn mở miệng trả lời, đột nhiên có hai vị sĩ quan mang quân hàm đại tá xuất hiện ngay cửa nhà hàng, đang nhìn vào bên trong.

151. Chương 153: Thăng Chức Tấn Hàm

Nhìn thấy hai vị sĩ quan mang quân hàm đại tá xuất hiện ngay cửa nhà hàng, Trương Trạch Thụy vội vàng đứng lên nghênh đón: “Tần tư lệnh, Từ chính ủy, sao hai anh lại tới đây? Xảy ra chuyện gì hay sao?”

Hai vị đại tá vừa tới, là tư lệnh và chính ủy của quân khu Vân Thai, đều là người lãnh đạo trực tiếp của Trương Trạch Thụy. Hiện nay Trương Trạch Thụy đang đảm nhiệm chức bộ trưởng bộ vũ trang của huyện Ấn Ngạc, vốn đã qua tuổi chuyển đơn vị, thế nhưng bởi vì năng lực xuất chúng, cùng với sự cần thiết trong công tác, cho nên tạm thời còn ở lại trong quân khu huyện Ấn Ngạc.

Tần tư lệnh vừa cười vừa nói: “Lão Trương, lần này hai chúng ta tới, chủ yếu có hai việc. Một là chúc thọ cho lão gia tử, anh thật tề, chuyện chúc thọ cho lão gia tử lớn như vậy, không ngờ cũng không nói cho chúng ta biết một tiếng. Thế nào? Sợ chúng ta đến kiếm bữa ăn của anh à?”

Trương Trạch Thụy vội vã giải thích: “Tần tư lệnh, sao anh lại nói lời này, anh và Từ chính ủy chịu tới, là vinh hạnh của Trương gia chúng ta. Tôi chủ yếu chỉ vì lo lắng, hai vị thủ trưởng đều là người bận rộn, mỗi ngày đều có rất nhiều sự vụ cần phải xử lý. Cho nên không nói cho hai người nghe việc này. Không nghĩ tới, lại làm kinh động cả hai vị.”

Lúc này Từ chính ủy vừa cười vừa nói: “Lão Trương, lần này chúng ta tới, ngoại trừ chúc thọ cho lão gia tử, còn có một việc khác, cũng có quan hệ tới anh.”

Trương Trạch Thụy ngây người một thoáng, mới dò hỏi: “Chuyện gì? Chuyện chuyển đơn vị sao?”

Tần tư lệnh hỏi: “Thế nào, lão Trương, anh lại mong chuyển đơn vị như vậy à?”

Trương Trạch Thụy lắc đầu, thở dài nói: “Tần tư lệnh, anh cũng biết rõ tính cách của lão Trương tôi. Nếu như có thể làm việc trong quân đội cả đời, tôi khẳng định sẽ lựa chọn không chuyển đơn vị. Ngày trước, nếu không bởi vì mẹ của bọn nhỏ đã chết, lưu lại hai đứa trẻ cô đơn cùng lão nhân trong nhà không ai chăm sóc, tôi cũng sẽ không từ chức ở quân đội quay về bộ vũ trang huyện Ân Ngạc để nhậm chức...”

Không đợi hắn nói cho hết lời, Tần tư lệnh nở nụ cười nói: “Ha ha, thế nào lão Từ, lần này anh nên chịu thua rồi chứ? Tôi đã nói, với tính tình của lão Trương, khẳng định sẽ trả lời chúng ta như vậy. Chúng ta đã có đánh cược trước, người thua phải trả một tháng tiền thuốc lá. Anh cũng không thể nuốt nợ, lão Trương, cảm ơn a, thay tôi thắng được tiền.”

Từ chính ủy cũng không giận, chỉ lắc đầu than thở: “Thật là, người làm công tác chính trị như tôi, không ngờ đoán tâm tư người khác còn không chuẩn bằng anh.”

Trương Trạch Thụy mê man, không giải thích được hỏi: “Tần tư lệnh, Từ chính ủy, hai người đến tột cùng đang muốn làm gì?”

Tần tư lệnh thắng cược, hiển nhiên rất vui vẻ, vừa cười vừa nói: “Là như vậy. Lão Trương, quân khu tỉnh đã hạ điều lệnh, thăng nhiệm cho anh làm phó tư lệnh viên tại quân khu Vân Thai thị chúng ta, quân hàm đại tá. Vốn chuyện này cũng không cần chúng ta tự mình đến thông tri cho anh, thế nhưng nhớ tới hôm nay là sinh nhật của lão gia tử, cho nên hai chúng ta liền quyết định, vội tới chúc thọ cho lão gia tử, đồng thời đem tin tức này thông báo luôn cho anh. Lúc trên đường tới, lão Từ nhắc tới chuyện anh sắp chuyển đơn vị, sợ anh sẽ đối với chuyện này sản sinh tâm lý mâu thuẫn. Tôi liền nói cho hắn, đừng nói là hiện tại cho anh thăng chức tấn hàm, dù hạ chức hạ hàm với anh, chỉ cần anh vẫn được ở lại trong quân đội, anh cũng sẽ không có nửa câu oán hận, lại càng không có tâm lý mâu thuẫn. Lão Từ hắn không tin, cho nên tôi mới đánh cuộc với hắn, kết quả chính là tôi thắng.”

“Ai, lão Trương, tôi có thể thắng cũng có công lao của anh bên trong. Cho nên nếu như tháng sau anh không có thuốc hút, thì cứ tới tìm tôi.” Nói đến đây, hắn chỉ Từ chính ủy, nói đùa: “Dù sao đều là hắn ra tiền, hai chúng ta cứ tận lực mà hút, hút cho hắn nghèo luôn.”

Từ chính ủy vui vẻ, nói: “Vậy là hai người đang cấu kết giết người nha? Được, nguyện ý chịu thua. Tiền thuốc lá tháng sau của hai người tôi đều bao hết. Ta thật ra cũng muốn nhìn, hai người hết sức mà hút, có thể hút được bao nhiêu.”

Trương Trạch Thụy nghe được câu nói của Tần tư lệnh, cả người cũng đã lâm vào trạng thái khiếp sợ đến đại ra. Lúc này tuy hắn đã hồi phục tinh thần, thế nhưng cũng không tin điều mà mình vừa nghe được, vội vã dò hỏi: “Tần tư lệnh, anh vừa nói đều là thực sự? Hay là đang gạt tôi đó?”

“Anh nói vậy mà nghe được.” Tần tư lệnh ra vẻ không vui: “Tần Dũng tôi lại đem chuyện này đi lừa gạt anh sao?”

Từ chính ủy vội vã nói: “Trương ngọc, tôi có thể làm chứng, lão Tần nói chính là sự thực, điều lệnh hắn rất nhanh sẽ xuống tới.”

“Tốt! Đây đúng thật là một tin tức tốt!” Trương Trạch Thụy kích động không ngớt, hắn túm Tần tư lệnh và Từ chính ủy, thở hổn hển nói: “Tần tư lệnh, Từ chính ủy, đi, chúng ta đi uống rượu! Ngày hôm nay xem như là song hỷ lâm môn, chúng ta nhất định phải uống đến không sai không về! Ha ha...”

Tần tư lệnh và Từ chính ủy vội vàng nói: “Ai, lão Trương, anh đừng vội kéo chúng tôi đi uống rượu, chúng tôi còn chưa chúc thọ cho lão gia tử đây!”

“Ác, Tần tư lệnh nói rất đúng, xem tôi kích động đến vậy.” Trương Trạch Thụy tự giễu nói. Sở dĩ hắn kích động như vậy, đích thật là do nguyên nhân được thăng chức tấn hàm, thế nhưng nguyên nhân lớn nhất, chính là hắn có thể tiếp tục ở lại trong quân đội.

Sau khi dẫn Tần tư lệnh và Từ chính ủy đến chúc thọ cho Trương Thành Quý, Trương Trạch Thụy đưa hai người bọn họ đều an bài trong bàn của gia đình, không cho bọn họ chút cơ hội cự tuyệt, hắn mở bình rượu để, rót đầy ba ly thủy tinh, “cô đông cô đông” đã rót đầy tràn.

Nhìn ly rượu đầy tràn, mặt mũi Từ chính ủy trắng bệch, vội vàng nói: “Lão Trương, tử lượng của tôi cũng không biến thái như anh và lão Tần đâu, anh không phải thật sự muốn cho tôi nằm úp sấp đó chứ?”

Tần tư lệnh vừa cười vừa nói: “Hôm nay vui vẻ, uống úp sấp thì đã làm sao? Lại nói, chúng ta cộng sự nhiều năm như vậy, tôi còn chưa từng thấy anh uống rượu say nằm úp sấp qua đâu.”

Nhìn Trương Trạch Thụy, Tần tư lệnh và Từ chính ủy đang uống thả cửa, Trương Văn Trọng dùng khoe mắt nhìn Bạch Quang Minh và Tôn Ngụy đang ngồi bên cạnh mình, đề thấp thanh âm, nhìn Tôn Ngụy nói: “Chuyện cha tôi thăng chức tấn hàm, là do cậu ở sau lưng làm phải không?”

Tôn Ngụy nở nụ cười, cũng đề thấp thanh âm, nói: “Tôi đâu có bản lĩnh lớn như vậy? Chuyện này đều do dưỡng tôi làm. Ông ấy nghĩ, nếu như anh đã cứu tôi, nhất định phải báo đáp anh. Thế nhưng anh lại không có hứng thú đối với danh lợi, làm hấn thật sự muốn báo đáp lại không có cửa. Cuối cùng phải đem tâm tư muốn báo đáp, đưa lên trên người cha anh. Ai, Trương ca, dưỡng của tôi làm như vậy, đều vì một lòng hảo tâm, anh ngàn vạn lần không nên trách ông ấy.”

“Tôi làm sao lại trách ông ấy?” Trương Văn Trọng nở nụ cười, nói: “Cha của tôi luôn mong muốn ở lại trong quân đội, tốt nhất là được làm cả đời. Cho nên Bạch tiên sinh có thể giúp cha tôi tiếp tục ở lại trong quân đội, tôi tạ ơn ông ấy còn chưa kịp, sao lại trách móc gì ông ấy chứ?”

Bạch Quang Minh chợt xen miệng, đề thấp thanh âm nói: “Tạ ơn thì không cần, anh đã cứu tính mạng của Tôn Ngụy, muốn nói tạ ơn, cũng phải là chúng tôi nói với anh.”

Trương Văn Trọng mỉm cười, sau đó lại hiếu kỳ hỏi: “Được rồi, Bạch tiên sinh nhận chức ở đơn vị nào vậy? Vừa rồi ông vừa định nói, kết quả đã bị Tần tư lệnh và Từ chính ủy đến cắt đứt mất.” Lúc này hấn đối với thân phận Bạch Quang Minh cũng sản sinh lòng hiếu kỳ.

“Tôi nhậm chức tại bộ tổng tham mưu.” Bạch Quang Minh cũng không giấu diếm thân phận của mình, cười hồi đáp: “Tôi đảm nhiệm chức vụ phó cục trưởng cục cảnh vệ của bộ tổng tham mưu.”

Cục cảnh vệ của bộ tổng tham mưu, cũng chính là cục cảnh vệ trung ương, ở trong một ít phim điện ảnh cùng truyền hình, còn thích xưng bọn họ là bảo tiêu Trung Nam Hải. Bạch Quang Minh này nếu đảm nhiệm chức vụ phó cục trưởng cục cảnh vệ bộ tổng tham mưu, như vậy chỉ ít cũng phải có quân hàm thiếu tướng. Nhìn tuổi tác hiện tại của hấn, chỉ sợ tương lai thành tựu trong quân giới cũng sẽ không thấp.

Dưỡng của Tôn Ngụy, là phó cục trưởng cục cảnh vệ bộ tổng tham mưu, như vậy ông nội của hấn, lại có cấp bậc gì?

Bất quá Trương Văn Trọng đối với những nhân vật quyền thế trong thế tục cũng không có lòng kính nể gì. Hấn là thần tiên tu luyện mấy ngàn năm, ngày xưa vào thời gian lịch lãm trong thế tục, vương hầu khanh tướng từng gặp qua không ít, cả hoàng đế lão nhi cũng từng gặp qua vài người. Những người này đều vô cùng kính nể đối với hấn, nhìn thấy hấn đều quỳ bái. Cho nên khi nghe được thân phận của Bạch Quang Minh, Trương Văn Trọng cũng chỉ gạt đầu biểu thị mình đã hiểu, trên mặt cũng không có vẻ kinh ngạc và sợ hãi.

Một màn này, tự nhiên cũng bị Tôn Ngụy và Bạch Quang Minh nhìn thấy trong mắt.

“Trương Văn Trọng này, quả nhiên không đơn giản.”

Hai người không hẹn mà cùng gạt đầu.

Buổi tiệc chúc thọ trôi qua, Trương Trạch Thụy, cùng Tần tư lệnh hào sảng và Từ chính ủy liêu minh bởi quân tử, cả ba người đều uống say như chết, gục luôn xuống bàn. Bất đắc dĩ Trương Văn Trọng định đưa ba người vào trong khách sạn khu sinh thái để nghỉ ngơi chờ tỉnh rượu. Mà trong lúc dàn xếp cho ba người, hấn cũng không quên đâm một châm vào trên Túy Điểm của bọn họ để giúp bọn họ nhanh tỉnh rượu.

Sau khi dàn xếp xong cho ba người say như chết, Trương Văn Trọng vội vã đi an bài cho thân thích những hạng mục tiêu khiến buổi chiều bên trong khu sinh thái, dù sao buổi tối còn phải ở lại khu sinh thái dùng thêm tiệc tối. Nhưng khi hấn vội vàng chạy đi lo công việc này, cũng phát hiện việc này căn bản cũng không cần hấn quan tâm. Vương Giai đã giúp đỡ Vương Hân Di đã an bài xong cho toàn bộ thân thích họ hàng.

Làm Trương Văn Trọng dở khóc dở cười chính là toàn bộ thân thích đều nhìn hấn giơ lên ngón tay cái, thẳng thắn khen hấn biết tìm đối tượng, đã tìm được một người yêu tài giỏi khôn khéo lại còn xinh đẹp đến như thế.

Còn có cả thân thích nhiệt tình, đã bắt đầu hỏi thăm ngày bọn họ kết hôn cùng ngày nào sinh con...

Tôn Ngụy ở ngay lúc này, nhìn Trương Văn Trọng nói lời từ biệt: “Trương ca, chúng tôi về trước, ngày mốt tôi sẽ tới đón anh đến kinh thành.”

“Được.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp.

Tôn Ngụy và Bạch Quang Minh vừa đi hai bước, Tôn Ngụy chợt xoay người lại, vừa cười vừa nói: “Được rồi Trương ca, thuận tiện nói một câu, anh và chị dâu, thật là rất xứng.”

“Cậu cút ngay đi!” Trương Văn Trọng tức giận nói.

Vưu Giai đứng một bên, chỉ che miệng cười trộm.

(Túy Điểm, là một trong những huyệt tại lỗ tai, nằm phía trên lỗ tai. Là chỗ giao giới giữa thận cùng ruột non hai huyệt liên kết. Có công hiệu giải cồn, trị liệu đau bụng, bụng trưởng.)

152. Chương 154: Bệnh Nhân Kinh Thành

Máy bay chậm rãi đáp xuống phi trường quốc tế Kinh Đô. Trương Văn Trọng cùng Tôn Ngụy kéo theo túi hành lý bước ra khỏi sân bay. Một chiếc Audi màu đen sẫm đã dừng tại bên ngoài. Vừa trông thấy ba người đi ra, tài xế nhanh chóng bước xuống, thay bọn họ đem rương hành lý để vào trong thùng xe.

Bạch Quang Minh ngồi tại vị trí ghế phụ. Nhường cho Trương Văn Trọng cùng Tôn Ngụy an trí ở phía sau. Chiếc Audi chậm rãi lăn bánh, phóng ra khỏi phi trường quốc tế Kinh Đô.

Trong xe Audi, Tôn Ngụy cười khỏ nhìn Trương Văn Trọng nói: “Trương ca, ông nội của tôi tính tình có điểm cổ quái. Nếu ông nói lời gì khó nghe, cũng mong anh lượng thứ cho.”

Mặc dù Tôn Ngụy không nói rõ, nhưng Trương Văn Trọng cũng nghe ra hàm ý ẩn chứa trong lời nói. Hắn mỉm cười: “Sao thế, cậu không thông tri cho gia gia của mình, là đã mời tôi đến chữa bệnh ư?”

“Ừm, con người của ông nội tôi, tính tình có điểm quật cường.” Tôn Ngụy thở dài, cảm thấy bất đắc dĩ nói: “Bởi vì trước kia đã từng mời qua không ít bác sĩ nổi tiếng đến xem bệnh. Nhưng đối với bệnh tình của hắn đều tỏ vẻ bất lực. Cho nên hiện giờ hắn khẳng khái cự tuyệt mọi liệu pháp khám chữa bệnh. Cả nhà chúng tôi khuyên nhủ nhiều lần rồi, nhưng hắn nhất định không chịu nghe theo. Bây giờ mỗi khi bệnh tình phát tác, hắn đều dựa vào nghị lực kiên cường để vượt qua. Nhìn thấy hắn lớn tuổi như vậy, mà còn bị bệnh tình tra tấn, phận làm con cháu chúng tôi trong lòng cảm thấy rất khó chịu. Nên tôi mới gạt hắn, tự tiện mời Trương ca đến. Tôi nghĩ, nếu Trương ca chữa được bệnh ung thư não cho tôi, nói không chừng cũng có thể chữa khỏi bệnh của ông nội.”

Trương Văn Trọng gật đầu: “Hóa ra là như vậy. Yên tâm đi, vô luận ông nội cậu nói lời gì, tôi sẽ đều không để vào trong lòng.”

“Tôi biết Trương ca là một người lòng dạ khoan dung mà.” Tôn Ngụy mừng rỡ cười nói: “Tôi cảm ơn anh trước.”

Trương Văn Trọng lắc đầu: “Trước hết không cần cảm ơn. Chờ sau khi chữa khỏi bệnh cho ông nội cậu, rồi cảm ơn tôi cũng không muộn.”

“Được.” Tôn Ngụy mỉm cười gật đầu.

Chiếc Audi chạy khoảng nửa tiếng đồng hồ, thì hai bên vên đường cũng trở nên thưa thớt. Theo sau, chiếc Audi dừng lại trước một tòa đại viện.

Mặc dù thuận lợi tiến vào trong đại viện. Nhưng Trương Văn Trọng không hề nghi ngờ, nếu người bình thường muốn tiến nhập vào đây, căn bản chính là không có khả năng. Bởi vì ngoài cổng có quân nhân bùng súng canh gác, ắt hẳn cũng không phải là đồ chơi trang trí.

Cuối cùng chiếc Audi dừng ở khoảng sân trước khu nhà hai tầng. Khu nhà hai tầng này xây dựng theo phong cách cổ xưa, chung quanh hoa thơm cỏ lạ rậm rạp um tùm. Thoạt nhìn rất có hương vị.

Bước xuống xe, Bạch Quang Minh nói: “Tôn Ngụy, cháu dẫn bác sĩ Trương vào đi thôi. Ta không vào đâu, ta còn một chút sự tình cần phải giải quyết.”

Tôn Ngụy trợn mắt: “Không được! Chú có chuyện gì đâu mà cần đi giải quyết? Phải chăng là sợ lão nhân gia tức giận mắng chú sao? Hôm nay nhất định chú không được đi đâu, phải cùng cháu vào bên trong.”

Bạch Quang Minh bị Tôn Ngụy trách móc một phen. Cũng vô lực phản kháng, chỉ đành gật đầu bất đắc dĩ nói: “Ừm, vậy được rồi. Ta sẽ liệu mạng đi vào cùng hai người.”

Ba người vừa đi tới trước khu nhà, thì một nam tử ước chừng khoảng ba mươi tuổi, trên mặt đeo kính, bộ dạng tư văn nho nhã từ trong nhà bước ra nghênh đón: “Bạch phó cục, Tôn thiếu! Hai người đã trở về rồi.... Vị này chính là bác sĩ do hai người mời đến sao?”

Tôn Ngụy cười nói: “Đúng vậy, vị này chính là bác sĩ đã chữa khỏi bệnh ung thư não cho tôi, Trương Văn Trọng! Anh đừng xem hấn trẻ tuổi nhé. Y thuật của hấn so với bác sĩ danh tiếng nhiều năm còn muốn tốt hơn rất nhiều.” Theo sau lại quay sang Trương Văn Trọng tiếp tục giới thiệu: “Trương ca, vị này chính là thư ký của ông nội tôi. Gần đây hấn được phân công tới tỉnh Thiên Nam, nếu ngày sau gặp phải chuyện gì phiền toái, thì nhớ tìm hấn hỗ trợ. Bất quá theo tôi thấy, trên thế giới này chuyện khiến cho Trương ca cảm thấy phiền phức, chỉ sợ cũng không có nhiều lắm đâu?”

“Chào anh, tôi tên là Phan Văn Đào.” Nam tử nho nhã mỉm cười hướng Trương Văn Trọng giơ tay ra.

“Xin chào, tôi gọi là Trương Văn Trọng.” Trương Văn Trọng cũng đứng mực bắt tay cùng hấn.

Tôn Ngụy chỉ tay về phía khu nhà, hỏi: “Thư ký Phan, anh không có nói cho ông nội biết, là chúng tôi mời Trương ca về xem bệnh cho hấn đi chứ?”

Phan Văn Đào lắc đầu cười khỏ, đáp: “Tôn thiếu, cậu còn lạ gì tính tình của thủ trưởng. Tôi làm sao dám nhắc tới chuyện này ở trước mặt hấn đây?”

Tôn Ngụy nhẹ nhàng thở ra: “Không nói gì là tốt rồi. Đi thôi, chúng ta vào trong đi.”

Đi vào phòng khách nhưng trong nơi này không có ai. Bạch Quang Minh và Tôn Ngụy chưa kịp mở miệng hỏi, Phan Văn Đào liền nhẹ nhàng nói: “Thủ trưởng đang ở trong thư phòng viết chữ.”

Gật đầu một cái, Tôn Ngụy lập tức dẫn theo Trương Văn Trọng đi vào thư phòng.

Quả nhiên trong thư phòng có một lão nhân tướng mạo thanh liêm, dáng người hơi nhược, đang cầm bút như du long hí thủy vẽ ở trên mặt giấy. Khi Tôn Ngụy cùng Bạch Quang Minh dẫn Trương Văn Trọng đi vào trong thư phòng, thì hấn cũng vừa mới hoàn thành nét bút cuối cùng. Dem bút lông cẩn thận đặt xuống nghiêng mực, uống một chung trà lớn, theo sau mới ngẩng nhìn bức tranh, thỏa mãn gật đầu mỉm cười.

Tôn Ngụy trông thấy lão nhân tươi cười, biết rằng tâm tình lúc này của hấn không sai. Nếu nhân dịp này thương lượng, nói không chừng có thể khuyên giải lão chuyện tình khám bệnh. Vì thế mau chóng tiến lên trước, mắt nhìn xuống bức tranh còn chưa khô nét mực, mỉm cười khen ngợi nói: “Ông nội, người viết chữ càng ngày càng tốt. Ừm, không sai, thật sự rất không sai.”

Tôn lão gia vươn tay gõ xuống đầu của Tôn Ngụy một cái, cười mắng: “Thằng nhóc này biết gì về thư pháp chữ? Không cần phải giả vờ bình luận như ông tướng con thế!”

Cùng lúc đó, Trương Văn Trọng cũng đi tới bàn, liếc mắt nhìn bức tranh chữ của Tôn lão gia, bình phẩm nói: “Bức tranh này viết rất không sai. Có thể nhìn ra được bảy thần cuồng thảo của Trương Húc*. Tuy nhiên còn kém ba phần, đó cũng không phải là do tài viết, mà bởi vì tâm tình có vấn đề.”

Luận trình độ trên phương diện thư pháp của Trương Văn Trọng, tự nhiên liếc mắt một cái là có thể nhìn ra tâm tình hiện giờ của Tôn lão gia.

Nhất thời hai mắt Tôn lão gia sáng ngời, hứng thú nói: “Anh cũng biết thư pháp ư?”

Trương Văn Trọng đáp: “Biết.”

Tôn lão gia lại hỏi: “Biết cuồng thảo của Trương Húc không?”

Trương Văn Trọng đậm mặt cười: “Hiểu sơ.”

Tôn lão gia không định buông tha cho Trương Văn Trọng, nên hắn tiếp tục truy vấn: “Có thể viết cho ta xem không?”

Trương Văn Trọng bình tĩnh gạt đầu: “Có thể.”

Bút mực vẫn còn nguyên trên bàn. Tôn lão gia ném bức tranh cũ sang một bên, đồng thời trải tờ giấy Tuyên Thành mới tinh ra.

Trương Văn Trọng nâng bút lông lên, nhúng xuống nghiên mực vài nét.

Hai mắt híp lại trầm ngâm trong chốc lát, mới động bút. Tổng thể quá trình hành văn liền mạch lưu loát, không hề ngưng trệ một chút nào cả.

Ngay khi Trương Văn Trọng viết xong nét bút cuối cùng, Tôn lão gia hai mắt mở lớn, đôi con ngươi đều dựng thẳng ngoác lên. Ngay cả hô hấp cũng không dám thở mạnh. Theo sau, hắn cảm thán tự đáy lòng nói: “Chữ tốt! Đúng là cuồng thảo! Cừ thật!”

Tôn Ngụy đứng tại bên cạnh, mặc dù nhìn không ra bức tranh này có điểm gì hảo. Nhưng theo phản ứng của Tôn lão gia, cũng làm cho hắn cảm thấy bội phần ngạc nhiên: “Trương ca, không nghĩ tới anh còn biết ngón nghề này. Ông nội của tôi đã từng thưởng lãm qua không ít tranh chữ danh gia. Nhưng thật tình hôm nay mới tỏ vẻ khiếp sợ như vậy!”

Tôn lão gia nhìn Trương Văn Trọng, lại nhìn về phía Tôn Ngụy, cười nói: “Thằng oắt con, vị này chính là bằng hữu của cháu hả? Không ngờ tuổi trẻ như thế, lại am hiểu đường nét tinh tú của Trương Húc cuồng thảo. Thật đúng là sóng trường giang lớp sau xô lớp trước ah! Còn thất thần ra đấy làm gì? Nhanh giới thiệu cho ta một chút.”

Tôn Ngụy mau chóng cười nói: “Xem ra, cháu lại quên không giới thiệu rồi! Ông nội, vị này là bằng hữu, đồng thời cũng là ân nhân của cháu.”

“Hắn chính là vị bác sĩ đã chữa khỏi bệnh ung thư cho cháu sao?” Tôn lão gia kinh ngạc nhìn Trương Văn Trọng nói: “Không nghĩ ra niên kỷ của cậu còn trẻ như vậy. Càng không nghĩ tới, ngoại trừ y thuật siêu phàm, cậu còn tinh thông thư pháp! Không sai, cậu rất không tồi!”

Sau khi thưởng thức Trương Văn Trọng xong, Tôn lão gia liền nhìn sang Tôn Ngụy, nói: “Thằng oắt con, lần này cháu mời bác sĩ Trương đến kinh thành, có phải là muốn nhờ hắn khám bệnh cho ta không?”

Tôn Ngụy có chút xấu hổ nói: “Ông nội, người đoán trúng rồi.”

Tôn lão gia mỉm cười, cũng không thềm quẩn đến hắn nữa, mà nhìn sang Trương Văn Trọng nói: “Bác sĩ Trương, không phải tôi không tin anh. Chẳng qua căn bệnh này của tôi đã từng có rất nhiều bác sĩ trị liệu, bọn họ đều thúc thủ vô sách, cho nên....”

Trương Văn Trọng ở bên cạnh chen ngang: “ Mỗi khi giữa tháng, tâm tạng* xuất hiện đau đớn áp bức. Nhưng sử dụng điện tâm đồ kiểm tra tổng quát thì các chức năng tim mạch đều vô cùng bình thường, không có vấn đề gì. Đồng thời loại đau đớn này, mặc kệ dùng thuốc nào cũng không thể giảm bớt. Mỗi lần nó phát tác, là vào khoảng mười phút đồng hồ.” (*: tim)

Đầu tiên Tôn lão gia hơi kinh ngạc, theo sau nở nụ cười, hỏi: “Đây là Tôn Ngụy nói cho anh biết sao?”

“Không phải cháu.” Tôn Ngụy ở phía sau, cũng mang thần tình kinh ngạc, lắc đầu: “Cháu chỉ nói với Trương ca rằng ông nội đang mắc bệnh. Cũng chưa từng nói cho hắn biết triệu chứng của căn bệnh này.”

“Hả? Không phải cháu nói sao?” Tôn lão gia sửng sốt, theo sau quẳng ném ánh mắt chất vấn về phía Bạch Quang Minh.

Bạch Quang Minh không sợ trời, không sợ đất, nhưng lại rất sợ Tôn lão gia. Trông thấy lão đem ánh mắt quẳng ném về phía mình, thì vội vàng lắc đầu như trống mồi, ngoài miệng phủ nhận nói: “Cũng không phải con. Tối bây giờ ta chưa từng nhắc qua bệnh tình của ngài cho bác sĩ Trương biết. Chuyện mời bác sĩ Trương đến kinh thành, đều là do một tay Tôn Ngụy an bài, cùng ta không có quan hệ gì cả.”

Tôn Ngụy như thế nào cũng không ngờ, Bạch Quang Minh cứ nhiên lại bán đứng chính mình. Hắn nghiêng rằng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn Bạch Quang Minh, thần sắc trong đôi con ngươi tựa như muốn nói: “Chú hãy chờ đó, nhất định tôi sẽ nói cho cô biết, là chú khi dễ tôi.”

Bạch Quang Minh ném trả cho hắn một ánh mắt, ý muốn bảo: “Tôn Ngụy, đừng trách ta. Ta cũng chỉ là vì bất đắc dĩ thôi.”

Trương Văn Trọng ở bên cạnh, thần nhiên cười nói: “Không cần hỏi, cũng không cần đoán. Không ai cho tôi biết bệnh tình của ngài cả, là bản thân tôi nhìn ra. Đông y chú trọng bốn phép, vọng văn vấn thiết*. Tôi thông qua quan sát tinh thần, hơn nữa nghe thanh âm trong lúc ngài nói chuyện, đối với ngài mắc bệnh trạng gì, đại khái đều có thể nhận thức. Nếu ngài không xiêm, thì hãy để cho tôi chuẩn mạch xem sao?” (*: Thần, Sắc, Hình, Thái.)

Tôn lão gia híp mắt, chăm chú nhìn vào Trương Văn Trọng. Một lát sau hắn khẽ mỉm cười nói: “Anh có thể dựa theo tứ chuẩn của Đông y, mà suy đoán ra bệnh trạng của tôi, trình độ quả thực không hề đơn giản. Được, tôi sẽ để anh cầm tay chuẩn mạch, xem có nhìn thấy được chút gì kinh hỉ hay không!”

Tôn Ngụy vui mừng nói: “Ông nội, người đã đáp ứng Trương ca khám chữa bệnh cho người rồi sao?”

“Ta chỉ đáp ứng bác sĩ Trương chuẩn mạch cho ta. Về phần chữa bệnh hả? Nếu bác sĩ Trương có thể giải thích nguyên nhân căn bệnh. Ta mới cam nguyện để hắn trị liệu. Ta cảm thấy đã quá mệt mỏi rồi.” Nói đến đây Tôn lão gia sâu kín thở dài, nhìn sang Trương Văn Trọng: “Đám bác sĩ trước kia trị liệu cho ta, không tìm ra nguyên nhân căn bệnh thì cũng thôi, ngược lại còn ép ta uống mấy thứ thuốc loạn thất bát tao gì đó. Chẳng những không có hiệu quả, mà cả người còn thấy khó chịu bức bối. Đó cũng là nguyên nhân, khiến ta không dễ dàng tiếp thụ khám bệnh, không phải là muốn nhằm vào bác sĩ Trương đâu. Thỉnh anh đừng nghĩ ngợi.”

Trương Văn Trọng hồ hững cười nói: “Không sao, nếu tôi không thể tìm ra căn nguyên bệnh trạng của ngài. Vậy tôi cũng sẽ không chữa trị cho ngài. Bởi vì nếu làm việc tùy tiện, chẳng những không có trách nhiệm nghề nghiệp, mà còn ảnh hưởng đến thân thể của bệnh nhân.”

“Nói rất hay.” Tôn lão gia mỉm cười gật đầu. Hướng Trương Văn Trọng làm ra một cái thủ thế, mời hắn ngồi xuống bàn. Theo sau lão đặt cánh tay trái lên trên bàn sách, thu hồi vẻ tươi cười. Thần tình nghiêm túc nói: “Mời bác sĩ Trương xem mạch cho ta!”

Trương Văn Trọng cười nhạt, cầm lấy cổ tay của Tôn lão gia, híp mắt trầm ngâm thăm dò mạch tượng.

Trương Húc (khoảng 658 - 747), tên chữ Bá Cao, người Tô Châu, tỉnh Giang Tô; là nhà thơ và là nhà thư pháp nổi tiếng thời nhà Đường, Trung Quốc.

Ngoài tài thơ, hay rượu, Trương Húc còn là một nhà thư pháp nổi tiếng. Đặc biệt ông giỏi “cuồng thảo”, là một trong nhiều hình thức viết chữ trong nghệ thuật thư pháp. Do vậy, ông và Hoài Tố, người cùng thời, được người đời xưng tụng là “cuồng thảo nhị tuyệt”.

153. Chương 155: Tôn Lão Gia

PS: Nhận nhiều ý kiến đóng góp của mem. Mình điều chỉnh lại chút xíu rồi nha. Cảm ơn các bạn!

Nửa phút sau, Trương Văn Trọng ngừng chuẩn mạch.

Tôn Ngụy nín thở nhìn xem, liền khẩn trương dò hỏi: “Thế nào rồi Trương ca. Theo mạch tượng của ông nội tôi, thì rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?”

Tôn lão gia mặc dù không lên tiếng, nhưng ánh mắt nhìn về phía Trương Văn Trọng, cũng ẩn chứa ý tứ này. Trong bất tri giác, lão đối với Trương Văn Trọng tựa hồ cũng rất mong chờ. Có thể bởi vì thái độ bình tĩnh của Trương Văn Trọng, đã ảnh hưởng tới lão.

Trương Văn Trọng không trả lời ngay vấn đề của Tôn Ngụy, mà quay sang nhìn Tôn lão gia, dò hỏi: “Huyệt thiên trì, huyệt thiếu hải và kỳ môn* của ngài từng chịu qua tổn thương phải không?”

“Ha ha, bác sĩ Trương, quả nhiên cậu rất sáng suốt.” Đầu tiên Tôn lão gia hơi kinh ngạc, theo sau mới gật đầu cười nói: “Đúng vậy, huyết thiên trì của ta từng bị trúng đạn. Còn huyết thiếu hải thì tại chiến trường Triều Tiên, chém giết cùng quân hoàng gia Anh, bị một thiếu tá sử dụng kiếm gây thương tích. Bất quá, hẳn cũng bị ta dùng đại đao chém rụng đầu!” Nhắc tới tình hình uy dũng năm xưa, Tôn lão gia có chút kích động.

Nhưng Tôn Ngụy ở một bên lo lắng không yên, hần vội vàng dò hỏi: “Trương ca, anh hỏi mấy thứ này làm gì? Chẳng nhẽ, nó cũng liên quan đến bệnh tình của ông nội tôi hay sao?”

“Đúng thế.” Trương Văn Trọng gật đầu, theo sau lại nhìn Tôn lão gia hỏi: “Nếu suy đoán của tôi không lầm. Năm xưa vết thương ở chỗ huyết vị kia đều không được xử lý ổn thỏa. Nhất là viên đạn tại huyết Thiên Trì, hẳn là nhiều năm trôi qua mới gặp ra?”

“Suy đoán của cậu hoàn toàn chính xác.” Tôn lão gia gật đầu khẳng định: “Chiến sự năm đó rất căng thẳng, thuốc men thiếu thốn, sau khi trúng thương chỉ tùy tiện băng bó, phòng ngừa miệng vết thương đổ máu nhiều thôi. Nhất là viên đạn xuyên qua huyết Thiên Trì kia, tận sau năm 1980, mới được lấy ra khỏi cơ thể ta.”

Trương Văn Trọng nói: “Huyết thiên trì nằm trong vùng dây thần kinh tim mạch. Còn Thiếu Hải và Kỳ Môn lại thuộc Thủ Thiếu Âm Tam Kinh, đều là cùng nhịp thở với trái tim. Căn nguyên bệnh trạng của ngài có quan hệ tới mấy huyết vị này. Ngài cũng là người luyện nội gia quyền, nói vậy sớm đã phát hiện ra, khi ngài vận nội kinh tới ba huyết vị kia, liền như ném đá xuống biển sâu, nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung đúng không?”

“Đúng vậy.” Tôn lão gia xác nhận, theo sau mới dò hỏi: “Bác sĩ Trương, cậu thật sự đã tìm ra nguyên nhân của bệnh trạng rồi sao?”

Sau khi Trương Văn Trọng nói ra từng bộ phận trên người Tôn lão gia đã chịu qua tổn thương. Tôn lão gia đối với Trương Văn Trọng cũng tràn ngập bội phục và chờ mong. Trong nội tâm của lão, mơ hồ dâng lên một loại ý niệm: “Có lẽ vị bác sĩ trẻ tuổi này, sẽ chữa khỏi được căn bệnh của ta.”

Dù sao không một ai nguyên ý bệnh tật quần thân. Sở dĩ trước kia Tôn lão gia kiên trì chống đỡ, cũng là bởi vì không nhìn thấy hi vọng. Nhưng bây giờ Trương Văn Trọng lại đem một tia hi vọng bày ra ở trước mắt của hắn.

Đây cũng là nguyên nhân khiến hắn phi thường chờ mong.

Trương Văn Trọng giải thích nói: “Nguồn gốc của bệnh, kì thật đều là do vết thương ở mấy huyết vị kia, không được chữa trị kịp thời làm cho thương thể triển miên, cuối cùng phát triển thành mãn tính. Khi ngài còn trẻ và khỏe mạnh, bệnh tình sẽ không biểu hiện ra bên ngoài. Nhưng theo tuổi đời tăng trưởng, cơ năng yếu nhược, lúc này bệnh tình mới bắt đầu phát tác. Đồng thời, bởi vì vết thương nằm tại huyết vị, nên khi dùng điện tâm đồ chuẩn đoán đều không tìm ra nổi nguyên nhân. Một lão Đông y kinh nghiệm phong phú, có lẽ sẽ phát hiện ra được nguyên nhân phát bệnh. Nhưng lại không có biện pháp hữu hiệu, để chữa khỏi vết thương nằm tại ba huyết vị này. Tôi nói có đúng không?”

“Cậu nói không sai, lúc còn trẻ vô luận tình huống đau tim hay là nội kinh không dẫn xuống huyết Thiên Trì, Thiếu Hải được, đều chưa từng xuất hiện qua. Nhưng khoảng sau năm mươi tuổi, bệnh tình liền bắt đầu tác quái. Bác sĩ Trương, cậu có thể phỏng đoán chính xác toàn bộ nguyên nhân, thật đúng là không đơn giản à.” Tôn lão gia cảm thán tự đáy lòng nói. Hiện tại lão đối với y thuật của Trương Văn Trọng đã triệt để bái phục rồi.

Tôn Ngụy tràn ngập mong chờ hỏi: “Trương ca, nếu anh nhìn thấy nguyên nhân bệnh trạng của ông nội tôi. Như vậy, chắc hẳn là có thể chữa khỏi bệnh được chứ?”

Giờ khắc này, không chỉ Tôn Ngụy, Bạch Quang Minh cùng Tôn lão gia tràn ngập mong chờ, thậm chí ngay cả Phan Văn Đào đứng ở bên cạnh cũng đều quảng ném ánh mắt về phía Trương Văn Trọng.

Dưới ánh mắt mong chờ của mọi người, Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Phải, tôi thật sự có thể chữa trị được thương thể ở ba huyết vị kia. Mà sau khi ba huyết vị này lành lặn, bệnh gì đi chăng nữa tự nhiên cũng sẽ tiêu trừ.”

“Thực tốt quá, chúng ta còn đợi cái gì nữa? Mau chóng tiến hành trị liệu thôi!” Đối với sinh tử của mình, Tôn Ngụy rất lạnh nhạt. Nhưng đối với bệnh tình của ông nội, hẳn lại phá lệ quan tâm.

Lúc này nghe Trương Văn Trọng xác thực có thể trị dứt căn bệnh cho ông nội mình. Nhất thời hẳn kích động, thúc giục Trương Văn Trọng mau chóng tiến hành.

So sánh với biểu tình kích động của Tôn Ngụy, thì Tôn lão gia biểu hiện trầm ổn hơn rất nhiều, lão nhìn vào Trương Văn Trọng dò hỏi: “Không biết bác sĩ Trương có cần loại dụng cụ đặc thù hay dược vật gì không? Nếu cần thiết, ta sẽ phân phó thư kí Phan đi an bài ngay.”

Trương Văn Trọng đáp lời: “Không cần dụng cụ lẫn dược vật gì đặc thù cả. Tôi sẽ dùng kim châm đả thông những huyết vị bị thương. Theo sau, kê một đơn thuốc và truyền thụ một bộ phương pháp thổ nạp cho ngài. Chỉ cần ngài uống mỗi ngày ba lượt chiếu theo đơn thuốc, tiếp tục rèn luyện bộ phương pháp thổ nạp kia. Nhiều nhất không quá một tháng, căn bệnh quấy nhiễu ngài mấy chục năm qua, sẽ hoàn toàn bị tiêu trừ. Sau này, nếu ngài kiên trì rèn luyện bộ phương pháp thổ nạp kia, còn có thể phát ra hiệu quả như tập dưỡng sinh.”

Tôn lão gia cười híp mắt: “Ách? Ta đây thực là mong chờ.”

Ngay sau đó, Trương Văn Trọng phân phó Tôn lão gia nằm xuống giường ở trong phòng ngủ. Còn Trương Văn Trọng thì xuất hộp ngân châm ra, lấy ba cây kim phân biệt đâm vào huyết Thiên Trì, Thiếu Hải, cùng Kỳ Môn của Tôn lão gia.

Mỗi khi kim châm đâm xuống, Trương Văn Trọng liền phóng một đạo chân nguyên tiềm nhập vào trong huyết vị. Tùy thời còn đả thông đường kinh mạch Thủ Thiếu Âm Tâm Kinh*. (*: bộ này có 9 huyết tất cả, giải thích ở cuối chương nha.)

.....

Một giờ sau, Trương Văn Trọng và Tôn Ngụy đi ra khỏi tòa nhà hai tầng. Tôn lão gia thần tình mỉm cười, khăng khăng theo sau tiễn bọn hắn. Cảnh tượng này làm cho rất nhiều người ở trong đại viện, đều cảm thấy khiếp sợ không thôi. Bởi vì bọn họ tự nhiên hiểu rõ, Tôn lão gia có thân phận cùng địa vị như thế nào.

Người này là vậy?

Người này đang làm gì?

Những nghi vấn tương tự, không hẹn mà đồng thời hiện lên ở trong lòng mọi người tại đại viện.

Chiếc Audi màu đen chở Tôn Ngụy cùng Trương Văn Trọng, rất nhanh chạy ra khỏi tòa đại viện. Tôn Ngụy vì cảm kích Trương Văn Trọng cứu mạng chính mình, hơn nữa còn trị dứt căn bệnh mãn tính quấy nhiễu ông nội nhiều năm. Nên quyết định mở tiệc chiêu đãi Trương Văn Trọng tại khách sạn nổi tiếng nhất kinh thành.

Nhìn theo chiếc Audi chạy ra khỏi đại viện, Tôn lão gia xoay người đi vào trong nhà, bỗng nhiên lên tiếng hỏi: “Anh cảm thấy con người hắn như thế nào?”

“Con nhìn không thấu hắn.” Bạch Quang Minh thành thật trả lời: “Không lâu phía trước, thực lực của hắn so với con hắn là không sai biệt bao nhiêu. Nhưng hiện tại, hắn đã muốn tăng lên Thiên Cấp cảnh giới. Tốc độ tu luyện như thế, thật sự là không dám tưởng tượng. Hơn nữa, trẻ tuổi như hắn mà đã trở thành cao thủ Thiên Cấp, thật sự cũng chẳng có mấy người.”

Tôn lão gia thở dài: “Y thuật cao siêu, thư pháp tinh thông, đồng thời còn có một thân tu vi võ học Thiên Cấp! Anh nghĩ xem, chúng ta có thể mời chào hắn được không?”

“Chỉ sợ là không thể.” Bạch Quang Minh suy nghĩ, thần tình nuối tiếc, lắc đầu nói: “Theo con quan sát, hắn trời sinh tính tình đạm bạc. Đối với danh lợi đều không có hứng thú.”

“Đáng tiếc...” Tôn lão gia lắc đầu, cảm khái nói: “Nếu đã không thể mời chào hắn, vậy thì nhất định phải giữ mối quan hệ thật tốt với hắn. Có một nhân vật thâm sâu khó lường như vậy làm bằng hữu, vô luận thế nào, cũng đều là chuyện may mắn. Ít nhất y thuật cao minh của hắn, chính là đảm bảo tính mạng lớn nhất cho chúng ta.”

Bạch Quang Minh trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Muốn tranh thủ chiếm hảo cảm của hần. Chúng ta nên tìm cách khai thác từ cha hần. Hiện giờ cha của hần là phó tư lệnh, mới được chuyển đến quân vùng Vân Thai Thị, thăng chức quân hàm lên làm đại tá.”

Tôn lão gia trầm ngâm nói: “Vậy tìm cơ hội cất nhắc cha của hần đi. Ngoài ra, nếu như hần nguyện ý, anh cũng nên an bài cho hần một thân phận trong Đặc Cần Tổ thuộc Cục Cảnh Vệ Bộ Tổng Tham Mưu, miễn cho mấy thứ đui mù tại địa phương trêu chọc hần.”

Bạch Quang Minh cười khở: “Chỉ sợ hần không chịu tiếp nhận thôi.”

Tôn lão gia lắc đầu giải thích: “Xem ra anh không hiểu ý của ta rồi. Ý ta là muốn an bài cho hần một cái thân phận trên danh nghĩa, nhưng thực chất cũng không bắt buộc hần phải làm cái gì. Đương nhiên, nếu như hần muốn tham gia nhiệm vụ, chúng ta sẽ thập phần hoan nghênh, hơn nữa còn chi một khoản tiền thù lao hợp lý cho hần.”

Bạch Quang Minh kinh ngạc há miệng, có chút hăm mộ nói: “Không phải làm mà được hưởng chế độ, liệu có ổn không? Còn nữa, cái thân phận này cũng chính là một loại giấy phép giết người hợp pháp, nếu như hần làm xằng làm bậy thì làm sao bây giờ?”

Tôn lão gia cười nhạt: “Cho dù không có thân phận này, nếu như hần muốn giết người làm ầu. Thì mấy ai thủ tiêu được hần? Huống chi ở trong mắt ta, lấy nhân phẩm của hần tuyệt đối sẽ không lạm sát người vô tội. Về phần đãi ngộ ư? Ha ha, nói thật, ta chỉ sợ hần còn không chịu thôi à.”

“Đãi ngộ như vậy còn không chịu, sợ rằng chỉ có kẻ điên mà thôi?” Bạch Quang Minh nhin không được, nhủ thầm ở trong lòng một câu.

154. Chương 156: Trở Về Ung Thành

Trương Văn Trọng cũng không phải kẻ ngu si, cũng không phải bị điên, vì thế hần cũng không hề cự tuyệt, thần sắc thản nhiên thu xuống tới. Nếu hần còn cần sinh hoạt thời gian rất dài bên trong thể tục, như vậy có được thân phận như thế, đích thật là có thể tránh được nhiều phiền phức không cần thiết.

“Phó tổ trưởng đặc cần tổ thuộc cục cảnh vệ bộ tổng tham mưu, quân hàm thượng giáo, hàng tháng đều có tiền lương mà cũng không cần làm nhiệm vụ?” Vốn khi Tôn Ngụy nhìn thấy Bạch Quang Minh đưa giấy chứng nhận chính xác vào trong tay Trương Văn Trọng, đã khiếp sợ đến há to miệng, sau đó lại nghe Bạch Quang Minh xác nhận với Trương Văn Trọng, cũng đã không còn kiềm chế được sự kinh ngạc và chấn động trong lòng, vội vàng túm Bạch Quang Minh, dò hỏi: “Dượng, chuyện tốt như vậy còn hay không? Cho con một phần đi.”

Lúc này bọn họ đang ở trong nhà hàng tại kinh thành ăn cơm. Ở bên trong một căn phòng trang trí trang nhã phóng khoáng, ngoại trừ Trương Văn Trọng và Tôn Ngụy ra, còn có bảy nam lẫn nữ. Gia thế thân phận của bọn họ, đều không sai biệt gì với Tôn Ngụy. Bất quá bọn họ cũng không phải có tác phong kiêu căng hống hách, vênh váo tự đắc, trái lại còn khiêm tốn văn nhã, phi thường dễ giao tiếp. Lúc này sau khi bọn họ nghe được tiếng kinh hô của Tôn Ngụy, đều rời khỏi ghế thò đầu nhìn giấy chứng nhận trong tay Trương Văn Trọng, vẻ mặt kinh hãi cùng khó tin. Nếu như không phải bởi vì Bạch Quang Minh còn ở tại nơi này, chỉ sợ bọn họ đã sớm kinh hô lên.

“Đừng nói là cháu, điều kiện như vậy, thậm chí là cả dượng cũng phải động tâm sợ hãi.” Bạch Quang Minh cười vỗ vào tay Tôn Ngụy hất ra, nói: “Nhưng đãi ngộ tốt như vậy, đại khái cũng chỉ có Trương tiên sinh có được mà thôi. Người như cháu và dượng, dù có ước ao cũng ước ao không tới.”

Tôn Ngụy hiện tại đối với Trương Văn Trọng cũng bội phục đến sát đất. Hần thông minh, tự nhiên là hiểu được, an bài như vậy không có khả năng từ tay Bạch Quang Minh, chỉ có thể do ông nội hần an bài. Tôn Ngụy cũng biết, người có thể làm cho ông nội hần coi trọng như thế, cũng chưa từng gặp nhiều lắm. Cho nên hần đối với Trương Văn Trọng lại càng thêm bội phục, lúc này cảm khái tự đáy lòng: “Dượng nói rất đúng, đãi ngộ tốt như vậy, đích thật chỉ có người tài ba như Trương ca mới xứng đáng.”

Cả bảy nam lẫn nữ đều kiềm chế không được nổi khiếp sợ trong lòng, luôn chăm chú nhìn Trương Văn Trọng. Vừa rồi khi Tôn Ngụy giới thiệu Trương Văn Trọng cho bọn họ, tuy rằng bọn họ đều khách khí thân mật,

thể nhưng cũng không phải rất nhiệt tình. Nhưng ngay lúc này, bọn họ đều nhin không được trong lòng liền suy nghĩ hẳn nên làm thế nào gây dựng quan hệ tốt với Trương Văn Trọng.

Một người có y thuật cao siêu, vũ lực siêu cường, đồng thời còn có được Tôn lão gia vô cùng thưởng thức, làm sao lại là vật trong ao? Nếu như có thể cùng hắn kết làm bạn bè, chỉ biết có lợi mà không có chỗ hại!

Sau khi đưa giấy chứng nhận vào tay Trương Văn Trọng, Bạch Quang Minh lại cùng hắn trò chuyện thêm một lát, thẳng đến khi hắn phát hiện, bảy nam lẫn nữ bên trong phòng bởi vì sự xuất hiện của hắn liền trở nên trầm mặc, mới lắc đầu cười khổ, liền cáo từ: “Xem ra tôi nên đi trước một bước thì tốt hơn.”

“Tôn Ngụy, chiều cố thật tốt cho Trương tiên sinh.”

Tôn Ngụy cười gật đầu nói: “Yên tâm đi dưỡng, dù không có lời dặn dò, cháu cũng sẽ chiều cố tốt cho Trương ca. Anh ấy là ân nhân cứu mạng của cháu a!”

Bạch Quang Minh vừa đi, bảy nam lẫn nữ vừa rồi vẫn còn đang duy trì sự trầm mặc liền bưng ly rượu, vọt tới bên người Trương Văn Trọng, vừa nói những lời chúc mừng vừa mời rượu hắn. Bọn họ đều muốn mượn cơ hội làm tốt quan hệ với Trương Văn Trọng, dù sao trên thế giới này, ai cũng không thể bảo chứng cả đời mình không sinh bệnh, nếu như có thể làm tốt quan hệ với Trương Văn Trọng, chuyện khác không nói, chí ít đối với sự khỏe mạnh và tính mạng của chính mình đều có một sự bảo đảm, huống chi Trương Văn Trọng còn được Tôn lão gia tử vô cùng thưởng thức.

Bữa ăn tối kéo dài tới mười giờ mới tan.

Vốn Tôn Ngụy đề nghị đi hát karaoke hoặc đến một quán bar đẳng cấp cao tiếp tục uống rượu, thể nhưng lại bị Trương Văn Trọng lấy lý do thân thể quá mệt mỏi nên cần sớm nghỉ ngơi một chút để cự tuyệt. Lý do như vậy làm Tôn Ngụy không có cách nào phản bác, dù sao hắn cũng biết Trương Văn Trọng ngồi máy bay đường xa, vừa xuống máy bay lại chạy đi khám bệnh cho ông nội hắn, vì vậy Tôn Ngụy đặt cho Trương Văn Trọng một phòng trong khách sạn tại kinh thành.

Ngay khi Tôn Ngụy xoay người muốn đi, Trương Văn Trọng chợt gọi hắn lại, nói: “Tôn Ngụy, giúp tôi đặt vé máy bay ngày mai quay trở về Ung Thành.”

“Không thành vấn đề.” Tôn Ngụy đầu tiên gật đầu đáp, sau đó mới nói: “Trương ca, ngày mai anh về Ung Thành sao? Không ở kinh thành chơi thêm vài ngày? Tôi đang dự định trong mấy ngày nay dẫn Trương ca đi dạo khắp nơi trong kinh thành đó.”

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Chờ lần sau tôi đến kinh thành rồi nói. Lần này tôi chỉ xin nghỉ phép một tuần, ngày mai là ngày cuối cùng, cho nên tôi phải trở lại Ung Thành trước khi trời sáng.”

Tôn Ngụy hơi nhú mào, chần chờ nói: “Trương ca, có một câu tôi không biết có nên hỏi hay không.”

“Hỏi đi.” Trương Văn Trọng nói.

Tôn Ngụy hỏi: “Trương ca, tôi thấy kỳ lạ. Với y thuật của anh, tùy tiện đến bệnh viện lớn nào, phỏng chừng sẽ trở thành đại nhân vật...sao phải ẩn bên trong một phòng y tế trường học như thế?”

Trương Văn Trọng nở nụ cười, nói: “Cậu nói sai rồi, nếu như tôi đến bệnh viện lớn, chỉ sợ người ta sẽ không thừa nhận.”

“Vì sao?” Tôn Ngụy không giải thích được hỏi.

“Bởi vì tôi chỉ có một văn bằng chuyên khoa, đồng thời còn không có giấy phép hành y, thậm chí cả giấy phép trợ lý bác sĩ cũng không có. Nếu như thật sự nhận lời mời đến bệnh viện lớn, chỉ sợ người ta sẽ không thừa nhận.” Trương Văn Trọng cười giải thích: “Huống chi bây giờ tôi vẫn còn thích sinh hoạt bên trong phòng y tế trường học. Có thể đợi khi duyên phận giữa tôi và phòng y tế đã hết, tôi mới có thể rời khỏi nơi đó.”

Tôn Ngụy gật đầu, không hỏi lại, xoay người rời đi.

Sau khi đóng cửa phòng, Trương Văn Trọng đứng cạnh cửa sổ thủy tinh, nhìn ra cảnh đêm sáng rực của kinh thành. Thẳng đến mười lăm phút sau, hắn mới kéo rèm cửa sổ, lấy ra một bình sứ, cầm hai viên Tụ

Khí Đan, ném cho Tam Túc Ô một viên, chính mình ăn vào một viên, khoanh chân ngồi trên giường, bắt đầu vận chuyển Y Giám Tâm Kinh, hấp thu được hiệu, rèn luyện chân nguyên.

Đêm nay, trong sự bình thản vượt qua.

Buổi trưa ngày kế tiếp, Tôn Ngụy đặt một bàn tiệc tại nhà hàng trong kinh thành, xem như đáp tạ lần tiên đưa Trương Văn Trọng. Lúc này mời khách, ngoại trừ Trương Văn Trọng, cũng chỉ có Tôn lão gia tử, Bạch Quang Minh cùng mấy thân nhân nhậm chức bên trong kinh thành. Bọn họ đều bộc lộ lòng cảm kích tận đáy lòng với Trương Văn Trọng, dù sao hắn đã cứu trị được hai thành viên trọng yếu của Tôn gia. Mặt khác có một ít người, tỷ như cha của Tôn Ngụy, bởi vì làm việc tại nước ngoài, cho nên cũng không đến được, nhưng cũng gọi điện thoại tới, biểu đạt lòng cảm kích đối với Trương Văn Trọng.

Những người của Tôn gia, đều ở địa vị cao, người thường gặp bọn họ, thường thường luôn khúm núm, dù nói chuyện cũng không được rõ ràng. Thế nhưng ở trước mặt bọn họ, Trương Văn Trọng cũng vẫn biểu hiện đúng mức, trong mơ hồ, khí thế của hắn làm người của Tôn gia không khỏi tấm tắc kỳ lạ.

Sau khi ăn xong bữa cơm, Trương Văn Trọng dưới sự đưa tiễn của Tôn Ngụy, đến sân bay quốc tế thủ đô, ngồi chuyến bay lúc ba giờ rưỡi chiều, khởi hành quay trở về Ung Thành.

Khoảng thời gian chạng vạng tám giờ, Trương Văn Trọng kéo hành lý về tới phòng trọ của hắn tại tiểu khu Hoa Hàng.

Sau khi cất xong hành lý, Trương Văn Trọng tắm rửa, sau đó mới rời khỏi nhà. Hắn muốn đến tiệm cơm của Ôn bá dùng cơm tối, thuận tiện hỏi thăm Ôn bá có thí nghiệm xong mấy món được thiện có khẩu vị ngon nhất được hay chưa.

Từ cự ly thật xa, Ôn bá đã nhìn thấy Trương Văn Trọng, vội vàng chạy ra đón, hỏi: “Tiểu Trương, rốt cục cậu đã về. Ai, nhìn cậu hình như vừa mới về đến nhà phải không? Còn chưa ăn cơm?”

Trương Văn Trọng gật đầu đáp: “Còn chưa ăn, đến chỗ bác ăn cơm chiều.”

Ôn bá vội vã nói: “Vậy cậu ngồi một chút, tôi đi làm vài món ăn cậu thích.”

“Phiền phức bác, Ôn bá.” Trương Văn Trọng nói, ngồi xuống bàn đặt ngay cửa.

“Nói chuyện với tôi mà có gì phiền phức hay không chứ? Khách khí phải không?” Ôn bá vừa xào rau, vừa nói: “Được rồi, cậu cho tôi vài đơn thuốc được thiện, tôi đã thí nghiệm ra khẩu vị tốt nhất, đồng thời còn tìm vài thân thích bạn bè thử xem, bọn họ đều nhất trí biểu thị, khẩu vị không tệ, then chốt là hiệu quả bổ dưỡng thật sự rất tốt. Nhất là công hiệu tráng dương như Long Mã Tinh Thần và công hiệu dưỡng nhan như Xuất Thủy Phù Dung, càng chiếm được sự tán thưởng của bọn họ. Tiểu Trương, cậu xem khi nào rảnh rồi đến nhà tôi ăn thử, nếu như cậu thấy vị đạo tốt, chúng ta có thể bắt đầu bắt tay làm bán.”

Trương Văn Trọng suy nghĩ một chút, nói: “Ngày mai đi, tối mai tôi đến nhà bác thử xem.”

Ôn bá gật đầu nói: “Tốt, cứ quyết định như thế.” Hắn không ngừng bắt đầu ước mơ, khi bán những món được thiện kia sẽ có sinh ý nóng nẩy như thế nào.

Ăn xong cơm tối, lại nói chuyện phiếm với Ôn bá vài câu, Trương Văn Trọng mới trở về nhà, tiếp tục tu luyện Y Giám Tâm Kinh. Hắn vừa mới đột phá Luyện Tủy cảnh, cần phải tu luyện thêm để củng cố tu vi của chính mình.

Bằng không tu vi sẽ rất dễ dàng xuất hiện lui bước.

Sáng sớm hôm sau, Trương Văn Trọng đến phòng y tế. Cũng giống như ngày thường, Tô Hiểu Hồng đã đến phòng y tế thật sớm, xem ra dù hắn xin nghỉ mấy ngày, Tô Hiểu Hồng vẫn luôn rất chăm chỉ.

Nhìn thấy việc này, Trương Văn Trọng hài lòng gật đầu.

Tô Hiểu Hồng đang dọn dẹp trong phòng, ngẩng đầu nhìn thấy Trương Văn Trọng, trên mặt nhất thời nổi lên biểu tình vui mừng, hoan hô nói: “Trương lão sư, thầy đã trở về? Thật tốt quá, thầy không ở đây mấy ngày, em đều buồn muốn chết.”

“Có cần khoa trương như vậy không?” Trương Văn Trọng nhin không được nở nụ cười, đồng thời có chút hiếu kỳ hỏi: “Trường học chúng ta gần đây có hoạt động gì sao? Thế nào ở trong vườn trường tôi đều nhìn thấy cờ xí và quảng cáo trợ uy cho đội bóng rổ vậy?”

155. Chương 157: Trận Đấu Bóng Rổ Đại Học Trung – Mỹ

Tô Hiểu Hồng mở to đôi mắt khả ái, kinh ngạc nhìn chằm chằm Trương Văn Trọng, nói: “Không phải chứ, Trương lão sư, chuyện lớn như vậy mà thầy không biết?”

“Mấy ngày nay tôi xin nghỉ đi về nhà.” Trương Văn Trọng nói.

Tô Hiểu Hồng cũng không thỏa mãn đối với lời giải thích này, nói: “Thế nhưng chuyện này ngay từ một tháng trước cũng đã truyền khắp trên online trường học chúng ta nha.”

Trương Văn Trọng cười khổ đáp: “Tôi hầu như không có lên mạng, sao khả năng biết chuyện trên online của trường? Nói đi, trường học rốt cục xảy ra chuyện gì?”

“Sinh viên trường đại học Kansas nước Mỹ trong vài ngày nay đến viếng thăm đại học Ung Thành chúng ta, đồng thời vào mười giờ sáng hôm nay bên trong sân vận động cùng đội bóng rổ đại học Ung Thành có một cuộc thi đấu hữu nghị.” Lúc Tô Hiểu Hồng nói đến chuyện này, thần tình có chút kích động: “Đội bóng rổ của đại học Kansas, là đội mạnh truyền thống trong giới sinh viên nhiều năm của nước Mỹ, những sinh viên của họ khi tốt nghiệp ra trường nổi danh về bóng rổ nhiều không kể xiết. Trong đó lợi hại nhất, chính là Chamberlain, đáng tiếc sinh hoạt cá nhân của hắn quá hỗn loạn, cho nên em không thích hắn. Những sinh viên chơi bóng trong đại học Kansas, em càng thích...”

“Dừng!Dừng!” Mắt thấy Tô Hiểu Hồng càng nói càng lạc đề, liên tục tuôn ra những lời bình luận về đội bóng rổ đại học Kansas, Trương Văn Trọng đối với bóng rổ không có chút hứng thú, thậm chí ngay cả quy tắc chơi bóng rổ hắn cũng không hiểu, chỉ đành vội vã kêu dừng lại. Bằng không, Tô Hiểu Hồng rất có khả năng một hơi thở sẽ bình luận cả một buổi sáng.

Tô Hiểu Hồng cũng không vì việc Trương Văn Trọng cắt đứt lời bình của mình mà tức giận, mà dùng giọng nói tiếc nuối: “Đáng tiếc sáng nay em phải làm việc trong phòng y tế, không có biện pháp qua trợ uy cho Vương Hiểu bọn họ nỗ lực lên.”

Trương Văn Trọng hỏi: “Cô không phải thích đội bóng của đại học Kansas sao? Sao lại chạy đi trợ uy cho đội bóng của Vương Hiểu bọn họ?”

“Ngay cả đại học Kansas ở đâu em còn không biết, vì sao lại thích họ?” Tô Hiểu Hồng hỏi đáp: “Em chỉ bội phục bọn họ bởi dưỡng ra rất nhiều cầu thủ nổi tiếng, nhưng nếu đội bóng rổ của họ thi đấu với đội bóng của đại học Ung Thành chúng ta, em khẳng định phải trợ uy cho đội bóng nhà mình phải nỗ lực. Nghe nói đội bóng của đại học Kansas lần này toàn là cầu thủ dự bị, nói không chừng chúng ta còn có thể nhân cơ hội này đánh thắng bọn họ! Nếu như thực sự thắng, vậy là quá mặt mũi. Em khẳng định trước tiên sẽ ghi “Chúc mừng đội bóng rổ đại học Ung Thành chiến thắng đội quán quân của đại học nước Mỹ.” Ha ha, chỉ nghĩ đến việc này, cũng đã làm cho em rất hưng phấn.”

“Chỉ hi vọng, mấy tên hỗn đản của đội bóng Vương Hiểu có thể trở tài, ngàn vạn lần đừng làm cho em thất vọng.”

“Cô đó.” Nhìn Tô Hiểu Hồng lâm vào trạng thái huyễn tưởng, Trương Văn Trọng không khỏi nở nụ cười khổ, nói: “Nếu không như vậy đi, tôi cho cô nghỉ buổi sáng, khi trận đấu bắt đầu, cô tới sân bóng rổ, nỗ lực trợ uy cho Vương Hiểu bọn họ.”

“Vậy...” Tô Hiểu Hồng do dự chốc lát, cuối cùng lắc đầu nói: “Bỏ đi, em không đi nữa.”

Câu trả lời của Tô Hiểu Hồng làm cho Trương Văn Trọng có chút ngoài ý muốn, hắn vừa cười vừa nói: “Thực sự không đi? Tối giờ thi đấu, cũng đừng hối hận.”

Tô Hiểu Hồng lần này cũng không do dự, hỏi đáp: “Không đi, Trương lão sư mới về, em phải ở bên cạnh thầy, lắng nghe lời dạy dỗ.”

Ngay khi hai người đang nói chuyện, Lâm Tử Mạn cũng đã đến làm. Có thể bởi vì suốt một tuần không gặp mặt, làm cho tâm tình nàng cũng bình tĩnh trở lại, khi nàng nhìn thấy Trương Văn Trọng, cũng không còn biểu hiện e thẹn sợ hãi như trước đó, trái lại rất tự nhiên chào hỏi Trương Văn Trọng cùng Tô Hiểu Hồng, lại mỉm cười hỏi: “Văn Trọng, anh về nhà một chuyến, có mang theo đặc sản về cho chúng tôi không?”

“À..” Trương Văn Trọng đầu tiên thoáng sửng sốt, sau đó cười khở lắc đầu, nói: “Tôi thực sự quên mất chuyện mua đặc sản làm quà.” Hắn đột nhiên nhớ tới chuyện tối nay đến chỗ Ông bá thử món ăn, linh cơ khẽ động, quyết định mời Lâm Tử Mạn và Tô Hiểu Hồng cùng đi. Nói không chừng hai người họ còn có thể cung cấp ra kiến nghị có giá trị.

Nghĩ tới đây, Trương Văn Trọng chợt nói: “Nếu không như vậy đi, tối nay tôi mời hai cô đi ăn, bảo chứng là món hai cô chưa từng ăn qua.”

Lâm Tử Mạn suy đoán: “Món ăn chưa từng ăn qua? Văn Trọng, không phải anh muốn mời chúng tôi đi ăn sâu đó chứ?”

Tô Hiểu Hồng vừa nghe, nhất thời thay đổi sắc mặt, vội vàng xua tay nói: “Cái gì? Sâu? Em không ăn đâu.”

Nhìn biểu tình sợ hãi của Lâm Tử Mạn và Tô Hiểu Hồng, Trương Văn Trọng nhin không được nở nụ cười, nói: “Yên tâm đi, tôi bảo chứng không mời hai cô ăn sâu, cũng tuyệt đối không phải là loại thức ăn cổ quái gì.”

“Vậy là tốt rồi.” Lâm Tử Mạn và Tô Hiểu Hồng đồng thời thở ra một hơi, sau đó liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng gật đầu nói: “Tốt lắm, cứ định như vậy, tối hôm nay hai chúng tôi sẽ đến ăn. Trước tiên nói cho rõ, nếu như thức ăn không thể ăn, đừng trách chúng tôi sẽ trở mặt đó.”

“Được.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp.

Ngay khi ba người còn đang nói chuyện, những bác sĩ và hộ sĩ của phòng y tế đều đã lục tục đi làm. Thẳng đến chín giờ rưỡi, viện trưởng Hồ Cường mới chậm rãi đến.

Vừa đi vào phòng y tế, Hồ Cường đã lập tức triệu tập toàn bộ bác sĩ và hộ sĩ đến phòng hội nghị. Tô Hiểu Hồng bởi vì chỉ là bác sĩ thực tập, cho nên cũng không đến phòng họp, mà lưu lại trong phòng Trương Văn Trọng.

Bên trong phòng hội nghị, Hồ Cường nhìn mọi người nói: “Trong trường học hạ một chỉ thị, muốn phòng y tế chúng ta phái mấy bác sĩ và hộ sĩ đến sân bóng rổ, chỗ đó lát nữa sẽ có trận thi đấu, trong đây có ai nguyện ý đến đó?”

Nếu như trong sân bóng rổ thi đấu là những đội nổi tiếng, chỉ sợ những bác sĩ và hộ sĩ bên trong phòng y tế đều giành giật muốn đi. Thế nhưng hiện tại chỉ là cuộc so tài của hai đội bóng hai trường đại học, vì vậy bọn họ cũng chẳng có gì hứng thú. Tuy rằng đội bóng rổ của trường đại học Kansas thuộc về đội mạnh, thế nhưng đối với những người như bọn họ mà nói, cũng không có lực hấp dẫn. Cùng với việc chạy đến sân bóng rổ chịu tội, còn không bằng ở lại bên trong phòng y tế. Buổi sáng hôm nay phỏng chừng có rất nhiều học sinh nghỉ học chạy đến xem trận thi đấu, nói cách khác, buổi làm việc sáng nay sẽ rất thanh nhàn.

Ở lại trong phòng y tế, vừa có thể nói chuyện phiếm, vừa có thể lên mạng, còn có thể xem tạp chí, ngày như vậy thích thú bao nhiêu? Vì sao phải đến sân bóng rổ chịu tội?

Bác sĩ và hộ sĩ đều cúi đầu, không chịu tỏ thái độ.

Hồ Cường thấy không ai chủ động nhận nhiệm vụ này, nhưng cũng không tức giận. Bởi vì phản ứng của mọi người cũng đã sớm nằm trong sự dự liệu của hắn. Sau khi quét mắt nhìn mọi người, hắn nói: “Thế nào? Không ai nguyện ý đi sao? Như vậy do tôi chỉ định người đi thôi.”

Ngay khi Hồ Cường chuẩn bị điểm danh, Trương Văn Trọng đột nhiên giơ tay, nói: “Tôi đi.”

Lời nói của mình đột ngột bị cắt đứt, Hồ Cường vốn đang muốn nổi giận, thế nhưng khi hắn nhìn thấy người nói là Trương Văn Trọng, nhất thời đem lời mắng nuốt ngược trở vào, vẻ mặt tươi cười nói: “Yêu, chuyện này đâu cần Trương giáo thụ tự mình xuất mã chứ? Anh là trấn viện chỉ bảo của phòng y tế chúng ta, tôi tùy tiện phái hai người đảm nhiệm là được rồi.” Từ sau khi Trương Văn Trọng trở thành danh dự giáo thụ

của viện y học đại học Ung Thành, thái độ của Hồ Cường đối với hắn đã thay đổi một trăm tám mươi độ, lời nói cử chỉ thậm chí còn mang theo vẻ lấy lòng.

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Không cần phái người khác đi, để tôi mang theo Tô Hiểu Hồng đi thôi, vừa lúc tôi cũng muốn xem trận so đấu bóng rổ hôm nay.” Kỳ thực hắn cũng không muốn đi xem trận thi đấu này, chỉ là nhớ tới biểu tình vẻ mặt tiếc nuối vừa rồi của Tô Hiểu Hồng, cho nên mới nhận nhiệm vụ này, để cho Tô Hiểu Hồng không bị tiếc nuối.

Hồ Cường cũng không biết những việc này, hắn còn tưởng rằng Trương Văn Trọng thực sự thích xem bóng rổ, cho nên hắn lập tức gật đầu nói: “Đã như vậy, vậy được rồi, do Trương giáo thụ tự mình xuất mã thôi.”

Từ trong phòng họp đi ra, Trương Văn Trọng về tới phòng mình, nhìn Tô Hiểu Hồng đang cầm một quyển “Tiểu nhi thôi nã bí chỉ” đang xem, hắn nói: “Cô đi lấy một ít cồn, băng gạc và Vân Nam bạch dược, sau đó theo tôi đến sân bóng rổ.”

Tô Hiểu Hồng buông quyển “Tiểu nhi thôi nã bí chỉ” trong tay xuống, khó hiểu hỏi: “Cầm mấy thứ đó đến sân bóng rổ làm gì?”

“Hôm nay không phải sân bóng có so đấu sao? Bọn họ cần nhân viên y tế túc trực, để ứng đối tình huống đột phát, tôi tiếp nhận nhiệm vụ này. Thế nào? Cô không muốn đi sao? Vậy được rồi, cô ở lại đây đọc sách, tôi đi một mình.” Trương Văn Trọng cố ý trêu đùa nàng.

“Đi! Em đương nhiên nguyện ý đi.” Tô Hiểu Hồng đầu tiên sững sốt, sau đó vung tay hoan hô: “Ha ha, thật tốt quá, có thể đến sân bóng trợ uy cho đội bóng trường mình rồi!”

Nhìn Tô Hiểu Hồng hân hoan nhảy nhót, Trương Văn Trọng cũng cảm thấy sự tuyển chọn của mình là chính xác. Hắn vừa cười vừa nói: “Nếu như nguyện ý đi, như vậy động tác của cô cũng nhanh hơn một chút, nhanh lấy những thứ cần dùng, đi theo tôi.”

“Tốt, tốt, tốt, em đi chuẩn bị!” Tô Hiểu Hồng vội vã gật đầu đáp, bước ra khỏi phòng chạy đi chuẩn bị.

Mười lăm phút sau, Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng xuất hiện trước cửa lớn sân bóng rổ.

Giờ này khắc này, bốn phía sân bóng đã tụ tập rất nhiều người, bọn họ giống như nước thủy triều tràn vào trong sân bóng. Tuy rằng còn chưa tới thời gian thi đấu, thế nhưng tình tự của bọn họ đã sớm rất kích động. Không ít người quơ những mảnh băng rôn ghi bốn chữ đại học Ung Thành, cao giọng nỗ lực hô khẩu hiệu, đồng thời thổi lớn chiếc còi đang ngậm trong miệng mình.

Cuộc so tài còn chưa bắt đầu, thế nhưng bầu không khí đã nóng cháy lên.

Bầu không khí như vậy, quả thực không thua gì bầu không khí của một trận đấu chuyên nghiệp.

156. Chương 158: Tiếng Khán Giả Hoan Hô

Khi Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng theo chân nhân viên công tác từ thông đạo nhỏ đi vào trong sân bóng rổ, thì nơi này sớm cũng đã chật kín chỗ ngồi. Thậm chí rất nhiều học sinh còn đang liều mạng chen vào trong sân bóng. Không có chỗ ngồi không sao cả, chỉ cần tìm một nơi đứng tạm là ổn thỏa rồi.

Tuy rằng trận đấu chưa bắt đầu, nhưng bầu không khí xung quanh sớm đã bị thiêu đốt lên rồi. Cả đám học sinh giơ tay múa chân, băng rôn thể thao, cao giọng hát vang hiệu ca của trường đại học Ung Thành, muốn dùng phương thức này trợ uy cho đội bóng rổ của trường mình.

“Wow, hôm nay náo nhiệt quá. Trước kia, đội bóng rổ của trường đại học Ung Thành chúng ta cũng từng thi đấu, nhưng không có trận nào âm ỉ như thế này.” Tô Hiểu Hồng thấy cảnh tượng náo nhiệt trong sân bóng rổ, nhất thời vui mừng quá đỗi, nàng vội vàng rút chiếc di động của mình ra, bắt đầu tiến hành chụp ảnh, lại còn hưng phấn nói: “Tràng cảnh náo nhiệt này thật khó có được. Em phải chụp ảnh xong, bao giờ đăng tải lên trang web của trường nha.”

Chứng kiến Tô Hiểu Hồng đã muốn quên thân phận chức trách của mình, Trương Văn Trọng liền lắc đầu cười khổ. Hắn mang theo rương dụng cụ y tế, bước tới phía ghế chờ của đội chủ nhà. Theo sau mới hướng

Tô Hiếu Hồng vẫy tay: “Tiểu muội, đừng chạy loạn ở ngoài đó nữa, mau chóng lại đây ngồi đi, không được quên mất thân phận của mình.”

Tô Hiếu Hồng ngưng ngừng thè lưỡi, nhanh chóng chạy tới bên người Trương Văn Trọng, tìm ghế trống ngồi xuống. Nhưng chiếc di động trong tay nàng vẫn không ngừng chụp ảnh. Dem toàn bộ cảnh tượng náo nhiệt trong sân bóng rổ lưu lại.

Lúc này, các thành viên trong đội bóng rổ của trường đại học Ung Thành....và thành viên của đội bóng rổ trường đại học Kansas đều chiếm cứ một nửa sân bóng, đang tiến hành vận động trước giờ tiến hành trận đấu.

Là đội trưởng đội bóng rổ của trường đại học Ung Thành, tự nhiên Vương Hiếu cũng xuất trận, điều này lập tức làm cho Tô Hiếu Hồng chú ý.

Tô Hiếu Hồng xòe chiếc di động ra, hướng hấn chụp mấy giây đồng hồ, theo sau mới lớn tiếng hò hét: “Vương Hiếu! Ngày hôm nay anh phải dùng hết mười phần khí lực đó! Nếu không....cẩn thận tôi mách lẻo....với bạn gái của anh nha!”

Trong lúc đang khởi động, Vương Hiếu liền trông thấy thân ảnh của Trương Văn Trọng cùng Tô Hiếu Hồng, nên hấn nhanh chân chạy tới trước mặt hai người, tò mò hỏi: “Trương ca, tiểu muội, hai người cũng đến đây xem hả? Sao không ngồi trên khán đài, mà lại ngồi ở chỗ này thế?”

Tô Hiếu Hồng đắc chí nói: “Tôi và Trương lão sư đến đây không phải vì xem bóng, mà chúng ta là nhân viên y tế. Bởi phòng ngừa trong lúc thi đấu mọi người trúng thương, không được khám chữa kịp thời. Ân, nghe tôi nói nè Vương Hiếu, hôm nay các anh phải nỗ lực hết mình, tốt nhất là chiến thắng bọn họ! Nếu các anh thắng được đội bóng rổ của trường đại học Kansas, thật sự chính là quang vinh đó.”

So sánh với Tô Hiếu Hồng tự tin mù quáng, thì Vương Hiếu lại bình tĩnh lí trí hơn rất nhiều, hấn quay đầu nhìn về phía thành viên của đội bóng rổ trường đại học Kansas, lắc đầu cười khổ nói: “Muốn thắng bọn họ, chỉ sợ cũng không phải chuyện đơn giản. Theo tôi quan sát, bọn họ ngoại trừ thể hình đồ con, đồng thời kĩ thuật chơi bóng còn phi thường tiêu chuẩn. So với trường chúng ta mạnh hơn rất nhiều, quả thật không hổ là chiến đội trong giải League của sinh viên nước Mỹ.”

Tô Hiếu Hồng không vui, chu cái miệng nhỏ nhắn ra nói: “Ê, Vương Hiếu, làm sao anh lại đề cao chí khí người khác mà tự hủy đi uy phong của mình đây? Chẳng lẽ chưa lâm trận đã khiếp sợ, nếu như ở thời cổ đại khẳng định là bị mất đầu rồi.”

“Không phải chứ tiểu muội! Tôi chỉ ăn ngay nói thật mà cũng bị chém đầu sao?” Vương Hiếu cười nói: “Bất quá, bạn có thể yên tâm, đội bóng rổ của trường đại học Ung Thành chúng ta sẽ nâng cao tinh thần quyết chiến. Tuy rằng đội Kansas phi thường lợi hại, nhưng muốn chấn nhiếp chúng tôi là không thể nào. Đối thủ càng mạnh, chúng tôi lại càng muốn khiêu chiến. Bởi vì như thế mới có thể chứng minh được thực lực của chúng tôi!”

“Tốt lắm, những lời này tôi rất thích nghe.” Tô Hiếu Hồng thỏa mãn gật đầu cười nói; “Vương Hiếu, cô gắng lên! Chỉ cần mấy người chơi trăm phần trăm sức lực, cho dù thua thảm. Tôi nghĩ, cũng không một ai dám trách tội các anh đâu.”

“Thua?” Vương Hiếu nhăn mày đáp: “Nói nhỏ cho cô biết. Tuy rằng chúng tôi đều nhất trí Kansan là đội bóng mạnh. Nhưng chúng tôi vẫn muốn thắng trận này. Cho nên, cô hãy cật lực trợ uy đi!”

Tô Hiếu Hồng mừng rỡ, gật đầu nói: “Được! Tôi muốn nghe chính là những lời này ah! Dem toàn lực ra xuất chiến đi, tôi sẽ cật lực cổ vũ cho mọi người.”

Vừa lúc này, các thành viên của hai đội bóng cũng khởi động xong, từ trong sân tụ tập về phía đường biên, để nghe huấn luyện viên an bài trước khi bắt đầu tiến hành trận đấu.

Là đội trưởng của đội bóng, Vương Hiếu tự nhiên không thể vắng mặt, nên hấn vội vàng nói: “Trương ca, tiểu muội, tôi đi trước đây.”

Vương Hiếu xoay người đi về phía đường biên, tụ họp cùng đám chiến hữu, lắng nghe huấn luyện viên an bài.

Mười giờ đúng, theo một tiếng còi của trọng tài réo vang, trận đấu bóng rổ giữa hai trường đại học Ung Thành và Kansas, cũng chính thức mở màn.

Đội bóng rổ của trường đại học Kansas không hổ danh là quán quân nhiều năm tại giải sinh viên nước Mỹ. Ngay cả khi các thành viên ra sân chỉ là đội hình dự bị, nhưng kỹ thuật và chiến lược cũng rất tinh diệu. Khiến cho thành viên của đội bóng rổ trường đại học Ung Thành phải chịu không ít đau khổ.

Tuy nhiên những thành viên của đội bóng rổ trường đại học Ung Thành, cũng không bởi vậy mà dễ dàng buông tha. Đúng như lời Vương Hiểu từng nói, khẩu hiệu của bọn họ chính là nâng cao tinh thần quyết chiến. Song phương càng chơi càng tỏ ra phấn khích, làm cho các khán giả trên đài được nhiều phen mãn nhãn. Vừa đã nghiền, đồng thời bọn họ cũng cảm thấy có chút tiếc nuối.

Sau phút thứ mười của hiệp thi đấu thứ nhất chấm dứt, trường đại học Ung Thành thua trường đại học Kansas sáu điểm. Năm người Vương Hiểu thở hổn hển chạy ra đường biên, một bên tiếp nhận nước uống.....Đồng thời một bên lắng nghe huấn luyện viên phân tích cục diện trận đấu.

So sánh với bọn hắn, thì năm thành viên của đội bóng trường đại học Kansas lại tỏ ra phi thường thoải mái. Những đội viên cười nói với nhau rôm rả, thậm chí một hai gã phong tao, còn hướng về bốn phía chung quanh khán đài hôn gió. Hoàn toàn không coi đội bóng rổ trường đại học Ung Thành để vào trong mắt.

Loại thái độ khinh miệt này, nhất thời đã chọc giận những thành viên của đội bóng rổ trường đại học Ung Thành.

Ngay lúc tiếng còi của hiệp đấu thứ hai vang lên, Vương Hiểu liền suất lĩnh đồng đội của mình, hướng về phía đội bóng của trường đại học Kansas mà khởi công mãnh liệt. Bọn hắn tựa hồ đã phát điên cả rồi, không tiếc thể lực ở những pha chạy nước rút, pha tranh bóng, pha ném rổ.....Chỉ trong thời gian ngắn, đội bóng cường đại của trường Kansas không ngờ là bị đám người Vương Hiểu chơi như chó điên, bức cho luống cuống chân tay, phạm lỗi liên tục.

Trong phút chốc, khoảng cách sáu điểm ở hiệp thứ nhất, đã được năm người Vương Hiểu liền mạng đòi trở về. Thậm chí còn dẫn trước trường đại học Kansas bốn trái.

Mất thấy tình huống bất ổn, huấn luyện viên của trường đại học Kansas vội vàng xin tạm dừng trận đấu, kêu đám cầu thủ của mình vào đường biên mắng cho một trận cầu huyết lâm đầu. Ra lệnh bọn hắn phải tập trung tinh thần thi đấu, hơn nữa uy hiếp nói: “Nếu trận này bị thua, các cậu không chỉ là sỉ nhục đội bóng rổ của trường đại học Kansas, đợi khi quay về trường học, các cậu vĩnh viễn cũng đừng mơ tưởng hảo huyền thêm gì nữa. Cho nên vì danh dự của trường Kansas, vì tiền đồ trong tương lai của mình mà chơi toàn bộ thực lực đi! Nghe kỹ, tôi muốn thắng lợi, một trận thắng lợi hoành tráng, các cậu có làm được không?”

“Dạ, có thể làm được!” Các thành viên trong đội bóng trường đại học Kansas đồng thời kêu lớn. Chớp mắt trạng thái tinh thần của bọn hắn tăng cao tột đỉnh.

Đợi khi các thành viên của trường đại học Kansas quay trở lại sân bóng, thì khí thế bộc phát ra so sánh cùng lúc trước là hoàn toàn bất đồng. Nguyên bản trường đại học Ung Thành đang dẫn đầu cục diện, trong nháy mắt đã bị Kansas cân bằng tỉ số. Đồng thời còn vượt lên dẫn trước ba điểm.

Tuy rằng Vương Hiểu cùng đám chiến hữu đã dốc hết sức vẫn hồi lại trận chiến. Nhưng bởi vì thực lực hai bên chênh lệch nhau quá lớn. Cho nên bọn hắn chẳng những không gỡ được điểm, ngược lại còn bị tiêu hao thể lực nghiêm trọng. Thoạt nhìn đã có chút không theo kịp tiết tấu của trận đấu.

Tục ngữ nói nhà dột hay gặp phải mưa dông. Trước cục diện bất lợi, Vương Hiểu mạnh mẽ tiến nhập vào khu vực 3s của đối phương. Ngay tại khi hắn chuẩn bị nhảy lên úp rổ, thì một gã nam nhân thân hình cao lớn, đột nhiên xuất hiện chặn ở trước người hắn. Một cánh tay rắn chắc hung hăng vươn lên, đem quả bóng đẩy ra khỏi rổ lưới.

Có lẽ bởi vì thù hận trước đó, mấy lần Vương Hiểu cướp được bóng trong tay của mình, nên hắn cố tình gạt quả bóng trúng mặt Vương Hiểu. Chỉ nghe “phanh” một tiếng trầm muộn vang lên.

Bỗng nhiên Vương Hiểu cảm thấy một cỗ lực lượng cường đại đập trúng khuôn mặt của mình. Nương theo cơn đau bỗng rất, đầu óc cũng trở nên mê muội. Cùng lúc, hắn mơ hồ thấy mọi người đang vọt tới bên

người hấn, kêu la cái gì đó. Thế nhưng hấn không nghe rõ ràng lắm. Hấn muốn há miệng nói chuyện, nhưng vòm họng lại không phát ra được thanh âm.

Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng nhanh chân chạy tới bên cạnh Vương Hiểu, kiểm tra thương thế của hấn.

Các chiến hữu của Vương Hiểu sôi nổi dò hỏi: “Thế nào hả? Bác sĩ Trương, Vương Hiểu bị thương có nặng không?”

“Khuôn mặt hấn toàn là máu, chẳng biết có gặp phải chuyện gì nghiêm trọng không ah?”

“Mẹ kiếp, bọn nó chơi đều quá.”

Trương Văn Trọng nói: “Tốt lắm, các người chó có khấn Trương, Vương Hiểu không gặp phải chuyện gì lớn cả. Nhưng sống mũi bị gãy rồi. Hai người tới đây, giúp tôi đưa hấn vào trong đường biên.”

Rất nhanh, hai thành viên trong đội bóng rổ trường đại học Ung Thành, bước tới giúp Trương Văn Trọng đưa Vương Hiểu vào trong đường biên, để Tô Hiểu Hồng chăm sóc vết thương cho hấn.

Cùng lúc đó, cái tên nam nhân mắt xanh kia chạy tới, nhìn thương thế của Vương Hiểu, giả mù sa mưa dùng văn trung nói một câu: “Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý.”

Nhưng ngay tại lúc hấn xoay người rời đi, lại dùng khẩu âm Anh ngữ, lẩm bẩm: “Người Châu Á thể trạng yếu nhược, vốn không nên chơi môn bóng rổ. Hôm nay chẳng qua chỉ là cho người một cái giáo huấn nho nhỏ mà thôi.”

Bởi vì thanh âm cực thấp, nên vô luận Tô Hiểu Hồng hay là các thành viên trong đội bóng rổ của trường đại học Ung Thành đều không nghe thấy gì. Tuy nhiên Trương Văn Trọng lại nghe rõ ràng, hấn không khỏi nhú mày, ngẩng đầu nhìn về phía gã nam nhân mắt xanh. Trong đôi con ngươi hiện lên một đạo lệ mang sắc bén.

Lúc này đội bóng của trường đại học Ung Thành đã không còn thủ quân Vương Hiểu dẫn dắt, cũng giống như một đám rắn mất đầu. Dưới thế công sắc bén của đại học Kansas, bọn hấn bị thua điểm trầm trọng.

Sang đến hiệp thứ ba, tình huống vẫn không hề chuyển biến tốt đẹp. Tuy rằng bên phía đại học Ung Thành liều mạng quyết chiến, nhưng thực lực căn bản chênh nhau quá lớn. Vừa bắt đầu tiến hành hiệp thứ ba, đã bị trường đại học Kansas dẫn trước chín điểm.

Đúng lúc này, trên khán đài tĩnh lặng, đột nhiên vang lên một thanh âm: “Viễn Đầu Vương*” (Tay ném siêu cự ly)

Ngắn ngủi thêm mấy giây đồng hồ, càng lúc càng nhiều người hô vang cái danh hiệu này.

“Viễn Đầu Vương!”

“Viễn Đầu Vương!”

“Viễn Đầu Vương!”

Giờ khắc này, khán giả trên đài không hẹn mà đem hy vọng quảng ném về phía Trương Văn Trọng, đang chữa trị cho Vương Hiểu bên đường biên!

157. Chương 159: Không Muốn Chơi Cũng Phải Chơi

“Trương lão sư, thầy có nghe thấy toàn trường đang kêu gọi thầy không?” Tô Hiểu Hồng hưng phấn nói.

Những nữ tử trẻ tuổi giống như Tô Hiểu Hồng, sùng bái nhất chính là thần tượng anh hùng. Lúc này chứng kiến toàn trường đem Trương Văn Trọng trở thành cứu tinh, trong lòng khỏi cần đếm xem có bao nhiêu nhiệt huyết sôi trào. Nếu không phải bởi vì Trương Văn Trọng đang kiểm tra thương thế cho Vương Hiểu. Chỉ sợ nàng sớm đã kéo tay Trương Văn Trọng nhảy dựng lên rồi.

Tuy nhiên, lúc này Trương Văn Trọng bình tĩnh hơn Tô Hiểu Hồng rất nhiều, phảng phất như hấn không hề nghe thấy toàn trường kêu gọi. Mà chuyên tâm kiểm tra vết thương trên sống mũi cho Vương Hiểu.

Sau khi trải qua hôn mê ngắn ngủi, Vương Hiểu đã khôi phục lại ý thức. Nhưng đầu óc vẫn quay cuồng hỗn loạn như trước.

“Trương ca, thương thế của tôi có nặng không?” Vương Hiểu dò hỏi. Mặc dù hắn rất muốn lớn tiếng nói chuyện, thế nhưng khi mở miệng lại kinh ngạc phát hiện ra, thanh âm của mình thực yếu nhược.

Trương Văn Trọng bình tĩnh mỉm cười hồi đáp: “Không nặng lắm, nghỉ ngơi một chút là ổn thôi.”

Vương Hiểu nhẹ nhõm thở phào một hơi, theo sau lại khẩn trương hỏi: “À phải rồi! Trương ca, mặt tôi có làm sao không vậy? Anh biết đấy, tôi mới vừa được bạn gái xong, nếu như hỏng hình, tôi sợ nàng ta sẽ bỏ chạy mất.”

Trương Văn Trọng tủm tỉm cười, nói: “Yên tâm đi, diện mạo không ảnh hưởng gì.”

Tô Hiểu Hồng lơ mơ nghe thấy Vương Hiểu nói chuyện, cũng nhìn không được phì cười, an ủi: “Đâu có chuyện gì nghiêm trọng! Trên mặt nam nhân có một hai vết sẹo, mới thể hiện ra khí chất dũng mãnh chứ! Nếu anh vì chuyện này mà bị người yêu đá, cũng không cần phải lo. Đến lúc đó, tôi sẽ giới thiệu mấy chị em cùng khoa, mặc anh lựa chọn.”

Vương Hiểu vội vàng nhìn Tô Hiểu Hồng gật đầu: “Tốt...tốt....Đây chính là cô tự mình nói nha. Làm việc gì cũng phải giữ chữ tín. Nếu tôi bị người yêu bỏ. Nhất định sẽ trông cậy vào cô.”

“Bao chuyện này ở trên người tôi đi.” Tô Hiểu Hồng vỗ bộ ngực cự đại trả lời.

Vương Hiểu đem ánh mắt quắc nể về phía Trương Văn Trọng, nói: “Trương ca, nghe thấy không, toàn bộ mọi người trên khán đài đều đang kêu tên của anh. Nói thực lòng, tôi cũng cảm thấy, tình huống hiện giờ chỉ có anh mới ngăn chặn nổi cơn sóng dữ này thôi. Thế lực của đội bóng trường ta đang trở nên suy yếu mất rồi.”

Trước lúc bắt đầu trận đấu, Vương Hiểu còn muốn chiến thắng. Nhưng hiện giờ, sau khi kiến thức năng lực cường hãn của đội bóng rổ trường đại học Kansas, thì hắn không dám ôm hy vọng chiến thắng, chỉ cầu mong là số điểm thua không quá cách biệt mà thôi.

“Tôi hả?...” Trương Văn Trọng lắc đầu cười khổ nói: “Tôi không được đâu. Thứ nhất tôi không phải là học sinh, làm sao có thể đại biểu cho Ung Thành thi đấu đây? Thứ hai, tôi không biết chơi bóng rổ mà.”

Vương Hiểu nói: “Trương ca, lấy bộ dạng của anh, đám người nước Mỹ làm sao biết được, đến tốt cùng thì anh là học sinh hay là giáo viên chứ? Hơn nữa, anh cũng là cán bộ của trường cơ mà. Về phần, anh không biết chơi bóng rổ....Tôi không tin đâu....Tôi vẫn còn nhớ cú ném siêu cự ly ngày đó tại sân trường ah!”

Trương Văn Trọng giải thích: “Nếu tôi nói với cậu rằng, cú ném siêu cự ly hôm trước chỉ là tình cờ, cậu có tin không?”

“Tình cờ?” Đầu tiên Vương Hiểu hơi kinh ngạc, theo sau mới nói: “Một khi đã như vậy, anh cứ ra chơi lấy may mắn đi.”

Ở phía sau, huấn luyện viên đội tuyển bóng rổ của trường đại học Ung Thành đi tới. Đúng lúc nghe thấy cuộc đối thoại giữa Trương Văn Trọng và Vương Hiểu, liền phụ họa: “Đúng vậy, thầy Trương! Hay là anh ra sân chơi thử chút đi. Dù sao cục diện lúc này đang thảm liệt, nhóm cầu thủ của chúng ta đã mất hết nhuệ khí chiến đấu rồi.”

Trương Văn Trọng cười khổ: “Nhưng tôi thật sự không biết chơi bóng rổ. Thậm chí ngay cả luật chơi cơ bản tôi còn không biết.”

Ngay khi mọi người đang nói chuyện thì đội bóng trường Kansas cũng triển khai một đợt tấn công mới. Năm cầu thủ của trường đại học Ung Thành không thể giữ gìn nổi phòng tuyến. Cuối cùng, vẫn là tên nam nhân mắt xanh của trường Kansas, nhảy lên ôm bóng úp vào rổ lưới.

“Phanh!” Một thanh âm đinh tai nhức óc vang lên.

Trong phút chốc, nguyên bản sân bóng rổ đang huyền ảo, bỗng nhiên trở nên lặng ngắt như tờ.

Một cú úp rổ cường hãn bạo lực như thế, nếu ở trong giải đấu chuyên nghiệp thì vẫn được xưng tụng hai chữ “phấn khích”. Nhưng tại giải thi đấu sinh viên, muốn xem pha bóng này lại không phải chuyện tình dễ dàng gì.

Bất quá, trên phía khán đài chỉ nghe thấy tiếng vỗ tay hoan hô thừa thốt, điều này không khỏi làm cho thành viên trong đội bóng của trường đại học Kansas cảm thấy thất vọng.

Tên nam nhân mắt xanh, sau khi thực hiện pha bóng xong, liền dựng thẳng ngón tay lên chỉ về phía cổ động viên của trường đại học Ung Thành ở trên khán đài. Lắc lắc.....Biểu tình vô cùng đáng khinh. Mặc dù hắn không nói lời nào, nhưng động tác và diễn cảm của hắn, cũng phơi bày rõ ràng hàm ý trong lòng ra.

Sỉ nhục!

Các thành viên trong đội bóng rổ trường đại học Ung Thành, dùng sức nắm chặt tay, xương khớp đã trở nên trắng bệch. Nếu đây không phải là giao lưu thi đấu sinh viên quốc tế, bọn hắn thật muốn xông lên dạy cho tên nam nhân mắt xanh kia một bài học rồi.

Phẫn nộ!

“Viễn Đầu Vương, anh mau xuất chiến đi, người ngăn chặn cơn sóng dữ này chỉ có thể là anh thôi!”

“Xuất chiến đi, Viễn Đầu Vương, cho bọn khỉ đột kia nhìn thấy một chút màu sắc.”

“Đúng vậy, dùng cú ném siêu cự ly, cho bọn chúng được mở rộng tầm mắt!”

Chứng kiến hành động khiêu khích của tên nam nhân mắt xanh, lại hồi tưởng đến câu nói kì thị chủng tộc Châu Á vừa rồi. Sắc mặt Trương Văn Trọng liền trở nên âm trầm, sau khi hừ lạnh một tiếng, hắn gật đầu nói: “Được, vậy thì ta sẽ xuất chiến trận này.”

Huấn luyện viên đội tuyển bóng rổ của trường Ung Thành mừng rỡ, vội vàng kêu người chuẩn bị một bộ quần áo cầu thủ, nhét vào trong tay của Trương Văn Trọng, nói: “Thầy Trương, anh mau thay đồ đi. À, đúng rồi, anh xỏ giày cỡ bao nhiêu? Tôi sẽ tìm cho anh một đôi vừa vặn.”

“Giày thì không cần, tôi vẫn dùng đôi giày thường ngày thôi.” Trương Văn Trọng tiếp nhận quần áo cầu thủ, xoay người đi tới phòng thay đồ.

“Đi giày bình thường thi đấu bóng rổ sao?” Huấn luyện viên ngăn người, theo sau lắc đầu nói: “Cũng được, tùy anh thôi.”

Một lát sau, Trương Văn Trọng thay đổi trang phục cầu thủ xong, liền xuất hiện ở trong sân bóng rổ.

Đám cổ động viên của trường đại học Ung Thành, vừa trông thấy cảnh tượng này, đều không hẹn mà cùng giơ hai tay lên, cao giọng hoan hô: “Viễn Đầu Vương! Viễn Đầu Vương! Viễn Đầu Vương.....”

Tuy rằng Trương Văn Trọng chưa nhập cuộc. Nhưng đám cổ động viên đã đem hắn trở thành anh hùng ngăn chặn cơn sóng dữ. Tựa hồ, chỉ cần hắn xuất chiến thì cái cục diện thảm liệt này sẽ hoàn toàn được cải thiện. Thậm chí, còn có khả năng quân bình tỉ số. Hoặc úp một pha bóng siêu cường vào trong rổ lưới của trường đại học Kansas.

Khi Trương Văn Trọng xuất hiện tại đường biên ngang, thì hiệp đấu thứ ba cũng chỉ còn lại ba phút đồng hồ. Huấn luyện viên của trường đại học Ung Thành không dám...chần chờ. Mau chóng nâng cao bảng hiệu đổi người.

Hắn cũng từng xem pha ném bóng siêu cự ly của Trương Văn Trọng qua mạng, cho nên hiện giờ, mới dám ký thác toàn bộ hy vọng lên trên người Trương Văn Trọng.

Mặc kệ người dựa vào bản lĩnh chân chính, hay là dựa vào vận khí may mắn. Chỉ cần hôm nay người có thể ném vài quả như vậy, gỡ lại thế diện cho trường đại học Ung Thành chúng ta là đủ rồi.

Huấn luyện viên trường đại học Ung Thành và Vương Hiểu, không hẹn mà đồng thời dâng lên một cái ý niệm như vậy trong đầu.

158. Chương 160: Pha Úp Rổ Mười Phần Khí Phách

Lúc này nhóm cổ động viên của trường đại học Ung Thành hoan hô rung trời. Toàn bộ sinh viên đều đem hy vọng thắng lợi kí thác vào trên người Trương Văn Trọng.

Đám thành viên của đội bóng trường Kansas, cũng đang tò mò đánh giá Trương Văn Trọng, đồng thời sử dụng Anh ngữ bàn tán.

“Thằng này là ai nhỉ? Xem như khán giả rất chờ mong hắn xuất hiện.”

“Wow, tội bây nói xem, nó có phải là ngôi sao bóng rổ của trường đại học Ung Thành không?”

“Cầu thủ ngôi sao? Hắn ư? Mà đừng giỡn, tao nhìn thằng đó thường thường, như thế nào trở thành ngôi sao bóng rổ được đây?”

“Nếu hắn chỉ là một thằng vô danh tiểu tốt. Tại sao đám khán giả trên đài lại nhiệt tình như vậy? Theo tao thấy, thằng này nhất định có chỗ hơn người. Mặc dù hắn không cao lớn nhưng biết đâu kĩ thuật tốt, tốc độ di chuyển nhanh thì sao? Cho nên, chúng ta nhất định phải cảnh giác với hắn!”

Nghe thấy chiến hữu xì xầm bàn tán, tên nam nhân mắt xanh mỉm cười nói: “Ha ha, xem bộ dạng khấn trương của tội mày kia. Đừng đem trận đấu này trở thành giải League tại quốc nội như vậy? Đối phương chỉ là một đội bóng sinh viên kĩ thuật bậc trung mà thôi. Thông qua tình huống giao thủ trước đó, tội mày không thấy thực lực của bọn nó và chúng ta là không cùng đẳng cấp hay sao? Về phần khán giả reo hò cổ vũ, chúng ta không cần phải quan tâm. Hiệp đấu tới tao sẽ úp nát rổ bọn nó.”

Nghe tên nam nhân mắt xanh nói, đám chiến hữu của hắn cũng lập tức cười đùa: “Anthony nói không sai, tuy rằng chúng ta chỉ nằm trong đội dự bị. Nhưng dù sao cũng là cầu thủ của đội tuyển Kansas cường đại nhất giải League sinh viên tại nước Mỹ! Ba hiệp trước đã chứng minh tất cả rồi, thực lực của chúng ta và đối phương là không cùng đẳng cấp! Riêng tao nghĩ rằng, đám khán giả chỉ đang to mồm trợ uy cho đội nhà mà thôi.”

Gã nam nhân mắt xanh tên Anthony, ở phía sau lắc đầu cười nói: “Vậy chúng ta càng không thể cho bọn nó thể diện được. Phải dùng điểm số tuyệt đối chiến thắng trận này. Ok!”

Gã chiến hữu của hắn nói: “Anthony, mặc dù tao không đồng ý với quan niệm kỳ thị chủng tộc của mày. Nhưng bọn tao sẽ xuất động toàn lực, chiến thắng với số điểm lớn nhất! Bởi vì chúng ta đang mặc đồng phục của đội bóng rổ trường Kansas vĩ đại.”

Hiện giờ bầu không khí trong sân rất âm ỉ, nhưng nội dung cuộc trò chuyện của đám Anthony vẫn bị Trương Văn Trọng nghe rõ từng chữ. Tuy nhiên, hắn ngoại trừ mỉm cười ra thì cũng không tỏ vẻ gì khác. Bởi vì Trương Văn Trọng biết, hành động vĩnh viễn thuyết phục hơn so với lý luận hay kháng nghị.

Nhưng khiến cho cổ động viên không ngờ chính là, sau khi Trương Văn Trọng vào sân, cũng không tham gia tấn công hay phòng thủ, mà lôi kéo một thành viên trong đội lại nói chuyện gì đó. Đội bóng rổ trường Kansas cũng nhân cơ hội này, phát động tấn công lần thứ hai.

Cử động này, nhất thời làm cho đám cổ động viên của trường đại học Ung Thành kinh ngạc, đồng thời vài người luống cuống đã bắt đầu chửi bậy.

“Viễn Đầu Vương đang tính làm cái quỷ gì không biết? Không tham gia tấn công, cũng không hiệp trợ phòng ngự. Kỳ quái nhất chính là còn kéo đồng đội ra nói chuyện phiếm?”

“Tốt xấu gì cũng phải duỗi tay, nhắc chân vài cái đi chứ? Hắn thì ngược đời, lại chạy vào trong sân nói chuyện phiếm cùng đồng đội. Tiêu cực như vậy, chẳng khác nào vũ nhục màu áo cầu thủ của trường Ung Thành chúng ta ah!”

Dưới thanh âm huyền não của khán giả nhà, Trương Văn Trọng vẫn bình tĩnh nói chuyện với người đồng đội kia. Không hề vội vàng tham gia ứng chiến. Một gã sinh viên nhất thời ức chế, xoay người đi ra ngoài nhà thi đấu. Vừa đi vừa hậm hực: “Chơi tiêu cực như thế, trận bóng này có gì đáng để xem đâu. Không bằng trở về lên mạng chơi CS, phát tiết oán khí một chút!”

Chỉ cần có người đầu tiên rời đi, thì sẽ có người thứ hai, người thứ ba....Thậm chí vài giây đồng hồ ngắn ngủi, liền có mấy trăm người lựa chọn bỏ về.

Dưới bầu tình kinh ngạc của khán giả, hiệp thi đấu thứ ba rốt cuộc cũng kết thúc.

Lúc này trường đại học Ung Thành thua trường đại học Kansas chừng ba mươi điểm. Trận đấu chỉ còn lại một hiệp cuối cùng, hiệp thứ tư sẽ quyết định ai là người dành chiến thắng. Tuy nhiên, với điểm số cách biệt xa vời như thế, e rằng trường đại học Kansas đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi.

“Thầy Trương, anh làm sao vậy? Ra sân không chịu xuất chiến, mà lại đứng nói chuyện phiếm cùng đồng đội?” Vừa thấy Trương Văn Trọng ra khỏi đường biên ngang, huấn luyện viên đội tuyển bóng rổ trong lòng đầy một bụng lửa giận. Lúc này vội vàng bước tới chất vấn. Nếu không phải Trương Văn Trọng cũng là giảng sư, chỉ sợ hấn sớm đã chỉ thẳng vào mặt Trương Văn Trọng, mắng cho một trận nên thân rồi.

Tức thì, người đồng đội cũng ở phía sau lên tiếng: “Lục giáo luyện, thầy Trương không phải nói chuyện phiếm đâu, hấn là muốn hỏi em về luật chơi bóng rổ thôi.”

“Cái gì? Hấn hỏi cậu về luật chơi bóng rổ sao?” Lục huấn luyện kinh ngạc nhìn sang Trương Văn Trọng, lại thấy Trương Văn Trọng đang nghịch một quả bóng rổ trong tay. Xem bộ dạng của hấn, hấn là đang tìm kiếm cảm giác.

“Thầy Trương, chẳng lẽ anh không biết luật chơi bóng rổ thật ư?” Lục huấn luyện nhin không được, nhìn hấn dò hỏi.

“Trước kia thì không biết, nhưng hiện giờ cũng biết qua.” Trương Văn Trọng một bên nghịch bóng tìm cảm giác, một bên thành thật trả lời.

Lục huấn luyện viên cũng bó tay rồi. Vốn tưởng rằng, có thể tìm được một vị cứu tinh ngăn chặn cơn sóng dữ. Nhưng thật không ngờ, người được kỳ vọng nhiều nhất, lại không biết chơi bóng rổ.

“Lão thiên gia, không phải ngài đang tính đùa giỡn ta đó chứ?” Lục huấn luyện lẩm bẩm vài câu khó hiểu. Tựa hồ lúc này hấn đã muốn khóc không ra nước mắt rồi.

Quay đầu nhìn về phía sau, một đám cầu thủ mồ hôi nhễ nhại, thần tình ủ rũ. Lục huấn luyện viên liền bỏ qua ý tưởng thay Trương Văn Trọng ra khỏi sân bóng. Sau khi thở dài một hơi, hấn dùng ngữ khí cầu xin nói: “Thầy Trương. Hiện giờ anh đã hiểu luật chơi môn bóng rổ, như vậy hiệp đấu cuối cùng này xin trông cậy vào thể lực của anh. Cố gắng phát huy trên diện rộng.....Lúc này tôi không cần gỡ hòa, chỉ cần giữ vững rổ lưới, đừng thua quá mức thê thảm là được rồi.”

Trương Văn Trọng gật đầu hồi đáp: “Không thành vấn đề, hiệp đấu cuối cùng, tôi sẽ chơi hết mình!”

So sánh với bầu không khí trầm mặc của đội Ung Thành, thì đội tuyển trường Kansas thoải mái hơn rất nhiều. Tại bọn hấn xem ra, trận đấu này thắng lợi là không cần phải bàn. Cái bọn hấn quan tâm chính là, rốt cuộc điểm số thắng lợi sẽ là bao nhiêu.

Trước giờ xuất chiến, Anthony nhanh chân bước tới trước mặt Trương Văn Trọng, khinh thường cười nói: “Hắc hắc, chẳng nhóc da vàng kia, hiệp trước mày không dám cử động, phải chăng là sợ uy thế của bọn tao? Ha ha ha.”

Trương Văn Trọng không quản tới lời châm chọc của Anthony, bởi vì ăn thua miệng lưỡi không phải tác phong vốn có của hấn. Hấn muốn dùng hành động thực tế để phản kích lại đối phương.

Theo tiếng còi trọng tài vang lên, hiệp đấu thứ tư cũng đã được bắt đầu.

Anthony nhận được trái banh do đồng đội chuyền sang. Hấn dùng tốc độ linh hoạt, dẫn banh chạy tới phía rổ lưới của trường đại học Ung Thành. Nhưng ngay lúc này, một hắc ảnh bỗng nhiên lại xuất hiện ở trước mặt hấn, đó chính là Trương Văn Trọng, người vừa bị hấn dùng miệng lưỡi khiêu khích.

Anthony hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không hề đem Trương Văn Trọng để vào trong lòng.

“Chỉ bằng một thằng oắt con như mày, mà cũng muốn ngăn cản tao sao? Ha ha, mày thật si tâm vọng tưởng, không biết tự lượng sức chính mình ah!” Anthony cười lạnh, theo sau cả người nhảy dựng lên, ôm

trái banh đột nhập vào phòng tuyến ba điểm của trường đại học Ung Thành, tựa hồ như muốn thực hiện một pha úp rổ.

“Hô...hô...”

Trên khán đài nhóm cổ động viên của trường Ung Thành đột nhiên kinh hô. Theo sau cũng điên cuồng gầm rống: “Xông lên....xông lên....xông lên.....”

“Dường như có vẻ không đúng lắm nhỉ.” Bỗng nhiên Anthony cảm giác, trong tay mình giống như thiếu thốn cái gì đó. Hắn cúi đầu vừa nhìn, nguyên bản trái banh nằm chặt trong tay, không biết từ lúc nào đã biến mất tầm hơi bóng dáng.

Hắn vội vàng xoay người nhìn lại, đúng lúc phát hiện ra Trương Văn Trọng đang dẫn banh chạy băng băng về phía lưới nhà. Đồng thời hai đồng đội của mình, đang ra sức đuổi theo.

“Banh trong tay ta, cứ nhiên lại bị hắn đoạt mất ư?” Anthony há miệng kinh ngạc, dường như không dám tin vào chuyện trước mắt.

Tốc độ dịch chuyển của Trương Văn Trọng không nhanh lắm. Bởi vì hắn đang chờ hai thành viên của trường đại học Kansas đuổi tới.

Khi Trương Văn Trọng đột nhập vào trong vòng cấm địa, thả người nhảy lên, thoát nhìn rất giống như muốn úp rổ. Thì lúc này hai thành viên của trường Kansas cũng đã đuổi tới phía sau hắn. Một trái một phải nhảy lên, vươn tay đẩy trái banh ra khỏi phạm vi nguy hiểm.

Hai thành viên này của trường đại học Kansas đều cao ngoài hai mét, hình thể khôi ngô cường tráng. So sánh với dáng vẻ lực sĩ của bọn họ, thì Trương Văn Trọng nhỏ con hơn rất nhiều. Nhất là khi quan sát từ trên khán đài, bộ dạng của Trương Văn Trọng thoát nhìn thập phần hổ thẹn.

Thấy cảnh tượng này, nhóm cổ động viên của trường đại học Ung Thanh đều nhú chặt tâm tình. Mặc dù khát vọng Trương Văn Trọng có thể ném trúng, nhưng xem tình huống hiện giờ, muốn ném banh vào rổ, chỉ sợ cũng là khó khăn.

Anthony vẫn còn đứng tại khu vực 3s của trường đại học Ung Thành, trông thấy tình cảnh kia liền thở phào một hơi nhẹ nhõm, thầm nghĩ: “May mắn các chiến hữu đã quay về phòng thủ....Thằng chuột nhắt kia không ngờ là dám lợi dụng ta sơ hở, đoạt mất trái banh trong tay của ta. Shit!”

Hai thành viên phòng ngự của trường đại học Kansas, kẹp chặt lấy thân hình Trương Văn Trọng ở giữa không trung. Nhưng đột nhiên bọn hắn khiếp sợ phát hiện, cái tên oắt con này không ngờ năng lực nhảy cao lại cực kỳ cổ chấp!

“Fuck, thằng oắt con này không định ném banh. Mà là định úp rổ.” Giờ khắc này, hai gã thành viên phòng thủ của trường đại học Kansas mới nhận ra, ý niệm táo bạo ở trong đầu Trương Văn Trọng. Tuy rằng bọn hắn liều mạng muốn ép Trương Văn Trọng xuống dưới. Thế nhưng từ trên người Trương Văn Trọng lại tản mát ra một cỗ lực lượng vô cùng cường đại, tách ra một khoảng trống.

Trương Văn Trọng cứ như vậy chọi cứng với hai thành viên của trường Kansas, bay thẳng lên cao. Dùng một loại tư thế tràn ngập khí phách úp banh vào trong rổ lưới.

“Phanh!” Một thanh âm đinh tai nhức óc vang vọng khắp nhà thi đấu.

Trên khán đài, nhóm cổ động viên đều trợn mắt há mồm, ngây ngốc nhìn Trương Văn Trọng nhẹ nhàng rơi xuống sân nhà. Thậm chí hai thành viên phòng thủ của trường Kansas sau khi chặt vật tiếp đất, cũng há hốc miệng, dùng ánh mắt không dám tin nhìn vào Trương Văn Trọng.

Úp rổ sao?

Viễn Đầu Vương dáng người nhỏ con, thế nhưng lại thực hiện thành công một pha úp rổ sao?

Hơn nữa pha úp rổ này còn phi thường đẹp mắt?

Nhóm cổ động viên của trường Ung Thành đều khiếp sợ không thôi. Thậm chí bọn họ không dám tin một màn trước mắt kia, chính là thật sự.

“Phấn khích! Phi thường phấn khích! Lợi hại, thực quá lợi hại.” Khiếp sợ ngán ngùi qua đi, rốt cuộc mọi người cũng hồi phục tinh thần, kích động la hét.

Một pha úp rổ tràn ngập bạo lực, nhất thời liền xua tan đi bầu không khí ảm đạm ở trong nhà thi đấu của trường đại học Ung Thành. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Trương Văn Trọng lại lựa chọn úp rổ, mà không phải là ném banh từ xa.

Cổ vũ đầu chí, trùng tu nhiệt huyết!

“Hiện tại, trận đấu mới chính thức bắt đầu!” Trương Văn Trọng nhìn thẳng về phía Anthony, trầm giọng nói.

159. Chương 161: Bóng Rổ Chi Thần

“Đây là một cuộc thi đấu khiến cho kẻ khác phải trợn mắt lú lười! Nếu như không xem đến cuối cùng, người tuyệt đối không thể tưởng tượng được trận so tài này khúc chiết ly kỳ đến thể nào.”

“Dù người nào từng đưa ra dự đoán lớn mật nhất, sợ rằng đều sẽ đoán không ra quá trình khúc chiết ly kỳ của trận thi đấu này! Nhất là đến cảnh cuối cùng, đã không thể hình dung được nữa. Tôi lật hết từ điển để xem, duy nhất có thể xứng đáng với trận thi đấu, cũng chỉ còn lại một từ này: truyền kỳ!”

“Trước khi hiệp thi đấu thứ tư bắt đầu, đội bóng rổ của chúng ta đã kém hơn đối phương ba mươi điểm. Số điểm hơn kém lớn như vậy, thay đổi bất cứ đội bóng nào, muốn dùng hiệp cuối cùng để hòa, đều là không có khả năng! Nhưng ngay hôm nay, trong sân bóng rổ trường đại học chúng ta, cũng đã trình diễn một hồi kỳ tích!”

“Mị Lực Ca, Viễn Đầu Vương, giáo y anh hùng lần thứ hai sáng tạo kỳ tích! Lần này, hấn hóa thân làm thần bóng rổ.”

“Thần! Không sai! Hấn là thần! Thần bóng rổ!”

Sau khi cuộc thi đấu giữa đội bóng đại học Kansas và đại học Ung Thành kết thúc được mười phút, những bài post hô to đã ghiền, người thì hô to đặc sắc, lớn tiếng đăng bài post ca ngợi Trương Văn Trọng, ngay trong nháy mắt đã tràn ngập toàn bộ mạng online trường đại học.

Bởi vì có những sinh viên bận học nên không đi tới sân bóng rổ tận mắt chứng kiến cuộc thi đấu, nên bị những bài post kia gọi lên lòng hiếu kỳ, đều đăng bài hỏi thăm, ở hiệp thứ tư thật ra đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, không ngờ làm cho đội bóng rổ đại học Ung Thành có thể thắng được điểm số cách xa lớn như thế.

Trong muôn ngàn tiếng hô hoán, đoạn băng ghi hình hiệp thứ tư rốt cục được người đưa lên online. Mọi người rốt cục cũng có thể tận mắt nhìn thấy một màn thần kỳ của hiệp thi đấu bóng rổ thứ tư.

Trong hiệp thi đấu thứ tư, Trương Văn Trọng khí phách mười phần điên cuồng tiến công ném bóng vào rổ của đối phương.

Đủ loại phương thức ném bóng khiến cho kẻ khác trợn mắt lú lười, hô to đặc sắc được Trương Văn Trọng dễ dàng thi triển ra.

Đám cầu thủ của đội bóng rổ đại học Kansas tuy rằng thân thể khỏe mạnh, kỹ thuật tài giỏi, thế nhưng ở trước mặt Trương Văn Trọng, cũng bị rối loạn đến xoay quanh. Trương Văn Trọng có thể xuất thủ ở bất cứ chỗ nào trong sân bóng, đồng thời đều ném chính xác vào rổ! Cách chơi biến thái như vậy, đâu phải nói muốn đề phòng liền phòng ngay được?

Để có thể phòng thủ Trương Văn Trọng, đội bóng rổ đại học Kansas không tiếc chuyên môn phái ra hai cầu thủ đề phòng hấn, thế nhưng bọn họ rất nhanh liền phát hiện, đừng nói là hai người, dù là ba người, bốn người hay năm người muốn phòng trụ hấn, cũng đều rất khó. Không nói đến hấn tùy thời tùy chỗ đều có thể ném bóng vào rổ, chỉ nói đến thân hình linh hoạt như cá chạch của hấn, tốc độ còn nhanh hơn cả lập báo, cũng đủ làm cho họ sứt đầu mẻ trán. Huống chi Trương Văn Trọng không chỉ ném bóng chính xác

làm hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của đội bóng Kansas, hẳn còn có thể truyền ra những quả bóng cực kỳ tinh chuẩn giúp cho đội hữu đạt được thành công ném bóng vào rổ.

Càng làm cho người khiếp sợ chính là Trương Văn Trọng ngoại trừ có thể suất lĩnh đội bóng rổ tiến công liên tục như nước triều dâng, đồng thời còn có thể đơn giản ngăn chặn sự tiến công của đội bóng đại học Kansas. Thân hình hắn linh hoạt, tốc độ mau lẹ, lực nhảy cảm cùng lực phản ứng vượt qua tầm thường, đều làm cho hắn có thể dễ dàng triệt hạ những quả bóng của đội bóng đại học Kansas, sau đó lập tức phản công ngay tại chỗ.

Trong toàn bộ hiệp thứ tư, đội bóng đại học Kansas cũng không đạt được sự cao trào như đội bóng đại học Ung Thành, do đó liền làm điểm số phản ngược lại, lập kỳ tích thắng được trận thi đấu này!

Chính đoạn ghi hình khiến cho kẻ khác trợn mắt lú lưởi, triệt để làm cho toàn bộ những sinh viên cho dù thích hay không thích bóng rổ, đều trong nháy mắt trở thành người hâm mộ của Trương Văn Trọng. Vô số người điên cuồng đưa lên bài post ca ngợi, đồng thời còn tranh nhau chuyển tiếp đoạn băng ghi hình. Đồng thời còn có rất nhiều nữ sinh viên, ở trong diễn đàn lập ra hội hâm mộ Trương Văn Trọng, đồng thời còn triệu tập hội viên. Ngay trong vài phút, diễn đàn hầu như bị nổ tung.

Trong khoảng thời gian ngắn, Trương Văn Trọng lại lần nữa trở thành nhân vật nóng cháy nhất trên online trường đại học!

Thế nhưng diễn viên chính Trương Văn Trọng, lại không cảm thấy vui vẻ bởi vì việc này, ngược lại còn cảm thấy vô cùng đau đầu.

Sau khi cuộc thi đấu chấm dứt, Trương Văn Trọng đi vào phòng thay quần áo, thay lại quần áo của mình, đồng thời dìu Vương Hiểu cùng Tô Hiểu Hồng từ đường riêng của nhân viên công tác, rời khỏi sân bóng rổ đã biến thành biển hoan hô sung sướng, trở về bên trong phòng y tế.

Thương thế của Vương Hiểu tuy rằng không nặng lắm, thế nhưng mũi hắn bị gãy xương, lại bị lệch vị trí, cho nên Trương Văn Trọng cần phải tiến hành một cuộc giải phẫu nhỏ sắp xếp lại xương mũi cho hắn. Nhưng ngay lúc này, vô số học sinh cả nam lẫn nữ, lại như nước thủy triều tràn vào phòng y tế.

Có người muốn bái sư học nghệ, học kỹ thuật chơi bóng rổ, có người đơn thuần muốn biểu đạt sự kính ngưỡng cùng sùng bái, còn có người đến tỏ tình. Nói chung, trong nháy mắt ngắn ngủi, toàn bộ phòng y tế bị những người tâm tình kích động này chen chúc chật như nêm cối.

Bất đắc dĩ, Trương Văn Trọng chỉ đành dùng Chúc Do Thuật, mới khuyên được những người đó rời đi.

Ngay khi Trương Văn Trọng vừa mới thở ra một hơi, Tô Hiểu Hồng đột nhiên đưa máy vi tính cảnh tượng về những bài post trên online trường học cho hắn xem, nói: “Trương lão sư, đoạn băng ghi hình của thầy đã được truyền lên online, chỉ sợ không được bao lâu sẽ có người hâm mộ lại chạy đến.”

Trương Văn Trọng không khỏi nhíu mày.

Nhìn thấy biểu tình của Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng suy nghĩ một chút, đưa ra một lời kiến nghị: “Nếu không như vậy, em dùng thân phận của thầy, trên online trường học đăng một bài post, để mọi người đừng chạy lại đây gây trở ngại cho công tác của thầy?”

“Có tác dụng không?” Trương Văn Trọng hỏi.

Tô Hiểu Hồng hồi đáp: “Em cũng không dám khẳng định có hữu dụng hay không, nhưng phát một bài post còn hơn không làm gì cả.”

Trương Văn Trọng gật đầu đáp: “Àn, cô nói cũng có vài phần đạo lý. Vậy được rồi, làm theo ý cô đi, nhanh thay tôi phát một bài post trên online của trường.”

“Được.” Tô Hiểu Hồng gật đầu đáp, vội vã dùng danh nghĩa Trương Văn Trọng post một bài tựa đề “Cảm tạ mọi người yêu thích, thế nhưng thỉnh không nên gây trở ngại công việc của tôi.”

Người trên online trường học đều biết Tô Hiểu Hồng là thực tập sinh của Trương Văn Trọng, cho nên khi nàng phát bài post, nhất thời được rất nhiều người đáp lại. Những người này đều biểu thị, tuyệt đối sẽ

không gây trở ngại cho công tác của Trương Văn Trọng. Không chỉ như vậy, bọn họ còn đăng bài hiệu triệu mọi người đứng dậy chống lại sự áp bức của Trương Văn Trọng.

Lúc này Tô Hiểu Hồng mới khiếp sợ phát hiện, lực hiệu triệu của Trương Văn Trọng trong đại học Ung Thành không ngờ đã mạnh mẽ đến như vậy!

Ngay khi Tô Hiểu Hồng giúp Trương Văn Trọng phát tin, hắn lại thừa dịp không ai đến quấy rối, phẫu thuật sắp xếp xương mũi trở về vị trí cũ cho Vương Hiểu, đồng thời cố định xương mũi cùng cầm máu cho hắn. Ngoài ra, còn đưa cho hắn đơn thuốc đông y lưu thông máu huyết cho hắn.

Vương Hiểu nhìn vào gương, cười khổ hỏi: “Trương ca, mũi của tôi bao lâu mới lành lại? Dáng dấp hiện tại của tôi, nhìn qua thật là kỳ quái, hơn nữa cũng rất không thoải mái.”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Rất nhanh thôi, chỉ cần cậu đừng động tới nó. Thành thành thật thật uống thuốc tôi kê đơn, không qua vài ngày là có thể lành lại. Mặt khác, ngoại trừ bị gãy xương mũi, cậu còn bị chấn động não nhẹ, mấy ngày nay nhất định phải chú ý nghỉ ngơi, ngàn vạn lần không nên vận dụng trí não quá mức.”

Vương Hiểu gật đầu đáp: “Ác, tốt, tôi hiểu được. Cảm ơn anh, Trương ca.”

Trương Văn Trọng lấy điện thoại ra xem thời gian, đã nhanh đến một giờ trưa, vì vậy hắn nói: “Vào thời gian này hai người đến căn tin sợ rằng cũng không có đồ ăn gì ngon nữa, như vậy đi, trưa nay tôi mời hai người đi ăn.”

Tô Hiểu Hồng vội vã gật đầu nói: “Tốt, tốt, có bữa cơm trưa miễn phí để ăn, em cầu còn không được!”

“Tôi cũng vậy, tôi cũng vậy.” Vương Hiểu cố sức gật đầu phụ họa.

Ngay khi ba người đi ra khỏi phòng y tế, một lão nhân ngoại quốc đi nhanh tới hướng bọn họ, khi hắn đến gần, dùng tiếng Hoa cứng nhắc nói: “Chào Trương tiên sinh.”

“Chào ông, ông là?” Trương Văn Trọng đánh giá lão nhân từ trên xuống dưới, hắn cũng không nhớ mình có quen biết đối phương.

Lão nhân ngoại quốc lấy ra danh thiếp, đưa cho Trương Văn Trọng, nói: “Tôi là người chuyên săn lùng cầu thủ, tên là Karim, tôi còn có tên tiếng Trung là Đại Cát.”

“Tả Kỳ?” Tô Hiểu Hồng kinh ngạc há to miệng: “Hình tượng cùng tên của ông thực sự hoàn toàn không phù hợp.”

“Đại Kê?” Vương Hiểu dùng ánh mắt cổ quái liên tục nhìn hạ bộ Karim, ác ý nói: “Dù thứ đó của ông thực sự rất lớn, cũng không thể đem đặt thành tên a.”

Nghe hai người giải thích tên tiếng Trung của mình, mồ hôi Karim chảy ròng ròng, hắn vội vàng giải thích: “Không, không phải, hai người hiểu lầm rồi. Tên tiếng Trung của tôi là Đại Cát, đại cát của đại cát đại lợi.”

Tô Hiểu Hồng và Vương Hiểu đồng thanh nói: “Ác, nguyên lai là Đại Cát, tiếng Hoa của ông thực sự quá kém cỏi, thảo nào làm chúng tôi nghe sai!”

Trương Văn Trọng nhìn danh thiếp trong tay, hỏi: “Karim tiên sinh, không biết ông tìm tôi có chuyện gì?”

Karim vừa cười vừa nói: “Hôm nay tôi có xem trận thi đấu của anh với đội bóng rổ đại học Kansas. Kỹ thuật của anh thực sự là quá đặc sắc! Theo tôi được biết, rất nhiều cầu thủ xuất sắc còn chưa làm được như anh. Chỉ cần anh chịu đi nước ngoài phát triển, nhất định có thể trở thành siêu cầu thủ. Thế nào? Có muốn đi theo tôi làm thử xem?”

Theo Karim xem ra, lời mời này vô cùng hấp dẫn. Người Trung Quốc tên Trương Văn Trọng này, nhất định sẽ vui mừng đáp ứng lời mời của hắn. Vừa nghĩ đến thực lực phi phàm bày ra trong trận thi đấu vừa rồi của Trương Văn Trọng, hắn nhìn không được muốn cười.

Lần này ta sẽ dẫn theo một bảo bối trở về! Ta sẽ phát đạt!

Nhưng khi Karim làm sẵn sự chuẩn bị muốn nhìn thấy biểu tình vui mừng của Trương Văn Trọng, đối phương lại làm ra hành động làm cho hắn như thế nào cũng không nghĩ ra.

“Xin lỗi, tôi không đi.” Trương Văn Trọng lắc đầu nói, cầm danh thiếp trả lại cho Karim.

“Vì...vì sao?” Karim kinh ngạc há to miệng.

“Bởi vì, tôi là một bác sĩ.” Trương Văn Trọng hồi đáp: “Đối với việc chơi bóng gì đó, tôi thật không có hứng thú.”

160. Chương 162: Sùng Bái Niệm Lực Và Cực Phẩm Dược Thiện

Trong một tiệm ăn nằm ngay bên cạnh đại học Ung Thành, Trương Văn Trọng chọn vài món ăn cùng một món canh, cùng ăn với Tô Hiểu Hồng và Vương Hiểu.

Vừa ăn cơm, Vương Hiểu vừa khó hiểu dò hỏi: “Trương ca, người Mỹ kia là người săn tìm cầu thủ, hẳn muốn mời anh chơi bóng, là cơ hội rất tốt, sao anh không chút do dự liền cự tuyệt vậy?”

Trương Văn Trọng đáp: “Đây gọi là mỗi người một chí, tôi đối với bóng rổ thật sự không có chút hứng thú gì. Lần này nếu không phải đối phương nhiều lần khiêu khích, tôi cũng sẽ không ra sân. Nói thật, so với việc chơi bóng rổ, tôi càng thích trị bệnh cứu người.”

Vương Hiểu rung đùi đắc ý thở ra: “Tôi vẫn cứ cảm thấy đáng tiếc, nếu như tôi có tài chơi bóng như anh, khẳng định phải ra ngoài phát triển.”

Trương Văn Trọng cười lắc đầu, không tiếp tục trả lời. Bởi vì ngay lúc này hắn cảm giác được có một cỗ niệm lực dâng trào, từ phương hướng đại học Ung Thành điên cuồng dũng mãnh tràn vào trong thân thể hắn. Hắn chỉ có thể nhanh chóng vận chuyển Y Giám Tâm Kinh đem cỗ niệm lực đó chuyển hóa, hấp thu vào chân nguyên, để cường hóa chân nguyên của chính mình.

“Kỳ quái, cỗ niệm lực này cũng không phải cảm kích niệm lực. Độ tinh thuần của nó so với cảm kích niệm lực yếu hơn một chút, thể nhưng cường độ lại lớn hơn một chút. Đây tốt cùng là loại niệm lực gì?” Đang khi hấp thu cỗ niệm lực, trong lòng Trương Văn Trọng cũng có chút kinh ngạc, hắn nhận không được hơi nhúu mày, trầm ngâm suy tư. Sau một lát mới chợt thâm nghĩ: “Ta hiểu rồi, cỗ niệm lực này chính là sùng bái niệm lực.”

Thần linh sở dĩ muốn phát triển tín đồ, chính bởi vì tín đồ sản sinh tín ngưỡng niệm lực, có thể cho bọn họ hấp thu, đồng thời giúp đỡ bọn họ tu luyện. Mà tín ngưỡng niệm lực, chính từ sùng bái niệm lực chuyển hóa mà đến. Chỉ có sùng bái trước, sau đó mới sinh ra lòng tín ngưỡng. Mà sáng hôm nay trong sân bóng rổ, trận đấu kia có thể nói là biểu diễn thần kỳ, thuyết phục không ít học sinh của đại học Ung Thành.

Trước đây, tuy rằng bọn họ cũng từng sùng bái Trương Văn Trọng, nhưng chỉ ôm tâm tính tiêu khiển và bắt chước mọi người. Mà hiện tại, rất nhiều người trong bọn họ, đã phát ra sự sùng bái từ tận trong nội tâm đối với Trương Văn Trọng. Cho nên mới sản sinh ra niệm lực sùng bái cường đại đến như vậy, dũng mãnh tràn vào trong cơ thể Trương Văn Trọng, trợ giúp hắn đề thăng cùng cường hóa chân nguyên.

“Thảo nào từ cổ đến nay, nhiều thần ma yêu quỷ đều muốn xây dựng miếu thờ, để thuận tiện cho tín đồ tế tự cầu nguyện. Nguyên lai bọn họ đều là vì tín ngưỡng niệm lực của tín đồ.” Trương Văn Trọng không khỏi suy nghĩ: “Àn, hiện nay tại thế giới linh khí quá loãng này, thu nạp niệm lực để giúp đỡ tu luyện, cũng là một biện pháp rất tốt. Chỉ là muốn lấy được niệm lực, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.”

Ngay lúc này lời nói của Tô Hiểu Hồng đưa hắn trở về hiện thực: “Trương lão sư, sao thầy không ăn thức ăn? Thầy không sao chứ? Chỉ ăn cơm trắng mãi không nói, trong miệng còn mãi thì thầm những lời kỳ lạ. A nha, thầy không phải bị bệnh đó chứ?”

Trương Văn Trọng tức giận trừng mắt nhìn nàng, nói: “Tiểu muội, cô đừng nói mò, tôi cũng không có sinh bệnh, chỉ nghĩ công việc nghĩ tới nhập thần mà thôi.”

Tô Hiểu Hồng yên lòng, vỗ bộ ngực cực lớn của mình, nói: “Không sinh bệnh là tốt rồi. Thực sự làm em giật cả mình.”

Tô Hiểu Hồng phát bài post trên online trường học quả nhiên khởi lên tác dụng, vào thời gian làm việc buổi chiều, tuy rằng cũng có không ít học sinh trong đại học Ung Thành chạy tới phòng y tế xem Trương Văn

Trọng, thế nhưng số người giống như sóng triều buổi trưa cũng đã giảm bớt rất nhiều. Đồng thời những học sinh này cũng không quấy rối Trương Văn Trọng, chỉ lảng lạng đứng ở phía xa quan sát một chút thì lần lượt rời đi.

Buổi chiều hôm nay bên trong phòng y tế cũng không có bệnh nhân, Trương Văn Trọng cũng cảm thấy thoải mái, âm thầm vận chuyển Y Giám Tâm Kinh luyện hóa sùng bái niệm lực đang dừng mãnh tràn vào trong cơ thể. Lần này lượng niệm lực sùng bái sản sinh rất lớn, hẳn phải dùng thời gian cả một buổi chiều mới toàn bộ luyện hóa hấp thu. Trong lúc này vẫn còn một bộ phận niệm lực sùng bái bởi vì chưa kịp luyện hóa mà mất đi.

Dù là như vậy, Trương Văn Trọng thu hoạch cũng cực lớn. Vốn tu vi của hắn vừa mới bước vào Luyện Tủy cảnh, còn cần tiến thêm một bước củng cố, mới có thể tránh được việc tu vi hạ thấp. Thế nhưng sau chuyện này, tu vi của hắn đã được cường hóa cùng củng cố hoàn toàn tại Luyện Tủy cảnh.

Năm giờ rưỡi chiều, Lâm Tử Mạn thay thường phục, đi vào phòng Trương Văn Trọng, cười hỏi: “Văn Trọng, anh dự định tối nay mời tôi và tiểu muội ăn gì vậy?”

Tô Hiểu Hồng phụ họa: “Phải nha, Trương lão sư. Thầy cũng đừng thừa nước đục thả câu nữa, nhanh nói cho chúng tôi biết đi. Cả chiều hôm nay ngay cả tâm tình để đọc sách em cũng không có, vẫn đều đều đoán thầy định mời chúng tôi ăn thứ gì ngon đó.”

“Được thiện.” Trương Văn Trọng cũng không tiếp tục giấu diếm, cười đáp.

“Được thiện?” Lâm Tử Mạn đầu tiên sững sốt, sau đó nói: “Được thiện nổi danh nhất Ung Thành chính là Nhất Phẩm Được Thiện Phường. Nhưng tôi nghe nói giá tiền được thiện ở đó rất đắt. Món gì cũng hơn một ngàn nguyên, hơn nữa còn rất khó đặt chỗ. Văn Trọng, anh không dự định xuất huyết, mời chúng tôi đến Nhất Phẩm Được Thiện Phường đó chứ?”

Tô Hiểu Hồng chớp đôi mắt khả ái, vẻ mặt buồn bực nhìn Trương Văn Trọng, không giải thích được nói: “Nhất Phẩm Được Thiện Phường? Em cũng có nghe nói qua tên của nhà hàng này, nhưng theo em được biết, bọn họ bán được thiện, tuy rằng tài liệu rất quý giá, màu sắc cũng rất đẹp, thế nhưng mùi vị chỉ thuộc hạng trung, hiệu quả bổ dưỡng cũng bình thường, không liên hệ gì tới việc họ tính giá đắt. Được thiện như vậy, gạt những người không biết về y học thì còn được, nhưng không lý do cũng gạt được Trương lão sư chứ?”

Trương Văn Trọng buồn bực nói: “Ai nói tôi muốn mời hai cô đến Nhất Phẩm Được Thiện Phường?”

“Không phải anh mới nói muốn mời chúng tôi đi ăn được thiện hay sao?” Lâm Tử Mạn và Tô Hiểu Hồng đồng thanh nói.

“Tôi có nói mời hai cô đi ăn được thiện, thế nhưng tôi cũng không có nói sẽ đi Nhất Phẩm Được Thiện Phường.” Trương Văn Trọng nở nụ cười, nói: “Tôi mời hai cô đi ăn được thiện, hiệu quả bổ dưỡng tuyệt đối không thành vấn đề. Về phần mùi vị sao, tôi nghĩ cũng tuyệt không có vấn đề.”

“Thật hay giả?” Lâm Tử Mạn và Tô Hiểu Hồng biểu lộ vẻ mặt không tin.

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Thật hay giả, tôi nói cũng không chính xác, chỉ khi các cô ăn vào, tự nhiên sẽ làm ra phán đoán chính xác.”

Lâm Tử Mạn vừa cười vừa nói: “Nghe anh nói như thế, tôi thật muốn nhanh chóng nếm thử được thiện này. Ai, Văn Trọng, lúc nào chúng ta xuất phát?”

“Chờ một chút, tôi gọi điện thoại trước.” Trương Văn Trọng nói, lấy điện thoại di động ra, bấm dãy số của Ông bá. Sau khi hỏi tình huống, mới đứng lên cười nói với Lâm Tử Mạn và Tô Hiểu Hồng: “Hiện tại chúng ta đi, người ta đã làm xong được thiện, đang chờ chúng ta đến.”

Trương Văn Trọng dẫn Lâm Tử Mạn và Tô Hiểu Hồng đi ra đại học Ung Thành, ngăn một chiếc taxi, đi tới tiểu khu gia đình Ông bá ở. Xuống xe taxi đi vào tiểu khu, trên mặt Lâm Tử Mạn và Tô Hiểu Hồng tràn ngập vẻ mờ mịt.

“Văn Trọng, anh muốn đưa chúng tôi đi đâu ăn vậy?” Lâm Tử Mạn nói.

“Phải nha, Trương lão sư, sao thầy lại đưa chúng tôi đến tiểu khu này? Lẽ nào thầy muốn đưa chúng tôi đến nhà riêng ăn cơm?” Tô Hiểu Hồng cũng hiểu kỳ dò hỏi.

Trương Văn Trọng cười cười, cũng không trả lời câu hỏi của hai người, mà trực tiếp đi thẳng vào khu nhà, gõ cửa một nhà ở lầu hai.

Cửa nhà được mở ra rất nhanh, Ông bá xuất hiện ngay cửa, nhìn thấy Trương Văn Trọng, hần nhất thời vừa cười vừa nói: “Tiểu Trương, cậu tới thật đúng giờ. Tôi nghĩ cậu phải một lát nữa mới đến, nên tính toán thời gian, trước khi cậu tới vài phút đã làm xong bốn món được thiện, để cậu tới liền có thể ăn được ngay, không phải chờ đợi.”

Trương Văn Trọng nói: “Vì muốn thử thức ăn hôm nay, còn phải để Ông bá đóng cửa tiệm nửa ngày, làm lỡ buôn bán, tôi thật sự cảm thấy áy náy.”

“Tiểu Trương, cậu lại nói những lời này, không phải chỉ đóng cửa có nửa ngày sao, chỉ cần bốn món được thiện được bán ra, còn sợ kiếm không được tiền à?” Ông bá vội vã nói, sau đó hần đưa tay vỗ trán, áy náy vừa cười vừa nói: “Yêu, xem tôi này, sao lại cứ đứng ngay cửa nói chuyện với cậu chứ? Mời vào, mời vào.”

“Ông bá, tối nay tôi không đến một mình thử món ăn, tôi dẫn theo hai người bạn cùng đến.” Trương Văn Trọng theo Ông bá đi vào trong nhà, lại giới thiệu Lâm Tử Mạn và Tô Hiểu Hồng với hần.

Ông bá vừa cười vừa nói: “Hoan nghênh, hoan nghênh, như thế này lúc thử thức ăn, còn mời hai vị cho chút ý kiến.” Mời ba người ngồi xuống bàn ăn, lúc này Ông bá mới xoay người đi vào phòng bếp. Lại cùng Ông thẩm vội vàng bưng ra bốn món được thiện đã làm xong.

Thừa dịp Ông bá đi vào phòng bếp, Lâm Tử Mạn phong tình vạn chủng liếc mắt nhìn Trương Văn Trọng, oán trách nói: “Hay thật, tôi vốn đang nghĩ anh muốn mời chúng ta ăn thứ tốt gì, không ngờ mang hai chúng tôi đến thử món ăn, thế nào, anh xem hai chúng tôi là chuột trắng sao?”

Trương Văn Trọng cười giải thích: “Tuy rằng là thử món ăn, thế nhưng tôi có thể bảo chứng với hai cô, bốn món được thiện này, tuyệt đối đều là thứ tốt.”

“Mong muốn được như anh nói, bằng không anh hãy cẩn thận.” Lâm Tử Mạn uy hiếp nói. Chỉ là lời uy hiếp của nàng nhìn sao cũng thấy thiếu lực sát thương, càng giống như hướng tình nhân làm nũng.

Một thoáng sau, Ông bá và Ông thẩm mang lên bốn món được thiện, trong tích tắc, hương vị khiến kẻ khác thêm nhỏ dãi liền tràn ngập bên trong nhà, làm Lâm Tử Mạn và Tô Hiểu Hồng không khỏi tâm động.

“Bốn được thiện này là do tôi căn cứ theo đơn thuốc được thiện của tiểu Trương cung cấp, sau nhiều lần thí nghiệm mới chế tác đi ra. Nào, mọi người thử xem mùi vị. Ấc, được rồi, tôi giới thiệu cho hai cô một chút, bốn được thiện này có tên là Long Mã Tinh Thần, Xuất Thủy Phù Dung, Ích Khí Quế Hoa Ngư và Tinh Thần Giải Phạp Chúc.” Ông bá chỉ vào bốn món được thiện cười dài giới thiệu.

Tô Hiểu Hồng nhất thời hứng thú, hưng phấn nói: “Nguyên lai bốn được thiện đều là phối phương do Trương lão sư đưa ra? Tôi phải nếm thử xem!”

Tuy rằng Lâm Tử Mạn không nói chuyện, thế nhưng từ biểu tình của nàng cũng có thể nhìn ra ý nghĩ của nàng cũng giống như Tô Hiểu Hồng.

Ông bá ha hả cười, tiếp tục giới thiệu: “Hai cô còn trẻ, có thể ăn nhiều Xuất Thủy Phù Dung, đây là được thiện bổ dưỡng cho nhan sắc, dùng được liệu Hoàng Uy, Ngọc Trúc, Hoa Giao, Bách Hợp cùng Thủy Sơn, trải qua phương pháp bí chế đặc thù, bỏ vào gà ác dùng lửa nhỏ mà nấu, không chỉ mùi vị ngon, đồng thời còn có công hiệu dưỡng nhan thật tốt. Nếu như các cô có bệnh nhẹ, dạ dày không tốt, thì ăn món Ích Khí Quế Hoa Ngư, món này dùng Hoàng Dân, Đản Sâm, Trần Bì, Bạch Thuật cùng Quế Hoa Ngư nấu thành, không chỉ bảo trì thịt cá Quế Hoa non mềm tinh mịn, còn lộ ra hương thuốc nồng đậm, ăn một ngụm bảo chứng mọi người còn muốn ăn thêm nữa. Mặt khác Tinh Thần Giải Phạp Chúc, cũng rất không tệ, chính dùng Ô Mai, Sơn Tra, Trần Bì và Lăng Nhân trải qua phương pháp đặc thù nấu thành cháo, rất thích hợp trong lúc đi làm, tinh thần mệt nhọc thì dùng ăn, bảo chứng sau khi ăn thần thanh khí sảng, dù tăng ca thức đêm cũng không thành vấn đề.”

Sau khi gấp một miếng thịt gà đưa vào miệng, Tô Hiểu Hồng nhất thời nói: “Ân, mùi vị của Xuất Thủy Phù Dung thật là không tệ. Vốn cháu nghe Ông bá khen nhiều như vậy, còn tưởng bác đang thổi phồng. Hiện tại thử một miếng thịt gà, cháu mới biết những lời bác nói đều là thực sự. Oa, canh gà này cũng thật dễ uống, ngon quá!”

Lâm Tử Mạn gấp một miếng cá Quế Hoa đưa vào trong miệng, tinh tế thưởng thức, nói: “Cá Quế Hoa này cũng không tệ, hương vị được liệu hoàn toàn dung nhập vào trong thịt cá, không làm mất đi mùi vị tươi ngon của cá, mà cùng tồn tại hài hòa. Ăn ngon, thật là ngon.”

Nhìn Lâm Tử Mạn và Tô Hiểu Hồng gấp đồ ăn liên tục, Trương Văn Trọng và Ông bá nhìn nhau nở nụ cười.

Bốn món được thiện rót cục có thành công hay không, chỉ cần nhìn vào biểu hiện của Lâm Tử Mạn và Tô Hiểu Hồng là đã biết.

“Ai, món được thiện này dùng thứ gì làm ra vậy? Lại có công hiệu gì? Ông bá, sao bác không giới thiệu một chút?” Tô Hiểu Hồng gấp lên một miếng thịt màu vàng kim trong món Long Mã Tinh Thần, bỏ vào miệng, miếng thịt vừa vào liền tan, ăn rất sướng miệng.

“Ách, món được thiện này sao...” Ông bá có chút ngại ngần giới thiệu với hai cô gái về nguyên liệu và công hiệu của món được thiện này.

Trương Văn Trọng thay hẳn giới thiệu: “Món được thiện này có tên là Long Mã Tinh Thần, dùng thận bò làm chính, gia nhập Cẩu Kỷ, Thục Địa, Tỏa Dương, Nhục Kỷ Dung, Dâm Dương Thệ, những dược liệu bổ âm bổ dương chế tác mà thành, công hiệu của nó là tư âm tráng dương bổ thận. Thịt cô vừa ăn chính là thận bò đó.”

“Thận bò? Tư âm tráng dương bổ thận?” Sắc mặt Tô Hiểu Hồng đầu tiên là trắng bệch, sau đó chuyển đỏ.

Trương Văn Trọng nói: “Cô cũng học y, sao lại bày ra biểu tình như vậy? Cô hẳn là biết, vô luận là nam nhân hay nữ nhân, đều cần tư âm tráng dương bổ thận.”

“Vậy cũng phải.” Sau thoáng e thẹn ban đầu, Tô Hiểu Hồng đã bình tĩnh lại. Thậm chí nàng còn gấp thêm một miếng bỏ vào miệng nói: “Vị đạo thật không tệ, hoàn toàn không có mùi tanh, thật ngon quá.”

Do lòng hiếu kỳ điều khiển, Lâm Tử Mạn cũng nhin không được cùng thử, mùi vị thực sự không sai. Vì vậy hai cô gái trẻ đẹp bắt đầu tấn công món được thiện tên Long Mã Tinh Thần.

“Uy, động tác của hai người cũng quá nhanh đi? Tôi còn chưa nói xong.” Lúc này Trương Văn Trọng mới chậm rãi nói: “Hiệu quả của Long Mã Tinh Thần tương đối cường liệt, cho nên tôi kiến nghị hai cô ăn ít mới thỏa đáng, dù sao hai cô còn chưa kết hôn, nếu ăn quá nhiều tối nay sẽ không dễ chịu. Ách, hai người sao ăn hết rồi?”

“Vì sao anh không nói sớm?” Lâm Tử Mạn và Tô Hiểu Hồng cùng nhìn chằm chằm Trương Văn Trọng, đồng thanh nói.

161. Chương 163: Phê Lượng Luyện Đan

Từ trong nhà Ông bá đi ra, Lâm Tử Mạn và Tô Hiểu Hồng đồng thanh trách móc Trương Văn Trọng: “Đều tại anh, đưa chúng tôi đi ăn món được thiện ngon như vậy, làm hại hai chúng tôi không kiềm chế được miệng của mình. Hay lắm, hai chúng tôi nhất định bởi vậy mà tăng thêm vài cân. A, kế hoạch giảm béo của chúng tôi bởi vì bốn món được thiện của anh mà bị phá hủy.”

“Không phải chỉ ăn nhiều hơn một chút thôi sao? Sẽ tăng cân? Hai cô nói chuyện cũng quá khoa trương đi? Nghe tôi nói, ăn kiêng giảm béo là chuyện không nên, đối với thân thể các cô sẽ thương tổn rất lớn. Hơn nữa nhìn theo góc độ y học, thể trọng của hai cô cũng không nặng, trái lại còn hơi nhẹ, vì sao còn phải giảm béo chứ?” Trương Văn Trọng đối với chuyện giảm béo của nữ nhân cảm thấy phi thường không giải thích được.

Lâm Tử Mạn trợn mắt, nói: “Anh không phải phụ nữ, anh không hiểu được lòng của phụ nữ chúng ta.”

Tô Hiểu Hồng lại vô cùng bát quái dò hỏi: “Trương lão sư, lẽ nào nói, thầy thích nữ nhân tướng tá tròn trịa hay sao?”

Lâm Tử Mạn tuy rằng giả ra biểu tình không thèm để ý, thế nhưng lỗ tai đã sớm dựng thẳng lên, muốn biết câu trả lời của Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng đưa tay gõ lên đầu nàng, tức giận nói: “Tôi thích nữ nhân thế nào, còn không cần cô quan tâm.”

Tô Hiểu Hồng thề lưỡi không dám nói tiếp.

Đi ra khỏi tiểu khu nơi gia đình Ông bá ở, Trương Văn Trọng lại vẫy taxi, đưa Tô Hiểu Hồng và Lâm Tử Mạn về đại học Ung Thành và Ung Thúy Hoa Đình, sau đó mới quay về nhà trọ tại tiểu khu Hoa Hàng.

Sau khi về đến nhà, Trương Văn Trọng cũng không vội vã tu luyện, mà để Hồn Độn Lô biến trở lại nguyên hình chuẩn bị bắt đầu luyện chế đan dược.

Tu vi hiện tại của Trương Văn Trọng, đã đạt tới Luyện Tủy cảnh, cho nên đan dược thấp phẩm như Tụ Khí Đan, đối với tu vi của hắn đã không còn giúp đỡ gì lớn. Hắn muốn luyện chế đan dược cao cấp hơn, nhưng trong tay lại thiếu khuyết nguyên liệu. Hiện tại trong tay hắn chỉ có Phượng Cầu Hoàng và An Hồn Hoa, hai loại linh dược tài cấp nhị, tam phẩm, điều này làm cho Trương Văn Trọng dù trong tay nắm giữ nhiều loại luyện chế đan dược cao cấp hiếm có, cũng không khỏi nổi lên cảm giác có tài mà không thể sử dụng.

Trong thế giới mà linh khí loãng như hiện nay, muốn dựa vào lực lượng của chính mình đi đến núi sâu rừng già để tìm kiếm linh dược tài, trên cơ bản thật khó có thu hoạch. Mà việc đến hoa cỏ quý thị mua được An Hồn hoa cũng đã gợi ý rất lớn cho Trương Văn Trọng. Nếu An Hồn hoa có thể dùng tiền để mua, như vậy những linh dược tài khác hắn cũng có thể dùng tiền mua tới. Bất quá không hề nghi ngờ chính là muốn mua những linh dược tài kia, tiền tài cũng phải tiêu hao rất nhiều. Dù sao không phải mỗi lần đều chỉ nhờ vào vận khí, dùng giá mua cải trắng để mua được linh dược tài.

Tuy nói hiện tại Trương Văn Trọng cũng được xem như một người giàu có, ở trong ngân hàng còn có mấy trăm vạn, đồng thời còn được hưởng ba phần tiền lương. Thế nhưng đối với việc muốn mua tài liệu để luyện đan luyện khí như hắn mà nói, chỉ xem như muối bỏ biển, đại khái cũng chỉ có thể mua được những loại như Phượng Cầu Hoàng và An Hồn hoa mà thôi.

Cho nên muốn mua được tài liệu càng cao cấp hơn, nhất định phải có tài lực của bản thân chống đỡ. Mà câu nói khi trước của Tam Túc Ô, đã là gợi ý rất lớn cho Trương Văn Trọng. Cho nên hiện tại hắn muốn làm, chính là dùng Hồn Độn Lô để luyện chế Ích Thọ Đan, Kiện Thể Đan và Dưỡng Nhan Đan để bán ra. Dù sao tài liệu cần để luyện chế ba loại đan dược này, cũng không đắt tiền, cũng không quý trọng, phi thường thích hợp luyện chế thật nhiều để kiếm tiền.

Về chuyện tiêu thụ, Trương Văn Trọng quyết định nhờ Vũ Giai hỗ trợ. Dù sao hắn không có kinh nghiệm đối với chuyện kinh doanh, nếu như do Vũ Giai đứng ra, thì ba loại đan dược này cũng đều có thể bán ra với giá tiền rất tốt.

Sau khi Trương Văn Trọng chuẩn bị đầy đủ tài liệu luyện chế Ích Thọ Đan, Kiện Thể Đan và Dưỡng Nhan Đan, mới nhìn Tam Túc Ô nói: “Chuẩn bị bắt đầu luyện đan.”

“Tuân lệnh, chủ nhân.” Tam Túc Ô lên tiếng, lập tức vỗ cánh bay lên, thân thể trong nháy mắt hóa thành một đoàn Thái Dương tinh hỏa hùng hực thiêu đốt, bắn thẳng xuống dưới đáy Hồn Độn Lô, trong nháy mắt đã thiêu đốt đan lô đen kịt.

Trương Văn Trọng cũng không nhàn rỗi, bắt đầu dựa theo trình tự trước sau, đem tài liệu luyện chế Ích Thọ Đan, Kiện Thể Đan và Dưỡng Nhan Đan lục tục bỏ vào trong Hồn Độn Lô, cuối cùng khoanh chân ngồi xuống, phóng xuất ra chân nguyên bản thân điều tiết linh khí bên trong Hồn Độn Lô.

Ngay khi Trương Văn Trọng hết sức chăm chú tập trung luyện đan, Tô Hiểu Hồng và Lâm Tử Mạn lại đang không hện mà cùng nguyên rửa hắn.

Lúc mới trở về ký túc xá trường học và trong nhà, Tô Hiểu Hồng và Lâm Tử Mạn cũng không hề cảm giác được điều gì dị dạng. Tô Hiểu Hồng vẫn như ngày thường, ngồi trước máy vi tính chơi trò chơi. Lâm Tử

Mạn cùng cha mẹ ngồi sofa trong phòng khách xem phim truyền hình nổi tiếng gần đây nhất.

Tất cả mọi việc phẳng phất đều như ngày thường không có gì khác biệt.

Nhưng đến chín giờ, hai người hầu như cùng một thời gian, đã nhận ra trong cơ thể dâng lên cảm giác dị dạng. Một loại cảm giác khô nóng đột nhiên kéo tới, làm hai nàng trong nháy mắt biến thành ửng đỏ mặt mày tới tận mang tai, hô hấp gấp gáp, lúc vừa mới bắt đầu, hai người cũng không có ý thức được, loại cảm giác này là do đã ăn món được thiện Long Mã Tinh Thần, mà cả hai đều cho rằng do thời tiết gây ra.

Không hẹn mà cả hai cùng lựa chọn mở máy điều hòa cùng quạt điện.

Lâm Tử Mạn vừa mở máy điều hòa liền rước lấy ánh mắt ngạc nhiên của cha mẹ mình.

Lâm mẫu vô cùng kinh ngạc hỏi: “Tử Mạn, con không sao chứ? Thời tiết đã làm cho mẹ cảm thấy có chút lạnh, sao con còn mở điều hòa?”

Lâm Tử Mạn cũng rất kinh ngạc: “Không phải đâu, trời nóng như thế, sao mẹ còn thấy lạnh vậy?”

Lúc này Lâm phụ cũng mở miệng nói: “Con không có việc gì chứ? Cha và mẹ đều thấy lạnh, chỉ có một mình con thấy nóng. Ai, sao mặt mày con đỏ bừng như vậy? Không phải là bị cảm sốt đi?”

Một màn tương tự cũng diễn ra trong phòng ngủ của Tô Hiểu Hồng.

Ngay khi Tô Hiểu Hồng vừa mở quạt điện, bạn cùng phòng của nàng đều dùng ánh mắt kinh ngạc đánh giá nàng.

“Tiểu muội, bạn không sao chứ? Trời lạnh như thế, sao bạn còn mở quạt a?”

“Cái gì? Lạnh?” Tô Hiểu Hồng nghiêng đầu nhìn đám chị em, cả đám bạn đều đang quần chân giống như bánh chưng, nhất thời nàng tròn tròn mắt.

“Chẳng lẽ là vì món được thiện Long Mã Tinh Thần?” Lâm Tử Mạn và Tô Hiểu Hồng đều cùng một thời gian nghĩ đến vấn đề then chốt này. Gương mặt vốn đang đỏ hồng của hai nàng trong nháy mắt càng đỏ bừng hơn.

Lâm Tử Mạn vẻ mặt đỏ bừng nói: “Cha mẹ, con không bị cảm, con...ai, chuyện này nói cũng không rõ ràng, con...con đi tắm.”

Lúc này Tô Hiểu Hồng cũng mặc kệ trò chơi, cầm lấy đồ dùng tắm rửa của mình, chạy ào vào trong phòng tắm. Bởi vì nàng đột nhiên chạy mất, trò chơi cũng bất động, làm những xe tăng không có nhiên liệu tiếp tế, nhất thời tử trận. Loại hành vi không chịu trách nhiệm này nhất thời liền đưa tới một trận mắng chửi thảo phạt âm ỉ trong nhóm.

Cả hai nàng đều dùng phương thức dùng nước lạnh tắm để tiêu trừ đi cỗ khô nóng trong cơ thể.

Nhưng trong lúc tắm, không tránh khỏi phải dùng tay chà xát da thịt, thế nhưng hai người đột nhiên phát hiện, cảm giác của chính mình đột nhiên biến thành mẫn cảm, nguyên chỉ là việc tắm rửa bình thường, thế nhưng bàn tay vừa chạm vào da thịt cũng có loại cảm giác giống như bị điện giật, lan khắp toàn thân, làm các nàng cảm thấy cả người đều tê dại. Nhất là những bộ vị tương đối mẫn cảm nhất, cảm giác như vậy càng thêm cường liệt, suýt chút đã làm hai nàng mềm nhũn chân ngồi bệch luôn trong phòng tắm.

Ở tình huống như thế, hai nàng cũng không dám tắm lâu, chỉ dùng nước lạnh xối vào thân thể một chút, liền đi nhanh ra khỏi phòng tắm. Vừa ra khỏi phòng, gương mặt hai nàng không chỉ đỏ hồng, thậm chí da thịt trên người cũng hồng nhuận, hai người cũng không dám nói chuyện với người khác, đều vội vã bò lên giường trùm chăn, xấu hổ không dám gặp người.

“Trương Văn Trọng ghê tởm, lần này bị anh hại chết rồi.” Hai người trốn trong chăn, không hẹn mà cùng đổ hết trách nhiệm lên người Trương Văn Trọng.

Đêm nay, Tô Hiểu Hồng và Lâm Tử Mạn đều không thể ngủ ngon.

Trương Văn Trọng cũng không ngủ, bởi vì cả đêm hắn đều tập trung luyện chế đan dược.

Thắng đến khi ánh mặt trời đầu tiên của sáng sớm xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trên người Trương Văn Trọng, hắn mới đứng lên, hoạt động thân thể một chút. Mà Tam Túc Ô phải làm việc cả đêm, lúc này cũng đã hồi phục lại hình dáng vốn có của nó. Nhưng trạng thái tinh thần của nó cũng không tốt, dáng dấp uể oải không phấn chấn, triệu hoán Thái Dương tinh hỏa cả một buổi tối, đã làm linh lực của nó ở sát biên giới kiệt quệ.

Nhìn thấy tình huống của Tam Túc Ô, Trương Văn Trọng không dám chậm trễ, vội vã lấy một viên Tụ Khí Đan nuốt cho nó, hiện tại tuy rằng Tụ Khí Đan vô ích với Trương Văn Trọng, thế nhưng vẫn có bang trợ rất lớn đối với Tam Túc Ô.

Sau khi ăn viên Tụ Khí Đan, Tam Túc Ô bay trở lại đầu vai Trương Văn Trọng, nhắm hai mắt tiến nhập trạng thái ngủ say.

Trương Văn Trọng lấy ra mười bình sứ đã chuẩn bị sẵn, bày thẳng hàng, sau đó vung tay hướng Hỗn Độn Lô, quát to: “Khởi lô, xuất đan!”

Nắp lô nhất thời bay lên, một cỗ dược hương thấm tận ruột gan từ bên trong Hỗn Độn Lô tràn ngập, ngay sau đó hơn trăm viên đan dược từ trong Hỗn Độn Lô bắn ra, chuẩn xác bay vào trong mười bình sứ, không rơi một viên bên ngoài.

Trương Văn Trọng đếm số lượng, đợi cho tất cả đan dược đều xuất lô, mới vui mừng nói: “Thật không hổ là Hỗn Độn Lô, nguyên ta cho rằng, có được sáu bảy mươi viên là đã không tệ, không ngờ còn cho ra tới hơn một trăm ba mươi viên. Hơn nữa dược hiệu cũng đề thăng rất lớn, nguyên phải bảy viên mới có được đủ hiệu quả, hiện tại chỉ cần ba viên là đã đủ. Một trăm ba mươi viên đan dược, cũng không biết có thể bán được bao nhiêu tiền.”

162. Chương 164: Hai Cô Gái Uể Oải Không Phấn Chấn

Trương Văn Trọng cũng không dự định đem bán hết toàn bộ đan dược, tuy rằng hắn chưa từng kinh doanh, nhưng đạo lý vật hiếm quý đắt tiền hắn cũng hiểu được. Hắn dự định trải qua việc khổng chế số lượng của đan dược để thu được lợi nhuận lớn nhất.

Đồng thời hắn cũng không dự định phóng xuất toàn bộ ba loại đan dược. Theo hắn xem ra, khi một loại đan dược đã có danh ngoài thị trường, sau đó lại phóng xuất thêm một loại, là có thể tạo nên ấn tượng cho sản phẩm, cũng có thể đề thăng lợi nhuận thu hoạch thêm một bước.

Trải qua một phen suy nghĩ kỹ càng, Trương Văn Trọng nghĩ muốn thu được hiệu quả tốt đẹp ban đầu, cuối cùng hắn quyết định phóng xuất Dưỡng Nhan Đan đầu tiên. Bởi vì so sánh mà nói, tâm lý mua sắm của nữ tính càng thêm cuồng nhiệt. Nói thông tục một chút, tiền của nữ nhân là dễ kiếm nhất.

Trương Văn Trọng tuyển chọn bốn bình sứ nhỏ có phong cách cổ xưa trang nhã nhất, đều đựng vào ba viên Dưỡng Nhan Đan. Bốn bình Dưỡng Nhan Đan, Trương Văn Trọng cũng không dự định dùng để bán.

Trong đó một bình đưa cho Vưu Giai, dù sao nhờ người giúp đỡ làm việc, tốt xấu cũng phải cho người ta một chút ngon ngọt đi? Tuy rằng hai người là bạn bè, thế nhưng cấp bậc lễ nghĩa không thể bỏ qua.

Ba bình khác, Trương Văn Trọng muốn nhờ Vưu Giai đưa cho những người phụ nữ tuổi tác hơi lớn có quan hệ nhân mạch rộng rãi bên trong Ung Thành, thậm chí là tỉnh Thiên Nam. Theo Trương Văn Trọng xem ra, chỉ cần những người này dùng xong Dưỡng Nhan Đan, thu được công hiệu dưỡng nhan khiến cho kẻ khác phải trợn mắt lú lួi, vậy chẳng khác gì những bảng quảng cáo sống. Danh hiệu của Dưỡng Nhan Đan, cũng sẽ ở trong một đêm truyền khắp giới phụ nữ thượng lưu. Tối thời gian đó, hắn sẽ ủy thác cho Vưu Giai giúp đỡ mở hội đấu giá, không lo Dưỡng Nhan Đan không bán được giá tiền thật cao.

Phải biết rằng những vị phu nhân này hàng năm dùng tiền đi thẩm mỹ, đều là những con số không nhỏ. Mà Dưỡng Nhan Đan của Trương Văn Trọng, hiệu quả không chỉ ở trên da mặt, mà còn là toàn thân. Không chỉ giúp da thịt toàn thân trở về thời gian còn trẻ tuổi, trơn trượt mềm mại, đồng thời còn có thể giúp cơ năng sinh lý của bọn họ khôi phục lại tiêu chuẩn thời tuổi trẻ!

Có thể dự liệu, hiệu quả của Dưỡng Nhan Đan, tuyệt đối sẽ làm cho những vị phu nhân này điên cuồng.

Tùy tiện tìm một chiếc túi plastic, đựng mấy bình Dưỡng Nhan Đan, Trương Văn Trọng cầm túi đi ra khỏi nhà, đến phòng y tế đại học Ung Thành.

Bên trong phòng y tế trống trơn vắng vẻ, lạnh lùng thanh thanh, không có ai.

Tình cảnh như vậy, kể từ khi Tô Hiểu Hồng đến, cũng chưa từng xuất hiện qua. Trong khoảng thời gian ngắn, Trương Văn Trọng có điểm không quá thích ứng.

“Kỳ quái, tiểu muội mỗi ngày đều đến sớm hơn ta, ngày hôm nay vì sao lại tới trễ? Lẽ nào cô ấy sinh bệnh sao?” Mở cửa phòng làm việc của mình, bỏ túi dưỡng Nhan Đan vào trong ngăn tủ, Trương Văn Trọng lấy điện thoại chuẩn bị gọi điện hỏi thăm tình huống của Tô Hiểu Hồng.

Ngay lúc này, Tô Hiểu Hồng uể oải lừ đừ đi vào phòng y tế. Trên mặt của nàng còn hiện rõ hai vành mắt màu đen.

Trương Văn Trọng thân thiết dò hỏi: “Tiểu muội, cô làm sao vậy? Đêm qua thức đêm chơi game sao?”

“Còn không phải vì thầy!” Tô Hiểu Hồng chợt đỏ ửng mặt, nàng hung hăng trừng mắt liếc Trương Văn Trọng, chỉ tiếc hiện tại tinh thần nàng uể oải, lực sát thương cũng yếu bớt không ít.

“Bởi vì tôi?” Trương Văn Trọng nghe vậy sửng sốt, không giải thích được hỏi: “Điều này có quan hệ gì tới tôi?”

Chuyện xảy ra trên người mình đêm qua, tới bên mép thật sự nói không nên lời, cuối cùng Tô Hiểu Hồng chỉ đành giậm chân, sắc giọng: “Dù sao là có quan hệ tới thầy!” Dứt lời, nàng bậm môi nhỏ nhắn không để ý tới Trương Văn Trọng, bắt đầu quét dọn phòng làm việc.

Nhìn dáng dấp uể oải không chút phấn chấn của Tô Hiểu Hồng, ngay cả lúc quét rác cũng muốn ngã trái ngã phải, Trương Văn Trọng vội vã đoạt cây chổi khỏi tay nàng, cười khổ nói: “Được rồi, được rồi, vệ sinh phòng hôm nay để cho tôi làm. Nhìn bộ dáng của cô, tôi thật sợ cô sẽ gục mất, té ngã luôn vào trong đồng rác. Thưa dịp hiện tại không có bệnh nhân, cô lên giường khám nằm ngủ một chút đi.”

“Tốt.” Tô Hiểu Hồng cũng biết trạng thái tinh thần của mình hiện tại rất kém cỏi, cho nên nàng cũng không cự tuyệt lời đề nghị của Trương Văn Trọng, bỏ cây chổi và đồ hốt rác xuống, lại đi tới bên giường khám bệnh bên trong, nằm xuống say sưa đi vào giấc ngủ.

“Nha đầu này, thật không biết đêm qua đã làm việc gì đây.” Trương Văn Trọng lắc đầu, cầm cây chổi và đồ hốt rác, quét dọn vệ sinh phòng.

Sau khi quét dọn sạch sẽ, đồng thời pha một chén trà Bích Loa Xuân, Trương Văn Trọng cũng vừa nhìn thấy Lâm Tử Mạn mang theo gương mặt ủ rũ đi vào trong phòng y tế, không khỏi hiểu kỳ: “Di, Tử Mạn. Sao cô cũng giống tiểu muội, đều có biểu tình vẻ mặt lười nhác uể oải như vậy? Đêm qua cô cũng thức đêm sao?”

Lâm Tử Mạn nghe vậy sửng sốt, trong lòng thầm nghĩ: “Tao ngộ của tiểu muội quả nhiên cũng giống như mình, xem ra đúng thật bị món được thiện Long Mã Tinh Thần làm hại.” Nhìn Trương Văn Trọng thân là đầu sỏ gây nên sự việc, không ngờ lại làm biểu tình nghi hoặc không giải thích được, nàng không biết nói gì với vẻ trì độn của hắn, trừng mắt liếc hắn, nói: “Anh còn hỏi nữa, còn không phải vì anh làm hại?” Dứt lời, nàng mở cửa phòng, cũng không quan tâm tới việc làm vệ sinh phòng, ghé vào bàn ngủ gật.

“Thế nào lại tại tôi nữa?” Về mặt Trương Văn Trọng mở miệng. Hắn nhìn Lâm Tử Mạn, lại nhìn Tô Hiểu Hồng, trong đầu chợt hiện lên một đạo linh quang, vỗ trán, bừng tỉnh hiểu ra: “Sao ta lại quên, hai nàng tới qua ăn món được thiện, cấp, thảo nào đêm qua hai người ngủ không ngon.”

Tô Hiểu Hồng và Lâm Tử Mạn ngủ tròn một buổi sáng đến tận trưa. May là buổi sáng phòng y tế cũng không có nhiều học sinh đến khám bệnh, một mình Trương Văn Trọng cũng giải quyết xong. Trong lúc này, Hồ Cường từng đến tuần tra, nhìn thấy hai người nằm trên giường khám bệnh mà ngủ, hắn tức giận phát hỏa, nhưng bởi vì Trương Văn Trọng đứng ra thay hai nàng cầu tình, Hồ Cường cuối cùng bỏ qua cho hai nàng. Chỉ là khi hắn xoay người định đi, lại âm thầm giơ ngón tay cái với Trương Văn Trọng, có chút ước ao nhủ thầm trong lòng: “Trương giáo thụ không hổ là Trương giáo thụ, thật lợi hại, không ngờ chơi trò song phi, còn là hai cô gái đẹp như thế. Then chốt nhất chính là có thể đem hai cô gái lần qua lần lại đến

hôm sao chỉ còn biết ngủ gật. Ta khát, sức chiến đấu của hần đúng thật là mạnh! Không được, ta cũng phải nghĩ biện pháp để thắng sức chiến đấu của mình, không cho mấy thanh niên này đè ép xuống dưới. Nghe nói gần đây mới xuất bản mấy đĩa giáo dục rất không tệ, phải đi mua hai bộ về xem.”

Trương Văn Trọng cũng không biết suy nghĩ trong lòng Hồ Cường, nếu như để hần biết, trong lòng Hồ Cường nghĩ đến chuyện này, nói không chừng hần sẽ đập Hồ Cường một trận tới bời.

Tới thời gian tan tầm, Trương Văn Trọng đánh thức Tô Hiểu Hồng và Lâm Tử Mạn. Trải qua một giấc ngủ, tinh thần trạng thái của hai nàng đã khôi phục không ít, chỉ là vành mắt đen vẫn còn.

Nhìn hai người không ngừng ngáp dài, Trương Văn Trọng cười khổ nói: “Trưa nay tôi có việc làm, cần tan tầm sớm, hai người chú ý một chút, đừng ngủ gật nữa. Ai, theo tôi thấy hai người mau nhanh đi rửa mặt bằng nước lạnh để thanh tỉnh, tôi cũng không mong đến giờ làm buổi chiều, nhìn hai người còn đang ngủ gật trên bàn khám.”

“Được rồi, chúng tôi đã biết, anh thật dài dòng.” Lâm Tử Mạn trừng mắt nói, nhưng vẫn nghe lời đi vào nhà vệ sinh, dùng nước lạnh rửa mặt. Tô Hiểu Hồng cũng vẫn không thay đổi tính nết bất quá, hiếu kỳ dò hỏi: “Trương lão sư, thầy rất ít tan tầm sớm, hôm nay có chuyện trọng yếu gì sao?”

Trương Văn Trọng đưa tay gõ lên đầu nàng, vừa cười vừa nói: “Mặc kệ chuyện của tôi, cô nha, nên suy nghĩ một chút làm sao diệt trừ vành mắt đen của cô đi. Nhìn bộ dáng của cô, đều có thể so được với gấu trúc quốc bảo rồi đó.”

“A? Vành mắt tôi đen tới như thế sao?” Tô Hiểu Hồng thất kinh, vội vã lấy gương trong túi xách ra xem.

Khi Trương Văn Trọng đi ra cửa đại học Ung Thành, Vưu Giai đã lái chiếc BMWs ngồi chờ bên ngoài.

Đợi Trương Văn Trọng ngồi vào vị trí phó lái xe, Vưu Giai nghiêng người nhìn hần vừa cười vừa nói: “Trọng ca, tôi hiếu kỳ một việc.”

“Chuyện gì?” Trương Văn Trọng không giải thích được hỏi.

Vưu Giai hỏi: “Nếu như anh không có chuyện cần nhờ tôi hỗ trợ, anh sẽ đợi tới lúc nào mới gọi điện thoại cho tôi đây?”

“Việc này...” Câu hỏi của Vưu Giai làm Trương Văn Trọng xấu hổ không ngớt.

Nhìn dáng dấp xấu hổ của Trương Văn Trọng, Vưu Giai nhất thời nở nụ cười, nói: “Được rồi, tôi cũng không có ý tứ khởi binh hỏi tội, xem anh kìa, gấp đến mức tuôn đầy mồ hôi. Được rồi, Trọng ca, đến tột cùng có chuyện gì anh cần nhờ tôi giúp đỡ?”

Trương Văn Trọng nhìn thời gian, kiến nghị nói: “Hiện tại thời gian cũng không sớm, chúng ta tìm một địa phương ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện đi.”

Vưu Giai gật đầu đồng ý: “Tốt, anh muốn ăn gì? Tôi mời.”

Trương Văn Trọng nói: “Lần này là tôi nhờ cô giúp đỡ, mời khách phải để cho tôi mời a?”

Vưu Giai vừa cười vừa nói: “Cũng tốt, hôm nay tôi sẽ ăn cho anh biết, nhưng nói rõ trước, tôi rất kén chọn đó.”

“Bảo chứng sẽ làm cho cô thỏa mãn.” Trương Văn Trọng nói: “Lái xe đi, đến tiểu khu Hoa Hàng tôi ở trọ.”

“Không có nghe nói qua, địa phương này có nhà hàng gì tốt nha?” Vưu Giai tuy rằng nghi vấn, nhưng vẫn lái xe về phương hướng hần nói. Sau một lát, dưới sự chỉ dẫn của Trương Văn Trọng, nàng cho xe dừng trước cửa tiệm cơm của Ông bá, nàng kinh ngạc há to miệng, nói: “Trọng ca, anh nói không phải là tiệm cơm này đi?”

Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Không sai, là ở đây. Cô đừng xem thường tiệm ăn này, tuy không sang trọng, nhưng mùi vị rất ngon.”

“Nếu như Trọng ca đã nói tốt, như vậy khẳng định là tốt rồi.” Vưu Giai nói, xuống xe cùng Trương Văn Trọng đi vào trong.

163. Chương 165: Đại Hỏa Dưỡng Nhan Đan

“Ông bá, việc buôn bán hôm nay ra sao?” Đi vào tiệm cơm, Trương Văn Trọng mỉm cười bắt chuyện với Ông bá.

“Buôn bán rất tốt, hôm nay là ngày đầu tiên bán được thiện, cho nên cũng mới có vài người ăn.” Ông bá cười hồi đáp. Khi hắn nhìn thấy Vũ Giai đi sau lưng Trương Văn Trọng, không khỏi hơi sững sốt, thầm nghĩ: “Thực sự là không ngờ, tiểu Trương nhìn ít nói, nhưng duyên phận với nữ nhân cũng rất tốt. Những cô gái xuất hiện bên người hắn, quả thực một người còn đẹp hơn một người. Buồn cười ngày trước ta còn muốn giới thiệu cho hắn...”

Đương nhiên, những lời này Ông bá chỉ ngấm lại trong lòng, tuyệt đối sẽ không nói ra miệng.

Trương Văn Trọng cũng không biết suy nghĩ trong lòng Ông bá, mỉm cười nói: “Đừng có gấp, từ từ sẽ được thôi. Chỉ cần có người thưởng thức qua mùi vị của được thiện, thử qua công hiệu của nó, bảo chứng sẽ một truyền mười, mười truyền trăm. Đến lúc đó, chỉ sợ bốn món được thiện sẽ cung không đủ cầu.”

“Ân, tôi cũng nghĩ như vậy.” Ông bá cười hồi đáp.

“Di, nơi này còn có được thiện sao?” Vũ Giai hiếu kỳ hỏi: “Có loại được thiện gì vậy?”

Lúc này Ông bá đang bận việc xào rau, cho nên không kịp trả lời câu hỏi của Vũ Giai, Trương Văn Trọng bèn đem bốn món được thiện cùng công hiệu giới thiệu cho nàng.

Khi nghe nói bốn món được thiện đều dựa theo phối phương Trương Văn Trọng cấp ra đem phối chế, Vũ Giai lập tức nói: “Tốt, trưa nay chúng ta ăn bốn món được thiện. Trước đây tôi cũng từng đi qua Nhất Phẩm Được Thiện Phường, nhưng được thiện của bọn họ thật sự ăn không ngon lắm.”

Trương Văn Trọng không khỏi nhớ tới dáng dấp sáng hôm nay của Tô Hiểu Hồng và Lâm Tử Mạn, vội vàng nói: “Được thiện Long Mã Tinh Thần đừng ăn, hiệu quả của nó rất mạnh, tôi sợ cô chịu không nổi. Ba món được thiện còn lại, có thể ăn được hết. Nhất là Xuất Thủy Phù Dung và Tinh Thần Hồ Pháp Chúc thích hợp cho cô nhất.”

Vũ Giai vừa cười vừa nói: “Không sao cả, gọi bốn món được thiện lên hết, tôi gọi điện thoại cho anh tôi, để cho bọn họ cũng chạy tới nếm thử tư vị và công hiệu của được thiện này.”

Trương Văn Trọng nhất thời hiểu được ý tứ của Vũ Giai. Nàng đang muốn hỗ trợ tuyên truyền bốn món được thiện. Vì vậy hắn cũng không cự tuyệt, cười gật đầu nói: “Tốt lắm, làm theo lời cô, mang hết bốn món được thiện lên đây.”

Thừa dịp Trương Văn Trọng vào trong gấp Ông bá gọi món ăn, Vũ Giai gọi điện thoại cho anh trai nàng là Vũ Lương, nói địa chỉ tiệm ăn cho Vũ Lương biết, bảo hắn tranh thủ thời gian chạy tới.

Đợi khi Trương Văn Trọng quay trở lại bàn, Vũ Giai cũng đã gọi xong điện thoại, bỏ điện thoại trở vào túi xách, nàng hiếu kỳ dò hỏi Trương Văn Trọng: “Trọng ca, lần này anh tìm tôi hỗ trợ, là vì chuyện gì vậy?”

Trương Văn Trọng cầm túi plastic lấy ra bốn bình sứ nhỏ cổ xưa trang nhã, đặt lên bàn ăn.

“Đây là cái gì?” Vũ Giai không giải thích được hỏi.

Trương Văn Trọng giới thiệu: “Đây là bốn bình Dưỡng Nhan Đan. Mỗi bình có ba viên, công hiệu của chúng không chỉ làm cho nữ nhân dưỡng nhan đơn giản, đồng thời còn trọng tổ thân hình hoàn mỹ của nữ nhân, thậm chí giúp nữ nhân lớn tuổi lại lần nữa tỏa sáng sức sống thanh xuân.”

“Thật hay giả? Thần kỳ như thế?” Vũ Giai kinh ngạc há to miệng, vẻ mặt biểu tình khó tin.

“Thật hay giả cô thử xem chẳng phải sẽ biết sao? Tuy rằng với vóc người và gương mặt của cô, đã không cần dưỡng nhan làm gì nữa, thế nhưng nếu cô ăn hết Dưỡng Nhan Đan trong vòng ba ngày, cô sẽ cảm giác được sự biến hóa. Tỷ như cô sẽ phát hiện, da thịt của cô sẽ càng thêm trơn trượt mềm mại hơn hiện tại.” Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói, đồng thời cầm một bình Dưỡng Nhan Đan giao vào trong tay Vũ Giai.

“Có thể làm cho da thịt của tôi biến thành trơn trượt mềm mại hơn? Tôi nhất định phải thử xem mới được.” Vũ Giai nghe được hai mắt tỏa ánh sáng, vội vã nhận bình Dưỡng Nhan Đan cẩn cẩn thận thận bỏ vào trong túi xách.

Nhìn ba bình Dưỡng Nhan Đan còn lại đang đặt trên bàn, Vũ Giai vốn thông minh nhất thời hiểu được ý tứ của Trương Văn Trọng, cười hỏi: “Nếu như tôi đoán không sai, ba bình Dưỡng Nhan Đan còn lại này không phải anh muốn bán ra thu tiền lời, mà là dùng để tặng người phải không? Anh dự định muốn nhờ tôi đem tặng cho những vị phu nhân có quan hệ nhân mạch rộng rãi, đúng không?”

Trương Văn Trọng nói: “Thông minh! Thật không hổ là kỳ tài thương nghiệp của Vũ gia, thoáng chốc đã đoán ra được dự định của tôi.”

“Cái này gọi là anh hùng và anh hùng có cách nhìn giống nhau. Nếu như tôi là anh, tôi cũng sẽ làm như vậy.” Vũ Giai vừa cười vừa nói: “Trọng ca, anh yên tâm đi, ba bình Dưỡng Nhan Đan này tôi nhất định sẽ tặng cho mấy vị phu nhân có quan hệ giao tế rộng lớn trong Ung Thành hoặc tỉnh Thiên Nam. Chỉ cần Dưỡng Nhan Đan thật sự có hiệu quả, tốt như lời anh nói, không, mặc dù chỉ tốt được phân nửa anh nói, phỏng chừng cũng sẽ cháy lửa lớn đúng không?”

“Vậy phiền phức cô.” Trương Văn Trọng đưa ba bình Dưỡng Nhan Đan còn lại cho Vũ Giai.

Vũ Giai đem ba bình được bỏ vào trong túi xách, nói: “Không thành vấn đề, giao cho tôi, tôi bảo chứng sẽ làm việc này thật thỏa đáng.”

Nói xong chuyện chính sự, lại nói chuyện phiếm một lát, Vương thẩm liền bưng bốn món được thiện đặt lên bàn, lúc hai người vừa chuẩn bị động đũa, Vũ Lương cũng chạy tới. Nguyên lai hắn đang làm việc ở gần đây, cho nên mới có thể tới nhanh như vậy. Hắn vốn đang ngạc nhiên vì sao hai người lại ngồi trong một tiệm nhỏ ăn cơm, thế nhưng khi hắn nghe được hương thơm ngào ngạt từ bốn món được thiện tỏa ra, cũng không tự chủ được kêu lên: “Di, món ăn thơm quá.”

Chào hỏi Trương Văn Trọng cùng Vũ Giai, Vũ Lương liền ngồi xuống, vũ động đôi đũa ăn nhanh. Cũng không biết cố ý hay vô ý, Vũ Giai liền tục gắp món Long Mã Tinh Thần cho hắn ăn, kết quả toàn bộ bữa ăn, một mình Vũ Lương ăn hết món Long Mã Tinh Thần.

Ăn xong bữa trưa, anh em Vũ Giai cáo từ rời đi, Trương Văn Trọng cũng quay trở về nhà, bắt đầu tu luyện Y Giám Tâm Kinh. Tuy rằng hiện tại không có đan dược tốt hơn phụ trợ, tốc độ tu luyện cũng không nhanh, thế nhưng Trương Văn Trọng vẫn kiên trì không ngừng tu luyện. Bởi vì tu luyện giống như đi ngược dòng nước, không tiến sẽ lui.

Trong mấy ngày kế tiếp, mỗi ngày đều trôi qua thật bình thản. Trong lúc này Trương Văn Trọng cũng từng gọi điện thoại về nhà, nhưng nghe được đầu kia điện thoại Trương Trạch Thụy và Vương Hân Di không ngừng hỏi han chừng nào hắn kết hôn, rốt cục hắn cũng cảm nhận được loại cảm thụ của Lâm Tử Mạn luôn bị cha mẹ bức bách trước kia.

Vào ngày thứ năm kể từ khi giao bốn bình Dưỡng Nhan Đan cho Vũ Giai, rốt cục Vũ Giai gọi điện thoại tới.

Trương Văn Trọng vừa mới chuyển máy, đã nghe được thanh âm khẩn cấp của Vũ Giai vang lên: “Trọng ca, anh còn bao nhiêu Dưỡng Nhan Đan? Hắc, công hiệu của Dưỡng Nhan Đan, thật đúng là thần kỳ. Bữa trước khi nghe anh giới thiệu, vốn trong lòng tôi còn hoài nghi, cho rằng anh khuếch đại được hiệu. Hiện tại tôi mới biết được, anh không những không khoa trương được hiệu của nó, trái lại còn quá khiêm tốn. Anh không biết, ba bình Dưỡng Nhan Đan tôi tặng cho ba vị phu nhân thượng lưu có quan hệ nhân mạch rộng lớn trong toàn quốc, tuổi tác của họ đều ngoài năm mươi. Thế nhưng sau khi dùng Dưỡng Nhan Đan, vô luận là da thịt hay vóc người, không ngờ thần kỳ biến đổi trở về hình dạng hai ba mươi tuổi! Hiện tại trải qua quảng cáo sống như bọn họ, Dưỡng Nhan Đan của anh đã nổi danh trong phạm vi toàn quốc. Ngày hôm nay cho tới bây giờ, tôi đã nhận được hơn trăm cuộc điện thoại trong toàn quốc yêu cầu mua Dưỡng Nhan Đan. Ai, tôi cũng đang lo lắng, có nên thay đổi số điện thoại khác hay không. Bằng không tôi nhất định sẽ bị những cuộc điện thoại này làm phát điên.”

Nghe câu oán giận cuối cùng của Vũ Giai, Trương Văn Trọng nhin không được nở nụ cười.

Vưu Giai cười khỏ nói: “Được rồi, đừng cười nữa, nói chuyện chính sự đi. Trọng ca, chỗ anh còn bao nhiêu Đường Nhan Đan?”

Trương Văn Trọng đã sớm có tính toán, hần nói: “Đừng có gấp, trước tiên chúng ta đem năm bình bán ra.”

“Năm bình? Khăng định là thiếu nha, hiện tại người muốn mua Đường Nhan Đan, đã là mấy trăm...” Nói đến đây, Vưu Giai hơi khựng lại, đột nhiên hiểu ra, nói: “A, tôi hiểu được, anh muốn có cục diện hàng ít sẽ giá trị. Nếu như tôi không đoán sai, năm bình Đường Nhan Đan, anh cũng chuẩn bị đem ra đấu giá phải không?”

Nói chuyện với người thông minh luôn có chỗ tốt, rất nhiều thời gian, người chỉ cần nói lời mở đầu, bọn họ đều có thể đem cả câu chuyện hoàn chỉnh đưa ra suy đoán chính xác. Tỷ như Vưu Giai hiện tại, nàng đã chuẩn xác đoán ra dự định của Trương Văn Trọng.

“Không sai, tôi chính nghĩ như vậy. Chỉ là chuyện bán đấu giá Đường Nhan Đan, tôi không muốn trực tiếp đứng ra, nên ủy thác cho cô vất vả giải quyết dùm tôi vậy. Đương nhiên tôi cũng sẽ không để cho cô vất vả không công, lần này số tiền bán đấu giá có được, một thành thuộc về cô.” Trương Văn Trọng biết rõ một đạo lý, muốn con ngựa chạy nhanh, phải cho con ngựa ăn đủ cỏ. Tuy nói hần và Vưu Giai là bạn bè, thế nhưng cũng không thể ép người ta bỏ công việc của mình chạy đến làm việc không công cho mình. Cho nên phải cấp cho người ta chút gì đó xem như trả công. Vô luận là đối với chính mình hay đối với Vưu Giai mà nói đều chỉ có chỗ tốt.

“Tốt lắm, tôi cũng không khách khí với Trọng ca nữa. Một thành hoa hồng, tôi sẽ thu nhận. Dù sao chuẩn bị mở một buổi đấu giá, cũng phải dùng rất nhiều tiền.” Vưu Giai cũng không cự tuyệt, mà sảng khoái đáp ứng, sau đó nói: “Hôm nay tôi bắt đầu chuẩn bị buổi đấu giá, đồng thời phát thư mời cho những ai muốn mua Đường Nhan Đan. Trọng ca, anh nghĩ ba ngày sau bắt đầu buổi đấu giá được không?”

Trương Văn Trọng nói: “Chuyện này tôi toàn quyền giao cho cô phụ trách, cô xem rồi làm là được.”

“Tốt lắm.” Vưu Giai nói: “Ác, được rồi, còn có chuyện tôi muốn nói cho anh. Hiện tại anh của tôi đã trở thành khách trung thành của tiệm cơm Ông bá, bình thường đều mang theo bạn bè đến ăn được thiện. Mà bạn của anh mỗi khi ăn xong, cũng đều cảm thấy được thiện tốt phi thường. Một truyền mười, mười truyền trăm, hiện tại các vị quan to quý môn trong Ung Thành hầu như đều đã biết được thiện của Ông bá phi thường hữu hiệu.”

Mấy ngày nay Trương Văn Trọng cũng không đi tới tiệm cơm Ông bá, cho nên cũng không biết buôn bán ra sao. Lúc này nghe Vưu Giai nói như thế, hần mới biết được, nguyên lai tiệm cơm Ông bá gần đây buôn bán rất tốt. Hần không khỏi nở nụ cười, nói: “Đây đều phải cảm ơn các vị tuyên truyền.”

Vưu Giai vừa cười vừa nói: “Cảm ơn chúng tôi làm gì? Then chốt chính là bốn món được thiện có mùi vị và được hiệu quả tốt! Ngoài ra những món ăn khác của Ông bá, cũng rất ngon. Bằng không dù chúng tôi có hò reo quảng cáo, cũng không được gì đâu.”

164. Chương 166: Sự Kiện Ngộ Độc Đậu Sừng Chiên.*

*: Miền bắc gọi là món đậu đỗ xào.

Sau khi cắt đứt cuộc nói chuyện với Vưu Giai, Trương Văn Trọng bỏ điện thoại trở vào túi, đang chuẩn bị đứng dậy đi pha trà, Tô Hiểu Hồng vốn đang đọc sách liền vội vã đứng dậy, nói: “Để em làm cho.”

Trương Văn Trọng cũng không cự tuyệt, đưa chén trà cho nàng.

Tô Hiểu Hồng cầm chén trà, vừa đi tới cửa phòng, một người đang vội vàng chạy vào.

“Phanh.” Một tiếng liền đụng vào người nàng, suýt chút đã làm nàng đánh rơi chén trà trong tay xuống đất.

“Bác sĩ Trương, không hay, xảy ra chuyện lớn rồi.” Người chạy vào cũng không quản đến việc xin lỗi Tô Hiểu Hồng, đã vô cùng nôn nóng nhìn Trương Văn Trọng hô to.

Trương Văn Trọng buông xuống quyển “Túc Tí Thập Nhất Mạch Viêm Kinh” trong tay, ngẩng đầu lên, khẽ cau mày hỏi: “Xảy ra chuyện lớn gì?”

Người kia thở hổn hển nói: “Cũng không biết xảy ra chuyện gì, bên trong ký túc xá chúng tôi có hai người bạn cùng phòng, đột nhiên bị nôn mửa cùng tiêu chảy. Ngay trong ký túc xá ở mấy phòng khác cũng có mấy người bạn cùng phòng chuẩn bị đưa hai người bạn họ đến đây, lúc này mới phát hiện, ở trong ký túc xá xuất hiện bệnh trạng như đức, thậm chí người bệnh nặng hơn không ít, đại khái khoảng mười người. Ngay trên đường chúng tôi đến phòng y tế, còn thấy có rất nhiều sinh viên ở những ký túc xá khác cũng có bệnh trạng giống như vậy. Tôi đếm sơ qua, đại khái khoảng hơn sáu mươi người. Để phòng y tế kịp chuẩn bị sẵn sàng, tôi phải sớm chạy tới thông tri cho các vị biết chuyện này trước.”

Lúc này Tô Hiểu Hồng cũng không quan tâm đến việc trách cứ người đã đụng vào mình, kinh hô lên: “Năm sáu mươi người toàn bộ đều xuất hiện nôn mửa, tiêu chảy sao? Đây rõ ràng là dấu hiệu ngộ độc thức ăn, trưa hôm nay bọn họ đã ăn cái gì?”

Người kia lắc đầu nói: “Không biết, chúng tôi đều ăn trưa trong căn tin trường học, đại bộ phận không sao, cũng chỉ có bọn họ xuất hiện bệnh trạng.”

Đang nói, bên ngoài phòng y tế xuất hiện âm thanh rầm rĩ, chính là những sinh viên ngộ độc thức ăn được bạn cùng phòng và bạn học đưa đến phòng y tế.

Trương Văn Trọng vẫn bình tĩnh, hẩn quyết định thật nhanh, làm ra một loạt an bài: “Tiểu muội, cô đi theo tôi ra ngoài xem tình huống, Tử Mạn, cô đem chuyện này thông báo cho các bác sĩ và hộ sĩ khác trong phòng y tế, để cho bọn họ chuẩn bị tiếp nhận trị liệu cho học sinh ngộ độc. Mặt khác, phải đem chuyện này thông báo cho Hồ viện trưởng, bảo hẩn nhanh chóng thông báo việc này cho cục vệ sinh.” Nói xong, hẩn nhanh chóng đi ra ngoài phòng y tế.

“Dạ.” Tô Hiểu Hồng và Lâm Tử Mạn cùng kêu lên đáp, cùng chia nhau bắt đầu hành động theo lời phân phó của Trương Văn Trọng.

Khi Trương Văn Trọng bước ra ngoài sân phòng y tế, vừa vặn nhìn thấy năm sáu mươi sinh viên ngộ độc thức ăn đang được bạn bè dìu đi tới.

Tô Hiểu Hồng đi theo phía sau Trương Văn Trọng, thấy thế nhịn không được kinh hô lên: “Giường khám của phòng y tế có hạn, nhiều sinh viên ngộ độc như vậy, làm sao ở hết a?”

Trương Văn Trọng vẫn rất bình tĩnh, nói: “Trước tiên xem rõ tình huống của bọn họ, nếu bị ngộ độc thức ăn loại nhẹ, xử lý là có thể về, không cần ở lại phòng y tế.”

“Bác sĩ Trương, phiền phức anh cứu bọn họ.” Nhìn thấy Trương Văn Trọng từ bên trong phòng y tế đi ra, những sinh viên đang dìu bạn học trúng độc thức ăn liền kêu lên. Những sinh viên ngộ độc tuy rằng không có khí lực mở miệng, thế nhưng ánh mắt bọn họ không thể nghi ngờ đang cầu khẩn Trương Văn Trọng mau cứu trị cho họ.

Từ khi Trương Văn Trọng luân phiên sáng tạo kỳ tích cho tới nay, ở trong lòng các sinh viên trong đại học Ung Thành, Trương Văn Trọng đã trở thành siêu cấp anh hùng không có gì không làm được! Cho nên hiện tại, bọn họ đem toàn bộ hi vọng đều ký thác lên người vị siêu cấp anh hùng này.

Lúc này Lâm Tử Mạn đã đem sự kiện ngộ độc thành linh này báo cho các bác sĩ và hộ sĩ trong phòng y tế, đồng thời cũng đem chuyện này thông báo cho viện trưởng Hồ Cường đang họp bên trong bộ hậu cần của đại học Ung Thành.

Lúc này Hồ Cường đang trên đường quay trở về phòng y tế, nhưng hẩn vẫn còn chưa đi đến nơi, đối với chứng bệnh ngộ độc thức ăn mà nói, lực ảnh hưởng cũng không lớn, các bác sĩ và hộ sĩ cũng đều chạy ra khỏi phòng y tế, giúp đỡ đưa những sinh viên bị ngộ độc đi vào bên trong.

Trương Văn Trọng liên tục hướng mấy sinh viên bị ngộ độc hỏi thăm buổi trưa bọn họ đã ăn món gì, từ trong câu trả lời của bọn họ, Trương Văn Trọng nhạy cảm phán đoán ra được đầu sỏ gây ra việc ngộ độc thức ăn, chính là đậu sừng chiên! Bởi vì hẩn có hỏi qua mấy sinh viên bị ngộ độc, bọn họ đều nói buổi trưa đều ăn món đậu sừng chiên kia.

Trong đậu sừng chiên có chứa saponin và lectins, hai loại này đều có độc tố, không chỉ có tác dụng kích thích cường liệt đối với niêm mạc của dạ dày, đồng thời còn có tác dụng tổn thương và loãng máu trên cơ thể con người. Dưới nhiệt độ cao, hai loại độc tố này có thể bị hóa giải triệt để, nhưng nếu như lúc chiên

đậu không được chín tới, như vậy hai loại độc tố vẫn còn lưu bên trong. Một khi người ăn vào, cũng rất có khả năng bị ngộ độc, xuất hiện buồn nôn, nôn mửa, tiêu chảy, nếu nghiêm trọng hơn, còn có thể đau đầu choáng váng, mồ hôi lạnh nhễ nhại, tay chân tê dại, hoặc nôn ra máu.

Sau khi điều tra rõ nguyên nhân gây ra ngộ độc thức ăn, Trương Văn Trọng lập tức phân phó: “Đây là bị trúng độc đậu sừng chiên. Người bệnh nhẹ cho bọn họ vài gói đường gluco, để cho bọn họ trở lại ký túc xá nghỉ ngơi. Nói cho bọn họ, phải dùng vài lần, cho bạn cùng phòng giúp đỡ giám sát bệnh trạng của họ, tùy lúc báo tri liên hệ với chúng ta, một khi bệnh trạng có biến hóa, lập tức báo cho chúng ta biết. Nói rõ cho họ biết, giường bệnh trong phòng y tế quá ít, chỉ có thể cung cấp cho người bị bệnh nặng, thỉnh bọn họ thứ lỗi.”

Lâm Tử Mạn và Tô Hiểu Hồng đứng bên cạnh dùng sức gật đầu, Lâm Tử Mạn lấy quyển sổ ghi chép công việc tùy thân, đem lời Trương Văn Trọng nói ghi lại những ý trọng điểm.

Trương Văn Trọng lại tiếp tục nói: “Người bị bệnh nặng, lập tức dùng dung dịch kali pemanganat rửa ruột cho họ, để toàn bộ độc tố bài tiết đi ra. Ngoài ra còn phải dùng axit sulfuric tiến hành bài tiết, để bọn họ có thể đem độc tố còn lại xả ra ngoài. Trong quá trình này, nếu như xuất hiện dấu hiệu mất nước, thì phải lập tức dùng truyền nước biển bổ sung cho họ. Tiêm vào tĩnh mạch bọn họ đường gluco 0 cùng với vitamin. Ngoài ra căn cứ bệnh trạng khác nhau phải tiến hành trị liệu cho đúng bệnh.”

Đứng ngay bên người Trương Văn Trọng, nghe Trương Văn Trọng chỉ đạo từng câu, Lâm Tử Mạn vội vàng gật đầu nói: “Được, tôi đã biết. Tôi sẽ đem phương pháp trị liệu này báo cho bác sĩ khác.” Dứt lời nàng xoay người đi thông báo phương án trị liệu do Trương Văn Trọng chế định cho các bác sĩ và hộ sĩ khác.

“Chờ một chút.” Trương Văn Trọng gọi Lâm Tử Mạn, dò hỏi: “Trong phòng y tế chúng ta có Caizhentangyan và Heparin không?”

Lâm Tử Mạn lắc đầu đáp: “Tôi cũng không biết.”

Trương Văn Trọng phân phó: “Vậy cô đến phòng thuốc hỏi một chút, nhìn xem có hai loại thuốc này hay không. Một khi có học sinh bị ngộ độc xuất hiện hiện tượng ngưng huyết, nhất định phải dùng hai loại thuốc này. Nếu như không có, để người của phòng thuốc nhanh nghĩ biện pháp chuẩn bị một ít, để ngừa thỉnh thoảng cần tới.”

Lâm Tử Mạn gật đầu đáp: “Được, tôi hiểu rồi, còn có điều gì phân phó nữa không?”

Trương Văn Trọng nói: “Không có.”

Lâm Tử Mạn chạy nhanh đem phương án trị liệu Trương Văn Trọng chế định đưa cho các bác sĩ cùng hộ sĩ. Đồng thời chạy về phía phòng thuốc, để người của phòng thuốc nghĩ biện pháp chuẩn bị hai loại thuốc Trương Văn Trọng đã dặn. Sau đó cũng không dừng lại gia nhập vào trong công tác cứu trị bệnh nhân bị ngộ độc.

Sau khi phân phó xong cho Lâm Tử Mạn, Trương Văn Trọng dẫn Tô Hiểu Hồng và các bác sĩ cứu trị cho những sinh viên bị ngộ độc đậu sừng.

Hai mươi phút sau, Hồ Cường đi chung với một nam tử trung niên mặc tây trang thở hổn hển chạy tới phòng y tế, trước tiên tìm Trương Văn Trọng hỏi thăm tình huống.

Trương Văn Trọng hỏi đáp: “Tổng cộng có năm mươi sáu sinh viên bởi vì ăn đậu sừng chiên không chín mà trúng độc. Trong đó có ba mươi sáu người bệnh trạng nhẹ, sau khi tiếp nhận trị liệu đã nhờ bạn học của họ đưa về ký túc xá nằm nghỉ ngơi, tôi đã cho bọn họ bột đường gluco để bọn họ bỏ vào nước uống chia dùng nhiều lần. Ngoài ra, tôi cũng đã để lại số điện thoại cho họ, để bọn họ tùy lúc báo tri liên hệ với tôi, một khi bệnh trạng xuất hiện biến hóa, lập tức cho tôi biết.”

Hồ Cường còn chưa mở miệng nói, nam tử trung niên bên cạnh đã cau mày nói: “Sao lại cho bọn họ quay về ký túc xá? Không lưu bọn họ nằm lại để quan sát? Tuy nói họ bệnh nhẹ, nhưng vạn nhất nặng thêm thì làm sao bây giờ? Ai có thể chịu trách nhiệm này? Anh sao?”

Trương Văn Trọng quét mắt nhìn hắn, không chút khách khí đáp: “Tôi cũng muốn lưu bọn họ nằm lại quan sát, thế nhưng phòng y tế có thể lưu bệnh nhân nằm lại thực sự có hạn, vốn không khả năng cùng lúc dung

nap năm mươi sáu học sinh. Cho nên chỉ có thể để cho ba mươi sáu học sinh bệnh nhẹ quay trở về ký túc xá nghỉ ngơi.”

“Anh...” Nam tử trung niên vốn là một khoa trưởng quản lý bộ hậu cần căn tin đại học Ung Thành, vốn tâm tình của hắn hôm nay cũng không tệ, thế nhưng khi nghe tin có năm mươi sáu sinh viên ăn đậu sừng chiên chưa chín của căn tin mà bị ngộ độc thức ăn, tâm tình của hắn trong nháy mắt rơi xuống đáy cốc. Hắn từng thu qua không ít tiền hiếu kính của căn tin, nếu như chuyện này bị truyền ra ngoài, chỉ sợ hắn không những bị mất chén cơm, còn có thể bị bỏ tù. Vốn trong lòng hắn đang bị ghen một cỗ tà hỏa, lúc này nhìn thấy một giáo y nho nhỏ của phòng y tế không chỉ tự ý an bài học sinh trúng độc, thậm chí còn dám cùng hắn tranh luận, cỗ tà hỏa trong nháy mắt hừng hực thiêu đốt lên, vô ý thức muốn chỉ tay vào mặt Trương Văn Trọng chửi mắng.

Hồ Cường vội vã xen vào nói: “Chu khoa trưởng, anh cũng đừng tức giận, Trương giáo thụ nói rất có đạo lý. Phòng y tế của chúng tôi chỉ có bao lớn, giường nằm cũng không nhiều, muốn dung nạp hết năm mươi sáu học sinh trúng độc đậu sừng đúng là phi thường rắc rối. Cho nên cách làm của Trương giáo thụ phi thường phù hợp tình huống thực tế.”

“Giáo thụ?” Vùng lông mày của Chu khoa trưởng nhướng lên, hắn thế nào cũng không có nghĩ đến, Hồ Cường lại vì một người giáo y mà bác mặt mũi của hắn. Hắn tạm thời dè xuống phần nộ trong lòng, quan sát Trương Văn Trọng từ trên xuống dưới. Thế nhưng hắn vô luận nhìn thế nào, cũng không nghĩ Trương Văn Trọng là một giáo thụ. Hắn nhất thời cười nhạt lên, châm chọc nói: “Thế nào, giáo y trong phòng y tế các người cũng dùng từ giáo thụ mà xưng hô sao? Hừ, thật đúng là không biết xấu hổ. Tôi nói cho các người, nếu như những học sinh bị các người tự ý cho về ký túc xá, bệnh trạng xuất hiện chuyển biến xấu, trách nhiệm toàn bộ thuộc về các người đó!”

Hiện tại Chu khoa trưởng suy nghĩ cũng không phải làm sao giải quyết chuyện đã xảy ra, mà làm sao trốn tránh trách nhiệm của mình. Theo hắn xem ra, nếu như để phòng y tế gánh tội danh cứu trị bất lực, như vậy áp lực và trách nhiệm hắn thừa nhận cũng sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Hồ Cường cũng là một người cực hiểu cách suy đoán tâm tư của người khác, vừa nghe lời này của Chu khoa trưởng, đã biết hắn đánh chủ ý quỷ quái gì, sắc mặt nhất thời liền âm trầm xuống tới. Ngay khi hắn vừa chuẩn bị mở miệng nói, viện trưởng Ngô Thủ Chí của viện y học, dẫn theo mấy lão giáo thụ sở trường về bệnh đường tiêu hóa chạy tới.

Chu khoa trưởng vừa vội vàng định chạy tới tiếp đón, thế nhưng Ngô Thủ Chí căn bản không thèm để ý tới hắn, mà trực tiếp đi tới bên người Trương Văn Trọng, dò hỏi: “Trương giáo thụ, tình huống thế nào?”

“Hắn...hắn thật là giáo thụ?” Chu khoa trưởng ngây cả người. Nếu như nói, Hồ Cường xưng hô Trương Văn Trọng là giáo thụ, còn không đủ cho hắn tin tưởng, như vậy hiện tại Ngô Thủ Chí cũng xưng hô Trương Văn Trọng là giáo thụ, đã làm cho hắn phải tin.

“Đương nhiên, tiểu Trương giáo thụ là danh dự giáo thụ của viện y học chúng tôi, y thuật của hắn cực kỳ cao minh, còn tài giỏi hơn những lão nhân như chúng ta.” Mấy lão giáo thụ của viện y học cũng không biết chuyện xảy ra khi nãy, cho nên bọn họ rất khách khí trả lời câu hỏi của Chu khoa trưởng. Nhưng nếu cho bọn họ biết được sắc mặt châm chọc khiêu khích khi nãy của Chu khoa trưởng, bọn họ rất có khả năng phun nước bọt vào mặt Chu khoa trưởng.

Lúc này Ngô Thủ Chí đã từ trong miệng Trương Văn Trọng biết được tình huống trúng độc đậu sừng của các sinh viên. Đối với phương án áp dụng trị liệu của Trương Văn Trọng, hắn vô cùng tán thành. Sau khi nhìn qua những học sinh đang tiếp nhận trị liệu, hắn thỏa mãn gật đầu nói: “Lần này thật sự là nhờ Trương giáo thụ giải quyết kịp thời, bằng không sự tình đã nháo lớn, cảm ơn cậu, cảm ơn mọi người.”

“Không cần cảm ơn chúng tôi. Việc này là chuyện mà chúng tôi phải làm, thân là một giáo y, bảo đảm sự khỏe mạnh cho học sinh, là trách nhiệm của chúng tôi.” Trương Văn Trọng đáp, đồng thời xoay người nhìn các bác sĩ và hộ sĩ của phòng y tế, mỉm cười nói: “Mọi người nghĩ tôi nói có đúng không?”

Bên trong phòng y tế, các bác sĩ và hộ sĩ đều đáp: “Đúng, Trương giáo thụ nói không sai, bảo đảm sự khỏe mạnh cho học sinh, vốn là chuyện những giáo y như chúng tôi phải làm!”

“Chúng tôi là người thủ hộ cho sức khỏe của học sinh!”

“Người thủ hộ sức khỏe học sinh.” Danh hiệu làm kẻ khác tự hào thế nào a, tôi đột nhiên cảm giác được cổ nhiệt huyết sôi trào tiêu mất đã lâu.”

“Xem ra sau này chúng ta phải hảo hảo làm việc, không cô phụ danh hiệu đáng tự hào này!”

Nhìn thấy một màn trước mặt, Trương Văn Trọng và Ngô Thủ Chí không hẹn mà cùng nở nụ cười...

165. Chương 167: Phó Viện Trưởng Thường Vụ

Vài phút sau, hiệu trưởng đại học Ung Thành dẫn theo mấy lãnh đạo cao tầng, xuất hiện bên trong phòng y tế. Sau khi dạo qua một vòng, kiểm tra hai mươi học sinh bởi vì trúng độc đậu sừng nặng phải lưu lại phòng y tế để tiếp thu trị liệu, lại hướng Hồ Cường và Ngô Thủ Chí lý giải một chút tình huống. Khi bọn họ nghe nói, lần này sự kiện ngộ độc đậu sừng đột phát, toàn bộ nhờ vào Trương Văn Trọng gặp nguy không loạn, dẫn dắt các bác sĩ hộ sĩ phòng y tế xử trí thỏa đáng, vì vậy tránh được sự kiện chuyển biến xấu, đều hướng Trương Văn Trọng và các bác sĩ hộ sĩ biểu đạt lòng cảm kích, sau đó lại tuyên bố sẽ phát một số tiền thưởng xem như ngợi khen.

Trương Văn Trọng vẫn có vẻ đúng mức, khí định thần nhàn, ứng đối thỏa đáng. Thế nhưng những đồng sự trong phòng y tế, đã không được bình tĩnh giống như hắn. Mọi người đều kích động không ngớt, vỗ ngực biểu thị nhất định làm tốt công tác bốn phần, làm người thủ hộ cho sự khỏe mạnh của các học sinh.

Ngoại trừ những lãnh đạo của đại học Ung Thành ra, còn có rất nhiều học sinh cũng chạy đến phòng y tế đại học Ung Thành. Đại khái bọn họ đều là bạn học cùng bạn tốt của những học sinh bị ngộ độc thức ăn. Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong lẫn bên ngoài phòng y tế đã chen chúc mấy trăm học sinh trong trường.

Khi nhìn thấy hiệu trưởng và lãnh đạo cao tầng trong trường, tâm tình các học sinh đều có vẻ kích động. Ngay lúc này, cũng không biết là ai ở trong đám người, đột nhiên cao giọng kêu lên một tiếng: “Yêu cầu trừng phạt căn tin nghiêm khắc! Trừng phạt nghiêm khắc lãnh đạo phân công quản lý căn tin!”

Câu này vang lên đột ngột giống như ngòi nổ, trong nháy mắt đã đem tình tự của mấy trăm sinh viên đại học Ung Thành đốt lên.

“Nói không sai! Trừng phạt căn tin nghiêm khắc! Trừng phạt nghiêm khắc lãnh đạo phân công quản lý căn tin!”

“Cơm nước căn tin quá khó ăn, vấn đề thái độ phục vụ quá kém, chúng tôi phản ánh đã không phải là một hai ngày. Vì sao cho tới bây giờ còn chưa được giải quyết?”

“Hiện tại cơm nước trong căn tin nguy hại tới sức khỏe cùng sinh mạng chúng tôi, chúng tôi không thể chịu được nữa, nhất định hôm nay phải đòi một công đạo.”

“Không sai, trong ngày hôm nay trường học nhất định phải cho chúng tôi một lời giải thích. Bằng không các vị lãnh đạo cũng đừng mong rời khỏi đây.”

Nghe những tiếng hô to, lão hiệu trưởng đại học Ung Thành cảm tức nhìn một lãnh đạo đứng bên người, chỉ ngón tay vào mũi hắn mắng: “Anh nghe rõ đó cho tôi. Đây là chuyện tốt do bộ phận hậu cần các anh làm! Chúc trường ban hậu cần anh làm sao đảm đương vậy? Không ngờ làm cho căn tin của trường học biến thành người người oán trách? Hừ, hôm nay tôi nói rõ, nếu như anh không thể thích đáng giải quyết chuyện tại căn tin, để các sinh viên trong trường thỏa mãn, thì anh chuẩn bị cuốn gói rời đi đi.”

Tên trưởng ban hậu cần bị lão hiệu trưởng mắng cho một trận, xoay người túm Chu khoa trưởng đang nhắm mắt theo đuôi bên cạnh, ngón trở tay phải trực tiếp điểm lên mặt hắn, lớn tiếng chất vấn: “Ngày trước khi anh phân công quản lý căn tin, làm sao hướng tôi bảo chứng? Ăn?”

“Tôi...tôi...không phải, hiệu trưởng, trưởng ban, hai người nghe tôi...” Trán Chu khoa trưởng đầy mồ hôi, ấp úng muốn giải thích cho mình. Hắn quay đầu đưa mắt nhìn những học sinh đứng chen chúc cách đó không xa, miệng không đúng lòng nói: “Kỳ thực căn tin trường học chúng ta cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ có chút người dụng tâm kín đáo, đem một ít vấn đề nhỏ cố ý làm lớn chuyện, đồng thời kích động một đám

học sinh không rõ sự việc đến chạy tới nháo sự. Theo tôi được biết, tình tự của đại bộ phận học sinh đều rất ổn định...”

“Tâm tình ổn định cái rắm! Tôi nói cho ông, hiện tại bọn họ đang trên đường tới đây, muốn cho ông xem, tâm tình của bọn họ có ổn định hay không!” Ngay lúc này, một thanh âm phẫn nộ đột nhiên vang lên. Nương theo thanh âm kia, còn có một chiếc giày vừa được cởi ra, gào thét bay về phía Chu khoa trưởng.

Chu khoa trưởng cũng không có công lực tránh né giày bay, hắn còn chưa kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì, đã bị chiếc giày bay trực tiếp lọt luôn vào miệng hắn. Nhất thời đã đem lời còn chưa kịp nói xong của hắn đổ ngược trong miệng, chỉ nghe thấy hắn ập úng, cũng không biết đang nói chuyện gì. Nhưng từ dáng vóc gương nanh múa vuốt, biểu tình hỗn hển đến xem, tám chín phần mười cũng không phải lời hữu ích.

“Huynh đệ tỷ muội, người này chính là lãnh đạo phân công quản lý căn tin. Mọi người nói, chúng ta hắn nên làm như thế nào?” Thanh âm phẫn nộ khi này, lại lần nữa vang lên.

Các học sinh đang chen chúc bên trong sân phòng y tế, nhất thời rít gào hưởng ứng:

“Đánh gãy răng hắn.”

“Để cho hắn xem tình tự của chúng ta có ổn định hay không!”

“Bạo cây hoa cúc của hắn!”

“Các bạn trước tiên chặn hắn ở chỗ này, để tỷ giết tới căn tin, múc một chén canh từ trong đó cho hắn uống! Nhìn xem hắn còn dám thốt lời che giấu lương tâm hay không!”

Lúc này Chu khoa trưởng cũng lấy được chiếc giày trong mồm ra, nhưng đối mặt những học sinh đang tâm tình kích động, Chu khoa trưởng không ngờ còn muốn bãi kiếu cách nhà quan. Chỉ thấy tay trái hắn chỉ vào các học sinh tâm tình kích động, nhảy dựng chữ ằm lên nói: “Là ai? Đến tốt cùng là giày của ai? Tôi nhất định phải khai trừ người đó! Còn có, các anh chị ồn ào định làm gì? Muốn tạo phản sao? Nhanh rút hết cho tôi! Bằng không, tôi sẽ khai trừ toàn bộ các người ra khỏi trường học.”

Chu khoa trưởng then quá thành giận, chỉ lo tranh miệng lưỡi, phát tiết lửa giận trong lòng. Hoàn toàn quên mất hiệu trưởng cùng mấy lãnh đạo cao tầng đang đứng bên người hắn.

Lão hiệu trưởng hừ lạnh một tiếng, nói: “Chu khoa trưởng, anh thật sự có quan uy rất lớn nha, tôi nghĩ muốn hỏi một câu, đến tốt cùng anh là hiệu trưởng hay phó hiệu trưởng của đại học Ung Thành? Là ai cho anh quyền lực đòi khai trừ học sinh? Cho tôi biết tôi hỏi thử xem?”

“Tôi...không phải, lão hiệu trưởng, ông nghe tôi giải thích...” Sắc mặt Chu khoa trưởng trắng bệch, lúc này hắn mới phục hồi lại tinh thần, lời nói vừa rồi của hắn, nếu ở lúc không có lãnh đạo trường học, còn có thể cáo mượn oai hùm một chút. Thế nhưng hiện tại có nhiều lãnh đạo trường học đang có mặt, vô luận thế nào cũng chưa tới phiên hắn nói chuyện.

Lão hiệu trưởng sắc mặt âm trầm hừ nói: “Không cần giải thích với tôi, anh đúng là bồi nhọ thanh danh của đại học Ung Thành chúng ta. Từ giờ trở đi, anh không còn là nhân viên công tác trong trường này nữa. Sau đây chúng tôi sẽ chuyển giao anh cho cảnh sát, anh có gì muốn giải thích, thì đi nói với cảnh sát, giải thích với quan tòa đi.”

“Tôi...” Sắc mặt Chu khoa trưởng trắng bệch, ngậy ngốc sừng sốt, hắn đột nhiên xoay người, chạy ra khỏi phòng y tế. Vừa chạy miệng còn hét lên: “Tôi không muốn ngồi tù, tôi không muốn ngồi tù...”

Đáng tiếc chính là, bên trong sân phòng y tế đang đứng đầy học sinh, đang vây quanh chặt như nêm cối. Chu khoa trưởng còn chưa chạy ra khỏi phòng y tế, liền tông vào giữa đám học sinh, nhất thời bị những học sinh đang tâm tình kích động liên tùm chặt lại.

“Ta kháo, tên hỗn đản này không ngờ muốn chạy!”

“Bắt lại hắn, đừng cho hắn chạy!”

“Đánh gãy răng hắn!”

Các học sinh tâm tình kích động, bắt đầu quơ nắm tay nện lên người Chu khoa trưởng, nhất thời đánh cho Chu khoa trưởng kêu lên thảm thiết liên tục, không ngừng xin khoan dung, dù là như vậy, các học sinh vẫn không hề có ý tứ muốn buông tha cho hắn, vừa đánh vừa mắng to:

“Một quyền này, là bởi vì bắt ta ăn phải đĩnh ốc trong cơm nước!”

“Một tát này, là bởi vì làm cho tỷ ăn phải tiểu Cường(con gián) trong cơm canh! Còn là một cặp trổng mái đang ôm nhau! Người đang châm chọc tỷ đang sống độc thân đó sao?”

“Biết ta dùng cái gì đánh người không? Đây là bánh giò chéo quẩy bên trong căn tin các người! ***, thứ này cứng như thép, lần đầu tiên ca cắn vào, suýt chút đã gãy răng hai cái răng hàm!”

“Còn có cái này, đây là bánh bao bên trong căn tin các người bán ra, so với tảng đá còn muốn cứng hơn thì cũng thôi, dù sao hàm răng và dạ dày của ca đã sớm rèn đúc ra được. Thế nhưng bên trong không có chút thịt nào đi? Cắn cái thứ nhất cũng không, cắn cái thứ hai cũng không luôn, nói thật, nhiều năm như vậy, ta vẫn cho rằng bánh bao chính là cách xưng hô thứ hai của bánh màn thầu(bánh bột không nhân).”

“Người phía trước, đánh xong mau nhanh tránh ra, nhường người phía sau cũng phải đánh đã nghiệm! Cũng không nên giành hết một mình chứ!”

Thương cảm Chu khoa trưởng, dưới sự công kích quyền cước cùng vũ khí thực vật của những học sinh “tâm tình ổn định”, nhất thời đầu rơi máu chảy tê liệt ngã xuống trên mặt đất, chỉ còn lại hơi thở yếu ớt.

Trương Văn Trọng thấy thế, vội vã khuyên bảo: “Được rồi, đừng đánh nữa, còn đánh sẽ xảy ra tai nạn chết người đó!”

Hiện tại bên trong đại học Ung Thành người có lực hiệu triệu lớn nhất cũng không phải hiệu trưởng, cũng không phải một vị hoa hậu giảng đường nào, mà chính là Trương Văn Trọng từng nhiều lần sáng tạo kỳ tích. Cho nên các học sinh “tâm tình ổn định” nghe được Trương Văn Trọng nói, đều dừng tay lại, không tiếp tục đánh đập Chu khoa trưởng thương cảm nữa.

Hiệu trưởng đại học Ung Thành lúc này đứng ra tỏ thái độ: “Các học sinh, chuyện lần này đều là lỗi của chúng tôi. Chúng tôi sẽ xử lý thích đáng, bảo chứng cho các em một câu trả lời thuyết phục. Mặt khác, chuyện các em nói về vấn đề tại căn tin, ngày mai chúng tôi cũng sẽ bắt đầu chỉnh đốn cải cách. Sau đó chúng tôi sẽ tăng mạnh sự giám thị căn tin, mà các em cũng sẽ có quyền giám thị của chính mình! Chỉ cần phát hiện trong cơm nước có chuyện, các em có thể lập tức phản ánh tới ban hậu cần của nhà trường. Ban hậu cần cùng căn tin sẽ lập tức hồi âm ngay trong ngày!”

“Tốt!”

“Lần này mới được a!”

“Nên sớm chỉnh đốn và cải cách căn tin lâu rồi!”

“Chính lão hiệu trưởng uy vũ a!”

Các học sinh đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Kỳ thực bọn họ yêu cầu cũng không nhiều, hơn nữa chỉ cần thỏa mãn yêu cầu của họ, họ sẽ thực tình thực lòng ủng hộ người. Chỉ tiếc rất nhiều lãnh đạo trường học, đều không hề nhận thức ra điểm này.

Sau khi trấn an tình tự của các học sinh, lão hiệu trưởng lại nhìn các bác sĩ của phòng y tế nói: “Hiện tại phòng y tế trường học, vô luận là quy mô hay tiêu chuẩn chữa bệnh, đều kém khá xa với địa vị của đại học Ung Thành trong giới đại học quốc nội. Vốn chúng tôi đã đề nghị được xây dựng thêm phòng y tế trường học, nhưng định cuối năm nay khởi công. Bất quá trải qua chuyện lần này, phải thúc đẩy thật nhanh tiến trình xây dựng mới được. Đợi khi phòng y tế được xây dựng thêm, khẳng định sẽ mua rất nhiều máy móc chữa bệnh, thông báo tuyển dụng đại lượng nhân viên y tế. Cho đến lúc này, nếu chỉ dựa vào một mình Hồ viện trưởng, sợ là làm không kịp.” Nói đến đây, hắn nhìn về phía Trương Văn Trọng, nói: “Lần này có chuyện xảy ra, anh đã xử lý rất tốt. Mà trước đây, tôi cũng đã từng nghe nói qua sự tích của anh. Thế nào, có hứng thú làm phó viện trưởng thường vụ của phòng y tế hay không?”

“Đáp ứng ông ấy!”

“Đáp ứng ông ấy!”

“Đáp ứng ông ấy!”

Lúc này, không chỉ có các học sinh hô to, dù các bác sĩ và hộ sĩ của phòng y tế cũng đồng dạng hô lên.

“Được rồi, tôi đáp ứng ông.” Nhìn mọi người chung quanh đang hô lên, Trương Văn Trọng không khỏi nở nụ cười.

“Xem ra quyết định này của tôi thật đúng là vì mục đích chung a.” Lão hiệu trưởng cũng vui mừng nở nụ cười.

166. Chương 168: Muốn Đạp Tiệm Không Sợ Hối Hận Thì Tới Đi

Đám người Trương Văn Trọng bận rộn trong phòng y tế đến hơn mười một giờ tối, không ai kịp ăn cơm. Thẳng đến khi hai mươi sinh viên bị ngộ độc thức ăn nặng bệnh tình đều đã ổn định xuống, lúc này mới để lại hai bác sĩ và bốn hộ sĩ trực ban, những người còn lại tan tằm về nhà.

Đã vào đêm khuya, đại bộ phận nhà hàng, tiệm cơm đều đã đóng cửa, chỉ còn những tiệm thịt nước hay bán bia còn mở cửa, nhưng Trương Văn Trọng đối với những thứ này cũng không có bao nhiêu hứng thú, cho nên hắn ở siêu thị ngay trong trường học mua một chai nước khoáng cùng một túi bánh mì, vừa đi vừa ăn, xem như điền đầy bụng.

Khi hắn sắp ăn xong bánh mì, hắn cũng đã đi tới trước cửa tiểu khu Hoa Hàng. Giương mắt nhìn tiệm cơm của Ưông bá, đã sớm đóng cửa nghỉ ngơi, những cửa hàng gần bên đại khái đều đã đóng cửa, chỉ có một siêu thị mini còn đang kinh doanh. Nương theo ánh sáng yếu ớt bắn ra từ bên trong siêu thị nhỏ, hắn đột nhiên phát hiện, có mấy bóng người đang loay hoay làm gì đó trước tiệm cơm đã đóng cửa của Ưông bá.

Sự tình có chút khác thường.

Vùng lông mày của Trương Văn Trọng nhướng lên, lập tức hạ mệnh lệnh cho Tam Túc Ô đang đậu trên vai: “Qua xem bọn hắn muốn làm gì.”

Tam Túc Ô gật đầu, vỗ cánh bay lên. Rất nhanh liền dung nhập vào trong màn đêm đen kịt, bay về phía mấy người đang loay hoay lén lút. Những người tầm thường, muốn ở trong một đêm tối đen kịt phát hiện ra hình bóng của Tam Túc Ô, hầu như là chuyện không có khả năng.

Sau một lát, Tam Túc Ô bay trở về trên vai Trương Văn Trọng, tiến đến bên tai hắn, nhẹ giọng nói: “Chủ nhân, tôi nghe được bọn chúng nói chuyện, bọn chúng sẽ đến đây để nghiên cứu địa hình, chuẩn bị sáng sớm mai thừa dịp ít người, sẽ vào đập phá tiệm cơm của Ưông bá.”

Trương Văn Trọng nhất thời cười nhạt, nói: “Xem ra, bốn món được thiện thực sự bán không tệ, không chỉ khiến cho người cùng ngành đồ kỵ, còn để cho bọn hắn không tiếc chọn dùng loại thủ đoạn trái pháp luật này. Ta thật ra cũng muốn nhìn, đến tận cùng là ai lại có lá gan lớn như thế.” Hắn cất bước đi về hướng mấy người đang loay hoay ở chỗ tiệm cơm.

Mấy người đang phụ trách nghiên cứu địa hình, hiển nhiên thật không ngờ, hành tung và mục đích của bọn hắn đều đã bại lộ. Ngay khi bọn họ xoay người muốn bỏ đi, mới kinh ngạc phát hiện, một thanh niên trẻ tuổi trên đầu vai có một con quạ đen, không biết từ khi nào đã xuất hiện ở phía sau bọn hắn, ngăn cản lối đi. Ở khóe miệng của thanh niên, còn lộ ra một nụ cười nhạt khiến bọn hắn cảm thấy rét lạnh.

Tuy rằng đối phương chỉ có một người, thế nhưng không biết vì sao, mấy tên phụ trách nghiên cứu địa hình, đều cảm thấy từ sâu trong nội tâm bốc lên một cỗ sợ hãi kinh khủng.

Một bầu không khí áp lực nhất thời bao phủ bọn hắn bên trong, đè áp bọn họ có chút không thở nổi.

“Anh ngăn đường của chúng tôi làm gì?” Một người có dáng dấp đầu lĩnh, cuối cùng không chịu được bầu không khí áp lực như vậy, gương mặt sầm xuống chất vấn nói.

Trương Văn Trọng cũng không trả lời câu hỏi của hắn, mà cười lạnh nói: “Sao lại đi vội vã như vậy? Các anh nghiên cứu địa hình đã rõ ràng rồi sao? Đừng để sáng mai khi đến đập tiệm, lại đập sai địa phương.”

Tên kia kinh ngạc há to miệng, chất vấn: “Anh là ai? Sao anh lại biết việc này?”

Trương Văn Trọng cười lạnh nói: “Các anh đã chạy tới muốn đập tiệm của tôi, thế nào tôi là ai mà cũng không biết?”

Người bên trái tên đầu mục có chút chần chờ nói: “Anh...anh là ông chủ của tiệm cơm này? Sai nha, ông chủ rõ ràng chỉ là một lão đầu a.”

Tiểu đầu mục đưa tay tát mạnh một cái vang dội lên mặt người kia, sau đó chỉ vào Trương Văn Trọng hướng người bên cạnh thét lên ra lệnh: “Thao, còn nói gì với hắn? Trước tiên bắt hắn đánh một trận, sau đó hỏi ra thân phận của hắn. Cùng với chuyện vì sao hắn biết chúng ta muốn đập tiệm! Hắn chỉ có một người, chúng ta có bảy người, còn sợ đánh không lại hắn sao? Lên, đều lên cho ta, đánh cho ta, đánh thật hung hăng, chỉ cần đừng đánh chết là được!”

“Lên!”

“Đánh gãy răng hắn!”

“Cho hắn ném thử lợi hại!”

Người bên cạnh tên đầu mục lập tức rút gào đánh về phía Trương Văn Trọng. Theo bọn hắn xem ra, bên mình người đông thế mạnh, dễ dàng đánh bại tên thanh niên đáng vọc gậy yếu trước mặt.

Tên đầu mục tự cho là nắm chắc thắng lợi, lấy ra điều thuốc bỏ vào miệng, dự định vừa thần nhiên hút thuốc vừa nhàn nhàn nhìn xem, khi hắn chuẩn bị lấy bật lửa ra châm thuốc, dị biến trước mắt cũng làm hắn há to miệng kinh ngạc. Điều thuốc vừa bỏ vào cũng bởi vậy mà rơi xuống đất.

Nguyên lai, trong chớp mắt sáu người vừa đánh về phía Trương Văn Trọng toàn bộ đều nằm dài trên mặt đất, không ngừng kêu thảm. Tốc độ Trương Văn Trọng đánh bại sáu người quả thật là quá nhanh, nhanh đến mức tên tiểu đầu mục căn bản không kịp nhìn thấy rõ đến tột cùng hắn đã làm như thế nào.

Mất thấy Trương Văn Trọng hướng chính mình đi tới, cuối cùng tiểu đầu mục cũng từ trong nỗi khiếp sợ hồi phục lại tinh thần. Hắn hét lên một tiếng, xoay người đã nghĩ muốn chạy. Ở ngay lúc này, hắn đã triệt để hiểu được, người như Trương Văn Trọng, không phải những người thường như bọn hắn là có thể đối phó.

“Muốn chạy? Trở về cho ta!” Trương Văn Trọng quát khê một tiếng.

Tên đầu mục đột nhiên cảm giác được một cỗ lực lượng quán quanh trên người mình, mạnh mẽ túm hắn về phía sau, điều này làm hắn vô cùng sợ hãi, liều mạng muốn giãy dụa thoát khỏi cỗ lực lượng, nhưng dù giãy dụa thế nào ở trước mặt Trương Văn Trọng cũng là vô ích.

Mất thấy bản thân đã bị cỗ lực lượng kéo về trước người Trương Văn Trọng, tên đầu mục đã biết mình trốn không thoát, thẳng thẳng quỳ gối xuống trước người Trương Văn Trọng, cầu xin: “Đại hiệp tha mạng, tha mạng! Tôi trên có mẹ già còn uống sữa, dưới có con nhỏ tám mươi tuổi...a, sai, tôi trên có mẹ già tám mươi tuổi, dưới có con nhỏ còn bú sữa, toàn gia già trẻ đều dựa vào một mình tôi nuôi sống. Nếu như anh giết chết tôi, là một xác hai mạng a...”

Trên mặt Trương Văn Trọng nhất thời đen thui. Đưa tay gõ lên đầu tiểu đầu mục, quát: “Câm miệng, nói năng linh tinh cái gì? Người xem quá nhiều phim truyền hình võ hiệp phải không? Còn cái gì mà một xác nhiều mạng? Người là phụ nữ có thai hả? Người mang song bào thai sao? Được rồi, người cũng đừng quỳ trên mặt đất dập đầu nữa, đứng lên đi. Người yên tâm, ta sẽ không giết chết các người. Nhưng nếu như các người không thành thật trả lời vấn đề của ta, thì đừng trách ta lại dẫn vật các người. Nói thật cho các người biết, biện pháp để cho các người cầu sống không được cầu chết không yên, ta có rất nhiều!”

Tiểu đầu mục vội vã hồi đáp: “Dạ, dạ, đại hiệp có gì muốn hỏi thì cứ hỏi, chúng tôi biết gì đều nói ra hết.”

Trương Văn Trọng hỏi: “Là ai sai khiến các người đến đập phá tiệm?”

Tiểu đầu mục cũng không dám giấu diếm, vội vã đem những gì mình biết toàn bộ nói đi ra: “Là lão đại chúng tôi phái chúng tôi đến đập tiệm, lão đại chúng tôi có biệt hiệu Dao Ba ca, ở Ung Thành cũng có thể xem như đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy. Hắn và mấy người bạn liên hợp mở một nhà hàng tên là Nhất Phẩm Dược Thiện Phường, vốn buôn bán vẫn luôn rất tốt. Thế nhưng trong những ngày gần đây, buôn bán

rất kém. Sau khi nghe ngóng mới biết, nguyên lai ở chỗ này có một tiệm cơm nhỏ bán được thiện. Hơn nữa được thiện ở đây không chỉ mùi vị ngon miệng, hiệu quả bổ dưỡng tốt phi thường, then chốt giá cả lại không đắt, cho nên đã đoạt đi tám chín thành sinh ý của Nhất Phẩm Được Thiện Phường. Dưới cơn giận dữ, lão đại liền phái chúng tôi đến đây nghiên cứu địa hình, chuẩn bị sáng sớm ngày mai đến đập tiệm. Đồng thời còn muốn bắt ông chủ đi, ép hồi phối phương của được thiện.”

“Không dựa vào bản lĩnh thật sự đến cạnh tranh với chúng ta. Không ngờ muốn đùa giỡn những thủ đoạn tà môn ngoại đạo. Thảo nào sinh ý Nhất Phẩm Được Thiện Đường càng làm càng kém.” Trương Văn Trọng cười lạnh nói, hần quét mắt nhìn tiểu đầu mục vẫn còn quỳ trên mặt đất, cùng với sáu tên đang nằm rên rỉ trên mặt đất, nói: “Mấy người các ngươi cũng chỉ là bán mạng cho người khác, ta sẽ không làm khó các ngươi. Nhưng ta muốn các ngươi trở lại nói với tên Dao Ba ca kia, nói cho hắn, hay nhất đừng đánh chủ ý đối với tiệm cơm này, bằng không ta nhất định sẽ làm cho hắn hối hận. Đường nhiên, nếu như hắn không tin lời nói của ta, có thể thử xem.”

Tiểu đầu mục vội vàng gật đầu liên tục nói: “Dạ, dạ, chúng tôi nhất định đem những lời này truyền cho lão đại.”

Trương Văn Trọng không hề để ý tới bảy người, xoay người đi về tiểu khu, trở về nhà mình.

Tuy rằng hắn đã cho tiểu đầu mục chuyển lời cho tên Dao Ba ca kia, thế nhưng đối phương có nghe theo lời hắn hay không cũng không biết. Cho nên hắn phải chuẩn bị sẵn sàng, miễn cho việc tiệm cơm chỉ vừa mới sửa chữa lại, tiếp tục bị phá hư lần nữa, đồng thời còn phải phòng bị bọn hắn hạ thủ đối với Uông bá.

Cho nên Trương Văn Trọng quyết định dùng Hỗn Độn Lô, luyện chế hai kiện pháp khí thấp phẩm, một kiện dùng để trấn thủ tiệm cơm, một kiện dùng bảo hộ sự an toàn của Uông bá.

Địa phương thần kỳ nhất của Hỗn Độn Lô, chính là vì có thể dùng để luyện đan, đồng thời còn có thể dùng để luyện khí. Hơn nữa dùng nó để luyện khí, không chỉ có thể tiết kiệm tài liệu, đồng thời còn có thể đề cao phẩm cấp cùng uy lực của pháp khí.

Với tài liệu hiện có của Trương Văn Trọng, muốn luyện chế pháp khí cao phẩm hoặc pháp bảo thấp phẩm thì không có khả năng. Thế nhưng muốn luyện chế hai kiện pháp khí thấp phẩm thì vẫn còn dư dả.

Khai lò luyện khí một phe, hai kiện nhị phẩm pháp khí đã được Trương Văn Trọng luyện chế đi ra.

Hai kiện nhị phẩm pháp khí, một kiện tên là Mê Hồn Kính, công hiệu là để địch nhân nếu ôm địch ý sẽ bị rơi vào trong ảo giác. Đây dùng để trấn thủ tiệm cơm, có nó sẽ không sợ người tới đập phá tiệm. Bởi vì bọn hắn còn chưa kịp đi vào trong tiệm cơm, sẽ bị rơi vào trong ảo giác, trái lại sẽ hoảng sợ bỏ đi. Một kiện còn lại không khác gì Mê Hồn Kính, nhưng bề ngoài của nó cũng không phải là một chiếc gương, mà là một kính mắt.

Trương Văn Trọng cũng không muốn Uông bá biết chuyện này, cho nên hắn đem pháp khí bảo hộ Uông bá luyện chế trở thành một mắt kính giống như đục lão kính viễn thị của Uông bá.

Trương Văn Trọng đem hai kiện pháp khí ném cho Tam Túc Ô, phân phó: “Người đi một chuyến, đem Mê Hồn Kính treo lên tiệm cơm, ở chỗ nào không khiến cho người khác chú ý. Còn lão kính viễn thị, đem vào nhà Uông bá, đổi lại lão kính cũ của ông ấy.”

“Dạ.” Tam Túc Ô dùng móng vuốt bắt lấy hai kiện nhị phẩm pháp khí, lập tức từ cửa sổ bay ra ngoài, dung nhập vào màn đêm mênh mông.

167. Chương 169: Ba Mươi Triệu

Không biết do sự uy hiếp của Trương Văn Trọng khởi lên tác dụng, hay do Nhất Phẩm Được Thiện Phường đang thương nghị đối sách khác. Nói chung, trong hai ba ngày sau, sinh ý tiệm cơm của Uông bá vẫn rất đông khách như trước, cũng không thấy ai đến quấy rối. Trương Văn Trọng cũng đã có thể đem toàn bộ tâm tư đều đặt lên những sinh viên bị ngộ độc đậu sừng. Trải qua ba ngày nằm viện trị liệu, đã có sinh viên khỏe mạnh lục tục xuất viện. Đợi đến sáng ngày thứ ba, mấy sinh viên cuối cùng cũng đã khỏe lại cùng xuất viện.

Sự kiện năm mươi sáu sinh viên bị ngộ độc đậu nành chưa chín, khiến cho Ung Thành coi trọng cao độ. Không chỉ có cục giám sát vệ sinh an toàn thực phẩm phải chuyên gia đến căn tin trường đại học Ung Thành điều tra tình huống, đồng thời bộ phận tư pháp cũng tham gia vào, đem Chu khoa trưởng và những người phụ trách căn tin toàn bộ bắt giữ. Trải qua một phen thẩm vấn tra xét, thật đã tra ra không ít vấn đề.

Cuối cùng không chỉ có Chu khoa trưởng và người phụ trách căn tin bị bỏ tù, dù bộ trưởng hậu cần bộ của Ung Thành cũng bị liên lụy, tự nhận lỗi từ chức. Bộ trưởng hậu cần bộ mới nhậm chức hấp thụ sự giáo huấn vừa rồi, vừa lên chức liền dựa theo sự phân phó của lão hiệu trưởng, bắt đầu chỉnh đốn các căn tin trong các trường học. Đến tận đây, không chỉ có phẩm chất cùng mùi vị cơm nước trong căn tin đại học Ung Thành được đề cao trên diện rộng, dù nhân viên công tác trong căn tin cũng sửa lại tác phong kiểu ngạo ngày xưa, thái độ phục vụ bắt đầu học theo các nhà hàng, làm mọi người trong sự vui vẻ, cũng đều rất khen ngợi.

Tuy rằng hiện tại Trương Văn Trọng đã trở thành phó viện trưởng thường vụ của phòng y tế, thế nhưng hắn cũng không nguyện ý đi lên lầu hai làm việc, vẫn chỉ thích ở lại trong phòng làm việc trước đây của mình.

Buổi trưa hôm nay, đã sắp đến giờ tan tầm, điện thoại di động của Trương Văn Trọng chợt vang lên.

Trương Văn Trọng lấy điện thoại ra xem màn hình, là do Vũ Giai gọi tới.

Vừa bấm máy chuyển, thanh âm Vũ Giai từ bên trong điện thoại truyền ra: “Uy, Trọng ca, giờ này anh hẳn là sắp tan tầm phải không? Chiều nay anh có thời gian không? Buổi đầu giá Đường Nhan Đan hai giờ rưỡi chiều nay bắt đầu, sẽ tổ chức tại phòng hội nghị trong Ngọc Kiều tửu lâu. Đến lúc đó nếu anh có thời gian rảnh, thì qua nhìn xem đi.”

“Tốt, tôi đã biết.” Trương Văn Trọng đáp, hắn thật đúng có ý định đến hiện trường hội đầu giá nhìn xem, bởi vì hắn muốn đi qua hiện trường quan sát, phán đoán ra Đường Nhan Đan đến tột cùng có tiềm lực như thế nào.

Lúc này nhìn Vũ Giai có vẻ rất bận rộn, còn chưa nói được vài câu với Trương Văn Trọng, nàng đã cắt đứt điện thoại.

Trương Văn Trọng nhìn thời gian, đã đến giờ tan tầm, hắn đứng dậy thu thập đồ đạc, lại nhìn Tô Hiểu Hồng đang ôm một quyển Phụ Nhân Lương Phương do Tống Nhân Trần tự viết, nói: “Chiều nay tôi có việc cần làm, có thể sẽ không đến phòng y tế, dù muốn tới chỉ sợ cũng sẽ muộn. Cho nên chiều nay cô một mình ở lại trực, không thành vấn đề chứ?”

Tô Hiểu Hồng ngẩng đầu lên nói: “Yên tâm đi, Trương lão sư. Y thuật của em tuy rằng kém xa thầy, nhưng cũng không quá tệ.” Tinh thần bát quái của nàng lại hùng hực thiêu đốt lên, hiếu kỳ dò hỏi: “Ai, Trương lão sư, có thể tiết lộ cho em nghe một chút, chiều nay thầy đi đâu không? Em vừa nghe được bốn chữ Ngọc Kiều tửu lâu, lẽ nào thầy có hẹn với bạn trên mạng?”

Trương Văn Trọng cười khổ lắc đầu, nói: “Tôi không có lên mạng, lấy đâu ra bạn bè? Tiểu muội, lòng hiếu kỳ của cô quá nặng, nên thu liễm một chút mới tốt. Phải biết rằng, bên Anh quốc có một câu nói, lòng hiếu kỳ hại chết miêu.”

“Lòng hiếu kỳ hại chết miêu?” Khả năng tiếng Anh của Tô Hiểu Hồng rất không tệ, bằng không nàng cũng không khả năng đọc hiểu những tạp chí y học tiếng Anh. Lúc này nàng thoáng chốc đã hiểu câu tiếng Anh Trương Văn Trọng vừa nói. Nhưng nàng cũng không đem câu cảnh cáo của Trương Văn Trọng để trong lòng, trái lại không cho là đúng cười nói: “Trương lão sư, có nghiêm trọng đến nỗi như lời thầy nói không?”

“Có.” Biểu tình Trương Văn Trọng nghiêm túc nói.

Tuy rằng nhìn thấy biểu tình nghiêm túc của Trương Văn Trọng, thế nhưng Tô Hiểu Hồng vẫn không đem chuyện này để vào lòng. Nàng vẫn cứ cười hì hì, rõ ràng chỉ xem lời cảnh cáo của Trương Văn Trọng trở thành lời vui đùa.

“Trái tim thất khiếu linh lung, tuy rằng phi thường thông tuệ, nhưng lòng hiếu kỳ cũng quá nặng, rất dễ dàng trên chọc vật âm tà.” Những lời này Trương Văn Trọng cũng không nói ra miệng, bởi vì hắn biết dù cho có nói, Tô Hiểu Hồng cũng không để trong lòng, chỉ sẽ xem như lời vui cười.

“Xem ra chỉ khi cô có hại, mới có thể tin tưởng lời nói của ta là sự thật.” Trương Văn Trọng âm thầm lắc đầu, không chút phản ứng lặng lẽ truyền một lũ chân nguyên vào trong cơ thể Tô Hiểu Hồng. Một khi Tô Hiểu Hồng trêu chọc phải vật âm tà, đạo chân nguyên có thể lập tức thông tri cho hắn kịp thời chạy tới cứu Tô Hiểu Hồng.

Cởi áo blouse trắng, Trương Văn Trọng đi ra khỏi phòng.

Từ sự kiện ngộ độc đậu sừng ba ngày trước tới nay, những bác sĩ và hộ sĩ bên trong phòng y tế, thật giống như thay đổi thành người khác, không chỉ không có hiện tượng đến trễ về sớm, hơn nữa ngay trong thời gian làm việc, cũng không còn nhìn thấy tụ tập nói chuyện phiếm hay đọc báo chơi game, chơi điện thoại di động như trước. Hiện tại cho dù không có bệnh nhân, những bác sĩ và hộ sĩ đều ngồi yên tại vị trí của mình, lật xem những quyển sách báo liên quan đến chuyên ngành y học, nỗ lực học hỏi tri thức để thăng khả năng y thuật của mình. Trong đó tự nhiên cũng có động lực vì chuyện phòng y tế sắp được xây dựng thêm, muốn chiêu thêm một số bác sĩ và hộ sĩ mới, bọn họ sợ đến lúc đó mình không đủ tiêu chuẩn sẽ bị đào thải. Thế nhưng nguyên nhân lớn hơn chính là, câu nói “người thủ hộ cho sức khỏe học sinh”, đã khơi dậy lý tưởng mà bọn họ lãng quên từ lâu. Cộng thêm sự tao ngộ của Trương Văn Trọng, cũng là ánh rạng đông để cho bọn họ phấn đấu cùng hi vọng.

Ai nói ở bên trong phòng y tế, cũng chỉ có những lang băm vô năng không lý tưởng?

Ai nói làm việc bên trong phòng y tế, sẽ không thể làm ra một phen sự nghiệp đây?

Nếu người khác khinh thường chúng ta, như vậy chúng ta càng không thể tự dể mình, chúng ta phải học tập theo Trương phó viện trưởng, làm ra một phen thành tích! Để cho những kẻ khinh thường chúng ta, bởi vậy phải ngậm miệng!

Chính bởi vì đủ loại nguyên nhân này, khi Trương Văn Trọng đi trên hành lang phòng y tế, đúng là phát hiện mọi người còn chưa tan tầm, mà đang ôm những quyển sách y học vui đầu nghiên cứu học tập.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Trương Văn Trọng phải đứng lại trên hành lang, vỗ vỗ tay, đem lực chú ý của mọi người hấp dẫn lên người hắn, mới nói: “Chư vị, hiện tại đã tới giờ tan sở, mọi người hẳn nên trở về nhà ăn cơm và nghỉ trưa. Tuy rằng thái độ học tập hiện tại của mọi người, làm tôi cảm thấy phi thường vui mừng, nhưng tôi muốn nói chính là, thân thể là tiền vốn của cách mạng, chỉ có bảo chứng thân thể mình khỏe mạnh, các vị mới có tinh lực sung túc để học tập càng nhiều thứ hơn. Cho nên bây giờ còn mời các vị nên thu thập đồ vật để tan sở đi.”

Nghe thấy được Trương Văn Trọng nói, các bác sĩ và hộ sĩ trong phòng y tế mới phát hiện đã đến giờ tan sở, mọi người đều quá chú tâm nên quên mất thời gian, nhờ vậy thời gian lại trôi qua nhanh phi thường, cũng giống như những vị bác sĩ và hộ sĩ luôn chú tâm đọc sách học tập như bây giờ cũng sẽ không hề cảm giác được.

Thấy mọi người đều thu thập mọi thứ chuẩn bị ra về, Trương Văn Trọng thỏa mãn gật đầu, lúc này mới đi ra khỏi phòng y tế.

Hai giờ hai mươi phút chiều, còn khoảng mười phút khai mạc buổi đấu giá Dưỡng Nhan Đan, Trương Văn Trọng đi tới Ngọc Kiều tửu lâu, đồng thời đi thang máy lên tới lầu tám, cất bước đi tới phòng hội nghị xa hoa. Nhưng không đợi hắn vào trong, đã bị hai nhân viên bảo an thân thể cường tráng ngăn cản lại.

“Tiên sinh, thỉnh đưa ra thiệp mời của ngài, nếu như không có không thể đi vào trong.” Nhân viên bảo an nói chuyện rất khách khí, nhưng nếu như có ai dám ngang ngược xông vào, thái độ bọn họ lập tức sẽ chuyển biến tới một trăm tám mươi độ.

“Thiệp mời?” Trương Văn Trọng không khỏi sửng sốt, hắn vốn không có thiệp mời.

Ngay lúc này, điện thoại hắn vang lên. Hắn lấy điện thoại ra xem, là Vưu Giai gọi tới, vừa chuyển máy, chợt nghe Vưu Giai hỏi: “Trọng ca, anh đang ở đâu? Hội đấu giá sẽ lập tức bắt đầu, sao còn chưa thấy anh xuất hiện?”

Trương Văn Trọng cười hồi đáp: “Tôi đang ở bên ngoài phòng hội nghị, nhưng tôi không có thiệp mời, nên bị nhân viên bảo an cản lại không cho vào.”

Nghe chuyện này, Vưu Giai nhin không được bật cười, vội vàng nói: “À, là lỗi của tôi, tôi quên đưa cho anh một phần thiệp mời. Anh ở đó chờ tôi, tôi ra tiếp anh ngay.”

Khoảng một hai phút sau, Vưu Giai trong bộ quần áo chức nghiệp nhanh nhẹn từ bên trong đi ra.

Bởi vì dùng Đường Nhan Đan, Vưu Giai vốn đã là một đại mỹ nhân, bây giờ càng thêm xinh đẹp hơn vài phần. Những hoa hậu quốc tế, còn xa xa kém cõi hơn nàng. Nhất là làn da trơn mượt mềm mại của nàng, quả thực còn mềm mại hơn cả em bé mới sinh, thật không biết phải làm ghen tỵ bao nhiêu nữ nhân.

Do nàng đứng ra, hai nhân viên bảo an cũng không tiếp tục ngăn cản Trương Văn Trọng. Chỉ là một nỗi nghi hoặc hiện lên trong lòng bọn họ: “Người kia đến tới cùng có địa vị gì? Không ngờ có thể để cho Vưu tổng đích thân ra nghênh tiếp? Nhìn dáng tươi cười ngọt ngào trên mặt Vưu tổng, lẽ nào bọn họ là tình lữ? Không ngờ Vưu tổng đã có bạn trai, đây thật đúng là tin tức bất quáí nỏ bạo trong năm nay của tập đoàn Vưu thị chúng ta.”

Ngay khi hai nhân viên bảo an đang suy đoán những ý nghĩ bất quáí về thân phận của Trương Văn Trọng, cùng quan hệ giữa hắn và Vưu Giai, Trương Văn Trọng đã theo sự dẫn dắt của Vưu Giai, đi vào phòng hội nghị xa hoa. Ở trong phòng hội nghị lớn đủ dung nạp hơn ba trăm người, có thể nói hiện tại đã không còn chỗ ngồi. Những người đến đây tham dự buổi đấu giá, nữ nhân chiếm đa số, thế nhưng nam nhân cũng không ít, phóng mắt nhìn qua cũng phải bốn năm mươi người.

Chuyện bán đấu giá, tự nhiên có nhân viên tương quan phụ trách. Cho nên Vưu Giai cùng Trương Văn Trọng ngồi trong một góc thanh tĩnh của phòng hội nghị, nàng nhẹ giọng giới thiệu tình huống cho hắn: “Tuy rằng công hiệu của bốn mình Đường Nhan Đan trước kia thật thần kỳ, đã làm rất nhiều người nhìn thấy. Nhưng dù sao cũng chỉ là sự vật mới mẻ, cho nên cũng có rất nhiều người ôm thái độ quan vọng mà đến. Bởi vậy lần này những người nhận lời tới tham gia hội đấu giá cũng không nhiều. Nhưng bọn họ đều là thương gia giàu có một phương, ra tay cũng rất phóng khoáng. Nghĩ tới năm bình Đường Nhan Đan, cũng có thể bán ra với giá rất tốt.”

“Mong muốn như vậy.” Trương Văn Trọng mỉm cười đáp.

Ngay khi Vưu Giai và Trương Văn Trọng đang nói chuyện, đấu giá sư đã ở trên sân khấu tuyên truyền đủ loại chỗ tốt của Đường Nhan Đan. Những vị khách quý đáp ứng lời mời đến đây, đại khái từng tận mắt nhìn thấy hiệu quả thần kỳ của Đường Nhan Đan từ Vưu Giai và các vị phu nhân, cho nên đối với những lời đấu giá sư nói cũng không quá cảm thấy hứng thú.

Đấu giá sư đều là người phi thường giỏi về quan sát sắc mặt. Nhìn thấy thần thái phản ứng của các khách quý, hắn lập tức liền nói ngắn gọn, nói xong mấy câu giới thiệu công hiệu thần kỳ của Đường Nhan Đan, đã đem năm bình Đường Nhan Đan toàn bộ bày ra.

Ba trăm vị khách quý, năm bình Đường Nhan Đan, chân chính có chút quá ít.

Khi đấu giá sư tuyên bố bắt đầu đấu giá, trái tim của Trương Văn Trọng xưa nay vốn luôn bình tĩnh, nhưng cũng nhin không được chột khe rung động. Hắn hiểu kỳ, cũng rất chờ mong, năm bình Đường Nhan Đan cuối cùng có thể bán ra với giá thế nào.

Nghe đấu giá sư tuyên bố, giá quy định của mỗi một bình Đường Nhan Đan, đều khoảng một triệu, mỗi một lần tăng giá, đều trong một trăm ngàn, Trương Văn Trọng không khỏi kinh ngạc nhìn Vưu Giai hỏi: “Khởi giá một triệu, tăng giá một trăm ngàn, giá cả như vậy có phải đắt quá không?”

Vưu Giai nở nụ cười, nói: “Thế nào, Trọng ca lo lắng đưa ra giá quá cao, sẽ không ai tham gia đấu giá? Yên tâm đi, giá cả một triệu, đối với người thường mà nói, đích thật là rất cao. Thế nhưng đối với những người ở đây mà nói, chỉ có thể xem như mất một sợi lông. Phải biết rằng, hiện tại những ngôi sao tuyến hai, từng đi Hàn quốc làm thẩm mỹ, đều tốn cả triệu bạc, hưởng chi là những vị phu nhân có tiền thế này? Chỉ cần để bọn họ khỏi phục sự thanh xuân, đừng nói là tiền triệu, dù là tiền chục triệu, cũng có người bỏ ra được! Trọng ca, anh là một nam nhân, anh sẽ không hiểu được dung nhan cùng thanh xuân, đối với một nữ nhân mà nói, là trọng yếu cỡ nào. Dùng tiền có thể mua lại tuổi thanh xuân cùng dung nhan, đây là quá có lời!”

Vốn trong lòng Trương Văn Trọng còn hoài nghi, thế nhưng tình thế phát triển đúng như trong dự liệu của Vưu Giai, sau khi vừa tuyên bố đấu giá, đã không ngừng có người bắt đầu tăng giá.

Phảng phất như Dưỡng Nhan Đan cũng không dùng đơn vị trăm ngàn để tính, mà là dùng đơn vị ngàn. Trong thời gian ngắn ngủi, bình Dưỡng Nhan Đan đầu tiên đã bán ra với giá sáu triệu, được một vị phu nhân khoảng bảy mươi tuổi trang phục đẹp đẽ mua được. Bà trả sáu triệu ngay tại chỗ, sau đó khấn cấp cầm lấy bình Dưỡng Nhan Đan đổ ra một viên bỏ nhanh vào miệng.

Bốn bình Dưỡng Nhan Đan kế tiếp, giá cả không sai biệt bao nhiêu với bình đầu tiên, đều chỉ trên dưới sáu triệu.

“Dưỡng Nhan Đan có thể bán ra được nhiều tiền như vậy?” Trương Văn Trọng khiếp sợ há to miệng. Vốn trong dự tính của hắn, loại đan được bình thường như thế, tuy rằng có công hiệu giúp cho thanh xuân trở về, nhưng không có tác dụng gì trong tu luyện, nhiều lắm năm bình bán được chừng năm triệu là cùng. Không nghĩ tới giá cả tăng lên tới ba mươi triệu! Dù khấu trừ phần trăm hoa hồng cho Vũ Giai, còn tới hai mươi bảy triệu, cộng thêm số tiền mấy triệu hắn gửi ngân hàng, đã tăng lên tới ba mươi lăm triệu.

Có tiền rồi!

Thật sự lần này có tiền rồi!

Ba mươi lăm triệu, tuyệt đối mua được vài món tài liệu tốt nhất!

168. Chương 170: Hội Đấu Giá Ngầm.

Trước tiên thì đá cũng phải tan, Trương Văn Trọng hiểu rõ chân lý này. Nhưng trong mắt Trương Văn Trọng, tiền bạc chỉ là vật trang sức ngoại thân. Khi sống có cả núi tiền, nhưng khi chết cũng chẳng mang theo được.

Nếu đem số tiền này gửi vào ngân hàng thì không bằng sử dụng nó đi mua các tài liệu dược vật, rút ngắn quá trình luyện chế đan dược, đẩy nhanh tốc độ tu luyện của chính mình.

Bởi vì ôm suy nghĩ như vậy, nên sau khi biết Vũ Giai cấp cho mình một tài khoản giá trị hai mươi bảy triệu. Hắn liền mau chóng hướng Vũ Giai dò hỏi: “Vũ Giai, cô biết gần đây có buổi đấu giá nào tương tự như hoa cỏ quý thị không?”

“Buổi triển lãm đấu giá các loại kỳ hoa dị thảo tương tự như hoa cỏ quý thị sao?” Vũ Giai nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát, rồi lắc đầu đáp: “Theo tôi biết thì dường như là không có.”

Trương Văn Trọng không khỏi cảm thấy thất vọng. Lúc nhiều tiền lại không có nơi nào bán kỳ hoa. Bất quá, rất nhanh hắn nhớ tới Tôn Ngụy, mạng lưới quan hệ và năng lực của tiểu tử này so với Vũ Giai cũng cường đại hơn. Hắn là hắn có thể giúp mình mua một số tài liệu đi. Nhưng nhờ vả qua lại, tất nhiên sẽ phải thiếu nợ hắn một cái nhân tình.

Ngay lúc Trương Văn Trọng đang cân nhắc xem, rốt cục có nên đi nhờ Tôn Ngụy hỗ trợ hay không, thì Vũ Giai lại nói thêm: “Mặc dù không có buổi triển lãm kỳ hoa dị thảo nào tương tự như hoa cỏ quý thị. Nhưng tôi biết được một tin tức, năm ngày sau sẽ có một buổi đấu giá ngầm với quy mô toàn quốc, Cẩm Kinh Thành trực thuộc tỉnh Lũng Tuyền đã trúng cử. Nói vậy, trong buổi đấu giá ngầm các loại vật phẩm cổ quái đều sẽ xuất hiện. Trọng ca, nếu anh có hứng thú tham gia, tôi sẽ liên hệ với bằng hữu ở đó, an bài giúp anh.”

Buổi đấu giá ngầm quy mô toàn quốc? Các loại cổ vật kỳ quái đều sẽ xuất hiện!

Nhân tình Trương Văn Trọng nhất thời bừng sáng, buổi đấu giá này rất hợp với khẩu vị của hắn. Nói không chừng có thể mua được linh tài dược phẩm ở trong trường đấu giá này cũng nên.

Trương Văn Trọng cũng không khách khí với Vũ Giai, nên hắn gật đầu nói: “Vậy phiền toái cô nhờ bằng hữu ở đó an bài một chút, năm ngày sau tôi sẽ đến Cẩm Kinh Thành, tham gia buổi đấu giá ngầm kia.”

Vũ Giai gật đầu: “Không thành vấn đề, mọi chuyện hãy để tôi lo.” Nói đến đây nàng tạm dừng trong chốc lát, mới nhỏ giọng hỏi: “Trọng ca, buổi đấu giá Dưỡng Nhan Đan lô tiếp theo, anh tính toán như thế nào?”

“Cô có đề nghị gì không?” Trương Văn Trọng không đáp mà hỏi ngược lại.

Vưu Giai liền đề xuất ý tưởng của mình: “Tôi nghĩ không nên vội vàng, ít nhất phải đợi khoảng một tháng nữa. Khi những người không mua được Đường Nhan Đan thấy được công hiệu thần kỳ của Đường Nhan Đan mà người khác dùng, hối hận vì không kịp mua. Đến lúc đó chúng ta sẽ khai mở lô thuốc kế tiếp. Ngoài trừ chi phí đăng kí ra, giá cả nhất định cũng tăng cao hơn so với bây giờ. Trọng ca, anh cảm thấy tôi an bài như vậy có ổn thỏa không?”

Trương Văn Trọng cười nói: “Cô là nhân vật tài hoa trong giới kinh doanh, mọi chuyện do cô an bài, tôi còn không thể hài lòng sao? Hết thầy tôi đều giao toàn quyền cho cô quyết định.”

“Ok.” Vưu Giai cũng gật đầu đáp ứng.

.....

Mấy ngày kể trôi qua thực bình thản, mà công trình mở rộng phòng y tế trong trường đại học, rốt cục đã chính thức động thổ khởi công. Địa điểm xây dựng phòng y tế mới, không cách địa điểm cũ bao nhiêu, cho nên mỗi ngày sau lúc tan tầm đều có không ít bác sĩ cùng y tá, chạy qua xem tiến độ của công trình.

Năm ngày sau, Trương Văn Trọng đứng ngoài lối ra vào của phi trường quốc tế Cẩm Kim Thành thuộc tỉnh Lũng Tuyền, đảo mắt nhìn bốn phía chung quanh. Trước khi đến đây, Vưu Giai từng nói cho hắn biết, người bằng hữu của nàng ở Cẩm Kim Thành sẽ an bài mọi chuyện, hơn nữa cũng đến sân bay đón hắn. Nhưng nhìn lên chiếc đồng hồ lớn ngoài cửa, đã quá hai mươi phút rồi, mà người tới đón hắn còn chưa xuất hiện.

“Hay lại quên mất rồi.” Trương Văn Trọng lắc đầu cười khổ, rút chiếc điện thoại di động ra, chuẩn bị nháy máy cho Vưu Giai hỏi thăm về tình huống ở bên này. Cùng lúc đó, ở phía sau hắn đột nhiên vang lên một thanh âm của nữ tử: “Anh có phải là Trương Văn Trọng không?”

“Đúng rồi, tôi chính là Trương Văn Trọng đây. Nói vậy, cô hẳn là bằng hữu của Vưu Giai ở Cẩm Kim Thành đi?” Trương Văn Trọng xoay người nhìn lại, thì trông thấy một nữ nhân ước chừng khoảng trên dưới ba mươi tuổi, sớm đã đứng ở phía sau hắn. Vừa nhìn nữ nhân này, Trương Văn Trọng không khỏi “đi” lên một tiếng.

Bởi vô luận người nào, sau khi trông thấy nữ nhân này, ấn tượng đầu tiên chính là nghĩ đến nhân vật Vương Hy Phượng ở trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng. Hai mắt kia long lanh như muốn câu hồn đoạt phách, dáng người thon thả, bộ dạng phong tao, nét mặt ẩn hiện vẻ xuân tình chan chứa. Đôi môi hồng hồng xinh xinh luôn treo cao mị tiếu trên khóe miệng.

Giờ khắc này, nữ nhân đứng trước mặt Trương Văn Trọng, vô luận hình tượng hay là khí chất, quả thật đều rất giống với Vương Hy Phượng.

Thấy Trương Văn Trọng đứng nhìn mình chằm chằm, nữ nhân kia cũng không nổi giận, ngược lại còn phong tình vạn chủng lườm hắn một cái, đùa giỡn nói: “Nếu anh còn nhìn tôi chằm chằm như vậy, chỉ sợ đôi nhãn cầu kia sẽ rớt xuống mất thôi. May mắn hôm nay Vưu Giai không đi theo nha, bằng không khẳng định là anh sẽ bị trừng trị theo gia pháp!”

“Ách...”

Trương Văn Trọng ngượng ngùng nói: “Xin lỗi vì hành động mạo muội của tôi. Bất quá, trông cô thật sự rất giống với một người.”

Nữ nhân cười nói: “Giống Phượng tỷ đúng không? Hi hi, bạn bè tôi đều khen vậy. Thậm chí đạo diễn Lý Thiếu Hồng còn mời tôi đóng vai Hy Phượng trong phim Tân Hồng Lâu Mộng nữa nhen. Chẳng qua diễn xuất của tôi quá tồi, nên đã bị loại ngay ở vòng gửi xe....hi hi....”

Nói đến đây nữ nhân lại vỗ trán một cái, giới thiệu: “À, xem ra tôi đã quên giới thiệu về bản thân mình rồi. Tôi họ Dương, tên đầy đủ là Dương Đông Nhi. Những người quen biết, mặc kệ lớn tuổi hay nhỏ tuổi hơn tôi, đều gọi tôi là Dương tam tỷ. Nếu anh không ngại, cũng có thể xưng hô với tôi như vậy.”

“Dương tam tỷ.” Trương Văn Trọng khề nói.

Dương tam tỷ cười: “Đi thôi, tôi đưa cậu đến khách sạn nghỉ ngơi. Về phần giấy mời tham gia buổi đấu giá ngầm, tôi đã chuẩn bị thỏa đáng rồi. Sau khi tới khách sạn xong, tôi sẽ phân phó thủ hạ mang đến cho cậu.”

Dứt lời nàng dẫn theo Trương Văn Trọng đi tới bãi đậu xe bên ngoài phi trường quốc tế Cẩm Kim Thành, mở một chiếc Hummer màu đen, ngồi vào trong ghế lái, quay đầu nhìn Trương Văn Trọng: “Mau lên xe thôi.”

Dương tam tỷ lái xe, đưa Trương Văn Trọng đến một tòa khách sạn năm sao tên là Ánh Dương Quang. Sau khi sắp xếp ổn thỏa điểm dừng chân nghỉ ngơi cho hắn, lưu số điện thoại của mình lại, rồi cũng cáo từ.

Nửa giờ sau, một nam tử thân mặc veston phẳng phiu, đi tới khách sạn gặp Trương Văn Trọng. Hắn xuất một chiếc thẻ từ ra giao cho Trương Văn Trọng, nói: “Chiếc thẻ này xin Trương tiên sinh hãy bảo quản cẩn thận, nó chính là tấm vé để tiến nhập vào trong buổi đấu giá ngầm. Một khi thất lạc, cũng khó làm lại lắm.”

“Được, cảm ơn anh.” Trương Văn Trọng tiếp nhận chiếc thẻ, theo sau mới dò hỏi: “Đúng rồi, tôi còn chưa biết địa điểm tổ chức buổi đấu giá đâu?”

Nam tử giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, nói: “Hiện giờ còn cách thời gian tiến hành đấu giá, là ba tiếng hai mươi bảy phút. Khi nào gần tới thời điểm, tôi sẽ phụ trách đưa anh đến nơi hẹn. Chẳng hay Trương tiên sinh có muốn đi dạo quanh thành phố không? Nếu cần, thỉnh cứ nói, tôi sẽ lái xe đưa anh đi.”

Bất quá, Trương Văn Trọng lại cự tuyệt hảo ý của gã nam tử, nói: “Không cần đâu, tôi chờ đợi ở trong phòng cũng được rồi.”

Gã nam tử lại hỏi: “Như vậy, có muốn tôi an bài vài hạng mục vui chơi giải trí không?”

Trương Văn Trọng lắc đầu cười khổ: “Không cần, tôi muốn an tĩnh trong chốc lát.”

Nam tử đáp: “Vậy được rồi. Tôi sẽ đợi Trương tiên sinh ở bên ngoài phòng chờ, nếu anh cần gì, tùy thời hãy thông tri cho tôi. Tam tỷ đã căn dặn, nếu anh đưa ra yêu cầu gì, chúng tôi đều phải cố gắng thỏa mãn.” Nói dứt lời hắn nhanh chân bước ra ngoài, hơn nữa còn thuận tay đóng cửa phòng lại.

Trương Văn Trọng khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt bắt đầu tu luyện Y Giám Tâm Kinh. Ba tiếng đồng hồ, chớp mắt cũng đã trôi qua.

Bất thành linh một tiếng gõ cửa vang lên, Trương Văn Trọng mở mắt hỏi: “Chuyện gì?”

Thanh âm của gã nam tử ở bên ngoài truyền vào: “Trương tiên sinh, thời gian đã không sai biệt lắm, mời anh theo tôi đến trường đấu giá.”

Trương Văn Trọng móc điện thoại ra nhìn, liền thấy mình đã tu luyện gần ba tiếng đồng hồ rồi.

Mở cửa phòng, Trương Văn Trọng chứng kiến gã nam tử đứng sừng sững như một gốc cây đại thụ. Xem ra, ba tiếng đồng hồ vừa qua, hắn vẫn luôn duy trì bộ dạng này, mà đứng chờ đợi ở bên ngoài.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng đi ra khỏi phòng, gã nam tử nhanh chóng làm ra một cái tư thế tay, nói: “Trương tiên sinh, xin mời theo tôi.”

Gã nam tử dẫn Trương Văn Trọng đi xuống bãi đậu xe của khách sạn, ngồi vào trong một chiếc Audi màu đen sang trọng.

Theo sau tiếng khởi động, chiếc Audi phóng vút ra khỏi khách sạn Ánh Dương Quang.

Gã nam tử điều khiển vô lăng, chạy hướng về phía ngoại ô Cẩm Kim Thành. Ngắm nhìn khung cảnh bốn phía xung quanh ngày càng quanh quẽ, thế nhưng Trương Văn Trọng vẫn thần nhàn khí định. Biểu tình trên mặt không hề có một chút gợn sóng nào.

Mặc dù đang lái xe, nhưng dư quang trong khóe mắt gã nam tử vẫn đánh giá Trương Văn Trọng. Thấy biểu tình thần nhàn của hắn, tuy rằng cũng không tỏ vẻ gì, nhưng trong lòng lại trầm trồ khen ngợi.

Qua khoảng hai mươi lăm phút sau. Chiếc Audi dừng lại trước mặt một tòa nhà hoang phế ở vùng ngoại ô Cẩm Kim Thành.

Nam tử nói: “Trương tiên sinh, đã đến nơi rồi.”

“Chỗ này sao?” Trương Văn Trọng tò mò hỏi.

Gã nam tử đáp lời: “Phải rồi, đúng là ở nơi này. Sau khi anh xuống xe, đi vào trong căn nhà hoang kia. Hãy giơ chiếc thẻ bài chứng minh thân phận lên cao. Tự nhiên sẽ có người chạy ra nghênh đón anh.”

“Được, tôi hiểu rồi, cảm ơn anh.” Trương Văn Trọng xuống xe, định bước về phía căn nhà hoang.

“Anh trông thấy bìa rừng cây kia không?” Bỗng nhiên gã nam tử vươn tay chỉ sang bên trái, nói: “Tôi đến bìa rừng đó trước chờ anh. Anh xong việc thì qua đó tìm tôi, tôi sẽ đưa anh quay trở về khách sạn.”

“Được, đa tạ.” Trương Văn Trọng mỉm cười gật đầu, nhanh chân bước về phía căn nhà hoang phấp.

169. Chương 171: Nghiễm Hàn Hoa Và Điện Thanh Hàn Thạch

Nam tử cho xe đến bên ngoài bìa rừng, vừa mới dừng xe lại, một thân ảnh liền xuất hiện bên ngoài xe, đưa tay gõ vào cửa sổ.

Trên mặt nam tử cũng không có biểu tình ngạc nhiên hoặc nghi hoặc, hắn phảng phất đã sớm biết sẽ có chuyện như vậy phát sinh, mỉm cười hạ cửa sổ xe xuống. Đồng thời lấy ra bao thuốc lá, rút một cây đưa cho người đứng bên ngoài xe. Đợi khi người kia bỏ điếu thuốc vào miệng, nam tử lại lấy bật lửa châm thuốc cho người đó.

Người xuất hiện bên ngoài xe cũng không phải người lạ, chính là Dương Đông Nhi Dương tam tỷ từng đến sân bay tiếp đón Trương Văn Trọng.

Rút mạnh một hơi thuốc lá, sau đó khoan thai phun ra một ngụm khói, Dương tam tỷ dùng một loại tư thái cực kỳ cao quý ưu nhã, kẹp điếu thuốc giữa hai ngón tay, híp mắt nhìn về phương xa. Tuy rằng phương hướng kia chỉ là một mảnh đen kịt, thế nhưng nàng phảng phất như có thể xuyên qua bóng đêm, nhìn thấy được Trương Văn Trọng nơi đó.

“Anh thấy thế nào?” Dương tam tỷ đột nhiên hỏi ra một câu thật kỳ lạ.

Tuy rằng Dương tam tỷ hỏi rất đột ngột, nhưng nam tử vẫn hiểu được ý tứ của nàng. Sau một lát trầm ngâm, hắn mới hồi đáp: “Một người phi thường trầm tĩnh.”

“Không hơn sao?” Dương tam tỷ phun ra một ngụm khói, liếc mắt nhìn nam tử, lắc đầu than thở: “Không nghĩ tới, anh theo tôi nhiều năm như vậy, ánh mắt anh nhìn người vẫn không có chút tiến bộ.”

Nam tử vừa cười vừa nói: “Dù sao tôi là một người bảo tiêu, không cần phải học cách nhìn người a?”

Dương tam tỷ thở dài một hơi, bắt đầu dĩ nhiên nói: “Anh nha, mỗi lần cùng anh nói về việc này, anh luôn dùng lý do này để qua loa cho xong việc với tôi. Anh luôn luôn như vậy, bảo tôi làm sao yên tâm đem việc buôn bán giao cho anh?”

Biểu tình của nam tử biến thành nghiêm túc, nhìn vào gương mặt của Dương tam tỷ, nói từng chữ: “Tôi không có bản lĩnh làm khoang lái, lại càng không phải là nhân tài làm thuyền trưởng. Tam tỷ, chúng tôi không rời khỏi cô.”

“Không rời khỏi thì thế nào? Tất cả đều đã có mục tiêu định trước.” Dương tam tỷ cười hồi đáp. Chỉ là dáng tươi cười của nàng, trong bóng đêm đen kịt, có vẻ có chút thê lương ảm đạm.

Hai người cũng không nói thêm, bầu không khí nhất thời biến thành trầm mặc. Sau khi hút hết điếu thuốc, Dương tam tỷ ném tàn thuốc xuống đất, nhìn nam tử nói: “Tôi đi trước, anh hảo hảo chiêu đãi hân. Ngày vạn lần không nên chậm trễ hân.”

Nam tử gật đầu đáp: “Tốt, tôi đã biết.”

Dương tam tỷ khoát khoát tay, xoay người đi về chiếc Hummer đậu gần đó.

Ngay lúc Dương tam tỷ đi ra được mấy bước, nam tử ngồi trong xe Audi đột nhiên mở miệng hỏi: “Cô lại thấy thế nào?”

“Thâm sâu khó lường.” Dương tam tỷ xoay người lại, nhìn nam tử nói: “Chỉ có thể làm bạn, không thể làm kẻ địch.”

“So với tôi còn lợi hại?” Nam tử đối với sự đánh giá cao của Dương tam tỷ đối với Trương Văn Trọng có vẻ có chút ngạc nhiên.

“So với anh còn lợi hại.” Dương tam tỷ gật đầu nói, sau đó lại cau mày căn dặn: “Anh ngàn vạn lần không nên bước bình, đi so đấu với hắn. Bằng không người có hại chỉ là anh.”

Nam tử nở nụ cười, hồi đáp: “Yên tâm đi, tính tình của tôi mặc dù có lúc rất lỗ mãng, nhưng vẫn biết phân rõ chuyện nặng nhẹ, sẽ không cho cô thêm phiền phức.”

“Tôi tự nhiên là yên tâm đối với anh, bằng không cũng sẽ không cho anh đi đón hắn.” Dương tam tỷ dứt lời leo lên chiếc Hummer của nàng, mở máy lái xe đi.

Nhìn theo chiếc Hummer của Dương Tam tỷ rời đi, nam tử nhìn về phía bóng đêm đen kịt, nhẹ giọng lầm bầm: “So với tôi còn lợi hại hơn sao? Nói như thế, anh cũng đã là Thiên Cấp cao thủ? Thiên Cấp cao thủ còn trẻ tuổi như thế, thật đúng là không gặp nhiều lắm. Cũng không biết là gia tộc môn phái nào lại có tầm mắt như thế.” Nam tử cũng không hoài nghi định luận của Dương tam tỷ, mà ngạc nhiên về thực lực và tuổi tác của Trương Văn Trọng.

Ngay khi nam tử khởi động máy chiếc Audi tiến vào rừng cây, Trương Văn Trọng cũng cất bước đi vào trong khu nhà hoang.

Mặc dù bên trong khu nhà tối như mực này, ngoại trừ thỉnh thoảng vang lên tiếng dế gáy, cũng không còn âm thanh nào khác. Thế nhưng Trương Văn Trọng nhờ vào năng lực cảm nhận siêu phàm của mình, đã dễ dàng nhận ra, trong khu nhà giống như vút đi, đang ẩn núp mười ba võ giả có thực lực không kém. Lúc này khí cơ của đám võ giả, đã hoàn toàn tập trung ở trên người hắn.

Mười ba võ giả tuy rằng rất mạnh, thế nhưng cũng không thể cấu thành tính uy hiếp thực chất đối với hắn. Bởi mục đích hắn tới nơi này, cũng không phải để kết oán gây thù, mà là tham gia cuộc đấu giá. Cho nên tuy rằng hắn phán đoán ra vị trí ẩn thân của mười ba võ giả, nhưng cũng không hướng bọn họ khởi xướng tiến công. Hắn chỉ đem tấm thẻ màu đen nam tử giao cho hắn giao cao lên đỉnh đầu.

Một luồng ánh sáng mạnh mẽ bắn qua, chiếu sáng tấm thẻ màu đen trong tay Trương Văn Trọng. Ngay sau đó, một nam tử toàn thân đầy cơ bắp cứng rắn từ trong góc âm u đi ra, đưa mắt cảnh giác nhìn Trương Văn Trọng.

Từ đầu tới cuối, tay phải của hắn đều đặt ngay bên hông. Trương Văn Trọng không chút nghi ngờ, nếu mình có cử động khác thường, kẻ cơ bắp giống Schwarzenegger này sẽ lập tức nổ súng. (diễn viên cơ bắp đóng vai người máy trong phim Kẻ Hủy Diệt, Comando, sau này là thống đốc bang California)

Tên cơ bắp tiếp nhận tấm thẻ màu đen trong tay Trương Văn Trọng, dùng một loại máy móc đặc thù nhẹ nhàng đảo qua trên mặt tấm thẻ, nhất thời nghe thấy một tiếng thanh thúy vang lên trong máy.

Tên cơ bắp thu hồi máy, trả lại tấm thẻ màu đen cho Trương Văn Trọng, sau đó giơ tay lên, làm ra một chuỗi thủ thế liên tiếp, cuối cùng mới nhìn Trương Văn Trọng nói: “Khách nhân, mời đi theo tôi.”

Trương Văn Trọng rõ ràng cảm giác được, khi tên cơ bắp đưa ra những thủ thế kia, mười hai võ giả đang ẩn núp trong góc tối đều đã triệt tiêu khí cơ ở trên người hắn.

Đi theo tên cơ bắp, Trương Văn Trọng đi vào khu nhà bị bỏ hoang. Ở bên trong, không ngờ bị người đào móc ra một thông đạo ngầm.

Đi theo tên cơ bắp vào thông đạo ngầm, Trương Văn Trọng mới phát hiện, dưới nền đất không ngờ còn có một bầu trời khác. Cũng không biết là ai lại mất nhiều công phu, đem tầng ngầm bên dưới khu nhà bỏ hoang đào móc ra một sân rộng ngầm. Lúc này Trương Văn Trọng đi tới sân rộng ngầm, đã thấy bên trong ngồi đầy những người đến từ khắp nơi trong toàn quốc.

Thật đúng không hổ là buổi đấu giá ngầm, quả thật tổ chức dưới lòng đất!

Tuy rằng Trương Văn Trọng biết tiến nhập vào hội đấu giá ngầm, cần phải đem theo tấm thẻ màu đen, nhưng hắn cũng không biết, tấm thẻ màu đen lại có giá trị tới năm trăm ngàn. Số tiền này, Dương Tam tỷ cũng không nhắc qua với Trương Văn Trọng, cũng không phải do nàng ứng ra cho hắn, mà bởi vì Vuơ Giai lén chuyển một số tiền cho Dương Tam tỷ, mời nàng hỗ trợ giúp đỡ.

Đưa Trương Văn Trọng đi vào trong sân rộng ngẫm, tên cơ bắp liền rời khỏi trở về vị trí canh gác bên trên mặt đất của hắn. Người tiếp nhận chiêu đãi Trương Văn Trọng, là một cô gái mặc một thân quần áo chức nghiệp khí chất trang nhã. Nàng mỉm cười đưa Trương Văn Trọng đi tới chỗ ngồi, sau đó dò hỏi: “Tiên sinh, không biết ngài có chọn món đồ uống, trái cây hay món điểm tâm ngọt nào không?”

Trương Văn Trọng khách khí nói: “Cảm ơn, không cần đâu.”

“Tốt, nếu có gì cần, thỉnh gọi một tiếng, tôi sẽ đến phục vụ cho ngài. Mặt khác, chúc ngài có thể mua được vật mình thích trong buổi đấu giá.” Cô gái dùng thái độ cung kính nói xong, lại đứng bên cạnh cách đó không xa, ngậm miệng không nói gì nữa.

Buổi đấu giá ngẫm rất nhanh được bắt đầu, một vật thật cổ quái ngạc nhiên gì đó được đấu giá sư bày ra, sau khi tiến hành giới thiệu một phen, liền bắt đầu đấu giá.

Đầu tiên những vật bán đấu giá đều là một ít đồ cổ tranh chữ tương đối quý giá. Mấy thứ này, đối với Trương Văn Trọng mà nói không dùng được. Cho nên hăng hái của hắn cũng không lớn, nhưng có nhiều thương gia giàu có lại chịu bỏ ra một số tiền lớn để mua về những tranh chữ đồ cổ cũng không dùng ăn được. Nhưng chỉ là không biết bọn họ có biết thưởng thức thứ mà họ mua hay không. Hay chỉ là vì muốn học đòi văn vẻ?

Sau một phen chờ đợi buồn chán, cuối cùng Trương Văn Trọng cũng chờ được thứ hắn cảm thấy hứng thú.

Một gốc cây địa cấp ngũ phẩm linh dược tài Nghiễm Hàn Hoa! Giá quy định là hai triệu.

Do Nghiễm Hàn Hoa có thể luyện chế ra nhiều loại đan dược, vừa lúc là những loại đan dược hiện tại Trương Văn Trọng đang cần dùng. Dù nói là hai triệu, dù sáu triệu, tám triệu hắn cũng sẽ không chút do dự giờ lên thẻ kêu giá.

Ngay khi Trương Văn Trọng giơ thẻ lên, cũng có vài người lần lượt cũng ra giá. Nhưng so với tràng diện nóng nảy sôi nổi khi kêu giá đồ cổ tranh chữ, tràng diện kêu giá gốc Nghiễm Hàn Hoa lại quanh quẩn nặng nề hơn rất nhiều. Khi Nghiễm Hàn Hoa lên tới giá bốn triệu rưỡi, không ít người đều bỏ cuộc, chỉ còn lại Trương Văn Trọng và một nam tử trung niên còn đang lần lượt tăng giá.

Nhìn thấy một màn này, những người đến đây tham gia hội đấu giá ngẫm nhin không được khe khẽ nói nhỏ.

“Bốn triệu rưỡi rồi, gốc cây này đã lên tới bốn triệu rưỡi!”

“Các anh nói, hai người kia có phải điên rồi không? Không ngờ chịu bỏ ra bốn triệu rưỡi mua một gốc hoa?”

“Bốn triệu rưỡi mua một gốc hoa tùy thời đều có thể chết, ta kháo, hai người kia quả thực so với ta còn muốn phá sản!”

Trương Văn Trọng và nam tử trung niên đối với những lời bình luận chung quanh ngoảnh mặt làm ngơ. Ngay khi những người này còn đang cảm khái, hai người đã nâng giá lên tới sáu triệu. Lúc này Trương Văn Trọng vẫn biểu hiện khí định thần nhàn, mà tình tự của nam tử trung niên kia đã có chút khẩn trương, không ngừng dùng khăn tay lau mồ hôi hột trên trán.

“Sáu triệu bốn trăm ngàn!” Nam tử trung niên sau thoáng do dự, cắn răng đưa ra một giá mới.

“Bảy triệu!” Không đợi đấu giá sư hỏi lại, Trương Văn Trọng liền tăng thêm sáu trăm ngàn.

Sắc mặt nam tử trung niên biến thành trắng bệch, nhìn sắc mặt của hắn, Trương Văn Trọng liền hiểu được hắn đã không thể đưa ra thêm được nhiều tiền nữa. Quả nhiên, sau khi nghe đấu giá sư hỏi thêm mấy lần, gốc Nghiễm Hàn Hoa địa cấp ngũ phẩm với giá bảy triệu đã được Trương Văn Trọng mua tới tay.

Đại bộ phận mọi người trong buổi đấu giá ngẫm đều dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu ngốc để nhìn Trương Văn Trọng. Bởi vì bọn họ rất khó hiểu được, vì sao Trương Văn Trọng lại vung tiền như rác mua một gốc hoa không có gì nổi bật.

Đối với cái nhìn của những người trong thế tục, Trương Văn Trọng hoàn toàn không để vào lòng. Lúc này trong lòng hắn rất vui vẻ, hành trình đến Cẩm Kim Thành tỉnh Lũng Tuyền lần này, quả nhiên cũng không có đến không công. Dù sau đó không mua thêm được gì hắn cần, chỉ dựa vào gốc Nghiễm Hàn Hoa, cũng đã không uổng công hắn chạy tới Cẩm Kim Thành tỉnh Lũng Tuyền ngày hôm nay.

Buổi đấu giá tiếp tục được tiến hành.

Kế tiếp lại được bán đấu giá thêm vài thứ tốt, đều là những thứ Trương Văn Trọng không có hứng thú. Mắt thấy hội đấu giá đã sắp kết thúc, liền xuất hiện một tảng đá khiến Trương Văn Trọng chú ý.

Nếu chỉ nhìn khối đá từ bề ngoài, rất giống một tảng đá bình thường. Thế nhưng Trương Văn Trọng rõ ràng cảm ứng được, từ trong khối đá tản mát ra cỗ tiên linh khí thuần túy.

Đấu giá sư giới thiệu: “Khối đá này, là một khối kỳ thạch. Tuy rằng bề ngoài không nổi bật, nhưng chỉ cần đặt nó bên trong nhà, những người sinh hoạt bên trong, là có thể tiêu tai miễn bệnh. Tảng đá trấn trạch thần kỳ như vậy, giá khởi điểm ba triệu. Có ai nguyện ý ra ba triệu không? Có ai nguyện ý ra giá không?”

Kỳ thạch?

Trương Văn Trọng nở nụ cười.

Khối tảng đá nhìn như bình thường này, vốn có tên là Điện Thanh Hàn Thạch, vừa có thể dùng luyện đan, vừa có thể đem luyện khí. Dùng luyện đan, nó là địa cấp lục phẩm linh dược tài, còn hơn một phẩm cấp của gốc Nghiễm Hàn Hoa mà Trương Văn Trọng vừa mua được khi nãy. Nếu dùng để luyện khí, nó là địa cấp ngũ phẩm linh khí tài, nếu sử dụng Hỗn Độn Lô để luyện chế pháp khí, rất dễ luyện chế ra cao phẩm pháp khí, hoặc thứ phẩm pháp bảo.

Tài liệu vừa có thể luyện đan, vừa có thể luyện khí, thật sự là không có nhiều!

Nhưng không đợi Trương Văn Trọng ra giá, nam tử trung niên khi nãy tranh mua Nghiễm Hàn Hoa với hân giành một bước ra giá: “Tôi ra năm triệu!”

“Bảy triệu!” Trương Văn Trọng lại giơ lên thẻ bài, trực tiếp báo ra một giá vượt ngoài sự chịu đựng của nam tử trung niên.

“Người...” Nam tử trung niên mở to hai mắt nhìn, cảm tức trùng Trương Văn Trọng.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ hân đã sớm giết chết Trương Văn Trọng hơn trăm lần.

Cuối cùng khối Điện Thanh Hàn Thạch cũng rơi vào trong tay Trương Văn Trọng.

Nam tử trung niên lần này lại tranh mua thất bại, áp lực không được lửa giận trong lòng, liền phát tay áo rời đi. Trước khi đi còn nhìn chằm chằm Trương Văn Trọng thật tàn bạo, môi khẽ nhúc nhích, rõ ràng đang nói: “Tiểu tử, người chờ xem, người sẽ có chuyện hay để nhìn!”

Không hề nghi ngờ, khi Trương Văn Trọng ném ra bảy triệu, mua về một khối kỳ thạch, đại bộ phận mọi người trong buổi đấu giá ngầm, cũng không còn cho rằng hân ngu ngốc, mà đưa hân trở thành phần tử nào tàn.

Phải là người bị não tàn, mới có thể liên tục ném ra hơn mười triệu, chỉ vì mua một gốc hoa và một tảng đá.

Nhưng những người đang cười nhạo Trương Văn Trọng, thế nào cũng không nghĩ đến, chân chính não tàn, cũng chính là bọn họ.

170. Chương 172: Tàng Bảo

Có được Nghiễm Hàn Hoa và Điện Thanh Hàn Thạch, lần này chuyến đi Cẩm Kim Thành, đúng là thu hoạch dồi dào, rất là viên mãn.

Mắt thấy buổi đấu giá đã kết thúc, Trương Văn Trọng cũng chuẩn bị cầm Nghiễm Hàn Hoa và Điện Thanh Hàn Thạch rời đi, đấu giá sư đột nhiên đưa ra một cuộn da dê loang lổ rách nát cũng không biết thuộc niên đại nào đưa ra bán đấu giá.

“Đây là một phần bản đồ tàng bảo!” Đấu giá sư vừa nói ra câu đầu tiên, liền khiến cho mọi người trong buổi đấu giá liên quan tâm. Nhưng những lời kế tiếp của hân cũng làm không ít người mất đi hứng thú: “Tuy rằng từ thời xưa cho tới nay, cho tới bây giờ cũng không có người nào có thể phá giải ra vị trí đích thực

được ghi chép trong bản đồ bảo tàng, thế nhưng vẫn không ít người vẫn tin tưởng bức bản đồ tàng bảo này là thật!”

Nhất thời trong hiện trường đấu giá vang lên một mảnh tiếng nói khe khẽ cùng tiếng nghi vấn:

“Tầm bảo tàng đồ từ xưa tới nay cũng không mấy người có thể phá giải? Như vậy thay đổi cách nói khác, có phải bức bản đồ này là giả hay không đây?”

“Không sai, khẳng định là giả, bằng không từ xưa tới nay nhiều năm như vậy, sao khả năng không có ai phá giải ra được nó chứ?”

“Tôi đã nói mà, thế giới hiện tại thế nào khả năng còn có địa phương nào bí mật tồn tại? Bảo tàng đã sớm bị người đào móc hết bảy tám phần rồi.”

Nghe những tiếng nghi vấn bên trong hội trường đấu giá, đấu giá sư cũng có chút xấu hổ. Nói thật ra, hắn cũng không tin tưởng bức địa đồ thô ráp đơn sơ như vậy, lại ghi những loại văn tự không ai xem rõ, một cuộc da dê loang lổ rách nát, chính là bức tàng bảo đồ gì đó. Nhưng làm một đấu giá sư chuyên nghiệp, hắn tự nhiên sẽ không biểu lộ thái độ này ra ngoài.

Hắn tiếp tục khoa trương về bức tàng bảo đồ: “Mặc dù sau khi mua bức địa đồ này về, không nhất định có thể phá giải được huyền cơ của nó, nhưng dù sao nó cũng được lưu truyền từ thời kỳ Bắc Tống tới nay, cũng xem như một món đồ cổ, lại còn có cổ sự, có lịch sử, đồng thời còn chứa một cảm giác thần bí. Đồ cổ giống như vậy, thật có thể gặp mà không thể cầu. Nếu như bỏ lỡ cơ hội hôm nay, còn muốn gặp phải một món đồ cổ vừa có cổ sự, vừa có lịch sử, có cảm giác thần bí, thật là khó khăn. Cho nên vị khách quý nào có hứng thú đối với bức địa đồ này, không nên bỏ qua cơ hội tốt! Hiện tại bắt đầu đấu giá, giá quy định năm trăm ngàn, có người nguyện ý ra năm trăm ngàn không? Có người nguyện ý không?”

Ngay khi bức địa đồ được đấu giá sư đưa ra, vùng lông mày Trương Văn Trọng không khỏi nhướng lên, nhẹ nhàng “đi” một tiếng.

Người khác có thể không cảm giác, nhưng hắn cũng rõ ràng cảm giác được trong bức địa đồ bằng da dê kia, phát ra tiên linh khí nhàn nhạt.

Bức bảo đồ này tuyệt đối không đơn giản!

Rất nhiều động phủ của người tu chân, đều thiết trí như địa cung của Ngạc vương tại Phong sơn, cũng có một bầu trời khác. Nếu như tìm không được kỳ pháp, cho dù đứng ngay trước cửa vào động phủ, cũng đừng mơ tưởng bước vào một bước. Cho nên từ xưa tới nay, cũng không ai tìm được bảo tàng ghi chép trong bảo đồ, cũng không có gì đáng kỳ lạ. Nói vậy bảo tàng nơi này, cũng giống như động phủ của người tu chân, đều có một bầu trời khác.

Đồng dạng cũng nói rõ, bảo tàng giấu trong địa đồ, hẳn là sẽ không phải vàng bạc tài vật, mà là pháp bảo hoặc tiên linh tài liệu gì đó.

Trương Văn Trọng nhất thời khởi lên hứng thú.

Mặc kệ mình có thể phá giải được địa đồ này hay không, chỉ cần mua được tới tay, đó chính là có một tia hi vọng. Dù sao trong buổi đấu giá hôm nay, tiền tốn hao vẫn ít hơn trong dự tính của hắn. Lại bỏ thêm số tiền mua bức địa đồ, cũng không có gì không thể.

Lúc này có mấy người có hứng thú đối với bức địa đồ cũng đã luân phiên tăng giá, đã tăng lên tới chín trăm vạn. Trương Văn Trọng lại giơ lên thẻ bài trong tay, kêu giá: “Một triệu hai trăm ngàn!”

“Lại là hắn!”

“Đúng là tên phá sản hàng thật giá thật a!”

“Vừa mới dùng mười bốn triệu mua một tảng đá và một gốc hoa, hiện tại lại muốn dùng một triệu hai trăm ngàn mua một bức địa đồ giả, người này đúng thật là từ tinh cầu nào tàn đi tới đây!”

“Nếu như ta có con trai như hắn, không tát một cái cho chết là không được!”

Vừa rồi mấy người có hứng thú đối với địa đồ, nhưng hứng thú cũng không lớn. Nếu như trong vòng một triệu, bọn họ có thể mua về để thử xem. Nhưng hiện tại Trương Văn Trọng lại trực tiếp đem giá cả tăng lên tới một triệu hai, đã vượt qua sự thừa nhận trong tâm lý của họ.

“Một triệu hai trăm ngàn mua bức da dê rách nát này? Kháo, ca mặc dù có tiền, thế nhưng còn chưa lãng phí kiểu như người!” Một đối thủ cạnh tranh buông tha đấu giá.

“Trong một triệu ta còn mua, hơn một triệu ta không chơi cùng người nữa.” Lại thêm một đối thủ buông tha đấu giá.

Đấu giá cứ liên tục hỏi ba lần, cũng không có ai tiếp tục tăng giá. Cuối cùng bức địa đồ giả mạo trong mắt mọi người, đã bị Trương Văn Trọng dùng một triệu hai trăm ngàn mua về tay.

Nói thật ra, trước khi mua bức địa đồ, Trương Văn Trọng đã có tâm lý chuẩn bị sẽ phải mua ở giá năm sáu triệu. Nhưng làm cho hắn cảm thấy vui vẻ là khi hắn nhắc tới một triệu hai trăm ngàn, không ngờ cũng không ai tiếp tục tranh giành với hắn.

Xem ra kẻ có tiền tham gia buổi đấu giá ngầm này thì nhiều, nhưng người chân chính biết hàng, lại không có mấy người. Bằng không cũng sẽ không vì một ít đồ cổ tranh chữ mà điên cuồng kêu giá.

Muốn nói người biết hàng, phải tính nam tử trung niên vừa tức giận rồi đi là một người trong đó.

Nếu như Trương Văn Trọng không đoán sai, nam tử trung niên sớm rời đi kia, cũng không chỉ đơn giản thẹn quá thành giận, nói không chừng, hắn đang núp ở nơi nào bên ngoài, đang chờ đợi mình đi ra để cướp đoạt hai kiện tài liệu tiên linh Nghiễm Hàn Hoa cùng Điện Thanh Hàn Thạch trong tay mình.

Tuy rằng đoán được ý đồ của nam tử trung niên, nhưng Trương Văn Trọng cũng không có chút khẩn trương. Nam tử trung niên kia tuy rằng tu vi không tệ, nhưng vẫn còn chênh lệch với hắn. Nếu như hắn không nhìn lầm, tu vi của nam tử trung niên hắn đã đến Địa Cấp đỉnh kỳ. Nói vậy hắn muốn mua hai kiện tài liệu tiên linh để bang trợ hắn đột phá bình cảnh địa cấp, bước vào cảnh giới thiên cấp.

Đáng tiếc chính là hắn gặp phải Trương Văn Trọng.

Dù nam tử trung niên có được tu vi Thiên Cấp sơ kỳ, Trương Văn Trọng cũng không hề sợ hãi, vẫn có thể dễ dàng ứng phó. Huống chi tu vi của hắn còn đang ở Địa Cấp đỉnh kỳ, thiên cấp cùng địa cấp, tuy rằng chỉ hơn kém nhau một chữ, nhưng thực lực chênh lệch giữa hai bên, cũng giống như vạn trượng vực sâu, khó có thể vượt qua.

Sau khi buổi đấu giá ngầm chấm dứt, Trương Văn Trọng cầm Nghiễm Hàn Hoa, Điện Thanh Hàn Thạch và bảo đồ da dê, từ chối ban tổ chức buổi đấu giá đưa tiền, cất bước đi ra khỏi khu nhà hoang, đi nhanh về phía rừng cây bên trái.

Nam tử ngồi trong xe cũng không mở nhạc nghe, chỉ mở cửa sổ châm thuốc lá, lặng lẽ hút. Nhìn thấy Trương Văn Trọng đã đi tới, hắn đẩy ra cửa xe, ném tàn thuốc trong tay xuống, tiến lên nghênh đón.

“Xem ra lần này Trương tiên sinh thu hoạch dồi dào a.” Nam tử nhìn ba kiện vật phẩm trong tay Trương Văn Trọng, trong ánh mắt hiện lên một tia ngạc nhiên. Hiển nhiên hắn cũng không nghĩ đến, Trương Văn Trọng có thể ở trong buổi đấu giá ngầm mua được hai kiện tài liệu tiên linh. Tuy rằng hắn cũng không phải người tu chân, nhưng làm một người tập võ, hắn cũng nhận ra được Nghiễm Hàn Hoa và Điện Thanh Hàn Thạch. Hai kiện tài liệu này đối với người tu chân chỉ là địa cấp tài liệu, nhưng đối với người tập võ, chẳng khác gì thiên tài địa bảo.

Thế cho nên trong lòng nam tử, không khỏi hiện lên một ý niệm trong đầu: “Sớm biết trong buổi đấu giá ngầm lần này bán đấu giá hai kiện thiên tài địa bảo, ta cũng đã đi tham gia đấu giá.”

Nhưng ý niệm này chỉ chợt lóe rồi biến mất lập tức trong lòng nam tử.

“Trương tiên sinh, mời lên xe.” Nam tử thay Trương Văn Trọng mở cửa sau xe, thái độ cung kính phảng phất như đang tiếp đãi quý khách. Kỳ thực dựa theo lời nói vừa rồi của Dương tam tỷ, Trương Văn Trọng đích xác cũng được xem là khách nhân trọng yếu của bọn họ.

Đột khi Trương Văn Trọng lên xe, nam tử ngồi vào ghế tài xế, khởi động máy lái chiếc Audi màu đen hướng khách sạn Ánh Dương Quang bên trong Cẩm Kim Thành chạy tới.

Chiếc Audi chạy nhanh trên con đường nằm ngoài vùng ngoại ô, ngoại trừ trước mặt còn có ánh đèn xe màu vàng chiếu sáng, xung quanh chỉ là bóng đêm đen kịt bao phủ.

Nam tử cũng không mở nhạc, Trương Văn Trọng cũng không có sở thích này, nên chiếc Audi cứ lặng lẽ chạy tới.

Đột nhiên, bánh xe bên trái phía trước vang lên một thanh âm trầm muộn, ngay sau đó, nam tử phản ứng cực nhanh cho xe thắng gấp lại.

“Có người tìm đến phiền phức, đã bắn nổ bánh xe trước của chúng ta.” Nam tử trầm giọng nói: “Trương tiên sinh, anh ở lại trên xe, tôi xuống xem tình huống.”

Trương Văn Trọng nói: “Người này chỉ sợ đến tìm tôi. Để tôi đi gặp hắn.”

Nam tử lắc đầu nói: “Trương tiên sinh, anh là khách của chúng tôi, nào có đạo lý để cho khách tự mình động thủ? Thứ người như vậy, Chương Hổ tôi đứng ra ứng phó hắn, đã là dư dả.”

Nam tử tự xưng Chương Hổ, đẩy cửa xe bước xuống, híp đôi mắt nhạy cảm như điều hâu, dò xét bốn phía, lớn tiếng quát: “Là người bạn nào bắn nổ lốp xe, còn thỉnh hiện thân giải thích một tiếng!”

Một thanh âm âm trầm bén nhọn đột nhiên từ trong đêm đen truyền ra: “Lưu lại những thứ các người mua được trong buổi đấu giá, ta có thể tha cho người không chết, bằng không ta không ngại cho các người đều đi gặp diêm la vương!”

Vùng lông mày của Chương Hổ nhướng lên, trong nháy mắt thanh âm âm trầm bén nhọn vang lên, hắn đã dùng tốc độ cực nhanh rút ra một cây súng lục, đưa tay bóp cò bắn về phía phương hướng thanh âm vang lên.

“Phanh.” Một tiếng súng vang lên, tại vùng ngoại ô hẻo lánh vắng vẻ có vẻ vô cùng chói tai.

“Tự tìm đường chết!” Thanh âm âm trầm bén nhọn lại vang lên lần nữa, đồng thời một bóng người từ trong bóng tối phóng ra, dùng uy thế lôi đình vạn quân, đánh về phía Chương Hổ, hai người nhất thời xông vào nhau.

171. Chương 173: Huyết Độc Và Huyết Chú

Trương Văn Trọng ngồi bên trong xe Audi màu đen, nhìn cuộc tranh đấu bên ngoài, gương mặt thật bình thản.

Bên ngoài chiếc Audi, Chương Hổ và nam tử trung niên đang chiến đấu khó phân thắng bại. Tu vi của hai người đều đang ở địa cấp đỉnh kỳ, một thân võ học của nam tử trung niên chuyên dùng lộ số âm như quỷ dị, từng chiêu âm hung ác lạt, luôn công kích bộ vị yếu hại của Chương Hổ. Mà võ học Chương Hổ tu luyện, lại đi theo con đường dũng mãnh, một quyền một cước, đều vô cùng uy vũ, mang theo cỗ kinh phong mạnh mẽ.

Hai người một cương một nhu, chiến đấu lực lượng ngang nhau, muốn ở trong thời gian ngắn phân ra thắng bại, thật sự không dễ.

Nhưng Trương Văn Trọng cũng đã nhìn ra, trong cuộc đấu giữa nam tử trung niên và Chương Hổ, nam tử trung niên đã rơi xuống hạ phong. Huống chi, trong tay Chương Hổ còn đang nắm một cây súng lục. Tuy rằng võ giả địa cấp đỉnh kỳ, thân thể rèn luyện đã cực kỳ cứng rắn, có thể dựa vào sự ngạnh kháng của bản thân chịu được súng bắn. Thế nhưng loại súng lục đó cũng chỉ là loại súng bình thường, còn cây súng Chương Hổ đang nắm trong tay đã được cải biến, võ giả địa cấp đỉnh kỳ, muốn dựa vào thân thể ngạnh kháng, hầu như là chuyện không có khả năng. Mà ở cuộc chiến đấu gần gũi đến như vậy, muốn dựa vào thân pháp quỷ mị để tránh đạn, cũng khó hơn lên trời!

Chỉ cần Chương Hổ tìm được cơ hội, nổ súng, như vậy cuộc đấu này sẽ từ sự thắng lợi của hắn mà kết thúc.

Sự tình tiến triển quả nhiên không vượt ra ngoài sự dự liệu của Trương Văn Trọng. Ngay khi Chương Hồ và nam tử trung niên vừa kề sát vào nhau, Chương Hồ bỗng nhiên nhìn thấy một cơ hội, vung tay bóp cò bắn ngay vào tim nam tử trung niên. Tuy rằng phản ứng của tên trung niên cực nhanh, đúng lúc nghiêng người né tránh, không để viên đạn trực tiếp bắn vào ngay tim của hắn, nhưng vẫn ghim vào trong xương quai xanh hắn.

“A.” Nam tử trung niên kêu rên một tiếng, thế tiến công liền suy giảm, hành động cũng biến thành chậm chạp lại.

Chương Hồ một phát súng bắn trúng, còn đang muốn thừa thắng xông lên. Nắm tay bên trái thẳng oanh tới ngay mặt tên trung niên, tay phải lại bóp cò súng lần nữa. Hắn định dùng thế tiến công sắc bén sấm sét, triệt để bắn chết tên nam tử trung niên.

Nhưng tên trung niên cũng không phải ngọn đèn cạn dầu, sau khi ném một phát súng, hắn lập tức bức lui ra sau thật nhanh, đồng thời há mồm phun ra mấy đạo lam mang quỷ dị về phía Chương Hồ.

Chương Hồ nhất thời không kịp đề phòng, bị mấy đạo lam mang quỷ dị bắn trúng, nhất thời trong cơ thể dấy lên cảm giác khó chịu như sôi sục máu huyết, nội kinh thường ngày tùy ý điều khiển, vào lúc này không ngờ không thể khống chế, đây rõ ràng là điềm báo tẩu hỏa nhập ma.

“Ám khí có độc?” Vùng lông mày Chương Hồ nhướng lên, từ hàm răng phun ra bốn chữ, không chút do dự giơ lên tay phải: “Bang bang phanh.” Bắn nhanh mấy phát về phía nam tử trung niên.

Vừa bắn ra ám khí đánh lén trúng đích, tên trung niên nguyên bản đang muốn thừa thắng xông lên, nhất thời liền trúng hai phát súng, nhìn thấy tình hình hắn biết ngày hôm nay xem như không cần được khối xương cứng này, chỉ đành cắn chặt răng, hậm hực lui lại. Ngay khi thân ảnh hắn còn chưa lui vào trong bóng đêm hoàn toàn, hắn vẫn không quên kêu gào: “Lần này xem như các người có vận khí tốt, các người chờ cho ta, ta còn sẽ trở lại!”

Ngay khi âm thanh hắn vừa xuất ra, hai đạo hàn khí thấu xương đột nhiên xuất hiện ngay sau lưng hắn.

“Ai dám đánh lén ta?” Nam tử trung niên quá sợ hãi, vội vã muốn xoay người lại kiểm tra. Thế nhưng còn chưa chờ hắn quay lại, cảm giác đau đớn lạnh buốt kịch liệt ngay huyết Đại Nhã và huyết Mệnh Môn hiện lên, đồng thời ở trong nháy mắt liền truyền khắp trên dưới toàn thân, thân thể tên trung niên bắt đầu co quắp kịch liệt, sau đó mềm nhũn ngã xuống đất.

Cùng lúc đó, Trương Văn Trọng đẩy cửa xe bước xuống. Âm Dương Nhị Khí Đình vừa đánh chết tên trung niên ở ngay lúc này lặng yên không một tiếng động bay trở về trong túi hắn.

Tuy rằng Trương Văn Trọng là một người bác sĩ luôn lấy lòng từ bi cứu thế, nhưng điều này cũng không đại biểu cho việc hắn không biết giết người. Khi địch nhân đã dám uy hiếp đến sinh mạng của bản thân mình, còn muốn nói chuyện từ bi, chỉ là hành vi của kẻ ngu ngốc.

Đi xuống chiếc Audi màu đen, Trương Văn Trọng bước nhanh tới bên người Chương Hồ, kiểm tra thương thế của hắn. Một lúc sau hắn nói: “Tuy rằng sáu mũi ám khí cũng không làm bị thương bộ vị yếu hại của anh, nhưng chúng đều có ẩn chứa kịch độc, cho nên nội kinh của anh hẳn đang có dấu hiệu hỗn loạn, tôi nói không sai chứ?”

“Không sai.” Chương Hồ gật đầu, nhếch miệng vừa cười vừa nói: “Không nghĩ tới, anh lại có nghiên cứu đối với y đạo.”

“Tôi vốn là một bác sĩ.” Trương Văn Trọng hồi đáp. Hắn đưa tay vỗ nhẹ lên bộ vị bị trúng ám khí của Chương Hồ, sáu mũi ám khí đã bị ngoại lực kích động, nhất thời từ trong cơ thể Chương Hồ bắn ra, rơi xuống trên mặt đất.

Thấy Trương Văn Trọng thi triển chiêu thức ấy, vùng lông mày Chương Hồ không khỏi nhướng lên, khen: “Hảo công phu.”

Sáu mũi ám khí, toàn bộ đều có gai nhọn tua tủa. Nếu như chỉ dùng thủ đoạn bình thường mà muốn lấy ra, đều rất trắc trở. Thế nhưng Trương Văn Trọng chỉ cần vỗ nhẹ như vậy, sáu mũi ám khí đều tự động bắn

ra, bởi vậy có thể thấy được hần đối với việc nắm chặt lực lượng trong tay đã đến mức lơ hỏa thuần thanh. Cảnh giới như vậy, chính là cảnh giới mà Chương Hồ tha thiết ước mơ, lại vẫn chưa hề đạt được.

Trương Văn Trọng lấy ra hộp ngân châm mang theo bên người, lấy vài cây ngân châm, dùng thủ pháp cực nhanh đâm vào huyết vị quanh thân bộ vị bị sáu mũi ám khí gây thương tích, dùng để ngăn chặn tốc độ muốn khuếch tán của độc tố trong cơ thể Chương Hồ.

Trương Văn Trọng dìu Chương Hồ lên bằng sau xe Audi, nói: “Hiện tại tôi đã dùng ngân châm phong tỏa huyết vị quanh vết thương của anh, dùng để phòng ngừa độc tố khuếch tán toàn thân. Đợi khi chúng ta về tới khách sạn Dương Quang, tôi đưa cho anh đơn thuốc, anh căn cứ theo đơn bốc thuốc nấu uống, tối đa ba ngày độc tố xâm nhập trong cơ thể anh sẽ có thể hoàn toàn hóa giải.”

“Cảm ơn.” Chương Hồ nỗ lực nở nụ cười, sau đó nhìn phương hướng tên trung niên nam tử ngã quỵ, ngạc nhiên nói: “Trương tiên sinh, có thể nói cho tôi biết, anh làm như thế nào không? Lặng yên không chút tiếng động đã đánh chết một cao thủ địa cấp đỉnh kỳ, bản lĩnh như vậy, tôi thật sự than thở không bằng.”

Trương Văn Trọng đạm nhiên cười nói: “Đây cũng không có gì, hần vốn đã bị anh bắn bị thương nặng, tôi phóng ra ám khí, chỉ đúng dịp đánh chết hần mà thôi.”

Thấy Trương Văn Trọng không chịu nói lời thật, Chương Hồ cũng chỉ lắc đầu, cũng không hỏi lại.

Trương Văn Trọng đóng lại cửa xe bằng sau, lại mở cốp xe lấy bánh xe dự bị thay vào, mới lái chiếc Audi màu đen hướng về khách sạn Ánh Dương Quang nằm trong Cẩm Kim Thành.

Nằm ở bằng sau xe, Chương Hồ bấm dây số của Dương tam tỷ, đem chuyện đã xảy ra toàn bộ báo cho nàng biết. Cho nên khi Trương Văn Trọng lái xe đến bãi đỗ xe khách sạn Ánh Dương Quang, Dương tam tỷ đã ở nơi đó chờ đã lâu.

“Trương tiên sinh, anh không sao chứ?” Dương tam tỷ hỏi câu đầu tiên, cũng không phải thương thế của Chương Hồ, mà là tình huống của Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng nói: “Tôi vẫn ở trên xe nên không có chuyện gì. Chỉ là Chương Hồ bị đối phương phóng ám khí làm bị thương.”

Lúc này Dương tam tỷ mới đưa mắt nhìn Chương Hồ nằm sau xe, hỏi: “Anh thế nào? Còn chưa chết phải không?” Tuy rằng giọng nói của nàng bất thiện, nhưng ánh mắt nàng lại bại lộ ra vẻ khẩn trương và thân thiết.

Chương Hồ cố nén sự đau đớn từ miệng vết thương truyền tới, nhếch miệng nở nụ cười, hồi đáp: “Trước đây cô không phải hay nói, người tốt sống không lâu, người xấu sống mười năm sao? Tôi là mạng người xấu, cho nên bây giờ tôi còn sống.”

Nhìn thấy Chương Hồ vẫn còn tâm tình nói giỡn, Dương tam tỷ cũng tin tưởng tình huống của hần không nghiêm trọng lắm, không khỏi âm thầm thở dài một hơi. Tuy rằng nàng biểu hiện ra dáng dấp lạnh lùng băng băng đối với Chương Hồ, nhưng sâu trong nội tâm của nàng đang nghĩ thế nào, chỉ sợ chỉ có chính nàng mới biết được.

Trương Văn Trọng hỏi: “Tam tỷ, cô có giấy bút không? Tôi viết một đơn thuốc chữa thương cho Chương Hồ. Chỉ cần theo đơn hốt thuốc, trong vòng ba ngày là có thể khu trục độc tố xâm nhập trong cơ thể hần.”

“Có, anh chờ.” Dương tam tỷ vội vã nói, xoay người đi về chiếc Humvee của nàng, lấy ra giấy bút giao cho Trương Văn Trọng.

“Chương Hồ trúng độc, là Loạn Huyết độc của Tông gia Hoài Nam, tôi vừa lúc biết được phối phương hóa giải loại độc này.” Trương Văn Trọng vừa nói, vừa đem những dược liệu cần thiết viết vào trên giấy, đưa cho Dương tam tỷ, dặn dò: “Trong mấy ngày uống thuốc, phải tránh thức ăn mặn, không thể ăn chút nào. Bằng không độc tố sẽ không bị được vật khổng chế, sẽ dùng tốc độ cực nhanh khuếch tán khắp toàn thân. Cho đến lúc này, còn muốn cứu tính mạng hần, thì sẽ rất phiền phức.”

Dương tam tỷ gật đầu nói: “Tốt, tôi đã biết, tôi nhất định sẽ giám thị hần, không cho hần ăn thức ăn mặn.” Dừng một chút, nàng chợt cười nhạt lên, sát khí nghiêm nghị nói: “Tông gia Hoài Nam sao? Hừ, không ngờ cũng dám chạy đến Cẩm Kim Thành quấy rối. Phải biết rằng, ở đây là địa bàn của Dương tam tỷ tôi. Xem

ra, tôi phải cho Tông gia Hoài Nam một chút giáo huấn mới được. Bằng không, bọn họ thật đúng là muốn cười lên đầu tôi mà đập.”

Trương Văn Trọng nói: “Tôi chỉ muốn nói, Chương Hồ trúng độc, là Loạn Huyết độc của Tông gia Hoài Nam, cũng không có nói, người đột kích chúng tôi là người của Tông gia Hoài Nam.”

“Theo tôi được biết, Loạn Huyết độc chỉ có con cháu dòng chính của Tông gia Hoài Nam mới có tư cách sử dụng. Người kia nếu dùng Loạn Huyết độc, tám chín phần mười là người của Tông gia. Nhưng để tránh cho Tông gia thể thốt phủ nhận, tôi cũng phải phai người đi thu thập một ít chứng cứ mới được.” Nói đến đây, Dương tam tỷ nhìn Trương Văn Trọng chấp tay tạ lỗi, nói: “Trương tiên sinh, hành trình đến Cẩm Kim Thành lần này của anh, không ngờ lại xảy ra sự cố ngoài ý muốn như vậy, người làm địa chủ như tôi, thực sự cảm thấy có lỗi với anh.”

Trương Văn Trọng nói: “Chuyện này dù sao xem như do tôi dựng lên, cô không cần phải xin lỗi tôi.”

Dương tam tỷ lắc đầu nói: “Tông gia Hoài Nam, muốn đem thể lực phát triển đến Cẩm Kim Thành không phải là chuyện một hai ngày đêm. Trước đó, tôi vẫn luôn có ý nghĩa luôn cùng hòa thuận tồn tại, cũng không có áp dụng hành động vào việc bọn họ muốn mở rộng thể lực. Xem ra vì thái độ như vậy của tôi, để cho bọn họ cho rằng tôi là người mềm yếu dễ khi dễ. Xem ra tôi phải cho bọn họ biết, trong Cẩm Kim Thành, người chân chính có thể nói chuyện chính là Dương tam tỷ này!”

Sự kiêu hùng khí khái của Dương tam tỷ, trong giờ phút này hiển lộ không bỏ sót.

Trương Văn Trọng cũng không có tâm tư nhúng tay vào chuyện này, hắn định cáo từ quay trở lên phòng khách sạn Dương Quang. Nhưng ngay khi hắn vừa xoay người, Chương Hồ đang nằm ở băng sau xe đột nhiên mở miệng nói: “Trương tiên sinh, anh đã là một bác sĩ. Hơn nữa còn là thiên cấp cao thủ, nói không chừng anh có thể chữa trị được huyết chú trên người tam tỷ...”

172. Chương 174: Thiên Cấp Cao Thủ

Lúc trước, tại phi trường quốc tế ở Cẩm Kim Thành gặp mặt Dương tam tỷ, Trương Văn Trọng đã nhận ra khí huyết trong cơ thể của nàng có dấu hiệu rối loạn. Nhưng kì quái chính là, mọi cơ năng nội tạng của Dương tam tỷ không hề bị tổn thương, thậm chí so với người bình thường còn khỏe mạnh hơn. Bởi vì lần đầu tiên gặp mặt nên Trương Văn Trọng cũng không tiện mở miệng hỏi. Bây giờ nghe Chương Hồ kể chuyện Dương tam tỷ trúng phải một loại huyết chú, thì Trương Văn Trọng mới chợt hiểu ra, trầm nghĩ: “Nguyên lai là như vậy.”

Dương tam tỷ sắc mặt nhất thời chìm xuống, lớn tiếng quát: “Chương Hồ, câm miệng, anh nói việc này ra làm cái gì?”

Chương Hồ giải thích: “Tam tỷ, tôi chỉ cảm thấy Trương tiên sinh là bác sĩ, hơn nữa cũng là Thiên Cấp cao thủ. Nói không chừng sẽ có biện pháp chữa trị huyết chú trong cơ thể của cô.”

Dương tam tỷ thở dài một hơi, nhẹ nhàng lắc đầu, dùng ngữ khí cam chịu bất hạnh nói: “Huyết chú không phải bệnh, mà là một loại tà thuật nguyên rửa. Coi như y thuật của Trương tiên sinh cao minh tới đâu, cũng không thể trị được.”

Chương Hồ sa sầm nét mặt, khuyên giải: “Nhưng dù sao cũng là một cơ hội, vì cái gì không thử xem đây? Nếu huyết chú trong cơ thể cô không trị liệu ngay, qua thêm một năm thời gian nữa. Cô sẽ...”

Dương tam tỷ quát lớn: “Chương Hồ, tôi bảo anh câm miệng lại, anh không nghe thấy sao? Chuyện riêng của tôi, tôi tự mình biết cách giải quyết, không cần anh phải đa tâm!”

“Tam tỷ, hay cô để cho tôi xem qua một chút đi?” Trương Văn Trọng ở phía sau nói: “Nếu tôi có thể trị được huyết chú nguyên rửa cô, tự nhiên càng tốt. Coi như tôi không trị nổi huyết chú nguyên rửa, cô cũng sẽ không bị tổn thất gì.”

Chương Hồ vội vàng phụ họa: “Đúng vậy, Tam tỷ, hãy để cho Trương tiên sinh xem qua giúp đi.”

Trầm ngâm một lát sau, Dương tam tỷ mới gật đầu nói: “Được rồi, Trương tiên sinh. Vậy thì nhờ anh xem qua một lần giúp tôi. Mặc kệ anh có thể trị nổi huyết chú nguyên rửa trong cơ thể tôi hay không. Tôi đều sẽ thừa nhận phần nhân tình này.”

“Tam tỷ khách khí rồi.” Trương Văn Trọng khê cười nói. Theo sau nhanh chân bước tới trước người Dương tam tỷ, cầm lấy cổ tay phải của nàng, híp mắt chẩn đoán mạch tượng.

Ba phút sau, lại đổi sang phía cổ tay trái, rồi phân phó nói: “Cô há miệng ra, tôi muốn nhìn qua lưỡi một chút.”

Dương tam tỷ theo lời há miệng, vươn đầu lưỡi ra cho Trương Văn Trọng xem xét.

Một lát sau Trương Văn Trọng trầm ngâm nói: “Tam tỷ, loại huyết chú này không phải mới gieo ở trên người cô đúng không? Toàn bộ thành viên trực hệ có quan hệ huyết thống với cô, hẳn là đều xuất hiện loại huyết chú này đi? Những người trúng phải huyết chú nguyên rửa, tuy rằng không sống quá ba mươi tuổi. Nhưng đồng dạng cũng ưu ái cho các người một loại thiên phú nào đó vượt xa người thường.”

“Chương Hổ, là anh nói cho Trương tiên sinh biết phải không?” Dương tam tỷ nhú mày, nghiêng đầu nhìn về phía Chương Hổ chần vẩn.

Dù nói thế nào Dương tam tỷ cũng không tin, Trương Văn Trọng chỉ dựa vào ba chiêu vọng văn thiết*, mà có thể nói ra nhiều vấn đề chính xác đến như vậy. Phải biết rằng, trước kia nàng đã từng tìm đến nhiều bệnh viện nổi tiếng, muốn nhờ y học hiện đại dùng thủ đoạn công nghệ cao, để chữa bệnh huyết chú nguyên rửa trong cơ thể mình. Nhưng sau khi làm xét nghiệm tổng thể xong, bệnh viện kết luận thân thể của nàng hoàn toàn khỏe mạnh, không có nửa điểm vấn đề gì.(Thần, Sắc, Hình.)

Trải qua nhiều lần tầm y vẫn được nhưng chỉ tốn công vô ích. Tâm tính của Dương tam tỷ cũng trở nên phóng khoáng hơn. Nàng dứt khoát từ bỏ ý niệm chữa căn bệnh huyết chú trong đầu. Chỉ cầu mong chuỗi ngày còn lại, sẽ sống sao cho thật có ý nghĩa.

Nghe Trương Văn Trọng phân tích, Chương Hổ cũng phi thường kinh ngạc. Mà sau khi nghe Dương tam tỷ chần vẩn, hẳn liền khẩn trương nói: “Tam tỷ, tôi có thể phát thề. Trước kia tôi chưa từng nhắc qua bất cứ chuyện gì liên quan đến huyết chú ở trước mặt Trương tiên sinh cả.”

Dương tam tỷ hiểu rõ, dù Chương Hổ nói dối tất cả mọi người trong thiên hạ, nhưng tuyệt đối sẽ không nói dối với mình. Cho nên sau khi nàng nghe Chương Hổ giải thích xong, liền đem ánh mắt kinh ngạc quẳng ném về phía Trương Văn Trọng: “Trương tiên sinh, làm sao anh biết được chuyện này?”

Trương Văn Trọng không trả lời nàng ngay, mà tiếp tục phân tích: “Loại huyết chú trên người cô, hẳn là di chứng do tổ tiên năm đời truyền lại? Cho dù năm xưa tổ tiên cô không đi qua Nam Dương, nhưng cũng phải mắc lỗi lầm gì đó với người dân bản xứ Nam Dương. Bởi vì loại thuật nguyên rửa âm tà này, chỉ có pháp sư ở đất Nam Dương mới sử dụng.”

Lúc này Dương tam tỷ mới triệt để tin tưởng, Trương Văn Trọng chỉ dựa vào ba chiêu vọng văn thiết, rồi suy luận ra tình huống huyết chú của gia tộc mình. Bởi vì câu chuyện Trương Văn Trọng vừa nói, Dương Đông Nhi nàng cho tới bây giờ còn chưa từng kể qua cho người khác nghe. Nếu đây không phải là Trương Văn Trọng tự mình suy đoán, vậy thì chỉ còn em gái mình sớm đã nương nhờ vào cửa phật, nói cho hẳn biết mà thôi Nhưng tình huống ở phía sau hiển nhiên là càng không có khả năng.

“Anh nói không sai, tổ phụ năm xưa đích thực là đã từng đi qua Nam Dương.” Dương tam tỷ gật đầu xác định. Lúc này, khoảnh khắc tâm tư nhiều năm bình lặng của nàng, lại bắt đầu rung rinh lên rồi. Bởi vì thái độ giải thích đối với huyết chú của Trương Văn Trọng. Cũng giống như một tia nắng rực rỡ xua tan đi mây đen che phủ trong tâm tư của nàng bao nhiêu năm qua.

“Trương tiên sinh, anh....có thể giải được huyết chú sao?” Dương tam tỷ luôn ngạo mạn về công phu bình tâm của mình. Nhưng khi nói ra những lời này, thần tình của nàng lo lắng không yên, thanh âm đã có chút trở nên run rẩy.

Trên thế giới này, nếu có cơ hội giữ được mạng sống, lại có mấy người nguyện ý đi tìm cái chết đây? Trước kia, sở dĩ Dương tam tỷ phóng khoáng phớt đời, là bởi vì nàng hiểu rõ bản thân mình sẽ phải chết. Nhưng

hiện tại, sau khi nàng nhìn thấy hi vọng bày ra trước mắt, phần tâm tình bất cần đời kia, tự nhiên cũng không tồn tại nữa.

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Tôi có thể giải được loại huyết chú này, nhưng hiện tại thì không thể.”

Hắn nói nửa câu đầu, khiến cho Dương tam tỷ và Chương Hồ vui mừng quá đỗi, thiếu chút nữa đã muốn tung hô vạn tuế. Nhưng nửa câu kế tiếp lại làm cho niềm vui mừng của hai người bay vút lên chín tầng mây. Tâm tình căng thẳng, lo lắng bất an không yên.

“Nếu hiện giờ không được, như vậy bao lâu mới có thể giải nó đây?” Chương Hồ cả gan mạnh dạn hỏi. Hắn chỉ sợ Trương Văn Trọng sẽ nói thời gian phá giải huyết chú là mười năm, hai mươi năm sau. Như vậy, Dương tam tỷ cùng em gái của nàng cũng sớm đã nhập thổ vì an vì bị huyết chú phát tác rồi.

Trương Văn Trọng không trả lời ngay vấn đề của Chương Hồ. Mà nhìn Dương tam tỷ dò hỏi: “Tam tỷ, còn bao lâu nữa thì đến sinh nhật lần thứ ba mươi của cô?”

“Sáu tháng lẻ chín ngày.” Dương tam tỷ rành mạch nói. Đối với nàng, sáu tháng lẻ chín ngày này, rất có thể sẽ là thời gian cuối cùng nàng còn tồn tại ở trên thế giới, cho nên nàng nhớ rất rõ.

Trương Văn Trọng trầm ngâm nói: “Còn sáu tháng lẻ chín ngày nữa thôi sao? Được rồi, trước ngày đó tôi sẽ chữa khỏi căn bệnh huyết chú này cho cô.”

Rốt cuộc Dương tam tỷ và Chương Hồ cũng không thể khống chế nổi tâm tình của mình nữa, đều trăm miệng một lời hỏi: “Trương tiên sinh, anh nói thật chứ? Trong vòng sáu tháng lẻ chín ngày, anh sẽ giải trừ huyết chú cho Tam tỷ ư?”

Trương Văn Trọng hồ hững đáp: “Tuy rằng tôi có nói dối. Nhưng đối với chuyện tình liên quan đến tính mạng con người, lại chưa bao giờ nói dối qua.”

“Tam tỷ, huyết chú nguyên rửa cô sắp được giải trừ rồi.” Chương Hồ phấn khích hô lớn.

“Thật tốt quá, em gái của tôi cũng được cứu rồi!” Dương tam tỷ không quan tâm đến bản thân mình, cái nàng quan tâm nhất chính là em gái của mình.

“Trong khoảng thời gian này, tôi cần hai người đi chuẩn bị vài loại dược liệu để giải trừ huyết chú.” Trương Văn Trọng vừa nói xong, Dương tam tỷ nhanh chóng mang giấy bút tới trước mặt hắn. Rất nhanh đơn thuốc đã được liệt kê ra.

Đem đơn thuốc giao cho Dương tam tỷ, Trương Văn Trọng cẩn thận nhắc nhở: “Mấy dược liệu để giải huyết chú, chỉ có năm loại hơi khó tìm. Những dược liệu còn lại, thật ra ở trong tiệm thuốc bình thường đều có thể mua được.”

Dương tam tỷ đem năm loại dược liệu Trương Văn Trọng vẽ ra, cẩn thận ghi nhớ vào trong đầu, mới diễn cảm nghiêm trang nói: “Vì giải trừ huyết chú cho hai chị em chúng tôi. Tôi nhất định sẽ tìm đủ năm loại dược liệu này.”

Trương Văn Trọng cười nhạt một tiếng, năm loại dược liệu này đều là tiên linh dược tài, muốn tìm đủ hết cũng cần phải tốn không ít tiền. Cộng hiệu của năm loại tiên linh dược tài này, ngoại trừ có thể chữa khỏi căn bệnh huyết chú cho hai chị em Dương tam tỷ, đồng thời cũng dùng để luyện chế thành đan dược phụ trợ trong lúc tu luyện và chiến đấu. Đối với Trương Văn Trọng mà nói, thì nó cũng phi thường hữu dụng.

Sau khi hướng Dương tam tỷ và Chương Hồ cáo biệt. Trương Văn Trọng vào trong thang máy rời khỏi bãi đậu xe ngầm. Quay trở về gian phòng thuê tại khách sạn Ánh Dương Quang. Hành trình lần này đến Cẩm Kim Thành thuộc tỉnh Lũng Tuyền, có thể nói là đạt được rất nhiều thu hoạch. Hắn tính toán nghỉ ngơi ở đây một đêm, sáng mai liền khởi hành quay về Ung Thành.

Lúc này trước cửa phòng của Trương Văn Trọng có hai gã tráng hán thân mặc âu phục phẳng phiu. Trương Văn Trọng liếc mắt một cái liền nhận ra, hai gã kia đều là người luyện võ, tu vi đạt tiêu chuẩn Địa Cấp trung kỳ.

Thấy Trương Văn Trọng đến gần, hai gã tráng hán mặc âu phục nhất thời hướng về phía hắn cúi đầu, cung kính nói: “Trương tiên sinh, chào ngài! Chúng tôi là thuộc hạ do Tam tỷ phái đến. Nàng muốn chúng tôi

canh chừng ở trước cửa phòng nghỉ của ngài. Ngoài ra, nếu ngài cần gì, cũng có thể phân phó chúng tôi đi làm.”

Trương Văn Trọng không định cự tuyệt, chỉ bình thản nói: “Cám ơn hảo ý của Tam tỷ.”

Bởi vì bản thân hắn hiểu rõ, cho dù mình cự tuyệt thì hai gã tráng hán kia cũng chưa chắc sẽ rời đi. Hiển nhiên, Dương tam tỷ đã quyết định đêm hôm nay sẽ xuống tay với thế lực Hoài Nam tông gia ở Cẩm Kim Thành.

Đối với nhiều người mà nói, thì hôm nay sẽ là một đêm khó ngủ. Như vậy có thêm hai gã bảo tiêu canh chừng giùm, đích thực là chính mình có thể tránh được những chuyện nhỏ nhặt không cần thiết.

Hai gã tráng hán giúp Trương Văn Trọng mở cửa phòng ra, nhường lối cho hắn tiến vào. Theo sau đóng cửa phòng lại, một trái một phải đứng canh giới ở bên ngoài.

Tiến nhập vào trong phòng nghỉ, Trương Văn Trọng xuất một khóa Tụ Khí Đan, ném cho Tam Túc Ô đậu trên bả vai của hắn. Theo sau lại đem Nghiễm Hàn Hoa, Điện Thanh Hàn Thạch và Bảo Tàng Đồ giấu ở dưới đệm ngủ. Lúc này mới khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu quá trình tu luyện Y Giám Tâm Kinh.

Chẳng biết trải qua bao nhiêu lâu thời gian. Đột nhiên máy điện thoại của Trương Văn Trọng réo chuông.

Vừa chuyển liên lạc, thanh âm của Dương tam tỷ từ trong tai nghe truyền ra: “Trương tiên sinh, anh mau chóng rời khỏi khách sạn Ánh Dương Quang đi. Nguyên bản tôi định xuống tay với thế lực Hoài Nam tông gia ở Cẩm Kim Thành đêm nay. Nhưng không ngờ bọn chúng tiên hạ thủ vi cường, xuất quân đánh tôi cho bên tôi không kịp trở tay. Mặc dù phe chúng tôi người đông thế mạnh, nhưng trăm triệu lần không ngờ, Hoài Nam tông gia cư nhiên lại mời được một gã Thiên Cấp cao thủ, khiến chúng tôi thương vong thảm trọng. Cũng chẳng hiểu làm sao hắn biết được, anh đã giết chết cái gã đệ tử chính dòng Hoài Nam tông gia kia. Hiện giờ hắn đang chạy đến khách sạn Ánh Dương Quang.”

“Hả? Thiên Cấp cao thủ của Hoài Nam tông gia?” Trương Văn Trọng mỉm cười bình tĩnh nói.

Ngay lúc này, Tam Túc Ô đang đậu trên tay ghế hấp thu được lực của Tụ Khí Đan. Bất thành linh mở mắt, đôi nhãn cầu nhìn chăm chăm ra phía ngoài cửa phòng nghỉ, bộ lông vũ màu đen cũng xù hết lên.

Theo sau, một đạo bá khí bỗng nhiên tràn ủa vào trong phòng nghỉ. Không chỉ làm cho nhiệt độ của gian phòng giảm thấp, đồng thời hàm lượng dưỡng khí cũng trở nên đặc quánh lại. Khiến người ta cảm giác như muốn không thở nổi.

Dương tam tỷ còn không biết bên phía Trương Văn Trọng đã xảy ra chuyện, nàng vẫn đang nói: “Đúng vậy....Chính là Thiên Cấp cao thủ của Hoài Nam tông gia. Trương tiên sinh, anh mau rời khỏi khách sạn đi, hắn là còn kịp.”

“Gã...đã...tới...rồi!” Trương Văn Trọng chậm rãi nói.

173. Chương 175: Pháp Khí Khắc Võ Thuật

“Sao cơ?” Dương tam tỷ hơi chấn động. Theo sau nghĩ đến chuyện gì đó, kêu lớn: “Vậy anh còn ở trong đó làm cái gì? Chạy, mau chạy đi!”

“Muốn chạy sao? Đáng tiếc đã không còn kịp nữa rồi.” Một thanh âm lãnh khốc từ bên ngoài truyền vào phòng nghỉ. Mặc dù hiệu quả cách âm của căn phòng này rất tốt nhưng thanh âm chất chứa vẫn vang lên ở bên tai Trương Văn Trọng.

“Dừng lại!”

“Người là ai?”

Hai gã tráng hán canh gác ở bên ngoài thấy vậy liền quát oang oang. Ngay sau đó một tiếng nổ thực lớn bất thành linh vang lên.

“Oanh oanh.”

Vô số những mảnh gỗ vụn bay vào trong phòng khách. Cánh cửa phòng làm bằng gỗ đàn hương xa xỉ kia, nháy mắt vỡ nát thành bốn năm khối. Hai thân ảnh từ bên ngoài phóng vọt vào trong, lặn lốc ở trên mặt đất vài vòng rồi nằm im không động đậy. Hai thân ảnh này chính là hai gã tráng hán thuộc hạ của Dương tam tử, có tu vi Địa Cấp trung kỳ. Lúc này trên mi tâm bọn họ xuất hiện vết kiếm đỏ thẫm, nhưng lại không thấy máu tươi chảy ra.

“Hay cho chiêu nhất kiếm điểm tam tinh. Cứ nhiên lại có thể sử dụng kiếm khí che lấp miệng vết thương. Xem ra trình độ kiếm pháp của người này đã đạt tới mức lô hỏa thuần thanh rồi. Chẳng trách hán có thể bước vào cảnh giới Thiên Cấp cao thủ.” Mắt nhìn thấy cảnh tượng này, Trương Văn Trọng biết hai gã tráng hán đã mất mạng rồi. Hán ngẩng đầu nhìn về phía cửa gian phòng.

Ở bên ngoài cửa phòng, có một tên trung niên nam tử dáng người cao ráo như gậy trúc, đang đứng nghạo nghễ dưỡng thần. Dưới tay trái hán cầm theo một thanh kiếm dài ba tấc, màu xanh thẫm thẫm, trên dưới toàn thân tràn ngập ra một loại khí chất cao thủ.

“Không nghĩ, người đối với kiếm thuật cũng có nghiên cứu.” Trung niên nam tử lạnh lùng nói. Đôi con ngươi của hán thực sắc bén, giống như là hai đạo kiếm mang lăng lệ, bắn thẳng về phía Trương Văn Trọng.

Thế nhưng, đối diện với ánh mắt của hán, Trương Văn Trọng vẫn khí định thần nhàn, không hề có một tia sợ hãi nào.

“Hóa ra người cũng là Thiên Cấp cao thủ, chẳng thể trách em trai ta lại chết ở trong tay người. Thiên Cấp cao thủ trẻ tuổi như người thật là hiếm thấy. Qua thêm một thời gian nữa, thành tựu của người hán là sẽ hết sức kinh người. Nhưng đáng tiếc người không còn cơ hội đó nữa rồi. Bởi vì hôm nay sẽ chính là ngày giỗ của người.”

Gã trung niên nam tử đối với tu vi của mình tin tưởng mười phần, tuy rằng Trương Văn Trọng cũng là Thiên Cấp cao thủ nhưng hán không nghĩ rằng, Trương Văn Trọng có thể địch nổi mình. Mắt thấy trong tay Trương Văn Trọng còn cầm di động, hán lạnh giọng nói: “Người mới gọi điện thoại sao? Hừ, nguyên bản ta còn tưởng rằng con tiện nhân Dương Đông Nhi kia cũng ở trong này. Như vậy ta đỡ phải hao phí khí lực, quãng một mẻ lưới tóm gọn hết cả đám bọn người.”

Trương Văn Trọng cười nhạt: “Dường như người rất tự tin.”

“Đó là đương nhiên, Tông Lỗi ta chính là kỳ tài võ học trăm năm khó gặp.” Gã trung niên nam tử tự xưng là Tông Lỗi ngạo nghễ nói. Nhưng ngay tại lúc hán còn chưa dứt lời, Trương Văn Trọng cũng đã nhảy dựng lên, dùng một chiêu Pháo Quyền trong Lục Hợp Tâm Ý Quyền, trực tiếp oanh kích thẳng đến ngực Tông Lỗi.

Một chiêu Pháo Quyền này vô cùng cương mãnh. Cả người Trương Văn Trọng giống như biến thành khóa đạn phá. “Oanh” một tiếng xé nát không khí, nháy mắt bắn thẳng tới trước ngực Tông Lỗi.

Quyền phong cương mãnh, dĩ nhiên xé nát nguyên mảnh áo ngực của Tông Lỗi. Nếu không phải tu vi của hán đã bước vào Thiên Cấp, toàn thân cơ thể cứng rắn như sắt thép và có một cỗ nội kinh hộ thể quanh thân. Thì hán sớm đã bị quyền phong cương mãnh của Trương Văn Trọng đâm thủng tim rồi.

“To gan, dám đánh lên ta. Vốn ta còn muốn cho người chết toàn thây. Nhưng hiện giờ ta đã thay đổi chủ ý.” Tuy bị đánh lên bất ngờ nhưng Tông Lỗi không chút nào kinh hoàng. Ngược lại, còn khơi dậy một cỗ chiến ý ngút trời.

Từ nhỏ đến lớn hán chăm chỉ tu luyện kiếm pháp. Tục ngữ nói “kiếm tẩu khinh linh” nghĩa là kiếm pháp coi trọng thân pháp nhẹ nhàng, bộ pháp ổn định vững chắc như bàn thạch. Cho nên ngay tại khi quyền đầu của Trương Văn Trọng kích trúng ngực, hán đã lấy chân phải làm trụ, thân thể đột nhiên xoay tròn chín mươi độ, tránh thoát một quyền hung hiểm này chỉ trong gang tấc. Đồng thời....Chuôi kiếm ba tấc cầm nơi tay phải, bất thành linh bùng ra, mang theo một đạo kiếm khí sắc bén chém về phía sườn trái của Trương Văn Trọng.

Tông Lỗi mặc dù cuồng ngạo nhưng xác thực hán có đủ tiền vốn để cuồng ngạo. Trong khoảnh khắc vừa tránh né vừa phản kích, cực kỳ tinh diệu, quả không hổ là một Thiên Cấp cao thủ.

Một kiếm này cực kì hiểm độc. Nếu bị đâm trúng coi như thân thể Trương Văn Trọng cứng rắn ngang sắt thép cũng không thừa nhận nổi. Tông Lỗi tính toán, Trương Văn Trọng dĩ nhiên sẽ tránh thoát được chiêu kiếm này. Nhưng chỉ cần hấn dịch chuyển một cái, là chính mình có thể chiếm được thể thượng phong. Tới lúc đó thì triển ra kiếm chiêu liên miên bất tuyệt, thì ngay cả Trương Văn Trọng có là Thiên Cấp cao thủ cũng bị lâm vào tử lộ.

Bất quá trăm triệu lần khiến cho Tông Lỗi không ngờ được chính là. Đối diện với chiêu kiếm hiểm độc của mình, Trương Văn Trọng không tránh cũng không né, ngược lại học theo chính mình trước đó lấy chân trái làm trụ, thân hình xoay tròn về phía bên trái. Đồng thời quyền phải bung ra, dùng chiêu hoành tảo thiên quân quét ngang tới.

Dưới tình huống này, kiếm chiêu của Tông Lỗi cũng không chém về phía sườn trái Trương Văn Trọng nữa, mà là trực tiếp đâm tới lồng ngực của Trương Văn Trọng.

“Không tránh đòn, ngươi là muốn cùng ta đồng quy vu tận sao?” Tông Lỗi ngược lại còn mỉm cười. Bởi vì hấn không sợ nhất chính là so sánh tốc độ cùng người khác. Huống chi lúc này hấn xuất chiêu trước, hoàn toàn nắm chắc có thể đâm thủng ngực Trương Văn Trọng, trước khi quyền đầu của Trương Văn Trọng kích trúng người hấn.

Chứng kiến đường kiếm của Tông Lỗi lướt đi nhanh hơn, khóe miệng Trương Văn Trọng xuất hiện một tia cười lạnh.

Cho tới giờ khắc này Trương Văn Trọng vẫn không hề tính toán tránh né.

“Muốn chọi cứng, ngươi nhất định phải chết!” Đột nhiên trong lòng Tông Lỗi dâng lên một cỗ hưng phấn trước nay chưa từng có.

Bởi hôm nay chính là lần đầu tiên hấn giao thủ với Thiên Cấp cao thủ...cũng là lần đầu tiên đánh chết một Thiên Cấp cao thủ.

Đối với Tông Lỗi mà nói, khi thanh kiếm dài ba tấc của mình đâm thấu tim Trương Văn Trọng, sẽ chính là thời khắc kỷ niệm vô cùng đáng giá.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, một đạo quang mang màu xanh nhạt hình thuẫn bài* đột nhiên nổ rộ ở trước ngực Trương Văn Trọng. Mạnh mẽ ngăn cản đường kiếm hiểm độc của Tông Lỗi. (*: lá chắn)

“Đây là cái gì?” Đôi con ngươi trong mắt Tông Lỗi co rút lại, kinh hãi thốt lên.

Một kiếm này Tông Lỗi chém ra, lực lượng cũng vượt xa sủng trường ngấm bén. Nhưng tấm thuẫn bài màu xanh ngọc kia hung hăng ngăn chặn lưỡi kiếm của hấn. Dưới một chuỗi thanh âm vang giòn, hóa thành vô số mảnh vụn, tán lạc ở trên mặt đất.

Tuy rằng mũi kiếm của Tông Lỗi bị đình chỉ trong một khoảng thời gian cực kì ngắn ngủi. Nhưng phút chốc ngắn ngủi đó, quyền đầu của Trương Văn Trọng đã trùng điệp quét ngang lên trên người hấn.

Quyền đầu cương mãnh hàm chứa lực lượng mạnh bạo, ngay cả Tông Lỗi có tu vi Thiên Cấp, trong nháy mắt cũng gãy vụn xương sườn, há miệng phun ra một búng máu tươi.

Kinh nghiệm thực chiến của hấn tương đối phong phú. Nên không ngu ngốc bạo kháng thương thế ngay, mà nương theo lực lượng cú đâm của Trương Văn Trọng nhanh chóng thoái lui về phía sau. Lùi vài bước.....dựa lưng vào vách tường phía đối diện. Đem toàn bộ lực lượng dư chấn ở trong người, trút lên trên bức tường.

Bức tường phía sau lưng hấn rung lên ầm ầm. Những khe nứt nẻ nháy mắt xuất hiện, tựa như một tấm mạng nhện khổng lồ.

Ngay cả khi trút bỏ toàn bộ lực lượng dư chấn trong cơ thể ra ngoài. Tông Lỗi vẫn đau đớn không thôi, lần thứ hai há miệng phun ra một búng máu tươi.

Tông Lỗi biết chính mình đã thụ thương rồi. Dưới tình huống này không thể nào đánh nhau với Trương Văn Trọng được nữa. Huống chi Tông Lỗi còn không biết tấm thuẫn bài màu xanh ngọc hiện ra ở trước người Trương Văn Trọng, thay hấn đỡ một kiếm tất sát của chính mình, đến tột cùng là thứ gì đây. Nếu như cố chấp đánh tiếp, cũng chỉ nhận lấy kết cục thảm bại mà thôi.

Cho nên Tông Lỗi xoay người tính bỏ chạy. Mặc dù đang thụ thương nhưng thân pháp của hắn không hề bị ảnh hưởng. Cước bộ vẫn nhanh nhẹn tựa như quỷ mị.

Vừa trông thấy Tông Lỗi muốn bỏ chạy. Trương Văn Trọng nâng cao tay phải lên. Xâu chuỗi đàn hương trên cổ tay lập tức bắn ra một viên kích về phía Tông Lỗi.

“Muốn dùng ám khí đánh lên ta sao?” Mặc dù quay lưng về phía Trương Văn Trọng nhưng Tông Lỗi vẫn biết được tình huống. Ngay khi cảm giác “ám khí” của Trương Văn Trọng sắp kích trúng lưng mình, hắn búng tay xuất ra một chiêu Tô Tần rút kiếm. Một tiếng thanh thúy vang lên, gạt khóa ám khí ở phía sau ra.

Nhưng không đợi cho Tông Lỗi kịp nói lỏng tâm tình, khóa ám khí kia bỗng nhiên phát nổ. Một ngọn hỏa diễm hừng hực nháy mắt lan dọc theo lưỡi kiếm truyền lên trên người hắn, thiêu đốt toàn bộ quần áo của hắn. Đồng thời, lực lượng bạo tạc cũng làm cho hắn bị rối loạn bước chân, khiến hắn ngã nhào về phía trước.

Thế nhưng con người Tông Lỗi phi thường quyết đoán, hắn không chút do dự xé nát quần áo đang bốc cháy ở trên người ra. Cứ như vậy trần truồng đứng bật lên, tiếp tục bỏ chạy.

“Người này không phải võ giả, hắn là người tu chân trong truyền thuyết rồi?”

Là cao thủ được Tông gia hết mức bồi dưỡng. Tông Lỗi tự nhiên đã đọc qua thư tịch liên quan đến sự tích người tu chân, cất chứa ở trong Tông gia bí tàng.

Bất quá trước kia hắn luôn luôn không tin ở trên đời này, có sự tồn tại của người tu chân. Hắn cho rằng, thư tịch cất chứa trong Tông gia bí tàng, căn bản chỉ là chuyện thần tiên ma quỷ hư cấu nên mà thôi. Nhưng hôm nay hắn đã tin tưởng trên thế giới này có người tu chân. Bởi vì tám thuấn bài màu xanh ngọc quý dị kia.....và ám khí uy lực phát nổ mạnh mẽ....Không có chỗ nào không giống với vũ khí của nhóm người tu chân sử dụng, được nhắc tới trong thư tịch của gia tộc.

Tông Lỗi biết, nếu như không trúng thương, chính mình hắn là có thể chém giết một hồi với người tu chân. Nhưng hiện giờ hắn đã trọng thương, chỉ có thể nhanh chân bỏ chạy trốn chết mà thôi.

Nhưng ngay tại lúc, Tông Lỗi thả người nhảy dựng lên, thì đột nhiên có hai đạo quang mang màu xanh xuất hiện ở trước mặt hắn.

Nếu bình thường có lẽ Tông Lỗi thừa khả năng tránh né được hai đạo quang mang này. Nhưng hiện giờ tâm tình kinh hồn chưa định, Tông Lỗi căn bản là không kịp né tránh, bị hai đạo quang mang kích trúng huyệt Cự Khuyết.

Một cỗ chân khí lạnh thấu xương, nháy mắt lan tràn khắp toàn thân Tông Lỗi.

“Người...” Tông Lỗi xoay người lại, nhìn về phía Trương Văn Trọng. Nhưng không còn khí lực để nói dứt lời, cuối cùng cứ như vậy đổ gục xuống.

174. Chương 176: Vô Âm Tiểu Ni Cô

Trương Văn Trọng đi tới bên cạnh Tông Lỗi, cúi người nhặt lên thanh kiếm dài ba tấc, nhìn vào thân kiếm không hề tổn hại, thốt lời tán thán tự đáy lòng: “Chất lượng thanh kiếm này đúng thật không sai, không ngờ rằng nó không bị tổn hại gì, dưới tròng hạt bạo nổ. Sau khi ta bước vào Dưỡng Khí cảnh, cũng cần luyện chế một thanh phi kiếm, thanh kiếm này có thể mượn dùng được một chút. Cũng được, ta thu lại dùng thôi.”

Quay người trở lại phòng khách, lấy túi đựng Nghiễm Hàn Hoa, Điện Thanh Hàn Thạch và tảng bảo đồ đeo lên lưng, đưa mắt nhìn hai tráng hán mặc tây trang nằm trên mặt đất đã tắt thở từ lâu, hắn không khỏi khẽ thở dài một tiếng, nói: “Hai người các anh, tuy rằng không phải bị tôi giết chết, nhưng cũng bởi vì tôi mà chết. Chỉ nguyện kiếp sau hai anh có được một cuộc sống an ổn hạnh phúc.”

Một tiếng ca tràn đầy phong cách cổ xưa, thảng thập tận sâu trong linh hồn người khác từ trong miệng Trương Văn Trọng truyền ra. Đó chính là An Hồn Chú cổ xưa nhất, chính tông nhất. Nương theo An Hồn

Chú vang lên, hai linh hồn trong suốt như ẩn như hiện xuất hiện trên thân thể hai vị tráng hán mặc tây trang.

“Cảm tạ Trương tiên sinh siêu độ cho chúng tôi.” Hai linh hồn đồng loạt hướng Trương Văn Trọng cúi cung, sau đó thân ảnh ngày càng trong suốt, cuối cùng hoàn toàn biến mất, bước vào luân hồi đạo. Bởi vì có được An Hồn Chú của Trương Văn Trọng, kiếp sau của hai người bọn họ, dù không thể đầu thai đến nhà đại phú đại quý, chí ít cũng có thể đầu thai vào một nhà bậc trung, tuy rằng trải qua cuộc sống bình thường, thế nhưng lại an ổn hạnh phúc. Không cần phải giống như kiếp này, kiếm ăn trên lưỡi đao liếm máu.

Sau khi siêu độ linh hồn cho hai tráng hán, Trương Văn Trọng bật lên điện thoại di động vừa rồi bị hất tùy ý ném sang một bên, đáng tiếc chính là chất lượng của điện thoại không tốt lắm, vừa ném xuống không ngờ bây giờ đã không mở máy được nữa. Rơi vào đường cùng, Trương Văn Trọng đành ném chiếc điện thoại đã dính công vào trong hành lý, sau đó nhìn Tam Túc Ô đang đậu trên đầu vai nói: “Đi thăm dò Dương tam tỷ bọn họ đang ở chỗ nào.”

“Tuân lệnh, chủ nhân.” Tam Túc Ô đáp, vỗ cánh bay lên khỏi đầu vai Trương Văn Trọng, trong nháy mắt liền bay ra cửa sổ, lướt đi trong bầu trời đêm đen kịt.

Trương Văn Trọng đeo túi hành lý, cầm theo thanh kiếm, bước nhanh ra khỏi khách sạn Ánh Dương Quang.

Ngay khi Trương Văn Trọng vừa rời khỏi khách sạn Dương Quang, nhân viên bảo an khách sạn đã cẩn thận thận đi tới phòng Trương Văn Trọng ở. Bọn họ đã nhận được lời trách cứ của khách nhân ở những phòng khác, nói ở tầng lầu này có người đánh nhau, đồng thời đã xảy ra mạng người. Kỳ quái chính là, băng ghi hình của tầng lầu này, không biết vì sao đều biến thành trắng xóa.

Ngay khi mấy nhân viên bảo an nhìn thấy hai tráng hán mặc tây trang chết trong phòng cùng với Tông Lỗi chết ngoài hành lang, đều không khỏi biến đổi sắc mặt, thất thanh kinh hô:

“Phòng này không phải do tam tỷ đặt cho khách nhân của nàng ở đó sao?”

“Hai bảo tiêu mặc tây trang không phải đều là người của tam tỷ sao? Bọn họ đều là người rất lợi hại, thế nào lại chết ở đây?”

“Mọi người mau đến xem, nơi này còn có một cỗ thi thể trần truồng, ghê tởm a, ai có thể nói cho tôi biết ở đây đến tội cùng đã xảy ra chuyện gì? Vì sao băng ghi hình của tầng này đều xảy ra vấn đề vậy?”

Mấy nhân viên bảo an nhìn nhau, cuối cùng đều đồng thanh nói: “Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Ngay khi đám nhân viên bảo an của khách sạn Dương Quang đều đang đau đầu không biết nên làm gì, Trương Văn Trọng đã yên lặng không một tiếng động đi ra khỏi khách sạn. Với tu vi Thiên Cấp cao thủ của hắn, muốn rời khỏi khách sạn mà không bị người thường phát hiện, cũng không phải là việc gì khó.

Ngay khi hắn vừa rời khỏi khách sạn Dương Quang, Tam Túc Ô đang bay trên bầu trời đêm, cũng đáp xuống đầu vai hắn, đồng thời ghé mỏ chim đến sát bên tai hắn, dùng thanh âm yếu ớt chỉ có mình hắn nghe được, nói: “Chủ nhân, tôi đã tìm được vị trí hiện tại của Dương tam tỷ bọn họ.”

Trương Văn Trọng phân phó: “Đưa ta đi.”

“Dạ.” Tam Túc Ô đáp, lập tức vỗ cánh bay lên khỏi đầu vai Trương Văn Trọng, hướng tây nam bay đi. Trương Văn Trọng theo phía sau nó, chạy đi rất nhanh. Bây giờ hắn cũng bất chấp việc ẩn giấu tốc độ trước mặt người thường. May mắn lúc này đang là hừng đông, trên đường phố của Cẩm Kim Thành vẫn còn vắng vẻ lạnh lùng, cũng không có bóng người nào. Băng không chừng ngày mai trên internet xuất hiện dòng chữ “Hoang dã Altman phủ xuống Cẩm Kim Thành, chờ đợi quái thú đến tiếp chiêu” hoặc “Một nam nhân lúc hừng đông chạy điên cuồng, đó là bởi vì sinh hoạt bắt buộc, hay vì tình yêu khổ?” Sau đó lại để cho chuyên gia tâm lý nổi danh phân tích nguyên nhân đã xảy ra câu chuyện này.

Sau một phen chạy thật nhanh, Trương Văn Trọng được Tam Túc Ô dẫn tới vùng ngoại ô Cẩm Kim Thành, đến trước một am ni cô tên là Đàm Hoa Am.

Đây là một am ni cô trang nghiêm thanh lịch lại cổ kính. Lúc này cửa am đóng chặt, bên trong am cũng vắng vẻ không một tiếng động, thậm chí ngay cả nửa điểm ánh sáng cũng không có. Nương theo ánh trăng

sáng tỏ, xuyên thấu qua bốn vách tường màu đen của Đàm Hoa Am, có thể nhìn thấy bóng cây mờ mờ hoảng động bên trong am.

Đánh giá am ni cô trước mắt, Trương Văn Trọng không khỏi nhíu mày, sau đó nghiêng đầu nhìn Tam Túc Ô, có chút ngạc nhiên nói: “Người xác định Dương tam tỷ bọn họ đang ở bên trong am ni cô này sao?”

Tam Túc Ô khẳng định: “Tôi xác định, bên trong am không những có khí tức của Dương tam tỷ, còn có mùi của nhân loại tên Chương Hồ kia.”

Có được câu trả lời chắc chắn của Tam Túc Ô, Trương Văn Trọng gật đầu, đi tới trước cửa am ni cô, gõ cửa.

“Bang bang phanh.” Tiếng đập cửa vang lên lúc hùng dũng vắng vẻ, nghe thật rõ ràng vang dội.

Mới gõ vài lần, cửa am đột nhiên vang lên tiếng kéo kẹt khiến cho kẻ khác dừng đứng tóc gáy chậm rãi mở ra. Nhưng bên trong cửa lại không có một ai.

Tình huống như vậy, nếu để cho người thường gặp phải, dù không quay đầu bỏ chạy, cũng sẽ bị hù dọa đến hoảng sợ. Thế nhưng đối với người có kiến thức rộng rãi như Trương Văn Trọng mà nói, chiêu số như thế, chỉ có thể xem như tiểu xiếc, hù dọa người thường còn được, muốn hù dọa hắn cũng không có khả năng.

Trương Văn Trọng cất bước đi vào Đàm Hoa Am.

Một con đường nhỏ lát đá vụn, thẳng tắp từ cửa am đi thẳng vào phật đường. Hai bên đường nhỏ, là rừng cây rậm rạp cùng bụi hoa dày đặc. Dưới ánh trăng sáng tỏ chiếu rọi, bóng cây loang lổ trên con đường nhỏ, tràn đầy bầu không khí quý dị âm trầm.

Ngay khi Trương Văn Trọng vừa bước chân lên con đường nhỏ, một ngọn đèn sáng sủa đột nhiên ở trong phật đường phía trước sáng bừng lên. Dưới ngọn đèn mờ nhạt, một ni cô khoảng chừng hai mươi tuổi đang nhắm mắt đứng thẳng ngay trước phật đường. Trong tay nàng nắm một chuỗi tràng hạt một trăm lẻ tám hạt, trong miệng đang niệm tụng Kim Vồng Hàng Ma Chú bằng tiếng Phạn. Thanh âm tụng kinh của nàng tuy rất nhẹ, thế nhưng rõ ràng truyền vào bên trong tai Trương Văn Trọng, đồng thời thẳng nhập vào tận sâu trong linh hồn hắn.

Trương Văn Trọng không khỏi nở nụ cười, nói: “Tiểu sư thái niệm tụng chính là Kim Vồng Hàng Ma Chú phải không? Xem ra, sư thái đã xem tôi là tà đồ đi a?”

“Lẽ nào ông không phải sao?” Tiểu ni cô mở miệng nói, thanh âm của nàng cực kỳ trong vắt, không có một tia tạp chất hỗn tạp trong đó. Làm cho người ta nghe được liền cảm thấy thể xác và tinh thần thư sướng, phẳng phất như toàn bộ ân oán tình cừ, tất cả tham sân si vọng, đều trong thanh âm khoan khoái tươi trong của nàng tiêu biến mất.

Thậm chí ngay cả thần thức của Trương Văn Trọng, đã ở trong tích tắc có dấu hiệu muốn buông lỏng. Thế nhưng hắn rất nhanh ổn định tâm thần, đạm nhiên cười tán thán: “Hay cho một chiêu Liên Hoa Diệu Ngữ, không nghĩ tới, tiểu sư thái còn trẻ tuổi, không ngờ cũng đã tu luyện tới Thiên Cấp cảnh giới.” Thẳng đến lúc này, hắn mới phát hiện gương mặt của tiểu ni cô có bảy tám phần tương tự Dương tam tỷ. Nói như vậy, nàng có lẽ chính là em gái trong miệng Dương tam tỷ nhắc tới.

Trương Văn Trọng thế nào cũng không có nghĩ đến, em gái của Dương tam tỷ lại xuất gia làm ni cô, đồng thời còn đạt được tu vi thiên cấp. Hơn nữa tính cách của người em gái này, lại hoàn toàn trái ngược với tính cách của Dương tam tỷ. Xem ra ở trên người ni cô này, bởi vì có huyết chú mà thu hoạch được thiên phú hơn người, chính là thu hoạch được ở trong việc tu luyện võ học.

“Ông cũng không kém, cũng dám cầm kiếm xông vào trong Đàm Hoa Am. Nói vậy ông chính là thiên cấp cao thủ của Tông gia Hoài Nam, Truy Hồn Kiếm Tông Lỗi phải không?” Tiểu ni cô trẻ tuổi nói, từ đầu tới cuối vẫn rất bình thản, không hề có nửa điểm tình tự dao động.

“Tôi không phải Tông Lỗi, Tông Lỗi đã bị tôi giết.” Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Tôi họ Trương, tên Văn Trọng, là bạn của Dương tam tỷ. Tôi biết cô ấy ở chỗ này, nếu như tiểu sư thái không tin thân phận của tôi, có thể cho cô ấy ra gặp mặt, tự nhiên là có thể nhận ra thân phận của tôi.”

“Ông là Trương Văn Trọng?” Đôi mày liễu của tiểu sư thái nhướng lên, hiển nhiên cũng đã từng nghe qua tên của Trương Văn Trọng.

“Tôi là Trương Văn Trọng.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp.

Âm thanh tiếng cửa phòng lại vang lên, cửa gỗ phía sau phật đường bị người hé ra, xuyên qua khe hở, người bên trong phật đường có thể nương theo ánh trăng nhìn thấy được gương mặt của Trương Văn Trọng.

Cửa gỗ phật đường nhanh chóng được mở ra, Dương tam tỷ hưng phấn từ bên trong nhảy ra, kích động vạn phần kêu lên: “Trương Văn Trọng? Quả nhiên là anh! Ha ha, thật tốt quá, anh không có chết!”

“Cảm tạ tam tỷ quan tâm.” Trương Văn Trọng nhìn Dương tam tỷ mỉm cười nói.

Nhìn Dương tam tỷ đang hưng phấn, lại đưa mắt nhìn Trương Văn Trọng, tiểu sư thái không nói một tiếng xoay người hướng nhà tranh nhỏ giản dị bên cạnh phật đường đi tới.

“Dương Mễ Nhi, em đi đâu vậy?” Dương tam tỷ thấy nàng muốn đi, vội vã kêu lên.

Tiểu sư thái cũng không quay đầu lại, đáp: “Quay về lữ tỉnh tu. Có Trương đạo hữu ở đây, người của Tông gia Hoài Nam hẳn sẽ không dám tới tìm các người phiền phức nữa. Còn có, thỉnh Dương thí chủ nhớ cho, bản ni pháp hiệu Vô Âm. Dương Mễ Nhi kia, đã sớm không còn trong thế tục.”

Tiểu ni cô tự xưng Vô Âm, xưng hô Trương Văn Trọng là đạo hữu, cũng không phải là vô tình. Tuy rằng nàng xem không ra Trương Văn Trọng là người tu chân, thế nhưng trên người Trương Văn Trọng từ trên xuống dưới tràn đầy tiên linh khí, làm cho nàng khẳng định, Trương Văn Trọng dù không phải người trong đạo gia, tu luyện võ thuật hẳn cũng thuộc đạo gia nhất mạch. Cho nên nàng mới xưng hô Trương Văn Trọng là đạo hữu.

“Dương Mễ Nhi...a, được rồi, Vô Âm sư thái, Vô Âm đại sư, em khoan đi vội, chị còn có chuyện muốn nói với em đây.” Dương tam tỷ thấy nàng cũng không quay đầu lại, vội vã kêu lên.

175. Chương 177: Duyên Tai Nghiệt Tai Kiếp Số Hĩ

Tiểu sư thái ngừng chân lại, chậm rãi xoay người, biểu tình vẫn không chút gợn sóng, nhàn nhạt hỏi: “Có lời gì muốn nói, chị hãy nói nhanh lên. Chị đã làm lỡ công khóa buổi tối hôm nay của tôi, hiện tại tôi phải về lữ bổ túc trở lại.”

Dương tam tỷ hưng phấn nói: “Dương Mễ Nhi...ác, không, Vô Âm tiểu sư thái, chúng ta được cứu rồi. Trương tiên sinh nói, hẳn có thể hóa giải huyết chướng trên người chúng ta.”

“À.” Mặc dù được nghe tin tức tốt như thế, biểu tình của Vô Âm vẫn không chút gợn sóng. Chỉ dùng ánh mắt trong suốt nhìn Trương Văn Trọng, hướng hẳn khế gật đầu xem như bày tỏ lòng biết ơn, nhưng Trương Văn Trọng cũng biết nàng tạ ơn mình cũng không phải bởi vì mình có thể hóa giải huyết chướng trong cơ thể nàng, mà là bởi vì hẳn có thể hóa giải huyết chướng trong cơ thể của chị nàng.

Hai chị em này thật đúng là có ý tứ, tuy rằng đều đang suy nghĩ cho đối phương, thế nhưng lại không chịu để lộ tâm tư của mình cho đối phương biết.

Vô Âm thu ánh mắt trên người Trương Văn Trọng trở về, nhìn Dương tam tỷ, thần sắc đậm mạc hỏi: “Còn việc gì muốn nói không? Nếu như không còn gì muốn nói, tôi phải quay về lữ thất tụng kinh.”

“Ách, em không hưng phấn kích động một chút nào sao?” Dương tam tỷ tròn tròn mắt, nàng làm sao cũng không thể ngờ tới, khi Vô Âm nghe được tin tức này, phản ứng lại bình thản đến như vậy. Nàng nguyên bản cho rằng, dù công phu hàm dưỡng của Vô Âm có tốt bao nhiêu, nhưng khi nghe được tin tức tốt này, đều phải bộc lộ nét mặt vui mừng.

Biểu tình không chút gợn sóng của Vô Âm vào lúc này cũng nổi lên biến hóa, chỉ thấy khóe miệng nàng hơi nhếch lên, một nụ cười thoát tục siêu phàm xuất hiện trên gương mặt của nàng. Nàng mỉm cười, dùng thanh âm trong vắt khoan khoái nói: “Sống có gì vui, chết có gì buồn?” Sau đó nàng thần nhiên xoay người đi về hướng nhà tranh. Chỉ để lại Dương tam tỷ tròn tròn mắt há hốc, cùng Trương Văn Trọng cũng đang nở nụ cười thoát tục siêu phàm.

Tốc độ bước đi của Vô Âm cũng không thấy nhanh, nhưng chỉ trong chớp mắt nàng đã đi vào trong nhà tranh, khoanh chân ngồi lên bồ đoàn bắt đầu tụng kinh. Lúc này nàng tụng niệm chính là Dược Sư Lưu Ly Quang Như Lai Bản Nguyên Công Đức Kinh, dưới giai điệu tụng niệm đặc thù của nàng, kinh văn thẳng nhập lòng người, làm cho tâm tình cũng chợt thanh tĩnh trở lại.

“Trương tiên sinh, anh có biết em gái tôi vừa nói câu kia, là có ý nghĩa gì không?” Dương tam tỷ lúc này mới hồi phục lại tinh thần, ngạc nhiên nhìn Trương Văn Trọng hỏi. Vừa rồi câu nói Vô Âm mới thốt ra, nàng nghe được quả thực quá bí hiểm. Thay lời khác mà nói, nàng căn bản không hiểu rốt cục Vô Âm muốn nói điều gì.

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Vô Âm tiểu sư thái đã khám phá ra sinh tử, đối với cô ấy mà nói, sống cũng là tu phật, chết cũng là tu phật. Cho nên cô ấy mới có biểu hiện đạm nhiên như thế.” Theo Trương Văn Trọng xem ra, Vô Âm tiểu sư thái, có phật tính rất cao. Chỉ là nàng có cơ duyên gặp được người tu chân phật giáo, dẫn dắt nàng bước vào lĩnh vực tu chân hay không. Nếu như nàng có thể bước vào lĩnh vực tu chân, lấy tư chất thiên phú của nàng, lại thêm một chút vận khí, thành tựu trong tương lai chỉ sợ cũng không nhỏ. Nói chừng còn có thể ngộ ra đại đạo, leo lên đài sen.

“Các người nói chuyện, sao đều kỳ quái như vậy?” Dương tam tỷ từ nhỏ cũng không đi học, nên đối với những lời Trương Văn Trọng và Vô Âm nói, đều nghe không hiểu gì. Nhưng nàng trời sinh có tính hào sảng, nên không thêm dây dưa ở trên chuyện này, mà nhìn Trương Văn Trọng đề cập tới việc chính sự: “Trương tiên sinh, tôi vừa nghe anh nói, anh đã giết chết Tông Lỗi, là thật hay sao?”

“Đương nhiên là thật.” Trương Văn Trọng mỉm cười, vung lên thanh kiếm trong tay, nói: “Nếu như cô không tin, có thể nhìn thanh kiếm này.”

“Ừa, đây là kiếm của Tông Lỗi!” Nương theo ngọn đèn mờ nhạt, Dương tam tỷ nhận ra thanh kiếm trong tay Trương Văn Trọng, nói: “Tên Tông Lỗi này cực kỳ cao ngạo tự phụ, hần quanh năm động ở trên mép một câu nói: “Kiếm còn người còn, kiếm mất người vong. Nếu thanh kiếm của hần đã rơi vào trong tay anh, vậy hần đích thật là đã chết rồi. Trương tiên sinh, anh đúng là lợi hại, dù là thiên cấp cao thủ được Tông gia vất vả tài bồi đi ra, Truy Hồn Kiếm Tông Lỗi, không ngờ cũng bị anh đánh chết.”

Nghe Dương tam tỷ tán thưởng, trên mặt Trương Văn Trọng cũng không có vẻ đắc ý, trái lại khẽ thở dài một tiếng, nói: “Tuy rằng tôi không muốn giết hần, nhưng nếu như hần không chết, thì tôi sẽ phải chết. Đây cũng là thiên đạo tàn khốc ah.”

Dương tam tỷ lắc đầu nói: “Cái gì thiên đạo địa đạo, tôi nghe không hiểu. Tôi chỉ biết đã không còn thiên cấp cao thủ như Tông Lỗi áp trận, với thế lực của Tông gia ở tại Cẩm Kim Thành, sẽ không còn đủ gây sợ hãi nữa. Hiện tại tôi sẽ triệu tập nhân thủ, thừa dịp thời cơ tuyệt hảo này, đem thế lực của Tông gia tại Cẩm Kim Thành, cấp đuổi tận giết tuyệt!” Những chữ cuối cùng từ miệng nàng nói ra, sát khí nghiêm nghị, làm cho bầu không khí ở trong tòa phật đường nháy mắt trở nên lạnh giá.

Ngay khi lời của nàng vừa dứt, từ trong căn nhà tranh bên cạnh phật đường, lại truyền ra một tiếng phật niệm, thanh âm trong vắt nhẹ nhàng của Vô Âm vang lên: “Đừng ở bên trong Đàm Hoa Am của tôi nói chuyện đánh đánh giết giết, bằng không đừng trách tôi sẽ không niệm tình.”

Dương tam tỷ không sợ trời không sợ đất, duy chỉ đối với người em gái đã xuất gia này rất sợ hãi. Nàng rụt cổ, thấp giọng lầm bầm một câu, cũng không biết lầm bầm chuyện gì, sau đó mới nhìn Trương Văn Trọng tạ lỗi: “Trương tiên sinh, thực sự xin lỗi, không ngờ làm cho anh cuốn vào cuộc tranh đấu giữa tôi và Tông gia Hoài Nam. May là anh không có việc gì, bằng không tôi thật sự không biết giải thích làm sao với Vưu Giai.”

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Đây cũng không trách các vị, đều do người của Tông gia nổi lên lòng xấu xa, muốn giết tôi đoạt vật.”

“Như vậy đi, cho tôi một ngày đêm, để tôi xử lý xong toàn bộ chuyện tại Cẩm Kim Thành, tôi sẽ đi dạo cùng anh chung quanh tỉnh Lũng Tuyền. Anh ở mãi bên trong tỉnh Thiên Nam, nhìn quen non xanh nước biếc, nói vậy còn chưa gặp qua phong cảnh thảo nguyên, mỹ cảnh sa mạc, phong tình tái ngoại* ở tỉnh Lũng Tuyền phải không?” (*: biên cương)

“Không cần đâu.” Trương Văn Trọng mỉm cười lắc đầu cự tuyệt: “Trước đây tôi cũng đã từng đến tỉnh Lũng Tuyền. Những địa phương nào nên đi du ngoạn, tôi cũng đều đi qua rồi! Cho nên không cần phiền phức tam tỷ. Hơn nữa tôi còn muốn sớm quay trở lại Ung Thành, nếu như có thể, tôi muốn đi ngay lúc trời vừa sáng.”

Dương tam tỷ nói: “Nếu Trương tiên sinh đã quyết định, như vậy tôi cũng không miễn cưỡng anh nữa, như vậy đi, chuyện đặt vé máy bay, để tôi an bài. Tạm thời anh nghỉ chân ở Đàm Hoa Am, đợi tới trời sáng, tôi sẽ phái người đưa vé máy bay tới cho anh.”

Trương Văn Trọng khách khí nói: “Vây phiền phức tam tỷ.”

Dương tam tỷ bất mãn khoát tay, nói: “Trương tiên sinh, tôi xem anh là bạn bè, anh không cần khách khí đối với tôi như vậy. Lần này cũng toàn bộ nhờ anh ra tay giết Tông Lỗi, tôi mới có cơ hội xoay chuyển hoàn cảnh xấu. Bằng không dù là tôi không chết, cũng chỉ đành xám xịt rời khỏi Cẩm Kim Thành. Cho nên dù muốn nói lời cảm tạ, cũng không tới phiên anh nói, hẳn nên do tôi nói với anh mới đúng.”

Trương Văn Trọng nở nụ cười: “Tốt lắm, tôi cũng không nói lời khách khí với Dương tam tỷ nữa.”

Nói thêm vài câu, lại giao phó Chương Hổ nằm bên trong Phật đường cho Trương Văn Trọng chăm sóc dùm, Dương tam tỷ dù chưa từng tu luyện một chút võ thuật nhưng cũng từ chối sự bảo hộ của Trương Văn Trọng, một mình đi ra khỏi Đàm Hoa Am, biến mất bên trong màn đêm đen kịt.

Lúc này Chương Hổ cố gắng chống đỡ thân thể bị trúng độc, dựa ngay cửa Phật đường, si ngốc nhìn theo bóng lưng Dương tam tỷ đi xa. Vừa như giải thích cho Trương Văn Trọng, vừa như lẩm bẩm tự nói một mình: “Tuy rằng tam tỷ không biết võ thuật, thế nhưng năng lực nàng có thể phát huy ra, cũng không phải một anh chàng lỗ mãng như tôi có thể sánh bằng. Có nàng ra tay, sau tối nay, thế lực tranh đấu trong Cẩm Kim Thành, hẳn là sẽ tạm ngưng một thời gian.”

Trương Văn Trọng không trả lời, cũng không đi vào Phật đường, cứ ngồi trên chiếu bên ngoài Phật đường, nhắm mắt vận chuyển Y Giám Tâm Kinh.

Thời gian trôi qua từng giây, sắc trời rất nhanh hoàn toàn sáng lên.

Vào chín giờ sáng, một chiếc Audi màu đen đỗ lại ngay trước Đàm Hoa Am. Trên xe bước xuống một thiếu phụ, có thể Dương tam tỷ đã căn dặn nàng từ trước, nên nàng cũng chỉ ăn mặc mộc mạc, đồng thời cũng không hề trang điểm.

Thiếu phụ bước nhanh vào Đàm Hoa Am, đưa vé máy bay và một chiếc điện thoại mới tinh giao vào Trương Văn Trọng.

Đồng thời nàng còn mời Trương Văn Trọng cùng dìu Chương Hổ lên xe, chuẩn bị trước tiên tiễn Trương Văn Trọng ra sân bay, sau đó mới đưa Chương Hổ trở về nhà an dưỡng.

“Tiểu sư thái, hữu duyên gặp lại.” Ngay khi dìu Chương Hổ đi ra khỏi Đàm Hoa Am, Trương Văn Trọng đột nhiên xoay người lại, hướng phương hướng nhà tranh mỉm cười, cao giọng nói.

“A Di Đà Phật.” Thanh âm tụng kinh bên trong nhà tranh hơi khựng lại, sau đó một tiếng Phật hiệu bên trong nhà tranh vang lên, xem như đáp lời Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng đạm nhiên cười, lại đóng cửa Đàm Hoa Am, ngồi vào bên trong xe Audi, sau đó chiếc xe khởi động máy, rất nhanh chạy về hướng sân bay quốc tế Cẩm Kim Thành.

Bên trong nhà tranh, nguyên Vô Âm đang tụng kinh, cũng đột nhiên dừng lại.

Vô Âm cúi đầu, nhìn hai tay của mình, cùng mặt đất trước mặt.

Cũng không biết do nguyên nhân gì, ngay khi Trương Văn Trọng đưa tay khép cửa Đàm Hoa Am, chuỗi tràng hạt đột nhiên đứt tung.

Một trăm lẻ tám viên tràng hạt, rơi lả tả đầy đất, lăn đi.

Nhìn thấy tình huống như vậy, biểu tình trên mặt Vô Âm, vẫn không chút gợn sóng, hồi lâu sau mới yếu ớt khẽ thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói: “Duyên tai? Nghiệt tai? Kiếp số hĩ.”

176. Chương 178: Đan Dược Mới

Từ Cẩm Kim Thành quay trở về Ung Thành, Trương Văn Trọng cũng không đi đâu, trực tiếp trở về nhà mình tại tiểu khu Hoa Hàng. Mà khi hắn đi vào cửa lớn tiểu khu, hắn còn cố ý dùng thần thức từ xa kiểm tra Mê Hồn Kính ở tiệm cơm Ưông bá, cùng chiếc kính mắt Ung ba đang đeo trên mặt.

Sự tình quả nhiên không ngoài sở liệu của Trương Văn Trọng, Dao Ba ca thật đúng không hề đem sự uy hiếp của hắn để vào trong lòng. Ngay lúc chạng vạng hôm qua, có mười mấy người có ý đồ đi vào tiệm cơm để đập phá đồng thời muốn ép hỏi Ưông bá về phối phương dược thiện. Nhưng toàn bộ những người này bị tác dụng của Mê Hồn Kính, đều rơi vào trong ảo cảnh, đứng ngay trước cửa tiệm cơm, bày ra buổi biểu diễn có tác phong tục tĩu vô cùng lớn mật. Sau khi giành được tiếng hét chói tai cùng tiếng hoan hô của thực khách, rốt cục đã bị cảnh sát cùng nhân viên bệnh viện tâm thần hợp lực trói lại đưa lên xe cứu thương, đưa thẳng về bệnh viện tiếp thu trị liệu.

Trương Văn Trọng lắc đầu trầm nghĩ: “Dao Ba ca kia, quả nhiên không đem lời nói của ta đặt vào trong lòng a. Chỉ hi vọng với lần giáo huấn này, có thể cho bọn hắn học ngoan được một chút, không nên ép ta động thủ mới tốt.”

Nguyên lai, Dao Ba ca từ trong miệng các tiểu đệ, được biết câu nói uy hiếp của Trương Văn Trọng, thế nhưng vì lợi nhuận thật lớn bày trước mặt, hắn cũng không kiềm chế được bắt đầu rục rịch.

Bốn dược thiện do Trương Văn Trọng cùng Ưông bá kết hợp bào chế ra, tuy rằng chỉ mới bán ra được vài ngày, thế nhưng bởi vì mùi vị ngon miệng, được hiệu quả tốt, trải qua các thực khách truyền miệng lẫn nhau, không ngờ trong vòng vài ngày gần gũi, mà ai ai cũng biết. Thời gian lúc đầu, mọi người đều ôm tâm tình đến thử xem một lần. Thế nhưng sau khi bọn họ thưởng thức xong vị đạo ngon miệng của bốn loại dược thiện, cùng với dược hiệu xuất sắc, đã không còn tự chủ trở thành thực khách trung thành của tiệm cơm Ưông bá.

Hiện tại Ưông bá vô cùng bận rộn, không chỉ chiêu thu thêm người làm việc, đồng thời còn đưa ra chế độ phát số xếp hàng. Dù sao quy mô của tiệm cơm cũng chỉ có bao nhiêu đó, bàn ghế cũng có hạn, hướng chỉ bốn dược thiện đều do đích tay Ưông bá tự mình xuống bếp làm ra. Cho nên mỗi ngày số lượng buôn bán chỉ có hạn, nếu như không sớm bắt số, chỉ sợ không có mà ăn.

Sinh ý như vậy, có thể nào không làm cho người đổ mắt?

Kỳ thực trước khi áp dụng loại thủ đoạn cực đoan này, Dao Ba ca cũng từng phái người đến bàn bạc qua với Ưông bá. Muốn mua phối phương của bốn dược thiện, thế nhưng bị Ưông bá nghiêm khắc cự tuyệt. Dao Ba ca cảm giác sinh ý cùng mặt mũi bị tổn hại, nên đã cùng vài ông chủ khác của Nhất Phẩm Dược Thiện Phường, cùng nhau bàn bạc, lại quyết định áp dụng thủ đoạn cực đoan đến đối phó tiệm cơm của Ưông bá.

Theo bọn họ xem ra, Ưông bá cũng chỉ là một đầu bếp bình thường, mà Trương Văn Trọng cùng hợp tác với Ưông bá, tuy rằng nghe nói có chút quan hệ với cảnh sát võ cảnh, nhưng bọn hắn cũng không quan tâm quá mức, bởi vì bọn hắn nghĩ, mạng lưới quan hệ của bọn hắn còn cứng rắn hơn Trương Văn Trọng.

Mấy ông chủ của Nhất Phẩm Dược Thiện Phường cũng từng ăn thử bốn loại dược thiện được mua về, thể nghiệm qua dược hiệu kinh người của bốn loại dược thiện. Theo bọn hắn xem ra, bốn dược thiện căn bản không nên buôn bán bên trong một tiệm cơm nhỏ bình thường như vậy, mà lại chỉ bán có một trăm nguyên một phần. Mà nên bán ở Nhất Phẩm Dược Thiện Phường xa hoa sang trọng, đồng thời phải bán ra với giá mấy ngàn nguyên một phần!

Hiện tại kẻ có tiền, coi trọng nhất là gì? Khỏe mạnh! Bốn dược thiện, không chỉ làm cho cơ thể khỏe mạnh, còn có thể làm nam nhân sinh long hoạt hổ, làm nữ nhân tư nhuận dưỡng nhan. Thứ tốt như vậy, đừng nói là hơn một ngàn nguyên, dù là một vạn nguyên, kẻ có tiền cũng sẽ chi ra.

Theo mấy ông chủ Nhất Phẩm Dược Thiện Phường xem ra, phối phương của bốn loại dược thiện, quả nhiên là cái máy in tiền, là cây rụng tiền trong truyền thuyết, là châu châu báu. Thứ tốt như vậy, thế nào để cho một kẻ không biết vận dụng đầu cơ, đập hư mất chứ? Chỉ có vũng vàng nằm trong tay bọn hắn, mới có thể nghiền ép ra giá trị lớn nhất!

Thế nhưng tròng tao ngộ quỷ dị lúc chàng vạng hôm qua, cũng làm bọn hắc bị dọa một cú sốc, cũng làm cho bọn hắc tạm thời bỏ qua ý niệm đập phá tiệm cơm cùng áp dụng biện pháp cực đoan ép buộc Uông bá khai phối phương. Chàng vạng hôm qua, lúc bắt đầu hành động, bọn hắc ngồi trong tiệm trà đối diện tiệm cơm, vừa thưởng thức trà, vừa xuyên qua cửa sổ nhìn cuộc biểu diễn bên dưới. Nhưng tuồng kịch bọn hắc muốn xem cũng không có trình diễn, chỉ trình diễn một tuồng kịch khiến kẻ khác dựng đứng tóc gáy.

Nhìn một đám người tinh thần bình thường thần chí rõ ràng, còn chưa đi vào tiệm cơm, đột nhiên tập thể tinh thần thất thường, ngay trên lối đi bộ trắng trơn biểu diễn ba động tác tục tĩu, bọn hắc không hẹn cùng phun hết nước trà trong miệng ra ngoài. Sau đó, mấy người nhìn nhau, sắc mặt trắng bệch.

Đợi khi mười mấy tiểu đệ của Đạo Ba ca bị cảnh sát cùng nhân viên bệnh viện tâm thần đưa lên xe cứu thương, bọn họ mang theo sắc mặt trắng bệch rời khỏi tiệm trà. Sau khi gọi điện thoại đến bệnh viện tâm thần để báo lãnh người, bọn họ cũng đạt thành một nhận thức chung: Trong tiệm cơm này có cổ quái, trước khi nghĩ ra biện pháp giải quyết vẹn toàn, ngàn vạn lần không nên làm gì, thậm chí không nên tới gần tiệm cơm nửa bước.

Trương Văn Trọng đeo hành lý, đi trong tiểu khu Hoa Hàng, cũng không khiến cho người ngoài đặc biệt quan tâm. Chỉ có người nào nhận thức hắc, khi nhìn thấy thanh kiếm cầm trong tay hắc, đều mỉm cười lên tiếng kêu gọi, sau đó hỏi một câu: “Yêu, tiểu Trương, cậu mua kiếm về tập thể thao sao?”

“Đúng vậy.” Mỗi khi gặp người hỏi chuyện, Trương Văn Trọng đều mỉm cười gật đầu đáp. Từ đầu tới cuối, cũng không có ai hoài nghi thanh kiếm trong tay hắc, cùng thanh kiếm bình thường để luyện tập thể dục buổi sáng có gì khác nhau.

Về tới trong nhà, Trương Văn Trọng tìm một sợi dây, buộc thanh kiếm treo lên vách tường. Với tu vi hiện tại của hắc, dù có luyện ra phi kiếm, cũng không dùng được. Đã như vậy, còn không bằng đợi sau khi bước vào Dưỡng Khí cảnh, trở lại luyện chế phi kiếm. Nói không chừng thêm một thời gian, còn có thể tìm được tài liệu luyện khí tốt hơn Điện Thanh Hàn Thạch, để phẩm chất và uy lực của phi kiếm càng thêm cường đại.

Treo thanh kiếm lên xong, Trương Văn Trọng lấy Nghiễm Hàn Hoa cùng Điện Thanh Hàn Thạch ra, cùng Phượng Cầu Hoàng, An Hồn Hoa đặt chung cùng nhau, sau đó để Hỗn Độn Lô khôi phục lại trạng thái nguyên hình, bắt đầu chuẩn bị luyện chế đan dược mới.

Nhìn bốn loại tiên linh dược tài mua tới tay, Trương Văn Trọng hít mắt lại suy nghĩ, tính toán: “Có bốn địa cấp tiên linh dược tài này, hơn nữa một ít dược liệu phổ thông, chỉ ít ta có thể luyện chế đi ra năm loại đan dược cao cấp. Thế nhưng dù sao bốn loại linh dược tài này chỉ có hạn, không thể lấy hết ra dùng. Ta phải suy nghĩ một chút, ưu tiên luyện chế ra mấy loại đan dược mới tốt.”

Trong năm loại đan dược, Đại Đạo Như Ý Đan và Huyền Thiên Diệu Hương Đan là hai loại đan dược có thể phụ trợ Trương Văn Trọng tu luyện. Về phần Kim Vồng Hộ Thể Đan, Long Tượng Cự Lực Đan cùng Tiên Hạc Thần Hành Đan ba loại đan dược, có thể trong khoảng thời gian ngắn đề thăng phòng ngự, lực lượng, tốc độ nhất định. Thế nhưng loại đề thăng này, cũng không phải không có sự trả giá, nó cần tiêu hao tinh thần cùng thể lực cực lớn. Bởi vậy một khi dược hiệu mất đi, cả người sẽ rơi vào cảnh thoát lực, phi thường khó chịu.

Tuy rằng sự trả giá rất lớn, nhưng cũng không đại biểu ba loại đan dược không có tác dụng. Ngược lại, tác dụng của chúng lớn phi thường. Nhất là khi cùng người đối địch, rơi vào hạ phong, ba loại đan dược có thể phát ra công hiệu thay đổi cuộc chiến.

Sau khi tính toán một lát, Trương Văn Trọng làm ra quyết định. Trước tiên luyện chế Đại Đạo Như Ý Đan, về phần Kim Vồng Hộ Thể Đan, Long Tượng Cự Lực Đan và Tiên Hạc Thần Hành Đan, mỗi thứ chỉ luyện chế một viên. Đợi khi sử dụng xong, lại luyện chế viên khác. Kể từ đó, có thể giảm bớt sự hao tổn linh dược tài.

Về phần vì sao tuyển chọn Đại Đạo Như Ý Đan, mà không phải Huyền Thiên Diệu Hương Đan, đó là bởi vì Đại Đạo Như Ý Đan có hiệu quả đề thăng đối với chân nguyên. Tuy rằng không mạnh như Huyền Thiên Diệu Hương Đan, thế nhưng nó không có bất luận tác dụng phụ gì. Không giống Huyền Thiên Diệu Hương Đan, nếu không để ý, rất có khả năng bị tẩu hỏa nhập ma.

Cho nên sau khi trải qua một phen suy nghĩ kỹ càng, Trương Văn Trọng tuyển chọn Đại Đạo Như Ý Đan, mà không lựa chọn luyện chế Huyền Thiên Diệu Hương Đan.

Sau khi làm ra quyết định, Trương Văn Trọng cũng không tiếp tục lãng phí thời gian, lập tức liền tập trung luyện đan.

Tam Túc Ô tự nhiên trở thành lô hỏa luyện đan, bên dưới Hỗn Độn Lô không ngừng phát ra Thái Dương tinh hỏa, hỏa diễm hừng hực thiêu đốt. Bao vây toàn bộ Hỗn Độn Lô bên trong. Trương Văn Trọng vừa bỏ được liệu vào vừa phóng xuất chân nguyên điều hòa linh khí bên trong Hỗn Độn Lô.

Sau ba canh giờ, sắc trời đã tối sầm, lúc này luyện đan cuối cùng cũng thành công.

Khi nắp lô tự động mở ra, sáu viên địa cấp thất phẩm Đại Đạo Như Ý Đan và ba viên địa cấp lục phẩm Kim Vong Hộ Thể Đan, Long Tượng Cự Lực Đan cùng Tiên Hạc Thần Hành Đan đồng loạt từ bên trong Hỗn Độn Lô bay ra, bắn vào bên trong bình sứ thanh hoa trong tay Trương Văn Trọng.

“Thu.” Trương Văn Trọng hướng Hỗn Độn Lô vẫy tay, Hỗn Độn Lô cực lớn nhất thời biến trở về cỡ bình rượu như trước.

Trương Văn Trọng lấy ra một viên Đại Đạo Như Ý Đan ăn vào, sau đó đẩy nắp bình sứ lại cẩn thận bỏ vào trong lòng, sau đó khoanh chân ngồi, bắt đầu hấp thu linh khí dâng trào ẩn chứa bên trong đan dược. Tam Túc Ô thu hồi Thái Dương tinh hỏa, đối với Đại Đạo Như Ý Đan nó cũng thêm nhỏ dãi, nhưng nó cũng hiểu rõ ràng, với thực lực hiện tại của nó, còn không đủ khả năng luyện hóa linh khí bên trong Đại Đạo Như Ý Đan, nếu như tùy tiện nuốt vào, chỉ sẽ bị nổ bạo mà chết. Cho nên nó nuốt vào một viên Tụ Khí Đan, đậu trên vai Trương Văn Trọng nhắm mắt lại, bắt đầu hấp thu linh khí bên trong đan dược.

Cũng không biết qua bao lâu, tiếng chuông điện thoại vang lên, cắt đứt sự tu luyện của Trương Văn Trọng và Tam Túc Ô.

Trương Văn Trọng cầm lấy điện thoại Dương tam tỷ mới đưa, hắn vẫn sử dụng số cũ, nhìn vào màn hình nhận ra là Vương Giai gọi tới. Vừa chuyển máy, chợt nghe thanh âm lo lắng lẫn khóc nức nở của Vương Giai vang lên: “Trọng ca, không hay rồi, chân tật của ông nội đột nhiên tái phát, hơn nữa bệnh tình còn nghiêm trọng hơn trước, đã lan tràn khắp toàn thân, đã nguy hiểm tính mạng.”

177. Chương 179: Thanh Trúc Xà Cổ

“Điều này sao có thể?” Nghe Vương Giai nói, Trương Văn Trọng dù rất trầm tĩnh, cũng không khỏi kinh hãi, vội vàng nói: “Vương Giai, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Cô cũng đừng sốt ruột, trước tiên đem sự tình nói rõ cho tôi nghe. Dù có sốt ruột cũng không giải quyết được bất luận vấn đề gì, chỉ có bảo trì bình tĩnh mới có thể giúp được ông nội cô.”

“Àn.” Vương Giai lên tiếng, hít sâu một hơi, nỗ lực để tình tự nôn nóng bất an của mình bình tĩnh trở lại, nói: “Kỳ thực từ một tuần trước, thân thể ông nội đã xuất hiện dấu hiệu không khỏe. Nhưng bởi bệnh trạng lúc đó, là cảm lạnh phát sốt, đau đầu nhức mình, cho nên chúng tôi đã mời bác sĩ riêng đến khám, bác sĩ cho rằng vì khí trời thay đổi nên bị cảm mạo. Nhưng mấy ngày nay, vẫn trị liệu cho bệnh cảm mạo phát sốt mà thôi. Nhưng ngay vừa rồi, ông nội đột nhiên nôn ra một ngụm máu đen thui tanh tưởi, bên trong máu, còn hỗn loạn một con rắn nhỏ màu xanh, lại có tính công kích rất mạnh, suýt chút đã làm bị thương tôi và cha tôi. Nhìn nó cũng giống như lần trước anh giải phẫu lấy ra con sâu cổ quái kia. Vì thế tôi nghĩ, nếu như sâu là chung độc, như vậy con rắn nhỏ này cũng có thể là chung độc. Cho nên liền gọi cho anh, muốn mời anh qua giúp ông nội tôi nhìn xem. Bởi vì tôi không biết bên trong thân thể ông nội, còn có loại chung độc như thế tồn tại hay không.”

“Không ngờ còn có chuyện như vậy?” Vùng lông mày Trương Văn Trọng hơi nhướng lên. Lần trước lúc khu trừ chung độc cho ông nội Vương Giai, hắn cũng từng dùng chân nguyên tỉ mỉ kiểm tra vài lần trong thân thể Vương Thiên Hải. Nếu như lúc đó bên trong thân thể Vương Thiên Hải vẫn còn tiềm tàng loại chung độc khác, thì tuyệt đối không có khả năng lẩn trốn khỏi sự kiểm tra của hắn. Như vậy chỉ còn một loại khả năng: Vương Thiên Hải lại bị người tiếp tục hạ loại chung độc mới.

Rốt cục là ai, lại đối với một lão nhân như ông ấy liên tục hạ chung?

Nghe Vũ Giai miêu tả, chung độc bị Vũ Thiên Hải ói ra là một con rắn màu xanh, rất có khả năng là Thanh Trúc Xà Chung đã được trải qua phương pháp luyện chung đặc thù chế ra. Thanh Trúc Xà Chung, ở bệnh trạng ban đầu cũng đúng là cảm lạnh phát sốt, đau đầu nhức mình, loại bệnh trạng có bề ngoài rất giống cảm mạo phong hàn.

So sánh với Miệt Phiến Chung ẩn giấu hơn mười năm, loại Thanh Trúc Xà Chung này trí mạng hơn rất nhiều. lúc trúng chung độc, nếu trong vòng mười ngày không được cứu trị, người bị trúng chung độc sẽ vì trái tim bị Thanh Trúc Xà Chung ăn mòn mà đau tới chết. Đây là loại chung trong số đông đảo chung độc, thuộc loại âm hung ác độc kinh khủng nhất. Thậm chí rất nhiều Miêu Vũ am hiểu chung thuật Miêu Cương, cũng không nguyện ý sử dụng chung độc như vậy, cho rằng nó vi phạm thiên đạo, nếu đem sử dụng, sẽ rước lấy ác quỷ triền thân, cả quãng đời còn lại vô cùng bị thảm.

Rốt cục là ai, lại không tiếc rước lấy ác quỷ triền thân, đối với Vũ Thiên Hải hạ xuống Thanh Trúc Xà Chung?

Nếu như cứ ở đây tự hỏi, thì vĩnh viễn cũng không tìm ra được nguyên nhân. Đến tột cùng có phải là Thanh Trúc Xà Chung hay không, đến tột cùng là ai hạ chung cho Vũ Thiên Hải, cũng là một nghi vấn. Chỉ chờ khi Trương Văn Trọng gặp được Vũ Thiên Hải, mới có thể tìm hiểu rõ ràng.

Trương Văn Trọng dò hỏi: “Vũ Giai, cô và ông nội bọn họ, hiện tại đang ở đâu? Đang ở biệt thự ngoài ngoại thành sao?”

“Không có.” Vũ Giai vội vàng hồi đáp: “Bởi vì hôm qua bệnh tình của ông nội trở nặng thêm, chỉ dựa vào thuốc men và dụng cụ chữa bệnh tại nhà không thể khống chế được bệnh trạng của ông nội, cho nên chúng tôi đưa ông đến bệnh viện Ung Thành. Trọng ca, anh đang ở đâu? Trong nhà sao? Tôi qua đón anh nhé?”

“Không cần, tôi tự mình đến, cô tới đón tôi sẽ tốn thời gian càng nhiều.” Trương Văn Trọng nói, sau thoáng trầm ngâm, hần lại hỏi: “Vũ Giai, cô có biết, trước khi ông nội cô xuất hiện hiện tượng không khỏe, ông ấy có gặp qua người ngoài hay không?”

“Người ngoài?” Vũ Giai không khỏi sửng sốt, tuy rằng không giải thích được vì sao Trương Văn Trọng lại đột nhiên hỏi vấn đề này, nhưng nàng vẫn tỉ mỉ hồi tưởng lại: “Ồ trong ấn tượng của tôi, hình như không có gặp qua người ngoài gì đâu? A...Trọng ca, anh đang hoài nghi ông nội tôi gần đây mới bị người hạ chung sao?”

“Không sai, tôi có hoài nghi như vậy.” Trương Văn Trọng hồi đáp, lúc này hần đã đi ra khỏi nhà, đồng thời đã sắp ra khỏi tiểu khu Hoa Hàng.

Nếu như không phải bây giờ trong tiểu khu còn nhiều người đi lại, chỉ sợ hần đã sớm cấp tốc phóng chạy.

“Lần trước khi trị liệu Miệt Phiến Chung cho ông nội cô, tôi đã thay ông kiểm tra toàn thân, thế nhưng không hề phát hiện có chung độc khác tồn tại. Cho nên lần này có chung độc, có thể là do bị người hạ chung trong khoảng thời gian gần đây nhất. Cô tốt nhất nên hỏi ông nội cô một chút, nhìn xem gần đây ông đã gặp qua người nào.”

Vũ Giai nói: “Hiện tại không hỏi ông nội được rồi, bởi vì từ mười giờ sáng hôm nay, ông đã lâm vào hôn mê.”

Vào thời khắc này, dòng người đang đi tràn đầy trên đường, để tránh gặp phiền phức không cần thiết, Trương Văn Trọng ngăn một chiếc taxi, lúc đi vào trong xe, hần trầm giọng nói: “Vậy hỏi người nhà của cô một chút, hỏi xem người hầu chăm sóc cho ông nội cô, xem bọn họ có biết gần đây ông nội cô có gặp qua người ngoài nào hay không.”

“Được.” Vũ Giai lập tức đáp, sau đó lại dò hỏi: “Trọng ca, anh còn gì cần dặn dò tôi nữa không?”

Trương Văn Trọng nói: “Trước khi tôi đến, đừng để cho ai chạm vào ông nội cô, nếu như người đó không muốn chết. Toàn bộ mọi chuyện phải chờ tôi tới rồi hãy nói.”

“Dạ...tôi hiểu.” Vũ Giai bị những lời này của Trương Văn Trọng làm hoảng sợ. Nhưng nàng cũng không hề hoài nghi lời của Trương Văn Trọng có khoa trương hay không, sau khi cắt điện thoại, nàng dựa theo lời dặn dò của Trương Văn Trọng, báo cho người nhà đang ở trong phòng bệnh, dặn bọn họ ngàn vạn lần

không nên đến chạm vào Vũ Thiên Hải. Đồng thời nàng lại hỏi người nhà, cùng những người hầu đã chăm sóc cho Vũ Thiên Hải, trước khi ông nội nàng phát bệnh, có từng gặp mặt với người ngoài hay không.

Nhưng vô luận là người nhà hay người hầu đều xác nhận không có làm Vũ Giai vô cùng thất vọng.

“Mấy ngày nay chúng ta đều bận rộn việc kinh doanh, rất ít quay về biệt thự thăm lão gia tử. Cho nên cũng không biết lão gia tử có gặp qua người ngoài hay không.” Đây là câu trả lời của người nhà Vũ Giai.

“Tiểu thư, trong khoảng thời gian này lão thái gia đều ở trong phòng sách xem bút Bách Thọ Đồ và bức chân dung của Trương tiên sinh vẽ, cũng không gặp qua người nào.” Đây là người hầu phụ trách chăm sóc Vũ Thiên Hải trả lời.

“Không có gặp qua người ngoài?” Vũ Giai không khỏi nhíu mày, trong lòng thầm nói: “VẬY ông nội làm sao lại bị trúng chung độc?” Chuyện Vũ Thiên Hải bị trúng chung độc, ở trong toàn bộ Vũ gia, ngoại trừ bản thân Vũ Thiên Hải, cũng chỉ có một mình nàng biết được. Nàng cũng không đem chuyện này nói ra, nhất là khi không được Vũ Thiên Hải cho phép. Hai là vì chuyện này quá mức không thể tưởng tượng nổi, sợ rằng nàng có nói ra, cũng không có ai chịu tin tưởng.

Ngay khi Vũ Giai không sao hiểu được lý do, một người hầu chăm sóc Vũ Thiên Hải đột nhiên nhớ ra một việc, vội vàng nói: “À, được rồi tiểu thư, tôi đột nhiên nhớ ra, thời gian này lão thái gia tuy rằng không gặp qua người ngoài, thế nhưng có nhận được một phong thư gửi bảo đảm cho ông.”

“Thư?” Vũ Giai nhướng mày, lập tức nghi vấn, hỏi: “Gửi tới lúc nào? Ai gửi tới? Từ chỗ nào gửi tới?”

Người hầu hồi ức một lúc, hồi đáp: “Khoảng tuần trước gửi tới, là ai gửi thì tôi không biết, ở thời gian này, lão thái gia không có đi ra biệt thự một bước. Muốn nói có tiếp xúc với ai, cũng chỉ có bức thư đó...”

Vũ Giai nghĩ, chuyện ông nội trúng chung độc lần này, rất có khả năng liên quan tới lá thư kia, vì vậy nàng vội vàng hỏi: “Lá thư đâu? Đặt ở đâu?”

Người hầu hồi đáp: “Hẳn là bên trong phòng sách của lão thái gia.”

“Anh, phiền anh đi một chuyến đến biệt thự ngoại ô, lấy lá thư trong phòng lão gia tử đến đây dùm em.” Vũ Giai xoay người nhìn Vũ Lương đang đứng bên cạnh nói.

“Thế nào, em hoài nghi bệnh của lão gia tử có liên quan tới lá thư kia?” Vũ Lương khẽ cau mày hỏi.

“Không sai. Em đích thật có hoài nghi.” Vũ Giai gật đầu thừa nhận.

Tuy rằng Vũ Lương rất hoài nghi, bệnh của lão gia tử vì sao có liên quan tới một lá thư, nhưng hẳn thập phần hiểu rõ tính cách của em gái, nếu như nàng nói như vậy, cũng phải có đạo lý của nàng. Cho nên Vũ Lương cũng không hỏi nhiều, gật đầu đáp: “Được, anh về biệt thự lấy.” Dứt lời xoay người đi ra bên ngoài.

Vũ Giai đột nhiên nhớ tới một việc, vội vàng gọi hân: “Anh, chờ một chút.”

“Còn có chuyện gì sao?” Vũ Lương quay đầu hỏi.

Vũ Giai nói: “Lá thư này, ngàn vạn lần không nên dùng tay cầm, nên dùng công cụ nào đó gấp nó bỏ vào trong túi mang tới.” Nàng cũng không thể khẳng định, có phải lá thư này làm cho Vũ Thiên Hải bị trúng chung độc hay không. Vạn nhất thật sự bởi lá thư, chung độc vẫn còn ở trên đó, như vậy Vũ Lương dùng tay chạm tới, nói không chừng cũng sẽ trúng chung độc, đây là điều mà Vũ Giai không hi vọng nhìn thấy.

Vũ Lương không khỏi nở nụ cười, nói: “Em không phải cho rằng, lá thư này có độc đó chứ? Ha ha, chuyện như vậy chỉ có khả năng tồn tại trong phim điện ảnh và truyện tiểu thuyết thôi.”

“Rất nhiều thời gian, hiện thực thường thường càng thêm đáng tin hơn trong điện ảnh.” Vũ Giai nói những lời này, biểu tình vô cùng nghiêm túc.

“Ngô...Em nói tựa hồ cũng có chút đạo lý.” Vũ Lương hơi sửng sốt, nhưng cuối cùng cũng tin lời của nàng, gật đầu nói: “Được rồi, anh đã biết, anh sẽ dùng thứ gì đó bỏ lá thư vào túi mang đến.” Sau đó hân xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Khi Vũ Lương đi rồi, Vũ Giai chờ bệnh giường bệnh Vũ Thiên Hải, lo lắng chờ đợi Trương Văn Trọng đến. Những bậc cha chú của nàng, sắc mặt âm trầm ngồi bên ngoài phòng khách, cũng không ai nói chuyện,

đều chỉ cúi đầu hút thuốc. Tâm tình giờ phút này của họ đều kém tới cực điểm. Bởi vì Vưu Thiên Hải có nhân mạch rộng lớn trong thương giới cùng chính giới, đối với tập đoàn Vưu thị mà nói, chính là tài phú lớn nhất. Vạn nhất Vưu Thiên Hải không được, đối với tập đoàn Vưu thị sẽ là một đả kích rất nặng nề.

Vưu Giai lo lắng chờ đợi Trương Văn Trọng tới, lại chưa chờ được hắn, mà chờ thấy được em gái họ của nàng Vưu Tình.

Vưu Tình đi du học tại Anh quốc, nhưng hiện tại là thời kỳ nghỉ hè, nên nàng đã trở lại quốc nội được vài ngày. Nhưng trong mấy ngày này, nàng vẫn chưa hề ở nhà ngày nào. Nếu không nghe nói Vưu Thiên Hải sinh bệnh phải nằm viện, sinh mạng đe dọa, chỉ sợ nàng vẫn không xuất hiện trước mặt người nhà.

Đi theo nàng cùng tới, là một thanh niên tóc vàng mắt xanh cao lớn điển trai người Anh quốc.

Nhìn thấy con gái của mình, cô của Vưu Giai là Vưu Triều Lâm đầu tiên chợt vui vẻ, sau đó liền tối sầm mặt, bà cau mày, chất vấn Vưu Tình: “Tình nhi, người ngoại quốc này là ai?”

Vưu Tình giới thiệu: “Hắn là bạn mà con quen tại Anh quốc, tên là Alan Smith, mọi người có thể gọi hắn là Alan.”

“Chào mọi người.” Thanh niên người Anh tên Alan dùng tiếng Trung cứng ngắt hướng mọi người chào hỏi.

Vưu Triều Lâm căn bản không để ý đến hắn, vẫn cau mày chất vấn Vưu Tình: “Tình nhi, con thành thật nói cho mẹ biết, con có quan hệ gì với người ngoại quốc này? Con cần phải biết gia quy của Vưu gia chúng ta...”

Vưu Tình không đợi mẹ mình nói hết lời, liền giành nói trước: “Con biết. Gia quy của Vưu gia dù gả cho chó cho gà cũng không được gả cho người ngoại quốc. Từ nhỏ tới lớn, ông nội luôn dùng gia quy nói với con và chị Giai, sao con lại quên được? Mẹ, yên tâm đi, những người thanh niên ngoại quốc này tuy đều rất điển trai, nhưng con vẫn thích người trong nước tóc đen da vàng thôi. Tên Alan ngu ngốc này, là một trong những người đeo đuổi con tại Anh quốc. Lần này con về nhà nghỉ hè, không ngờ hắn còn từ Anh quốc chạy theo. Vốn con không thèm để ý tới hắn đâu, nhưng bởi vì ông nội sinh bệnh nằm viện, mà hắn lại có bằng thạc sĩ y học Leicester Anh quốc, đồng thời vẫn luôn nói khoác bên tai con y thuật của hắn giỏi cỡ nào, vượt hơn những bác sĩ của quốc nội chúng ta, cho nên con mới mang hắn đến, nhìn xem có thể giúp đỡ được gì hay không. Sức lao động ngoại quốc miễn phí, cũng không cần lãng phí đâu.”

Nghe lời nói của Vưu Tình, biểu tình Vưu Triều Lâm lúc này mới đỡ hơn, nhưng vẫn không quên cảnh cáo nàng: “Con đó, con còn nhớ rõ gia quy là tốt rồi, hi vọng con không được nói dối gạt mẹ.”

Vưu Tình nở nụ cười, hơi làm nũng nói: “Ai nha, mẹ à, từ nhỏ đến lớn, con có bao giờ nói dối gạt mẹ chứ?”

Vưu Giai nghe thanh âm đi vào trong phòng khách, đi tới trước người Vưu Tình, nhìn một thân trang phục lêu lẹt của nàng, cười khổ lắc đầu, than thở: “Xem bộ dáng của em kia, lêu lẹt chẳng khác gì một con công. Còn ra thể thống gì, mấy ngày nay em lại chạy đi đâu vậy? Trở lại nhà vài ngày rồi, không ngờ cũng không chịu gặp mặt người nhà.”

“Hắc hắc, chị Giai, đã lâu không gặp. Nhìn sắc mặt chị tốt như vậy, không phải đang nói chuyện yêu đương đó chứ?” Vưu Tình cười hì hì nói: “Lần này em về nước, đương nhiên muốn gặp mặt bạn học cũ mà thôi.”

Ngay khi Vưu Giai và Vưu Tình đang nói chuyện, nam tử tên Alan kia thấy không ai để ý tới hắn, liền trực tiếp đi tới bên giường bệnh của Vưu Thiên Hải.

Alan là một người Anh quốc tiêu chuẩn, phía dưới vẻ bề ngoài thân sĩ của hắn, cất giấu sự ngạo mạn của người Anh quốc. Ở trong mắt hắn, Trung Quốc là một quốc gia lạc hậu mọi phương diện, nhất là trình độ y học, ở trong mắt của hắn căn bản không đáng nhắc tới. Có thể, mỹ nữ thì đẹp hơn lần nhiều hơn Anh quốc một chút mà thôi.

Đúng như lời Vưu Tình, Alan là một trong những người đeo đuổi nàng cuồng nhiệt. Chỉ tiếc Vưu Tình đối với những nam tử ngoại quốc như hắn, luôn luôn khắt khe, lợi dụng thì được, muốn chiếm tiện nghi của nàng thì khỏi bàn. Nhận thức Vưu Tình lâu như vậy, thậm chí tay của Vưu Tình hắn còn chưa được chạm qua. Lần này Vưu Thiên Hải sinh bệnh, theo hắn xem ra đúng là thượng đế ban ân. Hắn cho rằng chỉ cần

mình giống như một kỵ sĩ, ở thời khắc then chốt động thân ra, thay Vưu Tình trị hết bệnh cho ông nội nàng, nói không chừng là có thể giành được trái tim của mỹ nhân.

Lúc này nhìn thấy bệnh trạng của Vưu Thiên Hải, Alan chẳng đáng bĩu môi, trầm nghĩ: “Bệnh trạng như vậy, không phải bị nhiễm vi khuẩn cảm mạo thôi sao? Y thuật Trung Quốc thực sự quá lạc hậu, ngay cả bệnh vật như vậy trị cũng không hết.” Hắn đưa tay cầm một ống nghe bệnh hộ sĩ đặt bên bàn, muốn nghe xem vùng phổi của Vưu Thiên Hải có phải bị nhiễm lạnh hay không.

Lúc này, Vưu Giai bị Vưu Tình quẩn lấy hỏi han tình huống của Vưu Thiên Hải, rốt cục nhìn thấy hành động của hắn. Nàng không khỏi quá sợ hãi, vội vã dùng tiếng Anh quát to bảo hắn ngưng lại: “Anh muốn làm gì? Ngàn vạn lần không được chạm vào ông nội tôi!”

“Đừng khẩn trương, tôi chỉ là muốn kiểm tra...” Alan nghiêng đầu nói, tay hắn cũng vừa lúc nắm lấy ống nghe đặt lên ngay vùng ngực của Vưu Thiên Hải...

178. Chương 180: Cổ Độc Đả Thương Người

Ngay khi Alan vừa nói, Vưu Thiên Hải đang nằm trên giường bệnh lâm vào hôn mê đột nhiên kịch liệt ho khan lên. Đồng thời còn mạnh mẽ khạc ra một ngụm máu đen thui tanh tưởi, văng thẳng vào toàn thân Alan.

Alan kinh hãi, còn chưa kịp nhìn xem bệnh tình Vưu Thiên Hải có chuyển biến xấu hay không, chợt nghe thanh âm phẫn nộ của Vưu Tình vang lên bên tai: “Alan, anh là tên hôn đần ghê tởm, anh làm gì ông nội tôi vậy? Anh có tin hay không, nếu như ông nội tôi có chuyện không hay xảy ra, tôi nhất định sẽ tước anh thành nhân côn(cây thịt người)! ”

Alan cũng không quan tâm được bệnh tình của Vưu Thiên Hải, vội vã quay đầu nhìn Vưu Tình giải thích: “Vưu Tình, hãy nghe tôi nói, chuyện này không liên quan tới tôi, tôi cũng không biết bệnh của ông nội cô vì sao đột nhiên chuyển biến xấu. Có thể cô nên tỉnh táo lại, cho tôi kiểm tra cho ông ấy một chút. Cô phải tin tưởng y thuật của tôi, tôi nhất định có thể chữa tốt cho ông nội cô. Phải biết rằng, tôi là thạc sĩ của viện y học Leicester của nước Anh...” Đang lúc nói chuyện, Alan cũng nhìn không được trong lòng hiếu kỳ suy nghĩ: “Nhân côn? Đó là gì? Nghe vào hình như rất thú vị, ăn, tìm một cơ hội phải thử xem tư vị làm nhân côn...”

Vưu Giai vừa quát Alan cũng vừa bước nhanh về phía hắn, nhìn thấy hắn còn đang đứng bên giường bệnh Vưu Thiên Hải sững sờ, vội vã lớn tiếng quát: “Anh muốn chết sao? Còn đứng cạnh giường bệnh ông nội tôi làm gì? Nhanh tránh khỏi chỗ này!”

Alan bị Vưu Giai quát lớn lại càng hoảng sợ, nhìn thấy nàng hùng hổ vọt về phía mình, nhất thời trong lòng trầm nghĩ: “Úc, thượng đế nha, đúng thật là một nữ nhân thô lỗ, thực sự là đáng tiếc cho khuôn mặt xinh đẹp của nàng.”

Nhưng đúng ngay lúc này, hắn đột nhiên cảm giác được một cổ đau đớn toàn tâm từ ngay đầu tay phải của hắn truyền tới tận tim. Làm hắn không tự chủ được hét lớn một tiếng, bật lui ra sau vài bước, mới vừa nhìn thấy, một con rắn màu xanh cỡ ngón út đang dùng hàm răng bén nhọn cắn lên mu bàn tay phải của hắn. Một luồng nọc độc từ trong miệng con rắn phóng xuất ra, theo vết thương trên mu bàn tay hắn dừng mảnh tràn vào bên trong huyết quản.

“Chết tiệt, đây là có chuyện gì? Con rắn nhỏ này từ đâu đi ra?” Alan thấy thế kinh hãi, trong thoáng hoảng sợ, tay trái chụp lấy ống nghe từ tay phải, hung hăng nện lên con Thanh Trúc Xà nhỏ xíu, thoáng chốc đã đập nát đầu rắn, thể nhưng hàm răng vẫn còn lưu lại bên trong mu bàn tay hắn.

Một cảm giác mê muội cường liệt ngay lúc này tràn vào trong lòng Alan, hắn chỉ cảm thấy tất cả sự vật quanh mình đều đang xoay tròn chung quanh hắn.

Nháy mắt vài cái, vẫn cảnh tượng xoay tròn như vậy, hắn mới bừng tỉnh hiểu ra, kêu lên: “Ác, thượng đế, con mẹ nó gặp quỷ. Tôi bị trúng độc rồi...” Sau đó thân thể hắn ngã nghiêng, vật xuống nằm trên mặt đất.

Tuy rằng gặp phải cảm giác mê muội lẫn đau đớn cùng tập kích, thế nhưng Alan vẫn không hôn mê, trái lại còn duy trì thần trí cực kỳ thanh tỉnh. Kỳ thực hắn càng mong muốn mình có thể hôn mê đi, bởi vì như vậy sẽ không phải thừa nhận loại dẫn vật thống khổ như hiện tại. Mà hiện tại thần trí hắn càng thanh tỉnh thì dẫn vật thống khổ cũng càng thêm cường liệt.

“Thượng đế, rốt cục ta đã làm sai điều gì, ông lại đùa giỡn dẫn vật ta như vậy?” Alan tê liệt ngã xuống trên mặt đất, chăm chú nhắm hai mắt lại, căn bản không dám mở ra. Bởi vì một khi mở mắt, nhìn hoàn cảnh chung quanh mình không ngừng cao tốc xoay tròn, không muốn nôn mửa cũng khó. Mặc dù hiện tại nhắm chặt hai mắt, loại cảm giác khó chịu trong lòng vẫn không hề mất đi. Đồng thời cảm giác đau đớn kịch liệt từ cánh tay phải không ngừng lan tràn khắp toàn thân hắn. Một khi lan tràn tới trái tim hắn, dù may mắn không chết, cũng sẽ lưu lại cả đời, làm hắn muốn sống không được muốn chết không yên.

“Đây...đây là có chuyện gì? Con rắn này từ đâu chui ra tới?” Vưu Tình càng hoảng sợ, chói tai kêu lên. Bởi vì nàng vừa mới đến bệnh viện, cho nên cũng không nhìn thấy tình cảnh Vưu Thiên Hải nôn mửa ra con rắn xanh nhỏ. Lúc này nhìn thấy Alan đột nhiên bị rắn cắn ngã xuống đất, không khỏi vô cùng sợ hãi.

So sánh với nàng, Vưu Giai càng thêm bình tĩnh. Vưu Giai nhìn về giường bệnh, thấy hộ sĩ cũng đang kinh hoàng, phát tay phân phó: “Cô còn đứng đó làm gì? Mau đi gọi bác sĩ tới!”

“Ác, dạ, dạ.” Tiểu hộ sĩ vừa phục hồi lại tinh thần, vội vàng đáp, đồng thời chạy nhanh ra khỏi phòng bệnh đi gọi bác sĩ. Nhưng khi nàng vừa mở cửa phòng bệnh, cũng suýt chút đụng phải người vừa định đẩy cửa bước vào.

“Sao lại khẩn trương như vậy? Lại xảy ra chuyện gì sao?” Thanh âm người kia rất bình tĩnh, làm trái tim đang kinh hoàng của tiểu hộ sĩ cũng thần kỳ khôi phục lại ổn định.

Không đợi tiểu hộ sĩ trả lời câu hỏi của hắn, Vưu Giai vẽ mặt kích động chạy tới đón, vội vàng nói: “Trọng ca, rốt cục anh đã đến, có anh đến là tốt rồi.”

Người xuất hiện ngay cửa phòng, chính là Trương Văn Trọng. Hắn cất bước đi vào phòng bệnh cao cấp, nhìn người nhà Vưu gia gật đầu chào hỏi, sau đó lại hỏi: “Trên đường tôi tới đây, lại xảy ra chuyện gì sao? Nhìn biểu tình của mọi người, sao lại kinh hoàng như thế?”

Vưu Giai vội vã đem chuyện vừa rồi nói tóm tắt cho Trương Văn Trọng nghe.

Trương Văn Trọng nói: “Đây là hậu quả không chịu nghe lời khuyên bảo. May mắn tôi tới đúng lúc, nếu không tôi tới muộn vài phút nữa, hắn cũng chỉ đành đi gặp thượng đế của hắn.” Vừa nói vừa đi theo Vưu Giai vào bên trong phòng bệnh, vừa nhìn tiểu hộ sĩ phân phó: “Bệnh viện của các vị hắn là có huyết thanh đề kháng chất độc của Thanh Trúc Xà phải không? Nếu như không có, cô hỏi thăm những bệnh viện khác trong Ung Thành có hay không, nghĩ biện pháp chuyển qua đây một ít. Mặt khác, chuẩn bị tiêm cho hắn tinh thể trypsin.”

“Dạ, tôi đi chuẩn bị ngay.” Làm hộ sĩ của bệnh viện Ung Thành, tiểu hộ sĩ dĩ nhiên biết được thân phận Trương Văn Trọng, nàng vội vã gật đầu đáp, đồng thời ân cần dò hỏi: “Cần tôi đến mời Nhạc phó viện trưởng qua không?”

“Cũng tốt.” Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Tôi cũng cần một người có y thuật cao minh như Nhạc lão hỗ trợ.”

Tiểu hộ sĩ xoay người rời khỏi phòng bệnh cao cấp, dựa theo sự phân phó của Trương Văn Trọng đi làm việc.

Trương Văn Trọng đi tới bên Alan bởi vì trúng độc rắn Thanh Trúc mà nằm bẹp dưới đất, lại lấy ra hộp ngân châm cùng hộp cứu châm, đặt lên ngăn tủ trên giường bệnh. Đầu tiên mở ra hộp ngân châm, lấy ra mấy cây, dùng tốc độ nhanh như thiểm điện đâm vào huyết Nội Quan, huyết Khúc Trạch, huyết Yêu Tuyền nơi cánh tay, cùng phải huyết Thiên Trì, huyết Nhũ Căn, huyết Linh Khư tại ngực phải để phong tỏa chất độc, làm chậm lại tốc độ lan tràn.

“Người đông phương dã man này, anh làm gì với tôi?” Alan chưa từng gặp qua châm viêm, bởi vì cảm giác được sự ngứa ngáy từ cánh tay phải và ngực truyền đến liền mở mắt. Khi hắn nhìn thấy sáu cây ngân châm

cắm trên cánh tay cùng ngực mình, không khỏi quá sợ hãi, còn tưởng là Trương Văn Trọng đang dùng hình phạt đối với hắn, nhất thời kích động oa oa kêu lớn lên.

Vưu Tình cũng đi tới bên người Vưu Giai, thấy Alan không chỉ oa oa kêu loạn, còn muốn giãy dựa rút ngân châm ra khỏi người, nhất thời vùng lông mày nhướng lên, quát lớn: “Câm miệng, Alan, vị bác sĩ này đang trị liệu chất độc rắn cho anh, nếu như anh không muốn chết, tốt hơn đừng nhúc nhích.”

“Trị liệu nọc rắn? Nhưng hắn rõ ràng đang lấy kim đâm tôi a.” Tuy rằng Alan học y, thế nhưng cho tới bây giờ chưa từng tiếp xúc qua châm viêm, cho nên hắn cũng không tin tưởng, những mũi kim sáng loáng đâm vào trong cơ thể, không ngờ còn có thể chữa được bệnh. Thế nhưng hắn cũng không tiếp tục giãy dựa đòi rút ngân châm ra khỏi người, cũng không phải bởi vì hắn không muốn, mà bởi vì không biết xảy ra chuyện gì, khí lực toàn thân hắn hầu như đều mất hết, đừng nói là giãy dựa rút ngân châm, dù động đầu ngón tay hoặc há miệng nói chuyện cũng vô cùng trắc trở.

“Đây là có chuyện gì?” Alan quá sợ hãi: “Lẽ nào nọc rắn của con rắn kia lại lợi hại đến như vậy? Lẽ nào...lẽ nào tôi sắp chết? Ác, thượng đế, cứu tôi đồ trung thành của ngài đi, tôi còn trẻ tuổi như vậy, tôi cũng không muốn phải chết đi như vậy a.”

Ngay lúc này, Trương Văn Trọng lại mở hộp châm, từ trong lấy ra phong châm hình ba cạnh, rạch huyết quản ngay trên tay phải Alan, nhất thời một dòng máu đen thui hôi tanh lập tức từ trong huyết quản trên cánh tay phải của hắn bùng lên.

Nhạc Tử Mẫn vừa nghe tin cũng đã chạy tới, thấy một màn này, lập tức dò hỏi: “Tiểu Trương, có chuyện gì cần tôi làm chứ phân phó.”

Trương Văn Trọng đưa phong châm giao cho Nhạc Tử Mẫn, không chút khách khí dặn dò: “Bảo trì trạng thái lấy máu của hắn, đồng thời dùng cách trị liệu nọc Thanh Trúc Xà trị cho hắn. Được phẩm cần thiết tôi đã dặn tiểu hộ sĩ khi nãy đi làm.”

“Mặt khác, hắn trúng loại rắn độc này, càng trí mạng hơn loại Thanh Trúc Xà bình thường. Cho nên ông phải hết sức chăm chú, ứng đối bất luận tình huống gì đột phát. Khi ông cảm thấy có biến chứng không thể xử lý, thì phải nhanh chóng cho tôi biết.”

“Tốt, tôi đã biết.” Nhạc Tử Mẫn gật đầu đáp.

Giao Alan cho Nhạc Tử Mẫn, Trương Văn Trọng cũng yên tâm. Y thuật Nhạc Tử Mẫn dù kém hắn, nhưng cũng đã vô cùng cao minh.

Trương Văn Trọng xoay người lại, đối mặt giường bệnh. Híp mắt lại suy nghĩ, quan sát Vưu Thiên Hải đang nằm hôn mê bất tỉnh trên giường bệnh.

Vưu Giai lo lắng dò hỏi: “Trọng ca, tình huống của ông nội...”

“Đừng có gấp, tôi kiểm tra cho ông một chút.” Nói xong Trương Văn Trọng đặt hai tay lên ngực Vưu Thiên Hải.

“Cẩn thận!” Vưu Giai cùng Vưu Tình hầu như cùng một thời gian nhớ tới chuyện tiểu thanh xà cắn thương Alan, đồng thanh hô.

Ngay khi hai nàng kêu to, Vưu Thiên Hải đang hôn mê bất tỉnh lại há mồm khạc ra một ngụm máu đen thui tanh tưởi, một con Thanh Trúc Xà nhỏ xíu đang núp trong ngụm máu hướng Trương Văn Trọng lộ ra răng nanh dữ tợn.

179. Chương 181: Một Cuộc Giải Phẫu Thật Quý Dị

Tốc độ của Thanh Trúc Xà nhỏ xíu này tuy rằng rất nhanh, thế nhưng tốc độ phản ứng của Trương Văn Trọng còn nhanh hơn so với nó. Ngay khi nó vừa bị Vưu Thiên Hải khạc ra, núp kín trong ngụm máu màu đen, lộ ra răng nhọn phóng tới Trương Văn Trọng, tay phải Trương Văn Trọng liền giơ lên, một cây ngân châm hắn giấu kín trong lòng bàn tay bắn ra, lập tức liền bắn thủng đầu Thanh Trúc Xà Chung, trực tiếp ghim cứng nó dính lên vách tường trắng toát trong phòng bệnh.

Một màn này, hoàn thành trong một màn tích tắc thiểm điện, thế cho nên hai chị em Vũ Giai Vũ Tình vốn không nhìn thấy rõ Trương Văn Trọng làm sao làm được. Vũ Giai còn hoàn hảo, nàng rất thân với Đàm Thanh, từ chỗ Đàm Thanh biết được Trương Văn Trọng là một cao thủ võ thuật tu vi không thấp, cho nên nhìn thấy một màn này, cũng không quá ngạc nhiên. Thế nhưng Vũ Tình lại trợn tròn con ngươi, khiếp sợ mở to hai mắt, há to miệng, vẫn không tin được một màn đã tận mắt chứng kiến.

Qua một hồi lâu, Vũ Tình phục hồi lại tinh thần mới khiếp sợ nói: “Đây là chân thực sao? Tôi không phải đang xem phim võ hiệp đó chứ? Trời ạ, chị Giai, bác sĩ này đến tột cùng có thân phận gì? Sao em có cảm giác hần giống như hiệp khách bên trong phim điện ảnh võ hiệp?”

“Anh ấy là bạn của chị.” Vũ Giai có chút kiêu ngạo nói.

Ngay khi dùng một ngón châm bắn chết Thanh Trúc Xà, tay trái Trương Văn Trọng đặt lên trong ngực Vũ Thiên Hải, phóng xuất ra một đạo chân nguyên thuần túy ồ ạt dũng mãnh tràn vào trong cơ thể Vũ Thiên Hải, giúp hắn kiểm tra khắp toàn thân. Chân nguyên di chuyển trong cơ thể Vũ Thiên Hải tuần hoàn một vòng, Trương Văn Trọng cuối cùng cũng tìm được tung tích của chung độc ẩn núp trong cơ thể Vũ Thiên Hải.

Sáu con Thanh Trúc Xà Chung kích cỡ như ngón út, lúc này đang chiếm giữa khắp quanh trái tim Vũ Thiên Hải, hàm răng bén nhọn đang cắn chặt vào trong trái tim hắn. Chúng nó vừa nuốt chửng máu của Vũ Thiên Hải, vừa truyền nọc độc cuộn cuộn không ngừng rót vào trong trái tim Vũ Thiên Hải.

Ngoài ra, bên cạnh sáu con Thanh Trúc Xà Chung còn có trứng rắn còn chưa ấp trứng. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hơn mười trứng rắn được máu của Vũ Thiên Hải nuôi dưỡng chỉ trong hai ngày nữa sẽ được ấp trứng đi ra. Một khi chúng nó ấp trứng nở, tính mạng của Vũ Thiên Hải xem như đã xong.

Việc cấp bách là phải nghĩ biện pháp giết chết Thanh Trúc Xà Chung trước. Nhưng bởi vì hàm răng của chúng đang cắn chặt trong trái tim Vũ Thiên Hải, nếu như lúc giết sáu con Thanh Trúc Xà Chung, nhất thời không kịp làm chúng chết ngay, hoặc khiến cho chúng cảnh giác, sẽ dẫn đến tình trạng bọn chúng liều lĩnh cắn xé trái tim Vũ Thiên Hải. Nói vậy dù cho có giết chết toàn bộ sáu con Thanh Trúc Xà Chung, Vũ Thiên Hải cũng sẽ vì vậy bị đau đớn mà chết.

Kết cục như vậy, hiển nhiên Trương Văn Trọng không muốn nhìn thấy.

Sau một thoáng trầm ngâm, Trương Văn Trọng nghĩ ra một biện pháp đối phó sáu con Thanh Trúc Xà Chung. Hắn thu hồi tay trái đặt trên ngực Vũ Thiên Hải, xoay người lấy hộp cữu châm trong ngăn tủ giường bệnh, lấy ra một cây kim châm cứu. Kim châm cứu chính là một trong cữu châm truyền thống, thân châm rất mỏng, mũi châm cực kỳ bén nhọn. Thường có công hiệu trị liệu kinh lạc trong đau nhức hoặc sưng phù chân tay. Thế nhưng hiện tại Trương Văn Trọng cũng cần nó để có thể đâm xuyên qua da thịt cơ thể, giết chết sáu con Thanh Trúc Xà Chung cắn chặt trong trái tim Vũ Thiên Hải.

Ngay lúc Trương Văn Trọng lấy ra kim châm cứu, Vũ Giai tuy rằng trong lòng tràn đầy sầu lo khẩn trương vẫn đang đứng bên cạnh hắn, cũng không kiềm chế được nữa, vội vã nhân cơ hội này mở miệng dò hỏi: “Thế nào, Trọng ca, tình huống của ông nội tôi ra sao?”

Những lời này của Vũ Giai có thể nói đang hỏi ra chuyện quan tâm nhất trong lòng mọi người.

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Tương đối vướng tay chân, tôi chỉ làm hết sức. Nhưng tôi mong muốn các vị có thể phối hợp tôi. Từ giờ trở đi, vô luận các người nhìn thấy gì, đều mong nên im lặng, ngàn vạn lần không nên phát sinh ra bất luận thanh âm gì.”

Vũ Giai vội vã gật đầu nói: “Yên tâm đi, chúng tôi nhất định phối hợp anh, vô luận nhìn thấy được gì, cũng sẽ không phát ra âm thanh.” Những người trong Vũ gia còn lại cũng đều đồng thời gật đầu, biểu thị mình nhất định sẽ phối hợp Trương Văn Trọng, tuyệt đối sẽ không gây thêm phiền phức cho hắn.

Trương Văn Trọng vốn muốn để những người này rời khỏi phòng bệnh, sau lại suy nghĩ một chút, bọn họ đều là người thân của Vũ Thiên Hải, muốn ở lại chỗ này nhìn hắn trị liệu cho Vũ Thiên Hải, cũng là hợp tình hợp lý. Nhưng để phòng ngừa bọn họ gây thêm phiền hà cho mình, trước khi Trương Văn Trọng tiến hành trị liệu cho Vũ Thiên Hải, cũng phải nhắc nhở bọn họ một câu.

Xoay người, đối mặt Vũ Thiên Hải đang nằm trên giường bệnh, tay trái Trương Văn Trọng nhẹ nhàng đặt lên trên ngực hắn, tay phải cầm kim châm cứu, dùng lơ lửng trên hư không. Tay trái phóng xuất chân nguyên, vị trí cùng hình thái của sáu con Thanh Trúc Xà Chung rõ ràng hiện lên trước mắt hắn, thật giống như dùng mắt thường trực tiếp nhìn thấy được chúng nó.

Sáu con Thanh Trúc Xà Chung, nằm theo hình dạng ngôi sao sáu cánh, đều tự chiếm một góc trên trái tim của Vũ Thiên Hải, đầu đuôi còn tương liên nối kết nhau. Một khi có một con bị thương tổn, năm con còn lại lập tức biết được tin tức, sẽ áp dụng phản ứng cực đoan, ngọc đá cùng nát.

Hiện tại Trương Văn Trọng muốn làm, chính là ở tình huống không kinh động những con Thanh Trúc Xà Chung khác, dùng kim châm cứu trong tay phải, toàn bộ đâm chết sáu con Thanh Trúc Xà.

Không hề nghi ngờ, hệ số về độ khó khi làm như vậy, chính là cực cao.

Sau khi dùng chân nguyên quan sát một phen, Trương Văn Trọng quyết định chọn dùng theo thứ tự thuận theo chiều kim đồng hồ, lần lượt đâm chết sáu con Thanh Trúc Xà Chung.

Sau khi hít sâu một hơi, kim châm cứu nằm trong tay phải Trương Văn Trọng nhanh như thiểm điện đâm vào bộ vị trái tim Vũ Thiên Hải, dễ dàng xuyên thấu qua lớp da và cơ thịt, đâm vào ngay óc con Thanh Trúc Xà nằm trên cùng trái tim Vũ Thiên Hải.

Sau đó hắn cũng không hề dừng lại chút nào, lại rút kim châm cứu ra khỏi thân thể Vũ Thiên Hải.

Con Thanh Trúc Xà Chung, mất mạng tại chỗ.

Bởi vì tốc độ xuất châm của Trương Văn Trọng thật sự là quá nhanh, không chỉ nhanh tới mức làm cho mọi người trong phòng bệnh không nhìn thấy rõ, thậm chí con Thanh Trúc Xà bị hắn đâm chết cũng không kịp phản ứng. Cho nên nó vẫn còn duy trì tư thái như khi còn sống, năm con Thanh Trúc Xà Chung còn lại cũng không hề nhận thấy được dị dạng của nó, càng không thể biết được nó đã chết.

Châm đầu tiên còn hơi ngại tay, Trương Văn Trọng cũng không điều chỉnh, lại nhanh như thiểm điện đâm vào, kéo ra.

Nương theo châm nhập vào, kéo ra, lại thêm một con Thanh Trúc Xà Chung lại lặng yên không một tiếng động chết đi.

Loại phương pháp đâm chết Thanh Trúc Xà này, nhìn như giản đơn, trên thực tế hệ số độ khó cực cao. Đầu tiên, kim châm cứu đâm vào lần thu hồi đều dùng tốc độ cực nhanh, nhanh tới mức phải làm Thanh Trúc Xà Chung không kịp phản ứng. Một khi tốc độ hơi chậm, kết quả tạo thành chính là kinh động những con còn lại, sẽ gây trí mạng cho Vũ Thiên Hải.

Ngay trong vài phút ngắn ngủi, bốn con Thanh Xà Chung đã bị giết chết.

Tuy rằng mọi người bên trong phòng bệnh đều không hiểu Trương Văn Trọng cầm một cây kim châm cứu không ngừng đâm liên tục vào ngực Vũ Thiên Hải rồi lại liên tục rút ra đến tột cùng là đang làm gì. Thế nhưng vì y thuật hơn người của Trương Văn Trọng, cùng với sự cường điệu cố ý trước đó của hắn, cho nên tuy rằng trong lòng mọi người tràn đầy sự kinh ngạc và chần chừ, nhưng đều ngậm chặt miệng, không dám mở miệng đặt câu hỏi.

Ngay khi Trương Văn Trọng chuẩn bị đối phó hai con Thanh Trúc Xà Chung cuối cùng, cửa phòng bệnh đột nhiên bị người đẩy ra, Vũ Lương cầm theo một chiếc túi đựng lá thư đi nhanh vào, đồng thời mở miệng nói: “Thư anh đã mang tới, còn có gì cần anh làm nữa không?”

Tuy rằng thanh âm của hắn cũng không lớn lắm, nhưng trong căn phòng bệnh đang hoàn toàn im ắng lại có vẻ phi thường vang dội. Người trong Vũ gia vội vàng xoay người hướng hắn làm ra thủ thế dừng lên tiếng, tuy rằng không hiểu đến tột cùng đang xảy ra chuyện gì, nhưng hắn cũng đem lời định nói nuốt trở vào, bước nhanh đến bên người hai chị em Vũ Giai, vừa lúc nhìn thấy Trương Văn Trọng dùng kim châm cứu rất nhanh đâm vào trong ngực Vũ Thiên Hải rồi lại rút ra.

“Đang làm gì vậy?” Vũ Lương vừa đi ra ngoài, cũng không biết lời căn dặn của Trương Văn Trọng, cho nên hắn mở miệng dò hỏi.

Hai chị em Vũ Giai Vũ Tình lại càng hoảng sợ, vừa nhìn hấn ra thủ thế đứng lên tiếng, vừa khẩn trương muốn đưa tay bịt miệng hấn.

“Không sao, mọi người có thể nói chuyện rồi, nhưng đừng nói quá lớn tiếng.” Trương Văn Trọng nói xong bỏ ngân châm vào trong hộp. May mắn hấn đã sớm rèn đúc tới mức thái sơn sập trước mặt cũng không đổi sắc, bằng không chỉ cần câu nói đầu tiên của Vũ Lương thì số phận của Vũ Thiên Hải sẽ hoàn toàn khác hẳn so với hiện tại. Đồng thời cũng may thanh âm Vũ Lương nói cũng không lớn, không kinh động hai con Thanh Trúc Xà Chung cuối cùng ký sinh bên trong tim Vũ Thiên Hải, bằng không dù Trương Văn Trọng không bị giết mình, số phận Vũ Thiên Hải cũng đã có khả năng bị thay đổi.

Nghe được Trương Văn Trọng nói hiện tại đã có thể mở miệng nói chuyện, Vũ Giai cũng không còn kiềm chế được sự hiếu kỳ trong lòng, dò hỏi: “Trọng ca, động tác vừa rồi của anh, là đang làm gì vậy?”

Vũ Tình cũng nhin không được hỏi: “Đúng nha, đúng nha, vừa rồi anh cầm một cây châm liên tục đâm vào ngực ông nội, là đang làm gì? Châm viêm sao? Nhìn không quá giống.”

“Mọi người lập tức sẽ biết.” Trương Văn Trọng cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của hai nàng, mà diu Vũ Thiên Hải đang hôn mê bất tỉnh ngồi dậy, lại bảo Vũ Giai cầm bình nước tiểu dưới gầm giường bệnh đem ra.

Trương Văn Trọng đỡ Vũ Thiên Hải đang hôn mê bất tỉnh, vỗ nhẹ sau lưng hấn, từng đạo chân nguyên đi qua sự vỗ nhẹ của hấn, truyền vào bên trong thân thể Vũ Thiên Hải, làm hấn đột nhiên kịch liệt ho lên.

Nhìn thấy một màn này, ngoại trừ Vũ Giai còn đang bưng bình nước tiểu, tất cả mọi người đều liên tục lui về phía sau. Bởi vì bọn họ từng gặp qua Vũ Thiên Hải khắc những cục máu đều ẩn núp Thanh Trúc Xà Chung đã thương người, thanh niên người Anh tên Alan lúc này còn đang nhận sự cứu trị của Nhạc Tử Mẫn, bọn họ cũng không hi vọng mình bị giống như Alan.

Nhưng lần này trong miệng Vũ Thiên Hải tuy rằng phun ra từng cục máu tanh tưởi, đồng thời trong cục máu còn hỗn loạn sáu con Thanh Trúc Xà Chung màu xanh biếc, nhưng làm kẻ khác ngoài ý muốn chính là sáu con Thanh Trúc Xà tựa hồ không có ý niệm đã thương bọn họ, chúng nằm trong những cục máu đen thui, cũng không hề nhúc nhích.

Thực quản của Vũ Thiên Hải đã sớm bị những con Thanh Trúc Xà Chung cắn bị thương, cho nên trước kia hấn có thể nôn ra những con Thanh Trúc Xà. Mà hấn cảm lạnh phát sốt, đau đầu nhức mình, cũng có một bộ phận bởi vì thực quản vỡ tan, dẫn đến vi khuẩn cùng dịch thể dạ dày tùy ý tiến nhập nên gây ra bệnh chứng.

Vừa bắt đầu nhìn thấy Vũ Thiên Hải khắc ra những khối máu lẫn lộn Thanh Trúc Xà Chung, trong lòng Vũ Giai cũng sợ hãi, thậm chí nàng vô ý thức muốn ném bình nước tiểu, bật lui ra phía sau như những người thân. Thế nhưng khi nàng nhìn lại Vũ Thiên Hải, lại nhìn Trương Văn Trọng đang ôm Vũ Thiên Hải vỗ nhẹ sau lưng, sự kinh hãi trong lòng nàng cũng không hiểu ra sao, đột nhiên biến mất sạch sẽ.

Mà sự thực, cũng là lần thứ hai hướng nàng chứng minh, chỉ cần tin tưởng Trương Văn Trọng, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề.

Nhìn sáu con Thanh Trúc Xà Chung trong bình nước tiểu, Vũ Giai hỏi: “Sau con thanh xà này, là thủ phạm làm ông nội tôi phát bệnh hay sao? Vừa rồi đồng bọn của chúng còn muốn nổi bạo đã thương người, thế nào hiện tại chúng lại biến thành hiền lành như vậy, cũng không hề nhúc nhích?” Trong đầu của nàng bỗng nhiên hiện lên tình cảnh Trương Văn Trọng đâm châm vào ngực ông nội nàng vừa rồi, vội vàng hỏi: “Vừa rồi anh đâm châm, thu châm, lẽ nào chính là vì đâm chết sáu con thanh xà này sao?”

“Không sai.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp: “Sáu con thanh xà, chính do Miêu Vu dùng phương pháp đặc thù, luyện chế thành Thanh Trúc Xà Chung. Mới vừa rồi, sáu con thanh xà dùng răng cắn chặt vào trong tim ông nội cô, phải dùng thủ đoạn sấm sét đâm chết chúng nó trước. Cô đừng vội bưng bình nước tiểu đi, ngoại trừ sáu con Thanh Trúc Xà Chung ra, còn có hơn mười trứng rắn còn chưa được lấy ra.”

Vũ Giai vốn định bưng bình nước tiểu đi ra, nhưng nghe thấy lời nói của hấn, vội vã đứng yên lại tại chỗ. Trương Văn Trọng không ngừng tiếp tục vỗ nhẹ, Vũ Thiên Hải không những khắc ra toàn bộ trứng rắn, đồng thời còn khắc luôn máu đen phun ra.

Đợi khi Vũ Thiên Hải ói ra hết, Trương Văn Trọng mới dìu hắn nằm trở xuống giường bệnh. Sau đó nhìn mọi người trong Vũ gia nói: “Thanh Trúc Xà Chung trong cơ thể Vũ lão gia tử đã toàn bộ bài trừ đi ra. Hiện tại dấu hiệu sự sống của ông đã trở về bình ổn. Kế tiếp muốn làm, chính là đúng bệnh trị liệu, sau đó an dưỡng thân thể.” Những lời cuối cùng hắn nói với Nhạc Tử Mẫn.

“Thật tốt quá!” Mọi người trong Vũ gia nhất thời thở phào, trái tim treo cao rốt cục cũng thả lỏng xuống.

Nhạc Tử Mẫn tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình trị liệu, trong lòng cảm khái: “Trước đây tôi cũng gặp qua chung độc, cũng gặp qua người khác trị liệu chung độc. Thế nhưng thần kỳ như tiểu Trương, thật đúng là chưa từng được nhìn thấy. Nếu như không phải được tận mắt nhìn thấy, tôi làm sao cũng không dám tin tưởng, cách một lớp da thịt cơ nhục, không ngờ anh cũng có thể chuẩn xác không gì sánh được đâm chết thanh xà bám trên tim Vũ Thiên Hải. Hơn nữa từ đầu tới cuối đều không làm cho chúng cảnh giác. Thần kỳ, thật đúng là thần kỳ! Yên tâm đi, việc trị liệu kế tiếp cho ông ấy, cứ giao cho chúng tôi hoàn thành.”

“Trọng ca, những con rắn và trứng rắn này làm sao bây giờ?” Vũ Giai bưng bình nước tiểu, lại hỏi.

Trương Văn Trọng dặn dò: “Cũng giống như lần trước đối phó Miệt Phiến Chung, đốt cháy thành tro!”

“Hiểu được.” Vũ Giai đáp, lập tức dựa theo lời Trương Văn Trọng dặn dò đi ra ngoài.

180. Chương 182: Bị Người Theo Dõi

Sau khi thu lại hộp ngân châm và hộp cửu châm, ánh mắt Trương Văn Trọng rơi vào bức thư trong túi plastic do Vũ Lương mang tới, không giải thích được dò hỏi: “Lá thư đó là gì vậy?”

Lúc này Vũ Giai đã giao bình nước tiểu cho người hầu, dặn dò đi tới một địa phương không người, dựa theo cách nói của Trương Văn Trọng, đem sáu con Thanh Trúc Xà Chung đã chết cùng hơn mười trứng rắn đốt cháy thành tro tàn. Lúc này khi nàng nghe được câu hỏi của Trương Văn Trọng, vội vàng đáp thay Vũ Lương: “Trọng ca, sự tình là như vậy, theo người hầu chăm sóc cho ông nội tôi nói, ở thời gian gần đây ông nội cũng không có gặp qua người ngoài, chỉ nhận được lá thư này mà thôi. Mà lúc ông nội nhận được lá thư, cũng là ngày ông sinh bệnh. Cho nên tôi suy đoán, lá thư này có thể liên quan đến chuyện phát sinh với ông nội, vì vậy tôi nhờ anh tôi về biệt thự đem lá thư đến đây.”

“Ác? Không ngờ còn có chuyện như vậy?” Vùng lông mày Trương Văn Trọng nhướng lên, tiếp nhận túi plastic trong tay Vũ Lương, đưa tay vào trong lấy lá thư.

Vũ Giai bị cử động của hắn làm hoảng sợ, vội vàng nói: “Trọng ca cẩn thận một chút, lá thư này phỏng chừng có cổ quái. Theo tôi thấy, anh nên dùng dụng cụ nào đó lấy nó ra, như vậy nhiều ít cũng được an toàn hơn một chút.”

“Không cần lo lắng.” Trương Văn Trọng thản nhiên cười, tay phải đã cầm lá thư bên trong túi plastic, lấy ra ngoài, lại nói với Vũ Giai: “Lá thư trước đó có cổ quái hay không tôi tạm thời còn không thể khẳng định, nhưng hiện tại nó tuyệt đối không có vấn đề.”

Lúc này Vũ Giai mới thở ra một hơi, tiến đến bên người Trương Văn Trọng, nhìn lá thư hắn cầm trong tay.

Lá thư có màu vàng đất thông thường, địa chỉ trên thư là một tiểu thị trấn tại tỉnh Thái Vân. Tên của thị trấn Trương Văn Trọng và Vũ Giai đều cũng từng nghe Vũ Thiên Hải nói qua. Chính là ngày xưa khi hắn đóng quân ở khu tây nam, hắn đã đóng quân ở tiểu thị trấn này. Khi Vũ Thiên Hải còn trẻ tuổi, từng cùng một cô Miêu nữ quen biết, hiểu nhau, mến nhau cũng tại thị trấn này. Nhưng đáng tiếc chính là hai người yêu nhau rốt cục cũng không thể đi tới cùng nhau.

Lá thư này không ngờ lại từ tiểu thị trấn ngày xưa gửi tới. Như vậy xem ra, lá thư đúng thật có thể liên quan tới việc Vũ Thiên Hải trúng phải chung độc lần này.

Chỉ là tên người bên dưới bì thư Trương Văn Trọng và Vũ Giai đều chưa từng nghe nói qua.

Lúc này Vưu Tình cũng thò đầu qua, nhìn thấy tên viết trên lá thư, có chút kinh ngạc nói: “Phù Văn Giản, tên này đúng là có chút cổ quái. Nhưng hình như tôi chưa từng nghe ông nội nhắc qua ông ở tỉnh Thái Vân còn có một người bạn như vậy.”

“Phù Văn Giản?” Đại bá của Vưu Giai tên Vưu Triều Quý, đột nhiên nhướn đôi mày, lấy tay đẩy đẩy Vưu Triều Phúc đứng ngay bên người, nói: “Lão nhị, chú còn nhớ rõ không, trước đây lão gia tử hình như có nhắc qua, ngày xưa khi cha đi đóng quân ở khu tây nam, hình như từng cứu qua một hán tử Miêu tộc. Chú còn nhớ rõ tên của hán tử Miêu tộc kia hay không? Tôi nhớ hình như tên hán tử là Phù Văn Giản phải không?”

“Không sai, chính là Phù Văn Giản.” Vưu Triều Quý đưa tay vỗ trán, nói.

“Tôi cũng nhớ tên là Phù Văn Giản.” Cha của Vưu Giai tên Vưu Triều Tường, và tiểu cô của Vưu Giai là Vưu Triều Lâm cùng đồng thanh nói.

Lúc này Trương Văn Trọng đã rút lá thư ra, đọc qua từ đầu đến cuối. Nhưng nội dung viết trong lá thư, cũng làm chị em Vưu Giai rất thất vọng.

Vưu Tình thất vọng nói: “Nội dung của lá thư vốn chỉ là ôn chuyện bình thường, không có một chút tin tức giá trị.”

Vưu Giai cảm thấy rất thất vọng, nhưng nàng cũng không vội vã kết luận, mà nhìn Trương Văn Trọng hỏi: “Trọng ca, theo anh thấy thế nào?”

Trương Văn Trọng đậm nhiên cười, chỉ vào lá thư nói: “Lần này Vưu lão gia tử trúng Thanh Trúc Xà Chung, chính bởi do lá thư này gây ra. Tuy rằng nội dung lá thư rất đơn giản không có chuyện gì đáng chú ý, nhưng bên dưới mỗi trang giấy lại có một dấu ấn cỡ móng tay. Vưu Giai, cô nghĩ dấu ấn của dấu ấn này giống cái gì?”

Nghe Trương Văn Trọng gợi ý, Vưu Giai lại nhìn xuống bên dưới lá thư. Lần này nàng cũng nhìn thấy dấu ấn theo lời Trương Văn Trọng đã nói. Vết tích của những dấu ấn này rất nhẹ, mà vừa rồi nàng chỉ quan tâm nội dung của lá thư, cho nên cũng không hề chú ý tới. Lần này sau khi tinh tế quan sát dấu ấn một lúc, nàng ngạc nhiên nói: “Những dấu ấn này...có dấu ấn như trứng rắn?”

Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Không sai, chính là trứng rắn. Thanh Trúc Xà Chung trải qua chung pháp đặc thù luyện chế, trứng rắn sẽ biến thành nhỏ xíu cỡ móng tay, đem những trứng rắn đã được luyện chế này, trải qua phương pháp đặc thù, giấu bên dưới góc giấy viết thư. Khi ông nội cô mở ra những trang giấy này, trứng rắn sẽ lặng lẽ phá vỡ, Thanh Trúc Xà Chung ở trong trứng sẽ lặng yên không chút tiếng động tiến nhập vào bên trong thân thể ông nội cô.”

“Nguyên lai là như vậy.” Những người trong Vưu gia không ngừng gật đầu. Tuy rằng lời Trương Văn Trọng nói có chút không thể tưởng tượng nổi, thế nhưng tận mắt họ đã từng chứng kiến chuyện không thể tưởng tượng, cho nên bọn họ cũng có thể tiếp thu được lời nói có vẻ hoang đường của Trương Văn Trọng.

Bốn anh em Vưu Triều Quý tức hận nghiêng răng nghiêng lợi, cùng kêu lên: “Tên Phù Văn Giản này thực sự là ghê tởm, tính mạng của hán tử do chính lão gia tử cứu trở về. Không biết báo ân cũng thôi, thế nào còn muốn lấy oán trả ơn dùng loại Thanh Trúc Xà Chung ác độc này hại lão gia tử? Không được, chúng ta nhất định phải đến tỉnh Thái Vân, tìm người này nói chuyện cho rõ ràng.”

“Không cần đi tỉnh Thái Vân.” Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Người gửi lá thư này cho Vưu lão gia tử, vốn không ở tại tỉnh Thái Vân, hán tử đang ẩn thân trong Ung Thành!”

Lúc này lá thư màu vàng đất cùng bì thư đã truyền tới trong tay Vưu Triều Phúc. Tay trái hán tử giơ lên lá thư, vô cùng kinh ngạc hỏi: “Địa chỉ ghi trong thư không phải là tỉnh Thái Vân sao? Sao cậu lại nói người này đang ẩn giấu bên trong Ung Thành?”

Trương Văn Trọng nói: “Các vị chỉ nhìn thấy địa chỉ trên lá thư, nhưng lại quên đi con dấu bưu kiện. Mọi người nhìn cho kỹ, dấu bưu kiện cũng không phải tiểu thị trấn tại tỉnh Thái Vân, mà là Ung Thành của chúng ta.”

Nghe Trương Văn Trọng nói, Vũ Triều Phúc vội vã kiểm tra dấu bưu kiện bên trên bì thư, mà anh em của hắn cũng đều thờ đầu qua tỉ mỉ kiểm tra. Mấy phút sau bọn họ ngẩng đầu, không hẹn mà cùng nói: “Không sai, dấu bưu kiện bên trên toàn bộ đều từ Ung Thành. Tên ghê tởm này nguyên lai đang ẩn núp trong Ung Thành, chúng ta phải nghĩ biện pháp tìm ra hắn mới được!”

Vừa nghĩ đến người thi triển Thanh Trúc Xà Chung với Vũ lão gia tử, lại đang ẩn núp bên trong Ung Thành, tùy lúc đều có thể hạ thủ đối với bọn họ, những người trong Vũ gia cũng không tự chủ được sau lưng nổi lên từng trận rét lạnh. Hiện tại bọn họ đứng thật có chút sợ, vạn nhất người kia cũng hạ chung đối với bọn họ, bọn họ có muốn tránh cũng không khỏi.

Cho nên phải tìm ra người hạ chung, trở thành việc cấp bách của người nhà Vũ gia.

“Tôi phải gọi điện thoại, mời một nhóm vệ sĩ đến đây mới được.” Vũ Triều Quý lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi người tới bảo hộ cho người nhà Vũ gia.

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Nhân viên bảo an bình thường, không đối phó nổi người hạ chung đâu.”

“Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?” Vũ Triều Quý dừng lại, nhìn Trương Văn Trọng, hi vọng có thể nghe được một kiến nghị tốt từ chỗ hắn.

Trương Văn Trọng nghiêng đầu nhìn Vũ Giai, nói: “Vũ Giai, cô không phải rất quen thuộc với Đàm Thanh hay sao? Nhìn xem có thể nhờ cô ấy, tìm mấy cao thủ Đàm gia đến hỗ trợ.”

“Đúng vậy, những người trong Đàm gia mỗi người đều thân thủ bất phàm, tìm bọn họ hỗ trợ chúng ta là đúng nhất. Tôi cũng thật quá rối loạn, có một nhóm người giúp đỡ tốt như vậy là không tìm, không ngờ còn muốn đi tìm nhân viên bảo an tới.” Vũ Triều Quý vỗ trán, có chút ảo não nói. Hắn vội vã bấm số điện thoại nói chuyện với người bên kia.

Trương Văn Trọng nói: “Vũ lão gia tử trúng Thanh Trúc Xà Chung, đã bị tôi hóa giải. Chuyện còn lại để các bác sĩ trong bệnh viện Ung Thành ứng phó, cũng đã dư dả, tôi không cần tiếp tục ở lại chỗ này nữa.”

Vũ Giai vội vã nói: “Trọng ca, anh phải đi sao? Tôi đưa anh trở về.”

Trương Văn Trọng cười cự tuyệt: “Không cần, tôi tự mình về là được.”

“Để tôi đưa anh về. Chuyện lần này thực sự là toàn nhờ anh giúp đỡ, bằng không tính mạng của ông nội...” Vũ Giai nói đến đây chợt dừng lại vài giây, mới tiếp tục nói: “Đi thôi, Trọng ca, hôm nay anh cũng đã quá vất vả, tôi lái xe chở anh về, cũng tiện đường mời ăn khuya.”

Thấy Vũ Tình nhiệt tình muốn tiễn, Trương Văn Trọng cũng không tiếp tục cự tuyệt, mỉm cười cùng Vũ Giai đi ra khỏi phòng bệnh.

Ngay khi bọn họ vừa đi ra, Vũ Tình cũng kiềm chế không được sự hiếu kỳ, nhìn cha của Vũ Giai Vũ Triều Tường dò hỏi: “Bác ba, nam nhân tên Trương Văn Trọng kia, có quan hệ gì với chị Giai vậy? Lẽ nào bọn họ là tình lữ sao? Nhưng nhìn qua không giống a.”

Vũ Triều Lâm vội vã quát: “Tình nhi, cầm miệng, những lời này con có thể hỏi sao?”

Vũ Giai cũng không trực tiếp đưa Trương Văn Trọng về nhà, nàng cho xe chạy đến một tiệm thịt nướng, mời Trương Văn Trọng ăn khuya xong mới lái xe đưa Trương Văn Trọng về tới tiểu khu Hoa Hàng. Lúc này đã hơn một giờ khuya, bên trong tiểu khu Hoa Hàng thật im ắng, tuyệt đại bộ phận mọi người đều đã tiến nhập mộng đẹp. Trong tiểu khu lớn như vậy, phảng phất ngoại trừ Trương Văn Trọng và Vũ Giai, cũng không còn nhìn thấy ai khác.

Trái tim Vũ Giai nhện không được nhảy lên điên cuồng.

Đêm khuya vắng vẻ như vậy, có thể phát sinh chuyện gì hay không?”

Vũ Giai có chút chờ mong, lại có chút thấp thỏm.

Ngay lúc này, Trương Văn Trọng định mở cửa bước xuống xe, đột nhiên nghiêng mặt nhìn nàng.

Vũ Giai đỏ mặt, vội vã cúi thấp đầu xuống.

Nhưng một câu nói từ miệng Trương Văn Trọng thốt ra, không chỉ làm sự chờ mong trong lòng nàng trong nháy mắt hoàn toàn biến mất, còn làm cột sống của nàng nổi lên một luồng hơi lạnh thấu xương.

“Chúng ta bị người theo dõi.” Trương Văn Trọng gần từng chữ nói.

181. Chương 183: Chân Tướng Chuyện Xưa

Điểm ám muội trong lòng Vưu Giai nhất thời liền tan thành mây khói, nàng hoảng sợ căng mắt ra nhìn chung quanh. Xuyên thấu qua cửa kính, vẫn chỉ thấy màn đêm là một mảnh tối đen như mực, ngẫu nhiên thấp thoáng vài cái bóng ánh. Tuy nhiên đó không phải người, mà là bóng cây đu đưa theo gió.

Không phát hiện điều gì khả nghi, khiến cho tâm tình khẩn trương trong lòng Vưu Giai càng trở nên mãnh liệt. Bất quá nàng đã kiềm chế cảm xúc lạnh tỉnh trở lại. Hai tay gắt gao nắm chặt lấy vô lăng, một khi phát sinh tình huống dị thường, nàng sẽ nhanh chóng lái xe rời khỏi địa phương này. Đồng thời nàng vẫn không quên hướng Trương Văn Trọng dò hỏi: “Là ai đang theo dõi chúng ta? Chẳng lẽ chính là kẻ đã hạ Thanh Trúc Xà vào người của ông nội tôi sao?”

“Bây giờ còn không thể khẳng định thân phận của hắn.” Trương Văn Trọng bình tĩnh nói: “Vưu Giai, cô đợi ở trong xe, vô luận xảy ra chuyện gì cũng đừng chạy ra ngoài.”

“Ừm, anh cũng cẩn thận nhé!” Vưu Giai đáp lời. Nàng biết trong những chuyện như thế này, mình không giúp được Trương Văn Trọng cái gì, cho nên ngoan ngoãn nghe theo phân phó của hắn. Người thông minh như nàng tự nhiên hiểu rõ, chỉ cần mình không gây thêm phiền toái cho Trương Văn Trọng, cũng đã là một sự trợ giúp lớn nhất đối với hắn rồi.

Trương Văn Trọng dùng tay phải mở cửa xe ra. Đồng thời tay trái nhẹ nhàng vuốt đầu Tam Túc Ô đậu ở trên bả vai. Tuy rằng không nói câu gì nhưng Tam Túc Ô vẫn thừa hiểu ý tứ của hắn. Lập tức bay xuống ghế ngồi, không có đi theo Trương Văn Trọng.

Dù sao Vưu Giai cũng chỉ là một nữ nhân chân yếu tay mềm. Mặc dù nàng đã chịu ngồi lại trong xe nhưng Trương Văn Trọng vẫn không yên tâm, nên mới sai Tam Túc Ô bảo hộ nàng.

Trương Văn Trọng xuống xe, nhanh chân đi tới phía trước năm bước, lúc này mới ngừng lại nhìn vào trong màn đêm, trầm giọng nói: “Xuất hiện đi, người theo dõi chúng ta đã lâu rồi. Cũng nên hiện thân đi.”

Nhưng đáp lại hắn cũng chỉ có thanh âm xào xạc của gió thổi qua tàng cây.

“Không muốn chủ động hiện thân sao? Được rồi, vậy để ta dùng thành ý mời người đi ra nhé.” Trương Văn Trọng cười lạnh nói. Bất thành linh trong tay phải bắn ra một đạo quang mang. Dùng tốc độ nhanh như chớp phóng vọt tới một gốc cây hạnh gần xum xuê cành lá, ở phía trước.

Trước khi đạo quang mang bắn vào trong tán cây, thì một con trường xà màu trắng từ trong tàng cây vọt ra, hoành ngang thân mình, chặn đứng đạo quang mang của Trương Văn Trọng.

“Đình, đương...” Một tiếng thanh thúy vang lên. Nương theo ánh đèn mờ nhạt của chiếc BMW, Vưu Giai rõ ràng trông thấy, con trường xà phóng ra từ trong tàng cây hạnh gần kia chỉ là một sợi roi chín đốt. Chẳng qua lúc nó chuyển động thực mềm mại, linh hoạt. Nên mới khiến cho người ta cảm giác nó là một loại động vật còn sống.

Một thân ảnh từ trên tàng cây hạnh gần nhảy xuống, ngạo nghễ đứng tại trước mặt Trương Văn Trọng. Mà sợi roi chín đốt ở trong tay hắn cũng nhẹ nhàng đu đưa, thoạt nhìn vô cùng giống một con trường xà màu trắng bạc.

Trương Văn Trọng nheo mắt đánh giá người này.

Đây là một lão nhân độ tuổi ước chừng không kém Vưu Thiên Hải bao nhiêu. Mặc dù râu tóc đã hoàn toàn bạc trắng, dáng người cũng có vẻ hư nhược. Nhưng trạng thái tinh thần của lão còn rất tốt, làm cho người ta sản sinh ra một loại cảm giác, nhìn không thấu nổi con người này.

Cả người hắn tản mát ra khí chất nội liễm, chỉ có trong mắt ngẫu nhiên xuất hiện một đạo tinh mang. Nhưng Trương Văn Trọng lại không vì vậy mà coi thường lão.

Bởi vì Trương Văn Trọng vừa liếc mắt một cái liền đã nhìn ra, lão nhân này cũng là một Thiên Cấp cao thủ, thậm chí so với Truy Hồn Kiếm Tông Lôi còn muốn lợi hại hơn gấp mấy lần. Huống chi, tám chín phần lão nhân này nắm giữ chung thuật âm tàn hiểm độc, chỉ không cảnh giác một chút, liền sẽ phải chịu thiệt thòi đánh thân. Ngay tại lúc Trương Văn Trọng đánh giá lão nhân, thì lão cũng đưa mắt đánh giá hắn.

Chẳng qua lão không nắm giữ “Quan Khí Bát Pháp” như Trương Văn Trọng, liếc mắt một cái có thể nhìn thấu tu vi của người khác. Ở trong mắt lão nhân, trên dưới toàn thân Trương Văn Trọng đều giống như có một đạo sương mù bao phủ. Cũng chính bởi nguyên nhân này, mà lão nhân đã âm thầm cảnh giác đối với Trương Văn Trọng.

Đánh giá lão nhân một phen, Trương Văn Trọng cười nhạt nói: “Nếu tôi đoán không sai, ông hẳn là Phù Văn Giản đúng không?”

“Đúng vậy, ta chính là Phù Văn Giản.” Lão nhân không e ngại báo danh, cũng cười lạnh: “Nói vậy người chính là kẻ đã hai lần phá giải Chung thuật của ta? Thật không nghĩ ra, niên kỷ người còn trẻ mà có được bản lĩnh này, thật sự không phải đơn giản ah! Hậu sinh khả úy, người là đệ tử của môn phái nào?”

Trương Văn Trọng cười nhạt, ăn ngay nói thật: “Vô môn vô phái, bởi vì tôi căn bản không phải là người luyện võ.”

“Hừ, không muốn nói thì thôi, cần gì phải khoa trương văn vẻ như thế? “ Phù Văn Giản hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên đối với lời nói của Trương Văn Trọng, lão không hề tin.

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Tin hay không thì tùy ông. Tôi cũng không gượng ép.”

Bỗng nhiên chiếc BMW hạ thấp cửa kính, Vương Giai ở bên trong lớn tiếng chất vấn: “Nguyên lai hai lần ông nội trúng Chung độc. Đều là bởi vì người ở trong bóng tối giả trò. Phù Văn Giản, vì sao người có thể lấy oán trả ơn? Năm xưa ông nội ta đã từng cứu tính mạng của người nha. Chẳng lẽ người lại muốn dùng thủ đoạn âm độc như vậy, để báo đáp ông nội ta sao?”

Phù Văn Giản cười lạnh: “Lấy oán trả ơn? Hừ, một tiểu nha đầu sinh sau đẻ muộn thì biết cái rắm gì! Ông nội của người năm đó quả thực là cứu mạng ta. Nhưng ơn nghĩa năm xưa ta cũng báo đáp xong rồi. Hiện tại giữa ta và hắn chỉ còn lại cừu hận mà thôi.”

“Cừu hận?” Vương Giai nghe vậy cả kinh chấn vấn: “Giữa người và ông nội ta, đến tột cùng là có cừu hận gì? Không ngờ.....người lại dùng Chung độc âm tàn như vậy để đối phó với ông ấy?”

“Mối thù đoạt vợ.” Phù Văn Giản nghiêng răng nghiêng lợi. Từ trong cuống họng phun ra bốn chữ này.

Wang Giai căn bản không tin lời của hắn, lớn tiếng phản bác: “Mối thù đoạt vợ? Người đang nói bậy! Lấy tính tình của ông nội ta, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện ghê tởm như vậy. Lúc trước người dùng Chung thuật âm tàn để tra tấn ông nội ta, hiện giờ cứ nhiên còn muốn vu khống tội danh cho ông ấy...”

“Vu khống tội danh?” Phù Văn Giản lớn tiếng cười ha hả. Trong bóng đêm quỷ dị, tiếng cười của hắn lạnh lùng khiến cho người nghe phải dựng đứng tóc gáy, không rét mà run.

“Nhớ năm xưa Như Dao cùng ta vốn là một đôi thần tiên lữ quyến được người người hâm mộ. Nhưng bởi vì Vương Thiên Hải đã làm cho Như Dao thay đổi tâm tính, ruồng bỏ ta, chạy theo Vương Thiên Hải.” Phù Văn Giản cúi lòng tràn ngập oán khí, đem câu chuyện thương tâm năm xưa, kể cho hai người Trương Văn Trọng cùng Vương Giai nghe.

Lúc trẻ tuổi, trong nhóm thanh niên người Miêu, Phù Văn Giản được coi là nhân vật anh tuấn tiêu sái, thiên tư mẫn tuệ nhất. Còn Như Dao không thể nghi ngờ, cũng chính là thiếu nữ xinh đẹp mỹ lệ nhất. Lúc đó mọi người trong Miêu trại đều cho rằng, Phù Văn Giản và Như Dao là một đôi tình nhân do trời cao an bài. Chỉ có Như Dao lại không suy nghĩ như vậy.

Không thể phủ nhận, trong sinh hoạt hàng ngày Phù Văn Giản đều phi thường không sai. Nhưng tính tình của hắn cũng rất bá đạo. Mà nữ nhân cường liệt giống Như Dao, lại không cam nguyện làm một người nội trợ, thờ chồng dạy con, như mọi cô gái ở trong Miêu trại.

Thế nên, nàng đối với Phù Văn Giản theo đuổi, vẫn luôn luôn thờ ơ. Bất quá, Phù Văn Giản lại không cho là như vậy, hắn một mực nghĩ Như Dao chính là nữ nhân trời ban cho mình.

Thăng đến năm đó, Vưu Thiên Hải theo đơn vị hành quân đến phía Tây Nam, hơn nữa đóng trú tại một thị trấn nhỏ ở gần Miêu trại. Như Dao nữ thần trong lòng hắn, cư nhiên lại mê luyến Vưu Thiên Hải.

Ban đầu, Phù Văn Giản định giáo huấn Vưu Thiên Hải một trận, để cho hắn rời xa Như Dao. Nhưng thật không ngờ, vài hôm sau Miêu trại bị thổ phỉ tập kích, may mắn Vưu Thiên Hải dẫn bộ đội chạy đến cứu viện, mới tiêu diệt được đám thổ phỉ kia. Cứu thoát mạng sống của Phù Văn Giản, Như Dao và mọi người bên trong Miêu trại.

Từ đó trở đi, không chỉ tình cảm giữa Như Dao và Vưu Thiên Hải ngày càng đậm sâu, tự ngay cả mọi người trong Miêu trại cũng đều có hảo cảm đối với Vưu Thiên Hải. Càng ngày, người dân Miêu trại càng nghĩ rằng, Vưu Thiên Hải và Như Dao mới chân chính là một đôi tình lữ trời sinh. Điều này khiến cho Phù Văn Giản vô cùng oán hận Vưu Thiên Hải.

Nhưng bởi vì Vưu Thiên Hải đã cứu tính mạng của mọi người trong Miêu trại, cho nên hắn chỉ đành nhẫn chờ đợi cơ hội.

Rốt cuộc chiến tranh Triều Tiên bùng phát, đơn vị của Vưu Thiên Hải nhận lệnh xuất phát đến Triều Tiên tham chiến. Ngay đêm hôm Vưu Thiên Hải rời khỏi thị trấn, Phù Văn Giản âm thầm thi triển Chung độc. Tại hắn xem ra, chính mình không một đao giết chết Vưu Thiên Hải, cũng đã xem như báo đáp cái ân cứu mạng kia rồi.

Chung độc hắn thi triển cũng là loại độc mãn tính. Bởi vì hắn muốn biến Vưu Thiên Hải trở thành phế nhân, cả cuộc đời còn lại sẽ phải sống trong nỗi tự ti và thống khổ.

Sau khi hạ Miệt Phiến Chung vào người Vưu Thiên Hải, nỗi oán hận trong lòng Phù Văn Giản vẫn không được dập tắt. Vì thế hắn chia lữ đi về phía Như Dao.

Tại hắn xem ra, sứ mệnh của Như Dao đến thế giới này, chỉ là vì làm vợ hắn thôi. Nhưng nàng dám làm trái mệnh lệnh, thông đồng với nam nhân ngoại tộc, đây quả thực là chuyện tình không thể tha thứ!

Trong một đêm mưa gió, Phù Văn Giản trói Như Dao đưa đến khu rừng phía sau núi. Gã như một con thú, điên cuồng lăng nhục Như Dao xong, liền tàn nhẫn giết chết nàng. Hơn nữa còn chặt nhỏ thân thể nàng ra, chôn ở cánh rừng phía sau núi.

Vốn Phù Văn Giản nghĩ rằng, Vưu Thiên Hải sẽ bị Miệt Phiến Chung hành xác, đau đớn thống khổ mà chết đi. Nhưng hắn ngàn vạn lần không ngờ được, cách đây không lâu Miệt Phiến Chung trong người Vưu Thiên Hải bị hóa giải.

Dưới cơn phẫn nộ, hắn một đường chạy từ tỉnh Hải Vân đến Ung Thành thuộc tỉnh Thiên Nam.

182. Chương 184: Trận Chiến Quyết Liệt

“Nguyên lai chuyện này đều là ngươi làm, ngươi thật ngoan độc.” Sau khi nghe Phù Văn Giản tường thuật xong, Vưu Giai hận đến mức nghiêng răng ken két. Tại nàng xem ra, loại hành vi này của Phù Văn Giản quả thực chính là biến thái, thế nhưng hắn còn cố tình dương dương tự đắc.

“Hay cho một con tiểu nha đầu, cũng dám chỉ trích ta độc ác, hừ!” Cho đến giờ phút này, Phù Văn Giản đều không nghĩ rằng mình đã làm sai chuyện gì, hắn dùng một loại ngữ khí đương nhiên, cười lạnh nói: “Như Dao phản bội ta, Vưu Thiên Hải cướp đoạt lão bà của ta. Hai người bọn họ bị trừng phạt là đúng người đúng tội. Ta chẳng qua chỉ thay trời hành đạo mà thôi. Nếu như thế bị coi là độc ác, vậy thì cũng không phải ta độc ác mà chính là thiên đạo độc ác.”

Từ đầu chí cuối, đôi con người âm lãnh trong mắt Phù Văn Giản đều dừng tại bộ vị yếu hại trên người Trương Văn Trọng. Chẳng cần hoài nghi, một khi Trương Văn Trọng lộ ra sơ hở, tất sẽ gặp phải thế công sấm sét như lôi đình của hắn. Nhưng đáng tiếc, Trương Văn Trọng thủy chung không cho hắn có cơ hội xuất thủ.

Phù Văn Giản lạnh lùng cười hai tiếng, nói: “Chàng trai trẻ, ngươi dám hai lần phá giải Chung độc trong người Vưu Thiên Hải, phá hủy kế hoạch báo thù của ta, tội không thể tha. Còn ngươi nữa, con tiểu nha

đầu Vưu gia, người cũng dám thóa mạ ta ác độc, tội người cũng không thể tha. Hôm nay, hai các người đều sẽ phải chết!”

Nguyên bản Vưu Giai đang muốn mắng Phù Văn Giản, nhưng không đợi nàng kịp mở miệng, thì đột nhiên bốn phía xung quanh vang lên những tiếng rì rì. Lúc mới bắt đầu chuỗi thanh âm này không rõ ràng lắm, nhưng chưa đầy hai phút sau, bốn phía xung quanh trong màn đêm, toàn bộ đều vang vọng cái loại tiếng động này. Nó vừa khiến cho người ta kinh ngạc, đồng thời theo sau đó ở trong nội tâm cũng dâng lên một loại cảm giác sờn tóc gáy.

Đến tột cùng là vật gì, mới phát ra cái loại thanh âm này?

Phù Văn Giản ở phía sau tươi cười đắc chí, châm chọc: “Biết vì sao ta kể cho các người nghe đoạn chuyện thương tâm năm xưa không? Chính là vì muốn thu hút sự chú ý của các người, để ta có đủ thời gian, đem xà trùng* chung quanh kêu gọi lại đây.”

“Rắn, là rắn....Còn có rết nữa....trời ơi nhiều rắn quá à!” Sự rắn rết căn bản chính là thiên tính của nữ nhân. Tuy rằng đảm lược của Vưu Giai khá lớn, nhưng bốn phương tám hướng xà trùng đang vọt tới như thủy triều, nàng vẫn cảm thấy sau lưng mình dâng lên từng trận hàn ý. Không bị dọa ngất tại đương trường, coi như đã là phi thường không tệ rồi. Vưu Giai biểu tình nhột nhột, nhưng nàng vẫn không quên hướng Trương Văn Trọng dò hỏi: “Trọng ca, nên làm cái gì bây giờ?”

Bất tri giác, Vưu Giai đã đem Trương Văn Trọng coi trở thành người tâm phúc của mình, gặp phải bất cứ chuyện gì, người đầu tiên nghĩ đến sẽ chính là hắn. Mà từ ngày quen biết nhau, Trương Văn Trọng cũng chưa từng làm cho nàng thất vọng qua.

“Mau đóng cửa kính lại, đợi ở trong xe, ngàn vạn lần đừng chạy ra!” Trương Văn Trọng lớn tiếng phân phó.

Đồng thời hắn mạnh mẽ giậm chân xuống đất, cả người tựa như một viên đạn pháo bắn ra khỏi nòng súng, dùng xu thế lôi đình đánh tới phía Phù Văn Giản. Đám xà trùng kia đều là do Phù Văn Giản thông qua bí pháp độc môn, gọi về đây từ bốn phương tám hướng. Nếu không nhanh chóng giải quyết Phù Văn Giản, để cho xà trùng tụ tập ngày càng nhiều hơn. Trương Văn Trọng mặc dù không e ngại, nhưng người dân đang ngủ say trong tiểu khu Hoa Hàng, nhất định sẽ gặp phải nguy hiểm.

“Tới hay lắm!” Trông thấy Trương Văn Trọng hùng hổ đánh về phía mình, Phù Văn Giản không hoảng loạn mà lại vui mừng. Bởi vì lúc trước hắn chỉ sợ Trương Văn Trọng xoay người chạy trốn. Dù sao Trương Văn Trọng cũng đạt tới Thiên Cấp cảnh giới, nếu một lòng muốn bỏ chạy, Phù Văn Giản hắn có tâm đuổi theo, chỉ sợ cũng truy không nổi. Hiện giờ Trương Văn Trọng chẳng những không bỏ chạy, ngược lại còn đánh tới phía chính mình. Hắn có thể nào không vui mừng đây?

Lúc này rốt cuộc Phù Văn Giản cũng động. Bỗng nhiên tay phải hắn giương lên, sợi roi chín đốt màu bạc lập tức hóa thành một con độc xà hung tợn, hướng những huyết vị yếu hại trên người Trương Văn Trọng mà điểm tới.

Trên sợi roi chín đốt màu bạc tản mát ra một cỗ hương vị tự nhiên. Người thường có lẽ không ngửi thấy, nhưng Trương Văn Trọng miễn tuệ phát hiện ra. Trong nháy mắt hắn đã minh bạch, trên sợi roi chín đốt này chỉ sợ là ngâm qua độc. Một khi trúng chiêu, độc tố sẽ nhanh chóng xâm nhập vào trong nội thể.

Nhất định phải nghĩ cách phá hủy sợi roi chín đốt này mới được, hoặc ít nhất cũng hạn chế sở trường của nó.

Ý niệm vừa xuất hiện trong đầu Trương Văn Trọng, thì tay phải cũng dựng lên, một khóa tràng hạt nhanh như chớp bắn về phía Phù Văn Giản.

“Lại dám chơi ám khí ở trước mặt ta. Phải biết rằng, mấy cái đồ chơi này, ta đã sử dụng lô hỏa thuần thanh mấy chục năm nay rồi.” Phù Văn Giản cười lạnh trong lòng, cũng không thấy hắn có động tác gì. Chỉ rung nhẹ cổ tay một cái, sợi roi chín đốt màu bạc lập tức trở nên mềm nhũn.

Lúc này sợi roi chín đốt trong tay Phù Văn Giản, nhìn thực giống như một con quái xà, đang ngồng đầu cắn tới hướng Trương Văn Trọng. Đồng thời xoay tròn giữa không trung, ngăn cản tràng hạt do Trương Văn Trọng bắn ra.

“Oanh.”

Ngay khi va chạm, tràng hạt mạnh mẽ phát nổ. Không chỉ sản sinh ra một đạo sóng xung kích, đem sợi roi chín đốt tạt ngang sang một bên. Đồng thời còn xuất hiện một đoàn hỏa diễm nóng bỏng, đánh úp về phía Phù Văn Giản.

Tình huống xảy ra bất thành linh làm cho Phù Văn Giản cực kỳ hoảng sợ: “Đây là thứ gì? Âm khí phát nổ? Chẳng lẽ hắc ném ra chính là lựu đạn? Không đúng, vừa rồi ta nhìn thấy rõ ràng, theo trong tay hắc bắn ra, chỉ là một tràng hạt nhỏ cỡ hạt đậu thôi.”

Mặc dù trong lòng Phù Văn Giản kinh hãi, nhưng hắc không hề rối loạn, ngược lại càng trở nên bình tĩnh, trước tiên nhanh chân thoái lui về phía sau.

Sự thật đã chứng minh, quyết định này của Phù Văn Giản cũng là chính xác. Bởi vì ngay khi hắc thoái lui ra phía sau vài bước, khoảng đất lúc trước hắc đứng liền bị ngọn hỏa diễm làm cho tan chảy. Nếu hắc không lui, hoặc giả như chậm trễ một chút, vậy thì hắc nhất định sẽ thụ thương nghiêm trọng.

Đồng thời cũng khiến cho Phù Văn Giản khó hiểu chính là, ngọn hỏa diễm thiêu đốt hừng hực này, đối với Trương Văn Trọng lại không có nửa điểm ảnh hưởng. Nếu không phải vừa cảm thụ qua sức nóng của ngọn hỏa diễm, thậm chí Phù Văn Giản sẽ hoài nghi, ngọn hỏa diễm này có thể là do ma trời giả mạo hay không?

Vừa thoái lui ra phía sau mấy bước, còn chưa kịp hít thở. Phù Văn Giản đột nhiên cảm giác được, sau lưng lại truyền đến hai đạo hàn ý lạnh thấu xương.

Mặc dù hắc không hiểu nổi, Trương Văn Trọng rõ ràng đang đứng trước mặt mình. Tại sao lại có âm khí bắn tới từ phía sau. Thế nhưng Phù Văn Giản cũng không dám xem thường, vội vàng rung cổ tay lên, sợi roi chín đốt nhanh như chớp vòng ra sau lưng.

“Keng keng.” Hai tiếng thanh thúy vang lên, đem Âm Dương Nhị Khí Đình đánh gạt xuống.

May mắn sợi roi chín đốt trong tay hắc cũng là vật phi phạm, nếu đổi lại vũ khí thông thường. Đừng nói là muốn ngăn cản Âm Dương Nhị Khí Đình, mà ngay tại lúc tràng hạt phát nổ, chỉ sợ đã hóa thành sắt vụn rồi.

Mất thấy Trương Văn Trọng soái bước tới phía mình, Phù Văn Giản vội vàng huy động sợi roi xuất chiêu phản kích. Nhưng ngay lúc này, bàn tay điều khiển sợi roi bỗng nhiên truyền đến một loại cảm giác đau ê ẩm. Cũng chẳng hiểu tại sao, đột nhiên tay phải không tự chủ được buông lỏng ra, nhất thời sợi roi liền rơi xuống mặt đất.

Phù Văn Giản cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trên hai huyệt Liệt Khuyết và Dương Khê ở cổ tay, thế nhưng đều xuất hiện mấy cây ngân châm thật nhỏ. Hiển nhiên, đây cũng là hậu chiêu mà Trương Văn Trọng đã tính toán kỹ lưỡng.

Thoáng chốc, Trương Văn Trọng đã phóng tới trước người Phù Văn Giản, nương theo tốc độ giờ đầu gối lên, hung hăng thúc vào bụng Phù Văn Giản.

Cùng lúc đó, tay phải Trương Văn Trọng niệm chỉ, xuất ra một chiêu Nhất Khí Hóa Tam Thanh, hóa thành ba đạo hư ảnh kích tới hai mắt cùng huyệt ấn đường của Phù Văn Giản.

Phù Văn Giản cả kinh, hai chiêu công này của Trương Văn Trọng phi thường mãnh liệt, sắc bén cực điểm. Nếu không tránh né kịp thời, nói vậy ngay cả khi không chết thì cũng sẽ bị trọng thương.

Trong lúc hoảng loạn, Phù Văn Giản vội vàng dùng hai tay bảo vệ hạ bàn, đồng thời há miệng về phía Trương Văn Trọng phun ra một đạo hắc ảnh.

Đạo hắc ảnh này to như đầu ngón tay cái, nhưng lại dài khoảng ba tấc. Nương theo ánh trắng sáng tỏ, không ngờ vật thể lạ này chính là một con rết độc màu hồng sắc. (Phi Hồng Ngô Công.)

Cũng không biết Phù Văn Giản giấu con rết này vào trong miệng bằng cách nào. Nhưng không thể nghi ngờ, con rết này mang theo một loại Chung độc cực kỳ âm tàn. Nếu Trương Văn Trọng bị nó cắn tổn thương, không kịp thời chữa trị. Vậy thì tám chín phần là lạnh ít dữ nhiều.

Huống chi Phù Văn Giản vẫn còn ở đây.

Trương Văn Trọng liền há miệng phun ra một đạo chân nguyên dồi dào, đánh trúng vào con rết đỏ, nháy mắt biến nó trở thành bã vụn.

Nhưng cũng bởi vì phun chân nguyên đánh chết con rết đỏ, nên hai chiêu điểm huyết công kích Phù Văn Giản kia cũng tạm thời bị ngưng trệ.

Tức thì, Phù Văn Giản nắm bắt lấy thời cơ, thành công thối lui ra phía sau. Một lần nữa nhảy lên gốc cây hạnh ngân.

Tuy rằng Phù Văn Giản đã lớn tuổi, nhưng tốc độ của hắn vẫn linh hoạt kinh người. Chỉ thấy hắn di chuyển trên tàng cây hạnh ngân nhanh như loài vượn. Thình thoảng công kích ra một hai chiêu đánh lên Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng cau mày trầm nghĩ: “Có Tam Túc Ô bảo hộ, trong khoảng thời gian ngắn Vưu Giai vẫn là an toàn. Ta phải mau chóng nghĩ biện pháp giải quyết Phù Văn Giản mới được. Bằng không, để hắn triệu tập càng nhiều xà trùng tới, nhất định sẽ làm tổn thương đến người dân vô tội. Nhưng tốc độ di chuyển của hắn quá nhanh, với thể trạng lúc này, ta cũng khó lòng mà đuổi kịp hắn. Xem ra, ta phải dùng đến Tiên Hạc Thần Hành Đan rồi....!”

Nghĩ là làm, Trương Văn Trọng hồ hững đánh trả Phù Văn Giản một chiêu. Ngay sau đó thò tay vào trong túi ngực, móc bình sứ có chứa Tiên Hạc Thần Hành Đan ra....mở nắp....trực tiếp đem đan dược ném vào trong miệng.

Tiên Hạc Thần Hành Đan vừa trôi xuống cổ họng, nhất thời Trương Văn Trọng cảm giác được cơ thể của mình nhẹ đi rất nhiều.

Lúc này Phù Văn Giản ở trên cây, tưởng rằng mình đã tìm được cơ hội đánh lên tuyệt hảo. Nhanh như chớp từ trên cây hạnh ngân nhảy xuống, hai tay dang rộng hóa thành trảo, dùng chiêu chim điêu bác thỏ, hướng về yết hầu Trương Văn Trọng mà kích thẳng tới.

183. Chương 185: Mị Độc

Ngay khi ưng trảo của Phù Văn Giản gần bắt được Trương Văn Trọng, hắn đột nhiên động lên.

Nhưng chỉ khẽ động, lại dọa Phù Văn Giản sốc mạnh. Bởi vì tốc độ của Trương Văn Trọng, còn nhanh hơn khi trước. Trong nháy mắt hắn đã nghiêng người tránh khỏi ưng trảo của Phù Văn Giản, tay phải nhanh như thiểm điện lộ ra, muốn nắm bắt Phù Văn Giản, tay trái nắm chặt lại, đánh về phía bên trái hắn. Nếu bị một quyền này đánh trúng, dù Phù Văn Giản có nội kình hộ thể, vùng gan trong nháy mắt cũng sẽ bị phá vỡ.

Phù Văn Giản không giải thích được đối với tốc độ của Trương Văn Trọng trong nháy mắt đã được đề thăng, hắn thậm chí nhìn không được hoài nghi, Trương Văn Trọng có phải đã cố ý che giấu tốc độ trước đó, thình lình đánh cho hắn trở tay không kịp. Nhưng làm cho hắn cũng không giải thích được chính là trước đó còn có vài lần cơ hội phản kích rất tốt, vì sao Trương Văn Trọng lại không nắm chặt, mà hết lần này tới lần khác lại tuyển chọn ngay hiện tại?

Phù Văn Giản biết rõ, cùng Trương Văn Trọng liều mạng là chuyện cực kỳ không sáng suốt, cho nên hắn muốn từ cũ lập lại thoát khỏi Trương Văn Trọng, vội vã tung người nhảy lên chỗ cây bạch quả. Nhưng sự tình tiến triển lúc này lại không dựa theo tư tưởng hắn tiến hành.

Lần này đây, Trương Văn Trọng lại như bóng với hình đuổi kịp theo hắn.

Phù Văn Giản kinh hãi, hắn vội vã há mồm phát ra một tiếng kêu cổ quái. Thoảng chốc vô số xà trùng từ chung quanh cây bạch quả rơi xuống, giống như tạt phong mưa rào phóng về phía Trương Văn Trọng.

Phù Văn Giản biết, muốn nhờ những xà trùng để đánh bại Trương Văn Trọng căn bản là không có khả năng, hắn chỉ hi vọng những con xà trùng có thể cuốn lấy được Trương Văn Trọng chỉ chốc lát, giúp hắn có được thời cơ thở dốc để điều chỉnh lại.

Trương Văn Trọng tự nhiên không thể cho Phù Văn Giản được như ý nguyện.

Đôi mắt xà trùng phóng tới như mưa rào, Trương Văn Trọng không hề tránh né, chỉ hừ lạnh một tiếng, thúc đẩy toàn bộ chân nguyên trong cơ thể, phóng xuất ra ngoài, ở quanh mình hắt hình thành một lá chắn vô hình. Toàn bộ xà trùng phóng tới phía hắn, đều bị lá chắn vô hình hắt văng ra.

Trong chớp mắt, tay trái Trương Văn Trọng đã bắt được chân phải Phù Văn Giản vừa nhảy lên, dùng lực kéo giật hắn rơi xuống.

Tuy rằng chân phải bị Trương Văn Trọng túm trong tay, thế nhưng Phù Văn Giản vẫn rất bình tĩnh. Vùng eo hắn mạnh mẽ dụng lực xoay lại, toàn bộ nửa người trên lập tức nghiêng qua, hai tay tạo thành ừng trảo, dùng uy thế sấm sét hướng gương mặt Trương Văn Trọng chớp tới.

Tay trái Trương Văn Trọng không buông, tay phải biến thành nắm tay, mạnh mẽ đánh thẳng vào mặt Phù Văn Giản.

Thoạt nhìn Trương Văn Trọng có dự định cùng Phù Văn Giản dùng mạng đổi mạng.

Phù Văn Giản thấy thế cười nhạt lên: “Muốn cùng ta ôm nhau cùng chết sao? Vậy đến đây đi! Ta chẳng lẽ đi sợ một tên hậu sinh như ngươi à?”

Nhưng ngay khi ừng trảo của Phù Văn Giản gần bắt được gương mặt Trương Văn Trọng, hắn cũng đột nhiên há miệng, phun ra mấy đạo ngân mang. Ở cự ly gần như vậy, dù Phù Văn Giản muốn tránh né, cũng đã không còn kịp rồi. Mấy huyết vị trên hai tay hắn nhất thời đã bị ngân châm do Trương Văn Trọng phun ra đâm trúng. Một cảm giác ngứa ngáy đau đớn cường liệt từ hai cánh tay hắn truyền đến, hai bàn tay đang tạo thành ừng trảo của hắn vô lực xuôi xuống dưới.

Phù Văn Giản quá sợ hãi, bây giờ mới biết được mưu kế của Trương Văn Trọng. Thế nhưng việc đã đến nước này, dù hắn có muốn tránh né, cũng đã không còn kịp rồi. Quyền phải của Trương Văn Trọng đã nặng nề oanh thẳng lên khuôn mặt của hắn.

Phù Văn Giản rõ ràng cảm giác được xương mày, xương mũi cùng xương hàm của hắn, toàn bộ đều vì một quyền này của Trương Văn Trọng liên vỡ vụn. Sự đau đớn cường liệt khiến cho hắn không thể hít thở, làm hắn suýt chút đã muốn hôn mê. Nhưng Trương Văn Trọng tung ra một chiêu thành công, cũng không hề bỏ qua, một bộ tổ hợp quyền mạnh mẽ sắc bén giống như mưa rào gió dữ oanh kích liên tục lên trên người Phù Văn Giản, đem toàn thân cốt tủy trên dưới của hắn đều đánh nát bấy.

“Phác thông...”

Thân thể của Phù Văn Giản, nặng nề rơi xuống trên mặt đất, đè chết không ít xà trùng. Tên Miêu Vu kinh nghiệm thực chiến phong phú, nhưng bởi vì tuổi già mà lực lượng có điều giảm xuống, cuối cùng đã chết trong tay Trương Văn Trọng.

Trước khi chết, trong lòng Phù Văn Giản nghĩ thầm: “Tuy rằng ta có chết, thế nhưng xà trùng vẫn sẽ không ngừng từ bốn phương tám hướng vọt tới. Người muốn thu thập tàn cục này, chỉ sợ cũng không dễ dàng. Ngoài ra, tiểu nha đầu của Vụ gia, cũng đã trúng độc của ta...”

Sau khi thành công đánh chết Phù Văn Giản, Trương Văn Trọng thở hổn hển từng hơi, nhưng hắn cũng hiểu rõ, bây giờ còn chưa phải thời gian nghỉ ngơi, phải nhanh chóng đem những xà trùng giải quyết mới xong.

Dù sao nơi này là tiểu khu có rất nhiều người đang ở, hơn nữa tất cả mọi người còn đang ngủ say. Một khi những xà trùng này bắt đầu đả thương người, như vậy người bị liên lụy cũng sẽ rất nhiều. Tuy rằng Trương Văn Trọng chưa từng học qua vụ thuật của Miêu Vu, thế nhưng đối với biện pháp đuổi đi xà trùng hắn cũng nắm giữ được một ít. Lúc này hắn thúc đẩy chân nguyên còn sót lại trong cơ thể, trong miệng rất nhanh niệm tụng ra một đoạn chú ngữ ngắn gọn.

Một đạo ánh sáng màu vàng đất xuất hiện ngay trước người Trương Văn Trọng, sau đó đạo ánh sáng hóa thành rất nhiều điểm sáng bay vụt về những xà trùng trong tiểu khu Hoa Hàng, chỉ trong tích tắc lập tức làm cho bọn chúng xoay người rất nhanh như nước thủy triều rút lui sạch sẽ.

“Hô, rốt cục toàn bộ đối phó.” Trương Văn Trọng không tự chủ được thở mạnh một hơi, nói thật ra, lần này chiến đấu với Phù Văn Giản, vượt xa cuộc chiến với Truy Hồn Kiếm Tông Lỗi tại Cẩm Kim Thành,

vô cùng mạo hiểm. Tuy rằng hiện tại hắn đã thành công đánh chết Phù Văn Giản, thế nhưng chỉ cần hồi tưởng kinh lịch vừa rồi, đều cảm thấy sau lưng lạnh buốt.

Đợi khi toàn bộ xà trùng đều rút lui sạch sẽ, Trương Văn Trọng xoay người đi tới bên cạnh chiếc BMWs màu hồng rượu, mở cửa xe. Vừa định mở miệng nói, lại phát hiện tình huống của Vũ Giai có chút không thích hợp.

“Chuyện gì xảy ra?” Trương Văn Trọng hỏi. Hiển nhiên câu hỏi này hắn muốn hỏi Tam Túc Ô đang thủ hộ bên người Vũ Giai.

Tam Túc Ô lập tức vỗ cánh bay lên đậu trên đầu vai hắn, đưa mỏ chim ghé sát bên tai hắn, dùng thanh rất nhỏ nói: “Chủ nhân, tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì. Từ đầu tới cuối tôi đều thủ hộ bên người cô ấy, không cho một con xà trùng nào chạm tới cô ấy. Nhưng không biết vì nguyên nhân gì, từ mấy phút trước, tình huống của nàng đã biến chuyển không quá thích hợp, lại phẳng phất giống như bị trúng độc.”

“Trúng độc?” Trương Văn Trọng nhíu mày, vội vã ngồi vào trong xe, cầm lấy tay phải Vũ Giai, bắt mạch cho nàng.

“Nhiệt độ cơ thể thật cao, lẽ nào bị trúng độc nên phát sốt hay sao?” Vừa chạm vào tay phải Vũ Giai, Trương Văn Trọng liền cảm giác được nóng rùng rục. Hiển nhiên nhiệt độ cơ thể của Vũ Giai lúc này, đã vượt lên bình thường rất nhiều, hơn nữa gương mặt nàng đỏ hồng, thật giống như bị sốt cao sau khi bị trúng độc.

Nhưng khi bắt mạch cho Vũ Giai, gương mặt Trương Văn Trọng cũng biến thành cổ quái lên, càng nhận không được cắn răng mắng thăm: “Tên Phù Văn Giản này, thật đúng là vô cùng vô sỉ, hắn hạ độc nàng không ngờ lại chính là Mị độc.”

Gọi là Mị độc, tác dụng của nó không khác gì đâm dùi, nhưng công hiệu còn mạnh hơn mấy lần.

Nó có thể thúc đẩy tính dục của con người lên tới cực lớn, làm đánh mất lý trí, đánh mất năng lực tư duy, khắp đầu óc chỉ nghĩ đến chuyện tình dục. Thật giống như dã thú trong thời kỳ động dục, ngoại trừ giao phối chỉ biết giao phối. Nó có thể làm cho trình tiết liệt phụ ở trong nháy mắt biến thành dâm phụ dâm oa, có thể làm cho Liễu Hạ Huệ chỉ trong khoảnh khắc biến thành cầm thú.

Trước đó, Phù Văn Giản tin tưởng vững chắc có thể giết chết Trương Văn Trọng, cho nên khi hắn kể lại chuyện cũ, triệu hoán xà trùng đồng thời cũng lặng lẽ hạ Mị độc đối với Vũ Giai, vì mục đích trước khi giết chết nàng, cưỡng hiếp nàng. Mà thủ pháp hạ độc của hắn cực kỳ bí ẩn quỷ dị, vì thế Trương Văn Trọng và Tam Túc Ô đều không nhận thấy được. Thẳng đến lúc này, Mị độc của Vũ Giai phát tác, Trương Văn Trọng mới biết được, nguyên lai tên Phù Văn Giản kia lại đề tiện vô sỉ đến như vậy!

Trương Văn Trọng buông tay đang bắt mạch cho Vũ Giai, than thở: “Hoàn hảo ta biết được phương pháp hóa giải Mị độc, bằng không Vũ Giai hẳn phải chết không thể nghi ngờ.”

Vô luận là nam nhân hay nữ nhân, lúc bị trúng Mị độc, đều vĩnh viễn khát cầu chuyện giao hoan mây mưa. Một khi không thể tiến hành giao hoan với người khác phái, tất nhiên sẽ vì dục hỏa tràn đầy không có được phát tiết, mà bị dục hỏa làm chết cháy. Dù có tiến hành giao hoan với người khác, cũng bởi vì tinh lực cạn kiệt dẫn đến cơ năng thân thể không chịu nổi, cuối cùng cũng phải bỏ mình.

Từ một góc độ nào đó mà xem, Mị độc vô cùng hung ác.

Ngay khi Trương Văn Trọng vừa buông cổ tay Vũ Giai, chuẩn bị lấy hộp ngân châm trong lòng định dùng thuật châm viêm tạm thời chặn lại Mị độc trước, để đợi đến khi hốt thuốc hóa giải Mị độc cho Vũ Giai, bàn tay vốn mềm yếu vô lực của nàng lại đột nhiên đưa lên chụp được tay hắn, bàn tay nàng giống như có khí lực thật lớn.

Trương Văn Trọng biết, đây là dấu hiệu Vũ Giai bắt đầu bị Mị độc phát tác.

“Vũ Giai, đừng có gấp, tôi châm viêm cho cô, để chặn lại Mị độc!” Trương Văn Trọng nói, vừa định giãy ra khỏi tay Vũ Giai, lấy hộp ngân châm. Nhưng đúng lúc này, hắn lại đột nhiên cảm giác được, lực lượng trong thân thể giống như nước thủy triều đang rút lui. Một cảm giác yếu đuối vô lực cường liệt đột nhiên nảy lên trong lòng hắn. Theo cảm giác vô lực hoàn toàn kia, toàn thân còn mang đến từng trận đau đớn.

Tác dụng phụ khi sử dụng Tiên Hạc Thần Hành Đan, không ngờ lại phát tác ngay thời khắc then chốt này!

Trương Văn Trọng mất hết lực lượng toàn thân, chỉ đành vô lực ngã vào ghế cạnh tài xế. Đừng nói là giấy dựa, dù khí lực mở miệng nói cũng không có, chỉ có thể dùng ánh mắt ra dấu cho Tam Túc Ô, nhanh nghĩ biện pháp xử lý.

Ngay lúc này, Vũ Giai vẻ mặt đỏ bừng mị nhãn như tơ, ưm một tiếng chui vào trong lòng Trương Văn Trọng, hai cánh tay trắng nõn mềm mại ôm lên cổ hắn, đôi môi anh đào kiều diễm ướt át nhất thời áp lên đôi môi Trương Văn Trọng. Đầu lưỡi trơn hoạt mềm mại thơm tho dễ dàng tách ra đôi môi cùng hàm răng hắn, tiến nhập trong miệng hắn, cùng đầu lưỡi hắn triển miên cùng nhau. Cùng lúc đó, nàng còn không ngừng uốn éo thân thể, dùng bộ ngực co dãn mười phần liên tục cọ xát với ngực cùng bụng dưới của Trương Văn Trọng...

“Em thích anh...” Vũ Giai mị nhãn như tơ nói.

184. Chương 186: Thiếu Chút Nữa Bị Đẩy Ngược

Tam Túc Ô dĩ nhiên liều mạng muốn ngăn cản Vũ Giai, thế nhưng nó chỉ là một con chim, lại không dám đả thương Vũ Giai, cho nên một phen nỗ lực chỉ đành hóa thành uổng phí.

Ngay lúc này, tiếng chuông điện thoại thanh thúy vang lên, truyền ra từ bên trong túi xách của Vũ Giai đặt ở băng ghế phía sau. Chiếc đầu nhỏ nhỏ của Tam Túc Ô nhất thời hiện lên một đạo linh quang, nó vội vã vỗ cánh bay ra băng ghế sau, dùng mỏ chim và móng vuốt kết hợp, mở túi xách của Vũ Giai, dùng mỏ kẹp lấy điện thoại của Vũ Giai ra ngoài, sau đó dùng mỏ mổ lên phím chuyển máy.

Thanh âm sang sảng của Đàm Thanh nhất thời từ bên trong điện thoại truyền ra: “Chị Giai, chị đang ở đâu?”

Đàm gia vốn có tình hữu nghị thâm hậu với Vũ gia. Những người lớn trong hai nhà đều có quan hệ bạn bè thân thiết. Cho nên khi cha của Đàm Thanh nhận được điện thoại của Vũ Triều Quý, liền liên lạc mấy cao thủ Đàm gia, chạy tới bệnh viện Ung Thành bảo hộ cho người của Đàm gia. Đàm Thanh cũng chạy đi theo, khi tới bệnh viện Ung Thành, nghe nói Vũ Giai đưa Trương Văn Trọng về nhà cho đến bây giờ còn chưa trở về. Nàng rất sợ hai người xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vội vã gọi điện thoại cho Vũ Giai để hỏi tình huống.

Tam Túc Ô hướng điện thoại di động nói: “Đàm Thanh, chúng tôi đang ở trong tiểu khu Hoa Hàng, cô nhanh chạy đến đây, xảy ra chuyện lớn rồi!” Thanh âm của nó ở lúc này, biến thành giọng nói của Trương Văn Trọng hoàn toàn giống y như đúc. Khả năng mô phỏng theo tiếng nói của loài người, chính là một loại năng lực đặc thù mà Tam Túc Ô nắm giữ. Năng lực của nó trong lúc này cuối cùng cũng được phát huy ra.

“Xảy ra chuyện lớn?” Đàm Thanh bị hù dọa đến hoảng sợ, vội vàng hỏi: “Trương ca, xảy ra chuyện lớn gì vậy? Chị Giai đâu? Sao không phải chị ấy tiếp điện thoại?”

Tam Túc Ô tiếp tục dùng thanh âm của Trương Văn Trọng nói: “Bên trong điện thoại nói không rõ, cô nhanh chạy đến đây đi, đừng lãng phí thời gian nữa.”

“Được, tôi lập tức chạy tới, hai người phải kiên trì đó.” Đàm Thanh không dám chậm trễ, vội vã hồi đáp, bên trong điện thoại nhất thời truyền đến tiếng nổ xe, ngay sau đó liền tắt máy.

Tam Túc Ô nghiêng đầu nhìn qua Vũ Giai lúc này đã cười trên người Trương Văn Trọng, hai bàn tay ngọc trơn trượt mềm mại giống như hai con rắn nước sờ tới sờ lui trên người hắn, ý đồ muốn cởi ra quần áo lẫn dây lưng, nhất thời chợt cười khổ lắm bầm một câu: “Kiên trì sao? Một người bị trúng Mị độc, trong đầu chỉ còn lại ý niệm giao hoan, một người toàn thân thoát lực, đừng nói là từ chối, dù khí lực há mồm kêu cứu cũng không có. Ở dưới dạng tình huống này, trông cậy vào hai người bọn họ có thể kiên trì được, đây còn muốn trách trở hơn chuyện Phượng tỷ muốn tìm bạn trăm năm nha.”

Tuy rằng Trương Văn Trọng không thể nói chuyện, thế nhưng trong lòng hắn cực kỳ tán thành câu nói của Tam Túc Ô. Nhưng hiện tại hắn cũng bất lực đối với việc này, chỉ không ngừng cầu khẩn trong lòng: “Đàm

Thanh, mau nhanh chạy tới, nhanh lên một chút! Bằng không, tôi và Vưu Giai xem như xong rồi.”

Tuy rằng vừa rồi Tam Túc Ô dùng điện thoại của nàng trò chuyện với Đàm Thanh, nhưng Vưu Giai đã hoàn toàn bị tình dục chi phối tâm trí nên không hay biết việc này. Lúc này nàng đã triệt để đánh mất lý trí cùng năng lực tư duy. Ở trong lòng nàng, chỉ còn lại một ý niệm, phải cùng nam nhân trước mắt giao hoan, vĩnh viễn giao hoan, cho đến khi chết đi.

Vưu Giai vừa hôn Trương Văn Trọng nồng nhiệt, vừa cởi cúc áo của hắn, làm bộ ngực rộng rãi hữu lực của hắn bại lộ ngay trước mắt mình. Lúc này, Vưu Giai áp sát bờ môi đỏ mọng nóng hổi hôn lên ngực Trương Văn Trọng, mà đôi tay ngọc trơn mềm lại đưa xuống dưới, muốn cởi ra dây nịt của hắn.

Cho tới bây giờ Vưu Giai cũng chưa từng có kinh lịch cởi dây nịt cho người khác, huống chi ngay trong lúc thần chí không rõ như bây giờ. Cho nên tuy rằng tay nàng vẫn luôn mò mẫm trên dây nịt của Trương Văn Trọng, nhưng vẫn không thể cởi ra. Chuyện này làm tâm tình của nàng trở nên nóng nảy, nguyên hô hấp đã gấp gấp, cũng bởi vậy càng thêm hỗn hển. Thậm chí nàng còn nằm sấp luôn xuống dưới, muốn dùng hàm răng mở ra dây nịt kia. Nhưng đáng tiếc chính là sợi dây nịt này của Trương Văn Trọng đúng là quá tốt, mặc dù nàng mất khí lực rất lớn, cũng chỉ lưu lại được dấu răng trên dây nịt, cuối cùng phải mất tới mười phút nàng mới cởi ra được dây nịt của hắn, đôi tay ngọc mềm mại lập tức thò vào trong.

“Đàm Thanh, sao cô còn chưa tới a?” Trương Văn Trọng hận không thể quát to một tiếng, ngay lúc này, tiếng xe máy ầm ĩ từ xa đến gần, cuối cùng dừng lại bên cạnh chiếc BMWs hồng rượu. Cũng may đèn xe vẫn mở, bằng không ở ngay diện tích tiểu khu Hoa Hàng lớn như vậy cũng phải tìm kiếm một phen mới có thể tìm được bọn họ.

Nương theo đèn xe moto, Đàm Thanh rõ ràng nhìn thấy cửa xe cũng không đóng, nên tròng cảnh thân thiết bên trong xe, làm cho nàng nhất thời ngây ra.

“Đây...đây là có chuyện gì?” Đàm Thanh kinh ngạc há to miệng, nàng ở trên đường chạy tới, đoán ra rất nhiều khả năng xảy ra “chuyện lớn”, thế nhưng nàng dù sao cũng thật không ngờ, đợi khi nàng đi tới, nhìn thấy không ngờ là một màn như vậy.

Trương Văn Trọng cũng dựa vào khóe mắt nhìn thấy được Đàm Thanh, nhất thời quá đổi vui mừng. Thế nhưng hiện tại hắn không thể nói chuyện, nhưng cũng không thể gây trở ngại hắn câu thông cùng Đàm Thanh. Bởi vì còn có Tam Túc Ô đang núp sau người hắn. Tam Túc Ô không chỉ có thể mô phỏng theo thanh âm của hắn, còn bởi vì bản thân nó do Trương Văn Trọng dùng chính chân nguyên cùng pháp thuật của mình triệu hồi đi ra, cho nên tâm linh vốn tương thông với hắn. Chỉ cần Trương Văn Trọng vừa nghĩ, Tam Túc Ô sẽ lập tức thay hắn nói chuyện.

“Đàm Thanh, cuối cùng cô cũng đã tới, nhanh qua đây giúp đỡ!” Tam Túc Ô núp sau người Trương Văn Trọng, cảm ứng được suy nghĩ trong đầu hắn, lập tức mở miệng dùng thanh âm của hắn nói chuyện.

“Giúp...giúp đỡ?” Đàm Thanh khiếp sợ há to miệng, thế nào cũng không dám tin tưởng những gì lỗ tai mình nghe thấy được, nàng chỉ chỉ hai người đang dây dưa cùng một chỗ, dùng thanh âm ghen tuông, chần chờ nói: “Hai người làm chuyện như vậy, không ngờ còn muốn tôi giúp đỡ? Tôi...tôi...”

Trương Văn Trọng vừa nghe lời này, liền biết Đàm Thanh đã hiểu lầm. Hắn vội vã để Tam Túc Ô đem ý của mình biểu đạt đi ra: “Đàm Thanh, cô hiểu lầm rồi, Vưu Giai bị trúng Mị độc của Phù Văn Giản, mà tôi vì mới kịch liệt đánh một trận với hắn nên xuất hiện tình trạng thoát lực, toàn thân đều không thể nhúc nhích, cho nên mới không thể giây dựa. Cô nhanh qua đây một chút, giúp tôi cản trở Vưu Giai, bằng không thực sự gây thành tai họa đó!”

“A, nguyên lai là như vậy, tôi còn nghĩ hai người đang...” Đàm Thanh hiểu được chân tướng sự tình, gương mặt anh khí nổi lên một lớp đỏ ửng, những lời nói ra phân nửa cũng ngừng lại. Lúc này trong lòng nàng chỉ vì ý nghĩ vừa rồi mà cảm thấy xấu hổ.

Đàm Thanh vội vã bước xuống xe moto, đi nhanh tới bên cạnh chiếc BMWs hồng rượu, thẳng khi đến thật gần, nàng mới phát hiện được thần tình cùng sắc mặt Vưu Giai thật sự không chút thích hợp. Lúc này, nàng mới chân chính tin lời Trương Văn Trọng vừa nói.

Nhìn ánh mắt đã mê ly của Vưu Giai, đã đem quần áo của Trương Văn Trọng cởi ra hơn phân nửa, đồng

thời bộ ngực của nàng cũng đã lộ ra hơn nửa, đang chuẩn bị cởi bỏ quần áo để có thể cùng Trương Văn Trọng làm việc mây mưa. Về mặt Đàm Thanh đỏ bừng đồng thời cũng đưa tay định túm Vưu Giai khỏi người Trương Văn Trọng. Thế nhưng Vưu Giai vì trúng Mị độc, lực lượng cũng lớn hơn không ít, trong khoảnh khắc Đàm Thanh đứng là không kéo nàng ra được.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Trương Văn Trọng vội vã dùng Tam Túc Ô, ra chỉ thị với Đàm Thanh: “Đánh ngất cô ấy!”

“Được.” Đàm Thanh vội vã đáp, giơ lên tay phải chém vào sau gáy Vưu Giai. Vưu Giai đang thở gấp định cởi bỏ quần áo, thân thể nhất thời liền mềm nhũn dựa vào trên lồng ngực trần của Trương Văn Trọng.

“Trương ca, hiện tại nên làm gì bây giờ?” Cảnh tượng trước mắt làm Đàm Thanh đỏ mặt tới mang tai, đồng thời cũng không biết nên làm sao.

Trương Văn Trọng lại dùng Tam Túc Ô hỏi: “Cô là người tập võ, hẳn nên biết nhận thức huyết vị chứ?”

“Àn, đúng vậy, tôi biết nhận thức huyết vị.” Đàm Thanh hồi đáp, vì nàng đang trong tâm tình khẩn trương, vốn không hề chú ý tới, miệng của Trương Văn Trọng từ đầu đến cuối không hề mở ra. Những lời này vốn không phải từ trong miệng của hắn truyền ra tới.

“Biết châm viêm không?” Trương Văn Trọng lại dùng Tam Túc Ô hỏi.

Đàm Thanh hồi đáp: “Khi còn bé từng theo ông nội học một chút, nhưng cũng không tinh thông, chỉ biết vài loại thủ pháp châm viêm phổ thông.”

“Vậy là tốt rồi, cô nhìn thấy hộp ngân châm của tôi chứ? Lấy ra ngân châm, đâm vào huyết Bách Hội, Tứ Thần Thông, Thái Dương cùng với Ấn Đường.”

“Được.” Đàm Thanh gật đầu đáp, nàng đầu tiên cố sức dời Vưu Giai khỏi người Trương Văn Trọng, để nàng nằm lên băng ghế sau. Sau đó mới tìm hộp ngân châm của Trương Văn Trọng, từ trong lấy ra ngân châm, dựa theo sự phân phó của Trương Văn Trọng, đâm vào mấy huyết vị trên người Vưu Giai.

Bởi vì Mị độc chủ yếu đi qua việc kích thích não người, do đó ảnh hưởng thần thức cùng tư duy người đó, cho nên Trương Văn Trọng để Đàm Thanh đâm vào mấy huyết vị này đều có công hiệu thông suốt tinh thần.

“Sau đó làm sao?” Đâm xong châm, Đàm Thanh lại hỏi.

“Trong vòng nửa giờ Vưu Giai sẽ không thể tỉnh. Mà nàng trúng Mị độc, nếu như không thể hóa giải trong vòng nửa giờ, rất có khả năng gặp phải nguy hiểm tính mạng. Dù sau nửa giờ kịp thời cứu trị, thân thể nàng cũng sẽ bị ngoan tật cả đời. Cho nên phải trong vòng nửa giờ giải độc cho nàng mới được. Cho nên hiện tại do cô lái xe, đưa chúng tôi đến bệnh viện Ung Thành, tôi sẽ chỉ đạo cho bác sĩ trong bệnh viện tranh thủ trong vòng nửa giờ hóa giải Mị độc trong cơ thể cô ấy.”

“Được.” Đàm Thanh biết tình huống hiện tại nguy cấp, cho nên nàng cũng không quan tâm tới xe máy của mình, lập tức khởi động chiếc BMWs hồng rệu, đưa Trương Văn Trọng cùng Vưu Giai nhanh như điện chớp lao thẳng tới bệnh viện Ung Thành.

185. Chương 187: Đến Tột Cùng Hẳn Có Địa Vị Gì

Trên đường lớn Ung Thành, đêm khuya cũng không có bóng người, Đàm Thanh tăng tốc độ của chiếc BMWs lên tới cực hạn, không tới mười phút đã chạy tới bệnh viện Ung Thành. Dùng chiếc BMW Z7 batile một đường vòng cung, trong tiếng phanh ma sát chói tai dưới mặt đường, ngừng lại ở trước cổng bệnh viện Ung Thành. Cũng may trước đó nàng đã giúp Vưu Giai và Trương Văn Trọng đeo dây an toàn, bằng không cả hai người kia chỉ sợ đã sớm lăn lông lốc trong xe.

Trên đường lái xe đến bệnh viện, Đàm Thanh cũng đã dùng điện thoại di động đem tình huống của Vưu Giai nói lại rõ ràng đơn giản cho người của Vưu gia. Cho nên khi chiếc BMWs vừa dừng lại, Vưu Triều Tường, Vưu Lương cùng Vưu Tình ba người đang đứng đợi ngay trước cổng bệnh viện cũng nhanh chạy tới.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Vưu Triều Tường khẩn cấp giật lại cửa xe, nhìn Vưu Giai vẻ mặt ửng hồng nằm ở băng ghế sau, vùng lông mày nhất thời cau chặt lại, nhìn Đàm Thanh dò hỏi. Lúc này Vưu Tình cũng chạy tới, nhìn thấy tình huống của Vưu Giai, không khỏi kinh hãi, lo lắng dò hỏi: “Chị Giai làm sao vậy? Sao sắc mặt lại ửng hồng như thế, chẳng lẽ bị sốt sao?”

Lúc này Đàm Thanh đã bước xuống xe, nói: “Cụ thể xảy ra chuyện gì, lát nữa sẽ nói cho các vị. Hiện tại mọi người nhanh giúp đỡ đưa Giai tỷ với Trương ca vào trong bệnh viện đã.”

“Được.” Vưu Triều Tường cũng là một người biết phân chia chuyện xảy ra nặng nhẹ, hần lập tức xoay người chạy vào trong bệnh viện, gọi tới mấy nhân viên y tá, dưới sự trợ giúp của bọn họ đưa Vưu Giai và Trương Văn Trọng lên xe cứu thương, đẩy nhanh vào bên trong bệnh viện.

“Nhạc phó viện trưởng của các vị hiện tại đã tan sở rồi phải không? Có thể giúp tôi tìm ông ấy chứ?” Trương Văn Trọng nằm trên cáng cứu thương, nhìn tiểu hộ sĩ đang đẩy xe cho hắn dò hỏi.

Sau một lúc nghỉ ngơi, Trương Văn Trọng đã khôi phục lại vài phần khí lực, tuy rằng hần vẫn không thể nhúc nhích, thế nhưng cũng đã có thể mở miệng nói chuyện. Tuy rằng thanh âm vẫn còn rất nhỏ, thế nhưng đã tốt hơn khi nãy phải nhờ Tam Túc Ổ nói thay rất nhiều.

Tiểu hộ sĩ mang kính mắt lập tức đáp: “Nhạc phó viện trưởng hôm nay có ca trực, cả đêm đều ở trong bệnh viện, tôi đi giúp bác sĩ Trương gọi ông ấy.”

“Thực sự làm phiền cô.” Trương Văn Trọng cảm kích nói, lúc này toàn thân hần không có khí lực, muốn tự mình giải Mị độc cho Vưu Giai, hầu như không có khả năng. Chỉ phải mượn y thuật của Nhạc Tử Mẫn, mới có khả năng hóa giải Mị độc bên trong cơ thể Vưu Giai.

“Có thể giúp đỡ bác sĩ Trương, là vinh hạnh của tôi.” Tiểu hộ sĩ mang kính mắt hồi đáp. Hiện tại Trương Văn Trọng đã nghiêm nhiên trở thành nhân vật ngôi sao của bệnh viện Ung Thành. Tuy rằng hần cũng không phải là bác sĩ trong bệnh viện, nhưng trong lòng những bác sĩ cùng hộ sĩ trẻ tuổi, đã đều đưa hần tôn sùng thành thần tượng.

Có thể làm việc cho thần tượng, như vậy mà không vinh hạnh sao?

Rất nhanh, Trương Văn Trọng và Vưu Giai đã được đưa tới phòng bệnh cao cấp Vưu Thiên Hải đang nằm.

Lúc này, Vưu Thiên Hải cũng đã chìm vào giấc ngủ nặng nề.

Thanh niên người Anh tên Alan Smith từ Anh chạy theo đuôi Vưu Tình đến Trung Quốc, lúc này đang nằm bên cạnh giường Vưu Thiên Hải để truyền dịch. Trong phòng khách bên ngoài, ngoại trừ người của Vưu gia, còn có mấy người nam lẫn nữ vóc người khôi ngô, tinh khí nội liễm. Toàn bộ bọn họ đều có cảnh giới địa cấp sơ trung kỳ, nhìn thấy Vưu Giai và Trương Văn Trọng nằm trên cáng cứu thương đẩy vào, bọn họ đều chạy tới, vây quanh hai người kiểm tra tình huống.

“Giai tỷ và Trương ca con nhờ mọi người chăm sóc dùm, con còn phải lập tức chạy tới tiểu khu Hoa Hàng. Tên người Miêu Phù Văn Giản kia, đã bị Trương ca đánh chết. Thi thể còn đang ở bên ngoài tiểu khu Hoa Hàng, con phải chạy đi bảo hộ hiện trường.” Đàm Thanh nhìn mọi người nói vài câu, sau đó xoay người liền đi, đồng thời còn lấy ra điện thoại, đem chuyện phát sinh tối nay báo cho Lý Triều Dương.

Một phụ nữ trung niên của Đàm gia, sau khi kiểm tra thân thể cho Vưu Giai, cau mày nói: “Bệnh trạng của tiểu Giai, giống như bị trúng xuân dược.” Bà quay đầu nhìn Trương Văn Trọng, dò hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Vưu Giai bị trúng không phải xuân dược, mà là Mị độc.” Trương Văn Trọng hồi đáp.

Vưu gia không phải là võ học thế gia, cho nên người trong Vưu gia cũng sẽ không biết Mị độc đáng sợ cỡ nào, thế nhưng người của Đàm gia lại biết rõ sự đáng sợ của nó, bọn họ không khỏi kinh hô lên: “Cái gì? Vưu Giai bị trúng Mị độc? Trời ạ, bây giờ nên làm gì mới tốt?”

Nhìn thấy người của Đàm gia khẩn trương như vậy, lại từ trong miệng bọn họ nghe được về Mị độc, người của Vưu gia cũng không khỏi kinh hoảng lên. Ôn ào hỏi Trương Văn Trọng đến tột cùng nên làm gì mới tốt.

Nếu như không phải hiện tại Trương Văn Trọng đang nằm trên cang xe đẩy cứu thương, người của Vũ gia cũng không đến nỗi kinh hoàng như vậy. Dù sao bọn họ cũng từng kiến thức qua y thuật thần kỳ của Trương Văn Trọng, đều có lòng tin đối với hắn. Nhưng vấn đề hiện tại, Trương Văn Trọng không chỉ đang nằm trên cang xe đẩy cứu thương, hơn nữa toàn thân còn bị thoát lực không thể nhúc nhích. Dưới dạng tình huống này, người của Vũ Gia thất kinh cũng có thể hiểu được.

“Đừng khẩn trương, tôi đã nhờ người đi mời Nhạc phó viện trưởng, có lẽ ông ấy rất nhanh sẽ chạy tới.” Trương Văn Trọng nỗ lực trấn an người của Vũ gia. Vũ gia cùng Đàm gia đều thở nhẹ một hơi, dù tảng đá lớn trong lòng vẫn không thể buông ra, thế nhưng so sánh với sự sợ hãi ban đầu mà nói, cũng đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Bởi vì bọn họ đều biết, việc đã đến nước này, sốt ruột cũng chỉ là vô bổ, chỉ đành hi vọng Nhạc Tử Mẫn có thể không phụ danh vọng của hắn trong giới y học, có thể hóa giải được Mị độc trong người Vũ Gia.

“Trương tiên sinh, cậu có thể nói cho chúng tôi biết, anh và Vũ Gia đã gặp phải biến cố gì không?” Cha của Vũ Gia, Vũ Triều Tường mở miệng dò hỏi.

Bởi vì Nhạc Tử Mẫn còn chưa đến, cho nên Trương Văn Trọng đơn giản kể lại chuyện đã xảy ra, giảng thuật cho mọi người nghe một lần. Xuất phát từ nguyên nhân lo lắng cho Vũ Gia, hắn đã che giấu chuyện Vũ Gia suýt chút đẩy ngược hắn khi bị Mị độc phát tác.

Sau khi nghe xong Trương Văn Trọng giảng thuật, một phụ nữ trung niên của Đàm gia khiếp sợ nói: “Phù Văn Giản? Tên này tôi cũng từng nghe nói qua. Có người nói hắn là một cao thủ võ thuật của tỉnh Thái Vân, một thân tu vi đã sớm bước vào cảnh giới Thiên Cấp. Còn am hiểu chung thuật ác độc quỷ dị, đây là một đối thủ cực kỳ khó đối phó! Thật không nghĩ tới, mọi người lại gặp phải hắn.”

Một cao thủ trung niên của Đàm gia lại thất thanh kinh hô: “Phù Văn Giản này, không chỉ có tu vi thiên cấp, đồng thời còn hiểu chung thuật, còn khó đối phó hơn thiên cấp cao thủ bình thường. Thế nhưng cậu lại có thể đánh chết được hắn, tu vi của cậu đã đến cảnh giới thế nào?”

Lời của hắn vừa thốt ra, những cao thủ của Đàm gia đều chấn kinh. Bọn họ nhìn nhau, cũng nhận không được nhẹ giọng cảm khái:

“Đúng vậy, Phù Văn Giản không chỉ là thiên cấp cao thủ, còn sở trường về chung thuật, có thể đánh chết được hắn, tu vi của Trương Văn Trọng mạnh đến bao nhiêu?”

“Dù thế nào, cũng có thể đã đến thiên cấp trung kỳ đi? Bằng không thế nào khả năng đánh chết Phù Văn Giản?”

“Nhìn bộ dáng của hắn, hắn chỉ mới hai mươi tuổi đi? Không ngờ đã đạt được tu vi thiên cấp trung kỳ, đây không phải là thái quá sao? Cái này gọi là người so với người, thật tức chết người. Xem ra người thanh niên trẻ tuổi Trương Văn Trọng này, hắn là ngút trời kỳ tài trăm năm khó gặp!”

“Trăm năm khó gặp, anh đang mắng người sao? Theo tôi thấy, chỉ ít là ngàn năm khó gặp.”

Ngay khi những cao thủ của Đàm gia thì thảo trò chuyện với tu vi sâu cạn cùng thiên phú của Trương Văn Trọng, Nhạc Tử Mẫn nghe tin đã đến, hắn đến bên cạnh Trương Văn Trọng, biểu tình nghiêm túc dò hỏi: “Tiểu Trương, anh nhờ người gọi tôi tới, nhất định có chuyện khẩn yếu phải không? Nói đi, có gì cần tôi giúp?”

Trương Văn Trọng nói: “Nhạc lão, hiện tại khí lực của tôi không có, cho nên chỉ đành nhờ ông hóa giải Mị độc dùm Vũ Gia.”

Người nhà Vũ Gia cùng Đàm gia hi vọng nhìn Nhạc Tử Mẫn, mong muốn có thể từ trong miệng hắn nghe được tin tức tốt.

Nhạc Tử Mẫn nhướng mày, kinh ngạc nói: “Mị độc? Đó là loại độc gì? Cho tới bây giờ tôi không có nghe qua.” Những lời này của Nhạc Tử Mẫn đối với người của Vũ gia và Đàm gia mà nói, chẳng khác gì tiếng sét ngang trời, làm sắc mặt bọn họ trong nháy mắt liền biến thành trắng bệch.

Lẽ nào... Vũ Gia không còn cách cứu sao?

Vũ gia cùng Đàm gia nhìn nhau, cũng không nguyện ý tiếp thu kết cục như vậy.

Trương Văn Trọng mở miệng nói: “Tôi biết làm sao hóa giải Mị độc, tôi sẽ nói cho ông nên làm gì, làm sao làm, ông chỉ cần dựa theo lời tôi làm là được, có thể chứ?”

“Có thể.” Nhạc Tử Mẫn không chút do dự gật đầu đáp.

Lời nói chuyện giữa Trương Văn Trọng và Nhạc Tử Mẫn làm người của Vụ gia cùng Đàm gia giống như ngồi trên xe vượt núi, vừa mới rơi xuống đáy cốc trong nháy mắt lại được lôi lên.

Mà trong lúc cảm thấy vô cùng vui mừng, người của Vụ gia cùng Đàm gia đều cảm thấy rất kinh ngạc.

Tuy rằng bọn họ cũng không phải là người trong hệ thống chữa bệnh, thế nhưng đối với nhân vật như Nhạc Tử Mẫn, cũng không xa lạ.

Bọn họ cũng đều biết, thân phận của Nhạc Tử Mẫn là phó viện trưởng bệnh viện Ung Thành, danh dự phó viện trưởng của viện y học đại học Ung Thành, ở trong giới y học quốc nội, cũng là đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy.

Mà đối với Trương Văn Trọng, cả hai nhà đều biết, hắn là giáo y của phòng y tế đại học Ung Thành, tuy rằng y thuật cao minh, nhưng dù sao tuổi còn trẻ, địa vị thấp, thanh danh không có, so sánh với Nhạc Tử Mẫn, chỉ có thể xem như một thái điều của giới y học. Thế nhưng hiện tại, thái điều này không ngờ dùng cách nói chuyện như mệnh lệnh với Nhạc Tử Mẫn, càng làm cho bọn họ kinh ngạc hơn chính là, Nhạc Tử Mẫn không hề tức giận, trái lại còn không chút do dự đáp ứng. Hơn nữa nhìn biểu tình của hắn, còn phi thường chân thành, phẳng phất nghe lời chỉ đạo của Trương Văn Trọng, là một chuyện vô cùng đương nhiên.

Đây rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Vụ gia cùng Đàm gia nhìn nhau, đều không hiểu vì sao Nhạc Tử Mẫn lại cung kính như vậy đối với Trương Văn Trọng.

Một người còn trẻ tuổi đã có tu vi thiên cấp, hiểu được phương pháp phá giải Mị độc, đồng thời còn có thể để cho Nhạc Tử Mẫn nghe lời chỉ dẫn.

Trương Văn Trọng này, đến tột cùng có địa vị gì?

186. Chương 188: Hóa Giải Mị Độc

Nhạc Tử Mẫn đi tới bên cẳng xe đẩy cứu thương, nhìn Vụ Giai trên đầu cắm đầy ngân châm, sắc mặt thậm chí màu sắc làn da toàn thân hiện lên vẻ ửng hồng mê người, vùng lông mày hoa râm nhất thời nhúu chặt lại. Tuy rằng hắn cũng không biết Quan Khí Bát Pháp, loại phương pháp vụng chần gần như biến thái này, thế nhưng công phu vụng chần thuật của hắn cũng sâu đậm, hơn nữa trải qua kinh lịch hành y mấy chục năm, kinh nghiệm có thể nói phong phú đến cực điểm. Cho nên chỉ cần liếc mắt, hắn liền nhìn ra tình huống hiện tại của Vụ Giai, trong cơ thể mất nước nghiêm trọng, bệnh tình có thể nói cực kỳ trầm trọng nguy hiểm, tùy thời đều có khả năng gặp phải nguy hiểm sinh mạng.

Nhìn thấy Nhạc Tử Mẫn đã chuẩn bị, Trương Văn Trọng lập tức phân phó: “Nhạc lão, phiền ông trước tiên đem ngân châm cắm trên người Vụ Giai lấy ra. Các vị tiền bối Đàm gia, phiền các vị giữ chặt Vụ Giai, đừng để cho nàng giãy dụa.”

“Được.” Hai phụ nữ trung niên Đàm gia có được tu vi địa cấp sơ kỳ liền đi tới bên cẳng cứu thương. Một người giữ mình một người giữ chân Vụ Giai. Tuy rằng lúc này Vụ Giai nằm im bất động, thế nhưng bọn họ cũng từng nghe nói qua sự đáng sợ của Mị độc, nên vẫn không dám phớt lờ, đều cẩn thận làm theo lời Trương Văn Trọng.

Đợi khi hai người của Đàm gia giữ chặt thân thể Vụ Giai xong, lúc này Nhạc Tử Mẫn mới bắt đầu rút châm ra khỏi người nàng. Lúc mới bắt đầu rút châm, Vụ Giai còn chưa có phản ứng gì, nhưng khi đại bộ phận châm được rút ra, nguyên Vụ Giai đang nằm im lìm không có phản ứng, cũng bắt đầu biến đổi trở nên xao động lên. Không chỉ dùng lực giãy dụa, đồng thời còn phát ra tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ làm người ta đỏ mặt.

Biến cố đột ngột của Vụ Giai, dọa mọi người hết hồn. Hoàn hảo hai người của Đàm gia đều có tu vi địa cấp sơ kỳ, nên có thể giữ chặt nàng nằm yên trên xe, không cho nàng giãy rớt xuống dưới. Lúc ban đầu Nhạc Tử Mẫn rất kinh hãi, thế nhưng hần rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, vừa nhanh vừa ổn rút hết ngân châm trên người Vụ Giai.

Sau khi ngân châm được lấy ra hết toàn bộ, cả người Vụ Giai giống như bị biến thành dã thú, càng không ngừng giãy dụa rít gào.

Sau khi cẩn thận kiểm tra thật nhanh toàn thân nàng, Nhạc Tử Mẫn ngẩng đầu lên nhìn Trương Văn Trọng dò hỏi: “Toàn bộ ngân châm trên người Vụ Giai đã lấy ra, hiện tại tôi nên làm gì?”

Trương Văn Trọng phân phó: “Dùng thủ pháp Thấu Thiên Lương, châm vào Tố Tĩnh, Thủy Cầu, Đại Chuy, Thập Tuyên, Khúc Trì, Hợp Cốc sáu huyệt, có công hiệu dùng khởi lên tinh thần thông suốt, thanh giải tà độc. Ngoài ra, lại dùng phương pháp Điểm Thứ, đâm vào Trung Trùng, Dũng Tuyền hai huyệt, sau đó lại dùng viêm pháp đâm vào Quan Nguyên, Thần Khuyết, Bách Hội ba huyệt. Dùng Tiêm Chú trực tiếp châm vào mắt trên huyệt vị.”

“Hiểu.” Nhạc Tử Mẫn không dám chậm trễ, đem lời phân phó của Trương Văn Trọng toàn bộ khắc trong tâm khảm, lại lần lượt làm theo không sót.

Thủ pháp Thiêu Sơn Hỏa và Thấu Thiên Lương hai loại thủ pháp châm viêm này, đều là thủ pháp châm viêm Trung y cao cấp. Hai thủ pháp xuất hiện sớm nhất từ trong ghi chép của Nội Kinh, sau đó trải qua các đời lịch đại Phương gia nghiên cứu và tìm tòi, vào thời kỳ Minh triều phát triển thành thực, đồng thời đưa châm viêm thuật bước lên thời kỳ toàn thịnh. Thế nhưng tới thời cuối Thanh, châm viêm thuật cũng gặp phải sự đả kích có tính hủy diệt. Vào năm công nguyên Thanh triều Đạo Quang năm thứ hai, vua Đạo Quang Ái Tân Giác La lấy lý do “Châm thứ hỏa viêm, nghiên cứu không được rõ ràng”, hạ lệnh Thái Y Viện dừng việc sử dụng châm viêm, vì vậy bãi bỏ châm viêm khoa. Từ đó về sau, Thiêu Sơn Hỏa và Thấu Thiên Lương hai loại thủ pháp châm viêm, cũng đã theo những thủ pháp châm viêm cao cấp khác bởi vì quyết sách sai lầm này mà trở nên thất truyền.

Thế nhưng sự thất truyền này, chỉ nhằm vào đại bộ phận người nói ra. Như Nhạc Tử Mẫn sinh ra trong y học thế gia, cũng lặng lẽ đem Thiêu Sơn Hỏa cùng Thấu Thiên Lương lặng lẽ truyền thừa xuống dưới. Mà nay, Nhạc Tử Mẫn đánh vỡ gia quy y thuật Nhạc gia chỉ truyền cho con cháu, không được truyền ra bên ngoài, đem Thiêu Sơn Hỏa và Thấu Thiên Lương cùng với một ít y thuật gia truyền của Nhạc gia, không chút giấu diếm truyền thụ cho các bác sĩ đi theo hần học tập. Hần kì vọng những bác sĩ này có thể đem y thuật truyền thống có hiệu quả trị liệu thật tốt phát dương quang đại. Làm cho Trung y đang từ từ suy thoái chỉ ít có thể truyền thừa khắp Hoa Hạ đại địa. Mà sẽ không rơi vào hoàn cảnh chỉ còn là một danh từ truyền lưu trong sử sách của hậu thế, sẽ bị Tây y triệt để gạt bỏ lãng quên.

Nhạc Tử Mẫn không hổ danh sinh trưởng trong y học thế gia, đồng thời kinh lịch y đạo nhiều năm, là nhân vật tiếng tăm lẫy lừng trong giới y học trong và ngoài nước. Thủ pháp châm viêm của hần, chân chính có thể xưng hô với ba chữ “Nhanh, Chuẩn, Ổn.” Chỉ trong chốc lát, hần đã hoàn thành công việc Trương Văn Trọng phân phó, cũng không quan tâm việc lau mồ hôi, lại ngẩng đầu lên hỏi: “Tiểu Trương, tôi đã làm xong chuyện cậu phân phó, bây giờ còn cần tôi làm gì?”

Một loạt thủ pháp châm viêm hiệu quả tự nhiên tốt vô cùng, nhưng đồng thời cũng cực kỳ tiêu hao tâm thần cùng thể lực. Cũng may Nhạc Tử Mẫn có thói quen rèn đúc cơ thể, tuy rằng tuổi tác đã cao nhưng vẫn có thể cường tráng như người trung niên, chỉ sợ còn hơn cả bọn họ. Nếu không hần cũng mệt mỏi mà gục lên xe đẩy cứu thương.

Qua một phen châm viêm trị liệu của Nhạc Tử Mẫn, tình huống của Vụ Giai đã chuyển biến tốt đẹp hơn rất nhiều, nàng cũng không còn thở dốc và rên rỉ dữ dội như vừa rồi. Đồng thời then chốt nhất chính là, toàn thân nàng vốn đang ứng hồng, cũng đã giảm bớt một chút. Không hề nghi ngờ, đây là biểu hiện Mị độc đã bắt đầu được hóa giải. Nhìn thấy một màn này, vô luận là Vụ gia hay Đàm gia, đều không tự chủ được thở phào một hơi.

Nhưng hai người phụ trách giữ chặt Vụ Giai, vẫn không dám phớt lờ, gắt gao đè chặt nàng, đề phòng nàng lại đột nhiên giãy dụa.

Trương Văn Trọng trầm giọng phân phó: “Dùng Phong Châm trong cửu châm, đâm vào hai bên huyết Huyết Hải, lấy máu.”

“Được.” Nhạc Tử Mẫn đáp không chút do dự, lập tức lấy trong hộp châm ra Phong Châm, đâm vào hai bên huyết Huyết Hải bên dưới hai chân Vũ Giai, làm dòng máu đỏ sẫm theo đôi chân trắng muốt chảy xuống trên xe đẩy cứu thương.

“Vì sao máu lại có màu sắc này?” Khi nhìn thấy từ trong huyết Huyết Hải chảy ra, người của Vũ gia và Đàm gia nhin không được kinh hô lên.

Dòng máu từ hai bên huyết Huyết Hải chảy ra, cũng không phải màu sắc đỏ tươi bình thường, mà là một loại màu đỏ đen gần như biến thành màu đen.

Trương Văn Trọng giải thích: “Đây là máu độc. Chờ sau khi nó phóng xuất toàn bộ, Mị độc của Vũ Giai cũng sẽ triệt để được hóa giải.” Dùng một lát, hần lại phân phó: “Nhưng cần chú ý chính là ở trong máu độc này, cũng có chứ độc tố của Mị độc. Cho nên người nào có vết thương hở trên người, ngàn vạn lần phải cẩn thận không thể va chạm vào nó. Mặt khác, đợi khi máu độc trong cơ thể Vũ Giai bài xuất hoàn toàn, nhất định phải đem đệm chắn trên xe đẩy mang đi đốt cháy, đem xe cùng với phòng bệnh này khử trùng triệt để. Để tránh việc làm lây nhiễm người khác, làm người bị nhiễm độc.”

Nhạc Tử Mẫn gật đầu, đáp: “Được, tôi đã biết. Còn có điều gì cần phân phó nữa không?”

Trương Văn Trọng nói: “Tuy rằng chúng ta đã hóa giải Mị độc trong cơ thể Vũ Giai, thế nhưng bởi vì phương pháp trị liệu được chọn dùng chính là thuật cường ngạnh(cứng rắn), cho nên làm khí huyết trong cơ thể nàng bị hao tổn nghiêm trọng. Nhạc lão, phiền phức ông đem loại thuốc bổ khí dưỡng máu cho nàng, hảo hảo điều bổ khí huyết hao tổn.”

“Không thành vấn đề.” Nhạc Tử Mẫn gật đầu đáp. Thấy Trương Văn Trọng cũng không còn chuyện gì định phân phó thêm, hần mới dò hỏi: “Tiểu Trương, còn có anh, tình huống của anh cũng cần được trị liệu chứ?”

Trương Văn Trọng nói: “Tôi không sao, chỉ bị thoát lực, nghỉ ngơi sẽ khỏe.”

Nghe Trương Văn Trọng nói như thế, Nhạc Tử Mẫn cũng an tâm. Hần xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, vừa nói: “Tốt lắm, tôi đi viết phương thuốc cho Vũ Giai, để nhanh nấu cho cô ấy uống.”

“Tiểu Trương, Nhạc phó viện trưởng, thực sự là cảm tạ hai vị. Vợ chồng chúng tôi cũng không biết phải dùng lời nào để cảm ơn hai vị.” Vợ chồng Vũ Triều Tường vẻ mặt cảm kích nói. Từ ngay từ đầu trị liệu, trên mặt hai người họ vẫn luôn lộ thần tình khẩn trương và nôn nóng, rất sợ từ trong miệng Nhạc Tử Mẫn hay Trương Văn Trọng nói ra một câu: “Xin lỗi, chúng tôi đã tận lực.” Hiện tại, nghe được Trương Văn Trọng nói, Mị độc của Vũ Giai đã được hóa giải, trái tim đang buộc chặt của họ nhất thời liền thả lỏng xuống tới. Đồng thời họ cũng cảm giác hai chân như nhũn ra, nếu như không có Vũ Lương và Vũ Tình dìu bọn họ, chỉ sợ họ cũng đã ngồi bệch xuống đất.

“Đây là chuyện mà chúng tôi phải làm.” Trương Văn Trọng và Nhạc Tử Mẫn đồng thanh nói.

Nhạc Tử Mẫn rời khỏi phòng bệnh cao cấp không bao lâu, lại dẫn mấy người mặc quần áo chống khuẩn đi vào phòng bệnh. Đầu tiên dìu Vũ Giai khỏi xe đẩy cứu thương, do hai nữ hộ sĩ mặc quần áo chống khuẩn đưa vào phòng tắm rửa đi máu độc cùng khử trùng trên người. Mặt khác mấy người còn lại, lại đem đệm chắn bên trên xe đẩy cứu thương bỏ vào trong một chiếc túi phong kín, lúc này đem ra ngoài đốt cháy. Còn chiếc xe đẩy cứu thương, sau khi lau sạch máu, lại đem đến phòng dụng cụ để diệt khuẩn. Đồng thời Nhạc Tử Mẫn còn mời mọi người bên trong phòng bệnh sau khi tiếp nhận diệt khuẩn xong chuyển dời sang một phòng bệnh cao cấp khác.

Nửa giờ sau, Trương Văn Trọng, Vũ Giai, Vũ Thiên Hải, cùng thanh niên Anh quốc tên Alan đều được đưa lên nằm trên giường bệnh trong phòng. Về phần người của Vũ gia và Đàm gia, chỉ để lại vợ chồng Vũ Triều Tường cùng Vũ Lương, Vũ Tình ở lại trong phòng phụ trách chăm sóc. Những người còn lại đều ra ngoài phòng khách nghỉ ngơi. Dù sao lúc này cũng đã sắp đến bốn giờ sáng, bận rộn cả đêm nên tinh thần mọi người đều đã rã rời mệt mỏi.

Ngay lúc này, điện thoại di động của Trương Văn Trọng vang lên. Vũ Tình lập tức giúp hần chuyển máy rồi đưa điện thoại đến ngay tai hần.

Rất nhanh, từ bên trong điện thoại truyền đến thanh âm của Đàm Thanh: “Trương ca, sự tình có chút không thích hợp, thi thể của Phù Văn Giản đã không cánh mà bay.”

187. Chương 189: Đồng Bọn Của Phù Văn Giản

“Cái gì?” Đàm Thanh vừa nói, làm Trương Văn Trọng không khỏi kêu lên.

Trương Văn Trọng có thể khẳng định, Miêu Vu tên Phù Văn Giản kia, rõ ràng xác thực đã bị hấn đánh chết. Thế nhưng hiện tại, thi thể của Phù Văn Giản lại không cánh mà bay. Điều này chỉ có hai nguyên nhân: Một, thi thể Phù Văn Giản xuất hiện thi biến. Hóa thành cương thi tà vật bỏ trốn. Hai, Phù Văn Giản còn có đồng bọn, thay hấn thu đi thi thể.

Trương Văn Trọng rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, dò hỏi: “Chuyện cụ thể như thế nào, cô nói rõ cho tôi nghe một chút.”

Đàm Thanh lập tức kể lại chuyện đã xảy ra: “Khi tôi vừa trở về tiểu khu Hoa Hàng, thi thể Phù Văn Giản vẫn còn ở tại chỗ. Sau đó Lý Triều Dương đội trưởng dẫn những cảnh sát khác chạy tới hiện trường, tôi phải đi gặp hấn báo cáo lại tình huống chuyện này. Thi thể của Phù Văn Giản cùng việc thăm dò công tác hiện trường liền giao cho cảnh sát khác đến xử lý. Thế nhưng ngay vừa rồi, có cảnh sát chạy tới báo cho chúng tôi biết, thi thể Phù Văn Giản hư không biến mất. Tôi và đội trưởng Lý Triều Dương lập tức chạy tới hiện trường, phát hiện thi thể Phù Văn Giản thật sự đã biến mất.”

Trương Văn Trọng nhảy cảm nắm bắt một điểm, hỏi: “Chờ một chút, cô vừa nói, thi thể của Phù Văn Giản, là hư không biến mất?”

Đàm Thanh hồi đáp: “Tôi cũng không tận mắt nhìn thấy tình huống lúc đó, cho nên cũng không thể xác định. Thế nhưng căn cứ tình hình lúc đó đang thu nghiệm thi thể Phù Văn Giản, lúc đó có hai cảnh sát cùng bên cạnh bọn họ cũng có mấy người cảnh sát đều tận mắt thấy thi thể Phù Văn Giản đột nhiên biến mất, nói rõ là, lúc đó xác thực rất đột nhiên, vụt tiêu thất không còn nhìn thấy.” Nói đến đây, thanh âm của nàng đột ngột biến thấp vài phần, có chút ý sợ hãi, lại có vẻ chần chờ dò hỏi: “Trương ca, anh nói, trên thế giới này, có thể thực sự có quỷ hay không? Phù Văn Giản rõ ràng đã bị anh đánh chết. Thế nhưng thi thể hấn lại hư không biến mất, anh nói, Phù Văn Giản có thể giống như trong phim điện ảnh ma quỷ, thi biến rồi biến thành cương thi?”

Tuy rằng Đàm Thanh là một cảnh sát, tuy rằng tính cách của nàng tùy tiện, có chút không sợ trời không sợ đất, nhưng dù sao nàng cũng là một nữ nhân. Nếu gặp phải chuyện mà không biết, làm kẻ khác không tự chủ được trong lòng sẽ sinh ra sự sợ hãi, tuy rằng nàng đã cố gắng trấn định, nhưng trên thực tế cũng cảm thấy sợ hãi.

Trương Văn Trọng nói: “Yên tâm đi, tiểu Đàm. Dù trên thế giới này thực sự có chuyện thi biến thành cương thi, thế nhưng Phù Văn Giản cũng tuyệt đối sẽ không có khả năng thi biến. Căn cứ lời cô vừa miêu tả, tôi hoài nghi thi thể của Phù Văn Giản là bị đồng bọn của hấn đánh cắp thôi.”

Sở dĩ hấn có thể khẳng định thi thể Phù Văn Giản cũng không phải bị thi biến mà thành cương thi, chủ yếu là vì có hai nguyên nhân: Một, Phù Văn Giản là bị hấn phóng xuất Âm Dương Nhị Khí Đỉnh giết chết, mà bên trong Âm Dương Nhị Khí Đỉnh ẩn chứa linh khí, vì vậy Phù Văn Giản quyết không có khả năng tự thi biến thành cương thi. Hai, là vì có liên quan tới việc thi thể Phù Văn Giản hư không biến mất. Nếu như Phù Văn Giản thực sự thi biến thành cương thi, với tốc độ chậm chạp của sơ cấp cương thi, tuyệt đối không có khả năng hư không biến mất trước mặt những cảnh sát.

Tổng hợp hai nguyên nhân này, Trương Văn Trọng làm ra phán đoán: Phù Văn Giản cũng không biến thành cương thi, mà là bị đồng bọn của hấn đánh cắp thi thể.

Người kia đến tột cùng làm sao có thể dưới mí mắt những viên cảnh sát, đánh cắp được thi thể của Phù Văn Giản? Trương Văn Trọng nhíu mày suy tư.

Bên đầu kia điện thoại, Đàm Thanh nghe được phán đoán của Trương Văn Trọng, nhất thời liền thở dài một hơi. Theo nàng xem ra, chỉ cần đối thủ là người, vậy cũng không có gì đáng sợ.

Đàm Thanh nói: “Tôi cũng hiểu được, thi thể Phù Văn Giản rất có khả năng do đồng bọn của hắn đánh cắp. Hừ, người kia thực sự là to gan, cũng dám ngay dưới mí mắt cảnh sát chúng ta đánh cắp thi thể của Phù Văn Giản. Đây quả thực là muốn khiêu khích cảnh sát Ung Thành chúng ta. Chờ coi đi, tôi nhất định sẽ bắt được tên ghê tởm này.”

Sau khi nói vài lời hằn học, Đàm Thanh lại hỏi thăm tình huống của Vũ Giai. Khi nàng nghe nói Vũ Giai đã giải Mị độc thành công, tảng đá nặng nề trong tim cuối cùng cũng thả lỏng xuống tới.

“Giải được Mị độc là tốt rồi, hóa giải được là tốt rồi.” Đàm Thanh cảm khái tự đáy lòng. Ngay lúc này có tiếng người gọi nàng, nên nàng vội vàng nói: “Được rồi Trương ca, tôi còn có chuyện phải làm, gác điện thoại đây. À, được rồi, nếu Phù Văn Giản còn có đồng bọn, như vậy anh nhất định phải cẩn thận một chút, nói không chừng hắn sẽ chạy tới trả thù anh.”

“Yên tâm đi.” Trương Văn Trọng thản nhiên cười nói: “Tôi không sợ hắn đến, chỉ sợ hắn không đến thôi.”

Đàm Thanh nói: “Vớ tu vi của Trương ca, đích thật không cần sợ người kia. Thế nhưng tôi chỉ sợ hắn sẽ lợi dụng lúc này anh đang bị thoát lực, chạy tới đánh lén anh.”

Trương Văn Trọng cười nói: “Lẽ nào cô đã quên, ở bên người tôi còn có mấy vị cao thủ Đàm gia của cô sao?”

Đàm Thanh cũng nở nụ cười, nói: “Đúng a, không ngờ tôi lại đi quên mất họ. Hiện tại xem ra, chỗ của anh đích thật không cần tôi quan tâm nữa. Nhưng dù vậy, mọi người hay nhất nên cẩn thận một chút.” Sau khi căn dặn Trương Văn Trọng thêm vài câu, nàng mới cắt đứt điện thoại.

“Làm sao vậy? Trọng ca, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?” Đợi khi Trương Văn Trọng nghe xong điện thoại, Vũ Tình đặt điện thoại xuống bên gối hắn, sau đó không kiềm chế được sự tò mò trong lòng, hỏi han.

Trương Văn Trọng cũng không trả lời vấn đề của Vũ Tình, mà hỏi ngược lại: “Sao cô lại gọi Trọng ca?”

“Tôi nghe Giai tỷ gọi anh như thế, cho nên cũng theo chị ấy gọi vậy.” Nói đến đây, trông mắt Vũ Tình xoay chuyển thật nhanh, cười xấu xa nói: “Thế nào? Lẽ nào tôi không thể gọi anh như vậy sao? Lẽ nào nói, xưng hô Trọng ca này, là xưng hô đặc biệt của Giai tỷ dành cho anh sao?”

“Tôi chỉ là không nghĩ đến cô lại xưng hô như vậy đối với tôi thôi.” Trương Văn Trọng cười nói.

Vũ Tình hắc hắc cười, nói: “Nếu như anh không phản đối, như vậy sau này tôi cũng gọi anh là Trọng ca. Ài, anh còn chưa nói cho tôi biết, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì. Lại nói, những kinh lịch của buổi tối hôm nay, thật đúng là mạo hiểm kích thích. Tôi lớn như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới, trên thế giới này lại có nhiều chuyện mạo hiểm quỷ dị như thế.”

Trương Văn Trọng nói: “Muốn biết xảy ra chuyện gì? Được, trước tiên giúp tôi mời các vị tiền bối Đàm gia vào đây đã.”

“Được, anh chờ, tôi đi gọi ngay.” Trong lòng Vũ Tình tràn đầy hiếu kỳ, liền đứng dậy đi tới phòng khách gọi hết người của Đàm gia đi vào. Tuy rằng không gọi người nhà Vũ gia, nhưng bị lòng hiếu kỳ điều khiển, Vũ gia cũng đi theo vào trong.

Cha của Đàm Thanh tên Đàm Văn Long, đi nhanh tới bên cạnh giường bệnh của Trương Văn Trọng, khẽ cau mày dò hỏi: “Trương tiên sinh, tôi nghe Vũ Tình nói, vừa rồi Thanh nhi gọi điện thoại cho cậu, có chuyện biến hóa gì ngoài ý muốn hay sao?”

Trương Văn Trọng gật đầu, đem chuyện Đàm Thanh vừa thông báo cùng với sự phán đoán của hắn nói cho mọi người cùng nghe.

Sau khi nghe xong Trương Văn Trọng kể lại, vầng lông mày Đàm Văn Long cau chặt lại, vừa như tự hỏi, vừa như muốn vấn nói: “Phù Văn Giản vẫn còn đồng bọn sao? Không biết đồng bọn của hắn lại có tu vi như thế nào? Lẽ nào cũng là thiên cấp cao thủ?”

Hiện tại người của Đàm gia lo lắng, cũng chính là tu vi của đồng bọn Phù Văn Giản sâu cạn ra sao, cùng với việc hắn sẽ ở lúc nào, dùng phương pháp nào, nhằm vào người nào hạ thủ đánh lén...

Hiện tại Vưu gia và Đàm gia đang ở ngoài sáng, đồng bọn Phù Văn Giản đang ở trong tối, một loại cảm giác giống như bị săn bắn thật sự làm bọn họ khó chịu.

Người nhà Đàm gia và Vưu gia ồn ào suy đoán, bắt đầu thương nghị kế sách ứng đối.

“Mặc kệ thế nào, trước khi bắt được đồng bọn của Phù Văn Giản, chúng ta phải vô cùng cẩn thận mới được.” Đàm Văn Long vỗ vỗ tay, ý bảo mọi người tạm thời an tĩnh lại, nói: “Chúng ta đi ra phòng khách thảo luận, lão gia tử và Giai Giai, còn có Trương tiên sinh đều cần được tĩnh dưỡng nghỉ ngơi. Chúng ta ở chỗ này thảo luận sẽ chỉ quấy rối bọn họ. Văn Phượng, Văn Hạc, hai người ở lại bên trong phòng bệnh, khi nào nhận thấy có chuyện gì không thích hợp, lập tức cho chúng ta biết.”

“Dạ.” Đàm Văn Phượng và Đàm Văn Hạc cùng đáp, hai người này là hai người giữ chặt Vưu Giai khi này.

Sau khi để lại hai người, Vưu gia cùng Đàm gia đều rời khỏi phòng, đi ra ngoài phòng khách bắt đầu thấp giọng kịch liệt thương nghị đối sách.

Nửa giờ sau, sắc trời đã bắt đầu sáng lên, Vưu gia cùng Đàm gia vẫn còn đang thương lượng đối sách, cửa phòng bệnh cũng đột nhiên “bang phanh phanh” vang lên.

“Ai? Làm gì?” Đàm Văn Long tiến tới sau cửa, làm ra tư thái chiến đấu, trầm giọng chất vấn. Mà bên trong phòng khách, toàn bộ người của Đàm gia và hắc, tinh thần khí trong nháy mắt tập trung cao độ, tùy thời đều có thể tiến nhập chiến đấu.

Bên ngoài phòng bệnh cao cấp, truyền đến thanh âm một nam nhân: “Tôi là bác sĩ chủ nhiệm Vương Ngọc của bệnh viện Ung Thành, hiện tại tôi tới xem tình huống của bệnh nhân.”

Đàm Văn Long chậm rãi mở cửa phòng bệnh, nhìn thấy một bác sĩ mặc blouse trắng khoảng ba mươi tuổi đang đứng bên ngoài.

Trước đó vị bác sĩ Vương Ngọc này cũng từng đến kiểm tra tình huống bệnh tình của Vưu Thiên Hải hai lần, người của Đàm gia và Vưu gia cũng đều biết. Hắc chính là bác sĩ chủ nhiệm phụ trách cho phòng bệnh này. Đồng thời bọn họ cũng đều nhìn ra, bác sĩ Vương Ngọc này căn bản chỉ là một người bình thường, tuyệt đối không có khả năng là đồng bọn của Phù Văn Giản.

Cho nên khi Đàm Văn Long nhìn thấy hắc, trái tim đang căng thẳng nhất thời thả lỏng xuống tới, nghiêng người tránh qua, nói: “Bác sĩ Vương, mời vào.”

Đi vào phòng bệnh, Vương Ngọc khách khí chào hỏi người của Đàm gia và Vưu gia, lại trực tiếp đi thẳng tới bên giường bệnh của Vưu Thiên Hải, chuẩn bị kiểm tra tình huống của hắc. Ngay khi tay hắc sắp tiếp xúc đến người Vưu Thiên Hải, đôi mắt Trương Văn Trọng chợt hiện lên một đạo tinh mang, lớn tiếng quát: “Nắm hắc!”

Tuy rằng không rõ đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng Đàm Văn Phượng và Đàm Văn Hạc ở lại trong phòng bệnh lập tức làm theo lời phân phó của Trương Văn Trọng, dùng uy thế sét đánh lao về phía Vương Ngọc, đè hắc nằm sấp dưới đất.

“Đinh đương.” Tiếng vang giòn đột nhiên vang lên, một con dao giải phẫu sắc bén đột nhiên từ trong ống tay áo Vương Ngọc rơi ra, rớt xuống trên mặt đất.

Bác sĩ tên Vương Ngọc này, không ngờ muốn ám sát Vưu Thiên Hải!

Lẽ nào hắc là đồng bọn của Phù Văn Giản?

188. Chương 190: Thuật Thôi Miên Quỷ Dị

Ngay tại lúc hai chị em Đàm Văn Phượng cùng Đàm Văn Hạc đánh ngã Vương Ngọc xuống đất, thì hai nhà Vưu Đàm đang thương nghị đối sách ở trong phòng khách, nghe thấy tiếng động huyền não dị thường truyền ra, đều không khỏi biến sắc. Vội vàng chạy ra ngoài, đúng lúc chứng kiến ánh dao phẫu thuật lóe lên trong tay áo của Vương Ngọc.

“Chẳng lẽ người này chính là đồng lõa của Phù Văn Giản?” Trên mặt Đàm Văn Long lộ ra một tia kinh ngạc. Hắn bước tới trước người Vương Ngọc đang nằm trên sàn nhà. Vung chưởng nắm chặt lấy cổ tay Vương Ngọc, một đạo nội kinh từ trong lòng bàn tay của hắn phóng ra, tràn vào nội thể Vương Ngọc.

Hai phút sau, Đàm Văn Long cau mày nhìn về phía Trương Văn Trọng, kinh ngạc nói: “Trương tiên sinh, có điểm không thích hợp cho lắm. Trong cơ thể người này không có nội kinh, hơn nữa xương cốt rời rạc, căn bản không phải là người luyện võ. Chẳng nhẽ đồng bọn của Phù Văn Giản chỉ là một người bình thường thôi sao? Người bình thường sao có khả năng diễn trò trước mặt cảnh sát, thần không biết quỷ không hay, đánh cắp đi thi thể của Phù Văn Giản đây?”

“Nguyên nhân rất đơn giản.” Trương Văn Trọng ngược mắt nhìn Vương Ngọc không ngừng giãy dụa ở trên sàn nhà, trầm giọng nói: “Hắn căn bản không phải là đồng bọn của Phù Văn Giản!”

“Cái gì?” Hai nhà Vũ Đàm nhất thời sửng sốt, vạn phần kinh ngạc nhìn Trương Văn Trọng. Cũng không biết bên trong hồ lô của hắn đang muốn bán thuốc gì.

Vũ Tình không kiềm nén được lòng tò mò, dò hỏi: “Trọng ca, anh nói rằng người này không phải đồng bọn của Phù Văn Giản ư? Như vậy, tại sao hắn giấu dao phẫu thuật ở trong tay áo, chạy đến ám sát ông nội của tôi đây?”

“Bởi vì hắn đã bị thôi miên.” Trương Văn Trọng giải thích nói: “Mọi người nhìn kỹ lại xem, trạng thái tinh thần của hắn tựa hồ không được bình thường.”

“Thôi miên.” Mọi người nghe vậy thì không khỏi kinh ngạc, đều tỉ mỉ quan sát tình huống của Vương Ngọc.

Vừa cẩn thận nhìn, bọn họ quả thật đã phát hiện ra không ít vấn đề. Thứ nhất, hai mắt Vương Ngọc ngây dại, thứ hai là vẻ mặt Vương Ngọc cũng không phát sinh biến hóa gì, tựa như một con người bằng gỗ.

Trông thấy loại thần thái quỷ dị này, Đàm Văn Long không khỏi nhíu mày, nói: “Hắn quả thật là đang bị thôi miên. Đáng giận, kẻ đồng lõa với Phù Văn Giản tinh thông thuật thôi miên, có vẻ như khó đối phó ah!”

Đúng lúc này, Vương Ngọc vốn đang bị Đàm Văn Phượng cùng Đàm Văn Hạc đè trên sàn nhà, đột nhiên cũng ngừng giãy dụa. Chậm rãi ngẩng đầu lên, dùng một loại âm thanh khô khốc, gần như không hề có một chút tình cảm sắc thái nào, nói: “Không nghĩ ra, thuật thôi miên của ta cũng bị các người nhìn thấu, quả nhiên có năng lực giết chết nghĩa phụ ta.”

Bất thành linh Vương Ngọc mở miệng nói chuyện, làm cho hai nhà Vũ Đàm như gặp phải đại địch. Đàm Văn Long nhanh tay rút thanh chủy thủ quân dụng ra, ghì tại động mạch cổ Vương Ngọc. Mà đám người còn lại cũng chăm chú cảnh giới. Giờ khắc này, ngay cả một con muỗi bay trong phòng bệnh, đều không thể giấu giếm nổi ánh mắt của bọn họ.

Trương Văn Trọng chứng kiến, liền vội vàng nói: “Mọi người không cần hoảng hốt, đây chỉ là đồng bọn của Phù Văn Giản thôi miên Vương Ngọc, diễn trò tiểu xảo mà thôi.”

Nghe Trương Văn Trọng cảnh báo như thế, tâm tình của mọi người lúc này mới buông lỏng xuống. Nhưng bọn họ cũng không vì vậy mà mất đi tính cảnh giác. Nếu Vương Ngọc đã bị thôi miên, vậy thì chẳng khác nào chứng minh đồng bọn của Phù Văn Giản đang ẩn nấp tại bệnh viện Ung Thành. Chờ đợi cơ hội, sử dụng một kích trí mạng. Dưới tình huống địch tối ta sáng, mọi người hai nhà Vũ Đàm, như thế nào dám buông lỏng tâm tình cảnh giác đây.

Vương Ngọc thần tình ngây dại, dùng thanh âm lạnh lùng, chậm rãi nói: “Vũ lão già cùng những kẻ giết nghĩa phụ ta. Các người đều chờ đó, ta sẽ dùng phương thức đặc biệt để giết chết tụi bay. Tuy rằng lần này các người phát hiện ra thuật thôi miên của ta, nhưng ta không tin lần sau còn có may mắn như thế. Hảo tâm nhắc nhở các người một chút! Từ giờ trở đi, mỗi kẻ ở bên cạnh các người, đều có thể trở thành vật bị ta thôi miên bất cứ lúc nào.”

Sau khi hăm dọa xong, khoe miệng Vương Ngọc chảy ra một bãi nước miếng. Tiếp theo nhắm chặt mắt lại, cứ như vậy nằm im ở trên sàn nhà. Không còn giãy dụa phản kháng, cũng không làm thêm nữa. Thế nhưng Đàm Văn Phượng và Đàm Văn Hạc vẫn không dám xem thường, một mực gắt gao đè chặt hắn xuống dưới sàn nhà.

Trương Văn Trọng bình thản nói: “Buông hẳn ra đi, không cần giữ nữa, hiệu lực thôi miên đã mất tác dụng rồi.”

Hiện giờ, mọi người trong hai nhà Vũ Đàm, đối với Trương Văn Trọng đều phi thường bội phục. Cho nên sau khi nghe hắn nói xong, Đàm Văn Phượng và Đàm Văn Hạc cũng không do dự, lập tức buông tay ra khỏi người Vương Ngọc.

Trương Văn Trọng còn cẩn thận nhắc nhở: “Trong mọi người có ai biết ngân châm không? Châm vào huyết Nội Quan, Nhân Trung cùng Quan Nguyên cho hắn, miễn sau khi tỉnh dậy, tinh thần của hắn sẽ bị tổn hại.”

Là thế gia võ học, Đàm gia đối với kinh mạch huyết vị trong cơ thể người phi thường am hiểu. Cho nên ngay khi Trương Văn Trọng vừa nói dứt lời, liền có một trung niên nam tử bước tới trước mặt Vương Ngọc. Xuất ngân châm giấu ở trong người ra, đâm vào ba huyết Nội Quan, Nhân Trung cùng Quan Nguyên của Vương Ngọc.

Trong lúc người trung niên nam tử châm cứu cho Vương Ngọc, thì Đàm Văn Long cau mày thở dài: “Không nghĩ được, đồng bọn của Phù Văn Giản cư nhiên lại là một gã sở trường về thuật thôi miên. Nếu hắn ẩn thân tại một nơi bí mật nào đó, thôi miên người bình thường đánh lên chúng ta, tuy rằng không gây tổn hại gì. Nhưng cái loại sức ép khủng bố này, cũng đủ làm cho chúng ta mệt mỏi ứng phó rồi. Mà khi chúng ta mệt mỏi, hoặc lộ ra sơ hở...Tất sẽ phải thừa nhận một kích mạnh mẽ như lôi đình của hắn.”

“Còn chuyện này nữa, bị hắn thôi miên đều là người bình thường. Nếu chúng ta xử lý bất diệu, động chạm ảnh hưởng đến người bị thôi miên. Một hai người thì không sao, nhưng thường xuyên như thế, hẳn là sẽ có rất nhiều phiền toái không cần thiết. Nhất là cánh phóng viên báo chí, nói không chừng liền mượn chuyện này đăng tải tin tức tập đoàn Vũ thị chúng ta ý đồ ăn hiếp người dân. Tới khi đó, danh dự của tập đoàn Vũ thị chúng ta, tự nhiên cũng bị tổn hại rất lớn.”

Trong phòng bệnh, mọi người hai nhà Vũ Đàm đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía người đang nói. Nếu những lời này xuất ra từ trong miệng bốn anh em Vũ Triều Quy, hoặc giả như Vũ Giai, Vũ Lương. Có thể mọi người không cảm thấy kinh ngạc bao nhiêu. Nhưng vấn đề là, người vừa mở miệng lên tiếng lại chính là Vũ Tình.

“Như thế nào? Chẳng lẽ con nói sai rồi sao?” Phát hiện mọi người đều đang nhìn mình, Vũ Tình nghi hoặc dò hỏi.

“Không, con nói rất đúng, không hề sai chút nào.” Vũ Triều Lâm thần tình mỉm cười nói.

“Vũ Tình nói không sai.” Đàm Văn Long ở phía sau cũng lên tiếng: “Chúng ta phải mau chóng tìm ra kẻ đồng lõa với Phù Văn Giản, bằng không hậu họa sẽ vô cùng khôn lường.”

Vũ Triều Quý lắc đầu thở dài: “Nhưng tình huống hiện giờ, địch ẩn núp ở trong bóng tối, chúng ta phơi mặt ở ngoài ánh sáng. Muốn tìm ra kẻ đồng lõa với Phù Văn Giản, chỉ sợ cũng không dễ dàng gì.”

Ngay tại lúc hai nhà Vũ Đàm buồn rầu nghĩ biện pháp truy lùng ra kẻ đồng lõa với Phù Văn Giản. Thì đột nhiên Tam Túc Ô từ bên ngoài cửa sổ bay vào, nhẹ nhàng đậu xuống bả vai của Trương Văn Trọng. Nhân lúc mọi người đều đang nhú mày suy tư, nó dùng điệu ngữ thông tri cho Trương Văn Trọng vài câu.

Ngay khi Vương Ngọc bị hai chị em Đàm Văn Phượng cùng Đàm Văn Hạc đánh ngã xuống sàn nhà. Tam Túc Ô cũng vỗ cánh bay ra ngoài cửa sổ, đi tìm tung tích của kẻ đồng lõa với Phù Văn Giản. Bởi phương pháp hắn thôi miên Vương Ngọc, cũng không phải loại thuật thông thường, mà là một loại Chung thuật đặc biệt.

Loại Chung thuật thôi miên đặc biệt này, tuy rằng hiệu quả rất cao. Nhưng lại sẽ đem chân khí của mình lưu lại trên người kẻ bị thôi miên. Mặc dù người bình thường không phát hiện ra loại chân khí này, nhưng Tam Túc Ô thì bất đồng. Hay nói theo cách khác, địa phương mà đồng lõa của Phù Văn Giản ẩn nấp, đã bị nó phát hiện ra rồi.

Trong lúc mọi người hai nhà Vũ Đàm buồn rầu không thôi. Thì bỗng nhiên Trương Văn Trọng mở miệng nói: “Tôi biết kẻ đồng lõa với Phù Văn Giản đang ẩn náu ở nơi nào!”

189. Chương 191: Vĩnh Tuyệt Hậu Hoạn

Người của hai nhà Vũ, Đàm cùng nhau nghiêng đầu nhìn Trương Văn Trọng nằm trên giường bệnh, trên mặt hiện lên thần tình kinh ngạc cùng ngạc nhiên.

“Trương tiên sinh, hiện tại không phải thời gian nói giỡn.” Đàm Văn Long cau mày nói. Hiển nhiên hắn cũng không tin tưởng lời nói của Trương Văn Trọng.

Ngẫm lại cũng đúng, Trương Văn Trọng từ đầu đến cuối đều nằm trong phòng bệnh, thậm chí ngay thi thể của Phù Văn Giản bị người đánh cắp cũng chỉ được nghe Đàm Thanh nói. Thế nhưng hiện tại, hắn lại đột nhiên nói mình biết chỗ ẩn thân của đồng bọn Phù Văn Giản, nếu chuyện này là thật, thì đã quá quý dị!

Trương Văn Trọng nói: “Tôi không có nói giỡn.”

Tuy rằng tiếp xúc với Trương Văn Trọng trong thời gian không dài, nhưng kỳ thực Đàm Văn Long đã từ chỗ con gái Đàm Thanh nghe nói qua chuyện về Trương Văn Trọng. Mà ngay trong mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi tiếp xúc, Đàm Văn Long cũng có thể khẳng định, tuy rằng tuổi của Trương Văn Trọng còn rất trẻ, nhưng về thành thực ổn trọng hắn biểu hiện ra ngoài, cũng làm cho những người trung niên như bọn họ cảm thấy thẹn. Cho nên hắn cũng biết, với tính cách của Trương Văn Trọng, tuyệt đối sẽ không lấy chuyện như vậy ra để vui đùa trong lúc này. Nhưng vấn đề là, hắn vẫn luôn nằm trên giường bệnh, cũng không hề động qua, làm sao có thể biết được chỗ ẩn thân của đồng bọn Phù Văn Giản?

“Câu thực sự biết? Cậu làm sao mà biết được?” Đàm Văn Long dù luôn luôn trầm tĩnh, cũng kiềm chế không được lòng hiếu kỳ, dò hỏi.

“Mọi người chẳng lẽ không nghĩ, hiện tại Trương tiên sinh nói những lời này, vốn không bình thường hay sao? Hắn rõ ràng vẫn nằm trên giường bệnh, làm sao có khả năng biết chỗ ẩn thân của đồng bọn Phù Văn Giản?” Vũ Triều Lâm dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Trương Văn Trọng, đưa ra chính suy đoán của mình: “Mọi người nói, Trương tiên sinh có thể đã bị đồng bọn của Phù Văn Giản dùng thủ đoạn thần kỳ, ở khi thần không biết quỷ không hay mà bị thôi miên? Hiện tại hắn nói ra những lời này, có thể do đồng bọn của Phù Văn Giản muốn hắn nói thế? Có lẽ muốn phân tán lực lượng của chúng ta, để hắn có thể tiêu diệt từng bộ phận, cuối cùng thành công ám sát lão gia tử?”

Sự hoài nghi của Vũ Triều Lâm cũng không phải không có đạo lý. Trương Văn Trọng vừa nói đích thật làm cho người ta có cảm giác thật khó có thể tin. Cho nên người của hai nhà Vũ, Đàm trong phòng bệnh đều nhìn không được dùng ánh mắt hoài nghi bắt đầu quan sát Trương Văn Trọng đang nằm trên giường bệnh. Nếu không phải bởi vì Trương Văn Trọng liên tiếp cứu mạng Vũ Thiên Hải và Vũ Giai, nếu không phải bây giờ hắn đang kiệt lực nằm trên giường, chỉ sợ bọn họ cũng đã khống chế hắn trên giường.

Trương Văn Trọng nhìn vào ánh mắt hoài nghi của mọi người, trầm giọng nói: “Tôi cũng không có bị thôi miên, tư duy của tôi cũng rất rõ ràng. Mặt khác, tôi thật sự biết nơi ẩn thân của đồng bọn Phù Văn Giản, thế nhưng rất xin lỗi tôi không thể nói cho các vị, vì sao mà tôi biết được, hiện tại tôi chỉ cần các vị trả lời tôi một vấn đề, tin lời nói của tôi hay không?”

“Việc này...” Đàm Văn Long có chút chần chờ, ở dưới tình huống này, trừ phi là người cực kỳ tín nhiệm Trương Văn Trọng, bằng không đều rất khó tin tưởng được lời hắn đã nói.

Ngay khi Đàm Văn Long chần chờ bất quyết, cửa phòng bệnh đột nhiên bị người mở ra, một lão nhân thân mặc đường trang, râu tóc bạc trắng nhưng tinh thần chấn hưng, toàn thân tinh khí nội liễm, đi nhanh vào cửa, đồng thời nhìn Trương Văn Trọng đang nằm trên giường bệnh nói: “Tôi tin tưởng cậu!”

Nhìn vị lão nhân trực tiếp đi tới bên cạnh giường bệnh của Trương Văn Trọng, vô luận là người của Đàm gia hay Vũ gia, đều cung kính hướng hắn hành lễ chào hỏi. Bởi vì hắn chính là cha của Đàm Văn Long, gia chủ đời trước của Đàm gia tên Đàm Vĩnh Chí. Tuy rằng tuổi đã cao, nhưng hắn vẫn là người mạnh nhất trong Đàm gia.

“Đàm bá, bác thực sự tin tưởng hắn sao?” Sau khi cung kính chào hỏi Đàm Vĩnh Chí, Vũ Triều Lâm vẫn nhìn không được hỏi: “Bác không sợ hắn bị đồng bọn của Phù Văn Giản thôi miên rồi sao?”

“Một người bản thân là thiên cấp cao thủ, làm sao dễ dàng bị thôi miên như vậy?” Đàm Vĩnh Chí dùng một câu hỏi ngược lại, trả lời câu hỏi của Vuưu Triều Lâm. Sau đó ánh mắt của hắn lại rơi vào trên người Trương Văn Trọng, vừa cười vừa nói: “Cậu là Trương Văn Trọng phải không? Thanh nhi thường ở trước mặt ta nhắc về cậu, nói cậu phi thường lợi hại. Vốn ta còn cho rằng nó khuếch đại lời nói, hiện tại xem ra nó không những không khoa trương, ngược lại còn đánh giá thấp thực lực của cậu. Tuổi còn trẻ như vậy, đã bước vào cảnh giới thiên cấp, thật không biết tu vi tương lai của cậu sẽ đạt tới khả năng kinh người như thế nào. Nói không chừng, cậu còn có thể đạt được cảnh giới vô tu thành thánh trong truyền thuyết.”

Trương Văn Trọng đậm nhiên cười, đúng mực nói: “Tiền bối quá khen.”

Đàm Vĩnh Chí vừa cười vừa nói: “Ha ha, tiểu Trương, cậu cũng đừng gọi là tiền bối, như vậy thật quá xa lạ. Cậu là bạn tốt của Thanh a đầu, nếu như cậu không chê, không ngại cứ gọi ta là Đàm gia gia đi. Hiện tại xin mời cậu đem chỗ ẩn thân của đồng bọn Phù Văn Giản nói cho chúng ta biết.”

Trương Văn Trọng nói: “Đồng bọn của Phù Văn Giản, hiện tại đã dịch dung(hóa trang) thành đầu bếp, ẩn thân trong nhà bếp của khu sản sóc đặc biệt thuộc dãy phòng bệnh cao cấp. Đang nấu bữa sáng đặc thù cho chúng ta. Ở trong bữa sáng này, có chung độc trong đó. Một khi chung độc nhập thể, trong vòng một giờ sẽ làm người rơi vào hôn mê.”

Lúc này Đàm Văn Long lại hỏi: “Hắn dịch dung thành bộ dáng đầu bếp ra sao? Hiện tại chúng ta phải đến bắt hắn!”

Trương Văn Trọng nói: “Chỉ sợ hắn đã sớm qua miệng Vương Ngọc, đều biết rõ gương mặt của mỗi người chúng ta. Hơn nữa tôi còn có thể khẳng định, hắn trăm phần trăm ở bên ngoài phòng bệnh chúng ta giấu chung độc để giám thị hành tung chúng ta. Nếu các vị đi ra khỏi phòng bệnh, hắn trước tiên liền thu được tin tức, đồng thời làm kịp ứng phó.”

Đàm Văn Long cau mày nói: “Chúng ta nên làm gì bây giờ? Không thể cứ ở đây chờ chết đi?” Nói đến đây, trong ánh mắt hắn chợt hiện lên một đạo tinh mang, nguyên vùng lông mày đang cau chặt nhất thời giãn ra, bình tĩnh hiểu ý nói: “Trương tiên sinh, ý của cậu là, chúng ta ôm cây đợi thỏ?”

Trương Văn Trọng nói: “Không sai, là ôm cây đợi thỏ. Muốn bắt được đồng bọn của Phù Văn Giản phải dựa theo kịch bản hắn viết để làm.”

Vùng lông mày của Đàm Văn Long nhướng lên, vội vã hỏi: “Ý của cậu là?”

“Chúng ta không ngại làm như vậy.” Trương Văn Trọng thần nhiên cười, đem kế hoạch mới nghĩ ra trong nháy mắt hướng hai nhà Vuưu, Đàm nói ra.

Bây giờ sáng sớm, một hộ sĩ đẩy xe ăn đi vào phòng bệnh cao cấp.

Trên xe đang đặt bữa điểm tâm sáng hôm nay. Trong đó có cháo, bánh kem, trứng gà, bánh màn thầu, bánh bao, và những món ăn nhẹ. Tuy rằng bữa sáng có vẻ rất đơn giản, thế nhưng đều tản ra hương vị mê người, làm cho người ta vừa ngửi thấy liền cảm giác thèm ăn, muốn ăn thật no nê.

Hộ sĩ đẩy mạnh xe ăn vào phòng bệnh liền rời đi, sau nửa giờ quay trở về, đẩy xe ăn rỗng tuếch rời khỏi gian phòng bệnh cao cấp.

Tám giờ sáng, một nữ bác sĩ trung niên mặc blouse trắng, xuất hiện bên ngoài cửa phòng bệnh. Sau khi nhìn quanh bốn phía, xác định không có người ngoài, bà ta mới đẩy cửa phòng bệnh, lách mình đi vào, đồng thời đóng cửa thật nhanh.

Giờ này khắc này, bên trong phòng bệnh cao cấp, người của hai nhà Vuưu, Đàm hoặc là nằm, hoặc úp sấp, ngã lung tung khắp phòng. Mọi người đều nhắm chặt hai mắt, rơi vào trạng thái hôn mê.

“Các vị làm sao vậy? Mau tỉnh lại, mau tỉnh lại.” Nữ bác sĩ trung niên giả vờ lay động vài người, thấy bọn họ cũng không hề có phản ứng với sự lay động của mình, lúc này mới thỏa mãn gật đầu. Trên gương mặt nhìn như hòa ái dễ gần của bà ta, thoáng chốc liền xuất hiện tia cười nhạt dữ tợn: “Những người các người, toàn bộ đều phải chết! Ta cần máu tươi cùng linh hồn các người, đến tế điện cho cha nuôi ta linh thiêng trên trời! Bất quá, trước khi giết các người, ta phải chính tay đâm chết cừu nhân sát hại cha nuôi ta, để trả

thù giết cha. Đương nhiên còn có lão nhân của Vụ gia kia. Ta phải đem đầu của hai người bọn chúng đến đặt trước phần mộ của cha nuôi ta.”

Nữ bác sĩ trung niên trực tiếp đi vào phòng bệnh, khi nhìn thấy bốn người đang nằm trên giường, bà ta cất bước đi tới bên giường bệnh của Trương Văn Trọng, dùng ánh mắt băng lãnh đánh giá nam nhân trẻ tuổi đang nằm nhắm chặt hai mắt lâm vào trạng thái hôn mê.

“Thực sự là không ngờ, sát hại cha nuôi ta, lại là một người còn trẻ tuổi như thế. Nhưng sinh mạng của người đến đây cũng nên kết thúc.” Nữ bác sĩ trung niên nói đến đây, vung lên tay phải, một thanh đoản đao lóe hàn quang xuất hiện trong tay bà ta, liền bổ về phía cổ Trương Văn Trọng, muốn chặt bỏ đầu hắn xuống.

Nhưng ngay lúc này, Trương Văn Trọng đang nhắm chặt hai mắt lại đột nhiên mở ra, nhìn bà ta cười quỷ dị: “Người đã bị lừa.”

Nữ bác sĩ trung niên hoảng sợ kinh hãi, nhưng bà ta cũng không vội vàng thoát đi, mà là dùng hết toàn lực huy đao bổ vào cổ Trương Văn Trọng. Ngay trong nháy mắt này, bà ta đã hiểu rõ mình đã bị trúng kế không thể chạy thoát. Nếu chỉ còn lại con đường chết, như vậy dù sao cũng phải kéo thêm một người đệm lưng, cùng bà ta đi xuống suối vàng.

Tuy rằng tốc độ của nữ bác sĩ trung niên rất nhanh, thế nhưng một người còn có tốc độ nhanh hơn so với bà ta. Đàm Vĩnh Chí chụp lấy tay phải bà ta, đoạt lấy đoản đao, trong lúc đoạt đao, hắn dùng một ngón tay điểm vào huyệt Thiên Đột của bà ta, làm hô hấp bà ta liền cứng lại, thần trí trong nháy mắt xuất hiện hoảng hốt. Lúc này Đàm Văn Long và anh chị em của hắn cùng nhân cơ hội tràn tới, đè bà ta ngã xuống đất. Ở thế cục trước mặt, bọn họ cũng không cần cùng đối phương nói đến chuyện gì là võ đức hay đơn đả độc đấu nữa.

“Thế nào xử trí bà ta?” Sau khi bắt giữ nữ bác sĩ trung niên, Đàm Văn Long nghiêng đầu nhìn cha và Trương Văn Trọng dò hỏi.

“Giết đi!” Trong ánh mắt Đàm Vĩnh Chí hiện lên một đạo sát khí, lạnh giọng nói: “Tinh thông dịch dung, am hiểu chung thuật và thuật thôi miên, đồng thời còn có tu vi địa cấp trung kỳ. Dịch nhân như vậy, quả thực còn đáng sợ hơn cả thiên cấp cao thủ. Nếu như giao cô ta cho cảnh sát, sẽ phản tội gì thật sự là rất khó nói. Thay vì lưu lại hậu hoạn, còn không bằng giết chết, vĩnh tuyệt hậu hoạn. Còn bên cảnh sát, ta sẽ đến can thiệp với bọn họ.”

“Dạ.” Đàm Văn Long đáp, lập tức rút cây dao găm quân dụng, đâm thẳng vào ngay tim nữ bác sĩ trung niên.

Nữ bác sĩ trung niên giật lên một chút, mất mạng ngay tại chỗ. Lúc sắp chết, bà ta dùng ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm mỗi một người có mặt, làm cho mọi người ngoại trừ Trương Văn Trọng, cũng cảm thấy rét lạnh cả tim.

“Dù có thành quỷ, ta cũng sẽ không buông tha cho các người.” Bà ta bỏ lại câu nói khiến kẻ khác dựng đứng tóc gáy, vĩnh viễn nhắm hai mắt lại.

190. Chương 192: Tâm Tư Của Hai Người Phụ Nữ

Sau khi dùng một đao đâm chết nữ y sĩ trung niên xong. Đàm Văn Long móc điện thoại ra bấm số của Đàm Thanh. Đem mọi chuyện vừa xảy ra, kể sơ lược cho nàng nghe.

Hai mươi phút sau, Đàm Thanh xuất hiện ở trong gian phòng bệnh cao cấp. Theo phía sau nàng ngoại trừ Lý Triều Dương đội trưởng đội hình cảnh ra, còn có phó cục trưởng cục cảnh sát Ung Thành, tên Lại Kinh.

Bởi vì cục trưởng cục cảnh sát Ung Thành đang nằm viện dưỡng thương. Cho nên mọi công tác nghiệp vụ đều do Lại Kinh phụ trách.

Ngay khi tiến vào phòng bệnh, Lại Kinh cũng nhanh chân bước tới trước người Đàm Vĩnh Chí, cung kính hướng hắn cúi chào, nói: “Lão thủ trưởng, đã lâu không gặp rồi. Thân thể của ngài vẫn cường tráng như xưa.”

“Anh cũng không tồi nha, năm đó ở trong đơn vị dạy anh công phu, đến giờ còn chưa quên sao?” Đàm Vĩnh Chí đánh giá Lại Kinh một phen, hài lòng gật đầu. Theo sau nâng ngón tay chỉ vào xác của nữ y sĩ trung niên nằm dưới mặt đất: “Khối thi thể này phiền toái các đồng chí thu dọn đi. Ngàn vạn lần đừng kinh động đến mọi người ở bên trong bệnh viện. Về phần chuyện xảy ra như thế nào, lát nữa Văn Long sẽ tường trình cho các anh nghe.”

“Dạ.” Đàm Văn Long đứng ở bên cạnh, lập tức đáp ứng.

Rất nhanh, bên phía cảnh sát liền đem cái xác của nữ y sĩ trung niên đi. Toàn bộ quá trình không hề làm kinh động đến mọi người ở trong bệnh viện. Đồng thời, Đàm Văn Long cũng đem chuyện xảy ra, tường thuật cho đám người Lại Kinh nghe, hơn nữa còn có Đàm Thanh tự mình làm ghi chép.

Theo sau Lại Kinh cho Đàm Thanh nghỉ phép một ngày để nàng ở lại trong bệnh viện. Còn hần thì cầm bản tường thuật này đi tới trụ sở chính phủ. Đợi tới lúc hần đi ra khỏi trụ sở chính phủ thì trên mặt bản ghi chép kia đã có thêm hai chữ “Tuyệt Mật”.

Không chỉ như thế, toàn bộ cảnh sát tham gia vụ án này cũng đều nhận được khẩu lệnh. Dưới mọi tình huống, cấm tuyệt đối không được để lộ phong thanh chuyện tình phát sinh trong buổi sáng ngày hôm nay. Nếu không, sẽ phải chịu kỉ luật nghiêm khắc.

Khi đám cảnh sát rời đi, người của Đàm gia cũng đồng loạt cáo từ. Hiện giờ Phù Văn Giản và đồng đảng của hần đã mất mạng, nguy cơ của Vũ gia tự nhiên cũng được giải trừ. Người Đàm gia không cần phải...tiếp tục lưu lại nơi này. Huống chi bọn họ cũng có công chuyện cần phải xử lí. Tỷ như Đàm Văn Long đang là trưởng phòng của một đơn vị xí nghiệp. Hai chị em Đàm Văn Phượng cùng Đàm Văn Hạc, theo thứ tự cũng là giáo viên ngữ văn của trường THCS.

Người Đàm gia tuy đều là Địa Cấp cao thủ, nhưng công việc của bọn họ không liên quan gì đến võ thuật. Nên những đồng sự tại nơi làm việc cũng không biết bọn họ là cao thủ võ thuật.

Bốn huynh muội Vũ Triều Quý cũng lần lượt rời đi, dù sao tập đoàn Vũ Thị còn cần bọn họ duy trì vận chuyển bộ máy. Bất quá đám thanh niên Vũ gia, toàn bộ đều ở lại gian phòng bệnh cao cấp, phụ trách cùng Đàm Thanh chăm sóc Vũ Thiên Hải, Vũ Giai và Trương Văn Trọng.

Đợi sau khi mọi người rời đi hết, trong phòng bệnh cao cấp nhất thời trở nên hiu quạnh, Trương Văn Trọng cũng thanh tỉnh hơn không ít. Đầu tiên hần nhờ Đàm Thanh lấy di động của hần gọi cho Hồ Cường xin phép. Tiếp theo đợi nàng đặt điện thoại xuống dưới gối bên giường, mới giảm thấp thanh âm nói: “Tiểu Đàm, tình cảnh lúc sáng cô nhìn thấy ở tiểu khu Hoa Hàng, ngàn vạn lần đừng kể cho ai biết nhé. Nhất là Vũ Giai, bởi vì cô ấy trúng phải mị độc nên mới làm ra chuyện tình như vậy. Sau khi cô ấy tỉnh lại, hần cũng sẽ quên hết mọi chuyện xảy ra lúc trước. Nếu biết được chuyện này, tôi chỉ sợ cô ấy sẽ không chịu nổi đả kích mà làm ra những việc ngu ngốc.”

Vừa nghe Trương Văn Trọng nói như thế, trong đầu Đàm Thanh nhất thời liền hiện ra tình cảnh Vũ Giai cười lên người Trương Văn Trọng. Hoa dung của nàng thoáng xuất hiện một tia then thùng mê hoặc. Đồng thời, lòng nàng cũng nhận không được mà nhảy dựng lên thon thót.

Dùng dư quang khóe mắt nhìn về phía Vũ Lương, Vũ Tình cùng Vũ Văn vừa mới đi ăn trở về. Thấy bọn họ đều đang ngáp dài, cũng không chú ý tới mình và Trương Văn Trọng. Lúc này Đàm Thanh không khỏi nhẹ nhàng thở ra một hơi, đè nén thanh âm xuống: “Yên tâm đi, Trương ca, chuyện kia tôi nhất định sẽ không kể cho bất luận người nào nghe đâu.”

Trương Văn Trọng nói: “Cám ơn cô! Tôi ngủ thêm một chút, cô cũng trông nom vất vả suốt cả đêm rồi. Nếu không ngại thì nằm tạm ở trên ghế chọt mắt một lát đi.”

Đàm Thanh lắc đầu: “Tôi không mệt, anh ngủ đi.”

Trương Văn Trọng cũng không khuyên giải nữa, nhắm hai mắt lại. Rất nhanh liền rơi vào trong mộng đẹp. Dưới tình huống thoát lực mà kiên trì thời gian lâu như vậy, trạng thái tinh thần của hần sớm đã mệt mỏi không thể chịu nổi. Lúc trước bởi vì nguy hiểm chưa được giải trừ, nên hần vẫn luôn cảnh giác chống gượng. Nhưng hiện tại mọi chuyện đã chấm dứt, tự nhiên hần nhắm mắt vào là ngủ được ngay.

Ánh mắt của Đàm Thanh luôn dừng ở trên mặt Trương Văn Trọng, thủy chung không có di chuyển đi đâu.

Từng chuỗi thanh âm phỉ phò rất nhỏ, theo trong hốc mũi Trương Văn Trọng truyền ra.

Bỗngưng Đàm Thanh muốn vuốt ve khuôn mặt của Trương Văn Trọng. Bất quá cũng không dám làm bừa, mà liếc mắt nhìn ba chị em Vũ Lương, Vũ Văn cùng Vũ Tình. Chứng kiến bọn hắn đều không chịu được sự cảm dỗ của cơn buồn ngủ, nằm úp xấp nghỉ ngơi. Lúc này, Đàm Thanh mới cố nén tâm tình bất an, run rẩy giơ tay lên, đặt ở trên khuôn mặt của Trương Văn Trọng.

Cảm thụ được ấm áp truyền đến trong lòng bàn tay. Kiều nhan trên mặt Đàm Thanh một lần nữa thoáng xuất hiện một tia ửng hồng, nàng dùng thanh âm như đuối muỗi, nỉ non tự nhủ: “Trương ca, không biết anh cùng chị Giai Giai đã phát triển tới mức độ nào? Nhưng em tuyệt đối sẽ không nhận thua. Bà nội em từng nói, trên đời này thực khó tìm nổi một người đàn ông tốt. Cho nên....mặc kệ anh cùng chị Giai Giai phát triển tới mức độ nào, chỉ cần hai người chưa kết hôn, em tuyệt đối sẽ không nhận thua, cũng tuyệt đối không nhường nhịn.”

Trương Văn Trọng đang ở trong mộng đẹp, tự nhiên là không nghe được Đàm Thanh thổ lộ tấm chân tình. Nhưng Tam Túc Ô đậu trên đầu giường, lại đem toàn bộ những lời này của Đàm Thanh nghe vào trong tai.

“Quắc quắc, thực không ngờ, đầu gối như chủ nhân, cư nhiên cũng được người khác giới hoan nghênh.” Tam Túc Ô không nhịn nổi, muốn cười lên.

Tuy rằng Tam Túc Ô không có phát ra thanh âm. Nhưng ánh mắt Đàm Thanh vẫn rơi xuống trên người của nó. Nàng khẽ chau mày, kinh ngạc nói: “Ừa, con quạ Trương ca nuôi, dường như là đang cười thì phải?”

Khẽ lắc đầu, nàng mỉm cười tự giễu: “Chim chóc thế nào lại cười được đây? Xem ra ta đã suy nghĩ linh tinh mất rồi.”

Trương Văn Trọng vừa chớp mắt, liền ngủ một mạch tới chạng vạng tối. Ngay khi tỉnh dậy, Vũ Thiên Hải cùng Vũ Giai ở bên cạnh sớm cũng đã thức tỉnh rồi. Bất quá hai người bọn họ vẫn còn suy nhược thân thể, cho nên chỉ nằm im ở trên giường bệnh nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mà thôi.

“Trọng ca tỉnh rồi kìa...” Vừa thấy Trương Văn Trọng thức dậy, Vũ Tình ngồi bên cạnh giường bệnh lập tức thông báo tin vui cho mọi người.

Lúc này, Đàm Thanh đã rời khỏi bệnh viện rồi. Tuy rằng phó cục trưởng Lại Kinh cho nàng nghỉ phép một ngày, nhưng có một số việc trong đội hình cảnh không thể vắng bóng nàng được. Cho nên ngay đầu giờ chiều, nàng liền quay trở về đội.

“Tiểu Trương, chuyện lần này ta nghe mấy đứa nhỏ nói, thật sự là cảm ơn cậu.” Vũ Thiên Hải dưới sự trợ giúp của Vũ Lương, miễn cưỡng dựng người lên. Nửa nằm nửa ngồi ở trên giường bệnh, hướng về phía Trương Văn Trọng gật đầu cảm tạ.

“Trọng ca, cảm ơn anh nhé! Lần này đều là trông cậy vào anh. Bằng không, ông nội và tôi có thể đã bị giết chết rồi.” Vũ Giai cũng phụ họa nói.

Khi nàng nhìn sang Trương Văn Trọng, kiều nhan trên mặt dâng lên một tia ửng hồng. Tuy rằng những chuyện xảy ra sau khi trúng phải mị độc, nàng không nhớ được cái gì. Nhưng chẳng biết tại sao, khi nàng nhìn sang Trương Văn Trọng, hai gò má vẫn phát sốt lên, trong lòng nhảy loạn tựa như nai con ngơ ngác.

Trương Văn Trọng cười nhạt: “Đâu cần phải nói lời cảm ơn, chúng ta chính là bằng hữu cơ mà.”

Lúc này, triệu chứng thoát lực bởi vì dùng Tiên Hạc Thần Hành Đan đã khôi phục được không sai biệt lắm. Tuy rằng chân nguyên bị tiêu hao còn chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng cũng được khoảng bảy tám phần. Ít nhất, giờ khắc này hắn có thể di chuyển hoạt động giống như một người bình thường.

Xoay người bước xuống giường bệnh, cử động thân thể vài cái. Theo sau Trương Văn Trọng lại thăm hỏi tình huống của Vũ Thiên Hải cùng Vũ Giai. Xác định tình huống của hai người đang biến chuyển tốt đẹp, lúc này hắn mới yên tâm, cũng hướng mọi người ở trong phòng bệnh cáo từ.

Mặc dù, Vũ Giai rất muốn Trương Văn Trọng lưu lại ở bên cạnh mình, bởi mình thêm một chỗ lót. Nhưng...dù sao trong phòng bệnh còn có chúng huynh đệ tỉ muội cùng với ông nội của mình. Cho nên Vũ Giai không dám làm trò giữ Trương Văn Trọng ở lại. Cuối cùng, chỉ có thể không cam lòng đưa mắt nhìn theo bóng lưng hắn rời đi.

“Giai Giai tỷ, chị thích hẳn sao?” Ngay sau khi Trương Văn Trọng rời khỏi gian phòng bệnh cao cấp, Vũ Tình đột nhiên mỉm cười nói.

“Em....em đang nói bậy bạ gì đó.” Kiều nhan trên mặt Vũ Giai nhất thời đỏ hồng, vội vàng phản bác nói.

Vũ Tình không để cho nàng kịp giải thích, cười giả lả nói: “Được rồi, Giai Giai tỷ, chị không cần phải tìm cớ biện giải. Theo ấn tình trong ánh mắt của chị, em cũng đoán ra mọi chuyện rồi. Trọng ca đúng thật là một nam nhân tốt. Đừng nói chị, mà ngay cả em cũng có chút động tâm nha! Nếu như chị không thích hẳn, vậy thì em theo đuổi anh ấy nga!”

Vũ Giai thần tình đỏ bừng, sẵng giọng quát: “Tình nhi, em nói bậy cái gì vậy? Ông nội còn đang ở trong này đó!”

Ai cũng không ngờ được chính là, Vũ Thiên Hải đột nhiên mở miệng: “Tình nhi nói không sai, Tiểu Trương đích thực là một nam nhân tốt. Giai Giai, nếu cháu ưng ý Tiểu Trương, vậy thì ngàn vạn lần đừng bỏ lỡ cơ hội, nếu không cháu sẽ phải hối hận cả đời.”

“Nội, làm sao người cũng hòa với Tình nhi, khi dễ con?” Vũ Giai vừa thẹn thùng lại vừa quẫn bách.

Trong phòng bệnh, nhất thời vang lên một chuỗi thanh âm tươi cười giòn tan.

191. Chương 193: Trần Nhân Dự Tuyển

Tên đầu gối như Trương Văn Trọng, cũng không biết được ý nghĩ trong lòng Vũ Giai và Đàm Thanh, còn Tam Túc Ô tuy rằng nghe trộm được Đàm Thanh tỏ tình với hắn, thế nhưng nó cũng không nói lại cho Trương Văn Trọng. Huống chi, nó vốn ôm ấp một loại hứng thú nhìn xem náo nhiệt, nên bàng quan nhìn xem tình thế phát triển.

Lúc đi ra bệnh viện Ung Thành, Trương Văn Trọng trực tiếp quay trở về tiểu khu Hoa Hàng, đi đến tiệm cơm của Ôn bá, ăn một bữa cơm tối thật ngon, điền no bao tử rồi tuếch.

Ngay khi Trương Văn Trọng đang ăn ngốn ngấu, Ôn bá đầu đầy mồ hôi, tranh thủ rút thời gian trò chuyện với hắn, hàn huyên vài câu về chuyện buôn bán trong tiệm cơm, sau đó lại quay trở về phòng bếp bắt đầu bận rộn. Hiện tại việc buôn bán trong tiệm cơm đã nóng bỏng tới mức khiến người khác với trợn mắt liu lười. Nhìn thấy cảnh tượng đông đúc như vậy, Trương Văn Trọng không khỏi tính toán, có nên giúp đỡ Ôn bá mở rộng quy mô của tiệm cơm hay không?

Cơm nước xong, Trương Văn Trọng vốn định tìm Ôn bá bàn về việc này, nhưng bởi khách nhân thật sự quá nhiều, Ôn bá rất bận, đợi suốt mười phút cũng không đợi được cơ hội rảnh rỗi nói chuyện với Ôn bá để thảo luận việc này. Cuối cùng Trương Văn Trọng đành đem việc này tạm gác lại sau này bàn tới, rời khỏi tiệm cơm, trở về nhà trọ trong tiểu khu Hoa Hàng.

Sau hai lần liên tục đánh nhau với thiên cấp cao thủ, Trương Văn Trọng vẫn nghĩ mình còn thiếu một kiện vũ khí tiện tay, vô luận là Âm Dương Nhị Khí Đỉnh hay xâu tràng hạt đàn mộc, đều chỉ có thể xem là pháp khí thuộc về âm khí.

Bởi vì phẩm cấp cũng không cao, cho nên lúc chính diện chiến đấu, cũng dễ dàng bị thiên cấp cao thủ chống đối hoặc né tránh, khó có thể ứng đối đúng lực sát thương của chúng. Thế nhưng nếu như có được một kiện vũ khí tiện tay, hiệp trợ mình chính diện dây dưa với địch nhân, sau đó dùng Âm Dương Nhị Khí Đỉnh và xâu chuỗi hạt đàn mộc cũng có thể phát huy ra được hiệu quả khắc định thật bất ngờ.

Chính bởi vì có ý nghĩ như vậy, cho nên Trương Văn Trọng vừa về đến nhà, liền đem toàn bộ những vũ khí đoạt được trong thời gian gần đây sắp xếp lên mặt đất. Đó là thanh kiếm của Tông Lỗi, cùng khẩu súng lục Desert Eagle thu được từ Thái Tang Sai.

Một kiện là vũ khí lạnh, một kiện là vũ khí nóng hiện đại, mỗi bên đều tự có sở trường.

Sau khi suy nghĩ một phen, Trương Văn Trọng quyết định đem hai kiện vũ khí đều luyện chế lại một lần, để đề thăng uy lực của chúng. Nhưng trước khi luyện chế vũ khí, còn phải dùng thêm một viên Đại Đạo

Như Ý Đan. Mượn linh khí ẩn chứa trong đan được để khôi phục lại chân nguyên bị tiêu hao của bản thân, còn để chân nguyên được đề thăng trong phạm vi nhất định.

Buổi tối hôm nay đối với Trương Văn Trọng mà nói đã định trước sẽ là một đêm bận rộn, thẳng đến khi ánh nắng mặt trời sáng sớm xuyên thấu qua cửa sổ chiếu lên trên người Trương Văn Trọng, hắn mới thu lại Hỗn Độn Lô, Tam Xích kiếm cùng khẩu súng Desert Eagle trở lại. Bởi vì dùng Đại Đạo Như Ý Đan, tuy rằng một đêm không ngủ, nhưng tinh thần của hắn vẫn rất chấn hưng, cũng không hề thấy ủ rũ chút nào.

So sánh với trước kia, ngoại hình của Tam Xích kiếm cùng khẩu Desert Eagle cũng không có biến hóa gì quá lớn. Chỉ trên thân kiếm cùng báng súng, xuất hiện một ít hoa văn rất nhỏ. Nhìn kỹ lại những hoa văn này cũng không bình thường, rất giống loại hoa văn viết trên phù triện hay chú văn. Kỳ thực những loại hoa văn này đích xác chính là chú ngữ cùng trận pháp. Trương Văn Trọng trải qua phương pháp luyện khí, trực tiếp đem những chú văn và trận pháp này khắc lên trên Tam Xích kiếm cùng khẩu Desert Eagle, dùng để đề thăng uy lực của chúng.

Chú văn và trận pháp được khắc lên trên thân kiếm và báng súng, có tác dụng không chỉ làm cho Tam Xích kiếm biến thành cứng rắn sắc bén, đồng thời khi huy vũ lên, có thể dùng hạn độ lớn nhất mượn sức gió đề thăng tốc độ. Mà chú văn và trận pháp bên trên khẩu Desert Eagle, có tác dụng chính là tăng mạnh uy lực viên đạn bắn ra cùng tốc độ của nó. Lại còn có thể giảm bớt được lực phản chấn trên diện rộng. Chỉ ít đối với Trương Văn Trọng mà nói, lực phản chấn của khẩu súng có hay không đối với hắn cũng không có gì khác nhau.

Tay trái Trương Văn Trọng cầm Tam Xích kiếm, tay phải cầm khẩu súng, ánh mắt không ngừng nhìn qua lại hai kiện vũ khí. Đối với lần này luyện khí, hắn phi thường thỏa mãn. Có hai kiện vũ khí phòng thân, sau này dù gặp phải thiên cấp cao thủ còn lợi hại hơn cả Tông Lỗi cùng Phù Văn Giản, hắn cũng có đủ lực lượng để chiến thắng.

Trương Văn Trọng nhẹ nhàng vỗ lên thân kiếm, thanh kiếm vốn cứng rắn nhất thời liền biến thành mềm mại, trong nháy mắt hóa thành một sợi dây nịt màu xanh nhạt quấn lên lưng hắn. Đây cũng do Tam Xích kiếm sau khi được Hỗn Độn Lô luyện hóa, đã có được năng lực mới của chính mình. Kể từ đó, không chỉ thuận tiện cho Trương Văn Trọng mang theo, đồng thời cũng có được hiệu quả bất ngờ khi đối địch.

Ở rất nhiều thời gian, sự bất ngờ cũng có ý nghĩa chiếm trước tiên cơ, mà người chiếm được tiên cơ (cơ hội đầu tiên), thường thường luôn giành được thắng lợi.

Khẩu súng cũng không có năng lực biến thành mềm mại như thanh kiếm, nhưng so sánh với thanh kiếm, khẩu súng lại thập phần dễ ẩn giấu, Trương Văn Trọng trực tiếp giắt nó trên lưng, sau khi mặc xong xuôi quần áo, cũng không thể nhìn ra. Huống chi hắn còn có một thân phận đặc cần tổ phó tổ trưởng thuộc cục cảnh vệ của bộ tổng tham mưu, có thể tùy thân mang theo một khẩu súng, cũng chỉ là chuyện rất bình thường.

Sau khi biến Hỗn Độn Lô trở lại nhỏ xíu, đồng thời thu vào trên người, hắn lại rửa mặt mới rời khỏi nhà. Đi đến phòng y tế, khi hắn đi vào đại học Ung Thành, cũng ngoài ý muốn nhìn thấy ngày hôm nay bên trong đại học Ung Thành so sánh với mấy ngày trước mà nói, lại có vẻ có chút quạnh quẽ, điều này không khỏi làm cho hắn vô cùng kinh ngạc.

Khi hắn đi vào phòng y tế, Tô Hiểu Hồng đã làm xong vệ sinh trong phòng sạch sẽ, đồng thời vẫn như ngày thường, pha cho hắn một chén trà nóng thật thơm.

Nhìn thấy Tô Hiểu Hồng, Trương Văn Trọng hiếu kỳ dò hỏi: “Tiểu muội, hôm nay bên trong trường học vì sao có vẻ quạnh quẽ như thế? Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì sao?”

Tô Hiểu Hồng cười khúc khích, cười đến mức làm Trương Văn Trọng có chút kỳ lạ.

Thấy biểu tình lạ kỳ của Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng vừa cười vừa nói: “Không phải chứ, Trương lão sư, thầy thực sự không biết xảy ra chuyện gì? Thầy cũng thật quá đáng nha? Hiện tại đã đến lúc nghỉ hè, ngày hôm qua trường học chúng ta đã cho nghỉ hết. Cho nên học sinh bên trong trường người thì về nhà, người thì du lịch. Bên trong vườn trường dĩ nhiên là biến thành quạnh quẽ hơn rất nhiều.”

Trương Văn Trọng thoáng sửng sốt, sau đó lại cười lắc đầu nói: “Nguyên lai là nghỉ hè, hèn chi tôi cảm thấy

trong vườn trường đột nhiên lại quanh què như vậy.” Tuy rằng trường học đã cho nghỉ hè, nhưng phòng y tế cũng không có, dù sao còn có rất nhiều lưu học sinh ở lại trường, cho nên những giáo y như bọn họ vẫn phải đến làm việc.

Còn chưa đến giờ làm, những bác sĩ và hộ sĩ của phòng y tế cũng đều đã đến đông đủ.

Sau khi quét dọn trong phòng mình xong, bọn họ đều cầm sách y học tự nghiên cứu. Hiện tại bên trong phòng y tế, khí thế học hỏi rất tràn đầy. So sánh với cuộc sống không hề có lý tưởng của trước đây, có thể nói thật sự cách biệt một trời, loại không khí tốt đẹp này, cũng là điều mà Trương Văn Trọng rất cam tâm tình nguyện nhìn thấy.

Thậm chí làm cho người ta cảm giác ngoài ý muốn chính là dù Hồ Cường vẫn luôn có thói quen đi muộn về sớm, không ngờ cũng đúng giờ có mặt bên trong phòng y tế.

Lúc đi tới phòng y tế, Hồ Cường trực tiếp đi thẳng đến phòng làm việc của Trương Văn Trọng, cười ha hả nói: “Trương phó viện trưởng, có chuyện muốn nói với anh một chút.”

“Chuyện gì?” Trương Văn Trọng hỏi.

Hồ Cường vừa cười vừa nói: “Tuy rằng tòa lầu đang xây của phòng y tế chúng ta vẫn còn đang trong thời gian kiến thiết, thế nhưng dựa theo sự yêu cầu của lĩnh vực trường học, hiện tại chúng ta sẽ bắt đầu tuyển chọn bác sĩ và hộ sĩ. Ngày hôm qua, cục vệ sinh của Ung Thành đã tổ chức một hội tuyển dụng thông báo tuyển lựa nhân viên y tế. Bởi vì không có mặt anh, cho nên tôi phải đi một chuyến, tiếp thu sơ yếu lý lịch của vài người, lại để cho bọn họ hôm nay đến cho anh phỏng vấn một chút. Nếu như anh cảm thấy được, thì ký hợp đồng với họ, chuyện này tôi giao toàn quyền phụ trách cho anh.”

Tuy rằng Hồ Cường hiện tại cũng đã có chút tiến bộ, nhưng dù sao thói quen đã tồn tại lâu ngày, ngày hôm qua trong buổi thông báo tuyển dụng, suýt chút đã làm hấn mết đến nằm úp sấp. E ngại phiền phức, lại thích hưởng thụ như hấn, tự nhiên có ý nghĩ đẩy đi trọng trách, cho nên mới chạy tới chỗ Trương Văn Trọng nói ra những lời như thế. Đem chuyện phiền toái còn lại đẩy qua cho Trương Văn Trọng.

“Được.” Trương Văn Trọng lên tiếng, sau đó lại hỏi: “Khi nào bọn họ tới?”

Hồ Cường hồi đáp: “Tôi đã hẹn họ chín giờ sáng nay.”

Trương Văn Trọng lấy điện thoại ra xem thời gian, nhìn Tô Hiểu Hồng nói: “Tiểu muội, phiền cô đi mở phòng họp trên lầu hai dọn dẹp một chút. lát nữa tôi sẽ ở trong phòng hội nghị phỏng vấn những người nhận lời tuyển dụng.”

“Được.” Tô Hiểu Hồng lên tiếng, bước nhanh ra khỏi phòng, dựa theo lời Trương Văn Trọng dặn dò đi làm.

Còn chưa tới chín giờ, những người dự tuyển đã lục tục đến. Bởi vì lần này đại học Ung Thành quyết tâm kiến thiết cho phòng y tế của trường trở thành phòng y tế nhất lưu trong đại học quốc nội toàn quốc, nói cách khác, cấp bậc của phòng y tế cũng sẽ được thăng lên tới hơn nhị cấp. Cho nên những người đến xin phỏng vấn cũng không ít, hơn nữa bằng cấp cũng đều rất cao. Tô Hiểu Hồng trở thành trợ thủ của Trương Văn Trọng, sắp xếp thứ tự cho người đến phỏng vấn, từ từ tiến vào phòng hội nghị tiếp nhận sự phỏng vấn của Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng phỏng vấn cũng rất có đặc điểm, hấn cũng không nhìn văn bằng cao thấp của người đến dự tuyển. Mà chỉ hỏi một ít vấn đề về lâm sàng thường thấy, nhìn đối phương áp dụng biện pháp nào đến ứng đối. Bởi vì loại thể chế giáo dục hiện tại, bồi dưỡng ra rất nhiều một sách, ở bên trong viện y học của trường cũng có rất nhiều người như vậy. Bọn họ am hiểu cuộc thi, mỗi lần thi đều có thành tích tốt. Nhưng nếu cho bọn họ xử lý những chứng bệnh lâm sàng, những nhân tài có bằng cấp cao này thậm chí còn không bằng những người tốt nghiệp từ những trường chuyên y khoa cao đẳng.

Bởi vì nghề bác sĩ quan hệ đến sinh mạng cùng sức khỏe của bệnh nhân, cho nên lúc Trương Văn Trọng tuyển người, vẫn luôn ôm ấp ý nghĩ tìm nhân tài thực tế.

“Người kế tiếp.”

Liên tiếp phỏng vấn ba người, Trương Văn Trọng cũng không thỏa mãn. Nhưng khi hấn mở ra sơ yếu lý lịch của người thứ tư, lại phát hiện tên tuổi cùng ảnh chụp của một người, không ngờ chính là người quen.

“Trần Nhân?”

192. Chương 194: Mục Đích Của Trần Gia

Trần Nhân vẻ mặt tươi cười đi vào phòng hội nghị, ngồi xuống ngay trước mặt Trương Văn Trọng, dáng vẻ như một người bạn cũ, không có chút thấp thỏm của người đến ứng tuyển, thật giống như đang nói chuyện với một người bạn học: “Không sai, là tôi. Thực sự không ngờ, Trương đồng học chính là phó viện trưởng giáo nội y viện của đại học Ung Thành. Trước đó ở trong buổi họp mặt bạn học cũ, anh còn giấu diếm thân phận địa vị của mình, nói mình chỉ là một người giáo y bình thường. Thế nào, anh sợ những người bạn học cũ như chúng tôi đòi anh đãi ăn cơm, hay sợ chúng tôi dựa vào quan hệ với anh, xin vào trong phòng y tế?”

“Trần đồng học, cô đã trách oan tôi rồi.” Trương Văn Trọng ngẩng đầu lên, gương mặt mỉm cười nhìn Trần Nhân đang ngồi trước mặt, nói: “Lúc tham gia buổi họp mặt bạn cũ, đích xác tôi chỉ là một giáo y bình thường. Chuyện trở thành phó viện trưởng, cũng chỉ là chuyện mới vài ngày trước. Ai, tôi thật ra vẫn nhớ, hôm tham gia buổi họp mặt, cô đã có công việc khác ở huyện Ấn Ngạc phải không? Thế nào đột nhiên lại bỏ chạy tới Ung Thành, nhận lời mời tuyển dụng làm giáo y của phòng y tế chúng tôi vậy?”

Trước khi Trần Nhân đi vào, Trương Văn Trọng đã đem sơ yếu lý lịch cùng toàn bộ hồ sơ của nàng nhìn qua một lần. Đến tận đây hắn mới biết, Trần Nhân tốt nghiệp đại học y khoa tại kinh thành, lại còn có giấy chứng nhận bác sĩ chính thức. Vô luận từ tiêu chuẩn bằng cấp hay cấp bậc tốt nghiệp mà nói, Trần Nhân còn mạnh hơn một người chỉ tốt nghiệp từ một chuyên khoa viện tam lưu, đến nay còn chưa có giấy chứng nhận bác sĩ chính thức giống như hắn rất nhiều. Nhưng Trương Văn Trọng đối với chuyện chứng nhận bằng cấp cũng không quá coi trọng, hắn chỉ coi trọng kỹ thuật chữa bệnh lâm sàng. Tuy rằng các phương diện điều kiện của Trần Nhân không tệ, lại còn là bạn học cũ của hắn, thế nhưng điều này cũng không đại biểu cho việc hắn sẽ lập tức ký hợp đồng với Trần Nhân.

Trần Nhân mỉm cười đáp: “Phải, trước đây tôi làm việc tại bệnh viện huyện Ấn Ngạc. Nhưng cha mẹ tôi đã sớm dời qua Ung Thành cư ngụ, mà bọn họ lại lo lắng bỏ lại một mình tôi ở huyện Ấn Ngạc, cho nên bảo tôi từ chức tại bệnh viện, chạy qua Ung Thành. Không, mấy hôm trước tôi vừa mới đến Ung Thành, chợt nghe nói hôm qua có một hội thông báo tuyển dụng của cục vệ sinh tổ chức, vì vậy tôi mới đến tham gia.”

“Nguyên lai là như vậy.” Trương Văn Trọng hơi gật đầu, lại hỏi: “Với điều kiện của cô, muốn ở trong Ung Thành tìm một bệnh viện tốt để làm việc, hẳn cũng không phải là việc khó gì chứ? Vì sao lại tuyển chọn đến phòng y tế nhỏ nhỏ của chúng tôi?”

Trên mặt Trần Nhân hiện lên dáng tươi cười nhàn nhạt khiến cho kẻ khác nghiêng ngẫm, dùng một loại giọng nói ẩn ý đáp: “Nếu như tôi nói, bởi vì nơi đây có anh, cho nên tôi mới cố ý đến ứng tuyển, anh có tin tưởng không?”

“Ách?” Trương Văn Trọng hơi sững sốt.

“Hả hả, lừa gạt anh thôi, anh cũng không cần khẩn trương như thế chứ? Nhìn xem, trên trán anh đã chảy mồ hôi luôn.” Trần Nhân che miệng nở nụ cười, nói: “Kỳ thực trước đó tôi có nghe nói qua bên trong phòng y tế tại đại học Ung Thành có kế hoạch xây dựng lớn thêm. Tôi vẫn còn trẻ, so sánh với việc chọn lựa một bệnh viện tốt hơn, lại bắt đầu làm một bác sĩ mới, đi từng bước đến tìm hiểu kinh nghiệm, tôi càng thích đến một phòng y tế tuy rằng hiện tại còn chưa được tốt lắm, nhưng lại có được không gian phát triển rộng lớn. Con người của tôi rất có dã tâm, nói không chừng vài năm sau, dù tôi không ngồi được vị trí của anh, cũng có thể tranh thủ được một danh hiệu chức vụ của một chủ nhiệm phải không?”

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Nguyên lai là như vậy, dã tâm của cô thực sự là không nhỏ.”

Trần Nhân hồi đáp: “Người sống trên thế giới này, nếu như không có dã tâm, chẳng phải sẽ biến rất bình thường? Tôi không phải là một người chịu làm người bình thường.”

Trương Văn Trọng đậm mặt cười, không tiếp tục dây dưa về vấn đề này với Trần Nhân, mà hỏi nàng một ít vấn đề gặp được trong việc chữa bệnh lâm sàng. Mà biểu hiện của Trần Nhân cũng khác hẳn ba người kia, tuy rằng nàng mới đi làm không bao lâu, nhưng kinh nghiệm lâm sàng cũng khá phong phú. Trương Văn Trọng hỏi ra mấy vấn đề, không có vấn đề nào có thể làm khó được nàng, trái lại còn đáp thật trôi chảy.

Sau một phen phỏng vấn, Trương Văn Trọng thỏa mãn gật đầu, mỉm cười nói: “Không nghĩ tới, Trần đồng học cũng xuất sắc như vậy, chừng nào cô có thể đến đi làm?”

“Tùy lúc đều có thể.” Trần Nhân cười đáp.

“Đã như vậy, ngày mai cô bắt đầu đến làm đi.” Trương Văn Trọng lấy trong túi văn kiện bên cạnh, lấy ra một phần hợp đồng đã sớm chuẩn bị xong, giao cho Trần Nhân, nói: “Cô xem phần hợp đồng này, nếu như không có vấn đề gì, hiện tại chúng ta có thể ký vào.”

Trần Nhân cầm hợp đồng, cũng không xem, trực tiếp lật đến trang cuối cùng ký tên của mình. Khi trả lại hợp đồng cho Trương Văn Trọng, nàng vừa cười vừa nói: “Không cần xem, tôi tin tưởng Trương đồng học tuyệt đối sẽ không hãm hại tôi. Ai nha, sai, sau này tôi nên gọi anh là Trương phó viện trưởng.”

Trương Văn Trọng đóng mộc lên phần hợp đồng, lại đưa ra một phần lưu cho Trần Nhân, nói: “Tùy tiện gọi gì cũng được, tôi đối với việc xưng hô cũng không có lưu ý.”

“Tôi nên gọi anh là Trương phó viện trưởng, tôi cũng không mong muốn vừa vào phòng y tế, lại để ấn tượng xấu cho thủ trưởng cùng đồng sự.” Trần Nhân nói: “Nếu như ngày hôm nay không còn chuyện gì, tôi xin cáo từ trước. Sáng sớm mai trước tám giờ rưỡi, tôi sẽ đến làm việc.”

“Tốt, thật cao hứng có thể cùng cô cộng sự.” Trương Văn Trọng gật đầu nói, gương mặt mỉm cười tiễn Trần Nhân ra khỏi phòng.

Sau khi Trần Nhân rời khỏi, Trương Văn Trọng lại bắt đầu tiếp tục phỏng vấn người kế tiếp.

Lúc đi ra phòng y tế, Trần Nhân lại chuyển một vòng bên trong đại học Ung Thành, cuối cùng mới đi ra cổng trường đại học. Một chiếc Hyundai Elantra màu bạc đã chờ ở cửa, Trần Nhân trực tiếp đi tới, mở cửa sau chui vào.

Chiếc xe màu bạc nổ máy, nhanh chóng rời khỏi đại học Ung Thành.

“Chị, thế nào, phỏng vấn thành công chứ?” Thanh niên trẻ tuổi ngồi bên cạnh ghế tài xế quay đầu, nhìn nàng nhếch miệng cười, dò hỏi.

Thanh niên trẻ tuổi này chính là em trai của nàng, thiên tài Trần Hi của Trần gia.

Vốn khi Trần Hi về tới nhà, muốn bế quan tu luyện, hi vọng mau chóng đột phá địa cấp bình cảnh, mong trở thành thiên cấp cao thủ. Nhưng lão tổ tông của Trần gia, cũng cho rằng Trần Hi nếu chỉ dựa vào việc bế quan tu luyện sẽ rất khó đột phá địa cấp bình cảnh, cần phải đi qua lịch lãm trong thế tục, mới có cơ hội trở thành thiên cấp cao thủ. Cho nên nhiệm vụ lần này, lão tổ tông cũng đem Trần Hi phải đi theo, bảo hắn phải nghe theo sự điều khiển của Trần Nhân.

Lần này Trần Nhân và Trần Hi đến Ung Thành, chính là vì muốn từ trong miệng của Trương Văn Trọng, hỏi ra bí mật bảo tàng Phong sơn.

“Chị của em ra ngựa, có thể không thành công sao?” Trần Nhân lấy ra một gói thuốc lá, bỏ một điếu vào miệng, châm lửa rít một hơi, nói: “Bắt đầu ngày mai, chị sẽ đến làm việc trong phòng y tế, đến lúc đó, chị sẽ tận khả năng tranh thủ sự tín nhiệm của hắn, sau đó hỏi thăm bí mật bảo tàng. Còn em? Thủ tục chuyển trường làm tốt rồi chứ?”

“Làm tốt.” Trần Hi gật đầu nói: “Chỉ chờ học kỳ mới khai giảng, em sẽ là sinh viên của đại học Ung Thành.”

Trần Nhân phun ra một ngụm khói, hít mắt lại nói: “Theo chị được biết, Trương Văn Trọng có một thực tập sinh tên Tô Hiểu Hồng, tình thầy trò của hai người không tệ. Đợi đến lúc khai giảng, em nghĩ biện pháp tiếp xúc Tô Hiểu Hồng, nhìn xem cô ấy có biết gì hay không.”

“Được.” Trần Hi gật đầu đáp.

Nam tử trung niên đang lái xe, đột nhiên mở miệng, trầm giọng nói: “Cần phiền phức như thế sao? Làm cách của hai người, tốn hao rất nhiều thời gian, phải bao lâu mới có thể hỏi ra được bí mật bảo tàng của Phong sơn? Theo ý tôi, còn không bằng chọn dùng thủ đoạn cường ngạnh, trực tiếp bắt hắn về hỏi thì hơn.”

Trong ánh mắt Trần Nhân chợt hiện lên một tia châm chọc, nhưng ánh mắt chợt lóe rồi mất, vô luận là Trần Hi hay nam tử trung niên đều cũng không nhận thấy được. Trong lúc nàng hút thuốc, nói: “Mặc thúc, lẽ nào chú đã quên sao, Trương Văn Trọng là một thiên cấp cao thủ. Chỉ bằng thực lực mấy người chúng ta, muốn bắt hắn về ép hỏi, sẽ phi thường trắc trở. Hơn nữa, hắn còn trẻ tuổi như vậy đã có thể tu luyện đạt được cảnh giới thiên cấp cao thủ, điều này nói rõ sau lưng hắn còn cất giấu một đại môn phái thực lực hùng hậu. Chọc giận một thiên cấp cao thủ, đối với Trần gia chúng ta mà nói, cũng không phải chuyện lớn gì. Nhưng nếu chọc giận đại môn phái giấu sau lưng hắn, thì đã là chuyện không có gì đáng vui mừng rồi.”

Người được Trần Nhân gọi là Mặc thúc, là một đệ tử dòng thứ của Trần gia, họ Trần tên Mặc. Chính là nhân vật đồng lứa với cha của Trần Nhân và Trần Hi. Nhưng hắn dù chỉ là dòng thứ, không phải đích truyền, lại có tu vi địa cấp trung kỳ, nhưng địa vị ở Trần gia vẫn không được tốt lắm. Bằng không lần này lão tổ tông của Trần gia cũng sẽ không phải hắn đến Ung Thành, làm trợ thủ cho một nha đầu văn bối như Trần Nhân.

“Trương Văn Trọng có tuổi tác cũng không sai biệt với cháu phải không? Tuổi tác còn trẻ như hắn, tại cổ đại có thể trở thành thiên cấp cao thủ thì không nói, thế nhưng tại hiện đại, một thiên cấp cao thủ còn trẻ đến như thế, cũng chưa từng nhìn thấy. Chú nói cháu Trần Nhân, cháu có nhìn lầm hay không?” Trần Mặc đối với lời vừa rồi của Trần Nhân, hơi có chút chẳng đáng. Bởi vì tư chất tu luyện của Trần Nhân, thật sự là hơi kém. Tuy rằng hắn cũng biết, ánh mắt nhìn người của Trần Nhân rất chuẩn, thế nhưng hắn vẫn hoài nghi, cho rằng với bản lĩnh như vậy của Trần Nhân, căn bản chỉ là nói khoác mà có.

Trần Mặc vừa nói xong, một con dao lạnh ngắt liền gác lên ngay cổ hắn. Cũng may Trần Mặc cũng rất bình tĩnh, bằng không hắn đang lái xe, tất nhiên nếu hoảng hốt sẽ xảy ra tai nạn ngay trên đường.

“Trần Hi, cháu làm vậy là có ý gì?” Trần Mặc dùng khước mắt nhìn Trần Hi đang cầm dao gí vào cổ mình, trầm giọng dò hỏi.

Trần Hi sát khí mười phần nói: “Mặc thúc, tuy rằng chú là trưởng bối của tôi, nhưng nếu như chú dám dùng loại giọng nói nghi vấn như vậy với chị tôi, tôi nhất định không chút do dự chém đầu của chú xuống.”

“Trần Hi, buông dao xuống, dù sao Mặc thúc cũng là trưởng bối, không được vô lễ như thế đối với hắn.” Trần Nhân quát Trần Hi một câu, sau đó gương mặt lạnh lùng nói: “Mặc thúc, nếu như chú không tin ánh mắt của tôi, có thể tự mình đi thử xem thực lực của Trương Văn Trọng. Điều kiện là, chú đã chán sống.”

Nói xong câu này, nàng mở cửa sổ xe, ném điếu thuốc còn chưa hút xong ra ngoài cửa sổ. Sau đó nhắm hai mắt lại, không nói thêm một lời.

193. Chương 195: Đấng Thần Hương Trong Cục Cảnh Sát

Sau khi đưa Trần Nhân rời khỏi phòng, Trương Văn Trọng tiếp tục phỏng vấn cho đến người cuối cùng, thời gian đã nhanh đến mười một giờ trưa. Buổi phỏng vấn hôm nay, không ngờ cũng tiêu hao tròn thời gian một buổi sáng.

Bởi vì Trương Văn Trọng kiên trì ý niệm tuyển lựa người giỏi chữa bệnh lâm sàng, cho nên lần này hơn mười người tham gia phỏng vấn hôm nay, ngoại trừ Trần Nhân, cũng chỉ có thêm hai bác sĩ và một hộ sĩ qua sự phỏng vấn của hắn được ký hợp đồng.

Ngay khi Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng thu thập phòng hội nghị chuẩn bị rời đi, viện trưởng Ngô Thủ Chí của y học viện đại học Ung Thành cũng đột nhiên xuất hiện bên trong phòng y tế, cười dài đi về hướng Trương Văn Trọng, nói: “Trương phó viện trưởng, nguyên lai cậu ở chỗ này, hèn chi tôi không nhìn thấy cậu ở trong phòng làm việc.”

“Ngô viện trưởng, ông cứ gọi là tiểu Trương. Gọi là Trương phó viện trưởng, tôi thật sự không thói quen.” Trương Văn Trọng đạm nhiên cười, nói: “Ngô viện trưởng, nếu vô sự ông sẽ không đến. Lần này hạ mình đến phòng y tế chúng tôi, không biết là có chuyện gì?”

“Tôi cũng không khách sáo với cậu, lần này tôi tới, thật đúng là có việc tìm cậu.” Ngô Thủ Chí nói: “Đại kỳ kỳ nghỉ hè trôi qua, học kỳ mới bắt đầu, sẽ có một nhóm học sinh mới vào lớp. Cậu cũng biết, đối với

người thường chưa từng được tiếp xúc với Trung y, cơ sở lý luận Trung y có thể nói cực kỳ khô khan tối nghĩa, muốn chân chính học hiểu nó, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.”

“Ông muốn tôi nhận giảng bài?” Trương Văn Trọng hỏi.

“Không sai.” Ngô Thủ Chí gật đầu nói: “Lần kia cậu giảng bài về Tinh Khí học thuyết, có thể nói cực kỳ ngoạn mục. Dù là những người chưa từng được tiếp xúc qua Trung y, cũng đều thích nghe, nhưng lại còn có thể nghe hiểu được. Cho nên lần này tôi muốn đến hỏi thăm một chút, cậu có thể ngay kỳ nhập học, giảng một chút về cơ sở lý luận Trung y hay không? Cơ sở lý luận Trung y nếu không học được giỏi, thì những tri thức Trung y khác cũng đừng mơ tưởng học giỏi. Xã hội hiện tại, người chịu học Trung y càng ngày càng ít, mà người chân chính học hiểu về Trung y, cũng lại càng thiếu thốn. Nếu như cậu chịu giảng bài về cơ sở lý luận, sẽ có thể làm cho những người mới tiến vào học tập, chân chính học hiểu được lý luận cơ sở Trung y. Vì tương lai nghiên cứu tại y đạo của bọn họ, có được cơ sở vững chắc. Nếu nói lớn hơn, xem như có thể để cho Trung y truyền thừa phát triển cho đời sau.”

Khi Ngô Thủ Chí nói những lời này, hai mắt vẫn nhìn Trương Văn Trọng chăm chăm, kỳ vọng có thể từ trong miệng hắn, nghe được một tin tức tốt.

Trương Văn Trọng trầm ngâm một lúc, nói: “Rất xin lỗi, hiện tại tôi bận rộn rất nhiều việc, không có cách nào mở lớp thường xuyên giảng bài về cơ sở lý luận mỗi ngày.”

“Đây thực sự là...” Ngô Thủ Chí vẻ mặt tiếc nuối.

Trương Văn Trọng còn nói thêm: “Tuy rằng tôi không cách giảng bài mỗi ngày, thế nhưng ở học kỳ mới, tôi có thể rút ra một ít thời gian, mở một khóa công cộng về phương diện cơ sở lý luận Trung y. Nếu có học sinh nguyện ý tới nghe, vô luận là chuyên ngành gì cũng đều hoan nghênh.”

“Thực sự? Như vậy thật tốt quá!” Nguyên Ngô Thủ Chí đang cảm giác sâu sắc tiếc nuối, nhất thời lại cao hứng lên. Hắn vừa cười vừa nói: “Tiểu Trương, như vậy chúng ta nói định rồi. Đợi khi thời gian học kỳ mới bắt đầu, cậu phải mở khóa công cộng về cơ sở lý luận Trung y, có khóa công cộng này, tôi nghĩ những sinh viên vừa mới nhập học về Trung y hệ khi học tập về Trung y, khẳng định có thể có được hiệu quả vô cùng. Tôi ở đây thay mặt họ cảm ơn cậu.”

Nói đến đây, Ngô Thủ Chí đột nhiên cúi cung chào Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng vội vã nghiêng người, lảng tránh việc cúi cung của Ngô Thủ Chí, hơi cười khổ nói: “Ngô viện trưởng, ngàn vạn lần đừng làm như vậy, tôi không chịu nổi thi lễ của ông đâu.”

Ngô Thủ Chí cúi cung xong đứng thẳng lại, còn nói thêm: “Lần này tôi tới, ngoại trừ mời giảng bài, còn có một việc cũng muốn thuận tiện thông tri mọi người.”

“Chuyện gì?” Trương Văn Trọng hỏi.

Ngô Thủ Chí vừa cười vừa nói: “Đại học Ung Thành chúng ta, khi đến học kỳ mới bắt đầu, sẽ chuẩn bị mở một buổi tiệc tối lớn chào mừng những học sinh mới đến. Đến lúc đó, không chỉ có sinh viên cùng thầy cô giáo các học viện biểu diễn tiết mục, dù các bộ môn hậu cần cũng cần biểu diễn tiết mục. Phòng y tế các vị cũng tự nhiên không thể ngoại lệ.”

“Biểu diễn tiết mục?” Trương Văn Trọng hơi sửng sốt, sau đó gật đầu đáp: “Được, tôi đã biết.”

“Chuyện muốn nói tôi cũng đã nói xong. Không làm chậm trễ công việc của cậu nữa.” Ngô Thủ Chí cười chào Trương Văn Trọng, nói: “Tiểu Trương, tôi cáo từ, tạm biệt.” Dứt lời, hắn xoay người đi ra khỏi phòng y tế.

“Biểu diễn tiết mục sao?” Trương Văn Trọng gãi gãi đầu, cảm thấy có chút đau đầu.

Nhìn vẻ mặt thống khổ của Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng nhìn không được bật cười khúc khích, mở miệng nói: “Trương lão sư, điều này có gì đáng đau đầu chứ? Đừng quên, em cũng là một phần tử của phòng y tế đó. Chuyện này cứ giao cho em làm đi. Bên trong phòng y tế chúng ta cũng có nhiều phụ nữ, em bảo chúng có thể cho họ tập luyện ra được tiết mục biểu diễn.”

Thấy Tô Hiểu Hồng chủ động xung phong giải quyết chuyện phiền toái này, Trương Văn Trọng cũng vui vẻ vội vàng gật đầu đáp: “Tốt lắm, chuyện này tôi giao cho cô vậy, nhưng nhất định phải làm tốt.”

Tô Hiểu Hồng lòng tin mười phần nói: “Yên tâm đi Trương lão sư, tế bào nghệ thuật của em rất mạnh nha, bảo chứng có thể làm cho phòng y tế chúng ta nổi danh trong buổi tiệc chào mừng học sinh mới.”

Tô Hiểu Hồng là một người có tính cách nôn nóng, đồng thời cũng phi thường để bụng đối với chuyện này. Thừa dịp hiện tại được nghỉ hè, phòng y tế bình thường càng thêm quạnh quẽ. Nàng gọi Lâm Tử Mạn cùng mấy nữ bác sĩ hộ sĩ bên trong phòng y tế cộng luôn cả Trần Nhân mới đến, toàn bộ đều tổ chức lại. Đồng thời từ trên online tải về một đoạn băng ghi hình, bắt đầu cùng mọi người ở trong phòng hội nghị lâu hai cùng nhau tập luyện.

Các bác sĩ nam trong phòng y tế, cũng thường xuyên tìm đủ lý do chạy lên lầu hai ngắm cho đã mắt. Không nói đến những nữ bác sĩ hộ sĩ khác trong phòng y tế, chỉ là Lâm Tử Mạn, Tô Hiểu Hồng cùng Trần Nhân ba cô gái cũng đã đủ làm mê hoặc đám nam nhân.

Hiện tại các nàng đang cùng nhau tập luyện khiêu vũ, lực sát thương càng tăng thêm trên diện rộng, làm cho nam nhân không muốn lưu máu mũi cũng khó khăn.

Một tuần sau đó, hai gã cảnh sát xuất hiện bên trong phòng làm việc của Trương Văn Trọng.

Lúc này, Tô Hiểu Hồng đang cùng những người khác ở trong phòng hội nghị trên lầu hai tập luyện vũ khúc, cho nên bên trong phòng cũng chỉ có một mình Trương Văn Trọng. Hắn ngẩng đầu, khép lại quyển Ôn Nhiệt Luân do chính tay Diệp Thiên Sĩ viết, biểu tình thần nhiên nhìn hai cảnh sát xa lạ đi vào phòng, dò hỏi: “Hai vị cảnh quan có chuyện gì không?”

“Anh là Trương Văn Trọng phải không?” Hai gã cảnh sát hỏi.

Trương Văn Trọng gật đầu đáp: “Không sai, tôi là Trương Văn Trọng.”

“Như vậy, xin mời anh theo chúng tôi đi một chuyến.” Hai gã cảnh sát nói.

Trương Văn Trọng hỏi: “Tôi có thể hỏi nguyên do không?”

Hai gã cảnh sát cũng không giấu diếm ý đồ đến, đáp: “À, là như vậy, chúng tôi muốn hỏi anh về vụ án của Phù Văn Giản, cho nên mới muốn mời anh theo chúng tôi đi một chuyến.”

“Nguyên lai là như vậy.” Trương Văn Trọng gật đầu, đứng dậy nói: “Được rồi, tôi đi với các anh một chuyến. Nhưng trước đó tôi phải báo với người trong phòng y tế một chút.”

Hai gã cảnh sát nhìn thoáng qua nhau, cũng không làm khó hắn, trái lại rất khách khí nói: “Tốt lắm, chúng tôi chờ anh bên ngoài.” Sau đó bọn họ xoay người đi ra khỏi phòng y tế.

Trương Văn Trọng đi lên lầu hai phòng y tế, gặp Tô Hiểu Hồng dặn dò vài câu, lúc này mới cởi áo blouse, đi ra khỏi phòng y tế.

Một chiếc xe cảnh sát đã sớm đậu bên ngoài phòng y tế, hai gã cảnh sát ngồi bên trong xe chờ hắn. Nhìn thấy hắn đi ra phòng y tế, lập tức mở cửa xe, chờ hắn ngồi vào xe, lại nhanh như chớp chạy về hướng cục cảnh sát Ung Thành.

Sau khi đến cục cảnh sát, hai gã cảnh sát trực tiếp đưa Trương Văn Trọng vào trong phòng làm việc của cục trưởng cục cảnh sát. Nhưng khi bọn họ đi vào, bên trong phòng trống rỗng, không có một người nào.

Hai gã cảnh sát chỉ chỉ sơ pha trong phòng làm việc, nói: “Anh ngồi ở đây chờ một lát, cục trưởng chúng tôi rất nhanh sẽ đến.”

Trương Văn Trọng có chút không giải thích được hỏi: “Theo tôi được biết, cục trưởng các vị bị bệnh nặng nằm bệnh viện phải không? Sao vậy, hiện tại ông ấy đã xuất viện rồi sao?”

Bởi vì Trương Văn Trọng đã từng giúp đỡ cục cảnh sát Ung Thành rất nhiều, cho nên hai gã cảnh sát rất khách khí đối với hắn, trả lời câu hỏi của hắn: “Anh nói vị cục trưởng kia, là cục trưởng trước đây của chúng tôi. Hiện tại bởi vì sức khỏe nên ông ấy đã lui chức. Hiện tại vị cục trưởng mới, là từ bên ngoài tới.”

“À, nguyên lai là như vậy.” Trương Văn Trọng gật đầu.

Hai gã cảnh sát rất nhanh liền cáo từ, đi ra khỏi phòng làm việc, chỉ để lại một mình Trương Văn Trọng ngồi bên trong. Vài phút sau, một cỗ hương thơm nhàn nhạt đột nhiên truyền vào trong xoang mũi Trương Văn Trọng. Đồng thời trong vòng hai ba phút ngắn ngủi, mùi hương vốn như có như không chợt biến thành thơm ngào ngạt bức người.

Trương Văn Trọng đột nhiên cảm giác được chân nguyên trong cơ thể bởi vì hương thơm này mà biến thành rối loạn lên. Hắn vội vã bế lục thức bảo trì linh đài, dùng tinh thần lực cực mạnh khu trục cỗ khí tức rối loạn kia, để chân nguyên khôi phục lại như lúc đầu.

“Di, mùi thơm này, không ngờ chính là Đãng Thần Hương có thể nhiễu loạn nội kinh của võ giả, ảnh hưởng cả chân nguyên của người tu chân.” Trương Văn Trọng rất nhanh liền nhận ra hương thơm này là gì, vùng lông mày nhướng lên, vô cùng kinh ngạc lắm bầm: “Là ai, ở trong phòng làm việc của cục trưởng cục cảnh sát, dám châm lên loại độc hương này? Đến tốt cùng hắn muốn nhằm vào cục trưởng mới tới, hay nhằm vào ta?”

194. Chương 196: Dụ Địch

Trương Văn Trọng cân nhắc một hồi, cảm thấy trong chuyện này tất còn nhiều điều nghi vấn. Phải hành động như thế nào mới tốt đây. Kể chạy đến cục cảnh sát châm Đãng Thần Hương, rốt cuộc có mục đích gì?

Phản ứng đầu tiên của Trương Văn Trọng là muốn truy tìm ra kẻ châm Đãng Thần Hương. Bất quá rất nhanh hắn liền bỏ qua suy nghĩ này. Bởi Trương Văn Trọng biết, kẻ dám chạy đến cục cảnh sát nháo sự khẳng định là đã có chuẩn bị. Hơn nữa còn suy tính đường lui khi thất bại rồi. Cho nên, coi như mình chạy ra ngoài truy tung, muốn bắt được kẻ này cũng không phải chuyện dễ dàng.

Thậm chí, chuyện tình làm nháo lên sẽ đánh rần động cổ, càng làm cho đối phương cảnh giác hơn.

Trải qua một phen suy nghĩ ngắn ngủi. Trương Văn Trọng quyết định giả vờ trúng độc Đãng Thần Hương, để dụ kẻ đứng sau tấm màn kia bước ra.

Việc này không thể chậm trễ, Trương Văn Trọng mau chóng làm bộ như nội kinh trong cơ thể tán loạn, cả người thoát lực giống như bị tẩu hỏa nhập ma, nằm úp sấp ở trên mặt ghế sa-lon.

Không chỉ như thế, Trương Văn Trọng còn thúc giục chân nguyên làm cho khí huyết trong nội thể quay cuồng nghịch đảo. Sau khi trải qua một phen cải trang tinh diệu, coi như đối phương có nhãn lực của Thiên Cấp cao thủ, cũng khó phân biệt được đâu là thật giả. Bởi vì khí huyết trong cơ thể Trương Văn Trọng, đúng thật là đang rối loạn mê tơi.

Lúc này, Trương Văn Trọng giống như một lão nhân, kiên nhẫn chờ đợi cá lớn mắc câu.

Ước chừng qua khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, thảng cho đến khi mùi Đãng Thần Hương ở trong căn phòng tiêu tán hết. Thì bên ngoài ban công liền xuất hiện ba người cảnh sát, hai nam một nữ. Tiếp đó quét mắt nhìn Trương Văn Trọng đang nằm xụi lơ ở trên ghế sa-lon. Bọn chúng hài lòng gật đầu, lúc này mới nhẹ nhàng bước vào trong phòng. Hơn nữa còn đóng chặt cửa lại, sợ có người đi qua nhìn thấy tình cảnh không thích hợp ở trong văn phòng.

Thủy chung biểu hiện của ba người đều vô cùng cẩn trọng. Bởi vậy có thể thấy được quyết định giả trang dụ địch của Trương Văn Trọng có bao nhiêu chính xác. Nếu vừa rồi hắn tùy tiện đuổi theo, tám chín phần là ba người này sẽ nhanh chóng rời khỏi cục cảnh sát Ung Thành, để cho Trương Văn Trọng khó lòng truy tìm được tung tích của bọn chúng.

Hai nam một nữ lập tức bước tới vây quanh người Trương Văn Trọng. Cho đến giờ phút này, bọn chúng vẫn duy trì cảnh giác cao độ, toàn thân trở nên cứng ngắc, tùy thời có thể phát động thể công sắc bén.

Ngay khi ba người này bước vào trong văn phòng, Trương Văn Trọng liền nhìn thấu tu vi nông sâu của bọn họ. Hai người nam tử đều có tu vi Địa Cấp hậu kỳ, còn nữ tử trẻ tuổi kia là Địa Cấp trung kỳ.

Nếu giữa bọn họ phối hợp nhịp nhàng, cũng rèn luyện qua trận pháp ấu đả. Cho dù muốn chống lại một Thiên Cấp cao thủ cũng sẽ không bị rơi vào thế hạ phong, thậm chí còn có cơ hội giết chết được đối phương. Người nam tử dung mạo anh tuấn đứng ở phía bên trái, cao thấp đánh giá Trương Văn Trọng một phen

xong, thì không khỏi buông lỏng tâm tình, cười lạnh nói: “Tiểu tử này đang bị rối loạn khí huyết, toàn thân mệt mỏi. Đấng Thần Hương quả nhiên công hiệu, không phí phạm số tiền chúng ta bỏ ra mua nó.”

Nữ tử ở phía bên phải, thì cười lạnh châm chọc Trương Văn Trọng: “Họ Trương kia, không phải người rất lợi hại, rất uy mãnh sao? Như thế nào hiện giờ lại nằm bẹp dí ở trong này? Xem ánh mắt người, sợ rằng không cam lòng đi? Ha ha, chúng ta chính là muốn người chết không cam lòng, chết không minh bạch.”

Cùng nam tử anh tuấn giống nhau, nữ tử cũng không tự chủ được mà buông lỏng cảnh giác. Bởi vì Trương Văn Trọng ngụy tạo như thật, làm cho cả đám người bọn họ không hề sản sinh lòng hoài nghi.

Nam tử khôi ngô đứng ở giữa, bất mãn quét mắt lườm hai người đồng bạn, hừ lạnh: “Còn nói những lời vô nghĩa với người chết làm gì? Để tao cắt đầu của hần, sau đó chúng ta nhanh chóng ra khỏi đây.”

Nói xong, tay phải của hần giương lên, từ trong ống quần rút ra một thanh chủy thủ có răng cưa sắc bén. Nhanh như chớp chém về phía cổ họng của Trương Văn Trọng.

Ngay khi gã nam tử khôi ngô vung chủy thủ lên. Trương Văn Trọng nằm ở trên ghế sa-lon bỗng nhiên xoay người lại, há miệng phun ra một đạo ngân quang, bắn trúng huyết Nội Quan trên tay phải của hần.

Một loại cảm giác đau đớn ê ẩm nhất thời bành trướng, lan tràn từ huyết Nội Quan đi khắp cánh tay, làm cho cánh tay hần vô lực buông thông xuống. Đồng thời thanh chủy thủ có răng cưa sắc bén, cũng rơi “leng keng” xuống dưới sàn nhà.

“Chuyện gì thế?”

“Người này không trúng độc sao?”

“Mẹ kiếp, chúng ta bị hần gạt rồi!”

Biến cố xảy ra bất thành lình, làm cho ba người giật mình hoảng sợ. Đồng thời bọn chúng cũng nghĩ, cần phải nhanh chóng hợp lực đánh một trận tử chiến với Trương Văn Trọng. Chỉ cần khử được Trương Văn Trọng, vô luận phải trả bao nhiêu đại giới, cũng là đáng giá.

Nhưng thế công của Trương Văn Trọng liên miên bất tuyệt. Hần căn bản không cho ba người cơ hội kịp phản ứng. Ngay khi há miệng phun ngân châm, phé bỏ đi cánh tay của gã nam tử khôi ngô. Đồng thời Trương Văn Trọng hoành ngang thân Chop lấy thanh chủy thủ, phóng về phía người nam tử anh tuấn. Chân trái dùng khoái cước lạnh lùng kích trúng nữ tử trẻ tuổi. Đầu gối phải thì thúc mạnh vào bụng của gã nam tử khôi ngô.

Gần như chỉ dùng một chiêu, Trương Văn Trọng đã đưa ba người này lọt vào trong phạm vi công kích.

Tình huống phát sinh quá nhanh, ba người hoàn toàn không ngờ được, Trương Văn Trọng chẳng những không bị độc trúng Đấng Thần Hương. Ngược lại còn thừa dịp bọn hần buông lỏng cảnh giác, dùng tư thế lôi đình tập kích ba người bọn hần.

Trong một sát ná này, ba người căn bản không kịp né tránh hoặc ngăn cản, đều đồng loạt trúng chiêu.

Khi quyền cước chạm đến thân thể ba người bọn họ. Trương Văn Trọng cũng phóng xuất ra ba đạo chân nguyên, phân biệt tiềm nhập vào trong nội thể của ba người.

Lúc trước, Trương Văn Trọng dùng chân nguyên bao bọc độc khí của Đấng Thần Hương, đây chính là ba đạo chân nguyên đó.

Độc khí của Đấng Thần Hương xâm nhập vào trong nội thể ba người, nháy mắt liền theo vòng tuần hoàn máu, di chuyển qua tìm. Rồi chạy quanh khắp châu thân bọn họ.

Nhất thời ba người cảm giác được khí huyết trong cơ thể đang trở nên rối loạn. Lực lượng toàn thân giống như thủy triều, bất tri giác rút cạn sạch sẽ.

Ba người thoát lực, nằm gục xuống dưới sàn nhà.

“Đây là bệnh trạng khi trúng độc Đấng Thần Hương.”

“Đáng giận, hần không sợ độc khí của Đấng Thần Hương, thế nhưng lại đem nó truyền vào người chúng ta.”

“Rốt cuộc thì hẳn làm bằng cách nào ah?”

Ba người thần tình kinh hãi nhìn Trương Văn Trọng, như thế nào cũng không tin một màn trước mắt này lại là sự thật.

Thậm chí bọn hắn hoài nghi, đây chỉ là một cơn ác mộng mà thôi. Nhưng cái loại cảm giác thoát lực này vô cùng chân thật, làm cho bọn họ không tin cũng phải tin vào tình huống trước mắt.

“Các người là ai, vì sao muốn giết ta?” Trương Văn Trọng nhặt lại thanh chủy thủ ở dưới sàn nhà lên, cầm trong tay mân mê. Theo sau đưa mắt nhìn ba người chất vấn.

Tuy rằng thanh chủy thủ trong tay Trương Văn Trọng làm cho bọn chúng cảm thấy kinh hãi. Nhưng trước khi đến đây, bọn hắn sớm đã chuẩn bị tâm lý rồi. Cho nên, vừa nghe Trương Văn Trọng chất vấn, bọn hắn không hèn mà cùng hừ lạnh một tiếng, cắn chặt răng không chịu đáp lời.

Trương Văn Trọng cười nhạt: “Không chịu nói ư? Không sao, ta có rất nhiều biện pháp khiến cho các người phải mở miệng.”

Hắn sớm đã biết ba người này sẽ phản ứng như thế, cho nên cũng âm thầm vận khởi Chúc Do Thuật. Chỉ cần dùng Chúc Do Thuật thôi miên bọn họ, vậy muốn tin tức gì đều có thể dò xét được.

Nhưng ngay lúc Trương Văn Trọng định thi triển Chúc Do Thuật thôi miên ba người, thì cánh cửa văn phòng bị đẩy ra.

“Ừa, trong này xảy ra chuyện gì thế?” Hai người nam tử trung niên mặc đồng phục cảnh sát, nghiêng đầu vào hỏi. Đợi khi bọn họ trông rõ ràng tình huống ở bên trong văn phòng, thì không khỏi chấn động.

Trương Văn Trọng xoay người nhìn lại, đánh giá hai cảnh sát xuất hiện ngoài cửa văn phòng.

Một người trong đó, chính là Lại Kinh, phó cục trưởng thường vụ của cục cảnh sát Ung Thành. Còn người kia, Trương Văn Trọng cũng đã từng gặp qua, bất quá nếu so sánh cấp bậc với Lại Kinh thì cao hơn. Nói vậy, người này hẳn là Tổ cục trưởng mới được chuyển chuyển tới đi.

Khiến Trương Văn Trọng kinh ngạc chính là, Tổ cục trưởng cũng là một người luyện công phu, hơn nữa trình độ không phải thấp. Đang ở trong giai đoạn Địa Cấp đỉnh phong, nhưng không biết cả đời hắn, có bước chân vào nổi cảnh giới Thiên Cấp hay không.

Vừa giật mình kinh ngạc, Tổ cục trưởng cũng giơ tay chỉ vào Trương Văn Trọng, quát lớn: “Anh là ai? Lại dám chạy tới văn phòng làm việc của tôi, tập kích cảnh sát! Mau buông vũ khí ra, hai tay ôm đầu ngồi xổm người xuống!”

“Ừa, bác sĩ Trương, tại sao lại là anh? Đây...đây là chuyện gì? Chẳng lẽ có cái gì hiểu lầm nhau sao?” Lại Kinh vẻ mặt ngạc nhiên nói.

Bất quá, sau khi hắn quét mắt nhìn ba người mặc cảnh phục đang nằm trên sàn nhà, thần tình cũng lập tức chìm xuống, lớn tiếng quát: “Ba người các người không phải là cảnh sát Ung Thành, rốt cuộc các người là ai?”

Trong cục cảnh sát Ung Thành, Lại Kinh nhận thức được rất nhiều nhân viên cấp dưới. Mà giờ khắc này, ba người bị Trương Văn Trọng khống chế, lại làm cho hắn cảm thấy thập phần lạ mắt. Tại hắn xem ra, tám chín phần ba người này không phải là cảnh sát biên chế tại Ung Thành, thậm chí bọn họ có đúng là cảnh sát hay không, cũng rất đáng hoài nghi.

195. Chương 197: Tổ Cục Trưởng

Ba người mặc cảnh phục nằm trên mặt đất ngậm chặt miệng, không trả lời. Mà ánh mắt bọn hắn nhìn tới, tràn ngập vẻ kiệt ngạo và chẳng đáng.

Thấy ba người cũng không chịu mở miệng trả lời, Lại Kinh đưa ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng dạm nhiên hỏi đáp: “Thân phận lai lịch của ba người bọn hần tôi cũng không rõ ràng. Tôi chỉ biết, ba người lặng lẽ chằm Đấng Thần Hương bỏ vào căn phòng này, muốn hạ độc tôi, nhân đó cất lấy đầu tôi. Đáng tiếc bị tôi phát hiện trước, sau đó tương kế tựu kế, phản ngược đem cả ba chế phục.”

“Cái gì? Đấng Thần Hương?” Sắc mặt Lại Kinh cùng Tổ cục trưởng đồng thời biến đổi, không hẹn mà cùng lui về phía sau nửa bước. Hai người bọn họ đều là người tập võ, tự nhiên có nghe nói qua về Đấng Thần Hương. Loại độc hương này đối với người thường cũng không có hại, thậm chí còn có ích cho việc thanh tỉnh tinh thần. Thế nhưng đối với người tập võ mà nói, cũng là kịch độc dẫn đến tẩu hỏa nhập ma.

Lại Kinh cau mày cẩn thận hít một ngụm không khí trong phòng, lúc này, mùi vị của Đấng Thần Hương vốn tràn ngập trong phòng khi này đã sớm tiêu tán không còn bao nhiêu. Thế nhưng Lại Kinh khúu giác linh mẫn, sau một phen tỉ mỉ kiểm tra, cũng đã nhận ra mùi vị của Đấng Thần Hương còn lưu lại trong không khí.

“Mùi này đúng là Đấng Thần Hương!” Lại Kinh kinh hô. Không biết do tác dụng tâm lý, hay do Đấng Thần Hương còn lưu lại trong không khí phát ra công hiệu, Lại Kinh đột nhiên cảm giác trong ngực truyền đến một cảm giác đè nén cường liệt, đồng thời khí huyết trong cơ thể hần cũng mờ mờ ảo ảo có dấu hiệu muốn bốc lên, làm hần sợ đến vội vã ngưng lại hô hấp, rời khỏi phòng làm việc, thật vất vả mới làm cho khí huyết ổn định trở lại. Mà tình huống của vị Tổ cục trưởng kia cũng không sai biệt gì với hần.

Một lúc sau, rất nhiều cảnh sát nghe tin chạy tới. Khi bọn hần nhìn thấy cục trưởng mới tới cùng phó cục trưởng thường vụ sắc mặt đều không tốt, không khỏi kinh hãi. Mà khi bọn họ nhìn thấy tình huống bên trong phòng làm việc, càng hoảng sợ nhảy dựng. Có cảnh sát đeo súng đã lập tức rút súng ra tại chỗ, nhắm ngay Trương Văn Trọng. Hiển nhiên, bọn họ đều cho rằng Trương Văn Trọng là hung phạm. Theo tình huống hiện tại đến xem, trong tay Trương Văn Trọng đang cầm dao, so sánh với ba cảnh sát đang nằm trên mặt đất không nhúc nhích, đích thật càng giống hung phạm hơn một chút.

Nhìn thấy đám cảnh sát rút súng nhắm ngay Trương Văn Trọng, Lại Kinh vội vã quát lớn: “Các anh dùng súng chia bác sĩ Trương làm gì? Ba tên nằm trên mặt đất mới là hung phạm! Vài người đi vào cùng ba tên đó lại đưa đến phòng thẩm vấn nghiêm thẩm!”

“Rõ.” Những cảnh sát cùng kêu lên đáp. Tuy rằng bọn họ không hiểu vì sao người nằm trên đất mới là hung phạm, nhưng bọn họ vẫn dựa theo mệnh lệnh của Lại Kinh đem ba tên đang xui lơ trên mặt đất còng lại, sau đó xốc lên định đưa đi phòng thẩm vấn.

“Chờ một chút.” Ngay khi ba tên bị xốc lên lôi đi, Lại Kinh lại mở miệng nói: “Cởi bộ cảnh phục trên người bọn hần ra cho tôi! Con mẹ nó, cũng dám chạy đến cục cảnh sát để giả mạo cảnh sát, thật đúng là ăn tim gấu gan báo, khi dễ cục cảnh sát toàn bộ đều là phế vật sao?”

Nghe nói ba tên xui lơ như bùn nhão này không ngờ lại giả cảnh sát. Những cảnh sát tại hiện trường không ai không cảm phần. Nếu không vì thân phận cảnh sát, đã sớm đánh cho ba tên kia một trận. Lúc này, có cảnh sát đã lập tức động thủ, cởi hết cảnh phục trên người ba tên kia, trong quá trình này, bọn họ cũng nhân cơ hội đánh lên ba tên một trận.

Đối với việc như vậy, vô luận Tổ cục trưởng hay Lại Kinh đều làm như không nhìn thấy.

Đợi khi mấy cảnh sát lôi ba tên kia đi, Trương Văn Trọng cũng giao con dao cho Lại Kinh. Con dao này cũng không phải là thứ tốt gì, hần lấy cũng không có tác dụng. Lại Kinh cầm lấy con dao, có chút vô cùng kinh ngạc dò hỏi: “Bác sĩ Trương, sao anh lại đến cục cảnh sát? Lại còn ở trong phòng làm việc của Tổ cục trưởng?”

“Là tôi mời Trương tiên sinh tới.” Không đợi Trương Văn Trọng mở miệng, Tổ cục trưởng đã giành trước một bước trả lời vấn đề của Lại Kinh: “Tôi nhớ không lâu trước đó, vụ án của Phù Văn Giản có chút việc, nên tôi muốn hỏi thăm tình huống...”

Vùng lông mày của Lại Kinh hơi nhướng lên, hỏi: “Vụ án của Phù Văn Giản, không phải đã kết án rồi sao?”

Tổ cục trưởng vội vã cười nói: “Lão Lại, anh ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, tôi biết vụ án do anh phụ trách, tôi cũng không có ý hoài nghi anh. Chỉ là mặt trên có người muốn hiểu rõ tình hình về vụ án, cho nên tôi

mới cho người mời Trương tiên sinh tới, muốn hỏi thăm tình huống một chút. Miễn cho đến lúc đó, người mặt trên có hỏi, tôi trả lời không được thỏa mãn...”

Lại Kinh gật đầu, nói: “Nguyên lai là như vậy, tôi cũng không làm lỡ chuyện của Tổ cục trưởng nữa. Tôi đi đến phòng thẩm vấn nhìn xem ba tên dám giả danh cảnh sát.” Sau khi hướng Trương Văn Trọng cáo từ, hắn xoay người rời đi.

Đợi khi Lại Kinh đã đi, Tổ cục trưởng chỉ chỉ sô pha, nói: “Mời ngồi, Trương tiên sinh, tôi xin lỗi, lại làm cho anh phải đợi lâu như vậy, suýt chút còn bị người ám toán bên trong phòng làm việc của tôi. Thật là vô cùng có lỗi.” Sau khi khách sáo vài câu, hắn mới đem trọng tâm câu chuyện dẫn tới vụ án của Phù Văn Giản.

Khi Trương Văn Trọng từ bên trong cục cảnh sát đi ra, sắc trời đã tối sầm xuống tới. Tam Túc Ô đậu trên ngọn cây ngay trước cục cảnh sát, vậy cánh bay xuống đậu lên trên đầu vai trái của hắn.

“Thế nào?” Trương Văn Trọng hỏi.

Lúc này, bên ngoài cửa lớn cục cảnh sát cũng không có những người khác, nhưng Tam Túc Ô vẫn ghé mỏ chim sát bên tai hắn, dùng thanh âm rất nhỏ hỏi đáp: “Miệng của ba người kia thật cứng, cảnh sát vẫn không thể buộc bọn hắn mở miệng. Lại Kinh cũng từng tự mình đến thẩm vấn bọn hắn, nhưng không bao lâu đã bị người gọi đi. Sau đó có hai cảnh sát đi tới, mang ba người bọn hắn ra ngoài. Tôi theo đuôi phía sau bọn hắn, phát hiện bọn hắn lên một chiếc xe cảnh sát, chạy thẳng tới tiểu khu biệt thự Hồng Thành Cao Đường. Ba người xuống xe, sau đó trực tiếp đi vào tiểu khu, tiến vào trong một biệt thự.”

Khóe miệng Trương Văn Trọng hơi nhếch lên, cười lạnh nói: “Ta đã biết ba tên này cùng Tổ cục trưởng mới tới đúng là một bọn. Đi, mang ta đi tới biệt thự đó, ta hỏi ba tên kia đến tột cùng là có địa vị gì, vì sao muốn đối phó ta.”

“Dạ.” Tam Túc Ô đáp.

Trương Văn Trọng đưa tay ngăn cản một chiếc taxi, ngay lúc hắn muốn lên xe, hắn đột nhiên xoay người, nhìn vào tòa lầu cục cảnh sát.

Giờ khắc này, Tổ cục trưởng đang cùng một người đứng ngay cửa sổ phòng làm việc của cục trưởng, nhìn ra Trương Văn Trọng đang đứng bên ngoài cục cảnh sát. Nhìn thấy hắn đột nhiên nhìn ra phía sau, Tổ cục trưởng cùng người kia không khỏi giật mình trong lòng, vô ý thức lui ra sau một bước, để tách ra khỏi ánh mắt Trương Văn Trọng.

“Tam trưởng lão, hắn sẽ không phát hiện được chúng ta đang rình hắn chứ?” Tổ cục trưởng cau mày, nhìn người bên cạnh hỏi.

“Hắn là không đâu.” Người được xưng là tam trưởng lão là một lão nhân râu tóc bạc trắng, nhưng câu trả lời của hắn cũng không chắc chắn.

Hai người cũng không nói gì nữa, bầu không khí bên trong phòng làm việc nhất thời biến thành có chút áp lực.

Mấy phút sau, tam trưởng lão lại đi tới bên cạnh cửa sổ.

Lúc này Trương Văn Trọng đã sớm đi không còn hình bóng, tam trưởng lão vẫn đứng cạnh cửa sổ, dùng mắt ngay địa phương Trương Văn Trọng vừa đứng, cau mày nói: “Trương Văn Trọng này quả nhiên không đơn giản, không ngờ cả Đặng Thần Hương cũng vô dụng đối với hắn. Tổ Thọ, nhiệm vụ lần này của chúng ta, chỉ sợ phi thường khó thể hoàn thành.”

“Tam trưởng lão, ông cũng đừng lo lắng, hiện tại thời đại này không phải chỉ bằng vào một người võ dũng là có thể xưng hùng.” So sánh với vẻ mặt sầu lo của tam trưởng lão, lòng tin của Tổ Thọ cao hơn rất nhiều. Hắn lãnh tĩnh nói: “Tiểu tử Trương Văn Trọng này, dù có lợi hại, chẳng lẽ còn dám chống lại quốc gia sao? Đừng quên thân phận hiện tại của tôi, là cục trưởng cục cảnh sát Ung Thành, tôi có cơ hội và biện pháp làm cho hắn trở thành tội phạm truy nã toàn quốc! Tối thời gian đó, cũng không cần chúng ta tự mình động thủ, sẽ có người thay chúng ta giết hắn!”

“Mong muốn chuyện này thực sự có thể thuận lợi như cậu nói.” Tam trưởng lão cũng vẫn thiếu lòng tin, dừng một chút hẳn nói: “Phó cục trưởng thường vụ tên Lại Kinh kia, thoát nhìn dường như không quá hài lòng đối với cậu.”

“Cũng không kỳ quái.” Tổ Thọ vừa cười vừa nói: “Vốn cục trưởng trước kia lúc bị bệnh lui chức, hẳn là người có hi vọng để trở thành cục trưởng cục cảnh sát nhất. Đáng tiếc chuyện này tới trước mắt, lại bị một ngoại lai như tôi đoạt đi, nếu như hẳn còn có thể hài lòng, đó mới là quái sự.”

Trong ánh mắt tam trưởng lão hiện lên sát khí, giọng nói bằng lãnh: “Có muốn nghĩ biện pháp gạt bỏ hẳn? Dù sao có hẳn ở đây, cậu muốn triệt để nắm giữ đội ngũ cảnh sát Ung Thành cũng sẽ là một chuyện rất khó khăn. Mà đối với kế hoạch của chúng ta mà nói, có người như hẳn, cũng sẽ phi thường vướng tay chân.”

Tổ Thọ lắc đầu nói: “Tam trưởng lão, ông cũng không nên vội hạ thủ. Theo tôi được biết, Lại Kinh này chính là đồ đệ của Đàm Vĩnh Chí. Đàm gia tuy rằng bày ra bộ dáng không tranh quyền nhân thế, nhưng thế lực cùng thực lực của bọn họ tại Ung Thành, không thể coi thường. Chúng ta vừa mới đến Ung Thành, không cần cùng Đàm gia gây thù hằn.”

Tam trưởng lão nói: “Cũng được, chuyện về bạch đạo, họ Tổ nhất mạch các cậu lành nghề hơn họ Tông nhất mạch chúng ta. Nên làm gì mới tốt, chính cậu suy nghĩ mà làm.”

Ngay khi Tổ Thọ và tam trưởng lão nói chuyện với nhau, Trương Văn Trọng đã lên một chiếc taxi đi tới một tiểu khu biệt thự tại Hồng Thành Cao Đương.

196. Chương 198: Bí Mật Của Tổ Tông Hai Nhà

Tiểu khu Hồng Thành Cao Đương.

Trong một căn biệt thự phong cách Châu Âu, ba người lúc xế chiều tiềm nhập vào trong cục cảnh sát, dùng Đăng Thần Hương âm mưu bắt đầu Trương Văn Trọng, giờ phút này đang ngồi vây quanh chiếc bàn thủy tinh trong phòng khách, một bên vừa ăn món đùi gà KFC, một bên nhìn lên chiếc ti-vi Plasma treo trên tường.

Trong ti-vi đang phát sóng bản tin thời sự, nữ tử lạnh lùng trong tay cầm một cái chân gà New Orleans, bất mãn nói: “Thời sự trên ti vi có gì hay xem đâu? Mãi mãi chỉ là mấy cái chuyện tầm phào. Buổi sáng thì đăng tin lãnh đạo bề bộn rất nhiều công việc, buổi trưa thì tuyên truyền về cuộc sống ấm no của nhân dân cả nước. Rồi lại đến bản tin thời sự quốc tế....”

Nàng vươn tay ra, cầm lấy chiếc điều khiển ti-vi ở trên bàn trà, đổi sang kênh truyền hình giải trí khác.

Nam tử khôi ngô và nam tử anh tuấn liếc mắt nhìn nhau một cái, không hện mà cùng lắc đầu cười khổ.

“Gã Trương Văn Trọng kia quả nhiên lợi hại, khó trách ngay cả tinh anh của gia tộc cũng chết ở trong tay của hắn. Hôm nay, nếu Tổ Thọ không tới đúng lúc, chỉ sợ tính mạng của ba người chúng ta cũng đều bị chôn vùi ở trong tay hắn rồi. Ừm, cho đến bây giờ, vùng hạ bàn của ta vẫn còn đau âm ỉ đây.” Gã nam tử khôi ngô ném lon co-ca xuống. Hai tay nhẹ nhàng xoa bụng, thở dài nói.

“Đúng vậy, tên Trương Văn Trọng này xác thực là rất lợi hại.” Gã nam tử anh tuấn sờ vết thương ở dưới sườn trái. Một cú ném dao sắc bén kia đã trực tiếp kích gây hai dễ xương sườn của hắn. Hiện giờ sườn trái đang được quấn băng trắng, một mùi thuốc cao nồng đậm phát tán ra từ nơi đó.

Khẽ thở dài một hơi, hẳn mới nói tiếp: “Thực lực của Trương Văn Trọng, bản thân ta sớm cũng dự đoán rồi, cho nên không ngạc nhiên lắm. Bất quá, cơ thể hẳn không sợ Đăng Thần Hương, làm cho ta cảm thấy phi thường khiếp sợ. Chẳng biết hẳn miễn dịch với Đăng Thần Hương, hay là miễn dịch với các loại độc dược? Nếu ngày sau chúng ta muốn giết hẳn báo thù cho Lỗ ca, cũng sẽ gặp phải rất nhiều khó khăn.”

“Uhm.” Nam tử khôi ngô bất đắc dĩ thở dài. Một bầu không khí ảm đạm, bỗng nhiên bao trùm chung quanh căn phòng.

Rốt cuộc, nữ tử lạnh lùng đem ánh mắt trên màn hình Plasma thu trở về, cau mày nhìn hai người đồng bạn nói: “Cần gì phải lo lắng đến chuyện này chứ? Nhiệm vụ lần này không chỉ riêng ba người chúng ta. Bên

trên còn có Tam trưởng lão và Tổ Thọ. Hai người này đều nổi tiếng là âm mưu quỷ quyết trong gia tộc. Có hai người bọn họ phụ trách phương án hành động, cho dù Trương Văn Trọng lợi hại, nhất định cũng sẽ phải chết không thể nghi ngờ! Thứ nữa, trước kia chúng ta đã từng gặp Thiên Cấp cao thủ lợi hại hơn hẳn nhiều, không phải đều thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ sao? Hai người đừng làm mất đi nhuệ khí, rồi tỏ ra bi quan như thế chứ?”

“Tiểu Thiên nói không sai. Nhiệm vụ lần này có Tổ Thọ và Tam trưởng lão tọa trấn, chúng ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi, đem thủ cấp của Trương Văn Trọng mang về tế điện Lỗi ca.” Nam tử khôi ngô dùng sức nắm chặt quyền đầu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tên Trương Văn Trọng chết tiệt, thiếu chút nữa liền biến ta trở thành thái giám. Hừ, đợi sau khi lấy thủ cấp của hắn xong, ta nhất định sẽ cắt cái đồ chơi trong đũng quần hắn ra.”

“Cắt đồ chơi trong đũng quần hắn sao? Ừm, ý tưởng này phi thường không sai đâu.”

Gã nam tử khôi ngô cười đắc chí, nói: “Người cũng nghĩ thế sao? Ha ha, vừa liên tưởng đến biểu tình thống khổ và tuyệt vọng của thằng tiểu tử đó, ta cảm thấy thực thống khoái quá đi...” Hắn nói đến đây thì ngừng lại. Bởi vì hắn phát hiện, đôi nam nữ đồng bạn đang dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía mình.

“Làm sao thế.” Nam tử anh tuấn theo bản năng dò hỏi. Đột nhiên sắc mặt của hắn chợt biến chuyển. Bởi vì thanh âm lúc trước kia, tựa như không phải hai người bên cạnh hắn nói ra.

Thanh âm vừa nói kia, nếu không phải hai người đồng bạn, thì là ai nói đây? Mấu chốt chính là ngữ khí, nghe lại hơi quen quen ah!

“Trương Văn Trọng?” Ba người giật mình kinh hô. Đồng thời vươn tay xuống dưới hông, muốn rút khẩu súng lục trang bị ra.

Nhưng ngay tại lúc bọn họ muốn rút súng, thì vài đạo ngân quang đột nhiên xuất hiện. Dùng tốc độ nhanh như chớp bắn về phía bọn hắn. Mặc dù ba người đều đang trúng thương nhưng phản ứng lại không hề chậm, vội vàng nghiêng người tránh né đi. Bất quá trăm triệu lần bọn hắn cũng không ngờ được, Trương Văn Trọng cư nhiên bước vọt tới, há miệng phun ra một đạo chân nguyên đậm đặc. Nhất thời một loại cảm giác khí huyết nhộn nhạo bốc lên ở trong thân thể của bọn hắn.

Khi ba người cật lực vận dụng nội kinh áp chế khí huyết, thì Trương Văn Trọng cũng sải bước đi tới trước người bọn hắn, lãnh đạm nói: “Các ngươi không cần phải tốn công vô ích. Đây độc khí Đãng Thần Hương, các ngươi càng thúc giục nội kinh, lại càng dễ dàng tẩu hỏa nhập ma.”

Mặc dù ba người không muốn tin tưởng lời nói của Trương Văn Trọng. Thế nhưng triệu chứng xuất hiện ở trong cơ thể, cũng khiến cho bọn hắn không thể không tin.

Nguyên bản trước đó vừa bị thương, lại thêm một lần trúng độc Đãng Thần Hương. Lúc này ba người đã không còn lực lượng để kiên trì, “bùm” một tiếng vang lên, ba thân thể đồng thời ngã khụy xuống nền nhà. Mà trên mặt bọn hắn, cũng hiện ra thần tình hoảng sợ, trầm nghĩ: “Tại sao hắn biết được chỗ này? Phải nghĩ biện pháp thông tri cho Tam trưởng lão cùng Tổ Thọ ah!”

Ngay khi ba người còn đang hoảng loạn, thì thanh âm của Trương Văn Trọng, lần thứ hai vang lên ở bên tai bọn hắn: “Hiện tại, chúng ta tiếp tục làm nốt phần việc còn dang dở lúc chiều nhé!”

Thanh âm của Trương Văn Trọng, phảng phất như ẩn chứa theo một loại văn luật cổ quái. Thần thức của ba người liền trở nên rối loạn. Hắn là Trương Văn Trọng đang dùng Chúc Do Thuật để thôi miên bọn họ.

“Các ngươi tên là gì?” Trương Văn Trọng nhẹ giọng hỏi.

Ba người lần lượt hồi đáp, bắt đầu từ gã nam tử khôi ngô: “Tông Phong, Tông Hình, Tông Thiên.”

“Đều họ Tông.” Trương Văn Trọng khẽ nhún mày: “Nói như vậy, các ngươi đều là thành viên của Tông gia ở Hoài Nam sao?”

Ba người đồng thanh trả lời: “Đúng vậy, ba người chúng tôi đều là thành viên trực hệ trong Tông gia Hoài Nam.”

Trương Văn Trọng tiếp tục dò hỏi: “Vậy cục trưởng cục cảnh sát họ Tổ, cùng các người có quan hệ như thế nào?”

Ba người hồi đáp: “Người kia tên Tổ Thọ, là thành viên trực đệ của Tổ gia nhất mạch. Họ Tổ nhiều năm qua làm đồng minh với gia tộc chúng tôi. Bọn họ phụ trách những thế lực trong giới bạch đạo, còn chúng tôi phát triển sinh ý trong giới hắc đạo. Song phương cùng nhau phối hợp, cùng nhau phát triển đi lên.”

Ba người hoàn toàn bị Chúc Do Thuật thôi miên, căn bản không giấu giếm thứ gì. Trương Văn Trọng hỏi thêm một lúc, bọn hắn liền đem những bí mật của hai gia tộc, rủ rủ nói ra.

Nguyên lai hai gia tộc này, ở trăm năm trước đều thuộc họ Tông.

Thời điểm ấy, Tông gia cũng đang hoành hành tại Hoài Nam, giết người cướp của, không có việc ác gì không làm. Hành vi tàn bạo của bọn chúng, không chỉ khiến cho quan phủ muốn bao vây tiêu diệt, đồng thời cũng là công địch của các nhân sĩ võ lâm. Dưới tình huống như vậy, Tông gia cũng bị đánh tan, một nhóm người tháo chạy khỏi địa phương, cải biến thành họ Tổ. Mà một bộ phận khác, tuy rằng vẫn duy trì họ Tông, nhưng chỉ phát triển âm thầm, không dám hung hăng ngang ngược như trước kia nữa.

Trải qua trăm năm thời gian, Tổ Tông hai nhà đều phát triển thành những đại gia tộc. Bất quá, bởi vì hai nhà cùng là một nguồn, cho nên luôn luôn duy trì quan hệ giúp đỡ lẫn nhau.

“Hóa ra là như vậy, không ngờ rằng giữa hai nhà Tổ Tông còn có bí mật động trời này. Nếu các người không nói, ta cũng không nghĩ nổi phương diện này đâu.” Trương Văn Trọng tỉnh ngộ gật đầu, mới tiếp tục truy vấn: “Lần này các người đến Ung Thành, không phải chỉ vì muốn giết ta đi? Còn có nhiệm vụ gì khác, mau nói thật ra.”

Ba người vẫn thành thực giải đáp nghi vấn của Trương Văn Trọng: “Lần này đến Ung Thành, ngoại trừ muốn giết tên Trương Văn Trọng, còn gánh vác trọng trách cấm rể ở Ung Thành.”

Nguyên lai, hiện giờ chính phủ phía Nam, đang nghiêm khắc tiến hành tiêu trừ Tông gia. Nếu không phải có Tổ gia trợ giúp trong bóng tối, thì chỉ sợ Tông gia ở Hoài Nam sớm đã bị quét sạch rồi.

Hiện tại những phi vụ làm ăn bất chính, bị nhà nước kiểm soát chặt chẽ. Bọn chúng rơi vào đường cùng, cho nên mới nghĩ biện pháp tiến quân sang tỉnh thành khác phát triển.

Ngày trước, Tông gia từng lập kế hoạch xâm nhập vào Cẩm Kim Thành. Nhưng đáng tiếc chính là, bọn chúng đã bị Dương tam tỷ xuất quân chặn đứng, thậm chí còn tổn thất một Thiên Cấp cao thủ ở dưới tay Trương Văn Trọng. Dưới tình huống này, tại bọn chúng xem ra, Ung Thành tại phía tây nam, cũng chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Mặc dù tại Ung Thành có Đàm gia tọa trấn. Nhưng bởi vì người trong Đàm gia luôn luôn giữ gìn phẩm chất, trải qua cuộc sống tương tự như ẩn sĩ, cho nên Tông gia cũng không đem bọn họ để vào trong mắt.

Huống chi, lần này Tổ gia còn xuất lực, đem thành viên tinh anh trong gia tộc là Tổ Thọ, thuyền chuyển tới Ung Thành đảm nhiệm chức vị cục trưởng cục cảnh sát...

197. Chương 199: Một Cuộc Điện Thoại Diệt Hai Nhà

Tông gia và Tổ gia muốn phát triển thế lực tại Ung Thành, đối với Trương Văn Trọng mà nói, cũng không phải là tin tức tốt. Tuy rằng với tu vi hiện tại của hắn, một mình đấu với cao thủ thiên cấp sơ kỳ có thể không thành vấn đề, nhưng nếu như có thêm pháp khí thì cho dù có chống lại hai thiên cấp trung kỳ cao thủ cũng có lực đánh một trận, nếu không được, thoát thân cũng không thành vấn đề. Nhưng hắn để ý, nếu như phải đối mặt cũng không phải hai thiên cấp cao thủ, mà là hai võ học thế gia thế lực khổng lồ, dù trong Tông gia và Tổ gia cũng không có mấy thiên cấp cao thủ, nhưng chỉ cần dựa vào một nhóm địa cấp trung hậu kỳ cao thủ quấy rầy, cũng đủ làm Trương Văn Trọng cảm thấy thể xác và tinh thần uể oải. Một ngày hắn lộ ra kẽ hở, Tông gia và Tổ gia sẽ không chút do dự dành cho hắn một kích sấm sét, dùng đầu hắn đi tể điện cho Tông Lỗi đã chết.

Cho nên Trương Văn Trọng phải nghĩ biện pháp ngăn chặn thế lực của Tông gia và Tổ gia khuếch tán tại Ung Thành, tốt nhất có thể đem bọn hắn một lưới bắt hết, từ đó vĩnh viễn hậu hoạn. Thế nhưng nếu chỉ

dựa vào một mình Trương Văn Trọng, chỉ nhờ vào tu vi Luyện Thể kỳ hiện tại của hắn, muốn đối phó võ thuật thế gia như Tông gia và Tổ gia, quả thực là một chuyện không có khả năng hoàn thành.

Nhưng Trương Văn Trọng cũng không dự định tự mình hạ thủ đối với Tông gia và Tổ gia, hắn tự có biện pháp đến đối phó hai gia tộc có thế lực khổng lồ. Từ lúc dùng Chúc Do Thuật thôi miên ba anh em Tông gia, hắn cũng đã lấy điện thoại di động ra, mở công năng ghi âm, đem những câu hỏi cùng câu trả lời của hắn và ba anh em Tông gia hoàn toàn ghi âm lại không sót một chữ.

Lúc này Trương Văn Trọng kết thúc cuộc ghi âm, từ trong danh bạ trong điện thoại tìm số điện thoại di động của Bạch Quang Minh, đồng thời bấm số.

Bạch Quang Minh đang ở kinh thành, nhận được cuộc điện thoại của Trương Văn Trọng cảm thấy rất ngạc nhiên, nhưng hắn vẫn chuyển máy, cười dò hỏi: “Trương tiên sinh, có gì mà anh gọi điện thoại cho tôi thế, đây thật là khó có được nha. Không biết có chuyện gì cần tôi hỗ trợ?”

Trương Văn Trọng nói: “Tôi có một đoạn băng ghi âm, tôi nghĩ, ông hẳn sẽ cảm thấy hứng thú.”

“Ghi âm? Ghi âm gì?” Bạch Quang Minh không khỏi sửng sốt, hắn thế nào cũng không nghĩ đến Trương Văn Trọng đột nhiên gọi điện thoại tới chỉ là vì cho hắn nghe một đoạn ghi âm. Nhưng khi hắn định hỏi lại lần nữa, ghi âm đã bắt đầu truyền phát, hắn chỉ có thể tạm thời ngậm miệng yên lặng lắng nghe đoạn ghi âm đến tận cùng là thứ trọng yếu gì. Mà khi hắn nghe được ba anh em Tông gia tự báo tên họ, biểu tình trên mặt từ lúc ban đầu chần chờ cùng không giải thích được, biến thành nghiêm túc và ngưng trọng. Nhất là khi hắn nghe bí vấn về Tông gia và Tổ gia, vùng lông mày càng cau chặt lại.

Không bao lâu, đoạn ghi âm đã kết thúc.

“Thế nào?” Trương Văn Trọng cầm lấy điện thoại di động hỏi.

“Trương tiên sinh, tôi mong muốn anh có thể thực tình trả lời tôi, chuyện trong đoạn ghi âm có thật sự hay không?” Bạch Quang Minh cũng không vội vã trả lời, giọng nói nghiêm túc hỏi ngược lại.

Phản ứng của Bạch Quang Minh nằm trong sự dự liệu của Trương Văn Trọng, hắn đạm nhiên hồi đáp: “Tông Phong, Tông Hình và Tông Thiển ba anh em Tông gia, lúc này đã bị tôi chế phục, ông có thể phái người qua đây tự mình thẩm vấn bọn họ.”

“Địa chỉ của anh ở đâu?” Bạch Quang Minh vội vàng hỏi.

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Biệt thự số 3 Hồng Thành Cao Đường tại Ung Thành.”

Sau khi nhớ kỹ địa chỉ Trương Văn Trọng nói, Bạch Quang Minh lập tức nói: “Tốt, tôi đem việc này chuyển cáo cho bộ môn tương quan của an toàn bộ quốc gia, tin tưởng bọn họ rất nhanh sẽ cùng anh liên lạc. Trương tiên sinh, tôi muốn nói chính là nếu như chuyện lần này là thật, như vậy anh đã giúp quốc gia một công lớn, quốc gia nhất định sẽ không quên công lao của anh!”

“Công lao hay không cũng không có gì, nhưng ông cho người của an toàn bộ quốc gia nhanh chạy qua đây một chút, tôi còn chưa được ăn cơm chiều đâu.”

Những lời này của Trương Văn Trọng làm Bạch Quang Minh triệt để không còn gì để nói. Nguyên bầu không khí nghiêm túc cùng ngưng trọng đã trong nháy mắt bị phá hư sạch sẽ. Bạch Quang Minh vốn không biết nên nói gì mới tốt, cuối cùng đành nói ra một câu: “Tốt, Trương tiên sinh, tôi sẽ hối thúc bọn họ chạy qua chỗ anh ngay. Mặt khác, có muốn tôi dặn bọn họ mua chút thức ăn đem qua cho anh luôn không?”

Trương Văn Trọng từ chối ý tốt của hắn: “Không cần đâu, bọn họ mua thức ăn không chắc tôi sẽ thích ăn. Để chờ bọn họ chạy qua, tôi tự mình đi ăn thôi.”

“Tốt lắm, tôi đi thông tri bọn họ.” Nói xong, Bạch Quang Minh liền cắt đứt điện thoại.

Trương Văn Trọng bỏ điện thoại vào trong túi, cũng không quản ba anh em Tông gia đang nằm trên mặt đất còn trong trạng thái bị thôi miên, cầm lấy điều khiển ti vi mở lên. Trong lúc này, hắn còn tìm được món cánh gà trong tủ lạnh, nhưng chỉ cần một miếng đành ném đi.

Mười lăm phút sau, điện thoại di động của Trương Văn Trọng vang lên, cầm điện thoại nhìn biểu hiện trên màn hình, là một dãy số điện thoại di động xa lạ của Ung Thành.

Vừa bấm nút chuyển máy, một thanh âm của người đàn ông trung niên sang sảng từ bên trong điện thoại truyền ra: “Uy, xin hỏi anh là Trương thượng giáo phải không? Tôi là người phụ trách của an toàn bộ quốc gia tại Ung Thành, tôi họ Diêu tên là Diêu Khoái. Là thiếu tướng Bạch Quang Minh của cục cảnh vệ bộ tổng tham mưu muốn chúng tôi tới tìm anh. Hiện tại tôi và người của tôi đang ở ngoài cửa biệt thự.”

Bởi vì Trương Văn Trọng còn có một chức vị phó tổ trưởng đặc cần tổ thuộc cục cảnh vệ bộ tổng tham mưu, lại có quân hàm thượng giáo, cho nên người tự xưng Diêu Khoái mới xưng hô hần là Trương thượng giáo.

Trương Văn Trọng nói: “Vào đi, sao phải nói cho tôi biết?”

“Cửa biệt thự cũng không làm khó được chúng tôi.” Diêu Khoái cười ha hả nói: “Nếu như không phải lo lắng còn chưa liên hệ với anh mà đã vào biệt thự, sẽ khiến cho anh hiểu lầm sau đó lại tạo thành phiền phức không cần thiết, chúng tôi đã sớm vào biệt thự này giờ.” Đang lúc nói những lời này, Diêu Khoái và năm thuộc hạ của hần đã mở cửa biệt thự, tiến nhập vào trong phòng khách.

Khóa cửa tuy thuộc phẩm chất tốt, thế nhưng trước mặt những người như Diêu Khoái, đã được mở ra dễ dàng.

“Trương thượng giáo, chào anh.” Diêu Khoái vẻ mặt hàm hậu tươi cười đi tới trước người Trương Văn Trọng, cười tủm tỉm chào hỏi.

Nhìn Diêu Khoái, Trương Văn Trọng chợt nhớ tới Bạch Quang Minh. Tuy rằng hai người này vô luận từ gương mặt hay vóc người mà nói, đều khác xa, nhưng trên thực tế bọn họ cùng một loại người, đều là người nham hiểm biết ẩn giấu tâm tình chân thực, tâm tư nhẫn nại, quan sát tỉ mỉ khôn khéo đầy khả năng.

Vô luận là gương mặt hay vóc người, Diêu Khoái đều rất bình thường. Nếu như ném hần vào trong đám người, tuyệt đối sẽ rất khó tìm ra được. Đồng thời trên mặt hần còn luôn bảo trì dáng tươi cười nghiệp vụ. Một người nhìn qua bình thường tới mức không thể bình thường hơn được nữa, làm cho người ta rất khó nghĩ tới hần là người của an toàn bộ quốc gia. Thậm chí hần có lấy ra giấy chứng minh, đều bị người ta hoài nghi là đồ giả. Nhưng trên thực tế loại người nhìn bình thường như vậy, mới là người đáng sợ nhất. Chỉ ít Trương Văn Trọng vừa liếc mắt đã nhìn ra, dáng tươi cười đầy vẻ khiêm tốn này, người đàn ông trung niên nhìn qua như có chút nhu nhược, trên thực tế lại là một cao thủ địa cấp hậu kỳ. Luận thực lực, chỉ sợ cũng không kém gì Bạch Quang Minh. Đồng thời hai tay hần còn đầy vết chai, hiển nhiên do quanh năm luyện súng gây ra. Ánh mắt hần nhìn như khiêm tốn tự do, kỳ thực lại sắc bén nhạy cảm. Người như vậy hần là võ nghệ cao siêu, đồng thời còn là cao thủ tinh thiện súng ống!

Cái gì gọi là giả trư ăn thịt cạp? Người tên Diêu Khoái này điển hình chính là giả trư ăn thịt cạp! Nếu như khinh thị hần, bỏ qua hần, chỉ sợ sẽ bị ném khổ đầu một ngày nào đó.

“Chào anh, Diêu cảnh quan.” Trương Văn Trọng đứng dậy, đưa tay bắt tay Diêu Khoái. Sau đó chỉ vào ba anh em Tông gia nằm trên mặt đất, nói: “Tông Phong, Tông Hình, Tông Thiển ba anh em đều ở đây.”

Trước mặt Trương Văn Trọng, Diêu Khoái cảm giác không được tự nhiên. Ngực trang của hần phảng phất dễ dàng bị ánh mắt nhạy cảm của Trương Văn Trọng xuyên thấu. Cuối cùng Diêu Khoái thẳng thắn thu hồi vẻ ngực trang của mình.

Ngay khi hần thu hồi dáng tươi cười ngực trang, đứng thẳng người, Diêu Khoái liền giống như thay đổi thành người khác, làm cho người ta có loại cảm giác cực kỳ khôn khéo. Hiện tại vô luận là ai nhìn hần, đều cảm thấy đề phòng, âm thầm cảnh giác. Bởi vậy có thể thấy được sự ngực trang của hần cao minh, đủ xưng hào Ảnh Đế.

“Bọn họ đúng là Tông Phong, Tông Hình, Tông Thiển, tôi đã từng dẫn người giao thủ cùng bọn hần, đáng tiếc bọn hần đột phá vòng vây đào tẩu.” Ánh mắt Diêu Khoái đảo qua ba người nằm dưới đất.

Trương Văn Trọng lấy điện thoại xem thời gian, nói: “Bọn hần còn bốn mươi lăm phút nữa sẽ tỉnh thôi miên. Đoạn ghi âm tôi đưa cho Bạch Quang Minh, nói vậy các anh cũng đều nghe qua. Hiện tại nếu như các anh có gì cần hỏi bọn hần, thì cứ hỏi nhanh lên. Trong lúc bị thôi miên, vô luận các anh hỏi gì họ cũng đều nói hết. Nhưng qua thời gian, thì không còn cơ hội tốt như vậy nữa.”

“Cảm ơn anh, Trương thượng giáo.” Diêu Khoái vẻ mặt thành khẩn cảm kích nói.

Bộ an toàn quốc gia cũng từng bắt được một ít con cháu đệ tử Tông gia, thế nhưng những người này đều rất cứng miệng. Vô luận dùng phương pháp gì, chưa từng buộc được họ khai ra, không bao giờ hỏi được những chuyện có liên quan tới Tông gia. Hiện tại Trương Văn Trọng dùng Chúc Do Thuật thôi miên ba con cháu dòng chính của Tông gia, làm Diêu Khoái bọn họ có thể dễ dàng hỏi ra tình báo cần thiết, điều này không thể nghi ngờ chính giúp họ một việc lớn, thảo nào Diêu Khoái thốt lên lời cảm kích từ trong nội tâm.

Trương Văn Trọng thần nhiên khoát tay chặn lại, nói: “Không cần cảm ơn. Giao ba người này cho các vị, tôi xin cáo từ trước. À, được rồi, đợi khi hết giờ thôi miên, bọn hắn sẽ hoàn toàn quên sạch những gì đã xảy ra. Nếu các vị không muốn đập cỏ động rắn, có thể để bọn hắn tiếp tục ở lại nơi này.”

“Trương thượng giáo, thỉnh cho phép tôi lần nữa biểu đạt lòng biết ơn.” Thấy Trương Văn Trọng phải đi, Diêu Khoái vội vàng nói: “Chuyện lần này bộ an toàn quốc gia thiếu anh một nhân tình. Sau này nếu như anh có gì cần chúng tôi hỗ trợ, chỉ cần phân phó, chỉ cần không trái nguyên tắc, chúng tôi đều kiệt lực làm.”

Lần này Trương Văn Trọng không cự tuyệt, mà gật đầu nói: “Tốt, tôi nhớ kỹ lời này của anh, tạm biệt.”

Có an toàn bộ quốc gia tham gia, ngày diệt vong của Tông gia và Tổ gia cũng đã được tuyên cáo. Dù sao thế lực của hai gia tộc cho dù có lớn bao nhiêu, cũng không thể vượt qua được quốc gia. Trừ phi, bọn hắn đã sớm không còn là người trong thế tục.

198. Chương 200: Hai Cuộc Điện Thoại, Hai Sự Kiện

PS: Do đêm qua không tập trung. Nên để Bộ An Toàn Quốc Gia. Nay xin sửa lại thành Cục An Ninh Quốc Gia. Chân thành cảm ơn mọi người.

Đối với chuyện của hai nhà Tông Tổ, trong suốt một tháng qua Cục An Ninh Quốc Gia luôn luôn không can dự, một mực bảo trì im lặng. Cũng không vội vàng áp dụng biện pháp, mà âm thầm bố trí những thành viên tinh anh trong cục, chờ đợi cơ hội đem hai nhà Tổ Tông, một mẻ lưới bắt gọn.

Tổ gia và Tông gia đối với chuyện này cũng hồn nhiên bất tri giác, bọn chúng dốc toàn lực phát triển thế lực tại Ung Thành. Có lẽ bởi công việc quá mức rườm rà, nên trong khoảng một tháng thời gian này, bọn chúng cũng không đi tìm Trương Văn Trọng. Điều này làm cho Trương Văn Trọng sống thoải mái hơn.

Lúc này, Tổ gia và Tông gia không nghĩ đến, bí mật của hai nhà cùng với kế hoạch phát triển trong tương lai, đã bị Cục An Ninh Quốc Gia nắm giữ.

Buổi sáng hôm nay, khi Trương Văn Trọng khám chữa cho mấy em học sinh vì chơi bóng rổ mà bong gân. Thì bỗng nhiên chiếc di động của hắn réo chuông. Cầm lấy máy nhìn vào màn hình hiển thị, liền thấy hai chữ: Diêu Khoái.

Xem ra Cục An Ninh Quốc Gia, muốn hành động áp chế Tổ gia cùng Tông gia rồi!

Trương Văn Trọng ra hiệu Tô Hiểu Hồng tới quán băng cho bạn học sinh này. Theo sau, hắn cầm điện thoại đi tới một nơi vắng vẻ, nhấn nút chuyển liên lạc.

“Điều cảnh quan, các anh muốn cất lưới rồi hả?” Trương Văn Trọng thần nhiên hỏi.

Diêu Khoái mỉm cười đáp: “Ha ha, quả nhiên không có chuyện gì che giấu nổi Trương thượng giáo! Đúng vậy, nửa đêm hôm qua chúng tôi bắt đầu hành động rồi. Thế lực của hai nhà Tông gia, ở Hoài Nam, Ung Thành cùng mấy thành phố khác đều bị vây công. Cuối cùng, diệt trừ hầu như không còn chút nào.”

“Chúc mừng, các đồng chí.” Trương Văn Trọng nói.

Tuy ở bên trong điện thoại, Diêu Khoái nói rất đơn giản, nhưng Trương Văn Trọng biết, hành động vây công mấy thành phố nửa đêm hôm qua, tất nhiên sẽ phát sinh vô số lần chém giết quyết liệt. Cũng chẳng biết, trong hành động diệt trừ hai nhà Tổ Tông, có bao nhiêu người đã trở thành liệt sĩ.

Diêu Khoái cảm thán nói: “Hành động diệt trừ hai nhà Tông, Tổ lần này. Nhiều ít đều là công lao của Trương thượng giáo, nếu như không có Trương thượng giáo hỗ trợ. Chẳng biết chúng tôi phải mai phục đến khi nào, mới diệt trừ được tổ chức nguy hiểm này.”

“Điều cảnh quan! Quá khen rồi.” Trương Văn Trọng cười nhạt nói: “Hôm nay Điều cảnh quan gọi điện cho tôi, hẳn là còn chuyện khác phải không?”

“Đúng vậy, tôi quả thực còn có một chuyện quan trọng muốn nói cho anh nghe.” Bỗng nhiên ngữ khí của Điều Khoái biến thành nghiêm túc: “Hành động lần này, mặc dù chúng tôi tóm gọn cả mẻ lưới. Nhưng Tổ gia có hai con cá lọt lưới chạy trốn ra nước ngoài. Một người tên Tổ Khuyết, gia chủ Tổ gia, một người nữa là cháu gái ruột của hắn. Căn cứ theo tình báo, Tổ Khuyết hiện giờ đang là cao thủ Thiên Cấp trung kỳ. Về phần cháu gái của hắn thì không có nhiều tài liệu cho lắm, chỉ biết tháng tám năm nay, nàng ta mới tròn mười sáu tuổi.”

Thoảng tạm ngưng một chút, Điều Khoái tiếp tục nói: “Mặc dù hành động lần này được Bộ Tổng Tham Mưu của Bạch tướng quân giám sát. Nhưng chúng tôi cũng không dám chắc chắn, hai ông cháu Tổ gia kia có tìm đến anh gây phiền toái hay không nữa. Cho nên hôm nay tôi gọi điện thông báo, để anh chuẩn bị tinh thần trước một chút.”

“Cao thủ Thiên Cấp trung kỳ? Ừm, tôi nhớ rồi.” Trương Văn Trọng cười nhạt một tiếng. Mặc dù hiện giờ lấy tu vi Luyện Thể kỳ của hắn, muốn ngạnh kháng với hai cái thế lực võ gia khổng lồ, là chuyện vô khả năng. Nhưng nếu chỉ ứng phó một cao thủ Thiên Cấp trung kỳ, thì cũng không phải chuyện gì quá mức khó khăn. Huống chi, lúc này hai ông cháu Tổ gia đang chạy trốn ra nước ngoài, tránh né đầu sóng ngọn gió.

Đợi khi bọn họ âm thầm chuồn về nước, tu vi của mình nói không chừng sẽ bước vào cảnh giới Luyện Mạch rồi. Tới lúc đó, đừng nói cao thủ Thiên Cấp trung kỳ, cho dù là cao thủ Thiên Cấp đỉnh kỳ, hắn cũng đối phó dễ dàng như trở bàn tay.

Loại thái độ hồ hững của Trương Văn Trọng, làm cho Điều Khoái rất kinh ngạc. Bất quá hắn lại nghĩ, con người của Trương Văn Trọng nơi nơi đều biểu hiện cổ quái. Nói không chừng, người ta thật không sợ hai ông cháu Tổ gia tìm cách báo thù đâu. Vì thế hắn mỉm cười nói: “Tôi biết Trương thượng giáo tu vi tinh thâm, bản lĩnh siêu phàm, tự nhiên sẽ không đem hai ông cháu Tổ gia để vào trong mắt, chỉ trách tôi đã quá lo lắng mà thôi. Được rồi, Trương thượng tá, nếu không còn chuyện gì thì tôi cúp điện thoại đây. Ài.....Cái số của tôi đúng là mạng khổ, mặc dù tổ chức cất lưới thành công, nhưng bộ phận chúng tôi còn phải xử lý thêm nhiều chuyện lặt vặt khác. Buồn chán nhất chính là tăng ca, mà không có tăng lương ah!”

Khi Điều Khoái nói ra những lời này, căn bản không giống với nhân vật cao cấp trong Cục An Ninh Quốc Gia. Nghe hắn căn nhắc, càng giống như một nhân viên cấp thấp ở những công ty tư nhân. Bất đồng duy nhất chính là, khi mở miệng oán hận, giọng điệu của hắn phi thường thoải mái, rõ ràng là mang theo một cổ tâm tình vui đùa.

Trương Văn Trọng không khỏi dở khóc dở cười: “Hẹn gặp lại anh sau.” Tiếp theo hắn liền xoay người, quay trở lại phòng y tế.

Nhưng đột nhiên, chiếc di động một lần nữa đổ chuông. Lần này người gọi điện tới không phải ai khác, mà chính là Vũ Giai.

Trương Văn Trọng chuyển liên lạc, thanh âm của Vũ Giai liền vang lên trong tai nghe: “Uhm, Trọng ca, anh đang làm việc hả?”

Trương Văn Trọng hỏi đáp: “Uhm, như thế nào, có chuyện gì sao?”

Vũ Giai liền sáng giọng: “Xem anh nói kìa! Nếu không có chuyện gì thì tôi không thể điện thoại cho anh sao?”

Trương Văn Trọng cười khổ: “Tôi không có ý này! Tôi chỉ cảm thấy, tự nhiên cô gọi điện đến, nhất định là có chuyện gấp muốn nói. Ừm, chẳng lẽ tôi đoán sai hả?”

“Không....không...anh không đoán gì sai cả. Thật sự đúng là tôi có chuyện muốn nói với anh.” Vũ Giai vội vàng xác nhận. Mà lúc này, trong lòng của nàng còn sinh ra một chút hương vị ngọt ngào, kiều nhan trên mặt cũng phỉếm hồng lên. Nàng nhin không được thâm tự nhủ với mình: “Trọng ca như thế nào đoán được, ta gọi điện thoại tới là muốn tìm hắn nói chuyện? Chẳng lẽ cái này gọi là thần giao cách cảm hay sao?”

Trương Văn Trọng cũng không biết lúc này trong lòng Vũ Giai đang suy nghĩ cái gì, hắn khẽ cười: “Nói đi, lần này gặp phải chuyện gì thế?”

Vưu Giai không có trực tiếp trả lời câu hỏi của hân, mà mỉm cười hỏi ngược lại: “Anh có biết, ngày mốt là ngày bao nhiêu không?”

Trương Văn Trọng nghe vậy không khỏi ngạc nhiên, hân cau mày suy nghĩ một hồi, mà vẫn chưa nghĩ ra ngày mốt có lễ hội gì. Chỉ đành mở miệng dò hỏi: “Ngày mốt cách tiết trung thu mấy ngày phải không? Tôi chỉ biết ngày mốt là chủ nhật thôi. Như thế nào, Vưu Giai, chẳng lẽ ngày mốt có lễ hội gì đặc thù sao?”

Nghe Trương Văn Trọng nói vậy, trong lòng Vưu Giai không ngừng mắng hân là tên đầu gỗ. Chân chính không hiểu phong tình tới cực điểm. Rốt cuộc, nàng đành phải bắt đắc dĩ hỏi đáp: “Ngày mốt là sinh nhật của tôi.”

Nói xong, Vưu Giai thăm tự nhủ: “Ngày sau ta nên gọi hân là Trương đầu gỗ mới đúng. Bởi vì hân chính là một tên đại đầu gỗ ah!”

“Hả?...Chúc cô sinh nhật vui vẻ.” Trương Văn Trọng ngạc nhiên nói.

“Trọng ca, anh sẽ không định dùng một câu, sinh nhật vui vẻ, rồi đuổi tôi đi chứ? Tôi muốn được nhận quà sinh nhật ah!” Trong điện thoại, truyền ra tiếng cười vui tươi như chuông bạc của Vưu Giai, “Ngày mốt đúng vào dịp cuối tuần. Nên tôi định mời bạn bè tham dự tiệc sinh nhật, đến lúc đó anh nhớ tới tham gia nha.”

Kỳ thật, so sánh với tổ chức tiệc sinh nhật. Thì Vưu Giai càng muốn cùng Trương Văn Trọng đi ăn tối. Đáng tiếc chính là, cô em gái Vưu Tình trời sinh thích náo nhiệt. Một mực gây sức ép, muốn nàng phải mời bạn bè đến chơi, tổ chức một buổi sinh nhật thực hoành tráng.

“Được! Tới hôm đó, tôi nhất định sẽ đến.” Trương Văn Trọng đáp ứng, theo sau lại hỏi: “À, phải rồi, cô thích quà sinh nhật gì?”

“Trọng ca, chỉ cần là anh tặng, vô luận thứ gì, Vưu tử của bọn ta đều thích ah!” Bỗng nhiên, trong điện thoại vang lên thanh âm của Vưu Tình.

Theo sau đó vọng ra một chuỗi thanh âm náo nhiệt. Tại đầu dây bên kia, hân là Vưu Giai đang náo nhiệt túi bụi cùng với Vưu Tình.

Thực khó khăn mới đoạt lại được di động từ trong tay Vưu Tình, Vưu Giai không dám chậm trễ, vội vàng nói: “Trọng ca, quyết định thế nha! Ngày mốt anh nhất định phải tới đó. Về phần quà sinh nhật thì không quan trọng lắm đâu. Cứ thế nha, tôi cúp máy đây. Con bé Tình nhi ở bên cạnh làm ầm ĩ, tôi phải đi giáo huấn nhỏ một chút.”

Dứt lời, nàng liền ngắt điện thoại.

Trương Văn Trọng có thể tưởng tượng được. Ở đầu dây bên kia, khẳng định là đang diễn ra một hồi “đại chiến” náo nhiệt.

199. Chương 201: Tiểu Nguyệt Nguyệt

Cắt điện thoại, Trương Văn Trọng bỏ vào trong túi, gỡ gỡ đầu, cảm thấy thật phiền não.

Nếu như là chuyện trị bệnh cứu người hay luyện đan luyện khí gì đó, đối với Trương Văn Trọng mà nói quả thực không có chút khó khăn. Nhưng hiện tại vấn đề hân cần đối mặt cũng không phải là những chuyện kia mà là chuyện chọn quà sinh nhật tặng cho một cô gái. Đối với một người vốn giống một đầu gỗ như Trương Văn Trọng, không hiểu phong tình chút nào, độ khó của chuyện này quả thật rất cao. Đủ làm cho hân có cảm giác đau đầu choáng váng.

Thẳng đến khi trở về phòng làm việc, nhìn thấy Tô Hiểu Hồng đang bận rộn bên trong, Trương Văn Trọng mới đưa tay vỗ trán, chợt hiểu ra lắm bầm: “Tuy rằng ta không biết mua quà gì tặng Vưu Giai, thế nhưng Tô Hiểu Hồng hân là sẽ biết chứ? Dù sao nàng và Vưu Giai đều là nữ nhân.”

Cảm giác đã tìm được cứu tinh, Trương Văn Trọng lập tức kéo lại Tô Hiểu Hồng, nói: “Tiểu muội, có chuyện tôi muốn nhờ cô một chút.”

Tô Hiểu Hồng trả lời rất sáng khoái: “Trương lão sư, sao thầy lại khách khí với em như vậy? Có chuyện gì cần em làm, thầy cứ dặn dò là được.”

Trương Văn Trọng nói: “Sự tình là như vậy, tôi vừa nhận được điện thoại do Vưu Giai gọi tới, nói ngày mốt là sinh nhật của nàng. Nhưng vấn đề là cho tới bây giờ tôi chưa từng tặng quà cho nữ nhân, cho nên tôi cũng không biết nên tặng quà gì cho nàng mới tốt, vì vậy muốn nhờ cô hỗ trợ, cho một ý kiến.”

“Nguyên lai là như vậy.” Nghe xong lời nói của Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng vỗ vỗ lên bộ ngực cực lớn của mình, bảo chứng nói: “Trương lão sư, chuyện này thầy tìm đến em, thì thật đã tìm đúng người. Thầy có biết, bạn của em đều đặt danh hiệu gì cho em không? Bọn họ đều gọi em là người hiểu tâm lý! Cho nên chỉ cần có sự giúp đỡ của em, bảo chứng thầy có thể tuyển được món quà cho Vưu Giai tỷ thích thú. Ai, Trương lão sư, lúc nào chúng ta đi mua quà tặng? Nếu không hay thế này, sau khi tan sở trưa nay, chúng ta đi mua nhé?” Vừa nhắc tới chuyện đi dạo phố mua sắm, hai mắt Tô Hiểu Hồng tỏa sáng, biểu hiện còn khẩn cấp hơn cả Trương Văn Trọng.

Nữ nhân quả nhiên đều có tiềm chất phát triển thành kẻ mua sắm cuồng.

Trương Văn Trọng nhìn không được nở nụ cười khổ, vội vàng nói: “Không cần phải gấp như thế, ngày mai chúng ta đi cũng được.”

“Ngày mai?” Tô Hiểu Hồng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó có chút hưng phấn nói: “Cũng tốt, ngày mai là cuối tuần, chúng ta không cần đi làm, có thời gian cả ngày có thể dùng đi dạo phố. A nha, lại nói tiếp, cả tháng nay em đã không được đi dạo phố rồi đó. Ngày mai em nhất định phải hảo hảo shopping thỏa thích!”

Trương Văn Trọng cảm giác sau gáy mình đang toát mồ hôi lạnh, vội vàng nói: “Uy uy, tiểu muội, cô không quên chuyện chính sự mà ngày mai chúng ta muốn làm đó chứ?”

Tô Hiểu Hồng cười hồi đáp: “Đi chọn quà sinh nhật cho Vưu Giai tỷ a, sao em lại quên được chứ? Trương lão sư, em nói cho thầy nghe nha, chuyện chọn quà sinh nhật không phải là chuyện đơn giản, bên trong còn có học vấn rất lớn đó. Cho nên tới ngày mai, chúng ta phải đi dạo chung quanh, mới có thể tuyển chọn được món quà sinh nhật thích hợp cho Vưu Giai tỷ.”

Thấy Tô Hiểu Hồng rất có hào hứng thao thao bất tuyệt nói chuyện, Trương Văn Trọng cười khổ vội vàng ngăn lại: “Dừng lại, dừng lại đi tiểu muội, tôi biết chọn quà sinh nhật có học vấn rất lớn, cô không cần nói cho tôi nghe chi tiết, dù sao ngày mai toàn bộ đều nhờ cô.”

Tô Hiểu Hồng cười thè đầu lưỡi, học dáng dấp nữ binh như trong tivi, hướng Trương Văn Trọng cúi chào nói: “Dạ, bảo chứng hoàn thành nhiệm vụ.”

Sáng sớm hôm sau, Tô Hiểu Hồng khẩn cấp gọi điện thoại cho Trương Văn Trọng, hẹn hán gặp mặt tại đường dành riêng cho người đi bộ tại đường Hà Tây, chuẩn bị đi mua quà sinh nhật cho Vưu Giai. Đối với sự nhiệt tình quá độ của Tô Hiểu Hồng biểu hiện ra, Trương Văn Trọng cũng chỉ đành cười khổ chấp nhận.

Khi Trương Văn Trọng đi tới đường dành riêng cho người đi bộ tại đường Hà Tây, gặp mặt Tô Hiểu Hồng, Tô Hiểu Hồng cũng không vội vã kéo hán đi chọn quà sinh nhật, mà hướng hán hỏi tình huống cụ thể về tính tình của Vưu Giai.

Thân phận bối cảnh, sở thích tính cách, có niềm yêu thích đặt thù gì, sợ và chán ghét nhất thứ gì, rất nhiều vấn đề linh tinh như thế đều bị Tô Hiểu Hồng hỏi ra, đồng thời nàng còn không quên cầm giấy bút ghi lại. Xem tư thế này của nàng, không hề giống nhân viên y tế một chút nào, lại giống như một ký giả sẵn lòng tìm hiểu chuyện bất quá. Nhưng Trương Văn Trọng cũng chỉ biết được thân phận bối cảnh và tính cách của Vưu Giai, đối với những vấn đề khác một mực chẳng biết.

“Không phải chứ, Trương lão sư, thầy và Vưu Giai tỷ quen biết lâu như vậy, không ngờ những tình báo cơ sở như thế cũng không biết?” Tô Hiểu Hồng rất kinh ngạc, nàng cũng không tiếp tục ghi chép, đem giấy bút ném vào trong túi xách mang theo, sau đó nói: “Hoàn hảo thầy còn biết được thân thể và tính cách của chị ấy, bằng không dù là người phóng khoáng lạc quan như em cũng chỉ đành bó tay hết cách thôi. Được rồi, Trương lão sư, chúng ta xuất phát.”

Tô Hiểu Hồng dẫn Trương Văn Trọng bắt đầu chuyển động trong đường dành riêng cho người đi bộ thuộc đường Hà Tây.

Bởi vì thân phận bối cảnh của Vũ Giai, cùng với nguyên nhân tính cách của nàng, Tô Hiểu Hồng cũng không dẫn Trương Văn Trọng đi vào cửa hàng mỹ phẩm hoặc những cửa hàng nữ trang bình thường, chỉ trực tiếp dẫn hắn đi vào những cửa hàng Chanel, Dior, Yves Saint Laurent, những thương hiệu độc quyền về thời trang mỹ phẩm hàng hiệu nổi danh trên thế giới. Dựa vào tính cách của Vũ Giai để chọn quà, đáng tiếc chính là đi được vài cửa hàng cũng không chọn được món quà gì vừa ý.

Chuyển động một vòng bên trong các cửa hàng thời trang nổi tiếng, vẫn chưa mua được quà tặng gì thích hợp cho Vũ Giai. Nhưng khi bọn họ chuẩn bị rời đi, ánh mắt của Tô Hiểu Hồng cũng bị một túi xách màu hồng phấn hấp dẫn, không khỏi chậm lại bước chân.

Trương Văn Trọng nhìn theo ánh mắt của nàng, không khỏi hơi nhíu mày, hơi kinh ngạc hỏi: “Thế nào, lẽ nào cô nghĩ túi xách màu hồng này thích hợp với Vũ Giai sao?” Tuy rằng hắn cũng không hiểu cách chọn quà tặng cho phái nữ, thế nhưng hắn hiểu rõ tính cách của Vũ Giai. Hắn nghĩ với tính cách của nàng, sợ rằng sẽ không thích loại túi xách màu hồng phấn có vẻ dành cho những thiếu nữ vị thành niên như thế này. Lẽ nào cô gái nhỏ Tô Hiểu Hồng này lại có cách nhìn cao minh khác?

“Không, túi xách này không hề thích hợp chút nào với Vũ Giai tỳ.” Tô Hiểu Hồng lắc đầu đáp, sau đó xoay người đi ra ngoài cửa, nói: “Chúng ta đi thôi, ở đây cũng không có gì thích hợp cho Vũ Giai tỳ, chúng ta đi tìm xem chỗ khác.”

Trương Văn Trọng nhìn Tô Hiểu Hồng, lại đưa mắt nhìn túi xách màu hồng phấn, không khỏi nở nụ cười, nói: “Tôi đã biết, là cô thích túi xách màu hồng phấn này phải không? Nếu thích thì mua nó đi.”

Tô Hiểu Hồng xoay người lại nhìn Trương Văn Trọng, lắc đầu nói: “Túi xách này quá đắt, tôi mua không nổi.”

Túi xách màu hồng phấn giá tiền hơn mười ngàn nguyên, tuy rằng trong nhà Tô Hiểu Hồng cũng có chút tiền, nhưng cũng sẽ không tới mức cho phép nàng mua loại túi xách đắt tiền đến như vậy.

“Hay là để tôi mua tặng cho cô.” Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói. Sau hai lần bán đấu giá Dương Nhan Đan, bên trong ngân hàng hắn đã có khoản tiền mấy chục triệu.

“Đừng, túi xách này quá đắt, tôi không nhận nổi đâu.” Tô Hiểu Hồng vội vã cự tuyệt: “Tuy hiện tại thầy lấy hai phần tiền lương mỗi tháng, nhưng muốn mua túi xách này cũng phải để dành một hoặc hai tháng phải không? Dù là có tiền, cũng không thể lãng phí như vậy. Nghe em nói, thầy nên để dành tiền cho mình, sau này thầy đi đâu cũng phải cần tiền nữa.”

Trương Văn Trọng thế nào cũng không ngờ tới, Tô Hiểu Hồng luôn luôn biểu hiện như một cô em gái nhà bên, lại có thể nói ra một câu nói thành thực hiểu biết đến như vậy. Câu nói này, so với tính cách ngày thường của nàng tuyệt nhiên khác hẳn. Hắn nhìn không được nở nụ cười, nói: “Tiểu muội, tôi thật sự nhìn không ra cô còn có thể nói ra một câu nói ổn trọng như vậy.”

Tô Hiểu Hồng vừa cười vừa nói: “Những lời này không phải do em nói đâu, là bà nội em lúc dạy cho anh họ em nói ra, em chỉ là đi lòng vòng chuyển thiếp lại mà thôi.”

“Chuyển thiếp?” Trương Văn Trọng ngạc nhiên sững sờ.

Tô Hiểu Hồng nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của hắn, cũng biết hắn nghe không hiểu lời của mình, vội vàng cười giải thích: “Đây là từ ngữ dùng trên internet. Dùng ở đây có ý tứ chính là: Em đem lời nói đó chuyển tiếp lại y đúc thêm một lần. Ai, em nói Trương lão sư, hiện tại đã là thời đại phổ cập internet cao độ, thầy cũng nên mua một máy vi tính đặt trong nhà, học cách lên mạng. Bằng không thầy sẽ bị thời đại đào thải đó nha.”

Trương Văn Trọng đưa tay nhẹ gõ lên đầu nàng, cười nói: “Không phải chỉ là một từ chuyển thiếp thôi sao? Cô lại có thể xả ra nhiều vấn đề để nói như vậy, còn tiên đoán tôi sẽ bị thời đại này đào thải, tôi thật là phục cô rồi, cô không phải xem mình là nhà tiên tri đó chứ?”

Tô Hiểu Hồng phì cười ỏi ra đầu lưỡi khả ái, lại định xoay người rời đi.

“Tiểu muội?” Ngay lúc này, ở phía sau vang lên một thanh âm.

Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng xoay người nhìn lại, chỉ thấy một nữ nhân cả gương mặt trang điểm cực đậm, kéo theo một người ăn mặc chẳng biết giống đàn ông hay đàn bà, cất bước đi vào cửa hàng, đang gọi Tô Hiểu Hồng.

“Sao lại là cô ta?” Nhìn thấy nữ nhân kia, vùng lông mày Tô Hiểu Hồng chột cau chặt lại.

“Làm sao vậy?” Trương Văn Trọng nghe ra sự dị dạng trong câu nói của nàng, vội vàng dò hỏi.

Gương mặt Tô Hiểu Hồng nhăn nhó như trái khổ qua, nhỏ giọng nói: “Nữ nhân này tên là Hoàng Nguyệt, tên hiệu là tiểu Nguyệt Nguyệt. Là bạn học thời cao trung của em, tính cách rất kém cỏi, tính tình cực xấu, luôn luôn bày ra tư thái vênh váo tự đắc, thích nhất là châm chích tôn nghiêm cùng những việc làm của người khác. Cho nên lúc còn học cao trung, trong lớp học không có một ai thích cô ta. Sau đó tham gia thi vào trường cao đẳng, thành tích của cô ta rất kém cỏi, toàn bộ đều nhờ trong nhà dùng tiền mới được vào một trường đại học bên ngoài tỉnh học tập. Không nghĩ tới, lại gặp được cô ta ở đây, a a, xong đời rồi, xong đời rồi, gặp cô ta, em sẽ gặp xui xẻo trong thời gian rất dài. Điềm lành không còn nhìn thấy nữa, không còn nhìn thấy nữa. Trương lão sư, chúng ta mau nhanh đi thôi, ngàn vạn lần đừng để ý cô ta.”

Ngay khi Tô Hiểu Hồng định kéo Trương Văn Trọng nhanh chân bỏ đi, Hoàng Nguyệt đột nhiên mở miệng nói: “Chờ một chút, tiểu muội, cô thấy tôi liền chạy, chẳng lẽ làm ra chuyện gì đuổi lý có lỗi với tôi sao?”

200. Chương 202: Trả Tiền Cũng Không Bán

Nếu tính cách Tô Hiểu Hồng bư hãn hơn một chút, chỉ sợ nàng đã cho Hoàng Nguyệt một bạt tai, sau đó lại chỉ vào mũi Hoàng Nguyệt, lớn tiếng mắng: “Cô *** mới làm chuyện đuổi lý! Toàn gia của cô đều làm chuyện đuổi lý!” Đáng tiếc chính là, tính cách Tô Hiểu Hồng còn chưa bư hãn đến nông nổi như vậy. Cho nên tràng cảnh như thế nàng cũng chỉ có thể tưởng tượng trong lòng. Trên thực tế, khi đối mặt với giọng nói cả vú lấp miệng em của Hoàng Nguyệt, nàng cũng chỉ dùng giọng nói băng lãnh đáp: “Đừng hiểu lầm, tôi cũng không hề làm chuyện gì đuổi lý, nhất là không làm chuyện gì đuổi lý với cô. Nguyên nhân nhìn thấy cô mà bỏ đi rất đơn giản, chỉ là vì tôi không muốn cùng cô ở chung một địa phương mà thôi.”

Tô Hiểu Hồng lời kéo Trương Văn Trọng, đã nghĩ muốn nhanh rời khỏi cửa hàng.

Hoàng Nguyệt như không nghe ra được ý tứ châm chọc bên trong câu nói của Tô Hiểu Hồng, trái lại còn có chút đắc ý ngẩng đầu lên, cười duyên nói: “Không nghĩ tới, tiểu muội cô cũng có chút tự mình hiểu lấy, không ngờ cũng biết với thân phận địa vị của cô, thật không xứng ở cùng một chỗ với tôi, cho nên mới muốn nhanh rời đi một chút. Nhưng cô và tôi tốt xấu cũng từng là bạn học, con người của tôi lòng dạ rất rộng, tuyệt đối sẽ không chú ý thân phận địa vị của cô. Ai, lại nói, chúng ta gần một năm không có gặp mặt phải không? Thực sự là không ngờ, ở đây lại đụng được cô. Cô cũng đừng vội vã đi, thật vất vả mới gặp mặt, cùng tôi trò chuyện một chút đi.”

Tô Hiểu Hồng rất rõ ràng, “nói chuyện phiếm” của Hoàng Nguyệt trên thực tế là đơn phương khoe khoang. Nàng cũng không hứng thú ở lại xem Hoàng Nguyệt biểu diễn phô trương. Huống chi, ngày trước nàng và Hoàng Nguyệt còn có khúc mắc. Cho nên Hoàng Nguyệt “nói chuyện phiếm” tuyệt đối cũng không phải muốn ôn chuyện tốt đẹp gì. Nói không chính xác, Hoàng Nguyệt sẽ nói ra những lời làm cho nàng phẫn nộ, cho nên nàng vội vàng nói: “Miễn, miễn, hai chúng ta không giống nhau, hứng thú sở thích cũng không giống, không có gì hay trò chuyện. Huống chi tôi còn có việc, đi trước một bước.”

“Tôi đã nói, sẽ không chú ý thân phận địa vị của cô, sao cô cứ tự ti như vậy?” Hoàng Nguyệt chắn ngay trước người Tô Hiểu Hồng, khoan thai hít một tiếng, ánh mắt rơi vào chiếc túi xách màu hồng phấn Tô Hiểu Hồng nhìn thấy khi nãy, chỉ vào túi xách nói: “Cô rất thích túi xách này sao? Sao không mua nó đi?”

“Không có tiền, mua không nổi.” Tô Hiểu Hồng gằn tiếng.

Về mặt Hoàng Nguyệt như đương nhiên, gật đầu nói: “Điều này cũng đúng, người như cô, cả đời cũng chưa chắc mua được một túi xách như vậy cho mình. Nhưng tôi thì khác, cô xem toàn thân trên dưới của tôi, có thứ gì không phải hàng hiệu nổi tiếng thế giới? Tôi lên lút nói cho cô, dù nội y tôi mặc cũng là hàng hiệu nổi danh thế giới.” Vừa nói cô ta vừa cầm túi xách màu hồng, quay nhìn vào gương, vui vẻ nói: “Ôi uy,

thực sự là không ngờ, ánh mắt của tiểu muội cô đúng là không sai nha. Túi xách này quả nhiên là đẹp, ai, chỉ tiếc giá cả quá đắt, cô mua không nổi. Nhưng mười vạn nguyên sao, với tôi mà nói, chỉ là chuyện vặt.”

“Đến đây, gói lại túi xách này, tôi mua.” Hoàng Nguyệt ngoắc một nhân viên bán hàng đem túi xách đưa vào tay nhân viên. Sau đó xoay người lại cười dài nhìn Tô Hiểu Hồng nói: “Tiểu muội, tôi cảm thấy chán ngấy với túi xách rồi, tôi đem nó tặng cho cô, cũng cho cô có mặt mũi vì được xài hàng hiệu.”

Tuy rằng Tô Hiểu Hồng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng vẫn bảo lưu lại lễ nghi cơ bản, chỉ dùng giọng nói băng lãnh đáp: “Không cần, cô tự giữ lại mà dùng, chúng tôi phải đi, phiền phức cô nhường đường.”

“Tiểu muội, đây là bạn trai của cô sao?” Ánh mắt Hoàng Nguyệt rơi trên người Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng vội vàng giải thích: “Không, đây là...”

Nhưng Hoàng Nguyệt cũng không cho nàng cơ hội giải thích, chỉ lắc đầu thở dài nói: “Ai, tiểu muội a tiểu muội, vóc người tướng mạo của cô tuy rằng kém xa tôi, nhưng cũng xem như không tệ. Huống chi cô cũng rất biết cách dụ dỗ đàn ông. Với bản lĩnh năng lực của cô, thật muốn tìm bạn trai, dạng đàn ông nào mà không tìm được? Sao lại tuyển một người gương mặt bình thường lại không có tiền thế? Đáng tiếc, thực sự là đáng tiếc, lãng phí, thực sự là lãng phí.”

Ngày xưa lúc học cao trung, Hoàng Nguyệt đã từng truy cầu một nam sinh học cùng lớp. Nhưng với tính cách như vậy, rất ít người có thể chịu đựng được cô ta. Cho nên cũng bị nam sinh kia cự tuyệt. Nếu như chỉ đơn giản là như vậy, Hoàng Nguyệt cũng chỉ là hận vị nam sinh kia, cũng không có quan hệ gì tới Tô Hiểu Hồng. Nhưng vấn đề là vị nam sinh kia sau khi cự tuyệt Hoàng Nguyệt không lâu, lại bỏ chạy đi biểu lộ tình cảm với Tô Hiểu Hồng. Tuy rằng cuối cùng Tô Hiểu Hồng cự tuyệt sự biểu lộ của hắn, nhưng chính vì chuyện này, làm Hoàng Nguyệt hận Tô Hiểu Hồng vô cùng.

“Hồ ly tinh tao hóa, cũng dám câu dẫn nam nhân mà lão nương coi trọng, xem lão nương làm sao xử lý người!” Đây là phản ứng đầu tiên khi Hoàng Nguyệt nhìn thấy Tô Hiểu Hồng bên trong cửa hàng thời trang.

Tô Hiểu Hồng giận dữ cắn răng: “Hoàng Nguyệt, cô không được nói vậy, cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng làm chuyện gì câu dẫn ai, là tự vấn đề do cô. Không có quan hệ gì tới tôi, mời không được đem sự tức giận của cô trút lên đầu của tôi.”

“Yêu, theo lời cô nói như vậy, tôi là loại người bụng dạ hẹp hòi như thế sao? Hơn nữa người ta hiện tại đã có bạn trai.” Nói đến đây, Hoàng Nguyệt đem đầu mình dựa vào người không phân nam nữ đứng bên cạnh, bày ra biểu tình hạnh phúc làm người ta buồn nôn, ông ọ nói: “Cô xem bạn trai hiện tại của tôi đây, không chỉ suât khí hơn tên đui mù khi trước, còn so với bạn trai hiện tại của cô còn suât khí hơn gấp trăm ngàn lần. Tôi nói cho cô biết, anh ấy gọi là Tonje Park, là người Hàn quốc thứ thiệt đó. Anh của anh ấy, chính là đại minh tinh thường xuất hiện trong những bộ phim Hàn quốc nổi tiếng. Hơn nữa chờ khi anh kết thúc việc lưu học sinh, trở về Hàn quốc, anh ấy cũng sẽ bước vào giới giải trí, trở thành đại minh tinh danh vang Á Châu. Ha ha, đợi đến lúc đó, tôi sẽ là bạn gái của đại minh tinh, hiện tại nghĩ tới, đều làm tôi cảm thấy hưng phấn đây.”

Não tàn!

Ngoại trừ Hoàng Nguyệt cùng bạn trai người Hàn quốc của cô ta ra, mọi người trong cửa hàng, vô luận là nhân viên hay khách hàng, trong đầu không hẹn cùng nghĩ ra một từ như thế. Đối với ánh mắt hèn mọn của người chung quanh, Hoàng Nguyệt vẫn chưa hề phát giác ra, trái lại còn dương dương tự đắc, lại hỏi: “Ai, được rồi tiểu muội, bạn trai của cô nhìn tuổi tác cũng có vẻ lớn rồi, nói vậy đã đi làm phải không? Không biết đang làm việc chỗ nào vậy? Tiền lương một tháng của hắn đủ để nuôi sống hai người chứ?”

Tô Hiểu Hồng hồi đáp: “Thầy không phải là bạn trai của tôi, thầy là lão sư thực tập trong phòng y tế trường đại học của tôi...”

Không đợi Tô Hiểu Hồng nói cho hết lời, Hoàng Nguyệt đã giành cắt lời nàng, giả vờ kinh ngạc nói: “Ồi uy, nói như vậy, các vị chẳng phải biến tướng thành tình yêu thầy trò? Oa, thực sự là thật không ngờ, tiểu muội lại thích chơi kiểu mới thế này. Nhưng một giáo y nhỏ nhoi như hắn, số tiền kiếm được một tháng, phỏng chừng cũng chỉ đủ điền đầy bụng đi? Nếu không để cho tôi giới thiệu mấy kẻ có tiền cho cô? Một ngày cô thành công hấp dẫn được một người giàu có, đời này xem như khỏi lo ăn lo mặc nữa. Có lẽ cô cũng

giống như tôi, thích đàn ông Hàn quốc phải không? Không thành vấn đề, để tôi nói với anh ấy, giới thiệu mấy người bạn Hàn quốc cho cô. Kỳ thực tôi nghĩ người Mỹ cũng không tệ, nhất là người da đen...”

Nghe những câu nói không biết xấu hổ của Hoàng Nguyệt, Tô Hiểu Hồng thực sự rất muốn tát cho cô ta một bạt tai. Ngay khi tâm tình của nàng sắp nổ bạo, nhân viên cửa hàng đã cầm túi hàng đi ra. Nhưng nhân viên cũng không đem túi hàng đưa cho Hoàng Nguyệt, mà đưa vào tay Tô Hiểu Hồng.

Nhìn thấy một màn này, Hoàng Nguyệt nhất thời tức giận, giậm chân chỉ vào nhân viên bán hàng, lớn tiếng quát hỏi: “Uy, cô làm rồi sao? Túi xách màu hồng này là tôi mua, sao cô lại giao cho cô ta?”

Nhân viên cửa hàng mỉm cười, khách khí đáp: “Rất xin lỗi tiểu thư, bà chủ của chúng tôi nói, túi xách màu hồng này không bán cho cô.”

“Không bán cho tôi? Vì sao không bán cho tôi? Dựa vào cái gì không bán cho tôi? Tôi cũng không phải không trả tiền!” Hoàng Nguyệt không khỏi sửng sốt, sau đó chỉ vào Tô Hiểu Hồng, cười lạnh nói: “Hơn nữa các cô không bán cho tôi, lẽ nào nghĩ bán cho cô ta? Hừ, các cô không ngần ngại, chỉ bằng cô ta làm sao mua nổi túi xách này?”

Nhân viên cửa hàng vẫn mỉm cười, nói: “Xin lỗi tiểu thư, cô đã hiểu lầm, bà chủ chúng tôi nói, túi xách màu hồng này không phải bán cho vị tiểu thư này, mà là tặng cho nàng.”

“Tặng cho cô ta?” Hoàng Nguyệt kinh ngạc há to miệng, không thể tin được những gì lỗ tai mình vừa nghe, cô ta giận dữ kêu lên: “Các cô điên rồi sao? Tôi ra tiền mua các người không bán, cô ta không có tiền lại đem tặng cô ta?”

Nhưng nhân viên cửa hàng gây sự khiếp sợ cho Hoàng Nguyệt không chỉ bấy nhiêu, nhân viên còn nói thêm: “Không chỉ có như vậy, bà chủ chúng tôi còn nói, cô đã bị liệt vào sổ đen của cửa hàng chúng tôi, trở thành khách hàng chúng tôi cự tuyệt tiếp đãi. Sau này còn mời cô không nên bước vào cửa hàng chúng tôi, miễn cho dẫn phát sự tranh cãi không đáng có.”

“Cái...cái gì? Bà chủ các cô còn dám nói với tôi như vậy?” Hoàng Nguyệt giận tím mặt, lớn tiếng kêu la: “Bà chủ các cô đâu? Gọi bà ta ra gặp tôi! Không ngờ dám cự tuyệt tiếp đãi tôi? Thực là là to gan!”

“Tôi chính là bà chủ của cửa hàng thời trang này.” Một phụ nữ trung niên xinh đẹp mặc trang phục quý giá ung dung đi ra, lạnh lùng nhìn thẳng Hoàng Nguyệt, dùng giọng nói giáo huấn nói: “Tiểu nha đầu Hoàng gia, loại tính cách tùy hứng ngang ngược của cô, đã đến lúc nên sửa lại. Bằng không mặt mũi của người Trung Quốc đã bị cô làm mất hết!”

“Bà là dì Trần?” Nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp, Hoàng Nguyệt nhận không được kinh hô lên: “Cửa hàng này là của dì...”

Bà chủ của cửa hàng thời trang này, chính là phu nhân Trần Uyển Dung, vợ của chủ tịch tập đoàn Hoàn Sâm Triệu Trác Khải, cũng là người mẹ của Triệu Lâm Di từng bị bệnh rong huyết trước kia.

201. Chương 203: Cẩn Thận Vô Chuối

“Không sai, cửa hàng thời trang này là do tôi mở.” Trần Uyển Dung lạnh lùng nhìn Hoàng Nguyệt, vẻ mặt trào phúng nói: “Nha đầu Hoàng gia, cô gọi tôi ra là muốn gì? Có phải cô muốn hủy cửa hàng này của tôi không? Tốt, hiện tại cô có thể động thủ, đến đây đi, đập đi nha.”

Nếu như cửa hàng thời trang này của người khác, nói không chừng Hoàng Nguyệt đã sớm bão nổi đập phá. Nhưng vấn đề là, hiện tại người đứng trước mặt cô ta cũng không phải ai khác, mà là Trần Uyển Dung.

Hoàng Nguyệt biết Trần Uyển Dung, cũng không phải là chuyện gì kỳ quái. Cha của cô ta luôn dựa vào đầu cơ trục lợi mà làm giàu, gần đây vẫn luôn bận rộn đổi nghề đầu tư. Một đại công ty có tính quốc tế như tập đoàn Vu thị, hẳn tự nhiên là không có tư cách nịnh bợ. Nhưng dựa vào tập đoàn Hoàn Sâm, từ từ bắt đầu phát triển được sự nghiệp của mình. Mà Hoàng Nguyệt cũng ở trong những ngày lễ tết, được cha cô ta mang theo đi cùng đến bãi phỏng vợ chồng Triệu Trác Khải, Trần Uyển Dung. Thậm chí cha của cô ta còn không chỉ một lần cảm khái, vì sao Triệu gia lại chỉ sinh được một đứa con gái? Nếu như Triệu Lâm Di là một đứa con trai, như vậy hẳn có thể cho Hoàng Nguyệt gả vào Triệu gia. Kể từ đó, Hoàng Triệu hai

nhà đã có thể thật sự cùng nhau cột vào chung một chiến thuyền. Tuy rằng đối với cảm khái của cha cảm thấy chẳng đáng, nhưng Hoàng Nguyệt cũng bởi vậy mà biết được, Triệu gia vô luận tài lực hay địa vị xã hội, đều phải mạnh hơn nhà cô ta rất nhiều.

Hoàng Nguyệt tuy rằng não tàn, nhưng cũng là một kẻ am hiểu thấy gió hòa theo. Có thể bản lĩnh khác của cha cô ta không thể kế thừa xuống tới, nhưng loại bản lĩnh “thấy cao thì đội thấy thấp thì đập”, cũng được di truyền đủ mười phần. Sau thoáng kinh ngạc ban đầu, cô ta lập tức thay đổi dáng tươi cười nịnh nọt, đối mặt sự châm chọc khiêu khích của Trần Uyển Dung, cô ta cũng không hề tức giận, trái lại còn lấy lòng nói: “Yêu, dì Trần, sao dì lại nói vậy, cháu dù có ăn gan hùm mật gấu, cũng không dám đến phá cửa hàng của dì nha. Nếu như cháu sớm biết cửa hàng này là của dì, cháu khẳng định sẽ thường đến ủng hộ....”

Trần Uyển Dung cười lạnh nói: “Không cần đâu. Tôi cũng không cần tiền của cô ủng hộ. Huống chi, nhân viên của tôi vừa rồi đã nói qua, cửa hàng này của tôi không chào đón cô. À, được rồi, suýt chút tôi đã quên, hiện tại không chỉ cửa hàng này của tôi, tất cả các cửa hàng của nguyên con đường Hà Tây này, thậm chí cả nhà vệ sinh công cộng, đều mới đạt thành một nhận thức chung, xếp cô vào sổ đen tuyệt không tiếp đãi. Chúc mừng cô, cô là người thứ nhất thậm chí là một người duy nhất trở thành khách hàng mà toàn bộ các cửa hàng trên đường Hà Tây cũng không nguyện ý tiếp đãi.”

“Cái...cái gì?” Hoàng Nguyệt nghe vậy thất kinh, đối với loại người luôn thích khoe khoang như cô ta mà nói, không cho cô ta đi mua sắm trong những cửa hàng độc quyền thời trang, không cho cô ta mua quần áo, giày dép, túi xách hoặc trang sức vật phẩm, quả thực so với việc giết cô ta còn khó tiếp thu hơn. Nếu như người nói với cô ta chuyện này không phải là Trần Uyển Dung, phỏng chừng cô ta đã sớm bão nổi đánh người. Thế nhưng hiện tại, cô ta chỉ có thể đem lửa giận đầy ngập giấu trong lòng, lôi kéo vị bạn trai Hàn quốc bất nam bất nữ xoay người định đi.

Nếu như Hoàng Nguyệt cứ như vậy thành thật bỏ đi, chuyện cũng xem như đã xong. Nhưng với tính cách như cô ta, đã định trước sẽ không cam nguyện thành thật rồi đi.

Trước khi rời đi, Hoàng Nguyệt nhin không được thấp giọng châm chọc khiêu khích bực tức nói: “Không phải chỉ là một cửa hàng thời trang độc quyền sao? Sau này lão nương sẽ không bao giờ đến mua nữa! Không phải chỉ là các cửa hàng trên đường Hà Tây cũng không chịu tiếp đãi ta sao? Toàn bộ Ung Thành, cũng không phải chỉ có mấy cửa hàng trên con đường Hà Tây này. Dù cho người thực sự lợi hại, có thể làm cho những cửa hàng tại Ung Thành không cho ta vào, ta còn có thể đi phần đất bên ngoài! Ta cũng không tin, người cũng có thể làm cho toàn bộ các cửa hàng trong toàn quốc cũng không tiếp đãi ta đi? Dù là người có năng lực lớn như vậy, thì lão nương cũng có thể tự mình mở một cửa hàng thời trang, người có thể làm khó dễ được ta?”

Tuy rằng thanh âm Hoàng Nguyệt rất nhỏ, nhưng vẫn bị Trần Uyển Dung nghe thấy được. Vùng lông mày của bà nhướng lên, lúc này chợt hừ lạnh nói: “Đứng lại.”

Hoàng Nguyệt dừng bước, xoay người lại hỏi: “Làm sao vậy, dì Trần, dì còn chuyện gì sao?” Trải qua một thoáng ngần ngừ điều chỉnh, trên mặt nàng đã khôi phục lại dáng tươi cười nịnh nọt.

Nhưng trả lời cô ta, lại là một bạt tai vang dội.

Từ đột nhiên vùng tay lên, đến lúc một bạt tai hạ xuống, một loạt động tác của Trần Uyển Dung lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, làm Hoàng Nguyệt dù có ý nghĩ tránh né, nhưng cũng tránh né không xong.

“Bà...không ngờ bà đánh tôi.” Hoàng Nguyệt sờ vào gò má rát bỏng của mình, mở to hai mắt, không thể tin được nhìn chằm chằm Trần Uyển Dung: “Từ nhỏ đến lớn, dù cha mẹ tôi cũng không có đánh tôi, bà chỉ là một người ngoài không ngờ dám đánh tôi?”

Trần Uyển Dung hừ lạnh nói: “Bạt tai vừa rồi, là tôi thay cha cô dạy cô. Nếu như cho hẳn biết cô cũng dám dùng thái độ và kiểu ăn nói như thế nói với tôi, thì sẽ đánh cô còn mạnh hơn. Người như cô, tính tình đáng bị giáo huấn, cần phải hung hăng giáo huấn cô một lần, bằng không cả đời đều chỉ dẫn dọn như bây giờ! Chỉ hi vọng, một bạt tai của tôi có thể đánh tỉnh cô, bằng không chuyện kinh doanh của Hoàng gia tất nhiên sẽ sụp đổ trong tay cô.”

“Bà...bà...” Phản ứng đầu tiên của Hoàng Nguyệt chính là muốn chỉ vào Trần Uyển Dung mà mắng, thế nhưng cô ta vừa mới mở miệng, đã bị khí thế của Trần Uyển Dung làm hoảng sợ. Cho nên cô ta liên tục ấp úng không nói hết lời. Cô ta cố sức kéo người bạn trai Hàn quốc dùng tiếng Hàn cứng ngắt bập bõm, làm nũng nói: “Anh yêu, người đàn bà ghê tởm này cũng dám đánh em. Anh xem gương mặt mịn màng của em nè, hiện tại đã sưng đỏ lên như vậy. Anh yêu, anh không phải là cao thủ đai đen Taekwondo sao? Nhanh giúp em giáo huấn bà ta! Không cần nói gì khác, chí ít phải đem bạt tai này trả lại cho bà ta!”

Nhưng Hoàng Nguyệt thật sự không ngờ chính là vị bạn trai Hàn quốc mà cô ta xem như thần tượng, cũng không hề để ý tới lời cô ta nói, mà đang trừng lớn hai mắt thẳng ngoắc ngoắc nhìn Trương Văn Trọng. Loại ánh mắt kinh khủng, phảng phất như đang nhìn thấy mãnh thú ác quỷ, không chỉ như vậy, Hoàng Nguyệt đang kéo cánh tay hắn còn rõ ràng cảm giác được thân thể hắn còn đang run rẩy.

Đây là làm sao vậy?

Hoàng Nguyệt đối với việc này rất kinh ngạc, ngay khi cô ta chuẩn bị hỏi chuyện gì đang xảy ra, thì trên người vị bạn trai Hàn quốc này đột nhiên phát ra thanh âm “lộp cộp” “lộp cộp” thật rõ ràng.

Đó là thanh âm gì?

Hoàng Nguyệt nhìn theo phương hướng thanh âm truyền lại, lúc này mới khiếp sợ phát hiện, thanh âm lộp cộp rõ ràng kia chính đang phát ra từ hàm răng va lộp cộp vào nhau của vị bạn trai người Hàn quốc.

Hoàng Nguyệt cực độ khiếp sợ, há to miệng nhìn bạn trai, lại nhìn qua Trương Văn Trọng. Ở trong nội tâm kinh khủng hò hét: “Không, không phải đâu? Tonje Park có đai đen Taekwondo, không ngờ lại bị giáo y có gương mặt tầm thường này hù dọa thành như vậy? Ai có thể nói cho ta biết, đến tận cùng là chuyện gì xảy ra? Lễ nào giáo y tầm thường này lại còn lợi hại hơn một cao thủ đai đen Taekwondo hay sao?”

Tuy rằng Hoàng Nguyệt cũng không nhìn ra trên người Trương Văn Trọng có chỗ đặc thù gì, nhưng Tonje Park có được đai đen Taekwondo có thể cảm giác được rõ ràng cổ khí thế ngút trời phát ra từ trên người Trương Văn Trọng.

Kỳ thực ngay vừa rồi khi Trần Uyển Dung đưa tay tát Hoàng Nguyệt, Tonje Park đã dự định giúp Hoàng Nguyệt đánh lại Trần Uyển Dung, nhưng khi tâm niệm của hắn vừa khẽ động, còn chưa kịp áp dụng hành động thì một cổ khí thế ngập trời cũng từ trên người Trương Văn Trọng phóng ra, gắt gao bao trùm trên người hắn. Cổ khí thế vô hình dâng trào, không ngờ ép tới mức hắn không thể hô hấp, đồng thời cũng ép tới mức ý chí của hắn toàn bộ biết mất.

Hiện tại Trương Văn Trọng gây cho hắn cảm giác, chính là một tòa núi cao chỉ có thể ngưỡng mộ mà không thể vượt qua. Nếu như có thể, hắn thật rất muốn xoay người chạy trốn. Thế nhưng hiện tại hai chân hắn giống như nhũn ra, dù dũng khí chạy trốn cũng không có.

“Park, anh làm sao vậy?” Về mặt Hoàng Nguyệt thân thiết dò hỏi.

Park căn bản không hề để ý tới cô ta, chỉ dùng ánh mắt kính nể nhìn Trương Văn Trọng.

“Ti.” Ngay lúc này, Trương Văn Trọng đột nhiên hừ lạnh một tiếng.

Hai chân Park mềm nhũn, suýt chút vì không chịu được cổ khí thế dâng trào phóng xuất ra từ trên người Trương Văn Trọng mà yếu đuối ngồi bệch xuống mặt đất.

Trong ánh mắt Trương Văn Trọng hiện lên một tia chẳng đáng, hừ nói: “Cút đi!”

Park giống như nhận được thánh chỉ, thoáng chốc đã bỏ cả Hoàng Nguyệt, xoay người chạy ra khỏi cửa hàng thời trang.

Hoàng Nguyệt nhất thời trợn tròn mắt: “Park, sao anh bỏ lại em chạy một mình?” Cô ta nhìn thấy Park bỏ chạy cũng không hề quay đầu lại, lại nhìn Trương Văn Trọng đang đứng trước mặt, nhìn Tô Hiểu Hồng cùng Trần Uyển Dung, nhất thời phát lên một tiếng thét chói tai: “A...” Liền xoay người chạy theo sát phía sau Park, chạy nhanh ra khỏi cửa hàng.

Ngay khi bọn họ vừa ra khỏi cửa kiếng, chuẩn bị chạy ra ngoài, Trương Văn Trọng đột nhiên mở miệng nói: “Cẩn thận dưới chân, có vỏ chuối kia.”

“Trời mới tin người!” Hoàng Nguyệt và Park tuy rằng không mở miệng đáp lại, nhưng bọn họ không hèn cùng có chung một ý nghĩ.

Hiển nhiên, bọn hắn cũng không tin tưởng lời Trương Văn Trọng nói.

Nhưng khi vừa chạy ra khỏi cửa hàng thời trang, bọn hắn không hèn mà cùng cảm giác được dưới chân bị trượt. Sau đó cả hai người trong tiếng thét chói tai kinh hoàng, lướt nhanh về phía trước, đụng thẳng thùng rác lớn trước mặt, làm toàn bộ rác rưởi rơi lả tả đầy đất. Mà hai người bọn hắn lại trong tư thế ôm nhau, ngã dúi vào trong đồng rác rưởi kia. Đồng thời cũng không biết do vỏ chuối bọn hắn vừa đạp trúng, hay vỏ chuối bên trong thùng rác, dù sao có hai vỏ chuối đã chết tử tế không chết lại rơi úp xuống ngay trên mặt cả hai.

Trong mơ hồ, cả hai phảng phất còn nghe ở bên cạnh có người đang nói:

“Nghe nói vỏ chuối có thể dùng bảo dưỡng da thịt. Có thể làm cho trái nho ngay ngực và chỗ riêng tư kia đều biến thành màu hồng đó a.”

“Nghe nói vỏ chuối ăn vào còn có thể giảm béo nữa.”

“Phỏng chừng thật là hữu hiệu, bằng không hai người này vì sao lại biến thành như vậy?”

Trong khoảng thời gian ngắn, nằm vùi trong đồng rác, Hoàng Nguyệt và Park bị vỏ chuối úp trên mặt, ngay cả nội tâm muốn tự tử chết cũng liền nảy sinh...

202. Chương 204: Quà Sinh Nhật Có Một Không Hai

Chuyện xảy ra với Hoàng Nguyệt và Park, làm mọi người đứng bên ngoài cửa hàng thời trang đều cười vang lên. Thậm chí còn có người không phúc hậu, vội vã lấy ra điện thoại hay máy chụp hình, chụp lấy thái độ chật vật của hai người. Đồng thời còn truyền lên internet, do đó dẫn phát ra một câu chuyện mới.

Đời khi Hoàng Nguyệt và Park chật vật đứng lên, hoảng sợ bỏ chạy thật nhanh, Tô Hiểu Hồng liền đem túi hàng trả lại cho Trần Uyển Dung.

“Túi xách này tôi tặng cho cháu, sao cháu trả lại tôi làm gì? Lẽ nào cháu không thích sao?” Trần Uyển Dung vừa cười vừa nói, không chịu nhận lại túi hàng trong tay Tô Hiểu Hồng.

Tô Hiểu Hồng vội vã giải thích: “Thích thì thích lắm, thế nhưng nó đắt quá, cháu không thể nhận.”

Trần Uyển Dung mỉm cười lắc đầu, nói: “Đồ vật đã tặng, đâu còn lý do thu hồi? Túi xách này cháu nhất định phải nhận lấy.”

“Cháu không thể nhận.”

“Cháu cứ lấy đi.”

Hai nữ nhân, một người cố ý muốn tặng, một người cố ý không nhận, trong lúc này chột giằng co lên.

Một màn như vậy, làm vài khách hàng nữ tính trong tiệm vừa ước ao vừa đổ kị, đều nhin không được thắm nói trong lòng:

“Cô gái nhỏ này không phải là một kẻ ngu si chứ? Có túi xách miễn phí đưa tặng, không ngờ còn không lấy?”

“Ai, sao tôi lại không gặp được chuyện tốt như vậy, ông trời thật đúng là không công bình a!”

“Nếu như bà chủ này miễn phí tặng túi xách cho ta, hoặc một bộ quần áo giá trị hơn mười ngàn nguyên, dù muốn ta làm gì cũng không có vấn đề a.”

Thấy Tô Hiểu Hồng và Trần Uyển Dung vì một túi xách mà giằng co mãi, Trương Văn Trọng không khỏi lắc đầu cười khổ, nhin không được mở miệng khuyên nhủ: “Tiểu muội, nếu Trần nữ sĩ muốn tặng túi xách cho cô, như vậy cô cứ thu nhận đi.”

“Vậy...” Tô Hiểu Hồng vẫn có chút do dự.

Trần Uyển Dung vội vàng nói theo lời Trương Văn Trọng, cười dài: “Cháu xem, cả bác sĩ Trương cũng đã lên tiếng, cháu hãy nhận lấy đi.”

“VẬY ĐƯỢC RỒI, CHÁU SẼ NHẬN VẬY.” Sau thoáng do dự, Tô Hiểu Hồng cũng quyết định nhận lấy túi xách, nàng cũng không quên nhìn Trần Uyển Dung cảm tạ: “Cảm tạ dì, dì Trần.”

“Cảm tạ cái gì? Không phải chỉ là một túi xách thôi sao? Hà tất khách khí như thế.” Trần Uyển Dung đưa ánh mắt nhìn từ Trương Văn Trọng qua Tô Hiểu Hồng, sau đó nở nụ cười, nói: “Xem hình dạng hai người, sợ rằng còn muốn tiếp tục đi dạo phố phải không? Tôi cũng có chuyện phải rời khỏi đây, sẽ không quấy rầy hai người hẹn hò, tạm biệt.” Sau khi tế nhị cáo từ, bà xoay người đi ra khỏi cửa hàng.

Đợi Trần Uyển Dung đi ra khỏi cửa, lúc này Tô Hiểu Hồng mới kịp phản ứng, nàng hưng phấn tới mức làm gương mặt nhỏ nhắn cũng ửng đỏ lên, thè đầu lưỡi khả ái, rất có vẻ ngại ngùng nói: “Trương lão sư, Trần nữ sĩ...bà hình như hiểu lắm quan hệ giữa em và thầy.”

“Giữa lời nói thật và nói dối, mọi người luôn nguyện ý tin tưởng lời nói dối.” Trương Văn Trọng nói ra một câu, lại vỗ vỗ vai Tô Hiểu Hồng, nói: “Được rồi, không cần suy nghĩ lung tung. Chúng ta cũng đi thôi, còn chưa làm xong chuyện chính sự.”

“Dạ.” Tô Hiểu Hồng lên tiếng, đi theo Trương Văn Trọng ra khỏi cửa hàng, dọc theo đường dành riêng cho người đi bộ trên đường Hà Tây, tiếp tục đi tới.

Hai người đi suốt từ đầu đường đến cuối đường, cũng chưa chọn được món quà sinh nhật nào cho Vương Giai. Dù sao, với thân phận địa vị của Vương Giai, dạng xa xỉ phẩm hàng hiệu gì còn chưa từng gặp qua? Nếu như trước đó Trương Văn Trọng còn chưa tặng Dương Nhan Đan cho nàng, hiện tại có thể dùng Dương Nhan Đan làm quà sinh nhật, như vậy hiện tại cũng đã không còn gì phiền não.

“Ai, việc chọn quà tặng thật đúng là một chuyện thật phiền toái.” Trương Văn Trọng nhin không được lắc đầu than thở.

Tô Hiểu Hồng gật đầu đáp: “Chọn quà cho Vương Giai tỷ, thật đúng là một việc thật khó. Đừng nói là thầy, dù một người phóng khoáng lạc quan như em, hiện tại cũng cảm thấy phát mộng. Thầy nói tặng trang phục hàng hiệu hay túi xách gì đó, Vương Giai tỷ luôn đại biểu cho tập đoàn Vương thị xuất ngoại bàn chuyện làm ăn với các công ty Âu Mỹ, dạng hàng hiệu quốc tế gì còn chưa từng gặp qua? Thầy nói thí dụ như nước hoa hay son phấn mỹ phẩm, Vương Giai tỷ trời sinh lệ chất, mấy thứ này cũng không cần dùng. Thầy nói tặng đồ trang sức sao, Vương Giai tỷ gặp cũng quá nhiều rồi, kiểu dáng không mới mẻ, chỉ sợ cũng sẽ không thích...”

“Đồ trang sức kiểu dáng mới mẻ?” Vùng lông mày Trương Văn Trọng hơi nhướng lên, câu nói cuối cùng của Tô Hiểu Hồng thật ra đã đánh thức hắn.

Tô Hiểu Hồng không giải thích được hỏi: “Làm sao vậy, Trương lão sư? Lẽ nào thầy biết ở đâu có bán đồ trang sức kiểu dáng mới sao? Nhưng em nhớ kỹ, vừa rồi chúng ta đi qua mấy cửa hàng trang sức, toàn bộ nhìn thấy đều rất bình thường, rất công chúng hóa đó nha.”

Trương Văn Trọng chợt nói: “Cảm ơn cô, tiểu muội đúng là một lời thức tỉnh người trong mộng. Nhờ cô giúp tìm quà sinh nhật cho Vương Giai, thật đúng đã tìm đúng người.” Hắn lập tức xoay người, bước nhanh về hướng cửa hàng trang sức gần nhất.

Tô Hiểu Hồng không hiểu chuyện gì chỉ đi theo phía sau hắn, cảm giác không giải thích được, nhúu mày buồn bực nói thầm: “Cửa hàng trang sức này, vừa rồi chúng ta không phải đã nhìn qua sao? Toàn bộ đường Hà Tây xem hết rồi mà? Lẽ nào, ở trong cửa hàng này còn có đồ trang sức kiểu dáng mới lạ gì nữa sao? Nhưng vì sao Trương lão sư lại nhìn thấy được?”

Nhưng sự tình phát triển cũng không giống như suy đoán của Tô Hiểu Hồng. Trong cửa hàng trang sức Trương Văn Trọng đi vào, cũng không có bán món trang sức nào có hình dáng mới mẻ. Mà Trương Văn Trọng cũng không tỉ mỉ lựa chọn, tùy ý chỉ vào một chuỗi hạt vòng cổ, liền trả tiền mua.

Điều này làm cho Tô Hiểu Hồng kinh ngạc không giải thích được, vội vàng nói: “Trương lão sư, chuỗi hạt này đã sớm lỗi thời rồi. Hơn nữa thoát nhìn cũng có vẻ già lắm, thầy không phải thật sự xem nó như quà sinh nhật tặng cho Vương Giai tỷ đó chứ?”

“Tại sao lại không?” Trương Văn Trọng hỏi đáp, nhìn vẻ mặt lo lắng của Tô Hiểu Hồng, hần mỉm cười nói: “Yên tâm đi tiểu muội, sơn nhân tự có diệu kế.”

Tô Hiểu Hồng thấp giọng lầm bầm: “Dù có diệu kế thế nào, cũng không khả năng đem chuỗi hạt lõi thời già nua này biến thành kinh điểm mới mẻ đi?”

Trương Văn Trọng thần nhiên cười, cũng không giải đáp nghi hoặc cho Tô Hiểu Hồng.

Sau khi đi ra khỏi cửa hàng vàng bạc trang sức, Trương Văn Trọng liền nói lời từ biệt với Tô Hiểu Hồng, nếu Trương Văn Trọng đã mua được món quà mà hắn cho rằng thích hợp làm quà sinh nhật cho Vưu Giai, như vậy nhiệm vụ của Tô Hiểu Hồng tự nhiên cũng hoàn thành, hiện tại nàng đã hẹn xong với mấy người chị em, tiếp tục đi dạo phố chơi đùa. Đương nhiên, nàng cũng ôm tâm tư đi khoe với các chị em về chiếc túi xách màu hồng phấn đắt tiền vừa được tặng. Dù sao nàng cũng chỉ là một thiếu nữ vừa tròn mười tám tuổi, có chút tâm tư thích huyền diệu cũng không có gì đáng kỳ quái.

Nhưng khi nàng cùng Trương Văn Trọng nói lời từ biệt, Tô Hiểu Hồng lại lần nữa khuyên Trương Văn Trọng. Đáng tiếc chính là Trương Văn Trọng phảng phất đã nhận định chuỗi hạt lõi thời kia thích hợp cho Vưu Giai, căn bản không đem lời khuyên hảo ý của nàng nhớ vào trong lòng.

Rời khỏi đường dành riêng cho người đi bộ tại đường Hà Tây, Trương Văn Trọng cũng không vội vã về nhà, mà đi tới một con đường bán đồ cổ nổi danh tại đường Tây Ung Thành. Ở nơi đó, hắn chọn mua vài món ngọc khí chất liệu tốt, sau đó lại đi tới chợ thuốc Đông y, mua một ít chu sa, bính thạch, khoáng thạch, mới lên xe bus công cộng trở lại nhà trọ tại tiểu khu Hoa Hàng.

Kỳ thực ý nghĩ của Trương Văn Trọng rất đơn giản. Hắn muốn dùng thủ pháp luyện khí, đem chuỗi hạt kiểu dáng lõi thời già nua luyện chế thành một chuỗi hạt có một không hai. Đây cũng nhờ câu nói vô tâm vừa rồi của Tô Hiểu Hồng nhắc nhở hắn. Bằng không, với đầu gối như hắn, làm sao có thể nghĩ ra được biện pháp như vậy?

Vừa mới về đến nhà, Trương Văn Trọng đã lập tức lấy ra Hồn Độn Lô, biến trở về chân thân ban đầu, cho Tam Túc Ô hóa thành một đoàn Thái Dương tinh hỏa hừng hực thiêu đốt, bay đến dưới đáy Hồn Độn Lô, trong nháy mắt thiêu thành đỏ bừng.

Đợi đến thời cơ thích hợp, Trương Văn Trọng khoát tay đem chuỗi hạt ném vào trong Hồn Độn Lô. Đồng thời phóng xuất ra chân nguyên để khống chế linh khí trong Hồn Độn Lô. Sau đó hắn căn cứ hỏa hầu lần trạng thái linh khí của Hồn Độn Lô, đem vài món ngọc mới mua khi nãy, cùng chu sa, nam châm, khoáng thạch đủ loại được liệu, lục tục ném vào trong lô. Cuối cùng hắn còn lấy ra một khối nhỏ Điện Thanh Hàn Thạch ném luôn vào trong.

Sau khi đem chủ liệu và phụ liệu ném hết vào trong lô, Trương Văn Trọng khoanh chân ngồi, nhắm mắt lại, hoàn toàn chăm chú thúc đẩy chân nguyên trong cơ thể, dùng để khống chế biến hóa linh khí bên trong Hồn Độn Lô.

Nửa canh giờ sau, Trương Văn Trọng mở mắt, trầm giọng hô ra một chữ: “Khai!”

Nắp lô nhất thời tự mở ra, từng sợi linh khí tinh thuần từ trong lô tràn ngập khuếch tán ra ngoài, trước tiên bị Trương Văn Trọng thu nạp vào trong thân thể. Ngay sau đó, Trương Văn Trọng đứng dậy giơ lên tay phải, hướng Hồn Độn Lô phát tay.

Chuỗi hạt đã được luyện chế, nhất thời từ bên trong Hồn Độn Lô bay ra, mềm mại lọt vào trong tay hắn.

Làm kẻ khác kinh ngạc chính là, chuỗi hạt này so sánh với lúc ban đầu cũng không có gì thay đổi. Chỉ ít từ ngoại hình mà xem, nó vẫn có vẻ già cỗi lõi thời. Lẽ nào nói, Trương Văn Trọng lần này đã luyện chế thất bại?

Đây đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

203. Chương 205: Đuổi Hẩn Ra Ngoài Cho Ta.

Buổi tiệc sinh nhật của Vưu Giai, cũng không tổ chức tại căn biệt thự nằm ở vùng ngoại thành. Bởi hiện giờ Vưu lão gia đang dưỡng bệnh tại đó, lão nhân tuy rằng vô cùng yêu thương Vưu Giai, nhưng dù sao tuổi tác đã lớn, nên không thích ồn ào. Đồng thời do mới khỏi bệnh, thân thể cần phải được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Cho nên buổi tiệc sinh nhật của Vưu Giai, liền tổ chức ở trong một căn biệt thự tại khu nhà giàu Hồng Thành Cao Đường.

Bởi tiểu khu Hồng Thành Cao Đường nằm ngay gần đoạn đường trung tâm của Ung Thành, hơn nữa hôm nay còn là chủ nhật, cho nên Trương Văn Trọng thực khó khăn mới đến được nơi hẹn. Trải qua người bảo vệ xác minh thân phận xong, Trương Văn Trọng nhẹ nhàng tản bộ vào bên trong tiểu khu. Hẩn đến nơi này hai lần rồi, nhưng lần trước là dùng phương pháp đặc thù tiến nhập, không đi vào bằng cổng chính.

Lúc Trương Văn Trọng tìm được căn biệt thự của Vưu gia. Thì chung quanh bên ngoài biệt thự sớm đã dừng đầy mọi loại kiểu dáng xe hơi sang trọng. Một đám người quần áo mượt mà, trên dưới toàn thân lộ ra nhãn hiệu nổi tiếng, đều bước xuống xế hộp, nối đuôi nhau đi vào trong biệt thự Vưu gia.

Kì thực, trong đám nam thanh nữ tú này, đều có rất nhiều người không được mời nhưng tự đến tham gia.

Tuy rằng Vưu Tình tuyên bố, buổi tiệc sinh nhật của Vưu Giai phải tổ chức mười phần náo nhiệt. Nhưng ý của nàng cũng chỉ là mời đám bạn bè thân thích lại đây vui đùa thôi. Mà chẳng biết ai đem chuyện tình hôm nay là sinh nhật của Vưu Giai, sẽ tổ chức ở khu biệt thự Hồng Thành Cao Đường, tiết lộ ra ngoài. Kết quả dẫn tới rất nhiều người muốn nhân cơ hội nịnh bợ tập đoàn Vưu thị, ý đồ theo đuổi hai chị em Vưu gia, nên mới mặt dày không mời cũng đến tham gia.

Đưa mắt nhìn về phía đám người không mời tự đến, người nhà họ Vưu không khỏi dở khóc dở cười, cũng nhiều hơn vài phần bất đắc dĩ. Dù sao những người này đều tới tham dự sinh nhật của Vưu Giai, hơn nữa quà mừng phi thường sang quý. Nên không thể đuổi hết những người này về được! Vì thế, người nhà họ Vưu trải qua một phen thương nghị, đành phải niềm nở tiếp đón những người này vào bên trong biệt thự tham gia yến hội.

Căn biệt thự ba tầng này, mang theo phong cách kiến trúc cổ xưa, thoát nhìn vô cùng thanh nhã. Trước lầu là một vườn hoa Cẩm Chương, phía Đông Nam còn có một chiếc đình nghỉ mát, bốn trụ cột khắc hình rồng bay phượng múa, người vẽ chữ không phải ai xa lạ, mà chính là Chu Văn Bản.

Khi Trương Văn Trọng dừng ở trước cổng biệt thự, đám người không mời tự đến chung quanh thì nhau dùng ánh mắt kinh ngạc, nhìn hẩn đánh giá. Bởi vì người hôm nay tới tham gia bữa tiệc sinh nhật của Vưu Giai, không một ai không mặc phục sức nhãn hiệu nổi tiếng. Từ đầu xuống tới chân, mỗi một thứ đều vượt ngoài mấy vạn đồng. Dù sao giữa bọn họ, vẫn âm thầm tồn tại một chút tị nạnh ganh đua.

Bất quá, khi chứng kiến trang phục từ đầu xuống chân của Trương Văn Trọng, phảng phất chỉ đáng mấy trăm đồng bạc mà thôi, có vẻ như không được hợp mắt cho lắm. Ở trong mắt nhóm khách không mời tự đến, Trương Văn Trọng căn bản không nên xuất hiện tại khu biệt thự Hồng Thành Cao Đường này. Càng không được xuất hiện ở bên ngoài cổng căn biệt thự của Vưu gia.

Bởi đại đa số nhóm người, đều tị hiềm thân phận, nên cũng không có mở miệng chất vấn hay ngăn cản Trương Văn Trọng. Thế nhưng, khi Trương Văn Trọng chuẩn bị tiến vào bên trong biệt thự, thì đột nhiên có một thanh âm từ phía sau vang lên: “Đứng lại! Người biết đây là đâu không, tại sao dám tùy tiện xông bừa vào như thế?”

Trương Văn Trọng dừng bước, xoay người quay về hướng kẻ đang lớn tiếng quát tháo.

Đó là một gã nam thanh niên, ăn mặc vô cùng tân kỳ, diện mạo của hẩn cũng tương đối anh tuấn. Mà khi Trương Văn Trọng xoay người nhìn hẩn, thì liền cảm thấy gã thanh niên này có điểm quen mắt, dường như đã từng gặp qua ở nơi nào rồi. Cẩn thận hồi tưởng, ngày hôm qua trong lúc tản bộ cùng Tô Hiểu Hồng ở trên đường Hà Tây, tựa hồ đã trông thấy người này qua ti-vi bên trong những cửa hàng ven đường. Cũng nghe Tô Hiểu Hồng nhắc tới, người này tên Lâm Nam, là một trong những minh tinh ở giới văn nghệ quốc nội, diễn qua vài bộ phim truyền hình được các tiểu nữ sinh vô cùng hoan nghênh, tự phong là thần tượng.

“Xin lỗi, anh đang nói chuyện với tôi sao?” Trương Văn Trọng lãnh đạm hỏi.

“Vô nghĩa!” Lâm Nam cười lạnh nói: “Ở nơi này, chỉ riêng ngươi là không phù hợp với chúng ta. Nếu không phải ta đang nói chuyện cùng ngươi, thì còn có thể nói chuyện cùng ai? Gã nhà quê, mau tránh sang một bên đi. Tuy rằng ta không biết ngươi tùy tiện xông vào đây, có mục đích gì. Nhưng ta muốn cảnh cáo ngươi, hôm nay là bữa tiệc sinh nhật của Vũ đại tiểu thư, bữa tiệc chỉ có nhân vật nổi tiếng trong xã hội mới đủ tư cách tham dự. Nếu ngươi thức thời vụ, thì mau chóng rút đi. Bằng không, tùy tiện xông vào trong sẽ bị bảo tiêu của Vũ gia ném ra ngoài đó.”

Trong giới giải trí, thường có rất nhiều ngụy quân tử hư tình giả ý giống như tên Lâm Nam này. Vừa có chút danh tiếng, liền cảm thấy bản thân mình tài trí hơn người, vênh váo đắc chí ăn hiếp người yếu thế.

Trương Văn Trọng khẽ lắc đầu, thản nhiên cười. Không thèm quan đến Lâm Nam, xoay người hướng vào trong cổng biệt thự mà bước đi.

Trông thấy vậy, đầu tiên Lâm Nam hơi sững sờ, theo sau giật tím mặt lớn tiếng quát: “Thằng nhà quê kia, ngươi dám coi lời của ta như gió thoảng bên tai sao? Ngươi đứng lại cho ta...”

Ngay lúc này, Vũ Lương từ bên trong biệt thự đi ra. Vừa trông thấy Trương Văn Trọng đứng ở trước cổng, liền tươi cười nói: “Anh đến rồi ah! Làm chúng tôi đợi anh cả buổi.”

Trương Văn Trọng còn chưa kịp trả lời, thì Lâm Nam ở phía sau, bỗng nhiên vẻ mặt trở nên dị thường kích động. Cũng không thèm dây dưa cùng Trương Văn Trọng nữa, thậm chí còn soải chân bước nhanh qua người Trương Văn Trọng, đi tới phía Vũ Lương. Đồng thời, ngoài mặt dùng một loại ngữ điệu kiêu ngạo nói: “Uy, Lâm Nam tôi bất quá chỉ là một diễn viên bình thường mà thôi, có tài có đức gì lại để cho Vũ đại công tử đích thân ra nghênh đón. Tôi được sủng ái quá mà lo sợ ah!”

Nhưng tình huống kế tiếp, cũng làm cho Lâm Nam trăm triệu lần thật không ngờ.

Vũ Lương căn bản không quan đến hắn, thậm chí ngay cả liếc một cái cũng đều không có. Trực tiếp nghiêng người tránh né, bước tới người bình thường không chút nào thu hút ở phía sau kia.

Này...này....Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ cái thằng nhà quê bộ dạng không chút thu hút nào kia, cũng là thượng khách của Vũ gia hay sao?

Lâm Nam hai mắt tròn tròn.

Rất nhanh Vũ Lương đi tới trước mặt Trương Văn Trọng. Một bên cùng hắn bắt tay xã giao, một bên khẽ cười nói: “Trương tiên sinh, anh đến rồi! Chúng tôi đợi anh suốt cả ngày. Nếu anh không tới, chỉ sợ nha đầu Vũ Giai sẽ chạy xe đi tìm anh mất.”

Trương Văn Trọng thành thật hồi đáp: “Không có biện pháp, hôm nay là ngày cuối tuần. Ngoài đường kẹt xe liên tục, tôi phải chờ đợi vài tuyến mới có xe đi.”

Vũ Lương nhận thức Trương Văn Trọng đã lâu, nên không cảm thấy kinh ngạc chút nào, mỉm cười nói: “Đến là quý hóa rồi, chúng ta mau vào trong đi thôi. Nếu anh không đến, chỉ sợ hai nha đầu Vũ Giai cùng Vũ Tình kia, sẽ không tuyên bố nhập tiệc sinh nhật ah!”

Nghiêng người vừa nhìn, cuối cùng Vũ Lương đã Lâm Nam đứng ở bên cạnh, hơi ngáy ra một lúc. Theo sau Vũ Lương cay đắng hỏi: “Anh là ai?”

Hiên nhiên, đối với cái tên diễn viên mới nổi tiếng này, Vũ Lương không có nhận ra.

Vẻ mặt của Lâm Nam càng trở nên xấu hổ, bất quá dù gì hắn cũng là diễn viên, tuy rằng trong lòng tràn ngập một bụng oán khí nhưng lại không có biểu hiện ra ngoài mặt, ngược lại vẫn tươi cười xun xoe, khom lưng cúi đầu nói: “Vũ đại công tử, anh khỏe chứ! Tôi tên Lâm Nam, diễn viên của công ty TNHH & TT; Hải Dự.”

Vũ Lương nghiêng đầu trong chốc lát, mới giật mình nói: “Công ty trách nhiệm hữu hạn và truyền thông Hải Dự? Ách, đây chẳng phải là công ty giải trí của tiểu tử Vũ Văn sao? Anh không đến công ty làm việc, mà chạy tới nơi này làm cái gì?”

Ngay tại lúc, Lâm Nam chuẩn bị giải thích. Thì một gã bảo vệ nhanh chân bước đến bên người Vũ Lương, nhỏ giọng đem chuyện xảy ra lúc trước, kể cho Vũ Lương nghe.

Nhất thời ánh mắt của Vũ Lương nhìn về phía Lâm Nam, liền trở nên thay đổi. Bất quá hắn không phát hỏa ngay, mà phân phó tên bảo vệ, nói: “Mau đi gọi Vũ Văn ra đây cho ta.”

Một lát sau, Vũ Văn từ bên trong biệt thự chạy ra, đầu tiên khách khí chào hỏi Trương Văn Trọng một chút. Theo sau mới nhìn Vũ Lương dò hỏi: “Đại ca, anh gọi em ra đây, là có chuyện gì cần phân phó sao?”

Vũ Lương giương ngón tay chỉ vào Lâm Nam, hỏi: “Người này tên là Lâm Nam, hắn có phải là diễn viên trong công ty giải trí của chú không?”

Vũ Văn liền gật đầu: “Phải rồi, kỹ thuật biểu diễn của hắn rất không sai, có chuyện gì vậy anh?”

Vũ Lương hừ lạnh một tiếng, cũng không đáp lời. Chỉ để cho tên bảo vệ đem mọi chuyện xảy ra lúc trước, tường thuật lại một lần.

Nhất thời, ngay cả Vũ Văn sắc mặt cũng biến thành khó coi.

“Chuyện này, anh giao cho chú xử lý.” Vũ Lương liếc mắt nhìn Vũ Văn nói. Sau đó cùng Trương Văn Trọng đi vào trong biệt thự.

Lúc này, Lâm Nam cảm giác tựa như bầu trời tư cách đang sụp đổ. Hai chân mềm nhũn muốn khụy xuống mặt đất, vội vàng lôi kéo Vũ Văn, vừa khóc vừa nói: “Nhị thiếu gia! Tôi xin lỗi, tôi van cầu anh, ngàn vạn lần đừng phong sát tôi.”

Vũ Văn nhìn sang người bảo vệ, lạnh lùng phân phó: “Đem tên này quăng ra ngoài đi. Chỉ cần hắn dám tiến nửa bước vào cổng nhà chúng ta. Vậy thì hãy đánh gãy luôn chân hắn cho ta!”

“Dạ.” Hai gã bảo vệ thân mình cường tráng cao giọng đáp. Một trái một phải xách bổng Lâm Nam lên, ném hắn ra khỏi biệt thự Vũ gia.

204. Chương 206: Chân Huyền Tiên Tử Lạc Phàm Trần

Theo sự dẫn dắt của Vũ Lương, Trương Văn Trọng đi vào trong biệt thự. Lúc này bên trong đại sảnh biệt thự đã có không ít khách nhân. Bọn họ tay cầm ly rượu vang hoặc nước trái cây, đang tốp năm tốp ba tụ cùng một chỗ cười nói. Những người này không thỉnh mà đến, ngoại trừ muốn lấy lòng Vũ gia, cũng không tránh khỏi có ý nghĩ từ trong buổi yến hội có thể quen biết thêm bạn bè mới. Dù sao coi như những người không thỉnh mà tự đến này cũng được cho là nhân sĩ thành công trong Ung Thành. Có thể quen biết thêm bạn bè, đối với chuyện phát triển sự nghiệp của bọn họ không thể nghi ngờ là có trăm lợi mà không một hại.

Vì thế khi bọn họ nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Vũ Lương đang dẫn dắt Trương Văn Trọng đi vào phòng khách, đều nhìn không được âm thầm suy đoán, đồng thời thấp giọng hỏi thăm thân phận của người thanh niên trẻ tuổi mặc quần áo bình thường trước mặt, dù sao có thể để cho đại công tử Vũ gia tự mình đi ra nghênh đón, thật đúng là không có mấy người.

Ngay khi bọn họ còn đang suy đoán, Vũ Văn vừa thu thập xong Lâm Nam cũng vừa trở vào trong đại sảnh. Mà chuyện đầu tiên hắn làm, chính là hướng Trương Văn Trọng cúi cung xin lỗi. Một màn này càng làm mọi người có mặt bên trong đại sảnh càng chấn kinh muốn rơi kính mắt. Bởi vì ai cũng biết, nhị công tử Vũ gia Vũ Văn, là một người tâm cao khí ngạo. Thế nhưng hiện tại hắn cũng đang hướng người thanh niên mặc quần áo bình thường cúi cung xin lỗi!

Người thanh niên này, đến tột cùng có địa vị gì?

Trong khoảng thời gian ngắn, nghi vấn này hiện lên trong đầu mọi người bên trong đại sảnh.

“Có thể để Vũ Lương tự mình đi ra nghênh đón, làm Vũ Văn cam tâm tình nguyện xin lỗi, người thanh niên này đến tột cùng có địa vị ra sao?”

“Ai, mọi người nói, hắn có thể là con cháu của một gia tộc quan quyền trong kinh thành?”

“Nói không chính xác, anh xem, tuy rằng quần áo hần rất bình thường, nhưng khi giở tay nhấc chân, cũng ngầm mang theo loại uy nghiêm nhiếp người. Loại uy nghiêm kia chỉ có người trong nhà quyền quý mới có khả năng bồi dưỡng đi ra!”

“Không sai, tôi cũng cho rằng như vậy. Tôi cũng từng gặp qua mấy người như thế, cách ăn mặc, thái độ làm người xử thế của bọn họ đều rất đê điều(cúi thấp). Thế nhưng loại khí chất phát ra từ trên người bọn họ, cũng làm cho người ta bị thuyết phục từ tận đáy lòng. Cũng giống như đức khí chất từ trên người thanh niên này toát ra.”

Mọi người đang liên tục suy đoán, lại thêm có người vừa nhìn thấy “sự kiện của Lâm Nam” ngay ngoài cửa biệt thự, còn dùng giọng nói có vẻ huyền diệu đem chuyện vừa nhìn thấy nói ra. Trong nháy mắt ngắn ngủi, chuyện này liên truyền khắp toàn bộ phòng khách, hầu như mọi người đều biết người tuổi trẻ quần áo bình thường này, là ân nhân cứu mạng của Vũ lão gia tử và Vũ Giai!

Rất nhiều người muốn cùng Vũ gia kết quan hệ, nhưng khổ nỗi vẫn không có phương pháp, cũng không hện mà đều đưa ánh mắt nhìn về phía Trương Văn Trọng.

Đối với cách nhìn và suy đoán của những người xung quanh, Trương Văn Trọng và hai anh em Vũ gia cũng đều không cảm thấy, dù là đã biết, bọn họ cũng sẽ không để vào trong lòng.

Nhìn Vũ Văn vừa hướng Trương Văn Trọng xin lỗi, Vũ Lương hừ một tiếng, lạnh giọng phân phó: “Vũ Văn, công ty giải trí của em xem ra nên bỏ thêm chút tâm chĩnh đốn lại đi. Đừng để cho những kẻ vừa có chút danh khí thì cái đuôi đã vênh cao tận trời. Bằng không danh vọng của công ty em sớm muộn gì cũng bị bọn họ phá hoại!”

“Yên tâm đi, anh hai, em biết nên làm như thế nào.” Vũ Văn hồi đáp.

Ngay lúc này, Đàm Thanh và Vũ Tình cũng lần lượt xuất hiện ngay trước mặt Trương Văn Trọng, cười chào hỏi hần. Mà Vũ Lương cùng Vũ Văn cũng có khách cần tiếp chuyện, cho nên nhờ hai nàng chăm sóc cho Trương Văn Trọng.

Làm Trương Văn Trọng có chút không ngờ chính là người thanh niên Anh quốc tên Alan Smith, không ngờ vẫn còn ở lại Trung Quốc, hơn nữa vẫn đeo theo sát phía sau Vũ Tình.

Chỉ chỉ Alan, Trương Văn Trọng cười nói với Vũ Tình: “Xem ra, hần thật sự thích quần vào cô.”

“Ai, Trọng ca, anh đừng nói nữa. Tôi sắp bị hần phiền muốn chết.” Vũ Tình vẻ mặt thống khổ nói: “Hần đó, nếu như làm bạn bè bình thường, thật sự không tệ. Nhưng làm bạn trai, thì khỏi bàn rồi. Tuy rằng tôi kết bạn không kỳ thị quốc tịch, nhưng bạn trai hoặc ông xã phải là người trong nước. Tôi cũng không có hứng thú phát sinh tình yêu vượt biên giới, càng không hứng thú sinh con lai...” Nói đến đây, nàng hơi khựng lại, sóng mắt lưu chuyển, cười thần nhiên nói: “Nếu như sau này tôi tìm bạn trai hoặc ông xã, có thể xuất sắc được như Trọng ca thì tốt lắm rồi. Ai, Trọng ca, nếu không anh hãy làm bạn trai của tôi đi.”

“Ách...” Trương Văn Trọng xấu hổ cười. Còn chưa kịp trả lời, Đàm Thanh đứng bên cạnh đã nói: “Tình nhi, cô gái nhỏ như em lại bắt đầu phát xuân sao? Thật đúng là thứ gì cũng dám nói, không chút e lệ.”

Vũ Tình cũng không tức giận, cười phản bác: “Điều này có gì đáng e lệ? Trong lòng nghĩ gì, nên dùng cảm biểu đạt đi ra. Bằng không cứ chờ cho nó nẩy mầm bên trong lòng mình sao?”

Đàm Thanh không trả lời, bởi vì những lời này của Vũ Tình, đã xúc động trong trái tim nàng. Thế nhưng sau một lát do dự, nàng nhìn Trương Văn Trọng, vừa muốn nói lại thôi.

Ở lúc này, Alan đã chạy tới trước người Trương Văn Trọng.

Lúc vừa mới đến Trung Quốc, Alan còn bảo trì sự kiêu ngạo của người Anh. Cho rằng mọi phương diện của Trung Quốc, nhất là y học đều rất lạc hậu, rất thô sơ. Nhưng sau lần khảo nghiệm sinh tử, đồng thời tận mắt nhìn thấy y thuật thần kỳ của Trương Văn Trọng, cùng với y thuật tài hoa của Nhạc Tử Mẫn, hiện tại hần đã vứt bỏ quan niệm hẹp hòi trước kia. Thậm chí còn bắt đầu tiếp xúc học tập Trung y.

“Trung y truyền thừa mấy ngàn năm, quả nhiên có chỗ độc đáo, trong bác đại tinh thâm còn lộ ra một cổ khí tức thần bí.”

Lời này là do đạo gần đây Alan không ngừng tự nhủ trong lòng mình. Bởi vậy cũng có thể thấy được, sau khi chân chính tiếp xúc, lý giải Trung y, hắn đã từ lúc ban đầu chẳng đáng cùng chống lại, diễn biến thành si mê và tín ngưỡng như hiện tại.

Lúc này đứng ngay trước mặt Trương Văn Trọng, biểu tình Alan rất kích động, thật giống như gặp được thần tượng của mình. Điều này không chỉ bởi vì tính mạng của hắn do Trương Văn Trọng cứu về, càng bởi vì y thuật kỳ diệu của Trương Văn Trọng đã làm hắn vô cùng khâm phục. Hắn dùng tiếng Hoa cứng ngắc nhìn Trương Văn Trọng chào hỏi: “Trương tiên sinh, chào anh.”

Trương Văn Trọng cười đáp: “Không nghĩ ra, tiếng Hoa của anh cũng nói không tệ.”

“Tiếng Hoa của tôi học cũng không tốt lắm. Nói cũng không tiêu chuẩn, còn mời Trương tiên sinh thứ lỗi. Nhưng sau này tôi nhất định sẽ hăng hái học tập!” Alan dùng tiếng Hoa cứng ngắc nhả nói, làm cho có chút buồn cười: “A, được rồi, Trương tiên sinh, y thuật thần kỳ của anh làm tôi phi thường bội phục. Dưới sự ảnh hưởng của anh, hiện tại tôi đã bắt đầu thử học tập Trung y.”

“Đây là chuyện tốt.” Trương Văn Trọng gật đầu, hỏi: “Xem tài liệu tiếng Anh hay tiếng Trung? Có hiểu không?”

Alan lúc này giống như học sinh đang trả lời câu hỏi của thầy giáo, cung kính thành thật đáp: “Là tài liệu tiếng Trung, tôi nhờ Vưu Tình giúp tôi phiên dịch thành tiếng Anh. Nhưng có rất nhiều địa phương, cũng không thể phiên dịch được. Có lẽ tôi ngộ tính thiếu, luôn luôn cảm thấy kỳ lạ, không rõ năng nói cái gì. Thế nhưng dù vậy tôi vẫn phát hiện Trung y có nhiều chỗ độc đáo, đáng giá cho tôi dùng cả đời để học tập nghiên cứu.”

Vưu Tình vừa nghe hắn nói, nhất thời không vui vẻ, chỉ vào mũi hắn nói: “Tôi chịu giúp anh phiên dịch, đã là rất cho anh mặt mũi. Anh còn dám nói tôi phiên dịch sai sao? Hừ, tôi nói cho anh, không phải tôi phiên dịch sai, là lực lĩnh ngộ của anh không đủ!”

Alan vốn không dám cãi cọ với nàng, chỉ đành vội vã nhận sai chịu thua: “Phải, phải, là lực lĩnh ngộ của tôi không đủ.”

Trương Văn Trọng thần nhiên cười, nói: “Kỳ thực chuyện này cũng không thể trách Vưu Tình phiên dịch không đúng. Cũng không thể trách lực lĩnh ngộ của anh. Muốn phiên dịch cho tốt tài liệu Trung y hoặc văn hiến, thật đúng không phải là một chuyện dễ dàng.” Nói đến đây, hắn hơi khựng lại, vuốt cằm lâm vào trầm tư: “Có thể tôi nên phiên dịch một ít tài liệu cơ sở Trung y, cũng giúp cho càng nhiều người nhận thức Trung y, lý giải, nghiên cứu nó.”

Ngay khi hắn còn đang trầm tư, một trận thanh âm đàn dương cầm du dương dễ nghe đột nhiên vang lên bên trong đại sảnh.

Ngay trong tiếng đàn du dương, Vưu Giai trong bộ lễ phục trắng muốt, gương mặt mỉm cười thật mê người, nhẹ nhàng từ trên thang lầu chậm rãi đi xuống. Dưới ngọn đèn chiếu rọi, nàng giống như một vị tiên tử mỹ lệ phiêu nhiên từ trên tiên cảnh hạ xuống.

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người trong đại sảnh dừng hẳn cuộc nói chuyện hoặc các động tác, đều ngẩng đầu nhìn nàng, trong ánh mắt mọi người đều hội tụ lên thân thể nàng, ngày hôm nay, trông nàng thật tuyệt mỹ, không thể nghi ngờ là tiêu điểm trong tiêu điểm.

“Đẹp...thật là đẹp quá.”

“Trời ạ, Vưu Giai hôm nay, quả thực là tiên nữ hạ phàm!”

“Tôi sắp không thở nổi, nàng đẹp tới mức làm tôi hít thở không thông!”

“Ghé tởm, vì sao ta lại lớn tuổi như vậy? Vì sao ta đã kết hôn? Nếu như ta còn trẻ, ta nhất định phải liều mạng truy cầu nàng!”

Mọi người, vô luận nam nữ, đều bị sự mỹ lệ giây phút này của Vưu Giai, thật sâu chấn động.

Thậm chí Trương Văn Trọng cũng nhịn không được nhẹ nhàng một đoạn danh tác thiên cổ của Tào Thục dùng miêu tả Lạc Thần trong Lạc Thần Phú: “Phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long, vinh diệu thu

cúc. Hoa mậu xuân từng. Phách tông hề nhược khinh vân chi tế nguyệt, phiêu phiêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết...”

205. Chương 207: Tựa Như Ngân Hà Trụy Nhân Gian

Vưu Giai uyển chuyển bước xuống cầu thang. Hai mắt đảo quanh đám người ở trong đại sảnh một vòng. Đôi mắt sinh động vũ mị chúng nhân kia, phảng phất như đang ẩn chứa ma lực thần kì. Làm cho mỗi nam nhân ở trong đại sảnh, đều sinh ra một loại ý niệm “nàng đang nhìn ta sao?”

Sau khi nhìn thấy Trương Văn Trọng xen lẫn đám người, khóe miệng của Vưu Giai liền xuất hiện một nụ cười mê hoặc. Nụ cười này của nàng, đồng dạng cũng mang theo ma lực thần kì, thế nhưng làm cho toàn bộ nam nhân ở trong đại sảnh đều phải động tâm, điên đảo thần hồn.

Vưu Giai tiếp nhận một ly rượu sâm banh do người hầu bưng đến, hướng về phía mọi người ở trong đại sảnh kính lễ, mỉm cười nói: “Vô cùng cảm tạ chư vị bớt chút thời gian, đến tham dự bữa tiệc sinh nhật của tôi. Điều này làm cho tôi cảm thấy mình thực may mắn. Hi vọng hôm nay mọi người đều vui chơi thật hết mình, cảm ơn!”

Lời nói của nàng, nhất thời đưa tới một tràng vỗ tay mạnh mẽ như sấm nổ. Theo sau đó, mọi người sôi nổi nâng ly, hướng Vưu Giai đáp lễ.

Trong tiếng đàn dương cầm, uyển chuyển vàng lên. Bữa tiệc sinh nhật của Vưu Giai cũng chính thức bắt đầu.

“Giai Giai tỷ, hôm nay thực lòng lấy.”

Mặc dù không cam lòng, nhưng Đàm Thanh không thể phủ nhận, từ trước đến nay Vưu Giai chưa bao giờ trang điểm. Sau khi trải qua một hồi trang điểm, không ngờ rằng nàng lại xinh đẹp như thế, thậm chí cái loại xinh đẹp cao quý này làm cho người ta phải cảm thấy ngạt thở.

Vừa ngắm nhìn Vưu Giai xinh đẹp tựa như tiên thiên xong, Đàm Thanh nhịn không được cúi đầu nhìn lại chính mình. Không bày phần trang điểm, ăn mặc phong cách giả đàn ông....

Lúc này, nếu nói Vưu Giai là một con thiên nga trắng, dùng tư thế ưu nhã bơi lội giữa hồ. Như vậy Đàm Thanh lại giống như một con vịt hoang tàn phá ở trong ruộng máng. Tuy nàng là con vịt hoang xinh đẹp nhất, nhưng so sánh với thiên nga mỹ lệ, thì vẫn còn chênh lệch rất lớn.

Đàm Thanh từ nhỏ đến lớn đều không có ganh đua cùng Vưu Giai. Sở dĩ hôm nay trang điểm kinh diễm như thế, hoàn toàn là bởi vì Trương Văn Trọng. Nếu đổi lại nữ nhân khác, có lẽ sau khi phát sinh tâm tưởng xấu hổ trong đầu, từ đó trở đi liền đánh mất ý tưởng đối với Trương Văn Trọng. Nhưng Đàm Thanh không giống với nữ nhân bình thường, trong tính cách của nàng có một loại ngạo khí vô cùng quật cường. Đó cũng chính là nguyên nhân khiến nàng tuyệt đối không buông tha ý niệm.

Đàm Thanh âm thầm nắm chặt quyền đầu, ở trong lòng tự khuyến khích chính mình: “Không thể phủ nhận, chị Giai Giai nhìn thực xinh đẹp. Nhưng ta cũng sẽ không buông xuôi đâu. Chỉ cần chị Giai Giai và Trương ca còn chưa công khai mối quan hệ yêu đương nam nữ. Như vậy thì ta vẫn còn có cơ hội.

“Cố lên đi Đàm Thanh! Mày hãy tranh thủ giữ chặt lấy trái tim của người thanh niên kia.”

Ngay khi Đàm Thanh âm thầm hạ quyết tâm, thì Vưu Giai bưng chén rượu sâm banh đi tới trước mặt Trương Văn Trọng cùng nàng.

Trên dung mạo phần nộn của Vưu Giai, tràn ngập một thoáng ngượng ngùng ửng hồng. Chỉ không biết là do uống rượu, hay là bởi vì ánh mắt của Trương Văn Trọng đang chăm chú nhìn vào nàng.

“Trọng ca, anh chuẩn bị tặng cho tôi món quà sinh nhật là gì vậy?” Nhìn Trương Văn Trọng, Vưu Giai nhỏ giọng nói. Mặc dù, vô luận hần tặng quà gì, nàng đều phi thường cao hứng. Nhưng cái này cũng không đại biểu cho tâm tình mong chờ, háo hức khi được nhận quà của nàng.

Trương Văn Trọng mỉm cười, đang chuẩn bị trả lời. Bỗng nhiên một đám thanh niên, ăn mặc toàn trang phục nhân hiệu nổi tiếng, diện mạo hơi có vài phần anh tuấn, không hẹn mà đồng thời vây quanh lại bên

người Vưu Giai, trăm miệng một lời chúc nàng sinh nhật vui vẻ. Nhưng theo tia ganh đua ắt chứa trong mắt bọn hắn có thể nhìn ra, quan hệ giữa bọn hắn cũng không được hòa thuận cho lắm.

Vưu Tình bước tới trước mặt Trương Văn Trọng, nhẹ giọng nói: “Trọng ca, mấy vị này đều là người theo đuổi chị tôi. Không một ai ngoại lệ, toàn bộ đều là tam cao nhân tài.”

“Tam cao nhân tài?” Trương Văn Trọng khó hiểu nói.

Vưu Tình liền xòe bàn tay ra, vạch ngón tay giải thích cho hắn: “Thành tích cao, tài sản cao, tiềm lực cao. Cho nên gọi vắn tắt là Tam Cao Nhân Tài.” Theo sau nàng lại cười nói: “Trọng ca, cũng đừng trách tôi không nhắc nhở anh, mấy người đều đang toàn lực truy cầu chị của tôi đó. Nếu anh không xuất ra chút bản lĩnh, để chị tôi rơi vào trong tay người khác. Đến lúc đó, ngàn vạn lần anh đừng hối hận nhé!”

Trương Văn Trọng chỉ biết cười trừ, lắc đầu hồi đáp: “Vưu Tình, chớ nói nhảm. Quan hệ của tôi và Vưu Giai, chỉ là quan hệ bằng hữu bình thường thôi.”

Đối với chuyện này Vưu Tình không hề tin tưởng, nàng cười chòng ghẹo nói: “Có phải là quan hệ bằng hữu bình thường hay không, chỉ có giữa hai người mới biết được thôi.”

Trương Văn Trọng lắc đầu, không muốn tiếp tục dây dưa cùng nàng ở trên cái vấn đề này.

Giờ khắc này....mấy vị tam cao nhân tài vây chung quanh bên người Vưu Giai, đang bắt đầu ganh đua phần quà mừng sinh nhật tặng cho Vưu Giai rồi. Dường như, tại bọn họ xem ra, ai tặng cho Vưu Giai món quà xa xỉ nhất, thì sẽ đại biểu cho ai thích Vưu Giai nhất. Đồng dạng, món quà nào giành được sự yêu thích của nàng... là có thể chứng minh....nàng thích người đó nhất.

Vật phẩm đám người này tặng cho Vưu Giai. Phần lớn là những văn kiện xa xỉ như nước hoa, trang sức đá quý, hoặc túi xách hàng hiệu. Mặc dù Trương Văn Trọng đối với mấy thứ này không hiểu rõ lắm. Nhưng Vưu Tình đứng ở bên cạnh hắn lại phi thường rõ ràng. Mấy thứ đồ hàng hiệu này, dám khẳng định là được mua về từ Châu Âu.

Thậm chí, Vưu Tình cũng bị mê tít hai mắt, nàng cảm khái nói: “Đám người kia rốt cục là muốn khoe của, hay là muốn tặng quà sinh nhật cho chị của tôi đây? Vài món trong đó đã ngừng sản xuất, bây giờ ngay cả có tiền cũng không mua nổi ah!”

Nói đến đây, nàng tạm đình chỉ một chút. Đột nhiên liếm môi, nở nụ cười, dùng thanh âm cực nhỏ nói: “Bất quá, Vưu tỷ không thích dùng quà bọn họ tặng đâu. Rất nhanh thôi, mọi thứ kia sẽ là của ta. Ân, lần này chủ trương mời nhiều người đến tham gia náo nhiệt, quả là thập phần thông minh ah. Hi hi hi....”

Ngay lúc đó, một nam thanh niên dáng người hơi mập, niên kỷ ước chừng khoảng trên dưới hai mươi. Cười lạnh châm chọc nói: “Hôm nay chính là ngày sinh nhật của Vưu Giai. Tôi thấy.....chúng ta không nên tặng nàng những lễ vật quá mức bình thường đi?”

Khi hắn nói xong, nhất thời đám người chung quanh liền tỏ vẻ bất mãn, sôi nổi châm chọc lại: “Uy, Lê thiếu gia, khẩu khí thật lớn nha.”

“Chẳng lẽ anh mang đến kì trân dị bảo, làm quà sinh nhật tặng cho Vưu Giai hay sao?”

Nam thanh niên gọi là Lê thiếu gia, không hề tức giận vì những câu nói mang tính trào phúng như thế này. Ngược lại vẫn mỉm cười đắc chí. Theo sau từ trong túi quần móc ra một chùm chìa khóa xe, giơ cao hai vòng, mới lớn tiếng nói: “Vưu Giai, trước nay vẫn luôn đi chiếc BMW Z7, cũng đến lúc thay đổi một chiếc xe mới rồi. Chiếc Spyker màu bạc này là tôi đặc biệt mua từ Hà Lan làm quà tặng.”

“Wow, Lê thiếu vì theo đuổi chị Vưu Giai, mà xuất ra thật nhiều tiền ah! Chiếc Spyker này cũng khoảng bốn năm trăm vạn đi? Nhưng đáng tiếc khoản tiền này coi như phí phạm rồi. Chị Vưu Giai đối với xe hơi không có hứng thú, hơn nữa nàng tuyệt đối sẽ không thay chiếc BMW Z7 kia đâu, bởi vì đó chính là quà tặng của ông nội nha.” Vưu Tình đảo mắt quanh trông, cười hắc hắc nói: “Đồng dạng, chiếc Spyker màu bạc này, cũng sẽ thuộc quyền sở hữu của ta. Hôm nay lãi to rồi!”

Vưu Tình nhanh chân bước tới trước người Lê thiếu, giật lấy chùm chìa khóa trong tay hắn, cười hi hi: “Lê thiếu, tôi nhận tay chị tôi. Cảm ơn anh nhiều!”

Dứt lời nàng lại quay trở về bên cạnh Trương Văn Trọng, hạ giọng nhắc nhở: “Trọng ca, quà sinh nhật của anh đâu rồi, cũng nên lấy ra đi chứ? Anh không nhìn thấy biểu tình mong chờ của chị tôi sao?”

Dường như vì muốn xác minh lời nói của Vũ Tình. Giữa đám người, Vũ Giai lại quẳng ném cho Trương Văn Trọng một đạo ánh mắt chờ mong.

Trương Văn Trọng khẽ mỉm cười, vỗ vai người đứng ở phía trước mặt, chừng mực nói: “Làm phiền anh nhường lối một chút.”

Đối phương không tự chủ nghiêng người, nhường đường cho hắn bước về phía Vũ Giai.

“Sinh nhật vui vẻ, Vũ Giai. Đây là quà mừng sinh nhật của tôi dành cho cô.” Trương Văn Trọng móc ra một chiếc hộp nhỏ. Mở nắp, ở bên trong liền xuất hiện một sợi dây chuyền kim cương kiểu dáng không hợp thời.

Vũ Tình ngổng đầu nhìn, muốn xem đến tột cùng thì Trương Văn Trọng sẽ tặng quà gì cho bà chị của mình. Khi nàng trông thấy lễ vật của Trương Văn Trọng là một sợi dây chuyền kim cương, liền tỏ vẻ thất vọng không thôi. Khẽ nâng tay vỗ trán thở dài: “Wow, không phải chứ! Tuy nói rằng anh tặng món gì chị Giai Giai đều thích. Nhưng sợi dây chuyền này trông lỗi thời quá đi?”

Nhóm người Tam Cao Nhân Tài vây chung quanh Vũ Giai, cũng không hện mà đồng thời khinh thường cười lạnh. Hiển nhiên, đối với sợi dây chuyền của Trương Văn Trọng, mọi người không để vào trong tầm mắt.

Thế nhưng đương sự Vũ Giai lại không xem như vậy. Trong lòng nàng, chỉ cần là Trương Văn Trọng tặng quà, thì cũng chính là thứ quý giá nhất rồi. Nàng hiền hòa mỉm cười, phong tình vạn chủng nói: “Cám ơn anh! Đây là món quà tôi thích nhất trong buổi tối hôm nay. Trọng ca, có thể phiền anh thêm một việc được không?”

“Chuyện gì vậy?”

“Phiền anh đeo chiếc vòng cổ này giúp tôi nhé?”

Đám người Tam Cao Nhân Tài, nhất thời đều kinh ngạc há hốc miệng. Bọn hắn không hiểu, vì sao một sợi dây chuyền kiểu dáng lỗi thời, lại chiếm được cảm tình của Vũ Giai.

Cả đám vừa kinh ngạc, đồng thời cũng sôi nổi liếc mắt nhìn Trương Văn Trọng uy hiếp. Đường như muốn nói: “Tiểu tử, người thông minh hơn một chút đi, mau chóng cự tuyệt lời đề nghị này của nàng.”

Nguyên bản, Trương Văn Trọng cũng định từ chối. Thế nhưng khi hắn ngẩng nhìn nụ cười hàm tình trên mặt Vũ Giai, thì khóa tâm tư của tên đầu gỗ này cũng không tự chủ được, run lên một cái. Bởi vậy, hắn mỉm cười gật đầu đáp ứng Vũ Giai, thay nàng đem sợi dây chuyền đeo lên cổ cho nàng.

Điều làm cho kẻ khác trăm triệu lần không ngờ được chính là. Khi sợi dây chuyền vừa đeo lên cổ Vũ Giai, thì bất chợt liền sinh ra dị tượng lạ lùng....

Sau khi sợi dây chuyền không hợp thời, chạm vào da thịt của Vũ Giai, không ngờ lại tản mát ra vô số quang mang màu xanh ngọc. Đoàn quang mang quấn lại cùng nhau, hình thành lên một cái đồ án huyền ảo, bức cho người ta trông thấy phải lú lẫm.

Trong bất tri giác, sợi dây chuyền trên cổ Vũ Giai, tựa như một dải tiểu ngân hà thâm thúy....huyền ảo....lung linh....thần bí.

Lúc này, dù tưởng tượng mọi phương thức, cũng khó có thể hình dung ra được sự hoa lệ của sợi dây chuyền! Những lễ vật của đám người Tam Cao Nhân Tài lúc trước, ở trước mặt nó đều phải ảm đạm thất sắc, thậm chí còn dung tục khó coi.

“Tiểu ngân hà? Wow, sợi dây chuyền này như thế nào lại hóa thành dải tiểu ngân hà? Mình không bị hoa mắt chứ? Trông nó vừa xinh đẹp, lại vừa thần bí ah!” Hồi lâu sau, rốt cuộc Vũ Tình mới ghen ra được một câu như vậy.

Mà lời này của nàng, cũng chính là nghi vấn ở trong lòng mọi người đang có mặt tại đây!

206. Chương 208: Bệnh Trạng Kỳ Quái

Mọi người vừa cười nhạo trào phúng quà tặng của Trương Văn Trọng rất lỗi thời, rất già nua, giá tiền bình thường, lúc này quả thực chỉ hận không thể xé miệng mình ra. Một chuỗi hạt có thể hóa thành dãy ngân hà đầy ánh sáng như vậy, không thể nghĩ ngờ là quà tặng đẹp nhất, là chuỗi hạt thần bí nhất. Không biết có bao nhiêu cô gái sẽ vì nó mà si mê.

Đây căn bản là một vật báu vô giá!

“Thật đẹp.” Vưu Giai cúi đầu nhìn chuỗi ngọc ngân hà trên cổ mình, cả người không khỏi ngây dại, thật lâu mới thì thầm than thở. Sau đó nàng đột nhiên như hồi tỉnh lại, vẻ mặt e thẹn xấu hổ ghé sát bên tai hắn, dùng thanh âm chỉ có hắn nghe được, nhỏ giọng oán giận nói: “Trọng ca, chuỗi hạt này sợ tổn không ít tiền của anh đi? Tuy rằng gần đây anh dựa vào việc buôn bán Đường Nhan Đan lời số tiền lớn, nhưng cũng không nên lãng phí như vậy. Kỳ thực, vô luận anh tặng tôi quà gì, dù cho không tặng quà, chỉ cần là anh tới, tôi đều rất cao hứng, rất thỏa mãn.”

Nếu như là những người khác, có thể sẽ tranh thủ cơ hội này, vỗ ngực nói ra những lời như: “Chỉ cần là vì em, đừng nói là một chuỗi hạt, dù là ánh trăng, anh cũng sẽ tìm cách hái xuống cho em.” Cùng những lời lãng mạn tương tự như thế. Nhưng đáng tiếc chính là, trong từ điển của một đầu gỗ như Trương Văn Trọng, tựa hồ không có từ ngữ “lãng mạn”.

Cho nên vào lúc này, câu trả lời của hắn có chút phá tan phong cảnh hiện tại.

“Yên tâm, chuỗi hạt này cũng không có xài bao nhiêu tiền, cũng chỉ mấy ngàn nguyên mà thôi.” Trương Văn Trọng đậm mặt cười, như thực chất hồi đáp. Nhưng lời nói thật thà của hắn, cũng không có mấy người chịu tin tưởng. Thậm chí còn làm cho mọi người đứng chung quanh nhìn hắn với ánh mắt hèn mọn. Càng không hèn mà cùng khe khẽ nói nhỏ trong lòng:

“Một chuỗi hạt như vậy chỉ mấy ngàn nguyên? Người đang gạt quỷ sao? Đừng nói mấy ngàn nguyên, hay mấy vạn nguyên, hơn mười vạn, trăm vạn, người cũng đừng hòng mua được.”

“Mấy ngàn nguyên? Đằng sau thiếu một chữ “vạn” phải không? Mẹ ơi, muốn tán gái cũng không cần giả vờ đến như thế đi?”

“Người thật cho rằng mình là vua đào bảo tàng sao? Mấy ngàn là có thể đào được một chuỗi hạt như vậy? Nếu không thì thế này, ta cho người tiền triệu, người đào ra một chuỗi hạt như thế cho ta đi, dù có kém hơn một chút cũng được.”

Trong lòng những người chung quanh tự nghĩ những gì, Trương Văn Trọng và Vưu Giai cũng không biết được. Nhưng suy nghĩ trong lòng Vưu Giai cũng không khác gì mọi người, cũng không tin tưởng chuỗi hạt có thể hóa thành ngân hà sáng lạn thế này lại dùng mấy ngàn nguyên mua được như lời Trương Văn Trọng. Nhưng nàng cũng không hề tức giận, trái lại mỉm cười, vỗ hờn dỗi nói: “Anh nha...”

Trong tay Vưu Tình còn cầm chìa khóa xe, ở phía sau chen tới trước người Vưu Giai, gần gũi quan sát chuỗi hạt trên cổ nàng, sau một thoáng than dài thở vắn, mới xoay người lôi kéo Trương Văn Trọng, dò hỏi: “Trọng ca, chuỗi hạt “Thôi Xán Ngân Hà” này anh mua được ở đâu vậy? Chỗ đó còn hàng nữa không? Dù kém hơn cũng được! Chuỗi hạt này thật quá đẹp! Tôi cũng muốn mua một chuỗi.” Nàng tự đặt cho chuỗi hạt tên là Thôi Xán Ngân Hà, nhưng cũng vô cùng chuẩn xác.

Những người phụ nữ đang có mặt ở đây ai không muốn có được một chuỗi hạt mỹ lệ lại thần bí như thế? Những người đàn ông cũng muốn có một chuỗi hạt như vậy, bởi vì chỉ cần có nó, sau này muốn tán gái phóng chừng luôn luôn sẽ chiến thắng.

Cho nên khi Vưu Tình hiếu kỳ đặt câu hỏi, mọi người có mặt đều dựng lỗ tai, chờ đợi câu trả lời của Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng tự nhiên sẽ không nói cho mọi người, chuỗi hạt này kỳ thực chỉ là một mặt hàng bình thường, chỉ là do trải qua sự luyện hóa, mới biến thành đáng giá như hiện tại. Đôi mắt hắn xoay động, mỉm cười hồi đáp: “Chuỗi hạt này tôi mua được trong buổi đấu giá ngầm tại Cẩm Kim Thành, mua từ tay

một người tham gia buổi đấu giá. Chỉ là không biết vì sao hắn không đem chuỗi hạt ra bán đấu giá, mà lại ngằm bán lại cho tôi.”

Hội đấu giá ngằm cũng luôn có những tình huống giống như vậy, cũng không hiếm thấy. Bởi vì hội đấu giá ngằm lấy tiền hoa hồng rất cao, tuy rằng bán ra với giá cũng rất cao, nhưng cũng không phải ai cũng nguyện ý tiếp nhận. Cho nên trong đấu giá ngằm, cho tới bây giờ cũng sẽ không ít chuyện giấu diếm bảo bối bán riêng tư lẫn nhau. Đương nhiên, trong những chuyện buôn bán riêng tư này, thực sự cũng tồn tại chuyện hàng giả. Đến tột cùng tự đào được bảo bối hay là bị lừa, thì phải tự nhìn tầm mắt cùng vận khí của người.

“Vận khí của anh thật là tốt, sao tôi không được vận khí tốt như vậy chứ?” Vũ Tình thở dài một hơi, cảm khái nói. Mọi người đồng thời gật đầu, trên mặt hiện lên thần tình đáng tiếc. Ở trong mắt bọn họ, Trương Văn Trọng quả thật là người may mắn vì đào được bảo bối.

Bởi vì sự xuất hiện của Thôi Xán Ngân Hà, những thanh niên xum xoe vây quanh Vũ Giai lúc này đều tự cảm thấy xấu hổ, hơn nữa biểu hiện lúc này của Vũ Giai rõ ràng có hảo cảm rất lớn đối với Trương Văn Trọng, cho nên bọn họ đành im lặng, cho dù có cam lòng hay không, cũng đành phải lựa chọn tạm thời rút lui. Bởi vì có làm mặt dày ở lại bên người Vũ Giai, chỉ biết làm cho nàng phản cảm, còn không bằng rút lui để chờ đợi thời cơ mới. Dù sao chỉ cần Vũ Giai còn chưa kết hôn, những người này cũng sẽ không chịu bỏ qua sự truy cầu đối với nàng.

Bên cạnh đã không có những con ruồi chọc người tâm phiền, cuối cùng Vũ Giai cũng đã có thể mặt đối mặt với Trương Văn Trọng. Nhưng hiện tại bên trong đại sảnh có rất nhiều người, những người đó luôn đưa tới ánh mắt hiếu kỳ, làm cho nàng cảm giác có chút không quá tự tại.

Vũ Giai cầm ly rượu thủy tinh trong tay, đặt lên khay của một bồi bàn đi ngang qua, thản nhiên cười hỏi: “Trọng ca, đi với tôi ra vườn hoa một chút được không?”

“Được.” Trương Văn Trọng suy nghĩ một chút, lại gật đầu cùng Vũ Giai đi ra biệt thự, đi tới vườn hoa đủ sắc màu rực rỡ, ở phía sau bọn họ, Đàm Thanh khẽ thở dài một tiếng yếu ớt, thầm nghĩ: “Giai Giai tỷ, ngày hôm nay là sinh nhật của chị, cho chị cùng Trương ca một đêm. Đợi qua khỏi ngày hôm nay, tôi sẽ bắt đầu khởi xướng tiến công Trương ca. Đến lúc đó tôi và chị ai bắt được trái tim Trương ca, thì phải xem bản lĩnh của mỗi người.”

Bên trong vườn hoa, tuy rằng cũng có vài vị khách nhân đến tham gia yến hội đi dạo, nhưng so sánh với tình huống rộn ràng nhộn nhạo trong đại sảnh, cũng thanh tịnh hơn rất nhiều. Trương Văn Trọng và Vũ Giai đi dạo một vòng trong vườn hoa, cuối cùng ngồi xuống bên chiếc ghế đá cạnh hồ cá, mỉm cười khe khẽ trò chuyện.

Trên một cửa sổ ngay lầu ba biệt thự Vũ gia, Vũ Tình đang nhìn xuyên qua cửa sổ, nhìn chăm chú vào Trương Văn Trọng và Vũ Giai đang ngồi bên nhau bên cạnh hồ cá, trên mặt nàng tràn đầy đáng tươi cười vui vẻ vì Vũ Giai.

“Chị của tôi và Trọng ca thật đúng là rất xứng đôi, Alan, anh nói đúng không?” Vũ Tình cũng không quay đầu lại hỏi.

“Ân.” Alan Smith trả lời rất ngắn gọn. Thanh âm của hắn có chút không quá thích hợp, mơ hồ như lộ ra một loại thống khổ.

Vũ Tình rất bất mãn đối với cách trả lời này của hắn. Nhưng là bất mãn với vẻ thống khổ trong thanh âm của hắn lộ ra. Nàng nhún mày xoay người lại, nhìn chằm chằm Alan Smith, vừa mở miệng định chất vấn hắn: “Alan, giọng nói của anh có ý tứ...” Ngay lúc này, nàng rõ ràng nhìn thấy tình huống của Alan Smith.

Sắc mặt Alan Smith biến thành cực kỳ tái nhợt, cả người hắn đã sớm vô lực ngồi xổm trên mặt đất, hai tay ôm cứng ngay bụng, hàm răng va vào nhau lộn cộn, vùng lông mày cau chặt lại, trên trán nổi đầy gân xanh, làm cho người ta nhìn qua liền biết hắn đang phi thường thống khổ.

Vũ Tình không khỏi thất kinh, thất thanh kinh hô lên: “Ác, trời ạ, Alan, anh bị làm sao vậy?”

Alan Smith lúc này đã đau đớn đến mồ hôi lạnh toát ra nhễ nhại, hắn vô lực thở hổn hển, hồi đáp: “Tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, bụng của tôi đột nhiên quặn đau kịch liệt. Thật giống như có hàng

ngàn con dao đang cắt trong bụng của tôi vậy. Nó cũng giống như viêm ruột thừa, nhưng không đau ở một chỗ, mà đau hết cả bụng, ác, thượng đế, tôi muốn chết, tôi không muốn sống nữa, đau đớn quá đi...”

“Anh có ăn nhầm món gì không?” Vũ Tình vừa hỏi vừa bước nhanh về phía hắn.

Alan vô lực hồi đáp: “Không có, tôi chưa ăn gì cả, chỉ mới uống một ít rượu mà thôi.”

Bởi vì Vũ Tình di động, làm một tia sáng bên ngoài cửa sổ bắn vào, chiếu lên trên người của Alan.

Vừa mới bắt đầu, Alan cũng không có cảm giác gì khác thường. Thế nhưng khi Vũ Tình nhìn tình huống của hắn, sau đó nói: “Tôi đi gọi bác sĩ cho anh.” Hắn đột nhiên cảm giác được, da thịt bộc lộ bên không khí đột nhiên sản sinh ra một mảnh đau đớn. Hắn cúi đầu vừa nhìn, thấy trên lớp da thịt bỗng nhiên xuất hiện những phao nước, thậm chí còn có một ít bong bóng máu!

“Thượng đế, cơ thể của tôi xảy ra vấn đề gì vậy?” Tuy rằng Alan là học sinh của y học viện hoàng gia Anh quốc, nhưng hiện tại hắn cũng không rõ ràng mình đã bị bệnh gì.

Bệnh trạng cổ quái của Alan cũng làm Vũ Tình hoảng sợ đến mặt hoa thất sắc, nàng vội vã nói: “Alan, anh kiên trì một chút, tôi chạy đi gọi Trọng ca.” Nói xong nàng xoay người chạy nhanh xuống dưới lầu.

Alan thở hổn hển từng hơi, cố nén sự đau đớn kịch liệt, đợi Vũ Tình chạy đi mời Trương Văn Trọng.

Mà ngay lúc hắn đang chờ đợi, cũng đột nhiên kinh ngạc phát hiện, nguyên lai hắn chỉ cần trốn vào trong góc tối không có ánh sáng, như vậy da thịt lõa lồ bên ngoài không khí sẽ không bị nổi bong bóng nước cùng bong bóng máu như khi này.

Phát hiện này, làm cho hắn phải vội vã lấy hết lực lượng còn sót lại trong cơ thể, lết lại góc âm u trong phòng ẩn nấp.

207. Chương 209: Bệnh Hấp Huyết Quỷ

Vũ Tình chạy với tốc độ thật nhanh, nàng cũng từng tham gia những buổi vận động trong trường học, vì vậy chỉ trong mấy phút đồng hồ, nàng đã chạy tới trước người Trương Văn Trọng, thở hổn hển nói: “Trọng ca, không xong rồi, Alan đột nhiên phát bệnh. Anh nhanh đến xem cho hắn đi, bệnh của hắn thật là rất cổ quái, rất dọa người.”

“Tình nhi, Alan bị bệnh gì?” Mặc dù lúc ban đầu, Vũ Giai đối với việc Vũ Tình chạy tới quấy rầy sự yên tĩnh của nàng và Trương Văn Trọng khi thật vất vả nàng mới được ở chung một chỗ với hắn cảm thấy bất mãn, nhưng khi nàng nghe được nguyên nhân, chút bất mãn trong lòng nhất thời liền tiêu tan thành mây khói. Ngược lại nàng còn lo lắng hỏi thăm bệnh tình của Alan, dù sao nàng cũng không mong muốn Alan có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn ngay trong buổi tiệc sinh nhật của nàng.

Vũ Tình lắc đầu đáp: “Em cũng không biết hắn bị bệnh gì, nhưng đột nhiên bụng hắn quặn đau, a, còn có, cổ quái nhất chính là hắn lại sợ ánh sáng! Khi tiếp xúc ánh nắng, trên da thịt của hắn sẽ sinh ra từng tảng lớn bong bóng nước hay máu!”

“Hắn đang ở đâu? Tôi đi xem hắn.” Trương Văn Trọng từ trên ghế đá bật người đứng lên, bước nhanh về hướng biệt thự.

“Trong một căn phòng trên lầu ba.” Vũ Tình đi theo sát phía sau hắn, vội vã hồi đáp.

Nhìn hai người đi nhanh tới biệt thự, Vũ Giai cũng vội vã kéo lên chiếc váy dài, đi theo sát phía sau bọn họ.

Khi ba người Trương Văn Trọng lên tới lầu ba, Vũ Lương, Đàm Thanh cùng ba người khác cũng đã chạy tới. Về mặt Vũ Lương cùng Đàm Thanh lo lắng u sầu vây quanh bên người Alan, ba người khác ngồi xổm trên mặt đất, đang vội vàng kiểm tra thân thể cho hắn.

Nhìn thấy những người này đã có mặt, Vũ Tình không khỏi hiếu kỳ dò hỏi: “Anh hai, Thanh tỷ, sao mọi người cũng ở đây?”

Vưu Lương hồi đáp: “Mới thấy em hoang mang rối loạn từ trên lầu chạy xuống, gọi em cũng không đáp, anh đoán trên này đã xảy ra chuyện, vì vậy cùng tiểu Đàm chạy lên xem tình huống. Kết quả nhìn thấy chàng thanh niên người Anh này đang thống khổ nằm trên mặt đất, vừa lúc ba người bạn của anh đều là bác sĩ, cho nên mời bọn họ nhìn xem tình huống của hắn.”

Đàm Thanh nhìn Trương Văn Trọng, nói: “Trương ca, tôi đã biết Tình nhi sẽ đi tìm anh, anh đến là tốt rồi.”

Ngay lúc bọn họ đang nói chuyện, ba bác sĩ đang kiểm tra tình huống của Alan đã đứng lên, cau mày thảo luận: “Bụng quận đau kịch liệt, đồng thời còn có triệu chứng muốn nôn mửa, lại thêm sắc mặt cùng trông trắng mắt của hắn cũng có chút ố vàng. Tổng hợp mấy triệu chứng bệnh trạng, tôi cho rằng người Anh này bị bệnh sỏi mật! Tôi kiến nghị, tạm thời tiến hành trị liệu giảm đau cho hắn, sau đó mau chóng chuyển giao đến bệnh viện gần đây để tiến hành kiểm tra để xác nhận chứng bệnh của hắn có phải đúng là bệnh sỏi mật hay không.”

“Cũng không thể bài trừ bệnh lao cấp tính phát tác, dù sao bụng của hắn đau nhức không xác định. Hơn nữa trước khi phát bệnh hắn còn uống rượu, rất cực có thể là nguyên nhân dẫn đến căn bệnh phát tác hay không?”

“Da thịt bộc lộ bên ngoài của hắn khi tiếp xúc ánh sáng, lại phát sinh ra những bong bóng nước cùng bong bóng máu, lại vì nguyên nhân gì? Chẳng lẽ bị bệnh viêm da dị ứng? Dị ứng ánh sáng mặt trời? Tôi còn chưa từng gặp qua bệnh dị ứng với ánh mặt trời bao giờ.”

Ba vị bác sĩ đã hoàn toàn tiến nhập trạng thái thảo luận, quên cả Vưu Lương và Đàm Thanh đang đứng bên người bọn họ, càng thêm không có chú ý tới Trương Văn Trọng và Vưu Giai, Vưu Tình vừa mới đến. Toàn bộ tinh lực và tâm tư của họ, đều đặt lên trên người của Alan Smith. Ở ngay lúc này, ba người bọn họ giống như đang ở trong bệnh viện, đang vì bệnh nhân mà tiến hành hội chẩn.

Sau một thoáng thảo luận ngắn ngủi, ba bác sĩ cùng đạt được nhận thức chung. Sau đó lại có một bác sĩ tiến đến trước mặt Alan, dùng tiếng Anh bảo hắn há miệng ra, muốn kiểm tra khoang miệng cùng lưỡi của hắn.

Nhưng ngay khi vị bác sĩ này vừa mở miệng bảo Alan há miệng, trên gương mặt vốn đang vô cùng thống khổ của Alan không ngờ hiện lên biểu tình kinh khủng. Hắn vừa bật lui ra sau, vừa quơ hai tay như muốn xua tan không khí ngay trước mặt hắn. Đồng thời còn lớn tiếng chất vấn: “Ác, thượng đế, ông ăn cái gì? Mùi vị từ trong miệng ông, làm bụng của tôi càng thêm quận đau, thậm chí còn làm tôi không hít thở được.”

“Ăn?” Vị bác sĩ không khỏi sửng sốt, lúc này mới kịp phản ứng, chính mình hiện tại cũng không phải tại bệnh viện, mà đang tham gia yến hội sinh nhật của Vưu Giai. Hồi tưởng lại những gì hắn vừa mới ăn, nói: “Tôi hình như không ăn gì nhiều, uống hai ly rượu, ăn một miếng thịt bò nướng tỏi...”

Alan Smith nhất thời hét lên: “Tỏi? Ác! Không sai! Mùi vị trong miệng của ông chính là mùi tỏi! Chết tiệt, tôi ghét mùi này, nó làm bệnh tình của tôi càng nặng thêm, càng nặng thêm.” Hắn thở dốc lên từng hơi, tâm tình bắt đầu biến đổi có chút táo bạo bất an.

“Sắc mặt tái nhợt, sợ tỏi, sợ ánh mặt trời.” Một vị bác sĩ cau mày, thuận miệng lầm bầm: “Những mao bệnh của thanh niên người Anh này, thế nào lại giống hấp huyết quỷ trong Đạo Phong Chiến Sĩ* như vậy?” (phim sẽ trình chiếu trong năm nay đó. Hay lém. Or Tiêm Đạo Chiến Sĩ.)

Tuy rằng hắn chỉ thuận miệng lầm bầm những lời này rất nhỏ, còn là dùng tiếng Hoa, nhưng vẫn bị Alan Smith nghe thấy được. Tuy rằng tiếng Hoa của Alan không giỏi, nhưng vẫn nghe hiểu được những lời này của hắn. Nhất thời, thần tình Alan chợt biến đổi lên, cổ họng hắn phát ra một thanh âm làm kẻ khác dựng đứng tóc gáy. Từ trong miệng Alan chợt truyền ra: “Hấp huyết quỷ sao? Không sai. Con mẹ nó với dáng dấp của tôi hiện tại, cũng không phải giống hấp huyết quỷ sao? Máu...hút máu...đúng, không sai, thân là hấp huyết quỷ, tôi hẳn nên hút máu! Có thể, khi tôi hút máu, những thống khổ đang dần vặt sẽ rời khỏi tôi đi...”

Tiếng Anh của ba vị bác sĩ cũng không tệ, cho nên bọn họ đều nghe hiểu lời của Alan nói. Bọn họ nhìn nhau, đồng thanh nói: “Người Anh này không phải bị phát điên rồi chứ?”

Nhưng ngay lúc này, Alan vốn đang cuộn mình ôm bụng đau đớn, cũng không biết có được lực lượng từ đâu, đột nhiên từ dưới mặt đất bắn đứng lên, quơ hai tay chụp về một bác sĩ trong đó, nhìn tư thế của hắn, thực sự như muốn cắn cổ vị bác sĩ kia để hút máu hắn.

“A...” Viên bác sĩ kia lại càng hoảng sợ, vội vã thét lên bật lui về phía sau. Hai bác sĩ khác cùng Vưu Lương, cũng bị hù dọa đến hoảng sợ, sắc mặt tái nhợt bật lui ra sau. Chỉ có Đàm Thanh vẫn không hề sợ hãi, khi chuyện này đột nhiên phát sinh, nàng không tuyển chọn lui ra sau, trái lại còn dùng tốc độ cực nhanh bước tới một bước, vung chân trái tung một cú đá sắc bén về hướng Alan Smith.

“Rầm!”

Alan Smith nhất thời bị một cú đá của Đàm Thanh văng ra té xuống mặt đất.

Ngay lúc này, Trương Văn Trọng bước tới trước người Alan, đè hắn xuống mặt đất. Đồng thời lấy hộp ngân châm mang theo trong người, rút ra vài cây ngân châm, phân biệt đâm vào huyết Nhân Trung, Bách Hội, Đại Chùy, Nội Quan, Thần Môn, Hậu Khê sáu huyết vị, đồng thời dùng trọng thủ pháp hành châm*. Dưới tác dụng của sáu ngân châm, Alan vốn đã lâm vào trạng thái điên cuồng cũng từ từ bình tĩnh trở lại. (*:đâm sâu)

“Trọng ca....hắn vừa bị thế nào vậy?” Cả Đàm Thanh cùng Vưu Giai đồng thời hỏi. Lúc này còn đứng ngay phía sau Trương Văn Trọng, cũng chỉ có hai nàng. Những người còn lại đã sớm tản ra thật xa. Nhất là vị bác sĩ suýt chút bị Alan cắn phải, hắn đã chạy ra chỗ thang lầu. Chỉ cần tình huống không thích hợp, hắn lập tức sẽ giành đường mà chạy.

Đàm Thanh và Vưu Giai nhìn nhau, đều nhìn đối phương mỉm cười, sau đó lại đưa mắt nhìn về phía Alan. Tuy rằng hai người họ dám ở lại nơi này, đều bởi vì có lòng tin mạnh mẽ đối với Trương Văn Trọng, nhưng Đàm Thanh cũng cảm thấy bội phục Vưu Giai. Bởi vì nàng tốt xấu cũng là một cao thủ địa cấp hậu kỳ, bản thân cũng có chút công phu. Nhưng Vưu Giai căn bản chỉ là một thiếu nữ trói gà không chặt, nhưng vẫn dám ở lại nơi này, thực sự làm cho nàng bội phục.

Không đợi Trương Văn Trọng mở miệng trả lời, Vưu Tình vốn đã bị hù dọa hoảng sợ chạy ra thật xa, đồng thời cũng không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, dò hỏi: “Trọng ca, Alan không phải thật sự là hấp huyết quỷ chứ?”

“Hắn không phải là hấp huyết quỷ gì.” Trương Văn Trọng cũng không quay đầu lại đáp: “Hắn bị một loại tật bệnh có tên là hội chứng Scaredphobia! Vừa rồi sở dĩ hắn đột nhiên nói mình là hấp huyết quỷ, đồng thời muốn nổi bạo cắn người, chính bởi vì loại tật bệnh này làm cho tinh thần sản sinh dị thường, sản sinh ra ảo giác!”

“Hội chứng Scaredphobia? Đây là bệnh gì vậy?” Vưu Tình hiếu kỳ dò hỏi.

“Là bệnh hấp huyết quỷ!” Ba vị bác sĩ nghe được câu trả lời của Trương Văn Trọng, sợ hãi trong lòng nhất thời tiêu tán sạch sẽ. Tuy rằng bọn họ sợ yêu ma quỷ quái hay hấp huyết quỷ, nhưng bọn họ không sợ bệnh nhân. Huống chi, hội chứng Scaredphobia là một loại tật bệnh cực kỳ hiếm thấy. Bọn họ thân là bác sĩ, làm sao có thể bỏ qua? Cho nên ở lúc này bọn họ nhanh chóng quay trở lại bên người Trương Văn Trọng.

“Bệnh hấp huyết quỷ? Đó là bệnh gì?” Vưu Tình không hiểu ra sao.

Vị bác sĩ suýt chút bị cắn hỏi đáp: “Hội chứng Scaredphobia có rất nhiều bệnh trạng, đều rất tương tự như hấp huyết quỷ trong truyền thuyết. Tỷ như: sắc mặt tái nhợt, bởi vì đại đa số người bệnh đều bị thiếu máu nghiêm trọng, e ngại ánh sáng mặt trời. Bởi vì ánh sáng mặt trời sẽ làm cho da thịt họ nảy sinh bong bóng nước, bong bóng máu, do đó làm cho da thịt thối nát, cần máu, truyền máu cùng hồng huyết cầu đều có thể giảm bớt bệnh trạng cho họ hữu hiệu. Có người nói thời cổ đại người bị Hách Lâm Chứng thậm chí dùng việc uống máu để làm cho mình thoải mái hơn một chút, đương nhiên đó chỉ là truyền thuyết. Nhưng có lẽ vì vậy mới sinh ra khởi nguyên của cổ sự về hấp huyết quỷ, lại còn có răng nanh sắc nhọn. Sau khi họ tiếp xúc ánh sáng mặt trời sẽ chuyển hóa thành độc tố thôn phệ ăn mòn cơ thể, một trong những biểu hiện chủ yếu là sẽ ăn mòn môi và hàm răng của người bệnh, khiến cho bọn họ lộ ra răng nanh sắc nhọn. Vùng lợi bị hư thối nhìn qua luôn chảy máu đầm đìa, thật giống như họ mới vừa hút máu người, vì thế trong dân gian

Âu Mỹ, có cách nói bệnh hội chứng Scaredphobia* là bệnh hấp huyết quý. Trong lịch sử, người bị bệnh này mà nổi danh nhất chính là “Vị vua điên, George III.”

*: Hội chứng Scaredphobia là một căn bệnh kì lạ, hoặc nói nó là nhiều căn bệnh kì lạ. Gọi chung là Scaredphobia, tuy rằng y học hiện đại không chấp nhận loại bệnh này. Nhưng một cuốn sách giải thích về người Ai Cập cổ đại từng đề cập qua chứng bệnh này. Tuy nhiên vẫn chưa có nhiều thông tin cho lắm.

Giới quý tộc Ai Cập ngày xưa từng mắc phải bệnh sợ bẩn, cũng được liệt vào trong danh sách hội chứng này. Mình chỉ biết chút thông tin đó thôi.

George III: George William Frederick (4 tháng 6 năm 1738 - 29 tháng 1 năm 1820). Là con của George II. Ông lên ngôi vua năm 1760, lấy danh hiệu George III. Cái chết của ông là một bí ẩn chưa có lời giải thích hợp lí. Người nói ông mắc bệnh dại, người nói ông chết vì trúng độc. Khá bí ẩn!

208. Chương 210: Bệnh Hấn Làm Sao Trị

“Thực sự không ngờ, trên thế giới này của chúng ta vẫn còn nhiều loại tật bệnh khó tin như vậy. Bệnh hấp huyết quý, chỉ nghe tên, cũng đã làm tôi dựng đứng tóc gáy.” Sau khi nghe xong giải thích về hội chứng Scaredphobia, Vũ Tình nhất thời trợn tròn mắt, lắc đầu lú lú, thậm chí không ngớt. Nhưng nàng rất nhanh nghĩ tới một vấn đề then chốt, sắc mặt nhất thời biến thành xấu xí, nhanh miệng dò hỏi: “Ai, được rồi, tật bệnh gọi là hội chứng Scaredphobia này, có thể truyền nhiễm hay không?”

Vị bác sĩ suýt chút bị cắn kia, lúc này đang đứng ngay phía sau Trương Văn Trọng, mở to hai mắt, nhìn chằm chằm Alan đang phát bệnh, cũng không quay đầu lại đáp: “Truyền nhiễm sao? Yên tâm đi. Hội chứng Scaredphobia cũng không phải tật bệnh truyền nhiễm, nó chỉ vì đột biến gen hoặc gen thiếu hụt nên dẫn đến. Nhưng căn cứ theo nghiên cứu, nếu uống rượu quá độ cùng gặp hoàn cảnh ô nhiễm, cũng sẽ làm phát ra loại bệnh này. Vào niên đại 50 tại Thổ Nhĩ Kỳ, từng xuất hiện qua việc bốn ngàn người bởi vì ăn qua loại bột mì bị phun thuốc trừ sâu HCB quá mạnh, nên gặp phải hội chứng Scaredphobia, có trăm người bởi vì vậy mà chết. Từ đó về sau, HCB bị cấm sử dụng trên toàn thế giới. Chỉ không biết hội chứng Scaredphobia của người Anh này do nguyên nhân gì bị dẫn phát.”

“Không bị truyền nhiễm là tốt rồi.” Vũ Tình không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Alan Smith từ Anh quốc chạy theo truy cầu nàng, dây dưa nàng, thậm chí dây dưa mãi đến tận Trung Quốc.

Vạn nhất loại hội chứng Scaredphobia này là tật bệnh bị truyền nhiễm, như vậy tỉ lệ truyền nhiễm cho nàng sẽ rất cao. Mà loại bệnh trạng khi hội chứng Scaredphobia bị phát tác, thật sự kinh khủng cùng thống khổ làm cho thân thể gặp ánh sáng liền bị nổi bong bóng nước cùng máu, càng làm cho nàng cực sợ. Nàng cũng không mong muốn, chính mình cũng bị nhiễm phải loại tật bệnh như thế.

Sau khi dùng ngân châm giúp Alan khôi phục lại bình tĩnh, Trương Văn Trọng mới đứng lên, xoay người nói với mọi người: “Tôi hoài nghi sở dĩ Alan mắc phải hội chứng Scaredphobia, rất có thể bởi vì trước đó trúng nọc rắn độc của Thanh Trúc Xà Chung dẫn phát. Tuy rằng độc rắn đã sớm được hóa giải, nhưng khí quan tạng phủ của hắn cũng bị tổn hại, tám chín phần mười vì vậy nên dẫn phát hội chứng Scaredphobia. Hiện tại tôi đã dùng phương pháp sử dụng ngân châm đâm huyết, làm cho tình trạng hắn tạm thời khôi phục lại sự bình tĩnh ổn định. Thế nhưng phương pháp này dù sao chỉ có thể trị phần ngọn mà không thể điều trị tận gốc. Phải nhanh chóng đưa hắn đến bệnh viện, mới có thể kịp thời trị liệu cho hắn.”

Ba bác sĩ đứng bên cạnh Trương Văn Trọng, cau mày nói: “Theo chúng tôi biết, y học hiện đại đối với hội chứng Scaredphobia ngoại trừ truyền hồng huyết cầu vào tĩnh mạch hoặc truyền máu ra, cũng không còn cách nào khác tốt hơn để trị liệu. Mà truyền hồng huyết cầu cùng truyền máu cũng không thể hoàn toàn trị tận gốc hội chứng Scaredphobia. Thậm chí rất nhiều người bệnh cả đời phải tiếp nhận việc truyền máu cùng truyền hồng huyết cầu như thế.”

Nghe bác sĩ nói, làm Vũ Lương, Vũ Giai và Vũ Tình đều biến đổi sắc mặt. Alan dù sao cũng được xem như khách nhân từ xa tới thăm của Vũ gia, huống chi chính bởi vì độc rắn Thanh Trúc Xà Chung mà dẫn

phát bệnh hội chứng Scaredphobia. Nếu như tật bệnh này triển miên cả đời, như vậy Vũ gia bọn họ thật sự hổ thẹn với người thanh niên Anh quốc này.

“Trọng ca...” Ở lúc này Vũ Giai đem toàn bộ hi vọng gửi gắm lên người Trương Văn Trọng. Hi vọng hẳn có thể giống như trước đây, tiếp tục sáng tạo ra kỳ tích làm kẻ khác sợ hãi.

Phảng phất như biết được Vũ Giai muốn nói gì, nàng vừa mở miệng, Trương Văn Trọng đã nhìn nàng mỉm cười, nói: “Yên tâm đi, tôi có nắm chắc.”

“Thật tốt quá.” Lần này hoan hô cũng không chỉ một mình Vũ Giai, Vũ Lương và Vũ Tình cũng thở ra một hơi đồng thời cùng nhau hoan hô lên.

“Tôi đi an bài xe, đưa hẳn đến bệnh viện Ung Thành.” Vũ Lương vội vã lấy điện thoại di động bắt đầu an bài.

Trương Văn Trọng cũng lấy điện thoại gọi cho Nhạc Tử Mẫn, đem bệnh tình của Alan báo cho hẳn biết, bảo hẳn nhanh làm đủ chuẩn bị trị liệu. Sau khi gọi xong điện thoại, hẳn bỏ vào túi, đầy vẻ áy náy nhìn Vũ Giai nói: “Rất xin lỗi, Vũ Giai, tôi phải cùng Alan đến bệnh viện Ung Thành. Bởi vì chỉ có tôi mới có thể trị bệnh cho hẳn. Nhưng tôi sẽ mau chóng chữa xong, lập tức quay về chúc mừng sinh nhật với cô.”

Vũ Giai vốn là một người biết phân rõ chuyện nặng nhẹ, sau khi nghe Trương Văn Trọng nói xong, trên mặt nàng hiện ra vẻ mỉm cười ngọt ngào, nói: “Trị bệnh cứu người quan trọng hơn, Trọng ca, tôi nhờ anh nhất định phải chữa cho tốt bệnh của Alan.” Kỳ thực trong lòng của nàng còn có một câu chưa nói ra, đó là: “Chỉ cần anh có tấm lòng này, em cũng đã cảm thấy mỹ mãn.” Nhưng bởi vì nơi này có quá nhiều người, còn có ba bác sĩ cũng không quen thuộc, nên nàng cũng không nói ra miệng, chỉ đành tạm thời giấu kín trong lòng.

Ngay lúc này, Vũ Lương đã an bài xong, mở miệng nói: “Tôi đã an bài xe, tùy thời đều đi được.”

Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Tốt lắm, tôi đi với Alan, ở đây còn nhiều khách, mọi người không cần đi theo. Có tin gì tôi sẽ báo cho mọi người biết.”

Vũ Giai là diễn viên chính trong buổi sinh nhật này, cùng với anh của nàng là Vũ Lương, thật không có biện pháp bỏ hết khách khứa đi theo Trương Văn Trọng đến bệnh viện Ung Thành. Cho nên khi nghe Trương Văn Trọng nói, hai người không hẹn cùng cảm kích: “Tốt, vậy tất cả liền nhờ anh.”

Nhưng lúc này Vũ Tình lại nói: “Trọng ca, tôi đi cùng anh.”

Trương Văn Trọng còn chưa kịp mở miệng, Vũ Lương cũng đã gật đầu nói: “Trương tiên sinh, để Tình nhi đi theo anh đến bệnh viện cũng tốt. Vạn nhất anh có gì cần, hoàn toàn có thể dặn dò con bé đi làm.”

Trương Văn Trọng gật đầu: “Ân, cũng được. Vũ Tình, cô đi cùng tôi.” Dứt lời, hẳn ngồi xuống công Alan lên lưng, cùng Vũ Tình nhanh nhẹn đi xuống thang lầu.

Ba vị bác sĩ cùng nhìn nhau, cuối cùng cũng đi theo sau. Biểu thị chắc chắn vừa rồi của Trương Văn Trọng, nói hẳn có thể chữa trị cho Alan lành bệnh, làm cho bọn họ ngạc nhiên cùng hoài nghi, nên muốn theo sau để xem đến tột cùng.

Một màn Trương Văn Trọng công Alan đi ra khỏi biệt thự, bị không ít người trong đại sảnh nhìn thấy. Trong sự kinh ngạc không giải thích được, bọn họ cũng hiếu kỳ tìm hiểu nguyên nhân ngọn nguồn. Ngay lúc này, Vũ Giai và Vũ Lương đứng lúc đi xuống lầu, để tránh xuất hiện sự hoảng loạn không cần thiết cho khách nhân, cho nên hai người họ nói Alan vì uống rượu quá say nên phải đưa tới bệnh viện truyền dịch chờ tỉnh rượu.

Nếu như lý do này do những người khác nói ra, có thể khách nhân ở đây sẽ không ai tin tưởng. Thế nhưng hiện tại, lý do này lại được nói ra từ trong miệng hai anh em Vũ Lương cùng Vũ Giai, dù cho bọn họ cảm giác có chút kỳ quái, nhưng vẫn tin lý do này, cũng không miệt mài theo đuổi hỏi tột cùng Alan thật sự bị bệnh gì.

Bên ngoài biệt thự, đã sớm có một chiếc xe mười sáu chỗ màu đen đang chờ. Thấy Trương Văn Trọng công Alan đi ra, vị tài xế khoảng ba mươi tuổi vội vàng nhảy xuống xe, cùng ba bác sĩ hỗ trợ đưa Alan lên xe, đặt hẳn nằm trên băng ghế cuối cùng.

Sau đó Trương Văn Trọng và Vưu Tình cùng ba bác sĩ cũng nhanh chân lên xe.

Chiếc xe màu đen nhanh chóng nổ máy, hướng bệnh viện Ung Thành lao đi.

Khi chiếc xe đến cổng bệnh viện Ung Thành, Nhạc Tử Mẫn đã dẫn mấy nhân viên y tế đứng chờ đã lâu. Nhìn thấy Trương Văn Trọng bước xuống xe, hần vội vã bảo nhân viên y tế đẩy cáng cứu thương đến, đưa Alan lên xe đẩy, đẩy nhanh vào bệnh viện Ung Thành.

Nhạc Tử Mẫn cùng đi bên cạnh Trương Văn Trọng, nói: “Tiểu Trương, theo tôi được biết, hiện tại cũng không có thuốc đặc hiệu trị liệu hội chứng Scaredphobia. Cho nên tôi chỉ đành dựa theo cách trị liệu chủ lưu, chuẩn bị một ít hồng huyết cầu được bào chế để truyền vào trong tĩnh mạch. Về phần huyết tương(máu), phải đợi sau thử nghiệm ra nhóm máu của hần, mới có thể đưa tới. Mặt khác tôi cũng đã dựa theo sự phân phó của anh, chuẩn bị một phòng không ai ở, thật an tĩnh và khá tốt. Anh xem còn có điều gì cần dặn tôi đi làm nữa không?”

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Đã không có, Nhạc lão, ông đã làm rất tốt, cảm ơn.”

Ngay lúc này, mọi người đã đến căn phòng an tĩnh Nhạc Tử Mẫn đã nói. Trương Văn Trọng lại kiểm tra tình huống của Alan một lần, sau đó nhìn hộ sĩ phân phó: “Lập tức truyền hồng huyết cầu vào tĩnh mạch cho hần.”

“Dạ.” Hộ sĩ đáp, lập tức bắt đầu chuẩn bị. Sau một lát, lại truyền hồng huyết cầu vào tĩnh mạch cho Alan.

Từ đầu tới cuối, ba bác sĩ đi theo Trương Văn Trọng đến bệnh viện Ung Thành đều đứng trong góc phòng bệnh. Tuy rằng bọn họ không phải là bác sĩ của bệnh viện Ung Thành, nhưng cũng là những bác sĩ lừng lẫy của bệnh viện hàng đầu Ung Thành. Lúc này bọn họ đang ghé vào nhau thì thầm thảo luận.

“Vừa rồi nghe hần bảo chứng, tôi còn cho rằng hần có bí phương trị liệu gì đó. Nguyên lai vẫn sử dụng cách trị liệu truyền hồng huyết cầu như xưa nay.”

“Vô luận truyền hồng huyết cầu hay truyền máu, đích xác đều là phương thức trị liệu phổ biến hiện tại. Nhưng phương pháp trị liệu này, tuy rằng có thể hữu hiệu giảm bớt bệnh trạng, nhưng không đạt được hiệu quả trị tận gốc.”

Viên bác sĩ suýt chút bị cắn khi nãy, lại có ý kiến khác hần hai người kia: “Hai người cũng đừng kết luận quá sớm. Theo tôi thấy, bản lĩnh đích thực của người này còn chưa lấy ra đâu. Ba người chúng ta cũng không giúp được gì, cứ an tĩnh đứng một bên chờ xem. Có thể chuyện hôm nay giúp ba người chúng ta học được không ít điều gì đó!”

209. Chương 211: Linh Quy Tẩu Khí Châm Pháp

Đối với hai bác sĩ nọ mà nói, hiện tại Trương Văn Trọng chọn dùng truyền hồng huyết cầu vào trong tĩnh mạch thật kém hơn sự tưởng tượng của bọn họ quá xa. Thế nhưng loại phương pháp trị liệu này dù sao cũng được phổ biến nhất hiện tại, đồng dạng cũng là phương pháp trị liệu hữu hiệu nhất. Cho nên cho dù trong lòng cảm thấy thất vọng, nhưng ba người cũng không cản trở Trương Văn Trọng trị liệu cho Alan, đều đứng một bên yên tĩnh tham quan học tập.

Tuy rằng đã được truyền hồng huyết cầu vào tĩnh mạch, nhưng Alan vẫn còn có vẻ đau đớn kịch liệt. Không hề có chút dấu hiệu giảm bớt, lúc này hần không chỉ sắc mặt tái nhợt, trên mặt trên cổ đều nhễ nhại mồ hôi lạnh, đồng thời gương mặt thanh tú xuất khí cũng bởi vì sự đau đớn kịch liệt mà biến thành vằn vẹo dữ tợn.

Trương Văn Trọng dùng ngón trỏ, ngón giữa và ngón áp út tay phải đặt lên trên cổ tay Alan. Híp mắt lại chẩn đoán mạch tượng, thẳng đến hai ba phút sau, hần mới rút tay trở về.

“Tiểu Trương, thế nào, bắt mạch chẩn ra điều gì không?” Nhạc Tử Mẫn đứng bên cạnh hần liền bước tới hỏi.

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Phương pháp trị liệu hội chứng Scaredphobia của tôi mạnh như hổ báo. Với trạng huống thân thể hiện tại của hấn sẽ không chịu đựng được, cho nên phải giảm bớt sự đau đớn trong vùng bụng của hấn.”

Nhạc Tử Mẫn hỏi: “Vậy anh chuẩn bị làm như thế nào?”

Trương Văn Trọng phân phó tiểu hộ sĩ đứng một bên đưa giấy bút cho hấn, viết xuống một loạt thuốc Đông y cùng liều thuốc: “Chỉ, Hoàng Uy Lực, Quế Chi Tâm, Bạch Thược Cửu, Bạch Thuật Lương Sơn Dược Kính, Nguyên Hồ Nảo, Sa Nhân Nhận, Cam Thảo Động...”

Ba bác sĩ đứng gần đó cố gắng nghiêng cổ muốn nhìn xem Trương Văn Trọng đang viết tên thuốc gì. Khi bọn hấn nhìn thấy Trương Văn Trọng chỉ viết ra toàn tên thuốc Đông y, trong đó có hai bác sĩ thuần túy Tây y cũng chỉ đành nhìn nhau bất lực. Bởi vì bọn họ căn bản không hiểu được đơn thuốc Đông y Trương Văn Trọng vừa viết ra, đến tột cùng có chỗ lợi gì. Còn lại một bác sĩ chuyên về Trung y, từng học qua Tây y, cho nên hấn có thể xem hiểu được đơn thuốc do Trương Văn Trọng viết ra. Lúc này hấn nhìn hai bác sĩ kia giới thiệu: “Công hiệu của đơn thuốc muốn giảm đau làm chính, xem như phù hợp với bệnh trạng của người thanh niên này, đích thật có thể giảm bớt được triệu chứng đau đớn kịch liệt vùng bụng của hấn.”

Lúc này, Trương Văn Trọng đã giao đơn thuốc cho tiểu hộ sĩ, lại dặn dò: “Lập tức đến phòng thuốc Đông y, theo đơn bốc thuốc, đưa cho hấn dùng.”

“Để tôi đi cho.” Nhạc Tử Mẫn lấy đơn thuốc trong tay tiểu hộ sĩ, khẽ thở một hơi, cảm khái nói: “Những người tuổi trẻ hiện tại, cũng không còn hiểu được tiên dược là gì nữa.”

Trương Văn Trọng cảm tạ nói: “Như vậy đành phiền phức Nhạc lão.”

Nhạc Tử Mẫn cười xua tay, nói: “Tiểu Trương, anh cần gì phải khách khí với tôi. Thỉnh chờ một lát, tôi đi lấy thuốc.” Dứt lời hấn xoay người đi ra phòng bệnh, đồng thời khoảng nửa giờ sau bưng một chén thuốc màu nâu đậm nóng hôi hổi quay trở về trong phòng bệnh.

Trương Văn Trọng đỡ Alan ngồi lên, cho hấn nửa nằm nửa ngồi trên giường bệnh, sau đó đưa chén thuốc đến bên miệng của hấn, dùng tiếng Anh nói: “Nào, Alan, há miệng uống hết chén thuốc này đi.”

Mùi vị từ chén thuốc toát ra làm Alan nhin không được nhú mày. Nếu như là hấn trước đây, khẳng định sẽ cự tuyệt uống thuốc. Thế nhưng hấn hiện tại, đã có sự hiểu biết nhất định về thuốc Trung y, hơn nữa đối với y thuật của Trương Văn Trọng cũng thập phần sùng kính, thậm chí đã đạt tới nồng nổi như mê tín.

Cho nên hấn nín thở, cố nén mùi vị đắng nghét một hơi uống sạch chén thuốc.

Sau khi uống xong chén thuốc nóng hôi hổi, Alan nhất thời liền cảm giác được cổ một cỗ nhiệt lưu từ cổ họng rơi thẳng vào trong bụng. Không qua bao lâu, cảm giác đau đớn kịch liệt như dao cắt trong bụng đã bắt đầu giảm bớt. Chỉ trong chốc lát, sự quặn đau trong bụng đã chỉ còn râm ran.

“Trương tiên sinh, cảm ơn anh.” Alan thở ra một hơi, có chút cảm khái nói: “Vừa rồi vùng bụng quặn đau kịch liệt, rốt cục làm cho tôi cảm nhận được cái gì gọi là sống không bằng chết. Thượng đế, loại quặn đau như bị ngàn dao cắt xé tôi không muốn lại bị thêm lần nữa.”

Chờ cho hấn nghỉ ngơi được vài phút, hồi phục chút tinh thần, Trương Văn Trọng mới lấy hộp ngân châm ra, đặt trên ngăn tủ trên giường bệnh.

Nhìn thấy một màn này, Nhạc Tử Mẫn cũng không cảm thấy kinh ngạc, nhưng ba bác sĩ đứng bên cạnh, cũng lần thứ hai ghé vào nhau khe khẽ nói nhỏ:

“Ngân châm? Lẽ nào hấn muốn dùng phương pháp châm viêm trị liệu cho người Anh này hay sao?”

“Cho tới bây giờ tôi không có nghe nói qua có người nào bị hội chứng Scaredphobia mà có thể dùng châm viêm chữa khỏi. Nguyên nhân phát bệnh của hội chứng Scaredphobia là do đột biến gen hoặc gen thiếu hụt, châm viêm không thể đối với gen sản sinh được ảnh hưởng đó chứ?”

“Nếu như ở thời kỳ ủ bệnh của hội chứng Scaredphobia, châm viêm đích thật có thể giảm bớt được hiệu quả, nhưng chỉ là kẻ sách trị ngọn không thể trị gốc. Hiện tại vùng bụng đau đớn của người Anh này đã được

tiêu trừ, bệnh trạng phát tác của hội chứng Scaredphobia cũng chỉ còn là việc bị viêm da vì sợ ánh sáng. Hiện tại cần trị liệu phải là bệnh viêm da mới đúng. Vì sao lại sử dụng châm viêm?”

Hiển nhiên bọn họ đối với việc Trương Văn Trọng lựa chọn dùng châm viêm trị liệu cho Alan cảm thấy không thể giải thích được. Thậm chí dù là vị bác sĩ kiêm cả Trung y cùng Tây y cũng không xem trọng phương thức trị liệu bằng châm viêm của Trương Văn Trọng.

Ở bên trong phòng bệnh, cũng chỉ có Nhạc Tử Mẫn cùng Alan đối với Trương Văn Trọng tràn đầy lòng tin, điều này cũng bởi vì bọn họ đã gặp qua y thuật thần kỳ của Trương Văn Trọng. Nếu như không phải trước đây bọn họ đã từng được chứng kiến qua, nếu chỉ nghe nói thì bọn họ cũng sẽ giống như ba bác sĩ, đối với phương thức chọn dùng châm viêm của Trương Văn Trọng cảm giác rất hoài nghi.

Châm viêm đơn thuần, tự nhiên rất khó có được hiệu quả trị liệu tận gốc cho hội chứng Scaredphobia. Nhưng nếu trong châm viêm có thêm chân nguyên, muốn trị dứt bệnh cũng không phải không có khả năng. Phải biết rằng, ở thời cổ đại, châm viêm và khí công thường thường luôn được phối hợp sử dụng. Thủ pháp châm viêm Dĩ Khí Ngự Châm, cũng ừ ừ. Nhưng đáng tiếc chính là, loại châm viêm cao cấp Dĩ Khí Ngự Châm, đồng dạng cũng đã bị mất đi trong những tháng năm dài đằng đẳng của lịch sử nhân loại.

Hiện tại Trương Văn Trọng chuẩn bị chọn dùng “Linh Quy Tẩu Khí Châm Pháp”*, đó là một loại châm pháp cao cấp trong Dĩ Khí Ngự Châm. Chỉ bất quá hần đối Khí thành chân nguyên.

Trương Văn Trọng mở hộp châm, lấy ra vài cây ngân châm kẹp trong tay, híp mắt nhìn Alan. Hần đang dùng Quan Khí Bát Pháp kiểm tra tình huống khí huyết lưu động bên trong cơ thể Alan. Trung y có câu “Tử Ngộ Lưu Chú”, cho rằng máu huyết trong cơ thể con người ở những thời gian khác nhau sẽ lưu chuyển đến những huyết vị khác nhau. Nếu như có thể nhân lúc đó mà tuyển chọn huyết vị thỏa đáng, sẽ có thể đạt được hiệu quả trị liệu rất tốt. Hiện tại, Trương Văn Trọng muốn làm, chính là quan sát tình huống lưu động của khí huyết trong cơ thể Alan, để tuyển chọn huyết vị trị liệu thích hợp.

Sau khi quan sát một thoáng, cuối cùng Trương Văn Trọng cũng bắt đầu xuất thủ. Chỉ thấy ngân châm kẹp trong tay hắn, dùng tốc độ cực nhanh đâm vào trong huyết vị trên người Alan: Nội Quan, Hậu Khê, Thân Mạch, Túc Lâm Khấp, Ngoại Quan, Liệt Khuyết, Chiếu Hải tám huyết vị, chính là huyết vị bát mạch giao nhau. Chúng phân biệt với kỳ kinh bát mạch cùng kinh khí tương thông. Hiện tại Trương Văn Trọng muốn dùng Linh Quy Tẩu Khí Châm Pháp đưa chân nguyên của hắn truyền vào trong kỳ kinh bát mạch của Ala, toàn bộ điều chỉnh cơ năng của thân thể hắn, từ đó đạt được mục đích trị liệu hội chứng Scaredphobia trong cơ thể hắn.

Chỉ trong chớp mắt, trên mặt huyết bát mạch giao nhau của Alan, đã được đâm vào tám cây ngân châm, cùng lúc đó tám đạo chân nguyên cũng từ trong cơ thể hắn bùng lên, theo tám ngân châm tiến nhập vào trong cơ thể hắn.

Ngay khi chân nguyên vừa nhập thể, Alan nhất thời liền cảm giác được một cảm giác sáng khoái khó thể diễn tả bằng lời nói. Thế nhưng rất nhanh hắn liền nhắm hai mắt lại, ngủ thiếp đi. Tám đạo chân nguyên đi qua bát mạch giao nhau tiến nhập vào trong cơ thể hắn bắt đầu lặng yên không một tiếng động điều chỉnh lại cơ năng trong thân thể hắn.

Một giờ sau, cuối cùng Trương Văn Trọng cũng hành châm hoàn tất, đồng thời rút ra tám ngân châm. Nhưng chân nguyên của hắn vẫn nằm lại bên trong cơ thể của Alan, thay hắn điều trị cơ năng thân thể. Nhạc Tử Mẫn về mặt kinh ngạc, khẩn cấp hỏi: “Tiểu Trương, anh vừa sử dụng châm pháp rất kỳ lạ, cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng gặp qua thủ pháp châm viêm như vậy.”

Vị bác sĩ kiêm Trung y cùng Tây y cũng về mặt không giải thích được. Vừa rồi khi hắn nhìn thấy Trương Văn Trọng sử dụng thủ pháp châm viêm kỳ lạ kia, phản ứng đầu tiên chính là đâm loạn ngân châm. Dù sao hắn đối với Trương Văn Trọng hiểu biết không sâu, còn chưa rõ ràng y thuật của hắn đến tột cùng cao minh hay thấp kém, cho nên sản sinh sự nghi ngờ như vậy cũng là có thể hiểu được. Thế nhưng khi hắn tỉ mỉ quan sát thủ pháp châm viêm của Trương Văn Trọng, cũng khiếp sợ phát hiện, loại thủ pháp kỳ lạ này căn bản không phải ghim kim lung tung, mà là phi thường tinh diệu huyền bí. Cho nên hắn cũng không thể tự chủ. Đối với loại thủ pháp châm viêm chưa từng gặp qua bao giờ như vậy, hắn cảm giác được vô cùng hiểu kỳ. Chỉ là quan hệ giữa hắn và Trương Văn Trọng cũng không quen thuộc, cho nên hắn cũng xấu hổ

không dám mở miệng hỏi. Lúc này khi hắn nghe được Nhạc Tử Mẫn cũng mở miệng hỏi vấn đề này, liền vội vàng dựng lỗ tai muốn lắng nghe câu trả lời của Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng cũng không giấu diếm, thành thật hồi đáp: “Linh Quy Tẩu Khí Châm Pháp.”

“Linh Quy Tẩu Khí Châm Pháp?” Nhạc Tử Mẫn cùng vị bác sĩ kia kinh hô kêu lên. Hai người họ đều là người đọc không ít sách thuốc cổ, tự nhiên có nghe nói qua danh hào của Linh Quy Tẩu Khí Châm Pháp.

Vị bác sĩ kia cũng không còn kiên nhẫn được nữa, hắn cũng không quan tâm về quan hệ không thân quen với Trương Văn Trọng, vội vã mở miệng dò hỏi: “Anh nói Linh Quy Tẩu Khí Châm Pháp, chính là châm pháp khí công Dĩ Khí Ngự Châm sao?”

“Không sai.” Trương Văn Trọng mỉm cười gật đầu đáp.

“Không ngờ thật là Linh Quy Tẩu Khí Châm Pháp, không ngờ thật đúng là Linh Quy Tẩu Khí Châm Pháp...” Sau vài tiếng lẩm bẩm khiếp sợ, vị bác sĩ kia lại cau mày nói: “Ai, sai nha, Linh Quy Tẩu Khí Châm Pháp thế nhưng vào thời giữa triều Minh cũng đã thất truyền, anh làm sao mà biết được? Hơn nữa thì triển Linh Quy Tẩu Khí Châm Pháp cần phải có khí công để dẫn, lẽ nào anh cũng biết khí công sao?”

“Bác sĩ Lâm Thần, điều này không có gì đáng kỳ quái.” Nhạc Tử Mẫn nở nụ cười, nói: “Có thể ông còn không biết, tiểu Trương không chỉ biết một môn y thuật thất truyền này. Như Cố Bồn Bồi Nguyên Châm Pháp, Quan Khí Bát Pháp, Tiếp Cốt Tục Cân Thủ những y thuật đã thất truyền, hắn đều biết!”

“Trời ạ.” Lâm Thần khiếp sợ há to miệng, nhìn Trương Văn Trọng nói: “Anh...anh từ chỗ nào học được những y thuật này?”

“Bảo mật.” Trương Văn Trọng đạm nhiên cười, sau đó nói với Nhạc Tử Mẫn: “Nhạc lão, chuyện Alan bây giờ nhờ mọi người.”

Nhạc Tử Mẫn vội vàng hỏi: “Hội chứng Scaredphobia của hắn?”

Trương Văn Trọng đáp: “Yên tâm đi, sau khi hắn tỉnh lại sẽ tốt.”

“Vậy...chỉ như vậy đã trị xong hội chứng Scaredphobia? Anh không phải đang nói giỡn đó chứ?” Bao quá Lâm Thần, cả ba bác sĩ đều kinh ngạc há to miệng, thế nào cũng không dám tin tưởng lời Trương Văn Trọng nói.

*: Linh Quy Tẩu Khí châm pháp là tuyệt kỹ của Thần Y Biển Thước. Đã được tham chiếu trong quyển Hoàng Đế Nội Kinh. Bởi vì chẳng mấy người hiểu được nên còn gọi là Nan Kinh. Phương pháp châm cứu này châm theo kiểu ngũ hành tương khắc. Khi xuống châm khai huyết còn kị giờ Tý-Ngọ nữa.

210. Chương 212: Có Chết Cũng Không Làm Hấp Huyết Quỷ

Đối mặt với nghi vấn của hai bác sĩ, Trương Văn Trọng vẫn bình tĩnh, hắn cười nhạt đáp: “Tôi đã dùng Linh Quy Tẩu Khí Pháp để kích thích huyết bát mạch giao nhau của Alan. Kích hoạt tiềm năng của hắn, để cơ năng của thân thể hắn bắt đầu điều chỉnh hoàn thiện, từ đó đạt được việc trị liệu Hách Lâm Chứng. Hiện tại, cơ năng của thân thể hắn đang ở trong quá trình tự hoàn thiện cho chính mình. Cho nên hắn tạm thời lâm vào ngủ say, thật giống như đã về đoạn thời gian thai nhi khi còn nằm trong bụng mẹ. Chờ khi hắn tỉnh lại, hội chứng Scaredphobia của hắn sẽ có cải thiện rất lớn. Đến lúc đó, tôi lại dùng được vật kết hợp châm viêm để trị liệu cho hắn. Không cần bao lâu, bệnh của hắn có thể triệt để lành hẳn. Hắn cần ngủ say khoảng mười hai tiếng, ở đoạn thời gian này, chúng ta cũng không cần ngây ngốc ở đây để chờ. Cho nên chúng ta đều tự về thôi.”

Bác sĩ Lâm Thần hiểu được Trung y, đồng thời cũng có nghiên cứu với châm viêm nhiều năm, tuy rằng đối với việc Trương Văn Trọng chọn dùng châm viêm để trị liệu hội chứng Scaredphobia cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Nhưng bởi vì hắn chọn dùng môn thủ pháp đã thất truyền từ lâu như Linh Quy Tẩu Khí Châm Pháp, cho nên cũng không dám mạo muội bình luận. Dù sao trong một ít sách thuốc, sách tạp lục, sách y có ghi chép lại, Linh Quy Tẩu Khí Châm Pháp được thừa nhận là châm pháp thần kỳ có thể làm cho người chết sống lại. Dù vứt bỏ thành phần khuếch đại khả năng tồn tại thần kỳ như thế, nhưng cũng đủ để nhìn ra,

hiệu quả của Linh Quy Tẩu Khí Châm Pháp thần kỳ như thế nào, cho nên bác sĩ Lâm Thần dù trong lòng có nghi ngờ, nhưng vẫn không biểu đạt dị ý với lời nói của Trương Văn Trọng.

Thế nhưng hai vị bác sĩ còn lại chỉ đơn thuần học Tây y. Bọn họ không có nghiên cứu qua châm viêm, đồng dạng cũng không hiểu rõ lịch sử của châm viêm, chỉ có chút hiểu biết sơ qua về việc phát triển châm cứu. Theo bọn họ xem ra, châm viêm trị bệnh mãn tính, những bệnh vật thì còn được. Thế nhưng nếu dùng để trị liệu loại bệnh bởi vì đột biến gen hay thiếu hụt gen mà bị bệnh, thì quá mức giống như trò đùa. Cho nên liên quan tới việc này, bọn họ đối với cách nói của Trương Văn Trọng, cũng có chút cười nhạt. Nhưng bọn họ cũng không đem ý nghĩ của chính mình biểu lộ ra ngoài, chỉ chuẩn bị mấy ngày sau tiến hành một lần kiểm tra sức khỏe toàn diện cho Alan. Tiếp đó kiểm tra hội chứng Scaredphobia của hắn, có đúng như lời Trương Văn Trọng nói đã khỏe hẳn hay không. Theo bọn họ xem ra, y học chỉ dùng sự thực để nói chuyện, mà không phải dựa vào suy đoán hoặc kinh nghiệm cá nhân mà kết luận.

Bởi vì cuộc trị liệu cho Alan đã kết thúc, cho nên ba vị bác sĩ cũng lần lượt cáo từ. Vị bác sĩ tên Lâm Thần, phòng chừa cũng có chút quen thuộc với Nhạc Tử Mẫn, lôi kéo hắn đi ra phòng bệnh, đề thấp thanh âm hỏi về tình huống của Trương Văn Trọng. Hắn đối với Quan Khí Bát Pháp, Cổ Bồn Bồi Nguyên Châm Pháp cùng với Linh Quy Tẩu Khí Châm Pháp, những tinh hoa quý giá trong y học truyền thống thất truyền đã lâu, đột nhiên hiện tại lại xuất hiện ở trên người Trương Văn Trọng, cảm thấy rất ngạc nhiên và hiếu kỳ.

Bên trong phòng bệnh, ngoại trừ Alan còn nằm trên giường bệnh, cũng chỉ còn Trương Văn Trọng và Vưu Tình.

Trương Văn Trọng vỗ vai Vưu Tình, nói: “Alan đang ngủ say, phải đến mười hai tiếng mới tỉnh. Chúng ta ở lại chỗ này cũng vô dụng, đi về lo sinh nhật cho chị của cô thôi. Đợi đến mai khi hắn tỉnh dậy, tôi sẽ đến tiếp tục trị liệu cho hắn. Yên tâm đi, sinh mạng hắn không có nguy hiểm. Hơn nữa trong mười hai giờ, sẽ có hộ sĩ đến chăm sóc hắn.”

“Àn.” Vưu Tình gật đầu đáp, sau đó đứng dậy, chuẩn bị cùng Trương Văn Trọng rời đi. Nhưng khi sắp đi ra khỏi phòng bệnh, nàng quay đầu nhìn thoáng qua Alan đang nằm trên giường bệnh, cũng ngoài ý muốn phát hiện, đôi mắt hắn không biết đã mở ra từ khi nào.

“Trọng...Trọng ca...”Vưu Tình càng hoảng sợ, vội vã đưa tay kéo Trương Văn Trọng, nói: “Alan...hắn tỉnh!”

“Tỉnh? Điều này sao có thể? Với thân thể của hắn, chỉ ít phải mười hai giờ sau mới tỉnh a.” Trương Văn Trọng kinh ngạc xoay người lại, quả nhiên nhìn thấy Alan đang mở mắt nằm trên giường bệnh.

Hắn bước nhanh tới, đưa tay đặt lên cổ tay của Alan, chẩn mạch cho Alan.

Mấy phút sau, trên mặt Trương Văn Trọng hiện lên vẻ ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn Vưu Tình đang đứng sau lưng nói: “Hắn không có việc gì, chỉ là thân thể quá yếu ớt, tôi nhớ đối diện bệnh viện có một siêu thị, cô đến đó mua cho hắn một chai sữa đi.”

“Ác, được.” Vưu Tình không nghi ngờ gì, vội vã gật đầu xoay người đi ra phòng bệnh, đi tới siêu thị đối diện bệnh viện mua sữa.

Ngay khi Vưu Tình vừa rời khỏi, Trương Văn Trọng nhìn vào mắt Alan, trầm giọng nói: “Nói vậy anh đã nhận thấy được biến hóa sản sinh trong thân thể phải không?”

Về mặt Alan kinh khùng nói: “Trương tiên sinh, van cầu anh cứu tôi đi, tôi không muốn trở thành một hấp huyết quỷ chỉ có thể trốn trong bóng tối âm u, dựa vào máu tươi mà sống. Tôi chỉ muốn làm một con người bình thường, sinh hoạt tự do tự tại dưới ánh mặt trời...” Nếu không phải bởi vì thân thể hiện tại của hắn rất suy yếu, chỉ sợ tâm tình hắn kích động, đã sớm từ trên giường bỏ xuống, hướng Trương Văn Trọng quỳ sụp cầu cứu.

Vùng lông mày của Trương Văn Trọng nhướng lên, nói: “Nguyên bản tôi cho rằng anh chỉ nhận ra biến hóa trong thân thể của mình. Thế nhưng thật không ngờ, anh lại biết được huyết mạch trong người mình đã thức tỉnh. Nếu như tôi không đoán sai, chuyện anh biết hẳn không chỉ là những việc này? Hiện tại đem những gì anh biết đều nói ra đi.”

Alan không dám giấu diếm, vội vàng đem cố sự về gia tộc mình nói cho Trương Văn Trọng.

Không biết bởi vì do trớ chú(nguyên rủa), hay bởi vì vấn đề về ghen, gia tộc của Alan cho tới nay luôn bị một vấn đề cổ quái lại làm cho người ta dựng tóc gáy dần vất: phạm là quan hệ huyết thống trực hệ của gia tộc, nếu như không gặp phải hội chứng Scaredphobia, thì cuộc sống của họ cũng không khác gì người thường. Thế nhưng nếu có một ngày bị hội chứng Scaredphobia, như vậy ngay sinh nhật hai mươi tám tuổi, sẽ hóa thành một hấp huyết quỷ chân chính.

Theo y học hiện đại phát triển, cùng với cuộc sống sinh hoạt đề thăng, gia tộc Alan cũng đã có vài đời không bị tái phát hội chứng Scaredphobia. Nguyên Alan còn tưởng rằng truyền thuyết về trớ chú chỉ là thần thoại, đã rời xa gia tộc bọn họ mà đi.

Nhưng hần vạn lần không ngờ chính là, trớ chú vạn ác này lại ngay hôm nay ứng nghiệm trên người hần.

Sau khi nói xong đoạn lịch sử bí ẩn về gia tộc mình, vẻ mặt Alan khẩn cầu nhìn Trương Văn Trọng. Giờ khắc này, Trương Văn Trọng ở trong lòng hần, đã trở thành người cứu mạng. Tâm tình hần kích động nói: “Trương tiên sinh, anh nhất định có biện pháp giúp đỡ tôi thoát khỏi trớ chú này, có đúng không? Tôi biết, anh nhất định có biện pháp! Van cầu anh nhất định phải cứu tôi, tôi thực sự không muốn trở thành hấp huyết quỷ, tôi chỉ muốn làm một người bình thường, thậm chí trải qua sinh hoạt bình thường của con người, yêu, kết hôn, sinh con rồi cuối cùng chết trong tuổi già. Cái gì là thân thể bất tử, cái gì là quý tộc bóng tối, tôi cũng không hiểm lạ! Ác, thượng đế, đến tội cùng tôi đã làm sai điều gì, ông lại đối đãi với tôi như vậy?”

Để một nhân loại đã sắp trở thành chuẩn hấp huyết quỷ một lần nữa khôi phục trở thành nhân loại hoàn toàn sao?

Chuyện như vậy, đối với Trương Văn Trọng vào trước kia khi còn ở tu vi thần tiên đỉnh kỳ mà nói chẳng có gì là khó. Thế nhưng đối với hiện tại, tu vi chỉ mới bước vào Luyện Tủy cảnh như hần mà nói cũng có chút vướng tay chân.

Sau khi trầm ngâm một lát, Trương Văn Trọng quyết định giao quyền lựa chọn cho Alan, vì vậy hần nói: “Tôi đích thật biết một cách làm cho một người sắp thức tỉnh huyết mạch hấp huyết quỷ một lần nữa biến trở về loài người...”

Alan nhất thời mừng như điên, hưng phấn kêu lên: “Thật tốt quá! Đây là tin tức tốt nhất mà tôi được nghe qua!”

“Alan, anh khoan hãy cao hứng quá sớm.” Trương Văn Trọng thần tình nghiêm túc nói: “Phương án trị liệu này, là có tính nguy hiểm rất lớn. Nếu như có thể thành công, anh tự nhiên có thể thoát khỏi số phận trở thành hấp huyết quỷ. Thế nhưng một khi thất bại, anh phải trả giá chính sinh mạng của mình! Mặt khác, tôi cần nói cho anh, tổng hợp tình huống hiện nay mà xem, tỷ lệ thành công chỉ có bốn thành!”

“Xác suất thành công chỉ...chỉ có bốn thành sao?” Alan mấp máy môi, cuối cùng nghẹn ra một câu hỏi. Bên trong phòng bệnh nhất thời lâm vào một mảnh trầm mặc.

Chính Trương Văn Trọng đánh vỡ trầm mặc: “Nếu như anh nguyện ý chờ thêm một đoạn thời gian để trị liệu, tỷ lệ thành công có thể đề thăng hơn một ít.”

Alan ngẩng đầu lên, dò hỏi: “Chờ một đoạn thời gian? Không biết Trương tiên sinh nói thời gian, là bao lâu?”

Trương Văn Trọng lắc đầu, nói: “Tôi cũng nói không rõ. Có thể là mấy tháng, cũng có thể là vài năm.” Chỉ khi hần đột phá được Luyện Tủy cảnh, bước vào Dưỡng Khí cảnh, thì xác suất thành công với phương án trị liệu mới có thể đề thăng nhiều hơn. Nhưng theo tình huống hiện tại mà xem, Trương Văn Trọng cũng không thể chắc chắn đến khi nào mình mới bước vào Dưỡng Khí cảnh.

“Tôi không chờ được nữa.” Alan cụt hứng cười gượng, giải thích: “Tôi đã hai mươi bảy tuổi, còn một tháng lẻ ba ngày nữa là tròn hai mươi tám.”

Trương Văn Trọng nhìn thẳng đối mắt hần, hỏi: “Như vậy tuyển chọn của anh là?”

“Tôi tuyển chọn tiếp nhận trị liệu, càng nhanh càng tốt.” Alan cũng nhìn thẳng vào mắt Trương Văn Trọng, dùng giọng nói tang thương hồi đáp: “Tốt xấu cũng có bốn thành tỷ lệ thành công. Dù cuối cùng vì thất

bại mà chết, cũng vẫn tốt hơn làm một hấp huyết quỷ phải không? Theo ý tôi, cho dù chết, cũng tốt hơn trở thành hấp huyết quỷ. Kỳ thực tôi đã làm sẵn chuẩn bị tâm lý muốn tự sát. Là nhờ Trương tiên sinh cho tôi tia hi vọng cuối cùng. Mặc kệ cuối cùng thành công hay thất bại, tôi đều phải nói với anh một tiếng: “Cảm tạ!”

211. Chương 213: Tôi Sẽ Không Buông Tha

Alan vừa nói dứt lời, Vưu Tình cầm một chai sữa đẩy cửa phòng bệnh đi vào. Khi đặt chai sữa lên tủ giường bệnh, nàng hỏi: “Trọng ca, Alan có sao không? Không có trở ngại gì chứ?”

Sắc mặt Alan khê biến, vội vàng nhìn Trương Văn Trọng với ánh mắt khẩn cầu, hắn cũng không hi vọng Vưu Tình biết được bí mật này.

Trương Văn Trọng nhìn thấy ánh mắt khẩn cầu của Alan, cho nên hắn cũng không nói sự thật với Vưu Tình, chỉ nói: “Yên tâm đi, không có gì trở ngại.”

“Không có trở ngại là tốt rồi.” Vưu Tình nhất thời thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực sợ hãi nói: “Vừa thấy hắn đột nhiên mở mắt, tôi còn cho rằng bệnh tình hắn chuyển biến xấu hoặc nặng thêm, thực sự dọa tôi một cú sốc.”

Alan nghe được lời nói của nàng, đôi mắt buồn bã nhất thời liền sáng lên, nhìn Vưu Tình kích động hỏi: “A, Vưu Tình, cô đang lo lắng cho tôi sao?”

Vưu Tình hồi đáp: “Không sai, Alan, tôi đích thật đang lo lắng cho anh. Nhưng anh không nên hiểu lầm, sự lo lắng của tôi, chỉ là lo cho một người bạn bình thường mà thôi. Bất luận người bạn nào của tôi gặp phải trọng bệnh, tôi đều sẽ vì họ mà lo lắng.”

Alan yếu ớt thở dài một hơi, hồi đáp: “Có thể làm bạn bình thường với cô, tôi cũng đã rất thỏa mãn. Hiện tại tôi không còn dám tiếp tục hi vọng xa vời cùng cô phát triển thành quan hệ tình lữ nữa.”

Vưu Tình đầu tiên sững sốt, sau đó vui mừng nói: “Thật tốt quá, Alan, cuối cùng anh cũng đã nghĩ thông. Tôi đã sớm nói qua, với điều kiện của anh, muốn tìm bạn gái sẽ rất dễ dàng, hà tất vẫn luôn dây dưa tôi làm chi. Ai, được rồi, anh có người nào thích hợp chưa? Có muốn tôi giới thiệu cho anh mấy người bạn thật tốt hay không?”

Alan nỗ lực nở nụ cười, hồi đáp: “Không cần đâu, tạm thời tôi còn chưa muốn tìm.”

Vưu Tình với tính cách hoạt bát vô tư, cũng không nhận thấy được dáng tươi cười của hắn có chút khổ sở, còn đang không ngừng quảng cáo những vị chị em tốt của mình trong trường đại học tại Anh quốc.

Thậm chí ngay cả Trương Văn Trọng cũng không chịu được, cười khổ vỗ vai nàng, nói: “Được rồi, Vưu Tình, đừng nói nữa. Chúng ta nên đi trở về, ngày hôm nay là sinh nhật của chị cô đó.”

“Ác, đúng rồi.” Vưu Tình cuối cùng cũng phục hồi lại từ trong vai diễn làm bà mối, nhìn Alan đang nằm trên giường bệnh nói: “Alan, rất xin lỗi, chúng tôi phải đi. Nhưng anh cũng không cần lo lắng, tôi sẽ mời một vị hộ sĩ tốt nhất phụ trách chiếu cố cho anh cả hai mươi bốn tiếng đồng hồ. Mặt khác, đợi đến ngày mai, tôi sẽ đến thăm anh.”

Alan nói: “Ấn, hai người đi thôi. Được rồi, Vưu Tình, giúp tôi nói lời xin lỗi với chị của cô. Ngày hôm nay là sinh nhật của nàng, vốn nên là ngày thật đáng vui mừng, nhưng tôi lại bị bệnh trong ngày sinh nhật của cô ấy, theo tôi được biết, chuyện như vậy tại Trung Quốc sẽ là điềm xấu phải không?”

Vưu Tình cười khúc khích, nói: “Đây là ý nghĩ cổ hủ bao nhiêu năm trước rồi? Hiện tại đã không còn mấy ai tin vào những chuyện như vậy nữa đâu. Hơn nữa sinh bệnh hay không, làm người ai có thể dự liệu trước? Anh nha, đừng suy nghĩ lung tung, an tâm nằm dưỡng bệnh đi.”

“Ấn.” Alan gật đầu, trước khi đi, Trương Văn Trọng nói: “Alan, thân thể của anh còn cần hai ngày thời gian mới có thể khôi phục lại tiêu chuẩn có thể tiếp thu trị liệu. Tôi kiến nghị anh nên liên hệ với người nhà, đem tình huống của anh nói cho họ biết.”

Alan hiểu được ý tứ trong lời nói của Trương Văn Trọng, gật đầu đáp: “Ân, tôi đã biết, tôi sẽ mau chóng liên lạc với người nhà.”

Chiếc xe mười sáu chỗ màu đen vẫn còn đỗ ngay bãi đỗ xe của bệnh viện, tài xế đang ngồi chờ trong bãi, nhìn thấy Trương Văn Trọng và Vưu Tình đi ra, vội vã đứng dậy nghênh đón, đưa bọn họ tới bãi đỗ xe, lên xe chạy về biệt thự Vưu gia.

Khi Trương Văn Trọng và Vưu Tình quay trở về biệt thự Vưu gia, buổi yến hội của Vưu Giai cũng đã sắp kết thúc.

Tuy rằng Vưu Giai rất muốn ở chung một chỗ với Trương Văn Trọng, nhưng khổ nỗi vẫn không tìm được cơ hội tốt. Cho nên cho đến lúc yến hội kết thúc, nàng cũng không thể ở chung trò chuyện với hắn.

Tuy rằng có chút thất vọng đối với việc này, thế nhưng khi nàng cúi đầu nhìn thấy chuỗi Thôi Xán Ngân Hà trên cổ, tâm tình nhất thời biến thành vô cùng hài lòng. Trương Văn Trọng đưa quà sinh nhật này cho nàng, nàng cũng chưa từng nghĩ đến. Nàng vốn cho rằng, Trương Văn Trọng chỉ là một tên đầu gỗ, sẽ tùy tiện tặng một món quà nào đó mà những cô gái bình thường thích nhất cho rằng quà sinh nhật. Nhưng không có nghĩ đến, Trương Văn Trọng lại tặng cho nàng một kiện hi thế trân bảo chưa từng được nhìn thấy!

Khi đưa tiễn Trương Văn Trọng đến cửa biệt thự, Vưu Giai còn có chút lưu luyến, nói: “Trọng ca, hiện tại trời đã khuya, hay để tôi đưa anh về nhà.”

Trương Văn Trọng không khỏi nở nụ cười, đưa tay chỉ vào biệt thự, ngay bên trong biệt thự, cha mẹ nàng và chú bác anh em nàng cũng đều đã đến. Cũng chỉ còn thiếu Vưu Lương, bởi vì hắn đã lái xe đi đón Vưu Thiên Hải. Nguyên lai người nhà họ dự định sẽ buổi yến hội kết thúc, sẽ có một buổi tiệc gia đình, do người nhà chúc mừng sinh nhật cho Vưu Giai.

“Bọn họ còn đang chờ chúc mừng sinh nhật cho cô đó, nếu như cho diễn viên chính tiễn tôi về nhà, chẳng phải để cho họ phải đợi lâu?” Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Được rồi, Vưu Giai, cô cũng đừng quản tôi nữa. Tôi tự mình về là được.”

“Vây...được rồi.” Sau thoáng do dự ngắn ngủi, Vưu Giai đành nghe theo lời của Trương Văn Trọng. Nhưng khi Trương Văn Trọng xoay người muốn đi, nàng cũng đột nhiên gọi hắn lại, đỏ mặt nói: “Trọng ca, quà sinh nhật anh tặng cho tôi, tôi rất thích. Tôi cũng có món quà đáp lễ cho anh.”

“Đáp lễ?” Trương Văn Trọng sửng sốt.

Ngay khi hắn ngẩng người, Vưu Giai đột nhiên kiễng chân, đôi môi kiều diễm ôn nhu đặt đỏ mọng tiến đến trước mặt hắn, nhẹ nhàng đáp lên đôi môi của hắn.

Cảm giác ấm áp, mềm mại, ngọt ngào nhất thời hiện lên trong lòng Trương Văn Trọng.

Hai người hôn môi nhau cũng không lâu, chỉ khoảng ba bốn giây.

Khi hai đôi môi rời nhau, Vưu Giai gương mặt đỏ bừng, trái tim nhảy lên dữ dội, nhưng nàng cũng không biểu hiện thái độ thẹn thùng quá mức của một cô gái nhỏ, mà có chút tự nhiên duyên dáng nói: “Trọng ca, nụ hôn này, là tôi tặng cho anh đáp lễ. Trời đã tối, anh đi cẩn thận.” Dứt lời, nàng xoay người đi đến chỗ người thân của mình.

Lúc này những khách nhân đến tham gia yến hội cũng đã về hết, cho nên cũng không có người nhìn thấy một màn Vưu Giai hôn Trương Văn Trọng. Nhưng Vưu Tình đứng ngay trước nhà chờ Vưu Giai, cũng may mắn nhìn thấy một màn này, nàng vui cười nhìn Vưu Giai giơ lên ngón tay cái, trêu đùa nói: “Chị, rốt cục có tính là hôn môi bạo lực hay không? Lợi hại, không ngờ chị lại chơi trò bạo lực đấy người!”

Vưu Giai vẽ mặt đỏ bừng liếc mắt trừng nàng, xì nói: “Cô gái nhỏ, câm miệng cho chị, em không nói lời nào, không ai xem em là câm điếc.”

“Muốn em câm miệng cũng được, trừ phi...” Vưu Tình cười hắc hắc, chỉ vào Thôi Xán Ngân Hà nói: “Chị chị cho em mượn đeo hai ngày.”

“Điều đó không có khả năng.” Vưu Giai kiên quyết cự tuyệt.

Vưu Tình cười hì hì nói: “Em không chắc mình sẽ không tiết lộ bí mật đâu, nói không chừng, chốc nữa em ở ngay trước mặt ông nội và mọi người, đem một màn biểu diễn sinh động vừa rồi thể hiện ra đó.”

“Hay cho cô gái nhỏ, cũng dám uy hiếp chị!”

“Em uy hiếp chị đó, thì thế nào đây?”

“Xem chị làm sao thu thập em.”

“A ha ha ha...”

Hai chị em Vưu Giai và Vưu Tình ở ngay trước cửa biệt thự dừa giồng rượt đuổi nhau. Sự khẩn trương trong lòng Vưu Giai cũng bởi vì dừa giồng với em gái mà tan biến mất. Vưu Giai cẩn thận quay nhìn lại chỗ Trương Văn Trọng vừa đứng khi nãy, thân ảnh của hắn đã sớm tiêu thất.

Thấy một màn như vậy, Vưu Tình nhin không được cười nói: “Chị, người ta đã đi, sao chị còn nhìn gì vậy? Hay nha, còn đang lưu luyến, nói như vậy anh rể tương lai của em, tám chín phần mười là họ Trương kia rồi?”

“Được rồi, đừng ở đây nói linh tinh với chị nữa, chúng ta nhanh vào nhà thôi.” Vưu Giai vội vã nói sang chuyện khác, cùng Vưu Tình đi vào biệt thự.

Lúc này Trương Văn Trọng đã đi ra khỏi khu biệt thự Hồng Thành Cao Đương, đứng ngay ven đường chờ xe taxi. Vừa rồi nụ hôn thình lình của Vưu Giai, làm tâm thần của hắn có chút nhộn nhạo. Cảm giác như vậy, cũng như khi Lâm Tử Mạn hôn hắn, cũng từng xuất hiện qua.

Ngay lúc này, Đàm Thanh cưỡi xe máy, xuất hiện ngay trước mặt hắn, nói: “Trương ca, lên xe đi, tôi đưa anh về nhà.”

Trương Văn Trọng vội vã thu liễm tâm thần, hồi đáp: “Không cần phiền phức cô đưa tiễn, tôi tự đi xe taxi được rồi mà. Hiện tại trời cũng không còn sớm, cô tự nhanh về nhà thôi.”

Đàm Thanh nói: “Lên xe đi, Trương ca, đừng nhăn nhó dây dưa như đàn bà.”

“Xem ra, để phòng ngừa tôi trở thành loại thứ ba bất nam bất nữ, tôi đành ngồi xe của cô về nhà thôi.” Trương Văn Trọng nói giỡn, sau đó lên xe ngồi sau lưng Đàm Thanh.

Đàm Thanh vẫn bảo trì tiêu chuẩn lái xe cực nhanh theo thói quen của mình. Sau một lúc lái xe nhanh như điện chớp, nàng đưa Trương Văn Trọng về đến tiểu khu Hoa Hàng, đồng thời đưa hắn đến dưới khu lầu hắn ở trọ.

“Sau này cô nên lái xe chậm hơn một chút thì tốt hơn cho cô.”

“Chạy chậm một chút sao?” Đàm Thanh thoáng sững sốt, sau đó lại nhớ tới vừa rồi khó khăn mới có cơ hội ở cùng hắn một chỗ, mình lại một đường vọt xe nhanh như vậy đưa hắn trở về nhà mà không kịp nói chuyện gì.

Đàm Thanh vừa hiểu ra, nhất thời ảo não không ngớt, trong lòng thầm nghĩ: “Phải nha, lẽ ra mình nên chạy chậm một chút, hắn nên học như trong ti vi, một đường chậm rãi ngắm phong cảnh.”

“Trương ca, anh nói đúng, sau này tôi sẽ lái chậm một chút.” Nàng gật đầu, vẻ mặt chăm chú nói.

“Thời gian không còn sớm nữa, cô nhanh về nhà đi thôi.” Trương Văn Trọng khoát tay cáo từ, xoay người đi lên trên lầu.

“Trương ca.” Đàm Thanh đột nhiên mở miệng gọi Trương Văn Trọng, đợi khi hắn xoay người lại, mới làm vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tôi sẽ không buông tha đâu.” Dứt lời nàng rồ máy xe, nhanh như chớp chạy đi. Chỉ để lại một mình Trương Văn Trọng đứng ngây ngốc dưới lầu, không hiểu gì vô đầu lăm lăm bấm: “Sẽ không buông tha? Sẽ không buông tha cái gì?”

212. Chương 214: Ma Pháp Sư Đông Phương Thần Bí

Buổi tối, Alan gõ cửa nhà Trương Văn Trọng, cùng đi với hắn có một đôi vợ chồng người Anh khoảng năm mươi tuổi.

“Anh đã đến rồi, hai vị này là?” Sau khi chào hỏi Alan, ánh mắt Trương Văn Trọng rơi vào trên người đôi vợ chồng người Anh đứng phía sau.

Alan vội vã giới thiệu: “Trương tiên sinh, đây là cha mẹ của tôi. Sau khi họ nhận được điện thoại của tôi, lập tức từ Anh quốc chạy tới.” Hắn có vẻ ngại ngùng, nhưng vẫn dò hỏi: “VẬY... Trương tiên sinh, cha mẹ tôi có một thỉnh cầu, muốn tận mắt nhìn thấy quá trình trị liệu của tôi, không biết có được không?”

“Đương nhiên là có thể, đây là chuyện thường tình của con người, theo lý nên như vậy.” Trương Văn Trọng nói: “Được rồi, đừng đứng ngoài cửa nói chuyện, vào nhà trước đã.” Hắn nghiêng người mời gia đình Alan vào nhà.

Trương Văn Trọng cũng không lo lắng bị người nhà Alan phát hiện ra bí mật của mình, bởi vì hắn đã làm xong chuẩn bị, sau khi chấm dứt trị liệu, sẽ tiến hành thôi miên người nhà Alan, thay đổi ký ức của bọn họ, có thể che giấu được bí mật không bị tiết lộ ra ngoài.

Sau khi đóng cửa lại, Trương Văn Trọng dùng tiếng Anh nói với cha mẹ Alan: “Ông bà Smith, thật cao hứng có thể gặp mặt ông bà. Để tôi nói thẳng vào vấn đề, nói vậy Alan đã nói với hai vị, tôi chỉ có bốn thành năm chắc giúp cho Alan từ một chuẩn hấp huyết quỷ biến trở về loài người.”

“Thật cao hứng có thể quen biết anh, bác sĩ Trương của Trung y thần bí Trung Quốc.” Ông Smith mặc tây trang, toàn thân đều tỏa ra khí chất quý tộc Anh quốc điển hình, đầu tiên nho nhã lễ độ chào hỏi Trương Văn Trọng, sau đó mới trả lời: “Đúng vậy, Alan đã nói với chúng tôi về việc này bên trong điện thoại.”

Trương Văn Trọng hỏi: “Như vậy ý kiến của các vị thế nào? Các vị cũng đồng ý cho hắn tiếp thu trị liệu? Phải biết rằng, một khi trị liệu thất bại, phải trả giá bằng chính tính mạng!”

Vợ chồng ông bà Smith nhìn thoáng qua nhau, sau đó lại nhìn về phía Alan, cuối cùng mới hồi đáp: “Chúng tôi tôn trọng sự tuyển chọn của Alan! Chúng tôi cũng không mong muốn nó giống như tổ tiên, trở thành một hấp huyết quỷ tà ác chỉ giấu thân trong bóng tối, dựa vào việc uống máu người mà sinh tồn!”

“Bác sĩ Trương, đây là phần văn bản ký tên của tôi, trong đây có nói rõ, lần trị liệu này là do tôi tự nguyện tiếp thu. Nếu như cuộc trị liệu thất bại nên tôi phải chết, đó do số phận tôi không may, toàn bộ không quan hệ tới bác sĩ.” Nói xong, Alan lấy ra một xấp giấy, đưa một phần văn bản ghi bằng tiếng Anh, đồng thời bên dưới có ký tên cùng ghi rõ tên tuổi của hắn cùng ông bà Smith giao cho Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng cũng không cự tuyệt, tiếp nhận phần văn kiện, bỏ vào trong tủ. Sau đó lấy hai chiếc ghế đưa cho vợ chồng Smith ngồi xuống, lại dặn dò bọn họ: “Như thế này, vô luận hai vị nhìn thấy gì, cũng không nên phát ra thanh âm quá lớn, để tránh việc nhiễu loạn khi tôi trị liệu cho Alan. Hai vị hiểu không?”

“Hiểu rõ.” Ông bà Smith gật đầu đáp.

Lúc này Trương Văn Trọng mới xoay người hỏi Alan: “Anh chuẩn bị xong chưa?”

“Đã sớm chuẩn bị xong.” Alan hồi đáp.

“Tốt, chúng ta hãy bắt đầu.” Trương Văn Trọng lấy ra Hồn Độn Lô, ném vào giữa phòng khách, chỉ nghe hắn quát nhẹ một tiếng: “Trường.” Hồn Độn Lô từ kích cỡ bình rượu nhỏ đã biến trở về hình dáng nguyên lai của mình.

Cả gia đình Smith, chưa từng nhìn thấy qua pháp thuật cùng pháp bảo Trung Hoa, rất là khiếp sợ. Bọn họ tròn mắt nhìn Hồn Độn Lô đang nằm ngay giữa phòng khách, cùng Trương Văn Trọng đang đứng bên cạnh Hồn Độn Lô, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: “Ma pháp...” “Vu thuật...”

Lòng tin của Alan đối với Trương Văn Trọng lại càng tăng thêm vài phần, hắn nhin không được kinh hô: “Thượng đế, thực sự là không ngờ, bác sĩ Trương...anh..anh là ma pháp sư đông phương thần bí?”

“Ma pháp sư đông phương thần bí?” Trương Văn Trọng nhin không được nở nụ cười, lắc đầu nói: “Anh không cảm thấy tên gọi này có chút nhiều miệng hay sao? Tôi không phải là ma pháp sư gì, tôi chỉ là một người tu chân.”

“Người tu chân?” Alan niệm vài lần từ ngữ có chút rối miệng đối với hắn, hiếu kỳ dò hỏi: “Đó là gì? Chẳng lẽ càng lợi hại hơn cả ma pháp sư?”

Trương Văn Trọng cũng không dự định cùng Alan thảo luận vấn đề này, hắn khoát tay áo, nói: “Được rồi, Alan, dừng miên man suy nghĩ nữa. Bước vào bên trong đỉnh lô, chuẩn bị tiếp thu trị liệu.”

“Bước vào trong đỉnh lô?” Alan không khỏi sửng sốt, không hiểu vì sao tiếp nhận trị liệu phải vào trong đỉnh lô, nhưng xuất phát với lòng tin nhiệm Trương Văn Trọng gần như mù quáng, hắn vẫn không chút do dự tự leo vào bên trong đỉnh lô.

Trương Văn Trọng đã sớm chuẩn bị xong được liệu, lần lượt bỏ vào bên trong Hỗn Độn Lô. Sau đó lại cất một khối Điện Thanh Hàn Thạch đưa tới trước miệng Alan, lại dặn hắn vô luận thế nào cũng không được nhả khối Điện Thanh Hàn Thạch ra ngoài.

Tuy rằng Alan cũng không hiểu gì, nhưng vẫn ngậm lấy dùng lực gặt mạnh đầu.

Vợ chồng ông bà Smith ngồi trên ghế trong góc phòng, tuy rằng cũng xem không hiểu ra sao, nhưng bởi vì cảnh tượng Hỗn Độn Lô từ nhỏ biến lớn vừa rồi, làm cho bọn họ phi thường khiếp sợ, cho nên tuy rằng hiện tại bọn họ cảm giác vô cùng kinh ngạc, thế nhưng cũng không mở miệng hỏi, chỉ lẳng lặng nhìn. Sau khi đem toàn bộ được liệu đã chuẩn bị sẵn bỏ hết vào trong Hỗn Độn Lô, Trương Văn Trọng lại lấy một ống nước, mở nước đổ vào trong Hỗn Độn Lô, sau khi đổ đầy khoảng bảy tám phần đỉnh lô, mới tắt nước, rút ống nước ra ngoài.

Trương Văn Trọng nói: “Hiện tại sẽ bắt đầu chính thức trị liệu. Alan, lần trị liệu này sẽ rất thống khổ, tôi mong anh có thể kiên nhẫn kiên trì. Ông bà Smith, lần này trị liệu đối với các vị mà nói, có lẽ rất quý giá, rất lý kỳ, thậm chí khó có thể tiếp thu. Thế nhưng tôi mong muốn, các vị có thể đáp ứng lời tôi nói, vô luận thấy cái gì cũng không được cản trở việc trị liệu của tôi đối với Alan.”

“Không thành vấn đề.” Alan cùng cha mẹ hắn gật đầu, đồng thanh đáp.

Trương Văn Trọng hài lòng gật đầu, sau đó vỗ lên Tam Túc Ô trên vai, thấp giọng bảo: “Bắt đầu đi.”

Bởi vì có người ngoài, Tam Túc Ô cũng không mở miệng trả lời, mà hơi gật đầu, sau đó vỗ cánh bay lên, trong nháy mắt hóa thành một đoàn Thái Dương tinh hỏa hùng hực thiêu đốt. Bắn thẳng xuống dưới đáy Hỗn Độn Lô, bắt đầu dùng chính hỏa diễm của mình đốt Hỗn Độn Lô.

Ông bà Smith nhìn nhau, đều từ trong ánh mắt đối phương thấy được sự khiếp sợ. Bọn họ nhin không được nhỏ giọng đàm luận lên:

“Ác, thượng đế, con chim nhỏ đen thui kia, lẽ nào chính là phượng hoàng trong truyền thuyết? Thế nhưng chim phượng hoàng không phải màu đỏ tươi, có một chiếc đuôi dài phát sáng lấp lánh, thật giống như phượng hoàng của giáo thụ Dumbledore hay sao?”

“Đây có lẽ là một loài chi nhánh của phượng hoàng đi? Thực sự làm kẻ khác khó có thể tin, vị Trung y thần bí này lại có thể chăn nuôi phượng hoàng làm như sủng vật. Lẽ nào hắn còn trẻ tuổi như vậy, đã trở thành một vị Vu Sư kiệt xuất hay sao?”

Rowling đã viết “Harry Potter”, ở tại Anh quốc có thể nói rất nổi tiếng. Cho nên ông bà Smith không tự chủ được đã đem Trương Văn Trọng và Harry Potter liên hệ vào nhau.

May mắn chính là cả hai người trò chuyện rất nhỏ, hơn nữa còn dùng tiếng Anh, vì vậy Tam Túc Ô căn bản nghe không hiểu bọn họ đang nói gì. Bằng không với tính tình tâm cao khí ngạo của nó, tất nhiên sẽ bị giận tím mặt, nổi trận lôi đình. Bởi vì ở trong truyền thuyết, Tam Túc Ô và phượng hoàng đều là linh thú điều khiển hỏa diễm. Giữa hai bên cũng không ai phục ai, chỉ là vóc dáng bên ngoài của phượng hoàng quá đẹp, vượt xa hình dáng của Tam Túc Ô, cho nên danh tiếng cũng dần dần lớn hơn Tam Túc Ô rất nhiều, mà điều này làm cho Tam Túc Ô cực kỳ không cam lòng.

Tam Túc Ô phóng xuất ra Thái Dương tinh hỏa, nước trong đỉnh lô đã dần dần bị nóng lên. Dược liệu được Trương Văn Trọng bỏ vào, đã được nấu sôi. Hương liệu nồng nặc từ bên trong hơi nước đẳng đẳng bốc lên tràn ngập khắp căn phòng của Trương Văn Trọng.

“Thượng đế, hắn đang làm gì? Hắn...chẳng lẽ hắn định nấu chín Alan của chúng ta để ăn thịt hay sao?” Bà Smith nhìn thấy nước thuốc sôi cuộn cuộn bên trong Hồn Độn Lô, nhất thời hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch, vô ý thức muốn xông tới túm Trương Văn Trọng hỏi cho rõ ràng.

Bà muốn hỏi xem có phải hắn là hắc vu tà ác, muốn đem con trai của bà nấu ăn, hoặc dùng luyện chế thành tài liệu ma pháp.

“Em yêu, đừng xung động, sự tình cũng không như em suy nghĩ đâu.” Ông Smith bình tĩnh hơn vợ mình rất nhiều. Hắn vội vã ngăn cản bà Smith đang kích động, chỉ vào Alan đang ở bên trong Hồn Độn Lô, nói: “Em xem, tuy biểu tình Alan thống khổ, nhưng vẫn còn chịu đựng được. Theo anh thấy, loại phương pháp này, hắn là ma pháp sư đông phương thần bí dùng để trị liệu cho Alan. Em yêu, em không nên xung động phá hủy sự trị liệu của con trai chúng ta a!”

“Anh nói hắn đem Alan bỏ vào trong đó nấu, chỉ là vì chữa bệnh cho Alan sao?” Bà Smith kinh ngạc há to miệng, vẫn có chút không thể tin được nói: “Tuy rằng em có nghe nói qua, phương pháp trị liệu bằng cách tắm trong nước nóng, nhưng em chưa từng nghe nói qua, có loại phương pháp nào lại đem người nấu bên trong đỉnh lô. Anh xác định hắn đang chữa bệnh cho Alan, mà không phải nấu chín Alan để ăn đó chứ?”

“Hắn hắn đang chữa bệnh cho Alan thôi.” Ông Smith cũng có chút không chính xác, dù sao một màn như vậy thật sự là quá quỷ dị. Nhưng cuối cùng hắn vẫn tuyển chọn tin tưởng Trương Văn Trọng: “Anh nghĩ, chúng ta nên tin nhiệm vị ma pháp sư đông phương thần bí này. Không sai, nếu hắn là ma pháp sư, hắn là phải biết phương pháp trị liệu cổ quái kỳ kỳ này, như vậy cũng không khó lý giải.”

213. Chương 215: Phương Pháp Trị Liệu Lạ Lung

Alan Smith bị tâm thần phản phệ mà hóa thành quỷ hút máu. Nếu muốn hóa giải huyết mạch quỷ hấp huyết trong cơ thể hắn, để cho hắn làm người thêm một lần nữa. Thì không thể chọn loại phương pháp chữa bệnh thông thường được.

Hiện tại Trương Văn Trọng ném hắn vào trong Hồn Độn Lô, thoát nhìn giống như là muốn đem hắn chế luyện thành đan dược. Nhưng thực chất là mượn uy lực của Hồn Độn Lô, mượn tác dụng của dược liệu, cùng chân nguyên tinh thuần của chính mình, mới có thể thanh tẩy sạch huyết mạch Hấp Huyết Quỷ ở trong cơ thể Alan Smith, biến hắn trở thành người bình thường được.

Làm theo phương pháp này, độ phiêu lưu mạo hiểm cũng là rất cao. Bởi vì thân thể con người dù sao vẫn chỉ là huyết nhục, không phải vàng gỗ không có sinh mệnh hay cảm giác gì. Nếu đem người bỏ vào trong đỉnh lô nấu như thế, tất nhiên người sống sẽ bị nấu chín. Mà cũng tựa như hình phạt “Phanh Chử Chi Hình” của Võ Tắc Thiên năm xưa.

Trương Văn Trọng tự nhiên không hi vọng Alan Smith bị đun chết chín ở trong Hồn Độn Lô, cho nên mới đưa một miếng Điện Thanh Hàn Thạch để Alan ngậm vào trong miệng, nhằm nạy chống chọi lại sức nóng khủng khiếp của Hồn Độn Lô.

Điện Thanh Hàn Thạch chính là vật chí hàn, nếu người bình thường ngậm nó vào trong miệng, không quá vài giây sau liền gặp phải triệu chứng trên dưới toàn thân lạnh thấu xương, thậm chí khí huyết có thể bị đóng băng hoặc kết đông. Lúc này, Alan ngậm Điện Thanh Hàn Thạch ở trong miệng, hơn nữa huyết mạch của hắn đã thức tỉnh, cho nên các phương diện tổ chất thân thể đều siêu cường hơn người bình thường. Bởi vậy Alan mới không bị đun chín trong Hồn Độn Lô.

Nhưng đối với Alan mà nói, thì lúc này đây, hắn so sánh với cái chết còn muốn dễ chịu hơn.

Bên ngoài thân thể, phải thừa nhận sức nóng rừng rực. Còn bên trong nội tạng thì lạnh thấu xương, tựa như khí huyết rất nhanh sẽ bị đông cứng. Ngoài nóng trong lạnh, hai loại nhiệt khí đảo nghịch, làm cho Alan Smith cảm giác được rõ ràng, cái gì được gọi là băng hỏa nhị trọng thiên. Nếu không phải huyết mạch

Hấp Huyết Quỷ đã thức tỉnh, tổ chất thân thể vượt qua người bình thường, chỉ sợ hấn sớm đã không chịu nổi mà thiệt mạng rồi.

Trương Văn Trọng đứng ở bên cạnh Hồn Độn Lô chứng kiến mọi tình huống mà không hề động dảy. Tuy nhiên, đó là do hấn đang toàn lực thúc giục chân nguyên, khổng chế trạng huống biến hóa linh khí ở bên trong đỉnh lô. Thẳng cho đến khi thang thuốc bên trong Hồn Độn Lô sôi trào chừng ba mươi phút đồng hồ, lúc này Trương Văn Trọng mới xuất tám cây ngân châm, kẹp giữa mười đầu ngón tay. Theo sau hai mắt híp lại, dùng Quan Khí Bát Pháp quan sát tình huống khí huyết vận hành ở trong cơ thể Alan.

Đợi đến thời điểm tốt nhất, Trương Văn Trọng không chút do dự, vung tay lên. Dùng thủ pháp ném ám khí, đem tám cây ngân châm kẹp trong tay, hung hăng cắm xuống bát mạch giao hội huyết trên người Alan Smith.

Trong lô đỉnh, Alan một mực cắn răng kiên trì, không có bật thốt ra lời nào. Sau khi tám cây ngân châm đâm xuống bát mạch giao hội huyết, hấn liền cảm thấy chịu hết nổi, há miệng gầm lên một tiếng kêu thảm thiết, làm cho người nghe phải dựng đứng lông tóc.

May mắn, Trương Văn Trọng đã hạ cấm chế khi thuê căn nhà này. Cho nên thanh âm thê lương kia không thể thoát được ra bên ngoài, tự nhiên dẫn dắt cảnh sát tới kiểm tra. Nếu quả thật như vậy, liệu pháp trị quỷ cho Alan Smith cũng sẽ bị gián đoạn giữa chừng.

“Alan, con làm sao vậy...?” Bà Smith nghe tiếng kêu thảm thiết của con trai mình, nhất thời vô cùng hoảng sợ. Lúc này đã muốn nghĩ chạy đến gần Hồn Độn Lô, cứu thoát con trai mình ra khỏi nơi thống khổ đó. Nhưng...hiện giờ ông Smith vẫn còn bình tĩnh, hấn vội vàng nâng tay lên ôm vợ mình, hướng nàng ta quát lớn: “Em yêu, bình tĩnh đi. Nhất định phải giữ được bình tĩnh, ngàn vạn lần không được vọng động. Nếu anh đoán không sai, hấn là Alan đang trị liệu tới thời khắc mấu chốt. Em đừng bởi vì xúc động nhất thời, mà phá hỏng quá trình chữa bệnh cho con trai chúng ta ah!”

Ngài Smith nói không sai, đích xác là Trương Văn Trọng đang trị liệu cho Alan Smith tới thời khắc mấu chốt.

Ngay khi vươn tay búng tám cây ngân châm ra, Trương Văn Trọng liền chạy đến bên cạnh bàn trà, chụp lấy chiếc bình sứ nhỏ, đổ ra hai khóa Đại Đạo Như Ý Đan. Một khóa được Trương Văn Trọng ném vào trong miệng chính mình, bổ sung thêm linh khí vừa tiêu hao xong. Khóa còn lại, thì ném vào thang thuốc sôi sùng sục ở trong Hồn Độn Lô, để tăng cường thêm linh khí cho thang thuốc.

Theo sau, hấn lần thứ hai vận toàn lực thúc giục chân nguyên, quạt linh khí vào bên trong Hồn Độn Lô, dọc theo tám cây ngân châm cắm tại bát mạch giao hội huyết ở trên người Alan Smith. Tiến nhập vào nội thể Alan, bắt đầu triển khai quá trình thanh tẩy huyết mạch của Hấp Huyết Quỷ.

Lúc này, trên mặt của Alan cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa kịch liệt. Khi thì sắc diện bình thường, nhưng khi thì lại trở thành tái nhợt. Hai loại biến hóa không ngừng lặp đi lặp lại, làm cho người xem không rét mà run.

Chứng kiến cảnh tượng này, bà Smith cũng đã tin tưởng, lúc này quả thật là Alan đang được trị liệu.

Bà quỳ gối ở trên mặt đất, hai tay tạo thành hình chữ thập đặt ra trước ngực. Trong miệng không ngừng lầm bầm đọc kinh thánh, cầu khẩn thượng đế bảo hộ cho con trai bà, vượt qua được giây phút nguy hiểm này.

Cầu nguyện thượng đế buông xuống, đánh đuổi đi Hấp Huyết Quỷ trong người con trai.

Hiện giờ, tâm tình của Trương Văn Trọng cũng căng thẳng tới đỉnh. Chăm chú nhìn chăm chăm vào đôi con ngươi của Alan, đôi con ngươi lúc thì màu xanh, lúc thì màu đỏ. Chính là đang phản chiếu ra cuộc giao tranh giữa linh khí và huyết mạch của Hấp Huyết Quỷ ở trong cơ thể.

Tình huống khiến cho người ta lo lắng, ước chừng duy trì khoảng một tiếng đồng hồ. Theo sau đó, dần dần màu sắc trong mắt Alan Smith cũng trở lại bình thường. Hiển nhiên, dưới tác dụng của Hồn Độn Lô, được liệu và chân nguyên. Thì huyết mạch Hấp Huyết Quỷ ở trong người Alan, cũng đang yếu dần đi. Xem tình huống bên ngoài có vẻ phi thường khởi sắc.

Trải qua thêm nửa giờ đồng hồ, đôi con ngươi của Alan cũng hoàn toàn khôi phục lại thần sắc bình thường. Màu mắt đục ngầu tượng trưng cho huyết mạch của Hấp Huyết Quỷ đã biến mất. Chứng kiến cảnh tượng này, Trương Văn Trọng mới chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, nguyên bản tâm tình treo cao, cũng triệt để buông lỏng xuống dưới.

Trương Văn Trọng quay lại, nhìn về phía ông bà Smith nhếch miệng cười. Dùng Anh ngữ thuần túy nói: “Triệu liệu thành công! Huyết mạch của Hấp Huyết Quỷ thức tỉnh trong người Alan đã bị hóa giải rồi. Hiện giờ hắn cũng trở thành một người bình thường.”

Vợ chồng Smith nhất thời mừng rỡ, hai tay không ngừng tạo hình chữ thập đặt ra trước ngực, lẩm bẩm: “Cảm ơn thượng đế phù hộ. Đây là tin tốt lành nhất cả cuộc đời này của tôi.”

Trương Văn Trọng mỉm cười, đợi quá trình trị liệu chấm dứt, rồi kéo Alan Smith ra khỏi Hỗn Độn Lô. Nhưng ngay tại lúc hắn còn chưa kịp dùng sức, thì hai con ngươi của Ông Smith đột ngột co rút lại. Trên mặt nhất thời xuất hiện biểu tình kinh hãi, lớn tiếng kêu: “Alan....Tình huống của Alan có chút điểm không thích hợp! Oh, bác sĩ Trương, mau buông nó ra! Mau buông ra!”

Trương Văn Trọng nhanh chân né ra, dùng tốc độ nhanh nhất nghiêng người sang một bên.

Nguyên bản Alan vốn đã khôi phục bình thường. Lúc này đôi mắt lại biến thành đỏ hồng, miệng nhe hai chiếc răng nanh sắc nhọn của Hấp Huyết Quỷ. Đang làm bộ như muốn nhảy ra khỏi Hỗn Độn Lô, cắn tới phía Trương Văn Trọng.

Tuy nhiên, Hỗn Độn Lô không phải đỉnh lô bình thường, nó cũng là một pháp khí nhị phẩm. Mà hiện tại Alan mới cố chấp hóa thành Hấp Huyết Quỷ, lấy lực lượng của hắn căn bản không đủ khả năng thoát khỏi Hỗn Độn Lô. Nhưng bởi vì Trương Văn Trọng đứng ngay bên cạnh, nên thiếu chút nữa Alan đã giương nanh múa vuốt bắt được hắn.

“Ủa? Đây là....” Lúc đầu Trương Văn Trọng hơi sửng sốt. Theo sau cũng đã kịp phản ứng, đây là do huyết mạch của Hấp Huyết Quỷ ở trong cơ thể Alan không cam lòng tiêu vong như vậy. Cho nên mới tiến hành cuộc phản kích cuối cùng.

Bất thành linh xảy ra biến cố này, làm cho chuyện tình trị liệu nguyên bản không được trì hoãn trở nên khó bề xoay sở. Nếu giải quyết bất hảo, thì ngay cả quá trình chữa trị lúc trước cũng trôi theo dòng nước. Cuối cùng, suốt đời Alan Smith sẽ biến thành Hấp Huyết Quỷ.

Tại....thời điểm mấu chốt này, Trương Văn Trọng cũng bất chấp tất cả. Hắn dứt khoát cắt nát đầu lưỡi của mình, ngậm một ngụm nhiệt huyết nóng bỏng, hướng về phía Alan Smith mà phun tới.

Máu tụ trên đầu lưỡi con người, chính là thứ thuần dương nhất trần đời. Đối với những vật âm tà có lực sát thương mạnh mẽ. Mà máu tươi trên đầu lưỡi của Trương Văn Trọng, không chỉ là thuần dương nhất, đồng thời còn ẩn chứa chân nguyên linh khí mệnh môn bất tận. Giờ phút này, Alan Smith bị Hỗn Độn Lô canh giữ, căn bản là không tránh né được ngụm máu tươi của Trương Văn Trọng, vừa bị phun trúng, hắn lập tức phát ra thanh âm thê lương, thống khổ cùng cực.

Nhân cơ hội này, Trương Văn Trọng cắn đầu ngón tay, hóa tay phải thành kiếm chỉ, nhanh như chớp đâm thẳng tới vị trí mi tâm của Alan Smith. Máu tươi chảy ra từ đầu ngón trở, cứ nhiên ngưng tụ lại giữa trán Alan, tạo thành một đạo phù chú tiên huyết.

“Thuần Dương phù! Phá!” Trương Văn Trọng dựng thẳng hai mắt, lớn tiếng quát.

Đạo phù chú tiên huyết ở giữa trán Alan Smith, nhất thời tản mát ra vô số quang mang huyết sắc bàng bạc.

“A...a....a...!” Theo trong miệng Alan vang lên thanh âm thống khổ, một luồng khói mờ ảo bốc ra trên đỉnh đầu.

Lúc này mồ hôi của Trương Văn Trọng tuôn ra như mưa, thối lui về phía sau hai bước, mở miệng thở hồng hộc. Mới vừa sử dụng máu thuần dương trong cơ thể, luyện thành phù chú tiên huyết, không chỉ đã tiêu hao số chân nguyên còn sót lại trong cơ thể Trương Văn Trọng, đồng thời cũng khiến cho hắn cạn kiệt thể lực.

Đến tột cùng thì Alan Smith có thể trở về làm nhân loại, hay là sẽ duy trì cái thân phận Hấp Huyết Quỷ kia. Ở trong hai giây thời gian này, liền có đáp án rõ ràng.

Vô luận Trương Văn Trọng, hay là ông bà Smith, trong lòng đều căng thẳng, lo lắng không yên đợi chờ kết quả xuất hiện.

214. Chương 216: Âm Tập

Đối với người bình thường mà nói, hai giây thời gian này cực kì ngắn ngủi, chỉ thoáng qua như một cái chớp mắt mà thôi. Nhưng đối với Trương Văn Trọng cùng ông bà Smith lúc này, hai giây thời gian tựa như là quá dài.

Trải qua hai giây đồng hồ sau, cuối cùng đôi con người của Alan Smith cũng khôi phục lại sắc thái bình thường, hai chiếc răng nanh nhọn hoắt đã rút trở về. Nếu nhìn từ bề ngoài mà đánh giá, thì hẳn là Alan đã biến trở về làm nhân loại.

Bởi vừa xảy ra biến cố, nên lúc này ông bà Smith không dám khẳng định, con trai của mình đã chân chính biến trở về nhân loại hay chưa? Bọn họ tràn đầy cõi lòng mong chờ, lo lắng không yên nhìn về phía Trương Văn Trọng: “Bác sĩ Trương, Alan.....nó khỏi bệnh chưa?”

Lúc này, Trương Văn Trọng đang giữ cổ tay Alan Smith, nương theo mạch tượng kiểm tra tình huống, đồng thời truyền một đạo chân nguyên vào trong cơ thể hắn. Rất nhanh đạo chân nguyên chạy một vòng tuần hoàn ở mười hai kinh mạch chính, dùng phương thức này để kiểm tra xem, huyết mạch Hấp Huyết Quỷ đã hoàn toàn bị tiêu trừ chưa. Hai phút sau, Trương Văn Trọng buông tay ra, trên mặt nở nụ cười, hướng ông bà Smith khẽ nói: “Bây giờ tôi dám vỗ ngực bảo đảm. Quá trình chữa trị đã thành công. Huyết mạch Quỷ Hấp Huyết thức tỉnh trong người Alan đã được thanh tẩy. Hắn sẽ không bao giờ....trở thành Hấp Huyết Quỷ nữa. Sống bình thường như bao người khác, cho đến khi sinh lão bệnh tử.”

“Vậy là tốt rồi.” Ông bà Smith vui mừng quá đỗi, hướng Trương Văn Trọng nói: “Cảm ơn anh, bác sĩ Trương...cảm ơn anh!”

Trương Văn Trọng khoát tay, mỉm cười chỉ vào Alan ngồi ở trong Hỗn Độn Lô, nói: “Trước tiên ông bà không cần cảm ơn vội....Chúng ta mau đưa Alan ra ngoài cái đã. Lúc khác nói chuyện sau.”

Nếu bình thường, Trương Văn Trọng căn bản là không cần kêu vợ chồng Smith hỗ trợ, nhắc tay một cái là có thể thoải mái kéo Alan ra khỏi lò đỉnh. Nhưng hiện giờ, chân nguyên và thể lực của hắn đều cạn kiệt, nên không thể không nhờ hai vợ chồng Smith xuất lực tương trợ.

Còn Tam Túc Ô đã muốn thu liễm Thái Dương Tinh Hỏa, một lần nữa biến trở về bộ dạng quạ đen, nhẹ nhàng đậu trên bả vai của Trương Văn Trọng.

Alan Smith tuy rằng đã khôi phục lại trạng thái người bình thường, nhưng dựa vào Điện Thanh Hàn Thạch, nên cũng không có bị nhiệt khí ở trong Hỗn Độn Lô nấu chín. Khi Trương Văn Trọng cùng ông bà Smith đồng tâm hiệp lực, rất nhanh Alan liền được khiêng ra bên ngoài.

Vừa bước ra khỏi Hỗn Độn Lô, chớp mắt Alan cảm thấy một luồng hàn khí từ trong miệng hung hăng bao phủ toàn thân, cả người liền lạnh cóng. Ngay tại lúc hắn không biết phải làm sao, thì thanh âm của Trương Văn Trọng vang lên bên tai: “Còn ngây ra đó làm gì? Nếu không muốn bị đóng thành tượng băng, thì mau nhả Điện Thanh Hàn Thạch ở trong miệng ra đi!”

Alan không khỏi cả kinh, vội vàng đem khẩu Điện Thanh Hàn Thạch ngậm trong miệng ném ra ngoài. Quả nhiên, Điện Thanh Hàn Thạch vừa ra khỏi miệng, hàn khí quấy nhiễu hắn, nhất thời liền biến mất tăm hơi. Cùng lúc đó, Trương Văn Trọng cũng rút tám cây ngâm chân tại bát mạch giao hội huyết ra.

Ba người một nhà Smith, tức thì ôm nhau vui mừng hoan hỉ, chúc phúc cho Alan Smith vừa được tái sinh. Đương nhiên bọn họ cũng không quên hướng Trương Văn Trọng bày tỏ thái độ cảm kích chân thành.

Trong lúc ba người nhà Smith hướng về Trương Văn Trọng cảm tạ, thì bỗng nhiên hắn dựng thẳng ngón trỏ lên. Dùng một loại biên độ nhẹ nhàng lắc lư ngón tay, hơn nữa ngữ khí cũng trở nên mơ màng, nói: “Hãy nhìn vào ngón tay của tôi đi, cẩn thận nhìn vào. Đúng rồi, chính là nơi này. Ba người nhìn thấy gì không?”

Giờ phút này Trương Văn Trọng đang thi triển Chúc Do Thuật đối với ba người nhà Smith.

Trương Văn Trọng dùng Chúc Do Thuật bóp méo trí nhớ của bọn họ. Chỉ lưu lại kí ức, Trương Văn Trọng dùng ngân châm và thang thuốc, hóa giải huyết mạch Hấp Huyết Quỷ trong người Alan mà thôi. Đối với Hỗn Độn Lộ cùng thời điểm sử dụng phù chú đánh lui Hấp Huyết Quỷ vô đến, toàn bộ đều quên sạch không còn nhớ chút nào.

Hiện tại Trương Văn Trọng không hi vọng thân phận tu chân của mình bị tiết lộ ra ngoài, cho nên hẳn đành phải dùng cái hạ sách này. Bất quá, ba người một nhà Smith mặc dù bị Chúc Do Thuật bóp méo đoạn kí ức trị liệu, nhưng tinh thần của bọn họ cũng không gặp phải tổn hại gì nghiêm trọng.

Trước khi thần trí ba người nhà Smith thanh tỉnh, Trương Văn Trọng nhanh chóng thu hồi Hỗn Độn Lô. Đem toàn bộ mọi thứ ở trong gian phòng, thu dọn sạch sẽ.

“Cám ơn anh, bác sĩ Trương!” Sau khi thanh tỉnh, ba người nhà Smith vẫn nhất tề hướng Trương Văn Trọng biểu đạt lòng cảm kích.

Nửa giờ sau, Trương Văn Trọng tiễn ba người nhà Smith ra khỏi tiểu khu Hoa Hàng.

Trước khi ba người đi, Trương Văn Trọng còn không quên dặn dò Alan Smith vài câu: “Cơ thể của anh bây giờ vẫn còn hư nhược. Cho nên sau khi trở về, nhất định phải bồi dưỡng một phen. Nếu không tà khí sẽ dễ dàng xâm nhập.”

“Cám ơn anh, bác sĩ Trương.” Alan Smith hướng Trương Văn Trọng khom lưng chào, về mặt thành khẩn nói: “Anh không chỉ cho tôi sinh mệnh lần thứ hai, đồng thời cũng để cho tôi tìm được mục tiêu phấn đấu! Tôi quyết định, ngày sau sẽ chăm chỉ học tập nghiên cứu, nâng cao y thuật và y đức của mình.”

Sau khi tiễn gia đình Alan Smith đi, Trương Văn Trọng cả người mệt mỏi, quay trở lại căn phòng thuê trọ.

Lúc này đã là đêm khuya, bên trong tiểu khu Hoa Hàng vắng lặng dị thường, tất cả mọi người đều đang nghỉ ngơi trong nhà của mình. Thậm chí, có nhiều người sớm đã nhập vào mộng đẹp rồi.

Trương Văn Trọng luồn tay vào trong túi quần móc ra hai chiếc bình sứ nhỏ, lấy một khóa Đại Đạo Như Ý Đan ném vào trong miệng của mình. Mặt khác, cũng lấy Tụ Khí Đan ở chiếc bình còn lại, ném cho Tam Túc Ô. Lúc trước, bởi vì ba người một nhà Smith dây dưa, nên hắn và Tam Túc Ô luôn luôn không có cơ hội phục đan được. Lúc này dùng đan được xong, rồi trở về nhà luyện hóa hấp thu, để khôi phục lại chân nguyên đã bị hao tổn trong quá trình chữa bệnh trước đó.

Ngay khi Trương Văn Trọng đi vào trong sân tiểu khu. Bất thành linh, một đạo hắc ảnh nhảy từ trên tầng cây hạnh ngân xuống. Lấy khí thế nhanh như điện chớp, đánh về phía Trương Văn Trọng!

Bóng hắc ảnh này, chính là thành viên của Trần gia, Trần Mặc!

Bởi vì không phải thành viên dòng chính, cho nên ngay cả khi Trần Mặc có tu vi Địa Cấp trung kỳ, nhưng ở trong Trần gia cũng không có địa vị. Tựa như cả hai tên hậu sinh vẫn bồi như Trần Nhân cùng Trần Hi, đều có thể ỷ vào thân phận đệ tử chính dòng của Trần gia, mà sai khiến hắn. Càng thẳng nhất là, lần trước Trần Hi gác chủy thủ vào cổ hắn, hăm dọa rằng muốn lấy tính mạng của hắn. Chuyện này lọt vào tai của Trần lão tổ tông, cũng không có trách phạt Trần Hi phạm thượng, nên Trần Mặc vô cùng ủy khuất.

Trần Mặc vừa cảm vừa giận, nhưng lại không dám nói ra. Hắn cảm nhận được, một đệ tử không phải thành viên dòng chính, muốn hỗn lên danh tiếng ở trong Trần gia, là có bao nhiêu không dễ dàng. Dưới oán khí điều khiển, cùng lợi ích thật lớn dụ dỗ, hắn âm thầm tiếp xúc với thế gia võ học khác. Hơn nữa còn là Bàng gia nổi tiếng ở trong cảnh nội tỉnh Thiên Nam. Đem chuyện bí mật về bảo tàng đồ thông tri cho Bàng gia biết.

Một loạt hành động ngày trước của Trần gia, Bàng gia cũng âm thầm theo dõi, nhưng lại không hiểu mô tê gì cả. Hiện giờ nghe Trần Mặc phong thanh tin tức, nhất thời liên tưởng, hiểu ra ý đồ của Trần gia.

Gia chủ của Bàng gia là Bàng Khoan, liền tổ thái độ nói, chỉ cần Trần Mặc bắt kẻ nắm giữ phương pháp mở khóa bảo tàng đồ, giao cho bọn họ. Như vậy, Bàng gia liền cấp cho Trần Mặc một khoản thù lao hậu hĩnh, đủ để Trần Mặc ăn tiêu cả đời cũng không hết. Sau này phá giải được bảo tàng đồ, những điển tịch

vô học mấy trăm năm lưu trữ của Bàng gia, Trần Mặc có thể tùy ý lựa chọn. Hơn nữa, còn khẳng định hứa hẹn, Bàng gia sẽ âm thầm trợ giúp Trần Mặc, để hắn chiếm được địa vị cao ở trong Trần gia.

Trước tiên tài và lợi ích cự đại hấp dẫn, Trần Mặc đang một bụng oán hận Trần gia, liền đáp ứng Bàng gia không một chút do dự. Trợ giúp Bàng gia, ít nhất hắn cũng giành được hồi báo kéké xù. Nhưng nếu trợ giúp Trần gia, chính mình có thể sẽ không kiếm được lợi lộc gì. Thậm chí bao nhiêu công lao, liền rơi vào trong tay hai chị em Trần Nhân, Trần Hi, chính mình lại nhiều hơn một điều phiền não.

Người không vì mình trời tru đất diệt.

Cho nên trong đoạn thời gian này, hắn trốn khỏi Trần Nhân cùng Trần Hi, thuê một căn phòng nhỏ gần cạnh tiểu khu Hoa Hàng, để giám thị Trương Văn Trọng.

Hắn kiên nhẫn chờ đợi, rốt cuộc cũng gặp được cơ hội. Trong lúc giám thị Trương Văn Trọng, Trần Mặc khiếp sợ phát hiện ra, hắn căn bản không nhìn thấu nổi tu vi của Trương Văn Trọng.

Thoạt nhìn Trương Văn Trọng niên kỷ còn trẻ tuổi. Thế nhưng lại tu luyện được một thân thực lực cường hãn như vậy. Tại hắn xem ra, tám chín phần là có liên quan đến bí mật bảo tàng, điều này càng khiến cho hắn mong chờ hơn!

Cẩn thận giám thị Trương Văn Trọng nhiều ngày. Cuối cùng, Trần Mặc cũng gặp được cơ hội hiếm hoi. Tuy rằng hắn không biết vì sao hôm nay Trương Văn Trọng lại biểu hiện ra vẻ mệt mỏi như vậy. Nhưng hắn biết, đây là cơ hội duy nhất để có thể bắt được Trương Văn Trọng. Nếu bỏ qua thời cơ này, muốn bắt Trương Văn Trọng cũng chẳng biết phải đợi tới khi nào.

Cho nên nhân dịp Trương Văn Trọng tiễn ba người nhà Smith ra khỏi tiểu khu Hoa Hàng. Trần Mặc cũng âm thầm tiềm phục trên tầng cây hạnh ngân ở ngoài sân của tiểu khu Hoa Hàng. Đợi Trương Văn Trọng nặng nhọc bước tới gần, hắn liền thả người nhảy xuống, hướng Trương Văn Trọng phát động thể công sắc bén!

215. Chương 217: Phá Huyết Khí Hải, Thiêu Đoạn Thủ Cước Cân

Nếu trong tình huống bình thường, hiển nhiên Trương Văn Trọng sẽ kịp thời phản ứng. Nhưng hiện giờ Trương Văn Trọng chân nguyên tiêu hao, thể lực cạn kiệt. Sau khi thân ảnh của Trần Mặc bổ nhào từ trên tầng cây hạnh ngân xuống dưới, hắn mới biết có người tiềm phục ở trên cây, đánh lén chính mình.

Tuy rằng thân thể đang rơi vào trạng thái hư nhược, nhưng Trương Văn Trọng cũng không hề hoảng loạn, ngược lại biểu hiện phi thường bình tĩnh. Trong nháy mắt âm thầm phán đoán: “Người này chắc là ẩn núp giám thị ta lâu rồi. Nếu không, sẽ không đợi cho tới lúc ta suy yếu nhất, mới khởi xướng thể công!”

Bởi vì chân nguyên tiêu hao, thể lực cạn kiệt, nên tốc độ của Trương Văn Trọng cũng chậm lại. Dưới tình huống bất ngờ cũng không kịp rút kiếm hoặc Desert Eagle ra nghênh địch. Thậm chí, tựa ngay cả phóng xuất tràng hạt cũng không còn kịp nữa rồi. Trong lúc nguy khốn, hắn chỉ đành thúc giục một tia chân nguyên nhỏ nhoi còn sót lại ở trong nội thể, vận khởi Âm Dương Nhị Khí Đỉnh vòng ra sau Trần Mặc, hướng vào hai huyết Mệnh Môn cùng Đại Chủy của Trần Mặc mà đâm tới.

Lúc này toàn bộ tinh lực của Trần Mặc đều đặt ở trên người Trương Văn Trọng, hoàn toàn không ngờ rằng sau lưng mình gặp phải tập kích. Hắn chỉ là cao thủ Địa Cấp trung kỳ, không giống như Phù Văn Giản là Thiên Cấp cao thủ, có thể dựa vào tốc độ kinh người, dưới tình huống phát hiện ra ám khí, liền tránh thoát đi. Trốn tránh không kịp, Trần Mặc đành phải hít sâu một hơi, ngạnh kháng cùng Âm Dương Nhị Khí Đỉnh.

“Phốc.” Đáng tiếc chính là tia chân nguyên còn sót lại của Trương Văn Trọng quá mức mỏng manh. Cho nên Âm Dương Nhị Khí Đỉnh cũng không thể phát ra được mười phần uy lực.

Mặc dù ám khí đâm xuyên qua da thịt của Trần Mặc, nhưng không đủ độ sâu, nên rất nhanh liền bị Trần Mặc vận kinh ép ngược ra ngoài.

Tuy rằng không lo ngại, nhưng cảm giác đau đớn truyền ra từ hai huyết làm cho Trần Mặc giận tím mặt. Vốn hắn nghĩ lúc này Trương Văn Trọng mệt mỏi thì hành sự cũng dễ dàng như trở bàn tay. Nhưng trăm

triệu lần thật không ngờ, mình còn chưa động tới một sợi tóc của Trương Văn Trọng, dĩ nhiên đã bị ám khí tập kích dã thương rồi.

Trong cơn giận dữ, tốc độ công kích của Trần Mặc trở nên linh hoạt hơn. Chớp mắt liền phóng đến phía trước, hai tay hóa thành ưng thảo, hung hăng chụp xuống bả vai của Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng tự nhiên không muốn bị hấn chụp trúng. Nhưng thực lực hiện giờ quá hư nhược, căn bản là tránh né không kịp. Chỉ đành hít sâu một ngụm, vận khởi toàn bộ lực lượng còn sót lại, dồn tới song chưởng. Dùng một chiêu “Tọa Sơn Thôi Xán” trong bộ Thiếu Lâm Nhu Quyền, đâm về phía Trần Mặc.

Trần Mặc vừa chứng kiến, nhất thời nở nụ cười lạnh. Nếu dưới tình huống bình thường, Trần Mặc tuyệt đối sẽ không dám ngạnh kháng cùng Trương Văn Trọng. Nhưng hiện tại, Trương Văn Trọng đang rơi vào trạng thái mệt mỏi, tựa như cung giương hết đà, nên hấn không chút do dự hóa thảo thành chưởng, cùng Trương Văn Trọng đối cứng nhất chiêu.

“Phanh.” Bốn chưởng giao nhau, nhất thời phát ra một trận thanh âm trầm đục.

Chân nguyên tiêu hao, thể lực cạn kiệt. Trương Văn Trọng quả nhiên không chịu nổi lực lượng áp bức từ song chưởng của Trần Mặc. Bị dư chấn thoái lui về phía sau vài bước, há miệng phun ra một búng máu tươi. Đồng thời lồng ngực dâng lên cảm giác đau buốt khó thở.

Trần Mặc tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, nhanh chân phóng vọt tới trước người Trương Văn Trọng. Không đợi cho hấn kịp phản ứng, liền móc chiếc khăn tẩm mê hương đã chuẩn bị trước ra, dè lên trên mũi Trương Văn Trọng.

Tam Túc Ô thấy thế vừa sợ vừa giận. Đáng tiếc hiện giờ nó cũng đã tiêu hao hết linh khí, thậm chí tụt ngay cả Thái Dương Tinh Hỏa cũng không phóng xuất ra được. Chỉ có thể dùng chiếc mỏ cứng cạp hươu Trần Mặc quấy nhiễu, đáng tiếc hiệu quả lại rất nhỏ. Cuối cùng bị Trần Mặc, tức giận tát cho một cái nằm chổng queo ở trên mặt đất.

Hiệu quả của mê dược phi thường cường hãn. Nếu bình thường Trương Văn Trọng có chân nguyên hộ thể, tự nhiên sẽ không sợ cái loại mê hương thường thường này. Nhưng hiện giờ chân nguyên tiêu hao, rất nhanh hấn liền rơi vào trạng thái hôn mê, bất tỉnh nhân sự. Trần Mặc nhìn Trương Văn Trọng gục trên mặt đất, đập cho hấn một cái, lạnh giọng nói: “Người không phải Thiên Cấp cao thủ sao? Thế nào bây giờ lại nằm như lợn chết ở trước mặt ta đây! Chỉ hận chuyện này không thể lộ ra bên ngoài, nếu không tin tức Trần Mặc ta chỉ với tu vi Địa Cấp trung kỳ, đánh bại một gã Thiên Cấp cao thủ, cũng đủ làm cho bản thân ta vang danh thiên hạ rồi!”

Hấn cúi người xuống, vác Trương Văn Trọng đi tới phía dưới căn phòng đã thuê. Tại nơi đó có một chiếc Hyundai Elantra đang đậu rồi.

Đem Trương Văn Trọng ném vào trong ghế phụ xong, Trần Mặc lại tìm dây thừng trói chặt cả người Trương Văn Trọng. Lúc này mới khởi động xe hơi, một đường chạy về phía Long Cư Sơn trực thuộc nội tỉnh Thiên Nam.

Đợi cho tới ba giờ chiều ngày hôm sau, chiếc xe hơi của Trần Mặc, mới chạy đến được Long Cư Sơn.

Phong cảnh của Long Cư Sơn vô cùng tú lệ. Xa xa nhìn lại tựa như một con rồng bạc từ trên trời giáng xuống thác nước dưới chân núi. Phi thường đồ sộ! Căn nhà của Bàng gia cũng ở gần ngay dưới chân thác nước này. Đó là một ngôi nhà mang kiến trúc cổ xưa, gạch xanh ngói đỏ. Bởi vì trước khi đến, đã liên lạc thông qua điện thoại với Bàng Khoan gia chủ của Bàng gia. Cho nên khi chiếc Hyundai Elantra dừng ở bên ngoài đại môn Bàng gia, thì Bàng Khoan cũng nhanh chân ra đón.

Thân là gia chủ đương đại của Bàng gia, Bàng Khoan chừng khoảng hơn bốn mươi tuổi, có được tu vi Thiên Cấp sơ kỳ. Dáng người tuy không cao lớn, thậm chí nhìn còn gầy gò. Nhưng bên trong đôi mắt hình tam giác kia, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một đạo nhân thần âm lãnh khiến cho người khác nhìn vào phải rợn sống lưng.

Vừa trông thấy Trương Văn Trọng bị trói trên ghế phụ, hấn liền vuốt nhúm râu bên khóe miệng, dò hỏi: “Người nói kẻ biết phương pháp mở Ngạc Sơn Bảo Tàng, chính là người này sao?”

“Phải, chính là hắc.” Trần Mặc đáp lời.

“Tại sao phải trói hắc lại.” Bàn Khoan tiếp tục hỏi.

“Thật ra hắc cũng là Thiên Cấp cao thủ, nếu không trói chặt hắc lại. Tôi không được yên tâm lắm.” Trần Mặc hồi đáp.

“Tôi không chỉ dùng dây thừng trói hắc, mà còn đánh thuốc mê nữa. Đoạn thời gian đi từ Ung Thành đến đây. Tôi vẫn luôn cho hắc hít mê hương đúng giờ, tránh việc hắc có thể hồi tỉnh.”

“Người nói hắc là Thiên Cấp cao thủ?” Bàn Khoan có chút hoài nghi, nói: “Người đang tính giỡn mặt ta sao? Nếu hắc quả thật là Thiên Cấp cao thủ, lấy tu vi Địa Cấp trung kỳ của người, làm cách nào bắt giữ nổi hắc đây?”

Trần Mặc đã sớm dự liệu tình huống này, nên vừa thấy Bàn Khoan hỏi như vậy, liền đem chuyện tình trải qua lúc trước kể cho hắc nghe.

“Hóa ra là như vậy, vận khí của người thực tốt ah.” Bàn Khoan trêu ghẹo cười nói.

Trần Mặc cũng đắc chí: “Chẳng qua bởi vì lão thiên đứng ở phía tôi mà thôi.”

Trong lúc đó, đám đệ tử của Bàn gia đã cởi dây trói trên người Trương Văn Trọng, đồng thời lôi hắc xuống xe. Khi Trần Mặc phát hiện, đám đệ tử Bàn gia hơi có chút khinh thường Trương Văn Trọng, thì vội vàng nhìn Bàn Khoan nhắc nhở: “Bàn ca! Người thanh niên này tuy trẻ tuổi, nhưng lại vô cùng lợi hại, tụt ngay cả Phù Văn Giản của Miêu trại, cũng chết ở trong tay hắc đó.”

“Ta chỉ nghe nói, Phù Văn Giản bị người đánh chết. Lại không hề biết, hắc bị giết ở trong tay người thanh niên này.” Bàn Khoan kinh ngạc thốt lên. Mặc dù hắc và Phù Văn Giản chưa giao thủ qua lần nào. Nhưng hắc hiểu rõ, Phù Văn Giản không chỉ là cao thủ Thiên Cấp, đồng thời còn am hiểu vu thuật cùng chung thuật quỷ dị âm tà. Giao thủ với một cao thủ như vậy, Bàn Khoan không nắm chắc lòng tin chiến thắng cho lắm.

Nhưng thật không ngờ, Trương Văn Trọng lại có thể đánh bại Phù Văn Giản. Bàn Khoan vội vàng thu hồi vẻ khinh thường, hắc dùng ánh mắt âm độc cẩn thận đánh giá Trương Văn Trọng. Cuối cùng khoe miệng xuất hiện một nụ cười độc ác: “Người nói hắc phi thường lợi hại sao? Tốt lắm, ta sẽ phá huyết Khí Hải và đánh gãy chân tay của hắc, xem hắc còn lợi hại được nữa không?”

Nói dứt lời, hắc ra hiệu cho đám đệ tử Bàn gia, nâng Trương Văn Trọng dựng lên. Theo sau đích thân điểm chỉ vào huyết Khí Hải của Trương Văn Trọng.

“Phốc.” Mặc dù Trương Văn Trọng đang rơi vào trong hôn mê, nhưng vẫn phải hừ một tiếng. Há miệng phun ra một ngụm máu tươi. Chớp mắt sắc mặt biến thành một đoàn trắng bệch.

Nhưng Bàn Khoan còn chưa dừng tay, hắc tiếp nhận một thanh chủy thủ sắc bén từ trong tay thủ hạ, dùng thủ pháp linh hoạt, nháy mắt cắt đứt hết gân chân tay của Trương Văn Trọng. Theo sau Bàn Khoan nhìn tên đệ tử đứng ngay bên cạnh mình, phân phó: “Mang hắc vào trong sân cho ta, tìm thứ dây thừng trói lại!”

“Dạ.” Gã đệ tử Bàn gia khấn trương linh mệnh, khiêng Trương Văn Trọng đi vào trong nhà.

Nếu võ giả thông thường, sau khi bị điểm phá huyết Khí Hải, cắt đứt gân ở tứ chi. Tuy không tính là hoàn toàn phế bỏ, nhưng đời này cũng đừng mong tiếp tục luyện võ. Thậm chí, tụt ngay cả thân thể cũng trở nên hư nhược, so với người bình thường còn không sánh bằng.

Nhưng bản thân Trương Văn Trọng cũng không phải là võ giả bình thường, mà là một người tu chân. Hắc tu luyện Y Giám Tâm Kinh, đối với thân thể có năng lực chữa lành siêu cường. Hơn nữa, lúc trước vừa ăn một khóa Đại Đạo Như Ý Đan, lúc này mặc dù huyết Khí Hải bị điểm phá, gân ở tứ chi đứt lìa. Nhưng dưới tác dụng của Đại Đạo Như Ý Đan và Y Giám Tâm Kinh, nên đã bên trong cơ thể đang tự vận hành chữa lành thương thế.

Đồng thời, chân nguyên tiêu hao cũng dần dần khôi phục lại. Nhưng vô luận Trần Mặc hay là Bàn Khoan đều không hay biết chuyện này.

Trần Mặc ở phía sau xoa hai tay, cười siểm nịnh nói: “Bàng ca, tôi đã đưa người đến cho anh rồi. Khoản tiền anh hứa cấp cho tôi. Khi nào thì có vậy?”

Bàng Khoan vịn hai vai của hắn, cười ha hả nói: “Đừng gấp, Trần lão đệ, khoản tiền kia sớm đã chuẩn bị xong cho người rồi. Đi, chúng ta vào nhà trước, ép cái tên này khai ra phương pháp mở Ngạc Sơn Bảo Tàng cái đã.”

“Được.” Trần Mặc cười hứng trí, khoác vai Bàng Khoan đi vào trong đại môn Bàng gia.

Thanh âm “chi nha” nặng nề của cánh cổng màu son đỏ vừa chậm rãi đóng lại. Thì bỗng nhiên, Bàng Khoan lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, hung hăng đem thanh chủy thủ còn dính máu trong tay, đâm thẳng vào giữa lồng ngực của Trần Mặc.

Nhất thời, máu tươi từ miệng vết thương phun trào ra như suối.

Trần Mặc cúi đầu nhìn xuống thanh chủy thủ đang cắm giữa ngực mình, hai mắt như thể không dám tin, theo sau ngẩng đầu lên, run rẩy nói: “Người...thật...độc...ác...”

Bàng Khoan cười lạnh: “Ta độc? Chẳng qua chỉ là người ngu ngốc thôi! Không phải có câu nói, vô độc bất trượng phu hay sao? Ưu đãi một mình ta hưởng thụ vẫn là tốt hơn.”

Trần Mặc run lên vài cái, cuối cùng đổ gục xuống dưới mặt đất.

Bàng Khoan ngoắc tay gọi một tên thủ hạ đến, phân phó: “Mang hắn đi xử lý cho cẩn thận. Ngần vạn lần không được để người khác phát hiện ra thi thể của hắn. Ta không muốn bị cảnh sát tới đây hỏi thăm đâu.”

“Dạ.” Gã thủ hạ trầm giọng đáp.

Sau khi lau sạch vết máu dính trên tay, Bàng Khoan thông dong đi vào trong nhà. Lập tức có người mang ghế tới, hầu hạ hắn ngồi xuống. Về phần Trương Văn Trọng, thì đang bị xích trói tại một chiếc cọc gỗ, dựng ở giữa sân.

Tiếp nhận chum trà trong tay người hầu, nhấm nháp vài ngụm nhỏ, Bàng Khoan nhìn hai tên thủ hạ đứng canh gác ở bên người Trương Văn Trọng, phân phó: “Cứu tỉnh hắn cho ta!”

216. Chương 218: Kim Cương Nộ Mục

Bàng Khoan ra lệnh cho hai tên thủ hạ đi múc nước giếng dội lên người Trương Văn Trọng. Lúc này công hiệu của mê hương đã gần chấm dứt, dưới cái lạnh thấu xương của nước giếng, nhất thời Trương Văn Trọng tỉnh lại từ trong cơn hôn mê.

Trương Văn Trọng hồi tỉnh, rõ ràng cảm nhận được cơn đau từ huyết Khí Hải và tứ chi truyền đến, hắn lập tức ngộ ra mình đã bị phế tứ chi, cùng điểm phá huyết Khí Hải. Bất quá Trương Văn Trọng cũng không có hoảng loạn, mà toàn lực vận khởi Y Giám Tâm Kinh luyện hóa Đại Đạo Như Ý Đan, mượn uy lực thần kỳ của Y Giám Tâm Kinh, lấy tốc độ người bình thường khó có thể tưởng tượng, chữa trị những vết thương ở trên người.

Toàn lực vận chuyển Y Giám Tâm Kinh, đồng thời Trương Văn Trọng không quên dùng ánh mắt sắc bén ngắm nhìn bốn phía chung quanh.

Nơi này đối với hắn mà nói, thì hiển nhiên là một cái địa phương hoàn toàn xa lạ.

Ngoại trừ quan sát tình huống bốn phía chung quanh, hắn còn miễn tuệ phát hiện ra, trừ bỏ hai mươi người đứng ở ngoài sân, trong căn nhà phía trước còn có từng đôi mắt âm tà đang nhìn vào chính mình.

Ở trong căn nhà mang phong cách kiến trúc cổ kính này, ít nhất có hai mươi lăm người đang chăm chú nhìn vào hắn. Hơn nữa, thực lực của bọn chúng đều không yếu.

Trừ bỏ người trung niên gầy gò đang ngồi trên chiếc ghế băng ở phía trước là Thiên Cấp cao thủ, hai mươi bốn người còn lại, thì ba người trong số đó cũng có tu vi Thiên Cấp. Bất quá bọn chúng không lộ diện mà tiềm phục trên căn nhà mái ngói kia, xuyên thấu qua khe cửa sổ thăm dò Trương Văn Trọng. Hai mươi mốt

người kia tu vi đã ngoài Địa Cấp trung kỳ, sáu người trong đó gần đạt tới Địa Cấp đỉnh kỳ, như vậy chỉ còn cách Thiên Cấp cảnh giới một bước chân nữa mà thôi. Nhưng một bước này, lại không dễ dàng vượt qua.

Khi Trương Văn Trọng quan sát bốn phía, thì hai gã đệ tử Bàng gia cũng đang lục soát người hắn. Mấy thứ linh tinh như ví, điện thoại di động, hiển nhiên là bọn chúng không cảm thấy hứng thú, tùy tiện quẳng ném xuống nền đất.

“Gia chủ, đây là vũ khí lục soát được từ trên người của hắn.” Một gã đệ tử Bàng gia đem khẩu Desert Eagle giao cho Bàng Khoan. Còn thanh nhuyễn kiếm kia thực sự quá mềm dẻo, tên đệ tử Bàng gia không coi nó là vũ khí, chỉ nghĩ nó là sợi dây lưng màu bạc mà thôi.

“Súng? Ừa, đây là khẩu Desert Eagle? Làm sao nó bé thế nhỉ?” Bàng Khoan đối với súng đạn cũng thường nghiên cứu, liếc mắt một cái liền nhìn ra xuất xứ của khẩu súng này. Nhưng thể tích nhỏ gọn có thể bỏ túi, hẳn hơi có điểm nghi hoặc cũng khó giải thích nổi. Sau khi cầm khẩu súng trong tay ngắm nghía một hồi, nhất thời Bàng Khoan nở nụ cười lạnh, tùy tiện quẳng sang một bên, nói: “Nào có súng lục nhẹ hều như vậy? Đây rõ ràng chỉ là một thứ đồ chơi rẻ tiền!”

Bàng Khoan trông thấy Trương Văn Trọng đã tỉnh lại, hắc hắc cười lạnh hai tiếng. Theo sau nâng ngón tay chỉ vào cổ thi thể của Trần Mặc, đang được một gã đệ tử Bàng gia chặt thành từng khúc nhỏ, thần tình nhẹ nhàng tươi cười, nhìn về phía Trương Văn Trọng nói: “Ha ha, tiểu tử. Ta nghe cái xác chết kia nói, người nắm giữ phương pháp mở Ngạc Sơn Bảo Tàng?”

“Đúng vậy.” Trương Văn Trọng trả lời thực nhanh gọn, không hề có nửa điểm ý tứ che giấu.

Sở dĩ Trương Văn Trọng trả lời nhanh gọn như vậy, là bởi vì hắn đang cần chừng mười phút thời gian để miệng vết thương khép lại. Đồng thời cần thêm nửa giờ nữa, thì chân nguyên mới hoàn toàn khôi phục. Chỉ sau khi mọi thương thế đã lành lặn, chân nguyên khôi phục, hắn mới có tiền vốn để tranh phong với bọn gã Thiên Cấp cao thủ cùng hai mươi mốt tên Địa Cấp trung kỳ!

Cho nên hắn cần phải tranh thủ một đoạn thời gian, không bị người khác quấy rầy!

Trương Văn Trọng trả lời nhanh gọn cũng làm cho Bàng Khoan ngây người ra. Đầu tiên hắn cứ nghĩ rằng Trương Văn Trọng sẽ thề thốt phủ nhận, để cho hắn phải sử dụng nghiêm hình tra khảo. Trăm triệu lần khiến hắn thực không ngờ, Trương Văn Trọng trả lời quá mức nhanh gọn, rành mạch. Điều này làm cho những thủ đoạn tra khảo tàn nhẫn chuẩn bị trước đó, cũng không có cơ hội thi triển.

Bất quá đây không phải là chuyện tồi tệ gì đối với Bàng Khoan. Cho nên rất nhanh hắn lại mỉm cười nói: “Không nghĩ ra, tiểu tử ngươi cũng là một người biết thức thời. Ta thích nhất được nói chuyện với người thức thời vậy.” Hắn lại chỉ vào thi thể của Trần Mặc, thanh âm bỗng nhiên trở nên băng lạnh, uy hiếp nói: “Dem phương pháp mở Ngạc Sơn Bảo Tàng mà người nắm giữ, nói cho ta biết. Nếu người dám khăng khăng cự tuyệt, hoặc là dám giở trò, ta sẽ làm cho ngươi giống như hắn, chết không được toàn thi. Đương nhiên trước khi ngươi chết, sẽ phải chịu đủ các loại cực hình tra tấn, để cho ngươi hối hận vì sao lại sinh ra ở trên thế giới này!”

Trương Văn Trọng cũng không có bị hắn hù dọa, mà bình tĩnh đáp: “Nếu ta nói cho người biết phương pháp mở Ngạc Sơn Bảo Tàng. Liệu ta có được ưu đãi gì không? Hiện giờ huyết Khí Hải của ta bị phá, tứ chi đứt gân, một thân võ công khổ luyện tan thành mây khói. Hiện tại đối với ta mà nói, chết chính là một loại giải thoát, người cư nhiên còn muốn dùng cái chết để uy hiếp ta....” Nói đến đây khóe miệng Trương Văn Trọng lộ ra một nụ cười trào phúng: “Người há lại không cảm thấy buồn cười sao?”

“Lớn mật! Dám cười nhạo Bàng gia chủ!” Hai gã đệ tử Bàng gia đứng ở bên cạnh, nghe vậy không khỏi giận tím mặt, vung mạnh tay lên, định dùng roi da trong tay quất Trương Văn Trọng.

“Dừng tay.” Đúng lúc này, Bàng Khoan lại quát lớn. Hẳn nhiên hứng thú đánh giá Trương Văn Trọng: “Người nói cũng có chút đạo lý. Nếu ta rơi vào kết cục như thế này. Thiết nghĩ sẽ không khác người bao nhiêu. Bất quá hiện giờ ngươi còn chưa cắn lưỡi tự sát, đã chứng minh là ngươi vẫn muốn sống. Người không chịu nói đơn giản là vì muốn đưa ra điều kiện thôi. Nói đi, rốt cuộc thì muốn như thế nào, mới bằng lòng nói cho ta biết phương pháp mở Ngạc Sơn Bảo Tàng đây?”

Trương Văn Trọng biểu diễn cũng không tồi, đầu tiên hắn ảm đạm cười, theo sau đó mới nói: “Người chính

là người thông minh, như vậy ta cũng chẳng cần lòng vòng thêm nữa. Điều kiện của ta rất đơn giản, ta cần một khoản tiền ưu đãi! Hiện giờ cho dù chữa lành thương thế, ta cũng chỉ là một phế nhân không hơn không kém. Cho nên ta muốn một khoản tiền, một khoản đủ để ta sử dụng cả đời cũng không hết!”

“Không thành vấn đề!” Bànng Khoan không chút do dự đáp ứng: “Trên đời này, tiền có thể giải quyết mọi vấn đề! Ta đáp ứng người, chỉ cần người nói ra phương pháp mở Ngạc Sơn Bảo Tàng. Ta sẽ chuẩn bị cho người một khoản tiền khổng lồ, đủ để người tiêu xài trăm năm cũng không hết!”

Trương Văn Trọng cười lạnh: “Người đáp ứng thật sáng khoái. Nhưng ta dựa vào đâu để tin tưởng người đây? Ai dám cam đoan, sau khi ta nói cho người nghe phương pháp mở Ngạc Sơn Bảo Tàng, người sẽ không giết ta chứ?”

Bànng Khoan sớm đã lường trước được, Trương Văn Trọng sẽ hỏi câu này. Cho nên hắn cười lạnh hồi đáp: “Không ai có thể cam đoan. Nếu người tin tưởng lời hứa hẹn của ta. Vậy thì người còn có cơ hội sống, thậm chí là một cuộc sống sung túc no đủ. Đương nhiên, nếu người không tin tưởng lời nói của ta, thì sẽ gắn liền với các loại khảo hình tra tấn. Cuối cùng chết đi mới được giải thoát....Người...tự...chọn đi!”

Tại Bànng Khoan xem ra, con người trời sinh đã là một tay cờ bạc chuyên nghiệp. Vô luận là ai, vô luận nhìn thấu sinh tử, chân chính chưa tới lúc phải chết, chỉ cần trông thấy được một tia hi vọng sống sót, cho dù không đủ năng lực cũng sẽ mạnh mẽ phấn đấu. Hắn tin chắc rằng, Trương Văn Trọng sẽ phải lựa chọn tin tưởng lời nói của mình, thành thành thật thật đem phương pháp mở Ngạc Sơn Bảo Tàng nói ra.

Bànng Khoan thần tình cười lạnh nhìn Trương Văn Trọng, đồng thời trong lòng âm thầm nghĩ: “Tiểu tử, người yên tâm đi. Sau khi người khai ra phương pháp mở Ngạc Sơn Bảo Tàng. Ít nhất phải chờ đến lúc ta thu thập xong bảo tàng, thì ta mới giết chết người. Bởi vì trên đời này, ta chúa ghét những kẻ giả bộ thông minh hơn ta.”

Đáng tiếc chính là, Bànng Khoan không hề hay biết gì về thương thế của Trương Văn Trọng. Giờ phút này thân thể của Trương Văn Trọng đang khôi phục nhanh tới mức chóng mặt.

Trên mặt Trương Văn Trọng xuất hiện biểu tình do dự, diễn cảm giống thật như đúc, làm cho Bànng Khoan không chút nghi ngờ. Sau khi do dự khoảng vài phút đồng hồ, Trương Văn Trọng nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Được rồi, ta bất chấp mọi giá, tin tưởng người một lần! Chỉ mong, ngàn vạn lần người đừng làm cho ta thất vọng!”

“Người nói đi!” Tất cả mọi chuyện đều nằm trong suy nghĩ của Bànng Khoan. Hắn mỉm cười phát tay, gã đệ tử đứng ở bên cạnh lập tức móc ra một chiếc bút ghi âm, đưa tới gần miệng Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng hít hai cái thật sâu, dùng ngữ khí nhẹ nhàng nói: “Muốn mở Ngạc Sơn Bảo Tàng, trước tiên phải tìm đường vào trong lòng núi. Mà muốn đi vào trong lòng núi, thì phải vượt qua đỉnh U Minh Phong.”

Hắn chậm rãi đem lộ tuyến của lăng mộ Ngạc Vương, cùng phương pháp tránh né những cơ quan cạm bẫy, giảng thuật ra. Chỉ thấy Bànng Khoan và đám đệ tử Bànng gia đứng chung quanh đều trợn mắt há mồm, hồn nhiên bất tri giác không biết thời gian đang vùn vụt trôi qua.

Nửa giờ đồng hồ trôi qua rất nhanh.

Huyệt Khí Hải và gân ở tứ chi của Trương Văn Trọng, mười lăm phút trước đã lành lặn như thuở ban đầu. Sau khi triệt để khôi phục lại chân nguyên hao tổn, cũng là lúc đám người Bànng gia phải thừa nhận cơn giận dữ sầm sét. Tuy rằng Trương Văn Trọng tâm địa thiện lương, nhưng nó không đại biểu cho việc Trương Văn Trọng sẽ không động sát tâm!

Kim Cương Nộ Mục, chuyên dùng để hàng ma phục yêu. Trương Văn Trọng cũng có lúc phải hành động như thế!

Khi Trương Văn Trọng nói đến điểm mấu chốt, bỗng nhiên hắn tạm thời ngưng lại, không tiếp tục giảng thuật thêm nữa.

Bànng Khoan nhướng mày, quát: “Người dừng lại làm gì? Còn không mau nói hết ra!”

Trương Văn Trọng bình tĩnh đáp: “Người thật sự muốn để nhiều người như vậy, biết được phương pháp tiến nhập tâm cung sao?”

Bàng Khoan hơi ngẩn ra, câu nói này của Trương Văn Trọng đã làm cho tim hắn nhảy dựng lên thon thoát. Tuy rằng những người chung quanh đều là thủ hạ dưới tay hắn, nhưng Bàng Khoan cũng không muốn để cho nhiều người biết được phương pháp tiến nhập lăng mộ của Ngạc Vương đâu.

Bí mật lớn như vậy, một mình hắn biết là đủ lắm rồi!

Bàng Khoan đưa mắt nhìn Trương Văn Trọng, thầm nghĩ: “Thằng tiểu tử này, hay là có âm mưu quỷ kế gì đây?”

Bất quá rất nhanh hắn liền cười tự giễu chính mình: “Hiện giờ thằng nhãi con chỉ là một phế nhân, còn có nỗi âm mưu quỷ kế gì sao? Ta đã lo lắng thái quá mất rồi!”

Bàng Khoan đứng dậy, phất tay ra hiệu cho hai gã thủ hạ đứng ở bên cạnh Trương Văn Trọng thối lui xuống.

Theo sau cất bước đi tới trước mặt Trương Văn Trọng, nghiêng đầu lại gần nói: “Hiện giờ người có thể nói thầm cho ta nghe được rồi.”

“Phương pháp tiến vào trong tâm cung chính là...”

Bất thành linh trong mắt Trương Văn Trọng hiện ra một tia sát khí. Chỉ nghe “băng băng” hai tiếng, sợi dây xích to như đầu ngón tay cái quấn quanh người hắn liền bị giứt đứt, bởi một chiêu “Song Phong Quán Nhĩ”. Dưới thanh âm chói tai phá không rít lên, quyền đầu hung hăng đâm tới hai huyệt Thái Dương của Bàng Khoan.

“Người đi chết đi....”

217. Chương 219: Đại Khai Sát Giới

Trong tiềm thức của Bàng Khoan, hắn nhận định Trương Văn Trọng đã bị phá hủy huyệt Khí Hải, gân tay chân bị chặt đứt, đã là một phế nhân mặc cho hắn tùy ý xâm lược. Cho nên hắn cũng thiếu sự phòng bị đối với Trương Văn Trọng. Hơn nữa lần đánh bất ngờ của Trương Văn Trọng, chợt tới thật sự là quá mức đột nhiên, hơn nữa tốc độ cũng thật quá nhanh, nhanh tới mức hắn còn chưa kịp phản ứng thì hai tay của Trương Văn Trọng cũng đã nặng nề nện lên trên hai bên huyệt Thái Dương của hắn.

Trong song quyền của Trương Văn Trọng ẩn chứa lực lượng cực mạnh, không chỉ chấn động tai, miệng, mũi, mắt của Bàng Khoan trong nháy mắt tuôn máu không ngừng, càng chấn đến đầu hắn phát mộng, trong óc trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn trống rỗng. Trong khoảnh khắc, Bàng Khoan không còn kịp chống đỡ, thân tình cứ dạt ra đứng ngay trước mặt Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này.

Trước mặt, hắn đang ở trong thế cực kẻ địch vờn quanh, phải nắm chắc mỗi một cơ hội tích tắc, dùng thủ đoạn sấm sét, mau chóng đánh gục địch nhân. Bằng không, một khi để cho những cao thủ Bàng gia xúm lại, như vậy tình cảnh của hắn chỉ càng thêm nguy cơ.

Trương Văn Trọng đập song quyền vào huyệt Thái Dương của Bàng Khoan, lập tức liền biến thành trảo, chăm chú chế trụ đầu Bàng Khoan, hai chân hắn ngay lúc này vang lên hai tiếng “băng băng”, chặt đứt xích sắt dưới hai chân, bỗng nhiên thả người nhảy lên, vung cao đầu gối hung hăng hất mạnh vào ngay hạ bộ của Bàng Khoan. Trong nháy mắt đã phế bỏ hạ bộ yếu đuối của hắn, ngay đúng quãng nhất thời tuôn ra đầy máu tươi!

Tuy rằng Bàng Khoan đã sớm rèn luyện thân thể cứng rắn như sắt thép, nhưng vẫn có mấy địa phương trên thân thể không thể rèn luyện được, đây cũng là tử huyệt của hắn. Lúc này Trương Văn Trọng tuyển chọn mục tiêu công kích, ngay huyệt Thái Dương trên đầu, cùng với hạ bộ trong đũng quần, chính là chỗ trí mạng của hắn.

“A!” Bàng Khoan há mồm phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương, thân thể hắn tức thì bị một cú hất chân cực mạnh của Trương Văn Trọng làm bay ngược hai chân lên bầu trời.

Thế nhưng Trương Văn Trọng cũng không hề ngừng thế tiến công, trước tiên hắn buông lỏng tay, lại nắm chặt thành quyền, dùng khí thế dũng mãnh không ngừng đâm mạnh vào mặt Bàng Khoan, tốc độ ra quyền của hắn cực nhanh, ngay trong chớp mắt hắn đã đánh mấy trăm quyền vào mặt họ Bàng! Dưới thế tiến công như mưa rền gió dữ của Trương Văn Trọng, khuôn mặt Bàng Khoan có cứng rắn như sắt thép cỡ nào, cũng bị đánh đến mất cả hình người. Máu tươi nhuộm đầy khuôn mặt hắn, chung quanh đầy vết thương, có thể nhìn thấy rõ cả xương cốt.

Lúc này Bàng Khoan chỉ còn thở yếu ớt, sinh mạng của hắn cũng đã tới nông nổi dầu hết đèn tắt.

Thân thể Bàng Khoan bị lơ lửng trên bầu trời, thẳng đến lúc này mới rơi xuống dưới.

Trương Văn Trọng cũng không chờ hắn rơi xuống đất, lại nhảy tới, đầu gối lại lần nữa hất lên.

Lần này, lại một cú hất hung hăng giáng vào trong ngực Bàng Khoan. Xương ngực và xương sườn vốn đã được Bàng Khoan rèn luyện cứng rắn như sắt thép, căn bản không thể đỡ được uy lực của cú hất ngược cực mạnh này, trong nháy mắt đã bị chấn gãy từng khúc. Ngay trong tích tắc đầu gối giáng vào ngực Bàng Khoan, hai khuỷu tay của Trương Văn Trọng đã giơ lên, sau đó với uy thế sấm sét hướng ngay huyết Đại Chuyết cùng huyết Mệnh Môn hạ xuống. Lực lượng ẩn chứa cực mạnh ở hai khuỷu tay, trong nháy mắt liền phá vỡ hai yếu huyết trên lưng Bàng Khoan, đồng thời xuyên thấu tạng phủ, đưa ngũ tạng lục phủ của hắn cũng chấn thương.

Bàng Khoan vốn đã như nổ mạnh hết đà, cũng không còn kiên trì được nữa. Há mồm phun ra một ngụm máu tươi, thân thể hắn nhất thời xụi lơ xuống tới, triệt để không còn hô hấp cùng ý thức.

Một loạt thế tiến công của Trương Văn Trọng, nhìn như phức tạp, thế nhưng từ lúc đột nhiên tấn công đến lúc đánh gục Bàng Khoan, thời gian tiêu hao cũng chỉ trong nháy mắt. Cho nên thẳng đến khi thi thể Bàng Khoan rơi xuống mặt đất, phát sinh một thanh âm trầm muộn, thì hai mươi bốn người của Bàng gia ở trong tòa nhà phong cách cổ xưa này vẫn còn chưa kịp hồi tỉnh từ trong biến cố bất thành linh.

Người của Bàng gia đưa mắt nhìn Trương Văn Trọng đang đứng thẳng, lại nhìn Bàng Khoan nằm bất động trên mặt đất không còn hô hấp, khiếp sợ há to miệng.

“Đây...đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Người này không phải đã bị gia chủ phá hủy huyết Khí Hải, đánh đứt gân tay chân, phế bỏ tu vi toàn thân hay sao? Thế nào còn có thể bứt gãy xiềng xích, khởi xương tiến công?”

“Gia chủ đã chết! Gia chủ đã bị người này giết chết!”

“Giết hắn! Báo thù cho gia chủ!”

Sau thoáng ngầy người vì cực độ khiếp sợ, hai mươi bốn người còn lại của Bàng gia đều đặng đặng lửa giận, lớn tiếng kêu gào: “Giết người kia, báo thù cho gia chủ.”

Mười một người vốn đang đứng giữa sân, dẫn đầu rít gào đánh về phía Trương Văn Trọng. Còn lại mười ba người ẩn thân khắp phòng ốc bốn phía quanh sân, cũng chụp lấy vũ khí, thả người phá cửa sổ bay ra, gào thét đánh về phía Trương Văn Trọng đang đứng giữa sân.

Trên mặt Trương Văn Trọng không có chút kinh hãi, hắn quát lạnh một tiếng, bỗng nhiên vung lên xích tay chân, chân nguyên mạnh mẽ tràn ra trên xích sắt, đem chúng chấn đứt thành từng khúc, hóa thành những mảnh xích sắt cỡ ngón cái, giống như mưa rền gió dữ bắn về phía mười một người xông vào đầu tiên.

Mười một người nhất thời kinh hãi, trong tay có vũ khí thì vội vã huy vũ khí cản lại những mảnh xích sắt đang bắn tới. Người không có vũ khí thì gấp tào ương, chỉ đành dựa vào thân pháp tránh né thối lui. Muốn đối kháng hầu như không có khả năng, bởi vì những mảnh sắt dưới chân nguyên tác dụng, uy lực có thể so với những viên đạn bắn ra từ những cây súng. Đối với những người chỉ có tu vi địa cấp trung hậu kỳ mà nói, hạ tràng đối kháng chỉ có con đường chết hay tàn phế!

Nhưng số lượng mảnh sắt bay tới thật sự là quá nhiều, dù có muốn tránh né cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Ngay trong lúc sống còn, những người này cũng không còn để tâm đến đáng về, có người bỏ chạy trời chết, có người lăn tròn trên mặt đất, dù có mấy người có vũ khí trong tay, cũng không thể chặn lại toàn bộ những mảnh sắt phóng tới. Chỉ cần có hai ba mảnh xuyên qua phòng tuyến bắn vào người, lập tức phá tan phòng tuyến của họ, để cho bọn họ cũng giống như những người không có vũ khí, kêu thảm thiết liên tục.

Vừa làm vỡ nát xích sắt biến thành những mảnh sắt bắn ra đánh thương người, Trương Văn Trọng cũng không dừng thế tiến công. Hắn biết rõ chỉ đem quyền chủ động đoạt vững vàng vào trong tay, thừa dịp những người của Bàng gia còn chưa kịp vây kín, đánh bại bọn hắn, mới có cơ hội giành thắng lợi! Ngàn vạn lần đừng quên, tuy rằng Bàng Khoan đã bị hắn đánh chết, thế nhưng nơi này còn có rất nhiều cao thủ.

Trương Văn Trọng nhanh chóng cởi ra râu tròng hạt trên cổ tay, đem mười chín viên tròng hạt toàn bộ nắm chặt trong lòng bàn tay. Bởi vì những tròng hạt này nếu chỉ nhìn từ bên ngoài, rõ ràng cũng chỉ là một râu chuối tròng hạt bình thường. Cho nên trước đó những cao thủ trong Bàng gia cũng không tháo nó xuống, thẳng đến khi Trương Văn Trọng vung tay bắn ra, bọn hắn mới biết được mình đã sai lầm lớn đến bao nhiêu.

Hơn mười viên tròng hạt, gào thét bắn về mười ba người từ trong phòng lao ra.

Trong đó có chín viên, hướng về ba thiên cấp cao thủ của Bàng gia. Mười viên khác bắn về sáu người có tu vi địa cấp đỉnh kỳ cùng bốn người tu vi địa cấp hậu kỳ!

Trương Văn Trọng biết, chỉ nhờ vào mười chín viên tròng hạt thì không có khả năng đánh bại những người của Bàng gia. Mục đích hắn phóng xuất ra tròng hạt, cũng chỉ muốn trì hoãn lại tốc độ của bọn hắn, đương nhiên, nếu như có thể đạt được hiệu quả sát thương, tự nhiên là quá tốt.

Ngay lúc vừa phóng ra râu chuối tròng hạt, Trương Văn Trọng dùng thân pháp khinh công Bát Bộ Cẩn Thiên thả người nhảy lên. Đầu ngón chân đập mạnh lên trên đầu hai gã Bàng gia đang lăn trên mặt đất, trong lúc đập chết bọn hắn, cũng mượn lực bay thẳng tới sáu cao thủ địa cấp đỉnh kỳ cầm trường đao của Bàng gia.

Sáu gã cao thủ địa cấp đỉnh kỳ của Bàng gia vốn tưởng rằng Trương Văn Trọng bắn ám khí về phía bọn hắn chỉ là những mảnh sắt, cho nên phản ứng đầu tiên chỉ là huy đao đón đỡ.

Nhưng bọn hắn trăm triệu không thể ngờ tới, lần này khi viên tròng hạt tiếp xúc với lưỡi đao lập tức nổ tạc, hóa thành một đoàn hỏa diễm hùng hực thiêu đốt.

Bất ngờ không kịp đề phòng, đường đao trong tay bọn hắn toàn bộ đều bị cắt nát, trong ngực dâng lên một cảm giác đè áp, há mồm phun ra một ngụm máu tươi. Phiến hỏa diễm hùng hực thiêu đốt, lập tức lan tràn lên người bọn hắn, trong nháy mắt đã thiêu cháy vết bỏng rộp thật lớn.

Bọn hắn không kịp dập tắt hỏa diễm trên người, bởi vì Trương Văn Trọng đã bay tới ngay trước mặt.

Tên cao thủ địa cấp đỉnh kỳ cũng là người có tâm huyết, tuy rằng bị thương, nhưng hung tính vẫn không giảm chút nào, gào thét huy vũ thanh đao đã bị gãy trong tay, đâm vào hạ bộ Trương Văn Trọng. Nhưng tốc độ của Trương Văn Trọng nhanh hơn hắn rất nhiều, không đợi hắn kịp huy đao, Trương Văn Trọng đã nhào tới trước mặt hắn, dùng hai chân cuộn lại mạnh mẽ kẹp lấy đầu hắn, dùng lực siết lại, chợt nghe một tiếng vang giòn lộp bộp, xương cổ của hắn đã bị bẻ gãy.

Thế tiến công của Trương Văn Trọng cũng chưa kết thúc, mà chỉ vừa bắt đầu!

Nương theo lực quán tính khi tên địa cấp đỉnh kỳ giãy dụa, Trương Văn Trọng nghiêng người đảo lộn đứng lên, nguyên hai chân đang cuộn lại liền mạnh mẽ tung ra: “Bang, bang, phanh...” ba cước đá vào trong ngực của một cao thủ địa cấp đỉnh kỳ, lực đá mạnh mẽ trong nháy mắt đã đem vùng ngực tên cao thủ lồm xướng dưới, làm hắn không kịp cả rên rỉ, đã lập tức mất mạng.

Hai tên cao thủ địa cấp đỉnh kỳ kinh hãi, vội vã cầm đường đao trong tay hướng Trương Văn Trọng ném tới, muốn làm như ám khí, tuy rằng không thể giết chết Trương Văn Trọng, nhưng có thể làm hắn hoảng loạn một chút cũng tốt. Nhưng Trương Văn Trọng vừa mới rơi xuống trên mặt đất, liền dùng hai tay chống dưới đất, hai chân rất nhanh dùng một chiêu giống như trong điệu nhảy hip hop “Thomas quay về”, khiến cho hai thanh đao bị gãy lập tức bắn về phía hai tên cao thủ địa cấp đỉnh kỳ đang nhào tới.

Hai tên cao thủ không kịp né tránh, bị thanh đao gãy cắm xuyên vào cổ họng, ngã xuống bỏ mình.

Ngay khi Trương Văn Trọng vừa nhảy lên khỏi mặt đất, hai gã cao thủ địa cấp đỉnh kỳ còn sót lại vừa lúc nhào tới. Chân phải hấn điểm lên mặt đất, tránh được thanh đao gãy của một tên cao thủ đâm tới, cũng không áp dụng phương thức khác, liền phi thân đến trước mặt tên cao thủ, dùng một chiêu Kim Vồng Chàng Chung trong Thiết Đầu Công(dùng đầu đụng đầu), “phanh” một tiếng đã đập vào trên đầu tên cao thủ kia.

Tên cao thủ hiển nhiên chưa từng tu luyện qua công phu Thiết Đầu Công, thất khiếu nhất thời bị chấn tuôn máu không ngừng, thân thể mềm nhũn ngã xuống mặt đất.

Cùng lúc đó, tên cao thủ địa cấp đỉnh kỳ cuối cùng cũng đã vọt tới phía sau Trương Văn Trọng, vung thanh đao gãy trong tay, chém về phía cổ hắn.

Ngay trong lúc chỉ mành treo chuông, Trương Văn Trọng đột nhiên xoay người, đồng thời tay phải thò vào bên hông, đem thanh Tam Xích kiếm rút ra, dùng uy thế sét đánh không kịp bưng tai đâm thẳng vào tên cao thủ địa cấp đỉnh kỳ cuối cùng.

Trước khi thanh đao gãy chém vào cổ Trương Văn Trọng, thanh Tam Xích kiếm của Trương Văn Trọng cũng đã sớm đâm xuyên huyệt Mi Tâm của hắn.

Thân thể tên cao thủ cuối cùng nhất thời mềm nhũn, “phác thông” một tiếng tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Ngay trong khoảnh khắc chớp mắt, Trương Văn Trọng đã dùng uy thế sấm sét một lần đánh chết sáu gã cao thủ địa cấp đỉnh kỳ. Lúc này bên trong sân nhà Bàng gia, ngoại trừ Trương Văn Trọng, cũng chỉ còn ba thiên cấp cao thủ của Bàng gia vẫn không chút bị thương đứng thẳng. Những người còn lại có người đã chết, có người đang nằm trên mặt đất kêu rên thảm thiết, hoàn toàn đánh mất sức chiến đấu. Từ lúc Trương Văn Trọng đột nhiên xuất thủ đến tận bây giờ, cũng bất quá chỉ trải qua năm sáu phút thời gian, nhưng chỉ trong năm sáu phút, Bàng gia đã mất đi một thiên cấp cao thủ, sáu địa cấp đỉnh kỳ cao thủ, cùng mười lăm địa cấp trung hậu kỳ cao thủ, cái giá vô cùng thảm trọng!

Dù là ba gã thiên cấp cao thủ của Bàng gia, cũng không khỏi cảm thấy hoảng sợ sâu sắc đối với thực lực của Trương Văn Trọng. Thế nhưng việc đã đến nước này, bọn hắn cũng phải cùng Trương Văn Trọng chiến đấu một mất một còn.

Trong khoảnh khắc không tiếng động, ba gã thiên cấp cao thủ Bàng gia rất nhanh di động bước chân mình, từ ba phương vị khác nhau, mơ hồ hình thành trận pháp, vây quanh Trương Văn Trọng ở giữa.

“Tam Tài Sát Trận?” Vùng lông mày của Trương Văn Trọng nhướng lên, nhìn ra ba gã thiên cấp cao thủ đang bày trận pháp. Nhưng trên mặt hắn vẫn không có chút kinh hoảng, nhẹ nhàng run tay phải, đem máu tươi nhiễm trên Tam Xích kiếm giũ xuống, sau đó chĩa kiếm về phía ba tên thiên cấp cao thủ phía trước, cười lạnh nói: “Đến đây đi, ta cho các ngươi nhìn xem trận này làm sao phá giải!”

Bên trong sân viện Bàng gia, đột nhiên nổi lên một trận gió lạnh, lá rụng khô vàng tung bay, hiện rõ cảnh tượng tức sát tiêu điều xơ xác.

218. Chương 220: Phong Thạch Phiên

Ba gã thiên cấp cao thủ của Bàng gia khoảng chừng năm mươi tuổi, tuy rằng râu tóc đều đã hoa râm, nhưng thân thể vẫn còn rất cường tráng. Lúc này, đã đi vào cuối mùa thu gió lạnh thổi tràn, mái tóc hoa râm cùng quần áo họ đều theo gió nhẹ nhàng bay lên, rất có phong phạm của một cao thủ. Ở trong tay bọn hắn, đều cầm một thanh đường đao hẹp dài sắc bén, đều không ngoại lệ, mũi đao đều chỉ thẳng vào Trương Văn Trọng. Ba đạo đao khí lạnh lạnh triệt cốt từ trong ba mũi đao bắn ra, làm độ ẩm trong sân mơ hồ như giảm xuống.

Ba gã thiên cấp cao thủ của Bàng gia, ở trên đường đều là người tiếng tăm lừng lẫy, bọn hắn bằng vào thực lực cường hãn cùng với tính cách tàn nhẫn, cùng được xưng là Bàng Thị Tam Lang.

Đối diện với Trương Văn Trọng, ở phía mắt trái có một tấm vải đen bịt lại, là Độc Nhân Lang Bàng Thế Phong, người có vóc người khôi ngô đứng bên trái, là Thanh Lang Bàng Thế Trạch, người thon gầy bên phải, là Quỷ Lang Bàng Thế Dân. Ba người đều có kinh nghiệm thực chiến phong phú, từng giết chết không ít người. Ngày xưa khi còn ở thời kỳ tráng niên, để có thể đột phá bình cảnh địa cấp cảnh giới trở thành thiên cấp cao thủ, đã từng đi du lịch khắp thế giới, cũng từng tham gia không ít cuộc thi đấu hắc quyền tiếng tăm lừng lẫy, không hề chiến bại. Bởi vậy cũng để cho chiêu số tiến công của bọn hắn, đã được rèn luyện thành tàn nhẫn trí mạng.

Bởi vì quanh năm bọn hắn đều cùng tu luyện chung một chỗ, cho nên ba thiên cấp cao thủ của Bàng gia cũng đã bồi dưỡng ra sự ăn ý cực cao. Bọn họ bày ra Tam Tài Sát Trận, có thể không tính là trận pháp cao thâm tinh diệu gì, thế nhưng bởi vì có sự ăn ý cực cao, cho nên có thể phát huy ra uy lực ở hạn độ lớn nhất.

Tuy rằng nhân số chiếm ưu thế, nhưng ba người của Bàng gia cũng không vội vã khởi xướng tiến công với Trương Văn Trọng, mà tiếp tục duy trì tư thái áp bách, chậm rãi tới gần hắn. Tuy rằng tâm tình lúc này của bọn hắn chỉ hận không lập tức chém Trương Văn Trọng thành thịt vụn, nhưng kinh nghiệm vô số lần sinh tử ấu đã nói cho bọn hắn, ngay lúc này không thể gấp gáp. Bọn hắn cứ kiên trì như vậy, từ từ đề thăng uy áp đối với Trương Văn Trọng, bức bách hắn lộ ra kẽ hở. Mà một khi Trương Văn Trọng lộ ra kẽ hở, bọn hắn sẽ lập tức phát ra thế tiến công sắc bén, tranh thủ đánh gục Trương Văn Trọng thật nhanh!

Tuy rằng ba cao thủ thiên cấp Bàng gia không nóng nảy phát động tiến công, nhưng Trương Văn Trọng cũng không muốn tiếp tục kéo dài dây dưa. Từ thái độ cả ba biểu hiện ra ngoài, Trương Văn Trọng liền hiểu được dự định của bọn hắn, nếu như để tiết tấu của trận đánh này tiến nhập tới sự khống chế của ba thiên cấp cao thủ Bàng gia, tính mạng của hắn cũng sẽ gặp nguy cơ.

Cho nên hắn phải lập tức tiến công, muốn đem tiết tấu của trận đánh một lần nữa nắm lại trong tay hắn. Chỉ có làm như vậy, hắn mới có khả năng thắng lợi!

Trương Văn Trọng cầm Tam Xích kiếm, híp mắt dùng ánh mắt nhạy cảm đánh giá ba gã thiên cấp cao thủ, phàm là trận pháp, vô luận do bao nhiêu người cấu thành, đều có trận nhãn tồn tại. Chỉ cần có thể đánh bại trận nhãn, dù trận pháp có lợi hại, cũng sẽ rách nát trong nháy mắt.

Sau thoáng quan sát ngắn ngủi, Trương Văn Trọng phát hiện, ba thiên cấp cao thủ cấu thành Tam Tài Sát Trận, trận nhãn chính là Độc Nhân Lang Bàng Thế Phong ở trước mắt. Không thể nghi ngờ, có thể trở thành trận nhãn, thì thực lực của Bàng Thế Phong cũng cực mạnh nhất trong ba người.

Nếu đã biết rõ trận nhãn, như vậy hiện tại Trương Văn Trọng muốn làm, chính là dùng uy thế sấm sét đánh chết Bàng Thế Phong, phá Tam Tài Sát Trận, sau đó dùng thế tiến công sắc bén, đem Bàng Thế Trạch, Bàng Thế Dân giết chết!

Hai chân Trương Văn Trọng điểm xuống mặt đất, cả người nhất thời giống như viên đạn pháo, cấp tốc bắn về phía Bàng Thế Phong. Tam Xích kiếm trong tay hắn, trong nháy mắt bắn ra ba đóa kiếm hoa, giống như lưỡi rắn phun ra nuốt vào, hướng mi tâm, cổ họng cùng bảo trung của Bàng Thế Phong đâm tới.

Thân là trận nhãn của Tam Tài Sát Trận, Bàng Thế Phong hoàn toàn nhận trọng trách điều hành trận pháp. Hiện tại nhìn thấy Trương Văn Trọng vọt tới, hắn cũng không tỏ vẻ kinh hoảng, khóe miệng hiện ra dáng tươi cười trào phúng, trong lòng thầm nghĩ: “Rất cực người bị chúng ta bức nóng nảy, không ngờ ngu xuẩn liều lĩnh hướng chúng ta công kích. Không thể phủ nhận người đích xác rất lợi hại, nhưng muốn đánh bại Tam Tài Sát Trận của Bàng Thị Tam Lang chúng ta sẽ không có khả năng. Người đã định trước phải chết trong tay Bàng Thị Tam Lang chúng ta!”

Mắt thấy Trương Văn Trọng đã xông tới trước người, hai tay Bàng Thế Phong nắm chặt đường đao, bày ra một tư thế Lực Phách Hoa Sơn, đồng thời trong miệng còn lớn tiếng quát: “Tam Tài Sát Trận hợp lại vây giết địch!”

Bàng Thế Trạch, Bàng Thế Dân ở hai bên lập tức nhằm hướng Trương Văn Trọng, đường đao trong tay bọn hắn đều huy lên. Một người chém từ bên phải, một người chém ngang bên trái, Trương Văn Trọng đã sớm biết chỉ cần mình chủ động tiến công, sẽ làm cho ba thiên cấp cao thủ Bàng gia phối hợp một kích, cho nên trên mặt hắn cũng không hề có vẻ kinh hoảng, vẫn duy trì thái độ bình tĩnh.

Cũng không thấy hắn có động tác gì, hai đạo hàn quang u u lập tức liền xuất hiện ngay sau lưng Bàn Thế Trạch cùng Bàn Thế Dân, hướng huyết Mệnh Môn đâm tới. Huyết Mệnh Môn là yếu huyệt trong thân thể con người, một khi bị Âm Dương Nhị Khí Đình đâm trào chân nguyên đâm trúng, mặc dù không chết cũng sẽ trọng thương!

Tuy rằng Âm Dương Nhị Khí Đình xuất hiện quỷ dị đột ngột cực kỳ, nhưng Bàn Thế Trạch và Bàn Thế Dân tốt xấu cũng là thiên cấp cao thủ, lập tức liền nhận ra sự tồn tại của chúng nó. Trong lòng khiếp sợ Trương Văn Trọng làm sao đưa được ám khí nhiều ra sau lưng bọn hắn phát động tập kích bất ngờ, bọn hắn cũng đã không kịp tránh né, cũng không còn quản chuyện đánh về phía Trương Văn Trọng, chỉ đành tạm thời buông tha tiến công, vội vã xuất một chiêu Tô Tần Bối Kiếm, trở tay đem đường đao gác trên lưng, đỡ lấy cú đánh lén của Âm Dương Nhị Khí Đình.

Trương Văn Trọng biết dưới ánh mắt cùng phản ứng của thiên cấp cao thủ, với uy lực hiện nay của Âm Dương Nhị Khí Đình, sẽ không gây ra được hiệu quả sát thương chân chính, cho nên hắn cũng không trông cậy vào Âm Dương Nhị Khí Đình có thể giết được Bàn Thế Trạch và Bàn Thế Dân, chỉ mong muốn có thể dây dưa được bọn hắn, để trong thời gian ngắn bọn hắn không thể ra tay giúp đỡ được Bàn Thế Phong.

Cho nên lúc này tuy Âm Dương Nhị Khí Đình thất bại trong cuộc đánh lén, nhưng Trương Văn Trọng cũng không thu hồi chúng nó, mà dùng chân nguyên chống đỡ cho chúng, để cho chúng giống như hai phi kiếm nhỏ xíu, dựa vào năng lực đặc thù không ngừng tập kích vào những bộ vị yếu hại của Bàn Thế Trạch và Bàn Thế Dân, để cho bọn hắn phải chuyển tâm ứng phó, tự nhiên không thể làm được “vây kín giết địch” như lời Bàn Thế Phong.

Nhưng Trương Văn Trọng cũng rất rõ ràng, Âm Dương Nhị Khí Đình chỉ có thể dây dưa hai người kia trong thời gian ngắn ngủi, thời gian quá lâu, hai người sẽ giãy thoát khỏi sự dây dưa của chúng.

Cho nên hắn phải nắm chặt thời gian, tranh thủ trước khi hai người có thể xuất thủ mà đánh chết Bàn Thế Phong, để Tam Tài Sát Trận triệt để tan vỡ.

Một loạt động tác nhìn như phức tạp, kỳ thực đều hoàn thành trong nháy mắt, ngay khi hai người kia bị Âm Dương Nhị Khí Đình dây dưa, Tam Xích kiếm trong tay Trương Văn Trọng đã lập tức công tới trước mặt Bàn Thế Phong.

Tuy rằng nhìn thấy hai đồng bạn đều bị Trương xuất ra ám khí cổ quái dây dưa, không thể lập tức chạy tới vây kín đánh chết Trương Văn Trọng, nhưng Bàn Thế Phong không chút kinh hoảng, bởi vì hắn rất tự tin với thực lực của hai đồng bạn. Tin tưởng bọn hắn rất nhanh có thể thoát khỏi sự dây dưa của ám khí, đến giúp đánh chết Trương Văn Trọng. Lúc này nhìn thấy Trương Văn Trọng đánh tới trước mặt, hắn cũng không hề lùi bước, lập tức cầm đường đao ngăn cản, cùng Trương Văn Trọng cứng đối cứng.

Theo Bàn Thế Phong xem ra, kiếm đi nhẹ nhàng, đao thế uy mãnh, nếu như hai người liều mạng, không hề nghi ngờ đao sẽ chiến thắng. Hơn nữa phẩm chất của đường đao trong tay hắn rất tốt, có thể nói thổi tóc cũng đứt, chém sắt như chém bùn. Tất nhiên sẽ có thể dễ dàng chặt đứt Tam Xích kiếm trong tay Trương Văn Trọng, sau đó sẽ chém luôn người ra hai đoạn thật dễ dàng!

“Đương, đương, đương, đương, đương...”

Tiếng đao kiếm va chạm vang lên dày đặc, ngay trong một giây ngắn ngủi, Tam Xích kiếm của Trương Văn Trọng và đường đao trong tay Bàn Thế Phong va chạm kịch liệt không dưới mười lần. Vô số lửa hoa bắn ra, vô cùng xinh đẹp!

Sau một phen đao kiếm va chạm kịch liệt, quả nhiên xuất hiện tiếng răng rắc như bị gãy. Nhưng bị gãy lại không phải Tam Xích kiếm của Trương Văn Trọng, mà chính là đường đao của Bàn Thế Phong!

Tam Xích kiếm của hắn, tốt xấu cũng được luyện chế qua trong Hỗn Độn Lô, sự cứng rắn của nó, những phạm binh như đường đao làm sao có khả năng sánh bằng?

Vừa chặt đứt đường đao của Bàn Thế Phong, Trương Văn Trọng thừa thắng xông lên, kiếm như rắn bạc, thẳng đâm tới cổ họng Bàn Thế Phong.

Bàn Thế Phong thế nào cũng không có nghĩ đến, đường đao được kỳ vọng cao của mình lại không sánh được với kiếm, trong lúc hoảng sợ hắn bất chấp chuyện khác, cầm nửa đoạn đao ném về phía Trương Văn

Trọng, sau đó nửa người trên ngã ra sau, xuất ra một tư thế Thiết Bản Kiêu, ý đồ né tránh một kích của Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng không tránh không né, đem chân nguyên bảo vệ ngoài thân, ngạnh kháng nửa đoạn đao của Bàn Thế Phong. Tuy vẫn bị đao làm bị thương, nhưng chỉ bị thương ngoài da, dù máu tươi nhễ nhại nhưng cũng không tính là gì. Cùng lúc đó, Tam Xích kiếm trong tay hắn biến từ đâm thành chém xuống, tiếp tục bức bách Bàn Thế Phong.

Bàn Thế Phong không ngờ Trương Văn Trọng liều mạng bị thương cũng muốn thu thập mình, nhất thời quá sợ hãi, vội vã thi triển Thiên Cân Trụ, để thân thể cấp tốc nằm xuống đất, sau đó hai tay chống dưới đất lăn người sang một bên.

Trương Văn Trọng tự nhiên sẽ không cho hắn đạt được ý nguyện, chân bước lên, vừa lúc giẫm nát chân phải Bàn Thế Phong, làm hắn không thể lăn qua, đồng thời tốc độ Tam Xích kiếm trong tay càng nhanh hơn. “Phốc” một tiếng, liền đâm thẳng vào trong cơ thể Bàn Thế Phong. Thương cảm cho một thiên cấp cao thủ tiếng tăm lừng lẫy, trong một lần đối mặt đã bị Trương Văn Trọng giết chết.

“Đại ca!”

Bàn Thế Trạch và Bàn Thế Dân thấy thế vừa kinh hãi vừa giận dữ, thê lương rít gào lên. Ở lúc này, Bàn Thế Dân tay phải cầm đao bức lui sự dây dưa của Âm Dương Nhị Khí Đinh, tay trái nhanh chóng đưa vào lòng, móc ra một lá cờ tam giác màu đỏ đen.

“Xem như ngươi lợi hại, không ngờ có thể bức ta xuất ra bảo bối này!” Bàn Thế Dân gương mặt dữ tợn gầm nhẹ, cắn mạnh đầu lưỡi, há mồm phun ra một ngụm máu tươi lên lá cờ tam giác, sau đó hắn cầm lá cờ đón gió bung ra.

Chỉ một thoáng, gió lạnh ào ào trong đại viện Bàn gia, tia sáng tối tăm, vô số cát đá trống rỗng xuất hiện, ầm ầm bay về phía Trương Văn Trọng.

Quả thực là cảnh tượng cát bay đá chạy!

Trương Văn Trọng liếc mắt liền nhìn ra lai lịch của lá cờ tam giác, vùng lông mày nhướng lên: “Phong Thạch Phiên?”

219. Chương 221 : Diệt Môn

Lá cờ trong tay Bàn Thế Dân cũng không phải loại hàng bình thường, mà là do người tu chân luyện chế ra, là một kiện pháp khí nhất phẩm có uy lực vô cùng cao minh.

Nhưng đáng tiếc hắn cũng không hiểu được phương pháp vận dụng chính xác, bản thân lại không có chân nguyên và pháp lực, chỉ dựa vào một ít phương pháp mưu lợi có thể xưng là tà môn ma đạo, miễn cưỡng sai khiến được một ít cát bay đá chạy, căn bản không thể hoàn toàn phóng xuất ra uy lực vô cùng cao minh của nó.

Bàn Thế Dân lấy được Phong Thạch Phiên có thể nói hoàn toàn là dựa vào sự trùng hợp mà ra. Ngày đó hắn còn đang trẻ tuổi, cùng Bàn Thế Phong và Bàn Thế Trạch cùng nhau du lịch bên Âu Châu, ở trong một lần thi đấu hắc quyền ngầm thắng được một số tiền thưởng lớn, ba người xuất phát từ lòng hiếu kỳ, chạy đi tham gia một buổi đấu giá ngầm tổ chức tại Đức.

Nhất phẩm bảo khí Phong Thạch Phiên chính là mua được từ buổi đấu giá ngầm này.

Người tham gia buổi đấu giá, ngoại trừ ba anh em bọn hắn, đều là người Châu Âu mắt xanh mũi cao. Những người Châu Âu tự nhiên nhìn không ra sự trân quý của Phong Thạch Phiên, thậm chí cả người tổ chức bán đấu giá cũng chỉ xem nó là một kiện đồ cổ cổ quái. Cho nên khi giới thiệu, cũng chỉ quay chung quanh lớp vải vóc kỳ lạ trăm năm không hư hỏng...

Người Châu Âu không nhìn được hàng, cũng không đại biểu cho Bàn Thế Dân không biết hàng. Khi hắn nhìn thấy Phong Thạch Phiên, đã nhận ra nó không tầm thường. Làm một võ học thế gia truyền thừa mấy trăm năm, trong điển tịch ghi chép của Bàn gia, có rất nhiều cổ sự thần ma yêu quỷ hoang đường. Mà

trong đó có miêu tả về Phong Thạch Phiên, tuy rằng chỉ vài lời, lại không tỉ mỉ, nhưng đủ để hẳn hiểu được, Phong Thạch Phiên là một bảo bối hiếm có!

Trước khi nhìn thấy Phong Thạch Phiên, Bàn Thế Dân và người nhà Bàn gia cũng như nhau, đều cho rằng ghi chép mà tổ tiên truyền xuống tới cũng chỉ là cổ sự thần thoại hoang đường vô lý mà thôi. Thế nhưng ở buổi đầu giá ngằm, nhìn thấy được Phong Thạch Phiên mà tổ tiên ghi chép, mới biết được chuyện cổ sự hoang đường do tổ tiên ghi lại, rất có khả năng đều là sự tồn tại chân thực. Lúc này Bàn Thế Dân hưng phấn không ngớt, dùng hết toàn bộ dành dụm của ba người, mua lại Phong Thạch Phiên đem về.

Bởi vì không có chân nguyên và pháp lực, cho nên Bàn Thế Dân đành dùng một loại phương pháp cực đoan để tế luyện Phong Thạch Phiên. Phương pháp cực đoan này chính là dùng máu người tế luyện. Sau khi dùng máu tươi của bốn mươi chín người tế luyện Phong Thạch Phiên, cuối cùng hẳn cũng đã có thể sử dụng được nó. Tuy rằng còn chưa phóng xuất ra được toàn bộ uy lực, tuy rằng mỗi lần sử dụng Phong Thạch Phiên đều phải dùng máu tươi của một người sống tế luyện, bằng không sẽ xuất hiện tình huống phản phệ, nhưng cảm giác nắm giữ loại lực lượng thần bí phi tự nhiên làm cho hẳn cảm thấy rất sướng và rất thỏa mãn.

Vừa điều khiển Phong Thạch Phiên triệu hồi ra bão cát đá bao trùm trời đất vây quanh Trương Văn Trọng, Bàn Thế Dân cùng Bàn Thế Trạch khom người xuống, một trái một phải hướng ngay giữa bão cát lao tới. Trước đó bọn hắn cũng từng sử dụng Phong Thạch Phiên mấy lần, đã sớm lục lợi ra chiêu số giết địch giữa bão cát đang bao phủ bầu trời.

Nếu như hiện tại bọn hắn chống lại thiên cấp cao thủ bình thường, nói không chừng sẽ bị thua dưới thế tiến công có chút kỳ này của bọn hắn. Nhưng đáng tiếc chính là, hiện tại bọn hắn phải đối mặt lại không phải là một võ giả, mà là một người tu chân.

Ngay khi bão cát vừa khởi lên, Trương Văn Trọng liền ngửi được một mùi máu tươi nhàn nhạt. Hẳn lập tức biết được, Bàn Thế Dân đã dùng một loại phương pháp tà môn ma đạo để tế luyện Phong Thạch Phiên. Phương pháp như vậy tuy rằng cũng có thể để cho người thường có thể sử dụng được pháp khí hoặc bảo khí, nhưng pháp khí và bảo khí chỉ có thể phát huy ra uy lực có hạn, hơn nữa một khi gặp được người tu chân, rất dễ dàng bị phá giải. Trương Văn Trọng không chút do dự, trước tiên cắn đầu lưỡi, há mồm phun ra một đạo máu tươi thuần dương ẩn chứa chân nguyên, máu tươi nằm ngay đầu lưỡi con người, vốn là vật chí dương tinh khiết, hơn nữa cộng thêm chân nguyên tinh thuần dâng trào của Trương Văn Trọng, trong nháy mắt làm cho bão cát đang gào thét thổi mạnh trong sân lập tức ngừng xuống.

Đã không còn âm phong gào thét, cát đá dựa vào sức gió bay lượn tự nhiên cũng rơi xuống mặt đất.

Nguyên bản nhà cửa bị cát đá bao phủ, trong nháy mắt đã khôi phục lại sáng sủa như trước.

Bàn Thế Dân và Bàn Thế Trạch vốn đang khom người muốn nương theo bão cát yểm hộ đánh lên Trương Văn Trọng, cả hai không hẹn cùng trợn tròn mắt.

“Đây...đây con mẹ nó là chuyện gì xảy ra?” Bàn Thế Dân khiếp sợ há to miệng, vô ý thức cúi đầu nhìn Phong Thạch Phiên trong tay trái hắn.

“Gió đâu? Gió vừa thổi vù vù đâu rồi? Sao đột nhiên lại ngừng? Thế Dân, con mẹ nó người đang làm cái quỷ gì?” Bàn Thế Trạch mở to hai mắt nhìn Bàn Thế Dân, nếu như không phải còn có Trương Văn Trọng, chỉ sợ hắn đã sớm vọt tới bên người Bàn Thế Dân để hỏi cho rõ ràng.

Bàn Thế Dân cũng không hiểu đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì. Dù sao hẳn hiểu biết về Phong Thạch Phiên cũng giới hạn biết chút cách sử dụng, lúc này thấy gió cát bao phủ bầu trời đột nhiên thoáng chốc đã biến mất, lòng tin của hắn đang mười phần nhất thời hoàn toàn rối loạn.

“Chết tiệt, đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Phong Thạch Phiên không phải lại hư hỏng ngay thời khắc then chốt này chứ?” Bàn Thế Dân đang rối loạn, rất không cam lòng phát phát Phong Thạch Phiên trong tay, nhưng vẫn không hề có chút bão cát hiện ra.

“Thế nào, người không biết dùng sao? Vậy thì giao cho ta, để cho ta tới dạy người cách dùng chính xác.” Trương Văn Trọng phóng về phía hắn, tay trái thò ra, muốn đoạt Phong Thạch Phiên trong tay hắn.

“Mơ tưởng!” Bàn Thế Dân lui ra sau một bước, tay phải cầm đường đao chém về phía Trương Văn Trọng, muốn bắt lui hắn. Cùng lúc đó Bàn Thế Trạch cũng lao tới chỗ Trương Văn Trọng, hắn nắm chặt đường đao trong tay, nương theo thế lao tới đâm ra.

Trương Văn Trọng hai mắt thụ địch nhưng không có chút kinh hoảng, hắn huy kiếm ngang kháng một đao chém tới của Bàn Thế Dân, mấy đạo chân nguyên hóa thành mũi nhọn, xuyên thấu qua Tam Xích kiếm và đường đao, trong nháy mắt truyền vào trong cơ thể Bàn Thế Dân, bắt đầu kịch liệt sôi trào lên.

Bàn Thế Dân đau đớn, bước lui chậm lại, Trương Văn Trọng nhân cơ hội này lao tới trước mặt hắn, tay trái nhanh như tia điện xuất ra, đoạt lấy Phong Thạch Phiến từ trong tay hắn.

Bàn Thế Dân quá sợ hãi, nhắc chân dùng đầu gối đánh vào hạ bộ Trương Văn Trọng, đồng thời thò ra tay trái định đoạt lấy Phong Thạch Phiến.

Tốc độ của hắn mặc dù nhanh, nhưng tốc độ của Trương Văn Trọng càng nhanh hơn.

Một động tác xoay người được hắn thi triển ra, nhất thời tránh được cú đá của Bàn Thế Dân cùng cú đâm của Bàn Thế Trạch phía sau, lắc mình bay sang một bên.

“Nhìn cho thật rõ, Phong Thạch Phiến phải dùng như thế này!” Trương Văn Trọng mạnh mẽ vung tay trái, một đạo chân nguyên tinh thuần lập tức tràn vào Phong Thạch Phiến. Phong Thạch Phiến được chân nguyên kích hoạt, nhất thời bắn ra quang mang màu máu chói mắt, giống như một vòng ánh nắng màu máu chói mắt.

“Mẹ nó, chết tiệt, hắn thực sự hiểu được phương pháp sử dụng Phong Thạch Phiến!” Nhìn thấy cảnh này, sự khiếp sợ trong nội tâm Bàn Thế Dân thật khó có thể diễn tả thành lời. Cũng trong một khắc này, hắn mới hiểu được, vì sao Trương Văn Trọng đã bị phá hủy huyết Khí Hải, bị cắt đứt gân tay chân, vẫn còn có thể bộc phát ra sức chiến đấu cực mạnh như thế. Về mặt hắn khùng hoảng thất thanh kinh hô lên: “Người này không phải là võ giả, hắn là người tu chân, là người tu chân a!”

Đáng tiếc, lúc này Bàn Thế Dân mới phát hiện ra thân phận của Trương Văn Trọng, thì cũng đã quá muộn!

Nguyên âm phong đã ngừng thổi, nhất thời lại gào thét thổi lên bên trong sân viện Bàn gia. Âm phong lúc này, còn thô bạo kịch liệt hơn bao lần Bàn Thế Dân sử dụng trong dĩ vãng. Sức gió giật kinh khủng giống như những thanh tiểu đao sắc bén, thổi quanh hai anh em Bàn Thế Dân, Bàn Thế Trạch cùng với những người còn chưa chết của Bàn gia, để cho bọn hắn cảm nhận được cảm giác bị ngàn dao vạn kiếm cắt nát là như thế nào.

Dưới sức gió kinh khủng tác dụng, cát đá bình thường vẫn có thể bộc phát ra uy lực chẳng khác gì súng đạn. Mấy người còn đang nằm rên rỉ trên mặt đất, tự nhiên trong tích tắc đã đứt hơi. Bàn Thế Dân, Bàn Thế Trạch tuy rằng đều là thiên cấp cao thủ, thế nhưng trước mặt nhất phẩm bảo khí hoàn toàn bộc phát ra uy lực, cũng không kiên trì được bao lâu, đã bị cát đá bắn cho thương tích đầy mình.

Mười lăm phút sau, Trương Văn Trọng thu hồi chân nguyên trong Phong Thạch Phiến.

Âm phong gào thét tàn sát bờ bãi trong nháy mắt ngừng lại, vô số cát bụi hòn đá đều rơi xuống mặt đất, trên sân nổi lên một tòa núi đá nho nhỏ. Hai mươi lăm người của Bàn gia, tất cả đều bị cát đá chôn vùi bên dưới. Vẫn có một hai người lộ đầu ra, cũng phủ đầy cát đá.

Từ lúc đột nhiên đột kích Bàn Khoan cho tới lúc mượn dùng uy lực của Phong Thạch Phiến đánh chết Bàn Thế Trạch cùng Bàn Thế Dân, thời gian chỉ vừa qua nửa giờ.

Trong vòng nửa giờ, đánh chết bốn thiên cấp cao thủ, sáu địa cấp đỉnh kỳ cao thủ, cùng với mười lăm trung hậu kỳ cao thủ.

Chiến tích như vậy, chỉ có thể dùng từ “khó tin” để mà hình dung.

Trương Văn Trọng từ trong đồng cát đá, tìm ra được ví tiền của mình, giấy chứng nhận, điện thoại di động cùng Desert Eagle luyện chế. Đáng tiếc chính là điện thoại đã bị đất đá đập nát như, hắn chỉ đành lấy sim ra bỏ vào túi. Sau đó hắn đi vào phòng, tìm một bộ quần áo vừa người thay vào, lúc này mới chậm rãi rời khỏi đình viện Bàn gia, lái chiếc Hyundai Elantra rời khỏi nơi đó. Mùi máu tươi tràn ra cường liệt bên trong, rất nhanh đã được người dân bản xứ phát hiện liền báo cho cảnh sát. Lúc cảnh sát đến, mới phát

hiện vụ án mạng kinh người bên trong nhà. Hai mươi sáu mạng người không phải là việc nhỏ, cảnh sát lập tức liền thành lập tổ chuyên án điều tra việc này. Nhưng điều tra thật lâu vẫn không thu hoạch được manh mối. Duy nhất liên quan tới án kiện, chính là thi thể không phải là người của Bàng gia. Đáng tiếc chính là hắn đã bị đất đá đập nát, thậm chí mặt của hắn cũng đã không thể nhận dạng. Cho nên cuộc điều tra này, cuối cùng không giải quyết được gì, trở thành vụ án không thể kết thúc.

Chuyện Bàng gia Long Cư Sơn bị diệt môn, rất nhanh liền truyền khắp võ lâm. Toàn bộ võ học thế gia đều đang suy đoán, chuyện này đến tột cùng do môn phái hay thế gia nào làm ra. Từ đầu đến cuối, cũng không ai nghĩ đến, cũng không ai tin tưởng, hai mươi lăm người của Bàng gia, chỉ bị một người hủy diệt.

Ác, sai, phải nói chỉ có một người đoán được...

220. Chương 222: Luyện Khí Cảnh

Truyền thông hiện đại rất phổ biến cùng mạnh mẽ, chỉ buổi chiều có người phát hiện mùi máu tươi cùng án mạng xảy ra trong đại viện Bàng gia liền báo cảnh sát, không tới một hai tiếng đồng hồ, tin tức trọng đại này cũng đi qua ti vi và internet truyền khắp toàn quốc.

Vào thời gian cơm tối, đồng thời cũng là thời gian tiết mục tin tức liên tiếp thông báo. Rất nhiều người ngồi bên bàn cơm, hoặc xem hoặc nghe được tin tức rợn cả người này. Dân chúng bình thường chỉ khiếp sợ số người chết nhiều, còn những ai biết gốc gác của Bàng gia, cảm thấy vô cùng khiếp sợ. Đến tột cùng là môn phái hoặc thế gia nào đã diệt môn Bàng gia. Phải biết rằng, Bàng gia có bốn thiên cấp cao thủ và sáu địa cấp đỉnh kỳ cao thủ, muốn diệt sạch bọn hắn, thực lực chỉ ít cũng phải mạnh hơn bọn hắn mới được! Thực lực như vậy, hiện nay thật đúng chưa nghe nói qua có môn phái hoặc thế gia nào có được.

Khi tin tức này truyền ra, Trần Nhân và Trần Hi đang ngồi trên bàn ăn cơm chiều xem ti vi.

Trần Hi vốn đang thò tay gấp đĩa rau, vừa nghe thấy tin tức này, không khỏi liền há to miệng. Miếng rau gấp trên đĩa cũng rơi luôn xuống dưới. Khi ngơ ngác ngẩng người xem xong tin tức, vẻ mặt hắn khiếp sợ nghiêng qua nhìn Trần Nhân hỏi: “Bàng gia đại viện bị người diệt môn? Đây thật đúng là khó tin. Tuy rằng tác phong của Bàng gia kiêu ngạo từ trước tới nay, đắc tội không ít người, thế nhưng bởi vì thực lực bọn hắn hùng hậu, cho nên vẫn không ai dám trả thù bọn hắn. Nhưng không có nghĩ đến, sáng nay lại bị người giết sạch. Ai, chị, chị cảm thấy là môn phái hay thế gia nào động thủ?”

“Không...không biết.” Trần Nhân cũng vẻ mặt khiếp sợ.

Đừng xem số người của Trần gia đông hơn Bàng gia không ít, nhưng đại bộ phận cũng không luyện được công phu ra trò, chân chính luyện được đến hơn địa cấp trung kỳ, còn kém hơn Bàng gia một ít.

Bất tri bất giác, Trần Nhân chợt nghĩ tới Trương Văn Trọng.

Ngày hôm nay Trương Văn Trọng không đi làm. Mà Bàng gia bị người diệt môn cũng phát sinh trong ngày hôm nay. Hai chuyện này có liên quan gì không? Bàng gia...Bàng gia có thể do Trương Văn Trọng giết chết?

Nghĩ tới đây, Trần Nhân nhất thời cảm thấy mồ hôi tuôn rơi như mưa, toàn thân trên dưới đã bị mồ hôi lạnh toát ra nhễ nhại.

“Hắn không phải là hắn làm đâu, tuy rằng hắn là thiên cấp cao thủ, thế nhưng Bàng gia cũng có bốn thiên cấp cao thủ và sáu chuẩn thiên cấp cao thủ. Dù tu vi của hắn ở thiên cấp hậu kỳ hay đỉnh kỳ, cũng không có khả năng giết sạch Bàng gia chứ? Không phải hắn làm! Đúng, nhất định không phải hắn làm! Điều do ta quá mức miễn cưỡng!”

Lúc này Trần Hi phát hiện nàng không thích hợp, vội vã buông chén xuống, thân thiết hỏi: “Chị, chị làm sao vậy? Sắc mặt tái nhợt quá, chị không sao chứ?”

“Không có việc gì, đại khái công việc hôm nay làm chị quá mệt mỏi thôi.” Trần Nhân gượng cười, cầm chén lên, nói: “Được rồi, chúng ta cũng đừng quán đến tột cùng Bàng gia do ai diệt môn, điều này cũng không quan hệ tới chúng ta, nhanh ăn cơm đi.”

“Àn.” Trần Hi đáp.

Ngay khi Trần Nhân và Trần Hi đang ngạc nhiên không biết ai diệt Bàng gia, trong Đàm Hoa Am nằm ngoài ô Cẩm Kim Thành, tiểu sư thái Vô Âm đang ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, trong tay cầm một chuỗi tràng hạt bằng gỗ mới tinh, ngay trên bàn đặt trước mặt, có một chiếc ti vi kiểu cũ, bên trong cũng đang truyền phát tin tức Bàng gia bị diệt môn.

Vô Âm từ nhỏ đã dưỡng thành thói quen xem tin tức, dù đã xuất gia làm ni, nàng vẫn bảo lưu thói quen này. Cho nên ở trong Đàm Hoa Am mới có một ti vi đời cũ như thế. Nhưng chỉ thời gian xem tin tức mới mở ra, không thì Vô Âm cũng không bao giờ chạm tới nó.

Nhìn một mảnh cảnh tượng cát đá bao phủ thật quái dị bên trong đại viện Bàng gia, Vô Âm nhẹ niệm một tiếng phật hiệu, thở dài nói: “Đây là Kim Cương Nộ Mục của ông sao? Người của Bàng gia đã làm gì làm cho ông nổi lên lửa giận xung thiên đến thế? Mong rằng ông có thể đúng lúc không chế được lửa giận bản thân, không nên để tâm ma thừa cơ mà vào mới tốt.”

Đợi sau khi tin tức kết thúc, nàng tắt ti vi, sửa sang lại tăng y mặc trên người, nhẹ giọng lầm bầm: “Đã tới thời gian.”

Lời của Vô Âm vừa hạ xuống, cửa am đang đóng chặt của Đàm Hoa Am, đột nhiên tự động mở vào trong. Một cổ đàn hương thấm tận ruột gan từ bên ngoài tràn vào, tràn ngập bên trong Đàm Hoa Am. Sắc trời đã tối dần, thế nhưng ngay khi đàn hương tràn ngập, từng sợi kim quang cũng xuất hiện bên trong Đàm Hoa Am, đem toàn bộ Đàm Hoa Am chiếu rọi thành cảnh tượng màu vàng rực rỡ. Xung quanh Đàm Hoa Am đều là rừng đào, rừng hạnh rậm rạp, cho nên dị cảnh hiện tại ngoại trừ Vô Âm, cũng không còn ai nhìn thấy. Bàng không bị người dùng máy chụp hay điện thoại ghi lại, truyền lên internet, tất nhiên lại nhắc lên một lần sóng triều thảo luận.

Vô Âm đã sớm đi ra khỏi phòng, đứng ngay giữa sân Đàm Hoa Am.

Một người mặc tăng y, mặt mũi hiền lành, tuổi tác khoảng ba mươi, xuất hiện bên trong Đàm Hoa Am. Khi bà nhìn thấy Vô Âm đứng ngay giữa sân Đàm Hoa Am, đầu tiên hơi sững sốt, sau đó chợt cười lên. Chậm rãi tiêu sái đi tới trước người Vô Âm, bà mới mở miệng hỏi: “Nguyện ý đi cùng bản ni rồi chứ?”

Nữ ni này, chính là ni cô trong Phổ Đà sơn Diệu Tâm Am. Ngày xưa khi Vô Âm còn chưa xuất gia, hàng năm vào ngày này bà luôn xuất hiện trước mặt nàng, chỉ vì muốn mời Vô Âm đến Diệu Tâm Am tu hành. Đừng xem bề ngoài của bà chỉ chừng ba mươi, Vô Âm cũng biết, bà sinh ra vào thời vua Thanh Quang Tự năm mười sáu, năm nay bà đã được một trăm hai mươi tuổi.

Vô Âm đạm nhiên hồi đáp: “Tôi từng nói qua, chỉ cần chị của tôi có được phương pháp hóa giải huyết chú, tôi sẽ đi theo bà.” Nữ ni này cũng đã từng nói qua, chỉ cần nàng chịu đi Phổ Đà sơn Diệu Tâm Am tu hành, như vậy huyết chú trên người nàng tự nhiên sẽ biến mất. Nàng cũng từng cầu qua vị nữ ni này, giúp chị mình hóa giải huyết chú. Nhưng nữ ni chỉ lắc đầu thở dài, nói chính bà cũng đành bất lực. Chị của nàng cũng không có căn duyên tu hành, dù có mang về Phổ Đà sơn Diệu Tâm Am, cũng sẽ bởi vì không cách tu hành phật pháp, mà hóa giải không được huyết chú. Cho nên nàng cũng lập một lời thề: “Huyết chú của chị một ngày không giải, tôi sẽ không rời khỏi chị ấy một ngày.” Hiện tại có Trương Văn Trọng bảo chứng, nàng cũng có thể cởi ra đoạn khúc mắc này, đi theo nữ ni đến Phổ Đà sơn Diệu Tâm Am chuyên tâm tu hành phật pháp.

Trên mặt nữ ni lộ ra một tia mỉm cười, Vô Âm là người tu phật có tư chất tốt nhất mà bà từng gặp qua. Bàng không bà cũng không hàng năm đều đến một chuyến, muốn nhận Vô Âm mang về Phổ Đà sơn Diệu Tâm Am để tu hành phật pháp.

Ở trên không quan sát Vô Âm một phen, trên mặt nữ ni hiện lên một tia kinh ngạc, hỏi: “Tiểu ni cô đã động lòng phàm?”

Vô Âm đạm nhiên đáp: “Kiếp số trong vận mệnh.”

Nữ ni gật đầu, nói: “Nếu đã là kiếp số vận mệnh, như vậy trước hết theo bản ni về Diệu Tâm Am tu hành phật pháp, đợi khi tu vi có chút thành tựu, lại vào đời kết thúc một đoạn tình kiếp trong kiếp số vận mệnh này đi.”

“Dạ.” Vô Âm đạm nhiên đáp. Tay phải nữ ni vung lên, một đóa liên hoa tinh xảo từ trong ống tay áo của

bà bay ra, dịu dàng xoay tròn giữa không trung mấy vòng, trong từng sợi quang hoa màu hồng nhạt từ từ lớn lên, cuối cùng biến thành một đài sen chín lá. Bà bước lên trên đài sen, sau đó xoay người lại, hướng Vô Âm vươn tay phải. Vô Âm nhẹ nắm tay phải của bà, mượn lực leo lên đài sen.

Từng sợi quang mang màu hồng nhạt từ cửu diệp đài sen phóng ra, trong quang mang, cánh liên hoa từ từ khép lại, đem nữ ni cùng Vô Âm khóa lại bên trong. Đợi khi quang mang màu hồng nhạt tan hết, cửu diệp đài sen đã biến mất khỏi Đàm Hoa Am, ngay cả thân ảnh của nữ ni và Vô Âm cũng đã biến mất.

Gió mát thổi nhẹ qua Đàm Hoa Am, thổi vào trong phòng, thổi tung trang giấy trắng được dán trên bàn gỗ. Trên tờ giấy trắng, được dùng bút lông viết ra chín chữ nhỏ xinh đẹp: “ Thử khứ phổ đà chứng bồ đề, vật niệm.”

Ngay khi Vô Âm được nữ ni đưa đi Phổ Đà sơn Diệu Tâm Am, Trương Văn Trọng đang lái xe chạy nhanh về Ung Thành. Vừa xuống khỏi Long Cư Sơn, hắn đã gặp Tam Túc Ô. Có Tam Túc Ô hướng dẫn, hắn cũng đã biết làm sao lái xe quay về Ung Thành.

Vừa lái xe thật nhanh, Trương Văn Trọng vừa thể hội sự biến hóa trong cơ thể.

Sau một trận chiến với Bằng gia, Trương Văn Trọng vui mừng phát hiện, tu vi của hắn đã đột phá Luyện Tử cảnh, bước vào cánh cửa cuối cùng của Luyện Thể Cảnh, đồng dạng cũng là giai đoạn then chốt nhất: Luyện Khí cảnh! Luyện Khí cảnh không chỉ là cánh cửa cuối cùng của Luyện Thể Cảnh, đồng dạng cũng là giai đoạn then chốt để bước vào Dưỡng Khí Cảnh. Nếu luyện Khí không tốt, như vậy sau này dưỡng khí cũng sẽ khó thành công.

Luyện Khí cảnh cũng không giống Luyện Khí kỳ của người tu chân bình thường khác. Luyện Khí kỳ của người tu chân bình thường, là bắt đầu thổ nạp hấp thu thiên địa linh khí. Mà khi Trương Văn Trọng vừa bắt đầu tu luyện Y Giám Tâm Kinh, cũng đã bắt đầu hấp thu thổ nạp thiên địa linh khí. Khí của Luyện Khí cảnh, cũng không chỉ là thiên địa linh khí, đồng thời còn ngụ ý khí của bản thân. Theo Trung y xem ra, khí không chỉ là thiên địa tinh hoa, đồng thời cũng là năng lượng cơ bản nhất duy trì sinh mạng hoạt động của con người. Luyện Khí cảnh đại thành, hay đạt được thiên nhân hợp nhất, là cảnh giới thiên nhân cảm ứng.

Sau khi bước vào Luyện Khí cảnh, Trương Văn Trọng có thể điều khiển khí của bản thân, thậm chí có thể phóng ra ngoài. Dùng để đạt được dĩ khí ngự kiếm hoặc hiệu quả vận khí đả thương người. Kể từ đó hắn cũng có thể sử dụng được phi kiếm. Hiện tại đừng nói là thiên cấp cao thủ đỉnh kỳ, dù người tu chân Luyện Khí kỳ hay Trúc Cơ kỳ có pháp khí hoặc bảo khí, cũng có nắm chặt sự chiến thắng!

Vừa lái xe nhanh như điện chớp, vừa luyện tập pháp môn không khí. Có chút bất tri bất giác, Trương Văn Trọng đã lái xe về tới Ung Thành. Lúc này đã hai giờ sáng, thế nhưng Trương Văn Trọng cũng không lái xe về tiểu khu Hoa Hàng, mà trực tiếp đi thẳng tới chỗ khu Phượng Tường mà Trần Hi cùng Trần Nhân thuê ở.

Mọi chuyện, cũng nên tới lúc làm rõ ràng.

221. Chương 223: Sẻ Diệt Môn

Trong buổi họp mặt bạn học cũ tại Ẩn Ngạc, Trương Văn Trọng đã nhìn ra Trần Nhân là người luyện võ. Tuy rằng tu vi của nàng không tinh thâm, nhưng ánh mắt nhạy cảm, tâm tư linh lung, cũng có thể xem là một nhân vật kiệt xuất. Bất quá tại lúc đó, hai bên cũng không có xuất hiện điều gì gút mắt, cho nên hắn cũng không đem việc này để vào trong lòng. Đợi đến sau đó, Trần Nhân dùng thân phận là người đến ứng tuyển việc làm xuất hiện ngay trước mặt hắn, hắn liền nhận ra việc này không thích hợp. Hôm nay tuy nói chuyện trùng hợp xảy ra không dứt, nhưng sao lại có nhiều chuyện trùng hợp đến như vậy? Cho nên sau khi đưa Trần Nhân ra khỏi phòng phỏng vấn, hắn lập tức cho Tam Túc Ô đi theo. Tuy rằng Trần Nhân đi dạo một vòng bên trong đại học Ung Thành, xác nhận không ai theo dõi mới rời khỏi vườn trường.

Thế nhưng nàng không bao giờ ngờ được, theo dõi nàng không phải là một con người. Khi nàng và Trần Hi, Trần Mặc cùng nhau ngồi bên trong xe bàn chuyện, Tam Túc Ô đang đậu trên nóc xe. Dem những lời nói của bọn họ, nghe thật rõ ràng từ đầu tới cuối, đồng thời tường tận báo cho Trương Văn Trọng.

Vốn Trương Văn Trọng niệm tình Trần Nhân là bạn học cũ, cũng không dự định áp dụng thái độ cứng rắn. Thầm nghĩ muốn tìm một cơ hội nho nhỏ cảnh cáo nàng một chút, để nàng biết khó mà lui, như vậy thì cũng thôi. Thế nhưng không có nghĩ đến, lại xảy ra chuyện như vậy. Tuy rằng hắn có thể khẳng định, chuyện lần này hơn phân nửa do Trần Mặc tự tác chủ trương, không liên quan gì đến Trần Nhân và Trần gia, nhưng cũng đã cảnh tỉnh hắn, đôi khi quá mức dung túng nhần nại, sẽ bị người xem rằng mình nhu nhược dễ khi dễ. Cho nên khi hắn suốt đêm chạy về Ung Thành, chuyện thứ nhất muốn làm chính là ngã bài với Trần Nhân, sai, là Trần gia.

Hồi tưởng lại chuyện bị Trần Mặc đánh lén, Trương Văn Trọng nhin không được lắc đầu than nhẹ, âm thầm tự trách: “Trong khoảng thời gian này sinh hoạt bình lặng đã làm cho ta mất đi tính cảnh giác. Chuyện lần này coi như làm cho ta tỉnh lại, sau này mọi việc cũng phải để thêm tâm nhãn, lưu lại vài phần lực đề phòng...”

Khi chiếc xe dừng ngay bên dưới khu lầu mà hai chị em Trần Nhân, Trần Hi ở trọ, Trương Văn Trọng tắt máy xuống xe rút chìa khóa, sải bước đi lên lầu. Tuy rằng Trần Nhân chưa từng tiết lộ địa chỉ với hắn, thế nhưng hắn đã qua Tam Túc Ô điều tra thật rõ ràng.

Đứng ngay trước nhà hai chị em Trần Nhân, Trần Hi thuê ở, Trương Văn Trọng đưa tay gõ cửa. Tiếng đập cửa “thùng thùng đông” vang lên lúc hai giờ sáng, vô cùng rõ ràng vang dội. Sau khoảng ba bốn phút, bên trong nhà cũng truyền ra thanh âm, ngay sau đó đèn sáng lên, thanh âm hơi uể oải của Trần Nhân vang lên: “Đã nửa đêm, ai đang gõ cửa vậy?”

“Tôi.” Trương Văn Trọng đáp, lời lẽ vẫn tắt.

“Anh...anh là Trương Văn Trọng?” Trần Nhân chợt nghe ra thanh âm Trương Văn Trọng, nhất thời tuôn mồ hôi lạnh, vẻ buồn ngủ trong nháy mắt biến mất hoàn toàn. Cũng không biết vì sao, trong đầu nàng đột nhiên hiện ra tin tức Bàng gia bị diệt môn, điều này làm cho nàng cảm giác được hàn ý nảy lên.

“Là tôi.” Trương Văn Trọng lại nói: “Mở cửa đi.”

Trần Nhân hít sâu một hơi, nỗ lực giúp cho tâm tình của mình lãnh tĩnh trở lại, sau đó lại nói: “Trương phó viện trưởng, có chuyện gì không thể để ngày mai nói sao? Hiện tại đã trễ thế này, tôi đã đi ngủ từ lâu...”

“Đây là một chuyện rất trọng yếu, phải nói trong ngày hôm nay.” Thái độ Trương Văn Trọng rất kiên quyết.

Trần Nhân thoáng chần chờ một lát, cuối cùng nói: “Vậy được rồi, anh chờ một chút, tôi thay quần áo sẽ mở cửa cho anh.” Lúc này nàng đang mặc bộ áo ngủ, đích thật không thích hợp mở cửa gặp người.

“Được, tôi chờ cô.” Trương Văn Trọng đáp.

Ngay khi Trần Nhân xoay người chuẩn bị đi vào phòng ngủ thay quần áo, Trần Hi nghe thấy được động tĩnh, cũng từ trong phòng ngủ đi ra, cau mày nhỏ giọng dò hỏi: “Chị, làm sao bây giờ?”

Trần Nhân tức giận trừng mắt liếc hắn, nói: “Còn có thể làm sao bây giờ? Trước tiên cho hắn vào, nghe một chút là chuyện gì hãy tính.”

Trần Hi gật đầu, chuẩn bị xoay người tiến vào phòng thay áo ngủ, nhưng khi vừa xoay người, hắn đột nhiên nhớ tới một vấn đề, vội vã hỏi: “Ai, sao hắn lại biết được nơi ở của chúng ta, chị, không phải do chị tiết lộ cho hắn đó chứ?”

“Chị chưa từng nói với ai về chỗ ở của mình, hắn cũng chưa từng hỏi qua chỗ ở của chúng ta.” Nói tới đây, Trần Nhân cũng thấy ra, thần sắc bình thản cười cười, nói: “Chỉ sợ hắn không chỉ biết được nơi ở chúng ta, đồng dạng cũng biết được mục đích của chúng ta. Buồn cười khi chị còn cho rằng, toàn bộ mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay, nhưng không có nghĩ đến, đã sớm bị người nhìn thấy hoàn toàn rõ ràng.”

Trần Hi lại càng hoảng sợ, vội vàng hỏi: “Chị nói hắn đã biết mục đích của chúng ta? Chúng ta còn mở cửa cho hắn vào sao? Đây không phải là dẫn sói vào nhà à?”

Trần Nhân lạnh giọng nói: “Không mở thì phải làm thế nào? Hay là em cho rằng cánh cửa này có thể ngăn trở được hắn? Nếu hắn tuyển chọn gõ cửa mà không phải phá cửa đi vào, điều này nói rõ sự tình còn có bước thương lượng. Nếu như chúng ta đóng cửa không ra, chọc giận hắn, như vậy thực sự có thể xong đời!”

Dứt lời, nàng không để ý tới Trần Hi, đi vào phòng thay quần áo. Trần Hi đứng ngây người vài phút cũng đi vào thay đồ.

Sau một lát, Trần Nhân mở cửa mời Trương Văn Trọng đi vào phòng.

Trương Văn Trọng ngồi xuống sô pha, Trần Nhân và Trần Hi cầm lấy hai chiếc ghế đến ngồi ngay trước mặt hắn. Giữa ba người chỉ cách một bàn trà bằng thủy tinh. Lúc này Trần Nhân đã triệt để bình tĩnh lại, lời nói cử chỉ có chút khéo léo. So sánh với nàng, Trần Hi có chút tâm thần không yên, không chỉ toàn thân căng thẳng, đôi mắt không ngừng ngắm tới ngắm lui trên người Trương Văn Trọng.

Nhưng từ đầu tới cuối, Trương Văn Trọng dù nhìn cùng không nhìn hắn một lần, điều này làm cho hắn vốn có tính cao ngạo trời sinh, trong lòng không khỏi hiện lên một tia phần nộ.

Trần Nhân đã khôi phục lại sự khéo léo, mỉm cười hỏi: “Không biết đã trễ thế này, Trương phó viện trưởng đến tột cùng có chuyện gì quan trọng đến tìm tôi? À, đã quên giới thiệu, vị này chính là em trai tôi tên Trần Hi. Hai người có lẽ đã gặp qua trước đây phải không? Lúc chúng ta học cao trung, hắn cũng học sơ trung trong trường chúng ta.”

Trương Văn Trọng nhìn Trần Hi hơi gật đầu, xem như chào hỏi, sau đó lấy ra một xâu chìa khóa, đặt lên bàn thủy tinh, nói: “Tôi đến để trả xe cho các người.”

Nhìn tiêu chí trên xâu chìa khóa, sắc mặt Trần Nhân và Trần Hi hơi đổi. Trần Nhân vẫn còn bình tĩnh được, Trần Hi bật đứng dậy, vẻ mặt lệ khí chất nói: “Đây là chìa khóa xe của Trần Mặc, Trần Mặc đâu?”

“Đã chết.” Trương Văn Trọng hồi đáp.

“Là anh giết hắn?” Trần Hi từ bên hông rút ra một con dao lóe hàn quang, tuy rằng hắn khinh thường Trần Mặc, tuy rằng hắn chán ghét...nhưng dù sao Trần Mặc cũng là người của Trần gia, người của Trần gia bị giết chết, hắn cũng nên báo thù. Cho nên hắn làm như muốn đánh tới hướng Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng vẫn không nhìn hắn, chỉ thản nhiên nói hai chữ: “Ngồi xuống!”

Trương Văn Trọng nói ra hai chữ, thanh âm cũng không lớn, giọng nói cũng thật bình thản, phảng phất như đang cùng người nói chuyện phiếm.

Cũng không hề quát, hay dùng những từ ngữ quát chói tai, nhưng chính như vậy, Trần Hi vốn đang làm bộ như muốn đánh tới, đột nhiên cảm giác được một đạo khí tràn giống như ngọn núi lớn nặng nề áp tới, bao trùm trời đất hướng hắn tuôn trào, đè nặng hắn thật gắt gao. Hắn đặt móng ngồi trở lại ghế, mặc cho hắn nỗ lực thế nào, đều không thể giãy thoát khỏi khí tràn kinh khủng bao phủ trên người.

Trong khoảng thời gian ngắn, sắc mặt Trần Hi trắng bệch, toàn thân trên dưới mồ hôi tuôn rơi như mưa.

Chuyện như vậy cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng gặp phải. Dù ở ngay trước mặt lão tổ tông của Trần gia, hắn cũng chưa từng gặp phải chuyện ly kỳ như thế.

Trong nỗi khiếp sợ, trong lòng Trần Hi cũng tràn đầy hiếu kỳ: Chỉ là dùng khí thế, có thể đem hắn áp chế gắt gao đến như vậy, Trương Văn Trọng này đến tột cùng làm sao làm được?

Từ đầu tới cuối, Trần Nhân cũng không hề liếc mắt nhìn em trai của nàng, chỉ nhìn chằm chằm Trương Văn Trọng, phảng phất như chuyện xảy ra bên người cũng không có quan hệ gì tới nàng.

“Trần Mặc cũng không phải tôi giết, là Bàn Khoan giết. Nếu cậu muốn báo thù, có thể xuống địa phủ tìm hắn.” Trương Văn Trọng đem chuyện đã xảy ra, chậm rãi nói với Trần Nhân và Trần Hi.

Nghe xong lời kể của Trương Văn Trọng, Trần Hi cũng không nói, chỉ há to miệng, khiếp sợ lắm lắm: “Bàn gia không ngờ bị một mình anh diệt cả nhà? Đây...đây thật sự là quá khó tin! Thực lực của anh, đến tột cùng đã mạnh mẽ tới mức độ nào?”

Trần Nhân đã sớm hoài nghi, chuyện Bàn gia bị diệt môn có liên quan tới Trương Văn Trọng. Lúc này nghe hắn chính miệng thừa nhận, cảm thấy khiếp sợ sâu sắc. Nhưng nàng quan tâm không phải là thực lực của Trương Văn Trọng, mà là mục đích của hắn.

Sau khi cân nhắc một chút từ ngữ, Trần Nhân cẩn thận nói: “Nếu như tôi nói, chuyện Trần Mặc đánh lén anh, đồng thời đem anh giao cho Bàng gia, là hẳn tự ý làm, anh có tin tưởng không?”

“Tôi tin tưởng.” Trương Văn Trọng nói: “Bởi vì tôi biết, cô cũng không chủ trương áp dụng vũ lực, mà là muốn tiếp cận tôi, giành được lòng tin nhiệm của tôi, sau đó từ trong miệng tôi hỏi về chuyện Ngạc Sơn bảo tàng.”

“Anh quả nhiên điều gì cũng đã biết.” Trần Nhân thở mạnh một hơi thật dài.

Trương Văn Trọng đậm nhiên cười, nói: “Tôi biết còn không chỉ những việc này. Tôi còn biết Trần gia tuy biểu hiện đang ở Ân Ngạc, trên thực tế lại ở huyện Lạc Hà bên cạnh huyện Ân Ngạc. Đồng thời tôi còn biết, Trần gia của cô từ già đến trẻ tổng cộng có một trăm hai mươi bảy người, phân biệt ở...”

Ngay lúc này, sắc mặt của Trần Nhân và Trần Hi đều biến đổi trở nên cực kỳ khó coi. Bởi vì Trương Văn Trọng chuẩn xác nói ra mỗi một tên tuổi người của Trần gia, địa chỉ, cùng đơn vị công tác, viện giáo học tập, thậm chí còn có các loại nhược điểm. Điều này cũng có ý nghĩa, hẳn đều đã sớm đem tình huống của Trần gia tìm hiểu rõ ràng. Nếu như có một ngày hẳn làm khó dễ, chỉ sợ Trần gia sẽ bước theo vết xe đổ của Bàng gia.

“Anh...anh đến tột cùng là muốn làm gì?” Trần Nhân vốn đang muốn cùng Trương Văn Trọng cò kè mặc cả, lúc này đã hoàn toàn chịu thua. Nàng rất rõ ràng, nếu Trương Văn Trọng đã có thể diệt Bàng gia, đồng dạng cũng có thể diệt Trần gia.

Trương Văn Trọng cũng không khách khí, nói: “Trần gia các người chỉ có hai con đường lựa chọn, một là quy phục ta, hoặc là giống như Bàng gia.” Theo Trương Văn Trọng xem ra, Trần gia tốt xấu cũng là võ học thế gia từng sống trăm năm, phương pháp nhân mạch mở rộng, có sự quy phục của bọn họ, điều khác không nói, chỉ là mua tài liệu luyện đan, luyện khí, còn dễ hơn đích thân hẳn đi làm rất nhiều. Trải qua một đoạn sinh hoạt thể tục, hẳn cũng hiểu rõ, ở thế giới linh khí loãng như hiện nay, muốn dựa vào lực lượng của một người tu luyện thành tiên, hầu như là chuyện không có khả năng. Phải thu phục một nhóm thủ hạ có năng lực, thay hẳn tìm kiếm tài liệu luyện đan, luyện khí mới tốt hơn.

Trần Nhân sắc mặt trắng bệch, hít sâu vài hơi, nói: “Việc này tôi không làm chủ được.”

Trương Văn Trọng nói: “Vậy để người làm chủ được đến lựa chọn.”

Trần Nhân cũng không có chút do dự, cũng không quản hiện tại chỉ mới hai ba giờ sáng, lập tức gọi điện thoại. Bấm điện thoại gọi cho lão tổ tông Trần gia Trần Thực Ân. Đem chuyện đã xảy ra bên này nói cho bà ta, cuối cùng Trần Nhân đưa điện thoại cho Trương Văn Trọng, nói: “Lão tổ tông của Trần gia chúng tôi, muốn nói chuyện với ngài.” Bất tri bất giác, Trần Nhân đã dùng giọng nói tôn kính với Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng đậm nhiên cười, tiếp nhận điện thoại đặt bên tai.

“Người thanh niên, tôi nghe Trần Nhân nói, chuyện của Bàng gia là do cậu làm?” Trần Thực Ân tuy rằng đã tám mươi tuổi, nhưng tư duy vẫn phi thường mẫn tiệp, nói chuyện không hề có chút lộn xộn.

Trương Văn Trọng trả lời rất đơn giản, cũng chỉ có một chữ: “Phải.”

Trần Thực Ân trầm mặc chốc lát, mới khẽ thở dài một hơi, nói: “Ngày mai tôi sẽ dẫn những người tập võ của Trần gia đi Ung Thành, hướng cậu biểu thị quy phục. Đến lúc đó, vô luận cậu sẽ hạ độc với chúng tôi, hay là cầm tham gì đó với chúng tôi, đều tùy tiện cậu. Tôi chỉ mong muốn, cậu có thể cho hương hỏa của Trần gia chúng tôi có thể tiếp tục kéo dài đến đời sau.”

Trương Văn Trọng không khỏi nở nụ cười, xem ra Trần Thực Ân có chút không tin thực lực của hẳn. Bà ta dẫn toàn bộ người tập võ của Trần gia đến Ung Thành, bề ngoài nói muốn quy phục hẳn, nhưng cũng không phải không muốn thử xem thực lực của hẳn ra sao, một ngày phát hiện thực lực của hẳn không đủ, sẽ lập tức trở mặt động thủ. Nhưng hiện tại hẳn đã bước vào Luyện Khí cảnh, tự nhiên sẽ không sợ người của Trần gia.

“Tốt lắm, tôi ở ngay Ung Thành chờ các vị. Bà cũng đừng bi quan, Trương Văn Trọng tôi đối đãi người một nhà, vẫn luôn rất tốt. Đợi khi các vị quy phục tôi, những bộ võ công như Tứ Tượng Hồn Nguyên Chương

và Phích Lịch kiếm pháp của Trần gia, tôi đều có thể truyền cho các vị, cho các vị có thể trọng trấn thanh uy trong chốn võ lâm...”

“Cậu còn biết Tứ Tượng Hồn Nguyên Chưởng và Phích Lịch kiếm pháp của Trần gia?” Lần này không chỉ là Trần Thực Ân, dù cả Trần Nhân và Trần Hi, cũng mở to hai mắt không thể tin được nhìn hắn. Hai môn võ công này, vốn là bí mật bất truyền của Trần gia, ngày xưa Trần gia cũng dựa vào chúng nó mới tạo được một uy danh hiển hách. Thế nhưng theo thời gian trôi qua, hai môn võ công đã triệt để thất truyền trong Trần gia.

Hiện tại Trương Văn Trọng lại nói hắn biết hai môn võ công này.

Điều này, có khả năng sao?

Tất cả mọi người nín thở chờ đợi câu trả lời thuyết phục của Trương Văn Trọng, nhưng hắn chỉ đạm nhiên cười, nói: “Đến tận cùng tôi có biết hay không, đợi khi Trần gia quy phục, tự nhiên các vị sẽ hiểu rõ.”

222. Chương 224: Nguyện Tôn Các Hạ Làm Chủ

Hai ngày sau.

Quả nhiên Trần Thực Ân tụ tập đám võ giả của Trần gia. Nhân dịp trời còn đang nhá nhem, chạy một mạch thẳng đến Ung Thành. Tuy rằng bọn họ khởi hành từ sáng sớm, nhưng sau khi đến Ung Thành thì cũng gần đúng giữa trưa.

Bọn họ không chạy đến trường đại học Ung Thành tìm Trương Văn Trọng luôn, mà bao nguyên một cái đại sảnh của Ngọc Kiều tửu lầu, đây là nhà hàng sang trọng nhất tại Ung Thành. Sau khi chuẩn bị cơm nước xong xuôi, liền thông tri Trần Nhân mời Trương Văn Trọng qua đây.

Trương Văn Trọng vui vẻ nhận lời, hắn không thèm quẩn bữa tiệc này đến tận cùng có phải là Hồng Môn Yến hay không? Bởi vì hắn rất tự tin, lấy tu vi hiện giờ của hắn, chỉ cần đám người Trần gia không phải hạng ngu ngốc, thì tuyệt đối sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Dưới Trần Nhân dẫn đường, Trương Văn Trọng đi vào gian đại sảnh xa hoa mà Trần gia thuê của Ngọc Kiều tửu lầu.

Hiện giờ...bên trong nơi này ngoại trừ Trần Hi, còn có hai mươi mốt võ giả của Trần gia. Sau khi trông thấy Trương Văn Trọng bước vào, trừ bỏ Trần Hi, Trần Thực Ân, cùng hai cao thủ Thiên Cấp ra. Thì cả đám người của Trần gia đều cẩn thận liếc mắt đánh giá Trương Văn Trọng. Bất tri giác, bởi vì sự xuất hiện của Trương Văn Trọng mà bên trong gian đại sảnh xa hoa này, sinh ra một chuỗi xôn xao bàn tán rì rầm.

Trên đường chạy đến Ung Thành, Trần Thực Ân cũng đã đem chuyện tình Trương Văn Trọng muốn thu phục Trần gia, không hề giấu giếm chút nào. Cho nên sau khi đám người Trần gia vừa trông thấy Trương Văn Trọng, mới sinh ra biểu hiện dị thường như thế này.

Sau khi bước chân vào Luyện Khí cảnh, một thân tu vi hiện giờ của Trương Văn Trọng đã thu liễm ảm đạm đi rất nhiều. Trong gian phòng xa xỉ này....Ngoại trừ chị em Trần Nhân, Trần Hi biết được Trương Văn Trọng đáng sợ như thế nào, cũng chỉ có Trần Thực Ân cùng hai vị Thiên Cấp cao thủ khác, nhận ra điểm dị thường của Trương Văn Trọng. Về phần đám võ giả còn lại, căn bản không nhìn ra Trương Văn Trọng có điểm gì hơn người. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, đám võ giả Trần gia đều có chút rục rịch, chẳng qua lão tổ tông Trần Thực Ân chưa lên tiếng, cho nên bọn họ cũng chỉ dùng ánh mắt khiêu khích nhìn sầm soi vào Trương Văn Trọng, không dám áp dụng hành động, vì còn phải chờ Trần Thực Ân ban phát mệnh lệnh.

Cùng mọi người ở nơi này bất đồng, Trần Thực Ân và hai vị Thiên Cấp cao thủ khác, giác quan rèn luyện phi thường linh mẫn, cho nên ngay khi Trương Văn Trọng bước chân vào phòng, bọn họ liền cảm giác được từ trên người Trương Văn Trọng đang phát ra khí thế khủng bố nặng nề như Thái Sơn. Điều này làm cho sắc mặt của bọn họ, không hèn mà đồng thời biến đổi.

Căn bản không cần phải kiểm tra thử, chỉ bằng cước bộ thông dong, khí thế áp bức khủng bố của Trương Văn Trọng, đã làm cho Trần Thực Ân cùng hai vị Thiên Cấp cao thủ khác, nhìn ra chỗ đáng sợ của hắn rồi. Đồng thời cũng tin tưởng, Bàng gia tám chín phần là bị một mình người này diệt môn.

Tuy rằng nhìn bề ngoài Trương Văn Trọng còn khá trẻ tuổi, nhưng năng lực khủng bố của hắn làm cho Trần Thục Ân không dám manh động, liền vội vàng đứng lên tự mình nghênh đón Trương Văn Trọng an vị.

Mà ghế chủ tọa Trần Thục Ân cũng nhường lại cho Trương Văn Trọng, bà ngồi sang ghế bên tay phải, còn ghế bên trái thì kêu Trần Nhân ngồi.

Yến tiệc buổi trưa cũng chính thức bắt đầu, những cô tiếp viên mặc áo sườn xám nối đuôi nhau bưng cao lương mỹ vị tiến vào. Trong quá trình nhập tiệc, vô luận Trương Văn Trọng hay là Trần Thục Ân đều không nhắc đến chuyện tình sát nhập Trần gia.

Ngoại trừ Trần Thục Ân, trong đám người của Trần gia, cũng chỉ có hai vị Thiên Cấp cao thủ khác, cùng Trần Nhân, Trần Hi còn bảo trì được thanh tỉnh. Những người còn lại, đều xuất hiện thần tình lo lắng, không hiểu nổi lão tổ tông vì sao còn bình thản nói chuyện phiếm với người thanh niên này như vậy.

Hiển nhiên, bọn họ không biết tu vi của Trương Văn Trọng thâm sâu khó lường tới mức nào. Trong mắt bọn họ, Trương Văn Trọng chỉ khoảng trên dưới Địa Cấp trung kỳ mà thôi. “Người này bất quá chỉ là một tên Địa Cấp trung kỳ thôi. Làm sao có khả năng tiêu diệt được Bàng gia chứ?”

“Theo tôi thấy, người này rõ ràng chỉ là một tên lừa bịp! Không nghĩ ra, Trần Nhân cũng có lúc trông lầm người nha.”

“Buồn cười thật, không ngờ là hắn dám trèo lên đầu Trần gia chúng ta! Hừ, chỉ cần đợi lão tổ tông ra lệnh, ta muốn cho hắn biết, ai mới là người lợi hại!”

Đám người Trần gia liếc mắt nhìn nhau, biểu hiện suy nghĩ ở trong lòng của mình. Hiện giờ, bọn hắn chỉ hận không thể bắt giữ Trương Văn Trọng, hảo hảo vũ nhục hắn một phen, xem ngày sau hắn còn dám chạy đến đùa giỡn Trần gia nữa hay không? Chỉ tiếc, lão tổ tông Trần Thục Ân chưa lên tiếng, bọn hắn cũng chỉ có thể trừng mắt, mà không dám tùy tiện manh động.

Trong gian phòng, chỉ có Trương Văn Trọng và Trần Thục Ân động đũa gấp thức ăn. Đám người còn lại, bởi vì tâm sự trầm uất trong lòng, thủy chung đều không nhúc nhích. Chỉ dùng ánh mắt soi mói, nhìn chằm chằm vào hai người.

Bầu không khí trong buổi yến tiệc này, còn vượt xa hai chữ quỷ dị.

Đợi tới lúc Trương Văn Trọng ăn uống no say, Trần Thục Ân mới chịu đứng lên.

Chứng kiến cảnh tượng này, đám người Trần gia đều hưng phấn, sôi nổi nhìn chăm chú về phía Trần Thục Ân.

Trần Thục Ân lão tổ của Trần gia, mặc dù đã già nhưng thân thể vẫn còn đẹp lão, bên ngoài nhìn tưởng chừng như năm mươi, nhưng trên thực tế bà ta sớm đã bước sang tuổi tám mươi rồi. Trong Trần gia, bà nắm giữ quyền uy tuyệt đối, trên võ lâm giang hồ cũng là nhân vật có tiếng tăm lẫy lừng.

Thế nhưng, bất thành linh bà ta hướng Trương Văn Trọng quỳ gối. “Bùm” một tiếng trầm đục vang lên.

Cảnh tượng bất ngờ này, làm cho đám người Trần gia đang xoa tay, chuẩn bị giáo huấn Trương Văn Trọng, toàn bộ đều choáng váng tâm thần.

“Lão tổ tông, quỳ xuống là sao?”

“Tại sao lão tổ tông, lại quỳ xuống?”

“Đây....đây...đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì thế này?”

Trong khi đám người Trần gia đang không biết phải làm sao. Thì hai vị Thiên Cấp cao thủ cũng bước nhanh đến phía sau Trần Thục Ân, hướng về Trương Văn Trọng quỳ gối. Ngay sau đó, là hai chị em Trần Nhân cùng Trần Hi.

Đám người Trần gia đang xoa hai tay, toàn bộ đều vỡ mộng. Trong khoảnh khắc ngây ngẩn cả người, không biết nên làm như thế nào mới tốt.

Trần Thục Ân nghiêng đầu sang một bên, nhú mắt nhìn về phía đám người Trần gia đứng im như cũ, quát lớn: “Các người còn ngây ra đó làm gì? Còn không mau quỳ xuống trước mặt tông chủ!”

Hai chữ “tông chủ” vừa thốt ra khỏi miệng, cũng đại biểu Trần Thục Ân đã ưng thuận quy phục Trương Văn Trọng rồi. Điều này làm cho nhóm người Trần gia bị vỡ mộng, nhất thời không hiểu mô tê gì cả. Tại nhóm bọn hần xem ra, thực lực của Trương Văn Trọng cũng bình thường, vì sao lão tổ tông phải quy thuận hần đây? Chẳng lẽ đã già quá rồi, nên tính tình cũng hồ đồ sao?

Kỳ thật đám người Trần gia phản ứng như thế, đều nằm trong dự tính của Trần Thục Ân, bà cười nhạt một tiếng, quay đầu nói: “Tông chủ, xem ra con cháu của tôi không tin phục ngài rồi. Ngài xem, có nên biểu diễn một chút bản lĩnh hay không, để cho mọi người ở đây được tâm phục khẩu phục?”

Trần Thục Ân cũng muốn nhân cơ hội này, kiểm tra xem Trương Văn Trọng có bao nhiêu bản lĩnh. Tuy rằng bà cùng hai vị Thiên Cấp cao thủ khác, đều nhận thấy Trương Văn Trọng có điểm dị thường, cũng tin tưởng Bàng gia là bị hần tiêu diệt. Nhưng trên người Trương Văn Trọng, tựa như được bao phủ bởi một tầng sương mù nồng đậm, khiến cho bọn hần không biết thực lực của Trương Văn Trọng nông sâu ra làm sao?

Trương Văn Trọng cười nhạt một tiếng, không hề cự tuyệt đề nghị của Trần Thục Ân. Đôi khi, cần phải thể hiện ra thực lực cường hãn, mới làm cho người khác tâm phục khẩu phục được.

Cũng không thấy Trương Văn Trọng có hành động gì đặc biệt. Chỉ im lặng đứng nguyên tại chỗ, nhưng trên người hần lại đang tản mát ra một cỗ khí thế cường đại, chớp mắt bao trùm toàn bộ căn phòng xa hoa này.

Mặc dù vừa bước chân vào Luyện Khí cảnh, nhưng năng lực không chế chân nguyên của Trương Văn Trọng, sớm đã luyện được lô hỏa thuần thanh. Giờ khắc bộc phát ra khí thế, áp suất ở trong gian phòng liên tăng lên mấy lần. Nguyên bản đám người Trần gia còn khinh thường thực lực của Trương Văn Trọng, lúc này thần tình trắng nhợt, vội vàng thúc giục nội kinh, muốn ngăn cản cỗ khí thế áp bức kia.

Nhưng bá khí tản mát ra trên người Trương Văn Trọng, lại trầm ổn vững trãi tựa như Tam Sơn Ngũ Nhạc. Ngoại trừ Trần Thục Ân cùng hai Thiên Cấp cao thủ Trần gia, đám người còn lại đều bị áp bức cho sắc mặt tái nhợt, thậm chí ngay cả hô hấp còn không thở nổi. Hai chân vô lực duy trì sức nặng của thân thể, từng chuỗi thanh âm “bùm bùm” vang lên ở trong gian phòng.

Đợi cho toàn bộ đám người Trần gia đều quỳ trên nền nhà. Theo sau đó, khí thế khủng bố trên người Trương Văn Trọng, bắt tri giác cũng tiêu thất không còn thấy tăm hơi bóng dáng.

Chỉ với một chiêu này, năng lực của Trương Văn Trọng đã siêu việt hơn Thiên Cấp cao thủ bình thường rồi. Lúc này, toàn bộ đám người Trần gia, ngay cả Trần Thục Ân ở bên trong đối với người thanh niên trẻ tuổi này. Đầu sinh ra một cỗ ý niệm sợ hãi trong lòng.

Trần Thục Ân vẻ mặt nghiêm trang, dẫn đầu đám người Trần gia, hướng Trương Văn Trọng hành lễ, cao giọng nói: “Lão nô Trần Thục Ân, suất lĩnh hơn hai mươi cao thủ võ giả Trần gia, cùng một trăm lẻ năm người bình thường, nguyện phụng mệnh các hạ làm việc chính. Từ nay trở đi, những thế hệ con cháu của Trần gia, đều lấy thân phận nô bộc, phụng dưỡng các hạ suốt đời.”

223. Chương 225: Nỗi Lo Của Dương Tam Tử Và Lâm Tử Mạn

Sau khi Trần Thục Ân dẫn người hành đại lễ bái tông xong! Trương Văn Trọng khẽ vươn tay ra đỡ một chút, nhẹ giọng nói: “Được rồi, tất cả đứng lên đi.”

Nghi thức này không thể thiếu được, cho nên hần cũng không có cự tuyệt đám người Trần gia.

Trương Văn Trọng cũng không hạ độc hay thi triển cấm chế gì lên trên người bọn họ. Bởi vì hần nhìn ra được Trần Thục Ân là một người thông minh hiểu rõ thời cuộc. Sau khi biết độ nông sâu thực lực của Trương Văn Trọng, bà ta nhất định sẽ không ngu ngốc đi phản bội lại hần. Mặc dù Trần Thục Ân không sợ chết, nhưng dù sao ở phía sau bà còn có trên dưới trăm người, bà cũng không hi vọng hương khói của Trần gia bị dập tắt ở trong tay mình.

Tuy nói Trần Thục Ân đã cao tuổi rồi, nhưng xem trạng huống hiện tại, muốn sống thêm mười năm phong cảnh nữa, hoàn toàn là không thành vấn đề. Nhìn tình huống trước mắt của Trần gia mà phán định, thì sau khi Trần Thục Ân rời khỏi nhân gian, người có khả năng nắm giữ cương vị gia chủ Trần gia nhất, hần

chính là Trần Nhà. Mặc dù trên phương diện võ học, Trần Nhân thiên phú không nhiều, nhưng chỉ số thông minh của nàng rất ao, không chỉ có ánh mắt mẫn tuệ, mà tầm nhìn xa trông rộng cũng không tệ cho lắm. Trong thời buổi xã hội hiện đại này, một cái thể gia võ học muốn biến chứng phát triển lớn mạnh, chỉ trông cậy vào oai hùng của con nhà võ là không thể nào. Hiển nhiên, phải có người thông minh dẫn đường chỉ lối cho bọn họ mới được. Mà trong đám thanh niên Trần gia, có thể đảm đương nổi trọng trách đầu não này, xem ra cũng chỉ có Trần Nhân mà thôi.

Không thể nghi ngờ, sau khi chứng kiến thực lực khủng bố của Trương Văn Trọng. Cho dù Trần Nhân có bước chân lên cương vị gia chủ, tuyệt đối cũng sẽ không dám làm ra chuyện tình phản bội lại Trương Văn Trọng.

Bởi vì bọn họ đều phi thường rõ ràng, phản bội lại Trương Văn Trọng sẽ có kết cục như thế nào. Bọn họ cũng không muốn giẫm lên vết xe đổ của Bàn gia.

Đợi Trần Thực Ân dẫn đám người Trần gia đứng lên xong, Trương Văn Trọng liền móc một trang giấy từ trong túi quần ra, đưa cho Trần Thực Ân.

Trần Thực Ân cúi đầu nhìn tờ giấy, chữ viết trên mặt giấy uốn lượn như rồng bay phượng múa: “Hắc vân, sa mông, diệt thảo thối, thiết viêm thạch...”

Ở bên trong còn có hơn mười tên những loại dược liệu khác. Dược liệu còn được phác họa hình tượng đặc trưng của mỗi loại, cùng với phương pháp nhận biết.

“Xin hỏi tông chủ, ngài muốn Trần gia thay ngài tình kiếm hơn mười dạng tài liệu này ư?” Trần Thực Ân ngẩng đầu nhìn lên, dò hỏi.

“Đúng vậy.” Trương Văn Trọng gật đầu: “Đây cũng là một dạng khảo nghiệm của tôi đối với Trần gia. Nếu trong vòng một tháng Trần gia đem mười loại tài liệu này đến trước mặt tôi, tôi sẽ đem phần thưởng của bộ Tứ Tướng Hỗn Nguyên Chương truyền thụ cho mọi người. Nếu hoàn thành trong vòng hai tháng, vậy thì tôi chỉ truyền thụ cho mọi người ba chiêu trong phần thưởng của Tứ Tướng Hỗn Nguyên Chương. Còn giả như vượt quá hai tháng thời gian, không đem những tài liệu này đến trước mặt tôi. Đến lúc đó chẳng những không truyền thụ chương pháp, mà còn có thể trừng phạt các người! Về phần hình phạt như thế nào, tới lúc đó mọi người khắc biết!”

Trương Văn Trọng rất khôn khéo, trước tiên dùng thực lực làm kinh sợ đám người Trần gia, sau đó liền quảng ném cho bọn họ một chút hi vọng ngon ngọt. Bởi vì, chỉ làm như vậy, mới có thể khiến cho đám người Trần gia tận tâm tận lực dốc sức vì mình.

“Tông chủ, ngài....ngài thật sự biết Tứ Tướng Hỗn Nguyên Chương sao?” Trần Thực Ân run giọng hỏi: “Môn công phu này chính là bí mật bất truyền của Trần gia. Hơn nữa, trải qua năm tháng thời gian cũng đã bị thất truyền. Xin thứ cho lão nô mạo muội hỏi một câu, ngài học được môn võ công này từ nơi nào thế?”

Trương Văn Trọng cười nhạt, đáp lời: “Tôi học được môn võ công này từ nơi nào, bà không cần phải hỏi. Bà chỉ cần biết, môn võ công này tôi chỉ truyền thụ cho Trần gia mà thôi. Như vậy đủ chưa?”

“Dạ, Tông chủ ngài nói không sai.” Trần Thực Ân cung kính hồi đáp. Theo sau, nghiêng người đem tờ giấy ghi dược liệu, giao cho một vị Thiên Cấp cao thủ ở sau lưng mình, thần tình nghiêm túc phân phó: “Bất luận dùng biện pháp gì, bất luận trả giá bao nhiêu. Trong vòng một tháng phải tìm được mười loại dược vật ghi ở trên tờ giấy này!”

“Tuân mệnh!” Gã Thiên Cấp cao thủ trầm giọng đáp. Hắn biết, một lần nữa nắm giữ được Tứ Tướng Hỗn Nguyên Chương trong tay, đối với sự phát triển của Trần gia mà nói, là phi thường trọng yếu.

Trần Thực Ân cung kính hỏi: “Tông chủ, ngài có muốn Trần gia chúng tôi chuyển tới Ung Thành không?”

Trương Văn Trọng trầm ngâm, cuối cùng lắc đầu nói: “Không cần, mọi người vẫn ở nguyên địa điểm cũ đi. Chỉ cần để Trần Nhân cùng Trần Hi ở lại Ung Thành là được rồi. Nếu tôi có chuyện gì cần thiết, sẽ phân phó hai người bọn họ thông tri. Mặt khác, người nhà tôi sống tại huyện Ân Ngạc, cũng phải nhờ mọi người âm thầm thay tôi bảo hộ.” Dưới một phen cường bức và dụ dỗ, hẳn tin tưởng đám người Trần gia, tuyệt đối sẽ không dám bất kính với người nhà của mình.

Trần Thục Ân mau chóng bày tỏ thái độ: “Thỉnh tông chủ yên tâm. Chúng tôi nhất định sẽ bảo hộ người nhà của ngài thật tốt.”

“Được rồi.” Trương Văn Trọng hài lòng gật đầu.

Nửa tiếng sau, Trần Thục Ân dẫn theo đoàn người cáo từ Trương Văn Trọng, ngồi trên ô tô chạy về phía phi trường quốc tế Ung Thành, chuẩn bị phản hồi về nhà.

Mất thấy hai chị em Trần Nhân và Trần Hi cung kính đứng ở phía sau mình, Trương Văn Trọng phân phó nói: “Hai người có chuyện gì làm thì đi làm thôi. Tôi còn vài chuyện riêng cần phải xử lý.”

“Dạ.” Trần Nhân cùng Trần Hi đồng thanh đáp lời. Theo sau đón một chiếc taxi, quay trở về tiểu khu nơi bọn hắn sinh hoạt.

Trương Văn Trọng không về nhà ngay, mà đi tới cửa hàng bán điện thoại gần nhất, mua một chiếc di động mới. Chiếc Nokia lúc trước Dương tam tỷ mua cho hắn, sớm đã bị hỏng trong vụ ẩu đả kia rồi. Sau khi dùng di động quen, bên người không có một chiếc, thật sự là hơi cảm thấy lạc lõng giữa xã hội.

Mua điện thoại di động xong, Trương Văn Trọng lắp chiếc sim cũ vào, khởi động máy. Nhất thời bên trong màn hình hiển thị liền xuất hiện âm báo tin nhắn.

Tin nhắn gửi đến là của Lâm Tử Mạn và Tô Hiểu Hồng. Hỏi thăm ngày hôm qua vì sao Trương Văn Trọng không đi làm, cũng không mở điện thoại, đến tốt cùng là ốm hay là đã xảy ra chuyện gì rồi.

Trương Văn Trọng liền nhắn tin thông báo cho hai người. Nói rằng mình không có chuyện gì, buổi chiều sẽ gặp nhau tại phòng y tế.

Kiểm tra lại hộp thư thoại, bất chợt Trương Văn Trọng phát hiện ra tin nhắn của Dương tam tỷ ở Cẩm Kinh Thành. Mấy tin liền đều hỏi hắn tại sao không mở máy, khi nào nhận được tin nhắn, thì gọi điện thoại cho nàng gấp.

Trương Văn Trọng lắc đầu cười, bấm số điện thoại của Dương tam tỷ.

Rất nhanh, điện thoại chuyển liên lạc, thanh âm hung hăng của Dương tam tỷ truyền ra từ bên trong tai nghe: “Uy, là Trương tiên sinh phải không? Như thế nào suốt buổi anh không mở máy thế?”

Trong ngữ khí của nàng, lộ ra một cổ tâm tình nôn nóng bất an.

Trương Văn Trọng khẽ nhún mày, không trả lời nàng ngay, mà hỏi ngược lại: “Tam tỷ, đã xảy ra chuyện gì ư?”

Dương tam tỷ lo lắng nói: “Không thấy Dương Mễ Nhi đâu ah!”

Dương Mễ Nhi? Đó là ai?

Trương Văn Trọng hơi ngẩn ra, theo sau mới hồi tưởng lại, Dương Mễ Nhi này rất có thể là em gái của Dương tam tỷ. Cô nàng xuất gia làm ni, pháp danh Vô Âm, căn tu rất tốt, không hề có một chút tỳ vết nào.

Nhưng tại sao nàng ta lại mất tích?

Trương Văn Trọng nói: “Tam tỷ, cô đừng khẩn trương quá. Nếu tôi nhớ không lầm thì Vô Âm hẳn cũng là một Thiên Cấp cao thủ đi? Theo lý thuyết, nàng tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ mất tích. Ở trong Đàm Hoa Am, có lưu lại chút manh mối gì không?”

Lúc này, Dương Tam tỷ đem toàn bộ hi vọng kí thác lên trên người Trương Văn Trọng. Cho nên sau khi nghe thấy hắn hỏi xong, liền vội vàng trả lời: “Có...có...Dương Mễ Nhi nhắn lại cho tôi một câu. Nội dung là cần phải đi Phổ Đà chứng Bồ Đề. Từ nhỏ đến lớn tôi không đọc qua sách vở bao giờ, cái gì phổ đà đọc thật nhiều miệng, mà không hiểu nổi hàm ý trong đó.”

“Cần phải đi Phổ Đà để chứng Bồ Đề sao?” Trương Văn Trọng không khỏi mỉm cười. Dương tam tỷ không hiểu những lời này, nhưng hắn lại hiểu được rõ ràng: “Nói như vậy, hẳn là Vô Âm đã đến Diệu Tâm am ở trên Phổ Đà sơn rồi? Diệu Tâm am chính là nơi Quan Âm Đại Sĩ giáng lâm ban phát hiệu, đúng là nơi phù hợp với tư chất phật căn của Vô Âm.”

“Trương tiên sinh, anh đang nói gì đấy? Diệu Tâm am? Quan Âm Đại Sĩ? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì hả?” Bởi vì không hiểu những lời này của Trương Văn Trọng. Dương tam tỷ lại đang lo lắng cho em gái mình, nên không khỏi có chút nóng nảy.

Trương Văn Trọng liền an ủi: “Không có chuyện gì đâu. Tam tỷ, cô không cần phải lo lắng cho Vô Âm. Nàng đã tới Diệu Tâm am trên Phổ Đà sơn, bắt đầu chuyên tâm tu Phật.”

Dương tam tỷ luống cuống: “Là ở Phổ Đà sơn phải không? Tôi sẽ đi tìm nàng.”

Trương Văn Trọng cười khổ: “Tam tỷ, cho dù cô lật tung cả Phổ Đà sơn lên, cũng khó lòng mà tìm được Diệu Tâm am. Bởi vì cô chỉ là một người trần mắt thịt.”

“Những lời này là ý gì?” Dương tam tỷ ngẩn người.

Trương Văn Trọng cũng không trả lời nghi vấn của nàng, mà hỏi ngược lại: “Tam tỷ, cô tin trên thế giới này, có Thần, Phật, Yêu, Quỷ tồn tại hay không?”

“Cái này....tôi cũng không biết?” Dương tam tỷ đã hoàn toàn bị rối loạn.

Trương Văn Trọng an ủi: “Yên tâm đi, em gái cô đến Diệu Tâm am trên Phổ Đà sơn, liền tuyệt đối không có chuyện gì trục trặc đâu. Nói không chừng, những ngày lễ tết nàng cũng sẽ trở về nhà thăm cô mà.”

Những lời này thuần túy chỉ là vì an ủi Dương tam tỷ thôi. Một khi Vô Âm bước chân vào Phổ Đà sơn, Phật pháp không có chút thành tựu, tuyệt đối sẽ không được rời khỏi núi nửa bước.

“Ừm, anh nói cũng đúng, chuyện đã tới nước này, cho dù tôi lo lắng cũng là vô dụng.” Dương tam tỷ thở dài một hơi, ngữ khí liền trở nên buồn bã: “Trương tiên sinh, lần này cảm ơn anh đã giải thích nghi vấn trong lòng tôi. Tôi...cần phải tĩnh tâm một lát, ngắt điện thoại nhé!”

Điện thoại của Dương tam tỷ vừa ngắt, thì Lâm Tử Mạn liền gọi đến.

“Còn không kịp trở mình ah!” Trương Văn Trọng lắc đầu cười, bấm nút nghe điện thoại: “Ừm, Tử Mạn, có chuyện gì không?”

Thanh âm lo lắng của Lâm Tử Mạn truyền ra từ trong tai nghe: “Văn Trọng, anh đang ở chỗ nào thế? Mau đến phòng y tế của trường đi! Vừa có mấy bạn nữ sinh đưa một bệnh nhân tới đây, bệnh tình của nàng thật cổ quái. Những bác sĩ trực ban đều vô pháp trị liệu, chỉ đành trông cậy vào anh thôi.”

“Hả?” Trương Văn Trọng nhíu mày, nói: “Được, tôi lập tức đến ngay đây.”

224. Chương 226: Âm Tinh Bị Thải Tẫn

Trương Văn Trọng dùng thời gian ngắn nhất chạy về phòng y tế, trực tiếp chạy tới lầu hai, nhìn thấy hân xuất hiện, Lâm Tử Mạn và hai bác sĩ trực về mặt lo lắng đều đồng loạt thở ra một hơi.

Bên trong phòng bệnh, ngoại trừ bệnh nhân cùng giáo y ra, còn có ba người có dáng dấp như nữ sinh viên. Nghĩ ra các nàng hẳn đều là bạn cùng phòng hoặc bạn học của nữ bệnh nhân này.

“Văn Trọng, rốt cục anh đã trở về, bệnh chứng của cô gái này thật quá kỳ quái, chúng tôi đều không thể chẩn đoán chính xác.” Lâm Tử Mạn liền nói, có mấy lần kinh lịch trước kia, nàng đối với y thuật của Trương Văn Trọng đã đạt được một loại sùng bái mù quáng. Bởi vậy nàng tin tưởng, loại chứng bệnh cổ quái này, tuy rằng làm cho bọn họ sốt đầu mẻ trán, nhưng tuyệt đối cũng không làm khó được Trương Văn Trọng.

“Tình huống thực tế ra sao?” Trương Văn Trọng nhẹ giọng nhìn nàng dò hỏi, đồng thời cất bước đi tới bên giường bệnh.

Lâm Tử Mạn theo sát bên người hân, nhỏ giọng hỏi đáp: “Bệnh nhân tên là Vương Na, là học sinh của văn học hệ. Tình huống của nàng có chút giống như vong âm thể khô quắt, làn da đầy nếp nhăn, viền mắt hãm sâu, môi khô cùng răng khô, đồng thời hôn mê bất tỉnh. Nhưng mạch tượng cùng bệnh trạng khác của nàng, lại có sự bất đồng với vong âm chứng. Hơn nữa chúng tôi dựa theo cách trị liệu vong âm chứng trị liệu cho nàng, nhưng không thấy hiệu quả. Cho nên tôi mới nhanh chóng gọi điện thoại cho anh.” Trương Văn Trọng hơi vẩy tay biểu thị đã hiểu, tay phải vươn ra đặt lên cổ tay của bệnh nhân đang hôn mê bất

tĩnh, híp mắt lại chẩn đoán bệnh trạng của nữ sinh viên. Khoảng hai ba phút sau, hần buông lỏng tay bắt mạch, lật mí mắt bệnh nhân, nhìn một chút tình huống của con ngươi cùng trông trắng, cuối cùng hần mở miệng nàng nhìn xem tình huống của lưỡi.

Sau một loạt kiểm tra xong xuôi, Trương Văn Trọng lui về phía sau một bước, nhìn nữ sinh viên nằm trên giường bệnh, trầm ngâm lên.

Lâm Tử Mạn đứng bên người hần nhìn thấy biểu tình ngưng trọng trên mặt hần, không khỏi có chút kinh ngạc, vội vã dò hỏi: “Văn Trọng, làm sao vậy? Lẽ nào chứng bệnh kỳ quái này, làm cho anh cũng bị vướng tay chân sao?”

Nghe lời nói của Lâm Tử Mạn, ba nữ sinh viên bên trong phòng bệnh nhất thời đều luống cuống tay chân. Các nàng đều đọc được tin tức trên online trường học, nghe nói qua uy danh hiển hách của Trương Văn Trọng, biết y thuật của hần cực kỳ cao minh, thậm chí cả viện trường y học viện Ngô Thủ Chí cùng phó viện trưởng bệnh viện Ung Thành Nhạc Tử Mẫn cũng phải cảm giác bội phục sâu sắc. Nếu như ngay cả hần cũng bó tay hết cách, vậy chẳng phải nói rõ bệnh của Vương Na, thực sự không ai trị được hay sao?

Ba nữ sinh viên luống cuống vội vã khẩn cầu:

“Bác sĩ Trương, van cầu anh, vô luận như thế nào nhất định phải chữa tốt cho Vương Na!”

“Phải nha, bác sĩ Trương, van cầu anh đó!”

“Thần tượng ca, anh là hi vọng duy nhất của chúng tôi!”

“Mọi người đừng có gấp, tôi chưa nói không trị được bệnh của nàng.” Trương Văn Trọng khoát khoát tay, để ba nữ sinh viên tỉnh táo lại, sau đó lại hỏi: “Bệnh nhân tên Vương Na này, là do các cô đưa tới sao?”

“Đúng vậy.” Ba nữ sinh viên đồng thời gật đầu, hồi đáp.

Trương Văn Trọng lại hỏi: “Mọi người phát hiện cô ấy không thích hợp lúc nào? Làm sao phát hiện được cô ấy không thích hợp?”

Một nữ sinh viên hồi đáp: “Kỳ thực vào buổi sáng hôm nay, chúng tôi đã nhận ra cô ấy không thích hợp. Bởi vì cô ấy luôn luôn thức giấc rất sớm. Rất ít có chuyện ngủ lâu không thức như thế. Thế nhưng vào sáng hôm nay, khi mọi người trong phòng cùng rời giường, cô ấy vẫn còn nằm trên giường ngủ say. Vốn chúng tôi còn tưởng rằng, cô ấy bởi vì thức đêm chơi trò thể giới ma thú nên mệt mỏi ngủ muộn, cho nên cũng không hề lưu ý. Đợi đến thời gian ăn trưa, chúng tôi mới gọi cô ấy rời giường, nhưng dù chúng tôi có gọi thế nào, cô ấy cũng không phản ứng. Đến tận đây chúng tôi mới phát hiện, nguyên lai cô ấy đã sinh bệnh, nhưng còn bệnh nghiêm trọng tới mức lâm vào hôn mê.”

Trương Văn Trọng gật đầu, lại hỏi: “Ngoài ra, ở trên thân thể cô ấy, có phát hiện ra chuyện gì cổ quái, có lẽ nói hoàn toàn không giống như thường ngày?”

Ba nữ sinh viên không khỏi sửng sốt, hiển nhiên cũng không nghĩ đến Trương Văn Trọng lại đột nhiên hỏi vấn đề này. Các nàng vội vã ghé vào cùng nhau, hồi ức thương lượng, sau đó có một người đáp: “Cũng chỉ có một việc, rất có vẻ cổ quái. Khi chúng tôi gọi Vương Na thức dậy, phát hiện cô ấy ngủ trần truồng. Theo chúng tôi biết, cho tới bây giờ Vương Na chưa từng có thói quen ngủ không mặc quần áo. Trước đây khi ngủ cô ấy đều mặc áo ngủ, nhưng vì chúng tôi cũng quá sợ hãi luống cuống, cũng không lưu ý qua chuyện này. Nếu như không phải anh nhắc tới, chúng tôi cũng không nhớ được chuyện đó.”

Một nữ sinh viên đột nhiên nhớ ra một việc, vội vã bổ sung: “A, được rồi, tôi nhớ kỹ đêm qua Vương Na thức đêm chơi game, vẫn mặc áo ngủ đang hoảng, vì sao lúc đi ngủ lại cởi ra thế?”

Sau khi nghe xong ba nữ sinh viên kể lại, Trương Văn Trọng kéo tay một giáo y nam tính đi ra ngoài phòng bệnh, đồng thời dặn dò Lâm Tử Mạn: “Tử Mạn, cô kiểm tra âm đạo của Vương Na, xem cô ấy có bị xâm phạm hay không?”

Lâm Tử Mạn hơi sửng sốt, không giải thích được vì sao Trương Văn Trọng lại hoài nghi đến việc Vương Na bị xâm phạm tình dục, nhưng vẫn gật đầu đáp: “Được.”

Ba nữ sinh viên khác cũng kinh ngạc há to miệng, nói:

“Xâm phạm tình dục? Điều này sao có thể? Ngày hôm qua Vương Na đều ở trong phòng đâu có ra ngoài!”

“Đúng nha, đúng nha, nếu như trong phòng ngủ chúng tôi có sắc lang len vào, chúng tôi há có thể không phát hiện?”

“Nếu thật có sắc lang len vào, xâm phạm tình dục Vương Na, vậy ba bó cái trắng như chúng tôi vì sao tránh được tai nạn? Sắc lang kia không có khả năng chỉ ăn một bó cái trắng thôi nha?”

Ngay khi ba nữ sinh viên đang ồn ào thảo luận, biểu thị không tin lời Trương Văn Trọng nói, Trương Văn Trọng đã kéo vị giáo y nam tính kia đi ra khỏi phòng bệnh. Đồng thời còn đóng cửa lại, cùng lúc đó, Lâm Tử Mạn cũng dựa theo lời phân phó của hắn, bắt đầu kiểm tra vùng âm đạo của Vương Na.

Mười lăm phút sau, Lâm Tử Mạn mở cửa phòng bệnh, nằng nhìn thấy Trương Văn Trọng, câu đầu tiên nói với vẻ mặt kinh ngạc: “Sao anh biết cô ấy bị xâm phạm tình dục?”

Ba nữ sinh viên bên trong phòng bệnh lúc này đều ngậm miệng lại, không hề nghi vấn Trương Văn Trọng nữa. Đồng thời trong ánh mắt các nàng nhìn hắn, ngoại trừ khiếp sợ, còn có kính nể thật sâu. Trương Văn Trọng làm sao biết được Vương Na bị người xâm phạm tình dục?

Nghi vấn giống nhau, lúc này đều hiện lên trong đầu mỗi người có mặt tại phòng bệnh.

Trương Văn Trọng cũng không trả lời câu hỏi của Lâm Tử Mạn, mà hỏi: “Tình huống sau khi kiểm tra thế nào?”

Lâm Tử Mạn đáp: “Từ tình huống của âm đạo mà xem, đích thật cô ấy từng bị người xâm phạm tình dục. Hơn nữa âm đạo còn bị xé rách, bởi vậy có thể thấy được đối phương thô bạo cỡ nào. Ngoài ra tôi còn nhìn thấy đầu lưỡi, cùng hai bầu vú của nàng đều bị dấu vết sưng rướm máu thật cổ quái.”

Trương Văn Trọng hơi phẩy tay, nói: “Quả nhiên giống như đức sự suy đoán của tôi.”

Lâm Tử Mạn đầy ngập nghi hoặc, liên tục giục nói: “Văn Trọng, anh làm sao đoán được? Cũng đừng giấu diếm nữa, nhanh nói cho chúng tôi biết đi.”

Trương Văn Trọng nói: “Nếu như tôi không có đoán sai, xâm phạm Vương Na cũng không phải sắc lang bình thường, mà là một tên hái hoa tặc tinh thông thuật Thái Âm Bồ Dương! Đầu lưỡi, hai vú cùng với âm đạo là thượng, trung, hạ ba nơi trong thuật Thái Âm Bồ Dương nhắc tới. Ở thời Minh triều Đặng Hi Hiền từng viết “Tử Kim Quang Diệu Đại Tiên Tu Chân Diễn Nghĩa”, có một đoạn miêu tả: “Phàm giao hợp, hội nữ tình xá mị, diện xích thanh chiến, kỳ quan thủy khai, khí nữ tiết, tân nữ dật. Nam tử thụ khí hấp tân, dĩ ích nguyên dương, dưỡng tinh thần, thử tam phong đại được dã. Tình huống hiện tại của Vương Na, chính là gặp phải tình huống âm tinh bị hút khô.”(*: phạm giao hợp, nữ tính sẽ bị mất đồ tiếng run, tinh hoa tiết ra, âm khí dầm dề, nam tử hấp thụ, có thể lợi cho nguyên dương, dưỡng tinh thần, giống như thuốc cực bổ)

Ba nữ sinh viên cùng phòng với Vương Na bị hoảng sợ nhảy dựng, cùng kêu lên: “Thái Âm Bồ Dương? Đây...đây không phải phim võ hiệp mới có hay sao? Lẽ nào...lẽ nào trong sinh hoạt hiện đại thực sự cũng có loại tà thuật này?”

Trương Văn Trọng đáp: “Nếu như nam nữ song phương cam tâm tình nguyện, như vậy thuật Thái Âm Bồ Dương đối với song phương đều có ích. Thế nhưng chỉ cần một bên có tâm quỷ, sẽ rất dễ dàng làm cho thuật Thái Âm Bồ Dương biến thành tà thật, áp dụng âm tinh của đối phương để bổ ích cho chính mình. Vương Na đã bị một tên có lòng dạ quỷ quái xâm phạm, nên âm tinh của nàng bị hút hết.”

Lâm Tử Mạn lo lắng làm sao trị liệu cho Vương Na, nên nàng vội vàng dò hỏi: “Như vậy chúng ta làm sao trị liệu cho cô ấy?”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Vô luận như thế nào, trước tiên phải bổ lại âm tinh cho cô ấy. Bằng không với tình huống cạn khô âm tinh, thì cô ấy sẽ không kiên trì được bao lâu.” Sau khi trầm ngâm một thoáng, hắn phân phó nói: “Lập tức truyền dịch vào tĩnh mạch cho nàng, ngoài ra thêm đường glucose vào trong tĩnh mạch.”

Ngay khi Trương Văn Trọng đang nói phương pháp trị liệu, Tô Hiểu Hồng thở hổn hển chạy vào phòng bệnh. Nàng cũng nhận được điện thoại của Lâm Tử Mạn, liền trước tiên chạy về phòng y tế.

“Tiểu muội, cô tới vừa lúc.” Trương Văn Trọng liếc mắt nhìn Tô Hiểu Hồng, phân phó: “Lấy giấy bút viết đơn thuốc đi, Tả Quy Hoàn làm thuốc chính, bổ thêm Thục Địa, Câu Kỷ và Sâm Quy, Lộc Nhị Giao.”

“Dạ.” Tô Hiểu Hồng gật đầu đáp, hít sâu một hơi, để hô hấp bình tĩnh lại, lập tức lấy ra giấy viết ghi ra phương thuốc, viết xong đưa cho Trương Văn Trọng xem qua.

Đưa mắt nhìn đơn thuốc, Trương Văn Trọng hài lòng gật đầu, lại giao cho Tô Hiểu Hồng, dặn dò: “Không sai, cô dựa theo đơn thuốc, đến phòng Đông y bốc thuốc, nấu thật nhanh mang đến cho cô ấy uống.”

“Dạ.” Tô Hiểu Hồng đáp, lập tức xoay người chạy tới phòng thuốc Đông y.

Trương Văn Trọng lại nói với Lâm Tử Mạn: “Mọi người lập tức theo phương pháp trị liệu của tôi, trước tiên truyền dịch cho cô ấy.”

“Dạ.” Lâm Tử Mạn đáp, lập tức đi chuẩn bị truyền dịch.

Trương Văn Trọng suy nghĩ một chút, cuối cùng lấy ra điện thoại, bấm dãy số của Đàm Thanh: “Tiểu Đàm, phiền cô đến phòng y tế một chuyến, bên này xảy ra chuyện.”

225. Chương 227: Người Phương Nào Gây Nên

Vừa nhận được điện thoại của Trương Văn Trọng, đồng thời hiểu được chuyện phát sinh bên chỗ Trương Văn Trọng, Đàm Thanh rất nhanh liền chạy đến phòng y tế, đi cùng nàng còn có mấy hình cảnh thuộc hình cảnh đội.

Mấy viên hình cảnh này xem như cũng tương đối quen thuộc với Trương Văn Trọng. Sau một thoáng chào hỏi, mấy hình cảnh bắt đầu hỏi chuyện với ba nữ sinh viên cùng phòng với Vương Na. Đồng thời tỉ mỉ ghi chép lại, còn có hai hình cảnh, trong đó được một nữ sinh viên dẫn đường đi tới phòng ngủ của các nàng, chuẩn bị thăm dò tình huống của hiện trường phát hiện vụ án.

Ngay lúc mấy viên hình cảnh còn đang bận rộn, Đàm Thanh kéo Trương Văn Trọng đi lên sân thượng lầu ba, nhỏ giọng nói với hắn: “Trương ca, vụ án lần này chỉ sợ không phải do người thường gây ra. Bởi vì sáng hôm nay chúng tôi đã nhận được bốn vụ báo án cùng một loại. Mỗi một người bị hại đều có tình huống giống như nữ sinh viên tên Vương Na này, âm đạo bọn họ đều bị xé rách, đầu lưỡi, hai vú đều có dấu máu sùng lên đỏ sẫm thật quỷ dị. Theo chúng tôi phân tích, ngoài năm vụ án có thể còn có càng nhiều cô gái bị xâm phạm tình dục khác, chỉ là tạm thời còn chưa báo cảnh sát mà thôi, tám chín phần mười đều do một người làm ra.”

“Ác? Không ngờ có nhiều người bị thụ hại như vậy? Xem ra tên này là một kẻ phạm tội cường hiếp liên hoàn! Tiểu Đàm, mọi người có phát hiện được đầu mối gì hay không?” Sắc mặt Trương Văn Trọng nhất thời trầm xuống. Hắn đối với loại người lấy phương pháp Thái Âm Bồ Dương này cảm thù đến tận xương tủy. Mà khi hỏi chuyện Đàm Thanh, hắn cũng cau mày suy tư: “Người này vì sao chỉ trong một đêm lại hút đi nhiều âm tinh của nữ nhân như vậy? Cách làm cực đoan như thế, cũng không giống hái hoa tặc bình thường gây nên. Hơn nữa hái hoa tặc bình thường cũng tuyệt đối không có khả năng đủ thể lực trong một đêm cưỡng hiếp năm cô gái. Huống chi một người bình thường nếu trong khoảng thời gian ngắn hút quá nhiều âm tinh, không những không bổ được dương, trái lại còn có thể xuất hiện tình huống phản phệ. Trừ phi người này cũng không phải hái hoa tặc bình thường, mà là một người tu chân.”

Ngay lúc này, Đàm Thanh đưa tay xua xua trước mắt hắn vài cái, cắt đứt suy tư của hắn: “Ai, Trương ca, anh không sao chứ, sao đột nhiên lại dờ ra vậy?”

Trương Văn Trọng lắc đầu, nói: “Tôi không sao, cô nói tiếp đi.”

“Tôi đã nói xong rồi, lẽ nào anh không có nghe tôi nói sao?” Đàm Thanh vỗ trán, chỉ đành đem những lời vừa nói lặp lại lần nữa: “Hiện nay chúng tôi thu được đầu mối rất ít, đồng thời cũng không rõ ràng. Bởi vì mỗi một người bị hại, đều hoàn toàn bị lâm vào trong trạng thái hôn mê. Mà người nhà hoặc bạn cùng phòng của họ đều ngủ rất say, từ đầu tới cuối cũng không nhận thấy có chỗ nào không thích hợp. Căn cứ sự điều tra của chúng tôi, mỗi một cô gái bị hại có độ tuổi từ mười sáu đến mười chín, hơn nữa trước khi bị xâm hại tình dục, các nàng đều là xử nữ. Ngoài ra còn có một điểm đáng ngờ, làm chúng tôi cảm giác vô

cùng khó giải thích được, tên tội phạm này chỉ tuyển chọn gây án ở những chỗ khác nhau, mà không phải phạm án ở chung một chỗ? Phải biết rằng trong năm vụ án cưỡng gian này, có ba vụ án phát sinh trong phòng ngủ nữ sinh viên tại ký túc xá. Nếu như chỉ vì muốn tiết dục, hẳn có thể phạm án trong một phòng ngủ nữ sinh, không cần phải chạy năm chỗ khác nhau đúng không? Dù sao làm như vậy, hẳn không cần phải đối mặt thêm nhiều nguy hiểm.”

Trương Văn Trọng nhíu mày, vừa suy tư vừa nói: “Tên tội phạm cưỡng hiếp liên hoàn này, trước khi thực hiện việc cưỡng hiếp, hẳn đã sử dụng mê dược hoặc được vật, cho nên người nhà và bạn cùng phòng đều không hề phát hiện.” Nói đến đây, vùng lông mày hắn chợt nhướng lên, trong đầu hiện lên một đạo linh quang, vội vàng hỏi: “Tiểu Đàm, cô vừa nói, năm cô gái bị hại đều từ mười sáu đến mười chín tuổi, đồng thời đều là xử nữ?”

“Đúng vậy.” Đàm Thanh gật đầu, gương mặt anh khí mười phần của Đàm Thanh nhất thời hiện lên một tia hưng phấn, vội vàng dò hỏi: “Trương ca, anh hỏi như vậy, có phải có phát hiện gì hay không?”

“Tạm thời còn chưa nói phát hiện, chỉ có thể nói là một sự hoài nghi.” Nói đến đây, Trương Văn Trọng đưa ra một yêu cầu đối với Đàm Thanh: “Tiểu Đàm, có thể cho tôi đi xem bốn người bị hại khác hay không?”

Đàm Thanh biết, Trương Văn Trọng rất có thể đã phát hiện được đầu mối, cho nên hắn cũng không cự tuyệt yêu cầu của Trương Văn Trọng, mà gật đầu đáp: “Đương nhiên là có thể, bốn người thụ hại khác đang ở tại bệnh viện Ung Thành để trị liệu. Đi thôi Trương ca, tôi đưa anh đi ngay bây giờ.”

“Được, chúng ta đi.”

Trương Văn Trọng đáp, sau đó gặp Lâm Tử Mạn và Tô Hiểu Hồng phân phó vài câu, lại căn dặn bọn họ nếu như gặp trường hợp gì không hiểu, phải nhanh chóng gọi điện thoại cho hắn. Lúc này hắn mới cùng Đàm Thanh đi ra khỏi phòng y tế, ngồi lên xe máy của nàng.

Trương Văn Trọng vừa ngồi lên, Đàm Thanh đã nhấn mạnh chân ga, chiếc xe moto đã vang lên rầm rĩ, nhanh như điện chớp chạy ra khỏi đại học Ung Thành, chạy về phía bệnh viện.

Đến bệnh viện, Trương Văn Trọng đi theo Đàm Thanh đến gặp bốn nạn nhân đang hôn mê, đồng thời đang tiếp nhận trị liệu. Sau khi bắt mạch cho các nàng, Trương Văn Trọng lại hỏi thăm tình huống với người nhà họ, cuối cùng đi cùng Đàm Thanh ra bên ngoài.

Đàm Thanh đi theo sau lưng Trương Văn Trọng, kiểm chế không được sự hiếu kỳ trong lòng, dò hỏi: “Trương ca, vừa rồi anh bắt mạch có ý nghĩa gì không? Có phải anh phát hiện được đầu mối gì? Nếu như thật sự phát hiện được đầu mối, cũng đừng che giấu nữa, mau nhanh nói cho tôi biết đi.”

“Bốn người bị hại cũng giống như Vương Na, không chỉ là xử nữ, còn là người có thể chất thuần âm, âm tính của các nàng rất tinh thuần. Đồng thời cũng là mục tiêu mà kẻ Thái Âm Bồ Dương thích nhất.” Nói đến đây, Trương Văn Trọng nghiêm mặt xoay người lại, nhìn Đàm Thanh nói: “Tiểu Đàm, người phạm án lần này cũng không đơn giản, cảnh sát bình thường không thể dùng tới được.”

Đàm Thanh gật đầu hồi đáp: “Đúng vậy, chúng tôi cũng hoài nghi người phạm án lần này không đơn giản, rất có thể do một võ giả tu luyện môn công phu bàng môn tả đạo nào đó gây ra. Cho nên chúng tôi đã tìm lực lượng nòng cốt của cảnh sát cấu thành tổ chuyên án, đồng thời còn thỉnh cầu ông nội tôi phái mấy chú bác cùng cô dì đến hỗ trợ.”

Trương Văn Trọng nói: “Hắn ở trong tối, mọi người ở ngoài sáng, muốn bắt được hắn chỉ sợ cũng không phải là một chuyện dễ dàng.”

“Phải, đích xác không phải là chuyện dễ dàng.” Đàm Thanh thở dài một hơi, sau đó lại hỏi: “Trương ca, anh nghĩ, sử dụng biện pháp dùng mồi dụ dỗ hắn đi ra có được không?”

“Chỉ sợ rất khó thành công.” Trương Văn Trọng lắc đầu, nói: “Đầu tiên, theo tình huống hiện nay mà xem, tên tội phạm cưỡng hiếp liên hoàn này có yêu cầu rất cao đối với mục tiêu, phải từ mười sáu đến mười chín tuổi, còn là xử nữ có thể chất thuần âm, ở xã hội hiện nay, nữ sinh có thể thỏa mãn điều kiện này thật rất ít. Có thể nói ít đến không thể ít hơn. Thứ nhì, chúng ta đối với phạm vi lui tới của hắn cũng không rõ ràng, dù có thể tìm được nữ sinh thỏa mãn điều kiện làm mồi cũng chưa chắc làm cho hắn chú ý, chẳng lẽ cứ để mồi dụ này lác lác khắp Ung Thành hay sao?”

“Ai, anh nói thật có lý.” Đàm Thanh lại thở dài, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi, giận dữ quát: “Nếu như để tôi bắt được tên tội phạm cường hiếp liên hoàn này, tôi nhất định phải đập cho hắn một trận tơi bời! Dù bị kỷ luật giáng chức cũng không sợ! Tên hỗn đản hại trình tiết của những cô gái vô tội, thật sự là quá ghê tởm!”

Trương Văn Trọng vỗ vỗ vai nàng, nói: “Được rồi, tiểu Đàm, cô cũng đừng nhe răng nhếch miệng ở ngay cổng bệnh viện như thế nữa. Cô xem người ra vào bệnh viện đều đang chỉ trỏ cô kìa, chỉ sợ bọn họ còn cho rằng cô là người bị bệnh tâm thần.”

Đàm Thanh tức giận đưa mắt nhìn chung quanh, quả nhiên mọi người đều dùng ánh mắt dị dạng đánh giá nàng, điều này làm gương mặt nàng đỏ lên, vội vã chạy nhanh về phía bãi đỗ xe.

Ngồi lên xe máy, Đàm Thanh đưa Trương Văn Trọng quay trở về phòng y tế trường đại học.

Ngay khi bọn họ đi đến bệnh viện Ung Thành, mấy hình cảnh cũng đã hiểu rõ xong tình huống. Nhìn thấy Đàm Thanh đã trở về, liền chuẩn bị quay về đội hình cảnh, cùng những cảnh viên khác thương thảo làm sao phá được vụ án cường hiếp liên hoàn xảy ra trong một đêm này.

Khi rời đi, Trương Văn Trọng lại nhắc nhở: “Tiểu Đàm, mọi người hay nhất nên cẩn thận một chút, tên tội phạm cường hiếp liên hoàn khẳng định rất khó đối phó.”

Đàm Thanh cũng không đem lời nhắc nhở của hắn để vào trong lòng, lòng tin mười phần đáp: “Yên tâm đi Trương ca, dù không dễ đối phó, chúng tôi cũng có thể đưa hắn ra công lý!”

“Không sai, chúng tôi nhất định sẽ bắt được hắn!” Mấy hình cảnh cũng tâm tình sục sôi.

Trương Văn Trọng lắc đầu, không nói gì nữa.

Đợi khi Đàm Thanh cùng mấy hình cảnh rời khỏi, Tam Túc Ô đậu trên đầu vai Trương Văn Trọng nhìn thấy chung quanh không có ai, vội vã đưa mỏ chim ghé bên tai hắn, nhỏ giọng dò hỏi: “Chủ nhân, vì sao ngài không đem chân tướng nói với cô ấy?”

Trương Văn Trọng nhẹ giọng than thở: “Người nghĩ, nếu như tôi đem chân tướng nói cho nàng, nàng sẽ tin tưởng sao?”

Tam Túc Ô nghiêng đầu suy nghĩ một chút, mới đáp: “Chỉ sợ cũng sẽ không tin tưởng.”

Trương Văn Trọng nói: “Không phải thế sao? Nếu ta nói nàng cũng không tin tưởng, ta cần gì nói làm chi? Huống chi ta căn bản không tin, chỉ dựa vào mấy hình cảnh bình thường cùng địa cấp cao thủ của Đàm gia, có thể phá được vụ án cường hiếp liên hoàn này! Dù bọn họ bận rộn cả năm, cũng chưa chắc phát hiện được hình bóng của đối phương.”

“Đúng vậy.” Tam Túc Ô gật đầu, sau đó lại hỏi: “Chủ nhân, ngài dự định nhúng tay chuyện này sao?”

Trương Văn Trọng cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của Tam Túc Ô, mà nói: “Ta bình sinh chán ghét nhất chính là loại hỗn đản làm hại trình tiết của người khác!”

Tam Túc Ô có chút lo lắng nói: “Thế nhưng đối phương cũng là một người tu chân...”

“Người tu chân thì thế nào?” Trương Văn Trọng hừ lạnh một tiếng, thần sắc tràn đầy khinh miệt: “Dựa vào loại thủ đoạn đê hèn như vậy để đề thăng tu vi, nghĩ đến nhân phẩm người tu chân này cũng không tốt bao nhiêu.”

226. Chương 228: Mời

Trương Văn Trọng xoay người hỏi Tam Túc Ô: “Khí tức của tên tội phạm lưu lại trên năm nạn nhân, người đều nhớ kỹ rồi chứ?”

“Yên tâm đi, chủ nhân, tôi đã nhớ kỹ rồi!” Tam Túc Ô rất tự tin hồi đáp. Tên tội phạm cường hiếp liên hoàn tuy rằng dùng rất nhiều loại thủ đoạn lau đi chứng cứ phạm tội của hắn, nhưng khí tức hắn lưu lại trên người nạn nhân cũng vẫn còn tồn tại như cũ, chỉ là đối với người bình thường mà nói, loại khí tức này rất nhạt không thể phát hiện ra.

Thế nhưng đối với linh cảm như Tam Túc Ô mà nói, cũng lập tức nhận ra được khí tức của tên tội phạm này.

“Tốt.” Trương Văn Trọng thỏa mãn gật đầu, dặn dò: “Lập tức tìm kiếm hành tung của hắn cho ta.”

“Tuân lệnh, chủ nhân.” Tam Túc Ô lên tiếng, vỗ cánh bay lên khỏi vai hắn, mà ngay lúc này hắn cũng không quên căn dặn một câu: “Cẩn thận một chút, đối phương là người tu chân, ngàn vạn lần đừng cho hắn phát hiện được ngươi.”

“Yên tâm đi, chủ nhân, tôi biết nên làm như thế nào.” Tam Túc Ô hồi đáp, sau đó vỗ mạnh cánh, trong nháy mắt bay lên tận trời, hóa thành một điểm đen nhỏ, sau hai ba giây đồng hồ đã biến mất không còn nhìn thấy.

Trong khi Tam Túc Ô căn cứ theo khí tức tên tội phạm lưu lại, bắt đầu sưu tầm tung tích của hắn bên trong Ung Thành, Trương Văn Trọng cũng quay trở về phòng y tế. Bệnh tình của Vương Na tuy đang phát triển tốt hơn, nhưng dù sao nàng cũng bị một người tu chân hút hết âm tinh, bệnh tình có thể xuất hiện chuyển biến xấu hay không, dù là Trương Văn Trọng cũng không thể khẳng định. Cho nên trước khi bệnh tình của Vương Na triệt để ổn định, hắn cũng phải ở lại trong phòng y tế để có thể gần gũi quan sát. Đồng thời hắn cũng đã gọi điện thoại cho Nhạc Tử Mẫn, nói cho hắn biết bệnh tình của bốn người bị hại, nếu xuất hiện chuyện gì bọn họ không ứng phó được, thì phải nhanh chóng gọi điện thoại cho hắn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua không chút tiếng động, sắc trời cũng dần dần tối sầm xuống tới. Đợi khi toàn bộ bầu trời bị màn đêm bao phủ, Trương Văn Trọng ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ trên vách tường, đã đến tám giờ tối. Tính toán lại, Tam Túc Ô đã tìm tòi suốt sáu tiếng đồng hồ vẫn còn chưa trở về.

“Lẽ nào nó gặp phải phiền phức gì sao?” Trương Văn Trọng nhíu mày, lại thì triển đạo pháp liên lạc cùng Tam Túc Ô, hỏi một chút tình huống. Nhưng khi hắn vừa ẩn pháp quyết chuẩn bị niệm tụng chú ngữ, Tam Túc Ô từ ngoài cửa sổ bay vào, đậu lên đầu vai hắn.

Trương Văn Trọng đã tán đi chân nguyên và linh khí vừa điều động, nghiêng đầu nhìn Tam Túc Ô, dò hỏi: “Sao lại tiêu hao nhiều thời gian như thế?” Hắn cũng không hỏi Tam Túc Ô có điều tra ra được hành tung của tên tội phạm cường hiếp hay không, bởi vì hắn biết, nếu còn chưa sưu tầm được, Tam Túc Ô sẽ không chủ động quay trở lại bên người hắn.

Tam Túc Ô hồi đáp: “Tên hỗn đản rất thông minh. Hắn đều để lại khí tức ở mấy địa phương trong Ung Thành để lừa đảo, tôi điều tra liên tục, nên thời gian phải tiêu hao nhiều hơn.”

“Thì ra là thế.” Trương Văn Trọng gật đầu, dò hỏi: “Như vậy nơi ẩn thân đích thực của hắn, đến tột cùng là ở chỗ nào?” Câu trả lời của Tam Túc Ô hoàn toàn vượt ngoài sự dự liệu của Trương Văn Trọng: “Hắn đang ẩn núp trong đại học Ung Thành!”

“Cái gì?” Vùng lông mày của Trương Văn Trọng nhướng lên, đứng bật dậy, xoay người đi tới bên cửa sổ, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn cảnh đêm bên trong đại học Ung Thành, một lúc sau mới trầm giọng dò hỏi: “Người khẳng định sao?”

“Tôi khẳng định!” Tam Túc Ô trả lời rất thẳng thắn, không có một chút do dự.

Trương Văn Trọng biết Tam Túc Ô tuyệt đối không có khả năng nói dối với hắn, cho nên hắn lại nhanh miệng hỏi: “Diện tích đại học Ung Thành lớn như vậy, vị trí ẩn thân cụ thể của hắn lại ở nơi nào?”

“Tôi không biết.” Tam Túc Ô hồi đáp: “Bởi vì đối phương là người tu chân, tôi lo lắng sẽ bị đối phương phát hiện, cho nên không dám tra xét kỹ bên trong đại học Ung Thành.”

Cách làm này của Tam Túc Ô cũng không sai. Cho nên Trương Văn Trọng cũng không trách cứ nó, nhìn ra cảnh đêm sáng đèn bên ngoài cửa sổ, Trương Văn Trọng khẽ cau mày, thấp giọng lầm bầm: “Diện tích đại học Ung Thành lớn như vậy, tên hỗn đản đến tột cùng đang ẩn núp chỗ nào? Loại cảm giác địch trong tôi ta ngoài sáng, thật sự rất không thoải mái, phải nghĩ biện pháp dẫn dụ hắn ra mới được.”

Ngay khi Trương Văn Trọng đang suy nghĩ nên dùng biện pháp nào mới có thể dẫn dụ được tên tội phạm cường hiếp ra, Tô Hiểu Hồng cầm theo một khay đựng cơm đi tới. Đầu tiên nàng đặt lên bàn, sau đó bưng

khay cơm đi ra, lại nói với Trương Văn Trọng đang đứng bên cửa sổ: “Trương lão sư, đây là cơm chiên Dương Châu thầy muốn ăn, nhanh sẵn nóng ăn đi, nếu như để nguội thì ăn không ngon nữa.”

“Được, tôi qua ngay. Tiểu muội, thực sự làm phiền cô.” Trương Văn Trọng thuận miệng nói, vừa chuẩn bị xoay người đi tới bàn, nhưng khi ánh mắt hắn dừng trên người Tô Hiểu Hồng đang vội vàng pha trà cho hắn, đột nhiên sáng ngời.

“Thất khiếu linh lung tâm? Đúng vậy! Sao ta lại quên thất khiếu linh lung tâm! Một xử nữ có được thất khiếu linh lung tâm, lại là một xử nữ thể chất thuần âm, chính là mục tiêu mà những người tu luyện tà thuật yêu thích nhất. Có lẽ ta nên để tiểu muội làm con mồi dẫn dụ tên tội phạm cường hiếp kia ra.”

Lúc này Tô Hiểu Hồng đã pha xong chén trà nóng cho hắn, thấy hắn còn đang đứng bên cạnh cửa sổ đang cau mày suy tư, vội vàng gọi: “Trương lão sư, sao thầy còn đứng ở cửa sổ làm gì? Nhanh qua ăn cơm đi, đã hơn tám giờ tối, lẽ nào thầy còn chưa đói sao?”

Trương Văn Trọng mở miệng nói: “Tiểu muội, có chuyện này tôi muốn cùng cô thương lượng một chút.”

.....

Mười một giờ đêm khuya, nhiệt độ không khí đột nhiên giảm xuống vài độ, trong màn đêm bắt đầu thưa thớt rơi xuống ít hạt mưa, không được vài phút, mưa càng lúc càng lớn, có một khả năng mưa sắp rơi tầm tã. Thường thường lại có một đạo thiểm điện sáng rực trên màn đêm đen kịt, đồng thời nương theo thanh âm ầm ầm, là tiếng sấm đình tai nhức óc.

Tô Hiểu Hồng tay cầm một cây dù ô vuông, một mình đi trên con đường hai bên trồng thật nhiều cây cối. Con đường này là con đường bắt buộc nàng phải đi qua từ phòng y tế trở về ký túc xá. Tuy rằng nàng đã từng có vô số lần đi qua con đường này, thế nhưng trong đêm nay, ở ngay trăng cảnh hiện tại, lòng của nàng không tự chủ được nổi lên tình tự khẩn trương.

Hầu như vô ý thức, nàng đã thò tay trái vào trong túi áo, nắm chặt một mảnh giấy gấp thành hình tam giác. Mảnh giấy gấp tam giác này, là do nàng đáp ứng làm mồi dẫn dụ tên tội phạm cường hiếp liên hoàn, Trương Văn Trọng đã giao cho nàng. Có người nói đây là bùa hộ mệnh, có thể bảo hộ an nguy cho nàng.

Đi trên con đường cây cối rậm rạp đen kịt, Tô Hiểu Hồng bắt đầu nhin không được mà miên man suy nghĩ. Để không cho bản thân nhớ tới những cảnh phim kinh dị bên trong điện ảnh, nàng chỉ đành bắt đầu hồi tưởng lại mấy giờ trước Trương Văn Trọng đã nói những lời này với nàng: “Tiểu muội, tôi thu được tin tức, tên tội phạm cường hiếp liên hoàn lúc này đang ẩn núp bên trong trường đại học Ung Thành chúng ta. Nếu như cô nguyện ý, tôi mong muốn cô chịu nhận làm mồi dẫn, dụ tên tội phạm đi ra!”

Tô Hiểu Hồng còn nhớ rất rõ lúc đó mình đã trả lời rất đơn giản, chỉ vài chữ: “Không thành vấn đề.” Nàng chịu đáp ứng làm mồi dẫn tên tội phạm, cũng không phải nhất thời bồng bột, mà là suy nghĩ rất rõ ràng.

Đầu tiên, Tô Hiểu Hồng đối với hành vi của tên tội phạm hại người căm thù đến tận xương tủy, thứ hai, nếu tên hỗn đản hiện tại đang ẩn thân bên trong trường đại học, như vậy nói không chính xác vào lúc nào, chính nàng hoặc bạn bè của nàng cũng sẽ gặp tai họa vì hắn. Muốn tránh cho chuyện như vậy phát sinh, nhất định phải ra tay chế phục hắn trước, đem tên hỗn đản bắt lại đưa ra công lý. Lại thêm, nàng tin nhiệm Trương Văn Trọng, đã đến mức vô cùng mù quáng. Ở trong lòng của nàng, thế giới này không có chuyện gì mà Trương Văn Trọng làm không được. Cho nên nàng tin tưởng, cho dù làm mồi dẫn có hệ số nguy hiểm cực cao, chỉ cần có Trương Văn Trọng từ một nơi bí mật đi theo bảo hộ, như vậy nàng tuyệt đối vẫn an toàn.

Cho nên sau khi nghe xong lời đề nghị của Trương Văn Trọng cùng sự nhờ vả, nàng không chút do dự đáp ứng.

Ầm ầm long...

Lại một tiếng sấm kinh thiên động địa ầm ầm vang lên.

Tô Hiểu Hồng bị tiếng sấm làm hoảng sợ, tâm tình cũng từ trong hồi ức bị kéo về hiện thực.

Mắt thấy sắp đi hết con đường hàng cây rậm rạp, tâm tình của Tô Hiểu Hồng cũng biến đổi trở nên lo lắng. Bởi vì nàng biết, Trương Văn Trọng bố trí bẫy rập nằm trên con đường này. Nếu như đi ra khỏi con đường,

chỉ sợ sẽ không thể dẫn động bấy rập bày bên trong được nữa. Kể từ đó, muốn đem hắc đưa ra công lý, chỉ sợ cũng sẽ không dễ dàng. Ánh mắt Tô Hiểu Hồng không dẫn được nhìn quanh bốn phía, đồng thời nghiêng rằng nghiêng lợi thăm mắng trong lòng: “Tên hốn dẫn chết tiết, vì sao còn không xuất hiện? Rốt cục hắc đã biết đây là một cái bẫy, cho nên mới không xuất hiện sao? Hay do mị lực của mình không đủ lớn, nên không dụ dỗ được hắc ra?”

Ngay khi Tô Hiểu Hồng nhin không được miên man suy nghĩ, một tiếng ca rất nhỏ nhưng lại rất rõ ràng, truyền vào bên trong tai nàng, tiếng ca khác biệt cực lớn với âm nhạc đang lưu hành hiện tại, nàng tỉ mỉ nghe xong một phen, tiếng ca thật giống như tiếng Phạn nàng từng nghe qua trong online cách đó không lâu.

Trong lòng Tô Hiểu Hồng, không khỏi nổi lên một tia nghi hoặc: “Là ai đang phóng phạt ca tiếng Phạn? Nhưng còn mở thanh âm lớn đến như vậy. Còn truyền tới tận nơi đây?” Nhưng nàng rất nhanh liền biết, tiếng ca cũng không phải truyền ra từ bên trong máy vi tính, mà là do một người hát ra.

Người này đang đứng cách nàng khoảng mười bước, hắc không cầm dù, cứ để cho mưa xối ướt, gương mặt mỉm cười hát ra phạt ca tiếng Phạn mà Tô Hiểu Hồng nghe qua hoàn toàn không hiểu.

227. Chương 229: Dâm Tăng Hái Hoa

Trong tiếng sấm đình tại nhức óc, những đạo thiểm điện xuyên toa gào thét, chiếu sáng cả màn đêm đen kịt âm u. Nương theo những đạo thiểm điện lóe sáng, Tô Hiểu Hồng cuối cùng cũng nhìn thấy rõ gương mặt của người đang hát phạt ca.

Gương mặt người này nhìn qua còn rất trẻ, đại khái cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi. Đương nhiên, tuổi tác thực tế của hắc có đúng như vậy hay không, điều này cũng không ai biết. Vóc người hắc cao gầy, gương mặt cũng thanh tú, rất có phong phạm của nam minh tinh trong giới giải trí. Nếu không phải hắc cạo trọc đầu, trên người khoác một bộ tăng bào, trong tay cầm một chuỗi tràng hạt một trăm lẻ tám viên, chỉ sợ Tô Hiểu Hồng thật sẽ nghĩ lầm hắc là một minh tinh ngôi sao, đột nhiên hiện thân bên trong trường đại học Ung Thành.

“Hòa thượng?” Trong ánh mắt Tô Hiểu Hồng hiện lên vẻ kinh ngạc, đồng thời âm thầm đề phòng.

Trong nửa đêm mưa to tầm tã, một hòa thượng đột ngột xuất hiện bên trong trường đại học, vốn đã là một chuyện quỷ dị không chút bình thường, huống chi hòa thượng này còn phi thường trùng hợp xuất hiện trước mặt Tô Hiểu Hồng chỉ mười bước.

Nếu nói hòa thượng này không có cổ quái, Tô Hiểu Hồng hoàn toàn không tin.

Ngay khi Tô Hiểu Hồng nương theo ánh sáng thiểm điện lóe lên để đánh giá hòa thượng, hòa thượng đồng dạng cũng đang đánh giá nàng.

Tuy rằng hòa thượng biểu hiện có vẻ rất lãnh tĩnh, dáng dấp đạo mạo dạt dào, thế nhưng trong nội tâm của hắc đã sớm cười vang: “Thất khiểu linh lung tâm! Nữ nhân này không ngờ là thất khiểu linh lung tâm! Ha ha, lựa chọn ẩn núp bên trong trường đại học này, quả nhiên thập phần chính xác. Hôm qua ở nơi này gặp được một xử nữ thể chất thuần âm, ngày hôm nay lại cho ta gặp một xử nữ có thất khiểu linh lung tâm. Hút âm tinh của cô ta, Minh Vương Hoan Hỉ Thiện Công ta tu luyện nói không chừng có thể bước vào cảnh giới đệ tam trọng. Đây thật phải cảm tạ Minh Vương phù hộ a.” Tên dâm tăng hái hoa đang âm thầm đắc ý vui vẻ, Trương Văn Trọng dùng bí pháp biến mất toàn bộ khí tức giấu trong bóng tối đang cùng Tam Túc Ô mở to mắt chăm chú quan sát hắc.

Tam Túc Ô đậu trên đầu vai Trương Văn Trọng, đưa mỏ chim đến bên tai hắc, dùng thanh âm chỉ có hắc nghe được nói: “Chủ nhân, chính là hắc! Tôi nhớ kỹ khí tức của hắc, hắc chính là tội phạm cường hiếp liên hoàn! Lúc nào chúng ta động thủ bắt hắc?”

Trương Văn Trọng cũng dùng giọng nói thật nhỏ đáp: “Đừng có gấp, hắc vừa mới hiện thân, tính cảnh giác còn phi thường mạnh mẽ. Nếu như hiện tại chúng ta động thủ, chỉ sợ không bắt được hắc. Theo khí tức phát ra trên người hắc, hắc đã có tu vi Trúc Cơ kỳ. Nếu như lần này để hắc chạy, sau này còn muốn dụ hắc hiện thân, đã không phải là chuyện dễ dàng nữa.”

“Vậy phải đợi đến lúc nào?”

“Đợi đến khi hần thả lỏng cảnh giác mới thôi”

Ngay khi Trương Văn Trọng và Tam Túc Ô dùng thanh âm thật nhỏ chỉ có bọn họ mới nghe được nói chuyện với nhau, dâm tăng hái hoa đã giả ra gương mặt trang nghiêm, đầu tiên hần hợp hai tay thành chữ thập, trang trọng đọc một tiếng phật hiệu. Sau đó mới hướng Tô Hiểu Hồng nói: “Nữ thí chủ, người cùng ta có duyên, ta sẽ độ cho người thể nghiệm tư vị tuyệt vời đến thế giới cực lạc. Mời theo ta đến đây đi.” Dứt lời, hần lại niệm một tiếng phật hiệu, sau đó giơ lên tay phải, hướng Tô Hiểu Hồng vẫy vẫy.

Tuy rằng tên dâm tăng đã không còn tiếp tục hát, nhưng tiếng phật ca tiếng Phạn thẳng nhập lòng người vẫn vang vọng quanh quẩn trong màn đêm đen kịt. Trong tiếng phật ca tiếng Phạn, thanh âm của hần ẩn chứa ma lực kỳ lạ, làm cho người ta không tự chủ được liên tin tưởng lời hần nói, thậm chí còn bởi vậy mà tin tưởng chính hần.

Cho dù Tô Hiểu Hồng đối với hần đã ôm lòng cảnh giác, đã sớm đề phòng, nhưng bất tri bất giác, đã bị thanh âm ẩn chứa ma lực kỳ lạ của hần làm mê hoặc. Trong lúc tinh thần hoảng hốt, nàng lại cho rằng tên dâm tăng hái hoa là người đáng giá tín nhiệm nhất trên thế giới này.

Tô Hiểu Hồng thần tình hoảng hốt, nỉ non nói: “Có thể cùng thánh tăng hữu duyên, là phúc phận ta tu luyện nhiều kiếp, ta đi theo thánh tăng đi, chỉ hi vọng thánh tăng có thể độ ta đến thế giới cực lạc, vĩnh hưởng yên vui.” Nói xong thần tình hoảng hốt, nàng cất bước đi về hướng tên dâm tăng.

Tam Túc Ô thấy thế kinh hãi, vội vã đưa mỏ chim kề sát tai Trương Văn Trọng, khuyên nhủ: “Chủ nhân, Tô Hiểu Hồng hình như bị tên dâm tăng mê hoặc tâm hồn, chúng ta mau nhanh động thủ. Nếu chậm trễ chốc lát, Tô Hiểu Hồng đi tới bên cạnh hần, đợi đến lúc đó dù chúng ta có động thủ, cũng sẽ vì Tô Hiểu Hồng nằm trong tay hần mà bó tay bó chân. Nói không chừng như vậy hần sẽ có cơ hội đào tẩu.”

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Đừng có gấp, đợi một chút nữa, đợi một chút.”

Kỳ thực Trương Văn Trọng càng thêm lo lắng cho an nguy của Tô Hiểu Hồng hơn cả Tam Túc Ô, nhưng tính cảnh giác của tên dâm tăng vẫn còn, vì không muốn cho hần đào tẩu, cho nên Trương Văn Trọng đành kiềm chế sự lo lắng, tiếp tục chờ đợi.

Một bước.

Hai bước...

Ba bước...

Tô Hiểu Hồng chậm rãi hướng tên dâm tăng đi đến.

Cây dù vừa rồi còn cầm trong tay nàng, lúc này đã bị nàng ném vào trong bụi cỏ, nàng cứ mặc cho mưa xối ướt, mặt lộ vẻ mỉm cười đi tới hướng tên dâm tăng.

Nhìn Tô Hiểu Hồng càng ngày càng đến gần, khoe miệng tên dâm tăng hiện lên dáng tươi cười đắc ý, trong lòng hần thầm nghĩ: “Thiệt Xán Liên Hoa quả nhiên là có thể mê hoặc tâm trí con người, cô em này dù có một viên thất khiểu linh lung tâm, nhưng cũng không chống đối được sự mê hoặc. Đến đây đi cô em có thất khiểu linh lung tâm, đi theo ta, ta sẽ cho người dực tiên dực tử, cho người cảm nhận được tư vị tuyệt vời của thế giới cực lạc.”

Tô Hiểu Hồng đã bước tới bước thứ tư.

Lại một tiếng sấm đình tai nhức óc vang lên, tiếng âm âm vang vọng, nương theo tiếng sấm là một đạo thiểm điện sáng ngời, đạo thiểm điện không chỉ phá tan màn đêm đen kịt, đồng thời cũng làm Tô Hiểu Hồng giật mình tỉnh giấc thoát khỏi sự mê hoặc tâm hồn của tên dâm tăng.

“A nha.” Trong tiếng kêu sợ hãi, Tô Hiểu Hồng không chỉ dừng chân lại, đồng thời còn vô ý thức lui nhanh về phía sau, đồng thời nàng cũng vội vàng thò tay vào trong túi, nắm chặt bùa hộ mệnh rút ra.

Nhìn thấy tình cảnh này, dáng tươi cười đắc ý trên khoe miệng tên dâm tăng nhất thời chột động lại. Tô Hiểu Hồng có thể thoát khỏi sự mê hoặc của Thiệt Xán Liên Hoa, một lần nữa khôi phục lại thần trí thật ngoài sự dự liệu của hần.

Chuyện như vậy, không thể nghi ngờ đang tát vào mặt hắn, hoàn hảo chung quanh không có người quen, bằng không bộ mặt của hắn thực sự bị hủy.

“Chạy cái gì mà chạy? Có thể được hòa thượng ta xem trúng, là phúc phận người tu luyện được mấy đời! Kêu la cái gì? Giữ lại sức, đợi khi thời gian giao hoan hãy kêu, cũng có thể trợ hứng cho ta!” Tên dân tăng cũng không vì chuyện Tô Hiểu Hồng thét chói tai mà luống cuống, trái lại còn cười thật đậm dăng. Nếu mục tiêu ngoan ngoãn nghe lời, cũng sẽ không làm cho hăng hái sức sôi, trái lại kiểu chống cự kinh khủng như thế, càng có thể kích phát ra sự vui vẻ cùng thú tính của con người. Vào lúc này tên dân tăng đúng là như vậy. Chỉ thấy hắn cười đậm dăng thả người nhảy lên, nhào về phía Tô Hiểu Hồng.

Ở một khắc này, toàn bộ tâm tư của tên dân tăng đều tập trung trên người Tô Hiểu Hồng, hoàn toàn quên bảo trì tính cảnh giác vẫn có.

“Đến thời gian động thủ!” Nhìn thấy một màn này, Trương Văn Trọng đang giấu trong chỗ tối, trong đôi mắt bỗng nhiên hiện lên một đạo tinh mang. Hai tay hắn ấn ra pháp quyết, trong miệng niệm tụng chú ngữ với tốc độ cực nhanh.

Mưa to bằng bạc bên trong hàng cây rậm rạp, nhất thời khởi lên một đạo kinh phong thô bạo. Làm kẻ khác kỳ quái chính là cổ kinh phong thô bạo giống như có linh tính, nhiều qua người Tô Hiểu Hồng, vây quanh tên dân tăng đang lao tới.

“Cổ kinh phong này là gì?” Tên dân tăng đang lơ lửng giữa không trung, vốn không để ý tới cổ kinh phong cổ quái, theo hắn xem ra, chuyện trọng yếu trước mắt chính là bắt Tô Hiểu Hồng. Nhưng hắn rất nhanh liền phát hiện, cổ kinh phong cổ quái cũng không hề đơn giản. Hắn không muốn để ý tới căn bản là không có khả năng.

Cổ kinh phong, vô luận là lực lượng hay tốc độ, đều cường hãn ngoài dự đoán người khác. Trong nháy mắt nó đã hóa thành mấy đạo phong nhận lợi hại, từ bốn phương tám hướng chém tới người tên dân tăng, dù tên dân tăng là người tu chân có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, nhưng nếu thật sự không chịu để ý tới, cũng sẽ bị những luồng phong nhận vô hình này chém nát vụn.

Đồng thời tên dân tăng còn phát hiện, lao tới cũng không chỉ là phong nhận vô hình, còn có rất nhiều hòn đá đủ kích cỡ. Những hòn đá toàn bộ đều trống rỗng xuất hiện bên trong hai hàng cây, trong đó còn có những hòn đá cao cỡ hai người, cực kỳ nặng nề, dưới luồng gió kỳ quái tác dụng, những hòn đá vô luận là lớn hay nhỏ đều gào thét đập về hướng tên dân tăng. Những hòn đá thể tích lớn, có khả năng phát ra lực sát thương đã không cần nghi ngờ, dù là những hòn đá nhỏ dưới tác dụng của gió lớn, không ngờ cũng phát ra uy lực không kém gì những viên đạn.

Tên dân tăng sau thoáng sửng sốt, lập tức liền hiểu ra: “Chết tiệt, có người thiết lập trận pháp tại đây, lại dùng nữ nhân có thất khiếu linh lung tâm dẫn dụ ta tự chui vào bẫy rập.” Tên dân tăng suy đoán không sai, Trương Văn Trọng đã sớm ở nơi này thiết trí Phong Thạch Đoạt Hồn Trận. Phong Thạch Phiến đoạt được từ chỗ Bàn gia, đã được hắn đặt ngay trận nhãn, có tác dụng tăng thêm uy lực cho pháp trận, một khi trận pháp khởi động, uy lực thật sự bất phàm.

Dưới thế tiến công của luồng gió cùng những hòn đá cổ quái, dù tên dân tăng có được tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, nhưng cũng không dám phớt lờ, chỉ đành tạm thời buông tha ý niệm bắt Tô Hiểu Hồng, trước tiên đối phó cục diện trước mắt.

“Là vị đạo hữu này ở đây đối nghịch cùng ta?” Trong đôi mắt tên dân tăng hiện lên một đạo lệ khí, sau tiếng quát lớn, hắn rút tăng bào khoác trên người, ném ra ngoài.

Quang mang màu đỏ từ tăng bào phóng ra chói mắt, cũng hóa thành một chiếc chuông màu đỏ trong suốt, bao bọc quanh người hắn. Phong nhận cùng hòn đá bay tới toàn bộ đều đánh lên trên mặt chuông, phóng xuất ra ánh sáng chói ngời.

Tăng bào màu đỏ này, không ngờ cũng là một kiện pháp bảo!

228. Chương 230: Thu Hoạch Sau Khi Giết Địch (1)

Nhìn thấy phong nhận cùng những hòn đá bay đến cũng không thể công phá chiếc chuông màu đỏ biến hóa từ tầng bào, tên dân tăng bởi vì trở tay không kịp mà có chút thất kinh nhất thời liền bình tĩnh trở lại. Thậm chí hắn còn nở nụ cười: “Tầng bào huyết luyện của hòa thượng ta là nhị phẩm bảo khí phòng ngự, đạo hữu ở chỗ này bày ra Phong Thạch Đoạt Hồn Trận, cũng chỉ là một trận pháp nhân cấp nhất giai. Muốn dùng nó để phá phòng ngự của Huyết Luyện Tầng Bào của ta, không khỏi có chút si tâm vọng tưởng đi?”

Tên dân tăng tuy rằng nhìn ra Trương Văn Trọng bố trí Phong Thạch Đoạt Hồn Trận bên trong hàng cây rậm rạp này, nhưng hắn dù sao cũng không ngờ tới Phong Thạch Đoạt Hồn Trận cũng không tầm thường, chính là dùng Phong Thạch Phiến làm trận nhãn. Phong Thạch Phiến cùng Phong Thạch Đoạt Hồn Trận có thuộc tính tương đồng, công hiệu cũng tương tự như nhau. Nếu đơn độc sử dụng, đích xác không thể phá được phòng ngự của Huyết Luyện Tầng Bào, thế nhưng chúng nó phối hợp lẫn nhau, uy lực đề thăng cũng không nhỏ, mà đã tăng trưởng cực lớn.

Tên dân tăng tự nhiên không biết được việc này, lúc này hắn thậm chí còn cho rằng đã khám phá ra khả năng của Trương Văn Trọng, đang híp đôi mắt bắn hung quang, âm thầm nói: “Nếu là Phong Thạch Đoạt Hồn Trận, như vậy người bày trận phải là đệ tử của Kỳ Môn Độn Giáp Tông. Hiện tại trong những môn phái tu chân, cũng chỉ có người của Kỳ Môn Độn Giáp Tông, mới thích dùng cách giống như con nhện giăng lưới, trước tiên bày ra trận pháp, mượn lực lượng trận pháp đến đánh thương người. Huống chi người này vẫn giấu ở chỗ tối không chịu lộ mặt, cũng có phong cách thích trốn tránh trong chỗ tối giống như người của Kỳ Môn Độn Giáp Tông. Phong Thạch Đoạt Hồn Trận bất quá chỉ là trận pháp nhập môn, người này bày ra trận pháp này, nói cách khác tu vi cũng không cao, phỏng chừng còn chưa đột phá Luyện Khí kỳ. Người của Kỳ Môn Độn Giáp Tông, nhất định không am hiểu liều mạng chém giết, huống chi chỉ là một thái điều Luyện Khí kỳ? Hắn hiển nhiên chẳng có gì đáng uy hiếp đối với ta. Phải ở chỗ này dây dưa với hắn, lỡ chọc cho những người có tu vi cao phát hiện, còn không bằng nhanh chóng bắt xử nữ có thất khiếu là lướt tâm chạy nhanh khỏi đây. Đợi ngày sau tu vi của ta thành công, lại đến tìm Kỳ Môn Độn Giáp Tông đòi nợ cũng không trễ.”

Sau khi hạ quyết tâm, tên dân tăng lại nhào về phía Tô Hiểu Hồng, nanh ác cười to nói: “Cô nàng, không nghĩ tới ngươi lại là một con môi. Bất quá lần này ngươi cũng bồi cả mình vào đây. Ha ha ha ha...”

Tô Hiểu Hồng vốn đã bị một màn ly kỳ trước mắt làm khiếp sợ đến trợn tròn mắt, nhưng lúc này thấy tên dân tăng lại bay tới, nhất thời hồi phục lại tinh thần, trong nháy mắt ngấn ngủ, nàng lại không hề thất kinh, trái lại còn biểu hiện cực kỳ bình tĩnh, nhanh chóng dựa theo lời Trương Văn Trọng dặn dò nắm chặt bùa hộ mệnh trong tay làm theo phương pháp Trương Văn Trọng đã chỉ dẫn.

Một đạo quang mang màu trắng nhất thời từ trong bùa hộ mệnh xuất ra, thân ảnh Tô Hiểu Hồng bỗng nhiên xuất hiện vụn vụn, ngay khi bàn tay tên dân tăng sắp chụp trúng vai nàng, nàng đã hư không biến mất, làm tên dân tăng chụp hụt vào khoảng không.

Trong một giây đồng hồ, Tô Hiểu Hồng lại xuất hiện bên cạnh Trương Văn Trọng. Tác dụng của bùa hộ mệnh, chính là truyền tống nàng đến bên cạnh hắn.

“Vừa rồi chính là thuận di sao?” Tô Hiểu Hồng mở to hai mắt, há to miệng, vẻ mặt biểu tình lằng lằng ngơ ngác. Nàng thế nào cũng không dám tin tưởng chuyện mình vừa trải qua, dù sao thật sự quá huyền diệu.

“Ta không phải đang nằm mơ đi? Hay là ảo giác vì đêm qua ta đã thức đêm chơi trò chơi?”

“Tiểu muội, cô ở chỗ này đừng lộn xộn.” Trương Văn Trọng căn dặn Tô Hiểu Hồng một tiếng, sau đó lại phân phó Tam Túc Ô: “Người ở tại chỗ này, bảo hộ tiểu muội!”

“Dạ!” Tam Túc Ô lúc này cũng không quản chuyện tiếp tục giả vờ làm một con quạ đen tầm thường, sau khi trả lời một tiếng, lập tức bay tới đậu lên đầu vai Tô Hiểu Hồng.

Tay trái Trương Văn Trọng cầm khẩu Desert Eagle, tay phải nắm Tam Xích kiếm, tung người bay ra khỏi chỗ ẩn thân, bước nhanh về hướng tên dân tăng.

“Trời ạ, người...người...chỉ là con quạ đen lại biết nói tiếng người?” Gương mặt Tô Hiểu Hồng lộ vẻ kinh khủng nhìn Tam Túc Ô, hoảng sợ chất vấn: “Người là yêu quái?”

“Yêu quái cái đầu người, người mới là yêu quái, toàn gia người đều là yêu quái!” Tam Túc Ô thống hận nhất là người khác nói nó là quạ đen hay yêu quái. Hiện tại Tô Hiểu Hồng đều nói, quả thực làm nó tức giận đến mức lông chim toàn thân đều dựng lên. Nếu như không phải Tô Hiểu Hồng rất có khả năng trở thành đệ tử của Trương Văn Trọng, chỉ sợ nó đã sớm hung hăng mổ Tô Hiểu Hồng.

“Thành thật ở yên chỗ này cho ta, đừng lộn xộn, cũng đừng loạn ồn ào. Bằng không ta mổ người một cái, cho mặt mày người có sẹo!”

Tô Hiểu Hồng bị hoảng sợ, vội vã cầm miệng không dám nói chuyện. Trong lòng nàng lại không ngừng phỏng đoán: “Đây không giống như đang nằm mơ, cũng không phải ảo giác, ai có thể nói cho ta biết, đây...đây đến tột cùng đang xảy ra chuyện gì?”

Ngay khi Trương Văn Trọng nhảy ra khỏi chỗ ẩn thân, tên dâm tăng cũng liền chú ý tới hắn. Nhưng tên dâm tăng cũng không vì vậy mà kinh hoảng, trái lại còn cười nhạt, dùng giọng nói châm chọc nói: “Nếu như người vẫn trốn tránh như vậy, ta còn thật phải phí thời gian và tinh lực tìm kiếm người. Thế nhưng hiện tại người lại ngu xuẩn chủ động hiện thân, cũng được, để ta giết chết người trước, sau đó bắt xử nữ có thất khiếu linh lung tâm kia!” Hắn nhảy tới, hăng hái đánh về phía Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng thấy thế, bỗng nhiên giơ lên tay trái “Phanh, phanh” hai tiếng bắn về phía tên dâm tăng.

Vốn nhìn thấy cây súng trong tay Trương Văn Trọng, tay phải hắn lại cầm kiếm, tên dâm tăng còn cảm thấy phi thường buồn cười, thậm chí còn cười lạnh châm chọc: “Trong tay người cầm cái gì? Là súng lục sao? Ha ha, người sẽ không ngây thơ cho rằng, cây súng nhỏ nhỏ này có thể xúc phạm tới ta đi? Thật ngu xuẩn...”

Thế nhưng tiếng cười nhạo vừa chợt vang lên, đã bị hoảng sợ dừng phắt lại. Bởi vì hắn khiếp sợ phát hiện, viên đạn từ trong cây súng bắn ra cũng không phải viên đạn bình thường, mà là hai viên đạn lóe kim quang!

“Viên đạn sao có thể phát quang?” Tên dâm tăng đầu tiên sửng sốt, sau đó mới phản ứng: “Cây súng này cũng không phải hàng bình thường, mà là một kiện pháp bảo!”

Tuy rằng cõi lòng đầy khiếp sợ, nhưng tên dâm tăng cũng không hoảng loạn, thậm chí cũng không chống đỡ lánh né. Cứ như vậy đón đạn tiếp tục phóng tới Trương Văn Trọng. Hắn đối với lực phòng ngự của Huyết Luyện Tăng Bào có lòng tin rất cao, đồng thời hắn cũng biết Kỳ Môn Độn Giáp Tông cũng chỉ am hiểu trận pháp, không am hiểu luyện khí. Tên đệ tử thái điều của Kỳ Môn Độn Giáp Tông nắm pháp bảo trong tay, chỉ có thể là một pháp khí thấp phẩm mà thôi. Dù lực công kích có cường thịnh, cũng đừng mơ tưởng công phá được chiếc chuông do Huyết Luyện Tăng Bào hóa thành.

Tuy nói tên dâm tăng nghĩ cấp bậc pháp bảo trong tay Trương Văn Trọng không cao, nhưng hắn vẫn có tâm tư giết người đoạt bảo. Dù sao pháp bảo không ai ngại có nhiều.

“Pháp bảo như vậy rơi vào trong tay thái điều như người, không thể nghi ngờ là uống phí thiên vật, giao cho người có đức như hòa thượng ta, mới có thể phát huy ra công hiệu lớn nhất của nó!”

Nhìn thấy tên dâm tăng không tránh né đạn vẫn lao về phía mình, trên mặt Trương Văn Trọng nhất thời xuất hiện nụ cười nhạt.

Trong hai tiếng “đương, đương”, hai viên đạn lóe kim quang mãnh liệt đánh lên chiếc chuông bao phủ quanh tên dâm tăng. Đúng như sở liệu của tên dâm tăng, hai viên đạn vốn không thể tạo thành chút tổn hại nào với chiếc chuông kia.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị đắc ý cười to, tình huống cũng đột nhiên nổi lên biến hóa.

Nguyên bản những hòn đá cùng phong nhận đang không ngừng oanh kích lên chiếc chuông bao xung quanh hắn, ngay lúc này lại thay đổi phương thức tiến công. Chúng nó không tiếp tục công kích vào chiếc chuông, mà đổi thành công kích có địa điểm. Địa điểm chúng công kích chính là hai điểm mà hai viên đạn lóe kim quang vừa đánh vào.

Tên dâm tăng kinh khủng phát hiện, hai điểm nọ đang xuất hiện vết rạn rất nhỏ. Hơn nữa theo phong nhận cùng những viên đá công kích điên cuồng, hai điểm rạn kia đang từ từ tăng lớn, tăng càng nhanh hơn.

“Điều...điều này sao có thể? Huyết Luyện Tăng Bào của ta là nhị phẩm bảo khí, thế nào lại bị công phá?” Tên dâm tăng hoảng sợ kinh hô, tuy rằng hắn không chịu tin tưởng đây là sự thực, thế nhưng chuyện này đang xảy ra trước mặt hắn, làm hắn phải tin.

Mắt thấy vết rạn không ngừng lan tràn khuếch tán, sẽ không bao lâu chiếc chuông do tăng bào hóa thành sẽ triệt để vỡ vụn. Tên dâm tăng trái lại bình tĩnh xuống, thầm nghĩ: “Trận pháp này khẳng định không phải Phong Thạch Đoạt Hồn Trận bình thường, kiện pháp bảo vừa rồi người này mới dùng, cũng tuyệt đối không phải là pháp khí thấp phẩm. Về phần tu vi của hắn, con mẹ nó khẳng định không phải là thái điều Luyện Khí kỳ! Con mẹ nó ta bị lừa, người này rõ ràng giả trư ăn thịt cợn!”

“Triệt, ta phải triệt ngay! Thế cục hiện tại đã hoàn toàn bị hắn nắm giữ, ta phải bỏ chạy trước khi Huyết Luyện Tăng Bào triệt để vỡ vụn mới được. Bằng không ta rất có khả năng đem tính mạng nhét vào đây.” Tên dâm tăng trong nháy mắt căn cứ thế cục trước mặt làm ra quyết sách chính xác, hai chân điểm lên mặt đất, hai tay xuất ra, cả người giống như một con điều hầu giường cánh bay lượn, lui nhanh về phía sau. Ở thời khắc sống chết tồn vong này, tốc độ hắn bật lui ra sau, đúng là còn nhanh hơn tốc độ hắn phóng tới thêm vài phần.

“Muốn chạy? Chậm!” Trương Văn Trọng hao tâm tổn sức bày ra một cái bẫy dụ hắn mắc câu, làm sao có thể để cho hắn chạy mất? Tay phải hắn buông lỏng, Tam Xích kiếm nhất thời gào thét bay ra, bắn về phía tên dâm tăng.

Dĩ khí ngự kiếm!

Nhìn thấy một màn này, tên dâm tăng thực sự rất muốn khóc.

Người nha, rốt cục người có phải là đệ tử của Kỳ Môn Độn Giáp Tông hay không? Người thành thật tu luyện trận pháp không tốt sao? Để làm chi còn muốn chạy đi học dĩ khí ngự kiếm thuật của kiếm tu chứ? Người làm như vậy có khác gì đi đập chén cơm của kiếm tu đây? Người làm cho kiếm tu làm sao chịu nổi? Người bảo ta làm sao chịu nổi chứ?

Tên dâm tăng rất rõ ràng, Huyết Luyện Tăng Bào đã sắp bị vỡ vụn, tuyệt đối không chống đỡ nổi một kiếm như sấm đánh như thế. Cho nên hắn đem râu trắng hạt một trăm lẻ tám viên bút đứt, để những viên râu trắng hạt rơi tả tả đi ra.

Khác với lẽ thường chính là, những viên râu trắng hạt cũng không rơi xuống mặt đất, mà theo quy luật nào đó lơ lửng giữa không trung.

Xa xa nhìn lại, một trăm viên râu trắng hạt lơ lửng giữa không trung đúng là mơ hồ hợp thành một pho tượng có ba mặt bốn cánh tay, mắt tròn trừng, răng cắn chặt, như sùi bọt mép, rất giống pho tượng Bất Động Minh Vương đang giận dữ!

Ngay khi pho tượng Bất Động Minh Vương vừa hình thành, phong nhận cùng hòn đá đang thô bạo cũng triệt để đánh nát tăng bào, như mưa rào bay về tên dâm tăng.

Tên dâm tăng xem như không nhìn thấy phong nhận cùng hòn đá đang bay tới, hai tay hắn hợp thành chữ thập, dùng tốc độ cực nhanh niệm tụng ra một đoạn Bất Động Minh Vương chú bằng tiếng Phạn. Trong chú ngữ có một trăm lẻ tám viên râu trắng hạt cấu thành tượng Bất Động Minh Vương, xuất ra từng sợi quang mang màu đỏ đen. Ngay sau đó, tượng Bất Động Minh Vương vốn đang nhắm mắt đột nhiên mở ra, sau đó vung lên bốn cánh tay, nghênh đón phong nhận cùng những hòn đá đang bay tới. Những tiếng nổ mạnh liên miên không dứt vang lên bên tai không dứt.

Hoàn hảo đây là một đêm mưa to sấm chớp đầy trời, vì thế tiếng sấm sét che giấu tiếng nổ mạnh hoàn toàn. Bằng không những tiếng nổ mạnh liên miên không dứt, khẳng định sẽ khiến người khác chú ý, dẫn dắt đến những phiền phức không cần thiết.

Dưới sự bảo vệ của pho tượng Bất Động Minh Vương, tên dâm tăng lại không chút tổn hao gì dưới sự công kích của phong nhận cùng đá cuội.

Lúc này Tam Xích kiếm đã bay tới trước mặt tượng Bất Động Minh Vương.

Tượng Bất Động Minh Vương cắn răng nhếch miệng, gương mặt đáng sợ quơ cánh tay nghênh đón Tam Xích kiếm đang tiến tới với uy thế sấm sét. Tên dâm tăng rất hiểu rõ, sống hay chết chính là ở trước mắt. Cho nên hắn cắn chặt khớp hàm, đem tu vi suốt đời toàn bộ đều trút lên cuộc đánh này, chỉ cần có thể đánh tan chuỗi kiếm, sau đó nhanh chóng thoát khỏi nơi này.

Về phần báo thù?

Tục ngữ nói thật tốt, quân tử báo thù mười năm không muộn. Tuy rằng hòa thượng hắn không phải quân tử, nhưng vẫn có thể nhẫn nhịn được. Huống chi hiện tại hắn không những lấy được bí tịch tu luyện Minh Vương Hoan Hỉ Thiện Công, đồng thời còn chiếm được bảo bối dễ thăng tu vi thật tốt! Chỉ cần thời gian, tu vi của hắn sẽ tinh tiến cực nhanh, cho nên chỉ cần hắn không chết ở chỗ này, chỉ cần công phu hai ba mươi năm, tu vi của hắn đã có thể có chút thành tựu. Đến lúc đó quay trở lại tìm người này báo thù rửa hận cũng không muộn!

Trên tượng Bất Động Minh Vương xuất ra những sợi quang mang màu đỏ đen, trong nháy mắt sáng rực, đúng là trộn lẫn vào nhau, hóa thành một nữ tử trần như nhộng vóc người nóng bỏng, dung mạo nhu mì xinh đẹp, chính là Minh Phi của Bất Động Minh Vương!

Bất Động Minh Vương nhe răng nhếch miệng, cùng Minh Phi trần như nhộng xinh đẹp quyến rũ, một trái một phải công kích về Tam Xích kiếm.

Bởi vì trước đó tên dâm tăng đã nhận định Trương Văn Trọng là đệ tử của Kỳ Môn Độn Giáp Tông, cho nên hắn nghĩ tới dù cho Trương Văn Trọng gặp cơ duyên xảo hợp học được di khí ngự kiếm thuật, hắn cũng tu luyện không tới đâu, tất nhiên đỡ không được Bất Động Minh Vương và Minh Phi liên thủ giáp công. Nhưng ngay khi hắn đã chuẩn bị đánh tan Tam Xích kiếm sau đó bứt ra thoát đi, trên Tam Xích kiếm đột nhiên xuất hiện quang mang màu lam nhộn nhạo, hướng bầu trời đen kịt bay lên...

Trận mưa to từ trên trời đang giáng xuống, đột nhiên ngừng lại.

“Hết mưa rồi?” Tuy rằng tâm tình thập phần khẩn trương, nhưng trong lòng tên dâm tăng nổi lên dự cảm không hay, điều này làm cho hắn nhịn không được ngẩng đầu lên, nhìn lên bầu trời đêm đen kịt trên đỉnh đầu.

Không xem còn được, vừa nhìn tên dâm tăng nhịn không được thất thanh kinh hô lên: “Đây...đây là thứ gì vậy?”

Nguyên lai trận mưa to vẫn không hề ngừng lại, mà dưới tác dụng của ánh sáng màu lam, bị dung hợp vào nhau, hóa thành một con rồng nước dữ tợn, trong bầu trời đêm đen kịt bay lên. Tiếng sấm ồ ồ giống như tiếng gầm gừ rống giận của rồng nước, làm tên dâm tăng quá sợ hãi, mồ hôi lạnh trong nháy mắt tuôn đầy người.

“Đây...đây là Giao Long kiếm quyết của Khảm Thủy Tông? Môn kiếm quyết này, chỉ có người linh ngộ được kiếm ý mới có thể tu luyện. Lê nào nói, người này cũng không phải đệ tử của Kỳ Môn Độn Giáp Tông, mà là đệ tử của Khảm Thủy Tông? Nếu hắn đã linh ngộ ra kiếm ý, như vậy tu vi của hắn chẳng phải đang ở Kết Đan kỳ?”

Trương Văn Trọng đã từng là thần tiên, tuy rằng thân thể cùng tu vi bị mất hết, thế nhưng hắn đối với đại đạo cùng kiếm ý lại vẫn hiểu rõ đồng thời bảo lưu hoàn toàn. Hơn nữa lúc này hắn phát ra kiếm ý, không phải kiếm ý bình thường do người tu chân linh ngộ ra, mà là kiếm ý của một vị tiên nhân thần tiên đỉnh kỳ linh ngộ được.

Kiếm ý như vậy, đối với dâm tăng mà nói, giống như năm ngọn núi áp xuống, một tia hi vọng cuối cùng trong lòng cũng đã bị đập vụn.

Cảm thụ được kiếm ý kinh khủng đang bay về hướng mình, mắt thấy con rồng nước dữ tợn đang lao xuống tới, biểu tình trên mặt tên dâm tăng chỉ còn lại sự tuyệt vọng. Hắn há to miệng, phát ra tiếng thét cuối cùng trên cuộc đời này: “Xong, lần này thật là xong.”

Con rồng nước dữ tợn trong nháy mắt đã nuốt chửng Bất Động Minh Vương cùng Minh Phi, sau đó nuốt luôn tên dâm tăng vào trong miệng.

“Oanh...”

Rồng nước trong nháy mắt vỡ tan, hóa thành bọt nước, bay tứ tán về bốn phương.

Tên dâm tăng bị rồng nước nuốt chửng, lúc này đang nằm trên mặt đất, đã không còn hô hấp. Tuy rằng bề ngoài hắn không có chút vết thương, nhưng ngũ tạng lục phủ của hắn đã bị kiếm ý hòa lẫn nước mưa cắt nát.

Sau khi xác định tên dâm tăng bị mất mạng, Trương Văn Trọng không khỏi thở dài một hơi.

Tru giết tên dâm tăng, thoát nhìn thập phần thuận lợi, thế nhưng phiêu lưu cũng cực lớn.

Dùng mọi dụ dỗ tên dâm tăng, thiết trí Phong Thạch Đoạt Hồn Trận, đánh bại Huyết Luyện Tăng Bào, mượn mưa to thi triển Giao Long kiếm quyết đánh chết dâm tăng.

Mỗi một bước nhìn như đơn giản, nhưng đều cực kỳ nguy hiểm. Nếu như trong đó xảy ra đường rẽ, cho dù có chút sai lầm nhỏ, cũng sẽ làm cho tình thế phát triển lệch sang một bên.

Trương Văn Trọng đi tới bên cạnh thi thể tên dâm tăng.

Một thứ ló ra khỏi người hắn, khiến cho Trương Văn Trọng chú ý. Hắn cúi người xuống, lấy ra khỏi người dâm tăng.

Đây là một vật được plastic bao bọc lại, bên trên còn dùng chu sa viết một ít Phạn văn.

Trương Văn Trọng mở ra, lộ ra vật bên trong.

Bên trong ngoại trừ một bí tịch bằng da dê mỏng, còn có một pho phật tượng hoan hỉ dùng vàng ròng mà chế luyện thành, chỉ khoảng một nắm tay. Pho phật tượng hoan hỉ này, nhìn qua giống hệt tượng Bất Động Minh Vương và Minh Phi vừa được tên dâm tăng triệu hồi ra khi nãy.

Lật xem bí tịch da dê, Trương Văn Trọng không khỏi vô cùng kinh ngạc: “Không ngờ lại là Minh Vương Hoan Hỉ Thiện Công? Đây chính là bí mật bất truyền của Mật Tông Hoan Hỉ Thiện. Tên dâm tăng này chẳng lẽ là đệ tử Mật Tông? Sai, dù là đệ tử Mật Tông, với tư chất và phẩm cách của hắn, cũng không thể học được Minh Vương Hoan Hỉ Thiện Công, lại đừng nói tới có thể ẩn giấu được bí tịch tu luyện Minh Vương Hoan Hỉ Thiện Công trong người.”

Minh Vương Hoan Hỉ Thiện Công là một loại công pháp song tu, bản ý là để chon am nữ đạo lữ có thể tu luyện loại công pháp này, tinh tiến tu vi bản thân. Công pháp này đối với phẩm cách của người tu luyện phi thường nhìn cao, bởi vì nếu phẩm cách không tốt, rất có khả năng sẽ giống như tên dâm tăng, vì muốn đề thăng tu vi của mình, đi hút âm tinh của người khác khắp nơi.

Theo Trương Văn Trọng biết, Mật Tông Hoan Hỉ Thiện thu đồ đệ cực kỳ nghiêm khắc, người có thể học được Minh Vương Hoan Hỉ Thiện Công, càng vô cùng ít. Với tư chất và phẩm cách của tên dâm tăng này, hiển nhiên không có tư cách học tập. Tám chín phần mười bản bí tịch này là do hắn trộm ra!

Đời trước tuy rằng Trương Văn Trọng đọc nhiều sách vở, các loại bí tịch tu luyện, công pháp đều từng xem qua. Thế nhưng Minh Vương Hoan Hỉ Thiện Công, vẫn chỉ nghe thấy mà chưa từng đọc qua. Nhân cơ hội này, hắn lật xem bản bí tịch nhìn qua.

“Di.” Vừa nhìn, vùng lông mày Trương Văn Trọng nhướng lên, kinh ngạc lắm lắm: “Thực sự không ngờ, Minh Vương Hoan Hỉ Thiện Công lại thần kỳ như vậy. Trong đạo lữ song tu, chỉ cần một người có tư chất tu chân, một người dù không có tư chất cũng có thể mượn công pháp bước vào lĩnh vực tu chân, đạt được cộng chứng đại đạo.”

Khép lại bí tịch da dê, Trương Văn Trọng liền nhớ tới Vưu Giai, Lâm Tử Mạn và Đàm Thanh.

Tuy Trương Văn Trọng là một tên đầu gổ không hiểu nữ nhân, nhưng cũng nhìn ra tình ý thầm thiết của ba cô gái đối với hắn. Trước đó sở dĩ hắn tuyển chọn giả ngu, là bởi vì ba cô gái này cũng không có tư chất tu chân.

Vào thời Đường triều, hần cũng từng có một vị thê tử ôn nhu động lòng người. Khi hần bước lên con đường tu chân, thê tử hần bởi vì không có tư chất tu chân, cho nên không thể đi cùng hần. Cuối cùng hần chỉ đành mở mắt trừng trừng nhìn thê tử từ từ già yếu, thậm chí chết đi.

Sự thống khổ đó, thật không thể dùng từ ngữ nào có thể hình dung được.

Trương Văn Trọng không muốn tiếp tục trải qua sự thống khổ như thế, nên hần phải giả điếc với nhu tình mật ý của ba cô gái.

Thế nhưng hiện tại, có được Minh Vương Hoan Hỉ Thiện Công, sự tình cũng có chuyển biến.

Sau khi cất lại quyển bí tịch da dê, Trương Văn Trọng lại nhìn về phía tượng phật bằng vàng ròng. Vừa nhìn hần cũng phát hiện bức tượng thật sự không hề đơn giản.

229. Chương 231: Thu Đồ Đồ

Ban đầu Trương Văn Trọng không có nghĩ pho tượng Hoan Hỉ Phật này cũng là bảo bối, nhưng có lẽ hần đã nhìn lầm rồi. Bất quá chuyện này không thể trách hần được, bởi vì vô luận kiếp trước hay kiếp này hần đối với công pháp cùng bảo bối của Phật giáo mật tông đều không am hiểu nhiều lắm. Người mật tông hành sự luôn luôn cẩn thận, mà bảo bối lại kém xa những tông phái khác. Cho nên lúc ban đầu, hần nghĩ rằng pho tượng Hoan Hỉ Phật này chỉ được đúc bằng vàng ròng mà thôi, chẳng đến khi cầm vào trong tay, mới biết được sự phi phàm của nó.

Pho tượng Hoan Hỉ Phật kích cỡ bằng đầu nắm tay, vốn sẽ không nhẹ. Nhưng khi nó nằm gọn trong lòng bàn tay của Trương Văn Trọng, thì mới phát hiện ra nó không hề nặng nề như tưởng tượng, mà lại nhẹ tựa hồng mao.

Pho tượng Hoan Hỉ Phật này chủ thể có ba mặt bốn tay, diện mạo dữ tợn. Cũng chính là Bất Động Minh Vương đang giơ cao hai tay lên phía trước bắt quyết, hai cánh tay còn lại thì ôm chặt lấy người Minh Phi gọi cảm xinh đẹp. Minh Phi toàn thân trần truồng đang dùng tư thế Quan Âm Tọa Liên, ra sức uốn éo nhún nhảy ở trên người Minh Vương. Người tạo ra pho tượng Hoan Hỉ Phật này, tay nghề thực tình tệ, khi Minh Phi chuẩn bị đạt tới cao triều, diễn cảm làm giống thật như đúc, khiến cho kẻ khác nhìn không được mà vô án nhảy dựng lên khen hay.

Trê đồi ngực của Minh Vương cùng Minh Phi đều có một cái ấn kí chữ Phạn. Đồng dạng, tòa đài sen nơi bọn họ ngồi xuống kia cũng khắc lên rất nhiều chữ Phạn. Ngay sau khi Trương Văn Trọng đem chân nguyên rót vào bên trong pho tượng Hoan Hỉ Phật, thì những chữ Phạn kia nhất thời lóe lên từng đạo quang mang chói lọi, như mộng như ảo xinh đẹp mê người.

Sau khi đem chân nguyên rót vào trong pho tượng Hoan Hỉ Phật, Trương Văn Trọng liền hiểu biết được công năng cùng phẩm chất của nó.

Làm cho Trương Văn Trọng trăm triệu lần không ngờ chính là, pho tượng Hoan Hỉ Phật này cư nhiên là một kiện vật tam phẩm linh khí!

Linh khí! Vô luận tính trên phương diện uy lực hay là trình độ hiếm hoi, vĩnh viễn đều hơn xa pháp bảo cùng bảo khí. Ngay cả thời cổ xưa linh khí tràn ngập ở trong trời đất, tam phẩm linh khí cũng không có nhiều lắm, thông thường chỉ những nhân vật kiệt xuất trong các tông phái mới được sử dụng. Uy lực của bọn nó tự nhiên cũng là không cần phải hoài nghi.

Mà cho tới thời buổi xã hội phát triển, linh khí ở trong trời đất càng thưa thớt. Nên rất nhiều kiện phẩm linh khí đều không có xuất hiện. Trình độ quý hiếm tự nhiên càng lớn hơn so với trước kia. Một số tông phái tu chân cũng không có nhiều kiện phẩm linh khí, thậm chí còn cho nó là bảo vật trấn phái mang đi thờ phụng, nghĩ mà không khỏi cảm thấy luyến tiếc ah!

Pho tượng Hoan Hỉ Phật nếu là tam phẩm linh khí, tự nhiên địa vị của nó ở Mật tông tuyệt đối cũng không phải thấp, trình độ trông coi tương đối sâm nghiêm. Tên đảm tăng hái hoa kia thực to gan lớn mật, cư nhiên lại trộm được kiện vật này mang ra bên ngoài.

Chỉ không biết, hiện giờ đám người Mật tông đã phát hiện ra, bảo vật trấn tông Hoan Hỉ Phật bị thất lạc hay chưa?

Nhìn pho tượng Hoan Hỉ Phật trong tay, ngay cả Trương Văn Trọng cũng nhìn không được, hồi tưởng lại mà phát hoảng, nhẹ giọng lầm bầm: “May mắn pho tượng Hoan Hỉ Phật này chỉ là một tam phẩm linh khí phụ trợ luyện công. Nếu nó là tam phẩm linh khí phụ trợ tấn công hay phòng ngự. Sợ rằng, chỉ dựa vào tu vi Luyện Khí cảnh của ta, muốn chế phục được tên dám tăng Trúc Cơ kỳ, cũng không thể nghi ngờ chính là kẻ gốc nói mê.”

Hoan Hỉ Phật là một kiện vật phẩm linh khí phụ trợ luyện công cực kì hiếm hoi. Khi hai người giao hoan tu luyện Hoan Hỉ Thiện Công, đem nó đặt ở bên cạnh. Nó liền tự động hấp thu linh khí ở trong trời đất, mà rót vào trong cơ thể hai người luyện công. Tuy rằng hiện tại linh khí ở trong trời đất thực loãng, nhưng có nó phụ trợ, thì tu vi của người luyện Hoan Hỉ Thiện Công cũng tăng tiến rất nhanh chóng.

Lúc này, Tô Hiểu Hồng đã nhảy ra từ trong nơi ẩn thân, một đường chạy thẳng đến bên người Trương Văn Trọng. Đã trải qua một đêm kinh hoàng, lúc này trên mặt của nàng đã không còn biểu tình khiếp sợ nữa, cướp lấy chính là vẻ mặt hưng phấn tột cùng.

Tô Hiểu Hồng vừa đi tới bên người Trương Văn Trọng, kiềm nén không được tâm tình hưng phấn trong lòng, liền khấn trương ồn ào: “Trương lão sư! Biểu hiện vừa rồi của thầy quả nhiên lợi hại. Trước kia em đoán thầy không phải người bình thường, nhưng trăm triệu lần không ngờ, thầy lại không bình thường đến mức độ như vậy! Uy, Trương lão sư, thầy nói cho em biết, thầy có phải là người tu chân trong truyền thuyết không?”

“Em thường nghĩ, chuyện đó chỉ là những thứ hoang đường mà thôi. Nhưng không ngờ, nó chân chính đều là sự thật, đáng tiếc vừa rồi do quá mức kích động, nên em không kịp lấy điện thoại ra chụp ảnh làm kỉ niệm. Nếu em đăng tải hình ảnh thầy đánh nhau với tên hái hoa dâm tăng kia lên internet, nhất định cả nước....à không...cả thế giới đều sẽ điên cuồng! Trương lão sư, thầy biết không, con rồng nước vừa rồi kia nhìn thực uy mãnh, hảo khí phách nha!”

Nhìn Tô Hiểu Hồng đang ở trong trạng thái hưng phấn cực điểm, cho nên nàng biến thành lải nhải nhiều lời. Trương Văn Trọng nhìn không được lắc đầu cười khổ. Sau khi nhét cuộn da dê Minh Vương Hoan Hỉ Thiện Công cùng pho tượng Hoan Hỉ Phật vào trong túi quần xong, Trương Văn Trọng liền giơ tay lên, đưa tới trước mặt Tô Hiểu Hồng, chuẩn bị thi triển Chúc Do Thuật thôi miên nàng, để nàng quên đi hết thấy toàn bộ quá trình vừa diễn ra.

Nhưng khi Tô Hiểu Hồng vừa nhìn thấy động tác này của hắn, thì không khỏi chấn động, vội vàng thoái lui lại phía sau vài bước, dò hỏi: “Trương lão sư, thầy đang làm cái gì vậy? Chẳng lẽ thầy muốn dùng thuật thôi miên hủy đi đoạn kí ức này của em sao?”

Bởi lúc trước gặp qua cảnh tượng Trương Văn Trọng cứu Thái Nị, cho nên nàng biết Trương Văn Trọng đang nắm giữ một bộ thuật thôi miên. Lúc này chứng kiến hắn giơ tay phải lên trước mặt mình, nhất thời trong lòng của nàng liền sinh ra một nỗi cảnh giác. Nàng không hi vọng đoạn kí ức thần kỳ vừa mới trải qua, cứ bị xóa sạch đi như vậy, cho nên nàng vội vàng khẩn cầu: “Trương lão sư, em van cầu thầy, đừng xóa đoạn kí ức này của em có được không? Chuyện tình như vậy, rất nhiều người trên đời này đều mơ tưởng gặp qua. Em....em thề tuyệt đối sẽ không tiết lộ sự tình hôm nay ra bên ngoài. Thầy đừng xóa kí ức của em đi, có được không ạ?”

Trương Văn Trọng bình tĩnh nói: “Tiểu muội, tôi làm như vậy cũng chỉ là vì muốn tốt cho cô. Giữ đoạn kí ức như vậy, đối với một người bình thường như cô mà nói, không phải là chuyện gì tốt đâu.”

Khi Trương Văn Trọng nói ra những lời này, trong ngữ khí của hắn hàm chứa một loại tiết tấu kì lạ. Đồng thời ngón tay giương lên trước mặt Tô Hiểu Hồng, cũng theo một loại quy luật nào đó.

Tô Hiểu Hồng cứ như vậy ngây dại ra, đó cũng là dấu hiệu tinh thần của nàng sắp bị khống chế. Nhưng ngay khi Trương Văn Trọng tính toán nhân cơ hội này, đem đoạn trí nhớ mà nàng vừa trải qua xóa sạch đi, thì bỗng nhiên nàng hồi tỉnh, thanh âm hoảng hốt kêu lớn: “Trương lão sư, thầy đang thôi miên em đó ư?”

“Di, chủ nhân, Chúc Do Thuật của ngài thất bại rồi? Điều này....sao có thể?” Lúc này Tam Túc Ô cũng từ trong chỗ ẩn thân bay ra, nhẹ nhàng đậu ở trên bả vai Trương Văn Trọng. Nhìn thấy cảnh tượng này, nó

không khỏi giật mình khiếp sợ. Bởi vì Tam Túc Ô chưa từng nghĩ qua, Chúc Do Thuật của Trương Văn Trọng sẽ có lúc bị mất hiệu lực.

So sánh với biểu tình kinh ngạc của Tam Túc Ô, Trương Văn Trọng phản ứng bình tĩnh hơn rất nhiều. Chúc Do Thuật mất hiệu lực đối với Tô Hiểu Hồng cũng nằm trong dự đoán của hắn. Bởi vì Tô Hiểu Hồng có một khóa thất khiêu linh lung tâm, trời sinh đã có lực miễn dịch đối với những loại pháp thuật thôi miên hay chung độc. Cho nên tên hái hoa dâm tăng lúc trước sử dụng “Thiệt Xán Liên Hoa” cũng không mê hoặc được nàng, hiện giờ Chúc Do Thuật mất hiệu lực, cũng đều nằm trong dự liệu của Trương Văn Trọng.

“Thôi bỏ đi.” Trương Văn Trọng cảm thán một hơi, nói: “Đây đều là ý trời ah!”

Lúc này Tô Hiểu Hồng vẫn còn đang lo sợ Trương Văn Trọng sẽ xóa đoạn kí ức mà nàng vừa trải qua đi. Cho nên không ngừng hướng Trương Văn Trọng thề thốt, đồng thời vỗ lên bộ ngực cao ngất của mình cam đoan. Thậm chí nàng còn mong chờ Trương Văn Trọng thu nàng làm đồ đệ, truyền thụ pháp môn tu chân cho nàng.

Bất quá Trương Văn Trọng lại không thèm quản tới lời nàng nói. Mà chỉ đưa mắt nhìn chằm chằm vào nàng.

Tô Hiểu Hồng không biết phải làm sao, nhin không được cẩn thận dò hỏi: “Trương lão sư. Thầy nhìn chằm chằm em làm gì ạ? Chẳng lẽ em nói không đúng ư?”

Trương Văn Trọng biểu tình nghiêm trang, nhìn Tô Hiểu Hồng nói: “Tiểu muội, cô thật sự muốn bước chân lên con đường tu đạo hay sao?”

“Dĩ nhiên là muốn.” Ban đầu Tô Hiểu Hồng giật mình sửng sốt. Theo sau mừng rỡ, liên tục gật đầu không ngừng đáp: “Trương lão sư, em không dám gạt thầy. Hồi nhỏ em từng mơ tưởng bước lên con đường tu chân. Hơn nữa còn ngộ được đại đạo, trở thành thân tiên siêu phàm thoát tục.” Nói đến đây, nàng ngượng ngùng uốn cái lưỡi thơm tho, phun ra một ngụm hương khí.

Trương Văn Trọng gật đầu, cũng không có nhiều lời. Chỉ nói ba chữ: “Quỳ xuống đi.”

Tô Hiểu Hồng có thất khiêu linh lung tâm, cũng là một nhân vật thông minh tuyệt đỉnh. Vừa nghe Trương Văn Trọng nói như vậy, nàng lập tức hiểu ra, không chút do dự quỳ xuống trước mặt Trương Văn Trọng, hơn nữa còn trùng điệp khấu đầu.

Trải qua một thời gian tiếp xúc, Trương Văn Trọng hiểu khá rõ ràng về con người của Tô Hiểu Hồng. Mặc dù nàng phi thường hoạt bát, thậm chí ở trong tính cách còn ẩn chứa cái loại hương vị phản nghịch, nhưng tận đáy lòng nàng một người thiện lương. Điều này có thể nhận ra khi nàng chữa trị cho thím nhân công vệ sinh ngày trước. Dù sao trong xã hội này, rất nhiều người, thậm chí cả người làm việc trong ngành y tế, sau khi gặp chuyện tình như vậy, cũng đều có suy nghĩ không ôm việc linh tinh vào người. Có thể động thân đứng ra tương cứu như Tô Hiểu Hồng, cũng là hiếm thấy.

Huống chi, nàng còn có được một khóa thất khiêu linh lung tâm.

Phóng mắt nhìn từ cổ chí kim, người có được Thất Khiêu Linh Lung Tâm, không chỉ tư chất thông minh tuyệt đỉnh, mà đồng thời cũng có tiềm chất tu chân cực cao. Một người như vậy, nếu đi theo con đường chính đạo, tự nhiên sẽ là phúc cho bách tính trăm họ. Nhưng nếu không may mắn bước lên con đường tà đạo, tự nhiên sẽ là nỗi bất hạnh cùng cực. Ví dụ như Trụ Vương của nhà Thương, thúc phụ của hắn là Tỉ Can cũng có một khóa Thất Khiêu Linh Lung Tâm, nhưng chỉ vì Tỉ Can khuyên Trụ Vương không nên sa đà cùng yêu đạo, mà bị giết chết moi tim. Cuối cùng Trụ Vương hoang dâm vô độ, làm cho Thương triều rơi xuống bờ vực diệt vong.

Xem tình hình trước mắt, Tô Hiểu Hồng mặc dù hành sự có chút tùy hứng, nhưng vẫn bảo lưu một khóa tâm tính thiện lương. Nếu như đem nàng thu làm đồ đệ, giữ ở bên người đốc lòng bồi dưỡng, không chỉ tránh cho nàng rơi vào tà đạo, mà còn có thể biến nàng thành một nhân vật tu chân xuất chúng. Thậm chí, muốn phi thăng làm thân tiên cũng không phải là không có khả năng.

“Tiểu muội, đúng như cô đoán, tôi thật sự không phải một người bình thường, mà chính là tu chân giả. Đồng dạng, tư chất của cô rất thích hợp bước vào con đường tu chân, tôi cũng bằng lòng thu cô làm đồ đệ. Nhưng tôi phải nhắc nhở cô, làm đệ tử của tôi cũng không phải chuyện dễ dàng gì đâu. Nếu cô không chịu

đựng nỗi yêu cầu nghiêm khắc của tôi. Tôi sẽ hủy đi một thân tu vi, xóa sách trí nhớ của cô, để cô một lần nữa sống tại kiếp người bình thường. Hoặc giả như cô sa ngã vào con đường tà đạo, tôi nhất định sẽ không bao giờ nương tay, diệt trừ cô để cho thiên hạ tránh được một tròng họa kiếp! Tiểu muội, nghe đây, cô có cam tâm tình nguyện trở thành đệ tử của tôi không?” Trương Văn Trọng nhìn Tô Hiểu Hồng đang khẩu đầu ở trên mặt đất, trầm giọng hỏi. Bất quá thật sâu trong đôi con ngươi của hắn, lại ẩn chứa một tia hoảng loạn.

Bởi trong một khắc này, hắn không khỏi đang nhớ lại đám đệ tử trước kia của mình. Trong bọn họ, có người đã trở thành tiên, có người trở thành tán tiên. Nhưng càng nhiều người vì không vượt qua được ngưỡng cửa phạm tục, mà cuối cùng tan biết ở trong dòng thời gian vô tận.

“Em nguyện ý!” Tô Hiểu Hồng thần tình nghiêm túc trả lời. Hơn nữa còn hướng về phía Trương Văn Trọng khẩu đầu ba cái, thậm chí vàng trán mịn màng kia đã bị chảy máu. Bất quá nàng cũng không vươn tay lau sạch vết máu đi.

Đợi cho tới khi nàng hành lễ xong, Trương Văn Trọng mới tiếp tục nói: “Được rồi, tiểu muội, đứng lên đi! Từ nay trở đi, cô chính là đồ đệ của Trương Văn Trọng này. Lúc khác tôi sẽ truyền thụ cho cô một bộ tâm pháp tu chân thích hợp và một chút được vật trợ giúp cô tu luyện.”

Nhẹ nhàng đưa tay kéo nàng đứng lên, mắt nhìn vết thương trên trán của nàng, Trương Văn Trọng khẽ thở dài: “Xem kìa, chỉ là hành lễ thầy trò thôi mà, đâu cần phải dùng sức như vậy? Trước tiên cô quay trở lại phòng y tế xử lý miệng vết thương, sau này rồi tính.”

Tô Hiểu Hồng thè lưỡi cười nói: “Nếu không dùng hết sức khẩu đầu, thì làm sao biểu đạt được côi lòng tôn kính của em đối với sư phụ đây?”

“Con bé này...” Trương Văn Trọng cười khổ lắc đầu. Theo sau nghiêm mặt ra lệnh: “Đừng nói nhảm nữa, nhanh quay về phòng y tế, đem miệng vết thương sát trùng cẩn thận lại. Nếu tình trạng chảy máu còn kéo dài, cơ thể cũng sẽ mệt mỏi.”

“Dạ.” Tô Hiểu Hồng gật đầu. Sau khi được Trương Văn Trọng thu nhận làm đồ đệ, đảm lượng của nàng cũng lớn hơn rất nhiều. Tuy rằng ở nơi này nhiều tàng cây rậm rạp, tối đen như mực, tuy rằng sấm sét trên không trung nổ ầm ỉ. Nhưng lúc này, nàng hoàn toàn không cảm thấy sợ hãi, xoay người đi thẳng tới hướng phòng y tế.

“À, tiểu muội, chuyện tình phát sinh ngày hôm nay, ngàn vạn lần không được lộ ra ngoài nhé.” Trương Văn Trọng ở phía sau nhắc nhở.

Tô Hiểu Hồng xoay người lại, vỗ ngực cam đoan nói: “Tuân mệnh sư phụ! Thầy an tâm đi, chuyện phát sinh ngày hôm nay, em nhất định sẽ giữ bí mật, không lộ ra nửa điểm tin tức nào đâu!”

“Cẩn thận ghi nhớ lời tôi nói là được rồi. Tốt lắm, cô mau quay về xử lý miệng vết thương đi.” Trương Văn Trọng hướng nàng phát tay nói.

“Dạ.” Tô Hiểu Hồng lần thứ hai xoay người, đi về phía phòng y tế của trường học.

Trương Văn Trọng đưa mắt nhìn tên dân tăng hái hoa đang nằm trên mặt đất, móc di động từ trong túi quần ra, bấm số điện thoại của Đàm Thanh.

Vừa chuyển liên lạc, giọng nói của Đàm Thanh liền truyền ra: “Trương ca, muện như này còn điện thoại cho tôi. Chẳng lẽ vụ án hiếp dâm liên hoàn kia, có manh mối rồi sao?”

Trương Văn Trọng trả lời: “Tôi vừa bắt được tên hung thủ của vụ án cưỡng dâm liên hoàn rồi.”

Nghe Trương Văn Trọng thông báo, Đàm Thanh kinh ngạc không thôi, nàng vội vàng dò hỏi: “Cái gì? Trương ca, anh nói thật chứ? Làm sao anh tìm được chỗ ẩn nấp của thủ phạm thế? Hiện giờ anh đang ở đâu?”

“Tôi đang ở con đường tình nhân nổi tiếng trong trường đại học Ung Thành.” Trương Văn Trọng bình thản nói: “Về phần chuyện trải qua như thế nào, bên trong điện thoại nói không được rõ ràng. Chờ sau khi cô chạy tới, tôi sẽ tường thuật lại cho cô nghe.”

Đàm Thanh trả lời ngay tức thì: “Trương ca, phiền anh ở nguyên đó chờ tôi nhé! Tôi lập tức đến ngay đây.”

“Được, tôi ở nơi này chờ cô.” Sau khi nói căn dặn xong, Trương Văn Trọng cúp điện thoại. Im lặng đứng chờ Đàm Thanh chạy đến hiện trường.

Hiệu suất làm việc của Đàm Thanh cũng rất nhanh, không để Trương Văn Trọng phải đợi lâu, nàng liền dẫn theo đội cảnh sát hình sự chạy đến hiện trường. Cùng đi theo nàng, còn có vị đội trưởng đội hình cảnh Lý Triều Dương.

Trông thấy tên dâm tăng hái hoa nằm dài trên mặt đất, tựa như đã tắt thở. Đàm Thanh không khỏi kinh ngạc: “Ừa, hung thủ cư nhiên còn là hòa thượng sao? Trương ca, nói nhanh đi, rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?”

Lý Triều Dương cũng đem ánh mắt nghi hoặc, quăng ném về phía Trương Văn Trọng. Kì thật là hắn còn muốn hỏi, Trương Văn Trọng như thế nào lại dám khẳng định gã hòa thượng này chính là hung phạm vụ án cưỡng dâm liên hoàn.

Trương Văn Trọng đem chuyện tình dùng Tô Hiểu Hồng làm mồi dụ gã dâm tăng hái hoa, kể cho hai người Đàm Thanh cùng Lý Triều Dương nghe một phen. Bất quá hắn giấu nhem thân phận Mật Tông tu chân giả của tên dâm tăng hái hoa, mà chỉ khai báo người này là một gã hòa thượng có võ công siêu quần.

Ngay khi Trương Văn Trọng đang giảng thuật, thì Tô Hiểu Hồng trên đầu quần băng, cũng từ phòng y tế chạy lại đây. Đồng dạng, nàng bị Đàm Thanh cùng Lý Triều Dương gặng hỏi một phen. Bất quá nàng rất thông minh, không có đem rõ nội tình kể ra, chỉ nói mình đảm đương làm mồi dụ tên dâm tăng hái hoa thôi.

“Trương ca, anh thật lợi hại.” Sau khi nghe Trương Văn Trọng cùng Tô Hiểu Hồng giảng thuật xong, Đàm Thanh liền khâm phục nói.

“Trương tiên sinh, cảm ơn anh. Nếu không có anh tương trợ, vụ án cưỡng dâm liên hoàn này không biết còn phải đợi tới khi nào mới phá được ah!” Lý Triều Dương hướng Trương Văn Trọng cảm tạ, theo sau thần tình cười khổ: “Tuy nhiên anh không nên đánh chết hắn ah! Mặc dù hắn là hung phạm vụ án cưỡng dâm liên hoàn, dựa theo pháp luật ít nhất cũng xử hai mươi năm hoặc là chung thân, nặng hơn thì tử hình. Nhưng dù sao anh cũng không phải nhân viên cảnh vụ, đâu có được quyền giết chết hắn.”

Đàm Thanh có chút không vui, trừng mắt nhìn ân sư đội trưởng của mình, ngữ khí bất mãn nói: “Lý đội trưởng, vụ án cưỡng dâm liên hoàn này nhờ có Trương ca mới phá được. Ngài sẽ không định qua cầu rút ván đó chứ?”

“Qua cầu rút ván? Tiểu Đàm, lần này cô nói oan cho ta rồi. Lý Triều Dương ta không phải cái loại người vong ân phụ nghĩa đâu!” Lý Triều Dương cười khổ: “Chỉ là Ung Thành chúng ta vừa có thị trưởng tân nhiệm. Cục cảnh sát lại điều tới một vị tân cục trưởng. Ta sợ hai người này sẽ gây khó dễ cho Trương tiên sinh.”

“Không phải vậy chứ?” Đàm Thanh vỗ ngực cam đoan: “Nếu xuất hiện tình huống này. Trương ca, tôi nhất định sẽ đứng về phía anh! Cả nhà chúng tôi, đều sẽ cố gắng giúp anh!”

Trương Văn Trọng nhin không được bật cười, lắc đầu nói: “Lý đội trưởng, Tiểu Đàm! Hai người đều lo lắng thái quá mất rồi. Yên tâm, vô luận thị trưởng mới đến hay là tân cục trưởng cục cảnh sát, cũng không hướng tôi động thủ đâu. Bởi vì...tôi có cái này.”

Nói dứt lời, hắn móc từ trong túi quần ra chiếc thẻ thân phận, phó tổ trưởng Đặc Cần tổ, trực thuộc cục cảnh vệ bộ tổng tham mưu. Hắn cũng không muốn phiền toái quần thân, nên trưng bày chiếc thẻ ra.

“Oa, không phải chứ! Trương ca, anh còn là người của Cục Cảnh Vệ Bộ Tổng Tham Mưu sao? Hơn nữa còn có quân hàm thượng giáo*?” Sau khi kiểm tra, xác nhận chiếc thẻ của Trương Văn Trọng là hàng thật. Đàm Thanh không khỏi khiếp sợ, há miệng kêu lớn.

Lý Triều Dương ở một bên, đồng dạng cũng kinh ngạc, cảm thán nói: “Thật không nghĩ ra, Trương tiên sinh còn có thân phận này. Như vậy, khẳng định là không người nào tìm đến gây phiền toái cho anh được rồi. Tôi cũng có thể yên tâm.”

Trương Văn Trọng thu hồi giấy chứng nhận thân phận, đem nó nhét vào trong túi quần, cười nói: “Còn phải nhờ hai người một việc. Mong hai người giữ bí mật này giùm tôi. Ngoài trừ một số người đã biết ra, tạm thời đừng nói thêm cho người nào. Tôi không muốn, vì chiếc thẻ này mà cả trường học náo nhiệt đâu.”

Đàm Thanh cùng Lý Triều Dương đồng thanh nói: “Yên tâm, Trương ca, Trương tiên sinh. Miệng của chúng tôi không ai cạy ra được đâu.”

Trương Văn Trọng hài lòng gật đầu, theo sau nghiêng người nhìn sang Tô Hiểu Hồng, đang dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn vào chính mình, căn dặn nói: “Còn cô nữa, tiểu muội! Cô cũng khóa chặt cái miệng của mình lại, bằng không....ngày mai cả trường đều biết hết trơn.”

Tô Hiểu Hồng bất mãn, chu cái miệng thơm tho của mình lên: “Cái gì nha, sư phụ, con người em có lẽo mép như thế không đây?”

Nhìn bộ dạng khả ái của nàng, ba người Trương Văn Trọng, Đàm Thanh, Lý Triều Dương, đều không nhịn được bật cười lớn.

230. Chương 232: Đến Xem Chúng Tôi Luyện Võ Đạo Đi

Có lẽ do thân phận phó tổ trưởng Đặc Cần tổ thuộc cục cảnh vệ bộ tổng tham mưu, mà sau khi Lý Triều Dương cùng Đàm Thanh báo cáo quá trình phá án cường dâm liên hoàn lên trên. Quả nhiên cũng không có ai dúi mũi chạy đi tìm Trương Văn Trọng gây phiền phức. Thậm chí khoảng ba bốn giờ chiều, còn có một lão gia hỏa tự xưng là Lưu Tương Trự, tân cục trưởng cục cảnh sát Ung Thành, gọi điện thoại tới cho Trương Văn Trọng, hết lời cảm ơn hân dốc sức tương trợ. Trong giọng nói của Lưu Tương Trự, Trương Văn Trọng có thể nghe ra, hơn phân nửa là người này đã biết thân phận của mình ở Cục Cảnh Vệ Bộ Tổng Tham Mưu rồi.

Trương Văn Trọng cũng không dây dưa nhiều cùng Lưu Tương Trự. Sau khi xã giao dăm ba câu thì hân liên cúp điện thoại. Mà ngay khi Trương Văn Trọng nhét chiếc di động vào trong túi quần, thì Tô Hiểu Hồng thần tình một mồi đi vào trong phòng khám.

Vừa nhìn thấy Tô Hiểu Hồng, Trương Văn Trọng lập tức dò hỏi: “Tình huống của Vương Na sao rồi?”

Tô Hiểu Hồng bước tới chỗ của mình ngồi xuống, theo sau bưng chén nước lọc lên, uống một ngụm cạn sạch rồi mới trả lời: “Tình trạng cơ thể khôi phục tương đối tốt. Bất quá tâm lý của nàng không ổn định chút nào.”

Tô Hiểu Hồng đem tình huống của Vương Na, nhẹ giọng kể cho Trương Văn Trọng nghe.

Ngày hôm qua Vương Na tỉnh lại từ trong cơn hôn mê, nhưng do không chấp nhận được thân thể mình bị cưỡng gian, nàng quyết định tự tử. May mắn bạn cùng phòng, và các bác sĩ trong trường phát hiện kịp thời, nên đã ngăn cản hành động ngu xuẩn của nàng.

Cũng bởi vì trong lòng Vương Na còn nhiều khúc mắc, nên Trương Văn Trọng tính toán triển khai phương pháp trị liệu tâm lý cho Vương Na. Để nàng quẳng ném cái ý niệm phí hoài bản thân mình ở trong đầu đi, nghênh đón một cuộc sống hoàn toàn mới. Bất quá theo trạng huống tinh thần bất ổn của Vương Na, hiện giờ cũng không thể chịu nổi kích thích mạnh mẽ, cho nên Trương Văn Trọng loại bỏ phương án dùng thuốc an thần, mà áp dụng phương pháp điều trị, giúp nàng từng bước, từng bước thoát ra khỏi tâm lý u ám.

Bất quá, Trương Văn Trọng chỉ phác thảo ra phương án thôi, cũng không có trực tiếp tham gia quá trình điều trị. Sáng sớm ngày hôm sau, Trương Văn Trọng không chỉ truyền thụ cho Tô Hiểu Hồng một bộ công pháp tu chân tên là “Huyền Nữ Chân Kinh”, mà đồng thời còn đem Chúc Do Thuật truyền thụ cho nàng. Bởi vậy, nên trọng trách điều trị tâm lý cho Vương Na, liền do một mình Tô Hiểu Hồng gánh vác.

Mà Trương Văn Trọng thì chỉ đứng một bên quan sát, nếu gặp phải tình huống bất hảo, hân liền ra tay đúng lúc cứu chữa. Còn nếu như không có vấn đề gì nghiêm trọng, hân sẽ nhường Tô Hiểu Hồng trị liệu cho Vương Na.

Tô Hiểu Hồng quả nhiên không hổ là người mang Thất Khiếu Linh Lung Tâm. Trương Văn Trọng chỉ giảng giải một phen, rất nhanh nàng liền nắm giữ được sự tinh túy của Chúc Do Thuật. Hiện giờ chỉ kém một chút

hỏa hầu mà thôi! Năng lực lĩnh ngộ mạnh mẽ như thế, quả thực khiến cho người ta lấy làm hiếu kỳ. Thậm chí, tự ngay cả Trương Văn Trọng cũng nhận không được hít sâu một hơi, cảm khái nói: “Thật không hổ danh là Thất Khiếu Linh Lung Tâm, năng lực lĩnh ngộ làm cho thần tiên cũng phải đổ kị.”

Sau khi giảng thuật một hồi cho Tô Hiểu Hồng nghe, Trương Văn Trọng gật đầu tán thưởng, khẽ nói: “Tiểu muội, cô lĩnh ngộ rất nhanh! Hãy chiếu theo những gì mới học được, mỗi ngày đều phải tiến hành trị liệu tâm lý cho Vương Na một lần! Nhớ kỹ, trong quá trình hành sự, ngàn vạn lần không được nóng vội. Tình huống hiện tại của Vương Na, không thể chịu đựng nổi những loại kích thích mạnh mẽ đâu.”

Tô Hiểu Hồng cẩn thận gật đầu: “Sư phụ, thầy an tâm. Em biết phải làm như thế nào mà. Nhất định sẽ không để cho thầy mất mặt đâu.”

Từ lúc hướng Trương Văn Trọng khấu đầu bái sư, học tập y thuật tinh diệu để ngày sau bước lên con đường tu chân. Cung cách xưng hô của Tô Hiểu Hồng đối với Trương Văn Trọng, cũng biến thành nghiêm túc hơn rất nhiều.

“Tôi tin tưởng cô.” Trương Văn Trọng mỉm cười gật đầu nói.

Khi hai người đang nói chuyện. Bỗng nhiên, lúc này Trần Nhân cũng đi vào trong phòng khám, sau khi trông thấy Trương Văn Trọng cùng Tô Hiểu Hồng đều ngồi ở nơi này. Nàng khẽ mỉm cười chào xã giao xong, liền vươn ngón tay chỉ vào Tô Hiểu Hồng, tủm tỉm nói: “Trương phó viện trưởng, phiền anh cho chúng tôi mượn Tiểu Muội dùng trong chốc lát. Không có nàng, chúng tôi cũng không có biện pháp luyện vũ đạo được.”

Mặc dù Trần gia đã thần phục Trương Văn Trọng, nhưng trước mặt người ngoài, Trần Nhân vẫn xưng hô theo phương cách bình thường “Trương phó viện trưởng” hoặc là “Trương bạn học”! Nhưng khi không có người nào, nàng sẽ kêu Trương Văn Trọng là tông chủ. Tuy rằng, Tô Hiểu Hồng đã chính thức bái sư, nhưng Trần Nhân lại không biết rõ tình huống, cho nên lúc này mới xưng hô lắc léo như vậy.

Trương Văn Trọng còn chưa kịp trả lời, thì Tô Hiểu Hồng đã vỗ trán than phiền: “A...a...a.....Tôi thật đáng thương! Đang phải đảm đương trọng trách tiến hành trị liệu tâm lý cho bệnh nhân, rồi lại còn bị người khác kéo đi luyện vũ đạo. Nay...nay...Trần tỷ, chị không thể để cho em nghỉ ngơi thêm một lát nữa hay sao?”

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng mông nàng lại đứng ngồi không yên. Nhanh chóng đứng dậy đi theo Trần Nhân lên phòng luyện vũ đạo ở trên tầng hai. Dù sao nàng cũng biết, hiện giờ chỉ còn cách buổi lễ dạ hội chào mừng học kỳ, ước chừng khoảng một tuần nữa thôi. Muốn tranh phong tại buổi dạ hội của trường, nhất định phải nắm chắc thời gian tập luyện!

Trong khoảng thời gian này Trương Văn Trọng bận rộn khá nhiều việc, cho nên cũng không trông nom Tô Hiểu Hồng, Trần Nhân cùng Lâm Tử Mạn và các nữ bác sĩ liên quan tập luyện vũ đạo. Hôm nay vừa nhắc tới chuyện này, hần liền vội vàng hỏi: “À, Tiểu Muội, Trần Nhân. Hai cô rèn luyện vũ đạo, chuẩn bị cho ngày hội kia đến đâu rồi?”

Trần Nhân hồi đáp: “Trương phó viện trưởng! Anh yên tâm đi, trên phương diện vũ đạo này, Tiểu Muội tuyệt đối là một thiên tài! Vũ đạo nàng thiết kế, khẳng định cũng thuộc loại nhất lưu. Sau khi đám chị em chúng tôi trải qua nhiều ngày khổ luyện....cũng nắm giữ thành thạo rồi! Tuy rằng không dám so sánh cùng vũ công chuyên nghiệp. Nhưng ít nhất ở trong ngày hội, cũng là ứng cử viên sáng giá, làm cho nhà trường đoạt được vẻ vang.”

“Như vậy là tốt rồi.” Trương Văn Trọng hài lòng gật đầu, nói: “Chuyện lần này mọi người phải vất vả rồi. Đợi sau khi xong buổi dạ hội, tôi nhất định sẽ mời mọi người một bữa ăn mừng!”

“Wow? Thật vậy chẳng? Không biết ăn mừng như thế nào đây?” Lâm Tử Mạn từ bên ngoài đi vào trong phòng khám. Trước đó, nàng đã lên phòng tập trên lầu hai rồi, nhưng Trần Nhân cùng Tô Hiểu Hồng còn không thấy đâu, vì thế mới chạy xuống tìm kiếm hai người bọn họ. Đúng lúc nghe được Trương Văn Trọng nói những lời này, vì thế liền tủm tỉm cười hỏi.

Trương Văn Trọng nói: “Các cô muốn ăn mừng như thế nào. Thì tôi sẽ phụng bồi theo thế đó.”

“Thật không?” Ba người Lâm Tử Mạn, Tô Hiểu Hồng cùng Trần Nhân, trầm miệng một lời chất vấn.

“Đương nhiên là thật.” Trương Văn Trọng cười đáp.

“Vậy thì tốt rồi.” Ba cô nàng không khỏi hứng trí, vỗ tay hoan hô một tiếng.

Ngay khi Tô Hiểu Hồng bước theo Lâm Tử Mạn cùng Trần Nhân đi ra khỏi phòng khám, trước khi bước lên cầu thang trên lầu hai, đột nhiên nàng nhớ ra một sự kiện, liền vội vàng kéo tay Trần Nhân hỏi: “Uy, Trần tỷ, chị đáp ứng đi mượn trang phục vũ đạo, thế đã mượn được chưa ạ?”

Trần Nhân cười nói: “Đã mượn được rồi. Hôm nay có thể mặc trang phục khiêu vũ, tập luyện cho quen cũng được!”

“Vậy thì càng tốt!” Tô Hiểu Hồng quay đầu nhìn lại, hướng về phía Trương Văn Trọng nói: “Sư phụ, bây giờ thầy rảnh không? Nếu như không có việc gì làm, hay là đến xem bọn em tập luyện vũ đạo, đưa ra một chút ý kiến đi.”

Trương Văn Trọng nghĩ, dù sao lúc này cũng là thời gian nghỉ trưa, không có bệnh nhân đến, vì thế hắn gật đầu nói: “Được! Tôi cũng muốn nhìn xem mọi người tập luyện vũ đạo như thế nào. Kêu hai ba người ở lại phòng khám trực ban, những người còn lại thì mời lên tầng hai cả đi. Tiếp thu ý kiến quần chúng, xem có ý tưởng nào cấp cho mấy cô hay không!”

Trần Nhân cười nói: “Đám bác sĩ nam trong phòng y tế của trường. Bình thường không có chuyện gì đều chạy lên tầng hai, xem trộm chúng tôi luyện tập vũ đạo. Hiện giờ Trương phó viện trưởng mời gọi, để cho bọn họ có thể danh chính ngôn thuận ngắm nhìn mãi mãi, còn không hưng phấn chết đi được nha?”

Trương Văn Trọng mỉm cười lắc đầu. Đang chuẩn bị đứng dậy thì điện thoại ở trong túi quần đổ chuông.

Móc điện thoại di động ra nhìn xuống màn hình hiển thị. Một chuỗi dãy số dài liên miên, khiến cho Trương Văn Trọng buồn bực. Tựa hồ đây không phải là số máy bàn, mà cũng chẳng phải là số máy di động, đến tột cùng là số gì?

Trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng hắn vẫn chuyển liên lạc.

Trong điện thoại liền truyền ra một thanh âm ngượng ngịu, nhưng rõ ràng vẫn là tiếng quốc nội: “Alo, có phải Trương tiên sinh không? Tôi là Eric đây.”

“Tức sĩ Eric.” Đầu tiên Trương Văn Trọng hơi ngạc nhiên, theo sau nhin không được bật cười lên, chòng ghẹo nói: “Thật không ngờ, mới không gặp một đoạn thời gian, ông cư nhiên đã học được tiếng Trung rồi. Chỉ là cách phát âm của ông còn chưa đúng tiêu chuẩn, nghe không tự nhiên lắm. Nói đi, tức sĩ Eric, ông tìm tôi có chuyện gì sao?”

Trương Văn Trọng một bên nói chuyện điện thoại, một bên hướng về phía ba người Tô Hiểu Hồng, Lâm Tử Mạn cùng Trần Nhân, phát tay ra hiệu các nàng đi luyện vũ đạo trước. Minh nói chuyện điện thoại xong, sẽ đi lên tầng hai sau.

Ba nữ nhân ngẫm hiểu, nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng khám.

Lúc này chỉ còn lại một mình Trương Văn Trọng ở trong phòng khám. Đang nói chuyện qua điện thoại với tức sĩ Eric ở tận Anh quốc.

“Thượng đế phù hộ! Trương tiên sinh, đã xảy ra chuyện lớn rồi!”

231. Chương 233: Nữ Hoàng Sinh Bệnh

“Có chuyện lớn sao? Xảy ra chuyện lớn gì?” Tuy giọng nói của Eric có vẻ nôn nóng, nhưng Trương Văn Trọng không để lời nói của hắn vào trong lòng, ngược lại còn dùng giọng nói trêu chọc hỏi.

Điều này cũng không phải nói Trương Văn Trọng không quan tâm đối với chuyện của Eric, kỳ thực là bởi vì trước đó Eric cũng từng gọi điện thoại vài lần cho hắn. Giọng nói mỗi lần gọi có khi là phiền não có lúc lại phẫn nộ. Lúc vừa mới bắt đầu, Trương Văn Trọng cũng hiểu kỳ nhin không được hỏi thăm có chuyện gì lại chọc giận vị thân sĩ Anh quốc phong độ này. Nhưng câu trả lời của Eric làm hắn có chút dở khóc dở cười. Nguyên lai mấy lần trước Eric gọi cho Trương Văn Trọng chỉ là vì oán giận mấy tạp chí sách báo đĩnh

cấp y học tại Châu Âu, không chịu đăng bài của hắn ghi chép về cuộc chữa bệnh của Trương Văn Trọng dành cho Vương Thiên Hải. Nếu như không phải hắn có danh khí uy vọng trong giới y học Âu Châu, chỉ sợ biên tập của mấy tạp chí sách báo đỉnh cấp y học sẽ không khách khí từ chối, mà là dùng từ ngữ “nghĩ ngợi lung tung, thậm chí bị văn hóa của đông phương thần bí ăn mòn quá sâu” để châm chọc hắn.

Đối với tao ngộ của Eric, Trương Văn Trọng vừa biểu thị đồng tình, nhưng cũng không cảm giác ngoài ý muốn.

Trung y mặc dù được tán thành trong vùng Đông Á và Đông Nam Á, thế nhưng nếu đặt tại Âu Mỹ, sự tán thành chẳng mấy nổi bật. Ở tại Âu Mỹ, độ tán thành về xoa bóp cùng châm viêm chỉ hơi cao hơn một chút, nhưng hai thủ thuật đều chỉ được xem như kháng phục vật lý trị liệu, mà cũng không phải là kỹ thuật trị liệu chân chính.

Huống chi, buổi hôm đó Trương Văn Trọng dùng phương thức trị liệu cực kỳ đặc thù để trị liệu Miệt Phiến Chung trong cơ thể Vương Thiên Hải, thậm chí có thể nói là không tưởng tượng nổi, dù đặt trong giới Trung y quốc nội, cũng không có người nghĩ đó là sự thật. Cho nên Eric viết bài văn về ca bệnh này gặp phải trở ngại với các y học tạp chí sách báo Âu Châu, cũng chẳng có gì là kỳ quái.

“Lẽ nào có tạp chí sách báo y học nào lại từ chối đăng bài viết của ông nữa sao?” Trương Văn Trọng cười hỏi.

“Không phải. Trương tiên sinh, lần này thực sự ra chuyện lớn.” Giọng nói của Eric thập phần nôn nóng bất an: “Nữ vương bệnh hạ, nữ vương bệnh hạ sinh bệnh rồi!”

“Nữ vương bệnh hạ?” Trương Văn Trọng đầu tiên hơi sửng sốt, sau đó mới kịp phản ứng, “Nữ vương bệnh hạ” trong miệng Eric hẳn chính là nữ hoàng Elizabeth II của nước Anh. Người phụ nữ đã tám mươi tuổi đang ở trong cung điện Buckingham.

“Nữ hoàng Elizabeth của các vị cũng đã tám mươi tuổi rồi phải không? Tuổi tác như vậy, sinh bệnh cũng không phải là chuyện gì kỳ quái.” Vừa mới nói đến đây, trong đầu Trương Văn Trọng chợt hiện lên một đạo tinh quang. Tuy rằng tiếp xúc với Eric thời gian không lâu, nhưng Trương Văn Trọng lại tương đối hiểu được tính cách của Eric, biết Eric sẽ không vô duyên vô cớ nhắc tới chuyện nữ hoàng Elizabeth bị bệnh. Hiện tại nếu Eric đã nhắc tới việc này, nói cách khác bệnh của nữ hoàng Elizabeth tám chín phần mười có liên quan tới Miệt Phiến Chung mà Eric đã mang về Anh quốc!

Quả nhiên, ngay khi Trương Văn Trọng vừa nghĩ ra, Eric đã nói: “Nữ vương bệnh hạ không phải bị bệnh bình thường, bà ấy bị trúng Miệt Phiến Chung!”

Vùng lông mày Trương Văn Trọng nhướng lên, nói: “Tôi không phải đã dặn ông giữ gìn cẩn thận Miệt Phiến Chung hay sao? Sao ông lại để nó có cơ hội ký sinh lên thân thể người? Ngô...chờ một chút, chuyện này có chút không thích hợp. Dù Miệt Phiến Chung tổn thương người, cũng không thể làm tổn thương tới nữ hoàng Elizabeth chứ? Đến tột cùng ông đem Miệt Phiến Chung đi đâu nghiên cứu? Đừng nói với tôi, ông nghiên cứu bên trong điện Buckingham!”

Eric vội vã giải thích: “Không phải, tôi cũng không có nghiên cứu Miệt Phiến Chung bên trong điện Buckingham, tôi nghiên cứu tại y học viện hoàng gia Anh quốc. Bởi vì tôi là bác sĩ sinh đạo sư của y học viện hoàng gia, cho nên ở trong y học viện hoàng gia tôi cũng có được một phòng nghiên cứu riêng của mình. Sự tình là như vậy, ngay ngày hôm qua, tôi đang ở bên trong phòng thí nghiệm nghiên cứu Miệt Phiến Chung, vừa lúc nữ hoàng bệnh hạ đến y học viện hoàng gia thị sát...”

Bên trong điện thoại, Eric đem quá trình nữ hoàng Elizabeth bị trúng Miệt Phiến Chung kể lại cho Trương Văn Trọng.

Nguyên lai, Eric cũng từng đảm nhiệm chức ngự y cho nữ hoàng Elizabeth một thời gian. Khi Elizabeth II ở trong y học viện thị sát, đột nhiên nghĩ tới muốn thăm viếng vị tiền ngự y này. Cho nên bà cùng nhân viên đi tới phòng thí nghiệm của Eric. Trùng hợp, Eric đang nghiên cứu con Miệt Phiến Chung mang về từ đông phương xa xôi, nhìn thấy nữ hoàng bệnh hạ giá lâm, hắn vội vã dặn dò trợ lý cẩn thận nhốt con Miệt Phiến Chung vào ống nghiệm thật kỹ, mà chính hắn đi ra nghênh đón nữ hoàng Elizabeth II.

Mấy bác sĩ đi theo Eric, đều lần đầu tiên gặp được nữ hoàng bệnh hạ bên ngoài ti vi. Cho nên tâm tình không

khỏi có chút kích động, do đó khi bỏ Miệt Phiến Chung vào ống nghiệm, đã phạm phải sai lầm, không đặt nắp ống nghiệm kịp lúc. Nhưng không có ai ngờ tới, con chung độc từ khi đi tới Anh quốc, luôn nằm im bất động như đã chết, không ngờ lại nắm chắc cơ hội thoát qua này, mạnh mẽ từ trong ống nghiệm bay ra. Lúc đó, lực chú ý của mọi người đều ở trên người nữ hoàng Elizabeth, không ai đi chú ý một con sâu nho nhỏ không đáng kể. Thẳng đến sau khi nữ hoàng rời khỏi, Eric quay trở về bàn thí nghiệm, chuẩn bị tiếp tục nghiên cứu Miệt Phiến Chung, Eric mới khiếp sợ phát hiện, ống nghiệm vốn nhốt kín Miệt Phiến Chung, không ngờ đã hoàn toàn rỗng tuếch.

Con Miệt Phiến Chung kia, không ngờ đã biến mất?

Eric từng chứng kiến qua sự đáng sợ của Miệt Phiến Chung, sau khi phát hiện nó biến mất, hấn nhất thời thất kinh, toàn thân tuôn đầy mồ hôi lạnh. Lập tức ngay trong ngoài phòng thí nghiệm tìm kiếm con chung độc kia. Nhưng làm cho hấn cảm thấy cực kỳ lo lắng lẫn thất vọng, sau một phen tỉ mỉ tìm kiếm, hoàn toàn không có thu hoạch.

Lúc đó Eric suy đoán, con chung độc thoát khỏi có thể đã ký sinh lên thân thể người rồi hay không? Hồi tưởng những người vừa xuất hiện bên trong phòng thí nghiệm, đại khái toàn là thành viên hoàng thất cùng quan lớn chính giới Anh quốc. Nếu như Miệt Phiến Chung ký sinh lên người bọn họ, như vậy hậu quả thiệt tướng không chịu nổi!

Bởi vì có Vương Thiên Hải làm tiền lệ, cho nên Eric biết Miệt Phiến Chung ký sinh lên cơ thể người không thể dùng máy móc kiểm tra ra được. Nếu như không có thuật bắt mạch vô cùng kỳ diệu của Trương Văn Trọng, cũng chỉ đành chờ bệnh trạng phát tác, mới có thể xác định được Miệt Phiến Chung đã ký sinh lên thân thể người nào.

Không thể tránh được, Eric chỉ đành lo lắng chờ đợi Miệt Phiến Chung phát tác. Cùng lúc đó hấn cũng không ngừng hướng thượng để khẩn cầu, khẩn cầu con chung độc không ký sinh lên cơ thể người, cho dù là bị một người nào đó vô tình đập chết cũng tốt hơn a...

Đáng tiếc chính là, thượng đế cũng không cho vị tín đồ thành kính như hấn được toại nguyện. Ngay sáng sớm hôm nay, sau một đêm trần trọc khó ngủ, Eric đã có được một tin tức xác thực: nữ hoàng bệ hạ sinh bệnh. Bệnh trạng thập phần cổ quái, ngự y hoàn toàn không biện pháp.

“Nữ vương bệ hạ, người trúng Miệt Phiến Chung không ngờ là nữ vương bệ hạ, ủa, thượng đế!” Khi nghe thấy tin tức này, Eric chấn kinh cả người.

Miệng hấn liên tục lẩm bẩm chỉ còn là một câu nói như thế. Mãi cho đến nửa giờ trước, hấn mới tỉnh hồn từ trong nỗi khiếp sợ, đồng thời lập tức chạy tới cung điện Buckingham. Bởi vì từng đảm nhiệm chức ngự y cho nữ hoàng, đồng thời vẫn luôn duy trì quan hệ cá nhân tốt đẹp với thành viên hoàng thất, cho nên hấn có thể tiến vào cung điện Buckingham, khám bệnh cho nữ hoàng Elizabeth. Mà cuộc điện thoại hiện do hấn chạy ra bên ngoài phòng ngủ của nữ hoàng Elizabeth gọi cho Trương Văn Trọng.

“Tôi đã khám bệnh qua cho nữ hoàng bệ hạ, bệnh của bà cùng Vương Thiên Hải hoàn toàn giống nhau. Đồng dạng cũng là hai chân xuất hiện tật bệnh. Không hề nghi ngờ, đây là Miệt Phiến Chung quấy phá! Tôi đã kiến nghị với điện hạ Charles, mong muốn có thể mời anh đến Anh quốc một chuyến, giúp nữ hoàng bệ hạ chữa trị cho nữ hoàng bệ hạ.” Nói đến đây, Eric dừng lại một thoáng, nghe thanh âm dường như đang nói chuyện với người bên cạnh. Rất nhanh hấn lại nói tiếp với Trương Văn Trọng: “Ác, Trương tiên sinh, thỉnh chờ chốc lát, điện hạ Charles đang muốn nói chuyện cùng anh.” Điện thoại rất nhanh đã bị Eric trao vào tay một người khác, một thanh âm nam tử trầm ổn vang lên trong điện thoại, có lẽ đây chính là điện hạ Charles theo lời Eric đã nói.

“Chào ông, Trương tiên sinh, tôi là Philip Arthur George Mountbatten Charles Windsor, ông có thể gọi tôi là Charles.” Hoàng thân Charles nói.

“Chào ông, Charles tiên sinh.” Trương Văn Trọng nói.

Hoàng thân Charles không đổi giọng nói, tiếp tục: “Tước sĩ Eric vừa nói với tôi chuyện của ông, nếu như có thể, tôi mong muốn ông có thể đến Anh quốc một chuyến. Đương nhiên, tiền lộ phí tới lui, tiền chi tiêu đều do chúng tôi chi trả toàn bộ, ông hoàn toàn không cần quan tâm. Mặt khác, vô luận ông có thể chữa

được bệnh cho mẹ tôi hay không, tôi đều muốn đại biểu vương thất Anh quốc trả cho ông tiền chẩn bệnh rất cao, xem như đáp tạ ông từ nơi xa xôi đến Anh quốc.”

Tuy rằng lời nói của hoàng thân Charles rất khách khí, nhưng Trương Văn Trọng từ trong đó nghe ra được một ít vấn đề. Hắn không khỏi nở nụ cười, đậm mặt nói: “Charles tiên sinh, xin thứ cho tôi nói chuyện có chút trực tiếp. Từ lời nói của ông, cùng giọng nói của ông, tôi có thể nghe ra được, ông hẳn cũng không tin tôi có thể chữa tốt bệnh của mẹ ông đúng không? Nếu như tôi đến Anh quốc, nói không chừng cả gương mặt mẹ ông tôi cũng không gặp được, lại đừng nói tới sẽ chữa bệnh cho bà ấy. Như vậy xem ra, tôi chỉ đến Anh quốc giống như một chuyến du lịch nước ngoài mà thôi. Tôi hiểu kỳ, ông đã không tin tôi, vì sao chịu dùng tiền mời tôi đến Anh quốc du lịch một chuyến vậy? Không có khả năng chỉ vì nể mặt tước sĩ Eric phải không?”

232. Chương 234: Làm Người Dự Bị

Hoàng thân Charles cũng không ngờ Trương Văn Trọng nói chuyện trực tiếp đến như vậy, không khỏi ngáy người. Trong ấn tượng của hắn, người Trung Quốc vô luận nói chuyện hay làm việc đều rất uyển chuyển, có đôi khi nói đến nửa ngày người vẫn không hiểu được hắn đang định nói gì. Mặc dù có những người Trung Quốc di cư ra nước ngoài, cũng rất khó thay đổi tính cách như vậy. Hắn đột nhiên cảm giác, người Trung Quốc tên Trương Văn Trọng bên đầu kia điện thoại, thật hoàn toàn khác hẳn những người Trung Quốc mà hắn đã tiếp xúc từ trước tới nay.

Hoàng thân Charles cũng không vội vã trả lời câu hỏi của Trương Văn Trọng, mà đưa mắt nhìn Eric đang đứng bên cạnh. Hắn nghĩ câu nói kế tiếp cũng không nên nói ngay trước mặt vị tước sĩ này mới tốt hơn, miễn làm cho tổn thương tấm lòng của vị tước sĩ này. Mặc kệ người hắn đề cử có bản lĩnh thật sự hay không, tấm lòng của hắn cũng thật sự rất không tệ. Cho nên hoàng thân Charles xoay người đi về hướng vườn hoa, đồng thời còn hướng Eric đang dự định đi theo hắn khoát tay, ý bảo hắn ở đó chờ, đừng đi theo mình.

Sau khi cùng Eric kéo ra một khoảng cách, xác định hắn sẽ không nghe được mình và Trương Văn Trọng nói chuyện với nhau, hoàng thân Charles mới nói: “Trương tiên sinh, sự ngay thẳng của ông làm tôi rất kính ngạc. Nhưng tôi thích giao tiếp cùng người ngay thẳng. Ông nói không sai, tôi đích thật rất hoài nghi với khả năng y thuật của ông. Tôi cũng không cho rằng y thuật của ông còn cao siêu hơn cả ngự y của vương thất chúng tôi. Nếu hiểu ra, vương thất chúng tôi thuê ngự y toàn bộ đều là nhân vật nổi danh trong giới y học, còn về phần Trương tiên sinh, xin thứ cho tôi nói thẳng, cho tới bây giờ tôi chưa từng nghe qua tên của ông. Tuy rằng hiện tại ngự y của chúng tôi gặp phải một ít phiền phức, thế nhưng tôi tin tưởng, bọn họ vẫn có thể công phá những vấn đề khó khăn này. Chữa tốt chân tật của mẹ tôi.”

Nói đến đây, hoàng thân Charles dừng lại chốc lát, sắp xếp chút từ ngữ trong lòng, mới tiếp tục nói: “Tước sĩ Eric vừa nói với tôi, không lâu khi trước ông từng chữa cho một bệnh nhân có chứng bệnh giống mẹ tôi, cho nên...”

Không đợi hoàng thân Charles nói cho hết lời, Trương Văn Trọng đã nói trước suy nghĩ của hắn: “Cho nên ông dự định dùng tiền mời tôi đến nước Anh, xem tôi như sự lựa chọn dự bị. Nếu như ngự y các vị hoặc cơ cấu chữa bệnh Anh quốc có thể chữa tốt bệnh của mẹ ông, như vậy cũng không liên quan gì tới, xem như chiêu đãi tôi đến nước Anh du lịch. Sau đó sẽ cho tôi về nước. Nhưng nếu như ngự y của các vị không chữa được chân tật cho mẹ ông, có thể cho người dự bị như tôi lên sân khấu thử thời vận, nhìn xem có thể chữa tốt chân tật cho mẹ ông hay không. Charles tiên sinh, nếu như tôi không có đoán sai, trong lòng ông hẳn đang nghĩ như vậy phải không?”

Tuy nói bị Trương Văn Trọng nói toạc ra ý nghĩ trong lòng, nhưng hoàng thân Charles cũng không cảm thấy xấu hổ. Theo hắn xem ra, rất nhiều sự tình nếu có thể làm rõ ràng, còn có hiệu quả tốt hơn che giấu. Cho nên sau khi Trương Văn Trọng nói hết lời, hắn liền lập tức trả lời: “Không sai, chính là như vậy. Trương tiên sinh là một người ngay thẳng. Vì thế tôi cũng sẽ không quanh co lòng vòng. Ở trong mắt tôi, ông đích xác là một sự lựa chọn dự bị. Nhưng Trương tiên sinh, nếu như ông chịu đến Anh quốc một chuyến, ngoại trừ lộ phí qua lại, tiền chi phí tại Anh quốc cùng du ngoạn khắp nơi tôi sẽ bao hết, còn có thể theo thời gian mà trả thù lao như mời đến khám bệnh tại nhà...”

“Rất xin lỗi, Charles tiên sinh.” Trương Văn Trọng kiên quyết cự tuyệt: “Nếu như ông thật lòng mời tôi đến chữa bệnh cho mẹ ông, làm một bác sĩ, tôi sẽ không cự tuyệt lời mời. Nhưng nếu chỉ muốn cho tôi đến nước Anh làm một người dự bị, tôi chỉ đành nói lời xin lỗi. Bởi vì bên cạnh tôi còn có bệnh nhân, tuy rằng thân phận bọn họ không tôn quý như nữ hoàng Anh quốc, nhưng sức khỏe và tính mạng của họ, cũng không dễ tiện hơn nữ hoàng Anh chút nào. Tôi không có khả năng đến Anh quốc làm một kẻ dự bị mà bỏ rơi bọn họ không để ý tới.”

“Đã như vậy, tôi đành biểu thị vô cùng tiếc nuối. Nói thật, tôi đối với Trung y rất có hứng thú, khi nghe tước sĩ Eric giới thiệu về ông, thật đúng đắn muốn hướng ông lĩnh giáo một chút tri thức Trung y.” Tuy rằng nói thì nói như vậy, thế nhưng từ bên trong giọng nói của hoàng thân Charles cũng không nghe ra có vị đạo tiếc nuối. Theo như vậy thì lời nói của hắn cũng chỉ là khách sáo mà thôi.

“Charles tiên sinh, nếu như ngự y của các vị cuối cùng bó tay hết cách với bệnh của mẹ ông, không ngại trở lại tìm tôi. Nhưng ở lúc đó, tôi mong muốn ông có thể xuất ra thành ý mà tới, mà không giống như bây giờ. Tôi còn có việc, cứ như vậy đi, tạm biệt Charles tiên sinh.” Sau khi nói xong lời này, Trương Văn Trọng cắt điện thoại, bỏ vào trong túi, sau đó cầm chén trà trên bàn, đi về hướng phòng họp lầu hai.

Cùng lúc đó, trong cung điện Buckingham tại Anh quốc xa xôi, hoàng thân Charles đưa trả lại điện thoại cho Eric.

Cầm lấy điện thoại di động, Eric lo lắng dò hỏi: “Thế nào, vương tử điện hạ, Trương tiên sinh có nói khi nào đến Anh quốc chữa bệnh cho nữ vương mẹ hạ không?”

“Không.”

“Không đến? Vì sao?” Eric kinh ngạc há to miệng, không thể tin được lời hoàng thân Charles nói. Tuy rằng hắn tiếp xúc với Trương Văn Trọng thời gian không lâu, thế nhưng hắn lại biết, Trương Văn Trọng là một người rất có ý đức. Theo lý mà nói, hắn hẳn sẽ không cự tuyệt chữa bệnh cho bệnh nhân mới đúng. Nhưng hiện tại hắn lại cự tuyệt đến nước Anh trị bệnh cho nữ hoàng, điều này đã xảy ra chuyện gì?

Hoàng thân Charles tự nhiên sẽ không đem cuộc nói chuyện vừa rồi với Trương Văn Trọng cho Eric nghe, hắn chỉ nói: “Không đến thì không đến, làm gì lại có nhiều thứ vì sao như vậy? Tước sĩ Eric, ông hẳn nên lo lắng hiện tại làm sao trị liệu chân tật cho nữ hoàng mẹ hạ, mà không phải việc vị bác sĩ người Trung Quốc kia có đến Anh quốc hay không. Huống chi ngự y của vương thất chúng ta và những chuyên gia giáo thụ của y học viện hoàng gia chẳng lẽ còn kém hơn một bác sĩ Trung Quốc vô danh hay sao?”

Tuy rằng hoàng thân Charles cũng không nói rõ nguyên nhân, nhưng Eric cũng không ngu dốt, hắn từ lời của hoàng thân Charles nghe ra được nguyên nhân, thầm nghĩ: “Nghĩ ra hơn phân nửa là vương tử điện hạ ngạo khí, cho nên mới đắc tội Trương tiên sinh, khiến cho hắn không chịu đến quốc gia chúng ta, chữa bệnh cho nữ hoàng mẹ hạ.”

Eric suy nghĩ một chút, nghĩ chuyện này quan hệ tới sức khỏe thậm chí là tính mạng của nữ hoàng mẹ hạ, không thể xem như qua loa. Cho nên trong lòng hắn cân nhắc lời nói, mới khuyên nhủ: “Vương tử điện hạ, chúng ta tốt nhất nên mời Trương tiên sinh qua đây. Bởi vì chỉ có hắn mới có khả năng chữa được chân tật cho nữ hoàng mẹ hạ...”

Hoàng thân Charles khoát tay, ý bảo Eric dừng lại, không nên tiếp tục nói nữa: “Được rồi, tước sĩ Eric, chuyện này đến đây là dừng đi. Nếu như toàn bộ ngự y của vương thất cùng bác sĩ kiệt xuất Châu Âu thực sự bó tay hết cách với chân tật của nữ hoàng mẹ hạ, tôi sẽ thỉnh vị Trương tiên sinh kia đến đây.” Hắn đưa tay nhìn thời gian, nói: “Mười phút sau, sẽ có một buổi hội chẩn của ngự y vương thất cùng chuyên gia y học y học viện hoàng gia, tôi mong muốn ông cũng có thể tham gia!”

“Ai, được rồi, vậy cứ làm theo lời của vương tử điện hạ.” Eric thở dài một hơi mới đáp. Hắn biết, hoàng thân Charles nhìn qua có vẻ hòa thuận thân sĩ, nhưng tính cách của hắn vẫn bảo lưu sự ngạo mạn và cố chấp truyền thống của người Anh quốc. Dùng cách nói của người Trung Quốc, tính cách của hắn không gặp quan tài không đổ lệ. Cho nên hiện tại có khuyên hắn cũng vô ích. Chỉ đành đợi thêm vài ngày, cho hắn biết toàn bộ ngự y vương thất cùng bác sĩ Âu Châu đều bó tay với chân tật của nữ hoàng, hắn mới chịu nghe lời khuyên bảo. Hoàn hảo Miệt Phiến Chung kỷ sinh lên cơ thể người, trong khoảng thời gian ngắn sẽ

không gây nguy hiểm cho sinh mạng. Bằng không, Eric nói gì cũng phải buộc hoàng thân Charles nhanh chóng mời Trương Văn Trọng đến Anh quốc cho bằng được.

Ngay khi hoàng thân Charles cùng Eric đang lo lắng cho chân tật của nữ hoàng Anh, Trương Văn Trọng đang bưng chén trà đi lên phòng họp lầu hai. Lúc này, Tô Hiểu Hồng, Lâm Tử Mạn cùng Trần Nhân và những nữ bác sĩ, hộ sĩ khác đã thay trang phục vũ đạo, chỉ chờ hân đến liền bắt đầu biểu diễn. Về phần các nam bác sĩ bên trong phòng y tế, đã sớm chạy tới phòng họp trước tiên. Bình thường những nữ đồng sự ăn mặc quần áo thường ngày, bọn họ cũng đã cảm thấy rất đẹp mắt. Hiện tại đều thay đổi trang phục ca múa, có người còn trang điểm, có vẻ vô cùng diễm lệ, những người như bọn họ làm sao không kích động?

Vì thế phòng họp vốn rộng rãi, lúc này đã bị vây kín trong ngoài ba tầng.

Bởi vì trong phòng họp cần đưa ra một mảnh không gian rộng lớn cho Tô Hiểu Hồng các nàng biểu diễn vũ đạo. Cho nên ngoại trừ mấy người tích cực nhất, còn lại mọi người đều không vào bên trong, chỉ vây quần tại cửa cùng cửa sổ để nhìn. Thế nhưng dù vậy, vẫn không hề giảm bớt nhiệt tình của họ, bọn họ không ngừng líu ríu nghị luận.

“Oa, mau nhìn, Tô Hiểu Hồng và Lâm Tử Mạn thật là xinh đẹp!”

“Trần Nhân cũng không kém nha, anh xem bộ trang phục của cô ấy, quả thực là nữ vương...”

“Nữ vương? Anh thật là tà ác, hay là có khuynh hướng thích bị ngược đãi?”

“Ai, mọi người mau nhìn, ngoại trừ ba đóa kim hoa của phòng y tế chúng ta, những nữ bác sĩ và hộ sĩ khác cũng rất đẹp nha! Thường ngày thấy họ không có gì nổi bật, không nghĩ tới trang điểm một chút, trang phục một chút, lại đẹp như thế.”

“Tôi nghĩ, vấn đề tư nhân của tôi có thể giải quyết bên trong phòng y tế! Tục ngữ nói, nước phù sa không chảy vào ruộng người ngoài.”

Những lời ca ngợi của các nam đồng sự làm các nữ bác sĩ, hộ sĩ đắc ý không ngớt, đều kiêu ngạo ưỡn ngực nhất thời đưa tới trận trận hoan hô thật lớn.

Trương Văn Trọng ở ngay lúc này, bưng chén trà chậm rãi đi vào phòng họp.

233. Chương 235: Lão Sư

Trương Văn Trọng tưởng rằng bọn họ đã bắt đầu biểu diễn. Nhưng khi hân cầm chén trà nóng đi vào trong phòng họp, mới phát hiện các cô gái tuy đã thay trang phục vũ đạo, nhưng vẫn chưa bắt đầu khiêu vũ, mà đang ghé vào nhau nhỏ giọng trò chuyện. Thường thường còn có thể nhìn thấy có nam đồng sự trêu chọc, đều tạo ra từng trận hoan hô cùng tiếng cười.

“Tiểu muội, thế nào còn chưa bắt đầu biểu diễn?” Đi vào phòng họp, Trương Văn Trọng nhìn Tô Hiểu Hồng vẫy vẫy tay, gọi nàng đến trước người dò hỏi.

Tô Hiểu Hồng cười hì hì nói: “Lão sư, rốt cục thầy đã tới, chúng em đều đang đợi thầy đây.”

Trương Văn Trọng lắc đầu cười nói: “Vì sao mọi người phải chờ tôi làm chi?”

“Anh là phó viện trưởng của phòng y tế chúng ta, hôm nay viện trưởng không có mặt, anh là vị quan lớn nhất bên trong phòng y tế này rồi. Nếu như chúng tôi không đợi anh, ngày sau anh chỉ trích chúng tôi, thì xem như chúng tôi xui xẻo đúng không?” Lâm Tử Mạn cười hì hì đi tới nói giỡn, sau đó nàng nghiêng người lại, hướng những nữ bác sĩ cùng hộ sĩ đang thay trang phục vũ đạo, nói: “Các chị em, mọi người nói đúng không?”

“Đúng.” Các nữ bác sĩ, hộ sĩ cùng kêu lên đáp. Thanh âm rất chỉnh tề, giống như trước đó đã được tập luyện qua. Bất quá rất nhanh các nàng liền cười vang lên, làm cho các nam bác sĩ bên ngoài cũng cười vang. Những người bên trong phòng y tế đều hiểu rất rõ tính cách của Trương Văn Trọng, đều biết hân là một người hiền hòa và rộng lượng. Chỉ cần người nào làm việc chăm chú trong công tác, không xảy ra vấn đề, thì vô luận nói giỡn như thế nào với hân, hân đều sẽ không chú ý. Cũng chính bởi vì vậy, bọn họ mới dám

nói giỡn với Trương Văn Trọng. Nếu như đổi lại là viện trưởng Hồ Cường, bọn họ tuyệt đối sẽ không dám đùa giỡn như thế.

“Mọi người liên hợp đem tôi ra trêu đùa phải không?” Trương Văn Trọng lắc đầu nở nụ cười khổ, nói: “Được rồi, cười cũng cười xong rồi, mọi người cũng nên bắt đầu biểu diễn vũ đạo đi chứ?” Nói đến đây, hẳn chỉ các nam bác sĩ đang vây quanh bên ngoài phòng họp, cười trêu ghẹo: “Nếu như mọi người còn chưa bắt đầu biểu diễn, những nam bác sĩ như chúng ta đã phải mỏi mắt chờ mong rồi.”

“Ha ha...” Mọi người lại một lần nữa cười vang lên.

“Tốt, lão sư, chúng tôi bắt đầu đây.” Tô Hiểu Hồng cười quay đầu nhìn các nữ bác sĩ, hộ sĩ, nói: “Các chị em, chúng ta bắt đầu biểu diễn vũ đạo, ngàn vạn lần không để cho những nam đồng sự thất vọng a.”

Những nữ bác sĩ mặc trang phục vũ đạo rất nhanh đứng về phương vị đã được tập luyện trước đó. Sau đó một khúc nhạc du dương êm tai vang lên bên trong phòng hội nghị.

Khác với những ca khúc lưu hành hiện tại, vũ đạo do Tô Hiểu Hồng bố trí có thể nói động tĩnh kết hợp, trong nhu có cương, thậm chí còn có một chút ý nhị của sân khấu kịch. Ở trong đó, do Tô Hiểu Hồng và Lâm Tử Mạn làm chủ thể, cùng với các nữ bác sĩ, hộ sĩ cùng nhau, đem một mặt ôn nhu như nước của nữ nhân bày ra vô cùng nhuần nhuyễn, có thể nói hoàn mỹ. Mà do Trần Nhân biểu diễn, cùng với vài nữ bác sĩ trung niên lại đem một loại mỹ lực cùng mỹ lệ khác của nữ nhân hiện ra ngay trước mặt mọi người.

Các nam bác sĩ vây quanh bên ngoài phòng họp, lúc này đều mở to hai mắt, cũng không hề nháy chút nào, rất sợ lỡ như mình nháy mắt sẽ mất đi một hình ảnh đặc sắc. Tô Hiểu Hồng bố trí đoạn vũ đạo thật quá tuyệt vời, ohwn nữa những người biểu diễn tuy không phải diễn viên chuyên nghiệp vũ đạo, nhưng đều là nữ bác sĩ cùng hộ sĩ gương mặt cũng không tầm thường, cho nên trong khoảng thời gian ngắn, các nam bác sĩ đều nhìn không chớp mắt.

Khi đoạn vũ đạo kết thúc, các nam bác sĩ vây quanh bên ngoài phòng họp đều ở trong trạng thái thất thần, quên cả vỗ tay cùng ủng hộ. Loại này phản ứng của bọn họ làm cho các nữ bác sĩ cùng hộ sĩ vừa khiêu vũ xong đang chờ đợi vỗ tay và tiếng hoan hô, lại có chút ngỡ ngàng không nghe thấy. Trong khoảng thời gian ngắn, những nữ bác sĩ cùng hộ sĩ không khỏi đưa mắt nhìn nhau, nguyên trong lòng có một chút kích động cùng hưng phấn đều biến thành thấp thỏm cùng bất an.

“Mấy người này bị làm sao vậy?”

“Chúng ta vừa sắp khiêu vũ, bọn họ làm như là hưng phấn lắm, thế nào chúng ta khiêu vũ xong, bọn họ cũng biến thành lạng lắt như tờ?”

“Sao lại là phản ứng như vậy? Lẽ nào chúng ta khiêu vũ không tốt sao? Đến tốt cùng xảy ra vấn đề ở đâu?”

Những nữ bác sĩ hộ sĩ đều không quan tâm đến việc nghỉ ngơi lau mồ hôi, đều ghé vào nhau nhỏ giọng nói thầm. Nguyên các nàng luôn tự tin đối với đoạn vũ đạo của mình, nhưng một màn trước mắt làm lòng tin của các nàng biến mất hết.

Trong đó lo lắng nhất chính là Tô Hiểu Hồng, ngày trước nàng vỗ ngực nói trước mặt Trương Văn Trọng bảo chứng, nhất định làm cho tiết mục của phòng y tế nổi danh trong buổi tiệc đón chào sinh viên mới. Hiện tại thấy phản ứng của các nam bác sĩ, cũng làm lòng nàng lạnh hết phần nửa.

Tính cách của Trần Nhân có chút giống nam nhân, lúc này nhìn thấy phản ứng của mọi người, vùng lông mày nàng nhướng lên, thẳng thắn đi tới trước mặt một nam bác sĩ, chất vấn: “Uy, chúng tôi khiêu vũ, xảy ra vấn đề ở đâu?”

“A?” Nam bác sĩ đang ở trong trạng thái thất thần cuối cùng cũng hồi phục lại tinh thần, hẳn kinh ngạc “A” một tiếng mới có chút chần chờ nói: “Vấn đề? Đâu có vấn đề gì? Mọi người khiêu vũ rất đẹp, cho tới bây giờ tôi chưa từng xem qua đoạn vũ đạo nào hay như thế.”

“Phải nha, phải nha, mọi người nhảy đoạn vũ đạo thật rất hay!”

“Không sai, mọi người khiêu vũ thật hơn hẳn mấy đoạn vũ đạo gì gì bên ngoài, đúng, thật sự là tốt hơn những đoạn vũ đạo thịnh hành hiện tại.”

Các nam bác sĩ đều hồi phục lại tinh thần, ồn ào nói.

Trần Nhân cũng không tiếp thu chuyện này, nàng khẽ cau mày, chất vấn: “Nếu chúng tôi khiêu vũ đẹp, vậy vì sao vừa rồi mọi người không có phản ứng? Ai, tôi nói, mọi người không phải đang cố ý đùa giỡn chúng tôi đó chứ?”

“Không có, tuyệt đối không có, chúng tôi làm sao dám đùa giỡn các cô nha?” Các nam bác sĩ vội vàng lắc đầu phủ nhận.

“Trần Nhân, cô cũng đừng trách oan bọn họ nữa. Bọn họ cũng không phải đùa giỡn mọi người, mà là bởi vì xem đoạn vũ đạo của mọi người quá hay nên mới như vậy.” Trương Văn Trọng cười xen lời nói: “Tuy rằng vũ đạo của các vị đã kết thúc, nhưng trái tim bọn họ còn chìm đắm bên trong, cho nên mới có phản ứng như vậy.”

Tô Hiểu Hồng nhất thời thở dài một hơi, vỗ ngực nói: “Nguyên lai là như vậy, vừa rồi thật làm em sợ muốn chết. Em còn cho rằng em bố trí vũ đạo thật quá kém cỏi.” Mọi người lại cười vang lên.

Lúc này các nam bác sĩ đều hiểu được phản ứng vừa rồi của bọn họ làm cho các nữ bác sĩ hộ sĩ hiểu lầm cùng bất mãn. Cho nên lúc này bọn họ cũng không keo kiệt lời ca ngợi, trầm trồ hưởng ứng ủng hộ. Đem những nữ bác sĩ cùng hộ sĩ khen đến cười vui vẻ ra mặt, gương mặt ai cũng đỏ bừng.

Tô Hiểu Hồng khôi phục lại lòng tin, vừa cười vừa nói: “Tôi nói mọi người chỉ đừng lo khen ngợi, tốt xấu cũng phải cho chúng tôi chút ý kiến đi chứ? Tốt nhất nên giúp đỡ chúng tôi sửa đổi cho đến tốt nhất.”

Ra ý kiến?

Yêu cầu này của Tô Hiểu Hồng làm các nam bác sĩ nhất thời choáng váng.

“Tôi không có nghiên cứu chút nào với vũ đạo, tuy rằng rất muốn cho mọi người ý kiến, nhưng cũng chỉ đành có tâm mà vô lực.”

“Tôi chỉ biết xem, muốn tôi ra ý kiến thì đành thua thôi.”

“Đoạn vũ đạo của các cô đã rất tốt, cũng không có ý kiến gì đáng nói.”

Các nam bác sĩ ồn ào nói, nhưng không có ai đưa ra được một kiến nghị hữu dụng. Tô Hiểu Hồng rất bất mãn đối với việc này, rồi lại không biết làm sao. Ánh mắt của nàng lướt qua trên mặt mọi người, cuối cùng rơi vào trên mặt Trương Văn Trọng.

Nhìn vẻ mỉm cười đạm nhiên trên mặt Trương Văn Trọng, trông mắt Tô Hiểu Hồng nhất thời đảo qua một vòng, vội vàng tiến lên trước mặt hắn, nói: “Lão sư, bọn họ đều là một đám phé tài, chỉ biết nói lời vô ích, cần bản không đề ra được ý kiến gì hữu dụng. Cho nên đành phiền phức lão sư, thầy cho chúng tôi chút ý kiến đi.”

“Tôi?” Trương Văn Trọng cười khổ lắc đầu nói: “Nhưng tôi cũng dốt đặc cán mai đối với vũ đạo.”

Tô Hiểu Hồng cũng không dự định buông tha hắn như vậy, vừa cười vừa nói: “Lão sư, tuy rằng thầy không hiểu vũ đạo, nhưng thầy hiểu được thư pháp cùng hội họa cũng liên can tới vũ đạo, đều là hình thức nghệ thuật. Tục ngữ nói rất đúng, một pháp thông thì vạn pháp thông. Cho nên thầy cũng đừng nên khiêm tốn nữa, nhanh cho chúng tôi chút ý kiến đi thôi.”

“Em nha.” Trương Văn Trọng gõ lên đầu nàng một cái, sau đó trầm ngâm một thoáng, mới nói: “Em đã không trâu bắt chó đi cày, tôi đành miễn cưỡng cho ra chút ý kiến. Nếu như nói sai mọi người cũng đừng trách tôi.”

“Anh là phó viện trưởng, chúng tôi làm sao dám trách anh?” Trong các nữ bác sĩ có người nói một câu, nhất thời lại làm mọi người cười vang lên.

Trương Văn Trọng cũng cười, vừa nói: “Đoạn vũ đạo mọi người vừa khiêu vũ, đích thật rất không tệ, đem toàn bộ sự ôn nhu của nữ nhân bày ra vô cùng nhuần nhuyễn. Nhưng cũng bởi vì như vậy, nên tôi cảm thấy đoạn vũ đạo có chút quá nặng âm nhu, thiếu khuyết cảm giác dương cương. Mặc dù có Trần Nhân và các vị này thay thế vai nam sinh, nhưng dù sao họ cũng là nữ giới, cử tay nhắc chân đều không đủ khí dương

cương. Cho nên tôi nghĩ, các cô nên tìm thêm hai nam bác sĩ gia nhập, làm đoạn vũ đạo được âm dương điều hòa, có thể nâng cao hơn một tầng cấp.”

“Lão sư, tại thầy không biết, chúng tôi làm thế cũng là vì bất đắc dĩ.” Tô Hiểu Hồng tổ khổ: “Những nam bác sĩ mặc dù em nói thế nào, họ cũng không chịu tham gia khiêu vũ đâu.”

“Ác? Còn có chuyện như vậy?” Trương Văn Trọng bật cười, quay đầu nhìn các nam bác sĩ nói: “Các anh nha, vì sao lại không chịu chứ? Đây là cơ hội cho mọi người gây dựng cảm tình, thậm chí thoát khỏi sự độc thân, mọi người lại không biết nắm bắt. Ai, tôi thực sự không biết nói các anh làm thế có tốt hay không nữa.”

Những lời này của Trương Văn Trọng liền đánh thức các nam bác sĩ. Nhất là những nam bác sĩ còn chưa có bạn gái, càng kích động đến hai mắt lóe tinh quang, đều vỗ ngực biểu thị mình nguyện ý tham gia khiêu vũ. Thậm chí còn có mấy người tích cực, thẳng thắn đòi luyện tập ngay lập tức. Chỉ là vũ đạo của họ thực sự làm cho người ta không dám khen tặng.

“Trước đó tôi cầu các anh, các anh không chịu tới. Hiện tại nghĩ đến? Được, phải qua sự khảo hạch của chúng tôi mới được!” Nhìn các nam bác sĩ kích động, Tô Hiểu Hồng lầm bầm nói, rất có tư thế muốn báo thù khi trước. Sau đó một ý niệm lớn mật xuất hiện trong đầu, nàng hì hì cười, xoay người nói với Trương Văn Trọng: “Lão sư, hay là thầy cũng tham gia khiêu vũ đi!”

234. Chương 236: Luyện Chế Pháp Bảo (1)

Lời đề nghị thỉnh linh của Tô Hiểu Hồng dọa Trương Văn Trọng giật mình, hắn liền cười khổ lắc đầu cự tuyệt, nói thẳng mình không biết khiêu vũ. Nhưng làm kẻ khác ngoài ý muốn chính là, ngoại trừ một mình hắn, những người còn lại đối với lời đề nghị này của Tô Hiểu Hồng không ngờ lại vạn phần tán thành và hưởng ứng. Nhìn thấy Trương Văn Trọng cự tuyệt, bọn họ đều vây quanh bên người hắn, bắt đầu ồn ào khuyến bảo.

“Không biết khiêu vũ thì sao? Lúc mới bắt đầu, chúng tôi cũng không phải không biết khiêu vũ sao? Trải qua vài ngày luyện tập, chúng tôi cũng đã khiêu vũ đẹp như thế.”

“Nói rất đúng, Trương phó viện trưởng, lý do này của anh thật không đủ nha. Anh cũng đừng nên tiếp tục cự tuyệt, nhanh gia nhập vào với chúng tôi đi. Tôi cam đoan với anh, dưới sự chỉ dẫn của chúng tôi, không tới vài ngày anh sẽ học được những động tác vũ đạo này thôi.”

“Phải nha, Trương phó viện trưởng, anh đáp ứng lời đề nghị của tiểu muội đi thôi. Có sự gia nhập của anh, những khuyết điểm của chúng tôi sẽ càng giảm bớt.”

“Được rồi, được rồi, Trương phó viện trưởng cũng đừng nên tiếp tục từ chối nữa. Chuyện này chúng ta cứ quyết định như thế! Anh chịu làm vẫn phải làm, anh không chịu làm cũng phải làm.”

Dưới sự ồn ào đề nghị của mọi người, thậm chí còn mang theo tính cách mạnh mẽ, cuối cùng Trương Văn Trọng cũng không thể vượt qua ý nguyện của bọn họ, đành cười khổ gật đầu, gia nhập vào trong đội vũ đạo của phòng y tế. Ngoại trừ Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng còn cùng những nữ bác sĩ hộ sĩ lại nghiêm ngặt chọn ra vài nam bác sĩ có dáng dấp cùng vóc người miئن cường đạt yêu cầu, để cho bọn họ cùng tham gia vào trong đội vũ đạo.

Mấy nam bác sĩ được chọn lựa còn vui vẻ ra mặt, bọn họ thậm chí còn cho rằng, chính mình rất có khả năng nhờ vào cơ hội tốt lần này, sẽ cáo biệt được số phận độc thân trạch nam của chính mình. Bọn họ thậm chí còn siết chặt nắm tay, âm thầm nỗ lực, nhất định phải nắm chắc cơ hội lần này, hảo hảo mà tán gái...a, không, hảo hảo mà khiêu vũ mới đúng...

Những nam bác sĩ không được lựa chọn, tuy rằng cảm thấy có chút thất vọng, thế nhưng cũng không đến nỗi ủ rũ. Nhìn dáng dấp mấy nam bác sĩ được tuyển có vẻ đặc ý đào tạo, bọn họ cũng rất khó chịu, thậm chí còn âm thầm quyết tâm từ phương hướng khác tranh thủ tình cảm của những nữ bác sĩ hộ sĩ mà họ đã nhìn trúng từ lâu, để cho họ trở thành tù binh trong tình yêu của chính mình...

Trong mấy ngày kế tiếp, có thể nói sóng êm gió lặng, không có sự kiện gì đột nhiên.

Chỉ là lúc tan sở, Trương Văn Trọng cũng không trực tiếp đi về nhà như trước, mà ở lại trong phòng y tế, theo Tô Hiểu Hồng bọn họ ở trong phòng họp trên lầu hai luyện tập võ đạo. Hiện tại cách học kỳ mới không còn bao lâu, cho nên bọn họ phải gia tăng thêm sự luyện tập.

Trương Văn Trọng lần đầu khiêu vũ, trải qua ban đầu không thích ứng, lập tức bày ra thiên phú kinh người. Dù sao hần tu luyện Y Giám Tâm Kinh, chính là bắt đầu từ việc luyện thể. Hiện tại các loại cơ năng và phản ứng của thân thể hần đã được rèn luyện cực kỳ kinh người.

Huống chi, hần còn có được rất nhiều bộ võ thuật tinh diệu, lúc này liền đem võ thuật liên kết cùng võ đạo.

Chính bởi vì đủ loại nguyên nhân này, trước kia tuy rằng Trương Văn Trọng không có khiêu vũ qua, nhưng bằng vào tố chất thân thể cường hãn của hần, cũng dễ dàng đem những động tác võ đạo của Tô Hiểu Hồng đưa ra dễ dàng hoàn mỹ biểu hiện. Đồng thời bởi vì có rất nhiều động tác võ đạo của hần đều là dùng hành động võ thuật tạo thành, cho nên khi giở tay nhắc chân, liền hiển lộ một cỗ khí tức bực bực hần dừng mãnh cuồng dã, nhất là trong đó có một đoạn võ đạo, là Trương Văn Trọng liên tục lộn ngược ra sau bảy lần, sau đó nương theo thể rơi xuống, trực tiếp tạo ra một tư thế Thomas xoay vòng hệ số cực cao cực nhanh, đồng thời nương theo lực lượng cánh tay làm thân thể mình nhảy lên cao lần nữa, lại dựa thể hướng về phía trước làm ra động tác xoay tròn vùng ngực.

Một loạt động tác làm kẻ khác trợn mắt líu lưỡi, quả nhiên làm các bác sĩ cùng hộ sĩ than thở không ngớt. Thậm chí còn có không ít người còn nói đùa giỡn: Nếu như Trương phó viện trưởng không hành nghề y mà chỉ tuyển chọn đi khiêu vũ, nói không chừng có thể trở thành một đời vũ vương cũng không phải không có khả năng.

Bởi vì biểu hiện kinh diễm của Trương Văn Trọng, cùng với phát huy xuất sắc của những người khác, mọi người bên trong phòng y tế đều tràn ngập lòng tin với buổi biểu diễn của họ trong ngày tiệc đón sinh viên mới.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ngày khai giảng cũng càng ngày càng đến gần.

Một ngày chạng vạng, sau khi Trương Văn Trọng tập luyện võ đạo xong định chuẩn bị đi về nhà, Trần Nhân đi tới bên người hần, thừa dịp không ai chú ý, dùng thanh âm cực kỳ nhỏ nói: “Tông chủ, tài liệu của ngài cần chúng tôi đều đã chuẩn bị xong.”

“Ác? Tài liệu trong trang giấy, các người nhanh như vậy đã tìm đủ sao? Thực sự không nghĩ tới, hiệu suất làm việc của Trần gia cô còn rất cao.” Trương Văn Trọng có chút ngoài ý muốn, hần không ngờ tới lộ số của Trần gia lại rộng lớn như thế, chưa tới thời gian một tháng, bọn họ đã thu thập đầy đủ tài liệu. Nguyên bản hần cho rằng dù Trần gia có là võ học thế gia, muốn thu thập đủ số tài liệu cũng phải tiêu tốn hơn một tháng thời gian. Hiện tại xem ra, hần đã đánh giá thấp năng lực của Trần gia. Bất quá đối với hần mà nói cũng là một chuyện tốt, năng lực của Trần gia càng lớn, sự giúp đỡ đối với hần tự nhiên cũng càng lớn.

Trần Nhân nở nụ cười, khiêm tốn nói: “Mấy thứ này do tông chủ cần, Trần gia chúng tôi sao dám chậm trễ? Tự nhiên phải toàn lực đi tìm kiếm. Phải hao phí nhiều thời gian như thế mới thu thập đầy đủ tài liệu, chúng tôi còn cảm thấy thẹn với tông chủ, mà không dám nhận lời khen.”

Trương Văn Trọng cười hỏi: “Như vậy tài liệu mà tôi cần hiện tại đang ở đâu? Là ở bên huyện Ấn Ngạc, hay đã vận chuyển đến Ung Thành?”

“Toàn bộ đều đã vận chuyển đến Ung Thành.” Trần Nhân vội vã hồi đáp: “Những tài liệu hiện tại đang để trong nhà của tôi. Do em trai tôi Trần Hi, cùng một vị trưởng lão có tu vi thiên cấp trong Trần gia trông giữ. Bởi vì không được tông chủ cho phép, cho nên chúng tôi cũng không trực tiếp đem tài liệu đưa tới trong nhà của ngài. Nếu như tông chủ cần, hiện tại tôi sẽ gọi điện cho Trần Hi bọn họ để họ mang tài liệu đến nhà ngài.”

Trương Văn Trọng suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Cũng đừng vội vàng đưa qua, tự tôi đi xem những tài liệu này trước đã.”

“Ác, tốt.” Trần Nhân gật đầu đáp, nhưng biểu tình cũng có vẻ xấu hổ. Nàng lại cho rằng Trương Văn Trọng đang hoài nghi gia tộc nàng lừa gạt...

Nhìn biểu tình biến đổi có vẻ xấu hổ của Trần Nhân, Trương Văn Trọng đạm nhiên cười, giải thích: “Yên tâm đi, tôi cũng không hoài nghi Trần gia của cô, chỉ là bởi vì...những tài liệu này rất dễ bị nhìn lẫn lộn với thứ khác, lần đầu các vị mới tiếp xúc những loại tài liệu như vậy, cho nên tôi phải tự mình đi xem.” Mặc kệ nói như thế nào, hiện tại đối với Trương Văn Trọng mà nói, Trần gia trợ lực cho hắn rất lớn, hắn cũng không hi vọng vì việc này làm lạnh lòng người của Trần gia.

Nghe Trương Văn Trọng giải thích, vẻ xấu hổ trên mặt Trần Nhân nhất thời biến mất, cung kính dò hỏi: “Như vậy tông chủ, hiện tại ngài muốn đến nhà tôi sao?”

“Tự nhiên là hiện tại đi ngay, đi thôi.” Trương Văn Trọng cười đáp, hắn và Trần Nhân đi ra khỏi đại học Ung Thành, ngăn cản một chiếc taxi, chạy tới tiểu khu Trần Nhân ở trọ.

Khi Trương Văn Trọng xuất hiện trong phòng thuê của Trần Nhân, vốn Trần Hi cùng một vị trưởng lão tóc trắng xóa của Trần gia đang ngồi xem ti vi, vội vã đứng lên, hướng Trương Văn Trọng khom người chào thật sâu, cung kính hô: “Tông chủ, ngài đã tới.”

“Các vị khổ cực.” Trương Văn Trọng đầu tiên hướng hai người chào hỏi, sau đó lại nói: “Tài liệu đâu? Đều đặt ở đâu?”

“Hồi bẩm tông chủ, những tài liệu ngài cần, toàn bộ đều nằm trong rương này.” Trưởng lão Trần gia kéo ra một chiếc rương, mở ngay trước mặt Trương Văn Trọng. Ở trong rương chứa đầy đủ loại gỗ, đất, kim thạch...

Trương Văn Trọng cúi người kiểm tra một chút, ở trong rương chứa những tài liệu quả nhiên đều là những tài liệu hắn cần thiết. Tuy rằng những tài liệu này rất dễ bị lẫn lộn với những vật bình thường, tuy rằng Trần gia lần đầu tiên tiếp xúc những loại tài liệu này, thế nhưng trong những tài liệu không hề có vật nào sai lầm, đều là hàng thật giá thật.

Trương Văn Trọng thỏa mãn gật đầu, đóng nắp rương lại, ngẩng đầu nhìn Trần Nhân, Trần Hi và vị trưởng lão Trần gia cười cười, nói: “Trần gia các vị thật không hổ là võ học thế gia, làm việc thật không tệ, thật ngoài sự dự liệu của tôi.”

Vừa rồi khi Trương Văn Trọng kiểm tra tài liệu trong rương, Trần Nhân, Trần Hi cùng vị trưởng lão Trần gia đều căng thẳng trong lòng, rất sợ hắn nói những tài liệu đều là hàng giả. Đã tiêu tiền uống phí, như vậy cũng chỉ là việc nhỏ, sợ là sợ Trương Văn Trọng bởi vì vậy sẽ có cái nhìn không tốt đối với Trần gia. Lúc này nghe câu nói của Trương Văn Trọng, bọn họ không hèn mà cùng thở phào nhẹ nhõm, trái tim đang căng thẳng cũng nhẹ xuống tới, đồng thanh nói: “Đa tạ tông chủ khen ngợi.” Cùng lúc đó, biểu tình trên mặt bọn họ từ thấp thỏm bất an ban đầu, chuyển biến thành sự chờ mong.

Trương Văn Trọng tự nhiên biết bọn họ đang chờ mong điều gì, đạm mạc cười nói: “Các vị đã trong vòng một tháng tìm được đủ những tài liệu này, như vậy tôi tự nhiên cũng sẽ không nuốt lời. Hiện tại tôi sẽ đưa nửa bộ thượng của Tứ Tướng Hỗn Nguyên Chương truyền thụ cho các vị.”

235. Chương 237: Luyện Chế Pháp Bảo (2)

Trần Nhân, Trần Hi cùng vị trưởng lão Trần gia nhất thời vui mừng, lần thứ hai hướng Trương Văn Trọng cúi cung, cùng kêu lên nói: “Đa tạ tông chủ.”

Khi Trương Văn Trọng cầm chiếc rương nặng cả trăm cân đựng đầy tài liệu quay về nhà trọ, đã hơn mười giờ rồi tối. Sắc trời đã hoàn toàn tối đen, đồng thời còn có từng trận gió lạnh gào thét, không biết vì sao năm nay tiết trời lạnh lẽo đến rất sớm, đây mới bước vào đầu thu, đúng là có điểm giống như mùa đông khắc nghiệt.

Ở mấy tiếng đồng hồ trước, ở trong nhà của Trần Nhân, Trương Văn Trọng không chỉ đem nửa bộ thượng của Tứ Tướng Hỗn Nguyên Trận truyền thụ cho Trần Nhân, Trần Hi cùng vị trưởng lão Trần gia, đồng thời còn tiếp tục đưa một danh sách tài liệu mới cần thu thập giao cho bọn họ. Đồng thời đồng ý, chỉ cần trong vòng một tháng họ thu thập đầy đủ tài liệu ghi chép, như vậy hắn sẽ đem phần hạ của bộ Tứ Tướng Hỗn Nguyên Chương truyền thụ cho Trần gia, để Trần gia có thể thu thập đủ nguyên bộ như trước kia.

Nửa bộ Tứ Tượng Hồn Nguyên Chương cùng trọn bộ, sự chênh lệch không chỉ là năm mươi hay một trăm đơn giản như vậy. Nếu như nửa bộ trước có khả năng phát huy ra được uy lực không tới phân nửa, thì nguyên bộ sẽ phát huy được hoàn toàn uy lực. Như vậy có thể thấy được sự chênh lệch giữa nửa bộ cùng nguyên bộ. Hai bên vốn không thể so sánh.

Cho nên khi nghe lời đồng ý của Trương Văn Trọng, ba người của Trần gia không chút suy nghĩ liền đáp ứng xuống tới.

Tuy rằng trước đây bọn họ cũng không có tu luyện qua Tứ Tượng Hồn Nguyên Chương, nhưng cũng đã xem qua ghi chép do tổ tiên Trần gia lưu lại, cho nên đối với bộ chương pháp này cũng có chút hiểu biết, cũng không phải hoàn toàn không biết gì cả. Sau khi đem ra so sánh, bọn họ có thể khẳng định, Trương Văn Trọng truyền thụ cho bọn họ bộ công pháp, xác thực chính là Tứ Tượng Hồn Nguyên Chương thật sự.

Nếu như nói ngay lúc ban đầu, những người của Trần gia đối với việc quy phục Trương Văn Trọng có chút không tình nguyện, cho rằng dưới vũ lực đáng sợ của Trương Văn Trọng cưỡng bức, bắt đắc dĩ nên mới khuất phục. Như vậy hiện tại, bọn họ đã thật tình quy phục hẳn. Không vì điều gì khác, chỉ vì Trương Văn Trọng đã hứa sẽ truyền trọn bộ Tứ Tượng Hồn Nguyên Chương cùng Phích Lịch kiếm pháp của Trần gia cho bọn họ.

Cũng chính vì bọn họ ôm ấp hi vọng này, cho nên bọn họ mới càng thêm nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ Trương Văn Trọng giao phó.

Đôi khi chỉ dựa vào thủ đoạn bạo lực thì không cách nào khiến cho người ta thực sự tín phục. Cho bọn họ một ít ân huệ, để cho bọn họ nhìn thấy hi vọng, trái lại có thể làm cho bọn họ tín phục cùng hiệu lực.

Đúng như cách làm hiện tại của Trương Văn Trọng.

Về đến trong nhà, Trương Văn Trọng đặt chiếc rương đựng đầy tài liệu bên trong phòng khách, sau đó lấy ra Hồn Độn Lô, ném ra khoảng trống giữa phòng khách. Một đạo quang mang nhàn nhạt hiện lên, Hồn Độn Lô liền hiện trở lại hình dáng vốn có.

Trong số những tài liệu do Trần gia thu thập được, Trương Văn Trọng có thể đem Phong Thạch Phiến, Tam Xích kiếm cùng khẩu Desert Eagle luyện chế lại lần nữa, để thăng cấp bậc cùng uy lực của chúng. Ngoài trừ làm cho những vũ khí này thăng cấp, hắn còn phải luyện ra một hai kiện pháp bảo phòng ngự. Từ khi mai ngọc trụ phòng ngự bị vỡ vụn, hắn đã không còn kiện pháp bảo phòng ngự nào khác. Nếu như chỉ đánh nhau với võ giả, có pháp bảo phòng ngự hay không cũng không thành vấn đề. Nhưng nếu gặp phải người tu chân có pháp bảo công kích, thì sẽ khó thể ứng phó.

Đầu tiên Trương Văn Trọng ném một viên Tụ Khí Đan cho Tam Túc Ô, chờ nó nuốt vào, mới áy náy mỉm cười nói: “Tối nay xem như khổ cực cho người.”

“Có thể làm việc cho chủ nhân là vinh hạnh của tôi, làm gì có khổ cực hay không chứ?” Tam Túc Ô hồi đáp, lúc này liền hóa thành một con chim lửa thiêu đốt hùng lực, bay xuống dưới Hồn Độn Lô, lập tức thiêu đốt Hồn Độn Lô đỏ bừng.

Trương Văn Trọng cũng không chần chờ, lúc này liền đem Phong Thạch Phiến, Tam Xích kiếm cùng khẩu Desert Eagle bỏ vào trong Hồn Độn Lô, sau đó từ trong rương lấy ra Hàn Âm Tinh Thiết, La Thái Hỏa Thán những loại tài liệu luyện khí, bỏ chúng vào bên trong đỉnh lô, sau đó lại toàn lực thúc đẩy chân nguyên, đem linh khí trong đỉnh lô chia ra ba khu vực khác nhau, để tài liệu hấp thu linh khí, dùng luyện chế Phong Thạch Phiến, Tam Xích kiếm cùng khẩu Desert Eagle.

Một lần luyện đã luyện bốn tiếng rưỡi đồng hồ, thẳng đến ba giờ sáng mới kết thúc khai lô.

Đầu tiên từ trong đỉnh lô bay ra là khẩu Desert Eagle, tuy rằng thể tích của cây súng này, trọng lượng cùng hình dáng bên ngoài cũng không có nhiều biến hóa, thể nhưng uy lực của nó đã lớn hơn trước đây rất nhiều. Đồng thời cấp bậc cũng đã đề thăng thành bát phẩm pháp khí. Nhưng công năng ngắm bắn, có thể làm cho viên đạn có thêm năng lực theo dõi. Mặc kệ mục tiêu chạy trốn ra sao, đạn bắn ra đều có thể đuổi theo được đối phương.

Thứ hai đến Tam Xích kiếm, bởi vì hấp thu hàn âm linh khí ẩn chứa bên trong Hàn Âm Tinh Thiết, cho nên màu sắc của thân kiếm chuyển biến trở thành màu lam, đồng thời trên thân kiếm thường thường còn

có một đạo ánh sáng màu lam hiện lên. Nếu người tu chân biết hàng gặp được kiếm này, tất nhiên sẽ vì thủy hệ linh khí dâng trào bên trong mà sợ hãi lùi lui.

Biến hóa của Tam Xích kiếm không chỉ bên ngoài, uy lực cùng phẩm giai của nó cũng được đề thăng trên diện rộng. Thậm chí từ lục phẩm pháp khí trực tiếp đề thăng trở thành nhị phẩm bảo khí. Thanh Tam Xích kiếm vô bình thường sau hai lần luyện hóa, nghiêm nhiên đã biến thành phi kiếm thủy hệ thượng giai. Nếu như Trương Văn Trọng chịu mang đi bán đấu giá trong tu chân giới, không đến nỗi gây oanh động, nhưng khiến cho người ta chấn động cùng truy đuổi cũng hoàn toàn không thành vấn đề. Bởi vì trên thế giới hiện nay, một thanh phi kiếm nhị phẩm bảo khí cũng đã trở thành vật hiếm lạ. Huống chi thanh Tam Xích kiếm ẩn chứa thủy hệ linh khí, lại tinh thuần dâng trào như vậy. Nhất là đối với người tu chân am hiểu thủy hệ kiếm quyết, thanh Tam Xích kiếm có thể phát huy ra được uy lực của toàn bộ thủy hệ kiếm quyết.

Cuối cùng là Phong Thạch Phiến, tuy rằng nó đã ở giai cấp bảo khí, nhưng cấp bậc đã đề thăng thành ngũ phẩm bảo khí. Đồng thời trên lá cờ còn có một đồ án hình đóa hỏa điểm màu đỏ rực giống như đang bùng nổ thiêu đốt. Đồ án hỏa điểm đại biểu cho Phong Thạch Phiến đã được cường hóa thành Phong Lô Hỏa Thạch Phiến. Sử dụng lá cờ này, không chỉ có thể triệu hồi ra gió đá, đồng thời còn có thể triệu hồi ra sấm sét cùng hỏa điểm. Như vậy uy lực của nó có thể nói càng đề thăng hơn mấy lần.

Trương Văn Trọng thật thỏa mãn đối với ba pháp bảo sau khi cường hóa, nhưng hắn còn phải tiếp tục luyện chế ra hai kiện pháp bảo phòng ngự, cho nên cũng không vội vàng tìm một chỗ không người thí nghiệm uy lực của ba kiện pháp bảo, mà thu chúng lại, sau đó tiếp tục bỏ thêm tài liệu vào Hỗn Độn Lô, bắt đầu luyện chế pháp bảo phòng ngự.

Lần này luyện chế tiêu hao thêm bốn tiếng đồng hồ, thẳng đến sáng sớm ngày kế tiếp sắc trời chiếu sáng, mới xem như kết thúc luyện chế.

Trương Văn Trọng cũng không vội vã mở lò kiểm tra pháp bảo phòng ngự, mà lấy ra một viên Tụ Khí Đan ném cho Tam Túc Ô đã thu hồi Thái Dương tinh hỏa vừa quay về nguyên hình. Mà chính hắn cũng vừa ăn vào một viên Đại Đạo Như Ý Đan bổ sung chân nguyên vừa tiêu hao trong quá trình luyện chế pháp bảo.

Điều dưỡng khoảng mười lăm phút, dùng Đại Đạo Như Ý Đan khôi phục một ít chân nguyên, lúc này Trương Văn Trọng mới vẫy tay hướng Hỗn Độn Lô, một kiện pháp bảo lập tức từ bên trong đỉnh lô bay ra, rơi xuống trong tay Trương Văn Trọng.

Nếu như chỉ từ ngoại hình đến xem, thứ này thật khó hình dung nó là một kiện pháp bảo. Bởi vì tạo hình của nó giống như loại đồng hồ đeo tay bán ngoài vỉa hè chỉ mười nguyên có thể mua được. Nhưng Trương Văn Trọng lại biết, pháp bảo phòng ngự hình dáng đồng hồ đeo tay có vẻ thấp kém này, một khi bị người tu chân nhìn thấy, sẽ bị thất kinh. Thậm chí khiến cho oanh động, càng cao hơn Tam Xích kiếm. Bởi vì đồng hồ này chính là một pháp bảo phòng ngự nhị phẩm bảo khí. Ở trong tu chân giới, số lượng pháp bảo phòng ngự ít hơn pháp bảo công kích rất nhiều, cho nên giá trị có thể khiến cho chấn động, tự nhiên phải cao cấp hơn Tam Xích kiếm.

Trương Văn Trọng đeo pháp bảo hình dáng đồng hồ lên tay, thỏa mãn gật đầu, cười nói với Tam Túc Ô: “Lần này luyện chế có thể nói thu hoạch rất khá. Tuy chỉ luyện ra một kiện pháp bảo phòng ngự, khác với hai ba kiện ta hình dung, nhưng nó cũng là nhị phẩm bảo khí, cũng đủ cho ta hài lòng.”

“Có Thái Dương tinh hỏa của tôi, chủ nhân vô luận luyện chế thứ gì cũng có thể thỏa mãn.” Tam Túc Ô đầu tiên tranh công, sau đó lại đưa ra một yêu cầu: “Chủ nhân, tôi nghĩ Tụ Khí Đan không đủ thỏa mãn cho tôi nữa. Ngài xem có lúc nào luyện chế cho tôi một ít đan dược để tu luyện linh lực được không?”

“Không thành vấn đề, chờ người nghỉ ngơi hai ngày, chúng ta bắt đầu luyện đan.” Trương Văn Trọng vừa nói, vừa thu lại Hỗn Độn Lô, thu thập lại phòng khách mất trật tự, lúc này mới đi tắm thay quần áo, chuẩn bị rời nhà đi làm.

Ngay khi hắn vừa đi ra khỏi nhà, điện thoại vang lên, lấy ra bấm nút chuyển máy, thanh âm của hoàng thân Charles đã không còn vẻ trầm ổn, ngược lại chỉ còn nôn nóng và kinh hoàng vang lên bên trong điện thoại: “Uy, chào ông, xin hỏi có phải là Trương tiên sinh không ạ?” Lần này xưng hô của hắn đối với Trương Văn Trọng đã hoàn toàn thay đổi.

236. Chương 238: Vương Tử Phóng Hoa

“Chào ông, Charles tiên sinh, tôi là Trương Văn Trọng.” Trương Văn Trọng cũng không có cảm giác ngoài ý muốn đối với người gọi điện thoại tới, bởi vì tất cả những việc này đều nằm trong sự dự liệu của hắn. Nhớ ngày trước Vương Thiên Hải cũng từng đi khắp nơi chữa bệnh, nhưng cuối cùng đành thất vọng mà về. Dù sao loại chung độc như Miệt Phiến Chung, cũng không phải dựa vào kỹ thuật chữa bình phổ thông là có thể trị hết.

“Thế nào, chân tật của mẹ ông có chuyển biến tốt đẹp chứ?”

“Hoàn toàn không có chút chuyển biến tốt.” Hoàng thân Charles yếu ớt thở dài một hơi, đầy ngậm bắt đắc dĩ nói: “Không chỉ có ngự y của vương thất cùng chuyên gia của y học viện hoàng gia bó tay hết cách với chân tật của mẹ tôi, dù là các chuyên gia y học nổi danh Âu Mỹ sau mấy lần liên hợp hội chẩn vẫn không có chút đầu mối với bệnh của bà. Tuy rằng bọn họ cũng từng chế định ra mấy phương án trị liệu, nhưng không có phương án nào hữu hiệu, thậm chí còn làm chân của mẹ tôi có dấu hiệu chuyển biến xấu...”

“Chuyển biến xấu? Chuyển biến xấu thế nào?” Trương Văn Trọng hơi có chút ngạc nhiên, theo lý thuyết, sau khi Phù Văn Giản đền tội, Miệt Phiến Chung đã không còn chủ nhân, cũng chỉ có thể dựa vào bản năng để hoạt động. Tuy rằng nó cũng sẽ nổi bạo đánh thương người, nhưng chỉ biết ký sinh bên trong chân của nạn nhân, tuyệt đối không thể dẫn phát ra chuyển biến xấu nào khác.

Hoàng thân Charles nói: “Ngoại trừ ban đầu xuất hiện bệnh trạng ở hai chân, hiện tại trên người mẹ tôi còn nổi lên những cục u cổ quái. Những bọc nhỏ cũng không cố định ở một nơi, mà chạy tán loạn toàn thân bà. Tuy rằng chúng tôi đã dùng loại máy móc tiên tiến nhất để kiểm tra, tiến hành kiểm tra toàn diện, nhưng vẫn không có thu hoạch.”

“Nga? Không ngờ xuất hiện biến hóa như vậy?” Trương Văn Trọng nhíu mày, từ tình huống hoàng thân Charles miêu tả, Miệt Phiến Chung đang ký sinh bên trong cơ thể nữ hoàng Elizabeth hẳn đã sản sinh sự biến dị. Nhưng loại biến dị này đến tột cùng do nguyên nhân nào dựng lên, cuối cùng sẽ diễn biến thành hình dạng thế nào, trước khi chưa kiểm tra cho nữ hoàng Elizabeth II, hắn còn không thể xác định.

Hoàng thân Charles điều chỉnh tình tự cũng thái độ của mình, mới dùng giọng nói thành khẩn nói: “Trương tiên sinh, đầu tiên tôi vì lời mời thiếu thành ý khi trước đối với ngài, cùng với sự hoài nghi về y thuật của ngài mà hướng ngài xin lỗi, còn mong muốn ngài có thể khoan hồng độ lượng, tha thứ sự lệch lạc của tôi. Ngoài ra tôi cũng hi vọng ngài không phiền chuyện lúc trước, hạ mình đến Anh quốc một chuyến. Trị liệu chân tật cho mẹ tôi, đương nhiên lần này tôi sẽ xuất ra thành ý, tôi đã cùng em trai tôi là Andrew lên chuyên cơ, chuẩn bị tự mình đến Ung Thành thỉnh ngài.”

Trương Văn Trọng kinh ngạc nói: “Cái gì? Các vị định đến Ung Thành?”

Ngay lúc này, Trương Văn Trọng đang đi trên hàng hiên, đột nhiên nghe thấy được từ trong tivi của một hộ gia đình truyền ra tin tức buổi sáng: “Người phát ngôn của Bộ Ngoại Giao nhân hôm qua trong buổi họp ký giả đã tuyên bố, ứng với lời mời của Bộ Ngoại Giao, thứ tử của nữ hoàng Anh, hoàng tử Andrew đại biểu cho đầu tư và mậu dịch quốc tế của Anh quốc đã viếng thăm từ ngày 2.9 đến ngày 11.9. Trong lúc viếng thăm, hoàng tử Andrew đã cùng lãnh đạo của Quốc Vụ Viện, cùng các bộ tương quan, ủy ban trung ương và xí nghiệp có sự gặp gỡ để mở rộng vấn đề cách nhìn trao đổi giữa Trung – Anh. Ngoài ra hoàng tử Andrew còn làm đội trưởng đại biểu cho đoàn khách nước Anh, dự họp hoạt động...”

Lúc này hoàng thân Charles nói: “Đúng vậy, chúng tôi chuẩn bị đến Ung Thành. Bởi vì chỉ có tự mình đích thân đến bái phỏng, mới có thể biểu đạt ra thành ý của chúng tôi. Nếu như không phải vì mẹ tôi bị bệnh không thể đi đường xa, bà sẽ tự mình đến Ung Thành tìm ông, như tới cửa cầu y.”

Nói đến đây, hắn đột nhiên nhớ tới Eric đã từng nói qua, tính cách Trương Văn Trọng tương đối điệu thấp, cũng không thích rầm rộ khoe khoang. Cho nên hắn lập tức liền đoán, Trương tiên sinh có phải đang lo lắng vì sự viếng thăm bái phỏng của mình cùng Andrew, sẽ rước lấy một đồng ký giả truyền thông, do đó quấy rầy sinh hoạt bình tĩnh an tường của hắn?

Nghĩ tới đây, hoàng thân Charles nhất thời biến thành thấp thỏm. Hiện tại, Trương Văn Trọng đã trở thành niềm hi vọng cuối cùng của vương thất Anh quốc, hắn cũng không muốn bởi vì vậy mà đắc tội Trương Văn

Trọng, làm chậm trễ việc trị liệu của nữ hoàng Anh. Cho nên hấn vội vã giải thích: “Trương tiên sinh, chúng tôi biết tính cách của ngài thích điệu thấp, không thích rình rang, cho nên sau khi tiến hành câu thông với chính phủ quý quốc, lần này viếng thăm đều mượn danh nghĩa của em trai Andrew của tôi mà thôi. Đến lúc đó, Andrew sẽ phụ trách dự họp các trường hợp ngoại giao, mà tôi sẽ bí mật không kinh động bất cứ nhà truyền thông nào, đi đến Ung Thành gặp mặt ngài. Cho nên ngài cũng không cần lo lắng sẽ bởi vì chuyện tôi đến gây ảnh hưởng sinh hoạt an tường bình tĩnh của ngài.”

Trương Văn Trọng hỏi: “Hiện tại ông đã lên máy bay rồi sao?”

“Đúng vậy.” Hoàng thân Charles hồi đáp.

Trương Văn Trọng cười khổ nói: “Nếu đã đang trên đường đến, tôi còn có thể buộc mọi người quay về sao? Mà thôi, cứ đến đi.”

“Đa tạ Trương tiên sinh.” Hoàng thân Charles vui mừng, vội vã nói: “Tôi lần nữa bảo chứng, tôi đến tuyệt đối sẽ không làm ảnh hưởng sinh hoạt bình thường của ông. Mong ông hãy thoải mái...”

Sau khi cắt điện thoại, trong lòng Trương Văn Trọng yên lặng tính toán một chút. Nếu như vào ngày hai tháng chín khởi hành đến nước Anh, thời gian đi tới đi lui, hơn nữa thêm thời gian chữa bệnh cho nữ hoàng Elizabeth, hẳn có thể kịp quay về Ung Thành để tham gia buổi tiệc chào đón các sinh viên mới. Thời gian khai giảng của đại học Ung Thành năm nay là ngày tám tháng chín, tiệc đón người mới hẳn là được tổ chức một tuần sau đó. Nhưng thời gian cùng mọi người tập luyện vũ đạo cũng sẽ không có, điều này làm cho Trương Văn Trọng thoáng cảm thấy có chút tiếc nuối. Bởi vì những ngày tập luyện vũ đạo tràn ngập tiếng cười cùng tiếng hoan hô, sinh hoạt như vậy, Trương Văn Trọng thật sự không muốn bỏ qua chút nào.

Mặc kệ thế nào, ngày hai tháng chín cũng phải đến.

Nhưng sáng sớm xuất hiện bên cạnh phòng Trương Văn Trọng, không phải là hoàng thân Charles, mà là Tôn Ngụy đã lâu không gặp.

Từ khi thân thể hoàn toàn bình phục, mỗi ngày Tôn Ngụy đều tập luyện công pháp luyện tập thể hình do Trương Văn Trọng truyền thụ, hiện tại nhìn hẳn thấy dáng người đã cao ngất. Tuy rằng không thể hình dung vóc người khôi ngô, gương mặt hiền ngang gì đó, nhưng so sánh với trước đây, thật có vẻ dương cương không ít.

Lúc này Tôn Ngụy cũng không ăn mặc phục sức hàng hiệu xa hoa như trước, mà mặc loại quần áo nhẹ, đi vào phòng của Trương Văn Trọng, nhìn thấy Trương Văn Trọng đang ngồi trên ghế tay cầm một quyển Ngọc Y Thập Tam Quyển để xem, hấn lập tức mỉm cười bắt chuyện chào hỏi: “Trương ca, đã lâu không gặp, anh vẫn suất khí như trước đây.”

“Tôn Ngụy? Cậu vẫn như trước đây, miệng mồm lạnh lợi. Ai, cậu không ở tại kinh thành, chạy đến Ung Thành làm gì?” Trương Văn Trọng buông quyển Ngọc Y Thập Tam Quyển, ngẩng đầu nhìn Tôn Ngụy, ánh mắt có vẻ kinh ngạc.

Tôn Ngụy cũng không quanh co lòng vòng đối với Trương Văn Trọng, mà mỉm cười nói thẳng: “Tôi đến cùng Trương ca thương lượng một việc.” Nói đến đây, lại không nói tiếp tục, mà dùng ánh mắt nhìn qua Tô Hiểu Hồng đang ngồi đối diện Trương Văn Trọng. Ý tứ của hấn rất rõ ràng, muốn để Tô Hiểu Hồng đi ra ngoài. Dù sao chuyện hấn muốn nói, không quá thích hợp cho nhiều người nghe.

Tô Hiểu Hồng dù sao cũng là người có trái tim thất khiếu linh lung tâm. Vừa nhìn thấy thần tình của Tôn Ngụy, liền hiểu được ý tứ của hấn, lúc này liền đứng dậy nói: “Lão sư, thầy và Tôn tiên sinh nói chuyện, em đi pha trà cho thầy.”

“Tiểu muội, cô cứ ngồi, không cần đi.” Trương Văn Trọng nhìn Tô Hiểu Hồng gật đầu, sau đó nghiêng đầu nhìn Tôn Ngụy nói: “Tôn Ngụy, tôi giới thiệu với cậu một chút, vị này là Tô Hiểu Hồng, là đồ đệ của tôi, đồng thời cũng là một người đáng giá tín nhiệm. Cậu muốn nói gì, cứ nói thẳng không sao. Tôi nghĩ cậu muốn nói chuyện, tám chín phần mười là chuyện lần này tôi đến Anh quốc chữa bệnh cho nữ hoàng Elizabeth II có phải không?”

Trước đó Trương Văn Trọng cũng không tiết lộ chuyện này với bất kỳ ai, cho nên khi nghe được câu nói của hấn, Tô Hiểu Hồng thậm chí nhẹn không được kinh hô lên: “A? Lão sư, thầy muốn đến Anh quốc chữa

bệnh cho nữ hoàng? Đây...đây là thật sao? Thầy cũng quá lợi hại!”

Trương Văn Trọng nhìn nàng làm thủ thế đứng lên tiếng, nói: “Tiểu muội, đừng ồn ào, tôi cũng không hi vọng có quá nhiều người biết được việc này. Lần này tôi dự định cho cô đi theo, một là tôi cần một trợ thủ, hai là tôi muốn nhân cơ hội này truyền một ít y thuật cho cô.”

Tô Hiểu Hồng không ngờ Trương Văn Trọng chịu cho nàng theo cùng, vô cùng vui mừng nói: “Oa, thật tốt quá, em cũng có thể đến nước Anh, vào cung điện Buckingham chữa bệnh cho nữ hoàng nước Anh sao? Đây là một chuyện rất đáng huyền diệu nha!”

Tôn Ngụy thoáng do dự, quay người đóng cửa phòng, sau đó đi tới trước người Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng, nhỏ giọng nói: “Trương ca, anh nói không sai, lần này tôi tới tìm anh thương lượng, chính là liên quan tới việc chữa bệnh cho nữ hoàng Anh. Tôi mong muốn có thể cùng anh đến Anh quốc.”

Trương Văn Trọng cau mày nói: “Cậu đi Anh quốc làm gì? Hay muốn làm gián điệp?”

Tôn Ngụy không khỏi quẩn bách, cười khổ lắc đầu, tự giễu nói: “Trương ca, anh xem tôi như vậy, giống gián điệp sao? Điều khác không nói, bản lĩnh làm gián điệp, tôi không biết. Thật muốn cho tôi đi làm gián điệp, còn không làm cho đám người Anh quốc cười đến rụng răng.”

Trương Văn Trọng hiểu kỳ hỏi: “Vậy cậu thật ra muốn làm gì?”

Biểu tình Tôn Ngụy trong nháy mắt biến thành nghiêm túc, đáp: “Tôi cũng không gạt Trương ca, tôi phụng mệnh đến can thiệp với anh, mong anh trong chuyện chữa trị cho nữ hoàng Anh, có thể phối hợp với chúng tôi một chút, cho chúng tôi có thể nhân cơ hội này, từ trong tay người Anh lấy về một vài thứ vốn là của chúng ta.”

237. Chương 239: Cầm Lại Đồ Của Ta

“Lời này của cậu có ý tứ gì?” Trương Văn Trọng mơ hồ đoán được mục đích của Tôn Ngụy, nhưng vẫn cần nghe hẳn chứng thực.

Tôn Ngụy cũng không trực tiếp trả lời vấn đề Trương Văn Trọng đưa ra, mà hỏi ngược lại hắn: “Trương ca, anh hẳn có nghe nói qua trên đường Oxford nằm phía bắc Great Russell Square của London có một nhà bảo tàng Anh(British Museum) chứ?”

“Đương nhiên có nghe nói qua.” Trương Văn Trọng hơi nắm tay, trong lòng thầm nghĩ quả nhiên là thế. Sau đó lại hỏi: “Các vị muốn nương theo lần trị bệnh cho nữ hoàng Elizabeth II, lấy về những văn vật Trung Hoa lưu lạc bên trong nhà bảo tàng nước Anh?”

“Không sai.” Tôn Ngụy dùng lực gật đầu, biểu tình rất nghiêm túc, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Văn vật Trung Hoa lưu lạc bên trong nhà bảo tàng Anh quốc, tổng cộng số lượng đúng là đạt được hơn hai vạn ba ngàn kiện kinh người! Từ loại đá của thời đại viễn cổ, đến thanh đồng thời kỳ Thương Chu, từ tượng phật bằng đá kinh điển thời kỳ Ngụy Tấn Nam Bắc triều, đến danh gia thi họa thời kỳ Đường Tống, còn có đồ sứ tinh mỹ thời kỳ Minh Thanh hai triều. Có thể nói chủng loại vô số, mà những văn vật trân quý này, mỗi một kiện có thể nói là quốc bảo, đều đại biểu cho văn hóa sáng rực nhất trong dòng lịch sử đặng đặng năm tháng của bộ tộc Hoa Hạ chúng ta!”

Bởi vì bị lời nói của Tôn Ngụy ảnh hưởng, thần tình Tô Hiểu Hồng lúc này cũng biến đổi nghiêm túc. Nàng khẽ cắn môi, tiếp lời của Tôn Ngụy: “Lại nói tiếp, em cũng từng xem qua một ít tư liệu giới thiệu liên quan, trong số văn vật Trung Hoa nằm trong nhà bảo tàng nước Anh, có bộ phận vào thời kỳ tám nước liên minh xâm lược Trung Quốc, bị những cường đạo quốc gia cướp sạch đi, cuối cùng chảy vào trong nhà bảo tàng nước Anh. Có số còn lại bị những nhà thám hiểm phương Tây đến khu tây bắc trong nước chúng ta, như ở hang động Mạc Cao lấy đi, hoặc bán hoặc tặng cho nhà bảo tàng nước Anh. Có thể nói nhà bảo tàng nước Anh thu được rất nhiều văn vật Trung Hoa, đều là đi qua lừa gạt, vơ vét tài sản, lừa dối, cướp đoạt mà thu được. Toàn bộ quá trình có thể nói tràn ngập nước mắt cùng máu tươi của người Trung Quốc chúng ta. Trước đó vô luận là chính phủ hay dân gian, đều từng vô số lần yêu cầu nhà bảo tàng nước Anh trả lại những văn vật Trung Hoa từng cướp bóc, nhưng đều bị đối phương kiên quyết cự tuyệt. Bọn họ thậm chí còn chẳng biết xấu hổ nói: “Toàn bộ văn vật Trung Hoa ở trong nhà bảo tàng nước Anh đều đi qua cách

thu thập hợp pháp mà có, bất luận là quyền góp hay bỏ tiền ra mua, đồng thời còn vô sỉ tuyên bố, bọn họ tuyệt đối không trả những văn vật này, dù cho có người bỏ tiền ra mua lại cũng không khả năng!”

“Tô tiểu thư nói không sai.” Tôn Ngụy nói tiếp: “Chính bởi vì nguyên nhân này, cho nên chúng tôi muốn nương theo cơ hội Trương ca chữa bệnh cho nữ hoàng nước Anh, thu về một ít văn vật Trung Hoa.”

Trương Văn Trọng nói: “Chỉ sợ chuyện này cũng không dễ dàng. Chính phủ Anh quốc cũng sẽ không lui bước ở chuyện này, cho dù quan hệ đến sức khỏe và tính mạng của nữ vương bọn họ.”

Tôn Ngụy tự nhiên hiểu được độ khó của việc này rất cao, nhưng hắn vẫn đáp: “Chuyện do mình làm, nếu như không thử xem, làm sao biết được chuyện này đến tột cùng có thể hoàn thành hay không?”

Trương Văn Trọng trầm mặc chốc lát, gật đầu nói: “Đã như vậy, tôi đáp ứng lời thỉnh cầu của cậu.”

“Cảm tạ anh, Trương ca.” Tôn Ngụy cảm kích nói.

“Đừng cảm tạ tôi.” Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Dù sao, ở trong huyết quản của tôi, chảy xuôi cũng là dòng máu Viêm Hoàng. Nếu có cơ hội lấy về những văn vật tinh túy của Trung Quốc, tôi tự nhiên nghĩa bất dung từ.” Cùng lúc đó, trong lòng hắn đã âm thầm làm ra quyết định. Nếu như Tôn Ngụy không thể dùng cách đàm phán để lấy về một ít văn vật Trung Hoa, như vậy hắn cũng sẽ dùng một ít thủ đoạn đặc thù, lấy về những văn vật quý giá này.

Có một câu nói rất hay: Cầm đồ của ta thì phải trả về cho ta!

Sau khi được sự cho phép của Trương Văn Trọng, Tôn Ngụy cũng thay chiếc áo blouse trắng, ngồi bên cạnh Tô Hiểu Hồng, đồng thời còn giả vờ cầm lấy một quyển Đường Bản Thảo trên bàn, làm bộ chăm chú xem. Nhưng hắn thật sự có đọc hiểu gì hay không, hay chỉ giả trang mà làm, vậy chỉ có chính hắn mới hiểu rõ ràng.

Ở trong lúc này, cũng từng có mấy bác sĩ của phòng y tế đi vào phòng Trương Văn Trọng để thỉnh giáo một ít vấn đề trong y học, khi bọn hắn nhìn thấy Tôn Ngụy mặc áo blouse trắng ngồi nghiêm chỉnh trong phòng, đều thấy ngạc nhiên. Nhưng sau khi nghe Trương Văn Trọng giới thiệu, nói Tôn Ngụy là thực tập sinh thứ hai của hắn, những người này cũng liền bình thường trở lại, cũng không tiếp tục truy hỏi thân phận và lai lịch của Tôn Ngụy.

Không bao lâu, tin tức Trương phó viện trưởng mới thu nhận thêm một thực tập sinh cũng đã truyền khắp toàn bộ phòng y tế. Đến tận đây, xem như thân phận của Tôn Ngụy cũng đã được chứng thực.

Tối gần giờ tan sở buổi trưa, Eric xuất hiện trong phòng làm việc của Trương Văn Trọng, đầu tiên hắn chào hỏi hàn huyên vài câu, sau đó đầy lòng áy náy nói: “Trương tiên sinh, rất xin lỗi, vốn vương tử điện hạ muốn cùng tôi đến Ung Thành mời anh, nhưng ông ấy phải tham gia một trường hợp ngoại giao, cho nên phải đến buổi chiều mới có thể chạy tới Ung Thành, nên ông ấy muốn tôi đến Ung Thành trước để gặp anh, cũng muốn hỏi anh, có cần mấy móc hay được vật gì mang theo hay không?”

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Tạm thời không có. Chờ tôi kiểm tra qua bệnh tình của nữ hoàng quý quốc rồi hãy nói.” Hắn chỉ Tôn Ngụy và Tô Hiểu Hồng, nói: “Hai người này tôi muốn mang theo đến nước Anh, không thành vấn đề chứ?”

Eric nhìn Tô Hiểu Hồng, lại nhìn Tôn Ngụy. Đối với Tô Hiểu Hồng, hắn cũng có ấn tượng. Lần trước hành trình đến Ung Thành, Tô Hiểu Hồng vẫn luôn đi theo bên người Trương Văn Trọng, mà đối với Tôn Ngụy, hắn không có chút ấn tượng gì. Nhưng nhìn thấy dáng dấp Tôn Ngụy mặc áo blouse trắng ngồi cùng Tô Hiểu Hồng, nói vậy dù không phải đệ tử Trương Văn Trọng cũng phải là trợ lý, Eric cũng không suy nghĩ nhiều, gật đầu đáp: “Đương nhiên là không thành vấn đề.”

Trương Văn Trọng gật đầu, sau đó hỏi: “Tôi nghe hoàng thân Charles nói, nữ vương quý quốc xuất hiện chuyển biến xấu trong bệnh trạng? Nhưng hắn cũng không nói rõ đến tột cùng đang xảy ra chuyện gì. Trong khoảng thời gian này, hắn là ông vẫn luôn quan tâm bệnh tình của nữ hoàng quý quốc phải không? Có thể nói cho tôi nghe một chút, đây đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Eric gơ tay nhìn đồng hồ, mỉm cười nói: “Lúc này đã đến giờ ăn trưa, không bằng chúng ta tìm một chỗ, vừa ăn trưa vừa nói chuyện này được không?”

Trương Văn Trọng lấy điện thoại ra xem thời gian, quả nhiên đã qua thời gian tan tầm, hắn đứng dậy nói: “Cũng tốt, ông ở xa tới là khách, bữa ăn này do tôi mời.” Không đợi Eric cự tuyệt, hắn vừa cười vừa nhìn Tô Hiểu Hồng và Tôn Ngụy nói: “Đi thôi, tiểu muội, Tôn Ngụy, tôi mời mọi người đi ăn được thiện.”

“Ăn được thiện? Chẳng lẽ đến tiệm cơm của Ông bá?” Ánh mắt Tô Hiểu Hồng sáng lên, lập tức đứng dậy, hưng phấn nói: “Từ lần trước ăn được thiện tại nhà Ông bá, em vẫn luôn không quên được mùi vị tuyệt vời của nó. Chỉ tiếc, sinh ý của tiệm cơm Ông bá càng ngày càng tốt, muốn ăn được mấy món được thiện đó cũng càng ngày càng không dễ dàng. Lúc này được dính mặt mũi của lão sư, em có thể ăn uống thật thoải mái một phen. Nhưng món được thiện tên Long Mã Tinh Thần, em không bao giờ ăn nữa đâu.” Nói xong lời cuối cùng, gương mặt nàng không khỏi hiện lên một tia đỏ ửng. Hiển nhiên đang nhớ lại một màn khó xử của buổi tối hôm đó.

“Miệng mồm tham ăn, đi thôi.” Trương Văn Trọng không khỏi nở nụ cười, cởi bỏ áo blouse trên người, thay áo khoác, đi ra khỏi phòng y tế.

Ba giờ chiều, trong phòng làm việc của vị quản lý cục vệ sinh Ung Thành, phó cục trưởng Lý Quân đột nhiên nhận được điện thoại của một người thuộc lãnh sự quán Anh quốc ở lại tại Ung Thành. Ngay khi hắn đang ngạc nhiên không hiểu lãnh sự quán Anh quốc gọi điện thoại tới để làm gì, đối phương đã dùng tiếng Trung lưu loát nói ra một tin tức làm cho hắn trợn tròn mắt há hốc.

Ngây người suốt mười giây, Lý Quân mới vội vàng truy hỏi: “Các vị dự định mời một vị bác sĩ của Ung Thành chúng tôi, đi Anh quốc xem bệnh cho nữ hoàng Elizabeth? Đây là sự thật sao?”

“Đương nhiên là thật, ngày hôm nay cũng không phải ngày Cá tháng tư.” Đối phương cười đáp.

Tuy rằng hoàng thân Charles đã đáp ứng Trương Văn Trọng sẽ không tiết lộ việc này. Thế nhưng có một ít trình tự cũng vẫn không thể thiếu. Cho nên lãnh sự quán Anh quốc chỉ nhánh tại Ung Thành mới phải gọi điện thoại cho Lý Quân. Dù sao Trương Văn Trọng là người của hệ thống cục vệ sinh Ung Thành, nếu như không gọi điện đánh tiếng với họ, chỉ sợ sẽ gây ra một ít hiểu lầm và phiền phức không đáng có.

Lý Quân vừa sửng sốt, ngay lập tức không khỏi liên hưng phấn lên. Đây không phải chữa bệnh cho người bình thường, mà là chữa bệnh cho nữ hoàng Elizabeth II của nước Anh a! Theo hắn xem ra, chuyện như vậy đối với một bác sĩ mà nói, quả thực là lớn lao cùng quang vinh. Đồng thời nếu như thực sự có thể thúc đẩy việc này, như vậy lý lịch của hắn sẽ lưu lại một điểm cực tốt đối với mặt trên. Thậm chí còn trở thành trợ lực cường đại cho việc hắn lên chức!

Lý Quân kích động vội vã hỏi: “Không biết bác sĩ các vị định mời là vị nào? Là Nhạc Tử Mẫn của bệnh viện Ung Thành? Hay Ngô Thủ Chí của đại học Ung Thành? Hoặc là Tiểu Tiên Lâm của Trung y viện?” Những tên bác sĩ hắn nói, toàn bộ là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy của hệ thống chữa bệnh tại Ung Thành. Vô luận là y thuật hay y đức, đều thuộc dạng nhất đẳng.

“Cũng không phải, là một vị bác sĩ tên là Trương Văn Trọng.” Lãnh sự Anh quốc nói: “Phó cục trưởng tiên sinh, bên tôi cùng vị bác sĩ Trương này, cũng không hi vọng có nhà truyền thông nào biết được việc này. Cho nên còn mời các vị có thể giữ bí mật.”

“Trương Văn Trọng là ai?”

Trước đó Lý Quân thật sự chưa từng nghe qua tên của Trương Văn Trọng. Sau khi cắt điện thoại với lãnh sự quán Anh quốc, hắn đưa tay gọi một người phụ trách nhân sự vào phòng làm việc, hướng hắn hỏi về tư liệu của Trương Văn Trọng.

“Là một vị giáo y của đại học Ung Thành.” Người kia hồi đáp.

“Giáo y? Anh xác định?” Lý Quân lần thứ hai kinh ngạc.

“Sẽ không sai, ở trong hệ thống vệ sinh của Ung Thành chúng ta, là Trương Văn Trọng thì cũng chỉ có một mình hắn.” Sau một thoáng hồi ức, người này khẳng định gật đầu.

Sau khi phát tay cho người kia rời đi, Lý Quân không khỏi nhíu mày: “Những người Anh này rốt cục nghĩ như thế nào? Ngay cả Nhạc Tử Mẫn, Ngô Thủ Chí và Tiểu Tiên Lâm những danh y như vậy không mời, lại chạy đi thỉnh một người giáo y còn trẻ tuổi. Mặc kệ nói như thế nào, đây là một cơ hội tốt để tuyên truyền

cho cục vệ sinh Ung Thành chúng ta. Bất quá ta phải trước tiên gõ gõ tên giáo y Trương Văn Trọng này một chút, miễn cho hắn đến lúc đó làm ra chuyện gì khác người, làm đánh mất mặt mũi của cục vệ sinh Ung Thành chúng ta.” Hắn cầm lấy điện thoại trên bàn, tìm ra dãy số của phòng y tế đại học Ung Thành, gọi tới.

Rất nhanh, điện thoại đã được chuyển máy.

“Tôi là phó cục trưởng cục vệ sinh Lý Quân, bảo Trương Văn Trọng đến nghe điện thoại.” Lý Quân trầm giọng nói, thanh âm rất có điểm uy nghiêm.

Đầu bên kia điện thoại vang lên một câu nói dọa hấn nhảy dựng: “Rất xin lỗi, Lý phó cục trưởng, lúc này Trương phó viện trưởng đang nói chuyện cùng thị trưởng. Ông có chuyện gì tôi thay ông chuyển đạt một chút?”

“Thị trưởng? Là thị trưởng nào?” Lý Quân thất kinh, vội vã hỏi.

Đối phương hồi đáp: “Là vị Phan Văn Đào Phan thị trưởng vừa mới đến Ung Thành chúng ta.”

“Cái gì? Phan thị trưởng hiện tại đang ở trong phòng y tế đại học Ung Thành?” Sau khi cắt đứt điện thoại, Lý Quân cũng ngồi không yên được nữa, lập tức đứng dậy đi ra khỏi cục vệ sinh, lái xe chạy tới đại học Ung Thành.

238. Chương 240: Không Muốn Làm Bại Gia Tử

Khi Lý Quân vội vàng chạy tới phòng y tế đại học Ung Thành, quả nhiên đã nhìn thấy vị thị trưởng Phan Văn Đào vừa mới nhậm chức không lâu. Nhưng khác với trảng diện rầm rộ mà Lý Quân tưởng tượng chính là, Phan Văn Đào cũng không bưng cái giá của một thị trưởng, trái lại vẻ mặt mỉm cười đang ngồi nói chuyện bên một giáo y như Trương Văn Trọng.

Có thể ngồi vào vị trí phó cục trưởng cục vệ sinh Ung Thành, Lý Quân cũng được xem như là lão bánh quẩy lặn lội nhiều năm trong quan trường. Tự nhiên là có thể nhìn ra, hiện tại vẻ mỉm cười trên mặt Phan Văn Đào cũng không phải là dối trá, mà là phát ra từ sâu trong nội tâm. Cùng lúc đó, hắn còn phát hiện một việc làm cho hắn khiếp sợ. Phan Văn Đào dường dường là một thị trưởng, khi đối mặt với Trương Văn Trọng lại tất cung tất kính, thậm chí giữa đôi mày còn lộ ra tia cảm kích. Theo hắn biết, Phan Văn Đào đã từng là bí thư của một vị đại lão tại trung ương, từ sau khi được điều tới đảm nhiệm thị trưởng tại Ung Thành tới nay, vẫn luôn sầm mặt, đừng nói là tất cung tất kính đối với ai, thậm chí dù một chút gương mặt tươi cười cũng không có. Trong khoảng thời gian ngắn, Lý Quân thậm chí hoài nghi có phải mình đã hoa mắt nhìn lầm. Nhưng sau khi cố sức nhu mắt, hắn lại phát hiện trảng diện vẫn đúng là như vậy.

Không hề nghi ngờ, một màn trước mắt rõ ràng đang tồn tại chân thực, nhưng lại làm cho Lý Quân có loại cảm giác cổ quái cùng quý dị.

Lý Quân tự nhiên sẽ không ngu xuẩn cho rằng, một màn cổ quái này là do Trương Văn Trọng sắp đi Anh quốc chữa bệnh cho nữ hoàng Elizabeth gây ra. Chỉ có một lý do để giải thích việc này, đó là thân phận bối cảnh của Trương Văn Trọng cũng không đơn giản. Điều này làm cho hắn âm thầm suy đoán về thân phận Trương Văn Trọng, đồng thời cũng không khỏi thở ra một hơi. May là Phan Văn Đào chạy tới phòng y tế trước, bằng không hắn rất có khả năng sẽ đắc tội Trương Văn Trọng thần bí này.

Lý Quân đứng ngay cửa phòng, cung kính kêu một tiếng: “Phan thị trưởng.” Ngay khi hắn đang do dự nên dùng loại tư thái nào để đối mặt Trương Văn Trọng, Phan Văn Đào đang ngồi bên cạnh Trương Văn Trọng cũng đã mỉm cười nhìn hắn ngoắc tay nói: “Lý phó cục trưởng cũng tới? Tiến vào ngồi đi. Không nghĩ tới anh cũng thu được tin tức.”

“Ác, suýt chút tôi đã quên, anh nhận công tác về việc phân công quản lý hệ thống vệ sinh Ung Thành. Nói vậy tin tức này do lãnh sự quán tại Ung Thành chúng ta thông tri cho anh phải không?”

Lý Quân không hề ngờ tới Phan Văn Đào lại mỉm cười nói chuyện với mình, tuy nói tám chín phần mười là do có mặt Trương Văn Trọng, nhưng trong lòng hắn đúng là có điểm kích động. Dù sao toàn bộ Ung Thành từ trên xuống dưới, có thể được Phan Văn Đào mỉm cười nói chuyện, quả nhiên ít ỏi không có mấy ai. Hắn

vội vã cung kính trả lời một tiếng: “Đúng vậy.” Sau đó cất bước đi vào trong phòng, đứng bên cạnh bí thư của Phan Văn Đào.

Lúc đi vào phòng, lúc này Lý Quân mới phát hiện. Ở bên trong phòng còn có hai người một nam một nữ đang ngồi, hẳn là thực tập sinh của Trương Văn Trọng. Ngoài ra còn có một người nhìn quen mắt, đang ngồi bên cạnh Trương Văn Trọng, trong tay còn đang cầm một máy notebook. Vừa dùng tiếng Anh cung kính hỏi han Trương Văn Trọng ít vắn đề, vừa rất nhanh đem lời giải đáp của Trương Văn Trọng ghi vào trong notebook.

Đợi khi hắn tỉ mỉ nhìn kỹ dáng dấp của người nước ngoài trước mặt, trong lòng hảo hảo nhớ kỹ một chút, Lý Quân nhất thời dùng tiếng Anh kinh hô lên: “Ông..ông là tước sĩ Eric?”

Người nước ngoài đang cầm notebook liên tục ghi nhớ, chính là tước sĩ Eric. Trước đó hắn đến đại học Ung Thành tham gia giao lưu học thuật, cũng từng gặp mặt Lý Quân một lần, lúc này nghe được Lý Quân gọi hắn, hắn quay đầu nhìn Lý Quân gật đầu giống như chào hỏi, sau đó lại quán quýt lấy Trương Văn Trọng, lại tiếp tục hỏi han về tri thức Trung y.

Eric thân là tước sĩ y học viện hoàng gia, ở trong giới y học toàn cầu còn có danh vọng không nhỏ, không ngờ lại dùng tư thái của một học sinh đang cung kính hỏi một vị giáo y trẻ tuổi về tri thức y học, một màn có thể nói kỳ kỳ như vậy, thoáng chốc đã làm cho Lý Quân ngây người. Hắn thậm chí nhin không được hoài nghi, ngày Cá tháng tư có phải đã đến trước thời gian rồi hay không?

Nhưng sự khiếp sợ của Lý Quân còn chưa đến lúc kết thúc. Diện tích căn phòng của Trương Văn Trọng vốn đã không lớn, ngày trước chỉ có Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng cũng không cảm thấy gì, nhưng hiện tại bên trong phòng ngoại trừ hai người họ, còn có Tôn Ngụy, Eric, Hồ Cường, Phan Văn Đào cùng bí thư, lại thêm Lý Quân vừa mới tới, bấm tay tính toán cũng đã có tám người. Tám người ở trong một phòng, nhất thời làm căn phòng có chút chật chội chen chúc, thể cho nên làm cho thỉnh thoảng có một hai học sinh muốn đến tìm Trương Văn Trọng để khám bệnh, nhìn thấy tràng cảnh bên trong phòng liền hoảng sợ.

Nhìn thấy tình cảnh này, Tôn Ngụy nhất thời nhíu mày. Không khách khí nhìn Phan Văn Đào nói: “Phan thị trưởng, có phải các ông nên đến chỗ khác đợi được không? Ở đây dù sao cũng là phòng khám bệnh, bốn người các vị cứ ở chỗ này, làm bệnh nhân muốn vào khám cũng không được, đây không phải làm vướng bận hay sao?”

Câu nói của Tôn Ngụy làm Lý Quân, Hồ Cường cùng với bí thư của Phan Văn Đào thất kinh. Tôn Ngụy bất quá chỉ là một thực tập sinh của Trương Văn Trọng mà thôi. Không ngờ không chút giữ lời ăn nói, dùng cách nói như mệnh lệnh nói với Phan Văn Đào. Ánh mắt bọn họ không nhin được đều nhìn Phan Văn Đào, muốn xem hắn sẽ phản ứng ra sao. Nhưng làm bọn họ hoàn toàn không ngờ chính là, Phan Văn Đào không hề tức giận, ngược lại còn nhìn Trương Văn Trọng tạ lỗi: “Xin lỗi Trương tiên sinh, đúng thật tôi suy nghĩ không chu toàn, làm anh gặp phiền phức.” Hắn nghiêng người nhìn Hồ Cường đang khiếp sợ mà ngậy ra, cười hỏi: “Hồ viện trưởng, bên trong phòng y tế của các vị hẳn có phòng hội nghị chứ? Chúng ta đến đó chờ một lát, đợi hoàng thân Charles đến, đừng ở lại chỗ này gây trở ngại Trương tiên sinh chữa bệnh cho bệnh nhân.”

“A? Ác, tốt, tốt...” Hồ Cường thật vất vả mới tỉnh táo lại, vội vã cung kính dẫn Phan Văn Đào và Lý Quân đi đến phòng họp trên lầu hai. Ngay khi đi ra phòng Trương Văn Trọng, hắn còn không quên quay đầu lại nhìn Tôn Ngụy, nhin không được trong lòng thầm nghĩ: “Người thanh niên luôn nóng nảy, không ngờ ngay cả thị trưởng mà cũng không khách khí chỉ trích. Chỉ là không biết Phan thị trưởng nghe chỉ trích mà không tức giận, đến tốt cùng do hắn có lòng độ lượng rộng rãi, hay bởi vì nể mặt Trương Văn Trọng?”

Có ý nghĩ này không chỉ một mình Hồ Cường, còn có Lý Quân và bí thư của Phan Văn Đào, cũng đều hiện lên nghi vấn cùng loại.

Đợi khi bốn người Phan Văn Đào đi ra, Tôn Ngụy cười hì hì nhìn Trương Văn Trọng nói: “Trương ca, tôi giúp anh đuổi bốn người vướng bận đi rồi, anh làm sao cảm tạ tôi đây?”

Trương Văn Trọng cười mắng một câu: “Cũng là cậu nhiều chuyện.” Rồi cũng không để ý đến hắn, mà tiếp tục giảng giải lý luận Đông y cho Eric. Chỉ là lúc này hắn dùng tiếng Trung, chỉ khi nói đến một ít thuật ngữ Đông y chuyên dụng, mới phiên dịch thành tiếng Anh. Tôn Ngụy đầu tiên hơi sững sốt, sau đó sắc mặt

giật mình, hẳn đã hiểu được, Trương Văn Trọng làm như vậy là muốn nhắc nhở hẳn, Eric hiểu được một ít tiếng Trung. Mặc dù ở phương diện đọc viết còn chưa ổn, nhưng tiếng xã giao, Eric có thể nghe hiểu được, cho nên có một số việc tốt nhất đừng nên nói ngay trước mặt hẳn.

Tôn Ngụy cũng không nói nữa, vui đầu xem tiếp quyển Đường Bản Thảo trong tay.

Đang khi giảng giải lý luận Đông y cho Eric, trong lòng Trương Văn Trọng cũng không ngừng cảm khái. Từ cục diện của giới y học quốc nội mà xem, Đông y thật sự là đang dần suy thoái. Không nhắc đến hàng năm đều có bộ phận chuyên gia nhảy ra nói Đông y là nguy khoa học, là thứ mảnh khoe lừa bịp, là vu thuật, thậm chí còn có một ít tinh anh nhân sĩ, đem Đông y biến thành rác rưởi. Hàng năm những y học viện quốc nội chiêu sinh, ngành Đông y, thuốc Đông y tình huống chiêu sinh quả thực phải dùng từ tiêu điều để hình dung, nhất là so sánh với y học lâm sàng, càng thêm hiện rõ cục diện suy thoái của Đông y hiện nay tại quốc nội. Mà bên trong bệnh viện, đại đa số bệnh viện đều dùng Tây y làm chính, tuy rằng cũng có phòng khám bệnh Đông y, nhưng bộ phận có thể nói cực nhỏ, cho dù có bệnh viện mang danh Đông y viện cũng là như vậy. Dù sao kinh tế hiện tại, so sánh với việc hành nghề hay thuốc Đông y kiếm không được tiền, trong khi Tây y dù thu tiền viện phí cao ngất trời, cũng vẫn có bệnh nhân chạy tới, vì thế cũng không có chuyện gì đáng kỳ quái.

Trương Văn Trọng cũng thật tình muốn trọng chấn Đông y, bằng không hẳn cũng sẽ không đáp ứng Ngô Thủ Chí, ở thời gian bắt đầu học kỳ mới, sẽ mở lớp giảng tri thức lý luận Đông y, để tạo cơ sở cho những học sinh đăng ký học Đông y hệ. Thậm chí hẳn còn dự định, đến lúc đó sẽ chọn lựa mấy học sinh có phẩm hạnh tốt mang theo bên người để bồi dưỡng. Nhưng hẳn cũng hiểu rất rõ, đây chỉ là những hành động nhỏ nhỏ, so với mục đích trọng chấn Đông y, có thể nói kém quá xa, quá xa.

Nhìn về mặt thành kính học hỏi của tước sĩ Eric, Trương Văn Trọng đột nhiên ý thức được, có thể mượn cơ hội chữa bệnh lần này cho nữ hoàng Elizabeth II, phần chấn danh vọng và địa vị cho Đông y! Chỉ cần có thể hấp dẫn càng nhiều người quan tâm đến Đông y, lý giải, học tập, chân chính học hiểu, nắm giữ, như vậy mới có ngày trọng chấn được quốc túy này. Bằng không, một ngày nào đó nó sẽ vĩnh viễn biến mất ở trên đời này.

Nếu như thật sự có ngày đó, cũng không biết lão tổ tông của chúng ta sẽ có cảm tưởng như thế nào? Có thể họ chỉ đành lạnh lùng phun ra ba chữ “Bại gia tử” mà thôi đi?

Ngay khi Trương Văn Trọng còn đang suy tư cảm khái, ba chiếc Audi màu đen băng số quân đội chậm rãi ngừng lại trước cửa phòng y tế.

239. Chương 241: Kêu Hẳn Đợi Thêm Một Lát

Từ phòng hội nghị trên tầng hai có thể rõ ràng nhìn thấy cửa phòng y tế. Cho nên khi ba chiếc Audi màu đen dừng lại. Thì đám người Phan Văn Đào cũng đã nhìn thấy rồi. Hẳn mỉm cười cùng Lý Quân, Hồ Cường đi xuống nghênh đón vị khách nhân tôn quý đến từ Anh quốc, hoàng thân Charles. Đương nhiên, trước khi nghênh đón hoàng thân Charles, bọn họ cũng không quên đi qua phòng khám của Trương Văn Trọng, thông tri cho hẳn biết hoàng thân Charles đã tới. Dù sao hôm nay Trương Văn Trọng mới là diễn viên chính, những người còn lại ở bên cạnh, chẳng qua chỉ là vì làm nền cho hẳn mà thôi.

Ngay khi ba chiếc Audi màu đen vừa mới dừng ổn định. Thì đám người Phan Văn Đào cũng đi tới trước cửa phòng khám của Trương Văn Trọng. Phan Văn Đào đang chuẩn bị mở miệng thông báo, thì đột nhiên có một em học sinh hai tay ôm bụng, diễn cảm vô cùng thống khổ, chen người chạy vào bên trong phòng khám. Ngồi xuống trước bàn làm việc, hữu khí vô lực thều thào: “Bác sĩ Trương, phiền anh kiểm tra giúp em một chút đi. Sáng sớm hôm nay tỉnh dậy, em thấy bụng mình co thắt liên tục. Tuy vẫn cố gắng đến trường, nhưng đến giờ thì không chịu nổi thêm nữa.”

Trương Văn Trọng liền kêu Tô Hiểu Hồng tiến hành khám bệnh cho người này. Gần đây những người tới xem bệnh, hẳn đều phân phó Tô Hiểu Hồng đứng ra giải quyết. Mà hẳn thì quan sát quá trình, chỗ nào sai mới lập tức uốn nắn.

Cũng bởi phương pháp thực hành kết hợp lâm sàng này. Cho nên mấy ngày qua, y thuật của Tô Hiểu Hồng cũng gia tăng đột biến.

Khi Tô Hiểu Hồng đang chuyên tâm khám bệnh cho em học sinh kia, thì Trương Văn Trọng ngẩng đầu nhìn về phía đám người Phan Văn Đào, dò hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Người kia đến rồi.” Phan Văn Đào cẩn thận hồi đáp. Do có bệnh nhân đang ở nơi này, đồng thời cũng không rõ ràng thái độ của Trương Văn Trọng, nên hắn cũng không dám trực tiếp kêu tên của hoàng thân Charles.

“À.” Trương Văn Trọng thuận miệng đáp lời. Nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Quả nhiên trông thấy ba chiếc Audi màu đen ngừng tại trong sân trường. Hắn lại nhìn về phía đám người Phan Văn Đào, nói: “Khách phương xa đến, làm phiền mọi người đi trước thay tôi nghênh đón hân! Sau khi kiểm tra xong cho bệnh nhân, tôi sẽ ra ngay lập tức.”

Lúc này đây không chỉ đám người Phan Văn Đào phải trợn mắt há mồm. Thậm chí, ngay cả Tô Hiểu Hồng đồng dạng cũng bị lời nói của Trương Văn Trọng làm cho chấn động.

Trên thế giới, người dám kêu hoàng thân Charles chờ đợi một lát, chỉ sợ là cũng phải đếm trên đầu ngón tay.

Tuy rằng Trương Văn Trọng hiện tại chỉ là phó viện trưởng của phòng y tế trong trường đại học Ung Thành. Nhưng dù sao lúc này là hoàng thân Charles có việc muốn cầu hắn, nếu không phải chuyện gì quá phận, chỉ sợ hoàng thân Charles cũng đều phải đáp ứng.

Tại đám người Phan Văn Đào xem ra, Trương Văn Trọng làm như vậy, không thể nghi ngờ chính là đang muốn ra oai. Nhưng Eric, Tô Hiểu Hồng cùng Tôn Ngụy lại biết, vốn dĩ tính cách của Trương Văn Trọng là như vậy. Chỉ cần có bệnh nhân, nhất định phải cứu chữa bệnh nhân trước rồi mới tính toán đến chuyện khác sau.

Đừng nói hiện giờ hoàng thân Charles muốn gặp, cho dù có là nữ hoàng Elizabeth cùng tổng thống Obama dặt tay nhau tới, cũng đều phải chờ Trương Văn Trọng khám bệnh xong cho bạn học sinh này, rồi mới nói chuyện. Đây không phải ra oai, hay tìm chút thể diện, hoặc là phân biệt chủng tộc văn hóa khác nhau. Mà chỉ là thói quen y đức tận tình với bệnh nhân của Trương Văn Trọng thôi.

Vốn Phan Văn Đào muốn khuyên giải, nhưng lại trông thấy Tôn Ngụy nhìn mình khẽ lắc đầu, vì thế hắn cũng cải biến suy nghĩ: “Được rồi, nếu Trương tiên sinh đã nói như vậy! Trước tiên chúng tôi tạm thời thay mặt anh nghênh đón vị khách quý kia. Đợi chuyện tình bên này xong xuôi, anh cũng ra ngay nhé!”

Dứt lời, hắn nhìn Trương Văn Trọng gật đầu biểu thị cáo từ. Rồi xoay người đi ra nghênh đón hoàng thân Charles. Là một quan viên chính phủ, hắn cũng không dám lãnh đạm với hoàng thân Charles, vạn nhất xảy ra chuyện tranh chấp ngoại giao, như vậy bản thân hắn cũng không gánh vác nổi.

Còn Eric sau khi do dự một hồi, cuối cùng mới chạy theo sau đám người Phan Văn Đào, bước ra nghênh đón hoàng thân Charles. Tuy rằng hắn rất muốn ở lại phòng khám trao đổi kiến thức với Trương Văn Trọng, nhưng dù sao hắn cũng là công dân Anh quốc, hơn nữa còn là tước sĩ. Thời gian đứng trước mặt thành viên trong hoàng gia, nhất là hoàng thân Charles, cũng không thể thiếu lễ nghi phép tắc được.

Chớp mắt qua đi, chỉ còn lại bốn người Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng, Tôn Ngụy, cùng bạn học sinh đến khám bệnh. Tôn Ngụy rất bình thản, bởi vì hắn sống từ nhỏ tại kinh thành, đã từng gặp qua không ít đại nhân vật. Cho nên giờ khắc này cũng không vì sự xuất hiện của hoàng thân Charles mà rối loạn tâm tình.

Nhưng so sánh cùng biểu hiện của Tôn Ngụy, thì Tô Hiểu Hồng lại có chút đứng ngồi không yên. Đây cũng không thể trách nàng, bởi vì từ nhỏ đến lớn chưa từng gặp qua đại nhân vật nào. Lúc này bỗng nhiên nghe nói hoàng thân Charles tới đây. Nếu tâm tình của nàng không khẩn trương bối rối, thì đó mới chính là quái sự ah!

Trương Văn Trọng liếc mắt nhìn Tô Hiểu Hồng nói: “Là một người thầy thuốc, trong lúc chữa trị cho bệnh nhân. Cô phải đem tính mạng của bệnh nhân đặt ở trong lòng, trước khi chưa trị dứt bệnh, không được phân tâm.”

“Dạ.” Tô Hiểu Hồng biến sắc, vội vàng cung kính đáp lời. Theo sau thu liễm tinh thần, cẩn thận khám bệnh cho người bạn học này.

Đợi sau khi Tô Hiểu Hồng khám và chữa bệnh xong cho người bạn học kia. Trương Văn Trọng mới đứng dậy, nhìn về phía Tôn Ngụy cùng Tô Hiểu Hồng mỉm cười, nói: “Đi thôi, chúng ta đi ra nghênh đón hoàng thân Charles.”

Lúc này hoàng thân Charles đang ngồi trong phòng khách tại đại sảnh, chờ đợi gần một tiếng thời gian rồi.

Ở nơi này còn có Phan Văn Đào ngồi bên cạnh hắn, đang dùng tiếng Anh lưu loát cùng hắn tiến hành trò chuyện. Những người còn lại, thì đều đứng ở bên cạnh hai người bọn họ. Bởi vì chỉ còn một lát nữa là đến giữa trưa, cho nên cũng không có nhiều người ra vào trường học, ngẫu nhiên xuất hiện một hai người đi qua, cũng chỉ quăng ném ánh mắt kinh ngạc mà thôi, không ai nhận ra hoàng thân Charles. Ngay cả như thế, nhưng cận vệ của hoàng thân Charles và nhân viên đến từ Cục Cảnh Vệ Bộ Tổng Tham Mưu vẫn không dám buông lỏng cảnh giác....tùy thời đều dùng ánh mắt sắc bén quan sát bốn phía xung quanh.

Cùng thời gian, ba người Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng và Tôn Ngụy chuẩn bị đi nghênh đón hoàng thân Charles. Thì nhân viên đến từ Cục Cảnh Vệ Bộ Tổng Tham Mưu đột nhiên phát hiện ra một đạo ánh sáng lấp lóe dị thường, hắn cũng không quát lên. Mà chỉ hướng đồng sự của mình làm dấu ra hiệu. Theo sau âm thầm di chuyển đến chỗ ánh sáng tình nghi phát ra. Chỉ với một thể bao vây nhanh lẹ, hai người đã bắt được mục tiêu trốn ở phía sau lùm cây.

Đây là một nữ phóng viên đang ôm máy ảnh trong tay, thần tình hoảng sợ tái nhợt. Xem niên kỷ của nàng, hẳn là chỉ khoảng trên dưới hai mươi lăm tuổi, bộ dạng thanh tú, tóc buộc đuôi ngựa, mặc một thân trang phục tác nghiệp màu đen. Ngay khi bị nhân viên cảnh vệ tóm gọn, nàng cũng biểu hiện phi thường tỉnh táo, mặc dù khá hoảng hốt nhưng vẫn thành thành thật thật để nhân viên cảnh vệ áp giải vào trong đại sảnh.

Bởi vì nàng nhận ra hoàng thân Charles cùng Phan Văn Đào, liền biết chuyện này quan hệ trọng đại. Nếu như nàng thành thật một chút, có lẽ cũng không gặp phải vấn đề gì. Nhưng chỉ cần nàng phản kháng, nói không chừng sẽ bị hiểu lầm là phần tử khủng bố cũng nên.

Lần này, công tác bảo vệ hoàng thân Charles là do Bạch Quang Minh phụ trách. Giờ khắc này, Bạch Quang Minh đang đứng ở bên trong đại sảnh. Nữ phóng viên trốn sau lùm cây ở bên ngoài sân trường, bị nhân viên cảnh vệ đưa tới trước mặt hắn.

“Thủ trưởng, phát hiện ra một nữ phóng viên. Đây là máy ảnh của cô ta.” Nhân viên cảnh vệ đem chiếc máy ảnh kỹ thuật số, giao lại cho Bạch Quang Minh.

“Cô là phóng viên? Cô làm việc cho tòa soạn nào?” Bạch Quang Minh ngẩng ngửa chiếc máy ảnh trong tay, dò hỏi.

“Tôi là Cốc Vũ, phóng viên tác nghiệp của tờ Nhật Báo Ung Thành. Trong túi quần có thẻ phóng viên chứng minh thân phận của tôi.” Nữ phóng viên đáp lời, trong thanh âm có chút run run.

Sau khi xác định chiếc máy ảnh này chỉ là một chiếc máy ảnh kỹ thuật số bình thường. Bạch Quang Minh liền thu hồi cuộn film, trả lại máy không cho nữ phóng viên, nói: “Sự việc lần này không thể đăng báo. Cũng không được phỏng vấn. Tôi sẽ phái người đưa cô trở về tòa soạn.”

Trương Văn Trọng từ phòng khám đi tới đại sảnh trường học. Chứng kiến rõ ràng mọi chuyện xảy ra ở đây xong, đột nhiên trong lòng hắn rung động. Lần này chữa bệnh cho nữ hoàng Elizabeth cũng là thời cơ để chấn hưng Đông y. Chính mình có nên biểu hiện một chút, để cho mọi người tin tưởng vào công dụng của Đông y hơn không?

Bất kể như thế nào, đây cũng là một chuyện hữu ích đi!

Nghĩ vậy, nên Trương Văn Trọng ở phía sau mở miệng nói: “Bạch tiên sinh, mong ông trả lại cuộn film cho cô ta. Tôi quyết định để cô ấy đăng tải toàn bộ thông tin, trong quá trình chữa bệnh lần này.”

240. Chương 242: Thời Khắc Ghi Vào Lịch Sử

Đầu năm nay Cốc Vũ mới tham gia làm phóng viên của tờ Nhật Báo Ung Thành. Đang đứng đầu trong danh sách phóng viên thực tập, nhưng muốn chuyển thành phóng viên chính thức cũng không phải dễ dàng. Nếu không đi cửa sau, cũng chỉ có thể chậm rãi phấn đấu thôi.

Nàng tốt nghiệp trường đại học Ung Thành khoa truyền thông báo chí. Vốn hôm nay nàng được nghỉ phép, cho nên muốn quay trở về thăm lại ngôi trường cũ. Đang ngồi tưởng niệm trên ghế đá, thì bỗng dưng trông thấy ba chiếc Audi sang trọng màu đen chạy vào trong cổng trường.

“Là một phóng viên, nhất định phải mang trong người cái tính hiếu kỳ mãnh liệt.” Câu danh ngôn này Cốc Vũ luôn luôn nhủ thầm với lòng mình.

Cho nên khi nàng chứng kiến ba chiếc Audi màu đen chạy vào trong trường. Thì lòng hiếu kỳ của nàng cũng mạnh mẽ dâng trào. Bởi vậy liền cầm theo chiếc máy ảnh kỹ thuật số, âm thầm đi theo. Nếu như có thể sẵn lòng được tin tức trọng đại, vậy thì nàng muốn chuyển sang làm phóng viên chính thức cũng sẽ không còn khó khăn gì nữa.

Khi Cốc Vũ âm thầm bám theo sau, hoàng thân Charles đã muốn xuống khỏi chiếc Audi, ngồi ở trên ghế băng trong đại sảnh, lẳng lặng chờ đợi Trương Văn Trọng. Ánh mắt đầu tiên nhìn vào hoàng thân Charles cũng không đủ làm cho nàng nhận ra thân phận của hắn. Chỉ cảm giác lão gia hỏa ngoại quốc này nhìn có chút quen thuộc.

Cau mày suy nghĩ thân phận của người ngoại quốc này, đến tột cùng là ai. Thì đột nhiên nàng bừng tỉnh: “Lão gia hỏa ngoại quốc này không phải là người thừa kế vương vị Anh quốc, con trai cả của nữ hoàng Elizabeth hay sao?”

Trời ơi, mình có hoa mắt không ah!

Nếu lúc này không dùng hai tay bịt miệng, chỉ sợ Cốc Vũ cũng đã thất thanh kêu lên rồi.

Hoàng thân Charles đến Ung Thành khi nào? Hoàng thân của nước Anh giá lâm chính là đại sự, vì sao mấy ngày hôm nay giới truyền thông không đăng tải tin tức gì nhỉ? Vô số nghi vấn tức thì hiện ra trong đầu Cốc Vũ.

Suy nghĩ mãi không giải thích được vấn đề, cho nên nàng cũng không nghĩ nữa. Bất luận nói như thế nào, cảnh tượng trước mắt này cũng có thể xưng là một đại tin tức. Hơn nữa, ngoại trừ mình ra, bốn phía chung quanh đều không có phóng viên rình rập. Đây chính là một cái đại tin tức độc quyền dành cho tòa soạn! Nếu mình muốn trở thành phóng viên chính thức, nhất định phải nắm bắt lấy cơ hội này!

Bởi suy nghĩ này khuấy động tâm tình của Cốc Vũ, nàng căn bản không lo nghĩ đến hậu quả sẽ như thế nào. Lập tức cầm theo máy ảnh trong tay, trốn tại sau gốc cây đại thụ cạnh lá xum xuê, thò máy ảnh ra chụp hình của hoàng thân Charles. Nhưng chẳng qua bao lâu sau, nàng liền bị nhân viên cảnh vệ tóm gọn. Nguyên bản, nàng nghĩ rằng chuyện tình hôm nay không cách nào đăng tải được nữa rồi! Lại không nghĩ tới, nửa đường xuất hiện một tên Trình Giảo Kim xông ra chém giết, trả cho nàng cuộn film quý báu, cũng cho nàng toàn quyền tiến hành phỏng vấn quá trình.

Kì thực....cho đến bây giờ Cốc Vũ còn chưa biết mình sẽ tiến hành phỏng vấn cái sự kiện gì. Càng không biết mình phỏng vấn sẽ đưa tới hiệu ứng cánh bướm nào động như thế nào. Nàng chỉ âm thầm thở phào một hơi nhẹ nhõm, theo sau tiếp nhận lại chiếc máy ảnh kỹ thuật số do Bạch Quang Minh đưa trả. Bắt đầu quang minh chính đại, danh chính ngôn thuận, hướng về phía hoàng thân Charles cùng Trương Văn Trọng mà chụp ảnh.

Đồng thời nàng còn rút chiếc máy ghi âm từ trong túi quần ra, chuẩn bị sao lưu câu chuyện của song phương, trở về sửa sang lại làm thành bản tin. Muốn làm phóng viên chuyên nghiệp, ngoại trừ cái tính hiếu kỳ mạnh mẽ, thì còn phải có được năng lực phán đoán nhạy bén. Thông qua chuyện tình vừa rồi, nàng biết hai diễn viên chính trong cuộc phỏng vấn lần này, hẳn sẽ là hoàng thân Charles cùng nam bác sĩ trẻ tuổi ở trước mặt.

Vừa loay hoay chụp ảnh, Cốc Vũ cũng âm thầm đoán mò trong lòng. Người nam bác sĩ trẻ tuổi này đến tột cùng là ai? Cự nhiên có thể khiến cho hoàng thân Charles tự mình đến trường báo phỏng?

Trông thấy Trương Văn Trọng xuất hiện, nguyên bản hoàng thân Charles đang ngồi trên ghế băng cũng vội vàng đứng lên, nhanh chân bước tới phía Trương Văn Trọng. Đối với nữ phóng viên không ngừng chụp ảnh, hoàng thân Charles căn bản không hề đem nàng để vào trong lòng. Dù sao thời gian sống tại Anh quốc, hắn sớm đã bị những tay paparazzi đập cho te tua, nhất là chuyện tình yêu hôn nhân giữa Diana cùng Camille.

So sánh với những tay paparazzi chuyên nghiệp, hành vi phóng vấn của Cốc Vũ có thể nói là văn minh cực điểm. Huống chi, Trương Văn Trọng đã mở miệng chấp thuận cho nàng phóng vấn, hoàng thân Charles sợ chọc giận Trương Văn Trọng dĩ nhiên càng sẽ không mở miệng nói gì.

Hoàng thân Charles bước dài tới trước mặt Trương Văn Trọng, làm ra một cái động tác chào thân mật nghiêm trang mà quý tộc. Hơn nữa còn dùng tiếng Trung vừa mới khổ luyện mấy ngày qua, cẩn thận nói: “Trương tiên sinh, lúc này Charles tôi chân thành hướng ông tạ lỗi. Ngày trước cũng là do tôi ngạo mạn không biết trời cao đất rộng bao nhiêu. Mong ông hãy theo tôi lên máy bay đến Anh quốc, chữa bệnh cho nữ hoàng.”

Cảnh tượng này làm cho tất cả mọi người có mặt ở đây đều chấn động. Dù là đám người biết trước tin tức, cũng phải ngây dại vì một màn này. Bọn họ không hẹn mà đồng thời trợn mắt há mồm, dùng ánh mắt bất khả tư nghị nhìn vào hoàng thân Charles đang cúi đầu nhận lỗi với người thanh niên Trương Văn Trọng kia.

Mọi người không hẹn mà quăng ném ánh mắt về phía Trương Văn Trọng. Tận sâu trong mắt, trừ bỏ khiếp sợ ra, còn có rất nhiều tâm tình hỗn tạp đan xen lẫn nhau hâm mộ, sùng bái, khâm phục!

Trương Văn Trọng bước dài tới bên cạnh hoàng thân Charles, mỉm cười nói: “Charles tiên sinh, ông đặc biệt từ Anh quốc xa xôi chạy đến Ung Thành nhận lỗi, đủ để chứng minh tấm lòng chân thành của ông. Tôi nguyện tha thứ.”

“Cám ơn ông, Trương tiên sinh.” Hoàng thân Charles nhẹ nhàng thở phào một hơi, tận đáy lòng cảm tạ thượng đế. Theo sau, hắn lại khẩn trương hỏi han: “Vậy bệnh của mẹ tôi...”

Trương Văn Trọng bình thản đáp: “Ông đã dùng thành ý mời tôi chữa bệnh cho nữ hoàng. Như vậy, tự nhiên tôi sẽ không dám từ chối.”

“Trương tiên sinh! Ông xem, khi nào thì chúng ta có thể xuất phát được?” Hoàng thân Charles khẩn cấp hỏi ngay trọng điểm. Tự nhiên hắn hy vọng trở lại Anh quốc càng sớm càng tốt, để giúp cho mẹ hắn thoát khỏi căn bệnh ma quỷ tra tấn.

Trương Văn Trọng nói: “Nếu như có thể! Chúng ta liền xuất phát ngay bây giờ đi.”

Hoàng thân Charles không ngừng gật đầu: “Có thể...có thể....Đương nhiên là có thể chứ.”

Hắn vội vàng xoay người, chìa tay ra nói: “Xin mời Trương tiên sinh, chúng ta sẽ khởi hành luôn bây giờ.”

Trước khi rời đi, Trương Văn Trọng vẫn không quên dặn dò Hồ Cường: “Hồ viện trưởng, nếu trong trường gặp phải bệnh tình khó giải quyết. Ông hãy liên hệ với Nhạc Tử Mẫn bên bệnh viện Ung Thành nhé!”

“Được...được...tôi biết rồi.” Hồ Cường liên tục gật đầu. Giờ khắc này, hai người tựa như đã thay đổi vị trí cho nhau. Hồ cường là phó viện trưởng, còn Trương Văn Trọng lại trở thành viện trưởng.

Khi đám người hoàng thân Charles cùng Trương Văn Trọng bước lên chiếc Audi. Tự nhiên là bị Cốc Vũ chụp ảnh. Mà ngay cả Tô Hiểu Hồng cũng rút điện thoại di động ra, không ngừng giơ lên bấm chức năng quay chụp.

241. Chương 243: Tôi Không Phải Người Xăng Bậy

.....

Lúc này, Trương Văn Trọng đang ngồi trên chuyên cơ bay đến Anh quốc, trong tay đang cầm một quyển ‘Trữ Hậu Bị Cấp Phương’*. Mà hai cô nàng nhí nhảnh Tô Hiểu Hồng cùng Cốc Vũ, không biết liên thủ cầu xin Trương Văn Trọng bằng cách nào. Cuối cùng cũng được đi theo.

Trên chuyên cơ, hai người Tô Hiểu Hồng cùng Cốc Vũ bàn tán rôm rả. Theo cách nói nào đó, dù sao hai người cũng là bạn học cùng trường, nên chỉ một lát sau liền xán với nhau như keo dính chuột.

Tuy rằng Cốc Vũ được Trương Văn Trọng giao toàn quyền phóng vấn quá trình chữa bệnh cho nữ hoàng Elizabeth, nhưng không biết tại sao nàng vẫn hơi e ngại Trương Văn Trọng. Mặc dù mọi thời khắc trên mặt

người đàn ông này luôn luôn xuất hiện nụ cười mỉm vô hại. Nhưng có thể là do khí chất đặc biệt tỏa mát ra từ trên người Trương Văn Trọng, mà làm cho nàng không dám tiến đến gần.

Suy nghĩ một lúc không biết phải làm sao. Cuối cùng nàng chọn lựa phỏng vấn Tô Hiểu Hồng trước. Lúc này hai người bọn họ xì xào bàn tán, chính là đang nói về một ít chuyện xưa liên quan đến Trương Văn Trọng.

Ở hàng ghế khác, Tôn Ngụy đang dùng Anh ngữ trao đổi với đám người hoàng thân Charles. Có thể nhìn ra được, lúc này trên mặt của hoàng thân Charles cùng hai vị cố vấn đã tràn ngập biểu tình kinh ngạc. Thỉnh thoảng khoái chí cười lên ha ha.

Đừng nhìn trước kia Tôn Ngụy ăn chơi phóng đãng vô năng như một tên nhị thế tổ mà khinh thường hắn. Trên thực tế, hắn lại tinh thông sáu loại ngôn ngữ các nước khác nhau, đồng thời có lối suy nghĩ nhanh nhẹn, chuyện gì cũng đều xử lý gọn gàng đâu vào đấy. Kì thật ngay từ nhỏ Tôn Ngụy đã được cha mẹ bồi tài ở ngành ngoại giao, chẳng qua bởi vì sau này mắc bệnh nan y, hắn mới có chuỗi ngày ăn chơi phóng đãng bản thân. Lần này hắn quả quyết đi theo giúp đỡ Trương Văn Trọng làm công tác phiên dịch.

Thật ra Trương Văn Trọng đối với mọi chuyện xung quanh lại tỏ vẻ hững hờ. Chỉ chăm chú xem quyển sách ‘Trửu Hậu Bị Cấp Phương’ trong tay, ngẫu nhiên bưng chén trà xanh ở bên cạnh lên, nhấp qua một ngụm. Nhìn bộ dạng nhàn nhã của hắn thực không giống như là đang ngồi ở trên phi cơ, mà là giống như đang ngồi uống trà phoir nặng ở trong công viên.

Cốc Vũ phỏng vấn Tô Hiểu Hồng một lúc, sau đó thu vén hết dũng khí đứng dậy đi tới bên cạnh Trương Văn Trọng, cẩn thận dò hỏi: “Trương tiên sinh, thật xin lỗi vì đã quấy rầy thời gian anh đọc sách. Nhưng không biết, tôi có thể phỏng vấn anh một lát không?”

“Đương nhiên là có thể.” Trương Văn Trọng khép quyển sách trong tay lại, nhìn Cốc Vũ gật đầu mỉm cười nói: “Cốc Vũ tiểu thư, mời ngồi.”

“Cám ơn.” Cốc Vũ luống cuống chân tay ngồi xuống. Bởi lúc này tâm tình quá mức khẩn trương, cho nên chiếc máy ghi âm không cẩn thận bị rơi xuống sàn.

“Uy..uy...” Nàng vội vàng cúi người nhặt chiếc máy ghi âm lên. Thần tình ngượng ngùng, thậm chí còn hận là không tìm được cái lỗ nào ở trên phi cơ...để chui xuống!

“Cốc Vũ tiểu thư, cô cũng đừng khẩn trương như vậy.” Trương Văn Trọng trông thấy liền mỉm cười nói: “Tôi không phải mãnh thú ăn thịt người. Cô đâu cần phải sợ hãi như thế đây? Làm theo tôi nói nhé, trước tiên hít một hơi thật sâu, sau đó nhẹ nhàng thở ra....Thế nào, có phải cảm thấy tâm tình thoải mái hơn một chút hay không?”

Cốc Vũ làm theo phương pháp của Trương Văn Trọng, quả nhiên tâm tình khẩn trương trong lòng giảm bớt đi không ít. Nàng bình tĩnh sửa sang thần thái, liền bấm máy ghi âm, bắt đầu tiến hành phỏng vấn Trương Văn Trọng.

Ước chừng khoảng nửa giờ sau thì Tôn Ngụy đi tới. Thấy Cốc Vũ còn đang phỏng vấn Trương Văn Trọng, hắn không vội vàng nói chuyện ngay, mà mỉm cười: “Cốc Vũ phóng viên, làm phiền cô tạm dừng buổi phỏng vấn một lát được không? Tôi có chuyện gấp cần thương lượng với Trương ca.”

“Ừm! Hai người nói chuyện đi, lúc khác tôi xin phỏng vấn Trương tiên sinh cũng được.” Cốc Vũ liền gật đầu ưng thuận. Thu dọn đồ đạc, quay trở lại ghế ngồi của mình.

“Cậu thương thảo với bọn họ thế nào rồi?” Trương Văn Trọng mở miệng hỏi trước.

“Chẳng ra gì cả.” Tôn Ngụy lắc đầu thở dài: “Đám gia hỏa Anh quốc này thật là cố chấp.”

Trương Văn Trọng gặng hỏi: “Thế nào? Bọn họ không chịu đáp ứng trả lại cổ vật cho Trung Quốc sao?”

Tôn Ngụy hồi đáp: “Hoàng thân Charles nói. Trả lại văn vật Trung Quốc được lưu giữ tại viện bảo tàng nước Anh là sự tình liên quan trọng đại. Bọn họ không có cách nào làm chủ, mà phải thông qua Quốc Hội thảo luận. Giao cho Viện Nội Các phê duyệt cùng thủ tướng kí tên. Mới hoàn thành được thủ tục trao trả.”

Trương Văn Trọng gật đầu, điểm này cũng nằm trong dự đoán của hắn. Từ khi Anh quốc trở thành một nước quân chủ lập hiến, vương vị của nước anh chỉ là một danh hiệu tượng trưng, nó tồn tại trên danh nghĩa mà không có thực quyền gì!

Tôn Ngụy nói tiếp: “Lúc này hoàng thân Charles đang dùng điện thoại trên phi cơ, nói chuyện với thủ tướng Anh quốc. Nhưng chẳng biết kết quả có làm cho chúng ta mãn nguyện hay không?”

“Chờ kết quả đi.” Trương Văn Trọng phun ra một câu, theo sau liền im lặng. Lại bắt đầu mở quyển sách ‘Trửu Hậu Bị Cấp Phương’ ra đọc.

Còn Tôn Ngụy thì điều chỉnh tư thế ngồi một chút, sau đó bật chiếc màn hình LCD trước mặt lên, xem chương trình giải trí.

Chẳng qua bao lâu sau, hoàng thân Charles cũng buông điện thoại xuống, phân phó người cố vấn mời Tôn Ngụy lại đây. Xem ra hoàng thân Charles đã thương lượng xong với thủ tướng nước Anh rồi.

Ước chừng khoảng một giờ sau, Tôn Ngụy mới quay trở lại bên người Trương Văn Trọng.

“Như thế nào?” Trương Văn Trọng mở miệng hỏi. Nhưng vẫn cúi đầu chăm chú đọc sách.

Tôn Ngụy hồi đáp: “Đám gia hỏa này không chịu trả lại văn vật của nước ta đang bị lưu giữ tại bảo tàng Anh quốc...”

Nói đến đây hắn cố tình ngừng lại trong chốc lát. Muốn khơi gợi lên lòng hiếu kỳ của Trương Văn Trọng.

Mặc dù biết rõ, Tôn Ngụy chưa nói hết lời, nhưng Trương Văn Trọng cũng không mở miệng truy vấn. Mà chỉ im lặng cúi đầu đọc sách. Bộ dạng tựa như không hề nóng ruột chút nào.

Dừng một lúc lâu, mà không thấy Trương Văn Trọng mở miệng hỏi. Rốt cuộc Tôn Ngụy không chịu nổi, gục đầu ảm đạm nói: “Trương ca, anh không muốn biết kết quả khúc mắc này hay sao?”

Trương Văn Trọng ngẩng đầu nhìn hắn, mỉm cười nói: “Cậu muốn nói, không cần tôi hỏi cũng sẽ nói. Nhưng nếu cậu không muốn nói, vô luận tôi gượng ép như thế nào, hắn là đều không chịu nói. Một khi đã như vậy, cần gì tôi phải mở miệng hỏi đây?”

“Thôi, để tôi chủ động nói cho anh biết kết quả cuối cùng đi.” Tôn Ngụy thở dài, bỗng nhiên hắn cảm giác được công phu hàm dưỡng của Trương Văn Trọng thật sự là cao minh.

“Cuối cùng hoàng thân Charles làm ra quyết định. Chỉ cần anh có thể chữa khỏi bệnh cho nữ hoàng Elizabeth, thì hắn sẽ đem món văn vật kia trả lại cho chúng ta.” Tôn Ngụy rành mạch nói.

Trương Văn Trọng cười nhạt một tiếng: “Yên tâm! Món văn vật lưu giữ trong bảo tàng Anh quốc. Sớm hay muộn cũng đều phải thu hồi về.”

Những lời này tuy nói ra thật nhẹ nhàng, nhưng trong đó lại ẩn chứa một loại tự tin mười phần.

Tôn Ngụy tâm tình khê lay động, vội vàng dò hỏi: “Trương ca, chẳng lẽ anh có tính toán trước rồi sao?”

Trương Văn Trọng cười thần bí, nói: “Cậu cảm thấy, tôi có phải người thích làm xằng bậy hay không?”

....

Trải qua một đoạn thời gian phi hành buồn chán. Cuối cùng chiếc phi cơ chuyên dụng cũng đáp xuống sân bay London Heathrow. Ngay khi Trương Văn Trọng cùng hoàng thân Charles cẩn thận đi xuống, thì cánh phóng viên paparazzi không biết từ đâu xuất hiện, âm thầm giương máy ảnh kĩ thuật số lên chụp trộm.

Những tay săn ảnh paparazzi của nước Anh vô cùng chuyên nghiệp. Khi nữ hoàng Anh quốc mới sinh bệnh, thì bọn họ cũng đã bao vây chung quanh cung điện Buckingham để thu thập tin tức rồi.

Đám paparazzi mua thông tin của nhân viên cảnh vệ trong điện Buckingham, nên biết được tin tức hoàng thân Charles đi tìm bác sĩ về chữa bệnh cho nữ hoàng Elizabeth.

Tin tức trọng đại này, nhất thời khiến cho đám paparazzi bạo phát tinh quang trong mắt. Dồn cả vốn liếng lên vào trong phi trường cấm chốt chờ đợi. Quả nhiên lão thiên gia không phụ lòng người, để cho bọn họ chụp được rất nhiều phô ảnh rõ nét.

Một tay paparazzi vừa chụp ảnh, vừa hưng phấn nói chuyện cùng đồng bạn: “Ha ha, Grimm! Lần này chúng ta phát tài rồi....”

Gã đồng bạn của hắn cũng cười nói: “Đúng vậy! Lần này chúng ta đã phát tài rồi. Những bức ảnh này bán ra sẽ được một khoản tiền cực lớn! Hiện giờ cả nước đang theo dõi thông tin bệnh tình của nữ hoàng mà.”

Trong khi đám paparazzi điên cuồng chụp ảnh. Thì Trương Văn Trọng cùng hoàng thân Charles cũng ngồi vào xe. Bốn chiếc Bentley màu đen, chậm rãi lao ra khỏi sân bay London Heathrow.

242. Chương 244: Tôi Có Thể Chữa Lành Cho Bà Ấy

Chiếc Bentley màu đen từ sân bay quốc tế Heathrow chạy thẳng về cung điện Buckingham, ảnh chụp của đám paparazzi cũng đã leo lên trang web Thái Dương của nước Anh.

Tạp chí Thái Dương của Anh lựa chọn ảnh chụp cũng rất có ý tứ. Vừa rồi Trương Văn Trọng đi cùng hoàng thân Charles từ trên cầu thang máy bay chậm rãi bước xuống, nhưng không biết có phải bởi vì hấp thu ánh sáng quá mức hay không, ngay lúc đó nhìn thấy tia sáng cũng rất chói mắt. Bức ảnh chụp Trương Văn Trọng cũng rất giống như đi từ trong ánh sáng mà đến. Đồng thời cũng vì ánh sáng chói mắt, khiến người xem nhìn không thấy rõ gương mặt của hắn, cũng tăng thêm một phần thần bí cho hắn. Vốn tạp chí Thái Dương cũng đã luôn hấp dẫn tầm mắt người xem, lần này ở trên bức ảnh còn phối hợp một tiêu đề làm người ta suy nghĩ: “Cứu tinh của nữ hoàng bệ hạ? Bác sĩ đến từ đông phương xa xôi? Hắn đến tột cùng là ai?”

Từ khi nữ hoàng Elizabeth II bị bệnh nặng truyền ra, dân chúng nước Anh luôn thập phần quan tâm sức khỏe của nữ hoàng bọn họ. Lúc này nhìn thấy trên trang web Thái Dương đăng tin tức này, bọn họ nhất thời ồ lên một mảnh.

Những người luôn ôm ý kiến phản đối lập tức nhảy ra nghi vấn: “Y học Âu Mỹ hiện đại đang thịnh, chuyên gia y học nhất lưu còn không trị được bệnh của nữ hoàng bệ hạ, một người đến từ quốc gia y học lạc hậu, làm sao đủ khả năng trị bệnh cho nữ hoàng bệ hạ? Cách làm này của hoàng thân Charles rõ ràng là có thể thử tất cả trong khi tuyệt vọng! Tuy rằng hiếu tâm của hoàng thân Charles làm chúng ta rất cảm động, thế nhưng chúng ta lo lắng, vương thất bởi vậy mà bị áp chế, làm ra một ít chuyện tổn hại danh dự cùng lợi ích của chúng ta!”

Cũng có người tán thành lên tiếng nói: “Nếu chuyên gia y học của Âu Mỹ cũng không trị hết tật bệnh của nữ hoàng bệ hạ, như vậy vì sao không thử xem vị bác sĩ Đông y thần bí của đông phương có thể chữa hết hay không? Phải biết rằng, lịch sử của Đông y cũng đã kéo dài mấy ngàn năm, chúng ta có lý do tin tưởng, một nền y học kéo dài cả ngàn năm, khẳng định phải có sự thần kỳ cùng độc đáo của họ.”

Hai trận doanh với ý niệm ngược nhau, nhất thời tranh đấu tít bụi trên internet liền hấp dẫn tầm mắt của dân chúng. Nhìn thấy tình cảnh như vậy, kẻ vui vẻ nhất chính là giới truyền thông. Nhất là tạp chí Thái Dương, lần này bọn họ dùng số tiền lớn từ trong tay đội chó săn mua được ảnh chụp, có thể làm cho bọn họ chiếm hết ưu thế trong khoảng thời gian này. Những nhà truyền thông còn lại cũng không cam lòng tỏ ra yếu kém, đều phải ra ký giả cắm điểm tại cung điện Buckingham. Muốn tìm cơ hội chụp ảnh Trương Văn Trọng. Đồng thời còn liên lạc với bạn bè bên đông phương muốn mượn lực lượng của những người này, đào móc ra càng nhiều tin tức về Trương Văn Trọng. Thậm chí còn có mấy nhà truyền thông về thể dục thể thao đăng tin loan xá, nhưng làm bọn họ thất vọng chính là tư liệu về Trương Văn Trọng thật sự rất ít. Thậm chí những người hợp tác còn nhờ vả ngược lại họ nếu có tin tức thì báo qua cho biết.

Trong khoảng thời gian ngắn, ba chữ “Trương Văn Trọng” trở thành từ ngữ cửa miệng đứng đầu.

Ngay khi truyền thông đang tìm hiểu tin tức vô cùng hỗn loạn, Trương Văn Trọng đi cùng hoàng thân Charles tiến vào cung điện Buckingham, đi tới phòng bệnh của nữ hoàng nước Anh.

Trong căn phòng rộng lớn xa hoa, ngoại trừ nữ hoàng đang nằm hôn mê trên giường, còn có rất nhiều thị nữ đang phụ trách phụng dưỡng cho bà. Còn có những nhân viên y tế đang bận rộn công việc, nhưng ngoại trừ những người này ra, trong căn phòng rộng rãi còn có rất nhiều người mặc tây trang chỉnh tề, rất có phong phạm học giả đang đứng.

Những người này, chính là những chuyên gia y học đáp ứng lời mời đến trị bệnh cho nữ hoàng Elizabeth II. Bọn họ có người Anh, cũng có những quốc gia Âu Mỹ, đều không ngoại lệ, là những nhân vật thanh danh hiển hách trong giới y học.

Giờ khắc này, bọn họ không hẹn mà cùng đưa ánh mắt nhìn Trương Văn Trọng đang đi cùng hoàng thân Charles vào phòng, cũng không ngừng nói nhỏ với nhau:

“Người Eric đề cử chính là hần? Nhìn thật quá trẻ, tốt nghiệp đại học chưa nhỉ?”

“Bệnh mà ngay cả chúng ta đều bó tay hết cách, một Đông y còn có biện pháp?”

“Đông y? Chính là loại y thuật giống vu y, chuyên dùng cây cỏ hòn đá nấu thành đen thui đó ư? Loại y thuật này thật sự có công dụng? Tôi thật không tin.”

“Thật ra tôi có tiếp xúc qua mấy bác sĩ Đông y đông phương, đối với y thuật của bọn họ cũng có chút hiểu biết. Y thuật truyền thừa mấy ngàn năm, đích thật cũng có chỗ thần bí cùng độc đáo của họ. Nhưng theo tôi được biết, những người hành nghề Đông y tuổi tác càng lớn càng giỏi, những người này thoát nhìn chỉ được hai mươi tuổi, cũng không biết đã tốt nghiệp hay chưa, thực sự có được y thuật hơn người sao?”

“Chúng ta cứ ở chỗ này đoán mãi cũng vô ích, không bằng ở một bên quan sát, xem hần thực sự có thần kỳ như lời Eric đã nói hay không!”

Ngay khi những chuyên gia y học nổi danh đang thì thầm nói nhỏ, Trương Văn Trọng cũng thần nhiên đi ngang qua bên người bọn họ. Thính giác linh mẫn của hần tự nhiên đều nghe được những lời bình luận kia, nhưng hần cũng không hề giải thích, cũng không bác bỏ, chỉ nhàn nhạt cười, rất nhiều thời gian, rất nhiều chuyện, chỉ dùng lời lẽ giải thích cũng là vô ích, chỉ có dùng hành động và sự thật mới làm cho người ta chân chính tin phục.

Trương Văn Trọng rất nhanh đi tới bên giường bệnh của nữ hoàng Elizabeth.

Ở lúc này, nữ hoàng nằm trên giường hôn mê bất tỉnh, thoát nhìn không giống một nữ hoàng gương mặt đẹp đẽ, cao quý trang nhã, mà chỉ là một bà lão thương cảm đang bị bệnh nặng.

Trương Văn Trọng hít mắt lại, quan sát kỹ toàn thân người phụ nữ thân phận tôn quý này. Bệnh tình hiện tại của nữ hoàng Elizabeth, quả nhiên đúng như lời hoàng thân Charles và Eric đã nhắc tới, trên thân thể của bà đích thật xuất hiện những khối u nhỏ, đồng thời không chút quy luật chạy khắp toàn thân của bà.

Nữ hoàng Elizabeth trong cơn hôn mê, thường thường nhíu chặt đôi mày, hiển nhiên giờ khắc này hần bà đang vô cùng thống khổ.

Trương Văn Trọng chọn đúng thời cơ, đột nhiên đưa tay chụp lấy một khối u nhỏ trên cánh tay phải của nữ hoàng, tỉ mỉ chạm vào.

Tuy rằng khối u nắm vào rất mềm mại, nhưng Trương Văn Trọng vẫn có thể cảm giác được bên trong khối u đang cất giấu một con chung độc. Đồng thời chân nguyên đưa vào trong cơ thể nữ hoàng Elizabeth, hần còn có thể xác định trong con chung độc này có độc tính kịch liệt. Nếu như ngay lúc này, hần bóp vỡ con chung độc kia, như vậy kịch độc ẩn chứa trong chung độc sẽ trong nháy mắt dung nhập vào trong máu, đồng thời theo máu lan tràn ra toàn thân rất nhanh, làm nữ hoàng Elizabeth chết đi trong sự thống khổ mà người thường khó có thể tưởng tượng.

Tùy tiện bóp nát những khối u chung độc này hiển nhiên là không thể làm.

“Trương tiên sinh, bệnh tình nữ hoàng bị hạ thế nào?” Eric đứng bên người Trương Văn Trọng, lòng tràn đầy thấp thỏm dò hỏi.

Trương Văn Trọng buông lỏng tay ra, cũng không quay đầu lại dùng tiếng Anh lưu loát hồi đáp: “Hiện tại có thể khẳng định chính là những con Miệt Phiến Chung này đều là biến chủng. Tuy rằng tôi còn không biết vì sao Miệt Phiến Chung bị biến dị, lại biến thành đáng sợ gì sau khi dị biến, nhưng hiện tại tôi có thể khẳng định chính là trong cơ thể chung độc đã chứa độc tố trí mạng. Một khi thân thể chúng bị phá hư, loại độc tố trí mạng này sẽ dung nhập vào trong máu nữ hoàng, sẽ làm bà bị tươi sống dần vật đến chết trong sự thống khổ cùng cực.”

“Ác, lạy chúa tôi!” Hoàng thân Charles bị hoảng sợ nhảy dựng, thậm chí nhịn không được kinh hô lên.

“Thực sự là thượng đế phù hộ!” Eric hít một hơi, sắc mặt trong nháy mắt biến thành có chút trắng bệch. Hai tay không dần được làm dấu thập tự trước ngực, đồng thời cũng cảm giác sợ hãi. Bởi vì trong một lần hội chẩn, bọn họ từng đề ra ý kiến mổ ra những khối u nhỏ này, nhìn xem bên trong đang xảy ra chuyện gì. Nhưng đề nghị này cuối cùng không được thực hiện. Hiện tại ngấm lại, cũng may lúc đó không hành động, bằng không hiện tại nữ hoàng Elizabeth có thể đã bị mất mạng.

Sau thoáng kinh hô, hoàng thân Charles cũng vội vàng dò hỏi: “Trương tiên sinh, ngài có nắm chắc chữa được bệnh cho mẹ tôi không?”

Trương Văn Trọng cũng không vội vã trả lời, mà nói: “Charles tiên sinh, ông hãy khoan vội, chờ tôi kiểm tra xong cho mẹ ông đã.”

“À, được, được.” Hoàng thân Charles vội vàng gật đầu, lại lui về phía sau, rất sợ quấy rối Trương Văn Trọng kiểm tra cho mẹ mình.

Trương Văn Trọng cúi người xuống, đầu tiên vạch mí mắt nữ hoàng, kiểm tra tình huống hai mắt. Sau đó lại vạch miệng, nhìn lưỡi của bà, đồng thời ngửi mùi phát ra trong miệng bà. Cuối cùng, hắn mới chẩn đoán mạch tượng cho nữ hoàng.

Sau khoảng mười lăm phút kiểm tra, Trương Văn Trọng rút tay, lui ra sau một bước.

Ngay khi Trương Văn Trọng đang kiểm tra cho nữ hoàng Elizabeth, không chỉ hoàng thân Charles và Eric chăm chú nhìn, dù là những chuyên gia y học cũng vây quanh, thò cổ nhìn xem Trương Văn Trọng đang làm gì. Tuy rằng bọn họ hoài nghi y thuật của hắn, thế nhưng bọn họ cũng không thể không hiếu kỳ đối với hành vi của Trương Văn Trọng.

Thấy Trương Văn Trọng đã kiểm tra xong, hoàng thân Charles tràn đầy khẩn trương lo lắng lại mở miệng hỏi: “Trương tiên sinh, bệnh của mẹ tôi thế nào? Ông có nắm chắc chữa được không?”

Trương Văn Trọng chợt xoay người lại, thản nhiên cười, lòng tin mười phần nói: “Yên tâm đi, tôi có thể chữa được cho bà ấy!”

243. Chương 245: Nguyên Nhân Cổ Độc Biến Dị

Trương Văn Trọng nói ra câu nói tràn đầy lòng tin, phản ứng của mọi người trong phòng cũng hoàn toàn khác nhau.

Hoàng thân Charles trong lòng tràn đầy sầu lo và nôn nóng, khi nghe được những lời này của Trương Văn Trọng, thật giống như người chết đuối vớ được khúc gỗ, tạm thời mặc kệ cuối cùng có thể bảo trụ được tính mạng của mình hay không, nhưng ít ra cũng nhìn thấy được hi vọng, nên lập tức thở dài một hơi. Mà trong lúc vô cùng vui mừng, hắn cũng bắt đầu hạ thấp tư thái, liên tục khẩn cầu Trương Văn Trọng nhanh chóng triển khai trị liệu cho nữ hoàng Elizabeth đang hôn mê bất tỉnh.

Mà Tô Hiểu Hồng cùng Tôn Ngụy vốn rất có lòng tin đối với y thuật của Trương Văn Trọng, lại không hề có chút cảm giác kinh ngạc hay ngoài ý muốn đối với câu nói của Trương Văn Trọng. Có thể trong mắt hai người bọn họ, thế giới này không có bệnh tật gì mà Trương Văn Trọng trị không khỏi. Bất luận nghị nan tạp chứng gì rơi vào trong tay hắn, đều sẽ có thể giải quyết dễ dàng. Nếu như vừa rồi Trương Văn Trọng lại nói hắn không có cách nào trị lành bệnh cho nữ hoàng Elizabeth, đó mới là chuyện làm cho kẻ khác khiếp sợ.

Về phần Eric, tuy rằng hắn cũng tràn ngập lòng tin đối với y thuật của Trương Văn Trọng, nhưng dù sao cũng phi thường lo lắng cho bệnh tình của nữ hoàng, cho nên tâm tình tự nhiên cũng có thấp thỏm và khẩn trương. Lúc này nghe được câu nói lòng tin mười phần của Trương Văn Trọng, cùng lời nói chắc chắn như thắng lợi, trái tim vốn đang treo cao nhất thời cũng rơi xuống, cõi lòng hắn đầy kích động, hai tay không ngừng làm dấu thập tự trước ngực, miệng không ngừng nói thầm: “Cảm tạ thượng đế phù hộ, cảm tạ thượng đế.”

Mà phản ứng của các chuyên gia y học, lại hoàn toàn khác với bọn họ. Theo những chuyên gia y học xem ra, Trương Văn Trọng chỉ dùng cách vụng chần, vụng chần và bắt mạch đơn giản như vậy, ngoại trừ một ít chuyên gia y học từng tiếp xúc với Đông y, đại bộ phận chuyên gia y học đều xem việc chần mạch thành bắt mạch. Đồng dạng bọn họ cũng rất khó tin tưởng, chỉ đơn giản đặt ngón tay lên cổ tay là có thể phán đoán ra bệnh nhân bị bệnh gì, lại còn đồng dạng dám tuyên bố có thể chữa lành cho nữ hoàng Elizabeth, rõ ràng chỉ là cách những kẻ lừa gạt quen dùng, cũng không phải là kỹ thuật cao minh gì khác!

Những chuyên gia y học nổi danh đang đứng bên trong phòng bệnh của nữ hoàng, đại bộ phận đều đã xem người thanh niên tóc đen da vàng này là kẻ lừa gạt. Nhưng bọn họ cũng không vội vã mở miệng vạch trần âm mưu của người Trung Quốc này, bởi vì bọn họ đều có thể nhìn ra được, hoàng thân Charles và những thành viên vương thất nước Anh lúc này đã hăm sâu trong tình trạng người thanh niên Trung Quốc bày ra âm mưu. Hiện tại ai tùy tiện mở miệng vạch trần chuyện này, chẳng những không hề có tác dụng, trái lại còn làm cho vương thất nước Anh hoài nghi mà giận chó đánh mèo tới mình. Thay vì như vậy chi bằng cứ yên lặng theo dõi diễn biến, đợi khi tên lừa gạt người Trung Quốc này lộ ra giấu đầu lòi đuôi, mới nắm lấy đuôi ném hẳn đi!

Chính bởi vì ý nghĩ của mọi người bên trong phòng đều khác nhau, cho nên bầu không khí có vẻ có chút cổ quái. Trong khoảng thời gian ngắn, ngoại trừ hoàng thân Charles đang thấp giọng nhờ vả Trương Văn Trọng nhanh chóng trị bệnh cho mẹ mình, cũng không còn ai mở miệng nói chuyện. Mà Cốc Vũ nhanh chóng bấm máy chụp hình khắp trong phòng, không ngờ lại trở thành âm thanh vang vọng nhất bên trong căn phòng. Nhưng sau khi chụp được vài tấm, Cốc Vũ cũng bị bầu không khí áp lực cùng cổ quái bên trong phòng làm ảnh hưởng, hơi có chút thấp thỏm, có chút khẩn trương, đồng thời còn có chút sợ hãi đứng trong góc, cũng không dám tiếp tục chụp ảnh.

Đối mặt với lời nhờ vả của hoàng thân Charles, Trương Văn Trọng cũng không vội vã chữa trị cho nữ hoàng, mà mỉm cười an ủi hần vài câu, dẫn hần an tâm đừng nôn nóng, sau đó quay đầu nhìn Eric về mặt nghiêm túc dò hỏi: “Tước sĩ Eric, phiền ông đem những kiểm tra và trị liệu đã làm cho nữ hoàng đều kể lại cho tôi nghe qua một lần.”

“Được.” Hiện tại Eric vô cùng tín phục đối với Trương Văn Trọng, hần đầu tiên chỉnh lý tư tư một chút, sau đó đem những lần kiểm tra cùng trị liệu đối với nữ hoàng kể lại cho Trương Văn Trọng nghe.

Nhưng khi nghe xong Eric giảng thuật, vùng lông mày của Trương Văn Trọng cũng hơi nhíu lại, dùng giọng nói nghi hoặc thốt lên: “Kỳ quái.”

Tâm tình vốn đã thả lỏng của Eric nhất thời chợt căng thẳng lên, vội vã dò hỏi: “Trương tiên sinh, làm sao vậy, rốt cục có chỗ nào làm cho anh cảm thấy kỳ quái? Chẳng lẽ những gì chúng tôi thi thảo trị liệu xảy ra vấn đề sao?”

Những chuyên gia y học đứng chung quanh sắc mặt nhất thời có chút xấu xí, trong đó càng có mấy người phát ra tiếng hừ lạnh bất mãn. Hiển nhiên bọn họ đều cho rằng Trương Văn Trọng đang cố ý soi mói bọn họ, tên lừa gạt người Trung Quốc này rõ ràng là muốn mượn cớ làm thấp đi y thuật của họ để nâng cao chính mình, do đó áp chế vương thất nước Anh, để bọn hần phải thỏa mãn yêu cầu của chính mình, không phải trong ti vi luôn biểu diễn cảnh như thế hay sao?

Thế nhưng câu trả lời của Trương Văn Trọng lại không phải như sự dự đoán của bọn họ.

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Thi thảo trị liệu thật ra không có vấn đề gì lớn, tuy không thể tiêu diệt Miệt Phiến Chung trong cơ thể nữ hoàng, nhưng cũng có tác dụng làm chậm lại sự phát triển của chúng. Theo lý thuyết, các vị thi thảo trị liệu hần phải làm chậm lại sự sinh sôi nảy nở và thương tổn...” Nói đến đây, hần hơi dừng lại chốc lát, cặp mắt khôn khéo càng hiện lên một tia nghi hoặc và không giải thích được: “Thế nhưng hiện tại Miệt Phiến Chung không hề giảm bớt sự sinh sôi nảy nở cùng thương tổn, trái lại còn xảy ra tình huống biến dị...”

Sau khi nghe xong lời nói của Trương Văn Trọng, trong lòng Eric cũng nổi lên sự nghi ngờ, hần cau mày, lẩm bẩm nói: “Không sai, chuyện này thật đúng là có chút cổ quái.”

Trương Văn Trọng dò hỏi: “Tước sĩ Eric, ông có thử qua việc trị liệu nào đó mà không để ý hay không?”

Eric chăm chú hồi tưởng lại một chút, sau đó lắc đầu nói: “Không có sai lầm gì.” Sau đó vẻ mặt lo nghĩ, dò hỏi: “Trương tiên sinh, chuyện này có trọng yếu hay không? Nếu như không rõ ràng nguyên nhân vì sao Miệt Phiến Chung lại biến dị, có thể ảnh hưởng đến việc trị liệu của nữ hoàng bệnh hạ hay không?”

Lúc này vẻ mặt hoàng thân Charles cũng khẩn trương nhìn Trương Văn Trọng, nếu như không phải Eric đã mở miệng hỏi, chỉ sợ hắn cũng sẽ đưa ra câu hỏi tương tự.

Nhìn vẻ mặt khẩn trương của hai người, Trương Văn Trọng thản nhiên cười, hồi đáp: “Đích thật sẽ có một ít ảnh hưởng, nhưng vấn đề không lớn.”

“Vậy là tốt rồi.” Hoàng thân Charles và Eric cùng thở dài một hơi.

Trương Văn Trọng cũng không để ý tới hai người họ, mà trước tiên xem kỹ giường bệnh của nữ hoàng, sau đó lại nhìn quanh bốn phía, quan sát căn phòng xa hoa rộng lớn. Hắn đối với chung độc có một ít hiểu biết, biết muốn cho chung độc biến dị, cũng chỉ có ba cách: Một, dùng phương thức bồi dưỡng chung độc, đem nhiều loại chung độc đặt vào một đồ đựng duy nhất, cho chúng đánh nhau, chung độc nào còn sống sót cuối cùng rất có khả năng biến dị. Hai, là dùng dược vật đặc thù cũng có thể làm chung độc biến dị. Ba, khi chung độc hấp thu được đầy đủ thiên địa linh khí, cũng sẽ bị biến dị. Hơn nữa loại biến dị này chính là loại lợi hại nhất trong ba loại!

Căn cứ tình huống hiện tại mà xem, Miệt Phiến Chung ký sinh bên trong cơ thể nữ hoàng Elizabeth rất có khả năng là loại biến dị thứ ba. Chỉ là không biết chúng nó đến tột cùng trải qua cách gì hấp thu được đầy đủ thiên địa linh khí?

“Lẽ nào ở chỗ này cũng có được pháp bảo hay sao?” Trong đầu Trương Văn Trọng bỗng nhiên hiện ra một ý niệm như thế, mà trải qua một phen tỉ mỉ suy nghĩ, hắn nghĩ khả năng này rất có thể có. Cho nên trước tiên hắn lặng lẽ truyền chân nguyên phóng ra, tràn ngập toàn bộ gian phòng. Nhưng sau một phen lục soát, cũng không nhận thấy được tung tích gì của pháp bảo.

Trương Văn Trọng thu hồi chân nguyên, âm thầm suy đoán: “Nếu không có ở trong phòng này, hay là đang ở trong cung điện Buckingham?”

“Trương tiên sinh, phiền phức ngài lập tức triển khai trị liệu cho mẹ tôi đi.” Ngay lúc này hoàng thân Charles lại nói, kéo lại suy nghĩ của Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Hôm nay tôi cho nữ hoàng một thang thuốc Đông y, sau đó lại đem phương pháp nấu thuốc chỉ cho các vị. Sau khi các vị nấu thuốc xong, cho nữ hoàng uống vào, ngàn vạn lần không nên làm lỡ thời gian. Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày cho nữ hoàng uống thuốc ba lần, liên tục uống hai ngày, đợi sáng sớm ngày mốt, tôi sẽ trị tận gốc những Miệt Phiến Chung biến dị này.”

“Tốt, tốt, làm phiền Trương tiên sinh.” Hoàng thân Charles liên tục gật đầu, trong phố người Hoa tại London của có tiệm thuốc Đông y, cho nên hắn cũng không lo lắng có phương thuốc nhưng không có địa phương hốt thuốc.

Một thị nữ xinh đẹp cầm giấy bút đi tới giao cho Trương Văn Trọng. Hắn cầm lấy giấy bút, dùng tiếng Trung viết xuống tên thuốc cùng liều lượng. Bên trong đơn thuốc có Mạn Đà La Hoa, Sinh Thảo Ô, Mạt Ly Hoa Cẩn, Đường Quy và Xuyên Dụ những vị thuốc Đông y chủ dược, tác dụng chính là gây tê Miệt Phiến Chung biến dị ký sinh bên trong cơ thể nữ hoàng Elizabeth.

Chữ viết của Trương Văn Trọng đích xác thuộc hàng cao cấp, nhưng những người ngoài nghề tại đây không ai hiểu được cách thưởng thức chữ thư pháp. Trong mắt bọn họ chữ viết của Trương Văn Trọng chẳng khác gì như viết thiên thư.

Hoàng thân Charles cẩn thận nhận lấy đơn thuốc Trương Văn Trọng giao qua, lại giao cho cố vấn tư nhân tín nhiệm, phân phó: “Anh tự mình đi đến phố người Hoa tìm tiệm thuốc Đông y, theo đơn hốt thuốc!”

“Dạ.” Cố vấn tư nhân cũng không dám chậm trễ, vội vã xoay người rời đi.

244. Chương 246: Meilin Chi Giới

Cố vấn tư nhân của hoàng thân Charles vừa mới đi ra khỏi phòng, đã bị một đám người vây quanh, những chuyên gia y học Âu Mỹ vừa rồi còn có vẻ thờ ơ lạnh nhạt bên trong phòng, bọn họ cũng không tin tưởng chỉ dùng cây cỏ nấu thuốc là có thể chữa lành loại quái bệnh cho nữ hoàng Elizabeth, càng thêm không tin tưởng y thuật của Trương Văn Trọng. Nhưng bọn họ cũng không làm khó vị cố vấn tư nhân này, chỉ nói hẩn cho mượn đơn thuốc để photocopy ra vài phần, để bọn họ đem về phân tích nghiên cứu, để có thể trước khi nữ hoàng Elizabeth uống thuốc, để đạt được căn cứ chính xác vạch trần âm mưu của tên lừa gạt người phương Đông này.

Mặc dù Trương Văn Trọng nhìn thấy một màn này, nhưng cũng không hề mở miệng can trở, chỉ nhàn nhạt cười. Nhưng phản ứng của Tô Hiểu Hồng lại không được bình thản như thế, nàng bất mãn bậm môi nhỏ nhắn, cảm giận bất bình nói: “Lão sư, những người ngoại quốc này không phải người tốt, bản thân không có bản lĩnh chữa lành cho nữ hoàng Elizabeth thì thôi, không ngờ còn có mặt mũi hoài nghi y thuật của thầy!”

Nhìn biểu tình vẻ mặt tức giận của nàng, Trương Văn Trọng có chút buồn cười, nói: “Kỳ thực cũng không thể trách bọn họ, thay đổi là họ, nếu như chúng ta là họ, phỏng chừng cũng có phản ứng như thế đúng không? Nhưng như vậy cũng tốt, bởi vì bọn họ càng hoài nghi, lại càng sẽ đi nghiên cứu. Đợi khi tôi chữa xong cho nữ hoàng, trong bọn họ nhất định sẽ có người giống như Eric, đối với Đông y sản sinh hứng thú nồng hậu. Mà hứng thú là động lực lớn nhất để người ta chuyên tâm học tập. Muốn trọng chấn Đông y, cũng không chỉ cho nó hưng thịnh bên trong quốc nội, còn phải cho nó chấn hưng thật sự ở Á Châu cùng thế giới!

Tuy rằng rất tán thành cách nói của Trương Văn Trọng, nhưng Tô Hiểu Hồng vẫn có chút cảm giận, bậm môi lầm bầm: “Cũng chỉ có thầy lòng dạ rộng rãi, nếu như đổi lại là em, thế nào cũng phải cho mấy tên ngoài nghề đuôi mù này chịu chút vị đắng.”

Trương Văn Trọng đạm nhiên cười, khẽ lắc đầu cũng không nói thêm gì nữa. Hoàng thân Charles dẫn theo một nam nhân khoảng năm mươi tuổi đi tới trước người Trương Văn Trọng, cung kính nói: “Trương tiên sinh, mấy ngày nay xin mời ông ở lại cung điện Buckingham vài ngày. Vị này chính là quản gia vương thất chúng tôi tên là William Smith, hẩn sẽ an bài chỗ nghỉ chân cho ông và người của ông. Ngoài ra vô luận ông có yêu cầu gì, đều có thể nói với hẩn, hẩn sẽ toàn lực thỏa mãn cho ông.”

William Smith bước lên nửa bước, cung kính chào Trương Văn Trọng nói: “Chào ông, Trương tiên sinh, tôi là William Smith, phi thường vinh hạnh có thể cống hiến sức lực, hi vọng sự phục vụ của tôi có thể làm cho ông thấy thoải mái.”

“Chào ông, William Smith tiên sinh, thật cao hứng có thể nhận thức ông.” Trương Văn Trọng đầu tiên chào hỏi quản gia, sau đó lại nhìn hoàng thân Charles, dò hỏi: “Charles tiên sinh, tôi có thể đi dạo chung quanh cung điện Buckingham chứ?”

“Đương nhiên là được, hoàn toàn không thành vấn đề.” Hoàng thân Charles hiện tại đang lo lắng không làm hài lòng Trương Văn Trọng, làm sao lại cự tuyệt lời đề nghị cũng không có gì quan trọng của hẩn? Theo hoàng thân Charles xem ra, Trương Văn Trọng hơn phân nửa là muốn tham quan tòa cung điện Buckingham nổi tiếng thế giới này. Nếu hiện tại cung điện Buckingham cũng mở ra cho du khách tham quan, lại vì sao không để Trương Văn Trọng đi dạo chung quanh.

“Đừng nói là đi dạo chung quanh cung điện, nếu như Trương tiên sinh muốn du lịch Anh quốc hoặc toàn bộ Châu Âu ngắm cảnh du ngoạn, đều hoàn toàn không thành vấn đề. Nhưng trước khi chữa lành bệnh cho mẹ của tôi, mong Trương tiên sinh chỉ đi du ngoạn chung quanh London, đừng đi quá xa, để tránh khỏi nếu xuất hiện tình huống khẩn cấp, không cách nào lập tức trở về.” Nói đến đây, hoàng thân Charles vỗ tay, ba thị nữ lập tức đi tới, trong tay bọn họ đều cầm điện thoại di động: “Trương tiên sinh, ba điện thoại này đưa cho ông cùng hai người trợ lý. Theo tôi được biết, điện thoại của các vị khi xuất ngoại đã không thể gọi được nữa. Có điện thoại này các vị có thể liên hệ với bạn bè trong nước. Đồng thời cũng thuận tiện cho chúng tôi có thể đúng lúc liên lạc với các vị. Cho nên còn mời ông cùng hai trợ lý vui lòng nhận cho.”

Không có điện thoại di động liên lạc, thật đúng là không chút thuận tiện, cho nên Trương Văn Trọng cũng

không cự tuyệt, mà vừa cười vừa nói: “Charles tiên sinh, ông lo lắng đúng thật là chu đáo. Được rồi, tôi nhận nhân tình này, điện thoại chúng tôi sẽ thu.”

Nhận lấy điện thoại di động do hoàng thân Charles đưa qua, ba người Trương Văn Trọng đi theo William Smith tới phòng an bài cho bọn họ. Phòng của ba người rất gần nhau, trang trí bên trong phòng đều mang theo khí phái vương thất tôn quý trang nhã. Trương Văn Trọng và Tôn Ngụy thì còn tốt, dù sao đều là người có kiến thức rộng rãi. Tô Hiểu Hồng có vẻ có chút kích động, khi William Smith còn ở đây thì nàng còn cố nén không thất thố, mà đợi những người kia rời khỏi, nàng cũng đã nhịn không được, hưng phấn vùng tay hoan hô lên.

Có thể ở lại bên trong cung điện Buckingham mấy ngày, đây chính là chuyện mà trước đây Tô Hiểu Hồng nghĩ cũng không dám nghĩ. Cho nên nàng biểu hiện kích động như vậy cũng không phải là chuyện gì kỳ quái. Dù sao hiện tại nàng chỉ mới bước vào con đường tu chân, muốn giữ sự trầm tĩnh cũng vô cùng khó khăn.

Nhìn Tô Hiểu Hồng hoan hô nhảy nhót, Trương Văn Trọng cười cười, cũng không hề ngăn cản.

Tôn Ngụy tốt xấu cũng có thân phận, cho nên tuy rằng lần đầu tiên hắn đến cung điện Buckingham, nhưng biểu hiện vẫn rất bình thản, sau khi xác định chung quanh không có ai, hắn mới hỏi: “Trương ca, kế tiếp anh chuẩn bị làm gì?”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Tựa như lời tôi vừa nói, đi dạo chung quanh cung điện Buckingham.” Sau khi dùng khước mắt quan sát biểu tình trên mặt Tôn Ngụy, hắn chợt cười nói: “Thế nào, cậu đang lo lắng tôi sẽ tùy tiện xông vào nhà bảo tàng nước Anh sao?”

Tôn Ngụy xấu hổ cười cười, cũng không hề phủ nhận.

Trương Văn Trọng bật cười lắc đầu nói: “Yên tâm đi, tôi không phải loại người không có đầu óc, bất kể hậu quả mà thành con quỷ liều lĩnh. Được rồi, hai người mới bay tới Anh quốc, lẽ nào không cảm thấy mệt mỏi hay sao? Nhanh đi nghỉ ngơi, tranh thủ hồi phục lại sức khỏe thôi.”

“Được.” Tô Hiểu Hồng và Tôn Ngụy cũng không cự tuyệt, đồng thời gật đầu đáp ứng, xoay người quay trở về phòng mình.

Đợi hai người quay trở về phòng nghỉ ngơi, Trương Văn Trọng xoay người lại đi dạo trong cung điện Buckingham. Nhìn thần thái cử chỉ của hắn, thật đúng như một du khách đang ngắm cảnh. Từ khi cung điện Buckingham mở ra cho du khách tiến vào ngắm cảnh tham quan, những nhân viên công tác bên trong cung điện đã sớm nhìn thấy rất quen.

Nhưng Trương Văn Trọng chuyển động như vậy, cũng không phải đơn thuần đi dạo ngắm cảnh, mà đang tìm pháp bảo có thể khiến cho Miệt Phiến Chung bên trong cơ thể nữ hoàng Elizabeth biến dị. Nhưng chuyển động hồi lâu bên trong cung điện, vẫn không có phát hiện gì, vì vậy hắn đi ra khỏi cung điện, đi vào vườn hoa. Cuối cùng hắn đi tới một hồ nước được xây theo phong cách thế kỷ thứ chín.

Giờ khắc này, ở phía trên hồ nhân nhạ một mảnh hơi nước, làm cảnh trí của hồ có vẻ có chút như ẩn như hiện. Chính vì hồ nước có vẻ mỹ lệ này, làm tăng thêm cảm giác mờ lung cùng thần bí khiến cho kẻ khác say sưa. Trong lớp sương mù dày đặc, những con thiên nga cùng vịt trời bơi lội trong hồ, nhìn qua giống như linh thú trong ảo cảnh thần bí.

Trương Văn Trọng mỉm cười, nhẹ giọng lầm bầm: “Nguyên lai đang trốn ở chỗ này, khó trách ta kiếm khắp cung điện vẫn không thể tìm được.”

Người thường đứng cạnh hồ nước, có thể không cảm giác được điều gì dị dạng. Nhưng làm một người tu chân, đồng thời tu vi đã đạt được Luyện Khí cảnh, tương đương với Trúc Cơ đỉnh kỳ như hắn mà nói, cũng rõ ràng cảm ứng được cỗ linh lực nhân nhạ phát ra từ bên trong hồ nước.

Sau khi quan sát bốn phía một chút, xác định không ai chú ý tới chính mình, lúc này Trương Văn Trọng mới nhìn Tam Túc Ổ đang đậu trên vai phân phó: “Bay lên không trung giám thị bốn phía, nếu phát hiện có người tới gần, lập tức cho ta biết.”

“Dạ, chủ nhân.” Tam Túc Ô nhỏ giọng đáp, vỗ cánh bay lên không trung, thay Trương Văn Trọng quan sát bốn phía.

Tay phải Trương Văn Trọng ấn một pháp quyết, trong miệng rất nhanh niệm tụng chú ngữ, thi triển Thao Thủy Quyết trong đạo thuật, nước bên trong hồ trong nháy mắt biến thành hơi nước, lan tỏa ra trong không khí.

Hơi nước trong hồ nhất thời biến thành dày đặc, trong nháy mắt đã giờ tay không thấy năm ngón. Đồng thời dùng tốc độ cực nhanh, hướng bốn phía khuếch tán tràn ngập, trong tích tắc đã đem toàn bộ hồ nước cùng chu vi mười thước xung quanh toàn bộ đều bao phủ trong phiến sương mù dày đặc. Trương Văn Trọng đang đứng bên cạnh hồ nước, tự nhiên cũng không thể tránh khỏi, đã bị sương mù dày đặc bao phủ bên trong. Trong hơi nước dâng cao, nước trong hồ cũng dùng tốc độ cực nhanh rút xuống, nhưng làm kẻ khác khiếp sợ chính là, những con thiên nga cùng vịt trời sinh hoạt trong hồ, cũng không hề bị ảnh hưởng, mà dùng một loại trạng thái siêu tự nhiên đang thích ý chơi đùa trong phiến hơi nước dày đặc kia.

Tình cảnh siêu tự nhiên như thế, duy trì khoảng mười lăm phút thời gian.

Mười lăm phút sau, toàn bộ hồ nước cùng chu vi mười thước đầy ngập sương mù dày đặc. Lại hóa thành mưa phùn lất phất, rơi trong hồ nước mỹ lệ, làm hồ nước khôi phục lại dáng dấp lúc trước, đồng thời những sinh vật cũng quay trở về sinh hoạt thường ngày của mình.

Tam Túc Ô từ không trung hạ xuống, đậu trên vai Trương Văn Trọng, nhỏ giọng dò hỏi: “Thế nào, chủ nhân, có gì thu hoạch không?”

“Có.” Trương Văn Trọng mở ra tay phải, một chiếc nhẫn bạc xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, chiếc nhẫn lóe sáng lấp lánh.

Tạo hình của chiếc nhẫn cũng không có gì kỳ lạ, thậm chí có thể nói là bình thường. Chỉ là bên trong chiếc nhẫn khắc một chuỗi chữ cái tiếng Anh: Meilin Chi Giới.

245. Chương 247: Uy Lực Quá Khủng

Tên Mai Lâm* này đối với rất nhiều người mà nói, thật vô cùng quen thuộc. (Meilin)

Vị ma pháp sư này đã dùng chính trí tuệ và ma pháp của mình hiệp trợ Arthur thống nhất toàn bộ quần đảo nước Anh. Đã được người Anh tặng xưng hào ma pháp sư vĩ đại nhất từ xưa đến nay. Mà những truyền thuyết về hắn, từ lâu đã trải qua điện ảnh ti vi cùng với tranh họa, trò chơi, truyền thông, truyền khắp năm châu bốn biển. Tuy rằng bây giờ cũng không xưng là hoàn toàn nổi tiếng, nhưng một phần nổi tiếng của hắn cũng đã tương đối khá cao.

Vì vậy khi thu được chiếc nhẫn khắc chữ Meilin Chi Giới tâm tình của Trương Văn Trọng cũng thập phần khiếp sợ.

Trương Văn Trọng khiếp sợ, cũng không phải bởi vì chiếc nhẫn này của Meilin, cũng không phải bởi vì chiếc nhẫn bạc có hơn ngàn năm lịch sử vẫn còn hoàn hảo bảo lưu lại cấp bậc linh khí nhị phẩm. Mà bởi vì hắn phát hiện, chiếc nhẫn bạc này được dùng Âm Dương Luyện Khí Thuật độc môn của Âm Dương gia để luyện chế thành.

Gọi là Âm Dương gia, chính là một trong bốn đại lưu phái binh gia Trung Quốc.

Căn cứ “Hán Thư, Nghệ Văn Chí” ghi chép, từ xưa đến nay, binh gia được chia làm binh quyền mưu gia, binh tình thế gia, binh âm dương gia, và binh kỹ xảo gia bốn đại lưu phái. Mà trong bốn đại lưu phái, có binh âm dương gia là thần bí nhất, đáng sợ nhất. Đệ tử của binh âm dương gia, không chỉ am hiểu binh pháp thao lược, đồng thời còn tinh thông chiêm tinh bói toán. Nhưng then chốt nhất, là có bản lĩnh có thể mượn được lực lượng của thiên địa vạn vật thu làm mình dùng. Trong nhà binh âm dương gia, nhân vật đại biểu nhất, chính là vị Gia Cát Khổng Minh nổi danh đa trí yêu quái.

Hiện tại, Trương Văn Trọng ở trong hồ nước cung điện Buckingham tìm được chiếc nhẫn bạc do Meilin lưu lại. Không ngờ là một pháp bảo được binh âm dương gia sử dụng Âm Dương Luyện Khí Thuật độc môn

luyện chế mà thành. Đây chẳng lẽ nói, Meilin cũng không phải là pháp sư gì, mà là một người tu chân của binh âm dương gia?

Phát hiện như vậy, thật sự làm kẻ khác phải đắm chiêu! Nhưng nhìn lại miêu tả liên quan về truyền thuyết Meilin, tác dụng của hắc khí phụ tá Arthur thống nhất quần đảo Anh phát huy ra, thật đúng là có phong phạm của binh âm dương gia. Có thể hẳn thật sự là một đệ tử của binh âm dương gia cũng nói không chính xác. Theo khảo chứng, Meilin và Arthur tồn tại vào thời đại hẳn phải là công nguyên năm thứ chín. Năm công nguyên năm thứ chín vào thời của Hán Hoàn Đế Duyên Hy, Cam Anh từng phụng mệnh đi sứ đến La Mã đế quốc, tuy rằng hẳn chỉ đi tới Vịnh Ba Tư thì dừng lại, mà thời gian công nguyên năm thứ chín Hán Hoàn Đế Duyên Hy, Đại Vương Anthony Julius từng phái sứ giả đến Lạc Dương triều kiến Hán Hoàn Đế. Thương mậu đông tây phương lui tới, đã đi qua con đường tơ lụa nổi tiếng lịch sử. Theo như cách nói này, vô luận Meilin là một đệ tử binh âm dương gia đến phương tây lịch lãm tu hành hay một vị người phương tây bái tại binh âm dương gia tu hành, cũng không phải không có khả năng!

Tuy rằng đối với thân phận của Meilin rất hiếu kỳ, nhưng Trương Văn Trọng cũng không tiếp tục dây dưa trong chuyện này, hẳn đeo chiếc nhẫn bạc của Meilin vào ngón tay, xoay người rời khỏi hồ nước, đi trở vào trong cung điện Buckingham.

Tam Túc Ô đang đậu trên đầu vai hắc, thừa dịp chung quanh không người, nhìn Trương Văn Trọng hỏi ra nghi hoặc trong lòng: “Chủ nhân, Miệt Phiến Chung ký sinh bên trong cơ thể nữ hoàng Elizabeth lẽ nào bởi vì Meilin Giới mà biến dị?”

Trương Văn Trọng đáp: “Từ tình huống hiện tại mà xem, Miệt Phiến Chung ký sinh bên trong cơ thể nữ hoàng Elizabeth tám chín phần mười vì chiếc nhẫn Meilin này mà biến dị!”

Tam Túc Ô nghiêng chiếc đầu nhỏ, không giải thích được hỏi: “Nói như thế, chiếc nhẫn Meilin này là một kiện tà vật sao? Chủ nhân, ngài đeo tà vật trên người, lẽ nào không sợ nó phản phệ?”

Trương Văn Trọng bật cười, lắc đầu giải thích: “Chiếc nhẫn Meilin này, không phải là tà vật gì. Mà là một kiện bảo vật có thể hội tụ đại lượng thiên địa linh khí hiếm có. Nếu như ta đoán không sai, lúc nữ hoàng Elizabeth bị Miệt Phiến Chung ký sinh, đã từng đi qua hồ nước này, nói không chừng còn ngồi thuyền dạo một vòng. Bởi vì lúc đó bên trong hồ có nhẫn Meilin, nên linh khí vô cùng dư thừa. Đối với người thường mà nói, linh khí đối với bọn họ ảnh hưởng không lớn, sẽ chỉ làm bọn họ cảm thấy thể xác và tinh thần thư sướng, nhưng đối với loại chúng độc như Miệt Phiến Chung mà nói, sự dư thừa linh khí làm chúng nó sản sinh biến dị.”

“Nguyên lai là như vậy.” Tam Túc Ô lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra.

Trở lại cung điện Buckingham, sắc trời đã hoàn toàn tối đen.

Trương Văn Trọng đầu tiên đi cùng quản gia William Smith đến phòng bếp của vương thất, kiểm tra xem người dưới bếp có nấu thuốc đúng như cách chỉ dẫn của mình hay không, sau đó xem xét phẩm chất những loại thuốc Đông y được mua về.

Tất cả đều làm hắc rất hài lòng.

Sau đó, hắc lại gọi Tôn Ngụy cùng Tô Hiểu Hồng vẫn còn đang ngái ngủ cùng nhau ăn cơm, hai người này bởi vì vấn đề sai múi giờ, nên thần trí mơ hồ, thậm chí không hề phát hiện trên tay phải Trương Văn Trọng đeo thêm một chiếc nhẫn.

Đợi khi Trương Văn Trọng quay trở về phòng mình, đã là một giờ đêm bên quốc nội. Hắc bèn gọi điện thoại cho gia đình ở huyện Ấn Ngạc, đưa số di động của mình cho họ để họ có việc gấp có thể liên lạc cho hắc theo số điện thoại này. Sau đó hắc gọi điện cho Vưu Giai, đáng tiếc chính là điện thoại của Vưu Giai vẫn còn đang ở trạng thái khóa máy.

Đặt điện thoại sang một bên, Trương Văn Trọng giơ lên tay phải, xem kỹ chiếc nhẫn trên tay. Hắc có thể rõ ràng cảm giác được, từng sợi thiên địa linh khí đang hội tụ lại trong chiếc nhẫn. Nhưng tốc độ thiên địa linh khí hội tụ rất thông thả, xa xa không đủ làm cho hắc thỏa mãn.

Phải kích hoạt chiếc nhẫn Meilin, cho nó nhận chủ mới có thể phát huy ra được uy lực chân chính.

Trương Văn Trọng không chút do dự, lập tức tháo chiếc nhẫn xuống, nhẹ nhàng ném lên giữa không trung, đồng thời cắn đầu lưỡi, phun ra một giọt máu tươi nóng hổi ẩn chứa chân nguyên sung mãn, chuẩn xác trúng ngay chiếc nhẫn màu bạc kia.

Chiếc nhẫn vốn đang rơi trở xuống, nhất thời liền phiêu phù giữa không trung, đồng thời còn phóng ra ánh sáng màu bạc chói mắt, thẳng tắp bắn vào mi tâm của Trương Văn Trọng.

Một đạo niệm lực dâng trào giống như hồng thủy cuồng bạo vỡ òa từ trong nhẫn phóng ra, dùng uy thế như dời non lấp bể, tiến nhập vào bên trong cơ thể Trương Văn Trọng, lại tuôn về phía thần hồn nằm trong linh đài của hắn.

Chỉ trong nháy mắt, thần hồn của Trương Văn Trọng đã bị cỗ niệm lực dâng trào nuốt sống.

Luồng sóng niệm lực từ trong nhẫn Meilin phóng xuất ra cực kỳ mạnh mẽ, dù người tu chân có tu vi Nguyên Anh kỳ cũng chưa chắc ngăn cản nổi, mà một khi thất thủ, thần hồn của bọn họ sẽ triệt để mất đi. Tu vi của Trương Văn Trọng tuy rằng chỉ ở tương đương Trúc Cơ đỉnh kỳ, nhưng thần hồn của hắn lại thập phần cường đại, thậm chí còn bảo lưu cả trạng thái thần tiên đỉnh kỳ ngày trước. Cho nên cỗ niệm lực phóng xuất ra từ nhẫn Meilin, tuy rằng như hồng thủy cuồng bạo, nhưng thần hồn của hắn vẫn không chút sợ hãi, rất có một loại tư thái:

“Hắn cường mặc hắn cường, gió mát phủ núi.

Hắn hoành mặc hắn hoành, trăng vẫn sáng chiếu sông dài.”

Luồng niệm lực tập kích, giằng co suốt một giờ.

Một giờ sau, ánh sáng bạc phóng xuất từ nhẫn Meilin đã biến mất không còn nhìn thấy, mà niệm lực dâng trào kia cũng đã tiêu tan vô hình. Trương Văn Trọng nắm chắc thời cơ then chốt này, đem chân nguyên bản thân đưa vào trong nhẫn Meilin, đến tận đây, chiếc nhẫn Meilin có cấp bậc nhị phẩm linh khí đã chân chính nhận thức Trương Văn Trọng là chủ nhân, triệt để lưu lại dấu vết lạc ấn của hắn.

Trương Văn Trọng đưa tay phải, chiếc nhẫn Meilin chậm rãi rơi vào trong bàn tay của hắn.

Lại một lần nữa đeo lại chiếc nhẫn trên ngón tay, Trương Văn Trọng khoanh chân ngồi, làm tốt chuẩn bị, mới truyền một đạo chân nguyên vào trong nhẫn Meilin.

Ánh sáng màu bạc lại lần nữa phóng ra từ trong nhẫn Meilin, nhưng lúc này ánh sáng màu bạc cũng không bắn vào mi tâm Trương Văn Trọng, mà thẳng trực tận trời, sau đó hóa thành những vết sáng nhỏ, hướng bốn phương tám hướng tràn ngập khuếch tán.

Một mảnh sương mù dày đặc xuất hiện trên bầu trời London, trong tích tắc, đã đem toàn bộ bầu trời London che phủ lại.

Thế nhưng London vốn là một thành thị rất nhiều sương mù quanh năm bao phủ, cho nên phiên sương mù dày đặc thỉnh linh xuất hiện cũng không khiến cho người quan tâm.

Nhưng khác với người thường chính là, những kỳ nhân dị sĩ bản thân đang ở lục địa Châu Âu, đều cảm ứng được thiên địa linh khí biến hóa, ngay một khắc, bọn họ khiếp sợ há to miệng, bởi vì bọn họ phát hiện, linh khí dào dạt trên quần đảo Anh, đang giảm mạnh với tốc độ điên cuồng!

Không hề nghi ngờ, biến hóa như vậy đúng là cực kỳ khác thường!

“Úc! Phật tổ, thượng đế, thánh Ala...” Rốt cục quần đảo Anh đang xảy ra chuyện gì?” Giờ khắc này, trên đại lục Âu Châu, không biết đang có bao nhiêu kỳ nhân dị sĩ, đang khiếp sợ hướng thần linh tín ngưỡng của họ đặt câu hỏi.

Những kỳ nhân dị sĩ đang ở trên quần đảo Anh càng thêm kinh ngạc không ngớt, đồng thời cũng lo lắng tìm kiếm nguyên nhân linh khí giảm mạnh. Nhưng linh khí toàn bộ quần đảo đang giảm mạnh như nhau, dù bọn họ muốn tìm nguyên nhân cũng không biết tìm từ nơi nào.

Giờ khắc này, Trương Văn Trọng vốn là đầu số gây nên hiện tượng, tuy rằng đã suy đoán được chuyện xảy ra tối hôm nay, tất nhiên sẽ tạo sự quan tâm khắp nơi, nhưng hiện tại hắn cũng không có lòng để ý tới. Bởi vì linh khí toàn bộ quần đảo Anh đang ở trạng thái cực kỳ điên cuồng, dưng mãnh tràn vào trong thân thể

hắn. Hắn phải tập trung toàn bộ tinh thần để thu nạp, dẫn đạo linh khí, hơi có vô ý sẽ bị linh khí làm nổ bạo thân thể!

Uy lực của nhãn Meilin, cũng quá mức bá đạo đi thôi?

Uy lực cường đại như vậy, vốn không phải một nhị phẩm linh khí có được!

Đây đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

246. Chương 248: Dưỡng Khí Cảnh Độ Nhất Tầng

Một buổi tối này, đã định trước sẽ làm rất nhiều người khó có thể đi vào giấc ngủ, cũng đã định trước sẽ làm cho họ cả đời khó quên.

Cảnh tượng linh khí của quần đảo Anh giảm mạnh quỹ dị, kéo dài suốt ba canh giờ mới ngưng hẳn.

Khi cảnh tượng quỹ dị ngưng hẳn, những kỳ nhân dị sĩ có thể cảm ứng được thiên địa linh khí tại đại lục Châu Âu, tất cả không tự chủ được thở ra từng ngụm khí thô. Bởi vì bọn họ đều đang sợ hãi, đang lo lắng, nếu như tình huống linh khí giảm mạnh vẫn tiếp tục duy trì xuống tới, đợi khi toàn bộ linh khí của quần đảo Anh toàn bộ bị nuốt chửng, có phải sẽ đến phiên đại lục Châu Âu? Đợi khi linh khí của đại lục Châu Âu cũng bị nuốt hết, có phải sẽ đến phiên toàn bộ địa cầu? Nếu như thực sự là như vậy, đối với người thường mà nói có thể không ảnh hưởng gì quá lớn, nhưng đối với những kỳ nhân dị sĩ như bọn họ mà nói, không thể nghi ngờ là tai ương ngập đầu.

Kỳ nhân dị sĩ của đại lục Châu Âu trong lúc thở dài, cũng khiếp sợ phát hiện, linh khí dào dạt tại quần đảo Anh, không ngờ trong vòng ba canh giờ đã giảm mạnh hơn phân nửa!

Mặc dù trên thế giới này hiện nay, thiên địa linh khí đã phi thường loãng, nhưng phân nửa linh khí của toàn bộ quần đảo Anh biến mất, cũng đủ làm cho kẻ khác lưu luyến.

Những kỳ nhân dị sĩ trên đại lục Âu Châu đều đang hiểu kỳ suy đoán, đến tột cùng là ai, đã chọn dùng loại phương pháp gì có thể ở trong một đêm, nuốt chửng phân nửa linh khí thiên địa của quần đảo Anh?

Bất quá tuy rằng họ khiếp sợ, tuy rằng hiểu kỳ cùng ước ao, nhưng kỳ nhân dị sĩ chân chính đến quần đảo Anh để tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân lại không nhiều lắm. Bởi vì hiện tại linh khí quá loãng trên thế giới, có thể làm việc tu luyện trở nên phi thường gian nan, điều này cũng làm cho những kỳ nhân dị sĩ trở nên phi thường cẩn thận. Theo bọn họ xem ra, có thể ở trong một đêm thôn phệ được hơn phân nửa linh khí thiên địa của quần đảo Anh, mặc kệ hắn dùng phương pháp gì, tu vi khẳng định đã cường hãn đến nỗi làm kẻ khác sợ hãi. Chạy đi trên chốc một người như vậy, cùng muốn chết có gì khác nhau?

Người ta có thể trong một đêm thôn phệ phân nửa thiên địa linh khí của quần đảo Anh, nói không chừng chỉ cần gờ tay nhấc chân, phóng xuất ra linh khí lớn như cung điện Buckingham của London. Linh khí mạnh mẽ như vậy, không phải tùy tiện người nào cũng có thể chịu được! Không có thực lực cũng đừng chạy đi tìm phiền phức, đại bộ phận kỳ nhân dị sĩ Châu Âu đều rất ăn ý tuyển chọn thái độ như không hề nhìn thấy được gì.

Đương nhiên, cũng có một chút gia tộc và tổ chức có được nội tình thâm hậu, ỷ vào gia tộc nhiều người thế mạnh, phái đi tinh anh dưới trướng, đi tới Anh quốc để điều tra nguyên nhân sự kiện lần này. Mà thế lực bản thổ Anh quốc, cũng đã triển khai điều tra nhiều mặt. Nhưng tạm thời còn chưa có ai đưa ánh mắt hoài nghi đến Trương Văn Trọng đang ở bên trong cung điện Buckingham.

Bên trong cung điện Buckingham, cả người Trương Văn Trọng đầm đầy mồ hôi nằm trên mặt đất, đang thở hổn hển từng ngụm từng ngụm. Mồ hôi từ người hắn tuôn ra, làm ướt đầm cả tấm thảm lông dê bên dưới, dù là như vậy, nhưng trên mặt hắn lại không hề nhìn thấy vẻ uể oải chút nào. Nhất là ánh mắt của hắn, càng cực kỳ sắc bén, thậm chí làm cho người ta có loại cảm giác như thực chất.

Vào lúc này, tu vi của Trương Văn Trọng đã đột phá Luyện Thể cảnh, tiến nhập vào Dưỡng Khí cảnh. Tu vi của hắn hiện tại đang ở Dưỡng Khí cảnh tầng thứ nhất: Khí Thôn Sơn Hà. Tu vi này tương đương với tu vi của người tu chân Kết Đan hậu kỳ.

Không chỉ tu vi của Trương Văn Trọng có sự đề thăng, dù là tu vi của Tam Túc Ô cũng đã tiến triển nhảy vọt. Trước đó nó chỉ là một con linh cầm nhị phẩm, thế nhưng hiện tại đã vọt tới ngũ phẩm. Cặp mắt của nó cũng bởi vì vậy biến thành màu vàng kim.

Khắp bốn phía Trương Văn Trọng, là Phong Lôi Hỏa Thạch Phiến, Tam Xích kiếm, Desert Eagle cùng pháp bảo phòng ngự hình dáng đồng hồ đeo tay. Ngoài ra, Hỗn Độn Lô cũng biến trở về nguyên dạng nằm ngay bên trái Trương Văn Trọng. Trên thân nó mọc đầy khói xanh mềm mại tỏa ra, đang từ nắp lô tràn ra bên ngoài.

So sánh với trước đó, phẩm gia và uy lực của mấy món pháp bảo đều có sự đề thăng nhất định. Dù sao hiện tại tu vi của Trương Văn Trọng có hạn, muốn một mình thôn phệ phân nửa linh khí thiên địa của quần đảo Anh căn bản không có khả năng. Nếu như cường ngạnh làm như vậy, tám chín phần mười sẽ giống như một quả cầu bị thổi phồng, sau một thanh âm “phanh” vang lên, sẽ bị nổ tung.

Trương Văn Trọng tự nhiên không hi vọng chuyện như vậy xuất hiện, cho nên hắn dẫn dắt một bộ phận linh khí để rèn luyện vài món pháp bảo, để phẩm gia của chúng có thể đề thăng. Ngoài ra, hắn còn đem toàn bộ linh khí còn dư lại truyền vào chứa trong Hỗn Độn Lô. Làm cho Hỗn Độn Lô được linh khí dư thừa tắm bổ, đề thăng trở thành nhất phẩm linh khí, đem những linh khí tiến hành tinh luyện, bấm tay tính toán cũng đã đến thời gian khai lộ.

“Oanh.” Một tiếng vang nhỏ trong Hỗn Độn Lô truyền ra, nắp lô tự động bốc lên, sau đó chậm rãi rơi sang một bên. Thoáng chốc một hương vị thơm ngát từ bên trong Hỗn Độn Lô tán phát đi ra.

Trương Văn Trọng từ trên mặt đất bò lên, đi tới bên cạnh Hỗn Độn Lô, nhìn thoáng vào trong lô. Ở bên trong lô, có gần một trăm viên đan hoàn màu nhũ trắng, những viên đan hoàn này chính là linh khí sau khi cô đọng lại.

Cảm nhận lực lượng bên trong cơ thể, xem kỹ pháp bảo đã đề thăng phẩm giai cùng uy lực, cùng Linh Khí Hoàn bên trong đỉnh lô, Trương Văn Trọng không khỏi cười khê lên, tự than thở: “Thực sự không ngờ, lần này thu hoạch thật đúng là không nhỏ.” Hắn đem những pháp bảo trên mặt đất cùng Linh Khí Hoàn thu trở lại.

Sau đó, Trương Văn Trọng giơ lên tay phải, ngưng mắt nhìn chiếc nhẫn bạc Meilin trên ngón tay.

Nếu như nói ngay lúc ban đầu, Trương Văn Trọng còn đang kinh ngạc vì sao chiếc nhẫn bạc chỉ có cấp bậc linh khí nhị phẩm lại có thể hội tụ nhiều linh khí như vậy, nhưng trong nháy mắt linh khí kết thúc hội tụ, hắn cũng đã triệt để hiểu được nguyên do trong chuyện này.

Bởi vì ngay trong lúc đó, một thanh âm già nua đã dùng tiếng Trung Quốc cổ, tiếng Latinh cổ, tiếng Hy Lạp cổ cùng với tiếng Anh cổ luân phiên nói bên tai hắn: “Vô luận là ai kích hoạt được giới chỉ(chiếc nhẫn) này, thỉnh thay ta đến quận Quảng Hán tại Hán quốc nằm ở đông phương xa xôi, nơi đó là cố hương của ân sư ta. Thỉnh thay ta đến thăm một lần, thấp một nén nhang, xem như báo đáp, ta sẽ bang trợ người đề thăng tu vi trên diện rộng...”

Nhìn chiếc nhẫn Meilin trên tay, Trương Văn Trọng lắc đầu lẩm bẩm: “Meilin a Meilin, may là giới chỉ của người do ta kích hoạt. Nếu như đổi lại là những người khác, chỉ cần tu vi không đạt được Nguyên Anh hậu kỳ, chỉ cần không mang theo pháp bảo hộ thân, chỉ sợ đều bị người dùng binh âm dương gia bí pháp kết hợp với linh khí do giới chỉ hội tụ tới làm nổ tung đi thôi? Cách giải quyết như vậy của người, quả thực chẳng khác gì một thiên kiếp có uy lực nhỏ.”

Sau khi tắm rửa, thay đổi một thân quần áo, đồng thời sắp xếp lại căn phòng như cũ, Trương Văn Trọng mới đẩy cửa đi ra ngoài.

Lúc này sắc trời đã gần sáng.

Tôn Ngụy và Tô Hiểu Hồng vẫn còn đang ngủ say trong phòng mình. Mà vị ký giả Cốc Vũ từ Trung Quốc đi theo Trương Văn Trọng tới nước Anh cũng không ở lại trong cung điện Buckingham mà lại ở trong một khách sạn gần bên cung điện, dù sao tất cả chi tiêu đều do Ung Thành Nhật Báo phụ trách chi trả. Vị chủ biên của Ung Thành Nhật Báo còn đang điện thoại bảo chứng son sắt với Cốc Vũ, chỉ cần nòng theo sát

Trương Văn Trọng, có thể mỗi ngày truyền về tin tức mới, như vậy chờ khi nàng quay trở lại quốc nội, vị trí phó chủ biên sẽ thuộc về nàng.

Cốc Vũ như thế nào cũng không có nghĩ đến, ngay mấy ngày hôm trước nàng còn vì chuyện có được chính thức làm ký giả hay không mà khổ não không ngớt. Hiện tại vị trí phó chủ biên tòa soạn lại nghiêm nhiên trở thành vật trong lòng bàn tay của nàng. Không chỉ như vậy, còn có mấy tòa soạn báo đều có lực ảnh hưởng lớn cũng hướng nàng ném cành oliu, đưa ra đãi ngộ thật dày, mời nàng gia nhập vào công ty của họ. Cốc Vũ rất rõ ràng, nàng có thể trở thành bánh trái thơm tho như vậy, nguyên nhân đều là vì có Trương Văn Trọng. Trong lòng ôm niềm cảm kích đối với hắn, nàng cũng thực sự càng chăm chú đưa tin, cũng không giống như có những ký giả, vì hiệu quả tin tức mà ngắt đầu bỏ đuôi.

Ra khỏi phòng, Trương Văn Trọng hoạt động tay chân một chút, tuy rằng một đêm không ngủ, nhưng bởi vì thu nạp đại lượng linh khí, cho nên hắn không có cảm giác uể oải, trái lại còn cảm thấy thân thể tinh lực mười phần. Giờ khắc này, trong ánh mắt hắn lóe ra ánh sáng thường ngày đã trở nên tắt hẳn, hắn lại khôi phục lại hình tượng bình thường như ngày trước.

Vừa hoạt động thân thể, Trương Văn Trọng vừa đi tới phòng bệnh của nữ hoàng Elizabeth, muốn kiểm tra xem tình huống của bà một chút. Nhưng khi hắn đi vào phòng của nữ hoàng, lại kinh ngạc phát hiện, hai người đàn ông thân mặc giáo bào màu đỏ, đang đứng bên cạnh giường nữ hoàng Elizabeth, đang kiểm tra thân thể cho bà.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng đi vào, hai người mặc giáo bào màu đỏ nghiêng đầu qua nhìn hắn, không hèn mà cũng nhũn mảy. Trong đó một người đeo kính mắt còn dò hỏi hoàng thân Charles đang đứng bên cạnh: “Vương tử điện hạ, gã tiểu tử này là do các vị mời đến từ phương Đông?”

Hoàng thân Charles gật đầu đáp: “Đúng vậy, giáo chủ Richard.”

“Tôi cũng có quen vài bác sĩ Đông y, tôi cũng từng học qua y thuật Đông y.” Một người chậm rãi mở miệng nói: “Không thể phủ nhận, có chút tật bệnh Đông y thật có hiệu quả trị liệu rất tốt. Nhưng muốn dùng Đông y trị liệu bệnh của nữ hoàng bệ hạ...” Nói đến đây hắn dừng lại, gương mặt lộ vẻ cười nhạt lắc đầu. Tuy rằng không tiếp tục nói xong, nhưng ý tứ của hắn cũng đã nói rất rõ ràng.

Trương Văn Trọng thần nhiên cười, nói: “Đông y có thể trị liệu được bệnh của nữ hoàng bệ hạ hay không, không phải do ông nói là được, cũng không phải do tôi nói được, mà là sự thực định đoạt!” Hắn đi tới trước người hai người mặc giáo bào màu đỏ, chấp tay nói: “Còn chưa thỉnh giáo, hai vị là?”

“Thánh Công Hội giáo chủ Richard.”

“Thánh Công Hội giáo chủ Tyson.”

Hai vị giáo chủ đáp lời, đồng thời bọn họ cũng dùng ánh mắt sắc bén nhìn kỹ Trương Văn Trọng.

247. Chương 249: Y Thuật Của Richard, Tyson

Trương Văn Trọng để mặc cho hai vị Richard, Tyson giáo chủ Thánh Công Hội tiến vào trong phòng đàm tri cho nữ hoàng Elizabeth. Hắn cũng nhìn ra, hai vị giáo chủ Thánh Công Hội này không phải người thường. Vị giáo chủ tên Richard kia, tuy dáng người nhỏ con, nhưng trong đôi con ngươi ẩn giấu dưới cặp kính mắt kia, thỉnh thoảng sẽ lóe ra một đạo tinh quang âm lãnh. Đồng thời ở trên người của hắn còn tràn ngập linh khí, hiển nhiên tu vi cũng không phải tầm thường.

Còn vị giáo chủ tên Tyson kia, dáng người lại mười phần cao lớn. Ngay cả chiếc áo dài buông thõng xuống dưới chân, vẫn không thể che giấu nổi bộ ngực rắn chắc khỏe mạnh của hắn. Mặc dù trên người hắn không tản mát ra linh khí tự nhiên, nhưng Trương Văn Trọng lại có thể nhìn ra, hắn kiên tu ngoại công hắn là đã đạt tới cảnh giới Thiên Cấp cao thủ!

So sánh cùng Trương Văn Trọng, thì hai vị giáo chủ Thánh Công Hội vừa đi vào trong phòng này, mặc dù đã tỉ mỉ quan sát, thậm chí còn dùng thần thuật “Chân Thực Nhân” nhưng vẫn không thể nhìn ra tu vi nông cạn của Trương Văn Trọng.

Sau khi bước chân vào Đường Khí cảnh, Trương Văn Trọng cũng tiến vào trạng thái thiên nhân hợp nhất. Đừng nói là hai vị Richard, Tyson giáo chủ Thánh Công Hội, cho dù là tu chân đại phái cũng đừng hòng nhìn thấu được tu vi của Trương Văn Trọng.

Trải qua một phen quan sát tỉ mỉ, lúc sau Richard cùng Tyson nhận định Trương Văn Trọng thực sự không phải dị năng giả của phương Tây, cũng không phải người tu chân của phương Đông, chỉ là một gã phạm nhân thông thường. Tuy có luyện qua võ nhưng ngộ tính không cao, tu vi chỉ mới bước vào Địa Cấp sơ kỳ mà thôi. Nhân vật như vậy, ở trong đám người thường, có lẽ cũng được coi là tinh anh, nhưng ở trong mắt hai người bọn họ thì lại quá mức bình thường. Bất quá, dù sao Trương Văn Trọng cũng là bác sĩ do hoàng thân Charles mời về chữa bệnh cho nữ hoàng Elizabeth, nên hai vị giáo chủ không dám nhiều chuyện.

Tyson dáng người khôi ngô, hướng về phía Trương Văn Trọng khoát tay áo, dùng giọng điệu không kiên nhẫn nói: “Được rồi, tiểu tử Đông y, ngươi có thể rời khỏi đây rồi. Sẽ có người an bài cho các ngươi về nước. Quái bệnh của nữ hoàng, không phải ngươi, cũng không phải Đông y có khả năng trị được. Chỉ khi ta và Richar giáo chủ liên thủ, mới đuổi được tà vật trốn ở trong người nữ hoàng, giúp bà ấy vượt qua căn bệnh quái lạ này.”

Trương Văn Trọng không hề nổi giận, xoay người muốn đi. Nhưng lại không hề làm cho Tyson được mãn nguyện, mà đi tới cạnh bàn kéo một cái ghế ra ngồi xuống. Theo sau nhếch miệng cười nhạt nói: “Tôi ngồi ở đây cũng không quấy rầy các ông. Nếu các ông có thể chữa khỏi bệnh cho nữ hoàng Elizabeth, tự nhiên sẽ là chuyện đáng vui mừng. Nếu như không thể, có tôi ở đây, tốt xấu gì cũng thay mặt các ông vắng hòi lại cục diện.”

“Ngươi...” Lời nói này của Trương Văn Trọng khiến cho Tyson nổi giận, hai con ngươi trong mắt dựng thẳng lên.

Chứng kiến bão tố chuẩn bị xảy ra ngay tại đương trường, thì giáo chủ Richard cũng ngăn trở đúng lúc, hấn đưa mắt lạnh lùng nhìn Trương Văn Trọng, theo sau hướng Tyson nói: “Chuẩn bị tiến hành phẫu thuật cho bệ hạ!”

Tyson chỉ vào Trương Văn Trọng, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Hắn thì sao? Chẳng lẽ để cho hắn ở đây nhìn trộm ư?”

Richard tùy tiện đáp lời: “Để cho hắn ở đây nhìn xem, chẳng lẽ ông sợ hắn học trộm được hay sao? Để hắn tận mắt chứng kiến quá trình chữa bệnh cho nữ hoàng, hắn mới tâm phục khẩu phục chúng ta.”

“Việc này...” Tyson do dự một lúc, sau đó than thở nói: “Được rồi, nếu ông đã quyết định, vậy thì làm theo lời ông đi. Dù sao tổng giám mục cũng phân phó tôi, hết thấy đều nghe theo hiệu lệnh của ông.”

Khẽ lắc đầu, hấn bước ra bên ngoài kêu người đi chuẩn bị phòng giải phẫu cùng dụng cụ phẫu thuật.

Đám nhân viên y tế ở bên ngoài nhận được mệnh lệnh, cũng khẩn trương chân tay, bố trí gian phòng ở ngay cạnh thành một phòng giải phẫu đạt tiêu chuẩn vô khuẩn.

Trong lúc Tyson chỉ huy đám nhân viên y tế chuẩn bị phòng giải phẫu, thì Richard cũng tự mình kiểm tra vết thương ở trên người nữ hoàng Elizabeth. Richard quan sát tỉ mỉ...những viên bọt nhỏ không ngừng nổi mẩn ở trên cơ thể nữ hoàng. Trong bất tri giác, ánh mắt của hấn lại liếc nhìn về phía Trương Văn Trọng. Hấn nghĩ mãi không ra, Trương Văn Trọng rõ ràng chỉ là một tên Địa Cấp sơ kỳ. Tại sao lúc này biểu hiện của hấn lại vô cùng nhân nhã như thế đây?

Khoảng một lát sau, Tyson dẫn người đẩy một chiếc xe cáng lại đây, cẩn thận chuyển nữ hoàng Elizabeth nằm lên, đưa bà sang bên phòng giải phẫu. Trương Văn Trọng cũng không khách sáo, hồ hững đi theo phía sau Richard cùng Tyson. Mà ngay cả hoàng thân Charle cũng vội vàng chạy theo vào trong phòng giải phẫu.

Trải qua một phen sát trùng vô khuẩn xong. Trương Văn Trọng cũng không có đi tới gần bàn mổ, mà đứng ở một góc sáng sủa cách đó không xa. Hoàng thân Charles đi tới bên cạnh hấn, nhỏ giọng áy náy: “Trương tiên sinh, chuyện hôm nay mời hai vị giáo chủ Thánh Công Hội đến là do Phillip cha tôi ước hẹn. Tôi hoàn toàn không biết việc này.”

Bởi thế nên Trương Văn Trọng mới biết, vị lão nhân đứng ở bên cạnh bàn mổ kia, thần tình lo lắng nắm chặt song quyền, nguyên lai chính là chồng của nữ hoàng, ông già của Charles, thân vương Phillip.

“Không sao cả.” Trương Văn Trọng cười nhạt một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

Điều này làm cho hoàng thân Charles đứng ở bên cạnh hắn, tâm tình lo lắng không yên, không đoán được đến tột cùng thì trong đầu Trương Văn Trọng đang suy nghĩ cái gì. Tuy rằng lúc này hai vị giáo chủ đang chữa bệnh cho mẹ mình, nhưng hoàng thân Charles lại không an tâm, thậm chí hắn luôn luôn có cảm giác, hôm nay nhất định sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Khi hai vị giáo chủ Richard cùng Tyson đang chuẩn bị tiến hành phẫu thuật cho nữ hoàng Elizabeth, thì Trương Văn Trọng luôn luôn bảo trì im lặng, bỗng nhiên lại mở miệng nói: “ Hai vị giáo chủ, tôi phải nhắc nhở hai ông một chút. Kí sinh trùng ở trong cơ thể nữ hoàng là Chung độc ẩn chứa kịch độc. Một khi ấu trùng gặp tổn thương, độc dịch sẽ trào ra, hòa lẫn vào trong máu, nhiều nhất chỉ một phút sau nữ hoàng Elizabeth sẽ đột quỵ tim mà chết đi.”

Động tác của hai vị giáo chủ Richard, Tyson không khỏi chậm lại, mặc kệ những lời này là thật hay giả. Bọn họ dĩ nhiên phải động thủ cẩn thận. Nếu như nữ hoàng có mệnh hệ gì, hai người bọn họ cũng không thể gánh vác nổi trọng trách.

Tyson nghiêng đầu trừng mắt nhìn Trương Văn Trọng, hàm hực: “Người nói làm gì? Chúng ta sớm đã biết rồi!”

Trương Văn Trọng lãnh đạm cười, cũng không thèm đôi co với hắn.

Richard nhíu mày: “Tốt lắm, giáo chủ Tyson, tập trung tinh lực đi. Hãy chữa khỏi quái bệnh cho nữ hoàng rồi mới nói chuyện sau.”

“Ừm.” Tyson gật đầu. Theo sau thu liễm tinh thần, cầm một con dao phẫu thuật ở trong khay dụng cụ lên. Hắn và Richard đều không cần trợ thủ, bởi vì đối với hai người mà nói, có thêm người khác ở bên cạnh, không tạo nên trợ giúp gì, ngược lại còn làm vướng víu tay chân.

“Bắt đầu đi.” Richard nói xong, liền xuất ra một chiếc hộp gỗ tạo hình cổ xưa. Vừa mở nắp, chỉ thấy bên trong đựng một cuộn tơ màu vàng óng. Người bình thường tự nhiên không nhìn ra chỗ kỳ diệu của nó. Nhưng Trương Văn Trọng là người tu chân, đối với linh khí phi thường mẫn tuệ. Hắn phát hiện trong cuộn tơ vàng óng này có ẩn chứa linh khí cực kì tinh thuần.

Đầu tiên Trương Văn Trọng khẽ nhíu mày, theo sau cũng giật mình đoán ra ý đồ của hai vị giáo chủ Thánh Công Hội.

Richard híp mắt thu liễm tinh thần, nhìn chăm chăm xuống khối u chạy trên người nữ hoàng Elizabeth. Đợi khối u di chuyển tới cánh tay phải, hắn mới dùng tốc độ cực nhanh, rút hai sợi tơ vàng óng ra, thắt chặt vào hai đầu cánh tay của nữ hoàng Elizabeth. Hoàn hảo, đem cái khối u gồ lên kia giữ chặt lại giữa trung tâm, khiến nó không thể di chuyển.

Cùng lúc đó, trong đôi mắt của Richard xuất hiện hai đạo tinh quang, ngẩng mặt nhìn Tyson đứng ở phía đối diện quát: “Khối u nằm dưới da một centimet.”

“Hiểu rồi.” Tyson mau chóng đáp lời. Hiển nhiên đây không phải là lần đầu tiên hai người liên thủ. Ngay khi Richard dùng hai sợi tơ bắt giữ khối u, báo cáo số liệu. Thì tay phải của Tyson cũng lập tức hạ xuống, một ánh đao sắc lạnh thoáng hiện, nhất thời khối u di căn bị lòi ra khỏi miệng vết thương. Cơ hồ là cùng một thời gian, tay trái của Tyson cầm chiếc kẹp gấp con Chung độc đang không ngừng giãy giụa ra ngoài.

Đây là ấu trùng Chung độc dị biến, lúc trước Trương Văn Trọng kiểm tra bệnh trạng của nữ hoàng Elizabeth, đã phát hiện, những khối u di căn dưới lớp da chỉ là ấu thể chưa trưởng thành. Còn Chung độc dị biến trưởng thành thì đang ẩn trốn ở sâu trong lục phủ ngũ tạng. Nhất là con mẫu Chung đang kí sinh ở trái tim của nữ hoàng Elizabeth II.

Rất nhanh, một nữ y tá bưng khay đến gần. Tyson liền đem con ấu trùng Chung độc bỏ vào trong khay inox, theo sau dùng sức khóa kẹp.

“Ọc.” một tiếng, con ấu trùng Chung độc bị kẹp thành thịt nát hỗn hợp cùng niêm dịch. Nhất thời trong chiếc khay inox liền tản mát ra một mùi tanh hôi khiến người khác ngửi thấy phải buồn nôn.

Tyson ném luôn chiếc dụng cụ kẹp vào trong khay inox. Đối lấy một cái mới tinh.

Trương Văn Trọng lên tiếng nhắc nhở: “Hỗn hợp thịt nát và niêm dịch của ấu trùng có ẩn chứa chất kích độc. Mau đem nó đi hỏa thiêu đi!”

Richard nhú mồm, nhìn người nữ y tá kia phân phó: “Làm theo hấn nói.”

Nhưng Tyson lại bất mãn trợn mắt lườm Trương Văn Trọng. Ngoài miệng lẩm bẩm: “Ai cần người nói? Ta cũng biết phải dùng lửa thiêu hủy nó mà.”

Trương Văn Trọng cười nhạt, cũng không muốn tranh luận với hấn. Còn Richard cùng Tyson thì vẫn mãi miết phẫu thuật, bọn họ dùng phương pháp này để trừ bỏ ấu trùng dị biến đi căn dưới lớp da.

Sau khi xử lí xong khối u di căn cuối cùng chạy bên dưới lớp da. Đồng thời bọn hấn cũng không biết...nguy hiểm....đang lặn lẽ tới gần bọn hấn.

248. Chương 250: Miệt Phiến Cổ Dị Biến Đáng Sợ

Richard dùng phương pháp cũ, dồn khối u di căn chuyển đến khuỷu tay, rồi dùng hai sợi tơ vàng óng chế trụ ấu trùng. Theo sau nhìn Tyson báo danh vị trí ấu trùng tiềm ẩn: “Dưới da 1,5cm.”

“Hiểu rồi.” Tyson gật đầu trả lời. Bởi vì chỉ còn lại một khối u này nữa thôi. Cho nên tâm tình đang khấn trương của hấn cũng hơi nói lỏng ra. Thậm chí còn lén ngoảnh mặt nhìn về phía Trương Văn Trọng nhếch miệng cười, dùng ngữ khí châm chọc nói: “Ha ha, tiểu tử kia, người đã nhìn thấy chưa? Thân thể của nữ vương chỉ còn lại một con tà vật cuối cùng này thôi. Sau khi giải quyết nốt, khẳng định nữ vương sẽ khỏi bệnh.”

Dứt lời hấn quay đầu lại, nắm chặt dao mổ trong tay nhẹ nhàng hạ xuống, rạch một vết dài lên trên cánh tay, nơi khối u di căn bị chế trụ.

Trương Văn Trọng cười nhạt, không có đem lời châm chọc của Tyson để vào trong lòng. Thậm chí còn định hảo tâm nhắc nhở, những khối u di căn chạy dưới lớp da nữ hoàng Elizabeth, chẳng qua chỉ là ấu trùng mà thôi. Những con ấu trùng trưởng thành rồi, thì đang ẩn núp ở trong lục phủ ngũ tạng của nữ hoàng Elizabeth kia kìa. Mà Chung độc mẫu thể có khả năng sinh sản, lại bám vào quả tim của bà ta. Nếu không trực ấu trùng trưởng thành và mẫu chung ra bên ngoài cơ thể. Vậy cũng chỉ xem là chữa trị phần ngọn mà không chữa trị tận gốc. Chẳng qua bao lâu thời gian, lại sẽ xuất hiện những khối u di căn chạy ở dưới lớp da bên ngoài cơ thể nữ hoàng Elizabeth. Với trạng huống sức khỏe hiện tại của nữ hoàng, rất có thể sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng.

Thế nhưng....ngay khi Trương Văn Trọng định mở miệng nhắc nhở hai vị giáo chủ thì, đột nhiên lại phát hiện ra thân thể của nữ hoàng Elizabeth phát sinh biến hóa. Vốn hấn khẽ nhú mồm một cái, theo sau nhìn Tyson khấn trương quát lớn: “Cẩn thận! Lui về phía sau mau lên!”

Tyson đối với tiếng quát chói tai của Trương Văn Trọng rất là bất mãn, nếu không phải bởi vì hai cánh tay rần chắc dị thường, chỉ sợ đã rạch nhầm vết thương cho nữ hoàng Elizabeth rồi.

Bất quá, hấn vẫn cẩn thận gấp con ấu trùng Chung độc ra bên ngoài. Không thèm quay đầu nhìn lại Trương Văn Trọng, chỉ bất mãn hừ lạnh nói: “Gã tiểu tử, người ồn ào như vậy là có mục đích gì...?”

Chưa nói dứt lời, thì ngữ khí của hấn lại biến chuyển đột ngột: “A...lạy chúa... đây là cái thứ quái quỷ gì vậy?”

Một con Miệt Phiến Chung dị biến chui ra từ trong vỏ ấu trùng, cả người dính đầy máu tươi. Nó hung hăng rít lên một tiếng ngân nga chói tai, mở đôi cánh đỏ thẫm trên lưng ra bay lên, phóng về phía Tyson.

Tyson dù sao cũng là võ giả Thiên Cấp. Dưới tình huống kinh hãi, phản ứng của hấn cũng tương đối nhanh nhẹn, chiếc dao mổ đang nắm trong tay liền đâm tới hướng con Miệt Phiến Chung dị biến. Cùng lúc đó, diễn cảm hoảng hốt trên mặt hấn đã không còn sót lại chút gì. Cướp lấy chính là biểu tình hưng phấn, thậm chí hấn còn âm thầm tự nhủ: “Nguyên lai trong cơ thể nữ vương, còn có thêm một con tiểu quái vật này? Tốt lắm, không nghĩ ra, chính người lại tự chui đầu vào lưới...”

Nhưng mà sự tình diễn ra tiếp theo, lại không nằm trong dự đoán trước đó của Tyson.

Con Miệt Phiến Chung dị biến võ cánh phi hành. Đột nhiên giương đôi liềm đao tương tự hai chiếc cang của bộ ngựa, nghênh đón lưỡi dao phẫu thuật chém đến. Chỉ nghe “keng keng” một tiếng thanh thúy vang lên. Con dao phẫu thuật trong tay Tyson liền không hề báo trước mà gãy đoạn làm hai.

Nếu không tận mắt chứng kiến, chẳng người nào sẽ tin tưởng, đôi cang như liềm đao của con Miệt Phiến Chung nhỏ bé này, không ngờ so với kim loại còn sắc bén hơn!

Tyson hoảng hốt, vội vàng lùi về phía sau.

Lúc này, Richard đứng ở phía đối diện bàn mổ cũng nhanh chóng phản ứng. Đầu tiên vung tay, bắn một sợi tơ vàng óng lên người con Miệt Phiến Chung dị biến. Nguyên bản sợi tơ mềm mại sau khi được hấn rút linh khí vào bên trong, liền trở nên cứng rắn. Đầu sợi tơ sắc nhọn không khác gì phi châm.

Thế nhưng cảnh tượng Miệt Phiến Chung bị sợi tơ đâm thủng, không có xuất hiện.

Khi sợi tơ vừa mới chạm đến người Miệt Phiến Chung dị biến, thì linh khí ẩn chứa trong sợi tơ liền bị Miệt Phiến Chung cắn nuốt. Sợi tơ cứng rắn lập tức biến trở về hình thái mềm mại như ban đầu, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất. Miệt Phiến Chung hấp thu linh khí xong, tốc độ phi hành cũng nhanh lên gấp đôi. Khiến cho Tyson không kịp né tránh, mắt thấy đã sắp bị Miệt Phiến Chung bắn thẳng vào trong sọ não rồi.

Tuy Richard muốn cứu viện đồng bạn, nhưng tốc độ của Miệt Phiến Chung quá nhanh, hấn không đuổi theo kịp.

“Xong đời rồi! Không nghĩ ra, bản thân ta một đời vang danh anh hùng, cư nhiên lại bị tà vật này nhập vào người.” Tyson ở trong lòng tuyệt vọng thở dài. Giờ phút này hấn đã buông xuôi ý niệm tránh né, nhắm chặt hai mắt đợi tử vong bao phủ. Kiến thức qua thanh dao phẫu thuật bị đôi cang của con Miệt Phiến Chung dị biến đoạn gãy, hấn không chút hoài nghi, con Miệt Phiến Chung này sẽ dùng đôi cang sắc bén mở phanh hộp sọ của mình ra, mà chui vào.

Một giây...hai giây...ba giây....!

Tyson nhắm mắt lại, ước chừng khoảng năm sáu giây trôi qua, mà hấn vẫn không hề cảm thấy đau đớn gì khác thường. Điều này không khỏi làm cho hấn ngạc nhiên. Bởi vì căn cứ theo tốc độ của con Miệt Phiến Chung, hấn là chỉ khoảng trên dưới một giây đồng hồ, cũng sẽ bắn trúng hấn thôi.

Bất thành linh, trong đầu Tyson hiện ra một cái ý niệm: “Chẳng lẽ Richard giúp mình đối phó lại tà vật kia sao? ...” Hấn vội vàng mở mắt, nhưng chỉ thấy tà vật kia đang treo lơ lửng giữa chớp mũi.

“A...thương đế...” Tyson bị tình cảnh trước mắt làm cho giật mình, hấn theo bản năng nhào người về phía sau. Cũng từ góc độ này mà hấn nhìn được rõ ràng, trên lưng của tà vật Miệt Phiến Chung đang cắm một cây ngân châm. Cây ngân châm này chính là do Trương Văn Trọng búng ra.

“Thương đế ah! Là gã tiểu tử Đông y này đã cứu ta sao?” Tyson kinh ngạc há hốc miệng, tuy rằng hấn không muốn tin tưởng, nhưng sự thật xảy ra trước mắt lại khiến cho hấn không thể không tin.

Richard ở phía sau bước tới trước mặt Trương Văn Trọng, khom người chân thành nói: “Trương tiên sinh, cảm tạ anh đã không quản tới hiểm khốc trước kia, mà xuất thủ cứu mạng Tyson giáo chủ.”

Lúc này Richard cũng trợn trừng hai mắt nhìn xuống cây ngân châm cắm ở trên lưng con Miệt Phiến Chung. Ngay tại thời khắc mười phần nguy hiểm, Tyson đã buông xuôi ý niệm tránh né trong đầu. Mắt thấy Miệt Phiến Chung sắp mở toang hộp sọ của Tyson, thì Trương Văn Trọng cũng búng ra một cây ngân châm. Dễ dàng giúp cho Tyson thoát khỏi cảnh hiểm nghèo.

“Rốt cuộc tu vi của hấn có phải là Địa Cấp cao thủ không? Giết chết tà vật dựa vào may mắn hay là thực lực chân chính của hấn đây?” Ngay tại lúc cảm tạ Trương Văn Trọng, Richard cũng âm thầm đoán mò ở trong lòng. Bất quá vô luận hấn quan sát Trương Văn Trọng tỉ mỉ cỡ nào, cũng đều không nhìn thấu được tu vi chân thực của Trương Văn Trọng.

Tyson cũng bò dậy từ trên mặt đất, bởi vì lúc trước thường hay châm chọc Trương Văn Trọng. Cho nên hiện giờ hấn đặc biệt ngưng ngừng. Bất quá hấn vẫn nhìn nhìn Trương Văn Trọng gật đầu cảm tạ.

“Các ông không cần cảm ơn. Tôi cũng không thể thấy chết mà không cứu được?” Trương Văn Trọng cười nhạt. Đưa tay cầm cây ngân ngâm còn dính Miệt Phiến Chung dị biến lên, ném cả vào trong khay inox. Chứng kiến con Miệt Phiến Chung tứ chi ngoe nguẩy, cô nàng nữ y tá mắt xanh tóc vàng, dung mạo tú lệ kia, bị hù cho sắc mặt tái nhợt thành một đoàn.

“Đừng sợ.” Trương Văn Trọng nhìn nàng mỉm cười nói: “Nó đã chết rồi, hiện giờ tứ chi ngoe nguẩy chỉ là một tia phản xạ còn tồn tại ở trong thần thức thôi. Nhờ cô mang nó đi ra ngoài, dùng lửa thiêu hủy nhé!”

“Dạ.” Nữ y tá mắt xanh tóc vàng nghe được thì không khỏi thở phào. Tuy rằng nàng còn chưa an tâm lắm, nhưng cũng không hoảng loạn như lúc trước nữa. Nàng liền cẩn thận bưng khay inox có đựng Miệt Phiến Chung đi ra bên ngoài thiêu hủy.

Richard đưa mắt nhìn theo bóng lưng của nữ y tá. Thứ làm hắn chú ý đương nhiên không phải là cặp mông phong mãn của nữ y tá kia. Mà là con Miệt Phiến Chung nằm ở trong khay inox. Lúc này hắn thu hồi ánh mắt, khẽ cau mày, nhìn lại Trương Văn Trọng thỉnh giáo nói: “Mạo muội hỏi Trương tiên sinh một chút, anh có biết, tà vật đánh lên giáo chủ Tyson. Rốt cuộc là cái thứ quái vật gì không?”

“Đó là Miệt Phiến Chung dị biến trưởng thành.” Trương Văn Trọng giải thích: “Những khối u mà các ông vừa xử lí. Đầu chỉ là ấu trùng Miệt Phiến Chung dị biến thôi.”

“Miệt Phiến Chung dị biến trưởng thành?” Richard và Tyson nhìn nhau, đều kinh ngạc há hốc miệng.

Theo sau Richard khiếp sợ lắm bầm: “Thượng đế nhân từ, vì sao lúc trước tôi không cảm nhận được sự hiện hữu của bọn nó ah?”

Trương Văn Trọng nói: “Bọn nó đang sống kí sinh ở trong lục phủ ngũ tạng của nữ hoàng Elizabeth. Ông không nhận thấy được cũng là bình thường. Ngoại trừ sáu con Miệt Phiến Chung dị biến trưởng thành, còn có một con mẫu chung dị biến, lúc này vẫn đang bám chặt vào trái tim của bà ấy.”

“Cái gì? Còn nhiều như vậy sao?” Richard cùng Tyson đều choáng váng tâm thần. Trong lúc khiếp sợ bọn hắn không kiềm chế nổi tò mò, dò hỏi: “Trương tiên sinh, làm sao anh biết được chuyện này?”

249. Chương 251: Dị Biến

Tyson thì không cần nói, mặc dù hắn luyện ngoại công đến cảnh giới Thiên Cấp cao thủ, nhưng trong cơ thể không tồn tại nội kinh, cho nên không thể cảm nhận được Miệt Phiến Chung trưởng thành cùng Mẫu chung đang ẩn núp tận sâu trong lục phủ ngũ tạng nữ hoàng Elizabeth.

Nhưng Richard lại bất đồng, hắn cũng không phải người thường, mà là một dị năng giả. Ngay từ thuở nhỏ dị năng trong cơ thể đã thức tỉnh, theo sau được giáo sĩ Thánh Công Hội phát hiện, đưa vào trong Thánh Công Hội dốc lòng bồi dưỡng. Hiện giờ hắn đã trở thành giáo chủ một phương, cũng đoạt được danh hiệu dị năng giả cấp bốn, dị năng am hiểu nhất chính là thần thuật “Chân Thực Nhãn”. Lúc trước, khi kiểm tra thân thể của nữ hoàng Elizabeth, hắn từng thi triển qua rất nhiều lần “Chân Thực Nhãn” nhưng không phát hiện ra, ở trong lục phủ ngũ tạng của nữ hoàng có điều gì bất thường.

Nếu tình huống vừa rồi không xảy ra, có thể hắn cũng không tin lời nói của Trương Văn Trọng. Nhưng hiện tại, tận mắt chứng kiến ấu trùng Miệt Phiến Chung hóa thành kén, đánh úp giáo chủ Tayson, hắn đã không còn hoài nghi lời nói của Trương Văn Trọng nữa. Ngược lại bắt đầu tò mò: “Đến tột cùng thì làm sao Trương Văn Trọng biết được chuyện này?”

Nhìn diễn cảm nghi hoặc trên mặt của hai vị giáo chủ, Trương Văn Trọng cười nhạt đáp lời: “Riêng về Chung độc, nhất là Chung độc biến dị, muốn dựa vào dụng cụ công nghệ cao phát hiện ra, căn bản chính là vô khả năng. Bởi vì bọn chúng có năng lực kí sinh độc đáo, có thể qua mặt được dụng cụ công nghệ cao kiểm tra...”

“...Sở dĩ tôi cảm nhận được sự hiện hữu của bọn nó là bởi vì thông qua biến hóa âm dương trong nội thể của nữ hoàng. Sau đó dùng phương pháp tứ chẩn trong Đông y thu thập các triệu chứng bệnh trạng, cuối cùng mới cho ra kết luận như vậy.”

Richard và Tyson đứng trân trân nhìn Trương Văn Trọng, trải qua vài giây đồng hồ sau, hai người mới trăm miệng một lời nói: “Thượng đế ah! Thần kỳ như vậy sao?”

Tuy rằng hai người đều có chút hoài nghi lời giải thích của Trương Văn Trọng, nhưng xem tình huống trước mắt, lời giải thích này cũng là hợp lý nhất rồi. Dù sao, ở trong mắt hai người bọn họ, Trương Văn Trọng không phải dị năng giả cũng không phải tu chân giả. Gần nhất chỉ là một tên vô gia cư vi Địa Cấp mà thôi, hắn có năng lực nhìn ra được bệnh trạng của nữ hoàng, nói không chừng thật sự chính là dựa vào y thuật thần kỳ.

Hoàng thân Charles lẳng lẳng đứng ở một góc trong phòng. Lúc này nhanh chân đi tới bên cạnh Trương Văn Trọng, thần tình lo lắng dò hỏi: “Trương tiên sinh, bây giờ phải làm gì đây? Mẹ tôi....bà ấy không có chuyện gì chứ?”

Trương Văn Trọng nhìn nữ hoàng Elizabeth vẫn đang ở trong trạng thái hôn mê nằm trên bàn mổ, đáp lời: “So sánh tình huống trước mắt mà nói, thì bệnh trạng của nữ hoàng coi như đã ổn định, Miệt Phiến Chung trưởng thành cùng mẫu Chung kí sinh ở trong người bà ấy, chưa thấy có những hành vi quá khích. Cho nên chúng ta vẫn dựa theo kế hoạch điều trị lúc trước mà tiến hành, hôm nay cho bà ấy uống đơn thuốc kia đi. Đợi ngày mai tôi đến khám lại, căn cứ theo trạng huống thân thể, mới chế định được phương pháp trị liệu.”

Hoàng thân Charles vội vàng gật đầu: “Ok, ok! Liền dựa theo Trương tiên sinh hoạch định đi.”

Lúc này Richard cùng Tyson đều lựa chọn bảo trì im lặng. Hai người bọn họ sớm đã nhứt chí, mặc kệ bọn họ chịu thừa nhận hay không chịu thừa nhận, giờ phút này đối với y thuật của Trương Văn Trọng cũng là khâm phục triệt để.

Sau khi gật đầu chào mọi người vài câu, Trương Văn Trọng liền chuẩn bị rời khỏi nơi này. Nhưng ngay tại lúc hắn mới bước chân ra khỏi cánh cửa phòng giải phẫu, thì nữ hoàng Elizabeth nằm hôn mê trên bàn mổ, đột nhiên há miệng kêu lên thất thanh.

Bất quá, cẩn thận nghe kĩ thì không phải thanh âm do nhân loại phát ra, mà tựa như đám ác quỷ ở dưới âm ti địa ngục đang kêu gào thảm thiết. Thanh âm bất thành linh này, khiến bốn cô nàng y tá đang lau người cho nữ hoàng, bị hù dọa không nhẹ, đồng thời giật mình la hét chói tai, liên tục thoái lui về phía sau. Trong đó có hai người bởi vì kinh sợ quá độ, mà chân nam đá chân xiêu, ngã sõng soài ở trên mặt đất.

“Rầm...rầm...”

Richard cùng Tyson cũng hoảng hốt, luống cuống kêu lớn: “Nữ hoàng....nữ hoàng gặp chuyện không hay!”

Cơ hồ theo bản năng, Richard giương cánh tay phải lên, hướng về phía nữ hoàng Elizabeth đang nằm ở trên bàn mổ, mà tính thì triển thần thuật. Nhưng khi hắn vừa xòe bàn tay ra, thì đột nhiên lại bị chặn đứng bởi một cánh tay rắn chắc khác....

Richard ngẩng đầu nhìn, người đè tay mình xuống không phải ai khác, mà chính là Trương Văn Trọng.

“Vì sao ngăn cản tôi?” Richard khó hiểu nói.

Lúc này Trương Văn Trọng đang chăm chú nhìn vào nữ hoàng Elizabeth, cũng không thèm quay lại, chỉ trầm giọng đáp: “Đừng dùng thần thuật! Chẳng lẽ ông quên rồi sao? Con Miệt Phiến Chung trưởng thành dị biến này, có kĩ năng thôn phệ linh khí.”

Richard giật mình cả kinh, liền hồi tưởng lại cảnh tượng con Miệt Phiến Chung hóa ra từ ấu trùng thôn phệ linh khí ở trong sợi tơ lúc trước. Nhất thời trên dưới toàn thân hắn đều ứa mồ hôi lạnh. Nếu Trương Văn Trọng không ngăn cản kịp thời, bản thân mình tùy tiện hướng nữ hoàng Elizabeth thi triển thần thuật, như vậy tám chín phần...Miệt Phiến Chung trưởng thành cùng mẫu Chung kí sinh trong lục phủ ngũ tạng cũng sẽ thôn phệ cắn nuốt linh khí. Tới lúc đó, sẽ xuất hiện biến cố như thế nào, bản thân hắn quả thật không dám tưởng tượng.

“Chúng ta....chúng ta phải làm cái gì bây giờ?” Richard lại ngoảnh mặt nhìn Trương Văn Trọng dò hỏi. Nguyên ban đầu biểu hiện của hắn rất tỉnh táo, lúc này thanh âm đã trở thành run rẩy. Bất quá ngay cả bản thân hắn cũng không nhận ra điểm dị thường này.

Trương Văn Trọng không trả lời vấn đề của hắn, mà nhanh chân bước lại phía bàn mổ, cẩn thận quan sát nữ hoàng Elizabeth đang nằm run rẩy, trong miệng không ngừng phát ra những tiếng gào rít gào gừ.

Giờ khắc này, khuôn mặt của nữ hoàng Elizabeth II đã hoàn toàn vặn vẹo thành một đoàn. Vừa nhìn đã khiến cho người ta sợ hãi, phảng phất như là bà lão pháp sư ở trong phim kinh dị.

Không thể hoài nghi, giờ phút này nữ hoàng Elizabeth đang cực kì thống khổ.

“Trương tiên sinh, mẹ tôi...bà...bà ấy làm sao vậy?” Hoàng thân Charles tuy rằng phi thường sợ hãi. Nhưng hắn vẫn đề cử tâm tình sợ hãi ở trong lòng xuống. Bình tĩnh nhìn Trương Văn Trọng hỏi.

Trương Văn Trọng cau mày, trầm giọng hồi đáp: “Tình huống có chút không ổn. Theo tình huống hiện tại, chỉ sợ là nó muốn hút cạn máu trong người nữ hoàng, khiến cho bà ấy chết khô. Theo sau, bọn chúng liền phá xác chui ra ngoài, đi tìm chủ thể kí sinh mới.”

“A....”

“Trời ơi, thật là đáng sợ!”

“Thượng đế nhân từ, tôi không muốn trở thành vật chủ kí sinh đâu!”

.....

Trong phòng giải phẫu, nhất thời náo loạn thành một đoàn, những tiếng kinh hô thất thanh vang lên từng đợt. Sau khi tận mắt chứng kiến tình cảnh bi thảm của nữ hoàng Elizabeth xong, không một ai là không sợ hãi cái con vật Miệt Phiến Chung nhỏ nhoi này. Cho nên vừa nghe Trương Văn Trọng nói như vậy, cả đám người liền chạy ủa ra cửa phòng, cũng có người đứng trân trân chết lặng.

Hoàng thân Charles mặc dù không bị hù chạy, nhưng cũng sợ điếng hồn. Sắc mặt lúc trắng lúc xanh, đồng thời dùng thanh âm run run, dò hỏi: “VẬY...VẬY CHÚNG TA PHẢI LÀM SAO BÂY GIỜ?”

Trương Văn Trọng phân phó nói: “Charles tiên sinh, phiền ông cho người đưa đồ đệ Tô Hiểu Hồng của tôi đến đây. Nhớ kĩ, kêu nàng mang theo cả hộp cửu châm nhé.”

“Nhất định rồi! Tôi đi luôn đây.” Hoàng thân Charles vội vàng xoay người, chạy đi tìm Tô Hiểu Hồng.

Đứng trước bàn mổ, Trương Văn Trọng hít sâu một hơi, xuất hộp ngân châm đem theo bên mình ra, nhấc một cây châm lên.

....

250. Chương 252: Phanh Ngực

Trương Văn Trọng cầm ngân châm nhanh chóng vung lên rồi lại hạ xuống, dùng Cổ Bồn Bồi Nguyên Châm Pháp chuẩn xác đâm vào huyết Quan Nguyên, Túc Tam Lý, Huyết Hải cùng với Bách Hội và Nhân Trung. Vào lúc này, bởi vì mẫu trùng Miệt Phiến Chung biến dị đang điên cuồng thôn phệ, máu huyết và sinh mệnh lực của nữ hoàng Elizabeth đang suy yếu với tốc độ cực nhanh đến không thể tưởng tượng. Hắn phải dùng Cổ Bồn Bồi Nguyên Châm Pháp kích thích tiềm năng của nữ hoàng Elizabeth, đồng thời làm chậm lại tốc độ thôn phệ máu huyết và sinh mệnh lực của mẫu trùng Miệt Phiến Chung biến dị. Bằng không, với thân thể trạng huống hiện tại của nữ hoàng, rất có khả năng kiên trì không được quá trình trị liệu cho đến khi kết thúc mà chết đi!

Hai vị giáo chủ Richard và Tyson không giúp được gì chỉ đành đứng bên cạnh nhìn với vẻ mặt lo nghĩ. Nhưng tuy rằng có hiểu biết về Đông y, hai người cũng chỉ đọc lướt qua không tìm hiểu sâu, hiển nhiên không rõ hiệu quả và dụng ý khi Trương Văn Trọng làm vậy, chỉ đành ở bên cạnh lo lắng xuống.

Ngay khi Trương Văn Trọng vừa dùng Cổ Bồn Bồi Nguyên Châm Pháp đem ngân châm trong tay đâm vào huyết vị bổ khí huyết cùng an thần định kinh cho nữ hoàng, Tô Hiểu Hồng cũng cầm theo hộp gỗ đựng cửu châm, bước nhanh vào phòng giải phẫu. Đi theo phía sau nàng ngoại trừ hoàng thân Charles vẻ mặt lo lắng, còn có Tôn Ngụy vẻ mặt tuy ưỡ ỏi nhưng biểu tình nghiêm túc, cùng vị thân vương Phillip nét mặt trắng

bạch già nua, ngay bước tiến cũng đã run rẩy. Mà vừa tiến vào phòng giải phẫu, thân vương Phillip liền kéo tay hai vị giáo chủ Richard và Tyson hỏi thăm nguyên do sự tình.

Tô Hiểu Hồng đi tới bên người Trương Văn Trọng, đặt hộp gỗ đựng cữu châm lên bên cạnh khay đựng đồ mổ của Trương Văn Trọng, đồng thời mở ra, sau đó đưa mắt nhìn nữ hoàng đang nằm trên giường giải phẫu kêu rên thảm thiết không ngừng, thể nhưng thanh âm thê lương rõ ràng đã yếu bớt rất nhiều, biểu tình vẻ mặt nghiêm túc nói: “Lão sư, em đã dựa theo phân phó của thầy, lấy cữu châm đến, còn có chuyện gì dặn dò em đi làm nữa không?”

“Tiểu muội, cô còn nhớ rõ trước đó tôi đã từng truyền thụ Cổ Bồn Bồi Nguyên Châm Pháp cho cô không?” Trương Văn Trọng cũng không ngần ngại lên hỏi, đồng thời đưa tay lấy ra một cây châm có hình dáng giống như bảo kiếm, hai mặt đều có lưỡi, tên là Phi Châm ra.

Cây châm này chính là một trong cữu châm, ở trong Linh Xu Cửu Châm Luận, có ghi chép về nó: Phi châm, giống như lưỡi kiếm, rộng một phân rưỡi, dài bốn ngón tay, chủ yếu đâm phá máu ứ, lương nhiệt tranh nhau. Bởi vì hình dạng của nó giống như thanh bảo kiếm, hai mặt đều có lưỡi, cho nên còn được xưng là Bỉ Dao. Nó chỉ dùng trong ngoại khoa, dùng để phá bứu độc, nặn ra máu ứ, tiêu mủ. Lúc này Trương Văn Trọng dùng nó chính là muốn mượn công hiệu xả máu ứ ra ngoài!

“Nhớ kỹ!” Tô Hiểu Hồng gật đầu đáp, từ khi Trương Văn Trọng thu Tô Hiểu Hồng làm đồ đệ tới nay, không chỉ truyền thụ pháp môn cho nàng tu chân, đồng thời còn lần lượt truyền thụ cho nàng nhiều loại y thuật cao minh.

Tỷ như Cổ Bồn Bồi Nguyên Châm Pháp, chính là từ mấy ngày trước Trương Văn Trọng đã truyền thụ qua cho nàng. Mà nàng cũng thật không hổ là một người có trái tim thất khiếu linh lung, ngộ tính cao tới mức làm Trương Văn Trọng cũng rất cảm khái. Hiện tại nàng đã cơ bản nắm giữ Cổ Bồn Bồi Nguyên Châm Pháp, khiếm khuyết chỉ là một ít vận dụng lâm sàng cùng hỏa hầu. Hơn nữa còn chưa tham gia căn cứ sự biến hóa trong bệnh tình của bệnh nhân mà có thể đúng lúc làm ra điều chỉnh năng lực ứng biến.

“Từ giờ trở đi, cô lập tức dùng Cổ Bồn Bồi Nguyên Châm Pháp do tôi truyền thụ, giúp nữ hoàng hành châm. Vô luận xuất hiện tình huống gì, chỉ cần tôi không bảo dừng, châm của cô nhất định không được dừng!” Nói đến đây, Trương Văn Trọng đột nhiên ngừng đầu nhìn vào mắt Tô Hiểu Hồng, trầm giọng hỏi: “Cô, có thể làm được không?”

“Em...em tận lực.” Câu trả lời của Tô Hiểu Hồng lộ ra có chút lo lắng, kỳ thực cũng không thể trách nàng, dù sao tình huống khó khăn vướng tay chân như vậy cũng là lần đầu tiên mà nàng gặp phải, so sánh với những người khác mà nói, biểu hiện của nàng đã thấp phần không tệ. Thậm chí so sánh với hai vị giáo chủ Thánh Công Hội như Richard và Tyson còn xuất sắc hơn.

Thế nhưng Trương Văn Trọng đối với câu trả lời của nàng cũng không hài lòng, lắc đầu nói: “Tôi không hi vọng nghe chữ ‘tận lực’ gì cả, tôi chỉ muốn biết, cô, đến tột cùng có làm được hay không?”

Tô Hiểu Hồng dùng sức cắn môi, cao giọng đáp: “Yên tâm đi, lão sư, em có thể làm được. Nhất định sẽ không làm thầy thất vọng!”

“Tốt.” Lúc này Trương Văn Trọng mới thỏa mãn, dặn dò: “Hiện tại bắt đầu hành châm!”

“Dạ.” Tô Hiểu Hồng đáp, lập tức nín hơi tĩnh khí, tập trung toàn bộ tinh khí thần, bắt đầu hành châm cho nữ hoàng Elizabeth.

Nhìn động tác hành châm của Tô Hiểu Hồng, Trương Văn Trọng hài lòng gật đầu. Ở dưới tình huống này còn có thể nhanh chóng ổn định tâm tình, tu vi dưỡng khí của Tô Hiểu Hồng xem ra tiến bộ hơn rất nhiều.

Trương Văn Trọng cũng không chần chờ, hần lập tức vung Phi Châm, dùng tốc độ cực nhanh ở hai bên nách nữ hoàng cùng hai bên cổ, đều đâm thủng một lỗ hổng lớn cỡ một đầu ngón tay.

Trong tích tắc, một cỗ dịch thể đỏ lẫn vàng giao nhau từ trong những vết thương kia chảy ra. Đó chính là máu tươi cùng chất mủ hỗn hợp, tản ra mùi tanh hôi khiến kẻ khác buồn nôn, dù là Tô Hiểu Hồng cũng nhịn không được mùi tanh hôi này, tay phải lành nghề hành châm đồng thời tay trái chụp lấy một mảnh băng gạc đưa lên mũi. Nhìn thấy một màn này, Tôn Ngụy đứng một bên không giúp được gì liền vội vàng cầm lên hai khẩu trang, một đeo cho Tô Hiểu Hồng, một đeo cho Trương Văn Trọng.

“Không cần.” Trương Văn Trọng lắc đầu cự tuyệt ý tốt của Tôn Ngụy, mùi tanh hôi khiến kẻ khác buồn nôn kia với hắn mà nói áp lực không lớn. Tô Hiểu Hồng vội vã đeo khẩu trang, như vậy tốt xấu cũng làm cho nàng hơi có chút thoải mái.

Khi buông cây Phi Châm xuống, Trương Văn Trọng lại cầm lấy một con dao giải phẫu lóe sáng hàn quang cực kỳ sắc bén. Khi híp mắt lại nhìn kỹ thân thể nữ hoàng Elizabeth, hắn đột nhiên vung dao giải phẫu rạch ngay khung xương ngực của nữ hoàng.

Những bác sĩ ngoại khoa khác cần phải mượn dụng cụ giải phẫu để mở xương ngực, nhưng dưới con dao giải phẫu của Trương Văn Trọng, đã dễ dàng mở banh lồng ngực ra.

Tình huống bên trong lồng ngực nữ hoàng Elizabeth triệt để bại lộ ngay trước mắt Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng hai người.

“Ác, trời ạ, tại sao có thể như vậy?” Nhìn thấy tình huống bên trong lồng ngực của nữ hoàng, dù là Tô Hiểu Hồng cũng nhin không được phát ra một tiếng thét kinh hãi. Nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, động tác hai tay nàng cũng không hề có chút ảnh hưởng. Một màn này cũng làm Trương Văn Trọng cảm thấy hài lòng.

Những người bên trong phòng giải phẫu, ngoại trừ Trương Văn Trọng và Tôn Ngụy ra, không ai nghe hiểu tiếng Trung. Tuy rằng nghe không hiểu Tô Hiểu Hồng đã kêu la chuyện gì, nhưng sự kinh ngạc cường liệt ẩn chứa trong giọng nói của nàng bọn họ vẫn có thể cảm nhận ra.

“Trong lồng ngực nữ hoàng có tình huống gì khiến cho đệ tử của Trương tiên sinh cũng phải kinh hô ra?” Trong lòng mọi người cũng không tự chủ được dâng lên hiếu kỳ cường liệt. Cũng do sự hiếu kỳ mạnh mẽ này sai khiến, bọn họ bước nhanh đến giường giải phẫu, muốn nhìn xem trong lồng ngực nữ vương đến tột cùng đã biến thành dáng dấp gì.

Khi bọn họ nhìn thấy rõ tình huống trong lồng ngực nữ vương, đều nhin không được kinh hoàng kêu lên: “Lạy chúa tôi!” Gương mặt vốn trắng bệch của họ lúc này đã biến thành xanh đen. Vị thân vương Phillip đã sắp chín mươi, càng không chịu nổi sự kích thích, ngay chớp mắt mềm nhũn té xỉu trên mặt đất. Hoàng thân Charles hoảng sợ cùng mấy ngự y vương thất luống cuống triển khai cấp cứu ngay tại chỗ cho hắn, rất sợ bệnh tình của nữ vương còn chưa chữa được, thì bên này đã đáp thêm một mạng sống của thân vương.

“Tình huống trong ngực nữ hoàng là gì? Vì sao lại làm người khiếp sợ đến như thế?” Tôn Ngụy đưa ánh mắt hiếu kỳ nhìn về phía giường giải phẫu. Ngay giữa lồng ngực bị xé ra của nữ hoàng Elizabeth, có một con chung độc hình dáng cỡ một nắm tay, phẳng phất giống như một con bạch tuộc đang ôm mỗi, vươn hơn mười chân màu đen đều dính chất nhầy lẫn máu tươi ôm cứng lấy trái tim đang thoi thóp yếu ớt của nữ hoàng Elizabeth. Vừa nhìn thấy dáng dấp của con chung độc, so sánh với con Miệt Phiến Chung bay ra tấn công giáo chủ Tyson có rất nhiều điểm khác nhau.

Đầu tiên, hình thể của nó lớn hơn rất nhiều lần. Thứ hai, nó không có những vuốt sắc bén như liềm đao, mà chỉ là hơn mười cái chân màu đen giống như xúc tua của bạch tuộc, cùng vài ống hút nhỏ nhỏ đang hấp máu.

Những ống hút này đang đâm vào trong trái tim của nữ hoàng, điên cuồng thôn phệ máu huyết của bà.

Ngoại trừ con Miệt Phiến Chung hình thể cực lớn, ở phổi, dạ dày, gan, mật của nữ hoàng, còn có thêm sáu con Miệt Phiến Chung giống hệt con đã đánh lén giáo chủ Tyson. Thế nhưng ngoại trừ Trương Văn Trọng ra, ánh mắt cùng lực chú ý của mọi người đều bị con chung độc chiếm giữ trái tim nữ hoàng hấp dẫn, do đó không để ý tới sáu con chung độc kia.

Sau khi hít sâu một hơi, giáo chủ Richard nhìn chằm chằm con chung độc đang ôm cứng trái tim nữ hoàng Elizabeth, dùng thanh âm run rẩy học ra một câu: “Đây...chẳng lẽ là mẫu trùng của Miệt Phiến Chung biến dị?”

Biểu tình Trương Văn Trọng ngưng trọng đáp: “Không sai, nó chính là mẫu trùng của Miệt Phiến Chung biến dị!”

Ngay lúc này, con mẫu trùng Miệt Phiến Chung biến dị đang chiếm giữ trái tim của nữ hoàng đột nhiên vẩy chiếc cánh trên lưng, phát ra thanh âm ma sát bén nhọn chói tai, ngay khi mọi người còn đang cảm thấy ngạc nhiên không giải thích được, thậm chí có vài người còn không tự chủ ôm lấy lỗ tai mình, con Miệt

Phiến Chung biến dị vỗ cánh bay vọt ra khỏi cơ thể nữ hoàng Elizabeth, dùng uy thế sấm sét bắn về phía Trương Văn Trọng, muốn lập tức lấy đi tính mạng của hắn!

251. Chương 253: Tam Túc Ô Sinh Uy

Con Miệt Phiến Chung do Eric đưa về nước Anh, bởi vì chiếc nhẫn bạc Meilin nên bị biến dị khiến kẻ khác phải kinh sợ, biến thành mẫu trùng Miệt Phiến Chung biến dị. Nhưng bản chất của nó dù sao cũng chỉ là một con chung độc, cũng không có trí tuệ cao, toàn bộ hành vi đều chỉ dựa vào bản năng điều khiển. Vào lúc này, nó cảm ứng được nguy hiểm, cũng không có được trí tuệ để bắt cóc thân thể nữ hoàng Elizabeth dùng áp chế, mà theo bản năng điều khiển, muốn mau chóng thoát khỏi nguy hiểm. Cho nên nó mới có thể ra lệnh cho sáu con Miệt Phiến Chung thành trùng đánh úp về phía Trương Văn Trọng là uy hiếp lớn nhất, cũng không phải hi vọng xa vời thực sự có thể giết chết Trương Văn Trọng, chỉ cầu giúp nó kéo dài thêm một chút thời gian là được. Mà chính bản thân nó lại vội vã rút những ống hút ra khỏi trái tim nữ hoàng Elizabeth, đồng thời vờn những cái xúc tua màu đen nhầy ra khỏi thân thể nữ hoàng, hóa thành một đạo thiểm điện màu đen, ngay lúc đó cấp tốc bắn về phía Tô Hiểu Hồng đang đứng cạnh giường phẫu thuật.

Xem ra, mẫu trùng Miệt Phiến Chung biến dị hẳn quyết định tuyển chọn thân thể Tô Hiểu Hồng làm chỗ ký sinh kế tiếp.

Tô Hiểu Hồng có trái tim thất khiếu linh lung, vốn rất dễ dàng hấp dẫn tà vật nhất. Con mẫu trùng Miệt Phiến Chung biến dị tuyển chọn nó làm ký chủ mới, cũng nằm trong sự dự liệu của Trương Văn Trọng, mà hắn cũng đã chuẩn bị sẵn đối sách cho việc này, vì vậy nhìn thấy tình cảnh đó cũng không kinh hoảng.

Tuy rằng Trương Văn Trọng không hề kinh hãi, thế nhưng những người khác đều bị một màn bất thành linh làm hoảng sợ nhảy dựng, nhất là khi nhìn thấy sự thô bạo của con Miệt Phiến Chung tấn công giáo chủ Tyson cùng thảm trạng của nữ hoàng Elizabeth, mọi người đều đối với Miệt Phiến Chung có sự sợ hãi phát ra từ sâu trong nội tâm. Lúc này theo bọn họ xem ra, vô luận là sáu con trùng trưởng thành đánh úp về phía Trương Văn Trọng hay con mẫu trùng Miệt Phiến Chung đánh về phía Tô Hiểu Hồng, đều vô cùng đáng sợ, thật khó đối phó.

Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong phòng giải phẫu vang lên tiếng kinh hô chói tai kinh khủng.

“Ác, lạy chúa tôi! Những con tà vật này phát rồ rồi sao? Hai người mau nhanh tránh ra!” Giáo chủ Richard và Tyson lớn tiếng nhắc nhở, hai người vốn đang đứng ở bên cạnh giường giải phẫu, lúc này cùng nhau lao về phía Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng, muốn cứu viện cho bọn họ. Không nói gì khác, cũng chỉ vì Trương Văn Trọng vừa cứu mạng Tyson, cũng đủ cho hai vị giáo chủ thánh nghiệp đoàn hiệp được thế nào là báo ân, nên ngay lúc này không tiếc tất cả liều mạng lao tới muốn cứu viện cho Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng.

Nhìn thấy con Miệt Phiến Chung biến dị lao tới hướng mình, trong lòng Tô Hiểu Hồng nếu nói không hề khẩn trương không sợ hãi, đó là tuyệt không khả năng. Nhưng ngay thời khắc uy hiếp sinh mạng của nàng đang đến, nàng vẫn không hề tuyển chọn thoái lui, mà cắn chặt môi sừng sững bất động, hai tay của nàng vẫn trầm ổn không hề dừng lại tiếp tục cắm hết cây châm này đến châm khác trên người nữ hoàng Elizabeth. Giờ khắc này, Tô Hiểu Hồng đã đem tính mạng bản thân ném hết qua sau đầu, ở trong lòng chỉ quanh quẩn tiếng nói của Trương Văn Trọng: “Vô luận xuất hiện tình huống gì, chỉ cần tôi không gọi cô dừng, việc hành châm của cô nhất định không thể dừng.”

“Lão sư còn chưa bảo dừng, ta không thể dừng.” Trên trán, chóp mũi đều chảy ra mồ hôi, trong lòng Tô Hiểu Hồng tự nhủ như thế, gắng sức làm cho tâm tình bất an của mình phải tĩnh táo lại. Mà đôi môi mềm mại của nàng đã sớm bị nàng cắn chặt đến rách ra, một dòng máu đỏ sẫm đang chảy xuống.

Nhìn thấy loại phản ứng này của Tô Hiểu Hồng, Trương Văn Trọng khẽ gật đầu, biểu tình vô cùng hài lòng.

Kỳ thực một loạt sự việc xảy ra nhìn như phức tạp tốn hao thời gian, đều chỉ hoàn thành trong tích tắc.

Ngay trong thời gian tích tắc đó, mẫu trùng Miệt Phiến Chung bắn ra từ trong thân thể nữ hoàng Elizabeth cũng đã bay tới chụp vào khuôn mặt Tô Hiểu Hồng.

Mấy ống hút khí phảng phất như mấy cây trường thương bỏ túi, đâm thẳng vào ngũ quan trên mặt Tô Hiểu Hồng. Cùng lúc đó hơn mười cái chân màu đen của nó cũng đang ra sức quơ tới, chuẩn bị bám vào miệng nàng, làm cho nó có thể từ miệng tiến vào trong thân thể nàng. Giáo chủ Richard cấp thiết muốn cứu viện Tô Hiểu Hồng, tốc độ lại chậm hơn mẫu trùng Miệt Phiến Chung vài phần, mắt thấy sẽ không còn kịp, nhưng ngay lúc sống chết, Tô Hiểu Hồng đã hoàn toàn vượt khỏi quan niệm sinh tử, trong lòng đột nhiên dâng lên một tia hiểu ra. Tuy rằng tia hiểu ra còn rất mơ hồ, rất yếu ớt, nhưng dù sao cũng đã bước ra được cánh cửa, đối với sự tu hành sau này của nàng, sẽ có bang trợ rất lớn.

Ngay khi mấy ống hút của mẫu trùng biến dị gần đâm vào ngũ quan của Tô Hiểu Hồng, một tiếng chim hót sắc nhọn vang lên bên tai nàng. Ngay sau đó, thân ảnh Tam Túc Ô liền xuất hiện ngay trên đỉnh đầu Tô Hiểu Hồng, vừa cúi đầu, mỏ chim sắc bén liền mổ về phía mẫu trùng biến dị.

Phi cầm(chim bay) vốn là thiên địch(kẻ địch trời sinh) của côn trùng, tuy rằng mẫu trùng biến dị cũng không e ngại phi cầm bình thường, nhưng Tam Túc Ô xuất hiện trên đỉnh đầu Tô Hiểu Hồng cũng không phải là phi cầm bình thường, mà là linh cầm ngũ phẩm. Ngay khi tiếng chim vừa vang lên, mẫu trùng biến dị vừa cảm ứng được sự tồn tại của thiên địch, lập tức bỏ qua ý niệm tấn công Tô Hiểu Hồng trong đầu, vội vàng vỗ cánh bật lui về phía sau, muốn từ trước mặt của thiên địch đáng sợ này chạy trốn. Nhưng Tam Túc Ô cũng không cho nó cơ hội này, mỏ chim nhanh như thiểm điện mổ tới, đã mổ ra một lỗ thủng trên đầu nó, một cổ chất dính màu xanh lục đen lập tức từ giữa chỗ thủng chảy ra.

Thế tiến công của Tam Túc Ô cũng không ngừng lại, nó vẩy cánh bắn về phía mẫu trùng biến dị, hai móng vuốt cứng như sắc thép nhanh như thiểm điện lộ ra, thoáng chốc đã tóm được mẫu trùng biến dị, lập tức kéo nó bay tới một góc không người, sau đó mỏ chim sắc nhọn bắt đầu mổ xuống liên tục.

Ngay trong thời gian không tới một phút đồng hồ, mẫu trùng biến dị làm mọi người phải dựng đứng tóc gáy đã bị móng vuốt của Tam Túc Ô xé thành mảnh nhỏ, nuốt luôn vào trong bụng. Mặc dù con mẫu trùng biến dị ẩn chứa kịch độc trong cơ thể, nhưng đối với Tam Túc Ô ẩn chứa Thái Dương tinh hỏa mà nói, những nọc độc kia nó còn chưa để vào mắt.

Bên trong phòng giải phẫu, ngoại trừ Trương Văn Trọng đã sớm có dự liệu về việc này, cùng với Tô Tiểu Hồng đang đem toàn tinh lực đặt lên việc hành châm cho nữ hoàng Elizabeth, ánh mắt những người còn lại đều bị Tam Túc Ô hấp dẫn. Bọn họ thế nào cũng không có nghĩ đến, con mẫu trùng biến dị kinh khủng không ngờ chỉ đơn giản như vậy đã bị một con quạ đen nhìn qua có vẻ bình thường nuốt ăn mất.

“Ác, lạ chúa tôi, tôi không có nhìn lầm đi? Con quạ đen không chỉ mổ chết tà vật còn có thể nuốt ăn nó luôn sao?”

“Thượng đế, thực sự nó chỉ là một con quạ đen sao?”

“Thần diệu! Con quạ đen này quả thực là một con thần diệu!”

“Ai có thể nói cho tôi biết, con quạ đen này làm sao làm được điều đó? Lẽ nào nó không sợ kịch độc bên trong tà vật hay sao?”

Tuy rằng tận mắt chứng kiến, thế nhưng mọi người vì quá khiếp sợ cũng nhịn không được hoài nghi sự thực của việc này. Thậm chí bọn họ còn không có chú ý tới, ngay khi Tam Túc Ô dùng mỏ chim mổ chết mẫu trùng, Trương Văn Trọng đã vung lên tay phải phóng xuất ra sáu ngân châm, trong nháy mắt đem sáu con trùng trưởng thành biến dị đang phóng về phía hắc ghim cứng vào vách tường.

Sau khi nuốt xong mẫu trùng biến dị, Tam Túc Ô có vẻ chưa thỏa mãn, đối với nó mà nói, loại chung độc biến dị này còn ăn ngon hơn cả những con sâu bình thường. Vì vậy nó lại vẩy cánh, bay tới trước người Trương Văn Trọng, một ngụm thật nhanh nuốt hết sáu con trùng trưởng thành vào miệng, chỉ là đem sáu ngân châm nhổ ra một bên. Cũng đến lúc này, mọi người mới biết sáu con trùng trưởng thành biến dị đánh úp về phía Trương Văn Trọng đã bị Trương Văn Trọng bắn ngân châm giết chết ngay khi bọn họ còn chưa kịp phát hiện.

Trương Văn Trọng cũng không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người đang nhìn về phía hắc, hắc đầu tiên kiểm tra tình huống thân thể nữ hoàng Elizabeth, sau khi xác định không hề lưu lại trứng trùng nào, mới dùng thủ pháp cực kỳ thành thạo cố định lại xương ngực cho nữ hoàng. Sau đó khâu lại vết thương, Trương Văn Trọng đem dao giải phẫu ném vào trong khay bên cạnh, mới đưa tay vỗ nhẹ lên vai Tô Hiểu

Hồng, hài lòng tán thưởng: “Tiểu muội, hôm nay cô làm rất không tệ. Được rồi, hiện tại có thể rút ngân châm ra khỏi người bà ấy.”

“Dạ.” Tô Hiểu Hồng đáp, tuy rằng trên mặt tràn đầy thần sắc uể oải, nhưng có được sự khẳng định và tán thưởng của Trương Văn Trọng, cũng làm cho nàng phi thường vui mừng.

Ngay khi Tô Hiểu Hồng rút châm cho nữ hoàng Elizabeth, Trương Văn Trọng xoay người lại gọi vài nhân viên y tế cùng ngự y đến trước người, đem những gì cần chiếu cố cho nữ hoàng trong thời kỳ dưỡng bệnh cùng cách kháng phục bằng vật lý trị liệu căn dặn bọn họ một phen. Sau đó hần theo tình huống thân thể hiện tại của nữ hoàng viết ra một đơn thuốc Đông y bồi dưỡng, để hoàng thân Charles phái người đến tiệm thuốc Đông y của phố người Hoa mua thuốc đem về nấu cho nữ hoàng uống, để giúp bà mau chóng hồi phục.

Thần tình hoàng thân Charles đại ra, hiển nhiên còn chưa kịp hồi phục lại tinh thần từ trong nỗi khiếp sợ. Trương Văn Trọng mỉm cười, biết lúc này nên để cho hoàng thân Charles bình tĩnh một chút, nên cũng không tiếp tục nói gì nữa, vỗ vỗ vai Tô Hiểu Hồng đang thu dọn ngân châm, nhỏ giọng nói: “Đi theo tôi.”

Khi Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng đi ra khỏi phòng, hoàng thân Charles đã hồi tỉnh lại, lúc này thân vương Phillip cũng hồi phục tinh thần. Sau khi căn dặn mấy nhân viên y tế vài câu, được người hầu dìu đi ra khỏi phòng, bọn họ muốn lập tức gặp Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng biểu đạt lòng biết ơn.

252. Chương 254: Bồi Dưỡng Tô Hiểu Hồng

Khi Trương Văn Trọng vừa dẫn Tô Hiểu Hồng đi ra khỏi phòng giải phẫu, Cốc Vũ đang cùng với một vị trợ thủ đã suốt đêm từ quốc nội chạy tới đi qua cổng kiểm tra an toàn của nhân viên bảo an, sau đó được phép tiến nhập vào cung điện Buckingham.

Vốn một ký giả như Cốc Vũ, muốn ra vào cung điện Buckingham cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Bằng không những ký giả và đội chó săn của các tòa soạn báo Anh quốc cũng sẽ không cần đợi tin tức ngay bên ngoài cung điện, thậm chí còn dựa vào thủ đoạn hối lộ nhân viên công tác của cung điện để thu được một ít tin tức. Nhưng Cốc Vũ lại là ký giả do chính Trương Văn Trọng chỉ định, hoàng thân Charles vì nể mặt mũi của hần, nên cho nàng đặc quyền có thể ra vào cung điện Buckingham. Đặc quyền như vậy, tự nhiên khiến cho những truyền thông của Anh quốc bất mãn và kháng nghị, thế nhưng vương thất Anh quốc làm như không nghe thấy những lời kháng nghị này, ai bảo bọn họ không có được một người bạn có thể chữa lành bệnh cho nữ hoàng Elizabeth làm chỗ dựa?

Trợ thủ đi theo phía sau Cốc Vũ, vốn là một vị ký giả lâu năm trong nghề của Ung Thành Nhật Báo, khi Cốc Vũ vừa gia nhập vào tòa soạn báo, hần còn mang theo cái giá tiền bồi, từng trách cứ tiểu nha đầu chỉ vừa tốt nghiệp không bao lâu, thậm chí còn làm cho nàng phải khóc. Ngay lúc đó hần chưa từng dự liệu được, Cốc Vũ lại gặp được một cơ hội tốt một lần bay lên chín tầng trời. Vừa nghĩ đến chuyện Cốc Vũ chỉ mới đi làm một tháng, không ngờ chỉ chớp mắt liền từ một ký giả thực tập thăng cấp trở thành phó chủ biên của tòa soạn báo, trong lòng hần vừa ước ao vừa thấp thỏm bất an, sợ Cốc Vũ đã trở thành thủ trưởng của mình, sẽ nhớ lại thù oán trước đây, trừng trị hần. Nhưng hiện tại xem ra, Cốc Vũ tựa hồ đã quên hết sự tình trước kia, điều này làm cho hần không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này hần đi theo Cốc Vũ vào trong cung điện Buckingham, cũng giống như tên nhà quê vào thành, tuy rằng hần cực lực che giấu nỗi khiếp sợ cùng kích động tận sâu trong nội tâm, thế nhưng ánh mắt và biểu tình của hần cũng đã bán đứng hần.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng đang từ trong phòng của nữ hoàng đi ra, Cốc Vũ không khỏi sững sốt, không giải thích được vì sao bọn họ lại từ trong đó đi tới, nhưng nàng cũng không hỏi nhiều, mà vội vã kéo trợ thủ đang hết nhìn đông tới nhìn tây, bước nhanh lên nghênh đón, cười hô: “Trương tiên sinh, Tô tiểu muội, hai người thật sớm nha. Tôi muốn tiếp tục buổi phỏng vấn hôm qua, không biết ngay bây giờ hai người có thời gian hay không?”

Trợ thủ đi theo sau lưng Cốc Vũ, lúc này đã nhìn thấy Trương Văn Trọng. Nhìn dáng dấp quen thuộc của giữa Cốc Vũ và Trương Văn Trọng, trong lòng hần tràn đầy đổ kỵ cùng ước ao, lại nhìn không được tâm tính ăn không được trái nho thì nói trái nho chua, trong lòng âm thầm đoán: “Nhìn biểu tình quen thuộc

của hai người, sợ đã sớm thông đồng với nhau rồi đi? Thảo nào Cốc Vũ có thể thu được lòng tín niệm của hần, có tư cách nhận được tin tức trực tiếp. Ai, cho nên nói, nữ hài tử còn trẻ tuổi đi làm kỹ giả, chính là ưu thế do trời sinh! Đáng tiếc ta không phải nữ nhân, hơn nữa tuổi tác lớn, không thì để tranh thủ một tiền đồ tốt, ta cũng không ngại nỗ lực làm chuyện đó.”

“À, Cốc Vũ tiểu thư, cô đã đến sao?” Trương Văn Trọng khẽ gật đầu như chào hỏi Cốc Vũ, sau đó lại vừa cười vừa nói: “Phỏng vấn sao? Lúc này không được, tôi và tiểu muội còn chuyện phải xử lý, như thế này...” Hần còn chưa nói xong, hoàng thân Charles và thân vương Phillip được mấy người hầu nâng đỡ từ bên trong phòng đi nhanh ra, khi đi tới trước người Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng, không khỏi lập tức khom người chào, đầy cõi lòng cảm kích nói: “Trương tiên sinh, Tô tiểu thư, lần này thật sự rất đa tạ hai vị! Chúng tôi nhất định sẽ tạ lễ, mong rằng hai vị đừng cự tuyệt, bởi vì đây là một mảnh tâm ý của chúng tôi!”

Nhìn thấy tràng cảnh như vậy, Cốc Vũ vừa buồn bực vừa kinh ngạc, cũng không khỏi liên kích động lên. Nàng vội vã quay đầu phân phó trợ thủ đang đứng phía sau: “Chu ca, anh còn suy nghĩ gì vậy? Mau nhanh lấy cameras ra quay phim, đừng bỏ qua những hình ảnh trân quý như thế này!” Cùng lúc đó nàng cũng vội vã cầm máy ghi âm trong tay mở ra, đem lời đối thoại của song phương đều ghi âm xuống tới.

“Ác? A, được...được.” Trợ thủ được gọi là Chu ca lúc này mới hồi tỉnh lại, vội vã cầm máy cameras hướng những người trước mặt liên tục chụp hình.

Trương Văn Trọng kéo Tô Hiểu Hồng, cũng không tránh né nhật lễ chào của hoàng thân Charles và thân vương Phillip. Với hành động cứu trợ cho nữ hoàng Elizabeth vừa rồi của họ, một lễ chào cúc cung bọn họ cũng có thể nhận được.

Đợi khi hoàng thân Charles và thân vương Phillip làm lễ xong, Trương Văn Trọng đưa tay chỉ Tôn Ngụy đang từ trong phòng đi ra, vừa cười vừa nói: “Lễ tạ ơn gì đó thì không cần, chỉ là chuyện ông đã đáp ứng hần, đừng quên đi là được!”

Tuy rằng Trương Văn Trọng cũng không nói rõ, nhưng hoàng thân Charles cũng hiểu được hần nhắc tới chuyện văn vật Trung Quốc do vương thất nước Anh cất giữ. Hần không chút do dự gật đầu nói: “Yên tâm đi Trương tiên sinh. Chuyện tôi đã đáp ứng, tuyệt đối sẽ không phản lời. Chúng tôi sẽ không bao giờ làm điều gì tổn hại đến danh dự của vương thất chúng tôi.”

“Vậy là tốt rồi.” Trương Văn Trọng hài lòng gật đầu, sau đó mỉm cười nhìn Cốc Vũ nói: “Cốc Vũ tiểu thư, tôi và Tô Hiểu Hồng lúc này không có thời gian tiếp nhận cuộc phỏng vấn của cô, nhưng cô cũng nên thừa dịp này, phỏng vấn bọn họ một chút. Ác, được rồi, suýt chút nữa quên nói, vừa rồi tôi và Tô Hiểu Hồng đã trị hết tật bệnh của nữ hoàng Elizabeth.” Dứt lời hần xoay người liền đi, Tô Hiểu Hồng vội vã đi theo ngay sát phía sau hần.

Đợi khi Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng đi xa, lúc này Cốc Vũ mới hồi phục lại tinh thần kinh ngạc lắm bầm: “Cái gì? Hôm nay cũng đã trị xong tật bệnh cho nữ hoàng Elizabeth? Lúc hôm qua không phải đã nói phải đợi đến mai mới chữa bệnh cho nữ hoàng hay sao? Đã vậy còn quá nhanh, sáng nay mà đã trị xong? A...Charles điện hạ, không biết có thể làm lỡ vài phút thời gian của ngài, cho phép tôi làm cuộc phỏng vấn ngắn gọn hay không?” Trong sự kinh ngạc, phản ứng của Cốc Vũ cũng cực nhanh, vội vã tiến đến bên người hoàng thân Charles, phỏng vấn về chuyện vừa trải qua.

Ngay khi Cốc Vũ đang vội vàng lo chuyện phỏng vấn, Trương Văn Trọng đã dẫn Tô Hiểu Hồng về gian phòng của hần bên trong cung điện Buckingham. Vốn Tôn Ngụy cũng muốn theo vào, nhưng lại bị Trương Văn Trọng cự tuyệt. Sau khi đóng cửa lại, Trương Văn Trọng bố trí vài đạo cấm chế bên trong phòng, phòng ngừa có người rình coi hoặc nghe trộm, hoặc là chưa được phép lại tự ý xông vào trong phòng.

“Lão sư, thầy có gì cần em làm sao?” Tô Hiểu Hồng cẩn cẩn thận thận dò hỏi. Không biết vì sao lúc này tâm tình của nàng biến đổi có chút thấp thỏm. Ở trong một căn phòng lớn như vậy, chỉ có nàng và Trương Văn Trọng hai người, hơn nữa bầu không khí có chút cổ quái bất minh, nói nàng không khẩn trương mới là giả. Chỉ là trong sự khẩn trương, trong lòng nàng lại hiện lên tia hưng phấn khó hiểu.

“Xem ra trong mấy ngày gần đây, cô đều chuyên cần tu luyện bộ tâm pháp tu chân tôi đưa cho cô. Tốt, rất không tệ.” Trương Văn Trọng quan sát Tô Hiểu Hồng từ trên xuống dưới một phen, biểu tình vẻ mặt hài

lòng.

Nghe được những lời này của Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng hơi có chút thất vọng. Nhưng nàng rất nhanh liền điều chỉnh tình tự, mỉm cười hồi đáp: “Đây toàn bộ đều nhờ lão sư dạy thật tốt.”

“Cô gái nhỏ này, miệng mồm lúc nào cũng ngọt.” Trương Văn Trọng cười lắc đầu, nói: “Tục ngữ nói rất đúng, “sư phụ linh vào cửa, tu hành dựa cá nhân”, nếu như cô không chịu bỏ công sức, dù tôi có dạy tốt, cô cũng khó tiến thêm. Nhưng con đường tu hành không dễ dàng, chỉ dựa vào khổ công của bản thân cũng không được, còn phải mượn một ít được vật phụ trợ mới thành công.”

“Tiểu muội, cầm lấy.” Nói đến đây, Trương Văn Trọng lấy một bình sứ nhỏ trong lòng ra, ném vào trong tay Tô Hiểu Hồng.

“Lão sư, đây là gì?” Tô Hiểu Hồng hiếu kỳ mở nắp bình sứ, một hương thơm thấm tận ruột gan nhất thời từ trong bình truyền ra. Tuy rằng nàng chỉ mới bước vào con đường tu chân, năng lực cảm ứng đối với linh khí còn tương đối thấp, nhưng vẫn lập tức phát hiện, trong bình sứ nhỏ tràn đầy linh khí tinh thuần mà dâng trào.

Trương Văn Trọng giải thích: “Đây là Linh Khí Hoàn do tôi vừa luyện chế ra. Ở trong bình sứ này có sáu viên Linh Khí Hoàn. Từ giờ trở đi mỗi cách nửa giờ cô ăn vào một viên, sau đó toàn lực vận chuyển bộ tâm pháp tu chân do tôi truyền thụ, tranh thủ có thể hấp thu hết toàn bộ linh khí ẩn chứa trong Linh Khí Hoàn. Tin tưởng sau khi cô hấp thu hết sáu viên này, cô hẳn có thể chính thức bước vào cánh cửa tu chân, chính mình có được Luyện Khí sơ kỳ, thậm chí là tu vi trung kỳ.”

“Thật tốt quá!” Tô Hiểu Hồng nghe vậy vui mừng. Gương mặt khả ái bởi vì kích động và hưng phấn nổi lên một tầng màu đỏ kiêu diễm.

Trương Văn Trọng nói: “Tôi đã bố trí cấm chế bên trong phòng này, phòng ngừa không cho người tùy tiện xông vào. Ngoài ra tôi sẽ cho Tam Túc Ổ ở lại chỗ này hộ pháp cho cô, cô ở lại đây hấp thu Linh Khí Hoàn đi.”

“Dạ.” Tô Hiểu Hồng gật đầu đáp, sau đó lại kiểm chế không được sự hiếu kỳ trong lòng, hỏi một câu: “Lão sư, thầy không ở lại đây sao?”

Trương Văn Trọng đáp: “Tôi còn có chuyện phải ra ngoài một chuyến.”

“Đi đâu?” Tô Hiểu Hồng bát quái hỏi.

Trong ánh mắt Trương Văn Trọng đột nhiên hiện lên một đạo tinh mang, trầm giọng học ra một danh từ: “Nhà bảo tàng nước Anh.”

253. Chương 255: Tin Tức Nhà Bảo Tàng Anh

Lúc Trương Văn Trọng đi ra khỏi phòng, lại ngoài ý muốn phát hiện Tôn Ngụy không chút hình tượng ngồi xổm bên góc tường bên trái phòng hắn, trong miệng ngậm điếu thuốc lá, đang không ngừng phun mây nhả khói. Nhìn thần thái hình tượng của hắn mà xem, thật sự rất khó đưa hắn cùng thân phận “người nhà quan” liên hệ vào nhau. Chỉ giống như một lão nông hàm hậu vừa xong công việc đồng áng, đang ngồi xổm bờ ruộng nghỉ ngơi.

“Trương ca, sự tình đều đã dặn dò xong cho Tô Hiểu Hồng rồi?” Nhìn thấy Trương Văn Trọng đi ra khỏi phòng, Tôn Ngụy lập tức đứng lên, nhìn như thuận miệng vô tâm hỏi dò một câu, sau đó lại từ trong lòng lấy ra một hộp thuốc làm như muốn đưa cho Trương Văn Trọng.

“Tôi không hút thuốc lá.” Trương Văn Trọng lắc đầu cự tuyệt, cũng không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ nói: “Thân thể của cậu cũng vừa mới khỏe không bao lâu, hay nhất nên ít hút thuốc, thứ đó không có lợi cho thân thể cậu.”

“Tôi cũng biết thuốc lá không tốt cho sức khỏe của tôi, nhưng đây đã là thói quen dưỡng thành trước kia, muốn sửa cũng không dễ.” Tôn Ngụy cười đáp, tiện tay đem nửa điếu thuốc hút dở ném xuống đất, hoàn

toàn không để ý tới vị trí hiện tại hắn đang đứng chính là cung điện Buckingham của hoàng gia Anh, điều này làm cho một thị nữ đứng cách đó không xa thấy thế không khỏi nhũn mày, nhưng vừa muốn nói lại thôi, cũng không mạo muội chạy tới làm thêm điều gì.

Tôn Ngụy phảng phất như không nhìn thấy cảnh này, hắn dùng khoe mắt nhìn xung quanh, sau khi xác định không có ai nghe trộm, lúc này mới nhỏ giọng dò hỏi: “Trương ca, anh dự định đến nhà bảo tàng nước Anh?”

“Không sai.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp, biểu tình bình thản, cũng không hề có vẻ giấu diếm.

Tôn Ngụy do dự một thoáng, cuối cùng cũng không thể nhịn xuống sự tò mò trong lòng, hỏi: “Trương ca, có thể nói cho tôi biết, đến tột cùng anh đang muốn làm gì không?” Cho tới bây giờ, hắn còn nhớ rõ lời nói lúc ở trên máy bay đến Anh quốc của Trương Văn Trọng. Tuy rằng lúc đó biểu tình của Trương Văn Trọng rất bình thản, rất tùy ý, không có vẻ nghiêng răng nghiêng lợi gì, cũng không có vẻ thốt, thế nhưng Tôn Ngụy cũng rất rõ ràng năng lực giấu diếm bên dưới lời nói bình thản và tùy ý kia có vẻ đáng sợ cỡ nào.

Nói thật ra, lúc này Tôn Ngụy thật có chút lo lắng Trương Văn Trọng sẽ bị lòng nhiệt huyết gây ra mất khôn, tùy tiện xông vào bảo tàng nước Anh, ý đồ dựa vào sự vô dũng cá nhân mạnh mẽ đoạt lại những văn vật Trung Hoa nằm trong nhà bảo tàng. Tuy nói với tính cách của Trương Văn Trọng mà xem, tỷ lệ xuất hiện loại chuyện này rất hiếm, nhưng dù sao cũng có một phần tỷ lệ đúng không? Vạn nhất Trương Văn Trọng vốn luôn khôn khéo, ngay lúc này đầu óc lại bị nước vào thì sao?

Trong suốt mấy chục năm quá khứ, toàn bộ tổ chức người Hoa trên thế giới, vô luận là hợp pháp hay không hợp pháp, vô luận là chính phủ hay không chính thức, mặc kệ xuất hiện từ mục đích gì, đều từng phải không ít tình anh cường tướng dưới trướng, ý đồ lên vào nhà bảo tàng nước Anh, đem những văn vật Trung Hoa trộm đi ra. Nhưng kết quả cuối cùng, những tình anh cường tướng đều không ngoại lệ, toàn bộ đều bị tổn hại bên trong nhà bảo tàng nước Anh, thân cốt không còn.

Những chuyện bí ẩn này, đừng nói là người thường không biết, dù rất nhiều quan lớn của các chính phủ cùng quân đội cũng không hay biết. Sở dĩ Tôn Ngụy biết được chút việc này, đều bởi vì nhận nhiệm vụ lần này, mới được đặc biệt cho phép xem tư liệu tình báo về phương diện văn vật Trung Hoa.

Nhà bảo tàng nước Anh cất giấu một cỗ lực lượng cường hãn mà thần bí, làm người của chính phủ như hắn dù từng tiếp xúc qua không ít kỳ nhân dị sĩ cũng chân chính cảm thấy được trái tim rét lạnh tóc gáy dựng đứng. Theo Tôn Ngụy xem ra, Trương Văn Trọng là ân nhân cứu mạng lẫn bạn tốt của hắn, thậm chí còn được hắn xem là thần tượng. Hắn thực sự không hi vọng, Trương Văn Trọng giẫm lên vết xe đổ của những tình anh cường tướng trước kia.

Lúc này Trương Văn Trọng cũng không biết suy nghĩ trong lòng Tôn Ngụy, nhưng hắn nhìn ra sự quan tâm của Tôn Ngụy đối với hắn, mỉm cười đáp: “Không làm cái gì, chỉ là muốn đến nhà bảo tàng nước Anh đi dạo thôi.”

“Chỉ đi dạo?” Tôn Ngụy hỏi, trong giọng nói tràn đầy hoài nghi.

“Chỉ đi dạo.” Trương Văn Trọng đáp, giọng nói thật bình thản.

“Tôi nói Trương ca, anh không phải muốn đi nghiên cứu địa hình đó chứ?” Tôn Ngụy cau mày suy nghĩ một chút, vừa cười khổ hỏi.

Trương Văn Trọng bật cười, cũng không khẳng định hay phủ định, chỉ làm vẻ mặt bí hiểm nói: “Cậu nói là phải thì phải, cậu nói không phải thì không phải.”

“Tôi nói phải.” Tôn Ngụy không có chút do dự.

“Vậy thì phải.” Trương Văn Trọng cũng không có nửa điểm hàm hồ.

Về cười khổ trên mặt Tôn Ngụy càng dày đặc, hắn thở dài, nói: “Trương ca, tôi nói lời thật với anh, trước khi đến nước Anh, tôi từng được phép xem qua tư liệu tình báo có liên quan đến nhà bảo tàng nước Anh, nhà bảo tàng chết tiệt này cũng không đơn giản, ở trong mấy chục năm qua, người bị thất bại trong đó thật không ở số ít. Những người này cũng không phải là thái độ, toàn bộ đều là tình anh, tình anh chân chính, tình anh không kém hơn Trương ca đâu!”

Trên mặt Trương Văn Trọng cũng không có vẻ kinh ngạc, chỉ khẽ gật đầu nói: “Đã sớm có sở liệu, nhà bảo tàng nước Anh nếu không có cao thủ trấn thủ, chỉ sợ những văn vật của các quốc gia đã sớm bị cướp đi. Tôi vẫn muốn đi xem, yên tâm đi, nếu phát hiện việc này không có nắm chắc, tôi sẽ không tùy tiện đem sinh mạng ra làm tiền đặt cược.”

Nghe Trương Văn Trọng vừa nói như thế, Tôn Ngụy biết ý hẳn đã quyết. Tuy rằng tiếp xúc với Trương Văn Trọng thời gian không dài, nhưng hẳn cũng biết, tuy rằng bình thường Trương Văn Trọng rất dễ nói chuyện, thế nhưng một khi hạ quyết tâm, vậy không phải người ngoài có thể thay đổi. Rơi vào đường cùng, hẳn đành thở dài hỏi: “Cần tôi làm gì không?”

Trương Văn Trọng cũng không khách khí đối với hẳn, nói: “Giúp tôi chuẩn bị một chiếc xe, tôi cũng không có hứng thú đi bộ đến nhà bảo tàng nước Anh.”

“Không thành vấn đề.” Tôn Ngụy gật đầu đáp, lấy ra điện thoại, cũng không phải điện thoại do hoàng thân Charles đưa cho họ, hẳn bấm một dãy số, phân phó bên kia chuẩn bị một chiếc xe, lại đứng ngoài cửa lớn cung điện Buckingham chờ đợi.

Trương Văn Trọng cất bước đi ra ngoài cung điện, Tôn Ngụy đi theo sát phía sau hẳn. Đi không bao xa, liền thấy hai vị giáo chủ Richard và Tyson đang từ trước mặt bọn họ đi tới. Mà Cốc Vũ cùng trợ thủ của nàng lại đi theo bên người hai vị giáo chủ, không ngừng chụp ảnh cùng phỏng vấn.

Cốc Vũ cùng trợ thủ đều nhìn thấy Trương Văn Trọng và Tôn Ngụy, ngay khi bọn họ chuẩn bị chào hỏi, hai vị giáo chủ vốn vẫn luôn biểu hiện rất cao ngạo, lại luôn xa cách đối với những câu hỏi phỏng vấn của họ, trong lúc này thần tình đột nhiên biến thành trịnh trọng, bọn họ đầu tiên sửa sang lại giáo bào trên người, sau đó bước nhanh tới trước người Trương Văn Trọng.

Cốc Vũ và trợ thủ của nàng người cầm máy ghi âm người cầm cameras, thần thái khẩn trương như lâm đại địch, thân là ký giả, giác quan thứ sáu nhạy cảm nói cho bọn họ, sẽ có tin tức tư liệu sống động có giá trị xuất hiện.

Sau khi chào Trương Văn Trọng, giáo chủ Richard nói: “Trương tiên sinh, vô cùng cảm tạ anh đã cứu nữ hoàng bệ hạ, đồng thời cũng cảm tạ anh không chút tỵ hiềm cứu giáo chủ Tyson. Ngay vừa rồi tôi đã đem những chuyện xảy ra ở đây báo với đại chủ giáo, ông ấy đối với những gì anh đã làm cũng phi thường kính nể, đã quyết định sẽ cùng vương thất hướng ông bày tỏ sự biết ơn trong lòng.”

“Quá khách khí.” Trương Văn Trọng đạm mạc đáp.

“Trước đây tôi cho rằng, y thuật của tôi rốt cục đã rất không tệ. Hôm nay nhìn thấy Trương tiên sinh chữa bệnh cùng chẩn bệnh, mới biết được, nguyên lai tôi chỉ là ếch ngồi đáy giếng.” Giáo chủ Richard vẻ mặt tự giễu nói. Hẳn có tu vi thiên cấp võ giả, đồng thời có học vị bác sĩ của đại học y học Harvard. Mặc dù trong giới y học không có nhiều danh tiếng, nhưng y thuật của hẳn cũng khá cao minh. Bằng không đại chủ giáo cũng sẽ không phải hẳn và giáo chủ Tyson cùng nhau vội chạy tới chữa bệnh cho nữ hoàng Elizabeth.

“Quá khen.” Thần thái Trương Văn Trọng vẫn rất bình thản.

Về mặt giáo chủ Tyson cảm khái nói: “Trước đây tôi cũng từng tiếp xúc qua mấy vị Đông y sư, nhưng tiếng Anh và y thuật của họ so ra còn kém Trương tiên sinh. À, được rồi, vừa rồi tôi nghe vị ký giả này nói, anh là giáo thụ của một y học viện, đồng thời sắp tới sẽ mở khóa giảng cho học kỳ mới?”

“Không sai.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp.

Tyson gãi gãi đầu, có chút ngại ngần hỏi: “Không biết...tôi có thể đến nghe không?”

“Đương nhiên là có thể.” Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói. Nhiều người hiểu Đông y, tiếp xúc cùng học tập luôn luôn là một dấu hiệu tốt.

“Thật tốt quá.” Tyson vui mừng, hưng phấn nói: “Sau khi trở về, tôi bắt đầu chuẩn bị thủ tục đến phương Đông một chuyến.”

“Giáo chủ Thánh Công Hội Anh quốc muốn nghe giảng về chương trình dạy học Đông y, trời ạ!” Vị trợ thủ của Cốc Vũ khiếp sợ há to miệng, thật lâu cũng không thể khép lại. Về mặt Cốc Vũ lại hưng phấn cùng kích động, nàng tựa hồ cảm giác được khi tin tức này truyền về quốc nội sẽ tạo sự oanh động thể nào.

Sau khi nói chuyện phiếm vài câu với giáo chủ Richard và Tyson, Trương Văn Trọng nói: “Hai vị giáo chủ, rất xin lỗi tôi còn chút việc phải xin cáo từ.”

Giáo chủ Richard và Tyson vội vàng nói: “Như vậy chúng tôi sẽ không làm lỡ việc của anh.”

Mỉm cười gật đầu cáo từ, Trương Văn Trọng đi thẳng ra bên ngoài cung điện, Tôn Ngụy cũng tiếp tục theo sát sau lưng hắn.

Các ký giả cùng thành viên đội chó săn chờ bên ngoài cung điện cũng rất nhiều, lúc này nhìn thấy hai người đàn ông tóc đen da vàng người Châu Á đi ra, vội vàng cầm cameras chạy tới, trong nháy mắt đã vây quanh bọn họ ở giữa. Nhưng làm họ thật không ngờ chính là, hai người đàn ông Châu Á còn trơn trượt hơn cả cá chạch, đã nhanh chóng thoát ra khỏi vòng vây, đợi khi họ phát hiện được việc này, Trương Văn Trọng và Tôn Ngụy đã chui vào một chiếc taxi bình thường, hướng về nhà bảo tàng nước Anh chạy đi...

254. Chương 256: Sự Lỡ Bước Giữa Hắn Và Nàng

Xe taxi vừa chạy đi được chừng mấy trăm thước, Tôn Ngụy lấy ra gói thuốc lá ném cho tài xế trung niên có thân hình hơi mập mạp, trên đầu đã có chút hói, nhìn như tùy ý hỏi một câu: “Phía sau có người theo không?”

Người trung niên tóc vàng mắt xanh, thấy thế nào cũng là người sinh trưởng tại nước Anh, hắn nhìn vào kính chiếu hậu, khỏe miệng hiện ra vẻ cười nhạt trào phúng, dùng tiếng Trung cực kỳ tiêu chuẩn đáp: “Có ba chiếc đi theo phía sau, cũng không biết thuộc phía chính phủ hay truyền thông. Cần tôi bỏ rơi bọn hắn không?”

Tôn Ngụy hừ lạnh một tiếng, phân phó nói: “Những con ruồi này thực sự đáng ghét, Cao ca, phiền anh bỏ rơi bọn hắn đi.”

“Được thôi.” Vị tài xế người Anh được Tôn Ngụy gọi là Cao ca lên tiếng, nhấn mạnh chân ga, đồng thời vặn mạnh tay lái. Chiếc taxi dùng tốc độ nhanh như điện chớp đột nhiên chui vào một con đường nhỏ chật hẹp bên cạnh, bên trong con đường nhỏ, hắn quẹo đông lại quẹo tây khoảng mười phút, một lần nữa hắn lại cho xe taxi quay về đường lớn. Thừa dịp cơ hội đang đợi đèn xanh đèn đỏ, vị tài xế tên Cao ca mở gói thuốc Tôn Ngụy ném qua, lấy một điếu bỏ vào miệng châm lửa. Rít sâu một hơi lại phun ra, dùng một loại giọng nói của một người con làng tử đã lâu không về nhà, nhỏ giọng cảm khái một câu: “Àn, đúng vị đạo chính tông quê nhà, đã nhiều năm không được nếm qua.”

Bỏ qua những con ruồi theo dõi, xe taxi không chậm không nhanh bình ổn chạy về hướng nhà bảo tàng Anh. Một lát sau, đã chạy tới New Oxford Street, Russell Square. Nhà bảo tàng nước Anh có lịch sử đã lâu trên thế giới, lại có tính tổng hợp quy mô to nhất, đang nằm trên sân rộng này. Còn chưa xuống xe, Trương Văn Trọng xuyên thấu qua cửa sổ xe, nhìn thấy được cửa chính kiến trúc theo phong cách La Mã. Nhất là mười sáu cột khắc phù điêu theo hình trụ La Mã, càng thể hiện ra khí phách đồ sộ rộng lớn.

Lúc này xe taxi ngừng lại, Tôn Ngụy chỉ tay, nói: “Trương ca, đó là nhà bảo tàng Anh. Thế nào, tôi đi vào với anh?”

“Thế nào, cậu lo lắng về tôi?” Trương Văn Trọng cười cười, hỏi ngược lại.

“Sao lại vậy? Tôi chỉ tùy tiện hỏi mà thôi.” Tôn Ngụy cười đáp.

“Các vị muốn làm gì thì đi làm việc của mình đi thôi, không cần đi cùng tôi, tôi cũng chỉ muốn đi dạo một mình.” Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói, đưa tay đẩy cửa xe bước xuống.

Nếu Trương Văn Trọng đã rõ ràng biểu lộ thái độ, như vậy Tôn Ngụy cũng không nói thêm gì nữa, chỉ cười gật đầu nói: “Vậy được, tôi sẽ không gây trở ngại anh nữa, khi nào anh muốn về thì gọi điện thoại, tôi sẽ đến đón anh.”

“Khi trở lại cũng không cần phiền phức cậu nữa, tôi tự mình về được.” Trương Văn Trọng cười lắc đầu từ chối, xoay người hướng tòa nhà rộng lớn trên sân rộng đang đông đúc du khách đi đến. Tôn Ngụy theo dõi bóng lưng của hắn vài giây, mới phân phó vị tài xế tên Cao ca lái xe rời khỏi nơi đó.

Tòa nhà này vào thế kỷ mười chín được kiến thành nhà bảo tàng nước Anh, chiếm diện tích sáu bảy mươi ngàn bình phương. Hiện nay tổng cộng có hơn một trăm phòng trưng bày, số cổ vật dùng để triển lãm cũng phải hơn bốn triệu vật phẩm. Vô luận là quy mô kiến trúc hay số lượng vật phẩm đem triển lãm, trên toàn bộ thế giới cũng có thể đứng được ở số một số hai. Cùng với New York Metropolitan Museum, Bảo tàng Louvre ở Paris, đều được liệt vào ba nhà bảo tàng lớn nhất thế giới. Du khách các quốc gia nghe danh mà đến tham quan, tự nhiên cũng nối liền không dứt.

Sau khi đi vào nhà bảo tàng, Trương Văn Trọng cũng không vội vã đi tới phòng triển lãm văn vật nghệ thuật đông phương thuộc Trung Quốc, mà theo dòng người đi vào phòng triển lãm văn vật Ai Cập, vừa thưởng thức văn vật, vừa dùng ánh mắt nghiền ngẫm đánh giá hệ thống bảo an của nhà bảo tàng. Những thi thố công khai về bảo an, cũng chỉ có thể hù dọa những kẻ trộm bình thường, còn thi thố bảo an chân chính tại đây, đều giấu trong chỗ tối, không thể đơn giản mà phát hiện được.

Trương Văn Trọng chậm rãi đi tới tấm bia đá Rosetta thuộc văn vật Ai Cập trứ danh, híp mắt đánh giá khối đá được chế tác trước Công Nguyên. Cao đến vài thước, rộng cũng không ít. Ở trên khối đá, được dùng văn tự Hy Lạp, văn tự Ai Cập cổ và văn tự thể văn thông tục ba loại chữ viết do quốc vương Ai Cập Ptolemy V tuyên ngôn, ở bên cạnh Trương Văn Trọng, là một đôi vợ chồng son trẻ tuổi người Pháp đang hiếu kỳ đánh giá tấm bia đá cẩm thạch, vừa cười khê thì thầm âu yếm, thường thường còn thản nhiên không hề để ý mình đang ở giữa công chúng ôm nhau hôn thắm thiết.

Trương Văn Trọng nhìn thấy một màn này, trong lúc lắc đầu cảm khái người Pháp vô cùng lãng mạn, đồng thời trong lòng cũng không tự chủ được hiện lên một bóng hình xinh đẹp, điều này đột nhiên làm cho hắn chấn động. Sau thoáng chần chờ, hắn lấy điện thoại do hoàng thân Charles đưa tặng bấm dãy số di động của Vũ Giai.

“Đô..đô..đô...”

Sau một thoáng, bên trong điện thoại chỉ truyền ra thanh âm đô đô, Vũ Giai vẫn chưa tiếp điện thoại.

“Không ai tiếp sao? Mà thôi, chờ sau đã.” Trương Văn Trọng lắc đầu, yếu ớt thở dài, bỏ điện thoại trở vào trong túi, đi theo dòng người rời khỏi phòng triển lãm văn vật Ai Cập, hướng về phòng triển lãm văn vật Hy Lạp La Mã, cùng lúc đó, cũng ngay bên trong nhà bảo tàng nước Anh, chỉ bất quá là ở bên trong phòng triển lãm văn vật Hy Lạp La Mã, Vũ Giai trong bộ trang phục thanh lịch nhưng không mất vẻ tôn quý, đang loay hoay mở túi xách lấy ra điện thoại di động của nàng, nhìn biểu hiện dãy số trên màn hình. Khác với Trương Văn Trọng chính là, điện thoại của Vũ Giai vẫn có thể sử dụng tại nước ngoài. Cho nên mặc dù nàng đang ở London nước Anh, vẫn có thể nhận được điện thoại.

“Giai Giai tỷ, ai gọi điện thoại cho chị vậy?” Vũ Tình đang đứng bên người nàng, trang phục vô cùng model thò đầu tới, hiếu kỳ nhìn số điện thoại dò hỏi.

Vũ Giai lắc đầu nói: “Không biết, là một số điện thoại xa lạ.”

Ánh mắt Vũ Tình dời khỏi màn hình, bắt đầu quan sát văn vật Hy Lạp La Mã xung quanh, lại thuận miệng nói: “Giai Giai tỷ, chị thử gọi lại hỏi một chút, chẳng phải sẽ biết đối phương là ai sao?”

Suy nghĩ một chút, Vũ Giai cũng không gọi lại, mà bỏ điện thoại vào túi xách, vừa cười vừa nói: “Thôi khỏi, nếu như đối phương tìm chị có việc, thì sẽ gọi lại thôi.”

Vũ Tình đột nhiên cười, trêu ghẹo nói: “Ai, em nói chị Giai, chị thật không gọi lại sao? Chị không sợ, người gọi tới là Trương ca hay sao?”

Trương Văn Trọng?

Trong đầu Vũ Giai đột nhiên hiện ra thân ảnh Trương Văn Trọng, điều này làm cho nàng không khỏi chần chờ, nhịn không được trong lòng thầm nghĩ: “Điện thoại này có phải do Trọng ca gọi tới không?” Nhưng nàng rất nhanh nở nụ cười tự giễu, hơi lắc đầu tự nói: “Cũng không phải trong phim điện ảnh, làm gì có chuyện trùng hợp đến như vậy?”

Vũ Tình cũng thật không ngờ tới, một lời suy đoán đùa giỡn của nàng lại thật chính xác, cũng không biết Vũ Giai đang suy nghĩ chuyện gì, lúc này nàng đã dời ánh mắt khỏi những văn vật Hy Lạp La Mã, dùng giọng nói vô cùng cảm khái lẫn kính nể nói: “Tuy rằng đã sớm biết y thuật của Trương ca rất cao, nhưng

em không bao giờ ngờ được anh ấy lại được hoàng thân Charles đích thân mời đến chữa bệnh cho nữ hoàng Elizabeth, thực sự là quá uy vũ. Giai Giai tỷ, chị thật không biết đâu, đêm qua em trò chuyện với mấy người bạn thân trên mạng, có nhắc tới em quen Trương ca, còn rất quen thuộc hẳn, đã làm cho bọn họ ước ao muốn chết. Thậm chí còn có một cô gái nhỏ xuân tâm nhộn nhạo, không ngờ còn gọi điện thoại đường dài, muốn em đưa phương thức liên hệ với Trương ca nói cho cô ấy. Nghe giọng nói của cô, sợ là thật muốn dâng luôn tới cửa. Nhưng Giai Giai tỷ cứ yên tâm, em đã tận đáy lòng nhận thức Trương ca là anh rể, tự nhiên sẽ không tiết lộ tin tức của hẳn.”

Nói đến đây, nàng hơi khựng lại, có chút hiếu kỳ, cũng có chút lo lắng nói: “Cũng không biết rốt cục Trương ca có chữa lành được cho nữ hoàng Elizabeth hay không?”

So sánh với Vũu Tình, Vũu Giai lại tràn đầy lòng tin nói: “Yên tâm đi, với y thuật cao siêu của Trọng ca, thế giới này không có tật bệnh gì làm khó được anh ấy!”

“Không sai, Trương tiên sinh nhất định sẽ chữa tốt cho nữ hoàng bệnh ạ!” Alan đang đứng bên cạnh Vũu Tình, dùng tiếng Trung lưu loát nói. Sắc mặt hẳn hiện tại tuy rằng có chút tái nhợt, nhưng thân thể đã khôi phục bảy tám phần. Lần này nghe nói Vũu Giai và Vũu Tình muốn du ngoạn London, hẳn thân là chủ nhân lập tức xung phong làm mặt dày đòi tới làm hướng dẫn viên.

Lần này Vũu Giai đến Anh quốc, đại biểu cho tập đoàn Vũu thị cùng một công ty của nước Anh thương thảo công việc hợp tác, tùy tiện cũng đưa Vũu Tình trở về Anh quốc đi học. Tính toán thời gian, nàng còn đến Anh quốc sớm hơn Trương Văn Trọng vài ngày.

“Ai cần anh lắm miệng!” Vũu Tình trừng Alan, sau đó vẻ mặt cười xấu xa đùa giỡn tỷ tỷ: “Ồi, Giai Giai tỷ, thực sự không ngờ, lòng tin của chị đối với Trương ca lại lớn đến như vậy. Con gái còn chưa xuất giá, chị đã như vậy rồi, chờ khi chị thật sự gả cho anh, thật không biết lại biến thành thế nào nữa đây.”

“Hay cho cô gái nhỏ, cũng dám trêu chọc chị, có phải đã lâu không bị đòn, da bị ngứa phải không?” Vũu Giai cười mắng.

Vũu Tình vội vã cầu xin: “Đừng đánh, đừng đánh, em nhận sai được chưa vậy? Sau này em cũng không dám nữa.”

Cười nháo loạn một trận, Vũu Tình đẩy Alan đang cười ngây ngô nhìn hai người, nói: “Alan, đừng nghĩ lung tung, mau mang chúng tôi đến phòng triển lãm văn vật Trung Quốc nhìn xem. Tôi muốn nhìn xem người Anh các anh đến tốt cùng đã thu thập bao nhiêu hi thế trân bảo của quốc gia chúng tôi đây!”

Về mặt Alan xấu hổ, vội vã biện hộ cho mình: “Chuyện này không quan hệ tới tôi.”

Vũu Tình trợn mắt, tức giận nói: “Lời vô ích, chuyện này mà có quan hệ tới anh, anh chẳng phải thành lão yêu quái rồi sao?”

“Đừng nhắc tới, tôi suýt chút cũng đã thành yêu quái rồi đó.” Alan dùng thanh âm nhỏ tới mức chỉ có hẳn nghe được nói thầm. Sau đó lại ân cần hướng dẫn Vũu Tình cùng Vũu Giai đi ra khỏi phòng triển lãm văn vật Hy Lạp La Mã, đi tới phòng triển lãm của Trung Quốc.

Ngay khi chân trước của Vũu Giai bước ra khỏi phòng triển lãm Hy Lạp La Mã, chân sau của Trương Văn Trọng cũng vừa đi vào bên trong.

Kể trước người sau, hai người cứ như thế đã đi lướt qua nhau.

255. Chương 257: Vô Duyên

Bên trong nhà bảo tàng nước Anh, trong phòng trưng bày văn vật Trung Hoa, Vũu Giai, Vũu Tình cùng Alan xung phong nhận làm hướng dẫn viên, đang cùng nhau chậm rãi đi dạo bên trong, ánh mắt bọn họ nhìn chung quanh không ngừng đánh giá từng món văn vật Trung Hoa được triển lãm bên trong.

Đầu tiên đập vào mi mắt bọn họ, là một pho tượng Quan Thế Âm do người Hungary trộm được từ Đôn Hoàng phía tây bắc đưa tới Châu Âu. Bức tượng Quan Thế Âm đại biểu cho Phật giáo Đôn Hoàng, bên ngoài đã có chút loang lổ, bà híp hai mắt lại, gương mặt trang nghiêm, nhưng làm kẻ khác kinh ngạc chính

là bức tượng cũng không có hai tay. Kỳ thực bức tượng có hai tay, nhưng trong quá trình vận chuyển ngày xưa, muốn được phương tiện, Stein và thủ hạ của hắn đã cắt hai tay của bức tượng. Mà trên vách tường phòng triển lãm, còn có một bức họa, trên bức họa cũng có những vết trầy thật rõ ràng. Hiện tại bức họa trưng bày cùng bức tượng, cùng những văn vật chứng minh tinh hoa của văn hóa Trung Quốc, ngoài ra còn nói rõ một đoạn lịch sử vô cùng uất ức của họ đã trải qua.

Đi trong phòng triển lãm những văn vật Trung Hoa, biểu tình Vương Giai thật bình thản, không nói một lời chỉ nhìn những cổ vật kia. Vương Tình không làm được như nàng, lúc này thần tình vẻ mặt oán giận, chu miệng không ngừng lẩm bẩm: “Cường đạo người Anh.” Làm Alan đang đứng bên cạnh nàng cảm thấy thật xấu hổ, gãi gãi đầu, cuối cùng cũng không dám nói gì, chỉ đành ngậm miệng cẩn thận đi theo bên người bà cô nhỏ này, rất sợ nàng bởi vậy mà giận chó đánh mèo lên hắn.

Một lúc lâu, Vương Tình rốt cục ngừng việc lẩm bẩm, nhìn Vương Giai đang thưởng thức chiếc chén Cửu Long Thanh Hoa, hiếu kỳ hỏi: “Giai Giai tỷ, trước khi đến em từng nghe qua, bên trong nhà bảo tàng Anh có cất giữ một kiện văn vật Trung Hoa gọi là Trấn Quán Chi Bảo, chị biết là kiện nào không? Đặt ở chỗ nào?”

Tuy rằng cũng là lần đầu tiên đến tham quan bảo tàng, nhưng trước đó Vương Giai từng xem qua một ít giới thiệu về những cổ vật bên trong nhà bảo tàng Anh, đồng thời Vương lão gia tử vốn rất có nghiên cứu về đồ cổ, cũng từng nói với nàng một ít cổ vật được cất giữ bên trong nhà bảo tàng. Cho nên so sánh với Vương Tình, nàng cũng biết được nhiều hơn một chút. Lúc này nghe Vương Tình hỏi, nàng ngừng quan sát chiếc chén Cửu Long Thanh Hoa, yếu ớt thở dài một hơi, nói: “Em nói là món cổ vật thời Đông Tấn của Cố Khải Chi “Nữ Quan Phiệt Đồ”. Bản gốc cũng không được đặt ở đây, mà gửi trong mật thất, không phải người nào cũng có thể tùy tiện được xem. Ngoại trừ dùng tiền, còn phải có thân phận địa vị nhất định mới được. Chị nhớ trước đây từng xem qua một bài báo, nói chủ nhiệm Tạ Thành Thủy của phòng nghiên cứu nghệ thuật trung tâm Đôn Hoàng học ở trường đại học sư phạm Nam Kinh vào năm thứ tư đã từng ngẫu nhiên nhìn thấy được bản gốc của nó. Lúc đó trong sách đăng ký, chỉ ghi lại tên tuổi của hai người Nhật Bản từng được xem qua tại hiện trường.”

“Nữ Quan Phiệt Đồ” là bức tranh sớm nhất được lưu trữ của Trung Quốc, vô luận tại mỹ thuật Trung Hoa hay mỹ thuật thế giới, đều có ý nghĩa quan trọng về sự kiện. Hiện tại trên thế giới này chỉ còn lại hai bản gốc, thứ nhất là thời Tống, hiện tại được viện bảo tàng Cổ Cung Bắc Kinh cất giữ. Nhưng bút ý cùng màu sắc đúng là thượng phẩm. Một bức khác là thời Đường do nhà bảo tàng nước Anh cất giữ, nó vốn nằm trong Viên Minh Viên, nhưng khi tám nước liên quân xâm lấn Bắc Kinh, bị đại úy người Anh lấy ra từ trong Viên Minh Viên đem trở về Anh quốc. Sau đó được bảo tàng nước Anh cất giấu, trở thành văn vật đồng phương trọng yếu nhất ở đây. Vương Tình gọi nó là Trấn Quán Chi Bảo có thể nói không hề quá đáng chút nào. Mà mật thất kia, là do bảo tàng nước Anh chuyên dùng để cất giữ cổ họa của Trung Quốc. Cho nên gọi là tên này, chính vì muốn kỷ niệm tên nhà khoa học đã thâm nhập vào khu tây bắc Trung Quốc rất nhiều lần, lấy đi đại lượng văn vật văn hiến hiếm có của Trung Hoa. Bởi vì hắn đã làm ra cống hiến thật lớn cho nhà bảo tàng nước Anh! Dùng cách nói của nhà bảo tàng, những hành động của hắn kỳ thực đã hiệp trợ mở rộng nghệ thuật của họ ra khắp phạm vi toàn cầu, đương nhiên là được lịch sử cùng khoa học nhận thức giống như vậy.

Kiểu cường đạo như thế không ngờ còn được công khai hóa?

“Đám người Anh này đều không phải thứ tốt!” Vương Tình nghiêng răng nghiêng lợi, cắn giận bất bình.

Alan vốn đang không dám mở miệng, cũng không biết có được dũng khí từ đâu, đột nhiên mở miệng nói: “Tuy rằng gửi bên trong nhà bảo tàng đại khái đều là cướp đoạt tới, nhưng không thể phủ nhận chính là người Anh chúng tôi bảo hộ những văn vật này rất tốt, hơn nữa còn mở rộng ra cho công chúng...”

Vương Tình còn chưa kịp trả lời, Vương Giai đã nói: “Công tác bảo hộ thật quá tốt, lời này anh gạt được ai chứ không gạt được tôi đâu. Tôi từng xem qua báo cáo của nhà bảo tàng Anh trong những năm gần đây. Trong báo cáo biểu hiện, chỉ ít việc cất giữ đồ cổ Trung Quốc cũng không được bảo quản thích hợp. Thậm chí có một kiện lư hương Trung Quốc có lịch sử mấy trăm năm, không ngờ dùng để tham gia vào hành động quyền tiền! Phương thức bảo hộ như vậy, cũng được xem là tốt sao? Về phần anh nói mở rộng cho công chúng vào xem, đây cũng chỉ là biểu tượng mà thôi. Văn vật Trung Hoa bên trong nhà bảo tàng có chừng hai mươi ba ngàn kiện, nhưng chân chính trưng bày có bao nhiêu? Phóng mắt là có thể đếm được rõ ràng. Những văn vật còn lại đều giống như bức “Nữ Quan Phiệt Đồ”, bị giấu bên trong mật thất, muốn nhìn sao? Được!

Đem tiền ra là được thôi! Trước đây từng xem qua một lão tiên sinh viết một bài văn, bên trong từng nhắc qua: Những chuyên gia học giả nghiên cứu nghệ thuật của Đôn Hoàng viện chuyên nghiên cứu nghệ thuật Đôn Hoàng, chỉ có thể dùng tiền mua được những cuộn phim để nghiên cứu văn hóa Đôn Hoàng, lịch sử Đôn Hoàng. Chuyện như vậy thực sự chân chính là sự sỉ nhục.”

Vưu Tình hừ một tiếng, trừng mắt nhìn Alan, nói: “Có nghe thấy được không? Anh còn nói tốt cho tổ tông cường đạo của anh nữa. Nếu không thấy bản thân anh coi như thành thực, không có nhiệm tặc xấu của kẻ cường đạo, tôi mới lười để ý tới anh!”

Alan bị câu nói của Vưu Giai làm á khẩu không trả lời được, lại bị Vưu Tình nói tiếp làm mặt đỏ tịm mang tai. Cuối cùng rất sáng suốt tuyển chọn im lặng, không dám nói thêm câu nào.

Nhìn vẻ mặt ủy khuất của Alan, trong lòng Vưu Giai âm thầm thở dài. Nếu như dứt bỏ chuyện quốc tịch, với nhân phẩm và năng lực của Alan, thật đúng là quá xứng đôi với Vưu Tình. Nhưng đáng tiếc chính là hắn là một người Anh mà không phải Trung Quốc, cho nên sự truy cầu của hắn đối với Vưu Tình, đã định trước chỉ có thể nở hoa mà không thể kết quả. Phải biết rằng, ngày xưa trên chiến trường Triều Tiên, Vưu lão gia tử từng tự tay đâm chết hai người binh sĩ Anh quốc, cũng từng bị một nòng súng ẩn nấp chỗ tối bắn một phát đạn trúng ngay giữa ngực. Nếu không phải mạng lớn, chỉ sợ đã sớm chết tại chiến trường Triều Tiên. Những hậu sinh văn bối như họ, tự nhiên cũng không còn cơ hội nhảy nhót khắp nơi trên thế giới như bây giờ.

Chính vì những ân quả này, Vưu Giai đột nhiên nghĩ tới thấy rất thương cảm cho Alan cứ đau khổ truy cầu em gái mình, nhưng lại không bao giờ có được kết quả như ý nguyện.

Vưu Giai rất rõ ràng tính cách của Vưu Tình, tuy rằng cô gái nhỏ này ngày thường nói chuyện làm việc điên điên khùng khùng, thậm chí có tư thái phóng túng, nhưng ở chuyện tình cảm nàng chưa bao giờ có tâm tư ngỗ nghịch ý nguyện của Vưu lão gia tử. Nói ra sợ rằng sẽ không có mấy ai tin tưởng, dù là Vưu Tình đến nước Anh du học cũng là ý tứ của Vưu lão gia tử. Ngay lúc ban đầu, Vưu Tình một lòng một dạ muốn thi vào trường đại học Bắc Đại, thậm chí cả Thanh Hoa nàng cũng chướng mắt. Dùng lời của nàng mà nói, Thanh Hoa không có nội tình văn hóa như Bắc Đại, nàng đến học cũng không có ý tứ gì. Thế nhưng khi nàng còn đang học cấp ba, Vưu lão gia tử lại đột nhiên lên tiếng muốn nàng đến nước Anh lưu học. “Mỗi một trường phái đều có tài hoa của họ”, lúc đó Vưu lão gia tử dùng những lời này để giải thích vì sao ông muốn cho Vưu Tình đến Anh quốc du học. Mà lúc này Vưu Tình cũng bộc phát ra tính tình bướng bỉnh của mình, vốn tiếng Anh của nàng rất bình thường, nhưng không ngờ lại một lòng ôm sách tiếng Anh cùng đĩa CD không ngừng vui đùa học hỏi, cuối cùng đạt được điểm tối cao, thuận lợi đến Anh quốc du học.

Nhìn Vưu Tình, lại nhìn Alan đang đứng bên người nàng, Vưu Giai âm thầm cảm khái thở dài đồng thời cũng lặng yên không tự chủ được tự hỏi trong lòng: Nếu mình là Vưu Tình, mà Trương Văn Trọng là Alan, mình sẽ tuyển chọn như thế nào. Có thể phải ngỗ nghịch ý tứ của ông nội, dứt khoát kiên quyết cùng Trương Văn Trọng bỏ trốn? Sau đó nàng lắc đầu, bật cười, thật không hiểu vì sao nỗi lòng của mình tự dưng biến thành có chút đa sầu đa cảm.

Hơi lắc đầu, Vưu Giai nhìn Vưu Tình và Alan nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Không đi xem nữa sao?” Vưu Tình hỏi.

Vưu Giai lắc đầu, nói: “Nhìn những văn vật này lại đau lòng, không đi nữa.”

Vưu Tình gật đầu nói: “Vậy được rồi, chúng ta đi.” Ba người theo dòng người rời khỏi phòng triển lãm văn vật Trung Quốc, đi ra cửa lớn của nhà bảo tàng nước Anh. Cũng ngay lúc bọn họ vừa đi ra khỏi cửa phòng triển lãm, Trương Văn Trọng lại lững thững đi vào trong phòng triển lãm. Ánh mắt hắn không tự chủ được rơi vào chiếc chén Cửu Long Thanh Hoa khi này Vưu Giai vừa đứng xem.

Hai người, lại một lần nữa bước lướt qua nhau.

Có người đã từng nói như vậy: bỏ qua một lần là ngẫu nhiên, bỏ qua hai lần đó chính là vô duyên.

Trương Văn Trọng và Vưu Giai, lẽ nào thật sự vô duyên sao?

256. Chương 258: Trời Sinh Một Đôi

Vưu Giai ba người đi rất nhanh, bởi vì vừa ra khỏi phòng triển lãm văn vật Trung Quốc thì nàng nhận được điện thoại gọi tới, nói cho nàng biết sự tiến triển trong công việc với công ty Anh quốc, mời nàng đến để chủ trì đại cục, tranh thủ trong vòng hai ngày ký kết hợp đồng.

Nhưng trên thế giới này có rất nhiều sự tình đều nằm ngoài dự đoán mọi người.

Ngay khi ba người vừa đi tới cổng lớn của nhà bảo tàng Anh, lúc chuẩn bị ra ngoài lên xe, một người mặc đồ màu đen, đội mũ lưỡi trai, cúi đầu rất thấp nên không nhìn thấy rõ gương mặt, đột nhiên bước nhanh chạy vù qua ngang mặt Vưu Giai. Ngay trong tích tắc hắn chạy lướt qua người nàng, hắn đột nhiên vươn tay, giật lấy túi xách của Vưu Giai, sau đó cũng không hề quay đầu lại chạy vào vào bên trong nhà bảo tàng, trộn lẫn vào trong dòng người đông đúc, trong nháy mắt đã không thấy hình bóng.

Kẻ giật đồ?

Vưu Giai sửng sốt một hai giây, sau đó liền xoay người đuổi theo tên giật đồ kia.

Lúc Vưu Giai đuổi theo tên giật đồ, Alan mới kịp phục hồi lại tinh thần, nhất thời giận dữ. Vừa rồi Vưu Tình mắng người Anh là kẻ cường đạo, tuy rằng hắn không dám mở miệng cãi lại, nhưng trong nội tâm cảm thấy rất ủy khuất. Thế nhưng vào lúc này, ở ngay trước cổng lớn của nhà bảo tàng nước Anh lừng lẩy, lại có tên giật đồ đuôi mù dám can đảm giật đi túi xách của Vưu Giai!

Chuyện như vậy, chẳng phải đã chứng minh lời chửi mắng của Vưu Tình là chính xác sao?

“Hỗn đản, thực sự làm người Anh chúng ta mất mặt, ta nhất định sẽ bắt được ngươi, nhất định phải đánh cho ngươi chết khiếp!” Alan cắn chặt răng, trong lòng rống giận một câu, lập tức đuổi theo. Tốc độ của hắn nhanh hơn Vưu Giai rất nhiều, lập tức vượt qua nàng truy vào trong dòng người.

Khác với vẻ sửng sốt của Vưu Giai cùng vẻ giận tím mặt của Alan, vẻ mặt Vưu Tình tràn đầy biểu tình hưng phấn. Tuy rằng nàng cũng đuổi theo, nhưng vẫn bật cười khanh khách thật vô tư. Thậm chí còn có chút kích động treu ghẹo tỷ tỷ: “Em ở Anh quốc lâu như vậy, cũng chưa từng gặp qua kẻ giật đồ, đúng là Giai Giai tỷ lợi hại, vừa đến liền gặp ngay kẻ như thế, thực sự là kích thích. Ai, tên kia chạy đi đâu rồi? Sao trong nháy mắt đã không thấy hắn? Giai Giai tỷ, nếu không chúng ta chia nhau đuổi theo đi. Miễn cho hắn trà trộn vào dòng người bỏ trốn.” Dứt lời, nàng cũng không quản Vưu Giai có đáp ứng hay không, lập tức dựa theo hướng trái ngược Vưu Giai chạy đi.

Bởi vì chuyện xảy ra đột ngột, đồng thời kẻ giật đồ lại cúi thấp đầu, cho nên Vưu Giai cũng không nhìn thấy rõ gương mặt của hắn, chỉ nhớ được hắn mặc đồ đen, đội mũ lưỡi trai. Thế nhưng lúc này đưa mắt nhìn quanh, người ngoại quốc ăn mặc giống như vậy cũng không hề ít. Hơn nữa theo Vưu Giai xem ra, những người ngoại quốc đại khái đều rất giống nhau, muốn nhận ra ai là ai cũng thật không dễ dàng, huống chi vừa rồi nàng còn chưa nhận rõ được gương mặt của tên giật đồ.

Cũng không biết do nguyên nhân gì, Vưu Giai lại đuổi ngược trở lại con đường đi tới phòng triển lãm văn vật Trung Quốc. Đứng ngay cửa phòng triển lãm, nàng thổ hổ hển không ngừng, vừa đưa mắt quét nhìn mọi người bên trong, muốn tìm tên hỗn đản vừa giật túi xách của nàng. Nhưng mọi người bên trong phòng triển lãm đại khái đều là người Á Châu tóc đen da vàng, thỉnh thoảng cũng có vài người Âu Châu, không có ai mặc đồ đen, nên làm cho nàng không khỏi thật thất vọng.

“Xem ra tên giật đồ cũng không có ở nơi này.” Nàng lắc đầu, đã hồi phục lại hô hấp hỗn loạn, xoay người định rời đi. Nhưng đúng lúc này, một thanh âm thấp trầm quen thuộc, thậm chí có thể nói làm cho nàng hồn nhiên mộng nhiều, đột nhiên vang lên ngay sau lưng nàng.

“Em đang tìm túi xách này sao?”

Thanh âm vẫn bình tĩnh như thường ngày, thế nhưng không biết vì sao, Vưu Giai có thể tinh tường cảm giác được, bên dưới sự bình tĩnh, cũng ẩn chứa sự vui mừng cùng kích động làm cho nàng run rẩy.

Không có chút do dự, không có nửa điểm ướm át dây dưa, Vưu Giai xoay người lại, bình tĩnh nhìn người đang đứng phía sau.

“Cầm lấy đi, túi xách của em.” Trương Văn Trọng mỉm cười giơ tay lên, túi xách vừa bị giật của Vũ Giai đang nằm trong tay hắn.

Vũ Giai cũng không vội vàng nhận lấy túi xách Trương Văn Trọng đưa tới, mà vẻ mặt không dần nên được sự vui mừng lẫn khó tin, lẳng lẳng nói: “Trọng ca? Thật...thật sự là anh? Sao anh lại ở chỗ này?”

“Cũng giống như em, đến nơi này đi dạo.” Trương Văn Trọng hồi đáp.

Tuy rằng thần tình của hắn vẫn đậm nhiên như trước, nhưng khóe miệng hơi nhếch lên cùng ánh mắt bắn ra, cũng đã để lộ tâm tình của hắn không phải thản nhiên như vẻ bề ngoài. Trên thực tế, hắn cũng như Vũ Giai, đều cảm thấy vui mừng không ngớt với sự xuất hiện của đối phương. Nhất là trước đó hắn còn từng gọi điện cho Vũ Giai mà không nghe ai tiếp điện thoại. Nói thật ra, trước khi nhìn thấy Vũ Giai, hắn dù sao cũng không nghĩ đến, Vũ Giai lại đang ở Anh quốc, tại London, còn ở trong nhà bảo tàng nước Anh.

Nếu như vậy cũng không gọi là duyên phận, còn có điều gì mới là duyên phận?

Ngay khi hai người bốn ánh mắt nhìn nhau, một bài hát tiếng Anh du dương uyển chuyển đột nhiên vang lên bên tai, chính là ca khúc chính trong bộ phim “Shrek” nổi tiếng của Mỹ. Trình độ tiếng Anh của Trương Văn Trọng và Vũ Giai rất tốt, đều nghe hiểu được từ ngữ trong bài hát, khi Vũ Giai nghe được lời bài hát, khuôn mặt tịnh lệ nổi lên vẻ đỏ ửng kiêu diễm mê người. Cũng không biết dừng khí toát ra từ đâu, làm cho nàng làm ngay một việc mà trong lòng nàng vẫn mong muốn làm từ lâu nhưng vẫn không dám, nàng đột nhiên mở rộng vòng tay nhào vào trong lòng Trương Văn Trọng, siết chặt lấy người đàn ông đã làm cho nàng ngày nhớ đêm mong trước mặt.

Ngay khi vừa bắt đầu, Trương Văn Trọng bị cử động thình lình của Vũ Giai làm hoảng sợ. Thậm chí còn có chút luống cuống chân tay, thế nhưng rất nhanh hắn liền bình tĩnh lại, khóe miệng hiện ra dáng tươi cười, không phải nụ cười nhạt hay trào phúng, mà là nụ cười mừng rỡ và hạnh phúc toát ra từ sâu trong nội tâm. Cùng lúc đó hắn cũng mở rộng hai tay, ôm chặt Vũ Giai vào trong lòng, đồng thời tay phải còn nhẹ nhàng vỗ nhẹ lên sau lưng nàng.

Hít mạnh mùi vị trên người Trương Văn Trọng, cảm thụ được sự ôn nhu khi được hắn vỗ về, Vũ Giai đột nhiên nghĩ, nàng là cô gái hạnh phúc nhất trên thế giới này, nàng là người hạnh phúc nhất.

Hai người vẫn đứng ngay trước cửa phòng triển lãm văn vật Trung Quốc, không hề chú ý đến người khác ôm chặt lấy nhau, những du khách đi tới lui xung quanh, đều đang dùng ánh mắt hiếu kỳ đánh giá bọn họ. Ở một khắc này, hai người họ cũng đã trở thành phong cảnh trong mắt những người khác.

Vũ Giai nằm trong lòng Trương Văn Trọng, cũng không biết vì sao, trong đầu đột nhiên nghĩ tới chuyện nàng vừa mới giả thiết, nhưng lúc này đã được chứng minh bằng hiện thực.

Nếu như nàng là Vũ Tình, mà Trương Văn Trọng là Alan, như vậy dù mạo hiểm bị Vũ lão gia tử trực xuất khỏi Vũ gia, nàng vẫn như cũ nguyện ý đi theo người đàn ông này, dù cho lưu lạc thiên nhai nàng cũng không sợ hãi. Đây không phải quyết định của một cô gái đang ở trong tình yêu cuồng nhiệt mà bị đánh mất lý trí, mà là một cô gái đã tìm được hạnh phúc chân chính, có thể vì hạnh phúc của mình mà nỗ lực trả giá tất cả mới làm ra được quyết định như thế.

Vũ Giai nguyên bản vẫn chôn sâu đầu mình trong lồng ngực Trương Văn Trọng, ngay lúc này chợt ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn thẳng Trương Văn Trọng, trong ánh mắt lộ ra nhu tình mật ý không che giấu được.

Tiếng nhạc lúc này đã biến thành bài tình ca, trong bài tình ca bằng tiếng Anh, Trương Văn Trọng và Vũ Giai bốn mắt nhìn nhau, hai đôi môi chậm rãi ghé sát lại gần.

“Oa.” Đúng ngay lúc này, Vũ Tình vừa xuất hiện ngay cửa phòng triển lãm văn vật Trung Quốc, vừa nhìn thấy một màn trước mắt, nhịn không được kêu lên ngạc nhiên. Nhưng nàng phản ứng rất nhanh, vội vã đưa tay che miệng, lúc này mới không kinh động Trương Văn Trọng và Vũ Giai. Kỳ thực ở ngay lúc này, trong mắt của cả hai người, đều chỉ còn lại thân ảnh đối phương tồn tại, Vũ Tình muốn quấy nhiễu bọn họ cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Lúc này Alan cũng xuất hiện ngay bên ngoài cửa phòng triển lãm văn vật Trung Quốc, chạy tới bên người Vũ Tình, có chút thấp thỏm nói: “Ghe tởm, tên giật đồ kia không biết chạy đi đâu rồi. Tôi tìm hết cả bảo

tàng vẫn không tìm được hần, nhưng cô yên tâm đi, tôi gọi điện thoại báo cảnh sát, tin tưởng rất nhanh sẽ lấy được túi xách của Vưu Giai tỷ trở về...”

Vưu Tình vội vã nhìn hần làm một thủ thế chớ có lên tiếng, đề thấp thanh âm quát: “Hu! Anh là ngu ngốc, nhỏ giọng dùm tôi một chút!”

Alan đầu tiên sửng sốt, sau đó nhìn theo ánh mắt của nàng. Chợt nhìn thấy Trương Văn Trọng và Vưu Giai đang ôm nhau đứng ngay trước cửa phòng triển lãm văn vật Trung Quốc, kinh ngạc há to miệng, thậm chí kêu lên thất thanh: “Trương tiên sinh...ngô ngô...” Hần vừa mới kêu ra ba chữ, đã bị Vưu Tình vội vã dùng tay bịt miệng lại, đồng thời Vưu Tình còn bắt mắt nhìn hần nổi giận: “Kêu la cái gì? Hồn dân! Một hồi trò hay đã bị anh phá hủy!”

Đúng như Vưu Tình nói, tiếng kêu to của Alan đích thật đã quấy nhiễu Trương Văn Trọng và Vưu Giai, làm hai người đột nhiên tỉnh lại, hiện tại bọn họ không phải đang ở chốn không người, mà là đang ở trong chỗ công cộng đông đúc. Tuy rằng tính cách của hai người rộng rãi, thế nhưng còn chưa đạt tới trình độ ngay trước mặt nhiều ánh mắt nhìn trừng trừng lại ôm nhau hôn nồng nhiệt. Cử động vừa rồi chỉ là một chút xung động, lúc này đã khôi phục lại lý trí, hai người tự nhiên sẽ không tiếp tục, thậm chí còn mang theo một tia ngượng ngùng bỏ tay nhau ra.

“Nhìn thấy chưa? Đều do kẻ ngu ngốc anh phá hủy chuyện tốt!” Vưu Tình cảm tức xoay người lại mắng Alan, Alan biết mình gây rắc rối đành im lặng không dám tiếp lời.

Ngay khi Trương Văn Trọng và Vưu Giai buông nhau ra, một người phụ nữ khoảng sáu mươi tuổi mái tóc trắng xóa đi tới trước mặt hai người, sau khi dùng tiếng Hy Lạp nói huyền thuyên một phen, cười dài đưa ra một bức ảnh giao vào trong tay bọn họ.

Bên trong bức ảnh, chính là Trương Văn Trọng cùng Vưu Giai đang ôm nhau, bốn mắt ẩn tình nhìn nhau đầy ôn nhu.

Đợi người phụ nữ rời đi, Vưu Giai cũng không hiểu tiếng Hy Lạp, nhin không được hiểu kỳ hỏi: “Trọng ca, anh biết bà ấy nói gì không?”

Trương Văn Trọng mỉm cười, hồi đáp: “Bà ấy nói, hai chúng ta là trời sinh một đôi.”

“Bà thật có ánh mắt.” Vưu Giai mỉm cười, nụ cười vô cùng kiêu diễm động lòng người.

257. Chương 259: Buổi Tối Yên Tĩnh Trên Sông Thames

Thẳng đến lúc này Vưu Tình mới đi tới trước người Trương Văn Trọng và Vưu Giai nhìn vào bức ảnh trong tay Vưu Giai. Hai người trong ảnh ánh mắt nhu tình mật ý, quả thực như một đôi kim đồng ngọc nữ, điều này làm cho nàng phải thốt lời khen tự đáy lòng: “Ảnh chụp thật đẹp, Trương ca, Giai Giai tỷ, hai người đúng là trời sinh một đôi.”

Trương Văn Trọng và Vưu Giai nhìn nhau cười.

Trên mặt Vưu Tình đột nhiên hiện lên một nụ cười giảo hoạt, nàng thẳng ngoắc ngoắc nhìn chằm chằm Trương Văn Trọng và Vưu Giai, cũng không vội vã nói chuyện.

Dưới ánh mắt này của Vưu Tình, biểu hiện của Trương Văn Trọng coi như vẫn tốt, vẫn rất bình tĩnh. Nhưng vị nữ hào kiệt trong thương giới như Vưu Giai có chút ăn không tiêu, gương mặt xinh đẹp thoáng chốc hiện lên vẻ đỏ ửng kiêu diễm mê người, càng tăng thêm mị lực yêu nghiệt của nàng. Nàng phong tình vạn chủng trừng mắt nhìn Vưu Tình, có chút như tức giận nói: “Tình nha đầu, em nhìn chằm chằm chị và Trọng ca như vậy, đến tột cùng là có ý gì?”

Vưu Tình chơi từ nhỏ đến lớn với Vưu Giai, rất rõ ràng tính cách của tỷ tỷ, biết nàng không phải thực sự tức giận, huống chi còn có Trương Văn Trọng ở đây, cho dù Vưu Giai thực sự tức giận, cũng tuyệt đối sẽ không bộc lộ ngay trước mặt Trương Văn Trọng. Vưu Tình cũng không sợ hãi, cũng không đặt trong lòng, nàng nhìn tỷ tỷ thề lưỡi, sau đó cười hì hì nháy mắt với Trương Văn Trọng nói: “Trương ca, lúc ôm chị của em anh cảm giác thế nào? Có phải rất mềm mại rất ấm áp rất thoải mái? Thực sự là đáng tiếc, còn kém một chút, là anh và chị em đã hôn nhau nồng nhiệt. Nhưng anh cũng không cần quá thương tâm, sau này

vẫn còn cơ hội hôn nhau mà. Giai Giai tỷ, em nói đúng không? A, được rồi, em có phải nên gọi Trương ca là anh rể rồi không?”

Trương Văn Trọng còn chưa kịp trả lời, Vũ Giai vẽ mặt đỏ bừng đã đưa tay nắm lấy lỗ tai Vũ Tình, làm vẻ tức giận quở trách: “Hay cho Tình nha đầu, lá gan ngày càng lớn rồi phải không? Cũng dám trêu ghẹo luôn cả chị? Tin hay không chị lập tức véo lỗ tai em xuống? Hừ, có phải mấy năm nay chị không cho em nếm mùi thường xuyên nên em quên mất rồi đúng không?”

Vũ Tình biết Vũ Giai cũng không phải thực sự tức giận, cho nên nàng cũng không sợ, tình nghịch giả ra biểu tình như xin khoan dung, thở hổn hển nói: “Giai Giai tỷ, em sai rồi, em thực sự sai rồi. Em cái gì cũng sắp hết, chị đại nhân đại lượng tạm tha cho em đi.”

Vũ Giai vẽ mặt đỏ bừng thì nói: “Con gái như vậy, nói chuyện sao không giữ miệng? Đừng quên, Trọng ca còn đang ở đây này.”

“Chính vì Trương ca còn ở đây, chị hẳn nên buông tay mới đúng.” Vũ Tình du học tại Anh quốc đã lâu nên rên rục da mặt cũng dày lên, không có chút xấu hổ, trái lại còn vui cười nói: “Giai Giai tỷ, lẽ nào chị không sợ Trương ca nhìn thấy một màn bư hân dưng mãnh của chị, trong lòng sẽ sinh ra tâm lý sợ hãi sao?”

Nhìn hai chị em đang đùa giỡn, Trương Văn Trọng nhin không được nở nụ cười, nói: “Yên tâm đi, anh sẽ không sợ hãi, bởi vì người Vũ Giai xử trị không phải là anh. Vũ Giai, theo anh thấy, em nên dùng thêm chút sức, bằng không Vũ Tình sẽ không thỏa hiệp chịu thua đâu.”

Vũ Giai quả nhiên làm theo lời Trương Văn Trọng nói, trên tay gia tăng thêm sức lực, thương cảm cho Vũ Tình nhất thời kêu lên thảm thiết: “A, Trương ca, uống cho em suy nghĩ cho anh, anh không ngờ còn muốn hại em, ô ô, em hận anh.”

Lúc này Alan đã đi tới bên người Trương Văn Trọng.

Người thanh niên Anh quốc này, hiện tại đã xem Trương Văn Trọng là thần tượng của mình. Cho nên tuy rằng hắn tương đối quen thuộc với Trương Văn Trọng, lúc này vẫn biểu hiện rất kích động. Đầu tiên hắn lại thành khẩn cảm tạ Trương Văn Trọng đã trị bệnh cho hắn tại Trung Quốc cách đó không lâu, sau đó mới hiếu kỳ cũng có chút không giải thích được dò hỏi: “Trương tiên sinh, không phải anh nhận lời mời của hoàng thân Charles chữa bệnh cho nữ hoàng bệ hạ hay sao? Sao anh không ở trong cung điện Buckingham mà lại đi tới nhà bảo tàng Anh vậy?”

“Phải nha, phải nha.” Lúc này vẽ mặt Vũ Tình hưng phấn nói: “Trương ca, anh đại khái còn không biết phải không? Hiện tại tại internet của quốc nội, anh đã trở thành hồng nhân chân chính. Có thể nói, sự nổi tiếng của anh so với những ngôi sao điện ảnh còn muốn lớn hơn. Ai, Trương ca, em lén lút hỏi một câu, nữ hoàng Anh rốt cục bị bệnh gì vậy? Nghe nói toàn bộ nước Anh, thậm chí toàn bộ các chuyên gia y học Âu Mỹ đều bó tay hết cách với quái bệnh của bà, anh có nắm chắc chữa lành cho bà ấy không?” So sánh với Vũ Tình không biết gì về y học, Alan vốn là bác sĩ nghiên cứu sinh của y học viện hoàng gia, đối với bệnh tình của nữ hoàng Elizabeth càng hiểu rõ nhiều hơn một ít. Bất quá hiện tại hắn rất tin phục cùng sùng bái y thuật của Trương Văn Trọng đã tới mức độ như mù quáng, cho nên khi nghe được Vũ Tình hỏi thăm, hắn không chút do dự nói: “Trương tiên sinh nhất định có thể chữa tốt cho nữ hoàng bệ hạ! Trên thế giới này không có bệnh gì mà Trương tiên sinh không trị khỏi!”

Trương Văn Trọng cười cười, hồi đáp: “Ngay sáng hôm nay anh đã trị hết bệnh của nữ hoàng Elizabeth. Phỏng chừng không cần bao lâu, vương thất Anh quốc sẽ mời dự họp báo tuyên bố tin tức này không chừng?”

Vũ Tình mở to hai mắt, há to miệng, không dằn nổi sự khiếp sợ trong lòng, nhất thời liền hét lên: “Cái gì? Đã trị? Trời ạ, Trương ca, anh quả thực quá lợi hại! Anh mới đến nước Anh hôm qua thôi phải không? Trong một ngày đêm, a, sai, hẳn là không tới một ngày đêm, anh đã trị lành quái bệnh cho nữ hoàng nước Anh? Trời ạ, anh lợi hại như vậy, làm những chuyên gia y học phải làm sao chịu nổi a!”

Câu hét chói tai của Vũ Tình nhất thời hấp dẫn rất nhiều ánh mắt, vì sợ làm dẫn dắt những phiền phức không đáng có, Trương Văn Trọng chỉ đành cười khổ nói: “Nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta rời khỏi đây trước đi.” Hoàn hảo vừa rồi hắn làm như nhàn tản dạo chơi, cũng đã đưa chân nguyên tản mất khắp bảo tàng, nắm giữ toàn bộ bố cục bên trong.

Vưu Giai, Vưu Tình cùng Alan lúc này cũng nhìn thấy ánh mắt dị dạng của mọi người. Cảm giác được nơi này cũng không phải nơi nói chuyện, vì vậy đều gật đầu, cùng Trương Văn Trọng rời khỏi nhà bảo tàng nước Anh.

Đứng ngay ngoài sân rộng, nhìn sóng người tới lui không dứt, hẩn lấy ra điện thoại nhìn thời gian, nói: “Đã đến trưa, hay là chúng ta tìm một chỗ dùng cơm trưa, có chuyện gì chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

Alan thân là địa chủ, lập tức nói: “Tôi biết ở gần đây có một nhà hàng rất không tệ, đúng khẩu vị chính tông London, hơn nữa giá cả cũng rất hợp. Tuyệt đối không phải như những nơi lừa gạt du khách hay chém tiền của du khách. Tuy rằng mùi vị của thức ăn Trung Quốc đích thật là thiên hạ vô song, nhưng mọi người từ xa xôi đến nước Anh, tốt xấu cũng phải thử xem món ăn của người Anh chính tông thế nào phải không?” Nói đến đây, hẩn vỗ vỗ ngực, rất hào sảng biểu thị: “Tuy rằng tôi không phải người London, nhưng dù sao cũng là người Anh, cũng xem như chủ nhà, ngày hôm nay tôi mời dùng cơm trưa!”

Nhưng Vưu Tình không dự định cấp cho Alan cơ hội mời khách, đồng dạng cũng không cảm kích, lại đưa tay vỗ vào sau lưng hẩn, nhất thời làm hẩn đau đến nhe răng, câu nói khen ngợi thức ăn người Anh cũng bị nuốt trở vào trong bụng. Về mặt hẩn ngạc nhiên cùng mê man nhìn Vưu Tình, đối lấy Vưu Tình cũng không chút khách khí quát lớn: “Sao anh suốt ngày cứ nghĩ đến chuyện ăn cơ chứ? Chúng ta còn có chuyện làm chẳng lẽ anh quên rồi sao?”

“Chúng ta còn có chuyện gì làm? Chuyện gì?” Alan sờ đầu, biểu tình càng thêm mê man không giải thích được!

“Sao trí nhớ của anh lại kém đến như vậy?” Vưu Tình trừng mắt liếc hẩn, bất mãn hừ lạnh nói.

Tiếp theo trên mặt nàng hiện đầy dáng tươi cười, nhìn Trương Văn Trọng nói: “Trương ca, em và Alan còn có chuyện phải làm, sẽ không đi ăn với hai người đâu.” Dứt lời nàng lại vỗ sau lưng Alan, bất mãn nói lầm bầm: “Anh còn ngây ngốc ở đây làm gì? Còn không mau nhanh đi theo tôi? Sao cái đầu anh không uyển chuyển chút nào vậy?”

Kéo theo Alan đang mơ màng khó hiểu, Vưu Tình không quên nhìn tỷ tỷ chớp mắt, ý tứ ẩn chứa trong đó không cần nói cũng biết.

Đợi Vưu Tình cùng Alan Smith khuất bóng ở phía xa xa, lúc này Trương Văn Trọng mới lắc đầu nói: “Tiểu nha đầu Vưu Tình kia, cư nhiên lại cố tình kéo Alan tránh đi, để tạo cơ hội cho hai người chúng ta có thời gian riêng tư.”

Nghe được Trương Văn Trọng nói lời này, nét mặt của Vưu Giai vừa mới khôi phục trạng thái bình thường, lại dâng lên một tia ửng hồng kiều diễm. Đồng thời nàng cũng nhin không được, trộm nhìn sang Trương Văn Trọng, muốn đoán xem, hẩn nói những lời này đến tột cùng là có ý gì.

Trương Văn Trọng thu hồi ánh mắt, nhìn sang Vưu Giai. Đồng thời dùng một loại tư thế tao nhã, giơ tay phải ra, thần tình mỉm cười nói: “Vưu Giai tiểu thư. Chẳng biết tôi có được hân hạnh, mời cô ăn cơm trưa không đây?”

“Đương nhiên.” Vưu Giai cũng duỗi tay, nhẹ nhàng đặt vào trong lòng bàn tay của Trương Văn Trọng, vẻ mặt tươi cười hạnh phúc nói.

Hai người cứ như vậy nắm tay nhau, chậm rãi dạo bước ở trên đường phố London. Chẳng bao lâu sau, di động của Vưu Giai lại đổ chuông một lần nữa, nàng nhìn màn hình hiển thị, hóa ra là do người trợ lý gọi tới. Chuyển liên lạc xong, Vưu Giai dùng ngữ khí bình thản, không hề có một chút nghi ngờ nào nói: “Tôi hơi bận, nên không đến kịp. Chuyện tình đàm phán liên giao toàn bộ cho cô phụ trách. Tôi tin tưởng với năng lực của cô sẽ không làm tôi phải thất vọng.”

Nữ trợ lý mặc dù tỏ mò, không biết Vưu Giai vì chuyện gì mà biểu hiện khác thường, không hề trông nom đến chính sự. Đồng thời cũng muốn khuyên giải Vưu Giai đứng ra chủ trì đại cục, nhưng cuối cùng không dám lên tiếng, đành phải nói: “Vưu tổng, xin yên tâm! Tôi nhất định sẽ không làm cho cô thất vọng!”

Giờ khắc này trong lòng của Vưu Giai, quan trọng nhất chính là đi dạo phố cùng Trương Văn Trọng, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau thưởng lãm cảnh trí mỹ lệ của London. Bởi vì từ nhỏ đến lớn, đây là người đàn

ông đầu tiên nàng nhìn trúng, cho nên mới ghi nhớ lời dặn dò của Vưu lão gia tử: “Nắm chắc cơ hội, đừng buông tay.”

Hai người ăn một bữa cơm trưa giản dị xong, cũng lên thuyền đi ngắm quang cảnh thành phố quanh dòng sông Thames. Đến lúc màn đêm buông xuống, những ánh sao lung linh điểm chấm trên bầu trời, Vưu Giai cùng Trương Văn Trọng mới chịu xuống thuyền.

Tuy sắc trời đã tối nhưng hai người cũng không tự mình phản hồi về khách sạn hay cung điện Buckingham. Mà cùng nhau dùng bữa tối tại một nhà hàng đồng quê ven bờ sông Thames.

Theo sau liền nắm tay nhau, chậm rãi tản bộ trên con đường đê ven bờ sông Thames, cuối cùng tìm một bụi cỏ yên tĩnh không người ngồi xuống, ngắm cảnh sông Thames giữa màn đêm yên ả.

Ngẩng đầu nhìn lên những vì sao trên tinh không thở dài một hơi, rồi lại cúi đầu nhìn xuống nam nhân đang nằm trên bụi cỏ bên cạnh mình, nhỏ giọng chân tình nói: “Em yêu anh....!”

Trương Văn Trọng cũng thu hồi lại ánh mắt, thản nhiên nhìn sang Vưu Giai, dùng ngữ khí thành thật nói: “Anh cũng vậy.”

Đột nhiên Vưu Giai cảm thấy trong lòng dâng lên một cỗ nhiệt khí. Bất thành linh nàng xoay người áp chặt vào Trương Văn Trọng, không đợi cho hắn kịp phản ứng, đôi môi đỏ mọng kia đã dán vào miệng hắn, đầu lưỡi của hai người cũng quấn lấy nhau.

Cùng lúc đó, hai tay Vưu Giai cũng sờ loạn quàng ở trên người Trương Văn Trọng. Mà Trương Văn Trọng lại không hề cam lòng yếu thế, dọc theo cổ áo của nàng, bắt đầu trườn tay vào bên trong, xoa nắn bộ ngực mềm mại của nàng.

Hai thanh âm hít thở nặng nề, vang lên ở giữa đêm tối ven bên bờ sông Thames.

Khi vầng trăng sáng tỏ trên tinh không bị một đám mây đen che phủ. Tại ven bờ sông Thames, có một cô gái trẻ rất nhanh thôi liền sẽ trở thành phụ nữ, nghe đâu đó trong gió vọng lại thanh âm mềm mại, nhẹ nhàng: “Điểm nhẹ một chút...em đau...”

258. Chương 260: Bước Đầu Hành Động

Ánh mặt trời buổi sớm tán lạc trên mặt sông Thames, từng làn gió nhẹ nhàng xua tan đi hết mọi sương mù. Để con sông màu bạc phơi bày ra giữa không trung.

Trương Văn Trọng nắm tay Vưu Giai, từ trong một gian phòng khách sạn ở bên cạnh bờ sông Thames đi ra nghênh đón ánh ban mai sáng sớm. Còn ông chủ khách sạn ở phía sau bọn họ, lại dùng ánh mắt kính nể cùng hâm mộ nhìn theo bóng lưng của Trương Văn Trọng. Nhịn không được thấp giọng cảm khái: “Tuổi trẻ thực tốt.”

Mặc dù chuyện đêm qua hơi có vẻ hoang đường, bùng nổ ngay trên bãi cỏ cạnh bờ sông Thames. Nhưng Trương Văn Trọng cùng Vưu Giai đều chưa đủ thỏa mãn, cuối cùng bọn họ liền đem chiến trường chuyển dời đến gian phòng khách sạn này.

Tuy hai người giằng co suốt đêm, nhưng vô luận Trương Văn Trọng vừa mới ném thử trái cấm hay là Vưu Giai, trên mặt đều không hề toát ra một chút ỉu rù. Bởi suốt đêm qua, Trương Văn Trọng không chỉ đem công pháp Minh Vương Hoan Hi Thiện Công, Song Tu Đan Pháp cùng Âm Dương Song Tu Thuật truyền thụ cho Vưu Giai. Đồng thời còn cùng nàng nghiên cứu thảo luận “Âm Dương Song Tu Thuật”, cho nên hai người lẫn lộn suốt đêm, nhưng tinh thần vẫn phấn chấn, sáng khoái dị thường. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho ông chủ nhà khách sạn kia hâm mộ.

Sau khi ra khỏi khách sạn, Trương Văn Trọng và Vưu Giai cũng không giống như đôi tình nhân đang yêu nhau cuồng nhiệt, lưu luyến khó rời. Hai người bọn họ đều phi thường lí trí, đồng thời cũng hiểu đối phương còn có chính sự trọng yếu phải đi làm. Hơn nữa, ngày sau về nước hai người sẽ có rất nhiều thời gian, cho nên không cần phải tận dụng sớm chiều.

Đưa Vưu Giai lên taxi trở về khách sạn nàng thuê lúc trước, Trương Văn Trọng cũng đón một chiếc taxi khác. Dưới ánh nắng ban mai thản nhiên, quay trở lại cung điện Buckingham.

Khi Trương Văn Trọng đi vào cung điện Buckingham, thì vô luận Tôn Ngụy hay là Tô Hiểu Hồng cũng đã rời giường từ sớm rồi.

Chứng kiến Trương Văn Trọng đi suốt đêm mới trở về, Tôn Ngụy đang ở trong hoa viên tập luyện bộ dưỡng sinh nội gia quyền mà Trương Văn Trọng truyền thụ. Lúc này cũng vội vàng dừng tay, lau mồ hôi trên mặt, thần tình tươi cười xấu xa nghênh đón. Đang tính chòng ghẹo vài câu, thì đột nhiên lại nghe thấy Trương Văn Trọng nói vọng đến: “Tôn Ngụy, an bài xuống, hôm nay chúng ta sẽ rời khỏi Anh quốc.”

Tôn Ngụy nhất thời sửng sốt, theo bản năng đoán mò, đêm qua Trương Văn Trọng đã trộm sạch bảo tàng Anh quốc, cho nên mới vội vàng rời đi như vậy. Nhưng rất nhanh hắn liền loại bỏ phán đoán này. Bởi vì nhân viên tình báo rải chung quanh bảo tàng Anh quốc không có phản hồi tin tức gì cả. Bất quá hắn chẳng cần suy nghĩ nhiều, mà lập tức dò hỏi: “Sáng hôm nay nữ hoàng Elizabeth đã khôi phục thần trí, cùng tổng giám mục Thánh Công Hội muốn đến cảm tạ anh. Trương ca, chẳng lẽ anh vẫn muốn đi gấp như vậy sao?”

Lần này Tôn Ngụy đến Anh quốc với thân phận là trợ lý cho Trương Văn Trọng. Nên những chuyện tình vụn vặt đều do một mình hắn xử lý.

Trương Văn Trọng trầm ngâm, thần bí nói: “Có một số việc làm càng sớm thì càng tốt. Để lâu quá ngược lại sẽ không ổn! Cậu đi chuẩn bị đi, ngay tối hôm nay chúng ta sẽ lên chuyến bay rời khỏi Anh quốc. Chuyện tình mua vé máy bay, hãy để lộ phong thanh cho bọn họ biết...!”

Nghe Trương Văn Trọng phân phó, Tôn Ngụy nhíu mày suy nghĩ một hồi, cuối cùng đã hiểu ra dụng tâm của Trương Văn Trọng, hắn lập tức gật đầu nói: “Được, chuyện này cứ giao cho tôi làm, tôi cam đoan sẽ an bài thỏa đáng.”

Dứt lời, hắn đưa ánh mắt cảnh giác nhìn chung quanh, đè nén thanh âm xuống tới mức chỉ hai người có thể nghe được, dò hỏi: “Trương ca, anh có chuyện gì khác cần phân phó nữa không?”

Trương Văn Trọng hạ giọng xuống, thần tình nghiêm túc hỏi: “Tôn Ngụy, cậu có nắm chắc vận chuyển được văn vật ra khỏi Anh quốc mà không?”

“Có!” Tôn Ngụy dùng sức gật đầu, trịnh trọng hồi đáp: “Rốt cuộc là dùng phương pháp gì vận chuyển văn vật trở về quốc nội, tạm thời tôi không thể giải thích cho anh biết được. Nhưng tôi dám lấy đầu mình cam đoan với anh, hành động này nhất định sẽ thuận lợi. Nếu văn vật bị thất lạc! Tôi sẽ lấy cái chết của mình để chuộc tội.”

Trương Văn Trọng thỏa mãn gật đầu nói: “Tôn Ngụy, cậu chiếu theo phân phó của tôi mà đi an bài nhé! Nhớ căn dặn người của cậu, kêu bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, đêm hôm nay tiếp nhận văn vật.”

“Dạ.” Tôn Ngụy đáp ứng một tiếng, liền xoay người đi an bài hành động.

.....

Sân bay quốc tế Heathrow, London.

10 giờ tối.

Ba người Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng cùng Tôn Ngụy đứng ở cửa khoang hạng nhất đăng ký vé máy bay. Hoàng thân Charles cùng vài quan viên cao cấp trong chính phủ Anh quốc đi theo tiễn khách.

Hoàng thân Charles biểu tình áy náy nhìn Trương Văn Trọng nói: “Trương tiên sinh, hôm trước ông mới đến Anh quốc. Hôm nay liền đã rời đi, đầu cần phải gấp gáp như thế đây? Bằng không, ông lưu lại chơi vài ngày, để cho tôi có thể tận tình địa chủ, bồi tiếp ông du ngoạn Châu Âu một phen?”

“Hảo ý của ông tôi xin lĩnh nhận, bất quá lần này đến đây thôi. Ngày sau chúng ta vẫn còn nhiều cơ hội khác mà.” Trương Văn Trọng khẽ mỉm cười, “Được rồi, Charles tiên sinh, chúng tôi lên máy bay đây! Tái kiến.”

Thấy Trương Văn Trọng đã quyết định, hoàng thân Charles cũng không nín kéo thêm nữa, chỉ bắt tay chào hắn: “Được rồi, Trương tiên sinh, tái kiến! Hi vọng tương lai rảnh rỗi, ông đến Châu Âu du lịch, tôi nhất định sẽ tận tình khoản đãi. Để cho ông có thể thưởng lãm hết được phong cảnh mỹ lệ của Châu Âu.”

Sau một phen chào hỏi tạm biệt, Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng cùng Tôn Ngụy tiến vào trong thông đạo đăng kí. Hoàng thân Charles cũng không vội vàng rời đi, mà đứng tại cửa sổ dưới tầng quan sát, tận mắt chứng kiến cảnh tượng chiếc máy bay ba người trèo lên cất cánh xong, lúc này bọn hắn mới chịu xoay người rời đi.

Nhưng mà khi đám người hoàng thân Charles vừa mới rời đi. Thì Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng cùng Tôn Ngụy một lần nữa lại xuất hiện ở cửa ra vào phi trường quốc tế Heathrow London. Đưa mắt nhìn theo đoàn xe đã đi khuất xa, khẽ nhếch miệng mỉm cười.

Giờ khắc này, vô luận Trương Văn Trọng hay là Tô Hiểu Hồng cùng Tôn Ngụy, đều đã khác với bộ dạng trước kia rất nhiều. Lúc này ba người không chỉ thay đổi trang phục quần áo, mà còn nhờ thuật dịch dung thay đổi dung mạo của người Châu Âu.

Tôn Ngụy đứng bên cạnh nhìn Trương Văn Trọng, vô luận từ dung mạo hay hành vi cử chỉ đều giống nhân sĩ người Châu Âu, tự đáy lòng khâm phục nói: “Trương ca, thật không ngờ, anh cư nhiên còn am hiểu thuật dịch dung. Bất quá chuyện tình ba người chúng ta không có mặt trên chuyến bay. Chỉ sợ rất nhanh sẽ bị nhân viên trên phi cơ phát hiện. Nói không chừng, chính phủ Anh quốc còn cho người đi theo giám sát chúng ta. Chuyện tình chúng ta đột nhiên biến mất, chỉ sợ cũng sẽ truyền đến tai chính phủ Anh quốc đi? Nếu như vậy, chẳng phải là giấu đầu lòi đuôi sao?”

259. Chương 261: Bước Đầu Hành Động (2)

Trương Văn Trọng cười nhạt một tiếng, hồi đáp: “Chuyện này cậu không cần lo lắng. Khi chúng ta vừa bắt đầu đăng kí, tôi cũng đã thi triển Chúc Do Thuật thôi miên bọn họ. Ở trong tiềm thức của bọn họ, chúng ta đều đang ngồi trên phi cơ rồi.”

Tôn Ngụy kinh ngạc há miệng, không dám tin nói: “Hiệu quả thôi miên của Chúc Do Thuật lợi hại như vậy sao? Dễ dàng thôi miên tập thể cả một trăm người ở trên máy bay ư?”

Tô Hiểu Hồng đeo một chiếc kính to trên mặt, nàng đối với Tôn Ngụy phi thường bất mãn, hừ lạnh một tiếng, nói: “Như thế nào, không tin tưởng sự phụ của tôi sao? Vậy anh có muốn ném thử Chúc Do Thuật không? Mặc dù Chúc Do Thuật tôi thi triển uy lực kém xa sự phụ, nhưng vẫn có thể thôi miên được anh. Bằng không, tôi dùng Chúc Do Thuật, cho anh trải nghiệm một lần khoái cảm 3P khắc cốt铭心 tâm nhé?”

Tôn Ngụy hai mắt bừng sáng, hưng phấn nói: “Để cho tôi trải nghiệm một lần khoái cảm 3P khắc cốt铭心 tâm sao? Thật không vậy?”

Trương Văn Trọng cười khở lắc đầu, nói: “Tốt lắm, hai người đừng náo loạn thêm nữa. Tôn Ngụy, mau kêu người của cậu tới đón chúng ta đi.”

“Dạ.” Tôn Ngụy gật đầu. Theo sau rút di động từ trong túi quần ra, bấm một dãy số, nhỏ giọng phân phó vài câu. Chẳng bao lâu sau, một chiếc taxi dừng lại trước mặt ba người. Tài xế chính là vị Cao ca lúc trước đưa Trương Văn Trọng đến bảo tàng Anh quốc.

Cao ca lái xe, một bên thông qua gương chiếu hậu ngắm nhìn Trương Văn Trọng ngồi ở ghế phía sau. Thỉnh thoảng ngoảnh mặt nhìn Tôn Ngụy ngồi bên ghế phụ, cuối cùng vạn phần cảm khái thở dài: “Các cậu dùng thuật dịch dung giống như đúc. Ngay cả tôi đều không nhìn ra sơ hở.”

Tôn Ngụy cười hắc hắc nói: “Cao ca, đại gia hỏa đã chuẩn bị xong chưa thế?”

“Mọi thứ đã chuẩn bị xong hết cả rồi.” Cao ca nhanh chóng hồi đáp.

Đột nhiên Trương Văn Trọng ở phía sau mở miệng nói: “Lúc này vẫn còn sớm. Đợi tới khi trời gần sáng, sẽ có một trận sương bao phủ nồng đậm, giơ tay lên mặt không nhìn thấy năm ngón. Tốt nhất mọi người hãy chuẩn bị thật kỹ lưỡng đi. Mặt khác, khoảng hai giờ đêm thời tiết cũng bất ổn, sẽ có sấm chớp kéo đến.”

Trương Văn Trọng nói những lời này, ngữ khí mười phần kiên định. Làm cho Tôn Ngụy cùng Cao ca đều kinh ngạc, đồng thanh dò hỏi: “Làm sao anh biết.”

Trương Văn Trọng cười nhạt một tiếng, đáp lời: “Tôi chỉ đoán thế thôi.”

Chiếc taxi cũng không có trực tiếp dừng lại ở trước cửa tòa nhà bảo tàng Anh quốc. Mà đậu ở một quán bar ngay gần cạnh bảo tàng. Ba người Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng cùng Tôn Ngụy bước xuống xe, chui đầu vào trong quán bar, tựa như những người dân bản xứ đi chèn chèn với nhau.

Rạng sáng, quả nhiên liền xuất hiện sương mù nồng đậm như lời Trương Văn Trọng nói. May mắn lúc này là giữa đêm khuya thanh vắng, trên đường cơ hồ không có người và xe qua lại. Bằng không, trận sương mù đậm đặc như thế này, không biết là sẽ xảy ra bao nhiêu vụ tai nạn chết người đây. Trong làn sương mù nồng đậm, Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng xuất hiện ở trên quảng trường Russell. Theo ngay phía sau hai người bọn họ cũng chính là Tôn Ngụy và Cao ca.

“Hai người ở đây chờ điện thoại của tôi đi.” Trương Văn Trọng hướng về phía Tôn Ngụy giơ điện thoại lên. Đây không phải điện thoại của hoàng thân Charles đưa cho hắn, mà là một chiếc Nokia do Tôn Ngụy cung cấp. Theo sau Trương Văn Trọng xoay người nhanh chân bước đến hướng bảo tàng Anh quốc, còn Tô Hiểu Hồng cũng nhắm mắt bước theo.

Nhìn hai người chớp mắt biến mất trong làn sương mù dày đặc. Cao ca khẽ nhíu mày, lo lắng hỏi: “Tôn thiếu gia, chỉ có hai người bọn họ đi. Hành động này sẽ thành công sao?”

“Cao ca, anh yên tâm đi. Trương ca nhất định sẽ thành công. Nói thật lòng, tôi còn chưa nghĩ ra, trên đời này có chuyện gì làm khó được Trương ca đâu!” Tôn Ngụy mười phần tin tưởng nói. Hắn đối với Trương Văn Trọng có một loại sùng bái mù quáng.

“Hy vọng là sẽ thành công.” So sánh với Tôn Ngụy, lòng tin của Cao ca đối với hai người Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng có lẽ không đủ.

Tôn Ngụy mỉm cười, cũng không nói thêm gì cả. Hai người cứ như vậy, dần dần biến mất ở trong làn sương mù dày đặc.

Trương Văn Trọng dẫn theo Tô Hiểu Hồng, nghênh ngang đi tới trước cổng bảo tàng Anh quốc. Hắn nhẹ nhàng vuốt đầu Tam Túc Ô đậu trên bả vai, phân phó nói: “Tam Túc Ô, bay lên trên trời cảnh giới bốn phía chung quanh đi. Nếu phát hiện có người tới gần nơi này, lập tức thông tri cho ta biết.”

“Tuân mệnh chủ nhân.” Tam Túc Ô đáp một tiếng, liền vỗ cánh bay lên không trung. Thay Trương Văn Trọng giám thị tình huống bốn phía xung quanh. Tuy rằng lúc này sương mù khá nồng đậm, giơ tay lên không nhìn thấy năm ngón đầu. Nhưng với đôi mắt săn mồi của Tam Túc Ô mà nói, thì cũng không hề ảnh hưởng chút nào.

Phân phó Tam Túc Ô xong xuôi, Trương Văn Trọng lại thu nhỏ khẩu Desert Eagle ném cho Tô Hiểu Hồng.

“Ừa, sao trên khẩu súng này lại tản mát ra linh khí dồi dào?” Tô Hiểu Hồng tiếp nhận khẩu Desert Eagle, vẻ mặt tràn ngập biểu tình kinh ngạc, đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc pháp bảo có hình dạng đồ vật.

Trương Văn Trọng nói: “Khẩu súng này là một loại pháp bảo, uy lực coi như tạm được. Từ giờ trở đi, nó hoàn toàn thuộc về cô. Phương pháp sử dụng nó vô cùng đơn giản, chỉ cần đem chân nguyên của cô rót vào trong khẩu súng, là có thể bắn ra đạn linh khí. Đạn linh khí cũng có công năng truy sát tự động, chỉ cần trong lòng cô nghĩ đến mục tiêu gì, thì nó sẽ truy đuổi mục tiêu đó.”

Tô Hiểu Hồng vuốt ve khẩu Desert Eagle, lặn qua lộn lại, biểu tình hưng phấn không thôi.

Trương Văn Trọng hí mắt nhìn về phía cánh cổng sát trước cửa bảo tàng, lớp sương mù chung quanh không thể che nổi ánh mắt sắc bén của hắn, hắn trầm giọng nói: “Tiểu muội, lát nữa ở trong viện bảo tàng sẽ không thể tránh được một hồi tranh đấu, cô tốt nhất hãy chuẩn bị tâm lý trước đi!”

Tô Hiểu Hồng trịnh trọng gật đầu: “Yên tâm đi, sư phụ, em tuyệt đối sẽ không làm cho thầy phải thất vọng đâu.”

Trương Văn Trọng gật đầu hít sâu một hơi, theo sau duỗi tay phải ra nắm chặt vào song sắt cánh cửa viện bảo tàng. Bỗng nhiên một đoàn hỏa diễm màu tím liền xuất hiện ở trên tay của hắn.

Thượng phẩm đạo thuật Ngũ Viêm Chân Hỏa Quyết!

Trương Văn Trọng điều khiển hỏa diễm khoét một lỗ thủng ở trên cánh cửa sắt của viện bảo tàng, đủ để cho hắn và Tô Hiểu Hồng chui qua. Mặc dù ven hai bên tường có camera theo dõi, nhưng dưới làn sương mù dày đặc cùng đạo pháp của Trương Văn Trọng ảnh hưởng, căn bản là không thu thập được hình ảnh gì. Cùng lúc này, toàn bộ nhân viên trông coi bảo tàng cũng đang rơi vào trong mộng đẹp.

Vừa tiến nhập viện bảo tàng Anh quốc, thân thể của Trương Văn Trọng liền căng lên, tựa như một đầu mãnh hổ chuẩn bị tư thế chiến đấu. Nhận thấy được điểm này, nhưng Tô Hiểu Hồng không hề có cảm giác khẩn trương, ngược lại còn thấy hưng phấn tột đỉnh, nàng nắm chặt khẩu Desert Eagle trong tay, bám sát theo phía sau Trương Văn Trọng. Hướng về nơi cất giấu văn vật mà đi tới.

260. Chương 262: Tượng Thạch Quỷ Và Rối Đồng

Nhân lực của Tô Hiểu Hồng không thể nhìn xuyên màn sương dày đặc như Trương Văn Trọng, trừ phi là gần trong gang tấc, nếu không nàng căn bản không thể nhìn thấy được vật gì. Cho nên đành phải bám sát theo sau Trương Văn Trọng. Tuy nhiên, lúc này nàng không có vì vậy mà khẩn trương hay sợ hãi, tay phải nắm chặt khẩu Desert Eagle, tay trái thì bắt Chân Hỏa pháp quyết, diễm cảm vừa cảnh giác lại vừa hưng phấn.

Một màn này tự nhiên là bị Trương Văn Trọng nhìn vào trong mắt, hắn mặc dù không lên tiếng, nhưng cũng kín đáo gật đầu một cái.

Mồ mẫn đi trong làn sương mù dày đặc, đại khái khoảng hơn mười phút. Đột nhiên Trương Văn Trọng dừng bước chân, may mắn phản ứng của Tô Hiểu Hồng cũng rất nhanh, vội vàng ngưng lại, tránh khỏi tình cảnh xô cả bộ ngực khủng bố vào lưng hắn.

Tô Hiểu Hồng nghi hoặc dò hỏi: “Sư phụ, làm sao vậy, như thế nào tự nhiên thầy lại dừng bước?”

“Ah, thiếu chút nữa quên mất, lớp sương mù nồng đậm này không chỉ hạn chế tầm nhìn của người khác, mà đồng dạng cũng hạn chế tầm nhìn của cô. Lát nữa sợ rằng phải chiến đấu kịch liệt, nên tôi muốn đề thăng trạng thái thị lực cho cô.” Nói xong Trương Văn Trọng xoay người lại, vươn ngón trở ra điểm xuống giữa huyệt mi tâm của Tô Hiểu Hồng.

Vài giây đồng hồ sau, Tô Hiểu Hồng liền cảm nhận được một cỗ nhiệt lưu từ đầu ngón tay Trương Văn Trọng dưng mãnh truyền vào trong ấn đường của nàng. Hơn nữa chạy đến xung quanh hốc mắt, một cảm giác nhức nhối nhất thời dâng trào, khiến cho nàng không tự chủ được mà nhắm chặt hai mắt lại.

Thêm hai ba giây đồng hồ trôi qua, cảm giác đau nhức ở hai mắt đã hoàn toàn biến mất vô ảnh vô tung. Mà khi Tô Hiểu Hồng mở mắt ra, thì cũng kinh hỉ phát hiện, tuy rằng sương mù vẫn còn dày đặc như trước, tuy rằng bóng đêm vẫn bao phủ tối om, nhưng tất cả những điều này không thể ngăn trở được tầm nhìn của nàng. Trong màn đêm tối đen như mực...nàng có thể nhìn rõ ràng cảnh tượng bốn phía xung quanh.

Nhất thời Tô Hiểu Hồng hưng phấn nhảy nhót nói: “Woa, chiều này thật lợi hại nha! Sư phụ, thầy thi triển đạo thuật gì vậy? Có thể truyền thụ cho em hay không?”

Trương Văn Trọng nhin không được lắc đầu cười khổ, thở dài đáp: “Tiểu muội, cô đừng nghịch ngợm lung tung nữa đi.”

Mà trong lúc hưng phấn tột đỉnh, Tô Hiểu Hồng cũng kinh ngạc phát hiện ra, ngay tại chỗ cách mình cùng Trương Văn Trọng hơn mười thước, có ba pho tượng bằng đá và bốn pho tượng bằng đồng, bộ dạng nguy nga sừng sững....Trong bảy pho tượng này, có tượng hình người, cũng có tượng tạo hình thần ma. Dưới màn đêm tràn ngập sương mù dày đặc, bảy pho tượng này, vô luận nhìn như thế nào, cũng đều tản mát ra một cỗ tà khí lạnh lẽo, khiến cho người ta phải sởn gai ốc.

Mặc dù Tô Hiểu Hồng chỉ có tu vi Luyện Khí trung kỳ, khó khăn xem như bước chân vào ngưỡng cửa tu chân giới. Nhưng nàng có một khóa Thất Khiếu Linh Lung Tâm, cho nên vẫn cảm nhận được cỗ năng lượng

quỷ dị tản mát ra từ trên người những pho tượng kia. Tô Hiểu Hồng nhú mào, dùng ngữ khí bình tĩnh nói: “Sư phụ, bảy pho tượng này dường như có điểm tà môn.”

“Hiển nhiên là tà môn.” Trương Văn Trọng hí mắt nhìn tới nhìn lui qua bảy pho tượng, theo sau mới nói: “Tiểu muội, cô chưa dạo quanh viện bảo tàng lần nào. Cho nên không biết được, thời gian ban ngày ở đây không có bảy pho tượng này. Qua mười hai giờ đêm, chúng nó mới xuất hiện ở đây.”

Tô Hiểu Hồng cả kinh: “Tự hồi sinh ư? Viện bảo tàng này thực cổ quái.”

Trương Văn Trọng liền giải thích: “Bảy pho tượng này cũng không phải tượng điêu khắc bình thường đâu. Cô xem, ba pho tượng thần ma điêu khắc bằng đá kia chính là Tượng Thạch Quỷ. Mà bốn pho tượng đồng còn lại cũng là khôi lỗi*. Đừng thấy lúc này bọn chúng vẫn đứng im không nhúc nhích, chỉ cần chúng ta tiếp tục bước về phía trước, tiến vào trong phạm vi cảnh giới của bọn nó, chúng nó lập tức sẽ hướng về phía chúng ta mà khởi xướng thế công mãnh liệt.”

“Chúng nó không những lì lợm, mà tầng phòng ngự vật chất cũng phi thường cao. Nếu không giết chết kẻ đã triệu hoán những pho tượng này lên, cho dù bị chúng ta đánh nát, bọn nó vẫn sẽ thông qua từng mảnh nhỏ mà khôi phục lại trạng thái nguyên ban đầu. Hẳn là mấy vị cao thủ ngày trước xâm nhập vào đây, có không ít người đã bị chết trong tay bọn nó đi?”

Trương Văn Trọng phán đoán vô cùng chuẩn xác, dù sao không phải ai cũng cảm ứng được năng lượng quỷ dị phát ra từ những pho tượng này.

Tô Hiểu Hồng không nhú mào, hỏi: “Nói như vậy, chẳng lẽ chúng nó có tấm thân bất tử hay sao? Sư phụ, nhất định là thầy đã có biện pháp đối phó với bọn chúng, đúng không ạ?”

Trương Văn Trọng ung dung hồi đáp: “Xạ nhân tiên xạ mã, cầm tặc tiên cầm vương*. Muốn đối phó với những pho tượng kia, cũng chính là đạo lý này. Chỉ cần hạ gục được kẻ đã triệu hoán bọn nó lên đây, như vậy tự nhiên bọn nó cũng sẽ tiêu vong.”

Tô Hiểu Hồng lại hỏi: “Nhưng chúng ta không biết kẻ triệu hoán chúng nó đang ẩn thân ở nơi nào à!”

“Kia, ở đằng kia.” Trương Văn Trọng cười lạnh một tiếng, giơ tay phải chỉ lên phòng triển lãm trên tầng hai.

Tô Hiểu Hồng nhìn theo phương hướng đó. Xuyên thấu qua khung cửa sổ thủy tinh trên tầng hai, lại không hề nhìn thấy bóng người nào tồn tại. Có chăng chỉ thấy một bức tranh treo trên vách tường phía đối diện cửa sổ.

Đây là bức tranh vẽ chân dung một người nữ tu sĩ xinh đẹp. Cũng không biết vì nguyên nhân gì, trong lòng Tô Hiểu Hồng đột nhiên dâng lên một tia cảm giác không thoải mái. Bởi vì nàng cảm thấy, tựa như nữ tu sĩ ở trong bức tranh kia đang nhìn chằm chằm vào mình.

“Đâu có thấy bóng người nào ah!” Tô Hiểu Hồng nhú mào lẩm bầm, bất quá rất nhanh nàng đã bình tĩnh đại ngộ, kinh ngạc hỏi: “Sư phụ, thầy không phải là đang nói đến vị nữ tu sĩ ở trong bức tranh kia đó chứ?”

“Đúng vậy, chính là ả!” Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Tiểu muội, tôi đi ứng phó nữ tu sĩ trong bức tranh. Bảy pho tượng kia liền giao cho cô!”

“Yên tâm đi, sư phụ.” Tô Hiểu Hồng mười phần tự tin, ánh mắt đảo quanh trên người bảy pho tượng, liếm liếm môi, thần tình hưng phấn nói: “Đám tiểu yêu này liền giao cho em ứng phó đi. Em cam đoan sẽ giữ chân bọn nó, không để bọn nó gây trở ngại cho thầy!”

“Tiểu muội, đây không phải trò chơi đâu, nhớ kĩ đó.” Trương Văn Trọng tuy không hiểu rõ suy nghĩ trong đầu Tô Hiểu Hồng, nhưng lại có thể đoán ra được một chút. Bất quá hắn cũng không muốn tiếp tục dây dưa ở trên phương diện này, mà nghiêm mặt nói: “Chuẩn bị xong chưa? Nếu xong rồi thì chúng ta liền bắt đầu hành động!”

“Chuẩn bị xong rồi.” Tô Hiểu Hồng dùng sức gật đầu.

“Lên.” Trương Văn Trọng thả người nhảy dựng lên, tốc độ phi thường linh hoạt, khoảng cách hơn mười thước chỉ một cú nhảy liền vọt qua. Khi hắn nhảy qua đầu bảy pho tượng kia, thì linh tính của bọn chúng

cũng thức tỉnh. Trương Văn Trọng đạp chân lên vai bọn chúng, mượn lực tiếp tục phóng thẳng về phía lầu hai.

Đúng lúc này, bảy pho tượng cũng hoàn toàn thức tỉnh, ngoại trừ một pho tượng bị đạp lún xuống dưới đất. Sáu pho tượng còn lại đều chuẩn bị thả người nhảy lên không trung, vươn cánh tay dài loằng ngoằng ra, ý đồ tóm lấy chân của Trương Văn Trọng. Trong đó có ba pho tượng thần ma hình dơi quỷ, cũng đang vỗ cánh dường như muốn công kích Trương Văn Trọng.

“Hi hi, đám tiểu quái ngu ngốc này, ta mới là mục tiêu của các ngươi!” Tô Hiểu Hồng ở phía sau dùng Anh ngữ lưu loát nói. Đồng thời tay trái bắt quyết, giơ khẩu Desert Eagle lên, bắn ra bảy viên đạn linh khí màu xanh thẫm.

Bảy viên đạn linh khí vừa trúng Thạch Tượng Quỷ cùng khôi lỗi đồng thau, nhất thời cũng phát sinh ra tác dụng, không chỉ đem lực chú ý của bọn nó chuyển dời lên trên người Tô Hiểu Hồng, mà còn làm chậm lại tốc độ linh hoạt của bọn chúng.

Trương Văn Trọng đang treo lơ lửng giữa không trung, nhìn thấy một màn này, cũng hài lòng gật đầu.

Sở dĩ Trương Văn Trọng giao bảy pho tượng này cho Tô Hiểu Hồng ứng phó, kì thật chính là muốn ma luyện Tô Hiểu Hồng, để thực lực của nàng gia tăng ở trong thực chiến.

*: Khôi lỗi là rồi, con rồi

** Xạ nhân tiên xạ mã, cầm giặc tiên cầm vương: Bắn người trước phải bắn ngựa, bắt giặc trước phải bắt tướng.

261. Chương 263 + 264 : Đệ Nhất Kỵ Sĩ

Tô Hiểu Hồng biểu hiện cực kỳ xuất sắc, làm kẻ khác thật khó tin đây là lần đầu thực chiến của nàng. Duỗi tay bắn ra linh khí đạn, thành công đem lực chú ý của Thạch Tượng Quỷ và Thanh Đồng Khôi Lỗi hấp dẫn lên người mình, nàng bắt đầu dẫn dắt ba Thạch Tượng Quỷ và bốn Thanh Đồng Khôi Lỗi chạy lòng vòng bên trong nhà bảo tàng Anh rộng lớn. Không chỉ như vậy, linh khí đạn bắn ra từ trong khẩu Desert Eagle cũng trở nên thiên biến vạn hóa, lúc thì là linh khí đạn của sương đồng đạo thuật, khi lại là linh khí đạn của linh hỏa chân quyết, rồi hỗn loạn linh khí đạn kèm theo lôi điện, đủ loại quang hoa huyền lệ liên tục phóng xuất lên người Thạch Tượng Quỷ cùng Thanh Đồng Khôi Lỗi, so sánh với pháo hoa năm mới đẹp mắt gấp trăm lần.

Tuy rằng là lần đầu thực chiến, tuy rằng vẻ mặt hưng phấn, thế nhưng nội tâm của Tô Hiểu Hồng lại vô cùng lãnh tĩnh, nàng cũng không giống như một tay thái diễn mới lên chiến trường, một hơi đã đem chân nguyên trong cơ thể tiêu xài sạch sẽ, nàng rất rõ ràng mình vừa mới bước vào cánh cửa tu chân nên chân nguyên còn rất thấp, không có tư cách tiêu xài phung phí, cho nên mỗi khi nàng bắn ra một viên linh khí đạn, đều có trải qua sự tính toán, mỗi lần đều đợi hiệu quả của đạo thuật trên Thạch Tượng Quỷ và Thanh Đồng Khôi Lỗi gần biến mất, nàng liền bổ sung một phát súng. Đồng thời nàng còn thường thường thiết kế bẫy rập đạo thuật, đem ba Thạch Tượng Quỷ và bốn Thanh Đồng Khôi Lỗi dây dưa, trong lúc đó thậm chí còn có Thạch Tượng Quỷ bởi vì từ lạnh đột nhiên chuyển nóng mà vỡ toang biến thành mảnh nhỏ, tuy nói rất nhanh liền có thể trọng tổ lại, nhưng từ việc này cũng có thể nhìn thấy được lần đầu tiên thực chiến của Tô Hiểu Hồng cũng cực kỳ thành công, thiên phú tại phương diện này của nàng cũng rất tốt.

Tô Hiểu Hồng thân là đương sự, nhưng đối với biểu hiện của chính mình cũng không thỏa mãn, trong lòng còn âm thầm nói: “Muốn đem tri thức lý luận chuyển hóa thành thực tiễn, thật đúng là không phải một chuyện dễ dàng. Tuy rằng ta cũng có thể xem như một cao thủ lý luận, nhưng không nghĩ tới khi đối diện thực tiễn, lại liên tục làm lỗi. Ai, then chốt là vì ta còn thiếu hỏa hầu. Xem ra ngày sau còn phải rèn đúc thêm về phương diện này mới được. Nếu như ta có được một linh sủng da dày thịt béo thì tốt rồi, có nó thay ta hấp dẫn hỏa lực phía trước, ta vừa chạy vừa đột kích, biểu hiện cũng phải tốt hơn hiện tại rất nhiều.”

Xem ra Tô Hiểu Hồng thật đúng đang xem chuyện này như một trò chơi để đùa giỡn!

Ngay khi Tô Hiểu Hồng bắn ra linh khí đạn hấp dẫn Thạch Tượng Quỷ và Thanh Đồng Khôi Lỗi, Trương Văn Trọng đã nhảy đến lầu hai phía trái, vùng nắm tay hướng phía khung cửa sổ thủy tinh ở trước mặt.

“Phanh!”

Quyền đầu nện vào khung cửa sổ thủy tinh, cũng không phát sinh tiếng vang quá lớn, chỉ xoảng lên một tiếng trầm thấp, sau đó liền truyền ra thanh âm vang giòn “ca ca”, ngay sau đó từng đạo vết rách xuất hiện ngay trung tâm nắm tay hắn, lại hướng bốn phương tám hướng lan tràn ra rất nhanh, tối đa chỉ khoảng một giây đồng hồ, khung cửa thủy tinh đã nứt ra thành từng mảnh vụn rơi lả tả đầy mặt đất, Trương Văn Trọng liền mượn cơ hội này nhảy vào bên trong phòng.

Ngay khi hai chân Trương Văn Trọng rơi xuống mặt đất tràn đầy mảnh vỡ thủy tinh, từ trong bức tranh dần hiện ra một tia sáng chói mắt, lập tức hóa thành ba mũi tên ánh sáng, tạo thành hình tam giác bắn nhanh về hướng Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng không tránh không né, tay trái ấn một pháp quyết, vẽ lên ngay trước người, trong miệng niệm tụng chú ngữ rất nhanh, cuối cùng quát lên: “Sắc!”

Chỉ thoáng chốc, một mặt gương trơn bóng xuất hiện ngay trước người hắn, ba mũi tên ánh sáng bắn trúng ngay mặt gương, không ngờ liền phát sinh hiện tượng dội ngược, trong nháy mắt bắn trở về phía bức tranh.

“Độc!” Hỏa diễm thiêu đốt hừng hực lập tức xuất hiện, trong nháy mắt đã nuốt gọn lấy bức tranh. Nhưng Trương Văn Trọng cũng không hề ngừng lại, thể tiến công không hề kết thúc, hai chân hắn điểm mạnh xuống đất, cả người giống như một viên đạn pháo bắn về phía bức tranh đang bị ngọn lửa thiêu đốt, đồng thời tay phải hắn sờ vào bên hông, Tam Xích kiếm lập tức xuất hiện trong bàn tay hắn.

Chỉ cảm Tam Xích kiếm trong tay, mà không hề xuất kiếm, nhưng đã có một cỗ kiếm ý tận trời khiến cho kẻ khác kinh hãi từ trong thân thể Trương Văn Trọng tuôn ra. Giờ khắc này, cả người Trương Văn Trọng bất tri giác đã hóa thành một bảo kiếm hình nhân sắc bén, kiếm ý dũng mãnh từ trên người hắn tiến ra, phảng phất như muốn đem trời đất chém nứt vỡ!

Ngay khi kiếm ý kinh khủng đạt tới đỉnh cao nhất, tay phải cầm Tam Xích kiếm của Trương Văn Trọng đâm thẳng vào trước mặt bức tranh. Tuy rằng tốc độ đâm kiếm cũng không nhanh, cũng không có chiêu số gì xinh đẹp, nhưng kiếm ý khủng bố vẫn theo một kiếm kia đâm thẳng vào trong bức tranh.

Tiếng rít chói tai, tiếng gió rít sắc bén, kiếm ý vô hình kinh khủng giống như một con ác giao hồng hoang dữ tợn, đang gào thét đâm thẳng tới bức tranh lớn, như muốn nuốt chửng nó.

Kiếm ý vô hình kinh khủng trong nháy mắt bắn trúng bức tranh thật lớn đang hừng hực thiêu đốt, ở ngoài cửa sổ vang lên tiếng ù ù, bức tranh trong nháy mắt liền hóa thành bột mịn. Cùng lúc đó, vách tường treo tranh cũng trong tiếng ầm ầm đình tai nhức óc, cũng gặp phải tai ương như bức tranh, hóa thành một mảnh bột mịn.

Sau khi bước vào tầng thứ nhất Khí Thôn Sơn Hà của Dương Khí Cảnh, khí thể phát ra từ trên người Trương Văn Trọng giống như núi cao, như sông Hoàng Hà mạnh mẽ, giở tay nhấc chân hiển lộ mười phần khí phách, làm kẻ khác không tự chủ được tâm sinh sợ hãi.

Sau khi dùng một kiếm đem bức tranh lớn cùng vách tường đánh thành bột mịn, Trương Văn Trọng cũng không thu hồi Tam Xích kiếm, cũng không thu liễm kiếm ý xung thiên trong cơ thể, mà nghiêng đầu nhìn về phía bên phải, híp mắt lại nhìn vào trong góc tối đen kịt.

Trong góc tối đen kịt đang đứng một người, chính là nữ tu sĩ hạm lệ được vẽ trong bức tranh lớn. Đứng nói gương mặt, dù cách ăn mặc trên người, cũng giống như đức nữ tu sĩ bên trong bức tranh, hơn nữa ngay trước trán của nàng, còn có dấu hiệu vài lọn tóc bị đốt trụi, một màn nhìn thật quỷ dị, phảng phất như nàng vừa mới từ trong bức tranh trốn đi ra.

“Kiếm pháp thật đáng sợ, người rốt cục là ai? Chạy đến nhà bảo tàng nước Anh làm gì?” Nữ tu sĩ có vẻ chật vật cảm tức nhìn Trương Văn Trọng, thanh âm cũng vẫn uyển chuyển êm tai như hoàng oanh.

Trương Văn Trọng thần nhiên cười, hồi đáp: “Ta là ai có trọng yếu sao? Xu Na Weier Gwen nữ sĩ, ý đồ của ta đến đây người hẳn rất rõ ràng, hà tất còn phải hỏi làm gì?”

“Sao người lại biết tên của ta?” Nữ tu sĩ áo đen hiện lên một tia thần sắc kinh ngạc.

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Chẳng lẽ ngươi còn không biết sao? Phía dưới bức tranh lớn của ngươi ở có viết một dòng chữ: “Vợ của vua Arthur: vương hậu Xu Na Weier Gwen.” Nhưng ta còn thật không ngờ, vị nữ sĩ chết già trong tu viện trong truyền thuyết không ngờ vẫn còn sống. Ta đang hiểu kỳ ngươi làm sao làm được? Lẽ nào nói ngươi cũng không phải là một nữ tu sĩ, mà là một bà đồng? Nhưng còn là một bà đồng tu luyện Vong Linh thuật pháp được coi là tà thuật của giáo hội phương Tây?”

“Cũng như ngươi vừa nói, ta là nữ tu sĩ hay bà đồng, đối với ngươi còn trọng yếu sao?” Xu Na Weier Gwen cười lạnh nói: “Tuy rằng kiếm pháp của ngươi lợi hại hơn những kẻ xâm nhập bảo tàng trước đây, thế nhưng số phận cuối cùng của ngươi cũng chỉ trở thành một cát giấu phẩm của ta. Nhiều lắm khi ta đem ngươi chế thành xác ướp hay Thanh Đồng Khô Lỗi, sẽ sửa gương mặt của ngươi lại cho đẹp một chút, bởi vì gương mặt hiện tại của ngươi thực sự làm cho ta thấy buồn nôn!”

Xu Na Weier Gwen ôm đồm cây thập giá đen kịt trước ngực, đưa trước người, miệng rất nhanh niệm tụng một đoạn chú ngữ tối nghĩa khó hiểu, đột nhiên lớn tiếng hô lớn: “Sống lại đi, dũng sĩ của ta!”

Sương mù dày đặc tối đen như mực lập tức bùng lên trong cây thập giá đen kịt trong tay Xu Na Weier Gwen, cuộn cuộn, rất nhanh dừng mãnh tuôn vào bức tượng đá cẩm thạch sừng sững bên cạnh người nàng.

Đây là một bức tượng cẩm thạch có dáng dấp của một kỵ sĩ, mặc áo giáp, tay phải ôm kiếm, tay trái cầm thương, uốn ngực ngạo nghễ đứng thẳng, trong ánh mắt tràn đầy sự tự tin và cao ngạo, tư thế oai hùng. Mà trên bệ bên dưới tượng đá cẩm thạch, còn có một câu tiếng Anh điêu khắc: Đệ nhất kỵ sĩ trong kỵ sĩ bàn tròn, Lancelot.

Trương Văn Trọng cũng không vội vàng động thủ, chỉ cười lạnh nói: “Xu Na Weier Gwen và Lancelot? Không nghĩ tới truyền thuyết quả nhiên là thật, hai người đúng là đan díu cùng nhau.” Hắn đang muốn hấp dẫn toàn bộ dị năng giả tiềm tàng bên trong nhà bảo tàng Anh ra để diệt trừ, mới có thể thuận lợi chỗ hết văn vật bên trong đi.

“Chiến đấu vì nàng, nữ sĩ của ta.” Một thanh âm nặng nề từ bên trong bức tượng cẩm thạch truyền ra. Ngay sau đó, một thanh âm trầm muộn vang lên, vô số đá vụn tro bụi từ trên bức tượng rơi xuống, sau đó, một người sống mặc áo giáp bằng thép từ bên trong bức tượng cẩm thạch đi ra, quỳ gối ngay trước người Xu Na Weier Gwen.

Xu Na Weier Gwen giơ lên tay phải, chỉ Trương Văn Trọng, nhìn vị kỵ sĩ đang quỳ trước người nàng ta nói: “Lancelot, dũng sĩ của ta, đi giết hắn cho ta.”

“Dạ, nguyện ý cống hiến sức lực cho nàng, Xu Na Weier Gwen thân yêu của ta!” Lancelot trầm giọng đáp, ngay sau đó đứng lên, đem mũ giáp đội lên đầu, xoay người nhìn Trương Văn Trọng, sau đó hấn há mồm gầm gừ một tiếng, hai chân giẫm lên mặt đất, làm cả phòng triển lãm cũng chấn rung lên. Hai tay hấn nắm chặt trường thương kỵ sĩ, nhanh như gió xoáy nhắm về phía Trương Văn Trọng, bởi vì sự ma sát quá nhanh, trên trường thương toát ra một đoàn hỏa diễm thiêu đốt hùng hực.

“Thần thánh chế tài hỏa thương đột thứ.” Lancelot lớn tiếng quát to.

262. Chương 265 + 266: Trọng Kiếm Vô Phong

Lancelot có xưng hào đệ nhất kỵ sĩ trong mười kỵ sĩ bàn tròn, từ tay hắn thi triển ra đích thật có được thanh thể kinh người. Dưới trạng thái xung phong tốc độ cao, thân thể hắn khoác áo giáp cực nặng, quả thật giống như một cỗ xe tăng hình người bảo tấp, thế đi vô cùng, thế không thể đỡ, tản ra một cỗ khí thế bư hân có thể nghiền nát tất cả những hàng rào cản trở ngay trước người hắn. Ở trước mặt loại khí thế này, dù người có tu vi cao thâm hơn so với hắn, cũng nảy sinh sự sợ hãi trong lòng, do đó bị bó tay bó chân, khó có thể phát huy ra toàn bộ sức chiến đấu.

Bởi vì tốc độ xung phong quá nhanh, nguyên hỏa diễm bao bọc mũi trường thương cũng kéo dài về phía sau, đưa mắt nhìn, phẳng phất như trên người Lancelot mọc ra một đôi cánh hỏa diễm đang hùng hực thiêu đốt!

Lancelot trong giờ phút này, uy phong lẫm lẫm, giống như chiến thần hạ phàm, toàn thân trên dưới đều có uy thế không thể đỡ!

Ngay khi Lancelot khởi xướng sự xung phong mãnh liệt, Xu Na Weier Gwen khoác áo tu sĩ cũng không hề nhàn rỗi, tay phải nâng lại gươm lên cây thập giá màu đen, tay trái không ngừng biến hóa pháp quyết, trong miệng rất nhanh niệm tụng ra một đoạn chú ngữ khó hiểu tối nghĩa. Mặt trên cây thập giá màu đen lập tức hiện lên một đạo quang mang màu u lam yêu dị, ngay sau đó, một đoàn hàn khí thấu xương đột nhiên xuất hiện bốn phía quanh người Trương Văn Trọng, trong nháy mắt đã chăm chú bao vây hấn ở giữa.

Chỉ trong chớp mắt, toàn thân Trương Văn Trọng đã bị bao trùm, đồng thời hai đạo băng trụ còn hiện ngay dưới hai chân hấn, đông lạnh hai chân hấn dính cứng dưới mặt đất. Trương Văn Trọng có thể cảm giác được rõ ràng, những băng sương này không chỉ đông lạnh làm da thịt hấn đau rát, còn làm tốc độ của hấn giảm chậm lại.

Nhìn Trương Văn Trọng bị hạn chế hoạt động, Xu Na Weier Gwen đắc ý cười nhạt lên: “Trăm ngàn năm qua, không biết có bao nhiêu chiến sĩ và vu sư lợi hại ngã quỵ trong Hàn Băng Tù Lung và Hỏa Thương Đột Thử của ta và Lancelot! Tuy rằng người rất lợi hại, thế nhưng cũng tuyệt đối sẽ không ngoại lệ.”

Tuy bản thân đang ở trong hoàn cảnh xấu, nhưng Trương Văn Trọng cũng không hề kinh hoảng chút nào, trái lại còn biểu hiện dị thường bình tĩnh, gật đầu đáp: “Hai người các người một băng một hỏa, một âm một dương, không ngờ không bàn lại hợp với đạo lý âm dương tương tác, hèn gì có thể làm cho các chiến sĩ và vu sư đều ngã quỵ trong tay các người.”

Ngay trong lúc nói chuyện, Lancelot đang xung phong đã tiến tới ngay trước người Trương Văn Trọng, hấn hít sâu một hơi, nương theo tiếng quát đẩy mạnh hai tay về phía trước, cây trường thương hùng hực hỏa diễm bị hấn nắm chặt đâm mạnh về phía trước, tốc độ trong nháy mắt tăng lên gấp đôi, mãnh liệt đâm vào ngực Trương Văn Trọng. Giống như một con ác giao rục lửa, muốn nuốt chửng lấy hấn. Từng đạo khí tức thô bạo điên cuồng ngay lúc này dốc toàn bộ lực lượng từ bốn phương tám hướng nhào tới Trương Văn Trọng, chưa đến trước người hấn cũng đã tạo ra vô số dấu vết ở trên vách tường cùng mặt đất khiến cho người ta dựng đứng tóc gáy.

Khí thế một thương này của Lancelot, đúng là vô cùng cường đại, có một không hai!

Toàn bộ thiên địa phẳng phất như run rẩy dưới một thương này của Lancelot!

Đệ nhất kỵ sĩ, danh bất hư truyền!

Trương Văn Trọng thân ở trung tâm khí thế giống như một chiếc thuyền con đang xóc nảy trong bão tố, tùy thời đều có khả năng bị nuốt chửng.

Trương Văn Trọng rốt cục có thể tiếp được một thương kinh thiên động địa này hay không?

Ngay lúc này, Trương Văn Trọng vẫn không hề động tĩnh, cuối cùng cũng đã cử động.

Chỉ thấy hấn giơ lên tay phải, đem Tam Xích kiếm đón ngay trước ngực, đón lấy trường thương đang mãnh liệt lao tới, chậm rãi hơi hột đâm ra một kiếm.

Từ lúc Lancelot xuất hiện, Trương Văn Trọng đã thu liễm lại kiếm ý xung thiên, vào lúc này, ngoại trừ một tầng kiếm ý bao bọc bên ngoài thân thể hấn, những kiếm ý còn lại đều bị hấn thu liễm vào trong thân Tam Xích kiếm, sau đó kịch liệt ước thúc, để kiếm ý không bị tiết ra ngoài.

Nếu như Trương Văn Trọng vừa rồi giống như một thanh vũ khí sắc bén lợi hại, như vậy hiện tại hấn giống như một thanh kiếm đang nằm trong vỏ.

Một bên vô cùng bá đạo, khí thế kinh khủng làm cho thiên địa cũng phải run rẩy.

Một bên lại hơi hột, giống như đang miễn cưỡng chống cự vô dụng.

Ai thắng ai thua, phẳng phất đã có định luận.

Thậm chí ngay cả Lancelot cũng cho rằng, Trương Văn Trọng đâm ra một kiếm, chỉ là giãy dụa một chút trước khi chết mà thôi, hấn hiển nhiên cũng đã triệt để tuyệt vọng, bằng không cũng không đánh ra một kiếm mềm nhũn như vậy. Về phần Xu Na Weier Gwen cũng đang nắm chặt cây thánh giá chữ thập màu đen, bắt đầu niệm tụng chú ngữ tối nghĩa. Nếu có người quen thuộc Vong Linh thuật pháp, tất nhiên có thể nghe ra được cô ta đang niệm tụng Tổ Tạo Vu Yêu chi thuật của Vong Linh thuật pháp. Xem ra ở trong

mắt cô ta, Trương Văn Trọng đã là một cỗ thi thể, cô ta khẩn cấp muốn dùng Vong Linh thuật pháp để biến Trương Văn Trọng thành vụ yêu thuần phục cô ta.

Ngay khi trường thương của Lancelot đâm vào Trương Văn Trọng, khí thể từ trong cơ thể hắn tuôn ra, cũng đã ập tới trước người Trương Văn Trọng. Triển khai giao phong kịch liệt với kiếm ý hộ thể, một mảnh xuy xuy vang lên bên tai không dứt. Nhưng làm Lancelot cảm giác sâu sắc ngoài ý muốn chính là, khí thể điên cuồng thô bạo của hắn lại không thể xé rách được kiếm ý hộ thể của Trương Văn Trọng.

“Có trá?” Lancelot không hổ là kỳ sĩ bàn tròn trải qua trăm trận chiến, lập tức liền đoán được trong đó có sự giả trá tồn tại. Thế nhưng hắn cũng không kinh hoảng, trái lại trong lòng cười nhạo liên tục, thầm nghĩ: “Lúc này khí thể của ta đã tăng vọt tới đỉnh núi. Đã gắt gao ngăn chặn ngươi, dù ngươi có xảo trá thế nào, cũng phải rơi xuống hạ phong, không còn cơ hội trở mình nữa.”

“Oanh!”

Trường thương hỏa diễm bá đạo trong tay Lancelot cùng Tam Xích kiếm hồi hợt trong tay Trương Văn Trọng mãnh liệt đánh vào nhau, mũi thương chạm thẳng mũi kiếm, nhất thời phóng xuất ra một mảnh lửa hoa, đồng thời cũng bộc phát ra tiếng ma sát của sắt thép tê dại cả da đầu.

Nhưng tràng cảnh dự đoán Trương Văn Trọng sẽ bị một thương giết chết cũng không có xuất hiện!

Bởi vì ngay khi thương cùng kiếm giao phong, kiếm ý xung thiên được Trương Văn Trọng thu liễm vào bên trong Tam Xích kiếm bỗng nhiên bắn ra!

Trọng kiếm vô phong, đại xảo bất công! Vừa rồi khi trong mắt Lancelot và Xu Na Gwen Weier, Trương Văn Trọng hoàn toàn đã xuôi tay bất lực, nhưng không ngờ trong nháy mắt khí thể đại thịnh, giống như một tòa núi cao nguy nga, hướng hai người họ đổ ập đè ép xuống.

Trước mặt khí thể mạnh mẽ chân chính, khí thể của Lancelot trong nháy mắt đã bị kích đến nát bấy, bị gắt gao áp chế, thậm chí cả hô hấp cũng biến thành quần bách.

“Bang bang bang phanh!”

Tiếng tạc vỡ liên tiếp vang lên, cây trường thương trong tay Lancelot trong nháy mắt liền hóa thành những mảnh vụn, bị hỏa diễm đang thiêu đốt nuốt chửng, biến thành một đoàn lửa, thế nhưng cũng không rơi lả tả xuống mặt đất, mà dưới sự chỉ huy của Tam Xích kiếm, hóa thành hai con ác giao lửa một đánh về Lancelot, một đánh về phía Xu Na Gwen Weier.

Ngay khi thương kiếm vừa giao phong, Lancelot nhận thấy được tình hình không thích hợp, cũng đã vội vàng buông trường thương đang nắm trong hai tay, lại bật lui nhanh về phía sau để tránh lực đánh của Trương Văn Trọng, tìm kiếm cơ hội phản kích. Nhưng cho dù hắn phản ứng cấp tốc, nhưng vẫn bị kiếm ý truyền theo cây thương bắn tới, cặp bao tay bằng thép trong nháy mắt cũng văng tung tóe biến thành mảnh vụn. Xương thịt hai bàn tay thẳng đến khuỷu tay cũng toàn bộ bị cắt nát. Nhưng làm kẻ khác kinh ngạc chính là dù đã bị thương thành như vậy, nhưng cũng không hề thấy có máu tươi chảy ra. Lẽ nào Lancelot này, không ngờ chỉ là một tử linh sinh vật hay chỉ là một khối lõi hay sao?

Đối mặt hai ác giao lửa gào thét lao đến, vô luận là Lancelot hay Xu Na Gwen Weier cũng không dám phớt lờ, nếu như chỉ là hỏa diễm bình thường, bọn hắn tự nhiên không hề lo lắng, nhưng hai luồng lửa lớn cũng chính là do kiếm ý của Trương Văn Trọng hóa thành, cũng ép bọn hắn phải khởi động toàn lực để ứng đối.

Xu Na Gwen Weier vội vã ngưng lại việc niệm tụng chú ngữ Vong Linh thuật pháp, lập tức niệm tụng chú ngữ khác, một mặt tường băng thật dày lập tức xuất hiện ngay trước thân thể cô ta, bảo hộ cô ta bên trong. Đoàn lửa trong nháy mắt đánh lên trên mặt tường băng, phát sinh tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc, may là lúc này bên ngoài tối đen sầm chớp, tiếng sấm không ngừng vang vọng, bằng không với tiếng nổ mạnh bất thình lình này, tất nhiên sẽ khiến cho rất nhiều người chú ý.

Lancelot rút ra bội kiếm, cố vận dụng toàn bộ đầu khí cùng lực lượng, cố sức bổ ra một nhát, đem đoàn lửa chém thành hai nửa. Thế nhưng không đợi hắn thở được một hơi, Trương Văn Trọng đã phát động thể tiến công kế tiếp.

Chín đóa hoa sen màu vàng tím lặng yên không một tiếng động phiêu phù bên cạnh thân thể Trương Văn Trọng. Hắn chỉ một ngón tay, chín đóa hoa sen lập tức gào thét bay về phía Lancelot.

Tuy rằng không giải thích được chín đóa hoa sen là thứ gì, thế nhưng Lancelot cũng không dám chậm trễ, trước tiên thúc đẩy đả khí bên trong cơ thể, lại đổi biến thành kiếm khí lăng nhiên, nương theo lực lượng của hắn bắn lên, chém về phía chín đóa hoa sen.

Khi bội kiếm của Lancelot tiếp xúc chín đóa tử kim sắc liên hoa (hoa sen màu vàng tím), chín đóa liên hoa biến thành chín đạo sấm sét, lục tục bổ vào trên người Lancelot. Uy lực của chín đạo sấm sét một đạo mạnh hơn một đạo, một đạo độc hơn một đạo, sau khi bị chín đạo sấm sét đánh qua, toàn thân Lancelot kể cả bộ áo giáp trên người hắn, cùng nhau bị đánh thành bột mịn!

Thượng phẩm Lôi Hệ đạo pháp Cửu Tiêu Thần Lôi!

Đạo pháp thật cường hân!

Đạo pháp thật đáng sợ!

263. Chương 267+ 268: Là Ai Làm?

Nhìn thấy Lancelot bị chín đóa liên hoa trong nháy mắt biến thành bột mịn, Xu Na Gwen Weier nhất thời cảm giác được toàn thân rét lạnh, trong nháy mắt trải rộng khắp trên dưới toàn thân, làm cô ta sâu sắc cảm nhận được thể nào là băng giá cả người. Tuy nói Lancelot được cô ta triệu hoán sống lại, không phải là Lancelot chân chính, chỉ là một Tử Vong Kỳ Sĩ có được một bộ phận ký ức của Lancelot mà thôi, thế nhưng thực lực của hắn ít nhiều gì cũng có được ba thành của Lancelot ở thời kỳ đỉnh phong, trên thế giới linh khí cực loãng hiện nay cũng được xem là phi thường mạnh mẽ, không ngờ vẫn ngã quỵ trước chín đóa liên hoa nhìn qua có vẻ thật mềm mại kia.

Xu Na Gwen Weier nhìn không được suy đoán, nếu như chín đóa liên hoa đẹp dễ vừa rồi không phải tấn công Lancelot mà là chính cô ta, như vậy sẽ có kết quả như thế nào?

“Chỉ sợ hạ tràng cũng không khác gì Lancelot.”

Kết quả suy đoán làm Xu Na Gwen Weier cảm thấy tuyệt vọng, cô ta cảm giác cho dù mình kiệt lực khởi động toàn bộ ma lực trong cơ thể, cũng tuyệt không khả năng chống đỡ nổi sự oanh kích của chín đóa liên hoa.

“Đây đến tột cùng là ma pháp gì, uy lực lại đáng sợ đến như vậy? Ta chưa từng nghe nói qua, còn có loại Lôi Hệ ma pháp có thể hóa thành hình dáng liên hoa. Còn có, người này đến tột cùng là ai?” Trong sự tuyệt vọng, Xu Na Gwen Weier cũng nhìn không được suy đoán lai lịch của Trương Văn Trọng.

Ngay lúc này, một mảnh lộp cộp thanh thúy vang lên, vừa mới bắt đầu, Xu Na Gwen Weier còn đang ngạc nhiên đó là âm thanh gì, thế nhưng cô ta rất nhanh phát hiện, đó chính là thanh âm hàm răng cô ta đang va vào nhau.

“Không ngờ ta lại sợ thành như vậy? Đây thật đúng là quá mất mặt, không, không thể như vậy, ta phải xuất ra dũng khí!” Xu Na Gwen Weier cắn chặt khớp hàm, đồng thời run rẩy giơ lên cây thập giá màu đen, chuẩn bị niệm tụng chú ngữ đồ thêm một lần với Trương Văn Trọng, dù không thể thoát chết, nhưng cũng có thể cùng hắn hợp lại cá chết lười rách.

Thế nhưng ngay khi trong miệng cô ta vừa niệm ra câu chú ngữ đầu tiên, một đạo hàn ý phiêu phù ngay cổ họng cô ta, làm cô nàng không dám tiếp tục niệm tụng chú ngữ. Nghiêng đầu nhìn Tam Xích kiếm đang gác trên cổ mình, Xu Na Gwen Weier toát đầy mồ hôi lạnh cũng không còn quản đến tôn nghiêm cùng danh dự, lập tức quỳ sụp xuống trước người Trương Văn Trọng, cầu xin nói: “Đừng giết ta, van cầu người đừng giết ta.” Khi chân chính đối mặt với sự uy hiếp của cái chết, cô ta đã hoàn toàn nghĩ thông suốt. Chỉ cần không chết, như vậy vẫn còn có hi vọng, nhưng nếu như phải chết, thì vĩnh viễn không còn cơ hội xoay người.

Trương Văn Trọng vốn không để ý tới lời cầu xin của Xu Na Gwen Weier, chỉ lạnh lùng dò hỏi: “Mật thất gửi văn vật Nhật Bản nằm ở đâu?” Vốn tiếng Anh của hắn nói ra cực kỳ tiêu chuẩn, nhưng hắn lại cố ý xuất hiện mấy từ phát âm lệch lạc.

Trong ánh mắt Xu Na Gwen Weier hiện lên một đạo quang mang kỳ dị, phẳng phất như suy đoán được điều gì, chợt lóe rồi mất. Tuy rằng Trương Văn Trọng nhìn thấy, nhưng cũng không nói gì, trái lại còn giả ra biểu tình không hề phát hiện.

Sau thoáng do dự ngần ngừ, Xu Na Gwen Weier trắng lá gan, nói: “Ta...ta không biết.” Trương Văn Trọng lạnh lùng cười cười, cũng không nói thêm lời vô ích với cô ta, trực tiếp đâm Tam Xích kiếm vào cổ họng cô nàng tạo ra một lỗ hồng, máu tươi nhất thời tuôn ra. Cô ta đau đớn kêu lên thảm thiết, liên tục nói: “Đừng giết ta, van cầu người đừng giết ta. Ta biết, ta biết mật thất ở đâu.”

Trương Văn Trọng quát to: “Còn không nói mau!”

“Ta nói ra, người có thể tha chết cho ta sao?” Xu Na Gwen Weier ngẩng đầu nhìn Trương Văn Trọng, hai mắt dăm lệ mông lung, biểu tình diễm đạm đáng yêu chọc người thương tiếc. Loại biểu tình mỉa hoặc chúng sinh này của nàng ta, đủ làm cho rất nhiều nam nhân phải buông vũ khí đầu hàng, nhưng đáng tiếc chính là, hiện tại cô ta lại gặp phải một người có tâm trí rất mạnh, lại có lực miễn dịch cực cao đối với nữ sắc.

Trương Văn Trọng cười lạnh nói: “Người không có tư cách bàn điều kiện với ta, nếu như người không chịu nói, như vậy ta tìm từng mật thất, tuy rằng phí thêm thời gian, nhưng vẫn có thể tìm ra được.” Dứt lời hắn định huy động Tam Xích kiếm trong tay.

“Ta nói, ta nói.” Sắc mặt Xu Na Gwen Weier trắng bệch, không dám chậm trễ, vội vã đem chỗ mật thất nói cho Trương Văn Trọng, chỉ hi vọng hắn có thể đại phát từ bi sau khi nghe câu trả lời thành thật của cô ta thì tha một con đường sống. Nhưng cuối cùng cô ta đã thất vọng, ngay khi cô ta vừa trả lời xong, Trương Văn Trọng huy vũ Tam Xích kiếm, chém đứt đầu cô ta.

Ngay khi đầu của Xu Na Gwen Weier rơi xuống đất, một đoàn hỏa diễm hùng hục thiêu đốt từ trong đầu và thân thể cô ta bốc lên, trong nháy mắt đã thiêu thi thể cô ta thành tro tàn. Loại hỏa diễm này chính là Tam Muội Chân Hỏa! Không nói nữ tu sĩ này có đúng thật là Xu Na Gwen Weier hay không, nhưng từ cách cô ta sử dụng thuật pháp mà xem, cô ta tám chín phần mười là một Vong Linh pháp sư, chỉ chém đầu cô ta xuống còn chưa đủ, phải dùng Tam Muội Chân Hỏa của pháp thuật tiên gia mới có thể triệt để tiêu diệt cô ta.

Khi Tam Muội Chân Hỏa gần tắt, Trương Văn Trọng lấy ra phù chú ném về phía Tam Muội Chân Hỏa, phù chú trong nháy mắt bị thiêu hủy hơn phân nửa, chỉ còn lại một chút cặn rơi lả tả trên mặt đất.

Làm xong tất cả, Trương Văn Trọng cúi người nhặt lên cây thập giá màu đen, thân thể Xu Na Gwen Weier bị thiêu thành tro tàn, nhưng cây thập giá màu đen lại hoàn hảo không tổn hao gì, bởi vậy có thể thấy được, đây là một kiện bảo bối hiếm có.

Vuốt ve cây thập giá màu đen, cảm thụ được linh khí ôn nhuận từ bên trong phóng ra, Trương Văn Trọng chợt hiểu ra lắm bầm: “Nguyên lai là Hắc Diệu Thạch Tinh. Thảo nào có thể bảo tồn hoàn hảo trong Tam Muội Chân Hỏa. Ân, một kiện tài liệu tiên linh hiếm có như vậy, vừa lúc có thể dùng để luyện chế pháp bảo.”

Thu kiện tài liệu tiên linh vào trong túi, Trương Văn Trọng thả người nhảy từ trên lầu hai xuống dưới.

Quả nhiên đúng như lời Trương Văn Trọng nói, ngay khi Xu Na Gwen Weier mất mạng, ba Thạch Tượng Quỷ và bốn Thanh Đồng Khôi Lỗi cũng tự âm ầm đổ nát, hóa thành một đồng sắt đá rơi đầy đất. Tô Hiểu Hồng tuy đang thở hồng hộc, nhưng tinh thần lại mạnh hơn sự uể oải của cơ thể, nhìn thấy Trương Văn Trọng nhảy xuống tới, nàng vội vã chạy tới hỏi: “Lão sư, hiện tại chúng ta làm gì?”

Nhìn Tô Hiểu Hồng, Trương Văn Trọng gật đầu. Hiển nhiên đối với biểu hiện của nàng rất hài lòng. Lúc này nghe nàng hỏi, mỉm cười hồi đáp: “Còn có thể làm gì? Đương nhiên phải đi dời đồ vật rồi. Thế nào tiểu muội, cô còn chưa đánh đã ghiền sao?”

Trương Văn Trọng vốn chỉ nói đùa, cũng không lường được Tô Hiểu Hồng lại cười hì hì gật đầu hồi đáp: “Phải nha, lão sư, vừa rồi khi em dẫn chúng nó chạy lòng vòng, kết hợp với tri thức lý luận trước đây, lại lục lọi ra được mấy kỷ xảo hữu hiệu. Vốn em dự định mượn chúng thử nghiệm xem sao, đáng tiếc chúng nó đều biến thành nát vụn.”

Thấy biểu tình về mặt tiếc nuối của Tô Hiểu Hồng, Trương Văn Trọng biết lời nàng nói là thực sự, cũng không phải nói đùa.

“Đây rốt cục là chuyện tốt hay chuyện xấu?” Trương Văn Trọng cười khở lắc đầu, về mặt bất đắc dĩ than thở: “Được rồi tiểu muội, cô cũng đừng lo giỡn nữa, làm chính sự quan trọng hơn.” Dứt lời hắt đi về phía mật thất gửi văn vật Trung Hoa, Tô Hiểu Hồng thè lưỡi vội vã đi theo sát sau lưng hắn.

Hôm qua Trương Văn Trọng giống như đi dạo trong bảo tàng Anh, trên thực tế chỉ là đi tán phát chân nguyên, đem những bố trí bên trong nhà bảo tàng hiểu rõ ràng, nhất là mật thất cất văn vật Trung Hoa, đã bị hắn hoàn toàn tìm thấy. Lúc này hắn dẫn theo Tô Hiểu Hồng, rất nhanh đi vào trong mật thất được phòng hộ nghiêm ngặt.

Mấy mật thất tuy rằng được công nghệ cao phòng hộ, nhưng đối với Trương Văn Trọng là một nhân sĩ tu chân mà nói, uy hiếp cũng không lớn, thậm chí còn kém hơn cả sự uy hiếp của Xu Na Gwen Weier, Lancelot, Thạch Tượng Quý và Thanh Đồng Khôi Lỗi. Dưới tác dụng của đạo thuật, những công nghệ cao phòng hộ rất nhanh liền mất đi hiệu quả vốn có.

Nhưng sau khi giải trừ phòng hộ công nghệ cao, Trương Văn Trọng cũng không vội vã thông tri cho Tôn Ngụy bọn họ đến vận chuyển cổ vật, mà trước tiên lấy ra Hỗn Độn Lô, biến trở thành nguyên dạng, sau đó truyền chân nguyên vào bên trong đỉnh lô.

Dưới sự tác dụng của chân nguyên, một mảnh sương mù năm màu dày đặc từ trong Hỗn Độn Lô phóng ra, đem toàn bộ cổ vật bao trùm bên trong mảnh sương mù năm màu dày đặc kia. Qua chừng mười lăm phút, sương mù năm màu mới quay trở về bên trong Hỗn Độn Lô.

“Lão sư, thầy đang làm gì?” Tô Hiểu Hồng khó hiểu, hiếu kỳ dò hỏi.

“Như thế này cô sẽ biết.” Trương Văn Trọng cười cười, cũng không trực tiếp trả lời vấn đề này, sau đó hắn lấy điện thoại gọi cho Tôn Ngụy, bảo hắn đưa người đến vận chuyển cổ vật.

Mười chiếc xe vận tải che kín mít chạy vào nhà bảo tàng Anh. Đồng thời hơn mười người ẩn núp chung quanh đã lâu cũng nhận mệnh lệnh đi vào trong nhà bảo tàng, bắt đầu dời cổ vật đưa ra xe.

Ngay lúc này, bên cạnh dòng sông Thames của London, bên trong Westminster Quảng trường Quốc hội ở Westminster Abbey, đức tổng giám mục Canterbury Paredes đang ngủ say, đột nhiên bị một trận thanh âm ầm ầm đánh thức.

“Xảy ra chuyện gì?” Đức tổng giám mục Canterbury Paredes trầm giọng hỏi.

“Bẩm đức tổng giám mục, có người xông vào nhà bảo tàng, đánh chết tinh linh Xu Na Gwen Weier trong bức tranh.” Người trả lời lộ vẻ kinh hoảng trong giọng nói.

Về buồn ngủ của đức tổng giám mục trong nháy mắt biến mất, khiếp sợ kêu lên: “Cái gì? Tinh linh ngàn năm trong bức tranh đã chết? Đến tột cùng là ai làm?”

264. Chương 269+ 270: Bác Sĩ Trương Đã Về

Hai ngày sau...

Trong sân bay quốc tế Kinh Thành, có ba thân ảnh một bên đang đứng trước quầy làm thủ tục xuất trình giấy tờ nhập cảnh. Một bên ngẩng đầu nhìn lên màn hình Plasma treo ở trên cao, xem bản tin thời sự quốc tế trong mấy ngày qua.

“Viện bảo tàng Anh quốc nằm trên quảng trường Russell thành phố London, một trong ba viện bảo tàng lớn nhất thế giới, vào đêm ngày 7/9 đã bị một số người không rõ thân phận xâm nhập, nhiều văn vật quý giá cũng không cánh mà bay. Theo tin tức chúng tôi thu thập được thì đây là vụ mất trộm nghiêm trọng nhất trong lịch sử từ khi xây dựng bảo tàng cho đến nay. Trước mắt, cảnh sát London cùng chính phủ Anh quốc sẽ tiến hành điều tra, giới quan chức còn chưa phát biểu ngôn luận gì trước công chúng.”

Ba thân ảnh này không phải ai khác chính là Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng, cùng Tôn Ngụy. Sau khi thu thập văn vật xong, Trương Văn Trọng cũng đem mọi thứ bỏ vào trong Hồn Độn Lô, mang theo bên mình.

Chứng kiến bản tin thời sự quốc tế trên ti-vi. Tô Hiểu Hồng khẽ tủm tỉm cười, nàng đang định mở miệng bình luận thì lại nghe thấy chuông điện thoại của Tôn Ngụy réo vang.

Tôn Ngụy vội vàng chuyển liên lạc, nghiêm trang nói chuyện với người ở đầu dây bên kia một lúc. Theo sau cúp điện thoại.

“Trương ca, tôi vừa nhận được điện thoại của Dư Chưởng, hẳn là thư kí riêng của tổng bí thư. Hắn thông báo rằng chuyện tình lần này nhà nước phi thường cảm tạ anh. Sau một cuộc thảo luận ban lãnh đạo cấp cao đã quyết định trao tặng quân hàm thiếu tướng cho anh, Tô tiểu thư cũng được trao tặng quân hàm trung tá. Đặc biệt với số văn vật thu về, anh sẽ nhận được một khoản tiền chiết khấu 5 tỉ usd. Tuy rằng mọi chuyện trao tặng đều tiến hành bí mật, không công bố ra ngoài. Nhưng bọn họ cũng mong anh đừng từ chối!”

Trương Văn Trọng lắc đầu cười khổ: “Mọi chuyện để sau hãy nói đi. Bây giờ chúng tạm thời chia tay nhau. Tôi giao mọi văn vật cho cậu chuyển về nhà Vũ lão gia tử, người nhà cậu tự xử lý chuyện này với giới quan chức nhà nước nhé!”

“Ok! Trương ca, tôi sẽ xử lý việc này cho thỏa đáng.”

Theo sau Tôn Ngụy đi ra ngoài sân bay Kinh Thành, leo lên một chiếc xe tải nhỏ, một đường chạy thẳng vào trung tâm. Còn Trương Văn Trọng cùng Tô Hiểu Hồng thì tự mua vé trở về Ung Thành.

Khi Trương Văn Trọng cùng Tô Hiểu Hồng quay trở lại Ung Thành thì thời gian vẫn còn khá sớm. Vì thế nên hai người thương lượng, rồi quyết định đến trường đại học Ung Thành nhìn qua xem một chút. Dù sao hai người rời đi cũng được chừng mười mấy ngày rồi. Cũng không biết học kì mới đã bắt đầu chưa, tình hình bên trong trường đến tột cùng là như thế nào.

Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng kéo theo rương hành lý, nhanh chân đi ra khỏi sân bay Ung Thành, vẫy một chiếc taxi chạy hướng về phía trường đại học. Bởi vì hai người còn đang đội mũ và đeo kính râm, cho nên tài xế cũng không nhận ra, bọn họ chính là danh nhân gần đây thường xuyên được xuất hiện trên mặt báo.

Ngồi trên taxi, Trương Văn Trọng nhìn ra ngoài cửa kính ngắm phong cảnh ven đường, trông hẳn có vẻ phi thường bình thản. Còn Tô Hiểu Hồng thì lại đang trộm đánh giá hắn. Trong đầu suy nghĩ đến yêu cầu của Trương Văn Trọng đệ đơn lên xin tổng bí thư.

Suy nghĩ mãi nhưng Tô Hiểu Hồng không có nghĩ ra, nội dung yêu cầu của Trương Văn Trọng sẽ là vấn đề gì. Bất quá cẩn thận hồi tưởng lại, yêu cầu của Trương Văn Trọng chắc chắn sẽ không phải vì lợi ích bản thân, mà là vì sự phát triển của ngành Đông y trong tương lai.

Nghĩ đến đây Tô Hiểu Hồng cảm thấy Trương Văn Trọng thật vĩ đại, nguyên bản hình tượng của Trương Văn Trọng ở trong lòng nàng đã cao lớn rồi. Lúc này lại bắt đầu khuếch trương hơn nữa.

Tô Hiểu Hồng lén lút đánh giá Trương Văn Trọng, đột nhiên nàng cảm thấy sự phụ của mình thật dễ coi. Trong bất tri giác, nàng trở nên ngậy ngốc.

Trương Văn Trọng quay đầu nhìn lại phía sau, phát hiện Tô Hiểu Hồng đang dùng ánh mắt dị thường nhìn mình, hắn không khỏi sững sờ, kinh ngạc hỏi: “Tiểu muội, cô nhìn chăm chăm vào tôi làm gì? Chẳng lẽ trên mặt tôi dính nhọ sao?”

“A? Không...không có.” Tô Hiểu Hồng giật mình hoảng hốt, chỉ cảm thấy cả người nóng rực, sợ Trương Văn Trọng nhìn thấu suy nghĩ trong lòng mình. Nàng vội vàng ngoảnh mặt nhìn ra bên ngoài cửa kính, giả bộ ngắm phong cảnh ven đường, trong đầu miên man bất định.

“Vì sao ta lại khấn trương như vậy đây? Chẳng lẽ ta đã thích sự phụ rồi sao?” Bỗng dưng suy nghĩ này xuất hiện trong đầu, làm cho nàng cảm thấy hoang mang tột đỉnh.

Ngay khi nàng đang đắm chìm suy nghĩ miên man, thì đột nhiên thanh âm của Trương Văn Trọng truyền đến bên tai nàng: “Tiểu muội, sao cô còn ở trên xe vậy? Chúng ta đến nơi rồi, mau xuống thôi.”

“Ah?” Rốt cuộc Tô Hiểu Hồng cũng bừng tỉnh, vừa quay đầu nhìn đã thấy Trương Văn Trọng đang cầm hành lý đứng trên xe nhìn mình, vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu. Mà người tài xế cũng mang thần tình bất đắc dĩ.

“Xong rồi...xong rồi! Lần này thật muốn dọa chết người ta rồi.” Tô Hiểu Hồng xấu hổ thề lưỡi, vội vàng bước xuống xe taxi.

Trên đường đi vào trường đại học Ung Thành, Trương Văn Trọng liếc mắt nhìn Tô Hiểu Hồng, tò mò hỏi: “Tiểu muội, vừa rồi cô miên man suy nghĩ chuyện gì thế?”

Mắt thấy bốn phía xung quanh thanh vắng, Tam Túc Ô đậu trên bãi vai Trương Văn Trọng liền cướp lời nói: “Quắc quắc, phát tình, nàng nhất định đã phát tình rồi! Xem cả khuôn mặt nàng đỏ bừng cũng đoán được.”

Trương Văn Trọng giơ tay cốc lên đầu nó, tức giận nói: “Câm miệng, ngươi chỉ là một con phi cầm thôi, biết cái gì mà lảm chuyện? Theo ta thấy, chính ngươi mới thật sự là phát tình đi?”

Bị gõ vào đầu, Tam Túc Ô cũng trở nên thành thật hơn, nó lắc đầu đáp: “Chủ nhân, ta không có động dục. Chẳng lẽ ngài đã quên rồi sao. Tam Túc Ô chúng ta động dục là vào giữa tháng hè cơ mà!”

Trương Văn Trọng trợn trừng hai mắt, đối với câu thanh minh của Tam Túc Ô không khỏi cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Tô Hiểu Hồng lại bị lời nói của Tam Túc Ô làm cho hoảng sợ, nhịn không được nghĩ thầm: “Con quạ đen thui này có nhãn quang thật lợi hại, liếc mắt một cái có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng ta, không được rồi...ngày sau ta phải tìm biện pháp lấy lòng nó. Để tránh việc nó hồ ngôn loạn ngữ trước mặt sư phụ, phá hỏng hình tượng của ta.”

Rất nhanh Trương Văn Trọng cùng Tô Hiểu Hồng đã đi tới trước cổng trường đại học Ung Thành, khiến cho hai người kinh ngạc chính là, trong sân trường có rất nhiều người tụ tập.

Tô Hiểu Hồng kinh ngạc nhìn sang Trương Văn Trọng hỏi: “Ai nha, sư phụ, thầy nói xem có phải trong trường đã xảy ra sự cố gì hay không? Cho nên mới tụ tập nhiều người như vậy ah!”

Trương Văn Trọng lắc đầu: “Đoán mò cũng vô dụng. Đi vào trong hỏi thì sẽ biết thôi.” Dứt lời hần kéo theo rương hành lý nhanh chân bước vào trong trường đại học Ung Thành.

Vừa đi tới khu y tế của trường, chỉ nghe thấy Tiểu Lưu ở phòng đăng ký dùng ngữ khí không kiên nhẫn nói: “Phiền hai vị ra bên ngoài chờ một chút đi. Đừng cản trở công tác của chúng tôi.”

Loại thái độ này của Tiểu Lưu làm cho Trương Văn Trọng không khỏi nhíu mày. Bất quá hần cũng không mắng Tiểu Lưu. Bởi vì ở trong ấn tượng của hần, Tiểu Lưu là một người tính tình rất lương thiện. Hiện giờ phản ứng như thế này, hơn phân nửa là có nguyên nhân trọng yếu.

Trương Văn Trọng bỏ mũ cùng kính râm xuống, cười hỏi: “Tiểu Lưu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Tại sao thái độ của cô lại trở nên không kiên nhẫn như vậy chứ?”

“Ừa, Trương phó viện trưởng, anh đã về rồi nha!” Lúc này Tiểu Lưu mới rõ ràng trông thấy, người kéo hành lý đi đến không phải là ai khác, mà chính là phó viện trưởng Trương Văn Trọng.

Sau khi trải qua kinh hỉ, nàng cũng nhanh chóng giải thích, đáp: “Xin lỗi, Trương phó viện trưởng, vừa rồi tôi đã không nhận ra hai người. Còn tưởng rằng, lại giống như đám người đang tụ tập ở ngoài sân kia ah!”

Tiểu Lưu còn chưa nói xong, Tô Hiểu Hồng đã cướp lời hỏi: “A, đúng rồi! Lưu tỷ, em đang muốn hỏi chị việc này đây. Những người tụ tập ở bên ngoài phóng khám, đến tột cùng là đang làm cái gì nha?”

Các bác sĩ cùng y tá làm việc trong khu phòng y tế nghe tin Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng đã trở về. Liền nhốn nháo ra nghênh đón hai người. Đợi một phen hàn huyên tâm sự qua đi, Lâm Tử Mạn mới giải thích: “Những người đó, đều là vì Trương phó viện trưởng mà tới đây ah!”

Trương Văn Trọng lắc đầu cười khổ, hẳn biết đám người tụ tập đến đây chính là vì muốn nhờ hắn khám bệnh. Ấu cũng là tác hại sau khi y thuật thành danh ah!

Khi Lâm Tử Mạn giải thích cho Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng nghe chuyện tình phát sinh mấy ngày qua, thì đám người bên ngoài cũng tò mò nhìn nhóm bác sĩ cùng y tá đang vây quanh nhau.

“Hai người kia là ai nhỉ? Sao có thể khiến cho toàn bộ bác sĩ cùng y tá đi ra nghênh đón?”

“Uy, tôi cảm thấy người thanh niên kia nhìn có điểm quen mắt? A! Hẳn là Trương Văn Trọng! Đúng rồi, hẳn chính là bác sĩ đã chữa khỏi bệnh cho nữ hoàng Anh!”

“Trương Văn Trọng đã trở lại?”

Chẳng bao lâu sau, tin tức Trương Văn Trọng đã trở về, cũng lan truyền khắp cả Ung Thành...

265. Chương 271+ 272: Sự Lạnh Giá Cuối Thu

Chỉ trong nháy mắt công phu, Trương Văn Trọng đã bị nhóm người tụ tập vây kín xung quanh. Cả khu phòng y tế cũng chật như cối nê.

Dưới tình huống nguy khốn, có dấu hiệu không thể khống chế nổi cục diện, Trương Văn Trọng đành phải nhú lông mày lại, hung hăng phun ra một ngụm chân nguyên, lớn tiếng quát: “Tất cả đều dừng lại, không được chen lấn xô đẩy nhau nữa.”

Tiếng quát ẩn chứa chân nguyên vang lên như sấm nổ bên tai mọi người. Khiến cho tâm thần bọn họ run rẩy không thôi. Ngoại trừ sóng âm ra, trong tiếng quát còn hàm chứa cả hiệu lực thôi miên của Chúc Do Thuật, bởi vậy nên mọi người cũng lập tức đình chỉ, đồng loạt đưa mắt nhìn về phía Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng cao giọng nói: “Hôm nay tôi sẽ khám bệnh cho tất cả mọi người có mặt ở đây. Chỉ hi vọng mọi người hãy xếp hàng trật tự, không chen lấn xô đẩy nhau như vậy đâu.”

Bởi hiệu lực thôi miên của Chúc Do Thuật, nên tất cả bệnh nhân đều dựa theo phân phó của Trương Văn Trọng. Bắt đầu xếp thành hàng lối cẩn thận.

.....

Đêm thu lạnh giá luôn đến rất nhanh, chỉ vừa đến sáu giờ rưỡi bầu trời đã tối đen, đồng thời còn nổi lên từng trận gió lạnh thấu xương, có vẻ thê lương với từng cơn gió mùa thu cuốn lá. May là lúc này Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng đã khám bệnh xong cho các bệnh nhân, tránh cho họ phải chịu đựng khổ sở trong gió lạnh ban đêm.

Sau khi đưa tiễn người bệnh nhân cuối cùng, Tô Hiểu Hồng thở ra một hơi thật dài, nói: “Cuối cùng cũng đã xong.” Cả người nàng giống như xụi lơ, dựa vào mặt bàn khám bệnh ngay trước mặt.

Trong một thời gian ngắn ngủi như vậy, xem bệnh cho quá nhiều bệnh nhân, đối với Tô Hiểu Hồng cũng chỉ là lần đầu. Nàng vô cùng mệt mỏi, sự mệt mỏi về tinh thần cũng không phải do thân thể. Bởi vì lúc xem bệnh cho bệnh nhân, ngoại trừ phải bảo trì tinh thần cao độ tập trung, còn phải liên tục suy nghĩ lo lắng, căn cứ những tin tức khám chẩn để tiến hành phân tích tổng hợp, sau đó đưa ra phương thức điều trị.

So sánh với Tô Hiểu Hồng, Trương Văn Trọng lại có vẻ dễ dàng hơn rất nhiều. Tuy rằng hắn khám số lượng bệnh nhân nhiều hơn Tô Hiểu Hồng, nhưng vô luận là y thuật, kinh nghiệm hay tu vi đều cao hơn Tô Hiểu Hồng rất nhiều lần, cho nên hẳn dù bận rộn vẫn thành thạo, cũng không phải là chuyện gì đáng kỳ quái.

Nhìn Tô Hiểu Hồng uể oải dựa lên mặt bàn, Trương Văn Trọng mỉm cười đứng dậy cầm ly đi rót nước nóng, bỏ vào một ống đường gluco.

Đường gluco là năng lượng duy nhất cho hệ thống trung khu thần kinh, không ít nhà khoa học nghiên cứu biểu hiện, đường gluco đích thật có thể đề cao lực tập trung cho ký ức, làm phản ứng càng tăng thêm hiệu quả miễn tiếp. Có thể nói, đường gluco là sự giúp đỡ tinh tảo cho người có tinh thần không phấn chấn, so với cà phê hay trà đậm càng tốt hơn nhiều. Lúc này nhìn vẻ mặt uể oải của Tô Hiểu Hồng, Trương Văn Trọng tự nhiên là muốn giúp nàng tiêu trừ uể oải.

Lúc đưa ly nước cho Tô Hiểu Hồng, Trương Văn Trọng cũng không quên thân thiết dặn dò: “Thế nào, bị mệt muốn chết rồi phải không? Nào, uống ly nước này, cô sẽ thoải mái hơn rất nhiều.”

“Cảm tạ lão sư.” Tô Hiểu Hồng đang dùng hai tay xoa huyệt Thái Dương, nhìn thấy Trương Văn Trọng đưa ly nước cho nàng, vội vã vươn hai tay nhận lấy, trong lòng dâng lên sự ngọt ngào, âm thầm nói: “Lão sư cũng quan tâm ta lắm nha.”

Trương Văn Trọng lại không biết trong lòng cô gái nhỏ này đang suy nghĩ điều gì, vừa cười vừa nói: “Cảm tạ cái gì? Nhanh uống đi, uống xong cô sẽ thấy thoải mái hơn.”

“Àn.” Tô Hiểu Hồng gật đầu, hai tay bưng ly nước uống từng ngụm lớn, lúc này nàng đúng thật là khát vô cùng, cả ngày bận rộn xem bệnh cho bệnh nhân, vốn không uống hợp nước nào, tiếng nói đã khàn khàn, lúc này ôm ly nước uống một mạch cạn sạch sẽ.

Trương Văn Trọng cũng cầm lấy chén trà trên bàn, uống một ngụm, nhuận nhuận cổ họng có chút khô khốc.

Lúc này Ngô Thủ Chí và mấy chuyên gia giáo thụ vẫn đang ở trong phòng y tế hỗ trợ, đi tới bên cạnh Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng, cúi lòng đầy cảm khái nói: “Trương phó viện trưởng, Tô Hiểu Hồng, hai người hôm nay thật đã dạy cho những lão già chúng tôi một bài học khắc sâu vào ký ức a.”

Tô Hiểu Hồng buông ly nước trống trơn, cười hì hì nói: “Ngô viện trưởng, ông đừng nói như vậy, bằng không tôi sẽ kiêu ngạo lắm.”

Lời nói của nàng nhất thời làm cho Ngô Thủ Chí bọn họ cảm thấy vui vẻ.

Cười một lúc, Ngô Thủ Chí nghiêm sắc mặt, nói: “Trương phó viện trưởng, có thể dự liệu sáng mai cùng với mỗi tuần đều sẽ có không ít bệnh nhân chạy tới bệnh viện Ung Thành tìm cậu khám bệnh, thậm chí còn có không ít bệnh nhân từ khắp nơi trong toàn quốc thậm chí toàn cầu đều tìm tới, chỉ nhờ vào cậu và Tô Hiểu Hồng hai người, sợ là khó có thể ứng phó đúng không?”

Trương Văn Trọng gật đầu, nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy, chỉ nhờ vào tôi và Tô Hiểu Hồng hai người, đích thật là không đủ lực. Cho nên tôi dự định nhận thêm thực tập sinh.”

“Trương phó viện trưởng dự định nhận thực tập sinh? Đây chính là tin tức tốt! Tôi tin tưởng, tin tức này một khi rải ra ngoài, trong y học viện chúng ta có khả năng đều bị điên cuồng!” Ngô Thủ Chí nhất thời kích động, theo hần xem ra, Trương Văn Trọng vô luận là tri thức lý luận hay kỹ năng lâm sàng, đều thật nổi tiếng, có thể nói là thần kỳ, về phần khả năng giáo dục học sinh của hần, cũng không cần nghi vấn, chỉ cần nhìn y thuật hiện tại của Tô Hiểu Hồng, là có thể xem hiểu ngay.

Ngô Thủ Chí bọn họ cũng có khả năng suy nghĩ, bọn họ tự nhiên có thể nghĩ ra, y thuật của Tô Hiểu Hồng hiện tại, thậm chí còn muốn cao minh hơn một ít chuyên gia y học trong quốc nội!

Trong lòng kích động, Ngô Thủ Chí cũng không quên hỏi: “Trương phó viện trưởng, không biết điều kiện chọn lựa thực tập sinh của cậu có yêu cầu ra sao?”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Phẩm đức và tư chất cả hai đều phải tốt. Tôi cũng không muốn bồi dưỡng ra lang băm, cũng không nghĩ bồi dưỡng ra danh y lòng tham không đáy.”

“Trong y học viện chúng ta cũng có chút mầm non không tệ.” Ngô Thủ Chí vừa cười vừa nói sau đó lại hỏi: “Đối với sự chuyên nghiệp, tuổi tác và tính cách còn có yêu cầu gì nữa không?”

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Những thứ đó tôi cũng không có yêu cầu gì.”

Ngô Thủ Chí gật đầu, nói: “Tốt lắm, như vậy tôi quay về giúp cậu chọn lựa ra một nhóm mầm tốt, lại do cậu tuyển chọn, rốt cục có ai lọt được vào pháp nhãn của cậu.”

Trương Văn Trọng nói: “Làm phiền quá, cảm tạ Ngô viện trưởng.”

Ngô Thủ Chí vội vã xua tay nói: “Trương phó viện trưởng, cậu đừng cảm ơn tôi, tôi không nhận nổi. Phải do chúng tôi cảm ơn cậu mới đúng.” Dứt lời, hần và Trương Văn Trọng cùng nở nụ cười.

“Ác, được rồi.” Ngô Thủ Chí đột nhiên nhớ tới một việc, vội vàng nói: “Trương phó viện trưởng, trước kia cậu từng đáp ứng qua, khi học kỳ mới bắt đầu, sẽ mở một buổi giảng khóa công khai. Không biết chừng nào cậu có thể bắt đầu?”

Trương Văn Trọng suy nghĩ một chút, nói: “Trong mấy ngày này khẳng định không được, hay là ngày thứ hai tuần sau được không?”

“Được, vậy là ngày thứ hai tuần sau, chúng tôi cũng có thêm thời gian chuẩn bị.” Ngô Thủ Chí đáp. Sau đó hắn lại nói đùa: “Từ học kỳ mới bắt đầu tới nay, có nhiều người hỏi thăm tôi, chừng nào cậu sẽ giảng bài. Có thể nói nếu như cậu không giảng bài, thì chức viện trưởng y học viện của tôi đại khái sẽ bị bọn họ kéo xuống mất.”

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Ngô viện trưởng, ông nói chuyện cũng hơi thái quá đi a?”

“Không có, không hề thái quá một chút nào.” Ngô Thủ Chí cũng cười, nói: “Phải biết rằng hiện tại lực ảnh hưởng cùng lực hiệu triệu của Trương phó viện trưởng trong y học viện còn lớn hơn so với những lão già như chúng ta nhiều.”

Sau một lúc cười đùa, Ngô Thủ Chí đưa mắt nhìn đồng hồ trên tường, nói: “À, đã đến giờ ăn cơm, không bằng để tôi mời mọi người ăn một bữa cơm được không? Coi như bồi dưỡng mọi người một chút, dù sao hôm nay mọi người đều quá khổ cực.”

Không đợi Trương Văn Trọng trả lời, Hồ Cường đi bên cạnh Ngô Thủ Chí cũng cười nói: “Ngô viện trưởng mời khách? Đây quả thật khó có được, chúng ta tự nhiên là muốn đi.” Dứt lời hắn quay đầu nhìn các bác sĩ và hộ sĩ trong phòng y tế hỏi: “Đều đi hết chứ? Không có ai không đi nha?”

“Đi! Tự nhiên phải đi!”

“Ngô viện trưởng mời khách có thể nào không đi được?”

“Thuận tiện cũng xem như đón gió cho Trương phó viện trưởng và Tô Hiểu Hồng, thực sự là tiện việc đôi đường!”

Mọi người trong phòng y tế đều cười đáp.

Trương Văn Trọng cũng cười lên, nói: “Bữa cơm này để tôi mời.”

Ngô Thủ Chí xua tay nói: “Trương phó viện trưởng, cậu cũng đừng tranh với tôi, buổi cơm tối nay tôi mời là chắc rồi, nếu như cậu muốn mời khách, sau này mời là được. Tôi nghĩ, mọi người hẳn sẽ không phản đối lời kiến nghị này của tôi chứ?”

Mọi người trong phòng y tế đều vừa cười vừa nói: “Hôm nay do Ngô viện trưởng mời khách, hôm nào lại do Trương phó viện trưởng mời, có người mời đi ăn, chúng tôi sẽ không chê ít.”

Trương Văn Trọng cũng không tiếp tục kiên trì, vừa cười vừa nói: “Đã như vậy, thôi được rồi, hôm nay để Ngô viện trưởng tiêu pha một bữa.”

“Ha ha, nên sớm như vậy, chúng ta đi thôi.” Ngô Thủ Chí vừa cười vừa nói.

Ngay khi mọi người đang chuẩn bị đi ra, lại ngoài ý muốn phát hiện bên ngoài cổng phòng y tế xuất hiện hơn mười bóng người.

“Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ vẫn còn người chạy tới tìm Trương phó viện trưởng khám bệnh?” Mọi người có chút kinh ngạc.

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, những người kia cũng đi vào phòng y tế. Thẳng đến lúc này, mọi người mới nhận ra đó là những bệnh nhân mà Tô Hiểu Hồng cùng Trương Văn Trọng mới khám bệnh khi nãy. Nhưng làm kẻ khác càng kinh ngạc chính là trong tay những người này đều bưng chén bát hoặc nồi niêu, còn có người cầm đĩa.

“Những người này đến tột cùng là muốn làm gì?”

Bao quát Trương Văn Trọng bên trong, mọi người đều thấy choáng váng, không rõ những bệnh nhân kia đến tột cùng đang có ý tứ gì.

Một bác gái tay cầm nồi đặt lên mặt đất, xoa xoa tay nói: “Bác sĩ Trương, bác sĩ Tô, các vị bác sĩ, hôm nay mọi người đều quá khổ cực, chúng tôi nghĩ qua mọi người bận rộn cả buổi chiều, hẳn đều rất mệt, đói bụng lắm, cho nên chúng tôi liền làm cơm nước đưa tới mời các vị. Tuy nói những món ăn này cũng không phải món ngon gì, nhưng đều là món ăn quê hương chúng tôi, xem như một mảnh tâm ý, còn thỉnh các vị bác sĩ không nên ghét bỏ.” Dứt lời bác gái mở nắp nồi, một hương thơm nồng nặc từ trong nồi khuếch tán bay ra.

Bác gái nói: “Tôi ở huyện Đan, canh thịt dê ở chỗ chúng tôi nổi tiếng toàn quốc, hôm nay tiết trời lạnh giá, tôi làm một nồi canh thịt dê để giải hàn cho các bác sĩ.”

“Còn của tôi, của tôi chính là món nổi tiếng tại Thành Đô a!”

“Đây là thịt dê của Thiểm Tây chúng tôi!”

“Đây là thịt heo cùng gà...”

“Đây là thịt dê nướng, thơm thật thơm, các anh là bạn tốt của người tộc Hồi chúng ta, tôi mời ăn thịt dê nướng.”

Các bác sĩ trong phòng y tế đều ngây người, tình huống như vậy bọn họ chưa từng gặp qua, trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ có chút không biết làm sao.

Trong lòng Ngô Thủ Chí cảm khái một phen, tiến đến bên người Trương Văn Trọng, nhỏ giọng nói: “Trương phó viện trưởng, chuyện này do cậu quyết định đi.”

Trương Văn Trọng suy nghĩ một chút, nở nụ cười cao giọng nói: “Ý tốt của mọi người, chúng ta làm sao có thể cự tuyệt? Tối hôm nay chúng ta cùng mọi người ăn cơm chiều tại đây! Đại thúc dân tộc Hồi, cho tôi một xâu thịt dê nướng. Tôi gửi hương vị đã nhanh chảy cả nước bọt rồi.”

Trương Văn Trọng tỏ rõ ý tứ, mọi người trong phòng y tế cùng hoan hô lên. Lúc này liền dời bàn ghế mọi người cùng nhau ăn uống ngay bên trong phòng.

Tuy rằng gió cuối thu rét lạnh tận xương, thế nhưng trong lòng mọi người, lại thấy ấm áp vô cùng.

266. Chương 273+ 274: Tiến Hóa

Buổi ăn cơm rất náo nhiệt, cũng không uống rượu nhưng các bác sĩ hộ sĩ trong phòng y tế đều như say, đây là do lòng họ say sưa.

Ăn xong cơm tối, đoàn người đều tán đi. Trương Văn Trọng cũng trở về phòng trọ của mình tại tiểu khu Hoa Hàng.

Lúc lên lầu, Trương Văn Trọng nhìn không được trong lòng tính toán, có nên đổi chỗ ở hay không. Một biệt thự độc lập riêng tư? Đây cũng không phải nói sau khi có tiền thì nên hưởng thụ, mà bởi vì hắn là một người tu chân, ở trong khu nhà đông dân cư như bây giờ, đích thật có chút không thuận tiện. Hơn nữa hắn cũng không mong muốn, bởi vì mình mà làm tổn thương đến những hộ gia đình khác xung quanh khu nhà.

Lấy ra chìa khóa mở cửa, Trương Văn Trọng cũng đã có quyết định cuối cùng, trong lòng thầm nói: “Dù sao hiện tại cũng có tiền, chờ thêm mấy ngày được rảnh rỗi, phải tranh thủ thời gian đi dạo chung quanh, nếu như gặp được nhà ở thích hợp, thì phải mua mới được. Ở địa phương này thực sự không chút thuận tiện.”

Đi vào trong phòng, Trương Văn Trọng mở va ly hành lý, lấy ra một tiểu bình sứ, cầm một viên Linh Khí Hoàn trong tay, tay trái cầm lấy Hắc Vân Sa, Thối Thiết Viêm Thạch, Tam Túc Ô đậu trên vai hắn, vừa nhìn thấy tư thế của hắn, liền hiểu được hắn đang muốn tăng cường cấm chế được thiết trí bên trong nhà.

Ngày trước khi bố trí cấm chế bên trong phòng, tu vi của Trương Văn Trọng còn tương đối thấp, cho nên cấm chế do hắn bố trí cũng chỉ chủ yếu dùng trận pháp huyền tượng (ảo giác) làm chính, cũng không có uy lực lớn, đối phó võ giả có tu vi dưới thiên cấp đỉnh kỳ thì còn được, nếu như gặp phải võ giả có tu vi thiên cấp đỉnh kỳ, hoặc là người tu chân hay dị năng giả mà nói, như vậy cấm chế đã không có tác dụng. Trương Văn Trọng cũng không hi vọng có người xông vào nhà hắn, dù sao ở đây cất giữ không ít linh tài liệu, nếu như bị đánh cắp thì tổn thất sẽ rất lớn.

Căn bản không cần Trương Văn Trọng phân phó, Tam Túc Ô vốn hiểu chuyện lập tức há mồm phun ra một đạo Thái Dương tinh hỏa hùng hực thiêu đốt, mà Trương Văn Trọng cũng cùng một thời gian, đã đem linh tài liệu trong tay trái và Linh Khí Hoàn trong tay phải ném lên, đoàn Thái Dương tinh hỏa liền cuốn lấy chúng.

Vừa ném linh tài liệu và Linh Khí Hoàn, hai tay Trương Văn Trọng liền khấp một pháp quyết, trong miệng liền niệm tụng một đoạn chú ngữ thật nhanh.

Nương theo tiếng chú ngữ, một mảnh hàn khí thấu xương bỗng xuất hiện, đồng thời trong nháy mắt ngưng kết thành băng, không ngờ đóng băng luồng Thái Dương tinh hỏa của Tam Túc Ô. Cảnh tượng như vậy hiển nhiên hoàn toàn trái với thường thức vật lý, nhưng lại thật sự đang tồn tại.

Thái Dương tinh hỏa bị đóng băng cũng không hề tắt, trái lại càng thiêu đốt dữ dội rừng rực. Linh Khí Hoàn và linh tài liệu bị Thái Dương tinh hỏa bao vây bên trong, lúc này cũng hoàn toàn bị luyện hóa thành nước thuốc đen trắng trộn lẫn, liên tục cuộn cuộn ngay giữa không trung. Mấy phút sau, những chất dịch thuốc đen trắng kia không ngờ lại hóa thành một bức Âm Dương Thái Cực Đồ.

“Phanh.”

Hàn băng che chắn Thái Dương tinh hỏa, sau thanh âm thanh thúy vang lên liền vỡ toang, hóa thành một đạo hàn khí dung nhập vào trong âm ngư của Âm Dương Thái Cực Đồ. Cùng lúc đó, Thái Dương tinh hỏa cũng hóa thành một đạo hỏa khí dung nhập vào trong dương ngư. Trong tích tắc, Âm Dương Thái Cực Đồ liền sống động, bắt đầu xoay tròn rất nhanh. Sau khi xoay tròn bốn mươi chín vòng, bức Âm Dương Thái Cực Đồ hóa thành một mảnh sương mù, vẩy ra bốn phía phòng ốc, dung hợp vào trong cấm chế bên trong phòng.

Một đạo năng lượng dao động chợt nhộn nhạo lên, rất nhanh liền yên tĩnh trở lại. Vào lúc này cấm chế trong phòng đã có được uy lực đề thăng cực lớn.

Một mảnh quang điểm lấp lánh xuất hiện ngay trước mặt Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng vươn tay phải, phiến quang điểm lấp lánh rơi xuống trong lòng bàn tay hắn, đồng thời dùng tốc độ cực nhanh ngưng tụ thành hình, hóa thành một mảnh ngọc bội Âm Dương Ngư.

Mảnh ngọc bội Âm Dương Ngư, chính là linh khí được thiết trí trong cấm chế của phòng ốc, nếu Trương Văn Trọng mang theo nó trên người, có thể tùy lúc biết được tình huống bên trong phòng, đồng thời có thể tùy thời căn cứ tình huống trong phòng để điều khiển cấm chế. Hơn nữa nếu ngày sau Trương Văn Trọng thay đổi chỗ ở, như vậy chỉ cần có mảnh ngọc bội Âm Dương Ngư, là có thể tùy lúc đem cấm chế từ nơi này chuyển đến nhà mới, có thể nói rất thuận tiện.

Đeo mảnh ngọc bội Âm Dương Ngư lên người, Trương Văn Trọng thu dọn mọi vật, đi vào phòng ngủ, khoan chân ngồi trên giường, chuẩn bị ngưng luyện chân nguyên của chính mình.

Hành trình đến nước Anh lần này, làm Trương Văn Trọng đạt được lợi ích không cạn. Nhất là dùng chiếc nhẫn bạc Meilin, thôn phệ được hơn phân nửa thiên địa linh khí của quần đảo Anh, càng làm cho tu vi của hắn tiến lên tầng thứ nhất Khí Thôn Sơn Hà của Dưỡng Khí Cảnh. Bất quá Trương Văn Trọng cũng biết, dựa vào phương thức này đề thăng tu vi cũng không bền chắc, phải trải qua một phen ngưng luyện thêm mới vững.

Bằng không, chân nguyên bất ổn, sẽ ảnh hưởng đến việc tu vi tiến triển về sau, thậm chí còn có thể tẩu hỏa nhập ma.

Ngay khi Trương Văn Trọng chuẩn bị bắt đầu vận chuyển Y Giám Tâm Kinh, ngưng luyện chân nguyên trong cơ thể, Tam Túc Ô đang đậu trên vai hắn lại ghé sát tai hắn, nói: “Chủ nhân, có thể cho tôi một viên Linh Khí Hoàn hay không? Tôi cảm giác mình sắp thăng giai, nếu như có thể ăn vào một viên Linh Khí Hoàn, năng lực của tôi có thể thu được sự đề thăng rất lớn.”

“Không thành vấn đề.” Trương Văn Trọng lập tức lấy ra một viên Linh Khí Hoàn, ném cho Tam Túc Ô, đối với người một nhà hắn chưa bao giờ keo kiệt.

“Cảm tạ chủ nhân.” Tam Túc Ô vui mừng vội vã dùng mỏ ngậm lấy viên Linh Khí Hoàn, ngay sau đó nuốt chửng vào trong bụng, lại vỗ cánh bay sang một bên, bắt đầu hấp thu linh khí ẩn chứa bên trong, dùng bang trợ để thăng linh năng của chính mình, do đó thu được hiệu quả thăng giai.

Trương Văn Trọng cũng nhắm hai mắt lại, bắt đầu vận chuyển Y Giám Tâm Kinh, ngưng luyện chân nguyên của chính mình.

Theo thời gian trôi qua, chân nguyên của Trương Văn Trọng ngày càng ngưng luyện, Y Giám Tâm Kinh đối với việc ngưng luyện chân nguyên có hiệu quả thật tốt, những người tu chân khác cần phải tốn hao mấy tháng thậm chí mấy năm mới có thể ngưng luyện chân nguyên, Trương Văn Trọng chỉ cần mấy ngày là có thể hoàn toàn ngưng luyện.

Nhưng ngay bốn giờ sáng hừng đông, Trương Văn Trọng nhắm chặt hai mắt vận chuyển Y Giám Tâm Kinh, cũng đột nhiên cảm giác được một cỗ sóng nhiệt đột nhiên xuất hiện, đồng thời bao phủ hần bên trong, làm cho hần có loại cảm giác mờ hôi tuôn đầm đìa.

“Chuyện gì xảy ra? Ra chuyện gì ngoài muốn?” Trương Văn Trọng tạm thời ngừng ngưng luyện chân nguyên, mở mắt.

Một đoàn hỏa diễm thiêu đốt hừng hực đang xoay quanh bay lượn bên trong căn phòng nhỏ. Thường thường còn có thể phát ra từng trận tiếng kêu to thê lương, ngưng mắt vừa nhìn, đoàn hỏa diễm thiêu đốt hừng hực chính là Tam Túc Ô.

Vùng lông mày của Trương Văn Trọng nhướng lên, vội vã quát: “Tam Túc Ô, ngươi đang làm gì? Nhanh thu hồi hỏa diễm.”

Thế nhưng Tam Túc Ô từ trước tới nay đối với Trương Văn Trọng nói gì nghe nấy, lúc này cũng không chịu nghe mệnh lệnh của hần. Trái lại tiếp tục xoay quanh thật nhanh trong phòng, thậm chí còn lao xuống muốn khởi xướng công kích đối với hần. Khi Tam Túc Ô vừa lao xuống, Trương Văn Trọng cũng nhạy cảm phát hiện, khí tức trên người nó rất hỗn loạn, đồng thời còn kèm theo khí tức điên cuồng.

“Tẩu hỏa nhập ma!” Trương Văn Trọng thoáng chốc đã hiểu rõ then chốt sự tình.

Mất thấy Tam Túc Ô muốn lao tới mình, Trương Văn Trọng vội vã cầm ngọc bội Âm Dương Ngự trong tay, trong miệng rất nhanh niệm tụng chú ngữ, lập tức chỉ vào Tam Túc Ô, lớn tiếng quát: “Sắc lệnh!”

Chỉ một thoáng, một đạo hàn khí hiện lên bên trong phòng ngủ đồng thời đóng băng Tam Túc Ô đang hóa thành Thái Dương tinh hỏa ở ngay giữa không trung.

“Linh cầm hoặc linh thú một ngày bị tẩu hỏa nhập ma, rất dễ rơi vào ma đạo, do đó sẽ làm sinh linh đồ thần.” Nhìn Tam Túc Ô bị đóng băng, biểu tình Trương Văn Trọng vô cùng nghiêm túc, trầm giọng nói: “Phải giúp đỡ nó thoát khỏi tình trạng tẩu hỏa nhập ma mới được.”

Trương Văn Trọng cũng không do dự, giơ tay phải vẽ vào trong không trung, nương theo ngón tay của hần, một bức Trữ Tâm Phù do linh khí vẽ ra xuất hiện ngay phía trước, lập tức hóa thành một mảnh quang mang nhu hòa bắn vào trong thân thể Tam Túc Ô. Đồng thời Trương Văn Trọng còn thúc đẩy chân nguyên, biến thành một chân nguyên châm, đâm vào trong cơ thể Tam Túc Ô, cùng Trữ Tâm Phù phát huy tác dụng. Dưới sự nỗ lực của hần, cuối cùng cũng giúp Tam Túc Ô đang cuồng bạo từ từ khôi phục sự lãnh tĩnh.

Tam Túc Ô vừa khôi phục lãnh tĩnh, ngạc nhiên hỏi: “Chủ nhân, tôi bị làm sao vậy?”

“Ngươi vừa bị tẩu hỏa nhập ma.” Trương Văn Trọng nói: “Được rồi, ngươi cũng đừng nói nữa. Vừa rồi ngươi nuốt Linh Khí Hoàn, hần còn chưa kịp hấp thu hoàn toàn. Hiện tại ngươi nhanh chóng hấp thu hết đi, ngươi ở ngay lúc này bị tẩu hỏa nhập ma, nói cách khác ngươi thực sự sắp thăng giai. Hơn nữa rất có khả năng không phải thăng giai bình thường, nói không chừng là tiến hóa, cho nên ngươi phải nắm chắc cơ hội lần này!”

“Dạ.” Tam Túc Ô hồi đáp, lập tức dựa theo Trương Văn Trọng phân phó, bắt đầu toàn lực hấp thu linh khí, có Trương Văn Trọng giúp nó hộ pháp, nó cũng không cần tiếp tục lo lắng vấn đề bị tẩu hỏa nhập ma nữa.

Nửa giờ sau, hỏa diễm bao phủ trên người Tam Túc Ô cũng biến mất dần dần. Khi hỏa diễm hoàn toàn triệt để biến mất, lông chim màu đen của nó không ngờ toàn bộ rụng xuống, chỉ còn lại một mảnh lông chim tỏa kim quang lấp lánh, rất chói mắt. Hơn nữa ở bên trên đầu Tam Túc Ô còn có một phù văn ánh vàng rực rỡ.

Nhìn thấy phù văn rực rỡ kia, ngay cả Trương Văn Trọng cũng không kiềm chế được kinh ngạc trong lòng, thất thanh kinh hô lên: “Tam Túc Kim Ô? Không ngờ Tam Túc Ô lại tiến hóa trở thành thần điêu Tam Túc Kim Ô có thực lực cường đại nhất trong bộ tộc của chúng nó?”

267. Chương 275: Dạy Học Lâm Sàng

Tam Túc Ô vừa biến đổi thành một thân vàng óng ánh liền ngửa đầu hót vang một tiếng, âm thanh như sấm sét, xuyên thấu qua cấm chế của Trương Văn Trọng bày trí, trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ Ung Thành, mọi người đang trong giấc ngủ say, đều bị một tiếng hót vang làm giật mình tỉnh giấc.

“Chuyện gì xảy ra? Đó là thanh âm gì?”

“Nghe như tiếng chim hót, hay là gà trống nhà ai lại gáy giờ này?”

“Hỗn đản, rốt cục là ai thiếu đạo đức như thế, lại ở trong nhà cao tầng nuôi gà? Nuôi gà thì cũng thôi, không ngờ còn cho nó gáy sớm như vậy, rốt cục có muốn cho người ta ngủ hay không?”

“Nghe không giống gà trống gáy sáng a, rốt cục là con chim gì đang hót đây, không ngờ lại lớn tiếng đến như thế?”

“Dị tượng, trời giáng dị tượng, đây là điên cuồng a.”

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người bị tiếng hót làm tỉnh giấc, đều cùng người nhà ghé vào nhau suy đoán lai lịch của tiếng chim hót kia. Bất quá lúc này bọn họ đều đặc biệt kinh ngạc, vì thể đợi đến giờ đi làm cùng đi học, trò chuyện với bạn bè, đến lúc này mới biết, nguyên lai người trong Ung Thành đều bị tiếng chim hót làm giật mình tỉnh giấc.

Cho đến lúc đó, bọn họ mới cảm thấy khiếp sợ!

Rốt cục là loại chim gì, phát sinh tiếng hót lại có thể truyền khắp Ung Thành, đem toàn bộ mấy trăm vạn người đều giật mình tỉnh giấc?

Trong đoạn thời gian này, đủ mọi sự suy đoán tràn đầy trong phố lớn ngõ nhỏ, trở thành đề tài câu chuyện trong buổi điểm tâm của mọi người. Thậm chí có cả vài tòa soạn báo cùng truyền hình cũng đưa tin. Chỉ tiếc cuối cùng cũng không ai có thể nói rõ tiếng chim hót đã đến từ đâu.

Về sau, trong buổi chiều khoa học “Đi vào khoa học” của đài truyền hình, cũng từng nhằm việc này làm một tiết mục, sau một phen điều tra bằng chứng, bọn họ kết luận: Tiếng hót kia cũng không phải của loài chim. Chỉ là một tiếng sấm sét bình thường, bởi vì mọi người trong giấc ngủ say bị giật mình tỉnh giấc, cho nên mới nghĩ lầm là tiếng chim hót...

Đương nhiên, những việc này chỉ là nói sau.

Lúc này, sau khi phát ra một tiếng hót kinh thiên động địa, Tam Túc Ô vỗ mạnh hai cánh, để hàn băng bao phủ quanh thân sau một tiếng “phanh” giòn vang, lại vỡ toang thành bông tuyết trong suốt, hướng bốn phương tám hướng bay xuống. Trong tích tắc, những bông tuyết trong suốt kia không ngờ hóa thành những quang điểm như ngân hà, thật vô cùng đẹp mắt.

Tam Túc Ô gãy thoát khỏi hàn băng, bắt đầu lớn lên với tốc độ cực nhanh, đồng thời trong khoảng thời gian cực ngắn, lại biến thành hình thể như một con chim đại bàng.

Biến hóa như vậy, làm Trương Văn Trọng ngạc nhiên không ngớt.

Ngày trước khi Trương Văn Trọng triệu hoán Tam Túc Ô, sử dụng Hoán Linh Chú Pháp của phù chú tiên gia, loại chú pháp này do chính Bồ Đề tổ sư truyền xuống vô cùng huyền diệu, có thể mượn phù triệu dẫn động thiên địa linh khí, do đó triệu hồi ra linh cầm hay linh thú giống như Tam Túc Ô.

Tuy rằng sử dụng Hoán Linh Chú Pháp, thế nhưng với chân nguyên yếu ớt lúc trước của Trương Văn Trọng, chỉ có thể miễn cưỡng triệu hồi ra Tam Túc Ô có linh năng thấp nhất trong Tam Túc Ô bộ tộc, chỉ lợi hại hơn Linh Chỉ Hạc(hạc giấy) một chút, thông minh hơn được một chút mà thôi.

Nhưng hiện tại Tam Túc Ô bên người hắn, linh thức rất cao, thậm chí còn thông minh hơn Tam Túc Ô bình thường, không chỉ linh thức cao đến kinh người, tiềm lực ở phương diện linh năng cũng cao cường làm người ta lú lười.

Mặc dù lúc ban đầu được triệu hồi ra, linh năng của Tam Túc Ô thật sự rất thấp. Thế nhưng theo thời gian tiến triển và dần được phụ trợ, linh năng của nó đã bay lên giai cấp rất cao, hiện tại mượn thêm Linh Khí Hoàn phụ trợ, một lần đột phá bình cảnh mà biết bao con Tam Túc Ô khác không đột phá được, tiến hóa trở thành Tam Túc Kim Ô lợi hại nhất, cường đại nhất cũng chân chính xứng đáng với xưng hào thần diệu!

“Rốt cục ở đâu xảy ra vấn đề, không ngờ để ta triệu hồi ra một con Tam Túc Ô lợi hại đến như vậy?” Trương Văn Trọng hít mắt lại suy nghĩ, xem kỹ Tam Túc Ô đang đứng trước người, cao chừng một thước, trong lòng tràn đầy nghi hoặc và không giải thích được.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cũng nghĩ không ra vì sao, chuyện này cũng giống chuyện hắn bị Cửu Cửu Diệt Hồn Đại Thiên Kiếp như nhau, nơi chốn lộ ra sự cổ quái. Thế nhưng một khi muốn truy cứu nguyên nhân, lại không có chút đầu mối, vốn không thể nào tra xét ra.

Trong mơ hồ, Trương Văn Trọng đột nhiên nghĩ chuyện mình triệu hồi ra Tam Túc Ô và chuyện đưa tới Cửu Cửu Diệt Hồn Đại Thiên Kiếp trước đó, tựa hồ có tồn tại sự liên hệ nào đó. Nhưng hắn rất nhanh nở nụ cười, thầm nghĩ: “Giữa hai chuyện này, thế nào khả năng sẽ có liên hệ? Có lẽ do ta lo lắng quá nhiều thôi.”

Nếu nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra được nguyên nhân, Trương Văn Trọng cũng không tiếp tục tốn công sức suy nghĩ. Dù sao theo tình huống hiện tại đến xem, Tam Túc Ô biến thành mạnh mẽ chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu, về phần nguyên nhân hay liên hệ gì trong đó, thì chậm rãi suy nghĩ cũng không muộn.

Trương Văn Trọng thu liễm tâm thần, đưa ánh mắt lần nữa quay nhìn lên Tam Túc Ô.

Lúc này, thân thể Tam Túc Ô đột nhiên lớn lên, nên nó có chút không quá thích ứng. Nó vốn muốn giống như trước kia, vẫn đậu lên đầu vai Trương Văn Trọng, nhưng không ngờ tới bây giờ phát triển thành lớn ra, bởi vì lực lượng tăng lớn, tốc độ bay lượn càng dễ thăng, không tự chủ được hai bị đựng vào trần nhà.

Nếu không phải Trương Văn Trọng bố trí cấm chế bên trong phòng ốc, chỉ sợ Tam Túc Ô sẽ làm trần nhà bị đựng thủng một lỗ lớn. Tuy như vậy nhưng Tam Túc Ô cũng bị đúng trúng choáng váng, vội vã thu cánh, không dám bay lượn như trước, trên mặt nó đều tràn đầy biểu tình ủy khuất, còn suýt chút như muốn rơi luôn nước mắt.

Trương Văn Trọng buồn cười, lắc đầu nói: “Người có thể biến nhỏ như trước đây được không? Với hình thể và dáng dấp hiện tại của người, một khi bay ra ngoài bị người nhìn thấy, chỉ sợ lập tức sẽ làm oanh động, vô duyên có rước lấy vô số phiền phức.”

Tam Túc Ô cũng không vội vã trả lời Trương Văn Trọng, mà nghiêng chiếc đầu nhỏ suy tư. Nó vừa mới tiến hóa, tạm thời còn chưa hoàn toàn kích hoạt nắm giữ năng lực thiên phú. Suy nghĩ được vài phút, nó mới hồi đáp: “Hình như có thể, nhưng tôi phải thử xem mới biết được.”

Đợi Trương Văn Trọng gật đầu cho phép, Tam Túc Ô lúc này mới vận chuyển linh năng, nhất thời một đạo kim quang sáng lạn từ trên phù văn ngay đầu nó hiện ra, trong hình dạng rung động như nước gợn, trong nháy mắt lan tràn khuếch tán khắp toàn thân. Dưới ánh kim quang bao phủ, thân thể Tam Túc Ô lại lần nữa sản sinh biến hóa.

Khi kim quang ảm đạm xuống, thân thể Tam Túc Ô cuối cùng cũng khôi phục lại hình thể như trước đây. Chỉ là toàn thân óng ánh rực rỡ cũng không thể biến thành màu đen trở lại, nhìn qua cực kỳ bắt mắt.

Trương Văn Trọng nhíu mày, nói: “Xem ra sau này người không có biện pháp giả mạo quạ đen được nữa.” Nhưng không đợi Tam Túc Ô vui vẻ, Trương Văn Trọng lại nói tiếp: “Sau này người cứ giả dạng Phù Dung điều màu vàng thôi.”

Tuy rằng bất mãn đối với việc phải giả mạo phi cầm bình thường, nhưng Tam Túc Ô cũng không dám ngỗ nghịch ý tứ của Trương Văn Trọng, chỉ đành lặng lẽ tiếp thu, trong lòng lại không ngừng nói thầm: “Rốt cục lúc nào ta mới có thể khôi phục thân phận vốn có, không cần giả mạo những loài chim bình thường kia đây?”

Lấy điện thoại ra xem thời gian, hiện tại đã hơn năm giờ sáng, Trương Văn Trọng cũng không tiếp tục ngừng luyện chân nguyên, mà nằm xuống giường nghỉ ngơi hơn một giờ, đợi tới bảy giờ sáng, hẩn đứng dậy đi tắm, thay quần áo rời khỏi nhà, vào tiệm điểm tâm uống ly sữa đậu nành, ăn hai cái bánh, sau đó đi về phía bệnh viện Ung Thành.

Khi Trương Văn Trọng đi tới tòa lầu khám bệnh trong bệnh viện, nhất thời kinh ngạc phát hiện, tuy rằng hẩn đã tới rất sớm, nhưng những bệnh nhân nghe tin chạy tới cũng còn sớm hơn hẩn, đã xếp thành một hàng dài ngay bên ngoài. Trong đó còn có một ít bệnh nhân hôm qua Trương Văn Trọng đã khám bệnh, đang giúp đỡ nhân viên công tác duy trì trật tự, bọn họ toàn bộ đều tự mình đến để hỗ trợ.

Tô Hiểu Hồng cũng đã sớm có mặt, đang cùng Nhạc Tử Mẫn, Ngô Thủ Chí và mấy vị lão giáo thụ đang tiến hành chữa bệnh từ thiện cho các bệnh nhân. Nhìn thấy Trương Văn Trọng tới, nàng vội vã đứng lên nói: “Lão sư, cuối cùng thầy cũng tới, em vừa nói muốn gọi điện thoại cho thầy...”

Nhạc Tử Mẫn bọn họ cùng đứng dậy chào hỏi Trương Văn Trọng.

Nhìn Ngô Thủ Chí cùng mấy vị lão giáo thụ và mười mấy nam nữ học sinh đang đứng phía sau bọn họ, Trương Văn Trọng có chút kinh ngạc hỏi: “Ngô viện trưởng, sao các vị cũng tới?”

Ngô Thủ Chí cười đáp: “Tôi và mấy giáo thụ đêm qua ăn xong thức ăn ngon của mọi người đem tới, hôm nay mấy người chúng ta vừa lúc cũng không có tiết giảng, cho nên đến đây giúp mọi người cùng tham gia chữa bệnh từ thiện. Thế nào, không chào đón sao?”

Trương Văn Trọng ha ha cười nói: “Hoan nghênh, tự nhiên là thập phần hoan nghênh.”

Ngô Thủ Chí gọi mười mấy thanh thiếu nữ phía sau đến, nói: “Đây là những học sinh có thiên phú trong y viện học chúng ta, cậu xem có phù hợp với yêu cầu của cậu hay không?”

Trương Văn Trọng gật đầu, cũng không khách khí với họ, trực tiếp phân phó nói: “Mọi người đều đi thay áo blouse, sau đó đến đây chữa bệnh cho bệnh nhân. Đây là cơ hội cho mọi người có kinh nghiệm chữa bệnh lâm sàng, có tôi ở đây, mọi người có yên tâm khám bệnh, nếu như xuất hiện sai lầm, tôi sẽ giúp chỉ dẫn.”

Mười mấy sinh viên đều biết, đây là cơ hội rất tốt, dù không thể trở thành đệ tử của Trương Văn Trọng, nhưng có thể mượn cơ hội nghe hẩn chỉ đạo, đối với y thuật của bọn họ rất có giúp đỡ. Lúc này bọn họ liền thay áo blouse, bắt đầu buổi chữa bệnh từ thiện.

Tuy rằng Trương Văn Trọng cũng không tự mình xem bệnh cho bệnh nhân, nhưng hẩn vẫn ở lại, một khi có ai có sự chẩn đoán sai lầm hẩn sẽ lập tức chỉ dẫn, đồng thời giảng giải với nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu.

Ở dưới tình huống này, không chỉ làm cho bệnh nhân có được sự trị liệu chính xác, đồng thời cũng làm cho mười mấy sinh viên tham gia có được lợi ích vô cùng. Dạy học lâm sàng như thế, so với việc ngồi trong lớp cầm sách giáo khoa để học còn làm cho họ khắc sâu trong ký ức.

268. Chương 276+277: Quỹ Từ Thiện Y Học

Khám bệnh từ thiện suốt cả một ngày làm cho mọi người đều có chút mệt mỏi. Lúc này đây, ai cũng muốn nhanh chóng về nhà ngâm nước nóng, sau đó nằm ở trên giường ngủ một giấc thật sâu. Cho nên khi Trương Văn Trọng đưa ra lời đề nghị, mời mọi người đi ăn cơm, bọn họ tuy rằng rất muốn nhưng vẫn phải từ chối khéo.

Trương Văn Trọng cũng không níu kéo, sau khi ra khỏi cổng trường đại học Ung Thành liền cáo từ rời đi, chuẩn bị về nhà một mình. Nhưng ngay lúc này điện thoại di động của hẩn lại réo chuông. Rút máy ra nhìn màn hình hiển thị, người gọi tới không phải ai khác mà chính là Vương Giai.

Trương Văn Trọng vươn tay vỗ trán, tự đáy lòng thầm nói: “Ta về nước từ hôm qua, nhưng đến hôm nay còn chưa gọi điện thông báo tri cho Vũ Giai một tiếng. Lúc này nàng gọi điện thoại tới, sợ là muốn hưng sư vấn tội à?”

Bất quá Trương Văn Trọng đoán sai rồi. Ở trong điện thoại Vũ Giai căn bản không có ý khởi binh hỏi tội, thậm chí ngay cả một chút cảm xúc bất mãn cũng đều không có. Chỉ nói, biết một nhà hàng mùi vị thức ăn không sai, muốn dẫn hắn đi dùng cơm tẩy trần, hỏi hắn xem có thể đi được hay không?

Dưới tình huống này, coi như Trương Văn Trọng chỉ là một tên đầu gỗ, chắc hắn cũng sẽ không buông lời cự tuyệt. Hắn mỉm cười hồi đáp: “Nếu em mời anh dùng cơm tẩy trần. Cho dù anh có chuyện gấp hoặc không rảnh, chắc chắn cũng sẽ không dám lãnh đạm. Nhà hàng đó ở đường nào hả em? Anh liền qua đó luôn.”

Vũ Giai nở nụ cười, trong tiếng cười tràn ngập thanh âm hạnh phúc, nàng nói: “Hay để em tới đón anh nhé! Địa phương kia hơi lắt léo khó tìm. Trọng ca, bây giờ anh vẫn đang ở trường đại học Ung Thành, phải không?”

Trương Văn Trọng có chút kinh ngạc dò hỏi: “Ừm, đúng rồi! Làm sao em biết thế?”

Vũ Giai mỉm cười hồi đáp: “Hôm nay trong bản tin của đài truyền hình thành phố có đề cập tới chuyện, phòng y tế trong trường đại học Ung Thành khám bệnh từ thiện. Cho nên em mới đoán anh vẫn còn đang ở đó.”

“Hóa ra là như vậy.” Trương Văn Trọng giật mình tỉnh ngộ, theo sau hắn áy náy nói: “Thực xin lỗi, Vũ Giai, anh trở về từ hôm qua mà còn không tranh thủ thời gian gọi điện thông tri cho em biết....”

Không đợi Trương Văn Trọng kịp nói hết lời, Vũ Giai đã chen ngang: “Trọng ca, anh không cần phải xin lỗi em mà. Em biết anh có rất nhiều chuyện cần làm, vậy nên mới không kịp gọi điện cho em.”

“Thế à!” Trương Văn Trọng cười nhẹ: “Hiện giờ đối với anh mà nói, thì ước hội cùng em chính là đại sự trọng yếu nhất. Anh đứng chờ em ở trước cổng trường đại học Ung Thành, em đến nhanh nhé!”

Vũ Giai đáp: “Ok, trọng ca! Anh chờ em một chút, em đi ngay đây.”

Cúp điện thoại xong, Trương Văn Trọng rút chiếc di động vào trong túi quần, tự đáy lòng cảm khái một câu: “Thật là người thiện lương.”

Mượn bóng tối che giấu, Tam Túc Ô đậu trên bả vai Trương Văn Trọng, đột nhiên dùng thanh âm nhỏ tới mức chỉ có hai người nghe thấy, nói: “Chủ nhân, thật không ngờ, ngài lại am hiểu công phu mềm mại lấu lỉnh. Câu nói vừa rồi kia, có phải là dựa theo kịch học ngôn tình không ah, quắc? Nghe được phi thường quen tai, đại khái cũng chỉ có chủ mẫu mới thích nghe những lời này mà thôi.”

Trương Văn Trọng vươn tay gõ xuống đầu nó, tức giận nói: “Câm miệng lại cho ta. Nếu không ta vặn lưỡi của người đem làm thuốc bây giờ.”

Tam Túc Ô hoảng hốt, vội vàng ngậm chặt miệng, không dám xuất khẩu cuồng ngôn trêu chọc Trương Văn Trọng nữa.

Chẳng bao lâu sau, chiếc BMW Z7 của Vũ Giai dừng ở trước mặt Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng khom lưng bước vào xe. Theo trong túi quần lấy chiếc nhẫn Merlin ra.

Sau khi trợ giúp Trương Văn Trọng cắn nuốt linh khí tại quần đảo Britain, uy lực của chiếc nhẫn Merlin liền thật giảm, hiện tại cũng chỉ còn là một pháp bảo nhất phẩm thôi.

Tuy rằng nó có công năng hấp thụ linh khí trong trời đất, đưa vào nội thể của người đeo nó. Nhưng hiện tại đối với Trương Văn Trọng mà nói, chiếc nhẫn Merlin này không còn bao nhiêu tác dụng. Nên hắn quyết định đưa tặng cho Vũ Giai, để nó trợ giúp nàng hấp thụ linh khí, thanh tẩy thân xác phạm nhân, bước đầu xây dựng căn cơ tu chân.

Chứng kiến Trương Văn Trọng đột nhiên mang ra một chiếc nhẫn. Đầu tiên Vũ Giai hơi sửng sốt, theo sau hai má phồng nộn của nàng nhất thời ửng hồng. Hiển nhiên, nàng đã hiểu lầm Trương Văn Trọng, nghĩ rằng hắn muốn dùng chiếc nhẫn này hướng nàng cầu hôn.

Nhìn thấy hai má của Vưu Giai đỏ ửng. Dù Trương Văn Trọng ngu ngốc thế nào, cũng phải minh bạch, hành động này của hắn thật dễ dàng khiến cho người ta hiểu lầm.

“À...chuyện này..” Trương Văn Trọng ngưng ngừng gãi đầu, nói: “Vưu Giai, em đừng hiểu lầm! Chiếc nhẫn này là do nữ hoàng Anh quốc tặng cho anh, nghe nói công dụng của nó rất thần kì. Hiện giờ anh tặng lại cho em, chính là muốn nó có thể bảo vệ em mọi thời khắc.”

“Nguyên lai không phải hắn muốn cầu hôn ta!” Trong lòng Vưu Giai nhất thời dâng lên một cổ thất vọng mãnh liệt, bất quá nàng cũng không biểu hiện tâm tình ra bên ngoài, ngược còn mỉm cười nói: “Cám ơn anh, Trọng ca! Chiếc nhẫn này trông thực xinh xắn.”

Mặc dù Vưu Giai che giấu vô cùng cẩn mật, nhưng Trương Văn Trọng vẫn nhìn ra tận sâu trong mắt nàng lóe lên một tia thất vọng. Hắn nhẹ nhàng nâng bàn tay của Vưu Giai lên, đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út cho nàng, thần tình nghiêm túc nói: “Vưu Giai, tuy rằng chiếc nhẫn này không phải nhẫn cầu hôn, nhưng em hãy yên tâm, anh nhất định sẽ tặng cho em một chiếc nhẫn cầu hôn độc nhất vô nhị.”

“Um, em tin tưởng anh.” Vưu Giai dùng sức gật đầu, biểu tình hạnh phúc mãn nguyện.

Sau khi ổn định tinh thần, Vưu Giai mới khởi động xe hơi, một đường chạy thẳng tới địa điểm ăn cơm. Ước chừng khoảng nửa giờ sau, chiếc BMW Z7 dừng ở một khu lâm viên phong cảnh tú lệ nằm tại vùng ngoại ô Ung Thành. Vưu Giai cùng Trương Văn Trọng bước xuống xe, nắm tay nhau đi vào bên trong khu lâm viên.

Đây là một khu lâm viên bắt chước theo phong cách kiến trúc cổ xưa, bên trong đình đài lầu các, giả sơn hồ bạc, vườn hoa rừng trúc, cái gì cần cũng đều có cả. Tuy rằng lúc này sắc trời đã tối đen, nhưng ven đường lại treo đầy đèn lồng, khiến cho quang cảnh xung quanh càng trở nên trang nhã, huyền bí. Không chỉ như thế, khi Trương Văn Trọng cùng Vưu Giai bước vào trong lâm viên, lập tức có một cô gái trẻ xinh đẹp tiến ra nghênh đón. Cầm đèn lồng dẫn đường cho hai người.

Địa điểm Vưu Giai chọn, là một chiếc đình ven hồ thoáng mát, sau khi hai người an vị, tùy tiện gọi thêm vài món đặc sản trong quán, rồi cũng bắt đầu hàn huyên tâm sự. Một tuần không gặp nhau, hai người có vô số chuyện để nói, luôn luôn cười đùa không ngừng, thẳng cho đến khi nhân viên nhà hàng bưng thức ăn lên, bọn hắn mới thu liễm tình cảm lại.

“Trọng ca, mấy món này đều là đặc sản của nhà hàng, hương vị phi thường không sai, anh nếm thử đi.” Vưu Giai gấp một miếng sườn nướng tẩm bỏ vào trong bát của Trương Văn Trọng, tiếp tục thay hắn châm rượu.

“Um, hương vị quả nhiên không sai.” Trương Văn Trọng vừa nếm qua, liền gật đầu khen ngợi.

Thấy thức ăn hấp khẩu vị của Trương Văn Trọng, nhất thời Vưu Giai cũng trở nên vui vẻ, nói: “Nếu mùi vị không tệ, vậy anh ăn nhiều một chút nha.”

Hai người vừa thưởng thức món ăn, một bên vừa rôm rả nói chuyện phiếm.

Trương Văn Trọng nâng chén uống một ngụm rượu, sau đó hỏi: “Vưu Giai, em đối với quỹ từ thiện có hiểu nhiều không?”

“Quỹ từ thiện?” Vưu Giai ngẩn người, khó hiểu nói: “Trọng ca, làm sao tự nhiên anh lại nhắc đến việc này?”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Anh nghĩ, anh muốn sáng lập một cái tổ chức từ thiện. Đem lợi tức thu nhập hàng năm, cấp cho những người có công hiến trong ngành y học! Vô luận Đông y hay Tây y, đều bao hàm đối xử bình đẳng!”

Vưu Giai nhún mày: “Muốn lập quỹ từ thiện trao giải, cũng không phải là chuyện dễ dàng ah!”

Trương Văn Trọng gật đầu: “Đúng thật là không đơn giản. Cho nên anh mới hỏi...xem em có đề nghị gì không?”

Vưu Giai hồi đáp: “Em cũng không hiểu chuyện này lắm. Bất quá anh trai em đã từng thành lập quỹ từ thiện. Để em tìm cơ hội tham khảo hắn một chút xem nhé!” Trầm ngâm một lát sau, nàng còn nói thêm:

“Trọng ca, anh tính toán xuất ra bao nhiêu tiền thành lập quỹ đây? Em trợ giúp anh một phần lực được không!”

Vưu Giai còn không biết, Trương Văn Trọng được nhà nước chiếu khấu cho một tài khoản trị giá 5 tỉ USD, qua vụ thu thập văn vật từ Anh quốc về. Tưởng rằng hắn chỉ có mấy chục ngàn gửi tiết kiệm trong ngân hàng. Khoản tiền như vậy đối với người bình thường cũng là khá nhiều, nhưng nếu muốn đầu cơ thành lập quỹ từ thiện, phỏng chừng chỉ như muối bỏ biển mà thôi. Nhưng Vưu Giai không nỡ lòng nói thẳng ra, sợ gây tổn thương đến Trương Văn Trọng. Chỉ dám nói, mình cũng xuất một khoản tiền để ủng hộ sự nghiệp cho người đàn ông của đời mình.

Trương Văn Trọng tự nhiên nhìn thấu suy nghĩ của nàng, hắn nhất thời cảm khái thầm nói: “Vưu Giai, em quả nhiên là một người phụ nữ tốt ah!”

“Chuyện thành lập quỹ lần này, không cần em phải xuất tiền đâu. Anh nghĩ mình có đủ vốn rồi.”

Trương Văn Trọng chưa kịp nói dứt lời, thì bỗng nhiên từ bên cạnh truyền đến một cái thanh âm ngượng nghịu: “Ồi, quả nhiên là Vưu tiểu thư ah! Thật không ngờ lại gặp được cô ở nơi này. Xem ra hai người chúng ta thực có duyên với nhau!”

269. Chương 278+ 279: Tôi Xuất Gặp Mười Lần Anh

Trương Văn Trọng cùng Vưu Giai nhất tề ngoảnh đầu nhìn về phương hướng truyền ra thanh âm, thì trông thấy hai nam một nữ đang cất bước tiến đến đình lầu ven hồ, đồng thời cũng đang nhìn vào bọn hắn.

Một gã nam nhân trong đó, thoát nhìn khá lớn tuổi, chòm râu đen phủ màu ghi xám, bộ dạng anh tuấn giống như diễn viên điện ảnh trong phim truyền hình Hàn Quốc. Giờ phút này, hắn đang tươi cười hớn hở nhìn chằm chằm vào Vưu Giai. Về phần đôi nam thanh nữ tú đi theo phía sau hắn, ánh mắt lại rơi xuống người Trương Văn Trọng, thần tình vừa kinh ngạc vừa có chút bối rối.

Bởi vì đôi nam nữ này đã từng gặp qua Trương Văn Trọng. Cô gái trẻ kia chính là Hoàng Nguyệt, bạn học của Tô Hiểu Hồng, còn nam thanh niên tên là Park Tonje, bạn trai người Hàn của nàng.

“Thật không ngờ lại gặp được hai người kia ở chỗ này? Như thế nào bọn họ vẫn còn ở Ung Thành nhỉ!”

Trương Văn Trọng nheo mắt nhìn đôi nam nữ thanh niên, mỉm cười. Theo sau lại quăng ném ánh mắt về phía gã đàn ông đang nhanh chân bước tới đình lầu. Bất tri giác kinh ngạc phát hiện ra, diện mạo của người này có sáu bảy phần tương tự Park Tonje, chắc hắn cũng là người Hàn Quốc, hơn nữa còn có họ hàng với Park Tonje.

Trông thấy gã người Hàn đang bước nhanh tới đây, trên mặt Vưu Giai cũng che kín biểu tình chán ghét, oán hận nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tên hỗn đản này, như thế nào lại gặp phải hắn ở đây chứ? Nếu biết trước, đánh chết mình cũng không đặt cơm ở nhà hàng này.”

Từ ngày quen biết Vưu Giai cho đến nay, ngoại trừ cái tên Dương Nghị trước kia thường xuyên tìm nàng dây dưa ra, Trương Văn Trọng chưa từng thấy nàng chán ghét ai giống như lúc này, hắn nhìn không được tò mò hỏi: “Vưu Giai, người này là ai vậy? Đường như em không thích hắn đi? Có chuyện gì thế?”

Vưu Giai cũng không hề muốn giấu giếm Trương Văn Trọng cái gì, nên hồi đáp: “Người kia là tổng giám đốc tập đoàn Thiên Nhạc, do vốn đầu tư của Hàn Quốc, tên là Park Ji Bin. Người này tính tình phi thường cao ngạo, trong mắt không coi người nào ra gì. Lần này tập đoàn Vưu thị có một vụ hợp tác kinh doanh với tập đoàn Thiên Nhạc, hắn là người phụ trách được cử tới Ung Thành kí kết hợp đồng. Sở dĩ em chán ghét hắn như vậy, cũng không phải bởi vì cái tính cao ngạo của hắn, mà là hắn luôn muốn dây dưa với em. Em từng nói rất nhiều lần, em đã có bạn trai, nhưng hắn một mực không nghe, ngược lại càng gây phiền toái nhiều hơn ngày trước.”

Sự tình quả đúng như Vưu Giai nói, ngay khi gã Park Ji Bin này vừa mới trông thấy Vưu Giai, nhất thời liền giật mình, hắn đã từng gặp qua rất nhiều người đẹp, nhưng không một ai thiên sinh lệ chất giống như Vưu Giai. Huống chi Vưu Giai trừ bỏ xinh đẹp, còn vô cùng thông minh quý phái, một nữ nhân tài mao song toàn như nàng, ở trên đời này cũng là vật hiếm có khó tìm. Cho nên, Park Ji Bin lập tức phát thệ,

hướng nàng theo đuổi mãnh liệt, tựa hồ hán không lấy được nàng, nhất định sẽ không chịu bỏ qua. Điều này cũng làm cho Vũ Giai thập phần đau đầu.

“Hóa ra là như vậy! Được rồi, anh sẽ nghĩ biện pháp, để cho hán từ bỏ ý định theo đuổi em!” Sau khi nghe Vũ Giai giảng thuật xong, Trương Văn Trọng liền chậm rãi gật đầu, híp mắt nhìn về phía gã Park Ji Bin, khóe miệng treo quanh một tia cười lạnh.

Lúc này, Park Ji Bin nhanh chân bước vào trong đình lầu, đến bên cạnh bàn của hai người. Thế nhưng ánh mắt của hán lại chỉ nhìn chăm chăm vào Vũ Giai, tựa hồ trong mắt hán mọi vật còn lại xung quanh đều không hề tồn tại.

Đứng ở trước mặt Vũ Giai, Park Ji Bin đè nén tâm tình vui mừng, cười dài nói: “Vũ tiểu thư, thật không ngờ đến chỗ này ăn cơm lại gặp được cô. Tục ngữ có câu Hữu Duyên Thiên Lý Năng Tương Ngộ, hai người chúng ta gặp nhau ở đây, chẳng phải đã chứng minh duyên phận là có thực sao? Ha ha, tuyệt diệu, quá mức tuyệt diệu.”

Tuy rằng trong lòng rất chán ghét Park Ji Sung, nhưng Vũ Giai vẫn phải bảo trì cấp bậc lễ nghĩa, bất quá chỉ lạnh lùng nói: “Park tiên sinh, nếu bàn chuyện kinh doanh, phiền anh đến tập đoàn Vũ thị thương lượng. Còn hiện giờ, tôi cùng bạn trai đang dùng cơm ở trong này, mong anh đừng gây trở ngại đến chúng tôi. Gian đình lầu này rất sáng...anh không cần phải vào đây làm bóng đèn đâu. Xin mời, không tiễn!”

Dứt lời, Vũ Giai không thèm quan đến sự tồn tại của Park Ji Bin ở bên cạnh, ngoảnh mặt nhìn sang Trương Văn Trọng nói: “Trọng ca, chúng ta tiếp tục hàn huyên thôi! Anh vừa nói, chuyện tình thành lập quỹ từ thiện, cụ thể như thế nào?”

“Ừa, Vũ tiểu thư, người này phải chăng là Trương Văn Trọng, bạn trai trong miệng cô nói đây sao?” Hiển nhiên bây giờ Park Ji Bin mới phát hiện ra sự tồn tại của Trương Văn Trọng. Hán liền dùng ánh mắt tràn ngập địch ý đánh giá tình địch, nhất thời khóe miệng buộc quanh một nụ cười khinh miệt.

Bởi vì hán trông thấy, Trương Văn Trọng không anh tuấn bằng hán, hơn nữa trên dưới toàn thân còn không có nổi một nhãn hiệu danh giá nào. Thậm chí mơ hồ còn giống như một gã nhà quê hai lúa, vừa nhìn đã biết không phải là nhân sĩ thành công kiệt xuất rồi. Người như vậy, có thể tranh giành nổi với chính mình sao?

Park Ji Bin mặc dù không mở miệng, nhưng ở trong lòng lại nghĩ thầm: “Vốn dĩ ta cứ tưởng bạn trai của Vũ tiểu thư sẽ là một nhân sĩ kiệt xuất. Thật không ngờ chỉ là một gã quê mùa kệch cỡm. Xem quần áo trên người hán, sợ là giá trị bốn năm trăm đồng thôi ah! Hừ, thân phận địa vị không có, tiền tài không có, cũng muốn tranh giành phượng hoàng với ta sao! Căn bản chính là mơ mộng hão huyền, chẳng biết hán đã dùng thủ đoạn gì để mê hoặc Vũ tiểu thư nhỉ! Nhưng không sao, có ta ở đây hán đừng hòng thực hiện được âm mưu quỷ kế gì!”

Ngay khi Park Ji Bin mười phần tin tưởng, thì Vũ Giai lạnh lùng đáp: “Đúng vậy, đây chính là bạn trai của tôi, Trương Văn Trọng. Park tiên sinh, hiện giờ anh cũng nhìn thấy rồi, cho nên mong anh hãy giữ phép lịch sự.”

Park Ji Bin nghe Vũ Giai nói, cũng không hề tức giận, ngược lại thần tình vẫn mỉm cười nói: “Vũ tiểu thư, xin cô an tâm. Nếu cô thật sự đã có bạn trai, như vậy tôi nhất định cũng sẽ không gây phiền toái cho cô nữa. Bất quá tôi hi vọng, hai người chúng ta có thể trở thành bằng hữu, thế nào?”

Vũ Giai đối với chuyển biến của Park Ji Bin rất vui mừng, cho nên nàng khấn trương nói: “Hi vọng Park tiên sinh giữ lời. Tôi cũng mong chúng ta sẽ trở thành bằng hữu tốt, trên mối quan hệ hợp tác làm ăn.”

“Yên tâm đi, Vũ tiểu thư, nhất định tôi sẽ giữ lời.” Park Ji Bin ha ha cười nói. Theo sau ngoảnh mặt nhìn sang Trương Văn Trọng, vươn tay chào hỏi: “Xin chào, Trương tiên sinh, trước kia tôi nghe Vũ tiểu thư nói rất nhiều về anh. Lần đầu gặp mặt xin hãy chiếu cố nhiều hơn. Tôi là tổng giám đốc tập đoàn Thiên Nhạc, Park Ji Bin.”

“Chào anh.” Trương Văn Trọng cũng đứng dậy, vươn tay ra nghênh đón.

Bắt tay chào nhau xong, Park Ji Bin không vội vàng rời đi ngay, mà vẫn đứng im tại chỗ, trên mặt thần tình mỉm cười hòa nhã, nhìn Trương Văn Trọng hỏi: “Trương tiên sinh, dường như tôi nghe thấy, Vũ tiểu

thư nói anh muốn thành lập quỹ tư nhân gì đó, phải không?”

“Phải rồi.” Trương Văn Trọng gật đầu xác nhận.

Đột nhiên Park Ji Bin cười lạnh nói: “Theo tôi nghĩ, muốn gây dựng một quỹ tư nhân, cũng không phải mấy trăm, mấy ngàn đồng là có thể lập được. Ít nhất cũng phải có đến một hai triệu đi? Trương tiên sinh, nhìn bộ dạng của anh không giống với người thành đạt, liệu có khả năng xoay sở khoản tiền này không ah? Hay là muốn vay mượn của Vụ tiểu thư đây hả?”

Trương Văn Trọng không hề tức giận, thế nhưng Vụ Giai đã nổi trận lôi đình, quát lớn: “Park Ji Bin, lời này của anh là có ý gì?”

Park Ji Bin cười giải thích nói: “Vụ tiểu thư, đừng hiểu lầm, tôi không có ác ý gì đâu! Tôi chỉ là cảnh giác hộ cô mà thôi, trên đời này có rất nhiều kẻ lừa đảo, mấy cái chuyện gây dựng quỹ từ thiện, ủng hộ này nọ đều chỉ là muốn gạt tiền của người khác. Nên nhớ rằng, chuyện như vậy, trước kia đã từng xuất hiện qua nhiều rồi.”

Trương Văn Trọng im lặng không nói gì! Lúc này hắn đã nhìn ra, gã Park Ji Bin này chưa từ bỏ ý định theo đuổi Vụ Giai, ngược lại còn hướng về phía mình tuyên chiến.

Trương Văn Trọng bình thản nói: “Tuy bản thân tôi không có nhiều tiền. Nhưng số tiền gây dựng thành lập quỹ, hẳn là vẫn còn nằm trong khả năng.”

Park Ji Bin đảo mắt quanh tròng, hắn âm hiểm cười nói: “Hay là chúng ta viết phiếu cá cược đi? Xem anh có thể ra được bao nhiêu tiền! Mặc kệ anh ra bao nhiêu, tôi đều ra gấp mười lần!”

Cho đến lúc này, Vụ Giai đã không còn nhẫn nhịn được nữa rồi. Nàng biết Trương Văn Trọng không có nhiều tiền, bất quá cũng không muốn hắn bị mất mặt trước ngoại nhân. Vụ Giai âm thầm tính toán ngày mai liền sai thư ký chuyển cho Trương Văn Trọng một khoản tiền lớn.

Nàng không hề khách khí, lập tức kêu nhân viên phục vụ của nhà hàng, mang giấy bút lại đây. Dích thân viết ra văn bản chứng từ, xong xuôi liền đẩy tới trước mặt Park Ji Bin nói: “Nhìn lại đi, nếu anh không có dị nghị gì thì kí tên xuống. Ngày sau miễn phải quýt nợ không chịu xuất tiền!”

Park Ji Bin thản nhiên cầm hai bản chứng từ lên đối chiếu, theo sau nhắc bút kí tên của mình xuống.

Sau khi nhận lại chứng từ, Vụ Giai mới ngoảnh mặt nhìn sang Trương Văn Trọng hỏi: “Trọng ca, lần này anh tính toán xuất ra bao nhiêu tiền, thành lập quỹ từ thiện ah!!!”

Trương Văn Trọng mỉm cười, dựng một đầu ngón tay lên, im lặng không nói.

Park Ji Bin cười ha ha: “Mười vạn đồng sao? Ha ha, anh đang nói đùa phải không? Mười vạn đồng căn bản là không thể gây dựng quỹ đâu.”

Trương Văn Trọng lắc lắc đầu.

Park Ji Bin sửng sốt, theo sau hỏi: “Một trăm vạn?”

Trương Văn Trọng mỉm cười, hồi đáp: “Anh đoán gần đúng, nhưng không phải là một trăm vạn tiền nhân dân tệ!”

Park Ji Bin thở phào một hơi nhẹ nhõm: “Vậy là tiền Somalia hả?”

“Không phải, là một triệu mỹ kim! Một triệu USD!” Trương Văn Trọng trầm giọng nói.

“Cái gì? Mỹ kim? Usd? Anh đang nói giỡn phải không?” Sau khi trải qua một phen khiếp sợ ban đầu, lúc này Park Ji Bin cũng đã trấn tĩnh lại, hiển nhiên hắn không tin Trương Văn Trọng có khả năng xuất ra một triệu USD để gây dựng quỹ từ thiện: “Hừ, chỉ dựa vào bộ mã của anh mà xuất nổi một triệu usd sao? Thật là khoắc loác! Hừ, tôi không còn tâm tình ở đây nói chuyện với kẻ khoắc lác nữa, cáo từ!”

Dứt lời, hắn không thèm nhìn lại Trương Văn Trọng lấy một cái, cũng không chào hỏi Vụ Giai, xoay người trực tiếp quay trở lại chỗ Park Tonje cùng Hoàng Nguyệt.

“Đợi một chút.” Vưu Giai ở phía sau đột nhiên mở miệng, giơ tờ giấy văn bản chứng từ lên, cao giọng nói: “Đừng quên hiệp thương này nhé! Nếu Trọng ca xuất được tiền gây dựng quỹ từ thiện, anh nhất định phải bồi thường gấp mười lần ah!”

Park Ji Bin hừ lạnh đáp: “Chờ hẳn xuất đủ một triệu usd rồi chúng ta hãy bàn bạc lại sau nhé!”

Chứng kiến Park Ji Bin vẻ mặt âm trầm quay trở lại, Park Tonje vội vàng an ủi nói: “Biểu ca, đừng nóng giận, không nên tức giận vì đám người này. Đi, chúng ta lên lầu trên uống vài chén, sau đó để Nguyệt Nguyệt gọi mấy người bạn của nàng đến đây, bồi tiếp cho anh dục tiên dục tử.”

Park Ji Bin buồn bực nói: “Còn lên uống rượu cái gì nữa! Thể diện của anh mày đều bị mất hết rồi, tiếp tục lưu lại đây có ý nghĩa gì?”

Park Tonje không dám tranh luận, chỉ đành khom lưng cúi đầu đáp: “Dạ, vâng, biểu ca dạy rất phải. Điều là em đã không lo lắng chu đáo.”

“Đi!” Park Ji Bin không muốn dây dưa ở đây thêm nữa, hất lập tức xoay người rời đi. Hai người Park Tonje cùng Hoàng Nguyệt ngơ ngác khoảng hai ba phút sau, cũng vội vàng đuổi theo hẳn.

Vừa đi ra ngoài, Park Ji Bin liền nhìn cậu em trai, phân phó nói: “Cậu Park, cậu điều tra nội tình của tên Trương Văn Trọng giúp tôi nhé! Hừ, kẻ dám tranh đoạt nữ nhân cùng tôi, sẽ không bao giờ có kết cục tốt đâu.”

Park Tonje khẩn trương đáp lời: “Dạ, em có biết qua thân phận của hẳn. Người này là phó viện trưởng kiêm giảng sư của trường đại học Ung Thành.”

Park Ji Bin nghe vậy, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Phó viện trưởng kiêm giảng sư của trường đại học Ung Thành sao? Được, được, được, ta nhất định phải khiến cho tên hỗn đản này mất hết danh dự!”

270. Chương 280+ 281: Em Có Nghe Nói Qua Song Tu Không

Cuối cùng nhìn thấy tên đáng ghét cũng đã cút đi, trong lòng Vưu Giai chợt dâng lên cảm giác nhẹ nhàng vui vẻ, oán khí và lửa giận tích tụ nhiều ngày bị hắt dây dưa cũng bởi vậy mà tiêu tán hơn phân nửa.

Hồi tưởng lại biểu tình kinh ngạc của hẳn, Vưu Giai cũng không kiềm chế được “Xi” một tiếng nở nụ cười, vừa cười vừa nói: “Trọng ca, thực sự không ngờ anh cũng học được cách hù người nha. Một triệu đô la, ha ha, em xem tên kia khi nghe anh báo ra con số này, sắc mặt đều hoảng sợ đến trắng bệch. Ai, được rồi Trọng ca, rốt cục anh dự định lấy bao nhiêu tiền để khởi động quỹ hội y học này?” Nói đến đây, nàng đã đem giấy chứng nhận có ký tên giao cho Trương Văn Trọng, cười tủm tỉm nói: “Có tờ giấy này, dù hẳn có muốn quyt nợ, chúng ta nhiều ít cũng móc ra được chút tiền từ chỗ hẳn.”

Trương Văn Trọng cười đáp: “Không phải anh vừa mới nói qua rồi sao? Anh dự định ra một triệu đô la để khởi động quỹ hội y học này.”

“Trọng ca, anh nói thật sao? Không phải đang nói giỡn với em chứ?” Vưu Giai khiếp sợ há to miệng, nói: “Đó là một triệu đô la nha, anh đi đâu có nhiều tiền như vậy?”

Từ sau khi xác định quan hệ với Vưu Giai, Trương Văn Trọng cũng không dự định giấu diếm nàng điều gì, hẳn nhìn chung quanh, sau khi vững tin không có ai nghe trộm câu chuyện giữa hẳn và nàng, mới dè dặt âm thanh, dùng thanh âm chỉ một mình Vưu Giai nghe thấy, giải thích: “Trước khi anh về nước, từng dùng một biện pháp có được năm tỷ đô la. Cho nên một triệu đô la khởi động quỹ hội y học anh vẫn có thể lấy ra.”

Tuy nói không dự định giấu diếm điều gì với Vưu Giai, nhưng Trương Văn Trọng cũng không trực tiếp nói với nàng hẳn dùng phương pháp gì có được năm tỷ đô la. Cũng không nói nàng nghe thân phận người tu chân của hẳn. Đây không phải Trương Văn Trọng không nói, mà là sợ Vưu Giai nhất thời không tiếp thu được chuyện này. Dù sao Vưu Giai cũng không giống Tô Hiểu Hồng có tính cách tượng tượng phong phú, cho nên hay nhất là để nàng từ từ biết được thân phận của hẳn thì tốt hơn. Miễn cho phát sinh ra một ít đường rẽ mà hẳn không muốn nhìn thấy.

Tuy rằng Vũ Giai hiểu kỳ Trương Văn Trọng đã dùng biện pháp gì, không ngờ lại có được số tiền lớn như vậy. Nhưng thấy Trương Văn Trọng cũng không đề cập tỉ mỉ tình hình với nàng, nàng cũng rất thông minh cũng không theo truy hỏi. Nàng biết rõ, rất nhiều chuyện, nếu quá mức ép hỏi trái lại hoàn toàn ngược lại, đợi khi Trương Văn Trọng cho rằng đến lúc nói cho nàng nghe, tự nhiên hắn sẽ nói.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Vũ Giai cũng đề thấp thanh âm nhỏ giọng nói: “Trọng ca, nếu như anh thực sự có thể bỏ ra một triệu đô la để khởi động quỹ hội y học, như vậy sẽ giống như quỹ Nobel, đối với việc phát triển y học và sáng tạo sẽ khởi lên tác dụng trọng yếu. Nhưng tên kia cũng chưa chắc lấy ra được mười triệu đô la, mà chúng ta cũng không thể tiện nghi cho hắn như thế, tốt xấu cũng phải ép hắn xuất máu một lần mới được. Ai bảo hắn đồng dạ chạy đến khoe khoang mình giàu có? Không cho hắn giáo huấn khắc sâu trong lòng, hắn sẽ không biết thế nào là đau xót.”

Trương Văn Trọng cười gật đầu, phụ họa nói: “Không sai, chúng ta phải buộc hắn vì sự phát triển y học làm ra một phen cống hiến mới được!”

“Ha ha...” Vũ Giai cười vang lên, tiếng cười thanh thúy dễ nghe như chuông bạc làm những người chung quanh đều ghé mắt.

Từ khi tên kia rời đi, bầu không khí giữa Trương Văn Trọng và Vũ Giai cũng khôi phục lại sự lãng mạn và ngọt ngào như trước. Hai người vừa ăn uống, vừa nói cười, buổi cơm tối phải kéo dài hai giờ mới kết thúc.

Đi ra khỏi tiệm ăn, Trương Văn Trọng và Vũ Giai chui vào chiếc BMWs chạy về tiểu khu Hoa Hàng.

Khi đưa Trương Văn Trọng đến dưới khu nhà hắn ở trọ, Vũ Giai cũng không lập tức rời đi, mà cho xe đậu vào bãi trống dưới lầu, sau đó sắc mặt ứng phó theo sau Trương Văn Trọng đi lên phòng hắn ở trọ.

Khi hai người đang đi lên lầu, trùng hợp gặp được mấy vị hàng xóm ở chung tòa nhà. Những người hàng xóm nhìn thấy được gương mặt xinh đẹp của Vũ Giai, cũng nhin không được hiểu kỳ hỏi thăm thân phận của nàng với Trương Văn Trọng. Trương Văn Trọng cũng không chút luống cuống, mỉm cười giới thiệu: “Đây là bạn gái của tôi.”

Vũ Giai sau thoáng ngượng ngùng ban đầu, cũng rất nhanh liền thích ứng được ánh mắt của mọi người, mỉm cười chào hỏi tất cả.

Thẳng đến khi cả hai vào nhà, đồng thời đóng cửa phòng lại, những người hàng xóm còn đang sợ hãi khen ngợi vẻ xinh đẹp của Vũ Giai.

Còn có người thấy đổ kỵ, dùng giọng nói chua chát bảo: “Thực sự không ngờ, Trương Văn Trọng có thể đeo đuổi được một cô gái xinh đẹp như vậy làm bạn gái của hắn. Luận gương mặt đáng vóc, ta phải suất khí hơn hắn đúng không? Thế nào ta cũng chỉ phải làm trạch nam độc thân, không gặp được một cô gái xinh đẹp như thế chứ? Ai, mà thôi, ta còn phải về phòng tiếp tục học hỏi...”

Cũng có người có ánh mắt sắc bén, đối với hàng hiệu đắt tiền cũng có hiểu biết, vẻ mặt ngạc nhiên nói: “Cô gái xinh đẹp này thật không đơn giản. Toàn thân trên dưới đều là hàng hiệu, tùy tiện một thứ đều bằng cả nửa năm tới một năm tiền lương của chúng ta...”

“Thật không biết Trương Văn Trọng đã dùng loại thủ đoạn nào, không ngờ đeo đuổi được một tiểu phú bà vừa đẹp lại có tiền như thế.”

“Lần này chỉ sợ hắn sắp bay lên làm nam phượng hoàng rồi!” Những hàng xóm vừa ước ao vừa nghị luận, Trương Văn Trọng và Vũ Giai vốn không hề nghe thấy, sau khi đóng cửa phòng, hai người lại chăm chú ôm chặt lấy nhau, hôn nhau nồng nhiệt.

Tam Túc Ô vốn định theo hai người cùng nhau về nhà, lại bị một lực lượng vô hình ngăn cản bên ngoài cửa, sau thoáng sửng sốt, nó hiểu được đang xảy ra chuyện gì, không khỏi trợn mắt, trong lòng âm thầm nói: “Mà thôi, ta phải đến ổ chim sẽ ngốc một đêm rồi.”

Ở một khắc này, ở trong lòng hai người bọn họ, toàn bộ thiên địa phẳng phất chỉ có hai người. Đôi môi họ quấn chặt vào nhau, đầu lưỡi găt gao dây dưa, nguyên hơi thở bình ổn cũng từ từ biến đổi gấp gáp, đồng thời còn nương theo từng trận thở dốc hỗn hển.

Từ đêm ở bên sông Thames tại London, đến hôm nay hai người mới gặp nhau. Tuy rằng thời gian xa nhau chỉ mới bảy tám ngày, nhưng đối với hai người đang yêu cuồng nhiệt lại chỉ vừa xác định quan hệ mà nói, bảy tám ngày xa cách, cũng giống như bảy tám năm dài đằng đặc.

Sau nụ hôn ngộp thở, Trương Văn Trọng nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo của Vũ Giai, để thân thể trắng nõn nhẵn nhụi, hoàn mỹ không chút tỳ vết của nàng hoàn toàn bại lộ ra trước mặt của mình.

“Thật đẹp...” Nhìn thân thể trần truồng của Vũ Giai, hắn nhẹ giọng thì thầm.

Gương mặt nàng đỏ bừng, e thẹn vô hạn nói: “Trọng ca, đừng ở chỗ này, chúng ta vào giường thôi.”

“Được.” Hắn gật đầu đáp, bế bổng nàng lên, đi nhanh vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường.

Nàng luồn vào trong chăn, chỉ lộ ra cánh tay trắng nõn, trên nét mặt e thẹn lộ ra vẻ quyến rũ, có một phen phong thái mê người. Dưới tình huống này, cho dù định lực của hắn vô cùng cao minh, nhưng cũng có chút ăn không tiêu. Hắn cởi bỏ hết quần áo đồ đạc trên người, cũng trần truồng chui vào trong chăn, ôm lấy nàng, lại cùng đưa nhau lên đỉnh thiên thai.

Tuy rằng đã trải qua một lần kinh lịch, nhưng nàng vẫn còn chưa quen, nhưng được hắn dẫn dắt, nàng liền chìm vào sung sướng, trong bất tri bất giác không ngờ nàng đã tu luyện âm dương song tu thuật trong tiềm thức.

Lần này ngoại trừ sử dụng chiêu số trong âm dương song tu, hắn lại dùng đủ loại chiêu số song tu khác nhau chẳng hạn như: “Nhiều sàng lộng thanh mai ngọc nhân hà xử giáo xuy tiêu*, ngân bình sạ phá thủy tương bính,”. Tuy rằng dùng nhiều chiêu số, thế nhưng cả hai người cũng không cảm thấy vướng víu, trái lại còn làm không biết mệt, không ngừng nghiên cứu học tập. (*: người đẹp nơi nào dạy thổi tiêu, bình bạc vỡ tan nước bắn tung tóe,)

Một lần học tập, lại qua cả một đêm.

Một đêm này, là một đêm tràn ngập cảnh xuân.

Sáng sớm hôm sau, khi ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu vào phòng ngủ, cả hai người yêu nhau sau một đêm điên cuồng đang ôm nhau lẳng lặng nằm trên giường, cảm thụ nhịp tim đối phương đang không ngừng đập mạnh. Chuyện như vậy đối với người ngoài có vẻ buồn chán, nhưng đối với đôi tình nhân yêu nhau cuồng nhiệt thì lại vô cùng thú vị.

Nàng dùng ngón tay vẽ nhẹ lòng vòng trên ngực hắn, có chút hiếu kỳ, có chút không giải thích được hỏi: “Em nghe mấy người chị em nói, nếu làm chuyện này nhiều, thân thể sẽ vô cùng mệt nhọc, nhưng vì sao hai chúng ta lần qua lật lại cả đêm, cũng không hề có cảm giác mệt mỏi, trái lại còn tinh thần chấn hưng vậy?” Không chỉ tinh thần chấn hưng, ở trên người nàng còn nổi lên tiên linh khí dào dạt, tin tưởng không bao lâu, nàng có thể chính thức bắt đầu tu luyện phương pháp tu tiên.

Trương Văn Trọng cười hỏi: “Em có nghe nói qua song tu không? Đêm qua những cách chúng ta làm tình, đều dùng chiêu số song tu.”

“Song tu?” Vũ Giai tuy rằng cũng không hiểu lắm, nhưng hồi tưởng lại những cách làm tình đêm qua, gương mặt xinh đẹp chợt đỏ ửng, nàng vô hạn e thẹn nói: “Anh đang nói vậy, yêu, thời gian không còn sớm, em phải đi, sáng nay còn buổi hội nghị.” Nói xong nàng chui ra khỏi chăn, chuẩn bị đến phòng tắm rửa mặt sửa soạn.

“Anh cũng phải đi, chúng ta cùng nhau tắm thôi.” Trương Văn Trọng cười dài xốc chăn, đứng dậy ôm lấy nàng, bế bổng nàng lên đi nhanh vào phòng tắm.

271. Chương 282+ 283: Một Màn Điên Cuồng

Suốt hai ngày mưa dầm gió rít, cuối cùng vào sáng sớm cuối tuần cũng ngưng hẳn, ánh sáng mặt trời tỏa xuống đại địa, làm toàn thân trên dưới cảm giác ấm áp dễ chịu. Trong một ngày mùa thu hiu quạnh như thế, có thể phơi dưới ánh nắng mặt trời ấm áp, thật đúng là một chuyện làm cho người ta thập phần thoải mái và thích ý.

Lúc này là sáng sớm bảy giờ mười lăm phút, trước đây, vào giờ này bên trong trong y học viện đại học Ung Thành luôn là một mảnh yên lặng. Nhưng ngay ngày hôm nay, loại yên lặng này đã bị đánh vỡ. Vô số nam lẫn nữ giống như nước thủy triều vỡ đê, đón lấy ánh mặt trời sáng sớm, tràn vào bên trong vườn trường của y học viện đại học Ung Thành.

Thỉnh thoảng có người quen biết nhau, khi gặp mặt không hẹn mà cùng hỏi câu đầu tiên với đối phương: “Biết ở đâu không?” Sau đó bọn họ lại thập phần ảo não lắc đầu đáp: “Thế nào, mọi người cũng không biết sao?” Lại sau đó, bọn họ sẽ tiếp tục đi tìm xem có ai nhận thức, lại tiếp tục dò hỏi nhau không ngừng.

Một màn ly kỳ như vậy, tự nhiên cũng bị học sinh các học viện khác nhìn thấy, trong lòng kinh ngạc, những học sinh này đều chạy về phòng ngủ trong ký túc xá, hỏi những người bạn cùng phòng: “Các huynh đệ bọn tỷ muội, nhanh lên rời giường, chuyện lớn không ổn!”

“Làm sao vậy?” Những người bạn cùng phòng còn đang tham ngủ nướng bị đánh thức, xoa đôi mắt ngáy ngủ, ngáp dài khó hiểu hỏi.

Học sinh báo tin hồi đáp: “Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên có thật nhiều người từ bên ngoài chạy vào trong y học viện chúng ta.”

“Àn? Cái gì?” Những người bạn cùng phòng còn ngủ nướng nhất thời tỉnh táo, bị lòng hiếu kỳ điều khiển, đều chui ra khỏi chiếc chăn ấm áp, dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo vào, chạy ra khỏi phòng ngủ nhìn xem tình huống bên trong y học viện. Quả nhiên trong toàn bộ y học viện, đều đã bị sóng người chen chúc chặt như nê-mô, phóng mắt nhìn lại, toàn là đầu người rậm rạp.

“Trời ạ! Chuyện gì xảy ra? Mới sáng sớm thế nào lại có nhiều người chạy vào học viện của chúng ta vậy chứ?”

“Ta nói, hay là bọn người kia đến đập bãi của chúng ta?”

“Tôi van cậu, cậu đừng làm tôi cười chết. Đập bãi? Cậu xem quá nhiều phim về Cổ Hoắc Tử(Người Trong Giang Hồ của Trịnh Y Kiện và Trần Tiểu Xuân đóng vai chính) hoặc phim điện ảnh đúng không? Nhiều người như vậy vào sáng sớm chạy đến học viện của chúng ta, chẳng lẽ hôm nay có một ngôi sao điện ảnh nào biểu diễn trong học viện chúng ta sao?”

“Đừng nói giỡn, ở đâu ra ngôi sao chạy đến học viện chúng ta mở buổi biểu diễn chứ? A, tôi biết bọn họ vì chuyện gì mà tới. Chết tiệt, những người ngoài trường vì sao cũng biết được, còn chạy tới đây chứ? Không được, tôi phải nhanh chạy tới bằng không không còn chỗ ngồi!” Dứt lời, những bạn học sắc mặt đại biến, thậm chí cũng không kịp rửa mặt, xoay người chạy về phòng ngủ cầm lấy notebook cùng bút lông, lại phóng nhanh xuống dưới lầu. Tốc độ chạy nước rút còn nhanh hơn cả quân vận hội Olympic.

“Uy, đừng có chạy kiểu đó chứ. Rốt cục đã xảy ra chuyện gì, dù sao cậu cũng phải cho chúng tôi biết với!” Những người bạn cùng phòng nhất thời nóng nảy, đều hướng bóng lưng hần kêu lên.

Vị bạn học đang bỏ chạy vội vã cũng không quay đầu lại đáp: “Trương giáo thụ, hôm nay Trương giáo thụ giảng khóa công khai! Nhìn tình hình này, sợ rằng đến chậm không có một chỗ ngồi, cho nên mọi người nhanh đến a, tôi cũng không biết có chiếm được chỗ cho mấy cậu không...”

“Trương giáo thụ? Trương giáo thụ nào? Không phải chỉ là một buổi giảng công khai thôi sao? Có cần biểu hiện thái quá như vậy không?” Những bạn học mới bị đánh thức còn có điểm mơ màng, còn chưa kịp phản ứng lại.

Vị bạn học đang cấp tốc chạy xuống dưới lầu ký túc xá, nghe được bạn cùng phòng hỏi, cuối cùng hần cũng quay đầu lại cao giọng đáp: “Còn có thể là vị Trương giáo thụ nào? Ngoại trừ Trương Văn Trọng Trương giáo thụ, bên trong đại học Ung Thành chúng ta còn có ai có được lực hiệu triệu thái quá như thế nữa?”

Vừa nghe lời giải thích của hần, những người bạn cùng phòng nhất thời liền phản ứng, đều kêu lên:

“A nha! Đúng nha! Hôm nay Trương Văn Trọng Trương giáo thụ giảng buổi học công khai, sao chúng ta lại quên mất chứ?”

“Chết tiệt, nhìn tư thế hôm nay, sợ là toàn bộ các y học viện trong Ung Thành đều chạy tới nha?”

“Lực hiệu triệu của Trương giáo thụ cũng quá cường hân đi thôi? Không được, chúng ta cũng phải nhanh chạy thôi.”

Vẻ buồn ngủ của các học sinh trong nháy mắt mất hết, đều xoay người chạy về phòng ngủ, cầm notebook và bút lông xoay người hướng hội trường giảng bài của Trương Văn Trọng chạy đi, mong muốn trước khi những người ngoài trường tìm được hội trường, có thể kịp thời chiếm được một góc để ngồi trong đó. Ở lúc này, bọn họ không hề hi vọng xa vời có thể chiếm được một chỗ ngồi, chỉ hi vọng có được một chỗ đặt chân để bọn họ có thể nghe được khóa giảng của Trương Văn Trọng.

Chuyện như vậy ngay trong giờ khắc này đều đang trình diễn trong các phòng ngủ ở các ký túc xá bên trong đại học Ung Thành.

Vô số người giống như điên lên, từ bốn phương tám hướng chạy về phòng hội trường. Trong hội trường, trong nháy mắt đã đem hội trường rộng lớn chen chúc chật như nêm cối, thậm chí bên ngoài hành lang cũng không còn chỗ, chỉ đành tản ra bốn phía hội trường, nhưng không ai chịu rời đi.

Những học sinh của trường khác từng xem qua đoạn băng ghi hình buổi giảng hôm trước của Trương Văn Trọng. Phương thức truyền thụ có nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, dẫn chứng phong phú làm cho bọn họ lợi ích rất nhiều. Huống chi trải qua chuyện chữa bệnh cho nữ hoàng Anh, ba chữ Trương Văn Trọng ở bên trong giới y học quốc nội cũng đã biến thành ba chữ vàng. Hiện tại có ai hoài nghi về y thuật của hắn, nhất định sẽ rước lấy sự cười nhạo của mọi người. Mà trong y học viện đại học Ung Thành, càng không ít học sinh bởi vì Trương Văn Trọng mà xin sửa học chuyên nghiệp Đông y.

Ngô Thủ Chí cùng những lãnh đạo học viện thu được tin tức liền vội vã chạy tới y học viện đại học Ung Thành, cũng bị cảnh tượng trước mắt làm hoảng sợ ngây người. Mặc dù trước đó họ cũng từng dự liệu lần này giảng bài công khai của hắn cũng sẽ khiến cho oanh động, nhưng tình cảnh lúc này cũng đã vượt xa sự dự liệu của bọn họ.

Một lãnh đạo y học viện khiếp sợ há to miệng, bắt lực nhìn Ngô Thủ Chí, hỏi: “Trời ạ, sao lại có nhiều người đến như vậy? Bọn họ đều đến nghe buổi giảng của Trương giáo thụ sao? Viện trưởng, ông nói chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Tuy rằng Ngô Thủ Chí cũng bị tình huống trước mắt làm hoảng sợ, nhưng hắn rất nhanh liền lãnh tĩnh lại, hướng những giáo viên của trường nhanh chóng phân phó: “Mọi người còn suy nghĩ cái gì? Mau nhanh suy nghĩ biện pháp. Dời microphone và máy phát thanh của học viện chúng ta vào đây, để mọi người có thể nghe được nội dung buổi giảng. Còn nữa, mau nhanh nói với học sinh bình tĩnh lại, đừng chen chúc kiểu đó, vạn nhất chen chúc quá làm người khác bị thương, vậy thì không tốt đâu.”

Có người cũng thử đưa ra dị nghị: “Nếu như chuyển microphone và phát thanh trường học vào, chẳng phải sẽ ảnh hưởng khóa học của các thầy cô khác sao?”

Ngô Thủ Chí cười khổ nói: “Anh nghĩ, dưới loại tình huống hiện tại, còn có ai chịu đi nghe thầy cô khác giảng bài?”

Câu nói của Ngô Thủ Chí, làm những thầy cô giáo khác cũng hiểu ra đồng thời cũng thật lòng tán thành.

“Phải, chúng tôi sẽ đi làm ngay.” Những người khác đều vội vã đáp, xoay người chạy đi, dựa theo lời Ngô Thủ Chí thực hiện.

Ngô Thủ Chí lau mồ hôi trán, lắc đầu cười khổ, cảm khái thở dài: “Tuy rằng tôi đã có sự nhận thức đối với lực hiệu triệu của Trương Văn Trọng, thế nhưng bây giờ nhìn thấy cảnh tượng này, tôi mới biết được, nguyên lai tôi còn đánh giá thấp hắn. Thực sự là không ngờ, một buổi giảng công khai không ngờ cũng tạo thành hiệu ứng oanh động như vậy.”

Hiệu suất làm việc của những nhân viên công tác trong đại học Ung Thành rất cao, rất nhanh đã chuyển microphone và phát thanh vào trong hội trường. Đồng thời qua phát thanh báo cho các sinh viên đừng tiếp tục chen vào trong hội trường nữa. Vẫn ở tại chỗ bên ngoài đều có thể nghe được nội dung bài giảng.

Nghe được trên phát thanh tuyên bố, các sinh viên rốt cục mới chịu ngừng chân, không tiếp tục chen chân vào trong hội trường, nhìn thấy một màn như vậy các nhân viên công tác trong trường đều đồng thời thở phào một hơi.

Ngay khi mọi người vừa thở phào, một vị phó viện trưởng một học viện chợt nhíu mày, chần chờ nói: “Hội trường đã bị vây quanh như nêm cối, đợi lát nữa Trương giáo thụ tới, làm sao đi vào trong giảng bài?”

“Phải, hiện tại không chỉ hội trường bị vây, dù là tòa lầu số 2 cũng bị vây quanh, Trương giáo thụ làm sao đi vào trong?”

“Nếu không, hay là chúng ta an bài lại một phòng khác?”

Trong khoảng thời gian ngắn, mấy vị lãnh đạo vây quanh bên người Ngô Thủ Chí không ngừng nghị luận không ngớt.

Mà ngay khi bọn họ thảo luận, Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng cũng đã đi vào y học viện đại học Ung Thành.

Nhìn thấy tình huống như vậy, Tô Hiểu Hồng kinh ngạc há to miệng, hít một hơi nói: “Hay thật, những người này ở đâu ra vậy? Sao em không biết trong học viện chúng ta lại có được nhiều người như thế? Lão sư, bọn họ vây tòa lầu này kiểu đó, chúng ta làm sao đi vào?”

“Làm sao vào? Thì cứ đi thôi.” Trương Văn Trọng cười đáp, đi về hướng hội trường. Khi hắn bước tới chỗ bị chặn, hắn đưa tay vỗ nhẹ lên vai một học sinh có thân hình cao lớn đứng phía trước, đợi khi đối phương xoay lại, hắn vừa cười vừa nói: “Đồng học, có thể nhường đường cho tôi không?”

Vị đồng học cao lớn vừa nhìn thấy rõ gương mặt Trương Văn Trọng, kinh hô: “A, anh...anh là Trương giáo thụ?”

272. Chương 284+ 285: Người Hàn Quốc

Vị sinh viên có thân hình cao lớn thần tình kích động này cũng không phải sinh viên của y học viện đại học Ung Thành, thậm chí cũng không phải sinh viên của bất cứ trường nào trong Ung Thành, mà là một sinh viên học chuyên khoa y học lâm sàng tại đại học y Song Hi, nằm cách Ung Thành hai trăm km.

Vào một tháng trước, Thạch Đan đã từng ôm tâm tính tìm hiểu điều mới lạ, xem đoạn băng ghi hình Trương Văn Trọng giảng về Tinh Khí học thuyết. Vốn hắn chỉ thăm nghĩ tìm một việc vui để qua thời gian, lập tức liền bị đoạn ghi hình bài giảng nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, cùng dẫn chứng phong phú thuyết phục thật sâu. Sau khi xem hết đoạn ghi hình suốt hai giờ, hắn còn chưa cảm thấy thỏa mãn, so sánh cách giảng bài của Trương Văn Trọng và mấy thầy cô giảng bài khô khan trong trường học của mình, hắn càng thêm cảm thấy khâm phục với cách giảng bài của Trương Văn Trọng.

Cũng ngay lúc xem đoạn băng ghi hình về bài giảng Tinh Khí học thuyết, Thạch Đan bắt đầu nảy sinh hứng thú đối với Đông y. Đồng thời trải qua phương thức tự học về Đông y, hắn cũng bắt đầu học tập. Càng học tập, hắn lại càng cảm thấy Đông y bác đại tinh thâm. Mà khi Trương Văn Trọng đáp ứng lời mời đến Anh quốc chữa bệnh cho nữ hoàng Elizabeth truyền khắp quốc nội, Thạch Đan vô cùng kích động, lại càng thêm chăm chú học tập Đông y.

Ngay ngày hôm trước, khi Thạch Đan đang đi dạo lang thang tìm hiểu tri thức về Đông y, vô tình đọc được một bài post. Người post bài là một sinh viên của y học viện đại học Ung Thành, dùng cách nói huyền diệu nói hai ngày sau vào sáng thứ hai, Trương Văn Trọng sẽ giảng một buổi công khai tại y học viện đại học Ung Thành.

Bài post này nhất thời làm Thạch Đan cảm thấy hứng thú, hắn lập tức liên hệ vài người bạn học, sau một phen thương lượng, bọn họ lập tức ngồi xe chạy tới Ung Thành, đồng thời sáng nay rời khỏi nhà trọ chạy tới trường đại học Ung Thành chỉ vì muốn tham gia buổi giảng khóa công khai của Trương Văn Trọng!

Đáng tiếc chính là khi Thạch Đan và mấy bạn học cùng chạy tới y học viện đại học Ung Thành, mới phát hiện bên trong vườn trường đã đầy nghẹt người, hơn nữa mục đích của những người này cũng giống như họ, đều chạy tới nghe buổi giảng của Trương Văn Trọng.

Xem ra, có ý nghĩ giống như họ thật sự cũng không ít người.

Tuy rằng y học viện đại học Ung Thành đã dời microphone và phát thanh vào trong hội trường, làm cho các học sinh không thể chen chân vào hội trường đều có thể nghe được phát thanh, nhưng đối với Thạch Đan lặn lội đường xa mà đến, không được mặt đối mặt nghe lời giảng không thể nghĩ ngờ là một chuyện vô cùng tiếc nuối.

Nhưng Thạch Đan làm sao cũng không nghĩ đến, ngay khi hắn cảm thấy vô cùng thất vọng và tiếc nuối, Trương Văn Trọng lại xuất hiện ngay sau lưng hắn, đồng thời còn nói chuyện với hắn.

“Đây là thật sao? Tôi không phải đang nằm mơ đi?” Trong khoảng thời gian ngắn, Thạch Đan cảm thấy ngây ngẩn cả người.

Nhìn vẻ kích động của Thạch Đan, Trương Văn Trọng vẫn mỉm cười, nói: “Vị đồng học này, phiền cậu có thể nhường đường cho tôi được không?”

“Được, được, đương nhiên là được, có thể nhường đường cho thầy, là vinh hạnh lớn lao của tôi.” Thạch Đan rốt cục cũng hồi phục tinh thần, hắn lại cao giọng nói: “Nhường đường, mọi người nhường đường, Trương giáo thụ tới. Hiện tại thầy đang muốn đến hội trường giảng bài cho mọi người, các bạn mau nhường đường. Đừng cản trở lối đi.” Vừa dùng tay vạch đám đông, hắn cố sức chen ra một con đường cho Trương Văn Trọng, giờ khắc này, ở trước mặt thần tượng, Thạch Đan bộc phát ra sức mạnh trước nay chưa từng có.

Nhìn sau lưng Thạch Đan, Tô Hiểu Hồng nhỏ giọng nói thầm: “Người này thật ra rất thông minh, không ngờ làm người dẫn đường cho lão sư, như vậy hắn cũng có thể chen chân vào hội trường.”

Trương Văn Trọng đưa tay gõ nhẹ lên đầu nàng, cười lắc đầu nói: “Được rồi tiểu muội, cô nói ít một chút, đi nhanh đi.” Dứt lời, hắn cất bước đi vào trong hội trường.

Tô Hiểu Hồng thè lưỡi, vội vã đi theo sát sau lưng hắn.

Trong tiếng ồn ào của Thạch Đan, càng ngày càng có nhiều người đang chen chúc phát hiện thân ảnh của Trương Văn Trọng. Bọn họ cũng không quản hắn có nhận thức với mình hay không, đều hưng phấn bắt chuyện chào hỏi hắn. Trong khoảng thời gian ngắn, ba chữ “Trương giáo thụ” giống như sóng triều, vang vọng lên đỉnh tai nhức óc trong vườn trường.

Trương Văn Trọng cũng không làm họ thất vọng, vô luận là có nhận ra người nào hay không, hắn đều mỉm cười gật đầu đáp lại.

Mà thái độ này của hắn, càng làm cho mọi người vui vẻ và kích động, tiếng hoan hô càng phát ra vang dội.

Tuy rằng họ vui vẻ hưng phấn, nhưng vẫn lý trí cùng khống chế, cũng không kêu loạn hay nhào tới chỗ Trương Văn Trọng, trái lại còn tự giác tránh đường cho hắn đi vào trong hội trường.

Nhìn thấy một màn như vậy, bao quát Ngô Thủ Chí bên trong, những linh đạo của đại học Ung Thành đều khâm phục. Bọn họ biết, nếu đổi lại là họ, các sinh viên cũng tuyệt không bán chút mặt mũi cho họ giống như thế, đừng nói là chủ động tránh đường, thậm chí còn quay đầu không thèm nhìn, xem bọn họ như không khí vô hình.

Các vị linh đạo trong sự khâm phục cùng ước ao, nhịn không được cảm khái nói:

“Vừa rồi chúng ta còn đang lo lắng, khi Trương giáo thụ đến làm sao đi vào hội trường được, hiện tại xem ra chúng ta đúng là lo lắng vô cớ.”

“Thực sự không ngờ, Trương giáo thụ không chỉ được lòng các sinh viên trường chúng ta, còn được lòng cả sinh viên của những trường khác.”

“Đây là sự chênh lệch, ai, người so với người đúng là tức chết người.”

“Lúc nào tôi cũng đạt được danh vọng như Trương giáo thụ thì tốt rồi, rốt cục cũng hài lòng a.”

Tuy rằng Ngô Thủ Chí cũng cảm thấy khâm phục, nhưng hắn cũng không dễ dàng biểu lộ, sau khi quét mắt nhìn các đồng sự, hắn lắc đầu cười nói: “Được rồi, mọi người cũng đừng cảm khái nữa, đi thôi. Chúng ta thừa dịp này đi theo Trương giáo thụ vào hội trường đi thôi.” Dứt lời, hắn cất bước đi theo Trương Văn Trọng cùng mấy vị linh đạo trường học vào trong hội trường.

Cứ như vậy, được học sinh tự phát nhường đường, Trương Văn Trọng không gặp trở ngại đi thẳng vào trong hội trường.

Trong hội trường rộng mênh mông, lúc này đã sớm ngồi đầy người. Thậm chí ở ngoài hành lang cũng đứng không ít sinh viên. Một màn chật chội như vậy chẳng khác gì ở những sân ga vào ngày tết đến.

Mặc dù số người đông đúc, nhưng không ồn ào, đều yên tĩnh chờ buổi giảng bắt đầu. Khi Trương Văn Trọng đi vào, nhất thời tiếng vỗ tay vang rền khắp hội trường.

Trương Văn Trọng vừa gật đầu đáp lại, vừa đi về hướng bục giảng.

Tô Hiểu Hồng đi nhanh bước lên bục giảng trước cả hần.

Nàng vốn muốn giúp hần thu dọn lau bảng, nhưng chợt kinh ngạc phát hiện, bục giảng đã được dọn dẹp sạch sẽ, trên bàn còn được đặt vài món đồ uống.

“Mấy người này cũng chuẩn bị thật đầy đủ quá chứ?” Tô Hiểu Hồng lắc đầu, không hề nghi ngờ, chuyện này chắc do những sinh viên chuẩn bị sẵn.

Ngay khi Trương Văn Trọng đi vào, trong một góc phòng, có mấy người tách biệt đang ghé vào nhau nói chuyện.

Một người thân thể hơi mập mạp, đầu hói, đang dùng tiếng Hàn nhỏ giọng nói: “Nhìn thấy chứ? Người đó chính là Trương Văn Trọng! Ý tứ của cậu Park chính là muốn mấy giáo thụ các vị đợi khi hần giảng bài, phải tìm sai lầm của hần lãng nhịch hần ngay trước mặt mọi người. Thế nào, các vị có thể làm được không?”

“Yên tâm đi, Tào quản gia, tiểu tử này còn quá trẻ, có thể xem được bao nhiêu sách vở y học? Không ngờ còn dám chạy lên bục giảng để giảng bài, hừ, thật sự không biết lượng sức mình!”

“Không sai, không sai, tên tiểu tử này, sợ là quyền điển tịch vĩ đại nhất trong lịch sử y học do Hàn quốc sáng tác Đông Y Bảo Giám còn chưa từng được đọc qua, không ngờ còn dám lên bục giảng bài!”

“Theo tôi thấy, chuyện hần đi nước Anh chữa bệnh cho nữ hoàng Elizabeth cũng chỉ là do bọn họ tự biên tự diễn mà thôi!”

Tào quản gia thỏa mãn gật đầu: “Ân, tốt, nếu như vậy phải xem biểu hiện của các vị rồi. Chỉ cần các vị có thể làm mất mũi hần quét rác, cậu Park nhất định sẽ không bạc đãi các vị. Không chỉ tài trợ kinh phí cho đại học Hàn y, còn có thể cho các vị món quà lớn. Cho nên mời các vị đừng làm cho cậu Park thất vọng!”

Những giáo thụ người Hàn này, vốn tiến hành giao lưu học thuật trong một thành thị tại tỉnh Thiên Nam. Thế nhưng hiện tại bọn họ đều theo mệnh lệnh chạy tới Ung Thành, chính vì ngày hôm nay làm cho Trương Văn Trọng mất hết mặt mũi. Lúc này, dưới lợi ích điều khiển, bọn họ vỗ ngực tỏ thái độ: “Yên tâm đi, Tào quản gia, chúng tôi nhất định sẽ làm tiểu tử này mất hết mặt mũi!”

Trong khoảng thời gian ngắn, mấy giáo thụ người Hàn đã chuẩn bị mài dao soàn soạt, chờ đợi hạ thủ đối với Trương Văn Trọng.

273. Chương 286: Đừng Làm Trở Ngại Chúng Ta Nghe Giảng Bài

Bọn hần chợt nghe được tiếng vỗ tay như sấm, không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên nhìn, trong ánh mắt lộ ra vẻ tò mò cường liệt.

Một nhân viên công tác đã sớm chờ ngay bên cạnh, lúc này bước nhanh tới bên người Trương Văn Trọng, đưa một microphone tùy thân giao vào trong tay hần, đồng thời cùng Tô Hiểu Hồng giúp hần đeo lên.

Sau khi thử xong hiệu quả âm thanh, Trương Văn Trọng mỉm cười nhìn xuống bên dưới nói: “Nói thật ra, tôi thực sự không ngờ hôm nay lại có nhiều người đến đây nghe tôi giảng bài. Tôi vốn tưởng rằng, có được một hai trăm người đến nghe giảng bài cũng đã quá tốt, nhưng không hề ngờ tới, mọi người lại đến đây đông đủ như vậy. Tôi cảm thấy rất ngoài ý muốn, rất kinh ngạc, cũng rất cao hứng. Đồng thời còn cảm thấy cảm động. Cho nên trước khi chính thức vào bài giảng, tôi phải nói một tiếng “cảm ơn” với mọi người.”

“Ba ba ba ba...” Tiếng vỗ tay vừa ngừng lại, lúc này lại vang vọng lên lần thứ hai, tiếng vỗ tay như tiếng sấm làm lỗ tai mọi người cũng thấy đau, nhưng bọn họ vẫn vỗ thật mạnh, bởi vì chỉ có như vậy mới biểu đạt được sự kích động trong lòng bọn họ.

Cho tới bây giờ chỉ có học sinh cảm ơn thầy cô giáo giảng bài, chưa từng có thầy cô giáo cảm ơn học sinh đến nghe bài giảng. Huống chi nhưng học sinh này đều xem Trương Văn Trọng như thần tượng, cho rằng hắn là mục tiêu cho bọn họ phấn đấu cùng học tập. Lúc này nghe được thần tượng nói hai chữ “cảm ơn”, bọn họ làm sao không kích động?

Tiếng vỗ tay kéo dài không thôi, cuối cùng Trương Văn Trọng phải giơ tay ngăn cản, hắn vừa cười vừa nói: “Được rồi, mọi người không nên vỗ tay nữa, bằng không bài giảng hôm nay không thể tiếp tục được rồi.”

Trong tiếng cười vang đầy thiện ý của các sinh viên, hắn cầm một viên phấn, xoay người lại viết lên bảng đen mấy chữ: “Âm Dương học thuyết” cùng “Ngũ Hành học thuyết”, tám chữ lớn vô cùng phiêu dật.

Ngón trỏ tay phải của Trương Văn Trọng nhẹ nhàng bắn ra, viên phấn thật chuẩn xác rơi xuống hộp, sau đó hắn chỉ lên tám chữ trên bảng, nói: “Trước đây tôi từng giảng qua Tinh Khí học thuyết, nếu như bạn học nào chưa nghe qua bài giảng đó, có thể xem lại trên online. Ngày hôm nay tôi sẽ không giảng lại nội dung hôm đó nữa. Bài hôm nay tôi giảng, vẫn là lý luận cơ sở Đông y. Có thể nói là hòn đá tảng của Đông y, chính là Âm Dương học thuyết cùng Ngũ Hành học thuyết.”

Khi Trương Văn Trọng bắt đầu giảng bài, vô luận là sinh viên ngồi bên trong hội trường hay bên ngoài, đều mở ra notebook, chuẩn bị ghi lại toàn bộ quá trình giảng bài của hắn. Ngoài ra, còn có không ít sinh viên lấy ra máy quay phim, hay thiết bị ghi âm để ghi lại buổi giảng của Trương Văn Trọng, để thuận tiện về sau đem ra ôn tập.

Vốn nhìn thấy tràng cảnh đổ xô đến hội trường để nghe giảng bài, mấy giáo thụ người Hàn còn tưởng rằng hắn sẽ truyền thụ nội dung cao thâm gì, cũng không có ngờ tới, hắn lại giảng lý luận cơ sở Đông y về Âm Dương học thuyết và Ngũ Hành học thuyết.

Mấy giáo thụ người Hàn không hèn mà cùng bĩu môi, vẻ mặt thần tình chẳng đáng cùng hèn mọn, đều nhỏ to thì thầm: “Tôi còn cho rằng hắn sẽ giảng về học thuyết cao thâm gì, nguyên lai chỉ là học thuyết cơ sở như Âm Dương học thuyết và Ngũ Hành học thuyết hay sao?”

“Thực sự là không ngờ, một khóa giảng cơ sở lý luận không ngờ cũng có thể hấp dẫn nhiều sinh viên chạy đến nghe giảng bài như vậy. Rốt cục bài giảng của tiểu tử này hay, hay nói Đông y của Trung Quốc đã xuống dốc tới tình trạng này, không có ai tinh thông cơ sở lý luận?”

“Jin Jiongri giáo thụ, ông am hiểu nhất về Âm Dương học thuyết, tìm tòi sai lầm của tiểu tử này toàn bộ phải nhờ vào ông rồi.”

“Đâu có, đâu có, Li Wanji giáo thụ, luận văn về Ngũ Hành học thuyết của ông quả thực là tối cao trên thế giới, cũng phải dựa vào ông hết đó.”

Mấy vị giáo thụ của đại học Seoul, từ ban đầu đối với Trương Văn Trọng chẳng đáng cùng hèn mọn, dần dần chuyển thành tự biên tự diễn khen lẫn nhau, thổi phồng bản thân trở thành danh y có y thuật cao minh nhất, đồng thời còn có trạng thái tin tưởng không chút nghi ngờ.

Lúc này, những vị giáo thụ Hàn quốc đang đem truyền thống tự biên tự diễn phát triển đến mức cao nhất.

Bất quá có một người ngoại lệ, đó chính là người đầu lĩnh của những giáo thụ người Hàn này, chính là giáo thụ thủ tịch Kim Tương Viên của đại học Seoul. Người này khoảng sáu mươi tuổi, đeo kính gọng đen, toàn thân tràn đầy khí chất nho nhã, từ nhỏ đi theo một vị bác sĩ Trung Quốc học tập y thuật, bởi vì được tiếp nhận sự giáo dục chuẩn mực, cho nên hắn cũng không bị nhiễm loại thói quen tự biên tự diễn như những người khác.

Khác với những kẻ tự cao khác, Kim Tương Viên đối với người Trung Quốc luôn có sự kính trọng chân chính. Theo hắn xem ra, Trung Quốc đất rộng đông dân, đồng thời Trung Quốc cũng là nơi ngọa hổ tàng long.

Lần này nếu như không phải do cổ đông lớn nhất của đại học Seoul là Nhạc Thiên tập đoàn đại thiếu gia Park tự mình hạ lệnh, nếu không phải lời hứa hẹn của Park quá mê người, hắn cũng sẽ không tham gia vào

chuyện vô duyên này. Hiện tại hẳn là chuyên gia y học nổi danh hiển hách tại Hàn quốc, vạn nhất bị té ngã dưới chân người thanh niên tên Trương Văn Trọng này, thì một đời anh danh của hẳn xem như phải trôi theo dòng nước.

Giờ khắc này, Kim Tương Viên tâm tình khẩn trương, nhìn những đồng bào kiêm đồng liêu của mình, không ngờ chẳng chịu phân biệt trường hợp bắt đầu tự biên tự diễn, hẳn nhiên không được lắc đầu, trong lòng thầm mắng một tiếng: “Ngu ngốc.” Sau đó nhướn mày, hướng mấy người Hàn quốc không chút khách khí nhỏ giọng quát lớn: “Được rồi, đừng tự thổi phồng lẫn nhau nữa, lẽ nào các anh không thấy buồn nôn sao? Trương Văn Trọng nói giảng bài về Âm Dương học thuyết cùng Ngũ Hành học thuyết cũng đã có nhiều sinh viên đến nghe giảng như vậy, điều này cũng đã nói lên bài giảng của hẳn cũng phải có chỗ độc đáo! Phải biết rằng, càng là thứ cơ sở, thì lại càng khó khăn giảng được. Đồng dạng, Âm Dương học thuyết cùng Ngũ Hành học thuyết, hai lý luận này tuy rằng đều thuộc về cơ sở lý luận Đông y, thế nhưng muốn đem nghiên cứu thấu triệt, cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Các anh hay nhất nên khởi tinh thần mà nghe, đừng vì tự thổi phồng mà làm lỡ chính sự!”

“Phải phải, Kim giáo thụ nói rất đúng.” Mấy giáo thụ đại học Seoul tuy bị mắng, nhưng bởi vì danh dự cùng địa vị đều thua xa Kim Tương Viên, cho nên cũng không dám cãi lại, chỉ đành thành thật thu liễm tâm thần, bắt đầu chăm chú lắng nghe Trương Văn Trọng giảng giải về Âm Dương học thuyết và Ngũ Hành học thuyết.

Cũng giống như lần trước giảng giải về Tinh Khí học thuyết, lần này Trương Văn Trọng giảng giải hai học thuyết này, cũng dùng nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, dẫn chứng phong phú để truyền thụ, hai môn lý luận cơ sở theo mọi người xem ra vô cùng tối nghĩa phức tạp, thậm chí còn tràn ngập màu sắc huyền bí, không ngờ qua lời giảng của hẳn lại thông tục dễ hiểu, lưu loát sinh động.

Những người đến nghe giảng, trong lòng đều cảm thấy hài lòng, thầm nghĩ Trương giáo thụ quả nhiên danh bất hư truyền, không ngờ có thể đem lý luận tri thức mà những thầy cô khác cảm thấy thật khó lý giải lẫn máy móc, lại giảng giải vô cùng lôi cuốn và ngoạn mục, làm cho người ta khắc sâu ấn tượng, lấy được lợi ích thật nhiều.

Ngô Thủ Chí bọn họ cũng nghe được không ngừng gật đầu, lời giảng của Trương Văn Trọng cũng làm cho họ có không ít cảm ngộ cùng lý giải mới, trong lòng thầm nhủ được lợi không ít.

Mấy giáo thụ người Hàn cũng cảm thấy kinh ngạc, chăm chú nghe lời giảng bài, lúc này bọn họ đã quên lời nhắc nhở của Tào quản gia, đồng dạng cũng quên mất họ vừa châm biếm Trương Văn Trọng, lúc này bọn họ đã hoàn toàn bị hấp dẫn.

Tào quản gia không hiểu tiếng Trung, cho nên cũng không biết Trương Văn Trọng nói gì, hẳn chỉ biết phải chấp hành theo ý của thiếu gia Park đã dặn. Vốn hẳn đang mong chờ nhóm người của Kim Tương Viên nhảy ra tìm kiếm sai lầm để làm Trương Văn Trọng mất hết mặt mũi, nhưng hẳn làm sao cũng không nghĩ đến, những giáo thụ Hàn quốc chẳng những không làm khó dễ Trương Văn Trọng, đồng thời còn lắng nghe thật nhập tâm, điều này làm hẳn vô cùng bất mãn, vội vã nhắc nhở: “Chư vị giáo thụ, lẽ nào mọi người đã quên lời dặn của cậu Park? Nhanh phá hẳn a!”

không nghĩ đến chính là những giáo thụ Hàn quốc đều quay mặt lại nhìn hẳn, quát: “Ồ ào cái gì, khó có dịp nghe bài giảng hay vậy, ông đừng gây thêm phiền phức cho chúng tôi!”

“Đúng, ông đừng trở ngại chúng tôi nghe khóa, có chuyện gì chờ chúng tôi nghe xong hãy nói!”

“Không ngờ hai loại học thuyết này cũng có thể giảng giải rõ ràng như vậy, thật khó tin tưởng!”

Đây...đây rốt cục là như thế nào?

Tào quản gia triệt để trọn tròn mắt, há to miệng, không nói ra được một lời nào.

.....

Sau buổi giảng khóa công khai, Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng đi ra khỏi đại học Ung Thành, những học sinh cùng người qua đường nhận ra hẳn đều hướng hẳn chào hỏi, mà hẳn cũng mỉm cười gật đầu đáp lại.

Đi một đoạn, Trương Văn Trọng cùng Tô Hiểu Hồng đều đi tới trạm xe bus công cộng bên ngoài vườn trường, một chiếc xe bus vừa trùng hợp ngừng ngay trạm, sau khi đưa Tô Hiểu Hồng lên xe, Trương Văn Trọng vẫn như ngày thường, đi bộ quay về tiểu khu Hoa Hàng hân ở trọ.

Khi đi tới cửa lớn của tiểu khu Hoa Hàng, Trương Văn Trọng cũng không vội vàng trực tiếp về nhà, mà xoay người đi về hướng tiệm cơm của Ông bá. Lại nói, đã sắp qua một tháng thời gian hân không có đến tiệm cơm của Ông bá, cũng không biết chuyện làm ăn hiện tại ra sao, vẫn còn đông khách như lúc trước hay không?

Từ cổng lớn của tiểu khu Hoa Hàng đến tiệm cơm Ông bá cũng chỉ đi thêm vài phút. Lúc này là thời điểm dùng cơm chiều, cho nên khi Trương Văn Trọng đi tới tiệm cơm, đã đông nghẹt khách. Tuy thời gian gấp gáp, Ông bá đã mở rộng thêm hai vách tiệm để mở rộng thêm quy mô của tiệm cơm ra gấp đôi, nhưng không gian vẫn không đủ cho khách ngồi. Ngoại trừ bên trong kín khách, ở bên ngoài còn không ít khách đang ngồi đợi đến lượt mình có bàn trống để vào ăn cơm. Ngoài ra, còn rất nhiều người bởi vì không có chỗ ngồi, cho nên cũng trực tiếp mua về nhà dùng.

Nhìn thấy tình huống như vậy, Trương Văn Trọng cũng vui vẻ dùm Ông bá đồng thời hân cũng nhin không được lắc đầu cười khổ, âm thầm nói: “Theo tình huống này, hôm nay mình muốn nếm thử thức ăn của Ông bá xem như không còn cơ hội rồi. Mà thôi, mình đi siêu thị mua chút thức ăn, về nhà tự nấu vậy.” Ngay khi Trương Văn Trọng muốn xoay người rời đi, Ông Đình chợt nhìn thấy hân, vội vàng nhìn vào phòng bếp kêu lên: “Cha, Trương giáo thụ tới.”

“Trương giáo thụ nào?” Ông bá đang bận túi bụi trong phòng bếp, nghe được con gái nói, hân cũng không ngẩng đầu lên, chỉ hỏi một câu.

Ông Đình nhìn thấy Trương Văn Trọng đã xoay người chuẩn bị rời đi, nhất thời có chút nóng nảy nói: “Còn Trương giáo thụ nào nữa chứ? Chính là Trương Văn Trọng Trương giáo thụ nha! Ai nha, sao hân lại muốn đi vậy?” Nàng chạy nhanh ra khỏi tiệm cơm, truy theo Trương Văn Trọng, lại hô to: “Trương giáo thụ, chờ một chút, đừng đi vội.”

“Cái gì? Tiểu Trương tới?” Ông bá lúc này mới biết Trương giáo thụ trong miệng con gái lại là ai, cũng không quan tâm việc làm thức ăn, đưa qua cho một người đầu bếp mới mời tới, liền chạy theo sau Ông Đình ra khỏi tiệm cơm.

Nghe phía sau có người gọi mình, Trương Văn Trọng ngừng chân xoay người lại, vừa lúc nhìn thấy Ông Đình đang đeo tạp dề chạy tới chỗ hân. Cũng không biết có phải chạy quá vội, hay do tâm tình kích động, gương mặt của nàng đỏ bừng.

Chạy tới trước người Trương Văn Trọng, Ông Đình dừng chân lại thở hổn hển nói: “Trương giáo thụ, anh tới ăn cơm sao? Sao còn chưa ăn lại bỏ đi?”

Lúc này Ông bá cũng chạy tới, vừa thấy Trương Văn Trọng liền nở nụ cười, nói: “Tiểu Trương, trong khoảng thời gian này cậu thật quá nổi tiếng. Thực sự không ngờ, y thuật của cậu lại lợi hại như vậy, có thể được mời đến Anh quốc trị bệnh cho nữ hoàng Anh. Ai, tôi nói tiểu Trương, thức ăn Anh quốc cậu ăn ngán rồi chưa? Có ngon bằng thức ăn Trung Quốc chúng ta không?”

Trương Văn Trọng cười đáp: “Đừng nhắc nữa, cháu nghĩ cơm Tây thật đúng là còn kém món ăn Trung Quốc chúng ta. Cho dù ăn vặt ven đường cũng còn dễ ăn hơn cơm Tây nhiều lắm.”

“Ha ha, những lời này của cậu làm tôi nghe rất thích.” Ông Bá nhất thời cười ha ha, theo sau lại giả vờ nén giận nói: “Tiểu Trương, lúc này đi đến trước cửa tiệm của ta, làm sao còn xoay người rời đi thế? Chẳng lẽ hiện giờ trù nghệ của Ông Bá ta, đã không còn lọt vào trong pháp nhãn của cậu rồi nữa hay sao?”

“Không phải vậy đâu! Bác đừng nói vậy mà oan cho cháu. Những món ăn bác làm đều là đặc sản bình dân, mùi vị đậm chất quen thuộc.” Trương Văn Trọng giải thích nói: “Cháu thấy trong quán đông khách quá. Đường như hết cả bàn ngồi mất rồi...cho nên...”

Ông Bá lập tức cắt ngang lời của Trương Văn Trọng, kéo hân vào bên trong quán cơm, nói: “Cho dù hôm nay có đông khách hơn nữa, nhất định vẫn sẽ chờ lại một bàn cho cậu mà. Đi..đi....gần đây ta mới sáng chế ra vài món đặc biệt, đúng lúc cậu có thể nếm thử.”

Đi vào bên trong quán cơm, Ông Bá đề Trương Văn Trọng ngồi xuống ghế, cười nói: “Tiểu Trương, cậu ngồi ở đây chờ một lát. Tôi liền đi chuẩn bị vài món, mang ra cho cậu nếm thử.”

Sau đó Ông Bá liền xoay người đi vào trong phòng bếp.

Còn Ông Đình lại nhỏ giọng hỏi han: “Trương giáo thụ, chiếc bàn này cha tôi một mực giữ riêng cho anh đó. Vô luận đông khách cỡ nào, đều không cho ngồi, chỉ sợ lúc anh đến không có bàn ngồi thôi. Anh còn nhớ không? Trước kia, mỗi lần anh tới ăn cơm đều ngồi ở chiếc bàn này mà.”

“Ừm, đúng rồi!” Trương Văn Trọng cảm thán, tự đáy lòng nói: “Cám ơn Ông Bá.”

Ông Đình vội vàng nói: “Cám ơn gì chứ? Nếu không có Trương giáo thụ hỗ trợ, cả nhà chúng tôi chẳng biết sẽ như thế nào ah!”

Chẳng qua bao lâu sau, Ông Bá cùng Ông Đình liền đích thân đưa thức ăn lên, bày biện ra khắp mặt bàn. Mùi thơm nóng hổi phảng phất cuộn vào trong mũi của Trương Văn Trọng.

“Nếm thử vài món ta mới sáng chế ra đi! Rồi cấp cho ta một chút ý kiến đánh giá.” Ông Bá một bên lau tay vào tạp giẻ, một bên cười ha hả nói.

“Dạ.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp ứng, giờ đưa lên chuẩn bị gấp đĩa rau.

Nhưng...ngay lúc này, bất thành linh hấn lại cảm nhận được, có một cỗ linh khí bạc nhược dao động ở trong quán cơm.

Tuy linh khí ở trong trời đất biến hóa muôn hình vạn dạng, nhưng cỗ linh khí dao động xung quanh quán cơm của Ông Bá lại không hề bình thường. Trương Văn Trọng đã tiến nhập vào Dưỡng Khí Cảnh, rất nhanh liền đoán ra, cỗ linh khí này là do người khác thao túng.

“Rốt cuộc là ai thao túng cỗ linh khí này? Mục đích của kẻ đó là cái gì?” Trương Văn Trọng khẽ cau mày, ở trong lòng trầm nghĩ.

274. Chương 287: Hàng Thuật Trong Tiệm Cơm

Nhìn thấy Trương Văn Trọng nhíu mày, cha con Ông bá nhất thời liền khẩn trương lên, Ông bá càng thấp thỏm bất an hỏi: “Làm sao vậy tiểu Trương, vì sao cậu nhíu mày? Chẳng lẽ mấy món ăn này không hợp khẩu vị của cậu? Nhưng cậu còn chưa ăn...”

Trương Văn Trọng tự nhiên sẽ không đem sự thật nói cho Ông bá và Ông Đình, hấn tìm một lý do, cười che giấu nói: “Ông bá, bác hiểu lầm rồi, cháu nhíu mày cũng không phải vì mấy món ăn không hợp khẩu vị, mà bởi vì cháu đang suy nghĩ mỗi lần đến chỗ bác đầu được ăn thức ăn thật ngon, đều làm cho miệng cháu sinh hư, hiện tại cháu ăn món ăn ở tiệm cơm khác đều cảm thấy thật khó nuốt xuống. Nếu như vậy sau này thật không biết làm sao mới tốt.”

Sự thấp thỏm trong lòng Ông bá nhất thời biến mất sạch sẽ, ha ha cười lớn nói: “Tôi còn nghĩ cậu vì chuyện gì mà nhíu mày, nguyên lại chính là vì chuyện này sao? Chuyện này dễ làm thôi, sau này một ngày ba bữa cơm cậu đều đến đây ăn, không phải được rồi sao?”

“Như vậy thật quá làm phiền Ông bá.” Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói, vươn đưa gấp một miếng thức ăn bỏ vào miệng thưởng thức, tán thán tự đáy lòng: “Ấn, ăn ngon, vừa mềm mại lại ngọt ngào, thực sự là không tệ. Ông bá, không nghĩ tới gần một tháng không gặp, tài nấu bếp của bác đã đề thăng không ít.”

Nhìn Trương Văn Trọng ăn ngon lành, Ông bá cảm thấy vừa kiêu ngạo lại cao hứng, cười ha hả nói: “Nếu ăn ngon, vậy cậu ăn nhiều thêm một chút đi.”

“Dạ được.” Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Ông bá, bác cũng đừng đứng mãi ở đây nói chuyện với cháu, bác cứ làm việc của mình đi.”

“Được rồi, tôi cũng không khách khí với cậu nữa, cậu từ từ ăn, có gì cần cứ nói với tôi.” Lúc này Ông bá thật sự bề bộn nhiều việc, sau khi nói những lời này, hấn lập tức xoay người đi vào phòng bếp, tiếp tục bận rộn.

Ông bá vừa đi, Ông Đình cũng ngại ngần không dám tiếp tục ở lại bên người Trương Văn Trọng, nàng cười khê nói: “Từ từ ăn, có gì cần cứ gọi.” Sau đó lại tiếp tục bận rộn trong tiệm cơm. Nhưng ánh mắt của nàng vẫn thường thường nhìn về phía Trương Văn Trọng.

Đợi Ông bá và Ông Đình vừa đi, Trương Văn Trọng đưa tay vỗ nhẹ lên Tam Túc Ô trên vai hắn. Tam Túc Ô hiểu được tâm tư của hắn, tử mĩ nhận rõ linh khí biến hóa quỷ dị quanh thân, sau đó vỗ cánh bay ra khỏi tiệm cơm, dung nhập vào trong màn đêm đen kịt, dùng tốc độ cực nhanh hướng về đầu nguồn dẫn dắt linh khí biến hóa thất thường bay nhanh đi.

Ông Đình trùng hợp nhìn thấy một màn này, nàng vô ý thức nói: “Trương giáo thụ, con chim của anh...” Vừa mới nói ra miệng, nàng chợt nhận ra không thích hợp, gương mặt chợt đỏ bừng, cả người cũng xấu hổ không biết nên im lặng, hay tiếp tục hỏi tiếp. Trương Văn Trọng lại không nghe ra có chỗ nào không thích hợp trong câu nói, hắn vừa cười vừa đáp: “À, không có việc gì, con chim của tôi bay ra ngoài tìm thức ăn thôi.”

Nghe Trương Văn Trọng trả lời, Ông Đình càng thêm đỏ mặt, ấp úng vài câu, vội vã chạy sang chỗ khác.

Tuy rằng hiếu kỳ vì sao nàng lại có phản ứng như vậy, nhưng Trương Văn Trọng cũng không có tâm tình miệt mài hỏi han, hắn híp mắt lại suy nghĩ, cảm thụ linh khí biến hóa chung quanh, muốn nhìn xem người điều khiển linh khí đến tột cùng là muốn làm gì.

Trương Văn Trọng rất nhanh liền phán đoán ra mục đích của đối phương, sắc mặt nhất thời liền trầm xuống, mày kiếm nhíu lên, thầm nghĩ: “Đến tột cùng là ai ác độc như vậy, không ngờ thi triển Hàng Thuật bên trong tiệm cơm của Ông bá? Những linh khí này dưới tác dụng của Hàng Thuật, đã hóa thành độc được trí mạng. Đồng thời sẽ dung nhập vào trong thức ăn nước uống. Một khi người nào ăn vào trong bụng, không tới nửa giờ sẽ gặp phải nôn mửa cùng tiêu chảy giống như bị ngộ độc thức ăn, hơn nữa bệnh trạng này dựa vào cách trị liệu ngộ độc thức ăn hoàn toàn vô dụng, cuối cùng những người ăn uống tại tiệm cơm Ông bá đều sẽ vì nôn mửa tiêu chảy quá độ mà hao tổn thân thể nghiêm trọng nguy hiểm tính mạng...”

Trương Văn Trọng vốn muốn thúc đẩy chân nguyên cướp đoạt quyền điều khiển linh khí tại nơi này, làm Hàng Thuật của đối phương triệt để mất đi hiệu lực. Nhưng hắn nghĩ lại, người này nếu có thể nhiều qua pháp khí hắn bố trí bên trong tiệm cơm để mạnh mẽ thi triển Hàng Thuật, đã nói rõ tu vi về phương diện Hàng Thuật của hắn cũng không thấp, nói không chừng một thân tu vi của hắn còn muốn cao hơn cả tên dân tăng hái hoa lần trước Trương Văn Trọng đã gặp. Dưới tình huống như vậy, tuy rằng Trương Văn Trọng có thể dùng chân nguyên bản thân cản trở đối phương thi triển Hàng Thuật, nhưng làm như vậy sẽ đập cỏ động rắn, làm đối phương thành công lẫn trốn trước khi bị Tam Túc Ô tìm đến.

Người thi triển Hàng Thuật ác độc như vậy, nếu như lần này cho hắn chạy trốn, như vậy ngày sau hắn sẽ càng thêm cẩn thận, tiềm tàng ẩn giấu từ nơi bí mật thi triển các loại tà thuật Đông Nam Á như Hàng Thuật. Dù Trương Văn Trọng có thể ứng phó những tà thuật này, nhưng cũng không có khả năng ngày nào cũng phải canh chừng tại đây.

Cho nên trải qua một phen suy tư, Trương Văn Trọng quyết định không đập cỏ động rắn, chỉ ít trước khi Tam Túc Ô thành công tìm được tung tích của hắn, không thể cho hắn biết mình đã phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Thế nhưng cũng không thể mặc kệ cho Hàng Thuật hoành hành. Lúc này người dùng cơm trong tiệm của Ông bá đã sắp lên tới một trăm người, nếu như bỏ mặc, để cho một trăm người khách này trúng Hàng Thuật bị phát tác, tạo thành ảnh hưởng sẽ cực lớn, vô cùng ác liệt, gia đình Ông bá thậm chí sẽ bị bắt giữ, nói không chừng có thể vì vậy mà mất cả tính mạng.

Phải nghĩ ra một cách không kinh động người thi triển Hàng Thuật nhưng có thể hóa giải kịch độc của Hàng Thuật mới xong! Trương Văn Trọng hơi nhíu mày, trong lòng suy nghĩ rất nhanh. Khi ánh mắt hắn rơi xuống chén canh củ cải xương bò trên bàn, trong lòng bỗng nhiên khê động, nhất thời chợt có một cách, vội vàng gọi Ông Đình, phân phó: “Ông Đình, giúp tôi gọi cha cô ra dùm một chút.”

“Được.” Ông Đình nhu thuận lên tiếng, tuy rằng nàng hiếu kỳ Trương Văn Trọng gọi cha nàng ra có việc gì, nhưng nàng cũng không hỏi nhiều, mà nhanh xoay người đi vào phòng bếp gọi Ông bá ra ngoài.

Uông bá đi tới trước người Trương Văn Trọng, nhìn thấy hắn không động tới thức ăn, không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Làm sao vậy tiểu Trương, lẽ nào mấy món này không hợp khẩu vị?”

Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Sao lại vậy? Mấy món ăn này rất tuyệt, cháu đều rất thích. Chỉ là cháu muốn hỏi thăm, canh củ cải xương bò còn nhiều không?”

Uông bá hồi đáp: “Còn a, còn nhiều, thế nào, cậu muốn uống thêm sao?”

“Cháu không uống được nhiều như vậy, một chén cũng đủ rồi.” Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Cháu chỉ muốn đưa một kiến nghị cho Uông bá, nếu như canh củ cải còn nhiều, không ngại tặng cho mỗi người khách một chén. Có tục ngữ nói rất tốt: “Đông ăn củ cải hè ăn gừng, không nhọc bác sĩ khai phương thuốc.” Mùa đông ăn củ cải không chỉ có thể bồi bổ nguyên khí, còn có thể giữ ấm phòng lạnh, trong ngoài ấm áp, nhất là phối hợp canh xương bò, càng khu hàn phòng bệnh.”

Uông bá cũng là một người thiện lương rộng lượng, khi nghe xong câu nói của Trương Văn Trọng, lập tức nói theo: “Được, làm theo lời của tiểu Trương, tặng cho mỗi vị khách một chén canh tôi nấu, xem như đáp tạ bọn họ gần đây luôn chiếu cố cho chúng ta.”

Uông bá nói được thì làm được, lập tức cho người bưng canh củ cải nóng hổi đem ra, đặt lên từng bàn ăn, đồng thời còn giải thích rõ ràng, chén canh tặng miễn phí, lại còn nói những chỗ tốt theo lời Trương Văn Trọng, giảng thuật cho các vị khách nghe qua một lần.

Những thực khách quen trong tiệm này, đều từng nghe qua danh tiếng của Trương Văn Trọng, biết hắn là bác sĩ nổi danh nhất hiện nay, mà hiện tại mọi người luôn quan tâm vấn đề bảo dưỡng thân thể khỏe mạnh, cho nên khi nghe nói những chỗ tốt nhiều như vậy, bọn họ liên tục cảm tạ, cũng đều lấy muỗng uống hết những chén canh thật ngon miệng kia. Thậm chí có những người bình thường không thích ăn canh, cũng toàn bộ uống theo sau khi nghe xong những chỗ tốt như lời giải thích.

Thấy tất cả mọi người đều uống canh xong, trái tim Trương Văn Trọng cũng thả lỏng xuống tới.

Nguyên lai, Trương Văn Trọng đem chân nguyên của mình rải vào trong nồi canh, đợi khi những vị khách uống vào miệng, chân nguyên cũng sẽ vào trong thân thể bọn họ, giúp bọn họ hóa giải kịch độc của Hàng Thuật.

Bởi vì trực tiếp tiến nhập vào thân thể con người để hóa giải kịch độc trong Hàng Thuật, mà không phải trực tiếp làm ảnh hưởng linh khí để cản trở Hàng Thuật, cho nên cũng sẽ không bị người thi triển Hàng Thuật phát hiện. Kể từ đó, cũng như Trương Văn Trọng mong muốn, không kinh động người thi triển Hàng Thuật mà vẫn hóa giải được kịch độc của Hàng Thuật.

Đồng thời Trương Văn Trọng cũng không lo lắng người thi triển Hàng Thuật sẽ biết được những gì mình đã làm. Bởi vì hắn đặt một pháp khí phòng ngự trong tiệm cơm, bất luận có ai có địch ý với tiệm cơm xuất hiện, nó đều hướng Trương Văn Trọng cảnh báo.

Người thi triển Hàng Thuật tuy có thể dựa vào phương pháp đặc thù, để Hàng Thuật vòng qua pháp khí phòng ngự, thi triển vào trong tiệm cơm. Nhưng bản thân hắn và đồng bọn cũng không có cách nào nhiều qua sự thám sát của pháp khí, tự mình chạy đến tiệm cơm để tìm hiểu tình huống. Tối đa bọn hắn chỉ có thể ở phía nhà đối diện để rình xem tình huống nơi này mà thôi. Kiểu rình mò như vậy cũng không phát hiện được bên trong tiệm cơm đã xảy ra chuyện gì.

Ngay khi khách nhân trong tiệm cơm đã uống xong canh củ cải xương bò ẩn chứa chân nguyên, Trương Văn Trọng cũng ăn xong mấy món ăn do Uông bá tỉ mỉ làm ra, Tam Túc Ô phụ trách sưu tầm hành tung của người thi triển Hàng Thuật cũng rất cực truyền lại tin tức: Nó đã tìm được hành tung của người thi triển Hàng Thuật!

275. Chương 288+289: Một Đường Bảo Táp

“Tốt lắm, cuối cùng cũng tìm được người.” Vùng lông mày Trương Văn Trọng hơi nhướng lên, trong lòng thầm nghĩ, hắn buông đôi đũa trong tay xuống, đứng dậy định chuẩn bị rời khỏi tiệm cơm đi tới chỗ người thi triển Hàng Thuật, thừa dịp hắn chưa phát giác hành tung đã bại lộ, lập tức giải quyết hắn!

Nhìn thấy Trương Văn Trọng đứng lên, Uông Đình vội vã bước nhanh tới trước người hắn, ân cần dò hỏi: “Trương giáo thụ, anh ăn xong rồi sao, phải đi ư?”

Trương Văn Trọng cười đáp: “Phải, tôi ăn xong rồi, trùng hợp nhớ ra có chuyện quan trọng phải làm, cho nên phải đi. À, tiền cơm tôi đã đặt trên bàn, cũng không biết có đủ hay không, nếu như thiếu lần sau tôi đến tôi sẽ trả.”

Vừa nghe câu nói của Trương Văn Trọng, Uông Đình nóng nảy, vội vã nhặt tiền trên bàn nhét về tay hắn, đồng thời liên thanh nói: “Không được, không được. Trương giáo thụ ăn cơm ở đây sao có thể trả tiền chứ? Anh là đại cổ đông của tiệm cơm này, đến nhà mình ăn cơm, sao lại có chuyện phải trả tiền? Hơn nữa từ khi tiệm cơm khai trương lại tới nay, anh vẫn còn chưa chịu lấy tiền lãi được chia. Anh chờ một chút, tôi đến gọi cha tôi, ông ấy đã chuẩn bị sẵn tiền cho anh, chỉ chờ anh tùy lúc tới lấy.” Nói xong Uông Đình xoay người đi vào phòng bếp.

Trương Văn Trọng biết, nếu để Uông Đình gọi Uông bá đi ra, như vậy sẽ làm lỡ thời gian nhiều hơn, nói không chừng để kẻ thi triển Hàng Thuật nhận ra sự dị dạng lập tức bỏ trốn, nên hắn vội vã ngăn cản nói: “Uông Đình, lúc này cha cô đang bận rộn, cũng đừng làm phiền ông ấy. Dù sao tôi gần đây cũng không thiếu tiền, số tiền đó coi như đặt chỗ này. Chờ khi nào tôi cần tiền, sẽ đến lấy. Lúc này tôi có việc gấp phải đi xử lý, cô thay tôi nói với cha cô một tiếng, tối nay mấy món ăn ông làm rất ngon, giúp tôi cảm ơn ông ấy.” Dứt lời, không cho Uông Đình cơ hội phản ứng, hắn đi nhanh ra khỏi tiệm cơm. Uông Đình vốn còn muốn nói gì đó, nhưng thấy Trương Văn Trọng đã đi ra khỏi tiệm, nàng muốn chạy theo, lại bị khách trong tiệm gọi lại, cuối cùng đành bỏ qua không đuổi theo.

Đi ra khỏi tiệm cơm, Trương Văn Trọng nhìn quanh, lúc này khoảng bảy tám giờ tối, tuy rằng sắc trời đã tối hẳn, đồng thời còn có gió lạnh thổi mạnh, nhưng người qua đường vẫn không ít. Ở tình hình này, hắn muốn buông thả tốc độ chạy nhanh tới chỗ kẻ thi triển Hàng Thuật không thể nghi ngờ là chuyện không thực tế.

Sau thoáng trầm ngâm, Trương Văn Trọng liền có chủ ý, hắn bước nhanh đến bên trạm đón xe, đưa tay ngăn cản một chiếc taxi, nhưng cũng không ngồi vào trong, chỉ dùng một loại thanh âm có vận luật nói với tài xế taxi: “Ngồi vào bên ghế kia, để cho tôi lái.”

Yêu cầu này không thể nghi ngờ là quá mức vô lý, dựa theo tình huống bình thường, tài xế taxi không chỉ cự tuyệt, thậm chí còn có khả năng mắng một câu “Bệnh tâm thần”. Nhưng không hiểu sao trong lòng tài xế taxi có cảm giác mơ hồ, hắn vô ý thức nghĩ hắn nên làm theo lời của Trương Văn Trọng, cho nên không hề cự tuyệt, trái lại còn gật đầu, đáp: “Được.” Sau đó thật sự ngồi qua bên cạnh.

Đây chính là do nguyên nhân Trương Văn Trọng thi triển Chúc Do Thuật sản sinh ra hiệu quả!

Trương Văn Trọng lập tức mở cửa xe, ngồi vào ghế lái, nhấn mạnh chân ga, rất nhanh đã đưa xe tăng lên tốc độ cực hạn, một đường nhanh như điện chớp hướng chỗ ẩn thân của kẻ thi triển Hàng Thuật lao đi.

Đối với Trương Văn Trọng mà nói, lái xe với tốc độ cao căn bản không phải là việc gì khó, tuy rằng lúc này xe cộ trên đường rất nhiều, nhưng hắn vẫn có thể duy trì tốc độ cực nhanh xuyên toa trong dòng xe cộ, kỹ thuật siêu cường khiến cho người ta nhìn thấy mà tròn mắt há hốc.

Mà loại tràng cảnh chỉ có thể nhìn thấy trong phim điện ảnh này tự nhiên cũng không thể tránh được sự chú ý của người bên ngoài, vô luận là người đi đường hay những chiếc xe khác, đều mở to mắt khiếp sợ nhìn chiếc taxi lao qua như bay mà không ngừng nghị luận.

Có người cảm khái nói: “Trước đây trên internet luôn nhìn thấy tài xế taxi bên Mỹ lợi hại cỡ nào, hiện tại mới biết tài xế taxi của chúng ta cũng không thua kém bọn họ. Nhìn xem người kia, trong dòng xe cộ như vậy mà cũng dám chạy nhanh như thế, quả thực là quá kích thích!”

“Kỹ thuật của người này thật lợi hại, tốc độ nhanh như vậy không ngờ có thể xuyên toa giữa dòng xe cộ đông đúc vẫn như thường, kỹ thuật này nếu tham gia đua xe, cũng là dư dả phải không?”

“Nếu sau này có cơ hội, tôi cũng phải ngồi xe của tài xế đó, đây khẳng định còn kích thích hơn ngồi xe vượt núi!”

Cũng có người nghi vấn suy đoán:

“Ta khao, đường nhiều xe như vậy, nhiều người như vậy, tài xế này còn dám chạy nhanh như vậy, lẽ nào hần không sợ gặp phải chuyện không may sao?”

“Anh có bao giờ thấy tài xế taxi không lái xe nhanh không? Chỉ là người này lái nhanh hơn chút thôi! Nhưng nói thì nói, tốc độ kiểu như vậy, chỉ sợ tài xế này là nhân vật có bối cảnh nha?”

“Các anh biết gì? Biết cha của hần là ai không? Cha hần là Lý Vồng, thế nào, bị dọa sợ chưa?”

Trương Văn Trọng đang lái xe với tốc độ như bay, tự nhiên không biết chuyện họ nghị luận, dù nghe thấy được, hần cũng chỉ cười, nếu tình huống hiện tại không phải gấp gáp, hần cũng sẽ không làm ra chuyện khiến cho người ta chú ý như vậy. May mắn không ai biết hần lái xe, chỉ nghĩ là một tài xế bưu hần mà thôi.

Tuy rằng qua Tam Túc Ô, Trương Văn Trọng biết được chỗ ẩn thân của người thi triển Hàng Thuật, nhưng hần cũng không trực tiếp lái xe thẳng đến nơi đó. Để tránh đập cổ động rần, khi hần đến ngay đầu phố, liền quẹo vào một con đường vắng người, sau đó lấy một xấp tiền đưa cho tài xế taxi.

Vừa rồi hần lái xe quá nhanh, dọc đường vượt đèn đỏ, chắc chắn đã bị chụp ảnh, nên hần đưa xấp tiền lớn cho tài xế, xem như đền tiền phạt.

Trương Văn Trọng xuống xe, dùng thanh âm thôi miên nói với tài xế: “Anh chưa từng gặp qua tôi, hôm nay sợ dĩ anh phải chạy nhanh như vậy là vì phải đưa một người phụ nữ sắp sinh vào bệnh viện.”

Tài xế taxi mở mịt gập đầu, trong miệng không ngừng thì thào lời của Trương Văn Trọng vừa nói: “Đúng, tôi không gặp qua anh, tôi chạy nhanh như vậy là vì muốn đưa một phụ nữ sắp sinh vào bệnh viện...”

Thẳng đến khi thân ảnh Trương Văn Trọng hoàn toàn biến mất trong đêm đen, tài xế taxi mới khôi phục lại bình thường, sau khi lắc mạnh đầu, hần khởi động xe lái đi, bắt đầu như ngày xưa tiếp tục đón khách.

Đoạn đường hai con phố đối với Trương Văn Trọng cũng không đáng gì, hần rất nhanh đã đến ngoài cửa lớn của khu nhà trọ nơi người thi triển Hàng Thuật ẩn thân.

Trương Văn Trọng vừa đến đây, Tam Túc Ô đã sớm chờ nơi này, từ trên cột đèn bay xuống, hạ lên đầu vai hần. Ghé mỏ sát tai hần, dùng thanh âm chỉ có hần nghe được nói: “Chủ nhân, tên thi triển Hàng Thuật kia đang ở lầu mười bảy khu nhà này.”

“Àn.” Trương Văn Trọng gập đầu, biểu thị mình đã biết. Sau đó liền cất bước đi vào trong khu nhà.

Vừa đi tới cửa, đã bị nhân viên bảo an ngăn cản lại: “Xin lỗi tiên sinh, đây là nơi ở tư nhân, không cho tùy tiện vào.”

Trương Văn Trọng không chút hoang mang, mỉm cười nói: “Tôi cũng ở đây mà, lẽ nào anh không nhận ra tôi sao? Nhìn kỹ lại xem.” Hần lại thi triển Chúc Do Thuật lần nữa.

Nhân viên bảo an tuy rằng cường tráng, nhưng vẫn không thể chống đối được Chúc Do Thuật do Trương Văn Trọng thi triển. Nhất thời bị hần mê hoặc tâm hồn, vô ý thức tin theo lời hần nói, cho rằng hần đích xác là người ở trong tòa nhà này, vội vàng tạ lỗi: “A, rất xin lỗi, tôi vừa mới đến làm nên không nhận ra anh, xin lỗi.”

“Không sao, tôi không trách anh, anh chỉ làm việc của mình thôi.” Trương Văn Trọng mỉm cười nói, sau đó cất bước đi vào thang máy, thang máy trực tiếp lên thẳng lầu mười bốn.

Nhìn hai dãy phòng trên lầu mười bốn, Trương Văn Trọng nhìn Tam Túc Ô trầm giọng dò hỏi: “Người nọ đang ở trong phòng nào?”

Tam Túc Ô lập tức vỗ cánh bay lên, ngừng lại ngay trước một cửa phòng ngay bên góc trái.

Trương Văn Trọng đi tới ngay trước cửa phòng, lập tức ngửi được mùi máu tươi cùng mùi xác chết thối rữa nhàn nhạt phát ra từ bên trong nhà, loại mùi này, chính là mùi vị của người tu luyện Hàng Thuật vùng Đông Nam Á. Tuy rằng người bình thường ngửi không được mùi vị này, nhưng người tu chân đều có thể ngửi ra được.

Trương Văn Trọng nhìn Tam Túc Ô làm ra thủ thế như chiếu theo kế hoạch hành sự, Tam Túc Ô lập tức vỗ cánh bay ra khỏi tầng lầu.

Trương Văn Trọng giơ tay lên gõ lên cửa: “Bang phanh phanh...”

276. Chương 290+291: Hàng Thuật Sư A Mông Thái

Căn phòng này khoảng tám mươi mét vuông, bên trong toàn bộ đều được trang trí bằng nhân hiệu thượng đẳng, bất quá đại bộ phận dụng cụ đều là màu hồng, phơi bày ra chân khí nữ tính nồng đậm.

Giờ phút này bên trong căn phòng nhỏ đang có năm người bốn nam một nữ tụ tập. Hai người đàn ông đứng tuổi trong đó đều là ông chủ của Dược Thiện Phường nhất phẩm, tuy mặt chó hình người nhưng quần áo chưng diện, thật sự phải nói là có phong phạm của nhân sĩ thành công trên thương trường.

Ngoài ra, còn có một gã nam tử người Đông Nam Á, hần chưng diện trường bào màu xám nhạt cũ kĩ, cánh tay chằng chịt vết sẹo đang nắm lấy một thanh chủy thủ màu đỏ sậm, tay còn lại thì bưng một chiếc chén nhỏ, bên trong chứa đầy độc vật như, rết, bọ cạp, nhện, ếch....

Tại trước mặt gã người Đông Nam Á này, bày biện một chiếc bàn án mang phong cách cổ xưa, trên bàn có hai ngọn nến dầu đang bốc cháy ngùn ngụt, tản mát ra mùi hôi thối của xác chết. Tiếp đó là một chiếc đầu lâu khô ngâm ở trong bát máu đen, xếp ngay chính giữa bàn án.

Thỉnh thoảng gã người Đông Nam Á vung chủy thủ đâm xuống chiếc bát độc vật trong tay, chích vài con độc vật ném vào bát máu đen ngâm đầu lâu khô, để cho đầu lâu ăn mòn những con độc vật kia, chớp mắt hóa chúng thành một lượng máu đen ở trong chiếc bát.

Chứng kiến hành động này của gã người Đông Nam Á, ba nam một nữ khác sắc mặt đều trở nên trắng bệch, trong lòng sớm đã dâng lên một loại cảm giác ớn lạnh mãnh liệt. Nhất là nữ tử xinh đẹp, niên kỷ ước chừng khoảng hai mươi bốn tuổi kia, nàng không chỉ dùng khăn tay ướt bịt mũi, thậm chí hai chân cũng đã bắt đầu run rẩy lên, xem biểu hiện của nàng, hiển nhiên chính là vì sợ hãi mà sinh ra.

Nữ tử hung hăng rúc vào trong lòng Đào Ba ca, hít thở một phen, làm nũng nói: “Anh yêu, gã người Đông Nam Á này, đến tốt cùng là đang làm cái gì trong phòng của chúng ta vậy? Vừa rước đầu lâu, vừa rước trùng độc thật đúng là muốn dọa người ta chết khiếp ah! Ai nha, chẳng lẽ hắn đang thi triển tà thuật gì đó sao? Không...không...anh yêu, nơi này chính là căn phòng nhỏ ẩm áp của hai người chúng ta, hắn thi triển tà thuật gì đó, ngày sau làm sao em còn dám ở lại đây một mình nữa ạ?”

Đào Ba ca kiềm chế cơn buồn nôn trong lòng, cố chấp cười nói: “Không sao hết, bảo bối của anh. Chờ đại sư A Mông Thái thi triển xong nghi thức trận pháp này, anh sẽ mời công ty xây dựng tốt nhất Ung Thành, đến sửa chữa trang trí lại cả căn phòng này. Hơn thế nữa, anh nhất định sẽ mua tặng cái túi da thời trang mà em yêu thích.”

“Wow, thật sao anh yêu! Em biết anh chính là người đàn ông vĩ đại nhất trên đời nha!” Nhất thời nữ tử vui mừng quá đỗi, cư nhiên lại không hề e dè mùi xú khí trong phòng nữa, buông chiếc khăn tay bịt mũi ra, chu cái miệng nhỏ nhắn hôn lên trên mặt Đào Ba ca. Theo sau không khỏi tò mò hỏi: “Nhưng nè, tại sao không thi triển nghi thức trận pháp ở nơi khác đây? Không phải anh còn mấy căn hộ tại Ung Thành nữa sao? Như thế nào không làm ở đó?”

Gã người Đông Nam Á kêu là A Mông Thái lúc này chợt ngoảnh mặt nhìn lại phía sau, dùng ánh mắt âm trầm nhìn nữ tử đang rúc vào trong lòng Đào Ba ca, nói: “Bởi vì căn phòng này chính là nơi thích hợp đốt nến mỡ người nhất. Dược chưa? Tốt nhất cô nên ngâm miệng lại, đừng nói thêm những lời luyên thuyên vô nghĩa ảnh hưởng đến chính sự. Nếu không, ta đem cô làm thức ăn cho đám động vật này ngay!” Dứt lời hần vung chủy thủ đâm trúng một con nhện trong bát, đưa vào miệng nhai ngấu nghiến.

Nghe A Mông Thái nói hai ngọn nến vàng ó kìa chính là nến mỡ người, sắc mặt nữ tử cũng đã biến thành xanh mét. Lại phải chứng kiến cảnh tượng A Mông Thái nhai ngấu nghiến con nhện độc, hai chân của nữ tử không ngăn nổi từng trận run rẩy, cả người mềm nhũn vô lực. Nếu không có Đào Ba ca nâng đỡ thì nàng sớm đã ngã khụy xuống sàn nhà rồi. Vốn dĩ nàng muốn hét lớn tiếng lên, nhưng khi nhìn thấy cặp mắt

âm trầm của A Mông Thái, lại hồi tưởng đến hành động cùng những lời nói hăm dọa kia, nhất thời nữ tử không còn dám la hét, chớp mắt liền bị dọa ngất tại đương trường.

Trải qua một lúc lâu sau, người nam tử trung niên đeo mắt kính, thoát nhìn bộ dạng tư văn nho nhã, cũng mở miệng hỏi: “Đại sư A Mông Thái, mạo muội hỏi ngài một câu. Khoảng cách từ căn phòng này đến quán cơm kia xa như vậy, liệu pháp thuật có giữ nổi hiệu quả như mong muốn không?”

A Mông Thái liếc mắt nhìn hắn, lạnh giọng chất vấn: “Người đang hoài nghi ta sao?”

Nam tử trung niên bởi vì ánh mắt băng lãnh của A Mông Thái mà xuất hàn từng giọt mồ hôi lạnh, nhưng hắn vẫn kiên trì nói: “Tôi đâu dám hoài nghi pháp thuật của đại sư. Chỉ là trong lòng lo âu một chút mà thôi, dù sao từ trước đến nay chúng tôi chưa được tiếp xúc qua với thuật pháp bao giờ!”

Đao Ba ca vội vàng đứng ra hòa giải, thần tình gượng cười nói: “Trần ca, anh không cần phải hoài nghi, đại sư A Mông Thái hàng thuật nhất định sẽ có hiệu quả. Mọi người không biết pháp thuật của đại sư cao cường đến bậc nào đâu! Nhớ năm xưa, tôi từng đi qua nhiều nước Đông Nam Á, nhiều lần đều phải dựa vào đại sư A Mông Thái mới bảo vệ được cái tính mạng này.”

A Mông Thái lạnh lùng nói: “Đừng nói quá lên như vậy! Chẳng qua là bởi vì ngày xưa người đã cứu ta một mạng, những chuyện trước kia cung chỉ là hồi báo ơn cứu mạng của người mà thôi. Ngày hôm nay ta sẽ giúp người một lần cuối cùng, đợi giải quyết xong chuyện này, ân oán giữa hai ta cũng được xóa bỏ. Từ nay trở về sau người muốn mời ta xuất thủ, nhất định là phải bỏ tiền.”

“Dạ dạ!” Đao Ba ca cười đáp, nhưng trong lòng thầm oán hận nói: “Người cư nhiên không biết xấu hổ còn nói là báo ân cứu mạng. Mỗi lần lão tử tìm người hỗ trợ, người đều thu của lão tử một khoản xa xỉ ah!”

A Mông Thái cũng không nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng Đao Ba ca, cho nên hắn tiếp tục nói: “Hiện giờ ta đã thi triển thuật chống khí, giờ phút này những người đang dùng cơm trong quán ăn kia, toàn bộ đều trúng phải chống khí của ta. Rất nhanh thôi bọn họ sẽ xuất hiện triệu chứng đau bụng thổ tả, hơn nữa bệnh trạng này không có phương thuốc nào hóa giải nổi, chỉ riêng ta mới có biện pháp hóa giải độc môn. Tới khi đó, các người hãy nhân cơ hội áp chế lão chủ quán kia, nếu như hắn không chịu đáp ứng yêu cầu, vậy thì khách nhân ăn cơm trong quán của hắn sẽ bị đau bụng thổ tả cho đến chết. Cuối cùng, hắn cũng phải nhận lấy kết cục nhà tan cửa nát. Thiết nghĩ, chỉ cần không phải là kẻ ngu xuẩn cố chấp, hắn là sẽ chọn lựa phương pháp thỏa hiệp cùng các người thôi.”

Cả đám không khỏi nhìn nhau cười lạnh, bọn chúng đều mơ ước đoạt được phối phương Dược Thiện ở trong tay Uông Bá. Nếu như vậy, bọn chúng không chỉ mở riêng ở một tỉnh Ung Thành, mà sẽ phát triển chân rết đến mọi ngõ ngách trong quốc nội, để kiểm soát những khoản tiền lợi nhuận khổng lồ.

Ngay khi bọn chúng đang mơ tưởng đến một tương lai tươi sáng, thì bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa trầm muộn. “Cộc cộc...”

“Ai? Có chuyện gì?” Thân là chủ nhà Đao Ba ca khẩn trương dò hỏi.

Một thanh âm hòa hoãn từ bên ngoài truyền vào: “Xin chào, tôi là người phụ trách điều tra hộ khẩu trong khu dân phố. Hôm nay đến muốn gặp anh hỏi thăm một chút việc.”

“Điều tra hộ khẩu tổ dân phố?” Đao Ba ca hơi ngạc nhiên, bất quá lại không hề nghi ngờ chút nào, bởi vì trong khoảng thời gian gần đây, xác thực ở những thành phố trong nước đều đang tiến hành công tác tổng điều tra hộ khẩu. Nhưng tình trạng lộn xộn trong căn phòng này, hiển nhiên là không thích hợp để người khác chứng kiến, cho nên hắn mau chóng hồi đáp: “Hôm nay...tôi không rảnh, hôm khác ông lại đến đi.”

Đối phương tựa hồ sớm đã dự tính hắn sẽ nói như vậy, cho nên rất bình tĩnh khuyên giải: “Các hộ gia đình cư trú ở trong tòa nhà này, chúng tôi đã làm việc xong cả rồi, chỉ thiếu căn hộ của anh mà thôi. Mong anh thông cảm, đồng thời cùng phối hợp với chúng tôi, có được không? Chỉ cần hỏi qua loa một chút, không mất nhiều thời gian của anh đâu. Nếu như không phương tiện vào nhà, thì mời anh ra bên ngoài kí tên cũng được.”

“Mẹ kiếp, phiền phức quá.” Đao Ba ca sợ đối phương dây dưa, nên vẫn quyết định đi ra bên ngoài kí giấy tờ sổ sách. Hắn quay đầu nhìn mấy tên đồng lõa ở phía sau nói: “Tôi ra đuổi bọn ruồi nhặng đi, miễn cho bọn chúng hoài nghi, sinh ra những chuyện không cần thiết.”

“Cẩn thận một chút.” Đồng bạn của hắn vẫn không quên dặn dò.

Đao Ba ca cười khểnh nói: “Yên tâm đi, nơi này cách tiệm cơm khá xa, coi như sau lưng lão Uông có cao nhân hỗ trợ, cũng không thể tìm được chỗ ẩn thân của chúng ta đâu.” Nói dứt lời hắn vươn tay giật cửa, định cất bước đi ra bên ngoài.

Đúng lúc này.....bỗng dưng Đao Ba ca lại cảm nhận được một cỗ lực lượng cường đại vọt tới hướng chính mình. “Phanh” Một thanh âm muồn hưởng vang lên, đem cả người hắn dội ngược về phía sau.

“Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?” Trước khi hôn mê, trong đầu Đao Ba ca tràn ngập một câu hỏi nghi vấn, đồng thời hắn cũng rõ ràng trông thấy được, một cái thân ảnh quen thuộc.

Người này không phải ai khác, mà chính là Trương Văn Trọng.

277. Chương 292+293: Đánh Lộn Trong Phòng

Thân thể của Đao Ba ca dội ngược về phía sau, chuẩn xác rơi trúng bàn án làm phép, khiến cho chiếc đầu lâu khô bị dư lực chấn vụn, hai ngọn nến mỡ người tuy cũng rơi lăn lóc trên sàn nhà, nhưng lại không tắt lịm, mà ánh lửa xanh xám còn tăng thêm vài phần, thoạt nhìn phi thường quý giá.

Lúc này hai gã đồng bạn của Đao Ba ca mặt cắt không còn chút máu, đều bị một màn bất thành linh này làm cho hoảng hồn. Không giống với dân giang hồ như Đao Ba ca, tuy rằng hai người bọn họ cũng không phải cái loại tốt đẹp thiện lương gì, nhưng còn chưa từng gặp qua trường hợp chém giết nào cả.

Trong khoảng thời gian ngắn, thậm chí hai người còn không dám lớn tiếng kêu cứu mạng. Chỉ một mực trầm nghĩ, tốt nhất phải nhanh chóng rời khỏi đây, để tránh đại họa lâm đầu.

Cùng hai gã phé vật bất đồng, A Mông Thái mặc dù cũng bị tình huống bất ngờ làm cho trở tay không kịp, nhưng rất nhanh hắn đã khôi phục trấn định. Hắn lập tức cầm chiếc bát đựng máu đen trong tay, ném thẳng lên không trung, đồng thời miệng lẩm bẩm đọc những câu chú ngữ khó hiểu.

Chiếc bát đựng máu đen lẳng không bay lơ lửng ở giữa nhà, đồng thời bốn phía xung quanh đột nhiên đại thịnh huyết quang, ánh sáng chói lóa khiến cho người ta không tài nào có thể mở mắt ra nổi.

Ngắn ngủi vài giây đồng hồ sau, huyết quang mới chịu phai nhạt xuống. Nhưng thật không ngờ, từ trong miệng bát lại bắn ra một con độc trùng bộ dạng phi thường dữ tợn, ước chừng nó dài khoảng hơn một thước, đầu nhọn, thân rết, đuôi bọ cạp. Dưới tác dụng của chú ngữ, nó liền giương nanh múa vuốt đánh về phía Trương Văn Trọng.

Giờ khắc này Trương Văn Trọng đã bước vào trong nhà, hơn nữa còn thuận tay đóng cửa lại. Nhìn thấy độc trùng lẳng không phóng đến, hắn khẽ nhíu mày lẩm bẩm: “Âm Hồn Tang Nguyên Trùng? Dùng máu của các loại độc vật cùng Tang Hồn Chú mà dung hợp thành Âm Hồn Tang Nguyên Trùng, hừ, người cũng quá coi thường ta rồi?”

Rất nhanh Trương Văn Trọng rút thanh Tam Xích Kiếm quán ở bên hông ra, hung hăng truyền vào trong thân kiếm một đạo chân nguyên mệnh môn. Nhất thời Tam Xích Kiếm liền hình thành kiếm khí dày đặc như long quyển phong vân, nháy mắt xé xác con độc trùng bộ dạng dữ tợn ra thành nhiều mảnh vụn.

Bất tri giác vô số thịt nát cùng dịch hôi tanh của con độc trùng, tràn ngập ở trước mặt Trương Văn Trọng, mơ hồ kết tụ lại thành một lớp sương mù.

A Mông Thái âm hiểm cười “kiệt kiệt”, đắc chí nói: “Nếu Âm Hồn Tang Nguyên Trùng không ngăn được người, vậy thì màn khói độc này như thế nào? Dường như ta phải cảm tạ người ah! Nếu không có người phóng xuất ra kiếm khí sắc bén hỗ trợ, thì ta cũng không thể thi triển Cốt Linh Độc Vụ đó đâu. Hiện giờ, để cảm tạ người, ta sẽ cho người ném thử sự lợi hại của Cốt Linh Độc Vụ!”

A Mông Thái lập tức đan hai tay bắt quyết, chỉ về phía Trương Văn Trọng, miệng lẩm bẩm đọc những câu chú ngữ khó hiểu.

Dưới thần chú của A Mông Thái, Cốt Linh Độc Vụ chia làm hai phiến màu đỏ cùng màu xanh hỗn hợp, không gió mà tự nhiên lại hung hăng ập về phía Trương Văn Trọng.

Cốt Linh Độc Vụ là một loại thuật pháp chưởng khí đặc biệt, bởi vì nó đối với người bình thường căn bản không thương hại gì. Nhưng đối với tu chân giả mà nói, thì lại là một loại độc được trí mạng. Vừa xem cái tên đã hiểu, công năng của Cốt Linh Độc Vụ chính là ăn mòn linh khí.

Toàn bộ thuật pháp của Tu Chân giả đều nhờ vào linh khí để khu động, nếu như linh khí trong nội thể bị ăn mòn, vậy thì uy lực xuất chiêu cũng bị giảm thiểu triệt để, thậm chí một số công pháp thượng phẩm còn không thể thi triển ra được.

Bất quá muốn thi triển Cốt Linh Độc Vụ cũng không phải chuyện tình đơn giản, đầu tiên Hàng Thuật Sư phải có được tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, ngoài ra còn cần một con Âm Hồn Tang Nguyên Trùng làm vật dẫn, hơn nữa sau khi thi thuật xong, Hàng Thuật Sư cũng sẽ phải chịu đau đớn phản phệ trong vòng bảy bảy bốn mươi chín ngày.

Cho nên thuật pháp giống như Cốt Linh Độc Vụ, thường thường đều là tuyệt chiêu bảo mạng hàng đầu trong Hàng Thuật sư môn, không tới lúc vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối sẽ không dùng ra. Kỳ thực khi vừa mới bắt đầu, A Mông Thái không hề đem Trương Văn Trọng đặt trong lòng. Nhưng khi hắn nhìn thấy Trương Văn Trọng phóng ra kiếm khí sắc bén, lập tức thay đổi cách nhìn, đem Trương Văn Trọng xem thành đối thủ bình sinh khó gặp. Cho nên mới bất kể hậu quả thi triển ra Cốt Linh Độc Vụ loại thuật pháp giết người một ngàn thì cũng tổn hại tám trăm.

Muốn phá giải Cốt Linh Độc Vụ chỉ có ba biện pháp: thứ nhất, chính mình có thực lực áp đảo ưu thế, dù là chân nguyên hay linh khí bị Cốt Linh Độc Vụ ăn mòn đại bộ phận, vẫn có thể dựa vào thực lực vô cùng mạnh mẽ để thắng đối phương, thứ hai nắm giữ được pháp bảo có thể nhiều loạn Cốt Linh Độc Vụ, đem sự nguy hại của nó hạ xuống thấp nhất, thậm chí tiêu tan trong vô hình. Thứ ba, chính mình am hiểu thể thuật cao minh có thể vượt qua khói độc ăn mòn. Dựa vào thể thuật đánh chết kẻ thi triển khói độc, làm khói độc tiêu tán trong vô hình.

Đối với Trương Văn Trọng mà nói, hai phương pháp đầu tiên dĩ nhiên không thực tế, cho nên hắn quyết định bỏ qua thuật pháp linh khí, dùng thể thuật đánh chết A Mông Thái!

Trương Văn Trọng tu luyện Y Giám Tâm Kinh, vốn là một pháp môn tu luyện không theo quy luật xưa nay, cảnh giới thứ nhất chính là luyện thể. Hiện tại Trương Văn Trọng đã bước vào Dưỡng Khí Cảnh, khả năng cường hãn của thân thể so với những võ giả võ tu thành thánh, chỉ cao hơn chứ không thấp hơn!

Trương Văn Trọng quyết định xong chủ ý, lập tức hướng khói độc vọt tới.

A Mông Thái thấy thể không những không mừng còn kinh hãi, hắn biết rõ “mọi chuyện khác thường tất có vấn đề”, nếu đối phương dám không xem khói độc ra gì mà hướng hắn lao tới, đó chính là nói rõ trong lòng đối phương đã có cách phá giải. A Mông Thái cũng không cho rằng tu vi của Trương Văn Trọng cao hơn hắn bao nhiêu, cho nên hắn nhận định Trương Văn Trọng nếu không phải có được pháp bảo có thể khắc chế được khói độc, thì phải có được một thân thể thuật cường hãn. Mà theo hắn xem ra, khả năng sau không thể nghi ngờ càng cao hơn!

Không có chút nào do dự, ngay khi Trương Văn Trọng vừa mới bắt đầu xung phong, A Mông Thái cũng bắt đầu có cử động đối phó. Hắn mạnh mẽ cắn đầu lưỡi, hướng chủy thủ màu đen đỏ trong tay phun ra một ngụm máu tươi nóng hổi, sau đó đem chủy thủ ném lên không trung, hai tay hợp lại một chỗ kháp ra một ấn pháp quỷ dị, miệng rất nhanh niệm tụng chú ngữ.

Trong tiếng niệm tụng chú ngữ, chuôi chủy thủ màu đen đỏ cũng không rơi xuống mặt đất, mà huyền phù trên không trung. Trong mơ hồ, còn có thể nhìn thấy một thân ảnh như ẩn như hiện nắm lấy chuôi chủy thủ hướng Trương Văn Trọng bay đi.

Đây là một loại thuật pháp của Đông Nam Á, tên là Tiểu Quỷ Ngự Kiếm Thuật, dùng độc môn công pháp Hàng Thuật để ngự kiếm.

Tiểu Quỷ Ngự Kiếm Thuật, uy lực tự nhiên kém xa uy lực của kiếm tu chính tông. Nhưng nó thắng bởi sự cấp tốc, căn bản không cần tu luyện kiếm ý cùng kiếm thuật, chỉ dùng âm hồn của một trẻ sơ sinh còn chưa kịp chào đời, dùng bí pháp tà thuật đem luyện hóa, liền có thể biến thành tiểu quỷ để ngự kiếm, nghe theo mệnh lệnh của bọn hắn hành sự. Tuy rằng uy lực không lợi hại như những kiếm tu, nhưng dưới tình huống đột phát, Tiểu Quỷ Ngự Kiếm Thuật vẫn có thể phát huy ra tác dụng cực lớn.

Tiểu quỷ cầm chủy thủ màu đen đỏ trong tay lập tức nghênh tới, đem Trương Văn Trọng vừa mới lao ra khỏi độc ngăn cản lại, chủy thủ cùng Tam Xích kiếm va vào nhau, phát ra tiếng đinh đang chói tai. Chuôi chủy thủ bởi vì không thể chống đỡ được sự sắc bén của Tam Xích kiếm cùng cường lực của Trương Văn Trọng, lập tức sinh ra vết rạn, nhìn qua sắp bị vỡ vụn.

Nhìn thấy một màn này, vùng trán A Mông Thái nhất thời toát ra mồ hôi, nhin không được kinh hãi thầm nghĩ: “Một người tu chân, làm sao có thể rèn luyện thân thể đến cường hãn như thế? Lẽ nào người này dùng võ nhập đạo? Ghê tởm! Đây thật đúng là sai một bước đi cả vạn dặm! Bất quá ta vẫn còn bảo bối cuối cùng có thể dùng.” Hai tay của hắn bỗng nhiên thò vào trong lòng, tay phải lấy ra một con rết bỏ vào miệng nhai rau rầu, tay trái móc ra một hộp sắt đen thui có hoa văn quỷ dị, nhắm ngay Trương Văn Trọng.

“Ở trước mặt bảo bối này, cho dù ngươi là siêu cấp cao thủ Nguyên Anh kỳ, cũng chỉ còn con đường chết!” A Mông Thái khặc khặc cười quái dị, định kích hoạt bảo bối đánh chết Trương Văn Trọng.

Ngay lúc này, cửa sổ đang đóng chặt đột nhiên bị chàng vỡ, một con chim màu vàng kim dùng tốc độ cực nhanh bay vào trong phòng, lao thẳng tới A Mông Thái, móng vuốt sắc bén chụp xuống đầu hắn.

Vừa mới bắt đầu, A Mông Thái cũng không xem con chim vào trong mắt, chỉ vung tay phải muốn đuổi nó đi. Nhưng hắn hoàn toàn không ngờ tới chính là, con chim không chỉ biến thành cực lớn trong nháy mắt, đồng thời trên người nó còn bốc lên một đạo hỏa diễm thiêu đốt hùng hực.

“Tam Túc Kim Ô?” A Mông Thái thất thanh kinh hô, thế mới biết con chim nhìn qua như cực kỳ bình thường lại chính là thần diệu, nhưng lúc này hắn đã không kịp ứng phó, chỉ đành lách tránh móng vuốt bốc lửa của Tam Túc Ô.

Móng vuốt của Tam Túc Ô tuy rằng không chụp được đầu của A Mông Thái, nhưng lại chụp trúng cánh tay trái của hắn, móng vuốt cực kỳ sắc bén, thoáng chốc đã xé vỡ da thịt hắn.

Một mảnh máu tươi tanh hôi nhất thời truyền ra khắp phòng.

“Đinh...” Một tiếng vang, hộp sắt đen thui rơi xuống mặt đất, lăn lông lốc, cuối cùng nằm im bất động.

Cùng lúc đó, Thái Dương tinh hỏa hùng hực thiêu đốt cũng dọc theo móng vuốt truyền lên trên người A Mông Thái, làm cho hắn trong nháy mắt biến thành một ngọn hỏa diễm.

278. Chương 294+295: Béo Hòa Thượng Bất Khả Thuyết

A Mông Thái bị hỏa diễm bao phủ thân thể, nhưng hắn vẫn không chịu thua, hắn lớn tiếng hét lên chói tai, dùng tay phải còn lại nặn ra một ấn pháp, chuẩn bị lần thứ hai thi triển Hàng Thuật để đánh cuộc lần cuối cùng. Giờ khắc này A Mông Thái đã quyết định chủ ý, dù không thể chạy thoát, cũng muốn cùng Trương Văn Trọng đồng quy vu tận*, lôi kéo hắn cùng nhau xuống dưới suối vàng! (ôm nhau cùng chết),

Đúng lúc này, Trương Văn Trọng bỏ ra một kiếm cực mạnh, triệt để đánh vỡ chuôi chủy thủ màu đỏ đen do tiểu quỷ đang cầm thành vỡ nát. Nương theo tro bụi lá tả bay xuống, tiểu quỷ vốn cùng một nhịp thở với cây chủy thủ, há mồm phát ra một tiếng kêu thảm thiết khiến cho kẻ khác dựng đứng tóc gáy, sau đó hóa thành một luồng khói xanh, tiêu tan trong vô hình.

Âm hồn tiểu quỷ vốn liên hệ cùng một chỗ với chuôi chủy thủ, lúc này chủy thủ bị phá hủy, nó cũng không còn cách nào tồn tại trên thế giới này.

Sau khi phá ngự kiếm thuật tiểu quỷ của A Mông Thái, Trương Văn Trọng bước nhanh tới trước người hắn, đưa tay chém một kiếm vào ót hắn.

A Mông Thái thấy thế kinh hãi, qua cử động của Trương Văn Trọng, hắn lập tức hiểu được đối phương hiểu rất rõ nhược điểm của Hàng Thuật Sư. Nếu như để một kiếm của Trương Văn Trọng chém lên ót mình, như vậy hắn sẽ không còn cách xoay người, cho dù có tu luyện thành Tì La Bình, cơ hội cũng không còn nữa!

Mắt thấy một kiếm của Trương Văn Trọng chém ngang đến, A Mông Thái vội vàng ngồi xổm xuống để tránh khỏi một kiếm chém ngang đầu. Nhưng ngay khi hắn vừa ngồi xổm xuống, Tam Xích kiếm trong tay Trương Văn Trọng lại biến đổi từ chém ngang thành dựng thẳng chém, vẫn hướng thẳng ngay đầu của hắn.

Trong cơn kinh hãi A Mông Thái cũng không suy nghĩ nhiều, vội vã ngửa nửa người về phía sau, không ngờ để đầu của hắn tránh được một kiếm chém xuống của Trương Văn Trọng, nhưng ngực bụng của hắn đã không cách nào tránh khỏi một kiếm, lập tức bị chém ngang bụng ngay tại chỗ. Thân thể A Mông Thái tê liệt ngã xuống trên mặt đất, máu tươi từ ngực bụng bị chém ngang của hắn ọt tuôn ra, mắt nhìn liền biết không sống nổi, Cốt Linh Độc Vụ xung quanh cũng tiêu tan trong vô hình.

Thế nhưng Trương Văn Trọng biết chuyện này còn chưa kết thúc, đối với một Hàng Thuật Sư mà nói, chỉ cần đầu của hắn còn chưa triệt để bị hủy diệt, như vậy hắn vẫn còn cơ hội để xoay người!

Trương Văn Trọng tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy phát sinh, cho nên hắn lại lập tức cầm kiếm hướng ngay đầu A Mông Thái đâm tới.

Cả người bị cháy rực, lại bị mổ phá bụng nhưng A Mông Thái còn chưa mất mạng, hắn há mồm phun ra một đoàn tinh huyết màu đỏ đen, hóa thành hai đạo máu tươi, trong tiếng rít bén nhọn xé gió bay vút về hướng hai mắt Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng vội vã nghiêng người né tránh hai đạo máu tươi, vì thế một chiêu kiếm chém xuống liền chậm đi.

A Mông Thái đang cần thời cơ này, trong miệng hắn bỗng nhiên bắn ra tiếng kêu to khiến da đầu kẻ khác tê dại, sau đó một đoàn huyết vụ chợt bốc lên ngay cổ hắn, mà đầu của hắn lập tức chia lìa cùng thân thể, dùng tốc độ cực nhanh bay vút về phía cửa sổ do Tam Túc Ô đánh vỡ, ý đồ muốn bỏ chạy.

Đối với một Hàng Thuật Sư mà nói, chỉ cần đầu của hắn còn chưa bị phá hủy triệt để, như vậy hắn sẽ không chết. Dù không còn thân thể, hắn vẫn có thể dựa vào bí pháp tu luyện thành Ti La Bình, mạnh mẽ cướp đi thân thể người khác để ký sinh, tiếp tục dùng hình thái của “Người” để sống lại trên thế giới này.

Tốc độ phi hành của đầu A Mông Thái cực nhanh, trong chớp mắt đã bay ra cửa sổ. Tam Túc Ô không kịp chuẩn bị đối với việc này, không thể lập tức ngăn cản đầu của A Mông Thái, nhưng phản ứng của nó cực nhanh, lập tức vỗ cánh bay lên truy theo.

Trương Văn Trọng vừa tránh được hai đạo máu tươi, vùng lông mày nhướng lên, ý niệm khẽ động, hai khóa Âm Dương Nhị Khí Đinh lộ hàn khí lập tức phóng ra, trong nháy mắt liền xuất hiện ngay hai bên đầu A Mông Thái, dùng uy thế lăng nhiên đâm thẳng vào hai huyết Thái Dương. Lúc này Tam Túc Ô đã đuổi theo ra cửa sổ, vung hai móng vuốt sắc bén thẳng tắp hướng đầu A Mông Thái chụp tới.

Một chiếc vòng ánh vàng rực rỡ đột nhiên xuất hiện, trong nháy mắt đã bao phủ đầu A Mông Thái vào trong, móng vuốt của Tam Túc Ô nhất thời chụp trúng trên vòng vàng, hỏa diễm cùng kim quang đánh vào nhau, đan xen, phóng xuất ra một đoàn ánh sáng tuần lễ không chút âm thanh.

“Là ai đang quấy rối?” Hai hàng lông mày Trương Văn Trọng nhướng lên, nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, kiếm ý bỗng nhiên tăng vọt, không ngờ còn lập tức hiện thành thực thể, hóa thành một con ươi long nhỏ bốc cháy, xoay quanh bên cạnh hắn, trùng lớn một đôi mắt rồng đỏ bừng căm tức nhìn ra ngoài cửa sổ. Một khi bên ngoài cửa sổ xuất hiện bất luận biến cố gì bất lợi, ươi long do kiếm khí hóa thành sẽ gào thét phóng ra, hướng địch nhân khởi xướng thể tiến công sắc bén.

Thuần Dương Ưng Long kiếm ý này chính do ngày xưa Trương Văn Trọng học được từ Thuần Dương Chân Nhân Lữ Đồng Tân(một trong Bát Tiên), lực công kích lớn đến kinh người, một khi thi triển ra, lập tức tương ứng với Thái Dương tinh hỏa trên người Tam Túc Ô, làm nhiệt độ không khí xung quanh tăng cao, chỉ trong chớp mắt nhiệt độ không khí vốn hàn lạnh thấu xương không ngờ biến thành nóng rực không chịu nổi, làm cơ thể người khác tuôn đầy mồ hôi.

“A di đà phật, không nên động thủ, ngàn vạn lần không nên động thủ, hòa thượng cũng không phải đến đánh nhau với anh.” Vừa động, một đầu trọc mập mập ló vào bên ngoài cửa sổ, nhìn Trương Văn Trọng nhếch miệng cười, nói: “Trương thiếu tướng, hòa thượng muốn vào nhà, anh ngàn vạn lần không nên động thủ nha. Tôi không phải là nha đầu điên hồ đồ kia, động hay không động cũng cùng người tỷ thí.”

Trong tiếng nói, béo hòa thượng đã từ ngoài cửa sổ nhảy vào nhà. Luôn nói người béo luôn rất sợ nóng cũng có vài phần đạo lý, từ khi vào trong phòng hắn vẫn không ngừng dùng tảng bào lau mồ hôi trên đầu chảy xuống. Hắn nhìn ươi long đang xoay người bên Trương Văn Trọng, thề lưỡi nói: “Trương thiếu tướng, có

thể đem kiếm ý của anh thu hồi về hay không? Nếu còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ bàn tăng sẽ bị nóng chết tại nơi này rồi.”

Khi nói những lời này, trong lòng béo hòa thượng cũng run rẩy lú lười. Tuy rằng hắn cũng từng gặp qua vài kiếm tu tu luyện kiếm ý, trong đó tu vi của họ còn mạnh hơn Trương Văn Trọng một ít. Thế nhưng áp lực của kiếm ý gây cho hắn cũng không bằng Thuần Dương Ứng Long kiếm ý của Trương Văn Trọng gây ra.

Trong lòng béo hòa thượng cảm khái nói thầm: “Người này cũng không giống một kiếm tu, thế nào có thể tu luyện ra một đạo kiếm ý kinh thể hãi tục đến như vậy? Hiện tại nhìn hắn chỉ có tu vi Trúc Cơ kỳ, kiếm ý cũng đã cường hãn đến như vậy. Nếu như chờ hắn tu luyện đến Kết Đan kỳ, thậm chí tới cảnh giới càng cao hơn, thì uy áp của kiếm ý chẳng phải sẽ biến thành kinh thiên động địa ư?”

Ngay khi béo hòa thượng lên quan sát Trương Văn Trọng, Trương Văn Trọng cũng hí mắt đánh giá béo hòa thượng, đầu hắn trọc lóc, mặc tăng bào màu xám, tay trái cầm một chuỗi phật châu, tay phải cầm một cây gậy màu đen. Đứng xem biểu tình hắn đang vui cười, kỳ thực tinh thần tập trung cao độ, tùy thời đều có khả năng thi triển thần thông phật gia dùng để ứng đối với Thuần Dương Ứng Long kiếm ý của Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng cũng không thu lại Thuần Dương Ứng Long kiếm ý vào trong cơ thể, mà giờ kiếm chỉ vào vị khách không mời mà đến, trầm giọng dò hỏi: “Ông tu luyện chính là thần thông trong Thần Thông Nghiễm Đại Bát Pháp Kim Vong? Nói như thế, ông là hòa thượng của Ngũ Đài Sơn Tịnh Vân Tông? Ông chạy tới nơi này làm gì? Vì sao cầm Kim Vong thu đi đầu của Hàng Thuật Sư A Mông Thái? Ông có quan hệ gì với hắn? Còn nữa, vì sao ông biết quân hàm của tôi?”

“Anh...anh làm sao biết được tôi tu luyện thần thông pháp môn của Thần Thông Nghiễm Đại Bát Pháp Kim Vong?” Béo hòa thượng kinh ngạc mở to hai mắt, vẻ mặt khó tin nhìn Trương Văn Trọng.

Thấy Trương Văn Trọng không có ý tứ muốn trả lời, béo hòa thượng liền vò đầu xấu hổ cười, thành thật hỏi đáp: “Trương thiếu tướng, anh là phó tổ trưởng đặc cần tổ thuộc cục cảnh vệ của bộ tổng tham mưu, mà tôi là một trong những thành viên của đặc cần tổ, pháp hiệu là Bất Khả Thuyết, chính xuất thân từ Tịnh Vân Tông Ngũ Đài Sơn. Lần này tôi tới Ung Thành, chính là vì tên A Mông Thái này. Không nghĩ tới tôi còn chưa kịp động thủ, Trương thiếu tướng đã giải quyết hắn. Nhưng đầu của hắn không thể phá hủy, ít ra không thời phá hủy ngay trong thời gian này, bởi vì tôi còn phải đem đầu của hắn quay trở về báo cáo kết quả công tác. Đương nhiên, Trương thiếu tướng cũng có thể yên tâm, có Mặc Kim Vong, dù A Mông Thái có biến thành Tì La Bình cũng không thể chạy trốn. Mặt khác, Trương thiếu tướng cũng không cần lo lắng tôi sẽ cướp đi công lao của anh. Chuyện này đến tột cùng đã xảy ra thế nào, tôi sẽ từ đầu tới cuối báo cáo với tổ trưởng.”

Một khi đã mở miệng, béo hòa thượng chẳng khác gì một máy hát không thể tắt, thao thao nói không dứt. Nhìn thấy một màn này, Trương Văn Trọng cũng hiểu được vì sao hắn lại có pháp danh là Bất Khả Thuyết. Xem ra lão hòa thượng nào đặt pháp danh này cho hắn, cũng từng chịu đựng không ít những chuyện luyên thuyên của hắn.

Bất đắc dĩ, Trương Văn Trọng chỉ có thể mạnh mẽ cắt ngang lời hắn nói, hỏi: “Được rồi, đừng nói nữa, ông nói ông là người của đặc cần tổ thuộc cục cảnh vệ của bộ tổng tham mưu sao? Có gì chứng minh?”

Béo hòa thượng lập tức rút ra hai tờ giấy chứng nhận, đưa cho Trương Văn Trọng: “Đây là chứng nhận sĩ quan của đặc cần tổ, đây là giấy chứng nhận hòa thượng của phật giáo hiệp hội phát ra, hai giấy chứng nhận này tôi đều mang theo tùy thân, bằng không muốn nghỉ trọ cũng thật khó khăn. Nếu như anh nghĩ hai tờ giấy này còn chưa đủ chứng minh thân phận của tôi, như vậy anh có thể gọi một cuộc điện thoại cho Bạch tướng quân hỏi thăm sẽ biết tôi là ai.”

Trương Văn Trọng kiểm tra hai tờ chứng nhận của hắn, sau khi xác định đều là thật, lại dùng tay trái lấy ra điện thoại gọi cho Bạch Quang Minh. Sau khi từ Bạch Quang Minh có được tin tức chính xác, lúc này hắn mới thu hồi Thuần Dương Ứng Long kiếm khí vào cơ thể, đồng thời cũng thu lại Tam Xích kiếm.

Trương Văn Trọng nói: “Đầu của A Mông Thái ông có thể mang đi, cũng không cần lo lắng hắn sẽ biến thành Tì La Bình. Bởi vì tôi đã hoàn toàn phá hủy đại não của hắn. Mặt khác chuyện giải quyết cho xong

hậu quả ở đây cũng giao cho ông. Ông là người của đặc cần tổ, hẳn có kinh nghiệm giải quyết tốt hậu quả như thế này.”

Béo hòa thượng đưa tay thu lại Kim Vồng đang đựng đầu của A Mông Thái, nhỏ giọng nói thầm: “Tôi cũng mới vừa bị sư phụ đưa đến đặc cần tổ để lịch lãm thôi nha.”

Ngay lúc này, đồng bọn của Dao Ba Ca bị hoảng sợ chui xuống dưới gầm bàn, lúc này cố lấy dũng khí chui ra, cầm lấy hộp sắt dưới đất, dùng thanh âm run rẩy kêu lên: “Đừng giết ta, ta còn không muốn chết, nếu như các người không chịu tha cho ta, ta sẽ dùng thứ này giết chết các người. Vừa rồi những lời của A Mông Thái ta đều nghe được, hộp sắt này là một kiện vũ khí có uy lực bất phàm.”

“Mau nhanh buông nó xuống!”

“Thất Sát Phệ Hồn Hạp!”

Sắc mặt Trương Văn Trọng cùng béo hòa thượng đều biến đổi, lớn tiếng quát to.

279. Chương 296+ 297: Thất Sát Phệ Hồn Hạp

Người kia cũng không bỏ Thất Sát Phệ Hồn Hạp xuống, trái lại còn nắm thật chặt trong tay. Thân thể hắn bởi vì quá kinh hoàng mà run rẩy lên, thậm chí còn cười quái dị như mắc bệnh tâm thần, lớn tiếng nói: “Thứ này gọi là Thất Sát Phệ Hồn Hạp hay sao? Nhìn biểu tình kinh khủng của hai người, đã biết nó nhất định rất lợi hại. Nghe, hai người các người đứng yên không được nhúc nhích, bằng không ta sẽ ăn cơ quan của Thất Sát Phệ Hồn Hạp, cho hai người chết không chỗ chôn.”

Trong lúc đang nói chuyện, hai tay của người này sờ mó thật nhanh trên Thất Sát Phệ Hồn Hạp, kết quả để cho hắn mò trúng một cái nút gài đó, đang lúc vui mừng, hắn vội vã đặt ngón cái lên, chuẩn bị tùy lúc kích hoạt Thất Sát Phệ Hồn Hạp. Nhưng đúng lúc này, ngón cái của hắn liền bị một mũi nhọn trên núi đâm thủng da thịt, một giọt máu lập tức từ vết thương nhỏ lên trên hộp.

Bảy đạo quang mang từ trong chiếc hộp đen thui phóng ra, giống như bảy con rắn độc dữ tợn, bỗng nhiên chui vào trong thất khiếu của người kia.

“Đây...đây là có chuyện gì?” Người này nhất thời tuyệt vọng kêu lên thảm thiết, nhưng chỉ vừa kêu được hai tiếng, thân thể hắn bắt đầu kịch liệt co quắp lên, ngay sau đó tê liệt ngã xuống trên mặt đất, một đám hỏa diễm màu tím yếu ớt đột nhiên từ trong cơ thể hắn thiêu đốt ra, trong nháy mắt ngấn ngủi đã thiêu cả người hắn thành tro tàn.

“Đinh đương...” Một tiếng vang nhỏ, Thất Sát Phệ Hồn Hạp lại rơi trở lại trên mặt đất.

“A di đà phật, hòa thượng đã bảo người buông cái hộp xuống, nhưng người nhất định không chịu nghe.” Béo hòa thượng Bất Khả Thuyết niệm lên một tiếng phật hiệu, lắc đầu thở dài nói: “Người chỉ là một người phạm tục, làm sao có thể khống chế được Thất Sát Phệ Hồn Hạp? Hiện tại được rồi, không chỉ bị phản phệ mà chết, thậm chí linh hồn cũng bị thôn phệ luôn, ài, tội tình gì chứ.”

Trương Văn Trọng đi qua, cầm chiếc hộp lên, thứ này tuy rằng ác độc, nhưng nếu sử dụng thỏa đáng, vẫn có thể xem là một kiện pháp bảo có thể công phòng thật tốt. Đương nhiên, điều kiện là phải đem nó luyện hóa thêm lần nữa, bằng không luôn phản phệ, sẽ làm Trương Văn Trọng mệt mỏi ứng đối.

Sau khi dùng linh lực phong ấn Thất Sát Phệ Hồn Hạp, lại bỏ vào túi, lúc này Trương Văn Trọng mới nói với béo hòa thượng: “Chuyện giải quyết hậu quả giao cho ông, tôi đi trước.” Dứt lời hắn xoay người đẩy cửa phòng đi ra ngoài.

Động tĩnh dị thường trong nhà này tự nhiên không tránh khỏi làm những hộ gia đình chung quanh cảnh giác, tuy rằng bọn họ không mở cửa chạy ra xem náo nhiệt, nhưng vẫn nhìn qua mắt mèo trên cánh cửa để nhìn ra bên ngoài. Trương Văn Trọng tự nhiên cũng biết điểm này, cho nên hắn thi triển một ảo thuật nho nhỏ trên người, làm cho người ta không thể thấy rõ thân hình và gương mặt của hắn, cũng không để cameras ngoài hành lang nhìn thấy được thân ảnh của hắn.

Ngay khi Trương Văn Trọng vừa rời đi, béo hòa thượng lấy ra điện thoại, gọi cho người phụ trách tên Diêu Khoái của an toàn bộ quốc gia, đơn giản rõ ràng giải thích chuyện đã xảy ra tại đây, dặn hẩn mau nhanh chạy tới giải quyết tốt hậu quả. Không nghĩ tới béo hòa thượng cũng là người biết đùn việc cho người khác.

Thu lại điện thoại, béo hòa thượng đột nhiên vỗ lên đầu trọc của mình, oán giận nói thầm: “Ôi, ta thật sự là dễ quên, sao lại quên đem chuyện đó nói cho Trương thiếu tướng đây? Mà thôi, qua thêm vài ngày tiểu hồ đồ cũng sẽ chạy tới Ung Thành, đến lúc đó để cô ấy nói với Trương tướng quân cũng được. Dù sao trong khoảng thời gian ngắn, chuyện này hẩn cũng không có vấn đề gì lớn.”

Béo hòa thượng lấy ra một cái túi, bỏ Kim Vồng đựng đầu A Mông Thái vào trong, khoác lên vai, cũng không đi cửa chính, thả người nhảy xuống cửa sổ, tay chân cùng sử dụng rất nhanh đã tuột xuống đất, biến mất vào trong đêm tối.

Sau khi rời khỏi tòa lầu, Trương Văn Trọng cản lại một chiếc taxi, trực tiếp quay về nhà trọ tại tiểu khu Hoa Hàng.

Vừa vào trong phòng, Trương Văn Trọng lập tức lấy ra Hỗn Động Lô, để nó biến lại nguyên hình, sau đó lấy Thất Sát Phệ Hồn Hạp đã bị phong ấn bỏ vào bên trong Hỗn Động Lô, đồng thời bỏ thêm Phi Hồn Sa, Liễu Bản Mộc và Huyền Chân Thiết vào trong.

Căn bản không cần Trương Văn Trọng phân phó, Tam Túc Ô vốn hiểu tâm ý hẩn lập tức xuất ra Thái Dương tinh hỏa, trong nháy mắt đã đốt Hỗn Động Lô đỏ bừng, mà Trương Văn Trọng khoanh chân ngồi trước Hỗn Động Lô, bắt đầu tập trung tinh lực điều khiển linh khí bên trong đỉnh lô, rèn luyện theo tâm ý của mình, cường hóa Thất Sát Phệ Hồn Hạp nằm bên trong.

Dưới sự điều khiển của Trương Văn Trọng, linh khí trong Hỗn Động Lô được ứng dụng hoàn toàn, không hề lãng phí chút nào. Ngoại trừ rèn luyện, cường hóa Thất Sát Phệ Hồn Hạp, Trương Văn Trọng còn nghĩ ra bố trí thêm một trận pháp vào trong hộp, gọi là Dao Binh Túc Sát Trận, để thăng lực tức sát của Phệ Hồn Hạp. Nhưng đây cũng không phải không có tác dụng phụ, khi đề thăng uy lực của Phệ Hồn Hạp, cũng sẽ tăng thêm tỷ lệ phản phệ của nó.

Nhưng Trương Văn Trọng không lo lắng điểm này, tuy rằng hiện tại hẩn chỉ vừa mới bước vào tầng thứ nhất của Dưỡng Khí Cảnh, tu vi không khác biệt với người tu chân ở Trúc Cơ hậu kỳ. Nhưng tâm trí của hẩn cùng sự linh ngộ đối với Đạo, vẫn lưu lại tại thần tiên đỉnh kỳ. Ở dưới tình huống này, tỷ lệ phản phệ của Thất Sát Phệ Hồn Hạp dù có lớn, nhưng cũng tuyệt không khả năng phản phệ trong tay hẩn, nhưng nếu người khác muốn sử dụng pháp bảo này, sẽ gặp phản phệ hay không cũng không dám chắc.

Khoảng nửa tiếng sau, Tam Túc Ô ngưng phóng xuất Thái Dương tinh hỏa, bay lên trên bàn gấp lấy một bình sứ nhỏ, lật nắp bình lấy ra một viên Linh Khí Hoàn ăn vào, sau đó hít mất lại hấp thu linh khí bên trong để khôi phục linh lực cùng đề thăng linh năng cho bản thân.

Trương Văn Trọng vung lên tay phải, nắp Hỗn Động Lô mở ra, một mảnh sương trắng mang mang nhất thời tràn ngập khắp phòng.

Nương theo sương trắng tuôn ra, Thất Sát Phệ Hồn Hạp cũng tự động bay ra khỏi Hỗn Động Lô, rơi vào trong tay hẩn.

Nguyên Thất Sát Phệ Hồn Hạp có màu đen thui, lúc này đã thay đổi đáng dấp, thể tích rút lại thật nhỏ. Nếu như chỉ nhìn vào bề ngoài, nó giống như một vật phẩm trang sức treo lủng lẳng trên chìa khóa, mà không giống như một hộp sắt.

Trương Văn Trọng thử truyền một đạo chân nguyên vào bên trong Thất Sát Phệ Hồn Hạp, nhất thời có bảy đạo quang mang khác nhau phóng ra, đồng thời dùng tốc độ cực nhanh ngưng tụ ngay trước mặt Trương Văn Trọng, chỉ trong hai giây ngắn ngủi đã hóa thành một võ tướng mặc ngân giáp tay nắm trường thương.

Võ tướng ngân giáp trừng mắt nhìn Trương Văn Trọng một lát, cũng không mở miệng nói, chỉ đặt trường thương sang bên cạnh, quỳ gối trước người Trương Văn Trọng, cúi thấp đầu.

Đây là uy lực đích thực của Thất Sát Phệ Hồn Hạp, triệu hoán ngôi sao thứ sáu Nam Đẩu lực tinh trong Thất Sát Tinh, biến thành thực thể để sử dụng.

Trong lòng Trương Văn Trọng nhìn võ tướng ngân giáp hạ mệnh lệnh, thấy hần đều có thể hoàn thành thỏa đáng, không khỏi hài lòng gật đầu, nói: “Không tệ, qua một đoạn thời gian luyện tập, tất nhiên sẽ đạt được khả năng sai khiến như lòng bàn tay!” Sau đó hần thu hồi chân nguyên trong Thất Sát Phệ Hồn Hạp, tình huống uy vũ kia lập tức hóa thành bảy đạo quang mang rút về bên trong hộp.

Trương Văn Trọng đem Thất Sát Phệ Hồn Hạp cùng chìa khóa treo vào bên hông, sau đó cầm một bình sứ nhỏ đổ ra một viên Linh Khí Hoàn ăn vào, khoanh chân hấp thu linh khí

....

280. Chương 298+ 299: Mua Nhà

Sáng sớm hôm sau, khi hần vừa ra khỏi nhà, chợt nhìn thấy Trần Nhân đã đứng bên ngoài chờ đợi từ lâu, bèn nhíu mày hỏi: “Sao cô không ở phòng y tế làm việc, sao lại chạy tới đây?”

Trần Nhân dè dặt thanh âm, dùng thanh âm chỉ có Trương Văn Trọng nghe được nói: “Tông chủ, những tài liệu mà ngài cần, chúng tôi đã tìm về đầy đủ, tôi đến để báo cho ngài biết việc này.”

Khi Trần Nhân nói câu này, cũng không có ý tứ tranh công, trái lại còn rất khẩn trương và thấp thỏm. Bởi vì lần này tìm kiếm tài liệu cho Trương Văn Trọng đã tiêu hao thời gian hơn một tháng, năng rất sợ Trương Văn Trọng bởi vì vậy mà tức giận trách tội Trần gia.

Tiếp xúc với Trương Văn Trọng thời gian càng dài, Trần Nhân càng phát hiện sự mạnh mẽ và đáng sợ của hần. Cũng càng không dám lấn không nguyên ý làm hần tức giận.

Để Trần Nhân thở ra một hơi chính là Trương Văn Trọng cũng không có ý tứ muốn trách tội nàng, chỉ hỏi: “Đều đã thu thập đủ tài liệu sao? Đặt ở đâu?”

Trần Nhân không dám có chút chậm trễ, vội vã nghiêng người chỉ vào một chiếc xe mười lăm chỗ đỗ ngay bên cạnh cửa tiểu khu Hoa Hàng, nói: “Trong xe này, bởi vì tài liệu của tông chủ cần lần này tương đối nhiều, cho nên đành để lại trên xe.”

Trương Văn Trọng nói: “Đi, dẫn tôi đi qua nhìn xem.”

Trần Nhân dẫn Trương Văn Trọng đi tới bên cạnh xe, nhưng khéo mắt lại nhìn ra sau, có chút chần chờ nhắc nhở: “Tông chủ, e rằng chỗ này...”

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Không sao.”

Trần Nhân chợt nói: “Tông chủ, Tô Hiểu Hồng...”

Trương Văn Trọng quay đầu nhìn lại thấy Tô Hiểu Hồng đang đi đến, bèn nói: “Tiểu muội là đồ đệ của tôi.” Trương Văn Trọng nhìn ra tâm tư của Trần Nhân, chỉ nhìn nàng nói một câu.

Trần Nhân lập tức nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Trương Văn Trọng. Đây rõ ràng cho nàng thấy, Tô Hiểu Hồng không chỉ theo hần học tập y thuật, còn theo hần học tập “võ thuật”, đương nhiên nàng không biết Tô Hiểu Hồng theo Trương Văn Trọng học tập, cũng không chỉ là võ thuật mà thôi.

Không do dự, Trần Nhân lập tức xoay người dẫn Trương Văn Trọng cùng Tô Hiểu Hồng vừa đến mở miệng chào hỏi Trương Văn Trọng xong, cả ba chui vào trong xe mười lăm chỗ đỗ ngay trước cửa tiểu khu Hoa Hàng.

Trong xe mười lăm chỗ, ngoại trừ em trai Trần Nhân là Trần Hi, chính là vị trưởng lão Trần gia mà Trương Văn Trọng nhìn thấy trước kia.

Những băng thể sau xe đã được dời xuống hết, chỉ còn lại mấy chiếc rương lớn, vừa tiến vào trong xe, Trần Nhân liền mở hết nắp rương, để hần có thể kiểm tra những tài liệu trong rương có phải hàng chính phẩm hay không.

Trương Văn Trọng vừa kiểm tra tài liệu trong rương, vừa hướng dẫn cho Tô Hiểu Hồng biết sự đặc thù cùng công dụng của những loại tài liệu này, không chỉ có Tô Hiểu Hồng lắng nghe rất chăm chú, Trần Nhân, Trần Hi cùng vị trưởng lão Trần gia cũng dừng lỗ tai nín hơi lắng nghe.

Một lúc sau, Trương Văn Trọng hài lòng gật đầu, nói: “Tốt, những tài liệu này đều là hàng chính phẩm, hơn nữa chất liệu đều thuộc trung phẩm. Nghĩ đến các vị đã tốn hao không ít tâm tư và tài lực mới có thể tìm đủ những loại tài liệu này phải không? Theo lý mà nói, vì các vị đã vượt quá thời hạn một tháng quy định, công pháp truyền cho các vị sẽ bị bỏ đi ba chiêu. Nhưng xem như các vị tìm được những tài liệu này thuộc hàng trung phẩm, cũng không lấy thứ giả mạo kém cỏi để gạt tôi, cho nên xem như ngợi khen, tôi quyết định sẽ truyền hết công pháp cho các vị!”

“Thật tốt quá!” Không chỉ có Trần Nhân, dù là Trần Hi cùng vị trưởng lão Trần gia cũng nhin không được hoan hô lên.

Trước đó người của Trần gia lo lắng nhất là lần này vì vượt quá thời gian quy định tìm tài liệu mà làm Trương Văn Trọng tức giận, lỡ như làm hấn tức giận không chịu truyền thụ công pháp cũng chỉ là việc nhỏ, sợ chọc hấn nổi cơn giận dữ thì xem như Trần gia sẽ gặp xui xẻo lớn. Nhưng dù đã chuẩn bị tâm lý xấu nhất, bọn họ cũng không nghĩ tới Trương Văn Trọng không hề tức giận mà còn muốn ngợi khen bọn họ.

Trong sự vui mừng, Trần Nhân dò hỏi: “Tông chủ, hiện tại đem những tài liệu này đưa vào nhà của ngài sao?”

“Nhiều tài liệu như vậy, đặt trong phòng trọ của tôi cũng không được, thật có chút không tiện.” Trương Văn Trọng suy nghĩ một chút, nói: “Mà thôi, khoan hãy vội đưa vào nhà tôi, tạm thời để chúng trên xe. Chờ tôi mua được nhà, lại đưa chúng về đó.”

Trần Nhân nói: “Tông chủ dự định mua nhà sao? Không biết ngài muốn loại nhà thế nào, có thể tôi cung cấp được ý kiến cho ngài. Gần đây tôi có nghiên cứu về nhà ở trong Ung Thành, đã nhìn qua một vài nơi, chuẩn bị mua một căn.” Căn phòng hiện tại nàng và Trần Hi đang ở chỉ thuê, vô luận là nhà hay hoàn cảnh chung quanh đều không thích hợp bọn họ. Hơn nữa hiện tại cần phải thường trú trong Ung Thành, chỉ dựa vào phòng thuê mà không có nhà riêng của mình thật sự rất không thuận tiện.

“Ác, cô cũng có nghiên cứu về nhà ở sao? Thật tốt quá, tôi đang muốn tìm một người đến cố vấn một chút.” Trương Văn Trọng lúc này đem điều kiện mua nhà của mình nói ra: “Diện tích nhà ở phải lớn một chút. Hay nhất là được độc lập riêng biệt hoàn toàn. Ngoài ra hoàn cảnh chung quanh hay nhất phải nên vắng vẻ, dù ở vùng hoang vu dã ngoại hẻo lánh cũng không thành vấn đề.” Nói xong yêu cầu của mình, về mặt hấn chờ mong nhìn Trần Nhân: “Thế nào, căn cứ những điều kiện của tôi, cô có kiến nghị gì hay không?”

Trần Nhân nhất thời nở nụ cười khổ, xấu hổ lắc đầu nói: “Tông chủ, nhà ở như ngài muốn phải là biệt thự rồi, hơn nữa theo những tiêu chuẩn của ngài, sợ rằng giá cả biệt thự cũng không thấp. Tôi chỉ nghiên cứu loại nhà ở bình thường, không có nghiên cứu qua biệt thự a.” Nhìn biểu tình thất vọng toát ra trên mặt Trương Văn Trọng, trong đầu nàng đột nhiên chợt lóe linh quang, vỗ đùi nói: “Tôi nhớ ra rồi! Tuy rằng chúng ta không hiểu nhiều về bất động sản của Ung Thành. Nhưng có một người khẳng định hiểu rất rõ!”

Trương Văn Trọng thoáng sửng sốt, sau đó chợt phản ứng: “Cô nói tới Vưu Giai? Không sai, Vưu Giai nhất định rất hiểu biết về tin tức bất động sản Ung Thành.” Hấn lập tức lấy điện thoại ra, gọi điện cho Vưu Giai, đem chuyện mình muốn mua nhà cùng điều kiện toàn bộ nói cho nàng.

Cắt đứt điện thoại, Trương Văn Trọng bỏ vào túi, lại nhìn trưởng lão Trần gia ngồi ngay vị trí lái xe nói: “Lái xe tới tiểu khu Hải Vận.”

“Dạ.” Trưởng lão Trần gia đáp, không dám chậm trễ vội vàng khởi động xe, hướng tiểu khu Hải Vận chạy tới.

Hai mươi phút sau, chiếc xe mười lăm chỗ ngừng ngay cửa lớn vào tiểu khu Hải Vận ở khu nam Ung Thành.

Tiểu khu Hải Vận là một tiểu khu biệt thự tương đối nổi tiếng trong Ung Thành, những biệt thự ở nơi này khoảng cách nhau khá xa, rất phù hợp với yêu cầu của Trương Văn Trọng. Cho nên Vưu Giai mới đem khu biệt thự này đề cử cho hấn, đồng thời lái xe chạy tới trước, lúc này nàng đang đứng cạnh chiếc BMWs màu hồng rêu chờ Trương Văn Trọng đến.

Nhìn thấy dáng người mạn diệu của Vưu Giai, Trương Văn Trọng mỉm cười, dáng tươi cười tràn đầy vẻ hạnh phúc lẫn ngọt ngào. Hấn đưa tay đẩy cửa xe bước xuống, còn chưa kịp mở miệng, Vưu Giai vốn có tâm

linh tương thông đột nhiên quay người lại, nhìn hần mỉm cười, bước nhanh tới bên cạnh hần, nói: “Trọng ca, anh đã đến rồi.”

“Em ở chỗ này chờ thật lâu phải không?” Nhìn mồ hôi trên trán Vưu Giai, Trương Văn Trọng thương tiếc lấy khăn tay nhỏ trong túi, giúp nàng lau đi, yêu thương oán giận nói: “Anh không phải đã nói trong điện thoại sao, em cứ lo việc của em đi, không cần chạy tới đây.” Trên mặt Vưu Giai hiện lên vẻ ửng đỏ, nàng vừa cười vừa nói: “Hôm nay em cũng đâu có chuyện gì làm, nhàn rỗi cũng vậy, cho nên chạy tới đây giúp anh tham mưu một chút về nhà ở đó thôi.”

Trương Văn Trọng cũng không tin lời nàng nói, đưa tay điểm nhẹ lên trán nàng, mỉm cười bảo: “Nói mò, em rảnh rỗi mới là lạ đó. Nhưng nếu em đã tới, vậy cùng anh vào xem nhà đi, cũng cho anh chút ý kiến.”

“Tốt.” Vưu Giai ngọt ngào cười, gật đầu đáp.

Tô Hiểu Hồng đi theo sát phía sau Trương Văn Trọng bước xuống xe, nhìn thấy dáng dấp ân ái giữa Trương Văn Trọng và Vưu Giai, trong lòng nàng nhất thời dâng lên một cỗ ghen tuông ê ẩm, thậm chí nàng nhìn không được ảo tưởng nếu như người đứng trước mặt Trương Văn Trọng được hần lau mồ hôi không phải Vưu Giai mà là chính nàng, thì sẽ là chuyện tuyệt vời đến thế nào.

Ngay lúc này, Vưu Giai nhìn thấy nàng, mỉm cười chào hỏi: “Tiểu muội cũng tới sao, chúng ta cùng nhau đi vào xem nhà ở của lão sư em chứ?” Vưu Giai cũng chợt nhìn thấy Trần Nhân, không khỏi hơi sững sốt, hiểu kỳ dò hỏi: “Di, vị tiểu thư này là ai?”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “À, vị này là bác sĩ Trần Nhân của phòng y tế của anh, hai người kia là em trai cùng chú của cô ấy, bọn họ vừa mới đi ngang qua, cho nên tiện đường cho anh quá giang tới đây.”

Vưu Giai gật đầu hỏi: “Thì ra là thế, bọn họ có cùng đi không?”

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Không cần, họ còn việc phải làm.”

Trần Nhân phản ứng cực nhanh, nàng lập tức tiếp lời nói: “Không sai, không sai, chúng tôi còn việc cần làm. Hiện tại đi ngay, tiểu muội, cô cũng không phải còn chuyện cần làm sao, cùng chúng tôi đi thôi.”

Tuy rằng Tô Hiểu Hồng lòng mang ghen tuông nên rất muốn ở lại nơi này, nhưng lý trí nàng rất cực chiến thắng sự xung động: “Nga.” Nàng chui vào xe, nhìn Vưu Giai và Trương Văn Trọng nói: “Lão sư, Vưu tiểu thư, em phải trở lại có chút việc, tạm biệt.”

Trần Nhân cũng khách khí phát tay nói lời từ biệt: “Trương phó viện trưởng, Vưu tiểu thư, tạm biệt.”

Chiếc xe khởi động, chậm rãi rời khỏi nơi đó.

Đội bọn họ rời đi, Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Đi thôi, chúng ta vào xem nhà ở mà em giới thiệu ra sao.”

“Được.” Vưu Giai nhu thuận lên tiếng, ôm lấy cánh tay Trương Văn Trọng, cùng hần chậm rãi đi vào tiểu khu Hải Vận.

281. Chương 300: Ngôi Nhà Có Ma

Tiểu khu Hải Vận có thể lái xe đi trực tiếp vào trong, nhưng Vưu Giai lại tuyển chọn cùng Trương Văn Trọng chậm rãi đi vào tiểu khu biệt thự phong cảnh tú lệ, nơi chốn đều tạo cảm giác như đi vào khu lâm viên Tô Hàng(Tô Châu, Hàng Châu). Nàng hơi tựa đầu trên vai hần, ôm cánh tay hần, gương mặt kiêu diễm tràn đầy vẻ hạnh phúc cùng ngọt ngào.

Bảo vệ của tiểu khu Hải Vận cũng không ngăn cản hai người từ bên ngoài đi vào tiểu khu, đây không phải vì ý thức của những bảo vệ kém cỏi, mà bởi vì đội trưởng bảo vệ nhận ra Vưu Giai. Hần từng ở trong một cơ hội ngẫu nhiên, đã từng gặp mặt nàng, lúc đó nhìn thấy vẻ diễm lệ của nàng quá ấn tượng, cho nên khắc sâu trong lòng, cho nên lúc này chỉ cần nhìn liền nhận ra nàng ngay.

Tiểu khu biệt thự Hải Vận vốn là một trong những hạng mục địa ốc của tập đoàn Vưu thị, vô luận là công ty kiến trúc hay công ty quản lý vật nghiệp, đều là phân công ty của tập đoàn Vưu thị. Hiện tại tổng giám

đốc của tập đoàn Vưu thị tự mình đến, đội trưởng bảo vệ theo xum xoe còn không kịp, làm sao ngu ngốc chạy ra ngăn cản?

Nhưng đội trưởng bảo vệ này cũng là người có ánh mắt, hần liếc mắt liền nhìn ra quan hệ giữa Vưu Giai và Trương Văn Trọng cũng không đơn giản, xem qua tư thế vô cùng thân thiết, mới đoán có thể là quan hệ tình lữ. Nếu như mình tùy tiện bước ra làm bóng đèn, chỉ sợ cũng không chiếm được chỗ tốt gì. Cho nên hần cố nén chạy tới chào hỏi, nhanh chóng lấy ra điện thoại, gọi cho quản lý công ty vật nghiệp tiểu khu biệt thự Hải Vận, đem chuyện Vưu Giai xuất hiện bên trong tiểu khu báo cho hần biết.

Tuy rằng không thể lấy được lòng của tổng giám đốc tập đoàn Vưu thị, nhưng chí ít còn có thể lấy lòng người lãnh đạo trực tiếp của mình. Đối với đội trưởng bảo vệ mà nói, xem như là ý nghĩ không tệ.

Cuộc điện thoại của đội trưởng bảo vệ làm Lưu quản lý nhảy dựng, sau khi xác nhận lời của đội trưởng bảo vệ nói là sự thực, cũng không phải đang nói dối trêu đùa hần, hần không dám chậm trễ nhanh chóng chạy ra phòng làm việc, chạy về hướng Trương Văn Trọng và Vưu Giai đang đi tới.

Khi Lưu quản lý thở hổn hển chạy tới trước mặt Trương Văn Trọng và Vưu Giai, cũng kinh ngạc phát hiện Thái quản lý phụ trách tiêu thụ khu biệt thự cũng đang mang đôi giày cao gót thở hổn hển chạy tới.

Hai người này vốn có quen biết nhau, lúc này vừa gặp mặt đối phương, đều gật đầu chào hỏi, sau đó trao đổi ánh mắt mê hoặc lại kinh ngạc, hiển nhiên hai người cũng không rõ ràng nguyên do Vưu Giai xuất hiện trong khu biệt thự này. Nhưng có một chút bọn họ có thể khẳng định, đó chính là dù thế nào cũng không thể đắc tội Vưu Giai, bằng không bọn họ chỉ có khả năng cuốn gói rời đi.

Ổn định lại hô hấp hỗn loạn một chút, trên mặt Lưu quản lý nổi lên dáng tươi cười lấy lòng, cung kính nói: “Không biết Vưu tổng đến đây thị sát, nên không sớm nghênh tiếp, còn thỉnh cô đừng lấy lòng phiền lòng.”

Vưu Giai cũng không kỳ quái vì sao hai người lại nhận được tin nhanh như vậy, nàng mỉm cười nói: “Được rồi, hai vị cũng đừng nên khẩn trương, tôi cũng không phải đến làm công tác thị sát, chỉ là cùng Trọng ca đến đây xem nhà ở.”

Trọng ca?

Lưu, Thái hai vị quản lý đều chấn động trong lòng, trước đây bọn họ từng nghe qua một ít tin đồn, nói vị bằng sơn mỹ nhân của tập đoàn Vưu thị vốn mất cao hơn trán có bạn trai. Vốn bọn họ còn không dám tin tưởng, thế nhưng lúc này nghe được xưng hô vô cùng thân thiết của Vưu Giai, lại nhìn thấy tình cảnh Vưu Giai thân thiết thoải mái ôm cánh tay Trương Văn Trọng, lúc này bọn họ mới dám tin tưởng lời đồn cũng không phải giả tạo.

Lưu quản lý vừa ước ao vừa kính phục Trương Văn Trọng, cũng nhin không được trong lòng âm thầm phỏng đoán: “Nam nhân được Vưu tổng xưng hô là Trọng ca đến tột cùng lại có địa vị gì? Không ngờ có thể nắm được trái tim của bằng sơn mỹ nhân của tập đoàn Vưu thị như Vưu tổng. Di, kỳ quái, sao ta cảm thấy nhìn hần rất quen mắt? Lẽ nào ta từng gặp qua hần ở đâu sao?”

Thái quản lý cũng cảm thấy Trương Văn Trọng có chút quen mắt, sau khi nhìn kỹ hần, chần chờ hỏi: “Xin hỏi, anh có phải là vị thần y Trương Văn Trọng không?”

Trương Văn Trọng bật cười, đáp: “Không sai, tôi là Trương Văn Trọng. Nhưng loại xưng hô thần y gì đó, cũng thật sự không dám nhận.”

Nghe được Thái quản lý nói chuyện với Trương Văn Trọng, lúc này Lưu quản lý mới nhớ ra, thảo nào hần cảm thấy nhìn thật quen mắt. Nam nhân đứng ngay trước mặt này, vào thời gian vừa rồi đã nổi danh toàn bộ đại giang nam bắc, chính là bác sĩ Trương Văn Trọng. Đây là một bác sĩ nổi danh thế giới nha, thảo nào Vưu tổng lại bị hần nắm được trái tim bằng sơn.

Lưu quản lý lập tức cười lấy lòng nói: “Trương tiên sinh dự định mua nhà trong tiểu khu Hải Vận của chúng tôi sao? Vậy thật đúng là tốt quá! Có được vị chuyên gia y học nổi danh quốc tế làm nghiệp chủ, chính là vinh hạnh của tiểu khu Hải Vận chúng tôi.”

Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Tôi xem qua, hoàn cảnh nơi này của các vị thật không tệ, có biệt thự nào tốt giới thiệu không?”

“Điều này phải hỏi Thái quản lý phụ trách tiêu thụ tiểu khu của chúng tôi. Cô ấy rất hiểu rõ toàn bộ về tiểu khu này.” Lưu quản lý cung kính hồi đáp, lảng lảng bán ra một nhân tình.

Thái quản lý nhìn hẩn với ánh mắt cảm kích, lúc này mới cười dài dò hỏi: “Trương tiên sinh, không biết anh có yêu cầu gì đối với nhà ở không?”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Cũng không có yêu cầu đặc thù gì, chỉ mong nhà ở rộng rãi một chút, hoàn cảnh chung quanh vắng vẻ, dù nằm chỗ hẻo lánh cũng không sao.”

Trong lòng Thái quản lý rất nhanh tính toán khu biệt thự Hải Vận một chút, tuyển ra mấy ngôi biệt thự phù hợp với yêu cầu của Trương Văn Trọng, mới nói: “Thật đúng là có mấy biệt thự phù hợp yêu cầu của Trương tiên sinh, nếu như Vưu tổng cùng Trương tiên sinh có rảnh rỗi, không ngại hiện tại cùng đi xem được không?”

Trương Văn Trọng gật đầu đáp: “Tốt.”

Thái quản lý lập tức lấy ra bộ đàm, gọi tới một chiếc xe chạy bằng điện dùng để đi dạo ngắm cảnh trong khuôn viên tiểu khu Hải Vận. Bởi vì diện tích tiểu khu này rất lớn, để phương tiện cho người mua ở, công ty vật nghiệp riêng biệt chuẩn bị vài chiếc xe chạy bằng điện giống như vậy. Khách ở khu này chỉ cần gọi điện thoại cho công ty vật nghiệp, sẽ có xe chạy tới phục vụ cho họ thật chu đáo. Đương nhiên, loại xe này chỉ chạy trong tiểu khu, không chạy ra bên ngoài đường lớn.

Sau khi mời Trương Văn Trọng và Vưu Giai lên xe, Lưu quản lý và Thái quản lý ngồi lên vị trí phía trước.

Được Lưu quản lý và Thái quản lý đi cùng, Trương Văn Trọng cùng Vưu Giai đều đi vòng quanh mấy biệt thự để xem xét một lần.

Khi đi ra khỏi biệt thự cuối cùng, Thái quản lý cẩn cẩn thận thận dò hỏi: “Trương tiên sinh, chúng ta đã xem qua mấy biệt thự, đều phi thường phù hợp với yêu cầu của anh. Không biết anh xem trọng biệt thự nào vậy?”

“Mấy biệt thự vừa rồi đúng là không tệ...” Trương Văn Trọng định nói biệt thự nào cũng được, nhưng ngay lúc này, ánh mắt của hắn đột nhiên lướt tới phía trước khoảng bốn năm trăm thước, không ngờ là một khu tràn ngập một mảnh hơi nước nhàn nhạt.

Tuy rằng sáng sớm hôm nay đã từng có sương mù, nhưng lúc này sương mù đã sớm tan hết, nơi nơi đều tràn ngập ánh mặt trời, thế nhưng ngay phía trước trong phạm vi mấy chục thước, không ngờ lại tràn ngập một mảnh hơi nước nhàn nhạt!

Ngay phía trước, ở trong một mảnh hơi nước nhàn nhạt, sừng sững một tòa biệt thự, nhìn từ phía xa xa, tòa biệt thự còn tạo cảm giác mờ ảo hư vô.

“Phiền hơi nước này có chút quỷ dị, lẽ nào...” Trong lòng Trương Văn Trọng không khỏi chấn động, vội vã thúc đẩy linh thức, truyền tới phiền hơi nước trước mặt.

“Quả thế, linh khí vô cùng tinh thuần nha!” Khi linh thức mở rộng tới khu vực tràn ngập hơi nước kia, vùng lông mày Trương Văn Trọng không khỏi nhướng lên, trên mặt toát ra vẻ vui mừng, nhin không được thâm nghĩ trong lòng: “Thực sự là không ngờ, ở thế giới linh khí loãng như hiện nay, không ngờ cho ta gặp phải một nơi Linh Khí Nhân. Đây chính là địa phương gần như là động tiên trong thiên địa, nếu như có thể cấu trúc thêm một Tụ Linh Trận nơi này, làm linh khí trong Linh Khí Nhân tràn ra, ngưng mà không tiêu tan, đối với việc tu luyện sẽ cực kỳ hữu dụng!”

“Ai, tòa biệt thự bên kia nhìn thật không tệ, chính là tòa nhà ở trong khu sương mù kia. Nó đã được bán chưa? Có thể đưa tôi qua đó nhìn xem một chút không?” Trương Văn Trọng đưa tay chỉ căn biệt thự ngay khu sương mù, có chút khẩn cấp muốn đi qua xem tình huống của Linh Khí Nhân nơi đó. Nếu như nói Linh Khí Nhân nơi đó còn dư thừa, không bị suy yếu, như vậy dù phải tốn hao giá tiền cao tới đâu, hắn cũng phải mua cho được căn biệt thự đó!

“Àn? Biệt thự nào vậy?” Lưu, Thái hai vị quản lý nhìn theo ngón tay chỉ của Trương Văn Trọng.

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy căn biệt thự sừng sững trong sương mù kia, cũng đồng loạt thay đổi sắc mặt, thậm chí thanh âm nói chuyện cũng biến đổi thành run lên nhè nhẹ: “Trời ạ, không ngờ là biệt thự đó sao?”

Trương tiên sinh, chúng tôi khuyên anh đừng nên xem nó, chọn một biệt thự trong số vừa xem đi.”

Phản ứng của Lưu, Thái hai vị quản lý ngoài sự dự liệu của Trương Văn Trọng và Vưu Giai. Hai người bọn họ không khỏi hiếu kỳ dò hỏi: “Làm sao vậy? Căn biệt thự đó có vấn đề gì sao?”

Sau khi hít sâu một hơi, nỗ lực để tình tự khẩn trương hơi bình phục lại một chút, lúc này Thái quản lý mới run run nói: “Vưu tổng, Trương tiên sinh, hai vị đại khách không biết. Căn biệt thự đó tuy rằng từng bán đi, nhưng lại bị mạnh mẽ trao trả trở về.”

Chuyện như vậy Vưu Giai thật sự chưa từng nghe qua, nàng không khỏi nhướn mày, ngạc nhiên hỏi: “Trả về? Sao lại có chuyện như vậy? Vì sao?”

Lưu, Thái hai vị quản lý nở nụ cười khổ, cùng đáp: “Bởi vì...bởi vì trong căn biệt thự đó có ma! Trong đó bị quỷ nháo!”

282. Chương 301: Tôi Muốn Căn Biệt Thự Đó

“Chuyện ma quái?” Vưu Giai nhất thời sầm mặt, quát khê: “Lưu quản lý, Thái quản lý, hai vị đang nói bậy bạ gì đó? Hai người đều là nhân viên quản lý trung tầng của tiểu khu biệt thự Hải Vận này, sao lại có thể tin tưởng mà truyền bá loại chuyện làm ảnh hưởng đến danh tiếng của tiểu khu Hải Vận? Hai người lẽ nào không hiểu, nếu tin vệt này bị tung ra sẽ nguy hại lớn cỡ nào đối với tiểu khu Hải Vận hay không?”

Tuy rằng bị Vưu Giai trách móc, nhưng Lưu, Thái hai vị quản lý cũng không có ý tứ nhận lỗi, trái lại còn biện giải cho mình: “Vưu tổng, chúng tôi tự nhiên hiểu rõ chuyện này sẽ có nguy hại lớn cỡ nào đối với tiểu khu biệt thự Hải Vận, cho nên chúng tôi ở trước mặt người bên ngoài cho tới bây giờ cũng chưa từng nói ra. Thế nhưng chuyện ma quái bên trong biệt thự kia cũng không phải vô duyên vô cớ tung tin vệt. Mà là chuyện chân thực tồn tại. Trước đó căn biệt thự đã từng được bán đi ba lần, nhưng mỗi lần chưa tới một tuần đều bị trả ngược trở về. Hơn nữa những người trả lại đều có chung một lý do nhất trí kinh người: “Có ma quái.” Vừa mới bắt đầu, chúng tôi cũng không tin lý do hoang đường này, đã từng hoài nghi mấy người mua nhà là do đối thủ cạnh tranh phái tới quấy rối. Nhưng từ chuyện lần đó, chúng tôi đều thật sự tin tưởng trong căn biệt thự đúng là có ma quỷ nháo sự.”

Tuy rằng Vưu Giai tin tưởng Lưu, Trần hai vị quản lý tuyệt đối không dám lừa gạt nàng, thế nhưng lý do trong nhà có ma đích thật là quá mức hoang đường. Nhưng nàng vẫn nhạy cảm nghe thấy được câu nói cuối cùng của hai vị quản lý Lưu, Thái, vùng lông mày không khỏi nhướn lên, vội vàng dò hỏi: “Chuyện lần đó mà hai vị nói, là chuyện gì?”

Lưu, Thái hai vị quản lý cũng biết câu trả lời của mình rất có khả năng quan hệ đến việc làm của mình, cho nên bọn họ không dám có chút chậm trễ, vội vã thành thật hồi đáp: “Vừa mới bắt đầu, chúng tôi cũng giống như Vưu tổng, cũng không tin tưởng chuyện nhà có ma, sau đó có một người mua nhà cho chúng tôi vào ở trong một phòng qua đêm, nhìn xem rốt cục có đúng là trong nhà có ma hay không. Lúc đó chúng tôi cũng không tin trên thế giới này lại có quỷ, để chứng minh người mua nhà có tình gây sự để trả nhà, cho nên cùng họ còn có vài bảo vệ trong tiểu khu cùng nhau vào ở trong biệt thự. Kết quả, vào đêm hôm đó đã gặp...gặp...”

Có thể là bởi vì nhớ lại đoạn hồi ức kinh khủng, sắc mặt hai vị quản lý Lưu, Thái đều biến thành có chút trắng bệch, hơn nữa thanh âm run rẩy nhiều hơn, thậm chí ấp úng một lát cũng không nói ra được hết câu.

Sự hiếu kỳ của Vưu Giai đã bị câu dẫn thật lớn, vội vàng giục nói: “Gặp cái gì? Hai người nói nhanh lên, đừng ấp a ấp úng như vậy!”

“Chúng tôi gặp...” Hai vị quản lý còn sợ hãi nhìn căn biệt thự trong màn hơi nước nhàn nhạt phía xa xa, dùng thanh âm run run kể lại chuyện tối hôm đó cho Vưu Giai cùng Trương Văn Trọng nghe qua. Lúc hai người kể lại chuyện này, thần tình phi thường chân thực, không giống như đang nói dối chút nào.

Cũng chính bởi vì thần tình này của hai người, làm Vưu Giai không khỏi có chút hoài nghi: “Lẽ nào trên thế giới này thực sự có chuyện quỷ quái tồn tại hay sao?”

Trương Văn Trọng cũng lặng yên cười, ở trên thế giới hiện nay, một ngày xuất hiện Linh Khí Nhân, tất nhiên sẽ đưa tới yêu quái hoặc quỷ hồn vốn có sự mẫn cảm cực kỳ đối với linh khí hấp dẫn tới. Dù không hấp dẫn yêu quái hoặc quỷ hồn, một ít tiểu động vật sống lâu nơi này sau từng ngày đêm tắm rửa hấp thu linh khí, cũng có khả năng đột nhiên mở linh khiếu biến thành yêu quái. Vô luận là yêu quái hay quỷ hồn, đều khẳng định muốn độc chiếm Linh Khí Nhân, không muốn có nhân loại đến phân một chén canh, cho nên mới làm cho những ai vào biệt thự ở lại phải kinh hoàng bỏ đi. Chúng nó không giết người, chính vì chúng còn bảo lưu một tia thiện lương, không muốn tùy ý sát sinh, cũng có thể chúng sợ nháo tai nạn chết người sau đó sẽ rước lấy phiền toái lớn mà chúng không ứng phó được.

Nhưng chúng nó làm ầm ĩ việc này, tuy rằng có thể làm người thường sợ hãi, nhưng không làm sợ hãi được Trương Văn Trọng.

“Các vị vừa nói như thế, thật ra đã câu dẫn ra lòng hiếu kỳ của tôi, vô luận thế nào tôi cũng muốn đi xem biệt thự kia như thế nào. Nếu như các vị sợ, thì ở lại đây đi, không cần đi theo.” Dứt lời, Trương Văn Trọng cất bước đi về hướng căn biệt thự nằm trong vùng sương mù.

Vưu Giai liền đi theo hần, ôm chặt cánh tay Trương Văn Trọng, cùng hần đi tới căn biệt thự nhàn nhạt hơi nước kia. Đối với Vưu Giai mà nói, chỉ cần có Trương Văn Trọng, như vậy vô luận gặp phải bao nhiêu hung hiểm, cũng đều có thể gặp dữ hóa lành.

Hai quản lý Lưu, Trần liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng đều cắn răng, run run hai chân đi theo phía sau hai người. Nhưng ngay khi đi theo hai người, trong lòng họ cũng âm thầm làm ra quyết định, chỉ cần phát hiện có chỗ nào không đúng, liền lập tức xoay người chạy đi. Tuy rằng công việc rất trọng yếu, nhưng tính mạng vẫn quan trọng hơn, ngàn vạn lần không thể vì chuyện này mà bị mất luôn tính mạng!

Rất nhanh, Trương Văn Trọng và Vưu Giai đã đến trước cổng căn biệt thự trong vùng sương mù. Lưu, Thái hai vị quản lý đi theo phía sau bọn họ, ánh mắt không ngừng nhìn quanh bốn phía, bất luận gió thổi cỏ lay gì cũng làm bọn họ hoảng sợ chết khiếp. Đồng thời tinh thần và cơ thể bọn họ cũng căng thẳng cao độ, chỉ cần “ác quỷ” lại xuất hiện lần nữa, hai người họ sẽ lập tức bỏ trốn mất dạng.

“Ở đây thật âm lãnh.” Vưu Giai có chút khiếp đảm đánh giá hoàn cảnh chung quanh căn biệt thự. Lực kéo cánh tay Trương Văn Trọng càng gia tăng thêm vài phần.

“Hơi nước nơi này dày đặc, tự nhiên phải âm lãnh hơn địa phương khác rất nhiều, nhưng qua một chút sẽ thích ứng ngay thôi.” Biết trong lòng Vưu Giai đang sợ hãi, Trương Văn Trọng lặng lẽ truyền một đạo chân nguyên đưa vào trong cơ thể của nàng, dẫn dắt đạo chân nguyên dựa theo công pháp Huyền Nữ Tâm Kinh vận chuyển, hấp thu linh khí chung quanh truyền vào trong người Vưu Giai.

Chỉ trong chớp mắt, Vưu Giai cảm giác được cỗ âm lãnh tràn ngập trong không khí cũng biến mất sạch sẽ, chỉ còn lại cảm giác làm cho bản thân thập phần thoải mái dễ chịu.

So sánh với Vưu Giai, hai vị quản lý Lưu, Thái cũng không được may mắn như vậy, bọn họ chỉ cảm thấy sự âm lãnh chung quanh tràn tới, quả thực muốn đông lạnh hai người họ thành cây băng. Cùng lúc đó hai người không tự chủ được đều nhớ lại tình cảnh đáng sợ trong buổi tối hôm đó, sắc mặt càng thêm tái nhợt, hai chân không chịu thua kém run rẩy liên tục.

Trương Văn Trọng quay đầu nhìn Lưu, Thái hai vị quản lý mỉm cười, nói: “Hai vị ở lại đây đi, không cần theo vào đâu. Tôi và Vưu Giai tự vào là được.”

Trương Văn Trọng vừa nói vừa mỉm cười, trong giọng nói có một loại ma lực khiến kẻ khác an thần, sự sợ hãi và kinh khủng trong lòng hai vị quản lý Lưu, Thái nhất thời giảm bớt rất nhiều. Thế nhưng dù vậy, hai người họ vẫn không dám tiếp tục bước vào trong phạm vi biệt thự nửa bước. Liền nhanh miệng nói theo lời Trương Văn Trọng: “Tốt lắm, chúng tôi sẽ chờ ở đây. Vậy...Vưu tổng, Trương tiên sinh, nếu như hai vị gặp được thứ dơ bẩn kia, mau nhanh gọi điện thoại cho chúng tôi, hoặc thét lớn cũng được, chúng tôi...chúng tôi sẽ gọi điện thoại báo cảnh sát.”

Trương Văn Trọng nhin không được nở nụ cười, trêu ghẹo nói: “Gọi điện thoại báo cảnh sát? Chẳng lẽ cảnh sát cũng có lực uy hiếp đối với ma quỷ hay sao?”

Lưu, Thái hai vị quản lý đỏ mặt, trong khoảnh khắc xấu hổ không biết nên nói gì mới tốt.

“Ha ha, chỉ nói đùa với hai vị thôi, cũng đừng để trong lòng.” Nói xong những lời này, Trương Văn Trọng và Vưu Giai cùng đi vào trong căn biệt thự “có ma”.

Nhìn Trương Văn Trọng và Vưu Giai đi vào trong biệt thự, Lưu quản lý nuốt nước bọt, muốn làm cho hai chân đang run rẩy ổn định lại, nhưng một phen nỗ lực cũng không làm nên chuyện gì. Hắn nghiêng đầu nhìn Thái quản lý, chần chờ nói: “Thái quản lý, vạn nhất Vưu tổng và Trương tiên sinh gặp được thứ dơ bẩn kia, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Thái quản lý luôn luôn khôn khéo lúc này cũng không có chủ ý, nằng run run nói: “Không biết, anh...anh có đề nghị gì tốt không?”

“Tôi cũng không có.” Lưu quản lý nở nụ cười khổ, thở dài nói: “Nếu như Vưu tổng và Trương tiên sinh thực sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn trong căn biệt thự này, chỉ sợ tôi và cô đều không thoát được quan hệ. Đến lúc đó mất bát cơm ăn chỉ là chuyện nhỏ, không chắc chúng ta còn có thể gặp phải tai ương lao ngục.”

Lưu, Thái hai vị quản lý đều cảm giác trong lòng lạnh hơn phân nửa, chỉ đành liên tục hướng thần linh khẩn cầu, cầu khẩn thần linh có thể phù hộ cho Trương Văn Trọng và Vưu Giai, để cho hai người họ có thể bình an từ trong căn biệt thự ma quái đi ra.

Lưu, Thái hai vị quản lý thấp thỏm cùng sầu lo chờ đợi hơn nửa giờ, cửa biệt thự mới mở ra lần nữa, Trương Văn Trọng và Vưu Giai lại từ bên trong đi ra. Mà lúc này, phiền hơi nước nhàn nhạt bao phủ biệt thự cũng đã có chút bất tri bất giác tiêu tán. Ánh mặt trời lại chiếu xuống trên người họ, không chỉ xua đuổi hàn ý, đồng thời còn làm cho hai người khỏi dậy lòng tin.

Đợi khi Trương Văn Trọng và Vưu Giai đi ra khỏi căn biệt thự có ma, hai vị quản lý lúc này mới tiến lên đón, thân thiết dò hỏi: “Trương tiên sinh, Vưu tổng, hai vị không gặp phải thứ gì dơ bẩn chứ?”

Vưu Giai hừ lạnh một tiếng, thần sắc không hài lòng nói: “Làm gì có thứ gì dơ bẩn? Theo tôi thấy, rõ ràng là hai người quá mức nghi thần nghi quỷ, đem một ít chuyện biến thành quỷ quái mà thôi.”

Hai vị quản lý bị Vưu Giai chỉ trích lại càng hoảng sợ, vội vàng nói: “Vưu tổng, chúng tôi thật sự không có nói bậy, bên trong căn biệt thự đúng thật là có ma, bên trong thực sự có ma quái. Nếu như không tin, hai người đến vào buổi tối. Đúng, buổi tối. Quỷ không phải luôn thích lui tới vào buổi tối sao? Hai vị đến buổi tối, nhất định gặp phải quỷ.”

Vưu Giai cau mày: “Hai vị đang nguyên rửa tôi và Trọng ca gặp phải quỷ quái hay sao?”

“Không...không phải, chúng tôi là...” Hai vị quản lý cũng không biết nên nói như thế nào, ấp úng biểu đạt lời nói của mình thật khó khăn.

“Được rồi Giai Giai, em cũng đừng nên trách họ nữa.” Trương Văn Trọng đứng ra hòa giải, mỉm cười nói với hai vị quản lý: “Hai vị sau này cũng đừng tin tưởng loại chuyện này nữa, bên trong biệt thự cũng không có quỷ quái gì tồn tại, chỉ vì cảnh vật chung quanh có vẻ có chút âm trầm nên có cảm giác như vậy mà thôi. Từ góc độ tâm lý học mà xem, hẳn do hoàn cảnh âm trầm chung quanh làm ảnh hưởng đến tư duy của con người, khiến người trong tiềm thức cho rằng nơi này có ma quái, cho nên mới gặp phải nhiều chuyện như vậy. Lại nói, đây đều là nghiện chứng phổ thông, chỉ cần hai vị thả lỏng tâm tình, sẽ không có ảo giác như vậy nữa.”

“Thực sự chỉ là nghiện chứng ảo giác sao?” Hai vị quản lý nhìn nhau, ngẫm lại uy danh hiển hách của Trương Văn Trọng trong giới y học, bọn họ cũng có chút tin tưởng cách giải thích này.

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Đương nhiên, tôi vì sao phải gạt hai vị. Được rồi, tôi mua căn biệt thự này, trả tiền ra sao? Cần làm thủ tục gì?” Lúc này tâm tình của hắn rất tốt, bởi vì trong biệt thự này, không chỉ có Linh Khí Nhân, mà còn là một loại Linh Khí Nhân cực phẩm! Linh Khí Nhân như vậy, phải năm trăm năm mới xuất hiện một lần! Nếu như có thể sử dụng thật tốt, công hiệu phát huy ra không kém hơn động tiên bao nhiêu.

Về phần quỷ quái trong biệt thự sao?

Trương Văn Trọng ngẩng đầu lên, nhìn vào khu rừng cây nhỏ cách đó không xa. Trong khu rừng cây tươi tốt xanh um, Tam Túc Ô đang đậu trên một nhánh cây, trong móng vuốt sắc bén của nó, còn đang nắm

chặt một con thú nhỏ đang không ngừng giãy dụa.

Con thú nhỏ này, chính là thủ phạm gây ra chuyện ma quái bên trong căn biệt thự!

283. Chương 302: Trĩ Kê Bán Thận Long

Lưu, Thái hai vị quản lý đối với thuyết pháp của Trương Văn Trọng có điểm nửa tin nửa ngờ. Lúc hắn đưa ra yêu cầu muốn mua căn biệt thự này, hai người đều cất lực khuyên giải nhưng sau khi Trương Văn Trọng hiểu rõ nguyên nhân căn nhà ma quái, tự nhiên là hắn sẽ không chịu buông tha cho thượng phẩm Linh Khí Nhân trăm năm khó cầu này, bất cứ giá nào đều phải mua được nhà.

Bởi vì thái độ cương quyết của Trương Văn Trọng, cho nên Lưu, Thái hai vị quản lý trải qua một phen khuyên bảo không có kết quả xong, cuối cùng đành phải lựa chọn thỏa hiệp, hơn nữa tự mình chạy đi giúp Trương Văn Trọng làm hợp đồng thủ tục chuyển nhượng căn biệt thự, còn hắn chỉ việc quét thẻ trả tiền. Tuy rằng khu biệt thự Hải Vận là một trong những hạng mục kinh doanh dưới trướng của tập đoàn Vũ thị, nhưng Vũ Giai lại không hề nhúng tay làm chủ, mà tùy tiện để cho hắn xuất tiền ra trả. Trong chuyện này có vài nguyên nhân chủ yếu, thứ nhất hiện giờ Trương Văn Trọng đã có tài lực hùng hậu, có thể dễ dàng mua được căn biệt thự kia, nguyên nhân thứ hai chính là, muốn tặng đàn ông cái gì cũng tốt, nhưng không nên tặng nhà và xe. Bởi vì làm như thế thực dễ dàng động chạm tới lòng tự tôn của đàn ông, đồng thời bàn dân thiên hạ cũng hoài nghi người đàn ông này là tiểu bạch kiểm, ăn cơm bao!

Vũ Giai tuyệt không muốn Trương Văn Trọng bị người ta gán lấy cái danh tiểu bạch kiểm này!

Sau khi làm giấy tờ chuyển nhượng trả tiền căn biệt thự này xong, Trương Văn Trọng cùng Vũ Giai cũng lưu lại nơi đây. Còn hai vị quản lý thì mau chóng rời đi, vừa ra bên ngoài khoảng chừng trăm mét, Lưu quản lý bỗng dưng quay đầu lại, ngấm nhìn căn biệt thự mà Trương Văn Trọng khăng khăng chọn mua.

Mặc dù giờ phút này sương vụ bốn phía xung quanh biệt thự đã tiêu tán và mặt trời đã muốn treo cao trên đỉnh đầu, nhưng trong lòng Lưu quản lý lại vẫn cảm thấy, có một cỗ hương vị âm trầm tản mát ra từ căn biệt thự này. Hắn không tự chủ được, nuốt khan nước bọt nói: “Chẳng hiểu đến tột cùng thì Trương tiên sinh nghĩ thế nào, cứ nhiên lại dám bỏ tiền ra mua căn biệt thự ma quái kia. Hắn vừa nói nghiệm chứng ảo giác cái gì đó, bản thân ta đều không tin lắm. Nếu một hai người bị ảo giác thì còn có thể, nhưng đêm hôm đó, hơn mười người chúng ta đều nhìn thấy quỷ, chẳng lẽ chúng ta bị ảo giác tập thể sao? Trên đời này, nào đâu có chuyện trùng hợp như vậy chứ?”

Thái quản lý khẽ rung mình một cái, tròng mắt liếc nhìn hắn, nén giận nói: “Lưu quản lý, đừng nhắc lại chuyện tình xảy ra đêm hôm đó nữa có được không? Tôi rất hối hận, ngày đó vì sao khinh thường thần thánh, đi theo mấy người chạy vào trong căn biệt thự kia, hiện giờ nghĩ lại vẫn còn run sợ. Anh biết không, từ hôm đó trở đi tôi đã không còn dám ra ngoài đường vào ban đêm nữa rồi.”

Một cơn gió thu lạnh, đột nhiên hây hây thổi qua, khiến cho Lưu, Thái hai vị quản lý bỗng dưng cảm thấy toàn thân phát lạnh. Trong khoảnh khắc, cả người nổi từng mảng da gà thật lớn. Hai người không hẹn mà đồng thời ngậm miệng lại, thần tình hoảng hốt bất an.

Lưu quản lý cẩn thận nhìn bốn phía xung quanh khoảng hai ba phút, sau đó mới dùng ngữ khí run rẩy hỏi: “Cơn gió vừa thổi qua thực tà môn? Liệu có phải là âm hồn ma chơi không nhỉ?”

“Uhm, Lưu quản lý, ngàn vạn lần anh đừng nói như thế nữa! Chúng ta mau chóng rời khỏi nơi này thôi.” Dứt lời, Thái quản lý nhanh chân bước đi.

Trần quản lý vội vàng chạy theo, miệng còn lớn tiếng quát tháo: “A, Thái Đóa Lý, chờ tôi với. Cô đừng bỏ tôi lại một mình à.”

Hai vị quản lý Lưu, Thái chạy ra ngoài khoảng chừng vài trăm mét, liền cảm giác được cỗ hàn ý âm lãnh bao phủ quanh người cũng giảm bớt đi rất nhiều. Lúc này mới thả chậm cước bộ, một bên thở dốc từng ngụm, một bên nhỏ giọng thương nghị đối sách.

Dù sao, hiện tại Trương Văn Trọng tiến vào căn nhà ma quái kia, nếu có thể bình an đi ra, tự nhiên vẫn là tốt nhất. Nhưng ngược lại, nếu như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì hai người bọn họ cũng không thể

gánh vác nỗi trách nhiệm liên đới.

Cuối cùng Lưu, Thái hai người ra quyết định: “Phải thêm bảo an tối tuần tra bốn phía xung quanh căn biệt thự này, một khi xuất hiện tình huống dị thường, liền cấp tốc báo cảnh sát. Về phần cảnh sát có thể đối phó được yêu ma quỷ quái hay không, thì lại không nằm trong phạm vi lo lắng của bọn họ.

Trong lúc hai vị quản lý đang hoang mang tột đỉnh, thì Trương Văn Trọng cùng Vưu Giai lại đi kiểm tra xem xét trong ngoài căn biệt thự này thêm vài lần.

Bất quá hai người xem xét lại hoàn toàn bất đồng.

Trương Văn Trọng đang âm thầm kiểm tra vị trí cụ thể của Linh Khí Nhân, để tính toán địa phương thiết lập Tự Linh Trận, mới có thể khiến cho Linh Khí Nhân phát ra công hiệu lớn nhất. Đồng thời hắn cũng muốn bố trí một trận pháp phòng ngự xung quanh căn biệt thự này, để tránh yêu ma quỷ quái hoặc Tu Chân giả khắc xâm nhập vào nơi đây, vọng tưởng tình huống ngư ông đắc lợi. Dù sao Linh Khí Nhân năm trăm năm mới xuất hiện một lần, nếu như bị đám yêu quái hoặc Tu Chân giả phát hiện ra, khẳng định cũng sẽ nảy sinh ý niệm chiếm đoạt trong đầu.

Tục ngữ nói “Không có tâm hại người nhưng nên giữ tâm phòng người”. Bởi vậy Trương Văn Trọng ngoại trừ bố trí Tự Linh Trận, đồng thời còn dựa vào Linh Khí Nhân bày ra một cái trận pháp phòng ngự cường đại. Cùng Trương Văn Trọng bất đồng chính là, Vưu Giai chỉ ngắm nghía đơn thuần giản lược thôi.

Bất quá nàng cũng không thể ở lại đây thêm nữa, bởi vì không qua bao lâu sau, thư kí riêng của nàng liền gọi điện thoại tới báo, ở công ty đang có một cuộc họp khẩn cấp, nên mời nàng về tham gia. Rơi vào đường cùng, Vưu Giai đành phải cáo từ Trương Văn Trọng. Bất quá trước khi đi, nàng vẫn không quên hẹn Trương Văn Trọng cùng nhau ăn đi ăn tối.

Đợi sau khi Vưu Giai rời đi, Tam Túc Ô đậu bên ngoài cửa sổ mới vỗ cánh bao vào, hai chiếc móng sắc nhọn ném một con tiểu thú tới trước mặt Trương Văn Trọng, dùng ngữ điệu tranh công nói: “Chủ nhân, kẻ giả thần giả quỷ trong căn biệt thự này chính là nó. Muốn xử lí nó như thế nào? Ngài nói đi!”

Đang bị lợi trảo của Tam Túc Ô không chế, con tiểu thú cũng liều mạng giãy giụa. Lúc này đột nhiên lấy được tự do, nó hiển nhiên là vui mừng quá đỗi, không cần nghĩ ngợi, nhanh chóng sử dụng bốn chân với ý định đào thoát ra khỏi nơi này.

Mặc dù con tiểu thú này vừa mới khiêu không được bao lâu, nhưng vẫn hiểu được, Linh Khí Nhân tuy trân quý bất quá so sánh cùng tính mạng thì không thể bằng! Chỉ cần bảo toàn tính mạng, như vậy ngày sau vẫn có thể tu luyện đến cảnh giới cao hơn.

Nhìn bộ dạng hốt hải của con tiểu thú, Trương Văn Trọng không khỏi cười khở, vươn tay đẩy ra một chiếc, nói: “Muốn chạy sao? Khôn hồn thì ngoan ngoãn trở về đi.”

Con tiểu thú đang ra sức dùng lực trốn chạy, bỗng nhiên cảm thấy có một cỗ lực lượng vô hình từ bốn phương tám hướng đánh úp về phía mình, trong khoảnh khắc gắt gao quấn chặt lấy thân thể, khiến nó ngay cả giấy giụa phản kháng cũng đều không có cơ hội.

Rất nhanh cỗ lực lượng vô hình cường đại tha con tiểu thú đến trước người Trương Văn Trọng, đợi sau khi rõ ràng nhìn thấy bộ dạng của nó, nhất thời Trương Văn Trọng phì cười nói: “Ta còn tưởng thứ gì thành tinh, hóa ra hung thủ gây nên tin đồn căn nhà ma quái này chỉ là một con gà mới nở chưa được bao lâu.”

Kì thật con tiểu thú ở trước mặt Trương Văn Trọng này, đã không thể gọi nó là gà nữa rồi.

Bởi vì trừ bỏ chiếc mào kê kê bự ở trên đầu ra, thì những nơi khác đã hoàn toàn bất đồng với giống gà. Thậm chí hiện tại không thể nói nó thuộc giống gia cầm, mà phải liệt vào hàng thú loại.

Con gà này không chỉ có một tấm thân dài như trường xà, mà đồng thời lớp da cũng rất dày và cứng rắn, ngoài bao nhiêu đó ra còn có tứ chi móng vuốt sắc nhọn. Nhìn bộ dạng hiện tại mà đánh giá, thì nó có sáu bảy phần giống như Thận Long. Nếu gặp phải Tu Chân giả nhân giới thấp kém, chỉ sợ đã ngộ nhận nó là Thận Long chân chính. May mắn, Trương Văn Trọng liếc mắt một cái liền nhận ra, con gà này chỉ mang một nửa hình dáng của Thận Long mà thôi, còn xa mới đạt được chân thân thật sự của Thận Long.

Nguyên nhân con gà này có sáu bảy phần hình dáng của Thận Long, hẳn là một con gà mái nào đó đã để trứng ở gần vùng Linh Khí Nhân. Bởi vì lúc đầu phôi thai chưa hình thành, nó đã hấp thu linh khí tinh thuần tản mát ra từ Linh Khí Nhân, cho nên mới xuất hiện tình trạng biến dị, hóa ra hình dáng nửa rồng nửa gà. Nhưng nếu nó không bị Trương Văn Trọng phát hiện, có lẽ sau khoảng trăm năm, nó liền tiến hóa thành Thận Long chân chính.

Lúc này Bán Thận Long giãy giụa một phen không có kết quả xong, cuối cùng nó bỏ qua phản kháng, dùng một loại ánh mắt tuyệt vọng nhìn Trương Văn Trọng cầu khẩn.

Bán Thận Long đã mở khiếu, tuy rằng tạm thời còn không biết nói tiếng người nhưng nó vẫn hiểu được, gã nhân loại đứng ở trước mặt nó kia, cũng không phải nó dùng một chút tiểu quỷ kế tung hỏa mù mà dọa唬 nó bỏ chạy được. Giờ khắc này nó hoàn toàn chịu thua, chỉ mong gã nhân loại có thể hạ thủ lưu tình, phóng cho nó một con đường sống.

284. Chương 303: Tam Yêu Thủ Trận

Trương Văn Trọng nhìn con Bán Thận Long phủ phục cầu xin mình! Bộ dạng thực linh hoạt khiến cho hắn nhin không được lắc đầu mỉm cười hỏi: "Người hiểu được tiếng người sao?"

Bán Thận Long không ngừng gật đầu, miệng bị ba bi bô phát ra thanh âm, dùng phương thức này để bày tỏ nó có thể nghe hiểu được ngôn ngữ của nhân loại, chỉ tạm thời chưa biết nói mà thôi. Nó sợ mình phản ứng quá chậm, sẽ chọc giận Trương Văn Trọng, bị hắn đem ra giết thịt.

Bình thường nhàn hạ, Bán Thận Long cũng từng bật chiếc ti vi Palsma treo ở trên vách tường ngoài phòng khách lên xem qua, từ trong đó ngạc nhiên phát hiện nhân loại thường yêu thích ăn thịt mấy loài chim bay cá nhảy cổ quái. Hiển nhiên trong tâm tưởng nó nghĩ mình chính là đồng dôi trên cầm dị thú, cho nên Bán Thận Long không dám khăng định, gã nhân loại vô cùng lợi hại trước mắt này, có cái ham mê đáng sợ kia không. Chẳng may lúc này hắn đói bụng thêm ăn, liền đem nó ra giết thịt chế biến thì phải làm sao bây giờ?

Kì thật, Bán Thận Long tâm tư có chút đơn thuần, nên đã bị những chương trình trong ti-vi lừa gạt. Trên đời này người thích ăn đặc sản trên cầm dị thú không phải là không có, bất quá số lượng hẳn là cũng không nhiều lắm đâu.

Ít nhất Trương Văn Trọng không phải hạng người như vậy, hơn nữa thủy chung trong đầu hắn cũng không có ý niệm gây tổn hại cho Bán Thận Long. Bởi vì Trương Văn Trọng còn đang muốn Bán Thận Long đảm đương nhiệm vụ thủ trận cho mình.

Một loại hình trận pháp phòng ngự, nếu như có được một con linh thú thủ trấn, vậy thì uy lực sẽ gia tăng hơn rất nhiều. Mà theo Trương Văn Trọng nghĩ, Bán Thận Long có khả năng phóng ra ảo ảnh, hiển nhiên chính là nhân vật trấn thủ trận pháp tốt nhất! Tuy rằng trước mắt thực lực của nó vẫn còn yếu kém, bất quá chỉ cần truyền thụ cho nó một bộ công pháp thích hợp dùng để hấp thụ linh khí, hiển nhiên thực lực của nó cũng sẽ đại tiến!

"Nghe hiểu tiếng người là tốt rồi." Trương Văn Trọng thỏa mãn gật đầu, nói: "Căn biệt thự này giờ thuộc quyền sở hữu của ta. Bất quá người có thể yên tâm, ta sẽ không đả thương đến tính mạng của người. Hơn nữa, người vẫn có thể tiếp tục lưu lại xung quanh căn biệt thự này, thậm chí ta còn truyền thụ cho người một bộ công pháp, để người sớm tiến hóa thành Thận Long chân chính."

Bán Thận Long đầu tiên hơi sững sờ, theo sau vui mừng quá đỗi, nguyên bản nó tưởng lần này mình sẽ gặp phải thảm kịch kinh hoàng, nhưng thật không ngờ, bất tri giác quanh co một hồi, ngành sanh sanh đem bị kịch xoay chuyển thành hài kịch.

"Ta...ta không có nghe lầm chứ? Hảo sự như vậy, thế nhưng tự nhiên lại rơi xuống trên đầu của ta?"

Trong lúc đang phi thường kinh hỉ, Bán Thận Long lại nghe thấy Trương Văn Trọng nói: "Bất quá vẫn sẽ có một điều kiện. Đó là người phải trở thành linh thú trấn thủ trận cho ta."

Linh thú trần trần? Cái này là đồ vật gì? Phải chăng là tên gọi của một loại đồ chơi nào đó, nhưng ta chưa từng nghe qua ti-vi lão đại nói bao giờ nha!

Đôi nhãn cầu đỏ ửng của Bán Thận Long tràn ngập biểu tình mê mang khó hiểu. Mặc dù nó không biết linh thú trần trần là cái quái gì, nhưng nó vẫn liên tục gật đầu không ngừng.

“Người đồng ý.” Trương Văn Trọng đối với phản ứng của Bán Thận Long phi thường hài lòng, hần duỗi ngón tay chỉ về hướng Bán Thận Long, bất thành linh một đạo chân nguyên quang mang thôi xán chói lợi phóng ra từ trong đầu ngón tay, đánh trúng vào sau ót của Bán Thận Long.

Bán Thận Long chỉ cảm thấy sau ót truyền đến một cơn đau đớn kịch liệt. Tiếp theo trông thấy một viên huyết châu đỏ tươi bắn ra từ trong ót, lơ lửng bay về phía của Trương Văn Trọng, rồi bị hần há miệng một ngụm nuốt trôi luôn xuống dưới bụng.

Bán Thận Long liếc mắt nhìn theo viên huyết châu bị Trương Văn Trọng nuốt xuống bụng, cuối cùng mới nhận ra đó chính là nguyên đan bốn mạng của nó. Kể từ thời khắc này tính mạng của nó cũng triệt để nằm ở trong tay Trương Văn Trọng. Một khi Trương Văn Trọng phá hủy nguyên đan, như vậy nó sẽ hồn phi phách tán, thậm chí ngay cả cơ hội chuyển kiếp đầu thai cũng không còn.

Cái ý niệm này nhất thời hù cho Bán Thận Long rụng rời tứ chi. Nhưng theo sau Trương Văn Trọng lại mở miệng khuyên giải, nói: “Đừng sợ, chỉ cần người thành thật bảo vệ Linh Khí Nhân thay ta, không làm ra những chuyện tình phản bội ta. Ta chẳng những không hủy diệt nguyên đan bốn mạng của người. Mà còn trợ giúp người chứng được đại đạo, phi thăng thành tiên!”

Ngộ chứng đại đạo?

Phi thăng thành tiên?

“Ta không nghe lầm chứ? Ta cũng có ngày phi thăng thành tiên sao?”

Nhất thời nổi hoảng sợ ở trong lòng Bán Thận Long bị quét sạch. Thay vào đó chính là biểu tình hưng phấn cùng kích động, trải qua cơn hưng phấn tốt đỉnh, nó lại hơi có chút hoài nghi: “Gã nhân loại này thật sự có bản lĩnh cao cường như vậy sao? Để cho một yêu vật như ta có thể chứng ngộ đại đạo, phi thăng tiên giới ư?”

Dường như nhìn thấy nghi hoặc ở trong lòng Bán Thận Long, Trương Văn Trọng liền mỉm cười, lần thứ hai vươn ngón tay ra, nhất thời một đạo chân nguyên thôi xán quang mang từ đầu ngón tay truyền thẳng vào trong đại não của Bán Thận Long. Lúc này đây, chính là Trương Văn Trọng đang truyền công pháp thích hợp cho yêu vật tu luyện, đưa vào trong đầu của nó.

Bỗng dưng Bán Thận Long cảm thấy trong đại não xuất hiện tin tức, vốn chưa kịp thích ứng nên nó khẽ lắc đầu. Nhưng sau khi thích ứng rồi thì lại vui mừng hơn hở, quên hết tất cả những chuyện buồn phiền lúc trước, đương trường dựa theo môn công pháp này chỉ dẫn, vận khởi một tia linh lực mỏng mảnh ở trong nội thể, bắt đầu hấp thu linh khí tản mát ra từ Linh Khí Nhân.

Chứng kiến Bán Thận Long vội vàng tu luyện bộ công pháp thổ nạp linh khí, Trương Văn Trọng không khỏi bất đắc dĩ, lắc đầu nói: “Được rồi, trước tiên không cần phải vội sử dụng bộ công pháp này hấp thu linh khí, ta còn vài chuyện đang muốn hỏi người đây.”

Bán Thận Long không dám chậm trễ, mau chóng đình chỉ tu luyện, mở to đôi nhãn châu đỏ rực nhìn Trương Văn Trọng, chờ đợi câu hỏi của hắn.

Trương Văn Trọng nói: “Biết trong căn biệt thự này có chứa Linh Khí Nhân, ngoại trừ người ra, còn có Tu Chân giả hay yêu ma quỷ quái nào biết được không?”

Bán Thận Long học theo bộ dạng vừa rồi của Trương Văn Trọng, gơ chân trước lên chỉ vào Trương Văn Trọng, ngừng một lát rồi lại chỉ chỉ sang Tam Túc Ô đậu ở trên bệ cửa sổ.

Trương Văn Trọng lắc đầu: “Cũng phải trừ bỏ ta và Tam Túc Ô ra.”

Bán Thận Long suy nghĩ một chút, lắc lắc đầu.

Trương Văn Trọng không khỏi thở phào một hơi nhẹ nhõm, chỉ cần Linh Khí Nhân giấu ở trong này còn chưa bị Tu Chân giả hay yêu ma quỷ quái biết được, như vậy bản thân hắn sẽ có nhiều thời gian để bố trí trận pháp phòng ngự. Sau khi hoàn thành trận pháp trấn thủ, cho dù Tu Chân giả hay yêu ma quỷ quái phát hiện ra Linh Khí Nhân, thì cũng chỉ dám đứng ngắm nhìn từ xa mà thôi.

Trương Văn Trọng lại hỏi: “Trừ người ra, xung quanh căn biệt thự này có phi cầm thú loại nào, bởi vì hấp thu linh khí của Linh Khí Nhân mà phát sinh chuyện tình biến dị hay không?”

Bán Thận Long gật gật đầu.

Trương Văn Trọng nhíu mày, sừng sốt nói: “Ách? Vậy chúng nó ở nơi nào? Mau dẫn ta đi nhìn xem.”

Trương Văn Trọng hỏi câu này, kì thật cũng chỉ là tùy tiện hỏi như vậy thôi, không dám ôm hi vọng quá lớn. Bởi vì đa số phi cầm thú loại đều chưa mở được khiếu. Dù một mực sinh hoạt ở xung quanh Linh Khí Nhân, thì vẫn khó khăn xuất hiện tình huống biến dị. Chẳng qua thân thể của bọn chúng sẽ trở nên cường hãn hơn thú loại sống ở nơi khác mà thôi.

Nguyên bản Trương Văn Trọng nghĩ...ở gần nơi chứa chấp Linh Khí Nhân, có thể tìm được một con thú loại biến dị giống như Bán Thận Long đã là rất không tệ rồi. Nhưng thật không ngờ, cư nhiên vẫn còn thêm cơ sở nữa.

Bất quá, khiến cho Trương Văn Trọng mừng hụt chính là, theo sau Bán Thận Long lại lác đầu cự tuyệt.

Ngay khi Trương Văn Trọng đang buồn bực khó hiểu, thì đột nhiên thân mình của Bán Thận Long rung lên, há miệng phát ra một tiếng gáy “te te” vang vọng.

Tiếng gáy vừa dứt không được bao lâu, thì một con chó lông vàng cùng một con rắn nhỏ màu xanh biếc chẳng biết trốn ở chỗ nào, liền xuất hiện ở bên trong phòng khách.

Trương Văn Trọng liếc mắt nhìn qua đã biết, hai con vật này đều đang ở trạng thái sắp mở linh khiếu, hiện tại chỉ có thể tính là thú loại biến dị mà thôi, vẫn chưa đủ tư cách làm yêu tinh được. Chỉ sau khi mở khiếu, bọn nó mới có tư cách làm yêu.

Đầu tiên Bán Thận Long hướng về phía Hoàng Cầu cùng Thanh Xà gáy te te hai tiếng. Theo sau lại ngẩng đầu, dùng ánh mắt tranh công nhìn Trương Văn Trọng.

Hiển nhiên Hoàng Cầu cùng Thanh Xà không ngờ rằng ở trong phòng khách lại có con người. Vốn chúng nó hơi lưỡng lự bày ra tư thế công kính, trong miệng Hoàng Cầu không ngừng phát ra những tiếng gầm gừ dữ tợn. Còn Thanh Xà thì cuộn tròn thành một đoàn, chiếc đầu rắn nghênh ngang nhòm về phía Trương Văn Trọng, vừa nhả nuốt xà tín, đồng thời còn lộ ra hai khỏa răng nanh sắc bén.

Trương Văn Trọng căn bản không đem hai con dị thú chưa mở khiếu này để vào trong mắt, thờ ơ ra mệnh lệnh: “Lại đây.”

Bất thành linh Hoàng Cầu cùng Thanh Xà liền cảm thấy, một cỗ khí thế như thái sơn áp đỉnh từ trên người Trương Văn Trọng phóng ra, bao quanh lên trên người chúng nó, khiến cho tụi nó không thể thở nổi. Trong thế giới tự nhiên, vốn kẻ mạnh làm vua, Hoàng Cầu cùng Thanh Xà tuy là dị thú nhưng còn chưa mở khiếu, cho nên cũng đều phải tuân thủ theo quy luật của tự nhiên. Hiện tại chúng nó đã không dám lãnh đạm, vội vàng nổi đuôi nhau chạy tới trước người Trương Văn Trọng, thân mình run rẩy lập cập, không còn dám lộn xộn bất nháo nữa.

Trương Văn Trọng ngắm Hoàng Cầu, lại ngó Thanh Xà, thỏa mãn gật gật đầu. Mặc dù hai đứa này chưa mở linh khiếu, nhưng chuyện như vậy đối với Trương Văn Trọng căn bản không phải là cái việc khó khăn gì, chỉ cần cấp cho tụi nó một khỏa Linh Khí Hoàn, lại chỉ truyền dạy phương pháp đặc thù, là sẽ có thể mở khiếu cho tụi nó, từ thú loại dị biến trở thành yêu tinh.

Nếu như có ba con tiểu yêu mở khiếu, dựa theo trận pháp do Trương Văn Trọng bố trí trấn thủ Linh Khí Nhân. Vậy thì cho dù là Tu Chân giả Kim Đan kỳ phát hiện ra nơi này, muốn xông vào bên trong cũng đừng mong được thỏa mãn tâm nguyện. Trương Văn Trọng không chút do dự, lập tức móc từ trong túi quần ra một chiếc bình sứ nhỏ, đổ hai khỏa Linh Khí Hoàn ra, ném vào trong miệng Hoàng Cầu cùng Thanh Xà.

Đồng thời cũng tặng cho mỗi con một đạo chân nguyên để dẫn phát linh lực mỏng manh trong nội thể của chúng nó, dưới Linh Khí Hoàn tá trợ, khai thông nhãn khiếu của hai con vật dị biến này.

Lúc này đây, Bán Thận Long đứng bên cạnh cũng tha thiết mong chờ nhìn chăm chăm vào chiếc bình sứ ở trong tay của Trương Văn Trọng, xuôi theo khế miệng nó chảy ra một dòng nước miếng nhớm nháp. Bởi vì nó đã mở khiếu, nên cũng phi thường mẫn tuệ đối với linh khí, lập tức đoán ra, hai viên tròn tròn mà Trương Văn Trọng vừa mới dứt cho Hoàng Cửu cùng Thanh Xà ăn, có ẩn chứa linh khí tinh thuần cực kì dồi dào. Một quả nhỏ nhỏ kia, so với linh khí nó hấp thu cả tháng từ Linh Khí Nhân còn muốn dồi dào hơn.

Chứng kiến thần thái của Bán Thận Long, Trương Văn Trọng dở khóc dở cười, đành phải xuất ra một khẩu Linh Khí Hoàn ném cho nó, theo sau mới phân phó nói: “Tìm một nơi hẻo lánh, dựa theo công pháp ta vừa truyền thụ, cùng Hoàng Cửu, Thanh Xà, tự hấp thu linh khí ẩn chứa trong Linh Khí Hoàn cho mình dùng đi.”

Bán Thận Long há miệng nuốt chửng Linh Khí Hoàn. Theo sau ngoảnh mặt nhìn Hoàng Cửu cùng Thanh Xà gáy “te te” một tiếng, xoay người phóng ra ngoài căn biệt thự. Hoàng Cửu, Thanh Xà cũng vội vàng đuổi theo sau lưng nó.

Lúc này Trương Văn Trọng mới nhìn Tam Túc Ô đầu trên bệ cửa sổ, phân phó: “Người đi thay chúng nó hộ pháp, đừng để chúng nó bị tẩu hỏa nhập ma.”

“Dạ, chủ nhân.” Tam Túc Ô đáp ứng, lập tức vỗ cánh bay ra ngoài căn biệt thự.

Đợi cả đám bỏ đi xong, Trương Văn Trọng mới rút điện thoại ở trong túi quần ra, bấm số của Trần Nhân, phân phó nàng đem những tài liệu kia, vận chuyển tới nơi này.

Mặc dù Trần Nhân mới về tới trường đại học Ung Thành, mà vị trưởng lão Trần gia thì lái xe đến tiểu khu hai chị em bọn họ cư ngụ nghỉ tạm. Nhưng Trần Nhân cũng không dám thờ ơ mệnh lệnh của Trương Văn Trọng, vội vàng gọi điện thoại thông tri cho vị trưởng lão Trần gia, dặn dò hẳn đem những tài liệu kia, vận chuyển đến căn biệt thự của Trương Văn Trọng mới mua, nằm ở trong tiểu khu Hải Vận. Còn nàng, cũng đi tìm Trần Kiến xin phép nghỉ ốm, chạy ra khỏi đại học Ung Thành bắt xe đến tiểu khu Hải Vận.

Một tiếng đồng hồ sau, Trần Nhân cùng Trần trưởng lão đều xuất hiện ở trước cổng căn biệt thự của Trương Văn Trọng mới mua.

Khi trông thấy hai người bọn họ, Trương Văn Trọng cũng gật đầu hài lòng, tán thưởng nói: “Không sai, tác phong của các vị rất nhanh nhẹn.”

Trần Nhân cùng Trần trưởng lão nhất thời thở phào một hơi nhẹ nhõm, không dám chậm trễ thời gian, vội vàng động thủ đem những tài liệu thuốc thang chất đống ở trên xe tải, toàn bộ đều chuyển vào trong căn biệt thự này.

Mà sau đó, Trương Văn Trọng cũng giữ đúng lời hứa, liền đem phần hạ của Tứ Tượng Hồn Nguyên Chưởng truyền thụ cho bọn hắn.

Ngay khi Trần Nhân cùng Trần trưởng lão muốn cáo từ rời đi. Thì Trương Văn Trọng lại đưa cho bọn họ một tờ giấy có ghi chép tài liệu thuốc thang, chậm rãi nói: “Trong vòng một tháng nếu các vị thu thập đủ những tài liệu ghi ở trong tờ giấy này. Tôi sẽ đem trọn bộ Trần gia Phích Lịch Kiếm Pháp truyền thụ lại cho các vị. Nếu trong hai tháng sẽ chỉ còn nửa bộ, nếu vượt quá thời gian hai tháng thì cũng đừng mong tưởng đến nó nữa!”

Trần gia Phích Lịch Kiếm Pháp? Trọn bộ?

Trần Nhân cùng Trần trưởng lão hít sâu một ngụm lãnh khí, theo sau vẻ mặt trở nên nghiêm trang dị thường, trình trọng nói: “Xin tông chủ yên tâm, Trần gia chúng tôi nhất định sẽ thu thập đủ số liệu ở trong vòng một tháng thời gian!”

Đợi Trần Nhân cùng Trần trưởng lão rời đi, Trương Văn Trọng mới phát tay xuất Hồn Độn Lô ra. Chuẩn bị luyện chế tài liệu bố trí trận pháp phòng ngự.

Trương Văn Trọng cũng không triệu hoán Tam Túc Ô, bởi vì nó còn đang hộ pháp cho bán thận long, hoàng cửu và thanh xà. Bán thận long còn dễ nói, dù sao cũng đã mở linh khiếu, muốn thu nạp linh khí ẩn chứa

trong Linh Khí Hoàn cũng không đến nỗi dễ dàng tẩu hỏa nhập ma.

Thế nhưng hoàng cầu và thanh xà thì khác, chúng nó nhờ vào Linh Khí Nhân và Linh Khí Hoàn mạnh mẽ mở linh khiếu, hơi vô ý sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, trở thành ma vật hung tàn khát máu, cho nên phải để Tam Túc Ô ở bên cạnh giúp chúng nó hộ pháp, một khi xuất hiện triệu chứng tẩu hỏa nhập ma, là có thể lập tức giết chết trong nháy mắt.

Tuy rằng không có Thái Dương tinh hỏa của Tam Túc Ô, nhưng với tu vi hiện tại của Trương Văn Trọng, muốn niệm chú đưa tới hỏa diễm phẩm giai cao cũng không phải việc khó. Tay phải hất kháp một pháp quyết, trong miệng lầm bầm, một lúc sau hất vung hay tay đẩy về phía Hồn Độn Lô, trong miệng quát nhẹ một tiếng: “Nam Minh Ly Hỏa Nhiên!”

Một đoàn hỏa diễm thiêu đốt hùng hực lập tức xuất hiện dưới đáy Hồn Độn Lô, trong nháy mắt đã thiêu đốt đỉnh lô đỏ bừng. Đoàn Nam Minh Ly Hỏa Nhiên này, so sánh với Thái Dương tinh hỏa do Tam Túc Ô phóng ra cũng không giống nhau.

Hỏa diễm Thái Dương tinh hỏa hơi có chút màu vàng kim, mà Nam Minh Ly Hỏa Nhiên lại đỏ rực. Tuy rằng luận phẩm giai, Nam Minh Ly Hỏa Nhiên yếu kém hơn Thái Dương tinh hỏa, nhưng dùng để luyện chế tài liệu cấu trúc trận pháp cũng còn dư dả.

Trương Văn Trọng đợi khi Hồn Độn Lô đạt được loại cao độ thích hợp, lúc này mới đem từng tài liệu ném vào bên trong đỉnh lô.

May là lúc này bên trong căn biệt thự chỉ có một mình Trương Văn Trọng, nếu như có người tu chân khác nhìn thấy ở nơi này chắc sẽ tức giận đến hôn mê. Bởi vì tài liệu bị Trương Văn Trọng ném vào Hồn Độn Lô, toàn bộ đều ngoài địa cấp ngũ phẩm.

Tại thế giới linh khí thiếu thốn hiện nay, muốn tìm được một hai kiện tài liệu địa cấp ngũ phẩm cũng thật không dễ dàng, huống chi còn nhiều đến chừng này?

285. Chương 304: Thất Đại Trận Pháp

Đừng xem Trần gia trước sau thu thập những tài liệu này phải dùng một tháng thời gian có vẻ dài, thế nhưng sự nỗ lực trong đó vô cùng to lớn, vận dụng mạng lưới quan hệ lại rộng rãi, thật sự không ai biết được bao nhiêu.

Nhưng ngay hiện tại, Trương Văn Trọng cũng không hề quý trọng chút nào, toàn bộ đem ném vào bên trong Hồn Độn Lô. Nếu như chỉ dùng để luyện chế pháp bảo hay luyện đan còn hoàn hảo, nhưng hất lại chỉ dùng để luyện chế tài liệu mà cấu trúc trận pháp cơ sở cần thiết. Hành vi như vậy, ở trong đa số người tu chân hoặc dị năng giả xem ra, không thể nghĩ ngờ là hành vi phá sản xa xỉ lãng phí đến cực điểm.

Thế nhưng theo Trương Văn Trọng xem ra, những tài liệu địa cấp ngũ phẩm tuy trân quý, nhưng cũng không quý bằng một Linh Khí Nhân! Chỉ cần có thể tạo ra một Tụ Linh Trận tại Linh Khí Nhân, cũng đủ tạo ra một linh cơ không kém gì động tiên. Đợi đến lúc đó, mượn linh khí trong Linh Khí Nhân tản ra, được Tụ Linh Trận ngưng tụ không tiêu tan tinh thuần linh khí, dù là muốn trồng linh dược tài cao phẩm giai với số lượng lớn, cũng không phải là chuyện gì khó mà không làm được.

Chính bởi vì rõ ràng nhận thức nhiều chỗ tốt của Linh Khí Nhân, cho nên Trương Văn Trọng mới có thể bỏ được nhiều tài liệu địa cấp bỏ vào trong Hồn Độn Lô luyện chế.

Khép hờ mắt suy nghĩ, thần thức của Trương Văn Trọng điều khiển chân nguyên tiến nhập vào Hồn Độn Lô, bắt đầu dẫn dắt linh khí hỗn tạp bên trong dựa theo một loại quy luật đặc thù vận chuyển lên.

Hai tiếng đồng hồ sau, Trương Văn Trọng mở mắt, giơ tay phải vung về phía Hồn Độn Lô, đoàn Nam Minh Ly Hỏa Nhiên đang bao phủ Hồn Độn Lô nhất thời liền ảm đạm tắt đi. Sau đó chỉ nghe một tiếng “ông” trầm muộn, nắp lô tự động bay lên, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất bên cạnh.

Từng sợi khói sương màu trắng nhất thời từ bên trong đỉnh lô tràn ngập đi ra, tràn ra khắp căn biệt thự, trong khoảng thời gian ngắn, trong biệt thự khói sương vờn quanh, rơi vào hoàn cảnh đưa tay cũng không nhìn thấy năm ngón. Tay phải Trương Văn Trọng phát lên, một đạo kim quang sáng rực cùng hương được

liệu say lòng người từ trong đỉnh lô bốc lên, hần cũng không đón lấy nước thuốc, mà dùng nó vẽ thành bức tranh, dùng chân nguyên bản thân làm bút dẫn dắt, nhẹ nhàng vẩy ra khắp biệt thự.

Chất nước thuốc từ bên trong đỉnh lô bay lên, toàn bộ đều bị hần vẩy ra khắp tòa biệt thự. Những giọt nước thuốc này tuy tản ra kim quang sáng rực, nhưng khi thấm lên vách tường hay mặt đất, cũng chột lóe rồi biến mất, không hề lưu lại chút vết tích nào.

Ngay trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, trong ngoài biệt thự đều được Trương Văn Trọng rẩy nước thuốc kia. Sau đó hai tay của hần tạo thành pháp quyết, hai mắt nhắm lại, đưa thần thức khuếch tán tới những địa phương vẩy nước thuốc, trong miệng rất nhanh niệm tụng chú ngữ.

Một mảnh sương mù dày đặc nhất thời xuất hiện, trong khoảnh khắc đã bao phủ tiểu khu biệt thự Hải Vận, mà căn biệt thự nằm ngay chỗ Linh Khí Nhân, sương mù nồng đậm nhất, đã đạt tới mức đưa tay không hề nhìn thấy.

Giờ khắc này, tốc độ niệm tụng chú ngữ của Trương Văn Trọng càng lúc càng nhanh, linh khí từ trong Linh Khí Nhân tản ra ngày càng nhiều, càng lúc càng mạnh, những linh khí kia cũng không tỏa khắp không gian, mà bốc lên tràn vào những địa phương Trương Văn Trọng vừa vẩy nước thuốc.

Trong thoáng chốc, một mảnh kim quang chói mắt đột nhiên sáng rực lên, chiếu rọi cả căn biệt thự sáng lạn. Nếu không phải Trương Văn Trọng triệu hồi ra sương mù bao phủ, chỉ sợ đạo kim quang kia đã xông thẳng lên tận trời. Một màn ly kỳ như vậy, không chỉ sẽ làm cho dân chúng trong Ung Thành ngạc nhiên suy đoán, đồng dạng cũng sẽ chọc tới rất nhiều người tu chân hoặc yêu ma quỷ quái chạy đến xem xét tót cùng.

Phiến kim quang cũng không duy trì thời gian quá dài, chỉ khoảng mười giây đồng hồ đã trở nên ảm đạm, ngay sau đó liền khôi phục như thường, người thường căn bản không nhìn thấy được xung quanh căn biệt thự đã được xây dựng một trận pháp có uy lực vô cùng cao minh.

Trương Văn Trọng ngoại trừ khắp bốn phía Linh Khí Nhân thiết trí một Tụ Linh Trận cao giai có thể phát huy ra công hiệu Linh Khí Nhân hoàn toàn, còn ở trong ngoài căn biệt thự dựa vào linh khí phóng xuất từ Linh Khí Nhân, tổng cộng bố trí sáu trận pháp gồm công lẫn thủ.

Sáu trận pháp nhỏ, phân biệt là: Thanh Long Ấn Sát Trận, Bạch Hổ Phệ Hồn Trận, Huyền Vũ Băng Sơn Trận, Chu Tước Liệt Nguyên Trận, cùng Tứ Tượng Quy Nhất Trận và Kiếm Ý Túc Sát Trận.

Trong đó, Thanh Long Ấn Sát Trận nằm phía đông phương do thanh xà tọa trấn, Bạch Hổ Phệ Hồn Trận phương tây do hoàng cầu giữ cửa, Huyền Vũ Băng Sơn Trận phương bắc do bán thân long canh gác, Chu Tước Liệt Nguyên Trận ở phía nam do Tam Túc Ô chủ trì. Về phần Tứ Tượng Quy Nhất Trận, khi bốn trận trước không thể chống đỡ người xâm nhập, do Tam Túc Ô, Bán Thân Long, Thanh Xà cùng Hoàng Cầu cùng nhau giữ trận. Tứ Tượng Quy Nhất Trận tập hợp uy lực bốn trận pháp trước, đủ để chống đối cao thủ Kim Đan kỳ xâm lấn.

Hơn nữa uy lực của năm trận pháp đều tiếp cận với thực lực của Tam Túc Ô, Bán Thân Long, Thanh Xà và Hoàng Cầu, có thể theo thực lực chúng nó tăng trưởng mà biến mạnh. Một khi thực lực chúng nó đạt được cảnh giới hóa thành hình người, thậm chí dù là tán tiên hay địa tiên, cũng đừng mơ tưởng xông qua năm trận pháp này tiến vào bên trong căn biệt thự.

Về phần Kiếm Ý Túc Sát Trận, chính do Trương Văn Trọng dùng kiếm ý cấu trúc mà thành. Bởi vì hiện tại Bán Thân Long, Thanh Xà và Hoàng Cầu đều có thực lực quá yếu nhược, cho nên do chúng nó chủ trì uy lực mấy trận pháp cũng sẽ không được mạnh mẽ. Cho nên Trương Văn Trọng cấu trúc thêm Kiếm Ý Túc Sát Trận dùng để bù đắp mấy khuyết điểm của năm trận khác. Đợi khi Tam Túc Ô, Bán Thân Long, Thanh Xà cùng Hoàng Cầu tăng trưởng thực lực, thì Kiếm Ý Túc Sát Trận cũng sẽ tự động mất đi hiệu lực.

Ngay khi sáu trận pháp vừa hoàn thành, Trương Văn Trọng chợt nghe thấy bốn tiếng kêu thảm thiết từ bên ngoài biệt thự vang lên, vùng lông mày hần chợt nhíu lên, liền xông ra bên ngoài. Nhưng khi hần nhìn thấy rõ tình huống bên ngoài biệt thự, cũng nhin không được lắc đầu phá lên cười.

Trên bãi cỏ đã có hơi chút ố vàng, Tam Túc Ô, Bán Thân Long, Thanh Xà và Hoàng Cầu đang nơm nớp lo sợ đứng im tại chỗ, tuy rằng chúng vô cùng sợ hãi, nhưng cũng không dám nhúc nhích một chút.

Nguyên lai vừa rồi, khi Thanh Xà và Hoàng Cẩu vừa mở ra linh khiếu, Tam Túc Ô liền khẩn cấp muốn đem chúng dẫn về trong biệt thự, nhìn xem trong biệt thự đang xảy ra chuyện gì, không ngờ lại có sự biến hóa dị thường kinh người như thế. Nhưng ngay khi chúng vừa bước vào, hoàn cảnh vốn tưởng hòa bình thân cũng bỗng nhiên biến đổi.

Kiểm ý lạnh lẽo đột nhiên xuất hiện, đồng thời từ bốn phương tám hướng tuôn tới, vây quanh chúng ở giữa, làm chúng muốn tránh cũng không thể tránh. Kiểm ý lạnh lẽo giống như có vô số thanh kiếm sắc bén vô hình, không ngừng kích thích chúng, làm chúng đau đớn đến kêu lên. Rất nhanh chúng chợt phát hiện, chỉ cần chúng vừa rời khỏi phạm vi biệt thự hoặc đứng im bất động tại chỗ, như vậy kiểm ý lạnh lẽo kia sẽ không làm chúng bị thương. Nhưng nếu chúng vẫn tiếp tục muốn tiến vào biệt thự, kiểm ý sẽ càng ngày càng mạnh, thậm chí cắt nát chúng thành thịt vụn.

Cả bốn đã gặp phải Kiểm Ý Túc Sát Trận do Trương Văn Trọng bố trí.

Ở dưới tình huống này, cả bốn cũng không dám tiếp tục nhúc nhích, chỉ đành há mồm phát ra tiếng kêu thảm thiết, mong muốn gọi được Trương Văn Trọng tới để hóa giải tình cảnh xấu hổ của chúng hiện tại.

Trương Văn Trọng cảm thấy buồn cười, cũng đưa tay hóa giải kiểm ý hình thành bởi Kiểm Ý Túc Sát Trận.

Đồng thời cũng đem sáu trận pháp trong biệt thự có thể nhớ được khí tức của chúng, cũng sẽ không tiếp tục nhắm vào chúng mà tự động vận chuyển. Sau đó Trương Văn Trọng lại nhận lấy bốn mạng nguyên đan của Thanh Xà cùng Hoàng Cẩu, đồng thời đem cách điều khiển bốn trận cùng Tứ Tượng Quy Nhất Trận truyền cho chúng, để chúng trấn giữ ở đây, cản trở kẻ xâm nhập biệt thự.

Sau đó Trương Văn Trọng giữ lại Tam Túc Ô, để nó giáo dục Bán Thận Long, Thanh Xà và Hoàng Cẩu phương pháp tu luyện, lại phân phó cho nó đem linh dược tài còn dư trồng ra hoa viên của biệt thự. Có Tụ Linh Trận, linh khí phóng xuất từ Linh Khí Nhân chỉ ngưng mà không tiêu tan. Vô luận là người tu chân hay yêu quỷ ở lại đây, hoặc linh dược tài được trồng trọt, đều sẽ có lợi ích cực lớn, thậm chí cũng không kém hơn động tiên vang danh thiên hạ bao nhiêu. Từ góc độ nào đó mà nói, Trương Văn Trọng có được một bảo địa tu chân như thế, đã có vốn liếng khai tông lập phái, then chốt chỉ nhìn xem hắn có sự quyết định về phương diện này hay không.

Xong xuôi việc này, Trương Văn Trọng nhìn thời gian, lúc này đã hai giờ chiều, vì vậy hắn đi ra khỏi tiểu khu biệt thự Hải Vận, ngồi xe quay trở về phòng y tế đại học Ung Thành.

286. Chương 305: Đến Nhà Ăn Cơm

Khi Trương Văn Trọng quay về phòng y tế đại học Ung Thành, Tô Hiểu Hồng đã sớm đến, còn đang cùng những nghiên cứu sinh bàn luận về y học, bầu không khí rất nhiệt liệt.

“Lão sư.”

“Trương giáo thụ, chào buổi chiều.”

Nhìn thấy Trương Văn Trọng tới, Tô Hiểu Hồng và mấy nghiên cứu sinh vội vàng đứng dậy chào hỏi.

“Thế nào, mọi người đang tranh luận về y học sao?” Trương Văn Trọng liếc mắt liền nhìn ra bọn họ đang làm gì, vừa cười vừa nói: “Hà tất nói đến tận giờ này? Mọi người phải tin tưởng y thuật của chính mình, chỉ cần mọi người làm việc cẩn thận, sẽ có thể đề cao được y thuật của chính mình!”

Tô Hiểu Hồng hỏi đáp: “Lòng tin thì tui em luôn có. Nhưng dù sao cũng phải có sự trao đổi thương lượng đúng không? Bằng không khi gặp ca bệnh khó xử, chúng em phải bối rối lúng túng, như vậy chẳng phải làm người chê cười?”

Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Nói cũng phải. Như vậy mọi người đã thương lượng được nhiều rồi chứ?”

Tô Hiểu Hồng hỏi đáp: “Đa tạ lão sư quan tâm. Chúng em đã tìm hiểu được rất nhiều vấn đề gùc mắt.”

Ngay khi Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng đang nói chuyện, Lâm Tử Mạn đã đi vào phòng y tế. Nhưng làm Trương Văn Trọng có chút ngoài ý muốn chính là Lâm mẫu cũng cùng đi với nàng vào phòng.

Lâm mẫu vừa nhìn thấy Trương Văn Trọng, nhất thời hai mắt sáng lên, vội vàng đi vào phòng hắt, cười dài nói: “Ai, tiểu Trương, đã hơn tháng bác không gặp cậu rồi phải không? Đoạn thời gian gần đây, cậu nổi danh toàn bộ đại giang nam bắc a. Bác gái mỗi ngày ở trong ti vi và báo chí đều có thể nhìn thấy tin tức quan hệ tới cậu. Ai, được rồi tiểu Trương, khi nào cậu rảnh rồi đến nhà chúng tôi ăn một bữa cơm vậy? Đã nhiều ngày, bác trai luôn nhắc tới cậu bên tai, nói muốn cùng cậu uống rượu luận anh hùng gì đó, thế nhưng hắt là anh hùng hời nào? Đại cẩu hùng còn kém không nhiều lắm.”

Hiện tại Lâm mẫu nhiều ít có chút hối hận, theo bà xem ra, nếu như ngày trước bà duy trì cho Lâm Tử Mạn và Trương Văn Trọng quen nhau, nói không chừng hiện tại Trương Văn Trọng đã trở thành con rể của bà. Nhưng nghĩ lại nghĩ, hiện tại cả hai còn chưa kết hôn, hai người nói không chừng còn có cơ hội đi tới cùng nhau. Nếu thực sự có được con rể như Trương Văn Trọng, vậy thì vô luận là mặt mũi hay gì khác, bà cũng đều cảm thấy hãnh diện.

Chính vì có ý nghĩ như vậy, Lâm mẫu mới mời Trương Văn Trọng đến nhà ăn cơm, muốn tác hợp cho cả hai một lần nữa.

Lúc này trong mắt Lâm mẫu, Trương Văn Trọng và con gái của bà quả thực là trời sinh một đôi.

Câu nói cuối cùng của Lâm mẫu làm Tô Hiểu Hồng bật cười, nhưng nàng cũng biết phản ứng như vậy không thích hợp, vội vã dùng hai tay che miệng lại, chắn ngang tiếng cười. Mấy người nghiên cứu sinh cũng buồn cười, cố nén không bật cười ra tiếng.

Trương Văn Trọng cũng bật cười, lắc đầu nói: “Bác gái, bác thực sự quá khen, cháu làm gì mà thành anh hùng gì chứ. Nhưng nói lại, bác trai cũng đâu giống đại cẩu hùng gì, còn chuyện ăn cơm...”

Trong đầu Trương Văn Trọng hiện ra rất nhiều ý niệm, suy nghĩ xem đến tột cùng thì nên dùng lí do nào để từ chối khéo Lâm mẫu. Ngày trước đáp ứng giả mạo làm bạn trai của Lâm Tử Mạn, chỉ là muốn trợ giúp nàng tạm thời vượt qua cửa ải khó khăn, cũng không có ý đồ xấu xa nào khác. Hiện tại, Lâm Tử Mạn sớm đã vượt qua chông gai, Trương Văn Trọng cũng không hi vọng Lâm mẫu cùng Lâm phụ tiếp tục hiểu nhầm quan hệ giữa mình và Lâm Tử Mạn.

Ngay khi Trương Văn Trọng còn đang suy nghĩ xem, nên thoái thác Lâm mẫu như thế nào, thì Lâm Tử Mạn đã nhanh nhẩu thay hắt cự tuyệt lời mời của Lâm mẫu: “Mẹ, Văn Trọng gần đây bận rộn nhiều chuyện lắm. Hắt không có thời gian đến nhà chúng ta dùng cơm đâu ạ!”

Nhưng nàng còn chưa dứt lời thì Lâm mẫu đã trừng mắt liếc nàng một cái, cắt ngang vào nói: “Dù bận thế nào cũng phải ăn cơm ah! Tục ngữ nói trời đánh còn tránh miếng ăn, đã làm người thì phải ăn cơm mới sống được, chẳng nhẽ vội đến mức không cần ăn cơm sao? Trừ phi Tiểu Trương khinh thường ta cùng bác tai. Cho nên mới không chịu đến nhà của chúng ta ăn cơm!”

Lâm mẫu đã nói tới mức độ này, Trương Văn Trọng cũng vô pháp từ chối, rơi vào đường cùng, hắt đành phải cười khổ đáp: “Bác gái nói gì lạ vậy! Cháu làm sao dám khinh thường hai bác chứ?”

Lâm mẫu vội vàng nói: “Cậu nói như vậy, hắt là đáp ứng đến nhà chúng tôi dùng cơm rồi phải không? Hôm nay sợ rằng không kịp chuẩn bị đồ ăn. Buổi tối ngày mai cậu có rảnh không? Hay là chúng ta ấn định rõ ràng vào tối mai nhé! Thế nào?”

Trương Văn Trọng chỉ còn biết gật đầu đáp: “Dạ.”

Theo sau Lâm mẫu lại bắt đầu thao thao bất tuyệt căn nhắc với Trương Văn Trọng.....Thẳng đến lúc giao ban, Lâm Tử Mạn mới dùng lí do gây trở ngại công tác của mình, đuổi Lâm mẫu ra khỏi trường đại học Ung Thành. Trước khi đi, bà ta vẫn không quên hướng Trương Văn Trọng phát tay dặn dò: “Tiểu Trương, nhớ rõ lời đáp ứng bác gái đấy nhé...Tối mai nhất định phải đến nhà bác dùng cơm chung nha!”

Trương Văn Trọng cười khổ hồi đáp: “Bác gái yên tâm đi, cháu sẽ không quên đâu.”

Đợi cho thân ảnh của Lâm mẫu biến mất khỏi tầm mắt xong, Lâm Tử Mạn mới dám quay đầu nhìn sang Trương Văn Trọng, cẩn thận nói: “Văn Trọng, thực xin lỗi anh! Mẹ của tôi đã gây thêm nhiều phiền toái rồi. Nếu như anh cảm thấy không được phương tiện, vậy thì buổi tối đi làm trở về, tôi sẽ khuyên giải bà cho.”

Trương Văn Trọng vội vàng lắc đầu nói: “Cô đừng như vậy, tôi cũng không muốn hai bác hiểu lầm, rằng hiện giờ tôi có chút tiếng tăm, liền khinh thường hai bác. Bất quá, hôm nay đi làm trở về, thỉnh cô nhắc bác gái ngàn vạn lần đừng chuẩn bị nhiều thức ăn đắt đỏ quá, tùy tiện một chút vẫn tự nhiên hơn, đến lúc đó tôi sẽ bồi bác trai uống dầm ba chén rượu.”

Những lời này của Trương Văn Trọng khiến cho Lâm Tử Mạn trong lòng ngọt lim, thần tình tươi cười hân hoan, không ngừng gật đầu nói: “Được...được...”

Bỗng dưng nàng cảm thấy toàn thân nóng ran, nhất thời liền minh bạch giờ khắc này hoa dung của mình đang ửng hồng, sợ Trương Văn Trọng sẽ nhìn ra điều gì khác thường, nên nàng vội vàng cúi thấp đầu xuống, nhỏ giọng nói: “Tôi phải quay về phòng làm việc đây!” Rồi nhanh chân bước đi.

Nhìn theo bóng lưng hốt hải của Lâm Tử Mạn, Trương Văn Trọng khẽ lắc đầu, âm thầm thở dài một hơi, cũng xoay người đi về phòng khám bệnh của mình.

“Sư phụ.” Trương Văn Trọng vừa mới bước tới ngưỡng cửa phòng khám, thì đã bị Tô Hiểu Hồng gọi giắt trở lại. Đầu tiên nàng liếc mắt nhìn về phía phòng khám của Lâm Tử Mạn một cái, theo sau mới nhỏ giọng nói: “Chừng nào thầy rảnh, cũng đến nhà em ăn cơm một bữa nghen! Lại nói tiếp xuống, từ ngày em được sư phụ thu nhận làm đồ đệ, còn chưa có tiến hành làm lễ bái sư chính thức đâu. Không bằng nhân dịp thầy đến nhà em dùng cơm. Chúng ta cũng mau chóng hoàn thành dứt điểm lễ bái sư đi.”

Trương Văn Trọng dở khóc dở cười, vươn tay ra gõ lên đầu của Tô Hiểu Hồng một cái, thở dài nề hà nói: “Tiểu nha đầu này, như thế nào cũng muốn nhảy vô góp vui sao?”

Bỗng dưng Tô Hiểu Hồng chum chim cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu, hơi làm nũng nói: “Thế nào là góp vui nha! Người ta nói sao thì chính là thật vậy mà. Sư phụ, thầy đã ưng thuận đến nhà Tử Mạn tỷ dùng cơm rồi. Vậy cũng phải đáp ứng đến nhà của em ah! Thầy không được khinh bên này, trọng bên kia đâu.”

Chẳng qua trong những lời nói làm nũng này, có vẻ như hơi ẩn chứa một chút tâm tình ghen tuông.

Bất quá Trương Văn Trọng không hề phát giác ra tâm tình ghen tuông trong lời nói của Tô Hiểu Hồng. Bởi vì hắn luôn nghĩ, Tô Hiểu Hồng hướng mình làm nũng, tựa như vãn bối đòi hỏi công bằng đối với trưởng bối thôi, không có liên hệ dây mơ rễ má gì đến tình cảm trai gái. Cho nên hắn cũng không cự tuyệt nàng, chỉ cười nói: “Không nghĩ ra, tiểu nha đầu này hiểu chuyện như vậy! Được rồi, cô đã muốn hoàn thành xong lễ bái sư chính thức, vậy thì tôi sẽ đến nhà cô một chuyến. À phải rồi, tôi còn chưa bao giờ gặp qua cha mẹ của cô đâu. Lần này đây, coi như là đến thăm gia đình một chút đi.”

“Ok nha!” Tô Hiểu Hồng vui vẻ hoan hô, thần tình phi thường kích động.

Ngay khi Trương Văn Trọng cùng Tô Hiểu Hồng đang nói chuyện phiếm, thì một chuỗi tiếng còi cảnh sát đột nhiên vang vọng, tuy rằng thanh âm không tính mạnh mẽ, nhưng lại khiến cho tất cả mọi người ở trong khu phòng y tế đều lâm vào sững sốt.

Các vị bác sĩ cùng y tá làm việc trong phòng y tế, đều mở cửa chạy ra, tò mò nhìn nhau dò hỏi:

“Ừa, xảy ra chuyện gì sao?”

“Ừm, không biết! tôi nghe hình như là tiếng còi cảnh sát đấy.”

Ngay lúc này, có một người tinh mắt bất chợt nhìn thấy phía chân trời xa xa, xuất hiện tình huống dị thường. Hắn liền chỉ lên không trung, thất thanh kinh hô: “Trời ơi! Mọi người mau nhìn, mau nhìn kia....”

287. Chương 306: Hỏa Hoạn

Hai người vội vã quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên bầu trời xanh trong, một đạo khói đen thô to đang xoay quanh bốc cao lên, giống như sắp xông lên tận trời. Mà bên dưới đạo khói đen, loáng thoáng còn có thể nhìn thấy một mảnh hỏa diễm đang hùng hực thiêu đốt theo gió.

Từ vị trí của phòng y tế nhìn lại, đạo khói đen thô to thật giống như một con rồng đen dữ tợn, đang thiêu đốt lửa đỏ hùng hực, rít gào xông lên bầu trời. Xem tư thế của nó, phẳng phất như muốn đem bầu trời bên trời đỉnh đầu một ngụm nuốt trọn.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, dù có ngu ngốc thế nào, người có phản ứng chậm ra sao, cũng đều có thể đoán được đang xảy ra chuyện gì.

Sắc mặt mọi người đồng loạt biến đổi, không hện mà cùng thất thanh kinh hô lên: “Hỏa hoạn?”

Sự phát hiện thình lình này, làm mọi người bên trong phòng y tế nhất thời cả kinh ngây dại, qua thời gian vài phút, bọn họ mới phục hồi lại tinh thần, hoặc nhìn hoặc chỉ vào địa phương bốc khói thật cao, ồn ào nói:

“Đúng rồi, là hỏa hoạn! Chết tiệt, nhìn đạo khói đen kia, chỉ sợ lửa cháy rất lớn.”

“Hỏa hoạn đang phát sinh ở địa phương nào vậy? Hay là bên trong trường học của chúng ta?”

“Từ cự ly phương hướng của đạo khói đen bốc lên mà suy đoán, trận hỏa hoạn hẳn không phải phát sinh trong trường học đâu. Ai, tôi nhớ rồi, phương hướng bốc khói đen kia hình như có một tiểu khu dân cư phải không? Mọi người nói, trận hỏa hoạn này có phải phát sinh bên trong khu đó không?”

“Anh nói ở tiểu khu Nguyệt Quang sao? Tôi nghe nói bên trong tiểu khu đó có không ít người ở lại. Nếu như trận hỏa hoạn này đúng thật sự phát sinh tại đó, thì số lượng thương vong phải rất lớn.”

“Ai, sao tự nhiên lại cháy lớn vậy? Thật là xui xẻo, xui xẻo quá.”

Tô Hiểu Hồng nhìn bầu trời bốc khói đen ngùn ngụt xa xa, cau chặt đôi mày, nhìn Trương Văn Trọng đưa ra lời kiến nghị: “Lão sư, chúng ta lưu lại hai người trực phòng y tế, người còn lại đều đến hiện trường hỏa hoạn hỗ trợ được không? Theo em được biết, ở gần đây ngoại trừ phòng y tế chúng ta, cũng chỉ có hai phòng khám bệnh thuộc xã khu. Chỉ sợ xe cấp cứu của những bệnh viện khác không đúng lúc chạy tới hiện trường hỏa hoạn, không kịp trị liệu cho những nạn nhân bị ngộp khói hay té bị thương.”

“Cô nói đúng.” Lời đề nghị này của Tô Hiểu Hồng trùng hợp với tâm tư của Trương Văn Trọng, hẳn cũng không có chút do dự, lúc này liền gật đầu đồng ý lời đề nghị này của Tô Hiểu Hồng.

Nhưng Trương Văn Trọng cũng không cưỡng chế mọi người trong phòng y tế cùng nhau chạy tới hiện trường hỏa hoạn, mà quét mắt nhìn các bác sĩ cùng hộ sĩ, trầm giọng nói: “Bởi vì chuyện tới hiện trường hỏa hoạn cứu người cũng không nằm trong phạm vi công tác của các vị. Đồng thời hệ số nguy hiểm cũng khá cao, cho nên tôi cũng không cưỡng cầu mọi người cùng theo tôi đến hiện trường, ai nguyện ý thì đi cùng tôi, ai không nguyện ý thì lưu lại trực ban.”

“Lão sư, em tự nhiên là đi theo thầy.” Tô Hiểu Hồng là người đầu tiên đứng dậy bước nhanh tới bên người Trương Văn Trọng, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ông ngoại em thường nói với em, người sống một đời, chỉ cầu làm được không thẹn với lương tâm. Nếu như lần này em không cùng thầy đi cứu người, mặc kệ người khác xem em thế nào, cũng không quản người khác sẽ nói em điều gì, dù sao em tuyệt đối cũng sẽ coi thường chính mình.”

Mấy nghiên cứu sinh cũng bước nhanh tới bên người Trương Văn Trọng, đồng thanh nói: “Trương giáo thụ, chúng tôi cũng muốn đi theo thầy cứu người, tuy rằng kinh nghiệm lâm sàng của chúng tôi còn thiếu thốn, thế nhưng chúng tôi cũng không phải hạng người sợ chết! Hơn nữa chúng tôi cũng tin tưởng vững chắc, chúng tôi có thể đảm nhiệm được nhiệm vụ lần này!”

Lâm Tử Mạn cũng đứng dậy nói: “Trọng ca, lời anh vừa nói sai rồi, chúng tôi đều là bác sĩ, cứu sống người vốn là thiên chức của chúng tôi, là công việc của chúng tôi! Hiện tại gặp tình huống như vậy, chúng tôi làm sao có thể lùi bước chứ? Không cần nói, tôi khẳng định phải đi!”

“Bác sĩ Lâm nói không sai, cứu sống người vốn là bổn phận của bác sĩ! Trương phó viện trưởng, tôi cũng đi, anh nhất định phải cho tôi đi!”

“Còn có tôi! Còn có tôi! Ngàn vạn lần không thể bỏ tôi lại.”

“Trương phó viện trưởng, mặc kệ anh lưu lại ai trực ban đều được, nhưng không thể lưu tôi lại đâu!”

Trong khoảng thời gian ngắn, hai mươi mấy bác sĩ cùng hộ sĩ bên trong phòng y tế có vẻ tâm tình kích động, đều ồn ào đòi theo Trương Văn Trọng đến hiện trường hỏa hoạn.

Phản ứng của mọi người vượt ngoài sự dự liệu của Trương Văn Trọng, trong lòng kinh ngạc, nhưng hẳn cũng phi thường cảm động.

Nhưng thế cục khẩn trương lúc này cũng không cho Trương Văn Trọng có thời gian cảm khái nhiều hơn, hắn cũng không nhiều lời vô ích, lập tức để lại hai bác sĩ cùng hộ sĩ thân thể có vẻ yếu ớt ở lại trực ban. Hai người tuy rằng có chút bất mãn, nhưng cũng chỉ đành bất đắc dĩ tiếp thu mệnh lệnh của Trương Văn Trọng, cũng không dám dây dưa làm lãng phí thời gian.

Sau đó Trương Văn Trọng lại nhìn những người khác phân phó nói: “Trước tiên tôi và tiểu muội đi xem tình huống, mọi người lấy theo hòm thuốc cùng dụng cụ cấp cứu thuốc men đi theo sau! Mặt khác, ai biết lái xe thì lái hai chiếc cứu thương của phòng y tế chúng ta, để đúng lúc có thể chuyển những nạn nhân bị nguy hiểm đến kịp những bệnh viện lớn.”

Trương Văn Trọng phân phó lập tức được các bác sĩ và hộ sĩ hưởng ứng, bọn họ đều gật đầu đáp:

“Tôi đi chuẩn bị thuốc men!”

“Vài người theo tôi đi bơm túi dưỡng khí, chúng ta phải mang theo nhiều túi dưỡng khí cùng đi.”

“Tôi đi lái xe cứu thương.”

Nguyên các bác sĩ cùng hộ sĩ đang tụ tập một chỗ, lập tức liền tản ra dựa theo lời Trương Văn Trọng phân phó bắt đầu hành sự. Trong bọn họ, có người lo chuẩn bị công cụ cấp cứu, cũng có người chuẩn bị thuốc men, còn có người vội vàng kiểm tra túi dưỡng khí. Toàn bộ mọi người bên trong phòng y tế đều giống như những linh kiện trong một cỗ máy, đang vận chuyển với tốc độ cực nhanh.

Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng chạy nhanh ra khỏi phòng y tế, chạy về hướng hiện trường hỏa hoạn. Hắn không lái xe cứu thương của phòng y tế, cùng lúc có tới mười mấy bác sĩ và hộ sĩ phải ngồi xe cứu thương tới hiện trường, dùng xe cứu thương mới chỗ được hết. Nếu như hiện tại hắn lái đi một chiếc, sẽ khiến bọn họ bị chậm trễ thời gian.

Tốc độ chạy của Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng rất nhanh, dù không muốn người ngoài nhìn thấy cũng đã tận lực giảm bớt tốc độ, nhưng còn nhanh hơn người dùng xe đạp rất nhiều. Chẳng được bao lâu, hắn cùng Tô Hiểu Hồng đã chạy tới bên ngoài tiểu khu Nguyệt Quang.

Ở cự ly cách tiểu khu Nguyệt Quang khoảng ba trăm thước, cảnh sát đã thiết trí hàng rào cảnh tuyến, không cho người dân đến gần. Dù đứng bên ngoài cảnh tuyến vẫn có thể rõ ràng nhìn thấy, tòa lầu mười hai tầng của tiểu khu Nguyệt Quang đang bị ngọn lửa cực lớn hùng hực thiêu đốt.

Ngọn lửa dữ dội đang cuộn trào khắp bầu trời lan tràn bốn phía, thế lửa tùy lúc đều có thể lan tràn sang những tòa lầu dân cư chung quanh.

Vài chiếc xe cứu hỏa vừa gào thét lao tới lúc này đang chạy ào vào tiểu khu Nguyệt Quang, đang dùng những vòi rồng liên tục phun nước vào tòa lầu dân cư. Nhưng làm kẻ khác có chút ngoài ý muốn chính là, những vòi rồng xối vào trong lửa lớn lại không hề có tác dụng, không những không dập tắt được thế lửa, trái lại còn giống như chọc giận ngọn lửa, ngọn lửa dữ dội càng bốc cháy dữ dội hơn!

Ngoài ra, còn có một ít người dân chạy thoát ra từ trong tòa lầu, lúc này đang vô lực ngồi bệt trên mặt đất, đang thở hổn hển không ngớt. Trong bọn họ có người chỉ vì sợ hãi quá độ, có người bị lửa lớn làm bỏng, còn có mấy người trực tiếp nhảy từ trên lầu xuống, bởi vì té bị thương nên bị gãy xương.

Xe cứu thương của mấy bệnh viện lớn lúc này còn đang trên đường chạy tới, tuy rằng cảnh sát đã vận dụng xe cảnh sát đưa người bị thương nặng đến bệnh viện, nhưng vẫn còn nhiều người bị thương còn lưu lại nơi này.

Trương Văn Trọng cũng không hề dừng lại bên ngoài cảnh tuyến, kéo mạnh Tô Hiểu Hồng chạy qua cảnh tuyến tiến nhập hiện trường.

Không ngoài ý muốn, ngay khi họ vừa vượt cảnh tuyến, đã bị cảnh sát gìn giữ hiện trường lập tức ngăn cản lại.

Thái độ của cảnh sát cũng còn khách khí, chỉ đưa tay ngăn cản hai người, nói: “Vì sự an toàn tính mạng của hai vị, vì không gây trở ngại cứu lửa, còn mời hai người quay ra ngoài cảnh tuyến. Ai, anh là...” Lúc này bọn họ nhận ra Trương Văn Trọng, kinh hô: “Anh là bác sĩ Trương, Trương Văn Trọng?”

Trương Văn Trọng gật đầu đáp: “Không sai, tôi là Trương Văn Trọng, phiền anh để chúng tôi vào xem tình huống của người bị thương.”

“Được.” Mấy cảnh sát giữ gìn trật tự cũng không dây dưa, để hai người nhanh chóng chạy vào.

Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng chạy về hướng mấy người bị thương, cũng không quên quay đầu lại nhìn mấy viên cảnh sát nói: “Sau đó sẽ có hai xe cứu thương chạy tới, bọn họ đều là đồng sự của tôi, các anh đừng nên cản lại bọn họ.”

Mấy viên cảnh sát vội vàng đáp: “Yên tâm đi, dù anh không dặn, chúng tôi cũng tuyệt đối không bao giờ ngăn cản xe cứu thương.”

Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng chạy nhanh về chỗ nạn nhân hỏa hoạn, trước tiên khám cho những nạn nhân bị thương nặng. Ngay lúc này một người quen cũng xuất hiện ngay trước mắt hắn, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn hắn nói: “Bác sĩ Trương, sao anh lại tới đây?” Người này chính là đội trưởng hình cảnh Lý Triều Dương, thấy hắn xuất hiện ở chỗ này, Trương Văn Trọng cũng phi thường ngoài ý muốn. Từ lúc nào chuyện chữa cháy mà hắn cũng phải quản lý luôn vậy?

“Lý đội trưởng? Sao anh lại ở đây?” Trương Văn Trọng hỏi.

Lý Triều Dương nhìn tòa lầu đang thiêu đốt hùng hực, nói ra một câu làm sắc mặt Trương Văn Trọng biến đổi: “Tiểu Đàm đang ở bên trong tòa lầu này.”

288. Chương 307: Xông Vào Đám Cháy

Trương Văn Trọng biến sắc nhìn Lý Triều Dương dò hỏi: “Lý đội trưởng vừa nói gì? Tiểu Đàm đang ở trong đám cháy? Anh...anh không phải đang nói giỡn với tôi đó chứ?”

Lý Triều Dương cười khở lắc đầu, thở dài hồi đáp: “Tôi cũng rất mong đang nói giỡn với anh, đáng tiếc là không phải. Tiểu Đàm đích thật đang ở bên trong đám cháy.”

Vùng lông mày của Trương Văn Trọng cau chặt lại, hắn kinh nghi dò hỏi: “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Đàm Thanh lại ở bên trong đám cháy? Theo tôi được biết, nhà của nàng cũng không phải ở trong tiểu khu Nguyệt Quang?”

Lý Triều Dương lắc đầu đáp: “Tình huống cụ thể tôi cũng không rõ ràng, nhưng theo tôi suy đoán, hẳn tiểu Đàm đi ngang qua nơi này, phát hiện tòa lầu dân cư tiểu khu Nguyệt Quang xảy ra hỏa hoạn. Cho nên sau khi gọi điện thoại báo cảnh sát, liền liền chạy vào trong muốn cứu người. Bác sĩ Trương, anh cũng là bạn của tiểu Đàm, anh cũng hiểu rõ tính cách của nàng phải không, gặp phải chuyện như vậy khẳng định nàng sẽ là người xông vào đầu tiên.”

Trương Văn Trọng chậm rãi gật đầu, đúng như lời của Lý Triều Dương, với tính cách của Đàm Thanh, khi nhìn thấy trận hỏa hoạn này, tuyệt đối sẽ không đứng nhìn bàng quan.

Lý Triều Dương đưa tay chỉ chỉ vào hai người già đang ngồi dưới đất còn sợ hãi, vẻ mặt đen thui, đang thở hổn hển, nói: “Bác sĩ Trương, trước khi anh tới, tôi đã hỏi qua tình huống của tiểu Đàm với những người này. Ngoại trừ một người đã được xe cảnh sát đưa tới bệnh viện vì bị thương quá nặng, hai người già này cũng do tiểu Đàm cứu ra từ bên trong tòa lầu bị cháy.”

Hai người già cũng nghe được cuộc nói chuyện của Trương Văn Trọng và Lý Triều Dương, vội vàng bò dậy, không khỏi nắm lấy tay Trương Văn Trọng cùng Lý Triều Dương khóc rờn nói: “Nữ cảnh sát kia đúng là cô gái tốt nha, nếu không có cô ấy, hai người già chúng tôi chỉ sợ đã bị táng thân bên trong biển lửa này rồi. Sau khi cứu ra hai chúng tôi, cô ấy lại tiếp tục chạy vào trong đám cháy, tới giờ này vẫn chưa trở ra. Hiện tại thể lửa càng lúc càng mạnh, càng lúc càng vượng, chúng tôi chỉ sợ cô ấy đã gặp bất hạnh. Chúng tôi van cầu hai vị, nhất định phải nghĩ biện pháp cứu cô gái tốt bụng kia ra, chúng tôi quý xuống xin hai vị.” Nói tới đó, hai người già liền quỳ gối xuống.

Trương Văn Trọng và Lý Triều Dương vội vã nâng hai người già đứng dậy, cũng không cho bọn họ quỳ trên mặt đất, đồng thời liên tục khuyên: “Hai vị lão nhân gia, hai vị đừng làm như vậy, yên tâm đi. Chúng tôi nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu Đàm Thanh ra thôi!”

Ngay lúc này, hai chiếc xe cứu thương của phòng y tế đại học Ung Thành cũng vừa chạy tới, mười mấy bác sĩ và hộ sĩ cầm theo dụng cụ cấp cứu, thuốc men cùng túi đường khí nhảy xuống tới. Bọn họ không chút chậm trễ, lập tức chạy tới chỗ người bị thương, bận rộn chữa trị.

Nhìn thấy các bác sĩ và hộ sĩ đứng lúc chạy tới, Trương Văn Trọng âm thầm thở dài một hơi, hẩn quay đầu dặn dò Tô Hiểu Hồng: “Tiểu muội, chuyện ở đây giao cho cô và Trần Nhân phụ trách. Hai người trước tiên tổ chức người, đem nạn nhân bị thương nặng đưa đến bệnh viện trước. Mặt khác, nếu nhân viên cứu hộ của các bệnh viện lớn đến kịp, mọi người chủ động phối hợp bọn họ cứu trị những người bị thương này.”

Tô Hiểu Hồng vội vã hỏi: “Lão sư, không phải thầy muốn xông vào đám cháy đi cứu Thanh tỷ đi?”

“Đúng vậy.” Trương Văn Trọng cũng không phủ nhận, gật đầu nói: “Ngoại trừ Đàm Thanh bị kẹt bên trong đám cháy, hẩn cũng còn người khác bị vây bên trong, tôi muốn vào xem thử có thể cứu được bọn họ ra không!”

Trong ánh mắt Tô Hiểu Hồng hiện lên thần sắc lo lắng, nàng dè dặt thanh âm, dùng thanh âm chỉ có Trương Văn Trọng nghe thấy được nói: “Lão sư, em nghĩ ngọn lửa thiêu đốt tòa lầu này cũng không đơn giản, rõ ràng xe cứu hỏa phun nước vào cũng không thể dập tắt lửa, đồng thời linh khí chung quanh tiểu khu Nguyệt Quang thật sự quá mức thô bạo, quá mức hỗn loạn. Nếu như lão sư muốn tiến nhập đám cháy, ngàn vạn lần phải cẩn thận, không thể phớt lờ!”

Kỳ thực Trương Văn Trọng cũng đã sớm phát giác trận hỏa hoạn này cũng không đơn giản, bằng không hẩn đã sớm lặng lẽ thi triển Vân Vũ Thuật, triệu hồi một trận mưa lớn để tiêu diệt trận lửa lớn này. Lúc này nghe được Tô Hiểu Hồng nói, hẩn không muốn làm cho nàng quá mức lo lắng, cho nên chỉ mỉm cười hồi đáp: “Yên tâm đi tiểu muội, tôi tuyệt đối sẽ không đem chính tính mạng của mình ra vui đùa đâu!”

Tuy rằng Lý Triều Dương không nghe được lời nói của Tô Hiểu Hồng, nhưng hẩn đại khái có thể đoán ra được một chút. Vì thế nhìn thấy Trương Văn Trọng định cất bước đi về phía tòa lầu, hẩn vội vã nói: “Tôi đi vào cùng anh!”

Nếu đã phát giác trận hỏa hoạn của tòa lầu cũng không đơn giản, như vậy Trương Văn Trọng tự nhiên cũng không muốn để Lý Triều Dương đi theo hẩn vào trong đám cháy, bằng không hẩn sẽ phải phân tâm chiếu cố cho Lý Triều Dương, hơi có vô ý sẽ khiến cho hai người đều táng thân trong biển lửa. Cho nên hẩn lập tức tìm một lý do để cự tuyệt Lý Triều Dương: “Không, Lý đội trưởng, anh ở lại đây giúp duy trì trật tự tốt hơn. Anh không biết võ công, nếu tiến nhập đám cháy sẽ phi thường nguy hiểm. Thậm chí còn có thể liên lụy...”

Lý Triều Dương cũng biết lời của Trương Văn Trọng có lý, cho nên hẩn cũng không kiên trì, chỉ nắm chặt tay Trương Văn Trọng, nói: “Mặc kệ có thể cứu được người hay không, tôi đều mong anh có thể sống đi ra!”

“Yên tâm đi, tôi nhất định có thể sống đi ra!” Trương Văn Trọng cười đáp, có vẻ lòng tin mười phần.

Lý Triều Dương cũng không tiếp tục dây dưa, chỉ nói một câu cuối cùng: “Tốt lắm, chờ sau khi anh đi ra, tôi mời uống rượu!” Sau đó hẩn liền xoay người đi chỉ huy cảnh sát duy trì trật tự.

Trương Văn Trọng cũng không làm chậm trễ thêm thời gian, mạnh mẽ hít sâu một hơi, sau đó khom người nhanh như một con liệt báo, hướng tòa lầu đang bốc cháy rừng rực phóng nhanh đi.

Đại đội trưởng phụ trách đội chữa cháy ngạc nhiên nhìn thân ảnh Trương Văn Trọng đang lao vào trong đám cháy, vội vã nhìn hẩn lớn tiếng quát to: “Hắc, người nọ đang làm gì? Không muốn sống nữa sao? Không phát hiện lửa lớn thế nào à? Sao còn hướng đám cháy chạy vào? Muốn chết hả?” Đồng thời hẩn hướng về những đội viên chữa cháy chung quanh lớn tiếng mệnh lệnh: “Còn suy nghĩ cái gì? Ngăn cản hẩn cho tôi!”

Lý Triều Dương vội vã nhìn hẩn nói: “Mã đội trưởng, để hẩn đi vào, ở trong đám cháy khẳng định vẫn còn người sống sót, để hẩn đi vào đem người còn sống sót cứu ra.”

“Ai nha, lão Lý, anh đúng là hồ đồ. Anh cho rằng đám cháy này dễ tiến vào lắm sao?” Mã đội trưởng gấp đến giậm chân, nói: “Tôi làm đội viên chữa cháy nhiều năm như vậy, còn chưa gặp qua loại lửa nào tà môn như thế. Vô luận dùng cách gì, đều không thể giảm bớt sức cháy. Không chỉ có như vậy, độ nóng của lửa còn cao đến kinh người, cho dù có mặc phòng hộ chuyên dụng cũng khó có thể tiến vào trong đó. Hẩn không trang bị bất cứ thứ gì, cứ như vậy xông vào, có khác gì đi chịu chết?”

Lý Triều Dương nói: “Người khác xông vào đám cháy này có thể là đi chịu chết, thế nhưng hắc...tôi nghĩ có chút khả năng có thể cứu được người còn sống ra ngoài.”

Mã đội trưởng kinh ngạc hỏi: “Hắc là người nào? Không ngờ có thể làm cho lão Lý anh có lòng tin như vậy?”

Lý Triều Dương hồi đáp: “Anh cũng biết hắc, hắc chính là bác sĩ Trương Văn Trọng nổi danh trên ti vi báo chí gần đây.”

“Bác sĩ Trương Văn Trọng?” Mã đội trưởng đầu tiên ngẩn ngơ, sau đó cười ầm lên: “Lão Lý, con mẹ nó có phải anh điên rồi hay không? Để một bác sĩ nổi danh toàn quốc xông vào đám cháy này sao? Nếu như hắc xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chúng ta nên làm thế nào giải quyết cho xong? Trách nhiệm nặng nề như vậy, hai người chúng ta không dám đương nổi a!”

Lý Triều Dương cười khở chỉ tay nói: “Không dám đương nổi cũng phải làm, bởi vì bác sĩ Trương đã vào trong rồi kìa.”

Mã đội trưởng vội vàng xoay đầu nhìn theo tay chỉ của hắc, nhưng chỉ nhìn thấy được bóng lưng của Trương Văn Trọng bị lửa lớn hừng hực thiêu đốt nuốt hết, hắc nhất thời giận tím mặt, nhìn những đội viên phụ trách ngăn cản Trương Văn Trọng cười ầm lên nói: “Các anh rốt cục đang làm gì? Sao chỉ một người cũng ngăn không được?”

Những đội viên bị hắc trách mắng tuy rằng không dám cãi lại, nhưng trong lòng đều âm thầm nói: “Tốc độ của người kia nhanh như chớp, thân pháp lại trơn trượt như cá chạch, dù chúng tôi muốn cản cũng cản không được nha.”

Lý Triều Dương vội vã an ủi: “Được rồi Mã đội trưởng, thay vì anh ở chỗ này cười mắng, còn không bằng nghĩ biện pháp dập tắt trận lửa này đi. Mặt khác, anh cũng đừng nên quá mức lo lắng, Trương Văn Trọng cũng không phải là một bác sĩ bình thường, võ công của hắc dù là đội trưởng Tăng Đức Bình của võ cảnh còn kém hơn rất nhiều. Cho nên tôi nghĩ, dù hắc cứu không được người, tự bảo vệ mình cũng được đúng không?”

Mã đội trưởng cười lạnh nói: “Anh cho là đang đóng phim võ hiệp sao? Một võ thuật cao thủ có thể qua lại như thường bên trong đám cháy? Đừng nói giỡn! Lửa lớn như vậy, ngoại trừ siêu nhân mặc quần lót ra ngoài kia, tôi còn thực sự nghĩ không ra còn có ai có thể qua lại như thường! Lão Lý a lão Lý, lần này thực sự là bị các anh hại chết!” Nói đến đây, hắc đột nhiên thở dài nói: “Mà thôi, việc đã đến nước này, dù oán giận thế nào cũng đã vô dụng, mau nhanh nghĩ biện pháp dập đám cháy này mới xong! Con mẹ nó, ngọn lửa này cũng quá tà môn, rốt cục nên dùng biện pháp gì mới có thể dập tắt được nó đây.”

Trương Văn Trọng vừa lao vào trong đám cháy, nhất thời liền cảm giác được có một cỗ sóng nhiệt nóng cháy đập vào mặt, trong nháy mắt đã cháy tóc của hắc, không chỉ như vậy, còn làm hắc toát đầy mồ hôi, sau đó kết xuất một tầng muối mỏng.

Vùng lông mày của Trương Văn Trọng nhướng lên, vội vàng kháp một pháp quyết, niệm tụng chú ngữ Tị Hỏa Quyết. Nhưng làm hắc kinh ngạc chính là, Tị Hỏa Quyết cũng không thể làm cho ngọn lửa hoàn toàn lui bước, chỉ làm chúng thối lui ra cự ly khoảng nửa thước. Đồng thời, thường thường vẫn có ngọn lửa liếm lên người hắc.

“Không ngờ cả Tị Hỏa Quyết cũng không phát huy ra được hiệu quả? Đây là loại lửa gì a?” Vùng lông mày Trương Văn Trọng cau chặt, trong lòng thầm nói. Nhưng lúc này không phải lúc suy tư về loại lửa gì, hắc vừa chạy lên lầu, vừa đưa thân thức rải khắp bốn phía để tìm kiếm vị trí cụ thể của dấu hiệu sinh mạng còn sống.

289. Chương 308: Hảo Hán Tử

Thời gian hỏa hoạn phát sinh là hơn hai giờ chiều, ngay lúc này mọi người không có rời nhà, thậm chí còn có một ít người còn đang nghỉ trưa. Trước đó không ai biết được tòa lầu này không ngờ phát ra trận lửa lớn đến như vậy!

Cho nên khi trận lửa lớn này đột nhiên xuất hiện, đồng thời trong khoảng thời gian rất ngắn đã nuốt chửng cả tòa lầu cao, mọi người trong tòa lầu đều sợ ngây người, trong bọn họ đại bộ phận đều không hiểu rõ tri thức chạy thoát khỏi đám cháy như thế nào, chỉ biết thất kinh hướng dưới lầu bỏ chạy. Trọng bọn họ mặc dù có người thành công trốn ra đám cháy, nhưng đồng dạng cũng có người bị nhốt bên trong không thể thoát thân.

Ngay khi Trương Văn Trọng vừa mới chạy ào vào tòa lầu, còn có người bị bức đến điên cuồng, liều lĩnh từ trên lầu cao nhảy xuống. Đối với đại bộ phận người mà nói, dù tình nguyện bị té thành tàn phế cũng không nguyện ý bị lửa lớn chết cháy. Nhưng may mắn chính là, đội viên chữa cháy tuy rằng bó tay hết cách với trận lửa lớn quái dị này, nhưng cũng đã làm đủ thi thố an toàn bên dưới lầu, những người mạo hiểm từ trên lầu cao nhảy xuống cũng không bị ngã chết, chỉ bị té bị thương nhẹ mà thôi. Ngay khi bọn họ vừa rơi xuống, Tô Hiểu Hồng và Trần Nhân vội vàng dẫn theo mấy bác sĩ khỏe mạnh trong phòng y tế chạy tới, vội vàng chuyển dời bọn họ đến nơi an toàn đồng thời chữa trị thương tích cho bọn họ.

Ngay khi đang vội vàng chữa trị cho những nạn nhân này, Tô Hiểu Hồng và Lâm Tử Mạn không hẹn mà cùng quay người lại, nhìn vào tòa lầu bị lửa đốt hừng hực, dùng thanh âm chỉ có bản thân mới nghe được cầu khẩn âm thầm: “Lão sư(Văn Trọng), thầy(anh) nhất định phải còn sống trở ra a!”

Giờ khắc này, Trương Văn Trọng bản thân đang ở bên trong đám cháy, đã dùng tốc độ cực nhanh vọt lên tầng năm của tòa lầu.

Từ tin tức do thần thức truyền về, Trương Văn Trọng biết được trên biển lửa tầng năm còn có hai dấu hiệu sinh mạng tồn tại. Chỉ bất quá hai dấu hiệu đều rất yếu ớt, hiển nhiên đã đến bên bờ sắp tan vỡ.

Trương Văn Trọng liếc liếc đôi môi khô khốc vì thiêu trong nhiệt độ cao, híp mắt lại nhận rõ phương hướng hai dấu hiệu sinh mạng do thần thức truyền về, vọt nhanh về hướng đó.

Một cánh cửa chắn ngay trước mặt Trương Văn Trọng, hai dấu hiệu sinh mạng đã rất yếu ớt đang ở bên trong cánh cửa. Bởi vì lửa cháy quá lớn, lớp sơn trên cửa đã cháy rớt, độ nóng khiến kẻ khác khó có thể tới gần. Nguyên cánh cửa vốn dùng để bảo vệ tài sản nhà ở, lúc này thành linh lại biến thành cánh cửa chặn ngang sinh mạng, làm hai người bên trong thật khó có thể thoát chết.

Trương Văn Trọng cũng không suy nghĩ nhiều, chân trái chấm đất, chân phải đá mạnh vào cánh cửa trước mặt, sau một tiếng nổ “oanh”, một cước cực mạnh của hắn đã đá bay cánh cửa.

Thế lửa bên trong phòng còn mãnh liệt hơn cả bên ngoài hành lang, bởi vì bên trong phòng có quá nhiều vật và chất dễ cháy. Ngay khi Trương Văn Trọng dùng một cước đá bay cánh cửa, một đạo ngọn lửa dữ tợn nhất thời mang theo tất cả sóng nhiệt đổ ập về chỗ hắn, đang muốn đưa hắn thôn phệ vào trong biển lửa rừng rực.

Vùng lông mày bị đốt đến mức muốn bốc cháy của Trương Văn Trọng chợt nhướng lên, há mồm hướng ngọn lửa cùng sóng nhiệt phun ra một đạo chân nguyên, ngành sanh bức lui ngọn lửa cùng sóng nhiệt. Hắn bắt chập suy nghĩ nhiều, vội vã chạy vào trong căn phòng đã hoàn toàn chìm trong biển lửa.

Rất nhanh, Trương Văn Trọng tìm được hai mẹ con đã sắp chết đang ở bên trong nhà vệ sinh.

Đó là một thiếu phụ, đại khái khoảng ba mươi tuổi, vừa nhìn thấy Trương Văn Trọng đẩy cửa phòng vệ sinh ra, vẻ mặt tràn đầy ngạc nhiên. Đứa con khoảng chừng bốn năm tuổi, con mắt mờ đục nằm trong lòng nàng, hiển nhiên đã sắp chết ngộp.

Trong tay thiếu phụ cầm hai chiếc khăn ướt, một che trên mũi miệng mình, một đang che trên mũi miệng con gái, nhờ nước ngăn cản khói đặc làm bịt kín đường hô hấp.

Ngọn lửa lớn thiêu đốt hừng hực sở dĩ tạm thời còn chưa lan vào được căn phòng này, đều bởi vì vị thiếu phụ đã đóng chặt cửa, đồng thời còn dùng khăn mặt nhét vào khe hở, đồng thời đổ nước tràn đầy phòng vệ sinh, mỗi một giây đều dùng nước xối vào cửa phòng, dùng nước làm chậm lại tốc độ bị thiêu hủy của căn phòng.

Nhưng cách làm này của thiếu phụ tuy có thể làm chậm thế lửa xâm nhập phòng vệ sinh, nhưng cũng làm căn phòng nhỏ hẹp bị đốt cháy đến một độ nóng kinh người, thế cho nên cô bé đã có chút không thể chịu nổi. Cô bé đã bị lửa nung đến mức sắp ngất, thậm chí ngay cả thiếu phụ cũng đã sắp tan vỡ, thần chí ảnh

hưởng nghiêm trọng, thậm chí còn xuất hiện ảo giác và huyền thính(nghe lầm), thấy Trương Văn Trọng xuất hiện ngay trước mặt, thiếu phụ đỡ dẫn vô ý thức ôm chặt con gái vào lòng, muốn dùng sức lực còn lại bảo hộ con mình.

Trương Văn Trọng nhìn thiếu phụ đang tràn đầy vẻ kinh khủng cùng không chút sức lực ngồi bệch dưới sàn nói: “Đứng lên, theo tôi đi, tôi đưa hai người lao ra ngoài!”

Thiếu phụ hiển nhiên bị trận lửa kinh khủng thành linh này làm kinh hoàng, nghe Trương Văn Trọng muốn nàng rời khỏi phòng vệ sinh bảo mệnh, vội vàng dùng thanh âm kích động không thể khống chế kêu lên: “Không, tôi không đi, bên ngoài đều là lửa cháy, đi ra ngoài sẽ bị tươi sống chết cháy. Tôi muốn ở lại đây với con tôi, ở đây có nước, chỉ cần có nước lửa không vào được! Chỉ cần chúng tôi vẫn ở đây, có thể đợi được trận lửa này được dập tắt!”

Người khác có thể còn không biết trận lửa lớn này đáng sợ thế nào, nhưng Trương Văn Trọng lại rất rõ ràng, đây tuyệt đối không phải là một trận lửa lớn đơn giản. Đừng nói đến thiếu phụ có thể dựa vào nước để cứu mạng hay không, kỳ thực nước ở trong trận hỏa hoạn kỳ dị này không khởi được bao nhiêu tác dụng, sẽ không bao lâu phòng vệ sinh cũng sẽ bị trận lửa hùng hực này nuốt chửng. Dù trận lửa này chỉ là loại lửa bình thường, thiếu phụ có thể ngăn được lửa tập kích vào phòng vệ sinh, nhưng dưới nhiệt độ cao thiêu cháy, độ nóng trong phòng vệ sinh nhỏ hẹp còn cao hơn lò nướng mấy lần. Ở dạng hoàn cảnh này, người sẽ rất nhanh bị mất nước mà ngất, thậm chí là tử vong. Vào lúc này cô bé trong lòng thiếu phụ cũng đã sắp ngất, chỉ bởi vì thiếu phụ không hiểu biết vì y học thường thức, đồng thời tâm thần kinh hoảng quá độ, cho nên không thể nhìn thấy được tình hình thực tế.

Trương Văn Trọng khê cau mày, ở thời khắc nguy cấp khẩn trương này, hắn cũng không có bao nhiêu thời gian, càng không có tâm tình đi khuyên bảo thiếu phụ. Cho nên hắn áp dụng phương pháp trực tiếp lại đơn giản nhất, lại có hữu hiệu thiết thực nhất: Trực tiếp xông lên phía trước, tay trái thò ra cướp cô bé ôm vào trong ngực, đồng thời lặng yên truyền chân nguyên vào trong cơ thể cô bé, duy trì sinh mạng cho đứa bé. Đồng thời tay phải túm vị thiếu phụ đang kinh khủng quá độ mà ngất ngốc lên, không cần phân trần, trực tiếp xốc ngang lên vai.

Tuy rằng thiếu phụ cũng nặng trên dưới một trăm cân, nhưng trọng lượng như vậy đối với Trương Văn Trọng mà nói căn bản không là gì. Tay trái ôm cô bé, tay phải khiêng thiếu phụ, hắn rất nhanh xông qua biển lửa rừng rực, hướng dưới lầu cấp tốc phóng đi. Mà trong quá trình này, thiếu phụ đột nhiên bị hắn khiêng lên vai cũng không chịu phối hợp, không chỉ liều mạng giãy dụa thân thể, muốn tuột xuống khỏi vai Trương Văn Trọng, thậm chí còn cắn vào cổ hắn.

Nhưng cơ thể của Trương Văn Trọng còn cứng rắn hơn cả sắc thép, một cái cắn của thiếu phụ không những không lưu lại dấu răng, trái lại suýt chút làm rớt luôn hàm răng của nàng.

Đối với loại biểu hiện này của thiếu phụ, Trương Văn Trọng cũng không đặt vào lòng, theo hắn xem ra, một người bỗng nhiên gặp phải kinh biến sẽ làm ra phản ứng phi thường kinh khủng. Nhưng để phòng ngừa thiếu phụ gây thêm phiền phức cho hắn, Trương Văn Trọng truyền chân nguyên vào trong thân thể của nàng, tạm thời đình chỉ phản xạ của cơ thể, khiến nàng không thể lộn xộn, gây thêm phiền toái cho hắn.

Trương Văn Trọng cứ như vậy tay trái ôm bé gái, tay phải ôm thiếu phụ, dùng hết sức phóng vọt xuống dưới lầu, thành công chạy ra khỏi biển lửa đang thiêu đốt hùng hực.

Chứng kiến Trương Văn Trọng khiêng hai thân ảnh từ trong lầu vọt ra, đội viên cứu hỏa cùng mấy vị bác sĩ lập tức xông lên, tiếp nhận bé gái và người thiếu phụ ở trong tay Trương Văn Trọng, hơn nữa còn chuyển dời đến nơi an toàn thoáng đãng không khí, tìm biện pháp sơ cứu tạm thời.

Trông thấy Trương Văn Trọng lao ra khỏi biển lửa, Mã đội trưởng không khỏi thở phào một hơi nhẹ nhõm: “Ách, người thanh niên kia vừa mới thoát khỏi biển lửa rồi.”

Nhưng không đợi cho hắn kịp cao hứng trở lại, Trương Văn Trọng đem bé gái cùng thiếu phụ chuyển cho nhân viên sơ cứu xong, không ngờ lại xoay người lần thứ hai phóng vọt vào trong biển lửa thiêu đốt hùng hực.

“Uy..uy....anh kia...” Mã đội trưởng nhất thời sững người, lúc này hắn đã hoàn toàn bị chấn kinh mất rồi.

Trong lúc vô cùng khiếp sợ, Mã đội trưởng cũng nhỏ giọng nói thầm: “Trương Văn Trọng a Trương Văn Trọng, anh nhất định phải sống quay trở ra đó!”

Giờ khắc này không chỉ riêng Mã đội trưởng, mọi người ở đây vô luận là đội viên cứu hỏa hay bác sĩ, y tá. Vô luận quần chúng hay cảnh sát đứng vây xung quanh, toàn bộ đều nhìn theo bóng lưng một lần nữa xông vào trong biển lửa kia...

290. Chương 309: Cám Ôn, Tôi Yêu Anh

Lần thứ hai phóng vào trong biển lửa, Trương Văn Trọng linh hoạt như một con liệp thú, hướng về phía cầu thang mà chạy thẳng lên trên tầng.

Giờ khắc này, Trương Văn Trọng cảm ứng được mười phần rõ ràng. Tại khu nhà tập thể đang bị hỏa hoạn thiêu đốt hừng hực này, không ngờ rằng linh khí dao động càng thêm rối loạn hơn so với mấy khu dân cư xung quanh. Mặc dù tạm thời còn chưa biết nguyên nhân xuất hiện tình trạng linh khí biến hóa dị thường. Đồng thời cũng không biết tình trạng linh khí dị thường cùng trận đại hỏa hoạn này, rốt cuộc có liên hệ gì hay không? Nhưng giác quan thứ sáu mẫn tiệp thăm cảnh tĩnh hẩn, cái địa phương này thập phần nguy hiểm, nhất định phải nhanh chóng ra ngoài.

Đang nhanh chân phóng lên trên tầng, đồng thời Trương Văn Trọng cũng nỗ lực đem thần thức khuếch tán ra bốn phương tám hướng, đi tới khắp mọi ngõ ngách gian phòng ở trong khu nhà. Hẩn không hi vọng bản thân mình bỏ sót nơi nào, từ đó khiến cho Đàm Thanh hương tiêu ngọc vẫn tồn thương tính mạng ở giữa biển lửa hung ác.

Nhưng....cho dù thần thức của Trương Văn Trọng đã trải rộng ở khắp các gian phòng hẻo lánh, không hề bỏ sót bất luận một góc ngách nào, lại vẫn như cũ không thấy có dấu hiệu sinh mạng nào còn tồn tại ở trong khu nhà này. Kết quả như vậy, khiến cho hẩn khó lòng giữ nổi bình tĩnh, nhin không được cau chặt đôi mày kiếm, cao giọng hướng bốn phía xung quanh biển lửa quát lớn: “Đàm Thanh, Tiểu Thanh, rốt cuộc cô đang ở chỗ nào đây?”

Bất quá kết quả vẫn đúng theo như thần thức kiểm tra lúc trước, tiếng quát của Trương Văn Trọng không hề phát ra chút hiệu quả gì, căn bản không có nghe thấy người nào đáp lại mình. Tại khu nhà chìm trong biển lửa thiêu đốt hừng hực này, ngoại trừ thanh âm quát tháo của hẩn ra, cũng chỉ còn lại những tiếng lửa đốt “bùm bùm cách cách” thanh thúy, khiến cho người nghe phải lạnh sống lưng.

Lúc này đây ở trong lòng Trương Văn Trọng tràn ngập khẩn trương cùng lo lắng. Thậm chí đôi con người của hẩn đã giằng kín những sợi tơ máu, nhắc chân phóng tiếp lên tầng trên, đồng thời hẩn cũng nhỏ giọng nói thầm: “Đàm Thanh a Đàm Thanh! Đến tốt cùng thì cô đang ở đâu đây? Bất kể như thế nào, cô nhất định phải vượt qua nguy hiểm, ngàn vạn lần đừng buông xuôi ah!”

Khi Trương Văn Trọng một hơi chạy lên đến tầng thứ tám, thì rốt cuộc thần thức của hẩn cũng tìm thấy được một cái dấu hiệu tồn tại sinh mệnh. Bất quá sinh mệnh này tựa như là ở trên tầng chín cơ.

Mặc dù đang bị vây khốn trong biển lửa, Trương Văn Trọng không biết dấu hiệu sinh mệnh này sẽ là người nào. Nhưng giác quan thứ sáu mẫn tiệp đã nói cho hẩn biết, dấu hiệu sinh mệnh này hẩn là có liên quan đến Đàm Thanh.

“Thực may mắn, cuối cùng thì tôi đã tìm được cô rồi.” Nhất thời tâm tình đang treo cao của Trương Văn Trọng cũng được buông lỏng xuống.

Bất quá rất nhanh hẩn lại trở nên khẩn trương như cũ. Bởi vì thông qua tin tức thần thức phản hồi, hẩn kinh ngạc phát hiện ra, dấu hiệu sinh mệnh ở trên tầng chín, không ngờ rằng so với dấu hiệu sinh mệnh của hai mẹ con lúc trước còn muốn mạnh hơn. Đã chân chính cận kề lần ranh sinh tử mất rồi.

Dưới tình huống này, Trương Văn Trọng làm sao còn dám chậm trễ thời gian? Hẩn vội vàng cất bước phóng vọt lên tầng chín.

Trong chớp mắt công phu, Trương Văn Trọng đã chạy lên khúc quanh cầu thang giữa tầng tám và tầng chín, có thể ghé mắt nhìn lên hành lang của tầng chín. Hẩn thấp thoáng trông thấy một thân ảnh bị vây khốn ở

giữa biển lửa.

Mặc dù không nhìn rõ cả khuôn mặt, nhưng Trương Văn Trọng dám khẳng định, thân ảnh này chính là Đàm Thanh.

“Tiểu Thanh...” Tuy biết Đàm Thanh bị khói đặc làm cho ngạt thở mà rơi vào hôn mê, lúc này không thể nghe được thanh âm của chính mình, nhưng Trương Văn Trọng vẫn nhịn không nổi quát lớn, hơn nữa còn phóng thẳng lên trên hành lang tầng chín.

Bất thành linh, tại thời điểm này, lại đột ngột phát sinh một cái biến số!

“Oanh.” Đột nhiên một gian phòng nằm trên hành lang tầng chín, bất ngờ xảy ra một vụ nổ khí ga.

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc bất chợt vang lên, sóng nhiệt cùng sóng xung kích quán chặt vào trong biển lửa, tạo thành một con hỏa long dữ tợn, hung hăng rít gào đánh úp về phía Đàm Thanh đang nằm hôn mê bất tỉnh trên hành lang.

Không chỉ có như thế, khiến cho người khác phải tuyệt vọng chính là con hỏa long giương nanh múa vuốt lao đến, đồng thời còn thổi quét theo một chiếc tủ lạnh. Dưới tác dụng của sóng nhiệt xung kích, chiếc tủ lạnh liền bị cuốn vào trong cơn lốc lửa, rồi cũng văng mạnh về phía Đàm Thanh.

Giờ khắc này vô luận chiếc tủ lạnh bị cuốn theo, hay là con hỏa long dữ tợn, hoặc giả như tầng sóng nhiệt xung kích vô hình kia. Bất cứ một trong ba thứ này đánh trúng vào Đàm Thanh đang nằm hôn mê trên hành lang kia, hiển nhiên cũng sẽ cướp đoạt luôn sinh mệnh thanh xuân của nàng.

Một màn bất thành linh này, làm cho đồng tử của Trương Văn Trọng co rút mạnh mẽ lại.

Trước mắt, Trương Văn Trọng còn khoảng mười bậc cầu thang, tuy rằng hắn đang dùng tốc độ nhanh như cắt, thậm chí nếu có người khác nhìn thấy chỉ còn là một cái bóng ảnh. Tuy rằng hắn sắp đến gần thân thể nhỏ bé của Đàm Thanh rồi, chỉ còn cách một quãng ngắn ngủi nữa thôi. Thế nhưng dưới tình huống trước mắt xem ra, tốc độ của hắn mặc dù nhanh tới cỡ nào, thì vẫn không kịp cứu mạng cho Đàm Thanh được!

Chẳng lẽ....thật sự đã không còn kịp rồi sao?

Chẳng lẽ...Đàm Thanh sẽ bị trận hỏa hoạn nuốt chửng, mà hương tiêu ngọc nát sao?

Không!

Tuyệt đối không thể!

Trước tình huống ngàn cân treo sợi tóc này, Trương Văn Trọng hung hăng xòe bàn tay ra, đợi khi hắn rung cổ tay búng chỉ, thì năm đạo quang mang bạch sắc chói lóa, dùng tốc độ mắt thường khó có thể nhìn thấy, mau chóng chụp về phía Đàm Thanh. Sóng xung kích, hỏa long, cùng chiếc tủ lạnh còn đang trôi ở giữa không trung, thì năm đạo quang mang đã dùng thời gian ngắn ngủi, chớp mắt hóa thành một tầng Linh Lực Hộ Trảo, bảo vệ lấy toàn thân trên dưới của Đàm Thanh, thay nàng ngăn cản ngoại lực tập kích.

Dưới tác dụng của tầng Linh Lực Hộ Trảo ngăn cản, chiếc tủ lạnh dạt ngang sang một bên, con hỏa long cùng sóng xung kích cũng bị linh lực dồi dào hấp thu, tan biến vào trong hư vô.

Chứng kiến cảnh tượng này, Trương Văn Trọng không tự chủ được thở phào một hơi nhẹ nhõm. Không thể nghi ngờ, nếu như vừa rồi bản thân hắn phản ứng chậm hơn nữa nhịp, rất có thể Đàm Thanh đã mắc tử nạn, thậm chí ngay cả hài cốt đều bị nát vụn.

Bất quá Trương Văn Trọng lại không dám buông lỏng cảnh giác, mạnh mẽ giậm chân một cái, tung người phóng qua mười bậc cầu thang, nhảy đến bên cạnh Đàm Thanh. Cúi người xuống đỡ nàng lên trên lưng, chuẩn bị tính toán lao ra khỏi biển lửa.

Ngay khi Trương Văn Trọng đỡ Đàm Thanh lên trên lưng, thế nhưng hắn lại khiếp sợ phát hiện ra hơi thở cùng nhịp tim của nàng đã đình chỉ rồi.

“Mẹ kiếp!” Trương Văn Trọng luôn luôn nhả nhận, giờ phút này cũng nhịn hết nổi, phun ra một tiếng chửi thề.

Tuy nhiên rất nhanh sau đó hắn đã kịp bình tĩnh trở lại, rồi nhẹ nhàng để Đàm Thanh nằm ngửa trên sàn hành lang.

Trương Văn Trọng vội vàng kiểm tra khoang miệng cùng cổ họng của Đàm Thanh, xác định không có bất cứ dị vật gì làm tắc đường hô hấp xong. Lúc này hắn mạnh mẽ hít sâu một hơi, cúi đầu, đem miệng của mình áp xuống miệng Đàm Thanh, tính toán truyền thêm không khí vào trong phổi cho nàng. Đồng thời, để phòng ngừa không khí thoát ra từ khoang mũi, tay trái hắn cũng bóp nhẹ vào hai cánh mũi của Đàm Thanh.

Đôi môi của Đàm Thanh thực sự ẩm áp, tự nhiên tản mát ra hương vị ngọt ngào thanh xuân của một người con gái trẻ trung năng động. Bất quá lúc này Trương Văn Trọng không có dư thừa tinh lực để suy nghĩ miên man, tự cấp cho Đàm Thanh một hơi không khí xong, liền áp tay phải xuống trước ngực, truyền vào nội thể của Đàm Thanh hai đạo chân nguyên hiệp trợ nhịp tim. Trương Văn Trọng kì vọng hai đạo chân nguyên này sẽ khiến cho trái tim của nàng, một lần nữa nhảy lên.

Theo sau, Trương Văn Trọng chồng hai bàn tay đặt lên trước ngực, tương ứng với đoạn liên sườn 3-4 ở bên lồng ngực trái của Đàm Thanh. Bắt đầu tiến hành sử dụng ngoại lực kích thích nhịp tim.

Trong ngày thường Trương Văn Trọng thật đúng là chưa từng nghĩ qua vấn đề bộ ngực của Đàm Thanh lớn hay nhỏ. Nhưng mà lúc này, hắn cảm giác được bộ ngực của Đàm Thanh phi thường co giãn đàn hồi, để cho hắn gặp phải một chút phiền phức nho nhỏ.

Tự tiến hành ép nhịp tim cho Đàm Thanh khoảng mười lăm lần, theo sau Trương Văn Trọng lại bóp cánh mũi của Đàm Thanh, tiến hành thổi ngạt, đúng với trình tự phương thức hô hấp nhân tạo.

Bao nhiêu công sức của Trương Văn Trọng cuối cùng đã không uổng phí. Rất nhanh thôi, nhịp tim cùng nhịp hô hấp của Đàm Thanh vừa mới đình chỉ, lúc này đã thấy bắt đầu có dấu hiệu khôi phục. Khi đôi mắt bồ câu chậm rãi mở ra, thì cái tiểu mệnh của Đàm Thanh kia, rốt cục cũng được Trương Văn Trọng giành giật trở về!

“Người là ai?” Vừa khôi phục lại tâm thức, Đàm Thanh mở to hai mắt ra, tạm thời còn chưa thấy rõ ràng tình huống xung quanh. Bất quá chẳng bao lâu sau, thị lực cùng trí nhớ của nàng đã triệt để khôi phục.

Sau khi thấy rõ thân ảnh bên cạnh mình chính là Trương Văn Trọng mà bản thân mình ngày nhớ đêm mong, biểu tình trên mặt Đàm Thanh cũng không có kích động, tương phản lại lộ ra vẻ sâu thẳm, nhỏ giọng cười nói: “A, ta biết rồi, người không có tồn tại chân thật. Người chỉ là một cái ảo ảnh mà trước khi ta chết đã sinh ra.”

“Tiểu nha đầu ngang bướng. Tôi không phải cái gì ảo ảnh, tôi chính là con người bằng xương bằng thịt đây mà.” Trương Văn Trọng nắm lấy tay nàng, dùng sức xoa nắn. Khiến nàng có thể cảm giác được lực lượng hơi ấm truyền đến.

Cảm giác được khí tức truyền đến từ trên người Trương Văn Trọng, Đàm Thanh kinh ngạc há miệng nói: “Anh...anh thật sự là Trương ca!”

Theo sau nàng dang rộng hai tay bá lấy cổ Trương Văn Trọng, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng khóc bao giờ. Lúc này đây, không ngờ rằng lại ủy khuất khóc rống lên: “Hu hu...tôi biết anh sẽ đến cứu tôi mà....tôi biết mà....”

Trương Văn Trọng thuận tay bế bổng cả người Đàm Thanh lên, nhẹ giọng an ủi: “Tốt lắm! Cô đừng sợ, tôi sẽ đưa hai chúng ta ra khỏi biển lửa này.”

“Uhm!” Đàm Thanh dùng sức gật đầu. Ngay khi Trương Văn Trọng chuẩn bị nhấc chân phóng xuống dưới tầng, thì đột nhiên nàng ngắc đầu, bất ngờ hôn lên trên môi của Trương Văn Trọng. Đồng thời nàng còn dùng thanh âm vo ve như muỗi kêu, một loại thanh âm chỉ có bản thân nàng mới có thể nghe thấy, nói: “Cám ơn, em yêu anh.”

291. Chương 310: Thượng Cổ Ác Yêu

Bất thành linh bị Đàm Thanh hôn trộm một cái, nhưng Trương Văn Trọng lại không có tâm tình thưởng thức dư âm. Dưới tình huống trước mắt, ở trong lòng hắn chỉ có một ý niệm, chính là phải mau chóng đưa Đàm Thanh ra khỏi tòa nhà đang chìm trong biển lửa thiêu đốt hùng hực này.

Khi Trương Văn Trọng khuếch tán thần thức tràn lan tới tầng mười, đột nhiên thần thức của hắn bị một cỗ linh lực cường đại ngăn chặn.

Cỗ linh lực này so với những Tu Chân giả cùng dị năng giả mà Trương Văn Trọng đã từng gặp qua trước kia thì vẫn cường đại hơn rất nhiều, thậm chí so sánh cùng tu vi hiện tại của hắn cũng đều cao hơn. Xem lực lượng hùng hậu của cỗ linh lực này, hẳn là phải do người có tu vi Kết Đan hậu kỳ phát ra!

Trong xã hội hiện đại, linh khí mỏng manh thưa thớt này, thì người có tu vi Kết Đan hậu kỳ, cũng được coi là một cao thủ giữa đám người Tu Chân rồi.

Lúc này Trương Văn Trọng cũng đoán già đoán non, trận hỏa hoạn quỷ dị này, tám chín phần mười là do người có linh lực hùng hậu kia gây nên. Đồng thời hắn còn miễn tuệ cảm nhận được, trong cỗ linh lực có ẩn chứa yêu khí nồng đậm? Dám chắc Tu Chân giả thực lực Kết Đan hậu kỳ kia, hẳn cũng chính là một con yêu thú.

Mặc dù tạm thời còn chưa hiểu nguyên nhân vì sao con yêu thú này phóng hỏa đốt nhà, tạo ra nhiều thương vong cho cư dân bách tính. Nhưng Trương Văn Trọng lại phi thường rõ ràng một chuyện: Dưới tình huống đang ôm Đàm Thanh, đừng nói là muốn đấu cùng yêu vật thực lực Kết Đan hậu kỳ, thậm chí tự ngay cả chạy trốn bảo vệ tính mạng cũng sẽ là tham vọng quá đáng.

Trương Văn Trọng cũng không hi vọng mình và Đàm Thanh đều trở thành món thịt nướng của con yêu vật ở trên tầng mười kia. Cho nên trước khi nó kịp đuổi xuống, Trương Văn Trọng phải nhanh chóng đưa Đàm Thanh ra khỏi tòa nhà này.

Chỉ dưới tình huống không bị phân tâm bởi ngoại lực, Trương Văn Trọng mới có đủ tự tin đấu một trận cùng yêu thú Kết Đan hậu kỳ!

Trương Văn Trọng hít một hơi thật sâu, bài trừ tất cả những suy nghĩ tạp nham ở trong đầu, hai chân giẫm mạnh xuống nền nhà, nhất thời cả người nhảy xuống dưới cầu thang.

Mỗi một tầng, cơ hồ Trương Văn Trọng đều dùng phương thức nhảy xuống. Chỉ trong nháy mắt công phu, Trương Văn Trọng cùng Đàm Thanh từ trên tầng chín đã xuống được hành lang tầng bốn.

Bất quá, tựa như lần này may mắn không đứng về phía Trương Văn Trọng. Con yêu thú phóng hỏa đốt nhà ở trên tầng mười, hẳn là đã nhận ra sự tồn tại của hắn và Đàm Thanh? Hơn nữa, nó cũng không có ý định buông tha cho hai tên nhân loại nhỏ nhoi chạy thoát ra khỏi biển lửa.

Từ trên tầng mười đột nhiên truyền ra một tiếng minh ngâm quái dị, hơn nữa trong bất tri giác sóng âm còn đánh thẳng vào màng nhĩ của hai người Trương Văn Trọng và Đàm Thanh.

Đàm Thanh không khỏi hoảng hốt, theo bản năng liền giơ tay lên bịt kín hai tai, thần tình khẩn trương hỏi: “Trương ca, đó...đó là thanh âm gì vậy?”

Trương Văn Trọng không dám trả lời thẳng thắn câu hỏi này của Đàm Thanh, mặc dù nàng là con cháu võ học thế gia, nhưng đoán chừng cho tới bây giờ còn chưa được gặp qua Tu Chân giả hoặc Dị Năng giả. Lúc này nói cho nàng nghe đúng sự thật, thì không biết sẽ phải giải thích dây dưa đến nhường nào. Bởi vậy nên Trương Văn Trọng tùy tiện lấy một lý do, đem chuyện tình hồ lộng qua mặt Đàm Thanh: “Chắc là thanh âm do đồ điện gia dụng nào đó bị tiêu hủy.”

Bất quá lý do này không làm cho Đàm Thanh tin tưởng, nàng cau mày liễu, thần tình ngập ngừng nói: “Không đúng nha, thanh âm vừa rồi có phải tiếng nổ bạo đâu.”

Nhìn màu sắc ngọn lửa bốn phía xung quanh càng lúc càng xanh chàm, biểu tình trên mặt của Trương Văn Trọng cũng biến thành nặng nề, hắn rõ ràng cảm giác được ngọn lửa xung quanh đang phát sinh biến hóa.

Mặc dù không hiểu cái biến hóa này đến tột cùng là gì, nhưng không thể hoài nghi, cái biến hóa này sẽ phi thường nguy hiểm.

Đương nhiên chuyện này Trương Văn Trọng tuyệt đối sẽ không nói cho Đàm Thanh biết, hắn chỉ tùy tiện: “Khu nhà này đang bốc cháy ngùn ngụt, cũng không phải hoang sơn dã ngoại, làm sao có thể xuất hiện tiếng kêu của dã thú được chứ? Theo tôi nghĩ, hẳn là do cô vẫn còn đang hoảng loạn, cho nên mới nghe lầm ảo giác. Thôi không nói nhiều nữa, chúng ta phải mau chóng tìm cách ra khỏi khu nhà này ngay bây giờ.”

“Hóa ra là như vậy!” Đàm Thanh cũng không hề nghi ngờ, gật đầu tiếp nhận lời giải thích này của Trương Văn Trọng.

Trong khoảng thời gian nói chuyện, Trương Văn Trọng ôm Đàm Thanh cấp tốc phóng xuống dưới tầng hai, mắt thấy đã chuẩn bị thoát ra khỏi khu nhà chìm trong biển lửa này rồi.

Nhưng mà, ngay khi xuống tới hành lang tầng hai, nhất thời lại phát sinh tình huống khác thường.

Một chiếc miệng rộng dữ tợn tạo hình bởi hỏa diễm, chẳng biết từ đâu xuất hiện ra trên hành lang tầng hai, đang há miệng tựa như muốn thôn phệ tất cả mọi thứ ở trước mặt nó.

“Đây là....” Đôi con ngươi của Trương Văn Trọng co lại, hắn đã nhận ra lai lịch của chiếc miệng rộng dữ tợn này, ở trong lòng thầm nghĩ: “Cửu Anh Độc Diễm?”

Cửu Anh Độc Diễm không phải loại lửa phạm trần, cũng không phải loại lửa mà Tu Chân giả hay yêu thú bình thường có thể sử dụng, bởi vì nó chính là ngọn lửa do thượng cổ ác yêu Cửu Anh thao túng!

Trương Văn Trọng tâm tư nhanh như điện chớp, bắt tri giác rất nhiều câu hỏi xuất hiện ở trong đầu: “Thật không ngờ là thượng cổ yêu thú Cửu Anh, nhưng chẳng phải bộ tộc Cửu Anh sớm đã bị tuyệt chủng ở thời kì thượng cổ rồi sao? Cho dù một hai con may mắn thoát nạn sống sót, nhưng đến thời kì phong thần, cũng đã bị nhóm tiên nhân quần công phong ấn đến Tu La Giới rồi mà! Như thế nào đột nhiên lại hiện thân ở Nhân gian đây? Chẳng lẽ đạo phong ấn ở Tu La Giới đã mất công hiệu, nên mới để cho thượng cổ yêu thú Cửu Anh tái hiện ở nhân gian sao? Bất quá, Cửu Anh thân là thượng cổ yêu thú, tại sao thực lực mới chỉ đến Kết Đan hậu kỳ? Rốt cuộc ẩn số trong chuyện này là như thế nào?”

Trương Văn Trọng không dám kéo dài thời gian suy nghĩ quá lâu, nhanh chân thối lui đến chiếc cửa sổ gần bên cạnh đó, khoảng cách mấy mét này hẳn là có thể xông ra.

Thế nhưng khi Trương Văn Trọng chuẩn bị giậm chân lao ra ngoài biển lửa, thì lại nghe thấy một đạo thanh âm bén nhọn từ trên tầng mười truyền vào trong tai của hắn: “Người đã rơi vào trong hỏa trận của ta, cũng đừng mong chạy thoát ra khỏi, mau ngoan ngoan ở lại đi! Nhân loại bình thường ta chán ăn rồi, thiết nghĩ đang thêm ăn thịt mấy tên Tu Chân giả để tăng công lực đây.”

Trương Văn Trọng cúi đầu liếc mắt nhìn Đàm Thanh bị hắn ôm trong ngực, thấy nàng không có chút phản ứng nào, liền hiểu ra thanh âm truyền xuống từ trên tầng mười là đặc biệt nhằm vào mình, cho nên ngoại giới không thể nghe thấy được.

Trương Văn Trọng biết tình huống trước mắt không thể để cho Cửu Ảnh hiện thân ra bên ngoài, nếu như vậy quần chúng đứng vây xung quanh xem náo nhiệt sẽ bị con thượng cổ yêu thú này nuốt chửng? Kết cục như vậy, Trương Văn Trọng trăm triệu lần không muốn nhìn qua, cho nên hắn không tính toán rời khỏi đám cháy! Ít nhất cũng phải nghĩ biện pháp tiêu diệt con thượng cổ yêu thú Cửu Anh kia.

Tuy nhiên chỉ một mình hắn được phép lưu lại ở nơi này thôi. Còn Đàm Thanh nhất định phải được mang ra bên ngoài biển lửa.

Giờ khắc này, trên bề mặt làn da của Đàm Thanh đã xuất hiện rất nhiều mồ hôi. Cơ thể nàng đang hư nhược, nếu quá trình tiếp tục kéo dài, hẳn là sẽ bị thoát nước quá độ mà chết đi!

Đưa mắt nhìn vào biển lửa do Cửu Anh tạo ra, giằng kín ở trên hành lang tầng hai. Trương Văn Trọng chân chừ một lát, cuối cùng dứt khoát ôm Đàm Thanh ném ra ngoài phía cửa sổ. Còn bản thân hắn thì quyết định lưu lại tìm cách áp chế thượng cổ yêu thú Cửu Anh!

292. Chương 311: Tăng, Đạo, Nữ Học Sinh Và Cô Giáo

Đàm Thanh ra khỏi đám cháy, nhìn thấy Trương Văn Trọng vẫn còn đang ở trong biển lửa, thậm chí trong nháy mắt đã bị biển lửa hừng hực thiêu đốt nuốt chửng, không còn nhìn thấy được thân ảnh hắn, nhất thời sợ hãi kêu to.

“Phanh.” Một tiếng vang, Đàm Thanh trượt chân ngã xuống mặt đất lầy lội ướt đẫm, sau khi lăn hai vòng mới gian nan đứng lên, nàng không quan tâm bùn nhão đang dính khắp người, giống như bại liệt không quản bất cứ chuyện gì, lại định lần nữa lao vào đám cháy mà nàng vừa thoát ra, muốn đi cứu Trương Văn Trọng, theo Đàm Thanh xem ra, chỉ cần cứu ra được Trương Văn Trọng từ bên trong biển lửa, dù có phải mất chính tính mạng của mình, nàng cũng sẽ không tiếc.

Nhưng ngay khi Đàm Thanh định lao vào đám cháy, mấy đội viên cứu hỏa chung quanh giống như ong vỡ tổ vọt tới bên người nàng, ba chân bốn cẳng túm nàng kéo ra khỏi nơi nguy hiểm, chuyển qua địa phương an toàn. Nơi này dù sao cũng quá gần đám cháy, tùy thời đều có khả năng sẽ phát sinh biến cố ngoài dự liệu.

Đàm Thanh tự nhiên không chịu ở yên nơi địa phương an toàn, nàng kiệt lực giãy dụa, liều mạng rít gào: “Buông ra! Buông! Trương ca còn trong lửa, tôi phải vào cứu anh ấy ra!”

Mấy đội viên cứu hỏa dùng hết khí lực toàn thân muốn đè lại Đàm Thanh đang điên cuồng giãy dụa, đồng thời còn không quên lớn tiếng khuyên bảo nàng: “Bên trong đám cháy đang nổ bạo kịch liệt, nếu như hiện tại cô đi vào, chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ! Đi! Nhanh theo chúng tôi đi!”

Đàm Thanh dù sao cũng là một võ giả, tuy rằng tạo nghệ trong võ học của nàng chỉ có tu vi địa cấp hậu kỳ, một khi gặp phải cao thủ chân chính chỉ đành chịu thua. Thế nhưng hiện tại, những đội viên cứu hỏa tuy rằng có thân thể cường tráng như trâu nhưng dù sao cũng không biết võ, vì thế nàng bất ngờ đẩy ngã một đội viên cứu hỏa, sau đó hất mạnh mấy đội viên cứu hỏa đang giữ chặt nàng, lại lần nữa định chạy vào trong đám cháy.

Nhìn thấy một màn này Lý Triều Dương và Mã đội trưởng đồng thanh quát lên: “Ngăn cản cô ấy! Ngăn cản cô ấy mau!” Trong tiếng quát chói tai, hai người cấp tốc chạy về phía Đàm Thanh, muốn mạnh mẽ túm nàng lôi lại vùng an toàn, tuy rằng tốc độ của bọn họ thật nhanh nhưng không kịp tốc độ của Đàm Thanh, mắt thấy nàng vừa mới thoát khỏi biển lửa lại sắp sửa vọt trở vào trong đám cháy.

Ngay lúc này một thân ảnh đột nhiên hiện lên bên người Lý Triều Dương và Mã đội trưởng, hướng Đàm Thanh bay nhanh đi.

“Tốc độ thật nhanh!” Lý Triều Dương và Mã đội trưởng nhất thời giật mình, lúc này mới phát hiện người vừa lướt qua bên người bọn họ cũng không phải ai khác, chính là đồ đệ của Trương Văn Trọng, cô gái tên Tô Hiểu Hồng nhìn như nhu thuận khả ái.

“Xem ra bác sĩ Trương không chỉ dạy y thuật cho nha đầu này, còn truyền thụ võ công cho cô ấy.”

“Cô gái này vì sao có thể chạy nhanh tới như vậy?” Lý Triều Dương vô ý thức huýt sáo một tiếng.

Tô Hiểu Hồng vừa kịp lúc xuất hiện ngay sau lưng Đàm Thanh khi nàng vừa sắp chạy ào vào trong biển lửa, không chút do dự, đưa tay chụp lên đầu vai nàng mạnh mẽ túm nàng lôi ngược ra sau, lớn tiếng quát: “Thanh tử, chị muốn chết sao? Nhanh theo em rời khỏi đây!”

Lúc này trong ánh mắt Đàm Thanh tràn ngập màu máu, nàng cũng không quay đầu lại nhìn, chỉ lớn tiếng kêu lên: “Tiểu muội? Đừng trở ngại chị vào đám cháy cứu Trương ca!” Trong vô ý thức nàng định giãy thoát khỏi tay của Tô Hiểu Hồng, định hất Tô Hiểu Hồng ra xa.

Tuy rằng Tô Hiểu Hồng bước lên con đường tu chân không được bao lâu, thế nhưng đối phó với một võ giả cũng không mấy lợi hại như Đàm Thanh, cũng còn dư sức.

Đàm Thanh làm sao cũng không ngờ tới, không những không thể thoát khỏi tay Tô Hiểu Hồng, còn bị nàng dễ dàng chế phục.

Đàm Thanh lúc này không có vẻ ngạc nhiên vì sao thực lực của Tô Hiểu Hồng lại lợi hại như vậy, nàng vừa cố sức tránh né vừa cao giọng kêu la: “Buông! Để chị vào cứu Trương ca! Tiểu muội, sao em đành nhẫn tâm mở mắt trừng trừng nhìn sự phụ của em chết trong biển lửa như thế?”

“Với trạng thái hiện tại của chị có đi vào đám cháy cũng chỉ kiếm cái chết, được rồi, Thanh tỷ, mau theo em rời khỏi đây!” Tô Hiểu Hồng lớn tiếng quát to, nhưng Đàm Thanh cũng không chịu nghe lời đề nghị của nàng, chỉ liên tục giãy dụa tránh né. Tuy rằng Tô Hiểu Hồng ỷ vào linh lực tạm thời còn có thể giữ lấy nàng, thế nhưng nàng tùy lúc đều có khả năng tránh thoát sự ràng buộc của Tô Hiểu Hồng, chạy ngược trở vào trong biển lửa.

Rơi vào đường cùng, Tô Hiểu Hồng chỉ đành đánh mạnh lên gáy Đàm Thanh, nhất thời làm nàng ngất đi.

Ngay lúc này, Lý Triều Dương và Mã đội trưởng cùng với mấy đội viên cứu hỏa đồng thời vọt tới bên người Tô Hiểu Hồng và Đàm Thanh.

“Tình tự của chị ấy quá mức kích động, để phòng ngừa chị ấy làm ra chuyện quá khích, tôi đành tạm thời đánh bất tỉnh chị ấy.” Tô Hiểu Hồng lại nói tiếp: “Phiền phức tìm một người giúp tôi đưa Thanh tỷ ra bằng ca, để đồng sự của tôi có thể trị liệu cho chị ấy.”

“Để tôi đưa cô ấy đi!” Lý Triều Dương nói, hần cống Đàm Thanh đi nhanh về chỗ chữa trị của những nhân viên y tế.

Tô Hiểu Hồng cũng không đi theo bọn họ rời đi, mà đứng yên tại chỗ, nhìn chằm chằm tòa lầu đang cháy hừng hực. Ngay lúc này nàng cũng nhận ra sự biến hóa của tòa lầu làm nàng kinh khủng cùng sợ hãi, làm nàng vô cùng lo lắng cho Trương Văn Trọng.

Nhưng lo lắng thì lo lắng, nàng cũng không giống như Đàm Thanh, điên cuồng lao vào trong biển lửa. Bởi vì nàng hiểu được với tu vi hiện tại của mình, dù có chạy vào trong đám cháy cũng không giúp được Trương Văn Trọng, thậm chí còn có thể vướng chân vướng tay liên lụy hấn.

Trong lòng Tô Hiểu Hồng âm thầm cầu khẩn: “Lão sư, thầy nhất định phải đi ra!” Đồng thời trong lòng nàng suy nghĩ phương pháp hoặc nên tìm ai có thể đến giúp Trương Văn Trọng.

“Lửa? Tam Túc Ô? Đúng, là Tam Túc Ô!” Con mắt Tô Hiểu Hồng bỗng nhiên sáng ngời, khi nàng chính thức trở thành đồ đệ của Trương Văn Trọng, nàng đã biết con chim mỗi ngày đậu trên vai Trương Văn Trọng cũng không phải loài phi cầm bình thường, mà là Thái Dương tinh hỏa Tam Túc Ô thanh danh hiển hách!

Ngày hôm nay, Tam Túc Ô bị Trương Văn Trọng lưu lại trong biệt thự dạy dỗ cho Bán Thận Long, Hoàng Cầu cùng Thanh Xà, nên không tùy thân đi theo bên cạnh Trương Văn Trọng, cho nên ở hiện trường hỏa hoạn như vậy, Tô Hiểu Hồng tự nhiên cũng không thể nhìn thấy thân ảnh của nó.

Tam Túc Ô là Thái Dương tinh hỏa, không chỉ am hiểu khống lửa, đồng thời còn thích nuốt lửa. Nếu như để nó đến giúp đỡ, tất nhiên có thể giúp đỡ lão sư qua cơn nguy hiểm lần này!

Vừa nghĩ tới có thể giúp Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng vội vàng lấy ra một lông chim màu vàng kim trong lòng, lông chim này là do Tam Túc Ô giao cho nàng, bởi vì hiện tại nàng là đồ đệ của Trương Văn Trọng, đồng thời chỉ mới bước vào con đường tu chân, để đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Tam Túc Ô rút một lông chim trên người mình đưa cho nàng, dặn nàng một ngày gặp phải nguy hiểm, lập tức thiêu hủy lông chim, như vậy Tam Túc Ô có thể trong thời gian ngắn nhất đến cứu viện nàng.

Tô Hiểu Hồng không một chút do dự lập tức niệm chú ngữ, triệu hồi ra một đoàn ngọn lửa nho nhỏ, trong nháy mắt thiêu đốt lông chim màu vàng kim thành tro tàn.

Làm xong tất cả Tô Hiểu Hồng liền xoay người đi tới chỗ cứu chữa cho nạn nhân thoát ra trong đám cháy.

Khoảng vài phút sau, một thân ảnh màu vàng kim xuất hiện trên bầu trời, xoay một vòng liền rơi xuống đầu vai Tô Hiểu Hồng, thừa dịp không ai chú ý, nó đưa mỏ chim vàng rực kề sát bên tai nàng, dùng thanh âm chỉ có nàng nghe được hỏi: “Tiểu muội, cô gọi tôi tới vì chuyện gì đặc biệt vậy? Vì sao ở đây cháy lớn như thế, hơn nữa linh khí lại nổi bạo cùng hỗn loạn? Chủ nhân đâu? Sao không thấy thân ảnh chủ nhân?”

Tô Hiểu Hồng nhanh tay đưa dụng cụ y tế cho một bác sĩ khác, bước nhanh đến một góc không người chú ý đề thấp thanh âm nói: “Tam Túc Ô, gọi người tới là vì muốn người bay đi giúp lão sư. Hiện tại lão sư đang ở bên trong tòa lầu đang cháy này, bên trong đó hẳn có hung phạm đã phóng hỏa. Ta nghĩ lão sư đang đối phó với tên hung phạm phóng hỏa đó.”

Tam Túc Ô híp mắt lại quan sát tòa lầu đang bốc cháy rừng rực, nhất thời “di” một tiếng, ngạc nhiên nói: “Trận lửa này, không ngờ là Cửu Anh Độc Diễm? Nói như vậy, kẻ phóng hỏa hẳn là Cửu Anh? Tài thú, hi thú, ta cũng thật muốn nhìn, Thái Dương tinh hỏa của Tam Túc Ô bộ tộc lợi hại hay Cửu Anh Độc Diễm của Cửu Anh bộ tộc hung hãn! Hắc, Tam Túc Ô ta tới.” Dứt lời, nó hóa thành một đạo kim quang, bắn vọt vào tòa lầu chìm ngập trong biển lửa.

Giờ khắc này, Trương Văn Trọng đang phóng lên trên cầu thang, dọc theo đường đi, Cửu Anh ở trên tầng mười liên tục điều khiển Cửu Anh Độc Diễm biến hóa ra lưới lửa, hỏa liên, hỏa tiễn, muốn giết chết Trương Văn Trọng. Nhưng Trương Văn Trọng nhờ vào thân pháp cực kỳ linh xảo cùng đạo pháp cao minh, hần một đường qua ải trăm tướng, xông thẳng lên trên. Khi Trương Văn Trọng đi thẳng lên tới lầu bảy, công kích của Cửu Anh cũng vừa ngừng hẳn, ngay khi hần còn đang cảm thấy kinh ngạc, cũng chợt nghe trên tầng mười truyền đến một mảnh tiếng hô quát lẫn tiếng đánh nhau, vì vậy hần lập tức liền hiểu được, có Tu Chân giả khác chạy đến đang kịch liệt chiến đấu cùng Cửu Anh! Trương Văn Trọng vài lần nhún mình, vọt lên tới tầng mười, vừa vặn nhìn thấy trọn vẹn hoàn cảnh bên trên.

Trên tầng mười, tổng cộng có năm người. Trong đó có bốn người chiếm lĩnh bốn phương vị, vây quanh một người ở giữa trung ương.

Bốn người kia một là béo hòa thượng, một người gầy cao, một cô gái nhỏ đeo cặp sách, cùng một nữ lão sư đeo kính mắt tay cầm thước kẻ dạy học.

Mà bị vây ở giữa, lại là một người đàn ông thân hình mập mạp.

Nhưng chiếm hết ưu thế lại không phải là bốn người tu chân, mà là người đàn ông béo mập kia. Ngay khi Trương Văn Trọng xông lên tầng mười, thì hần đã áp chế bốn người tu chân sắp không thở nổi.

293. Chương 312: Chiến Cuộc Kỳ Quái

Trương Văn Trọng quét mắt nhìn năm người trên tầng mười, liền nhận ra béo hòa thượng kia, lúc trước khi hần giết chết Nam Dương Hàng Thuật Sư A Mông Thái, gặp được béo hòa thượng tên Bất Khả Thuyết này, cũng là đội viên đặc cần tổ thuộc cục cảnh vệ bộ tổng tham mưu, và còn là hòa thượng đệ tử Ngũ Đài Sơn Tinh Vân Tông.

Liên thông suốt đạo sĩ, cô gái nhỏ cùng nữ lão sư đang liên thủ với hần có lẽ đều là tổ viên của đặc cần tổ. Nhìn hình dáng của bốn người bọn họ, tuy rằng tuổi tác không lớn lắm, nhưng đều có tu vi Kết Đan sơ hoặc trung kỳ. Có lẽ bốn người bọn họ là những tân tú được bồi dưỡng cẩn thận trong tông phái, từ nhỏ đã được trưởng bối dùng linh dược và bí pháp kiên cố căn cơ.

Vào lúc này, bốn người bọn họ hợp thành một trận pháp tên là Lương Nghi Tứ Tượng trận, kiệt lực đem người đàn ông béo do Cửu Anh hóa thân vây vào giữa trận pháp. Nhưng theo tình huống hiện nay mà xem, dù có mượn uy lực của Lương Nghi Tứ Tượng trận, bốn người bọn họ cũng chỉ có thể gắng gượng chống đỡ thôi, thực chất ra là vẫn bị Cửu Anh cường đại áp chế vô cùng gắt gao.

Trương Văn Trọng cũng không vội vàng gia nhập chiến cuộc, mà híp mắt đứng ngay hành lang quan sát tình huống, bởi vì hần phát hiện ra một vấn đề rất kỳ quái.

Con Cửu Anh hóa thành hình người, lại có thực lực Kim Đan trung kỳ. Tuy rằng Kim Đan kỳ và Kết Đan kỳ nhìn qua từ ngữ chỉ khác nhau một từ. Nhưng trên thực tế, thực lực giữa hai cảnh giới chênh lệch rất lớn. Dù béo hòa thượng bốn người là người tu chân kết đan kỳ, dựa vào Lương Nghi Tứ Tượng trận để thăng thực lực của phe mình áp chế thực lực của Cửu Anh, trận chiến này lẽ ra phải nghiêng về một phía mới đúng. Nói cách khác, béo hòa thượng bốn người đã sớm phải té ngã dưới thế tiến công của Cửu Anh, tuyệt đối không thể có được trạng huống khổ sở chống cự như bây giờ.

Vừa mới bắt đầu, Trương Văn Trọng còn tưởng rằng do bốn người béo hòa thượng có được pháp bảo có uy lực vô cùng cao minh, mới có thể kéo được cục diện giằng co như bây giờ. Nhưng rất nhanh hần liền phát hiện, bốn người béo hòa thượng tuy rằng đều tự có pháp bảo bất phàm, thế nhưng còn không đủ kéo dài được cục diện như hiện tại.

Nói như thế, rõ là có chuyện, chính là từ con Cửu Anh hình người kia!

Trương Văn Trọng rất nhanh liền phát hiện, con Cửu Anh tuy rằng đạt được tu vi Kim Đan trung kỳ, thế nhưng lúc này cũng chỉ có thể phát huy ra thực lực của Kết Đan hậu kỳ, nếu không phải dựa vào Cửu Anh Độc Diễm hung hiểm bồng bồng, chỉ sợ đã rơi xuống hạ phong từ lâu.

Không nên a! Một Cửu Anh có Kim Đan trung kỳ, dù có bị Lương Nghi Tứ Tượng trận làm suy yếu đến lợi hại, thực lực của nó cũng tuyệt đối không thể từ Kim Đan kỳ hạ xuống tới Kết Đan kỳ!

Đây rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Giác quan thứ sáu nhạy cảm nói cho Trương Văn Trọng, vấn đề này chính là then chốt để hần có thể đánh chết được Cửu Anh!

Khi Trương Văn Trọng đứng ngay hành lang quan sát cuộc chiến, bốn người một yêu bên trong chiến cuộc cũng không tự chủ được đưa ánh mắt nhìn về phía hần.

Cửu Anh bị Lương Nghi Tứ Tượng trận vây khốn, hiển nhiên đã sớm biết sự tồn tại của Trương Văn Trọng, cho nên nhìn thấy hần đột nhiên xuất hiện ngay nơi này, cũng không hề biểu hiện vẻ kinh ngạc, chỉ dùng ánh mắt bao hàm sát ý băng lãnh quét mắt nhìn hần, sau đó hừ lạnh một tiếng, thu hồi tinh lực và ánh mắt đặt trên người hần, chuẩn bị tập trung toàn bộ lực lượng đem bốn người hợp thành Lương Nghi Tứ Tượng trận giết chết ăn tươi, sau đó trở lại đối phó Trương Văn Trọng.

Trải qua sự gián tiếp giao phong vừa rồi, Cửu Anh rất rõ ràng, nhân loại toàn thân trên dưới không hề cảm giác được chút linh khí kia, mới là kinh địch chân chính của nó, thậm chí còn khó đối phó hơn bốn người hợp thành Lương Nghi Tứ Tượng trận trước mắt. Cho nên nó phải tranh thủ trước khi nhân loại kia động thủ, đem bốn người này diệt trừ!

Bốn người béo hòa thượng cũng không nhận ra được linh khí bên người Cửu Anh đang hội tụ rất nhanh, bọn họ thấy Cửu Anh tạm thời buông tha tiến công, cũng liền vội vã nắm chặt thời cơ, khôi phục lại linh lực của bản thân. Trong cuộc chiến vừa rồi với Cửu Anh, linh lực của bọn họ đã bị tiêu hao hết bảy tám phần.

Trong lúc nắm chặt thời cơ khôi phục linh lực, ánh mắt và lực chú ý của bọn họ cũng đều từ trên Cửu Anh chuyển dời lên trên người vị khách không mời mà đến như Trương Văn Trọng.

Béo hòa thượng vừa nhìn thấy rõ người đến là Trương Văn Trọng, nhất thời gương mặt lộ vẻ vui mừng, ngày trước hần từng nhìn thấy Trương Văn Trọng tru giết Nam Dương Hàng Thuật Sư A Mông Thái, biết hần tuy rằng không biểu lộ ra linh khí, nhìn qua chẳng khác gì người thường, nhưng lại là một tu chân cao thủ hàng thật giá thật. Tuy rằng hần không rõ ràng tu vi của Trương Văn Trọng đạt tới cảnh giới nào, nhưng cũng phải mạnh hơn bốn người bọn họ rất nhiều. Nếu như được Trương Văn Trọng giúp đỡ, như vậy không chỉ thoát khỏi được hoàn cảnh xấu, thậm chí tru sát con thượng cổ ác yêu Cửu Anh, cũng không phải là việc khó.

Khác với vẻ mặt vui mừng của béo hòa thượng, ba đồng bạn của hần cũng không nhận ra Trương Văn Trọng. Mặc dù trong khoảng thời gian gần đây bên trong ti vi báo chí lẫn internet đều nhắc tin tức về Trương Văn Trọng, thế nhưng gương mặt lúc này của hần đã bị khói đen hun thành màu đen thui, tóc, lông mày thậm chí quần áo trên người cũng bị lửa lớn thiêu đốt rách mướp, nhìn thấy thế nào cũng khác hẳn hình ảnh trong báo chí, cho nên bọn họ không nhận ra hần cũng là chuyện bình thường.

Trong mắt ba người, lúc này Trương Văn Trọng chỉ là một võ giả có chút cường tráng mà thôi. Với tu vi Kết Đan kỳ như bọn họ, dù võ giả thiên cấp đỉnh kỳ cũng không lọt vào trong mắt, lại càng không cần nói tới một võ giả bình thường. Chỉ có chút làm bọn họ cảm thấy rất kỳ quái, trận lửa lớn hùng hực thiêu đốt này, thế nhưng cả người tu chân Kết Đan kỳ như họ còn không chịu đựng nổi, không biết võ giả bình

thường kia làm sao có thể xông qua biển lửa chạy lên tầng mười? Xem dáng dấp hiện tại của hần, tuy rằng hình dạng chật vật, thế nhưng không có vẻ bị bỏng, làm họ cảm thấy kinh ngạc và không giải thích được.

Nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, ba người vẫn nghĩ mau nhanh gọi tên võ giả to gan lớn mật rời khỏi đây thật nhanh mới xong!

Cho nên khi béo hòa thượng vui mừng chuẩn bị mở miệng hướng Trương Văn Trọng cầu viện, cô gái nhỏ đeo cặp học sinh giành trước một bước quát mắng kêu la: “Hắc, tiểu tử, không sai, đang nói người. Không có việc gì chạy đến đây làm gì? Muốn chết sao? Mau nhanh rút ra khỏi đám cháy này ngay!”

Một lời nói như thế, từ trong miệng một cô gái nhỏ chỉ có mười ba mười bốn tuổi nói ra, đích thật làm cho kẻ khác có chút buồn cười, Trương Văn Trọng nhất thời không nhịn được bật cười lên.

Cô gái nhỏ nhất thời có chút tức giận, thật vất vả mới có cơ hội mắng người, thế nhưng đối phương không chút khúm núm, trái lại còn bật cười, đây rõ ràng đang muốn cười nhạo nàng.

Mắt thấy cô gái sắp bão nổi, béo hòa thượng nhất thời nóng nảy, đây thật vất vả mới có được viện quân cường lực, nếu như bị cô gái nhỏ đánh đuổi, như vậy bốn người bọn họ đang bị vây trong hạ phong chẳng phải sẽ chết hết trong tay Cửu Anh?

Béo hòa thượng vội vàng quát cô gái: “Quý muội, câm miệng, vị này chính là Trương phó tổ trưởng của đặc cần tổ chúng ta!” Sau đó lại nhìn Trương Văn Trọng nói: “Trương phó tổ trưởng, đừng xem kịch nữa, mau nhanh qua hỗ trợ, chỉ có diệt trừ con Cửu Anh này mới có thể dập tắt lửa lớn tại đây! Nếu như không diệt trừ được nó, không qua bao lâu, toàn bộ thành thị sẽ lâm vào trong biển lửa!”

“Trương phó tổ trưởng?” Ba đội viên của đặc cần tổ cả kinh, không thể tin được nhìn Trương Văn Trọng.

Cô gái nhỏ nhanh nhẹn miệng đưa tay chỉ Trương Văn Trọng, líu lưỡi nói: “Hòa thượng rượu thịt, ông...ông không phải đang nói giỡn với chúng tôi đi? Người có gương mặt tầm thường này, chính là phó tổ trưởng của đặc cần tổ chúng ta? Ta kháo! Trước kia nghe người ta nói, trong đặc cần tổ mới có một phó tổ trưởng không có bản lĩnh, tôi vốn không tin, hiện tại thấy người tôi đã tin. Lãnh đạo nghĩ như thế nào vậy? Đầu óc bị nước vào rồi sao? Không ngờ đem một võ giả tầm thường làm phó tổ trưởng đặc cần tổ? Còn nữa hòa thượng rượu thịt, ông bảo hần gia nhập chiến cuộc? Tôi không có nghe lầm chứ? Chẳng lẽ ông muốn cho chúng ta đều bị hần làm liên lụy chết hết hay sao?”

Lời của cô gái nhỏ vừa thốt ra, liền nhìn thấy Trương Văn Trọng dùng tư thế nhanh như hổ đói vỗ mồi, hướng về nàng lao tới.

Đầu tiên nàng sững sốt, sau đó liền cười nhạt lên: “Thế nào, bị ta nói chọc giận, muốn động thủ đối với ta sao? Đến nha, bằng không cho rằng ta sợ người. Hừ, một võ giả tầm thường như người, ta chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay, là có thể đánh ngã một tảng lớn! Hừ, hôm nay ta cho người xem thế nào mới là thực lực...”

Cô gái nhỏ tâm tình cực kỳ xung động, không ngờ đã quên mất bản thân mình đang ở trong hoàn cảnh nào, làm như sắp nghênh hướng Trương Văn Trọng, cho hần một sự giáo huấn khắc cốt铭心. Nhưng đứng lúc này, béo hòa thượng, đạo sĩ và nữ lão sư cũng cùng kinh hô: “Quý muội, cẩn thận ác yêu Cửu Anh!”

“Ác yêu Cửu Anh?” Lúc này cô gái nhỏ mới phục hồi lại tinh thần, hiện tại nơi này không phải địa phương an toàn, mà đang trong chiến trường chiến đấu với Cửu Anh. Cô gái vội vàng xoay người lại, vừa lúc nhìn thấy Cửu Anh hình người béo mập kia đang hướng cô ta huy vũ hai tay, một đạo ngọn lửa Cửu Anh màu chàm bùng bùng cùng một đạo Cửu Anh độc dịch màu lục đen từ hai tay nó phóng ra, hóa thành hai con độc long dữ tợn đáng sợ, chỉ trong chớp mắt cũng đã bắn tay ngay trước mặt của nàng.

“Xong rồi.” Cô gái nhỏ tự biết khó thể tránh thoát, vô cùng kinh hãi, hai gò má trong nháy mắt đã hoảng sợ đến trắng bệch.

Ngay trong lúc chỉ mảnh treo chuông, Trương Văn Trọng lao tới trước mặt nàng, tay phải giương lên, Tam Xích kiếm nhất thời xuất hiện trong tay hần.

Một đạo kiếm ý trầm trọng như ngọn núi từ trong thân thể hần phóng ra, mang theo toàn bộ kiếm khí sắc bén dừng mảnh từ trong Tam Xích kiếm phun ra, chấn thành một đạo mặt thuẫn kiếm khí không chút kè

hở ngay trước người hấn và cô gái nhỏ, không chỉ ngăn cản hai con độc long đang phóng tới, còn trong nháy mắt đem chúng nó cắt nát nhừ.

Cô gái nhỏ được Trương Văn Trọng bảo hộ đứng sau lưng mở to hai mắt, khiếp sợ nhìn bóng lưng Trương Văn Trọng, nỉ non nói: “Kiếm ý thật mạnh, kiếm khí thật đáng sợ, dù là sư phụ cũng không được cường đại đến như thế à? Một võ giả tầm thường sao lại có được kiếm ý và kiếm khí cường đại đáng sợ đến như thế? Đây rốt cục là chuyện gì xảy ra?”

294. Chương 313: Tru Sát Cửu Anh

Trương Văn Trọng cũng không quay đầu lại, quát lớn: “Thời điểm chiến đấu tại sao lại phân tâm? Cô muốn chết phải không?”

Tuy rằng biết Trương Văn Trọng mắng rất đúng, nhưng cô gái nhỏ vẫn cảm giác vô cùng ủy khuất, bậm môi nhỏ nhắn, dùng thanh âm yếu ớt nói thầm: “Còn không phải bị ông làm tức giận? Nếu không bởi vì ông, tôi làm sao lại phân tâm chứ?”

Nói lại, trận chiến đấu bắt giết Cửu Anh kỳ thực chỉ là trận đầu tiên của cô gái nhỏ này.

Trước đó tuy rằng cô bé đã từng cùng sư phụ huynh, sư tỷ thậm chí sư bá sư thúc trong tông phái tỷ thí qua, nhưng dù sao cũng không phải thực chiến, dù ngẫu nhiên có sự sai lầm phân tâm, cũng sẽ không đánh mất tính mạng, tối đa chỉ bị sư phụ quở trách la mắng. Thế nhưng hiện tại, sau trận kiếp nạn vừa rồi được thoát chết, cô bé đã rõ ràng nhận thức được, thực chiến và tỷ thí tuyệt đối là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, một khi phân tâm sai lầm, sẽ trả giá chính tính mạng của mình.

Cô gái nhỏ bị mồ hôi lạnh tuôn ra trong nháy mắt làm ướt đầm thân thể, nhìn phía sau lưng của Trương Văn Trọng, mấp máy môi, tuy rằng cuối cùng cũng không đem lời cảm kích nói ra miệng, nhưng ở trong lòng của nàng, cũng đã xem Trương Văn Trọng là ân nhân cứu mạng. Trương Văn Trọng cũng không biết tâm tư của cô gái nhỏ này, hấn cũng không có tâm tình đi nghiên cứu. Vào lúc này, hấn chỉ đang nhìn chăm chăm Cửu Anh, nhúu mày, trong lòng thầm kêu một tiếng: “Cổ quái!”

Nguyên lai, ngay vừa rồi khi hấn phóng tới cứu cô gái nhỏ, cũng từng âm thầm triệu hồi ra Âm Dương Nhị Khí Đỉnh, dùng Súc Địa Thành Thốn thuật đột nhiên cho chúng xuất hiện ngay phía sau Cửu Anh, bắn về huyết Mệnh Môn cùng huyết Vĩ Các hai huyết đạo trí mạng. Hấn vốn cũng không hi vọng xa vời có thể dùng Âm Dương Nhị Khí Đỉnh có thể đâm vào hai huyết vị này, chỉ mong muốn có thể bức Cửu Anh bị rối loạn một phen. Nhưng làm hấn trăm triệu thật không ngờ chính là Cửu Anh lại không hề tránh né, ngạnh kháng Âm Dương Nhị Khí Đỉnh.

Toàn bộ yêu vật khi biến thành hình người, huyết vị quanh thân cũng giống loài người như đúc. Cho nên Âm Dương Nhị Khí Đỉnh đâm vào huyết Mệnh Môn và huyết Vĩ Các, dù không thể đánh gục nó ngay tại chỗ, chí ít cũng có thể làm cho nó thân chịu trọng thương. Nhưng làm Trương Văn Trọng nhúu mày kinh ngạc chính là, Cửu Anh đã bị trúng Âm Dương Nhị Khí Đỉnh, không ngờ ngay một chút phản ứng cũng không có, thậm chí dù tiếng kêu đau đớn cũng không, cảm giác giống như một xác chết không còn chút phản ứng.

Chờ một chút...xác chết?

Vùng lông mày của Trương Văn Trọng nhướng lên, trong đầu nhất thời hiện lên một đạo linh quang, lập tức đem phản ứng của Cửu Anh cùng vấn đề cổ quái liên hệ cùng nhau, suy đoán: “Lẽ nào nói, người này cũng không phải Cửu Anh hóa thân, mà là một hành thi bị Cửu Anh điều khiển?”

Càng nghĩ, Trương Văn Trọng càng cảm thấy khẳng định.

Tuy rằng trước đây Trương Văn Trọng chưa từng gặp qua Cửu Anh, thế nhưng ghi chép trong một quyển Yêu Điển từ thời kỳ thượng cổ ghi lại, Cửu Anh sở dĩ có tên là Cửu Anh, không chỉ vì nó có chín cái đầu có tiếng kêu giống như trẻ con, đồng thời khi nó hóa thành hình người chỉ có thể hóa thân thành dáng dấp của một đứa trẻ mới sinh. Mà người đứng ngay trước mặt, làm gì có dáng dấp như một trẻ sơ sinh? Rõ ràng là một người trung niên mập mạp có khuôn mặt hèn mọn!

Vùng lông mày của Trương Văn Trọng nhướng lên, âm thầm suy tư: “Vì sao Cửu Anh không tự mình động thủ, mà điều khiển một cụ hành thi đánh nhau với mấy người béo hòa thượng? Lẽ nào nói...” Với tu vi Kim Đan trung kỳ của Cửu Anh, lại chỉ có thể phát huy ra thực lực của Kết Đan hậu kỳ...

Hắn bỗng nhiên nghĩ tới một loại khả năng: “Cửu Anh thân chịu trọng thương, không có cách nào tự mình động thủ, cho nên bị ép chọn dùng hành thi đến giả mạo bản thể của nó, cùng bốn người béo hòa thượng đánh nhau?”

“Như vậy bản thể của Cửu Anh đang giấu ở chỗ nào?” Trương Văn Trọng biết, cứ tiếp tục đánh nhau với hành thi cũng sẽ không thể có kết quả.

Chỉ cần bản thể của Cửu Anh còn sống, như vậy hành thi này vô luận gặp phải bao nhiêu thương tổn, đều vẫn có thể sừng sững không ngã, vẫn duy trì sức chiến đấu cường hãn.

Không có chút do dự, Trương Văn Trọng lập tức đem thần thức rải ra ngoài, tìm tòi khắp tầng thứ mười. Rất nhanh, thần thức của hắn ở trong một căn phòng bị lửa cháy dữ dội nhất gặp phải một luồng yêu lực cường đại ngăn trở. Tuy rằng thần thức của hắn cuối cùng vẫn không thể đi vào trong phòng tìm tòi đến tận cùng, thế nhưng chỉ như vậy cũng đã báo cho hắn biết, bản thể của Cửu Anh tám chín phần mười đang ở bên trong căn phòng kia.

Cửu Anh đương nhiên cũng biết chỗ ẩn thân thực sự của bản thể đã bị bại lộ, vội vã điều khiển cụ hành thi lớn tiếng rít gào đánh về phía Trương Văn Trọng, muốn đem nhân loại đã biết bí mật của nó đánh chết diệt khẩu.

Trương Văn Trọng cũng không cố tình cùng cụ hành thi dây dưa, vạn nhất để Cửu Anh nhân cơ hội bỏ trốn, vậy cái được không đủ đền bù cái mất. Cho nên hắn nhìn bốn người béo hòa thượng lớn tiếng quát: “Còn suy nghĩ cái gì? Cuốn lấy nó!” Bản thân hắn lại phóng người nhắm ngay căn phòng phía bên phải.

Trong tiếng gầm gừ, hành thi vung lên hai tay, Cửu Anh Độc Diễm cùng Cửu Anh Độc Dịch đan vào nhau, hóa thành một tầng lưới lửa hòa lẫn nước độc, chắn ngang trước mặt Trương Văn Trọng. Cùng lúc đó, nó mạnh mẽ tiếp tục đánh về phía Trương Văn Trọng.

Tuy rằng không rõ Trương Văn Trọng đến tận cùng đang muốn làm gì, nhưng béo hòa thượng vẫn vung cây gậy trong tay lên, chặn ngang đường cụ hành thi.

Hành thi vốn không có cảm giác đau đớn nên cũng không tránh né, thậm chí còn nhanh thêm tốc độ đánh về phía Trương Văn Trọng.

“Kim Cương Phục Ma Côn!”

Béo hòa thượng kêu to một tiếng, trên cây gậy chợt phóng xuất ra từng sợi Phật quang màu vàng kim, cả người hắn dưới luồng Phật quang chiếu rọi, hóa thân trở thành pho tượng Hộ Mộc Hàng Ma Kim Vồng, hướng hành thi chặn ngang đánh tới, cây gậy trong nhảy mắt biến thành lớn, đồng thời ngạnh sanh nện lên trên người cụ hành thi.

Lực va đập cực mạnh không chỉ làm hành thi phải ngừng bước tiến, đồng thời cũng làm béo hòa thượng bị bắn ngược ra ngoài, đánh vào bức tường phía sau.

“Oanh.” Một tiếng nổ, bức tường nóng hổi sụp xuống, béo hòa thượng há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Vào lúc này, Trương Văn Trọng đã cầm Tam Xích kiếm dùng kiếm ý và kiếm khí lăng nhiên xé rách lưới lửa cùng độc dịch ngay trước người, dùng tốc độ mắt thường không nhìn thấy kịp bay vào căn phòng bản thể Cửu Anh ẩn thân.

“Mơ tưởng.” Hành thi há mồm phát sinh tiếng rít khiến kẻ khác dựng đứng tóc gáy, hai chân cổ sức giậm mạnh trên mặt đất, hóa thành một đạo hỏa quang truy theo Trương Văn Trọng.

Béo hòa thượng thấy thế, bất chấp kiểm tra thương thế của chính mình, vội vã lớn tiếng kêu lên: “Ba người các người, còn suy nghĩ cái gì? Mau ngăn nó lại, đừng làm nó gây trở ngại cho Trương phó tổ trưởng!”

Đạo sĩ, cô gái nhỏ cùng nữ lão sư lúc này mới phục hồi lại tinh thần, đều tự lấy ra pháp bảo trong tay, muốn ngăn lại hành thi. Nhưng bởi vì phản ứng của bọn họ chậm nửa nhịp, căn bản không kịp ngăn lại nó.

Mắt nhìn hành thi sắp đuổi kịp Trương Văn Trọng, một đạo hỏa ảnh cũng đột nhiên từ bên ngoài cửa sổ vọt tiến đến, đánh thẳng lên người cụ hành thi, nhất thời làm nó phải khựng lại. Đạo sĩ, cô gái nhỏ và nữ lão sư vội vã tranh thủ cơ hội, cầm pháp bảo trong tay toàn bộ đập về hướng hành thi. Cũng đến lúc này, bọn họ mới nhìn thấy rõ, đạo hỏa ảnh từ bên ngoài cửa sổ bay vọt vào, chính là một con chim toàn thân vàng óng ánh, còn đang bốc cháy hỏa diễm rừng rực.

“Thật xinh đẹp, con chim thật uy vũ, đây là một con linh cầm a?” Cô gái nhỏ dù sao tuổi tác vẫn còn vô tư, thích nhìn những vật xinh đẹp, liền nhìn không được vui mừng kêu lên.

Ba người còn lại nhận ra Tam Túc Ô, cùng kinh hô: “Tam Túc Kim Ô? Đây...đây không ngờ là Tam Túc Kim Ô? Trời ạ, tại nhân gian không ngờ có loại linh cầm này tồn tại sao?”

Biểu tình khiếp sợ của ba nhân loại làm Tam Túc Ô thập phần đắc ý, nó phảng phất như tìm được loại khoái cảm làm cao nhân tuyệt thế, không khỏi hưng phấn lên, mở miệng nói với bốn người béo hòa thượng: “Đừng nghĩ nhiều, nhanh dùng trận pháp đem con Âm Dương Độc Tu La này ngăn lại!”

Cô gái nhỏ lại vui vẻ hét lên: “A nha, con Tam Túc Kim Ô không ngờ còn có thể nói tiếng người?”

Tam Túc Ô trợn mắt, không thèm để ý tới cô gái nhỏ đang khấn trương kia.

Ba người còn lại theo lời bày ra Tam Tài Khốn Tiên trận, bọn họ cũng đều không nhìn cô gái nhỏ được trưởng bối trong nhà sủng ái đến muốn hư hỏng kia.

Sau khi vây hành thi bên trong trận pháp, ba người kiệt lực ngăn trở hành thi, vừa ngạc nhiên hỏi: “Âm Dương Độc Tu La? Nó...nó không phải thượng cổ ác yêu Cửu Anh sao?”

“Cửu Anh? Chỉ bằng nó? Ta phi.” Tam Túc Ô vẻ mặt chẳng đáng, hóa thành một đoàn hỏa cầu hỗ trợ ba người béo hòa thượng đối phó cụ hành thi.

Giờ khắc này, Trương Văn Trọng đã thành công xông vào gian phòng Cửu Anh ẩn thân. Mặc bốn phía căn phòng có một tầng năng lượng lá chắn vô hình, thế nhưng vẫn đỡ không được lừng lững kiếm ý của hắn. Mà Cửu Anh Độc Diễm bồng bồng bên trong phòng tuy rằng thiêu đốt tràn đầy, nhưng đều bị linh lực chân nguyên rải quanh thân hắn ngăn trở bên ngoài phạm vi nửa thước, khó có thể đến gần làm tổn thương hắn.

“Nguyên lai là một con Cửu Anh chưa thành niên, thảo nào chỉ có tu vi Kim Đan trung kỳ, ủa, quả nhiên là bị trọng thương!”

Vừa tiến vào trong phòng, Trương Văn Trọng liền nhìn thấy Cửu Anh đang chiếm giữ bên trong.

Cửu Anh chiếm giữ bên trong phòng cũng không hóa thành hình người, mà vẫn duy trì bản thể của nó. Thân thể nó dài khoảng năm sáu thước, giống như con rắn đang xoay quanh vào nhau. Vốn nó phải có chín cái đầu, lúc này chỉ còn lại ba cái, sáu cái khác còn đang mọc ra trên cổ.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng tiến đến, con Cửu Anh đang trọng thương hét lên một tiếng, trong ba đầu có hai phun ra ngọn lửa bùng bùng, một đầu phun nọc độc, đồng thời nghiêng thân rắn, muốn bỏ chạy ra khỏi căn phòng.

“Còn muốn chạy? Không có cửa đâu.”

Trương Văn Trọng cười nhạt, Tam Xích kiếm bay ra khỏi tay hắn, hóa thành một đạo hàn quang, bắn về phía cổ Cửu Anh.

Bộ vị này chính là trái tim của Cửu Anh, cũng là chỗ trí mạng yếu hại của nó!

Chỉ có người từng tu luyện Quan Khí Bát Pháp như Trương Văn Trọng, mới có khả năng chỉ liếc mắt đã tìm ra vị trí yếu hại của Cửu Anh, nếu như thay đổi là những người khác, nói vậy sẽ dùng cách thông thường chính là chém xuống chín cái đầu của nó.

Nếu như không phải bị thương nặng như vậy, bằng tu vi Kim Đan trung kỳ của nó, Cửu Anh có thể dễ dàng tránh khỏi một kiếm này.

Thế nhưng hiện tại, nó chỉ đành mở mắt trừng trừng nhìn vào Tam Xích kiếm đâm thẳng vào trái tim.

“Phốc.”

Máu tươi màu xanh lục từ trong trái tim Cửu Anh cuộn cuộn phun ra, loại máu tươi này có sự ăn mòn cường liệt, đem vách tường và mặt đất chung quanh đều ăn mòn ra một hố sâu.

“Thật vất vả mới theo người kia từ trong Tu La Giới đi ra, không ngờ lại uất ức chết ngay tại đây, không cam lòng...thật sự là không cam lòng a...”

Cửu Anh chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó cụ thân thể cao lớn ầm ầm ngã xuống trên mặt đất, triệt để không còn hô hấp.

Một viên quang cầu màu vàng lấp lánh từ trong thân thể nó bay ra, ý đồ muốn bỏ chạy...

295. Chương 314: Kim Đan

Dưới ánh lửa hừng hực thiêu đốt che giấu, thực khó khăn phát giác ra viên quang cầu màu vàng này. Nếu tại đây không có Trương Văn Trọng, chỉ riêng bốn người kinh nghiệm không đủ, đồng bạn của lão béo hoàng thượng, hơn phân nửa sẽ xem nhẹ sự tồn tại của nó, mặc kệ cho nó tẩu thoát.

Bất quá Trương Văn Trọng lại biết, viên quang cầu màu vàng này thật sự không phải vật phẩm tầm thường, nó chính là Kim Đan do Cửu Anh hấp thu tinh hoa của trời đất mà luyện thành. Một khi nó tẩu thoát được, rất nhanh sẽ tìm một cơ thể sơ sinh tiềm phục vào, chiếm đoạt một cái thân phận mới, tiếp tục quá trình tu luyện. Dựa vào linh lực cùng trí nhớ ẩn chứa trong Kim Đan Cửu Anh kiếp trước, tốc độ tu luyện của nó sẽ nhanh đến mức khiến cho người ta phải lú lờ. Chẳng qua bao nhiêu năm sau, nó liền khôi phục được tu vi Kim Đan kỳ, thậm chí còn là cảnh giới cao hơn.

Mà khi đó, nó tuyệt đối sẽ không quên mối sỉ nhục của ngày hôm nay.

Chuyện tình lưu lại tai họa ngầm cho mình, Trương Văn Trọng tự nhiên không bao giờ muốn. Huống chi, viên Kim Đan này có thể sẽ giúp chính bản thân hắn đề thăng tu vi. Bởi vậy Trương Văn Trọng nhíu mày, quát lớn một tiếng: “Lưu lại cho ta.”

Theo sau, tay phải của hắn liền bắt quyết chỉ vào khóa Kim Đan đang phiêu phù ở giữa không trung, trong miệng ca tụng “Phước Linh Chú.”

Vô số những tia linh khí màu trắng, nhất thời từ năm đầu ngón tay của Trương Văn Trọng phóng vọt ra, giữa biển lửa bốc cháy ngàn ngút, hóa thành một bàn tay khổng lồ, bất thành linh chớp trúng khóa Kim Đan đang muốn tẩu thoát.

Kim Đan phát ra những tiếng vang “ong ong”, hiển nhiên là không kiềm chế nổi cơn giận. Nó liều mạng tả xung hữu đột, với ý niệm phá tan Phước Linh Chú để tẩu thoát. Nhưng bao nhiêu cố gắng của nó, đều trở thành công dã tràng xe cát biển đông. Rất nhanh nó đã bị bàn tay khổng lồ túm tới trước mặt Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng vươn tay ra chụp lấy khóa Kim Đan, nắm chặt vào trong lòng bàn tay. Cho tới giờ khắc này, khóa Kim Đan của Cửu Anh vẫn chưa buông xuôi ý niệm đào thoát, nó hung hăng tản mát ra kim quang chói lóa, hóa thành một thanh tiểu kiếm sắc bén, mưu đồ đâm thủng lòng bàn tay của Trương Văn Trọng để tẩu thoát.

Trương Văn Trọng cười lạnh một tiếng, xiết chặt lòng bàn tay lại. Trong nháy mắt kiếm khí của Kim Đan Cửu Anh vừa mới đột khởi, lại vụt tắt mà qua như một cơn mưa rào cuối thu, theo sau đó kim quang cũng trở nên phai nhạt đi.

“Viên Kim Đan Cửu Anh này thật là tiện nghi cho ta.” Trương Văn Trọng mỉm cười thỏa mãn, ngay tức khắc bỏ viên Kim Đan vào trong miệng, nuốt xuống dưới bụng. Bởi vì hoàn cảnh nơi này không thích hợp để luyện hóa Kim Đan, hấp thu linh lực ẩn chứa ở trong đó, cho nên hắn đành phải nuốt vào trong bụng, dùng chân nguyên nội thể phong ấn viên Kim Đan này.

Ngay khi Trương Văn Trọng nhất kiếm tru diệt Cửu Anh, thì ở bên ngoài cổ hành thi Âm Dương Độc Tu La cũng bị Tam Túc Ô cùng bốn người Béo hòa thượng liên hợp vây công. Bởi vì mất đi linh lực của Cửu Anh tương trợ, nên sau khi phát ra một tiếng kêu thảm thiết xong, nó liền ầm ầm đổ gục xuống dưới mặt đất, rất nhanh đã bị ngọn lửa bốn phía xung quanh cắn nuốt, trong nháy mắt biến thành một đống tro tàn.

Tam Túc Ô phản ứng nhanh nhất, ha ha cười nói: “Cửu Anh đã chết ở trong tay chủ nhân rồi. Thật đáng tiếc, vốn ta muốn so chiêu cùng nó, để xem Thái Dương Tinh Hỏa của ta lợi hại, hay là Cửu Anh Độc Diễm của nó hung hiểm hơn.”

Dứt lời nó liền xoay người bay đến vị trí của Trương Văn Trọng.

Bốn người Béo hòa thượng thì đưa mắt nhìn nhau. Bốn hán phảng phất đều sinh ra một loại cảm giác mộng ảo huyền hồ.

Cúi đầu nhìn xuống Âm Dương Độc Tu La bị thiêu rụi chỉ còn là một đồng tro tàn, lại ngẩng đầu nhìn theo phương hướng của Trương Văn Trọng, Béo hòa thượng liếm liếm đôi môi khô khốc, tràn đầy khiếp sợ nói: “Bốn người chúng ta liên thủ vây công Âm Dương Độc Tu La đã lâu như vậy, nó thậm chí còn không rơi xuống thế hạ phong. Thế nhưng cái tên Trương Văn Trọng gần như chỉ dùng vài phút thời gian đã tru diệt được Cửu Anh, điều này thật bất khả tư nghị* đi? Hắn....tu vi của hắn đến tột cùng thì tới trình độ đáng sợ nào rồi ah?” (*: Khó tin.)

Béo hòa thượng tự nhiên không biết, nguyên bản Cửu Anh cũng đã bị thương, đồng thời Trương Văn Trọng lại nhìn ra được nhược điểm trí mạng của nó, cho nên mới có thể ở trong khoảng thời gian ngắn ngủi, dùng nhất kiếm tru diệt nó.

“Có thần thú Tam Túc Ô làm sủng vật. Lại dùng một đoạn thời gian ngắn ngủi giết chết thượng cổ yêu thú Cửu Anh...” Vị đạo sĩ ăn mặc trang phục cách tân kia, cũng phải nuốt khan một ngụm nước miếng, lú lú nói: “Lúc trước tên hỗn đản nào nói, vị phó tổ trưởng tân nhiệm của chúng ta, chỉ là một võ giả bốn sự không quá mức bình thường? Mẹ kiếp, nếu hắn chỉ là võ giả bình thường, vậy còn chúng ta thì tính là cái gì đây?”

Nữ lão sư nâng mắt kính của mình một cái, trầm ngâm nói: “ Rốt cuộc tôi đã hiểu, vì sao chúng ta lại không cảm nhận được sự tồn tại của linh lực ở trên người hắn rồi. Suy cho cùng hắn là tu vi chúng ta kém hắn quá xa, cho nên mới không cảm ứng được! Chẳng hiểu nổi, kẻ tung tin đồn hắn chỉ là võ giả bình thường có mục đích gì?”

“Nếu để ta tìm ra được kẻ đã tung tin đồn nhảm nhí này, ta nhất định sẽ không buông tha cho hắn.” Cô bé hung hăng tức giận nói. Từ sau khi được Trương Văn Trọng cứu mạng, nàng đã hoàn toàn đứng về phía hắn, thậm chí còn đem Trương Văn Trọng biến trở thành thần tượng.

Lúc này Trương Văn Trọng vừa mới nuốt Kim Đan vào xong, không tự chủ được run lên một cái. Việc này khiến cho hắn cảm thấy quái lạ, bốn phương tám hướng xung quanh đều cực kì nóng bỏng, trong hoàn cảnh này sao có thể lạnh run lên đây? Thật đúng là cổ quái!

Lắc lắc đầu, Trương Văn Trọng cũng không muốn suy nghĩ nhiều nữa.

Tam Túc Ô từ phía sau bay đến, đậu ở trên bả vai của Trương Văn Trọng, phóng mắt nhìn Cửu Anh bị trận hỏa hoạn thiêu đốt thành tro tàn, không khỏi khê thở dài: “Ài, Cửu Anh thích đùa giỡn lửa, thật không ngờ một ngày nào đó lại bị lửa thiêu rụi.”

Trương Văn Trọng dở khóc dở cười, vươn tay ra gõ xuống chiếc đầu quạ của nó: “Người học được thuật cảm khái nhân sinh từ khi nào vậy? À...đúng rồi, không phải ta kêu người chờ đợi ở trong nhà chỉ dạy cho tam yêu sao? Như thế nào còn chạy đến đây làm gì?”

Vừa nghe Trương Văn Trọng nhắc đến tam yêu. Nhất thời biểu tình của Tam Túc Ô trở nên phi thường khó coi, than thở nói: “Ai! Nhắc đến ba con tiểu yêu kia, ta lại cảm thấy đau đầu. Chủ nhân, ngài biết không, ba con tiểu yêu này quả nhiên vụng về cực điểm. Rất nhiều tri thức ta đã giảng giải cho tụi nó nhiều lần, nhưng chúng nó vẫn không hiểu như cũ. Ài...mong chủ nhân khai ân, đừng bắt ta phải dạy dỗ chúng nó nữa đi.”

“Người muốn ăn đòn sao?” Trương Văn Trọng nghiêm mặt cười mắng: “Được rồi! Thôi không cần phải so đo làm chi, người cần thận suy nghĩ lại xem, đợi ngày sau ba con tiểu yêu lớn khôn, người cũng trở thành yêu sư chân chính! Nếu tương lai chúng nó khai tông lập nhánh, chẳng phải người sẽ làm tổ tông của cả bảy yêu hay sao? Việc này tương đối oai phong ah!”

Trải qua nhiều ngày gấn bó, Trương Văn Trọng sớm đã nhìn thấu tính tình của Tam Túc Ô, biết nó phi thường ưa thích khoe khoang. Trước kia, chẳng qua là vì bị hấn cưỡng chế, cho nên mới không dám làm bậy. Lúc này, vừa nghe Trương Văn Trọng nói xong, nhất thời bên trong đôi mắt quạ của Tam Túc Ô hiện ra một đạo tâm tình hưng phấn tột đỉnh. Hiển nhiên nó đang mộng tưởng tình cảnh ngày sau làm lão tổ tông của cả một bầy yêu tinh.

Nhìn bộ dạng của Tam Túc Ô, Trương Văn Trọng khê cười thầm: “Đúng là cái đồ hám danh.”

Bốn người Béo hòa thượng cũng từ phía sau đi tới gian phòng này, mắt thấy đồng tro tàn do Cửu Anh bị thiêu đốt để lại vết tích, Béo hòa thượng thần tình cảm kích nói: “Trương tổ phó, chuyện lần này thật sự cảm ơn anh. Nếu không có anh xuất thủ tương trợ, chúng tôi đừng nói là muốn diệt Cửu anh, thậm chí tự ngay cả Âm Dương Độc Tu La đều giết không nổi.”

Theo sau ba người đồng bạn của Béo hòa thượng, cũng sôi nổi cảm tạ Trương Văn Trọng xuất thủ viện trợ, lần lượt tự giới thiệu nói:

“Tại hạ là truyền nhân Lăng Hư Động trên núi Nga Mi, đạo hiệu Tam Si, am hiểu kiếm thuật, phụng mệnh sư phụ gia nhập vào Đặc Cần tổ để tăng thêm lực lượng.”

“Tôi là Vũ Văn Hà, đệ tử của Kỳ Môn Tông, sở trường kì môn thuật số, ngoại trừ chức vụ trong Đặc Cần tổ, đồng thời cũng đang là giáo viên giảng dạy chương trình toán học cho lớp mười hai.” Nữ lão sư tự giới thiệu bản thân mình xong, liền vươn tay chỉ vào cô bé đứng bên cạnh, nói: “Tiểu nha đầu này là đệ tử Linh Bảo Tông, họ Quý tên Mị, mọi người chúng tôi thường gọi nàng là Quý muội, am hiểu phù chú thuật.”

Quý Mị chu cái miệng nhỏ nhắn lên, hiển nhiên đối với lời giới thiệu của Vũ Văn Hà về mình cho Trương Văn Trọng nghe, nàng phi thường cảm thấy bất mãn. Nhưng bởi vì Vũ Văn Hà còn là thầy chủ nhiệm tại trường học, cho nên tuy rằng bất mãn, nhưng cũng không dám mở miệng ra lời oán hận, chỉ đành nhỏ giọng hậm hực, dùng dư quang trong khóe mắt lườm lườm Vũ Văn Hà.

Nhưng cùng lúc đó, ánh mắt của nàng cũng lướt qua dưới sàn nhà.

“Di.” Nhất thời Quý Mị trợn trừng hai mắt, vội vàng nâng ngón tay chỉ vào đồng thân xác tàn tro của Cửu Anh, kinh ngạc nói: “Mọi người nhìn kia, trong đồng tro tàn này dường như có một tấm bản đồ nha.”

296. Chương 315: Suyt!

Lời của Quý Mị nói khiến cho mọi người vô cùng hiếu kỳ, đều quay đầu lại nhìn đồng tro tàn màu đen sau khi Cửu Anh bị thiêu đốt còn lưu lại.

Quả nhiên, đồng tro tàn màu đen trên mặt đất nhìn qua giống như một bức địa đồ, có núi non sông ngòi đầy đủ mọi thứ.

Nhìn bức địa đồ do tro tàn cấu thành, vùng lông mày của Trương Văn Trọng không khỏi nhướng lên, trầm nghĩ: “Bức địa đồ này nhìn thật quen mắt, phẳng phất như đã từng nhìn thấy qua nó. Ngõ...đến tột cùng đã nhìn thấy qua ở chỗ nào?”

“Đúng nha, đồng tro tàn này thật đúng như một bức địa đồ. Ai, mọi người nói, đây là địa đồ nơi nào đây?” Về mặt béo hòa thượng ngạc nhiên, muốn kề sát vào nhìn rõ ràng. Nhưng đúng ngay lúc này, đồng tro tàn màu đen cũng theo hỏa diễm thiêu đốt hừng hực bay lên, bức địa đồ đã biến mất không còn tung tích.

“Sao lại mất rồi? Tôi còn chưa kịp nhìn thấy rõ.” Béo hòa thượng về mặt ảo não quay đầu, hấn nhìn ba đồng bạn hỏi: “Mọi người có ai nhớ được bức địa đồ vừa rồi không?” Trong mơ hồ, hấn cảm giác bức địa đồ do tro tàn cấu thành tuyệt đối không đơn giản, nói không chừng còn cất giấu bí mật gì đó.

Làm béo hòa thượng thất vọng chính là, ba đồng bạn của hấn đều lắc đầu. Vừa rồi bọn họ chỉ cảm thấy đồng tro tàn nhìn qua giống bức địa đồ, thế nhưng còn chưa kịp ghi nhớ tình hình cụ thể và tỉ mỉ, thì nó cũng đã tiêu tán.

Nhìn biểu tình về mặt ảo não của béo hòa thượng, Vũ Văn Hà khuyên bảo: “Hòa thượng rượu thịt, ông cũng đừng ảo não, nói không chừng đồng tro tàn cấu thành địa đồ vừa rồi cũng chỉ là trùng hợp thôi.”

Béo hòa thượng lắc đầu than thở: “Hi vọng là như vậy.”

Trương Văn Trọng cũng không tiếp lời, hắn chỉ muốn quay về nhà đem bức địa đồ mua được từ buổi đấu giá ngầm đem ra tỉ mỉ nhìn lại một lần. Bởi vì hắn đã nhớ ra, đồng tro tàn cấu thành hình địa đồ vừa rồi, sở dĩ làm cho hắn cảm thấy quen mắt, chính bởi vì hình vẽ trong địa đồ lại cực kỳ tương tự bức địa đồ hắn mua được trong buổi đấu giá, không, căn bản là giống nhau như đúc!

Vì sao thân thể Cửu Anh sau khi thiêu thành tro lại cấu thành một bức địa đồ? Vì sao tám bản đồ lại giống y hệt tám tàng bảo đồ hắn mua được trong buổi đấu giá ngầm? Trong đó đến tột cùng cất giấu bí mật như thế nào? Có thể chỉ khi giải khai vị trí cụ thể trong tàng bảo đồ, những nghi vấn này mới có thể giải quyết được dễ dàng?

Trương Văn Trọng liếc mắt nhìn béo hòa thượng, cũng không đem chuyện tàng bảo đồ nói cho bốn người. Dù sao hắn cũng không quá quen thuộc với bốn người, trong đó có ba người chỉ mới gặp mặt lần đầu, ngay cả béo hòa thượng cũng mới gặp lần thứ hai, vẫn chưa từng thâm giao, không rõ ràng lắm bản tính của bốn người bọn họ, vạn nhất đem việc này báo cho bọn họ biết, có lẽ sẽ gặp phải phiền phức không cần thiết, như vậy cái được không đủ bù đắp cái mất. Cho nên cuối cùng Trương Văn Trọng áp dụng cách làm nên cẩn thận, vẫn không lộ ra chuyện tàng bảo đồ, chỉ nói: “Nếu như chuyện ở đây đã chấm dứt, chúng ta mau nhanh rời khỏi đây đi.”

Đề nghị này tự nhiên được bốn người béo hòa thượng hưởng ứng, bọn họ đều kháp Tị Hỏa bí quyết đi theo phía sau Trương Văn Trọng, hướng phía dưới cùng phi xuống.

Tam Túc Ô cũng không theo chân bọn họ, mà vỗ cánh bay ra khỏi cửa sổ, nương theo khói đặc cuộn cuộn che lấp, bay trở về biệt thự, tiếp tục công tác “giáo dục” rất có tiền đồ.

Lúc đi xuống dưới lầu, Trương Văn Trọng cũng không quên hướng bốn người béo hòa thượng dò hỏi: “Thượng cổ ác yêu như Cửu Anh, hắn nên bị phong ấn trong Hỗn Độn Tu La Giới mới đúng, thế nào đột nhiên lại hiện thân trong nhân gian?”

“Chúng tôi cũng không biết con Cửu Anh đó từ đâu mà đến.” Bốn người béo hòa thượng nhìn nhau cười khổ, lắc đầu nói: “Chúng tôi cũng vừa đột nhiên nhận được nhiệm vụ của đặc cần tổ tuyên bố, nói có thượng cổ ác yêu Cửu Anh xuất hiện tại Ung Thành, muốn bốn người chúng tôi tới cuốn lấy nó, sau đó sẽ có viện quân đến tiêu diệt nó.”

Trương Văn Trọng gật đầu: “Ác? Nguyên lai là như vậy sao.”

“Có thể tổ trưởng đặc cần tổ cùng hai vị phó tổ trưởng khác biết được lai lịch của con Cửu Anh kia.” Đạo sĩ Tam Si mở miệng nói: “Tiểu hồ đồ không phải đã đến Ung Thành nhậm chức nhiều ngày rồi sao? Đến lúc đó hỏi một chút, có lẽ có thể biết được.”

Trương Văn Trọng kinh ngạc hỏi: “Tiểu hồ đồ? Đó là ai?”

Quý Mị giành trả lời trước: “Tiểu hồ đồ là một trong hai vị phó tổ trưởng khác của đặc cần tổ, nhưng lai lịch cùng tuổi tác của nàng cũng vẫn luôn là một trong mười đại bí ẩn của đặc cần tổ chúng ta. Tuy nói có một gương mặt Laury mềm mại, nhưng theo truyền thuyết nàng kỳ thực là một lão thái bà hơn trăm tuổi. Bình thường làm việc cũng giỏi, tính tình lại vô cùng nóng nảy. Một khi nàng nhận chuẩn điều gì, thì dù đem xử bắn cũng ngoan cố. Ác, được rồi, tôi nhớ kỹ nàng đã từng nói qua, muốn tìm Trương phó tổ trưởng gây phiền toái.”

Béo hòa thượng tiếp lời nói: “Chuyện này lần trước tôi đã muốn nói cho Trương phó tổ trưởng biết, thế nhưng anh đi quá nhanh, tôi còn chưa kịp nói thì anh đã không còn hình bóng.”

“Tìm tôi phiền phức? Vì sao?” Trương Văn Trọng hơi nhú mày, không giải thích được hỏi. Hắn cũng không nhớ mình từng làm gì có lỗi với một cô gái nào.

Quý Mị giải thích: “Cũng không biết ai tung ra lời đồn, nói Trương phó tổ trưởng là một võ giả tầm thường, chỉ là một phế vật không có bản lĩnh. Tiểu hồ đồ khó chịu nhất là cấp trên lung tung hướng đặc cần tổ chúng ta nhét phế vật vào. Trước đây cũng từng có mấy người thường bị nhét tới, hơn nữa còn có bối cảnh thâm hậu, nhưng cuối cùng đều bị tiểu hồ đồ đánh cho kêu cha gọi mẹ, tè ra quần thoát chạy khỏi đặc cần tổ.”

Trương Văn Trọng bật cười nói: “Nguyên lai như vậy, chức vụ của tôi ở đặc cần tổ vốn chỉ là một hư chức mà thôi, đã có người không vừa mắt, để tôi gọi điện cho Bạch Quang Minh bảo hắn tiêu trừ đi thân phận này.” Hắn vốn không có cảm giác gì đối với chức phó tổ trưởng đặc cần tổ.

Bốn người béo hòa thượng nhìn nhau, trong khoảnh khắc cũng không biết nên tiếp lời như thế nào, nhưng trong lòng bọn họ cũng quyết định chủ ý, phải nhanh chóng đem chuyện Trương Văn Trọng là một người tu chân cường đại thông báo cho tiểu hồ đồ, miễn cho giữa hai người nổi lên tranh đấu.

Ngay khi Trương Văn Trọng và bốn người béo hòa thượng đi xuống đất, mọi người bên ngoài đám cháy đều đang chăm chăm nhìn vào.

Đàm Thanh cũng đã tỉnh lại, nhưng toàn thân nàng không còn chút sức lực nào, chỉ có thể nằm trên băng ca, thậm chí cả ngón tay cũng không thể nhúc nhích dù chỉ một chút. Vốn xe cấp cứu của bệnh viện Ung Thành đã tới, muốn đưa nàng cũng những nạn nhân bị thương tới bệnh viện tiếp nhận trị liệu, nhưng nàng đã cự tuyệt. Bởi vì nàng muốn ở lại đây, tận mắt nhìn thấy Trương Văn Trọng bình an từ bên trong đám cháy đi ra.

Nhưng đã qua lâu như vậy, thân ảnh Trương Văn Trọng vẫn không hề xuất hiện, nhìn tòa lầu cháy hừng hực trước mặt, đôi môi tím ngắt của Đàm Thanh run rẩy, hai hàng nước mắt tràn ra, chảy xuống gương mặt nàng.

“Lâu như vậy anh ấy cũng chưa từ trong đám cháy đi ra, chỉ sợ là...chỉ sợ đã dữ nhiều lành ít phải không? Đều do mình! Là mình hại chết anh ấy, nếu như anh ấy thật đã chết, như vậy mình cũng theo anh ấy đi. Mình không thể để cho anh đi cô đơn một mình xuống suối vàng.” Đàm Thanh âm thầm lặng lẽ làm ra một quyết định trong lòng.

Tô Hiểu Hồng cùng Lâm Tử Mạn cũng mở to hai mắt. Nhìn tòa lầu đang thiêu cháy hừng hực, nếu như có thể được, hai nàng cũng thực sự rất muốn xông vào trong biển lửa, nhìn xem Trương Văn Trọng làm gì cho đến bây giờ còn chưa đi ra khỏi đám cháy.

Không hẹn mà cùng, trong lòng Tô Hiểu Hồng và Lâm Tử Mạn cùng cầu khẩn: “Lão sư(Văn Trọng), rốt cục thầy làm sao vậy? Vì sao còn chưa ra khỏi đám cháy? Vô luận như thế nào, thầy ngàn vạn lần đừng gặp chuyện không may.”

Ngay lúc này, Tô Hiểu Hồng đột nhiên phát hiện trên bầu trời có một đạo quang mang màu vàng kim phóng vút qua, tuy rằng người thường bởi vì bị khói đặc che khuất, cũng không phát hiện đạo quang mang màu vàng kim kia, thế nhưng Tô Hiểu Hồng đã bước chân vào con đường tu chân, cũng nhạy cảm phát hiện được sự tồn tại của nó.

“Ai, là Tam Túc Ô, sao nó lại bay đi?” Tô Hiểu Hồng nhìn ra đạo quang mang màu vàng kim kia chính là Tam Túc Ô, đầu tiên là sững sốt, sau đó liền kịp phản ứng, nếu Tam Túc Ô đã bay đi, như vậy Trương Văn Trọng nhất định đã không có việc gì. Nàng vui mừng, nhất thời liền hoan hô lên: “Thật tốt quá, lão sư không có việc gì, thật sự là quá tốt!”

Nhìn Tô Hiểu Hồng đang hưng phấn, trên mặt Lâm Tử Mạn tràn đầy sầu lo, theo nàng xem ra, Tô Hiểu Hồng hơn phân nửa là vì thấy Trương Văn Trọng gặp phải bất trắc, cho nên tinh thần xảy ra vấn đề, nàng lo lắng nói: “Tiểu muội, cô không sao chứ? Bình tĩnh một chút, ngàn vạn lần đừng kích động.”

Tô Hiểu Hồng cũng không biết Lâm Tử Mạn hiểu lầm nàng, vẫn hưng phấn nói: “Sao tôi lại có chuyện gì chứ? Tôi vui vẻ còn không kịp đây. Tử Mạn tỷ, tôi cho cô biết, lão sư không có việc gì, hắn còn sống, ha ha ha...”

“Xong, tiểu muội hơn phân nửa bị kích động phát điên rồi.” Nhìn thấy biểu hiện khác thường của Tô Hiểu Hồng, tâm tình Lâm Tử Mạn không khỏi trầm xuống, lặng lẽ lau nước mắt, nàng đã muốn mời bác sĩ và hộ sĩ bên cạnh đến hỗ trợ đưa Tô Hiểu Hồng lên xe cứu thương đưa tới bệnh viện để điều dưỡng tinh thần. Nhưng khi nàng vừa xoay người, khóe mắt cũng nhìn thấy tòa lầu đang cháy dữ dội, làm nàng khó có thể tin chính là, một thân ảnh vô cùng quen thuộc từ bên trong đang đi ra.

Tuy rằng cả khuôn mặt hắn bị khói hun đen kịt, tuy rằng quần áo toàn thân hắn đều bị rách mướp, tuy hắn hiển lộ vẻ chật vật, nhưng hắn còn sống, như vậy là đủ rồi!”

“Văn Trọng!” Lâm Tử Mạn thất thanh kêu lên, nước mắt tràn ra, vô ý thức hướng Trương Văn Trọng chạy đi.

“Lão sư!” Tô Hiểu Hồng lớn tiếng hoan hô, vung tay cười to, cũng chạy về hướng Trương Văn Trọng.

“Trương ca.” Đàm Thanh toàn thân vô lực nằm trên băng ca, cũng không biết lực lượng đến từ đâu, bò dậy khỏi băng ca, chạy nhanh về hướng Trương Văn Trọng. Không ngờ tốc độ của nàng còn nhanh hơn cả Lâm Tử Mạn và Tô Hiểu Hồng, đã vượt qua hai nàng, nhào vào trong lòng Trương Văn Trọng, làm cho hắn không kịp phản ứng té ngã xuống đất.

“Tiểu Đàm, cô làm gì vậy?” Trương Văn Trọng bị một màn tình hình làm hoảng sợ.

“Anh còn sống, còn sống, ô ô, thật tốt quá.” Đàm Thanh đè trên người Trương Văn Trọng, chăm chú ôm hắn lên tiếng khóc rống.

Nhìn thấy một màn này, Lâm Tử Mạn và Tô Hiểu Hồng thả chậm bước chân, khẽ thở dài một tiếng, trong lòng thầm nghĩ: “Mà thôi, cơ hội lần này, để cho cô đó. Bất quá sau này tôi sẽ không nhường bước nữa.”

Mọi người vây xem nhìn thấy Trương Văn Trọng như kỳ tích đi ra khỏi biển lửa, vốn muốn vỗ tay hoan hô, nhưng khi nhìn thấy một màn trước mắt, không hẹn cùng buông tay xuống. Ngẫu nhiên có người muốn vỗ tay, cũng sẽ có người lập tức nhỏ giọng nhắc nhở: “Suyt, đừng đánh nhiều hai người bọn họ!”

297. Chương 316: Đàm Thanh Yêu Kiều Quyến Rũ

Trương Văn Trọng thế nào cũng không ngờ tới, Đàm Thanh lại làm ra cử động vô cùng thân thiết với hắn như vậy. Phản ứng đầu tiên của hắn là đẩy Đàm Thanh ra. Nhưng sau thoáng do dự, nhất là nhìn thấy biểu tình vui mừng trên mặt nàng, hắn lặng lẽ thở dài một tiếng trong lòng, cuối cùng cũng bỏ đi ý nghĩ đẩy nàng ra, đưa tay ôm nhẹ nàng vào lòng.

Thân thể Đàm Thanh hơi chấn động, sau đó nàng vòng hai tay lên ôm chặt cổ Trương Văn Trọng, chăm chú ôm chặt lấy hắn. Nhìn biểu tình trên mặt hắn, nàng như rất sợ chỉ cần buông tay ra, Trương Văn Trọng ở bên dưới sẽ hóa thành một đạo bạch quang, “hưu” một tiếng biến mất không còn trông thấy tăm hơi bóng dáng đâu nữa.

Trong lòng Trương Văn Trọng rất bất đắc dĩ, lặng lẽ thở dài, với ánh mắt của hắn, tự nhiên là đã nhìn ra tình tự của Đàm Thanh lúc này cực kỳ bất ổn, nếu như hắn đẩy nàng ra, rất có khả năng sẽ làm lòng nàng bị thương tổn, do đó xuất hiện bệnh tâm lý.

Ở loại tình huống này, an ủi Đàm Thanh mới là chuyện trọng yếu nhất.

Cho nên Trương Văn Trọng giơ lên tay phải, nhẹ nhàng vỗ sau lưng nàng, ôn nhu nói: “Được rồi tiểu Đàm, đừng khóc nữa, nếu còn khóc cô sẽ thành con mèo mít ướt đấy. Phải biết rằng ở trong ấn tượng của tôi, Đàm Thanh là một nữ anh hùng tư thế oai hùng hiên ngang, chảy máu không đổ lệ. Thực sự không ngờ, nguyên lai cô cũng biết khóc nha.”

Câu nói vui đùa của Trương Văn Trọng, nhất thời làm sự lo lắng của Đàm Thanh biến mất, đồng thời liền nín khóc mỉm cười.

“Vừa khóc vừa cười, chó vàng đi tiểu.” Trương Văn Trọng lại trêu ghẹo.

“Trương ca, anh đáng ghét!” Phong tình vạn chủng liếc mắt nhìn Trương Văn Trọng, Đàm Thanh xấu hổ sảng giọng: “Anh mới là chó vàng đi tiểu, anh mới là con mèo mít ướt.”

Mấy cảnh sát giữ gìn trật tự gần đó, nhìn thấy dáng tươi cười e thẹn quyến rũ của Đàm Thanh, đều đồng loạt ngẩn ngơ, vừa khó tin vừa sợ hãi lẩm bẩm: “Trời ạ, Đàm phó đội trưởng không ngờ cũng có một mặt quyến rũ như vậy? Tôi...con mắt tôi không phải xảy ra vấn đề chứ? Hay là ngày tận thế sắp đến?”

May mắn Đàm Thanh cũng không nghe được lời thì thào của bọn họ, bằng không xe cứu thương ở đây chỉ sợ sẽ có thêm mấy người bệnh ngoại thương chân tay gia nhập.

Nhìn mấy câu vui đùa của mình đã nổi lên tác dụng, làm sự khổ sở trong lòng Đàm Thanh đã biến mất bảy tám phần. Trương Văn Trọng cũng âm thầm thở ra một hơi, nhưng cũng không chủ động đẩy nàng ra, chỉ vừa cười vừa nói: “Được rồi tiểu Đàm, cô đã khóc xong, như vậy xin mời đứng lên khỏi người tôi đi. Tuy rằng cô cũng không nặng lắm, tôi cũng không sợ cô đè trên người, thế nhưng ngay trước mặt nhiều người như vậy...”

“Ai nha.”

Không đợi Trương Văn Trọng nói hết lời, Đàm Thanh thét lên một tiếng kinh hãi, luống cuống tay chân từ trên người Trương Văn Trọng bò lên. Lúc này hai má của nàng đã đỏ rực, cũng thẳng đến lúc này, nàng mới kịp phản ứng, địa phương này không chỉ có nàng và Trương Văn Trọng, còn có rất nhiều người đang vây xem. Hơn nữa trong số những người đang vây xem, còn có rất nhiều người đều là người quen của nàng.

Đàm Thanh vẻ mặt xấu hổ, âm thầm nói: “Xong, xong, vừa rồi sao mình lại xung động như vậy? Hiện tại hay thật, một màn vừa rồi đều bị mọi người nhìn thấy hết, lần này xong, thật đúng là mất hết mặt mũi.” Nàng lén nhìn quanh bốn phía, nàng đang có tật giật mình, chỉ nghĩ ánh mắt mọi người chung quanh đều đang đặt trên người mình và Trương Văn Trọng. Tựa hồ còn có vài người đang cười trộm. Tuy rằng tính cách của nàng tương đối dũng cảm, nhưng dù sao nàng cũng là một cô gái, gặp trường hợp như vậy, dù sao cũng không dũng cảm nổi, chỉ đành cúi đầu về mặt đỏ bừng, hiện ra tư thái một cô gái nhỏ thật khó có được.

Nhìn Đàm Thanh và Trương Văn Trọng từ trên mặt đất bò lên, bốn người béo hòa thượng định đến nói lời từ biệt, nhưng không đợi bốn người bọn họ đi tới trước người Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng và Lâm Tử Mạn cũng đã đến trước mặt Trương Văn Trọng, vừa thân thiết hỏi thăm tình huống của hắn, vừa bắt đầu kiểm tra thân thể cho hắn. Tuy rằng Trương Văn Trọng liên tục nói: “Tôi không sao, không bị thương.”, thế nhưng Tô Hiểu Hồng và Lâm Tử Mạn đều không chịu tin tưởng lời hắn nói, không ngừng đòi kiểm tra cho hắn một phen, nhìn không bị gì mới thấy an tâm.

Tình huống như vậy làm cho ba người đồng bạn của béo hòa thượng ngoại trừ nhìn nhau, do dự không biết nên rời khỏi liền mới tốt, hay phải tiến lên chào tạm biệt mới tốt hơn. Nhưng bọn họ cũng không hẹn mà cùng nghĩ: “Không nghĩ tới, vị Trương phó tổ trưởng của chúng ta, không ngờ là một người đa tình. Xem những tiểu mỹ nhân như hoa như ngọc kia, dường như đều có mang tình ý đối với hắn. Chỉ là không biết chuyện như vậy đối với hắn mà nói, là đào hoa hay là hoa đào kiếp?”

Béo hòa thượng thấy đồng bạn bên người đều dừng lại không tiến tới, không khỏi kinh ngạc, hắn ngừng chân lại quay đầu nhìn ba vị đồng bạn, gãi gãi đầu trọc, có chút chần chờ hỏi ba người: “Uy, sao mọi người không đi nữa? Nhanh lên, chúng ta đến tạm biệt Trương tổ phó, còn phải về lo chuyện của mình.”

Vũ Văn Hà vỗ trán, làm biểu tình như chợt nhớ ra, vội vàng nói: “Ai nha nha, tôi đột nhiên nhớ tới, ba giờ tôi còn một buổi dạy, lúc này đã sắp ba giờ, tôi phải nhanh chạy về trường học, bằng không không kịp dạy nữa. Ày, Quý muội, em còn sững sờ ở đây làm gì? Còn không nhanh đi theo tôi! Chiều nay em đã nghỉ một khóa, chẳng lẽ còn muốn nghỉ thêm một khóa nữa hay sao? Có tin tôi gọi điện thoại cho phụ huynh em không?”

Quý Mị thông minh tự nhiên hiểu được ý tứ của Vũ Văn Hà, tuy rằng tuổi nàng không lớn, nhưng cũng hiểu được thế cục hiện tại không thích hợp đến quấy rầy Trương Văn Trọng bọn họ, lúc này nghe được chủ nhiệm lớp nói, nàng vội vã đáp: “Đừng nha lão sư, đừng gọi điện thoại cho phụ huynh em, em đi theo cô được chứ? Ai, chiếc QQ cũ kỹ của cô đâu? Đỡ ở đâu vậy?”

“Cũ kỹ?” Vũ Văn Hà cười lạnh nói, trong ánh mắt chợt hiện sát khí.

“Ách...em sai rồi, em sai rồi được không? Ôi, sao cô đánh đầu em? Đây rõ là ngược đãi trẻ em! Cô rõ ràng đang ngược đãi trẻ em!”

Nhìn Vũ Văn Hà và Quý Mị vừa đùa giỡn vừa rời đi, béo hòa thượng vẻ mặt không giải thích được nhíu chặt mày, vô cùng kinh ngạc quay đầu nhìn đạo sĩ Tam Si: “Ai, tiểu Tam, hai người vì sao tự nhiên bỏ đi? Cũng không tạm biệt Trương tổ phó, có phải không có lễ phép hay không? Tôi nói ông cũng đừng đứng ngây ngốc ở đây nữa, nhanh theo tôi đến cáo từ Trương tổ phó nha.”

Béo hòa thượng không hiểu đạo lý nhân tình thế sự, nhưng không có nghĩa là Tam Si cũng không hiểu, hắn cười khổ kéo tay Béo hòa thượng đang muốn đi chào tạm biệt Trương Văn Trọng, trừng mắt nói: “Hòa thượng rệu rệt, tôi đã nhắc nhở qua bao nhiêu lần rồi, ngàn vạn lần đừng gọi tôi là Tiểu Tam, cái tên lóng này thực dễ khiến cho người khác hiểu lầm. Được rồi, lão già ngu ngốc này đừng làm phiền Trương tổ phó, chúng ta mau chóng rời đi thôi.”

“Tại sao?” Béo hòa thượng khó hiểu nói.

Tam Si một bên kéo chiếc tăng bào rách nát của hắn, đồng thời một bên giải thích: “Dù có nói cho ông nghe thì ông cũng không hiểu đâu. Thôi, đi mau...”

Tam Si vô cùng mạnh khỏe, tuy Béo hòa muốn thượng giãy giụa phản kháng, nhưng hắn vẫn bị lôi xềnh xệch đi. Bất quá, hắn cũng không quên nhắc lại cho Trương Văn Trọng một câu nói: “Trương... Trương tiên sinh, thời gian gần đây chúng tôi sẽ ở lại Ung Thành, nếu anh muốn tìm chúng tôi thì đến trường cấp ba Ung Thành tìm Vũ Văn Hà hoặc Quý Mị, phân phó các nàng liên hệ với chúng tôi nhé.”

“Cái ông này, đâu cần phải nói nhiều lời vô nghĩa như vậy chứ?” Tam Si chán nản thở dài.

Kỳ thật Trương Văn Trọng không định níu kéo bốn người kia, cho nên lúc cả nhóm bọn họ rời đi, hắn cũng không mở miệng nói thêm cái gì. Giờ khắc này chứng kiến bốn người đều đi khuất, mà Diêu Khoái nhân viên Cục An Ninh Quốc Gia cũng chạy lại đây thu dọn hậu quả rồi.

Lúc này, Trương Văn Trọng bình tĩnh nói: “Tiểu muội, Tử Mạn, hai người đừng nháo loạn chung quanh tôi nữa, mau quay trở lại phòng y tế đi, tôi thật sự không có việc gì cả! Tiểu Đàm, trạng huống thân thể cô hiện giờ còn chưa ổn định, tốt nhất không nên vội vàng quay về đội cảnh sát hình sự, trước tiên hãy đến phòng khám, để Tiểu Muội cấp cho cô một ít thuốc bổ đã.”

“Àn.” Đàm Thanh cùng Lâm Tử Mạn nhất tề gật đầu.

Tô Hiểu Hồng nghe ra bên trong lời nói của Trương Văn Trọng còn có chứa hàm ý, nên cũng tò mò hỏi: “Sư phụ, thầy không quay trở lại trường cùng tụi em sao? Thầy muốn đi đâu ạ?”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Tôi về nhà một chuyến, có chút điểm sự tình cần phải giải quyết.”

Tô Hiểu Hồng gật đầu, cũng không nói thêm gì khác. Trương Văn Trọng mỉm cười dặn dò ba nữ nhân một phen, theo sau mới chịu xoay người rời đi.

298. Chương 317 + 318: Luyện Hóa Kim Đan

“Ai nha, sao đã đến mười giờ rồi. Thời gian qua thật quá nhanh đi.” Vũ Giai đang ở trong lòng Trương Văn Trọng, ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ phong cách cổ điển trên vách tường, vội vã đứng lên, vẻ mặt quyến luyến nói: “Trọng ca, thời gian không còn sớm nữa. Em phải chạy về nhà. Nếu như tối nay không về, mẹ em lại lải nhải không ngớt bên tai.”

Tuy rằng hiện tại Vũ Giai và Trương Văn Trọng đã xác lập quan hệ luyến ái, thế nhưng bọn họ vẫn chưa ở chung nhà. Bởi vì quan hệ của họ còn chưa nói với gia đình Vũ Giai, nhất là nói rõ với cha mẹ và ông nội của nàng. Cho nên ở dưới tình huống này, Vũ Giai cũng không tiện ở lại qua đêm tại nhà Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng biết rõ nguyên do trong đó, cũng không mở miệng khuyên Vũ Giai lưu lại, mà gật đầu đứng dậy nói: “Được, anh tiễn em.”

“Àn.” Vũ Giai ngọt ngào lên tiếng.

Hai người tay nắm tay, chậm rãi đi ra khỏi biệt thự.

So sánh với vẻ ẩm áp bên trong phòng, độ ẩm ngoài phòng rõ ràng thấp hơn rất nhiều, hơn nữa gió lạnh gào thét trong đêm khuya, quả nhiên khiến cả người vô cùng lạnh lẽo, làm cho người ta có loại cảm giác như trời đông giá rét đã đến. Vũ Giai cảm giác được hàn khí bức người, nhất thời rùng mình, thân thể không tự chủ được cũng co rụt lại.

Trương Văn Trọng nhìn thấy, lặng yên cởi áo khoác ra, ôn nhu trùm lên người Vưu Giai.

“Trọng ca, anh mặc áo khoác vào đi, tối nay trời rất lạnh, anh đừng để mình bị cảm. Sau đó em ngồi vào xe, mở điều hòa cũng sẽ không thấy lạnh nữa.” Vưu Giai vội vàng lắc đầu cự tuyệt, đồng thời muốn cởi áo khoác ra khỏi người mình, trả lại cho Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng liền ngăn hành động của nàng, bởi vì vừa mặc vào liền cởi ra, rất dễ làm người bị cảm. Đồng thời hần mỉm cười nói: “Không có việc gì, cơ thể anh khỏe mạnh, không sợ lạnh đâu. Lẽ nào em đã quên, anh là một luyện gia tử, cho nên áo khoác này em cứ mặc đi.”

Trương Văn Trọng cũng không hề nói dối, hần tu luyện Y Giám Tâm Kinh đã tới Dương Khí Cảnh tầng thứ nhất Khí Thôn Sơn Hà, tương đương với một người tu chân Kết Đan trung kỳ, loại âm hàn như buổi tối hôm nay, hần thật sự không để trong lòng.

Lời giải thích của Trương Văn Trọng thuyết phục Vưu Giai, nàng cũng không kiên trì cởi áo khoác trả lại cho Trương Văn Trọng, mà càng thêm cố sức ôm chặt cánh tay phải của hần, cùng hần đi ra biệt thự đến bên chiếc BMWs số 7.

Sau khi mở cửa xe ngồi vào tay lái, Vưu Giai cũng không vội vã đóng cửa khởi động máy, mà nghiêng người lại nhìn Trương Văn Trọng nói: “Trọng ca, lúc nào rảnh rồi đến nhà em ăn cơm nhé? Em nghĩ, quan hệ giữa hai chúng ta cũng đã đến lúc nói cho người nhà của em. Miễn cho họ lúc nào cũng muốn giới thiệu mấy người buồn chán cho em.”

Khi nói lời này, trong lòng Vưu Giai hơi thấp thỏm, bởi vì nàng không xác định Trương Văn Trọng có chịu đáp ứng yêu cầu này của nàng hay không.

“Nếu như Trọng ca cự tuyệt, mình nên làm gì bây giờ?” Tuy rằng tuyệt đối tín nhiệm Trương Văn Trọng, nhưng Vưu Giai thân là con gái, vẫn có chút khẩn trương và bất an.

Trương Văn Trọng không chút suy nghĩ, gật đầu đáp: “Em nói không sai, anh đích thật nên đến bái phỏng cha mẹ và ông nội của em. Ân, lúc nào anh cũng có thể tranh thủ thời gian, chỉ nhìn em làm sao an bài thôi.”

Vưu Giai nghe vậy vui mừng, nguyên sự khẩn trương và thấp thỏm trong lòng chỉ một thoáng đã biến mất không còn sót lại chút gì. Nàng hơi nghiêng đầu suy nghĩ, vẻ mặt chờ mong nhìn Trương Văn Trọng, nói: “Thứ tư tuần này anh rảnh rồi không? Nếu như anh rảnh, thì đến nhà em ăn cơm, lại tiện thể báo cho người nhà em biết về quan hệ giữa hai chúng ta.”

“Dù không rảnh thì anh cũng phải tranh thủ thôi.” Trương Văn Trọng cười đáp, sau đó lại hỏi: “Thứ tư là ngày đặc biệt gì sao? Cần anh chuẩn bị gì không?” Nhìn thấy Vưu Giai không tuyển thời gian khác, lại chỉ nhắc đến ngày thứ tư, hần liền biết ngày này khẳng định cũng không phải ngày bình thường.

Quả nhiên, sắc mặt Vưu Giai ửng đỏ cười đáp: “Thứ tư là sinh nhật cha em. Cha em luôn bắt em đưa bạn trai về cho ông ấy nhìn mặt, em định ngày hôm sinh nhật ông ấy, nói cho cha biết quan hệ giữa hai chúng ta. Xem như làm quà sinh nhật cho ông, như vậy em cũng có thể tiết kiệm được tiền mua quà sinh nhật rồi, hì hì...”

“Thì ra là thế.” Trương Văn Trọng chợt lắc đầu cười cười, hỏi: “Giai Giai, cha em thích thứ gì vậy? Anh cũng không muốn tặng cho ông quà tặng mà ông không thích.”

Trên mặt Vưu Giai lộ vẻ ngượng ngịu, nói: “Cha em cũng không có đam mê gì, chỉ là thích hồ quảng. Thế nhưng anh cũng không thể mời cả một gánh hát về chúc mừng sinh nhật cho ông phải không?”

Những lời này của Vưu Giai làm Trương Văn Trọng bật cười, lắc đầu nói: “Anh cũng không có dự định mời gánh hát về nhà em, nhưng em có thể yên tâm, quà tặng của anh bảo đảm sẽ làm cha em yêu thích không buông tay.”

Vưu Giai gật đầu nói: “Ân, em tự nhiên là luôn yên tâm với anh. Được rồi Trọng ca, em phải đi.”

Trương Văn Trọng nói: “Chạy xe chậm một chút, đừng có gấp.”

“Em biết.” Vũ Giai cười đáp, đưa tay khởi động máy, chậm rãi hưởng cổng lớn của tiểu khu biệt thự Hải Vận chạy ra.

Trương Văn Trọng đứng tại chỗ, nhìn theo chiếc BMWs rời đi, thẳng đến khi hoàn toàn biến mất trong đêm tối mới xoay người trở vào trong biệt thự.

Lúc Vũ Giai đi, Tam Túc Ô rốt cục có thể ở trong biệt thự chạy loạn. Khi Trương Văn Trọng đẩy cửa đi vào biệt thự, nó đang đậu trên sofa trong phòng khách, dùng mỏ chim đang mổ lên đồ điều khiển ti vi từ xa, chuyển kênh qua một bộ phim truyền hình thần thoại đang nóng hổi nhất trong thời gian gần đây, vừa xem say sưa, vừa không quên mắng biên kịch và đạo diễn: “Một bộ phim lịch sử hay như vậy, không ngờ bị những tên ngu ngốc làm thành bộ phim nào tào. Theo ta thấy, những đạo diễn và biên kịch quốc nội nên đem ra bắn chết! Ách? Đây là cái gì? Bên trong phim cổ trang còn có cột điện? Trời ạ, đám chế tác hậu kỳ cũng quá qua loa đi thôi?”

Vừa rồi bởi vì sợ làm Vũ Giai hoảng sợ, cho nên Bán Thận Long, Hoàng Cửu và Thanh Xà đều ưỡn núp lại, lúc này mới chạy đi ra. Ba con tiểu yêu linh khiếu mới mở, đối với Trương Văn Trọng có lòng kính nể sâu đậm, không dám lắc lư ở trước mặt hắn, đều đang vây quanh bên người Tam Túc Ô, đang cùng vị lão sư vỡ lòng của chúng xem ti vi.

Trong ba con yêu, ngoại trừ Bán Thận Long đã từng xem qua ti vi, Hoàng Cửu và Thanh Xà trước đây cũng không biết cái gì là ti vi. Lúc này chúng nó nhìn vào màn hình, càng cảm thấy mới mẻ, đối với phim truyền hình cũng không cảm thấy hứng thú. Chỉ là khi nghe lão sư vỡ lòng Tam Túc Ô hùng hùng hổ hổ mắng nhiếc um sùm, nên phối hợp với nó cùng gào lên vài tiếng.

Tam Túc Ô ở trước mặt ba con tiểu yêu bày tỏ uy phong, không ngờ lúc đang xem ti vi, vẫn không quên tỏ vẻ sĩ diện, thường thường sai khiến ba tiểu yêu bưng nước bưng trà, dâng hoa quả đồ ăn vặt, đáng vẻ nó vô cùng thích ý.

Một màn quỷ dị như vậy, nếu như để người thường nhìn thấy, không phải bị hoảng sợ đến điên, thì hoài nghi mình đã sản sinh ảo giác. Thậm chí Trương Văn Trọng nhìn thấy một màn này, cũng không khỏi bật cười, lắc đầu. Hắn cũng không quản Tam Túc Ô và ba tiểu yêu, chỉ lấy ra tàng bảo đồ cầm trong tay tỉ mỉ xem thật kỹ.

Không hề nghi ngờ, xem tới xem lui cũng không xem ra kết quả.

Tiếng chuông điện thoại chợt vang lên, là Vũ Giai nhắn tin tới, nói nàng đã bình an về nhà, chuẩn bị đi tắm rồi ngủ.

Trương Văn Trọng gọi lại một tin nhắn, chúc nàng ngủ ngon, đã thu lại tàng bảo đồ trong tay, chuẩn bị ngày mai đến phòng y tế hỏi thăm Tô Hiểu Hồng những gì có liên quan tới máy vi tính và internet, sau đó quay về chậm rãi nghiên cứu phần tàng bảo đồ.

Lại nói, tuy rằng Trương Văn Trọng tinh thông rất nhiều thứ, thế nhưng hắn hoàn toàn mù tịt về máy vi tính và internet. Bằng không chỉ sợ hắn đã lập tức lên mạng tìm hiểu tin tức liên quan đến tàng bảo đồ.

Ngẩng đầu nhìn lên thời gian, trùng hợp đúng mười hai giờ đêm, Trương Văn Trọng nói với Tam Túc Ô và ba tiểu yêu: “Bốn người các ngươi đừng lo xem ti vi mà quên chính sự.”

Tam Túc Ô tự nhiên biết hắn nhắc chính sự là chuyện gì, vội vàng hồi đáp: “Yên tâm đi chủ nhân, có bốn chúng tôi cùng trận pháp do ngài bố trí, không quan tâm là ai tới, cũng đừng mơ tưởng xông vào!”

Trương Văn Trọng gật đầu, nói: “Hiện tại ta muốn đi luyện hóa viên kim đan của Cửu Anh mới đoạt được hôm nay, nếu không có việc gì quan trọng, đừng đến quấy rối ta. Mặt khác, chờ ta luyện hóa xong viên kim đan, tự nhiên cũng sẽ phân cho các ngươi một phần chỗ tốt.”

Đôi mắt Tam Túc Ô và ba tiểu yêu nhất thời liên sáng lên, kim đan của một con thượng cổ ác yêu, cho dù có thể được phân chỉ một giọt nước, không hề nghi ngờ cũng được lợi không cạn. Ba con yêu tạm thời còn chưa thể nói, chỉ có thể dùng cách gật đầu bảo chứng mình sẽ hoàn thành nhiệm vụ, mà Tam Túc Ô gần đây ngày càng ôn ào cũng liên thanh bảo chứng. Dù là một con ruồi hay muỗi cũng tuyệt đối sẽ không cho tiến vào biệt thự quấy rối Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng cũng không nhiều lời thêm với chúng, xoay người đi vào phòng sách trên lầu một. Nơi này là trung tâm của Linh Khí Nhân, nằm ngay bên trong phòng sách.

Trương Văn Trọng đi vào trong phòng sách, tay phải kháp một pháp quyết, trong miệng niệm tụng chú ngữ.

Chỉ một thoáng, phòng sách vốn thật bình thường, nhất thời hiện lên từng đạo phù văn màu vàng kim, ở mặt sàn, tường cùng trần nhà, cấu trúc thành một đồ án trận pháp.

Trận pháp này, chính là Tụ Linh Trận do Trương Văn Trọng bố trí.

Cất bước đi tới trận tâm của Tụ Linh Trận, Trương Văn Trọng ngồi xếp bằng, há mồm phun ra viên kim đan của Cửu Anh, để nó phiêu phù ngay trước mặt mình.

Một đạo huỳnh quang yếu ớt từ trong Tụ Linh Trận phóng ra, bắn lên trên viên kim đan. Cùng lúc đó một đạo ánh trắng sáng tỏ cũng từ cửa sổ chiếu vào, bao bọc quanh viên kim đan.

“Bồng!”

Một đoàn hỏa diễm màu vàng rực từ trong kim đan bùng lên, trong nháy mắt bó đã bị hỏa diễm bao trùm.

Trương Văn Trọng mượn linh khí của Linh Khí Nhân và mặt trăng, bắt đầu bắt tay luyện hóa viên kim đan của Cửu Anh biến thành bản thân sở hữu.

299. Chương 319: Khách Không Mời Mà Đến.

Viên kim đan bỗng bình ở trước mặt Trương Văn Trọng, bị hỏa diễm thiêu đốt liền biến thành một đoàn chất lỏng màu vàng không ngừng quay cuồng xung quanh.

Theo sau linh khí phát ra từ ánh trắng sáng tỏ cùng Linh Khí Nhân, nhất thời đều bị đoàn chất lỏng màu vàng này hấp thu, hơn nữa nguyên bản nó từ màu vàng biến thành màu trắng ngà, rồi từ màu trắng ngà biến thành màu xanh lam. Cuối cùng một lần nữa hóa trở về màu vàng kim nguyên bản.

Trải qua một vòng tuần hoàn thay đổi màu sắc, đoàn chất lỏng màu vàng do Kim Đan hóa thành, ẩn chứa linh khí đúng là so với trước kia càng thêm nồng đậm tinh thuần hơn rất nhiều. Trong lúc đoàn chất lỏng màu vàng trôi nổi giữa không trung, thì một chuỗi thanh âm ù ù cũng phát ra từ đó, hơn nữa chẳng bao lâu sau liền trở nên vang dội. Chỉ một sát ná, thanh âm mới vừa rồi còn vo ve như tiếng muỗi kêu, không ngờ rằng lại biến thành đinh tai nhức óc, như tiếng sấm nổ.

Cũng chính lúc này, Trương Văn Trọng khoanh chân ngồi ở giữa trung tâm Tụ Linh Trận, liền hung hăng há miệng ra, hướng về phía đoàn chất lỏng màu vàng dùng sức hút mạnh.

Nhất thời từ trong miệng của Trương Văn Trọng phun ra một cỗ hấp lực mạnh mẽ, thoáng chốc đoàn chất lỏng màu vàng kia đã bị hấn hút vào trong miệng. Tuy rằng, giờ khắc này dịch thể màu vàng vẫn bị hỏa diễm bao trùm, nhưng khi nó tiến nhập vào trong miệng, Trương Văn Trọng chẳng những không cảm thấy nóng bỏng, ngược lại còn có một cỗ hàn khí lạnh thấu xương chạy khắp châu thân.

Một loại khoái cảm khó có thể diễn tả bằng ngôn ngữ, chớp mắt liền trải rộng đến khắp mọi nơi trong cơ thể của Trương Văn Trọng. Cùng lúc đó, những thanh âm lách cách từ khung xương truyền ra liên miên bất tận.

Đây chính là công hiệu của Cửu Anh kim đan!

Tuy rằng Cửu Anh còn chưa thành niên, nhưng dù sao nó cũng mang huyết thống thuần túy, là thượng cổ yêu thú hàng thật giá thật, Kim Đan của nó so với yêu thú bình thường trân quý hơn rất nhiều. Mà trước khi hấp thu viên Kim Đan, Trương Văn Trọng đã mượn linh khí ẩn chứa trong ánh trắng cùng Linh Khí Nhân luyện hóa nó. Cho nên, giờ khắc này Trương Văn Trọng không chỉ gia tăng chân nguyên, đồng thời còn có tác dụng cường hóa gân cốt toàn thân của hắn.

Tại thời kì thượng cổ, thân thể của yêu thú đều phi thường cường hãn, cho dù là đại hòa thượng đem thân thông Kim Vong của Phật gia luyện đến cảnh giới đại thừa, thân thể đạt tới trình độ kim cương bất hoại, nhưng so ra vẫn còn kém xa thượng cổ yêu thú. Dù sao, hoàn cảnh sống tại thời kì thượng cổ vô cùng khắc

nghiệt, tất nhiên các giống thú loại đều phải tiến hóa căn cốt vững chắc, sao cho thủy hỏa bất xâm thì mới có thể tồn tại và duy trì nòi giống.

Mà sau khi Trương Văn Trọng mượn Cửu Anh Kim Đan luyện hóa thân thể của mình thành công, thì cũng có được vài phần đặc tính cường hãn của thượng cổ yêu thú. Những loại công pháp phẩm chất thấp kém, đã khó lòng có thể gây nguy hại cho hắn.

Hồi lâu sau, những thanh âm “lách cách” vang giòn rớt cuộc cũng đình chỉ. Ngay khi Trương Văn Trọng mở mắt, thì đôi con ngươi thâm thúy trong mắt cũng bắn ra một đạo kim quang. Đồng thời viên Kim Đan cũng nhẹ nhàng chuyển động ở trong nội thể.

Mặc dù hình dáng của viên Kim Đan này nhỏ hơn so với lúc trước, nhưng quang mang màu vàng nó tỏa mát ra, thì lại càng trở nên tinh thuần rực rỡ.

Hiện tại viên Kim Đan này đã không còn là Cửu Anh, mà nó là Kim Đan của Trương Văn Trọng.

Sau khi hoàn toàn hấp thu linh lực ẩn chứa trong Kim Đan Cửu Anh, Trương Văn Trọng chẳng những tự luyện ra Kim Đan cho mình, đồng thời còn đột phá lên tầng thứ hai của Y Giám Tâm Kinh, Trùng Khí Cảnh.

Hiện giờ tu vi của Trương Văn Trọng đã nhảy vọt lên Kim Đan hậu kỳ, đợi sau khi củng cố cảnh giới. Hắn mới có thể đột phá bình cảnh, rảo bước tiến lên Nguyên Anh kỳ. Trong xã hội hiện đại, Tu Chân giả thực lực Nguyên Anh kỳ số lượng rất ít, đã có thể tự xưng là cao thủ nhất lưu rồi!

“Hô.” Trương Văn Trọng nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, theo sau nhúc nhích sống lưng, đứng lên giữa trung tâm Tụ Linh Trận, thỏa mãn gật đầu, lẩm bẩm nói: “Quả nhiên không hổ là Kim Đan của thượng cổ ác yêu Cửu Anh. Không ngờ bản thân ta lại chiếm được nhiều chỗ tốt như vậy.”

Cảm nhận sự cường hãn của khối thân thể mới luyện hóa này một chút. Sau đó Trương Văn Trọng khẽ nhắm mắt lại, bắt đầu tìm kiếm thông tin của Cửu Anh còn sót lại ở trong Kim Đan.

Nhắm mắt một hồi, những mảnh vụn tin tức về Cửu Anh còn sót lại trong Kim Đan, không ngừng xuất hiện trước mặt Trương Văn Trọng. Thế nhưng nội dung bên trong phần lớn chỉ là quá trình trưởng thành của Cửu Anh ở Tu La Giới. Về phần nó từ Tu La Giới xuyên qua phong ấn đến Nhân gian như thế nào? Cũng không có ghi chép gì.

Trương Văn Trọng nhíu mày, âm thầm tự nhủ nói: “Rốt cuộc mảnh tin tức kia vừa khéo thất lạc, hay là bị người khác xóa sạch đoạn kí ức này đi rồi?”

Ngay lúc này, có một đạo thân ảnh mơ hồ xuất hiện từ trong mảnh vụn tin tức của Cửu Anh Kim Đan. Hoàn cảnh không gian mà bóng thân ảnh này đang đứng, không phải là nhân gian, mà là Tu La Giới, nơi sinh sống của các loài hung yêu ác quái ở trong một thế giới hỗn độn chém chém giết giết, ăn thịt lẫn nhau!

“Bóng thân ảnh này chẳng lẽ...là nhân loại?” Dưới tình huống trước mắt xem ra, tám chín phần mười chuyện tình Cửu Anh đào thoát khỏi Tu La Giới có liên quan đến bóng thân ảnh không rõ dung mạo kia.

“Người này là ai? Hắn mang Cửu Anh ra khỏi Tu La Giới là có mục đích gì đây?” Trương Văn Trọng không khỏi nhăn mày suy ngẫm.

Ngay lúc này có một tiếng động rất nhỏ từ bên ngoài căn biệt thự truyền vào. Mặc dù ở giữa đêm khuya thanh vắng, nhưng tiếng động này cũng rất khó bị phát hiện, nếu không phải Trương Văn Trọng vừa đề thăng tu vi, chỉ sợ đồng dạng cũng không phát hiện nổi.

Trương Văn Trọng mở mắt, hơi có chút kinh ngạc lẩm bẩm: “Ủa, tiếng động gì thế? Huyền Vũ Bằng Sơn Trận cùng Kiếm Ý Túc Sát Trận khởi động ư? Chẳng lẽ có Tu Chân giả đã phát hiện ra Linh Khí Nhân tồn tại ở căn nhà này rồi, cho nên mới cường ngạnh xâm nhập sao?”

Trương Văn Trọng nhíu mày suy đoán, theo sau lại cười lạnh nói: “Hay lắm, bản thân ta muốn nhìn xem, đến tột cùng là kẻ nào có đảm lược xông vào nhà ta!” Dứt lời, hắn tùy tiện đẩy cửa, nhanh chân bước ra khỏi phòng sách.

Ở bên trong gian phòng khách rộng lớn, Tam Túc Ô cùng Hoàng Cầu, Thanh Xà đang ngồi xếp hàng cạnh nhau trên ghế sa-lon, sáu con mắt nhìn chăm chăm vào chiếc màn hình TV Plasma treo trên tường đối diện. Chẳng qua lúc này trên màn hình không phải là chương trình giải trí, mà là cảnh tượng ở phía bên ngoài căn biệt thự.

Nguyên bản, trước khi bố trí trận pháp, Trương Văn Trọng đã lắp đặt vài chiếc camers ở xung quanh tòa biệt thự.

Tuy rằng Trương Văn Trọng đoán được nguyên nhân, nhưng sau khi bước ra khỏi phòng sách, hắn vẫn nhìn về phía Tam Túc Ô, Hoàng Cầu, Thanh Xà, trầm giọng dò hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại khởi động Huyền Vũ Bằng Sơn Trận cùng Kiếm Ý Túc Sát Trận?”

Trông thấy Trương Văn Trọng, Hoàng Cầu cùng Thanh Xà vội vàng phủ phục trên mặt đất, dùng hành động bày tỏ lòng tôn kính đối với hắn.

Còn Tam Túc Ô liếc mắt nhìn Trương Văn Trọng, kinh hãi phát hiện ra tu vi của hắn đã tăng vọt, nhất thời mừng rỡ nói: “Chủ nhân, ngài đã luyện hóa thành công Kim Đan của Cửu Anh rồi sao? Khanh khách, chủ nhân! Ngài ra thật đúng lúc, có một con chuột nhất muốn trộm lên vào tòa nhà này. Nhưng đã bị chúng ta phát hiện, ta phân phó Bán Thân Long đi ra ngoài điều khiển Huyền Vũ Bằng Sơn Trận bồi tiếp người kia chơi đùa rồi. Bởi vì lo lắng tu vi của Bán Thân Long quá thấp, uy lực Huyền Vũ Bằng Sơn Trận sẽ không cao, cho nên ta liền khởi động luôn cả Kiếm Ý Túc Sát Trận.”

Trương Văn Trọng nhìn lên màn hình TV Plasma.

Trong TV đang chiếu hình ảnh của một tiểu la ly, ước chừng vào khoảng sáu bảy tuổi, tay trái cầm một chiếc vòng kim cô, tay phải giữ chặt một sợi dây vải màu đỏ sậm, đang quần thảo trong sân cỏ bên ngoài căn biệt thự, chật vật tránh né, dùng cách này để ứng phó với thể công liên miên bất tuyệt của Huyền Vũ Bằng Sơn trận cùng Kiếm Ý Túc Sát trận. Mặc dù Bán Thân Long điều khiển trận pháp không thể phát huy được hết uy lực, nhưng huyền thuật do nó phóng thích ra, cũng tá trợ Huyền Vũ Bằng Sơn trận thăng lên vài cấp bậc. Khiến cho tiểu la ly không dám nghênh chiến, chỉ thỉnh thoảng quơ hai cái pháp bảo trong tay lên cho có lệ mà thôi.

Ngoại trừ bao nhiêu đó ra, chỉ riêng Kiếm Ý Túc Sát Trận phóng xuất kiếm khí, đồng dạng cũng làm cho tiểu la ly chật vật không chịu nổi. May mắn nàng chỉ mới bước đến sân cỏ bên ngoài thôi, chưa tiến nhập sâu vào trong biệt thự. Bằng không, thể công kích của Thất Đại trận pháp cũng sẽ không nhẹ nhàng như bây giờ.

Trông thấy tiểu la ly, Trương Văn Trọng có điều giác ngộ nói: “Ừa, không ngờ tu vi của đứa nhỏ này là Kết Đan đỉnh kỳ! Nói vậy đứa nhỏ này chắc hẳn là tiểu hồ đồ trong miệng lão Béo hòa thượng đi? Ài, tiểu ni tử vất mũi chưa sạch này vì sao lại muốn đột nhập vào nhà ta nhỉ?”

Lắc lắc đầu, Trương Văn Trọng đành bất đắc dĩ nói: “Thôi được rồi, ta không quản chuyện này nữa! Mọi việc mặc giao cho các người đi. Bất quá không được để cho nàng ta xông vào trong biệt thự, cũng không được gây tổn thương đến nàng.”

Tam Túc Ô gật đầu đáp: “Ta làm việc chủ nhân có thể yên tâm. Ta sẽ dùng con chuột nhất kia, bồi luyện cho Bán Thân Long, Hoàng Cầu cùng Thanh Xà. Để bọn nó gia tăng thêm chút kinh nghiệm thực chiến.”

Trông bộ dạng lúc này của Tam Túc Ô, thật có bộ dạng của một vị sư phụ nghiêm khắc.

Trương Văn Trọng gật đầu cười nói: “Ừm, làm như thế cũng được, nhưng đừng có đùa quá trớn! Há miệng ra đi.”

Hắn vừa phân phó xong, liền vung tay phải lên, tức thì ba giọt kim quang bắn về phía Tam Túc Ô, Hoàng Cầu cùng Thanh Xà.

Trương Văn Trọng nói: “Đây là linh dịch mà ta luyện hóa Kim Đan của thượng cổ yêu thú Cửu Anh. Các người tự mình hấp thu đi! Phần của Bán Thân Long, sáng mai ta sẽ cấp cho nó. Được rồi, hiện giờ ta phải nghỉ ngơi một chút, các người giữ vững vị trí nhé.”

“Đa tạ chủ nhân.” Ba con dị thú đồng thanh cảm kích nói.

“Cảm tạ cái gì? Thực lực các người càng mạnh, thì ta càng yên tâm.” Trương Văn Trọng khoát tay, bước lên tầng hai, đi vào trong phòng ngủ.

PS: Chương này cách gọi tiểu hồ đồ = đứa nhỏ là mình dịch theo hoàn cảnh nha. Nghe nói mục già này hơn trăm tuổi cơ. Nhưng sống dưới bộ dạng trẻ con, nên tính tình cổ quái.

300. Chương 320: Đêm Qua Ngủ Có Ngon Không?

Sáu giờ sáng.

Trương Văn Trọng đúng giờ mở mắt, bò xuống khỏi chiếc giường đệm nhu mềm, cái loại cảm giác toàn thân trên dưới nhẹ nhàng khoan khoái, làm cho tinh thần của hắn dễ chịu cực điểm.

Khẽ hít thở một hơi, Trương Văn Trọng phát giác trên người của mình đang tản mát ra một mùi tanh hôi khó ngửi, đến mức choáng váng mặt mày. Nguyên lai, chẳng biết từ lúc nào trên da thịt của hắn đã xuất hiện ra một lớp dịch sền sệt màu nâu vàng.

Đồng thời Trương Văn Trọng còn phát hiện, tựa như cả chiếc giường lớn hắn nằm ngủ đêm hôm qua, cũng phủ kín loại dịch sền sệt này.

Nhưng đối với chuyện này, Trương Văn Trọng không hề kinh ngạc, bởi vì sau khi mượn Cửu Anh Kim Đan luyện hóa xương cốt, thì những tạp chất ở trong cơ thể cũng sẽ bị bài xuất ra bên ngoài.

Trương Văn Trọng lột chăn đệm trên giường xuống, đóng gói lại cẩn thận, ném vào trong góc phòng ngủ. Đợi lúc rảnh tìm một nơi vắng vẻ thiêu hủy chúng nó, bởi vì những tạp chất này đều là chất độc, hiển nhiên chăn đệm cũng không thể dùng lại.

Theo sau, Trương Văn Trọng cất bước đi vào gian vệ sinh tắm rửa, mở vòi nước nóng, hảo hảo ngâm mình một phen, thẳng cho đến khi lớp dịch tạp chất đều được thanh tẩy xong, lúc này mới mặc một bộ quần áo mới, cầm theo chăn đệm bẩn, đi ra bên ngoài phòng khách.

Hiện giờ, Tam Túc Ô cùng ba con tiểu yêu đang nằm nghỉ ngơi tại phòng khách, bất quá tinh thần của bốn đứa tụi nó cũng không được tốt lắm. Nhưng khi nhìn thấy Trương Văn Trọng bước ra ngoài phòng khách, cả đám vẫn khởi động thân thể mệt mỏi, cung kính hướng về phía Trương Văn Trọng hành lễ vãn an.

Trương Văn Trọng đem ánh mắt quắc nể đến Tam Túc Ô, hỏi: “Làm sao mà trông cả đám các người đều ẻo lả như thế này? Chuyện tối hôm qua, rốt cuộc giải quyết đến đâu rồi?”

Trong khi nói chuyện, đồng thời hắn vung tay phải lên, một giọt kim quang từ trong tay hắn bắn ra, phóng thẳng vào trong miệng của Bán Thận Long.

Đầu tiên, Bán Thận Long hơi cả kinh, nhưng theo sau cũng cảm nhận được một cỗ lương khí bắt đầu hòa tan từ trong miệng, tràn đi khắp châu thân. Nó không phải hạng ngu ngốc, lập tức hiểu ra, giọt kim quang bắn vào trong miệng mình, chính là chất lỏng của Cửu Anh Kim Đan sau khi luyện hóa.

Đêm qua, Bán Thận Long bởi vì phải đi đối phó với con chuột nhất trộm lên vào nhà, nên mới bỏ lỡ cơ hội hưởng dụng giọt kim quang. Rồi sau đó nó khiếp sợ phát hiện, Hoàng Cầu cùng Thanh Xà ăn cái giọt kim quang này vào, không ngờ là chỉ trong vòng một đêm tu vi đã đuổi gần kịp nó. Cho nên, giờ khắc này nó phi thường kích động, vội vàng hướng về phía Trương Văn Trọng, dùng sức đập đầu ba cái. Theo sau bắt đầu hấp thu linh lực ẩn chứa trong giọt kim quang kia.

Trương Văn Trọng thấy thế khẽ gật đầu, thầm nghĩ: “Thực là một con yêu thú si mê tu luyện, bất quá đây cũng là một chuyện tốt cho cả ta và nó.”

Thanh âm của Tam Túc Ô, ở phía sau vang lên: “Ai da, chủ nhân, ngài biết không, con chuột nhất đêm qua xông vào biệt thự kia, quả nhiên là phi thường ngoan cố. Dưới tình huống biết rõ trong biệt thự có thiết trí nhiều cơ quan trận pháp, nhưng nàng ta vẫn ngu xuẩn xông lên. Nếu hôm qua chủ nhân không phân phó, không được gây tổn thương đến tính mạng của nàng, ta thật sự là muốn khởi động Lương Nghi Tứ Tượng Trận, để cho nàng biến mất luôn khỏi nhân gian. Đáng tiếc, ta không có hành động như vậy! Cuối cùng, ta đành phải sai ba con tiểu yêu, thay phiên nhau đi đùa giỡn cùng nàng. Kết quả chơi đùa suốt đêm, thẳng

đến khi ánh bình minh ló dạng, cái tiểu nha đầu kia mới chịu rút lui. Bốn người chúng ta cả đêm không ngủ, làm sao tinh thần có thể phấn chấn lên được đây? Bất quá, tiểu nha đầu kia cũng không phải dễ chịu đâu. Tuy rằng chúng ta không nguy hại tính mạng của nàng, nhưng cả người nàng dính đầy thương tích nga, hắc hắc!”

Tam Túc Ô cười vô cùng khoái trá, Hoàng Cầu và Thanh Xà ở bên cạnh cũng học theo, nhưng nhìn nụ cười trên diện mạo hung dữ của chúng nó, vô luận là ai xem, cũng đều sẽ bị hoảng sợ.

Trương Văn Trọng bắt đầu lắc đầu, phân phó nói: “Hóa ra là thế, các người đã phải chịu khổ cực rồi. Hôm nay các người tiếp tục ở lại trong biệt thự tu luyện, đồng thời phòng ngừa ngoại nhân xâm nhập. Nếu phát sinh tình huống dị thường gì, phải lập tức báo ngay cho ta biết nhé.”

“Tuân mệnh.” Tam Túc Ô gật đầu đáp, Hoàng Cầu cùng Thanh Xà tuy chưa biết nói nhưng cũng gật đầu liên hồi. Còn tiểu thú Bán Thận Long thì lúc này đã chìm vào trong cơn ngủ đông.

“À phải rồi, Tam Túc Ô, người tìm một địa phương vắng vẻ, đem bao đồ vật này thiêu hủy đi.” Nói xong, Trương Văn Trọng cầm bao đựng chăn màn dính bẩn, ném sang cho Tam Túc Ô.

Tam Túc Ô hồi đáp: “Dạ chủ nhân! Ta hành sự, ngài có thể an tâm.”

“Ừm, đối với người, ta tự nhiên là an tâm rồi.” Trương Văn Trọng gật đầu, xoay người bước ra khỏi căn biệt thự này.

Tiểu khu Hải Vận được cây xanh hóa rất tốt, lúc sáng sớm không khí mặc dù có chút lạnh lẽo, nhưng vẫn là phi thường mát mẻ. Ngay tại khi Trương Văn Trọng vừa mới bước ra khỏi nhà khoảng hai ba trăm mét, thì một chiếc ô tô điện cũng chạy đến, dừng ở trước người hắn.

Không đợi cho chiếc xe điện kịp dừng ổn định, người ngồi ở bên trong sớm đã nhảy xuống, cung kính nói: “Trương tiên sinh, chào buổi sáng!”

Trương Văn Trọng đưa mắt nhìn về phía trước, thần tình trong mắt lộ vẻ nghi hoặc. Bởi vì trong đám người này, ngoại trừ Lưu, Thái hai vị quản lý, thì toàn bộ mọi người còn lại đều mặc chế phục bảo an, đáng về đó con.

Sau khi nhìn thấy Trương Văn Trọng không có hao tổn gì. Lưu, Thái hai vị quản lý không hện mà đều thở phào một hơi nhẹ nhõm, vẻ sầu lo trên mặt hai người ở một khắc này cũng giảm bớt đi ít nhiều.

Lưu, Thái hai vị quản lý cư xử phi thường đúng mực, nên Trương Văn Trọng tự nhiên cũng biểu hiện thân thiết, hần mỉm cười hỏi: “Chào chư vị, mới sáng sớm ra đã tìm tôi, là có chuyện gì vội sao?”

Hai vị quản lý nhìn nhau, đều dùng ánh mắt ra hiệu cho đối phương. Cuối cùng, vẫn là do Lưu quản lý cẩn thận dò hỏi: “Trương tiên sinh, đêm hôm qua anh ở lại căn biệt thự kia, ngủ có ngon giấc không? Có gặp phải tình huống dị thường nào không vậy?”

Trương Văn Trọng mỉm cười đáp: “Làm phiền hai vị lo lắng. Tôi ngủ rất ngon, cũng không gặp chuyện gì bất thường cả.”

Lưu, Thái hai vị quản lý, vội vàng gật đầu: “A...a...vậy thì tốt rồi!”

“Còn chuyện gì nữa không? Nếu như không có chuyện gấp, thì tôi phải đi đây.” Nói xong, Trương Văn Trọng tính toán bỏ đi.

“Đợi một chút, Trương tiên sinh, xin anh hãy đợi một chút, chúng tôi còn có chuyện muốn nói.” Lưu, Thái hai vị quản lý vội vàng gọi hắn lại, ngoảnh mặt nhìn thoáng qua hướng biệt thự ma quái xong, hai người bọn họ có chút e dè hỏi: “Cái này...Trương tiên sinh, đêm qua thật sự là anh không có thấy gì sao? Chúng tôi nghe được một ít động tĩnh dị thường, xuất hiện ở bốn phía xung quanh biệt thự mà.”

Trương Văn Trọng vừa nghe xong, liền minh bạch, hẳn là trận đấu đêm qua giữa bốn con yêu thú cùng tiểu hồ đồ đã sinh ra tiếng vang kinh động bảo an của khu biệt thự Hải Vận. Hơn nữa, căn nhà hắn đang ở có danh tiếng là biệt thự ma quái, tự nhiên bọn họ liền đem tiếng động đêm qua trở thành câu chuyện ma quái, cho nên sáng sớm phải chạy đến hỏi mình.

Không thể phủ nhận, tuy rằng Trương Văn Trọng không đoán trúng hoàn toàn, nhưng cũng chuẩn xác được bảy tám phần mười trong đó.

Tiếng vang đêm qua, không chỉ kéo Lưu, Thái hai vị quản lí ra khỏi chăn ấm, đồng thời bọn hắn còn gọi điện tới đồn cảnh sát báo án, chẳng qua đồn cảnh sát không chịu lí vụ án này mà thôi.

Lúc ấy, vị cảnh sát nhân dân trực ban kia hồi đáp: “Chuyện ma quái? Anh đang say rượu hay là ngủ mơ đấy chứ? Trên đời này làm gì có ma quỷ đây? Được rồi, nghiêm cấm anh không được gọi điện tới đây báo án giả, cản trở công việc của chúng tôi!”

Trương Văn Trọng tự nhiên sẽ không đem tình huống thực tế nói cho bọn hắn biết, cho nên hắn cười xòa: “Hả, anh đang nói tới cái thanh âm kỳ lạ kia sao? Tôi cũng nghe thấy qua, bất quá chỉ là mấy con thú nuôi nhà hàng xóm đùa giỡn nhau ở trong bãi cỏ mà thôi.”

“Chỉ là thú nuôi đánh nhau thôi sao?” Lưu, Thái hai vị quản lí cùng đám nhân viên bảo an trong tiểu khu biệt thự Hải Vận, đối với lời giải thích của Trương Văn Trọng đều khá hoài nghi. Bất quá chỉ cần Trương Văn Trọng không xảy ra sự cố gì, thì mọi chuyện vẫn đều ổn cả.

Sau khi giải thích cho Lưu, Thái hai vị quản lí cùng đám nhân viên bảo an xong, Trương Văn Trọng mỉm cười hướng bọn họ cáo từ, lững thững bước ra khỏi tiểu khu biệt thự Hải Vận. Trên đường đi, hắn cũng âm thầm làm ra một cái quyết định: “Hôm nay phải bớt chút thời gian bố trí thêm trận pháp phòng ngự, để ngoại nhân không thể nghe được thanh âm kỳ lạ gì, phát ra từ trong nhà mới được! Nếu không, chẳng bao lâu sau căn biệt thự này sẽ trở thành ngôi nhà ma nổi danh hàng đầu tại Ung Thành mất! Đó cũng không phải là cái chuyện gì tốt đẹp ah!”

301. Chương 321: Anh Chọc Tai Họa Rồi

Khi Trương Văn Trọng đi vào phòng y tế đại học Ung Thành, thời gian cũng không còn sớm, không ít đồng sự đã đến làm. Tiểu khu biệt thự Hải Vận cách đại học Ung Thành một khoảng, xem ra nếu đã mua nhà, cũng phải nên nghĩ tới việc mua xe.

Sau khi đi vào phòng làm việc của mình, Trương Văn Trọng không khỏi hơi sửng sốt.

Trong mấy ngày này, mỗi buổi sáng Tô Hiểu Hồng đều đến sớm hơn hắn, không chỉ sớm quét tước trong phòng, chỉnh lý sạch sẽ, còn có thể pha trà nóng để sẵn cho hắn. Mà khi hắn đi vào phòng, Tô Hiểu Hồng buông quyển sách y học trong tay xuống, nhìn hắn chào hỏi, ngọt ngào nói: “Buổi sáng tốt lành, lão sư.”

Nhưng ngày hôm nay, khi Trương Văn Trọng đi vào phòng, lại không nghe được một tiếng ân cần thăm hỏi.

Không chỉ như vậy, bên trong phòng trống trơn vắng vẻ, căn bản không có thân ảnh Tô Hiểu Hồng. Trương Văn Trọng nghiêng đầu nhìn đồng hồ trên vách, hơi cau mày nói: “Tiểu muội hôm nay làm sao vậy? Lúc này đã đến giờ đi làm, sao cô ấy vẫn chưa đến? Đây cũng không bình thường, hay là đã bị bệnh?”

Vừa đúng lúc Lâm Tử Mạn ở trong phòng nạng đi ra, nhìn thấy Trương Văn Trọng đang lăm lăm, nhưng cũng không nghe được rõ ràng, vì vậy hiếu kỳ dò hỏi: “Văn Trọng, anh đứng ở cửa phòng nói thầm gì vậy?”

“Ác, là Tử Mạn sao.” Trương Văn Trọng hỏi: “Cô biết tiểu muội bị làm sao không? Đã đến thời gian đi làm, sao không thấy cô ấy tới?”

Lâm Tử Mạn bật cười, nói: “Không phải chứ, Văn Trọng, nhanh như vậy mà anh đã quên sao? Hôm qua không phải anh dặn tiểu muội cùng mấy người nghiên cứu sinh gặp mặt đại học y viện bên cạnh để thảo luận y thuật cùng họ đó sao? Tôi nghĩ hiện tại có lẽ tiểu muội cùng mấy nghiên cứu sinh đang ở bên trong bệnh viện Ung Thành để trao đổi thảo luận với nhau thì phải? Ai, không biết bọn họ đã bắt đầu chưa?”

“Đúng nha, sao tôi lại quên mất chuyện này nhỉ?” Trương Văn Trọng bật cười, đưa tay vỗ nhẹ đầu, đi vào trong phòng, tới bên cạnh bàn khám bệnh cũng ngoài ý muốn phát hiện đã có một chén trà nóng được pha sẵn, phía dưới chén trà còn có một tờ giấy được dán bên dưới.

Trương Văn Trọng cầm lấy tờ giấy vừa đọc, chỉ thấy bên trên viết những dòng chữ xinh đẹp: “Lão sư, em đã dọn dẹp phòng hết rồi, cũng đã pha trà xong, nếu như bị nguội, chỉ đành phiền thầy tự pha lại nhé. À,

được rồi, ngay hôm nay em cùng các bạn đến bệnh viện Ung Thành để tham gia buổi thảo luận y học với trường đại học bạn, thầy cứ yên tâm, em tuyệt đối sẽ không làm thầy thất vọng, lại càng không làm cho thầy bị mất mặt! Tiểu muội.”

Khóe miệng Trương Văn Trọng không khỏi hiện lên nụ cười ảm áp, nhẹ giọng nói: “Tiểu muội này, hôm nay chỉ sợ đã đến đây rất sớm đi thôi?”

Sau khi buông tờ giấy xuống, hắn lấy ra điện thoại, nhấn tin cho Tô Hiểu Hồng: “Tiểu muội, nỗ lực lên, phải tin tưởng y thuật của cô!”

Rất nhanh, Tô Hiểu Hồng nhấn lại một tin khác: “Yên tâm đi lão sư, chúng em nhất định sẽ không làm thầy thất vọng.”

Tô Hiểu Hồng nhấn tin làm Trương Văn Trọng bật cười, lắc đầu khê thở dài: “Tiểu muội nha, thật đúng là thích bộc lộ tài năng.” Nhưng hắn cũng không dự định nhấn tin lại cho Tô Hiểu Hồng, chỉ bỏ điện thoại vào trong túi. Cũng ngay lúc này, Lâm Tử Mạn đi vào phòng hắn, xấu hổ ngập ngừng, vẫn mở miệng hỏi: “Văn Trọng, chuyện tối hôm nay, anh không quên chứ?”

Trương Văn Trọng không khỏi nở nụ cười, đáp: “Đến nhà cô ăn cơm phải không, chuyện này tôi đã đáp ứng với bác gái, làm sao lại quên? Yên tâm đi, đợi đến chiều này tan sở, hai chúng ta cùng đi. Mặt khác quà tặng đưa bác trai bác gái, tôi cũng đã chuẩn bị xong.”

Nghe lời nói của Trương Văn Trọng, Lâm Tử Mạn nhất thời vui vẻ ra mặt, vội vàng nói: “Anh đến là được, sao còn tặng quà làm gì? Buổi chiều khi tan sở, tôi sẽ chờ anh cùng đi. Được rồi, tôi về phòng, sẽ không quấy rối anh nữa.” Dứt lời, nàng xoay người đi về phòng mình.

Trương Văn Trọng đột nhiên nhớ tới một việc, vội vàng kêu lên: “Ai, Tử Mạn, đợi một chút.”

Lâm Tử Mạn xoay người lại, hiểu kỳ dò hỏi: “Làm sao vậy? Còn có chuyện gì sao?”

Trương Văn Trọng hỏi: “Là vậy...cô hiểu về máy vi tính và internet không?”

“Cũng chỉ biết mở máy, chơi chút trò chơi mà thôi.” Lâm Tử Mạn nói: “Ai, Văn Trọng, có chuyện gì sao? Sao anh đột nhiên hỏi vấn đề này?”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Kỳ thực cũng không có gì, tôi muốn mua máy tính, muốn học lên mạng. Vốn dự định hỏi tiểu muội, nhưng cô ấy không ở đây, nên đành hỏi cô thôi.”

Về mặt Lâm Tử Mạn áy náy nói: “Thao tác đơn giản và lên mạng chơi trò chơi thì tôi còn có thể miễn cưỡng dạy anh, nhưng nếu chọn máy vi tính, tôi thật sự không giúp được anh rồi.” Lời của nàng còn chưa nói xong, chợt nghe một thanh âm từ bên ngoài cửa phòng truyền đến: “Trương phó viện trưởng, anh muốn mua máy vi tính?”

Lâm Tử Mạn quay đầu nhìn lại.

Trương Văn Trọng gật đầu hồi đáp: “Phải, tôi dự định mua một máy vi tính, học lên mạng tìm tư liệu. Thế nào, cô biết về máy vi tính?”

Trần Nhân nói: “Tuy rằng tôi không hiểu máy vi tính, nhưng Trần Hi thì biết, hắn học ngành lập trình viên trong trường đại học chúng ta. Nếu không tôi gọi điện kêu hắn tới?”

Trương Văn Trọng vẫy tay nói: “Àn, cũng tốt.”

Trần Nhân lập tức gọi điện thoại cho Trần Hi. Nhìn thấy một màn này, Lâm Tử Mạn không khỏi hơi nhúm mày, âm thầm nói: “Trần Nhân thế nào đột nhiên để bụng đối với việc của Văn Trọng như thế? Có phải cô ấy thích Văn Trọng? Àn, rất có khả năng này, xem ra ta lại thêm một đối thủ cạnh tranh! Được rồi, mặc kệ làm sao, ta cũng không thể buông tha dễ dàng, đơn giản chịu thua, thật vất vả mới cho ta gặp một người đàn ông tốt như Văn Trọng, nếu như cứ như vậy buông tha, chẳng phải sẽ hối hận cả đời?”

Lâm Tử Mạn không biết quan hệ đích thực giữa Trương Văn Trọng và Trần Nhân, cho nên có hiểu lầm như vậy cũng chẳng có gì lạ.

Đại khái khoảng mười phút sau, Trần Hi xuất hiện trong phòng Trương Văn Trọng, tuy rằng hắn cũng không có vẻ mệt mỏi, nhưng Trương Văn Trọng nghe ra được nhịp tim gấp gáp của hắn, cũng phát hiện hắn hẳn một đường chạy nhanh tới nơi này.

Sau khi hỏi qua Trương Văn Trọng về yêu cầu cùng tác dụng của máy vi tính, lúc này Trần Hi tỏ thái độ nói, lập tức phải đi đến siêu thị bán máy vi tính, tự mình chọn cho hắn một máy vi tính xách tay thích hợp. Trương Văn Trọng cũng không cự tuyệt, hơi xòe tay nói: “Được.”

Hơn một tiếng sau, Trần Hi đã đem một máy vi tính xách tay đưa đến trước mặt Trương Văn Trọng. Hắn không chỉ giúp Trương Văn Trọng lắp đặt phần mềm thường dùng, còn giúp hắn cài internet, đồng thời thừa dịp lúc này không có bệnh nhân, dạy cho Trương Văn Trọng một ít kỹ xảo sử dụng máy vi tính giản đơn, cùng với cách lên mạng tra tìm tư liệu.

Sau khi học xong thao tác đơn giản truy cập internet, Trương Văn Trọng không khỏi cảm khái nói một câu: “Thảo nào có nhiều người đều thích lên mạng như vậy, nguyên lai internet thật phần thuận tiện, thực dụng, ai, được rồi, Trần Hi, máy tính này cùng đăng ký internet hết bao nhiêu tiền? Tôi trả tiền lại cho cậu!”

Trần Hi vội vã xua tay nói: “Không được, không được, tôi làm sao có thể lấy tiền của tông...ai, của Trương tiên sinh, ngài là thần tượng của tôi nha, máy vi tính xách tay này xem như một phen tâm ý và hiếu kính của tôi dành cho thần tượng nha.”

Trương Văn Trọng biết, nếu như mình cứ cố ý cự tuyệt, sẽ chỉ làm Trần Hi thêm bất an, cho nên hắn mỉm cười gật đầu đáp: “Đã như vậy, vậy được rồi, tôi sẽ thu tâm ý này của cậu. Được rồi, nơi này cũng không còn việc gì nữa, cậu có thể đi.” Trần Hi đang muốn nói lời cáo từ, thế nhưng điện thoại di động của hắn chợt vang lên. Hắn không khỏi có chút xấu hổ, trong khoảnh khắc cũng không biết nên tiếp điện thoại hay không. Ngay lúc này Trương Văn Trọng nở nụ cười, nhìn hắn nói: “Nhận đi, không sao.”

“Đa tạ Trương tiên sinh.” Lúc này Trần Hi mới lấy ra điện thoại, bấm nút chuyển máy. Sau khi nghe được tiếng nói bên trong điện thoại truyền ra, sắc mặt hắn từ từ biến thành âm trầm. Nếu như không phải có Trương Văn Trọng và Trần Nhân đang ở ngay trước mặt hắn, chỉ sợ hắn đã sớm nổi giận.

Đợi đến khi Trần Hi cắt đứt điện thoại, Trần Nhân dò hỏi: “Phát sinh chuyện gì vậy?”

Trần Hi sợ nhất là Trần Nhân, cho nên thành thật hồi đáp: “Chị, chị hẳn biết em đã gia nhập võ thuật xã trong trường phải không? Tuy rằng thời gian em gia nhập hơi trễ, nhưng bằng vào tu vi của em, hiện tại đã trở thành một trong những chủ lực của võ thuật xã. Cuộc điện thoại vừa rồi, chính là xã trưởng của chúng ta gọi tới. Hắn nói có người chạy tới phá, đánh bại mấy người chủ lực bên trong võ thuật xã, nói em nhanh chóng về thay võ thuật xã lấy lại mặt mũi.”

Trần Nhân trừng hắn liếc mắt, hừ lạnh: “Em nha, luôn thích đánh nhau làm náo động. Ai, đi thôi, tốt xấu cũng có thể tăng kinh nghiệm thực chiến. Nhưng em nên cẩn thận một chút, đừng dễ bị thương.”

Trần Hi tự tin tràn đầy nói: “Yên tâm đi, chị, những tên đó đại khái đều là mèo ba cẳng, em dễ dàng có thể đối phó.” Lời nói của hắn cũng không phải mạnh miệng, bởi vì tu vi của hắn đã đạt được địa cấp đỉnh kỳ, tùy thời đều có khả năng đột phá trở thành thiên cấp cao thủ. Những võ thuật cao thủ tầm thường, đích thật khó có thể làm hắn bị thương.

“Trương tiên sinh, tôi cáo từ trước, nếu như máy vi tính có vấn đề gì, cứ gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ tùy lúc chạy tới giải quyết giúp anh.” Sau khi hướng Trương Văn Trọng cáo từ, Trần Hi mới xoay người rời đi.

Trần Hi vừa đi, Trần Nhân cũng liền cáo từ, về lại phòng mình. Trương Văn Trọng một mình ở trong phòng, lên internet tìm kiếm địa đồ toàn quốc, bắt đầu tra xét từng khu vực một. Phương pháp này đương nhiên có vẻ ngốc, thế nhưng với hắn mà nói, cũng là biện pháp duy nhất có thể cõng ra bí mật trong tầng bảo đồ.

Ngay khi Trương Văn Trọng nhìn chằm chằm màn hình máy vi tính, hai mắt cũng cảm thấy xót, một người đầu trọc xuất hiện bên trong phòng hắn, cũng là béo hòa thượng đã gặp qua hai lần, chỉ thấy vẻ mặt hắn cười khổ nói: “Trương...ách, Trương tiên sinh, lần này anh thật sự đã chọc phải tai họa rồi.”

302. Chương 322: Dựa Vào Cái Gì Phải Xin Lỗi

Trương Văn Trọng quay đầu nhìn béo hòa thượng vẻ mặt đang cười khở, chậm rãi hỏi: “Ông nói chọc tai họa, chính là do cô gái tên tiểu hồ đồ dựng lên sao?”

“Cũng chính là cô ấy.” Béo hòa thượng gật đầu, cười khở nói: “Vốn chúng tôi cho rằng hôm nay cô ấy mới đến Ung Thành. Cũng không nghĩ đến chính là tối hôm qua cô ấy đã đến. Chúng tôi cũng đã đem tình huống của anh nói với cô ấy, nhưng cô ta không chịu tin tưởng, còn nói là phải đến đích thân chứng thực thực lực của anh.”

“Người đêm qua có ý đồ xông vào nhà của tôi, quả nhiên là cô ta. Xem ra tiểu nha đầu này trước đây luôn ỷ vào thực lực và thân phận của chính mình mà luôn hoành hành ngang ngược.” Trương Văn Trọng cười nhạt, thấy béo hòa thượng không tiếp tục nói, liền hỏi: “Nói tiếp đi.”

Béo hòa thượng vẻ mặt cười khở, tiếp tục nói: “Kết quả cô ấy vừa đi, đã đi suốt cả đêm. Thẳng đến sáng sớm hôm nay, cô ấy mới xuất hiện tại La Hán Tự chỗ tôi ở lại. Hơn nữa mình đầy thương tích, đáng dập chập vật bất kham. Lúc này tôi gọi điện thoại cho ba người kia tới. Sau một phen thương lượng, chúng tôi vốn dự định đưa cô ấy đến bệnh viện, sau đó giải thích hiểu lầm giữa hai bên. Nhưng tâm tình của cô ấy biểu hiện rất oán giận, cũng không chịu đến bệnh viện trị liệu, cũng không chịu nghe chúng tôi khuyên bảo, cuối cùng để Quý Mị giúp cô ấy xử lý thương thế một chút, thi triển Cam Sương Nhuận Thể Thuật, lại lái xe rời khỏi Ung Thành. Theo chúng tôi suy đoán, với tính cách không chịu thiệt thòi, có thù sẽ báo của cô ấy, lần này hơn phân nửa là sẽ đi tìm người đến đối phó anh. Cho nên tôi mới nói lần này anh đã chọc tai họa.”

“Tôi còn tưởng là chuyện gì, nguyên lai là chuyện này.”

Biểu tình của Trương Văn Trọng vẫn rất bình thản, trong lòng không khỏi có chút hiếu kỳ: “Đêm qua, Tam Túc Ô và ba tiểu yêu làm sao dẫn vật cô ta? Không ngờ làm cho cô ta ghi hận ta như vậy?”

Béo hòa thượng sau một phen do dự, cẩn thận nói: “Trương tiên sinh, tôi có số di động của tiểu hồ đồ, nếu không hay là anh gọi điện cho cô ấy, nói lời xin lỗi, xem chuyện này như xong. Tiểu hồ đồ tuy không giảng đạo lý, tính cách cũng có chút ngang ngược, thế nhưng tôi có thể bảo chứng, chỉ cần anh chịu nhận lỗi với cô ấy, hơn nữa bốn người chúng tôi nói vào, cho cô ấy tiêu đi khẩu ác khí trong lòng, cô ấy nhất định sẽ không đến tìm anh gây phiền toái nữa.”

“Hưởng cô ta xin lỗi? Tôi vì sao phải gặp cô ta xin lỗi?” Trương Văn Trọng cười nhạt, nói: “Tôi hỏi ông, nếu như thực lực của tôi không đủ, đánh không qua cô ta, sẽ có hạ tràng như thế nào?”

Béo hòa thượng hiển nhiên không ngờ tới Trương Văn Trọng lại hỏi vấn đề như vậy, sau khi sửng sốt vài giây, mới đáp: “Đại khái... đại khái sẽ bị đánh thành đầu heo đi? Mấy người trước kia cũng bị tiểu hồ đồ dẫn vật qua, mỗi một người mình đầy thương tích, hơn nữa đủ loại thương thế, bồng, bầm tím, chàng thương, mọi thứ đều có. Thậm chí còn có ba kẻ đáng thương bị tiểu hồ đồ dẫn vật cả đời không tiện cử động. Nếu như thực lực của Trương tiên sinh không đạt được yêu cầu của nàng, chỉ sợ hạ tràng cũng không tốt hơn những người đó được bao nhiêu.”

Trương Văn Trọng cười lạnh nói: “Đó không phải sao? Nếu như tôi không phải là một người tu chân, nếu như tu vi của tôi không cao cường, chỉ sợ người bị mình đầy thương tích không phải là cô ta, mà là tôi. Hưởng chi, từ đầu tới đuôi, tôi cũng không có trêu chọc cô ta, vẫn đều là cô ta đến trêu chọc tôi. Về tình về lý người sai là cô ta, mà không phải tôi. Dựa vào cái gì muốn tôi xin lỗi cô ta?”

“Vậy...” Béo hòa thượng bị lời của Trương Văn Trọng nói làm cứng họng không trả lời được. Hắn cũng biết lời nói của Trương Văn Trọng thập phần có lý, vốn không có cách nào phản bác. Cuối cùng hắn chỉ có thể cười khở gãi gãi đầu, nói: “Trương tiên sinh, xin đừng hiểu lầm, sở dĩ tôi khuyên anh nhận lỗi với tiểu hồ đồ, cũng không có ý tứ gì khác, kỳ thực cũng chỉ vì muốn tốt cho anh. Anh có lẽ không biết, lai lịch sư thừa của tiểu hồ đồ thật không rõ, nhưng cô ta nhận thức rất nhiều kỳ nhân dị sự. Tôi chỉ sợ, anh bởi vì việc này mà gặp thiệt thòi lớn. Trương tiên sinh, có một câu nói: Lùi một bước trời cao biển rộng...”

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Đây không phải vấn đề thoái lui hay không, theo tôi thấy sở dĩ cô ta ngang ngược như vậy, hơn phân nửa là do các người quá dung túng, quá nhường nhịn mà ra. Được rồi, ông cũng

không cần khuyên tôi nữa, chuyện này là ân oán riêng tư giữa tôi và cô ta, các người cũng không cần quản, chỉ cần không đếm xỉa đến là được.”

Béo hòa thượng vẻ mặt chần chờ: “Vây...”

Trương Văn Trọng nở nụ cười, nhìn hẩn khoát tay chặn lại, nói: “Được rồi, ông cũng đừng nói thêm nữa. Nếu như tiểu hồ đồ không đến tìm tôi thì thôi, nếu như cô ta còn trở lại tìm tôi, như vậy tôi nhất định sẽ làm hết khả năng đảo ngược tính cách ngang ngược này của cô ta.”

Béo hòa thượng trầm ngâm một phen, nói: “Nếu như Trương tiên sinh có thể thay đổi được tính cách ngang ngược này của tiểu hồ đồ, tự nhiên là quá tốt, tôi cũng sẽ không khuyên anh nhận lỗi với cô ta nữa. Lại nói, Trương tiên sinh dễ dàng giết chết Cửu Anh có thực lực cường hãn như vậy, dù cô ấy có tìm được người giúp đỡ, cũng không thể làm gì được anh. À, được rồi, Trương tiên sinh, có thể đưa số điện thoại di động cho tôi không? Nếu chúng tôi có tin tức liên quan tới tiểu hồ đồ, cũng tiện báo trước cho anh.”

Lần này, Trương Văn Trọng cũng không cự tuyệt, đưa số điện thoại của mình nói cho béo hòa thượng.

Béo hòa thượng lấy ra một điện thoại mới tinh trong túi áo, ghi lại số điện thoại của Trương Văn Trọng. Chợt nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của hẩn, béo hòa thượng xấu hổ cười gượng điện thoại, nói: “Đây không phải hàng thật đâu, chỉ là một loại hàng nhái tốt mà thôi. Hiện tại loại hàng thật khó mua được lắm.”

Trương Văn Trọng lắc đầu hỏi: “Hòa thượng cũng xuôi theo thủy triều sao?”

Béo hòa thượng bắt đầu dĩ thử dài nói: “Không có biện pháp, chúng tôi cũng phải học tập theo thời đại a. Hiện tại người trẻ tuổi thời đại này chịu tin Phật càng ngày càng ít. Để có thể kéo gần cự ly với những người tuổi trẻ, để có thể phát triển được nhiều tín đồ Phật giáo, chúng tôi cũng chỉ đành bắt tay vào lĩnh vực mà những người trẻ tuổi có hứng thú.”

Trương Văn Trọng nghe được cười khổ không ngớt.

Sau khi ghi lại số điện thoại của Trương Văn Trọng, đồng thời bấm điện thoại trở qua cho hẩn nhớ số điện thoại của mình, béo hòa thượng bỏ điện thoại vào túi, sau đó chấp tay cáo từ: “Trương tiên sinh, tôi cũng không quấy rối anh làm việc nữa, tạm biệt. Nếu như anh có việc muốn tìm tôi, có thể gọi điện, hoặc đến La Hán Tự tìm tôi. Chỉ ít trong năm nay, tôi đều sẽ ở La Hán Tự.”

“Tốt, tôi biết rồi.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp.

Béo hòa thượng xoay người rời đi, rất nhanh quay trở về, cung kính chấp tay cảm kích nói: “À, được rồi, Trương tiên sinh, chuyện ngày hôm qua thật vô cùng cảm tạ anh.” Nói xong câu đó, hẩn lại xoay người rời đi.

Đợi béo hòa thượng đi ra, đôi mắt của Trương Văn Trọng cũng đã hết xót. Vì vậy hẩn tiếp tục vui đầu nghiên cứu máy vi tính, tiếp tục tìm kiếm trên mạng về tàng bảo đồ. Thỉnh thoảng có bệnh nhân đi vào, hẩn lại tiếp tục làm việc. Đại khái nửa giờ sau, bên trong phòng y tế xuất hiện tiếng ồn ào, vài người cao giọng kêu lên: “Bác sĩ đâu? Bác sĩ ở nơi nào?”

“Xảy ra chuyện gì?” Trương Văn Trọng khép lại máy vi tính, cất bước ra khỏi phòng.

Trên hành lang chật hẹp của phòng y tế, đang có khoảng hai mươi người ồn ào kêu loạn, làm những bác sĩ cùng hộ sĩ muốn đi ra khỏi phòng xem có chuyện gì đều bị kẹt lại không ra ngoài được.

Nhìn thấy tràng cảnh như vậy, Trương Văn Trọng nhíu mày, quát hỏi: “Chuyện gì xảy ra? Vì sao đều chen chúc ở nơi này? Ngoại trừ bệnh nhân, đều lui hết ra ngoài đi. Bằng không, kiểu chen chúc của các cậu, bác sĩ chúng tôi không cách nào nhìn thấy được bệnh nhân.”

Trong lòng sinh viên trong đại học Ung Thành, danh vọng của Trương Văn Trọng cùng lực hiệu triệu có thể làm kẻ khác trợn mắt lú lười. Sau khi nghe được lời của hẩn, những sinh viên đều lui ra khỏi hành lang, đứng trong đại sảnh của phòng y tế nhìn vào. Cũng đến lúc này, Trương Văn Trọng cùng các bác sĩ mới phát hiện, trên hành lang đang đặt bốn cái cứu thương, bên trên có bốn người bị thương đang nằm. Trong đó có một người là em trai của Trần Nhân, Trần Hi.

Nhìn em trai mình bị thương, máu tươi đầy người, Trần Nhân nhất thời liên kinh hô lên: “Trần Hi? Em làm sao vậy? Sao lại bị thương thành như vậy?”

“...” Trần Hi hít một tiếng, lắc đầu, cũng không trả lời câu hỏi của chị mình.

Lúc này, các bác sĩ và hộ sĩ đều đưa bốn cáng cứu thương vào phòng, giúp họ kiểm tra thương thế.

Trương Văn Trọng khẽ cau mày, đi vào phòng Trần Nhân, lúc này Trần Hi đang được Trần Nhân cùng một bác sĩ hiệp lực khiêng vào trong phòng.

Trương Văn Trọng nhìn viên bác sĩ nói: “Bác sĩ Chúc, anh đi nhìn xem tình huống người bị thương khác, tiểu tử này giao cho tôi.”

“Được.” Bác sĩ Chúc gật đầu đáp.

Đội bác sĩ Chúc đi ra khỏi phòng, Trương Văn Trọng đóng cửa lại, đồng thời còn lặng lẽ bố trí một cấm chế che giấu âm thanh, để người bên ngoài không thể nghe được cuộc nói chuyện bên trong phòng. Đến tận đây hần mới nhìn Trần Hi dò hỏi: “Hôm nay người đến phá võ thuật xã của các cậu là ai? Với tu vi địa cấp đỉnh kỳ của cậu, không ngờ cũng bị thua, lại còn bị thương nặng như vậy, lẽ nào đối phương là một thiên cấp cao thủ?”

Nghe Trương Văn Trọng nói, biểu tình của Trần Hi chợt biến thành cổ quái.

303. Chương 323: Bẫy Phách Thiếu Một Phách

Về mặt Trần Hi thật cổ quái, lại thờ dãi thờ ngắn, lại không trả lời câu hỏi của Trương Văn Trọng. Trần Nhân đứng ngay một bên, không khỏi nóng nảy, rất sợ loại thái độ này của hần sẽ làm Trương Văn Trọng tức giận, vội vàng nhắc nhở giục giã nói: “Được rồi, Trần Hi, em đừng than thở nữa, tông chủ đang hỏi em kia, nhanh trả lời!”

Lúc này Trần Hi mới phục hồi lại tinh thần, Trương Văn Trọng còn đang ở đây, cũng không phải lúc hần lên mặt sĩ diện. Vì vậy hần vội vã hồi đáp: “Người đánh thương chúng tôi rất kỳ quái, lại nói, tôi cũng không dám xác định hần có phải là một võ giả hay không, lại càng không xác định hần đến tột cùng có bao nhiêu lợi hại.”

“Lời này của em là sao?” Trần Nhân nhướn mày, không giải thích được chất vấn.

Trương Văn Trọng cũng nghe không hiểu, nói: “Từ từ nói, đem chuyện này nói ra từ đầu đến cuối.”

“Dạ.” Trần Hi đáp, sau đó lại thờ dãi một tiếng, cảm khái nói một câu: “Ai, uổng cho tôi suốt ngày đánh nhạn, cũng chưa từng ngờ tới, không ngờ cũng có ngày bị nhạn mổ bị thương.”

Sau đó hần mới đem chuyện đã trải qua từ từ kể lại cho Trương Văn Trọng và Trần Nhân.

“Lúc tôi đem mấy vi tính tới cho tông chủ, đã nhận được cuộc điện thoại, nói có người chạy đến võ thuật xã của đại học Ung Thành phá đám.”

Trương Văn Trọng và Trần Nhân gật đầu, chuyện này xảy ra ngay trước mặt bọn họ, bọn họ cũng nhìn thấy, lúc đó bọn họ rất có lòng tin với Trần Hi, cho rằng bằng vào tu vi địa cấp đỉnh kỳ của hần, chỉ có hần ngược đãi người khác, mà không ai ngược đãi được hần. Thậm chí Trần Nhân còn âm thầm lo lắng, rất sợ Trần Hi đánh người không lưu tình, sẽ đánh tàn phế đối phương thậm chí là đánh chết. Nhưng nằng thế nào cũng không ngờ tới, người bị đánh thương lại là em trai của mình.

“Cuộc điện thoại đó là do xã trưởng chúng tôi gọi tới. Thực lực của hần tuy rằng so ra kém tôi, nhưng cũng đã được địa cấp sơ kỳ, ở trong giới võ thuật đại học, cũng được cho là nhất lưu cao thủ. Lúc đó hần nói với tôi, kẻ đối đầu của võ thuật xã của đại học Ung Thành chúng ta là võ thuật xã của học viện thể dục Thiên Nam đến phá đám, nói là có mấy người cứng tay, để đề phòng bị thua, mới bảo tôi về tọa trấn. Kỳ thực kiểu phá đám giống như thế, hầu như mỗi tháng đều bị vài lần. Cho nên lúc mới bắt đầu, tôi cũng không hề để trong lòng. Nhất là khi tôi chạy tới võ thuật xã, nhìn thấy bên chúng tôi đã thắng liên tiếp hai trận, mờ mờ ảo ảo đã chiếm thượng phong, cũng càng không để vào lòng. Nhưng ngay khi trận thứ ba bên đối

phương bị thua, một người tên Bộ Bằng...” Nói đến đây, thanh âm của Trần Hi hơi run. Hiển nhiên tâm tình của hắn cũng không bình tĩnh.

Vùng lông mày của Trần Nhân nhướng lên, kinh ngạc hỏi: “Lẽ nào người tên Bộ Bằng đánh thương bốn người các em? Chẳng lẽ hắn là thiên cấp cao thủ? Hắn bao nhiêu tuổi?”

Trần Hi suy nghĩ một chút, đáp: “Tuổi? Đại khái khoảng mười tám mười chín tuổi đi? Có người nói là sinh viên năm nhất.”

Trần Nhân kinh hô: “Cái gì? Mười tám mười chín tuổi? Tuổi còn trẻ như thế, đã tu luyện đến cảnh giới thiên cấp? Điều này sao có thể?”

Trần Hi cũng lắc đầu nói: “Em tí mĩ nghĩ lại, tên Bộ Bằng này, rất có khả năng cũng không phải thiên cấp cao thủ. Thậm chí em cảm giác, hắn cũng không thể tính là một võ giả.”

Trần Nhân đầu tiên sửng sốt, sau đó đưa tay đặt lên trên trán Trần Hi, vẻ mặt thân thiết hồ nghi nói: “Trần Hi, em không phải bị thụ thương trên đầu đó chứ? Bằng không sao lại nói những lời mê sảng như vậy? Nếu như tên Bộ Bằng kia không phải là võ giả, không có tu vi thiên cấp, làm sao có thể làm em bị thương? Em có tu vi địa cấp đỉnh kỳ, phóng mắt toàn quốc, em cũng có thể được xem là người nổi bật trong giới tuổi trẻ, người bình thường, dù có sủng ông, cũng chưa chắc làm em bị thương a.”

Trương Văn Trọng cũng cảm thấy kinh ngạc, nhưng sự kinh ngạc của hắn cũng khác hẳn Trần Nhân. Vào lúc này, hắn hít mắt lại, trong lòng thầm nói: “Nếu Trần Hi liên tiếp nói tên Bộ Bằng cũng không phải võ giả, lẽ nào nói, hắn là một dị năng giả hay người tu chân?”

Nghĩ tới đây, Trương Văn Trọng mở miệng nói: “Được rồi, Trần Nhân, cô cũng đừng tiếp tục ngắt lời cậu ấy nữa. Trước tiên để Trần Hi đem chuyện đã xảy ra, cùng cái nhìn của hắn nói ra, cô hãy phát biểu ý kiến của mình. Mặt khác, cô cũng đừng nhàn rỗi, mau nhanh kiểm tra thương thế cùng trị liệu cho em trai cô đi.”

Trần Nhân vỗ trán mình, vẻ mặt ảo não oán giận: “Ai, phải, phải, sao tôi lại quên mất cả chuyện này kia chứ.” Đồng thời nàng vội vã kiểm tra thương thế cho Trần Hi.

Tuy rằng trong người bị thương, nhưng dù sao Trần Hi cũng là võ giả có tu vi địa cấp đỉnh kỳ, năng lực chịu đau rất mạnh, từ đầu tới cuối cũng không hề rên đau lần nào. Lúc này, ngay khi Trần Nhân kiểm tra thương thế cho hắn, hắn tiếp tục kể tiếp: “Lúc Bộ Bằng ra sân, phó xã trưởng tên Tần Lương của võ thuật xã chúng ta đến từ Tần gia, là một võ thuật thế gia có chút danh tiếng, tu vi của hắn tuy rằng còn kém tôi và xã trưởng, nhưng cũng đã ở nhân cấp đỉnh kỳ. Mà Bộ Bằng, tuy thân thể cường tráng, nhưng bước chân lại chậm chạp. Hơn nữa nhìn tư thế giở tay nhắc chân của hắn, căn bản không giống một luyện gia tử. Lúc vừa mới bắt đầu, Tần Lương cũng hoàn toàn chiếm thượng phong, đem Bộ Bằng đánh chỉ còn có thể chống đỡ. Nhưng ngay khi Tần Lương dùng chiêu Trùng Thiên Pháo đánh trúng mặt Bộ Bằng, làm cả miệng mũi hắn đều đổ máu, tên Bộ Bằng kia cũng đột nhiên như thay đổi thành một người khác, gần như chỉ dùng một quyền đã đánh Tần Lương lật úp trên mặt đất, hơn nữa hắn còn vung nắm tay, nhanh chóng đánh thẳng vào mặt Tần Lương. Chỉ trong nháy mắt gương mặt Tần Lương đã dính đầy máu, cả khuôn mặt sưng lên như đầu heo...”

Trần Nhân vừa băng bó thương thế cho hắn, vừa nói: “Tên Bộ Bằng kia không phải giả trư ăn thịt cợn đó chứ?”

Trần Hi lắc đầu than thở: “Hắn có giả trư ăn thịt cợn hay không em không biết, em chỉ biết toàn thân trên dưới của hắn đều lộ ra tà khí. Chị, có nước không? Cho em một chút nước.”

Trần Nhân vội vàng đến bàn khám rót ly nước đem đến đút cho hắn uống.

Uống nước xong, tinh thần uể oải của Trần Hi hơi khôi phục lại một chút, mới tiếp tục nói: “Lúc đó tên Bộ Bằng kia, giống như bị phát điên, liên tục đánh vào mặt Tần Lương, tuy rằng lực lượng mỗi một quyền của hắn cũng không mạnh, thế nhưng nhiều quyền đánh vào mặt Tần Lương như thế, sẽ tạo thành uy hiếp rất lớn đối với tính mạng của hắn. Để phòng ngừa xảy ra mạng người, tôi và xã trưởng, còn có một người có khả năng trong võ thuật xã, cùng với đám người võ thuật xã bên học viện thể dục Thiên Nam đều cùng tràn lên, muốn kéo Bộ Bằng ra khỏi Tần Lương. Nhưng ngay lúc này, Bộ Bằng đột nhiên ngừng đầu liếc

mắt nhìn tôi. Đến bây giờ tôi còn nhớ rõ, trong cặp mắt của hắn, đầy tơ máu, đỏ rực. Nhìn qua cực kỳ dọa người! Mà khi tôi vừa bị hắn nhìn trúng, chuyện quỷ dị cũng liền xảy ra, tôi cảm giác lực lượng toàn thân trong nháy mắt dường như đều tiêu tán sạch sẽ. Sau đó tôi thấy Bộ Bằng huy nắm tay, nếu như ở bình thường, loại tốc độ cùng lực lượng như vậy tôi dễ dàng có thể tránh thoát. Thế nhưng dưới tình huống cả người không còn chút sức lực, tôi cũng bị đánh trúng lập tức. Sau đó nắm tay của hắn theo tốc độ cùng lực lượng chậm rãi đánh lên người tôi, cuối cùng đánh cho tôi trở thành như bây giờ.”

Trần Nhân há to miệng, kinh ngạc nói: “Chỉ nhìn em chăm chăm, là có thể làm cho lực lượng toàn thân em biến mất? Điều này sao có thể? Uy, có phải em xem truyện huyền huyền quá nhiều rồi không?”

Trần Hi than thở: “Em cũng cảm thấy thật khó tưởng tượng, nhưng đó là sự thực. Không chỉ có em có cảm giác như vậy, võ thuật xã chúng ta còn có ba người bị trọng thương đều cũng có cảm giác như nhau. Dù tới hiện tại, em vẫn còn cảm thấy mình hoàn toàn không có chút sức lực nào.”

Trần Nhân và Trần Hi đều không chú ý tới, lúc này Trương Văn Trọng tuy đang nhíu mày, nhưng gương mặt như chợt hiểu ra. Tay phải hắn nhẹ vuốt cằm, trong lòng thầm nghĩ: “Liếc mắt có thể làm cho lực lượng toàn bộ biến mất? Lẽ nào nói...”

Trương Văn Trọng cất bước đi tới bên người Trần Hi, đưa tay đặt lên cổ tay hắn, neho mắt lại, âm thầm truyền một cỗ chân nguyên vào trong thân thể hắn, sau một lúc kiểm tra, vùng lông mày Trương Văn Trọng nhướng lên, thầm nghĩ: “Quả nhiên là như vậy, trong thất phách của Trần Hi, Lực Phách đại biểu cho lực lượng đã bị biến mất. Tên Bộ Bằng kia rốt cục là thần thánh phương nào? Không ngờ còn có khả năng thôn phệ hồn phách con người?”

Trầm ngâm một thoáng, Trương Văn Trọng hỏi: “Trần Hi, tên Bộ Bằng kia cuối cùng làm sao chịu ngừng tay?”

Trần Hi hồi đáp: “Lúc đó, hắn đem toàn bộ chúng tôi kể cả người của đại học Thiên Nam, toàn bộ đánh ngã dưới đất, cuối cùng lại hỏi chúng tôi một câu thật kỳ lạ: “Ta là ai? Ta đang ở đâu?” Sau đó lại điên điên khùng khùng chạy ra khỏi võ thuật xã, cũng không ai dám chạy theo cản hắn, cứ để hắn bỏ chạy như thế.”

“Thì ra là thế, tôi biết rồi!” Trương Văn Trọng gật đầu, sau đó phân phó Trần Nhân cẩn thận chiếu cố cho em của nàng, liền đẩy cửa đi ra ngoài.

Biểu hiện của hắn tuy rằng rất bình tĩnh, nhưng trong lòng hắn lại nghi hoặc trọng trọng: “Tên Bộ Bằng này, rốt cục là người hay yêu quái? Mặc kệ làm sao, phải nghĩ biện pháp giúp Trần Hi bọn họ tìm lại Lực Phách trở về. Bằng không, thân thể bọn họ sẽ từ từ suy nhược, cuối cùng bởi vì nội tạng vô lực vận chuyển mà chết! Thế nhưng ta làm sao tìm ra tên Bộ Bằng kia đây?”

304. Chương 324: Mặc Dù Bại Nhưng Không Sao

Rời khỏi phòng làm việc của Trần Nhân, Trương Văn Trọng đi tới phòng của ba người bị thương kia xem tình huống. Ba người bị thương tuy rằng mình đầy thương tích, máu nhiễm đầy người, nhìn qua rất dọa người, nhưng trên thực tế ngoại trừ Tần Lương ra, thương thế của hai người khác cũng không nặng lắm. Nhưng cũng giống như Trần Hi, Lực Phách trong bảy phách của bọn họ, cũng đều bị biến mất.

Sau khi trầm ngâm một phen, Trương Văn Trọng cất bước rời khỏi phòng y tế, tìm một địa phương tương đối yên lặng, lấy điện thoại ra gọi cho béo hòa thượng. Dem chuyện đã xảy ra bên này cùng với phát hiện của mình kể lại cho béo hòa thượng biết.

Trương Văn Trọng sở dĩ tìm béo hòa thượng hỗ trợ, là có nguyên nhân. Theo hắn xem ra, những người như béo hòa thượng, dù sao đều là thành viên chính thức của đặc cần tổ. Không giống hắn, chỉ treo một danh hiệu trong đặc cần tổ, không xem là tổ viên thật sự.

Theo Trương Văn Trọng suy đoán, thành viên của đặc cần tổ chuyên nhận phụ trách xử lý những tình huống đặc thù như thế này, hắn cũng phải có phương pháp điều tra đặc thù riêng của mình. Dem chuyện tìm kiếm Bộ Bằng giao cho bọn họ đi làm, khẳng định tốt hơn bản thân hắn không tìm được chút đầu mối.

“Cái gì? Lực Phách trong bảy phách đã bị thôn phệ? Đây...là sự thật sao? Hiện nay trên đời này vẫn còn chuyện như vậy?” Nhận được điện thoại của Trương Văn Trọng, Béo hòa thượng có vẻ vô cùng khiếp sợ. Theo người tu chân xem ra, chuyện thôn phệ hồn phách người sống, đều tội ác tày trời, thiên lý khó dung.

“Vừa mới nhờ vào sự giúp đỡ của Trương tổ phó, mới giải quyết được thượng cổ ác yêu Cửu Anh, thế nào nhanh như vậy lại toát ra một người có thể thôn phệ hồn phách người khác như thế? Bộ Bằng này, rốt cục là một ma đạo tà tu, hay là yêu ma quỷ quái?” Béo hòa thượng nhin không được nhỏ giọng nói thầm, một lúc mới nhớ mình đang nói chuyện điện thoại, vội vàng nói: “Yên tâm đi, Trương tổ phó, chuyện liên quan đến việc tìm kiếm hành tung của Bộ Bằng, thì giao cho chúng tôi đi tìm.”

Trương Văn Trọng nói: “Tốt, chuyện này tôi nhờ các vị. Hi vọng các vị có thể cẩn thận chú ý một chút. Phải nhớ, một khi phách rời khỏi thân thể hơn ba ngày, dù tìm trở về cũng sẽ bị hao tổn nghiêm trọng. Một khi vượt quá bảy ngày, sáu phách của người nọ cũng sẽ bị suy phế. Từ đó về sau, thân thể người đó sẽ trở thành dị thường suy nhược, thời khắc đầu bị bệnh tật quẩn thân, thẳng đến khi ba hồn bảy phách bị hoàn toàn suy vong mới thôi! Toàn bộ quá trình, có thể nói khổ không nói nổi, cực kỳ thâm hại!”

Béo hòa thượng ở bên đầu kia điện thoại vỗ ngực ba ba, hướng Trương Văn Trọng bảo chứng: “Yên tâm đi, Trương tổ phó, chúng tôi nhất định dốc toàn lực tranh thủ tìm được Bộ Bằng trong vòng ba ngày!”

“Hi vọng như vậy.” Trương Văn Trọng nói, lại căn dặn béo hòa thượng vài câu, mới cắt đứt điện thoại, xoay người quay trở về phòng y tế. Ngay khi hắn vừa trở lại phòng làm việc, điện thoại lại vang lên, thì ra là Tô Hiểu Hồng gọi tới. Nhìn thời gian, đã mười một giờ trưa, nghĩ đến Tô Hiểu Hồng bọn họ đã kết thúc cuộc thảo luận với trường đại học bạn rồi a? Điện thoại này rất có khả năng Tô Hiểu Hồng muốn báo cáo kết quả.

Trương Văn Trọng lập tức bấm chuyển máy, không đợi đối phương nói, liền khẩn cấp hỏi: “Thế nào, tiểu muội, chuyện ra sao?”

“Rất xin lỗi, lão sư, hôm nay chúng tôi thật kém hơn họ.” Thanh âm Tô Hiểu Hồng truyền ra trong điện thoại, tuy nàng chính miệng thừa nhận mình thua đội bạn, nhưng giọng nói vẫn không buồn, trái lại còn cho Trương Văn Trọng cảm giác nàng vẫn sôi sục lòng tin.

Quả nhiên ngay sau đó Tô Hiểu Hồng liền nói: “Tuy rằng hôm nay chúng em kém hơn, thế nhưng cũng không kém hơn họ bao nhiêu, chỉ chậm hơn một chút mà thôi. Theo chúng em tổng kết, chủ yếu bởi vì kinh nghiệm cùng lòng tin thiếu khuyết, hơn nữa lại quá khẩn trương, nên mới lãng phí một ít thời gian. Bằng không cuộc thảo luận hôm nay người thắng phải là chúng ta. Tuy hôm nay chúng em kém hơn, nhưng cũng không cảm thấy nổi giận và uể oải, trái lại còn tràn đầy lòng tin. Bởi vì qua cuộc thảo luận này, chúng em thấy được mình nên làm gì! Tin tưởng về sau sẽ có thể phát huy thật tốt, ngày càng tốt hơn!”

Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Mọi người có thể nghĩ như vậy, thật không thể nào tốt hơn.”

Tô Hiểu Hồng còn nói thêm: “À, được rồi, lão sư, em gọi điện thoại cho thầy, ngoại trừ muốn nói thầy nghe tình hình hôm nay, còn muốn nói với thầy chiều nay em mới về phòng y tế. Bởi vì em phải ở lại chỗ này, cùng mấy nghiên cứu sinh đem cuộc thảo luận hôm nay ôn tập lại một lần, tìm ra vấn đề cùng khuyết điểm, để đạt được mục đích đề thăng y thuật của mình.”

Trương Văn Trọng nói: “Àn, đây là chính sự. Khổng Phu Tử từng nói qua: Ôn tập mới biết sáng tạo, cô ở lại ôn tập cùng họ một chút, tin tưởng mọi người sẽ có thu hoạch!”

“Tốt lắm, lão sư, em gác điện thoại đây, bọn họ đang giục em.” Dứt lời, Tô Hiểu Hồng cắt đứt điện thoại.

Bỏ điện thoại vào túi, Trương Văn Trọng tiếp tục vùi đầu vào máy vi tính, khô khan lật xem từng bức địa đồ, vô luận là địa đồ quốc nội hay nước ngoài, đều bị hắn lật ra, tỉ mỉ đối chiếu quan sát.

Đại khái khoảng mười lăm phút sau, vị đạo sĩ tên Tam Si dẫn theo một lão nhân cao gầy đi vào phòng làm việc của hắn. Hôm nay đạo sĩ Tam Si cũng không mặc đạo bào, mà thay một bộ đường trang. Nhưng phối hợp với gương mặt và khí chất của hắn, thấy thế nào nhìn cũng giống những bọn bịp bợm giang hồ làm thầy tướng số trong các công viên.

Nhìn Tam Si đột nhiên xuất hiện trong phòng làm việc của mình, trên mặt Trương Văn Trọng cũng không có thần sắc ngạc nhiên, hiển nhiên hắn đã sớm ngờ tới, béo hòa thượng sẽ phái người đến nghiệm khán tình

huống. Cho nên hắn chỉ lướt mắt nhìn lão nhân bên người Tam Si, dăm mực nói: “Tam Si đạo trưởng...”

“Hòa thượng rượu thịt vừa gọi điện thoại nói ở đây đã xảy ra chuyện, muốn tôi dẫn lão Cầu qua xem.” Tam Si cung kính hồi đáp, sau đó vỗ vai lão nhân gầy cao đứng bên người, hướng Trương Văn Trọng giới thiệu: “Đây là tổ viên Nghiêm Tung, là tổ viên ngoài biên chế của đặc cần tổ chúng ta, tên hiệu là lão Cầu, là một cảnh sát về hưu có kinh nghiệm phong phú.”

Nghiêm Tung bước nhanh đến trước người Trương Văn Trọng, có chút cung kính nắm tay hắn, cười ha hả nói: “Chào Trương tổ phó, tôi đã sớm ngưỡng mộ đại danh của anh đã lâu. Trước đó ở trong tivi và báo chí đọc qua không ít tin tức về anh, chỉ là tôi thật không ngờ, anh không chỉ là một bác sĩ có y thuật vô cùng cao minh, còn là tổ phó của đặc cần tổ chúng ta!”

“Lão tiên sinh đã quá khen.” Trương Văn Trọng khách khí nói. Bất quá trong lòng hắn không giải thích được, Nghiêm Tung là một cảnh sát đã về hưu, thấy thế nào cũng chỉ là người thường, thân thể già yếu cũng không có chân nguyên linh khí tồn tại. Hắn dựa vào năng lực gì có thể trở thành tổ viên ngoài biên chế của đặc cần tổ? Tam Si lần này tìm Bộ Bằng, vì sao lại riêng đưa hắn mang theo tới đây?

Phảng phất nhìn ra nghi hoặc trong lòng Trương Văn Trọng, Tam Si vội vàng giải thích: “Trương tổ phó, anh có điều không biết, lão Cầu ở phương diện điều tra phóng mắt trong ngoài nước đều là siêu nhất lưu. Nghiêm gia của bọn họ, từ Minh triều bắt đầu, từng đời đều làm bộ khoái, cảnh sát, có thể nói, là một cảnh sát thế gia chân chính, hắn còn nắm giữ vài loại tuyệt kỹ điều tra độc môn. Chính bởi vì chuyện lần này tương đối vướng tay chân, cho nên tôi mới mang hắn theo.”

“Thì ra là thế.” Trương Văn Trọng lúc này mới hiểu ra, sau đó hướng Nghiêm Tung nói: “Nghiêm lão tiên sinh, chuyện lần này đành phải nhờ ông nhiều.”

Thái độ của Trương Văn Trọng làm Nghiêm Tung có chút sợ hãi, hắn vội vàng tỏ thái độ nói: “Thỉnh Trương tổ phó yên tâm, lão Cầu tôi nhất định sẽ dùng toàn lực nhanh chóng tìm ra mục tiêu. À, được rồi, bốn người bị thương hiện tại nơi nào? Tôi nghĩ muốn đi lý giải một chút tình huống của bọn họ.”

“Mời đi theo tôi.” Trương Văn Trọng khép lại máy vi tính, đứng dậy dẫn Nghiêm Tung và Tam Si lên lầu ba. Vào lúc này bốn người bị thương đều đã được đưa lên phòng bệnh trên lầu ba để tiếp thu trị liệu.

Đến lầu ba, nhìn thấy bốn người bị thương kể cả Trần Hi, Nghiêm Tung lập tức đi về phía bọn họ để hỏi rõ lại tình huống. Trương Văn Trọng cũng không biết chuyện điều tra ra sao, đứng bên cạnh nhìn hồi lâu, cảm thấy kỳ lạ, không hiểu chút nào, thẳng thẩn cáo từ rời đi. Quay trở về phòng mình tiếp tục tra tìm bản địa đồ trên internet.

Đại khái khoảng nửa giờ sau, Tam Si và Nghiêm Túc mới từ trên phòng bệnh lầu ba xuống tới, hướng Trương Văn Trọng cáo từ nói: “Trương tổ phó, chúng tôi xin cáo từ, còn phải đến học viện thể dục Thiên Nam để tìm hiểu tình huống. Xin yên tâm, một khi có tin tức chúng tôi sẽ lập tức thông báo cho anh.”

“Tốt, khổ cực các vị.” Trương Văn Trọng gật đầu, đứng dậy đưa tiễn.

Sau khi đưa Tam Si và Nghiêm Tung rời khỏi phòng y tế, Trương Văn Trọng nhìn lên đồng hồ trên vách tường, đã đến thời gian tan sở buổi trưa, hắn đi lên lầu ba xem tình huống của bốn người bị thương, thấy tình huống của bọn họ tương đối ổn định, lúc này mới trở xuống lầu một, an bài ba bác sĩ và hộ sĩ lưu lại trực ban, đồng thời phân phó bọn họ, một khi có chuyện không thể ứng phó xảy ra, phải gọi điện thoại ngay cho hắn. Đồng thời trong số người nằm viện có em của Trần Nhân, cho nên Trần Nhân tuyển chọn ở lại trực ban. Rời khỏi phòng y tế, Trương Văn Trọng về khu nhà trọ tại tiểu khu Hoa Hàng khi trước của hắn, đem toàn bộ linh tài liệu và sách báo y thuật gói lại, cùng dời đến căn biệt thự mới của hắn tại tiểu khu Hải Vận.

Về tới tiểu khu biệt thự Hải Vận, Trương Văn Trọng ăn một bữa ăn đơn giản, liền đến phòng sách trung tâm Linh Khí Nhân, khoanh chân ngồi trong Tụ Linh Trộn, hấp thu linh khí tinh thuần dâng trào, tu luyện Y Giám Tâm Kinh.

305. Chương 325: Bữa Tối Tại Lâm Gia

Tối thời gian đi làm, Trương Văn Trọng vẫn đến phòng bệnh trên lầu ba trước, xem rõ tình huống của bệnh nhân xong sau đó mới trở về phòng làm việc.

Tô Hiểu Hồng đang đợi bên trong phòng từ lâu. Khi Trương Văn Trọng đi vào phòng, nàng đang cầm tạp chí Liễu Diệp Dao kỳ mới nhất xem. Nghe tiếng bước chân, nàng quay đầu lại nhìn, nhìn thấy Trương Văn Trọng đi vào, vội vàng đứng dậy ân cần thăm hỏi: “Lão sư, thầy đã đến rồi.”

Trương Văn Trọng gật đầu, vừa cười vừa nói: “Ân, đã tới. Ai, thế nào chỉ một mình cô, những nghiên cứu sinh đâu?”

Tô Hiểu Hồng hồi đáp: “Em nghỉ buổi chiều trong phòng y tế cũng không có bệnh nhân gì, nên cho họ đến thư viện tìm những tư liệu liên quan đến bệnh án. Tuy rằng nước tối trôn mới nhảy, nhưng so với không tích cực còn tốt hơn phải không?”

“Ân, nói không sai. Kỳ thực đến lúc gặp chuyện mới đi học tri thức, so với bình thường học rồi quên, thì càng thêm nhớ kỹ.” Trương Văn Trọng tiến tới bên bàn làm việc ngồi xuống, sau đó mở máy vi tính xách tay, chuẩn bị tiếp tục tra tìm địa đồ trên internet.

Tô Hiểu Hồng hiểu kỳ hỏi: “Ai, lão sư, thầy mua máy vi tính hồi nào vậy?”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Mua hồi sáng hôm nay, tôi cần tra tìm một ít thứ trên internet. Vốn muốn tìm cô hỗ trợ, đáng tiếc không có cô ở đây, cho nên nhờ Trần Hi em của bác sĩ Trần Nhân giúp tôi mua dùm.”

Tô Hiểu Hồng hiểu ra, vừa cười vừa nói: “Nguyên lai là như vậy. Chỉ là tra tìm trên internet cũng thật buồn chán lắm phải không? Thôi đợi khi em rảnh rỗi, sẽ giúp thầy giải một ít trò chơi vào máy. Ai, được rồi, lão sư, hay thầy cùng em chơi trò ma thú thế giới đi? Chúng ta cấu thành tổ thầy trò liên minh, để những tên trong liên minh nghe tên của chúng ta thì đã kinh hồn táng đảm, bỏ chạy trốn chết...”

Trương Văn Trọng lắc đầu cười khổ, nói: “Coi như thôi, tiểu muội, tôi không có hứng thú đối với trò chơi.”

“Thật đáng tiếc.” Tô Hiểu Hồng vẽ mặt tiếc nuối, sau đó lại đột nhiên nhớ tới một việc, vội vàng đề thấp thanh âm, hỏi: “Ai, được rồi lão sư. Bốn bệnh nhân trong phòng bệnh trên lầu ba xảy ra chuyện gì? Vì sao em cảm thấy khí cơ trong cơ thể bọn họ phi thường hỗn loạn?”

Tô Hiểu Hồng tuy là người tu chân, nhưng dù sao nàng cũng chỉ mới bước vào cánh cửa tu chân, tự nhiên nhìn không ra ba hồn bảy phách của bốn bệnh nhân bị mất một phách, nhưng có thể phát hiện được khí cơ bên trong cơ thể bọn họ đã hỗn loạn không chịu nổi.

Trương Văn Trọng cũng đề thấp thanh âm, đem chuyện xảy ra trong ngày hôm nay cùng với suy đoán của chính mình giảng thuật lại cho Tô Hiểu Hồng.

Tô Hiểu Hồng hít một hơi, nói: “Trời ạ, Bộ Bằng kia là người hay yêu quái? Không ngờ có thể hút hồn phách của con người? Vậy...vậy cũng thật quá đáng sợ đi thôi?”

“Ai biết được? Chỉ có tìm ra hắn, mới có thể biết được thân phận của hắn.” Nói đến đây, Trương Văn Trọng không quên nói: “Tiểu muội, cô nên cẩn thận một chút, cô có thất khiếu linh lung tâm, rất dễ trêu chọc tà vật tới. Nhất là hiện tại, cô lại bước lên con đường tu chân, trước khi bản thân có được thực lực cường đại đủ để bảo hộ chính mình, cô càng thêm dễ trêu chọc tà vật hơn cả trước đây!”

Tô Hiểu Hồng cũng không hề lo lắng, hì hì cười, nói: “Yên tâm đi lão sư, em có khẩu Desert Eagle do thầy đưa cho, hơn nữa với kỹ thuật vô cùng cao minh của em, dù có tà vật đến đây, em cũng sẽ làm cho chúng nó chịu không nổi. Huống chi em còn có lông chim của Tam Túc Ô đưa cho, một khi gặp phải tà vật em ứng phó không nổi, em dùng lông chim thông tri cho Tam Túc Ô, cũng không phải là như thông tri cho thầy sao? Em tin tưởng, tà vật có lợi hại thế nào, cũng không lợi hại bằng lão sư.” Nói xong nàng đưa tay thọt vào áo ngực, từ ngay khe ngực thâm sâu, lấy ra khẩu Desert Eagle đưa ra.

Đúng lúc này Trương Văn Trọng vừa uống vào miệng một ngụm trà nóng, nhưng ngoài ý muốn nhìn thấy cử động này của Tô Hiểu Hồng, liền kinh hãi, nhất thời không thể nhịn được, “phốc” một tiếng, đã đem toàn bộ ngụm trà nóng phun ra, làm ướt đầm cả màn hình máy vi tính.

“Khái khái khái...” Trương Văn Trọng sắc liên tục mấy hơi, mới cười khổ nói: “Tiểu muội nha, sao cô đem pháp bảo giấu ở đó? Tôi nói, cô có thể đem nó giấu ở một địa phương bình thường một chút được không?”

Tô Hiểu Hồng cũng không cảm thấy đem khẩu Desert Eagle giấu giữa hai vú có gì sai, vừa cúi đầu nhìn bộ ngực vĩ đại của mình, nàng có chút đắc ý nói: “Em nghĩ đem pháp bảo giấu ở đây mới tốt nha, nghĩ đến rất ít người có thể đoán được. Em giấu pháp bảo ở đây, hắc hắc, mới có thể tạo ra bất ngờ đó thôi.”

“Cô...” Trương Văn Trọng cười khổ lắc đầu, thở dài một tiếng nói: “Mà thôi, tùy cô. Cô nghĩ giấu ở đâu tốt thì giấu ở đó. Tôi phải dành thời gian luyện hóa cho cô một kiện pháp bảo phòng ngự, để cô có thêm lực lượng phòng thân mới được.”

“Hi hi...” Tô Hiểu Hồng đắc ý cười, sau đó lại nhét khẩu súng trở vào giữa bộ ngực. Một màn này làm Trương Văn Trọng chỉ biết lắc đầu, nhũn mày cười khổ không ngớt, trong lòng thầm than: “Tiểu muội nha, lẽ nào không biết, động tác này của nàng sẽ có bao nhiêu lực sát thương đối với đàn ông sao?”

Nhưng Trương Văn Trọng thật không ngờ chính là, Tô Hiểu Hồng cũng đang âm thầm đánh giá thần tình biến hóa của hắn, nhất là khi phát hiện sắc mặt của hắn chợt ửng đỏ nhanh chóng dời ánh mắt đi nơi khác, nàng không khỏi đắc ý cười thầm trong lòng: “Hắc hắc, một chiêu này dĩ nhiên là có hiệu quả. Lão sư a lão sư, một ngày nào đó, em sẽ cho ánh mắt của thầy không bao giờ dời khỏi người em đâu.”

Buổi chiều trong phòng y tế, quả nhiên đúng như Tô Hiểu Hồng đã suy đoán, không có bệnh nhân, nàng vẫn một mực say sưa xem quyển tạp chí y học mượn trong thư viện. Trương Văn Trọng vẫn cúi đầu lên internet tìm địa đồ. Thỉnh thoảng lại đứng dậy cùng Tô Hiểu Hồng đi lên phòng bệnh trên lầu ba xem xét tình huống của bốn người bị thương. Trong lúc này, người nhà của bốn người bị thương đều trước sau chạy tới phòng y tế. Khác với những phụ huynh trước đây vừa chạy tới phòng y tế đều đòi chuyển sang bệnh viện cho con em mình, những vị phụ huynh này cũng không hề đòi chuyển viện. Xét lại nguyên nhân, chính bởi vì bên trong phòng y tế có Trương Văn Trọng. Trong mắt những vị phụ huynh này, tên tuổi của Trương Văn Trọng là bằng chữ vàng hiện nay trong quốc nội! Để con cái ở lại bên trong phòng y tế trị bệnh, bọn họ thật vô cùng yên tâm.

Thời gian bất tri bất giác nhanh chóng trôi qua, sắc trời dần dần tối sầm xuống tới, rất nhanh đã đến thời gian tan tầm.

Lâm Tử Mạn thu thập trong phòng mình, cởi bỏ áo blouse, thay áo khoác thường phục, đi tới trong phòng Trương Văn Trọng, gương mặt ửng đỏ, hơi e thẹn nói: “Văn Trọng, đã đến giờ tan sở. Anh xem, chúng ta khi nào xuất phát đến nhà của tôi?”

“Ác? Đã đến giờ tan sở rồi sao?” Trương Văn Trọng nhìn xuống góc máy vi tính, vừa cười vừa nói: “Quả nhiên đã đến giờ tan sở. Được, chúng ta đi.” Dứt lời hắn đóng lại máy vi tính, cũng không mang theo, thuận tay bỏ vào ngăn tủ bàn làm việc.

Tô Hiểu Hồng thấy thế vội vàng nói: “Sư phụ, thầy để lại máy vi tính ở nơi này, không sợ bị trộm mất hay sao? Bằng không thầy đưa nó cho em giữ hộ đi. Thuận tiện em sẽ cài giúp thầy một số phần mềm tiện ích.”

Trương Văn Trọng suy nghĩ, cuối cùng gật đầu nói: “Cũng được.”

Tô Hiểu Hồng cười hi hi, nói: “Sư phụ, yên tâm đi. Thuận tiện em cũng tải luôn mấy bộ phim cho thầy nha?”

“Tùy cô vậy.” Trương Văn Trọng cười khổ đáp, đem máy vi tính giao cho Tô Hiểu Hồng. Theo sau đứng dậy, nhìn Lâm Tử Mạn nói: “Đi thôi, Tử Mạn, chúng ta đừng để cho hai bác phải chờ đợi lâu.”

“Ân.” Lâm Tử Mạn thần tình hân hoan gật đầu đáp ứng. Lẻo đẻo theo ở phía sau lưng Trương Văn Trọng, đi ra khỏi phòng khám.

Đợi Trương Văn Trọng cùng Lâm Tử Mạn đi khuất, Tô Hiểu Hồng liền thở dài một hơi, mười phần đổ kị nói: “Ài, không biết khi nào thì sư phụ mới chịu đến nhà của ta ăn cơm nhỉ...?”

Trương Văn Trọng cũng không thể biết Tô Hiểu Hồng đang suy nghĩ cái gì, sau khi hắn cùng Lâm Tử Mạn ra khỏi trường đại học Ung Thành, liền vẫy một chiếc taxi, đi tới Lâm gia.

Đầu mùa đông cho nên sắc trời cũng nhanh tối mịt, khi Trương Văn Trọng cùng Lâm Tử Mạn đến nhà họ Lâm, thì sắc trời đã hoàn toàn đen kịt.

Một chuyện khiến cho Trương Văn Trọng khá bất ngờ, chính là trong nhà họ Lâm, ngoại trừ Lâm phụ và Lâm mẫu, cư nhiên còn xuất hiện thêm ba người khác.

Lâm Tử Mạn hiển nhiên cũng không biết chuyện này, cho nên nàng kinh ngạc há hốc miệng, hướng về phía ba người ngồi ở trên ghế sa-lon, đang dùng ánh mắt đánh giá cao thấp Trương Văn Trọng, hỏi: “Dì chú, còn có Toa Toa biểu tỷ*! Như thế nào mọi người đều xuất hiện ở đây? A...thật tức chết!” (*: Đáng lẽ là em họ, nhưng 1 số trường hợp hơn tuổi hay do kính nể vẫn gọi bằng chị. Theo ở miền bắc thì bắt buộc phải gọi theo họ dù lớn hơn bao tuổi. Nhưng ở miền nam nhiều khi em họ người ta vẫn gọi bằng chị vì hơn nhiều tuổi.)

Người phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi mấy tuổi, ánh mắt khẽ lướt qua Trương Văn Trọng, rồi đáp: “Mẹ cháu khoe với chúng ta. Nói rằng cháu tìm được một người bạn trai phi thường xuất sắc, chúng ta không tin cho nên mới đến đây tận mắt nhìn xem.”

Lâm Tử Mạn biểu tình lạnh lùng, chen ngang: “Dì, quả nhiên miệng lưỡi của dì trước sau vẫn ác độc như một.” Nàng không thêm quần tới bà dì của mình nữa, kéo Lâm mẫu qua, nhỏ giọng chất vấn: “Mẹ, sao mẹ lại gọi mấy người bọn họ tới nhà mình chứ?”

Lâm mẫu cười khở: “Mẹ cũng đâu có muốn thế, ta chỉ nói qua một chút là con tìm được bạn trai rồi. Kết quả, cả nhà dì con không mời mà tự kéo đến đây, chẳng lẽ ta có thể đuổi họ về sao?” Theo sau bà nhìn về phía Trương Văn Trọng, nói: “Tiểu Trương, người nhà chúng tôi đều rất thẳng thắn với nhau, mong cậu ngàn vạn lần đừng để bụng nha.”

Trương Văn Trọng mỉm cười hồi đáp: “Yên tâm đi, bác gái.”

Lâm Tử Mạn, hừ lạnh: “Thẳng thắn? Mẹ...!”

Lâm mẫu nhìn Lâm Tử Mạn, buồn bực trách móc: “Đứa nhỏ này, tại sao ngang bướng như vậy chứ? Tốt xấu gì bọn họ cũng là chú dì cùng biểu tỷ của con mà.”

Trong lúc hai mẹ con Lâm Tử Mạn xì xào bàn tán, thì cô nàng Toa Toa biểu tỷ của Lâm Tử Mạn, niên kỷ ước chừng khoảng hai mươi tuổi, dáng dấp thon thả xinh đẹp. Cũng đang ngấm nhìn, đánh giá Trương Văn Trọng: “Dì, người này thoát nhìn rất quen mắt nha? Tựa hồ mình đã gặp hần ở đâu đó rồi.”

Chú, dì Lâm Tử Mạn cũng dừng ánh mắt ở trên người Trương Văn Trọng, chần chừ nói: “Nghe Toa Ta nhắc nhở, ta mới dám khẳng định, gã tiểu tử này đúng là nhìn có chút quen thuộc.”

306. Chương 326: Thân Thích Tham Lợi

Lâm mẫu vừa cười vừa nói: “Mọi người cảm thấy tiểu Trương quen mắt là chuyện rất bình thường, bởi thời gian gần đây trên ti vi và báo chí, thường xuyên đều thấy tin tức của hần. Mới vài ngày trước, trên kênh tin tức Thiên Nam chúng ta, đều còn đưa tin chuyên đề về tiểu Trương đó.”

Khi nói những lời này, trên mặt Lâm mẫu lộ ra dáng tươi cười kiêu ngạo, phảng phất như bà không phải đang nói về Trương Văn Trọng, mà chính bản thân bà. Hiển nhiên, Lâm mẫu đã sớm xem Trương Văn Trọng là bạn trai của con gái bà.

“Ác? Phải?” Dì của Lâm Tử Mạn kinh ngạc há to miệng, không khỏi quan sát Trương Văn Trọng từ trên xuống dưới, vẻ mặt nghi hoặc kinh ngạc nói: “Lẽ nào tiểu Trương là người nổi tiếng sao? Bằng không vì sao bình thường lại lên ti vi?”

Vừa nghe nói Trương Văn Trọng rất có thể là người nổi tiếng, thái độ của dì Lâm Tử Mạn chuyển biến lớn tới một trăm tám mươi độ, xưng hô đối với Trương Văn Trọng cũng từ về hèn mọn biến thành tiểu Trương vô cùng thân thiết.

Nhưng dì của Lâm Tử Mạn rất nhanh lại nhú mày, vẻ mặt nghi hoặc nói: “Chiếp, sai nha, chị hai, tôi nhớ chị từng nói với tôi, Tử Mạn tìm bạn trai cũng là đồng sự làm việc trong phòng y tế, sao lại biến thành

người nổi tiếng thường lên ti vi?” Nghe được lời nói của dì mình, gương mặt Lâm Tử Mạn nhất thời hiện ra vẻ đỏ ửng, nàng liếc mắt nhìn Trương Văn Trọng, thấy thần sắc hắn vẫn bình thường, cũng không hề có dấu hiệu hờn giận gì, lúc này mới âm thầm thở nhẹ một hơi, kéo áo mẹ mình nhỏ giọng oán giận: “Mẹ, sao mẹ lại nói vậy như thế? Văn Trọng cũng không phải bạn trai của con.”

“Chỉ là chuyện sớm muộn.” Lâm mẫu cũng đề thấp thanh âm, cười dài nói: “Con cho là mẹ không nhìn ra sao? Con vốn thích tiểu Trương, đúng không? Mẹ nói cho con nghe, mẹ và cha con đều cho rằng tiểu Trương rất không tệ, tìm một người chồng phải là người như hắn. Nếu hiện tại hắn không phải là bạn trai của con, như vậy con phải gắng sức rồi, bởi vì một người đàn ông xuất sắc như hắn, bên người sẽ có rất nhiều nữ nhân xấu xa đang thêm thuồng với tới. Nhưng hơn những người đàn bà kia, con có một ưu thế rất lớn, đó là cùng công tác trong phòng y tế với hắn, đó là gần quan được ban lộc nha.”

Vẻ đỏ ửng trên mặt Lâm Tử Mạn càng đậm, trầm giọng gắt: “Mẹ, mẹ đang nói vậy bực bực gì vậy? Nếu để Văn Trọng nghe được nghĩ thế nào? Hơn nữa tuy rằng còn có ý định với anh, còn không biết anh có thái độ gì. Hiện tại mẹ lại tuyên truyền ra ngoài anh là bạn trai của con, nếu như sau này chuyện không thành, thì thật là mất mặt.”

“Nha đầu ngốc, con không hiểu sao? Nam truy nữ cách một ngọn núi, nữ truy nam cách một lớp màn. Chỉ cần con áp dụng thể tiến công, lại thì triển chút mưu kế, tiểu Trương còn không bị con làm cho thần hồn điên đảo? Nói con nghe, mẹ của con ngày trước cũng truy cha con, như vậy đi, tối nay chờ khi bọn họ về, mẹ sẽ truyền cho con mấy chiêu tuyệt kỹ! Ngày xưa mẹ dựa vào mấy chiêu này, làm cha con mê mẩn thần hồn điên đảo, khóc hô đòi kết hôn mẹ đó.” Nói đến đây, Lâm mẫu ưỡn ngực, vẻ mặt như nói lão nương cùng từng có một thời tuổi trẻ kiêu ngạo.

Lâm Tử Mạn có chút hoài nghi: “Có hữu dụng sao?”

Lâm mẫu không vui, nói lầm bầm: “Đương nhiên là hữu dụng! Ai, nha đầu, sao ngay cả mẹ mà con cũng hoài nghi?”

Lâm Tử Mạn và Lâm mẫu đang thì thầm nói nhỏ, dì của nàng ở một bên không vui nhíu mày nói: “Chị hai, tôi đang hỏi chị đấy.”

Lâm phụ trên người đeo tạp dề, trùng hợp lúc này từ bên trong phòng bếp đi ra, nghe vậy cười thay vợ đáp: “Dì nói không sai, tiểu Trương đúng là một người nổi tiếng. Ai, tôi nói, gia đình dì không quan tâm tin tức sao? Theo lý, chỉ cần ai có xem tin tức, cũng không khả năng nói không nhận ra tiểu Trương nha.”

Người dì lạnh giọng nói: “Ai nói chúng tôi không quan tâm tin tức? Mỗi ngày chúng tôi đều xem tin tức giới giải trí! Phải biết rằng, Toa Toa nhà tôi rất nhanh sẽ trở thành ngôi sao. Nó vừa cùng một công ty điện ảnh và truyền hình ký hợp đồng, lập tức sẽ đóng phim đó!”

Nữ lang được gọi là Toa Toa, lập tức có vẻ giận nói: “Ai nha, mẹ, con không phải nói qua với mẹ sao? Điện thấp, nhất định phải điện thấp. Trước khi bộ phim còn chưa chiếu, trước khi còn chưa quảng cáo, chúng ta đều phải bảo trì điện thấp. Bằng không sẽ có người hoài nghi chúng ta đang khoe khoang.”

Tuy rằng đối với tính cách gia đình em gái rất không hài lòng, thế nhưng khi nghe cháu gái có thể trở thành diễn viên, tận đáy lòng Lâm mẫu cảm thấy thật cao hứng, vội vàng nói: “Cái gì? Tiểu Toa sắp đóng phim? Ai nha, đây là chuyện tốt, sao phải che giấu chứ?”

Biểu tình vẻ mặt của Mã Hiểu Toa và người dì thật đặc ý, nhưng miệng mồm cũng giả vờ nói: “Cũng có gì lớn lao đâu.” Ở lúc này, bọn họ lại khôi phục thái độ cao cao tại thượng, luôn tự cho là mình rất giỏi.

Lâm Tử Mạn nhìn thấy trợn mắt, nhìn Lâm mẫu nhỏ giọng nói thầm: “Theo con thấy, người nhà của dì hôm nay qua đây, ngoại trừ muốn kiểm bữa cơm, còn hướng chúng ta khoe khoang việc này. Ai, mẹ ơi là mẹ, sao mẹ lại có một người em gái như thế chứ?”

Lâm mẫu cũng thở dài, hôm nay mời Trương Văn Trọng đến nhà ăn cơm, vốn muốn kết hợp hắn với con gái mình. Không nghĩ tới nhất thời lỡ miệng, lại đưa tới gia đình này. Chỉ hi vọng bọn họ có thể miệng hạ lưu tình, tích chút đức, ngàn vạn lần đừng phá hoại nhân duyên của con gái mình.

Ngay khi người dì và Mã Hiểu Toa đang mơ màng về tương lai, đồng thời khoe khoang sau này nổi tiếng tuyệt sẽ không bạc đãi Lâm Tử Mạn. Thế nào cũng giúp nàng tìm một công tác trợ lý, để nàng có thể

gần gũi tiếp xúc với thế giới những ngôi sao nổi tiếng, người dương vốn vẫn yên lặng không nói chuyện, đột nhiên vỗ mạnh đùi, nói: “Tôi nhớ ra rồi!”

Người dì và Mã Hiểu Toa nhất thời giật bắn mình, người dì nhướng mày, hai tay chống nạnh, lại nhìn ông dương quát lớn lên: “Ồn ào gì vậy? Ông muốn hù chết mẹ con tôi sao?”

Nhưng ông dương xưa nay luôn sợ vợ lại cũng không thèm nhận sai với vợ, chỉ Trương Văn Trọng kêu lên: “Tôi nhớ ra hần là ai! Hần là bác sĩ Trương Văn Trọng.”

Bà dì và Mã Hiểu Toa vẫn không hiểu ra sao, ngạc nhiên hỏi: “Bác sĩ Trương Văn Trọng? Đó là ai?”

Dương biết tính cách của vợ và con gái, hai người rất ít quan tâm tới tin tức thời sự. Chuyện họ quan tâm chỉ là tin tức giải trí và tin tức tài chính kinh tế.

Cho nên hần vội vã giải thích: “Lẽ nào hai người quên sao? Trước đây không lâu, đại khái hơn một tháng trước, có một đoạn thời gian toàn bộ ti vi và báo chí đều nói có một bác sĩ người phương Đông đáp ứng lời mời đến Anh quốc trị bệnh cho nữ hoàng Anh Elizabeth II sao? Vị bác sĩ kia, chính là Trương Văn Trọng, cũng chính là hần!”

Dì và Mã Hiểu Toa cũng liếc mắt, sau đó cau mày suy tư nhớ lại, sau một lát đồng thanh kinh hô: “Ai nha, tôi nhớ ra rồi, hình như từng có tin tức đó. Trời, trời ạ! Nguyên lai chữa bệnh cho nữ hoàng Anh chính là tiểu Trương sao?”

Nhìn biểu tình vẻ mặt khiếp sợ của hai người, tâm tình của Lâm Tử Mạn rất không tệ, nàng đắc ý cười gật đầu nói: “Không sai, đáp ứng lời mời đến Anh quốc chữa bệnh cho nữ hoàng Anh chính là Văn Trọng!”

Làm Trương Văn Trọng thật không ngờ chính là, thái độ của dì Lâm Tử Mạn liền xuất hiện biến hóa, chỉ thấy bà ta vội đứng lên, sau đó dửng dưng tươi cười trực tiếp đi tới bên người Trương Văn Trọng, lôi kéo tay hần, nhiệt tình dào dạt nói: “Ai nha nha, thực sự là thật không ngờ, nguyên lai tiểu Trương thanh danh vang dội, là bác sĩ Trương Văn Trọng nổi danh toàn quốc nha. Lại nói, dì thật có mắt mà không nhìn thấy được núi thái sơn đây. Tiểu Trương, cháu ngàn vạn lần đừng trách tội dì, ai, cháu cũng đừng đứng mãi ở cửa, nhanh tiến đến ngồi đi.”

Dì của Lâm Tử Mạn nhiệt tình bất thành linh, làm Trương Văn Trọng có loại cảm giác dựng đứng tóc gáy.

Lúc đi vào Lâm gia, Trương Văn Trọng cầm chiếc túi trong tay đưa cho Lâm mẫu, mỉm cười nói: “Bác gái, hôm nay tới vội vàng, cũng không kịp chuẩn bị lễ vật gì tốt, chút ý tứ nho nhỏ, xem như kính ý.”

“Ai nha, tiểu Trương, cháu tới chơi là được, sao còn tặng quà làm chi.” Lâm mẫu còn chưa kịp nói, bà dì cũng đã lên tiếng, đồng thời còn chờ mong nói: “Chị hai, nhanh mở ra xem, xem tiểu Trương tặng thứ tốt gì...”

Lâm Tử Mạn bị hành động lời nói không chút lễ phép của bà dì làm tức giận vô cùng, nếu không phải người đàn bà này là dì của nàng, nàng thật muốn tát cho đối phương một bạt tai.

Lâm mẫu cũng rất bất mãn đối với loại hành động không chút lễ phép của em gái, lạnh giọng nói: “Để đó xem sau.” Dứt lời, đã đem quà tặng của Trương Văn Trọng đặt lên bàn trong phòng khách.

Dì của Lâm Tử Mạn cũng không tức giận, vẻ mặt tươi cười nhìn Trương Văn Trọng hỏi: “Ai, tiểu Trương, cháu chữa bệnh cho nữ hoàng Anh, nhất định thu không ít tiền phải không? Đó là nữ hoàng nước Anh nha, dù sao cũng phải thu tiền chữa bệnh mấy trăm ngàn bảng Anh chứ?”

Trương Văn Trọng đáp: “Không nhiều như vậy, chỉ có mười lăm ngàn bảng Anh thôi.” Hần nói lời nói thật, tuy rằng lần rồi chữa bệnh cho nữ hoàng Anh, hần không chỉ lấy hết cổ vật trong nhà bảo tàng Anh về, còn có được năm tỷ đô la. Thế nhưng thu tiền chữa bệnh từ hoàng thân Charles cũng không nhiều.

“Mười lăm ngàn bảng Anh? Ít vậy? Tôi còn cho rằng nữ hoàng Anh ra tay rộng rãi lắm đây, không nghĩ tới cũng keo kiệt như vậy.” Về mặt bà dì thất vọng, nhưng rất nhanh lại hỏi: “Ai, tiểu Trương, cháu đang làm việc ở bệnh viện nào? Bệnh viện Ung Thành sao? Với danh vọng và y thuật của cháu, dù không làm được viện trưởng, cũng phải ít nhất làm chủ nhiệm chứ? Tôi nghe nói, chủ nhiệm trong bệnh viện lớn, kiếm được không ít tiền đâu.”

Trương Văn Trọng lắc đầu cười nói: “Không có, tôi cũng như Tử Mạn, đều làm việc trong phòng y tế đại học Ung Thành.”

Bà dì đầu tiên sững sốt, sau đó lắc đầu nói: “Giáo y? Ai nha, tiểu Trương nha, sao cháu lại đi làm giáo y? Công việc này một tháng có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Theo tôi thấy, cháu nên đến làm việc trong bệnh viện lớn mới được!”

307. Chương 327: Quái Bệnh

Trương Văn Trọng đáp: “Cũng không tệ, ở trong phòng y tế, tiền lương mỗi tháng cũng khoảng ba bốn ngàn nguyên.” Bởi vì dì của Lâm Tử Mạn chỉ hỏi hần thu nhập ở phòng y tế, cho nên hần cũng chỉ trả lời phần thu nhập này. Trên thực tế, hần đảm nhiệm chức giáo thụ trong y học viện đại học Ung Thành, một tháng cũng có tiền lương gần mười ngàn nguyên, cộng hết tiền lương các công việc lại, cũng phải có hơn hai mươi ngàn nguyên. Không nhắc tới hần còn có năm tỷ đô la gửi trong ngân hàng.

Dì của Lâm Tử Mạn lắc đầu, vẻ mặt thất vọng nói: “Chỉ ba bốn ngàn nguyên sao? Chút tiền này làm sao đủ xài? Cháu xem quần áo trên người Toa Toa, phải dùng gần mười ngàn nguyên mua đó. Nếu như đổi lại là cháu, chẳng phải nhịn ăn nhịn uống suốt ba tháng mới để dành đủ tiền? Lại đừng nói tới sau này cháu còn phải mua nhà mua xe, nuôi cả gia đình. Tiểu Trương, đi xem cháu là người trong nhà, cho nên mới nói với cháu như vậy. Cháu nghe dì khuyên, nhanh từ chức trong phòng y tế, đến bệnh viện lớn đảm nhiệm chức vụ như chủ nhiệm, dễ dàng một tháng có được vài chục ngàn thậm chí càng nhiều tiền hơn. Hơn nữa cháu còn có thể học theo một số người, đến các đài truyền hình giảng bài, hay giảng dưỡng sinh gì đó cho dân chúng, hoặc sau này còn ra sách. Với danh vọng hiện tại của cháu trong quốc nội, nhiều thì không dám nói, một năm xuống tới, tốt xấu cũng kiếm được mấy triệu thu nhập phải không? Cháu xem, dì cũng đã vẽ cho cháu xem tương lai của cháu...”

Trương Văn Trọng bật cười, lắc đầu cũng không tiếp lời.

Lâm Tử Mạn không nhịn được nữa, mở miệng nói: “Được rồi, dì đừng nói nữa, không phải mỗi người đều xem lợi ích nặng như dì...”

Dì của Lâm Tử Mạn lại nói: “Cho nên nói cháu ngu ngốc, ở trên thế giới hiện nay, lợi ích mới là điều trọng yếu nhất. Không có lợi, cháu phải ăn không khí sao?” Lúc này bà ta cũng đã nhìn ra, Trương Văn Trọng hơn phân nửa sẽ không phát triển theo con đường của bà ta đã vẽ ra, không khỏi lắc đầu nói: “Không nghe dì nói, sớm muộn gì cũng sẽ hối hận. Danh khí lớn mà không tiền thì có hữu dụng gì? Danh khí cũng không thể thay cơm ăn.” Sau đó bà ta hướng Mã Hiểu Toa nói: “Toa Toa nha, con cũng không thể học theo một vài người, mua danh chuộc tiếng, bày đặt có đường phát tài không đi, lại đòi đi theo cảnh nghèo khổ...”

Trương Văn Trọng lại bật cười, người dì này của Lâm Tử Mạn, thật cũng có thể xem là một người thú vị, chỉ là thái độ làm người quá tham lợi một chút.

Lâm phụ Lâm mẫu thấy bầu không khí có dấu hiệu chuyển biến xấu, vội vàng nói: “Cơm nước đều đã làm xong, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện đi.” Dứt lời, liền mời Trương Văn Trọng và gia đình dì của Lâm Tử Mạn đến bên bàn ăn ngồi xuống, đem thức ăn bưng hết lên bàn.

Lâm phụ lấy ra một bình rượu đặt lên bàn cơm, vừa cười vừa nói: “Đều nếm thử rượu này xem. Đây là rượu thuốc dựa theo phương thuốc do tiểu Trương đưa cho tôi ngâm, bổ dưỡng lắm đó. Từ khi uống loại rượu thuốc này, cơ thể của tôi mỗi ngày càng tốt hơn.”

Người dì vẻ mặt hèn mọn nói: “Rượu thuốc có gì uống ngon chứ? Nhà chúng tôi bình thường đều uống rượu vang, như vậy mới thể hiện ra đẳng cấp. Nhưng nghĩ tới nhà các người cũng không có rượu vang đâu. Cho nên loại rượu ngâm này, cũng cố mà uống thử xem. Ai, anh rể, loại rượu này có thật thần kỳ như lời anh nói hay không đây?”

Lâm phụ cũng không tức giận, vừa cười vừa nói: “Có được hay không, thử qua thì biết.”

Ngay lúc này, điện thoại của Trương Văn Trọng reo lên.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng lấy ra điện thoại di động, Mã Hiểu Toa vốn một lòng truy đuổi thời trang không khỏi sững sốt, nói: “Hàng nhái sao? Ai, không có bản lĩnh phô trương thì cũng đừng phô trương, mua hàng nhái giả mạo, chẳng phải làm cho người ta cười rụng răng?”

Trương Văn Trọng mặc kệ cô ta, bởi vì hắn nhìn thấy số điện thoại gọi tới là Nhạc Tử Mẫn.

Theo tình hình chung, Nhạc Tử Mẫn cũng sẽ không gọi điện thoại cho hắn vào buổi tối, mà bây giờ đột nhiên lại gọi tới, không thể nghi ngờ chắc chắn có chuyện lớn xảy ra.

Vùng lông mày của Trương Văn Trọng không khỏi nhíu lại.

Bấm điện thoại chuyển máy, thanh âm Nhạc Tử Mẫn từ bên trong truyền ra: “Tiểu Trương, anh đang ở nơi nào?” Nghe được trong thanh âm của hắn lộ ra vẻ nôn nóng.

Trương Văn Trọng nói: “Đang dùng cơm ở nhà người bạn, làm sao vậy, Nhạc lão, xảy ra chuyện gì sao?”

Nhạc Tử Mẫn vội vã hồi đáp: “Ngày hôm qua chúng tôi nhận những nạn nhân bị bỏng ở tiểu khu Nguyệt Quang, hiện tại bọn họ đều xuất hiện bệnh trạng vô cùng cổ quái, nhiệt độ trong cơ thể bọn họ không ngừng tăng lên! Tuy rằng chúng tôi đã áp dụng rất nhiều cách hạ nhiệt độ, nhưng không cách nào làm giảm được nhiệt độ trong cơ thể bọn họ. Chỉ đành miễn cưỡng làm chậm tốc độ tăng cao nhiệt độ. Nếu như bọn họ còn tiếp tục bị sốt cao tới như vậy, rất có khả năng sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Nếu như có thể, anh tốt nhất đến nhìn qua xem.”

Trương Văn Trọng không chút do dự nói: “Được, tôi lập tức chạy tới!”

Cắt đứt điện thoại, Trương Văn Trọng vẻ mặt áy náy nhìn Lâm phụ Lâm mẫu cùng Lâm Tử Mạn nói: “Tử Mạn, bác trai, bác gái, thật vô cùng xin lỗi, hôm nay tôi thật muốn ném thừ tay nghề của bác gái, cùng bác trai uống vài chén rượu, thế nhưng hiện tại có bệnh nhân xuất hiện bệnh trạng ngoài ý muốn, tôi phải chạy tới bệnh viện một chuyến. Để hôm nào tôi làm chủ, mời bác trai bác gái dùng một bữa cơm xem như nhận lỗi vì chuyện hôm nay.”

Tuy rằng Lâm Tử Mạn cảm giác thật đáng tiếc, nhưng nàng dù sao cũng là một bác sĩ, biết phải xem bệnh nhân là trọng, cho nên nói: “Bệnh nhân quan trọng hơn, chúng tôi có thể hiểu được, Văn Trọng mau đi đi, trên đường cẩn thận một chút.”

Trương Văn Trọng gật đầu đáp: “Ân, tôi đi.” Xoay người rời khỏi Lâm gia, đi ra tiểu khu, hắn căn lại một chiếc taxi, nhanh như điện chớp chạy tới bệnh viện Ung Thành.

Thẳng đến khi Trương Văn Trọng đã rời khỏi nhà được hai ba phút, người của Lâm gia mới hồi phục lại tinh thần.

“Ai, thực sự là đáng tiếc, hôm nay tôi đã mất một phen tâm huyết rất lớn, làm ra một bàn cơm nước nhiều như vậy.” Về mặt Lâm mẫu tiếc nuối nói.

“Người này thế nào lại đi như vậy? Cũng quá không hiểu chuyện đi thôi? Hôm nay hắn đến nhà mẹ vợ tương lai để ăn cơm, có chuyện gì không để lại hôm khác được hay sao?” Dì của Lâm Tử Mạn cau mày, lắc đầu nói: “Nhìn thấy rồi chứ, đây là kết quả không chịu nghe tôi nói, tiền không kiếm được bao nhiêu, nhưng người phải làm việc mệt như con chó chết. Dì nói Tử Mạn, cháu nên khuyên nhủ hắn, nếu như hắn phát đạt không phải cháu cũng qua được ngày tháng tốt nhất sao? Chúng ta là thân thích, nói không chừng cũng được hưởng chút mặt mũi.”

Lâm Tử Mạn trợn mắt, căn bản không muốn để ý tới bà ta.

Lâm phụ vội vã lên tiếng hòa giải: “Tuy tiểu Trương đã đi, thế nhưng chúng ta cũng phải ăn cơm, mọi người mau ăn đi.”

Dì của Lâm Tử Mạn lại nói: “Chờ một chút, trước khi ăn, tôi phải nhìn xem tiểu tử tặng quà gì cho các người. Quà tặng có quý trọng hay không, đại biểu cho thái độ đối đãi với mọi người ngày sau. Nhưng theo tôi nghĩ, với thu nhập một tháng ba bốn ngàn nguyên của hắn, chỉ sợ cũng không tặng nổi quà gì quý báu.”

Không đợi Lâm phụ Lâm mẫu cùng Lâm Tử Mạn mở miệng tỏ thái độ, người dì hoàn toàn xem nhà người ta như nhà mình, liền đứng dậy đi tới bên bàn ngay phòng khách, lấy túi quà Trương Văn Trọng tặng đồ

ra, đó là ba bình sứ nhỏ. Mặt trên còn có ghi dòng chữ: “Bác trai, bác gái cùng Tử Mạn”.

“Đây là thứ gì vậy?” Dì của Lâm Tử Mạn cau mày, mở nắp bình sứ ghi chữ “Tử Mạn”, nhất thời có mùi thơm thấm tận ruột gan tán phát ra.

“Ân, thơm quá, di, bên trong bình sứ có vài viên thuốc nè. Thứ này là thứ gì vậy? Thuốc bảo vệ sức khỏe sao? Làm gì có loại thuốc nào nhìn giống thế này?”

“Đó..đó chẳng lẽ...” Con mắt Mã Hiểu Toa chợt sáng lên, vài bước bỏ chạy tới bên cạnh mẹ mình, từ tay bà đoạt lấy bình sứ, đưa lên mũi ngửi hương vị, dùng thanh âm run run nói: “Không sai, là nó, nhất định là nó. Nhìn dáng dấp của bình sứ cùng hương vị của thuốc, đều giống nó như đúc! Nhất định là nó không sai.”

“Nó? Nó là cái gì?” Dì của Lâm Tử Mạn hiểu kỳ hỏi.

Mã Hiểu Toa nói: “Nếu như con không đoán sai, bình thuốc này chính là Dưỡng Nhan Đan! Con đã từng ở chỗ một người bạn, nhìn thấy Dưỡng Nhan Đan. Vô luận là ngoại hình hay hương vị, đều giống như đúc! Trời ạ, Trương Văn Trọng đến tột cùng lấy được Dưỡng Nhan Đan từ đâu?”

Dì của Lâm Tử Mạn hỏi: “Dưỡng Nhan Đan? Vật đó là gì vậy? Rất đáng giá sao?”

“Rất đáng giá! Chỉ một bình nhỏ như thế, chỉ ít cũng phải dùng năm sáu triệu mới mua được. Nhưng thật vô giá, dù có tiền chưa chắc mua được!” Mã Hiểu Toa hồi đáp, nhìn quang mang nóng rực tỏa ra từ trong mắt nàng ta, quả thật giống như hận không thể đem Dưỡng Nhan Đan nuốt hết vào bụng. Nhưng cuối cùng cô ta cũng nhẫn nhịn được dục vọng, bởi vì cô ta đột nhiên nghĩ thông suốt, không thể vì mấy viên Dưỡng Nhan Đan này đắc tội Lâm Tử Mạn, thậm chí còn phải làm tốt quan hệ với nàng, chỉ có như vậy mới có thể thân cận với Trương Văn Trọng, mới có thể thu được Dưỡng Nhan Đan từ chỗ của hắn.

Nếu như Trương Văn Trọng có thể đưa một bình Dưỡng Nhan Đan cho Lâm Tử Mạn, như vậy nói cách khác hắn có cách lấy được Dưỡng Nhan Đan, nếu như có thể từ chỗ hắn lấy được vài bình Dưỡng Nhan Đan, Kiện Thể Đan cùng Ích Thọ Đan, như vậy mình có thể dễ dàng trở thành người được hoan nghênh trong giới giải trí, cho đến lúc đó cô ta không muốn nổi tiếng cũng khó khăn!

“Trời ạ! Một bình thuốc nhỏ như vậy, không ngờ tốn năm sáu triệu?” Dì của Lâm Tử Mạn nhất thời sợ ngây người. Một lần có thể đem ba bình thuốc mỗi bình trị giá năm, sáu triệu để làm quà tặng, người như vậy còn thiếu tiền sao? Còn không có tiền sao?

Giờ khắc này, dì của Lâm Tử Mạn thực sự là hối hận vì đã nói ra những lời này. Nhưng hoàn hảo, chỉ ít bà ta cũng không nói gì quá mức đắc tội Trương Văn Trọng, trong lòng âm thầm nói: “Lần sau nếu gặp phải hắn, mình nhất định phải cung kính một chút a.”

Trương Văn Trọng cũng không biết quà tặng mình đưa cho gia đình họ Lâm, lại khiến tạo ra hiệu quả chấn động như thế. Trên thực tế, ở trong mắt người thường, có thể nói Dưỡng Nhan Đan, Kiện Thể Đan và Ích Thọ Đan là tiên linh đan, nhưng ở trong mắt hắn lại không hề tính là trân quý chút nào. Vào lúc này hắn đang trên đường đến bệnh viện Ung Thành.

Trương Văn Trọng đột nhiên nhớ tới Đàm Thanh. Ngày hôm qua, Đàm Thanh cũng bị kẹt trong hiện trường hỏa hoạn. Nếu những người khác đều xuất hiện bệnh trạng như vậy, nói không chừng Đàm Thanh cũng như nhau. Vì vậy hắn vội vã móc ra điện thoại gọi cho Đàm Thanh.

Điện thoại rất nhanh chuyển được, nhưng người tiếp điện thoại là cha của Đàm Thanh. Quả nhiên cũng giống như những bệnh nhân khác bị kẹt tại hiện trường hỏa hoạn, nhiệt độ cơ thể của Đàm Thanh cũng có dấu hiệu tăng cao. Hiện tại nàng đã được đưa tới bệnh viện Ung Thành, đang tiếp thu trị liệu. Sau khi cắt đứt điện thoại, Trương Văn Trọng chợt cau mày.

Rốt cục do nguyên nhân gì, làm những người từng bị mắc kẹt trong hiện trường hỏa hoạn, đều xuất hiện tình trạng bị sốt cao? Lê nào Cửu Anh Độc Diễm ẩn chứa độc tố nên phát tác?

Nghĩ tới nghĩ lui, Trương Văn Trọng cảm thấy chỉ có lý do đó giải thích được việc này.

Nhưng Cửu Anh Độc Diễm làm sao có thể hóa giải?

Trước đó, Trương Văn Trọng chưa từng gặp qua người bị trúng Cửu Anh Độc Diễm, nên hiểu biết về loại độc này cũng có hạn. Giờ khắc này, hắn đột nhiên cảm giác được một cỗ áp lực nặng nề đặt lên hai vai hắn.

308. Chương 328: Tình Huống Còn Nghiêm Trọng Hơn Tưởng Tượng

Khi Trương Văn Trọng chạy tới bệnh viện Ung Thành, lại ngoài ý muốn phát hiện Tô Hiểu Hồng và mấy nghiên cứu sinh đang đứng bên ngoài cổng bệnh viện chờ đã lâu. Thấy hắn từ trên xe taxi bước xuống, mấy người vội vàng chạy tới cung kính nói: “Lão sư (Trương giáo thụ), thầy đã đến rồi.”

Trương Văn Trọng hỏi: “Sao mọi người lại ở chỗ này?”

Tô Hiểu Hồng hồi đáp: “Em nghe ông ngoại nói, những nạn nhân trong vụ hỏa hoạn hôm qua, toàn bộ đều xuất hiện tình trạng sốt cao ly kỳ, phỏng chừng lão sư nhất định sẽ tới, cho nên gọi bọn họ cùng tới, nhìn xem có thể giúp đỡ được lão sư chuyện gì hay không.”

“Nguyên lai là như vậy.” Trương Văn Trọng chợt gật đầu, lần này bệnh nhân xuất hiện tình trạng sốt cao kỳ lạ, khoảng chừng hơn hai mươi người, thật đúng cần có người hiệp trợ.

Trương Văn Trọng bước nhanh vào bệnh viện Ung Thành, đồng thời nhìn Tô Hiểu Hồng dò hỏi: “Bệnh nhân đang ở đâu? Đều ở chung một phòng bệnh sao?”

“Đều ở chung một phòng quan sát, tiếp thu trị liệu hạ nhiệt. Lão sư, em đưa thầy qua.” Tô Hiểu Hồng đáp, vội vàng đi nhanh tới trước, dẫn đường cho hắn.

Dưới sự dẫn dắt của Tô Hiểu Hồng, Trương Văn Trọng và mấy nghiên cứu sinh rất nhanh đã đến phòng cấp cứu. Lúc này, ngoại trừ Nhạc Tử Mẫn và mấy chuyên gia bệnh viện Ung Thành ra, Eric cùng vài chuyên gia y học nước ngoài cũng có mặt, cũng đáp ứng lời mời đến đây, cùng các chuyên gia y học bệnh viện Ung Thành cùng nhau thương thảo phương án trị liệu cho các bệnh nhân bị sốt cao tập thể.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng xuất hiện, Nhạc Tử Mẫn bọn họ rõ ràng thở ra một hơi. Những kinh lịch trước đây làm cho bọn họ tin tưởng vững chắc, chỉ cần Trương Văn Trọng ra tay, sẽ không có bệnh tật gì không trị hết. Bọn họ đối với Trương Văn Trọng đã có một loại lòng tin gần như mù quáng.

“Tiểu Trương, anh rất cực tới.” Nhạc Tử Mẫn vội vàng đứng dậy đón chào.

Trương Văn Trọng cũng không kịp chào hỏi mọi người, trực tiếp dò hỏi: “Tình huống hiện tại của bệnh nhân thế nào?”

“Không lạc quan.” Vừa nghe Trương Văn Trọng nhắc tới tình huống của bệnh nhân, sắc mặt Nhạc Tử Mẫn chợt biến thành lo lắng, lắc đầu thở dài một tiếng, hồi đáp: “Vừa rồi chúng tôi đã đo nhiệt độ cơ thể cho hai mươi một bệnh nhân, trong đó mười lăm người có nhiệt độ khá cao, trong đó có sáu người đã vượt mức quy định! Trong đó có mười bốn người xuất hiện bệnh trạng sốt cao đến co quắp, mặt khác mười một người trước sau xuất hiện bệnh trạng hô hấp suy kiệt. Ngoài ra ý thức của bọn họ đại khái bị sốt cao ảnh hưởng, xuất hiện vật vã, hôn mê. Tuy rằng được chúng tôi đúng lúc cứu giúp, bệnh co quắp cùng suy kiệt tuần hoàn hô hấp đều được khống chế và chậm lại, nhưng nhiệt độ cơ thể của bọn họ cũng không hạ xuống! Vô luận là cồn, hay cách hạ nhiệt độ vật lý như dùng đá lạnh, hay tiêm tĩnh mạch, chúng tôi toàn bộ đều đã nếm thử, dùng châm viêm vào huyết vị Đại Chùy, Khúc Trì, Hợp Cốc, Thiếu Thương cũng có thể làm chậm tốc độ tăng sốt, nhưng không cách nào làm giảm được sự sốt cao của bọn họ!”

Eric cũng cau mày, hắn dùng tiếng Trung cứng ngắc lắp bắp nói: “Đáng sợ nhất chính là, nhiệt độ cơ thể của bệnh nhân còn đang liên tục kéo lên, theo tình huống này tiếp tục phát triển, chỉ sợ bọn họ càng ngày càng sốt cao, nói không chừng đến cuối cùng bởi vì sốt quá cao mà bị tươi sống chết cháy.”

Nhạc Tử Mẫn còn nói thêm: “Bây giờ chúng tôi còn chưa hiểu rõ được nguyên nhân của bệnh sốt nghiêm trọng này. Vô luận là kiểm tra thể trạng hay kiểm tra phòng thí nghiệm, hoặc là kiểm tra máu, nước bọt, dù sao toàn bộ đều thể hiện bình thường, ngoại trừ triệu chứng bị sốt cao ra, toàn bộ không có gì dị thường. Nhưng ở loại tình huống này, tình trạng sốt cao làm cho người ta phải trợn mắt lú lười. Điểm này làm chúng tôi hoàn toàn không hiểu được. Hiện nay, chúng tôi chỉ có thể dùng phương pháp châm viêm, miễn

cường làm chậm việc tăng nhiệt độ của họ, đồng thời truyền dịch bổ sung cho họ, phòng ngừa bởi vì mất nước quá độ nên bị biến chứng!”

“Xem ra tình huống của bệnh nhân, so với sự tưởng tượng của tôi còn muốn nghiêm trọng hơn.” Vùng lông mày của Trương Văn Trọng không khỏi nhíu lại, hỏi: “Trong số bệnh nhân bị sốt cao, có người nào còn ý thức rõ ràng không?”

“Có.” Nhạc Tử Mẫn gật đầu đáp.

Trương Văn Trọng lập tức nói: “Đi, đưa tôi qua xem thử.”

“Tốt, mời đi theo tôi.” Nhạc Tử Mẫn cũng không có bất luận điều gì do dự, xoay người dẫn Trương Văn Trọng đi vào một phòng bên trong.

Làm Trương Văn Trọng có chút ngoài ý muốn chính là bệnh nhân trong phòng này không phải ai khác, mà chính là Đàm Thanh. Nhưng nghĩ lại, Trương Văn Trọng cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì Đàm Thanh là một võ giả địa cấp đỉnh kỳ, thân thể trạng huống so với người bình thường sẽ mạnh hơn một chút. Lúc này dù bị sốt cao ảnh hưởng, nhưng vẫn còn có thể bảo trì thanh tỉnh.

Trong phòng bệnh, ngoài trừ Đàm Thanh đang nằm truyền dịch trên giường, trên người cắm ngân châm, còn có cha mẹ nàng ở đó. Nhìn thấy Trương Văn Trọng đi vào, trên mặt bọn họ lộ vẻ vui mừng.

Y thuật của Trương Văn Trọng bọn họ đã từng nhìn thấy qua, nguyên bọn họ đang lo lắng vì căn bệnh sốt cao của con gái, bây giờ nhìn thấy Trương Văn Trọng tới, sự lo lắng của họ nhất thời giảm hơn phân nửa, chỉ cảm thấy Đàm Thanh đã được cứu.

Cha mẹ Đàm Thanh kích động nói: “Tiểu Trương, cậu đã tới, bệnh của tiểu Đàm đành nhờ cậu vậy!”

Trương Văn Trọng đáp: “Bác trai, bác gái, xin yên tâm, tôi nhất định sẽ dốc hết sức chữa lành bệnh cho tiểu Đàm!” Dứt lời, hần bước nhanh đến bên giường bệnh, đưa tay đặt lên cổ tay Đàm Thanh, giúp nàng chẩn mạch.

“Trương ca, anh đã tới.” Đàm Thanh cũng không cảm thấy ngoài ý muốn với sự xuất hiện của Trương Văn Trọng, lại nói: “Trương ca, tình huống của tôi cũng không sao, phỏng chừng với trạng huống cơ thể của tôi còn có thể chống đỡ được một thời gian. Anh nên khám trước cho cô bé ở phòng bên, cô bé mới bốn tuổi, đã bị sốt cao đến ngất lịm, lúc này đã lâm vào hôn mê, cô bé còn cần trị liệu hơn tôi lúc này.”

Ở dưới tình huống này, còn có thể thay người khác suy nghĩ, thật không hổ là Đàm Thanh không hề để ý đến an nguy bản thân, xông vào hiện trường hỏa hoạn để cứu người.

Trương Văn Trọng nói: “Yên tâm đi, tiểu Đàm, tôi sẽ trị liệu cho cô bé trước. Cả hai mươi một người bệnh tôi cũng đều sẽ chữa lành bệnh! Hiện tại, cô là người duy nhất còn thanh tỉnh, cho nên tôi cần tìm hiểu một chút tình huống từ cô.”

Lúc này Đàm Thanh mới hiểu ra, vội vã hỏi đáp: “Ác, thì ra là như thế. Như vậy Trương ca, thừa dịp hiện tại tôi còn thanh tỉnh, anh có gì muốn hỏi thì hỏi nhanh đi, tôi biết sẽ trả lời ngay.”

Trương Văn Trọng gật đầu, âm thầm truyền một đạo chân nguyên vào trong cơ thể Đàm Thanh, kiểm tra rõ tình huống bên trong cơ thể của nàng.

Cùng lúc đó, hần hỏi: “Lúc nào cô phát hiện nhiệt độ cơ thể bị biến hóa? Lúc đó có bệnh trạng gì khó chịu không?”

“Ngô.” Đàm Thanh híp mắt lại suy nghĩ một chút, hồi đáp: “Sáng nay khi rời giường, tôi đã cảm giác thân thể mình có chút như nhũn ra, đầu có chút nặng nề, nhưng lúc đó cũng không quá mức lưu ý, tưởng chỉ là ngủ không ngon nên mới bị thế. Hiện tại nghĩ đến, lúc đó có lẽ nhiệt độ cơ thể của tôi đã không bình thường rồi hay sao đó? Sau đó đến cảnh đội, bọn họ đều nói mặt tôi đỏ ửng không bình thường, sau đó kiểm tra nhiệt độ cơ thể, tùy tiện uống chút thuốc hạ sốt, cũng không quá để ý. Vẫn đợi đến buổi chiều, mới cảm thấy toàn thân như bốc lửa, sau đó được đồng sự trong cảnh đội mạnh mẽ chở đến bệnh viện.”

Nhạc Tử Mẫn ở một bên bổ sung: “Lúc đó khi Đàm tiểu thư được đưa tới, nhiệt độ cơ thể đã rất cao, chúng tôi đã dùng nhiều cách hạ sốt vẫn không hề có hiệu quả.”

Trương Văn Trọng cau mày, chân nguyên hần truyền vào cơ thể Đàm Thanh, đã vận chuyển một vòng trong cơ thể nàng, nhưng làm hần thật sự không ngờ chính là, chân nguyên của hần không hề có thu hoạch, không thể tìm ra được độc tố tiềm tàng trong cơ thể Đàm Thanh.

“Chẳng lẽ phán đoán của ta sai lầm sao? Kể cả Đàm Thanh, toàn bộ hai mươi mốt bệnh nhân đều không phải vì trúng độc tố của Cửu Anh Độc Diễm mà sốt cao sao? Không...không có khả năng! Bệnh trạng sốt cao này nhất định do độc tố của Cửu Anh Độc Diễm phát tác! Thế nhưng cuối cùng độc tố đang ẩn giấu nơi nào?”

Sau một phen trầm ngâm suy nghĩ, Trương Văn Trọng lại hỏi: “Tiểu Đàm, ngoại trừ cảm giác toàn thân nhũn ra, đầu nặng nề, còn có bệnh trạng khó chịu gì khác hay không?”

Đàm Thanh đáp: “Cảm giác miệng khô lưỡi khô muốn uống nước, ngoài ra còn cảm thấy tim mình như thắt lại, khó chịu...”

Trương Văn Trọng lắc đầu, những triệu chứng Đàm Thanh nói đều chỉ là bệnh trạng khi sốt cao, đối với việc tìm kiếm chỗ ẩn nấp của độc tố Cửu Anh Độc Diễm cũng không có kết quả.

“Tôi đột nhiên nghĩ tới...”Đàm Thanh chợt nói: “Đêm qua, khi tôi đang ngủ, đã từng cảm giác toàn thân lạnh giá thấu xương, rất nhanh biến thành khô nóng khó chịu. Cuối cùng khi cảm giác đó biến mất, ngay trái tim đã từng có một cảm giác thắt lại rất mạnh, đại khái khoảng hai ba giây đồng hồ đi? Vốn tôi còn tưởng mình nằm mơ, hiện tại xem ra rất có thể là triệu chứng chân thực xuất hiện trên người tôi phải không?”

“Bộ vị trái tim sao?” Vùng lòng mào Trương Văn Trọng nhướn lên, thúc đẩy chân nguyên, lại tiến vào bộ vị trái tim Đàm Thanh, tỉ mỉ tra xét.

309. Chương 329: Biến Hóa Ngoài Ý Muốn.

Khúc mắc quả này cũng làm cho Trương Văn Trọng phi thường đau đầu. Bởi vì ở trong nội thể Đàm Thanh không hề phát hiện thấy dấu vết độc tố của Cửu Anh Độc Diễm lưu lại.

Trương Văn Trọng khẽ nhíu mày, tại trong lòng âm thầm tự nhủ: “Chẳng lẽ, triệu chứng bệnh trạng của Đàm Thanh đêm hôm qua, cùng độc tố của Cửu Anh Độc Diễm không có liên quan gì sao?”

Trầm ngâm suy nghĩ một hồi, lúc này Trương Văn Trọng mới hỏi: “Tiểu Đàm, trước kia cô có từng cảm thấy bị đau ngực khó thở hay không?”

“Không có.” Đàm Thanh không cần phải suy nghĩ nhiều, lắc đầu hồi đáp: “Người ta dấu sao cũng là con nhà võ, tuy rằng bản lĩnh không cao, nhưng khối thân thể này coi như vẫn còn hữu dụng. Nhiều năm qua....ngoại trừ một vài thứ bệnh linh tinh, cũng chưa thấy xuất hiện bệnh trạng gì nghiêm trọng cả.”

Trương Văn Trọng trầm ngâm nói: “Đúng vậy, luận tố chất thân thể cô, quả thật là không dễ dàng mắc bệnh. Bất quá....” Ngay lúc này, đột nhiên Trương Văn Trọng phát hiện ra, động mạch vành tim của Đàm Thanh tựa hồ như đang xuất hiện dị tượng bất thường.

Trương Văn Trọng liền rải chân nguyên chạy tới vành tim.

Thông qua một phen kiểm tra cẩn thận xong, Trương Văn Trọng phát giác, trong bề mặt vành tim của Đàm Thanh có một lớp mô tế bào không bình thường. Bởi vì lớp tế bào này sinh trưởng ngay trong bề mặt động mạch vành, hơn nữa phi thường mỏng manh. Cho nên các loại thiết bị vô tuyến không thể phát hiện ra được điểm này.

Nếu không phải Trương Văn Trọng có khả năng đem chân nguyên đưa vào trong nội thể Đàm Thanh, hình thành tác dụng nội thị, chỉ sợ bản thân hần cũng khó lòng mà phát hiện ra được điểm dị thường này.

Trương Văn Trọng hít một hơi, ở trong lòng âm thầm suy đoán: “Theo lý thuyết, lấy tu vi Nhân cấp đỉnh phong của Đàm Thanh, tuy rằng chưa đạt tới trình độ bách bệnh bất xâm nhưng tuyệt đối cũng không có khả năng mắc bệnh xơ cứng động mạch ở độ tuổi này. Cho nên, lớp màng tế bào sinh trưởng trong động mạch vành kia, tám chín phần mười là độc tố của Cửu Anh Độc Diễm còn sót lại ở trong cơ thể nàng! Nếu

bài trừ lớp màng tế bào bám trên động mạch vành của nàng ra bên ngoài, hẳn là bệnh tình của Đàm Thanh sẽ được chữa khỏi.”

Theo bản năng, Trương Văn Trọng đem chân nguyên của mình hóa thành dạng lưỡi dao, vươn đến tầng tế bào sinh trưởng bất thường này. Muốn thử xem, có thể tách chúng nó ra khỏi động mạch vành hay không?

Thế nhưng khiến cho Trương Văn Trọng trăm triệu lần thật không ngờ chính là, ngay khi chân nguyên đao vừa mới chạm đến tầng tế bào sinh trưởng, còn chưa kịp tách lớp màng đó ra, thì thân thể của Đàm Thanh đột nhiên lại phát sinh tình huống biến hóa.

“Đau....đau....đau ngực quá...a...á...” Đột nhiên Đàm Thanh hét lên một tiếng, sau đó dùng tay ôm chặt trước ngực. Nguyên bản sắc mặt hồng hào lập tức biến thành xám trắng, đôi môi trở nên thâm tím. Nương theo bộ dạng thống khổ của nàng, từng mảng mồ hôi lạnh cũng xuất hiện ra từ trong lỗ chân lông, chẳng qua bao lâu, trên dưới toàn thân Đàm Thanh đã ướt sũng mồ hôi.

Cha mẹ của Đàm Thanh chứng kiến tình cảnh này, không khỏi giật mình lo lắng hỏi: “Làm sao vậy, Thanh Thanh? Tiểu Trương, Thanh Thanh gặp phải chuyện gì vậy? Cậu mau chóng cứu nó đi.”

Căn bản không cần cha mẹ Đàm Thanh phải nhắc nhở. Đầu tiên Trương Văn Trọng xuất hộp ngân châm ra, dùng thủ pháp cực nhanh cầm lấy mấy cây kim, đâm vào huyết Nội Quan, Bộ Môn, Âm Bộ, Cự Khuyết cùng Khang Trung, đồng thời nhìn cha mẹ Đàm Thanh, giải thích nói: “Đàm Thanh đau tim là do tắc nghẽn động mạch vành.” Theo sau lại ngoảnh mặt nhìn về phía nữ y tá đứng ở bên cạnh, phân phó: “Mau đi lấy nửa viên Nitroglycerin, đặt vào trong dầu lưỡi của nàng.”

“Dạ...” Nữ y tá đáp ứng, theo sau nhanh chóng đi lấy Nitroglycerin, đặt vào trong dầu lưỡi của Đàm Thanh.

Được Trương Văn Trọng dùng kim châm trợ giúp, chẳng bao lâu sau Đàm Thanh mới thoát khỏi cơn đau tim tra tấn, nàng học ra một ngụm trọc khí, hơi suy yếu nói: “Cơn đau vừa rồi xuất hiện thật bất ngờ. Tôi cứ tưởng mình phải xuống châu diêm vương rồi chứ.”

Nghe vậy, mẹ của Đàm Thanh vội vàng nói: “Tiểu Thanh, con đừng nói những lời dọa người như vậy. Nếu con xảy ra chuyện gì trắc trở, vậy thì ta cũng chẳng muốn sống ở trên cõi đời này nữa.” Dứt lời, Đàm mẫu liền khóc nức nở.

Đàm Thanh yếu ớt an ủi: “Mẹ đừng khóc nữa! Con chỉ nói vậy thôi mà.”

Lúc này Trương Văn Trọng đã rút hết ngân châm trên người Đàm Thanh ra, lui về phía sau nửa bước, híp mắt trầm ngâm suy nghĩ đối sách. Vừa rồi, hẳn thật không ngờ độc tố của Cửu Anh Độc Diễm lại nhạy cảm như vậy, khi chân nguyên đao chạm đến lớp màng độc tố kia, còn chưa kịp tách nó ra khỏi vành động mạch, cứ nhiên nó lại phản ứng mãnh liệt như thế.

Trương Văn Trọng không hề nghi ngờ, nếu như hắn không kịp thu hồi chân nguyên đúng lúc, hơn nữa sử dụng biện pháp trị triệu hành khí thông dương, vậy thì tám chín phần mười là Đàm Thanh sẽ bị lên cơn đau tim, cơ thất động mạch vành mà sống dở chết dở.

Trải qua một lần như vậy, Trương Văn Trọng đã hiểu, muốn bài trừ độc tố của Cửu Anh Độc Diễm ra khỏi cơ thể, nhất định phải làm giảm quá trình hóa chứng của nó. Nhưng, phải làm như thế nào nó mới giảm chậm quá trình biến chứng đây?

Lúc trước bắt mạch cho Đàm Thanh, Trương Văn Trọng phát hiện dương khí trong cơ thể Đàm Thanh đã đạt tới một loại thịnh vượng tột đỉnh, tùy thời đều có thể dẫn phát tới tình huống cực thịnh mà suy, do âm khí của nàng bị mất cân bằng tự nhiên. Trong “Hoàng Đế Nội Kinh” viết một câu như này: “Cô âm bất sinh, độc dương bất trường*.” (*: Âm sinh bởi Dương, Dương sinh bởi Âm, Âm lẻ loi không sinh ra được, Dương trợ trợ không thể phát triển.)

Một khi trạng huống này xảy ra, như vậy cũng chính là thời khắc Đàm Thanh sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Mặt khác, tại thời gian ngắn ngủi khi chân nguyên đao tiếp xúc với lớp màng độc tố bám trên động mạch vành của Đàm Thanh. Trương Văn Trọng cũng phát hiện ra, loại độc tố này là chí dương chí độc, cho nên Đàm Thanh mới lâm vào cảnh “dương thịnh âm suy.” Nếu muốn hạ thấp hoạt tính của Cửu Anh Độc Diễm, điều hòa âm dương, thì nhất định phải dùng được vật mang tính chí âm. Dựa vào được vật tầm thường,

hiển nhiên là không thể phát huy nổi tác dụng chữa bệnh. Xem ra, phải chạy về nhà luyện chế một lò linh đan chí âm, mới cứu được tính mạng của Đàm Thanh ah!

Hạ quyết tâm xong, Trương Văn Trọng xoay người nhìn Nhạc Tử Mẫn nói: “Nhạc lão, tôi nghĩ mình đã hiểu nguyên nhân triệu chứng sốt cao lạ kì rồi. Hiện giờ, tôi cần đi chuẩn bị một số dược liệu đặc thù, để chữa trị cho tất cả mọi người.”

Vừa nghe Trương Văn Trọng tìm ra nguyên nhân phát bệnh, Nhạc Tử Mẫn không khỏi mừng rỡ, luôn miệng nói: “Vậy thì ổn cả rồi! Bác sĩ Trương, chúng tôi có thể phụ giúp anh chuyện gì không?”

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Một mình Tiểu Muội đi theo tôi là được rồi! Những người còn lại ở đây giám thị chặt chẽ tình huống của hai mươi một bệnh nhân, tùy thời liên hệ với tôi.”

“Được.” Nhạc Tử Mẫn gật đầu, theo sau lại ngoảnh mặt nhìn Tô Hiểu Hồng căn dặn: “Tiểu Muội, chăm chỉ một chút, ngàn vạn lần đừng cấp thêm phiền toái cho sư phụ con.”

Tô Hiểu Hồng gật đầu đáp: “Ông ngoại an tâm đi, cháu biết phải làm như thế nào mà.”

Trương Văn Trọng nhìn hai người nói: “Việc đến nước này không thể chậm trễ nữa. Bây giờ chúng tôi sẽ đi ngay! Nhạc lão, ông có thể cho tôi mượn xe được không?”

“Đương nhiên là được.” Nhạc Tử Mẫn không chút do dự, ném chìa khóa xe của mình cho Trương Văn Trọng mượn.

Bắt được chìa khóa xe, Trương Văn Trọng liền nhìn Tô Hiểu Hồng nói: “Đi thôi, Tiểu Muội, đừng chậm trễ thời gian.”

Nhưng ngay khi Trương Văn Trọng cùng Tô Hiểu Hồng vừa mới bước ra khỏi phòng ICU*. Thì Nhạc Tử Mẫn lại đuổi theo, vẻ mặt tràn ngập nỗi khiếp sợ nhìn Trương Văn Trọng nói: “Tiểu Trương, bệnh tình của Đàm Thanh đột ngột xuất hiện tình huống xấu! Lúc trước dựa vào châm pháp, miễn cưỡng duy trì được nhiệt độ cơ thể giảm xuống. Nhưng chẳng hiểu đã có chuyện gì xảy ra, mà nhiệt độ cơ thể của cô ấy đang tăng vọt lên rất nhanh!” (*:Phòng chăm sóc đặc biệt.)

“Cái gì?” Trương Văn Trọng nghe vậy cả kinh, không đợi cho Nhạc Tử Mẫn kịp nói xong, hắn đã xoay người chạy về phía phòng bệnh của Đàm Thanh. Vừa bước vào bên trong, các nữ y tá cũng trăm miệng một lời báo cáo: “Nhạc viện trưởng, không xong rồi. Nhiệt độ cơ thể của bệnh nhân đột ngột tăng vọt.”

Nhạc Tử Mẫn kinh ngạc nói: “Sao lại thế này?”

Trương Văn Trọng biết thời gian cấp bách, chẳng thềm quản đến Nhạc Tử Mẫn, nhanh chân bước tới bên cạnh giường Đàm Thanh. Đầu tiên xuất hộp Cửu Châm ra, nhắc cây Phong Châm, đâm xuống ba huyệt Thiếu Thương, Thập Tuyên, Đào Đạo của Đàm Thanh cho đến khi ứa ra máu, lúc này mới buông Phong Châm xuống.

Theo sau Trương Văn Trọng tiếp tục rút một cây ngân châm bình thường, đâm nhẹ xuống huyệt Đại Chùy, Hợp Cốc và Khúc Trì của Đàm Thanh. Trong lúc hành châm, hắn cũng truyền thêm chân nguyên vào đầu mũi châm, hồng phát ra tác dụng hạ nhiệt.

Làm xong tất cả chuyện này, Trương Văn Trọng lại nhìn Tô Hiểu Hồng phân phó: “Tiểu Muội, cô thay tôi hành châm đi, thẳng cho đến khi nào nhiệt độ cơ thể cô ấy giảm xuống mới ngừng.”

“Dạ.” Tô Hiểu Hồng không chút do dự, gật đầu đáp ứng. Lại dựa theo phân phó của hắn, hành châm cho Đàm Thanh.

“Đi theo tôi.” Trương Văn Trọng ngoảnh mặt nhìn nhóm nghiên cứu sinh nói một câu. Liền xoay người chạy ra khỏi phòng ICU, bước sang những gian bên cạnh, dùng phương pháp lúc trước châm cứu giảm nhiệt cho bệnh nhân phát sốt. Mỗi gian phòng, hắn đều nhờ một vị bác sĩ hiểu biết châm cứu, hành châm cho bệnh nhân.

Bởi vì thời gian cấp bách, cho nên tốc độ của Trương Văn Trọng rất nhanh. Hai mươi một bệnh nhân, hắn chỉ dùng khoảng nửa tiếng thời gian, liền đã châm cứu xong xuôi hết rồi! Tốc độ kinh người như vậy, khiến

cho đám bác sĩ cùng y tá đều choáng váng mặt mũi, bọn họ nhìn không được xì xào bàn tán, kinh hô liên tục:

“Trời ạ, tốc độ hành châm của bác sĩ Trương thật lạnh lẽo.”

PS: Nitroglycerin là một chất lỏng không màu, phiên âm tiếng Việt: "Nitrôglyxêrin", được dùng cho các ứng dụng thuốc, thuốc nổ và một số ứng dụng khác. Trong ngành dược, nitrôglyxêrin dùng làm thuốc tim với tên thuốc gốc glycerin trinitrat và các tên biệt dược Nitrospan, Nitrostat, Tridil. Nó sử dụng làm thuốc chống đau ngực, tắc thở, các bệnh liên quan đến vành tim. Thuốc được chế dưới dạng viên nén, mỡ, xịt.

Hiệu quả : dùng cơn đau ngực, giảm huyết áp, tăng nhịp tim, chữa ngất hoặc choáng

310. Chương 330: Thời Gian Cấp Bách

Sau khi châm viêm xong cho bệnh nhân cuối cùng, Trương Văn Trọng ngồi lên trên ghế thở hổn hển khôi phục thể lực. Nhìn thấy tình huống này, một vị hộ sĩ nhu thuận thông tuệ vội vã cầm đến một ly nước đường gluco nóng hổi đưa cho hắn.

“Cảm ơn.” Trương Văn Trọng mỉm cười nói, một ngụm uống cạn ly nước đường gluco.

Tiểu hộ sĩ vội vàng nói: “Tôi rót cho anh một ly nữa nhé?”

Trương Văn Trọng khoát khoát tay, uyển chuyển cự tuyệt ý tốt của nàng, nói: “Không cần đâu, tôi ngồi một chút là ổn.”

Sau khi để tiểu hộ sĩ rời đi, một cảm giác mệt mỏi cường liệt nảy lên trong lòng Trương Văn Trọng. Làm hắn cảm giác như toàn thân như muốn rời ra từng mảnh, hận không thể lập tức nhắm mắt lại, nằm xuống chiếc ghế dài, ngủ một giấc thật ngon, để khôi phục thể lực cùng linh lực vừa bị hao tổn.

Mặc dù chỉ trong vòng nửa giờ qua, dùng châm viêm thuật cho hai mươi một bệnh nhân, đối với Trương Văn Trọng mà nói, cũng không phải là việc khó gì. Thế nhưng mỗi một châm đâm xuống, đều phải ẩn chứa một tia linh lực tinh thuần. Hơn nữa cường độ linh lực cũng không thể quá lớn. Nếu quá lớn sẽ kích động phản ứng quá kích của độc tố Cửu Anh Độc Diễm, nếu linh lực không đủ lại không khởi lên nổi hiệu quả, không thể nghi ngờ sẽ chỉ thành vô bổ. Chỉ có đem linh lực chính xác điều khiển trong phạm vi cường độ nhất định, mới có thể đạt được hiệu quả trị liệu của nó. Mà cách làm như vậy, chính là vô cùng tiêu hao linh lực cùng tinh lực, nhất là trong vòng nửa tiếng đồng hồ ngắn ngủi phải hoàn thành tất cả, dù cho Trương Văn Trọng có tu vi Kim Đan hậu kỳ, nhưng cũng cảm giác được vô cùng mệt mỏi.

Tuy rằng cảm giác được vô cùng mệt mỏi, thế nhưng Trương Văn Trọng vô cùng rõ ràng, hiện tại không phải là thời gian nghỉ ngơi. Tuy rằng nhiệt độ cơ thể của hai mươi một bệnh nhân sau khi trải qua việc hắn dùng châm viêm thuật trị liệu kết hợp với linh lực và lấy máu, đã khôi phục lại tiêu chuẩn bình thường, thế nhưng tình huống như vậy cũng chỉ là tạm thời, thời gian kéo quá lâu, bệnh tình của những bệnh nhân sẽ lần thứ hai xuất hiện chuyển biến xấu. Tới thời gian đó, còn dùng châm viêm lấy máu phối hợp linh lực châm viêm để làm giảm nhiệt độ cơ thể của bọn họ, sẽ không thấy hữu hiệu nữa. Cho nên hắn phải tranh thủ trước khi nhiệt độ cơ thể của bệnh nhân tăng cao lần nữa, luyện chế ra loại dược vật có thể trung hòa và hóa giải độc tố của Cửu Anh Độc Diễm! Chỉ có làm như vậy mới có khả năng chân chính trị hết cho những bệnh nhân này. Sau khi thở dốc vài hơi, Trương Văn Trọng sẵn mọi người không chú ý, lấy ra một bình sứ nhỏ, lấy một viên Linh Khí Hoàn ném vào trong miệng, sau đó thúc đẩy chân nguyên luyện hóa hấp thu linh khí, dùng bổ sung linh lực cùng tinh thần mệt mỏi hao tổn của mình. Hai phút sau, hắn lại khôi phục tinh lực, đứng dậy đi vào trong phòng cấp cứu của Đàm Thanh.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng đi vào, bốn vị chuyên gia y học từ nước ngoài tới, vẻ mặt kinh ngạc, kính phục cùng kích động bước nhanh tới, dùng tiếng Trung cứng ngắc cùng tiếng Anh, tiếng Đức ồn ào nói:

“Thượng đế phù hộ, điều này thực sự là khó tin, nhiệt độ cơ thể của bệnh nhân không ngờ có thể giảm xuống mức bình thường.”

“Bác sĩ Trương, ông thật sự quá giỏi! Thật không hổ là người có danh xưng thần y đông phương!”

“Châm viêm thực sự quá hữu dụng! Đông y cũng thực sự quá thần kỳ! Xem ra lần này chuyến đi giao lưu của tôi, thật đúng là lợi ích rất nhiều!”

“Dùng châm viêm trong Đông y trị liệu sốt cao đến tột cùng lại có nguyên lý gì? Vì sao nó có thể khởi lên được hiệu quả? Nói như vậy cần phải châm vào huyết vị nào? Làm thủ pháp nào mới được? Bác sĩ Trương, ông có thể giảng cho chúng tôi nghe một chút được không?”

Ngoại trừ bốn vị chuyên gia y học nước ngoài, những nghiên cứu sinh của đại học Ung Thành, cùng các bác sĩ của bệnh viện Ung Thành, những đôi mắt trông mong đều nhìn Trương Văn Trọng, nhìn tư thế như muốn hấn lập tức mở khóa đường công khai giảng bài ngay tại chỗ, giảng giải một chút vì sao hấn có thể dùng châm viêm làm ra được thành tích thần kỳ như vậy.

Trước đó bọn họ đã nghĩ hết cách, ném thử đủ loại phương pháp, cũng không thể làm giảm nhiệt độ cơ thể cho hai mươi mốt bệnh nhân. Thế nhưng hiện tại, Trương Văn Trọng chỉ dùng châm viêm lấy máu, lại làm cho nhiệt độ cơ thể của bệnh nhân có thể quay trở lại bình thường. Điều này làm cho bọn họ chấn động cùng kinh ngạc, sự kính nể đối với Trương Văn Trọng càng thâm sâu. Đồng thời bọn họ cũng khát vọng có thể từ chỗ hấn học được một chiêu nửa thức, để đề thăng trình độ y thuật của chính mình.

Nếu như lúc bình thường, Trương Văn Trọng cũng không keo kiệt hướng dẫn cho bọn họ một chút. Thế nhưng hiện tại, đối với Trương Văn Trọng mà nói, thời gian tương đối gấp gáp, hấn cũng không dư dả thời gian giảng giải cho bọn họ.

Trước tiên xua tay ý bảo mọi người yên tĩnh lại, lúc này Trương Văn Trọng mới nói: “Tôi chỉ dùng phương pháp châm viêm lấy máu để nhiệt độ cơ thể bệnh nhân khôi phục trong phạm vi bình thường tạm thời. Nhưng đây chỉ là kế sách trị phần ngọn, nếu như không cấp tốc chữa trị tận gốc cho bệnh nhân, không được bao lâu, bệnh sốt cao sẽ lại tái phát. Hơn nữa càng thêm nghiêm trọng hơn so với bây giờ. Tới thời gian đó, dù dùng châm viêm lấy máu cũng không nhất định có công dụng nữa. Cho nên hiện tại tôi không có thời gian giảng giải cho các vị, đợi sau này có rảnh, tôi sẽ giảng giải ca bệnh này.”

“Tốt, chúng tôi sẽ không gây trở ngại ông nữa.”

“Bác sĩ Trương nói rất đúng, hiện tại nên xem bệnh nhân là trọng!”

“Bác sĩ Trương, nếu có chuyện gì cần chúng tôi làm, cứ phân phó là được. Chúng tôi bảo chứng nhất định sẽ dùng toàn lực hoàn thành nhiệm vụ anh giao phó!”

Những người ở đây tuy cảm giác không được nghe Trương Văn Trọng giảng giải thì thật đáng tiếc, nhưng dù sao bọn họ cũng là bác sĩ, biết ở thời khắc hiện tại, ở hoàn cảnh này đích thật nên xem bệnh nhân trọng yếu. Cho nên bọn họ đều biểu lộ hiểu ý, cũng không tiếp tục dây dưa Trương Văn Trọng, trái lại còn biểu thị sẽ làm hết sức mình.

Sau khi giải quyết xong sự tò mò của bọn họ, Trương Văn Trọng nhìn Tô Hiểu Hồng đang hành châm cho Đàm Thanh, nói: “Tiểu muội, giao chuyện hành châm cho người khác đi làm, cô theo tôi đi một chuyến.”

“Dạ.” Tô Hiểu Hồng cũng không do dự, gật đầu đáp. Sau đó nàng gọi một nghiên cứu sinh chạy tới, dặn dò hấn những gì cần chú ý khi hành châm, nhanh chóng đi tới bên người Trương Văn Trọng, đi theo hấn cùng rời khỏi bệnh viện Ung Thành, đi tới bãi đỗ xe.

Tô Hiểu Hồng đưa mắt nhìn một vòng, chỉ vào một chiếc Audi màu đen, nói: “Lão sư, xe của ông ngoại em ở đằng kia.”

Nếu như không phải Tô Hiểu Hồng nói, Trương Văn Trọng muốn tìm ra xe của Nhạc Tử Mẫn trong bãi đỗ xe lớn như vậy quả thật không phải dễ dàng. Lúc này hấn cùng Tô Hiểu Hồng đi qua, chui vào xe, khởi động máy chạy như bay về tiểu khu biệt thự Hải Vận.

Tô Hiểu Hồng cũng không biết chuyện Trương Văn Trọng đã mua xong nhà tại tiểu khu Hải Vận, cho nên nàng kinh ngạc nói: “Lão sư, chúng ta đang đi đâu?”

Trương Văn Trọng lái xe thật nhanh, cũng không quay đầu nói: “Đến nhà của tôi luyện đan, cô làm trợ thủ cho tôi, mong muốn có thể mau chóng luyện chế ra được vật có thể trung hòa hóa giải độc tố của Cửu Anh Độc Diễm!”

Tô Hiểu Hồng chần chờ nói: “Thế nhưng lão sư, thầy ở trong tiểu khu Hoa Hàng, cũng không phải phương hướng này. Thầy có đi lầm đường không?”

Trương Văn Trọng đáp: “Tôi đã không còn ở trong tiểu khu Hoa Hàng, nơi đó quá nhiều người, tu luyện không thuận tiện. Hiện tại tôi đã mua một biệt thự trong tiểu khu Hải Vận. À, được rồi, tiểu muội, sau này cô có thể thường xuyên đến nhà tôi...”

“Ách, thường đến nhà thầy sao?” Tô Hiểu Hồng hơi sửng sốt, gương mặt chợt đỏ ửng, nhịn không được trong lòng nói thầm: “Lão sư muốn ta thường đến nhà hắn, đây là ý tứ gì? Hay hắn đang ám chỉ gì với ta? A a, ta nên làm sao trả lời? Đáp ứng sao? Vậy có vẻ thiếu rụt rè nha? Cự tuyệt? Nhưng ta lại luyến tiếc nha...”

Sau một phen chần chờ, Tô Hiểu Hồng vẽ mặt đỏ bừng dùng thanh âm cực nhỏ hỏi: “Vì sao?”

Trương Văn Trọng cũng không biết suy nghĩ trong lòng Tô Hiểu Hồng, hắn đang chuyên tâm lái xe, cũng không thấy nàng đang đỏ mặt, chỉ đáp: “Ồ trong nhà mới của tôi, có một Linh Khí Nhân, sau khi được Tụ Linh Trận tôi bố trí cải tạo, đã trở thành linh cư, đối với người tu chân mà nói, là có lợi ích cực lớn. Nếu như cô thường tới, đối với việc thăng tu vi của cô sẽ bang trợ rất lớn.”

“Nguyên lai là như vậy.” Lúc này Tô Hiểu Hồng chợt hiểu, trong lòng không khỏi có chút thất lạc, bậm đôi môi nhỏ nhắn: “Ai, thực sự là đáng tiếc, em còn cho rằng...”

Trương Văn Trọng hỏi: “Cô cho rằng? Cô cho rằng cái gì?”

“Không...không có gì...” Tô Hiểu Hồng vội vàng nói, nàng cũng không dám nói ý nghĩ thật cho Trương Văn Trọng.

Lái xe nhanh như bay, Trương Văn Trọng cho xe chạy vào tiểu khu biệt thự Hải Vận, ngừng ngay trước biệt thự của mình.

Vừa tiến vào biệt thự của Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng nhất thời cảm giác được linh khí từ bốn phương tám hướng vọt tới, bao quanh nàng bên trong. Cảm giác như vậy trước nay chưa từng có, cực kỳ thoải mái an nhàn. Thậm chí mơ hồ, nàng cảm giác tu vi của mình cũng thăng lên một chút.

Tô Hiểu Hồng nhất thời sáng mắt, hưng phấn nói: “Oa, đây là hiệu quả của linh cư sao? Thực sự là quá mạnh mẽ! Lão sư, em xem biệt thự của thầy có rất nhiều phòng trống, có thể cho em một phòng không? Cho em bình thường ở lại đây tu luyện?”

Trương Văn Trọng cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ nói: “Có thể thì có thể, nhưng cha mẹ cô đồng ý cho cô ở nhà tôi sao?”

Tô Hiểu Hồng nhất thời vui vẻ ra mặt, nói: “Không có việc gì, em sẽ thuyết phục bọn họ, chỉ cần thầy đáp ứng là được.”

Trong lúc nói chuyện, Trương Văn Trọng đã dẫn Tô Hiểu Hồng đi vào trong phòng, bắt đầu tiến hành chuẩn bị luyện đan.

311. Chương 331: Không Thể Tin Được

Lúc này Trương Văn Trọng cũng không lấy ra Hỗn Độn Lô, mà lấy trong rương ra Tử Băng Sa và Hải Đế Băng Châu hai loại linh tài liệu, đồng thời thúc đẩy chân nguyên, nhồi hai loại linh tài liệu thành bột phần.

Sau đó, hắn lấy ra một lọ Ngọc Tùy Dịch, đem Tử Băng Sa và Hải Đế Băng Châu đã bị nhồi thành bột phần điều hòa trở thành dịch thể giống như chất dính màu lam đậm.

Tô Hiểu Hồng đứng một bên, mở to hai mắt nhìn một màn này, vẽ mặt nghi hoặc cùng không giải thích được, âm thầm nói: “Lão sư đang làm gì vậy? Không phải nói cần luyện chế đan dược sao? Nhưng hiện tại thầy làm thứ này, căn bản không giống như đang luyện chế đan dược nha.”

Tuy rằng trong lòng rất nghi hoặc và không giải thích được, thế nhưng Tô Hiểu Hồng cũng không mở miệng hỏi, bởi vì nàng sợ một khi mở miệng, sẽ quấy rối đến Trương Văn Trọng.

Vào lúc này, Trương Văn Trọng đã đem chân nguyên phóng ra ngoài biển thành hình dạng như cây bút lông, nhúng vào dịch thể màu lam đậm, ngay trong Tụ Linh Trận trong phòng sách vẽ lên.

Tốc độ bút vẽ chân nguyên vẽ ra cực nhanh, trong chớp mắt, một bức đồ án màu lam đã xuất hiện bên trong Tụ Linh Trận.

Lúc thu hồi chân nguyên, Trương Văn Trọng quay đầu nhìn Tô Hiểu Hồng đang đứng bên người nói: “Tiểu muội, nhớ kỹ bức họa tôi mới vẽ ra, đây gọi là Ngưng Hàn Đồ.”

“Dạ.” Tô Hiểu Hồng gật đầu đáp, mở to hai mắt đánh giá bức Ngưng Hàn Đồ.”

Ở trong mắt người thường, bức Ngưng Hàn Đồ nhìn thật đẹp, tràn ngập màu sắc chủ nghĩa trừu tượng hiện đại, nói khó nghe một chút, đó chính là loại bức tranh giống như vẽ bùa. Nhưng trong mắt người tu chân như Tô Hiểu Hồng, bức Ngưng Hàn Đồ rõ ràng là một trận pháp nhỏ. Có thể đem linh khí không có thuộc tính trong Linh Khí Nhân phóng xuất ra chuyển hóa thành linh khí hàn tính có thuộc tính cực âm. Trương Văn Trọng muốn luyện hóa, chỉ dùng để trung hòa hóa giải độc tố Cửu Anh Độc Diễm, là được vật có tính chí âm, có một bức Ngưng Hàn Đồ có thể đem thuộc tính linh khí chuyển biến trở thành thuộc tính cực âm, không thể nghĩ ngờ là có thể tạo nên hiệu quả làm ít như công to.

Khi dẫn dò Tô Hiểu Hồng ghi nhớ những nét cấu tạo của bức Ngưng Hàn Đồ, Trương Văn Trọng cũng không nhàn rỗi, lấy ra Hồn Độn Lô biến trở về nguyên hình, đặt lên trận nhãn của Ngưng Hàn Đồ, sau đó ngâm một ngụm chân nguyên bên trong miệng, trầm giọng quát: “Tam Túc Ô, ngươi ở đâu? Nhanh qua đây!”

Thanh âm ẩn chứa chân nguyên, trực tiếp truyền vào bên trong tai Tam Túc Ô. Những người còn lại dù có đứng ngay trước người Trương Văn Trọng hay Tam Túc Ô cũng đừng mơ tưởng nghe được những lời này của hắn.

Thân ảnh của Tam Túc Ô còn chưa xuất hiện, thanh âm cũng đã truyền vào trong phòng sách: “Tối, tối, chủ nhân, có gì phân phó sao?” Khi nó bay vào trong phòng, nhìn thấy bức Ngưng Hàn Đồ, nó lập tức liên hiểu được, cũng không cần Trương Văn Trọng phân phó điều gì, lúc này hóa thành một đoàn Thái Dương tinh hỏa rừng rực thiêu đốt, bay xuống dưới đáy Hồn Độn Lô, lập tức đốt lên.

Khóe mắt Tô Hiểu Hồng nhìn thấy Bán Thận Long, Hoàng Cẩu cùng Thanh Xà đang thập thò bên ngoài cửa phòng, nhất thời kinh hô: “Di, lão sư, bên trong biệt thự của thầy sao còn có một con chó và một con rắn? Còn có con quái vật đầu chim kia là gì vậy? Ai, có chút sai nha, sau trên người ba con vật này còn tràn đầy linh khí tinh thuần?”

Trương Văn Trọng cũng không quay đầu lại nói: “Chúng nó là đồ đệ của Tam Túc Ô, là tiểu yêu do tôi nuôi dưỡng để giữ nhà.”

Tô Hiểu Hồng há to miệng, kinh hô: “Yêu? Lão sư, thầy cũng thật quá dữ dội đi? Người khác nuôi dưỡng sủng vật, đại khái đều là mèo chó, thỉnh thoảng cũng có người nuôi dưỡng loài bò sát, còn trùng gì đó, cũng đã cảm thấy có chút khác thường. Thế nhưng thầy nuôi dưỡng sủng vật lại là yêu quái, thực sự là quá khốc! Không biết lúc nào em cũng có thể nuôi dưỡng vài con yêu để chơi nhí? Nếu không dắt chúng ra ngoài, nhất định sẽ rất phong cách, rất nổi bật!”

“Chỉ cần cô chăm chỉ tu luyện, đem tu vi đề thăng, nuôi dưỡng mấy tinh quái xem như sủng vật, cũng không phải là chuyện gì không có khả năng.” Trương Văn Trọng nói: “Tiểu muội, hiện tại tôi bắt đầu luyện chế linh dược, như thế này, tôi phải đồng thời khống chế Tụ Linh Trận, Ngưng Hàn Đồ cùng Hồn Độn Lô, khó có thể phân thân bỏ thêm tài liệu vào Hồn Độn Lô, cho nên công việc này chỉ đành giao cho cô.”

“Dạ.” Tô Hiểu Hồng vội vã thu liễm tâm thần, bước nhanh tới trước cái rương đựng linh tài liệu, về mặt chăm chú nói: “Lão sư, xin yên tâm, em nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ thầy giao phó.”

Trương Văn Trọng lập tức phân phó nói: “Tốt. Tiểu muội, trước tiên cô từ trong rương lấy ra Điện Thanh Hàn Thạch, Hải Đế Băng Châu, Lãnh Thái Mộc Trấp, Tử Băng Sa cùng với Long Đàn Diệp, Tử Mộc Nảo ra trước, sau đó đợi mệnh lệnh của tôi hành sự.”

Bởi vì Tô Hiểu Hồng cũng từng tiếp xúc qua những loại linh tài liệu này, cho nên hắn mới nhất nhất liệt kê được danh sách cho Tô Hiểu Hồng. Tuy rằng làm như vậy phải tiêu hao thêm một ít thời gian, nhưng có

thể làm cho hần trong quá trình luyện đan có thể tiết kiệm thêm thời gian và tinh lực, xem như vẫn rất có lời.

Đợi khi Tô Hiếu Hồng dựa theo lời phân phó của Trương Văn Trọng, đem linh tài liệu cần dùng lấy ra khỏi rương, Hồn Độn Lô đã được Tam Túc Ô đốt đến đỏ bừng chiếu sáng.

Trương Văn Trọng hít mắt lại, bắt đầu dùng chân nguyên điều khiển Ngưng Hàn Đồ trong Tụ Linh Trận, đem linh khí từ bên trong Linh Khí Nhân toát ra, hóa thành linh khí chí âm chí hàn, cuộn cuộn không ngừng rót vào bên trong Hồn Độn Lô. Đợi khi linh khí chí âm chí hàn bên trong đỉnh lô đạt được độ dày nhất định, hần mới quát to: “Tiểu muội, Điện Thanh Hàn Thạch, Lân Thái Mộc Trấp.”

Tô Hiếu Hồng đang hết sức chăm chú chờ đợi mệnh lệnh, nghe vậy lập tức bắt đầu bận rộn lên.

Thời gian chia ra từng giây, từ lúc bắt đầu luyện đan đến bây giờ, đã qua ba giờ đồng hồ.

Trương Văn Trọng và Tô Hiếu Hồng đang ở trong phòng luyện đan, luyện đến mồ hôi đầm đìa.

Mồ hôi trên người Tô Hiếu Hồng là do bị Thái Dương tinh hỏa của Tam Túc Ô làm chảy ra, mặt khác bởi vì phân nửa là do tâm tình khẩn trương tạo thành. Mà mồ hôi trên người Trương Văn Trọng là do hao tổn chân nguyên cùng tinh lực gây ra.

Giờ khắc này, linh tài liệu bên người Tô Hiếu Hồng toàn bộ đều đã dựa theo lời phân phó của Trương Văn Trọng ném vào bên trong Hồn Độn Lô, việc luyện đan cũng đã đạt tới bước then chốt trước mắt.

Linh tài liệu cùng linh khí chí âm chí hàn bên trong đỉnh lô, dưới chân nguyên của Trương Văn Trọng khống chế, đang từ từ thành hình, hóa thành từng viên được hoàn màu lam. Đợi khi viên cuối cùng cũng triệt để thành hình, trái tim vẫn căng thẳng của Trương Văn Trọng rốt cục cũng có thể buông lỏng xuống tới, không khỏi thở ra một hơi, gơ tay lên nhẹ nhàng nhu nhu huyết Thái Dương, sau đó lấy ra một viên Linh Khí Hoàn, ném vào miệng luyện hóa hấp thu, dùng bổ sung linh lực bị tiêu hao.

Sau đó, tay phải Trương Văn Trọng nhẹ nhàng vung lên, nắp lô bay lên, được hoàn vừa được luyện chế xong lập tức liền bay ra.

Trương Văn Trọng trầm giọng phân phó: “Tiểu muội, mau nhanh dùng bình sứ đựng được hoàn!”

“Dạ.” Tô Hiếu Hồng lên tiếng, cầm lấy bình sứ đã chuẩn bị sẵn, đem hai mươi viên được hoàn từ đỉnh lô bay ra toàn bộ đều đựng vào.

Lúc này Tam Túc Ô đã thu liễm Thái Dương tinh hỏa, đang đậu trên giá sách thờ hống hống từng ngum. Lần này luyện hóa tài liệu và linh khí toàn bộ đều là thuộc tính âm hàn, cho nên nó phải phóng xuất Thái Dương tinh hỏa cũng có yêu cầu rất cao. Tuy rằng lần này thời gian luyện đan chỉ có ba giờ, thế nhưng đối với Tam Túc Ô mà nói, so với lần luyện đan nào trước đây còn khổ cực hơn nhiều.

Trương Văn Trọng lấy ra một viên Linh Khí Hoàn ném cho Tam Túc Ô, nói: “Tam Túc Ô, lần này thực sự là khổ cực cho ngươi, nhanh điều dưỡng một chút.”

“Dạ.” Tam Túc Ô đáp, ngẩng đầu ngậm Linh Khí Hoàn, nuốt vào bụng, sau đó bắt đầu hấp thu linh khí dâng trào bên trong Linh Khí Hoàn.

“Tiểu muội, cầm bình sứ đựng thuốc đi theo tôi.” Thu hồi xong Hồn Độn Lô, Trương Văn Trọng đi nhanh ra ngoài biệt thự. Đồng thời cũng không quên nhìn Tô Hiếu Hồng nói: “Chúng ta phải nhanh chóng chạy về bệnh viện, hiện tại đã qua ba giờ, không biết bệnh tình của bệnh nhân ra sao.”

“Dạ.” Tô Hiếu Hồng đáp, bước nhanh theo sau hần.

Lúc này đã là đêm khuya, Trương Văn Trọng lái chiếc Audi, một đường nhanh như điện chớp đưa tốc độ xe tăng lên cực hạn, trong thời gian ngắn nhất chạy tới bệnh viện Ung Thành.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng xuất hiện, Nhạc Tử Mẫn vội vàng tiến lên đón, vẻ mặt lo lắng dò hỏi: “Thế nào tiểu Trương, anh tìm được được vật trị bệnh cho bệnh nhân rồi chứ?”

Trương Văn Trọng gật đầu, chỉ vào bình sứ Tô Hiểu Hồng cầm trong tay, nói: “Không chỉ tìm được, còn kết hợp thêm vài loại dược vật khác, chế thành dược hoàn. Chỉ cần đút cho bệnh nhân ăn vào, lại kết hợp với thuật châm viêm của tôi, nhất định có thể trị tận gốc quái bệnh của bọn họ!”

“Thật tốt quá.” Nhạc Tử Mẫn vui mừng, vội vàng nói: “Vậy còn chờ gì? Nhanh đưa bệnh nhân ăn vào, sau đó châm viêm trị liệu. Ngay vừa rồi nhiệt độ cơ thể của bệnh nhân đã hạ, lại có dấu hiệu tăng cao trở lại. Lúc này nhiệt độ đã vượt lên quy định, thậm chí còn có năm người còn sốt cao đến mức nguy hiểm, tôi vừa định gọi điện thoại cho anh, anh cũng đã đứng lúc chạy tới.”

Trương Văn Trọng cũng biết sự tình khẩn cấp, vội vã phân phó Tô Hiểu Hồng đem thuốc đưa cho bệnh nhân ăn vào, sau đó hẩn lấy ngân châm đâm vào huyết Tâm Tề của bệnh nhân.

Ngân châm vừa đâm vào huyết vị, chân nguyên bám vào ngân châm tiến nhập vào trong cơ thể của bệnh nhân. Hóa thành chân nguyên đao sắc bén không gì sánh được, bay về phía độc tố Cửu Anh Độc Diễm đang ẩn giấu bên trong vách động mạch vành.

Dưới tác dụng chí âm chí hàn của dược hoàn, độc tố của Cửu Anh Độc Diễm quả thật liền đánh mất hoạt tính, mà chân nguyên của Trương Văn Trọng lại giống như nguyên đao sắc bén rút cục trước khi độc tố kịp làm ra phản ứng, đem độc tố Cửu Anh Độc Diễm cắt xuống tới.

Sau đó, chân nguyên đao lập tức hóa thành vô số sợi tơ, đem độc tố của Cửu Anh Độc Diễm chăm chú bao vây lại, đi qua đường hô hấp, trong lúc ho khan bị buộc ỏi ra ngoài cơ thể. Ở trong mắt người thường, độc tố của Cửu Anh Độc Diễm còn hỗn hợp một đoàn máu tươi cùng chất dịch, là một cục đàm màu đỏ lẫn xanh hỗn loạn.

“Cục đàm này, là đầu sở gây bệnh sao?”

Toàn bộ bác sĩ và hộ sĩ, khi nhìn thấy độc tố Cửu Anh Độc Diễm do bệnh nhân ỏi ra đều kinh ngạc há to miệng, vẻ mặt không thể tin tưởng. Nhưng sự thực làm bọn họ phải tin, bởi vì sau khi ỏi ra cục đàm, nhiệt độ trong cơ thể các bệnh nhân đều giảm xuống, không ngờ đã thực sự giảm xuống.

“Thật khó tin, thực sự là quá khó tin.”

Toàn bộ bác sĩ và hộ sĩ đều lẳng lẳng nhìn Trương Văn Trọng, miệng không ngừng lẩm bẩm một câu nói như thế.

312. Chương 332: Tô Hiểu Hồng Tâm Tình Khó Chịu

Đón lấy luồng gió lạnh sáng sớm, Trương Văn Trọng kéo theo thân thể uê oải, đi vào bên trong phòng y tế của đại học Ung Thành.

Đêm qua, sau khi trừ xong độc tố Cửu Anh Độc Diễm cho hai mươi mốt bệnh nhân, đã tiêu hao linh lực và tinh lực của Trương Văn Trọng rất lớn. Tuy rằng sau đó nhờ có Linh Khí Nhân và Linh Khí Hoàn, khôi phục lại linh lực bị hao tổn, thể nhưng linh lực bị hao tổn cũng không thể trong một đêm lại hoàn toàn có thể khôi phục, lúc này huyết Thái Dương của hẩn mơ hồ có chút đau đớn.

Đi vào phòng, Tô Hiểu Hồng cũng đang bận rộn, nhìn thấy Trương Văn Trọng đi vào, nàng vội vàng pha một chén trà thơm nóng hổi đưa vào tay Trương Văn Trọng, thân thiết nói: “Ngày hôm nay bên ngoài rất lạnh phải không? Thầy uống chén trà nóng cho ấm áp thân thể.”

Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Cảm ơn.” Với hẩn mà nói, gió lạnh cuối mùa thu cũng không làm cho hẩn cảm thấy lạnh, nhưng ý tốt của Tô Hiểu Hồng, hẩn cũng không thể cự tuyệt.

“Cảm ơn cái gì chứ? Đây là chuyện mà em phải làm.” Tô Hiểu Hồng mỉm cười, sau đó chỉ vào bình thủy trên bàn, nói: “Lão sư, đêm qua thầy thật là khổ cực, em riêng nấu một tô canh cho thầy bồi bổ tinh lực. Thầy sẵn nóng uống ngay đi, để lạnh uống sẽ không ngon.”

Nhìn bình thủy đặt lên bàn khám bệnh, Trương Văn Trọng có thể tưởng tượng ra, hôm nay Tô Hiểu Hồng đã dậy rất sớm để nấu canh. Với tu vi Luyện Khí trung kỳ hiện tại, đối với khí trời nóng lạnh hiện tại cũng cảm giác không khác gì người thường. Cho nên vừa nghĩ trong khí trời hàn lãnh như vậy, trời còn chưa sáng

nàng đã từ trong chần ăm ậm êm bò dậy đi nấu canh cho mình, Trương Văn Trọng chợt cảm thấy trong lòng có chút cảm động.

“Cảm ơn cô, tiểu muội.” Trương Văn Trọng lại cảm ơn lần nữa, so sánh với lần trước, giọng nói khi cảm ơn của hắn đã thành khẩn hơn rất nhiều.

Tô Hiểu Hồng hì hì cười, nói: “Lão sư, thầy hãy khoan cảm ơn, em nấu canh cho thầy, kỳ thực là có ý đồ đó.”

Trương Văn Trọng vẻ mặt nghi hoặc hỏi: “Ý đồ? Ý đồ gì?”

Tô Hiểu Hồng chỉ tay vào một valy, cười hì hì nói: “Từ hôm nay trở đi, em chuẩn bị dời đến biệt thự của thầy ở, tuy rằng em không có nhiều tiền, không trả nổi tiền thuê nhà, thế nhưng tài nấu bếp xem như không tệ. Sau này một ngày ba bữa cơm của thầy, sẽ do em phụ trách, xem như trả tiền thuê nhà đi.”

Nhìn valy đựng đầy ắp đồ đạc, Trương Văn Trọng có chút tròn mắt: “Tiểu muội, cô thật là chưa nổi gió đã muốn đổ mưa...chờ một chút, chuyện này cô đã nói với người nhà cùng cha mẹ cô chưa?”

Tô Hiểu Hồng vội vàng nói: “Nói, đều nói rồi, bọn họ nghe nói em ở lại nhà của lão sư, nhất trí gởi hai tay lên đồng ý, còn căn dặn em ngàn vạn lần không được gây phiền phức cho thầy, phải theo thầy học tập tri thức y học...”

Trương Văn Trọng cũng không tin tưởng, vẻ mặt hồ nghi nói: “Thật vậy chăng?”

Tô Hiểu Hồng liên tiếp gật đầu, hồi đáp: “Tự nhiên là thật.”

Tuy rằng Tô Hiểu Hồng trả lời như đinh đóng cột, nhưng Trương Văn Trọng từ bên trong ánh mắt của nàng đã nhìn ra một tia hoảng loạn, trong lòng biết nàng hơn phân nửa là nói dối, lúc này lấy ra điện thoại, nói: “Phải không? Tốt lắm, tôi gọi cho Nhạc lão hỏi thăm một chút.”

“Đừng gọi điện thoại!” Tô Hiểu Hồng vừa thấy lời nói dối của mình bị vạch trần, vội vã khấn trương mượn cớ: “Cái kia...cái kia...ông ngoại em sáng nay có một buổi hội nghị rất trọng yếu phải tham gia, lão sư hiện tại gọi điện cho ông, sẽ gây trở ngại cho ông đó...”

Trương Văn Trọng cắt đứt lời nàng, nói: “Được rồi, tiểu muội, cô không cần mượn cớ nữa. Nói vậy cô còn chưa nói với người nhà việc này, hoặc là đã bị bọn họ cự tuyệt. Trước đó tôi đã nói qua, muốn đến nhà tôi ở, phải được người nhà cô đồng ý mới được. Hiện tại tôi tăng thêm một yêu cầu, phải do Nhạc lão tự gọi điện thoại nói lời đồng ý với tôi, tôi mới có thể cho cô dời qua ở. Bằng không thì không bàn nữa, nhưng cô cũng không cần uể oải thất vọng, tuy rằng cô không thể dời đến nhà tôi ở, nhưng có thể thường xuyên qua đó, mượn Linh Khí Nhân giúp đỡ tu luyện.”

Tô Hiểu Hồng mắt húng bậm đôi môi nhỏ nhắn, nàng muốn dời qua biệt thự của Trương Văn Trọng ở, cũng là vì Linh Khí Nhân, có thể giúp nàng đạt được hiệu quả lớn lao khi tu luyện. Mặt khác, nàng cũng muốn sớm chiều được ở chung với Trương Văn Trọng, để tăng tiến cảm tình...có câu nói thật không sai: Lâu ngày sinh tình.

Thế nhưng ngay đêm qua, khi nàng nói ý kiến muốn dời qua biệt thự của Trương Văn Trọng ở cho cha mẹ nàng nghe xong, cũng bị phản đối cường liệt.

Cha mẹ Tô Hiểu Hồng tuy rằng cởi mở, thế nhưng còn chưa tới mức có thể cho phép con gái mình dời qua nhà ở chung với một người đàn ông, hơn nữa người đàn ông kia còn là thầy giáo của nàng. Theo cha mẹ Tô Hiểu Hồng xem ra, Trương Văn Trọng là một người thanh niên còn độc thân, Tô Hiểu Hồng lại là một cô thiếu nữ thanh xuân, hai người đang vào tuổi trẻ như lửa gần rơm, hơi chút lửa sẽ bùng cháy. Vạn nhất trai đơn gái chiếc, thật ở chung nhà, ai có thể bảo chứng sẽ không sinh ra sự cố? Nói lại một bước, dù không có chuyện gì phát sinh, thế nhưng chuyện như vậy một ngày bị lan truyền ra ngoài, vô luận đối với danh dự của Trương Văn Trọng hay Tô Hiểu Hồng, đều là một sự tổn hại.

Vốn sau khi bị cha mẹ phản đối cường liệt, Tô Hiểu Hồng đã nghĩ ra biện pháp chém trước tâu sau. Đáng tiếc chính là, nàng cũng không ngờ Trương Văn Trọng vừa liếc mắt liền nhìn thấu quyết định của nàng.

Tô Hiểu Hồng bậm môi, ngồi trên ghế rầu rĩ không vui, Trương Văn Trọng mỉm cười, cầm bình thủy mở nắp uống canh cá nóng hổi, cũng không khuyên nàng, chờ nàng ngồi yên ngấm lại.

Ngay khi Tô Hiểu Hồng còn đang sinh lòng hờn dỗi, mấy nghiên cứu sinh đi vào phòng, đầu tiên chào hỏi Trương Văn Trọng, sau đó nói với Tô Hiểu Hồng: “Đại sư tỷ, xe đang chờ, chúng ta đi thôi?”

Tuy rằng tuổi tác của Tô Hiểu Hồng nhỏ hơn bọn họ nhiều, nhưng dù sao nàng cũng là đệ tử chính thức của Trương Văn Trọng, cũng là đệ tử thân truyền duy nhất hiện nay. Cho nên những nghiên cứu sinh đều xưng hô nàng là “đại sư tỷ”.

“Đi!” Tô Hiểu Hồng bật lên, vừa đi nhanh ra ngoài phòng, vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngày hôm nay phải cho đám người kia biết lợi hại của chúng ta!” Dứt lời, đột nhiên vung tay hô lên: “Chỉ thắng không bại!”

Mấy nghiên cứu sinh đi sau lưng nàng giật mình hoảng sợ, không rõ vị đại sư tỷ trẻ tuổi này làm sao lại biến thành ý chí chiến đấu lăng nhiên, đằng đằng sát khí. Nhìn dáng dấp hiện tại của nàng, căn bản không phải muốn cùng đi tham gia thảo luận y thuật, mà là giống như muốn đi đánh nhau với người khác.

Mấy nghiên cứu sinh không khỏi nhìn nhau, càng nhịn không được nhỏ giọng nói thầm:

“Đại sư tỷ làm sao vậy? Ai chọc cô ấy mất hứng sao?”

“Hay là thời mãn kinh tới rồi?”

“Thời mãn kinh của anh là mười tám tuổi hả? Theo tôi thấy, đại sư tỷ rất có thể đêm qua chơi trò chơi bị người đánh bại, trước đây tôi cũng từng gặp qua người bị vậy, phản ứng cũng không khác gì đại sư tỷ...”

“Cái gì mà chơi trò chơi? Theo tôi thấy, đại sư tỷ tám chín phần mười xảy ra vấn đề về cảm tình. Uy, mọi người nói, có phải nàng bị bạn trai quăng? Ai, trước đây hình như không có nghe nói nàng có bạn trai nha.”

Mấy nghiên cứu sinh đều mười phần bát quái, ghé vào cùng nhau, thảo luận không ngừng.

Đột nhiên, mấy nghiên cứu sinh không hẹn cùng rụt cổ, cau mày có chút chần chờ nói: “Ai, sao tôi đột nhiên cảm thấy có chút lạnh? Tóc gáy thế nào muốn dựng thẳng lên...”

Ngẩng đầu, bọn họ vừa lúc nhìn thấy Tô Hiểu Hồng vốn đang đi phía trước, không biết lúc nào đã ngừng chân lại, gương mặt ngoài cười nhưng trong không cười nhìn bọn họ hẩn chằm chằm. Thoáng chốc, bọn họ cảm thấy lạnh lẽo từ đỉnh đầu đến tận lòng bàn chân, vội vàng về mặt tươi cười nói: “Ách...đại...đại sư tỷ, sao chị lại dừng lại? Đi thôi, chúng ta nhanh đi, đừng để xe đợi lâu...”

Tô Hiểu Hồng cười lạnh nói: “Nếu như không dừng lại, làm sao khả năng nghe được thảo luận đặc sắc như vậy? Ai, đừng ngừng nha, tôi còn muốn biết, tôi là do tới thời gian mãn kinh, hay oán phụ bị nam nhân vứt bỏ...”

Sắc mặt mấy nghiên cứu sinh nhất thời biến trắng, bọn họ ấp úng nói: “A? Ách? Ha ha...khí trời hôm nay thật đúng là không sai. Yêu, mau nhìn, chiếc xe khởi động rồi kìa? Chúng ta mau nhanh đi a...” Dứt lời, vài người cất bước chạy vụt đến chiếc xe bên ngoài phòng y tế.

Tô Hiểu Hồng giương nanh múa vuốt truy đuổi phía sau bọn họ, hét lên: “Đừng chạy! Đều đứng lại cho tôi! Tôi nhất định phải hảo hảo thu thập các người!”

Xuyên thấu qua cửa sổ trông thấy một màn này, Trương Văn Trọng không khỏi bật cười, than thở: “Thật không hổ là thanh niên, sáng sớm đã có sức sống như thế.” Sau đó hẩn uống cạn canh cá, xoay người đi ra phòng, lên tới phòng bệnh trên lầu ba, kiểm tra bốn bệnh nhân bị mất Lực Phách hôm qua. Thương thế bọn họ tuy đã được khống chế, thế nhưng bởi vì bầy phách thiếu Lực Phách, cho nên mỗi người đều có vẻ có khí mà vô lực.

Sau khi kiểm tra một phen cho bốn bệnh nhân, tuy rằng Trương Văn Trọng không nói gì thêm, trong lòng lại âm thầm lo lắng. Mắt thấy thời gian đã qua một ngày đêm, ba hồn sáu phách của bốn người đã bắt đầu có dấu hiệu suy nhược, thế nhưng bên chỗ béo hòa thượng cũng chưa có tin tức, cứ tiếp tục như vậy, thời gian ba ngày trôi qua, dù có tìm được Lực Phách của bốn người trở về, thân thể cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn. Nhất là Trần Hi, đời này cũng đừng mơ tưởng đột phá đến thiên cấp, có thể bảo trụ được tu vi địa cấp đỉnh kỳ cũng đã là tổ tiên tích đức vô cùng.

Từ phòng bệnh lâu ba đi ra, Trương Văn Trọng nhú mày, nhỏ giọng nói thầm: “Tên Bộ Bằng kia...đến tột cùng đang núp chỗ nào?”

Ngay lúc này, hần đột nhiên nghe được có một thanh âm quen thuộc gọi hần: “Trương ca, đã lâu không gặp, anh đã làm phó viện trưởng, sao còn đi làm sớm như vậy? Lại còn tự mình đến kiểm tra phòng.”

Trương Văn Trọng quay đầu vừa nhìn, người này hần nhận thức, chính là Vương Hiểu học bên hệ thể dục, thuộc đội bóng rổ.

“Vương Hiểu? Sao cậu lại tới đây?”

Vương Hiểu cười đáp: “Tôi đến thăm Trần Hi bọn họ, ngoại trừ là thành viên của đội bóng rổ, tôi còn là xã viên của võ thuật xã. Đương nhiên, tạo nghệ trong võ thuật của tôi, kém xa bốn người bọn họ.”

“Nguyên lai là như vậy, vậy cậu mau đi đi.” Trương Văn Trọng nói, lúc này hần cũng không có tâm tình nói chuyện phiếm với Vương Hiểu.

Nhưng Vương Hiểu lại ngăn cản hần, vẻ mặt nhìn có chút hả hê nói: “Ai, Trương ca, anh có biết không, đêm qua, bên học viện thể dục Thiên Nam xảy ra chuyện ma quái!”

313. Chương 333: Bộ Bằng Đã Chết

“Cậu nói gì, học viện thể dục Thiên Nam có chuyện ma quái?” Vùng lông mày Trương Văn Trọng cau lại, thần sắc trầm ngâm.

Mặc kệ chuyện ma quái là thật hay giả, chỉ dựa vào thời gian và địa điểm mà xem, hần có quan hệ tới Bộ Bằng. Lẽ nào chuyện ma quái thực sự do hần làm ra sao?

Sau thoáng trầm ngâm, Trương Văn Trọng hỏi: “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Cậu nhanh nói cho tôi nghe một chút.”

Vương Hiểu vội vã đáp: “Tình huống cụ thể tôi cũng không quá rõ ràng. Chỉ là sáng sớm hôm nay nghe người ta nói, đêm qua bên học viện thể dục Thiên Nam xảy ra chuyện ma quái, có hai sinh viên bị lệ quỷ giết chết, có ba sinh viên bị trúng tà, biến thành điên điên khùng khùng, gặp người liền hét: “Có quỷ, đừng ăn tôi” gì gì đó. Nghe nói hiện tại cảnh sát đã chạy tới học viện thể dục Thiên Nam, bắt tay vào điều tra chuyện này. Ác, được rồi, theo tin tức bên ngoài, trong năm sinh viên, đều là thành viên của võ thuật xã học viện thể dục Thiên Nam!”

Trương Văn Trọng cũng không có tâm tình nghe Vương Hiểu lải nhải, sau khi hỏi mấy vấn đề có liên quan tới việc này, thấy hần cũng không hiểu nhiều lắm, cũng chỉ đành thôi, tùy ý nói vài câu liển cảo từ với hần quay về phòng mình.

Ngồi bên cạnh bàn khám bệnh, Trương Văn Trọng lâm vào trầm tư. Mà hần lại càng nghĩ thì càng cảm thấy chuyện ma quái bên học viện thể dục Thiên Nam hần có quan hệ rất lớn tới Bộ Bằng, thay lời khác mà nói, tám chín phần mười hần là chuyện Bộ Bằng làm ra!

Nghĩ tới đây, Trương Văn Trọng lấy ra điện thoại di động, bấm số của Tam Si, đem chuyện này nói cho hần, lại nói: “Tôi nghĩ chuyện này tám chín phần mười do chính Bộ Bằng làm ra, mọi người không ngại chạy đến học viện thể dục Thiên Nam điều tra chuyện này...”

Tam Si hỏi đáp: “Trương tổ phó cũng biết việc này rồi sao? Tôi và lão Cửu hiện tại đang ở học viện Thiên Nam.”

“Ác? Hai người đang ở trong học viện thể dục Thiên Nam?” Trương Văn Trọng hơi sửng sốt, sau đó nghĩ, đám người Tam Si vốn đang phụ trách xử lý những sự kiện đặc thù kỳ trong tỉnh Thiên Nam, cho nên họ biết được việc này sớm hơn hần cũng là chuyện đương nhiên. Hần vội vàng hỏi: “Thế nào, hai vị có phát hiện gì không?”

“Đích thật là có phát hiện.” Tam Si chần chờ một thoáng, mới tiếp tục nói: “Chuyện này có điểm phức tạp, trong điện thoại không thể nói rõ, nếu như có thể, Trương tổ phó tốt nhất nên đích thân chạy qua đây nhìn xem.”

Trương Văn Trọng nói: “À? Rốt cục là tình huống gì phức tạp? Có thể đơn giản nói cho tôi nghe được không?”

Tam Si hồi đáp: “Bộ Bằng hẩn...đã chết.”

Tin tức này làm Trương Văn Trọng vốn luôn trầm tĩnh cũng nhin không được khiếp sợ vạn phần, kinh hô: “Ông nói gì? Bộ Bằng đã chết? Sao có khả năng? Nếu như hẩn thực sự đã chết, chuyện ma quái xảy ra đêm qua trong học viện thể dục Thiên Nam lại là chuyện gì xảy ra?”

Tam Si nói: “Vừa mới bắt đầu, tôi cũng không tin tưởng người chết là Bộ Bằng. Thế nhưng trải qua một phen giám định, xác nhận đích thật là hẩn. Ngoài ra còn có chút tình huống, có chút quỷ dị. Nhưng bên trong điện thoại không thể nói rõ ràng, nếu như có thể, hi vọng Trương tổ phó tự mình qua đây một chuyến.”

Trương Văn Trọng đáp: “Được, tôi qua ngay.”

Sau khi cắt đứt điện thoại, Trương Văn Trọng nói vài câu với Lâm Tử Mạn và các bác sĩ, sau đó vội vàng chạy ra đại học Ung Thành, cản lại một chiếc taxi, chạy tới học viện thể dục Thiên Nam.

Sau vài lần kinh lịch, Trương Văn Trọng càng cảm giác mình nên mua một chiếc xe thay chân. Nhất là ở thời gian ban ngày, hẩn không thể dùng tốc độ chạy bộ của mình mà chạy đi. Vạn nhất bị người nhìn thấy là việc nhỏ, nếu như bị quay chụp lại, đưa lên internet, tất nhiên sẽ rước lấy phiền phức không cần thiết.

Chạy tới học viện thể dục Thiên Nam, vừa mới xuống xe taxi, Tam Si trong bộ thường phục cũng nhanh bước tới đón. Ngày hôm nay Tam Si mặc một thân tây trang, nhìn giống như một viên quản lý cao tầng của một công ty, mà không phải là một đạo sĩ.

Đi tới bên người Trương Văn Trọng, Tam Si đề thấp thanh âm, nói: “Trương tổ phó, hiện trường phát hiện vụ án còn do cảnh sát bảo hộ không bị phá hư, mời đi theo tôi.”

“Được.” Trương Văn Trọng gật đầu, đi theo phía sau Tam Si, bước nhanh về hướng tòa lầu của học viện thể dục Thiên Nam.

Phảng phất như nhìn thấy sự nghi hoặc trong ánh mắt của Trương Văn Trọng, Tam Si vừa đi vừa giải thích: “Hôm nay có một đại hộ khách từ bên Hong Kong tới, cho nên tôi phải thay bộ trang phục này, sau khi xử lý xong chuyện ở đây, tôi còn phải tranh thủ thời gian đến gặp vị khách kia.”

Trương Văn Trọng thuận miệng dò hỏi: “Tam Si, tôi hiểu kỳ, ngoại trừ ông là một đạo sĩ, chẳng lẽ còn làm công việc gì khác sao?”

“Ác? Trương tổ phó không biết sao?” Tam Si quay người lại đưa cho Trương Văn Trọng một tấm danh thiếp.

Trương Văn Trọng cúi đầu nhìn danh thiếp, hơi sửng sốt: “Thầy tướng số, đoán chữ, xem phong thủy, ách...những công việc này, đúng là có liên quan tới chuyên nghiệp của ông.”

Tam Si cười ngớ ngẩn: “Ha hã, có gì tìm tôi. Tôi sẽ dựa theo luật lệ, cho anh hoa hồng.”

Trong lúc nói đùa, Trương Văn Trọng và Tam Si đã chạy tới một ký túc xá của học viện Thiên Nam. Vào lúc này khắp bốn phía ký túc xá, đã có những sinh viên nghe tin chạy tới vây xung quanh, đều đang kiểng chân nhìn vào, đồng thời hiếu kỳ nghị luận liên tục. Mà khắp bốn phía ký túc xá, cũng đã kéo cảnh giới tuyến, chỉ có cảnh sát bận rộn bên trong, toàn bộ sinh viên đều đã được mời rời khỏi ký túc xá.

Trương Văn Trọng và Tam Si tách đám người, đi vào bên trong phòng ký túc xá.

Nghiêm Tung đang ngồi xổm bên trong hiện trường có thi thể thăm dò, nhìn thấy hai người đi đến, vội vã đứng dậy đón chào. Bởi vì nơi này có rất nhiều cảnh sát bình thường, cho nên hẩn cũng không xưng hô Trương Văn Trọng và Tam Si với thân phận đặc cần tổ, chỉ nói: “Trương tiên sinh, Tam tiên sinh, hai người đã tới.”

Tam Si hơi nhấc tay, xem như bắt chuyện với Nghiêm Tung. Mà Trương Văn Trọng nhìn hẩn mỉm cười gật đầu chào, dò hỏi: “Nghiêm lão tiên sinh khổ cực, có phát hiện gì không?”

Trương Văn Trọng khách khí làm Nghiêm Tung rất cảm kích, hắn cũng không nói ra, mà đưa tay chỉ vào cổ thi thể nằm trên mặt đất, trầm giọng nói: “Trương tiên sinh, anh xem, cổ thi thể này chính là Bộ Bằng.”

Cổ thi thể nằm trong vũng máu, chỉ nhìn theo bề ngoài mà xem, vết thương trí mạng nằm ngay đỉnh đầu. Ngay giữa đỉnh đầu, có một vết thương thật dài từ mi tâm kéo dài lên tới sau gáy, ngoài ra ở các bộ vị khác của thân thể cũng không nhìn thấy có dị trạng gì khác.

Thế nhưng, với trình độ hiểu biết về thân thể người của Trương Văn Trọng, gần như chỉ đưa mắt liếc qua, liền nhìn ra vẻ dị thường của cổ thi thể, điều này làm cho hắn nhú mày, không tự chủ được kêu “di” một tiếng.

Nghiêm Tung phát ra tiếng tán thán từ sâu trong nội tâm: “Thật không hổ là Trương tiên sinh, liếc mắt liền nhìn ra sự dị thường của cổ thi thể.”

Trương Văn Trọng cũng không quan tâm lời tán tụng của hắn, hắn cau mày dò hỏi: “Vì sao chỉ có da thịt ở chỗ này? Xương cốt đâu?”

Nghiêm Tung cũng biết, lúc này làm chính sự quan trọng hơn, cho nên hắn vội vàng hồi đáp: “Từ khi chúng tôi phát hiện được cổ thi thể tới giờ, vẫn chưa tìm được bộ xương cốt của hắn. Làm chúng tôi kinh ngạc chính là, cổ thi thể này chỉ có một vết thương dài trên đỉnh đầu, nhưng bộ xương toàn thân đều biến mất. Loại phương pháp tách bộ xương kiểu này, thật sự không thể tưởng tượng nổi. Tôi đi cảnh sát nhiều năm như vậy, chưa từng thấy qua vụ án nào như thế? Mặt khác, còn có một việc cũng phi thường kỳ quái, theo lý thuyết, đã không có xương cốt chống đỡ, thi thể cũng khó bảo trì nguyên hình, thế nhưng theo dáng dấp hiện tại của cổ thi thể, thật sự là khác với lẽ thường.” Hắn nói đến đây, lại dừng một chút, khéo mắt nhìn những cảnh sát khác, thấy bọn họ cũng không chú ý tới bên này, lúc này mới đề thấp thanh âm nói: “Học viện thể dục Thiên Nam đều đang đồn đãi, nói việc này do quỷ làm ra. Tôi hoài nghi, dù không phải lệ quỷ, cũng phải do thứ gì dơ bẩn làm.”

Trương Văn Trọng cũng không vội vã kết luận, mà hỏi: “Không phải nói người chết là hai người sao? Tử trạng của người kia ra sao?”

Nghiêm Tung hồi đáp: “Người chết kia ở trong phòng số 7 trên lầu. Tử trạng của hắn khác hẳn Bộ Bằng. Hắn bị vũ khí sắc bén đâm ngay trái tim mà chết, ngoài ra, xương cốt toàn thân hắn cũng không cánh mà bay.”

Trương Văn Trọng quay đầu nhìn Tam Si hỏi: “Chuyện này ông thấy thế nào?”

Tam Si phảng phất đã sớm ngờ tới Trương Văn Trọng sẽ hỏi như vậy, không hề nghĩ ngợi liền trả lời: “Căn cứ theo suy đoán của chúng tôi, chuyện này chỉ có hai khả năng, một Bộ Bằng bị giết, xương cốt bị người dùng bí pháp lấy đi, về phần nguyên do, tạm thời còn không rõ ràng. Hai, Bộ Bằng tự sát, xương cốt từ trong thân thể tự thoát ra, về phần nguyên do, cũng không rõ ràng.”

Trương Văn Trọng khẽ gật đầu.

Tam Si lại hỏi: “Trương tổ phó, đối với việc này anh thấy thế nào?”

Trương Văn Trọng nói: “Xương cốt của Bộ Bằng là tự thoát ly ra khỏi thân thể, người chết trên tầng năm là bị bộ xương của hắn giết chết. Còn những người phát điên, hẳn do tận mắt nhìn thấy một màn như vậy gây ra.”

“Trời ạ, có...có khả năng sao?” Tuy rằng làm thành viên ngoài biên chế của đặc cảnh tổ, Nghiêm Tung cũng từng gặp qua không ít chuyện tình quỷ dị. Nhưng vào lúc này, khi hắn nghe Trương Văn Trọng nói bộ xương của Bộ Bằng tự thoát ly khỏi thân thể cũng nhin không được thấp giọng kinh hô lên.

Tam Si khẽ cau mày, nói: “Ý của anh là, Bộ Bằng này đã biến thành Cốt Tinh?”(như Bạch Cốt Tinh trong Tây Du Ký)

Trương Văn Trọng nói: “Đương nhiên rồi, những điều này chỉ do tôi suy đoán mà thôi. Ai, mấy sinh viên bị hù dọa đến phát điên ở đâu? Tôi cần qua bọn họ, để xác nhận suy đoán của mình chính xác hay sai lầm.”

314. Chương 334: Xác Chết Vùng Dậy

Nghiêm Tung cau mày, nghi hoặc nói: “Trương tổ phó, anh sao có thể hỏi được chuyện gì từ miệng của mấy sinh viên đó? Theo tôi thấy, bọn họ đã bị kinh hoàng đến phát điên, vô luận hỏi bọn họ chuyện gì, câu trả lời đều là “Ác quỷ lấy mạng, tha mạng, đừng ăn tôi” những lời ăn nói rối loạn lung tung. Anh muốn từ trong miệng bọn họ hỏi ra tin tức hữu dụng, chỉ sợ không có khả năng.”

Tam Si cũng đề thấp thanh âm, nói: “Lão Cửu nói không sai, mấy sinh viên bị phát điên căn bản không thể hỏi chuyện. Trước khi anh tới, tôi đã gặp qua mấy người bọn họ. Theo tôi thấy, bọn họ căn bản không phải bị bệnh điên bình thường, mà là Linh Tuệ Phách cùng Lực Phách trong bảy phách đã bị người mạnh mẽ cướp đoạt, cho nên mới biến thành điên điên khùng khùng. Ở dưới tình huống này, dù y thuật của Trương tổ phó cao minh tới đâu, chỉ sợ cũng không thể làm cho một người đã bị mất đi Linh Tuệ Phách một lần nữa khôi phục sự thông tuệ a?”

Trương Văn Trọng đậm nhiên cười, cũng không giải thích điều gì, chỉ nói: “Tôi đoán bọn họ đúng là bị đoạt đi Linh Tuệ Phách. Không sao, dù là như vậy, tôi cũng có biện pháp có thể thu được tin tức tôi muốn có từ trong miệng bọn họ.”

Tam Si và Nghiêm Tung nghe vậy đều không khỏi ngẩn người, dù bọn họ nghĩ bề đầu, cũng nghĩ không ra có biện pháp gì làm cho một người bị mất đi Linh Tuệ Phách lại một lần nữa khôi phục sự thông tuệ, cho dù tạm thời khôi phục cũng không có.

Thế nhưng nhìn biểu tình vẻ mặt tự tin của Trương Văn Trọng, cùng vẻ mỉm cười nhàn nhạt đọng nơi khóe miệng, bọn họ không khỏi có chút kinh nghi, nhìn nhau thầm nghĩ: “Lẽ nào Trương tổ phó thực sự có biện pháp? Đây cũng quá không thể tưởng tượng được a?”

Nghi ngờ thì nghi ngờ, nhưng bọn họ cũng không lãng phí thời gian, Nghiêm Tung lập tức nói: “Trương tổ phó, anh ở đây chờ chốc lát, tôi đến đưa mấy sinh viên bị điên đó đến đây. Có lẽ bọn họ còn chưa được xe cứu thương đưa tới bệnh viện tâm thần đâu.” Dứt lời, hắn đi nhanh khỏi phòng số 7, hướng vài chiếc xe cứu thương dưới lầu chạy đi.

Trương Văn Trọng đi tới bên thi thể Bộ Bằng, ngồi xổm xuống tỉ mỉ quan sát cổ thi thể không có khung xương. Tam Si nghiêm mặt tiến đến bên người hắn, đề thấp thanh âm hiếu kỳ dò hỏi: “Trương tổ phó, anh thật sự có biện pháp làm người đã đánh mất Linh Tuệ Phách một lần nữa khôi phục thông tuệ? Ai, có thể nói cho tôi biết, đến tột cùng làm sao làm được không?”

Trương Văn Trọng cũng không quay đầu lại nói: “Dù tôi có đem phương pháp và nguyên lý dạy cho ông, ông cũng sẽ không hiểu được.”

Nếu như nói ra lời này là những người khác, Tam Si có thể sẽ không chịu phục, thế nhưng hiện tại người nói ra lời này lại là Trương Văn Trọng, Tam Si cũng chỉ đành xấu hổ cười cười, thậm chí còn tự tìm lý do cho mình: “Trương tổ phó là một siêu cấp cao thủ không chỉ có thể giết được thượng cổ ác yêu Cửu Anh, đồng thời còn là chuyên gia y học nổi tiếng toàn cầu, biện pháp hắn hiểu được mà ta không hiểu cũng là bình thường thôi.”

Trương Văn Trọng không biết trong lòng Tam Si suy nghĩ điều gì, chỉ hỏi: “Các vị có điều tra ra bối cảnh gia đình của Bộ Bằng không?”

Tam Si tự nhiên hiểu được ý tứ của Trương Văn Trọng, hồi đáp: “Thân thích của Bộ Bằng toàn bộ đều là người thường. Tổ tông cũng không có xuất hiện qua người tu chân hay dị năng giả. Cha mẹ hắn là nông dân, cảnh sát đã thông báo cho bọn họ, nói vậy hắn đang trên đường đến đây.”

Trương Văn Trọng lại hỏi: “Người chết trên lầu có quan hệ gì với Bộ Bằng?”

Tam Si hồi đáp: “Người chết trên lầu, là xã trưởng của võ thuật xã học viện thể dục Thiên Nam, mặt khác mấy người bị cướp đi Linh Tuệ Phách và Lực Phách kia, cũng toàn bộ đều là xã viên của võ thuật xã học viện thể dục Thiên Nam. Theo phản ứng của những xã viên khác trong võ thuật xã, bình thường quan hệ giữa bọn họ và Bộ Bằng đều không tệ.” Nói đến đây, hắn dừng lại một thoáng, cau mày, vẻ mặt không giải thích được nói: “Tôi thật sự không hiểu, Bộ Bằng này vì sao phải thôn phệ hồn phách của bọn họ? Muốn nói thuận tiện, thôn phệ hồn phách của những người bạn cùng phòng của hắn chẳng phải là rất tốt sao?”

Cần gì phải chạy lên chạy xuống tán loạn trên lầu dưới lầu? Vạn nhất bị dạng người như chúng ta phát hiện, chẳng phải sẽ đưa tới tai ương ngập đầu?”

Tam Si không biết nguyên nhân, Trương Văn Trọng lại đoán được, hần nhàn nhật cười nói: “Xã trưởng bị chết kia, sợ là có tu vi địa cấp võ giả. Mà mấy xã viên bị thôn phệ Linh Tuệ Phách và Lực Phách, chỉ ít cũng có được tu vi nhân cấp võ giả. Lực lượng hồn phách của bọn họ, cường đại hơn người bình thường rất nhiều. Cho nên Bộ Bằng muốn hồn phách của bọn họ cũng không có gì kỳ lạ.”

“Thì ra là thế.” Lúc này Tam Si mới bừng tỉnh hiểu ra.

Trương Văn Trọng vươn tay phải, đặt lên cổ thi thể không có xương cốt của Bộ Bằng. Hần muốn kiểm tra một chút, ở bên trong cổ thi thể có lưu lại linh lực hay yêu lực của Bộ Bằng hay không. Nếu có, có thể để Tam Túc Ô căn cứ khí tức linh lực hoặc yêu lực lưu lại, theo truy tra chỗ ẩn núp của Bộ Bằng.

Nhưng ngay khi tay phải của hắn vừa chạm đến cổ thi thể không có xương cốt của Bộ Bằng thì dị biến cũng đột nhiên phát sinh.

Hai đóa tử sắc ma trơi yêu dị đột nhiên từ hai tròng mắt trống rỗng lúc sáng lúc tối lóe ra.

Tam Si thấy thế nhất thời kinh hãi, thất thanh hét to: “Không hay! Tránh mau.” Phản ứng của hắn mặc dù nhanh, thế nhưng so sánh với cổ thi thể đột nhiên bắn lên, còn chậm hơn một chút. Ngay khi thanh âm của hắn vừa vang lên, cổ thi thể không có xương cốt đã từng trong vũng máu bắn lên, đôi chân lẫn đôi tay không có khớp xương giống như những cái vòi bạch tuộc từ bốn phương hướng khác nhau cong theo đường vòng cung quất về phía Trương Văn Trọng.

Nhưng Trương Văn Trọng đối với việc này như đã sớm có dự liệu, nhìn thấy bốn tay chân như thiểm điện quất về phía mình, hắn không hề tránh né, khỏe miệng thậm chí còn hiện lên dáng tươi cười nhàn nhật, chỉ thấy hắn nhanh chóng giơ lên tay phải, ngón trỏ và ngón giữa mở ra, đâm thẳng vào hai mắt của cổ thi thể, trong nháy mắt đã đâm vào hai lỗ tử sắc ma trơi yêu dị kia.

“Xích xích...” Hai âm thanh vang khê, những cảnh sát khác bên trong phòng tuy rằng không nhìn thấy gì, nhưng Tam Si trùng hợp đứng ngay sau lưng Trương Văn Trọng cũng rõ ràng nhìn thấy một màn vừa phát sinh. Ở trên ngón trỏ và ngón giữa của Trương Văn Trọng, lóe ra ánh sáng lấp lánh, đánh vào hai lỗ tử sắc ma trơi yêu dị trong mắt Bộ Bằng, hai đóa tử sắc ma trơi kia hoàn toàn bị dập tắt tức khắc. Mà cổ thi thể vừa bắn lên, cũng vô lực rơi trở xuống mặt đất, đồng thời nằm bẹp thành một đoàn, cũng không còn duy trì hình thể bình thường của con người.

Nhìn thấy một màn này, Tam Si không khỏi thở dài một hơi, đồng thời cũng không quên thân thiết dò hỏi: “Trương tổ phó, anh không sao chứ?” Hắn không chút nghi ngờ, nếu như đổi lại là chính mình, chỉ sợ tránh không khỏi một kích bất thành linh này, dù không chết cũng phải bị thương.

“Không có việc gì, tôi đã sớm ngờ tới hắn sẽ có chiêu thức ấy, nên cũng không bị hắn đánh lén.” Trương Văn Trọng cũng không quay đầu lại nói, lại tìm tòi kiểm tra một chút trên thi thể Bộ Bằng, sau đó mới đứng lên.

Thẳng đến lúc này, những cảnh sát đứng trong phòng cùng ngoài cửa đã tận mắt chứng kiến một màn không thể tưởng tượng vừa rồi, lúc này mới hồi tỉnh lại trong trạng thái khiếp sợ, đều tròn tròn mắt nói:

“Trời ạ, vừa rồi xảy ra chuyện gì?”

“Xác chết vùng dậy? Uy, các anh nói, cảnh tượng vừa rồi có phải là xác chết vùng dậy trong truyền thuyết không?”

“Tôi làm cảnh sát nhiều năm như vậy, đủ loại thi thể cũng đã từng gặp qua không ít, thế nhưng thật sự chưa gặp qua cảnh xác chết vùng dậy. Chết tiết, tóc gáy trên người tôi đều dựng đứng lên rồi.”

“Trước đây nghe nói, vụ án giết người lần này do quỷ gây ra, tôi vốn không tin, thế nhưng hiện tại xem ra, vụ án này đích thật có chút tà môn. Không nói đến xương cốt của cổ thi thể không cánh mà bay, vừa rồi xác chết lại vùng dậy, cũng đã rất tà môn rồi.”

“Không...không phải là ác quỷ hại người chứ? Chết tiết, mặc kệ, hôm nay tan sở phải đến chùa cầu bùa hộ mạng mới xong!”

Bởi vì bệnh nghề nghiệp, Tam Si vô ý thức lại nói một câu với cảnh sát muốn đến chùa cầu bùa hộ mạng: “Bạn thân, đừng đến chùa cầu bùa hộ mạng, đều là thứ gạt người thôi, thật muốn có bùa hộ mạng, thì đến chỗ tôi đi. Tôi có đủ loại bùa hộ mạng, hơn nữa nể mặt người quen, còn có thể giảm giá...” Hoàn hảo, cuối cùng lý trí của hắn chiến thắng sự xung động, cũng không quảng cáo lên trên người mấy viên cảnh sát, chỉ lầm bầm nói: “Xem đức hạnh của các người kia, chút việc nhỏ này cũng sợ đến như vậy, không sợ mất mặt sao?”

Tuy rằng không biết thân phận đích thực của Tam Si, thế nhưng những cảnh sát ở đây đều biết người mặc bộ tây trang này thân phận cũng không đơn giản, không chỉ mấy vị phó cục trưởng cung kính với hắn, thậm chí lão tiền bối trong cảnh đội có tiếng tăm lừng lẫy như Nghiêm Tung cũng bị hắn kêu tới kêu lui. Cho nên lúc này nghe Tam Si trách mắng, tuy rằng trong lòng bọn họ có bất mãn, thế nhưng cũng không dám nói ra miệng, chỉ không hện cùng lầm bầm trong lòng: “Ông còn hoàn hảo nói như vậy, vừa rồi kêu lớn nhất chính là ông đó.”

Trương Văn Trọng nhìn lướt qua mấy viên cảnh sát, trong lòng biết nếu không làm giảm sự nghi ngờ trong lòng bọn họ, tám chín phần mười việc này sẽ bị đồn đãi ra ngoài. Nói không chừng còn có thể đồn đãi sắp đến ngày tận thế. Cho nên dưới dạng tình huống như vậy, hắn phải dùng một lý do để giải thích cho qua việc này.

“Hiện tại đã cuối mùa thu, chúng ta mặc áo lông, trên người sẽ rất dễ dàng phát sinh tĩnh điện. Ngay vừa rồi khi tôi vừa chạm vào cổ thi thể, tĩnh điện trên người tôi truyền tới thi thể, kích thích hệ thần kinh còn chưa hoàn toàn mất đi tác dụng của thi thể, cho nên mới gặp phải tình huống thi thể bắn lên như vừa rồi. Chuyện như vậy đối với tôi là rất bình thường.”

“Thật vậy chăng?” Đám cảnh sát có chút hoài nghi.

Không đợi Trương Văn Trọng mở miệng, Tam Si đã thay hắn hát đệm: “Tự nhiên là thật! Bác sĩ Trương là chuyên gia y học nổi tiếng thế giới, chẳng lẽ còn nói dối lừa các anh sao?”

Tuy rằng trong lòng vẫn còn chút hoài nghi, thế nhưng những cảnh sát vẫn tuyển chọn tin tưởng Trương Văn Trọng. Dù sao như vậy có thể làm bọn họ giảm bớt sự sợ hãi hơn rất nhiều.

Nhưng bọn họ không biết chính là ngay khi bọn họ không chú ý tới, Trương Văn Trọng dùng thanh âm cực kỳ nhỏ nhìn Tam Si cười khổ nói: “Hiện tại cuối cùng tôi đã biết, gọi là chuyên gia, nguyên là kẻ dùng để lừa gạt sự thật.”

315. Chương 335: Tôi Có Biện Pháp Tìm Ra Hắn

Qua sự trấn an của Trương Văn Trọng và Tam Si, những cảnh sát cũng đã khôi phục lại bình thường, lúc này Tam Si mới đề thấp thanh âm, nói: “Trương tổ phó, nói cũng không thể nói như vậy, chúng ta chẳng lẽ đem chân tướng chuyện này nói ra cho tất cả mọi người biết hay sao? Nói vậy, toàn bộ Ung Thành không rơi vào khủng hoảng và rung chuyển mới là lạ! Vài chuyện xảy ra ở niên đại chín mươi, không phải là sự giáo huấn hay sao? Cho nên chúng ta nói dối giấu diếm sự thật, cũng là hành động bắt buộc dĩ thời.”

“Ân, ông nói có đạo lý.” Trương Văn Trọng gật đầu. Đích xác có một số việc, dân chúng không biết so với biết thì tốt hơn. Chỉ ít có thể an ổn mà sống, không cần cả ngày đều lo lắng hãi hùng.

Vài phút sau, Nghiêm Tung dẫn theo mấy cảnh sát và nhân viên y tế đưa mấy xã viên võ thuật xã học viện thể dục Thiên Nam đi vào phòng.

Bởi vì tiêm thuốc an thần, mấy xã viên vốn đang điên cuồng trước khi tiến vào phòng đều có vẻ rất bình tĩnh. Nhưng ngay khi bọn họ được cảnh sát và mấy nhân viên y tế đưa vào trong phòng, nhìn thấy thi thể Bộ Bằng nằm trong vũng máu, thần sắc đại biến, liều mạng thét lên chói tai, giãy dụa, muốn chạy ra khỏi phòng, lúc này thuốc an thần cũng không còn tác dụng.

Tam Si và Nghiêm Tung đầu tiên là sửng sốt, sau đó trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, hai người bọn họ dù sao cũng là tay điều tra già đời, tự nhiên hiểu được, phản ứng điên cuồng của mấy xã viên võ thuật xã, không thể nghi ngờ đã chứng minh suy đoán của bọn họ, vụ án liên quan đến chuyện ma quái giết người, dù không phải do Bộ Bằng gây nên, cũng có quan hệ rất lớn tới hắn!

Giờ chỉ xem Trương Văn Trọng sẽ hỏi như thế nào, có thể hỏi ra được tin tức gì.

Tam Si và Nghiêm Tung không hẹn mà cùng đưa ánh mắt nhìn về hướng Trương Văn Trọng, vẻ mặt thần tình đều chờ mong.

Quét mắt nhìn mấy xã viên võ thuật xã đang điên cuồng hét lên chói tai, Trương Văn Trọng khẽ thở dài một tiếng, sau đó dùng một loại thanh âm kỳ lạ, mềm nhẹ nói với bọn họ: “Được rồi, mọi người không cần khẩn trương, ở chỗ này sẽ không ai làm tổn thương các cậu, không cần khẩn trương, bình tĩnh, đều tĩnh táo lại.”

Người thường không cảm giác được gì, chỉ xem như Trương Văn Trọng đang an ủi mấy xã viên đang phát điên. Theo bọn họ xem ra, Trương Văn Trọng làm như vậy căn bản không có ý nghĩa gì. Mấy nhân viên y tế đang ra sức kiểm chế mấy xã viên đang điên cuồng, càng nhịn không được nói với hắn: “Bác sĩ Trương, mấy sinh viên này đều đã điên rồi, lúc này cả thuốc an thần cũng đã mất đi hiệu lực, làm sao chịu nghe lời an ủi khuyên giải của anh chứ?”

Kỳ thực ở trong lòng bọn họ, còn có một câu vẫn chưa nói ra, đó chính là: “Anh có thời gian đứng đó an ủi khuyên giải, không bằng nhanh chóng ra tay giữ lại mấy người này đi, bằng không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, ai tới phụ trách chuyện này chứ?”

Nhưng làm cho tất cả mọi người thật không ngờ chính là, ngay khi thanh âm của Trương Văn Trọng vừa thốt lên, mấy xã viên vốn đang lớn tiếng hét chói tai cùng giây dựa điên cuồng, không ngờ thật sự bình tĩnh trở lại, không tiếp tục la hét hay giãy dụa. Mấy người cứ thành thật đứng yên như thế, cùng nhìn về phía Trương Văn Trọng.

Một màn như vậy, làm mọi người có mặt ngây người. Nhất là những nhân viên y tế và cảnh sát vừa rồi còn đang oán thăm, càng cảm thấy kinh ngạc ồn ào nói:

“Không phải đâu? Không ngờ mấy thanh niên này thật sự bình tĩnh trở lại?”

“Trời ạ! Thật quá khó tin đi? Chỉ một câu nói, hiệu quả còn tốt hơn cả thuốc an thần?”

“Ai, mọi người nói, câu nói của bác sĩ Trương vừa rồi, có phải là lời thôi miên hay không? Mấy sinh viên bị điên này, có phải đã bị hắn thôi miên rồi không?”

“Đừng nói, thật đúng là rất có khả năng. A nha, chỉ dựa vào câu nói đầu tiên có thể thôi miên mấy người, thực sự quá thần kỳ, chưa từng được nhìn thấy.”

Những người này cũng đã đoán đúng, câu nói của Trương Văn Trọng chính dùng uy lực của Chúc Do Thuật nói ra. Hiện tại tu vi của hắn đã đạt tới Kim Đan hậu kỳ, uy lực của Chúc Do Thuật, so sánh với trước đây tự nhiên tinh tiến hơn không ít, làm mấy người đã đánh mất Linh Tuệ Phách cũng tỉnh táo lại, căn bản chỉ là việc nhỏ mà thôi.

Theo người thường xem ra, Trương Văn Trọng chỉ dùng một câu nói, có thể làm cho mấy sinh viên đang điên cuồng bình tĩnh trở lại. Thế nhưng làm người tu chân như Tam Si, cũng nhạy cảm nhìn thấy rõ, lúc Trương Văn Trọng nói câu đó, trong thanh âm có thêm linh lực tồn tại. Hơn nữa từng sợi linh khí mong manh như tơ nhện, còn dựa theo quy luật nào đó không ngừng vận động do đó sản sinh uy lực khiến Tam Si cũng nhìn không thấu, không nghĩ ra hiệu quả khi linh khí cùng âm thanh kia dung hợp cùng nhau, đi vào lỗ tai của mấy sinh viên phát điên, đồng thời lập tức phát huy ra tác dụng, làm cho bọn họ trong nháy mắt bình tĩnh trở lại.

Tam Si đồng dạng cảm thấy khiếp sợ, thế nhưng sự khiếp sợ của hắn khác hẳn với người thường: “Vô cùng thần kỳ, vô cùng thần kỳ, Trương tổ phó không ngờ có thể đem linh khí chia làm nhiều sợi như tơ nhện, đồng thời còn có thể dễ dàng điều khiển như thường. Chiêu thức điều khiển linh lực kiểu đó quả nhiên thế gian hiếm thấy. Dù là sư phụ lão nhân gia, cũng làm không được điểm này. Tu vi của Trương tổ phó, thật sự không biết đáng sợ đến nông nổi nào.” Đột nhiên thân thể của Tam Si hơi chấn động, trong ánh mắt nhìn Trương Văn Trọng ngoại trừ bội phục, còn thêm một tia kính nể cùng cuồng nhiệt, đồng thời hắn thầm nghĩ: “Căn cứ hồ sơ mà xem, Trương tổ phó hiện tại chỉ mới hai mươi tuổi, không ngờ đã có được một thân tu vi kinh khủng như vậy, nếu như cứ tiếp tục phát triển, như vậy chẳng phải là...chẳng phải là rất có khả năng trở thành người tu chân đầu tiên phi thăng trong ba trăm năm qua sao? Trời ạ, càng nghĩ càng thấy

khả năng! Không được, chờ chuyện lần này chấm dứt, ta phải chạy trở về một chuyện, đem chuyện này bẩm báo sư phụ, để lão nhân gia nhanh nghĩ biện pháp kết giao quan hệ với Trương tổ phó. Ngày sau nếu như Trương tổ phó có thể phi thăng thành tiên, cùng hần kết xuống thiện duyên, tương lai chắc chắn sẽ cho Lăng Hư Động chúng ta thụ hưởng vô cùng! Dù là hần không thể phi thăng thành tiên, với tư chất và tốc độ tu luyện của hần, cũng rất khả năng trở thành nhất đại tông sư. Nói chung cùng hần kết giao tốt quan hệ chỉ có trăm lợi mà không một hại.”

Ngay khi Tam Si đang tính toán làm sao kết giao quan hệ thật tốt với Trương Văn Trọng, Trương Văn Trọng đã đem linh lực rải vào trong hai mắt, tay phải kháp pháp quyết, trong miệng rất nhanh niệm tụng chú ngữ, sau đó hần làm ra một cử động, đưa mắt nhìn thẳng vào mắt mấy sinh viên.

“Bác sĩ Trương đang làm gì vậy?” Trong đầu mọi người đều hiện lên nghi vấn như vậy, nếu không phải bởi vì vừa kiến thức qua sự thần kỳ của thuật thôi miên, chỉ sợ bọn họ đã nhìn không được hoài nghi, chứng điên cuồng của mấy sinh viên có phải đã truyền nhiễm? Lại truyền nhiễm lên người Trương Văn Trọng?

Thế nhưng hiện tại, bọn họ không hoài nghi như vậy, chỉ lặng yên nhìn Trương Văn Trọng, rất sợ sẽ quấy nhiễu hần.

Mười lăm phút sau, khi Trương Văn Trọng nhìn vào ánh mắt người sinh viên cuối cùng, lại phát tay cho nhân viên y tế cùng vài cảnh sát đưa các sinh viên bị phát điên rời khỏi nơi này.

Tuy rằng hiểu kỳ vừa rồi Trương Văn Trọng đã làm gì, thế nhưng bọn họ cũng không dám mở miệng hỏi. Chỉ theo lời mang những xã viên ra ngoài. Không hề nghi ngờ, chuyện này sẽ làm bọn họ phức tạp thật lâu, đồng thời cũng trở thành đầu đề nghị luận của họ trong một thời gian dài.

Đợi bọn họ rời đi, về mặt Tam Si nghi hoặc nhìn Trương Văn Trọng, không giải thích được dò hỏi: “Trương tổ phó, anh không phải nói, muốn hỏi mấy sinh viên bị điên một ít vấn đề sao? Sao anh còn chưa hỏi đã cho bọn họ đi?”

Trương Văn Trọng cười, hồi đáp: “Với tình huống đã đánh mất Linh Tuệ Phách của bọn họ, căn bản không hỏi ra được tin tức gì hữu dụng. Nhưng tôi cũng đã dùng bí pháp, từ trong đôi mắt bọn họ, thu được tin tức muốn có. Đêm qua trong bọn họ, có người nhìn thấy một bộ xương máu tươi nhể nhại chạy qua, có người nhìn thấy bộ xương dùng xương ngón tay đâm vào ngực của xã trưởng võ thuật xã, còn có người nhìn thấy bộ xương của Bộ Bằng từ bên trong thân thể tự chui ra!”

Trong ánh mắt Tam Si hiện lên một đạo tinh mang, trầm giọng nói: “Nói như thế, sự tình thực sự đúng như chúng ta suy đoán, Bộ Bằng biến thành Cốt Tinh, mà vụ án ma quái xảy ra, cũng do hần làm? Ngô, chết tiết, ngày hôm qua chúng tôi cũng từng tìm khắp trong học viện thể thao Thiên Nam, nhưng không thể phát hiện được hình bóng của hần. Không nghĩ tới, hần lại lớn gan như vậy, dám ở buổi tối len lén chạy về phòng ngủ của mình còn thôn phệ hồn phách của người khác!”

Trương Văn Trọng gật đầu, tán thành nói: “Ông nói không sai, Bộ Bằng này không chỉ lớn gan, đồng thời còn rất xảo hoạt. Theo tôi thấy, hần hiện tại hần đang ẩn núp trong Đại Học Thành. Thế nhưng đến tốt cùng đang ẩn núp ở đâu thì không thể biết.”

Tam Si cau mày nói: “Trương tổ phó, vì sao anh cho rằng Bộ Bằng vẫn còn núp ở Đại Học Thành, mà không phải suốt đêm lẩn trốn? Hần vừa mới phạm án ở đây, còn ở lại, sẽ không sợ bị chúng ta bắt được?”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Bộ Bằng vừa biến thành Cốt Tinh, cần thôn phệ đại lượng máu huyết và hồn phách để luyện hóa đề thăng yêu lực của chính mình. So sánh với địa phương khác, ở Đại Học Thành không chỉ có rất nhiều người, đồng thời tính cảnh giác cũng tương đối thấp, thuận tiện cho hần hạ thủ. Hơn nữa hiện tại hần đã trở thành Cốt Tinh, chỉ cần tìm được một túi da(bộ da người) khác, là có thể dùng thân phận của những người khác tiếp tục ở lại trong Đại Học Thành mà không bị phát hiện. Cho nên tôi kết luận, hần nhất định còn ở lại bên trong Đại Học Thành!”

Tam Si chậm rãi gật đầu, nói: “Nghe anh nói như thế, đích xác rất có khả năng.” Sau đó vùng lông mày hần nhướng lên, nổi giận mắg: “Chết tiết, hiện tại chúng ta nên làm gì bây giờ? Không thể để toàn bộ các trường đại học trong Đại Học Thành đều nghỉ đông sớm a?”

“Không thể phủ nhận, Bộ Bằng đích thật là rất giao hoạt. Nhưng đáng tiếc chính là, trong cổ thi thể này của hần còn lưu lại yêu lực.” Trương Văn Trọng giơ lên tay phải.

Trước đó trong hai hốc mắt của cổ thi thể Bộ Bằng lóe ra hai đóa tử sắc ma trời, đã bám vào ngón trỏ và ngón giữa trên bàn tay hần: “Chỉ cần hần còn chưa chạy xa, tôi có biện pháp có thể tìm ra hần!”

PS: Đại học thành là một làng đại học, nơi xây dựng nhiều ngôi trường đại học tập trung một chỗ.

316. Chương 336: Xảo Ngộ

Mười giờ đêm, trên tầng mười của trường đại học Ung Thành, Trương Văn Trọng cùng Béo hòa thượng, Tam Si, Vũ Văn Hà, Quý Mị, đang đứng ở trên cao nhìn xuống cả ngôi trường đại học rộng lớn.

Đêm cuối thu, gió thổi xuy xuy lạnh thấu xương, làm cho người ta cảm giác như rơi vào trong hầm băng. Bất quá giờ phút này năm người đứng trên nóc nhà, cũng không phải phàm nhân, thời tiết tuy lạnh giá, nhưng lại không hề gây trở ngại cho bọn hần.

Trên đỉnh đầu bọn hần, Tam Túc Ô đang âm thầm bay quanh địa bàn, dùng đôi mắt nhạy bén, không ngừng quét ra bốn phía xung quanh.

Vũ Văn Hà liếc mắt nhìn cả ngôi trường đại học, theo sau lại ngẩng đầu lên nhìn Tam Túc Ô ẩn trên tầng mây đen kịt, nhíu mày nói: “Trương tổ phó, chỉ trông cậy vào Tam Túc Ô, thật sự có thể tìm ra tung tích của Bộ Bằng hay sao? Có cần chúng tôi ra mặt, thông báo cho cảnh sát địa phương cùng Võ Cảnh bộ đội, để bọn họ phái người đến hiệp trợ chúng ta thăm dò toàn bộ ngôi trường đại học này không? Mục tiêu của chúng ta là Bộ Bằng, hiện giờ hần đã biến thành một con Cốt Tinh hung tàn giao hoạt, nếu không mau chóng giải quyết hần, chỉ sợ sẽ có nhiều người thiệt mạng ah!”

Lo lắng của Vũ Văn Hà, đồng dạng cũng là lo lắng của ba người kia trong Đặc Cần tổ, bọn hần không hện mà đều ngoảnh mặt, đem ánh mắt quăng ném về phía Trương Văn Trọng.

“Cảnh sát hay Võ Cảnh bộ đội bình thường, cho dù có triển khai bao vây điều tra, cũng không thể truy tìm được tung tích của Bộ Bằng. Ngược lại sẽ đánh rần động cỏ, khiến cho hần đề cao cảnh giác, thậm chí chuyển dời địa bàn sẵn mỗi. Nói vậy, chúng ta muốn tìm ra hần, càng trở nên không hề dễ dàng.” Dứt lời, Trương Văn Trọng khẽ mỉm cười, vươn tay chỉ lên đỉnh đầu, nói: “Tam Túc Ô đã ghi nhớ yêu khí của Bộ Bằng, chỉ cần hần vận khởi yêu lực. Tam Túc Ô lập tức sẽ phát hiện ra. Ngoại trừ một trường hợp, đó là hần không còn ở trong Ung Thành nữa thôi.”

Chứng kiến Trương Văn Trọng tin tưởng như vậy, bốn người Vũ Văn Hà cũng không nói thêm gì nữa. Mọi chuyện lúc này, bọn hần đành phải lựa chọn tin tưởng Trương Văn Trọng.

Cùng thời gian này, tại một chiếc hồ nhân tạo được xây dựng ở trong trường đại học Ung Thành. Đột nhiên, một chiếc đầu lâu khô màu đen nhạt, lặng lẽ đi ra từ trong hồ nước phủ kín sương mù.

Ở trong hốc mắt của chiếc đầu lâu, cũng không thấy nhãn cầu đầu, cười lấy chính là hai đốm lửa màu tím yêu dị, nhưng lại linh động như mắt người bình thường. Nương theo từng khóm hoa sen trên mặt hồ che giấu, lửa thừa vài người đi qua bờ hồ nhân tạo, cũng không phát hiện ra hai đốm lửa màu tím yêu dị kia, lại càng không phát hiện được.....trong hồ nước nhân tạo này, đang có một bộ xương khô dùng ánh mắt thèm thuồng nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Bộ xương khô này, chính là Bộ Bằng đã trở thành Cốt Tinh.

Trương Văn Trọng đoán không sai, Bộ Bằng chưa rời khỏi trường. Bất quá hần không tiếp tục lưu lại trong học viên thể dục Thiên Nam. Bởi vì chuyện tình phát sinh đêm hôm qua, các học viên thể dục Thiên Nam đều trở nên e ngại, thậm chí có người còn chuẩn bị mấy thứ đồ chơi linh tinh như giá thấp tự, tỏi, nước tiểu đông tử, băng vệ sinh đã dùng qua. Mặc dù mấy thứ đồ chơi loạn thất bát tao này không có lực uy hiếp đối với Bộ Bằng, nhưng hần lo lắng, nếu tiếp tục cắn nuốt hồn phách học viên thể dục Thiên Nam, sẽ dẫn tên bác sĩ Trương Văn Trọng kia tới đây.

Lúc ban ngày hôm nay, vốn hẩn giấu mình ở trong khu thể dục Nam Thiên, nhưng khi cảm nhận được Trương Văn Trọng đang tới, hẩn tức tốc rời khỏi nơi đó, không dám lưu lại thêm bất luận một phút giây nào.

“Cái tên bác sĩ Trương Văn Trọng kia, nhất định là Tu Chân giả, hơn nữa tu vi còn không thấp, lấy thực lực của ta bây giờ còn chưa đủ khả năng để đối kháng với hẩn. Bất quá từ đêm hôm nay, sẽ có liên tục bảy đêm chí âm. Chỉ cần ta nuốt đủ hồn phách ở trong vòng bảy đêm này, ta liền có thể dựa vào thiên địa âm khí hóa thành bạch cốt tinh. Đến lúc đó, cho dù đụng phải Tu Chân giả Kim Đan kỳ, thậm chí là Nguyên Anh kỳ, ta vẫn có thể chiến thắng!” Hai đốm lửa màu tím ẩn trong hốc mắt xoay động kịch liệt, biểu hiện rõ tâm tình của hẩn giờ phút này đang phi thường kích động.

“Chờ sau khi ta trở thành Bạch Cốt Tinh, ta nhất định sẽ khiến cho những kẻ ức hiếp ta, biết cái gì gọi là thống khổ sống không bằng chết! Kiệt kiệt kiệt.” Vừa hồi tưởng đến tràng cảnh, đám người khi dễ mình lúc trước hoảng sợ quỳ gối dưới chân mình, Bộ Bằng không nhịn được cười lên. Tuy rằng không có da thịt và đầu lưỡi, nhưng Bộ Bằng vẫn không chế được chân khí, do đó sinh ra thanh âm. Giờ phút này, tiếng cười của hẩn nghe càng giống như gió thổi xuy xuy, hơn nữa xung quanh hồ nước nhân tạo ít người qua lại, cho nên cũng không bị ai phát hiện ra tình huống khác thường.

Từ nhỏ đến lớn bởi vì thân thể gầy yếu và tính cách hướng nội, Bộ Bằng bị không ít người khi dễ. Nhiều lúc ăn no đòn oan, nhưng hẩn còn không dám nói cho cha mẹ biết chuyện, sợ cha mẹ lo lắng vì hẩn. Sau khi thi được vào trong học viện thể dục Thiên Nam, sợ dĩ hẩn chọn gia nhập Võ Thuật xã, chính là muốn thông qua rèn luyện võ nghệ, để tăng cường thực lực bản thân. Bất quá, ở trong Võ Thuật xã, tuy hẩn hết mực nịnh hót xã trưởng nhưng lại không hề học được một chiêu nửa thức nào. Ngược lại còn phải làm tôi tớ hầu hạ luân phiên ngày này qua ngày khác.

Cho nên, tại đêm qua, khi Bộ Bằng vừa mới hóa thân thành Cốt Tinh, cần máu người cùng hồn phách để nuôi dưỡng chi thân. Lúc đó hẩn không chút do dự, liền chọn xã trưởng và mấy tay xã viên làm mục tiêu cần nuốt. Khi chứng kiến đám người này...quỳ ở trước mặt mình, đáng vẻ hoảng loạn sợ hãi, thì tâm tình của hẩn cư nhiên lại sáng khoái phá lệ.

Hồi tưởng lại cảnh tượng đêm qua, Bộ Bằng không khỏi hưng phấn, kiệt kiệt cười nhẹ, lẩm bẩm nói: “Thật không ngờ, giết người hóa ra lại là một việc sáng khoái đến như vậy, chẳng trách những anh hùng hào kiệt năm xưa đều thích giết người! Sau này, nếu ai dám trái ý, ta liền sẽ giết kẻ đó! Ta muốn tất cả mọi người đều phải run rẩy quỳ gối ở trước mặt ta! Ta ở nơi này phát thề, từ nay trở về sau chỉ có Bộ Bằng khi dễ người, chứ không một ai có thể khi dễ Bộ Bằng ta nữa!”

Vừa lúc đó, hai đốm lửa màu tím yêu dị ở trong hốc mắt Bộ Bằng đột nhiên lóe sáng lên, hẩn không khỏi “di” một tiếng kinh ngạc, lại có chút hưng phấn lẩm bẩm: “Có người đến, cư nhiên còn là Thất Khiếu Linh Lung Tâm? Ha ha, thật không ngờ người mang trái tim thất khiếu vẫn còn tồn tại ở trên đời. Nếu có thể cắn nuốt máu huyết cùng hồn phách của ả, nói không chừng ta liền đủ năng lượng cải tạo chi thân. Thậm chí bảy ngày sau, ta sẽ trở thành một Bạch Cốt Tinh siêu việt. Tới khi đó, dù là gặp Tiên Phật, ta cũng không cần sợ nữa.”

Giờ khắc này Bộ Bằng đã quyết định, bất kể như thế nào cũng không thể để xổng mất người có Thất Khiếu Linh Lung Tâm ở trước mắt mình!

Đợi khi người có Thất Khiếu Linh Lung Tâm đi tới bên cạnh hồ nước, Bộ Bằng ẩn thân ở trong hồ nước đột ngột nhảy dựng lên, dùng khí thể sét đánh không kịp bưng tai, công kích về phía mục tiêu.

Tại Bộ Bằng xem ra, người có được Thất Khiếu Linh Lung Tâm này, tự nhiên sẽ bị hẩn tóm gọn trong lòng bàn tay. Nhưng mà sự tình phát triển lại không hề thuận lợi như trong suy đoán của hẩn. Ngay khi hẩn vừa nhảy ra khỏi hồ nước, thì người mang Thất Khiếu Linh Lung Tâm kia đã phát hiện ra sự tồn tại của hẩn, thế nhưng cũng không kinh hoàng ngồi bệt xuống đất, mà cực kì bình tĩnh tung người nhảy sang một bên, tránh né công kích của hẩn.

“Ủa? Tu Chân giả?”

Dưới tình huống bất ngờ mà công kích thất bại, làm cho Bộ Bằng phi thường ngạc nhiên. Bất quá, theo sau hẩn liền phát hiện, người mang Thất Khiếu Linh Lung Tâm này, cư nhiên còn là Tu Chân giả, chẳng qua

tu vi quá thấp kém mà thôi.

Bộ Bằng không khỏi do dự, mặc dù người mang Thất Khiếu Linh Lung Tâm này tu vi còn thấp, hẳn cũng nắm chắc có thể chiến thắng được đối phương, nhưng vẫn cần phải hao phí một chút thời gian, vạn nhất Trương Văn Trọng chạy tới nơi này, như vậy bản thân hẳn nhất định sẽ lành ít dữ nhiều. Nhưng nếu bảo buông tha mục tiêu thì hẳn lại có chút luyến tiếc, dù sao Thất Khiếu Linh Lung Tâm cũng phi thường hiếm thấy, đối với người tu luyện tà thuật, quả thực chính là linh dược ngàn năm khó gặp.

Cuối cùng, Bộ Bằng cắn răng làm ra quyết định đánh liều một phen.

Dù sao độ hấp dẫn của Thất Khiếu Linh Lung Tâm là không cần phải bàn cãi. Huống chi trong tay của hắn còn nắm giữ một loại pháp bảo hộ mạng.

Người mang Thất Khiếu Linh Lung Tâm đã trở thành mục tiêu săn bắt của Bộ Bằng, chính là Tô Hiểu Hồng.

Tuy rằng nhà tại Ung Thành, nhưng từ trước đến nay Tô Hiểu Hồng luôn luôn trọ ở trường học. Bởi vì tối qua nàng thông báo với cha mẹ rằng muốn đến nhà Trương Văn Trọng cư ngụ, cho nên đã bị mệnh mề cưỡng chế về nhà.

Bởi vậy, sau khi thảo luận kế hoạch tỷ thí y học ngày mai cùng nhóm nghiên cứu sinh xong, tuy rằng trời đã tối muộn, nhưng Tô Hiểu Hồng vẫn cương quyết rời khỏi trường đại học Ung Thành, trở về nhà.

Tô Hiểu Hồng như thế nào cũng không nghĩ được, trong lúc nàng đi tới gần hồ nước nhân tạo, cư nhiên lại có người nhảy ra hù dọa.

Sắc lang biến thái? Tội phạm cướp bóc? Đây là hai ý niệm đầu tiên xuất hiện ở trong đầu Tô Hiểu Hồng. Bất quá, rất nhanh, nàng liền phát hiện, kẻ nhảy ra từ trong hồ nước nhân tạo không phải người, mà đó chỉ là một bộ xương khô.

Lúc này trên mặt Tô Hiểu Hồng không hề có một chút sợ hãi nào, câu đầu tiên nàng nói ra, không ngờ lại là: “Bộ xương khô? Vong Linh tộc? Chẳng lẽ người từ Ma Giới xuyên qua nhân gian ư? Đạo này Ma vương có khỏe không?”

Vốn đang tính toán phát động thể công, Bộ Bằng nghe vậy không khỏi sửng sốt: “Ma vương? Đó là ai?”

Bất quá, rất nhanh hắn liền phát hiện, trong khoảng khắc mình mất cảnh giác, nữ nhân mang Thất Khiếu Linh Lung Tâm kia, cư nhiên lại rút ra một khẩu súng lục nhắm thẳng vào mình.

Ổ khóa miệng của nữ nhân, còn xuất hiện một tia cười lạnh mang ý vị trào phúng.

317. Chương 337: Pháp Bảo Hộ Mạng Trở Thành Pháp Bảo Đoạt Mạng

“Choang.”

Bộ Bằng không khỏi sửng sờ....Tô Hiểu Hồng cư nhiên không tìm cách chạy trốn, mà ngược lại còn rút súng ra chơi đùa với hắn.

Trong tiếng cười quái dị, Bộ Bằng thả người nhảy dựng lên, dang rộng hai tay đánh về phía Tô Hiểu Hồng, đồng thời vẫn không quên châm chọc, nói: “Nữ nhân ngu xuẩn, người nghĩ rằng, súng đạn bình thường có thể gây uy hiếp cho ta sao? Nếu người bỏ chạy, ta còn cảm thấy đau đầu. Nhưng hiện giờ thì đã quá muộn rồi!”

Tô Hiểu Hồng không cùng hắn nói lời vô nghĩa, chỉ cười lạnh bóp cò. Bất thành linh...một viên đạn linh khí từ nòng súng Desert Eagle phóng ra, hướng về phía Bộ Bằng ở phía trước mà bắn thẳng đến.

Ngay khi Tô Hiểu Hồng bóp cò, Bộ Bằng liền cảm nhận được linh khí ngưng tụ ở trong nòng súng, không đợi cho hắn kịp phản ứng, một viên đạn linh khí từ trong nòng súng tối om bắn thẳng về phía hắn, điều này khiến cho hắn nhìn không được hết lờn: “Pháp bảo?”

Mắt thấy viên đạn linh khí bắn về phía mình, Bộ Bằng vội vàng xoay người, hung hăng lao sang bên cạnh, tránh né viên đạn linh khí. Mặc dù, sau khi hóa thành cốt tinh, lòng tự tin của Bộ Bằng đã gia tăng lên rất nhiều, nhưng hắn không cuồng vọng nghĩ rằng xương cốt của mình có thể chống đỡ được đạn linh khí.

Tuy tránh né được phát đạn do Tô Hiểu Hồng bắn ra, nhưng Bộ Bằng vẫn cảm thấy khiếp sợ không thôi, nếu vừa rồi phản ứng chậm hơn nửa nhịp, bị viên đạn linh khí kia bắn trúng người, chỉ dựa vào độ cứng và yêu lực hiện tại, sợ rằng khung xương của hắn sẽ vỡ vụn ngay tại đương trường.

Ngay khi Bộ Bằng thở phào một hơi, thì viên đạn linh khí hắn vừa mới tránh được, lại tiếp tục quay đầu, phóng thẳng tới phía hắn.

“Con mẹ nó, viên đạn linh khí chết tiệt này có công năng truy tung?” Trong lúc khiếp sợ, Bộ Bằng vội vàng nâng hai tay lên, dùng phương thức ngạnh kháng, đón đỡ viên đạn bắn tới.

Phanh.

Nhất thời trên mặt bàn tay xương xẩu của hắn liền xuất hiện một vết rạn nứt, không thể nghi ngờ, nếu như tiếp tục chịu đựng thêm mấy viên đạn nữa, xương cốt hai tay của hắn sẽ hoàn toàn vỡ vụn.

Bộ Bằng kinh hồn bất định, nhin không được ở trong lòng mắng thầm: “Pháp bảo trong tay nữ nhân này, đến tột cùng là kẻ nào thiếu đạo đức luyện chế ra? Cư nhiên rảnh tay còn tạo hình súng đạn. Âm hiểm! Kẻ luyện chế ra món pháp bảo này thực sự quá âm hiểm.”

Tuy kinh sợ nhưng Bộ Bằng không định buông tha mục tiêu, hắn kiên trì ý niệm tốc chiến tốc thắng trong đầu. Muốn dùng thời gian nhanh nhất thôn phệ hồn phách và khóa trái tim Thất Khiếu Linh Lung của Tô Hiểu Hồng.

Bất quá, Tô Hiểu Hồng cũng không thiếu đạn, tay trái nàng bắt quyết, tay phải nắm chặt khẩu súng, nhắm thẳng về phía Bộ Bằng mà liên tục bóp cò. Từng viên đạn linh khí, tạo hình vòng lưới, cấp tốc bắn tới phía Bộ Bằng.

Một người một bộ xương khô, cứ như vậy triển miên quần ẩu.

....

Cùng lúc đó, Tam Túc Ô bay vòng vòng trên không trung phát ra một tiếng ngâm mạnh mẽ, hướng về phía hồ nước nhân tạo trong đại học Ung Thành, lao nhanh qua.

Bốn người Béo hòa thượng nhất tề sửng sốt: “Có chuyện gì thế?”

“Tìm được Bộ Bằng rồi, đuổi sát theo phía sau Tam Túc Ô mau, đừng để Bộ Bằng phát hiện mà kịp thời tẩu thoát.” Trương Văn Trọng nhíu đôi mày kiếm lại, trong đôi con ngươi tản mát ra một đạo tinh quang, thả người từ trên mái nhà nhảy xuống, nương theo ánh trăng che giấu, dùng tốc độ khiến người ta trông thấy phải nín thở, bám theo Tam Túc Ô.

“Cái gì? Tìm được Bộ Bằng rồi sao? Thật tốt quá, ngàn vạn lần đừng để cho hắn chạy thoát!” Bốn người Béo hòa thượng vui mừng quá đỗi, vội vàng bám theo phía sau Trương Văn Trọng.

Giờ khắc này, Bộ Bằng đang bị đạn linh khí vòng của Tô Hiểu Hồng bao vây. Dưới tình huống như thế, đừng nói là muốn nhào đến xé xác Tô Hiểu Hồng, cướp lấy khóa trái tim Thất Khiếu Linh Lung cùng hồn phách của nàng, thậm chí chỉ cần hắn ngừng cử động một chút, liền sẽ bị đạn linh khí nã trúng.

Bộ Bằng nghiêng răng nghiêng lợi, oán hận nghĩ thầm: “Mẹ kiếp, con đàn bà chết tiệt này khó nhai quá. Chiều theo tình huống hiện tại, muốn dùng thời gian ngắn cướp lấy trái tim Thất Khiếu Linh Lung của ả là không có hi vọng. Mà nếu ta vẫn dây dưa ở nơi này, tên bác sĩ Trương Văn Trọng kia tất sẽ chạy đến đây. Tới khi đó, ta muốn tẩu thoát, chỉ sợ liền không còn kịp nữa rồi! Thôi, tạm thời buông tha ả, đợi bảy ngày sau ta hóa thành Bạch Cốt Tinh xong, rồi sẽ đi tìm ả tính sổ.”

“Tạm thời lưu lại cho người một mạng, mấy ngày sau ta sẽ đến lấy.” Bộ Bằng kêu to một tiếng, xoay người bỏ chạy.

“Muốn chạy ư? Lưu lại đây cho ta...!” Tô Hiểu Hồng không cần suy nghĩ nhiều, nhắc bước đuổi theo.

Bộ Bằng chạy không được vài bước, thì cả người liền chao đảo khựng đứng lại. Bởi vì trước mặt hắn không xa, bất thành linh xuất hiện một vị hòa thượng mập mạp, trong tay cầm theo một thanh mộc côn đang tản mát ra Phật quang màu vàng nhạt.

Bộ Bằng định xoay người tìm lối khác, nhưng rất nhanh hắn chỉ có thể đứng im tại chỗ. Bởi vì ba phương hướng còn lại đều xuất hiện hai nữ một nam ngăn chặn. Không chỉ như thế, hắn còn miễn tuệ phát hiện ra, phương vị của bốn người này tựa như là đang thiết lập một loại trận pháp nào đó, mà bản thân hắn bị nhốt ở bên trong trận, không chỉ phát sinh cảm giác ngàn cân đeo bám trên người, đồng thời còn thấy linh hồn của mình cũng bị hỏa diễm gắt gao ngăn chặn, tùy thời đều có thể tiêu vong.

Nhìn bốn người Béo hòa thượng, Bộ Bằng giật mình cả kinh nói: “Đáng giận! Bốn tên này rốt cục là nhân vật nào? Tu vi của bọn hắn tuy rằng kém hơn tên bác sĩ Trương Văn Trọng kia, nhưng bản thân ta vẫn chưa đủ năng lực chống đỡ. Mẹ kiếp, ta rơi vào trong trận pháp của bọn chúng, muốn thoát thân chỉ sợ là không dễ dàng gì. Ủa? Cái tên bác sĩ họ Trương kia cũng đã tới đây rồi sao?”

Tô Hiểu Hồng nhìn thấy Trương Văn Trọng, cũng nhanh chân bước tới bên cạnh hắn, chỉ vào Bộ Bằng bị bốn người vây quanh ở giữa, tò mò hỏi: “Sư phụ, bộ xương khô này là thứ gì vậy? Còn bốn người kia, có phải đều là Tu Chân giả không ạ?”

Trương Văn Trọng nghiêm trang nói: “Tiểu muội, mấy vấn đề này lúc nào tôi sẽ giải thích sau! Lần này phải cảm tạ cô, nếu cô không giữ chân hắn, chỉ sợ chúng ta chưa kịp đuổi tới thì hắn đã tẩu thoát mất rồi.”

Tô Hiểu Hồng cười hề hề, diễn cảm có chút đắc chí.

Trương Văn Trọng liếc mắt nhìn Bộ Bằng, hắn vừa mới hình thành cốt tinh chi thân, yêu lực còn yếu ớt, nếu không Tô Hiểu Hồng với tu vi Luyện Khí trung kỳ, cũng không thể triển đấu cùng hắn lâu như vậy. Đứng quan sát con yêu tinh này, Trương Văn Trọng lười động thủ, để mặc cho bốn người Béo hòa thượng ứng phó với hắn.

Tam Si giờ Thanh Phong kiếm trong tay, chỉ thẳng vào Bộ Bằng, cao giọng nói: “Cốt tinh Bộ Bằng, người làm nhiều việc ác, vô cớ hại người, ngày hôm nay bốn chúng ta sẽ tiêu diệt người để thay trời hành đạo.”

Từng cơn gió lạnh thổi xuy xuy qua, bộ đạo bào Tam Si đang mặc trên người tung bay phấp phới, phối hợp cùng ngữ điệu hiên ngang, thật đúng là có phong phạm của một cao thủ chính đạo. Thậm chí ngay cả Bộ Bằng cùng Tô Hiểu Hồng đều bị lời nói này chấn trụ, còn tưởng hắn là cao thủ danh tiếng bên trong đám Tu Chân giả. Nhưng đáng tiếc, loại phong phạm cao thủ này của Tam Si chỉ duy trì được vài giây đồng hồ thôi, bởi vì Quý Mị đứng ở bên cạnh trợn mắt, nhìn hắn mắng: “Người thật phiền toái quá đi, mỗi lần đánh nhau đâu cần phải bày ra giọng điệu giả bộ nguư bức* đây?” (* ý nói là cao thủ.)

Tam Si nháy mắt bị công phá, phong phạm cao thủ không còn sót lại chút gì, oa oa khiển trách, nổi giận mắng: “Quý muội, cô không chọc phá tôi thì sẽ chết sao? A, tôi hiểu rồi, cô nhất định là đang ghen tị với bộ dạng tiên phong đạo cốt của tôi!”

Quý Mị cười lạnh nói: “Đúng là không biết xấu hổ, tôi ghen tị ông? Cho dù tôi muốn ghen tị thì cũng không định ghen tị với ông ah!”

Hai người này bởi vì nhìn ra yêu lực của Bộ Bằng không quá mức cường hãn, cho nên mới thả lỏng tâm tình tranh cãi ở chỗ này. Nếu gặp phải địch nhân mạnh như Cửu Anh ngày trước, bọn hắn cũng không dám lơ là cảnh giác.

“Được rồi, hai người các ngươi đừng nháo sự nữa. Mau xông lên diệt trừ hắn đi!” Béo hòa thượng buồn bực quát lớn một tiếng. Mộc côn trong tay giương lên, phóng thẳng tới phía Bộ Bằng xuất chiêu.

“Đối phó với một bộ xương nhỏ nhoi mà cũng muốn sóng vai tử chiến? Đây chẳng phải là quá dọa người sao?” Tam Si hậm hực nói, nhưng vẫn không dám chần chừ, lập tức cầm theo Thanh Phong kiếm, đánh tới phía Bộ Bằng.

Vũ Văn Hà cùng Quý Mị, từ hai phương hướng bất đồng cũng triển khai tấn công.

Bộ Bằng thân rơi vào tình cảnh bốn mặt giáp công. Nhưng hắn lại không hề bối rối, chỉ nghe hắn cười “kiệt kiệt” hai tiếng, liền móc một viên Hắc Bạch Ngọc* to bằng nắm tay ra. (ngọc thời Hán.)

Giờ khắc này ở trong đầu Bộ Bằng, đang hồi tưởng lại lời căn dặn của người đã truyền công pháp tu luyện Cốt Tinh cho hắn: “Trước lúc luyện thành Bạch Cốt Tinh, một khi gặp phải đối thủ không thể giải quyết nổi, hãy bóp nát viên bạch ngọc này, tự nhiên có thể biến nguy thành an, giết định vượt qua cửa ải khó khăn.”

“Các người đều chết hết đi.” Bộ Bằng dùng sức bóp nát viên bạch ngọc.

Một cỗ yêu lực cuồng bạo tuôn ra khi viên bạch ngọc vỡ nát. Nhưng mà, khiến cho Bộ Bằng trăm triệu lần thật không ngờ chính là, cỗ yêu lực cuồng bạo này không đánh úp về phía bốn người Béo hòa thượng, hay là Trương Văn Trọng cùng Tô Hiểu Hồng đứng ở phía xa xa, mà trong nháy mắt lại quần chặt quanh thân thể của hắn.

“Rắc...rắc...rắc...” Liên tiếp thanh âm giòn tan vang lên, xương cốt Bộ Bằng theo đó cũng rạn nứt.

“Như thế nào lại nhằm vào ta?” Bộ Bằng thần tình hoảng sợ. Nhưng lúc này hắn cũng chẳng có biện pháp nào.

Vài giây đồng hồ ngắn ngủi trôi qua, khung xương Bộ Bằng hoàn toàn biến thành bột mịn, theo từng cơn gió cuối thu lạnh thấu xương, thổi đi khắp bốn phương tám hướng trong không khí.

“Ừa, xảy ra chuyện gì vậy?” Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng, cùng bốn người Béo hòa thượng, đều đưa mắt nhìn nhau, không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

318. Chương 338: Bệnh Dịch Hạch

Quý Mị khiếp sợ há hốc miệng, tình cảnh trước mắt khiến cho nàng ngầy dại hồi lâu, sau đó mới phun ra một câu: “Đang xảy ra chuyện gì? Đây không phải là Đông Doanh Độn Thuật sao? Bất quá ninja đều dùng đạn khói, đâu có giống như hắn, tự đem hài cốt của mình bạo nổ thành sương mù.”

Béo hòa thượng nhanh chân bước đến phía trước, nơi mặt đất lưu lại một đồng bột mịn màu trắng kia, không khỏi nhú mày, thần tình ngập ngừng nói: “So sánh cùng Đông Doanh Độn Thuật, thì hắn càng giống với tự bạo hơn. Um, tôi có thể cảm nhận được rõ ràng, hồn phách nguyên khí của hắn đã hoàn toàn biến mất ở trên thế giới này. Thậm chí ngay cả muốn luân hồi đầu thai kiếp sau cũng không có cơ hội. Nhưng khiến ta nghi hoặc chính là, diễn cảnh lúc trước của hắn, lại không hề giống như muốn tự sát, như thế nào đột nhiên lại tự bạo đây?”

“Ta còn tưởng Bộ Bằng xuất ra món pháp bảo lợi hại gì để đối phó chúng ta, nhưng thật không ngờ lại dùng pháp bảo tự bạo. Ha ha, dùng một kiện pháp bảo làm bằng Hán Bạch Ngọc* để tự bạo, gã Bộ Bằng này thật đúng là chơi ngông. Ài...thật đáng tiếc!” Tam Si ở phía sau cũng đã đi tới, ngồi xổm người xuống trước đồng bột mịn tìm kiếm trong chốc lát. Xác định không thu hoạch được gì. Trên mặt hắn liền tràn ngập biểu tình thất vọng. (bạch ngọc đời hắn, là 1 trong những loại ngọc tốt, hiếm và quý.)

Trương Văn Trọng chậm rãi đi tới trước mặt đồng bột mịn, nhú mày nói: “Hán Bạch Ngọc sao? Nhưng theo tôi nhớ, lúc trước đã từng điều tra qua, nhà Bộ Bằng cũng không phải giàu có, như vậy kiện Hán Bạch Ngọc này hắn lấy ở đâu ra nhỉ? Còn nữa, hắn học được từ đâu yêu pháp tu luyện thành Bạch Cốt Tinh đây?”

Vũ Văn Hà đưa ra một ý kiến: “Kiện Hán Bạch Ngọc này, chẳng lẽ là bảo vật tổ truyền của nhà hắn?”

“Điều này không có khả năng.” Không đợi Trương Văn Trọng kịp mở miệng, Tam Si liền bác bỏ phán đoán này: “Theo phong cách đả tạo kiện Hán Bạch Ngọc kia mà xem, thì tuyệt đối không phải là đồ cổ, hẳn là mấy năm gần đây điều khắc thành. Nếu không, nó phải đáng giá mấy chục vạn đồng rồi. Hơn nữa, Bộ Bằng mới hình thành Cốt Tinh, làm sao lại hiểu được phương pháp luyện chế pháp bảo đây?”

Béo hòa thượng ở phía sau cũng phản ứng, nói: “Xem ra, kiện Hán Bạch Ngọc kia, hẳn là do một người nào đó dạy hắn yêu pháp tặng cho hắn. Người này đến tột cùng là ai? Thiết nghĩ, chúng ta cần phải điều tra người thân xung quanh Bộ Bằng, cùng những kẻ gần đây đã tiếp xúc với hắn.”

Trương Văn Trọng lắc đầu: “Chỉ sợ biện pháp này tốn công vô ích mà thôi? Theo tôi nghĩ, người kia nhất định là âm thầm tiếp xúc với Bộ Bằng, cho nên sẽ không lưu lại bất cứ một dấu vết gì.”

Béo hòa thượng tự tin mười phần, cười nói: “Yên tâm đi, Trương tổ phó! Bây giờ tôi sẽ cầu xin sự trợ giúp từ tổng bộ Đặc Cần tổ ở Kinh Thành, để thượng cấp phái Tu Chân giả am hiểu trình sát lại đây hỗ trợ. Chỉ cần gã kia đã từng xuất hiện trong Ung Thành, nhất định sẽ lưu lại chân khí. Dựa theo manh mối đó, Tu Chân giả am hiểu kỹ năng trình sát, liền có thể tìm ra được người này thôi.”

Trương Văn Trọng hỏi: “Tu Chân giả am hiểu thám thính, chẳng lẽ những người đó là Trú Thú Môn?”

“Đúng vậy.” Béo hòa thượng gật đầu đáp: “Ài, Trương tổ phó, anh cũng đã từng nghe danh bọn hắc hắc sao?”

“Có nghe qua.” Trương Văn Trọng nói: “Nếu có thể mời được cao thủ Trú Thú Môn đến trợ giúp. Hắc hắc sẽ tìm thấy tung tích của người kia thôi!”

Lúc này Béo hòa thượng liền bày tỏ thái độ: “Yên tâm, tôi sẽ gọi điện thoại liên hệ với bọn hắc hắc sau.”

Trương Văn Trọng gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa. Chỉ móc từ trong túi quần ra một chiếc bình sứ nhỏ, mở nắp bình xong, giro nó nhắm về phía đồng bột mịn đang nằm ở trên mặt đất, tay phải bắt quyết, trong miệng lầm bầm niệm tụng một câu thần chú khó hiểu: “Hồn phách ở đâu? Mau quay trở lại, mau quay trở lại. Cấp cấp như luật lệnh!”

Mười đóa quang hoa màu u lam hình dạng giống đom đóm, từ bên trong đồng bột mịn hiện ra, chậm rãi bốc lên, bay thẳng vào miệng chiếc bình sứ nhỏ trong tay của Trương Văn Trọng.

Mười đóa quang hoa này chính là ba hồn bảy vía của Trần Hi, bị Bộ Bằng cắn nuốt. Chỉ cần đem chúng nó trả lại về thân thể của Trần Hi, như vậy bệnh tình của hắn, không cần chữa trị cũng sẽ tự khỏi.

Cẩn thận đẩy nắp bình sứ, thu hồi vào trong người xong, Trương Văn Trọng ngoảnh mặt nhìn bốn người Béo hòa thượng nói: “Chuyện tình nơi đây đã giải quyết ổn thỏa. Giờ tôi phải đi giao trả hồn phách về lại thân xác chủ cũ, về phần thủ tục giải quyết hiện trường, liền giao cho mọi người làm nhé!”

“Được, thỉnh Trương tổ phó yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ xử trí thỏa đáng.” Bốn người Béo hòa thượng nhất tề gật đầu nói.

“Tiểu muội, chúng ta đi.” Trương Văn Trọng nhìn sang Tô Hiểu Hồng đứng ở bên cạnh mình phân phó một tiếng. Theo sau nhanh chân bước về phương hướng của trường đại học Ung Thành. Tính toán giao trả hồn phách cho Trần Hi trước, sau đó mới đến bệnh viện tâm thần, chữa trị cho mấy em học sinh điên loạn kia.

Thế nhưng, khi Trương Văn Trọng đi được vài bước chân, thì bất ngờ có một cơn gió lạnh thấu xương liền gào thét thổi qua. Khiến cho đồng bột mịn nằm trên mặt đất bị thổi bay, chỉ trong chớp mắt bốn phía xung quanh tạo thành một tầng sương trắng mờ mịt, không thể tránh né được, Trương Văn Trọng cũng hít phải loại bột mịn này.

“Ủa? Hương vị của đám bột mịn này, có chút điểm không thích hợp!” Trương Văn Trọng khê cau mày, tạm thời dừng bước. Theo sau hít thêm một hơi không khí lạnh ẩn chứa bột mịn, vận dụng linh lực trong nội thể phân tích thành phần của đám bột mịn này.

“Sư phụ, thầy làm sao vậy?” Nhìn sắc mặt của Trương Văn Trọng ngày càng khó coi, Tô Hiểu Hồng không khỏi lo lắng bất an, vội vàng nói: “Chẳng lẽ thầy không thoải mái chỗ nào sao? Ai nha, thầy bị mắc cảm với tro bụi hả?”

Trương Văn Trọng cũng không trả lời vấn đề của Tô Hiểu Hồng, chỉ vận dụng linh lực phân tích thành phần ẩn chứa trong thứ bột mịn này. Khoảng hai phút sau, cũng đã có kết quả, hắn không khỏi giật mình kinh hô lên: “Vi khuẩn Bacillus! Trong thành phần của thứ bột mịn này có chứa vi khuẩn Bacillus.” (Hay còn gọi là khuẩn que, khuẩn trực. Khuẩn này gây nên bệnh Than, hay còn gọi là ôn dịch. Nó đã từng cướp đi một phần tư dân số Châu Âu thời trung cổ.)

Thanh âm kinh hô bất thành linh của Trương Văn Trọng, làm cho bốn người Béo hòa thượng đưa mắt nhìn nhau, không hiểu gì cả. Dù sao bọn hắc hắc chưa từng học qua ngành y, nên chẳng thể biết nổi “vi khuẩn Bacillus” là cái gì. Ngay ngốc một lát sau, cuối cùng bọn hắc hắc kiềm nén không nổi tò mò liền hỏi: “Vi khuẩn Bacillus? Đó là cái quái gì?”

Lúc này sắc mặt của Tô Hiểu Hồng trắng bệch thành một đoàn, nàng theo bản năng vươn tay che mũi, ồm ồm hỏi đáp: “Vi khuẩn Bacillus là những nhiễm sắc thể hình que, thường lây qua niêm mạc da.”

Chúng kiến phản ứng của Trương Văn Trọng cùng Tô Hiểu Hồng, nhất thời trong lòng bốn người Béo hòa thượng dâng lên một tầng hàn ý. Cho dù bọn hắn không biết vi khuẩn que này là cái thứ gì, không rõ cái gì là nhiễm sắc thể, chỉ dựa vào phản ứng của Trương Văn Trọng cùng Tô Hiểu Hồng, bọn hắn cũng đã biết, chuyện này tuyệt đối không hề đơn giản.

Liếm đôi môi rạn nứt vì khô khốc, Tam Si nhịn không được chen ngang lời của Tô Hiểu Hồng, nói: “Đừng dùng thuật ngữ chuyên ngành y học nữa! Chúng tôi nghe không hiểu đâu, nói đơn giản một chút được không đây?”

Tô Hiểu Hồng gật đầu, trầm giọng nói: “Đơn giản hơn thì chỉ có hai chữ thôi! Đó chính là bệnh than.”

“Cô nói cái gì? Bệnh than?” Bốn người béo hòa thượng đồng thanh kinh hô, sắc mặt càng khó coi hơn Tô hiểu Hồng. Giờ khắc này bọn hắn đều ngừng thở, vận khởi linh khí trong nội thể, bức vi khuẩn que vừa mới hít vào đi ra ngoài.

Bệnh than, là một căn bệnh truyền nhiễm nguy hiểm, thời cổ đại người ta gọi nó là bệnh ôn hạch. Thời Trung cổ, một phần ba dân số tại Châu Âu mắc căn bệnh dịch này mà chết đi. Cho nên đối với sự khủng bố của nó, thì không cần phải giải thích rườm rà.

Theo thời gian trôi qua, bởi vì chất lượng sinh hoạt của mọi người được tăng lên, đạt tiêu chuẩn vệ sinh sạch sẽ hơn. Ngành y tế phát triển, các loại vắc-xin phòng và chống cũng được ra đời, khiến cho căn bệnh người ta nghe danh phải tím tái mặt mày cũng dần dần lắng xuống. Thế nhưng đó không có nghĩa là đã chữa trị được tận gốc.

Hay nói cách khác, không biết tại thời điểm nào, thì căn bệnh ôn dịch này đột nhiên sẽ bùng nổ.

“Trương tổ phó, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Bốn người Béo hòa thượng chân tay phát lạnh, chẳng biết phải làm sao, cho nên đều quẳng ném ánh mắt nhìn về phía Trương Văn Trọng, mong chờ hắn có thể nghĩ ra biện pháp khắc phục.

319. Chương 339: Anh Đang Nói Giỡn Sao

Trương Văn Trọng cũng cảm thấy việc này phi thường phiền phức, nếu như bên trong xương cốt của Bộ Bằng ẩn chứa khuẩn que, bằng vào năng lực của hắn tự nhiên có thể đem trận bệnh dịch này tiêu diệt từ trong nôi, không cho nó truyền nhiễm lên trên con người, dẫn phát ra tật bệnh trí mạng. Thế nhưng hiện tại, sau khi Bộ Bằng tự bạo liên hóa thành bột mịn, đã bị cơn gió lạnh thấu xương cuối thu thổi tản ra khắp bầu trời.

Ai cũng không biết, đồng bột mịn kia đã bị gió thổi tán đến nơi nào. Nói không chừng, hiện tại khuẩn que ẩn chứa bên trong đồng bột xương kia đã nhiễm vào trong những sinh vật như loài chuột, mèo, bọ chó khắp Đại Học Thành.

Thậm chí cũng không thể bài trừ, đã có học sinh bị nhiễm khuẩn que!

Hơn nữa, trải qua vừa rồi dùng linh lực phân tích rõ, Trương Văn Trọng còn phát hiện, khuẩn que chất chứa bên trong bột xương, cũng không phải loại khuẩn que bình thường, hẳn là một loại khuẩn que biến dị. Tính truyền nhiễm của nó, cùng với độ nặng nhẹ, so với khuẩn que bình thường còn mạnh hơn! Nói cách khác, loại khuẩn que biến dị này càng khó đối phó hơn loại khuẩn que bình thường!

Phải mau chóng áp dụng biện pháp đối phó tương ứng, bằng không hậu quả sẽ khó có thể dự liệu!

“Các vị có điện thoại của cục trưởng cục vệ sinh Ung Thành?” Trương Văn Trọng dò hỏi. Chuyện này phải thông tri cục vệ sinh, để bộ môn vệ sinh khởi động dự án đề phòng bệnh than khẩn cấp. Bằng không, chỉ nhờ vào Trương Văn Trọng bọn họ, thật rất khó có thể ứng phó. Dù sao bên trong Đại Học Thành, số lượng nhân khẩu lên tới hơn triệu người! Chỉ dựa vào mấy người muốn điều tra kiểm dịch toàn bộ, căn bản chính là người si nói mộng.

Tô Hiểu Hồng cùng bốn người béo hòa thượng đồng thời lắc đầu, trả lời: “Không biết.”

Trương Văn Trọng không khỏi thất vọng, nhưng hấn rất nhanh lại nghĩ tới một người: “Ai, được rồi, Hồ Cường viện trưởng hấn có điện thoại của cục trưởng cục vệ sinh.” Nói xong hấn lấy ra điện thoại, đồng thời cũng không quên hướng Tô Hiểu Hồng phân phó: “Tiểu muội, cô mau nhanh gọi điện thoại cho người của phòng y tế chúng ta, để cho bọn họ quay về phòng y tế đợi lệnh. Ác, được rồi, để cho bọn họ chuẩn bị thi thố phòng ngừa ôn dịch, ngàn vạn lần đừng để bản thân bị truyền nhiễm. Còn nữa, nói cho bọn họ, tạm thời giữ bí mật, đừng đem chuyện bệnh than có thể bạo phát trong Đại Học Thành truyền bá ra ngoài, để tránh việc làm cho dân chúng bình thường khủng hoảng.”

“Dạ.” Tô Hiểu Hồng đáp, vội vàng lấy ra điện thoại, gọi cho các bác sĩ và hộ sĩ của phòng y tế.

Bốn người béo hòa thượng rốt cục có phản ứng, đều tự lấy ra điện thoại, đem chuyện Ung Thành rất có khả năng bạo phát ôn dịch hướng tổng bộ đặc cần tổ tại Bắc Kinh báo cáo.

Ngay khi Trương Văn Trọng đang gọi điện thoại cho Hồ Cường, Hồ Cường đang cùng vợ của hấn chiến đấu kịch liệt trên giường, đột nhiên nghe được tiếng chuông điện thoại di động vang lên, Hồ Cường đang nỗ lực chạy nước rút nhất thời chợt giật mình hoảng sợ, nguyên bản tiểu đệ vốn đã không cứng rắn, nhất thời xiêu xuống tới. Tình huống như vậy làm vợ hấn rất không thỏa mãn, hừ lạnh nói một câu: “Lão Hồ, ông thực sự càng ngày càng không nên thân.”

Hồ Cường vừa thẹn vừa giận, nhất thời nổi trận lôi đình, chụp lấy điện thoại di động, cũng không nhìn màn hình, trực tiếp bấm chuyển máy quất: “Ai a? Đã trễ thế này còn gọi điện thoại chi vậy? Có chuyện gì không nói được ở ban ngày hay sao?”

“Hồ viện trưởng, tôi là Trương Văn Trọng.” Tuy rằng không rõ vì sao tâm tình Hồ Cường lại kích động, thế nhưng Trương Văn Trọng cũng không suy nghĩ nhiều, cũng không có thời gian, chỉ hỏi: “Ông có số điện thoại của cục trưởng cục vệ sinh không? Cho tôi đi.”

“Ác, nguyên lai là Trương phó viện trưởng.” Vừa nghe là Trương Văn Trọng, tâm tình phần nộ của Hồ Cường nhất thời ổn định lại một chút, đối với việc Trương Văn Trọng đã vang danh trong ngoài nước, tuy hấn là viện trưởng, nhưng cũng không dám đơn giản đắc tội, vội vàng thu liễm lửa giận, nói: “Anh đợi một chút, tôi tìm số cho anh. Ai, tôi nói Trương phó viện trưởng, đã trễ thế này, anh tìm cục trưởng cục vệ sinh làm gì?” Trong đầu hấn chợt hiện lên một đạo linh quang, nhanh miệng hỏi: “Có phải xảy ra chuyện lớn gì không?”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Không sai, đích thật đã xảy ra chuyện. Bên trong Đại Học Thành, nhất là khu đại học Ung Thành chúng ta, đã sắp bạo phát bệnh than. Cho nên ông hay nhất cũng nhanh chạy về phòng y tế đi.”

“Cái...cái gì? Bạo phát bệnh than?” Hồ Cường bị tin tức bất thành linh làm nhảy dựng, tay nắm điện thoại không khỏi run lên, điện thoại nhất thời rơi xuống dưới, hoàn hảo rơi trên mặt giường nệm mềm mại mà không phải rơi xuống mặt đất.

Hít sâu vài hơi, thật vất vả hồi phục lại từ trong tin tức chấn động lòng người này, Hồ Cường vội vã nhặt điện thoại lên, trợn mắt líu lưỡi nói: “Trương phó viện trưởng, ngày hôm nay không phải ngày Cá Tháng Tư, anh đừng nên nói đùa với tôi như vậy nha, cái gì? Anh...anh không có nói giỡn với tôi sao? Nói đều là thật sự? Trời ạ, thực sự bạo phát dịch bệnh than? Chúng ta nên làm như thế nào? Ác, đúng, đúng, cho anh số điện thoại của cục trưởng cục vệ sinh, để cục vệ sinh nhanh chóng khởi động dự án chống ôn dịch khẩn cấp.”

Hồ Cường luống cuống tay chân, thật vất vả tìm số điện thoại của cục trưởng Ngưu Công Minh của cục vệ sinh, đọc cho Trương Văn Trọng. Ngay trước khi cất điện thoại, hấn còn không quên run giọng hỏi một câu: “Vậy...Trương phó viện trưởng, hiện tại tôi nên làm gì?”

Trương Văn Trọng nói: “Nhanh chạy tới phòng y tế đi!”

“Thế nhưng...thế nhưng...” Hồ Cường run giọng nói: “Hiện tại hai chân tôi như nhũn ra, đứng không nổi...”

Lúc này Trương Văn Trọng cũng không có thời gian để ý đến hấn, chỉ trầm giọng nói: “Dù toàn thân ông có nhũn ra, ông cũng phải bò đến phòng y tế, đừng quên, ông không chỉ là viện trưởng, còn là một bác sĩ.” Sau đó hấn liền cắt đứt điện thoại.

Nghe bên trong điện thoại truyền đến tiếng đô đô, Hồ Cường mấp máy môi, vài giây sau hắn dùng sức vỗ đùi, cũng không biết thu được lực lượng từ đâu, đứng bật lên: “Trưởng phó viện trưởng nói không sai, mình là một bác sĩ!” Dứt lời, hắn cầm quần áo mặc vào.

“Lão Hồ, đã trễ thế này, ông còn muốn đi đâu? Còn có, điện thoại vừa rồi là con hồ ly tinh nào gọi tới?” Vợ của Hồ Cường từ trong phòng tắm đi ra, vẻ mặt hồ nghi nhìn Hồ Cường mặc xong quần áo chỉnh tề, thần sắc bất thiện hỏi.

Nếu như ở trước đây, nghe vợ nói như vậy, Hồ Cường không la hét ầm ĩ một trận, thì cũng dùng lời nói dễ dàng an ủi một phen. Nhưng hiện tại, biểu tình vẻ mặt Hồ Cường nghiêm túc, nói: “Làm gì có hồ ly tinh? Cuộc điện thoại vừa rồi là Trưởng phó viện trưởng gọi tới, hắn nói bên trong phòng y tế xảy ra chuyện, muốn tôi đến một chuyến.”

Vợ của Hồ Cường vẫn còn hồ nghi, nói: “Thực sự là thế sao, nhưng lão Hồ, sao tôi lại nghĩ ông có chút không bình thường?”

Lúc này Hồ Cường chạy tới cửa phòng, mang giày, nhếch miệng bày ra dáng tươi cười, nói: “Đâu có gì không bình thường chứ, rõ ràng là bà lo lắng quá nhiều thôi. Ác, được rồi, bà xã, trước khi đi tôi có chuyện muốn nói với bà.”

Vợ của Hồ Cường nói: “Nói cái gì? Muốn tặng tiền tiêu vặt? Không có khả năng!”

“Anh yêu em.” Hồ Cường nói.

Vợ của Hồ Cường trừng mắt, nói: “Ma quỷ, đều đã là vợ chồng già, sao còn nói những lời này? Có ớn lạnh hay không chứ ông? Làm toàn thân tôi đều nổi da gà.”

Hồ Cường cười cười, không nói thêm gì, đẩy cửa phòng, đón cơn gió lạnh thấu xương đi nhanh về phía phòng y tế đại học Ung Thành.

Mà ngay khi Hồ Cường chạy tới phòng y tế đại học Ung Thành, Trương Văn Trọng cũng gọi điện cho cục trưởng Ngưu Công Minh.

Một thanh âm một người đàn ông trung niên vang lên bên trong điện thoại: “Tôi là Ngưu Công Minh, là ai gọi tới, có chuyện gì sao?” Tuy rằng trong đêm khuya nhận được điện thoại xa lạ, thế nhưng Ngưu Công Minh vẫn có vẻ rất bình tĩnh.

Trương Văn Trọng nói: “Ngưu cục trưởng, tôi là Trương Văn Trọng, có chuyện quan trọng muốn báo cho ông.”

“Trương Văn Trọng?” Ngưu Công Minh lẩm bẩm tên này vài lần, mới nhớ ra. Trương Văn Trọng này chính là chuyên gia Đông y trẻ tuổi vì trị lành bệnh cho nữ hoàng Anh Elizabeth mà thanh danh vang dội.

“Ác, nguyên lai là Trương giáo thụ, nghe đại danh đã lâu, chỉ là vì công tác quá bận rộn, nên chưa có dịp gặp anh. Đã trễ thế này anh gọi điện thoại tìm tôi, có chuyện trọng yếu gì sao?”

Trương Văn Trọng trầm giọng nói: “Bên trong Đại Học Thành sẽ bạo phát một trận dịch bệnh than, mong muốn Ngưu cục trưởng có thể đúng lúc khởi động dự án đề phòng ôn dịch khẩn cấp, nghiêm mật phong tỏa toàn bộ Đại Học Thành, đồng thời cho nhân viên y tế tiến nhập vào Đại Học Thành, tiến hành bài tra cùng phòng ngừa ôn dịch.”

“Anh nói cái gì? Bên trong Đại Học Thành sẽ bạo phát ôn dịch?” Ngưu Công Minh cũng bị tin tức này làm hoảng sợ, nhưng so sánh với Hồ Cường, hắn rõ ràng bình tĩnh hơn nhiều. Trong lòng khiếp sợ, hắn nhanh miệng hỏi: “Có người bị nhiễm bệnh chưa? Có mấy người bị nhiễm? Đều cách ly rồi sao?”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Không, tạm thời còn chưa phát hiện được người bị nhiễm bệnh.”

Ngưu Công Minh chất vấn: “Không phát hiện người bị nhiễm bệnh? Vậy anh làm sao biết ôn dịch bạo phát bên trong Đại Học Thành?”

Trương Văn Trọng đương nhiên không thể đem tình hình thực tế nói cho Ngưu Công Minh, chỉ có thể nói: “Xin thứ cho tôi không thể đem nguyên nhân nói cho ông, thế nhưng tôi có thể cam đoan với ông, những lời của tôi đều là sự thật, cũng không hề giả tạo bịa đặt!”

Ngưu Công Minh nói: “Không có phát hiện người bị nhiễm bệnh, lại không chịu nói ra nguyên nhân, anh bảo tôi làm sao tin tưởng anh? Trương giáo thụ, tuy rằng hiện tại anh là chuyên gia y học nổi danh trong ngoài nước, thế nhưng tôi cũng không thể bởi vì sự bảo chứng của anh mà đi tin tưởng anh, rồi lại hạ mệnh lệnh khởi động dự án phòng ôn dịch khẩn cấp! Anh cũng biết khởi động dự án phòng ôn dịch khẩn cấp, thị phi không nhỏ, còn phải đăng báo lên tỉnh hoặc trung ương! Được rồi, chờ anh có căn cứ xác thực, hoặc chịu nói ra nguyên nhân, thì gọi điện cho tôi.” Dứt lời, không đợi Trương Văn Trọng mở miệng, hắn liền cắt đứt điện thoại. Hiển nhiên hắn cũng không đem cuộc điện thoại của Trương Văn Trọng để vào trong lòng.

Tô Hiểu Hồng đứng bên cạnh Trương Văn Trọng nghe thấy được lời nói của Ngưu Công Minh, nhất thời nhú mày bất mãn lắm lắm: “Người này làm sao vậy? Lẽ nào phải thực sự chờ đến khi bệnh dịch bạo phát, hắn mới chịu tin, mới bằng lòng khởi động dự án phòng dịch khẩn cấp? Như vậy thì xong rồi!”

Trương Văn Trọng nói: “Được rồi, tiểu muội. Cô cũng đừng mắng nữa, đổi lại là ai cũng không thể dễ dàng tin tưởng như vậy.”

“Hiện tại chúng ta nên làm gì bây giờ?” Tô Hiểu Hồng cau mày nói. Đột nhiên nàng nhớ tới một người, vội vàng nói: “Ai, lão sư, em nhớ thầy tương đối quen thuộc với thị trưởng Ung Thành phải không? Có thể đem việc này nói cho hắn, để hắn khởi động dự án phòng ôn dịch khẩn cấp?”

“Cô nói là Phan Văn Đào? Không sai, sao tôi lại quên mất hắn?” Trương Văn Trọng vỗ trán, vội vàng dùng điện thoại tìm số của Phan Văn Đào, bấm máy gọi đi.

320. Chương 340: Một Đêm Bận Rộn Không Ngủ

Phan Văn Đào vốn đang ngủ say, thế nhưng khi nhận được điện thoại của Trương Văn Trọng, nhất thời hoàn toàn tỉnh ngủ, thậm chí mồ hôi lạnh còn toát ra trên trán. Hắn bật dậy khỏi giường, trầm giọng hỏi: “Bác sĩ Trương, anh nói là sự thật? Bên trong Đại Học Thành sắp bạo phát ôn dịch? Các anh ở bên trong Đại Học Thành phát hiện người bệnh bị nhiễm, hay chỉ là nghi ngờ? Có cho cách ly chưa?”

Bên trong Đại Học Thành, nhân khẩu đông đảo dày đặc, nếu như thật sự bạo phát ôn dịch đồng thời không kịp ứng đối, không thể nghi ngờ sẽ làm cho cả ngàn người, thậm chí cả vạn người bị nhiễm bệnh. Kể từ đó hậu quả thiệt thòi không chịu nổi. Cho nên Phan Văn Đào thân là thị trưởng, vừa nghe được tin tức này, mới biểu hiện khẩn trương cùng sầu lo như vậy.

Nhưng câu trả lời của Trương Văn Trọng, cũng làm Phan Văn Đào sửng sốt, không hiểu chuyện gì.

“Cũng không phải.”

Phan Văn Đào không khỏi nhú mày, không giải thích được dò hỏi: “Nếu không phát hiện được người bị nhiễm bệnh hoặc nghi ngờ bị nhiễm bệnh, như vậy anh làm sao biết bên trong Đại Học Thành sẽ bạo phát ôn dịch?” Nếu như không phải hiểu rõ tính cách của Trương Văn Trọng, hắn thật sự hoài nghi Trương Văn Trọng có phải đang nói đùa với hắn hay không.

Trương Văn Trọng do dự một thoáng, không biết có nên đem chân tướng sự tình nói cho hắn nghe hay không. Nhưng khi nghĩ lại, Phan Văn Đào đã từng làm thư ký riêng của Tôn lão gia tử, nói vậy có thể cũng đã biết một ít chuyện mà người thường không thể biết. Cho nên sau thoáng do dự, hắn hỏi thử: “Phan thị trưởng, ông đã từng làm thư ký riêng cho Tôn lão gia tử, như vậy ông hẳn có nghe nói qua về tên của đặc cán bộ thuộc cục cảnh vệ bộ tổng tham mưu phải không?”

Sắc mặt Phan Văn Đào nhất thời thay đổi: “Anh nói gì? Đặc cán bộ cục cảnh vệ bộ tổng tham mưu?” Tuy rằng nhìn không thấy sắc mặt biến hóa của Phan Văn Đào, thế nhưng Trương Văn Trọng có thể nghe ra tâm tình khiếp sợ ẩn chứa bên trong câu nói của hắn.

Trương Văn Trọng không khỏi trầm nghĩ: “Xem ra Phan Văn Đào này thật đúng là từng tiếp xúc qua rất nhiều tình báo cơ mật.”

Trương Văn Trọng đoán không sai, làm thư ký riêng của Tôn lão gia tử, Phan Văn Đào đích thật từng tiếp xúc qua một ít tư liệu tình báo của đặc cán bộ cục cảnh vệ bộ tổng tham mưu, cũng biết tính đặc thù của

đặc cần tổ, cùng công việc đặc biệt họ đang làm. Chính bởi vì như vậy, vừa nghe được Trương Văn Trọng nhắc tới, hần mới có thể khiếp sợ như vậy.

Hít sâu một hơi, không khí lạnh lẽo cuối thu kích thích xoang mũi Phan Văn Đào. Đồng thời cũng làm tâm tình khiếp sợ của hần bình tĩnh xuống tới. Sau một thoáng trầm ngâm, hần lại dò hỏi: “Bác sĩ Trương, ý của anh là nói, chuyện ôn dịch lần này chính do...do yêu ma quỷ quái tạo thành sao?”

“Không sai.” Trương Văn Trọng hồi đáp. Nếu Phan Văn Đào biết được tình báo về đặc cần tổ, như vậy hần cũng không lo lắng, trực tiếp đem mọi chuyện xảy ra ở trong điện thoại đơn giản rõ ràng kể lại cho Phan Văn Đào.

“Anh nói...vụ án mạng ở học viện thể dục Thiên Nam là do yêu tinh làm ra sao? Hơn nữa khi yêu tinh này đối mặt với các vị đuổi bắt, lại còn tự bạo, hóa thành bột xương có chứa vi khuẩn que bệnh than, đồng thời theo gió phiêu tán bên trong Đại Học Thành?” Sau khi nghe xong Trương Văn Trọng giảng thuật, Phan Văn Đào không tự chủ được nuốt nước bọt, trợn mắt lú lười nói: “Chuyện như vậy, cũng quá khúc chiết lý kỳ, thật không thể tin tưởng được a? Quả thực còn mơ hồ hơn xem tiểu thuyết điện ảnh.”

Trương Văn Trọng nói: “Phan thị trưởng, tôi nói những câu là thật, nếu như ông không tin lời nói của tôi, tôi có thể cho người của đặc cần tổ nói chuyện với ông, lúc này bọn họ đang ở ngay bên người tôi.”

“Vậy thì không cần, tôi tự nhiên là tin tưởng anh. Người khác có thể không biết, nhưng tôi thì biết, bác sĩ Trương đối với quốc gia, đối dân tộc đều đã lập công lao hần mã!”

Hồi tưởng lại những chuyện Trương Văn Trọng đã làm trước đây, Phan Văn Đào tin tưởng, hần tuyệt đối sẽ không lừa gạt chính mình. Cho nên hần cũng không có một tia do dự, liền quyết định phải tin tưởng Trương Văn Trọng, nói: “Bác sĩ Trương, cần tôi làm gì? Cứ việc phân phó.”

Ở lúc này, Trương Văn Trọng cũng không có tâm tình khách sáo với Phan Văn Đào, lúc này dùng giọng nói như hạ mệnh lệnh phân phó hần: “Lập tức mệnh lệnh bộ môn vệ sinh khởi động dự án phòng ôn dịch khẩn cấp, đồng thời phái người phong tỏa toàn bộ Đại Học Thành, nghiêm lệnh cấm bất cứ kẻ nào tùy ý ra vào. Ngoài ra, nhanh điều động nhân viên y tế, nhất là nhân viên y tế sở trường việc trị liệu bệnh truyền nhiễm, chạy tới Đại Học Thành, lập tức bắt đầu tiến hành một lần bài tra, một khi phát hiện người bị nhiễm bệnh hoặc nghi ngờ bị nhiễm bệnh, cấp tốc cách ly trị liệu, lại tiến hành diệt khuẩn tiêu độc triệt để tại nơi ở. Ngoài ra, nhìn xem có thể triệu tập được số lượng đủ số lượng vắc-xin để tiêm phòng cho mọi người hay không, tiến hành chích ngừa cho những người chưa bị nhiễm, để giảm bớt khả năng lây nhiễm của bọn họ. Được rồi, còn có, lập tức phái người triển khai tiêu độc cùng diệt cỏ xung quanh Đại Học Thành cùng bên trong Đại Học Thành, cùng việc diệt chuột...”

Trương Văn Trọng ở bên trong điện thoại, đem phương pháp phòng chống ôn dịch, đơn giản rõ ràng dặn dò Phan Văn Đào một phen. Mà đầu kia điện thoại, Phan Văn Đào cũng lấy ra notebook, không sót một từ ghi lại những phương pháp chỉ dẫn của Trương Văn Trọng. Dù sao hần cũng là người làm chính trị, đối với tri thức y học về phương diện phòng ngừa ôn dịch cũng không hiểu biết nhiều lắm. Bất quá hần cũng biết, Trương Văn Trọng nói những việc này phi thường trọng yếu, phải ghi rõ lại từng điều một, dù sao đây là quan hệ đến an nguy sinh mạng của hàng vạn người!

Sau khi nghe xong lời dặn của Trương Văn Trọng, Phan Văn Đào liền tỏ thái độ: “Tốt, tôi hiểu được, tôi lập tức làm theo lời dặn của anh. Điện thoại của tôi sẽ mở suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ cũng sẽ không tắt máy, anh có vấn đề gì, có thể tùy lúc gọi cho tôi. Mặt khác, cũng đừng nên tắt máy của anh, tôi sẽ tùy lúc liên lạc cho anh.”

“Được.” Trương Văn Trọng đáp.

Sau khi cắt đứt điện thoại, Phan Văn Đào dùng tay nhu nhu huyết Thái Dương, để hóa giải sự khẩn trương trong lòng, sau đó hần tìm ra số điện thoại của cục trưởng Ngưu Công Minh thuộc cục vệ sinh, gọi điện qua cho hần.

Ngưu Công Minh bị điện thoại của Trương Văn Trọng đánh thức, lúc này vừa mới ngủ lại, không nghĩ tới tiếng chuông điện thoại lại vang lên, nhất thời làm hần tỉnh táo hẳn. Vốn tuổi tác đã lớn, giấc ngủ của Ngưu Công Minh vốn đã không tốt, lúc này liên tục bị điện thoại quấy nhiễu hai lần, hần nhất thời nổi trận lôi đình, ôm lấy điện thoại di động đặt trên đầu giường, bấm chuyển máy, rống giận lên: “Trương Văn Trọng,

anh đến tột cùng là muốn gì? Có để cho người ta ngủ hay không? Nói cho anh, tôi cũng không có thời gian rảnh rỗi mò mẫm với anh!”

“Ngưu cục trưởng, tôi không phải là Trương Văn Trọng, tôi là Phan Văn Đào.”

Từ bên trong điện thoại di động truyền ra thanh âm quen thuộc, làm lửa giận đầy ngập của Ngưu Công Minh nhất thời dập tắt, chỉ cảm thấy khắp cả người phát lạnh, vội vàng giải thích: “A, nguyên lai là Phan thị trưởng, hiểu lầm, vừa rồi là hiểu lầm. Xin hỏi Phan thị trưởng, đã trễ thế này còn gọi điện thoại, thế nhưng có chuyện gì quan trọng cần phân phó sao?”

Phan Văn Đào hỏi: “Thế nào, Trương Văn Trọng vừa gọi điện thoại cho ông sao?”

“Đúng vậy.” Ngưu Công Minh không đoán ra ý tứ của Phan Văn Đào, không dám chậm trễ, chỉ có thể thành thật đem chuyện đã xảy ra báo lại cho Phan Văn Đào nghe một lần.

“Bác sĩ Trương đem chuyện quan trọng như vậy báo cho ông, ông không báo với tôi thì thôi, không ngờ không thì thối chút biện pháp ứng phó, chỉ nghĩ tới chuyện buồn ngủ? Ngủ cái đầu ông đó! Sao ông không ngủ chết trên giường?” Nghe xong lời nói của Ngưu Công Minh, Phan Văn Đào tức giận không biết làm sao phát tiết, dù trước nay luôn bồi dưỡng tính tình trầm ổn cũng quên mất, chửi ầm lên.

Ngưu Công Minh bị mắng tới tăm mắt mày, cảm thấy ủy khuất, biện hộ: “Bọn họ không hề phát hiện người bị nhiễm bệnh, cũng không phát hiện trường hợp nghi ngờ nhiễm bệnh, vô duyên vô cớ đột nhiên nói bên trong Đại Học Thành sắp bùng phát ôn dịch, ai biết bọn họ nói thật hay giả...”

Phan Văn Đào giận dữ phản cười, nói: “Không biết bọn họ nói thật hay giả, ông sẽ không áp dụng phòng ngừa sao? Ông không chịu ngẫm lại, vạn nhất bọn họ nói là thật thì sao? Lẽ nào phải đợi ôn dịch bạo phát, đợi ngàn vạn người bị nhiễm ôn dịch, Ngưu đại cục trưởng ông mới bằng lòng áp dụng phòng ngừa truyền nhiễm? Nói một câu, dù không biết bọn họ nói thật hay giả, lẽ nào ông không thể gọi đến trung tâm chuyên khoa, phái vài người đến Đại Học Thành nhìn xem tình huống?”

Nghe Phan Văn Đào nói như thế, Ngưu Công Minh cũng chợt nghĩ tới nếu như ôn dịch thật sự bạo phát bên trong Đại Học Thành, sẽ xuất hiện tràng cảnh đáng sợ như thế nào, nhất thời mồ hôi lạnh nhễ nhại đầm đìa, run run nói: “Dạ, dạ, Phan thị trưởng dạy rất phải, đây đích thật là tôi sơ sẩy, là sự thất trách của tôi...”

Lúc này Phan Văn Đào cũng không có tâm tình nghe hần tự trách, trầm giọng phân phó nói: “Được rồi, đừng nói nhiều lời vô dụng như vậy, ông mau nhanh khởi động dự án phòng chống bệnh truyền nhiễm cũng quen thuộc đến như thế? Cảm giác so với nhân sĩ chuyên nghiệp như ta còn quen thuộc hơn a...”

Ngưu Công Minh càng nghe càng ngạc nhiên, nhin không được âm thầm suy đoán: “Phan thị trưởng không phải xuất thân từ thư ký riêng sao? Thế nào đối với phương án phòng chống bệnh truyền nhiễm cũng quen thuộc đến như thế? Cảm giác so với nhân sĩ chuyên nghiệp như ta còn quen thuộc hơn a...”

Nhưng suy đoán thì suy đoán, sau khi nghe xong Phan Văn Đào phân phó, hần vẫn nhanh miệng nói: “Thỉnh Phan thị trưởng yên tâm, tôi sẽ dựa theo phân phó của ông lập tức triển khai công tác, có gì cần phân phó nữa không ạ?”

Phan Văn Đào nói: “Tạm thời không có, nhưng ông không được khóa máy điện thoại, tôi tùy thời đều sẽ liên lạc với ông. Mặt khác, Ngưu Công Minh, ông nghe cho rõ, nếu như lần này bởi vì ông chậm trễ, khiến cho bỏ lỡ cơ hội phòng ngừa ôn dịch tốt nhất, như vậy ông cứ chờ đợi pháp luật chế tài đi.”

“Dạ, dạ.” Ngưu Công Minh toát mồ hôi lạnh, sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Phan Văn Đào, hần liền nhanh chóng gọi điện cho những người phụ trách hệ thống vệ sinh của Ung Thành.

Trong một đêm khuya cuối thu lạnh giá, hệ thống vệ sinh Ung Thành bắt đầu rơi vào bầu không khí khẩn trương, vận chuyển lên với tốc độ cao nhất.

Từng chiếc xe cứu thương, chở nhân viên y tế của các bệnh viện, trung tâm phòng chống ôn dịch, cùng với được vật phòng ngừa, thuốc sát trùng, nhanh như điện chớp chạy tới Đại Học Thành.

Cùng lúc đó, cảnh sát Ung Thành các nơi điều động võ cảnh, cũng bắt đầu chạy tới Đại Học Thành, kéo cách ly tuyến, phòng ngừa người mang mầm bệnh từ bên trong Đại Học Thành đi ra, đem khuôn que bệnh than truyền bá những địa phương khác bên trong Ung Thành.

Mà các vị hiệu trưởng bên trong Đại Học Thành, cũng đều nhận được điện thoại của thị ủy, thị chính phủ gọi tới, bảo bọn họ khởi động chuẩn bị khẩn cấp, khống chế học sinh, đừng cho bọn họ chạy loạn chung quanh, để tránh khỏi việc truyền bá khuôn que cùng bị nhiễm phải khuôn que. Không hề nghi ngờ, một đêm cuối thu giá lạnh, đối với rất nhiều người mà nói, đều đã định trước sẽ là một đêm không ngủ.

321. Chương 341: Chúng Ta Đều Phải Lưu Lại

Trương Văn Trọng vừa gọi xong điện thoại thì Tô Hiểu Hồng cùng bốn người béo hòa thượng cũng vừa gọi xong điện thoại.

Nhìn thấy ánh mắt Trương Văn Trọng nhìn về chính mình, không đợi hắn mở miệng hỏi, Tô Hiểu Hồng vốn thông minh liền chủ động nói: “Em đã làm theo sự phân phó của thầy, gọi điện cho các nhân viên trong phòng y tế, mệnh lệnh bọn họ lập tức chạy tới phòng y tế đợi lệnh. Ngoài ra em cũng đã gọi điện thoại cho ông ngoại, ông nói sẽ lập tức tổ chức bác sĩ cùng hộ sĩ khoa truyền nhiễm của bệnh viện Ung Thành chạy tới Đại Học Thành. Đồng thời ông còn nói, sẽ suốt đêm cùng chuyên gia truyền nhiễm học trong quốc nội đạt được liên lạc, thỉnh cầu bọn họ chạy tới Ung Thành trợ giúp.”

“Làm tốt lắm.” Thấy Tô Hiểu Hồng hoàn thành nhiệm vụ mình giao phó thật xuất sắc, Trương Văn Trọng không khỏi khen ngợi một tiếng. Sau đó ánh mắt hắn nhìn về phía bốn người béo hòa thượng, đồng dạng không đợi hắn mở miệng, bốn người lần lượt mở miệng nói.

Béo hòa thượng nói: “Tôi đã đem chuyện xảy ra nơi đây báo với tổ trưởng đặc cần tổ ở Bắc Kinh. Hắn nói sẽ lập tức phái người tu chân am hiểu điều tra chạy tới Ung Thành trợ giúp chúng ta, tranh thủ có thể trong thời gian ngắn nhất bắt được hung thủ phía sau màn, để ngừa chuyện tương tự xuất hiện. Đồng thời hắn còn nói, sẽ lập tức đem chuyện bên trong Đại Học Thành sắp báo phát ôn dịch, đăng báo lên cấp trên cùng nhân viên liên quan của bộ vệ sinh. Để bọn họ có thể đúng lúc làm ra ứng đối. Ngoài ra, hắn còn có thể đem việc này báo với tổng tham mưu trưởng, thỉnh cầu thu được viện trợ từ bệnh viện quân đội...”

Quý Mị lại nói: “Tôi cũng vừa đem chuyện ở đây báo với sư phụ cùng các trưởng bối bên trong môn phái, hiện tại bọn họ đã bắt đầu tổ chức tụ họp người tu chân trong môn phái chuẩn bị đến Ung Thành viện trợ. Trương tổ phó, anh hắn đã biết, Linh Bảo Tông chúng tôi ngoại trừ am hiểu phù chú thuật, đồng thời còn am hiểu chút luyện đan cùng y thuật. Nghĩ đến các sư huynh sư tỷ trong Linh Bảo Tông hẳn có thể giúp đỡ được.”

Tam Si nói: “Tôi có mấy khách hàng, làm nghề sinh ý được phẩm, vừa rồi tôi đã hỏi bọn họ lập tức vận chuyển thuốc...à, là vacxin ngừa ôn dịch đưa tới đây.”

Tô Hiểu Hồng không khỏi hiếu kỳ dò hỏi: “Khách hàng của ông? Bọn họ chịu nghe lời ông phân phó?”

Tam Si đắc ý cười, hồi đáp: “Đương nhiên sẽ nghe, phải biết rằng, tôi nắm giữ rất nhiều bí mật của bọn họ không thể cho người ngoài biết.”

Vũ Văn Hà hơi sầu lo nói: “Tôi cũng vừa báo cho sư phụ trưởng bối của tông môn cùng với mấy người bạn đem tới một nhóm vacxin ngừa bệnh, chỉ là không biết loại thuốc đối phó ôn dịch bình thường có hiệu quả phòng ngừa đối với vi khuẩn que bệnh than biến dị lần này hay không. Dù sao, khuôn que lần này cũng không giản đơn, chính là Cốt Tinh tự bạo biến thành...”

“Cảm ơn các vị đã làm việc này.” Trương Văn Trọng vẻ mặt cảm kích nói: “Với tu vi của bốn vị, dù khuôn que có tiến nhập thân thể, đều sẽ bị các vị bức được ra bên ngoài, cho nên các vị cũng không cần lo lắng quá mức. Nhưng vì suy nghĩ cho an toàn của các vị, mọi người hãy nhất nhất rời khỏi đây. Nhưng trước khi rời đi, các vị tốt nhất dùng linh khí tinh lọc thân thể cùng quần áo một chút, để tránh đem khuôn que truyền ra ngoài, khiến cho địa phương khác bị bùng phát ôn dịch.”

Trương Văn Trọng quay đầu lại nói với Tô Hiểu Hồng: “Tiểu muội, cô cùng đi với bọn họ, với tu vi hiện tại của cô, chỉ được Luyện Khí trung kỳ, linh khí trong cơ thể không mạnh, ở lại chỗ này sẽ có nguy hiểm rất lớn!”

“Không, em không đi. Em muốn ở lại đây!” Thường ngày, Tô Hiểu Hồng vẫn luôn nghe lời Trương Văn Trọng nói. Ngay lúc này nàng lại trở nên vô cùng cố chấp, biểu tình nghiêm túc nói: “Tu vi của em tuy không cao, nhưng y thuật của em vẫn được. Làm một bác sĩ, há có thể lâm trận bỏ trốn? Huống chi, em tốt xấu cũng là một người tu chân Luyện Khí trung kỳ, còn hơn người thường mạnh không biết bao nhiêu. Hiện tại những bác sĩ bình thường đều không để ý tới an nguy của bản thân, từ bốn phương tám hướng chạy tới khu bị ôn dịch, lẽ nào em còn kém hơn họ hay sao? Nếu như hiện tại em đi, tuy rằng có thể tạm thời có được sự an toàn cho bản thân, nhưng không hề nghi ngờ chính là, trong lòng em sẽ xuất hiện bóng ma, cũng sẽ vì vậy mà hổ thẹn cả đời! Cho nên lần này, mặc kệ lão sư nói gì, em cũng sẽ không đi, em đều phải ở lại đây, cùng với thầy, và các bác sĩ, chiến đấu ở tuyến đầu chống lại dịch bệnh!”

Trương Văn Trọng thật không ngờ Tô Hiểu Hồng ở trong cảm nhận của hắn chỉ là một hài tử còn chưa kịp lớn, không ngờ lại nói ra được một phen những lời nói kiên cường dũng cảm như vậy, sau thoáng ngạc nhiên sững sốt, hắn cảm thấy vô cùng vui vẻ và an ủi, cho nên hắn cũng không phủ quyết lời nói của Tô Hiểu Hồng, mà mỉm cười nói: “Tốt, tốt, tốt, tiểu muội thật đã trưởng thành rồi. Cũng được, cô đã cố ý lưu lại, vậy thì lưu lại đi. Có cô ở bên cạnh trợ thủ, cũng là một chuyện tốt.”

“Trương tổ phó, chúng tôi cũng không đi.” Bốn người béo hòa thượng cùng kêu lên: “Tuy rằng chúng tôi không hiểu y thuật, nhưng dù sao chúng tôi cũng là người tu chân, nói vậy hắn sẽ không gây thêm phiền phức cho các vị, trái lại còn có thể giúp đỡ. Mặt khác, anh cũng không cần lo lắng cho chúng tôi. Tựa như lời anh nói, chúng tôi có biện pháp dùng linh lực loại bỏ không khí hút vào trong cơ thể, sẽ không để khuẩn que chui vào trong thân thể mình.”

Trương Văn Trọng do dự một thoáng, cuối cùng mỉm cười, gật đầu nói: “Được rồi, các vị đều đã tự nguyện lưu lại, vậy đều lưu lại đi. Nói vậy, kinh lịch lần này không chỉ có thể giúp đỡ mọi người bên trong Đại Học Thành, song song đối với việc tu luyện thân thể cùng tâm linh của các vị cũng sẽ có trợ giúp rất lớn.”

Mọi người cùng bật cười, cùng kêu lên: “Trương tổ phó, có việc gì cần làm, cứ tùy ý phân phó, chúng tôi bảo chứng, sẽ cạn kiệt khả năng hoàn thành nhiệm vụ anh giao phó!”

Trương Văn Trọng cũng không dây dưa, lúc này nói: “Àn, đích thật là có một việc cần phiền phức mọi người.”

“Thỉnh Trương tổ phó phân phó!” Bốn người béo hòa thượng “ba” một tiếng đứng nghiêm, đúng là nhìn có vài phần tác phong quân nhân. Xem ra trước khi trở thành đội viên của đặc cần tổ, bọn họ cũng từng tham gia huấn luyện quân sự.

Trương Văn Trọng đưa ra bình sứ đựng Lực Phách của Linh Tuệ Phách của nhóm người Trần Hi, giao vào trong tay béo hòa thượng, phân phó: “Vốn tôi định lập tức đem thứ này đuổi về thân thể bọn họ, thế nhưng bởi vì hiện tại lại có chuyện xảy ra, tôi phải cùng Tô Hiểu Hồng quay trở về phòng y tế, cho nên tôi xin nhờ bốn vị giúp đem thứ này về dùm bọn họ.”

Bốn người béo hòa thượng có chút thất vọng, thế nhưng nghĩ lại, bốn người mình không hiểu y thuật, có muốn làm gì khác cũng không thể giúp. Mà chuyện đuổi về Lực Phách cùng Linh Tuệ Phách, giao cho người khác lại không được, thật đúng chỉ có bốn người họ mới có thể làm. Cho nên bọn họ rất nhanh liền điều chỉnh tâm tình, gật đầu đáp: “Không thành vấn đề, chúng tôi nhất định sẽ ổn thỏa đem thứ này quay về cơ thể bọn họ, thỉnh Trương tổ phó yên tâm đi!”

“Tốt, việc này không nên chậm trễ, các vị nhanh chóng hành động đi. Dội sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, đến phòng y tế tìm tôi.” Dứt lời, Trương Văn Trọng cũng không cùng bốn người lãng phí thời gian, mà kéo Tô Hiểu Hồng xoay người hướng phòng y tế đại học Ung Thành cấp tốc chạy đi.

“Chúng ta cũng đi thôi, mau chóng hoàn thành nhiệm vụ này, sau đó đến phòng y tế xem có thể giúp được gì khác không.” Nhìn thấy thân ảnh Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng biến mất trong màn đêm, béo hòa thượng quay đầu nhìn ba đồng bạn nói.

“Tốt.” Ba người còn lại cùng kêu lên.

Sau đó thân ảnh của bốn người bọn họ cũng cùng nhau biến mất trong bóng đêm.

Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng rất nhanh chạy về phòng y tế đại học Ung Thành.

Tuy rằng đã là đêm khuya, thế nhưng bên trong phòng y tế đèn đuốc sáng trưng, nhất là sau khi nhận được điện thoại của Tô Hiểu Hồng, các bác sĩ và hộ sĩ trực ban liền bận rộn lên, ngoại trừ chuẩn bị , gen-ta-mi-xin, xtrép-tô-mi-xin, cùng với một số loại dược liệu khác, còn phải dùng thuốc sát trùng diệt khuẩn toàn bộ bên ngoài lẫn bên trong phòng y tế, triệt để tiêu độc, nhưng bởi bên trong phòng y tế không có quần áo bảo hộ, cho nên bọn họ đành dùng bao tay cùng giày ống nhựa mang vào, sau đó cài chặt toàn bộ cổ áo blouse.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng đi vào phòng y tế, Trần Nhân lập tức dẫn theo một hộ sĩ đi tới, trước tiên dùng thuốc sát trùng tiến hành một phen tiêu độc cho hai người, sau đó đưa bao tay, khẩu trang cùng với giày ống mủ cho bọn họ.

Đợi khi viên hộ sĩ rời đi, Trần Nhân nhỏ giọng hỏi Trương Văn Trọng: “Tông chủ, chuyện bạo phát ôn dịch bên trong Đại Học Thành, là thật sao?”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Là thật, về phần nguyên nhân thì cô đừng hỏi.”

Trần Nhân quả thật không hỏi nguyên nhân, nhưng sắc mặt trắng nhợt nói: “Chúng ta nên làm như thế nào? Chúng ta có thể làm gì? Bên trong Đại Học Thành có hơn mười vạn người, dù là đại học Ung Thành của chúng ta thôi cũng đã có vài vạn học sinh lẫn thầy cô giáo, chỉ dựa vào chút người của chúng ta, chút dược vật chữa bệnh, căn bản không đủ dùng. Mà một khi ôn dịch thật sự bùng phát, trong khoảng thời gian hai ngày ngắn ngủi lập tức chết người.”

Trương Văn Trọng nói: “Yên tâm đi, tôi đã báo lên trên việc này, tin tưởng hiện tại, đã có không ít nhân viên y tế sẽ mang thuốc men từ bốn phương tám hướng đem tới Đại Học Thành trợ giúp.”

Trần Nhân nhất thời thở dài một hơi: “Như vậy quá tốt.”

Trương Văn Trọng phân phó: “Trần Nhân, cô lập tức triệu tập toàn bộ bác sĩ cùng hộ sĩ, chuẩn bị công tác lấy máu thử máu. Đợi khi có thêm bác sĩ và hộ sĩ chạy tới, các vị trước hết lấy máu thử máu cho các học sinh trong bên trong y học viện, nhất là các thầy cô giáo, sau đó tiến hành kiểm tra đo lường huyết thanh, để có thể bài trừ chuyện thầy cô bên y học viện bị nhiễm bệnh, để họ còn có thể tham gia vào việc giúp đỡ chúng ta. Hiện tại chúng ta thiếu nhất chính là người chuyên nghiệp về y học cùng thuốc men, nếu có được những thầy cô bên y học viện giúp đỡ, trong khoảng thời gian ngắn tiến hành công tác kiểm tra cho toàn thể học sinh của trường, sẽ có giúp đỡ rất lớn. Ngoài ra một khi phát hiện có người nhiễm bệnh hoặc là nghi ngờ nhiễm bệnh, lập tức đưa đến phòng y tế cách ly trị liệu, mà phòng ngủ của họ cũng phải được tiêu độc nghiêm ngặt. Những người khác bên trong phòng ngủ đó cũng phải được quản chế nghiêm mật, một khi xuất hiện dị thường, lập tức đưa đến phòng y tế.”

“Dạ!” Trần Nhân trầm giọng đáp, xoay người dựa theo lời Trương Văn Trọng phân phó đi làm.

Vào lúc này, Trương Văn Trọng còn nói thêm: “À, được rồi, bệnh của em trai cô sẽ lành lại rất nhanh. Sau khi lành lại, cô bảo hấn ở yên bên trong phòng y tế, không được đi ra ngoài, để tránh khỏi bị nhiễm ôn dịch.”

“Cảm ơn tông chủ.” Trần Nhân xoay người lại, đẩy cũi lòng cảm kích hướng Trương Văn Trọng khom người chào thật sâu.

322. Chương 342: Người Bệnh Nhiễm Ôn Dịch

Trong khi Trần Nhân dẫn theo mấy bác sĩ cùng hộ sĩ trực ban chuẩn bị đi thử máu cho mọi người, những bác sĩ và hộ sĩ của phòng y tế được Tô Hiểu Hồng gọi điện liên lạc cũng đã vội vã chạy tới. Tuy rằng Tô Hiểu Hồng cũng đã nói rất rõ ràng bên trong điện thoại, lần này bên trong Đại Học Thành bạo phát sẽ là ôn dịch bệnh than rất đáng sợ mà cũng không phải là bệnh truyền nhiễm bình thường khác, nhưng bọn họ vẫn cứ đến. Bọn họ cũng không phải không sợ chết, trong bọn họ cũng từng có người tự mình đấu tranh nội tâm kịch liệt trước khi đến. Nhưng cuối cùng bọn họ vẫn tới, không ai lâm trận lùi bước. Bởi vì làm một bác sĩ hợp cách, thì phải xứng đáng với chức trách cùng nghĩa vụ của chính mình.

Một màn như vậy, dù là Trương Văn Trọng cũng không hề nghĩ đến. Thế cho nên, khi nhìn thấy toàn bộ các bác sĩ và hộ sĩ của phòng y tế đều chạy đến, hẩn nhẹn không được cảm khái một câu: “Hay thật, mọi người đều rất giỏi, không thẹn với danh xưng bác sĩ, không thẹn với chiếc áo blouse trắng đang mặc trên người.”

Nghe lời khen của Trương Văn Trọng, các bác sĩ và hộ sĩ đều nhin không được lộ ra vẻ mỉm cười tự hào, lúc này Trần Nhân dẫn theo mấy vị bác sĩ cầm dụng cụ thử máu đi tới, đứng trước người Trương Văn Trọng, gương mặt lộ vẻ lo lắng nói: “Trương phó viện trưởng, chúng tôi đã chuẩn bị xong dụng cụ thử máu. Chỉ là dụng cụ của phòng y tế chúng ta quá ít, chỉ sợ khó có thể thu thập toàn bộ huyết thanh của các thầy cô giáo cùng học sinh y học viện.”

Trương Văn Trọng nói: “Không sao, tin tưởng dụng cụ chữa bệnh được viện trợ sẽ đến rất nhanh, mọi người cứ đi thu thập phòng y tế, cứ đi lấy mẫu máu cho các thầy cô bên y học viện trước đã.”

“Dạ.” Trần Nhân đáp, không nói thêm, dẫn theo mấy bác sĩ cầm thùng dụng cụ thử máu đi nhanh vào ban đêm đen kịt, chạy về hướng y học viện. Còn những bác sĩ và hộ sĩ khác trong phòng y tế, đang chuẩn bị công việc tiếp nhận những người bệnh hay nghi ngờ nhiễm bệnh.

Một khi phát hiện được người bệnh ôn dịch, đều phải trị liệu ngay tại chỗ, không thể chuyển dời ra ngoài khu phát bệnh, bởi vì làm như vậy rất dễ dẫn đến việc khuân que truyền phát ra ngoài, do đó sẽ làm ôn dịch khuếch tán lan tràn. Cho nên bên trong phòng y tế cũng đã trở thành tuyến đầu cũng nơi chủ chiến của chiến dịch phòng chống bệnh ôn dịch lần này, nên phải sớm có đầy đủ sự chuẩn bị mới xong.

Ngay khi Trần Nhân vừa dẫn người đi, viện trưởng y học viện, Ngô Thủ Chí với mái tóc trắng xóa, cùng với danh xưng đại sư Đông y đang dẫn theo mấy chuyên gia giáo thụ có kinh nghiệm phong phú về bệnh truyền nhiễm, cùng với nghiên cứu sinh của bọn họ vội vã chạy tới phòng y tế.

Nhìn thấy Ngô Thủ Chí, Trương Văn Trọng lập tức nghênh đón, dò hỏi: “Ngô viện trưởng, ông đến vừa lúc, phòng thí nghiệm của y học viện có thiết bị đo lường kiểm tra huyết thanh cùng nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp liên quan hay không?”

“Có.” Ngô Thủ Chí gật đầu hồi đáp.

“Thật tốt quá.” Trương Văn Trọng lập tức nói: “Hiện tại tôi đã cho Trần Nhân dẫn người đến y học viện lấy máu cho mọi người, ông mau nhanh để nhân viên đến phòng thí nghiệm trước, làm tốt chuẩn bị tiến hành thử máu, để tinh lọc có người bị nhiễm bệnh hay không.”

“Được, tôi đi an bài.” Tuy rằng tuổi tác lớn hơn Trương Văn Trọng rất nhiều, tư lịch cũng nhiều hơn Trương Văn Trọng, thế nhưng lúc này Ngô Thủ Chí cũng không hề kể cả. Mà là tuyển chọn nghe theo lời Trương Văn Trọng phân phó, lập tức lấy ra điện thoại, gọi cho người phụ trách phòng thí nghiệm của y học viện, nhấn nhủ lời của Trương Văn Trọng. Ngoài ra, Ngô Thủ Chí còn mệnh lệnh cho nhân viên công tác trong phòng thí nghiệm, mang theo dụng cụ lấy máu đi hiệp trợ nhóm người của Trần Nhân.

Sau khi làm xong tất cả, Ngô Thủ Chí không kiềm chế được sự tò mò trong lòng, dò hỏi: “Trương phó viện trưởng, theo tôi được biết, tạm thời cậu còn chưa phát hiện được có người nhiễm ôn dịch hay nghi ngờ bị nhiễm bệnh phải không? Như vậy cậu làm sao biết được, bên trong Đại Học Thành sẽ bạo phát ôn dịch?”

Trương Văn Trọng không khỏi cười khỏ, vấn đề như vậy tối hôm nay hẩn đã bị hỏi qua vài lần. Lúc này hẩn cũng chỉ có thể hồi đáp: “Ngô viện trưởng, thật xin lỗi, nguyên nhân cụ thể tôi tạm thời còn chưa thể nói cho các vị. Nhưng tôi có thể bảo chứng với các vị, lời tôi nói đều là thật, cũng không hề có chuyện vô căn cứ. Đương nhiên tôi cũng có thể để khi phát hiện ra người bệnh mới nói với các vị, như vậy sẽ không còn sự hoài nghi. Nhưng nếu thực sự phải chờ đến lúc đó, mới làm ra phản ứng, không thể nghi ngờ là đã chậm, sẽ làm rất nhiều người vì không kịp tiếp thu trị liệu, sẽ bị ôn dịch cướp đi tính mạng.”

“Ân, cậu nói không sai, phòng chuyện chưa xảy ra, đây mới là điều chúng ta phải làm.” Ngô Thủ Chí gật đầu, tán thành lời Trương Văn Trọng nói. Nhưng hẩn tán thành, cũng không có nghĩa những người khác cũng đều tán thành. Phó viện trưởng thường vụ Quan Mộc Thu của y học viện đưa ra dị nghị: “Thế nhưng Trương viện phó có nghĩ tới hay không, vạn nhất lần này không có dịch bệnh bạo phát thì sao? Đây chẳng phải sẽ tạo thành ảnh hưởng cực lớn đối với các học viện trong Đại Học Thành? Không nói đến chuyện

chúng ta có thể vì việc này mà bị phê bình hay xử phạt hay không, chỉ nói tới công tác chiêu sinh sang năm của chúng ta cũng sẽ vì việc này mà ảnh hưởng rất lớn.”

Trương Văn Trọng nói: “Nếu như không có dịch bệnh bạo phát, đó chính là chúng ta sợ bóng sợ gió một hồi. Dù có ảnh hưởng đối với mọi người trong Đại Học Thành, cũng tuyệt đối không lớn bằng việc nếu dịch bệnh thật sự bạo phát, bởi vì cứu viện bất lực mà dẫn đến tình huống thương vong phải không? Nói thật ra, trong lòng của tôi vẫn đang cầu khẩn, trận dịch bệnh này ngàn vạn lần đừng bạo phát, tốt nhất chỉ là chuyện sợ bóng sợ gió.”

Quan Mộc Thu sững sốt chốc lát, cuối cùng thở dài một tiếng, gật đầu nói: “Trương viện phó, anh nói thật không sai, mạng người lớn hơn trời, so với chuyện gì cũng đều quan trọng hơn. Dù có ảnh hưởng cũng chỉ là chuyện nhỏ. Nói thật ra, những người như chúng tôi cũng đang mong muốn, tới nay chỉ là một hồi sợ bóng sợ gió, cũng chẳng biết ông trời có cho chúng ta được như nguyện hay không.”

Ngay khi Trương Văn Trọng và những chuyên gia của Y Học Viện Các Bệnh Truyền Nhiễm đang thương nghị đối sách chống ôn dịch, thì các nhân viên công tác trong các viện của trường, đều nhận được điện thoại, từ trong ổ chăn ấm áp bò ra. Sau khi biến được trong Đại Học Thành có khả năng bạo phát ôn dịch, phản ứng của bọn họ lại hoàn toàn khác nhau.

Trong bọn họ, tự nhiên cũng có người thất kinh, muốn nhanh thoát khỏi khu dịch bệnh, bảo trụ tính mạng của mình. Nhưng sau đó bọn họ mới phát hiện, toàn bộ Đại Học Thành đều đã bị cảnh sát cùng võ cảnh phong tỏa toàn bộ, muốn chạy ra khu dịch bệnh, đó là tuyệt đối không có khả năng!

Càng nhiều người còn lại, sau khi trải qua kinh hoàng, rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, bắt đầu dựa theo “dự án phòng chống dịch bệnh khẩn cấp” phụ trách lớp học của mình, triển khai công tác điểm danh nhân số từng phòng ngủ, hiệp trợ nhân viên y tế bài tra học sinh trong lớp mình phụ trách, có ai bị “đau đầu, đỏ mắt, ho khan cùng đau cổ họng, sốt cao, thần trí không rõ, hoặc chảy máu mũi.” Đó là những triệu chứng nghi ngờ nhiễm bệnh, sau đó phun thuốc sát trùng trong phòng ngủ, và trấn an các học sinh. Bởi vì mấy năm trước từng trải qua sự khảo nghiệm, cho nên khi bọn họ làm những việc này, đều rất có kinh nghiệm, thuận buồm xuôi gió, cũng không sinh ra điều gì nhiều loạn.

Bởi vì được các thầy cô giáo trấn an, nên đã giúp cho những học sinh ổn định tình tự, hoàn toàn bình ổn, cũng không làm ra hành vi gì quá khích hoặc phản ứng dữ dội.

Thời gian trôi qua từng giây, từ lúc Trương Văn Trọng gọi điện thoại cho Phan Văn Đào đã đi qua nửa giờ. Các bác sĩ cùng hộ sĩ có kinh nghiệm của các bệnh viện lớn trong Ung Thành cũng đã chạy tới bên trong Đại Học Thành, các giáo y của các phòng y tế trong các học viện, cùng với giáo y của viện vệ sinh xã khu, đã bắt đầu tiến hành đại quy mô thu thập mẫu máu, kiểm tra đo lường huyết thanh, cùng với những công tác phun thuốc sát trùng tiêu diệt.

Các bác sĩ và hộ sĩ đến từ bệnh viện Ung Thành, do Nhạc Tử Mẫn tự mình lĩnh đội, đã đến phòng y tế trong đại học Ung Thành.

“Tiểu Trương, tình huống hiện tại thế nào? Có phát hiện được người nhiễm bệnh hay có nghi ngờ nhiễm bệnh hay không?” Vừa nhảy xuống xe cứu thương, Nhạc Tử Mẫn liền khẩn cấp hỏi Trương Văn Trọng tình huống bên trong Đại Học Thành.

Còn chưa đợi Trương Văn Trọng kịp trả lời, chợt nghe được một trận tiếng bước chân gấp gáp từ trong đêm đen truyền ra.

Ánh mắt mọi người cũng không tự chủ được đều nhìn về hướng truyền đến tiếng bước chân. Trái tim bọn họ cũng theo tiếng bước chân ồn ào kia nhảy lên dữ dội.

Chẳng lẽ...chẳng lẽ là...

Vài giây sau, mọi người nhìn thấy hai lão sư y học viện mang khẩu trang cùng bao tay, đang khiêng cáng cứu thương thở hổn hển chạy tới. Còn chưa đến phòng y tế, vị lão sư đi phía trước cũng đã mở miệng, dùng thanh âm mang theo tiếng nức nở kêu lên: “Người đầu mau tới, nơi này có một bệnh nhân bị nghi ngờ nhiễm bệnh, tình huống của nàng thật không tốt, làn da đã xuất hiện đốm đỏ, vỡ ra, thậm chí đã có dấu hiệu hoại tử. Đồng thời nàng còn bị sốt cao với triệu chứng suy tim! Mau nhanh cứu cứu cô ấy a!”

Ôn dịch!

Quả nhiên là ôn dịch!

Ôn dịch thực sự bạo phát!

Mọi người trong lòng khiếp sợ, cũng đều đưa ánh mắt nhìn Trương Văn Trọng đang bước nhanh về phía bệnh nhân.

Giờ khắc này, trong lòng mọi người, cũng không nén được hiện ra một ý nghĩ khiến người dừng đứng tóc gáy: “Lúc đêm khuya ôn dịch bạo phát”, nếu như không phải Trương Văn Trọng đã sớm biết trước, đồng thời sớm làm ra chuẩn bị ứng đối, chỉ sợ rất nhiều người bên trong Đại Học Thành, còn đang ngủ, không hề hay biết mình bị nhiễm ôn dịch, sau đó chết đi trong thống khổ a? Trời ạ, nếu thực sự là vậy, hậu quả thiết tưởng không sao chịu nổi!

323. Chương 343: Tù Thời Đều Có Thể Nguy Hiểm Tính Mạng

Trương Văn Trọng tiến lên vài bước, giữ cánh cúi người kiểm tra bệnh nhân.

Đây là một em học sinh nữ, niên kỷ khoảng trên dưới hai mươi tuổi, trên người đang mặc một bộ áo ngủ hoạt hình rất đáng yêu. Trên mặt và hai cánh tay của em này đều nổi những vết ban màu tím xanh lớn nhỏ. Đôi môi tím đen, cái miệng nhỏ nhắn thở hổn hển từng ngụm, khiến cho người khác trông thấy phải kinh hồn táng đờm.

Đột nhiên có một cơn gió lạnh tràn qua, nhất thời nàng liên ho khan kịch liệt, há miệng phun ra một cục đờm hòa lẫn máu tươi, vô lực nằm xụi lơ ở trên mặt băng ca.

Hai vị lão sư khiêng cáng đều nhận thức Trương Văn Trọng, thấy hắn đi tới, một vị trong đó khẩn trương nói: “Trương viện phó, vừa rồi chúng tôi lần lượt kiểm tra các phòng, phun dịch tiêu độc, thì phát hiện ra tình huống bất thường của em Lâm Xảo này. Nhiệt độ cơ thể tăng cao, ngoại trừ ho khan, ói ra máu đờm, toàn thân trên dưới còn xuất hiện nốt ban màu xanh tím. Hơn nữa, chính em ấy còn nói rằng, cảm thấy đau ngực, khó thở, toàn thân mệt mỏi vô lực. Chúng tôi đã lấy máu của em ấy, cho người mang đến phòng thí nghiệm tiến hành kiểm tra đo lường huyết thanh, xem nàng có phải là đã trúng bệnh Than hay không?”

Vị lão sư còn lại, thì nhìn Lâm Xảo đang nằm trên mặt băng ca, an ủi: “Tốt lắm, đừng suy nghĩ nhiều, nếu Trương viện phó đã ở chỗ này, vậy thì bệnh tình của em nhất định sẽ được chữa khỏi.”

Lâm Xảo nằm trên mặt băng ca, ngửa đầu nhìn Trương Văn Trọng. Vốn nàng muốn nói chuyện nhưng mà không sao há nổi miệng ra, cuối cùng đành phải nuốt ngược trở vào trong lòng.

Tô Hiểu Hồng cũng ở phía sau chạy lại đây, nàng tiến hành kiểm tra đơn giản tình huống của Lâm Xảo. Theo sau nghiêng đầu nhìn Trương Văn Trọng nói: “Sư phụ, nghe nhịp phổi của cô ấy rõ ràng là đã giảm thấp, ngoài da xuất hiện những vết ban tím xanh, quanh cổ và nách đều nổi hạch sưng đỏ phồng to. Ngoài ra miệng cô ấy đã phát khô, trên đầu lưỡi không hề có tưa* lưỡi (Tưa lưỡi là lớp màng niêm mạc màu trắng trên bề mặt của lưỡi.)

Nhạc Tử Mẫn và Ngô Thủ Chí cũng từ phía sau đi tới, đúng lúc nghe được chuẩn đoán của Tô Hiểu Hồng, hai người bọn họ đều nhăn mặt nhíu mày. Hai người đều là nhân tài kiệt xuất trong giới y học quốc nội, thông qua những triệu chứng này tự nhiên là đoán ra bệnh trạng của Lâm Xảo, đích xác chính là Bệnh Than. Nhưng hai người bọn họ vẫn ôm một tia tâm lý hi vọng, đem ánh mắt quàng ném về phía Trương Văn Trọng, đồng thanh nói: “Bác sĩ Trương, anh cảm thấy thế nào?”

Bọn hắn thực hi vọng, có thể nghe được kết luận từ Trương Văn Trọng, hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ của bọn hắn.

Bất quá câu trả lời của Trương Văn Trọng, lại khiến cho bọn hắn phải thất vọng rồi.

Trương Văn Trọng đích thân chuẩn mạch cho Lâm Xảo một lần, theo sau trầm giọng nói: “Lâm Xảo đã trúng bệnh Than, dẫn phát đến tràn dịch màng phổi. Hiện giờ bệnh tình phi thường nghiêm trọng, tùy thời đều có thể nguy hiểm đến tính mạng. Hiện giờ chúng ta phải mau chóng tiến hành trị liệu, để phòng ngừa

bệnh biến chứng ra tình trạng xấu nhất.” (Bệnh Than lây qua đường hô hấp, tỉ lệ tử vong là 100% trong vòng 36 tiếng đến 48 tiếng. Xuất hiện hạch ở trong phổi dẫn đến tình trạng tràn dịch màng phổi, khó thở, rét run và tử vong. Nếu bội nhiễm qua đường dạ dày thì tỉ lệ sẽ thấp hơn. Nghiêm trọng nhất là gặp biến chứng viêm màng não. Vì loại này khó có trường hợp nào thoát nổi.)

Tuy rằng có bảy tám phần tin tưởng kết luận của Trương Văn Trọng, nhưng ở trong lòng mọi người vẫn tồn tại một tia hi vọng may mắn. Trong đó có một vị chuyên gia Viện Y Học Các Bệnh Truyền Nhiễm, hơi cau mày, liền đưa ra ý kiến riêng của mình: “Trương viện phó, anh xác định bệnh trạng của em học sinh này đúng là Bệnh Than sao? Liệu có phải là do bội nhiễm Hạch Bạch Huyết biến chứng đến viêm phổi cấp tính hay không? Mấy Triệu chứng này, không phải rất giống hay sao?”

Trương Văn Trọng khẽ lắc đầu thở dài: “Tôi cũng hi vọng em ấy không mắc phải Bệnh Than, nhưng thật đáng buồn, những triệu chứng xuất hiện trên người em học sinh này đúng là Bệnh Than. Vừa rồi ông nói đến viêm Hạch Bạch Huyết, hẳn cũng biết trường hợp bội nhiễm qua dạ dày, triệu chứng toàn thân sẽ nhẹ hơn, và tốc độ Hạch Bạch Huyết sưng phù cũng rất chậm. Tuyệt không có khả năng giống như hiện tại, toàn thân bệnh trạng nghiêm trọng, Hạch Bạch Huyết sưng tấy dị thường...” (Khi chúng ta ăn thực phẩm như thịt các loại động vật, động vật có chứa vi khuẩn que như chuột và các loài thú rừng hoang dã, không đun chín, thức ăn vào trong dạ dày, mà dạ dày chúng ta bị xước trước đó, rất dễ mắc phải bệnh Than. Đây gọi là trường hợp bội nhiễm qua dạ dày.)

Trương Văn Trọng nói những lời này, không chỉ làm cho mọi người tâm phục khẩu phục, đồng thời cũng đập tan tia hi vọng may mắn cuối cùng tồn tại ở trong lòng bọn họ.

Bệnh Than!

Quả nhiên là triệu chứng bệnh Than!

Mặc dù sớm đã biết thông tin bệnh Than bùng phát, nhưng vào thời khắc này, tận mắt trông thấy người nhiễm bệnh, thì tâm tình của mọi người vẫn không tự chủ được rơi vào căng thẳng.

Lúc này chỉ riêng Trương Văn Trọng vẫn còn duy trì được bình tĩnh, hắn quay đầu nhìn về đám bác sĩ cùng y tá ở phía sau, nói: “Được rồi, mọi người không được ngây ra đó nữa. Mau bắt tay đưa Lâm Xảo tới phòng điều trị cách ly. Tiêm và truyền cho Lâm Xảo thuốc Streptomycin và Gentamicin*. Mặt khác, cần thận quan sát tình huống biến chuyển của Lâm Xảo, một khi xuất hiện biến chứng, phải kịp thời báo cho tôi biết.”

“Dạ.” Mấy vị bác sĩ cùng y tá đến từ Viện Y Học Các Bệnh Truyền Nhiễm nhanh chóng chạy lên, tiếp nhận băng cáng trong tay hai vị lão sư, đưa Lâm Xảo vào phòng điều trị.

Đồng thời Trương Văn Trọng tiếp nhận đơn thuốc và bút từ tay Tô Hiểu Hồng, cầm cùi viết xuống : “Sinh Thạch Cao, Hoàng Liên, Đại Hoàng, Tri Mẫu, Thủy Ngưu Giác, Trâm Hương, Mật Đượ”....Thêm một vài tên thuốc Đông Y liên quan. Cuối cùng giao cho Tô Hiểu Hồng, phân phó nói: “Lập tức dựa theo đơn thuốc này, sắc thuốc thang cho Lâm Xảo uống.”

“Dạ.” Tô Hiểu Hồng gật đầu đáp ứng, cầm theo đơn thuốc xoay người rời đi.

Nhìn Lâm Xảo được mang vào trong phòng y tế, Trương Văn Trọng thở phào một hơi, theo sau nhìn hai vị lão sư đang khử trùng tiêu độc, hỏi: “Những bạn học sinh cùng phòng Lâm Xảo, đã kiểm tra hết chưa?”

Hai vị lão sư mau chóng hồi đáp: “Đã kiểm tra qua rồi, những em học sinh kia đều không thấy xuất hiện triệu chứng bệnh Than. Trước khi chúng tôi khiêng Lâm Xảo ra ngoài, đã căn dặn đồng sự phải tiêu độc khử trùng trong ngoài gian phòng kia, hơn nữa còn phong tỏa cách ly đối với ngoại giới, chặt chẽ theo dõi các em học sinh đã từng ở trong phòng này. Một khi phát sinh triệu chứng khác thường, sẽ mau chóng tiến hành điều trị.”

Trương Văn Trọng nói: “Mọi người làm tốt lắm.”

Hai vị lão sư không dám kiêu căng, mà bình tĩnh hồi đáp: “Đây cũng là do sự chỉ đạo của Trương viện phó, nếu như không có dự án phòng chống bệnh Than do anh hoạch định. Chỉ sợ lúc này chúng tôi cũng không biết mình phải làm những gì.”

“Ài...Bệnh Than...Cuối cùng đã bùng phát rồi.” Ngô Thủ Chí nhìn lên trời đêm, buồn bã thở dài một tiếng.

Trương Văn Trọng cũng thở dài, nói: “Lâm Xảo là người đầu tiên chúng ta xác định bội nhiễm bệnh Than. Tin tưởng rằng chẳng bao lâu sau, người nhiễm bệnh ở trong trường sẽ gia tăng lên cấp số nhân. Chỉ hi vọng, với sự nỗ lực của chúng ta, sẽ đem dịch bệnh bùng phát lần này, giảm thiểu xuống mức thấp nhất.”

Nhạc Tử Mẫn nói: “Nhất định phải giảm thiểu nguy cơ xuống mức thấp nhất. Dù sao chúng ta cũng đã chuẩn bị công tác ngăn chặn đại dịch rồi.”

Trương Văn Trọng trầm ngâm nói: “Nhạc lão, phiền ông gọi điện kiểm tra xem, đến bao giờ thì vắc-xin phòng bệnh Than mới được chuyển tới. Hãy thúc giục bọn họ nhanh lên một chút, dù sao mạng người vẫn là chuyện quan trọng!”

“Được, để tôi gọi luôn.” Nhạc Tử Mẫn gật đầu, không dám chần chừ móc điện thoại từ trong túi quần ra, hí hục bấm số.

Nhưng mà ngay tại lúc này, một nữ y tá vừa mới chuyển Lâm Xảo vào trong phòng điều trị xong, thần tình khẩn trương chạy ra bên ngoài, thở hổn hển nhìn đám người Trương Văn Trọng báo cáo: “Bệnh nhân đột nhiên xuất hiện tình trạng khó thở, Trương viện phó, Nhạc viện trưởng, hai người nhanh chóng qua nhìn một chút đi.”

“Cái gì?” Trương Văn Trọng nhíu mày, nhanh chân phóng vào trong phòng y tế. Đám người Nhạc Tử Mẫn, Ngô Thủ Chí cũng gắt gao bám theo.

Khi Trương Văn Trọng vào trong phòng điều trị cách ly, thì Lâm Xảo đang kiệt lực hô hấp. Bất quá, mặc dù nàng đã cố sức lấy nhịp thở, nhưng vẫn không thể truyền dưỡng khí vào trong phổi. Bởi vì thiếu khí ô-xi nghiêm trọng, đôi môi cùng sắc mặt của nàng đã tái nhợt, thần trí mơ màng có chút dấu hiệu như sắp hôn mê.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng tiến vào, các vị bác sĩ cùng y tá ở trong phòng điều trị cách ly, không hẹn mà đồng thời thở phào một hơi nhẹ nhõm. Một vị bác sĩ trong đó, rất nhanh báo cáo trạng huống của Lâm Xảo: “Chúng tôi mới đưa cô ấy vào, đột nhiên cô ấy lại xuất hiện triệu chứng khó thở, tuy rằng đã đeo lồng dưỡng khí, nhưng vẫn không có một chút hiệu quả.” (Triệu chứng dịch tràn màng phổi.)

Trương Văn Trọng nhanh chân bước tới giường bệnh, vươn tay tách miệng Lâm Xảo ra, cẩn thận nhìn vào trong cuống họng của nàng, theo sau vung tay nói: “Cổ họng cô ấy đã sưng tấy, gây trở ngại đến quá trình hô hấp. Dao phẫu thuật đâu? Mọi người còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau đưa dao phẫu thuật cho tôi, chuẩn bị phối hợp cùng tôi tiến hành mở khí quản!”

PS:

Gentamicin: Gentamicin là kháng sinh nhóm aminoglycosid có hoạt phổ kháng khuẩn rộng. Có tác dụng điều trị nhiễm khuẩn nặng do vi khuẩn gram âm mắc phải ở bệnh viện, như nhiễm khuẩn đường mật, nhiễm khuẩn huyết, viêm màng não, viêm phổi, nhiễm khuẩn xương khớp, nhiễm khuẩn trong ổ bụng, nhiễm khuẩn tiết niệu và dự phòng phẫu thuật.

Streptomycin: Là kháng sinh thuộc nhóm aminoglycosid có hoạt phổ rộng. Có tác dụng tốt trên trực khuẩn lao, nhất là vi khuẩn lao ở giai đoạn sinh sản nhanh. Ngoài ra còn có tác dụng cả trên trực khuẩn gây bệnh phong, dịch hạch và trực khuẩn đường ruột.

324. Chương 344: Trương Văn Trọng Làm Loạn

“Máy thở đã chuẩn bị xong.”

Từ lúc Trương Văn Trọng xuất hiện, các bác sĩ cùng y tá trong phòng điều trị cách ly cũng khôi phục thần trí, tiếp đó nhanh chóng dựa theo phân phó của Trương Văn Trọng, dùng thời gian ngắn nhất, chuẩn bị máy thở, ống dưỡng khí để hỗ trợ quá trình mở khí quản cho bệnh nhân.

Mà một vị nữ y tá đứng bên cạnh Trương Văn Trọng cũng vội vàng chuyển dao phẫu thuật cho hắn, vẫn tiếp tục bảo trì thanh tỉnh đảm đương vị trí trợ mổ.

Kì thật, những vị bác sĩ cùng y tá ở trong phòng điều trị cách ly, đều là những tay già đời có kinh nghiệm lâm sàng phong phú. Dù sao bọn là nhân thủ do Nhạc Tử Mẫn điều động từ bệnh viện Ung Thành sang đây, nếu không có bản lĩnh thì làm sao lọt vào nỗi pháp nhãn của Nhạc Tử Mẫn đây?

Theo lý thuyết, triệu chứng khó thở đột ngột như thế này, trước kia bọn hắn đã từng gặp qua rất nhiều lần, nên cũng có được kinh nghiệm xử trí nhất định. Sở dĩ lúc trước kinh hoàng không biết phải làm sao, tất cả đều là bởi vì lần đầu tiên bọn hắn đối mặt với Bệnh Than, khiến cho tâm tình có chút chấn động.

Lúc này Trương Văn Trọng đã vươn tay nâng cằm của Lâm Xảo ngửa ra phía sau, để cho vùng khí quản hiển lộ rõ ràng ra trước mắt hắn.

“Không tiêm thuốc gây mê cho cô ấy sao?” Nữ y tá đảm đương trợ mổ đứng bên cạnh thấy Trương Văn Trọng muốn động dao, vội vàng dò hỏi.

Trương Văn Trọng không quay đầu lại, mà nói: “Hiện giờ còn đủ thời gian chờ gây mê nữa sao?”

Kì thật nữ y tá này hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy cũng là bởi vì tâm tình khẩn trương chưa hoàn toàn bình phục. Sau khi nghe Trương Văn Trọng nói, nàng âm thầm lè lưỡi, không dám tiếp tục dây dưa, chỉ yên lặng tập trung tinh thần, đảm đương cương vị làm trợ mổ cho Trương Văn Trọng.

Sau khi liếc mắt cẩn thận chọn vị trí, Trương Văn Trọng giương dao phẫu thuật trong tay lên, dùng dao tốc nhanh như chớp, xẻ một đường ở trên vùng cuống họng. Bởi vì dao tốc quá nhanh, cho nên miệng vết thương đều không kịp xuất huyết ngay. Ước chừng khoảng hai giây đồng hồ sau, từ trên miệng vết thương mới trông thấy máu tươi bạc bạc chảy ra. Đồng thời ống thanh quản cũng triệt để bại lộ ở trước mặt Trương Văn Trọng.

Tục ngữ nói người trong nghề vừa xuất thủ, liền đã biết có giỏi hay không. Sau khi chứng kiến một đao của Trương Văn Trọng, những bác sĩ cùng y tá trong phòng điều trị cách ly, toàn bộ đều tròn tròn hai mắt.

Lúc này tinh thần của Trương Văn Trọng hoàn toàn đặt ở trên vết mổ. Theo sau hắn cẩn thận đưa ống dẫn o-xi chèn vào khí quản. Hoàn thành ca phẫu thuật mở khí quản, trợ giúp Lâm Xảo giải trừ tình trạng khó thở vì phù nề cổ họng. Bất quá, nữ y tá đứng ở bên cạnh, đột nhiên lại thông báo một cái tin tức cực xấu: “Không ổn rồi, nhịp tim của bệnh nhân vừa ngừng đập.”

Tình huống bất thành linh này, khiến cho tất cả mọi người có mặt ở đây đều phát lạnh trong lòng.

“Cái gì? Nhịp tim ngừng đập sao?”

“Bệnh nhân đã ngừng thở, hiện giờ nhịp tim cũng đình chỉ, lấy trạng huống của nàng, chỉ sợ là sẽ lành ít dữ nhiều.”

Ánh mắt của mọi người, một lần nữa, không hẹn mà cùng quăng ném về phía Trương Văn Trọng, trăm miệng một lời dò hỏi: “Trương viện phó, bây giờ chúng ta phải làm như thế nào? Có cần tiến hành mổ tim ngay lập tức hay không?”

“Không cần, tôi đã có chuẩn bị rồi.” Trương Văn Trọng hồi đáp. Mặc dù thấy nhịp tim Lâm Xảo đã ngừng đập, nhưng biểu hiện của hắn lại vô cùng bình tĩnh. Ngay khi trả lời nghi vấn của mọi người xong, động tác trong tay Trương Văn Trọng, chẳng những không có trì hoãn, mà ngược lại còn nhanh hơn vài phần.

Trương Văn Trọng đưa dao phẫu thuật cho người nữ y tá ở bên cạnh, đồng thời phân phó nói: “Ống hút dịch đờm*.”

“Dạ.” Nữ y tá vội vàng dựa theo phân phó của hắn, cầm ống hút dịch đặt vào trong tay hắn.

Cầm ống hút dịch, Trương Văn Trọng nhanh chóng luồn ống vào trong nội quản của Lâm Xảo, đem tất cả nùng dịch cùng máu đen hút ra ngoài. Làm xong thao tác này, Trương Văn Trọng tiếp tục chỉnh lại ống dẫn ô-xi, để cung ứng dưỡng khí truyền vào phổi của Lâm Xảo.

Một chuỗi thao tác mở khí quản, hút dịch đờm, Trương Văn Trọng cũng chỉ tiêu phí khoảng hơn một phút đồng hồ. Hiệu suất cao như vậy, làm cho tất cả mọi người có mặt ở đây đều choáng váng mặt mũi, hai mắt tròn trĩnh ngây ngốc nhìn Trương Văn Trọng.

Kì thực, ca phẫu thuật mở khí quản thông thường cũng không tính là khó khăn, thậm chí ngay cả một bác sĩ thực tập lâm sàng cũng đủ năng lực làm chuyện này. Nhưng nếu muốn, chỉ dùng hai phút thời gian để hoàn thành ca phẫu thuật mở khí quản, lại là không thể nào. Cho dù ở Ung Thành, hay cả tỉnh Thiên Nam, người có khả năng này cũng chỉ dám đếm trên đầu ngón tay mà thôi.

Nhưng tim bệnh nhân đã ngừng đập, hiện tại cho dù mở khí quản xong, cũng đâu phát huy nổi tác dụng gì đây?

Ngay khi mọi người trong phòng điều trị cách ly vô cùng thương tiếc, thì Trương Văn Trọng lại xuất hộp ngân châm đem theo bên mình ra, dùng tốc độ cực nhanh lấy một cây châm ra, phân biệt đâm xuống ba huyết Nội Quan, Linh Đạo cùng Tâm Du Huyệt của Lâm Xảo. Ngay khi kim đâm vào thịt, Trương Văn Trọng còn vận khởi linh lực chấn động mũi châm, cố tình dùng phương thức này kích thích huyết vị.

Loại thủ pháp này trong Hoàng Đế Nội Kinh gọi là “Dĩ Khí Ngự Châm”. Đương nhiên những vị thầy thuốc cổ xưa cũng không phải dùng chân nguyên để ngự châm, mà là nội kinh võ thuật.

Bất quá những bác sĩ cùng y tá ở trong phòng điều trị cách ly, chủ yếu đều là tốt nghiệp y học lâm sàng, nên căn bản không thể nhìn ra chiêu thức Dĩ Khí Ngự Châm của Trương Văn Trọng.

Kì thực, cho dù là thầy thuốc Đông Y, chỉ cần không nghiên cứu châm viêm đến một loại trình độ thâm hậu, không am hiểu lịch sự phát triển của phương pháp châm cứu, đồng dạng cũng sẽ không rõ ràng, cái gì gọi là Dĩ Khí Ngự Châm, càng sẽ không biết Dĩ Khí Ngự Châm cùng châm pháp bình thường, có chỗ nào bất đồng.

Bởi vì không biết công hiệu thần kì của Dĩ Khí Ngự Châm, cho nên tất cả bác sĩ cùng y tá ở trong phòng điều trị cách ly đều đang ngừng thở nhìn Trương Văn Trọng chữa bệnh cho Lâm Xảo, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn nhau, nhíu mày nhỏ giọng nói thầm:

“Trương viện phó đang làm gì nhỉ?”

“Nhìn dáng vẻ của hắn, tựa hồ là đang tiến hành châm cứu cho bệnh nhân đi? Nhưng, tôi nghe nói, châm cứu chỉ hiệu quả với một số căn bệnh mãn tính thôi, chưa từng nghe nói qua châm cứu có thể kích thích trái tim ngừng đập khôi phục lại nhịp bình thường.”

“Châm cứu làm sao có thể khiến cho nhịp tim đập trở lại đây? Trương viện phó thật càn rỡ, vô trách nhiệm! Hiện giờ cần phải làm chính là mau chóng dùng máy kích nhịp tim, để khôi phục nhịp tim của bệnh nhân. Đâu thể dùng ngân châm kéo dài thời gian cấp cứu đây?”

“Phải rồi, hai người nói rất đúng, hay là chúng ta mau chóng ngăn cản Trương viện phó ah? Nếu như bây giờ tiến hành dùng máy kích nhịp tim đối với bệnh nhân, hắn là vẫn còn kịp đi?”

325. Chương 345: Thâu Đêm Hăng Hái Chiến Đấu Ở Tuyến Đầu

Đám bác sĩ cùng y tá ở trong phòng điều trị cách ly không thể nhận ra thủ pháp châm cứu của Trương Văn Trọng, chính là “Dĩ Khí Ngự Châm” thất truyền đã lâu. Nhưng...sau khi Ngô Thủ Chí và Nhạc Tử Mẫn tiến nhập vào phòng bệnh, bọn hắn trên phương diện nghiên cứu Đông y có thành tựu cực cao, hơn nữa đối với lịch sử phát triển của châm pháp có trình độ am hiểu sâu sắc, tự nhiên liếc mắt một cái là nhìn ra thủ pháp châm cứu của Trương Văn Trọng, cũng không phải đơn giản.

Ngô Thủ Chí và Nhạc Tử Mẫn liếc mắt nhìn nhau một cái, đều nhận thấy được nỗi khiếp sợ ở tận sâu trong mắt đối phương.

Ngô Thủ Chí hít một ngụm khí lạnh, thần tình khiếp sợ nói: “Thủ pháp châm cứu Trương viện phó đang thi triển, chẳng lẽ chính là Dĩ Khí Ngự Châm đã từng đề cập ở trong một số quyển sách cổ, hơn nữa còn bị thất truyền nhiều năm qua?”

Nhạc Tử Mẫn dùng sức gật đầu, diễn cảm so với Ngô Thủ Chí chẳng khác là bao, run giọng nói: “Lão Ngô, ông xem châm pháp Tiểu Trương đang thi triển kia, nhất định đúng là Dĩ Khí Ngự Châm rồi! Trong sách cổ chỉ ghi hiệu quả trị liệu chứ không hề đề cập tới thủ pháp thi triển. Hôm nay, rốt cuộc thì ta cũng được chứng kiến tận mắt, thủ pháp Dĩ Khí Ngự Châm đã bị thất truyền nhiều năm trong lịch sử Đông y rồi!”

Ngô Thủ Chí cảm khái nói: “Vốn ban đầu tôi tưởng rằng, Dĩ Khí Ngự Châm chỉ là một câu chuyện truyền thuyết phóng đại lên mà thôi. Thật không ngờ nó có tồn tại, càng không nghĩ ra, thời buổi này có người biết cách sử dụng nó! Trương viện phó quả nhiên không đơn giản chút nào.”

Nhạc Tử Mẫn phân trần: “Tôi sớm đã biết Tiểu Trương không phải người đơn giản! Bởi vì lần đầu tiên tôi nhìn thấy hắn thi triển thủ pháp, chính là Cổ Bồn Bồi Nguyên châm của Nhạc gia chúng tôi! Sau lại sử dụng ra thủ pháp mát xa thần kì Nhu Vân Cửu Ma. Hiện giờ, đối với chuyện hắn biết Dĩ Khí Ngự Châm, cũng không cảm thấy kì quái lắm.”

Ngô Thủ Chí cảm thán một tiếng, âm thầm nghĩ: “Chẳng biết Trương viện phó có nguyện ý, đem những pháp môn đã thất truyền kia, viết thành sách, tuyên truyền giảng dạy tại viện y học hay không nhỉ?”

Đột nhiên hắn lại nhớ ra một cái vấn đề, nhanh chóng hỏi: “Lão Nhạc, ông cùng Trương viện phó quan hệ tương đối khá, cháu gái ông chính là đệ tử y bát của hắn. Như vậy, ông có biết hắn học những pháp môn thất truyền kia từ đâu không?”

“Cái này hả?” Nhạc Tử Mẫn nghe vậy cũng hơi ngạc nhiên, theo sau lắc đầu cười khổ, nói: “Tôi làm sao biết đây? Hắn không nói, tôi cũng chẳng dám hỏi. Ài, lão Ngô, ông cảm thấy tò mò quá thì đi hỏi hắn xem?”

“Đợi sau khi ngăn chặn được dịch bệnh Than, tôi nhất định sẽ tìm một cơ hội, hỏi thăm Trương viện phó.” Ngô Thủ Chí cảm thán nói: “Y thuật của hắn xuất sắc như vậy. Tôi rất tò mò, không biết sư phụ hắn là đại nhân vật nào?”

Ngay khi Nhạc Tử Mẫn cùng Ngô Thủ Chí khiếp sợ bởi vì Trương Văn Trọng thi triển thủ pháp Dĩ Khí Ngự Châm, thì Lâm Xảo nguyên bản nhịp tim đã ngừng đập, trải qua sự kích thích của Trương Văn Trọng rốt cuộc đã khôi phục bình thường, chậm rãi mở mắt ra.

Đám bác sĩ cùng y tá trong phòng điều trị cách ly, phi thường rung động, sôi nổi kinh hô:

“Bệnh nhân đã khôi phục nhịp tim rồi!”

“Trời ạ, châm cứu mà cũng có công hiệu kích thích nhịp tim ư? Trước kia sao ta chưa từng nghe nói qua đây?”

Đúng lúc này, Trương Văn Trọng ngoảnh mặt nhìn về phía bọn hắn, nói: “Tốt lắm, mọi người nhanh lại đây băng bó cho cô ấy đi.”

“Dạ.” Đám bác sĩ cùng y tá ở trong phòng điều trị cách ly, đồng thanh đáp lời. Nhanh chóng triển khai kế hoạch trị liệu bệnh Than cho Lâm Xảo.

Trương Văn Trọng cùng Nhạc Tử Mẫn, Ngô Thủ Chí vừa đi ra khỏi phòng điều trị, thì lại trông thấy một đám y tá khiêng cáng chạy đến.

Thấy tình cảnh này, sắc mặt Nhạc Tử Mẫn liền trở nên ngưng trọng, nói: “Ài...lại có thêm người bị nhiễm bệnh Than nữa rồi.”

“Đây mới chỉ là màn khởi đầu thôi.” Ngô Thủ Chí cũng thở dài nói: “Chẳng biết, thời gian trôi qua, rốt cuộc sẽ có bao nhiêu người bội nhiễm dịch bệnh. Chỉ hi vọng là công tác lần này của chúng ta, có đủ khả năng ngăn chặn đại dịch bùng phát.”

Trương Văn Trọng lắc đầu: “Chúng ta đã làm hết khả năng rồi, cứ nghe theo thiên mệnh đi.”

Sự tình phát triển đúng theo như dự đoán của Ngô Thủ Chí, thời gian trôi đi....càng lúc càng nhiều người bội nhiễm bệnh Than, được đưa tới bệnh viện cùng phòng y tế trong trường đại học Ung Thành. Chẳng bao lâu sau, phòng điều trị cách ly đã chật kín bệnh nhân. Bởi vậy, cho nên bọn hắn nghĩ, cần phải mau chóng kiến thiết mấy khu phòng điều trị cách ly tạm thời, an bài người nhiễm dịch nằm ở trong đó.

Rạng sáng thời gian, sắc trời còn tờ mờ, Phan Văn Đào dẫn theo mấy vị lãnh đạo chạy đến phòng khám của trường đại học Ung Thành, tất cả gồm có, phó thị trưởng Ung Thành, cục trưởng cục vệ sinh, cục phó, và các quan viên cao cấp trong ngành.

Khi Phan Văn Đào cùng nhóm lãnh đạo cục vệ sinh xuất hiện ở trước mặt Trương Văn Trọng, thì cũng là lúc hắn đang chữa trị cho một người bị nhiễm bệnh Than. Mặc dù nhìn thấy đoàn người Phan Văn Đào từ xa, nhưng hắn lại không hề ngừng tay nghiêng đón, mà vẫn chuyên tâm tiến hành công việc của mình.

Vậy nên, nữ y tá dẫn đường cho đám người Phan Văn Đào, sau khi liếc trộm Trương Văn Trọng một cái, liền dùng ngữ khí lo lắng nhìn Phan Văn Đào nói: “Phan thị trưởng, nếu như có thể, phiền ngài khuyên giải Trương viện phó nghỉ ngơi một chút đi. Từ đêm qua tới giờ, hắn vẫn luôn luôn duy trì ở tuyến đầu.”

Mặc dù hiện tại quan sát tinh thần của Trương Văn Trọng vẫn còn phần chần như cũ. Nhưng cái loại làm việc điên cuồng như thế này, thật sự là quá mức dọa người. Bọn hắn sợ Trương Văn Trọng sẽ lao lực quá độ mà ngất xỉu tại đương trường.

Bất quá, hiện giờ Phan Văn Đào đã biết, Trương Văn Trọng là thành viên trong Đặc Cần tổ, đều là Tu Chân giả hoặc Dịch Năng giả. Đối với những người này mà nói, làm việc liên tục sáu bảy tiếng đồng hồ, trong môi trường cường độ cao, căn bản cũng không phải việc khó khăn gì. Thế nhưng, khúc mắc quả này hẳn tự nhiên sẽ không nói cho ngoại nhân biết. Cho nên, sau khi nghe nữ y tá nói, hắn liền gật đầu trả lời: “Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ giúp các cô khuyên nhủ hắn.”

Vừa lúc này, Trương Văn Trọng cũng hoàn thành xong phần việc của mình, theo sau giao nốt mấy thao tác trị liệu cho một vị bác sĩ khác làm. Rồi hắn mới ngẩng đầu lên nhìn đám người Phan Văn Đào, dò hỏi: “Các vị tới đây làm gì? Các vị không phải bác sĩ, mà cũng muốn chạy tới vùng phát dịch này xem náo nhiệt sao? Nếu như các vị nhiễm bệnh, ai sẽ chủ trì công tác hành chính đây?”

Phan Văn Đào biết tính tình của Trương Văn Trọng, dù là ở ngay trước mặt Tôn lão gia, hắn đều có thể nói chậm, thậm chí thẳng thắn chỉ trích sai lầm của đối phương. Cho nên, lúc này hắn cũng không giận, chỉ cười nói: “Yên tâm đi, bác sĩ Trương, chuyện tình cần phải an bài, tôi đã thu xếp ổn thỏa cả rồi. Hiện giờ, chúng tôi tiến vào khu vực này, chỉ là muốn an ủi bệnh nhân, để họ tăng thêm tự tin chống lại dịch bệnh thôi mà.”

Thái độ của Phan Văn Đào làm cho nhóm người đi theo sau hắn phi thường khiếp sợ. Mặc dù bọn hắn biết Trương Văn Trọng là bác sĩ nổi tiếng, nhưng trăm triệu lần không ngờ tới, Phan Văn Đào thân là thị trưởng của một thành phố cấp tỉnh, ở trước mặt Trương Văn Trọng, lại phải cúi đầu kính lễ đối đãi.

“Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?”

“Chẳng lẽ, ngoại trừ cái mác bác sĩ nổi tiếng ra, Trương Văn Trọng còn có bối cảnh cường đại lắm hay sao?”

Nhóm quan chức cao cấp vừa khiếp sợ trong lòng, đồng thời cũng âm thầm suy đoán.

Phan Văn Đào biết rõ, lúc này ở trong lòng thuộc cấp của mình đang nghĩ cái gì. Bất quá hắn vẫn dùng diễn cảm nghiêm túc nhìn Trương Văn Trọng dò hỏi: “Bác sĩ Trương, tình huống hiện tại như thế nào rồi?”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Trải qua công tác thống kê, phân vùng. Trước mắt ở bên trong trường đại học phát hiện số người nhiễm bệnh Than, tổng cộng là ba trăm hai mươi bảy người. Do phát hiện kịp thời, nên chưa có bệnh nhân nào xuất hiện tình huống tử vong. Ngoại trừ bao nhiêu đó ra, khu vực trong ngoài và lân cận trường đại học cũng đã phun dịch tiêu độc khử trùng.”

“Thế thì tạm ổn rồi.” Phan Văn Đào nhẹ nhõm thở phào một hơi, theo sau lại hỏi: “Như vậy, các anh có cần thêm sự trợ giúp gì nữa hay không?”

326. Chương 346: Đứng Làm Phiền Chúng Ta Thêm

Trương Văn Trọng nói: “Chúng tôi cần nhiều vac-xin phòng ngừa ôn dịch, tuy rằng hiện nay chúng tôi đã phân phối được một nhóm vac-xin, thế nhưng số lượng không nhiều, còn chưa đủ để mọi người phòng ngừa truyền nhiễm. Ngoài ra, còn thiếu được phẩm phòng ngừa bệnh ôn dịch biến chứng, tuy rằng tạm thời chưa thấy xuất hiện tình huống nào, nhưng hay nhất nên phân phối thêm một số thuốc dự bị để ngừa ngoài ý muốn.”

Phan Văn Đào nhanh miệng nói: “Thuốc vac-xin đang trên đường tới, bởi vì số lượng thuốc vac-xin dự trữ ở trạm phòng dịch tại Ung Thành chúng ta không nhiều lắm. Cho nên đều từ địa phương bên ngoài triệu

tập tễ, vận tải trên đường cần tiêu hao thời gian nhất định. Tôi nghĩ vào lúc bình minh, thuốc vac-xin sẽ lục tục chạy tới. Về phần được phẩm phòng ngừa bệnh dịch biến chứng, tôi cũng sẽ lập tức bắt tay an bài, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất đưa tới cho các vị. Mặt khác, tôi vừa xong tin tức, viện trợ đến từ quân đội rất nhanh sẽ đến Đại Học Thành, tin tưởng sau khi quân y tới, hẳn có thể giảm bớt cường độ công tác của các vị rất nhiều.”

Trương Văn Trọng thỏa mãn gật đầu: “Như vậy rất tốt.”

Phan Văn Đào lại hỏi: “Còn có yêu cầu gì khác nữa không?”

“Không có.” Trương Văn Trọng hồi đáp, sau đó khoát tay chặn lại, không hề để ý tới những quan viên Ung Thành cùng đi tới với Phan Văn Đào, cứ bỏ mặc họ sang một bên, ngược lại nhìn tiểu hộ sĩ đang trợ thủ cho hắn hỏi: “Cô vừa nói người bệnh trong nhóm suy tim đang nằm ở đâu? Mau nhanh đưa tôi đi nhìn một chút.”

Nhưng tiểu hộ sĩ lại có chút do dự, cũng không hành sự theo sự phân phó của hắn.

Vùng lông mày của Trương Văn Trọng nhướng lên, nói: “Còn suy nghĩ cái gì? Nhanh dẫn đường!”

Tiểu hộ sĩ cuối cùng cũng không còn do dự, bắt quá nạng cũng không dẫn Trương Văn Trọng đi, mà tiến đến bên tai Trương Văn Trọng, đề thấp thanh âm cẩn thận nhắc nhở: “Trương viện phó, thị trưởng bọn họ còn đang ở đây, chúng ta lại đi như thế, chỉ sợ không tốt lắm đâu?”

Trương Văn Trọng quét mắt nhìn nhóm người Phan Văn Đào, nói: “Bọn họ ở đây thì thế nào? Lẽ nào bọn họ ở chỗ này, chúng ta phải ngừng công việc trong tay để bọn họ thị sát sao? Đừng vô nghĩa! Hiện tại ở chỗ này, đối với nhân viên y tế như chúng ta mà nói, bệnh nhân mới là trọng yếu nhất, mới xếp lên vị trí đầu tiên. Bất kể là ai, dù là thiên vương lão tử cũng phải đứng sang bên!”

Tuy rằng lời nói cho tiểu hộ sĩ nghe, nhưng Trương Văn Trọng cũng không đề thấp âm lượng, cho nên cả Phan Văn Đào bên trong, mọi người đều rõ ràng nghe thấy được lời nói của hắn. Trong tích tắc, ngoại trừ Phan Văn Đào, những người còn lại đều thay đổi sắc mặt.

Nếu không phải hiện tại là thời kì phi thường, nếu không kiêng kỵ bối cảnh thần bí của Trương Văn Trọng, chỉ sợ trong những người này, sẽ có người ngày thường luôn tỏ quan uy, ngay tại chỗ bạo nổi với Trương Văn Trọng rồi.

Bất quá những nhân viên y tế có mặt ở đây nghe được lời Trương Văn Trọng nói, tuy rằng bên ngoài không tỏ thái độ, thế nhưng ở trong lòng đều rất tán thành lời Trương Văn Trọng nói. Lúc này, vô luận là bác sĩ hay bệnh nhân, thời gian đều cực kỳ trân quý, dù có quan viên chạy tới thị sát, hay có người thậm chí muốn quát tháo, hơn nữa nói toàn những lời vô ích, lời nói suông, chỉ có thể lãng phí thêm thời gian quý giá. Cho nên lời nói của Trương Văn Trọng, không thể nghi ngờ chính là tiếng lòng của bọn họ, không có vỗ tay khen ngợi cũng đã là cấp mặt mũi cho những quan viên này rồi.

Nhưng khác với những người khác, Phan Văn Đào cũng không vì lời nói của Trương Văn Trọng mà tức giận, ngược lại còn tự giễu cười cười, gật đầu nói: “Bác sĩ Trương nói rất đúng, hiện tại bệnh nhân là trọng, các vị cứ làm việc của mình, cũng không cần quản chúng ta, chúng ta ở chỗ này đi quanh, nhìn xong tình huống sẽ đi. Sau này chúng tôi còn phải đến vài điểm cách ly thị sát một phen.”

Trương Văn Trọng cũng không khách khí với hắn, nói thẳng: “Đi quanh cũng không có gì, nhưng các vị ngàn vạn lần đừng thêm phiền phức cho chúng tôi.”

Không hề nghi ngờ, những lời này của Trương Văn Trọng có lực sát thương còn lớn hơn câu nói vừa rồi. Nếu như nói vừa rồi những quan viên còn có thể khống chế tình tự và biểu tình của chính mình, làm sắc mặt tuy rằng có biến hóa, nhưng còn không đến nỗi quá mức xấu xí, như vậy hiện tại, sắc mặt bọn họ xấu xí tới cực điểm, cả đám đều sắc mặt sầm xuống, vẻ mặt giận dữ, nếu không phải bọn họ kiệt lực đè nén lửa giận, chỉ sợ sẽ lập tức bộc phát tại chỗ.

Những người có thể kiềm chế lửa giận, ở trong lòng âm thầm nghiêng rằng nghiêng lợi, căm giận thầm nghĩ: “Người có biết nói chuyện hay không? Chúng ta mạo hiểm sinh mạng, chạy đến chỗ các người thị sát, các người không mang ơn, không nghênh tiếp thì cũng thôi, không ngờ còn nói chúng ta gây thêm phiền cho các người? Cuồng vọng! Thật là quá mức cuồng vọng!”

Tuy rằng đại bộ phận mọi người đều bất mãn đối với câu nói của Trương Văn Trọng, nhưng cũng có người tuy rằng về mặt nhục nhã, trong lòng lại nhận thức đồng với hắn. Bọn họ lặng yên thở dài một hơi, trong lòng thầm nghĩ: “Ở địa phương này, những người làm chính trị như chúng ta, đích thật không giúp được họ chuyện gì. Trên ý nghĩa mà nói, chúng ta không nên để cho họ thêm phiền. Có thể làm vậy thì tốt cho họ hơn. Cho nên bác sĩ Trương Văn Trọng này, nói chuyện có vẻ cuồng vọng, nhưng lời nói của hắn cũng không phải không có đạo lý.”

Không chỉ những quan viên đi theo Phan Văn Đào khó chịu, thậm chí những nhân viên y tế đứng gần Trương Văn Trọng cũng dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn Trương Văn Trọng. Trong lúc kinh ngạc, bọn họ không nhìn được thì thầm:

“Trương phó viện trưởng cũng quá bư hân đi thôi? Không ngờ dám nói thị trưởng bọn họ như vậy!”

“Đây mới là nam nhân chân chính! Đây mới là hán tử! Không biết Trương phó viện trưởng có bạn gái chưa nhỉ? Tôi nghĩ tôi cùng hắn cũng thật xứng đôi.”

“Thôi đi, chỉ bằng vào gương mặt không kém gì Phượng tỷ của cô, còn dám nói xứng đôi với người ta? Hừ! Có thể xứng đôi với bác sĩ Trương, chỉ có tôi! Phải biết rằng, tôi có thể lên giường, ra xã giao, đều là nữ nhân tiêu chuẩn nha!”

“Tuy rằng những quan viên này đến đích thật có gây trở ngại cho công tác cứu viện của chúng ta, nhưng Trương phó viện trưởng thẳng thắn nói ra như vậy, lẽ nào không sợ đắc tội những quan viên kia, sau đó rước lấy phiền phức cho chính mình?”

“Trương phó viện trưởng là ai? Là chuyên gia y học nổi danh quốc tế! Thế nào lại phải sợ những quan viên này?”

“Cô không hiểu sao? Trên thế giới này, những người chơi trò chính trị là người âm hiểm nhất, chỉ sợ bọn họ bởi vậy mà ghi hận trong lòng, bất lợi đối với Trương phó viện trưởng.”

“Những quan viên này nếu như vì việc này bất lợi với Trương phó viện trưởng, như vậy tôi sẽ liều mạng với họ! Tôi cũng không tin, bằng phải đao giải phẫu trong tay tôi, còn không thu thập được bọn hắn?”

Phan Văn Đào nghe lời nói của Trương Văn Trọng, trong lòng cũng có chút bất mãn, trên mặt hiện lên vẻ hờn giận. Thế nhưng ngay lúc này, hắn đột nhiên nhìn thấy béo hòa thượng và Tam Si đang khiêng một cáng cứu thương có bệnh nhân đang nằm chạy đến. Ngày trước khi hắn còn đảm nhiệm thư ký riêng cho Tôn lão gia tử, hắn từng gặp qua đám người béo hòa thượng, biết bọn họ đều là người phi thường, người nào cũng mắt cao hơn trán, kiệt ngạo bất tuân. Thế nhưng những người phi thường này, không ngờ lại ở dưới tay Trương Văn Trọng, thành thành thật thật đi làm công tác hộ công(chăm sóc bệnh nhân) bình thường.

Phan Văn Đào đột nhiên nhớ tới, Trương Văn Trọng cũng là người của Đặc Cần tổ, hơn nữa còn là tổ phó. Nói như thế, hắn cũng là dạng người như béo hòa thượng cùng Tam Si, là sự tồn tại đáng sợ. Người như hắn, đối với người thường mà nói, chính là như thần tiên. Đừng nói hiện tại hắn không khách khí đối với mình, dù cho hắn muốn lấy tính mạng mình, cũng chỉ là chuyện dễ dàng. Hơn nữa quốc gia cũng sẽ không truy cứu trách nhiệm với hắn, sẽ chỉ tận lực lấy lòng mua chuộc hắn.

Vừa nghĩ tới đây, toàn thân Phan Văn Đào chợt tuôn đầy mồ hôi lạnh, cũng không dám có tình tự bất mãn hay phẫn nộ gì nữa, nhanh tươi cười, cung kính nói: “Bác sĩ Trương, xin anh yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không gây thêm phiền cho các vị.”

Loại thái độ cung kính này của Phan Văn Đào, không chỉ làm cho những nhân viên y tế chung quanh rất ngạc nhiên, đồng dạng cũng làm cho những quan viên đi theo hắn rất khiếp sợ. Bọn họ cũng đều biết, trước đây Phan Văn Đào là thư ký riêng của Tôn lão gia tử, là đối tượng được Tôn lão gia tử bồi dưỡng, đừng nói ở Ung Thành, dù ở tỉnh Thiên Nam, cũng không thấy hắn cung kính như vậy đối với bất cứ ai. Mà hiện tại, hắn lại cung kính đối với Trương Văn Trọng, thậm chí còn có vẻ khúm núm.

Trong lòng khiếp sợ, những quan viên kia cũng vội vã thu liễm vẻ mặt hờn giận. Đồng thời trong lòng nhìn không được suy đoán: “Ai có thể nói cho ta biết, Trương Văn Trọng này rốt cục có địa vị gì a?”

Trương Văn Trọng cũng không quan tâm những quan viên nghĩ như thế nào, cũng không quan tâm thái độ của họ ra sao, chỉ nhìn Phan Văn Đào khoát tay, nói: “Sẽ không thêm phiền là tốt rồi. Được rồi, các vị

muốn thị sát thì cứ đi đi, tôi phải đi xem bệnh nhân, sẽ không phụng bồi.” Dứt lời hần vỗ vai tiểu hộ sĩ, ý bảo nàng dẫn đường cho hần.

Nhưng ngay khi Trương Văn Trọng chuẩn bị rời đi, Phan Văn Đào đột nhiên gọi hần: “Bác sĩ Trương, thỉnh chờ.”

“Thế nào? Còn có chuyện gì sao?” Trương Văn Trọng hỏi.

“À, ký giả Cốc của đài truyền hình tỉnh muốn làm buổi phỏng vấn cho anh, tôi đã đưa cô ấy tới đây.” Nói xong Phan Văn Đào nghiêng người tránh đường cho một người từ phía sau hần đi ra.

Người này mặc bộ quần áo phòng hộ, làm cho rất khó thấy rõ dáng dấp của nàng, nhưng Trương Văn Trọng nhìn xuyên qua mặt nạ bảo hộ, nhìn thấy gương mặt nàng, sững sốt gọi: “Cốc Vũ?”

“Ký giả Cốc, chúng tôi đi trước. À...chúc cô may mắn.” Dứt lời, Phan Văn Đào dẫn các quan viên đi nhanh như bỏ chạy, rất sợ Trương Văn Trọng sẽ truy cứu trách nhiệm của hần.

327. Chương 347: Lòng Cảm Kịch Của Ngàn Vạn Người

Đứng trước mặt Trương Văn Trọng, Cốc Vũ không còn giữ nổi bình tĩnh như vẻ bề ngoài, trong nội tâm của nàng khi vừa nhìn thấy Trương Văn Trọng, đã trở nên vô cùng kích động. Nếu không phải gần đây vừa trải qua một đoạn thời gian lịch lãm, khiến tâm tư của nàng thành thực hơn ít nhiều, tự khống chế diễn cảm biến hóa, chỉ sợ rằng nàng đã bị thất thổ mất rồi.

Kỳ thực, từ lần trước được Trương Văn Trọng đưa theo đến Anh quốc, lại được phép trở thành một ký giả duy nhất có tư cách theo dõi phỏng vấn toàn bộ quá trình chữa bệnh cho nữ hoàng Elizabeth tới nay, Cốc Vũ đã si mê người đàn ông trẻ tuổi, diện mạo không quá tuần tú này, nhưng lại có được y thuật cao minh cùng phong thái tiêu sái. Theo Cốc Vũ xem ra, Trương Văn Trọng thật giống như một chén trà xanh, nhìn vào không thu hút, thế nhưng sau khi thưởng thức một thời gian dài, sẽ cảm nhận được hương thơm thấm vào ruột gan. Huống chi trên người nam nhân này, thời khắc còn bao phủ một tầng khí tức thần bí. Mà loại khí tức thần bí này, đối với nữ nhân, nhất là loại nữ nhân trẻ tuổi như Cốc Vũ, có lực sát thương rất lớn!

Chỉ tiếc, sau khi từ Anh quốc trở về, Cốc Vũ cũng không còn cơ hội đi theo bên người Trương Văn Trọng. Sau đó, cũng vì dựa vào cơ sở đưa tin Trương Văn Trọng chữa bệnh tại Anh quốc nên nàng được tiến nhập đài truyền hình tỉnh, trở thành người chủ trì tiết mục tin tức các nơi. Lần này nghe nói bên trong Đại Học Thành bạo phát ôn dịch, nàng trước tiên muốn đích thân chạy tới Đại Học Thành, ở hiện trường tiến hành một buổi phỏng vấn tin tức.

Đương nhiên, ở sâu trong nội tâm của nàng, không chỉ muốn đến đưa tin tức ôn dịch lần này, càng là muốn gặp lại Trương Văn Trọng, người đàn ông khiến nàng ta mê muội.

Cho nên khi Trương Văn Trọng vừa gọi ra tên nàng thì gương mặt nàng nhất thời hiện lên một mảnh vui sướng ửng hồng, khóe miệng nhếch lên, lộ ra dáng tươi cười vui mừng, trong lòng càng hạnh phúc nói thầm: “Hần còn nhớ rõ mình, hần không ngờ còn nhớ ra mình, thật tốt quá, thật là tốt quá, đây không phải nói rõ, ở trong lòng hần còn có một phần vóc dáng của mình sao?”

Đáng tiếc chính là lần này Cốc Vũ cũng đã đoán sai, Trương Văn Trọng sở dĩ nhớ kỹ nàng, chỉ bởi vì trí nhớ của hần vô cùng cao minh, đồng thời cũng chỉ vừa mới từ Anh quốc trở về cũng chưa tới một hai tháng.

Hít sâu một hơi, để tâm tình kích động của mình có thể bình phục trở lại, nhất là để trái tim đang nhảy mạnh có thể đập lại tiết tấu bình thường, lúc này Cốc Vũ mới bước tới trước mặt Trương Văn Trọng, cười nói: “Chào bác sĩ Trương, chúng ta lại gặp mặt.” Tuy nàng đã cố gắng để giọng nói của mình được bình thường một chút, nhưng vẫn còn run lên nhẹ nhẹ. Cùng lúc đó nàng ta cũng cảm giác có chút đáng tiếc, bởi vì lần này đến đây còn cố ý trang điểm lúc ở trên xe, để hình dáng mình có thể thêm tinh lệ một chút, nhưng khi tiến vào Đại Học Thành, lại phải mặc vào bộ quần áo phòng hộ, làm những gì nàng chuẩn bị trước đó đều vô ích.

Trương Văn Trọng nhướng mày, nói: “Sao cô lại tới đây?”

Mặc dù trước đó, Cốc Vũ cũng từng suy đoán qua, khi Trương Văn Trọng nhìn thấy mình sẽ nói câu đầu tiên là gì. Thế nhưng nàng ta dù sao cũng không hề nghĩ tới, câu nói đầu tiên của Trương Văn Trọng lại là như vậy.

Sau thoáng sửng sốt, nàng hỏi: “Thế nào, anh nghĩ tôi không nên tới đây sao?”

“Ân, cô thật sự không nên tới đây.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp, không hề có chút ý tứ uyển chuyển.

Cốc Vũ nghe vậy không khỏi sửng sốt, nhưng rất nhanh nàng lại thoáng cười khê lên, vui mừng nói: “Nói như vậy, bác sĩ Trương, anh đang lo lắng cho tôi sao?”

Ai biết Trương Văn Trọng lại trừng mắt, nói ra một câu làm Cốc Vũ suýt chút ói máu bỏ mình: “Lo lắng cho cô? Vì sao tôi phải lo lắng cho cô? Tôi là đau lòng bộ quần áo phòng hộ mặc trên người các người! Hiện tại quần áo phòng hộ khan hiếm, ở chỗ chúng ta rất nhiều nhân viên y tế còn chưa được phân tới một bộ, lại đi lãng phí trên người mấy người chẳng giúp ích gì được như các người.”

“Ác...” Cốc Vũ làm sao cũng không nghĩ đến Trương Văn Trọng lại trả lời như vậy, nhất thời ngây ngẩn cả người, trong khoảnh khắc cũng không biết nên làm sao trả lời. Nhưng người quay phim đi theo cô ta thì không vui, ngưỡng cổ reo lên: “Nói cái gì chứ? Có kiểu nói chuyện như anh sao? Nếu như theo lời của anh, chúng tôi đều biến thành phế vật à?”

Mắt thấy người quay phim sẽ bạo phát xung đột với Trương Văn Trọng, Cốc Vũ vội vã ngăn cản hẳn, khuyên bảo: “Lâm sư phụ, anh cũng đừng tức giận, tôi nghĩ lời nói của bác sĩ Trương cũng không phải có ý tứ như anh nghĩ. Dù sao lúc chúng ta tới cũng đã nhìn thấy, rất nhiều nhân viên y tế đều chỉ dựa vào khẩu trang, bao tay và thắt lại cổ áo đơn giản để phòng lây nhiễm, mà hai chúng ta không phải nhân viên y tế cũng mặc vào trọn một bộ phòng hộ thế này, từ góc độ đó mà xem, chúng ta đích thật làm tăng thêm phiền phức và gánh vác cho bọn họ.”

Người quay phim họ Lâm thoáng giảm bớt sự phẫn nộ, thế nhưng vẫn cảm giận bất bình nói: “Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn chúng ta rời ra ngay tại đây sao?”

“Khỏi cỏi.” Trương Văn Trọng nói: “Với tổ chất thân thể của hai người, nếu như cởi quần áo phòng hộ ra, tám chín phần mười sẽ bị truyền nhiễm ôn dịch, cho đến lúc đó chúng tôi còn phải chiếu cố thêm cho hai người.”

“Anh...” Người quay phim họ Lâm tuy rằng biết Trương Văn Trọng đều nói lời thật, nhưng nghe vào càng thêm chói tai.

Cốc Vũ vội vã cắt đứt lời hẳn nói: “Được rồi, được rồi, Lâm sư phụ, xin bớt giận, tạm thời đừng nói thêm nữa, được không?”

Người quay phim họ Lâm lăm bầm một tiếng, cuối cùng đành ngậm miệng lại. Cốc Vũ tuy rằng còn trẻ tuổi, cũng mới vào đài truyền hình làm không được bao lâu, nhưng dù sao nàng cũng đã trở thành người chủ trì tiết mục tin tức trong đài truyền hình, nên người quay phim họ Lâm không dám làm càn quá mức trước mặt nàng.

Sau khi ngăn cản người quay phim, Cốc Vũ xoay người lại, nhìn Trương Văn Trọng nói: “Bác sĩ Trương nói không sai, chúng tôi đến nơi đây đích thật không giúp được các vị điều gì, thậm chí còn có thể tăng thêm phiền phức cho các vị. Thế nhưng dù vậy, tôi vẫn cho rằng nên tới nơi này tiến hành phỏng vấn. Bởi vì, hiện tại mọi người khắp toàn quốc đều đang quan tâm trận ôn dịch xảy ra trong Đại Học Thành. Trong đó rất nhiều người còn là thân nhân của học sinh ở đây. Nếu như chúng tôi có thể trực tiếp đưa tin tình huống bên trong Đại Học Thành ra ngoài, không chỉ có thể để bọn họ hiểu được tình huống thực sự nơi này, còn có thể giúp bọn họ được an tâm...”

Trương Văn Trọng ngăn người, sau thoáng trầm ngâm, gật đầu nói: “Cô nói cũng có vài phần đạo lý. Được rồi, tôi thu hồi lời khi nãy, hai người ở đây cũng có tác dụng. Nhưng phỏng vấn thì phỏng vấn, hai người không được gây trở ngại đến công việc của nhân viên y tế. Còn nữa, nơi này là khu ôn dịch, bản thân hai người nên cẩn thận một chút, đừng để bị truyền nhiễm.”

Thấy Trương Văn Trọng đồng ý lời nói của mình, Cốc Vũ vui vẻ ra mặt, gật đầu đáp: “Được, chúng tôi bảo chứng sẽ không gây trở ngại cho các vị, đồng thời cũng sẽ chú ý an toàn.”

“Vậy là tốt rồi.” Trương Văn Trọng xoay người định đi.

Cốc Vũ thấy thế vội vã nói: “A, bác sĩ Trương, thỉnh chờ, không biết khi nào tôi mới có thể phỏng vấn anh?”

Trương Văn Trọng cũng không quay đầu lại, nói: “Lúc này không rảnh, chờ rảnh hãy nói.” Đi theo sự dẫn đường của viên hộ sĩ, hắn đi nhanh về phòng bệnh cách ly.

Cốc Vũ cũng không chần chờ, vội vàng đi theo phía sau Trương Văn Trọng, đồng thời nhìn người quay phim nói: “Lâm sư phụ, mở camera, làm việc thôi!”

Người quay phim họ Lâm nói: “Hiện tại không phải hắn không chịu cho phỏng vấn hay sao?” Nói thật ra, hắn làm việc này đã nhiều năm, thật chưa từng gặp qua có người nào giống như Trương Văn Trọng, đã có cơ hội được phỏng vấn, lại vô cùng hồ hững. Nếu là một đại minh tinh thì cũng thôi, nhưng hắn lại không phải là một diễn viên nổi tiếng.

Lắm bầm thì lắm bầm, nhưng hắn vẫn mở máy, sau đó làm thủ thế với Cốc Vũ.

Cốc Vũ lấy ra microphone, bắt đầu đứng trước máy, lưu loát nói: “Chào các khán giả, tôi là phóng viên Cốc Vũ, hiện tại chúng tôi đang ở bên trong Đại Học Thành, đưa tin trực tiếp tại hiện trường cho các vị. Vào lúc này, người đàn ông sau lưng tôi chính là bác sĩ Trương Văn Trọng nổi danh. Lần này trận ôn dịch được phát hiện kịp thời, đúng lúc không chế, chính là do anh ấy đã tạo ra tác dụng then chốt. Mà những nhân viên y tế bên cạnh anh ấy, cũng vẫn cùng anh ấy sống vai tác chiến ngay tuyến đầu tiên. Chính bởi vì có sự tồn tại của họ, mới có thể làm cho trận ôn dịch lần này vẫn chưa hề phát sinh tình huống tử vong...”

Cốc Vũ đưa tin trực tiếp tại hiện trường, rất nhanh truyền ra xe tín hiệu đỗ bên ngoài Đại Học Thành, phát lên đài truyền hình, đồng thời truyền bá khắp nơi. Sau đó bao quát đài truyền hình trung ương ở bên trong, toàn bộ các đài truyền hình đều truyền phát tin tức đưa tin tại hiện trường của nàng. Đúng như lời Cốc Vũ, trận ôn dịch bạo phát tại Đại Học Thành đã khiến cho toàn quốc vô cùng quan tâm. Mặc dù có rất nhiều học sinh bên trong Đại Học Thành truyền lên internet hình ảnh cùng băng ghi hình, nhưng hiện trường đưa tin hàng thật giá thật thì hoàn toàn khác hẳn.

Sau khi xem tin tức trực tiếp của Cốc Vũ tại hiện trường, rất nhiều người mang theo tâm tình khẩn trương cùng sầu lo đều lập tức yên ổn xuống tới. Ở địa phương nhân khẩu dày đặc như vậy bạo phát ôn dịch, vậy mà chỉ có ba trăm người bị nhiễm, đồng thời không có ai tử vong, đây quả thực có thể xưng là kỳ tích! Cho nên những người này sau khi yên lòng, cũng đều tràn đầy cảm kích cùng kính ý tận cõi lòng đối với những nhân viên y tế đang chiến đấu nơi tuyến đầu.

Niệm lực cảm kích của trăm ngàn vạn người, bốc lên cao hội tụ cùng nhau, như sóng triều tràn về hướng Đại Học Thành của Ung Thành tỉnh Thiên Nam.

Trương Văn Trọng vừa khám xong cho một bệnh nhân, đột nhiên cảm giác được một biển niệm lực dâng trào từ bốn phương tám hướng vọt tới, giống như biển gầm, trong nháy mắt đã bao phủ hắn bên trong. Vô số niệm lực từ quanh thân hắn tràn vào trong thân thể hắn. Cổ niệm lực cực kỳ cường đại, thậm chí còn có thể so sánh phải phân nửa linh khí của quần đảo Anh khi hắn sử dụng nhẫn bạc Meilin thôn phệ chúng.

Tô Hiểu Hồng cũng cảm giác được cổ niệm lực kia, nàng là lần đầu tiên cảm giác được chuyện này, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Trương Văn Trọng, thất kinh hỏi: “Lão sư, cổ niệm lực cường đại này, đã xảy ra chuyện gì?”

328. Chương 348: Người Vô Vi Mà Có Phúc

Sự chấn động trong lòng Trương Văn Trọng cũng không ít hơn Tô Hiểu Hồng bao nhiêu, chỉ do hắn luôn trầm tĩnh, cũng không biểu lộ ra ngoài. Lúc này nghe Tô Hiểu Hồng hỏi, hắn thở ra một hơi thật dài, hỏi đáp: “Nếu như tôi không đoán sai, cổ niệm lực mệnh mệnh như đại dương này, hẳn do trăm vạn người cùng cảm kích mà hội tụ.”

Thực sự không ngờ, niệm lực cảm kích của ngàn vạn người hội tụ lại cùng nhau, lại kinh người đến như vậy! Thậm chí so với linh khí dào dạt trên quần đảo Anh, còn nhiều hơn rất nhiều! Thảo nào trước đây vô luận

thần phật yêu ma, đều thích làm miếu thờ cho họ, dùng để phát triển tín đồ, để có thể thu lấy niệm lực tín ngưỡng.

“Niệm lực cảm kích của trăm ngàn vạn người? Thảo nào lại nhiều tới như vậy.” Lúc này Tô Hiểu Hồng bừng tỉnh hiểu ra, trong lòng vừa khiếp sợ lại hưng phấn nói: “Lão sư, em cảm giác chân nguyên trong cơ thể được niệm lực cảm kích tác dụng, đang tăng cường với tốc độ trước nay chưa từng có. Tốc độ tăng cường chân nguyên lúc này, so với tốc độ dùng đan được không biết nhiều hơn bao nhiêu lần! Nếu có thể thường gặp được niệm lực cảm kích như thế này thì quá tốt, tu vi của chúng ta không phải càng tăng nhanh hơn sao?”

Trương Văn Trọng bật cười, lắc đầu nói: “Tiểu muội, cô cũng đừng nên si tâm vọng tưởng, loại niệm lực cảm kích này, chỉ có thể gặp mà không thể cầu. Mà trong thường ngày, niệm lực cảm kích của một người tuy rằng không khó gặp phải, thế nhưng còn rất yếu ớt, tuy có đề thăng đối với tu vi, nhưng tuyệt đối không được nhiều như cô tưởng tượng.”

Tô Hiểu Hồng vẻ mặt tiếc hận nói: “Nguyên lai là như vậy sao? Ai, thật đúng là đáng tiếc. Em nguyên bản còn tưởng rằng, tìm được một con đường ngắn nhất để đề thăng tu vi nữa.”

Biểu tình Trương Văn Trọng nhất thời biến thành nghiêm túc, trầm giọng nói: “Trên con đường tu luyện, vốn không có con đường gì ngắn nhất. Rất nhiều thời gian, tuy rằng có thể mượn ngoại lực giúp đỡ đề thăng tu vi, nhưng nếu như cô không khổ công củng cố tu vi, rèn luyện tâm chí, không chỉ tu vi bị đi ngược dòng nước, gặp phải tình huống không tiến mà lui, thậm chí còn có khả năng đưa tới tâm ma, đem cô dụ dỗ lên đường tà đạo, cho cô triệt để trầm luân đọa lạc.”

Tô Hiểu Hồng thè lưỡi, nhanh miệng nói: “Lão sư, em đã biết, sau này em nhất định sẽ thành thật đi từng bước trên con đường tu luyện này.”

“Được như vậy thì hay nhất.” Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Nhưng trong thế giới linh khí loãng như hiện nay, niệm lực cảm kích cũng đích thật có bang trợ đối với tu luyện. Tuy rằng mỗi một lần thu được niệm lực cảm kích cũng không phải nhiều, nhưng có câu tích nhỏ thành lớn. Chuyện tốt hay việc thiện làm nhiều, thì tích góp niệm lực cảm kích cũng càng nhiều, tu vi cũng sẽ tăng cao. So với người tu chân không làm chuyện tốt, hay việc thiện nên không thu được niệm lực cảm kích, phải cao hơn rất nhiều!”

”Dạ, lão sư, em thụ giáo.” Tô Hiểu Hồng cung kính, cõi lòng đầy cảm kích nói. Nếu như không phải chung quanh còn có rất nhiều người, chỉ sợ nàng sẽ hưởng Trương Văn Trọng hành đại lễ. Bởi vì Tô Hiểu Hồng vốn thông tuệ nên biết, lời nói của Trương Văn Trọng, không chỉ muốn chỉ điểm cho nàng tu luyện, đồng thời còn có đạo lý chỉ dạy cách làm người cho nàng.

Ngay lúc này, bốn người béo hòa thượng vẻ mặt vui mừng chạy tới bên người Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng, kiểm chế không được hưng phấn nói: “Trương tổ phó, Tô tiểu thư, hai người có cảm giác được không? Một mảnh niệm lực lớn như biển rộng mênh mông đang từ bốn phương tám hướng vọt tới! Đây chính là cơ hội đề thăng tu vi thật tốt nha, chúng ta mau nhanh tìm một địa phương yên lặng, vận chuyển công pháp, thu nạp niệm lực, dùng để đề thăng tu vi của chính mình đi!”

Nhưng bốn người béo hòa thượng hoàn toàn không ngờ chính là, Trương Văn Trọng lại lắc đầu nói: “Các vị đi thôi, tôi sẽ không đi.”

Bốn người béo hòa thượng không khỏi ngẩn ngơ, ngạc nhiên cùng thất kinh kêu lên: “Vì...vì sao?”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Ở đây còn có rất nhiều bệnh nhân còn đang chờ đợi được tiếp thu trị liệu, so sánh với việc đề thăng tu vi, mạng người hiển nhiên càng trọng yếu hơn nhiều. Cho nên tôi phải lưu lại chữa bệnh cho bọn họ, không có thời gian, cũng không có tinh lực đi thu nạp niệm lực để đề thăng tu vi của chính mình.”

Béo hòa thượng khó có thể tin nói: “Biển niệm lực như vậy, trăm năm cũng khó gặp một lần, đối với việc đề thăng tu vi, không thể nghi ngờ sẽ rất cao, thậm chí so với linh đan thượng phẩm còn mạnh hơn trăm ngàn lần. Trương tổ phó, anh thật sự bỏ qua được cơ hội hiếm có này hay sao?”

Trương Văn Trọng nói: “Mạng người lớn hơn trời, dù có luyện tiếu thể nào, cũng phải bỏ được.” Hắn lại nói với Tô Hiểu Hồng: “Tiểu muội, cô đi theo bọn họ đi. Đúng như bọn họ nói, biển niệm lực như vậy thật

trăm năm khó gặp một lần, nếu như cô có thể nắm chắc cơ hội lần này, tu vi tất nhiên sẽ tiến bộ nhảy vọt!”

“Không, em không đi.” Tô Hiểu Hồng lần này biểu hiện rất cố chấp, lắc đầu nói: “Em cũng muốn lưu lại. Đúng như lời của lão sư, đề thăng tu vi đương nhiên trọng yếu, thế nhưng cứu tính mạng người càng trọng yếu hơn! Đề thăng tu vi sau này còn có cơ hội, dù chậm một chút cũng không sao. Thế nhưng những bệnh nhân này, phải lập tức được trị liệu, bằng không sẽ xuất hiện nguy hiểm tính mạng. Thân là bác sĩ, làm sao có thể mắt mở trừng trừng nhìn bệnh nhân chịu khổ, bản thân mình lại trốn sang một bên đề thăng tu vi?”

Trương Văn Trọng cũng không khuyên nhiều, mà ha hả nở nụ cười nói: “Được rồi, vậy cô lưu lại đi.”

Béo hòa thượng truy hỏi: “Trương tổ phó, Tô tiểu thư, hai người thực sự không đi sao?”

“Không đi.” Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng cùng đáp.

“Vậy được rồi, chúng tôi đi trước.” Bốn người béo hòa thượng lúc này đang vội vàng muốn chạy đi thu nạp niệm lực, cho nên cũng không dây dưa.

Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng cũng không suy nghĩ nhiều, ngược lại tiếp tục làm công việc của mình. Trải qua hơn tiếng đồng hồ thu nạp niệm lực, tu vi của bốn người béo hòa thượng hoặc nhiều hoặc ít đều có sự đề thăng nhất định.

Tam Si hít mắt lại suy nghĩ, cảm giác chân nguyên biến hóa trong cơ thể, mừng rỡ vạn phần nói: “Lần đến Ung Thành này, quả nhiên thu hoạch rất nhiều, nhất là lần này dựa vào thu nạp niệm lực, tu vi của tôi đã đột phá bình cảnh nhiều năm, rốt cục đề thăng tới cảnh giới Kết Đan trung kỳ! Tốt! Thật sự là quá tốt.”

Sắc mặt Vũ Văn Hà cũng vui mừng nói: “Biến niệm lực quả nhiên là thứ tốt.” Sau đó lại thở dài một hơi, nói: “Ai, thực sự là đáng tiếc, Trương tổ phó và Tô tiểu thư lại bỏ qua cơ hội tốt lần này, nói vậy sau này khi bọn họ nghĩ tới cũng sẽ cảm thấy hối hận sâu sắc a?”

Quý Mị cũng thở dài một hơi, nói: “Hối hận sẽ khẳng định, chỉ mới một tiếng đồng hồ, tu vi tiến triển còn hơn khổ tu nhiều năm qua.”

Béo hòa thượng hảo tâm nói: “Các vị phải nhớ kỹ, đừng nhắc chuyện này trước mặt họ, miễn làm họ thương tâm.”

Ba người cùng gật đầu, nói: “Yên tâm đi, chúng tôi biết nên làm thế nào.” Sau đó lại lắc đầu than thở: “Ai, thực sự là đáng tiếc thay cho bọn họ.”

Béo hòa thượng nói thêm: “Nếu chúng ta đã thu nạp niệm lực xong xuôi, cũng nên rời khỏi đây, đi xem còn có thể giúp đỡ Trương tổ phó bọn họ được chuyện gì không.”

“Nói không sai, chúng ta đi thôi.” Ba người kia cùng kêu lên đáp, cùng béo hòa thượng rời đi.

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng, suýt chút làm rớt cả hai tròng mắt ra ngoài.

Béo hòa thượng mở to hai mắt, há to miệng, ngây ngốc nhìn hai người, kinh hô: “Trời ạ, sao tu vi của họ cũng đề thăng? Hơn nữa còn cao hơn cả chúng ta!”

Quý Mị hít một hơi, kinh hô: “Tô tỷ, tu vi của chị trước kia, không phải đang ở Luyện Khí trung kỳ sao? Sao lại bước vào cảnh giới Kết Đan trung kỳ? Trời ạ! Tốc độ tu luyện như vậy cũng thật là thái quá nha? Tô tỷ, chị thành thật cho em biết, cha của chị không phải là Nguyên Thủy Thiên Tôn đi?”

Vũ Văn Hà than thở: “Điều này sao có thể? Cô ấy không phải không chịu hấp thu niệm lực sao? Vì sao tu vi lại tăng thái quá như vậy?”

Tam Si kéo béo hòa thượng: “Tôi đang nằm mơ, nhất định đang mơ! Béo hòa thượng, nhéo tôi một chút, nhìn có đau hay không, nếu như cảm giác không đau, đúng là đang nằm mơ.”

Bốn người béo hòa thượng trợn mắt lú lỏi, đều cho rằng mình đang nằm mơ. Bằng không Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng đều bận rộn chữa bệnh cho mọi người, sao tu vi lại tiến nhanh như vậy? So với những người khổ công thu nạp như bọn họ, còn lớn hơn rất nhiều!

Đây rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Nguyên lai, trước đó bởi vì Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng không vận chuyển công pháp thu nạp niệm lực, trái lại vừa lúc hòa hợp với ý nghĩa “Vô Vi” của đạo gia, đồng thời bọn họ lại xem bệnh nhân là quan trọng nhất, lấy sinh mạng con người làm trọng, không hèn mà hợp với đạo lý từ bi vi hoải của Phật gia.

Cho nên niệm lực tuôn đến căn bản không cần họ vận chuyển công pháp thu nạp, vẫn chủ động chui vào trong cơ thể họ, tăng cường chân nguyên. Đồng thời còn khuếch tán tới khắp thân thể, cải tạo kinh mạch cốt cách, cơ thể cùng da thịt và cơ quan nội tạng, toàn bộ đều được rèn luyện đề thăng.

Trong mơ hồ, cường độ thân thể của hai người lại có ý tứ như thần thông Phật gia kim cương.

Cùng lúc đó, chân nguyên và tâm chí hai người họ dưới tác dụng của niệm lực, thu được đề thăng nhảy vọt. Nhất là tiến bộ của Tô Hiểu Hồng, quả nhiên làm bốn người béo hòa thượng phải khiếp sợ, từ Luyện Khí trung kỳ vọt thẳng lên Kết Đan trung kỳ! So với bốn người không hề thua kém!

Nhưng làm bốn người béo hòa thượng càng kỳ quái chính là tu vi của Trương Văn Trọng. Tuy rằng họ nhìn không thấu tu vi của hắn, nhưng có thể nhận ra khí tức, cũng không khác gì trước đó. Bởi vậy có thể phán đoán tu vi hắn đề thăng cũng không lớn.

Nhưng sự thực là như vậy sao?

Trên thực tế, tu vi của hắn sở dĩ đề thăng không lớn đều do hắn mạnh mẽ đề xuống chân nguyên bản thân.

Hắn đã đạt tới tu vi Kim Đan đỉnh kỳ, lần này thu được niệm lực, tu vi hắn tùy thời đều có thể đột phá Kim Đan kỳ bước vào Nguyên Anh kỳ, thậm chí trực tiếp vào Nguyên Anh trung hậu kỳ. Sở dĩ lúc này hắn mạnh mẽ đề ép chân nguyên, không tiến vào Nguyên Anh kỳ, bởi vì nơi này không thích hợp hóa nguyên anh, hơn nữa hiện tại hắn cũng không có linh tài liệu phụ trợ hóa anh. Hắn muốn nguyên anh phải đặc thù hơn người, cho nên đành mạnh mẽ đề ép chờ chuyển ở đây chấm dứt, sẽ thu thập linh tài liệu hóa sinh nguyên anh ngay linh cư như động tiên của mình!

Lần này Trương Văn Trọng đã quyết tâm, phải hóa sinh một nguyên anh siêu cường không giống người thường!

329. Chương 349: Đã Khổ Cực

Bốn người béo hòa thượng trong kinh ngạc, cũng nhanh chóng vây quanh Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng, ồn ào hỏi ra nguyên nhân.

Nhưng làm cho bọn họ thất vọng chính là, hỏi hỏi lâu cũng không có được đáp án gì. Tô Hiểu Hồng thật sự không biết nguyên nhân tu vi tăng cường, bản thân nàng còn cảm thấy kỳ lạ, về mặt còn mờ mịt, bốn người béo hòa thượng làm sao có khả năng từ trong miệng của nàng hỏi ra được đáp án gì? Về phần Trương Văn Trọng, tuy rằng hắn đoán được nguyên nhân trong đó, nhưng vẫn im miệng không nói, cũng không giải thích cho bốn người béo hòa thượng.

Sau một phen dò hỏi không có kết quả, bốn người chỉ đành cảm khái nói: “Ai, phúc duyên của hai người thật là quá tốt. Nguyên chúng tôi còn cho rằng, có thể may mắn gặp được niệm lực trăm năm khó gặp, đã nói phúc duyên của chúng tôi đã quá tốt. Thế nhưng so sánh với hai người, chúng tôi mới biết, cái gì gọi là phúc duyên tốt, cái gì gọi là người so với người thật tức chết người.”

Ngay khi còn đang cảm khái, một trận tiếng chuông điện thoại du dương từ trong túi béo hòa thượng truyền ra.

Béo hòa thượng lấy ra điện thoại, nhìn biểu hiện trên màn hình, nói: “Là điện thoại của đặc cần tổ chúng ta, hắn tiếp viện tới rồi.” Dứt lời hắn bấm nút tiếp điện thoại.

Mấy phút đồng hồ sau, béo hòa thượng cắt đứt điện thoại, nhìn Trương Văn Trọng nói: “Trương tổ phó, là người của Trú Thú Môn đã đến, hiện nay bọn họ đang ở trong Ung Thành, triển khai tìm tòi trong phạm vi lớn. Lúc này bọn họ gọi tới, muốn bốn chúng tôi chạy qua một chuyến, một là muốn hỏi một ít vấn đề, hai là hiệp trợ hành động tìm tòi. Anh xem...”

Béo hòa thượng có vẻ có chút do dự, ba người còn lại cũng đều như vậy.

Dù sao dịch bệnh bên trong Đại Học Thành còn chưa hoàn toàn giải trừ, vừa rồi bọn họ còn làm lỡ thời gian vì tu luyện, lo thu nạp niệm lực để thăng tu vi bản thân, cũng đã cảm giác có chút hổ thẹn. Cho nên giờ khắc này, so sánh với việc phải đi qua hiệp trợ người của Trú Thú Môn tìm tòi hung phạm sau màn, trong nội tâm bọn họ kỳ thực càng muốn ở lại đây hỗ trợ. Chỉ là vừa rồi người phụ trách Trú Thú Môn gọi điện tới cho báo hòa thượng hiển nhiên là mang đến mệnh lệnh của tổ trưởng Đặc Cần tổ, cho nên bọn họ cũng không dám tự ý vi phạm.

Trương Văn Trọng nói: “À? Người của Trú Thú Môn đã đến? Ân, vậy mọi người mau nhanh qua hỗ trợ, chuyện bên này cứ giao cho những nhân viên y tế như chúng tôi xử lý là được rồi. Hi vọng các vị có thể sớm ngày tìm ra người đứng sau màn, diệt trừ hắc đế ngăn chặn ngày sau xuất hiện chuyện thể này.”

Kỳ thực, bốn người báo hòa thượng cũng hiểu rõ, hiện tại bên trong Đại Học Thành cần chỉ là nhân viên y tế, bốn người bọn họ dù là người tu chân, có được năng lực kinh thể hải tặc, nhưng ở chỗ này vốn không có tác dụng gì. Cho nên sau thoáng do dự, bọn họ cũng quyết định chủ ý, lúc này hướng Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng chấp tay cáo từ: “Trương tổ phó, Tô tiểu thư, chuyện ở đây giao cho hai vị, chúng tôi đi trước.”

Trương Văn Trọng nói: “Khi rời khỏi khu dịch bệnh, nhớ đừng quên dùng linh lực tắm rửa toàn thân. Trục xuất khuẩn que trên người, đừng để khuếch tán ra vùng bên ngoài.”

Bốn người báo hòa thượng đã cất bước đi ra bên ngoài, nghe Trương Văn Trọng căn dặn, Tam Si quay đầu vừa cười vừa nói: “Yên tâm đi, Trương tổ phó, chúng tôi tuyệt đối sẽ cẩn thận.”

Quý Mị cũng quay đầu, nói đùa: “Phải nha, phải nha, thần tượng thúc, chú cứ yên tâm đi, chúng tôi cũng không muốn làm tội nhân thiên cổ đâu.”

Trương Văn Trọng gật đầu, thu hồi ánh mắt, lại cùng Tô Hiểu Hồng tiếp tục làm việc. Hắc cũng không quan tâm bốn người báo hòa thượng làm sao rời khỏi khu cách ly, nếu như nói, bốn người tu chân Kết Đan kỳ với chút năng lực này cũng không có, đó mới thật sự không tưởng tượng nổi, sẽ làm người cười rớt hàm răng.

Bốn người báo hòa thượng đi không bao lâu, Ngô Thủ Chí và Nhạc Tử Mẫn về mặt uể oải tiêu tụy nhưng hưng phấn chạy tới, tìm được Trương Văn Trọng, nói: “Trương phó viện trưởng, tin tức tốt, tin tức tốt a. Quân y từ toàn quốc có kinh nghiệm phong phú về phương diện truyền nhiễm học đã đến Đại Học Thành. Cùng đi với họ còn có thuốc men, thuốc vắc xin từ khắp nước đưa tới, nghe nói số lượng rất nhiều, đủ cho mọi người trong khu dịch bệnh tiêm phòng ngừa!” Tuy rằng tuổi tác đã cao, nhưng Ngô Thủ Chí và Nhạc Tử Mẫn vẫn cần rằng kiên trì chiến đấu trên tuyến đầu, tuy rằng cũng từng được nghỉ ngơi chốc lát, nhưng dù sao tuổi tác đã cao, thân thể không được như thanh niên, cho nên về mặt uể oải tiêu tụy không ít. Nhưng tin tức hai người nhận được đã kích thích tinh thần của họ, để cho bọn họ mặc dù mệt mỏi, nhưng cũng kích động không ngớt.

Về mặt Trương Văn Trọng cũng vui mừng nói: “Tin tức tốt! Quả nhiên là tin tức tốt! Có càng nhiều nhân viên y tế, có càng nhiều vắc xin, trận dịch này cũng có thể chân chính khống chế hoàn toàn.”

Ngô Thủ Chí và Nhạc Tử Mẫn cùng gật đầu, cảm khái vạn phần nói: “Phải nha, phải nha, thật đúng là không dễ dàng. Nếu không có Trương phó viện trưởng sớm cảnh cáo chúng tôi, đồng thời làm tốt chuẩn bị ứng đối, trận dịch này còn không biết sẽ lấy đi tính mạng bao người!”

Trương Văn Trọng xoa tay nói: “Hai vị ngàn vạn lần đừng nói như vậy, chỉ nhờ vào một mình Trương Văn Trọng tôi, thật không chống cự được trận ôn dịch lần này. Đây đều nhờ mọi người không sợ hãi cái chết, liều mình quên thân, cùng nhau phấn đấu mà có kết quả, tôi cũng không dám một mình kể công.”

“Cậu nha, lúc nào cũng quá mức khiêm tốn.” Ngô Thủ Chí và Nhạc Tử Mẫn cùng cười nói.

Ngay trong lúc ba người đang nói chuyện, một đội quân y mặc áo blouse trắng, bước nhanh chạy tới phòng y tế.

Trong đó có một vị đầu lĩnh tóc hoa râm, bước nhanh tới trước ba người Trương Văn Trọng.

Tuy rằng vị lão nhân kia mang mặt nạ bảo hộ, thế nhưng Ngô Thủ Chí và Nhạc Tử Mẫn chỉ liếc mắt liền nhìn ra hắc: “Ông là...Bạch Hiểu Xuyên? Ngôi sao sáng trong truyền nhiễm học quốc nội Bạch Hiểu Xuyên?”

Không nghĩ tới lần này do ông tự mình dẫn đội.”

Làm nhân vật đầu lĩnh về truyền nhiễm học trong quốc nội, Bạch Hiểu Xuyên không chỉ có uy danh hiển hách trong giới y học quốc nội, dù trong giới y học quốc tế, cũng đều có uy vọng rất cao. Chính bởi vì cống hiến kiệt xuất của hắn trong lĩnh vực truyền nhiễm học, nên thu được quân hàm thiếu tướng, trở thành một vị quân y thiếu tướng. Từ quân hàm mà nói, hắn cũng đồng cấp với Trương Văn Trọng.

“Thế nào, chỉ cho phép hai lão già các ông ở đây, không cho lão gia hỏa này tới? Tôi cũng không cho rằng, tôi có chỗ nào kém hai người các ông.” Bạch Hiểu Xuyên là một người có tính cách hào sảng rộng rãi, cùng Ngô Thủ Chí và Nhạc Tử Mẫn cũng đều là tri kỷ bạn tốt nhiều năm, cho nên lúc này gặp mặt, cũng sẽ không khách khí, cười ha hả nói đùa cùng bọn họ.

Ánh mắt Bạch Hiểu Xuyên rất nhanh dời qua trên người Trương Văn Trọng, vừa cười vừa nói: “Vị này chính là Trương Văn Trọng Trương giáo thụ thanh danh nổi bật gần đây phải không? Đối với cậu, tôi ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Có thể cậu cho rằng tôi đang nói lời khách sáo, kỳ thực không phải, từ lúc lão gia hỏa Nhạc Tử Mẫn lần đầu tiên gặp mặt cậu, cũng đã đem đủ chuyện thần kỳ của cậu nói cho tôi nghe trong điện thoại, nếu không phải vì công tác của tôi vẫn luôn bận rộn, đã sớm đến nhà gặp mặt. Cùng cậu tham thảo y đạo, lại không nghĩ rằng, chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, cũng nằm trong dạng tình huống này.” Nói xong hắn vươn tay phải cho Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng cũng vươn tay, nắm lấy tay hắn, mỉm cười nói: “Chào ông, bác sĩ Bạch, thật cao hứng có thể nhận thức ông.”

Nắm chắc tay, Bạch Hiểu Xuyên nói: “Lời khách sáo tôi cũng sẽ không nói thêm, nhìn ra được các vị đã khổ cực suốt một đêm cùng cả sáng nay. Hiện tại vô luận là thân thể hay tinh thần, đều đã rất uể oải. Nếu như còn tiếp tục kiên trì, dù các vị không mệt chết, cũng sẽ vì quá độ mệt nhọc mà xuất hiện tình huống chẩn bệnh sai lầm. Cho nên hiện tại xin mời giao chuyện ở đây cho chúng tôi đảm nhiệm, các vị lui xuống nghỉ ngơi, đợi khi cơ thể cùng tinh lực đều khôi phục, lại tiếp tục công tác phòng chống bệnh dịch, được không?”

Ngô Thủ Chí cùng Nhạc Tử Mẫn đều đưa mắt nhìn Trương Văn Trọng, trải qua một đêm không ngủ, bọn họ bất tri bất giác đều xem hắn là người quyết định, cho nên toàn bộ mọi chuyện, cũng không tự chủ được mà giao cho Trương Văn Trọng ra chủ ý.

Nhìn thấy một màn này, Bạch Hiểu Xuyên thập phần giật mình. Danh vọng của Ngô Thủ Chí cùng Nhạc Tử Mẫn, hắn thập phần rõ ràng, chỉ cao hơn hắn chứ không thấp. Thế nhưng hiện tại, hai người đối với Trương Văn Trọng, không chỉ luôn nghe lời, thần tình cũng mang theo vẻ kính phục. Điều này làm cho hắn không khỏi nảy sinh hứng thú thật lớn đối với Trương Văn Trọng.

Kỳ thực kể từ khi Trương Văn Trọng trị xong quái bệnh cho nữ hoàng Elizabeth, sau khi truyền thông đưa tin, trở thành một danh y từ vô danh đến nổi danh khắp thế giới, trong giới y học quốc nội, đã có những luận điệu “ăn không được trái nho thì nói trái nho chua”, cho rằng Trương Văn Trọng bắt quá chỉ gặp vận khí tốt, bằng vào một ít phương thuốc cổ truyền không lên được mặt bàn, nên may mắn trị hết quái bệnh cho nữ hoàng Elizabeth, kỳ thực y thuật chân chính cũng không bao nhiêu, hơn nữa mặc dù Trương Văn Trọng mở chương trình giảng bài công khai trong y học viện đại học Ung Thành, nhưng đều là cơ sở lý luận tri thức Đông y, cũng không có truyền thụ y thuật hoặc y đạo tinh thâm gì, cho nên luận điệu như vậy trong giới y học quốc nội cũng có nhiều người tin tưởng.

Bởi vì có Nhạc Tử Mẫn, tuy Bạch Hiểu Xuyên không tin những luận điệu này, nhưng trong mắt hắn, cũng không cho rằng y thuật của Trương Văn Trọng kinh thế hãi tục, chỉ nghĩ Trương Văn Trọng giống như một ngôi sao mới trong giới y học quốc nội mà thôi. Nhưng giờ khắc này, khi nhìn thấy biểu tình của Ngô Thủ Chí và Nhạc Tử Mẫn, hắn đối với Trương Văn Trọng lại có thêm một nhận thức mới.

Trong lòng kinh ngạc, Bạch Hiểu Xuyên cũng nhịn không được âm thầm suy đoán: “Có thể làm cho Ngô lão vui lòng phục tùng, đừng nói trong giới y học quốc nội, dù là giới y học quốc tế, cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Hiện tại xem thần tình của Ngô lão, lại đối với người thanh niên tên Trương Văn Trọng này vui lòng phục tùng, lẽ nào nói, y học của hắn thật sự kinh thế hãi tục hay sao?”

“Bác sĩ Bạch nói rất đúng, chúng ta đã vất vả cả đêm, đích thật nên nghỉ ngơi một chút.” Trương Văn Trọng thoáng trầm ngâm, đồng ý kiến nghị của Bạch Hiểu Xuyên, lại nói với Tô Hiểu Hồng: “Tiểu muội, để mọi

người chuẩn bị giao ban!”

“Dạ.” Tô Hiểu Hồng đáp lời, vội vã đem lời của Trương Văn Trọng nhắn xuống dưới.

Ngay khi những nhân viên y tế chiến đấu suốt cả đêm chống bệnh dịch đem tình huống cùng bệnh lịch và những hạng mục công việc giao ban cho quân y, chuẩn bị theo Trương Văn Trọng đi nghỉ ngơi, chuyện xúc động làm bọn họ không tưởng tượng được đã xảy ra.

Trong tiếng quát mạnh mẽ hữu lực của Bạch Hiểu Xuyên: “Nghiêm, cúi chào!” Toàn bộ quân y đều hướng những nhân viên y tế đã làm việc cả một đêm dài không ngủ, đầy cõi lòng kính ý cùng cảm kích, kính một lễ thật tiêu chuẩn theo nghi thức quân đội.

“Đã quá khổ cực, cảm ơn các vị!” Nhóm quân y cùng kêu to, trên mặt tràn đầy sự cảm kích chân thành.

330. Chương 350: Hơn Một Trăm Cuộc Điện Thoại

Trương Văn Trọng tay cầm ly trà thơm đang bốc hơi, ngồi trên ghế ngay khu nghỉ ngơi.

Nói là nghỉ ngơi, kỳ thực chỉ là một phòng học lớn được chọn ra, sau đó trải một ít chăn đệm trên mặt đất, miễn cho việc nằm trên sàn ngay cuối thu sẽ bị cảm lạnh, dù sao hiện tại khí trời lạnh giá, mặt sàn cement đông lạnh như băng tuyết, nếu như trực tiếp nằm ngủ, tám chín phần mười sẽ cảm mạo.

Tuy rằng khu nghỉ ngơi rất đơn sơ, thế nhưng ngay thời kỳ phi thường, có được một khu nghỉ ngơi rất cực đã không tệ. Chỉ ít, nhân viên y tế ở lại nơi này đã cảm thấy rất thỏa mãn.

Nhân viên y tế ở chung một khu nghỉ ngơi với Trương Văn Trọng, có chút người đang ngón ngấu ăn cơm, công tác với cường độ cao cả một buổi tối đến một buổi sáng làm cho bọn họ không chỉ mệt mỏi vô cùng, đồng thời rất đói, cho nên khi ăn cơm cũng không quan tâm đến dáng vẻ mà chỉ điên cho no bụng. Mà càng nhiều người, đã sớm ngủ say sưa, một cuộc chiến đấu căng thẳng kéo dài cả đêm, tinh lực của bọn họ tổn hao cực kỳ nghiêm trọng, phải cần có một giấc ngủ để bù đắp. Thế cho nên có rất nhiều người, vừa mới đi vào khu nghỉ ngơi, liền ngã đầu ngủ ngay. Mà còn có một ít người, còn đang ăn cơm, không ngờ buột đưa ngã mình ngủ liền tại chỗ, những tiếng ngáy vang dội không ngừng từ trong xoang mũi của họ truyền ra.

Bọn họ đích thật đã quá khổ cực!

Lúc này Tô Hiểu Hồng đang ngồi bên người Trương Văn Trọng, nhưng nàng không ăn gì, cũng không ngủ, mà đang khoanh chân ngồi, bắt đầu vận chuyển Huyền Nữ Chân Kinh do Trương Văn Trọng dạy cho nàng, tranh thủ thời gian củng cố niệm lực cảm kích được cường hóa nên thăng lên tu vi Kết Đan trung kỳ.

Từ sau khi nghe lời giảng thuật của Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng biết được tu vi của nàng chỉ trong một đêm đột nhiên tăng mạnh, nhưng tu vi không phải khổ tu mà có được, cho nên phải tiêu hao một phen tinh lực đúng lúc củng cố cho vững chắc, bằng không sau này tu vi xuất hiện việc thoái lui là chuyện nhỏ, nếu rước lấy tâm ma, dẫn đến tẩu hỏa nhập ma hoặc rơi vào tà đạo, đó mới là kết quả đáng sợ nhất!

Lúc này Tô Hiểu Hồng vận chuyển Huyền Nữ Chân Kinh, không có dị tượng gì sản sinh, cho nên những nhân viên y tế đang ngủ chung quanh, tự nhiên không có ai hoài nghi. Chỉ cho rằng Tô Hiểu Hồng khoanh chân ngồi như thế chỉ vì đang luyện tập yoga mà thôi.

Trương Văn Trọng không giống Tô Hiểu Hồng, vận chuyển Y Giám Tâm Kinh để củng cố tu vi, lúc này hắn còn đang cực lực áp chế tu vi của chính mình, rất sợ không cẩn thận tu vi lại thăng lên Nguyên Anh kỳ, làm cho hắn không kịp chuẩn bị nên không thể tạo ra được nguyên anh siêu cường hơn người tu chân khác.

Cho nên lúc này hắn ngồi xuống nghỉ ngơi, tay cầm ly trà thơm, đang uống từng ngụm nhỏ.

Ngay thời gian này, Trương Văn Trọng chợt nhìn thấy có một nhân viên y tế lấy ra điện thoại di động, gọi điện thoại báo bình an cho người nhà, hắn đột nhiên nhớ tới chính mình cũng phải gọi điện báo bình an cho người nhà và bạn bè. Lại nghĩ, khi biết được chuyện xảy ra trong Đại Học Thành, bọn họ hẳn đang phi thường lo lắng cho mình a?

Nhưng Trương Văn Trọng không giải thích được, vì sao từ đêm qua đến bây giờ không có một người nào gọi điện thoại cho hắn nha?

Ngay trong lúc chần chờ không giải thích được, Trương Văn Trọng đưa tay vào túi lấy ra điện thoại, vừa nhìn lên màn hình thấy dấu tắt âm thanh, lúc này hắn mới bừng tỉnh hiểu được, bật cười nói: “Hèn chi từ tối qua tới giờ không nghe điện thoại reo, nguyên lai từ tối đuổi bắt Bộ Bằng, mình cũng đã tắt âm thanh.” Lắc đầu, hắn lại bấm điện thoại, không ngờ có hơn một trăm cuộc điện thoại gọi tới! Ở trong đó, nhiều nhất là Vương Giai và chị của hắn Vương Hân Di. Hai người cộng lại đã hơn phân nửa số người gọi tới. Còn có Trương Trạch Thụy, Đàm Thanh, Tôn Ngụy, cùng với Diệp Chân bạn học ngày xưa ngồi cùng bàn đã từng gọi lại cho hắn nhiều lần. Ngoài ra còn có rất nhiều dãy số xa lạ, không biết là ai gọi tới.

Ngoại trừ hơn một trăm cuộc điện thoại gọi tới, còn có rất nhiều tin nhắn gửi tới. Nội dung của tin nhắn, đại khái hỏi thăm tình huống của hắn, cùng với việc vì sao hắn không tiếp điện thoại, đồng thời còn dặn dò hắn khi nhận được điện thoại hay tin nhắn thì nhanh chóng gọi lại cho bọn họ, dù bạn không nói chuyện được, nhưng vẫn mong hắn có thể nhắn tin trở lại cho họ có thể an tâm.

Nhìn những cuộc điện thoại cùng tin nhắn quan tâm, khóe miệng Trương Văn Trọng hơi nhếch lên, mỉm cười lẩm bẩm: “Cảm giác có người quan tâm lo lắng cho mình thật đúng là rất tốt.”

Vui vẻ thì vui vẻ, Trương Văn Trọng cũng không muốn để người nhà và bạn bè quá mức quan tâm lo lắng cho mình, cho nên hắn cũng không chậm trễ thời gian, lập tức liền gọi điện thoại.

Đầu tiên, Trương Văn Trọng gọi điện cho Trương Trạch Thụy. Điện thoại vừa reo được hai tiếng liền chuyển được, đầu kia điện thoại im lặng khoảng một hai giây, vang lên thanh âm có chút run của Trương Trạch Thụy: “Là...là Văn Trọng sao?” Sau nhiều lần cùng Vương Hân Di gọi điện cho Trương Văn Trọng cũng không có kết quả, nói Trương Trạch Thụy không lo lắng cũng chỉ là giả, nhất là thân thể con trai xưa nay vốn không tốt lắm, vạn nhất bị nhiễm ôn dịch thì làm sao bây giờ? Tuy rằng hắn rất duy trì cứu trị bệnh nhân bị nhiễm ôn dịch, thế nhưng hắn không thể không lo lắng cho con trai. Cho nên khi nhận được điện thoại Trương Văn Trọng gọi về, hắn thậm chí còn có chút sợ, cuộc điện thoại gọi tới có phải nhắn nhủ tin tức xấu với gia đình của họ hay không?

“Cha, là con.” Trương Văn Trọng tuy rằng không biết trong lòng Trương Trạch Thụy đang suy nghĩ điều gì, nhưng liền trả lời ngay.

Nghe thanh âm dồi dào hữu lực mười phần của Trương Văn Trọng, Trương Trạch Thụy bên đầu kia điện thoại rõ ràng thở ra một hơi, vội vàng thân thiết dò hỏi: “Con không sao chứ? Con có khỏe không?”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Không có việc gì đâu, rất khỏe, lúc trước bạn quá nên tắt âm thanh điện thoại, vẫn không nhận được điện thoại mọi người gọi tới, thẳng đến lúc này được thay phiên xuống nghỉ ngơi, mới nhìn thấy điện thoại và tin nhắn của mọi người, cho nên liền gọi về ngay, làm mọi người lo lắng, con thật xin lỗi.”

“Nguyên lai là như vậy.” Trương Trạch Thụy bừng tỉnh hiểu ra, sau đó liền thanh nói: “Chỉ cần con không có việc gì là tốt rồi, hà tất phải nói lời xin lỗi gì chứ? À, được rồi, Văn Trọng, hiện tại tình huống khu ôn dịch có tốt không? Tình huống đã được khống chế rồi chứ?”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Yên tâm đi cha, trải qua sự nỗ lực của mọi người, tình huống ôn dịch tạm thời đã được khống chế. Tin tưởng không cần bao lâu, trận ôn dịch lần này xem như có thể kết thúc.”

Đang nói, Trương Văn Trọng đột nhiên nghe được thanh âm hỗn hển của Trương Trạch Thụy bên kia: “Vậy là tốt rồi...ai, nha đầu kia làm gì đây? Cha còn chưa nói xong, sao con lại giật điện thoại chứ? Uy, uy, con đừng giật nha, trả lại cho cha a...”

Rất nhanh, bên kia điện thoại đổi lại thành thanh âm của Vương Hân Di. Cũng giống như Trương Trạch Thụy, Vương Hân Di đầu tiên thân thiết hỏi thăm tình huống thân thể hắn, sau đó lại dặn dò hắn phải chú ý nghỉ ngơi, không nên vì quá mức bận rộn mà quên ăn, còn nói “người là thiết, cơm là sắt”, bị nàng nói lật qua lật lại hết mấy lần. Tuy rằng có chút lải nhải, nhưng loại lải nhải này làm Trương Văn Trọng cảm giác được sự quan tâm của nàng, cảm giác được sự ấm áp của gia đình. Cho nên từ đầu tới cuối, hắn đều mỉm cười ừ ừ nói chuyện với Vương Hân Di, cũng không có chút phiền táo hoặc chán ghét.

Vương Hân Di nói một hồi, lại thay đổi thành Trương Thành Quý lải nhải với Trương Văn Trọng, cuối cùng ngay cả dì Tiễn cũng dặn dò hắn vài câu trong điện thoại.

Cuộc điện thoại này, rốt cục gọi suốt hai mươi phút. Sau khi cắt đứt điện thoại, trong lòng Trương Văn Trọng tràn đầy hạnh phúc nồng đậm, đây là loại hạnh phúc được người nhà quan tâm nhớ mong.

Sau đó hắn lại gọi điện thoại cho Vũ Giai.

“Trọng ca, anh khỏe cực rồi, bây giờ còn bận sao?” Vũ Giai dò hỏi. Trước khi Trương Văn Trọng gọi điện thoại tới, sự lo lắng của nàng cũng không ít hơn Trương Trạch Thụy và Vương Hân Di bọn họ. Chỉ bất quá khi nghe Trương Văn Trọng gọi điện thoại tới, tâm tình vốn đang sầu lo của nàng nhất thời liền an bình xuống tới.

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Hoàn hảo, vừa được thay phiên đi nghỉ ngơi một lát.”

Tuy rằng rất muốn trò chuyện với Trương Văn Trọng, tuy rằng trong lòng rất không muốn cúp máy, thế nhưng bởi vì suy nghĩ cho hắn, Vũ Giai đành nói: “Đã như vậy anh nên nghỉ ngơi hay ngủ một lát đi, khôi phục chút thể lực và tinh lực, đừng để mình mệt đến chết đó.”

Trương Văn Trọng dựa lưng trên vách tường bằng kính, mỉm cười nói: “Yên tâm đi, anh không mệt lắm. Giai Giai, hiện tại em có bận không? Nếu như thông thả, nói chuyện với anh một chút, đột nhiên anh rất muốn nghe thanh âm của em.”

“À, em đang rảnh rồi, có rất nhiều thời gian nói chuyện với anh.” Vũ Giai đáp, đồng thời nàng nhẹ nhàng khép lại hồ sơ trước mặt, đồng thời phát tay cho quản lý các bộ môn đang ngồi trong phòng làm việc cho họ lui ra ngoài, mới dò hỏi: “Trọng ca, anh có gọi điện cho ông nội và bác trai, còn có chị Hân Di báo bình an chưa?”

Trương Văn Trọng đáp: “Anh đã gọi qua.”

“Vậy là tốt rồi, em nghĩ họ rất lo lắng cho anh. Điện thoại của anh sẽ giúp tâm tình khẩn trương của họ thoải mái hơn nhiều.” Nói đến đây, nàng đột nhiên nhớ tới một việc, nhanh miệng nói: “À, được rồi, em đã qua con đường của tập đoàn Vũ thị ở hải ngoại mua một nhóm thuốc vắc xin cùng thuốc men khác, đang dùng máy bay thuê bao chuyển đến Ung Thành, hi vọng có thể góp một phần lực giúp mọi người.”

Trương Văn Trọng thốt lời tận trong nội tâm: “Cảm ơn.”

Vũ Giai cười khẽ, sáng giọng: “Giữa anh và em, còn cần gì phải nói cảm ơn?”

Hai người cứ thế trò chuyện qua điện thoại, hàn huyên gần nửa giờ mới cắt đứt điện thoại.

Sau đó Trương Văn Trọng gọi cho Đàm Thanh, Diệp Chân cùng Tôn Ngụy, báo bình an cho họ biết, ba người nhận được điện thoại của hắn tâm tình đều có vẻ kích động, nhất là Diệp Chân, trong thanh âm còn mang theo tiếng nức nở. Mà mấy cuộc điện thoại xa lạ, sau khi suy nghĩ một thoáng, cuối cùng Trương Văn Trọng cũng không để ý đến.

331. Chương 351: Ôn Dịch Kết Thúc

Trương Văn Trọng cùng các nhân viên y tế cùng nhau nỗ lực, trận ôn dịch xảy ra trong Đại Học Thành của Ung Thành đã được khống chế. Thời gian trôi qua năm ngày liên tục, cũng không còn xuất hiện người bị nhiễm bệnh hay nghi ngờ bị nhiễm bệnh, mà ba trăm bệnh nhân bị nhiễm ôn dịch, dưới sự đốc lòng trị liệu của các nhân viên y tế, thành công thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, trên cơ bản đã không còn bệnh trạng lâm sàng nghiêm trọng, chỉ tạm thời còn cần tiếp thu một đoạn thời gian cách ly trị liệu mà thôi.

Cho tới bây giờ, trận chiến dịch chống lại trận ôn dịch, có thể nói thập phần thành công, thậm chí có thể được ghi chép vào tài liệu điển phạm về sự thành công đối kháng cùng ôn dịch.

Ở dưới tình huống này, căn cứ quy định tương quan “dự án khẩn cấp khống chế ôn dịch quốc gia”, trải qua tiểu tổ do các chuyên gia truyền nhiễm học cấu thành khảo sát ước định, cho rằng Đại Học Thành của Ung Thành đã đạt được yêu cầu giải phóng sự cách ly. Vì vậy Ung Thành tuyên bố ra ngoài, rốt cục trận ôn dịch đã được tiêu diệt, giải trừ việc cách ly của Đại Học Thành, lại đưa ba trăm bệnh nhân vẫn còn cần cách ly trị liệu một đoạn thời gian, chuyển dời đến bệnh viện bệnh truyền nhiễm chuyên môn.

Sự cách ly của Đại Học Thành vừa được giải trừ, các ký giả đã sớm chờ đợi bên ngoài đã lâu, giống như nước thủy triều tràn vào Đại Học Thành. Mục tiêu phỏng vấn hàng đầu của bọn họ chính là Trương Văn Trọng, nhưng làm bọn họ thất vọng chính là, khi bọn họ tiến vào bên trong Đại Học Thành, đã sớm không còn nhìn thấy hình bóng của Trương Văn Trọng. Nhưng bọn họ cũng không quá mức thất vọng, nhanh chóng cầm microphone trong tay, nhắm ngay những nhân viên y tế còn chưa kịp rút lui, cùng với những thầy cô giáo đã bị cách ly mấy ngày với thế giới bên ngoài, vây quanh bọn họ chặt như nêm cối để phỏng vấn những gì đã trải qua trong trận ôn dịch lần này. Dù sao, trận ôn dịch lần này phát sinh tại Ung Thành, có thể nói trong nhiều năm qua là lần liên quan đến số người bị nhiễm bệnh lớn nhất, không chỉ được quốc nội quan tâm, ở trên quốc tế cũng được quan tâm không ít.

Lúc vừa mới bắt đầu, những nhân viên y tế cùng thầy cô giáo bị vây quanh cũng hoảng sợ, không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Thế nhưng khi bọn họ hồi phục lại tinh thần, mới hướng cameras cùng những cây bút ghi âm chậm rãi kể lại. Nhưng ngoại trừ nhân viên y tế, mặc kệ là thầy cô giáo hay học sinh, khi được phỏng vấn, đều nói nhiều nhất chỉ là hai từ “cảm ơn”.

Rất nhanh, một tin tức liên quan đưa tin, liền xuất hiện trên các trang web, tòa soạn báo cùng với đài truyền hình.

“Đây là một lần kỳ tích được ghi vào lịch sử y học về lần bạo phát ôn dịch bên trong Đại Học Thành có nhân số hơn mười vạn người, nhưng lại không có một người tử vong!”

“Cảm tạ toàn thể các nhân viên y tế” Đây là một câu nói của toàn bộ thầy cô giáo lẫn học sinh bên trong Đại Học Thành muốn nói nhất.”

“Trong khoảnh khắc, tôi chỉ cách bệnh ôn dịch một lần ranh mong manh.” Đây là một học sinh tên Mã Tiểu Khiêu, là học sinh của thương học viên nói với các bạn về tình huống ôn dịch bạo phát!”

“Ngoại trừ một mình cậu ấy, những người bên trong phòng ngủ đều bị nhiễm bệnh ôn dịch.” Bí mật về ôn dịch trong một phòng ngủ ký túc xá.”

“Người chúng tôi nên cảm ơn nhất chính là Trương Văn Trọng, nếu không có anh ấy, trận ôn dịch này rốt cục đã có một dáng dấp khác.” Người được phỏng vấn: Ngô Thủ Chí, Nhạc Tử Mẫn.”

Cùng lúc đó, càng ngày càng có nhiều người, cũng bắt đầu đưa bài post lên trên internet, thảo luận sự kiện bệnh ôn dịch lần này. Trong đó, một bức ảnh nhật ký của một người bệnh ôn dịch được hoan nghênh nhất, trở thành đầu đề được mọi người tìm kiếm nhiều nhất. Suýt nữa cũng đã đưa tới những nhà xuất bản sách muốn hiệp đàm luôn việc xuất bản.

Mà ở chương nhật ký đầu tiên, được viết như thế này: “Khi tôi tỉnh lại, bác sĩ bên cạnh nói cho tôi biết, tính mạng của tôi do bác sĩ Trương Văn Trọng cứu trở về. Từ lúc đó tôi vẫn luôn muốn gặp bác sĩ Trương nói hai tiếng “cảm ơn”, đáng tiếc anh ấy vẫn luôn bận rộn, chẳng phân biệt ngày đêm liên tục làm việc, tôi hầu như không thấy anh ấy nghỉ ngơi qua, cho nên tiếng “cảm ơn” tôi vẫn không có cơ hội tự mình thốt ra. Tôi nghĩ, chờ khi bệnh của tôi hoàn toàn lành hẳn, tôi nhất định phải đến phòng y tế, cảm ơn ân cứu mạng của bác sĩ Trương.”

Tuy rằng trên truyền thông cùng internet vô cùng náo nhiệt, nhưng Trương Văn Trọng cũng không quan tâm đến những việc này. Ngay khi Đại Học Thành vừa được giải phóng cách ly, các bệnh nhân được đưa tới bệnh viện chuyên môn, Trương Văn Trọng liền rời khỏi Đại Học Thành quay về căn biệt thự bên trong tiểu khu biệt thự Hải Vực.

“Trọng ca, hoan nghênh về nhà.” Khi Trương Văn Trọng vừa đi vào nhà, Vương Giai đeo tạp dề, đang bận rộn dưới bếp liền chạy ra đón hân. Nàng tiến nhanh tới, mỉm cười thần nhiên nói: “Mấy ngày nay thật cực khổ cho anh, em vừa làm vài món thức ăn anh thích, nhanh qua nếm thử đi.”

Thân là tổng giám đốc tập đoàn Vương thị, Vương Giai đã sớm biết được tin tức Đại Học Thành được giải tỏa cách ly thì cũng không có gì kỳ lạ. Mất nhìn vị tổng giám đốc cao cao tại thượng của tập đoàn Vương thị lúc này mặc trang phục như một bà chủ gia đình, trong lòng Trương Văn Trọng ngoại trừ cảm thấy ảm áp hạnh phúc, còn có sự cảm kích thật sâu. Hân vừa cười vừa nói: “Cực cho em, Giai Giai.”

“Nói gì vậy chứ, em có gì mà khổ cực? Muốn nói khổ cực, chính là Trọng ca anh đó.” Vưu Giai cười dài đáp lại, xoay người muốn đi vào phòng bếp, đem thức ăn đã chuẩn bị xong đưa ra để hân thưởng thức.

Không cần đoán Vưu Giai cũng biết, mấy ngày nay bên trong khu dịch bệnh, Trương Văn Trọng khẳng định chỉ tùy ý ăn một chút gì đó cho no bụng, cũng không được ăn món ngon gì. Cho nên vừa biết được tin tức hôm nay Đại Học Thành được giải trừ cách ly, nàng liền bỏ xuống công việc, đi đến chợ mua thịt rau đem về làm vài món mà hân thích ăn nhất.

Nhưng khi Vưu Giai vừa xoay người định đi bưng thức ăn, Trương Văn Trọng cũng bước nhanh tới sau lưng nàng, đưa tay ôm nàng vào trong lòng.

Cầm thụ được đôi tay tràn đầy lực lượng của hân, cùng hơi thở dồn dập bên tai, Vưu Giai cảm thấy toàn thân như nhũn ra, biết rõ còn cố ý hỏi: “Trọng ca, anh muốn làm gì?” Lời vừa thốt ra, gương mặt nàng chợt ửng đỏ lên, bởi vì trong thanh âm cũng bao hàm tiếng thở dốc thật khó xử.

“Em nghĩ anh muốn làm gì?” Trương Văn Trọng bế bổng nàng lên, nhẹ nhàng đặt nàng ngồi lên trên mặt tủ chén bát.

Vưu Giai thở hổn hển, mặt nhợt nhạt như tờ, miệng khác với lòng: “Chúng ta ăn cơm trước thôi, nếu không thì thức ăn sẽ lạnh...ngô...ngô...” Câu nói kế tiếp cũng không nói ra được, bởi vì Trương Văn Trọng đã áp sát, quần quýt đôi môi nàng, đem những lời nàng muốn nói che chắn lại.

Hai người hôn nhau dữ dội, hai tay cũng không nhàn rỗi, lướt nhanh trên người đối phương. Nương theo nụ hôn nồng nhiệt, quần áo trên người bọn họ rất nhanh rơi xuống, cuối cùng bên trong biệt thự vang lên tiếng rên rỉ cùng thở dốc mê người, âm điệu không ngừng kéo lên cao, cuối cùng biến thành một khúc ca khiến máu huyết người nghe được phải sôi trào...

Sau một phen nồng nàn, cả hai ngồi bên bàn ăn, thưởng thức mấy món Vưu Giai đã làm. Trong lúc đó, Vưu Giai còn lấy ra một chai rượu Ngũ Lương ngon nhất cùng Trương Văn Trọng đối ẩm. Cũng không biết là vì lý do gì, gương mặt Vưu Giai từ lúc chưa uống rượu đến lúc này vẫn đỏ bừng, nhìn qua thật kiều diễm mê người.

Vừa gấp thức ăn cho Trương Văn Trọng, Vưu Giai đột nhiên nhớ tới một việc, nhanh miệng nói: “À, được rồi Trọng ca, ngày mốt là sinh nhật của cha em, anh đừng quên nhé.”

Trương Văn Trọng cười, gật đầu nói: “Yên tâm đi, chuyện lớn như vậy sao anh lại quên được? Ai, Giai Giai, dạo này em có biết ở đâu có loại hoạt động đấu giá ngầm như hoa cỏ quý thị hay như ở Cẩm Kim Thành không?”

Tuy rằng Trần gia đã dựa theo yêu cầu của hân tìm tới rất nhiều linh dược tài, nhưng hân cũng hiểu rõ, không thể đem toàn bộ hi vọng đều ký thác trên Trần gia.

Cho nên hân mới nghĩ tới chuyện hỏi thăm Vưu Giai, xem có thể từ những buổi đấu giá ngầm ngư long hỗn tạp mua được một ít linh tài liệu cần thiết, nhất là loại tài liệu cần dùng để tạo thành nguyên anh.

Vưu Giai lắc đầu đáp: “Gần đây em cũng không chú ý chuyện này, thế nào, anh lại muốn đi mua kỳ hoa dị thảo gì nữa ư? Hay là như vậy, để em gọi điện hỏi Vưu Văn một chút? Hân luôn không chịu ngồi yên, là người thích đi đây đó, nói không chừng hân có tin tức gì đó.” Nàng lấy ra điện thoại, gọi cho Vưu Văn, hỏi thăm việc này.

Sau một lát, Vưu Giai nói với Trương Văn Trọng: “Vưu Văn nói, tối nay ở Tinh Thành có một buổi đấu giá hội ngầm, chỉ là hân cũng không dám xác định, ở trong đấu giá hội bán đấu giá vật gì. Theo hân nói, trận đấu giá này rất thần bí, rất nhiều phú hào trong tỉnh Thiên Nam cũng không biết được việc này. Nếu không phải bên chỗ tổ chức có quan hệ thân quen với hân, chỉ sợ hân cũng không biết được. Hân nói, nếu như anh có hứng thú, hân sẽ tới đón anh, cùng anh đi tới Tinh Thành, nhìn xem trong buổi đấu giá có thứ tốt gì đáng giá cho bọn họ thần bí như vậy.”

Trương Văn Trọng suy nghĩ một chút, nói: “Cũng được, vậy đi xem sao. Nếu như không có gì anh cần thì trở về liền cũng được.”

“Vậy em bảo hần qua đón anh.” Vưu Giai đáp lại , sau đó gọi cho Vưu Văn báo địa chỉ của Trương Văn Trọng.

Một giờ sau, Vưu Văn đúng hẹn tới. Sau khi dùng ánh mắt dò dạng quan sát Trương Văn Trọng và Vưu Giai, mới cười dài nói: “Trương ca, anh và chị Giai xong rồi chứ? Thời gian không còn sớm, chúng ta nên đi thôi, bằng không chờ khi chúng ta chạy tới Tinh Thành, buổi đấu giá ngầm cũng đã kết thúc.”

“Được, chúng ta đi.” Trương Văn Trọng hồi đáp, sau đó quay đầu hỏi Vưu Giai: “Em đi không?”

Vưu Giai đáp: “Em không đi, hai người đi đường cẩn thận một chút, nhất là em, Vưu Văn, lái xe chậm một chút, không được đua xe.”

Vưu Văn cười đáp: “Yên tâm đi, có Trương ca ở đây, em làm sao dám đua xe? Nếu như làm cho Trương ca nguy hiểm, chị còn không xử em sao?”

332. Chương 352: Buổi Đấu Giá Không Tầm Thường

Trương Văn Trọng và Vưu Văn đi xe đến Tinh Thành, sắc trời vẫn còn sáng. Khi đến nơi, đã là năm giờ mười lăm phút. Lái xe vào Tinh Thành, Vưu Văn đầu tiên điện thoại gọi cho ai đó, sau đó mới lái xe đến khách sạn năm sao Khải Toàn xa hoa lớn nhất Tinh Thành.

Vừa dừng xe trong bãi đỗ của khách sạn Khải Toàn, năm tráng hán mặc tây trang, mang kính râm, gương mặt tối đen, làm như sợ người ta không biết bọn họ là bảo tiêu, đang đi theo một nam tử đầu trọc khoảng ba mươi tuổi, xuất hiện trong bãi đỗ xe.

Nam tử đầu trọc chính là lão bản Ngô Phần của khách sạn Khải Toàn này. Ngoại trừ khách sạn năm sao Khải Toàn, hần còn có rất nhiều sản nghiệp trong Tinh Thành, chân chính là nhân vật ăn thông cả hắc bạch lưỡng đạo. Ở trong toàn bộ tỉnh Thiên Nam, cũng có tiếng tăm lừng lẫy, lần này tin tức buổi đấu giá ngầm chính do hần tiết lộ cho Vưu Văn.

Ngô Phần bước nhanh đến trước mặt Trương Văn Trọng và Vưu Văn, cười dài nói: “Vưu lão đệ, cậu tới thật nhanh nha, dọc đường đi có đua xe không đó?”

Vưu Văn cũng cười lên, đưa tay chỉ Trương Văn Trọng đang đứng bên cạnh, nói: “Lão đầu trọc, hôm nay tôi không phải là diễn viên, tôi bồi Trương ca tới thôi, đâu dám đua xe chứ? Nếu như để Trương ca gặp nguy hiểm, ông nội tôi sẽ không nói đến tình cảm, trực tiếp đem tôi chém thành bảy tám miếng cho coi.”

“Ác?” Ngô Phần xoay người, có chút kinh ngạc quan sát Trương Văn Trọng. Hần vốn tưởng rằng Trương Văn Trọng chỉ đi cùng Vưu Văn, nhưng không có nghĩ đến, người đàn ông có gương mặt bình thường, khí chất cũng không nổi bật này, lại được Vưu Văn tôn kính như vậy, thậm chí từ trong câu nói của Vưu Văn, hần cũng có thể nghe ra được, người này còn rất được Vưu lão gia tử quan tâm cùng tôn trọng.

“Người này rốt cục là ai? Có địa vị gì?” Trong lòng Ngô Phần nhìn không được liền suy đoán.

Bởi vì không có chút truy cầu đối với quần áo hàng hiệu, cho nên Trương Văn Trọng ăn mặc đều là quần áo cực kỳ bình thường, vô luận thấy thế nào, đều giống như một người vô cùng bình thường. Cùng lúc đó, bởi vì khí tức của hần tự nhiên nội liễm, không có tu vi cấp tán tiên, đừng mơ tưởng nhìn ra thực lực bản lĩnh của hần. Cho nên mặc dù Ngô Phần đã gặp qua rất nhiều người, tự nhận sở trường về thuật xem người, cũng không thể nhìn ra Trương Văn Trọng có chỗ nào đặc biệt. Chỉ cảm thấy Trương Văn Trọng nhìn có chút quen mặt, nhưng không được nhớ được đã từng gặp qua hần ở đâu.

Tuy trong lòng rất kinh ngạc, nhưng trên mặt Ngô Phần không hề tiết lộ mảy may, hần thành thực vươn tay phải cho Trương Văn Trọng, cười dài nói: “Chào Trương tiên sinh, tôi là Ngô Phần, anh có thể gọi tôi là lão Ngô, cũng giống như Vưu Văn, cũng có thể gọi tôi là lão đầu trọc.”

“Chào anh, tôi là Trương Văn Trọng.” Trương Văn Trọng đưa tay bắt tay hần.

Kỳ thực, khi Ngô Phần quan sát Trương Văn Trọng, Trương Văn Trọng cũng đang đánh giá hần. Hần nhìn không thấu Trương Văn Trọng, nhưng vừa nhìn hần thì Trương Văn Trọng liền xem thấu góc gác của hần:

Tuy rằng hắn chỉ là võ giả nhân cấp đỉnh kỳ, thế nhưng trên người có hai kiện pháp khí, một công một thủ. Xem ra Ngô Phấn này thật không phải là một người thương nhân bình thường.

Đợi khi Trương Văn Trọng và Ngô Phấn làm quen nhau, Vũ Văn mới cười hì hì hỏi: “Hắc, lão đầu trọc, hôm nay buổi đấu giá ngầm bắt đầu lúc nào? Ác, được rồi, có bảo bối gì tốt, có thể cấp cho huynh đệ xem trước được không?”

Ngô Phấn cười khở, hỏi: “Vũ lão đệ, hai người dự định đều đi sao?”

Vũ Văn nhú mày, không vui nói: “Anh nói không phải lời vô ích sao? Làm sao vậy, có vấn đề gì sao?”

Ngô Phấn nhanh miệng giải thích: “Vũ lão đệ, cậu không biết thôi, lần đấu giá này không tầm thường, người không có thiệp mời đừng mơ tưởng tham gia. Mà người bình thường, dù có tiền hay địa vị thế nào cũng không nhất định có được thiệp mời. Cậu biết Mã Ngọc Kiều chứ? Không sai, là một gia hỏa có tiền, hắn định giá một triệu, muốn từ trong tay người khác mua lại thiệp mời, nhưng không ai thèm để ý hắn. Nếu như chỉ một mình cậu muốn đến, xem chút mới mẻ, tôi cũng có thể liều mạng mặt mũi này, vẫn có thể tìm cho cậu được một tấm thiệp mời. Nhưng nếu là hai tấm, thì thật khó khăn.”

Vũ Văn cười nhạt, hiển nhiên không tin lời giải thích của Ngô Phấn, châm chọc nói: “Cái gì? Một triệu? Tôi không có nghe sai a? Thiệp mời của buổi đấu giá này không ngờ đòi tới một triệu? Tôi nói nha lão đầu trọc, rốt cục là anh đang nói dối hổng tôi, hay tên Mã Ngọc Kiều kia điên rồi? Không ngờ đi lấy một triệu để mua thiệp mời vào buổi đấu giá? Trời ạ, vậy sao anh còn không bán cho hắn? Thuận tiện nhìn xem có tên nào coi tiền như rác, hay tên dê béo chịu xài tiền tiêu uống phí, cũng theo một giá bán luôn cho bọn họ. Cũng không cần bán quá nhiều, chỉ cần bán khoảng tám mươi tới một trăm thiệp mời, vậy chẳng phải anh sẽ kiếm được tám mươi tới một trăm triệu sao? Ta kháo, quả thực so với in tiền còn kiếm được hơn nha.”

Ngô Phấn cũng không tức giận, mà cười khở nói: “Nếu như việc này tôi có thể làm chủ được, nhất định sẽ làm theo lời Vũ lão đệ nói. Tám mươi đến trăm triệu, ai không đỏ mắt a? Nhưng đáng tiếc chính là, tôi chỉ là một con chó săn người ta đến kêu đi hét mà thôi, căn bản không được làm chủ, cũng không dám làm chủ a.”

Vũ Văn cũng không tin: “Ai dám đem đầu trọc anh đối xử thành chó săn? Nói đùa kiểu này có chút lớn đó.”

Ngô Phấn phát tay với đám bảo tiêu bên cạnh, ý bảo bọn họ lui ra xa một chút, lúc này mới đề thấp thanh âm nói: “Vũ huynh đệ, cậu cùng tôi là huynh đệ, Trương tiên sinh lại là người thân của cậu, cho nên tôi cũng không gạt hai người, lời nói thật, đấu giá hội lần này, tuy rằng bên ngoài tuyên bố do tôi mở, nhưng trên thực tế, tôi chỉ là một người sai vặt mà thôi, mà lão bản chân chính phía sau màn, chính là đạo trưởng trong Hà Phi Quan thuộc Ba Hà sơn.”

Ba Hà sơn, Vũ Văn cũng biết, chính là dãy núi phía bắc Tinh Thành, trước đây hắn từng đưa diễn viên trong công ty điện ảnh của mình đến du sơn ngoạn thủy, thưởng thức tư vị thân cận tự nhiên. Nhưng Hà Phi Quan gì đó thì hắn cũng không nghe nói qua. Dù có nghe qua, hắn cũng quyết định sẽ không tin tưởng, chỉ bằng vào lão đạo sĩ mũi trâu của đạo quan, cũng có thể sai khiến được nhân vật như Ngô Phấn chỉ cần giậm chân một cái cũng có thể làm cho Tinh Thành run rẩy, cùng ăn thông cả hắc bạch lưỡng đạo của Tinh Thành.

Ngô Phấn hiển nhiên cũng nhìn ra vẻ hoài nghi trên gương mặt của hắn, nhanh miệng giải thích: “Vũ lão đệ, cậu vốn không biết, đạo trưởng trong Hà Phi Quan Ba Hà sơn không thể xem như những đạo sĩ bình thường khác, bọn họ kỳ thực là một nhóm thần tiên sống.”

“Thần tiên sống?” Vũ Văn bật cười: “Lão đầu trọc, anh xem quá nhiều tiểu thuyết hay chơi trò chơi vậy? Ai, sao trước đây tôi chưa từng phát hiện, anh lại mê tín đến như vậy đây? Thần tiên sống? Ha ha, thực sự cười chết người đi được. Hay là anh cứ nói, đám đạo sĩ kia đều là người ngoài hành tinh đi, nói vậy tôi còn dễ tin tưởng hơn.”

Biểu tình của Ngô Phấn lúc này vô cùng nghiêm túc chăm chú, hắn gần từng chữ nói: “Vũ lão đệ, tôi không có nói giỡn với cậu, tôi nói đều là sự thực!”

Nhìn biểu tình nghiêm túc của Ngô Phấn, Vũ Văn không khỏi ngây dại. Hắn và Ngô Phấn tình cảm sâu

đậm, cũng không phải những bạn bè bình thường có thể sánh bằng. Đồng thời hẳn cũng thập phần rõ ràng tính cách lẫn thái độ làm người của Ngô Phần. Cho nên sau một thoáng sững sốt, hẳn chần chờ nói: “Lão đầu trọc, thật có mơ hồ như vậy? Trên thế giới này thật sự có thần tiên sống? Hay là anh bị đám bịp bợm giang hồ lừa gạt mất rồi?”

Ngô Phần bật cười, nói: “Trên thế giới này còn chưa có bịp bợm giang hồ nào có thể lừa gạt được tôi. Huống chi, dù tôi có bị gạt, lẽ nào đám người Mã Ngọc Kiều cũng bị gạt luôn sao? Tôi nói cậu nghe, Vưu lão đệ, trên thế giới này có rất nhiều thứ mà chúng ta không thể tưởng tượng, nhưng lại thực sự tồn tại. Ngày trước tôi cũng đã từng nhìn thấy những đạo sĩ của Hà Phi Quan bay lên trời hay dộn xuống đất, bày ra thần thông có uy lực vô cùng cao minh không thể tưởng tượng nổi. Nói thật ra, tôi có được thành tựu địa vị như ngày hôm nay, cũng đều nhờ vào bọn họ tương trợ.”

Nghe được lời nói của Ngô Phần, Vưu Văn không những cảm thấy khiếp sợ, còn cảm thấy khó tin, nhưng Trương Văn Trọng cũng từ đó biết được, Hà Phi Quan trên Ba Hà sơn hơn phân nửa cũng là một môn phái tu chân. Nhưng môn phái tu chân này trước đây hẳn chưa bao giờ nghe qua, nói vậy hẳn chỉ là môn phái tu chân mới phát lên sau trăm năm. Những điều này cũng không trọng yếu, quan trọng là buổi đấu giá lần này nếu do tu chân môn phái âm thầm bày ra, như vậy những thứ bán đấu giá trong đó, có thể đều là pháp bảo, đan dược hay linh tài liệu mà người tu chân cần có hay không?

Nghĩ tới đây, đôi mắt Trương Văn Trọng chợt sáng lên: “Nói vậy hành trình Tinh Thành lần này, hơn phân nửa sẽ không để mình tay không mà về đi a?”

Lúc này Ngô Phần còn đang tiếp tục nói: “Buổi đấu giá hội hôm nay, cũng do nhóm thần tiên sống của Hà Phi Quan chuẩn bị, có người nói người được mời tham gia, ngoại trừ những thế gia đại tộc đã ngoài trăm năm, đại khái đều là kỳ nhân dị sĩ như bọn họ, vật phẩm buôn bán, cũng đại khái có công hiệu thần kỳ như bảo bối hay linh đan diệu dược, nói không chừng còn có thuốc thanh xuân vĩnh trú hay trường sinh bất lão không chừng? Cho nên ở tình huống này, Mã Ngọc Kiều khẳng định dùng nhiều tiền để mua cho được thiệp mời cũng không có gì kỳ lạ nữa.”

Lúc này Vưu Văn đã tin lời nói của Ngô Phần hết bảy tám phần, líu lười nói: “Không ngờ còn có chuyện như vậy, quả nhiên không thể tưởng tượng nổi, không được, lão đầu trọc, chuyện ngạc nhiên kích thích như vậy, tôi làm sao có thể bỏ qua? Anh nhất định phải tìm cho chúng tôi hai tấm thiệp mời! Dù bắt chúng tôi giống như Mã Ngọc Kiều, bỏ ra một triệu mà mua, cũng được a!”

Sắc mặt Ngô Phần nhất thời đen thui, không vui nói: “Vưu lão đệ, cậu có giao tình gì với tôi? Nhắc đến tiền? Đó không phải tát vào mặt tôi sao? Được rồi, tôi liều mạng mặt mũi này, coi có thể tìm được cho hai người hai tấm thiệp mời hay không.”

Vưu Văn nhất thời nở nụ cười: “Cáp, đã sớm nên làm vậy. Được rồi, thừa dịp hiện tại còn sớm, anh mau nhanh tìm dùm chúng tôi hai tấm thiệp mời. Ác, được rồi, thuận tiện an bài cho chúng tôi một bữa cơm. Thật vất vả đến đây một chuyến, dù sao cũng phải moi tiền anh một phen!”

Ngô Phần lắc đầu cười khổ nói: “Ai, đúng là đồ phá hoại, thế nào để tôi kết giao với người bạn như cậu đây?” Hẳn ngoắc tay gọi tới một bảo tiêu, phân phó vài câu liền để bảo tiêu đi an bài cho Trương Văn Trọng và Vưu Văn.

Sau đó hẳn cũng không ở lại lâu, xoay người rời đi.

Nhưng Trương Văn Trọng cũng chợt mở miệng, hỏi ra một vấn đề làm Ngô Phần và Vưu Văn đều rất kinh ngạc.

“Ngô tiên sinh, mạo muội hỏi một câu, buổi đấu giá lần này đấu giá thế nào? Nghĩ đến hẳn không phải dùng tiền để đấu giá phải không?”

333. Chương 353: Dùng Đan Đổi Vật

“Không dùng tiền để đấu giá ư.” Vưu Văn cau mày, thần tình khó hiểu nói: “Trương ca, lời này của anh là có ý gì? Như thế nào tôi nghe không hiểu đây? Nếu hội đấu giá này không cần dùng tiền để giao dịch, vậy thì sẽ dùng thứ gì?”

Trương Văn Trọng mỉm cười, cũng không trả lời câu hỏi của Vũ Văn, mà chỉ nhìn Ngô Phần.

Trên mặt Ngô Phần đồng dạng cũng tràn đầy biểu tình kinh ngạc. Chẳng qua nỗi kinh ngạc của hắn là hoàn toàn bất đồng với Vũ Văn: “Trương tiên sinh, làm sao anh biết hội đấu giá lần này, không phải dùng tiền để giao dịch thế?”

Trương Văn Trọng cười nhạt đáp: “Nếu dùng tiền để giao dịch, vậy thì đạo sĩ Hà Phi Quan sớm đã bán thiệp mời cho Mã Ngọc Kiều, sao còn khiến hắn phải sốt ruột chạy quanh cầu khẩn đây? Huống chi, ông cũng vừa mới nói qua, người tham gia hội đấu giá lần này không phải riêng kì nhân dị sĩ, mà còn có thể gia vọng tộc. Đối với những người này, tiền, chẳng qua chỉ là những con số mà thôi. Cho nên tôi mới dám khẳng định, đấu giá hội lần này hẳn là sẽ không dùng tiền để giao dịch.”

“Lợi hại! Quả nhiên lập luận sâu sắc.” Ngô Phần cảm thán nói: “Không ngờ là Trương tiên sinh chỉ dựa vào lời nói của tôi, đã đem chỉnh thể cả câu chuyện suy đoán ra. Mạo muội hỏi thăm một chút, Trương tiên sinh có phải là cảnh sát hình sự không?”

Không đợi Trương Văn Trọng kịp mở miệng trả lời, Vũ Văn đã kinh hô lên: “Không phải chứ, lão trọc, ông anh không nhận ra Trương ca sao? Hắn chính là thần y Trương Văn Trọng, gần đây danh tiếng nổi như cồn ah!”

Ngô Phần kinh ngạc nói: “Ủa, nguyên lai chính là bác sĩ Trương đại danh鼎鼎, thất kính... thất kính rồi. Thảo nào tôi vừa trông thấy anh lại cảm thấy quen mắt, hóa ra là tôi có mắt mà không nhìn thấy Thái sơn! Trương tiên sinh, anh nói không sai, buổi đấu giá lần này đích thực sẽ không dùng tiền để giao dịch. Theo ý nào đó mà nói, thì có lẽ nó không được tính là hội đấu giá, mà chỉ là hội trao đổi vật phẩm.”

Trương Văn Trọng dò hỏi: “Ý của anh là, dùng vật đổi vật?”

Ngô Phần gật đầu hồi đáp: “Đúng rồi, chính là lấy vật đổi vật. Đối với kì nhân dị sĩ, thế gia vọng tộc mà nói, tiền, căn bản chỉ là những con số mà thôi. Cho nên bảo bối mang tới, cũng không phải là vì muốn bán lấy tiền. Cái bọn họ cần là những món đồ vật có giá trị tương đương.”

Vũ Văn khiếp sợ hỏi: “Không phải chứ? Nếu chiếu theo như lời anh nói, vậy thì trường đấu giá lần này, tôi có tiền cũng không thể mua được đồ vật mình thích hay sao?”

Ngô Phần cười nhạt đáp: “Tiền trong hội đấu giá lần này, đích thực là không có bao nhiêu tác dụng. Nếu cậu gom thật nhiều đồ cổ tới, thì may ra còn có chút hi vọng trao đổi được bảo bối.”

“Bất quá, cho dù không thu hoạch được gì, cũng không sao cả. Tôi nói nhé, đây chính là một cơ hội tốt để mở rộng tầm mắt. Tôi đảm bảo cậu sẽ được nhìn thấy những thứ, nhiều khi chỉ có trong tưởng tượng. Nhớ lại trường đấu giá năm năm trước kia, tôi đã từng nhìn thấy một vị lão giả đem mỹ nhân ngư tới làm phí trao đổi, đây chính là mỹ nhân ngư hàng thật giá thật ah!”

“Thật không vậy?” Vũ Văn biểu tình không tin tưởng.

“Đã khi nào tôi lừa gạt cậu chưa?” Ngô Phần cả giận giải thích: “Mỹ nhân ngư kia, nửa người trên hoàn mỹ không chút tỳ vết, dung mạo xinh đẹp tựa như tiên thiên. Nhưng đáng tiếc, nửa thân dưới của nàng lại là đuôi cá.”

“Chuyện này đâu có gì đáng tiếc? Mặc dù chỉ có nửa thân trên là tiểu mỹ nhân, nhưng như thế cũng đã đủ một phen tư vị khác rồi.” Vũ Văn cười đậm nói. Biểu tình lúc này của hắn quả là đậm tiện, khiến cho người ta thật sự rất muốn đánh đòn. Ngưng cười lúc sau, hắn còn nói thêm: “Xem ra ta phải đi xem trường đấu giá này mới được. Bất quá, không thể sử dụng tiền, thật là có điểm phiền toái.”

“Chuyện này tôi không giúp cậu được. Tôi và cậu đều giống nhau, đồng dạng chỉ có tiền mà thôi.” Ngô Phần cười khan nói. Theo sau xoay người rời đi lấy thiệp mời cho Trương Văn Trọng cùng Vũ Văn.

Lúc này một gã bảo tiêu mặc âu phục đeo kính râm đi tới, cung kính khom lưng chào Trương Văn Trọng cùng Vũ Văn, nói: “Hai vị tiên sinh, mời đi theo tôi. Bữa tối dành cho hai vị đã chuẩn bị xong rồi.”

Dưới sự dẫn đường của gã bảo tiêu, Trương Văn Trọng cùng Vũ Văn đi tới phòng hạng sang của khách sạn Khải Toàn. Bởi vì quen biết Ngô Phần, nên vị đầu bếp giỏi nhất của khách sạn Khải Toàn cũng tự thân

xuất mã. Dem tất cả vốn liếng, điều chế ra một bàn hương sắc đủ vị, làm cho Trương Văn Trọng cùng Vũ Văn ăn uống phi thường vừa lòng.

Sau khi dùng bữa tối xong, tuy rằng màn đêm đã buông xuống, nhưng vẫn còn cách hội đấu giá thêm một khoảng thời gian nữa. Nên Trương Văn Trọng kêu Vũ Văn lái xe đưa hắn đi một vòng dạo phố, nhân tiện dừng ở mấy tiểu điểm bán dược liệu Đông y, mua vài thứ tài liệu này nọ.

Sau khi trở lại khách sạn, Trương Văn Trọng lấy cơ thân thể mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi an tĩnh, cho nên Vũ Văn cũng không dám phiền nhiễu đeo bám.

Tiến vào một gian phòng riêng, Trương Văn Trọng vươn tay đóng chặt cửa, cũng dùng thủ pháp cực nhanh bố trí hai đạo cấm chế đơn giản. Tiếp đó hắn mới xuất Hồn Độn Lô luôn luôn mang theo bên mình ra.

“Nam Minh Ly Hỏa! Đốt!” Trương Văn Trọng khê quát một tiếng, tay phải bắt quyết búng nhẹ vào trong miệng đỉnh lô, lập tức bên trong Hồn Độn Lô xuất hiện hỏa diễm thiêu đốt phừng phừng.

Đồng thời, tay trái của Trương Văn Trọng cũng đang vẩy nhẹ, tựa hồ như muốn dẫn dắt linh khí tự nhiên rót vào đỉnh lô. Theo sau hắn mới cẩn thận bỏ dược liệu vào bên trong...

Khi bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, thì Trương Văn Trọng đã thu Hồn Độn Lô trở về. Mà ở trước mặt hắn, còn có bốn chiếc bình sứ nhỏ. Đây là bốn bình đan dược vừa mới luyện chế xong. Theo thứ tự là mười viên Tụ Khí Hoàn, tám viên Ngưng Khí Hoàn, chín viên Ngưng Thần Đan cùng ba viên Hồi Dương Đan.

Nhìn bốn chiếc bình đan dược này. Trương Văn Trọng thỏa mãn gật đầu, đem cất vào trong lòng, theo sau tháo gỡ hai đạo cấm chế, mở cửa phòng ra.

Đứng đợi ở trước cửa phòng, ngoại trừ Vũ Văn cùng gã bảo tiêu mặc âu phục đeo kính râm, thì còn có Ngô Phần lúc trước đi Hà Phi Quan cầu thiệp mời. Trông thấy Trương Văn Trọng mở cửa phòng ra, Ngô Phần liền cười dài nói: “Trương tiên sinh, anh nghỉ ngơi thoải mái không? Hội đấu giá sắp tiến hành rồi, nếu như đã chuẩn bị xong, thì chúng ta cũng khởi hành thôi.”

Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Nghỉ ngơi rất thoải mái, làm phiền Ngô tiên sinh dẫn đường.”

“Thỉnh đi theo tôi.” Ngô Phần mang Trương Văn Trọng cùng Vũ Văn vào trong thang máy, đi xuống bãi đậu xe ngầm.

Trong thang máy, Ngô Phần móc từ trong túi quần ra hai khối thiết bài màu ngăm đen, hai mặt trước và sau đều khắc hình đồ bát quái, giao cho Trương Văn Trọng cùng Vũ Văn, dặn dò: “Hai khối thiết bài này chính là thiệp mời của hội đấu giá, hai vị cất kỹ nha! Tôi phải tốn rất nhiều công phu mồ mếp, mới xin được về từ Hà Phi Quan đó.”

Vũ Văn lần qua lộn lại thưởng thức một phen. Tò mò nói: “Khối thiết bài này chính là thiệp mời hội đấu giá lần này ư? Thoạt nhìn cũng không có chỗ nào đặc biệt nha, chẳng lẽ không sợ bị người ta làm giả sao?”

Ngô Phần bật cười nói: “Vũ lão đệ, tuy rằng khối thiết bài này nhìn đơn giản, nhưng muốn làm nhái là không thể nào. Chuyện này giải thích ra thực phiền toái, cậu biết như thế là được rồi.”

Trương Văn Trọng liếc mắt một cái liền nhận ra, trong khối thiết bài này ẩn chứa một đạo linh khí, đối với người bình thường, muốn nhái hàng là không thể nào. Nhưng đối với Tu Chân giả, chỉ cần hiểu rõ phương thức dao động của tia linh khí này, làm nhái theo cũng không phải là chuyện gì khó khăn.

Xuống bãi đậu xe ngầm, Ngô Phần sớm đã chuẩn bị một chiếc xe thương vụ. Một đường chạy thẳng tới phía bắc Tỉnh Thành, cuối cùng dừng ở trước công viên Sâm Lâm nằm trên sườn núi Ba Hà sơn.

Trong đêm tối, công viên Sâm Lâm cũng đã đình chỉ buôn bán, xung quanh là một mảnh cảnh tượng yên ắng. Nương theo phía sau, ngẫu nhiên vọng ra tiếng thú rừng tru tiếu, khiến cho người ta nghe thấy phải sởn gai ốc. Tuy rằng cổng lớn của công viên Sâm Lâm, sớm đã đóng cửa im lìm, nhưng khi chiếc xe thương vụ của Ngô Phần chậm rãi tới gần, thì đại môn cổng sát cũng tự nhiên mở ra, để cho chiếc xe chạy vào.

Chiếc xe thương vụ chạy thẳng đến trước một tòa đại lâu, chuyên dùng để phục vụ khách vãng lai ngắm cảnh, mới chịu dừng lại.

Bước xuống xe, Ngô Phấn cùng Trương Văn Trọng, Vũ Văn đi vào trong tòa đại lâu ngắm cảnh. Cùng lúc đó, có một thiếu nữ trẻ tuổi mặc đạo bào xanh mượt, tay cầm theo đèn lồng, cũng từ bên trong đi ra.

Ban đầu, Vũ Văn hai mắt tỏa sáng, theo sau liền lắc đầu thở dài nói: “Cô gái này thật xinh đẹp, chỉ đáng tiếc, như thế nào lại xuất gia làm đạo cô đây?”

Ngô Phấn đi bên cạnh, vội vàng lên tiếng nhắc nhở: “Vũ lão đệ, ngàn vạn lần đừng nói năng linh tinh, vị này không phải đạo cô bình thường, nàng chính là một trong số những vị thần tiên sống của Hà Phi Quan.”

Vũ Văn kinh ngạc nói: “Nàng? Là thần tiên sống? Không thể nào? Tôi còn tưởng rằng, đạo sĩ trong Hà Phi Quan đều là một đám lão già râu tóc bạc phơ chứ!”

Ngô Phấn sắc mặt đại biến, khẩn trương nói: “Hừ! Đã bảo đừng nói năng lung tung rồi mà.”

Khi hai người thấp giọng đàm luận, thì vị đạo cô trẻ tuổi kia cũng đã bước tới trước mặt bọn họ.

Ngô Phấn vội vàng hành lễ nói: “Ngoại môn đệ tử Hà Phi Quan, Ngô Phấn, tham kiến tiên cô.”

Đạo cô trẻ tuổi thần tình ngạo khí, dùng ánh mắt lạnh lùng đánh giá Trương Văn Trọng cùng Vũ Văn, theo sau mới phun ra ba chữ: “Thiếp mời đâu?”

Trương Văn Trọng cùng Vũ Văn xuất thiết bài ra.

Đạo cô trẻ tuổi vươn tay đón lấy hai khối thiết bài, miết nhẹ lên trên mặt vài cái, bất thành linh một đoàn quang hoa màu hồng rực rỡ bắn ra giữa không trung, trong đêm tối mông lung tạo thành dòng chữ cổ xưa thanh lịch: “Hà Phi Quan.”

“Woa, màn ảo thuật này thật thần kì.” Vũ Văn kinh ngạc há hốc miệng.

Hai đạo quang mang màu hồng rất nhanh lụi tàn, mà đạo cô trẻ tuổi cũng xoay người biến mất ở trong bóng đêm, chỉ còn lại Trương Văn Trọng cùng Vũ Văn đưa mắt nhìn nhau, thần tình nghi hoặc khó hiểu.

“Đây...rất cuộc là có ý gì?” Vũ Văn nghi hoặc nhìn Ngô Phấn hỏi.

Ngô Phấn cười giải thích: “Tiên cô đã kiểm duyệt thiệp mời xong rồi, đi thôi, tôi dẫn hai người xuống dưới.”

Vũ Văn càng nghi hoặc: “Đi xuống.”

Ngô Phấn gật đầu nói: “Đúng vậy, trường đấu giá lần này được tổ chức ở bên dưới đại lâu ngắm cảnh. Đó là một cái nham động thiên nhiên, bất quá cái nham động kia đã trải qua cải tạo công nghệ số hóa, rất hiện đại.”

334. Chương 354: Đàn Long Căn

Trường đấu giá hội.

Trong nham động là một mảnh tối đen, may mắn Trương Văn Trọng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng. Tuy nhiên Vũ Văn lại không có được bốn sự như hắc. Dưới sự nhắc nhở của Ngô Phấn, Vũ Văn mò mẫm ở hai bên tường, bám theo Ngô Phấn cùng Trương Văn Trọng đi xuống thông đạo.

“Lão đầu trọc, sao trong này không mắc bóng đèn chiếu sáng thế? Cái hang động này tối thui chẳng nhìn thấy đường đi ah!” Vũ Văn trong lòng có chút run sợ, nghi hoặc dò hỏi.

Ngô Phấn trả lời: “Người đến nơi này, đa số đều không muốn bại lộ thân phận. Bóng tối, không phải là thứ che giấu thân phận tốt nhất sao?”

Trong tiếng cười nói, ba người đi sâu vào trong nham động. Nơi này vẫn là một mảnh tối đen, chỉ có phía xa xa ở ngoài trăm mét, mới thấy lấp lóe một tia sáng.

Bên trong nham động có một bãi đá do thiên nhiên hình thành, trải qua một phen cải tạo xong, bãi đá này đã trở thành đài triển lãm vật phẩm. Mà bốn phương tám hướng, thì sắp đặt những ngọn đèn pha, phóng xuất ánh sáng mạnh mẽ, đem cả đài triển lãm vật phẩm chiếu sáng như ban ngày, làm cho người ta ngồi ở khoảng cách thật xa, vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng tình hình thực tế.

Ngoại trừ đèn pha, xung quanh đài triển lãm vật phẩm còn được lắp đặt từng chiếc màn hình cỡ lớn. Để cho người ở xa tới đâu, hay bất luận ngồi tại phương vị nào, đều có thể quan sát vật phẩm rõ ràng.

Cách bãi đá khoảng hai ba mươi mét, được người ta kiến thiết rất nhiều huyết động nhỏ. Huyết động này dành cho người tới tham gia hội đấu giá sử dụng. Dưới sự dẫn dắt của Ngô Phần, Trương Văn Trọng cùng Vũ Văn đi vào một cái huyết động, góc nhìn khuất bóng nhất.

“Thật xin lỗi, huyết động có góc độ quan sát tốt đều bị người khác chiếm mất rồi. Dù chỉ là một cái huyết động hẻo lánh, nhưng tôi đã phải tốn rất nhiều công phu miệng lưỡi mới xin được đó!” Tuy rằng miệng nói xin lỗi, nhưng trên thực tế, ngữ khí của Ngô Phần lại có điểm tranh công khoe khoang.

Sau khi vào trong huyết động, Ngô Phần vươn tay ấn một cái nút ở bên trái cửa, nhất thời từng đạo âm thanh “ong ong” vang lên, một bức tường kính từ trên đỉnh huyết động chậm rãi hạ xuống. Tiếp đó, không gian xung quanh bừng sáng lên.

Trong huyết động trang hoàng phi thường xa xỉ, nếu không nhìn hoàn cảnh quanh mình, sẽ dễ dàng khiến cho người ta lầm tưởng đây là một gian phòng tổng thống của một khách sạn năm sao nào đó, chứ không phải là huyết động thạch nhâm ở tận sâu dưới lòng đất.

Ngô Phần mở tủ lạnh lấy hai lon bia, ném cho Trương Văn Trọng cùng Vũ Văn, theo sau cũng cầm cho mình một lon, bật nắp, ngửa đầu uống một ngụm lớn, mới cười dài nói: “Cửa kính này không chỉ ngăn cản tầm nhìn từ bên ngoài vào, đồng thời còn đỡ được cả đạn pháo oanh kích, so sánh với kính chống đạn còn tốt hơn nhiều lần!”

Bởi vì xung quanh sáng trưng, nên cảm giác sợ hãi ở trong lòng Vũ Văn cũng tan biến sạch. Lúc này hắn một bên uống bia, một bên tò mò đánh giá căn huyết động trang trí hết sức xa xỉ này, tấm tắc cảm thán nói: “Lão đầu trọc, anh vừa mở khách sạn năm sao, lại có thể nghĩ ra cách trang trí huyết động thạch nhâm như thế này. Quả nhiên là rất không tồi, nếu ngày sau đình chỉ hoạt động đấu giá, anh tiếp tục sửa sang lại một chút, biến nó thành một cái khách sạn rộng rãi có đầy đủ phong vị. Nói vậy, nhất định sẽ hấp dẫn nhiều người bỏ tiền ra, tới đây tiêu phí ah!”

Ngô Phần cười ha ha nói: “Vũ lão đệ, cậu không hổ danh là người nhà họ Vũ, lúc nào cũng có ý tưởng kinh doanh tuyệt vời. Bất quá tôi không hề có ý định mở rộng nơi này để kinh doanh khách sạn. Ở trong mắt tôi, chỉ cần hảo hảo phục vụ những vị thần tiên sống của Hà Phi Quan, vô luận là tiền hay quyền đều không tiếc than. Nói không chừng, tương lai lại có thể sống lâu trăm tuổi cũng nên.”

“Thần kì vậy sao?” Vũ Văn kinh hô, nhưng trong lòng vẫn tin tưởng bảy tám phần, chần chờ một lát sau, liền nói: “Ừ, lão đầu trọc, nếu có cơ hội, anh tìm cách giới thiệu cho tôi nhận thức mấy vị thần tiên sống của Hà Phi Quan nhé?”

“Ok!” Ngô Phần không chút do dự, gật đầu ưng thuận. Theo sau hắn cầm chiếc điều khiển từ xa, hướng về phía khung cửa kính ở miệng huyết, nhấn vài cái, nhất thời trên cánh cửa kính liền xuất hiện hình ảnh, được truyền tải trực tiếp từ đài triển lãm vật phẩm.

Uống thêm hai ngụm bia, Vũ Văn có điểm khẩn trương dò hỏi: “Lão đầu trọc, hội đấu giá lần này còn phải đợi bao lâu thời gian nữa, thì mới bắt đầu thế?”

Ngô Phần bình tĩnh trả lời: “Tầm khoảng nửa tiếng đồng hồ nữa. Đấu sao cũng phải đợi kì nhân dị sĩ, danh gia vọng tộc đến đủ thì mới có thể bắt đầu. Phải rồi, nếu cậu cảm thấy vô vị, bên cạnh có mấy tính đó, lên mạng chơi chút cho đỡ nhàm chán đi.”

Sự tình đúng như lời nói của Ngô Phần, khoảng nửa giờ đồng hồ sau. Dưới tiếng sáo thanh nhã, một vị lão nhân đầu chít khăn choàng lông cừu, râu tóc bạc trắng, bộ dạng tiên phong đạo cốt, liền chậm rãi bước lên đài triển lãm.

Vươn tay chỉ vào người này, Ngô Phần khoe khoang nói: “Vị này chính là Thanh Tùng đạo trưởng của Hà Phi Quan, tôi đã từng tận mắt chứng kiến lão thi triển bản lĩnh phi kiếm đả thương người.”

Vũ Văn hai mắt bừng sáng lên, liền tục gật đầu, nói: “Ặc ặc, quả nhiên không hổ danh là thần tiên sống, mỗi cái giờ chân nhắc tay, đều lộ ra tiên khí bất phàm.”

Trương Văn Trọng không khỏi dở khóc dở cười, vị Thanh Tùng đạo trưởng đứng ở trên thạch đài kia, quả thực là có được túi da tiên phong đạo cốt. Bất quá, nếu luận về bản lĩnh thật sự, cũng chỉ là Dương Khí trung kỳ mà thôi. Xem hắn đến từng này tuổi, cả đời chỉ sợ không có cách nào vượt qua nổi bình cảnh Dương Khí kỳ. Ngắm lại cũng đúng, nếu tu vi của hắn thật sự cường hãn, như thế nào bị phái tới nơi này đảm đương công tác chủ trì đấu giá hội đây?

Thanh Tùng đạo trưởng ở trên thạch đài nói ngắn gọn vài lời vô nghĩa xong, liền tuyên bố hội đấu giá chính thức bắt đầu. Lão phát tay ra hiệu cho thị nữ đứng bên cạnh mở chiếc mâm vàng ra, ở trong mâm là một thanh kiếm cổ. Thanh Tùng đạo trưởng ôm quyền khom người vái chào bốn phía xung quanh, cao giọng nói: “Chuôi tiểu kiếm này là cửu phẩm pháp bảo do Hà Phi Quan chúng ta luyện chế, trên thân kiếm có kèm theo Khinh Linh Trận cùng Phong Nhận Trận. Hai trận pháp này khiến cho tốc độ và tính sắc bén của nó càng gia tăng diện rộng. Chuôi phi kiếm này, vô luận chư vị sử dụng hay là mang đi tặng bạn bè, đều là một sự lựa chọn không sai. Vật phẩm trao đổi, chúng loại không hạn chế.”

Trương Văn Trọng hí mắt nhìn chăm chăm lên thạch đài, không phải hấn nảy sinh hứng thú...đối với chuôi cửu phẩm pháp bảo này, mà là muốn nhận thức quy tắc trong hội đấu giá. Thông qua một phen giảng giải của Ngô Phấn, cuối cùng hắn cũng hiểu được bảy tám phần mười quy củ đấu giá nơi đây.

Trong hội đấu giá, nếu có đồ vật gì muốn đấu giá, có thể dùng điều khiển từ xa, thông báo cho nhân viên công tác đặc biệt ở bên ngoài, tiến đến mang vật phẩm đưa lên thạch đài, giao cho Thanh Tùng đạo trưởng phụ trách chủ trì hội đấu giá. Quá trình trao đổi, có thể hạn định một loại vật phẩm nào đó, tử như, chỉ đổi đan dược, hay chỉ đổi pháp bảo, phù chú, hoặc linh tài địa bảo. Đương nhiên cũng có thể đổi không hạn định như chuôi Tùng Văn Phi Kiếm kia.

Trong trường đấu giá, mặc dù có rất nhiều tân quý, nhưng tóm lại, vẫn phải tuân thủ theo quy tắc của hội đề ra. Nếu vật phẩm của đối phương không hợp ý mình, đồng dạng có thể cự tuyệt, hoặc kêu đối phương xuất ra vật phẩm trị giá ngang bằng.

Sau khi Trương Văn Trọng hiểu rõ quy tắc đấu giá, thì trên thạch đài đã có thêm ba kiện vật phẩm nữa. Ngoại trừ cái chuôi Tùng Văn Phi Kiếm của Hà Phi Quan trưng bày ra, còn có một bộ Lục Giáp Thần Bình Phù, một chiếc Lưu Ly Hộ Thân Kính và thanh Xích Viêm Dị Xà toàn thân đều khảm ngọc. Bốn kiện vật phẩm này, tuy có thể gọi là bảo bối, nhưng Trương Văn Trọng quả thật không có hứng thú.

Trương Văn Trọng nhin không được, ở trong lòng thầm nghĩ: “Nhìn tình hình này, chẳng biết đến tột cùng có người nào đấu giá được liệu ta cần hay không. Nếu không, ta xuất một viên Tụ Khí Đan ra đấu giá thử, định hạn vài món dược liệu ta cần, để xem hội đấu giá lần này, có thu hoạch được thứ gì tốt không?”

Ngay khi Trương Văn Trọng cầm điều khiển từ xa, chuẩn bị ấn nút thông tri cho nhân viên công tác ở bên ngoài. Đúng lúc này, Thanh Tùng đạo trưởng ở trên thạch đài, cũng xuất ra một chiếc hộp gỗ đàn hương, vừa mở nắp, một đoạn rễ cây không khác gì rễ cây bình thường hiển lộ ra trước mắt mọi người.”

Thanh Tùng đạo trưởng giơ chiếc hộp đàn hương lên, cao giọng nói: “Có công hiệu tụ khí ngưng thần, điều hòa âm dương. Đây chính là Địa Cấp tam phẩm linh tài Đàn Long Căn, có thể dùng để luyện chế nhiều loại đan dược cùng pháp bảo. Chư vị bằng hữu, ngàn vạn lần đừng bỏ qua cơ hội hiếm có này, mau chóng đấu giá đi.”

“Phốc!” Nhất thời, Trương Văn Trọng nhin không được, ngụm trà vừa uống vào trong miệng, liền phun hết cả ra.

335. Chương 355: Mẹ Nó! Ta Không Nghe Lầm A!

Vưu Văn lo lắng nhìn hắn, thân thiết dò hỏi: “Trương ca, tuy rằng tôi không hiểu được, bọn họ đem một kiện rễ cây đi ra bán đấu giá như vậy, đích thật có chút không tương tượng nổi. Thế nhưng rễ cây kia cũng không có chút gì thu hút, lẽ nào lại là bảo bối hay sao? Dù sao, bảo bối tiên gia, đâu phải để những con người chúng ta có thể phỏng đoán?”

Ngô Phấn đưa khăn che mặt cho Trương Văn Trọng, vừa cười vừa nói: “Trương tiên sinh vẫn tốt chứ? Vưu lão đệ nói rất đúng, bảo bối tiên gia, làm sao những người phàm như chúng ta có thể nhận biết? Nhìn rễ cây

kia không chớp mắt, vừa rồi Thanh Tùng đạo trưởng có nói, rễ cây kia là linh tài liệu địa cấp tam phẩm! Theo tôi được biết, biểu diễn như vậy, nếu như đem đi đổi tiền, giá trị sẽ hơn ngàn vạn lần!”

Trương Văn Trọng còn chưa trả lời, Vưu Văn ở một bên cũng đã kinh hô lên: “Hơn mấy chục triệu? Một rễ cây như thế? Tôi cũng đoán nó rất đáng giá, nhưng dù sao cũng không ngờ tới, nó lại đắt như vậy, còn bằng cả một chiếc du thuyền xa hoa.”

Ngô Phấn cười ha ha: “Đắt sao? Đó là tự nhiên thôi. Đây chính là bảo bối tiên gia, giá trị mấy chục triệu rốt cục cũng chỉ là phồng chừng thôi.”

Vưu Văn nhất thời liên tục chặt lưỡi.

Trương Văn Trọng dùng khăn lau nước trà đọng khóe miệng, nhàn nhạt cười, cũng không chen lời nói.

Sở dĩ vừa rồi hắn kích động đến phun ngum nước trà, cũng không phải nghĩ Đan Long Căn không trân quý, tình huống kỳ thực ngược lại, hắn vì nghĩ Đan Long Căn thật sự quá trân quý.

Không, kỳ thực Đan Long Căn cũng không phải địa cấp tam phẩm linh tài liệu, mà chính hàng thật giá thật Lão Quân Đẳng thiên cấp ngũ phẩm.

Tuy rằng địa cấp linh tài liệu và thiên cấp linh tài liệu chỉ hơn kém một chữ, nhưng trên thực tế, công hiệu của chúng cũng hơn kém nhau đến trăm ngàn lần. Mà toàn bộ linh tài liệu ngoài thiên cấp ngũ phẩm, đều chỉ có địa phương linh khí cực kỳ dư thừa, thu nạp thiên địa linh khí ngàn vạn năm mới có thể dưỡng dục hóa sinh đi ra.

Mà ở thời đại hiện nay, đừng nói là thiên cấp ngũ phẩm linh tài liệu, dù là thiên cấp nhị phẩm, không, coi như là linh tài liệu địa cấp bát cửu phẩm, đều đã cực kỳ vô cùng hiếm thấy. Thế nhưng hiện tại, ở chỗ này, không ngờ còn xuất hiện một kiện Lão Quân Đẳng thiên cấp ngũ phẩm!

Trương Văn Trọng hít sâu một hơi, làm tình tự kích động của mình có thể bình tĩnh lại, hắn lại đưa mắt nhìn vào hộp gỗ do Thanh Tùng đạo trưởng đang giơ lên cao, đồng thời đưa thần thức đi qua, tỉ mỉ tra xét rễ cây kia.

Trương Văn Trọng trước đây tốt xấu cũng ở thần tiên đỉnh kỳ. Thần thức đã sớm rèn luyện cực kỳ thành thạo, với những người tu chân, dị năng giả bên trong hang động, dù có cao thủ tu chân cấp tán tiên ẩn thân, cũng khó có thể nhận thấy được thần thức của hắn. Huống chi, ngay khi Trương Văn Trọng vận dụng thần thức kiểm tra rễ cây kia, cũng có năm đạo thần thức khác nhau đồng dạng cũng kiểm tra rễ cây.

Sau một phen kiểm tra, hai mắt Trương Văn Trọng sáng lên, bề ngoài bình tĩnh nhưng nội tâm hắn kích động thầm nghĩ: “Không sai, đích thật là Lão Quân Đẳng. Tuy rằng ngoại hình và linh khí ba động của nó đều rất giống địa cấp tam phẩm Đan Long Căn, nhưng trên thực tế, nó cũng không phải Đan Long Căn, mà là thiên cấp ngũ phẩm Lão Quân Đẳng! Trời ạ, thực sự là thật không ngờ, ở thời đại linh khí loãng hiện nay, không ngờ vẫn còn tồn tại linh dược tài thiên cấp! Phải mua! Vô luận thế nào cũng phải mua cho được gốc Lão Quân Đẳng này!”

Tuy rằng gốc Lão Quân Đẳng chỉ lớn cỡ bàn tay, thế nhưng công hiệu phát huy của nó cũng hơn cả trăm ngàn cân linh tài liệu địa cấp ngũ phẩm! Huống chi, Lão Quân Đẳng còn có công hiệu ngưng hồn luyện thần. Nếu như dùng vào việc hóa sinh nguyên anh, tất nhiên có thể hóa sinh ra một nguyên anh tuyệt thế khiến cho người tu chân trong thiên hạ trọn mắt lú lười!

Tuy rằng đã hạ quyết tâm muốn mua Lão Quân Đẳng, thế nhưng Trương Văn Trọng cũng không vội vã ra giá, mà lãnh tĩnh quan sát tình huống của những người chung quanh. Hắn làm như vậy là muốn nhìn xem có ai giống như hắn nhìn ra rễ cây kia là Lão Quân Đẳng chứ không phải Đan Long Căn. Ngoài ra còn muốn quan sát, tính toán giá cả một chút, miễn ra giá quá cao chọc người hoài nghi.

Trải qua một phen quan sát ngẩn ngui, Trương Văn Trọng hầu như có thể vững tin, ngoại trừ hắn, không ai biết đó là Lão Quân Đẳng. Trong đó có nguyên do tầm mắt bọn họ không cao, nhưng càng nhiều chính là bọn họ không nhận ra, ở trên thế giới này hiện nay còn tồn tại thiên cấp linh tài liệu.

Mà ở lúc này, sự cạnh tranh đấu giá Lão Quân Đẳng cũng đã bước lên giai đoạn kịch liệt. Nhưng tranh đấu tuy rằng kịch liệt, nhưng giá trị cũng không vượt qua giá trị cao nhất của linh tài liệu địa cấp tam phẩm.

“Ta ra ba kiện nhị phẩm pháp khí! Công kích, phòng ngự, phụ trợ, mặc cho tuyển chọn!” Một thanh âm vang lên.

Nếu như đổi lấy linh tài liệu địa cấp tam phẩm Đan Long Căn, ba kiện pháp khí nhị phẩm cũng vừa khớp, nhưng nếu đổi là Lão Quân Đẳng, như vậy đừng nói là ba kiện pháp khí nhị phẩm, dù là ba vạn kiện cũng không đủ. Thậm chí dù là ba kiện linh khí hoặc tiên khí, cũng không nhất định có thể đổi được.

“Ta ra mười lăm viên Cổ Nguyên Đan!” Một thanh âm vang lên ngay sau đó.

“Xem ra người thực sự muốn đoạt với ta. Nếu như để lão tử biết người là ai, nhất định xé người làm bảy tám mảnh! Được rồi, ngay hôm nay lão tử bất cứ giá nào, dù sao cũng phải tranh một hơi thở, không thể bại cho người!” Thanh âm đầu tiên lại vang lên lần thứ hai, có vẻ có chút hỗn hển, hiển nhiên người vừa ra giá làm rơi mặt mũi của hắn, cho nên hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta ra bốn kiện nhị phẩm pháp khí! Cũng như lúc này đã nói, công kích, phòng ngự, phụ trợ tùy tiện chọn!”

Bốn kiện nhị phẩm pháp khí, từ giá trị mà nói, đã vượt lên trên linh tài liệu địa cấp tam phẩm. Xem ra người tu chân kia đúng thật đã động lửa giận.

Nhưng thanh âm của đối thủ cạnh tranh vẫn vang lên ngay sau đó, so sánh với sự hỗn hển của hắn thì thanh âm sau có vẻ bình tĩnh rất nhiều, sau khi lạnh lùng nở nụ cười, nói: “Người muốn chơi đùa sao? Ta đây cùng người chơi! Ta ra hai mươi viên Cổ Nguyên Đan!”

Thanh âm đầu tiên lại vang lên, đầy ngập lửa giận: “Thao con mẹ người, xem ra người thật muốn cùng ta chống lại! Được, ta cũng bất cứ giá nào! Ta thật ra muốn xem, người đến tột cùng có được bao nhiêu viên Cổ Nguyên Đan chết tiệt.”

Trương Văn Trọng tính toán trong lòng, hiệu quả của hai mươi viên Cổ Nguyên Đan cũng tương đương hai viên Tụ Khí Đan. Vậy tính ra, nếu như bốn viên Tụ Khí Đan, hắn có thể đánh bại hai người đang trả giá mua Lão Quân Đẳng a?

Sau khi có chủ ý, Trương Văn Trọng quay đầu nhìn Ngô Phần đang khoe khoang kinh lịch của mình với Vũ Văn, dò hỏi: “Ngô tiên sinh, xin hỏi một chút, muốn tham gia trả giá, hẳn nên làm thế nào?”

Ngô Phần kinh ngạc há to miệng: “Tham gia đấu giá? Trương tiên sinh, anh chẳng lẽ muốn tham gia đấu giá?”

Wu Văn cũng vẻ mặt kinh nghi nói: “Trương ca, chẳng lẽ anh quên sao? Nơi này không tiếp thụ giao dịch tiền tài đâu.”

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Tôi đích thật muốn đấu giá, hơn nữa tôi cũng không dự định dùng tiền tài để trả giá, kỳ thực lần này đến đây, tôi trùng hợp có mang theo vài bình đan dược trên người, vừa lúc có thể dùng trả giá.”

Ngô Phần nói: “Đan dược? Trương tiên sinh, sợ là anh lầm rồi, đan dược bình thường ở chỗ này không có giá trị, phải là như Cổ Nguyên Đan các loại, có được tiên linh chi đan có hiệu quả thần kỳ mới được.”

Trương Văn Trọng đáp: “Ha hã, điểm ấy anh có thể yên tâm, đan dược của tôi tuy rằng không tính là tiên linh chi đan, nhưng hiệu quả so với Cổ Nguyên Đan còn tốt hơn một chút.”

Wu Văn há to miệng, khiếp sợ nói: “Không phải đâu, Trương ca, anh lợi hại như vậy? Không ngờ biết luyện chế tiên linh đan? Đây...đây cũng thật quá khó tin a!”

Trương Văn Trọng bịa ra lời nói dối: “Lúc tôi còn nhỏ, từng được một lão tiên sinh truyền cho y thuật và thuật luyện đan, cho nên biết luyện chế vài loại đan dược.”

Ngô Phần vẻ mặt ước ao nói: “Lão tiên sinh truyền y thuật và thuật luyện đan cho anh, nhất định là nhân vật giống như nhóm thần tiên sống của Hà Phi Quan. Trương tiên sinh, tôi thực sự ước ao sự gặp gỡ của anh, khó trách y thuật của anh có thể dương danh trong ngoài nước.”

Wu Văn cũng vẻ mặt ước ao, trong miệng tấm tắc tán thán không ngớt.

Kỳ thực Trương Văn Trọng bịa ra lời nói dối, cũng không cao minh chút nào, thậm chí có chút dở hơi. Thế nhưng ở tình huống trước mặt, loại vở kịch dở hơi như vậy, lại càng làm cho kẻ khác tin tưởng.

Sau một phen than thở, Ngô Phấn cũng đem phương cách cạnh tranh nói cho Trương Văn Trọng: “Kỳ thực muốn cạnh phách rất đơn giản, chỉ cần ấn nút đỏ hình tròn ở trên máy điều khiển từ xa, sau đó nói vào máy điều khiển giá tiền của anh là được.”

“Thì ra là thế, đa tạ chỉ điểm.” Trương Văn Trọng tiếp nhận máy điều khiển từ xa, theo lời hấn nói ấn lên nút hình tròn.

Giờ khắc này, hai người cạnh tranh sau một phen tranh đoạt, tạm thời dùng hai kiện pháp khí tam phẩm vượt lên đầu. Giá như vậy đã vượt xa giá trị của linh tài liệu địa cấp tam phẩm. Cho nên người ra giá Cố Nguyên Đan, sau một tiếng mắng “người điên” thì cũng ngừng cạnh tranh.

Mà những người khác trong động, cũng đều nghị luận giá cả này không ngót. Hiển nhiên bọn họ đang cười nhạo người ra hai kiện pháp khí tam phẩm là kẻ phá sản.

Nhưng người ra giá hai kiện pháp khí tam phẩm cũng đang đắc ý dào dạt cười lớn: “Ha ha, ta đã nói qua, cạnh tranh với ta chỉ có con đường chết! Ta cũng không tin còn có người, có thể ra giá cao hơn ta! Đàn Long Căn, là của ta rồi! Uy, Thanh Tùng lão đạo, nhanh tuyên bố kết quả đi.”

Ngay lúc này, thanh âm Trương Văn Trọng chợt vang lên: “Ta ra bốn viên Tụ Khí Đan!”

Chỉ một thoáng, trong hang động rộng rãi biến thành lặng ngắt như tờ, mọi người đều đang há miệng, ngây ngốc nghẹn không ra nửa điểm thanh âm.

Tụ Khí Đan? Ta....không có nghe sai a?

Hầu như toàn bộ người tu chân và dị năng giả có chút hiểu biết về đan dược, giờ khắc này, trong đầu hiện lên hai câu nghi vấn to tướng.

336. Chương 356: Rốt Cục Là Ai Buôn Bán Lờ

Ngay trong lúc này, bầu không khí bên trong hang động rộng rãi có vẻ rất quỷ dị.

Sau một phen kinh ngạc ngẩn ngui, Ngô Phấn dẫn đầu phục hồi lại tinh thần, gương mặt khổ sở nói: “Xong, xong, Trương tiên sinh, lần này chỉ sợ anh thật sự đã chọc phải đại họa. Theo tình huống hiện tại, chỉ sợ toàn bộ những thần tiên sống này, đều rất bất mãn với hành vi cạnh giới lung tung của anh rồi.”

Sắc mặt Vũ Văn trắng bệch, nguyên bản bầu không khí quỷ dị trong hang động rộng rãi cũng đã làm cho hấn thở không nổi. Lúc này lại bị những lời này của Ngô Phấn làm hoảng sợ, không thể xui tại chỗ rốt cục xem như cũng đã rất giỏi. Sau khi hít sâu một hơi, làm trái tim đang kinh hoàng của mình bình tĩnh hơn một chút, hấn mới dùng thanh âm run run hỏi: “Lão đầu trọc, hiện tại làm sao bây giờ? Hai chúng ta...hai chúng ta không có chuyện gì chứ?”

Ngô Phấn cũng thực sự là một người có nghĩa khí, cắn răng nói: “Hai người là do tôi mang đến, đồng thời còn là bạn của tôi, dù đánh bạc cái mạng này, cũng phải bảo trụ an toàn tính mạng cho hai người.” Sau một thoáng trầm ngâm, hấn đứng dậy định mở cánh cửa thủy tinh ra: “Thừa dịp lửa giận của những thần tiên sống này còn chưa phát sinh, chúng ta đi nhanh. Bọn họ không biết thân phận hai người, chỉ cần nhanh rời đi, rời khỏi Tinh Thành, hai người sẽ không còn nguy hiểm tính mạng.”

Vũ Văn vội vã gật đầu nói: “Tốt, tốt, chúng ta đi, đi ngay.” Hấn bật dậy chạy tới phía sau Ngô Phấn, không quên nhìn Trương Văn Trọng nói: “Trương ca, đừng suy nghĩ nữa. Chúng ta mau nhanh đi thôi. Nếu như chậm, đợi khi lửa giận của những thần tiên sống bộc phát, chỉ sợ chúng ta thật sự chết không có chỗ chôn.”

Nhìn phản ứng thất kinh của Vũ Văn và Ngô Phấn, Trương Văn Trọng không khỏi bật cười, lắc đầu nói: “Hai người đừng sợ, cũng đừng sốt ruột, việc này cũng không tệ như hai người đang tưởng tượng.”

Vũ Văn khổ sở than thở nói: “Sự tình đã như vậy, còn chưa gọi là không xong sao? Lẽ nào phải chờ khi lửa giận của những thần tiên sống này bộc phát ra, cho hai chúng ta chết ở chỗ này mới cho là không xong ư?”

Ngô Phấn cũng giục nói: “Nhanh lên đi, chậm thì không còn kịp rồi.” Đang nói, hần chạy tới bên vách động, đưa định bấm vào nút mở cửa thủy tinh.

Nhưng ngay lúc này, trong hang động rộng rãi đột nhiên bộc phát lên.

Toàn bộ những người tu chân hay dị năng giả, đệ tử của thế gia vọng tộc tham gia buổi đấu giá hôm nay, đều kêu la ồn ào lên. Tròng diện có vẻ có chút hỗn loạn làm cho không ai nghe rõ bọn họ đang nói gì.

Ngô Phấn bị biến cố thành linh làm sợ đến cả người run lên, tay phải đưa ra cũng không thể ấn lên trên nút đỏ. Mà Vũ Văn đi theo phía sau hần, bị hoảng sợ đến té ngổ xuống mặt đất. Ánh mắt đại ra, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Xong, xong, lần này xem như không chết không được rồi, mạng nhỏ xem như giao ở nơi này.”

So sánh với Ngô Phấn và Vũ Văn đang bị hoảng sợ té ngổ trên mặt đất, Trương Văn Trọng lại có vẻ vô cùng bình tĩnh, thậm chí khóe miệng còn hiện lên một nụ cười tự tin.

Sau khi nghe được những lời ồn ào kia đang nói gì, vẻ kinh hoàng trên mặt Ngô Phấn đã không còn sót lại chút gì. Chỉ còn lại vẻ mặt kinh dị bất định, hần đưa tay túm Vũ Văn đang ngổ dưới đất dựng đứng lên, nói: “Vũ lão đệ, đừng sợ, tình hình hình như không đến nỗi không xong như chúng ta tưởng tượng.”

Vũ Văn giống như nắm được cọng cỏ cứu mạng, vội vàng hỏi: “Lão đầu trọc, lời này của anh có ý gì?”

Ngô Phấn cũng không giải thích, chỉ nói: “Cậu tử tử nghe thử những lời nói của những thần tiên sống.”

Lúc này, thanh âm bên trong động tuy rằng cũng còn hỗn loạn như trước, thế nhưng sau khi tử tử lắng nghe, lại có thể nghe được lời bọn họ nói: “

“Tụ Khí Đan? Ta không có nghe sai a, không ngờ là Tụ Khí Đan?”

“Đơn thuốc và phương pháp luyện chế Tụ Khí Đan, không phải đã sớm thất truyền rồi sao? Thế nào còn có người biết luyện? Hơn nữa vừa ra là bốn viên, thật cũng quá chuyên gia đi thôi?”

“Không ngờ lại dùng bốn viên Tụ Khí Đan đổi lấy địa cấp tam phẩm linh tài liệu Đan Long Căn, thật là quá xa xỉ, quá lãng phí đúng không? Người ra giá rốt cục là đệ tử của môn phái luyện đan nào vậy? Thật là quá phá sản!”

“Một viên Tụ Khí Đan cũng đủ đổi một kiện linh tài liệu địa cấp tam phẩm, thế nhưng người này lại xa xỉ dùng tới bốn viên Tụ Khí Đan!”

“Dê béo! Đây khẳng định là một người bẽ quan khổ tu, một con dê béo không biết giá trị hàng!”

Cũng có người sinh lòng hoài nghi đối với Tụ Khí Đan, ồn ào: “Hay là người nào đang giả trò lừa bịp?”

“Tụ Khí Đan đã thất truyền mấy trăm năm, dù có môn phái nào còn lưu lại được vài viên, cũng quyết định sẽ không lãng phí như vậy, ta đoán người vừa ra giá Tụ Khí Đan, là một tên lừa bịp thôi. Hiện tại cái gì mà không có giả mạo!”

“Phải nghiệm chứng thật giả! Cường liệt yêu cầu nghiệm chứng thật giả của Tụ Khí Đan.”

Ngô Phấn và Vũ Văn nhìn nhau, lúc này hai người mới biết, nguyên lai những thần tiên sống này cũng không phải đang tức giận, mà là bị Tụ Khí Đan do Trương Văn Trọng đem ra trả giá làm chấn kinh. Hai người cũng không khỏi vô cùng hiếu kỳ, Tụ Khí Đan rốt cục là loại đan dược gì, có thể làm cho những thần tiên sống này thất thổ như vậy?

Kỳ thực Trương Văn Trọng đối với phản ứng của những người tu chân và dị năng giả này cũng cảm thấy có chút bất ngờ.

Kỳ thực, nếu như Tụ Khí Đan còn chưa thất truyền, ngay thời kỳ linh khí còn dư thừa, dùng bốn viên Tụ Khí Đan đổi lấy một linh tài liệu địa cấp tam phẩm cũng là bình thường. Thậm chí còn chiếm chút tiện nghi. Thế nhưng ở thời đại này, là thời đại Tụ Khí Đan bị thất truyền, giá trị của nó so sánh với trước đây, thật sự bay vọt rất cao!

Nạp Linh Hoàn có công hiệu kém xa Tụ Khí Đan, hiện tại một viên có giá trị tới hai mươi lăm viên Cổ Nguyên Đan, giá trị của Tụ Khí Đan, tốt xấu cũng phải trên hai mươi lăm Cổ Nguyên Đan. Như vậy tính

ra, giá trị bốn viên Tụ Khí Đan, chỉ ít phải trên một trăm viên Cổ Nguyên Đan! Lấy một trăm viên Cổ Nguyên Đan mua một linh tài liệu địa cấp tam phẩm, thảo nào những người này lại thất thố như vậy!

Thanh Tùng đạo trưởng phụ trách chủ trì buổi đấu giá cũng phải mất một phen công phu thật lớn mới có thể làm mọi người trong hang động yên tĩnh trở lại.

Sau khi học ra một hơi, hắn lại cao giọng nói: “Còn thỉnh vị bằng hữu đưa giá Tụ Khí Đan khi này, đem ra nghiệm chứng thật giả, đây cũng không phải chúng tôi làm khó dễ, chỉ là phải phụ trách giao dịch với hai bên mà thôi.”

Lời nói của Thanh Tùng đạo trưởng, nhất thời đều được mọi người hưởng ứng. Bọn họ đều muốn nhìn xem, có người thực sự đem bốn viên Tụ Khí Đan xa xỉ như vậy để đổi linh tài liệu địa cấp tam phẩm Đan Linh Căn hay không.

Trương Văn Trọng quay đầu nhìn Ngô Phần đang trợn mắt lú lưỡi, mỉm cười hỏi: “Ngô tiên sinh, phải làm thế nào mới đưa được Tụ Khí Đan cho bọn họ nghiệm chứng thật giả?”

Lúc này Ngô Phần cũng không chậm trễ, hắn không dám nghĩ Trương Văn Trọng đang nói giỡn, đây là một nhân vật có thể làm cho các thần tiên sống đều khiếp sợ, làm sao để hắn xúc phạm tới? Hắn nhanh hồi đáp: “Bên dưới điều khiển từ xa, có một nút bấm màu lục, ấn vào nó, trong vách sẽ bắn ra một chiếc khay, bỏ vật phẩm vào trong đó, tự nhiên sẽ có thể đi qua tiên pháp truyền tống tới trên đài.”

Trương Văn Trọng theo lời bấm vào nút màu lục, vách đá quả nhiên bắn ra một chiếc khay. Trương Văn Trọng lấy ra bình sứ đổ ra bốn viên Tụ Khí Đan bỏ lên khay, sau đó một đạo bạch quang hiện lên, chiếc khay biến mất trước mặt Trương Văn Trọng, hiện ra trên đài.

Trương Văn Trọng hiểu ra nguyên lý trong đó, gật đầu thầm nghĩ: “Không ngờ đem thuật kỳ môn độn giáp và cơ quan thuật dung hợp với nhau. Hà Phi Quan này cũng có chút năng lực.”

Trên đài, ngoại trừ Thanh Tùng đạo trưởng, lại xuất hiện thêm mấy lão giả tóc trắng xóa. Bọn họ đều là giám định sư thâm niên được mời tới hội đấu giá lần này. Tuy rằng tu vi của bọn họ cũng không cao, nhưng ở phương diện đan dược, phù chú, pháp bảo, linh tài liệu hay chú thuật bí tịch, đều có tạo nghệ sâu đậm. Cho nên bọn họ đứng ra nghiệm chứng giám định, mọi người đều có thể tin được.

Sau một phen giám định nghiệm chứng, mấy giám định sư tiến đến cùng nhau thương nghị mấy phút đồng hồ, mới đưa cho Thanh Tùng đạo trưởng công bố kết quả.

Mọi người nín hơi tĩnh khí, đều đang chờ đợi Thanh Tùng đạo trưởng mở miệng. Ngay tức khắc, bên trong hang động rộng rãi lại lặng ngắt như tờ. Thanh Tùng đạo trưởng ho khan một tiếng, sửa sang giọng nói, cao giọng: “Sau khi được các vị giám định sư tỉ mỉ giám định, nhất trí cho rằng, bốn viên Tụ Khí Đan đều là chân phẩm hàng thật giá thật.” Thanh âm của hắn mơ hồ run rẩy, có vẻ có chút kích động.

“Hoa!”

Trong hang động rộng rãi đang lặng ngắt như tờ, trong nháy mắt lại sôi trào lên, mọi người đều kinh hô khi nghe được kết quả. Trong lúc này tiếng kêu lớn nhất, chính là người đem thiên cấp ngũ phẩm Lão Quân Đẳng cho rằng địa cấp tam phẩm Đan Long Căn ra bán đấu giá. Chỉ nghe thanh âm của hắn vui mừng kêu to: “Đổi! Ta đổi! Sinh ý có lời như thế, nếu như ta còn không đổi, ta chẳng phải là thành ngu ngốc sao? Ha ha ha, bốn viên Tụ Khí Đan, ta thật đúng là kiếm quá rồi!”

“Người này, đích thật là kiếm quá nhiều.” Người chung quanh ước ao không ngớt.

Đồng thời cũng có người ảo não: “Sao ta không gặp phải người ngu ngốc như vậy chứ? Ai, thực sự là ước ao đổ kị a.”

Khóe miệng Trương Văn Trọng hơi nhếch lên, cười thầm nói: “Phải, đích thật là kiếm quá nhiều. Nhưng người kiếm nhiều không phải người, mà là ta.”

337. Chương 357: Lại Thêm Một Viên Nữa

Trong tiếng cảm khái vang lên hết đợt này tới đợt khác, đoạn rẽ cây Lão Quân Đẳng thiên cấp ngũ phẩm, lần thứ hai xuất hiện ở bên cạnh Trương Văn Trọng.

Khi Trương Văn Trọng đang cẩn thận thu hồi đoạn rẽ cây Lão Quân Đẳng, thì ở bên trong một gian huyết động nhỏ bé khác, một người đàn ông trung niên thân mặc âu phục, dáng người béo tốt hơi giống diễn viên điện ảnh Hồng Kim Bảo, sớm đã cầm chiếc bình sứ đựng bốn viên Tụ Khí Đan lên ngắm nghía, thần tình vui mừng, dương dương tự đắc nói: “Một gốc Địa cấp tam phẩm Đan Long Căn, cư nhiên lại đổi được bốn miếng Tụ Khí Đan, vụ giao dịch này quả thực là buôn bán lời rồi. Bản thân ta muốn nhìn xem, từ nay về sau, còn có ai dám nói ta không biết kinh doanh nữa không?”

Đám người ở bên cạnh hắn, trầm miệng một lời tán dương: “Tổng chủ đại tài, buôn bán tầm này chỉ là tiểu lộ, hiển nhiên là vô sự tự thông, hạ bút thành giao.”

Lại có người hỏi: “Tổng chủ, chúng ta con mầy văn kiện linh tài nữa. Hay là nhân dịp vận khí đang thăng cao, mang tất cả chúng nó ra đấu giá đi? Nói không chừng, vài món linh tài kia, sẽ đem tới thật nhiều chỗ tốt!”

Người đàn ông trung niên hỏi đầu, trầm ngâm trong chốc lát, đột nhiên lắc đầu cười nói: “Không vội....không vội....Gã vừa rồi nguyên ý xuất ra bốn viên Tụ Khí Đan để đổi lấy Địa cấp tam phẩm Đan Long Căn, đã chứng minh hắn cũng không phải kẻ ngu ngốc. Nhưng chúng ta không nên nóng vội xuất linh tài được liệu ra, trước tiên hãy nhìn xem tên kia còn bao nhiêu Tụ Khí Đan cái đã. Hắc hắc, nói hông chừng, thu hoạch lần này của chúng ta, sẽ không chỉ là bốn viên Tụ Khí Đan đâu!”

Nói đến đây, người đàn ông trung niên hỏi đầu, tự sướng, cười phá lên ha ha.

Bởi vì nhiều người ôm cái ý niệm giống như vậy, cho nên hội đấu giá kế tiếp cũng không thể triển khai được nữa. Rơi vào đường cùng, Thanh Tùng đạo trưởng chủ trì buổi đấu giá, chỉ đành ôm quyền hướng về phía camera khom lưng vái chào, nói: “Vị bằng hữu vừa đem Tụ Khí Đan ra đấu giá, chẳng hay ngài có còn Tụ Khí Đan hoặc những thứ đan dược khác không? Nếu có, thì mời ngài xuất ra đấu giá đi, bằng không hội đấu giá lần này, chỉ sợ là không thể duy trì nổi nữa. Nếu như không còn, cũng thỉnh ngài nói một tiếng, để những người khác nắm giữ bảo bối trong tay, xuất thủ.”

Những lời này của Thanh Tùng đạo trưởng, nhất thời chiếm được vô số lòng hưởng ứng của mọi người:

“Phải rồi, Thanh Tùng đạo trưởng nói rất có lý.”

“Vị bằng hữu vừa rồi kia, rốt cuộc ngươi có còn Tụ Khí Đan hay không vậy?”

“Đạo hữu, mau xác minh đi? Để cho chúng ta khỏi phải đuổi cổ lên ngóng ah!”

Nghe chúng nhân nói như vậy, Trương Văn Trọng không khỏi mỉm cười, lần thứ hai hắn xuất ra một viên Tụ Khí Đan, đặt ở trên bàn, cao giọng nói: “Một viên Tụ Khí Đan, hạn định trao đổi, linh tài địa bảo.”

Câu nói này của Trương Văn Trọng, tựa như ném bom vào hội trường. Nhất thời, trong huyết động thạch nham, lại ồ ồ loạn hưởng thành một mảnh. Mọi người sôi nổi nghị luận:

“Không phải chứ? Hắn vẫn còn một viên Tụ Khí Đan sao? Rốt cuộc hắn lấy từ đâu ra mà nhiều vậy nhỉ?”

“Ta muốn! Viên Tụ Khí Đan này là của ta, kẻ nào dám tranh, ta sẽ đấu tới cùng.”

“Ai sợ ngươi chứ? Viên Tụ Khí Đan này nhất định phải thuộc về ta.”

“Đáng giận, vì sao chỉ đổi linh tài địa bảo ah? Lần này ta mang đến toàn bộ đều là pháp bảo, không có chút linh tài nào cả.”

“Kháng nghị! Không công bình chút nào, dựa vào đâu mà chỉ đổi linh tài, chứ không đổi vật phẩm khác đây?”

Đám người không mang theo linh tài, vô cùng cảm thấy thất vọng, cũng sôi nổi đưa ra yêu cầu kháng nghị. Bất quá, kháng nghị của bọn hắn lại không có hiệu quả, hơn nữa rất nhanh liền bị từng thanh âm đấu giá vùi dập đi!

“Chỉ có một viên Tụ Khí Đan thôi sao? Nan giải quá nhỉ, ta xuất ra một lượng Địa cấp nhất phẩm linh tài, Hàn Hi Thổ.” Rất nhanh có người mở miệng trước tiên, hắt ra giá như thế này, hiển nhiên là muốn đầu cơ trục lợi, kiếm chút tiền lời. Có thể ở trong mắt hắn, Trương Văn Trọng không hiểu giá cả thị trường linh tài được liệu. Bằng không, sẽ không dùng bốn viên Tụ Khí Đan để đổi lấy Địa cấp tam phẩm linh tài Đan Long Căn? Cho nên hắn cũng muốn thừa dịp đổi phương không am hiểu giá cả thị trường, hung hăng xuất ra một con số.

Bất quá, người này hiển nhiên đã quên mất, giờ khắc này trong huyết động thạch nham, người muốn đổi Tụ Khí Đan, cũng không phải chỉ có một mình hắn. Trương Văn Trọng còn chưa kịp mở miệng, thì đã có bảy tám thanh âm cười lạnh, châm chọc nói: “Buồn cười thế, người quả thực ranh ma nha? Một lượng Địa cấp nhất phẩm Hàn Hi Thổ, cứ nhiên lại không biết xấu hổ ném ra, đổi lấy một viên Tụ Khí Đan? Hừ, con mẹ ngươi sao không đi ăn cướp của thiên hạ đi?”

Theo sau, người vừa nói lại chuyển giọng, hắt tự khai ra bằng giá của mình: “Ta xuất ra Địa cấp tam phẩm linh tài, Quang Tinh Thiết! Khối tinh thiết này chính là tài liệu tốt nhất để luyện chế phi kiếm đó ah! Đạo hữu, người đừng do dự nhiều làm gì, trao đổi cùng ta đi!”

Lại có thanh âm kêu lên: “Vô sỉ, các người đều là một lũ mặt dày, thế nhưng đều mơ tưởng chiếm tiện nghi của vị đạo hữu kia. Những kẻ gian trá như các người, căn bản không xứng làm giao dịch với vị đạo hữu kia! Đạo hữu, người hãy nghe ta nói, ta xuất ra ba văn kiện Địa cấp tam phẩm linh tài, ngoại trừ bao nhiêu đó ra, còn tặng thêm cho người một Miêu nữ! Nếu người không thích, chỗ này của ta còn có Hồ nữ ngạo cốt, ma mị! Thế nào?”

Trong huyết động thạch nham, ngoại trừ Trương Văn Trọng ra, tất cả mọi người đều muốn có được Tụ Khí Đan, dưới tình huống khan hiếm như vậy, cho nên giá trị trao đổi của nó cũng trở nên tăng vọt.

Cuối cùng, chỉ với một viên Tụ Khí Đan, đã đổi lấy một văn kiện Địa cấp ngũ phẩm, ba văn kiện Địa cấp tứ phẩm, và sáu văn kiện Địa cấp tam phẩm linh tài! Cơ số này, kì thật đã vượt xa giá trị của nó trên thị trường. Nhưng dù là như vậy, người bỏ ra cái giá trao đổi kia, vẫn phi thường cảm thấy thỏa đáng.

Trong lúc mọi người đang xót xa nghị luận, thì Trương Văn Trọng lại xuất thêm một viên Tụ Khí Đan nữa ra, vẫn câu nói lúc trước: “Một viên Tụ Khí Đan, hạn định trao đổi, linh tài địa bảo!”

Không thể nghi ngờ, nhóm Tu Chân giả cùng Dị Năng giả ở trong huyết động thạch nham, lúc này cũng đã khiếp sợ tới mức chết lặng. Buổi đấu giá lần này, Tụ Khí Đan liền biến thành diễn viên chân chính.

Sau khi trao đổi giao mười viên Tụ Khí Đan, Trương Văn Trọng cũng không tính xuất thêm đan dược khác để trao đổi nữa. Bởi vì lúc này, đại bộ phận tài liệu hắn đã cầm trong tay rồi. Nếu như còn xuất đan dược ra, chưa chắc đã giao dịch được thêm thứ gì tốt. Mà lại sẽ khiến cho chúng nhân tò mò, sấm soi.

Hội đấu giá tiếp tục triển khai. Nhưng có lẽ bởi vì mười viên Tụ Khí Đan do Trương Văn Trọng xuất ra, đã khiến hội tràng quá mức khiếp sợ, cho nên lúc này thoạt nhìn mọi người đều có chút phờ phạc, không còn cái loại tư thế tranh giành tựa như lúc mới bắt đầu.

Quan sát thêm chốc lát, Trương Văn Trọng thất vọng lắc đầu, ngoảnh mặt nhìn Vưu Văn cùng Ngô Phấn, nói: “Buổi đấu giá lần này không còn gì xem nữa rồi. Không bằng chúng ta về đi?”

Vưu Văn cùng Ngô Phấn sớm đã bị trường cảnh vừa rồi, làm cho hồn siêu phách lạc. Lúc này nghe thấy Trương Văn Trọng dò hỏi, hai người sững sốt hồi lâu, mới kịp phản ứng: “Hả? Ách, được, được, tất cả đều nghe theo anh, anh muốn đi, chúng tôi tòng mệnh bước đi.”

Ngay lúc đó, máy điện thoại di động của Ngô Phấn đột ngột réo chuông, hắn luống cuống móc điện thoại ra, nhìn màn hình hiển thị, nhất thời kinh hô: “Ủa, là số điện thoại của thần tiên quan chủ Hà Phi Quan!”

Hắn không dám chậm trễ, mau chóng bấm nút nhận liên lạc.

Trương Văn Trọng ngồi bên cạnh, thấy một màn này, âm thầm mỉm cười ở trong lòng, nói: “Rốt cuộc tới vị quan chủ Hà Phi Quan đã chịu lộ diện rồi....”

338. Chương 358: Lão Thiên A!

Ngô Phần cung kính mở điện thoại, nói dăm ba câu chuyện, liền dùng thần tình nịnh hót, đưa máy sang cho Trương Văn Trọng, cẩn thận nói: “Trương tiên sinh, quan chủ Hà Phi Quan muốn nói vài lời cùng anh. Anh xem, có phương tiện hay không?”

Quan chủ Hà Phi Quan muốn nói chuyện điện thoại, cũng không có làm cho Trương Văn Trọng bất ngờ, thậm chí điều này còn nằm trong dự đoán của hắn.

Dù sao, buổi đầu giá lần này hắn vừa mới xuất ra mười viên Tụ Khí Đan. Mặc dù Tụ Khí Đan đối với Trương Văn Trọng không coi là bảo bối gì, nhưng đối với Tu Chân giả bình thường thì lại mười phần quý giá. Bởi hiện giờ linh khí thưa thớt, mà đại đa số các loại đan dược có công hiệu dễ thăng tu vi cũng đã bị thất truyền, cho nên độ trân quý của Tụ Khí Đan, là càng không cần phải giải thích nhiều lời.

Dưới tình huống như thế, Trương Văn Trọng tung ra một lúc mười viên Tụ Khí Đan, nếu quan chủ Hà Phi Quan không tò mò, thì đó mới chính là quái sự!

Tại Trương Văn Trọng xem ra, thời khắc này quan chủ Hà Phi Quan gọi điện tới, trước mắt chỉ là muốn thăm dò xem trong người mình có còn Tụ Khí Đan hay không? Một khi xác nhận còn Tụ Khí Đan, có thể Hà Phi Quan sẽ áp dụng hai loại phương thức hành động. Thứ nhất, là cùng hắn giao dịch trao đổi, dùng linh tài địa bảo nhiều năm qua Hà Phi Quan thu thập, để đổi lấy số Tụ Khí Đan mà Trương Văn Trọng nắm giữ. Thứ hai, chính là tức khắc đem Trương Văn Trọng trói lại, thông qua một phen nghiêm hình tra khảo, ép cung hỏi ra phương pháp hoặc lai lịch của số Tụ Khí Đan này.

Nếu Hà Phi Quan muốn làm như thế, tự nhiên Trương Văn Trọng sẽ vui lòng phụng bồi.

Hà Phi Quan tuy rằng không phải đại phái tu chân từng sống mấy ngàn năm, nhưng cũng có được hai trăm năm tích lũy. Thiết nghĩ, số linh tài địa bảo bọn họ thu thập được, hẳn là sẽ không ít. Huống chi, bọn họ còn đứng ra tổ chức hội đấu giá như thế này, trên phương diện nào đó cũng đã thuyết minh, năng lực của bọn họ rất quảng đại!

Nhưng nếu Hà Phi Quan muốn gây phiền hà, Trương Văn Trọng cũng sẽ không có một nửa điểm sợ hãi. Lấy tu vi Kim Đan đỉnh kỳ của hắn, và thần thức của một vị Thần Tiên đỉnh kỳ còn sót lại....người có thể thương tổn cho hắn ở thế giới này, thật sự cũng không có nhiều lắm. Nếu Hà Phi Quan muốn sử dụng thủ đoạn bạo lực, như vậy Bằng gia hoặc Trần gia, sẽ là tấm gương tốt cho bọn hắn noi theo.

“Ừm, chuyển máy cho tôi đi.” Trương Văn Trọng vươn tay đón chiếc điện thoại, đặt lên bên tai, há miệng nói: “A lo.”

Nhất thời, chỉ nghe thấy một tiếng cười sang sảng truyền ra từ trong điện thoại: “Ha ha, xin chào Trương tiên sinh, bản đạo là quan chủ Hà Phi Quan, đạo hiệu Xích Hà!”

Sau khi đã tự giới thiệu đôi chút về bản thân, Xích Hà đạo trưởng vừa cười vừa nói: “Trương đạo hữu, lần này anh chịu hạ mình đến Ba Hà sơn, quả nhiên là vinh dự cho chúng tôi.”

Câu nói này của Xích Hà đạo trưởng, mặc dù có điểm khách sáo khen tặng, nhưng lại nói rất đúng với tình hình thực tế. Bởi vì chẳng bao lâu sau, người ta truyền ra sự tích đấu giá ở Ba Hà sơn, có người xuất ra hẳn mười viên Tụ Khí Đan làm vật trao đổi. Chuyện này đối với Hà Phi Quan mà nói, không thể nghi ngờ chính là cơ hội tốt để gia tăng danh khí. Cho nên, giờ khắc này tâm tình của Xích Hà đạo trưởng rất tốt, cũng là không có gì kì quái.

Khách sáo vài câu xong, Xích Hà đạo trưởng vào thẳng chính đề, dò hỏi: “Trương tiên sinh, mạo muội hỏi một câu, số Tụ Khí Đan kia là anh luyện chế ra hay sao?”

Khi nói ra câu này, ngữ điệu tươi cười của Xích Hà đạo trưởng cũng giảm xuống, bởi vì hắn không tin số Tụ Khí Đan kia là do Trương Văn Trọng luyện chế ra.

Khi Ngô Phần đến xin thiệp mời cho Trương Văn Trọng, Xích Hà đạo trưởng cũng hiểu biết một số tin tức về Trương Văn Trọng, biết hắn y thuật xuất chúng, nhưng vẫn không tin hắn có khả năng luyện chế ra Tụ Khí Đan. Bởi vì căn cứ theo thông tin tình báo đệ tử Hà Phi Quan phản hồi về, Xích Hà đạo trưởng dám

khẳng định, Trương Văn Trọng chỉ là một tên võ giả bình thường. Mà võ giả bình thường, cho dù hiểu biết phương pháp luyện chế Tụ Khí Đan, cũng vô pháp luyện chế thành công ra đan dược.

Còn Trương Văn Trọng, tự nhiên hắn sẽ không đem tình hình thực tế giải thích cho Xích Hà đạo trưởng nghe, sau khi mỉm cười, hắn liền trả lời: “Đạo trưởng, đây không phải là ông đang đùa giỡn tôi sao? Trương Văn Trọng tôi bất quá chỉ là một người trần mắt thịt, làm sao am hiểu phương pháp luyện chế Tụ Khí Đan đây? Kì thực, số Tụ Khí Đan kia đều là của một vị ẩn sĩ giao phó, để tôi thay hắn đến nơi này trao đổi tài liệu.”

Tại Xích Hà đạo trưởng xem ra, ẩn sĩ trong miệng Trương Văn Trọng nói, chẳng qua chỉ là một cái lý do lấp liếm mà thôi. Dem Tụ Khí Đan giao cho hắn, tám chín phần mười chính là loại cái đại phái luyện đan nào đó, không muốn công khai thân phận. Còn, Trương Văn Trọng rất có thể là ngoại môn đệ tử của đại phái luyện đan kia, là người đại diện của bọn hắn ở thế tục.

Dù sao, trong thời buổi xã hội hiện đại, những môn phái tu chân cũng cần tìm một người đại diện cho bọn hắn, âm thầm hành sự ở thế tục. Thậm chí, ngay cả Ngô Phần cũng là người đại diện của Hà Phi Quan.

Thầm đoán Trương Văn Trọng là người đại diện cho đại phái luyện đan nào đó, tâm tình của Xích Hà đạo trưởng có chút nóng nảy, nhưng Trương Văn Trọng không muốn tiết lộ danh tính, Xích Hà đạo trưởng cũng không tiện truy vấn, chỉ cười dài, đầy cỏi lòng chờ mong nói: “Thiết nghĩ vị ẩn sĩ kia hẳn là cao nhân tiền bối, nếu ngày sau có cơ hội, tôi nhất định sẽ đi bái phỏng người. À, đúng rồi, Trương tiên sinh, chẳng hay chỗ của anh còn Tụ Khí Đan không? Nếu còn, thì không ngại nhượng lại toàn bộ cho Hà Phi Quan chúng tôi chứ? Ngoại trừ linh tài địa bảo ra, chúng tôi sẽ xuất thêm năm trăm vạn tiền mặt làm chi phí.”

Xích Hà đạo trưởng là người tu chân, đối với chút tiền trà nước, hắn cũng không quan tâm nhiều lắm.

Bất quá, câu trả lời của Trương Văn Trọng, lại khiến cho hắn vô cùng thất vọng, nguyên bản tâm tình đang phấn chấn, nháy mắt liền tụt xuống thấp nhất.

“Thật xin lỗi, đạo trưởng, Tụ Khí Đan chỉ có đúng mười viên, toàn bộ đã trao đổi thành linh tài hết rồi.”

“Một viên đều không còn sao? Đây...cái này thực đáng tiếc ah!” Xích Hà đạo trưởng tiếc rẻ than thầm.

Ngay khi Xích Hà đạo trưởng đang hối tiếc, thì thanh âm của Trương Văn Trọng lại vang lên ở bên tai hắn: “Mặc dù tôi đã hết Tụ Khí Đan, nhưng lại có một số đan dược khác. Chẳng biết, đạo trưởng có hứng thú hay không?”

“Một số đan dược khác?” Đầu tiên Xích Hà đạo trưởng hoan hỉ, nhưng rất nhanh liền cảm thấy ảm đạm xuống, lắc đầu trầm nghĩ: “Số đan dược còn sót lại của người, hẳn cũng không phải là thứ gì chất lượng. Bằng không, vừa rồi người đã xuất ra đấu giá, như thế nào còn giữ lại tới bây giờ?”

Nghĩ như vậy, nên Xích Hà đạo trưởng cũng không thêm hỏi Trương Văn Trọng tên tuổi của đan dược, trực tiếp lắc đầu nói: “Hay là thôi đi, chúng tôi đối với những loại đan dược khác không có nhiều hứng thú lắm. Trương tiên sinh, nếu ngày sau vị ẩn sĩ kia còn giao Tụ Khí Đan cho anh, muốn đổi vật phẩm gì, đừng ngại trực tiếp liên hệ với Hà Phi Quan chúng tôi nhé. Tôi dám cam đoan, tuyệt đối sẽ không để anh cùng vị ẩn sĩ kia bị thiệt thòi đâu.”

“Không thành vấn đề.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp ứng, theo sau lại hỏi: “Đạo trưởng, ông thật sự không hứng thú với Ngưng Khí Hoàn sao?”

“Quả thật là không cần, được rồi, cứ như thế nhé! Tôi cúp điện thoại đây.” Xích Hà đạo trưởng nói dứt lời, tính toán cúp điện thoại. Nhưng mà đúng lúc này, hắn đã kịp thanh tỉnh trở lại, luống cuống nói: “Alo, Trương tiên sinh, đừng ngắt máy vội, trước tiên đừng ngắt máy vội.”

Trương Văn Trọng cũng không có ý định ngắt điện thoại, thấy Xích Hà đạo trưởng phản ứng như thế, khóe miệng của hắn lộ ra một nụ cười nhẹ, biết rõ rồi mà còn cố tình hỏi han: “Như thế nào, đạo trưởng còn có chuyện gì khác nữa sao?”

Bởi vì quá mức kích động, nên thanh âm của Xích Hà đạo trưởng đã biến thành lắp bắp: “Trương tiên sinh, anh vừa mới nói...nói...chính là Ngưng Khí Hoàn ư? Tôi....tôi không có nghe lầm chứ?”

Trương Văn Trọng hỏi đáp: “Ông không hề nghe lầm, tôi nói đúng là Ngưng Khí Hoàn.”

“Lão thiên ah! Ngưng Khí Hoàn hiệu quả còn tốt hơn so với Tụ Khí Đán, đúng không?” Xích Hà đạo trưởng không còn giữ nổi sự bình tĩnh, hấn vội vàng chất vấn: “Có bao nhiêu? Trương tiên inh, chỗ của anh còn bao nhiêu viên Ngưng Khí Hoàn?”

“Tám viên!” Trương Văn Trọng hồi đáp.

Xích Hà đạo trưởng không nói hai lời, lập tức bày tỏ thái độ: “Mua! Tám viên Ngưng Khí Hoàn này, Hà Phi Quan chúng tôi muốn mua toàn bộ! Trương tiên sinh, anh nói cái giá đi!”

Trương Văn Trọng khẽ mỉm cười: “Đạo trưởng đừng vội, ngoại trừ tám viên Ngưng Khí Hoàn ra, tôi còn hai loại đan dược khác. Nếu giá cả thích hợp, tôi sẽ bán tất cả cho ông.”

“Là đan dược gì? Có bao nhiêu viên?” Xích Hà đạo trưởng vội vàng hỏi.

Câu trả lời của Trương Văn Trọng, quả nhiên không làm cho lão ta thất vọng: “Chín viên Ngưng Thần Đan, ba viên Hồi Dương Đan.”

“Ngưng Thần Đan? Hồi Dương Đan?”

Trương Văn Trọng chỉ nghe thấy Xích Hà đạo trưởng kinh hô một tiếng, theo sau trong điện thoại truyền ra thanh âm “đồ đồ” ngắt kết nối.

Có chuyện gì vậy nhỉ? Trương Văn Trọng khó hiểu nghĩ thầm.

339. Chương 359: Xích Hà Đạo Trưởng, Lòng Nóng Như Lửa Đốt

Một tiếng kêu thảm thiết từ trong điện tu hành đột ngột vang lên, phá vỡ màn đêm yên tĩnh của Hà Phi Quan. Mấy vị đạo nhân sớm đã nghỉ ngơi, bị tiếng kinh hô làm cho giật mình bừng tỉnh, đưa mắt nhìn nhau, đều không hiểu rốt cuộc thì đã có chuyện gì xảy ra.

Trong Tam Thanh Nội Điện, quan chủ Hà Phi Quan, Xích Hà đạo trưởng mặc bộ đạo bào màu xanh đậm, đang kinh hoảng ngã chổng vó ở trên mặt đất. Hấn vội vàng nhảy dựng lên, luống cuống nhặt lại chiếc điện thoại, theo sau bấm số gọi qua cho Trương Văn Trọng.

Nguyên lai, vừa rồi khi Xích Hà đạo trưởng nghe Trương Văn Trọng nói, chỗ của hấn ngoại trừ tám viên Ngưng Khí Hoàn ra, còn có chín viên Ngưng Thần Đan và ba viên Hồi Dương Đan. Xích Hà đạo trưởng khiếp sợ quá độ mà tay chân run lẩy bẩy, chiếc điện thoại trong tay cũng rơi xuống sàn nhà lát gạch đá xanh. Thanh âm “lạch cạch” lúc trước Trương Văn Trọng nghe thấy cũng chính là do máy điện thoại rơi xuống nền nhà, sinh ra tiếng vang.

Nhưng khi Xích Hà đạo trưởng bấm nút chuyển liên lạc, thì trên màn hình hiển thị vẫn tối om như mực. Theo sau, mặc kệ hấn đùa nghịch như thế nào, chiếc điện thoại vẫn im lìm không một chút động tĩnh. Cuối cùng, dưới cơn thịnh nộ, Xích Hà đạo trưởng vươn tay ném thẳng chiếc điện thoại ra ngoài, “phanh” một tiếng nện xuống nền nhà, triệt để vỡ nát.

Xích Hà đạo trưởng thở dốc, ngoảnh mặt sang bên cạnh, nhìn chăm chăm vào hai tên tiểu đạo đồng, lớn tiếng ra lệnh nói: “Hai người các người, ai có di động? Mau lấy ra đây cho ta mượn!”

Hai tiểu đạo đồng, đều vào khoảng mười hai mười ba tuổi, răng trắng môi hồng, nhu thuận lanh lợi. Hai người bọn hấn theo hầu Xích Hà đạo trưởng cũng đã một năm có dư, chưa từng thấy qua tình cảnh quan chủ bản lĩnh phi phàm thất thố như thế. Cho nên trong khoảng thời gia ngắn, hai vị tiểu đạo đồng đều bị dọa ngây người, quanh co một hồi lâu, mới dùng thần tình khóc tang, nói: “Bẩm quan chủ, chúng tôi không có di động ạ!”

Ngẫm lại cũng phải, hai tiểu đạo đồng này từ nhỏ đã sống ở trong Hà Phi Quan, hiếm khi bước chân ra ngoài thế tục. Như thế nào còn có di động đây?

Rốt cuộc, Xích Hà đạo trưởng cũng nghĩ thông suốt, nhanh chóng hướng ra ngoài Tam Thanh điện kêu lớn: “Người đâu! Người đâu hết cả rồi?”

Xích Hà đạo trưởng gào thét chừng ba bốn phút, mới có một vị đạo sĩ trẻ tuổi chạy vào trong Tam Thanh Điện, nhanh chân bước tới trước mặt hắn, cung kính hành lễ nói: “Bẩm, sư tôn, ngài có việc gì cần phân phó đệ tử đi làm sao?”

Lúc này Xích Hà đạo trưởng không có tâm tư khách khí với người đạo sĩ trẻ tuổi. Lão hung hăng vươn tay ra tóm lấy cổ áo người đạo sĩ trẻ tuổi, lớn tiếng chất vấn: “Điện thoại di động đâu? Mau đem di động của người ra đây?”

“Di động ư? Sư tôn, ngài cần di động làm gì ạ?” Đầu tiên vị đạo sĩ trẻ tuổi hơi ngậy ra, theo sau mới kịp phản ứng, hoảng sợ nói: “Ai nha, sư tôn, ta biết sai rồi, đáng lẽ ra ta không nên dùng di động!”

Nếu bình thường, có lẽ Xích Hà đạo trưởng sẽ dạy dỗ hắn vài câu. Nhưng hiện tại, Xích Hà đạo trưởng làm sao có tâm tình nghe đệ tử sám hối, trong lúc bất tri giác, lão vung tay quát lớn: “Ta lười quản người dùng di động làm cái chuyện thương thiên hại lý gì! Mau đưa di động của người cho ta, ta muốn gọi điện thoại!”

“Nguyên lai chỉ là muốn mượn điện thoại sao? Ta còn tưởng rằng, sư tôn muốn trách phạt ta chứ.” Đạo sĩ trẻ tuổi nhất thời học ra một ngụm trọc khí, tâm tình đang căng thẳng tột đỉnh cũng được buông lỏng xuống. Hắn không dám lãnh đạm, mau chóng xuất chiếc Nokia giấu ở trong cặp quần ra, cung kính giao cho Xích Hà đạo trưởng.

Tiếp nhận di động, Xích Hà đạo trưởng nhanh chóng bấm số của Ngô Phấn.

Trong huyết động nham thạch, Trương Văn Trọng không vội vàng rời đi ngay, cũng không đưa trả điện thoại cho Ngô Phấn, mà cứ im lặng ngồi trên ghế so-fa, mân mê chiếc điện thoại trong tay.

Ngô Phấn cùng Vưu Văn đưa mắt nhìn nhau, đều là đầy đầu mờ mịt, không thể hiểu nổi, đến tột cùng trong hồ lô của Trương Văn Trọng muốn bán thuốc gì. Bất quá, nếu Trương Văn Trọng không thích nói chuyện, hai người bọn hắn cũng không dám mở miệng, chỉ đành im ỉm ngồi một góc trong huyết động. May mắn hội đấu giá vẫn còn duy trì, bằng không, ai cũng không dám cam đoan, hai người bọn hắn có bị rối loạn tinh thần, vì cái bầu không khí quỷ dị này không?

Ngay lúc đó, chiếc điện thoại của Ngô Phấn đổ chuông.

Nhìn dãy số hiển thị trên màn hình điện thoại, khóe miệng Trương Văn Trọng nở nụ cười thần nhiên, đoán chắc là do Xích Hà đạo trưởng gọi tới.

Vừa bấm nút nhận cuộc gọi, thanh âm khản trương của Xích Hà đạo trưởng liền vọng ra: “Trương tiên sinh, thật xin lỗi. Vừa nãy đã xảy ra một chút sự cố ngoài ý muốn! Anh vẫn còn ở hội trường đấu giá chứ! Chờ tôi một lát, tôi sẽ lập tức ra đó ngay, cùng anh bàn bạc trực tiếp khoản giao dịch này.”

Sau khi gọi xong, Xích Hà đạo trưởng đem chiếc điện thoại trả cho người đạo sĩ trẻ tuổi, cũng không quản đến biểu tình ảm đạm của hắn, chỉ lạnh lùng phân phó nói: “Mau đi gọi Thanh Liên sư tỷ của người tới đây, kêu nàng cùng ta đi gặp Trương Văn Trọng.”

“Dạ.” Đạo sĩ trẻ tuổi không dám lãnh đạm, vội vàng nhận lại máy điện thoại, xoay người chạy ra khỏi Tam Thanh Điện, đi thông tri cho Thanh Liên sư tỷ.

Mà ở bên kia đầu dây, sau khi gọi điện xong, Trương Văn Trọng cũng đem chiếc Motorola trả cho Ngô Phấn.

Nhận lại điện thoại, Ngô Phấn cẩn thận dò hỏi: “Trương tiên sinh, vừa rồi tôi nghe thấy, tựa như Xích Hà đạo trưởng muốn gặp anh?”

“Ừm, phải rồi.” Trương Văn Trọng gật đầu hồi đáp.

Ngô Phấn kinh hô: “Lão thiên a! Xích Hà đạo trưởng chính là quan chủ Hà Phi Quan, không ngờ hắn cũng muốn lộ diện gặp anh! Trương tiên sinh, anh quả nhiên rất có phong phạm! À đúng rồi, không phải anh cũng là đại nhân vật giống mấy vị thần tiên sống trong Hà Phi Quan chứ?”

Trương Văn Trọng tự nhiên sẽ không nói thật cho hắn biết, chỉ cười nhạt đáp: “Tôi và anh giống nhau, đều là cái loại phạm phu tục tử, cái gì mà thần tiên sống với lại thần tiên chết đây? Xích Hà đạo trưởng muốn tới gặp tôi, điều này chứng minh hắn là một người rất khiêm tốn. Cũng không bởi vì tôi là hạng phạm phu tục tử mà xem thường tôi.”

Ngô Phấn không dám tin tưởng lời nói của Trương Văn Trọng, thầm nghĩ ở trong lòng: “Xích Hà đạo trưởng mà khiêm tốn ư? Thế nào tôi không nhận thấy như vậy nhỉ?”

Đại khái khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, tấm cửa kính ngoài huyết động chậm rãi dâng lên. Xích Hà đạo trưởng cùng ai đó là Thanh Liên đạo trưởng, liền hiện ra ở trước mắt Trương Văn Trọng.

340. Chương 360: Thắng Lợi Trở Về

Xích Hà đạo trưởng và Thanh Liên đạo trưởng đột nhiên xuất hiện, tình tự ba người cũng hoàn toàn khác nhau.

Trương Văn Trọng thần sắc thản nhiên nhìn hai người mỉm cười, nhắc chén trà uống một ngụm, toàn bộ động tác tràn đầy thái độ ưu nhã xuất trần, thậm chí cả Xích Hà đạo trưởng nhìn thấy cũng âm thầm kinh ngạc, nhin không được trong lòng lặng yên thầm nói: “Khí độ thật tốt! Thực sự không ngờ, ở trong thế giới càng ngày càng xem trọng lợi ích cùng hiệu quả, không ngờ còn có người bảo lưu phong thái cổ nhân! Khí độ này, chỉ sợ danh sĩ thời Ngụy Tấn, đại gia thời Đường Tống, cũng chỉ như vậy đi thôi? Trương Văn Trọng này quả nhiên không đơn giản. Thảo nào được đan đình đại phái tuyển chọn làm người đại lý của bọn họ ở nơi phạm tục.”

So sánh với vẻ thản nhiên của Trương Văn Trọng, Vũ Văn và Ngô Phấn lúc này đã không thể bình tĩnh được nữa.

Từ lúc từ chỗ Ngô Phấn nghe được các loại thần thông của Xích Hà đạo trưởng, quan chủ Hà Phi Quan, Vũ Văn đối với vị thần tiên sống này tràn ngập ý kính nể. Lúc này, khi hắn nhìn thấy Xích Hà đạo trưởng xuất hiện ngay trước mặt mình, cả người sợ đến ngây dại, chỉ biết ngồi ngây ngốc mà run.

Phản ứng của Ngô Phấn tốt hơn một chút, dù sao hắn từng nhiều lần gặp qua Xích Hà đạo trưởng và Thanh Liên đạo trưởng, tuy rằng cũng vô cùng kính nể, nhưng không đến nỗi như Vũ Văn chỉ biết ngồi ngây ngốc không biết làm sao, mà trong nháy mắt liền thay đổi gương mặt hiện ra dáng tươi cười lấy lòng nịnh nọt, vạ phần cung kính nói: “Xích Hà tiên trưởng, Thanh Liên tiên trưởng, đệ tử Ngô Phấn cung nghênh hai vị tiên trưởng. Mời ngồi, mời ngồi. Đây là trà thơm được pha với nước suối Tuyết Sơn, tôi sẽ nấu nước pha trà cho hai vị tiên trưởng.”

Xích Hà đạo trưởng vừa cười vừa nói: “Không cần phiền phức, Ngô Phấn, lần này anh làm rất tốt, công lao của anh, tôi đã ghi tạc trong lòng. Ngày sau tự nhiên không thiếu sự ban thưởng cho anh.”

“Đa tạ tiên trưởng, đa tạ tiên trưởng.” Ngô Phấn quá vui mừng, không chút do dự quỳ gối trên mặt đất, không ngừng hướng về Xích Hà đạo trưởng dập đầu tạ ơn. Nhìn thấy một màn như vậy, Thanh Liên đạo trưởng đứng ngay sau lưng Xích Hà, rất chẳng đáng bêu môi, khẽ hừ một tiếng.

Xích Hà đưa tay phất nhẹ, vẻ mặt mỉm cười nói: “Được rồi, đừng dập đầu nữa. Nhanh đứng lên đi, Ngô Phấn, chỉ cần anh làm việc cho Hà Phi Quan chúng tôi thật tốt, Hà Phi Quan tự nhiên sẽ không bạc đãi anh.”

Ngô Phấn nghe lời đứng lên, nhưng cũng không quên tỏ thái độ: “Dạ, dạ, dạ. Tôi sẽ cạn kiệt toàn lực, toàn tâm toàn ý làm việc cho Hà Phi Quan, cho tiên trưởng...”

Xích Hà đạo trưởng không đợi hắn nói hết lời, liền xua tay nói: “Tôi có chút việc, muốn mật đàm với Trương tiên sinh. Ngô Phấn, anh đưa bạn của anh tạm thời tránh mặt một chút.”

Ngô Phấn làm sao dám kháng lệnh? Liền nhanh tay kéo Vũ Văn vẫn còn đang ngồi ngây ngốc bước nhanh ra ngoài.

Cửa kính huyết động chậm rãi hạ xuống.

Thắng đến lúc này, Vũ Văn còn đang ở trong trạng thái đại ra, mới hồi phục lại tinh thần, trợn mắt lú lưởi kinh hô: “Hô, làm tôi sợ muốn chết. Khí thế trên người hai vị đạo sĩ vừa rồi phát ra, thật là quá đáng sợ, ép tới mức tôi cũng nhanh hít thở không thông. Vũ Văn tôi tốt xấu cũng từng gặp qua không ít quan to quý nhân, thế nhưng khí thế của những người đó, vẫn kém hai vị đạo sĩ này. Lẽ nào nói, đây là uy thế

của thần tiên sống hay sao? Cũng không biết, hai vị thần tiên sống này, rốt cục muốn bàn chuyện gì với Trương ca?”

Lúc này Ngô Phần cũng rất ngạc nhiên, nhưng hẳn ngạc nhiên chính là vì Trương Văn Trọng đối mặt Xích Hà và Thanh Liên mà vẫn biểu hiện vẻ bình tĩnh cùng thản nhiên.

“Trương Văn Trọng này, thật đúng là một nhân vật!” Trong lòng ngạc nhiên, Ngô Phần cũng nhin không được thâm nói trong lòng.

Bên trong huyết động, vẻ mặt Xích Hà đạo trưởng tươi cười ngồi đối diện Trương Văn Trọng. Mà vị Thanh Liên đạo trưởng gương mặt khá đẹp, nhưng biểu tình lạnh lùng vẫn đứng sau lưng Xích Hà, dùng ánh mắt quan sát không có chút che giấu, nhìn Trương Văn Trọng từ trên xuống dưới, đích thật không cảm ứng được một tia chân nguyên linh khí nào, trên gương mặt lạnh lùng lại hiện lên một tia chẳng đáng, đưa ánh mắt dời qua một bên.

Đối với loại thái độ này của Thanh Liên, Trương Văn Trọng cũng không hề để trong lòng, chỉ nhàn nhạt cười, vẫn không hề có phản ứng gì khác.

Xích Hà vẻ mặt tươi cười nói: “Trương tiên sinh, vừa rồi bên trong điện thoại, anh nói ở trên người anh còn có Ngưng Khí Hoàn, Ngưng Thần Đan cùng Hồi Dương Đan. Không biết anh có thể đem những loại đan dược đó ra, cho tôi nghiệm nghiệm thật giả không? Chỉ cần đều là thật, tùy tiện để anh ra giá!”

“Đương nhiên là được.” Trương Văn Trọng mỉm cười hồi đáp, đưa tay vào lòng, lấy ra ba bình sứ đựng Ngưng Khí Hoàn, Ngưng Thần Đan và Hồi Dương Đan, đặt lên trên bàn thủy tinh. Hẳn cũng không lo lắng Xích Hà dám ngạnh cướp đan dược hoặc dùng âm mưu quỷ kế gì, bởi vì nếu thật xuất hiện chuyện như vậy, người có hại chắc chắn không phải là hắn.

Kỳ thực khi vừa mới bắt đầu, trong lòng Xích Hà đạo trưởng cũng không phải không khởi lên ý niệm cướp đoạt trong đầu. Thế nhưng vừa nghĩ tới Trương Văn Trọng đại biểu cho một đan đỉnh đại phái có thể nắm giữ cách luyện chế Tụ Khí Đan, Ngưng Khí Hoàn, Ngưng Thần Đan cùng Hồi Dương Đan những loại đan dược thất truyền nhiều năm, hẳn liền triệt bỏ ý niệm cướp đoạt trong đầu. Chỉ ít trước khi tìm hiểu rõ sâu cạn của đan đỉnh đại phái, hẳn sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Trái lại còn phải cạn kiệt toàn lực lấy lòng Trương Văn Trọng, để hắn có thể đem càng nhiều giao dịch buôn bán đan dược thật tốt giao cho Hà Phi Quan. Những đan dược này, mặc kệ do chính mình dùng, hay qua tay bán cho người khác, đều là chuyện không tệ.

Xích Hà cẩn thận mở nắp ba bình sứ, tỉ mỉ nghiệm chứng đan dược bên trong bình, cuối cùng hít sâu một hơi, cường chế kích động cùng hưng phấn trong lòng, nhìn Trương Văn Trọng trầm giọng nói: “Những đan dược này, quả nhiên đều là hàng chính phẩm. Trương tiên sinh, anh dự định đổi thế nào? Nói cái giá đi.”

Trương Văn Trọng cũng không khách khí với Xích Hà đạo trưởng, lúc này liền khai ra bảng giá, cùng Xích Hà đạo trưởng cò kè mặc cả.

Bên ngoài huyết động, Ngô Phần và Vưu Văn vẫn đang đợi trong hang động đen kịt, khẩn trương cùng lo lắng.

Giờ khắc này, buổi đấu giá đã kết thúc, ngọn đèn chung quanh đài đấu giá cũng đã tắt. Toàn bộ hang động hoàn toàn lâm vào trong bóng tối. Không chỉ như vậy, những người còn lại đã toàn bộ rời đi, cho nên hang động vắng vẻ không một tiếng động. Thình thoảng có những động vật nhỏ chạy qua lại trong động, tạo ra những thanh âm sần sật nho nhỏ, làm Ngô Phần cùng Vưu Văn dựng đứng tóc gáy, vô cùng sợ hãi.

Vưu Văn giờ điện thoại di động dùng ánh sáng yếu ớt của màn hình xua tan bóng tối quanh mình. Làm như vậy tuy rằng không có hiệu quả gì thực tế, thế nhưng có thể khiến cho tâm tình khẩn trương bất an của hắn khôi phục được một chút bình tĩnh. Hắn dùng khuỷu tay hích Ngô Phần đứng bên cạnh, run run nói: “Sao Trương ca cùng hai vị tiên trưởng còn chưa bàn chuyện xong vậy? Trong hang động này thật sự quá âm trầm đáng sợ, tôi nói lão đầu tặc, sao anh không cho người mở vài ngọn đèn lên chứ?”

“Tôi cũng muốn bật đèn, nhưng ở địa phương này vốn không có gắn đèn.” Ngô Phần bắt đắ dĩ hồi đáp: “Lại nói, Trương tiên sinh và hai vị tiên trưởng đã nói chuyện thời gian quá lâu rồi, nghĩ tới cũng phải sắp xong rồi chứ? Nói không chừng, chúng ta đợi thêm chốc lát bọn họ sẽ đi ra thôi.”

Lời của Ngô Phần vừa nói xong, cánh cửa kính bên cạnh họ cũng đã chậm rãi mở lên. Một tia sáng từ bên trong chiếu ra ngoài xua tan bóng tối chung quanh hai người. Hai người vừa quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy Trương Văn Trọng và Xích Hà đạo trưởng đang tươi cười từ bên trong đi ra, biểu tình hai người giống như trúng số độc đắc, vẻ mặt vui mừng. Về phần Thanh Liên đạo trưởng, vẻ mặt biểu tình vẫn băng lãnh, thật giống như có người đang thiếu tiền cô ta.

“Trương tiên sinh, nếu như vị ẩn sĩ kia sau này còn đưa đan dược cho anh, muốn anh giúp hắn bán ra, còn mời nhất định phải liên lạc Hà Phi Quan chúng tôi. Tôi cam đoan với anh lần nữa, ở phương diện giá cả, tuyệt đối sẽ không để anh và vị ẩn sĩ kia bất mãn.” Xích Hà đạo trưởng cười dài nói tiếp: “Những linh tài liệu anh cần, tôi đã cho đệ tử trong quan chuẩn bị xong, hiện tại chúng ta đi nghiệm chứng một chút được không?”

“Được.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp.

Đoàn người đi ra khỏi hang động đen kịt, đi tới chỗ lầu ngấm cảnh, ở nơi này có một chiếc xe màu bạc đang đỗ, cửa sau xe đã được mở ra, linh tài liệu được đặt đầy bên trong, khoảng chừng phải hơn trăm loại. Hơn nữa mỗi dạng linh tài liệu đều ngoài địa cấp tứ phẩm. Có thể nói, tích lũy hơn trăm năm nay của Hà Phi Quan chỉ ít có hơn phân nửa đều đặt trên xe. Nhìn thấy đoàn người Trương Văn Trọng đến gần, đệ tử Hà Phi Quan nhanh chân xuống xe, mở cửa sau xe xuống, để thuận tiện cho Trương Văn Trọng tỉ mỉ kiểm tra các loại linh tài liệu.

Sau một phen kiểm tra, Trương Văn Trọng thỏa mãn gật đầu: “Không sai, đều là linh tài liệu tôi cần, đúng như số lượng.”

“Những linh tài liệu này, kể cả chiếc xe đều là của anh.” Xích Hà đạo trưởng cười nói. Với hắn mà nói, một chiếc xe không có giá trị bao nhiêu, chỉ cần có thể lấy lòng Trương Văn Trọng, để sau này hắn chịu đem đan dược đến ưu tiên bán cho Hà Phi Quan, đừng nói là một chiếc xe, dù là chiếc xe có giá trị đắt tiền xa hoa hắn cũng bỏ được. Chỉ vì thời gian cấp bách, cho nên mới dùng chiếc xe này để vận chuyển, dù là như vậy hắn vẫn còn lo lắng Trương Văn Trọng sẽ bất mãn.

“Đa tạ đạo trưởng, nếu tôi từ chối thì giống như bất kính. Được rồi, chuyện nơi đây đã xong, tôi cũng cáo từ. Sau này nếu có đan dược, tôi sẽ không quên đạo trưởng.” Trương Văn Trọng cũng không khách khí, tiếp nhận chìa khóa xe trong tay đạo sĩ Hà Phi Quan, đem ba bình sứ giao cho Xích Hà đạo trưởng, sau đó hắn ngồi vào ghế lái, gọi Vưu Văn lên xe, lái xe rời đi.

Ngô Phần ngăn lại: “Trương tiên sinh, lúc này trời đã tối, không bằng ở lại Tinh Thành nghỉ ngơi một đêm hãy về.”

Trương Văn Trọng đáp: “Tôi còn có một chút chuyện cần xử lý, sẽ không ở lâu trong Tinh Thành được, sau này nếu có cơ hội, tôi sẽ trở lại Tinh Thành bái phỏng Ngô tiên sinh.” Dứt lời, hắn lái xe xuống núi.

Vưu Văn nhô đầu ra, hướng Ngô Phần reo lên: “Lão đầu trọc, tìm người lái đùm xe tôi về Ung Thành nhé, cảm ơn.”

341. Chương 361: Kiêu Ngạo Lộ Ra

Ngay khi Trương Văn Trọng lái xe từ từ biến mất trong màn đêm, Ngô Phần cũng không ở lại nơi này quá lâu, sau khi cung kính cáo từ Xích Hà đạo trưởng và Thanh Liên, liền lái chiếc xe của hắn rời khỏi Ba Hà sơn.

Xích Hà và Thanh Liên cũng rời khỏi đây, hướng Hà Phi Quan trên đỉnh núi đi lên. Bọn họ cũng không ngồi xe, cũng không ngự kiếm phi hành, chỉ dọc theo bậc thang đá đi lên núi, đi bộ quay trở về Hà Phi Quan.

Trong lúc đi lên bậc thang, Thanh Liên biểu tình lạnh lùng, dò hỏi: “Sư tôn, con nghĩ không ra, Trương Văn Trọng kia chỉ bất quá là một phạm phu tục tử mà thôi, vì sao sư tôn phải khách khí đối với hắn như vậy? Còn có, vì sao chúng ta không giết hắn? Nói vậy chúng ta sẽ không uổng phí bất cứ thứ gì, đoạt được ba bình đan dược. Cần gì phải giống như bây giờ, đem linh tài liệu chúng ta phải tích lũy cả trăm năm, phân ra một nửa cho hắn?”

Xích Hà lắc đầu than thở: “Thanh Liên nha, tuy rằng con ở con đường tu chân đích thật là kỳ tài trăm năm khó gặp, có được thiên phú cùng ngộ tính rất cao. Thế nhưng con cũng không hiểu được đạo lý làm người xử thế. Giết một Trương Văn Trọng, đích xác không phải việc khó gì, nhưng sẽ làm tức giận đan đỉnh đại phái ở sau lưng hần. Hiện tại chúng ta không có chút nào hiểu biết về đan đỉnh đại phái có thể luyện chế ra Tụ Khí Đan, Ngưng Khí Hoàn, Ngưng Thần Đan và Hồi Dương Đan kia, không rõ ràng lắm đến tột cùng bọn họ có bao nhiêu thực lực và năng lực, nếu như tùy tiện chọc giận bọn họ, đối với Hà Phi Quan chúng ta mà nói, chỉ có trăm hại mà không một lợi. Huống chi, dùng linh tài liệu trao đổi ba bình đan dược, đối với Hà Phi Quan chúng ta mà nói, vẫn rất có lời. Chỉ cần vận tác thỏa đáng, chúng ta chỉ cần dùng phân nửa đan dược là có thể kiếm lại được toàn bộ linh tài liệu đã cấp cho Trương Văn Trọng trong ngày hôm nay!”

Biểu tình Thanh Liên vẫn lạnh lùng, chỉ có vùng lông mày hơi nhíu lại, giọng nói không thay đổi hỏi: “Ba bình đan dược này trân quý như vậy?”

Xích Hà đạo trưởng đắc ý nở nụ cười, hồi đáp: “Nói không chừng, so với con tưởng tượng càng thêm trân quý. Dù sao bút buôn bán này Hà Phi Quan chúng ta chỉ kiếm nhiều chứ không phải bồi vào!”

Trong lúc đó, Xích Hà và Thanh Liên cũng đã bước nhanh trở lên đỉnh núi. Rất xa, đã có thể trông thấy Hà Phi Quan sừng sững ở dưới đêm trăng, nhưng ngay lúc này, có ba đạo sĩ vội vàng từ trong Hà Phi Quan chạy ra, rất xa nhìn thấy Xích Hà đạo trưởng, liền khẩn cấp kêu lên: “Sư tôn, sư tôn, không hay, đã xảy ra chuyện...” Nhìn dáng dấp của bọn họ, sợ là đã sớm chờ lâu ở đây.

Xích Hà đạo trưởng nhướng mày, tay phải kháp pháp quyết, thân hình chợt lóe, tiếp theo đã xuất hiện ngay trước mặt ba đạo sĩ, trừng mắt quát hỏi: “Đã nửa đêm, các con hô to gọi nhỏ cái gì? Nói đi, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, không ngờ làm cho ba đứa không nên thân các con thất kinh như vậy.”

Đạo sĩ đi trước thở hổn hển vài hơi, sau đó nhanh miệng nói: “Sư tôn, mới vừa thu được tin tức, nói là người của Tượng Quận Triệu gia cũng không biết từ con đường nào biết được trong buổi đấu giá hôm nay, họ đã biết thân phận và phương hướng rồi đi của người đã tung ra mười viên Tụ Khí Đan. Lúc này, đệ tử của Triệu gia đang đuổi theo người nọ, sợ là sẽ bắt lợi đối với hần...”

“Con nói cái gì?” Xích Hà đạo trưởng nghe vậy cả kinh, nhanh miệng truy hỏi: “Tin tức này có xác thực hay không? Đã truyền lại từ lúc nào?”

Đạo sĩ kia hồi đáp: “Tin tức vô cùng xác thực, đã truyền lại từ mười lăm phút trước...”

Xích Hà đạo trưởng giận tím mặt, nhắc bổng tên đạo sĩ lên, lớn tiếng quát hỏi: “Nếu truyền lại từ mười lăm phút trước, vì sao hiện tại mới cho ta biết? Hừ, sao người không đợi Trương Văn Trọng bị người của Tượng Quận Triệu gia giết chết rồi hãy báo cho ta biết tin tức này luôn?”

Tên đạo sĩ bị dọa đến mức nói chuyện cũng không rõ ràng. Hai đạo sĩ phía sau vội vã giúp hần giải thích: “Sư tôn, cũng không phải chúng con không muốn thông tri ngài, thật sự bởi vì liên lạc không được. Điện thoại của sư tôn luôn tắt máy, mà điện thoại di động của Thanh Liên sư tỷ lại không ai nghe máy...”

Lúc này Xích Hà đạo trưởng mới nhớ tới, điện thoại của hần đã bị rút hồng, hần không khỏi quay đầu nhìn Thanh Liên, nhưng chỉ được một câu trả lời: “Con rất ít đem theo điện thoại di động trên người, bởi vì trước đây con có nghe một tin tức nói, trong điện thoại có phóng xạ, đối với thân thể không tốt...”

Nghe xong Thanh Liên nói, Xích Hà cũng không biết nên cười hay nên giận, cuối cùng đành bắt đầu lắc đầu, cười khổ nói: “Nếu không mang theo điện thoại trên người, cần gì phải tốn tiền mua làm chi? Hơn nữa, con đường đường là một người tu chân, không ngờ còn đi sợ phóng xạ của điện thoại di động? Lời này truyền ra, chẳng phải làm trò cười cho người đồng đạo hay sao?” Dứt lời, hần quay đầu trừng mắt nhìn đạo sĩ bị hần nhắc bổng, cùng với hai đạo sĩ phía sau, lớn tiếng quát: “Gọi không được, chẳng lẽ không có biện pháp nào liên lạc được ta sao? Ta dạy Truyền Âm Phù, Phi Hạc Phù các loại phù chú thuật cho các người, lẽ nào dùng để trưng bày à? Tốt rồi, xem ra các người cũng phạm vào mao bệnh ỷ lại vào trang bị khoa học kỹ thuật mất rồi, từ hôm nay trở đi, ta lập một quy định, Hà Phi Quan chúng ta từ nay về sau, cũng không cho dùng trang bị khoa học kỹ thuật...ngoại trừ một mình ta.”

“A?” Ba đạo sĩ nhất thời trợn tròn mắt, trong đó một đạo sĩ còn kêu lên thảm thiết, thê lương kêu rên: “Không nên a, ngày mai còn có hoạt động nghiệp đoàn, con là người chủ lực, không thể vắng họp nha...”

Xích Hà đạo trưởng nhắc chân đá vào trên người đạo sĩ kia, nổi giận mắng: “Kêu la cái gì? Nếu như người còn dám kêu la quỷ quái như vậy, ta sẽ đá người cho khóc suốt suốt!”

Thẳng đến lúc này, Thanh Liên vẫn đang nghiêng đầu suy nghĩ sự tình, đột nhiên khoan thai phun ra một câu nói: “Àn, sư tôn nói cũng có lý. Con tốt xấu cũng là một người tu chân, chút phóng xạ của điện thoại di động hẳn không cần phải sợ. Được rồi, sau này con sẽ mang điện thoại theo bên người.”

Trên mặt Xích Hà đạo trưởng nhất thời đen thui, cười khổ nói: “Thanh Liên, ta vừa mới nói cấm sử dụng trang bị khoa học kỹ thuật, con lại đòi mang theo điện thoại trong người, con không phải tát vào mặt ta hay sao? Được rồi, nể tình đệ tử đặc ý nhất của ta, ta đặc biệt chấp thuận cho con được sử dụng trang bị khoa học kỹ thuật...”

Ba đạo sĩ tuy rằng đầy ngập ước ao cùng đổ kỵ, nhưng cũng không dám đem tâm tình của mình biểu đạt ra ngoài, chỉ đành tuyển chọn trầm mặc không nói, trong lòng bất mãn nói thầm: “Chỉ có phép quan phóng lửa, không cho dân chúng đốt đèn! Sư tôn nhà sư tôn, thầy không đi làm quan chính giới, quả thực là lãng phí nhân tài nha!”

Xích Hà đạo trưởng buông đạo sĩ kia ra, sau đó nhìn Thanh Liên nói: “Không thể để Trương Văn Trọng chết, chí ít không thể chết ở bây giờ, bởi vì chúng ta còn phải tạo quan hệ với đan đỉnh đại phái thần bí kia. Thanh Liên, theo vi sư đi một chuyến, đến gặp mặt người của Tượng Quận Triệu gia. Hừ, Tượng Quận Triệu gia, cũng thật sự là quá cuồng vọng, thật sự xem Tinh Thành cũng là địa bàn nhà bọn họ hay sao? Tuy rằng bọn họ ở Tượng Quận, là tu chân thế gia hơn ba trăm năm, nhưng cũng không đại biểu Hà Phi Quan chúng ta sẽ sợ bọn họ!”

“Muốn đánh nhau sao? Con thích!” Nguyên bản ánh mắt lạnh lùng của Thanh Liên chợt lóe tinh quang khiếp người, nàng cắn môi, vẻ lạnh lùng trên mặt trong nháy mắt biến mất không còn sót lại chút gì, khoe miệng hơi nhếch lên, lộ ra dáng tươi cười mỹ lệ.

Đáng tiếc chính là khi ba đạo sĩ định tỉ mỉ thưởng thức nụ cười tuyệt mỹ của đại sư tỷ Thanh Liên thật hiếm có mới lộ ra, nàng cũng đã đi theo sát sau lưng Xích Hà chạy xuống Ba Hà sơn.

Đợi khi Xích Hà đạo trưởng và Thanh Liên rời đi, lúc này ba đạo sĩ mới phục hồi lại tinh thần, hồi tưởng lại lệnh cấm vừa rồi của Xích Hà đạo trưởng, ba đạo sĩ bắt đầu oán giận lẫn nhau:

“Đều tại người, nếu như người không nhắc tới điện thoại di động, sư tôn cũng sẽ không tuyên bố lệnh cấm này.”

“Hắc, người còn không biết xấu hổ trách cứ ta? Vừa rồi nếu ta không mở miệng nói, nói không chừng người đã bị sư tôn ném xuống núi!”

“Được rồi, được rồi, hai người đừng cãi nữa, nhanh trở lại, gọi các huynh đệ cùng nhau thương lượng nên làm như thế nào mới có thể ứng phó cửa ải khó khăn trước mắt. Ai, ta vừa mới làm quen với một nữ đệ tử Ngũ Vân Tông, đang chuẩn bị gọi điện tấn công, phát triển trở thành song tu đạo侶, không ngờ lại gặp chuyện như vậy...đây quả thực là xui xẻo nha!”

Ngay khi ba đạo sĩ than thở đi vào Hà Phi Quan, Trương Văn Trọng đang lái xe quay về Ung Thành, trên đường cao tốc cũng bị ép ngừng xe lại.

Bởi vì có hai chiếc Audi A4 màu đen đang ngăn trên đường chặn ngang lối đi. Cùng lúc đó, có thêm hai chiếc Audi A4 màu đen khác cũng chặn ngang phía sau, không cho hắn trở lui.

Bốn chiếc Audi A4, hình thành một thế vây kín, vây chiếc xe của Trương Văn Trọng ngay giữa trung ương.

“Xây...xây ra chuyện gì?” Vưu Văn ngồi bên cạnh tài xế, nguyên đang ngủ gà ngủ gật, nhưng khi nhìn thấy trường hợp như vậy, vẻ buồn ngủ của hắn nhất thời không còn sót lại chút gì, vẻ mặt đều hoảng sợ kinh khủng: “Bốn chiếc xe, rốt cục là muốn gì? Không phải muốn cướp đường đi? Bọn họ định giật tiền hay cướp sắc?”

Ngay khi Vưu Văn còn đang thất kinh, mặt không còn chút máu, một chiếc xe từ phía sau chậm rãi chạy tới, dừng phía sau chiếc Audi A4.

Một nam tử mặc tây trang màu đen, từ trên một chiếc xe Audi A4 bước xuống, chạy chậm tới bên chiếc xe kia, đưa tay cung kính mở cửa xe, đồng thời mở ra một cây dù màu đen, che chắn trận mưa to vừa đổ xuống trong đêm khuya.

Một nam tử toàn thân mặc quần áo màu trắng, từ trong xe bước xuống, đưa tay chỉ về hướng xe của Trương Văn Trọng và Vu Văn, vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Giao ra phương pháp luyện chế Tụ Khí Đan, hay là chết, các người tự chọn đi!”

342. Chương 362: Thao Thủy Bí Quyết

“Trương ca, con đường phía trước lẫn phía sau đều bị họ chặn, chúng ta...nên làm gì bây giờ?” Vu Văn liên tục quay đầu nhìn trước nhìn sau, gương mặt trắng bệch tràn ngập vẻ kinh khủng, không còn chút máu.

Giờ khắc này, trong bốn chiếc xe màu đen đã bước xuống mười sáu tráng hán vạm vỡ mặc tây trang màu đen, vóc người khôi ngô như cầu hùng, nhưng những người này bước xuống xe cũng không vội vã áp dụng thêm bước hành động kế tiếp. Mà dùng thế vây kín, vây quanh xe của Trương Văn Trọng và Vu Văn. Sắc mặt bọn hán tuy đều lạnh lùng, thế nhưng trong ánh mắt nhìn ra, hàm chứa vẻ khinh miệt và chẳng đáng.

Mười sáu tráng hán vạm vỡ, đều là đệ tử Tượng Quận Triệu gia, đều là người tu chân.

Mà người mặc đồ trắng từ đầu đến chân tự cho mình có thể giả mạo bạch mã hoàng tử, chính là con thứ ba Triệu Nguyên Bản của Triệu gia đương đại gia chủ Triệu Tín Chương.

Đừng xem cách ăn mặc cùng với giọng nói làn điệu kiêu ngạo của Triệu Nguyên Bản làm cho người ta có cảm giác ngạo mạn, nhưng trên thực tế hán cũng là một người vô cùng thận trọng, cực kỳ giả dối. Trong buổi đấu giá tại Ba Hà sơn, nhìn thấy có người tung ra Tụ Khí Đan đã thất truyền nhiều năm, hán liền âm thầm chú ý, lặng lẽ đem đệ tử Triệu gia cùng mang đến buổi đấu giá rải ra ngoài, để cho bọn hán ẩn núp ở những con đường đi thông Ba Hà sơn, giám thị người trên núi xuống. Quả nhiên để cho hán phát hiện tung tích của Trương Văn Trọng, đồng thời một đường theo đuôi tới nơi này.

Vốn Triệu Nguyên Bản còn tưởng rằng, người tung ra Tụ Khí Đan trong buổi đấu giá tại Ba Hà sơn là một người tu chân có tu vi không thấp, cho nên hán mới đem toàn bộ mười sáu tên đệ tử Triệu gia cùng đến Tinh Thành lần này đều đem tới chặn đường, đồng thời cũng đã chuẩn bị sẽ có một trận ác chiến. Nhưng khi hán nhìn thấy Trương Văn Trọng và Vu Văn, đồng thời dùng thần thức kiểm tra thân thủ của hai người, hán mới kinh ngạc phát hiện, trên người hai người không có chút linh lực dao động, chỉ là hai phạm phu tục tử vô cùng bình thường.

“Thế nào lại là hai phạm phu tục tử?” Triệu Nguyên Bản tự cho mình đoán đúng tu vi của Trương Văn Trọng cùng Vu Văn, không khỏi nhũn mày lẩm bẩm: “Chẳng lẽ là người? Không có khả năng, ở trên xe này còn mang theo rất nhiều linh tài liệu, hai người này khẳng định là người bán ra mười viên Tụ Khí Đan trong buổi đấu giá tại Ba Hà sơn. Thế nhưng hai phạm phu tục tử làm sao lại có Tụ Khí Đan? Lẽ nào bọn họ cũng giống như Ngô Phần ở Tinh Thành, là người đại lý của một tu chân môn phái hay tu chân thế gia tại phạm tục sao? Ân, không sai, nhất định là như vậy!”

Suy đoán này của Triệu Nguyên Bản cũng giống như Xích Hà đạo trưởng. Nhưng có điều khác nhau chính là, hán cũng không có dự định như Xích Hà đạo trưởng, chọn phương pháp dụ dỗ, mà dự định dùng thủ đoạn cướp đoạt, bức bách Trương Văn Trọng cùng Vu Văn đi vào khuôn khổ. Tượng Quận Triệu gia dù sao cũng là tu chân thế gia đã từng sừng suốt ba trăm năm. Theo Triệu Nguyên Bản xem ra, môn phái tu chân ngay cả tên tuổi cũng không dám tiết lộ, tự nhiên không thể chống đỡ được với Tượng Quận Triệu gia bọn hán. Huống chi hiện tại Triệu Nguyên Bản cũng không có thời gian dụ dỗ, hán phải giành trước hai người anh, đem phương pháp luyện chế Tụ Khí Đan cướp tới tay. Chỉ cần lập được đại công này, như vậy vị trí gia chủ đời tiếp theo chẳng khác nào hán đã ngồi lên phân nửa.

Mắt thấy hai người ngồi trong xe cũng không hề quan tâm tới lời nói của mình, trong ánh mắt Triệu Nguyên Bản chợt hiện lên một đạo sát khí âm lãnh giết người.

“Xem ra, không cho các người nhìn thấy chút lợi hại, các người thật đúng cho rằng ta đang nói giỡn!”

Triệu Nguyên Bản hừ lạnh một tiếng, ngón cái, ngón trỏ cùng ngón giữa tay trái khoát lên nhau, kháp một pháp quyết, miệng rất nhanh ngâm tụng ra chú ngữ, sau đó tay phải tạo thành chỉ về phía trước, chỉ tới cách chiếc xe của Trương Văn Trọng chừng mười thước, cười nhạt một tiếng, quát to: “Thao Thủy Bí Quyết, nhị quyết Nhất Thủy Bạo!”

Từ chiếc xe làm trung tâm, mưa to quanh xe trong phạm vi mấy thước đột nhiên ngừng lại.

Tỉ mỉ nhìn lên, hạt mưa từ trên bầu trời rơi xuống, cũng đang hội tụ bốc lên trên cao mười thước. Trong thời gian ngắn, liền hóa thành một quả cầu nước lấp lánh, sau đó quả cầu nước giống như thiên thạch rơi xuống đất, gào thét bắn về phía đường cao tốc cách xa chiếc xe mấy thước.

“Phanh!”

Tiếng nổ đinh tai nhức óc chột vang lên, giống như tiếng sấm sét trên bầu trời đêm.

Trên mặt đường cao tốc, nhất thời liền xuất hiện mấy đạo vết rách có thể nhìn thấy thật rõ ràng. Đồng thời sau khi quả cầu nước nổ bạo sản sinh ra dư âm chấn động, chấn động chiếc xe xóc nảy không ngừng. Nếu không phải do sàn xe ổn định, nói không chừng chiếc xe đã bị cơn sóng chấn động ném tung trên mặt đất.

Triệu Nguyên Bản nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, cười lạnh uy hiếp: “Hai người các người, tốt nhất thành thật khai ra, mười viên Tụ Khí Đan từ đâu mà có. Bằng không tiếp theo cũng không phải là mặt đường, mà là chiếc xe của hai người các người. Hừ, đừng tưởng rằng trốn trong xe là có thể thoát khỏi đạo pháp của ta, dù các người có trốn trong xe tăng, cũng sẽ chết rất thảm. Có thể ta nên cắt đứt chút bộ vị trên thân thể các người xuống, như vậy mới dễ cho các người biến thành thành thật.”

Bên trong xe, Vũ Văn bị hành động của Triệu Nguyên Bản làm sợ đến sắc mặt trắng bệch, run rẩy đến mức sắp tan vỡ vì không chịu nổi kinh khủng vào áp lực. Miệng hần lao thao nói: “Có làm hay không, người lợi hại như vậy, sao không đi thi đấu thể vận hội Olympic, lại chạy đến đây đe dọa những người thường như chúng ta? Lẽ nào ý mạnh hiếp yếu chơi vui như vậy sao?” Sau đó hần lại ngẩng gương mặt khóc tang nhìn Trương Văn Trọng, gần như tuyệt vọng nói: “Trương ca, ngày hôm nay hai chúng ta sợ là xong ở chỗ này rồi. Trách tôi, tất cả đều do tôi. Nếu như tôi không nói với anh về chuyện buổi đấu giá ở Ba Hà sơn, chúng ta sẽ không đến Tinh Thành, cũng sẽ không gặp phải chuyện như vậy.”

Nhìn Vũ Văn đang thất kinh, Trương Văn Trọng mỉm cười, ôn nhu an ủi nói: “Yên tâm đi, chúng ta tuyệt đối không có việc gì. Hiện tại cậu đã rất mệt mỏi, nên ngủ một lát đi. Đợi khi cậu tỉnh lại, toàn bộ mọi chuyện đều đã được giải quyết.”

Vũ Văn nghe vậy sửng sốt, kinh ngạc nói: “Vào lúc này làm sao có thể ngủ...” Còn chưa nói xong, hần đã bị tác dụng của Chúc Do Thuật do Trương Văn Trọng thi triển, nghiêng đầu ngủ say.

Một màn này, tự nhiên bị Triệu Nguyên Bản và mười sáu đệ tử Triệu gia dưới tay hần đều nhìn thấy trong mắt. Bọn hần đang kinh ngạc hiệu quả thôi miên của Trương Văn Trọng, đồng thời cũng cảm thấy không giải thích được chuyện vì sao Trương Văn Trọng lại thôi miên Vũ Văn.

“Người này vì sao thôi miên đồng bạn của hần?” Triệu Nguyên Bản đầu tiên nhướng mày, nhưng rất nhanh giãn ra, cười ha ha lên: “A ha, ta đã biết, hần dự định khuất phục chúng ta, lại sợ bị đồng bạn phản đối, cho nên mới làm ra chuyện như vậy. Hừ, nếu theo lời ta nói, giết chết đồng bạn, chẳng phải là càng thêm bớt việc?”

Nở nụ cười, Triệu Nguyên Bản lại nhìn Trương Văn Trọng reo lên: “Hắc, tiểu tử, người nghe cho ta, chỉ cần người thành thật khai báo nơi phát ra Tụ Khí Đan, ta không chỉ không lấy tính mạng người, còn cho người hưởng hết vinh hoa phú quý!”

Trương Văn Trọng nhàn nhạt cười, đáp: “Đáng tiếc, con người của ta đối với vinh hoa phú quý cũng không có gì hứng thú.”

Triệu Nguyên Bản nhướng mày, nói: “Không muốn vinh hoa phú quý? Vậy người muốn gì? À, ta đã biết, người muốn học tập phương pháp tu tiên? Không thành vấn đề! Chỉ cần người có thể đem nơi phát ra Tụ Khí Đan nói cho ta biết, ta thu người làm đồ đệ, truyền cho người phương pháp tu tiên!” Trong lòng hần lại cười nhạt: “Muốn tu tiên? Nằm mơ đi! Chờ người nói nơi phát ra Tụ Khí Đan, ta sẽ cho người cùng đồng

bạn chết ngay chỗ này. Đương nhiên ta còn phải giả mạo hiện trường một chút, để cho người khác nghĩ là do Hà Phi Quan làm, mà không nghi ngờ tới trên đầu Tượng Quận Triệu gia ta.”

Trương Văn Trọng ha ha cười: “Chỉ bằng ngươi cũng muốn thu ta làm đồ đệ? Thao Thủy Cửu Quyết của ngươi, sợ chỉ mới tu luyện tới bí quyết thứ tư phải không?”

“Ngươi...Ngươi làm sao biết?” Triệu Nguyên Bản nghe vậy cả kinh, hắn luyện Thao Thủy Cửu Quyết đến bí quyết thứ tư, cũng chỉ trong mấy tháng gần đây, chuyện này thậm chí ngay cả cha hắn cùng trưởng bối trong gia tộc cũng không biết. Thế nhưng tên tiểu tử toàn thân không có nửa điểm linh lực, từ chỗ nào biết được?

Trương Văn Trọng cũng không trả lời câu hỏi của Triệu Nguyên Bản, mà chỉ nói: “Với tư chất và tốc độ tu luyện của ngươi, chỉ sợ cho đến suốt đời cũng khó có thể luyện được tới bí quyết thứ chín. Mà thôi, ngày hôm nay ta để ngươi rộng mở tầm mắt, kiến thức bí quyết thứ chín của Thao Thủy Cửu Quyết có đáng đáp như thế nào!”

“Ý của ngươi là, ngươi biết bí quyết thứ chín của Thao Thủy Cửu Quyết? Ha ha, lời này thật đúng là buồn cười, ngươi cho ngươi là ai! Ngươi chỉ là một phạm nhân mà thôi!” Triệu Nguyên Bản hiển nhiên không tin lời Trương Văn Trọng nói, phá lên cười châm chọc.

Nhưng hắn vừa mới cười hai tiếng, tiếng cười châm chọc đột nhiên ngừng bật.

Cảm giác được trong thân thể xuất hiện biến hóa, Triệu Nguyên Bản khiếp sợ mở to hai mắt, không thể tin được nhìn Trương Văn Trọng, nói rộng đôi môi khô khốc, dùng thanh âm khàn khàn kinh hô: “Thật là bí quyết thứ chín của Thao Thủy Cửu Quyết? Đây thật là bí quyết thứ chín của Thao Thủy Cửu Quyết! Ngươi...ngươi rốt cục là ai? Vì sao biết Thao Thủy Cửu Quyết? Vì sao có thể thi triển bí quyết thứ chín?”

Trương Văn Trọng cũng không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ cười lạnh khởi động máy xe.

Ngay lúc này, hai chiếc xe ngăn cản ở phía trước chậm rãi di chuyển về hai bên đường, hoàn toàn nhường đường ra cho Trương Văn Trọng. Nhìn kỹ là có thể phát hiện, hai chiếc xe đang bị nước mưa chảy trên đường cao tốc thúc đẩy trôi đi!

“Lần này ta chỉ khiển trách ngươi một chút. Nếu như còn muốn sống, để người có thể làm chủ trong nhà ngươi đến tìm ta.” Trương Văn Trọng vươn một bàn tay ra cửa sổ xe, vẫy vẫy về hướng Triệu Nguyên Bản, lái xe rời đi.

Trong cơn mưa lớn, vô luận là Triệu Nguyên Bản hay mười sáu đệ tử Triệu gia dưới trưởng hãn, đều như bị người thi triển thuật định thân, ngơ ngác đứng ngay tại chỗ không nhúc nhích, cứ nhìn theo xe Trương Văn Trọng rời đi. Giờ khắc này, bọn hãn cảm giác đường nhìn của mình đã trở nên không rõ, đồng thời cảm giác nhịp tim đập cũng gấp lên. Tất cả đều là dấu hiệu bị mất nước nghiêm trọng.

Bí quyết thứ chín của Thao Thủy Cửu Quyết, chính là một loại đạo pháp có thể tháo nước trong cơ thể người.

Lần này Trương Văn Trọng đã hạ thủ lưu tình. Bằng không nhóm người Triệu Nguyên Bản phải biến thành mười bảy cỗ thây khô có thể so được với xác ướp.

343. Chương 363: Thanh Liên

Triệu Nguyên Bản tuy bản thân đang trong cơn mưa to, thế nhưng hắn rõ ràng cảm giác được hơi nước trong cơ thể đang bị một loại lực lượng vô hình vô sắc dẫn dắt, từ lỗ chân lông quanh thân tuôn ra, lẫn lộn cùng nước mưa xối xuống trên người, chảy xuống mặt đất.

Theo hơi nước trong cơ thể xói mòn, linh lực hắn khổ tu được nhiều năm cũng đã xói mòn rất nhanh. Triệu Nguyên Bản không chút nghi ngờ, nếu chiếu theo tốc độ này tiếp tục phát triển, hắn và mười sáu đệ tử Triệu gia đều sẽ biến thành mười bảy cỗ thây khô nằm trên đường cao tốc nối liền Ung Thành và Tinh Thành. Nói không chừng, còn có thể bởi như vậy sẽ bị đưa tin đến Ung Thành và Tinh Thành, thậm chí còn có khả năng diễn biến thành quái sự nổi danh nhất trên các trang báo.

Triệu Nguyên Bản cảm giác tử vong đang đến gần, thăm thở dài, nhưng khác với những người còn lại, ý thức của bọn họ đã trở nên không rõ, Triệu Nguyên Bản lại cảm giác được ý thức của mình rõ ràng đến mức trước nay chưa từng có.

Thở dài một hơi, trong lòng Triệu Nguyên Bản thầm nghĩ: “Không nghĩ tới a không nghĩ tới, Triệu Nguyên Bản ta lần này lại đá phải tấm sắt. Kỳ thực ta hẳn sớm nên nghĩ đến, ở bên cạnh hai phạm phu tặc tử kia hẳn phải có cao thủ đang âm thầm bảo hộ. Dù sao, vô luận là ai, cũng sẽ không yên tâm để hai phạm phu tặc tử mang theo mười viên Tụ Khí Đan trong người, hay vận chuyển nhiều linh tài liệu như thế.”

Lúc vừa mới bắt đầu, Triệu Nguyên Bản còn cho rằng do Trương Văn Trọng thi triển Thao Thủy Cửu Quyết. Thế nhưng trải qua một phen tự suy đoán, hẳn lại cho rằng người thi triển Thao Thủy Cửu Quyết lại là một người khác. Bởi vì từ đầu đến cuối, hẳn cũng không hề cảm giác được nửa điểm linh lực dao động trên người Trương Văn Trọng. Mà tình huống như vậy, chỉ có hai khả năng, một là tu vi của Trương Văn Trọng cao hơn hẳn rất nhiều, đồng thời có một loại phương pháp điều khiển linh lực kỳ lạ, cho nên hẳn không phát hiện được linh lực dao động. Hai là người thi triển Thao Thủy Cửu Quyết cũng không phải Trương Văn Trọng, mà là một cao thủ đang ẩn trong chỗ tối, Trương Văn Trọng chỉ làm người ngụy trang để làm hẳn phân tâm mà thôi. Hai khả năng này, Triệu Nguyên Bản tuyển chọn khả năng thứ hai, bởi vì hẳn thế nào cũng không tin tưởng, Trương Văn Trọng còn trẻ tuổi như vậy lại có được một thân tu vi vượt trên hẳn rất xa.

“Chỉ có thể trách do ta quá mức sơ ý, không điều tra mọi chuyện rõ ràng trước khi áp dụng hành động.” Triệu Nguyên Bản thăm thở dài một tiếng. Sau đó đôi mắt vốn đã ảm đạm, dường như hồi quang phản chiếu, lóe lên một đạo lệ mang: “Cao thủ ẩn trong chỗ tối, đến tột cùng lại có địa vị gì? Vì sao biết Thao Thủy Cửu Quyết? Pháp quyết này không phải chỉ có Tượng Quận Triệu gia chúng ta mới biết được hay sao? Hơn nữa hẳn còn tu luyện tới bí quyết thứ chín, dù ngay cha ta, cũng chỉ mới tu luyện tới bí quyết thứ tám mà thôi. Lẽ nào nói, cao thủ ẩn trong chỗ tối bảo hộ bọn họ, có sự liên quan sâu xa gì với Tượng Quận Triệu gia?”

Ngay khi Triệu Nguyên Bản còn đang suy nghĩ, một chiếc xe từ phía sau lao nhanh tới, sau một tiếng phanh khẩn cấp, dừng ngay phía sau xe Martha, suýt chút đã tông thẳng vào đuôi xe.

Từ trên xe nhảy xuống hai người mặc đạo bào, chính là Xích Hà đạo trưởng và Thanh Liên.

“Cũng may chạy tới đúng lúc.” Xích Hà đạo trưởng nhìn thấy ở đây chỉ có người của Triệu gia, mà không có thân ảnh Trương Văn Trọng và Vưu Văn, nhất thời thở ra một hơi.

Bất quá hẳn rất nhanh liền phát hiện, tình huống nơi này có chút không thích hợp. Không nói tới năm chiếc xe phía trước đang đỗ ở những vị trí cổ quái, chỉ nói tới Triệu Nguyên Bản và mười sáu đệ tử Triệu gia đang ngây ngốc đứng ngay ngoài mưa không tránh né, cũng đã đủ để Xích Hà đạo trưởng nhủ mảy may không giải thích được.

Xích Hà đạo trưởng đi tới trước người Triệu Nguyên Bản, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: “Triệu tam thiếu, các người đang làm gì? Tắm mưa sao, rất thoải mái? Hay đây là phương thức tu luyện đặc thù của Triệu gia?”

Nếu như Triệu Nguyên Bản còn có tâm tình và khí lực đấu võ mồm với Xích Hà đạo trưởng, hẳn nhất định sẽ hướng Xích Hà giơ lên ngón tay giữa, sau đó mắng một câu: “Thoải mái cái đầu người, tu luyện mẹ người.” Nhưng đáng tiếc chính là, hiện tại hẳn căn bản không có khí lực mở miệng nói. Thậm chí ngay khi Xích Hà vừa bước đến gần trước người hẳn, trước mắt hẳn bỗng nhiên tối sầm, sau đó thân thể ngã ra, hướng một bên ngã sấp xuống.

Xích Hà nhanh tay ôm lấy hẳn, đến lúc này mới phát hiện biến hóa dị thường sản sinh trong thân thể hẳn.

“Linh lực và hơi nước không ngờ lại mất đi nghiêm trọng như vậy.” Xích Hà đạo trưởng kinh hô một tiếng, lấy ra vài viên Cố Nguyên Đan, nhét vào trong miệng Triệu Nguyên Bản. Mặc dù trên người hẳn có Ngưng Khí Hoàn còn hiệu quả tốt hơn Cố Nguyên Đan rất nhiều, thế nhưng hẳn cũng không nguyện ý lãng phí trên người Triệu Nguyên Bản. Chỉ vài viên Cố Nguyên Đan còn làm hẳn đau lòng không ngớt, tính toán sau đó phải để cho Tượng Quận Triệu gia phải bù đắp lần tổn thất này của hẳn mới xong.

Ăn vào vài viên Cố Nguyên Đan, tình huống Triệu Nguyên Bản thoáng chuyển biến tốt đẹp một chút, tuy rằng hơi nước cùng linh lực trong cơ thể vẫn còn đang xói mòn như trước, thế nhưng so sánh với tốc độ xói

mòn lúc này, đã giảm bớt rất nhiều.

Đội Triệu Nguyên Bản thoáng khôi phục một ít, Xích Hà đạo trưởng khẩn cấp dò hỏi: “Chuyện gì xảy ra? Rốt cục các người đã làm gì, vì sao làm cho linh lực cùng hơi nước trong người bị mất mát nghiêm trọng đến như vậy? Di, đây không phải là công hiệu của Thao Thủy Cửu Quyết của Tượng Quận Triệu gia sao? Lẽ nào Tượng Quận Triệu gia lại nội chiến sống mái ngay trên con đường này sao?”

“Nội chiến cái đầu người, sống mái mẹ người...” Triệu Nguyên Bản vừa khôi phục được một chút tinh lực cùng khí lực, há mồm liền chửi mắng.

Kiểm quang rợn người bỗng nhiên hiện lên, một thanh trường kiếm thả ra hàn khí, gác ngay trên cổ Triệu Nguyên Bản, làm cho hắn còn chưa kịp nói luôn nửa câu sau đã đành nuốt chữ xuống dưới.

Khuôn mặt như đóng băng của Thanh Liên xuất hiện trong tầm mắt của Triệu Nguyên Bản, chỉ nghe nàng dùng thanh âm còn lạnh lẽo hơn trăm ngàn lần nói: “Nếu như ngươi còn dám nói nửa câu bất kính với sư tôn của ta, ta sẽ chặt bỏ đầu ngươi, làm thành cái bô cho sư tôn dùng!”

Trong khoảng thời gian ngắn, sắc mặt Triệu Nguyên Bản và Xích Hà đạo trưởng đều không hện mà cùng thay đổi.

Triệu Nguyên Bản vốn bị Thanh Liên bày ra sát khí làm kinh sợ, còn Xích Hà đạo trưởng lại bị câu nói của nàng làm mắc nghẹn.

Sau một lát, cuối cùng Xích Hà đạo trưởng cũng hồi phục lại, bất đắc dĩ nói: “Thanh Liên nha, tuy rằng con là đạo cô, nhưng dù sao con cũng là một cô gái, sao nói chuyện lại thô lỗ như vậy chứ? Hơn nữa con chặt đầu người ta xuống, ta còn có thể tiểu ra sao? Vốn tuổi tác lớn dễ bị suy thận, nhưng con còn làm ra chuyện kích thích như vậy, ta làm sao chịu được nha.”

Nghe hai thầy trò nói chuyện, Triệu Nguyên Bản muốn chết luôn cho rồi. Bất quá thanh trường kiếm gác trên cổ lại làm cho hắn rõ ràng nhận thức được, mạng nhỏ của mình đang bị nắm trong tay người khác. Nếu như vào lúc này hắn ứng đối vô ý, rất có khả năng sẽ chết. Cho nên cuối cùng hắn đành nén trụ lòng bất mãn, nỗ lực bày ra dáng tươi cười nịnh nọt trên mặt, lấy lòng nói: “Hai vị, có thể hỗ trợ liên lạc cha tôi một chút, đem trạng huống hiện tại của tôi nói cho ông ấy biết. Tượng Quận Triệu gia tất nhiên sẽ không quên Hà Phi Quan đã trượng nghĩa giúp đỡ, khẳng định sẽ có hồi báo thật dày.”

“Không sao, không sao.” Xích Hà đạo trưởng cười dài đáp, sau đó không quên hỏi một câu: “Có thể hồi báo gì cho ta?”

Sau khi thay Triệu Nguyên Bản gọi điện thoại cho cha hắn, Xích Hà đạo trưởng cũng không quên phân phó Thanh Liên, cho mười sáu đệ tử Triệu gia mỗi người một viên Cổ Nguyên Đan, để giữ lại tính mạng bọn họ. Xích Hà cũng là một người rất có ý nghĩ kinh thương, biết chỉ cần có thêm một người sống, sẽ có thể đòi thêm một phần hồi báo từ Triệu gia. Tự nhiên dứt cho bọn họ ăn Cổ Nguyên Đan, cũng đều trong phạm vi được chỉ trả.

Sau khi giúp Triệu Nguyên Bản gọi xong điện thoại, Xích Hà đạo trưởng cũng đã hiểu được bảy tám phần chuyện đã xảy ra ở đây. Sau đó Xích Hà đạo trưởng lại gọi điện thoại, gọi tới một chiếc xe bus, đưa Triệu Nguyên Bản và mười sáu đệ tử Triệu gia lên xe, phân phó tài xế đưa bọn họ đến bệnh viện gần nhất, nhanh truyền dịch bổ sung hao tổn cho bọn họ. Vô luận thể nào cũng phải giúp giữ tính mạng cho bọn họ.

Đợi khi xe bus chạy nhanh đi, Xích Hà đạo trưởng bước lên bên xe của Triệu Nguyên Bản, vỗ vỗ nắp xe, thỏa mãn gật đầu nói: “Chiếc xe này thật không tệ. Cũng được, dùng nó xem như phí dụng trả cho việc truyền dịch cho đám người Triệu Nguyên Bản.”

Sau đó hắn lại khanh khách nở nụ cười nói: “Thực sự là không ngờ, bên người tên phạm phu tục tử như Trương Văn Trọng lại còn cất giấu một cao thủ biết Thao Thủy Cửu Quyết. Thú vị, chuyện này thật là thú vị. Xem ra, ta tuyển chọn phương pháp dụ dỗ quả thật là chính xác. Bằng không hạ tràng của chúng ta dù không uất ức như tên Triệu Nguyên Bản ngu ngốc này, cũng sẽ không tốt hơn được bao nhiêu.”

“Thao Thủy Cửu Quyết rất lợi hại sao?” Thanh Liên hỏi.

Xích Hà hồi đáp: “Năm bí quyết trước của Thao Thủy Cửu Quyết chỉ là rác, chỉ khi nào luyện đến bí quyết thứ sáu, sẽ trở nên phi thường lợi hại! Về phần người luyện tới bí quyết thứ chín sao, chí ít, ta mà gặp người như vậy sẽ quay đầu bỏ chạy. Sẽ không giống như Triệu Nguyên Bản, còn ngu ngốc đi đánh người ta.”

“Con muốn gặp người nọ!” Thanh Liên liếm liếm môi, có chút hưng phấn nói.

“Ách.” Xích Hà đạo trưởng nhăn mặt, nói: “Bà cô à, con cũng đừng thêm phiền nữa. Chí ít hiện tại con tuyệt đối đầu không lại người nọ đâu.”

Ánh mắt Thanh Liên sáng lên, hỏi: “Ý của sư tôn là nói, sau này con có khả năng đấu thắng hắn?”

“Chuyện sau này ai mà biết được? Dù sao với tốc độ tu luyện của nha đầu người, trong số những người ta gặp qua, thật sự thái quá nhất!” Xích Hà đạo trưởng hồi đáp. Mà ở trong lòng hắn, cũng nhận không được nói thắm: “Ta thậm chí đang hoài nghi, con đến tốt cùng có phải nhân loại hay không.”

Trong đầu Xích Hà đạo trưởng, không khỏi hồi tưởng lại chuyện hai mươi năm trước, tình cảnh lần đầu nhìn thấy Thanh Liên, Thanh Liên chỉ là một đứa bé, đang trần như nhộng nằm ngay trên đỉnh núi Ba Hà, trên mỏm tuyết lạnh giá, lại không hề khóc vì lạnh, trái lại còn khanh khách cười không ngừng, phảng phất như đang đùa giỡn. Mà ngay cạnh thân thể của đứa trẻ, còn có hơn mười con sói cái đang cảnh giới chung quanh.

“Sư tôn, sư tôn, thầy đang suy nghĩ gì vậy?” Thanh âm của Thanh Liên kéo Xích Hà đạo trưởng từ chuyện hai mươi năm trước quay trở về thế giới hiện thực.

Xích Hà đạo trưởng lắc đầu, nói: “Không có gì, không có gì. Ác, được rồi, Thanh Liên, từ nhỏ đến lớn con đều ở trong Hà Phi Quan, ngoại trừ thỉnh thoảng xem ti vi, rất ít tiếp xúc với bên ngoài, cho nên mới dưỡng thành tính cách băng lãnh này của con. Cho nên ta quyết định, an bài con đến Ung Thành học đại học. Thuận tiện tiếp xúc Trương Văn Trọng, tốt nhất có thể làm cho hắn đạt thành quan hệ giao dịch với Hà Phi Quan. Còn có, ngàn vạn lần nhớ kỹ, không nên đắc tội Trương Văn Trọng, cũng không nên tự ý phát sinh xung đột với cao thủ bảo vệ hắn.”

“Đã biết.” Thanh Liên đáp, ngắn gọn sáng tỏ.

“Ách.” Về mặt Xích Hà đạo trưởng thất vọng, rất ai oán nói: “Thanh Liên, con không có gì muốn nói sao? Tỷ như luyện tiếu rời khỏi ta, hay dặn ta chiếu cố tốt thân thể, hoặc sẽ đến đại học Ung Thành tìm cho ta một người bạn già...”

“Không cần như vậy.” Thanh Liên ném lại một câu nói, xoay người bước lên xe của họ.

“Thực sự là một nha đầu không hiểu tình đời.” Nhìn theo bóng lưng Thanh Liên, Xích Hà đạo trưởng gãi gãi đầu, nở nụ cười khổ, cùng lúc đó trong lòng hắn thầm nói: “Nó là con gái của Xích Hà này, dù không phải nhân loại, cũng là con gái của ta! Nếu ai muốn tổn hại nó, nhất định phải vượt qua thi thể của ta mới được!”

344. Chương 364: Nguyên Anh Thành

Khoảng sáu giờ rưỡi sáng, Trương Văn Trọng lái xe tiến vào Ung Thành, sắc trời vẫn rất âm u, hai bên đường lóe lên đèn đường mờ nhạt, thoáng xua tan một chút vẻ âm u của sáng sớm, chiếu sáng con đường cho những người đi làm hay đến trường sớm.

Vưu Văn đang dựa đầu ngủ say sưa. Cuối cùng cũng thức tỉnh, thoáng hoạt động thân thể tê dại, mờ mịt nhu nhu mắt, nhìn cảnh tượng bên ngoài xe, kinh ngạc nói: “A, đã trở lại Ung Thành rồi sao? Nói như vậy dọc theo đường đi tôi chỉ ngủ à? Ai, sao tôi lại ngủ lâu như vậy, còn ngủ say như chết? Trương ca, sao anh không đánh thức tôi dậy? Tôi còn nói thay anh lái xe, cho anh nghỉ ngơi nữa.”

Bởi vì bị Chúc Do Thuật, chuyện xảy ra dọc đường gặp phải Tượng Quận Triệu gia hắn đều đã quên sạch không còn một mảnh. Hắn chỉ nhớ mang máng, sau khi mình lên xe tự dừng cảm thấy mệt mỏi rã rời, sau đó phải dựa vào ghế ngủ, nhưng lại không nghĩ đến, vừa ngủ đã ngủ thẳng đến lúc tới Ung Thành mới thức tỉnh.

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Tôi thấy cậu ngủ thật ngon, hơn nữa tôi cũng không thấy mệt, cho nên cũng không đánh thức cậu. Được rồi Vũ Văn, cậu định về đâu? Tôi đưa cậu về.”

Ngay giờ này thời gian còn rất sớm, Vũ Văn muốn tự về cũng không dễ, cho nên hắn cũng không khách khí với Trương Văn Trọng, báo ra một địa chỉ, để Trương Văn Trọng lái xe đưa hắn về nhà. Đường nhiên, dọc đường hắn cũng không quên oán giận bản thân mình vài câu.

Sau khi đưa Vũ Văn về đến nơi, Trương Văn Trọng lái xe quay trở về tiểu khu biệt thự Hải Vân.

Lúc này tuy rằng đã hơn bảy giờ sáng, thế nhưng sắc trời vẫn còn rất âm u, hơn nữa gió lạnh đến tận xương, toàn bộ tiểu khu biệt thự Hải Vân hầu như không nhìn thấy bóng người đi lại. Cho nên khi lái xe trực tiếp vào biệt thự của mình, Trương Văn Trọng cũng không sợ bị người nhìn thấy, trực tiếp gọi Tam Túc Ô và ba tiểu yêu, để chúng nó giúp đỡ mình vận chuyển toàn bộ linh tài liệu trên xe vào nhà.

Trong lúc vận chuyển linh tài liệu, Tam Túc Ô và ba tiểu yêu đều rất phấn khởi. Bởi vì chúng nó đều rất rõ ràng, những linh tài liệu này, vô luận luyện chế thành đan dược hay pháp bảo, đều tuyệt đối không thể thiếu phần của chúng. Điều này làm nhiệt tình công tác của chúng tăng vọt. Mà trên đường ba tiểu yêu hồng học vận chuyển linh tài liệu, càng không ngừng lắng lắng tiếng người vừa học được từ chỗ Tam Túc Ô: “Theo...chủ nhân...tốt...thật tốt!”

Hiệu suất làm việc của Tam Túc Ô rất cao, chỉ một lát đã vận chuyển toàn bộ linh tài liệu trên xe vào trong nhà, đồng thời dựa theo Trương Văn Trọng phân phó, phân loại sắp xếp xong xuôi. Ở trong đó, linh tài liệu thuộc dạng thực vật, được chúng nó trồng vào vườn hoa bên trong biệt thự, nương theo tác dụng của Linh Khí Nhân trồng những loại linh tài liệu này, rất nhanh sẽ có thể mọc rễ nảy mầm, không dám nói có thể thu hoạch rất nhiều, thế nhưng tự cấp tự túc hẳn không thành vấn đề. Dù sao bốn phía biệt thự đều có trận pháp tồn tại, dù bị người sáng suốt nhận ra linh tài liệu trồng trong vườn hoa, bọn họ cũng đừng mong mơ tưởng nhúng tay vào. Về phần những loại khoáng thạch, hay loại kim châu, được bày gần bên Linh Khí Nhân, dùng để hấp thu linh khí, hoặc nhiều hoặc ít cũng có thể đề thăng công hiệu của chúng.

Hành trình đi Tỉnh Thành lần này đạt được linh tài liệu, toàn bộ đã sắp xếp được thích đáng. Trương Văn Trọng lấy điện thoại ra xem thời gian, đã hơn tám giờ sáng. Suy nghĩ một chút hắn gọi điện thoại cho Hồ Cường, xin nghỉ một ngày. Đầu kia điện thoại, Hồ Cường quan tâm hỏi thăm dạo Trương Văn Trọng phải nghỉ ngơi, đồng thời còn chủ động hỏi Trương Văn Trọng, xin nghỉ có đủ hay không. Có muốn nghỉ ngơi thêm một hai ngày, hiển nhiên hắn cho rằng mấy ngày nay Trương Văn Trọng lo việc chống bệnh ôn dịch nên đã quá mệt mỏi, cho nên mới xin nghỉ phép.

Trương Văn Trọng cũng không giải thích, chỉ nói nửa ngày nghỉ cũng đã đủ. Sau khi cắt đứt điện thoại, Trương Văn Trọng cầm lấy Lão Quân Đẳng đầu giá được tại Ba Hà sơn, đi vào phòng sách ngay trung tâm Linh Khí Nhân, chuẩn bị bắt đầu hóa sinh nguyên anh.

Lúc đi vào phòng sách, Trương Văn Trọng nhìn Tam Túc Ô vẫy tay, ý bảo nó cùng mình đi vào phòng, chỉ để lại ba tiểu yêu ở ngoài chủ trì canh giữ trận pháp trong biệt thự, để ngừa những kẻ không có mắt chạy tới quấy rối trong lúc hắn đang hóa sinh nguyên anh.

Vào phòng sách, Trương Văn Trọng cũng không vội vã bắt đầu hóa sinh nguyên anh, mà trước tiên dùng linh lực đem Nam Hải Tử Kim Sa, Tung Sơn Thái Mộc Tinh các loại tài liệu áp thành bột mịn, sau đó dùng Thiên Trì Ngọc Hàn Trấp điều hòa, ở bên trong phòng sách cấu trúc ra một Tụ Linh Ngưng Thần Thiên Nguyên Trận. Trận pháp này, không chỉ có công hiệu tụ linh ngưng thần, đồng thời còn có thể hữu hiệu chống đỡ tâm ma tập kích, đối với việc hóa sinh nguyên anh có giúp đỡ cực lớn.

Đợi khi Tụ Linh Ngưng Thần Thiên Nguyên Trận bắt đầu vận chuyển lên, Trương Văn Trọng chậm rãi đi tới ngay giữa trận, nhìn Tam Túc Ô gật đầu: “Có thể bắt đầu...”

“Dạ.” Tam Túc Ô lên tiếng, vỗ mạnh hai cánh, Thái Dương tinh hỏa hùng hục từ hai cánh của nó phóng ra, trong nháy mắt đã vây quanh Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng ở bên trong Thái Dương tinh hỏa, trên gương mặt vẫn bình thản, tuy rằng Thái Dương tinh hỏa thiêu đốt rừng rực, nhưng chỉ thiêu hủy quần áo trên người hắn, vẫn chưa làm bỏng thân thể hắn, thậm chí lông tóc cũng không hề tổn hao gì.

Trương Văn Trọng đứng thẳng, bắt đầu vận chuyển Y Giám Tâm Kinh, đồng thời hân cũng không tiếp tục áp chế niệm lực cảm kích trong người, tùy ý cho chúng dung hợp cùng linh lực của bản thân, đồng thời cuối cùng thành công chuyển hóa thành linh lực của hân. Để tu vi của hân trong nháy mắt đột nhiên tăng mạnh, đột phá bình cảnh Kim Đan kỳ, thuận lợi tiến lên Nguyên Anh kỳ.

Ngay lúc Trương Văn Trọng vừa bước vào Nguyên Anh kỳ, Thái Dương tinh hỏa vây quanh người hân bốc lên thành một vòng lửa, từ lòng bàn chân hân bắt đầu, lên trên chậm rãi xoay tròn. Ngay khi vòng lửa lên tới mặt Trương Văn Trọng, hân bỗng nhiên há mồm, hộc ra một viên kim đan sáng rực kim quang, vòng lửa lập tức bỏ qua Trương Văn Trọng, cuộn cuộn vây quanh viên kim đan, nâng nó huyền phù ngay giữa không trung.

Được Thái Dương tinh hỏa luyện hóa, kim đan của Trương Văn Trọng tan rã rất nhanh, hóa thành một đoàn dịch thể màu vàng kim không ngừng cuộn cuộn tỏa ra linh lực cực kỳ tinh thuần.

Cũng đúng lúc này, Trương Văn Trọng đem Lão Quân Đẳng đưa ra, dùng chính kiếm ý vô cùng sắc bén của mình cắt thành hai trăm lẻ sáu khối, xấp xỉ như khớp xương trong cơ thể con người. Sau đó ném vào trong đoàn dịch thể màu vàng kim phiêu phù giữa không trung, cùng lúc đó, Trương Văn Trọng cầm mấy món linh tài liệu đã chuẩn bị sẵn cũng ném vào trong.

Trương Văn Trọng muốn dùng Lão Quân Đẳng làm chủ tài liệu, những linh tài liệu khác làm phụ, hóa sinh ra một nguyên anh có một không hai.

Ngày xa xưa, Thái Ất chân nhân đã dùng Cửu Chuyển Liên chí bảo ngàn năm làm xương cốt, lá sen làm thịt, làm ra một cỗ thân thể mới cho đệ tử của ông là Na Tra.

Mà nay, Trương Văn Trọng muốn nói theo Thái Ất chân nhân, dùng thiên cấp ngũ phẩm Lão Quân Đẳng làm thành cốt cách của nguyên anh, dùng địa cấp cửu phẩm Khôn Thổ Tứ Tượng Nhưỡng, Âm Dương Kiền Thiết làm cơ thể của nguyên anh, dùng địa cấp bát phẩm Viêm Dương Tinh Thạch, Cửu Huyền Hàn Đồng làm da của nguyên anh, lại đem linh khí của Linh Khí Nhân hóa thành máu cho nguyên anh. Kể từ đó, nguyên anh hóa sinh ra, dù kém Cửu Chuyển Liên chí bảo tiên thiên của Thái Ất chân nhân, nhưng cũng đủ làm cho kẻ khác trợn mắt lú lười.

Tam Túc Ô lúc này cố sức vỗ mạnh hai cánh, để Thái Dương tinh hỏa thiêu đốt càng thêm cháy rực. Trương Văn Trọng nhắm mắt lại, để thần thức của mình truyền nhập vào trong Thái Dương tinh hỏa, để Lão Quân Đẳng cùng những linh tài liệu khác có thể triệt để cùng kim đan luyện hóa dung hợp, có thể ngưng luyện hóa sinh thân thể cho nguyên anh. Cùng lúc đó, Tụ Linh Trận đã sớm được bố trí cũng bắt đầu vận chuyển lên thật nhanh, đem linh khí chất chứa trong Linh Khí Nhân liều mạng hút ra, sau đó toàn bộ dung nhập vào trong cơ thể nguyên anh đang từ từ thành hình, dung hợp với dịch thể màu vàng kim, hóa sinh trở thành máu chảy trong cơ thể nguyên anh.

Thời gian trôi qua thật nhanh, mặt trời mọc lên rồi hạ xuống, cuối cùng lại mọc lên.

Bấm tay tính ra, từ khi bắt đầu hóa sinh nguyên anh cho đến bây giờ, cũng đã trôi qua hơn hai mươi lăm giờ.

Bên trong phòng sách, Tam Túc Ô mệt rũ, giống như nỗ lực hết đà, mặc dù trong quá trình nó cũng ăn vào vài viên Linh Khí Hoàn để bù đắp linh lực bị tiêu hao, nhưng dù vậy tới thời khắc này, nó vẫn cảm giác sắp sửa không chịu được nữa. Mà tình huống của Trương Văn Trọng cũng tốt hơn không được bao nhiêu, vẻ mặt mệt mỏi ủ rũ, trong mắt tràn đầy tơ máu, thậm chí hô hấp cũng đã sớm rối loạn tiết tấu.

Tuy rằng cả hai đều đã nỗ lực hết đà, nhưng bọn họ cũng vẫn đau khổ chống đỡ, bởi vì họ đều rất rõ ràng, nguyên anh gần hóa sinh, thành bại trong vài phút cuối cùng này, thậm chí chỉ là vài giây!

Ngay lúc này, một đạo kim quang chói mắt từ Thái Dương tinh hỏa phóng ra, chiếu sáng cả căn phòng thành màu vàng kim chói lóa, giống như được rắc lên một lớp nước vàng kim. Mà Trương Văn Trọng vốn đã cạn kiệt linh lực, toàn thân uể oải, đột nhiên cũng cảm nhận được một cỗ linh lực vô biên dũng mãnh tràn vào trong cơ thể của mình, trong nháy mắt đã xua tan tất cả cảm giác uể oải.

“Thành công rồi!” Trương Văn Trọng mở mắt, quá đỗi vui mừng.

Cùng lúc đó, trên thần châu đại địa, mỗi một người tu chân, mỗi một dị năng giả cùng với yêu ma quỷ quái, toàn bộ đều cảm giác được một cỗ linh lực vô biên từ tỉnh Thiên Nam phóng lên cao, trực trùng chín tầng trời!

Dị tượng như vậy, chưa từng có trong mấy trăm năm qua!

345. Chương 365: Thần Châu Rung Động

Ngay lúc này trên đại địa thần châu, toàn bộ người tu chân, dị năng giả hay yêu ma quỷ quái dù đang làm gì, lúc này đều đã ngừng lại. Không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phương hướng tỉnh Thiên Nam. Người có tu vi thấp, tâm thần bị chấn kinh, đã sớm quỳ xuống run rẩy không ngớt. Người có tu vi cao, cũng phải thúc đẩy linh lực bản thân mới có thể chống đối được áp lực cường đại lan đến.

Giờ khắc này, vô luận tu vi cao thấp, trong ánh mắt mọi người ngoại trừ kinh ngạc còn có chấn động!

Chấn động thật sâu!

Dị tượng cũng không duy trì thời gian dài, khoảng hai ba phút sau, cỗ linh khí thẳng trùng tận trời cùng áp lực mạnh mẽ đặt lên trên người mọi người đã đồng thời biến mất.

Sau thoáng thở phào, những người tu chân, dị năng giả, yêu ma quỷ quái đều trợn tròn mắt, kinh hô lên:

“Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

“Dị tượng kinh thể hãi tục như vậy, sợ suốt mấy trăm năm cũng chưa từng xuất hiện qua đi? Ra chuyện lớn rồi, không hề nghi ngờ đã xảy ra chuyện lớn!”

“Theo chấn động kinh thể hãi tục như vậy, chẳng lẽ có người độ kiếp phi thăng sao? Trời ạ, đến tột cùng là ai lợi hại như vậy? Ở linh khí loãng như hiện nay, trong thế giới coi trọng vật chất, không ngờ còn có thể khổ tu phi thăng? Bội phục, quả nhiên là bội phục! Tính tính, đã có vài trăm năm không thấy có ai phi thăng rồi phải không?”

“Xem phương vị, hẳn nằm trong tỉnh Thiên Nam đi? Thế nhưng ở nơi đó, chỉ có vài tu chân môn phái mới xuất hiện như Hà Phi Quan, cũng không có nhân vật lợi hại gì nổi danh. Như vậy rốt cục là thần thánh phương nào, dẫn động ra dị tượng thái quá đến như vậy? Lẽ nào nói, ở trên thế giới hiện nay, không ngờ còn tồn tại ẩn tu không hiện danh tiếng sao?”

“Linh lực thật mạnh đại, thật đáng sợ, ép tới mức ta sắp hít thở không thông.”

“Đáng sợ, thật đáng sợ, uy áp linh lực không ngờ có thể đạt được cường độ đáng sợ như vậy. Thật khó có thể tưởng tượng! Nếu như còn kéo dài thêm vài phút, tính mạng của ta xem như xong rồi.”

Người tu chân, dị năng giả cùng yêu ma quỷ quái ở trong tỉnh Thiên Nam, đối với dị tượng vừa mới xuất hiện, cảm giác sâu sắc hơn những nơi khác rất nhiều!

Quan chủ Hà Phi Quan Xích Hà đạo trưởng đang đứng bên cạnh chiếc Audi 8, vùng lông mày vẫn cau chặt, không chút giãn ra. Bởi vì hắn vẫn đang một mực thúc đẩy linh lực, chống đỡ áp lực mạnh mẽ đang tràn đến. Nếu hắn chỉ vì bảo vệ cho bản thân, tự nhiên không cần phải lao lực như vậy. Thế nhưng hiện tại hắn cần bảo vệ, còn có Thanh Liên và những đồ đệ đến đưa tiễn Thanh Liên.

Đột khi áp lực mạnh mẽ tiêu tán, Xích Hà đạo trưởng thở mạnh một hơi, đến tận đây mới khiếp sợ phát hiện, toàn thân trên dưới của mình đã bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm, giống như vừa bị kẹt một trận mưa to.

“Linh lực thật mạnh mẽ, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Lẽ nào thật có người phi thăng sao?” Xích Hà đạo trưởng vừa khiếp sợ, nhanh phái người tu chân bên trong Hà Phi Quan, tra xét trong toàn bộ tỉnh Thiên Nam, thăm tra nguyên nhân sản sinh dị tượng. Cùng lúc đó, hắn cũng dặn Thanh Liên đang chuẩn bị đến Ung Thành học đại học, chú ý tra xét bên trong Ung Thành, một khi có điều phát hiện, không nên hành động thiếu suy nghĩ, phải trước tiên thông báo cho hắn.

Toàn bộ tỉnh Thiên Nam, thậm chí toàn bộ thần châu đại địa, người tu chân hoặc tu chân môn phái thực lực không mạnh, đều tuyển chọn rời xa tỉnh Thiên Nam, mà người tu chân hay tu chân môn phái tự nhận

thực lực không tệ, lại giống như Xích Hà đạo trưởng, đều phái người bí mật chạy tới tỉnh Thiên Nam, tra xét nguyên nhân dị tượng phát sinh. Thậm chí có một ít người tu chân hay dị năng giả, yêu ma quỷ quái của quốc gia khác, cũng qua đủ loại con đường tiến nhập Trung Hoa, đến tỉnh Thiên Nam tìm tòi đến tột cùng. Tỉnh Thiên Nam đúng là đã trở thành trung tâm chú ý của toàn bộ người tu chân, dị năng giả cùng yêu ma quỷ quái.

Ngọn nguồn nguyên nhân, đều bởi vì nguyên anh vừa hóa sinh ra của Trương Văn Trọng gây ra.

Sai, đó không thể xưng là nguyên anh nữa, mà hẳn nên xưng là phân thân!

Giờ khắc này, phân thân đứng ngay trước người Trương Văn Trọng, là một nam tử gương mặt thanh tú, mặc đạo bào, búi tóc, nhìn khoảng hai mươi tám hai mươi chín tuổi. Gương mặt hoàn toàn khác với gương mặt hiện tại của Trương Văn Trọng. Lại giống y hệt gương mặt của Trương Văn Trọng hồi kiếp trước. Nhất là bởi vì phân thân do các loại linh tài liệu, kim đan cùng linh khí hội tụ mà thành, cho nên toàn thân trên dưới đều tràn đầy một loại phiêu nhiên xuất trần, không giống như một người phàm, rất có phong phạm của vị tiên y ngày trước.

Nhìn phân thân đứng ngay trước mặt, Trương Văn Trọng có thể cảm giác được rõ ràng thần thức của chính mình có thể tùy tâm sở dục ở tại bản tôn và phân thân qua lại trao đổi. Chỉ bởi vì phân thân mới thành lập, cho nên thần thức phải song song khống chế bản tôn và phân thân, cũng còn có chút trức trặc. Bất quá cũng không phải vấn đề gì lớn, chỉ cần hơi chút luyện tập một đoạn thời gian là có thể điều khiển bản tôn và phân thân dễ dàng như thường.

Đi quanh phân thân vài vòng, Trương Văn Trọng hài lòng liên tục gật đầu, nói: “Không tệ.” Cuối cùng hẩn đưa tay vỗ thiên linh cái, phân thân liền hóa thành một đạo linh quang bắn về phía hẩn, dung nhập vào trong thân thể hẩn, một khi cần thiết không cần thêm động tác gì khác, chỉ cần tâm niệm, phân thân sẽ từ trong cơ thể hẩn đi ra.

Khi bước vào Nguyên Anh kỳ, hóa sinh phân thân, Trương Văn Trọng nhìn đồng hồ đã là chín giờ sáng. Suy nghĩ một chút, hẩn cuối cùng bỏ ý niệm đến phòng y tế, dự định thừa dịp hiện tại đem mọi chuyện làm cho thỏa đáng.

Sau khi ném một viên Linh Khí Hoàn cho Tam Túc Ô, để nó nghỉ ngơi điều dưỡng, Trương Văn Trọng lấy ra Hồn Độn Lô, chuẩn bị bắt đầu luyện chế đan dược. Tuy rằng không có Thái Dương tinh hỏa của Tam Túc Ô, nhưng với tu vi Nguyên Anh kỳ hiện tại, Trương Văn Trọng thi triển ra Nam Minh Ly Hỏa cũng đã đủ dùng để luyện đan.

Lần này, Trương Văn Trọng muốn luyện chế một lò đan dược cho người nhà của hẩn.

Sau khi trở về từ nước Anh, Trương Văn Trọng cũng muốn đưa một số tiền cho người nhà, để cho bọn họ có thể được hưởng phúc. Đương nhiên, hẩn cũng không nói ra lai lịch đích thực của bút tiền kia, mà nói dối, nói mình đã trúng xổ số. Tuy rằng lý do này rất dễ hơi, nhưng không thể phủ nhận cũng thập phần hữu dụng. Thế nhưng khi hẩn vừa đem chuyện này nói ra miệng, liền bị Trương Trạch Thụy và Vương Hân Di cùng nhau phản đối, hai người đều nói bọn họ không thiếu tiền dùng, lại cần dặn Trương Văn Trọng nên cất giữ, sau này cần dùng khi cưới vợ.

Ở dưới tình huống này, Trương Văn Trọng cũng không thể nói cho người nhà nghe chuyện được trả thù lao. Đồng thời hẩn cũng biết, để có thể thu được hảo cảm của mình, quốc gia tất nhiên sẽ đối xử tử tế với Trương Trạch Thụy và Vương Hân Di, điểm này từ sự đề thăng chức vụ đãi ngộ của hai người, là có thể nhìn ra được.

Nếu người nhà không chịu lấy tiền, như vậy Trương Văn Trọng nghĩ nên đưa cho họ thứ khác thì tốt hơn.

Thứ này chính là sự khỏe mạnh cùng trường thọ.

Ở trên thế giới hiện nay, ngoại trừ tình, ái ra, còn có thứ gì càng trọng yếu hơn khỏe mạnh cùng trường thọ?

Tuy rằng đợt trước hẩn về nhà, cũng từng đưa Ích Thọ Đan cho ông nội, đưa Kiện Thể Đan cho cha, cùng Dưỡng Nhan Đan cho chị hai, thế nhưng dù sao phẩm cấp của ba loại đan dược này cũng thấp, công hiệu đối với người thường mặc dù kinh thể hãi tục, khó có thể tin, thế nhưng ở trong mắt của hẩn, hoặc trong mắt người tu chân, dị năng giả, công hiệu ba loại đan dược cũng không phải quá tốt.

Ngày trước do số lượng cùng chủng loại của linh tài liệu bị hạn chế, cho nên Trương Văn Trọng chỉ có thể luyện chế ra ba loại đan dược phẩm cấp thấp. Thế nhưng hiện tại, linh tài liệu hẳn có vô luận là số lượng hay chủng loại, đều có biến hóa nghiêng trời lệch đất, nên cũng đã đến lúc luyện chế cho người nhà một số đan dược rất tốt.

Sau khi dùng vài loại linh tài liệu đồng thời thu nạp linh khí phóng xuất từ Linh Khí Nhân, chín viên đan dược tỏa hương bốn phía đã được hắt đựng vào trong ba bình sứ, chín viên đan dược màu đỏ đậm, tản ra hương vị như hương rượu, được gọi là Tào Hóa Đan.

Tuy tên của đan dược cũng không có gì nổi bật, nhưng công hiệu của nó không thể hoài nghi. Người thường sau khi dùng, không chỉ kéo dài tuổi thọ, bách bệnh bất xâm, thanh xuân thường trú, còn có thể cải thiện được nhiều phương diện, cường hóa thân thể, thậm chí làm cho một lão nhân tuổi già sức yếu biến thành cường kiện tinh tráng còn hơn võ giả nhân cấp sơ kỳ. Mà nếu là người tu chân, dị năng giả dùng vào, đan dược còn có thể giúp đỡ tu luyện, có công hiệu dễ thắng tu vi.

Trương Văn Trọng thu lại ba bình sứ, chuẩn bị trong thời gian gần nhất tìm thời gian quay về huyện Ấn Ngạc, ngoại trừ đem đan dược về cho người nhà, còn dự định đưa Vũ Giai về ra mắt bọn họ, cũng đã đến thời gian đem quan hệ giữa hắn và Vũ Giai nói cho họ, dù rằng họ cũng đã sớm đoán được.

Tới một giờ chiều, Trương Văn Trọng về tới đại học Ung Thành, đang trên đường đi vào phòng y tế. Thỉnh thoảng có học sinh mỉm cười chào hỏi hắn, thậm chí còn có nữ học sinh lớn mật muốn chạy tới hôn hắn, làm hắn sợ hãi chạy trốn, đưa tới tiếng cười vang đầy thiện ý của mọi người chung quanh.

Trong trận ôn dịch vừa rồi, Trương Văn Trọng dẫn đầu các bác sĩ và hộ sĩ trong phòng y tế liều mình chống lại ôn dịch, ở trong đại học Ung Thành cùng với những đại học khác, đều tạo ra oanh động thật lớn. Lúc này, địa vị của các bác sĩ và hộ sĩ như nước lên thì thuyền lên, danh vọng Trương Văn Trọng càng đạt được độ cao chưa từng có!

Cho nên hắn ở bên trong vườn trường gặp phải chuyện như vậy cũng không có gì kỳ lạ. Có người nói, ngay ngày hôm qua, mấy nam bác sĩ độc thân trong phòng y tế, còn tập thể trở thành bánh trái thơm tho, mỗi người chỉ ít đều nhận được hàng trăm...lá thư tình cùng tin nhắn bày tỏ tình cảm. Điều này làm cho bọn họ luôn than thở khó tìm bạn gái, lại giống như một kẻ ngu si, cười a a cả ngày.

Khi Trương Văn Trọng chật vật chạy vào phòng mình, Tô Hiểu Hồng cũng đã sớm đợi bên trong. Nhưng cũng không biết là ai trêu chọc nàng, nàng đang bậm môi hờn dỗi. Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Trương Văn Trọng không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Tiểu muội, làm sao vậy, ai trêu chọc cô thế?”

346. Chương 366+ 367: Hai Bút Giao Dịch

Chứng kiến Trương Văn Trọng bước vào, Tô Hiểu Hồng nhanh chóng đứng dậy nghênh đón, cầm một ly trà thơm phức, giao cho hắn, vẻ mặt quan ái nói: “Sư phụ, thầy đến rồi nha! Em nghe Hồ viện trưởng nói, mấy ngày nay thân thể của thầy không thoải mái, có đúng không ạ? Nếu thầy mệt thì sao không nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa đi?”

“Hồ Cường nói thân thể của tôi không thoải mái?” Tiếp nhận chén trà thơm, Trương Văn Trọng nhấp một ngụm, cười nói: “Lời này mà cô cũng tin sao?”

Tô Hiểu Hồng đáp lời: “Đầu tiên em vốn không tin lắm, nhưng Hồ viện trưởng nói có da có thịt, khiến cho em không thể không tin. Huống chi, ngày hôm qua em và Lâm Tử Mạn cùng Trần Nhân, đến nhà thăm thầy. Nhưng đứng ở bên ngoài cửa bấm chuông nửa ngày không thấy có phản ứng gì, đâm ra em cũng có chút lo lắng.” Nói đến đây, nàng cười giòn tan một tiếng, vuốt vuốt bộ ngực vĩ đại, phun ra một câu: “Bất quá, hiện giờ nhìn sư phụ bình an, em cũng đã cảm thấy yên tâm rồi.”

Trương Văn Trọng giải thích: “Ngày hôm qua tôi đã bế quan luyện hóa niệm lực cảm kích, cho nên không nghe thấy tiếng chuông cửa. Nếu bình thường cô đến một mình, ba con tiểu yêu trong nhà hẳn là sẽ ra mở cửa. Bất quá, có thêm Lâm Tử Mạn và Trần Nhân đi cùng, bọn nó không dám ra mở cửa cũng là chuyện đương nhiên.”

“Hóa ra là thế.” Tô Hiểu Hồng chợt nói tiếp: “Ba con tiểu yêu kia dám không mở cửa cho em vào. Luận vai vế, tốt xấu gì em cũng là đại sư tỷ của chúng nó nha? Ngô...không đúng....em hẳn phải là sư thúc của chúng nó ah!”

Tô Hiểu Hồng híp mắt trầm ngâm, ở trong lòng bắt đầu tính toán vai vế của mình.

Trương Văn Trọng đi tới bên cạnh bàn làm việc ngồi xuống, mở máy vi tính ra, chuẩn bị tiếp tục tìm kiếm địa phương phù hợp với tấm bản đồ. Đồng thời hắn cũng không quên hỏi Tô Hiểu Hồng: “Tiểu muội, vừa rồi cô nghiên rằng nghiên lợi quệt mồm, không phải là đang tức giận với người yêu đó chứ?”

Tô Hiểu Hồng vừa thẹn lại vừa quẫn, gắt giọng: “Sư phụ, không ngờ thầy cũng biết nói giỡn nha? Em làm gì có bạn trai chứ?”

Bất quá, trong đầu nàng lại có chút oán thán: “Người ta muốn sư phụ làm bạn trai của người ta. Chính thầy cư nhiên không hiểu phong tình, ài...quả nhiên ứng với câu nói....ngã bản tương tâm hướng trăng sáng, nại hà trăng sáng chiếu mương máng.” Nói thì nói như vậy, nhưng nàng cũng chỉ dám oán thán ở trong lòng một phen mà thôi, tuy nói đảm lượng của nàng rất lớn, nhưng muốn nàng làm trò bày tỏ cho Trương Văn Trọng nghe những lời này, thì vẫn là không có khả năng.

Lại an ủi Tô Hiểu Hồng thêm vài câu, làm cho tâm tình của nàng chuyển biến tốt đẹp hơn, sau đó Trương Văn Trọng liền chú đầu vào internet, tìm tòi địa đồ. Mà Tô Hiểu Hồng cũng mở laptop của mình ra, tìm phụ cùng Trương Văn Trọng.

Chỉ chốc lát sau, đã tới xế chiều, mấy em nghiên cứu sinh cũng xuất hiện ở trong phòng khám, cung kính hỏi thăm sức khỏe Trương Văn Trọng xong, liền bắt đầu nghiên cứu mấy quyển y học điển tịch. Một khi gặp chỗ nào không hiểu, bọn họ liền nhờ Trương Văn Trọng giải thích.

Khoảng một tiếng đồng hồ sau, máy điện thoại di động của Trương Văn Trọng lại đổ chuông, rút máy ra nhìn màn hình hiển thị, không ngờ người gọi tới chính là Vưu Giai.

Mất thấy xung quanh phòng khám có quá nhiều người, Trương Văn Trọng biết nơi này không phương tiện nghe điện thoại, cho nên chạy ra ngoài sân trường, mới dám nhấn nút chuyển liên lạc.

Thanh âm của Vưu Giai lập tức truyền ra trong điện thoại: “Trọng ca, chuyện tình buổi tối hôm nay, ngàn vạn lần đừng quên nha.”

Trương Văn Trọng không khỏi mỉm cười, hồi đáp: “Yên tâm đi, cho dù anh sơ ý như thế nào, cũng không dám bỏ quên ngày sinh nhật của cha em! Trừ phi, anh không cần con gái của ông ấy nữa...!”

“Chán ghét!” Vưu Giai thẹn thùng sẵng giọng. Theo sau còn dặn dò thêm: “Như vậy lúc nào tan sở, em đến đón anh nhé?”

Trương Văn Trọng trầm ngâm hồi đáp: “Anh mới mua xe, em chỉ cần thông báo địa chỉ, anh sẽ tự mình lái xe qua đó.”

Nghe Vưu Văn kể chuyện, nên Vưu Giai biết Trương Văn Trọng đã tậu một chiếc Wrangler, bởi vậy không cần hỏi nhiều, liền nói địa chỉ cho hắn nghe. Theo sau hai người hàn huyên thêm vài câu, lúc này mới cúp điện thoại.

Đút di động vào trong túi quần, Trương Văn Trọng xoay người chuẩn bị trở về phòng khám, nhưng ngay lúc đó, có một người đàn ông trung niên, mặc âu phục đeo kính đen, toàn thân tràn ngập khí chất nho nhã, bước tới trước người hắn, dò hỏi: “Các hạ chính là bác sĩ Trương Văn Trọng, phải không?”

Mặc dù người này khí độ nho nhã, nhưng Trương Văn Trọng liếc mắt một cái vẫn nhìn ra, hắn là Tu Chân giả, hơn nữa tu vi cũng không thấp, thậm chí so sánh cùng quan chủ Hà Phi Quan, Xích Hà đạo trưởng còn cao hơn một bậc.

Bên trong đôi mắt người này lộ ra một tia ngạo khí, đầu ngẩng lên, cao giọng nói: “Tôi là Triệu Tín Chương gia chủ Trần gia! Cha của Triệu Nguyên Bản, anh đã từng nghe danh qua chưa?”

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Chưa từng nghe qua, tôi cũng không biết ông. Nếu ông tìm tôi có chuyện gì thì nói nhanh lên đi. Bằng không, tôi cũng không rảnh phụng bồi ông đâu, lúc này tôi đang có chuyện

gấp.”

“Ách?” Tia ngạo khí trong mắt Triệu Tín Chương tức thì biến mất, cả người cứng đờ ra. Trước kia hắn đã nhiều lần đoán phản ứng của Trương Văn Trọng khi gặp mặt mình, nhưng không thể ngờ, tình huống phát sinh lại như lúc này.

Không biết? Các người đem con ta, cùng mười sáu đệ tử Triệu gia, đánh thành bộ xương khô như vậy, cư nhiên còn mặt dày nói không biết sao?

Triệu Tín Chương ta danh chấn Tương quận mấy chục năm, dù sao cũng có thể xưng là nhất phương chi hùng, tựu ngay cả tu sĩ ngoại quốc đều từng nghe danh. Thế mà người dám nói chưa nghe qua? Hơn nữa, chỉ là một tên phạm phu tục tử mà vẫn dám dùng cái loại thái độ này đối đãi với ta sao?

Chuyện này....chuyện này quả là thiên lý bất dung?

Ở trong lòng Triệu Tín Chương vì vậy mà sinh ra một cỗ cảm giác buồn bực.

Thấy Triệu Tín Chương chỉ ngơ ngác đứng ngây ra không nói câu nào. Trương Văn Trọng cũng chẳng thèm quản tới hắn, xoay người đi vào trong phòng khám. Mà cho tới giờ khắc này, Triệu Tín Chương mới khôi phục lại tinh thần, nhanh chân bước đuổi theo, nói: “Này...này chính anh bảo tôi đến đây mà. Đêm hôm trước, trên đường cao tốc, Triệu Nguyên Bản con trai tôi nhất thời hồ đồ mạo phạm anh. Kết quả bị bằng hữu của anh dùng Thao Thủy Cửu Quyết làm cho bị thương. Lúc đó, không phải anh để lại một câu nói, nếu muốn giữ tính mạng, thì bảo tôi tới tìm anh sao?”

Vừa nghe Triệu Tín Chương nói như thế, Trương Văn Trọng cũng đã hiểu ra, hắn dừng bước, xoay người lại: “Sớm nói như vậy không phải sẽ đơn giản hơn ư? Ngay từ đầu, ông báo tên tuổi, làm sao tôi nhận thức được chứ?”

Triệu Tín Chương bị câu nói này làm cho tức giận, nếu không vì tính mạng của Triệu Nguyên Bản cùng mười sáu tên đệ tử Triệu gia, nếu không phải bởi vì Thao Thủy Cửu Quyết, chỉ sợ hắn đã muốn nổi bão về phía Trương Văn Trọng. Dù cố gắng kiềm nén lửa giận, nhưng hắn vẫn không nhịn được, oán thăm trong lòng: “Triệu Tín Chương ta dẫu sao cũng là một Tu Chân giả thành danh, hôm nay bị tên phạm phu tục tử hạ nhục, ta nhất định sẽ ghi nhớ mối hận này.”

Tuy trong lòng âm thầm oán hận, thế nhưng hắn lại không dám biểu lộ ra ngoài, thậm chí khóe miệng hắn còn tươi cười, nói: “À phải rồi, anh nói rất đúng! Bác sĩ Trương, anh xem, có thể thỉnh cầu vị bằng hữu của anh, hóa giải Thao Thủy chi độc cho con trai tôi cùng mười sáu đệ tử của Triệu gia hay không?”

Bằng hữu?

Trương Văn Trọng đầu tiên hơi ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã thông suốt. Triệu Tín Chương này hơn phân nửa là cũng nghĩ như Xích Hà đạo trưởng, cho rằng trong nội thể mình không có dấu hiệu linh lực, chỉ là một người trần mắt thịt mà thôi. Lúc trước, kẻ sử dụng Thao Thủy Cửu Quyết làm Triệu Nguyên Bản bị thương, hoàn toàn là một người khác.

Sau khi cười nhạt một tiếng, Trương Văn Trọng cũng chẳng thèm giải thích, chỉ nhìn Triệu Tín Chương, nói: “Vị bằng hữu của tôi đã truyền dạy lại cho tôi phương pháp hóa giải Thao Thủy Chi Độc. Bất quá, hắn đã từng dặn dò qua, đám người Triệu Nguyên Bản hung hăng càn quấy, nếu muốn giải độc thì phải trả giá một khoản mới được.”

“Tiền ư? Không thành vấn đề! Cần bao nhiêu tiền, anh cứ nói cái giá đi!” Triệu Tín Chương không chút do dự đáp lời. Đối với tu chân thể gia như bọn họ, tiền, quả thực chỉ là một mớ giấy lộn mà thôi.

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Đây không phải là vấn đề tiền nong.”

Triệu Tín Chương cau mày hỏi: “Không phải tiền? Vậy hắn muốn cái gì?”

“Linh tài!” Trương Văn Trọng lạnh nhạt nói, từ trong túi quần móc ra một bản ghi chép, đưa cho Triệu Tín Chương. “Chỉ cần ông thu thập đủ số tài liệu trong tờ giấy này. Tôi lập tức sẽ giải độc cho Triệu Nguyên Bản cùng mười sáu tên đệ tử Triệu gia kia. “

Đưa mắt nhìn xuống bản ghi chép, Triệu Tín Chương nhíu mày càng chặt hơn: “Nhiều linh tài như vậy? Khẩu vị của anh cũng lớn quá đó? Có thể bớt một chút được không?”

Trương Văn Trọng nói: “Nhiều quá ư? Số linh tài đó dùng để đổi mười bảy nhân mạng, đây là giá cả tương đương rồi! Có đáp ứng hay không, tự bản thân ông quyết định thôi, dù sao tôi cũng không vội!” Dứt lời, hắn xoay người tính toán bỏ đi.

Người không vội, nhưng con ta vội ah!

Mặc dù ngàn vạn lần không cam lòng, nhưng Triệu Tín Chương lại chỉ có thể lựa chọn đáp ứng. Dù sao, số linh tài này mất đi, còn có khả năng thu thập lại được, nhân mạng một khi tiêu vong, hẳn là vô pháp thu hồi.

Triệu Tín Chương nhanh chân bước tới, ngăn cản ở trước người Trương Văn Trọng, nói: “Bác sĩ Trương, anh đừng nóng vội, tôi đáp ứng yêu cầu của anh! Chậm nhất là vào buổi chiều ngày mai, số tài liệu này sẽ được đưa tới đây.”

Trương Văn Trọng gật đầu, lãnh đạm nói: “Tốt lắm, xế chiều ngày mai, thuận tiện ông đem mười bảy người kia tới đây luôn. Tôi kiểm tra tài liệu xong, sẽ giải độc cho bọn họ ngay. Hiện tại, vẫn còn đang trong giờ hành chính, tôi phải quay trở lại làm việc rồi.”

Thế nhưng Triệu Tín Chương lại không nhường đường, mà đứng im nói: “Bác sĩ Trương, mong anh chuyển cáo vài lời tới người bằng hữu kia rằng, Triệu Tín Chương, gia chủ Triệu gia ở Tượng quận muốn cùng hắn làm một bút giao dịch.”

Trương Văn Trọng nhíu mày, hỏi: “Giao dịch? Giao dịch gì?”

Triệu Tín Chương do dự chốc lát, cuối cùng vẫn hồi đáp: “Bác sĩ Trương, tôi cũng không gạt anh, tôi có một món bảo bối, muốn trao đổi lấy tầng thứ chín của Thao Thủy Cửu Quyết.”

Khi nói ra đề nghị này, Triệu Tín Chương cảm giác thập phần uất ức.

Thao Thủy Cửu Quyết luôn luôn là trấn gia chi bảo của Triệu gia ở Tượng quận. Vào khoảng hơn trăm năm trước, đích thật Triệu gia đã dựa vào Thao Thủy Cửu Quyết, ở trong Tu Chân giới hỗn ra uy danh hiển hách, trở thành bá chủ một phương. Bất quá, ngày đó phụ thân của Triệu Tín Chương còn là gia chủ đương nhiệm, đã xảy ra một vụ hỏa hoạn cháy hết sạch các loại pháp quyết trong Tầng Kinh Lâu. Mặc dù, khoảng thời gian sau bình ổn, mọi người trong gia tộc cùng nhau thảo luận ghi chép lại bản mới, nhưng đáng tiếc xưa nay chưa một ai tu luyện đến tầng thứ chín của Thao Thủy Cửu Quyết. Cho nên cũng không ai nắm giữ được pháp quyết tu luyện, cuối cùng tầng chín của Thao Thủy Cửu Quyết cũng bị thất truyền! Đương nhiên, chuyện này chính là việc cơ mật tối cao trong nội bộ Triệu gia, ngoại trừ mấy người ít ỏi, những người khác đều không biết được chuyện này.

Đêm hôm qua, khi hắn nghe nói có người sử dụng tầng thứ chín của Thao Thủy Cửu Quyết đã thương Triệu Nguyên Bản cùng mười sáu đệ tử Triệu gia, nhất thời liền không kiềm chế nổi sự kích động trong lòng. Vội vàng một đường chạy đến Ung Thành, sở dĩ hắn nhún nhường như vậy, không chỉ vì xin phương thuốc giải độc, mà còn vì tầng thứ chín của Thao Thủy Cửu Quyết nữa!

Mặc dù Triệu Tín Chương coi Thao Thủy Cửu Quyết là trấn gia chi bảo, nhưng Trương Văn Trọng lại chẳng thèm đem nó để vào trong lòng. Đương nhiên, vì cảm tạ ân chữa bệnh của Trương Văn Trọng, mà vô số Tu Chân giả, thậm chí là tiên nhân, đã truyền thụ công pháp bọn hắn am hiểu cho Trương Văn Trọng. Trong số những pháp quyết đó, Thao Thủy Cửu Quyết chỉ đáng xếp hàng sau cùng. Nếu có truyền thụ cho Triệu Tín Chương, hẳn cũng sẽ chẳng thêm xót xa. Đương nhiên, điều kiện đầu tiên chính là, Triệu Tín Chương phải xuất ra kiện bảo bối kia, để thuyết phục Trương Văn Trọng nguyện ý giao dịch.

Trương Văn Trọng nói: “Ông muốn trao đổi lấy Thao Thủy Cửu Quyết tầng thứ chín sao? Theo tôi nghĩ, chuyện này cũng chẳng phải vấn đề khó khăn gì, mấu chốt là kiện bảo bối kia của ông, có thể khiến cho vị bằng hữu của tôi hài lòng hay không thôi! Ài, kiện bảo bối kia là thứ gì? Trước tiên ông lấy ra cho tôi chiêm ngưỡng thử xem đi.”

“Cho anh xem thử ư?” Triệu Tín Chương hơi có chút ngập ngừng. Bởi trong suy nghĩ của hắn, người trần mắt thịt thì làm sao nhận ra bảo bối này nọ chứ?

Trương Văn Trọng cười ha ha, vươn tay chỉ về phía sau Triệu Tín Chương, nói: “Kì thật, từ đầu tới giờ vị bằng hữu của tôi, thủy chung vẫn đứng ở kia. Ông không cảm nhận được sao?”

Triệu Tín Chương nghe vậy giật mình kinh hãi, vội vàng xoay người nhìn lại. Quả nhiên, ở phía sau khoảng hai ba mét, có một nam tử toàn thân tràn ngập tiên khí, thân mặc đạo bào đang lẳng lẳng đứng im. Trong giây lát, cả người Triệu Tín Chương túa ra mồ hôi lạnh đầm đìa, hoảng sợ thầm nghĩ: “Người này xuất hiện ở sau lưng ta từ lúc nào? Sao ta không cảm thấy gì nhỉ? Đến tột cùng, tu vi của hắn đã đạt tới loại trình độ nào rồi?”

Người xuất hiện ở sau lưng Triệu Tín Chương, chẳng phải ai khác, mà chính là phân thân của Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng dùng thần thức thao túng phân thân, vươn tay hướng về phía Triệu Tín Chương, khẽ nói: “Bảo bối đầu? Để ta xem thử qua một chút đi!”

Lúc này, Triệu Tín Chương không dám chần chừ, lập tức móc điện thoại từ trong túi quần ra....Mấy phút đồng hồ sau, vài gã đệ tử Triệu gia ở bên ngoài chạy vào, giao một chiếc hộp cổ lỗ, cho Triệu Tín Chương.

“Chính là kiện bảo bối này.” Triệu Tín Chương cẩn thận mở nắp hộp, đem đồ vật ở bên trong, trưng bày cho Trương Văn Trọng cùng phân thân chiêm ngưỡng.

“Tiên khí? Văn kiện này....không ngờ là Tiên Khí Càn Khôn Hồ!” Nhất thời hai mắt Trương Văn Trọng bừng sáng, nhin không được thâm kinh hô trong lòng.

347. Chương 368: Linh Khí Do Tồn

Có một câu thành ngữ là “Hải Lý Càn Khôn” dùng để giải thích cuộc sống thần tiên của Đạo gia. Nhưng nó còn có một tầng ý nghĩa khác, chính là ám chỉ bên trong Càn Khôn Hồ, còn ẩn chứa một mảnh trời đất khác. Hay nói trắng phớt ra, Càn Khôn Hồ này là một loại pháp bảo không gian.

Trương Văn Trọng như thế nào cũng không nghĩ, Triệu Tín Chương lại sẽ dùng một văn kiện tiên khí để trao đổi lấy Thao Thủy Cửu Quyết.

Nghĩ đến đây, Trương Văn Trọng liền bình tĩnh trở lại, âm thầm phóng xuất thần thức ra, tiềm nhập vào bên trong Càn Khôn Hồ.

Mặc dù Triệu Tín Chương cùng mấy tên đệ tử Triệu gia đứng xung quanh bảo vệ Càn Khôn Hồ, nhưng lấy tu vi của bọn hắn, muốn cảm nhận được thần thức của Trương Văn Trọng phóng ra, căn bản chính là không có khả năng. Mà sau khi kiểm tra xong, Trương Văn Trọng cũng đã minh bạch, vì cái gì Triệu Tín Chương lại mang Càn Khôn Hồ ra trao đổi lấy Thao Thủy Cửu Quyết rồi.

Nguyên lai, chiếc Càn Khôn Hồ này đã từng bị hư hỏng, khiến phẩm chất của nó từ tiên khí trực tiếp rơi xuống bảo khí. Phẩm chất hiện giờ, gần như chỉ là cửu phẩm bảo khí, thậm chí so cùng Hỗn Độn Lô của Trương Văn Trọng cũng không thể sánh bằng.

Trương Văn Trọng không khỏi thàn than một tiếng: “Nếu phẩm chất của chiếc Càn Khôn Hồ này là linh khí nhất phẩm, thì hắn sẽ không do dự trao đổi lấy nó! Một kiện pháp bảo tiên khí cứ như vậy bị hủy, đáng tiếc, thật đáng tiếc!”

Khi Trương Văn Trọng chuẩn bị thu hồi thần thức của mình trở về. Thì đúng lúc này, bỗng dưng ở bên trong vang lên một cái thanh âm.

Thanh âm này thực suy yếu, hơn nữa có vẻ khá chật vật: “Cứu...cứu...cứu.”

“Cứu?” Đầu tiên, Trương Văn Trọng hơi sửng sốt, theo sau hai mắt bừng sáng lên: “Chẳng lẽ, linh khí của chiếc Càn Khôn Hồ này không có bị tiêu tán sao?”

“Đạo hữu, cái pháp bảo này chính là cửu phẩm bảo khí ah! Hơn nữa trước kia nó còn từng là tiên khí, chẳng qua xã hội bây giờ linh khí thưa thớt, khiến nó không thể hấp thu được linh khí, cho nên mới bị giáng cấp. Nhưng dầu sao, nó vẫn là cửu phẩm bảo khí! Thế nào, ta dùng nó để trao đổi lấy Thao Thủy Cửu Quyết,

đạo hữu có bằng lòng hay không?” Hồi lâu sau, thanh âm của Triệu Tín Chương vang lên, làm cho Trương Văn Trọng giật mình tỉnh giấc.

Chiếc Càn Khôn Hồ này đã từng là pháp bảo gia truyền qua nhiều thế hệ của Triệu gia, bất quá khi đó nó vẫn còn ở cấp bậc linh khí. Nhưng hiện giờ, nó đã từ linh khí giảm phẩm xuống làm bảo khí, không còn đáng trân quý nữa, cho nên Triệu Tín Chương mới chịu xuất ra làm vật phẩm trao đổi lấy Thao Thủy Cửu Quyết.

Đối với bút giao dịch này, Trương Văn Trọng tự nhiên là nguyện ý.

Tuy rằng cấp bậc hiện tại của Càn Khôn Hồ, chỉ là một kiện bảo khí cửu phẩm, nhưng linh khí vẫn còn tồn tại. Tuy rằng chút linh khí kia đã như đèn dầu sắp cạn, nhưng chỉ cần có linh khí nuôi dưỡng nó, tiếp tục lấy phương pháp đặc thù tiến hành luyện hóa, như vậy phẩm chất của nó sẽ dần dần tăng trưởng. Nếu muốn một lần nữa trùng tu, nhảy trở lại hàng ngũ tiên khí, cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Ngay cả khi trăm lần nguyện ý, thậm chí là có chút khẩn cấp, nhưng Trương Văn Trọng lại che giấu rất hoàn hảo, cũng không có để cho đám người Triệu Tín Chương nhìn ra manh mối gì. Đồng thời, hắn dùng thần thức khống chế phân thân, cười lạnh nói: “Bất quá chỉ là một món đồ cửu phẩm bảo khí mà thôi! Chẳng lẽ ở trong mắt Triệu đạo hữu, Thao Thủy Cửu Quyết không đáng giá bằng món bảo khí này ư?”

Nếu không cảm thấy uy áp cường đại, biết mình đâu không lại Tu Chân giả thần bí trước mắt này. Chỉ sợ Triệu Tín Chương đã muốn dùng vũ lực đoạt lấy Thao Thủy Cửu Quyết rồi! Lần này chạy tới Ung Thành, hắn đã mang theo cả một đội quân tinh nhuệ trong Triệu gia. Bất quá, sau khi cẩn thận cân nhắc một phen, cuối cùng Triệu Tín Chương vẫn bỏ qua ý niệm động võ trong đầu. Dù sao, người thần bí trước mắt thâm sâu khó lường, coi như đánh bại được hắn, thì bản thân ta cũng phải trả giá rất lớn.

Bởi vì cân nhắc đại cục, cho nên Triệu Tín Chương đành phải lựa chọn biện pháp thỏa hiệp.

Hít sâu một hơi, Triệu Tín Chương chấp tay dò hỏi: “Đạo hữu như thế nào mới bằng lòng trao đổi Thao Thủy Cửu Quyết? Xin hãy cho một cái giá đi!”

Trương Văn Trọng cũng không khách khí, liền thao túng thần thức, phân thân vươn ngón tay chỉ vào Càn Khôn Hồ ở trong hòm, lạnh lùng nói: “Cửu phẩm bảo khí này, ta miễn cưỡng chấp nhận. Ngoại trừ bảy nhiều đó ra, những linh tài trong bản ghi chép kia, người phải giao cho ta số lượng gấp đôi!”

Triệu Tín Chương hít sâu một hơi, thần tình khổ não, nói: “Đạo hữu, khẩu vị của ngài cũng không khỏi quá lớn đi? Nếu dựa theo điều kiện này, chỉ sợ sau khi trao đổi xong, Triệu gia chúng ta, ngay cả quần đùi cũng không có để mặc.”

“Ta mặc kệ Triệu gia các người có quần đùi mặc không? Dù gì đi chăng nữa, ta vẫn bảo lưu yêu cầu này. Có đáp ứng hay không, là do các người tự mình quyết định!”

Triệu Tín Chương không ngờ rằng thái độ của Trương Văn Trọng lại cường ngạnh như thế. Chần chừ một lát sau, hắn mới nói: “Ta đi thương nghị cùng mọi người trong gia tộc một lát.”

Theo sau hắn xoay người bước sang một bên, rút điện thoại ra, cùng đám trưởng lão Triệu gia ở Tượng quận thương nghị đối sách.

Vài phút sau, Triệu Tín Chương mới cúp điện thoại, đi tới, thần tình bất đắc dĩ nói: “Thôi được rồi, Triệu gia chúng ta đáp ứng yêu cầu của ngài. Cho dù phải đập nồi bán sắt, cũng sẽ chuẩn bị đầy đủ số linh tài kia. Bất quá, số lượng quá mức khổng lồ, chỉ sợ nhất thời không gom đủ ngay được. Ngài xem...có thể chấp nhận...để chúng ta trả tiền theo kỳ hạn hay không?”

Phân thân của Trương Văn Trọng cười lạnh, nói: “Trả tiền theo kỳ hạn? Không thành vấn đề! Bất quá, phải đợi khi nào thanh toán xong, ta mới đem Thao Thủy Cửu Quyết truyền thụ cho các người. Nếu không, các người trở mặt, chẳng phải là ta sẽ bị thiệt thòi lớn sao?”

Triệu Tín Chương nghe vậy, không khỏi tức giận: “Triệu gia chúng ta là tu chân thế gia, có niên đại hơn ba trăm năm. Há lại sẽ làm ra cái chuyện tình không tuân thủ giao ước?”

Phân thân Trương Văn Trọng nói: “Đừng quên, hiện giờ là các người cầu ta, cho nên nhất định phải làm theo những gì ta nói.”

Lúc này Triệu Tín Chương giật mình tỉnh ngộ, cuối cùng suy sụp thở dài: “Ngài nói không sai, hiện giờ quyền chủ động hoàn toàn là do ngài nắm giữ trong tay. Được rồi, cứ chiếu theo lời ngài nói đi, chỉ mong ngài giữ chữ tín, sau khi thanh toán xong, sẽ đem Thao Thủy Cửu Quyết truyền thụ lại cho ta.”

Hắn chỉ vào chiếc Càn Khôn Hồ ở trong rương hành lý, nói: “Món cửu phẩm bảo khí này, coi như là chúng ta giao cho ngài khoản tiền đặt cọc trước. Ngày sau, chúng ta sẽ gom đủ linh tài mang đến đây.”

Nói dứt lời, Triệu Tín Chương lần thứ hai thở dài một tiếng, mới chấp tay cáo từ Trương Văn Trọng, xoay người dẫn theo mấy tên đệ tử Triệu gia rời đi. Dem rương hành lý đựng Càn Khôn Hồ để lại cho Trương Văn Trọng.

Nhìn theo bóng lưng Triệu Tín Chương rời đi, khoe miệng Trương Văn Trọng gợn lên một nụ cười hưng phấn.

Đội đám người Triệu Tín Chương hoàn toàn rời đi xong, Trương Văn Trọng mới thao túng phân thân, đem Càn Khôn Hồ trở về biệt thự trước, hơn nữa còn đặt nó ở giữa Tụ Linh Trận. Muốn dùng phương pháp này, để Càn Khôn Hồ có thể hấp thu linh khí cuộn cuộn mệnh môn từ Linh Khí Nhân.

Thời gian trôi đi, rất nhanh đã tới giờ tan sở.

Đầu mùa đông, sắc trời cũng khá nhanh tối, khi Trương Văn Trọng dựa theo địa chỉ Vưu Giai cấp cho, tìm đến nhà nàng, thì ngoài trời đã hoàn toàn tối đen. Bất quá, ở trong nhà Vưu Giai lại bật đèn điện sáng trưng, cảnh tượng phi thường náo nhiệt. Khách nhân đến chúc mừng sinh nhật Vưu Triều Tường, ngoại trừ bà con thân thích...còn có thêm bằng hữu thế giao.

348. Chương 369: Anh Ấy Là Bạn Trai Của Tôi

Trước khi Trương Văn Trọng đến, Tôn Hiểu Uyển, mẹ của Vưu Giai đang kéo nàng chỉ vào những người đến mừng sinh nhật cho Vưu Triều Tường nhỏ giọng nói: “Giai Giai, con xem, những người tới đây ngày hôm nay, có rất nhiều người là thanh niên tài tuấn trẻ tuổi thành công. Thế nào, có xem được ai lọt vào mắt không? Con cũng đã trưởng thành rồi, đã đến lúc nên tìm một người bạn trai. Ai, con xem người thanh niên trẻ tuổi cao lớn suất khí, tư thái nhã nhặn có chút giống Kim Thành Vũ, thấy thế nào? Hắn gọi là Nhạc Lỗi, là con trai của Nhạc thúc đó. Năm ngoái mới tốt nghiệp đại học ở Mỹ về, vừa về nước liền mở một công ty y dược, có người nói hiện tại đã phát triển thành một trong năm mươi công ty y dược mạnh nhất trong toàn quốc.”

Hôm nay vốn là sinh nhật của Vưu Triều Tường, cho nên có rất nhiều thanh niên tài tuấn độc thân xuất hiện, kỳ thực đều do Tôn Hiểu Uyển cố tình an bài, bà mong muốn con gái mình có thể từ bên trong những người này chọn được một người làm rể hiền cho Vưu gia.

Kỳ thực chuyện này cũng không trách được Tôn Hiểu Uyển.

Quan hệ yêu đương giữa Vưu Giai và Trương Văn Trọng, ở trong Vưu gia hiện nay cũng chỉ có ba anh em Vưu Giai biết được. Những người còn lại, vô luận là cha mẹ nàng, hay chú bác cô dì của nàng cũng không biết được việc này. Tuy rằng Vưu lão gia tử Vưu Thiên Hải có chút hoài nghi, nhưng cũng không xác định. Nhìn Vưu Giai đã đến tuổi trưởng thành vẫn còn chưa có đối tượng, Tôn Hiểu Uyển không nóng nảy khấn trương đó là tuyệt đối không có khả năng.

Cho nên ở dưới tình huống này, bà chọn ngày sinh nhật của chồng để an bài một hồi hoạt động thân cận như vậy, thậm chí còn tự chọn uyên ương cho Vưu Giai, cũng không có gì khó hiểu.

Vưu Giai không khỏi nở nụ cười khổ, nói: “Mẹ, chuyện của con, mẹ đừng quan tâm nữa. Nói thật với mẹ, kỳ thực con đã có bạn trai rồi.”

Ánh mắt Tôn Hiểu Uyển sáng lên, nhanh miệng hỏi: “Cái gì, con đã có bạn trai? Thật hay giả? Vì sao chúng ta không biết? Hắn tên gì? Làm công việc gì? Ai nha nha, nha đầu, sao có bạn trai cũng không nói cho mẹ và cha con biết?” Sau khi hỏi ra mấy vấn đề liên tiếp, bà lại dè dặt thanh âm, thần bí hề hề hỏi: “Giai Giai, thành thật nói cho mẹ biết, con và bạn trai con đã tiến triển đến tình trạng gì? Hai đứa...có chuyện kia chưa? Con hiểu đó, là chuyện kia...”

Gương mặt Vưu Giai chợt đỏ lên, vừa thẹn vừa quẩn sảng giọng: “Mẹ, mẹ xem mẹ kìa, hỏi toàn chuyện gì đâu không.”

Tôn Hiểu Uyển là người từng trải, nhìn phản ứng của Vưu Giai đã hiểu, than thở nói: “Xem dáng dấp mặt cười hàm xuân của con, hơn phân nửa đã có chuyện kia rồi còn gì. Ai, những người tuổi trẻ các con nha, mà thôi, mà thôi, mẹ cũng không nói thêm gì nữa. Sau này con phải nhớ kỹ, khi làm chuyện đó, ngàn vạn lần phải giữ gìn, nếu như bị mang thai ngoài ý muốn, sau này muốn chia tay cũng khó khăn.”

Gương mặt Vưu Giai đã đỏ tới mức không thể đỏ hơn, theo nàng xem ra, lời nói của mẹ mình quả thực như thiên lôi trập trập, đánh trúng nàng thật sự không nhẹ. Nàng cũng không biết nên làm sao trả lời, chỉ đành bất đắc dĩ nói: “Mẹ, có người mẹ nào dạy con gái như mẹ không chứ?”

Vưu Triều Tường đứng lúc này đi tới, hiếu kỳ hỏi: “Hai mẹ con ở chỗ này nói gì vậy? Ai, Giai Giai, sao mặt con lại đỏ đến như thế?”

Tôn Hiểu Uyển vẻ mặt kích động nói: “Lão Vưu, Giai Giai mới nói với tôi, nó có bạn trai rồi!”

Vưu Triều Tường cũng quá đổi vui mừng, liên thanh nói: “A, thật hay giả? Giai Giai, con thực sự có bạn trai rồi sao? Tốt! Thật sự là quá tốt! Đúng là tin tức tốt nhất a! Ai, Giai Giai, tiểu tử may mắn đó là ai? Làm công việc gì? Còn có, hai đứa quen nhau từ khi nào? Vì sao trước kia chưa từng nghe con nói qua? Sao con không đưa nó tới cho cha mẹ gặp mặt? Cha mẹ cũng có thể giúp con nhìn xem tiểu tử kia có gì không hợp với con không.”

Nhìn vẻ mặt hưng phấn cùng kích động của cha mẹ, Vưu Giai cũng không biết nói gì, nàng thật sự rất muốn hỏi cha mẹ mình một vấn đề, lẽ nào con gái của cha mẹ lại kém cỏi đến như vậy? Rất khó gả được ra ngoài sao? Bằng không vì sao khi nghe tin con có bạn trai thì phản ứng của hai người lại vui mừng lẫn kích động đến như thế?

Đối mặt những câu hỏi liên tục của Vưu Triều Tường và Tôn Hiểu Uyển, Vưu Giai đang chuẩn bị đem quan hệ giữa nàng và Trương Văn Trọng thẳng thắn nói ra, chợt nghe thanh âm của Vưu Văn vang lên phía sau: “Ôi, Trương ca, anh rốt cục tới. Tôi còn nghĩ anh không tìm được chỗ này, đang định gọi điện thoại cho anh, hỏi xem có cần ai đến dẫn đường cho anh không.”

Vưu Giai vội quay đầu nhìn ra cửa biệt thự, quả nhiên nhìn thấy thân ảnh Trương Văn Trọng.

Xoay người lại, Vưu Giai nhìn cha mẹ mình ngọt ngào cười, vẻ mặt xấu hổ cùng hạnh phúc nói: “Nha, anh ấy đã tới.” Dứt lời, nàng xoay người đi về hướng Trương Văn Trọng.

“Bác...bác sĩ Trương?” Vưu Triều Tường và Tôn Hiểu Uyển kinh ngạc há to miệng. Trước đó bọn họ thật đúng là không ngờ, bạn trai của Vưu Giai chính là Trương Văn Trọng.

“Không nghĩ tới, thực sự là không nghĩ tới, bạn trai của Giai Giai là Trương Văn Trọng.” Tôn Hiểu Uyển thì thào nói: “Nhưng nhìn hiện tại, hai đứa nó cũng thật là xứng đôi.”

“Không tệ, quả nhiên là không tệ.” Nhìn Trương Văn Trọng, Vưu Triều Tường cũng liên tục gật đầu, vẻ mặt cười vui nói: “Cũng chỉ có nhân vật kiệt xuất như Trương Văn Trọng, mới xứng đôi với con gái của Vưu Triều Tường này! Ánh mắt của Giai Giai, quả nhiên là xuất sắc!”

Chỉ trong một thoáng, Vưu Giai đã chạy tới bên cạnh Trương Văn Trọng, không giải thích, liền ôm lấy cánh tay hắn, trên mặt tràn đầy dáng tươi cười ngọt ngào hạnh phúc.

Vưu Văn ở một bên nhất thời kêu lên quái dị: “Oa, em nói hai anh chị, có thể đừng thể hiện vẻ ân ái ngay trước mặt em không đây? Quả nhiên muốn chọc mù đôi mắt em nha.”

“Cút qua một bên!” Vưu Giai trừng mắt liếc hắn, sau đó kéo Trương Văn Trọng đi tới gặp cha mẹ mình.

Giờ khắc này, bác cả cùng bác hai và cô của Vưu Giai, cũng toàn bộ gom lại bên người vợ chồng Vưu Triều Tường, vẻ mặt tươi cười nhìn Trương Văn Trọng và Vưu Giai.

“Cha, mẹ, con giới thiệu một chút, đây là bạn trai con, Trương Văn Trọng.” Vưu Giai mỉm cười thản nhiên nói.

Trương Văn Trọng cung kính nói: “Chào bác trai bác gái, vốn cháu nên đến bái phỏng hai vị trước, chỉ vì có nhiều chuyện liên tiếp xảy ra cần xử lý, cho nên thẳng đến hôm nay mới có thể đến nhà bái phỏng. Nếu có chỗ nào mạo phạm thất lễ, còn thỉnh hai vị có thể tha thứ nhiều hơn, đừng lấy làm phiền lòng.”

Sau một phen khách sáo, vợ chồng Vũ Triều Tường bèn hỏi hai người đã chính thức quen nhau từ khi nào. Dưới sự trợ giúp của Trương Văn Trọng, Vũ Thiên Hải đã khôi phục lại vẻ cường tráng như xưa, cũng đi ra tham gia buổi tiệc, tuyên bố: “Bác sĩ Trương là một người rất không tệ, cháu làm cháu rể của ta, ta vô cùng hài lòng!”

Trước kia Trương Văn Trọng từng nhiều lần giúp đỡ Vũ gia, vô luận về y thuật, nhân phẩm hay tính cách, đều để lại ấn tượng rất tốt đối với người nhà Vũ gia. Cho nên khi nghe nói hắn là bạn trai của Vũ Giai, mọi người trong Vũ gia đều nghĩ hai người bọn họ rất xứng đôi, đích xác được trời sinh một cặp.

Dù là như vậy, Trương Văn Trọng cũng vẫn cảm giác được có vài đạo ánh mắt rõ ràng mang theo địch ý từ trong đám người bản về phía hắn.

Dùng khóe mắt nhìn qua, Trương Văn Trọng phát hiện những người ôm địch ý với hắn, đều là người theo đuổi của Vũ Giai. Đối với những người này, hắn chỉ nhàn nhạt cười, lười để ý tới.

Bất quá, hắn không để ý đến những người này cũng không đại biểu những người này sẽ không đến làm phiền hắn. Tuy rằng hiện tại Vũ Giai đã ở ngay trước mặt cha mẹ và người nhà mình, chính miệng thừa nhận Trương Văn Trọng là bạn trai của nàng, thế nhưng những người kia cũng không dự định buông tha Vũ Giai. Theo bọn họ xem ra, đừng nói hiện tại Vũ Giai và Trương Văn Trọng chỉ mới xác lập quan hệ người yêu, dù là đã kết hôn, chỉ cần có thể có được một cây cuốc tốt, không tin có chân tường nào không bị đào sập!

Đương nhiên những người này đều là kẻ thông minh, cũng sẽ không làm ra chuyện nhắm vào Trương Văn Trọng ngay trong lúc này. Bản lĩnh nhìn mặt đoán việc của bọn họ, sớm đã được rèn luyện lô hỏa thuần thanh bên trong thương trường cùng chính giới. Tự nhiên cũng đã nhìn ra, lúc này người nhà Vũ gia đối với Trương Văn Trọng vô cùng hài lòng. Ở dưới tình huống này, nhắm vào Trương Văn Trọng sẽ chỉ làm cho hắn chết rất thảm.

Càng nghĩ, những người này càng quyết định sẽ không trực tiếp nhắm vào Trương Văn Trọng, mà dùng đường cong, trước tiên lấy lòng người nhà Vũ Giai, sau đó tìm cơ hội lật đổ Trương Văn Trọng, như vậy mới có thể nhân cơ hội mà vào, trở thành rể hiền của Vũ gia, do đó có thể trở thành đồng sự của tập đoàn Vũ thị, thậm chí là người nắm khoang lái!

Tên tiểu tử suất khí tên Nhạc Lỗi mà khi nãy Tôn Hiểu Uyển giới thiệu, lúc này liền tiến tới hướng vợ chồng Vũ Triều Tường cùng người nhà Vũ gia chào hỏi, thậm chí cũng không quên bắt tay chào hỏi Trương Văn Trọng. Tuy rằng trên mặt hắn tràn đầy vẻ mỉm cười, thế nhưng Trương Văn Trọng vẫn nhìn ra hận ý tiềm tàng trong ánh mắt hắn.

Nhạc Lỗi này không những có thể che giấu tốt tâm tình, đồng thời còn từng hạ một phen khổ công, điều tra qua những sở thích của người nhà Vũ gia. Hôm nay tuy rằng tới chúc mừng sinh nhật cho Vũ Triều Tường, nhưng hắn lại tặng lễ vật cho từng người trong Vũ gia. Hơn nữa những lễ vật này, hoàn toàn đúng sở thích của từng người, là chuyên môn chuẩn bị. Mà kết quả đúng như hắn sở liệu, mỗi một người trong họ Vũ tiếp nhận lễ vật của hắn, hảo cảm đối với hắn cũng tăng lên thật nhanh.

Bất quá làm kẻ khác kỳ quái chính là, tuy rằng đưa tặng lễ vật cho từng người trong họ Vũ, thế nhưng hắn lại không tặng lễ vật cho diễn viên chính trong ngày hôm nay, cha của Vũ Giai, Vũ Triều Tường.

Ngay khi mọi người có chút không giải thích được, điện thoại di động của Nhạc Lỗi vang lên, sau khi chuyển máy nói vài câu, hắn liền cười nói với Vũ Triều Tường: “Vũ thúc, nghe nói chú thích kinh kịch, nhất là thích kịch của Thanh Y Lý Xảo Vân tiên sinh. Trùng hợp tôi cùng Lý Xảo Vân tiên sinh có quen biết, nên đã thỉnh ông ấy từ kinh thành đến, vừa rồi ông gọi điện nói đã tới rồi.”

“Cái...cái gì? Cậu mời Lý Xảo Vân tiên sinh tới? Ôi uy, đây thật phải đa tạ cậu vô cùng.” Vũ Triều Tường quá vui mừng, thậm chí kích động đến mức nói chuyện cũng không rõ ràng. Mà Vũ lão gia tử và Vũ Triều Phú, Vũ Triều Quý cũng vui vẻ kích động, bọn họ cũng giống như Vũ Triều Tường, đều thích kinh kịch.

“Vưu thúc hà tất nói cảm ơn? Chỉ cần chú hài lòng là tốt rồi.” Nhạc Lỗi mỉm cười đáp, khoe mắt lộ vẻ đắc ý. Nhân cơ hội không ai chú ý, hắn còn nhìn Trương Văn Trọng với ánh mắt khiêu khích.

Trương Văn Trọng không phản ứng, chỉ nhàn nhạt cười, hoàn toàn không đem sự gây hấn của Nhạc Lỗi để vào trong lòng.

Bởi vì Tôn Hiểu Uyển giới thiệu, nên Vưu Giai cũng biết Nhạc Lỗi, hơn phân nửa biết hắn có ý đồ với mình. Lúc này thấy hắn hạ khí lực lớn như vậy, đã mời được Thanh Y Lý Xảo Vân từ kinh thành tới chúc mừng sinh nhật cho cha mình, nàng nhịn không được nhủ mày, tiến đến bên tai Trương Văn Trọng nói: “Người này ân cần như vậy, kiệt lực lấy lòng người nhà của em, nhất là cha em, khẳng định không có lòng tốt gì. Trọng ca, anh chuẩn bị quà sinh nhật gì cho cha em? Ngần vịn lần đừng bị hắn vượt lên nha.”

“Yên tâm đi.” Trương Văn Trọng mỉm cười, hồi đáp: “Anh bảo chứng, lễ vật này, tuyệt đối có thể làm cha em thích. Đồng thời anh cũng có thể bảo chứng, nó tuyệt đối có một không hai, trước giờ chưa từng có!”

349. Chương 370: So Sánh Với Hắn

Tình cảnh Trương Văn Trọng và Vưu Giai dựa sát vào nhau nói nhỏ, tự nhiên bị Nhạc Lỗi nhìn thấy trong mắt. Tư thái vô cùng thân thiết của hai người, làm hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi. Bất quá hắn hành động thật tốt, đem hận ý đối với Trương Văn Trọng che giấu hoàn toàn.

Những người trong Vưu gia, lúc này đều ngẩng đầu nhìn ra cửa lớn biệt thự, kiễng chân chờ đợi Thanh Y Lý Xảo Vân xuất hiện, hoàn toàn không chú ý tới đạo mũi nhọn bao hàm hận ý trong ánh mắt của Nhạc Lỗi. Vưu Triều Tường vẻ mặt kích động, bước nhanh tới cửa biệt thự, miệng hưng phấn nói: “Lý Xảo Vân tiên sinh đã tới rồi sao? Tôi cũng không thể thất lễ, phải ra ngoài cửa nghênh tiếp mới được.”

Nhạc Lỗi nhanh chân đuổi theo, vừa cười vừa nói: “Vưu thúc, hôm nay chú là thọ tinh, thế nào để cho chú ra nghênh đón chứ? Do cháu đi đón Lý Xảo Vân tiên sinh.” Cũng không chờ Vưu Triều Tường trả lời, hắn liền bước nhanh ra cửa lớn biệt thự.

“Hài tử này thật không tệ, là một người có lòng.” Nhìn bóng lưng Nhạc Lỗi đi ra biệt thự, Vưu Triều Tường hài lòng gật đầu, trên mặt tràn đầy vẻ mỉm cười tán thưởng.

Tôn Hiểu Uyển đi tới bên người hắn nhỏ giọng nói: “Không phải sao? Tuổi còn trẻ lại có được sự nghiệp như vậy, quả nhiên là không tệ. Càng quan trọng là thái độ làm người của hắn khiêm tốn hữu lễ, nếu như Giai Giai không phải đã quen với tiểu Trương, Nhạc Lỗi này cũng là một sự lựa chọn không sai.”

Khoe mắt Vưu Triều Tường nhìn qua Trương Văn Trọng và Vưu Giai, lại nhìn vợ mình làm thủ thế như im lặng: “Hư! Bà nói chuyện đừng nói lung tung, Giai Giai và tiểu Trương đều đang ở đây. Nếu như để hai đứa nghe được, ảnh hưởng không tốt a?”

“Biết rồi.” Tôn Hiểu Uyển hồi đáp: “Tôi cũng không phải ngu ngốc, thế nào lại nói ngay mặt Giai Giai và tiểu Trương chứ? Tôi cũng chỉ nói thầm một chút thôi mà.”

Ngay lúc hai người nói chuyện, Nhạc Lỗi vốn đi ra biệt thự cũng đã quay trở về. Chỉ bất quá đi theo phía sau hắn, lại không phải là Thanh Y Lý Xảo Vân, mà là những nhạc sư cầm đủ nhạc khí.

Thấy một màn này, Vưu Triều Phúc có chút ước ao nói: “Nhạc Lỗi này làm việc thật đúng là cẩn thận, không chỉ mời Lý Xảo Vân, đồng thời cũng không quên mời tới nhạc sư. Xem ra hắn dự định ở ngay chỗ này tổ chức một buổi biểu diễn tại nhà cho em ba. Mấy người chúng ta có phúc nha.”

Tôn Hiểu Uyển nhanh phân phó chuẩn bị chỗ ngồi cùng trà nước cho những nhạc sư.”

Sau khi ngồi vào chỗ, những nhạc sư liền tấu nhạc lên. Ba anh em Vưu Triều Tường cùng lão gia tử Vưu Thiên Hải đều là diễn viên nghiệp dư thâm niên, tự nhiên thoáng chốc nghe ra đó là nhạc điệu sắp trình diễn, đều gật đầu cười nói:

“Ân, đây là Ma Cô Hiến Thọ.”

“Nhạc Lỗi dùng kịch này chúc thọ cho em ba, đúng là thập phần chuẩn xác. Không nghĩ tới, hẳn đối với kinh kịch tự nhiên cũng có nghiên cứu. Không tệ, thực sự là không tệ. Ở thời đại bây giờ, những người trẻ tuổi thích kinh kịch đã không còn nhiều lắm.”

“Lý Xảo Vân là Thanh Y danh giá, cô ấy xướng Ma Cô Hiến Thọ, thật sự không tệ. Hơn nữa một bộ múa cũng thật ưu mỹ. Xem ra ngày hôm nay chúng ta không những tai có phúc, mắt cũng có phúc. Tốt, tốt, quả nhiên là tốt.”

“Nghe nhạc đệm của những nhạc sư này, uyển chuyển du dương, xem ra đều là hành gia có bản lĩnh sâu đậm, cũng không phải lung tung kéo cho đủ số. Nói vậy buổi biểu diễn ngày hôm nay, tiêu chuẩn sẽ cao. Không tệ, quả nhiên là không tệ.”

Nương theo tiếng nói chuyện khe khẽ của mọi người cùng tiếng nhạc uyển chuyển du dương, một người chậm rãi từ bên cửa hông biệt thự đi đến. Người này ăn mặc nguyên trang phục và đạo cụ, nhưng không phải trang phục thanh y ma cô, mà là hóa trang của Dao Trì Thánh Mẫu, hiện ra phong thái ung dung đẹp đẽ, đại khí quý giá.

Vị Dao Trì Thánh Mẫu này, từ bên ngoài biệt thự đi vào, vừa đi vừa xướng: “Hỉ tư tư đi liên bộ dụng mục quan vọng, khán dao trì hảo hoa diễm thắng tự thiên đường. Chư thần tiên tề lai dao trì khánh thưởng. Nhân thử thượng thiết thọ yến tề tập phi thường...” (Vui rạo rức đi liên bộ dùng mục quan vọng, khán dao trì hảo hoa tươi đẹp hơn hẳn thiên đường. Chư thần tiên cùng đến dao trì khánh phần thưởng. Bởi vậy thượng thiết thọ yến tụ tập đầy đủ phi thường).

“Di...” Nhìn người mặc trang phục hóa trang thành Dao Trì Thánh Mẫu, mọi người cả kinh. Trong đó Vưu lão gia tử Vưu Thiên Hải phản ứng đầu tiên, vui mừng nói: “Ôi uy, vị này không phải danh gia lão đán Thái Minh Thanh tiên sinh sao? Thực sự là không ngờ, hài tử này của Nhạc gia, còn mới tới cả bà ta. Tốt, tốt, tốt, có cô ta và Lý Xảo Vân tiên sinh, buổi biểu diễn Ma Cô Hiến Thọ, thật đúng là làm cho kẻ khác chờ mong.”

Nghe lời nói của Vưu Thiên Hải, ba anh em Vưu Triều Tường cũng vui mừng đồng loạt gật đầu, trước sau nói:

“Không sai, không sai, nghe giọng hát, đích thật là Thái Minh Thanh tiên sinh!”

“Thái Minh Thanh tiên sinh bản lĩnh quả nhiên rất cao, vai Dao Trì Thánh Mẫu đều để cô ấy diễn thật sinh động!”

“Thái Minh Thanh, Lý Xảo Vân, đội hình này cũng quá cường đại đi a? Tiểu Lỗi, mời được hai vị đại gia kinh kịch, sợ đã tiêu hao không ít tinh lực và tiền tài của cháu nha?”

Tuy rằng trong lòng rất đắc ý, thế nhưng Nhạc Lỗi cũng không biểu lộ tâm tình đắc ý ra ngoài, thậm chí còn muốn chôn sâu tận đáy lòng, chỉ đứng mức cười, thần tình đạm nhiên nói: “Một chút tinh lực tiền tài có là gì? Chỉ cần có thể để Vưu thúc và các chú bác gia gia hài lòng, dù tiêu hao nhiều tinh lực tiền tài cũng là đáng giá.”

Vưu Triều Quý cười ha ha, gật đầu nói: “Nói rất hay, nói rất hay, tiểu tử Nhạc gia này, thực sự hợp với khẩu vị của ta! Đáng tiếc nha, ta chỉ có đứa con trai, bằng không nhất định chiêu cháu làm con rể.”

Trong lòng Nhạc Lỗi rất đắc ý, nhưng vẫn không hề hiển lộ ra, chỉ mỉm cười nói: “Ha hã, bác hai chỉ nói đùa.” Dứt lời hẩn liếc mắt nhìn Trương Văn Trọng, ánh mắt rõ ràng như muốn nói: tiểu tử, tuy rằng tạm thời người vượt lên trước, thế nhưng cũng đừng đắc ý, ta sớm muộn gì sẽ đuổi theo người, thậm chí vượt lên trước người! Cho đến lúc đó, không chỉ Vưu Giai sẽ yêu ta, mà người nhà Vưu gia cũng đều chỉ thích ta!

Nguyên bản Nhạc Lỗi nghĩ tới, biểu tình lúc này của Trương Văn Trọng, không phải cảm giận thì phải ảo não không ngớt. Bất quá hẳn rất nhanh liền thất vọng, bởi vì trên mặt Trương Văn Trọng cũng không xuất hiện biểu tình như hẳn đoán, vẫn lộ vẻ cười nhạt, hơn nữa đáng tươi cười tràn đầy lòng tin, phảng phất như đối với mọi chuyện đều đã được tính trước.

Nhạc Lỗi khẽ cau mày, thầm nghĩ: “Thần tình tiểu tử này, vì sao lại tự tin như vậy? Lẽ nào hẳn chuẩn bị quà sinh nhật cho Vưu Triều Tường, còn tốt hơn Ma Cô Hiến Thọ của ta?” Sau đó hẩn lại cười khẽ lên, thầm nghĩ: “Hừ, theo ta xem ra, tên tiểu tử này hơn phân nửa là đang cố chống mà thôi.”

Thanh Y danh giá Lý Xảo Vân sắm vai Ma Cô, đang bưng một khay rượu, nhẹ nhàng xuất hiện ngay trước mặt mọi người. Còn chưa mở miệng hát, chỉ một phen kinh diễm làm nổi bật tâm tư của nhân vật liền dẫn tới một trận vỗ tay cùng khen ngợi của mọi người.

“Tiếng xướng của Lý Xảo Vân lão sư, quả nhiên là tuyệt!”

“Êm tai, quả thực êm tai, giọng hát của nàng, thật dễ nghe như châu tròn ngọc sáng, quả nhiên là phải bó tay rồi.”

“Ngân nga ba ngày, rốt cục ta có thể hiểu được thành ngữ của câu kia!”

Vừa ra Ma Cô Hiến Thọ, ba anh em Vưu Triều Tường cùng lão gia tử Vưu Thiên Hải đều vây quanh hai vị Lý Xảo Vân và Thái Minh Thanh, đều biểu đạt kính ngưỡng cùng sùng bái của mình. Đồng thời cũng nhân cơ hội này, hướng hai người thỉnh giáo kỹ xảo.

Một màn như vậy, làm Nhạc Lỗi vốn phi thường giỏi về việc ẩn giấu tâm tình rốt cục cũng nhịn không được nữa. Dáng tươi cười đắc ý xuất hiện trên gương mặt hắn, đồng thời hắn cũng hiểu được, đây là lúc khởi xướng tiến công Trương Văn Trọng. Tốt nhất có thể làm trong lòng người nhà Vưu gia lưu lại ấn tượng xấu đối với Trương Văn Trọng. Ấn tượng xấu sẽ như mầm mống, chỉ cần có cơ hội sẽ nảy mầm lớn lên, cuối cùng làm mọi người chán ghét Trương Văn Trọng.

Không thể không nói, tính toán của Nhạc Lỗi vô cùng tinh khôn.

Trên mặt Nhạc Lỗi chợt tràn đầy vẻ mỉm cười thiện ý, cất bước đi tới trước người Trương Văn Trọng, dùng thanh âm khiến cho mọi người đều nghe thấy, nói: “Trương tiên sinh, hôm nay là sinh nhật Vưu thúc, không biết anh chuẩn bị quà sinh nhật gì cho Vưu thúc vậy? Nói vậy anh là bạn trai của Vưu Giai, anh chuẩn bị quà sinh nhật hắn càng làm cho Vưu thúc hài lòng hơn cả quà của tôi nha? Sao không lấy ra xem, để chúng tôi mở rộng tầm mắt, học thêm kiến thức?”

Ánh mắt mọi người đều nhìn về hướng Trương Văn Trọng.

Trên mặt Nhạc Lỗi vẫn tràn đầy vẻ mỉm cười thiện ý, chỉ là dưới cặp mắt kính, thường thường hiện lên một đạo lệ mang âm lãnh.

“Nguyên lai, người dự định dùng chiêu số này để đối phó ta sao? Chỉ sợ, cuối cùng người bị thương không phải là ta, mà là ngươi.” Trương Văn Trọng đạm nhiên cười, dùng ánh mắt đối diện vẻ khiêu khích của Nhạc Lỗi. Sau đó trong ánh mắt mọi người, hắn lấy ra một bình sứ nhỏ, chậm rãi đi tới chỗ Vưu Triều Tường, vừa đi hắn vừa mở miệng xướng lên: “Dao trì linh liễu thánh mẫu, xoay người lại lấy ra rượu nhất tôn. Tiến tiền mang bả vưu thúc kính. Kim hồ ngọc dịch tử mĩ châm. Ắm một chén năng tăng phúc mệnh, ầm một chén năng duyên thọ linh. Nguyên chúc vưu thúc vạn năm khánh, nguyên chúc vưu thúc thọ so với kia nam cực thiên tinh. Thoáng chốc quỳnh tương đều uống cạn, nguyên hằng năm như vậy nhật bất lão trường sinh...”

Trương Văn Trọng vừa xướng, chính là đoạn hát chúc thọ trong Ma Cô Hiến Thọ vừa rồi Thanh Y Lý Xảo Vân vừa xướng. Chỉ bất quá hắn dùng từ tiên cô và tiên sư đổi thành Vưu thúc. Đồng thời trong lúc xướng, hắn lại rót cho Vưu Triều Tường một chén rượu, cùng lúc cũng rót cho ba anh em Vưu Triều Quý, Vưu lão gia tử Vưu Thiên Hải, kể cả Tôn Hiểu Uyển. Sau đó mỉm cười nói: “Rượu này, là rượu thuốc do cháu ngâm. Tuy rằng hiệu quả kém quỳnh tương ngọc dịch, nhưng cũng có thể cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ. Còn thỉnh Vưu gia gia và các vị chú bác cô dì, uống cạn chén rượu này.”

Nhưng làm kẻ khác ngoài ý muốn chính là, Vưu Triều Tường bọn họ cũng không uống chén rượu Trương Văn Trọng vừa rót mời, trái lại ngơ ngác ngẩng ra nhìn hắn, trong ánh mắt tràn ngập vẻ khiếp sợ lẫn khó tin tưởng. Không chỉ là hắn, dù là Lý Xảo Vân và Thái Minh Thanh còn chưa kịp cởi ra đạo cụ cùng trang phục, gương mặt cũng đồng dạng khiếp sợ.

Hồi lâu sau, chính Thái Minh Thanh quay đầu, thở mạnh một hơi, nhìn Lý Xảo Vân nói: “Tiếng xướng của người thanh niên này, chỉ sợ cũng không kém hơn cô.”

“Thái lão sư quá đề cao tôi rồi.” Lý Xảo Vân cũng hồi phục lại tinh thần, thở dài nói: “Vốn tôi cho rằng tiếng xướng của mình ở trong quốc nội đã rất nổi tiếng. Hôm nay nghe được giọng hát của tiên sinh này, mới biết được cái gì gọi là ngoài trời có trời, ngoài người có người. So sánh với hắn, tôi thật sự kém xa.”

350. Chương 371: Lan Phương Tiên Sinh Thứ Hai

Khi Trương Văn Trọng vừa mở miệng xướng lên, trên mặt Nhạc Lỗi hiện lên vẻ cười nhạt.

Lần này tuy rằng hắn vì Vũu Triều Tường mời Lý Xảo Vân và Thái Minh Thanh tới, nhưng trên thực tế, hắn cũng không phải diễn viên nghiệp dư kinh kịch, đồng thời cũng nghe không hiểu kinh kịch. So sánh với việc nghe kinh kịch, hắn càng thích đến viện ca kịch hay hội âm nhạc hơn. Lần này nếu không phải hắn biết được Vũu Triều Tường thích kinh kịch, nên chuyên môn sắp xếp, chỉ sợ cái gì là thanh y, lão đán hắn còn không phân biệt được rõ ràng. Cho nên hắn cũng nghe không hiểu Trương Văn Trọng xướng hay hay dở, chỉ cười lạnh trong lòng thầm nghĩ: “Xướng kinh kịch? Đây là quà sinh nhật của người sao? Nghe người xướng nội dung, không ngờ lại giống như đúc Lý Xảo Vân vừa xướng. Lại nói, ta còn thực sự bội phục dũng khí của người, không ngờ bị bức nóng nảy đến vậy, bằng không vì sao lại ra hạ sách này?”

Sau khi Trương Văn Trọng xướng xong, châm rượu, mọi người còn đang kinh ngạc đại ra, toàn bộ tình cảnh đều đập vào mắt Nhạc Lỗi. Loại vẻ mặt này của họ, làm cho hắn càng thêm đắc ý. Khóe miệng hắn hiện lên vẻ cười nhạt châm chọc, càng ngày càng hiện ra rõ ràng. Tuy rằng đang kiệt lực nhẩn nại, thế nhưng ở trong nội tâm của hắn đã sớm cười to: “Ha ha, tiểu tử họ Trương, lần này người diễn tạp kỹ sao? Trợn tròn mắt chứ? Theo tư thế, chỉ sợ tất cả mọi người rất thất vọng đối với người đi? Lại nói, người cũng thật là khờ, không ngờ đem rượu tự ngâm cùng xướng một đoạn hát để lừa dối qua cửa! Nói vậy lúc này, người đã lưu lại ấn tượng không tốt trong lòng người nhà Vũu gia. Cứ tiếp tục phát triển thế này, chỉ cần người thân của Vũu Giai bắt măn đối với người, phản đối hai người lui tới, dù Vũu Giai có thích người thế nào, các người cũng phải xa nhau. Mà tới thời gian đó, ta có thể nhân cơ hội mà vào, nắm được trái tim Vũu Giai, hắt người ra ngoài!”

Nghĩ tới đây, Nhạc Lỗi không khỏi quay đầu nhìn Vũu Giai, ánh mắt lộ vẻ nóng bỏng chờ đợi. Cùng lúc đó, những thanh niên tài tuấn đang có mặt, trong lòng cũng đang đánh bàn tính chẳng khác gì Nhạc Lỗi. Dù sao, một cô gái xinh đẹp lại tài giỏi, vừa thông minh vừa dịu dàng lại còn giàu có như Vũu Giai, người theo đuổi sẽ không thể ít.

Bất quá Nhạc Lỗi cũng không duy trì được sự đắc ý quá lâu, bởi vì hắn nghe thấy được lời nói chuyện giữa Lý Xảo Vân và Thái Minh Thanh. Tuy rằng hai người nói chuyện rất nhỏ giọng, nhưng hắn đang đứng bên cạnh hai người, tự nhiên nghe được không sót một chữ.

Biểu tình đắc ý trên mặt Nhạc Lỗi liền biến mất, chỉ còn lại sự khiếp sợ thật sâu. Hắn hít một hơi, trợn mắt lú lười không khỏi nghĩ trong lòng: “Cái...cái gì? Tiểu tử họ Trương này vừa xướng, không ngờ còn muốn tốt hơn Thanh Y dang giác Lý Xảo Vân? Điều này sao có thể? Với tuổi tác của hắn, cũng chỉ mới hai mươi tuổi đi? Dù hắn có thiên phú, dù hắn từ trong bụng mẹ bắt đầu học tập hí khúc, cũng không khả năng vượt qua truyền thụ Mai Phái, Thanh Y danh giác Lý Xảo Vân chứ?”

Trong lòng Nhạc Lỗi tràn đầy hoài nghi, há mồm hỏi: “Lý tiên sinh, cô đang nói đùa chăng? Dù hắn có hát thật tốt, cũng không khả năng tốt hơn cô chứ? Cô là truyền nhân Mai Phái, là Thanh Y Danh Giác đó. Hắn nhiều lắm chỉ có thể xem như diễn viên nghiệp dư mà thôi chứ?”

Lý Xảo Vân vẻ mặt chăm chú, lắc đầu thở dài: “Nhạc tiên sinh, tôi cũng nói đùa, tôi nói tất cả đều là sự thực, tiếng hát của vị tiên sinh này, đích thật là hay hơn tôi!” Nói xong, bà không hề để ý tới vẻ mặt biểu tình khiếp sợ cùng khó tin của Nhạc Lỗi, ngược lại quay đầu nhìn Thái Minh Thanh đang đứng bên cạnh, nói: “Thái tiên sinh, không biết cô có cảm giác giống như tôi, tuy rằng vị tiên sinh này còn trẻ tuổi, thế nhưng đoạn hát hắn vừa mới xướng, thần vận rất giống tổ sư gia Lan Phương tiên sinh của Mai Phái chúng ta. Nói thật trong nháy mắt vừa rồi, tôi thậm chí còn tưởng vị tiên sinh đang đứng trước mặt hát, chính là Lan Phương tiên sinh sống lại.”

Thái Minh Thanh nói: “Lý tiên sinh, lời thừa nhận của cô đối với hắn cũng quá cao đi thôi? Nhưng tôi cũng nghĩ như vậy. Ở trên người hắn, đúng thật nhìn thấy bóng dáng của Lan Phương tiên sinh. Thực sự không ngờ, trong những thanh niên trẻ tuổi thời nay, không ngờ còn có nhân vật xuất sắc như vậy tồn tại. Cũng không biết hắn là đệ tử của vị đại gia nào, di, lại nói, tôi thế nào cứ nghĩ, hình như đã từng gặp qua hắn ở đâu.”

“Cô vừa nói như thế, tôi cũng liền có cảm giác như vậy.” Lý Xảo Vân cũng không khỏi sửng sốt, sau đó nheo

mắt đánh giá cẩn thận Trương Văn Trọng. Sau một lát bà vỗ trán, nói: “Ai nha, tôi nhớ ra rồi, hắn không phải chính là bác sĩ Trương Văn Trọng đó sao?”

“Bác sĩ Trương Văn Trọng?” Thái Minh Thanh vẻ mặt mê man.

Lý Xảo Vân nói: “Thái tiên sinh, sao cô lại quên vậy? Hắn chính là vị bác sĩ Trương Văn Trọng đã chữa bệnh cho nữ hoàng Anh, đồng thời là người diệt trừ bệnh ôn dịch của Ung Thành vừa rồi!”

“Hoa, không ngờ là hắn? Thực sự là không ngờ, hắn không chỉ có y thuật vô cùng cao minh, giọng hát kinh kịch không ngờ cũng cao minh như vậy.” Sau một phen cảm khái, Thái Minh Thanh lại lắc đầu thở dài: “Đáng tiếc, quả nhiên là đáng tiếc.”

“Đáng tiếc?” Lý Xảo Vân không giải thích được nói: “Thái tiên sinh, cô đang đáng tiếc điều gì?”

Thái Minh Thanh than thở: “Đáng tiếc hắn là một bác sĩ, cho dù hắn có giọng hát cao minh thế nào, hắn đối với hí kịch, kinh kịch, chỉ dừng lại ở trình tự diễn viên nghiệp dư, sẽ không tiếp tục thêm chăm chú ra sức nghiên cứu. Bằng không, kinh kịch chúng ta có thể thu hoạch được một vị danh gia kinh kịch vang danh thế giới như lúc Lan Phương tiên sinh còn sống!”

Lý Xảo Vân bừng tỉnh hiểu ra, sau đó gật đầu thở dài nói: “Không sai, đây đúng là một chuyện vô cùng đáng tiếc. Không được, tôi phải nghĩ biện pháp khuyên nhủ hắn, nhìn xem có thể khuyên hắn bỏ nghề y theo nghề hát, chân chính kế thừa y bát của Lan Phương tiên sinh.” Tuy rằng chính bà cũng biết, chuyện như vậy không có nhiều khả năng. Thế nhưng ở trong lòng của bà, cũng vẫn tồn tại một tia hi vọng, hi vọng Trương Văn Trọng có thể đáp ứng ở trên đường kinh kịch càng đi xa hơn.

Nghe được lời nói chuyện của Lý Xảo Vân và Thái Minh Thanh, không chỉ có Nhạc Lỗi nghe thấy được, những người của Vụ gia toàn bộ đều nghe thấy được. Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Trương Văn Trọng, biến đổi càng thêm chấn kinh. Nhất là Vụ lão gia tử và ba anh em Vụ Triều Tường đều thích kinh kịch, ngoại trừ khiếp sợ, còn có sự ngưỡng mộ và mừng như điên.

Trong lòng Nhạc Lỗi tồn tại chút may mắn cuối cùng cũng đã hoàn toàn tan biến. Đồng thời hắn đột nhiên phát hiện, mình đã tiêu hao một phen công phu rất lớn, mới được hai đại gia kinh kịch như Lý Xảo Vân và Thái Minh Thanh tới, tựa hồ cũng biến thành cái giá áo cho Trương Văn Trọng khoác lên.

“Hai người các người, do ta mời tới, không thay ta tổn hại Trương Văn Trọng thì thôi. Không ngờ còn không tiếc dư lực đi khen hắn. Thực sự là tức chết ta.” Trong lòng Nhạc Lỗi dâng lên cảm giác ghen khuất, trừng mắt nhìn Lý Xảo Vân và Thái Minh Thanh bất mãn, lại đưa ánh mắt nhìn về phía Trương Văn Trọng.

“Đúng là thất sách, thực sự là thất sách, không nghĩ tới tiểu tử họ Trương này không ngờ còn biết hí khúc, lại còn xướng tốt như vậy.” Trong ánh mắt hắn nhìn Trương Văn Trọng, hận ý phát ra càng thêm dày đặc.

“Tiểu Trương, trước đây vì sao còn không biết cháu có thể hát hí khúc, hơn nữa còn hát xuất sắc như vậy.” Lúc này Vụ Triều Tường cuối cùng cũng từ trạng thái khiếp sợ thanh tỉnh lại, cảm khái vạn phần nói: “Lời nói của Lý tiên sinh và Thái tiên sinh bác cũng đã nghe thấy. Hai người không ngờ lại đem cháu so sánh với Lan Phương tiên sinh, đúng thật là khó lường nha. Tốt, tốt, tốt, sau này bác nhất định phải phiên phúc cháu đến chỉ giáo cho mới được.”

“Không thành vấn đề.” Trương Văn Trọng mỉm cười hồi đáp.

“Tiểu Trương, tôi cũng muốn hướng cậu lãnh giáo.”

“Còn có tôi, còn có tôi...”

“Ai, hay là chúng ta tổ chức một đoàn diễn viên nghiệp dư hí khúc, để tiểu Trương đến làm linh ban của chúng ta.”

Lão gia tử Vụ Thiên Hải và hai anh em Vụ Triều Phúc, Vụ Triều Quý, lúc này cũng chạy tới tham gia náo nhiệt, vẻ mặt sùng bái cùng tán thưởng, vây quanh Trương Văn Trọng liên tục ồn ào nói. Mà Trương Văn Trọng từ đầu tới cuối chỉ mỉm cười ứng đối, đáp ứng những yêu cầu bọn họ đưa ra. Loại thái độ phối hợp này của hắn, làm ba anh em Vụ Triều Tường cùng lão gia tử Vụ Thiên Hải đều vui vẻ ra mặt.

Trương Văn Trọng chỉ chén rượu thuốc mọi người còn cầm trong tay, lại quên không uống, nhắc nhở nói: “Còn mời các vị uống cạn chén rượu này đi.”

“Ác, đúng đúng, Ma Cô hiển lên linh chi tiên tử, mọi người không nên lãng phí, nào, cạn ly.” Vũ Triều Tường vẻ mặt vui mừng tươi cười đưa chén rượu lên nói đùa, sau đó khoát tay, đã đem chén rượu thuốc màu vàng kim uống một hơi cạn sạch.

Rượu vừa vào miệng, đôi mắt Vũ Triều Tường chợt sáng lên. Đồng thời không tự chủ được “di” một tiếng. Sau đó chép chép miệng, còn chưa thỏa mãn nói: “Rượu ngon, quả nhiên là rượu ngon. Vị đạo tinh khiết và thơm hoạt, quả thực tuyệt không thể tả. Danh rượu trong và ngoài nước tôi đã uống qua không ít, thế nhưng so sánh với chén rượu này của tiểu Trương, những danh rượu kia quả nhiên là vị đạo không bằng nha!”

“Không sai, không sai, rượu này quả thực rất tuyệt! Thực sự là không ngờ, trên đời này còn loại rượu ngon như vậy.”

“Ai, uống chén rượu này vào, toàn thân tôi ấm áp dào dạt, cảm giác như trên người có khí lực giống như bất tận, giống như trẻ đi tới ba mươi tuổi!”

“Đúng nha, đúng nha, tôi cũng có cảm giác như vậy, cảm giác như vậy thật quá thư thái.”

Những người còn lại uống rượu vào, cũng bắt đầu ồn ào tán thán lên.

Vũ Triều Tường thỏa mãn cười, nói: “Tiểu Trương, cảm ơn cháu, cháu đưa quà sinh nhật này cho bác, bác rất thích.”

“Quà sinh nhật?” Trương Văn Trọng nở nụ cười, nói: “Ha hã, bác trai, bác làm rồi, cháu muốn tặng quà sinh nhật cho bác, vẫn còn chưa lấy ra đâu.”

“Ác?” Vũ Triều Tường không khỏi sửng sốt.

Mọi người cũng ngây ngẩn cả người.

Vừa rồi còn chưa phải là quà sinh nhật của Trương Văn Trọng? Như vậy hẳn đưa quà sinh nhật cho Vũ Triều Tường lại là gì?

Trải qua chuyện vừa rồi, mọi người đều vô cùng chờ mong với món quà sinh nhật Trương Văn Trọng sắp lấy ra.

351. Chương 372: Vô Đề

Vũ Giai vừa cười vừa nói: “Trọng ca, anh dự định đưa quà sinh nhật cho cha em nữa sao. Được rồi, anh cũng đừng thừa nước đục thả câu nữa, nhanh lấy ra đi, không nhìn thấy cha em cùng các bác đã dài cổ kiễng chân ngóng chờ rồi sao?” Lúc này ở trong lòng của nàng, ngoại trừ hiếu kỳ, còn có sự hưng phấn cùng vui sướng thật sâu. Đồng thời nàng cũng chờ mong, Trương Văn Trọng có thể không ngừng cố gắng lần nữa làm mọi người lại chấn động.

Tôn Hiểu Uyển liếc mắt nguyệt nàng, nói: “Giai Giai, có đứa con nào nói chuyện về cha mình như thế? Thực sự là phá phách.”

Vũ Giai thè lưỡi, hì hì cười. Lúc này nàng bày ra vẻ khả ái đẹp đẽ của một cô gái nhỏ, quả nhiên làm choáng váng những đôi mắt của các vị thanh niên tài俊 đang có mặt. Ở thường ngày, Vũ Giai đều bày ra dáng vẻ hơi kiêu ngạo, thậm chí đẹp đến mức cự người ngoài ngàn dặm. Vẻ mặt đáng yêu hoạt bát như hiện tại, đừng nói các thanh niên tài俊 chưa từng gặp qua, thậm chí nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới.

Nhất thời, những thanh niên tài俊 ở đây, những đôi mắt đều nhìn đến choáng váng.

Đối mặt sự trêu ghẹo của con gái, Vũ Triều Tường cũng cười ha ha, nói: “Giai Giai nói không sai, lúc này tôi đích thật vừa hiếu kỳ vừa chờ mong với quà tặng của tiểu Trương lắm đây.”

Trương Văn Trọng mỉm cười, sờ tay vào ngực lấy ra một chiếc hộp được gói bằng giấy màu, giao vào trong tay Vũ Triều Tường, nói: “Bác trai, chúc bác sinh nhật vui vẻ, đây là quà sinh nhật của cháu, tuy rằng nó không phải là vật quý trọng, thế nhưng đại biểu một mảnh tâm ý của cháu, mong muốn bác sẽ thích.”

Nhìn chiếc hộp được đóng gói, tất cả mọi người nhìn không được bắt đầu suy đoán, món quà đến tột cùng là vật gì.

“Bên trong hộp là vật gì vậy? Đồ trang sức tinh xảo sao?”

“Đừng nói giỡn, người của Vũ gia còn thiếu đồ trang sức sao? Theo tôi thấy, bên trong hộp tám chín phần mười là cổ ngọc khí! Hơn nữa rất có khả năng là trân phẩm hiếm có!”

“Nghe nói Trương Văn Trọng này, viết chữ vẽ tranh rất đẹp, thậm chí cả đại gia thư pháp Chu Văn Bản cũng khen không dứt miệng đối với bản lĩnh của hắn. Mọi người nói bên trong hộp, có phải là tác phẩm thi họa hay không?”

“Trương Văn Trọng là danh y lừng lẫy đại danh, bên trong hộp có phải là linh dược hiếm có hay không? Tỷ như Thiên Sơn Tuyết Liên gì đó...”

“Anh xem ti vi quá nhiều rồi phải không? Thiên Sơn Tuyết Liên, hừ, sao anh không nói bên trong hộp là quỳnh tương ngọc dịch, tiên đan bất tử?”

Trong tiếng suy đoán hiếu kỳ của mọi người có mặt, Vũ Triều Tường đã mở hộp, lấy quà tặng của Trương Văn Trọng mở ra. Làm kẻ khác kinh ngạc chính là, quà sinh nhật Trương Văn Trọng đưa cho Vũ Triều Tường, cũng không phải đồ cổ ngọc khí, cũng không phải thi họa linh dược, lại càng không phải là đồ trang sức gì, mà là một thứ giống như máy chơi game màu đen.

“Đây là cái gì?” Nhìn thấy quà tặng Trương Văn Trọng đưa cho Vũ Triều Tường, tất cả mọi người có chút tròn tròn mắt.

Khác với mọi người, sau thoáng kinh ngạc, Nhạc Lỗi lại vui mừng không ngớt. Theo hắn xem ra, vô luận Trương Văn Trọng đưa loại máy chơi game hiện đại thể nào cho Vũ Triều Tường, kỳ thực đều giống như tự hủy trường thành. Bởi vì tuổi tác Vũ Triều Tường đã cao như vậy, hơn nữa tính cách thiên hướng bảo thủ, thể nào khả năng sẽ thích những thiết bị tiêu khiển kiểu này?

“Cái gì là vẽ rắn thêm chân? Cái này gọi là vẽ rắn thêm chân!” Nhạc Lỗi nhìn Trương Văn Trọng, trong lòng hắc hắc cười nhạt không ngớt, âm thầm nói: “Tiểu tử họ Trương, đây là người sáng tạo cơ hội cho ta, nếu như ta không nắm chắc, làm người mất hết bộ mặt trước mặt người nhà Vũ gia, con mẹ nó ta sẽ không mang họ Nhạc!”

Nghĩ như vậy, Nhạc Lỗi liền cất bước đi ra phía trước, trên mặt vẫn lộ vẻ mỉm cười đối trá, sau khi giả vờ nhìn tới nhìn lui món quà của Trương Văn Trọng đưa cho Vũ Triều Tường, hắn giả vờ kinh ngạc cùng quan tâm nói: “Trương tiên sinh, sợ rằng anh đã tặng sai lễ vật rồi đi? Đây là máy chơi game sao? Vũ thúc chỉ sợ sẽ không thích đâu?”

Sau thoáng kinh ngạc ban đầu, Vũ Triều Tường lúc này mới phản ứng.

Tuy rằng hắn thật sự không có hứng thú đối với máy chơi game, nhưng trên mặt vẫn hiện dáng tươi cười, vui mừng hơn hử nói: “Thích, thích, chỉ cần là lễ vật do tiểu Trương đưa cho bác, vô luận là thứ gì, bác đều thích. Ài, Giai Giai, thu hồi lễ vật của tiểu Trương lại giùm cha đi.”

“Dạ.” Vũ Giai lên tiếng, làm bộ tiếp nhận lễ vật trong tay Vũ Triều Tường. Cùng lúc đó trong lòng nàng nhìn không được oán giận: “Trọng ca nha Trọng ca, sao anh lại đưa cho em thứ này vậy? Sớm biết như vậy còn không bằng anh đừng đưa gì hết, ai...”

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Ha hử, thứ này cũng không phải máy game. Nó là một máy phát âm thanh cùng hình ảnh.”

“Máy phát âm thanh cùng hình ảnh?” Trong ánh mắt mọi người lộ vẻ kinh ngạc. Có rất nhiều người cũng từng nghe về kỹ thuật 3D này, cũng từng nhìn thấy qua, nhưng nhìn chiếc máy của Trương Văn Trọng đưa cho Vũ Triều Tường, thấy thể nào đều bình thường, thấy thể nào cũng không có gì đáng chú ý, căn bản không giống loại máy móc công nghệ cao.

Nhìn Vũ Giai định đem đi, Trương Văn Trọng mỉm cười ra dấu cho nàng đợi thêm lát nữa, đưa tay lấy máy ra, loay hoay một chút, liền đặt lên trên bàn.

Một luồng ánh sáng nhu hòa từ trong máy phóng ra, đồng thời ngưng tụ thành hình ngay trước mặt mọi người, hóa thành một người mặc trang phục và đạo cụ hí khúc vô cùng sống động.

“Oa, ảnh tượng này thật quá chân thực a! Người này nhìn giống như người thật, đây...đây chẳng lẽ là hiệu quả của máy này sao? Không tệ, thật sự không tệ!”

“Trong nhà của tôi cũng mua một cái máy như vậy, thế nhưng hiệu quả của nó cùng sự sống động so sánh với cái máy này, thật chỉ là rác rưởi thôi nha.”

“Ghé thăm, đám bán hàng trong thị trường không ngờ còn dám không biết xấu hổ nói loại máy đó là kỹ thuật tiên tiến nhất hiện nay trên thế giới, hiệu quả hình ảnh là cao nhất. Hừ, ngày mai tôi phải đi phá tiệm, để cho bọn họ biết hạ tràng khi khoa trương lung tung!”

“Ôi, người này thế nào nhìn thấy có chút quen mắt?”

“Lan Phương tiên sinh! Đây là Lan Phương tiên sinh! Giống như đúc, không ngờ là giống như đúc!”

Trong tiếng than sợ hãi của mọi người, hình ảnh Lan Phương tiên sinh ngay trước mặt làm ra một tư thế thật đẹp, liền mở miệng xướng lên. Giọng hát quả nhiên như tiếng trời, làm kẻ khác nghe như say như mê. Dù là người chưa bao giờ nghe kinh kịch hoặc không hiểu kinh kịch, ở giờ khắc này đều bị thanh âm mê hoặc thật sâu.

Hình ảnh Lan Phương tiên sinh đại khái sau mười lăm phút, liền hóa thành một luồng ánh sáng nhu hòa, lại quay trở về trong máy truyền phát. Tuy rằng biểu diễn của “Lan Phương tiên sinh” đã kết thúc, thế nhưng mọi người vẫn còn ở trong trạng thái thất thần. Không chỉ có như vậy, ở bên tai bọn họ, vẫn còn quanh quẩn thanh âm như tiếng trời kia.

“Tốt, tốt, tốt, thật tốt.” Hồi lâu sau, Vũ Triều Tường mới hồi phục lại tinh thần. Tuy rằng trong lòng hẳn có ngàn vạn lần cảm khái lẫn tán thán, nhưng khi nói ra miệng, cũng chỉ có năm từ này.

Thái Minh Thanh cũng hồi phục lại, vừa cảm khái vừa ước ao nói: “Hiệu quả ảnh tượng, hiệu quả âm sắc, quả thực giống như Lan Phương tiên sinh sống lại, đứng ngay trước mặt tôi biểu diễn. Đây là hiệu quả thần kỳ của kỹ thuật 3D sao? Xem ra tôi cũng phải đi mua một cái máy giống như thế mới được.”

Lý Xảo Vân kích động bật khóc, nước mắt nói: “Thực sự không ngờ, trong lúc tôi còn sống lại còn nhìn thấy được Lan Phương tiên sinh biểu diễn. Cho dù có chết tôi cũng không còn tiếc nuối!” Bà đột nhiên quay người lại, nhìn Trương Văn Trọng dò hỏi: “Trương tiên sinh, cái máy này anh mua được từ chỗ nào? Còn hình ảnh biểu diễn của Lan Phương tiên sinh, chỉ có ở đây, hay còn chỗ khác không?”

“Phải, phải, cái máy này mua được ở đâu? Tôi cũng muốn đi mua một cái!”

“Thứ này quả thật không tệ, tôi cũng muốn mua một cái. A, lão sư đức nghệ song toàn vùng Thương Tỉnh, thật không biết sẽ có một phen đáng đáp thế nào...”

“Ách...” Trương Văn Trọng nghe vậy ngẩn người.

Cái máy này thực tế do hắn bịa đặt mà ra. Khoa học kỹ thuật hiện tại trên thế giới, căn bản còn chưa đạt được loại hiệu quả sống động như thế này. Cái máy này kỳ thực chỉ là cái máy 3D bình thường, do hắn dùng đạo pháp thay đổi một chút mà thôi.

Vào lúc Lan Phương tiên sinh nổi tiếng khắp toàn cầu, Trương Văn Trọng cũng từng xem qua biểu diễn của Lan Phương tiên sinh ở kiếp trước. Buổi biểu diễn đều được hắn niêm phong cất vào bên trong thần thức, đồng thời dùng đạo pháp để phong ấn vào trong cái máy này. Một ngày mở máy, cũng giống như chính Lan Phương tiên sinh đang tái sinh biểu diễn. Hơn nữa, những ảnh tượng này đã rất lâu không còn xuất bản, có một không hai. Dù sao ở thời đại Lan Phương tiên sinh, tư liệu hình ảnh lưu lại cũng không nhiều.

Hiện tại mọi người lại đang hỏi hắn về cái máy này mua được từ đâu, hắn làm sao có thể trả lời được? Nhưng phản ứng của hắn cũng không chậm, tùy tiện tạo vài lời nói dối đã đuổi được mọi người. Mà ngay lúc này, Vũ Triều Tường học xong cách điều khiển máy, đang hưng phấn truyền phát lại những vở kịch

kinh điển của Lan Phương tiên sinh. Lão gia tử Vũ Thiên Hải, hai anh em Vũ Triều Phúc, Vũ Triều Quý cùng với Thái Minh Thanh, Lý Xảo Vân hai vị đại gia kinh kịch, toàn bộ đều vây quanh bên người Vũ Triều Tường, vừa tán thán tám tám, vừa thưởng thức buổi biểu diễn của Lan Phương tiên sinh.

Vũ Triều Tường bị mọi người vây quanh, vẻ mặt vui vẻ cùng đắc ý. Không hề nghi ngờ, hẳn đối với lễ vật của Trương Văn Trọng tặng cho, phi thường thỏa mãn.

352. Chương 373: Bạch Y Nữ Nhân Thần Bí

Khi Trương Văn Trọng về đến nhà, đã là mười giờ đêm.

Biểu hiện của hắn cùng lễ vật đưa tặng ngày hôm nay, làm vợ chồng Vũ Triều Tường thập phần hài lòng cùng vui vẻ, cho nên sau khi chấm dứt buổi tiệc sinh nhật, hắn được Vũ Triều Tường giữ lại, hỏi thăm tình huống gia đình. Đồng thời còn ước định, đợi khi Trương Văn Trọng và Vũ Giai quay trở về huyện Ấn Ngạc, bọn họ cũng muốn đi theo bái phỏng người nhà Trương Văn Trọng.

“Chủ nhân, rốt cục ngài cũng đã trở về.” Ngay khi Trương Văn Trọng vừa đi vào cửa biệt thự, Tam Túc Ô vậy cánh bay đến trước mặt hắn, có chút lo lắng nói.

Trương Văn Trọng hỏi: “Có chuyện gì? Sao người lại hoang mang rối loạn như thế?”

Tam Túc Ô hồi đáp: “Tình huống của Càn Khôn Hồ có chút không thích hợp. Chủ nhân, ngài tự mình đi xem nhanh lên.”

“Ác?” Vòng lòng mày Trương Văn Trọng nhướng lên, bước nhanh vào phòng sách nơi Linh Khí Nhân.

Lúc này Càn Khôn Hồ được đặt ngay trên nhãn của Tụ Linh Trộn, tiếp thu linh khí tu dưỡng. Thế nhưng Trương Văn Trọng lại nhạy cảm phát hiện, phẩm cấp của Càn Khôn Hồ đã từ bảo khí cửu phẩm lúc ban ngày, đã giảm xuống chỉ còn là bảo khí thất phẩm.

Trên mặt Trương Văn Trọng lộ ra một tia kinh ngạc: “Càn Khôn Hồ bị giáng cấp? Lại còn ở trong thời gian ngắn bị hạ thấp đến hai phẩm, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” Hắn bước nhanh vào Tụ Linh Trộn, đặt hai tay lên Càn Khôn Hồ, thần thức liền truyền vào, kiểm tra tình huống.

Khi thần thức của hắn tiếp xúc với khí linh bên trong Càn Khôn Hồ, biểu tình kinh ngạc trên mặt hắn càng thêm dày đặc hơn. Bởi vì trạng thái của khí linh so với lúc buổi chiều, càng thêm yếu ớt hư nhược, thậm chí có thể nói khí linh hiện tại đang bị hấp hối.

“Tại sao lại như vậy?” Trương Văn Trọng không khỏi nhíu mày, bắt đầu khống chế thần thức, kiểm tra khắp Càn Khôn Hồ một lần.

Sau một phen kiểm tra, cuối cùng hắn cũng tìm ra nơi xảy ra vấn đề.

Nguyên nhân bởi vì bị hao tổn quá độ, Càn Khôn Hồ tạm thời đã đánh mất công năng thu nạp linh khí tự động. Cho nên dù Trương Văn Trọng đã đặt nó ngay Linh Khí Nhân dư thừa linh khí, nhưng nó vẫn không thể hấp thu linh khí để chữa trị. Đồng thời cũng bởi vì nó được đặt ngay trên nhãn của Tụ Linh Trộn, cho nên linh khí còn sót lại cũng bị Tụ Linh Trộn rút ra. Vì thế vừa bị giảm phẩm cấp, khí linh cũng sa vào tình huống hấp hối. May mắn chính là bởi vì linh khí còn sót lại của nó cũng không nhiều lắm, cho nên tốc độ bị Tụ Linh Trộn hấp thu cũng không nhanh. Bằng không nếu đến lúc này đợi Trương Văn Trọng đến kiểm tra, không chỉ đã bị hạ hai phẩm cấp, thậm chí rất có khả năng khí linh lẫn linh khí đều mất hết, từ pháp bảo biến thành vật phàm.

Nếu đã tìm ra nguyên nhân xảy ra vấn đề, Trương Văn Trọng cũng thở dài một hơi, đồng thời lập tức bắt tay giải quyết vấn đề này.

Đầu tiên, hắn lấy Càn Khôn Hồ ra khỏi Tụ Linh Trộn, đồng thời vận chuyển Y Giám Tâm Kinh mạnh mẽ truyền cho nó một đạo linh khí, để ngừa khí linh bởi vì quá yếu ớt mà tiêu vong. Sau đó hắn lại bày ra một trận pháp gọi là Khô Mộc Phòng Xuân ngay bên trong phòng khách có tác dụng hấp thu linh khí, đặt Càn Khôn Hồ vào trong trận nhãn.

Có Khô Mộc Phùng Xuân trận pháp đem linh khí cuộn cuộn truyền vào bên trong Càn Khôn Hồ, nguyên khí linh đang hấp hối cuối cùng cũng đã hồi phục lại. Tuy rằng vẫn còn cực kỳ suy yếu, nhưng không còn bị nguy hiểm tiêu vong. Thậm chí được linh khí tư nhuận nhu dưỡng, đang chậm rãi khôi phục. Sau khi làm xong tất cả, Trương Văn Trọng thở mạnh một hơi, trái tim treo cao cũng hoàn toàn trầm tĩnh lại.

Quét mắt nhìn Tam Túc Ô đang dạy tiếng người cho ba tiểu yêu ở bên cạnh, Trương Văn Trọng phân phó: “Tam Túc Ô, thủ Càn Khôn Hồ cho ta. Một khi nó xuất hiện dị dạng, lập tức báo cho ta biết!”

“Tôi hiểu được, thỉnh chủ nhân yên tâm đi.” Tam Túc Ô gật đầu đáp.

Trương Văn Trọng hài lòng gật đầu, xoay người quay về phòng ngủ của mình, bắt đầu vận chuyển Y Giám Tâm Kinh tu luyện.

Sáng sớm hôm sau, trước khi rời nhà đi làm, hắn không quên kiểm tra tình huống của Càn Khôn Hồ. Sau khi xác định khí linh đang phát triển tốt, hắn lại dặn dò Tam Túc Ô vài câu, lúc này mới rời nhà đến đại học Ung Thành. Bất quá ngay khi hắn vừa lái xe rời khỏi tiểu khu biệt thự Hải Vận, nhưng ngoài ý muốn phát hiện béo hòa thượng đang đứng ngay cửa tiểu khu, đang tranh cãi với bảo an khu biệt thự.

Béo hòa thượng nói: “A di đà phật, thí chủ, xin mời người cho thuận tiện, để ta vào đi thôi.”

Bảo an liên tục lắc đầu: “Không được, chỗ này của chúng tôi là tiểu khu biệt thự xa hoa, làm sao tùy tiện thả người đi vào? Vạn nhất ông là một kẻ xấu thì làm sao bây giờ? Dù ông thật sự là hòa thượng, tôi cũng không thể thả ông đi vào, ở đây không phải chỗ cho ông hóa duyên. Muốn đi vào, trừ phi ông có thể nói ra số biệt thự cùng tên họ của chủ nhân biệt thự ở đâu, sau khi chúng tôi liên lạc được với họ, có được sự đồng ý, mới có thể thả ông đi vào.”

Béo hòa thượng có vẻ khó khăn nói: “Lần đầu tiên ta đến bái phỏng hắn, nên không biết số biệt thự của hắn.”

Bảo an xòe tay, nói: “Vậy đành chịu. Được rồi, ông cũng đừng ở đây càn quấy với tôi nữa, đi đi.”

Trương Văn Trọng cho xe dừng lại, thò đầu nhìn béo hòa thượng nói: “Ừ, hòa thượng, ông chạy tới đây làm gì?”

Vừa thấy Trương Văn Trọng, béo hòa thượng buông tha bảo an, đi nhanh tới xe Trương Văn Trọng, đồng thời nói: “Ồi, Trương tổ...tiên sinh, tôi tới đây là vì tìm anh đó.”

Trương Văn Trọng hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì? Lẽ nào các vị có phát hiện gì sao?”

“Đúng vậy.” Béo hòa thượng gật đầu hồi đáp, lúc này hắn đã chạy tới sát cửa xe của Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng ý bảo béo hòa thượng lên xe: “Ở đây không phải địa phương nói chuyện, trước tiên lên xe, chúng ta nói chuyện.”

“Được.” Béo hòa thượng gật đầu đáp, chạy qua bên kia ngồi vào vị trí cạnh tài xế.

Đợi béo hòa thượng ngồi xong, Trương Văn Trọng liền khởi động máy xe, nhanh chóng rời khỏi tiểu khu biệt thự Hải Vận.

Nhìn bóng lưng chiếc xe đi xa, bảo an vừa chặn béo hòa thượng lắc đầu nhỏ giọng nói thầm: “Thực sự là không ngờ, vị bác sĩ Trương này giao du thật rộng, không ngờ còn có một người bạn là hòa thượng.”

Trương Văn Trọng vừa lái xe vừa hỏi: “Nói đi, các vị tìm được đầu mối gì?”

Béo hòa thượng hồi đáp: “Dưới sự trợ giúp của Trú Thú Môn, chúng tôi triển khai hành động lục soát bên trong Ung Thành, cuối cùng vào đêm qua, tại huyện Lạc Thủy cách Ung Thành khoảng năm mươi km, tìm được người biến Bộ Bằng thành Cốt Tinh. Đáng tiếc chính là tuy rằng chúng tôi triệu tập bảy mươi hai người tu chân, đồng thời còn vận dụng đại lượng linh tài liệu cùng phù chú, bày ra Khốn Tiên Trận, thế nhưng vẫn không bắt được người đó. Không chỉ bị chuồn mất, thậm chí bị đánh chết chín người cùng làm bị thương nặng mười hai người, mọi người còn lại hoặc nhiều hoặc ít đều bị thương nhẹ.”

Trương Văn Trọng hỏi: “Người đó tu vì làm sao?”

Béo hòa thượng lắc đầu than thở: “Nhìn không thấu. Nhưng bên trong bảy mươi hai người tu chân tham gia hành động, có sáu người là cao thủ Kim Đan kỳ. Sáu mươi sáu người còn lại cũng đều là Kết Đan kỳ. Thế nhưng như vậy cộng thêm Khổn Tiên Trận, vẫn bị rơi xuống hạ phong. Theo như vậy, thực lực của người kia rất có thể tại Nguyên Anh kỳ!”

“Nguyên Anh kỳ sao?” Vùng lông mày Trương Văn Trọng hơi nhướn lên.

“Ác, được rồi, Trương tổ phó, tôi có hình ảnh cho anh xem.” Nói xong béo hòa thượng lấy ra một máy camera.

“Hình ảnh? Hình ảnh gì?” Trương Văn Trọng cho xe tấp vào ven đường.

Lúc này béo hòa thượng đã mở máy camera: “Đây là đêm qua khi đuổi bắt người kia, đã quay chụp được một đoạn hình ảnh. Tuy rằng không nhìn thấy rõ gương mặt của nàng, nhưng có thể thấy rõ thân hình. Sau đó chúng tôi thảo luận một phen, nghĩ cần phải đưa cho Trương tổ phó nhìn xem. Vạn nhất sau này anh gặp cô ta, cũng có thể kịp ứng phó.”

Lực chú ý của Trương Văn Trọng lúc này đã bị thân ảnh màu trắng trong phim hấp dẫn thật sâu.

Đối với thân ảnh màu trắng này, ký ức của hắn hầy còn mới mẻ.

Ngày trước khi hấp thu viên kim đan của Cửu Anh, hắn đã từng ở trong trí nhớ còn sót lại của Cửu Anh, nhìn thấy qua thân ảnh màu trắng này. Tuy rằng trong từng mảnh nhỏ ký ức của Cửu Anh cùng đoạn hình ảnh trong máy camera của béo hòa thượng, thân ảnh màu trắng này có chút không rõ, nhưng Trương Văn Trọng vẫn liếc mắt liền nhìn ra.

“Không sai, chính là cô ta, cô ta chính là nữ nhân đã thả Cửu Anh ra từ trong Hỗn Động Tu La Giới!” Vùng lông mày của Trương Văn Trọng không khỏi cau chặt lại: “Đầu tiên thả Cửu Anh ra khỏi Hỗn Động Tu La Giới, sau đó sử dụng biến Bộ Bằng thành Cốt Tinh, nữ nhân này đến tột cùng là ai? Mục đích cô ta làm việc này vì cái gì?”

Thấy Trương Văn Trọng rơi vào trầm tư, béo hòa thượng đợi chốc lát, mới hỏi: “Trương tổ phó, anh đang suy nghĩ chuyện gì? Lẽ nào anh nhận ra nữ nhân này?”

Trương Văn Trọng biết nếu chỉ dựa vào một mình hắn muốn tra ra lai lịch của nữ nhân này, mục đích cùng hành tung của cô ta, thật phi thường trắc trở. Cho nên hắn cũng không dự định giấu diếm đoạn hình ảnh thu được từ trong ký ức của Cửu Anh, nói cho béo hòa thượng nghe.

“A? Trong thân thể Cửu Anh lúc đó, còn có kim đan tồn tại? Đáng tiếc, thực sự là đáng tiếc.” Béo hòa thượng vẻ mặt tiếc nuối nói thềm hai câu, sau đó nhần chặt chân mày, tràn đầy nghi hoặc nói: “Chết tiệt, nữ nhân này đến tột cùng lại có địa vị gì? Rất cục cô ta muốn gì? Thật nguy hiểm, cô ta thật là quá nguy hiểm! Không được, tôi phải lập tức báo cáo tình huống này cho sư phụ và tổ trưởng mới được!” Dứt lời hắn chấp tay cáo từ Trương Văn Trọng, nhảy xuống xe, cũng không quan tâm chuyện kinh thế hãi tục, mấy lần nhún mình đã biến mất không gặp. May mắn lúc này là sáng sớm, đoạn đường này cũng không có ai, bằng không sẽ làm người hoảng sợ.

353. Chương 374: Tinh Tế Chi Môn

Sau khi béo hòa thượng rời đi, Trương Văn Trọng lại khởi động máy xe, đi thẳng về đại học Ung Thành. Mà trên đường đi, trong lòng hắn vẫn một mực suy nghĩ về lai lịch và mục đích của bạch y nữ nhân thần bí kia. Chỉ tiếc càng nghĩ lại càng không có manh mối, không có thu hoạch.

Đưa xe vào bãi đỗ xe của đại học Ung Thành, Trương Văn Trọng chậm rãi đi về phòng y tế. Dọc theo đường đi, hắn vừa mỉm cười gật đầu chào các học sinh đi ngang, vừa suy tư trong lòng: “Xem ra, chỉ phải đợi người của Đặc Cần tổ thành công bắt giữ bạch y nữ nhân thần bí kia, mới có khả năng biết được lai lịch và mục đích của cô ta. Đương nhiên, nếu như ta có thể sớm phá giải bức tàng bảo đồ, nói không chừng cũng có thể sớm hiểu được lai lịch và mục đích của cô ta. Nhưng đáng tiếc chính là, đối với bức tàng bảo đồ, cho tới bây giờ ta vẫn không có đầu mối.”

“Lão sư, thầy đã đến rồi.” Thanh âm Tô Hiểu Hồng vang lên, cắt đứt sự suy tư của Trương Văn Trọng. Nguyên lai bất tri bất giác, hắn đã đi đến phòng làm việc của mình bên trong phòng y tế.

“Sớm vậy tiểu muội.” Trương Văn Trọng gật đầu, chào hỏi nàng, ngồi xuống ghế. Tuy rằng sáng nay hắn còn một buổi giảng bài công khai, nhưng thời gian vẫn còn sớm, cho nên hắn mở notebook, chuẩn bị lợi dụng thời gian tìm tòi thăm tra bản địa đồ trên internet một chút.

Nhưng lúc này Tô Hiểu Hồng tiến đến sau lưng hắn, vẻ mặt hơi đắc ý cùng tranh công, cười hì hì nói: “Lão sư, em có tin tức tốt muốn nói cho thầy.”

“Tin tức tốt?” Trương Văn Trọng ngẩng đầu lên nhìn nàng, hỏi: “Tin tức tốt gì?”

Tô Hiểu Hồng hì hì cười, cũng không vội vã nói cho Trương Văn Trọng, mà tiếp nhật con chuột vi tính trong tay Trương Văn Trọng, mở ra trang web xem lướt qua, sau đó đưa vào một chuỗi từ khóa, một bức địa đồ liền hiện ra trước mặt Trương Văn Trọng, Trương Văn Trọng đầu tiên không hiểu hành động của Tô Hiểu Hồng, nhưng khi hắn nhìn thấy rõ bản địa đồ, hai mắt sáng ngời, “di” một tiếng, hắn bắt đầu tỉ mỉ xem xét bản địa đồ.

Tô Hiểu Hồng đắc ý nở nụ cười, tranh công nói: “Thế nào lão sư, bản địa đồ có phải rất giống bức tàng bảo đồ của thầy không? Hắc hắc, em thông minh chưa? Hiểu được cách đối chiếu kiểm tra phạm vi, mở rộng ra tới toàn cầu. Sau một phen khổ cực, thật dễ cho em tìm ra bản địa đồ giống y đúc bức tàng bảo đồ của thầy.”

“Không sai, đích thật là giống nhau như đúc.” Trương Văn Trọng gật đầu, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Tô Hiểu Hồng, hỏi: “Tiểu muội, địa đồ này ở chỗ nào?”

“Thành phố cổ Aden tại Yemen.” Tô Hiểu Hồng hồi đáp.

“Yemen? Chính là quốc gia trong khối Ả Rập?” Trương Văn Trọng không khỏi nhíu mày, nói thầm: “Kỳ quái, thực sự là kỳ quái, bức tàng bảo đồ vì sao lại chỉ bán đảo Ả Rập? Còn thượng cổ ác yêu Cửu Anh, sau khi biến thành tro tàn còn biến thành đồ án, cũng chỉ tới địa phương này. Lẽ nào cũng có liên quan tới cổ thành Aden sao? Thế nhưng không thể nha. Cửu Anh là yêu quái sinh trưởng tại Thần Châu chúng ta, thế nào lại có quan hệ tới bán đảo Ả Rập?”

Nhìn thấy vẻ mặt chần chờ cùng không giải thích được của Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng hiểu kỳ nói: “Lão sư, lẽ nào thầy không biết, gần đây trên internet đang lưu truyền một sự kiện về “Tinh Tế Môn của Vịnh Ả Rập hay sao?”

“Tinh Tế Môn của Vịnh Ả Rập? Đó là gì? Có quan hệ tới tàng bảo đồ và Cửu Anh hay sao?”

“Có liên quan tới tàng bảo đồ và Cửu Anh hay không em không biết, nhưng chuyện này vô cùng huyền bí.” Tô Hiểu Hồng nhanh miệng giải thích: “Tinh huống cụ thể của chuyện này, em cũng không rõ ràng lắm, trên internet cũng nghe xôn xao, thật thật giả giả, cũng không biết chuyện nào nên tin, chuyện nào không nên tin. Bất quá những tin tức đang truyền lưu trên internet, nói là ở gần cổ thành Aden dưới đáy biển Vịnh Ả Rập, có một Tinh Tế Môn. Tinh Tế Môn này là thông đạo liên tiếp với một vị diện ở một vũ trụ khác. Người trên địa cầu chúng ta, có thể đi từ đây qua một không gian khác, mà người ở không gian khác cũng có thể đi qua thông đạo này tới địa cầu!”

“Ác? Còn có chuyện như vậy?” Vòng lông mày Trương Văn Trọng nhướng lên, suy đoán: “Vốn Cửu Anh chỉ tồn tại bên trong luyện ngục Tu La Giới, đột nhiên lại xuất hiện tại nhân gian. Lẽ nào nói, có liên hệ tới Tinh Tế Môn giấu dưới đáy biển Vịnh Ả Rập sao?”

Tô Hiểu Hồng nói: “Có lẽ có, có thể không có. Thậm chí chuyện Tinh Tế Môn, cũng không biết là thật hay giả. Dù sao tin tức trên internet, có nhiều bịa đặt, thật thật giả giả, muốn phân biệt rõ thật đúng là không dễ dàng. Ai, lão sư, nếu không thầy hỏi người của Đặc Cần tổ một chút, có lẽ tin tức bọn họ biết sẽ nhiều hơn chúng ta?”

“Tiểu muội, đúng là cô nhắc nhở tôi.”

Trương Văn Trọng gật đầu đáp, lấy ra điện thoại gọi cho béo hòa thượng, nhưng làm hắn kinh ngạc chính là điện thoại béo hòa thượng đã khóa máy. Rơi vào đường cùng, hắn đành gọi cho Tam Si, lần này điện thoại

lại chuyển được.

Thanh âm của Tam Si truyền ra từ bên trong điện thoại: “Trương tổ phó, có gì phân phó tôi đi làm sao?”

Trương Văn Trọng hỏi: “Vì sao điện thoại của hòa thượng gọi không được?”

Tam Si hồi đáp: “Hắn không có nói cho anh sao? Điện thoại của hắn đã bị rơi hỏng khi đuổi bắt nữ nhân thần bí. Vốn hắn muốn cho Đặc Cần tổ chỉ trả cho hắn, đáng tiếc tổ trưởng không chịu phê chuẩn. Vì vậy hiện tại hắn còn đang rầu rĩ không vui. Thế nào, Trương tổ phó tìm hắn có việc sao? Nếu không tôi giúp anh đi một chuyến, bảo hắn qua tìm anh?”

“Chuyện này hỏi ông cũng thế.” Trương Văn Trọng nói: “Tam Si đạo trưởng, chuyện Tinh Tế Môn tại Vịnh Ả Rập, ông biết không?”

“Trương tổ phó, anh...anh hỏi chuyện này làm gì?” Tam Si hơi sửng sốt, mới vừa nói, giọng hắn có chút không thích hợp.

Từ giọng nói của Tam Si, Trương Văn Trọng liền nhạy cảm phán đoán ra, hắn hơn phân nửa biết được tin tức của việc này. Vì vậy Trương Văn Trọng nói: “Nói như vậy, chuyện Tinh Tế Môn này là sự thật?”

Sau thoáng chần chờ, Tam Si mới hồi đáp: “Trương tổ phó, tuy rằng anh chỉ treo một chức tổ phó danh dự trong Đặc Cần tổ, thế nhưng với thực lực cùng cống hiến của anh từng làm ra, chuyện này cũng có thể nói cho anh nghe. Không sai, ở Vịnh Ả Rập, chúng ta đích thật đã phát hiện một từ trường năng lượng dị thường. Bất quá năng lượng từ trường này rất cục cựa có phải Tinh Tế Môn hay không, chúng ta tạm thời còn chưa thể khẳng định. Trước đây cũng từng có thành viên Đặc Cần tổ chúng ta phụng lệnh đi đến Vịnh Ả Rập điều tra tình huống dưới đáy biển. Thế nhưng cho tới bây giờ còn chưa thấy họ trở về. Cho nên chúng ta cũng chưa thể xác định, năng lượng từ trường này liên hệ tới không gian vị diện nào.”

Nói xong, Tam Si lại hiếu kỳ dò hỏi: “Trương tổ phó, sao anh lại đột nhiên có hứng thú đối với chuyện này?”

Trương Văn Trọng cũng không trả lời vấn đề của hắn, mà hỏi ngược lại: “Còn nhớ rõ lúc chúng ta ở hiện trường hỏa hoạn từng gặp phải con Cửu Anh kia không?”

“Đương nhiên nhớ kỹ.” Tam Si hồi đáp, hắn làm sao có thể quên, suýt chút con Cửu Anh đã giết chết cả năm người bọn họ bên trong biển lửa. Kinh lịch mạo hiểm như vậy, chỉ sợ cả đời cũng không ai quên được.

Trương Văn Trọng nói: “Tôi hoài nghi, con Cửu Anh đó cho dù không phải đi ra từ Tinh Tế Môn tại Vịnh Ả Rập, thì cũng hơn phân nửa có liên quan!”

“Cái...cái gì?” Tam Si thất thanh kinh hô lên: “Trương tổ phó, tin tức này có xác thực không? Con Cửu Anh kia đích thật là từ Tinh Tế Môn của Vịnh Ả Rập đi ra sao? Đây chẳng phải nói rõ, vị diện không gian nối liền với Tinh Tế Môn bên kia, không ngờ là Hỗn Độn Tu La Giới từng phong ấn thượng cổ yêu ma sao? Thật quá đáng sợ đi thôi? Nếu thực sự là như vậy, chẳng phải sẽ còn có thượng cổ yêu ma từ bên trong Tinh Tế Môn chạy ra sao?”

Trương Văn Trọng nói: “Tôi cũng chỉ là hoài nghi mà thôi, dù sao tôi đối với tình huống dưới đáy biển Vịnh Ả Rập cũng không hiểu biết nhiều. Mặt khác tôi còn có một hoài nghi...”

Tam Si vội vã giục nói: “Còn có một hoài nghi? Là cái gì? Nói mau, Trương tổ phó, anh nói mau!”

Hoài nghi thứ nhất của Trương Văn Trọng vừa rồi cũng làm hắn hoảng sợ toát một thân mồ hôi lạnh. Hiện tại hắn không khỏi suy đoán, Trương Văn Trọng muốn nói sự hoài nghi thứ hai lại kinh thể hãi tục như thế nào?

Trương Văn Trọng nói: “Tôi hoài nghi, bạch y nữ nhân thần bí kia, đã từng đi qua Tinh Tế Môn, tiến nhập vào Hỗn Độn Tu La Giới, con Cửu Anh chính do cô ta đưa ra!”

“Cái...cái gì?” Hai tin tức liên tiếp chấn động làm Tam Si trợn mắt lú lưởi, hồi lâu hắn mới lắp bắp nói: “Không được, không được, tôi phải đem mấy tin tức này báo cáo gấp cho tổ trưởng mới được. Trương tổ phó, anh còn có việc không? Nếu như không có gì tôi phải gác điện thoại.”

“Không còn việc gì.” Trương Văn Trọng nói: “Nhưng tôi hi vọng khi các vị điều tra có kết quả, nhớ báo cho tôi biết.”

“Đó là nhất định.” Tam Si nhanh miệng đáp ứng. Ngay khi Trương Văn Trọng vừa cắt điện thoại, Tô Hiểu Hồng liền thò đầu qua, vẻ mặt hưng phấn nói: “Lão sư, thầy hỏi thế nào? Sự kiện Tinh Tế Môn của Vịnh Ả Rập, là thật sao?”

“Là thật.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp.

Tô Hiểu Hồng hưng phấn ồn ào: “Em đã biết chuyện này quả nhiên là thật! Tốt, thật tốt quá.”

Nhìn phản ứng của Tô Hiểu Hồng, Trương Văn Trọng đột nhiên hồi phục lại, nhanh miệng căn dặn: “Tiểu muội, chuyện này tạm thời không được nói ra ngoài.”

Tô Hiểu Hồng gật đầu nói: “Phải bảo mật phải không? Em hiểu được. Yên tâm đi lão sư, em tuyệt đối sẽ không đem chuyện này tuyên truyền ra ngoài đâu. Dù em có đem chuyện này truyền trên internet, cũng chưa chắc có người tin tưởng. Hiện tại trên internet, những tin tức liên quan tới Tinh Tế Môn tại Vịnh Ả Rập, có một xấp đầy. Em cũng không phải đại nhân vật gì, nói ra có mấy ai tin?”

“Cô đó.” Trương Văn Trọng lắc đầu bật cười, cầm chén trà Tô Hiểu Hồng pha sẵn, từ đó lâm vào trầm tư.

354. Chương 375: Buổi Giảng Công Khai Của Trương Văn Trọng

Buổi đường khóa được tổ chức bên trong giảng đường của y học viện đại học Ung Thành, trong toàn bộ các phòng học ở trên bàn bục giảng còn được đặt ti vi.

Tuy rằng không có lão sư ra điểm danh, thế nhưng trong từng phòng học đều không còn chỗ ngồi. Thậm chí những học sinh nổi danh trốn học, cũng toàn bộ có mặt, ngồi vây quanh ti vi. Đôi khi, để có thể tranh đoạt một chỗ ngồi gần ti vi, những học sinh thậm chí còn dẫn phát ra tranh đấu giành chỗ ngồi thật kịch liệt.

May là lúc này không có lão sư trong phòng học, bằng không để họ nhìn thấy một màn này, thật không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào. Dù sao ở trong giờ dạy học của họ, những học sinh này chưa từng tích cực đến như vậy. Đùng nói là tranh đoạt chỗ ngồi, kể cả mong mỏi có ít học sinh trốn học, cũng đã làm họ phi thường thỏa mãn.

Ở trong tay những học sinh, có người đang cầm notebook, có người lấy điện thoại chuẩn bị ghi âm, còn có người mang đến cả camera, đồng thời còn hướng thẳng ti vi, chuẩn bị thu lại toàn bộ quá trình giảng bài, tạm để lại sau này thường xuyên lấy ra ôn tập.

Cùng lúc đó, những học sinh còn lại của các y học viện, nhất là học sinh thuộc hệ Đông y, tuy rằng cũng không đến mức chạy tới y học viện đại học Ung Thành nghe giảng bài như lần trước, nhưng đều không hèn mà cùng nghỉ học, nếu không ở lại bên trong ký túc xá thì chạy tới những dịch vụ internet chung quanh trường học.

Bọn họ trốn học cũng không phải vì muốn lên mạng chơi trò chơi, mà lên mạng đi vào trang web của đại học Ung Thành. Trong khoảng thời gian ngắn, bởi vì người vào trang web quá nhiều, thậm chí làm tê liệt hệ thống trang web của đại học Ung Thành. Hoàn hảo đại học Ung Thành đã sớm có dự liệu đối với tình huống này, đã áp dụng dự án khẩn cấp thật nhanh, lúc này mới giúp cho trang web của trường khôi phục lại bình thường trong thời gian ngắn nhất.

Những học sinh này, sau khi vào trang mạng của đại học Ung Thành, liền trực tiếp tiến nhập vào trang trực tiếp về buổi giảng đường khóa.

Cùng lúc đó bọn họ cũng không quên nói chuyện phiếm bằng ô cửa sổ bên dưới trang mạng:

“Thời gian đường khóa đã tới rồi, sao còn chưa bắt đầu vậy?”

“Ghê tởm a, hiệu suất làm việc của y học viện đại học Ung Thành cũng quá thấp đi?”

“Uy, hôm nay có phải không có buổi giảng trực tiếp hay không? Sao đến bây giờ còn chưa có phản ứng?”

“Nếu như không có trực tiếp, tôi nhất định phải đến trách cứ y học viện đại học Ung Thành! Bọn họ làm như vậy có khác gì đùa giỡn cảm tình của chúng ta?”

“Ai ai ai, đi ra rồi đi ra rồi, bắt đầu rồi bắt đầu rồi. Tôi nói mấy người đừng cãi nhau nữa, nhanh xem, nhanh xem đi!”

“A? Đã bắt đầu rồi sao? Vì sao tôi không nhìn thấy?”

“Huynh đệ, nếu như không phải nhân phẩm người có vấn đề, đó là hơn phân nửa người không có lắp đặt hệ thống xem băng ghi hình, nhanh làm đi, nếu không sau này người chỉ đành xem lại băng ghi hình chiếu lại thôi. Mặt khác nói một câu: Ta rất đồng tình người.”

“Ai có băng ghi hình buổi giảng trước đây của Trương lão sư? Cầu dùng chung! Cầu hòa đồng! Ta có thể dùng đồ vật trao đổi! Băng ghi hình loại cao cấp nào ta cũng có.”

Không sai, làm cho các học sinh của các y học viện đại học trong Ung Thành đều điên cuồng đòi xem, chính là buổi giảng công khai ngày hôm nay của Trương Văn Trọng.

Sau khi hấp thu sự giáo huấn của buổi giảng công khai lần trước, y học viện đại học Ung Thành làm ra quyết định: Mỗi một đường khóa của Trương Văn Trọng, đều song song chiếu trực tiếp trên tivi và internet của trang web đại học Ung Thành, để toàn thể học sinh y học viện đại học Ung Thành cùng với những y học viện khác đều có thể nghe được khóa giảng bài của Trương Văn Trọng. Cứ động như vậy không chỉ làm cho y học viện đại học Ung Thành đạt được danh vọng thật tốt, đồng thời còn làm cho các thầy cô của những y học viện khác cảm giác sâu sắc thất vọng cùng bất đắc dĩ.

Nguyên nhân? Rất đơn giản. Khi từng thầy cô đối mặt với phòng học trống trơn đặng đặng, chỉ sợ đều sẽ dâng lên cảm xúc như vậy.

Thậm chí bọn họ còn thở dài nói: “Đồng dạng đều là lão sư, vì sao lại chênh lệch lớn như vậy?”

Nhưng sau khi trải qua sự thất vọng cùng bất đắc dĩ ngắn ngủi, những lão sư này đều nhanh chân rời khỏi phòng học, trong phòng làm việc của bọn họ cũng có người có máy vi tính, mà những lão sư không có máy vi tính trong phòng, trước tiên cũng chạy tới dịch vụ internet quanh trường, hoặc chạy tới ký túc xá của học sinh trong trường.

Không hề nghi ngờ, những lão sư này đột nhiên xuất hiện, làm những học sinh trốn học đều hoảng sợ nhảy dựng, cho rằng lần này đại quý mô trốn học đã làm cho những lão sư đều nổi giận, hiện tại chạy tới bắt bọn họ trở lại xử phạt.

Trong khoảng thời gian ngắn, tại ký túc xá và dịch vụ internet đều bị gà bay chó sủa, những học sinh trốn học đều bày ra tư thế như muốn lập tức chạy trốn.

Nhưng ngay lúc này, những lão sư lại há mồm nói ra một câu làm trái tim của những học sinh trốn học đều thả lỏng xuống trong nháy mắt.

“Thế nào thế nào, Trương giáo thụ bắt đầu giảng bài chưa? Ta có bỏ qua nội dung đặc sắc gì hay không?” Về mặt các lão sư lo lắng dò hỏi. Nhìn biểu tình bọn họ cũng không hiểu kỳ kém hơn những học sinh trốn học bao nhiêu.

“Nguyên lai lão sư cũng tới nghe khóa sao? Thực sự dọa chúng em hết hồn.” Sau khi thở phào nhẹ nhõm, bọn họ nhanh chóng kéo ghế, mời lão sư ngồi xuống, lại ân cần bưng trà rót nước: “Lão sư tới vừa đúng lúc, buổi giảng vừa mới bắt đầu thôi, ngồi, mời ngồi.”

“Ai, lão sư, lão sư uống nước không? Hút thuốc chứ? Ách...”

Học sinh nói lỗ miệng về mặt xấu hổ, nhưng làm hấn thật không ngờ chính là lão sư chẳng những không trách cứ hấn, trái lại còn móc ra gói thuốc ném cho bọn hấn: “Nào nào, hút của tôi, hút của tôi.”

Xem ra ở lúc này, vô luận là học sinh hay lão sư, đều đã quên đi thân phận vốn có của bọn họ. Giờ khắc này bọn họ đều như trở thành học sinh của Trương Văn Trọng. Khi buổi giảng của Trương Văn Trọng tới chỗ đặc sắc, bọn họ lại còn vỗ tay, hoàn toàn quên hấn mình không phải đang có mặt tại chỗ giảng bài, tiếng vỗ tay dù có lớn thì Trương Văn Trọng cũng không nghe được.

Giống như trước đây, buổi giảng công khai của Trương Văn Trọng cũng một lần giảng tới mười hai giờ rưỡi buổi trưa.

Sau khi buổi chiều trực tiếp kết thúc, những lão sư xen lẫn trong các học sinh cùng nghe giảng bài đứng bật lên, vung bàn tay nói: “Hôm nay buổi giảng bài của Trương giáo thụ nghe thật sáng a. Đi, các tiểu tử, tôi mời các cậu đi ăn!”

Mọi người vui mừng quá đỗi, ầm ầm hưởng ứng:

“Tốt, ngày hôm nay có buổi ăn ngon!”

“Lão sư mời khách? Đây là cơ hội hiếm có a! Em nhất định phải ăn thật vui cùng lão sư! Ân, em quyết định, em muốn một món cá chưng!”

“Xem cậu kia, một phần món ăn như vậy cũng đã thỏa mãn rồi sao? Chứ ít phải gọi hai phần! Một phần ăn tại chỗ, một phần đóng gói về tối ăn.”

Ngay khi các y học viện khác đang cao hứng bừng bừng, muốn ăn một bữa thủng túi các lão sư, Trương Văn Trọng vẫn đang chậm rãi rời khỏi giảng đường.

“Trương phó viện, buổi đường khóa hôm nay của anh, thật sự quá đặc sắc!” Viện trưởng Ngô Thủ Chí đã sớm đứng bên ngoài chờ, dẫn theo mấy nghiên cứu sinh bước nhanh lên đón.

“Ngô viện trưởng quá khen.” Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói.

Sau khi cùng Trương Văn Trọng hàn huyên vài câu, Ngô Thủ Chí đưa tay chỉ các nghiên cứu sinh sau lưng, hỏi: “Trương phó viện, trải qua nhiều ngày khảo sát, anh nghĩ bọn họ thế nào? Có tư cách làm đệ tử của anh không?”

Trương Văn Trọng nhìn mấy nghiên cứu sinh, trong thời gian qua biểu hiện của họ thật sự không tệ. Nhất là trong cuộc chiến chống ôn dịch, mấy nghiên cứu sinh vẫn không sợ hãi tử vong cùng các bác sĩ hộ sĩ kiên trì tại tuyến đầu. Bọn họ bày ra tinh thần vì bệnh nhân quên mình, chính là điều mà Trương Văn Trọng coi trọng nhất. Cho nên hắn mỉm cười đáp: “Bọn họ cũng không tệ, có tư cách làm đệ tử của tôi, tôi đều thu nhận.”

Mấy nghiên cứu sinh quá đỗi vui mừng, nếu như không phải Trương Văn Trọng và Ngô Thủ Chí còn ở đây, chỉ sợ toàn bộ đều đã vỗ tay ăn mừng.

Ngô Thủ Chí cũng phi thường vui vẻ, vừa cười vừa nói: “Nói như thế, ánh mắt nhìn người của tôi cũng không tệ, tuyển học sinh đều có thể lọt vào ánh mắt của Trương phó viện.”

Bởi vì đã đến giờ cơm trưa, sau khi nói mấy câu, Ngô Thủ Chí cáo từ rời đi. Mấy nghiên cứu sinh lại xông tới, nói trưa hôm nay muốn thỉnh Trương Văn Trọng ăn bữa cơm, xem như tiệc bá sự. Vô luận thế nào cũng mời Trương Văn Trọng đáp ứng dự tiệc.

Trương Văn Trọng cũng đành gật đầu đáp ứng, thế nhưng cũng không quên dặn dò: “Bình thường một chút, giản đơn là được, đừng đến mấy khách sạn lớn mà ăn. Theo tôi thấy, chúng ta tìm một tiệm cơm có mùi vị không tệ gần bên trường học là được.”

“Vậy đến Giang Hồ Tiên, nơi đó vị đạo không tệ lắm.” Ô Toa mang kính mắt, hai má tròn trĩnh khả ái đề nghị.

Mấy nghiên cứu sinh đều gật đầu, cùng kêu lên: “Tốt tốt, phải đi Giang Hồ Tiên, ai, đại sư tỷ đâu? Thế nào không thấy? Trường hợp như vậy không thể thiếu cô ấy nha.”

Đang nói, Tô Hiểu Hồng vừa thu thập xong bụi giảng cho Trương Văn Trọng, cũng đang vui vẻ từ trong giảng đường đi ra.

Mấy nghiên cứu sinh nhanh miệng nói: “Đại sư tỷ, đi ăn thôi.”

Tô Hiểu Hồng hiếu kỳ hỏi: “Yêu, nhìn vẻ mặt vui vẻ của các người, có chuyện tốt gì sao? Trúng xổ số à?”

“Lão sư đáp ứng thu chúng tôi làm đồ đệ rồi!” Mấy nghiên cứu sinh cười ha hả nói.

Nhiều ngày làm việc chung, Tô Hiểu Hồng cũng nảy sinh cảm tình đối với bọn họ, lúc này nghe nói họ được Trương Văn Trọng thu làm đồ đệ, cũng thập phần vui vẻ, lúc này vừa cười vừa nói: “Ác? Thật vậy chăng? Đây chính là chuyện tốt a! Thật tốt, hôm nay phải ăn thủng túi mọi người!”

Một đám người cùng nhau hạo hạo dang dang vừa cười vừa nói đi về hướng tiệm cơm Giang Hồ Tiên.

355. Chương 376: Triệu Nguyên Bản Đã Chết

Tới thời gian tan sở buổi chiều, Triệu Tín Chương đột nhiên xuất hiện trong phòng làm việc của Trương Văn Trọng, cùng đi với hắn còn có một nam tử gương mặt hàm hậu khoảng ba mươi tuổi, chính là đứa con lớn nhất của hắn tên Triệu Nguyên Mông.

Sau khi nhìn thấy ngồi trong phòng Trương Văn Trọng còn có Tô Hiểu Hồng cùng với mấy nghiên cứu sinh, Triệu Tín Chương thoáng do dự một chút, cuối cùng mở miệng nói: “Trương tiên sinh, chúng ta đã đem đủ những gì bạn của anh cần đưa tới. Anh xem, lúc nào có thể mời hắn đến kiểm tra hàng hóa một chút? Tiệm thể chữa bệnh cho con trai cùng đệ tử Triệu gia tôi?”

“Ác? Đã đưa tới đủ rồi sao? Tốt, tôi đi thay hắn kiểm tra.” Trương Văn Trọng đứng dậy đáp, bất quá hắn cũng không vội vã theo Triệu Tín Chương ra kiểm tra hàng hóa, mà dặn dò mấy nghiên cứu sinh vài câu, để bọn họ ở lại trong phòng xem sách y học mà hắn đưa qua, nếu như có bệnh nhân đến đây, bọn họ cũng có thể thay mình khám bệnh cho bệnh nhân. Sau đó hắn gọi Tô Hiểu Hồng, để nàng đi theo mình, khi hắn giải độc cho Triệu Nguyên Bản cùng đệ tử Triệu gia, cũng cần phải có một trợ thủ ở bên cạnh hiệp trợ, Tô Hiểu Hồng là người tốt nhất được lựa chọn.

Nhìn theo Tô Hiểu Hồng đi phía sau Trương Văn Trọng, trong ánh mắt Triệu Tín Chương hiện lên một tia kinh ngạc. Hiển nhiên hắn nhìn ra Tô Hiểu Hồng có tu vi Kết Đan kỳ, mà thần sắc khiếp sợ trong mắt Triệu Nguyên Mông càng đậm hơn, bởi vì hiện tại hắn đã ba mươi tuổi, chỉ mới bước vào Kết Đan sơ kỳ. Thế nhưng thiếu nữ ngay trước mắt này, chỉ mới mười tám tuổi, tu vi chỉ cao chứ không thấp hơn hắn. Điều này làm lòng cao ngạo tự tin của hắn không khỏi bị dả kích thật lớn.

Nhưng sau thoáng kinh ngạc ngẩn ngui, Triệu Tín Chương và Triệu Nguyên Mông cũng rất nhanh khôi phục bình tĩnh, cũng không nói thêm điều gì, xoay người dẫn Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng đi nhanh ra khỏi đại học Ung Thành, quẹo vào một ngõ nhỏ hẻo lánh không người ngay bên trường đại học.

Trong ngõ nhỏ này, có một chiếc container loại nhỏ đang đậu. Bốn phía có mấy người nhìn qua như người đi đường bình thường đang đứng, kỳ thực đều là người tu chân do Triệu gia phái tới hộ tống linh tài liệu. Khi bọn hắn nhìn thấy người xuất hiện trong ngõ nhỏ là Triệu Tín Chương, cùng nhau thi lễ, cũng không cần phân phó, liền mở cửa xe container.

Triệu Tín Chương làm ra thủ thế như mời, nói: “Trương tiên sinh, những linh tài liệu này do bạn của anh đã yêu cầu, thỉnh kiểm tra một chút.”

“Ân.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp, dẫn Tô Hiểu Hồng chui vào container, kiểm tra đồng tài liệu chất đóng bên trong. Hắn cũng không sợ Triệu Tín Chương dám động tay chân, bởi vì cách làm như vậy chỉ có thể làm chính hắn bị tổn thương.

Vừa kiểm tra linh tài liệu, Trương Văn Trọng vừa giảng giải phương pháp nhận rõ linh tài liệu cho Tô Hiểu Hồng cùng với công hiệu. Hắn giảng những tri thức này vô cùng trân quý, có rất nhiều điều Triệu Tín Chương chưa từng biết đến.

Bất quá tuy rằng Triệu Tín Chương rất muốn ở lại lắng nghe, nhưng hắn cũng sợ bởi vì vậy mà làm Trương Văn Trọng cùng bạn của hắn tức giận. Dù sao tính mạng con trai cùng mười sáu đệ tử Triệu gia, cùng pháp môn tu luyện Thao Thủy Cửu Quyết đều hoàn toàn nắm giữ trong tay đối phương. Cho nên dù hắn có muôn vàn sự tiếc nuối, Triệu Tín Chương cũng phải thối lui ra xa. Bất quá dù là như vậy, hắn vẫn dừng lỗ tai, khởi lên toàn bộ tinh thần, kỳ vọng có thể nghe được Trương Văn Trọng giảng giải, cho dù chỉ một chút cũng xong.

Nhưng cuối cùng Triệu Tín Chương đành thất vọng, bởi vì thanh âm giảng giải của Trương Văn Trọng cũng không lớn, đứng gần còn có thể nghe được, nhưng ở xa một chút cũng chỉ có thể nhìn thấy miệng hắn cử động mà không thể nghe thấy được thanh âm. Ở dưới tình huống này, Triệu Tín Chương không khỏi rất hối hận, nhin không được trong lòng thầm oán chính mình: “Ghe tởm, vì sao ngày trước ta không học qua cách đọc thần thuật(chỉ cử động của môi đoán đang nói gì)? Nhìn tư thế của tiểu tử này, trình độ hiểu biết

đối với linh tài liệu sợ là còn cao thâm hơn Tượng Quận Triệu gia rất nhiều. Ai...đây chính là một cơ hội tốt để đề thăng sự hiểu biết về linh tài liệu của Tượng Quận Triệu gia nha, không ngờ bị không công lãng phí. Đáng tiếc, quả nhiên là đáng tiếc!”

Qua chừng nửa canh giờ, Trương Văn Trọng mới kiểm tra xong toàn bộ linh tài liệu bên trong container, đồng thời cũng giảng giải xong cho Tô Hiểu Hồng. Đến tận đây hẳn mới cùng Tô Hiểu Hồng chui ra.

Triệu Tín Chương đứng ở xa xa, thấy thế vội vã đi tới, cung kính dò hỏi: “Trương tiên sinh, thế nào, linh tài liệu phẩm chất được chứ?”

“Nhóm linh tài liệu này phẩm chất không tệ. Nhìn ra được Triệu tiên sinh vì muốn thu thập chúng đã tìm một phen khí lực rất lớn.”

“Chỉ cần để Trương tiên sinh và người bạn kia hài lòng, dù tốn hao khí lực lớn hơn, cũng là đáng giá. Vậy...Trương tiên sinh, không biết có thể hiện tại đến giải độc cho con trai và mười sáu đệ tử của Triệu gia tôi không? Tuy rằng hiện tại bọn họ không nguy hiểm tính mạng, nhưng lúc nào cũng phải truyền dịch để bổ sung hơi nước trong cơ thể, cũng không phải là biện pháp tốt...”

Trương Văn Trọng nói: “Nếu các vị đã đưa nhóm linh tài liệu đầu tiên đến, như vậy tôi cũng sẽ giữ lời. Triệu Nguyên Bản bọn họ đang ở đâu? Đưa tôi đi giải độc cho bọn họ...”

“Đa tạ Trương tiên sinh, đa tạ Trương tiên sinh.” Vô cùng vui mừng, Triệu Tín Chương đầu tiên chấp tay tạ ơn Trương Văn Trọng, sau đó mới dẫn hần và Tô Hiểu Hồng đi ra khỏi ngõ nhỏ, hướng một phòng khám bệnh của một xã khu đi đến. Vừa đi hần vừa nhìn Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng giải thích: “Bởi vì con trai tôi và mười sáu đệ tử Triệu gia lúc nào cũng phải cần truyền dịch để bổ sung hơi nước trong cơ thể, chúng tôi chỉ đành đem họ an bài ở phòng khám bệnh gần nhất trong xã khu nơi này. Cho nên chỉ đành làm phiền Trương tiên sinh và vị tiểu thư này cùng tôi đi một chuyến.”

Trương Văn Trọng hơi gật đầu, cũng không tiếp lời, Tô Hiểu Hồng về mặt đề phòng nhìn hần, hiển nhiên đã nhận ra hần là người tu chân, tu vi còn không kém.

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của Triệu Tín Chương, Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng đi tới cửa phòng khám bệnh trong xã khu. Nhưng ngay khi bọn họ chuẩn bị đi vào, một người về mặt kinh hoảng cũng từ bên trong vọt ra, vừa lúc va vào trên người Triệu Tín Chương.

“Hoang mang rối loạn như vậy làm gì? Nhìn hình dạng thất hồn lạc phách của ngươi, không sợ mất mặt sao?” Triệu Tín Chương lớn tiếng quát lớn. Nguyên lai người vừa từ trong phòng khám bệnh lao ra, cũng là một trong những đệ tử của Triệu gia, phụ trách ở chỗ này chiếu cố Triệu Nguyên Bản cùng mười sáu đệ tử Triệu gia.

“Gia...gia chủ?” Triệu gia đệ tử vừa xác định người đứng trước mặt là Triệu gia gia chủ Triệu Tín Chương, nhất thời liền gào khóc lên: “Tam thiếu gia...tam thiếu gia...”

Trái tim Triệu Tín Chương bỗng nhiên nhảy mạnh, một tia dự cảm bất tường nảy lên trong lòng. Nhưng còn chưa đợi hần mở miệng hỏi tình huống của Triệu Nguyên Bản, Triệu Nguyên Mông vẫn đi theo bên người hần yên lặng không nói chuyện, cũng bước nhanh tới túm tên đệ tử Triệu gia lên, mắt đỏ bừng, nghiến răng nghiến lợi chất vấn: “Tam đệ của ta ra sao? Nói! Nói mau! Ngươi mau nói nhanh! Khóc sụt sùi làm gì? Nếu như ngươi không nói rõ cho ta, tin ta một đao bổ ngươi hay không?”

“Tam thiếu gia đã chết.” Trong tiếng gào khóc, tên đệ tử Triệu gia cuối cùng cũng nói ra.

“Cái gì? Nguyên Bản đã chết? Điều này sao có thể? Điều này sao có thể?” Triệu Tín Chương quá sợ hãi, thân thể không khỏi hơi nhoáng lên, thật vất vả mới đứng vững mà không ngã. Sau khi hít sâu một hơi, bình ổn tâm tình, hần tiếp tục dò hỏi: “Mười sáu đệ tử còn lại thế nào? Tình huống bọn họ làm sao?”

“Đã chết! Đều đã chết! Toàn bộ đều đã chết!” Tên đệ tử khóc lên, hồi đáp.

“Là ngươi! Đều là ngươi! Là ngươi hại chết tam đệ của ta!” Triệu Nguyên Mông hai mắt đỏ bừng, bỗng nhiên xoay người lại cầm tức nhìn Trương Văn Trọng: “Ta muốn giết ngươi! Ta muốn giết ngươi báo thù cho tam đệ!” Dứt lời hần bước tới trước người Trương Văn Trọng, vung tay phải lóe ra từng sợi quang mang màu u lam, đánh vào đầu Trương Văn Trọng.

“Nếu như người dám bắt kính đối với lão sư của ta, ta một phát bắn vỡ đầu của người!” Động tác của Tô Hiểu Hồng cũng không chậm hơn hẳn, ngay khi tay phải hắn vừa vung lên, nòng cũng đã rút khẩu Desert Eagle, hòng súng chỉ thẳng vào đầu Triệu Nguyên Mông, tùy thời đều có khả năng bóp cò súng.

Ban đầu Trương Văn Trọng nghe nói Triệu Nguyên Bản và mười sáu đệ tử Triệu gia đã chết, cũng hơi sửng sốt, gương mặt lộ vẻ kinh ngạc. Bởi vì tuy rằng hắn làm cho Triệu Nguyên Bản cùng mười sáu tên đệ tử Triệu gia bị trúng “Thủy Độc” cũng không nghiêm trọng, chỉ cần mỗi ngày bổ sung đầy đủ lượng nước cần thiết, chỉ ít trong vòng một tháng cũng sẽ không nguy hiểm tới sinh mạng. Thế nhưng hiện tại, Triệu Nguyên Bản cùng mười sáu đệ tử đã chết. Chuyện này vô luận thấy thế nào cũng lộ ra vẻ quỷ dị cùng ly kỳ.

Lúc này, Trương Văn Trọng đã khôi phục bình tĩnh. Hắn cũng không nhìn Triệu Nguyên Mông đang đứng trước mặt, thần sắc thản nhiên nhìn Triệu Tín Chương, nói: “Nếu như tôi nói, cái chết của Triệu Nguyên Bản cùng mười sáu đệ tử không liên quan gì đến chúng tôi, ông tin tưởng không?”

Triệu Nguyên Mông bị cây súng trong tay Tô Hiểu Hồng làm kinh sợ, tuy rằng không dám động thủ đối với Trương Văn Trọng, nhưng cũng mở miệng giận dữ hét: “Trời mới tin tưởng người! Chính các người hại chết tam đệ của ta!”

“Nguyên Mông, cầm miệng cho ta, chuyện này cũng không phải như con tưởng!” Sau thoáng suy tư, Triệu Tín Chương nhìn con lớn nhất quát lớn một tiếng, sau đó mới trả lời câu hỏi của Trương Văn Trọng: “Tôi tin tưởng cái chết của Nguyên Bản và mười sáu đệ tử không quan hệ đến các vị. Bởi vì nếu các vị muốn giết bọn hắn, cũng không cần phải phiền phức như thế. Trương tiên sinh, tôi có một yêu cầu quá đáng, còn mong muốn anh có thể cùng tôi đi vào, điều tra rõ cái chết của bọn họ.”

“Không thành vấn đề.” Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Tôi cũng muốn tìm hiểu rõ ràng, Triệu Nguyên Bản và mười sáu đệ tử, thế nào trước khi tôi kịp đến giải độc cho bọn họ, lại đột nhiên chết đi thật kỳ lạ.”

356. Chương 377: Hung Thủ Là Người

Triệu Tín Chương bước vào bên trong phòng khám bệnh, Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng đi theo sau hắn. Mắt nhìn ba người đi vào bên trong phòng khám bệnh, Triệu Nguyên Mông đưa tay lau mồ hôi lạnh chảy trên trán, cũng đi theo vào trong phòng khám bệnh.

Vào lúc này, những nhân viên bên trong phòng khám bệnh sắc mặt trắng bệch. Mười bảy người trong cùng một thời gian chết bên trong phòng khám bệnh xã khu, đó là một chuyện rất lớn. Làm không tốt, giấy phép doanh nghiệp của phòng khám bệnh xã khu này, cùng giấy phép của những nhân viên y tế ở đây, đều có khả năng bị tịch thu.

Không chỉ như vậy, đệ tử Triệu gia bên trong phòng khám bệnh xã khu, còn đang dùng ánh mắt nhìn chăm chăm bọn họ. Không hề nghi ngờ, một khi xác định cái chết của Triệu Nguyên Bản cùng mười sáu đệ tử Triệu gia, có liên quan đến nhân viên y tế của phòng khám bệnh, bọn họ sẽ lập tức nhào lên, bắt giữ những nhân viên y tế, giao cho Triệu Tín Chương xử lý.

Nhìn thấy Triệu Tín Chương đi vào bên trong phòng khám bệnh, các đệ tử Triệu gia thủ ở nơi này đều ánh mắt rưng rưng nhìn hắn hành lễ. Thậm chí còn có một ít người tâm tình kích động, âm thanh ồn ào muốn giết chết Trương Văn Trọng và những nhân viên y tế bên trong phòng khám, để chôn cùng với Triệu Nguyên Bản cùng mười sáu đệ tử Triệu gia. Trương Văn Trọng đối với việc này cũng không hề phản ứng, nhưng những nhân viên y tế trong phòng khám đều bị hoảng sợ run rẩy, trong đó còn có người bậm gan lấy ra điện thoại gọi báo cảnh sát.

Vùng lông mày Triệu Tín Chương nhíu lên, gương mặt tối sầm, lớn tiếng quát: “Các người đều là thổ phỉ sao? Cả ngày đòi chém đòi giết? Hừ! Đều cầm miệng cho ta, đứng yên ở đó!” Sau đó hắn xoay người nhìn Trương Văn Trọng nói: “Trương tiên sinh, con tôi đang nằm trong phòng truyền dịch, mời theo tôi đi.”

Triệu Tín Chương dẫn Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng đi vào bên trong phòng truyền dịch.

Bên trong phòng truyền dịch, có hai mươi giường, trong đó có mười bảy giường dành riêng cho Triệu Nguyên Bản cùng mười sáu đệ tử Triệu gia đang nằm.

Tô Hiểu Hồng bước tới trước người những người này, kiểm tra cho bọn họ, sau đó xoay người lại, nhìn Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Lão sư, những người này không còn hô hấp cùng tim đập, con người cũng đã nở lớn, đích thật đều đã chết. Nhưng thân thể bọn họ đều có cổ quái, da khô cực độ, hiển nhiên đều vì mất nước quá độ mà chết.”

Không đợi Trương Văn Trọng mở miệng nói, Triệu Nguyên Mông đi theo phía sau bọn họ vào phòng truyền dịch, cũng đã phần nộ rít gào lên: “Người nói tam đệ ta bởi vì mất nước quá độ mà chết? Hừ, quả nhiên là bị các người làm hại! Người đâu, bắt lại hai người này cho ta! Ta cần lấy đầu bọn hắn, để tể cho tam đệ và mười sáu đệ tử bị chết oan!” Biết chỉ dựa vào một mình mình thì không đấu lại Tô Hiểu Hồng, cho nên lúc này hắn cũng học thông minh, muốn gọi toàn bộ đệ tử Triệu gia tới trợ trận.

Triệu Tín Chương từng gặp qua vị cao thủ trợ trận phía sau Trương Văn Trọng, biết trừ phi triệu tập toàn bộ người của Triệu gia đến, mới có khả năng chế phục nhóm người Trương Văn Trọng. Nếu chỉ dựa vào lực lượng Triệu gia tại phòng khám bệnh xã khu hiện tại, thậm chí còn chưa đủ cho người ta nhét hàm răng.

Lúc này nhìn thấy Triệu Nguyên Mông không biết tốt xấu, xung động muốn đối phó Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng, Triệu Tín Chương nhất thời nóng nảy, vọt tới trước người Triệu Nguyên Mông, tát mạnh một bạt tai lên mặt hắn, đồng thời lớn tiếng phần nộ quát: “Nguyên Mông, cầm miệng cho ta, ta còn chưa chết, còn chưa tới phiên con ở chỗ này ra lệnh! Ta biết, con có cảm tình sâu đậm với Nguyên Bản, nó đã chết, trong lòng con không chịu nổi. Thế nhưng con không được làm cho lửa giận trùng hân đầu óc, dẫn đến Triệu gia đi hướng diệt vong! Hiện tại con rút ra ngoài bình tĩnh lại một chút cho ta! Không có mệnh lệnh của ta không cho phép tiến vào!”

Triệu Nguyên Mông rõ ràng không phục, vượt gương mặt bị tát tai, lầm bầm nói: “Cha...”

Triệu Tín Chương không cho hắn cơ hội nói, quát: “Ta nói con rút ra ngoài, con không nghe thấy sao?”

Sau thoáng do dự, Triệu Nguyên Mông đành phục tùng mệnh lệnh của Triệu Tín Chương, ủ rũ đáp: “Dạ.” Sau đó xoay người đi ra khỏi phòng truyền dịch.

Ngay khi Triệu Tín Chương đang giáo huấn Triệu Nguyên Mông, Trương Văn Trọng bước tới trước thi thể Triệu Nguyên Bản, cúi người kiểm tra tình huống của cổ thi thể. Giờ khắc này trên tay Triệu Nguyên Bản và mười sáu đệ tử Triệu gia vẫn còn cầm kim truyền dịch.

Trương Văn Trọng nhìn một hộ sĩ đang đứng trong góc run rẩy, vẫy tay ý bảo nàng đi tới trước người mình, dùng giọng nói dịu dàng an ủi nàng vài câu, để tâm tình nàng khôi phục lại bình thường, mới hỏi: “Truyền thứ gì cho bọn họ?”

Hộ sĩ nhanh miệng hồi đáp: “Truyền đường gluco và nước biển, mặt khác còn bổ thêm clorua kali phòng ngừa bọn họ bị hạ huyết áp. Chúng tôi vừa mới truyền chai đầu tiên, còn chưa truyền được nửa chai, kết quả lại xảy ra sự cố ngoài ý muốn như vậy, thực sự làm kẻ khác khó có thể tin, khó có thể tin a.”

Trương Văn Trọng gật đầu, cũng không trả lời, mà lấy chai truyền dịch xuống tới, rút ống truyền dịch ra khỏi chai, đặt lên mũi người ngủ, sắc mặt hơi đổi.

“Làm sao vậy, lão sư, thuốc này có vấn đề gì sao?” Tô Hiểu Hồng nhanh miệng dò hỏi.

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Ồ bên trong chai nước biển này, có một số lượng lớn thuốc mất nước và thuốc lợi tiểu. Xem ra, nguyên nhân dẫn đến tử vong của Triệu Nguyên Bản và mười sáu đệ tử Triệu gia, chính do thuốc mất nước và thuốc lợi tiểu!”

“Cái gì?” Tô Hiểu Hồng và Triệu Tín Chương cùng kinh hô lên.

Triệu Tín Chương bước tới trước người nữ hộ sĩ, túm nàng lên, lớn tiếng quát hỏi: “Bên trong chai nước biển, vì sao lại có thuốc mất nước và thuốc lợi tiểu? Thân thể bọn họ vốn đã thiếu nước trầm trọng, các người lại truyền cho họ thuốc mất nước và thuốc lợi tiểu! Các người đến tột cùng có mưu đồ gì, vì sao muốn đưa bọn họ vào chỗ chết? Nói, nói ngay cho ta!”

“Tôi không biết...tôi thực sự không biết, chuyện này không quan hệ tới tôi, van cầu các người buông ta tôi đi, ô ô...” Nữ hộ sĩ kinh hoàng, òa khóc ập úng nói.

“Buông cô ấy ra đi.” Trương Văn Trọng mở miệng nói: “Chuyện này hơn phân nửa không quan hệ tới bọn họ. Bởi vì nhân viên y tế dù có ngu xuẩn thế nào cũng sẽ không phạm phải sai lầm như vậy!”

Triệu Tín Chương cau mày nói: “Nếu như chuyện này không phải bọn họ làm, vậy là ai? Chẳng lẽ đối đầu của Triệu gia sao? Tuy ba trăm năm qua Triệu gia cũng đích thật tạo ra một ít địch nhân...” Nói đến đây, vùng lông mày của hắn chợt nhướng lên, liền gọi một đệ tử Triệu gia vẫn thủ hộ trong phòng khám bệnh kêu tới, chất vấn: “Trước đó có ai đã tới đây? Có ai chạm qua thuốc của họ?”

Vị đệ tử Triệu gia kia cau mày suy nghĩ chốc lát, lập tức lắc đầu nói: “Ngoại trừ đệ tử Triệu gia, không có người ngoài tới đây. Ác, được rồi, trước đó nhị thiếu gia từng tới đây. Nhưng bởi vì tam thiếu gia hôn mê, cho nên hắn rời khỏi rất nhanh, nói là muốn đi tìm gia chủ...”

Vùng lông mày Triệu Tín Chương càng cau chặt lại, vẻ mặt chần chờ nói: “Người nói cái gì? Nguyên Đăng đã từng tới đây? Hắn không ở Tượng Quận chủ trì việc nhà, chạy tới đây làm gì? Là ai bảo hắn tới nơi này?”

Triệu Nguyên Mông vốn bị Triệu Tín Chương đuổi ra khỏi phòng truyền dịch, lúc này lại thò đầu vào, lớn tiếng nói: “Cha, cha không phải hoài nghi nhị đệ chứ? Tuy rằng nhị đệ và tam đệ bình thường hay cãi nhau, thế nhưng cảm tình hai đứa rất tốt, hắn tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện tai họa cho tam đệ. Theo con thấy, khẳng định chính là bác sĩ hay hộ sĩ của phòng khám bệnh này bỏ lăm thuốc, cho nên hại chết tam đệ và mười sáu đệ tử! Những lăng băm xem mạng người như cây cỏ này, con nhất định phải chém đầu bọn hắn xuống, đền tế tự cho tam đệ và các đệ tử.”

Xem ra nhìn tư thế, mặc dù Triệu Nguyên Mông rời khỏi phòng truyền dịch, thế nhưng vẫn không đi xa, vẫn đứng ngoài cửa nghe trộm. Lúc này tâm tình hắn kích động, muốn xông vào bắt giữ những bác sĩ cùng hộ sĩ, nhưng cử động này của hắn cũng bị Triệu Tín Chương quát bảo ngưng lại.

“Nguyên Đăng hại Nguyên Bản sao?” Triệu Tín Chương cau chặt mày nhỏ giọng nói thầm.

Nếu như Triệu Nguyên Mông không nói việc này, hắn vẫn còn chưa hoài nghi. Thế nhưng khi Triệu Nguyên Mông nhắc tới, hắn càng nghĩ càng có khả năng. Đối với quan hệ giữa ba đứa con trai, Triệu Tín Chương vẫn rất hiểu rõ. Trong đó, lão đại Triệu Nguyên Mông cùng lão nhị Triệu Nguyên Đăng và lão tam Triệu Nguyên Bản đều có quan hệ rất tốt. Thế nhưng lão nhị và lão tam lại có quan hệ ác liệt, bình thường hay tranh đấu gay gắt.

Thế nhưng nếu nói Triệu Nguyên Đăng hại chết chính em trai ruột của mình, Triệu Tín Chương lại có chút hoài nghi.

“Vốn ta mệnh lệnh Nguyên Đăng ở lại nhà lưu thủ, nhưng vì sao nó lại đến Ung Thành? Vì sao nó vừa xuất hiện, nhóm người của Nguyên Bản lại chết đi, lẽ nào chỉ là chuyện trùng hợp? Hay cái chết của nhóm người Nguyên Bản, có quan hệ tới nó?” Triệu Tín Chương không khỏi lâm vào trầm tư, nhưng đúng lúc này Trương Văn Trọng đột nhiên mở miệng nói: “Tuy rằng tôi không gặp qua Triệu Nguyên Đăng, nhưng tôi có thể khẳng định, chuyện này cũng không phải do Triệu Nguyên Đăng gây nên!”

Đôi mắt vốn đã âm đạm của Triệu Tín Chương chợt sáng ngời, nhanh miệng dò hỏi: “Trương tiên sinh, anh có phát hiện gì sao?”

“Phải nha, Trương tiên sinh, anh có phát hiện thì nói nhanh lên.” Lúc này Triệu Nguyên Mông cũng thay đổi thái độ đối với Trương Văn Trọng, cung kính dò hỏi.

Trương Văn Trọng đưa ngón tay chỉ Triệu Nguyên Mông, cười lạnh nói: “Hai chết Triệu Nguyên Bản và mười sáu đệ tử Triệu gia, không phải là ai khác, chính là người, Triệu Nguyên Mông!”

357. Chương 378: Chân Tướng

“Người nói kẻ hại chết tam đệ là ta....đội... đã...miệng lưỡi của người quả nhiên là sắc bén như dao, rõ ràng là không có hảo tâm, đang tính toán châm ngòi ly gián cả nhà chúng ta!” Triệu Nguyên Mông cười lạnh nói: “Người nào trong Triệu gia chúng ta chẳng biết, quan hệ giữa ta và tam đệ tương đối tốt. Cho dù ta có điên tới mức nào, tuyệt đối cũng sẽ không bao giờ hại chết tam đệ. Huống chi, thủy chung ta đều ở bên

cạnh cha ta, nhất cử nhất động đều nằm trong mắt của cha ta. Nếu quả thật hung thủ hại tam đệ chính là ta, như thế nào cha ta lại không phát hiện ra đây?”

“Trương tiên sinh, anh không nhầm đó chứ?” Triệu Tín Chương cũng không tin cái chết của Triệu Nguyên Bản có quan hệ đến Triệu Nguyên Mông, khẽ cau mày nói: “Nguyên Mông cùng Nguyên Bản là huynh đệ tình thâm, hơn nữa sau khi đến Ung Thành, nó thủy chung không rời tôi nửa bước. Vô luận động cơ gây án hay là thời gian, nó đều không có. Tại sao anh dám khẳng định, kẻ hại chết Nguyên Bản chính là nó đây chứ?”

Lúc này, tất cả đệ tử Triệu gia đã vây quanh phòng khám xã khu, tuy rằng bọn hắn im lặng không nói gì, nhưng là đang dùng ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm Trương Văn Trọng. Hiển nhiên, bọn chúng nghĩ rằng, Trương Văn Trọng đang tìm cách vu không Triệu Nguyên Mông, muốn nhân cơ hội này thâm nhập quan hệ nội bộ Triệu gia. Nếu không phải vì Triệu Tín Chương chủ trì nơi này, chỉ sợ với lửa giận ngút trời, bọn hắn sớm đã xông lên tấn công Trương Văn Trọng rồi.

Trương Văn Trọng bình tĩnh giải thích: “Lúc ban đầu, tôi cũng không có hoài nghi Triệu Nguyên Mông. Nhưng khi tôi nói, nguyên nhân cái chết của Triệu Nguyên Bản cùng mười sáu vị đệ tử Triệu gia là do thuốc mất nước và thuốc lợi tiểu gây nên. Lúc đó trong mắt Triệu Nguyên Mông lóe lên một tia đắc ý, do vậy mới khiến tôi hoài nghi hắn! Thông qua một phen quan sát tỉ mỉ, cuối cùng tôi dám khẳng định, kẻ hại chết Triệu Nguyên Bản và mười sáu đệ tử Triệu gia, chính là hắn!”

Triệu Nguyên Mông vẻ mặt ủy khuất, phần nộ quá lớn: “Nói hươu nói vượn! Sao ta có thể đắc ý chứ? Họ Trương kia, vì cái gì người muốn vu khống hãm hại ta? Còn chằm ngồi quan hệ nội bộ Triệu gia chúng ta, đối với người có chỗ gì tốt?”

Trương Văn Trọng cũng chẳng thêm quần tới Triệu Nguyên Mông, chỉ cười nhạt một tiếng, sau đó nói: “Người nuôi một con chó cái màu đen, thể trạng to lớn, trông rất uy vũ phải không?”

Những lời này vừa ra khỏi miệng Trương Văn Trọng, trên mặt Triệu Nguyên Mông liền xuất hiện một tia biểu tình khiếp sợ. Mà ngay cả Triệu Tín Chương cũng cảm thấy kinh nghi, dò hỏi: “Nguyên Mông quả thực có nuôi một con chó như vậy, làm sao Trương tiên sinh lại biết được?”

Trương Văn Trọng bình tĩnh nói: “Triệu tiên sinh, dù gì thì ông cũng là Tu Chân giả, chẳng lẽ ông thật sự không biết, con chó hắn nuôi dưỡng, không phải là giống chó bình thường hay sao?”

Trên mặt Triệu Tín Chương thoáng xuất hiện một tia xấu hổ. Bởi vì từ trước đến nay, thủy chung hắn vẫn nghĩ, thú nuôi của Triệu Nguyên Mông chỉ là một con chó bình thường. Bất quá hiện tại xem ra, sự tình hắn là không đơn giản như trong tưởng tượng của hắn rồi.

Sau khi bình ổn lại tâm tình, Triệu Tín Chương cẩn thận dò hỏi: “Trương tiên sinh, ý của anh là...?”

“Xem ra, quả nhiên là ông không biết rồi.” Trương Văn Trọng lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng, mới nói: “Thú nuôi của hắn không phải là giống chó, mà chính là Họa Đẩu!”

“Anh nói cái gì? Con chó kia chính là Họa Đẩu sao?” Triệu Tín Chương thất thanh kinh hô.

Họa Đẩu trong miệng Trương Văn Trọng chính là một con yêu thú, mang ngoại hình tương tự như giống chó mực. Nó có khả năng phun ra hỏa diễm cực nóng. Trong truyền thuyết xa xưa, nó luôn luôn là vật tượng trưng cho những vụ hỏa hoạn cùng đen đủi.

Ngay khi Triệu Tín Chương thất thanh kinh hô, thì Triệu Nguyên Mông đứng ở ngoài cửa phòng truyền dịch, sắc mặt cũng đại biến. Tuy rằng hắn cố gắng khôi phục tâm tình, nhưng cước bộ đã âm thầm dịch chuyển vị trí, muốn thừa dịp mọi người còn đang kinh hoàng, mau chóng rời khỏi nơi này.

Bất quá, hắn vừa di chuyển khoảng mấy bước chân, thì lại đứng im không dám nhúc nhích. Bởi vì Tô Hiểu Hồng ở bên cạnh Trương Văn Trọng, đã rút khẩu Desert Eagle ra, chĩa họng súng đen ngòm thẳng vào đầu Triệu Nguyên Mông. Chỉ cần Triệu Nguyên Mông còn dám dịch chuyển, nàng lập tức sẽ bóp cò không một chút do dự.

Trương Văn Trọng chẳng thêm quần đến Triệu Nguyên Mông, mà nhẹ bước tới trước thi thể của Triệu Nguyên Bản, trầm giọng nói: “Kì thật, cái chết của Triệu Nguyên Bản và mười sáu đệ tử Triệu gia, cũng

không phải do thuốc lợi tiểu gây nên, mấy thứ này chỉ dùng để che mắt chúng ta thôi. Bởi vì tất cả những người chết đều là Tu Chân giả, dưới tình huống mất nước, tiêm thuốc lợi tiểu vào trong cơ thể, tuy rằng sẽ trí mạng, nhưng tuyệt đối không thể chết nhanh như vậy được. Nữ y tá kia mới nói, đây là bình nước muối đầu tiên, hơn nữa mới truyền được nửa bình, thời gian này, chưa thể gây tử vong cho mười bảy người này được!”

Triệu Tín Chương do dự nói: “Trương tiên sinh, ý của anh là muốn nói, cái chết của Nguyên Bản cùng mười sáu đệ tử Triệu gia có liên quan đến con súc sinh Họa Đấu kia?”

“Đúng vậy.” Trương Văn Trọng gật đầu khẳng định. Theo sau nhấc cánh tay của Triệu Nguyên Bản lên, để phần nách hiển lộ ra trước mặt mọi người, trầm ngâm nói: “Cái chết của Triệu Nguyên Bản cùng mười sáu đệ tử Triệu gia, trên thực tế là do trúng Họa Đấu Viêm Độc mà tử vong. Khi trúng phải Họa Đấu Viêm Độc, người ta cũng sẽ gặp triệu chứng mất nước quá độ mà chết đi, tương tự như Thao Thủy Cửu Quyết. Điểm phân biệt duy nhất, chính là người trúng Họa Đấu Viêm Độc, ở sườn nách bên phải sẽ xuất hiện một khối u màu xanh chàm. Các người xem đi, ở sườn nách bên phải của Triệu Nguyên Bản, có một vết ban màu xanh chàm kì lạ. Nếu các người còn không tin, có thể kiểm tra sườn nách của những thi thể khác, nhìn xem có vết ban tương tự như thế này tồn tại hay không?”

Triệu Tín Chương sắc mặt âm trầm, nhìn đám đệ tử Triệu gia phân phó: “Các người mau đi kiểm tra thử xem.”

“Tuân lệnh.” Đám đệ tử Triệu gia trầm giọng đáp, nhanh chân bước tới trước mười sáu thi thể. Dựa theo phương pháp của Trương Văn Trọng, kiểm nghiệm ở sườn nách bên phải, quả nhiên tại sườn nách của mười sáu thi thể đệ tử Triệu gia, đều xuất hiện vết ban màu xanh chàm giống nhau.

Chứng kiến tình cảnh này, Triệu Tín Chương không kiềm chế nổi tức giận, vươn tay chỉ thẳng vào Triệu Nguyên Mông, lớn tiếng quát: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau bắt thằng súc sinh này trói lại cho ta!”

“Dạ.” Chúng đệ tử Triệu gia đồng thanh kinh hô, cầm theo dây thừng chuyên môn dùng để bắt trói Tu Chân giả, đem Triệu Nguyên Mông trói chặt xuống. Khiến người ta kinh ngạc nhất chính là, toàn bộ quá trình lúc này Triệu Nguyên Mông lại chẳng thêm chống cự, tùy tiện để cho đám đệ tử Triệu gia trói mình vào.

Triệu Nguyên Mông quỳ dưới sàn nhà, nhưng hẩn lại bình tĩnh phá lệ, thậm chí cái loại bình thản này khiến cho người ta cảm thấy sơn gai ốc. Hẩn nhìn Trương Văn Trọng dò hỏi: “Ta rất hiếu kì, làm sao người biết ta nuôi một con Họa Đấu? Tự từ ngay cả trên dưới trăm người trong gia tộc, không một ai biết con chó đen kia chính là Họa Đấu. Người chỉ là một nhân loại, từ đâu mà biết được?”

“Đừng quên ta là một thầy thuốc Đông y.” Trương Văn Trọng cười nhạt, hồi đáp: “Đông y chú trọng tứ chẩn, gồm vọng văn vấn thiết. Dựa vào đó mà ta xác định vật nuôi của người là một con Họa Đấu. Trước hết, ở trên người của người, luôn phảng phất ra một luồng chân khí Họa Đấu, tuy rằng nó vô cùng thưa thớt, rồi lại bị túi hương người mang bên mình che giấu, nhưng ta vẫn nhận ra sự tồn tại của nó. Ngoài ra, màu da xương gò má trên mặt người, rõ ràng đỏ tươi hơn những chỗ khác, đây chính là phản ứng sinh ra sau khi tiếp xúc lâu dài với yêu thú Họa Đấu. Kết hợp hai nghi vấn này, ta mới dám xác định là người đang nuôi dưỡng một con Họa Đấu. Theo ánh mắt đặc chí lúc trước của người, ta tiếp tục suy luận, Triệu Nguyên Bản cùng mười sáu đệ tử Triệu gia là do người hại chết.”

Triệu Nguyên Mông bừng tỉnh đại ngộ, theo sau ảo não thở dài một tiếng, nói: “Kế hoạch này của ta đã lừa được toàn bộ mọi người trong Triệu gia. Nhưng thật không ngờ, lại không gạt được một tên người trần mắt thịt như nhà người. Ý trời, đây quả nhiên là ý trời ah!”

Cố gắng kiềm chế cơn tức giận thấu trời, Triệu Tín Chương nâng bàn tay đang run rẩy, chỉ vào Triệu Nguyên Mông, chất vấn: “Nguyên Mông, tại sao mày lại làm như vậy? Tình cảm giữa anh em tụi mày, không phải vẫn luôn rất tốt sao? Vì cái gì? Vì cái gì mày ác độc như thế.”

Ngẩng mặt lên nhìn Triệu Tín Chương, diễn cảm của Triệu Nguyên Mông không có chút nào áy náy, gã hừ lạnh nói: “Tất cả những chuyện này, còn không phải đều là do ông sao? Đừng tưởng tôi không biết gì, ông muốn lựa chọn giữa lão nhị và lão tam, tìm ra một người đảm nhiệm chức vị gia chủ đời kế tiếp. Hừ, Triệu Nguyên Mông tôi dù gì cũng là con trưởng, hơn nữa một thân tu vi mạnh hơn hẳn bọn chúng, ông lại chẳng thèm nhìn tôi vào trong mắt! Thứ gì tôi không đoạt được, kẻ khác cũng đừng hòng muốn đoạt được, cho

nên tôi mới nhân cơ hội này, giết chết Triệu Nguyên Bản, vốn trong nội dung vở kịch này, kẻ bị tình nghi sẽ là Triệu Nguyên Đăng. Kể từ đó, chức vị gia chủ đời kế nhiệm sẽ rơi vào trong tay tôi. Bất quá, không ngờ rằng giữa được lại gặp phải một tên Trình Giảo Kim xông ra chém giết, phá hỏng kế hoạch chu toàn của tôi!”

“Mày....mày....” Triệu Tín Chương tức giận nói: “Vì một chức gia chủ, mà mày dám ra tay sát hại huynh đệ đồng môn! Uổng công ta trước kia vẫn còn tưởng rằng, tâm tính của mày thiện lương thành thật, không nghĩ được, lòng dạ của mày lại ác độc đến mức như vậy.”

Triệu Nguyên Mông hừ nói: “Giai Âm từng nói, ở trên đời này, sống lương thiện thành thật quá sẽ bị người ta khi dễ. Chỉ có ác nhân, người xấu, mới nhanh đạt được thành công, mới có thể sống tiêu điều khoái hoạt!”

“Giai Âm?” Triệu Tín Chương nghiêng rằng nghiêng lợi: “Hóa ra chính là con tiện nhân kia đã dạy hư người rồi! Sớm biết vậy, ngày trước ta không nên đồng ý hôn sự của hai đứa tụi bay! Hừ, chờ sau khi ta quay lại Tượng quận, nhất định sẽ bắt thấy nó ra thành vạn đoạn.”

Đột nhiên Triệu Nguyên Mông nở nụ cười lạnh, tiếng cười quỷ dị làm cho người ta dựng đứng lông tóc: “Ông muốn bắt thấy Giai Âm thành vạn đoạn sao? Ha ha, chỉ sợ ông không có cơ hội đó nữa rồi! Bởi vì, ngày hôm nay các người đều sẽ chết ở nơi đây! Một kẻ cũng đừng mong trốn thoát....!”

358. Chương 379: Biên Cố

“A...thằng súc sinh này! Mày chết đi!” Bộ dạng của Triệu Tín Chương thoát nhìn, tựa như chỉ hận không thể tử hình Triệu Nguyên Mông ngay tại trận. Nhưng khi hắn vừa động thân mình, thì một gã đệ tử Triệu gia luôn luôn đứng ở bên cạnh, đột nhiên xoay người chắn ngang trước mặt hắn, thừa dịp Triệu Tín Chương còn đang kinh ngạc khó hiểu, gã vươn tay đâm ra một quyền, công thẳng tới trước mặt Triệu Tín Chương.

“To gan, cũng dám động thủ với ta! Người và thằng nghiệt tử này cùng là đồng đảng sao? Hừ bằng người mà muốn đả thương ta sao? Quả thực là si tâm vọng tưởng!” Dù sao Triệu Tín Chương cũng là cao thủ thành danh, mặc dù vừa trải qua kinh biến, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh. Sau khi tức giận gầm lên một tiếng, liền xòe tay ra đỡ quyền đầu công đến.

“Phanh.”

Quyền chưởng giao nhau, bộc phát ra tiếng chấn vang như sấm nổ. Ngay khi Triệu Tín Chương nghĩ rằng mình đã phá vỡ thế công, cũng chuẩn bị thừa cơ phản kích. Thì đột nhiên từ trong nắm tay của gã đệ tử Triệu gia, bất thình lình phóng ra một ngọn hỏa diễm, hơn nữa còn dùng xu thế cấp tốc, lan thẳng lên cánh tay. Xem bộ dạng này, rất nhanh thôi cả người hắn sẽ bị hỏa diễm bao phủ, thiêu đốt thành một đồng tàn tro.

“Triệu gia chúng ta chỉ tu luyện đạo pháp hệ thủy, như thế nào trong quyền đầu của hắn lại phóng xuất ra hỏa diễm đây? Mẹ kiếp, người không phải là người của Triệu gia!” Triệu Tín Chương nhíu mày, hừ lạnh quát.

Hắn khua hai tay, một đạo quang mang màu xanh thẳm đột nhiên xuất hiện, nhanh chóng hóa thành một tầng thủy giáp nhện nhện, ngăn cản thế công của tia hỏa diễm lan tràn đến.

Bất quá, thế công kích của gã đệ tử Triệu gia kia không hề ngừng lại. Đột nhiên gã há lớn miệng, hướng về phía Triệu Tín Chương phun ra một luồng hắc khí hôi tanh gây mùi.

Trong lúc bất ngờ, Triệu Tín Chương hít phải luồng hắc khí, nguyên bản sắc mặt đang bình thường, tức thì biến thành đen thui, hắn vội vàng ngừng thở, hơn nữa vận khởi chân nguyên hóa giải độc tố xâm nhập vào nội thể. Mặc dù còn đang chế trụ độc khí công tâm, nhưng chân nguyên hao tổn nghiêm trọng, khiến cho hắn nhìn không được, hoảng sợ kinh hô: “Người có thể phóng xuất độc khí? Người căn bản không phải nhân loại! Rốt cuộc thì người là yêu thú gì?”

Người nọ chẳng thèm đáp lời hắn một câu, sau khi phun luồng hắc sắc độc khí xong, tiện đà vươn cổ đón về phía Triệu Tín Chương. Từ trong miệng người nọ lóe ra hàn quang sắc bén, những chiếc răng nanh tản

mát mùi máu tươi, hơn nữa còn có tử sắc hỏa diễm quán quanh, vô luận nhìn như thế nào, bộ răng nanh này đều không phải của nhân loại.

Khi chưa hóa giải được độc khí xâm nhập vào nội thể, Triệu Tín Chương cũng không dám động thủ bừa phứa, hần vội vàng niệm tụng lên một câu thần chú, khẽ quát: “Thao Thủy Cửu Quyết tầng thứ sáu, thủy độn!”

Một quả bóng nước đột nhiên xuất hiện, thân thể Triệu Tín Chương lập tức hòa tan ở trong quả bóng nước này, khiến cho hàm răng nanh sắc nhọn của gã nọ, chỉ cần trúng vài tia bọt nước xủi tằm.

Lúc này, đám đệ tử Triệu gia ở trong phòng khám xã khu, mới kịp phản ứng. Trước tiên, rút binh khí ra, phóng tới gần người nọ, đem hần bao vây ở giữa vòng tròn.

Cùng lúc đó, Triệu Tín Chương nương theo thủy độn, hiện ra bên cạnh người Trương Văn Trọng, hần thở dốc hổn hển từng ngụm. Một tia máu tươi xen lẫn cả màu đen, từ trên bả vai hần nhỏ xuống dưới mặt đất. Nguyên lai, vừa rồi Triệu Tín Chương mặc dù đã tránh thoát được một kích trí mệnh, nhưng bả vai của hần vẫn bị hàm răng nanh sắc nhọn kia đập một cú đau điếng.

Giờ phút này, đám đệ tử tinh anh Triệu gia đang dùng Bát Môn Kim Tỏa trận vây khốn người nọ, gã đã lộ ra chân thân nguyên bản, không ngờ là một đầu chó dữ hùng tráng. Mà xung quanh thân thể gã là bộ da người dính đầy máu tươi, hiển nhiên lúc trước nó nguy trang bằng bộ da người này, để giả mạo hình dáng nhân loại.

“Họa Đấu! Quả nhiên là yêu thú Họa Đấu!” Triệu Tín Chương mặc dù bả vai trúng độc, nhưng hần vô cùng căm tức con Họa Đấu này, nên lớn tiếng quát: “Giết nó! Giết nó cho ta!”

Theo sau Triệu Tín Chương móc một chiếc binh sứ từ trong ngực, đổ ra một viên hoàn đan màu xanh biếc, ném vào miệng nhai ngấu nghiến, ý đồ mượn được lực ngăn chặn độc khí công tâm. Đồng thời, hần quăng ném ánh mắt về phía Triệu Nguyên Mông, hướng tới phía đám đệ tử Triệu gia, quát tháo: “Tội bay xử lí thẳng nghiệt tử này ngay tại chỗ cho ta.”

“Dạ!” Đám đệ tử vây quanh người Triệu Nguyên Mông đáp ứng rầm rập. Nhất tề đều tự rút binh khí ra, không chút do dự chém thẳng về phía Triệu Nguyên Mông. Giờ khắc này, bọn hần hận Triệu Nguyên Mông thấu xương, như thế nào còn nể nang thân phận đại thiếu gia của hần, mà hạ thủ lưu tình đây?

Ngay lúc binh khí sắp sửa chém đứt đôi người Triệu Nguyên Mông, thì có một cái thanh âm uể oải của nữ nhân, theo từ bên ngoài truyền vào phòng khám xã khu: “Hần là nam nhân của ta đó nha, há lại có thể để các người tùy ý chém giết? Đã là nam nhân của ta, chỉ riêng mình ta mới có quyền giết.”

Nương theo thanh âm này, bỗng dưng xung quanh phòng khám xã khu phảng phất xuất hiện một cỗ hương khí nồng nàn. Phàm những người nào ngửi thấy mùi hương này, đều cảm giác chân nguyên trong nội thể không cánh mà bay, thậm chí vài người toàn thân mệt mỏi vô lực, ngã khụy xuống dưới mặt đất.

Ngửi thấy mùi hương này, biểu tình trên mặt Triệu Tín Chương lập tức đại biến, hoảng loạn kinh hô: “Thi Độc Nhuyễn Cốt Hương. Cái loại hương vị này đúng là nó rồi. Tất cả mau chóng bế khí, đình chỉ hô hấp!”

Tuy Triệu Tín Chương cảnh giác nhắc nhở, nhưng tựa hồ đã quá muộn mất rồi.

“Ngu xuẩn.” Thanh âm này vừa vang lên, tất cả binh khí trong tay mọi người đều rơi rụng xuống dưới mặt đất. Ngay sau đó, toàn thân vô lực mệt mỏi gục ngã xuống, thậm chí tự tử ngay cả Triệu Tín Chương cùng Tô Hiểu Hồng cũng đều không có ngoại lệ.

Chỉ riêng Trương Văn Trọng đã bế khí ngay từ ban đầu, dùng nội tức điều tiết nhịp hô hấp, cho nên không hít phải Thi Độc Nhuyễn Cốt Hương. Bất quá đôi con ngươi hần xoay động một hồi, rốt cuộc cũng lựa chọn bộ dạng trúng độc, chậm rãi ngã khụy ở bên cạnh Tô Hiểu Hồng.

Lúc này, Triệu Nguyên Mông cũng trúng độc, nằm dài trên mặt đất. Bất quá hần không một chút kinh hoàng, ngược lại vẫn đắc chí cười phá lên: “Ha ha, Giai Âm, lão bà, em mau tới đây cởi trói cho anh đi! Sợ dây thừng này luyện chế theo bí pháp độc môn, chuyên dùng để trói Tu Chân giả, khiến cho anh cảm thấy thực khó chịu.”

Một nữ nhân xinh đẹp ước chừng khoảng hai mươi tuổi, đi giày cao gót nên bước tiến vào trong phòng khám xa khu. Thân hình nàng ta uyển chuyển thướt tha, phương thức ăn mặc gợi cảm hờ hang. Đôi nhãn châu sóng nước lưu chuyển, hàm tình chất chứa mị nhân tở vương, tựa như có thể nói chuyện bình thường. Một nữ nhân phong thái yêu mị như thế này, tuyệt đối có thể giết chết đại bộ phận nam nhân từ ánh mắt đầu tiên. Giả sử như Liễu Hạ Huệ còn tại thế, cũng chưa chắc đã cầm lòng nổi.

Nữ nhân này, đúng là Giai Âm, vợ mới cưới của Triệu Nguyên Mông.

Giai Âm cũng không quản tới Triệu Nguyên Mông, chỉ nhìn Triệu Tín Chương tươi cười thản nhiên, nũng nịu nói: “Công Công*, thật không ngờ, chúng ta lại phải đối mặt trong tình huống này.” (*: Bố chồng.)

Vừa trông thấy Giai Âm, Triệu Tín Chương giận không kiềm chế nổi. Bởi vì quá mức phẫn nộ, cả người hắn run rẩy kịch liệt, giận dữ hét lên như một kẻ tâm thần: “Con tiện nhân này, mày dám hại Triệu gia chúng ta cốt nhục tương tàn! Ta phải giết mày! Giết mày....a...!”

Giai Âm một chút tức giận đều không có, ngược lại vẫn tươi cười, hàm xuân nói: “Chẳng hay, ông muốn giết chết tôi theo cách nào đây? Lại nói, khi con trai ông cười trên người tôi, thủy chung đều ưa thích câu nói...chết nè...đã chết chưa...Nói như vậy đó! Chẳng lẽ ông cũng muốn cười lên người tôi hay sao?”

“Vô sỉ! Không biết xấu hổ!” Triệu Tín Chương tức giận mắng.

Giai Âm không hề tức giận, vẫn tươi cười như cũ, nói: “Được rồi, lão già, ông đừng sửa nhiều lời vô ích nữa đi. À, thiếu chút nữa đã quên, tôi có món lễ vật này tặng cho ông.” Tay phải nàng vung mạnh lên, nhất thời có một bóng đen bay ra, rơi xuống trước mặt Triệu Tín Chương. Cẩn thận quan sát, Triệu Tín Chương kinh hãi phát hiện, vật này không ngờ là một chiếc đầu người đầm đìa máu tươi. Hơn nữa, còn là thủ cấp của Triệu Nguyên Đăng.

Triệu Tín Chương thiếu chút nữa đã ngất xỉu tại đương trường: “Đây là Nguyên Đăng? Mày...con tiện nhân này, mày giết chết Nguyên Đăng ư? Tại sao mày phải làm như vậy? Tại sao phải hãm hại Triệu gia chúng ta?”

Giai Âm ở phía sau đi tới bên người Triệu Nguyên Mông, khẽ vươn tay, nhẹ nhàng dựng hắn ngồi lên, nhưng lại không định cởi trói cho hắn, chỉ dùng thần tình cười lạnh nhìn Triệu Tín Chương, nói: “Hãm hại Triệu gia? Không...không...lão già, ông hiểu lầm tôi rồi nha! Tôi không hề muốn làm hại Triệu gia, mà tôi chỉ cần một kiện đồ vật của Triệu gia các người thôi. Chỉ cần ông đem kiện đồ vật kia giao cho tôi, tôi sẽ biến mất ngay lập tức. Nhưng nếu ông không chịu hợp tác, vậy cũng đừng trách tôi sẽ không khách khí.” Dứt lời, nàng vươn tay trái bóp xuống cổ họng Triệu Nguyên Mông. Năm ngón tay nhẹ nhàng bấm vào da thịt, nhất thời năm tia máu tươi đỏ ửng chảy ra.

Triệu Nguyên Mông hoảng sợ hét to: “Giai Âm, em đang làm gì thế? Anh là lão công của em mà, sao em lại muốn tổn thương anh vậy?”

Giai Âm quát lớn: “Câm miệng! Nếu ngươi còn dám ồn ào, ta sẽ bẻ gãy cổ ngươi ngay lập tức!”

Triệu Nguyên Mông bị hãm dọa, liền ngậm chặt miệng, không dám tiếp tục lên tiếng nữa.

Lúc này, Triệu Tín Chương đã khôi phục bình tĩnh, trầm giọng hỏi: “Ngươi muốn cái gì?”

“Cần Khôn Hồ! Chỉ cần ông giao Cần Khôn Hồ ra, tôi sẽ buông tha cho Triệu gia ngay lập tức.”

Triệu Tín Chương không dám tin vào lỗ tai mình, kinh hô: “Cần Khôn Hồ? Nó chẳng qua chỉ là một kiện cữu phẩm bảo khí mà thôi. Vì một kiện cữu phẩm bảo khí, mà ngươi lại muốn hại chết Triệu gia chúng ta sao?”

Giai Âm cười khanh khách nói: “Cữu phẩm bảo khí? Ông nghĩ tôi là kẻ ngu ngốc sao? Cần Khôn Hồ chính là tiên khí từ thời thượng cổ đó nha!”

“Cái gì? Tiên khí!” Triệu Tín Chương kinh hô, theo bản năng quay đầu nhìn về phía Trương Văn Trọng.

359. Chương 380: Ngũ Độc Yêu (1)

Thuận theo ánh mắt Triệu Tín Chương, Giai Âm nhìn về phía Trương Văn Trọng. Cô ta vốn thông minh, rất biết phỏng đoán lòng người, tự nhiên là liếc mắt nhìn thấy từ thần thái khiếp sợ của Triệu Tín Chương, suy đoán ra dù Càn Khôn Hồ không có trong tay Trương Văn Trọng, cũng có quan hệ lớn lao cùng hắn. Điều này làm cô ta không khỏi khanh khách cười duyên, gương mặt lộ vẻ đắc ý nói: “Không nghĩ tới a không nghĩ tới, tiên khí Càn Khôn Hồ lại ở trên người một người bình thường. Cha chồng, tôi phải thừa nhận, một chiêu này của ông đích thật là làm tôi trước đó không ngờ.”

Triệu Nguyên Mông bị Giai Âm nắm trong tay, hiển nhiên còn chưa phân biệt rõ thế cục, hắn cũng theo sát mở miệng lớn tiếng uy hiếp Trương Văn Trọng: “Tiểu tử, nếu như muốn sống, nhanh giao Càn Khôn Hồ ra đây cho chúng ta...” Nhưng lời của hắn đến đó liền ngừng bật, chỉ còn lại tiếng thét thảm thiết khiến cho kẻ khác dựng đứng tóc gáy: “A...! Giai Âm, bà xã, em đang làm gì? Đừng giết ta...đừng giết ta...a...”

Tiếng kêu của Triệu Nguyên Mông càng ngày càng yếu, cuối cùng đã không còn thanh âm. Mà ở lúc này, trong đôi mắt Triệu Nguyên Mông cũng còn tràn đầy vẻ nghi hoặc cùng không tin. Hắn chết thật sự không nhắm mắt. Năm đạo máu tươi đỏ sẫm, từ ngay năm vết thương trên cổ hắn bùng lên, dọc theo cổ rơi xuống mặt đất, rất nhanh liền hình thành một vũng máu nho nhỏ.

Tuy rằng chính tay giết chết chồng mình, nhưng trên mặt Giai Âm cũng không hề có chút dị dạng, cô ta thậm chí còn đang khanh khách cười duyên, dùng một loại tư thái ưu nhã phong tình vạn chủng, đưa năm ngón tay dẫm máu nhẹ nhàng rút ra khỏi cổ Triệu Nguyên Mông, vươn chiếc lưỡi mềm mại thơm tho, liếm sạch sẽ máu tươi trên ngón tay, tiếc hận nói: “Ta đã nói với ngươi, nếu như ngươi còn dám ồn ào, ta sẽ bẻ gãy cổ ngươi. Thế nào, ngươi cho rằng lời ta vừa nói là giỡn chơi sao?” Tuy rằng khi cô ta nói những lời này, thanh âm cũng vẫn nũng nịu, vô cùng mê người, tuy rằng động tác của cô ta vẫn tràn đầy một loại gợi cảm yêu mị, thế nhưng ngay lúc này, không ai lại cảm thấy hưng phấn, trong lòng mọi người đều dâng lên hàn ý.

Tay trái Giai Âm lại vung lên, “phốc” một tiếng liền đâm vào giữa ngực Triệu Nguyên Mông, lập tức nắm lấy trái tim hắn lôi ra, nhét vào trong miệng mình, bẹp bẹp nhai lên. Một hai giây sau, trái tim nhể nhại máu tươi đã bị cô ta nuốt chửng xuống bụng. Sau đó cô tay giương tay phải, giống như ném một túi rác, đem thi thể Triệu Nguyên Mông ném cho Họa Đấu đang ngồi xổm một bên, cười duyên nói: “Ta chỉ thích ăn tim người, cổ thân xác thối tha này thưởng cho ngươi ăn.”

Họa Đấu phát ra một tiếng kêu vui mừng, nó hiển nhiên không có thói quen kiêng ăn, chỉ cần là nhân loại nó liền thích ăn, tuy rằng nhân loại này đã từng làm chủ nhân của nó một thời, cũng không ngoại lệ. Nó ngửa đầu, há mồm liền cắn vào thi thể Triệu Nguyên Mông, đặt trên mặt đất, liền mở cái miệng đầy răng nanh, bắt đầu cắn ăn.

Tràng diện máu tanh nhất thời làm kẻ khác dựng đứng tóc gáy.

Nhìn thấy Giai Âm nuốt chửng tim người, Triệu Tín Chương liền biết nữ nhân xinh đẹp có bề ngoài gợi cảm đã dụ dỗ con trai trưởng của mình lạc lối này, tám chín phần mười là một con yêu quái. Hắn hận đến nghiêng răng ken két, lớn tiếng nói: “Ta quả nhiên bị mù mắt, không ngờ không sớm nhìn ra người là yêu vật. Ta lẽ ra nên giết ngươi, nên giết ngươi thật sớm...”

Giai Âm cũng không để ý đến hắn, đi nhanh tới trước người Trương Văn Trọng, tay phải vươn ra nhẹ nhàng vuốt ve lên mặt hắn, thật giống như đôi tình lữ đang ve vãn nhau, mị ý mười phần.

Trên mặt Giai Âm, đầy dáng tươi cười mê người phạm tội, cô ta cười duyên nói: “Suất ca, Càn Khôn Hồ đang ở chỗ ngươi phải không? Hãy nghe ta nói, chỉ cần ngươi chịu giao ra Càn Khôn Hồ, ta không hại tính mạng của ngươi, còn cho ngươi cảm nhận được sự vui vẻ trước nay chưa từng có, bảo chứng cho ngươi dục tiên dục tử, cao trào không ngừng...” Nói đến đây, năm ngón tay phải cô ta phủ lên cổ Trương Văn Trọng, lúc này chợt chuyển giọng, không còn vẻ kiều mị như trước, chỉ còn lại hàn ý lạnh lạnh sát khí sắc bén: “Nhưng nếu như ngươi không chịu giao ra Càn Khôn Hồ, như vậy ngươi sẽ giống như Triệu Nguyên Mông, chết rất thảm!”

Trương Văn Trọng cũng phi thường bình tĩnh, thậm chí còn nhìn cô ta mỉm cười, hỏi: “Ngươi cần Càn Khôn Hồ làm gì?”

Giai Âm cũng không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ cười lạnh nói: “Ôi yêu, suất ca nha, người thật đúng là nghịch ngợm, không ngờ còn dám chất vấn ta? Xem ra nếu không cho người chịu chút đau khổ, người thật cho rằng ta chỉ thuận miệng hù dọa người, không dám thật sự động thủ đối với người.” Dứt lời, bàn tay cô ta phủ lên cổ Trương Văn Trọng, bỗng nhiên cố sức bóp mạnh, muốn trảo phá da thịt ngay cổ Trương Văn Trọng, làm cho hắn cảm thụ sự đau đớn.

Giai Âm tin tưởng, chỉ có dùng tử vong đến uy hiếp Trương Văn Trọng, để hắn đi vào khuôn khổ, đem Càn Khôn Hồ giao cho chính mình.

Nhưng làm Giai Âm thật không ngờ chính là, da thịt ngay cổ Trương Văn Trọng lại cứng rắn không gì sánh được. Năm ngón tay sắc nhọn của cô ta đã trải qua bí pháp luyện chế, dù sắt đá cũng phải dễ dàng bóp nát, thế nhưng lúc này không cách nào trảo nát da thịt Trương Văn Trọng.

“Cổ người này thật cứng!” Giai Âm không khỏi ngậy người ngẩn ngơ, vô ý thức gia tăng lực lượng trên tay phải. Bất quá cô ta rất nhanh hồi phục tinh thần, hối hận thầm nghĩ: “Xong, xong, sao ta lại quên hắn là một người bình thường. Ta dùng khí lực lớn như vậy chỉ sợ sẽ bẻ gãy cổ hắn. Ai, nếu như hắn chết, chỉ sợ tung tích Càn Khôn Hồ cũng sẽ trở thành mê đề, còn muốn tìm được nó thật rất phiền phức...”

Tuy rằng vô cùng hối hận, thế nhưng Giai Âm cũng đã không kịp thu hồi lại lực lượng. Nhưng sự tình lại không như cô ta dự liệu, vùng cổ Trương Văn Trọng trong móng vuốt sắc bén của cô ta, không ngờ vẫn lông tóc không tổn hao chút nào. Trái lại móng tay sắc nhọn như năm cây dao chém sắt như chém bùn, trong một mảnh tiếng vang giòn lộp bộp, không ngờ đồng loạt đứt đoạn.

“Tại sao có thể như vậy?” Giai Âm ngạc nhiên cả kinh, trên mặt hiện lên biểu tình kinh hoàng, hoảng sợ thầm nghĩ: “Dù là sắt thép, Huyết Độc Trảo của ta cũng dễ dàng phá nát. Mà hắn chỉ là một người phạm tục bình thường mà thôi, làm sao có thể chống đối được Huyết Độc Trảo sắc bén của ta, còn bẻ gãy được? Đây đến tột cùng xảy ra vấn đề gì? Hay là...”

Trong đầu Giai Âm bỗng nhiên hiện lên một đạo linh quang, cuối cùng cũng đoán được chân tướng sự tình, hoảng sợ kinh hô: “Hắn không phải nhân loại bình thường, mà là một cao thủ dự định giả trụ ăn thịt cạp!”

Tuy rằng cảm thấy vô cùng khiếp sợ, nhưng phản ứng của Giai Âm rất cấp tốc. Trước tiên cô ta nghĩ phải lùi lại về phía sau, dự định lui lại quan sát tình thế rõ ràng mới tiếp tục tiến công.

Phản ứng của Giai Âm rất nhanh, nhưng đáng tiếc chính là, cô ta đối mặt với Trương Văn Trọng, phản ứng của cô ta, ở trước mặt hắn đã chậm nửa nhịp.

Một đạo kiếm ý lăng nhiên mạnh mẽ không hề dấu hiệu từ bên trong thân thể Trương Văn Trọng phóng ra, ngay trước người hắn cấp tốc ngưng tụ biến hóa, trong chớp mắt, liền hóa thành một thanh kiếm lớn tản ra hào nhiên chính khí. Đồng thời dùng một phương thức không chút hoa mỹ lại bạo lực đến cực điểm chém thẳng về phía Giai Âm.

Nhìn tư thế của thanh kiếm, không giống như muốn chém giết Giai Âm, mà lại giống như muốn ép cô ta thành bánh thịt.

Khanh khách khanh khách lạc...

Một mảnh âm thanh khiến kẻ khác tê dại hàm răng đột nhiên vang lên, toàn thân xương cốt Giai Âm bị kiếm ý mạnh mẽ của Trương Văn Trọng áp bách bộc phát ra tiếng vang giòn.

“Đây là...Hóa...Hóa Khí Vi Kiếm? Trời ạ! Ta...ta không phải đang nằm mơ đi?”

Triệu Tín Chương nằm trên mặt đất nhìn thấy hết tất cả, tròng lớn đôi mắt tràn đầy khiếp sợ. Nếu không bởi vì hiện tại toàn thân hắn không còn chút sức lực nào, chỉ sợ đã sớm kích động nhảy về phía trước.

Dù là như vậy, Triệu Tín Chương vẫn há to miệng, thất thanh kinh hô: “Trời ạ, trời ạ, đây lẽ nào là hóa khí thành kiếm trong truyền thuyết? Không nghĩ tới, hiện nay trên thế giới này, dĩ nhiên còn có người hiểu được loại kiếm quyết cao thâm này! Ta đã xem nhầm, ta quả nhiên đã xem nhầm....Trương Văn Trọng này, đầu phải là phạm phu tục tử, căn bản là một siêu cấp cao thủ!”

Triệu Tín Chương có thể nhìn ra một chiêu lợi hại của Trương Văn Trọng, Giai Âm làm sao lại không nhìn ra?

Giờ khắc này, trên mặt Giai Âm lộ vẻ hung lệ khí, đã sớm không còn thái độ vũ mị như vừa rồi. Cô ta cắn chặt hàm răng, toàn bộ gương mặt đã vận vẹo biến hình.

Thế nhưng bởi vì một chiêu hóa khí thành kiếm của Trương Văn Trọng tiến tới quá nhanh, uy thế quá mức cường đại, làm cô ta muốn tránh cũng không thể tránh, né không thể né, chỉ có thể nhanh giơ hai tay lên đỉnh đầu, muốn dùng phương thức như vậy mạnh bạo chịu đựng một kiếm của Trương Văn Trọng.

“Xà Linh Chân Thân!” Giai Âm cắn chặt hàm răng, từ bên trong hàm răng nhỏ ra bốn chữ.

Từng sợi vụ khí màu xanh đen bốc lên trên người Giai Âm. Từng mảnh vẩy rắn giống như nước thủy triều, trong nháy mắt trải rộng toàn thân cô ta. Chỉ trong nháy mắt, Giai Âm đã hóa thành một yêu vật thân người đuôi rắn. Mà trên hai cánh tay cô ta, cũng biến đầy vẩy rắn cứng rắn, giống như bao tay bảo vệ.

Nhìn thấy một màn này, Triệu Tín Chương lại kinh hô lên: “Mỹ nữ xà? Yêu nữ tên Giai Âm này, nguyên lai là một mỹ nữ xà? Thảo nào cô ta có được mị hoặc lực không kém gì hồ ly tinh!”

Nếu như ở lúc bình thường, Giai Âm nhất định sẽ không bỏ qua cho Triệu Tín Chương. Bởi vì cô ta hận nhất là có người xưng hô cô ta là yêu nữ. Thế nhưng hiện tại ở trước mặt áp lực cường đại như Trương Văn Trọng, cô ta thậm chí tinh lực há mồm chửi mắng cũng không có. Chỉ có thể liều mạng điều động yêu lực toàn thân, truyền hết lên cánh tay, để toàn bộ vẩy rắn đều phóng xuất ra một loại ánh huỳnh quang xanh đen giao nhau, kỳ vọng bám vào vẩy rắn đầy yêu lực, có thể chống đỡ một kiếm đánh xuống của Trương Văn Trọng.

“Oanh...!”

Tiếng đánh đinh tai nhức óc bỗng nhiên vang lên, thanh kiếm khí không hề hoa mỹ bổ thẳng lên hai tay của Giai Âm, lóe sáng ra ánh lửa màu vàng nhạt.

Nương theo tiếng đánh cùng ánh lửa, còn có tiếng kêu thảm thiết thê lương của Giai Âm.

Đáng tiếc chính là, vẩy rắn mà Giai Âm kỳ vọng thật cao, không thể ngăn trở một kiếm nặng ngàn cân của Trương Văn Trọng, chỉ hơi chút làm chậm tốc độ đánh xuống của thanh kiếm mà thôi. Sau đó những phiến vẩy rắn trên cánh tay cô ta, liền xuất hiện dấu hiệu nứt nẻ, không ngờ bị thanh kiếm ẩn chứa kiếm ý bạo lực đánh chấn thành một mảnh bột mịn tro bụi. Không chỉ như vậy, xương cánh tay cô ta, cũng bởi vì kiếm ý bạo lực mà bị gãy đoạn.

“Đâu Khôi Tá Giáp!”

Giai Âm tự biết không thể chống đỡ thanh kiếm khí của Trương Văn Trọng, liền nhanh thi triển tuyệt chiêu bảo mạng cuối cùng. Dưới tác dụng của một mảnh khối sương màu xanh đen, vẩy rắn trên người Giai Âm trong nháy mắt rụng xuống, biến thành một mặt thuẫn bằng vụ khí màu xanh đen, chặn lại thanh kiếm khí bổ xuống. Cùng lúc đó, thân thể Giai Âm được vụ khí xanh đen quán lấy, trong nháy mắt viên độn bỏ chạy. Trong một giây đồng hồ, trên người Giai Âm quán đầy vụ khí xanh đen, lại một lần nữa xuất hiện ngay trong góc phòng cự ly cách Trương Văn Trọng xa nhất.

“Phanh...!”

Mặt thuẫn bằng vẩy rắn ở trước mặt thanh kiếm khí cũng không thể chịu nổi, lập tức bị chém thành bốn năm mảnh, vẩy rắn vỡ vụn rơi lả tả đầy đất.

Giai Âm đứng ngay góc thờ hỗn hển, tự cho đã tránh khỏi một kiếp, cặp mắt đã hóa thành đỏ tươi bắt đầu chuyển động nhanh như chớp, hiển nhiên đang suy tư đối sách. Nhưng ngay lúc này, hai đạo hàn mang cũng không chút tiếng động xuất hiện ngay bên cạnh thân thể cô ta.

Cảm giác ở sau lưng có hai đạo hàn mang, thần sắc Giai Âm đột biến, hoảng sợ kinh hô: “Phía sau có người đánh lên?” Cô ta nhanh chóng muốn uốn lưng lách tránh, nhưng hai đạo hàn mang tới quá nhanh, không đợi cô ta tránh né, cũng đã xuy xuy hai tiếng nhẹ nhàng, đâm thẳng vào hai bên xương tỳ bà cô ta.

Hai đạo hàn mang, chính là pháp bảo của Trương Văn Trọng – Âm Dương Nhị Khí Đỉnh.

“A...!” Giai Âm ngửa đầu kêu lên thảm thiết.

Họa Đấu phần nộ rít gào một tiếng, cũng không quản tới việc tiếp tục gặm thi thể của Triệu Nguyên Mông, hai chân sau giẫm mạnh trên mặt đất, nhanh như hổ đói vồ mồi, đánh mạnh về phía Trương Văn Trọng. Cùng lúc đó một đạo hỏa diễm màu tím yêu dị, trong nháy mắt trải rộng toàn thân nó, làm nó hóa thành một đoàn lửa.

Nhưng Trương Văn Trọng căn bản không cho nó nhào vào trước người, chỉ thấy hắc khí pháp quyết, mây kiếm nhướng lên, làm ra dáng dập trộn mắt, há mồm hướng Họa Đấu thét lên ra lệnh: “Nằm úp sấp xuống!”

Một đạo lực lượng vô hình mạnh mẽ dâng trào lập tức bùng lên trong thân thể Trương Văn Trọng, bao trùm trời đất ụp về phía Họa Đấu, không ngờ lập tức đè ép nó nằm sấp dưới đất, làm vô số mảnh gạch men vỡ vụn.

Triệu Tín Chương nằm trên mặt đất lại không tin được mở to hai mắt, cao giọng kinh hô: “Đây...đây là Kim Cương Nộ Mục? Không sai, không sai, đây là Kim Cương Nộ Mục thần thông của Phật môn! Trương Văn Trọng này đến tột cùng là người nào? Vì sao hắc vừa biết kiếm pháp cao thâm hóa khí thành kiếm của đạo gia, lại còn biết loại thần thông Kim Cương Nộ Mục của Phật môn? Hắc...hắc chẳng lẽ là một người tu luyện Phật đạo song tu như Bồ Đề Tổ Sư hay sao?”

Giờ khắc này, Triệu Tín Chương thật sự rất hoài nghi, chính mình có phải đang nằm mơ hay không. Bằng không vì sao có thể nhìn thấy vài tràng cảnh làm kẻ khác khó có thể tin liên tiếp xảy ra? Đáng tiếc chính là toàn thân hắc không còn chút sức lực, căn bản không thể nhúc nhích một chút, để nghiệm chứng xem mình có phải đang nằm mơ hay không.

Họa Đấu bị Kim Cương Nộ Mục thần thông đè ép quỳ rạp trên mặt đất, đang liều mạng gào thét, rít gào, cạn kiệt khí lực toàn thân muốn giãy dụa đứng lên. Nhưng áp lực do Kim Cương Nộ Mục gây ra, giống như có năm ngọn núi đang đặt trên người nó, ở dưới tình huống này, dù nó có là ác yêu Họa Đấu, cũng đừng mơ tưởng có thể nhúc nhích một chút.

Nhìn thấy tình cảnh này, Giai Âm cũng không thể tiếp tục kêu rên thảm thiết, kêu to lên: “Các người mấy tên chết tiệt, còn muốn xem kịch tới lúc nào? Nếu như các người còn không hiện thân tới cứu ta, con mẹ nó ta phải chết ở chỗ này!”

Một cổ gió tanh gay mũi đột nhiên thổi vào bên trong phòng khám xã khu, làm người khó chịu đến buồn nôn. Cùng lúc đó bốn đạo thân ảnh giống như quỷ mị, lặng yên không chút tiếng động xuất hiện bên người Giai Âm.

Bốn người, ba nam một nữ, đều là yêu vật.

Ba nam nhân, là Ngô Công tinh, Bích Hồ tinh, Thiềm Thừ tinh(rét, thần lằn, cóc), mà nữ nhân là Hạt Tử tinh(bò cạp). Bốn họ cùng Mỹ Nữ xà Giai Âm hợp cùng một bọn, gọi là ngũ độc yêu!

Nữ nhân mặc bộ quần áo bó sát người, chính là Hạt Tử tinh, cô ta quét mắt nhìn thăm trạng của Giai Âm, nhìn có chút hả hê cười nói: “Khanh khách...Giai Âm a Giai Âm, trước đó không phải ngươi khoác lác với chúng ta sao? Nói chỉ cần dùng lực lượng một mình ngươi, là có thể thu thập Tượng Quận Triệu gia, đoạt Càn Khôn Hồ tới tay. Thế nào, lúc này chưa đầy một giờ, ngươi đã nuốt lời?”

Giai Âm cũng không để ý cô ta, chỉ cảm tức nhìn Trương Văn Trọng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nói vậy các người cũng nghe tới rồi, Càn Khôn Hồ đang ở trong tay hắc, chỉ có bắt giữ hắc, mới có khả năng đoạt được Càn Khôn Hồ!”

Ngô Công tinh mặc một thân tây trang màu đen, gương mặt đầy râu, nói: “Yên tâm đi, dù cho chúng ta bắt giữ hắc đoạt được Càn Khôn Hồ, cũng sẽ phân người một phần công lao.”

Hạt Tử tinh chưa cay mũi phần nói: “Ôi, ta đã biết, ngươi có gian tình với Giai Âm. Bằng không thế nào lại chịu phân cho cô ta một phần công lao.”

“Tao hóa, câm miệng, muốn phân công lao, trước tiên bắt giữ người này, ép hỏi ra Càn Khôn Hồ hãy nói!” Thiềm Thừ tinh quát to.

Trên mặt Hạt Tử tinh hiện lên lửa giận, nhưng cô ta cũng biết Thiềm Thừ tinh nói có lý, cho nên dù có giận dữ cũng nhịn xuống không phát tác.

Bích Hồ tinh trọc đầu, quần áo lòa lẹt nhìn chăm chăm Trương Văn Trọng, gương mặt kinh dị nói: “Ta xem không ra tu vi của hần, chỉ sợ với lực lượng của bốn chúng ta, muốn bắt giữ hần không có khả năng, chỉ có ngũ độc cùng lên, mới có khả năng chế phục hần!”

Dân gian có câu nói rất đúng: “Ngũ độc không độc, ngũ độc tề tụ mới là độc.” Đây là bởi vì khi ngũ độc tề tụ, có thể vận chuyển Âm Dương Ngũ Độc Phệ Hồn trận, làm ngũ độc có thể bộc phát ra mấy lần, thậm chí hơn mười lần lực lượng.

Nhưng với tình huống hiện tại của Giai Âm mà xem, muốn đầu nhập chiến đấu lần nữa, không thể nghi ngờ là rất khó.

Trong ánh mắt Ngô Công tinh hiện lên một đạo tinh mang, đưa tay rút Âm Dương Nhị Khí Đinh trong xương tỳ bà Giai Âm ra, sau đó nhìn tam độc nói: “Chúng ta đều tự phân ra một luồng yêu lực trợ Giai Âm trị hết thương thế. Bích Hồ nói không sai, chỉ có ngũ độc tề tụ, mới chiến thắng được nhân loại này!”

“Tốt!” Tam độc cùng kêu lên đáp.

Trương Văn Trọng tự nhiên cũng có nghe qua uy lực khi ngũ độc tề tụ, tuy rằng hiện tại hần đã có tu vi Nguyên Anh kỳ, thế nhưng gặp phải ngũ độc kết hợp Âm Dương Ngũ Độc Phệ Hồn trận, dù có thể thắng lợi, cũng phải trả giá rất lớn, mà điều này hần hiển nhiên không muốn thấy.

Cho nên không đợi tứ độc chữa thương cho Giai Âm, thanh kiếm ý phiêu phù ngay trước người hần trong tiếng rít đinh tai nhức óc, hóa thành một con gà lớn tiên diễm, uy vũ bất phàm, vỗ cánh bay tới trước người tứ độc, vươn mỏ phát ra một tiếng kêu thanh thúy, mổ mạnh về hướng Ngô Công tinh.

“Hóa thân của Mão Nhật Tinh Quân?” Ngô Công tinh vốn luôn bình tĩnh hoảng sợ kinh hô, phản ứng của Hạt Tử tinh cũng không khác gì hần. Mão Nhật Tinh Quân trời sinh chính là thiên địch của Ngô Công tinh cùng Hạt Tử tinh(gà cùng rết, bò cạp). Lúc này nhìn thấy kiếm ý của Trương Văn Trọng hóa thành Mão Nhật Tinh Quân, hai người họ chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra, dừng khí trong nháy mắt tiêu tán bảy phần: “Giúp ta ngăn trở hần! Giúp ta ngăn trở hần!”

Thiền Thừ tinh và Bích Hồ tinh cũng không quan tâm tới việc trị liệu cho Giai Âm, nhanh rút binh khí kêu lên quát dị đánh về phía kiếm ý của Trương Văn Trọng biến thành Mão Nhật Tinh Quân, muốn ngăn trở dùm Ngô Công tinh và Hạt Tử tinh. Nhưng ngay khi thân hình bọn hần vừa động, phân thân của Trương Văn Trọng đột nhiên xuất hiện ngay phía sau, vung kiếm ý biến thành bảo kiếm, dùng uy thế sét đánh đâm vào sau lưng Thiền Thừ tinh.

Thiền Thừ tinh không chút đề phòng, kêu lên thảm thiết một tiếng ngã xuống mặt đất, thân thể liên tục co quắp, máu độc lớp lớp từ sau cổ hần tuôn ra.

Bích Hồ tinh hoảng hốt, cũng không quan tâm cứu Ngô Công tinh hai người, nhanh xoay người chống đối thế tiến công sắc bén của Trương Văn Trọng.

Nhìn thấy một màn này, Triệu Tín Chương nằm trên mặt đất chớp mắt, hôn mê đi. Mà trước khi hần hôn mê, còn lẩm bẩm một câu: “Nguyên lai...nguyên lai vị cao thủ này, là một nguyên anh a? Ta vẫn cứ cho rằng hần là người sống nha! Trương Văn Trọng này không ngờ có thể đem nguyên anh luyện hóa thành như vậy? Đây...đây còn muốn cho người sống nữa hay không?”

Trương Văn Trọng vọt tới trước người ngũ độc, thanh Tam Xích kiếm giơ lên, đâm Ngô Công tinh cùng Hạt Tử tinh đang cố sức chống đỡ kiếm ý hóa Mão Nhật Tinh Quân té ngã xuống đất, mà lúc này phân thân của hần cũng đã chế phục xong Bích Hồ tinh.

Từ lúc Trương Văn Trọng động thủ, sau đó toàn bộ chế phục ngũ độc tinh, thời gian tiêu hao chỉ có mấy phút đồng hồ. Trong đó dĩ nhiên có sự bất ngờ, càng bởi vì chiến thuật của hần thỏa đáng, đem kiếm ý trực tiếp biến thành uy thế khí tức của Mão Nhật Tinh Quân, lúc này mới làm kinh sợ Ngô Công tinh và Hạt Tử tinh! Bằng không dù cho hần có thể chế phục ngũ độc, nhưng thời gian và tinh lực cần tiêu hao cũng sẽ nhiều hơn mấy lần.

Trương Văn Trọng không giết chết ngũ độc, không chỉ muốn hỏi ra một ít vấn đề từ miệng bọn hần, đồng thời còn có một nguyên nhân khác...

360. Chương 381: Giơ Tay Lên

Trương Văn Trọng thu hồi phân thân, sau đó hai tay kháp pháp quyết, rất nhanh niệm tụng một đạo chú ngữ, chỉ về hướng ngũ độc đang nằm liệt trên mặt đất. Trong tích tắc, vài cỗ linh lực từ trong thân thể hắn bắt đầu đi ra, lại rất nhanh quần thành hình ngay trước người hắn, hóa thành một sợi linh thăng(dây thừng linh tính) thô cỡ ngón cái.

Linh thăng do linh lực biến thành, giống như một linh xà rất có linh tính, tự quấn về phía ngũ độc, lập tức đem năm người buộc chặt vào cùng nhau.

Nếu như chỉ nhìn từ bên ngoài, linh thăng cũng chẳng khác gì sợi dây bình thường. Nhưng trên thực tế, linh thăng do linh lực của Trương Văn Trọng biến thành, cũng chứa đựng tác dụng hạn chế lực lượng của người tu chân, yêu ma hoặc dị năng giả. Uy lực của nó còn cao hơn pháp thăng bí chế mà đệ tử Triệu gia dùng để trói Nguyên Mông vừa rồi. Sau khi bị nó buộc chặt, tốc độ khôi phục thể lực và uy lực của ngũ độc đều suy giảm rất lớn, càng đừng nói tới có thể giẫy thoát ra ngoài.

Ngũ độc liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đều lộ vẻ hối hận. Nếu như ngay từ đầu, cả năm người liên thủ đối phó Trương Văn Trọng, dù không đánh lại nhưng cũng không đến mức thất bại thảm như thế, triệt để như thế, nói không chừng có thể từ nơi này chạy trốn ra ngoài. Nhưng đáng tiếc chính là, trên thế giới này cũng không có thuốc hồi hận để uống, cho nên trong lòng cảm giác hối hận sâu sắc, bọn họ cũng nhận không được bắt đầu suy đoán, nhân loại tên Trương Văn Trọng này, đến tột cùng sẽ đối đãi bọn họ như thế nào. Mà sự suy đoán cũng làm cho bọn họ cảm thấy vô cùng kinh hoàng và tuyệt vọng.

Vì cầu giữ mạng, Giai Âm cũng chỉ hi vọng dùng mị hoặc lực nhanh chóng làm ra dáng dấp câu hồn điềm đạm đáng yêu, dùng thanh âm nũng nịu cầu xin nói: “Suất ca, van cầu ông đừng giết tôi, chỉ cần ông chịu tha cho tôi một mạng, dù muốn tôi làm nô lệ cho ông cũng được nha. Tín tưởng tôi, bản lĩnh ở phương diện này của tôi rất mạnh. Vô luận là “Ngọc Phòng Bí Thuật” hay “Lục Âm Ngọc Nữ Kinh” tôi đều từng nghiên cứu qua, bảo chứng có thể cho ông được khoái hoạt như thần tiên đồng thời thu được tinh tiến trong tu vi...”

Hạt Tử Tinh cũng nhanh miệng nói: “Tôi cũng vậy, tôi cũng vậy, năng lực của tôi cũng không kém hơn cô ấy. Tôi không chỉ nghiên cứu qua “Ngọc Phòng Bí Thuật”, “Lục Âm Ngọc Nữ Kinh”, tôi còn sở trường về “Phòng trung thuật thập tam đồ” và “Phòng trung giao cấu thập nhị đoạn động công”. Van cầu ông, đừng giết tôi, ngàn vạn lần đừng giết tôi.”

Mắt nhìn Giai Âm và Hạt Tử Tinh muốn dùng biện pháp hiến thân để cầu đường sống, Ngô Công(rét) Tinh, Bích Hồ Tinh(thần lẩn), Thiềm Cáp(cóc)Tinh thực sự rất muốn khóc. Lúc này bọn họ thật sự hận bản thân không phải là thân nữ nhi, tuy nói nam nhi cũng có thể hiến thân, thế nhưng nhìn dáng dấp của Trương Văn Trọng, cũng không giống một người yêu thích nam phong(gay). Nếu như tùy tiện đưa ra thỉnh cầu hiến thân, chỉ sợ sẽ hoàn toàn ngược lại. Cho nên ba người bọn họ chỉ đành buồn bã rơi lệ, đồng thời suy tư đến tột cùng nên dùng biện pháp nào mới có thể có được con đường sống từ trong tay Trương Văn Trọng.

Hiển nhiên ngũ độc bị Trương Văn Trọng dùng linh thăng trói lại, đang nghĩ làm Trương Văn Trọng dự định giết chết bọn họ, lấy yêu đan của họ.

Nghe ngũ độc đau khổ cầu xin, Trương Văn Trọng không thêm để ý, xoay người đến xem tình huống của Triệu Tín Chương.

Triệu Tín Chương đầu tiên bị trúng độc Họa Đấu còn chưa hóa giải, sau đó lại trúng Nhuyễn Cân Hương thi độc, lại thêm vừa giận dữ vừa bị thương cùng cực, bị thương gan cùng phổi, làm độc tố nhân cơ hội tràn vào trong cơ thể. Nếu như không được hóa giải hai loại độc tố đã xâm nhập vào nội thể, chỉ sợ sau khi linh lực hộ thể bị độc tố ăn mòn tiêu hao hết, độc tố cũng sẽ trực tiếp ăn mòn lục phủ ngũ tạng của hắn, làm hắn ở trong đau đớn khó có thể chịu đựng mà tươi sống thống khổ chết đi!

Nhưng khi Trương Văn Trọng xoay người lại, một trận tiếng còi cảnh sát bén nhọn vang lên, từ xa đến gần, từ bên ngoài phòng khám bệnh xã khu truyền vào. Ngay sau đó tiếng xe phanh lại, tiếng bước chân cùng tiếng nói vang lên liên tiếp. Hiển nhiên, cảnh sát nhận được điện thoại báo nguy đã chạy đến. Trương Văn Trọng không khỏi lắc đầu, cười khổ thảm thán: “Thật đúng như đang đóng phim, ta vừa đối phó xong năm yêu vật, cảnh sát lập tức chạy tới.” Hắn liếc mắt nhìn ngũ độc, bởi vì đã bị thụ thương cùng yêu lực hao

tồn, nên lúc này ngũ độc đã hiện ra nguyên hình. Dáng dấp nửa người nửa thú, đích thật nhìn qua vô cùng quỷ dị đáng sợ, làm kẻ khác dựng đứng lông tóc, nhân viên y tế trong phòng khám xã khu đã sớm chết ngất từ lâu, tự nhiên cũng không nhìn thấy dáng dấp của năm người họ. Nhưng nếu để cảnh sát chạy vào, nhìn thấy hình dạng nửa người nửa yêu của họ, còn không biết sẽ bị hoảng sợ thành dạng gì. Mà một ngày chuyện này bị tiết lộ lan truyền ra, sẽ dẫn phát ra sự khủng hoảng của dân chúng bình thường. Cũng giống như năm 90, ở bốn khu truyền lưu sự kiện cương thi cùng khu Thượng Hải truyền lưu sự kiện lão thái hút máu, đều từng làm cho dân chúng khủng hoảng, tạo thành ảnh hưởng rất xấu.

Suy nghĩ một chút, cuối cùng Trương Văn Trọng thi triển thủ thuật che mắt hướng về phía ngũ độc, để cho ngũ độc trong mắt người thường khôi phục lại dáng dấp loài người. Đương nhiên thủ thuật che mắt như vậy cực kỳ giản đơn thô lậu, phàm là người tu chân hay dị năng giả chỉ liếc mắt liền nhìn ran gay. Thế nhưng đối với loài người bình thường mà nói cũng có thể qua mặt được.

Trương Văn Trọng vừa thi triển xong thủ thuật che mắt, chợt nghe bên ngoài phòng khám xã khu truyền vào tiếng kêu gọi đầu hàng của cảnh sát: “Người ở bên trong nghe, chúng tôi là cảnh sát. Hiện tại các người đã bị vây quanh, nhanh buông vũ khí, thả ra con tin, nhanh chóng đi ra đầu hàng! Dừng hành động thực tế tranh thủ được giảm hình phạt!”

“Nếu ta thực sự là bọn cướp, nghe được các người kêu gọi đầu hàng như vậy, không liều mạng với các người mới là lạ đó!” Trương Văn Trọng bật cười, hướng bên ngoài phòng khám xã khu hô: “Chuyện nơi này các vị không quản được, nên làm gì thì cứ làm đi.” Dứt lời, hắn lấy ra điện thoại di động, gọi cho Tam Si, để người của Đặc Cần tổ bọn họ nhanh chạy tới xử lý việc này, tiện thể giúp hắn kết thúc công việc.

“Di, là thanh âm của Trương ca.” Bên ngoài phòng khám xã khu đột nhiên vang lên thanh âm quen thuộc, chính là Đàm Thanh. Trương Văn Trọng nói: “Là tôi, tiểu Đàm, chuyện xảy ra ở đây các vị không quản được đâu, cũng không đến phiền các vị quản lý. Ân, các vị tới cũng tốt, tôi nhờ các vị ở bên ngoài hỗ trợ duy trì trật tự một chút, đừng cho người nào tùy tiện đi vào trong đây.”

Đàm Thanh biết Trương Văn Trọng có thân phận là người của Đặc Cần tổ cục cảnh vệ bộ tổng tham mưu, nàng cũng không biết Trương Văn Trọng đã sớm được thăng làm thiếu tướng, cho nên vừa nghe những lời này của hắn, liền đoán được hơn phân nửa liên quan đến chuyện cơ mật, vội vã đáp lại: “Được, chúng tôi sẽ theo lời anh phân phó đi làm.”

Nhưng lời của nàng vừa hạ xuống, cảnh sát dùng loa kêu gọi đầu hàng vừa rồi cũng tràn đầy vẻ không vui nói: “Người nói việc này chúng ta không quản được, thì chúng ta phải mặc kệ sao? Người muốn chúng ta thay người giữ gìn trật tự, chúng ta phải thay người làm à? Người cho người là ai mà chúng ta là ai? Chúng ta là cảnh sát!”

Người nói chuyện khoảng ba mươi tuổi, tên là Cổ Bản. Hắn vừa mới đến đảm nhiệm chức đội trưởng đội hình cảnh tại Ung Thành. Đội trưởng hình cảnh Lý Triều Dương lúc trước đã thăng nhiệm làm phó cục trưởng cục cảnh sát Ung Thành. Vốn vị trí đội trưởng đội hình cảnh Lý Triều Dương có đề cử Đàm Thanh, thế nhưng cuối cùng Cổ Bản lại từ công an tỉnh điều xuống đảm nhiệm chức vụ đội trưởng đội hình cảnh. Còn Đàm Thanh vẫn tiếp tục làm phó đội. Đối với việc này, mặt trên đưa ra lý do giải thích: Đàm Thanh còn quá trẻ, tư lịch không đủ, không đủ đảm nhiệm trọng trách. Nhưng có người từ đường nhỏ tiết lộ, bởi cảnh tên Cổ Bản này không đơn giản, lão gia tử của hắn là đại lĩnh đạo thực quyền trong tỉnh Thiên Nam. Lần này phái Cổ Bản tới Ung Thành chỉ là mạ vàng để hỗn tư lịch.

Lúc này nhìn thấy gương mặt Cổ Bản lộ vẻ giận dữ, Đàm Thanh liền nhanh miệng giải thích thân phận của Trương Văn Trọng: “Cổ đội, người nói chuyện bên trong phòng khám xã khu chính là Trương Văn Trọng, anh ấy...”

Nhưng Cổ Bản căn bản không muốn nghe Đàm Thanh giải thích, bàn tay vung lên, cắt đứt lời nàng: “Được rồi tiểu Đàm, cô cũng đừng nói chuyện thay hắn, tôi thật ra muốn vào xem một chút, đến tột cùng là ai lại có khẩu khí lớn như vậy, dám đến kêu đi hét ra lệnh cho cảnh sát chúng ta.” Dứt lời hắn nhìn cảnh sát chung quanh nói: “Các người theo ta đi vào!”

Cổ Bản cùng mười mấy hình cảnh chạy vào bên trong phòng khám xã khu, nhìn thấy tình cảnh này, Đàm Thanh chỉ đành đi theo phía sau bọn họ. Nhưng nàng cũng không quên hạ mệnh lệnh, để bọn họ nhanh

chóng kéo cảnh giới tuyến chung quanh, canh phòng nghiêm ngặt không cho người ngoài đến gần, để tránh khỏi phiền phức không tất yếu.

Vừa mới chạy vào phòng khám, còn chưa đi tới phòng truyền dịch, một mùi máu tươi gay mũi nồng nặc đập vào mặt, làm Cổ Bản đã quen ngồi trong phòng làm việc máy lạnh suýt chút đã nôn mửa ra. Tuy rằng cổ nén không để nôn mửa, thế nhưng sắc mặt hắn đã biến như màu than chì, xấu xí tới cực điểm.

Mà chờ khi hắn đi tới cửa phòng truyền dịch, nhìn thấy tràng cảnh máu tươi nhễ nhại bên trong, cùng thi thể bị Họa Đẩu cắn xé không còn nguyên vẹn của Triệu Nguyên Mông, cũng không còn chịu được cảm giác sôi sùng sục trong dạ dày “oa” một tiếng liền phun ra. Những hình cảnh còn lại, bao quát cả Đàm Thanh, đều là người từng vài lần kinh lịch những vụ án mạng, từng gặp qua người chết, tuy rằng tràng cảnh trong phòng truyền dịch rất máu tanh, làm cho sắc mặt bọn họ trở nên trắng bệch, nhưng đều nhin xuống không nôn mửa tại chỗ như Cổ Bản.

“Trương ca, xảy ra chuyện gì?” Đàm Thanh cuối cùng cũng hồi phục lại, sắc mặt trắng bệch hồi.

Trương Văn Trọng còn chưa kịp trả lời, Cổ Bản vừa mới phun ra mọi thứ trong dạ dày, cũng đã rút súng ra chỉ về hướng Trương Văn Trọng, thở hổn hển nói: “Còn phải hỏi sao? Toàn bộ trong phòng truyền dịch chỉ còn một mình hắn còn đứng! Không hề nghi ngờ, người gây án chỗ này là hắn! Cô xem, năm người vết thương đầy mình kia, đã bị hắn dùng dây thừng trói lại, xem như vậy hắn chuẩn bị giết họ ngay tại chỗ! Hiển nhiên, người này là kẻ sát nhân biến thái!” Sau đó hắn hướng Trương Văn Trọng thét lên ra lệnh: “Giơ tay lên! Nhanh giơ tay lên! Đừng mơ tưởng ra vẻ với chúng ta!”

361. Chương 382: Còn Giả Vờ

Trương Văn Trọng cũng không làm theo lời Cổ Bản giơ tay lên, mà quay đầu nhìn Đàm Thanh nghi hoặc hỏi: “Tiểu Đàm, người này là ai?”

Đàm Thanh hồi đáp: “Vị này là Cổ đội trưởng của đội hình cảnh chúng ta.” Sau đó nàng lại cười khỏ nói với Cổ Bản: “Cổ đội, anh thu súng lại đi. Loại súng của cảnh sát chúng ta, đối với Trương ca không có bất luận uy hiếp gì. Nếu như người ở đây thật sự bị hắn giết, hắn cũng tuyệt đối sẽ không ở lại nơi này chờ chúng ta tới. Huống chi chỉ bằng những cây súng này của chúng ta, cho hắn tắc hàm răng còn chưa đủ đâu.”

Đàm Thanh cũng không biết Trương Văn Trọng là người tu chân, nhưng nàng đã từng chứng kiến Trương Văn Trọng biểu diễn vũ lực, đã biết hắn là một thiên cấp cao thủ, người như vậy cũng không phải những hình cảnh bình thường như bọn họ có thể đối phó. Nhớ ngày trước, khi đi bắt Tiêu Hà là một địa cấp đỉnh kỳ cao thủ, hoàn toàn đều nhờ vào sự hỗ trợ của Trương Văn Trọng.

Cổ Bản không tin lời Đàm Thanh nói, hắn lầm bầm: “Tiểu Đàm, dù chúng ta còn chưa xác định những người này có phải do hắn giết hay không, nhưng hắn cũng bị hiềm nghi lớn nhất. Làm một cảnh sát, cô làm sao có thể đơn giản đi tin một nghi phạm có hiềm nghi trọng đại như vậy chứ? Hơn nữa hắn chỉ có bàn tay trần, coi như có lợi hại thế nào, há có thể địch nổi súng ống? Cô nha, đừng ở chỗ này nói chuyện giạt gân nữa!”

Lúc này vài hình cảnh thoáng do dự, cũng đều rút súng ra nhắm ngay Trương Văn Trọng. Tuy rằng bọn họ đều nhận thức hắn, cũng mang hảo cảm với hắn, nhưng theo tình huống hiện tại đến xem, Trương Văn Trọng đúng là kẻ hiềm nghi về vụ án giết người ngay trước mắt. Cho nên bọn họ cũng chỉ đành tuyển chọn trước tiên khống chế Trương Văn Trọng rồi hãy nói.

“Còn hắn lại cho tôi, sau khi mang về cảnh cục, tôi muốn đích thân thẩm vấn hắn. Mặt khác gọi điện thoại kêu xe cứu thương tới, đem những người bị thương đưa đến bệnh viện tiếp thu trị liệu.” Cổ Bản tự cho là nắm chắc thắng lợi liền phân phó. Đồng thời ánh mắt của hắn cũng lướt nhìn chung quanh phòng truyền dịch, tự nhiên nhìn thấy được Giai Âm quần áo rách rưới lộ ra bộ ngực sữa. Mà khi hắn nhìn thấy gương mặt quyến rũ của Giai Âm, càng không tự chủ được hít sâu một hơi, thầm nghĩ: “Nữ nhân thật xinh đẹp! Vũ vật thật mê người! Xem ra tên họ Trương này hơn phân nửa là muốn cưỡng hiếp cô ta!”

Trương Văn Trọng không khỏi khẽ thở dài một hơi, mắt nhìn thấy thật sự có hình cảnh định nghe theo mệnh lệnh của Cổ Bản, móc còng ra muốn bắt hắn tới cảnh cục, lại còn đòi đem ngũ độc thân hình đầy vết

thương đưa tới bệnh viện, hần lắc đầu cười khổ, liền lấy ra giấy chứng nhận sĩ quan trong túi, nói: “Tôi là người của cục cảnh vệ bộ tổng tham mưu, đang ở chỗ này chấp hành nhiệm vụ bí mật. Chuyện ở đây các vị không nên xen vào nữa. Chỉ cần thay tôi làm tốt cảnh giới là được.” Tuy nói với tu vi của hần muốn giải quyết mấy hình cảnh này rất dễ, nhưng hần không muốn thương tổn những người này. Cho nên trực tiếp lấy ra giấy chứng nhận sĩ quan, muốn để những hình cảnh đừng làm phiền mình thêm.

“Cục cảnh vệ bộ tổng tham mưu?” Cổ Bản nhũu mày, nói: “Người không phải là bác sĩ sao, thế nào lại biến thành quan quân của cục cảnh vệ bộ tổng tham mưu?” Nhưng hần vẫn tiếp nhận giấy chứng nhận sĩ quan của Trương Văn Trọng. Nhưng sau khi hần mở ra nhìn thoáng qua, lại đột nhiên cười nhạt lên.

“Giấy chứng nhận sĩ quan này người mua được ở đâu? Làm thật là giống nha, nhưng quân hàm thật thái quá, không ngờ là một thiếu tướng. Xem bộ dáng của người, cũng chỉ hai mươi tuổi đi? Không ngờ dám tự phong cho mình quân hàm thiếu tướng. Thật không biết nói người ngu hay nói người cuồng vọng. Theo ta thấy, nếu như quân hàm của người chỉ là cấp úy, ta còn có khả năng bị giấy chứng nhận sĩ quan này lừa gạt qua mặt đó.” Cổ Bản đương nhiên không tin giấy chứng nhận sĩ quan của Trương Văn Trọng là thật, cười lạnh nói: “Hiện tại xem ra, người không chỉ là kẻ khả nghi sát nhân, đã thương người, cưỡng hiếp, đồng thời còn giả mạo quan quân cao cấp...”

Đàm Thanh biết Trương Văn Trọng có thân phận người của cục cảnh vệ bộ tổng tham mưu, cho nên nàng tin tưởng giấy chứng nhận sĩ quan là thật. Lúc này thấy Cổ Bản vẫn hoài nghi, liền nhanh miệng muốn giải thích cho hần: “Cổ đội, Trương ca anh ấy thật là...”

Cổ Bản cũng không chịu nghe lời giải thích của nàng, trầm giọng nói: “Tiểu Đàm, xem ra cô rất khó khăn chế được tình tự của mình rồi. Mà thôi, vụ án này cô đừng xen vào nữa. Đi ra ngoài duy trì trật tự hiện trường đi!” Sau đó hần nhìn mấy hình cảnh thét lên ra lệnh: “Còn suy nghĩ cái gì? Xem lời tôi nói là thừa sao? Mau còng hần lại cho tôi!”

“Là ai dám lớn gan như vậy, dám bắt Trương tổ phó của chúng ta?” Thanh âm Tam Si đúng lúc vang lên.

Tam Si vừa trùng hợp đang bàn chuyện làm ăn cùng một khách nhân bên cạnh Đại Học Thành, sau khi nhận được điện thoại của Trương Văn Trọng, hần liền bỏ lại người khách chạy đến nơi này, đồng thời cũng thông tri người của Đặc Cẩn tổ tại Ung Thành, để cho bọn họ tới nơi này hội hợp. Bởi vì bọn họ hoài nghi, ngũ độc cùng nữ nhân áo trắng thần bí kia có liên quan. Cho nên muốn từ trên người ngũ độc điều tra nghi vấn liên quan đến nữ nhân áo trắng thần bí.

Xoay người nhìn thấy trang phục của Tam Si, Cổ Bản kinh ngạc há to miệng. Nhưng miệng lưỡi của hần cũng rất cao, lập tức chĩa súng, nhắm ngay Tam Si nói: “Đạo sĩ? Vì sao người ở chỗ này? Mấy tên ở bên ngoài phụ trách cảnh giới làm gì vậy? Không ngờ thả một đạo sĩ vào đây.”

Bởi vì vừa rồi đang bàn chuyện với khách, cho nên lúc này trên người Tam Si đang mặc đạo bào, phụ trợ về tiên phong đạo cốt của hần.

Nhưng tạo hình như vậy xuất hiện ở chỗ này cũng làm kẻ khác vô cùng cổ quái.

Vốn bởi vì Cổ Bản muốn bắt Trương Văn Trọng, Tam Si rất bất mãn đối với hần, lúc này không ngờ hần còn dám dùng súng chỉ vào mình, nhất thời liền giận dữ phản cười. Nhưng hần đang nóng lòng xử lý chính sự, cũng không có thời gian dây dưa với phạm phu tục tử như Cổ Bản, cho nên chỉ dùng giọng nói băng lãnh thốt lên: “Ta là người của Đặc Cẩn tổ thuộc cục cảnh vệ bộ tổng tham mưu, chuyện ở đây không thuộc về quyền quản lý của cảnh sát. Các người mau sớm cút hết cho ta, đừng ở chỗ này làm vướng chân vướng tay!”

Cổ Bản căn bản không xem lời nói của hần ra gì, thậm chí còn cười lạnh châm chọc nói: “Ai yêu, lại thêm một tên tự xưng thuộc cục cảnh vệ bộ tổng tham mưu, còn nói cái gì mà “đặc cẩn tổ” chưa từng nghe nói qua. Thế nào, đạo sĩ người cũng là một thiếu tướng? Hắc, không ngờ trong chính phủ cũng có quan quân là đạo sĩ. Chắc chắn, ta van người, mảnh khỏe bịp người vụng về như người cũng dám hiển lộ ngay trước mặt ta, thật khi ta là kẻ ngu ngốc sao? Thay đổi quần áo, xuất ra điểm thành ý cũng tốt a. Xem ra người hần là đồng bọn của hần. Ha ha, không ngờ ngu đến tự chui đầu vào lưới, thật giảm bớt phiền phức cho chúng ta. Các anh mau bắt luôn tên đạo sĩ này lại!”

Tam Si ngẩn người, sau đó cười nhạt lên: “Không nghĩ tới cảnh sát Ung Thành vênh váo như thế. Không ngờ cuồng vọng tới mức dám đòi bắt người của Đặc Cần tổ chúng ta. Mà thôi, ta cũng không muốn thương tổn tính mạng của các người, để cho lĩnh đạo các người giáo huấn các người vậy.” Dứt lời hắt lấy ra điện thoại, rất nhanh bấm một dãy số, đem chuyện bên này kể lại một lần.

Cổ Bân hoàn toàn không tin, cười lạnh nói: “Hành động cũng không tệ lắm, ta nhưng thật ra muốn nhìn, người có thể đưa tới vị lĩnh đạo...” Chưa đầy một hai phút, điện thoại của hắn chợt vang lên, nhưng sau khi hắt lấy ra nhìn màn hình, là một dãy số điện thoại xa lạ, hắn không chút suy nghĩ liền tắt máy.

Nhưng sau một phút hắn cắt điện thoại, điện thoại của Đàm Thanh cũng vang lên. Nàng chuyển máy nghe, lại đưa điện thoại cho Cổ Bân: “Cố đội, là điện thoại của Phan thị trưởng gọi tới, nói muốn tìm anh.”

“Phan thị trưởng?” Cổ Bân ngẩn người, tiếp nhận điện thoại.

“Cố đội trưởng hình cảnh đội sao?” Bên trong điện thoại vang lên thanh âm của Phan Văn Đào.

Cổ Bân nghe ra thanh âm của Phan Văn Đào, nhanh miệng nói: “Là tôi, Phan thị trưởng, có gì chỉ thị.”

Tuy rằng lão gia tử của hắn là đại lão trong tỉnh Thiên Nam, nhưng hậu trường của Phan Văn Đào lại là Tôn lão gia tử trong kinh thành, so với lão gia tử của hắn còn lợi hại hơn. Dù Cổ Bân có cuồng vọng thế nào, cũng không dám làm dáng trước mặt Phan Văn Đào. Chỉ trong thường ngày, Phan Văn Đào cũng khách khí đối với hắn. Nhưng hôm nay Phan Văn Đào lại không có tâm tình tốt như vậy, sau khi hừ lạnh một tiếng, liền nói: “Vừa rồi vì sao gác điện thoại của tôi? Bỏ đi, tôi cũng không muốn nghe anh giải thích. Từ giờ trở đi, anh và đội hình cảnh của anh, đều thuộc quyền điều khiển của Trương Văn Trọng Trương tướng quân, các anh phải nghe theo mệnh lệnh của anh ấy vô điều kiện!”

“Cái gì?” Cổ Bân khiếp sợ, suýt chút đánh rơi điện thoại xuống đất: “Họ Trương này thực sự là thiếu tướng? Tôi nói Phan thị trưởng, ông không lầm chứ?”

“Tôi tự nhiên không lầm! Tiểu Cổ, nghe nói vừa rồi anh còn dùng súng chĩa vào Trương tướng quân? Mau nhanh hướng hắn xin lỗi cầu được tha thứ! Bằng không cha của anh cũng không bảo vệ được anh!” Vừa nói xong, Phan Văn Đào rất nhanh cắt đứt điện thoại.

Cổ Bân còn chưa kịp phục hồi tinh thần từ trong trạng thái khiếp sợ, điện thoại hắn lại vang lên, lúc này người gọi tới không phải ai khác, chính là cha hắn.

Sau khi cẩn cẩn thận thận tiếp máy, Cổ Bân nghe được bên trong điện thoại truyền đến tiếng thở dài. Điều này làm lòng hắn chợt trầm xuống trong nháy mắt.

Ngay sau đó, Cổ lão gia tử nói một câu làm cho hắn trợn mắt líu lưỡi: “Tiểu Bân, sao con vừa đến Ung Thành liền gây sự cho cha vậy? Ai, mà thôi, con tự quay về tỉnh thành đi, cha sẽ an bài cho con một chức vụ tương đối dễ dàng một chút.” Những lời này không thể nghi ngờ chính là chặt đứt tiền đồ của Cổ Bân. Cả đời này của hắn cũng chỉ có thể hỗn ăn chờ chết trong vị trí đó.

Trong lòng khiếp sợ, Cổ Bân nhanh miệng hỏi: “Cha, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì chứ?”

Cổ lão gia tử hồi đáp: “Còn xảy ra chuyện gì? Con chộc phải một người con không nên chộc vào! Mau nhanh hướng người ta xin lỗi! Ngán vạn lần đừng để người ta ghi hận Cổ gia chúng ta, bằng không Cổ gia chúng ta sẽ không có ngày tháng yên lành!”

“A?”

Lần này Cổ Bân triệt để choáng váng.

362. Chương 383: Tra Tấn Ngũ Độc

Sau khi nói lời xin lỗi với Trương Văn Trọng, Cổ Bân bị hoảng sợ đến mặt mũi đều trắng bệch, mượn cơ thoát khỏi nơi này, rất sợ ở lâu sẽ rước lấy sự trả thù của Trương Văn Trọng. Nhưng hắn đã đánh giá mình quá cao, người như hắn, Trương Văn Trọng thật đúng là chưa từng có ý nghĩ báo thù bao giờ.

Sau khi Cổ Bân bỏ chạy, Trương Văn Trọng liền giao quyền chỉ huy đội hình cảnh cho Đàm Thanh suất lĩnh, phân phó nàng an bài cảnh lực kéo cảnh giới tuyến chung quanh phòng khám xã khu, canh phòng nghiêm ngặt không cho dân chúng bình thường tới gần.

Dù sao một màn phát sinh bên trong phòng khám không thích hợp để dân chúng bình thường nhìn thấy.

Đội Đàm Thanh dẫn đội hình cảnh đi ra khỏi phòng khám, lúc này Tam Si mới đi tới trước mặt ngũ độc, vòng quanh họ một vòng, trong miệng lẩm bẩm hít một hơi: “Ngũ độc yêu, không ngờ là ngũ độc yêu!” Cuối cùng hần ngẩng đầu lên, vẻ mặt khiếp sợ nhìn về phía Trương Văn Trọng, trợn mắt liú lười nói: “Trương tổ phó, anh cũng quá lợi hại đi thôi? Không ngờ ngũ độc yêu toàn bộ đều bị anh bắt sống? Năm người họ liên thủ, vận chuyển Âm Dương Ngũ Độc Phệ Hồn Trận, dù là cao thủ Nguyên Anh kỳ cũng không cần sợ chút nào! Anh...đến tốt cùng anh làm sao làm được?”

“Còn có thể làm sao? Tự nhiên là nhân cơ hội tiêu diệt từng bộ phận thôi.” Trương Văn Trọng nói: “Tôi hoài nghi bọn họ có liên quan tới nữ nhân áo trắng thần bí kia. Trong Đặc Cần tổ hần có người am hiểu tra khảo người chứ? Gọi tới thẩm vấn bọn hần, xem có thể hỏi ra chút tình báo có giá trị nào không.”

Tam Si hồi đáp: “Trước khi tới đây tôi cũng đã thông báo cho bọn họ, hần cũng sắp đến rồi.” Vì cầu ổn thỏa, hần vẫn tiếp tục gọi điện thoại, sau khi nghe đối phương đang trên đường tới, hần mới thở dài một hơi.

Lúc này Trương Văn Trọng đi tới trước mặt Triệu Tín Chương, đưa tay trái đặt lên cổ tay hần chẩn mạch, tay phải đặt lên động mạch nơi cổ, tra xét mạch tượng cho hần, cùng tình huống hai loại độc tố xâm nhập thân thể cùng chính khí mạnh yếu trong cơ thể hần đã tới mức độ nào.

Nhìn sắc mặt ngăm đen của Triệu Tín Chương, Tam Si kinh hô: “Di, đây không phải gia chủ Triệu Tín Chương của Tượng Quận Triệu gia sao? Thế nào biến thành dáng dấp chật vật như vậy?” Hần nhận thức Triệu Tín Chương cũng không kỳ quái, dù sao bọn họ đều là người tu chân, ở thời đại tin tức hiện nay, chỉ cần không phải bế quan bên trong rừng già núi cao không một bóng người, đại đa số người tu chân đều có nhận thức lẫn nhau. Có người nói, có người tu chân còn thành lập một diễn đàn trên internet, mọi người cùng nhau vào tham thảo con đường tu đạo thành tiên.

“Hần bị trúng hai loại kịch độc Họa Đấu cùng Thi Độc Nhuyễn Cân Hương.” Trương Văn Trọng hồi đáp: “May mắn chính là, linh lực hộ thể của hần xem như vững vàng, tạm thời còn chưa bị hai loại độc tố ăn mòn hoàn toàn. Cho nên hiện tại hần chỉ bị hao tổn gan cùng phổi, chỉ cần trị liệu thỏa đáng, là có thể cứu được tính mạng của hần.”

Trương Văn Trọng giương lên hai tay, linh lực ngưng tụ thành hình giữa khe hở hai bàn tay, hóa thành một linh khí châm giống như ngân châm, dùng uy thế sét đánh không kịp bưng tai, đâm vào huyệt Thái Uyên, Hợp Cốc, Trùng Dương, Thái Bạch, Thần Môn, Oản Cốt, Kinh Cốt, Thái Khê, Dương Trì, Khâu Khư và Thái Trùng mười hai nguyên huyệt trong Thập Nhị Kinh, lại nương theo linh khí châm đưa linh lực của mình truyền vào trong cơ thể Triệu Tín Chương, giúp hần giải độc.

“Ngưng hóa khí hình!” Khi nhìn thấy Trương Văn Trọng đem linh khí hóa thành châm đâm vào huyệt vị của Triệu Tín Chương, Tam Si nhất thời kinh hô lên, trên mặt tràn đầy biểu tình kinh ngạc.

Trương Văn Trọng cũng không có thời gian để ý đến hần, hết sức chăm chú điều khiển linh lực tiến nhập vào trong cơ thể Triệu Tín Chương, hướng độc Họa Đấu và Thi Độc Nhuyễn Cân Hương phát động thể tiến công mãnh liệt.

Ngay khi Trương Văn Trọng giúp đỡ Triệu Tín Chương giải độc, béo hòa thượng dẫn sáu người xa lạ đi vào phòng khám xã khu. Nhìn thấy bọn họ Tam Si vội tiến nhanh ra đón, đem chuyện đã xảy ra ở đây nói cho bọn họ.

Sáu người do béo hòa thượng dẫn tới, là người am hiểu thẩm vấn bên trong Đặc Cần tổ. Lúc này bọn họ đưa ngũ độc ra ngoài xe container đã cải trang đồ bên ngoài để tiến hành thẩm vấn.

Trương Văn Trọng đang vội vàng giải độc cho Triệu Tín Chương, cũng không quay đầu lại nói: “Tôi cũng không quản các vị dùng thủ đoạn gì tiến hành thẩm vấn. Nhưng vô luận như thế nào cũng không được hại tính mạng của bọn họ, bởi vì bọn họ đối với tôi còn có chỗ hữu dụng.”

Béo hòa thượng liền nhanh tỏ thái độ: “Yên tâm đi, Trương tổ phó. Chúng tôi bảo chứng sẽ không hại tính mạng bọn hần.”

Trương Văn Trọng gật đầu, cũng không nói gì nữa, thu hồi lực chú ý, bắt đầu tổng tiến công hai loại kịch độc trong cơ thể Triệu Tín Chương thật mãnh liệt. Mà béo hòa thượng dẫn theo sáu người Đặc Cẩn tổ cẩn thận áp giải ngũ độc lên trên xe container, ngay bên trong tra tấn bức cung.

Chiếc container đã được cải trang, bốn phía đều bố trí mấy trận pháp cấm chế, vô luận ngũ độc ở bên trong gặp phải cực hình như thế nào, vô luận bọn hần kêu rên thảm thiết ra sao, thanh âm tuyệt đối cũng sẽ không truyền ra bên ngoài.

Mười lăm phút sau, Trương Văn Trọng đã hóa giải xong hai loại kịch độc bên trong cơ thể Triệu Tín Chương, mà hần cũng thức tỉnh lại từ trong trạng thái hôn mê. Bởi vì cả ba đứa con trai đều chết thảm trong cùng một ngày, thân tình của Triệu Tín Chương đều rất cô đơn cùng bi thương.

“Nén bi thương thôi, thuận theo ý trời.” Trương Văn Trọng vỗ vỗ vai hần, an ủi một câu.

Triệu Tín Chương lặng lẽ gật đầu, không nói gì.

Trương Văn Trọng khẽ thở dài một tiếng, biết loại khúc mắc này phải do chính hần tự hóa giải, người ngoài vô luận có khuyên bảo thế nào, cũng không khởi lên được tác dụng. Vì vậy hần thu hồi linh lực đưa vào trong cơ thể Triệu Tín Chương, lại đến hóa giải Thi Độc Nhuyễn Cân Hương trong cơ thể Tô Hiểu Hồng và những người khác.

Những người này chỉ hít vào loại mê độc như Thi Độc Nhuyễn Cân Hương, cũng không tạo thành thương tổn lớn trong cơ thể, Trương Văn Trọng hóa giải cũng rất dễ, chỉ dùng hơn nửa tiếng đồng hồ cũng đã giải độc xong cho Tô Hiểu Hồng, đệ tử Triệu gia và các nhân viên y tế trong phòng khám. Tô Hiểu Hồng và các đệ tử Triệu gia đều là người tu chân, sau khi hóa giải chất độc liền khôi phục lại bình thường. Nhưng nhân viên y tế chỉ là những người thường, tuy rằng được giải độc, nhưng vẫn ở trong trạng thái hôn mê, thân thể cũng tương đối suy yếu, nhưng cũng đã thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, chỉ cần nghỉ ngơi tốt lại truyền dịch là có thể khôi phục lại bình thường.

Lúc này thân tình Triệu Tín Chương cũng đã khôi phục lại bình thường, dù sao hần không chỉ là cha của ba đứa con, còn là gia chủ của Tượng Quận Triệu gia. Cho nên dù vừa mới gặp tang mất con, hần cũng phải ẩn giấu sự đau đớn này, không thể đơn giản biểu lộ ra trước mặt người bên ngoài. Hần cất bước đi tới trước người Trương Văn Trọng, chấp tay tạ ơn nói: “Trương tiên sinh, cảm tạ anh đã cứu tôi, cùng với những đệ tử của Triệu gia. Ai, lần này quả nhiên là gia môn bất hạnh, không ngờ lại rước lấy yêu mị. Tôi dự định lập tức dẫn các đệ tử quay về Triệu gia, an bài chuyện nối nghiệp của Triệu gia. Nhưng giao dịch của chúng tôi và Trương tiên sinh vẫn sẽ giữ nguyên như trước. Sau này tôi sẽ phái người đưa linh tài liệu đến đầy đủ cho Trương tiên sinh. Còn hi vọng Trương tiên sinh giữ lời hứa, truyền hết Thao Thủy Cửu Quyết cho Tượng Quận Triệu gia.”

Sau khi trải qua sự tình này, Triệu Tín Chương đương nhiên hiểu được, người trước mắt đích thật là cao thủ. Người hiểu được Thao Thủy Cửu Quyết cũng phải là hần mới đúng. Cho nên lúc này hần cũng đã thay đổi cách nói chuyện.

Trương Văn Trọng gật đầu đáp: “Yên tâm đi, con người của tôi nói chuyện sẽ giữ lời.”

“Trước tiên tôi về Triệu gia trước, cảm tạ ân tình của Trương tiên sinh.” Triệu Tín Chương khom người vái chào thật sâu, những đệ tử Triệu gia đứng phía sau cũng đều học theo dáng vẻ của hần, cung kính cúi cung hành lễ.

Sau đó Triệu Tín Chương dẫn theo đệ tử Triệu gia thu thập thi thể Triệu Nguyên Bản cùng mười sáu đệ tử, đầu người của Triệu Nguyên Đăng và thi thể không được trọn vẹn của Triệu Nguyên Mông, dùng túi đựng xác của cảnh sát mang tới bỏ vào, khiêng trên vai, thân tình bi thương cùng nhau rời khỏi phòng khám xá khu đã vĩnh viễn trở thành nơi thương tâm trong lòng bọn họ.

Người của Tượng Quận Triệu gia vừa rời đi, béo hòa thượng dẫn theo một người trong sáu người thăm vấn, sắc mặt vui mừng đi tới trước người Trương Văn Trọng, hướng hần hỏi báo: “Trương tổ phó, anh đoán không sai, ngũ độc yêu thật đúng có quan hệ với nữ nhân áo trắng thân bí kia.”

Trương Văn Trọng hỏi: “Các vị đã hỏi ra chuyện gì?”

Béo hòa thượng hỏi đáp: “Ngũ độc yêu chính vì phụng mệnh lệnh của nữ nhân áo trắng thần bí kia, muốn cướp đoạt Càn Khôn Hồ trong tay Trương Quận Triệu gia. Theo bọn hần nói, nữ nhân áo trắng thần bí muốn mượn công hiệu thần kỳ của Càn Khôn Hồ mang theo nhiều thượng cổ ác yêu và hung ma trong Hỗn Độn Tu La Giới đi ra. Chỉ tiếc năm độc yêu cũng không rõ ràng gốc gác của nữ nhân thần bí đó. Lại càng không hiểu vì sao cô ta muốn thả các thượng cổ ác yêu và hung ma từ bên trong Hỗn Độn Tu La Giới đi ra. Nhưng bọn họ có cung khai một sào huyết ẩn thân của nữ nhân thần bí.”

“Ác? Ở đâu?” Trương Văn Trọng hỏi.

“Tại Băng Oánh sơn trong tỉnh Thiên Nam!” Béo hòa thượng đáp: “Hiện tại tôi chuẩn bị đem việc này báo cáo tổ trưởng, để hần nhanh phái người đến Băng Oánh sơn triển khai điều tra tìm tòi, nhìn xem có tìm được tung tích của nữ nhân áo trắng kia không.”

Trương Văn Trọng nói: “Tốt nhất lúc điều tra phải cẩn thận một chút, đừng đập cỏ động rắn, bằng không còn muốn tìm cô ta chỉ sợ càng không dễ dàng.”

“Dạ, chúng tôi đã biết.” Béo hòa thượng nhanh miệng hồi đáp.

Trương Văn Trọng gật đầu, lại hỏi: “Được rồi, năm độc yêu còn chưa chết chứ?”

Béo hòa thượng đáp: “Không chết. Trương tổ phó đã dặn không làm hại tính mạng bọn hần, chúng tôi làm sao dám vi phạm mệnh lệnh của anh. Tuy rằng có dùng chút cực hình với họ, nhưng cũng có dùng thuốc trị thương cho bọn hần.”

“Làm rất tốt.” Trương Văn Trọng hài lòng gật đầu nói: “Chuyện ở đây giao cho các vị giải quyết tốt hậu quả, nên xử lý cho tốt, đừng quấy nhiễu dân chúng bình thường.”

“Yên tâm đi Trương tổ phó, tôi nhất định xử lý tốt.” Béo hòa thượng đáp nhanh, sau đó nói với Tam Si: “Tam Si đạo trưởng, phiền ông tiễn Trương tổ phó một chuyến.”

“Được rồi, Trương tổ phó, mời đi theo tôi.” Tam Si gật đầu, cung kính làm thủ thế với Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng.

363. Chương 384: Bên Trong Càn Khôn Hồ

Tam Si lái xe chạy vào tiểu khu biệt thự Hải Vực, dừng trước căn biệt thự của Trương Văn Trọng, lại cùng Tô Hiểu Hồng giúp hần đưa ngũ độc cả người đầy vết thương từ sau xe lôi xuống tới.

“Cảm ơn ông tiễn chúng tôi, tôi còn một số việc cần xử lý, không chiều dài ông vào nhà ngồi chơi được.” Trương Văn Trọng nói. Hần không mời Tam Si vào nhà, ngoài việc hần đích xác có việc cần xử lý, mặt khác hần không muốn để Tam Si phát hiện căn biệt thự kỳ thực là một linh cư không kém gì động tiên. Trong Xuân Thu Tả Truyện, Tổ Công Thập Niên có câu nói vô cùng chính xác: “Thất phu vô tội, hoài bích có tội”(người vô tội nhưng giữ báu vật thì trở thành có tội vì làm người khác động lòng tham), hần cũng không muốn để chuyện căn biệt thự là linh cư sớm tiết lộ ra ngoài, bởi vì vậy sẽ đưa tới phiền phức không cần thiết.

Tam Si nhanh miệng nói: “Trương tổ phó thực sự quá khách khí, lần này người phải cảm ơn là chúng tôi. Nếu như không có anh, chỉ sợ chúng tôi cũng không khả năng thu được hành tung của nữ nhân áo trắng thần bí kia. Nếu Trương tổ phó còn có chuyện cần xử lý, tôi cũng không tiếp tục làm phiền anh nữa, xin cáo từ.” Dứt lời, hần chấp tay chào Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng, liền lái xe rời khỏi tiểu khu Hải Vực.

Đợi khi Tam Si rời đi, Trương Văn Trọng kéo ngũ độc yêu đi cùng Tô Hiểu Hồng vào biệt thự. Bên trong tiểu khu biệt thự Hải Vực, những căn biệt thự cách xa nhau thật xa, biệt thự của Trương Văn Trọng lại nằm ngay vị trí tương đối xa xôi hẻo lánh, cho nên cũng không bị người bên ngoài nhìn thấy. Bằng không, nhìn thấy ngũ độc yêu bị dây thừng trói chặt như thế, còn không biết sẽ đưa tới chuyện gì.

Lúc này ngũ độc yêu suy yếu đến cực điểm, thậm chí cả bước đi cũng đã lão đảo. Sáu người của Đặc Càn tổ, thủ đoạn tra tấn khá cao, đem năm độc yêu dẫn vật sống không bằng chết. Làm bọn họ vốn định cắn chặt

rằng bảo thủ bí mật, phải đành thành thật khai ra hết những tình báo mà họ biết. Cho nên khi bọn hắc lại nhìn thấy Trương Văn Trọng lần nữa, tâm tình đã khác hẳn lúc trước, không còn cảm giác kinh hoàng sợ hãi như trước đó, trái lại còn có một loại tâm tình hưng phấn cùng kích động như nhìn thấy ân nhân cứu mạng. Trong cảm nhận của ngũ độc yêu, nếu lấy Trương Văn Trọng so sánh với người của Đặc Cần tổ, quả thực còn từ bi như Bồ Tát. Dù có giết bọn hắc lấy đi yêu đan, cũng còn tốt hơn dùng cực hình cực kỳ bi thảm đả vật bọn hắc!

Lúc rảo bước tiến vào trong cửa lớn biệt thự, năm con độc yêu đang suy yếu đến cực điểm liền cảm giác được linh khí tinh thuần như biển cả đang trào đến, bao vây bọn hắc chung quanh, làm tinh thần uể oải của bọn họ nhất thời rung lên. Năm độc yêu đưa mắt nhìn đồng bạn, trong lòng kinh ngạc, bọn họ cũng không quan tâm vì sao nơi này có linh khí tinh thuần dày đặc như vậy, chỉ thầm nghĩ vận chuyển yêu pháp bản thân tu luyện để thu nạp linh khí khôi phục yêu lực bị suy yếu.

Nhưng năm con độc yêu rất nhanh liền thất vọng, bởi vì vô luận bọn hắc vận chuyển yêu lực thế nào, đều không thể thu nạp linh khí vây quanh, cho dù một chút cũng không được. Trong lòng ngạc nhiên, bọn hắc rất nhanh liền tìm ra nguyên nhân, nguyên lai do linh thăng đang trói chặt tạo ra. Sợi linh thăng này, không chỉ làm hạn chế yêu lực của bọn hắc, đồng thời còn ngăn cách sự liên lạc của bọn hắc với linh khí chung quanh. Tình cảnh như vậy giống như một người đang bị đói bụng khủng khiếp, đột nhiên nhìn thấy một bàn thức ăn cực ngon, thế nhưng chỉ được nhìn mà không được ăn chút nào.

Giờ khắc này, tâm tình năm con độc yêu hoàn toàn có thể dùng hai từ “bi kịch” để hình dung.

Sau khi xác định không cách nào thu nạp linh khí để khôi phục yêu lực, năm độc yêu cũng hoàn toàn thất vọng, bắt đầu hiếu kỳ quan sát căn biệt thự, lại nghiên cứu vì sao trong căn biệt thự lại dâng trào linh khí đến như vậy. Không nghiên cứu còn tốt, vừa nghiên cứu, năm độc yêu hoàn toàn thay đổi sắc mặt: “Ta không nhìn lầm chứ? Căn...căn biệt thự này không ngờ lại là một tòa linh cư?” Giai Âm trừng lớn mắt, thanh âm run rẩy nói.

“Trời ạ, trong thế giới linh khí loãng như hiện nay, không ngờ vẫn còn linh cư tồn tại, đây quả thực là khó tin! Hơn nữa từ linh khí dày đặc trong biệt thự mà xem, linh cư này chỉ sợ còn không kém hơn động tiên! Đây là thật sao? Ta không phải nằm mơ chứ?” Hạt Tử tinh cũng kinh hô lên.

“Nếu như ta được tu luyện từ khi linh trí mới được mở ra ngay tại đây, chỉ sợ hiện tại đã biến thành Thiên Yêu đi? Nếu ta là Thiên Yêu, làm sao bị bại bởi nam nhân này chứ.” Ngô Công tỉnh sau thoáng khiếp sợ, cũng nhận không được tự ý dẫm trong lòng.

Ngay khi năm độc yêu đang kinh ngạc vì bị linh cư chấn động thật sâu, Tam Túc Ô vỗ cánh mang theo ba tiểu yêu xuất hiện ngay trước mặt bọn hắc. Bất quá ba tiểu yêu đối với năm đồng loại cũng không hề có hảo cảm gì, thậm chí còn dùng ánh mắt cảnh giác và căm thù nhìn chằm chằm bọn hắc.

Vừa đi vào biệt thự, Trương Văn Trọng liền phân phó Tô Hiểu Hồng: “Tiểu muội, cô lên lầu hai tùy tiện tìm một căn phòng, mượn biển linh khí bên trong linh cư củng cố tu vi của mình một chút. Xem ra hiện tại tu vi của cô cũng bất ổn, nếu kéo dài cô sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.”

Tô Hiểu Hồng gật đầu đáp: “Dạ, lão sư. Em lên lầu củng cố tu vi, nếu như thầy có chuyện gì cần dặn dò em đi làm, xin cứ gọi.”

Sau đó nàng xoay người đi lên lầu, vừa tới lầu hai, chọn một căn phòng bắt đầu tu luyện Huyền Nữ Chân Kinh.

Trương Văn Trọng lại phân phó Tam Túc Ô: “Người và ba tiểu yêu canh giữ năm người này, đừng cho bọn hắc bỏ trốn, ta đi nhìn tình huống của Càn Khôn Hồ.”

Tam Túc Ô gật đầu đáp: “Yên tâm đi chủ nhân, với tình huống hiện tại của năm người bọn hắc, dù đi đường còn khó khăn, làm sao có khả năng bỏ trốn?” Sau đó nó bay lên trên lưng Bán Thận Long, chỉ vào năm con độc yêu bị linh thăng trói chặt, nhìn ba tiểu yêu giáo huấn: “Các người nhìn thấy rồi chứ? Năm tên này chính là vì không chịu học tập cho tốt, tu luyện đẳng hoàng, cho nên mới bước lên con đường sai lầm này. Vì vậy rơi vào kết quả như hiện tại. Nếu như các người cũng không chịu thành thật dụng công chăm chỉ, hăng hái hướng về phía trước, hạ tràng trong tương lai sẽ giống như bọn hắc, thậm chí càng thêm thê lương!”

Trong khoảng thời gian này, sinh hoạt trong sự giáo dục ba tiểu yêu, đã làm Tam Túc Ô mê luyện chức nghiệp làm lão sư, cho nên lúc này nói chuyện dùng giọng nói cùng nội dung, cũng không khác gì một lão sư thực sự.

Ba tiểu yêu linh thức vừa mở ra, đều phi thường thuần khiết, thật sự tin lời Tam Túc Ô nói, liên tục gật đầu, dùng tiếng người mơ hồ không rõ nói:

“Yên tâm đi, lão sư, chúng tôi nhất định sẽ chăm chỉ, hăng hái hướng về phía trước!”

“Chúng tôi cũng sẽ không rơi vào hạ tràng thâm như bọn hần!”

“Năm tên này đều là những đứa trẻ hư không nghe lời, chúng tôi không chơi với bọn hần, cũng không thêm để ý tới bọn hần!”

Nghe lời nói của Tam Túc Ô và ba tiểu yêu, năm con độc yêu bị linh thăng buộc chặt thật rất muốn ôm đầu khóc rống: “Năm chúng ta tốt xấu cũng được coi như người trẻ tuổi tu vi tinh thâm trong giới yêu quái nha. Dĩ vãng đều được người ngưỡng mộ tán tụng, thế nào vào miệng các người lại biến thành năm hải tử xấu xa hư hỏng đi sai đường đây? Đây...còn có thiên lý hay không chứ?”

“Thành thật chăm chỉ? Hăng hái tiến về phía trước? Hảo hảo học tập? Con mẹ nó, các người xem mình là cái gì? Là học sinh tiểu học nhân loại sao? Các người đang nỗ lực học tập đi thi đại học hả? Đừng quên, các người là yêu, là yêu a, để làm chi lại có cuộc sinh hoạt giống như loài người chứ. Hơn nữa dù là các người thi đậu đại học thì đã sao? Hiện tại sinh viên tốt nghiệp còn không tìm được việc làm hằng hà, còn bị thất nghiệp dài dài, chẳng lẽ các người muốn trở thành một trong số họ?”

“Dạy học cho yêu không phải dạy như vậy đâu!”

“Dạy sai lầm rồi, con Tam Túc Ô này rõ ràng đang dạy học sai lầm!”

Trương Văn Trọng dùng thần thức kiểm tra Càn Khôn Hồ, sau khi dùng pháp trận đem linh khí truyền vào trong Càn Khôn Hồ, Càn Khôn Hồ đã khôi phục lại cấp bậc linh khí nhất phẩm. Mà khí linh nguyên bản đã hấp hối, cũng đã khôi phục lại một chút sức sống, bất quá vẫn còn rất suy yếu. Sau khi cảm giác được thần thức của Trương Văn Trọng, khí linh lập tức có thái độ kính cẩn nghe theo. Đây cũng biểu thị khí linh đã tiếp thu Trương Văn Trọng trở thành chủ nhân của nó, từ đó về sau, hần có thể sử dụng toàn bộ công năng của Càn Khôn Hồ.

“Khôi phục không tệ.” Trương Văn Trọng thỏa mãn gật đầu. Nhưng hần cũng hiểu rõ ràng, Càn Khôn Hồ từ bảo khí khôi phục lại thành linh khí tuy rất nhanh, nhưng muốn từ linh khí khôi phục thành tiên khí thì không dễ dàng. Thậm chí cũng không bài trừ sẽ không khả năng trở lại thành tiên khí như trước kia.

Đi qua thần thức kiểm tra, Trương Văn Trọng phát hiện, sau khi Càn Khôn Hồ khôi phục trở lại thành cấp bậc linh khí nhất phẩm, không gian bên trong Càn Khôn Hồ cũng đã mở ra, có thể cung cấp cho vị chủ nhân như hần có thể sử dụng. Mà đây là điều mà Trương Văn Trọng mong muốn.

Suy nghĩ một chút, Trương Văn Trọng đặt lại Càn Khôn Hồ trong pháp trận, kéo năm độc yêu đi vào trong phòng sách.

“Càn Khôn Hồ?” Năm độc yêu liếc mắt liền nhận ra Càn Khôn Hồ, lập tức nghĩ tới trước kia bọn hần từng nghe nói qua truyền thuyết về Càn Khôn Hồ, liền thay đổi sắc mặt, run run hỏi: “Người...không phải người muốn đem chúng ta nhốt vào Càn Khôn Hồ để luyện hóa nô dịch đó chứ?”

Trương Văn Trọng cũng không trả lời câu hỏi của bọn hần, mà dùng thần thức giải trừ khí linh của Càn Khôn Hồ, hạ mệnh lệnh mở không gian bên trong.

Một đạo ánh sáng màu lam từ bên trong bắn ra, bao phủ trên người Trương Văn Trọng và năm độc yêu, một giây sau, quang mang màu lam biến mất, mà Trương Văn Trọng cùng năm độc yêu cũng biến mất.

Tam Túc Ô bay đến địa phương lam quang biến mất, sao khi bay một vòng, trong lòng tràn đầy tiếc nuối thở dài nói: “Chủ nhân sao không mang theo ta chứ, ta cũng muốn đi vào Càn Khôn Hồ để mở rộng tâm mắt nha.”

364. Chương 385: Ngũ Độc Thần Phục

Bầu trời bên trong âm u, mặt đất rạn nứt khô cằn. Bốn phía cát vàng đầy trời, chỉ có một dòng suối nhỏ chảy xuôi qua. Hoàn cảnh ác liệt giống như ngày tận thế trước mắt, chính là thế giới bên trong Càn Khôn Hồ.

Năm độc yêu bị Trương Văn Trọng mang theo vào Càn Khôn Hồ, nhìn quanh cảnh tượng hoang vắng bốn phía, không khỏi khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khó có thể tin. Thậm chí còn thất thanh kinh hô lên: “Ồ đây...ở đây lẽ nào là thế giới bên trong Càn Khôn Hồ? Thế nhưng trong truyền thuyết, Càn Khôn Hồ được miêu tả là một thế giới muôn màu sắc rực rỡ, linh được dị thú gì cần có đều có, tuy rằng không phải thiên đường như là địa phương còn hơn hẳn thiên đường! Sao lại hoang vắng ác liệt như bây giờ? Không phải đã đi vào lầm chỗ rồi chứ?”

Trương Văn Trọng giải đáp nghi hoặc của bọn hắn: “Các người nói, là tình huống khi Càn Khôn Hồ còn là tiên khí. Thế nhưng hiện tại cấp bậc của Càn Khôn Hồ đã rơi xuống rất lớn. Mấy ngày trước đây còn rơi xuống cấp bậc bát phẩm bảo khí, hôm nay mới khôi phục lại thành linh khí nhất phẩm, cho nên mới nằm trong tình hình hoang vắng ác liệt đến như vậy. Nếu như cho các người đến từ vài ngày trước, hoàn cảnh thậm chí càng ác liệt hơn, ngay cả dòng suối này cũng sẽ không có! Nói không chừng đều là gió lạnh cát vàng, không phải địa ngục nhưng còn hơn hẳn địa ngục.”

Năm độc yêu liếc mắt nhìn nhau, thanh âm run rẩy hỏi: “Người mang chúng ta vào trong thế giới của Càn Khôn Hồ, rốt cục muốn gì?”

Trương Văn Trọng mỉm cười hồi đáp: “Còn có thể làm gì? Tự nhiên để các người thay ta trùng kiến thế giới của Càn Khôn Hồ!”

“Người...người quả nhiên muốn nô dịch chúng ta.” Năm độc yêu sắc mặt đại biến.

“Không sai, ta chính là muốn nô dịch các người.” Trương Văn Trọng ha ha cười, mạnh mẽ giơ lên tay phải, đem năm độc yêu bị linh thăng trời chặt ném vào trong dòng suối nhỏ xú kia.

Ngay khi năm độc yêu rơi vào trong dòng suối nhỏ, nguyên dòng suối đang hiền hòa đột nhiên biến thành điên cuồng thô bạo.

Cả dòng suối đột nhiên biến thành sông lật biển gầm, giống như một con rồng nước bị chọc giận. Đồng thời có vô số đạo hoa nước bốc lên, từ bốn phương tám hướng gào thét hướng về năm độc yêu, giống như con rồng nước đang giương hàm răng sắc nhọn, năm độc yêu sắc mặt đại biến, thất kinh muốn trốn tránh, nhưng linh thăng chăm chú vây kín trên người bọn hắn lại phóng xuất từng đạo ánh sáng màu lam, thôn phệ toàn bộ thể lực của bọn hắn, làm cho bọn họ vô lực tránh né. Chỉ thoáng qua, năm độc yêu đã bị dòng suối triệt để nuốt sống.

Hai tay Trương Văn Trọng kháp pháp ấn, trong miệng niệm tụng một đạo pháp quyết thật nhanh. Sau đó vung lên hai tay hướng dòng suối đã nuốt chửng năm độc yêu vung lên. Một đạo ánh sáng như tinh quang nhất thời chiếu vào trong dòng suối, hóa thành những phù văn lấp lánh đủ màu, vây xung quanh cơ thể năm độc yêu, phát ra một thanh âm niệm tụng rất có từ tính.

Thời gian không thể phân rõ bên trong Càn Khôn Hồ dần trôi qua, cũng không biết đã qua bao lâu, phù văn quay xung quanh cơ thể năm độc yêu chợt bộc phát ra quang mang chói mắt đến cực điểm. Sau đó chui vào trong thân thể năm độc yêu, ngay sau đó, dòng suối đang điên cuồng thô bạo cũng liền khôi phục lại sự hiền hòa trước đó.

Trương Văn Trọng vung lên tay phải, linh thăng buộc chặt trên người năm độc yêu hóa thành ánh huỳnh quang mỏng manh, rơi lả tả trên dòng suối. Tỉ mỉ nhìn lại, dòng suối nhỏ khi này đã rộng rãi hơn thêm vài phần.

Đã không có linh thăng ràng buộc, năm độc yêu toàn thân ướt đẫm đi ra khỏi dòng suối, đi nhanh tới trước người Trương Văn Trọng, đồng loạt quỳ xuống trước người hắn, dập đầu, cùng kêu lên: “Khấu kiến chủ nhân!”

Thái độ của năm độc yêu làm Trương Văn Trọng phi thường hài lòng.

Sở dĩ năm độc yêu đột nhiên thay đổi lập trường, phụng Trương Văn Trọng làm chủ nhân, đều bởi vì dòng suối nhỏ trước mặt. Dòng suối bên trong thế giới Càn Khôn Hồ, trên thực tế từng có một cái tên rất uy vũ, gọi là Cửu Khúc Tiên Hà. Tác dụng của nó không chỉ cung cấp sự sống lẫn linh khí cho thế giới trong Càn Khôn Hồ, đồng thời còn có thể làm cho người, yêu, ma, thậm chí là tiên phật nhận thức chủ nhân của Càn Khôn Hồ là chủ nhân của mình, trung tâm cảnh cảnh cống hiến sức lực cho hắn. Đương nhiên, điều kiện nhận chủ nhân cũng phải có. Đầu tiên, phải đem mục tiêu đưa vào thế giới trong Càn Khôn Hồ, nếu như gặp phải người có tu vi cao cường, bằng vào thực lực bản thân chống đối được hấp lực của Càn Khôn Hồ thì đành chịu. Thứ hai, phải yêu cầu chủ nhân của Càn Khôn Hồ phải dùng thần thức ép trụ được mục tiêu, chỉ ít trong quá trình Cửu Khúc Tiên Hà khởi tác dụng bức bách mục tiêu phải nhận chủ thì phải dùng thần thức không chế gắt gao. Bằng không không những không làm mục tiêu nhận chủ, trái lại còn có thể phản phệ thương tổn bản thân.

Nhưng với năm độc yêu mà nói, Trương Văn Trọng có thể hoàn toàn giải quyết bọn họ.

“Được rồi, đều đứng lên đi.” Trương Văn Trọng nói.

Năm độc yêu liền đứng lên, không còn vẻ hung lệ khí như trước, trái lại kính cẩn nghe theo cùng chờ đợi mệnh lệnh của Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng cũng không khách khí đối với bọn họ, lúc này liền phân phó: “Thế giới trong Càn Khôn Hồ, tạm thời giao cho các người tu kiến. Các người phải nắm chặt thời gian, dùng linh thủy của Cửu Khúc Tiên Hà tưới đất đai, phải dùng thời gian nhanh nhất khai khẩn ra một mảnh đất linh khí. Sau đó ta sẽ đưa linh tài liệu đến đây, giao cho các người gieo trồng đào tạo. Nếu trồng trọt thật tốt, sẽ có phần thưởng, nếu không tốt sẽ bị phạt. Là thưởng là phạt, phải xem các người.”

Nói đến đây, Trương Văn Trọng lấy ra một bình Linh Khí Hoàn: “Đây là ban thưởng.”

Cảm thụ được linh khí tinh thuần phát ra từ Linh Khí Hoàn, đôi mắt năm độc yêu cũng không ngừng trợn lên, bọn họ cùng nhanh miệng nói: “Thỉnh chủ nhân yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ cạn kiệt khả năng, tuyệt không cô phụ kỳ vọng của chủ nhân!”

Thiền Thử tinh chủ động xưng phong, nói: “Chủ nhân, thỉnh đem chuyện khai khẩn đất linh cùng trồng trọt đào tạo linh tài liệu giao cho tôi phụ trách. Tôi đã từng học qua linh thực thuật, ở phương diện nuôi trồng đào tạo linh tài liệu, cũng có kinh nghiệm cùng tâm đắc.”

“À?” Trên mặt Trương Văn Trọng hiện lên một tia vui mừng, gật đầu nói: “Không nghĩ tới, người còn có bản lĩnh như vậy, thật đúng là sự vui mừng ngoài ý muốn. Tốt, khai khẩn đất linh cùng trồng trọt đào tạo linh tài liệu sẽ giao cho người tới phụ trách.”

Thiền Thử Tinh mừng rỡ nhanh cháp tay nói: “Đa tạ chủ nhân tín nhiệm, tôi tất nhiên sẽ không làm chủ nhân thất vọng!”

Trương Văn Trọng vẫy tay, nhìn bốn độc yêu còn lại nói: “Các người ở hai chuyện này phải nghe theo sự an bài của Thiền Thử tinh, hiểu chưa?”

“Hiểu được!” Bốn độc yêu cùng kêu lên đáp. Có lẽ ước ao khi thấy Thiền Thử tinh được trọng dụng, có thể vật thưởng của Trương Văn Trọng đã điều động tính tích cực của bọn họ, bốn độc yêu cũng bắt đầu nói:

Ngô Công tinh nói: “Chủ nhân, tôi tinh thông luyện chế pháp bảo. Sau này nếu như cần luyện chế pháp bảo, thỉnh giao cho tôi làm. Bảo chúng sẽ không làm ngài thất vọng!”

Bích Hồ tinh cũng không cam lạc hậu, nhanh miệng nói: “Chủ nhân, tôi am hiểu luyện đan, tuy rằng còn kém tạo nghệ của ngài, nhưng luyện chế một ít đan dược thấp phẩm tôi có thể ứng phó dễ dàng. Sau này nếu cần luyện chế thấp phẩm đan dược, ngài cũng không cần tự mình động thủ, cứ giao cho tôi làm là được. Nếu làm không tốt, ngài cứ nghiêm phạt!”

Hạt Tử tinh cũng có bản lĩnh đặc biệt, cô ta nói: “Chủ nhân, tôi từng nuôi dưỡng không ít linh thú, ở phương diện này rất có kinh nghiệm, bảo chúng có thể nuôi dưỡng mập mạp, đồng thời làm chúng sinh sôi nảy nở. Ngày sau nếu ngài có linh thú cần nuôi dưỡng, còn thỉnh nhất định phải giao cho tôi làm!”

Mắt thấy mọi người đều biểu hiện năng lực bản thân cho Trương Văn Trọng thấy, kỳ vọng có thể thu được trọng dụng, Giai Âm cũng không kiềm chế được nữa, nhanh miệng nói: “Chủ nhân, tôi am hiểu luyện độc, chỉ cần có tài liệu, độc gì tôi cũng có thể luyện ra.”

“Không nghĩ tới, các người ngoại trừ yêu lực không tệ, còn có được năng lực riêng của mình. Tốt, tốt, tốt, xem ra đem năm người thu làm nô bộc, thật đúng là làm rất tốt.” Trên mặt Trương Văn Trọng lộ vẻ vui mừng, trước đó hẳn cũng không nghĩ tới năm độc yêu cũng có được những loại năng lực này.

Sau thoáng trầm ngâm, hắn nói: “Như vậy đi, trước tiên các người cứ khai khẩn đất linh. Sau đó kiến thiết phòng luyện đan, phòng luyện khí, nơi luyện thú cùng phòng luyện độc, cho đến lúc đó ta sẽ có nhiệm vụ cho các người làm. Mặt khác các người không cần vì chuyện này mà hoang phế tu vi của chính mình. Thế giới trong Càn Khôn Hồ hiện nay tuy rằng linh khí yếu kém, nhưng khi phẩm cấp của Càn Khôn Hồ đề thăng, linh khí nơi này sẽ càng ngày càng tràn đầy. Ta còn mong muốn cho các người tu luyện thành Thiên Yêu, cũng tiện trở thành trợ lực lớn của ta.”

Năm độc yêu cùng kêu lên: “Thỉnh chủ nhân yên tâm, chúng tôi chắc chắn nỗ lực tu luyện. Tuyệt đối sẽ không cô phụ kỳ vọng của ngài với chúng tôi.”

Trương Văn Trọng dặn dò thêm vài câu liền rời khỏi Càn Khôn Hồ. Nhưng lúc này hắn chợt nhớ, liền dừng bước xoay người nói: “Đối với nữ nhân áo trắng thần bí kia, ngoại trừ nói với người của Đặc Cần tổ, các người còn che giấu điều gì không?”

Nếu như trước đây Trương Văn Trọng hỏi vấn đề này, năm độc yêu cũng sẽ không trả lời. Nhưng hiện tại do tác dụng của Cửu Khúc Tiên Hà, bọn họ đã trở thành nô bộc của hắn, tự nhiên cũng không giấu diếm, cung kính đáp:

“Tu vi của nàng sâu đậm khó lường, nhưng tạm thời chỉ có thể phát huy ra tu vi Nguyên Anh kỳ. Chúng tôi hoài nghi cô ta bị cấm chế nguyên rửa, hay có trọng thương trong người chưa lành.”

“Tuy rằng nhìn bề ngoài cô ta còn rất trẻ, nhưng tuổi tác lớn hơn chúng tôi, sợ đã ngàn vạn tuổi không chừng!”

“Cô ta không phải tiên không phải phật, không phải người cũng không phải quỷ. Không phải yêu cũng không phải ma, thật không hiểu cô ta là thứ gì.”

“Yêu ma toàn bộ thế giới, hình như đều có liên quan tới cô ta.”

“Không ai biết cô ta đến tột cùng muốn làm gì, cô ta chưa bao giờ thổ lộ mục đích của mình.”

Nghe xong lời kể lại của ngũ độc yêu, Trương Văn Trọng đối với thân phận và mục đích của nữ nhân áo trắng thần bí càng thêm vô cùng hiếu kỳ.

365. Chương 386: Anh Biết Đỡ Đỡ Không?

Chớp mắt một cái đã sang ngày thứ sáu. Trương Văn Trọng quyết định, nhân dịp cuối tuần được nghỉ, quay về Ấn Ngạc huyện thăm người nhà một chút, đồng thời cũng đem đan dược cho bọn họ và thông báo quan hệ giữa mình cùng Vụ Giai.

Trong mấy ngày này không có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Người thuộc Đặc Cần tổ, đại khái đang tiến nhập Băng Oánh sơn truy tìm tung tích của nữ nhân áo trắng, nên không gây phiền phức gì cho hắn.

Mà năm con độc yêu bị hút vào tiểu thể giới trong bầu Càn Khôn Hồ, cũng rất chăm chỉ làm việc, không chỉ khai hoang một mảnh linh điền rộng rãi, mà còn dùng bùn đất xây dựng mấy căn phòng luyện đan thất, luyện khí thất, sơ sai. Hắn cũng chuyển linh tài được vật vào tiểu thể giới trong bầu Càn Khôn Hồ, giao cho Thiêm Đồ Tinh phụ trách trông nom cái tạo.

Ngô Công Tinh am hiểu luyện đan, Bích Hồ Tinh sở trường luyện chế pháp bảo. Vốn Trương Văn Trọng muốn hai tên này luyện chế ra một số đan dược cùng pháp bảo. Bất quá, bọn chúng tuy năng lực vững chắc, nhưng trên thực tế lại không am hiểu phối phương cùng những bí pháp đặc thù, hiển nhiên sản phẩm luyện

ra cũng rất thấp kém. Đan dược và pháp bảo như vậy, đối với Trương Văn Trọng hiện tại mà nói, quả thật là không dùng được, thậm chí ngay cả Tô Hiểu Hồng cùng Tam Túc Ô, đều không có nổi trợ giúp gì.

Dưới tình huống này, Trương Văn Trọng đành tạm thời bỏ qua ý tưởng. Mặc dù hiện tại có đại lượng linh tài dược vật, nhưng cũng không thể lãng phí quá nhiều. Cuối cùng, hắn chọn ra mấy quyển bí pháp, ném cho Ngô Công Tinh và Bích Hồ Tinh, chờ sau khi bọn chúng đạt được thành quả, mới để cho bọn chúng luyện chế pháp bảo cùng đan dược.

Năm rưỡi chiều, vừa mới đến giờ tan sở xong, Vũ Giai đã kéo theo một rương hành lý, xuất hiện ở trong phòng khám của Trương Văn Trọng, kiều nhan ứng hồng, hoan hỉ nói: “Trọng ca, tới giờ nghỉ chưa? Chúng ta mau chóng khởi hành thôi, nếu chậm trễ, sẽ lỡ chuyến bay mất!”

“Được, chúng ta mau đi thôi.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp, thu thập vài quyển sách trên bàn, liền đứng dậy đi theo Vũ Giai. Mà ở trong quá trình này, hắn vẫn không quên dặn dò Tô Hiểu Hồng: “Tiểu muội, hai ngày cuối tuần này tôi đi vắng, nhưng cô không nên chênh mảng tu luyện. Nhớ thu xếp thời gian đến biệt thự, mượn linh khí của Linh Khí Nhân cũng cố tu vi. Tôi phân phó Tam Túc Ô trông nom biệt thự, nó sẽ có trách nhiệm hộ pháp khi cô tu luyện, để phòng ngừa tình huống cô bị tẩu hỏa nhập ma.”

Thấy Trương Văn Trọng dưới tình huống như thế, mà còn nhớ đến chuyện tu luyện của mình, Tô Hiểu Hồng trong lòng phi thường cảm động, vội vàng gật đầu nhỏ giọng đáp: “Sư phụ yên tâm, em biết mình phải làm như thế nào rồi.”

Hai sư đồ dùng thanh âm cực nhỏ, nói chuyện cùng nhau, cho nên mọi người xung quanh cũng không thể nghe thấy.

Đi tới trước người Vũ Giai, Trương Văn Trọng đón nhận rương hành lý trong tay nàng, đồng thời nghi hoặc nói: “Chúng ta chỉ đi hai ngày thôi, em mang theo cả rương hành lý này làm gì thế?”

Vũ Giai mỉm cười giải thích: “Ở bên trong này đựng lễ vật em chuẩn bị cho ông nội, bác trai cùng chị Hân Di. Hôm nay em dùng thân phận bạn gái của anh, tự nhiên cấp bậc lễ nghĩa cũng không thể thiếu được. Vì những món lễ vật này, mấy ngày hôm nay em hao phí không ít tâm tư đâu đó.”

Trương Văn Trọng tỉnh ngộ, cười nói: “Em thật chu đáo.”

Nghe Trương Văn Trọng khích lệ, Vũ Giai cũng phi thường cao hứng, nụ cười trên hoa dung càng trở nên ngọt ngào. Nếu không phải ở đây còn có ngoại nhân, chỉ sợ nàng đã bá lấy cổ Trương Văn Trọng, hôn cho hắn một cái mất rồi.

Mà khi thấy Trương Văn Trọng cùng Vũ Giai thân mật bên nhau. Đám nghiên cứu sinh...ở trong phòng khám liền phát ra thiện ý ồn ào, sôi nổi kinh hô:

“Wow, ngọt như mật nha! Thật sự là hâm mộ chết người!”

“Lão sư, thầy về quê thì nhớ mang theo đặc sản lên nhé. Nghe nói trứng vịt muối ở huyện Ân Ngạc rất không sai. He he...!”

Vũ Giai che miệng cười, nhìn Trương Văn Trọng nói: “Trọng ca, đám học sinh này của anh thật thú vị.”

Trương Văn Trọng cười đáp: “Bọn họ đều quá nhân rồi, nên mới ồn ào như thế thôi. Không cần quan tâm tới bọn họ, chúng ta đi thôi.”

“Ân.” Vũ Giai gật đầu, khoác tay Trương Văn Trọng, bộ dạng như chú chim nhỏ nép vào vai người tình. Bất quá trước khi rời đi, nàng vẫn không quên ngoảnh mặt, nhìn vào trong phòng khám nói: “Yên tâm, mấy món đặc sản vùng quê, nhất định chúng ta sẽ không quên mang lên đâu.”

Lời nói này của nàng, nhất thời dẫn phát tới một mảnh hoan hô trầm ngồ. Đồng thời, hình tượng vệ nữ của Vũ Giai trong lòng nhóm nghiên cứu sinh, cũng bay lên thẳng tắp.

Nhìn Trương Văn Trọng cùng Vũ Giai ân ái đi ra khỏi trường đại học, Tô Hiểu Hồng khẽ thở dài một hơi, nhưng nàng lại có một phát hiện ngoài ý muốn, Lâm Tử Mạn ở phòng khám đối diện cũng là đang than ngắn thở dài. Điều này khiến cho nàng không khỏi sinh ra một loại dự cảm, đồng bệnh tương lân. Suy nghĩ

một chút, nàng nhẹ nhàng đứng dậy, đi sang phòng Lâm Tử Mạn, nhỏ giọng nói: “Chị Tử Mạn, tối nay có rảnh không? Chị mời em đi uống rượu nhé.”

Lâm Tử Mạn sửng sốt, theo bản năng đáp: “Tại sao chị phải mời em?”

“Chị đang công tác kiếm tiền, còn em chỉ là một đứa học sinh không có nguồn thu nhập. Nếu chị không mời, chẳng lẽ do em mời suông sao?” Tô Hiểu Hồng đúng tình hợp lý nói.

Lâm Tử Mạn thật lòng cũng muốn tìm người uống rượu, cho nên gật đầu nói: “Được rồi, tối nay chị sẽ mời em uống rượu, giữa hai chúng ta thì không cần phải suy nghĩ nhiều.”

“Chờ đúng là những lời này của chị.” Tô Hiểu Hồng cười hì hì, nói: “Tối hôm nay chúng ta đến nhà hàng Hào Hạnh ăn nhé.”

Lâm Tử Mạn tròn mắt: “Không phải chứ tiểu muội. Em đây là muốn làm chị phá sản ư?”

Tô Hiểu Hồng cười cười: “Nói giỡn vậy thôi, em cũng không thích đến nhà hàng ăn cơm đâu. Toàn thứ đắt cắt cổ, sao có thể nuốt trôi được chứ. A...em biết một quán nhỏ, nếu như chị không chê, chúng ta sẽ tới nơi đó!”

Lâm Tử Mạn gật đầu: “Được, theo ý của em đi.”

Trương Văn Trọng không biết, sau khi mình rời đi, trong phòng khám liền phát sinh sự việc kia. Lúc này, hắn đã cùng Vưu Giai ngồi vào trong chiếc xe BMW Z7, chạy thẳng đến sân bay quốc tế Ung Thành. Trải qua một phen đăng kiểm xong, cuối cùng đúng bảy giờ tối lên máy bay.

Trên máy bay, Trương Văn Trọng cùng Vưu Giai nhỏ giọng tán gẫu đủ thứ chuyện. Trước mắt hai người đang ở trong giai đoạn cuồng nhiệt, nên có vô số đề tài ngọt ngào có thể bàn luận. Đừng nói chuyến bay mấy giờ, cho dù phải ngồi tại đây mấy ngày mấy đêm, chỉ sợ hai người cũng không cảm thấy mệt mỏi chút nào.

Rất nhanh máy bay liền cất cánh, lộ trình hướng về phía huyện Ân Ngạc trực thuộc Vân Thai Thị bay đi.

Ngay khi Trương Văn Trọng cùng Vưu Giai đang nhỏ giọng nói chuyện phiếm, thì một thanh âm kinh hãi đột ngột vang lên: “Di, bác sĩ Trương, là anh sao?”

Theo phương hướng thanh âm truyền lại, Trương Văn Trọng thấy một nữ nhân mặc trang phục tiếp viên hàng không, đang truyền đồ ăn thức uống cho hành khách. Tỉ mỉ quan sát hóa ra người này chính là Diệp Đồng.

Trương Văn Trọng mỉm cười, chào hỏi: “Hóa ra là Diệp tiểu thư, thật không ngờ lại gặp được cô trên chuyến bay này.”

“Tôi cũng vậy. Hơn nữa chuyến bay lần trước tôi đột ngột phát bệnh, may mắn có anh chữa trị. Hôm nay nhân tiện, tôi cũng xin cảm ơn anh.” Nói đến đây, trên mặt Diệp Đồng xuất hiện một tia ứng hồng thần nhiên. Dù sao chuyện đau bụng kinh lần trước, cũng không nên nhắc lại trước mặt người khác giới.

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Ha ha, đừng khách khí như thế! Thân là một bác sĩ, giải trừ thống khổ cho bệnh nhân chính là trách nhiệm của tôi. Huống chi, cô còn là bạn học của chị gái tôi nữa.”

“Vị tiểu thư này là người yêu của anh sao?” Diệp Đồng liếc mắt nhìn Vưu Giai, tươi cười nói: “Hai người trông thật xứng đôi vừa lứa. Bác sĩ Trương, hai người có cần uống chút gì hay không?”

Tự cấp cho Trương Văn Trọng cùng Vưu Giai mấy món tráng miệng, Diệp Đồng tiếp tục phân phát thức uống cho hành khách trong khoang máy bay.

Sau khi máy bay cất cánh hơn một giờ, thì nhân viên thường trực khoang hành khách, đột ngột khẩn trương, thần tình kích động chạy đến khoang thương vụ.

Chứng kiến Diệp Đồng cũng hốt hoảng chạy về phía khoang thương vụ, Trương Văn Trọng vội vàng gọi theo: “Diệp tiểu thư, xảy ra chuyện gì sao?”

Ngoảnh mặt lại, trông thấy Trương Văn Trọng, nguyên bản vẻ mặt kích động của Diệp Đồng lập tức phát sáng lên, nàng kinh hỉ nói: “Ai nha, như thế nào ta lại quên mất bác sĩ Trương rồi! Bác sĩ Trương, anh có biết đỡ đẻ không?”

366. Chương 387: Ca Khó Sinh

“Đỡ đẻ ư?” Trương Văn Trọng chưa kịp trả lời, thì Vưu Giai đã dùng diễn cảm kinh ngạc nói: “Sao lại thế này? Chẳng lẽ trên máy bay có người muốn sinh em bé sao? Nhưng dựa theo luật hàng không quốc tế quy định, phụ nữ mang thai ba tháng mười ngày, thì không được lên máy bay cơ mà.”

Diệp Đồng giải thích nói: “Đúng là có quy định như thế, nhưng vị hành khách này vì muốn trở về nhà giải quyết chuyện gấp, nên đã cố tình che giấu thời gian mang thai. Hơn nữa thân hình cô ấy khá mập, lại mặc thêm một chiếc áo lông màu cam, cho nên đã qua mặt được nhân viên đăng kiểm. Thẳng cho tới khi máy bay gặp khó khăn, gây xóc nảy, chúng tôi mới phát hiện tình huống của cô ta không đúng lắm, trải qua một phen truy hỏi, cô ấy mới kể rõ ngọn ngành đầu đuôi. Ài, bác sĩ Trương, mặc kệ anh có biết đỡ đẻ hay không, đều mời anh qua nhìn xem một chút đi. Trông bộ dạng của nàng, chỉ sợ là sẽ đẻ non ah!”

Trương Văn Trọng vội vàng tháo dây an toàn, đứng dậy nói: “Đi thôi, dẫn tôi qua nhìn thử xem.”

“Cám ơn anh, bác sĩ Trương, mời!” Diệp Đồng nói xong, liền xoay người dẫn Trương Văn Trọng bước nhanh về phía khoang thương vụ.

“Em cũng muốn đi, lúc trước vì phải chăm sóc ông nội, mà em đã từng học qua kĩ năng hộ lý, nói không chừng có thể giúp được ít nhiều.” Dứt lời, Vưu Giai cũng tháo dây an toàn, theo sát phía sau Trương Văn Trọng cùng Diệp Đồng.

Khi Trương Văn Trọng cùng Vưu Giai được Diệp Đồng đưa tới khoang thương vụ, thì người sản phụ béo mập đang thống khổ rên rỉ. Nguyên bản hành khách trong khoang đã được nhóm tiếp viên hàng không an bài tới chỗ khác, chỉ có một người đàn ông không chịu ra ngoài, luôn luôn ở bên cạnh không ngừng cổ vũ động viên, chính là lão công của cô ta.

Ngay khi Trương Văn Trọng nhanh chân bước vào trong khoang, thì một nữ sinh khoảng hơn hai mươi tuổi đang kiểm tra trạng huống cho người sản phụ kia, sau khi trông thấy Trương Văn Trọng, trên mặt của nàng nhất thời hiện ra biểu tình vui mừng, kinh hỉ nói: “Anh...anh là bác sĩ Trương Văn Trọng? Không nghĩ ra anh cũng ở trên chuyến bay này, thật tốt quá!”

“Cô là?” Trương Văn Trọng không nghĩ, mình quen cô bạn nữ sinh này.

“Tôi tên Triệu Tiểu Chiêu, là y tá trong Viện Bảo Vệ Sức Khỏe Bà Mẹ Và Trẻ Sơ Sinh. Tôi đã từng xem bác sĩ Trương giảng bài trên diễn đàn internet, thu được lợi ích không nhỏ.” Sau khi hướng Trương Văn Trọng giới thiệu qua loa một phen, Triệu Tiểu Chiêu liền chuyển đề tài về chính sự: “Bác sĩ Trương, tôi mới tiến hành kiểm tra tình huống của chị này. Hiện giờ mạch của chị ấy xuất hiện tình trạng đập nhanh hơn bình thường, khó thở, bụng dưới đau quặn. Đồng thời mép tử cung nở rộng, hẳn là đã muốn sinh rồi. Bất quá, cơ trưởng vừa thông báo, hiện tại còn cách Vân Thai Thị khoảng một giờ hành trình nữa. Xem ra, chúng ta cần phải chuẩn bị công tác hộ sinh ở trên máy bay rồi.”

“Ừm, cô nói rất chính xác.” Trương Văn Trọng gật đầu, theo sau nhìn chồng sản phụ, nói tiếp: “Trước tiên chúng ta chuyển bệnh nhân đến khoang hạng nhất đi, nơi đó có ghế nằm ngang, sẽ thoải mái hơn. Triệu tiểu thư, phiền cô đảm đương hiệp trợ, chúng ta cùng nhau đỡ đẻ cho chị gái này.”

“Được.” Triệu Tiểu Chiêu gật đầu đáp ứng. Tuy nàng đã cố gắng trấn định tinh thần, nhưng trên mi mắt vẫn lộ ra thần tình lo lắng khẩn trương. Bởi vì, mặc dù nàng là y tá trong Viện Bảo Vệ Sức Khỏe Bà Mẹ Và Trẻ Sơ Sinh, nhưng lại không phải hộ sĩ khoa sản. Lần này, đột nhiên ở trên chuyến bay gặp phải người chuẩn bị sinh nở, nếu nàng không khẩn trương lo lắng, thì đó chẳng phải là chuyện lạ hay sao? Giờ khắc này, trong thâm tâm nàng chỉ kỳ vọng, vị bác sĩ Trương Văn Trọng được cả nước ca tụng kia, ở trên phương diện hộ sinh, cũng có được trình độ cao siêu.

“Được...được” Anh chồng của chị sản phụ đang không biết phải làm sao, lúc này nghe thấy Triệu Tiểu Chiêu nói cũng liên tục gật đầu. Nhóm người khiêng chị sản phụ đưa tới khoang hạng nhất.

Bởi vì ở đây có Trương Văn Trọng, nên nguyên bản tâm tình đang treo cao của Diệp Đồng cũng được buông lỏng. Sau khi thở phào một hơi nhẹ nhõm, nàng cũng đã hồi phục thần trí, nhanh chân bước lên trước tiên, chạy về phía khoang hạng nhất, đồng thời nói: “Tôi đi dọn dẹp ghế ngồi trước.”

Lúc này, cô tiếp viên trưởng cũng đã chạy tới, nàng bình tĩnh nói: “Tôi nhớ ra rồi! Ở trên máy bay có một hộp cấp cứu, tôi sẽ đi lấy nó cho mọi người.”

Khi nhóm Trương Văn Trọng cùng Vu Giai đưa chị sản phụ lên khoang hạng nhất, đặt nàng nằm thẳng ở trên ghế ngồi, không qua bao lâu sau, cả người nàng đã xuất hàn mồ hôi lạnh ướt đầm. Hơn nữa, nhìn diễn cảm thống khổ trên mặt nàng, hẳn là có thể xác định, cơn đau thất kích liệt truyền ra từ trong bụng. Sự rằng cơn đau thất này chỉ mới là bắt đầu mà thôi. Nàng một bên thống khổ thở dốc, một bên dùng sức nắm chặt lấy cánh tay ông xã, mượn chút sức lực để vượt qua cơn đau đớn chưa từng nếm mùi này.

Quan sát bộ dáng của sản phụ, Trương Văn Trọng vươn tay kiểm tra mạch tượng cho nàng, khoảng mười giây đồng hồ sau, liền thông báo: “Chị ấy chuẩn bị sinh rồi! Chúng ta phải giúp chị ấy đỡ đỡ ngay lập tức.”

Dứt lời, hắn tiếp nhận hộp cấp cứu mà vị tiếp viên trưởng mang đến, lấy ra hai chiếc găng tay vô khuẩn, một bộ giao cho Triệu Tiểu Chiêu, còn một bộ khác thì tự đeo cho mình.

Lúc này Triệu Tiểu Chiêu cũng dựa theo những tri thức hộ sinh trước kia học qua, dạy phương pháp điều tiết nhịp thở và lấy hơi cho người sản phụ. Còn Vu Giai, Diệp Đồng cùng nhóm nữ tiếp viên hàng không khác, đang sôi nổi mở to hai mắt quan sát, đồng thời ở trong lòng không ngừng cầu nguyện, tiếp đó cũng bị Trương Văn Trọng sai khiến bận rộn tụi bự.

Sau khi trải qua một phen cố gắng, đột nhiên Triệu Tiểu Chiêu kích động reo lên: “Tốt, tốt, đầu thai nhi đã ra ngoài rồi. Mạnh thêm chút nữa...chút nữa....”

Nghe thấy những lời nói này của Triệu Tiểu Chiêu, không chỉ có ông xã của người sản phụ buông lỏng tâm tình. Mà Vu Giai, Diệp Đồng, cùng nhóm tiếp viên hàng không đều nhất tề thở phào một hơi nhẹ nhõm, thậm chí tự ngay cả đám hành khách trên chuyến bay cũng cảm thấy yên tâm. Nếu không phải sợ quấy nhiễu Trương Văn Trọng, Triệu Tiểu Chiêu, chỉ sợ mọi người đã muốn vỗ tay hoan hô mất rồi.

Giờ khắc này, tất cả mọi người ở trên chuyến bay đều chờ đợi giây phút một sinh linh bé nhỏ ra đời. Tâm tình bọn họ không ai giống ai, có người nhẹ giọng khích lệ sản phụ cố gắng lên, đồng thời cũng có người âm thầm cầu khẩn thần linh hộ hộ cho hai mẹ con được bình an.

Nhưng mà khi mọi người vừa mới thả lỏng được vài giây, thì chợt nghe Triệu Tiểu Chiêu lại kinh hô. Lúc này, âm lượng của nàng có vẻ run rẩy, khiến cho tất cả mọi người đều giật mình bất an: “Không xong rồi, đây là một ca khó sinh! Thai nhi không cân xứng với xương chậu.”

Cái gọi là khó sinh, thai nhi không cân xứng với xương chậu là muốn ám chỉ trong quá trình người sản phụ rặn đẻ, đầu thai nhi đã thò ra ngoài, nhưng phần vai của đứa trẻ bị liên hợp xương mu giữ lại. Cho nên không thể đỡ đỡ theo phương pháp thông thường.

Dưới tình trạng thân thể của thai nhi vẫn còn nằm ở trong tử cung, dây cuống rốn sẽ bị liên hợp xương mu áp bức, khiến thai nhi không được cung ứng máu đầy đủ. Nếu trong vòng mấy phút đồng hồ không đưa thai nhi ra ngoài, liền gặp phải tình huống thiếu thốn dưỡng khí và máu, thai nhi có thể bị hao tổn đến trí thông minh, hoặc có thể là tử vong.

Cho dù ở trong phòng hộ sinh được trang bị đầy đủ, những ca khó sinh do xương chậu quá hẹp, không cân xứng với đầu thai nhi đều khiến các bác sĩ sản khoa phải toát mồ hôi lạnh.

Lúc này, toàn thân trên dưới Triệu Tiểu Chiêu cũng đã đầm đìa mồ hôi, không tự chủ được lẩm bẩm: “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?”

Trương Văn Trọng trầm giọng quát: “Tiểu Chiêu, cô phải giữ bình tĩnh. Thân là nhân viên y tế, nếu như cô hoảng loạn, làm sao cô giúp được cho bệnh nhân đây chứ?”

Những lời này của Trương Văn Trọng tựa như là một hồi chuông nhà Phật, giúp cho Triệu Tiểu Chiêu trở nên thanh tỉnh hơn rất nhiều. Nàng lập tức hồi tưởng lại phương pháp khắc phục khó sinh do bị lệch xương

chậu, nhìn sản phụ nói: “Chị ơi, chị mau lấy hai tay ôm đùi, dùng hết sức gập lại....đúng rồi, chính là như vậy! Chị làm tốt lắm.”

Phương pháp Triệu Tiểu Chiêu dạy cho sản phụ, có tác dụng giảm bớt độ gấp khúc của đoạn xương cột sống, thu nhỏ độ nghiêng của xương chậu, nâng cao liên hợp xương mu, do đó mà thân thể thai nhi mắc kẹt tại liên hợp xương mu cũng được nới lỏng ra. Đây là biện pháp lâm sàng khi gặp phải những ca khó sinh do xương chậu hẹp. Bất quá, rất nhanh Triệu Tiểu Chiêu đã phát hiện, biện pháp này căn bản là không có tác dụng gì.

Dưới tình huống khẩn cấp, Triệu Tiểu Chiêu đành phải đưa ra biện pháp cuối cùng: “Thai nhi bị mắc kẹt quá chặt, không thể trôi qua liên hợp xương mu được. Vì để bảo trụ tính mạng thai nhi, chúng ta đành phải bẻ gãy xương quai xanh của thai nhi thôi! Đợi sau khi máy bay hạ cánh, sẽ chuyển tới bệnh viện điều trị xương gãy ngay lập tức! Tuy rằng làm như thế, rất có thể sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe của thai nhi, nhưng vì bảo trụ tính mạng cho bé, chúng ta cũng chẳng còn cách nào khác. Bác sĩ Trương, anh thấy sao?”

Nghe những lời này của Triệu Tiểu Chiêu, mọi người có mặt ở trong khoang hạng nhất đều đau xót kịch liệt. Bất quá vì bảo trụ tính mạng cho bé, nên anh chồng của chị sản phụ cũng cắn răng nói: “Bác sĩ, nếu phải bẻ gãy xương quai xanh, thì hai người cứ hành sự đi, chỉ cầu xin các vị hãy bảo trụ tính mạng cho con tôi.”

Thế nhưng, ngay khi nổi bị quan bao trùm bầu không khí xung quanh, thì Trương Văn Trọng lại mở miệng nói: “Tôi nghĩ....tôi có biện pháp đưa thai nhi bị mắc kẹt ra khỏi liên hợp xương mu.”

367. Chương 388: Thăng Nhóc Béo Tròn

Không có một bậc cha mẹ nào nguyện ý con mình bị thương tổn. Nhưng dưới tình huống nguy hiểm đến tính mạng cháu bé, thì vẫn phải ngộ biến từng quyền. Bất quá, lúc này nghe được Trương Văn Trọng nói rằng có biện pháp giải cứu thai nhi, người chồng của sản phụ lập tức khóc lóc cầu xin: “Bác sĩ Trương, cầu xin anh hãy cứu giúp gia đình chúng tôi.”

Người chồng sản phụ trong cơn xúc động, lại quỳ khụy gối xuống trước mặt Trương Văn Trọng, tính toán phục lạy cầu khẩn.

Trương Văn Trọng vội vàng nói: “Đừng như vậy, mau chóng đứng lên thôi. Tôi nhất định sẽ dùng toàn lực cứu lấy thai nhi.”

Giờ khắc này Trương Văn Trọng không có thời gian đi nâng người chồng kia đứng lên khỏi mặt đất, bất quá Vưu Giai cũng thấu hiểu tâm tư của hắn, cho nên nâng bước tới, khuyên giải người chồng của vị sản phụ kia.

“Bác sĩ Trương, anh thật sự có biện pháp, để cho sản phụ sinh nở tự nhiên mà không gây tổn thương đến thai nhi sao?” Triệu Tiểu Chiêu vẽ mặt kinh nghi bất định nói: “Hiện giờ...tình trạng của thai nhi đã khá yếu nhược, nên chúng ta chỉ còn khoảng ba bốn phút thời gian nữa thôi! Bác sĩ Trương, anh có dám nắm chắc hay không?”

Ngẩng đầu nhìn Triệu Tiểu Chiêu, Trương Văn Trọng chỉ hồi đáp ba chữ ngắn ngủi: “Tin tưởng tôi.”

Hắn lập tức xòe hai tay, áp lên trên bụng người sản phụ, cách dưới rốn khoảng ba tấc, cũng chính là vị trí thai nhi bị mắc kẹt tại liên hợp xương mu, dựa theo phương hướng ngược chiều kim đồng hồ, nhẹ nhàng mát xa.

Trong quá trình mát xa, thậm chí là cả quá trình đỡ đẻ lúc trước, Trương Văn Trọng đều không dám sử dụng chân nguyên. Đó là bởi vì lúc sinh nở thể trạng của sản phụ cùng thai nhi sẽ rất yếu nhược. Nếu tùy tiện sử dụng chân nguyên, hiển nhiên sẽ phản tác dụng, gây nên tổn thương cho cả mẹ lẫn con.

Giờ phút này, thủ pháp mát xa của Trương Văn Trọng nhìn thực thông thường, nhưng nó lại chính là thủ pháp Nhu Vân Cửu Ma ở trong truyền thuyết.

Trương Văn Trọng thông qua biện pháp mát xa, dùng động lực thúc đẩy thai nhi bị mắc kẹt tại liên hợp xương mu, bắt đầu chậm rãi dịch chuyển xuống.

Không thể nghi ngờ, chẳng bao lâu sau Nhu Vân Cửu Ma đã giúp cho thai nhi thoát khỏi vị trí mắc kẹt tại liên hợp xương mu.

Bất quá Trương Văn Trọng cũng không dám thông báo tin vui này ra, bởi vì hắn không hi vọng, sau khi người sản phụ nghe được tin tức này, thân thể liền sinh ra phản ứng, làm cho thai nhi dịch chuyển lại vị trí mắc kẹt. Hắn tính toán, đợi sau khi thai nhi hoàn toàn thoát khỏi vùng liên hợp xương mu, mới đem tin tức này thông báo ra.

Bởi vì Trương Văn Trọng mãi miết nhìn xa trông rộng, cho nên mọi người không biết tình huống lúc này của thai nhi, cũng không hiểu phương pháp mát xa đến tột cùng có thể phát huy ra nổi tác dụng gì hay không? Chỉ là mọi người vẫn chăm chú quan sát nhất cử nhất động của hắn, trong lòng âm thầm cầu khẩn thần linh phù hộ cho hai mẹ con bình an vô sự. Thân là y tá của Viện Bảo Vệ Sức Khỏe Bà Mẹ Và Trẻ Sơ Sinh, Triệu Tiểu Chiêu mặc dù chưa từng đảm đương qua công tác hộ sinh, nhưng từng nghe qua không ít quá trình đỡ đẻ.

Nàng chưa bao giờ từng nghe nói qua, khi người sản phụ gặp phải tình huống khó sinh, bác sĩ liền dùng phương pháp mát xa để đỡ đẻ.

“Mát xa, liệu có hiệu quả không?” Tuy rằng trong lòng Triệu Tiểu Chiêu tràn đầy hoài nghi. Nhưng vào thời khắc nguy kịch này, nàng cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng Trương Văn Trọng.

Dù sao, nàng cũng không muốn phải dùng đến thủ đoạn tàn nhẫn, bẻ gãy xương quai xanh của thai nhi. Làm như vậy, tám chín phần mười sẽ tổn thương đến hệ thần kinh mới hình thành của thai nhi, rất có thể sẽ gặp phải tình huống bị liệt hai tay.

“Bác sĩ Trương, mong rằng biện pháp này của anh sẽ hữu hiệu! Cố lên! Cố gắng lên!” Lúc này Triệu Tiểu Chiêu không giúp được cho Trương Văn Trọng cái gì, chỉ đành âm thầm cầu nguyện ở trong lòng, đồng thời thay Trương Văn Trọng quan sát tình huống của hai mẹ con.

Thời gian từng giây trôi qua....

Mỗi giây trôi qua, cũng giống như tử thần đang bước tới gần, với ý định tước đoạt đi sinh mạng của thai nhi.

Hiện tại, điều Trương Văn Trọng đang làm chính là chạy đua thời gian cùng với tử thần. Tất nhiên, hắn quyết chí giành phần thắng, để hai mẹ con nhà này có thể bình an vô sự.

“Môi thai nhi đã bắt đầu thâm tím, đây chính là trạng huống thiếu dưỡng khí nghiêm trọng ah!” Quan sát thai nhi, đột nhiên Triệu Tiểu Chiêu thất thanh kinh hô. Theo sau nàng vạn phần lo lắng, đề nghị nói: “Bác sĩ Trương, chuyện này quá nghiêm trọng, chúng ta không thể tiếp tục kéo dài thời gian, nếu còn dây dưa chỉ sợ sẽ không bảo trụ nổi tính mạng của thai nhi! Bác sĩ Trương, hay là chúng ta bẻ gãy xương quai xanh của thai nhi, để cho bé có thể trôi ra khỏi tử cung sản phụ?”

Câu nói này của Triệu Tiểu Chiêu, tựa như ném bom vào trong hội trường. Tất cả mọi người đều kinh hồn bạt vía, diễn cảm thất sắc. Nhất là người đàn ông sắp làm cha kia, vừa nghe được tin tức này, thân mình liền chấn động, suýt chút nữa đã ngồi phệt xuống dưới mặt sàn.

Hít sâu một hơi, để bình ổn tâm tình xong, hắn chán nản nói: “Bẻ gãy đi! Hiện giờ tôi chỉ cầu mong giữ được tính mạng đứa nhỏ. Ài, nghiệp chướng...ah.....Hai vợ chồng chúng ta đến tột cùng đã làm sai chuyện gì, thế nhưng ông trời lại muốn gây thương tổn cho con của chúng ta? Nếu chúng ta phạm lỗi gì, ông muốn trừng phạt, cũng nên trút xuống đầu chúng ta đi chứ? Đâu cần phải gây khó dễ cho đứa trẻ chưa được sinh ra này ah!”

Nhưng Trương Văn Trọng cũng không chấp nhận đề nghị của Triệu Tiểu Chiêu đưa ra, mà vẫn kiên trì tiến hành mát xa. Bất quá lúc này hắn không dám bảo trì trầm mặc nữa, đành phải mở miệng nói: “Đừng hoảng loạn, cho tôi thêm một chút thời gian, rất nhanh thôi sẽ bình ổn cả!”

Thời gian vẫn lạnh lùng trôi đi, tình huống của thai nhi càng trở nên xấu hơn.

Rốt cuộc Triệu Tiểu Chiêu không còn nhẫn nhịn nổi, tính toán không thềm quản đến Trương Văn Trọng, tự mình xuất thủ bẻ gãy xương quai xanh của thai nhi, trợ giúp sản phụ này sinh nở bình an.

Thế nhưng ngay khi nàng chuẩn bị động thủ, đột nhiên lại nghe thấy thanh âm vui sướng của Trương Văn Trọng: “Ồn rồi! Thai nhi đã thoát ly hẳn khỏi vị trí liên hợp xương mu rồi!”

“Cái gì? Thai nhi đã thoát ly ra khỏi vị trí liên hợp xương mu rồi sao?”

“Thật vậy chăng? Thế thì tốt quá! Tốt quá rồi!”

“Cảm tạ thần linh phù hộ, cảm tạ thần linh phù hộ!”

Nhất thời trên máy bay, vang lên một mảnh nghị luận sôi nổi, bầu không khí u uất lúc trước sớm đã bị quét sạch, cướp lấy chính là tâm tình vui sướng kích động.

Triệu Tiểu Chiêu như thế nào cũng không dám tin vào lỗ tai mình, nàng kinh ngạc há miệng, chần chừ nói: “Bác sĩ Trương, anh nói thật không? Chỉ dựa vào phương pháp mát xa kích thích, mà thai nhi có thể thoát ly khỏi vị trí mắc kẹt tại liên hợp xương mu sao? Việc này...việc này thực khó tin tưởng.”

Trương Văn Trọng không trả lời Triệu Tiểu Chiêu. Bởi vì lúc này hẳn không có nhiều thời gian cùng tinh lực để giải thích cho nàng hiểu, nên chỉ phân phó: “Triệu y tá, đừng lo lắng nhiều! Mau đến hỗ trợ sản phụ, lấy rau thai ra đi.”

Triệu Tiểu Chiêu cũng rõ ràng, lúc này không phải là thời gian để nghiên cứu phương pháp mát xa hữu hiệu đối với quá trình khó sinh nở của bệnh nhân. Bởi vậy cấp tốc chuẩn bị công tác hộ sinh.

Dưới tình huống thai nhi đã thoát ly khỏi vị trí mắc kẹt tại liên hợp xương mu, quá trình sinh nở cũng được tiến hành tương đối thuận lợi.

Rất nhanh sau đó, thai nhi đã được sinh ra.

Trương Văn Trọng tiếp nhận khăn mặt cùng nước đun sôi trong tay Vưu Giai, nhanh chóng rửa sạch dị vật trên miệng, mũi của đứa bé, theo sau dùng kéo khử trùng, xén đứt cuống rốn.

Triệu Tiểu Chiêu lấy khăn lông, tiếp nhận đứa bé trong tay của Trương Văn Trọng, mau chóng lau sạch vết niêm dịch dính trên người bé. Tiếp đó nàng vỗ nhẹ xuống lòng bàn chân đứa bé, dùng phương thức này để nó khóc thét lên, kích thích trạng thái hô hấp trong phổi.

Nương theo sau, đứa bé há miệng phát ra tiếng khóc “oa oa”. Cũng chính là biểu thị đường hô hấp của nó đã thông thoáng, có thể tiến hành hô hấp tự chủ.

Nghe thấy tiếng khóc này, nhất thời mọi người ở đây đều thở phào một hơi nhẹ nhõm. Người sản phụ thân tình một mối, yếu ớt vươn tay, quan hoài nói: “Ta muốn ôm cục cưng, ta muốn ôm cục cưng một chút.”

“Chúc mừng hai người, đây là một đứa trẻ bụ bẫm. Rất tiếc, ở trên máy bay không có dụng cụ đo lường, lúc nào hạ cánh sẽ kiểm tra cân nặng tại bệnh viện sau.” Triệu Tiểu Chiêu lau người cho đứa bé xong, liền mỉm cười giao lại cho người cha, để hắn mang đứa nhỏ đến bên cạnh sản phụ.

“Cám ơn, cám ơn mọi người đã nỗ lực tương trợ.” Người chồng vị sản phụ, vừa cười vừa khóc nói.

“Bành bạch bành bạch....”

“Tốt lắm”

“Làm tốt lắm”

Một mảnh thanh âm vỗ tay vang lên ở trong khoang hành khách. Mọi người đều phát ra cảm kích thật tâm đối với Trương Văn Trọng, Vưu Giai, Triệu Tiểu Chiêu cùng nhóm tiếp viên hàng không.

Trong tiếng vỗ tay rôm rả, đứa nhỏ vừa mới chào đời, đang nghiêng đầu ngậm chặt ti của người mẹ, bú sữa lấy từng giọt sữa tươi thơm mát....

368. Chương 389: Dẫn Bạ Gái Về Nhà

Mười giờ hai mươi lăm phút, máy bay đúng giờ đáp xuống, xe cứu thương của bệnh viện phụ sản Vân Thai thị đã đến, đưa hai vợ chồng cùng đứa trẻ mới sinh đến bệnh viện, bọn họ cần được tiếp thu trị liệu cùng

điều dưỡng. Lúc rời đi, đôi vợ chồng ẵm đứa con, lại không quên hướng mọi người trên máy bay chúc mừng thật sâu.

Triệu Tiểu Chiêu là hộ sĩ của Viện Chăm Sóc Sức Khỏe Bà Mẹ Và Trẻ Sơ Sinh tại Vân Thai Thị, cho nên nàng cũng muốn cùng bọn họ đến bệnh viện, đem mọi chuyện xảy ra trên máy bay cùng tình huống của hai mẹ con báo cho bác sĩ hiểu rõ, để bọn họ có thể đưa ra kế hoạch điều dưỡng hợp lý nhất. Trước khi đi, nàng nói với Trương Văn Trọng: “Bác sĩ Trương, lần này thực sự nhờ có anh. Nếu chỉ có một mình tôi, dù có thể giúp đỡ vị đại tỷ này sinh được đứa bé, cũng sẽ làm tổn thương xương quai xanh thậm chí dây thần kinh trên cánh tay nó. Hiện tại tôi phải đi cùng họ, bác sĩ Trương, tiểu thư, nếu như các vị có rảnh rỗi, xin mời đến bệnh viện phụ sản Vân Thai thị thăm đứa bé này nhé.”

Trương Văn Trọng và Vũ Giai nhìn nhau cười, cùng gật đầu nói: “Được, có cơ hội chúng tôi nhất định sẽ đi.”

Triệu Tiểu Chiêu cười gật đầu, cùng người chồng đưa sản phụ cùng đứa trẻ xuống máy bay, đưa họ đến bên xe cứu thương đỗ ngay cầu thang máy bay, xe cứu thương lập tức chạy thẳng tới bệnh viện phụ sản. Sau khi bọn họ rời khỏi, hành khách trên máy bay cũng đều xuống máy bay rời đi. Nhưng những hành khách vốn không quen biết nhau trước đó, sau khi xuống máy bay cũng ghé vào cùng nhau tập năm tập ba, thương nghị làm sao có thời gian rảnh rỗi đến bệnh viện thăm đứa trẻ vừa may mắn được sinh ra an toàn.

Bởi vì đứa trẻ kia, những người vốn xa lạ chợt ghé vào cùng nhau, thậm chí vì vậy đã sinh ra tình hữu nghị thật lạ lùng.

Khi Trương Văn Trọng và Vũ Giai đi ra sân bay Vân Thai thị, thời gian đã là mười một giờ đêm. Ban đêm gió lạnh thổi mạnh, làm mọi người không hẹn cùng rút cổ, buộc chặt quần áo, nhưng Trương Văn Trọng và Vũ Giai cũng không chút nào lưu ý sự lạnh giá này.

Trương Văn Trọng không sợ lạnh cũng là bình thường, Vũ Giai sợ dĩ không sợ, là bởi vì sau khi nàng cùng Trương Văn Trọng thân mật gần gũi, cơ năng trong thân thể cũng được cải thiện cực lớn, còn có một luồng linh lực nhàn nhạt lưu chuyển trong cơ thể của nàng, cho nên nàng cũng không e ngại hàn ý giá lạnh đầu mùa đông. Ngoài ra, vừa rồi nàng còn tiếp nhận niệm lực cảm kích của hai vợ chồng họ, tuy rằng nàng không hay biết, nhưng thân thể nàng cũng nhờ vậy rơi vào trong trạng thái tốt nhất. Sự giá lạnh của đêm khuya đầu đông tuy rằng thật lạnh, nhưng cũng không hề ảnh hưởng tới nàng. Ngay khi Trương Văn Trọng kéo hành lý cùng Vũ Giai đi ra sân bay, một nam tử trung niên bước nhanh đến trước mặt bọn họ, cung kính nói: “Trương tiên sinh, Vũ tiểu thư, hai người đã tới, tôi ở đây chờ đã lâu rồi, mời lên xe, tôi đưa hai vị đến huyện Ân Ngạc.”

“Anh là?” Vũ Giai nhìn hẩn với ánh mắt cảnh giác cùng hoài nghi.

Người đàn ông trung niên cung kính đáp: “Tôi là thuộc hạ của một người bạn của Trương tiên sinh. Nghe lệnh của thủ trưởng, đến đây nghênh tiếp hai vị.”

Lúc này Trương Văn Trọng cũng nhận ra người này, hẩn là người thuộc con cháu dòng chính của Trần gia. Tên Trần Nguyên Long, có tu vi địa cấp trung kỳ. Bên trong võ giả có thể xem là người mạnh chuẩn nhất lưu. Ngày trước Trần gia lão thái đến Ung Thành bày Hồng Môn Yến, hẩn cũng từng đi theo bên người Trần gia lão thái.

Nghĩ đến, lần này mình và Vũ Giai về huyện Ân Ngạc, đã được Trần Nhân báo tin cho lão thái Trần gia, cho nên bà ta liền phái con cháu Trần gia đến đón máy bay.

Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Anh là Trần Nguyên Long phải không? Không nghĩ tới anh đến đón chúng tôi, thật là có lòng.”

“Không nghĩ tới Trương tiên sinh vẫn còn nhớ rõ một nhân vật nhỏ như tôi, thực sự làm tôi rất sợ hãi.” Trần Nguyên Long không ngờ Trương Văn Trọng vẫn còn nhớ rõ hẩn, không khỏi có chút kích động. Suốt ba phút hẩn mới để tâm tình kích động bình ổn trở lại, lập tức hướng Trương Văn Trọng cùng Vũ Giai làm ra ý mời, cung kính nói: “Trương tiên sinh, Vũ tiểu thư, xe ở chỗ kia, mời đi theo tôi, tôi đưa hai vị về huyện Ân Ngạc.”

Trương Văn Trọng cười nói với Vưu Giai: “Người ta có một phen ý tốt, chúng ta cũng không thể phụ lòng. Đi thôi Giai Giai, chúng ta lên xe về huyện Ân Ngạc.”

“Em nghe anh.” Vưu Giai gật đầu cười khê đáp. Phong phạm như một người vợ hiền, làm Trần Nguyên Long chợt cảm thấy ước ao, nhìn không được trong lòng thầm nói: “Tông chủ thật sự may mắn, không ngờ gặp được một người bạn gái vừa xinh đẹp lại vừa dịu dàng, nhìn Vưu tiểu thư, còn nghĩ tới mẫu long trong nhà mình, cùng đồng dạng là phụ nữ, vì sao lại khác nhau lớn tới như vậy. Ai...không nghĩ nữa, càng nghĩ lại càng cảm thấy mình thật bị kịch...”

Trần Nguyên Long đi nhanh vài bước, giúp Trương Văn Trọng và Vưu Giai mở cửa xe, cung kính mời hai người ngồi vào, sau đó tự ngồi vào ghế lái, khởi động máy chạy thẳng về huyện Ân Ngạc.

Từ sân bay Vân Thai thị đến huyện Ân Ngạc, tuy rằng đi bằng đường cao tốc, nhưng khi đến huyện Ân Ngạc, cũng đã hơn một giờ sáng. Lần này quay về nhà, Trương Văn Trọng cũng không báo trước cho gia đình, nghĩ tới có lẽ lúc này họ đều đã ngủ say, hẳn cũng không muốn đã trễ như vậy còn đi quấy nhiễu người nhà, cho nên khi xe vào huyện Ân Ngạc, hẳn lại nói với Trần Nguyên Long: “Đưa chúng tôi đến khách sạn gần nhà tôi đi. Giờ này đã quá muộn, tôi không muốn quấy nhiễu gia đình tôi.”

“Được.”

Trần Nguyên Long gật đầu đáp, cho xe dừng bên ngoài một khách sạn, lại giúp Trương Văn Trọng làm xong thủ tục thuê phòng, trước khi chia tay, đưa số điện thoại của mình cho Trương Văn Trọng, lại thừa dịp Vưu Giai không để ý, nhỏ giọng nói với hắn: “Tông chủ, vô luận cần gì cứ phân phó cho tôi đi làm. Mặt khác, lão thái nhà tôi muốn bái kiến ngài, cũng không biết trong hai ngày tới ngài có thể gặp lão thái hay không?”

Trương Văn Trọng cũng không trả lời xác định, chỉ nói: “Nếu như có thời gian, tôi sẽ cho anh liên lạc bà ấy.”

“Tốt, như vậy tôi sẽ không quấy rối tông chủ cùng Vưu tiểu thư nữa, xin cáo từ.” Trần Nguyên Long cung kính cáo từ, sau đó chào Vưu Giai, sau khi làm xong lễ nghĩa chu toàn, lúc này mới xoay người rời đi.

Đợi khi Trần Nguyên Long rời đi, Trương Văn Trọng cùng Vưu Giai cũng lần lượt đi tắm rửa.

Tuy rằng Vưu Giai vẫn khỏe khoắn tinh thần, nhưng trên thực tế nàng cũng đã rất uể oải. Dù sao trên máy bay phải hỗ trợ đỡ đỡ, cũng đã tiêu hao phần lớn tinh lực của nàng, lúc này đã hơn một giờ sáng, cho nên tắm rửa xong lên giường nằm, nàng cũng đã rất nhanh ngủ thiếp đi.

Nhìn biểu tình ngủ say hồn nhiên như trẻ thơ của Vưu Giai, khóe miệng Trương Văn Trọng hiện lên vẻ mỉm cười nhàn nhạt. Hắn nằm xuống bên cạnh nàng, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài óng mượt cùng đôi mày mềm mại của nàng...

Sáng sớm hôm sau, trời vừa sáng, Trương Văn Trọng và Vưu Giai cũng đã đến ngoài cửa nhà họ Trương.

Ngay khi Trương Văn Trọng lấy chìa khóa định mở cửa, Vưu Giai đứng bên cạnh hắn, gương mặt ửng đỏ nhẹ giọng nói: “Trọng ca, em có chút căng thẳng...”

“Khẩn trương? Có gì khẩn trương chứ?” Trương Văn Trọng hơi sửng sốt, sau đó vừa cười vừa nói: “Trước kia em cũng đã tới nhà anh, đều đã gặp mặt người nhà của anh rồi mà? Sao lúc đó em không khẩn trương, hiện tại lại căng thẳng vậy?”

“Không giống nha.” Vưu Giai e thẹn nói: “Thời gian trước em chỉ đến nhà anh với thân phận người bạn bình thường. Nhưng hiện tại em lại lấy thân phận bạn gái đến thăm nhà anh. Hai thân phận khác nhau, tâm tính tự nhiên cũng không giống.”

“Con dâu có xấu xí thì cũng phải ra mắt cha mẹ chồng, huống chi em cũng không phải cô dâu xấu xí. Em còn là một cô gái đẹp lại dịu dàng, lại có gì phải sợ? Yên tâm đi, ông nội và cha anh, còn có chị anh nếu biết em là bạn gái của anh, không chừng cao hứng còn không kịp nữa đó.”

Ngay khi Trương Văn Trọng và Vưu Giai nói chuyện, từ trong nhà truyền ra thanh âm nghi hoặc: “Mới sáng sớm ai lại đứng ngoài cửa nói nhỏ như vậy?” Cũng không chờ Trương Văn Trọng mở miệng trả lời, thanh âm của dì Tiên lại truyền ra: “Yêu, không phải là tiểu Trương đó sao? Còn có Vưu tiểu thư cùng về

nữa.” Có lẽ bà dùng mắt mèo trên cửa để quan sát người đứng bên ngoài nên thấy được Trương Văn Trọng và Vưu Giai.

Cửa nhà mở ra thật nhanh, dì Tiễn vẻ mặt tươi cười kéo Trương Văn Trọng và Vưu Giai vào nhà, thân thiết hỏi: “Hai người về khi nào? Sao đứng ngoài cửa lại không vào? A, được rồi, hai người ăn điểm tâm chưa? Để tôi đi làm.” Dứt lời bà cũng không chờ hai người trả lời, liền xoay người đi vào phòng bếp, bắt đầu lo bữa sáng. Cùng lúc đó bà cũng không quên lớn tiếng gọi Trương Trạch Thụy bọn họ. Thoáng chốc Trương Trạch Thụy cùng Vương Hân Di đã đi ra ồn ào: “Chỗ nào? Chỗ nào? Em trai đã về thật sao? Còn dẫn cả bạn gái về à?” Sau đó họ nhìn thấy cả hai đang đứng trong phòng khách, hơi sững sốt, không hẹn mà cùng nở nụ cười.

Cười thật hài lòng cùng vui vẻ.

369. Chương 390: Dê Béo

Vào buổi trưa, dì Tiễn dùng hết tài năng trong thời gian ngắn chế biến ra vài món thức ăn thật ngon, hương thơm bốn phía, làm kẻ khác ngửi thấy liền thèm nhỏ dãi. Trương Trạch Thụy trong lòng tràn đầy vui mừng, cũng đem rượu Mao Đài cất kỹ mang ra, thay mỗi người rót đầy chén. Người một nhà ngồi vây quanh bàn ăn, vô cùng náo nhiệt, thật giống như lễ mừng năm mới.

Đúng như lời Trương Văn Trọng đã nói, những người trong Trương gia đối với Vưu Giai thật sự rất hài lòng. Thậm chí nường men rượu, Trương Trạch Thủy đã bắt đầu lao xao hỏi han hai người định khi nào sẽ kết hôn. Mà lão gia tử Trương Thành Quý, càng gợn gàng dứt khoát nói với hai người: “Ông mong muốn lúc mình còn sống, có thể được ẩm cháu cố. Hai đứa chắc hiểu ý tứ của ông rồi chứ?”

Vưu Giai nghe được lời này của lão gia tử, gương mặt nhất thời liền đỏ bừng, cũng không biết nên làm sao trả lời, chỉ đành vui đầu không ngừng vui côm.

Vương Hân Di ngồi bên cạnh, nhìn thấy vẻ e thẹn quẫn thái này của nàng, nhin không được nở nụ cười, lại có chút hả hê nói: “Em trai, Giai muội, hai người hẳn đã nghe lời ông nội nói rồi chứ? Sao không chịu trả lời đi?”

Sắc mặt Trương Văn Trọng cũng không biến đổi, có vẻ cực kỳ bình tĩnh, nhàn nhạt cười. Hắn liền dùng chiêu giá họa Giang Đông, cười nhìn Vương Hân Di nói: “Chị, chị cũng đừng chỉ nói tội em, ông nội nói những lời này, cũng không chỉ nhắm vào em và Giai Giai, cũng nhắm vào cả chị nữa. Ai, luận tuổi tác, chị lớn hơn em nha, cũng nên đến lúc kết hôn rồi phải không?”

Sắc mặt Vương Hân Di đỏ lên, nhất thời nóng nảy, nhanh miệng nói: “Uy uy uy, em trai, hiện tại đang nói hai đứa đây, sao lại kéo qua đầu chị chứ?”

Trương Văn Trọng cũng không trả lời, Trương Thành Quý lại nhướng mày, liếc mắt nhìn nàng hừ nói: “Hân Di, cháu cũng như vậy. Cháu đã hơn hai mươi sắp ba mươi, mau nhanh giải quyết đại sự cả đời đi, sinh ra một đứa cháu cố ngoại cho ông ẩm một chút, đừng cả ngày điên điên khùng khùng, hỉ hỉ như một đứa con trai như thế.”

Vương Hân Di thề lưỡi, cũng không dám tranh luận với Trương Thành Quý, chỉ đành bất mãn trừng mắt liếc Trương Văn Trọng. Ánh mắt rõ ràng như muốn nói: “Em trai, xem như em lợi hại, bút nợ này chị ghi lại ở đây. Sau này sẽ chậm rãi tính với em.” Sau đó nàng học theo Vưu Giai, bắt đầu cúi đầu và côm, không dám tiếp tục mở miệng nói, rất sợ không cẩn thận sẽ làm mình gặp phải tai bay vạ gió.

Sau khi ăn xong bữa cơm, nghỉ ngơi một chút, Trương Trạch Thụy phân phó Trương Văn Trọng dẫn Vưu Giai đi dạo chung quanh huyện Ấn Ngạc. Nhìn phong tình tòa thị trấn cổ, thuận tiện cho hai người dùng phương thức du ngoạn để tăng thêm tình cảm của họ.

Trương Văn Trọng nghe theo lời kiến nghị của cha, dẫn Vưu Giai đi đến Phong sơn. Lần trước khi Vưu Giai đến chỗ này, Trương Văn Trọng đã đưa nàng đi hết hai con đường cổ, nhưng còn chưa đưa nàng đến Phong sơn.

Vậy một chiếc taxi bên ngoài tiểu khu, Trương Văn Trọng cùng Vưu Giai ngồi xe đến Phong sơn. Bởi vì đã là cuối tuần, hơn nữa Phong sơn còn là danh lam thắng cảnh, cho nên người đến du lịch nối liền không dứt, thật có thể dùng từ “nhiều như nước chảy” để hình dung.

Dưới chân Phong sơn, tùy ý có thể nhìn thấy quầy hàng bán thức ăn vặt, đồ lưu niệm hay đặc sản khắp nơi. Nhất là cạnh chỗ bán vé lên Phong sơn, số lượng quầy hàng lại càng nhiều, toàn bộ vô cùng náo nhiệt và rầm rĩ.

“Oa, ở đây thật nhiều người.” Vưu Giai bước xuống xe taxi, sau khi nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt rầm rĩ, nhin không được chặc lưỡi tán thán.

“Phong sơn là danh lam thắng cảnh nổi tiếng, dĩ nhiên có rất nhiều du khách.” Trương Văn Trọng cười đáp: “Đi thôi, chúng ta đi lên núi. Đứng trên đỉnh Phong sơn ngắm cảnh, phong cảnh mới đẹp nhất, bảo chứng em sẽ thích.”

“Àn.” Vưu Giai gật đầu đáp, kéo cánh tay Trương Văn Trọng, đi về chỗ bán vé.

Rất nhanh, hai người đã đi tới chỗ bán vé lên Phong sơn, Trương Văn Trọng chen vào đi mua vé, Vưu Giai đứng bên ngoài chờ hần.

Trong lúc đang chờ Trương Văn Trọng mua vé, Vưu Giai hiếu kỳ quan sát chung quanh, đột nhiên nàng ngoài ý muốn nhìn thấy có một tên móc túi đang thò tay vào trong túi xách của một người phụ nữ đang bế một đứa trẻ để trộm gì đó. Không chút suy nghĩ, Vưu Giai liền mở miệng nhắc nhở người phụ nữ: “Đại tỷ, cẩn thận, có người muốn móc túi của chị!”

Lời nhắc nhở của Vưu Giai làm người phụ nữ đang bế đứa trẻ lập tức phát hiện cử động của tên móc túi bên người. Sau khi hét lớn một tiếng, nàng nhắc chân đá mạnh vào giữa háng tên móc túi, làm tên móc túi đau đớn đến nhăn mặt, khổ không nói nổi, vốn định phản kháng, cũng không ngờ người chồng của người phụ nữ đang đứng bên quầy bán thịt nướng đã đứng lúc chạy tới, nổi giận dùng đũa rút gào: “Thật to gan, dám móc túi vợ ta, xem ta có đánh chết người không.” Nhìn tư thế người chồng, tên móc túi rất sáng suốt tuyền chọn chạy trốn. Hần nhiên có kinh nghiệm phong phú, chuyên chọn chỗ đông người mà chạy, dựa vào sự chen chúc trong dòng người, rất nhanh liền biến mất không gặp.

Sau khi đuổi theo vài bước không có kết quả, người chồng cảm giận quay về bên cạnh vợ, miệng còn lầm bầm oán giận: “Chạy thật nhanh, đáng tiếc không bắt được hần, bằng không cho hần ném mùi!”

Mà vợ của hần lại đi tới trước người Vưu Giai, vẻ mặt cảm tạ nói: “Chào tiểu thư, cảm tạ sự nhắc nhở của cô, bằng không tiền trong túi xách của tôi đã bị tên móc túi trộm hết rồi.”

Vưu Giai vừa cười vừa nói: “Tôi thấy nơi này quá náo nhiệt, phỏng chừng còn có rất nhiều tên móc túi, chị phải cẩn thận trông chừng kỹ túi xách của mình, đừng bị tên móc túi khác lấy đi.”

Người phụ nữ liên tục gật đầu nói: “Yên tâm đi, đã một lần, tôi tuyệt đối không dám phớt lờ nữa.”

“Làm sao vậy?” Trương Văn Trọng mua xong vé, vừa đi tới, vẻ mặt kinh ngạc dò hỏi.

Vưu Giai đáp: “À không có gì, vừa rồi có tên móc túi muốn trộm túi tiền của chị này, em nhắc nhở chị ấy một chút.”

Người phụ nữ nhìn Vưu Giai, lại nhìn Trương Văn Trọng, cười dài nói: “Chào cậu, cô gái xinh đẹp này là bạn gái của cậu sao? Cô ấy là một cô gái rất tốt, cậu nên hảo hảo quý trọng cô ấy nha. Được rồi, tôi cũng không tiếp tục quấy rầy hai vị, tạm biệt.”

Đứa bé nằm trong lòng người phụ nữ cũng chớp đôi mắt to khả ái, nhìn Vưu Giai làm một thủ thế hôn gió, nói dốt nát: “Tạm biệt tỷ tỷ, cảm ơn tỷ tỷ.”

“Tạm biệt.” Vưu Giai bị hành động khả ái của đứa trẻ làm bật cười.

Trương Văn Trọng vẫy vẫy hai tờ vé vào cửa, cười ôm eo Vưu Giai, nói: “Đi thôi, chúng ta lên núi, anh biết trên đỉnh núi có một địa phương ngắm cảnh rất tốt.”

Vưu Giai ngẩng đầu nhìn tòa Phong sơn cao chót vót, hỏi: “Núi cao như vậy, nếu như em không leo lên tới đỉnh nổi thì làm sao bây giờ?”

Trương Văn Trọng mỉm cười đáp: “Nếu như em không leo lên đỉnh nổi, anh sẽ công em lên.”

“Thực sự?” Vưu Giai hỏi.

“Thực sự!” Trương Văn Trọng gật đầu đáp.

Vưu Giai giả hoạt cười, nói: “Thật tốt quá, hiện tại anh công em đi, em không leo lên nổi.”

“A?” Trương Văn Trọng không khỏi sửng sốt, nói: “Không phải đâu, còn chưa leo lên, sao em không leo nổi?”

“Lừa anh thôi.” Vưu Giai bật cười, nói: “Đi thôi, chúng ta lên núi.”

Tuy rằng Phong sơn nguy nga cao vút, nhưng vì có làm bậc thang, đồng thời cách một đoạn lại có chòi nghỉ mát dành cho du khách, hơn nữa ven đường phong cảnh lại thập phần xinh đẹp tuyệt trần, mà Trương Văn Trọng lại liên tục giảng giải về lịch sử của huyện Ấn Ngạc cùng Phong sơn. Cho nên dọc theo đường đi, Vưu Giai cũng đã quên đi mệt mỏi, trong bất tri bất giác, đã leo lên tới đỉnh núi.

Nhìn sân rộng náo nhiệt trên đỉnh núi, Vưu Giai đột nhiên ngây ngẩn cả người: “Đến đỉnh núi rồi sao? Không phải chứ?”

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Có gì mà không phải? Đây là đỉnh núi. Chúng ta nghỉ ngơi ở đây chốc lát, lại đưa em đến chỗ ngắm phong cảnh đẹp nhất.”

“Hay lắm.” Vưu Giai gật đầu đáp, trong lòng cũng có chút hối hận: “Sao chỉ mới đây đã leo lên tới đỉnh núi rồi? Em còn muốn Trọng ca công em lên nữa. Nói vậy nhất định sẽ rất lãng mạn đi? Ai, đáng tiếc, thực sự là đáng tiếc.” Không tự chủ được, nàng bắt đầu tưởng tượng tràng cảnh Trương Văn Trọng công nàng lên núi. Nghĩ tới chỗ vui vẻ, thậm chí còn nhin không được khanh khách bật cười, làm người chung quanh không ngừng tò mò nhìn tới.

“Nghĩ gì vậy?” Thanh âm Trương Văn Trọng vang lên, cắt đứt sự huyền tưởng của Vưu Giai.

Gương mặt Vưu Giai chợt đỏ lên, nhanh thu liễm tưởng tượng của mình, nói: “Không có gì, không có gì.”

Trương Văn Trọng cũng không nói nhiều, đưa một trái bắp vàng tươi cho Vưu Giai, vừa cười vừa nói: “Nào, ăn thử trái bắp luộc này đi. Bắp luộc trên Phong sơn rất tuyệt, vừa ngọt lại nhiều nước, ăn rất ngon, em nếm thử.”

Cầm lấy trái bắp, Vưu Giai cắn nhẹ một miếng, vui vẻ nói: “Ân, quả nhiên rất ngon.”

Ngay khi hai người còn đang lãng mạn ăn bắp đùa giỡn, một thanh âm bất thiện đột ngột vang lên, đánh vỡ khí tức lãng mạn giữa hai người.

“Lão đại, tìm được rồi, chính là nữ nhân này, cô ta đang ở đây!”

Trương Văn Trọng và Vưu Giai kinh ngạc quay nhìn lại hướng thanh âm vừa truyền tới, lại nhìn thấy một nam tử gầy gò đang chỉ vào Vưu Giai kêu lên ồn ào. Nam tử gầy gò kia chính là tên móc túi ý đồ trộm tiền của người phụ nữ bé con dưới chân núi. Mà theo tiếng kêu la của hắn, gần hai mươi tên nam tử không chút hảo ý rất nhanh chạy qua, vây quanh Trương Văn Trọng và Vưu Giai ở giữa, tên móc túi cười quái dị nói: “Thế nào lão đại, tôi nói không sai đúng không? Nữ nhân này không chỉ có tiền, lại còn rất đẹp!”

Một tên đầu trọc đi tới bên người hắn, ip mắt quan sát Vưu Giai từ trên xuống dưới, cười xấu xa nói: “Ân, lần này tiểu tử ngươi không trông nhầm, nữ nhân này đúng thật là một mỹ nữ. Nhưng then chốt nhất, toàn thân trên dưới của cô ta toàn là hàng hiệu nổi tiếng thế giới. Toàn bộ những thứ này muốn mua được chỉ sợ phải mấy chục ngàn hay trăm ngàn đi thôi? Lần này chúng ta thật đúng là gặp được dê béo rồi.”

370. Chương 391: Quay Đầu Lại Là Bờ

Nhìn thấy gần hai mươi người đáng vẻ dữ tợn vây quanh mình, Vưu Giai dâng lên một tia kinh hoảng, nhưng rất nhanh liền trấn định trở lại, bởi vì nàng chợt nhớ Trương Văn Trọng còn đang bên người. Ở trong mắt nàng, Trương Văn Trọng là một “vô lâm cao thủ” hàng thật giá thật, nàng cũng từng tận mắt nhìn thấy

Trương Văn Trọng bày ra vũ kỹ kinh người, cho nên hiện tại cho dù bị nhiều người vây quanh, nàng vẫn đầy đủ lòng tin mười phần đối với Trương Văn Trọng.

“Trọng ca, người kia lúc ở dưới chân núi, có ý đồ móc túi người phụ nữ kia.” Vưu Giai chỉ vào nam tử gầy gò trước mặt, nói: “Hắn nhất định oán hận em vừa rồi phá hư chuyện tốt của hắn, cho nên tụ tập đồng bọn, muốn đến tìm chúng ta phiền phức.”

Giờ khắc này, những du khách đang có mặt trên sân rộng tại đỉnh núi, đều đã nhận ra bầu không khí quỷ dị tại đây, vội vàng tránh ra xa, không dám tiến đến xen vào việc của người khác. Dù sao gần hai mươi người, đều có dáng dấp hung thần ác sát, người thường căn bản không dám đối nghịch cùng bọn hắn, tối đa chỉ có thể giúp đỡ gọi điện thoại báo cảnh sát mà thôi. Về phần cảnh sát có tới hay không, hay lúc nào tới, vậy đã nằm ngoài tầm hiểu biết của họ. Mà những người buôn bán nhỏ trên đỉnh núi, đều có biểu tình như thường, hiển nhiên chuyện cùng loại như vậy, trước đây cũng từng phát sinh qua.

Tên lão đại của đám người kia, là tên trắng hán đầu trọc, sau khi quan sát Trương Văn Trọng và Vưu Giai một phen, khoe miệng không khỏi nổi lên vẻ cười nhạt. Nhìn ra được tâm tình của hắn dĩ thường không tệ, hiển nhiên đang nghĩ thắng chắc được Trương Văn Trọng và Vưu Giai, có thể hung hăng trấn lột trên người hai dê béo trước mắt.

Tên đầu trọc tâm tình không tệ, cười hì hì hỏi: “Mỹ nữ, vừa rồi dưới chân núi, là cô phá hủy công tác của huynh đệ này của tôi phải không?”

Vưu Giai cười nhạt một tiếng, châm chọc nói: “Công tác? Rõ ràng hắn móc túi người ta! Như vậy cũng có thể gọi là công tác?”

Tên đầu trọc cũng không tức giận, chỉ vừa cười vừa nói: “Đối với vị huynh đệ này của ta mà nói, đi móc túi chính là công tác của hắn, là đường sống của hắn, là nơi phát ra thu nhập của hắn. Cô cản trở hắn móc túi, chẳng phải phá hủy công tác của hắn sao? Vốn huynh đệ này của ta hôm nay đã có thu nhập, có thể ăn thịt uống rượu chơi nữ nhân. Thế nhưng bởi vì cô phá hủy công tác của hắn, cho nên hôm nay hắn không có thu nhập, chỉ đành ăn đói mặc rách. Mỹ nữ, cô nói, cô có nên bồi thường cho hắn hay không?”

“Vô sỉ!”

Vưu Giai dù thế nào cũng không có nghĩ đến, tên đầu trọc này còn có tài miệng lưỡi, có thể đem chuyện đi móc túi người khác là chuyện đương nhiên, thậm chí còn tô son trát phấn trở thành công việc rất công khai.

Tên đầu trọc cười ha ha nói: “Vô sỉ? Đó là ý nghĩa gì? Trong từ điển của ta cũng không có từ ngữ này.”

Vưu Giai trợn mắt nói: “Vậy người nên đi mua một quyển từ điển có từ này, hảo hảo học tập ý tứ của nó một chút.”

“Được rồi mỹ nữ, đừng theo ta đấu võ mồm ở chỗ này. Đừng cho là ta cười với cô, cũng không dám làm gì cô. Chọc ta nóng nảy, ta sẽ dạy cho người biết cái gì là lưu manh.” Tên đầu trọc thu liễm dáng tươi cười, thay vào biểu tình hung thần ác sát, nói: “Đương nhiên, chúng ta đều là người trong nước, làm việc cũng chú ý chút công đạo. Chỉ cần người chịu bồi thường cho huynh đệ này của ta chút tiền mất công tác, tiền tổn thất tinh thần, còn có những người chúng ta phải giúp đỡ hắn làm việc cần tiền khổ cực, chúng ta cũng sẽ không quá mức làm khó dễ cô.” Nói đến đây hắn cũng không chờ Trương Văn Trọng và Vưu Giai trả lời, lại quay đầu nhìn một tên mang kính mắt đứng bên cạnh, nói: “Kính mắt, tính một chút xem rốt cục bọn họ nên bồi thường bao nhiêu tiền, ta nói cho người, người cũng không thể tính toán loạn xạ, phải công bình công chính, bằng không để cho người ta nói chúng ta xảo trá vơ vét tài sản.”

“Được.” Tên kính mắt vui vẻ đáp, sau đó lấy ra một máy tính cũ nát, ba ba ba bấm máy, mười giây sau, hắn ngẩng đầu lên nâng mắt kính, nhếch miệng nói: “Lão đại, tính xong, bọn họ phải bồi thường bảy mươi chín ngàn ba trăm hai mươi một nguyên.”

“Không tính sai chứ?” Tên đầu trọc hỏi.

“Không tính sai.” Tên kính mắt đáp.

“Tốt.” Tên đầu trọc hài lòng gật đầu, sau đó nhìn Trương Văn Trọng và Vưu Giai nói: “Hai vị đều nghe thấy được chứ? Các người phải bồi thường bảy mươi chín ngàn ba trăm hai mươi một nguyên. Như vậy đi,

ta làm chủ, miễn đi số lẻ hai mươi mốt, xem như kết bạn với các người, các người chỉ cần bồi thường bảy mươi chín vạn ba trăm nguyên là được. Đừng suy nghĩ, nhanh trả thù lao đi. Làm lỡ thời gian lâu, tiền bồi thường sẽ tăng đó.”

Trương Văn Trọng bị uy hiếp, không khỏi nở nụ cười, học giọng nói của tên đầu trọc, bảo: “Bồi thường thì miễn, nhìn dáng dấp của các người, cũng không lấy ra được bao nhiêu tiền. Như vậy đi, chỉ cần các người phát thệ, từ nay về sau sẽ không làm chuyện xấu, ta có thể bỏ qua cho các người lần này.”

“Hảo tiểu tử, cũng dám học cách nói chuyện của ta. Xem ra không cho các người xem chút lợi hại thì các người lại nghĩ ta và các huynh đệ là thiện nam tín nữ.” Tên đầu trọc giận dữ phản cười, nhìn một nam tử thân cao ngoài một thước tám, vóc người khôi ngô như ngọn núi nhỏ, mệnh lệnh: “Giáo huấn tên tiểu tử này cho ta, cho hắn biết chúng ta cũng không phải đang cùng hắn chơi đùa!”

“Dạ.” Tên kia trầm giọng đáp, vung nắm tay về hướng Trương Văn Trọng.

Đối phó người như vậy, Trương Văn Trọng căn bản không cần động thủ. Chân mày hắn nhướng lên, hướng tên nam tử quát to một tiếng chói tai, một cổ áp lực dâng trào mà mắt thường không nhìn thấy được từ trên người hắn bùng lên, áp về hướng tên nam tử kia.

Một tiếng quát chói tai của Trương Văn Trọng đã dùng tới thần thông Kim Cương Hộ Mục của Phật gia, môn thần thông này, dù là yêu quái như Họa Đấu còn không thể chống lại, tuy rằng tên kia vóc người khỏe mạnh, nhưng dù sao cũng là người thường, làm sao ngăn cản nổi? Nhất thời bị cổ áp lực vô hình đè ép xuống mặt đất, lăn lông lốc trên sân rộng. Đây cũng vì Trương Văn Trọng hạ thủ lưu tình, nếu như hắn toàn lực, với thân thể phàm tục của tên nam tử, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ bị áp lực nghiền ép thành thịt nát.

“Đây...là có chuyện gì?”

Mọi người xung quanh kể cả tên đầu trọc, đều bị một màn quỷ dị làm ngây dại chấn kinh. Bọn họ nhìn không thấy, cũng không cảm giác được lực lượng vô hình đè ép trên người tên nam tử tên Giả Sơn kia, cho nên cũng không hiểu rõ, vì sao sau khi Trương Văn Trọng quát to một tiếng “Cút” thì Giả Sơn lại thật sự nghe lời, nằm dài trên mặt đất lăn lóc không ngừng.

Sau thoáng sững sờ, mọi người xung quanh liền phản ứng, bọn họ chỉ trở tên Giả Sơn đang nằm lăn lộn trên mặt đất, cười vang liên tục.

Đám người tên đầu trọc cảm giác mặt mũi mất hết, giận dữ hướng Giả Sơn ồn ào lên:

“Giả Sơn, con mẹ nó người không có việc gì chứ? Sao lại lăn lóc trên mặt đất?”

“Người bị chàng tà hay phát bệnh vậy?”

“Rốt cục người điên gì đây? Người khác bảo người cút, người thật sự nằm xuống mặt đất lăn? Thao, mặt mũi chúng ta đều bị người làm mất hết!”

“Giả Sơn, nhanh đứng lên, thao con mẹ người, có tin lão tử đập người hay không?”

Nhưng những lời của bọn hắn căn bản không một chút tác dụng, Giả Sơn vẫn lăn qua lại trên mặt đất, cũng không có tinh lực nói chuyện.

Nghe được bọn hắn nói, tiếng cười của mọi người chung quanh vậy xem càng lớn hơn, sắc mặt tên đầu trọc lúc trắng lúc xanh, hắn cắn răng nhìn đám thủ hạ quát: “Kính mắt, người túm Giả Sơn lên cho ta, đừng làm cho hắn làm cho chúng ta thêm mất mặt. Những người còn lại đều lên cho ta, đánh hai người này, để cho bọn họ móc nhiều tiền ra đổi mạng!”

“Dạ!” Gần hai mươi người cùng kêu lên, từ bốn phương tám hướng giống như ong vỡ tổ nhằm về phía Trương Văn Trọng và Vưu Giai.

Nhưng ngay lúc này, bọn hắn đột nhiên cảm giác được có một cổ áp lực dâng trào tràn tới, đem toàn bộ bọn hắn đè ép xuống mặt đất. Ngay lúc này, bọn hắn cuối cùng cũng hiểu được, vì sao Giả Sơn lại đột nhiên nằm lăn lóc trên mặt đất. Đáng tiếc chính là, hiện tại mới biết được thì cũng đã quá muộn.

Mọi người vây xem vốn nghĩ rằng sẽ phải chứng kiến một hồi thảm kịch, nhưng không hề ngờ tới, thảm kịch trong nháy mắt biến thành hài kịch. Nhìn thấy mười mấy người nằm dài trên mặt đất lăn tròn, mọi người lại cười vang lên, hơn nữa tiếng cười càng thêm vang dội hơn trước.

Trong tiếng cười vang, mọi người vây xem cũng đều đang suy đoán:

“Bọn người kia xảy ra chuyện gì? Thế nào lại đột nhiên nằm dưới đất lăn lộn?”

“Bọn hần đang diễn kịch hay quay phim? Diễn kịch gì? Thần thoại đô thị sao? Sao không thấy camera?”

“Theo tôi thấy, đây là một kiểu biểu diễn nghệ thuật mới!”

Trương Văn Trọng chậm rãi đi tới trước người tên đầu trọc, nhìn hần nói: “Ta đã hạ một lời nguyện rửa trên người các ngươi, từ ngày hôm nay bắt đầu, một ngày ba lần các ngươi sẽ phải trải qua một lần thống khổ đau nhức toàn tâm. Nếu các ngươi muốn hóa giải lời nguyện rửa, phải sửa đổi tính tình, làm nhiều chuyện tốt. Chỉ cần các ngươi làm một chuyện xấu, nhất định phải làm mười chuyện tốt để bù đắp. Lúc này các ngươi trả hết nợ đã phạm phải trước đây, thì lời nguyện trên người các ngươi mới có thể hóa giải!”

Tên đầu trọc mở to hai mắt, kinh khủng vạn phần nhìn Trương Văn Trọng. Hần thực sự rất muốn hét lên, nhưng miệng của hần giống như bị vật gì ngăn chặn lại, căn bản không thể thốt ra thanh âm.

Trương Văn Trọng xoay người đi về hướng Vưu Giai, mỉm cười nói: “Đi thôi, anh đưa em đến vị trí tốt nhất trên núi ngắm phong cảnh.”

“Được.” Vưu Giai gật đầu, ôm cánh tay Trương Văn Trọng, cùng hần rời khỏi sân rộng trên đỉnh núi, chỉ để lại đám người tên đầu trọc vẫn còn đang lăn tròn trên sân.

Từ đó về sau, dưới sự dẫn dắt của lời nguyện rửa, đám người tên đầu trọc thật sự sửa đổi làm người, ở Phong sơn cùng huyện Ấn Ngạc trong ngoài làm ra được rất nhiều chuyện tốt. Thậm chí có người còn làm được rất nhiều chuyện tốt, trở thành một trong mười thanh niên ưu tú của huyện. Sau đó có người trong bọn hần được người của một xí nghiệp đó có được công việc chính quy đảng hoàng. Cũng có người mượn việc làm từ thiện nên kết giao nhân mạch bước chân vào thương trường, làm công tác lương thiện.

Hơn mười năm sau, sau khi thành gia lập nghiệp, đã có con cái, bọn họ lại quay đầu nhớ lại tảo ngộ ngày xưa trên đỉnh Phong sơn, trong lòng lại không hề có chút oán hận, có chỉ là lòng cảm kích cùng may mắn. Bởi vì bọn họ rất rõ ràng, nếu như không gặp phải người nợ, không phát sinh ra việc kia, bọn họ không chừng vẫn còn làm kẻ móc túi hay lưu manh trên Phong sơn, hoặc đã ngồi tù, thậm chí phơi thây đầu đường, tuyệt đối không có sinh hoạt hạnh phúc như hiện tại.

371. Chương 392: Huyết Chú Sớm Phát Tác

Trương Văn Trọng và Vưu Giai xem hết phong cảnh tại Phong sơn, lúc xuống núi về nhà thì trời cũng đã tối. Dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của Vưu Giai, Trương Văn Trọng đành dẫn nàng đến chợ bán thức ăn, mua một nhóm nguyên liệu nấu ăn. Sau khi về tới nhà, nàng tự mình xuống bếp, chế biến những món ăn ngon sở trường, làm toàn bộ người nhà họ Trương đều phải tán thán. Dù là di Tiễn thâm niên bếp núc, cũng phải khen tài nấu bếp của Vưu Giai không dứt miệng, thậm chí làm Vưu Giai vô cùng ngưỡng mộ.

Trải qua chuyện này, người của Trương gia càng thêm thích Vưu Giai vô cùng. Lão gia tử Trương Thành Quý càng không cần phải nói, vẻ mặt cười tươi nhìn Vưu Giai, không ngừng gật đầu. Dù Trương Trạch Thụy luôn luôn nghiêm túc bảo thủ, cũng lặng lẽ nhỏ giọng bên tai Trương Văn Trọng: “Vưu Giai rất không tệ, đứa con gái tốt như vậy, ở trong xã hội hiện nay chỉ có thể gặp mà không thể cầu. Cha đã nhận định để con bé làm vợ con, con cũng không được khi dễ nó, phải đối đãi tốt với nó.”

Về phần Vương Hân Di, sớm đã khiêm tốn hướng Vưu Giai lĩnh giáo tài nghệ nấu bếp. So sánh với thức ăn do di Tiễn làm, trong những món Vưu Giai chế biến, có vài món đông tây kết hợp, điều này làm Vương Hân Di vô cùng háo hức muốn học.

Sau khi ăn xong bữa cơm, nghỉ ngơi một chút, Trương Văn Trọng liền giục người của Trương gia uống đan dược do hần mang về. Bởi vì trước đó Trương Văn Trọng mang về Dương Nhan Đan, Kiện Thể Đan cùng

Ích Thọ Đan đã phát huy ra hiệu quả rất tốt, cho nên lần này bọn họ cũng không hề nghi ngờ, làm theo lời hẩn lập tức ăn vào.

Sau khi ăn xong đan dược, Vương Hân Di hiếu kỳ dò hỏi: “Em trai, lần trước em cho chị bình Dương Nhan Đan rất tốt, dùng xong làn da chị đẹp hơn không ít. Lần này em cho đan dược, lại có tác dụng gì vậy?”

Trương Văn Trọng mỉm cười, đang chuẩn bị trả lời, tiếng chuông điện thoại di động vang lên không đúng lúc.

“Chị, em tiếp điện thoại trước đã.” Sau khi xin lỗi Vương Hân Di, Trương Văn Trọng lấy ra điện thoại, nhìn màn hình biểu hiện, thấy một dãy số điện thoại xa lạ, nhưng hẩn vẫn chuyển máy, hỏi: “Tôi là Trương Văn Trọng, vị nào tìm tôi?”

Bên trong điện thoại truyền đến thanh âm lo lắng của một nam nhân: “Bác sĩ Trương, tôi là Chương Hổ, anh còn nhớ tôi không?”

“Đương nhiên là nhớ, anh là bạn của Dương tam tỷ, lần trước ở Cẩm Kim Thành, là anh lo lắng toàn bộ hành trình của tôi.” Trương Văn Trọng lại hỏi: “Thanh âm của anh có vẻ rất lo lắng, xảy ra chuyện gì sao?”

Chương Hổ dùng thanh âm mang theo tiếng khóc nói: “Huyết chú của tam tỷ phát tác sớm, hiện tại cô ấy đã hôn mê, chân lông toàn thân không ngừng rỉ máu! Bác sĩ Trương, van cầu anh, cứu cô ấy đi! Chỉ cần anh có thể cứu sống tam tỷ, dù bắt tôi làm gì, tôi cũng chịu hết.”

“Anh nói gì? Huyết chú của tam tỷ phát tác sớm?” Tin tức thình lình này, làm Trương Văn Trọng cũng phải thay đổi sắc mặt.

Nhưng hẩn rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, nhanh miệng dò hỏi: “Anh có biết thời gian huyết chú bắt đầu phát tác là khi nào không?”

Chương Hổ đáp: “Tôi cũng không biết là thời gian nào, tôi chỉ biết hồi mười phút trước, tam tỷ đột nhiên ngã xuống đất, sau đó lỗ chân lông toàn thân rỉ máu...”

Chương Hổ không biết gì về huyết chú, nhưng Trương Văn Trọng lại hoàn toàn hiểu rõ. Sau thoáng suy tư, hẩn nói: “Bệnh trạng xuất hiện hồi mười phút trước sao? Nói như vậy huyết chú phát tác khoảng một giờ trước. Một giờ...ân, Chương Hổ, các vị đang ở đâu? Đang ở Cẩm Kim Thành sao?”

“Đúng vậy.” Chương Hổ nhanh miệng hồi đáp. Giờ khắc này hẩn đã đem toàn bộ hi vọng ký thác lên người Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng nói: “Bây giờ còn máy bay đi từ Cẩm Kim Thành đến Vân Thai thị không? Tôi ở huyện Ân Ngạc tại Vân Thai thị.”

Chương Hổ nói: “Còn chuyến bay hay không tôi không biết, tôi gọi điện thoại hỏi thăm, nếu như không có, tôi sẽ suốt đêm lái xe đưa tam tỷ đến huyện Ân Ngạc. À, được rồi, bác sĩ Trương, tài liệu lần trước anh muốn tam tỷ chuẩn bị, tuy rằng đã gần như đầy đủ, nhưng vẫn còn thiếu vài thứ...”

Trương Văn Trọng nói: “Không sao, trước tiên anh đưa tam tỷ cùng tài liệu qua đây. Chuyện khác để tôi nghĩ biện pháp. Mặt khác, mặc kệ anh ngồi máy bay hay lái xe, phải trong vòng mười tiếng đồng hồ đưa tam tỷ đến huyện Ân Ngạc. Một khi vượt quá mười tiếng, dù có đưa tam tỷ tới, tôi cũng đành bất lực. Bởi vì lúc đó huyết chú đã hoàn toàn hủy diệt sinh mệnh lực của tam tỷ.”

“Tôi đã biết, tôi đi ngay! Dù liều cả tính mạng, tôi cũng sẽ trong vòng mười tiếng đồng hồ, đưa tam tỷ đến huyện Ân Ngạc.” Chương Hổ lập tức nói: “Bác sĩ Trương, tôi van anh tôi nay đừng tắt máy, một khi tôi đưa tam tỷ đến huyện Ân Ngạc, sẽ gọi điện thoại liên lạc anh.”

Trương Văn Trọng đồng ý: “Yên tâm đi, điện thoại của tôi tuyệt sẽ không tắt máy.”

Sau khi cắt đứt điện thoại, Vương Giai lập tức thò đầu qua, vẻ mặt thân thiết dò hỏi: “Trọng ca, em vừa nghe trong điện thoại anh nhắc tới tam tỷ, chẳng lẽ chị ấy xảy ra việc gì sao?”

Dương tam tỷ tính tình hào sảng, Vương Giai làm bạn với nàng rất hợp. Bằng không, ngày trước khi Trương Văn Trọng đến Cẩm Kim Thành, Vương Giai cũng sẽ không nhờ nàng chăm sóc cho Trương Văn Trọng.

“Ân, huyết chú của Dương tam tỷ đã sớm phát tác.” Trương Văn Trọng đáp, đem chuyện này từ đầu đến cuối nói cho Vũu Giai.

“Không ngờ còn có chuyện như vậy? Em thật sự không biết.” Sau khi nghe xong, Vũu Giai kinh ngạc há to miệng, nhanh dõ hỏi: “Vậy hiện tại nên làm gì bây giờ?”

Trương Văn Trọng đáp: “Bạn kiêm thuộc hạ của tam tỷ là Chương Hổ, lúc này đang nghĩ biện pháp đưa tam tỷ nhanh đến huyện Ân Ngạc. Hiện tại anh có thể làm là ở chỗ này chờ bọn họ.”

Vũu Giai vẻ mặt lo lắng nói: “Hi vọng Chương Hổ kịp thời đưa tam tỷ đến đây.”

Trương Văn Trọng lấy ra số điện thoại của Trần Nguyên Long, gọi qua cho hắn, phân phó hắn nghĩ biện pháp sắp xếp một phòng giải phẫu bên trong một trong mấy bệnh viện tại huyện Ân Ngạc, để sau đó hắn cần dùng.

Trần Nguyên Long tự nhiên đáp ứng ngay, sau khi vận dụng thực lực của Trần gia tại huyện Ân Ngạc, an bài cho Trương Văn Trọng một phòng giải phẫu bên trong bệnh viện nhân dân tại huyện Ân Ngạc, sau đó lái xe tới đón Trương Văn Trọng. Vợ Vũu Giai cũng muốn đi theo, nhưng Trương Văn Trọng không đồng ý, dặn nàng ở lại trong nhà.

Trần gia không chỉ giúp Trương Văn Trọng an bài phòng giải phẫu, đồng thời còn cho hai hộ sĩ của Trần gia làm việc trong bệnh viện đến hiệp trợ Trương Văn Trọng.

Khi Trương Văn Trọng đến bệnh viện nhân dân huyện Ân Ngạc, còn gặp được một người quen, chính là bạn gái Ung Cầm của bạn học cũ tên Bồ Kiến. Nàng vốn làm hộ sĩ khoa nhi của bệnh viện, tối nay vừa lúc trực ban, không nghĩ tối lại gặp được Trương Văn Trọng.

“Trương giáo thụ, sao anh lại đến bệnh viện chúng tôi?” Ung Cầm vẻ mặt kinh ngạc hỏi.

“Chị dâu, đừng gọi tôi là giáo thụ, chị cứ như lão trưởng lớp, gọi tôi là Văn Trọng hay tiểu Trương đi.” Trương Văn Trọng cũng không giấu diếm nàng, mỉm cười nói: “Có một người bạn cần tiến hành giải phẫu, cho nên tôi nhờ quan hệ mượn một phòng giải phẫu trong bệnh viện của chị.”

Ung Cầm nói: “Được, tôi sẽ gọi anh là tiểu Trương vậy. Ai, được rồi, lần này anh dự định ở lại Ân Ngạc bao lâu? Như vậy đi, trưa mai cùng ăn trưa nhé. Bồ Kiến biết anh trở về, khẳng định sẽ vô cùng vui vẻ.”

“Được.” Trương Văn Trọng suy nghĩ một chút, cuối cùng đáp ứng lời mời của Ung Cầm.

Khoảng hai giờ sáng, Trương Văn Trọng đang ở bên trong phòng giải phẫu của bệnh viện nhân dân Ân Ngạc, điện thoại lại vang lên, do Chương Hổ gọi tới.

Sau khi chuyển máy nghe, thanh âm lo lắng lẫn uể oải của Chương Hổ vang ra: “Bác sĩ Trương, tôi đã đến huyện Ân Ngạc, anh đang ở đâu?”

“Tôi đang ở phòng giải phẫu số ba trong bệnh viện nhân dân huyện Ân Ngạc, anh mau nhanh đưa tam tỷ qua đây.” Trương Văn Trọng đáp, đồng thời đưa địa chỉ cụ thể của bệnh viện cho hắn biết.

“Tôi qua ngay.” Chương Hổ cắt đứt điện thoại, mười phút sau, đã bế tam tỷ cả người đầy máu cùng một rương tài liệu, xuất hiện ngay trước mặt Trương Văn Trọng.

“Bác sĩ Trương, tôi đã ráng trong vòng mười tiếng đưa tam tỷ đến đây. Van cầu anh, cứu cô ấy đi.” Chương Hổ vừa giao tam tỷ qua tay Trương Văn Trọng liền ngã vật xuống, gục trên mặt đất.

Hai hộ sĩ của Trần gia cùng bác sĩ của bệnh viện được phái tới hỗ trợ Trương Văn Trọng thấy thế không khỏi cả kinh, có người vội vàng chạy tới trước người Chương Hổ kiểm tra tình huống của hắn.

Trương Văn Trọng liếc mắt liền nhìn ra tình huống của Chương Hổ, nói: “Hắn chỉ quá mức khấn trương cùng mệt mỏi, cho nên mới hôn mê, mấy vị đưa hắn ra khỏi phòng, truyền dịch cho hắn, cho hắn nghỉ ngơi một lát sẽ tỉnh.”

“Dạ.” Hai hộ sĩ đáp, vội vàng tìm xe đẩy cứu thương, đưa Chương Hổ đến phòng bệnh truyền dịch.

Trương Văn Trọng bế Dương tam tỷ đi tới bên giường phẫu thuật.

Thẳng đến lúc này, những bác sĩ và hộ sĩ bên trong phòng phẫu thuật mới phát hiện tình huống dị thường của Dương tam tỷ.

“Trời ạ, tôi không có nhìn lầm chứ? Vì sao lỗ chân lông toàn thân của người này đều đang rỉ máu?”

“Mẹ ơi, đây là quái bệnh gì vậy? Ai có thể nói cho tôi biết, chúng ta làm sao trị liệu đây?”

“Xem dáng dấp nhể nhại máu tươi của cô ấy, sợ đã chảy không ít máu rồi? Truyền máu, phải nhanh truyền máu! Bằng không sẽ nguy hiểm tính mạng!”

Trong khoảnh khắc, toàn bộ phòng giải phẫu tiếng kinh hô vang lên liên tiếp, không dứt bên tai. Hầu như toàn bộ bác sĩ và hộ sĩ khi nhìn thấy tình huống dị thường kinh khủng của tam tỷ, đều phát ra kinh hô, rơi vào trong sự hoảng loạn không biết nên làm gì.

372. Chương 393: Hóa Giải Huyết Chú

Chân mày Trương Văn Trọng nhướng lên, lớn tiếng quát: “Được rồi, im lặng đi, ồn ào kêu loạn làm gì?”

Bởi vì tiếng quát chói tai của Trương Văn Trọng, các bác sĩ và hộ sĩ vốn đang thất kinh đột nhiên ngậm miệng lại, đưa ánh mắt nhìn về phía hắn. Mặc dù trên mặt bọn họ còn lưu lại biểu tình thất kinh, thế nhưng so sánh với trước đó mà nói, đã lãnh tĩnh hơn rất nhiều.

Tuy rằng không cùng làm chung trong một bệnh viện, nhưng bởi vì gần đây danh tiếng của Trương Văn Trọng bên trong giới y học quốc nội vô cùng nổi bật, những bác sĩ cùng hộ sĩ này hầu như đều từng xem qua đĩa ghi hình, biết hắn là một bác sĩ có y thuật cao siêu. Có thể hắn có biện pháp chữa lành cho bệnh nhân có quái bệnh lỗ chân lông toàn thân rỉ máu như thế.

Trương Văn Trọng cũng không tiếp tục để ý đến bọn họ, chỉ vui đầu kiểm tra trạng huống thân thể của Dương tam tỷ.

Giờ khắc này, Dương tam tỷ cả người đầy máu, hô hấp đã trở nên cực kỳ yếu ớt, mạch tượng cũng yếu đến mức khó phân biệt, lúc có lúc không. Bởi vì mất máu quá nhiều, nhiệt độ cơ thể của nàng đã sớm hạ xuống rất thấp. Tay chân bởi vì không đủ máu cung ứng, biến thành xanh tím tái nhợt. Nếu như không kịp thời đủ máu cung cấp, dù cuối cùng có thể cứu sống tính mạng của nàng, nhưng tay chân nàng cũng sẽ vì bị hoại tử mà cắt bỏ.

Tình huống hiện tại của Dương tam tỷ, đã đến hoàn cảnh vô cùng nguy cơ. Dù bài trừ được uy hiếp của huyết chú, nhưng lấy trạng huống thân thể hiện tại, chỉ sợ cũng đỡ nhiều lành ít.

Chuyện quá khẩn cấp, Trương Văn Trọng liền hạ mệnh lệnh cho các bác sĩ và hộ sĩ bên trong phòng giải phẫu: “Lập tức xét nghiệm nhóm máu cùng truyền máu cho cô ấy. Mặt khác, trước tiên truyền cho cô ấy một chai nước biển.”

“Dạ.” Có hộ sĩ lập tức hồi đáp, liền nhanh chóng lấy ra công cụ thử máu đưa đến phòng kiểm nghiệm. Sau khi kiểm tra ra nhóm máu của Dương tam tỷ, nàng lại nhanh chóng lấy huyết tương trong kho tương ứng trong thời gian ngắn nhất chạy về, truyền máu cho Dương tam tỷ.

Ngay khi hộ sĩ chạy đi thử máu cho Dương tam tỷ, Trương Văn Trọng mở cái rương do Chương Hổ mang đến, nhìn được liệu đặt bên trong, thầm nghĩ: “Phần lớn dược liệu đều đã có, chỉ thiếu Hắc Phách Diệp, Long Kiều Tu và Hồ Băng Sa ba thứ này. Cũng may ba loại dược liệu này đều có thể dùng dược liệu khác thay thế. Tuy rằng hiệu quả kém hơn rất nhiều, thế nhưng với linh lực Nguyên Anh kỳ của ta, cũng có thể bù đắp được sự chênh lệch.”

Trương Văn Trọng từ bên trong rương dược liệu, lấy ra phân lượng nhất định, ngoắc gọi một hộ sĩ, phân phó: “Cô đến phòng thuốc Đông y lấy Hoàng Phách, Hoàng Liên, Hoàng Trà mỗi thứ chừng mười gram, cùng mười lăm gram Nhị Đông và mười gram Ngưu Giác Phấn bỏ chung với mấy loại dược liệu này. Nấu khoảng mười lăm phút, đổ vào chén bưng tới đây. Nhớ kỹ phân lượng của thuốc Đông y, phương pháp nấu

phải đúng lúc, còn có chén đựng thuốc phải làm theo lời tôi. Vô luận quá trình nào cũng không được làm lỗi!”

Hộ sĩ này là người của Trần gia, liền nhanh gật đầu đáp: “Xin yên tâm, tôi chắc chắn dựa theo lời anh phân phó đi làm, tuyệt đối sẽ không làm lỗi.”

Sau khi an bài xong, Trương Văn Trọng quay lại giường phẫu thuật.

Lúc này quanh lỗ chân lông của Dương tam tử vẫn còn đang chảy máu không ngừng.

Đây là một trong những triệu chứng khi huyết chú phát tác. Nếu không được cứu trị đúng lúc, máu cùng dịch từ lỗ chân lông Dương tam tử sẽ chảy ra ngoài sạch sẽ. Tới lúc đó, căn bản không cần biện pháp gì, thân thể Dương tam tử sẽ biến thành một cỗ thây khô giống hệt xác ướp.

Sau thoáng suy tư, cuối cùng Trương Văn Trọng quyết định trước tiên khép kín lỗ chân lông trên người Dương tam tử, không cho máu tiếp tục chảy ra ngoài. Tuy rằng làm như vậy máu thấm thấu trong huyết mạch rất có khả năng bị nghẹn tắt dưới lớp da cơ thể, hình thành sự sưng tấy, thế nhưng vẫn khá hơn để máu cứ bị xói mòn. Dương tam tử hiện tại không thể tiếp tục bị mất máu thêm nữa. Huống chi Trương Văn Trọng vẫn nắm chắc có thể dùng linh lực cung ứng, để máu huyết kia đều quay trở về đúng chỗ của nó.

Nghĩ đến liền làm, Trương Văn Trọng lấy ra hộp ngân châm đã chuẩn bị sẵn, lấy ra hai mươi hai ngân châm, đồng loạt đâm vào hai mươi hai huyết vị trong Thái Âm Phế Kinh. Đồng thời dùng Cổ Bồn Bồi Nguyên châm pháp, tiến hành hành châm cho hai mươi hai ngân châm, đã thông hai bên Thủ Thái Âm Phế Kinh.

Trong Hoàng Bình Nội Kinh, có một câu nói: “Phế chủ bì mao, ti cơ phu mô lý chi khai hợp.”

Ý tứ của những lời này là bên dưới lớp da, chỉ chính là lỗ chân lông quanh cơ thể người. Theo Đông y nhìn xem, phổi là khí quan điều khiển lỗ chân lông khép mở. Cho nên Trương Văn Trọng mới tuyển chọn huyết vị trong Thủ Thái Âm Phế Kinh, trải qua Cổ Bồn Bồi Nguyên châm pháp kích thích, do đó đạt được hiệu quả khép lại lỗ chân lông toàn thân Dương tam tử.

Sau một phen hành châm, lỗ chân lông toàn thân Dương tam tử khép kín, không còn máu toát ra từ bên trong lỗ chân lông. Dưới linh lực của Trương Văn Trọng dẫn dắt cùng mở đường, tuy máu huyết trong cơ thể bị tắt nghẹn dưới da làm sưng tấy lên, thế nhưng diện tích cũng không lớn, hơn nữa rất nhanh sẽ biến mất.

Vào lúc này, Dương tam tử cũng đã bắt đầu được truyền máu. Đồng thời hương thuốc cũng đang tản ra từ chén thuốc viên hộ sĩ Trần gia đang bưng vào phòng giải phẫu.

“Tông...a, bác sĩ Trương, đã nấu xong thuốc mà anh phân phó.”

“Nhanh dứt cho cô ấy uống.” Lúc này Trương Văn Trọng đang vội vàng hành châm, cũng không ngẩng đầu lên phân phó. Trước khi triệt để hóa giải huyết chú, hẳn phải bảo trì việc hành châm, một khi dừng việc hành châm, lỗ chân lông quanh thân Dương tam tử lại tuôn ra máu.

Hộ sĩ Trần gia hỏi: “Thuốc vừa nấu xong, còn rất nóng, có cần đợi nguội một chút hãy dứt cho cô ấy uống không?”

Trương Văn Trọng nhướng mày nói: “Sao lại nhiều lời vô ích như vậy? Mau nhanh dứt cho cô ấy uống cho xong! Hiện tại cũng không có thời gian chờ thuốc nguội đi! Huống chi chén thuốc này uống lúc nóng mới tăng thêm hiệu quả.”

“Dạ.” Hộ sĩ Trần gia cũng không dám nhiều lời thêm, nhanh dứt chén thuốc cho Dương tam tử uống vào.

Trương Văn Trọng hít mắt lại, dùng ngân châm đưa linh lực truyền vào trong cơ thể Dương tam tử, dẫn dắt được lực năng vừa uống sục tẩm nơi ẩn thân của huyết chú.

Rất nhanh, Trương Văn Trọng phát hiện nơi trái tim cùng thận của Dương tam tử có ba đạo năng lượng âm lãnh không chút sinh cơ. Hiển nhiên, ba đạo năng lượng âm lãnh kia đó chính là huyết chú cấu thành tai họa cho nhiều đời Dương gia.

Nam Dương Vu Sư ngày xưa khi thi triển huyết chú trên người tổ tiên Dương tam tử, chân chính là kẻ âm hiểm giả dối mười phần. Hắn không chỉ để lại ba đạo năng lượng âm lãnh trong cơ thể người nhà họ Dương,

đồng thời ba đạo năng lượng âm lãnh còn liên lạc mật thiết lẫn nhau. Một ngày không tìm ra được chúng nó toàn bộ, dù cho chỉ hóa giải một đạo trong đó, thì hai đạo còn lại cũng sẽ đột nhiên phát tác, làm người họ Dương chết bất đắc kỳ tử trong nháy mắt.

Cho nên muốn hóa giải huyết chú trong cơ thể Dương tam tỷ, nhất định phải đồng loạt khởi xướng tiến công ba đạo năng lượng âm lãnh kia, còn phải tốc chiến tốc thắng, vô luận như thế nào cũng không cho chúng cơ hội phản kháng.

Trương Văn Trọng dùng thần thức đem được lực chia làm ba đường, sau đó truyền linh lực vào, lặng lẽ di động tới trái tim cùng hai thận của Dương tam tỷ. Sau khi hít sâu một hơi, ánh mắt hắn bỗng nhiên biến thành lợi hại, ba cỗ được lực ẩn chứa chân nguyên dùng uy thế sét đánh hướng ba đạo năng lượng âm lãnh khởi xướng thể tiến công mãnh liệt.

Ba đạo năng lượng còn chưa kịp phát tác đã bị hoàn toàn phá hủy. Trương Văn Trọng lại dùng thần thức dò xét kiểm tra toàn bộ cơ thể Dương tam tỷ một lần, sau khi xác định huyết chú thật sự đã bị hóa giải, lúc này mới thở mạnh một hơi, khẽ thở dài: “Cũng may từ lúc phát tác cho đến bây giờ còn chưa vượt qua mười tiếng đồng hồ, bằng không ta cũng không khả năng đơn giản như vậy lập tức hóa giải được huyết chú.”

Lúc này hắn đã rút ngân châm ra khỏi huyết vị của Dương tam tỷ.

Sau khi thu xong ngân châm, Trương Văn Trọng dặn dò các bác sĩ và hộ sĩ trong phòng phẫu thuật: “Quái bệnh của cô ấy tôi đã trị liệu xong. Hiện tại các vị phải làm chính là truyền máu để bổ sung cho cô ấy. Ngoài ra phải quan sát triệu chứng bệnh tật, phòng ngừa vì thiếu máu mà phát sinh biến chứng.”

Lời nói của hắn làm mọi người có mặt trong phòng giải phẫu đều thất kinh.

“Như vậy...như vậy đã trị liệu xong?”

“Không phải chứ? Từ đầu tới đuôi chỉ đâm mấy ngân châm cho bệnh nhân, uống một chén thuốc mà thôi. Như vậy đã có thể chữa lành quái bệnh này rồi?”

“Thật sự không cần kiểm tra thêm gì khác sao?”

Tuy rằng bọn họ đều biết y thuật siêu quần của Trương Văn Trọng, thế nhưng dù sao họ cũng không dám tin tưởng, chỉ uống một chén thuốc Đông y, đâm mấy cây ngân châm là có thể đem quái bệnh chưa từng nhìn thấy này chữa trị hoàn toàn.

Nhưng ngay khi bọn họ còn đang hoài nghi, có người cuối cùng đã nhận ra thân thể Dương tam tỷ xuất hiện biến hóa.

“Xem, mọi người mau nhìn, thân thể bệnh nhân đã ngừng chảy máu!”

“Trời ạ! Thật trị xong! Chỉ đâm châm và một chén thuốc, đã trị xong quái bệnh?”

“Ta không phải nằm mơ chứ? Mọi người ai tới véo ta...”

Những gì Trương Văn Trọng vừa làm, đương nhiên không đơn giản như lời họ vừa nói. Nhưng hắn cũng sẽ không giải thích gì với họ, chỉ hạ mệnh lệnh dặn dò một chút, sau đó cất bước đi ra khỏi phòng giải phẫu.

Nhưng ngay khi hắn vừa đi ra khỏi phòng giải phẫu, một cơn gió mang theo mùi nước biển từ trong phòng giải phẫu chợt thổi ra.

Đây là gió biển sao? Huyện Ân Ngạc là thị trấn nằm trong lục địa, thế nào có vị đạo của gió biển? Vùng lòng mây của Trương Văn Trọng chợt nhướng lên, bỗng nhiên xoay người hô: “Không xong.”

373. Chương 394: Mê Chi Nữ Nhân

Chỉ vài giây thời gian, thế nhưng bên trong phòng phẫu thuật đã xuất hiện dị biến kinh người!

Vốn các bác sĩ và hộ sĩ đang bận rộn bên trong phòng phẫu thuật, lúc này toàn bộ đều hôn mê nằm trên mặt đất bất tỉnh nhân sự. Mà Dương tam tỷ vốn đang ở trong trạng thái hôn mê, cũng đã ngồi dậy trên giường giải phẫu, mở to đôi mắt trống rỗng đỏ bừng, nhìn Trương Văn Trọng. Nàng mở miệng, nhưng phun

ra không phải thanh âm của nàng, mà là thanh âm của một người đàn ông già nua: “Tiểu tử, là người phá hủy huyết chú của bốn tọa hạ trên người nhà Dương gia?”

Tuy rằng thanh âm kia nói tiếng Trung Quốc, nhưng không tiêu chuẩn lắm, lộ ra cảm giác không được tự nhiên của vùng Đông Nam Á khi nói tiếng Trung.

Trương Văn Trọng thoáng chốc liền hiểu ra, lúc này điều khiển thân thể Dương tam tỷ nói chuyện, chính là Nam Dương vu sư đã từng hạ huyết chú trên người tổ tiên Dương gia. Không nghĩ tới, hắc ngoại trừ hạ huyết chú trên người nhà Dương gia, còn ẩn giấu một đạo thần thức trên người bọn họ. Nghĩ đến chính do đạo thần thức kia làm cho hắn biết được chuyện huyết chú trên người Dương tam tỷ đã được hóa giải, cho nên vận chuyển công pháp, đi qua đạo thần thức điều khiển thân thể Dương tam tỷ muốn hướng Trương Văn Trọng khởi binh hồi tội.

Trương Văn Trọng cũng không trả lời câu hỏi của hắn, mà cười lạnh nói: “Người chính là Nam Dương vu sư đã hạ huyết chú trên người tổ tiên Dương gia? Không nghĩ tới, đã qua nhiều năm như vậy, người không ngờ còn chưa chết. Xem ra người cũng có chút năng lực.”

“Chê cười! Bốn tọa thân thể thần tiên, làm sao chết được? Nhớ năm xưa, tên hồn đản họ Dương đã phá hủy chuyện tốt của ta, ta không chỉ muốn cho hắn chịu tội, còn muốn con cháu đời sau của hắn phải chịu tội! Mà nay, tên hậu bối vô tri ngươi, dám giúp người họ Dương hóa giải huyết chú, quả nhiên là không biết sống chết.” Đang nói, Dương tam tỷ bị điều khiển, bỗng nhiên giơ lên tay phải, chỉ về hướng Trương Văn Trọng, trong miệng dùng ngôn ngữ cổ quái niệm tụng chú ngữ thật nhanh.

Một đạo quang mang màu máu chợt hiện lên.

Máu tươi nhuộm trên da thịt Dương tam tỷ, lúc này giống như có sinh mạng, tự động từ trên thân thể nàng chảy xuống, ở giữa không trung bốc lên hội tụ, hóa thành hơn trăm đoàn máu tươi, phiêu phù bên cạnh thân thể nàng, tùy thời sẽ bắn về phía Trương Văn Trọng.

Từ sau khi bước vào Dương Khí Cảnh, Trương Văn Trọng đối với linh khí dao động rất mẫn cảm, thoáng chốc liền nhận thấy được, bên trong đoàn máu tươi đều ẩn chứa một cỗ năng lượng âm tà ác độc. Một khi chúng bắn trúng mục tiêu, sẽ âm âm nổ tung, không chỉ tổn thương người, máu độc vẩy ra bốn phía còn có thể đánh thương người.

Vùng lông mày Trương Văn Trọng nhướng lên, nói: “Vong Hồn Độc Huyết Tiên? Đây là thuật pháp của Ác Quỷ Tu La Tông, Nam Dương vu sư như ngươi vì sao hiểu được?”

“Không nghĩ tới, tên hậu bối như ngươi còn biết Ác Quỷ Tu La Tông đã bị diệt vong năm trăm năm trước? Xem ra, ngươi hẳn là nhân tài của một môn phái dốc lòng bồi dưỡng mới xuất hiện? Đáng tiếc a đáng tiếc, hôm nay ngươi phải chết ở đây! Nếu ngươi đã biết Vong Hồn Độc Huyết Tiên, nói vậy cũng có thể biết Tam Xích Khôi Lỗi Thuật và Vạn Hồn Phiến? Đợi đến khi ngươi chết, ta sẽ dùng thi thể của ngươi làm thành Tam Xích Khôi Lỗi, đem vong hồn của ngươi thu vào Vạn Hồn Phiến! Khắc khắc khắc...” Trong tiếng cười quái dị chói tai, Dương tam tỷ bỗng nhiên quát: “Bắn.”

Hơn trăm đoàn máu tươi, giống như những con ong hoang dã bùng ra khỏi ổ, trong tiếng rít chói tai, bắn về phía Trương Văn Trọng.

Chân mày Trương Văn Trọng nhướng lên, hai tay kháp một pháp quyết, vận chuyển Kim Cương Hộ Mục của Phật môn, bỗng nhiên quát lên một tiếng phẫn nộ: “Phá!”

Linh lực mạnh mẽ từ trong tiếng “phá” của hắn bắn ra, trong nháy mắt làm cho toàn bộ những đoàn máu tươi biến trở về trạng thái lỏng, rơi xuống mặt đất, trong nháy mắt hình thành một mảnh vũng máu. Không chỉ như vậy, đoàn linh lực cực mạnh còn trực tiếp bắn thẳng vào trong thân thể Dương tam tỷ, đem một đạo thần thức của Nam Dương vu sư ẩn núp trong thân thể nàng chấn thương, sau đó liền mạnh mẽ oanh ra khỏi thân thể Dương tam tỷ.

Đã không có đạo thần thức điều khiển, thân thể Dương tam tỷ nhất thời mềm nhũn, ngã xuống trên giường giải phẫu.

Đạo thần thức bị hao tổn mang ý đồ chạy trốn, đồng thời sử dụng giọng nói giống như người bệnh tâm thần, lớn tiếng hét lên: “Là ngươi! Nguyên lai là ngươi! Ngươi là người giết chết Hàng Thuật sư A Mông Thái!

Ta nhớ kỹ khí tức linh lực của người! Không sai, trước khi A Mông Thái bị giết chết, từng dùng bí pháp truyền lại loại cảm giác linh lực này. Xem ra người không chỉ đối nghịch với một mình ta, còn muốn đối nghịch với toàn bộ Vu Pháp Liên Minh Đông Nam Á! Vu Pháp Liên Minh chúng ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất luận người nào dám đối nghịch với chúng ta, người cứ chờ sự trả thù của chúng ta đi! Người chết chắc rồi!”

Trương Văn Trọng căn bản không đem sự uy hiếp của hắn để vào trong lòng, chỉ cười lạnh nói: “Muốn tìm ta báo thù sao? Được, cứ đến đây đi, ta tùy thời phụng bồi!” Tay phải hắn vung ra, một cỗ hấp lực cường đại nhất thời bắn ra trong lòng bàn tay hắn, đạo thần thức kia không cách chạy trốn, cứ như vậy bị hấp ngược trở về trong lòng bàn tay hắn.

“Không...không được phá hủy thần thức của ta!” Âm thanh thất kinh từ bên trong đạo thần thức truyền ra.

Trương Văn Trọng căn bản không để ý tới hắn, một đoàn hỏa diễm màu vàng tím thật diễm lệ nhất thời xông ra từ trong tay hắn, đem đạo thần thức kia luyện hóa.

Tại Penang ở Malayxia, trong một tòa lầu bằng gỗ nằm trong khu lâm viên, một lão đầu tóc bạc mặc quần áo kiểu nhiệt đới phong tình, nhắm mắt lại, khoan chân ngồi, bỗng nhiên há mồm phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bật ngửa tê liệt ngã xuống mặt đất. Chung quanh hắn có vài người trẻ tuổi vội vàng vây quanh, dìu hắn ngồi dậy, một người nhanh nhẹn lấy một chiếc chén đặt trước tượng thần ma được cung phụng đưa tới trước mặt lão đầu tóc bạc.

Lão đầu tóc bạc từ trong chén lấy ra một con bò cạp toàn thân màu xanh lục đưa vào trong miệng, nhai vài cái liền nuốt vào trong bụng. Sau khi ăn vào ba con bò cạp màu xanh lục, hai con rết đỏ sẫm cùng một con cóc vàng óng ánh, trên vẻ mặt tái nhợt của hắn cuối cùng cũng khôi phục một tia huyết sắc, phun ra một hơi thật dài, dùng tiếng Malayxia than thở: “Thật sợ ý, lần này thật quá sợ ý, không ngờ bị ném khổ từ trên người một tên văn bối. Hừ, mặt mũi này ta nhất định phải tìm về. Tát A, lập tức dùng danh nghĩa của ta, thông tri thành viên Vu Pháp Liên Minh, để bọn họ đến Penang dự họp!” Người trẻ tuổi được gọi là Tát A cung kính ứng đáp, lấy điện thoại ra gọi một dãy số.

Ngay lúc này, thanh âm của một nữ nhân mờ ảo hư vô đột nhiên từ bên ngoài lầu truyền vào: “Chỉ dựa vào Vu Pháp Liên Minh của các người, muốn giết chết Trương Văn Trọng, chỉ sợ là rất khó. Phải biết rằng, tu vi của hắn không chỉ cao thâm, đồng thời còn là tổ phó của Đặc Cần tổ. Vu Pháp Liên Minh các người muốn giết hắn, cũng chẳng khác nào đối nghịch Đặc Cần tổ!” Thanh âm nữ nhân kia nói, chính là tiếng Trung.

“Là người nào? Người nào đang nói chuyện? Mau nhanh hiện thân cho ta.” Lão đầu tóc bạc hoảng sợ cả kinh, lớn tiếng hỏi. Tốt xấu hắn cũng là một trong những người có thực lực đứng đầu Vu Pháp Liên Minh, không ngờ cũng không cảm giác được sự tồn tại của người vừa nói chuyện. Nếu như người kia đánh lén hắn, hắn thật sự đã dữ nhiều lành ít.

Những người khác bên trong lầu gỗ vẽ mặt kinh ngạc nhìn hắn.

“Thanh âm của nữ nhân vừa rồi, các người không nghe thấy sao?” Chân mày lão đầu tóc bạc nhướng lên, dò hỏi.

“Không có.” Mọi người đều lắc đầu hồi đáp.

Ngay lúc này, thanh âm nữ nhân hư vô mờ ảo kia lại vang lên lần thứ hai: “Ta cũng không muốn cho những người khác nghe cuộc nói chuyện giữa chúng ta, cho nên chọn phương pháp truyền âm nhập mật nói với người. Hiện tại người cho họ lui xuống đi.”

“Các người đi ra ngoài đi, ta muốn một mình yên tĩnh một lát. Không có sự dấn dò của ta, không ai được tiến vào.” Lão đầu tóc bạc sau thoáng do dự, cuối cùng cũng làm theo lời nữ nhân thần bí. Dù sao những người bên cạnh hắn thực lực cũng không cao cường. Nếu như nữ nhân thần bí thực sự muốn làm khó dễ hắn, dù những người này có canh giữ bên người, cũng không khởi lên được tác dụng gì. Còn không bằng thử xem nữ nhân kia đến tột cùng đang muốn làm gì.

“Dạ.” Mọi người cùng đáp, sau khi hành lễ lão đầu tóc bạc, đều rời khỏi tòa lầu bằng gỗ, nhưng không đi xa, chỉ thủ hộ ở gần đó.

Đợi sau khi mọi người rời khỏi, lão đầu tóc bạc vẽ mặt cảnh giác, trầm giọng nói: “Hiện tại người có thể hiện thân rồi chứ?”

Không chút dấu hiệu, một nữ nhân áo trắng xuất hiện bên trong lầu gỗ, hiện ngay trước người lão đầu. Nếu như Trương Văn Trọng nhìn thấy một màn này, tất nhiên sẽ nhận ra, nữ nhân này chính là nữ nhân áo trắng thần bí trong mảnh nhỏ ký ức của con Cừu Anh, cũng là mục tiêu số một đang bị Đặc Cẩn tổ đuổi bắt. Chỉ là ai cũng thật không ngờ, cô ta đã rời khỏi đại lục, xuất hiện tại Penang ở Malaysia.

“Người...người...không ngờ là người.” Vừa nhìn thấy nữ nhân áo trắng này, con mắt lão đầu đột nhiên trừng lớn, vẽ mặt khiếp sợ chỉ cô ta, cả người nhin không được run lên, có vẻ kích động không ngớt.

“Người còn nhớ rõ ta?” Nữ nhân áo trắng hỏi, thanh âm vẫn mờ ảo hư vô như trước.

Lão đầu phù phù một tiếng, quỳ rạp xuống đất, hướng nữ nhân áo trắng dập đầu nói: “Nhớ kỹ, đương nhiên nhớ kỹ, ngày xưa toàn bộ nhờ đại tiên làm phép, bằng không tôi làm sao học được thuật pháp của Ác Quỷ Tu La Tông, lại làm sao có được thành tựu như hôm nay? Tính lại, tôi xem như là đệ tử của đại tiên, cũng không biết đại tiên có chịu nhận thức đệ tử không ra gì như tôi không?”

Nữ nhân áo trắng cũng không trả lời hắn, mà lấy ra một quyển sách ném cho hắn, nói: “Đây chính là Vạn Yêu Đồ Sách. Trong đó ẩn chứa yêu thức cùng yêu lực của vạn yêu, trải qua ngàn vạn năm nhờ vào tinh hoa nhật nguyệt tu dưỡng, yêu lực cùng yêu thức kết hợp lẫn nhau, đã ngưng luyện thành hình. Chỉ cần người truyền linh lực vào trong, có thể triệu hồi ra yêu quái. Tuy rằng những con yêu trong đó chỉ là quỷ yêu, thể nhưng vẫn có sức chiến đấu rất mạnh. Chỉ cần người đưa linh lực vào tập tranh cang mạnh, như vậy số lượng yêu quái triệu hồi ra lại càng nhiều. Người cầm nó, đối phó Trương Văn Trọng và Đặc Cẩn tổ, cũng có thêm phần thắng. Nếu như người có thể thay ta diệt trừ bọn họ, ta sẽ ban thưởng cho người.”

“Đa tạ đại tiên, đa tạ đại tiên.” Lão đầu tóc bạc mừng rỡ như điên, biết đây là một kiện pháp bảo hiếm có.

Nhưng sau một phen dập đầu, hắn lại hỏi: “Đại tiên, ngài pháp lực vô biên, vì sao không tự mình động thủ, diệt trừ Trương Văn Trọng và Đặc Cẩn tổ?”

“Ta còn có chuyện trọng yếu hơn muốn làm.” Nữ nhân áo trắng nói: “Thay ta an bài một chút, ta muốn đi Yemen.”

“Dạ.” Lão đầu tóc bạc không dám hỏi nhiều, chỉ cung kính đáp ứng.

374. Chương 395: Vu Pháp Liên Minh

Sau khi luyện hóa thần thức của vu sư Nam Dương, Trương Văn Trọng bước nhanh tới bên giường giải phẫu, kiểm tra tình huống thân thể của Dương tam tỷ.

Tuy rằng huyết chú đã được hóa giải, thể nhưng bởi vì vừa rồi bị thần thức của vu sư Nam Dương điều khiển thân thể, sinh mệnh lực của Dương tam tỷ đã bị nghiền ép vỡ mất bảy tám phần, một chút sinh mệnh lực còn sót lại chỉ miễn cưỡng duy trì nhịp đập trái tim, có vẻ phi thường suy yếu, tùy lúc đều có khả năng ngừng đập.

Đối mặt với tình huống khẩn trương nguy cấp như vậy, Trương Văn Trọng cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng thu liễm tâm thần, lấy ra hộp ngân châm, lấy một ngân châm đâm vào huyệt vị Nội Quan, Tâm Du, Thần Môn, Lao Cung, đồng thời dùng bổ pháp trong Cổ Bồn Bồi Nguyên châm pháp tiến hành hành châm kích thích tại những huyệt vị này, để có thể kích hoạt tiềm năng của nàng, để sinh mệnh lực đang suy yếu của nàng có thể khôi phục lại.

Bởi vì trạng thái của Dương tam tỷ cực kỳ suy yếu, cho nên Trương Văn Trọng hành châm kích thích, cần nghiêm ngặt chính xác khống chế cường độ kích thích huyệt vị. Nếu cường độ kích thích hơi mạnh hơn một chút, thân thể đã suy yếu không chịu nổi của Dương tam tỷ sẽ bởi vì không chịu đựng nổi, xuất hiện hậu quả thật xấu khó có thể dự liệu.

Nhưng nếu cường độ kích thích không đủ, thì khó đạt được hiệu quả cần thiết, không thể kích hoạt được tiềm năng của Dương tam tỷ trong khoảng thời gian ngắn, làm sinh mệnh lực của nàng có thể khôi phục.

Tình huống như vậy, vừa khảo nghiệm tố chất tâm lý cùng bản lĩnh của người châm viên, hai thứ này chỉ cần không đủ hoặc sơ ý, sẽ trực tiếp dẫn đến cái chết của bệnh nhân. Cho nên mặc dù là Trương Văn Trọng, lúc này cũng nín hơi tĩnh khí, tập trung toàn bộ lực chú ý không dám có chút khinh thường.

Một phen hành châm cực kỳ hao tổn tinh lực, trên trán Trương Văn Trọng đã tuôn ra một lớp mồ hôi, thần sắc cũng có vẻ uể oải. Bất quá khổ cực như vậy cũng không phải không có kết quả, tiềm năng trong thân thể Dương tam tỷ được Cố Bồn Bồi Nguyên châm pháp tác dụng, đã được kích hoạt. Lúc này tuy rằng sinh mệnh lực của nàng vẫn rất suy yếu, nhưng cũng đã khôi phục theo chiều hướng tốt.

Sau khi học ra một hơi, Trương Văn Trọng rút ngân châm ra khỏi người Dương tam tỷ, lúc này mới đưa mắt nhìn các bác sĩ và hộ sĩ nằm hôn mê dưới mặt đất.

Trước đó, Trương Văn Trọng đã dùng Quan Khí Bát Pháp kiểm tra, tuy rằng các bác sĩ và hộ sĩ hôn mê nằm dưới đất, nhưng cơ năng thân thể cũng không đáng lo ngại, cũng không trúng độc hay trúng trớ chú, cho nên nên hắn mới không phân tâm để ý tới những người này, mà tập trung toàn bộ tinh lực hành châm cho Dương tam tỷ. Lúc này, sau khi khôi phục sinh mệnh lực cho Dương tam tỷ, hắn cũng chuẩn bị giúp những bác sĩ và hộ sĩ tỉnh lại.

Trương Văn Trọng rất nhanh niệm pháp quyết, một mảnh sương mù dày đặc đưa tay không thấy năm ngón lập tức xuất hiện bên trong phòng giải phẫu, đồng thời trong nháy mắt ngăn ngừa đã tràn ngập khắp phòng. Trong sương mù dày đặc, Trương Văn Trọng đẩy cửa rời khỏi phòng phẫu thuật.

Ngay khi hắn vừa đi ra khỏi phòng, sương mù đột nhiên xuất hiện bên trong phòng cũng đột nhiên tiêu tán không nhìn thấy. Cùng lúc đó, vũng máu nằm trên mặt đất trong phòng giải phẫu cũng đã biến mất không còn hình bóng. Mà các bác sĩ cùng hộ sĩ đang hôn mê nằm trên mặt đất, toàn bộ đều đứng lên, nhưng đôi mắt vẫn còn nhắm chặt.

Một luồng gió lạnh trổng rỗng xuất hiện, thổi qua trên người bọn họ, lập tức làm bọn họ liên giật mình tỉnh giấc. Bọn họ hiển nhiên cũng không biết chuyện vừa phát sinh, lúc tỉnh dậy đều vẻ mặt vô cùng kinh ngạc vô đầu, không giải thích được vì sao vô đầu, không giải thích được vì sao mình lại đứng ngủ bên trong phòng giải phẫu. Bất quá bọn họ rất nhanh đem những nghi hoặc này ném ra sau đầu, bắt đầu dựa theo kế hoạch trị liệu Trương Văn Trọng đã dặn trước đó triển khai trị liệu khôi phục cho Dương tam tỷ.

Khi Trương Văn Trọng từ bên trọng bệnh viện nhân huyện Ấn Ngạc đi ra, đã hơn sáu giờ sáng gần bảy giờ, sắc trời đã sáng dần, ngoài đường cũng đã lác đác có người đi lại.

Suy nghĩ một chút, Trương Văn Trọng lấy ra điện thoại, gọi cho Tam Si.

Phỏng chừng Tam Si còn đang ngủ, điện thoại reo hai lần hắn mới chuyển máy, thanh âm cũng mơ hồ không rõ, mang theo oán niệm: “Ai vậy? Mới sáng sớm đã gọi điện thoại quấy nhiễu giấc mộng của người ta, thật không có đạo đức nha.”

Trương Văn Trọng nói: “Tam Si đạo trưởng, là tôi, Trương Văn Trọng.”

“Trương tổ phó?” Về buồn ngủ của Tam Si nhất thời biến mất toàn bộ, thanh âm cũng trở nên càng rõ ràng, dò hỏi: “Anh gọi điện thoại sớm như vậy, có việc gấp gì quan trọng hay sao?”

“Rất xin lỗi mới sáng sớm đã đánh thức ông như vậy, nhưng tôi đích thật có một chuyện quan trọng muốn hỏi ông.” Trương Văn Trọng nói: “Tam Si đạo trưởng, ông có hiểu biết gì về Vu Pháp Liên Minh của Đông Nam Á?”

“Vu Pháp Liên Minh?” Trong thanh âm Tam Si lộ ra một tia kinh ngạc, vội vã hỏi: “Thế nào, Trương tổ phó, lẽ nào anh trêu chọc phải đám người diên âm tà ác độc của Vu Pháp Liên Minh Đông Nam Á hay sao?”

“Không sai.” Trương Văn Trọng thẳng thắn, cũng không giấu diếm.

“Trương tổ phó, sao anh lại chọc phải đám người diên kia vậy?” Tam Si nhanh kể lại chuyện hắn biết: “Đám người diên của Vu Pháp Liên Minh Đông Nam Á, chính là cây gai trong tu chân giới cùng dị năng giới. Bọn họ cư trú tại mấy quốc gia Đông Nam Á, thế lực trải rộng bên trong quân giới, chính giới, thương giới cùng hắc bang địa phương và dân bản xứ, đi qua đủ loại thủ đoạn có chính lẫn bất chính, thu thập được đại lượng tiền tài cùng các loại linh tài liệu cung cấp cho bọn hắn tu luyện. Ngoài ra, để có thể tăng cường tu

vi, để luyện chế ra pháp bảo cường đại, bọn họ còn giết người thường không đếm hết, thậm chí không tiếc hơi mào tranh cãi chủng tộc, dùng thu thập đại lượng thi thể cùng oan hồn! Người tu chân và dị năng giả trên toàn thế giới, ngoại trừ yêu đạo hay ma đạo tâm tính âm hiểm ác độc, sẽ không có ai nguyện ý giao tiếp với bọn hắn!”

Trương Văn Trọng lại hỏi: “Thực lực của bọn hắn như thế nào?”

Tam Si đáp: “Ở ba mươi năm trước, giáo đình Vatican đã từng muốn diệt trừ Vu Pháp Liên Minh chiếm giữ tại Đông Nam Á, cướp đoạt quyền lợi cùng thế lực của bọn hắn. Thế nhưng dù Vatican tập kết rất nhiều giáo hội kỳ sĩ cùng giáo sĩ, nhưng vẫn bị thiệt thòi lớn với Vu Pháp Liên Minh, chặt vật không chịu nổi bỏ chạy trở về đại lục Châu Âu. Căn cứ người ta nhìn thấy thực lực bại lộ trong cuộc chiến đấu đó, thành viên chính thức của Vu Pháp Liên Minh đại khái khoảng ba trăm người, trong đó tuyệt đối bộ phận người có thực lực tiêu chuẩn tại Kết Đan kỳ, nhưng có hai mươi bốn vu sư Kim Đan kỳ, sáu vu sư Nguyên Anh kỳ và hai vu sư Hóa Thần kỳ.”

Trương Văn Trọng không khỏi nhú mày: “Cái gì? Thực lực Vu Pháp Liên Minh mạnh như vậy? Sáu vu sư Nguyên Anh kỳ và hai vu sư Hóa Thần kỳ, muốn thu thập bọn hắn, thật đúng là có chút vướng tay chân.”

Tam Si kinh hô: “Thu thập bọn hắn? Trương tổ phó, anh đang nói giỡn với tôi sao? Vu Pháp Liên Minh còn làm cho giáo đình Vatican phải chịu thiệt thòi nha! Nếu như có vài đại môn phái tu chân liên thủ xuất kích, còn có thể thu thập được bọn hắn, thế nhưng anh chỉ có một mình...”

Trương Văn Trọng nói: “Nếu như tôi không chủ động xuất kích, chẳng lẽ còn phải đợi bọn hắn tìm tới cửa hay sao? Tuy rằng tôi không sợ bọn hắn, thế nhưng không thể để bọn họ làm tổn thương tới người nhà và bạn bè của tôi.”

Sau thoáng trầm mặc ngắn ngủi, Tam Si mới nói: “Với tác phong hành sự xưa nay của Vu Pháp Liên Minh mà xem, bọn hắn thật đúng là sẽ tổn hại đến người nhà và bạn bè của anh. Như vậy đi, Trương tổ phó, tôi đem việc này hồi báo lên cấp trên, nhìn xem có thể giúp đỡ anh chuyện này không.”

“Tốt, vậy phiền phúc ông.” Lần này Trương Văn Trọng cũng không cự tuyệt.

Sau khi cắt đứt điện thoại, Trương Văn Trọng cất bước đi về nhà.

Đi được vài bước, Trần Nguyên Long lái xe đuổi theo, đứng bên người hắn, cung kính mở cửa xe, làm tư thế mời, nói: “Tông chủ, thỉnh lên xe. Tôi đưa anh trở về.”

Trương Văn Trọng ngồi vào trong xe, hỏi: “Anh vẫn chờ bên ngoài bệnh viện sao?”

“Đúng vậy.” Trần Nguyên Long cung kính đáp.

Trương Văn Trọng nói: “Khổ cực cho anh.”

Trần Nguyên Long vội đáp: “Không khổ cực, không khổ cực, việc này tôi phải làm thôi.” Hắn cho xe chạy về hướng Trương gia.

Khi Trương Văn Trọng về đến nhà, lại phát hiện Vũ Giai đang ngồi ngủ gật trên sofa trong phòng khách, xem hình dạng của nàng, hắn đã đợi cả đêm bên trong phòng khách.

Trương Văn Trọng đi qua, nhẹ nhàng bế nàng lên, chuẩn bị đưa nàng vào trong phòng mình, để nàng nằm trên giường dễ dàng nghỉ ngơi. Nhưng ngay khi hắn vừa ôm lấy Vũ Giai, Vũ Giai liền giật mình tỉnh dậy, nhìn thấy Trương Văn Trọng liền nhanh miệng nói: “Trọng ca, anh đã trở về rồi. Ài, trời đã sáng rồi sao? Anh bận rộn cả đêm ư? Tình huống Dương tam tỷ thế nào? Huyết chú của nàng đã hóa giải rồi chứ?”

Trương Văn Trọng nói: “Không cần lo lắng, huyết chú của Dương tam tỷ đã hóa giải. Vũ Giai, em trở về phòng nghỉ ngơi.”

“Không được, vừa rồi em cũng đã ngủ một giấc trên sofa. Trọng ca, anh bận rộn cả đêm, nhất định là bị mệt chết rồi đi? Em đi làm bữa sáng cho anh...” Vũ Giai nói tới đây mới phát hiện, mình đang được Trương Văn Trọng bế trong lòng. Nếu như ở địa phương khác còn hoàn hảo, nhưng nơi này là nhà của gia đình Trương Văn Trọng, nếu như để người nhà hắn nhìn thấy cảnh này, chẳng phải sẽ mắc cỡ đến chết người sao?

Vưu Giai vội vã nói: “Trọng ca, mau nhanh buông em xuống.”

Thật là sợ điều gì thì điều đó liền tới. Ngay khi Vưu Giai vừa nói ra câu này, Vương Hàn Di cũng đẩy cửa từ trong phòng đi ra, trùng hợp nhìn thấy tình cảnh vẻ mặt Vưu Giai đang e thẹn nằm trong lòng em trai. Nàng thoáng sửng sốt, sau đó bật cười, giơ ngón tay cái vừa cười vừa nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, xin lỗi, hai người tiếp tục. Chị không nhìn thấy gì hết.” Nàng lui vào phòng, đóng cửa lại.

“Trọng ca, đều tại anh, để chị hai chê cười.” Vưu Giai đỏ mặt nói: “Mau nhanh buông em xuống, đừng để bác trai và ông nội cũng nhìn thấy nha.”

375. Chương 396: Chủ Động Xuất Kích

Sau khi ăn bữa sáng xong! Trương Văn Trọng dẫn Vưu Giai đi tới bệnh viện nhân dân huyện Ân Ngạc, thăm nom Dương tam tỷ.

Lúc này, sắc trời cũng đã hoàn toàn bừng sáng, từng tia nắng lung linh thần nhiên tản mát ra những quang mang ấm áp.

Khi Trương Văn Trọng cùng Vưu Giai tiến vào bệnh viện nhân dân huyện Ân Ngạc, thì Dương tam tỷ đã được y tá chuyển từ phòng giải phẫu sang phòng hồi phục trị liệu. Lúc này Chương Hổ cũng đã tỉnh dậy, đang ngồi bên cạnh giường bệnh trông nom Dương tam tỷ.

Còn Dương tam tỷ cũng đã mở mắt, tuy nhiên thần tình của nàng có vẻ khá mệt mỏi. Nàng nhìn Chương Hổ, mặc dù không lên tiếng nói chuyện, nhưng trong đôi con ngươi không thể che giấu nỗi nhu tình mật ý. Trải qua chuyện này, nàng cũng đã buông xuôi khúc mắc, tuy rằng ngoài miệng không khẳng định gì, nhưng trong lòng coi như đã tiếp nhận Chương Hổ rồi.

Chính kiến Trương Văn Trọng cùng Vưu Giai đi vào trong phòng bệnh, Chương Hổ nhanh chóng đứng dậy, hướng về phía Trương Văn Trọng phát ra cảm tạ thật tâm, nói: “Bác sĩ Trương, lần này quả thực là phải cảm tạ anh rất nhiều.”

Dương tam tỷ nằm suy yếu trên giường, cũng tính toán gượng dậy, hướng Trương Văn Trọng nói lời cảm ơn.

Trương Văn Trọng nhận ra ý đồ của nàng, mau chóng nói: “Trạng huống thân thể cô hiện giờ không nên cử động nhiều. Cứ nằm nghỉ ngơi đi thôi.”

“Phải rồi, Tam tỷ, chị nằm xuống nghỉ ngơi đi.” Vưu Giai nhanh chân bước tới giường bệnh, cẩn thận vươn tay đỡ Dương tam tỷ nằm xuống.

Đúng lúc này, máy điện thoại của Trương Văn Trọng lại réo chuông, người gọi tới chính là Tam Si, vì thế hắn liền nói: “Mấy người ở đây trò chuyện nhé! Tôi phải ra bên ngoài nghe điện thoại.” Dứt lời hắn xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Đi ra ngoài hành lang không bóng người, Trương Văn Trọng nhấn nút chuyển liên lạc. Không đợi cho hắn kịp lên tiếng, thanh âm của Tam Si đã truyền ra từ bên trong tai nghe: “Trương tổ phó, tôi đã đem chuyện giữa anh và Vu Pháp Liên Minh, báo cáo cho tổ trưởng Đặc Cần Tổ nghe. Trải qua một phen thương thảo, tổ trưởng cùng mấy vị trưởng môn đại phái tu chân liền ra quyết định, tuy không thể cử nhiều binh lính cùng anh đi Đông Nam Á đối phó với Vu Pháp Liên Minh, nhưng sẽ trợ giúp anh trên một phương diện nào đó. Thứ nhất, Đặc Cần Tổ sẽ cử một nhóm Tu Chân giả, âm thầm bảo vệ bằng hữu và người nhà của anh. Thứ hai, cũng sẽ phái bốn người đi theo anh một chuyến đến Đông Nam Á. Trên phương diện trang bị, vật chất, Đặc Cần tổ sẽ nỗ lực thỏa mãn yêu cầu của anh.”

Điều Trương Văn Trọng muốn, cũng chính là Đặc Cần Tổ sẽ phái Tu Chân giả, thay hắn bảo vệ bằng hữu cùng người nhà, trong đoạn thời gian hắn tới Đông Nam Á. Cho nên Trương Văn Trọng nói luôn: “Cám ơn, tôi cũng không muốn nói nhiều. Đợi sau khi tôi trở về, nhất định sẽ cho mọi người một chút hồi báo.”

Năm con độc yêu trong Càn Khôn Hồ, hắn là cũng đã học tập không sai biết lắm rồi. Lúc cần thiết, sẽ phân phó bọn chúng luyện đan dược, tặng cho đám người Đặc Cần Tổ, coi như là trả lại nhân tình.

“Ừ, Trương tổ phó, anh nói lời này thực khách khí quá rồi.” Tam Si cười nói: “Trước kia, anh đã từng giúp chúng tôi không ít việc, muốn hồi báo, cũng là chúng tôi hồi báo cho anh mới đúng.”

Trương Văn Trọng cười khan, nhưng rất nhanh lại nghĩ tới một vấn đề, vội vàng hỏi: “À, ông vừa mới nói, sẽ cử bốn người đi theo tôi đến Đông Nam Á? Chẳng hay là bốn người các ông sao?”

“Ha ha, chúc mừng anh đã đoán trúng rồi. Quả thật là bốn người chúng tôi.” Tam Si cười nói: “Tôi hiểu anh đang suy nghĩ đến việc gì. Phải chăng anh lo lắng, bốn người chúng tôi chỉ có tu vi Kết Đan kỳ sẽ không thể hỗ trợ anh, ngược lại còn gây cản trở cho anh, có đúng không?”

Trương Văn Trọng cười cười, im lặng không lên tiếng. Nhưng đại khái trong lòng hắn cũng là ý tứ này.

Tam Si cười ha ha nói: “Yên tâm đi, Trương tổ phó, tuy rằng bốn người chúng tôi tu vi không cao, nhưng lần này tuyệt đối sẽ không gây trở ngại cho anh. Bởi vì trưởng bối của chúng tôi đã quyết định, xuất thượng phẩm pháp bảo cho chúng tôi mang theo. Có pháp bảo trợ lực, bốn người chúng tôi có thể ngạnh kháng với một hai tên Vu sư Kim Đan kỳ đều không thành vấn đề. Coi như lúc đó gặp Vu sư Nguyên Anh kỳ, mặc dù đánh không lại bọn chúng, nhưng muốn chạy thì vẫn là dễ dàng. Huống chi, bốn người chúng tôi còn am hiểu nhiều sở trường riêng. Tỷ như Quý Mị, tinh thông dịch dung, tỷ như Vũ Văn Hà, tin thông máy tính, năng ta là một siêu cao thủ hacker đó!”

Trương Văn Trọng nói: “Như vậy thì được rồi! Đầu tiên mọi người tới Đông Nam Á thu xếp ổn thỏa trước, hôm nay tôi sẽ phản hồi Ung Thành giải quyết một số việc riêng, rồi cũng sẽ đi Đông Nam Á ngay.” Dứt lời, hắn liền chuẩn bị cúp điện thoại.

“Đợi một chút.” Tam Si vội vàng ngăn cản, dò hỏi: “Trương tổ phó, Đông Nam Á nhiều quốc gia thành thị lớn như vậy. Anh không xác định cụ thể nơi nào sao?”

“Tôi đương nhiên xác định.” Trương Văn Trọng hí mắt nói: “Cái thần thức của tên Vu sư Nam Dương kia, tựa hồ đang ở Penang, Malaysia.”

“Penang?” Tam Si trầm ngâm trong chốc lát, mới nói: “Theo thông tin tình báo chúng tôi nắm giữ, ở Penang đích thực là có một gã Vu sư tu vi Nguyên Anh kỳ. Tên là Đỗ Mạn, nghe nói hắn tu luyện tà pháp ma đạo, thường dùng máu người và linh hồn để làm phép, uy lực vô cùng hung mãnh. Trương tổ phó, anh trừu chọc kẻ trong Vu Pháp Liên Minh, phải chăng chính là hắn sao?”

Trương Văn Trọng hỏi đáp: “Nếu người này đang tu luyện thuật pháp Tu La Tông, như vậy hắn chính là hắn.”

Tam Si nói: “Được rồi, chuyện tình an bài thân phận ở Penang, liền giao cho chúng tôi xử lý. Bất quá, Trương tổ phó, anh chỉ có ba ngày thời gian đuổi theo chúng tôi thôi đó.”

“Ba ngày thời gian ư?” Trương Văn Trọng có chút do dự. Ba ngày thời gian tuy không hề dài, nhưng không ai dám cam đoan, cái tên Đỗ Mạn kia có âm thầm rời khỏi Penang trong khoảng thời gian này hay không?

Tam Si đoán được nỗi lo trong lòng Trương Văn Trọng, nên nhanh chóng nói: “Yên tâm đi, Trương tổ phó, người của chúng ta tiềm phục tại cơ sở ngầm ở Penang sẽ giám thị hành tung của Đỗ Mạn chặt chẽ. Một khi hắn rời khỏi Penang, nhất định sẽ báo cho chúng ta biết ngay lập tức. Đồng thời cũng cảnh báo nhân viên biên cảnh tăng cường đề phòng, một khi có người của Vu Pháp Liên Minh nhập cảnh, liền sẽ giữ bọn chúng lại.”

Trương Văn Trọng trầm ngâm, nói: “Vậy thì chiếu theo ông nói mà làm đi.”

Sau khi cúp điện thoại xong, Trương Văn Trọng quay về bên cạnh Vương Giai. Buổi trưa, hai người bọn họ đến nhà Bồ Kiến và Ung Cẩm ăn cơm hữu nghị. Đến khoảng hai giờ chiều, liền từ biệt người nhà họ Trương, do Trần Nguyên Long lái xe đưa tới sân bay Vân Thai Thị, lên máy bay phản hồi Ung Thành.

Trong thời gian ba ngày kế tiếp, Trương Văn Trọng dùng Hỗn Độn Lô, luyện chế thêm một số đan dược tăng cường sức chiến đấu. Ngoại trừ điều này ra, hắn còn dặn dò Tô Hiểu Hồng, trong khi hắn đi vắng, năng ta sẽ phụ trách chăm sóc linh cư.

....

Ba ngày sau.

Béo hòa thượng, Tam Si, Vũ Văn Hà cùng Quý Mị, nhất tề xuất hiện ở trước mặt Trương Văn Trọng. Tuy rằng trông họ ăn mặc rất bình thường, nhưng Trương Văn Trọng liếc mắt một cái đã nhìn ra, toàn bộ trang sức quần áo bốn người này chừng diện đều là linh khí! Mặc dù phẩm chất không cao lắm, nhưng đa số thắng tiểu số, cho dù thật sự dụng phải cao thủ Nguyên Anh kỳ, dựa vào cơ sở linh khí này, bọn họ vẫn đủ khả năng bỏ chạy trốn chết. Xem ra, tông môn sở thuộc của bọn họ, thật đúng là đã xuất ra một số tiền vốn khá lớn.

Tam Si tiến lên phía trước, nói: “Trương tổ phó, mọi chuyện cần thiết đã được an bài thỏa đáng. Chúng ta cũng mau xuất phát thôi.”

Trương Văn Trọng gật đầu đáp: “Được, chúng ta xuất phát đi.” Dứt lời, hắn cùng bốn người Tam si chui vào trong một chiếc xe hơi.

Sau khi lên xe, Quý Mị tháo túi xách trên lưng xuống, lấy ra năm chiếc mặt nạ, phân phát cho mọi người: “Đây là mặt nạ do Kỳ Môn tông chúng tôi luyện chế, sau khi mang nó vào liền sẽ thay đổi hình dạng thành một người khác. Coi như đối phương có tu vi Hóa Thần kỳ cũng không thể nào nhìn thấu.”

Tiếp đó, nàng lại xuất một xấp tài liệu từ trong túi xách ra, đưa cho Trương Văn Trọng, nói: “Trương tổ phó, đây là thân phận mới của anh! Là một bác sĩ Đông Y, hoa kiều, tên Lý Diệu Bản. Còn chúng tôi cũng là thân nhân của anh. Phần tư liệu này, bao quát bối cảnh, thói quen, sở thích của Lý Diệu Bản....Tốt nhất trước khi chúng ta đến Penang, anh nên học thuộc nó.”

Tam Si cũng ở phía sau lên tiếng: “Lý Diệu Bản này là người sống tại Penang. Nhưng mấy ngày trước hắn đã hồi hương với danh nghĩa trở về tế tổ. Cho nên anh không cần lo lắng, sẽ có một tên Lý Diệu Bản khác xông ra phá hỏng đại sự.”

Trương Văn Trọng gật đầu, biểu thị mình đã hiểu rồi. Theo sau bắt đầu chăm chú ghi nhớ nội dung trong phần tư liệu này. Rất nhanh sau đó, bọn hắn đã tới sân bay quốc tế Ung Thành, lên chuyên cơ đặc biệt, âm thầm cất cánh.

376. Chương 397: Đêm Penang Tĩnh Lặng

Hiện giờ đang vào mùa đông, nhưng Malaysia là một nước nằm trong vành đai nhiệt đới, cho nên mùa đông lạnh giá, khí hậu lại ẩm ướt nóng bức, cùng mùa hạ tại Ung Thành không sai biệt bao nhiêu.

Năm người Trương Văn Trọng đến sân bay quốc tế Penang, sớm cũng đã đeo mặt nạ do Quý Mị cung cấp, đồng thời vận dụng chân nguyên tự cải tổ thể trạng, biến thành người một nhà Lý Bản Diệu, nhiều năm sinh sống ở Penang. Cho dù hàng xóm thân quen Lý Bản Diệu, cũng đều không thể nhận ra được điểm gì khác thường.

Năm người Trương Văn Trọng vẫy hai chiếc taxi, sau khi bỏ rương hành lý vào trong cốp xe, liền ngồi lên xe, đi tới nhà của Lý Bản Diệu ở Penang.

Đó là một căn nhà hai tầng mang phong cách cổ xưa điển hình ở Đông Nam Á, tầng trệt được cải tạo thành Đông y quán, tầng hai mới dành cho người sinh hoạt. Khi năm người Trương Văn Trọng bước xuống taxi, thì bà con hàng xóm đã niềm nở chào hỏi bọn hắn. Lý Bản Diệu không chỉ có y thuật tốt, mà thái độ làm người cũng phi thường hòa thuận, cho nên hắn có rất nhiều bạn bè.

Trên con đường này, phần lớn đều là người Hoa sinh sống. Ở Malaysia, hoặc cụ thể hơn là ở Penang, dân cư người Hoa cũng chiếm đa số. Tại đây, Anh ngữ, Hán ngữ, Mã Lai ngữ đều được coi là những ngôn ngữ thông dụng.

Sau khi lên tầng hai của căn nhà. Béo hòa thượng liền xoay người đóng chặt cửa lại, còn Tam Si thì dồn chân nguyên vào hai mắt, kiểm tra tình huống xung quanh một vòng, mới nói: “Đã kiểm tra hết rồi! Trong căn nhà này, không thấy có trang bị nghe lén, cũng không có camera giám thị hay trận pháp linh tinh. Coi như chúng ta được an toàn rồi.”

Trương Văn Trọng chỉ vào mấy rương hành lý, nhìn Quý Mị phân phó: “Đem mấy thứ đặc sản này đi biếu hàng xóm chung quanh đi. Nhớ kĩ thân phận lúc này của cô, ngàn vạn lần đừng tạo ra sơ hở.”

“Yên tâm, chúng tôi đều đã trải qua huấn luyện tương quan rồi.” Quý Mị đáp lời ứng, theo sau cầm mấy món đặc sản trong rương hành lý, mang đi biếu bà con hàng xóm.

Còn Vũ Văn Hà thì mang laptop ra, khởi động máy đăng nhập hòm thư. Những văn kiện trong hòm thư, thoạt nhìn rất bình thường, cùng bưu kiện quảng cáo linh tinh không có khác gì nhau. Bất quá, trải qua phương pháp phiên dịch đặc thù của Vũ Văn Hà, rốt cuộc cũng đã có nội dung thấu triệt.

Vũ Văn Hà nói: “Trương tổ phó, cơ sở ngầm của chúng ta tiềm phục tại Penang vừa phát ra tình báo mới nhất: thành viên của Vu Pháp Liên Minh hai ngày qua liên tục đến Penang, nhiều khả năng bọn chúng đang có âm mưu lớn. Nhưng đáng tiếc, nhân tuyến của chúng ta không thể tới gần cứ điểm mà thành viên Vu Pháp Liên Minh tập trung. Cho nên không biết được ý đồ cụ thể của bọn chúng, đến tột cùng là cái gì.”

Béo hòa thượng cau mày, lo lắng suy đoán nói: “Không phải tin tức chúng ta tiềm nhập vào Penang đã bị lộ ra ngoài chứ?”

“Nếu tin tức nhóm chúng ta tiềm nhập vào Penang bại lộ, đám thành viên của Vu Pháp Liên Minh tự sẽ không nghênh ngang chạy tới Penang như vậy đâu. Hơn nữa, khi chúng ta bước xuống máy bay, hẳn là sẽ gặp phải tập kích mới đúng. Như thế nào còn nhàn rỗi về đây chứ.” Trương Văn Trọng lắc đầu phủ định suy đoán của Béo hòa thượng. Theo sau lại nhìn Vũ Văn Hà nói: “Có biết thành viên của Vu Pháp Liên Minh đến bao nhiêu người không?”

Vũ Văn Hà dùng phương thức gửi bưu kiện quảng cáo vào mail, liên lạc với cơ sở ngầm tiềm phục tại Penang, trao đổi một phen xong, mới hồi đáp: “Căn cứ theo tình báo quan sát. Trước mắt đã có hai trăm thành viên của hội Vu Pháp Liên Minh đến Penang. Về phần thực lực bọn họ mạnh yếu ra sao thì không tìm hiểu được. Bất quá, theo suy đoán của tổ chức, trong những ngày kế tiếp còn khoảng hơn trăm thành viên Vu Pháp Liên Minh đến Penang nữa. Hẳn đó mới chính là Vu sư nhất lưu, hiện thân ở giờ khắc cuối cùng.”

Tam Si khiếp sợ há hốc miệng, hồi lâu sau mới phun ra một câu: “Lão thiên gia ah! Thành viên của Vu Pháp Liên Minh tề tựu đông đủ như vậy, rốt cuộc là bọn chúng muốn làm gì cái gì đây? Chẳng lẽ chỉ vì Trương tổ phó mà xuất động nhiều binh mã như vậy sao?”

“Nếu thành viên của Vu Pháp Liên Minh tụ tập về hết Penang, vậy thì chẳng phải chúng ta sẽ không có cơ hội giải quyết Đỗ Mạn sao?” Vũ Văn Hà cùng Béo hòa thượng nhíu mày trầm tư. Vốn bọn hắn nghĩ rằng, Đỗ Mạn thân chỉ là Vu sư Nguyên Anh kỳ, coi như thủ hạ ở bên cạnh, tối đa cũng chỉ có chục mạng mà thôi. Dưới tình huống đó, năm người Trương Văn Trọng vẫn có thể xử lí Đỗ Mạn êm đẹp.

Nhưng hiện giờ, ở Penang xuất hiện thêm mấy trăm Vu sư, ngoài tu vi Nguyên Anh kỳ, thậm chí có cả Hóa Thần kỳ. Dưới tình huống này muốn thu dọn Đỗ Mạn, quả thực chính là khó như tìm đường lên trời.

Thế nhưng Trương Văn Trọng không hề lo lắng, ngược lại vẫn cười nhạt nói: “Cơ hội không phải ngồi đợi, mà là do chính mình sáng tạo ra nó. Hơn nữa, thành viên Vu Pháp Liên Minh tụ tập về Penang không phải là rất tốt sao? Chúng ta có thể tung một mẻ lưới tóm gọn cả ổ! Dưới tình huống trước mắt xem ra, thành viên của Vu Pháp Liên Minh chưa biết chúng ta đã tiềm nhập vào Penang. Chúng ta ở trong tối, bọn họ ngoài ánh sáng, nhất là sẽ có cơ hội giải quyết bọn họ thôi! Hỡi nhân tuyến xem, thành viên Vu Pháp Liên Minh đến tột cùng là tụ tập ở căn biệt thự ven biển nào? Đêm hôm nay, chúng ta sẽ đi thăm dò địa hình.”

Lúc này Quý Mị đã phân phát xong đặc sản cho hàng xóm. Một lần nữa quay về, đúng lúc nghe thấy Trương Văn Trọng tuyên bố, lập tức móc một tấm phù hiệu từ trong túi quần ra, giơ lên cao nói: “Ừ? Đêm hôm nay muốn đi thăm dò địa hình sao? Như vậy tấm phù này nhất định sẽ có tác dụng.”

Tam Si tiếp nhận tấm phù trong tay nàng, tò mò hỏi: “Di, kí hiệu thật cổ quái. Quỷ muội, đây là loại phù gì thế?”

“Đây là Tàng Thân Phù, do Kỳ Môn Tông luyện chế. Sau khi sử dụng, thân mình có thể hòa tan vào không khí. Cho dù cao thủ Hóa Thần kỳ cũng không phát hiện ra được. Bất quá, một khi người sử dụng vận khởi chân nguyên, Tàng Thân Phù liền cũng mất đi hiệu lực, khiến cho người sử dụng bại lộ thân phận.”

Trương Văn Trọng liếc mắt nhìn tấm phù, gật đầu nói: “Không nghĩ ra, Kỳ Môn Tông cư nhiên còn có người am hiểu luyện chế Tàng Thân Phù. Có được nó, đêm hôm nay chúng ta đi thăm dò địa hình tự nhiên cũng dễ dàng hơn nhiều.”

....

Thời gian trôi đi rất nhanh, chẳng bao lâu sau sắc trời đã dần dần hôn ám.

Mùa đông, chính là mùa thịnh vượng du lịch tại Penang, mà ban đêm không có mặt trời thiêu đốt, gió từ ngoài biển xuy xuy lùa vào đất liền, quả thực khiến cho tinh thần người ta sảng khoái mát mẻ không thôi. Cho nên, tuy lúc này đã là nửa đêm, nhưng đèn điện trên phố phường Penang vẫn bật sáng trưng, du khách đi qua đi lại đông đúc.

Năm người Trương Văn Trọng hiện giờ đã âm thầm tiến đến cứ điểm, nơi những thành viên của Vu Pháp Liên Minh tụ tập. Bọn họ cũng sử dụng Tàng Thân Phù, làm cho thân hình và khí tức hòa tan vào hoàn cảnh xung quanh.

Cứ điểm là một trang viên tư gia có diện tích rất lớn, nằm gần bờ biển. Trong trang viên trồng vô số cây trái thực vật nhiệt đới, che khuất tầm mắt từ bên ngoài nhìn vào trong. Chỉ mơ hồ nghe thấy tiếng huyền não âm ỉ truyền ra từ bên trong trang viên.

Trương Văn Trọng quan sát tình huống chung quanh vài lần, rồi mới ngoảnh mặt nhìn bốn người nói: “Các vị ở đây tiếp ứng cho tôi! Một mình tôi xâm nhập dễ dàng thành công hơn. Nhiều người vào quá cũng không phải biện pháp hay.”

Béo hòa thượng lo lắng nói: “Trương tổ phó, một mình anh vào liệu có ổn không?”

Trương Văn Trọng mười phần tin tưởng nói: “Yên tâm đi.” Dứt lời, hắn lập tức nhảy vào trong bờ tường rào của khu trang viên.

Bốn người béo hòa thượng ở bên ngoài chờ đợi hơn một giờ đồng hồ, mới nghe thấy thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu của Trương Văn Trọng, vang lên bên tai: “Tôi đã quay lại rồi.”

Đầu tiên bốn người Béo hòa thượng hơi sửng sốt, nhưng rất nhanh liền nghĩ, Trương Văn Trọng đang sử dụng Tàng Thân Phù không trông thấy rõ hắn cũng là bình thường. Tiếp đó giảm thấp thanh âm dò hỏi: “Tình huống bên trong thế nào rồi?”

Trương Văn Trọng nói: “Ngoại trừ hai tên Vu sư Hóa Thần kỳ, còn có năm tên Vu sư Nguyên Anh kỳ cùng hai mươi bốn tên Vu sư Kim Đan kỳ. Nhưng kì quái chính là, tôi không có nhìn thấy bóng dáng của Đồ Mạn đầu, phỏng chừng hắn đang trốn ở một nơi bí mật nào đó.”

Mặc dù trước khi hành động, cả nhóm đã lường trước tình huống này rồi. Bất quá, sau khi nghe Trương Văn Trọng thông báo ra quân số, trong lòng bọn hắn vẫn tràn ngập khiếp sợ như cũ: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Trương Văn Trọng bình tĩnh nói: “Bọn chúng tuy nhiều người nhưng lại ở ngoài sáng. Chúng ta có thể áp dụng chiến thuật đánh du kích, làm suy yếu từng bộ phận lực lượng của bọn chúng. Suyt, nhìn kia...nhóm đầu tiên đã xuất hiện.”

Nhất thời bốn người Béo hòa thượng ngoảnh mặt nhìn về phía cổng lớn của trang viên. Rõ ràng trông thấy tám thân ảnh đi ra khỏi trang viên.

Mặc dù không thể vận dụng chân nguyên, nhưng cả nhóm liếc mắt qua một cái vẫn nhận ra, tám người này đều là Vu sư, trong đó sáu người có tu vi Kết Đan kỳ, hai tên khác thì là Vu sư Kim Đan kỳ.

377. Chương 398: Bọ Ngựa Vs Hoàng Tước

Đám người này không biết ở trong bóng tối đang có người âm thầm theo dõi mình. Bọn chúng sôi nổi đi tới một nhà khách sạn gần biển. Trong đó một tên Vu sư Kim Đan kỳ ngoảnh mặt sang nhìn đồng bạn nói: “An Đồ, người nói ở trong khách sạn kia, thật sự là có nữ nhân danh khí sao? Người cũng biết con người của ta, hận nhất chính là bị chơi xỏ ah!”

Gã vu sư tên là An Đồ liền quay đầu lại, thần tình mỉm cười nịnh hót nói: “Sa Nhĩ đại sư, cho dù tôi gan lớn bằng trời cũng không dám lừa gạt ngài nha! Trong khách sạn kia, thật sự là có nữ nhân danh khí, hơn nữa tướng mạo, dáng người, kỹ thuật của các nàng đều thuộc hạng nhất lưu, cam đoan rằng ngài sẽ rất hài lòng.”

Vu sư Kim Đan kỳ tên là Sa Nhĩ thỏa mãn cười nói: “Vậy thì tốt. Đêm hôm nay ít nhất cũng phải chơi mười nữ nhân, chẳng cho đến khi trời sáng, đùa chết nữ nhân kia mới thôi! Ha ha ha ha.”

Một gã vu sư Kim Đan kỳ khác, ở bên cạnh nói: “Ta đối với nữ nhân danh khí chẳng có bao nhiêu hứng thú, chỉ ưa thích tiểu la lị chưa thành niên mà thôi. Nhất là thời gian hành sự các nàng vừa thống khổ vừa thẹn thùng. Cái loại diễn cảm này, làm cho ta cảm thấy thập phần đã nghiền.”

An Đồ vội vàng hồi đáp: “Nạp Đan đại nhân, hôm nay không có biện pháp chuẩn bị món ăn ưa thích của ngài. Nhưng xin hãy yên tâm, ngày mai tôi sẽ đi kiếm nữ sinh trung học cơ sở, để cho ngài thỏa mãn tột đỉnh.”

“Được, được, nhất định, nhất định...” Nạp Đan vu sư hài lòng gật đầu nói.

Năm tên vu sư Kết Đan kỳ khác, cũng đang vây xung quanh Sa Nhĩ cùng Nạp Đan, ha ha cười nói tung hô thượng cấp. Hoàn toàn không biết nguy hiểm đang lặng lẽ tới gần.

Khi tám gã vu sư rời xa phạm vi trang viện gần bờ biển. Dưới tình huống xung quanh không một bóng người, thì Trương Văn Trọng đột nhiên nhẹ quát một tiếng: “Động thủ!”

Bất thành linh hai đạo quang mang sắc bén thoáng hiện, đó là do Trương Văn Trọng phóng xuất ra Âm Dương Nhị Khí Đỉnh, dùng xu thế sấm sét bắn thẳng về phía Sa Nhĩ cùng Nạp Đan.

Mặc dù kinh biến xuất hiện bất ngờ, nhưng phản ứng của Sa Nhĩ và Nạp Đan vẫn phi thường mau lẹ. Hai người bọn hắn không hèn mà cùng cắn nát đầu lưỡi, liều mạng hao tổn tu vi, há miệng phun ra hai luồng huyết vụ. Rất nhanh huyết vụ đã ngưng tụ thành thuẫn bài, che chắn ở trước mặt bọn họ.

“Phanh phanh.” Hai tiếng nổ lớn vang lên, cứ như vậy ngăn chặn Âm Dương Nhị Khí Đỉnh phóng tới.

“Mẹ kiếp, rốt cuộc là kẻ nào mà dám tập kích người của Vu Pháp Liên Minh? Báo hiệu! Phải mau chóng thông báo cho tổ chức biết!” Sa Nhĩ và Nạp Đan không hèn mà cùng xuất hiện một cái ý niệm như vậy ở trong đầu. Nhưng bọn hắn còn chưa kịp có hành động gì, thì hai chiếc Âm Dương Nhị Khí Đỉnh đã phá thủng thuẫn bài, tiếp tục bắn về phía bọn hắn.

“Đáng chết.” Sa Nhĩ cùng Nạp Đan cực kỳ hoảng sợ, muốn tránh né thế công. Nhưng ngay lúc đó, một cơn đau nhức từ trên cổ bọn hắn lập tức truyền ra. Hai người chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, nhịp hô hấp trở nên khó khăn, cả người vô lực khụy ngã xuống dưới mặt đất.

Từ lúc phát sinh chiến đấu, toàn bộ quá trình chỉ diễn ra khoảng hai giây thời gian. Tám gã Vu sư ngay cả đến lúc chết cũng không hiểu, đến tột cùng thì kẻ nào to gan, dám động thủ tập kích người của Vu Pháp Liên Minh.

Trong tám gã Vu sư thiệt mạng, có hai tên Kim Đan kỳ và hai tên Kết Đan kỳ là do Trương Văn Trọng xử lý. Ngoài ra, bốn gã Kết Đan kỳ khác, thì phân biệt chia cho bốn người Béo hòa thượng giải quyết.

Hiển nhiên bốn người Béo hòa thượng không phải lần đầu tiên sát nhân, nên vẻ mặt tương đối bình thản. Vũ Văn Hà chỉ vào đồng thi thể trên mặt đất, khẽ cau mày hỏi: “Tám cỗ thi thể này xử lý như thế nào? Ném xuống biển sao? Cũng không nên để nguyên tại hiện trường như thế này được.”

“Giao cho ta xử lý.” Trương Văn Trọng nói xong, liền vung tay lên, đem tám cỗ tử thi thu vào trong Càn Khôn Hồ, giao cho năm con độc yêu giải quyết.

Đêm hôm đó, Trương Văn Trọng cùng bốn người Béo hòa thượng tiềm phục ở bên ngoài trang viện gần biển, trước sau tập kích tổng cộng khoảng ba mươi tên Vu sư. Bởi vì quá trình chiến đấu chỉ diễn ra trong vòng khoảng hai ba giây thời gian, khiến cho đám Vu sư không kịp báo hiệu. Thế nên, thủy chung đám Vu sư ở trong trang viện, đều không hề hay biết đối với sự kiện lần này.

Thăng đến buổi chiều ngày hôm sau, bởi vì không thể liên lạc được với mấy gã Vu sư Kim Đan kỳ, nên nhân vật thượng tướng của Vu Pháp Liên Minh mới nhận ra được tình huống dị thường.

Trong một góc vườn cây trái nhiệt đới tại trang viện, một gã Vu sư toàn thân trên dưới xăm trổ đồ án, hoa văn quỷ dị đầy người vừa mới làm phép xong. Đứng nhìn bề ngoài của hắn giống côn đồ xã hội đen. Nhưng trên thực tế, hắn lại là một trong sáu Vu sư có tu vi Nguyên Anh kỳ của hội Vu Pháp Liên Minh.

“Thế nào rồi đại sư La Lan, tìm được ba mươi người mất tích kia không?” Gã ngồi ở bên cạnh đó mở miệng hỏi. Người này chính là Đỗ Mạn, đêm qua Trương Văn Trọng tìm mãi không thấy đâu cả.

“Bọn họ đều chết hết rồi.” La Lan vu sư thở dài nói.

“Cái gì? Đã chết rồi ư? Ba mươi người toàn bộ đều chết? Chuyện này không thể nào?” Đỗ Mạn vô cùng khiếp sợ, thất thanh kinh hô: “Đến tột cùng thì kẻ nào dám chống đối Vu Pháp Liên Minh chúng ta chứ?”

La Lan trầm ngâm một lúc sau, nói: “Liệu có phải hung thủ chính là cái tên Trương Văn Trọng kia không?”

“Rất có thể chính là hắn! Đáng giận, cái tên đáng chết này thực lớn mật, ta còn chưa đi tìm hắn gây phiền phức, hắn đã chạy tới cửa, còn giết chết ba mươi thành viên trong Vu Pháp Liên Minh. Nếu chuyện này truyền đi ra ngoài, Vu Pháp Liên Minh làm sao còn có thể ngẩng cao đầu nhìn thiên hạ đây!” Trong cơn giận dữ, Đỗ Mạn nghiêng răng nghiêng lợi truyền đạt mệnh lệnh: “Vận dụng tất cả lực lượng, mau chóng triển khai tìm tòi tung tích của Trương Văn Trọng! Ngoài ra, thông báo cho mọi người ở trong trang viện biết, trước khi chưa tìm thấy Trương Văn Trọng, tất cả đều ngoan ngoãn ở trong trang viện cho ta!”

“Dạ.” Hai tên đệ tử đứng khom lưng ở phía sau, vội vàng dựa theo phân phó của hắn mà đi làm, không dám có một chút lãnh đạm.

La Lan nhú mày nói: “Đỗ Mạn đại sư, thành viên trong hội Vu Pháp Liên Minh đều tự do quen rồi. Ngài bắt bọn hắn chờ đợi ở trong trang viên, chỉ sợ là sẽ khiến cho lòng người bất mãn.”

Đỗ Mạn hừ lạnh nói: “Bất mãn? Bọn hắn có bản lĩnh gì đây? Được rồi, nếu kẻ nào muốn chết, vậy thì cứ để cho hắn ra ngoài dạo chơi đi.”

La Lan trầm ngâm một hồi. Theo sau, đột nhiên trong mắt hiện ra một tia quang mang âm lệ, hắn trầm giọng nói: “Kì thật, chúng ta có thể tương kế tựu kế. Dùng chiêu bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình mồi...vừa vận giải quyết được tên Trương Văn Trọng kia.”

Đỗ Mạn hai mắt sáng ngờ, vội vàng truy vấn: “La Lan đại sư, ý của ngài là....?”

La Lan vẫy tay ra hiệu cho Đỗ Mạn ghé tai đến gần.....Hai người bọn chúng xì xầm bàn tán cùng nhau.

“Tốt lắm, tốt lắm.” Mặc dù ngoài miệng khen hay, nhưng ở trong lòng Đỗ Mạn cũng hận nghiêng răng nghiêng lợi, thầm nói: “Hừ, người dám nhân cơ hội này áp chế ta. Người chờ đó, khi nào ta luyện hóa xong Vạn Yêu Sách Đồ, ta sẽ tìm người tính sổ sau.”

Rất nhanh một ngày mới lại trôi qua, màn đêm tiếp tục bao trùm thành phố Penang. Trương Văn Trọng và bốn người Béo hòa thượng, vẫn dựa vào tác dụng của Tàng Thân Phù, âm thầm xâm nhập tới trang viện gần biển.

Thoạt nhìn trang viện cùng thường ngày giống nhau, năm người bọn hắn cũng không phát hiện ra điểm nào dị thường.

Trương Văn Trọng cùng bốn người Béo hòa thượng đợi không quá bao lâu, thì có một nhóm khoảng bảy tám Vu sư, toàn thân trần ngực tầu khố, vừa cười vừa nói rôm rả đi ra khỏi trang viện. Nhìn bộ dạng của bọn chúng, hơn phân nửa là muốn đi kiếm gái giải sầu.

Tam Si thấy thế khẽ cười lạnh, nhỏ giọng nói: “Bọn người kia, quả thực là muốn chết rồi đây.”

Bất quá, ngay khi bốn người Tam Si chuẩn bị, âm thầm triển khai tấn công, thì thanh âm của Trương Văn Trọng liền vang lên ở bên tai bọn hắn: “Đợi một chút, có vấn đề!”

378. Chương 399: Bắc Đẩu Địa Sát Trận

Bốn người béo hòa thượng hí mắt lại quan sát Lâm Hải trang viên phía sau, không giải thích được nói: “Xem tình huống, so sánh với đêm qua cũng không có gì khác nhau, vì sao lại có vấn đề?”

Trương Văn Trọng nói: “Chính bởi vì tình huống hiện tại không có vẻ gì khác với đêm qua, cho nên mới có chuyện. Các vị cũng đừng quên, đêm qua bọn hắc đã chết mất ba mươi người. Vô luận như thế nào cũng không khả năng không hề phản ứng, tình huống cũng giống như hôm qua. Trừ phi...bọn hắc đã bố trí cạm bẫy chờ chúng ta tự chui đầu vào!”

“Cạm bẫy?” Bốn người béo hòa thượng nghe vậy cả kinh.

Trương Văn Trọng cũng không nói tiếp, neho mắt lại dụng tâm cảm thụ linh khí dao động quanh mình. Từ sau khi rảo bước tiến lên Đường Khí Cảnh của Y Giám Tâm Kinh, cảm ứng của hắc đối với linh khí rất nhạy cảm. Tuy rằng lúc này bởi vì sử dụng Tàng Nặc Phù, không thể tùy tiện đơn giản sử dụng linh lực, thế nhưng cũng không gây trở ngại hắc cảm nhận linh khí dao động quanh thân.

Rất nhanh, Trương Văn Trọng đã nhận ra linh khí dao động quanh thân đúng thật đã có chuyện. Lại trải qua một phen tỉ mỉ tra xét, hắc cười lạnh nói: “Quả nhiên không ngoài sự sở liệu của tôi, bảy vụ sư kia đều là mồi! Từ một chỗ bí mật gần đây, còn cất giấu năm vụ sư Nguyên Anh kỳ và mười tám vụ sư Kim Đan kỳ. Trận thế như vậy, thật đúng là làm cho tôi có chút sợ hãi a. Xem ra, Vu Pháp Liên Minh đã thực sự nổi giận với chúng ta, không diệt trừ chúng ta thì thế không bỏ qua.”

Bốn người béo hòa thượng nghe vậy kinh hãi, đều đề thấp thanh âm nói: “Cái...cái gì?”

“Trong chỗ tối ẩn nấp năm vụ sư Nguyên Anh kỳ và mười tám vụ sư Kim Đan kỳ? Trời ạ, chỉ dựa vào năm người chúng ta, làm sao có thể đấu qua bọn họ?”

“Cũng may chúng ta không tùy tiện tiến lên, bằng không dù có trưởng bối sư môn ban cho pháp bảo cũng không chống nổi.”

“Trương tổ phó, hiện tại chúng ta nên làm gì bây giờ? Hay là chúng ta lui trước? Tôi cũng không tin, Vu Pháp Liên Minh có thể kiên trì mỗi ngày đều làm được như vậy!”

Trương Văn Trọng thoáng trầm ngâm, cười lạnh nói: “Nếu bọn hắc muốn dùng kế sách bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình phía sau, như vậy chúng ta cứ tương kế tựu kế, thừa dịp hai vụ sư Hóa Thần kỳ còn chưa tới, đem đoàn người này một lưới bắt hết!”

Béo hòa thượng kinh ngạc nói: “Một lưới bắt hết? Trương tổ phó, anh đang nói giỡn sao? Chỉ dựa vào năm người chúng ta, làm sao có thể đem năm vụ sư Nguyên Anh kỳ và mười tám vụ sư Kim Đan kỳ một lưới bắt hết? Hơn nữa nếu như bọn hắc đã thiết lập cạm bẫy, như vậy hai trăm vụ sư Kết Đan kỳ còn lại khẳng định cũng đang ở gần đây đợi lệnh, tùy thời đều có thể vây quanh chúng ta! Cho đến lúc đó, chỉ sợ một lưới bị bắt hết chính là năm chúng ta.”

Tam Si nói: “Trương tổ phó, anh có phải đã nghĩ ra biện pháp gì?” Trương Văn Trọng cũng không giải thích nhiều, chỉ nói: “Không sai, tôi đích thật có một biện pháp. Bốn người ở lại đây trông chừng bọn hắc, ngàn vạn lần đừng để bại lộ. Tôi đến Tây Sơn chuẩn bị, sau khi thu được tin tức của tôi, các vị dẫn dụ bọn hắc đến Tây Sơn.” Hắc từ trong Càn Khôn Hồ lấy ra một bình sứ nhỏ, giao cho bốn người béo hòa thượng: “Bên trong bình sứ này có bốn viên đan dược, có thể trong khoảng thời gian ngắn đề thăng linh lực cho các vị, vì thế các vị đừng tham chiến, chỉ cố gắng dẫn dụ bọn hắc đến Tây Sơn là được!”

“Tốt.” Bốn người béo hòa thượng cùng gật đầu đáp.

Nhờ vào Tàng Nặc Phù, Trương Văn Trọng lặng yên không chút tiếng động rời khỏi nơi đó, sau đó gỡ xuống Tàng Nặc Phù, hiện ra thân hình, thúc đẩy linh lực dùng tốc độ mà người thường khó nhìn thấy, hướng Tây Sơn của Penang bay nhanh đi.

Sở dĩ Trương Văn Trọng muốn đến Tây Sơn, chính bởi vì phát hiện địa thế Tây Sơn rất thích hợp để cấu trúc trận pháp. Ý nghĩ của hắc kỳ thực rất đơn giản, chính là muốn đem cả Tây Sơn biến thành một tòa trận pháp uy lực siêu quần. Sau đó dẫn dụ người của Vu Pháp Liên Minh tới, mượn uy lực trận pháp giết chết hết bọn hắc!

Đêm khuya trên Tây Sơn một mảnh vắng vẻ, Trương Văn Trọng nhìn quanh bốn phía, sau khi xác định nơi này không có người ngoài, hắn lấy ra Hồn Độn Lô, lại biến trở lại nguyên dạng, lập tức lấy ra đủ loại linh tài liệu bên trong Càn Khôn Hồ, ném hết toàn bộ vào bên trong Hồn Độn Lô, luyện hóa trở thành tài liệu cấu trúc linh trận cần thiết.

Trương Văn Trọng chuẩn bị cấu trúc Bắc Đẩu Địa Sát Trận trên Tây Sơn.

Linh trận này, ít nhất cần bảy tử trận, nếu hoàn toàn thì cần tới bảy mươi hai tử trận. Số lượng tử trận càng nhiều, uy lực cũng lại càng mạnh. Mà một khi cấu trúc hoàn thành bảy mươi hai tử trận, như vậy uy lực toàn trận sẽ tăng gấp mấy lần, mượn uy lực của linh trận, diệt trừ năm vu sư Nguyên Anh kỳ cùng mười tám vu sư Kim Đan kỳ, thêm hai trăm vu sư Kết Đan kỳ, cũng không phải là chuyện khó khăn. Dù hai vu sư Hóa Thần kỳ đứng lúc chạy tới, Trương Văn Trọng cũng có thể dựa trên cơ sở của Bắc Đẩu Địa Sát trận, lại bổ thêm một Bắc Đẩu Thiên Cương trận, kể từ đó, liền biến thành Bắc Đẩu Thiên Cương Địa Sát trận! Uy lực càng tăng!

Rất nhanh, Hồn Độn Lô đã luyện chế xong tài liệu cấu trúc Bắc Đẩu Địa Sát trận. Trương Văn Trọng cũng bắt đầu chạy tới chạy lui trên Tây Sơn, dùng những linh tài liệu ở trên Tây Sơn cấu trúc ra một tử trận lại một tử trận. Dưới ánh trăng sáng tỏ chiếu rọi, cả tòa Tây Sơn dần hiện ra quang mang bảy màu. Hoàn hảo những luồng ánh sáng này tương đối nhất, ở cách xa cũng nhìn không thấy. Bằng không người của Vu Pháp Liên Minh rất có khả năng bởi vì vậy mà sinh ra cảnh giác.

Dù đã có tu vi Nguyên Anh kỳ, Trương Văn Trọng cũng bận rộn suốt hai tiếng đồng hồ, mới có thể cấu trúc hoàn tất bảy mươi hai tử trận của Bắc Đẩu Địa Sát trận. Ở ngay trận nhãn, Trương Văn Trọng để cho mình đến tọa trấn thủ trận.

Sau khi cấu trúc xong Bắc Đẩu Địa Sát trận, Trương Văn Trọng thở hổn hển vài hơi, cấu trúc linh trận kỳ thực cũng cực kỳ hao tổn linh lực và tinh lực, nhất là trong khoảng thời gian ngắn như vậy, cấu trúc ra một đại trận, phải tiêu hao tinh lực càn kinh người. Nếu đổi lại là bốn người béo hòa thượng, dù bọn họ có biết làm sao cấu trúc Bắc Đẩu Địa Sát trận, dù bọn họ cũng có đủ tài liệu, chỉ sợ không dùng mười ngày nửa tháng công phu, cũng đừng mơ tưởng cấu trúc ra được trận pháp này. Hơn nữa dù là có cấu trúc ra được, bọn họ cũng bởi vì tinh lực cùng linh lực tiêu hao quá độ, phải nằm trên giường tĩnh dưỡng một đoạn thời gian rất dài.

Lấy điện thoại cầm tay ra, Trương Văn Trọng nhấn một tin tức bắt đầu hành động cho Tam Si, sau đó khoanh chân ngồi xuống điều tức, dự định dưỡng sức chờ đợi.

Không bao lâu, thân ảnh bốn người béo hòa thượng đã xuất hiện trong phạm vi tầm nhìn của Trương Văn Trọng. Nhìn dáng vẻ bốn người bọn họ rất chật vật, phía sau còn có một đám vu sư của Vu Pháp Liên Minh đuổi theo. Người truy theo đầu tiên, chính là năm vu sư Nguyên Anh kỳ và mười tám vu sư Kim Đan kỳ.

“Đàn cá mắc câu!” Trương Văn Trọng đứng dậy, khoe miệng dâng lên một tia cười nhạt.

Bốn người béo hòa thượng từ rất xa đã nhìn thấy hắn, trực tiếp chạy tới trước người hắn, thở hổn hển nói: “Trương tổ phó, may mắn không làm nhục mệnh. Chúng tôi đã chiếu theo lời anh phân phó, dụ dỗ bọn hắn đến đây. Kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?”

Trương Văn Trọng nói: “Khổ cực các vị, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi.”

“Ách? Ngồi xuống? Nghỉ ngơi một chút?” Bốn người béo hòa thượng nhất thời tròn mắt, đám người của Vu Pháp Liên Minh đã đuổi tới, làm sao còn có thể ngồi nghỉ ngơi? Trương tổ phó không phải đầu óc bị hôn mê chứ?

Ngay khi bọn họ còn đang ngạc nhiên suy đoán, người của Vu Pháp Liên Minh cũng nhìn thấy thân ảnh của bọn họ và Trương Văn Trọng, đều đắc ý kêu la lên:

“Ha ha, cho các ngươi chạy, cùng đường rồi sao?”

“Lên! La Lan đại sư nói qua, ai giết những người này, truyền thụ cho người đó một bộ công pháp lợi hại.”

“Hai người nữ là của ta, các ngươi đừng giành với ta.”

Đối mặt những thành viên hung thần ác sát của Vu Pháp Liên Minh, trên mặt Trương Văn Trọng không có chút sợ hãi, đợi khi những người kia toàn bộ tiến nhập vào trong phạm vi của Bắc Đẩu Địa Sát trận, hần mạnh mẽ giơ lên tay phải, lớn tiếng quát: “Bắc Đẩu Địa Sát trận toàn bộ khởi động.”

Bảy mươi hai tử trận của Bắc Đẩu Địa Sát trận, toàn bộ phóng xuất một mảnh ánh sáng chói mắt, lập tức toàn bộ cảnh tượng trên Tây Sơn đều bị biến đổi. Vô số thiểm điện, đá rơi, lửa nóng, gió gào, cát độc, hàn băng đột nhiên trống rỗng xuất hiện, hướng các thành viên của Vu Pháp Liên Minh đổ ập xuống.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng kêu thảm thiết, tiếng rên cầu cứu, tiếng xin khoan dung vang vọng lên bên tai không dứt.

Vu sư có tu vi ngoài Kim Đan kỳ, còn có thể dựa vào vu thuật bản thân, miễn cưỡng đau khổ chống đỡ bên trong Bắc Đẩu Địa Sát trận. Thế nhưng vu sư Kết Đan kỳ, đã không có số mạng tốt như vậy. Toàn bộ trong tiếng thét kêu rên khiến kẻ khác dựng đứng tóc gáy ngã xuống đất. Mà trong nháy mắt bọn hắn ngã xuống đất, những vu sư Kim Đan kỳ, Nguyên Anh kỳ bên cạnh bọn hắn không những không đưa tay cứu viện, trái lại còn nhân cơ hội giết chết bọn hắn, thôn phệ linh hồn cùng linh lực dùng cường hóa chính mình, hi vọng có thể sống sót bên trong trận.

Rất nhanh, hai trăm vu sư Kết Đan kỳ toàn quân bị diệt. Mười tám vu sư Kim Đan kỳ cũng đã chết tám người, bên trong đó chỉ ít có ba phần đều chết trong tay đồng bạn. Đối với những vu sư của Vu Pháp Liên Minh mà nói, bảo trụ chính tính mạng của mình mới trọng yếu nhất. Về phần sự sống chết của những người khác, không hề quan hệ tới bọn hắn.

Về phần mười vu sư Kim Đan kỳ và năm vu sư Nguyên Anh kỳ, đã hoàn toàn rơi vào sự chặt vật hoàn toàn bên trong Bắc Đẩu Địa Sát trận.

Bốn người béo hòa thượng nhìn đến trọn tròn mắt há hốc.

“Trời ạ, đây là trận pháp gì, không ngờ lợi hại như thế?”

“Tôi không nhìn lầm chứ? Cả tòa núi đều là trận pháp! Thật là thái quá đi thôi?”

“Tôi đang nằm mơ sao? Các vị ai tới véo tôi, nhìn xem có phải tôi đang nằm mơ không?”

“Bắc Đẩu Địa Sát trận! Đây là Bắc Đẩu Địa Sát trận!” Thân là đệ tử do Kỳ Môn Độn Giáp Tông dốc lòng tài bồi, Quý Mị liền nhận ra linh trận do Trương Văn Trọng cấu trúc là trận gì, Quý Mị thét chói tai nói: “Trời ạ, thực sự là thật không ngờ, linh trận này thực sự tồn tại! Tôi chỉ đọc được trong một ít điển tịch của bốn môn, nhìn thấy qua ghi chép về Bắc Đẩu Địa Sát trận. Thế nhưng trận pháp này rốt cục là ai bố trí? Chẳng lẽ là Trương tổ phó? Điều này không có khả năng! Chỉ trong hai tiếng đồng hồ ngắn ngủi, thế nào khả năng bố trí ra Bắc Đẩu Địa Sát trận? Nhưng nếu như không phải chú ấy bố trí, thì là ai đây? Hôn mê, hôn mê, ta thật là hôn mê.”

Ngay khi bốn người béo hòa thượng liên tục kinh hô, Trương Văn Trọng nương theo trận pháp yểm hộ, lặng lẽ tiềm hướng về mười lăm vu sư còn lại, chuẩn bị dùng Bắc Đẩu Địa Sát trận trợ giúp, mau chóng tiêu diệt bọn hắn.

Nhưng ngay lúc này, một tiếng kêu to đột nhiên trong màn đêm truyền ra. Nương theo tiếng kêu to, một con huyết mãng(rắn) dữ tợn từ bên ngoài Bắc Đẩu Địa Sát trận, bám theo huyết sắc quang mang phá không hướng trận nhãn bắn nhanh tới. Chân mày Trương Văn Trọng nhíu lên, nhất thời liền hiểu được, vu sư Hóa Thần kỳ đã tới!

379. Chương 400: Toàn Thắng

Dưới ánh trăng sáng tỏ, hai người một cao một lùn dắt tay nhau xuất hiện ngay trên Tây Sơn, chính là hai vu sư Hóa Thần kỳ của Vu Pháp Liên Minh.

Năm vu sư Nguyên Anh kỳ cùng mười vu sư Kim Đan kỳ sau khi nhìn thấy bọn hắn, giống như người chết đuối thấy được cọng cỏ cứu mạng, đều kích động hét lên:

“Mau nhìn, mau nhìn, là Thụy Cách đại sư và Tô Đan đại sư!”

“Ha ha, hai vị đại sư Hóa Thần kỳ tới, chúng ta được cứu rồi!”

“Hai vị đại sư, linh trận cổ quái này hại chết rất nhiều đồng bạn của chúng ta, các người nên giết chết người bày ra linh trận này, thay bọn họ báo thù rửa hận!”

Ngay khi mười lăm vu sư mình đầy vết thương kêu la, huyết mãng dữ tợn kia cũng đã bắn tới chỗ trận nhãn, sắp sửa phá hủy trận nhãn, phá hư Bắc Đẩu Địa Sát trận. Nhưng vào lúc này, kiếm ý của Trương Văn Trọng biến thành một con sư tử chín đầu cực lớn đột nhiên hiện hình, lộ ra chín cái đầu khổng lồ, cắn vào huyết mãng, trong nháy mắt xé rách thành nhiều mảnh.

Máu tươi rơi đầy đất, cũng làm mười lăm vu sư đang kích động la hét hoảng sợ câm miệng.

Hai vu sư Hóa Thần kỳ cũng không sợ hãi, trong đó vu sư có vóc dáng thấp lùn tên Tô Đan càng ha ha cười, nói: “Hay cho một chiêu biến hóa kiếm ý, không ngờ có thể giết chết huyết mãng do ta chăn nuôi. Thảo nào có thể ở trong địa bàn của chúng ta, không chút tiếng động cấu trúc ra một linh trận có uy lực bất phàm như vậy. Các hạ coi như là nhân vật, hà tất đối nghịch cùng Vu Pháp Liên Minh chúng ta? Không bằng gia nhập Vu Pháp Liên Minh thế nào? Với thực lực của người cùng tạo nghệ trong trận pháp, ta bảo chứng người có thể có địa vị cao trong Vu Pháp Liên Minh. Hơn nữa chỉ cần người chịu gia nhập liên minh, chuyện trước đây chúng ta đều có thể bỏ qua, thế nào?”

Trương Văn Trọng cũng không có tâm tư, đồng dạng cũng không có tinh lực trả lời vu sư Tô Đan. Bởi vì lúc này hắn đang vội vàng dùng cơ sở Bắc Đẩu Địa Sát trận, gia nhập thêm Thiên Cương Bắc Đẩu trận, xây dựng thành Bắc Đẩu Thiên Cương Địa Sát trận, để tru diệt luôn hai vu sư Hóa Thần kỳ!

Bắc Đẩu Thiên Cương trận, tổng cộng có ba mươi sáu tử trận. Tuy rằng bắt đầu từ số lượng, so ra kém tử trận của Bắc Đẩu Địa Sát trận rất nhiều, thế nhưng trình độ phức tạp của Bắc Đẩu Thiên Cương trận, cũng phức tạp hơn Bắc Đẩu Địa Sát trận rất nhiều.

Bởi vì có Bắc Đẩu Địa Sát trận che giấu, hai vu sư Hóa Thần kỳ cũng không nhìn thấy được Trương Văn Trọng, cũng không biết hiện tại hắn đang làm gì. Sau khi chờ đợi mấy phút đồng hồ, còn chưa có được câu trả lời thuyết phục, vu sư Tô Đan chuẩn bị lần thứ hai mở miệng khuyên bảo. Hắn cũng không phải xem trọng nhân tài, chỉ muốn sau khi Trương Văn Trọng gia nhập Vu Pháp Liên Minh, dùng đủ loại thủ đoạn cưỡng bức lợi dụ, biết được phương pháp cấu trúc linh trận mà thôi.

Nhưng ngay khi hắn mở miệng định nói chuyện, vu sư Thụy Cách đứng bên người hắn chợt nhường mảy, kinh hô: “Không hay! Linh khí chung quanh Tây Sơn đang biến hóa kịch liệt, tên tiểu tử hắn đang xây dựng thêm linh trận!”

Xây dựng thêm linh trận?

Toàn bộ người của Vu Pháp Liên Minh, đều bị những lời này của vu sư Thụy Cách làm toát mồ hôi lạnh.

Uy lực của tòa linh trận hiện tại đã vô cùng kinh người. Nếu như xây dựng thêm linh trận gia nhập, uy lực sẽ đề thăng đến trình độ khủng bố như thế nào? Có thể đợi khi linh trận được xây dựng thành hình, đừng nói là mười lăm vu sư Nguyên Anh kỳ cùng mười vu sư Kim Đan kỳ đang miễn cưỡng chống đỡ, dù hai vu sư Hóa Thần kỳ đến tiếp viện cũng có lẽ bị mất mạng luôn trong trận cũng chưa biết chừng?

Chuyện như vậy, những vu sư của Vu Pháp Liên Minh không cam tâm tình nguyện nhìn thấy.

Tô Đan và Thụy Cách cùng cả kinh kêu lên: “Phá hủy trận nhãn, phải hủy diệt trận nhãn trước khi hắn thành công xây dựng thêm linh trận, bằng không chúng ta đều phải chết ở chỗ này!” Hai người không hèn mà cùng niệm tụng chú ngữ, hướng trận nhãn thả ra vu thuật. Mười lăm vu sư còn lại, cũng nhanh làm thủ thế, sau khi lưu lại đủ linh lực hộ thể, đều niệm tụng chú ngữ hướng trận nhãn thả ra vu thuật. Con sư tử chín đầu thủ hộ trận nhãn bị vu thuật đả kích rít gào liên tục, nó không cam lòng bị động chịu đòn, thỉnh thoảng lắc đầu, vung lên móng vuốt sắc bén, đem vu thuật hộ thể của ba vu sư Kim Đan kỳ cùng một vu sư Nguyên Anh kỳ đứng gần nhất đánh tan hoặc nhiễu loạn, để cho bọn hắn trong nháy mắt bị thiểm điện, đá rơi, lửa nóng đủ loại công kích của Bắc Đẩu Địa Sát trận thôn phệ, dù thi thể cũng không còn nhìn thấy.

Nhìn thấy tình huống này, bốn vu sư Nguyên Anh kỳ cùng bảy vu sư Kim Đan kỳ liền thật nhanh trốn ra thật xa, tiếp tục dùng vu thuật tập kích con sư tử chín đầu thủ hộ trận nhãn.

Dưới sự hợp lực đả kích của mười ba vu sư, nhất là hai vu sư Hóa Thần kỳ, màu sắc của sư tử chín đầu càng ngày càng ảm đạm, thậm chí toàn thân đã trở thành trạng thái trong suốt. Nhìn thấy tình huống này, mười một vu sư bên trong trận quá đổi vui mừng, khuyến khích lẫn nhau:

“Kiếm ý thủ trận đã không còn chịu được nữa.”

“Gia tăng thêm chút sức a! Lập tức có thể giết chết nó!”

“Thắng lợi thuộc về chúng ta!”

Bốn người béo hòa thượng vạn phần lo lắng:

“Làm sao bây giờ? Thủ trận linh sắp không chịu được nữa!”

“Chỉ hận ta không đủ mạnh, bằng không ta liều mạng với bọn hần!”

“Hai vu sư Hóa Thần kỳ thật quá lợi hại. Trương tổ phó, chúng ta thừa dịp trận linh còn chưa bị hủy, nhanh rút lui khỏi nơi này đi? Nếu như đợi họ phá trận mới chạy, đã không còn kịp rồi!”

“Đúng vậy, đúng vậy, Trương tổ phó, chúng ta lui trước đi. Dù sao lần này chúng ta đã phá hủy đại bộ phận thực lực của Vu Pháp Liên Minh. Những người còn lại chúng ta sau này tìm cơ hội đối phó không trễ!”

Mặc kệ mười ba vu sư kêu la, hay bốn người béo hòa thượng nói, Trương Văn Trọng giống như không nghe thấy. Giờ khắc này hần đang tập trung toàn bộ tinh lực, dùng tốc độ nhanh nhất cấu trúc ra ba mươi sáu tử trận của Bắc Đẩu Thiên Cương trận.

Trong miệng hần không ngừng lẩm bẩm một câu: “Chỉ còn một chút...một chút, cho ta một chút thời gian nữa, rất nhanh có thể cấu trúc xong rồi, cho ta thêm chút thời gian...”

Thời gian hai mươi phút trôi qua rất nhanh, sau một tiếng kêu thê lương thảm thiết, con sư tử chín đầu do kiếm ý hóa thành ầm ầm tan vỡ.

Hai vu sư Hóa Thần kỳ cùng kêu lên: “Làm tốt lắm! Thủ trận linh đã tan vỡ! Tập trung toàn lực, hủy diệt trận nhãn!”

Mười một vu sư còn lại tuy rằng đã mệt đến thở hồng hộc, thế nhưng sau khi gặp phải tình huống như vậy, như được cổ vũ, nhanh thúc đẩy linh lực còn sót lại trong cơ thể, phóng xuất ra vu thuật, toàn bộ oanh về hướng trận nhãn. Bọn họ rất hiểu rõ, chỉ cần phá trận nhãn, phá linh trận, mới có cơ hội giữ được mạng sống. Cho nên dưới dục vọng cầu sống, bọn họ triệt để kích phát hết tiềm lực.

“Xong đời rồi.” Bốn người béo hòa thượng không hẹn mà cùng phát ra tiếng hét thảm, đồng loạt lấy ra pháp bảo sư môn, chuẩn bị lúc trận pháp bị công phá, cướp đường mà chạy.

Nhưng ngay lúc này, bởi vì tinh lực tập trung cao độ mà hai mắt tràn đầy tơ máu, Trương Văn Trọng hộc ra một câu nói: “Tử trận cuối cùng hoàn thành, Bắc Đẩu Thiên Cương Địa Sát trận toàn lực khởi động!”

Linh trận trải rộng trên Tây Sơn đột nhiên biến đổi, trận nhãn nguyên bản đã trong khoảng khắc không còn thấy hình bóng, vu thuật do mười ba vu sư phóng xuất ra, chỉ làm đá núi cây cỏ bắn ra chung quanh, căn bản không thể hủy diệt trận nhãn, cũng càng đừng nói tới phá trận.

Tô Đan không cam lòng, nghiêng răng nghiêng lợi nổi giận mắng: “Chết tiệt, không ngờ chậm một bước, để hần xây dựng thành công thêm linh trận!”

Thụy Cách vẻ mặt lo lắng nói: “Đi thôi, Tô Đan đại sư, hợp lực hai chúng ta, hần có thể từ linh trận này thoát thân. Về phần bọn người kia, để bọn họ ở lại nơi này mặc cho số phận đi.” Ở lúc này chỉ cần bảo trụ tính mạng bản thân là được, bọn họ cũng không đủ khả năng đi quan tâm mười một vu sư kia.

Tô Đan cũng hồi phục lại tinh thần, nhanh gạt đầu nói: “Ông nói không sai, chúng ta đi nhanh lên.”

Ngay khi hai người dự định bỏ lại đồng bọn chạy trốn, bên trong một trăm lẻ tám tử trận của Bắc Đẩu Thiên Cương Địa Sát trận, đồng thời phóng ra một trăm lẻ tám đạo kim quang, hóa thành một trăm lẻ tám thần tướng lẫm lẫm uy phong.

Mười ba vụ sư tuy luyện tà pháp Nam Dương, nhưng đối với lịch sử vùng Trung Nguyên, nhất là những gì có liên quan tới tu luyện đạo gia, phật gia đều hiểu rất rõ. Liếc mắt liền nhận ra thân phận của một trăm lẻ tám tinh tướng, không hẹn mà cùng thất thanh kinh hô lên: “Trời ạ, đây là...là ba mươi sáu Thiên Cương tinh tướng và bảy mươi hai Địa Sát tinh tướng?”

Tô Đan và Thụy Cách thấy thế kinh hãi, cuống quýt muốn tập hợp lực lượng hai người từ trong trận bỏ chạy. Nhưng không đợi họ kịp phản ứng, ba mươi sáu Thiên Cương tinh tướng và sáu mươi mốt Địa Sát tinh tướng liền xông lên, vây quanh hai người bên trong, chỉ phân ra mười một Địa Sát tinh tướng đi thu thập mười một vụ sư đã gần như kiệt lực không còn chịu nổi kia.

Tình thế bỗng chuyển biến, bốn người béo hòa thượng tròn mắt nhìn một màn này, trong lỗ tai truyền đến tiếng kêu thảm thiết mắng to tức giận của đám vụ sư:

“Không công bình! Các người chín mươi bảy tinh tướng lại đánh hai người chúng ta! Đây quả thực không công bình! Có gan một đấu một đi! Ôi, ai? Con mẹ nó ai đánh lên ta?”

“A! Mắt, mắt của ta! Các người là tinh tướng a, thế nào có thể dùng chiêu số dễ tiện đánh vào mắt?”

“Ôi, tiểu kê kê của ta! Ai? Con mẹ nó ai dùng chiêu số vô sỉ như Hầu Tử Trộm Đào đánh ta?”

“Đạp ngón chân? Các người là tinh tướng a, loại chiêu số con nít đánh nhau mà cũng dùng?”

“Cây hoa cúc của ta...các người có làm hay không vậy, không ngờ dùng Lang Nha Bổng thống cây hoa cúc của ta? Đây thật đúng là cây hoa cúc bị tàn, thật thương tâm...”

Dần dần, những tiếng kêu rên thảm thiết lẫn tiếng mắng yên tĩnh trở lại, bao quát hai vụ sư Hóa Thần kỳ, tổng cộng mười ba vụ sư đều thương tích đầy mình nằm trên mặt đất không còn hô hấp. Ở trên người họ, không chỉ bị thương bởi đủ loại binh khí, còn có rất nhiều vết chân giẫm lên, thảm không nói nổi!

380. Chương 401: Nê Thạch Lưu(Đất Lở)

Trương Văn Trọng ngồi trên máy bay trên đường về nước, trong tay cầm một quyển tranh vẽ, chính là Vạn Yêu Đồ Sách lấy được từ trong tay lão đầu tóc bạc. Bốn người béo hòa thượng ngồi hai bên người hắn, đã sớm ngủ say sưa.

Mở ra trang đầu tiên của Vạn Yêu Đồ Sách, nhìn Cửu Vĩ hồ yêu đẹp dễ mị hoặc được vẽ trên giấy, trong lòng Trương Văn Trọng liền hiện lên chuyện đã xảy ra đêm qua.

Đêm qua, sau khi nhờ vào may mắn cùng vận khí lập Bắc Đẩu Thiên Cương Địa Sát trận giết chết toàn bộ thành viên của Vu Pháp Liên Minh, Trương Văn Trọng và bốn người béo hòa thượng không chút chậm trễ chạy tới Lâm Hải trang viên nơi ở của Đỗ Mạn.

Sau một phen tìm tòi, nhóm người Trương Văn Trọng cũng không tìm được tung tích Đỗ Mạn bên trong trang viên. Cuối cùng bắt được một đệ tử thân tín của hắn, từ trong miệng hỏi ra được mật thất ẩn thân của Đỗ Mạn. Mà khi bọn họ chạy vào mật thất, Đỗ Mạn còn đang chuyên tâm xem xét luyện hóa Vạn Yêu Đồ Sách, cũng không hề biết Vu Pháp Liên Minh đã bị Bắc Đẩu Thiên Cương Địa Sát trận lập tại Tây Sơn tiêu diệt.

Vì vậy khi hắn nhìn thấy nhóm người Trương Văn Trọng xuất hiện bên trong mật thất, trên mặt lộ vẻ lo sợ không yên.

Đỗ Mạn quá sợ hãi, vô ý thức liền nghĩ muốn bỏ chạy, nhưng nhóm người Trương Văn Trọng cũng đã có chuẩn bị, không để hắn bỏ trốn, trái lại còn đánh gục hắn ngay trong mật thất. Đến tận đây, Vu Pháp Liên Minh chiếm giữ thế lực mấy trăm năm tại Đông Nam Á đã hoàn toàn biến mất.

Lúc tru giết Đỗ Mạn, Vạn Yêu Đồ Sách trong tay hắn đã rơi vào trong tay Trương Văn Trọng.

Lúc vừa mới bắt đầu, Trương Văn Trọng cũng không đặt Vạn Yêu Đồ Sách vào lòng. Thế nhưng khi hắn cầm vào trong tay, hắn mới ngạc nhiên phát hiện, bản tập tranh nhìn như bình thường, không ngờ lại là một pháp bảo có phẩm giai linh khí bát phẩm! Hơn nữa, trải qua một phen luyện hóa của Đỗ Mạn, bản Vạn Yêu Đồ Sách đã bị luyện hóa hết bảy tám phần. Nếu thêm chút sức, là có thể cho nó nhận chủ.

Trên thế giới linh khí loãng như hiện nay, một kiện pháp bảo linh khí bát phẩm, là vật rất khó được, chỉ gặp mà không thể cầu. Cho nên Trương Văn Trọng lập tức thúc đẩy linh lực, tiếp tục hoàn thành công việc chưa làm xong của Đỗ Mạn, đem bản Vạn Yêu Đồ Sách triệt để luyện hóa, để nó nhận thức mình là chủ nhân.

Thế nhưng ngay khi Trương Văn Trọng vừa để bản Vạn Yêu Đồ Sách nhận chủ, một lực lượng thôn phệ mạnh mẽ từ bên trong Vạn Yêu Đồ Sách bắn ra, cuộn cuộn không ngừng thôn phệ linh lực trong cơ thể hắn.

Lúc vừa mới bắt đầu, Trương Văn Trọng còn tưởng Vạn Yêu Đồ Sách phản phệ chủ nhân, vô ý thức muốn ném ra. Thế nhưng bản Vạn Yêu Đồ Sách giống như bị dính chặt vào trên tay hắn, mặc cho hắn ném thế nào cũng không rớt ra. Sau thoáng kinh ngạc ban đầu, hắn phát hiện Vạn Yêu Đồ Sách cũng không phải đang phản phệ, mà chỉ thôn phệ linh lực mà thôi. Một khi thôn phệ một phân lượng linh lực nhất định, nguyên bản bộ Vạn Yêu Đồ Sách vốn trống rỗng sẽ hiển hiện ra một hình vẽ một con yêu quái. Hơn nữa những con yêu quái này, đều là ác yêu thời kỳ thượng cổ!

Sau khi bị Vạn Yêu Đồ Sách nuốt chửng tia linh lực cuối cùng trong cơ thể, Trương Văn Trọng cũng phát hiện, trong Vạn Yêu Đồ Sách, xuất hiện hai mươi sáu hình vẽ thượng cổ ác yêu. Một khi cần dùng, chỉ cần mặc niệm trong đầu, những thượng cổ ác yêu đều được triệu hồi ra, tuy rằng chúng nó đều là nguy phẩm, nhưng sức chiến đấu thật đúng là không kém.

Tuy rằng dựa vào Linh Khí Hoàn khôi phục một chút linh lực, thế nhưng muốn khôi phục linh lực Nguyên Anh kỳ, hắn phải cần đến thời gian hai tháng mới xong. Bất quá có được nhiều pháp bảo phòng thân, Trương Văn Trọng cũng không sợ lúc này sẽ có người đến tìm hắn gây phiền phức.

Sau khi khép lại Vạn Yêu Đồ Sách, Trương Văn Trọng không khỏi khẽ thở dài: “Bản Vạn Yêu Đồ Sách này, không chỉ ở giai cấp bát phẩm linh khí. Cũng không biết muốn đem toàn bộ yêu quái bên trong sách kích hoạt, phải cần bao nhiêu linh lực mới đủ.”

Ngay lúc này, trên máy bay truyền đến thanh âm của tiếp viên hàng không: “Các hành khách tôn kính, chúng tôi vừa thu được tin tức, bên trong tỉnh Thiên Nam đột nhiên rơi xuống một cơn mưa tuyết rất lớn, cho nên máy bay phải hạ cánh xuống sân bay quốc tế Trường Phong tại tỉnh Sa Nam, đợi khi khí hậu tỉnh Thiên Nam chuyển biến tốt hơn, mới bay đến Ung Thành...”

Tiếp viên hàng không còn chưa nói xong, hành khách trên máy bay đã ồn ào lên:

“Phải hạ cánh xuống sân bay quốc tế Trường Phong tại tỉnh Sa Nam? Không phải chứ?”

“Tôi còn đang vội đến Ung Thành bàn chuyện làm ăn trong hôm nay, như vậy không phải bị lỡ việc sao?”

“Trận mưa tuyết lớn này lúc nào mới ngừng lại? Nếu như cứ liên tục, chúng tôi chẳng phải vẫn ở lại sân bay quốc tế Trường Phong hay sao?”

“Mưa tuyết chết tiệt!”

Tuy rằng hành khách rất bất mãn đối với tin tức mới nhận, nhưng cũng chỉ đành tiếp thu. Dù sao bọn họ đều rõ ràng, máy bay tiếp tục bay trong bão tuyết, vô cùng nguy hiểm, một khi có việc, mạng nhỏ xem như báo hỏng.

“Mưa tuyết lớn? Phải hạ cánh sân bay quốc tế Trường Phong tại Sa Nam?” Bốn người béo hòa thượng cũng vừa tỉnh ngủ, đều nhăn nhó mặt mày, không thể tránh được nói: “Sao chúng ta xui xẻo như thế nha? Mắt thấy sắp đến Ung Thành, không ngờ đụng phải mưa tuyết. Ai...thật không biết trận mưa tuyết này kéo dài đến khi nào.”

Không bao lâu, máy bay hạ xuống sân bay Trường Phong. Bốn người béo hòa thượng cùng Trương Văn Trọng xuống máy bay, đến đại sảnh ngồi chờ, từ tin tức trên ti vi, bọn họ biết được trận mưa tuyết này có khả năng kéo dài đến hai ba ngày thời gian.

Béo hòa thượng nhăn mặt, nói: “Hai ba ngày, chúng ta phải kẹt ở đây hai ba ngày? Thật đúng là không may!” Thanh âm chưa dứt, điện thoại vang lên. Sau khi chuyển mấy nói vài câu, liền về mặt áy náy nói với Trương Văn Trọng: “Trương tổ phó, vừa nhận được điện thoại của tổ trưởng, muốn chúng tôi đến kinh

thành báo cáo rõ hành trình đến Malayxia lần này. Cho nên chúng tôi e rằng không thể cùng anh trở về Ung Thành được.”

Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Không sao, các vị cứ đi, tôi một mình về là được.”

Béo hòa thượng nói: “À, được rồi, Trương tổ phó, nếu như anh không muốn chờ, chúng tôi có thể liên lạc quân đội địa phương, cho họ phái xe đưa anh. Nếu đi bằng đường cao tốc, dù có tuyết lớn, không thể chạy nhanh, thì trễ nhất cũng ở sáng mai đã về đến Ung Thành.”

Những lời này của béo hòa thượng cũng nhắc nhở Trương Văn Trọng, sau thoáng trầm ngâm, hắn cười gật đầu nói: “Àn, như vậy cũng được, còn hơn ở chỗ này chờ tới mấy ngày.”

Nhận được sự đồng ý của Trương Văn Trọng, béo hòa thượng thông qua Đặc Cần tổ, liên lạc trú quân địa phương, để bọn họ nhanh phái xe đến đưa Trương Văn Trọng trở về Ung Thành. Không bao lâu, một chiếc Land Cruiser mang biển số quân đội đã chạy tới bên ngoài sân bay quốc tế Trường Phong.

Khi tiễn Trương Văn Trọng lên xe, Tam Si còn không quên hướng hắn tạ lỗi: “Trương tổ phó, xin lỗi, đợi khi chúng tôi trở lại Ung Thành, sẽ mở tiệc rượu tạ lỗi với anh.”

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Tốt, đến lúc đó, tôi sẽ hưng hăng cho các vị tốn một mớ, các vị nên chuẩn bị tâm lý thật tốt đi.” Hành trình đến Malaysia lần này, đã để cho hắn cùng bốn người béo hòa thượng lập được hữu nghị rất tốt, cũng không còn cảm giác xa lạ như trước.

Đợi Trương Văn Trọng ngồi vào, vị sĩ quan mang quân hàm thượng sĩ cung kính dò hỏi: “Thủ trưởng, chúng ta xuất phát chứ?”

Trương Văn Trọng nói: “Àn, xuất phát đi.”

Vị thượng sĩ lập tức khởi động máy, lái lên đường cao tốc, hướng về Ung Thành. Dọc theo đường đi, cùng trò chuyện với hắn, Trương Văn Trọng cũng biết vị thượng sĩ này tên gọi Vương Tư, là người có kỹ thuật lái xe tốt nhất tại trú quân địa phương. Bởi vì do chính bộ tổng tham mưu gọi điện tới yêu cầu xe, hơn nữa sau khi vào địa giới tỉnh Thiên Nam, thường thường gặp toàn đường núi, dưới khí trời mưa tuyết lớn như vậy, yêu cầu kỹ thuật lái xe của tài xế cực cao, cho nên bọn họ liền phái người có kỹ thuật tốt nhất đưa đến.

Sau khi trò chuyện cả ngày với Vương Tư, Trương Văn Trọng nằm xuống băng sau nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong suốt mấy ngày ở Malayxia, không chỉ không hề được chợp mắt, đồng thời hắn còn hao hết tinh lực cùng linh lực. Tuy rằng dựa vào đan dược khôi phục một chút linh lực, nhưng thân thể hắn vẫn rất uể oải. Cho nên lúc này hắn thực sự không gượng được nữa, nằm ở băng sau rất nhanh ngủ thiếp đi.

Cũng không biết đã ngủ được bao lâu, đột nhiên xe thắng đột ngột, làm Trương Văn Trọng nhất thời từ trên băng sau lăn luôn xuống dưới sàn xe.

Trương Văn Trọng đứng lên, nhíu mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Đất lở!” Vương Tư nói, trong thanh âm có chút run lên. Nguyên lai vừa rồi bởi vì mưa tuyết quá lớn, vách núi bên phải đường cao tốc cũng đã bị trôi bùn đất xuống dưới lòng đường. Cũng may tâm lý tổ chất của Vương Tư đã vượt qua thử thách, cắn răng nhấn ga nhanh chóng vượt qua vùng bùn đất trôi bao trùm. Bằng không hắn và Trương Văn Trọng cũng giống như những xe cộ khác, bị vùi bên dưới bùn đất trôi.

“Đất lở?” Trương Văn Trọng cũng vừa nhìn thấy khu vực phía sau bị đất đá trôi bao trùm. Khu vực này đại khái dài khoảng vài trăm thước, đã bị đất đá trôi từ vách núi chảy xuống hoàn toàn vùi lấp bên dưới. Mà xe cộ vừa xui xẻo chạy tới ngay đoạn đường đó, đã bị đất đá trôi bao trùm vùi lấp, cũng phải hơn mười chiếc.

Giờ khắc này, đất đá trôi từ trên vách núi chảy xuống cũng không hoàn toàn kết thúc, vẫn còn rất nhiều đất đá đang trôi xuống sườn núi.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Trương Văn Trọng không có nửa điểm do dự, rống lên một tiếng: “Nhanh lên cứu người.” Hắn đẩy mạnh cửa xe, lao nhanh về hướng khu vực bị đất đá vùi lấp.

Vương Tư cũng không chần chờ, nhanh chạy theo sau hắn. Mà trong quá trình chạy tới, hắn còn không quên gọi điện thoại báo cấp cứu cùng báo cảnh sát.

Ngoại trừ hai người bọn họ, trước và sau khu vực bị đất đá trôi chảy xuống bao trùm, cũng có không ít người sau thoáng khiếp sợ, đều từ trên xe ẩm áp lao xuống, không ai để ý tới an nguy bản thân, chạy ào vào khu đất đá bao trùm. Bởi vì không có công cụ, bọn họ phải dựa vào một đôi tay, cứu người bị vùi lấp bên dưới.

381. Chương 402: Liễu Minh Cứu Viện

Dưới cơn mưa tuyết cùng giá lạnh, Trương Văn Trọng chỉ vài bước đã chạy ào vào khu vực bị đất đá trôi bao trùm.

Hơn mười chiếc xe gặp phải đất đá bao phủ vùi lấp, tình hình nguy hiểm hoàn toàn khác nhau.

Vài chiếc xe còn cách khoảng giữa trung tâm bị đất đá trôi bao phủ, tình hình nguy hiểm rõ ràng còn nhẹ. Đất đá trôi từ sườn núi chảy xuống chỉ vùi lấp bánh xe tới sàn xe, còn chưa bao phủ thân xe. Người bên trong xe còn có thể tự đẩy cửa xe cùng mở cửa sổ để leo xuống thoát khỏi.

Những người này bước xuống khỏi xe, không biết nên làm thế nào cho phải. Chỉ đành đứng run rẩy trong cơn mưa tuyết cùng gió lạnh, vẻ mặt kinh hồn hoàn toàn không biết làm sao, có chút người nhát gan, thậm chí hoảng sợ đến gào khóc lên.

Trương Văn Trọng quét mắt nhìn những người này, chỉ biết bọn họ chỉ vừa gặp sự sợ hãi vì bị đất đá trôi thành linh tuôn xuống, đại đa số cũng không bị thương, dù có người bị thương, cũng bởi vì lúc leo xuống xe, vô ý bị trầy xước mà thôi. Cho nên Trương Văn Trọng cũng không để ý tới những người này, chỉ nhìn bọn họ kêu lên: “Các vị cũng đứng ngay ra đó, nhanh rời khỏi đây, đến chỗ an toàn mà đợi.”

Lúc này mưa tuyết thật sự rất lớn, sườn núi tùy lúc sẽ lại bị lở đất lần thứ hai, có khả năng lại hình thành đất đá trôi.

Nghe Trương Văn Trọng nhắc nhở, những người đang kinh hãi không biết làm sao, cuối cùng cũng hồi phục lại tinh thần, lập tức bỏ chạy khỏi nơi đó, chạy về giải đất an toàn.

Đương nhiên, trong đó cũng có một ít người có tâm huyết, không chỉ không chạy đi, trái lại còn không quan tâm an nguy bản thân, cũng giống như Trương Văn Trọng bọn họ, ngược lại gia nhập vào chuyện cứu người.

Trương Văn Trọng rất nhanh vọt tới ngay giải đất bị đất đá trôi vùi lấp nghiêm trọng nhất.

Ở chỗ này, có một chiếc xe đồ đường dài bị đất đá trôi chảy xuống từ trên sườn núi lật ngang trên đường cái. Đất đá cuộn cuộn trôi xuống, không chỉ bao phủ chiếc xe đồ, đồng thời còn có rất nhiều tảng đá lớn, đập nát vài cửa sổ xe, làm đất đá có thể theo cửa sổ xe bị nghiền nát cuộn cuộn không ngừng tràn vào trong xe, mất thấy sắp sửa tươi sống vùi lấp hành khách trên xe.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng thét chói tai kinh khủng, tiếng khóc rống tuyệt vọng, tiếng kêu cứu không cam lòng liên tiếp vang vọng bên trong xe đồ. Cùng lúc đó, những hành khách đang kinh hoàng hướng những cửa sổ xe nhào tới, muốn thoát khỏi xe. Bởi vậy càng dẫn phát ra sự hỗn loạn cùng giẫm đạp làm cho một bộ phận hành khách bởi vì như vậy đã bị thương.

Khi Trương Văn Trọng và Vương Tư cùng với vài người chạy tới nơi này, chiếc xe đồ đang ở trong thời khắc hỗn loạn nhất.

Nhìn cảnh tượng hỗn loạn bên trong xe đồ, Trương Văn Trọng không khỏi nhíu mày. Ở dưới tình huống hỗn loạn này, dù có thể cứu được một số người bên trong xe ra ngoài, nhưng cũng sẽ càng làm cho nhiều người bị đè ép và giẫm đạp do sự hỗn loạn mà thụ thương, thậm chí tử vong! Dù sao, tình trạng giống như vậy cũng không phải chưa từng xảy ra. Vương Tư hít sâu một hơi, cả kinh nói: “Bên trong xe đồ này thật sự quá hỗn loạn. Phải nghĩ biện pháp giúp bọn họ tỉnh táo lại.” Hắn lập tức lớn tiếng, hướng hành khách bên trong xe đồ kêu lên: “Bình tĩnh một chút, tất cả mọi người bình tĩnh một chút! Không nên hoảng loạn, không nên gấp gáp, đừng chen lấn nhau! Mọi người đều sẽ được cứu ra! Hiện tại hãy nghe tôi nói, trước tiên hãy nhường cho người già trẻ em cùng phụ nữ đi ra trước.”

Tuy rằng thanh âm của Vương Tư rất lớn, thế nhưng bên trong xe đồ hỗn loạn tiếng thét chói tai, tiếng khóc rống cùng tiếng kêu cứu bao phủ, cũng không có bao nhiêu người nghe được tiếng gọi lớn của hắn. Hơn

nữa bởi vì quá độ sợ hãi, đại đa số người tinh thần đều ở vào loại trạng thái cực đoan, dù có thể nghe được tiếng gọi của hần, cũng không nhất định hiểu được. Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Vương Tư không khỏi có chút luống cuống, miệng không ngừng kêu lên: “Làm sao bây giờ? Hiện tại làm sao bây giờ?”

Trương Văn Trọng hít sâu một hơi, sau đó dùng một loại thanh âm nhu hòa, làn điệu thẳng nhập lòng người nói: “Mọi người không nên gấp gáp, mọi người đều có thể được cứu vớt. Hiện tại mọi người nên tĩnh táo lại, xem bên cạnh mình có người già trẻ em cùng phụ nữ hay người bị thụ thương hay không, trước tiên giúp đỡ họ đi ra ngoài trước đã.” Lời của hần cũng không lớn lắm, thế nhưng lại xuyên thấu qua sự rầm rĩ náo loạn bên trong chiếc xe đồ đường dài, truyền vào trong tai mỗi người khách bị kẹt bên trong. Hơn nữa trong thanh âm của hần còn ẩn chứa một loại ma lực thần kỳ, thực sự có thể làm cho những người khách đang thất kinh khôi phục lại sự bình tĩnh, dừng việc chen lấn, đồng thời bắt đầu dựa theo lời hần phân phó, giúp đỡ người già trẻ em cùng phụ nữ và người bị thương bên cạnh, đưa bọn họ thoát ra ngoài trước.

Nguyên lai, Trương Văn Trọng vừa đem linh lực còn sót lại trong cơ thể thúc đẩy lên, thi triển Chúc Do Thuật. Lúc này mới có thể giúp cho những hành khách bên trong xe đồ khôi phục sự bình tĩnh. Mà chính bởi vì vậy làm linh lực mới khôi phục được chút ít trong cơ thể hần lại hao hết, huyết Thái Dương của hần nhất thời xuất hiện sự đau đớn như bị kim châm. Đồng thời trước mắt hần như hoa lên, thân thể nhoáng lên, suýt nữa đã ngã quỵ trên mặt đất.

“Thủ trưởng, anh không sao chứ?” Vương Tư nhìn ra Trương Văn Trọng có vẻ không thích hợp, nhanh miệng thân thiết dò hỏi.

Trương Văn Trọng lắc đầu, miễn cưỡng nở nụ cười, nói: “Tôi không sao, nhanh lên cứu người.” Lập tức, hần lấy ra một viên Linh Khí Hoàn, ném vào miệng, bù đắp lại linh lực vừa bị hao hết. Cũng không quan tâm vận chuyển Y Giám Tâm Kinh hấp thu linh khí bổ sung linh lực, hần lại cùng mọi người triển khai cứu viện hành khách còn bị kẹt bên trong xe đồ.

Từng hành khách được cứu ra ngoài, bởi vì bị lật xe, đất đá trôi cùng với bị đè ép giẫm đạp, trên người những người này hoặc nhiều hay ít đều mang theo một ít vết thương, nhưng may mắn chính là đại đa số người thương thế cũng không nghiêm trọng. Mà ngay lúc này, những xe cộ ngừng trong khu vực an toàn, cũng đều mở ra cửa xe nhường những người xe lạ có thể lên xe mình tránh né mưa tuyết cùng giá lạnh.

Trong một buổi mưa tuyết lạnh giá rít gào, trong lòng mọi người tràn ngập một cỗ dòng nước ấm nhàn nhạt.

Không bao lâu, xe cấp cứu và xe cảnh sát nhận được điện thoại cũng lần lượt chạy tới.

Nhân viên y tế đem người bị thụ thương trong tai nạn đất đá trôi lên xe cứu thương, đưa đến bệnh viện gần đây tiến hành trị liệu, những cảnh sát trước tiên liền chạy tới tham gia vào hàng ngũ cứu viện người bị nạn.

Rất nhanh, vài chiếc xe bị đất đá vùi lấp được mọi người lần lượt cứu ra. Dưới sự nỗ lực của mọi người, ba mươi mấy hành khách bị kẹt trong xe đồ bị lật cũng được cứu ra. Ngay khi Trương Văn Trọng cùng Vương Tư mọi người còn chưa kịp thở dốc nghỉ ngơi, chuẩn bị đi cứu người bị nạn còn kẹt trong xe khác, một nữ hành khách được cứu ra từ trong xe đồ lại đột nhiên lớn tiếng khóc rống lên.

Trương Văn Trọng nhanh miệng hỏi: “Đại tỷ, chị sao vậy? Vì sao đột nhiên lại khóc?”

Nữ hành khách khóc rống nói: “Con gái của tôi...con gái của tôi hình như còn chưa ra được xe đồ...” Nói đến đây, người phụ nữ đột nhiên quỳ xuống trước người Trương Văn Trọng, ngay trên bùn đất tuyết rơi lầy lội lạnh giá, không ngừng dập đầu cầu xin nói: “Van cầu anh, làm ơn cứu con gái tôi đi! Van cầu anh...” Chỉ mới dập mạnh vài cái, trán của nàng đã bị rướm máu, máu tươi đỏ sẫm từ trên vết thương tuôn ra, nhuộm đỏ gương mặt của nàng. Nhưng nàng vẫn như không hề phát giác, chỉ liên tiếp dập đầu cầu xin.

“Đại tỷ, đừng như vậy, mau nhanh đứng lên.” Trương Văn Trọng dìu nữ hành khách đứng dậy, bảo chứng: “Chị yên tâm, tôi nhất định sẽ cứu ra con gái chị!” Lập tức hần phân phó Vương Tư: “Mau nhanh đưa bị đại tỷ này đến giải đất an toàn, đừng cho chị ấy ở lại chỗ này, nơi này quá nguy hiểm.”

Vương Tư vẻ mặt lo lắng nói: “Thủ trưởng, để tôi vào xe cứu con gái cô ấy...”

Trương Văn Trọng trừng mắt, quát to: “Bảo anh làm gì thì làm đó, sao nhiều lời vô ích như vậy?”

Vương Tư dù sao cũng là một gã quân nhân, chỉ biết phục tùng mệnh lệnh, liền nhanh chóng đưa nữ hành khách dời đến nơi an toàn.

Trương Văn Trọng khom người chui vào chiếc xe đồ đã đầy đất đá trôi, tỉ mỉ tìm tòi tung tích của cô bé, đồng thời không ngừng gọi to, lắng nghe tiếng trả lời của nó.

“Cháu...cứu...cứu...” Một thanh âm mười phần yếu ớt từ sau đuôi xe đồ truyền đến. Trương Văn Trọng nhanh chóng bò tới đuôi xe, quả nhiên ở nơi này phát hiện một cô bé khoảng chừng sáu bảy tuổi. Cô bé đang ngồi ở hàng ghế cuối cùng, sắc mặt tái nhợt, đôi môi bầm tím, gương mặt mờ mịt kinh hoàng. Đất đá trôi vào đã vùi lấp hơn phân nửa thân thể cô bé, không hề nghi ngờ, nếu còn chậm trễ một hồi, đất đá trôi rất có khả năng sẽ chôn sống nó!

“Nguy rồi.” Trương Văn Trọng vừa nhìn thấy dáng dấp con bé, chân mày chợt nhíu lại, hấn bò nhanh tới bên cạnh nó, dùng hai tay cào lớp đất đá xung quanh, bế nó lên. Lập tức kiểm tra ngay tại chỗ cho con bé.

“Hô hấp rất yếu, chân tay tím tái, mạch không nhận rõ. Đây là bệnh trạng bị sốc tim! Là sốc cardiogenic! Chết tiệt, cô bé viêm cơ tim cấp tính!”

“Chú ơi...đầu của cháu choáng quá...tim cháu rất đau a...cháu muốn ngủ...” Cô bé nhìn Trương Văn Trọng, đứt quãng thì thào từng câu vô lực, sau đó nhắm hai mắt lại, lâm vào hôn mê.

“Phải nhanh chóng cứu nó ra, sau đó trị liệu viêm cơ tim và tình trạng sốc cho nó!”

Cô bé từ cơn sốc nhẹ vì sợ hãi đã biến thành nặng đến nghiêm trọng, tình huống có thể nói thập phần nguy cấp, Trương Văn Trọng cũng không dám chậm trễ, nhanh ôm nó vào trong ngực, chuẩn bị đập vỡ cửa sổ xe phía trên đầu để chui ra ngoài.

Nhưng ngay lúc này, hấn đột nhiên nghe được tiếng thét to thất kinh của Vương Tư: “Trời ạ, sườn núi lại bị lở đất kia. Đất đá trôi tới, nguy hiểm! Chạy mau! Mau nhanh rời khỏi đây! Úc, không, thủ trưởng còn bên trong xe đồ...”

Không đợi Trương Văn Trọng kịp làm ra phản ứng, đất đá trôi từ trên núi tuôn xuống đã hung hăng đánh vào chiếc xe đồ. Lực lượng mạnh mẽ trực tiếp đánh bay chiếc xe đồ ra ngoài. Không chỉ dừng ngả lan can bảo hộ ven đường, đồng thời bay ra khỏi đường cái, trong tiếng kinh hô cùng tiếng thét kinh hoàng của mọi người, “oanh” một tiếng rớt vào trong con sông đối diện, trong nháy mắt đã bị nước sông cuộn trào nuốt sống...

382. Chương 403: Châm Pháp Cấp Cứu

Cảnh tượng này làm cho tất cả mọi người đều kinh hồn bạt vía. Người nữ hành khách vừa được chuyển lên mảnh đất an toàn “bùm” một tiếng gục xuống mặt đất, thất thanh khóc rống lên: “Hu hu...tất cả đều là do tôi không tốt ah! Tôi không nên sợ ý bỏ rơi con gái mình ở trong xe. Hiện giờ không chỉ hại tính mạng con gái mình, mà còn liên lụy đến cả tính mạng của người hảo tâm kia nữa. Ô...ô...ô....đây là là lỗi của tôi, là lỗi của tôi!”

Tất cả mọi người ở đây đều mang vẻ mặt bi thống. Trong đám bọn họ có không ít người được Trương Văn Trọng cứu thoát, vô luận là ai, đều không muốn chứng kiến cảnh tượng Trương Văn Trọng và cô gái bé nhỏ bị dòng nước lũ mãnh liệt cuốn trôi đi như vậy.

Đột nhiên một thanh âm nứt vỡ vang lên ở trong đoàn người, tiếng khóc này tựa như căn bệnh di truyền, rất nhanh khiến cho tất cả mọi người phụ họa khóc theo.

“Thủ trưởng!” Vương Tư ngây ra lúc sau, cả người như lên cơn điên, phóng thẳng đến ven đường không quản tới an nguy của bản thân, tính toán nhảy vào giữa dòng sông cuộn cuộn ba đào, tìm kiếm bóng dáng Trương Văn Trọng cùng cô bé gái. Trong đám hành khách có rất nhiều người vỗ ngực tự xưng là am hiểu thủy tính, cũng theo sát phía sau hấn, chuẩn bị nhảy xuống dòng nước hỗ trợ cứu người bị nạn.

Giờ khắc này, tình đoàn kết của con người được dâng cao tột điểm.

Ngay khi đám người Vương Tư chạy tới ven đường, chuẩn bị nhảy vào dòng nước thì lại kinh ngạc phát hiện ra, Trương Văn Trọng cũng không bị dòng nước hung ác nuốt trôi theo xe dò, mà hắn đang gắt gao dán người trên mặt đê như một con thằn lằn, cố sức leo lên. Cô bé gái rơi ở trạng thái hôn mê, được hắn dùng áo buộc chặt vào trong lòng.

Hóa ra, khi từng mảng đất lở ầm ầm phủ xuống, trực tiếp cuốn trôi chiếc xe dò ra giữa dòng sông cuộn cuộn ba đào. Thì cùng một thời gian, Trương Văn Trọng cấp tốc dùng y phục của mình buộc chặt cô bé vào trong lòng. Tiếp đó vùng chân lên đập bung cửa kính xe, nhảy ra bên ngoài, hai tay dang rộng bám sát lên trên mặt đê. Do đó mới tránh thoát được một hồi kiếp nạn lâm đầu.

Nếu không phải bởi vì, lúc trước chân nguyên của hắn đã bị Vạn Yêu Đồ Sách cắn nuốt hầu như không còn, thì giờ khắc này Trương Văn Trọng cũng sẽ không chặt vật như vậy.

Đợi tới khi vụ lở đất tạm ngừng, hắn liền dùng cả tay lẫn chân, dọc theo mép con đê dựng đứng, bò lên phía trước.

“Không chết...bọn họ không có chết.”

“Tốt quá, bọn họ không bị cuốn trôi theo dòng nước lũ, bọn họ đều còn sống!”

“Quả nhiên là người tốt vẫn có hảo báo, lần này ông trời đã sáng mắt ra rồi!”

“Mau, nhanh đi tìm dây thừng, kéo bọn họ lên đây đi.”

Đám người Vương Tư chạy tới ven đường, chỉ ngảy người ra một lúc sau, liền nhanh chóng tìm dây thừng ném xuống cho Trương Văn Trọng. Nhóm hành khách đồng tâm hiệp lực, kéo Trương Văn Trọng và cô bé ở trong lòng hắn lên bờ.

Ngay khi Trương Văn Trọng ôm cô bé bước lên trên đường quốc lộ, thì một mảnh tiếng vỗ tay như sấm nổ cũng sinh sôi. Tất cả mọi người không phân biệt nam nữ lão ấu, không phân biệt địa vị thân phận trong xã hội, toàn bộ đều gắng sức vỗ tay, biểu thị ca ngợi hành động dũng cảm của Trương Văn Trọng.

“Con gái của mẹ...hu hu...thực tốt quá, con không có bị cuốn trôi vào dòng nước lũ.” Người nữ hành khách kia hốt hoảng chạy đến, theo sau lập tức quỳ xuống trước mặt Trương Văn Trọng, phục lạy nói: “Cám ơn anh, cám ơn anh...anh chính là đại ân nhân của gia đình chúng tôi.”

“Đại tỷ, chị mau đứng lên đi, đừng quỳ xuống như thế.” Trương Văn Trọng một tay ôm cô bé gái, một tay kéo người nữ hành khách đứng lên, nói: “Tình huống con gái chị hiện giờ rất nguy hiểm, cô bé mắc bệnh viêm cơ tim cấp tính, hơn nữa đang lên cơn sốc tim, nhiều khả năng sẽ gây uy hiếp đến tính mạng của bé, cho nên chúng ta phải khẩn cấp chữa trị mới được.”

“Cái gì? Viêm cơ tim cấp tính?” Nữ hành khách bị tin tức bất thành linh này làm cho sợ ngây người, thân thể không tự chủ được loạng choạng. Nếu không có một vị hành khách tốt bụng ở bên cạnh nâng đỡ, chỉ sợ nàng sớm đã té nhào trên mặt đất. Ở một khắc thời gian đó, tâm tình của nàng, phảng phất như là lúc chiếc xe dò quay cuồng chìm xuống dòng sông. Nếu như không vướng bận con gái của mình, chỉ sợ nàng sớm đã hôn mê bất tỉnh đi rồi.

Nữ hành khách run giọng nói: “Con gái tôi không phải chỉ trúng cảm mạo thôi sao? Như thế nào biến thành viêm cơ tim cấp tính đây? Còn sốc tim nữa? Bác sĩ đâu...bác sĩ đâu rồi! Van cầu các ngài mau lại đây cứu con gái tôi với!”

Trương Văn Trọng nói: “Đại tỷ, chị cũng đừng hoảng loạn quá mức, tôi sẽ đem hết toàn lực ra chữa bệnh cho con gái của chị.”

Trong đôi con ngươi đen nhánh của nữ hành khách, liền phóng xuất ra quang mang hi vọng, run giọng dò hỏi: “Anh...anh là bác sĩ ư?”

“Đúng vậy, tôi chính là bác sĩ.” Trương Văn Trọng bình tĩnh hồi đáp, ôm cô bé gái, nhanh chân đi tới chỗ xe cấp cứu đang dừng.

Xe cứu thương và nhân viên y tá cũng vừa mới đến, cho nên không nghe thấy câu chuyện đối thoại giữa Trương Văn Trọng và nữ hành khách. Bất quá, bọn họ lại được nghe kể tình cảnh Trương Văn Trọng cứu

cô bé gái thoát khỏi chiếc xe đồ, cho nên khi Trương Văn Trọng ôm cô bé đến, có người liền nhanh chóng chào đón, thân thiết dò hỏi: “Đứa nhỏ này bị làm sao vậy? Bị thương ở đâu? Còn tình huống của anh như thế nào rồi! Có bị thương không?”

Bất quá, Trương Văn Trọng cũng không có giao cô bé vào trong tay bọn họ, mà ôm bé chui thẳng vào trong xe cấp cứu, đồng thời lãnh đạm nói: “Siêu vi trùng cúm Influenza gây nên bệnh viêm cơ tim cấp tính, biến chứng sốc tim. Trên xe cấp cứu có túi dưỡng khí không? Mau lấy cho bé thở đi!”

“Cái...cái gì?” Nhân viên cứu thương đầu tiên hơi sửng sốt, theo sau cẩn thận quan sát bộ dáng của bé gái, liền sôi nổi nói:

“Đúng rồi, cô bé này quả thực là có triệu chứng sốc tim.”

“Uy, túi dưỡng khí đâu? Mau đem túi dưỡng khí lại đây, đeo vào cho cô bé thở.”

Cũng có bác sĩ kêu lớn: “Chuẩn bị tiêm A-dre-na-lin cho bé.”

Thế nhưng Trương Văn Trọng lập tức bác bỏ đề nghị này, bình tĩnh nói: “Không cần tiêm A-dre-na-lin! Mọi người chỉ cần cho bé thở dưỡng khí là đủ rồi. Trong xe có mang theo ngân châm không?”

Nhóm nhân viên cứu thương tròn hai mắt: “Ngân....ngân châm? Trên xe cấp cứu không có trang bị dụng cụ Đông y, tìm đâu ra ngân châm được đây chứ.”

Lúc này có một người trung niên, cũng là nhân viên cứu thương, trùng hợp đi ngang qua nghe thấy đoạn đối thoại giữa bọn họ, liền nhanh chóng nói: “Trên xe của tôi có ngân châm đó. Cũng là do bệnh xương cổ kinh niên, nên tôi thường mang theo ngân châm đi làm. Anh chờ chút, tôi quay lại đi lấy cho anh.” Dứt lời, hần xoay người đi tới một chiếc xe Hyundai Elantra đậu bên lề đường.

Không đầy một lát sau, hần liền chạy trở về cầm theo một hộp ngân châm nhét vào trong tay Trương Văn Trọng.

Lúc này Trương Văn Trọng đã đặt cô bé nằm dài trên cang xe cấp cứu, lắp thêm ống dưỡng khí cho cô bé điều hòa nhịp thở. Sau khi tiếp nhận hộp châm, Trương Văn Trọng cũng lấy bông cotton khử trùng đầu kim. Bất quá lúc này nhóm nhân viên cứu hộ đã khôi phục thần trí, vội vàng chất vấn: “Anh đây là muốn dùng châm viêm để chữa trị căn bệnh viêm cơ tim cấp tính cho cô bé sao? Anh đừng đùa quá trớn như thế đi? Mà anh có phải là bác sĩ không hả? Đừng làm xằng làm bậy nha!”

“Tôi là bác sĩ.” Trương Văn Trọng lãnh đạm trả lời, vùng ngân châm đã qua khử trùng lên, đâm xuống ba huyệt Nội Quan, Bách Hội, Khí Hải của cô bé. Đây cũng chính là thủ pháp Cố Bản Bồi Nguyên Châm.

Trương Văn Trọng lựa chọn sử dụng ba huyệt vị này, bởi vì muốn khởi lên công hiệu Hồi Dương Thoát Cốt, làm cho huyết áp mạch đập trở lại trạng thái bình thường, do đó mà cơn sốc cũng sẽ rơi chậm đi, biến nguy thành an.

Thiện nghệ châm cứu xong, Trương Văn Trọng cũng không vội vàng rút kim, mà giữ nguyên ba cây kim châm ở trên huyệt vị. Tiếp đó, hần lấy một mớ ngải khô, đốt nóng, đồng thời áp xuống hai huyệt Bách Hội, Thần Khuyết của cô bé gái.

Rất nhanh mười phút đồng hồ trôi qua, nguyên bản sắc mặt tái nhợt của cô bé đã khôi phục lại hồng nhuận. Bé chậm rãi mở mắt ra, thấy có nhiều người đang nhìn mình, đột ngột khóc rống lên, suy yếu nói: “Con muốn mẹ...mẹ ơi...”

Nhóm nhân viên cứu hộ trên xe, không hẹn mà cùng thở phào một hơi nhẹ nhõm, kinh hỉ nói:

“Tĩnh rồi! Tĩnh rồi kia! Người này thế nhưng chỉ dùng ngân châm mà cứu tỉnh cô bé lên cơn sốc tim.”

“Trời ạ, thật không thể tin nổi. Hóa ra châm cứu không chỉ chữa trị những căn bệnh mãn tính, mà nó còn có thể dùng trên phương diện cấp cứu đột xuất nữa ah!”

“Mẹ của bé đâu rồi? Nhanh đi gọi mẹ của bé tới đây nào!”

Mẹ của cô bé cũng chính là người nữ hành khách kia, nàng luôn luôn chầu chực ở bên ngoài xe cứu thương. Giờ phút này, loáng thoáng nghe thấy con gái mình đã hồi tỉnh, nàng liền vội vàng bò vào trong xe, gắt gao nắm tay con gái nhỏ, nhẹ giọng an ủi nói: “Mẹ ở đây, mẹ ở đây rồi cục cưng của mẹ!”

Mặc dù cô bé đã hồi tỉnh, nhưng Trương Văn Trọng không dám ngừng điều trị, phải qua thêm khoảng mười phút đồng hồ nữa, đợi trạng huống của cô bé hoàn toàn bình phục, hắn mới dám rút kim châm ra khỏi huyết vị.

“Tuy rằng con gái chị đã tỉnh. Nhưng căn bệnh viêm cơ tim cấp tính của bé vẫn còn tồn tại như trước. Tôi sẽ cấp cho chị một đơn thuốc, chiếu theo đó mà sắc cho bé uống. Chẳng qua bao lâu thời gian, bệnh tình của bé sẽ khỏi hẳn.” Trương Văn Trọng bày ra giấy bút, tỉ mỉ kê đơn.

Thành phần trong đơn thuốc này chủ yếu là muốn bổ trung ích khí, bao gồm Sài Hồ, Mạch Đông, Ngũ Vị, Đan Tham và Sinh Địa Hoàng. Có tác dụng giải độc, điều hòa khí huyết, điều dưỡng tâm phế, lưu thông hoạt huyết ứ tồn. Dùng để trị liệu bệnh viêm cơ tim cấp tính, chính là thích hợp nhất.

“Cám ơn anh, cám ơn anh.” Người nữ hành khách tiếp nhận đơn thuốc xong, không ngừng gật đầu chấp tay cảm tạ Trương Văn Trọng.

383. Chương 404: Tình Cờ Gặp Phải Thù Xưa

Sau khi Trương Văn Trọng cứu tỉnh cô bé. Nhóm nhân viên cứu hộ lập tức đưa mẹ con nàng cùng mấy vị hành khách bị thương đến bệnh viện địa phương kiểm tra sức khỏe. Đồng thời, chính phủ địa phương cũng cử mấy ử tới, khẩn trương triển khai công tác thu dọn đoạn đường bị bùn đất vùi lấp.

Bởi vì do đất lở, nên con đường quốc lộ này cũng biến thành hỗn loạn. Ít nhất, trước khi chưa thanh lý xong rác rưởi, thì quang cảnh hỗn loạn này là không thể nào xoa dịu được. May mắn chính là, xe của Trương Văn Trọng ở tận ngoài rìa phạm vi bùn đất, cũng không có sứt mẻ hay tổn hao gì cả. Chứng kiến tình huống tiếp theo, bản thân cũng không giúp được chuyện gì. Vì vậy mà Trương Văn Trọng cùng Vương Tư quay trở lại xe, rời khỏi nơi này.

Do vụ lở đất làm chậm trễ thời gian, cho nên lúc này sắc trời đã khá muộn rồi, lái xe chẳng được bao lâu, thì màn đêm tối cuộc cũng buông xuống.

Vương Tư ngẩng đầu nhìn vào gương chiếu hậu, nói: “Thủ trưởng, sắc trời đã khá muộn rồi! Đồng thời mặt đường có dấu hiệu kết băng, nếu còn lái xe chỉ sợ hệ số nguy hiểm tương đối cao. Mà ở phía trước không xa, chính là Nam Uyển thị, không bằng chúng ta ngủ tại Nam Uyển thị một đêm, đợi tới lúc hừng sáng, rồi phản hồi Ung Thành, như thế nào?”

Trương Văn Trọng trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng vẫn đáp ứng lời đề nghị này của hắn: “Cũng được, vậy thì chiếu theo anh nói đi, chúng ta dừng tại Nam Uyển thị một đêm.”

“Ok.” Vương Tư hồi đáp.

Không qua bao lâu, Vương Tư đã lái xe tới Nam Uyển thị. Lượn quanh một vòng trong thành phố xong, hắn mới chịu dừng xe ở trong bãi đậu xe của khách sạn Nam Uyển, cùng Trương Văn Trọng đi vào khách sạn.

“Ủa? Tại sao lại là hắn? Hắn chạy đến Nam Uyển thị này làm gì cái gì nhỉ?” Ngay khi Trương Văn Trọng cùng Vương Tư bước vào đại sảnh khách sạn làm thủ tục thuê phòng, thì ở bên một lối cửa khác, một người thanh niên đột nhiên dừng bước, nghiêng đầu nhìn hướng về phía Trương Văn Trọng. Mấy gã thanh niên đồng bạn cũng dừng chân, theo ánh mắt của hắn nhìn về phía Trương Văn Trọng cùng Vương Tư, kinh ngạc dò hỏi: “Làm sao thế! Nhạc ca, anh quen gã kia sao? Hai tên nhà quê kia, sẽ không phải là bằng hữu của anh đó chứ?”

Được gọi là Nhạc ca, chính là cái tên Nhạc Lỗi, lần trước Trương Văn Trọng tham gia bữa tiệc sinh nhật của Vu Triêu Tường đã gặp phải. Người này tựa hồ đang có ý đồ cựa cựa Vu Giai.

“Bằng hữu thì không dám, nhưng cừu nhân thì là chắc chắn rồi.” Nhạc Lỗi cười lạnh nói.

Người bên cạnh hắn tò mò hỏi: “Cừu nhân? Làm sao thế? Cái tên trông quê mùa kia, đã từng trêu chọc qua Nhạc ca ư?”

“Ừm.” Nhạc Lỗi cũng không giấu giếm, chỉ vào Trương Văn Trọng nói: “Nhìn thấy không, cừu nhân của tao chính là thằng đó. Trước kia tao và hắn cùng theo đuổi một nữ nhân. Nhưng đáng tiếc, cô ả kia cuối cùng lựa chọn hắn mà không phải là tao.”

Mấy gã đồng bạn đi bên cạnh hắn, nhất thời kinh ngạc hô lên:

“Cái gì? Hắn đoạt nữ nhân của Nhạc ca sao? Thật chứ?”

“Nữ nhân kia quả thật có mắt như mù? Nhạc ca vừa trẻ vừa nhiều tiền, sự nghiệp thành công vang dội không chọn....Cư nhiên lại đi chọn một tên bộ dáng quê mùa như vậy, trông hắn thực giống một tên nông dân ah! Làm sao có thể bì với Nhạc ca oai phong tuấn tú được đây.”

“Nhạc ca, phải chăng là anh đang nói giỡn chúng ta đi?”

“Ta nói đều là nghiêm túc, không phải chuyện gì hay ho mà đùa giỡn cả.” Nhạc Lỗi lắc đầu, thu hồi ánh mắt quàng ném trên người Trương Văn Trọng. Ngoảnh mặt nhìn sang đám đồng bạn: “Mau đi thôi các huynh đệ. Tối hôm nay sẽ cho mọi người vui chơi thống khoái, cũng không nên để gã tiểu tử kia phá hỏng tâm tình của chúng ta.”

Đám thanh niên đồng bạn của Nhạc Lỗi, toàn bộ đều là con cháu của các cấp lãnh đạo ở Nam Uyển thị, mà công ty được của hắn cũng xây dựng tại Nam Uyển thị này. Trong ngày thường, ngoại trừ móc nối cùng nhóm lãnh đạo Nam Uyển thị ra, Nhạc Lỗi vẫn không quên bồi dưỡng quan hệ với đám con cháu của bọn họ.

Một gã thanh niên hí hóp mắt lại, nhìn về phía Trương Văn Trọng cười lạnh nói: “Gã ôn con kia dám tranh giành nữ nhân của Nhạc ca. Quả thực là không muốn sống nữa rồi. Hay là để tôi bố trí người chỉnh đốn hắn một trận, vừa giúp Nhạc ca xả cơn giận trong lòng, vừa có thể cảnh cáo hắn rồi bỏ nữ nhân kia.”

“Ách?” Trên mặt Nhạc Lỗi nhất thời thoáng hiện ra một nét vui mừng, nhanh chóng hỏi: “Cậu tính toán hành động như thế nào?”

Gã thanh niên bước tới gần bên tai Nhạc Lỗi, giảm thấp âm lượng xuống thì thầm vài câu, theo sau đó cười gian manh nói: “Thế nào hả Nhạc ca! Biện pháp này của tôi có khoái chí anh không?”

Nhạc Lỗi mỉm cười theo: “Uy, phương pháp này thật không sai. Bất quá làm chuyện tình như vậy liệu có thỏa đáng không?”

Gã thanh niên vỗ ngực đồm độp, hiên ngang nói: “Nhạc ca, anh yên tâm đi, nhất định sẽ thỏa đáng! Chẳng lẽ anh quên ông già tôi là nhân vật nào sao? Chỉ cần tôi gọi một cú điện thoại, đảm bảo chuyện này sẽ thu xếp ổn thỏa thôi.”

Nhạc Lỗi hài lòng nói: “Vậy chuyện này đành phải nhờ cậu rồi!”

“Yên tâm đi mà.” Gã thanh niên cười đáp. Lập tức rút điện thoại ở trong túi quần ra phân phó.

Đợi gã thanh niên kia nói chuyện điện thoại xong, Nhạc Lỗi mới vung tay lên, đắc chí cười nói: “Đi thôi! Đêm hôm nay toàn là người mẫu với nữ minh tinh tiếp khách đó! Đảm bảo nhóm các nàng sẽ làm cho tụi bay tận hưởng.”

Gã thanh niên kia, lập tức nửa đùa nửa thật: “Nhạc ca, hôm nay em giải quyết giúp anh một chuyện phiền muộn. Có phải anh nên tìm cho em hai cô nàng tươi ngon mọng nước để em song phi hay không nhỉ?”

Lời hắn nói ra, nhất thời dẫn phát tới một trận cười giòn vang:

“Chỉ với thể trạng của mày cũng muốn song phi sao? Mày chịu nổi mấy phút không thế?”

“Được rồi...được rồi...muốn song phi thì song phi...Miễn sao đừng lăn quay đơ ra giường. Chúng ta không muốn khiêng xác khô trả về cho ông bà già mày đâu.”

384. Chương 405: Bắt Quả Tang Chơi Gái

Đơn giản dùng qua vài món tráng miệng lót dạ xong, Trương Văn Trọng cùng Vương Tư đều tự quay về phòng.

Vội vàng tắm rửa, tẩy sạch đi mùi bùn đất trên người, Trương Văn Trọng liền thay đổi một bộ trang phục mới. Tiếp đó, ném một viên Linh Khí Hoàn và Đại Đạo Như Ý Đan vào trong miệng, cứ như vậy khoan chân ngồi trên giường, vận chuyển Y Giám Tâm Kinh, luyện hóa hai viên đan dược, cắn nuốt linh khí ẩn chứa trong đó, mượn tác dụng tẩy bổ khôi phục chân nguyên bị hao tổn.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, rất nhanh liền tới đêm khuya.

Sau khi luyện hóa xong Linh Khí Hoàn cùng Đại Đạo Như Ý Đan, Trương Văn Trọng mở mắt, chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí. Vươn vai nhúc nhích sống lưng, tính toán đi ngủ lấy sức. Hôm nay, trên đoạn đường lữ đẩu, đã tiêu phí không ít tinh lực cùng thể lực của Trương Văn Trọng, cho nên cần phải thông qua giấc ngủ đền bù lại. Nhưng mà, ngay khi hắn vừa mới ngã lưng xuống giường, thì đột nhiên nghe thấy một đạo thanh âm rất nhỏ, truyền ra từ bên ngoài cánh cửa.

“Trong khách sạn mà có trộm sao?” Trương Văn Trọng âm thầm suy đoán, lập tức xoay người ngồi thẳng dậy. Ngay khi hắn chuẩn bị đi thăm dò tình huống thì cửa phòng cũng được đẩy ra. Tiếp theo đó, có một tiếng bước chân nhẹ nhàng đi vào, cẩn thận quan sát, không ngờ đó là một nữ nhân cực kì xinh đẹp, mỗi tội quần áo có điểm hở hang.

“Di.” Nữ nhân này hiển nhiên không ngờ rằng Trương Văn Trọng, chẳng những không ngủ say, ngược lại còn trợn mắt nhìn nàng, nhất thời liền bị giật mình. Nàng theo bản năng hỏi: “Anh....anh chưa ngủ...sao?”

Trương Văn Trọng liếc mắt một cái đã nhận ra, nữ nhân này căn bản không phải kẻ trộm, sở dĩ nàng có thể mở được cửa phòng mình, là bởi vì ở trên tay nàng, cũng đang cầm một chùm chìa khóa phòng.

Trương Văn Trọng không khỏi nhíu mày, trầm giọng hỏi: “Cô là ai? Vào trong phòng tôi muốn làm cái gì? Chùm chìa khóa của phòng này, làm sao cô có được nó?”

Phản ứng của nữ nhân này tương đối linh hoạt, nàng không có đáp lời Trương Văn Trọng, mà xoay động nhãn châu vài cái, yêu kiều cười nói: “Chẳng phải anh gọi tôi đến sao?”

Dứt lời, nàng dùng tốc độ cực nhanh thoát y quần áo trên người, cư nhiên trắng trợn lao chậm về phía Trương Văn Trọng, hét lớn một tiếng.

Tiếng hét này, dường như chính là ám hiệu.

Ngay khi nàng ta lao chậm về phía Trương Văn Trọng, đồng thời theo bên ngoài cửa phòng lại có mấy người phóng vào. Cả đám trong tay cầm theo máy ảnh, không ngừng hướng ra phía trước mà bấm shutter.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, thanh âm “tách..tách” vang vọng khắp căn phòng. Mà ánh đèn loang loáng cũng không ngừng hiện ra, đem cả gian phòng chiếu sáng rực rỡ.

Bất quá, những tay săn ảnh này rất nhanh liền phát hiện ra, việc bọn hắn đang làm chỉ là uống phí tâm cơ. Bởi vì trên chiếc giường lớn chỉ có một nữ nhân trần truồng đang nằm ngả ngón, cũng không trông thấy bóng dáng của Trương Văn Trọng đâu. Nguyên lai, ở một khắc nữ nhân trần truồng ôm chầm đến, Trương Văn Trọng đã bật người nhảy sang một bên, căn bản không bị bọn hắn chụp hình.

“Cảnh sát?” Trông thấy mấy có thêm mấy người mặc quân phục cảnh sát xông vào trong phòng. Nhất thời Trương Văn Trọng liền hiểu ra, cười lạnh nói: “Tin tức đi chơi gái mại dâm bị bắt tang, trước kia ta đã nghe nói qua nhiều rồi. Không nghĩ tới, ta cũng có ngày gặp phải tình huống này. Đám các người xứng đáng mặc quân phục cảnh sát ư? Quả nhiên là làm xấu mặt quốc gia.”

“Ha ha, anh còn dám cãi nữa sao? Cư nhiên lại dám thóa mạ cảnh sát nhân dân chúng ta? Hiện giờ tang chứng vật chứng đã rành rành ở đây, anh còn gì để biện minh!” Mấy tay cảnh sát giận tím mặt, chỉ vào Trương Văn Trọng lớn tiếng quát tháo: “Mau ngồi xuống đưa hai tay lên đầu.”

Đúng lúc này, nữ nhân nằm dạng háng ở trên giường cũng ngồi dậy, nàng không hề ngại chuyện này bị phơi bày ra ngoài ánh sáng, còn liếc mắt đưa tình nhìn Trương Văn Trọng: “Ông chủ, cảnh sát đã tới tận đây rồi, chúng ta nên nhận tội đi.”

Nói xong, nàng còn xuất ra một chiếc comdom chẳng biết lấy nó từ đâu. Chiếc comdom này phi thường nhẵn nhúm, hơn nữa lại còn đã dùng qua.

“Hóa ra đó chính là nhân chứng vật chứng theo lời các người nói hả?” Trương Văn Trọng cười lạnh.

“Bảo anh ôm đầu ngồi xổm xuống, anh không nghe rõ sao? Cư nhiên còn dám dùng điệu bộ âm dương quái khí đe dọa cảnh sát?” Một tay cảnh sát trong đám móc còng sổ ra, đi nhanh về phía Trương Văn Trọng, làm bộ như muốn khóa tay hắn lại.

“Chuyện này đều là do tự các người chuốc lấy.” Trương Văn Trọng hừ lạnh một tiếng, bất thành lỉnh lỉnh nắm chặt lấy cổ tay của tên cảnh sát, vặn nhẹ một cái.

“Ca sát...ca sát.” Một thanh âm rất nhỏ vang lên, cổ tay của tên cảnh sát đã bị vặn vỡ xương.

“A...” Gã cảnh sát gãy cổ tay bởi vì đau đớn mà hét lên: “Mày dám chống lại cảnh sát thi hành công vụ ư?”

Đám cảnh sát đứng ở bên ngoài thấy thế, trong lòng vừa sợ lại vừa giận. Bộ dạng như muốn tấn công Trương Văn Trọng, ỷ vào nhiều người đem hắn trói lại. Nhưng mà đúng lúc này, Vương Tư ở gian phòng bên cạnh nghe tin chạy sang, chứng kiến quang cảnh lộn xộn thành một đoàn, liền quát lớn: “Các anh muốn làm gì thủ trưởng tôi?”

Không đợi đám cảnh sát kịp phản ứng, hắn liền nhanh chân phóng vọt đến, một phen quyền cước tung ra, khiến cho cả đám cảnh sát đều ngã lộn quay xuống dưới sàn nhà. Đây cũng là hắn đã hạ thủ lưu tình, bằng không, mấy tên cảnh sát này chẳng đến miền cực lạc rồi.

Trương Văn Trọng thấy thế liền khen ngợi: “Vương Tư, Bát Quái Quyền của anh rất không tệ. Xem ra chẳng bao lâu nữa, tu vi của anh sẽ tấn thăng lên Địa Cấp hậu kỳ.”

Vương Tư thành thật cười nói: “Ha ha, nhưng công phu của tôi so sánh ra vẫn kém hơn thủ trưởng nhiều. Ít nhất, hiện giờ tôi không thể nhìn ra trình độ nông sâu của thủ trưởng.”

Trương Văn Trọng chỉ cười nhạt, bởi vì hắn không muốn nói đến chuyện này. Sau khi quét mắt nhìn đám cảnh sát nằm sõng soài trên mặt đất, đang chuẩn bị mở miệng thì lại có thêm mấy tên cảnh sát nữa, từ bên ngoài phóng vào trong phòng. Gã thủ lĩnh đám này, tên Lưu Dũng, là đồn trưởng đồn công an khu vực này.

Nếu bình thường muốn bắt người, tự nhiên Lưu Dũng không cần phải xuất mã. Bất quá chuyện tình lần này là do thiếu gia của cục trưởng cục cảnh sát Nam Uyển thị đích thân gọi điện giao phó. Vì đảm bảo công việc thuận lợi trăm phần trăm, không xuất hiện chuyện tình ngoài ý muốn, cho nên lần này hắn mới chủ động đi theo áp trận.

Sau khi tiến vào phòng, trông thấy đám thủ hạ nằm sõng soài trên mặt đất, Lưu Dũng không khỏi nhướng mày, ở trong lòng thâm mắng “phế vật.” Tiếp theo rút súng bên hông ra, lớn tiếng quát: “Giỏi lắm, hai tội phạm không chỉ chơi gái, mà còn dám chống lại cảnh sát đang thi hành công vụ? Mau ngồi xuống gơ hai tay lên đầu.”

Lúc này, Vương Tư khấn cấp bước tới chắn trước người Trương Văn Trọng, lớn tiếng quát lại: “Buông súng ra, không được phép vô lễ với thủ trưởng.”

“Thủ trưởng?” Lưu Dũng nhìn bộ quân trang trên người Vương Tư, thì không khỏi sửng sốt. Theo sau lại ngấm ngấm Trương Văn Trọng, một thân trang phục bình thường, vô luận từ khí chất hay là tuổi tác, đều không giống quân nhân cấp cao. Hắn liền cười lạnh, nói: “Thủ trưởng, là hắn ư? Hừ, bây giờ tôi hoài nghi hai anh đang giả mạo quân nhân quốc gia. Mời các anh xuất trình giấy tờ quân trang, hoặc giấy chứng nhận sĩ quan ra đây cho tôi kiểm tra.”

Vương Tư móc giấy chứng nhận sĩ quan của mình ra, ném cho Lưu Dũng.

Còn Trương Văn Trọng bởi vì lúc trước đi Malaysia, nên mọi giấy tờ quân nhân đều cất ở trong nhà. Đây cũng là nguyên nhân mà lúc này Trương Văn Trọng không thể chứng minh thân phận sĩ quan.

“Không có giấy tờ chứng minh hả? Vậy thì đi theo chúng tôi một chuyến!” Lưu Dững trầm giọng nói. Trong lòng cũng âm thầm đắc chí: “Chống lại người thi hành công vụ, đánh lén cảnh sát, giả mạo quân nhân....Ha ha tiểu tử này thật nhiều tội danh. Ài...ai bảo người dám đắc tội với thiếu gia nhà cục trưởng của chúng ta làm chi?”

“Ai dám mang thủ trưởng đi?” Vương Tư quát lớn tiếng.

Lúc này Trương Văn Trọng đã nhìn ra, chuyện tình lần này không phải là bắt giam bình thường. Tám chín phần mười là có kẻ nhờ đám cảnh sát này tới dàn xếp hiện trường, muốn hãm hại mình. Thế nhưng Trương Văn Trọng thật sự không nghĩ thông, Nam Uyển thị này hẳn chưa đi qua bao giờ, tại sao lại có kẻ muốn dùng chiêu số âm hiểm chính đốn mình đây?

Cuối cùng, Trương Văn Trọng dừng mắt trên người Lưu Dững. Hiện giờ muốn tìm ra kẻ đứng sau tấm màn, tất sẽ phải đi tới đồn cảnh sát. Bởi vì ở đó mới có đáp án chính xác nhất. Cho nên Trương Văn Trọng bước ra, nhìn Lưu Dững nói: “Cũng được thôi! Tôi sẽ đi theo các anh tới đồn cảnh sát một chuyến xem sao?”

Thấy Trương Văn Trọng chịu nhượng bộ, Lưu Dững vui mừng quá đỗi, mau chóng phân phó đám thủ hạ bên cạnh: “Đi còng tay hắn cho ta!”

Một gã cảnh sát bước tới, xuất còng số tám ra khóa tay Trương Văn Trọng. Mặc dù Vương Tư muốn ngăn trở, nhưng lại bị Trương Văn Trọng liếc mắt cảm đoán. Chiếc còng tay này, đối với bản thân Trương Văn Trọng mà nói, căn bản là không thể tạo thành mối uy hiếp gì, chỉ cần hắn muốn, tùy thời đều có thể thoát được. Hơn nữa, Trương Văn Trọng nguyện ý còng tay, cũng làm cho đám cảnh sát buông lỏng tâm tình, do đó mà gia tăng xác suất thành công khi sử dụng Chúc Do Thuật để điều tra tin tức.

Một phần cũng là do Trương Văn Trọng đang hao tổn chân nguyên quá độ, nên mới chịu để nguyên như vậy. Nếu không bị Vạn Yêu Đồ Sách cắn nuốt linh lực, thì lúc này hẳn đã thi triển Chúc Do Thuật, đem cả đám cảnh sát bát nháo này thôi miên rồi.

Trước khi đưa Trương Văn Trọng đi, một gã cảnh sát nhỏ giọng hỏi Lưu Dững: “Đội trưởng, tên quân nhân kia có cần bắt lại không?”

Lưu Dững lắc đầu: “Quên đi, hắn có giấy tờ tùy thân, hơn nữa cũng không chơi gái, tráo hắn về đồn làm cái gì?”

Lưu Dững cùng đám thủ hạ áp giải Trương Văn Trọng đi ra ngoài, lưu lại ba tên cảnh sát giúp đỡ đồng nghiệp bị thương, đưa tới bệnh viện gần đó trị liệu.

Còn Vương Tư thì nhanh chóng quay về phòng mình, cầm điện thoại lên bấm một cái dãy số, đem tình hình báo cáo cho thượng cấp xong. Tiếp đó liền đuổi theo Lưu Dững cùng Trương Văn Trọng, đi tới đồn cảnh sát khu vực trực thuộc Nam Uyển thị.

385. Chương 406: Nguy Hại An Toàn Quốc Gia

Hắn vĩnh viễn cũng sẽ không biết, một cuộc điện thoại của hắn, trong một ngày đầu mùa đông lạnh giá, đã kinh động bao nhiêu người.

Vốn hắn gọi điện cho quân phân khu của Trường Phong thị tỉnh Sa Nam, dù sao hắn do quân phân khu phái ra hộ tống Trương Văn Trọng quay về Ung Thành. Mà sau khi nghe xong Vương Tư báo cáo, lãnh đạo quân phân khu Trường Phong thị tỉnh Sa Nam cũng không dám chậm trễ, liền nhanh chóng báo cáo chuyện này cho bộ tổng tham mưu. Bởi vì lúc đầu do bộ tổng tham mưu hạ mệnh lệnh, để bọn họ phái người hộ tống Trương Văn Trọng. Trải qua tầng tầng báo cáo, điện thoại rất nhanh đã gọi tới chỗ Bạch Quang Minh, trước khi chuông điện thoại reng lên, Bạch Quang Minh đang đứng bên trong nhà Tôn lão gia tử, vẻ mặt cười khổ đang đứng chung một chỗ với Tôn Ngụy.

Ở trước mặt hai người bọn họ, Tôn lão gia tử đang cùng bốn vị lão nhân khác ngồi vây quanh bàn ăn uống rượu. Tuy rằng lúc này đã đêm khuya, thế nhưng hăng hái của năm lão nhân không giảm chút nào. Sở dĩ bọn họ vui vẻ như vậy, tất cả bởi vì chuyện Trương Văn Trọng và bốn người béo hòa thượng đã tiêu diệt được Vu Pháp Liên Minh Đông Nam Á mà ra. Trước đây, chính bởi vì có Vu Pháp Liên Minh làm chỗ dựa,

vì thể không ngừng hoành hành ngang ngược. Hiện tại Vu Pháp Liên Minh bị Trương Văn Trọng và bốn người béo hòa thượng diệt trừ, những tập đoàn dựa thể cũng sẽ thu liễm, không dám tiếp tục tạo ra những chuyện khiêu khích như trước.

“Hay là cháu đến khuyên nhủ bọn họ đừng uống thêm nữa?” Bạch Quang Minh lặng lẽ đẩy đẩy Tôn Ngụy, cười khổ mà nói: “Hiện tại đã trễ thể này, bọn họ vẫn uống mãi, dưỡng sợ thân thể họ xảy ra vấn đề.”

“Dưỡng không thấy họ đang uống thật cao hứng sao? Hiện tại chạy tới khuyên, chẳng phải chịu bị mắng hay sao?” Về mặt Tôn Ngụy cười khổ, nói: “Về thân thể trạng huống của họ, dưỡng có thể yên tâm. Từ sau khi ông nội luyện tập bộ công pháp thể hình của bác sĩ Trương, xương cốt thân thể ngày càng cường tráng, ông nội còn đem bộ công pháp truyền thụ cho bốn lão gia tử. Hiện tại xem thân thể bọn họ, chỉ sợ còn muốn khỏe mạnh hơn mấy người trẻ tuổi. Đừng nói là uống rượu đêm khuya, dù cả đêm, phỏng chừng cũng không thành vấn đề. Chỉ là khổ cho hai người chúng ta, phải thức đêm cùng họ.”

Bạch Quang Minh vẫn có chút lo lắng, đang định mở miệng nói, điện thoại di động trong túi chợt vang lên. Chuyển máy nghe chưa được vài câu, hần giận dữ nói: “Cái gì? Không ngờ còn có chuyện như vậy?”

Tôn lão gia tử nghiêng đầu qua, hiếu kỳ hỏi: “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì, không ngờ làm con tức giận như vậy?”

Bạch Quang Minh không dám giấu diếm, vội vàng đem tin tức vừa thu được nói ra. Hần vừa nói xong, nhất thời như đâm phải tổ ong vô vàn, năm lão nhân lòng đầy căm phẫn kêu la lên:

“Vô pháp vô thiên! Bọn người kia thực sự là vô pháp vô thiên!”

“Cũng dám bắt tiểu Trương? Rốt cục ai cho bọn hần quyền lực bắt người?”

“Chơi gái bắt người? Bọn người kia còn coi là cảnh sát sao? Có làm thất vọng bộ cảnh phục bọn hần mặc trên người không? Quả thực là bôi đen cảnh phục!”

Vô luận là phẩm hạnh đạo đức hay công lao Trương Văn Trọng từng lập được, đều làm năm lão nhân đối với hần vi thường thưởng thức. Huống chi, bọn họ còn học được bộ công pháp kiện thể, từ phương diện này mà nói, cũng giống như trở thành đồ đệ của hần, cho nên khi họ nghe được chuyện Trương Văn Trọng gặp phải chuyện như vậy, liền oán giận và kích động như thế.

Trong đó có một lão nhân tính tình nóng nảy, lập tức gọi điện thoại cho tư lệnh viên quân phân khu Nam Uyển thị, tư lệnh viên này đã từng làm cảnh vệ viên của hần, cho nên hần cũng không khách khí với đối phương, lập tức mắng một trận, mới hạ mệnh lệnh: “Lập tức dẫn người vây quanh đồn cảnh sát Hà Ung khu cứu Trương Văn Trọng ra, còn nữa, đem cảnh sát bên trong đồn bắt hết lại!”

Đợi lão nhân này gọi xong điện thoại, Tôn lão gia tử mới nói: “Chuyện này chỉ sợ cũng không phải chơi gái bắt tang phổ thông.”

“Lão Tôn, lời này của ông là ý tứ gì?” Bốn lão nhân khác vội vàng hỏi.

Tôn lão gia tử nói: “Các ông cũng đừng quên tiểu Trương cũng không phải là người thường. Với năng lực của hần, những cảnh sát kia làm sao có thể bắt được hần? Theo tôi thấy, chuyện này tám chín phần mười có người thiết kế muốn chính tiểu Trương, mà tiểu Trương lại tương kế tựu kế muốn dẫn dụ người định chính hần đi ra.”

Bốn lão nhân đồng thời gật đầu, đều nói:

“Nghe ông nói như thế, thật có khả năng này.”

“Như vậy, là người nào muốn chính tiểu Trương?”

Trong ánh mắt Tôn lão gia tử hiện lên một đạo tinh mang, trầm giọng nói: “Mặc kệ đối phương là ai, mặc kệ đối phương có thân phận địa vị làm sao, chỉ cần hần dám làm điều này, tôi sẽ không cho hần được yên thân!”

Bốn lão nhân cùng nói: “Nói không sai, chỉ cần mấy lão già chúng ta còn chưa chết, tuyệt đối không cho ai làm điều vô pháp vô thiên như vậy!”

Năm lão nhân nói được thì làm được, đều hành động ngay, trong khoảng thời gian ngắn, điện thoại ở kinh thành và tỉnh Thiên Nam cùng Nam Uyển thị vang vọng không ngớt. Cuối cùng thậm chí ngay cả tổng bí thư cũng biết được việc này, đồng thời còn tự mình ra chỉ thị: “Tra rõ! Trừng phạt nghiêm khắc không tha!”

Lưu Dững cũng không biết tên của mình đã truyền vào trong tai tổng bí thư, nếu như hắn biết được, chỉ sợ sẽ không cảm thấy vui mừng, mà trực tiếp bị dọa ngất. Sau khi mang Trương Văn Trọng về đồn cảnh sát Hà Ung khu, đưa vào phòng thẩm vấn, hắn liền khẩn cấp tìm một góc không người, gọi điện cho công tử của cục trưởng tranh công.

Nghe được bên kia điện thoại truyền đến tiếng hoan hô cười vang oanh oanh yển yển, Lưu Dững vừa ước ao vừa đổ kị.

Sau khi nghe Lưu Dững hồi báo, người trẻ tuổi vỗ ngực bảo chứng với Nhạc Lỗi mãn ý nói: “À? Các anh đã bắt tiểu tử họ Trương vào đồn công an? Hắn còn chống người thi hành công vụ, đánh lén cảnh sát? Giả mạo quan quân? Tốt, tốt, làm tốt lắm. Lưu sở trưởng, anh thật có bản lĩnh. Được rồi, nhân tình lần này tôi nhớ kỹ. Lưu sở trưởng, khổ cực anh nên cố gắng đem những tội danh này chứng thực, ngày khác tôi mời uống rượu.”

Sau khi cắt đứt điện thoại, tên thanh niên quay về Nhạc Lỗi cười nói: “Nhạc ca, chuyện của anh huynh đệ đã giải quyết xong, thế nào, đủ nghĩa khí chứ?”

“Đủ lắm!” Nhạc Lỗi gơ ly rượu cụng ly hắn, nói: “Nhân tình lần này tôi nhớ kỹ.”

Tên thanh niên đắc ý cười cười, tiếp tục tầm hoan mua vui. Nhưng không bao lâu, điện thoại hắn lại vang lên, lấy ra vừa nhìn, đứng lên nhìn Nhạc Lỗi cùng đám bạn bè chèn chèn nói: “Cha tôi gọi tới, tôi ra bên ngoài an tĩnh nói chuyện.”

“Đi thôi, đi thôi.” Mọi người nói, vẻ mặt hiểu ý.

Tên thanh niên bước ra khỏi phòng, tìm một địa phương tương đối yên tĩnh, chuyển điện thoại, không đợi hắn mở miệng, bên trong điện thoại truyền đến thanh âm vừa giận vừa vội của cha hắn: “Thằng ôn con, có phải mày vừa cho tên Lưu Dững ngu ngốc dùng chiêu số gian dâm bắt một người tên là Trương Văn Trọng không?”

Tên thanh niên hiển nhiên thật không ngờ cha hắn lại biết được chuyện này, trong khoảnh khắc ấp úng không biết nên làm sao trả lời.

“Sự tình tới mức hiện tại, con còn muốn giấu diếm sao? Thằng ôn con! Lần này tao bị mày hại thảm rồi.”

Lúc này tên thanh niên mới hồi phục tinh thần, cẩn cẩn thận thận hỏi: “Cha, họ Trương kia, chẳng lẽ có địa vị gì sao?”

Nhưng vào lúc này, từ bên trong điện thoại di động truyền ra, không phải thanh âm của cha hắn, mà là một người xa lạ nào đó nói với cha hắn: “Chúng tôi là người của Bộ An Ninh quốc gia, hiện tại hoài nghi anh tham dự vào một chuyện nguy hại sự an toàn quốc gia, mời theo chúng tôi đi một chuyến.”

Lập tức điện thoại liền bị cắt đứt.

“Kỷ...kỷ ủy?” Tên thanh niên khiếp sợ mở to hai mắt, hắn tự nhiên hiểu được, bị kỷ ủy tìm tới cửa là có ý tứ gì. Không đợi hắn phục hồi lại tinh thần, hai nam tử mặc tây trang đi nhanh tới trước mặt hắn, đưa ra giấy chứng nhận, trầm giọng nói: “Chúng tôi là người của Bộ An Ninh quốc gia, hiện tại hoài nghi anh tham dự vào một chuyện nguy hại sự an toàn quốc gia, mời theo chúng tôi đi một chuyến!”

“Quốc...quốc gia Bộ An Ninh? Nguy hại an toàn quốc gia?” Tên thanh niên chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, nhất thời ngã xuống mặt đất. Cùng lúc đó, hắn còn thấy vài người mặc thường phục, thành viên Bộ An Ninh quốc gia cầm súng chạy ào vào phòng của đám người Nhạc Lỗi, trong nháy mắt đã khống chế hết người trong phòng.

Giờ khắc này, tên thanh niên thật sự khóc không ra nước mắt, chỉ ở trong lòng kêu to như bệnh tâm thần: “Tên tiểu tử họ Trương kia, rốt cục là ai? Ta chỉ cho người bắt hắn vào đồn cảnh sát, thế nào biến thành nguy hại an toàn quốc gia? Ông trời, ông không cần xé chuyện lớn đến như vậy chứ a.”

Ngay khi đám người Nhạc Lỗi bị người của Bộ An Ninh khống chế, Lưu Dững đang ở bên trong phòng thẩm vấn, chuẩn bị đem mấy tội danh chứng thực đổ lên đầu Trương Văn Trọng. Nhưng ngay khi hắn vừa chuẩn bị phân phó thuộc hạ, dụng hình bức cung Trương Văn Trọng, một trận thanh âm rầm rĩ từ bên ngoài phòng thẩm vấn truyền vào.

Lưu Dững không khỏi nhú mày, nhìn cảnh sát viên đang ở trong phòng thẩm vấn nói: “Chuyện gì xảy ra? Lẽ nào có người nháo sự bên trong đồn cảnh sát? Mấy anh ra ngoài nhìn xem.”

“Dạ.” Một cảnh sát đáp. Ngay khi hắn vừa mở cửa, một họng súng tối om đã chĩa vào đầu hắn, làm hắn sợ đến sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, hai chân không ngừng run rẩy lên.

Nhận thấy được dị dạng, Lưu Dững quay đầu lại, nhưng thấy một đám quân nhân súng vác vai, đạn lên nòng đang nối đuôi nhau đi vào, họng súng đều nhắm ngay vào hắn.

Lưu Dững nhất thời trợn tròn mắt, một lúc mới run run hỏi: “Các người...muốn làm gì?”

Một người của Bộ An Ninh quốc gia đi tới, trầm giọng nói: “Lưu Dững, ngươi lạm dụng chức quyền, nguy hại an toàn quốc gia, hiện do tòa án nhân dân tối cao cùng Bộ Công An hạ lệnh, bắt ngươi!”

“Cái...cái gì?” Lưu Dững khiếp sợ há to miệng, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, “phác thông” một tiếng liên té xủ trên mặt đất.

386. Chương 407: Bên Trong Bầu Ngực Có Một Khối U

Sau khi Nhạc Lỗi bị bắt, liền bị phát hiện mấy hăng dược của hắn không chỉ là kẻ khả nghi trốn thuế, đồng thời còn bị khả nghi sản xuất ra dược phẩm kém chất lượng hoặc giả mạo, buôn lậu dược phẩm chưa được nghiệm chứng lâm sàng hồng kiểm chác món lãi kếp xù. Lần này, dù không xử lý chuyện hắn muốn đổ tội cho Trương Văn Trọng, thì hắn cũng phải vào tù.

Cũng bởi vì chuyện này, bộ môn vệ sinh Nam Uyển thị, bộ môn giám sát dược phẩm cùng với bộ môn công thương ít nhiều đều có quan viên bị liên lụy, ở một ban đêm lạnh giá đầu đông, bị kỷ ủy và Bộ An Ninh quốc gia đều bắt giữ mang đi điều tra.

Trương Văn Trọng cũng không hề ngờ tới, chuyện này lại huyền não lớn như vậy, không chỉ kinh động Tôn lão gia tử bọn họ, còn kinh động đến cả tổng bí thư. Vốn hắn muốn giúp Nhạc Lỗi cầu tình, thế nhưng sau khi biết được Nhạc Lỗi còn phạm tội khác, hắn đành bỏ đi ý niệm này trong đầu, chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Người đang làm, trời đang nhìn, đã làm người, mặc kệ là làm chuyện gì cũng không thể che giấu lương tâm.” Hắn cũng không tiếp tục để ý đến việc này, tùy ý cho kỷ ủy và Bộ An Ninh quốc gia xử lý, bản thân cùng Vương Tư quay về khách sạn Nam Uyển tiếp tục nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trương Văn Trọng và Vương Tư rời khỏi Nam Uyển thị, lái xe đi về hướng Ung Thành.

Trên đường đến Ung Thành, Trương Văn Trọng kinh ngạc khi cảm giác được một cỗ niệm lực cảm kích dâng trào dũng mãnh truyền vào trong cơ thể của mình, làm linh lực bị Vạn Yêu Đồ Sách hút cạn trong nháy mắt đã khôi phục không ít.

Trương Văn Trọng không khỏi vô cùng ngạc nhiên: “Đây là có chuyện gì? Những niệm lực cảm kích này từ đâu mà đến?”

Nguyên lai, sau khi trời sáng, dân chúng trong Nam Uyển thị cũng đều biết tin Nhạc Lỗi bị bắt, công ty của Nhạc Lỗi bị niêm phong, cùng tin tức nhiều quan viên bị kỷ ủy mang đi.

Dân chúng tại Nam Uyển thị, đối với mấy xưởng dược của Nhạc Lỗi đã sớm oán than dấy dấy. Bởi vì mấy xưởng dược này không chỉ làm ô nhiễm nguồn nước, đồng thời mùi vị từ trong xưởng tràn ra còn làm cho cư dân gần bên khổ không kể xiết. Thậm chí còn có nhiều người, bởi vì vậy mà nhiễm bệnh. Tuy rằng dân chúng từng đi kiện cáo, thế nhưng bởi vì quan hệ của Nhạc Lỗi quá rộng, năng lượng lớn, cho nên những bộ môn đều kéo dài, chưa từng xử lý.

Trong khoảng thời gian ngắn, dân chúng nghe tin vui mừng khôn xiết, thậm chí còn có người đốt pháo ăn mừng. Một ít lão nhân tuổi tác lớn, càng thấp hương lễ Phật, cảm tạ ông trời đã thay Nam Uyển diệt trừ khối u ác tính. Niệm lực cảm kích của dân chúng tập hợp cùng nhau, truyền về chỗ Trương Văn Trọng. Tuy rằng không làm cho linh lực của hắn hoàn toàn khôi phục, nhưng ít ra cũng giúp hắn khôi phục được hai ba thành.

Khi trời chạng vạng, hai người cũng đã đến Ung Thành. Sau khi đưa Trương Văn Trọng quay về tiểu khu biệt thự Hải Vận, Vương Tư liền cáo từ rời đi. Bởi vì lúc ở trên đường đã từng gọi điện báo, cho nên khi Trương Văn Trọng về đến nhà, Vũ Giai đã sớm chuẩn bị một bàn thức ăn phong phú, ngồi bên bàn chờ hắn. Mà Tô Hiểu Hồng mấy hôm nay đều ở lại trong nhà Trương Văn Trọng, cũng rất lý trí tuyển chọn lãng tránh, dành thời gian và không gian để lại cho hai người yêu nhau.

Sau khi ăn xong bữa cơm người yêu làm riêng cho mình, Trương Văn Trọng ôm Vũ Giai ngồi trên sofa xem tivi.

Vũ Giai đột nhiên nhớ tới một việc, vội nói: “À, được rồi Trọng ca, quỹ hội y học đã dùng danh nghĩa của anh thành lập xong. Em chuẩn bị thêm vài ngày tổ chức một buổi tiệc tối, mời phú hào của tỉnh Thiên Nam, thậm chí trong toàn quốc cùng những nhân vật nổi tiếng đến tham gia. Để cho bọn họ giúp tiền, vì quỹ hội y học làm chút công hiến. Tuy nói anh xuất ra một triệu đô la để duy trì quỹ hội, thế nhưng tiền nha, ai cũng sẽ không ngại ít, càng nhiều càng tốt có phải không?”

“Em nói làm thế nào thì làm thế đó, không cần hỏi anh. Ở phương diện này, em hiểu biết nhiều hơn anh.” Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói, lập tức liền nghĩ tới một việc, vội vàng hỏi: “Ai, được rồi, người Hàn quốc kia không phải nói sẽ đưa gấp mười lần số tiền vào hội sao, còn lập ra chứng từ, thế nào, em có tìm hắn đòi tiền không?”

Vừa nghe Trương Văn Trọng hỏi việc này, Vũ Giai lập tức nở nụ cười, nói: “Đương nhiên là có. Tuy rằng không lấy được mười triệu đô la, thế nhưng cũng phải đền hết toàn bộ gia sản. Anh không nhìn thấy thôi, biểu tình ảo não của hắn đến bây giờ khi em hỏi tưởng lại, đều cảm thấy rất buồn cười.”

“Đây đều là hắn tự tìm.” Trương Văn Trọng cũng bật cười.

Cùng lúc đó, tại một căn phòng nhỏ thủ đô Seoul Hàn quốc, có một người đang rơi nước mắt nhớ tới gia sản, đột nhiên cảm giác được trên lưng mát lạnh, liền ách xì vài cái. Sau đó hắn nhìn căn phòng nhỏ chật hẹp vừa thuê, nhìn chén cơm trong tay, lại hồi tưởng tháng ngày ở trong biệt thự xa hoa ăn mỹ vị, không khỏi phát sinh bi thương, ôm chén cơm “oa” một tiếng khóc lên.

“Ta đã tạo phải nghiệt gì vậy nha.” Hắn khóc rống lên, nước mắt nước mũi cúi đầu ăn cơm.

Tiểu biệt thắng tân hôn(tình nhân gặp lại còn thắm thiết hơn đêm tân hôn), Trương Văn Trọng và Vũ Giai không thiếu được một phen triền miên. Sau trận mây mưa, Vũ Giai ngọt ngào ngủ say, mà Trương Văn Trọng cũng nhờ vào thuật song tu khôi phục lại linh lực, hắn nương theo biến linh khí, vận chuyển Y Giám Tâm Kinh, khôi phục lại linh lực tiêu hao. Về phần bản Vạn Yêu Đồ Sách, được hắn đặt ngay trên trận nhãn Tụ Linh trận bên trong phòng sách, để cho nó tự động thu nạp linh khí. Dù sao hiện tại Vạn Yêu Đồ Sách đã nhận hắn làm chủ nhân, hắn cũng không lo lắng Vạn Yêu Đồ Sách thu nạp linh khí xong sẽ làm ra chuyện gì bất lợi với hắn.

Sáng sớm hôm sau, sau khi đưa Vũ Giai đến tập đoàn Vũ thị, Trương Văn Trọng cũng quay trở lại phòng y tế đại học Ung Thành.

Vừa đi vào phòng, vẻ mặt Tô Hiểu Hồng tươi cười nghênh đón, đưa cho Trương Văn Trọng một chén trà nóng tỏa hương bốn phía, lại thừa dịp mấy nghiên cứu sinh còn chưa đến, trong lòng tràn đầy hiếu kỳ hỏi thăm chuyện hành trình của Trương Văn Trọng tại Đông Nam Á đối phó Vu Pháp Liên Minh. Sau đó nàng lấy ra điện thoại, tìm kiếm đoạn ghi hình được phóng lên internet đưa cho Trương Văn Trọng xem, vẻ mặt bất quá hỏi: “Lão sư, người này là thầy phải không?”

“Di, sao có đoạn ghi hình này?” Trương Văn Trọng không khỏi sửng sốt, hỏi: “Tiểu muội, đoạn ghi hình này cô ở đâu có được?”

“Quả nhiên là lão sư.”

Tô Hiểu Hồng cười dài nói: “Tuy rằng trong đoạn ghi hình không nhìn thấy rõ gương mặt, thế nhưng vừa nhìn thân hình cùng khí độ, chỉ biết chính là lão sư. Thế nào, lão sư, thầy còn không biết sao? Hiện tại đoạn ghi hình thầy cứu người ở trên internet đã nổi tiếng. Không biết có bao nhiêu cô gái, đang tìm hiểu tư liệu và phương thức để liên hệ với thầy. Em tin tưởng, nếu như hiện tại đem số điện thoại của thầy công bố lên mạng, chỉ sợ lập tức sẽ bị nổ tung.”

Trương Văn Trọng lại càng hoảng sợ, nhanh miệng nói: “Tiểu muội, cô đừng làm xằng bậy.”

“Yên tâm đi lão sư, em sẽ không làm xằng bậy đâu.” Tô Hiểu Hồng cười đáp. Cuối cùng lại bổ sung trong lòng một câu: “Hiện tại đối thủ của em đã quá nhiều rồi, sao em lại ngu ngốc để cho càng nhiều ong bướm vây quanh thầy nữa chứ?”

Hai người trò chuyện, một thiếu nữ vẻ mặt rụt rè sợ sệt từ ngoài cửa phòng nhô đầu vào, nhìn quanh phòng một thoáng.

Trương Văn Trọng phát hiện cử động này của nàng, buông chén trà trong tay xuống, mỉm cười hỏi: “Đồng học, cô muốn khám bệnh sao? Vào đi.”

Tô Hiểu Hồng nhìn chằm chằm thiếu nữ vài lần, nói: “Ai, cô có phải là bạn cùng phòng với Oánh Oánh sao? Được rồi, cô tên là gì?” Oánh Oánh trong miệng của nàng, chính là bạn học thời trung học của nàng, cũng chính là bạn gái của Vương Hiểu đang học trong học viện múa. Lúc nàng ở trong phòng Oánh Oánh, từng gặp qua thiếu nữ này.

“Tô...Tô tỷ.” Chẳng hiểu sao khi nhìn thấy người quen, gương mặt thiếu nữ nổi lên một tầng đỏ ửng, do dự một chút, cuối cùng cũng đi vào phòng, sợ sệt nói: “Tôi là Phương Uyển Nghi.” Hiện nhiên nàng cảm thấy ngại ngùng khi quên cả tên của người khác.

“À, Uyển Nghi, cô có chỗ nào khó chịu? Yên tâm, có lão sư tôi ở đây, bảo chứng có thể thuốc đến bệnh trừ.”

Phương Uyển Nghi liếc mắt nhìn Trương Văn Trọng, vẻ ửng đỏ trên mặt càng đậm, nhỏ giọng nói: “Tô tỷ, tôi có thể để cho chị khám dùm được không?”

“Tôi?” Tô Hiểu Hồng sững sốt, vừa cười vừa nói: “Uyển Nghi, để lão sư tôi khám cho cô đi, ông ấy khám rất giỏi. Phải biết rằng hiện tại có rất nhiều người muốn tìm lão sư nhờ khám bệnh, còn chưa có cơ hội nữa đó.” Nàng tựa hồ cũng nhìn ra Phương Uyển Nghi có điều gì khó nói, mỉm cười: “Thế nào, Uyển Nghi, lẽ nào cô bị tật bệnh về phương diện phụ khoa, cho nên ngại ngần không muốn lão sư tôi khám?”

“Àn.” Phương Uyển Nghi gật đầu nhỏ giọng hồi đáp.

Tô Hiểu Hồng vừa cười vừa nói: “Đối với bác sĩ chúng tôi mà nói, nam hay nữ đều như nhau. Uyển Nghi, nghe lời tôi, vì tốt cho cô, để lão sư xem cho cô đi. Cô hẳn cũng biết, lão sư là chuyên gia y học nổi tiếng thế giới nga.”

Sau một thoáng chần chờ, lúc này Phương Uyển Nghi đỏ mặt gật đầu nói: “Vây...được rồi.”

Tô Hiểu Hồng kéo ghế cạnh bàn làm việc mời nàng: “Nào, ngồi ở đây, nói thử một chút, cô khó chịu chỗ nào?”

“Tôi...” Phương Uyển Nghi mấp máy môi, cuối cùng vẻ mặt ửng đỏ nói ra bệnh tình: “Mấy hôm trước khi tôi tắm, cảm giác bên trong ngực trái có một khối hạch, cương cứng, còn có thể di động. Bác sĩ Trương, Tô tỷ, tôi bị bệnh gì vậy? Khối hạch kia có phải là bệnh ung thư không? Tôi còn trẻ tuổi, cũng không muốn mình bị ung thư mà chết đâu.” Tâm tình nàng kích động, viên mắt nổi lên rơm rớm. Nhìn ra được, nàng đã nhiều ngày lo lắng cho bệnh tình của mình.

387. Chương 408: Châm Cứu Liệu Pháp

Trong vẻ rơm rớm nước mắt của Phương Uyển Nghi, Tô Hiểu Hồng vội an ủi nàng: “Uyển Nghi, cô cũng đừng quá lo lắng. Theo tôi thấy, khí sắc của cô tốt như vậy, cũng không có vẻ gì giống bệnh nhân bị ung thư đâu. Cô nha, đừng xem quá nhiều phim Hàn quốc, đừng miên man suy nghĩ nhiều như thế. Phải biết rằng, bên trong bị lên hạch, cũng phân ra rất nhiều loại bệnh. Có khi chỉ là túi nang, viêm, hay sỏi tuyến

lựu, đó là những khối u lành rất thông thường. Đến đây, để lão sư tôi khám dùm cô một chút, liền biết cô bị bệnh gì thôi.”

Phương Uyên Nghi hỏi: “Làm sao kiểm tra?”

Tô Hiểu Hồng hồi đáp: “Đương nhiên bỏ áo, dùng phương pháp chẩn mạch, kiểm tra khối u có hình dạng gì, tính chất và sự hoạt động của nó.”

Hai má Phương Uyên Nghi nhất thời đỏ lên e thẹn, vừa sợ vừa vội nói: “Cái gì? Phải cởi áo ra sao? Còn chẩn mạch kiểm tra? Sao...sao có thể được? Ông ấy là đàn ông, tôi là phụ nữ, tôi làm sao có thể cởi áo trước mặt ông ấy, lộ ra...lộ ra chứ?” Nói đến đây, nàng lại đưa ánh mắt nhìn về phía Tô Hiểu Hồng, phảng phất như tìm được cọng cỏ cứu mạng, khẩn cầu: “Tô tỷ, nếu không chị cứ khám bệnh cho tôi đi?”

Tô Hiểu Hồng cười khỏ nói: “Tôi? Uyên Nghi, tôi không phải không muốn khám cho cô, chỉ là tôi đối với loại bệnh này thực sự không lành nghề lắm, cô để lão sư xem cho cô đi.”

Phương Uyên Nghi sắc mặt vẫn đỏ bừng, do dự: “Thế nhưng...cái này...”

Tô Hiểu Hồng nói: “Được rồi Uyên Nghi, cô cũng đừng xấu hổ nữa. Ở trong mắt bác sĩ, không có sự phân biệt nam nữ. Có, chỉ là người bệnh và người khỏe mạnh. Huống chi lão sư của tôi vô luận là nhân phẩm hay y đức, đều rất tốt. Cô có thể yên tâm, ông ấy tuyệt đối sẽ không chiếm tiện nghi của cô, hơn nữa tôi còn ở đây mà.”

Sau khi trải qua một phen đấu tranh tư tưởng, cuối cùng Phương Uyên Nghi cũng dùng lý trí chiến thắng sự xấu hổ, sợ sệt gật đầu, nói: “Vâng..được rồi.”

Trương Văn Trọng vẫn không hề mở miệng nói chuyện, lúc này thấy Phương Uyên Nghi đã làm ra quyết định, hần mới phân phó Tô Hiểu Hồng: “Tiểu muội, đóng cửa phòng lại.”

“Dạ.” Tô Hiểu Hồng đáp, theo lời đứng lên đóng cửa phòng lại. Lúc này Trương Văn Trọng cũng kéo rèm cửa sổ. Như vậy người bên ngoài sẽ không thể nhìn thấy cảnh tượng Phương Uyên Nghi cởi áo.

Phương Uyên Nghi vẻ mặt đỏ bừng, trong sự thấp thỏm cùng nhẩn nhó, bỏ đi áo ngoài và nội y, đưa gò ngực bộc lộ ngay trước mặt Trương Văn Trọng. Đây là lần đầu tiên từ khi nàng trưởng thành, lộ ra bộ ngực trần ngay trước mặt người khác phái.

Phương Uyên Nghi cảm giác gương mặt mình giống như bị lửa thiêu nóng hổi, nàng len lén liếc mắt nhìn Trương Văn Trọng, lại phát hiện gương mặt hần thập phần bình tĩnh, không có một chút thần sắc dị dạng. Không chỉ như vậy, trong ánh mắt của hần vẫn trong như nước, không hề có một tia tạp chất.

Sau khi nhìn thấy biểu tình và ánh mắt Trương Văn Trọng, trái tim đang khẩn trương của Phương Uyên Nghi liền dần bình tĩnh trở lại. Đồng thời nàng cũng không nhịn được nói thầm trong lòng: “Bác sĩ Trương này, cùng những nam nhân khác, thật sự là khác nhau.”

Ngay khi Phương Uyên Nghi còn đang miên man suy nghĩ, tay của Trương Văn Trọng đã đặt lên ngực nàng, kiểm tra bên trên, bên dưới, bên phải, bên trái, trung ương lần lượt theo trình tự, nhẹ nhàng ấn vào, tiến hành bắt mạch. Từ đầu đến cuối, Trương Văn Trọng đều nghiêm ngặt tuân theo phương thức bắt mạch kiểm tra cho nàng, cũng không hề có bất luận hành vi dâm loạn nào. Ngoại trừ bầu ngực, còn kiểm tra trong hai vùng nách của nàng.

Sau một phen kiểm tra, Trương Văn Trọng nói: “Bên vú trái vuông góc với cơ thể. Sâu vào bên trong khoảng hai tấc có một khối hạch, di chuyển. Kiểm tra sơ liệu thì đoán rằng đây không phải là Hạch Bạch Huyết. Tiểu muội, cô nghĩ, đồng học Phương Uyên Nghi bị bệnh gì?”

“Từ sự miêu tả vừa rồi của lão sư, cùng tình huống của Uyên Nghi mà xem...” Tuy rằng Tô Hiểu Hồng đối với loại tật bệnh này cũng không lành nghề, thế nhưng sau khi nghe lời miêu tả của Trương Văn Trọng, nàng rất nhanh liền cấp ra đáp án: “Bệnh này hẳn là bướu sợi lựu tuyến vú!”

“Cô nói không sai, đây là bướu sợi lựu tuyến vú.” Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Loại bệnh này là bướu lành. Thông thường thiếu nữ từ mười tám đến hai mươi lăm, theo cách giảng Đông y, bệnh này thuộc phạm trù nhũ phích. Trong sách tra cứu ngoại khoa Đông y thời nhà Thanh, trong Dương Khoa Tâm Đắc Tập,

có miêu tả về bệnh này: “Vùng vú kết hạch, hình dáng như quả trứng, không đau không nhức, không sốt không cảm lạnh, màu da không đổi, hạch tùy vui hay giận mà giảm và tăng, gọi là Nhũ Phích.”

“Dương Khoa Tâm Đắc Tập.” Tô Hiểu Hồng nhắc tới tên này mấy lần, chuẩn bị sau đó phải đến thư viện mượn sách y đem về nghiên cứu một phen.

Phương Uyển Nghi nhanh miệng hỏi: “Bệnh này gọi là sợi lựu tuyến vú sao? Nghiêm trọng không?”

Tô Hiểu Hồng hồi ức lại nội dung mình từng đọc qua trong sách thuốc, có ghi lại về bệnh sợi lựu, nói: “Đây là bướu lành, nhưng cũng không thể hoàn toàn bài trừ khả năng là ung thư, tuy rằng khả năng cũng không lớn...”

Phương Uyển Nghi lại càng hoảng sợ, nói: “A? Ung...ung thư? Nếu thật thì phải làm sao? Bệnh này làm sao mà trị?”

Tô Hiểu Hồng suy nghĩ một chút, nói: “Hình như phương pháp trị liệu hữu hiệu nhất chính là giải phẫu a?”

“Giải phẫu?” Phương Uyển Nghi hoảng sợ nhảy dựng, nói: “Tiến hành giải phẫu ở đó? Điều này sao được? Tôi còn chưa lập gia đình, thậm chí cả bạn trai còn chưa có, thế nào có thể giải phẫu ở đó? Không được, không được, còn có phương pháp trị liệu khác không? Uống thuốc có thể tiêu được khối sưng không?”

Trương Văn Trọng mở miệng nói: “Kỳ thực ngoại trừ giải phẫu ra, còn có biện pháp khác, có thể trị được bệnh này.”

Tô Hiểu Hồng và Phương Uyển Nghi đồng thanh hỏi: “Là biện pháp gì?”

Trương Văn Trọng đáp: “Châm cứu pháp!”

Gọi là châm cứu pháp, ở cổ đại được gọi là diệp thứ. Là muốn nói châm cụ được đặc chế, dùng lửa đốt nóng, đâm vào huyết vị con người, là một loại phương pháp dùng trị liệu bệnh tật. Loại phương pháp trị liệu này, từ thời kỳ Tần Hán, cũng đã được sử dụng như lâm sàng, đạt được hiệu quả trị liệu tốt vô cùng. Mà ở Linh Xu Thất Quan Châm trong Hoàng Đế Nội Kinh, cũng đã có ghi chép liên quan về lý luận này: Thối thứ giả, thứ bá châm tắc thủ tỷ dã. Mà sau đó trong Thương Hàn Luận, Thiên Kim Dục Phương cùng với Châm Viêm Đại Thành, đem châm cứu tổng kết phát triển, hình thành một bộ lý luận trị liệu hoàn chỉnh.

Trương Văn Trọng nói: “Phương Uyển Nghi đồng học, hiện tại tôi cần dùng Châm Cứu Pháp để trị liệu sợi lựu tuyến vú cho cô. Ở trong quá trình này, có thể sẽ có chút đau đớn, hi vọng cô có thể nhẫn nại một chút, không nên lộn xộn, hiểu chưa?”

“Ân, tôi hiểu.” Phương Uyển Nghi gật đầu.

Trương Văn Trọng mở ngăn kéo, từ bên trong lấy ra một hộp ngân châm. Ở bên trong có bá châm dùng cho Châm Cứu Pháp. Sau đó hắn lại lấy cồn đặt trên bệ cửa sổ đổ ra, lấy một cây bá châm khử trùng, đặt lên lửa đốt lên.

Trong quá trình đốt châm, Trương Văn Trọng hướng Tô Hiểu Hồng chỉ dạy: “Tiểu muội, cô phải nhớ kỹ, khi đốt châm, chính là bước then chốt khi sử dụng châm cứu. Trong Châm Viêm Đại Thành Châm Cứu, từng có một câu nói: Khi thiêu châm, làm đỏ bồng dùng mới có công hiệu. Nếu không đỏ, không thể trừ bệnh, ngược lại tổn hại thân thể người. Cô nhớ kỹ không?”

Tô Hiểu Hồng nói: “Nhớ kỹ, nói cách khác, phải thiêu châm thật đỏ bồng lên mới được, bằng không sẽ không khởi được tác dụng trị liệu, trái lại còn có thể làm bệnh tình nặng thêm, đúng không?”

“Không sai, Trương Văn Trọng gật đầu đáp.

Ngay trong lúc nói chuyện, cây châm trong tay Trương Văn Trọng đã bị thiêu đến đỏ bồng. Hắn đưa tay đâm vào bộ vị trung tâm của khối hạch, cây châm tốc hành đâm vào nơi đó, thoáng dừng lại khoảng hai giây, đã rất nhanh liền rút ra. Sau đó, hắn lại thiêu đỏ thêm vài cây châm, dùng phương pháp tương đồng ở bộ vị quanh thân khối hạch liên tục đâm năm châm.

Khi Trương Văn Trọng thu hồi châm, lại dặn Phương Uyển Nghi: “Được rồi, mặc lại áo đi. Nhớ kỹ, trong vòng năm ngày, cô không được để ngực bên trái bị nhiễm nước. Để phòng ngừa bị nhiễm trùng.”

“Ân, tôi đã biết.” Phương Uyên Nghi gật đầu, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: “Chỉ dùng châm thiêu đốt đâm vài cái là có thể trị xong bệnh của tôi sao? Còn cần trị liệu gì khác nữa không?” Tỷ như uống thuốc hay rịt thuốc gì đó?”

Trương Văn Trọng nói: “Cô bị sợi lựu tuyến vú, tình huống cũng không tính nghiêm trọng, không cần phải uống thuốc hay rịt thuốc, chỉ dùng Châm Cứu Pháp là có thể trị xong. À, được rồi, mười ngày sau cô trở lại kiểm tra một chút. Nếu như đến lúc đó, khối hạch của cô còn chưa hoàn toàn biến mất, như vậy lại phải tiến hành thêm một lần Châm Cứu Pháp nữa.”

Lúc này Phương Uyên Nghi đã mặc xong áo, nghe được dặn dò, gật đầu đáp: “Được, tôi đã biết, bác sĩ Trương, cảm ơn anh.”

“Không cần cảm ơn.” Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Kỳ thực tôi cũng phải cảm tạ cô, bởi vì cô đã tin tưởng tôi.”

Gương mặt Phương Uyên Nghi nổi lên một mảnh đỏ ửng, nàng áy náy nói: “Xin lỗi bác sĩ Trương, vừa rồi tôi còn hoài nghi anh, nhưng hiện tại tôi đã biết, anh đích xác là một bác sĩ rất tốt! Một bác sĩ chân chính!” Nàng đứng dậy, hướng Trương Văn Trọng cúi cung thật sâu, sau đó mới rời khỏi phòng.

Phương Uyên Nghi vừa mới đi ra, Tô Hiểu Hồng đã tiến đến trước mặt Trương Văn Trọng, cười hì hì nói: “Lão sư, có muốn nhìn bộ ngực của em không? Em bảo chứng, bộ ngực của em, tuyệt đối đẹp hơn của Uyên Nghi.”

Trương Văn Trọng vừa cảm chén trà lên uống một ngụm, nghe những lời này của Tô Hiểu Hồng, “phốc” một tiếng, toàn bộ phun ra, ho khan liên tục một lúc mới nói: “Tiểu muội, đừng có nói đùa kiểu đó nữa nha.”

He he PS: Vú của các chị em rất hay nổi hạch vào tuổi dậy thì 18 -20 tuổi. Đa phần kích cỡ khoảng 6~15mm/cục. Cục hạch này hiện ra ở giữa xương sườn liên ức 3-4. Nhưng phần lớn đều chỉ là khối hạch lành tính. Có ung thư thì cũng phải chờ đến 50-60 tuổi mới gặp biến chứng. Thân!

388. Chương 409: Đi Hay Không Đi

Sau khi dùng Châm Cứu Liệu Pháp trị liệu cho Phương Uyên Nghi xong, cũng đã đến thời gian làm việc. Các bác sĩ và hộ sĩ trong phòng y tế đã sớm đến, mấy nghiên cứu sinh đã bái Trương Văn Trọng làm thầy cũng lần lượt đi vào phòng. Sau khi nhìn thấy Trương Văn Trọng, bọn họ phi thường vui vẻ, vây quanh hần, lúu rúu nói chuyện hồi lâu mới khôi phục lại việc học tập cùng công tác ngày thường.

Nhìn cánh cửa phòng đóng chặt đối diện, trong ánh mắt Trương Văn Trọng hiện lên vẻ kinh ngạc, lập tức lấy điện thoại ra xem thời gian, nghi hoặc nói: “Ai, đã qua khỏi thời gian đi làm, sao còn chưa thấy Lâm Tử Mạn đến? Trước đây tới giờ cô ấy cũng chưa từng đi làm muộn a.”

Tô Hiểu Hồng vỗ trán, nói: “À, suýt chút quên nói với thầy, Tử Mạn tỷ hôm qua xin nghỉ phép, nói là bị bệnh.”

Trương Văn Trọng hỏi: “Lâm Tử Mạn bị bệnh sao? Bệnh gì? Nghiêm trọng không?”

“Em cũng không biết cô ấy bị bệnh gì.” Tô Hiểu Hồng nói: “Ngày hôm qua, em từng gọi điện thoại cho chị ấy, chỉ là bên trong điện thoại nghe chị ấy ấp úng, thế nào cũng không chịu nói đã bị bệnh gì.”

“Như vậy sao?” Trương Văn Trọng cau mày, nói: “Tôi gọi điện hỏi thử xem.” Hần lấy ra điện thoại, gọi số di động của Lâm Tử Mạn.

Lúc điện thoại gọi thông, thanh âm Lâm Tử Mạn truyền ra từ bên trong điện thoại: “Trương ca? Anh đã về rồi?”

Trương Văn Trọng hỏi: “Ân, tôi đã về. Tử Mạn, nghe nói cô bị bệnh sao? Thế nào, bị bệnh gì vậy? Tình huống ra sao?”

Lâm Tử Mạn thoáng do dự, nói: “Ách...à, tôi chỉ bị cảm mạo mà thôi. Nhưng bởi vì bệnh cảm có lây nhiễm, nên sợ truyền nhiễm cho bệnh nhân, cho nên đành xin nghỉ hai ngày, ở nhà dưỡng bệnh. Không có việc gì, anh không cần lo lắng, tin tưởng rất nhanh tôi sẽ khỏe lại, trở lại phòng y tế làm việc.”

Trương Văn Trọng nói: “Nguyên lai là như vậy, được rồi, cô cứ ở nhà nghỉ ngơi vài ngày đi.”

Lại nói chuyện phiếm vài câu, có bệnh nhân đi đến, Trương Văn Trọng liền cắt đứt điện thoại. Buổi sáng hôm nay, khí trời lạnh giá, bệnh nhân đến phòng y tế khám bệnh cũng không ít. Gần đây khí trời bỗng chuyển lạnh đột ngột, làm không ít người bị nhiễm bệnh.

Thời gian trôi qua rất nhanh, vào lúc tan tầm buổi trưa, Trương Văn Trọng dùng bữa trưa ở một tiệm cơm nhỏ gần đại học Ung Thành. Trong lúc ăn cơm, hần lại suy nghĩ có nên đi thăm Lâm Tử Mạn một chút hay không. Dù sao hần và Lâm Tử Mạn không chỉ là đồng sự, còn là bạn tốt. Hiện tại Lâm Tử Mạn sinh bệnh, về tình về lý hần đều nên đến thăm.

Nhưng trước khi đến thăm Lâm Tử Mạn, hần quyết định đi mua một đôi giày mới. Đôi giày hiện tại của hần, trong trận đất lở đã bị trầy trụa. Ở những ngày lạnh giá như hiện tại, mang đôi giày bị hỏng như thế, nước tuyết sẽ thấm vào, vừa ướt vừa lạnh, thật sự phi thường khó chịu.

Ngay lầu sáu của khu thương mại Ung Thành, sau khi đi vòng quanh tiệm giày độc quyền, Trương Văn Trọng mua một đôi giày da phổ thông. Nhưng ngay khi hần vừa định chuẩn bị trả tiền, cũng nghe thấy được một thanh âm quen thuộc, từ phía sau hần truyền tới: “Di, Trương ca? Anh mua giày ở đây sao?”

Trương Văn Trọng nhìn lại, người nói chuyện chính là Vũ Văn. Nhưng hần cũng không đi một mình, ở bên người hần, còn đi theo một vài mỹ nữ vóc người nóng bỏng, gương mặt nhu mì xinh đẹp. Trong đó không ngờ còn có cả người chị họ Mã Hiểu Toa của Lâm Tử Mạn mà hần đã từng gặp qua.

Nguyên lai, trước đó Mã Hiểu Toa nói mình đã ký hợp đồng đóng phim với một công ty điện ảnh và truyền hình, chính là ký với công ty của Vũ Văn. Bất quá sự tình cũng không thuận lợi như trong tư tưởng của cô ta, ký hợp đồng xong là có thể lập tức được đóng phim. Trong công ty điện ảnh và truyền hình, người đẹp hơn cô ta không ít, người có tài diễn xuất hơn cô ta cũng rất nhiều. Cho nên vì muốn sớm ngày thực hiện giấc mộng minh tinh của mình, cô ta thẳng thắn dựa vào Vũ Văn, muốn dùng lộ số “tiềm quy tắc” để tiến lên. Chỉ tiếc con đường này cũng không phải dễ đi như vậy. Lúc này mấy cô gái cùng đi với cô ta bên cạnh Vũ Văn, đều cũng giống như cô, muốn dùng “tiềm quy tắc” để tiến thân.

Lúc này Mã Hiểu Toa cũng thấy được Trương Văn Trọng.

Nàng nằm mơ cũng không dám nghĩ đến, đại lão bản Vũ Văn lại quen biết Trương Văn Trọng. Hơn nữa từ biểu hiện của Vũ Văn mà xem, hần tựa hồ rất tôn kính bác sĩ họ Trương này.

Mã Hiểu Toa không khỏi mơ hồ, Trương Văn Trọng rốt cục là người như thế nào? Hần không phải chỉ là một giáo y thôi sao? Vì sao không chỉ có được Dương Nhan Đan, Kiện Thể Đan và Ích Thọ Đan giá trên trời, còn quen thuộc với Vũ tổng đến như vậy, thậm chí còn xưng huynh gọi đệ?

Trương Văn Trọng cũng không biết Mã Hiểu Toa đang suy nghĩ điều gì, hần chỉ mỉm cười nói: “Nguyên lai là Vũ Văn, không nghĩ tới ở chỗ này mua đôi giày cũng gặp được cậu.” Sau đó hần nhìn Mã Hiểu Toa gật đầu, khách khí nói: “Chào Mã tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt.”

“Anh...chào anh.” Mã Hiểu Toa hồi đáp, trong khoảnh khắc trong lòng dâng lên một loại cảm giác không biết làm sao diễn tả.

Vũ Văn không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Di, Trương ca nhận thức Toa Toa?”

Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Àn, có quen, Mã tiểu thư là chị họ của một người bạn, xem như là quen biết.”

“Nguyên lai là như vậy.” Vũ Văn chợt nói, sau đó hần quay đầu nhìn Mã Hiểu Toa vừa cười vừa nói: “Toa Toa, sao cô không sớm nói cho tôi biết, cô là bạn của Trương ca? À, được rồi, cô vừa nói, cô muốn được nhận vai nữ nhân vật số ba trong bộ phim sắp tới phải không? Theo tôi thấy, cô cũng không cần diễn vai thứ ba, trực tiếp đảm nhiệm vai nữ chính đi. Tôi tin tưởng với năng lực của cô, nhất định sẽ diễn tốt vai này.”

“Tôi...tôi diễn vai nữ chính? Tôi...tôi không có nằm mơ chứ?” Mã Hiểu Toa khiếp sợ há to miệng, thế nào cũng không dám tin tưởng những gì lỗ tai mình vừa nghe được.

Trong lòng khiếp sợ, Mã Hiểu Toa đưa ánh mắt nhìn về phía Trương Văn Trọng. Tuy rằng tính nàng ham lợi, nhưng cũng không phải là một người ngu dốt. Tự nhiên là biết sở dĩ Vũ Văn cho nàng đảm đương vai nữ chính, hoàn toàn là vì xem trọng mặt mũi Trương Văn Trọng. Ở trong lòng của nàng, không tự chủ được dâng lên sự cảm kích thật sâu đối với hắn.

Mấy cô gái bên cạnh Mã Hiểu Toa đều chúc mừng nàng, đồng thời trong ánh mắt lóe ra vẻ ước ao cùng đổ kị.

Lúc này Vũ Văn cũng không quan tâm đến nhóm người Mã Hiểu Toa, hắn giúp Trương Văn Trọng trả tiền mua giày xong, nhỏ giọng nói: “Trương ca, nói chuyện một chút.”

Trương Văn Trọng gật đầu, theo hắn đi tới một chỗ không người, dò hỏi: “Làm sao vậy?”

Vũ Văn nói: “Trương ca, mấy ngày nay anh đi đâu vậy? Thanh Liên nữ tiên trưởng bên trong Hà Phi Quan cũng đã tới Ung Thành chúng ta, có người nói cô ấy đi học trong đại học Ung Thành nơi anh đang làm việc. Trong mấy ngày nay, cô ấy luôn chạy tới tìm tôi hỏi về chuyện của anh. Ai, Trương ca, anh có xảy ra chuyện gì với nữ tiên trưởng tên Thanh Liên này không? Vì sao cô ấy đối với chuyện của anh có vẻ phi thường nhiệt tình thế?”

Vùng lông mày Trương Văn Trọng cau lại, nói: “Ác? Còn có chuyện như vậy?” Sau thoáng suy tư, hắn đoán được mục đích lần này Thanh Liên đến Ung Thành. Hơn phân nửa có quan hệ đến việc hắn đem đan dược ra bán đấu giá. Xem ra Hà Phi Quan đích thật rất muốn đảm nhiệm công việc đại lý cho đan dược tại tu chân giới.

Hai người hàn huyên vài câu, điện thoại Vũ Văn chợt vang lên, chuyển máy nói mấy câu, hắn liền cáo từ Trương Văn Trọng, bỏ lại nhóm người Mã Hiểu Toa, lập tức rời đi.

Trương Văn Trọng cũng không dự định ở lâu trong trung tâm thương mại, hắn còn phải tranh thủ trước giờ về làm việc đến thăm bệnh Lâm Tử Mạn. Cho nên hắn cũng cất bước đi về hướng thang máy. Mà ngay lúc này điện thoại hắn cũng vang lên, cầm lấy vừa nhìn, là một cuộc điện thoại đường dài quốc tế.

Vừa bấm nút chuyển máy, một thanh âm dùng tiếng Trung thấp phần không tiêu chuẩn từ bên trong điện thoại di động truyền ra: “Uy, là Trương tiên sinh phải không? Chào anh, tôi là hoàng thân Charles.”

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Tôi còn tưởng là ai gọi tới, nguyên lai là hoàng thân Charles, có chuyện gì sao?”

Charles đổi giọng nói tiếng Anh, xấu hổ nói: “Ách...chúng ta nói tiếng Anh thôi, tôi chỉ mới học được một câu tiếng Trung như thế, hoàn toàn nghe không hiểu anh đang nói gì.”

Trương Văn Trọng không khỏi bật cười, đồng dạng cũng dùng tiếng Anh nói: “Hoàng thân Charles, bên Anh giờ này hắn là hững đồng phải không? Giờ này gọi sớm như vậy, có chuyện gì quan trọng sao?”

Charles nói: “Cũng không có chuyện gì quan trọng, tôi chỉ vừa nghe được tin tức, nói anh sáng lập một y học quỹ hội, đồng thời còn dự định tổ chức một buổi tiệc tối quyên tiền? Không biết có phải có chuyện như vậy hay không?”

“Không sai.” Trương Văn Trọng thừa nhận nói.

“Nguyên lai thật có chuyện như vậy.” Hoàng thân Charles nói: “Trương tiên sinh, tôi phải xin lỗi anh, bởi vì tôi không thể đến tham gia buổi tiệc tối quyên tiền này. Nhưng tôi đã thông tri cho tổng lãnh sự Anh quốc tại Trung Quốc, nhờ ông ấy thay tôi đến tham gia buổi tiệc quyên tiền này. Sẽ quyên tặng một số tiền để anh khởi đầu y học quỹ hội, đây xem như lòng kính ý của tôi đối với việc anh tận sức phát triển y học, đồng thời cũng là lễ tạ ơn lần trước anh đã giúp chữa bệnh cho mẹ tôi.”

“Vậy tôi cảm ơn ý tốt của ông.” Trong lúc nói chuyện, Trương Văn Trọng đi vào thang máy. Cùng lúc đó nhóm người của Mã Hiểu Toa cũng đi tới phía trước thang máy. Vì vậy, Trương Văn Trọng thò tay ấn nút chờ cửa, thuận miệng dùng tiếng Anh hỏi một câu: “Có đi không?”

Giờ khắc này, trong đầu Mã Hiểu Toa chỉ còn là ba chữ “nữ vai chính”, vẫn còn chưa hoàn toàn hồi phục lại tinh thần. Đột nhiên nghe Trương Văn Trọng hỏi, không hiểu được ý tứ, vì vậy vô ý thức nói một câu: “A? Cái gì?”

Bên người nàng có một bạn gái nhanh miệng nói: “Hắn đang hỏi cô có đi không?”

“Có đi hay không? Hắn...hắn vì sao đột nhiên hỏi vấn đề này với mình?” Mã Hiểu Toa không khỏi ngây dại, trong khoảnh khắc không biết nên làm sao trả lời.

389. Chương 410: Lâm Tử Mạn Bị Bệnh

Đi thăm người bệnh, Trương Văn Trọng không thể đi tay không, hắn đi vào siêu thị mua một túi trái đào, cầm tới nhà Lâm Tử Mạn. Sở dĩ mua đào, là vì bên trong đào có nhiều vitamin có thể đề cao sức miễn dịch, sẽ có tác dụng tốt cho bệnh nhân, có hiệu quả phụ trợ trị liệu.

Đứng bên ngoài nhà Lâm Tử Mạn, nhẹ nhàng gõ cửa, người mở cửa chính là Lâm mẫu. Nhìn thấy Trương Văn Trọng, gương mặt của bà nhất thời nổi lên dáng tươi cười từ tận sâu trong nội tâm, vừa mời hắn vào nhà, vừa lải nhải nói: “Tôi còn tưởng là ai tới, thì ra là tiểu Trương. Ai, tiểu Trương, sao lâu như vậy không thấy cháu đến chơi? Lâm thúc của cháu luôn lải nhải bên tai bác, nói muốn cháu bồi ông ấy uống chút rượu nha. Ai nha, cháu đến là được rồi, còn mua lễ vật làm chi chứ? Cháu thật là quá khách khí.”

Trương Văn Trọng đặt túi trái cây lên bàn trà trong phòng khách, gương mặt mỉm cười nói: “Bác gái, trước đây vài ngày cháu có chút việc phải đi nước ngoài, vừa mới về thôi. Hôm nay nghe nói Tử Mạn bị bệnh, cho nên mua chút quả đào đến thăm cô ấy, cũng đâu phải là lễ vật gì. À, được rồi, bệnh tình Tử Mạn thế nào? Cô ấy đang ở đâu?”

“Yêu, thật là không đúng lúc, Tử Mạn đến bệnh viện gần bên truyền dịch rồi.” Vừa nói Lâm mẫu vừa đưa mắt nhìn lên đồng hồ trong phòng khách, vừa cười vừa nói: “Bất quá cũng đã sắp về tối, cháu ngồi uống ly trà đã.”

Đang nói, chợt nghe âm thanh mở cửa, đồng thời thanh âm của Lâm Tử Mạn cũng vang lên: “Mẹ, con về rồi.”

Lâm mẫu lên tiếng: “Tiểu Trương nghe nói con bị bệnh nên đến thăm con kia.”

Lâm Tử Mạn cũng phát ra một tiếng kinh hô nho nhỏ: “A? Văn Trọng tới?” Trong khoảnh khắc, nàng do dự không dám bước vào cửa.

Đối với loại biểu hiện khác thường này của Lâm Tử Mạn, Trương Văn Trọng cũng không hiểu ra sao, không giải thích được đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì. Lâm mẫu đi vài bước tới cửa, lôi nàng vào nhà, trong miệng còn lẩm bẩm nói: “Ai nha, tiểu Trương cũng không phải người ngoài, con còn sợ nó nhìn thấy hay sao? Hơn nữa y thuật của tiểu Trương, so với con hay các bác sĩ trong bệnh viện còn lợi hại hơn rất nhiều. Con để cho nó trị liệu, nói không chừng sẽ lập tức hết ngay thôi?”

Lâm Tử Mạn đeo khẩu trang, che phân nửa mặt, bị Lâm mẫu túm vào, nàng nhún nhó ngồi trên sofa. Nhưng dù vậy Trương Văn Trọng cũng nhìn ra gương mặt nàng có chút thay đổi.

Trương Văn Trọng rốt cục hiểu được, nguyên lai Lâm Tử Mạn cũng không phải bị bệnh cảm, mà là trúng bệnh Khẩu Tịch. *

Khẩu Tịch dân gian gọi là bệnh mặt than, khoa học hiện đại xưng là bệnh tê liệt dây thần kinh mặt. Biểu hiện của bệnh này chủ yếu là, bệnh nhân không thể điều khiển được cơ vòng mắt, hay cơ miệng sẽ bị méo. Loại bệnh này ở trong mùa lạnh rất hay gặp phải, nhất là người nào thể trạng yếu nhược, ví dụ như đang ở trong phòng điều hòa đột nhiên bước ra ngoài trời lạnh, có thể sẽ khiến cho dây thần kinh mặt bị tê liệt nghiêm trọng.

Sau khi biết được Lâm Tử Mạn trúng phải bệnh mặt than, Trương Văn Trọng cũng đã có thể lí giải, vì sao nàng phải nói dối mình bị cảm cúm, rồi lại nhún nhó không dám gặp mình. Dù sao nữ nhân đều thích xinh đẹp, nhưng căn bệnh mặt than này sẽ làm cho dung mạo người ta trông tương đối khó coi, cho nên biểu hiện của Lâm Tử Mạn lúc trước, cũng không có gì là kì quái.

Trương Văn Trọng hỏi: “Tử Mạn, cô trúng phải bệnh mặt than sao? Xem bộ dáng của cô, sợ là đã nhiễm quá vài ngày rồi! Không phải mới bị hôm qua, đúng chứ?”

Lâm mẫu không khỏi tò mò, nói: “Ủa? Tiểu Trương, sao cháu biết Tử Mạn trúng phải bệnh mặt than nha? Là Tử Mạn nói cho cháu biết sao? Nhưng nhìn bộ dạng của nó không giống nha.”

Cùng Lâm mẫu bất đồng, Lâm Tử Mạn cũng là một bác sĩ, cho nên nàng hiểu, Trương Văn Trọng hơn phân nửa là đoán ra do nhìn thấy diện mạo của mình. Do dự một lúc sau, nàng quyết định nói thật: “Buổi tối ba ngày hôm trước, tôi bị gió tuyết thổi vào hai má, kết quả ngày hôm sau liền phát hiện mình trúng phải bệnh mặt than. May mắn lúc đó đúng là hai ngày nghỉ cuối tuần, cho nên tôi liền sang bệnh viện truyền dịch. Vốn tưởng rằng bệnh tình không nặng lắm, qua hai ngày truyền dịch rồi sẽ lành lặn. Ai biết càng truyền dịch bệnh tình càng phát triển xấu hơn. Cho nên ngày hôm qua tôi mới gọi điện báo nghỉ mấy bữa.”

Trương Văn Trọng hỏi: “Truyền dịch sao? Đã truyền những loại thuốc gì?”

Lâm Tử Mạn hồi đáp: “Cũng chỉ truyền nước biển, Acid phosphoric, vi-ta-min D...”

Nàng còn chưa nói dứt lời, thì Lâm mẫu đã chen miệng vào: “Kì thật nha, ngày đầu tiên phát bệnh, bác đã cho nó một chút máu cá sấu thoa lên mặt, hiệu quả dường như rất tốt. Nhưng, con bé nói đây là phương thuốc cổ truyền, sợ gây ra thêm tác dụng phụ, lại không chịu nổi mùi tanh của máu cá sấu, nên không thoa nữa. Mà nằng nặc đòi tới bệnh viện truyền dịch, ai dè chẳng có hiệu quả gì, bệnh tình còn trầm trọng thêm.”

Trương Văn Trọng cười nói: “Dùng máu cá sấu điều trị bệnh mặt than, sẽ đạt được hiệu quả đúng như lời bác gái nói, vẫn là rất không sai. Nhưng cô ấy không biết cũng chẳng có gì lạ, bởi vì cô ấy theo ngành y học lâm sàng! Tử Mạn, cô tháo khẩu trang xuống cho tôi xem nào?”

“Điều này...” Lâm Tử Mạn có chút do dự. Dù sao ở trong lòng của nàng, vẫn là đang âm thầm yêu thích Trương Văn Trọng. Một khi xuất hiện trước mặt hắn, nàng muốn phơi bày ra dung mạo xinh đẹp nhất. Nhưng lúc này...bản thân mình mồm méo, mắt xéch....như thế nào còn dám phơi ra cho hắn nhìn đây?

Trương Văn Trọng cũng không hiểu suy nghĩ trong lòng nàng. Chỉ cẩn thận nói: “Tử Mạn, bệnh mặt than này cũng không lành lắm đâu. Vạn nhất lưu lại di chứng thì sẽ không tốt.”

“Di chứng?” Lâm Tử Mạn bị ba chữ này làm cho hoảng sợ, nàng không hi vọng dung nhan của mình đột nhiên biến thành xấu xí, cho nên vội vàng dùng sức gạt đầu, nói: “Vậy cũng được, tôi sẽ tháo khẩu trang xuống để anh kiểm tra. Nhưng anh đừng chê cười tôi nha.”

Trương Văn Trọng cam đoan: “Yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ không trêu đùa cô đâu.”

Lâm Tử Mạn theo lời tháo khẩu trang xuống.

Sau khi quan sát tình huống bệnh trạng của Lâm Tử Mạn, Trương Văn Trọng khẽ mỉm cười nói: “May mắn không có chuyện gì cả, bệnh trạng của cô cũng không tính là nghiêm trọng. Nếu cô chịu để cho tôi chữa, ngay trong ngày hôm nay diện mạo của cô sẽ khôi phục lại trạng thái bình thường.”

“Thật sao?” Lâm Tử Mạn nghe vậy thì không khỏi mừng rỡ.

Trương Văn Trọng nói: “Đương nhiên, tôi có bao giờ lừa gạt cô không? Chẳng qua, quá trình chữa bệnh sẽ hơi đau đớn mà thôi.”

Lâm Tử Mạn vội vàng đáp: “Tôi không sợ đau, anh mau chữa cho tôi đi.”

“Được rồi, cứ bình tĩnh, hiện giờ tôi sẽ chữa bệnh luôn cho cô.” Nói xong, Trương Văn Trọng xuất hộp ngân châm mang theo bên mình ra.

“Châm cứu?” Lâm Tử Mạn dò hỏi.

Trương Văn Trọng đáp: “Đúng vậy, châm cứu ở trên phương diện bệnh mặt than, cũng tương đối có hiệu quả rất cao. Tốt lắm, đừng nói chuyện nữa, hiện giờ tôi hành châm đây.”

Dứt lời, Trương Văn Trọng lấy châm trong hộp ra, dùng cồn khử trùng xong, liền đâm thẳng kim xuống huyệt Giáp Xa ở trên má của Lâm Tử Mạn.

“Ừa? Tiểu Trương, cháu vừa mới hành châm như thế nào đã rút kim ra rồi? Phải chăng là đâm sai huyết vị sao?” Lâm mẫu thấy thế cả kinh, khẩn cấp hỏi han.

“Bác gái hãy an tâm, cháu không có đâm sai huyết vị đâu. Đây là một loại thủ pháp đặc biệt, gọi là Thấu Huyết Châm Thứ Pháp.”

Trải qua một phen hành châm trị liệu bệnh mặt than cho Lâm Tử Mạn xong, Trương Văn Trọng mới nói: “Tốt lắm.”

“Tốt lắm, như vậy là xong rồi ư?” Lâm Tử Mạn thần tình kinh nghi.

“Ừa....đúng là khỏi bệnh rồi nè!” Lâm mẫu cẩn thận đánh giá một lúc, theo sau liền kinh ngạc hô lớn: “Chỉ dùng kim châm lại có thể khôi phục dung mạo nguyên dạng cho Tử Mạn, thật khó tin nhỉ? Tiểu Trương, cháu quả nhiên lợi hại nha.”

Nói xong, bà ta nhanh chóng mang gương lại cho con gái mình ngắm.

“Ai nha, quả nhiên là khỏi bệnh rồi.” Chứng kiến dung mạo trong gương, thấy hai má đã khôi phục nguyên dạng, Lâm Tử Mạn không thể kiềm nén được tâm tình hoan hỉ trong lòng.

Lúc này Trương Văn Trọng đã thu hộp châm vào, cười nói: “Mặc dù đã khỏi, nhưng cô cũng nên giữ ấm nhiệt độ thân thể. Như thế này đi, cô hãy ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, không cần phải vội đến trường làm việc đâu.”

“Àn” Lâm Tử Mạn gật đầu. Biểu tình trên mặt thoáng hiện ra một tia thẹn thùng.

Trương Văn Trọng cúi đầu nhìn đồng hồ, nói: “Thời gian đã không sai biệt lắm. Cháu phải đến trường học làm việc, bác gái, Tử Mạn, cáo từ!”

Chờ sau khi Lâm Tử Mạn tiễn Trương Văn Trọng ra cửa quay về, Lâm mẫu liền nói: “Tiểu Trương là thanh niên rất không sai. Tử Mạn, con nên gắng sức chút nữa thì mới đạt kết quả như mong muốn.”

Lâm Tử Mạn ảm đạm cười, theo sau thở dài một hơi sâu kín, nàng cũng không muốn nói thêm gì.

390. Chương 411: Buổi Tiệc Tối Từ Thiện

Ngày hôm sau, Lâm Tử Mạn tỉnh dưỡng khỏe lại, quay trở về phòng y tế làm việc, vừa nhìn thấy nàng, người vui vẻ nhất chính là Tô Hiểu Hồng. Từ lần trước hai người hẹn nhau đi mua sắm, quan hệ giữa hai nàng đã biến thành rất tốt.

Không biết do trải qua hiệu quả trị liệu thần kỳ của châm viêm, hoặc do nguyên nhân gì khác, Lâm Tử Mạn quay trở về phòng y tế làm việc, liền cảm thấy vô cùng hứng thú đối với Đông y và châm viêm, không chỉ liên tục xem những loại sách báo tạp chí về Đông y và châm viêm đặt trên bàn làm việc, bình thường khi Trương Văn Trọng giảng bài cho Tô Hiểu Hồng và các nghiên cứu sinh, vẫn luôn chạy tới lắng nghe. Đối với việc này tuy Trương Văn Trọng có chút kinh ngạc, nhưng vẫn luôn duy trì.

Thời gian một tuần cứ như vậy trôi qua.

Trong một tuần này, Trương Văn Trọng trải qua thật bình thản lẫn phong phú.

Nói bình thản, là bởi vì không bị việc rườm rà nào làm dây dưa. Bốn người béo hòa thượng còn đang đến kinh thành báo cáo công tác chưa trở về, mà Thanh Liên đạo trưởng chạy đến Ung Thành học đại học cũng không đến quấy rối hấn. Nói phong phú là bởi vì trong thời gian một tuần này, mỗi ngày hấn không chỉ giảng bài cho Tô Hiểu Hồng và các nghiên cứu sinh, đồng thời còn mở vài buổi giảng bài công khai trong y học viện đại học Ung Thành. Không chỉ làm cho các sinh viên vui mừng, đồng thời cũng làm cho rất nhiều người xem đoạn ghi hình về buổi giảng của hấn vô cùng thích thú.

Hôm nay, suốt một tuần rơi tuyết, cuối cùng cũng đã ngừng, ánh mặt trời đã lâu không gặp, cũng xuất hiện trên bầu trời. Bất quá khí trời so với mấy ngày trước rơi tuyết còn lạnh hơn rất nhiều.

Có thể bởi vì nguyên nhân khí trời lạnh giá, hay bởi vì gần cuối học kỳ, mọi người đều bận rộn ôn tập, cho nên học sinh đến phòng y tế khám bệnh cũng không nhiều. Trương Văn Trọng cũng nhân cơ hội này, chỉ

dẫn giảng giải cho Tô Hiểu Hồng và các nghiên cứu sinh, còn có Lâm Tử Mạn về những thủ pháp châm viêm cao thâm như Thiêu Sơn Hỏa, Thấu Thiên Lương.

Trương Văn Trọng giảng bài hưng phấn, Tô Hiểu Hồng và các nghiên cứu sinh kể cả Lâm Tử Mạn lại nghe như say như mê. Nhưng ngay khi hắn đang giảng tới đoạn cao hứng, điện thoại di động chợt vang lên.

Trương Văn Trọng lấy điện thoại ra nhìn màn hình, là do Vưu Giai gọi tới, vì vậy hắn nói với mọi người trong phòng: “Tôi ra ngoài tiếp điện thoại, mọi người thảo luận nội dung tôi vừa giảng, tổng kết một chút, nhìn xem có chỗ nào không hiểu. Sau khi tôi trở lại sẽ giải đáp cho mọi người.”

“Dạ.” Tô Hiểu Hồng bọn họ liền đáp, liền ghé vào nhau nhiệt liệt thảo luận.

Đi ra khỏi phòng, Trương Văn Trọng bấm nút chuyển máy, hỏi: “Có chuyện gì vậy Giai Giai?”

Vưu Giai đáp: “Trọng ca, em báo cho anh biết một tiếng, buổi tiệc từ thiện đã được chuẩn bị xong, ngay tối mốt. Lần này y học quỹ hội sẽ dùng danh nghĩa của anh phát thiệp mời. Những người được mời sẽ là những phú hào nhân vật nổi tiếng trong tỉnh Thiên Nam cùng quốc nội, cũng có chuyên gia giáo thụ nổi danh trong giới y học.”

Trương Văn Trọng nói: “Tối mốt phải không? Được, anh biết rồi. À phải, địa điểm tổ chức tiệc tối ở đâu?”

Vưu Giai hồi đáp: “Ngay chỗ lần trước chúng ta bán đấu giá Dưỡng Nhan Đan, Kiện Thể Đan và Ích Thọ Đan, bên trong Ngọc Kiều tửu lâu. Cũng ở lầu tám, sáu giờ tối chính thức bắt đầu.”

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Được, anh đã biết, bảo chứng sẽ không đến muộn. Dù sao anh tốt xấu cũng xem là chủ nhân, nếu như đến muộn, chẳng phải là buồn cười sao.”

Sau khi tắt điện thoại, Trương Văn Trọng định quay về phòng, nhưng lúc này điện thoại lại vang lên, lần này người gọi tới lại là Tôn Ngụy.

Tôn Ngụy oán giận nói: “Trương ca, nghe nói anh thành lập một quỹ hội y học phải không? Lại còn tổ chức tiệc từ thiện tối mốt để tiến hành quyên tiền cho y học quỹ hội nữa? Anh thật không đúng nha, không ngờ không chịu phát thiệp mời cho tôi, tôi còn mới nghe được từ một người bạn làm thương nhân, mới biết được tin tức này.”

Trương Văn Trọng đầu tiên liền xin lỗi, sau đó vừa cười vừa nói: “Chuyện này tôi giao cho người khác làm dùm, cho nên tôi cũng không biết rõ cô ấy đã mời những ai.”

Tôn Ngụy nói: “Nguyên lai là như vậy, tôi cũng không trách anh nữa, thế nhưng buổi tiệc tối ngày mốt tôi sẽ đến tham gia. Tôi đối với việc anh khởi động quỹ hội y học rất có hứng thú, tuy rằng tôi không có nhiều tiền, nhưng cũng nguyện ý góp tiền một phen, xem như vì phát triển y học, làm chút cống hiến nho nhỏ. Mặt khác, mấy người bạn của tôi, cũng dự định cùng đến với tôi. Khác với kẻ nghèo như tôi, bọn họ rất giàu có nha, anh phải hưng hăng mời tiền bọn họ một trận. Ác, được rồi, đến lúc đó anh cũng đừng vì việc chúng tôi không có thiệp mời, mà không cho chúng tôi vào cửa đó nhé.”

Trương Văn Trọng cười nói: “Yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không có chuyện đó.”

Sau khi cắt điện thoại Tôn Ngụy, Dương tam tỷ tại Cẩm Kim Thành, Ngô Phần ở Tỉnh Thành đều gọi điện thoại đến hỏi thăm chuyện buổi tiệc tối từ thiện, đồng thời đều biểu thị, đến lúc đó sẽ tự mình đến quyên tiền khởi động y học quỹ hội của Trương Văn Trọng.

Thời gian hai ngày trôi qua thật nhanh.

Sau buổi tan tầm, Trương Văn Trọng liền chạy thẳng đến lầu tám của Ngọc Kiều tửu lâu. Khi hắn chạy đến nơi này, vẫn còn hơi sớm, cách buổi tiệc còn nửa giờ. Cho nên bên trong nhà hàng rộng lớn ở lầu tám, ngoại trừ Vưu Lương, Vưu Văn và Vưu Giai ra, cũng chỉ có mấy nhân viên công tác của quỹ hội.

Trải qua một phen giới thiệu của Vưu Giai, Trương Văn Trọng cũng đã nhận thức mấy nhân viên công tác trong quỹ hội. Vài người này đều do Vưu Lương giới thiệu đến, ở phương diện kinh doanh phát triển quỹ hội, đều có kinh nghiệm phong phú. Sau khi hàn huyên một lúc với bọn họ, Trương Văn Trọng cảm thấy phi thường thỏa mãn. Mà mấy nhân viên công tác, cũng trải qua buổi nói chuyện phiếm hôm nay, được biết ý nguyện cùng tư tưởng phát triển quỹ hội của Trương Văn Trọng.

Tối gần sáu giờ, cuối cùng cũng có người xuất hiện bên trong nhà hàng tổ chức tiệc tối từ thiện.

Nhưng khi nhìn thấy những người này, vùng lông mày của Vưu Giai không khỏi nhíu lại, nói thầm: “Vì sao mấy người này cũng tới? Hay là tối quấy rối đây?”

Nghe được câu nói của nàng, Trương Văn Trọng đưa ánh mắt nhìn về phía mấy người kia, nhận ra bọn hắn ở trong buổi tiệc sinh nhật của Vưu Giai lộ ý đồ dựa vào việc so đấu quà sinh nhật muốn tranh thủ hảo cảm của nàng, kết quả bị hắn làm tổn hại mặt mũi.

Bởi vì thiệp mời từ thiện hôm nay, do mấy nhân viên công tác trong quỹ hội phát ra, cho nên dù là Vưu Giai cũng không rõ ràng đã mời những người nào. Lúc này khi nàng nhìn thấy mấy người kia, liền gọi nhân viên công tác quỹ hội đi qua, hỏi: “Mấy tên nhị thế tổ(ý nói công tử cậu ấm con nhà giàu ăn chơi trác táng), cũng do các anh chị mời tới?”

“Đúng vậy.” Nhân viên công tác hồi đáp: “Vưu tiểu thư, cô đã từng phân phó qua, muốn chúng tôi gọi thiệp cho tất cả nhân sĩ nổi tiếng trong tỉnh Thiên Nam, cho nên chúng tôi đã gọi thiệp mời cho bọn họ. Làm sao vậy, có vấn đề gì sao?”

Vưu Giai lăm bầm một tiếng, nói: “Mấy tên này, làm gì là nhân vật nổi tiếng? Theo tôi thấy, rõ ràng chỉ là thứ ăn chơi trác táng.”

Trương Văn Trọng an ủi nàng: “Được rồi Giai Giai, em cũng đừng tức giận, nếu bọn họ chịu đến, đã nói bọn họ có để bụng đến sự nghiệp phát triển y học chữa bệnh.”

Vưu Giai nói: “Chỉ sợ bọn hắn căn bản không phải quan tâm đến việc làm từ thiện, mà đi tới nơi này hơn phân nửa muốn quấy rối, hay muốn nhìn anh mất mặt!”

Vưu Giai thật sự đoán rất đúng, mấy tên kia chịu đến dự tiệc, đích thật không hề có lòng tốt gì. Quấy rối thì không đến nỗi, nhưng loại chuyện chế giễu hay bỏ đá xuống giếng bọn hắn vẫn rất có hứng thú. Ngay khi Vưu Giai và Trương Văn Trọng nói chuyện về bọn hắn, bọn hắn cũng đang nói chuyện về Trương Văn Trọng và y học quỹ hội, cùng buổi tiệc tối từ thiện hôm nay.

“Không nghĩ tới, một tên giáo y nho nhỏ, không ngờ cũng học người khác khởi đầu quỹ hội. Ai, có câu thành ngữ nói như thế nào? Ác, được rồi, là bắt chước làm bừa!”

“Hừ, theo tôi thấy, chuyện này hơn phân nửa hắn tự biên tự diễn!”

“Cũng có khả năng, là muốn mượn danh nghĩa quỹ hội lừa gạt tiền! Dù sao chuyện như vậy trong xã hội hiện nay, cũng đã được nhìn mãi quen mắt.”

Mấy tên tiểu nhân líu ríu thảo luận một phen, lại đưa ánh mắt nhìn tên thanh niên ngồi ở giữa vẫn không hề mở miệng nói chuyện, dò hỏi: “Lê thiếu, anh đối với việc này thấy thế nào?”

Được gọi Lê thiếu, cười lạnh nói: “Tôi đối với chuyện Trương Văn Trọng khởi đầu y học quỹ hội cũng không có hứng thú, tôi chỉ hiếu kỳ, tối nay rốt cục sẽ có bao nhiêu người đến tham gia buổi tiệc từ thiện dùng danh nghĩa của hắn tổ chức này.”

Những lời này của hắn lại dẫn phát ra một vòng thảo luận mới:

“Theo tôi thấy, khẳng định không có bao nhiêu người tới tham gia. Trong vòng tròn của những phú hào nhân vật nổi tiếng, có mấy người biết Trương Văn Trọng hắn là ai? Có ai chịu bán mặt mũi cho hắn?”

“Không ai, tôi cũng cho rằng như thế! Buổi tiệc từ thiện này, tối đa chỉ có vài người đến cửa.”

“Không phải sao? Trước đó có người tổ chức tiệc tối từ thiện tại kinh thành, lúc đó chẳng phải vô cùng quanh quệ sao? Dù là hai vị đại thần đều đứng ra tổ chức, còn gặp chuyện như vậy, Trương Văn Trọng chỉ là một giáo y nho nhỏ, làm gì có đạo lý vượt hơn người ta?”

“Nói thật ra, hiện tại tôi thực sự rất chờ mong, cũng rất hiếu kỳ, Trương Văn Trọng nhìn thấy chỉ có mấy người chúng ta đến ngồi trong buổi tiệc từ thiện này của hắn, sẽ có biểu tình thế nào? Có thể bị tức giận đến ói máu tại chỗ hay không đây? Ha ha ha...”

“Ai, các anh nói, chúng ta có nên ngồi tách xa nhau không? Một người ngồi một bàn, thay Trương Văn Trọng chiếm hết các bàn trống, coi như làm một chuyện tốt nha.”

Vài người càng nói càng vui, càng nói càng lớn, nhin không được ha ha phá lên cười. Hiển nhiên bọn họ đều cho rằng, buổi tiệc tối từ thiện do Trương Văn Trọng tổ chức sẽ thảm đạm mà kết thúc, bọn họ đã làm sẵn tâm lý nhìn Trương Văn Trọng thất bại mà chê cười, lại nhân cơ hội chế nhạo đùa cợt. Đã đến giờ bắt đầu buổi tiệc, trong nhà hàng ngoại trừ nhóm người của Trương Văn Trọng, cũng chỉ có nhóm người của Lê thiếu. Tựa hồ chuyện này đang phát triển theo phương hướng nhóm người Lê thiếu chờ mong.

391. Chương 412: Không Ai Tối Sao

Thấy thời gian bắt đầu tiệc tối đã đến giờ, thế nhưng trong nhà hàng ngoại trừ nhóm người Lê thiếu có ý đồ bất thiện, đang chờ xem sự xấu hổ của Trương Văn Trọng, cũng không có một nhân vật phú hào nổi tiếng nào đáp ứng lời mời mà đến, biểu tình trên mặt Vũ Giai trở nên xấu xí, lập tức lấy điện thoại gọi cho mấy nhân vật nổi tiếng mà nàng quen biết. Sau một phen nói chuyện, nàng cảm giận nói: “Bọn người này thật không phải người tốt, trong thường ngày cả đám đều xa xỉ lãng phí. Thế nhưng hiện tại vừa nghe nói tới chuyện quyên tiền từ thiện, lại tìm đủ lý do để từ chối.”

“Kỳ thực điều này cũng không có gì kỳ quái.” Vũ Lương đối với chuyện như vậy đã thấy mà không thể trách, khẽ thở dài một tiếng, nói: “Trước đó buổi tiệc tối từ thiện tổ chức tại kinh thành, cũng quanh quẽ cô đơn kết thúc như vậy. Rất nhiều nhân vật phú hào nổi tiếng thu được thiệp mời, đều dùng đủ loại lý do từ chối, không chịu đến buổi tiệc từ thiện. Nghĩ đến lần này dùng danh nghĩa của Trương tiên sinh khởi động quyên tiền tổ chức quỹ hội y học cũng bị bọn họ xem là một buổi Hồng Môn Yến, không đến dự tiệc cũng không có gì kỳ lạ.”

Vũ Giai nói: “Thật là, làm thế nào mới tốt? Không thể cứ xám xịt như vậy mà xong việc đi? Em cũng không muốn cho mấy tên hỗn đản kia có dịp chê cười!” Nói đến đây, nàng còn không quên trừng mắt nhìn đám người Lê thiếu.

Đám người Lê thiếu cũng không xem ánh mắt uy hiếp của Vũ Giai để vào lòng, trái lại càng thêm cười đắc ý, càng thêm có chút hả hê. Trong đó còn có một tên, ôm ý niệm bỏ đá xuống giếng trong đầu, hướng Trương Văn Trọng hét lên: “Uy, bác sĩ Trương, buổi tiệc tối đã đến thời gian, có phải cho phục vụ đem thức ăn lên rồi không? Anh không phải chỉ vì chỉ có vài người chúng tôi đến buổi tiệc từ thiện này, sẽ không muốn làm nữa chứ? Đừng nha, vài người chúng ta cũng vui vẻ đến làm từ thiện, anh thật sự không chịu làm nữa, chẳng phải làm rét lạnh lòng của chúng ta sao?”

Lời nói của hắn, nói ra kỳ quái, tuy rằng công phu dưỡng khí của Trương Văn Trọng rất tốt, cũng không có phản ứng gì, thế nhưng ba anh em Vũ Giai cùng những nhân viên công tác quỹ hội đều vẻ mặt giận dữ, mà đám người Lê thiếu lại vui vẻ cười ha ha liên tục.

Hiện tại hận nhất là Vũ Giai, đám người này dám nói xấu Trương Văn Trọng, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi đã nói mà, đám người Lê thiếu này, khẳng định là đến quấy rối. Hừ, tôi nhìn thấy bọn họ là tức giận!”

Vũ Văn nói: “Em qua đánh đuổi bọn hắn!” Hắn dự định đi về phía đám người Lê thiếu.

Ngay lúc này, có hai người đi vào nhà hàng, chính là chủ tịch Triệu Trác Khải của tập đoàn Hoàn Hâm cùng phu nhân của hắn Trần Uyển Dung. Hai người nhìn vẻ lạnh lẽo trống vắng trong nhà hàng, không khỏi hơi sững sốt. Nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường, cười dài đi tới trước mặt Trương Văn Trọng, nói: “Bác sĩ Trương, rất xin lỗi, vừa rồi có một hội nghị ngoại thương, cho nên mới đến trễ một chút, hi vọng anh đừng nên chú ý.”

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Hai vị có thể tới, tôi vui vẻ còn không kịp, làm sao lại chú ý? Mời ngồi.”

Nhìn thấy một màn này, đám người Lê thiếu không khỏi nhỏ giọng nói:

“Ai, hai người này không phải là Triệu Trác Khải và Trần Uyển Dung của tập đoàn Hoàn Hâm sao? Sao bọn họ lại tới?”

“Trước đây thế nào không có nghe nói qua bọn họ hai người còn quan tâm đến việc mưu cầu danh lợi từ sự nghiệp từ thiện?”

“Tôi nghe nói qua, trước đó con gái của họ bị bệnh rất nặng, cuối cùng do Trương Văn Trọng chữa lành. Theo tôi thấy, hai người bọn họ chịu tới, hơn phân nửa là vì muốn trả lại món nợ ân tình này. Chờ coi đi, ngoại trừ hai người này ra, khẳng định sẽ không còn ai đến nữa!”

Nhưng ngay khi hần vừa nói xong, lại có người lần lượt đi vào bên trong nhà hàng.

Lần này người tới, là Ngô Phần của Tinh Thành cùng Dương Đông Nhi, Chương Hổ của Cẩm Kim Thành, cùng với Tôn Ngụy và mấy người bạn từ kinh thành tới. Vài người trước sau đi tới trước người Trương Văn Trọng, cùng hần cười chào hỏi.

Ngô Phần nói: “Trương tiên sinh, lần này tôi không chỉ tự mình đến, tiên trưởng Hà Phi Quan nghe nói anh khởi đầu một quỹ hội y học, đồng thời tối nay tổ chức buổi tiệc từ thiện, riêng dặn tôi, để tôi đem phần tâm ý của ông ấy cũng đưa tới.”

“Cảm tạ.” Trương Văn Trọng mỉm cười nói, lập tức cho Vũ Văn dẫn hần an bài chỗ ngồi. Dương Đông Nhi và Chương Hổ chào hỏi xong Trương Văn Trọng và Vũ Giai, lại cười dài lấy ra một tấm thiệp cưới, giao vào trong tay Trương Văn Trọng, nói: “Chúng tôi dự định kết hôn vào đầu năm, lần này tham gia buổi tiệc từ thiện của hai vị, lại thuận tiện đem thiệp mời giao cho hai người.”

“Chúc mừng, chúc mừng.” Trương Văn Trọng và Vũ Giai vội vã chúc mừng hai người.

Trước khi ngồi xuống, Dương Đông Nhi còn tiến đến bên người Vũ Giai, nhỏ giọng dò hỏi: “Giai Giai, hai người...dự định lúc nào kết hôn?”

Sắc mặt Vũ Giai hơi đỏ lên, lại liếc mắt nhìn Trương Văn Trọng, nhỏ giọng hỏi đáp: “Phải...xem anh ấy.”

Tôn Ngụy dẫn mấy người bạn đi tới trước người Trương Văn Trọng, vừa cười vừa nói: “Trương ca, chúng tôi không có tới muộn phải không? Nếu như không phải máy bay đến trễ, chúng tôi đã sớm tới rồi.” Đang khi nói chuyện, mấy người bạn của hần cũng bước tới, vẻ mặt tươi cười tự giới thiệu với Trương Văn Trọng. Bọn họ cũng giống như Tôn Ngụy, đều là người của Hồng gia, thuộc thái tử đảng (con cháu của những vị có quyền lực cao trong quân giới, chính giới) hàng thật giá thật chân chính, tự nhiên từ miệng các trưởng bối, nghe nói qua chuyện liên quan tới Trương Văn Trọng. Biết hần không chỉ có y thuật vô cùng cao minh, đồng thời còn thuộc giới siêu phàm như thần tiên sống, thái độ bọn họ khi đối mặt Trương Văn Trọng, đều có vẻ khiêm tốn cùng lễ phép. Dù sao, chỉ cần là người, sẽ có lúc phải sinh bệnh. Bệnh bình thường thì cũng thôi, nếu gặp phải bệnh nan y, đại khái cũng chỉ có nhân vật như Trương Văn Trọng mới có khả năng cứu được tính mạng của bọn họ. Cho nên lấy lòng Trương Văn Trọng, theo bọn họ xem ra, là chuyện cần phải làm.

Nhìn những người lần lượt xuất hiện trong buổi tiệc từ thiện, đám người Lê thiếu nhíu mày, vẻ mặt ngạc nhiên. Nhất là người dám khẳng định sẽ không còn ai tới, lúc này vẻ mặt càng xấu hổ cùng quần thái.

“Không nghĩ tới, thật sự có kẻ ngu si chạy tới tham gia buổi tiệc từ thiện này.”

“Bọn người kia là người nào vậy? Không ngờ ngốc tới mức chạy tới tham gia buổi tiệc lừa gạt tiền này của Trương Văn Trọng? Không phải bị đục đầu điên rồi chứ?”

Trong đám người Lê thiếu, có một tên cũng nhận ra thân phận mấy người Tôn Ngụy, vẻ mặt của hần nhất thời hơi bị biến đổi, mà khi hần nhìn thấy mấy người Tôn Ngụy đứng trước mặt Trương Văn Trọng lại dùng vẻ mặt khiêm tốn cùng lễ phép, biểu tình trên mặt lập tức biến thành tương đối đặc sắc.

Hần run run đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán vì hoảng sợ, hần nhin không được suy đoán trong lòng: “Tên Trương Văn Trọng này rốt cục lại là ai? Không ngờ có thể làm cho mấy người thuộc thái tử đảng đối với hần vô cùng cung kính. Lê nào hần là một người có địa vị cao hay sao?” Hần càng nghĩ càng có loại khả năng này, liền không dám tiếp tục ở lại trêu chọc Trương Văn Trọng nữa, nhanh tìm cơ sở trốn, để lại đám người Lê thiếu tiếp tục ở lại nơi này, tùy tiện đùa cợt Trương Văn Trọng.

“Tuy rằng hiện tại đã có vài người đến, nhưng vẫn rất quanh quệ lạnh lẽo như trước. Theo tôi thấy, buổi tiệc từ thiện chỉ thăm đạm kết thúc!”

“Không sai, tôi cũng cho rằng như thế. Hắc hắc, mọi người xem, hiện tại nơi này chỉ ngồi được hai bàn. Còn có nhiều bàn còn trống như vậy, chờ tôi chụp một bức ảnh, xem như làm kỷ niệm vĩnh cửu nha?”

“Hiện tại anh đã nghĩ tới chuyện chụp ảnh sao? Tôi đã sớm đem một màn quanh quệ này phát biểu trên internet rồi nè.” Một người vung điện thoại trong tay, hướng các đồng bạn bên cạnh khoe khoang tin tức hân hỉ vừa phát ra khi này.

Nhìn vẻ mỉm cười trên mặt Trương Văn Trọng, Lê thiếu nhin không được hừ lạnh một tiếng, nói với đồng bạn bên cạnh: “Các anh xem, tiểu tử này hiện tại không ngờ còn nở nụ cười. Lúc này mới tới có vài người, hân hỉ liền trở nên dào dạt đặc ý. Cáp...xem ra hân hỉ đúng là một tên nhà quê, một chút kiến thức cũng không có.”

Câu nói của hân nhất thời được đồng bạn tán thành, những người này đều nói: “Hay, mới đến vài người như thế, có gì đáng đặc ý?”

“Nếu thật sự có năng lực, thì hãy để những bàn trống này ngồi đầy đi.”

Thanh âm người này vừa hạ xuống, một mảnh tiếng bước chân từ bên ngoài truyền vào. Tiếng bước chân, nghe đinh tai nhức óc, phẳng phất như có mấy trăm đến hơn một ngàn người đang hướng trong này chạy tới.

“Làm sao vậy?”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không chỉ có đám người Lê thiếu sợ hãi, liên tục nhìn nhau, dù là nhóm người của Trương Văn Trọng cũng không hiểu ra sao. Mọi người đều quay đầu nhìn lối vào nhà hàng.

Một đám người xuất hiện ngay lối vào nhà hàng, số lượng chừng vài trăm người.

Những người này cũng không mặc tây trang hay lễ phục dạ hội, cũng không tản ra khí thế của xã hội thượng lưu, bọn họ đều không phải nhân vật phú hào nổi tiếng, đều chỉ là dân chúng phổ thông.

Trong những người này, có một ít gương mặt Trương Văn Trọng quen thuộc. Bọn họ có người là bệnh nhân mà Trương Văn Trọng từng trị liệu, có người hân từng giúp đỡ, nhưng càng nhiều, chính là người muốn cùng hân tham gia làm việc thiện.

Trong đám người, có người nhìn thấy Trương Văn Trọng, vội vã kêu lên: “Là chỗ này. Buổi tiệc từ thiện ở nơi này, tôi nhìn thấy bác sĩ Trương.”

“Tiểu Trương, nghe nói cậu mở một quỹ hội y học, không chỉ muốn kiệt lực xúc tiến sự phát triển y học, đồng thời còn muốn giúp đỡ những người bệnh bị bệnh nặng đau khổ, nhưng lại không có tiền khám bệnh?” Ông bá từ trong đám người đi ra, đại biểu cho mọi người dò hỏi.

“Không sai.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp.

“Tiểu Trương, cậu đừng trách chúng tôi không mời mà đến. Chúng tôi, tuy rằng cũng không phải là người có tiền, cũng không phải nhân vật nổi danh gì, thế nhưng cũng muốn cống hiến ra một phần lực nhỏ của mình, một phần lương tâm của mình.”

“Phải nha, bác sĩ Trương, mong muốn anh có thể nhận lấy số tiền của chúng tôi, đừng chê ít.” Những người đứng sau hân, cũng lấy tiền trong túi mình ra. Nhiều nhất có mấy chục ngàn, ít nhất cũng là mấy trăm ngàn. Tuy rằng từ số lượng mà nói, còn kém các phú hào quyn ra trăm ngàn, tiền triệu, thế nhưng từ trọng lượng mà nói, cũng không hề nhẹ hơn những người giàu có. Thậm chí còn nặng lòng hơn bọn họ...

Nhìn thấy một màn như vậy, đám người Lê thiếu triệt để ngây dại. Mà trong viên mắt nhóm người Trương Văn Trọng, chỉ còn lóe ra nước mắt trong suốt...

392. Chương 413: Bị Hách Khóc

Vưu Giai vô cùng cảm động, cũng tiến đến bên tai Trương Văn Trọng dò hỏi: “Anh, nên làm gì mới tốt? Tiền họ quyn ra, chúng ta có thu hay không?” Nàng cũng hiểu được, tuy rằng số tiền những người này

quyên ra không nhiều lắm, nhưng đã là một tháng, thậm chí là mấy tháng thu nhập.

Ánh mắt Trương Văn Trọng đảo qua trên mặt mọi người, cuối cùng mới nói: “Đều nhận lấy đi, lần này chúng ta thu nhận, không chỉ là tiền, còn là lòng nhân ái rất nặng a.”

“Ân.” Vụ Giai gật đầu, lập tức phân phó nhân viên công tác của quỹ hội y học, đem tiền mọi người quyên góp thu lại, đồng thời còn ghi lại tên tuổi cùng phương thức liên lạc với họ, sau này mỗi một khoản tiền của quỹ hội y học chi ra, đều có một phần hóa đơn giao cho họ, để bọn họ biết được, tiền mình quyên góp, rốt cục được dùng vào đâu, có thực sự rơi xuống những gì cần dùng hay không.

Sau một phen bận rộn, cuối cùng mọi người đã lập xong danh sách quyên tiền. Mà lúc này Ôn bá lại đại biểu cho mọi người, hướng Trương Văn Trọng nói: “Tiểu Trương, mọi người cứ làm việc, chúng tôi cũng không ở lại quấy rối, xin cáo từ trước.”

“Chờ một chút.” Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Nếu mọi người đều tới, vậy ngồi xuống ăn bữa cơm rồi hãy đi.”

Ôn bá nói: “Bữa cơm này đều dành cho các phú hào nổi tiếng dùng, dân chúng như chúng tôi sao có tư cách? Không ở chỗ này làm phiền nữa, sẽ gây rắc rối cho các vị...”

Hắn còn chưa nói xong, Trương Văn Trọng đã cắt đứt lời hắn: “Ôn bá, sao bác lại nói như vậy? Bữa cơm này là tiệc tối từ thiện, chính dùng chiêu đãi nhân sĩ có lòng nhân ái. Mà các vị còn không phải là nhân sĩ nhân ái hay sao? Nếu như các vị cũng không có tư cách, còn ai có tư cách nữa?”

“Vậy...” Ôn bá không khỏi do dự.

Trương Văn Trọng không khỏi cười khê, nói: “Được rồi Ôn bá, mọi người cũng đừng do dự, đều lưu lại ăn một bữa cơm đi. Tin tưởng các vị ở giờ này chạy tới, hẳn còn chưa ăn cơm đâu.”

“Đã như vậy...” Ôn bá do dự một thoáng, cùng những người phía sau thương nghị một phen, cuối cùng gật đầu, vừa cười vừa nói: “Vậy được rồi, chúng tôi đành da mặt đây, ở lại chỗ cậu dùng cơm vậy.”

Nhìn mấy trăm người lần lượt ngồi xuống, rất nhanh đã đem những bàn ăn trong buổi tiệc ngồi đầy, đám người Lê thiếu cuối cùng cũng thanh tỉnh lại từ trong nỗi khiếp sợ, nhưng vẫn nhìn nhau, qua một hồi lâu mới có người không giải thích được nói: “Bọn người kia từ nơi này toát ra vậy? Lê nào tiểu tử Trương Văn Trọng này không chỉ phát thiệp mời cho những nhân vật phú hào nổi tiếng, còn phát thiệp mời cho những dân chúng bình thường này hay sao?”

Kỳ thực Trương Văn Trọng đối với việc này cũng không hiểu ra sao, lúc này hắn cũng đang nhìn Ôn bá hỏi thăm: “Ôn bá, vì sao các vị lại biết tôi khởi đầu một quỹ hội y học, và vì sao biết tôi tổ chức tiệc tối từ thiện ở nơi này?”

Ôn bá hồi đáp: “Đây đều là do con gái tôi trên online nhìn thấy một bài post, mới biết được chuyện này, vì vậy thông báo cho tôi. Tôi suy nghĩ tiểu Trương cậu khởi đầu quỹ hội y học, khẳng định là làm chuyện tốt cho dân chúng, làm sao không giúp cậu chống đỡ đây? Vì vậy tôi gọi thêm hàng xóm láng giềng, cùng nhau đến đây. Mà ở dưới lầu của Ngọc Kiều tửu lâu, trùng hợp gặp được những người khác, bọn họ hình như cũng đọc được tin tức kia nên mới chạy tới. Nếu mọi người cùng chung mục đích, thì cùng nhau đi vào đây.”

Trương Văn Trọng bừng tỉnh hiểu ra, nói: “Thì ra là thế, kỳ quái, tin tức kia là ai phát ra vậy?”

Cuộc nói chuyện của hai người họ, cũng không tận lực đề thấp âm lượng, cho nên người chung quanh đều có thể nghe thấy. Tự nhiên đám người Lê thiếu cũng đồng dạng nghe thấy được. Vì vậy người vừa nhận tin lên online bởi vậy mà đắc chí, cho rằng mình đã làm Trương Văn Trọng mất mặt khi đưa lên internet, sắc mặt nhất thời biến thành tương đương xấu xí.

Mất thấy Lê thiếu cùng đồng bạn nhìn phẫn nộ, tên thương cảm kia rất nhanh lộ gương mặt khóc tang, cãi lại: “Đây cũng không thể trách tôi nha. Tôi cũng không biết sự tình biến thành như vậy. Trước đó đánh chết tôi cũng không tin tưởng, một tên giáo y lại có được năng lượng lớn đến như vậy.”

Lê thiếu trừng mắt nhìn hắn, lời nói lạnh nhạt: “Không sợ địch nhân như thần, chỉ sợ đội hữu như trư.” Những lời này nói thật đúng là có đạo lý! Cậu nghe cho tôi, từ giờ trở đi, khóa lại điện thoại! Đừng bày

thêm trò gì thiêu thân nữa!”

“Dạ, dạ, tôi tắt máy ngay.” Người này nhanh chóng khóa điện thoại.

Nhìn cảnh tượng rầm rĩ náo nhiệt khắp bốn phía chung quanh, Lê thiếu không khỏi nhú mày, nói: “Vốn luôn cho rằng, buổi tiệc tối từ thiện này của Trương Văn Trọng, sẽ thảm đạm kết thúc. Nhưng không ngờ tới, đúng là thoáng chốc lại toát ra nhiều người như vậy. Hiện tại trái ngược, không còn gì đáng chê cười để nhìn!”

“Lê thiếu, nói cũng không thể nói như vậy. Chê cười sao, chính mình tự thấy. Tuy rằng hiện tại rất nhiều người tới, nhưng đều là dân chúng không mời mà tới. Mà nhân vật có danh dự uy tín, cần bản không có mấy người trình diện. Nhìn xem chung quanh, có tiệc tối từ thiện nào lại biến thành thế này, đây không phải là đáng chê cười sao?”

“Ai, đúng rồi, lời này nói đích thật không sai. Buổi tiệc tối từ thiện này, dù có đông người hơn, chỉ cần không có người có thân phận, có nhân vật phú hào có địa vị để chống tràng diện, đó chính là thất bại.”

“Đừng xem hiện tại nhìn như náo nhiệt, theo ý tôi, phân minh là một trò khôi hài, lại chê cười! Người tới càng nhiều, trò khôi hài lại càng sai lầm thái quá, càng làm cho Trương Văn Trọng mất mặt!”

Lê thiếu không khỏi nở nụ cười, nói: “Ân, mấy người các cậu nói có đạo lý. Ai, các cậu có ai đem theo máy quay phim, đem một màn này quay lại, truyền lên internet, lấy một tiêu đề “Tiệc tối từ thiện lấy lòng mọi người” hay “Tiệc tối gặt tiền” gì gì đó, làm Trương Văn Trọng mất mặt lớn!”

“Tuy rằng tôi không mang theo máy quay phim, nhưng hiệu quả của điện thoại tôi không tệ đâu.” Người bị cưỡng chế tắt máy điện thoại nhanh miệng nói, muốn lập công chuộc tội.

Nhưng ngay lúc này, lại có người bước nhanh vào trong nhà hàng, lần này người tới cầm camera, cầm microphone, là ký giả đài truyền hình.

“Di, sao ký giả đài truyền hình cũng tới?” Lê thiếu không khỏi sửng sốt, sau đó nở nụ cười nói: “Ai gọi điện thoại kêu ký giả tới vậy? Làm cũng quá tuyệt tình đi thôi? Làm tiểu tử này bị hấp thụ ánh sáng trên truyền thông, danh dự hấn tích góp từng tí một trước kia, thật hoàn toàn lộ thành tên lừa gạt.”

Vài người bên cạnh hần đều nhìn nhau, nói: “Chúng tôi không có gọi điện thoại.”

Lê thiếu ngắc ngẩn cả người, vẻ mặt ngạc nhiên nói: “Không phải do các cậu gọi tới? Là ai gọi tới? Lẽ nào trong số những người ở đây, còn có người xem Trương Văn Trọng không vừa mắt?”

Ngay khi đám người Lê thiếu không hiểu ra sao, mấy ký giả đã vây quanh Trương Văn Trọng, Vưu Giai để phỏng vấn. Đối với việc bọn họ đến, Trương Văn Trọng bọn họ cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng rất nhanh bọn họ liền biết được nguyên nhân.

Thị trưởng Phan Văn Đào của Ung Thành, dẫn theo mấy quan viên Ung Thành bước vào trong nhà hàng, cười dài đi tới trước người Trương Văn Trọng, nói: “Trương tiên sinh, nghe nói hôm nay anh mở buổi tiệc tối từ thiện ở đây, chúng tôi không mời mà đến, anh sẽ không trách móc chứ?”

Trương Văn Trọng nói: “Sẽ không, Phan thị trưởng, mấy ký giả là ông gọi tới sao?”

Phan Văn Đào hồi đáp: “Đúng vậy. Trương tiên sinh làm những chuyện tốt đều là vì nước vì dân, đương nhiên phải mượn lực lượng truyền thông để tuyên truyền một phen.”

“Thị trưởng và phó thị trưởng Ung Thành đều tới? Trương Văn Trọng này thật cũng quá có mặt mũi đi thôi? Hần không phải chỉ là một giáo y nho nhỏ thôi sao? Thế nào lại có mặt mũi lớn như vậy?” Đám người Lê thiếu nhìn thấy một màn như vậy, không khỏi khiếp sợ há to miệng. Vừa rồi bọn họ còn nói, buổi từ thiện này không có nhân vật phú hào nổi tiếng đến giữ thể diện. Hiện tại thị trưởng cùng phó thị trưởng Ung Thành đều dắt tay nhau đến, không hề nghi ngờ, đã làm tăng thêm mặt mũi cho Trương Văn Trọng.

Nhưng sự khiếp sợ của đám người Lê thiếu, xa xa còn chưa kết thúc.

Ngay khi thị trưởng Phan Văn Đào bọn họ vừa ngồi xuống, Trương Văn Trọng bước lên sân khấu định nói vài câu, có mấy người vóc người khôi ngô mặc tây trang màu đen, cũng xuất hiện trong nhà hàng. Ngay khi

Trương Văn Trọng bọn họ không hiểu ra sao, đang suy đoán thân phận cùng lai lịch và mục đích của mấy người áo đen, có hai người ngay sau đó xuất hiện trong nhà hàng.

Hai người này, một là người Trung Quốc, một là người Anh quốc. Đối với người Anh kia, trong số những người đang có mặt tại đây, chỉ có một số ít người biết thân phận của hắn. Nhưng đối với người Trung Quốc mái tóc hoa râm kia, những người ở đây cũng không có ai là không nhận ra.

Nhìn thấy người này, cả buổi tiệc từ thiện đang rầm rĩ náo nhiệt, nhất thời biến thành lặng ngắt như tờ. Bởi vì mọi người đều kinh ngạc há to miệng nhìn về phía lão nhân kia.

“Tổng...tổng lý?” Hồi lâu, có một người thất thanh kinh hô, sau đó tiếng hoan hô như sấm dậy.

Lúc này đám người Lê thiếu đã mềm liệt tại chỗ ngồi, ngơ ngác lảng lảng nhìn hai người đang đi vào, nỉ non nói: “Ta không có nhìn lầm đi? Hai người này, thật là tổng lý và ngài đại sứ Anh quốc sao? Điều này sao có thể? Hai người này vì sao lại chạy tới tham gia buổi tiệc từ thiện của một giáo y nho nhỏ tổ chức? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Ô ô ô, không khi dễ người đến như vậy nha.” Có thể bởi vì quá độ kinh hãi, Lê thiếu không ngờ lại khóc lên. Rất nhanh, tin tức tổng lý cùng ngài đại sứ Anh quốc đến dự tiệc tối từ thiện của Trương Văn Trọng, đã đi theo đủ loại con đường, truyền khắp đại giang nam bắc.

Sau khi nhận được tin tức này, phản ứng của mọi người cùng hoàn toàn khác hẳn.

393. Chương 414: Chen Chúc Tới

Chỉ trong thời gian ngắn, tổng lý và đại sứ Anh quốc xuất hiện trong buổi tiệc từ thiện, liền qua điện thoại di động tán mát ra bên ngoài. Bọn họ ngoại trừ hưng phấn gọi điện thoại báo cho người quen, còn dùng điện thoại di động lên mạng, đem tin tức này tuyên bố trong những trang web lớn.

Bất quá bọn họ phát ra tin tức đều chỉ viết tin, thiếu đi lực thuyết phục, tự nhiên cũng không khiến người nào chú ý. Thỉnh thoảng có người nhấn lại, đại khái đều có vẻ nghi vấn. Thế nhưng không qua bao lâu, có người lấy điện thoại chụp ảnh truyền lên internet, lúc này mới khiến cho mọi người chú ý. Nhưng vẫn còn rất nhiều người hoài nghi, những ảnh chụp kia chỉ là giả mạo. Dù sao, ở thời đại toàn dân lên mạng online, chuyện cùng loại như thế đã nhìn mãi quen mắt.

Thẳng sau một lát, khi các trang web lớn đều cùng nhau đăng tin tổng lý và đại sứ Anh quốc xuất hiện tại buổi tiệc tối từ thiện, mọi người mới tin đây là sự thực. Đồng thời bọn họ cũng tràn ngập lòng hiếu kỳ đối với buổi tiệc từ thiện này, bắt đầu tích cực tìm tòi tin tức liên quan tới buổi từ thiện.

Khác với sự hiếu kỳ của người thường, nhưng phú hào nổi tiếng từng thu được thiệp mời lại tìm đủ mọi lý do từ chối không đi, lúc này hối hận đến mức ruột cũng biến xanh. Bởi vì lúc này bọn hắn đã dùng đủ loại quan hệ được biết, buổi tiệc tối này không chỉ được tổng lý quan tâm, dù là tổng bí thư cũng thập phần quan tâm, ưu ái vô cùng. Ngoài ra, còn rất nhiều lĩnh đạo trung ương, cũng dành đánh giá cùng sự quan tâm cao độ đối với việc này.

Không hề nghi ngờ, nếu có thể xuất hiện trong buổi tiệc tối từ thiện, hơi biểu hiện tốt một chút, như vậy cũng rất dễ lưu lại ấn tượng tốt trong lòng các lĩnh đạo trung ương. Điều này đối với việc phát triển sự nghiệp của bọn họ sẽ khởi lên tác dụng thật lớn. Đáng tiếc chính là, một cơ hội tốt như vậy, bọn họ không ngờ lại không quý trọng, không công cho lọt qua kẽ tay trốn mất.

Cho nên sau khi biết được việc này, những nhân vật phú hào nổi tiếng đã thu được thiệp mời lại không đến, đều bất mãn trong lòng lắm bầm: “Vì sao các người không nói sớm có tổng lý đích thân đến buổi tiệc từ thiện này? Các người vì sao không tiết lộ sớm có lĩnh đạo trung ương đều quan tâm tới buổi tiệc? Dù là các người muốn điệu thấp, thế nhưng cũng không nên điệu thấp tới nông nổi như thế đi? Các người điệu thấp như thế, nhưng lại làm chúng ta có vẻ rất bị động nha!” Đương nhiên dù có bất mãn, bọn họ cũng đành oán giận vài câu mà thôi, tuyệt đối không dám nói ra ngoài.

Sau khi oán giận, những phú hào lập tức liền hành động.

Những ai đang ở Ung Thành, cùng người ở gần bên Ung Thành, nhanh chóng tìm kiếm thiệp mời bị họ xem như mảnh rác ném đi, trân trọng chà lau sạch sẽ, không nhiễm hạt bụi, bỏ vào lòng vội vã chạy tới Ngọc

Kiều tử lâu. Mà những người không tìm được thiệp mời, sau một phen lo lắng tằm tức, cũng bắt cháp, trực tiếp chạy tới Ngọc Kiều tử diêm. Ngoại trừ những người từng nhận được thiệp mời, còn có rất nhiều người không thu được thiệp mời, cũng liên tục chạy tới. Bọn họ quyết định chủ ý, nếu không có thiệp mời bị chắn ngoài cửa, bọn họ sẽ ồn ào tranh cãi mình đến quyền tiền làm từ thiện, dựa vào điều gì không cho vào? Sau đó cứ xông đại vào trong. Dù sao buổi tiệc tối nay bọn họ nhất định tham gia cho được! Nếu ai không cho họ tham gia, không cho họ quyền tiền, họ sẽ đánh người đó!

Ngay trên đường chạy đến Ngọc Kiều tử lâu, bọn họ cũng phải vắt hết óc để nghĩ ra lý do trả lời vì sao đến muộn. Chuyện như vậy kể từ khi tốt nghiệp trong trường học, cũng chưa từng xảy ra. Thế cho nên trong số bọn họ có không ít người, thẳng thắn gọi điện thoại cho con cái mình, không ngại học hỏi kẻ dưới hướng con cái lãnh giáo lý do đến muộn.

Những phú hào nổi tiếng ở gần có thể đến được, thế nhưng những người bên ngoài tỉnh, những người cũng thu được thiệp mời, lại không có cách nào tự mình chạy đến buổi tiệc tối từ thiện. Bọn họ vừa hối hận vừa gọi điện thoại cho người phụ trách chi nhánh tại Ung Thành, lệnh cho họ vô luận như thế nào cũng phải đại biểu cho chính công ty, tập đoàn xuất hiện trong bữa tiệc! Nếu có thể áp qua được những công ty khác, khởi lên danh tiếng cho tập đoàn, đó chính là một đại công lao. Chuyện thăng chức tăng lương đều không nói chơi!

Trong khoảng thời gian ngắn, trong buổi tối mùa đông lạnh giá tận xương, rất nhiều xe cộ giống như nước thủy triều, từ bốn phương tám hướng chạy về hướng Ngọc Kiều tử lâu. Không chỉ làm bãi đỗ xe của tử lâu đầy tràn, đồng thời con đường trước tử lâu cùng vài con đường bên cạnh cũng chen chúc chật như nêm cối. Rất nhiều người đến trễ, sau khi nhìn thấy xe cộ đầy nghẹt phía trước, thẳng thắn bỏ xe đón gió lạnh chạy bộ tới tử lâu.

Rất nhiều người qua đường không hiểu rõ chân tướng nhìn thấy tràng cảnh như vậy, không khỏi rất ngạc nhiên, lại thì thầm cùng nhau: “Thế nào, ở gần đây mở chỗ bán vé xe lửa hay sao? Bằng không sao có nhiều người ở ngay thời tiết giá lạnh này lại đứng xếp hàng chờ đợi đây?”

Ngay khi tổng lý và đại sứ Anh quốc đến không được bao lâu, điện thoại Vương Giai muốn nổ tung. Vừa mới bắt đầu là những người đã tìm đủ lý do để từ chối không đến dự tiệc từ thiện, vào lúc này, bọn họ không chỉ liên tục xin lỗi Vương Giai, đồng thời còn bảo chứng sẽ lập tức xuất hiện ở nhà hàng tổ chức buổi tiệc. Sau đó lại khẩn cầu Vương Giai lưu lại cho họ một chỗ ngồi, chỗ ngồi nào có thể ngồi gần tổng lý.

Wang Giai cũng không vội vàng đáp ứng bọn họ, mà cười lạnh hỏi: “Không phải vừa rồi ông nói có công vụ cần xử lý gấp, nên đến không được hay sao? Sao lúc này đột nhiên có thể tới?”

Những người này đúng là da mặt rất dày, nói dối mà không cần thở gấp: “Ác, đã xử lý xong công vụ, hơn nữa tôi đối với việc làm từ thiện cũng có hứng thú rất lớn. Cho nên muốn khẩn cấp tới tham gia. Còn hi vọng cô không nên tức giận, ở trước mặt Trương tiên sinh cùng tổng lý, thay tôi nói tốt vài câu, đừng cho họ vì chuyện tôi đến muộn mà giận tôi nhé.”

Wang Giai tự nhiên là biết những người này đang trợn to mắt nói dối, nhưng nàng cũng không vạch trần, chỉ nói: “Hiện tại có tới cũng đã không còn chỗ ngồi...”

Những người này trầm mặc một thoáng, đều nói: “Không sao, không sao, không có chỗ ngồi thì đứng cũng được, dù sao lần này tôi đến là để làm việc thiện, vì lòng nhân ái...”

Wang Giai cũng lười nhiều lời đối với những người này, chỉ nói: “Vậy ông cứ tới đây đi. Nhưng tôi xin khuyên ông một câu, tốt nhất là đến nhanh, bằng không ngay cả chỗ đứng ông cũng không có được.” Nói xong nàng cắt đứt điện thoại. Sau đó nàng nhìn thấy càng ngày càng có nhiều cuộc điện thoại gọi tới, thẳng thắn trực tiếp khóa máy, lười để ý đến bọn họ.

Ngay khi Vương Giai tiếp điện thoại, đám người Lê thiếu cũng nhận được điện thoại của bậc cha chú trong nhà gọi tới.

Lê thiếu chuyển máy nghe, còn chưa kịp nói, thanh âm cha hắn từ bên trong truyền ra: “Con đang ở buổi tiệc tối từ thiện do Trương Văn Trọng tổ chức phải không?”

“Dạ, đúng vậy, sao thế cha?” Lê thiếu cẩn cẩn thận thận hồi đáp, hắn tạm thời còn chưa hiểu được cha hắn gọi điện thoại tới có ý tứ gì, cho nên cũng không dám nhiều lời.

Cha của Lê thiếu nói: “Tốt, tốt, tốt. Tên tiểu tử chỉ biết ăn chơi đàng điếm như con, hôm nay rốt cục làm được một việc tốt! Nghe, từ giờ trở đi, con chính là đại biểu của công ty khai thác mỏ chúng ta. Vô luận như thế nào con cũng phải nghĩ cách lấy lòng Trương Văn Trọng và tổng lý. Mặc khác có phải cần quyền tiền hay không? Tốt lắm, lúc đó con đừng tiết kiệm tiền! Nhất định phải để cho Trương Văn Trọng và tổng lý, còn có những lãnh đạo trung ương không tới biết được, cha cùng với công ty khai thác mỏ chúng ta, đều là người có lòng nhân ái, vui với sự nghiệp làm từ thiện, con hiểu chưa?”

Sắc mặt vốn xấu xí của Lê thiếu, lúc này càng thêm trở nên xấu xí. Nhưng hắn cũng không dám có ý tứ ngỗ nghịch cha hắn, chỉ có thể liên tục gật đầu: “Dạ, dạ, con hiểu được.” Cùng lúc đó hắn cũng nhin không được thăm nghĩ trong lòng, nếu như để cha biết hắn đến đây là muốn bêu xấu Trương Văn Trọng, đồng thời cười nhạo châm chọc bỏ đá xuống giếng, không biết lão nhân gia sẽ có phản ứng như thế nào? Có thể giận dữ đá hắn ra khỏi cửa hay không? Mấy tên bên cạnh hắn, biểu tình cũng không khác gì hắn, đã biết cha chú bọn hắn hơn phân nửa cũng nói cùng một ý tứ giống nhau.

Tên thanh niên trước đó nói ra lời châm chọc Trương Văn Trọng, lúc này sợ đến gương mặt giống như than chì, run run nói: “Lê...Lê thiếu, anh nói, hiện tại chúng ta nên làm gì?”

Lê thiếu ngẩng đầu nhìn Trương Văn Trọng, cùng tổng lý đang kéo tay nói chuyện với hắn, yếu ớt thở dài một hơi, nói: “Còn có thể làm sao bây giờ? Tìm cách lấy lòng Trương Văn Trọng!”

Người này lại hỏi: “Nếu như hắn không chịu tha thứ chúng ta làm sao?”

“Làm sao? Đành chịu!” Lê thiếu trừng mắt, sau đó lại thở dài nói: “Hiện tại chúng ta cũng chỉ hi vọng hắn đại nhân đại lượng thôi, ai, mọi người nói, cũng là người trẻ tuổi, vì sao sự khác biệt giữa chúng ta và hắn lại lớn đến như vậy?”

394. Chương 415: Chuyện Sau Buổi Dạ Tiệc

Buổi dạ tiệc quyền tiền từ thiện cuối cùng đã thành công tốt đẹp. Bất quá những vấn đề thảo luận xung quanh nó thì vẫn không ngừng tiến hành. Dù sao buổi tiệc này có rất nhiều tình tiết, đều là những việc nhóm nhân sĩ bất quá quan tâm.

Vì cái gì tổng lý* cùng đại sứ Anh quốc lại xuất hiện ở trong buổi dạ tiệc này? (*: người đứng đầu của một số chính đảng.)

Vì cái gì dân chúng bình thường đều có thể ngồi, mà những nhân vật phú hào nổi danh lại phải đứng ở bên cạnh như nhân viên tạp vụ?

Số tiền quyền góp được trong buổi dạ tiệc này, sẽ dùng như thế nào?

Rất nhiều nghi vấn lần lượt kích thích lòng hiếu kỳ của nhóm nhân sĩ bất quá, làm cho bọn họ nhin không được, phải mở lên internet thảo luận tứ phía.

Mà sau buổi dạ tiệc này, hội quỹ y học từ thiện cũng bắt đầu dựa theo ý tưởng của Trương Văn Trọng mà đi vào hoạt động. Tiếp theo Trương Văn Trọng cũng làm ra tính toán: Hắn muốn tìm một nơi đất đai phì nhiêu, thích hợp vun trồng cây thuốc Đông y.

Trải qua nhiều lần quan sát, Trương Văn Trọng phát hiện, thời buổi này dược hiệu của cây thuốc Đông y so sánh cùng ngày xưa là tương đối kém. Thế cho nên, có rất nhiều bài thuốc phải gia tăng thêm liều lượng, mới phát huy ra nổi tác dụng chữa bệnh. Trên phương diện này ngoại trừ những căn bệnh biến chứng nguy hiểm hơn, virus, vi trùng tiến hóa theo năm tháng. Nhưng đồng thời, còn một nguyên nhân cực kì trọng yếu nữa, đó chính là con người đã theo đuổi sản lượng, mà không chú trọng đến chất lượng. Tự thay đổi quy tắc tự nhiên khi gieo trồng cây thuốc Đông y, gia công bào chế cũng không đạt tiêu chuẩn, do đó khiến cho dược hiệu trở nên kém công dụng.

Tuy rằng trên bản tin thời sự hằng ngày đều nói qua những chuyện tương tự. Nhưng bao nhiêu đó cảm đoán không dứt nổi, người ta xem mãi cũng quen mắt. Dù sao chỉ cần có lợi nhuận tồn tại, sẽ có người liều

mạng kiếm chác. Bọn họ làm như vậy tự nhiên là kiếm được tiền rồi, nhưng lại nguy hại tính mạng của bệnh nhân.

Bởi vậy Trương Văn Trọng muốn kiến dựng lên một khu nuôi trồng dược liệu Đông y. Sản xuất ra một đồng hàng thật giá thật, có đủ mười phần dược hiệu.

Đương nhiên, chuyện tình xây dựng cơ sở nuôi trồng cây thuốc Đông y là không thể gấp. Cho nên hẳn phải trình bày chuyện này với tổng lý, theo sau mới nhờ nhân viên công tác trong hội quỹ từ thiện, phiên bọn hẳn thay mình đi xem xét khảo sát địa phương thích hợp.

Nhưng, trăm triệu lần Trương Văn Trọng thật không ngờ chính là, sau khi hẳn nói qua chuyện này cho tổng lý nghe, thì cũng đã tự rước lấy cho mình một chút ít phiền não hạnh phúc.

Sau khi buổi dạ tiệc từ thiện kết thúc không quá vài ngày, liền có rất nhiều số điện thoại xa lạ gọi tới máy của Trương Văn Trọng. Bọn hẳn ngoại tỉnh cũng có, nội tỉnh cũng có, nhưng đều là nhân viên chính phủ đánh tới, muốn mời Trương Văn Trọng đến địa phương của bọn hẳn, xây dựng cơ sở sản xuất dược liệu. Bọn hẳn còn hứa hẹn sẽ cho Trương Văn Trọng rất nhiều chính sách ưu đãi.

Trương Văn Trọng cũng không vội vàng trả lời ngay, chỉ nói chính mình còn muốn đi khảo sát tình hình, rồi sau đó mới có thể làm ra quyết định. Đồng thời hẳn cũng phi thường tò mò, những người này đến tột cùng thì làm sao biết mình đang tính toán xây dựng cơ sở sản xuất dược liệu Đông y.

Ngay khi Trương Văn Trọng đang âm thầm nghi hoặc, thì Phan Văn Đào thị trưởng Ung Thành cũng gọi điện thoại tới, cười nói: “Trương tiên sinh, nghe nói anh định xây dựng một cái cơ sở sản xuất dược liệu Đông y sao?”

Trương Văn Trọng tò mò hỏi: “Anh cũng biết rồi hả? Anh gọi điện thoại tới là muốn tôi xây dựng cơ sở sản xuất tại Ung Thành sao?”

Phan Văn Đào hơi ngạc nhiên, cũng tò mò nói: “Như thế nào, mới có người vừa gọi điện cho anh sao?”

“Phải rồi.” Trương Văn Trọng không hề giấu giếm, thành thật hồi đáp: “Bất quá bọn hẳn không nói ở Ung Thành, mà địa điểm lại ở một thành phố khác.”

“Không nghĩ ra, mấy người kia hành động thực mau lẹ nha!” Phan Văn Đào than ngắn thở dài, vội vàng hỏi: “Trương tiên sinh, anh có đáp ứng bọn hẳn không?”

“Không có.” Trương Văn Trọng nói: “Bất quá tôi rất kì quái, mấy người này đến tột cùng từ đâu mà biết được thông tin nhanh thế.”

“Chưa đáp ứng là tốt rồi.” Phan Văn Đào không khỏi thở phào một hơi nhẹ nhõm, theo sau nở nụ cười nói: “Chuyện này cũng là bình thường thôi. Trương tiên sinh, anh không nhớ gì sao? Mấy ngày hôm trước trong buổi dạ tiệc, chính anh đã hướng tổng lý nói qua sự kiện này! Kết quả tổng lý rất thích sáng kiến này của anh, cho nên đám người kia mới khẩn cấp liên lạc, muốn anh xây dựng cơ sở sản xuất dược liệu Đông y tại địa phương của bọn hẳn.”

“Nguyên lai là như vậy nha.” Trương Văn Trọng rốt cuộc đã hiểu nguyên nhân sâu xa.

Phan Văn Đào còn nói thêm: “Thế nào, Trương tiên sinh, có muốn xây dựng cơ sở hạ tầng sản xuất dược liệu Đông y tại Ung Thành chúng ta không? Đương nhiên, những ưu đãi các thành phố khác muốn cho anh, Ung Thành đồng dạng cũng có thể cho anh, hơn nữa còn nhiều chính sách ưu đãi khác nữa.”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Thực xin lỗi, Phan thị trưởng, bây giờ tôi còn chưa có câu trả lời thuyết phục cho anh ngay được. Bởi vì tôi muốn đi khảo sát tình huống một phen, nhìn xem cấu tạo và tính chất của đất đai, hoàn cảnh có thích hợp vun trồng cây thuốc hay không đã. Nếu hoàn cảnh không thích hợp, coi như chính quyền cấp cho nhiều ưu đãi thế nào, tôi cũng đành phải nói một tiếng xin lỗi.”

“Uhm chuyện này hẳn là vậy rồi! Tôi hiểu mà.” Phan thị trưởng cười nói.

Trầm ngâm thêm một lúc sau, Phan Văn Đào mới tiếp tục nói: “À phải rồi! Tại Ung Thành chúng ta quả thực là có một cái địa phương, nhất định sẽ thích hợp để xây dựng cơ sở nuôi trồng cây thuốc đó. Trước

kia từng có thương nhân đến khảo sát qua, hơn nữa bọn họ còn đánh giá rất cao, cho nên cũng muốn đầu tư vun trồng cải tạo cây thuốc Đông y.”

Trương Văn Trọng không khỏi cảm thấy hứng thú: “Còn có địa phương như vậy sao? Mà rốt cuộc thì đám thương nhân kia vì sao cuối cùng không có xây dựng cơ sở sản xuất dược liệu Đông y?”

Phan Văn Đào trầm ngâm nói: “Địa phương kia nằm tại vùng núi, tình hình giao thông năm đó cũng không được tốt lắm. Cho nên đám thương nhân kia, cuối cùng đành phải bỏ qua kế hoạch xây dựng cơ sở. Bất quá chính quyền thành phố đang sửa sang lại tuyến đường chính, rất nhanh thôi giữa thành phố và vùng núi sẽ có đường quốc lộ thông thuận.”

Trương Văn Trọng nói: “Nguyên lai là như vậy! Phan thị trưởng, địa phương đó thuộc vùng nào thế? Mấy hôm nữa có thời gian, tôi cũng muốn đến hiện trường khảo sát tình hình, xem đất đai nơi đó có thật sự thích hợp nuôi trồng cây thuốc hay không?”

Phan Văn Đào nhanh chóng đáp: “Ngay tại huyện Tam Phong, thôn Long Hóa. Trương tiên sinh, chừng nào anh muốn đi thì thông báo cho tôi một tiếng, tôi sẽ an bài người đưa anh đi.”

Nhưng Trương Văn Trọng lại từ chối khéo, cười nói: “Đâu cần phiền toái vậy chứ! Tôi tự mình lái xe đi khảo sát là được rồi.”

Phan Văn Đào cũng không tính khuyên nhủ dây dưa, chỉ than thở nói: “Được rồi! Tôi không quấy rầy Trương tiên sinh nữa. Nhưng sau khi anh đến huyện Tam Phong thôn Long Hóa khảo sát tình hình, mặc kệ kết quả như thế nào tôi cũng hi vọng anh sẽ cho tôi một câu trả lời thuyết phục.”

“Không thành vấn đề.” Trương Văn Trọng cười đáp.

Sau khi cúp điện thoại xong, Trương Văn Trọng về tới phòng khám, nhìn Tô Hiểu Hồng cùng đám nghiên cứu sinh hỏi: “Trong các bạn...có ai biết huyện Tam Phong thôn Long Hóa không nhỉ?”

“Em biết.” Một nữ nghiên cứu sinh tên là Lý Minh Hiền đứng lên nói: “Đó chính là quê em! Lão sư, tự xưng thầy hỏi chuyện này bộ có việc gì sao?”

Trương Văn Trọng không khỏi vui mừng nói: “Ừa? Em chính là người thôn Long Hóa sao? Vậy thì tốt rồi! Mấy ngày nữa thầy muốn đến thôn Long Hóa khảo sát tình hình một chút, nhìn xem hoàn cảnh nơi đó có thích hợp xây dựng cơ sở nuôi trồng cây thuốc hay không? Tới lúc đó phiền em dẫn đường nhé.”

“Không thành vấn đề.” Lý Minh Hiền gật đầu cười nói: “Đến khi đó em sẽ mời lão sư ăn đặc sản vùng núi.”

Tô Hiểu Hồng vừa nghe thấy Trương Văn Trọng nói muốn đi thôn Long Hóa, nhất thời hai mắt liền bùng sáng lên, vội vàng nói: “Em cũng muốn đi nha! Nghe nói mùa đông năm nay ở Long Hóa tuyết phủ rất nhiều, sớm em đã muốn tới đó thăm quan rồi.”

Trương Văn Trọng trầm ngâm, cười nói: “Ừm, thì mấy người các em đi theo cũng được. Thuận tiện, thầy sẽ giảng cho các em về cấu tạo tính chất của đất đai, thích hợp vun trồng cây thuốc.”

“Hoan hô!” Tô Hiểu Hồng cùng nhóm nghiên cứu sinh không khỏi reo vang, lần này vừa có thể du ngoạn danh lam thắng cảnh, vừa được thưởng thức đặc sản vùng núi, thật sự làm cho bọn họ bội phần kinh hỉ.

395. Chương 416: Các Học Sinh Bị Trúng Tà

Có lẽ ông trời cũng biết Trương Văn Trọng muốn đến thôn Long Hóa để khảo sát đất đai, vì vậy trên bầu trời đã hiện ánh mặt trời vàng chói mắt. Ánh nắng ấm áp rơi trên người, làm cho người ta phi thường thoải mái, thậm chí sinh ra một loại cảm giác an nhàn lười biếng.

Sáng sớm, Trương Văn Trọng lái xe đến đại học Ung Thành, đón Tô Hiểu Hồng và mấy nghiên cứu sinh lên xe. Vốn Tô Hiểu Hồng muốn ngồi vào vị trí bên cạnh tài xế, bởi vì nơi đó ở gần Trương Văn Trọng một chút, thế nhưng bởi vì đường núi không dễ đi, cần phải có người hiểu rõ đường sá như Lý Minh Hiền làm hướng dẫn, cho nên cuối cùng nàng đành không cam lòng đem chỗ đó tặng cho Lý Minh Hiền, còn mình cùng mấy nghiên cứu sinh ngồi ở băng sau. Bởi vì lần này nhiều người cùng đi, cho nên Trương Văn Trọng

cũng không dùng xe do Hà Phi Quan biếu tặng, mà mượn một chiếc xe mười sáu chỗ từ Vưu Văn để sử dụng.

Mọi người ngồi xong, Trương Văn Trọng liền khởi động xe đi tới huyện Tam Phong.

Từ khu vực thành thị đến huyện Tam Phong, con đường tương đối không đến nỗi, hơn nữa tránh giờ kẹt xe cao điểm, cho nên chỉ khoảng một tiếng đồng hồ đã đến thị trấn huyện Tam Phong. Nhưng con đường từ thị trấn huyện Tam Phong đến Long Hóa Hương, đường thật vô cùng khó đi. Con đường không chỉ toàn là đường núi quanh co khúc khuỷu, hơn nữa tình hình giao thông rất kém, tùy ý có thể thấy được ổ gà ổ voi đầy dẫy, làm trên đường không ngừng bị dằn xóc không chịu nổi.

Lúc vừa mới bắt đầu, Tô Hiểu Hồng bọn họ còn cảm thấy dằn xóc như vậy rất thú vị, thế nhưng không bao lâu, bọn họ đã bị xóc nảy đến choáng váng đầu óc, dù người bình thường không bị say xe, cũng không qua được cảm giác bị say xe. May là Lý Minh Hiên đã sớm có dự liệu, chuẩn bị thuốc chống say xe, phân phát cho Tô Hiểu Hồng bọn họ, lúc này mới giúp cảm giác choáng váng giảm bớt hơn không ít. Sau một hồi thở dài, bọn họ cũng nhịn không được cảm khái nói:

“Mẹ ơi, con đường này thật hư hỏng quá nặng đi thôi? Đều sắp sửa làm bộ tiêu hóa vắng luôn ra ngoài.”

“May là sáng nay tôi không có ăn điểm tâm, bằng không xác định vững chắc đều phải nhổ ra.”

“Tôi van anh, đừng nhắc tới chữ “ói” có được hay không? Lúc này tôi vừa nghe liền có cảm giác muốn ói ngay.”

Lý Minh Hiên cũng không có cảm giác gì với chuyện xóc nảy, quay đầu lại nhìn bọn họ cười nói: “Đoạn đường này coi như đã đỡ lắm, tuy rằng sứt mẻ, nhưng ít ra còn là đường cement. Đi thêm một đoạn, chỉ có đường đất, ở chỗ đó tình hình giao thông càng thêm khó đi hơn.”

“A? Còn có đường tệ hơn sao?”

Thoáng chốc, một mảnh tiếng khóc thét vang khắp phía sau xe không ngừng.

Sự thực chứng minh, Lý Minh Hiên cũng không nói dối, tình hình giao thông đoạn đường kế tiếp đích thật càng thêm kém cỏi. Thế cho nên đến một giờ rưỡi chiều, xe của Trương Văn Trọng mới dừng ngay trước cửa nhà Lý Minh Hiên.

Xe vừa dừng lại, Tô Hiểu Hồng bọn họ khẩn cấp từ trong xe chui ra, vừa hô hấp không khí giá lạnh mới mẻ, vừa hô to: “Cuối cùng cũng được giải thoát rồi.” Làm Trương Văn Trọng và Lý Minh Hiên nhìn thấy bật cười.

Tiếng âm ỉ náo nhiệt làm những người chung quanh chột chú ý. Một người phụ nữ trung niên mái tóc hoa râm, từ trong nhà Lý Minh Hiên đi ra, vừa nhìn thấy người phụ nữ, Lý Minh Hiên vội vàng đi ra phía trước, nói: “Mẹ, con đã về.”

“Mẹ đang ngạc nhiên sao ngoài cửa lại ồn ào như vậy, nguyên lai là con gái đã về.” Nhìn thấy Lý Minh Hiên, trên mặt Lý mẫu nhất thời hiện lên dáng tươi cười kiêu ngạo. Ở trong hương xóm suốt mười dặm quanh đây, Lý Minh Hiên thi đậu nghiên cứu sinh thể nhưng vẫn trở thành nhân vật có tiền đồ điển phạm được truyền tụng. Vì vậy làm cha mẹ của nàng, cũng luôn nhận được sự tôn kính và khen ngợi của thôn dân chung quanh.

Lôi kéo Lý Minh Hiên hỏi thăm vài câu, ánh mắt Lý mẫu lại nhìn về nhóm người của Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng, hiểu kỳ nhìn Lý Minh Hiên dò hỏi: “Con gái, những người này là ai? Là bạn học của con sao?”

Lý Minh Hiên nhanh nhẹn giới thiệu nhóm người Trương Văn Trọng với mẹ mình: “Mẹ, vị này là thầy của con, Trương Văn Trọng Trương giáo thụ, là danh gia y học vang danh trong và ngoài nước. Mà những vị này, cũng là học trò của Trương lão sư, là đồng môn sư huynh đệ của con.”

Lý mẫu vừa nghe, liền nhanh nhẹn nhiệt tình mời mọc: “A, nguyên lai là lão sư của con gái đến nha? Những người miền núi chúng tôi, cũng không hiểu thế nào là cấp bậc lễ nghĩa, nếu có chỗ nào thất lễ, còn thỉnh lão sư tha thứ nhiều hơn, không nên lấy làm phiền lòng. Mời vào, mau mau mời vào. Lão sư, còn có mấy cháu, mau vào trong nhà, như vậy sẽ ấm áp hơn.”

Cùng mẹ mình mời nhóm người Trương Văn Trọng vào nhà, Lý Minh Hiên kéo tay Lý mẫu nói: “Mẹ, mẹ mau nhanh làm chút cơm nước cho tụi con đi. Mọi người xuất phát từ sáng sớm, hiện tại đến được đây đã đói lắm rồi ạ. Ăn xong con còn phải dẫn lão sư đến địa phương lần trước mấy tay thương nhân đã khảo sát để nhìn xem.”

Lý mẫu gật đầu đáp: “Mẹ đi làm cơm, vừa vặn mấy ngày trước ở trong rừng ngắt được một mớ rau tươi, nghe nói người thành phố rất thích ăn rau này, vậy mẹ làm cho mọi người ăn. Con nên đón tiếp thầy giáo cùng các bạn học cho tốt, đừng để họ nghĩ người miền núi chúng ta không hiểu lễ nghĩa.”

Lý Minh Hiên hồi đáp: “Yên tâm đi mẹ, con sẽ tiếp đón họ thật tốt.”

Lý mẫu xoay người đi về phòng bếp, đi một hai bước chợt ngừng lại, hiếu kỳ hỏi: “Ai, con gái, con mới nói con muốn đưa thầy con và bạn học đến địa phương lần trước có nhóm thương nhân khảo sát để nhìn xem sao? Vì sao vậy?”

Lý Minh Hiên hồi đáp: “À, lão sư của con dự định kiến tạo một cơ sở trồng thuốc Đông y, cho nên mới để con đưa thầy đến đây nhìn xem, nếu như nơi này phù hợp yêu cầu của thầy, thầy sẽ kiến tạo cơ sở trồng thuốc Đông y ở đây. Đến lúc đó, thu nhập của thôn dân Long Hóa chúng ta khẳng định sẽ đề thăng rất nhiều, sinh hoạt cũng sẽ được cải thiện tốt hơn hiện tại không ít.”

Lý mẫu vừa nghe, nhất thời kích động lên: “Thực sự? Con nói thầy con dự định kiến tạo cơ sở trồng thuốc Đông y ở chỗ chúng ta? Ôi uy, nếu như chuyện này thực sự thành công, vậy thầy của con, sẽ làm một việc thiện lớn trong suốt tám hương thôn trong phạm vi mười dặm nơi này đó!”

Lý Minh Hiên nói: “Mẹ, chuyện này rất cực có thành công hay không, còn phải xem lúc lão sư khảo sát, mới có thể kết luận. Trước đó mẹ cũng không thể đem chuyện này tuyên dương khắp nơi.”

Lý mẫu vừa cười vừa nói: “Yên tâm đi, mẹ cũng không phải người miệng rộng, làm sao lại đi tuyên dương khắp nơi chứ? Được rồi, được rồi, mẹ đi làm cơm, không thể để cho thầy con và các bạn học bị đói.”

Không bao lâu, Lý mẫu đã bắt đầu bung cơm nước lên. Thức ăn rất có hương vị, món ăn mặn đại khái đều là thịt heo tự nuôi trong nhà, sau khi dùng nướng lên, lên có một phen phong vị khác biệt. Thức ăn rau cải cũng từ núi rừng ngắt về, tươi xanh mơn mớn. Một bàn thức ăn nhà nông phong phú, làm nhóm người Trương Văn Trọng thêm nhỏ dãi.

Không những như vậy, Lý mẫu thuần phát thiện lương còn đang liên tục xin lỗi Trương Văn Trọng bọn họ, nói là cơm nước thô sơ, mong muốn bọn họ đừng nên phiền lòng.

Có thể bởi vì thức ăn ngon miệng, có thể bởi vì dọc đường đi bị xe xóc nảy mệt mỏi làm họ đói bụng vô cùng, bữa cơm này mọi người ăn rất ngon lành. Mà khi nhìn thấy họ ngón ngấu, Lý mẫu cũng thỏa mãn nở nụ cười.

Sau khi cơm nước xong, đoàn người chuẩn bị nghỉ ngơi, sau đó sẽ đến mấy địa điểm tiến hành khảo sát đất đai. Ngay trong lúc nghỉ ngơi, Lý Minh Hiên hiếu kỳ hỏi thăm: “Ai, mẹ, sao vẫn không nhìn thấy cha? Cha đi đâu vậy?”

Lý mẫu hồi đáp: “Ác, cha con cùng mấy chú bác trong thôn đi mời đạo sĩ.”

Lý Minh Hiên hiếu kỳ hỏi: “Mời đạo sĩ làm gì? Trong thôn có người chết sao?”

Ở rất nhiều nông thôn trong tỉnh Thiên Nam, vẫn còn bảo lưu tập tục nhà có người chết sẽ mời đạo sĩ hay hòa thượng đến lập đàn cầu siêu, cho nên Lý Minh Hiên mới hỏi như vậy.

Nghe được câu hỏi của Lý Minh Hiên, biểu tình của Lý mẫu nhất thời biến thành cổ quái, sau khi nhìn quanh bên ngoài một phen, mới đề thấp thanh âm, nói: “Con gái, con không biết đâu, đạo gần đây trong thôn chúng ta chọc phải thứ dơ bẩn...”

“Thứ dơ bẩn?” Lý Minh Hiên nhất thời không hiểu.

Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng bọn họ nhất thời cũng bị lời nói của hai mẹ con hấp dẫn, đều đưa ánh mắt nhìn về phía họ, Trương Văn Trọng càng hiếu kỳ dò hỏi: “Rất cực đã xảy ra chuyện gì? Nói ra cho chúng tôi nghe với, nói không chính xác chúng tôi cũng có thể giúp đỡ được gì đó.”

Lý mẫu thở dài nói: “Lại nói cũng là nghiệp chướng, cũng không biết thứ dơ bẩn gì chạy vào trong thôn chúng ta, không tai họa cho những người lớn tuổi như chúng tôi, lại đi tai họa bọn nhỏ trong trường học của thôn. Chỉ trong một đêm, không có có hai mươi mốt đứa trẻ bị trúng tà.”

Vùng lông mày Trương Văn Trọng nhướng lên, hỏi: “Trúng tà? Là trúng tà ra sao?”

Lý mẫu đáp: “Còn trúng tà thế nào? Mấy đứa trẻ chừng mười tuổi, đứa nào cũng giống như mất hồn, nói bậy nói bạ, khóc cười liên tục thì thôi, còn muốn đánh người hủy vật, thậm chí không nhận ra cha mẹ của mình, còn muốn đánh cả họ, toàn bộ trong thôn đều bị náo loạn chó gà không yên.”

Lý mẫu nói chưa xong, một người đàn ông trung niên đi nhanh vào nhà, vội vàng nói: “Mẹ đứa nhỏ, đạo sĩ khu quỷ hàng yêu đã được mời tới, mau nhanh theo tôi cùng đi nghênh tiếp các đạo sĩ.”

Vừa nói xong, người trung niên mới phát hiện trong nhà ngoại trừ Lý mẫu còn có những người khác.

Sau thoáng sửng sốt, hắn nhìn thấy Lý Minh Hiền đứng bên cạnh Lý mẫu, gương mặt tràn đầy nếp nhăn nhất thời hiện lên sự vui vẻ, kích động nói: “Ôi, con gái, con về hồi nào? Sao không báo trước cho cha biết một tiếng?”

396. Chương 417: Chứng Rối Loạn Tâm Lý Tập Thể

Lý Minh Hiền giới thiệu Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng bọn họ cho cha nàng, lại đem chuyện đến khảo sát đất đai kể lại một phen.

Sau một phen khách sáo, Lý phụ về mặt ngưỡng nghệu nói với Trương Văn Trọng: “Theo lý chúng tôi nên khoản đãi lão sư cùng các vị bạn học, thế nhưng hiện tại, thôn Long Hóa chúng tôi thật sự không yên ổn, thứ dơ bẩn kia đã tai họa không ít trẻ nhỏ, không chừng còn có thể tai họa đến các vị. Cho nên các vị mau nhanh rời khỏi Long Hóa thôn, chờ thêm mấy ngày, thứ dơ bẩn kia bị diệt trừ xong, tôi và thôn trưởng sẽ tự mình đến nội thành, mời lão sư và các vị bạn học trở lại Long Hóa thôn làm khách! Tôi bảo chứng, đến lúc đó nhất định sẽ khoản đãi lão sư cùng các vị, xem như bù đắp sự thất lễ lần này của chúng tôi.”

Lý Minh Hiền nhất thời không vui, bậm đôi môi nhỏ nhắn, hơi làm nũng nói: “Cha, lão sư và các đồng môn của con mới vừa tới, sao cha lại muốn chúng tôi quay về ngay chứ? Con vốn đang dự định để cha và mọi người cùng nhau đến địa phương mà nhóm thương nhân từng khảo sát để xem đó.”

Lý phụ than thở nói: “Ai, con gái, không phải cha muốn mọi người trở về, chỉ là gần đây Long Hóa thôn chúng ta thực sự không yên ổn, chọc phải thứ dơ bẩn. Cha cũng vì sợ mọi người bị thứ dơ bẩn kia quẩn lên, thật giống như mấy đứa trẻ kia, như vậy sẽ không hay đâu.”

Lý Minh Hiền nói: “Cha, cha cũng quá mê tín đi thôi? Trên thế giới này, làm gì có yêu ma quỷ quái hay thứ dơ bẩn gì chứ?”

Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng liếc mắt nhìn nhau, tuy rằng không ai nói gì, thế nhưng đều hiểu rõ ý tứ của đối phương. Trên thế giới này, có yêu ma quỷ quái hay không, chỉ sợ trong số những người có mặt tại đây, chỉ có hai người họ là rõ ràng nhất.

Lý phụ trừng mắt nhìn Lý Minh Hiền, làm ra thủ thế dừng lên tiếng, cẩn thận nói: “Hừ, con gái, nói cũng không thể nói lung tung. Nếu như không có thứ dơ bẩn, vì sao các học sinh đều biến thành điên khùng như vậy? Đạo sĩ đều đã nói, những bệnh trạng kia chính là bệnh điên đại, là bị thứ dơ bẩn làm u mê tâm hồn, trúng tà mà ra.”

Lý Minh Hiền cũng không sợ chút nào, nói: “Theo con nghĩ, những học sinh là bị bệnh, mà không phải trúng tà.” Nói đến đây, nàng đưa ánh mắt nhìn về phía Trương Văn Trọng, muốn nghe biết ý kiến của lão sư.

Trương Văn Trọng thoáng trầm ngâm, hướng Lý phụ nói: “Lý tiên sinh, không biết có thể đưa chúng tôi đến gặp những học sinh đó không?”

“Cái này...” Lý phụ có chút do dự.

Lý Minh Hiên nhanh miệng nói: “Cha, cha còn do dự điều gì? Còn không mau dẫn mọi người đến xem những học sinh kia. Vạn nhất bọn nhỏ bị bệnh trầm trọng nguy hiểm mà lại bộc phát nặng, nhưng bởi vì cha do dự mà làm lỡ thời cơ trị liệu tốt nhất, vậy chẳng phải cha đã vô tình gây nên tội?”

Lý mẫu ở một bên cũng xen vào khuyên nhủ: “Cha đứa nhỏ, con gái nói không phải không có lý, ông dẫn lão sư bọn họ đi xem đi. Nói không chừng, thật đúng là có thể giúp đỡ được gì đó. Những đứa trẻ thật sự cũng rất thương cảm.”

Lý phụ bị thuyết phục, đành gật đầu nói: “Vậy được rồi, tôi đưa mọi người đến xem mấy đứa trẻ. Nhưng mọi người phải nên cẩn thận một chút, một khi cảm thấy thân thể xuất hiện bệnh trạng gì khó chịu, phải mau nhanh nói cho tôi biết, tôi sẽ để các đạo sĩ trị bệnh cho mọi người.”

Tô Hiểu Hồng cũng nhịn không được nữa, nàng bật cười khúc khích, nàng hiển nhiên cảm thấy làm như vậy là không tốt, lại nhanh tay che miệng lại, đem tiếng cười nghẹn trở lại. Nàng làm như vậy nhưng trong lòng âm thầm nói: “Đám đạo sĩ kia, đại khái đều là những kẻ lừa gạt giang hồ, làm gì có bản lãnh thật sự? Nếu như thôn Long Hóa thật sự có thứ dơ bẩn, tám chín phần mười bọn hắc sẽ nhanh chân bỏ chạy. Muốn giữ trò trước mặt ta và lão sư, có khác gì múa rìu trước cửa Lỗ Ban?”

Lý phụ không rõ Tô Hiểu Hồng đang cười chuyện gì, chỉ nghĩ nàng không tin lời mình nói, tận tình khuyên bảo giáo huấn: “Cô gái, cháu đừng không tin, trên thế giới này đúng thật là có thứ dơ bẩn tồn tại đó.”

Tô Hiểu Hồng sợ nhất có người lải nhải bên tai nàng, nàng vội vàng cắt đứt lời Lý phụ nói: “Lý thúc, cháu tin, cháu thật sự tin, chú nhìn thấy biểu tình vẻ mặt chân thành của cháu không? Được rồi, chú đừng nói, mau nhanh dẫn mọi người đến xem các học sinh thôi.” Cùng lúc đó, nàng nhịn không được trong lòng lầm bầm nói: “Ta tự nhiên là tin tưởng, trên thế giới này có yêu ma quỷ quái các loại tồn tại. Bởi vì trước đó ta từng gặp qua không ít hàng thật giá thật đây. Thậm chí ở trong nhà lão sư của ta, còn nuôi dưỡng vài con yêu quái thành tinh nữa kìa.”

Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng, cùng Lý Minh Hiên các nghiên cứu sinh đi theo sau Lý phụ rời khỏi nhà, hướng về trường Long Hóa cách đó không xa đi đến. Vừa đi Lý phụ vừa giới thiệu: “Từ lúc trúng tà, mấy học sinh trở nên điên điên khùng khùng, có mấy đứa còn đánh người hủy vật. Cho nên để phòng ngừa bọn trẻ nháo ra chuyện lớn, đồng thời còn để các đạo sĩ dễ dàng giúp bọn nhỏ trừ tà tiêu tai, nên thừa dịp hai ngày nghỉ, đành nhốt bọn trẻ lại bên trong trường học.”

Đường núi sau mưa tuyết rất khó đi, Lý phụ, Lý mẫu và Lý Minh Hiên đều là người miền núi, đi quen những con đường như vậy, mà Trương Văn Trọng cùng Tô Hiểu Hồng đều là người tu chân nên cũng không cảm thấy đường khó đi, chỉ có mấy nghiên cứu sinh đúng là phải chịu tội. Nhưng lúc này bọn họ trong lòng đều đang lo lắng hai mươi một học sinh đang bị nhốt trong trường học, cho nên cũng bất chấp tất cả, theo sát phía sau. Dù ngẫu nhiên có người té trên mặt đất, cũng nhanh chóng đứng dậy đi về phía trước không chút chậm trễ.

Được Lý phụ dẫn đường, Trương Văn Trọng bọn họ rất nhanh đi tới trường học đã bị những thôn dân bao quanh.

Nhìn Lý phụ dẫn tới một đám người xa lạ, những thôn dân vây quanh trường học liền chạy tới, hiếu kỳ hỏi thăm Lý phụ về thân phận và mục đích của nhóm người Trương Văn Trọng. Khi bọn họ nghe nói, Trương Văn Trọng bọn họ đến xem học sinh bị trúng tà, liền đồng thanh nói: “Vừa rồi mới mời tới mấy đạo sĩ, đang cúng bái hành lễ bên trong trường học, giúp học sinh trừ tà tiêu tai, lúc này đi vào chẳng phải quấy rối bọn họ làm phép?”

Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Không có việc gì, chúng tôi chỉ đi vào nhìn xem mà thôi, sẽ không quấy rối các đạo sĩ làm phép. Mời tin tưởng chúng tôi, tuyệt đối sẽ không làm cho các vị thêm phiền phức.” Khi hắc nói những lời này, đã dùng tới Chúc Do Thuật, làm cho những thôn dân Long Hóa không tự chủ được sản sinh hảo cảm đối với hắc, đồng thời vô cùng tin tưởng lời nói của hắc, liền tự phát lui ra hai bên nhường một con đường.

Nhìn thấy tràng cảnh như vậy, Lý phụ gật đầu nói: “Không nghĩ tới, thôn dân Long Hóa chúng tôi lại hợp ý với lão sư như vậy. Xem ra lão sư nhất định là người tốt. Con gái tôi có thể theo thầy học tập, là phúc khí của nó.”

Đi vào trong trường học, Trương Văn Trọng bọn họ cũng đã nhìn thấy hai mươi một học sinh bị trúng tà. Lúc này để phòng ngừa các học sinh phát điên đánh người hủy vật, lại chạy loạn làm bị thương chính mình, cha mẹ bọn trẻ chỉ đành bị bức bách dùng dây trói bọn nhỏ lại.

Lúc này các đạo sĩ do thôn dân mời tới, đang ở trong trường học bày đồ cúng kiếng, chuẩn bị làm phép.

Mấy đạo sĩ vừa nhảy tới nhảy lui, nào là “Thiên Thần Cầu Quỷ”, vừa “Yêu Quỷ Hiện Hình”, lại “Chữ Quỷ Chém Yêu”, múa may khắp trong trường học, làm gia trưởng của hai mươi một học sinh, cùng những thôn dân tụ tập xem náo nhiệt, nhìn thấy vô cùng lo lắng, kinh tâm động phách.

Người thường thì xem náo nhiệt, còn Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng là hai người trong nghề, liếc mắt liền nhìn ra những đạo sĩ này chỉ là giang hồ bịp bợm, chỉ làm những trò xiếc lừa gạt người khác.

Tô Hiểu Hồng khoanh tay cười nhạt không ngớt, Trương Văn Trọng cũng không tìm những đạo sĩ phiền phức, mà đưa ánh mắt nhìn về phía hai mươi một học sinh bị trói.

Sau khi dùng Quan Khí Bát Pháp quan sát tinh khí thần của hai mươi một học sinh, Trương Văn Trọng đã hiểu rõ ràng, hai mươi một học sinh vốn không phải bị trúng tà, mà tại thôn Long Hóa cũng không có thứ gì dị bản. Sở dĩ tinh thần bọn trẻ đột nhiên biến thành thất thường, thậm chí đánh người hủy vật, hoàn toàn bởi vì phát sinh bệnh chứng rối loạn tâm lý trầm cảm tập thể.

Gọi là rối loạn tâm lý trầm cảm tập thể, còn được xưng là psychogenic đại chúng, là do tâm tình phản ứng cường liệt hoặc tâm lý ám chí kích phát cấp tính lưu hành tinh thần cản trở. Tất bệnh như vậy, có thể nhìn thấy ở những nhi đồng hoặc thanh thiếu niên có tâm tình không ổn định. Bởi vì trường học là nơi các nhi đồng cùng thanh thiếu niên tập trung học tập và sinh hoạt, cho nên cũng là địa phương lưu hành chứng bệnh tập thể này nhiều nhất. Ở trong thành thị, bởi vì luôn chăm sóc bảo dưỡng tâm lý khỏe mạnh cho nhi đồng và thanh thiếu niên tốt hơn, cho nên tỷ lệ xuất hiện bệnh cũng đã giảm nhiều trên diện rộng. Nhưng ở tại thôn núi có điều kiện sinh hoạt tương đối lạc hậu ở thôn Long Hóa, bệnh này nếu phát tác sẽ được gắn vào cái tên “trúng tà” hay “gặp quỷ”.

Mỗi lần bệnh này phát tác, đều có nguyên nhân dẫn đến bộc phát. Chỉ là không biết, lần này bệnh phát sinh tại thôn Long Hóa, là do nhân tố gì tạo thành?

Nghĩ tới đây, Trương Văn Trọng liền nói với Lý phụ: “Lý tiên sinh, không biết lão sư của những hài tử này đang ở đâu? Tôi muốn gặp họ, hỏi họ mấy vấn đề.”

Lý phụ cũng không biết lão sư của những học sinh đang ở đâu, tìm người tới hỏi, mới được hồi đáp: “Ác, những lão sư này, bởi vì phản đối việc thỉnh đạo sĩ đến trừ tà tiêu tai cho các học sinh bị trúng tà, cho nên gia trưởng của các học sinh sợ bọn họ đến quấy rối, đã nhốt bọn họ ở trong ký túc xá trường học. Nếu lão sư muốn gặp họ, vậy mời đi theo tôi, tôi đưa anh đi.”

“Phiền phức ông.” Trương Văn Trọng nói, ngay khi hắn đi theo Lý phụ đến gặp lão sư trong trường học, còn không quên quay đầu lại ra dấu bằng mắt cho Tô Hiểu Hồng, để nàng xem chừng đám đạo sĩ, không cho bọn hắn làm ra chuyện thương tổn các học sinh, cũng đừng để bọn họ bỏ chạy. Đối với loại giang hồ bịp bợm vì kiếm tiền mà làm lỡ bệnh tình người khác, hắn tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha, phải trừng phạt thật nghiêm khắc!

397. Chương 418: Nguyên Nhân Bệnh Cùng Quần Ấu

Lý phụ dẫn Trương Văn Trọng đến ký túc xá trong trường học, lúc này cửa vào ký túc xá đã bị khóa lại từ bên ngoài, còn có mấy gia trưởng học sinh đang ngồi canh giữ, để ngừa có người thả lão sư ở bên trong ký túc xá đi ra. Cùng lúc đó, mấy lão sư bị nhốt bên trong, đang xuyên qua cửa sổ có song sắt, hướng các thôn dân cao giọng kêu la mau nhanh thả bọn họ ra ngoài.

Ngay khi Trương Văn Trọng đi tới gần, một nữ lão sư gương mặt thanh tú tịnh lệ, khoảng hai mươi tuổi hai tay đang nắm lấy song sắt cửa sổ, hướng các thôn dân bên ngoài hô: “Các hương thân, hãy nghe tôi nói, con của mọi người vốn không phải bị trúng tà, khẳng định đã bị tật bệnh nào đó về tinh thần thôi. Mọi

người đừng tin đám bịp bợm giang hồ nói dối. Sẽ làm lỡ bệnh tình bọn trẻ, tôi van các vị, nghe lời chúng tôi lần này, mau nhanh đưa bọn trẻ xuống núi, đưa đến bệnh viện lớn trong thành thị để chữa bệnh đi.”

Một cụ ông ngồi xổm trước cửa đang hút thuốc, quay đầu nhìn nàng nói: “Đường lão sư, không phải chúng tôi không tin cô, chỉ là mấy bác sĩ ở phòng y tế thôn cũng bó tay hết cách với bệnh của mấy đứa trẻ, làm sao có thể là bị bệnh? Hơn nữa dù là bị bệnh, cũng không khả năng chỉ trong một đêm, có tới hai mươi một đứa trẻ cùng bị một loại bệnh a? Tôi chỉ nghe nói qua cảm mạo sẽ truyền nhiễm, còn chưa nghe nói qua bệnh điên sẽ truyền nhiễm đâu. Tình huống như vậy khẳng định trùng tà, chỉ là không biết lần này thôn Long Hóa chọc phải là Hồ tiên hay Hoàng đại tiên...”

Một phụ nữ trung niên đang ngồi xổm trước cửa cũng phụ họa: “Đường lão sư, chúng tôi đều biết các vị là muốn tốt cho bọn nhỏ. Nhưng dù sao cô cũng là người bên ngoài, không hiểu phong tục nơi này của chúng tôi. Tôi nói cho cô nha, con của chúng tôi chỉ có thể nhờ vào những đạo sĩ này cứu mới khỏe được. Chuyện lần này thật sự phải mạo phạm mấy lão sư, đợi khi các đạo sĩ làm lễ xong, cứu được con chúng tôi, chúng tôi sẽ quay lại nhận lỗi với các vị. Thế nhưng lúc này chỉ đành ủy khuất các vị lão sư, ở bên trong ký túc xá chờ đợi.”

Ngay lúc nói chuyện, có người nhìn thấy Lý phục và Trương Văn Trọng, liền hiếu kỳ dò hỏi: “Lão Lý, ông dẫn người thanh niên này là ai vậy? Không phải là con rể của ông đó chứ? Ôi uy, con rể đã tới cửa, lúc nào mời các hương thân uống rượu mừng nha?”

Lý phụ trừng mắt nhìn người này, nói: “Đừng nói mò, vị này chính là lão sư của con gái tôi, là giáo thụ của đại học Ung Thành! Anh biết cái gì là giáo thụ không? Là trạng nguyên, là hàn lâm của trước đây, đều là Văn Khúc Tinh trên trời hạ phàm!”

Câu nói của Lý phụ làm người vừa nói đùa hoảng sợ nhảy dựng. Những người còn lại cũng đều dùng ánh mắt kính nể và ngưỡng mộ nhìn về phía Trương Văn Trọng. Người có học thức, vô luận đi đâu, đều được mọi người tôn kính. Nhưng cũng có người nhỏ giọng tầm tắc tán thán: “Giáo thụ tuổi trẻ như thế, thật đúng là hiếm thấy, thật không hổ là Văn Khúc Tinh hạ phàm.”

Nữ nhân được gọi là Đường lão sư, cũng nghe được lời giới thiệu của Lý phụ đối với Trương Văn Trọng, tuy rằng nàng rất ngạc nhiên đối với tuổi tác và thân phận của Trương Văn Trọng, nhưng không có tâm tư miệt mài theo đuổi, chỉ nhìn Trương Văn Trọng vội vã nói: “Uy uy, vị giáo thụ này, tôi van anh nói cho các hương thân nghe một chút, những đứa trẻ vốn không phải bị trùng tà gì, mà là bị bệnh, để cho bọn họ đưa mấy đứa trẻ đến bệnh viện trong thành, đừng làm chậm trễ bệnh tình a.”

Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Đừng có gấp, Đường lão sư, tôi có mấy vấn đề muốn hỏi cô.”

Đường lão sư không có tâm tình trả lời vấn đề gì, chỉ gấp gấp thúc giục: “Có vấn đề gì hỏi sau đi, anh mau nhanh nói bọn họ đưa mấy đứa nhỏ đến bệnh viện trong thành đi thôi.”

Trương Văn Trọng nói: “Tôi là một bác sĩ, tôi hỏi chỉ là vấn đề liên quan đến bệnh tình của mấy đứa trẻ.”

“Ác? Anh là bác sĩ?” Đường lão sư quan sát Trương Văn Trọng một phen, tuy nói nhìn Trương Văn Trọng còn trẻ tuổi, nhưng lại nghĩ hắn có danh hiệu giáo thụ của đại học Ung Thành, tóm tắt hắn có khả năng cũng có vài phần năng lực, so với mấy lang băm trong phòng y tế thôn nhất định phải giỏi hơn, nói không chính xác thật đúng là có thể chữa được quái bệnh của hai mươi một học sinh. Vì vậy nàng nói: “Anh có gì muốn hỏi thì hỏi nhanh lên.”

Trương Văn Trọng hỏi: “Trước khi phát sinh chuyện này, có phát sinh chuyện gì khác với trước kia không?”

Đường lão sư nhíu mày suy tư một thoáng, lắc đầu đáp: “Không có, mỗi ngày cùng giống nhau thôi.”

Trương Văn Trọng lại hỏi: “Như vậy mấy lão sư có biết, ở trong hai mươi một học sinh, là ai phát bệnh đầu tiên không?”

Đường lão sư và mấy lão sư khác ghé vào nhau hỏi ức một thoáng, lại đáp: “Hắn là Lý Tiên, tôi nhớ kỹ, chiều hôm đó về mặt đứa trẻ vẫn luôn thê thảm khóc tang, sau đó nó cũng là người thứ nhất phát bệnh.”

Trương Văn Trọng hỏi: “Về mặt thê thảm? Mọi người có biết vì sao không?”

Đường lão sư đáp: “Điều này chúng tôi không rõ lắm. Nhưng theo tôi đoán, hẳn là vì nó sợ thành tích kiểm tra cuối học kỳ không tốt, sau khi trở về sẽ bị gia trưởng xử phạt về thể xác.”

“Ác?” Vùng lông mày Trương Văn Trọng nhướng lên, đã tìm được chỗ then chốt, nhanh miệng hỏi: “Học sinh tên Lý Tiễn này, thành tích học tập không tốt sao? Bình thường hay bị cha mẹ đánh đòn phải không?”

Đường lão sư hồi đáp: “Đúng vậy! Tính cách của Lý Tiễn tương đối hoang dã, thành tích học tập vẫn không tốt. Mỗi lần thi kiểm tra, đều bị cha mẹ đánh một trận. Đối với việc này, những lão sư như chúng tôi cũng từng câu thông với cha mẹ thẳng bẻ nhiều lần, thế nhưng cha mẹ nó cứ nhận định cách nói “thương cho roi cho vọt”, vốn không nghe lời chúng tôi khuyên, trái lại càng đánh càng dữ dội. Có vài lần, đánh đến nỗi đứa trẻ Lý Tiễn này còn bị thương không nhẹ, nhìn thấy nó mà chúng tôi đều đau lòng không ngớt.”

“Thì ra là thế.” Trương Văn Trọng gật đầu, lại hỏi: “Những học sinh bị phát bệnh còn lại, có phải thành tích học tập cũng không tốt, bình thường hay bị gia trưởng dùng cách xử phạt về thể xác phải không?”

Đường lão sư nghe vậy sững sốt, trước đó nàng thật đúng không có nghĩ qua vấn đề này. Sau một lát hồi tưởng, nàng mới hồi đáp: “Tình huống thật đúng như lời anh nói, thế nào, chuyện này cũng có quan hệ tới chuyện bọn nhỏ phát bệnh hay sao?”

“Đương nhiên là có quan hệ.” Lúc này Trương Văn Trọng đã hoàn toàn hiểu được nguyên nhân phát sinh bệnh của bọn trẻ, lại nhìn mấy lão sư và các thôn dân chung quanh nói: “Bọn nhỏ cũng không phải trúng tà, mà là bị chứng bệnh trầm cảm uất ức rối loạn tâm lý. Nguyên nhân gây ra bệnh này, chính là vì gần cuối cuộc thi học kỳ, bọn nhỏ sợ thành tích kém sẽ về nhà bị đòn, do đó dẫn đến áp lực tinh thần lại không được điều trị đúng lúc, vì thế đã bộc phát tật bệnh.”

Mấy gia trưởng nhìn nhau, vị lão nhân hút thuốc đứng dậy, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: “Giáo thụ, anh nói bọn nhỏ cũng không phải trúng tà, mà là bị bệnh trầm cảm uất ức rối loạn tâm lý gì đó? Đây là thật chẳng? Thế nhưng nếu mấy đứa nhỏ không bị trúng tà, thì mấy đạo sĩ làm sao có thể bắt được yêu ma?”

Trương Văn Trọng bật cười, lắc đầu nói: “Bọn họ đâu có bắt được yêu ma gì, chỉ là một ít người bịp bợm giang hồ mà thôi. Những thứ múa may đó, nhìn qua thần kỳ huyền diệu, thế nhưng một khi biết được nguyên do trong đó, sẽ không thấy có gì kỳ lạ nữa.”

Mắt nhìn mấy gia trưởng đang nửa tin nửa ngờ, Trương Văn Trọng chỉ tay qua mấy đạo sĩ đang múa may, sau đó nói ra bí mật những trò họ đang làm, sau đó nói: “Nếu mọi người không tin lời tôi nói, có thể qua chất vấn mấy đạo sĩ, xem phản ứng của bọn họ hẳn thế nào?”

Giờ khắc này, sau khi nghe xong những bí mật mà Trương Văn Trọng vừa nói, Lý phụ và mấy gia trưởng cũng có chút tin tưởng, tiến đến thương nghị vài câu, lại do Lý phụ và vị lão nhân hút thuốc kia cùng với hai gia trưởng khác cùng nhau đi tới chỗ mấy đạo sĩ đang hoa tay múa chân trong trường học.

Ngay khi Lý phụ bọn họ đem chuyện phá vỡ bí mật nói ra, biểu tình mấy đạo sĩ nhất thời biến thành xấu hổ. Thôn dân Long Hóa tuy rằng chất phác, nhưng không ngu ngốc, nhìn thấy biểu tình của mấy đạo sĩ, chỉ biết chuyện này hơn phân nửa đúng như lời Trương Văn Trọng nói, mấy đạo sĩ này căn bản không phải là cao nhân hàng yêu trừ ma gì, mà là mấy tên lừa gạt bịp bợm giang hồ!

Lão nhân hút thuốc lúc này cũng không còn tâm tình, trực tiếp ném tẩu thuốc lên trên mặt tên đạo sĩ đứng gần nhất, trừng mắt mắng: “Tốt, mấy người các ngươi, cũng dám đến gạt cả thôn Long Hóa chúng ta! Nếu ở chuyện khác gạt chúng ta thì cũng thôi, thế nhưng các ngươi cũng dám đem bệnh của mấy đứa trẻ gạt chúng ta! Nếu như bởi vì mấy tên lừa gạt các ngươi, làm lỡ bệnh tình của mấy đứa trẻ, chúng ta chẳng phải sẽ tự trách cả đời?”

Mấy đạo sĩ liếc mắt nhìn nhau, nói: “Được rồi, chúng ta coi như xong, chúng ta cũng không cần tiền, như vậy đi được rồi chứ?”

Lúc này sau khi rõ ràng mấy tên đạo sĩ đều là giang hồ bịp bợm, gia trưởng của hai mươi một học sinh cùng các thôn dân Long Hóa đang xem náo nhiệt quanh trường học, toàn bộ đều chạy tới, vây quanh mấy đạo sĩ ở trung gian, cùng cười lạnh nói: “Còn muốn chạy? Không dễ dàng như vậy!”

Mấy tên đạo sĩ hoảng sợ, run rẩy chất vấn: “Các người...muốn làm gì?”

Lão nhân hút tẩu thuốc hướng một người phun cục đàm, sau đó vung ống thuốc lảo trong tay lên, đập vào đầu một tên đạo sĩ, nhất thời đập sừng một cục xanh tím, cùng lúc đó hắn nổi giận mắng: “Làm cái gì? Đương nhiên là đánh các người.”

Các thôn dân chung quanh thấy thế, đều huy quyền cước đâm đá đám đạo sĩ, trong miệng còn hùng hùng hổ hổ ồn ào:

“Đánh chết mấy tên lừa gạt! Dám gạt bệnh của mấy đứa trẻ!”

“Đánh! Hung hăng đánh! Đánh cho bọn hỗn đản này không thể tự gánh vác sinh hoạt!”

“Tôi van các người, người phía trước đánh xong phải nhường cho phía sau chớ, tôi cũng muốn đá bọn hắn một cước...”

“Đánh thì đánh, mấy người đàn bà các cô sao còn lột cả quần áo của bọn hắn làm chi? Mấy người cũng quá đáng nha?”

Trong tiếng mắng của các thôn dân, còn kèm theo tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng khóc thét của mấy đạo sĩ: “Vị hảo tâm nhân nào xin thương xót, gọi điện thoại kêu cảnh sát dùm nha, ôi, bác gái, đừng đá trứng của ta nha, thực sự là đả đông(trứng đau) quá a...ô ô ô, cảnh sát thúc thúc nha, các vị ở đâu vậy a? Chúng tôi cần các vị nha...”

398. Chương 419: Thiên Sắc Tuy Âm

Khi cảnh sát tại đồn Long Hóa còn đang trò chuyện, mấy thôn dân đã đánh cho đám đạo sĩ mình đầy thương tích, quỳ rạp trên mặt đất không ngừng kêu rên, chỉ còn có thể hô hấp yếu ớt. Nếu không phải lo lắng cứ để thôn dân đánh tiếp sẽ nháo ra tai nạn chết người, chỉ sợ cảnh sát cũng vẫn còn ở phía xa xa hút thuốc xem náo nhiệt. Nói thật ra, nếu không phải trên người họ đang mặc cảnh phục, chỉ sợ bọn họ cũng đã tham gia vào trong đội ngũ đánh người, bởi vì bọn họ cũng hận thấu xương mấy tên đạo sĩ đem bệnh tình của những đứa trẻ đi lừa gạt.

Nhìn thấy cảnh sát tới, vui vẻ nhất không phải là thôn dân, mà chính là mấy đạo sĩ đang nằm rạp trên mặt đất. Bọn họ nhìn thấy cảnh sát giống như được nhìn thấy cứu tinh, liền nhanh dùng một tia lực lượng còn sót lại cuối cùng trong cơ thể, lết tới trước người mấy viên cảnh sát, ôm cứng chân họ, đau khổ cầu xin: “Sao giờ này các vị mới đến? Nhanh bắt chúng tôi về đồn cảnh sát đi thôi. Xem chúng tôi cầu các anh, những người này...những người này đều điên rồi! Nếu như còn để chúng tôi ở lại đây, chúng tôi nhất định sẽ bị những người này dần dần vật đến chết mất.”

Cảnh sát liếc mắt nhìn mấy tên đạo sĩ, không khỏi nở nụ cười khổ, bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn những thôn dân chung quanh nói: “Quần áo của bọn họ là ai lột hết vậy? Tôi van các vị có được hay không? Đừng để chúng tôi phải bắt mấy tên nam nhân trần truồng trở lại đồn cảnh sát chứ? Bọn hắn bị giá rét mà bệnh là chuyện nhỏ, bồi họ thuần phong mỹ tục của chúng ta mới là không tốt.”

Lời nói của cảnh sát làm mấy tên đạo sĩ đang ôm chân họ rất bất đắc dĩ, nhịn không được trong lòng oán thầm nói: “Không ngờ tính mạng và sự khỏe mạnh của chúng ta, còn không bằng thuần phong mỹ tục của quê nhà các người a? Dù có muốn kích thích người, cũng đừng nên dùng cách này nha?”

Mấy bác gái bật cười vang, lấy quần áo vừa lột của đám đạo sĩ ném trở lại.

Mấy đạo sĩ bị đông lạnh không chịu nổi, nhanh chóng đem quần áo mặc lại vào người. Đây không chỉ là vì giữ ấm, đồng dạng của vì che giấu. Dù sao chuyện trần truồng trước mặt mọi người cũng không phải ai cũng làm ra được.

Mấy đạo sĩ mình đầy thương tích, vô cùng ử rũ rất nhanh đã bị cảnh sát mang đi. Thôn dân tụ tập bên trong trường học cũng không rời đi, ánh mắt bọn họ không hận mà cùng nhìn lên người Trương Văn Trọng.

Lý phụ dẫn gia trưởng của học sinh bị bệnh đi tới trước mặt Trương Văn Trọng, cảm kích nói: “Trương giáo thụ, cảm ơn anh. Lần này nếu không phải anh nhìn ra được đám đạo sĩ lừa gạt, chỉ sợ chúng tôi vẫn còn bị lừa gạt một cách ngu ngốc. Bị bọn họ gạt tiền không nói, chỉ là chuyện nhỏ. Nếu như bởi vậy mà làm lỡ bệnh tình mấy đứa trẻ, chúng tôi sẽ hối hận muốn chết!”

Sau một phen cảm tạ, bọn họ đầy cõi lòng chờ mong hỏi: “Trương giáo thụ, anh đã nhìn ra bọn nhỏ bị bệnh gì, như vậy anh nhất định cũng hiểu được phương pháp trị loại bệnh này phải không?”

Trương Văn Trọng cũng không làm bọn họ thất vọng, gật đầu hồi đáp: “Không sai, tôi đích thật có phương pháp trị được bệnh này.” Lời của hắn vừa nói ra, những gia trưởng có con cái bị bệnh liền “phác thông” một tiếng, quỳ ngay trước người hắn, ồn ào khẩn cầu:

“Trương giáo thụ, cứu con chúng tôi đi.”

“Cầu anh cứu bọn nhỏ, vô luận phải trả giá thế nào, chúng tôi cũng đều không tiếc.”

“Cầu anh, cứu bọn nhỏ đi, tôi dập đầu cho anh...”

Nhìn hơn mười gia trưởng quỳ gối trước mặt mình, Trương Văn Trọng đưa mắt ra dấu cho Tô Hiểu Hồng bọn họ, để họ giúp các gia trưởng đứng lên, lại an ủi nói: “Đứng lên, mọi người mau đứng lên, đừng quỳ nữa. Xin yên tâm đi, tôi và mấy học trò của tôi sẽ dốc hết sức lực chữa tốt cho mấy đứa trẻ này.”

“Cảm ơn anh, cảm ơn anh.” Những gia trưởng được nâng lên, vẫn không ngừng hướng Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng bọn họ nói lời cảm ơn.

Sau khi Tô Hiểu Hồng và các nghiên cứu sinh đưa những đứa trẻ tới trước người hắn, Trương Văn Trọng hỏi: “Mọi người có mang theo ngân châm không?”

“Có.” Tô Hiểu Hồng cùng các nghiên cứu sinh đồng thanh đáp, đều lấy ra ngân châm. Từ sau khi trở thành học trò của Trương Văn Trọng, bọn họ cũng học được thói quen tùy lúc mang theo hộp ngân châm trong người giống như Trương Văn Trọng, để phòng ngừa bất cứ tình huống nào.

“Rất tốt.” Trương Văn Trọng nhìn thấy tình huống như vậy, hài lòng gật đầu, sau đó phân phó nói: “Châm vào huyệt vị Bách Hội, Nhân Trung, Thần Môn, Nội Quan và Thiếu Thương của bọn trẻ, thủ pháp châm châm phải mạnh hơn, đủ độ kích thích cường liệt, bằng không hiệu quả sẽ suy giảm lớn. Trong lúc châm, mọi người còn phải dùng lời nói an ủi bọn trẻ, tiêu trừ cảm giác sợ hãi và cảm giác khẩn trương trong lòng mấy đứa nhỏ.”

“Dạ.” Tô Hiểu Hồng cùng các nghiên cứu sinh đáp lời, bắt đầu dựa theo lời dẫn dò của Trương Văn Trọng, lần lượt thi triển châm viêm trị liệu cho các học sinh.

Vào lúc này, các lão sư bị nhốt bên trong ký túc xá, cũng đã được các gia trưởng thả ra, lại biểu đạt sự áy náy chân thành đối với bọn họ. Mà những lão sư đang lo lắng cho bệnh tình của các học sinh, cũng không trách tội gia trưởng bọn trẻ, chỉ đi nhanh tới trước người Trương Văn Trọng, thần tình khẩn trương nhìn chăm chú các nghiên cứu sinh đang tiến hành châm viêm trị liệu pháp cho những đứa trẻ.

Đường lão sư biểu tình vẻ mặt khẩn trương, nhìn Trương Văn Trọng dò hỏi: “Thế nào Trương giáo thụ, bọn nhỏ bị bệnh này có dễ trị hay không?”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Hoàn hảo lúc chúng tôi tới thì bọn trẻ còn chưa bị phát tác thời gian quá lâu. Bằng không trị liệu sẽ gặp phiền phức. Hơn nữa cũng dễ lưu lại di chứng, cũng may hiện tại cũng không có vấn đề gì quá lớn.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Đường lão sư vỗ nhẹ bộ ngực cao ngất, thở dài một hơi, sau đó nàng hiểu kỳ hỏi: “Trương giáo thụ, chỉ dùng châm viêm là có thể chữa tốt bệnh của bọn nhỏ hay sao? Còn cần tiến hành trị liệu gì khác nữa hay không?”

Trương Văn Trọng nói: “Tôi đang muốn tìm mọi người mượn giấy bút, viết đơn thuốc Đông y cho bọn trẻ, để bọn trẻ điều dưỡng một chút, trong lúc trị hết bệnh tình cũng có thể phòng ngừa không lưu lại di chứng.”

Đường lão sư gật đầu đáp: “Bút giấy sao? Tôi đi lấy.” Nói xong nàng xoay người đi về phòng làm việc, rất nhanh quay lại đưa giấy bút cho Trương Văn Trọng.

Tiếp nhận giấy bút, Trương Văn Trọng viết xuống: “Cam Thảo, Phù Tiểu Mạch, Đại Tảo, Long Cốt, Mẫu Lệ, Toan Tảo Nhân, Hợp Hoan Bì, Đan Tham.” Tổng cộng là tám loại dược vật giao vào trong tay vị gia trưởng bên cạnh, nói: “Đây là Cam Mạch Đại Tảo Thang, có tác dụng dưỡng tâm an thần, đối với bọn trẻ

có hiệu quả an thần định kinh, có thể giúp bọn nhỏ khôi phục nhanh hơn, có thể tránh lưu lại di chứng. Mọi người cầm đơn thuốc này, mau nhanh đi lấy thuốc nấu cho bọn trẻ uống đi.”

Gia trưởng kia cầm chặt đơn thuốc trong tay, không ngừng gật đầu nói: “Được, được, chúng tôi đến phòng y tế trong thôn bốc thuốc. Nếu như trong đó không có đủ, chúng tôi phải đến bệnh viện huyện bốc thuốc vậy.” Hắn lập tức xoay người, cùng mấy gia trưởng khác vội vàng chạy về hướng phòng y tế trong thôn.

Trương Văn Trọng đưa giấy bút trả lại cho Đường lão sư, nói: “Cảm ơn cô.”

“Người nên cảm ơn, hẳn là chúng tôi.” Đường lão sư có chút nghĩ mà sợ, nói: “Lần này thực sự nhờ Trương giáo thụ và những nghiên cứu sinh này. Nếu không có các vị, chỉ sợ bệnh tình của bọn nhỏ sẽ bị đám lừa gạt kia làm lỡ.”

Sắc mặt Trương Văn Trọng biến thành nghiêm túc lên, nói: “Đường lão sư, tôi kiến nghị trường học của các vị, từ nay về sau, không chỉ giáo dục cho các học sinh nhỏ, đồng thời cũng không thể bỏ qua việc điều chỉnh tâm lý các cháu. Bằng không loại bệnh này còn có khả năng sẽ lại phát tác.”

Đường lão sư than thở: “Chúng tôi cũng không phải không muốn làm chuyện này, chỉ là không có kinh nghiệm về phương diện đó.”

Trương Văn Trọng suy nghĩ một chút, nói: “Như vậy đi, chờ tôi trở về, sẽ gửi cho các vị vài loại sách về tâm lý niên thiếu thông tục dễ hiểu.”

Đường lão sư quá đổi vui mừng, nói: “Thật vậy chăng? Vậy thì vô cùng đa tạ.”

Trương Văn Trọng mỉm cười đáp: “Không cần khách khí, chúng tôi cũng chỉ vì muốn bọn trẻ khỏe mạnh lớn khôn.”

Mất thấy Tô Hiểu Hồng cùng các nghiên cứu sinh còn phải châm viêm trị liệu cho bọn trẻ thêm một thời gian, Trương Văn Trọng thẳng thắn đem các lão sư trong trường học cùng các gia trưởng triệu tập tới, lại hướng bọn họ giảng giải tri thức liên quan tới việc giáo dục tâm lý niên thiếu.

Khi Tô Hiểu Hồng bọn họ hoàn tất việc trị liệu cho các học sinh bị bệnh, làm tình tự bọn trẻ khôi phục lại như ban đầu, sắc trời cũng đã tối sẫm xuống tới. Mà ngay lúc này, các gia trưởng cũng đã nấu xong Cam Mạch Đại Tảo Thang mang tới cho bọn trẻ uống thuốc.

Sau khi trải qua châm viêm cùng uống thuốc Đông y trị liệu, hai mươi mấy học sinh bị bệnh cũng đều có chút buồn ngủ. Dù sao trạng huống điên cuồng lúc trước đã tiêu hao không ít tinh lực của bọn nhỏ, lúc này tinh thần khôi phục lại bình thường, bọn nhỏ cũng cảm thấy vô cùng ỉu rũ, đều nhìn cha mẹ đang đứng bên người, vẻ mặt mê man cùng kinh hãi nói: “Cha mẹ, sao con ở chỗ này? Con buồn ngủ, muốn về nhà ngủ một giấc.”

Cha mẹ bọn trẻ đều vui mừng bật khóc, ôm con mình rưng rưng nói: “Oa nhi, cuối cùng con cũng nhớ cha mẹ là ai rồi, thật tốt quá, thật là tốt quá, sau này cha mẹ không bao giờ đánh con nữa, không bao giờ đánh con nữa...con vừa nói đã buồn ngủ phải không? Đi, cha mẹ đưa con về nhà ngủ.”

Ngay khi hai mươi mấy học sinh được cha mẹ đưa về nhà, Lý phụ ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói với Trương Văn Trọng: “Trương giáo thụ, sắc trời đã tối, không thể lên núi được nữa. Nếu không tối nay ở lại đây, sáng sớm mai tôi đưa mọi người đến chỗ địa phương đó khảo sát.”

Không đợi Trương Văn Trọng mở miệng, những thôn dân còn tụ tập trong trường học chưa tán đi, đồng loạt vọt tới trước mặt Trương Văn Trọng bọn họ, lôi kéo tay, vẻ mặt thành khẩn nói: “Đúng nha, đúng nha, hôm nay ở lại đây đi, để tối nay chúng tôi hảo hảo tiếp đãi mọi người một phen, để biểu đạt lòng biết ơn.”

“Vậy...” Trương Văn Trọng có chút do dự.

Đường lão sư cũng khuyên nhủ: “Được rồi, đừng do dự nữa, tối nay ở lại đây đi. Đi trong đêm nguy hiểm lắm!”

Suy nghĩ một chút, Trương Văn Trọng gật đầu cười: “Vậy được rồi, tối nay ở lại đây!”

Lý phụ ha ha cười, sau đó nhìn các thôn dân chung quanh reo lên: “Tối nay chúng ta mở tiệc tối lửa trại, các nhà các hộ đều lấy đặc sản miền núi ra nướng ăn. Để Trương giáo thụ và các học trò ăn no một bữa.”

“Hay lắm.” Các thôn dân đều đáp.

“Hay quá.” Tô Hiếu Hồng bọn họ hưng phấn vung tay lên hoan hô.

PS: Huyết vị kinh mạch của con người rất thần kì. Các bạn đọc đừng thấy mỗi bệnh đều châm cứu na ná nhau. Thật ra là không phải. Một bộ huyết châm cứu chỉ cần lệch đi một huyết là đã có tác dụng khác nhau rồi. Hay châm sâu, châm nông tác dụng đã khác nhau, xoay kim hay không xoay..v..v... Bài thuốc Cam Mạch Đại Tảo Thang..điều hòa tinh thần rất tốt...là 1 trong 120 thang thuốc trị an thần trong Trung Y Cương Mục của thời cổ đại. Hôm nay bạn quá không nêu ra công dụng được. Thân.

399. Chương 420: Tai Nạn Thành Linh Xảy Ra

Khoảng bảy giờ rưỡi tối, lửa trại tổ chức tại thôn Long Hóa chính thức bắt đầu...

Thôn dân nhiệt tình hiếu khách, lòng mang cảm kích, đem thịt heo nhà mình nuôi dưỡng, cùng những món ăn bắt được từ trên núi, toàn bộ đều mang tới, nêm gia vị xong liền đặt lên lửa nướng, trong khoảng thời gian ngắn hương thơm bay bốn phía làm kẻ khác thêm nhỏ dãi. Ngoài ra, còn có thôn dân mang tới rau quả do nhà trồng, cùng rau dại ngắt được từ trên núi, hoặc làm thành rau trộn hay xào, ăn vào thanh thúy sảng miệng, lưu lại hương thơm, làm Tô Hiếu Hồng bọn họ không ngừng khen ngợi, đều buông xuống sự rụt rè, nhanh chóng ăn ngấu nghiến.

Lý phụ dẫn theo gia trưởng của những học sinh bị bệnh, bưng rượu tự chưng cất, đến trước mặt Trương Văn Trọng và các học trò, nhất nhất kính rượu, cảm tạ họ đã cứu lại con cái của mình.

Trương Văn Trọng và Tô Hiếu Hồng đều là người tu chân, uống thêm mấy chén rượu cũng sẽ không say, nhưng mấy nghiên cứu sinh cũng chỉ là người thường, uống vào mấy chén rượu, gương mặt đều đỏ bừng. Có mấy người đã không còn đứng thẳng, không ngừng lão đảo. Nhìn thấy tình cảnh này, Trương Văn Trọng nhanh miệng khuyên nhủ: “Đừng làm bọn họ quá chén.”

Lý phụ cười a a nói: “Yên tâm đi Trương giáo thụ, rượu này chỉ là rượu nếp do chính chúng tôi chưng cất, tuy rượu mạnh, nhưng tác dụng chậm, bảo quản ngày mai tỉnh ngủ bọn họ cũng sẽ sinh long hoạt hổ, sẽ không xuất hiện đau đầu hay uể oải không phấn chấn.”

Bất quá tuy nói như vậy, thế nhưng sau đó các thôn dân cũng giảm bớt việc kính rượu, đã không còn tư thế làm người quá chén.

Trương Văn Trọng vừa thưởng thức thịt nướng, vừa hàn huyên cùng Đường lão sư, chủ yếu chỉ bàn bạc vấn đề giáo dục tâm lý cho thiếu niên. Bất quá trong buổi nói chuyện phiếm, Trương Văn Trọng cũng đã biết Đường lão sư tên gọi Đường Lam, là một cô giáo đến từ thành phố biển, đã ở thôn Long Hóa trên một năm. Nàng dự định ở lại nơi này hai năm, sau khi nhóm học sinh tốt nghiệp, lại xin điều vào những vùng càng nghèo khó, là những địa phương rất cần có thầy cô giáo.

Đối với lão sư như Đường Lam, đem cả tuổi thanh xuân của mình hi sinh dạy dỗ cho bọn trẻ vùng nghèo khó, sự tôn kính của Trương Văn Trọng phát ra từ sâu trong nội tâm. Bất quá hần nhìn gương mặt của Đường Lam, nhìn ra cô gái có tính cách như kiên cường này, kỳ thực thân thể cũng đang có bệnh. Vì vậy hần thân thiết dò hỏi: “Đường lão sư thường không muốn ăn, vùng bụng có bệnh sợ lạnh, đã kéo dài thời gian bao lâu rồi? Trước đây có từng uống thuốc gì không?”

Đường Lam nghe vậy cả kinh, há to miệng nhìn Trương Văn Trọng hồi lâu, lúc này mới nghẹn ra một câu nói: “Sao anh biết tôi bị bệnh này? Là ai nói cho anh?”

Trương Văn Trọng dùng ngón tay chỉ vào mắt mình, vừa cười vừa nói: “Tôi nhìn ra thôi.”

“Nhìn ra tới?” Đường Lam vẻ mặt hồ nghi, không tin hần nói.

Trương Văn Trọng dùng ngón tay đưa lên mũi nàng kiểm tra, nói: “Không biết cô có chú ý qua hay không, màu da nơi này của cô vàng hơn những nơi khác một chút, đồng thời còn có chút ám đen.”

Đường Lam nghiêng đầu, híp mắt lại suy nghĩ kỹ, gật đầu đáp: “Hình như là như vậy. Không phải anh muốn nói với tôi, anh từ màu da nơi đó, nhìn ra tôi có bệnh?”

“Không sai.” Trương Văn Trọng mỉm cười gật đầu, lập tức giải thích: “Trong Đông y xem ra, bộ phận chóp mũi thuộc lá lách, mũi thở thuộc dạ dày, còn gọi là chung thuộc khu khí. Nếu như nơi này màu sắc vàng mà đen sẫm, hơn phân nửa là do khu vực lá lách không tốt, sẽ thường xuất hiện cảm giác chán ăn, dưới bụng hay bị lạnh, toàn thân mệt mỏi vô lực.”

Đường Lam mở to hai mắt nhìn Trương Văn Trọng, trong ánh mắt lộ vẻ bội phục, nói: “Thì ra là thế, không nghĩ tới Đông y thần kỳ như vậy, có thể đi qua quan sát sự biến hóa của tướng mạo mà biết được tình huống của nội tạng.” Sau một phen kinh ngạc cảm khái, nàng mới trả lời câu hỏi khi nãy của Trương Văn Trọng: “Tôi bị bệnh này cũng đã hơn nửa năm. Lúc vừa mới bắt đầu, tôi cho rằng chỉ là bệnh vặt, không cần để ý tới cũng sẽ khỏe lại. Vì vậy cũng không hề coi trọng. Kết quả đã chậm rãi biến thành viêm dạ dày mãn tính. Gần đây, đại khái do nguyên nhân khí trời chuyển lạnh, khi phát tác thì bệnh trạng càng lúc càng nặng thêm. Trước đó tôi cũng đã từng xuống bệnh viện huyện dưới chân núi khám bệnh, thế nhưng bởi vì đường núi thật sự không dễ đi, qua lại một chuyến phải hao phí mất thời gian cả ngày, cho nên hiện tại tôi đành mua chút thuốc trị dạ dày mà uống. Nhưng hiệu quả trị liệu cũng không rõ ràng.”

Trương Văn Trọng nói: “Hay là tôi viết cho cô đơn thuốc, bảo quản có hiệu quả.”

“Tốt.” Đường Lam đầu tiên là vui vẻ, sau đó biểu tình liền buồn bã, lắc đầu nói: “Hay là thôi đi. Anh viết thuốc tây, tôi sợ phòng y tế thôn không có, tôi lại không có thời gian đến thị trấn mua thuốc. Anh viết thuốc Đông y, tuy có thể mua được ở phòng y tế trong thôn, thế nhưng tôi không có địa phương cùng thời gian nấu thuốc. Đành chờ sau này có cơ hội, tôi sẽ đến bệnh viện lớn khám thử xem.”

Trương Văn Trọng suy nghĩ một chút, nói: “Nếu như cô không có phương tiện uống thuốc, như vậy không ngại nếm chút phương pháp xoa bóp huyết vị. Mỗi ngày tự xoa bóp huyết vị cho mình một chút, như vậy sẽ thuận tiện rồi chứ?”

Đường Lam nói: “Xoa bóp huyết vị? Thật phương tiện, thế nhưng có hiệu quả không?”

Trương Văn Trọng không khỏi nở nụ cười, nói: “Tự nhiên là có hiệu quả.” Lập tức hất dùng một ngón tay ấn vào huyết Trung Hiếu của Đường Lam, nói: “Nơi này là Trung Hiếu huyết, kích thích vào đây, đối với phương diện trị liệu có hiệu quả rất tốt. Cô chỉ cần dùng hai tay đặt ở đây, dọc theo chiều kim đồng hồ nhẹ nhàng nhu nhu ba mươi sáu lần, mỗi ngày làm hai lần. Chỉ cần cô chịu kiên trì, rất nhanh có thể nhìn thấy hiệu quả.”

“Xoa bóp huyết Trung Hiếu sao? Chỉ đơn giản như vậy à?” Đường Lam vừa nói thầm, vừa dùng hai tay nhu nhu huyết vị Trung Hiếu của mình, muốn dùng phương thức này để nhớ kỹ vị trí của huyết vị Trung Hiếu.

“Chỉ đơn giản như vậy.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp, sau đó căn dặn: “Mặt khác, một ngày ba bữa của cô nên ăn đúng giờ, hơn nữa tốt nhất là còn nóng hổi, cũng đừng ăn cơm canh lạnh, bằng không sẽ làm bệnh cô càng nặng thêm.”

Đường Lam chăm chú nhớ kỹ lời dặn của Trương Văn Trọng, nói: “Tốt, tôi sẽ nhớ kỹ, tận lực tranh thủ dựa theo lời anh nói đi làm, cảm ơn anh, Trương giáo thụ.”

“Đừng khách khí.” Trương Văn Trọng mỉm cười đáp.

Buổi lửa trại náo nhiệt vẫn duy trì mãi cho đến tận đêm khuya mới kết thúc. Đợi khi tiệc tối kết thúc, vô luận là thôn dân hay học trò của Trương Văn Trọng, đều uống đến say sưa, thậm chí có người đã say mềm.

Dưới sự an bài của Lý phụ và các thôn dân, Trương Văn Trọng bọn họ đều chia ra ở lại trong nhà các thôn dân ngủ đêm, đợi sáng hôm sau sẽ khởi hành đến mấy địa điểm để khảo sát cấu tạo cùng tính chất của đất đai và của nước.

Trương Văn Trọng và Tô Hiếu Hồng ở lại trong nhà của Lý Minh Hiền.

Trương Văn Trọng ở riêng một phòng, Tô Hiếu Hồng ngủ chung với Lý Minh Hiền.

Có thể bởi vì hôm nay bọn ba cùng mệt nhọc cả ngày nên tiêu hao quá nhiều thể lực cùng tinh lực, lại uống quá nhiều rượu, Tô Hiếu Hồng và Lý Minh Hiền rửa mặt xong rất nhanh lên giường ngủ say sưa. Trương

Văn Trọng cũng khoanh chân ngồi trên giường, ném một viên Đại Đạo Như Ý Đan vào miệng, sau đó híp mắt lại bắt đầu tu luyện Y Giám Tâm Kinh để khôi phục linh lực bị Vạn Yêu Đồ Sách thôn phệ.

Sau khi từ Đông Nam Á trở về, Trương Văn Trọng nhờ vào biển linh khí bên trong linh cư, đã khôi phục được sáu bảy thành linh lực, vẫn chưa thể hoàn toàn khôi phục lại như ban đầu.

Thời gian lặng lẽ trôi qua trong lúc Trương Văn Trọng tu luyện Y Giám Tâm Kinh.

Nửa đêm về sáng, Trương Văn Trọng đang tu luyện Y Giám Tâm Kinh, đột nhiên cảm giác được một cỗ khí lạnh khô nóng từ trước mặt thổi tới, trong nháy mắt xua tan khí lạnh trong phòng, làm cho cả gian phòng khô nóng không gì sánh được, giống như đang rơi vào trong lò lửa.

“Chuyện gì xảy ra?” Ở trong mùa đông lạnh giá thế này, thế nào đột nhiên lại xuất hiện một cỗ sóng nhiệt? Chẳng lẽ là cháy nhà hay sao?” Trương Văn Trọng đang khoanh chân ngồi trên giường tu luyện Y Giám Tâm Kinh, đã nhanh chóng mở mắt, nhưng bên trong phòng đen kịt một mảnh, không hề có ánh lửa nào. Xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra ngoài, đồng dạng cũng là một mảnh đen kịt, ngoại trừ màn đêm đầy sao, cũng không còn nhìn thấy ánh sáng.

Trương Văn Trọng vẫn đang lo lắng, liền bước nhanh xuống giường, chuẩn bị ra cửa xem thử, nhưng ngay lúc này cỗ khí lạnh khô nóng đột ngột biến mất, tựa như đột ngột xuất hiện, ly kỳ cổ quái. Tình huống như vậy tự nhiên liền khiến cho Trương Văn Trọng cảnh giác.

Trương Văn Trọng khép mắt, nhanh chóng phát tán linh lực ra ngoài. Chính như vậy đã để cho hắn nhận ra một tia dị dạng từ không khí chung quanh cơ thể.

Vùng lông mày Trương Văn Trọng nhướng lên, thầm nghĩ: “Yêu khí? Tuy rằng khí tức rất nhạt, nhưng đúng là yêu khí. Không nghĩ tới ở trên núi này lại có yêu quái. Xem ra cỗ khí lạnh khô nóng đột ngột vừa rồi, chính do yêu quái này phóng xuất ra tới.” Suy nghĩ một chút, hắn đẩy ra cửa phòng, dự định theo yêu khí tìm ra chỗ ẩn thân của yêu quái trên núi. Hắn cũng không hi vọng những thôn dân thuần phát hiếu khách lại bị yêu quái gây thương tổn.

Thế nhưng ngay khi Trương Văn Trọng đẩy cửa phòng đi ra, cũng nghe thấy được một tiếng nổ “băng”, từ trên đỉnh đầu truyền đến.

Tiếng nổ còn lớn hơn cả tiếng sấm sét ngày hè, thậm chí chấn động mặt đất lắc lư. Trong khoảnh khắc, các gia súc chăn nuôi trong các gia đình trong thôn đều giật mình tỉnh giấc, điên cuồng kêu lên, chính vì thế các thôn dân cũng đều bị đánh thức.

“Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Tô Hiểu Hồng và Lý Minh Hiền xoa đôi mắt ngái ngủ, ngáp dài từ trong phòng đi ra.

Lúc này Lý phụ và Lý mẫu đều khoác thêm áo từ trong phòng đi ra, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên phía trên. Lúc này có một mảnh âm thanh ừ ừ vang rền, đang từ trên đỉnh núi truyền xuống.

Nương ánh trăng, mọi người mơ hồ nhìn thấy có thứ gì đó đang ầm ầm cuộn cuộn lăn xuống từ trên đỉnh núi.

Thị lực của Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng không thể nghi ngờ là tốt nhất trong mọi người, hai người lập tức nhìn thấy thứ đang lăn xuống tới là vật gì.

Tô Hiểu Hồng nhất thời thất thanh hét lớn: “Băng tuyết tảng lớn? Đây là tuyết lở cùng núi lở a! Chạy! Chạy mau a!”

400. Chương 421: Tuyết Lở Cùng Núi Lở

Những lời rống to của Tô Hiểu Hồng làm gia đình Lý Minh Hiền đều ngây ngẩn cả người.

Lý phụ cũng không tin tưởng lời của Tô Hiểu Hồng, vẻ mặt nghi hoặc nói: “Tuy rằng năm nay tuyết rơi trên núi lớn hơn năm rồi rất nhiều, thế nhưng cũng không đủ để dẫn phát tuyết lở đâu? Còn núi lở, nơi này đã nhiều năm không có phát sinh qua.”

Thấy gia đình Lý Minh Hiên cũng không tin tưởng lời mình nói, Tô Hiểu Hồng không khỏi khản trương, lớn tiếng reo lên: “Lý thúc, chú còn nhiều lời vô ích như vậy làm gì? Đây thật sự là tuyết lở và núi lở, cháu không có lựa chọn nào! Chạy mau đi, đừng đứng ngây ngốc ở chỗ này nữa!”

Trương Văn Trọng cũng mở miệng nói: “Tiểu muội nói không sai, đích thật là tuyết lở và núi lở! Lý Minh Hiên, cô cũng đừng đứng yên chỗ này, nhanh cùng người nhà chuyển dời đến nơi an toàn! Mặt khác theo ven đường đi, mọi người cũng đừng quên lên tiếng kêu gọi mọi người mau rời khỏi nhà, cùng nhau chuyển qua nơi an toàn một thể!”

Lý Minh Hiên biết, mặc dù có lúc Tô Hiểu Hồng như điên điên khùng khùng, làm việc không nghiêm túc, thế nhưng nàng tuyệt đối sẽ không nói đùa trong sự việc nghiêm chỉnh. Huống chi, ngay cả Trương Văn Trọng tính tình luôn luôn nghiêm cẩn, cũng nói lần này đúng là đang phát sinh núi lở cùng tuyết lở. Nhưng vậy rõ ràng chắc chắn không thể nghi ngờ!

“Cha, mẹ, lão sư và Tô tỷ tuyệt đối sẽ không nói lung tung, lần này tám chín phần mười đất lở là sự thật, chúng ta mau nhanh chạy a.” Lý Minh Hiên nhất thời cảm giác một sự sợ hãi nảy lên trong lòng, vội vàng túm cha mẹ nàng chạy ra khỏi nhà, lại tràn đầy kinh khủng không biết phải làm sao đành kêu lên: “Chúng tôi...chúng tôi nên chạy tới chỗ nào a?”

Trương Văn Trọng cũng không quay đầu lại nói: “Chạy về hai bên sườn núi! Chỉ cần chạy thoát phạm vi tuyết núi lở, vậy sẽ an toàn.”

Lúc này Lý Minh Hiên đã kéo cha mẹ chạy ra khỏi nhà, quay đầu lại nhìn Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng vẫn đứng trong sân nhà, nhanh hỏi: “Lão sư, Tô sư tỷ, sao hai người không chạy?”

Trương Văn Trọng trả lời: “Mọi người chạy trước, chúng tôi sẽ đến ngay!” Sau đó hắn đề thấp thanh âm, nhìn Tô Hiểu Hồng phân phó nói: “Tiểu muội, cô mau nhanh chạy đến gọi mọi người tranh thủ thời gian chuyển dời qua nơi an toàn.”

Tô Hiểu Hồng cũng không vội vàng làm theo, mà trong lòng tràn đầy lo lắng dò hỏi: “Vậy còn thầy?”

Trương Văn Trọng hít một hơi, nhìn lên băng tuyết cùng đất đá trên đỉnh núi đang tuôn xuống, trầm giọng nói: “Uy thế tuyết núi lở quá nhanh lại mạnh, tôi phải nghĩ biện pháp ngăn trở chúng nó! Dù không thể tiêu trừ tai nạn này, cũng phải làm chậm lại tốc độ tuôn xuống của chúng. Băng không toàn bộ các phòng ốc nhà cửa cùng với người bên trong, sẽ bị vùi lấp hoàn toàn.”

Tô Hiểu Hồng vội vàng nói: “Em đi cùng thầy được không?”

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Không, cô ở lại nơi này giúp thôn dân dời đi. Tối nay có rất nhiều người uống say, tôi sợ bọn họ ngủ mê mết, không phát hiện được dị dạng cùng tiếng kêu của gia đình Lý Minh Hiên. Nếu như bỏ qua cơ hội chạy thoát, sẽ bị băng tuyết vùi lấp, lúc đó sẽ dữ nhiều lành ít!”

Tuy rằng Tô Hiểu Hồng rất muốn đi theo bên người Trương Văn Trọng, nhưng nàng cũng biết lời của Trương Văn Trọng nói rất có đạo lý, cho nên sau thoáng do dự, cuối cùng nàng gật đầu, nói: “Vậy được rồi, em ở lại đây. Thế nhưng lão sư, thầy cũng phải cẩn thận, ngàn vạn lần không thể xảy ra điều gì ngoài ý muốn!”

Trương Văn Trọng nói: “Yên tâm đi tiểu muội, tuyết núi lở này dù tôi không ứng phó được nhưng bỏ chạy không thành vấn đề. Việc này không nên chậm trễ, chúng ta phân công nhau hành sự!” Dứt lời hắn tung người nhảy, sau mấy lần tung người, đã biến mất bên trong màn đêm.

Tô Hiểu Hồng cũng không tiếp tục chần chờ, xoay người chạy về những dãy nhà gần bên, vận linh lực vào trong miệng, há mồm la to. Bởi vì có linh lực truyền vào, thanh âm từ trong miệng nàng truyền ra điếc tai giống như sấm sét, đêm không ít người còn đang ngủ say phải giật mình tỉnh giấc. Bởi vì đột nhiên giật mình tỉnh giấc, thần trí bọn họ còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, đều xoa xoa mắt, vẻ mặt ủ rũ và mê man lắm lắm: “Làm sao vậy? Làm sao vậy? Tiếng sét đánh hay sao?”

“Mẹ ơi, thanh âm khuê nữ nhà ai lớn đến như thế? Không ngờ còn vang dội hơn cả sấm sét?”

“Lớn giọng như vậy, thực sự ai cười được sẽ không may nha. Một khi cãi nhau, thanh âm này có thể làm người ngất xỉu.”

“Hơn nửa đêm, rốt cục là ai đang kêu la? Đang kêu la gì vậy?”

Rất nhanh, bọn họ chợt nghe rõ ràng nội dung Tô Hiểu Hồng kêu to, nhất thời cả kinh toát ra một thân mồ hôi lạnh. Về ủ rũ trong nháy mắt biến mất sạch sẽ, đều lần lóc bỏ khỏi giường, mặc áo vào chạy ra khỏi nhà, vừa chạy còn không quên kêu to sợ hãi, toàn bộ tràng diện có vẻ dị thường hỗn loạn:

“Tuyệt lộ rồi! Núi lộ rồi! Mọi người chạy mau a!”

“Chạy đi đâu? Ai biết chúng ta nên chạy đi đâu?”

“Anh ngốc sao? Người chỗ nào đông chạy tới đó, cho dù chết cũng có bạn.”

Ngay khi Tô Hiểu Hồng đánh thức các thôn dân ngủ say, Trương Văn Trọng đã vọt lên tới sườn núi, đối diện với núi tuyết cùng đất đá đang gào thét tuôn xuống, dưới ánh trăng chiếu rọi, băng tuyết đất đá giống như một con rồng đen trắng giao nhau, điên cuồng rít gào, như muốn đem tất cả những thứ gì ngăn cản trước mặt nó đều hoàn toàn thôn phệ!

Trước khi tới nơi này, Trương Văn Trọng cũng đã thúc đẩy linh lực, niệm tụng chú ngữ, làm xong công tác chuẩn bị ngăn trở tuyết núi lở. Nhìn thấy tình cảnh trước mắt, hắn cũng không dám chần chờ, hai tay vội vã hợp cùng một chỗ, kết xuất ra một thủ ấn, lớn tiếng quát: “Huyền Thổ Thạch Tường khởi!”

Nương theo một tiếng quát chói tai của Trương Văn Trọng, một đạo quang mang màu vàng đất nhất thời từ giữa thủ ấn kết thành trong hai tay hắn phóng ra, đầu nhập lên đất đá ngay sườn núi. Ngay lúc đó, một vách tường đất phạm vi cao khoảng một thước, rộng nửa thước trống rỗng dựng lên ngay đường đi của núi tuyết đang lao xuống, chặn ngang đất đá cùng băng tuyết đang cuộn cuộn lao xuống tới.

“Oanh...răng rắc...”

Băng tuyết và đất đá từ trên đỉnh núi gào thét tuôn xuống nhất thời va vào vách tường đất do Trương Văn Trọng dùng đạo pháp triệu hồi ra tới, bộc phát ra một tiếng đánh đinh tai nhức óc kịch liệt.

Băng tuyết cùng đất đá đang cuộn cuộn nhất thời liền bị kiềm hãm, có khả năng bị ngăn trở được.

Nhìn thấy tình cảnh này, Trương Văn Trọng không khỏi thở dài một hơi, trong lòng còn sợ hãi nói: “Hoàn hảo đã phát hiện đúng lúc, nếu như chậm trễ một lát, chỉ sợ tuyết núi lở sẽ đem thôn Long Hóa chôn vùi hoàn toàn.”

Ngay lúc này, luồng khí lãnh khô nóng lại hiện ra thêm lần nữa, cũng như vừa rồi, luồng khí lãnh khô nóng duy trì liên tục vài giây liền biến mất.

Sắc mặt Trương Văn Trọng nhất thời biến đổi, thâm mắng một tiếng: “Chết tiệt!” Giờ khắc này, hắn đã hiểu rõ tuyết núi lở hơn phân nửa do luồng khí lãnh khô nóng gây ra. Luồng khí lãnh khô nóng xuất hiện tuy thời gian rất ngắn, thế nhưng lại dẫn đến tình cảnh băng tuyết hòa tan trong nháy mắt. Mà loại tuyết tan kiểu này, chính là một trong những nguyên nhân gây ra núi tuyết lở!

Quả nhiên, ngay trong lúc luồng khí lãnh biến mất, lại một thanh âm “băng” nổ vang trên đỉnh núi truyền xuống, lại một lần băng tuyết tan bạo phát tràn xuống núi!

Càng nhiều băng tuyết cùng đất đá với uy thế sấm sét từ trên đỉnh núi cuộn cuộn chảy xuống tới. Bởi vì ven đường những cây cối có thể ngăn trở đã bị trận tuyết tan đầu tiên cuốn sạch, cho nên lần này băng tuyết tan chảy xuống với tốc độ nhanh hơn lần đầu tiên rất nhiều. Cổ khí thể chạy chồm lao xuống dù Trương Văn Trọng cũng cảm thấy run sợ trong lòng.

Trương Văn Trọng liếc mắt liền nhìn ra, chỉ nhờ vào vách tường đất sợ không thể chống đối nổi băng tuyết đất đá đang gào thét lao xuống, hắn liền nhanh chóng thối lui ra sau, đồng thời lần thứ hai niệm tụng chú ngữ, lại lần nữa dựng lên một vách tường đất, cố gắng ngăn trở làm chậm bớt tốc độ lao xuống của băng tuyết tan.

Còn không đợi Trương Văn Trọng kịp thở dốc, luồng khí lãnh khô nóng lại xuất hiện, tiếp tục dẫn phát ra tuyết lở lần thứ ba.

Lần này, Trương Văn Trọng ngay cả tâm tư thâm mắng cũng không có, liền nhanh chóng triệu hoán thêm vách tường cản phía trước.

Trước trước sau sau, luồng khí lạnh khô nóng đã xuất hiện qua chín lần, mà tuyết lở cũng phát tác chín lần. Tuy rằng mỗi lần uy lực khác nhau, thế nhưng số lượng lại cực kỳ kinh người! Tuy rằng Trương Văn Trọng đã trước trước sau sau lập ra không biết bao nhiêu vách tường ngăn cản, chặn lại phần lớn băng tuyết cùng đất đá tuôn xuống. Nhưng vẫn có rất nhiều băng tuyết cùng đất đá lướt qua sự ngăn trở của vách tường, gào thét trôi xuống thôn Long Hóa, nhất thời đã vùi lấp những căn nhà nằm bên dưới, ở trong đó có cả trường học Long Hóa thôn dựa vào chân núi kiến tạo!

Lúc vừa mới bắt đầu, Trương Văn Trọng còn chưa hiểu rõ khí lạnh khô nóng mà yêu quái gì thả ra, thế nhưng sau chín lần khí lạnh thổi xuống, hắn đã biết được, yêu quái xuất hiện trên ngọn núi này, thả ra khí lạnh khô nóng chính là Minh Xà!

Bên trong quyển Sơn Hải Kinh, có ghi chép về Minh Xà, nói: Thân thể to lớn như rắn, nhưng có bốn cánh, âm thanh khàn khàn, có thể tùy ý biến hóa lớn hay nhỏ.”

Cho nên chín đạo khí lạnh khô nóng phóng xuất ra, lúc này Trương Văn Trọng cũng đã hiểu được, đó chính là vì Minh Xà đã từ loại rắn thường biến thành Minh Xà.

Ở thế giới linh khí loãng như hiện nay, một con rắn bình thường chuyển hóa trở thành Minh Xà, nếu có thể tìm tòi nguyên nhân, vậy chỉ có một khả năng: Ở trong ngọn núi này có giấu dị bảo!

Thế nhưng lúc này Trương Văn Trọng cũng không có tâm tình để ý tới dị bảo và Minh Xà giấu trong núi, hắn xoay người phóng về Long Hóa Hương, chạy tới ngôi trường bị băng tuyết đất đá vùi lấp. Bởi vì trước khi trường học này bị vùi lấp, hắn rõ ràng nghe được có tiếng thét chói tai, tiếng khóc và tiếng kêu cứu từ trong đó truyền ra. Mà lúc trường học bị vùi lấp, toàn bộ thanh âm đều đột nhiên ngừng bật!

401. Chương 422: Triển Khai Hành Động Cứu Viện

Nhờ màn đêm yểm hộ, vì vậy Trương Văn Trọng cũng không sợ bại lộ thân thủ, hắn đưa tốc độ đề thăng tới cực hạn, mau lẹ như quỷ mị, chỉ trong mấy lần xê dịch, cũng đã xuống tới Long Hóa thôn, đứng bên trong sân trường học.

Giờ khắc này, trường học và ký túc xá Long Hóa đã bị băng tuyết và đất đá tuôn xuống vùi lấp phần lớn, chỉ còn dư lại vài phòng ốc tuy rằng miễn cưỡng đứng vững vững, thế nhưng bị băng tuyết và đất đá phá hư, đã sứt mẻ không còn nguyên vẹn. Toàn bộ trường trung học thôn Long Hóa, giống như một đồng phế tích bị oanh tạc trong chiến tranh.

Ngay khi Trương Văn Trọng chạy vào trong trường học, còn có mấy người biểu tình vẻ mặt kinh hãi, bần đật băng tuyết dính đầy người, đang hoang mang rối loạn từ bên trong trường học chạy ra, giống như phát điên oa oa kêu to, hướng nơi tự nghĩ là an toàn chạy đi.

Trương Văn Trọng liếc mắt liền nhận ra mấy người này, trong bọn họ có lão sư trường học, cũng có học sinh ở trọ bên trong trường. Trong tám hương thôn mười dặm quanh đây, chỉ có thôn Long Hóa là xây dựng trường trung học, cho nên ở miền núi có những học sinh ở xa thôn Long Hóa cũng lựa chọn ở trọ lại trường, thỉnh thoảng có ngày nghỉ mới về nhà một chuyến. Dù sao trong số bọn họ có rất nhiều người, muốn về nhà cũng phải đi đường mất thời gian một buổi sáng.

Trương Văn Trọng đưa tay tóm một lão sư vừa chạy ngang qua bên người hắn, lo lắng dò hỏi: “Ký túc xá lão sư và ký túc xá học sinh ở đâu? Có người bị băng tuyết và đất đá vùi lấp hay không?” Lúc này khắp nơi trong trường đều bị băng tuyết và đất đá tuôn xuống, nổi lên một gò đất cao, thật khó nhận ra đâu là ký túc xá lão sư hay ký túc xá của học sinh.

Nhưng làm Trương Văn Trọng thất vọng chính là, lão sư này đã bị tai nạn xảy ra thành linh làm sợ hãi, ánh mắt không những bị đại ra, miệng còn không ngừng lẩm bẩm: “Núi lở rồi, chạy mau a, chạy mau...” Vốn không nghe được câu hỏi của Trương Văn Trọng, lại càng đừng nói tới có thể bình tĩnh trả lời.

Trương Văn Trọng biết, sở dĩ vị lão sư này có phản ứng như vậy, hoàn toàn bởi vì kinh hãi quá độ mà dẫn đến tinh thần thất thường. Nếu như để mặc cho người này như vậy, thật khó có thể hỏi được đáp án từ trong miệng hắn, còn có khả năng sẽ làm cho hắn bị bệnh tâm thần. Vì vậy hắn hít một hơi thật sâu, để

tình tự cùng giọng nói của mình trở nên bình thản, nhìn vị lão sư thi triển Chúc Do Thuật, ôn nhu nói: “Đừng sợ, tai nạn đều đã qua đi, tỉnh táo lại nào, thở mạnh rồi sẽ hết thôi.”

Dưới tác dụng của Chúc Do Thuật do Trương Văn Trọng thi triển, vị lão sư tinh thần thất thường thật sự làm theo lời nói của hắn, bắt đầu hít sâu lên. Sau mấy lần hít sâu, ánh mắt đang đại ra của vị lão sư cuối cùng cũng khôi phục lại sự linh động. Hắn đối với tình huống khi nãy của mình cũng có chút ký ức, không khỏi cảm thấy sợ hãi. Tuy rằng hắn không học qua y thuật, thế nhưng cũng biết, nếu như không phải Trương Văn Trọng cứu tỉnh chính mình, như vậy mình rất có khả năng hoàn toàn điên mất!

“Cảm ơn...cảm ơn.” Vị lão sư tinh thần khôi phục bình thường, sau khi thở dốc, cũng không quên hướng Trương Văn Trọng tạ ơn. Lúc này Trương Văn Trọng cũng không có tâm tình khách sáo cùng hắn, nhanh đem câu hỏi của mình hỏi lại một lần. Lần này vị lão sư đã khôi phục lại tinh thần bình thường, cuối cùng cũng trả lời câu hỏi của hắn.

Hắn xoay người chỉ tay về hướng đông nam, nói: “Ký túc xá lão sư và của học sinh nằm ở chỗ đó. Đầu đã bị băng tuyết và đất đá vùi lấp mất rồi. Lúc tôi chạy ra, cảm giác vẫn còn có lão sư và học sinh bị kẹt bên trong.”

Hắn còn chưa nói hết, Trương Văn Trọng đã buông tay hắn ra, hướng phương hướng hắn chỉ bay nhanh đi, cùng lúc đó Trương Văn Trọng cũng không quay đầu lại nói: “Nhìn thấy sườn núi bên kia không? Đúng, là sườn núi có rất nhiều người đang đứng. Anh tới chỗ đó, nơi đó tương đối an toàn!”

Vị lão sư kia nhìn theo bóng lưng Trương Văn Trọng do dự chốc lát, sau đó mới xoay người, vội vã rời khỏi đó.

Trong mấy lần nhảy mạnh, Trương Văn Trọng cũng đã đi tới chỗ ký túc xá của lão sư và học sinh bị vùi lấp, ghé vào trên đồng băng tuyết cùng đất đá, hướng bên dưới quát: “Có người không? Phía dưới có người không? Lên tiếng đi, dù thanh âm nhỏ cũng được!”

Những lời này Trương Văn Trọng dùng linh lực rống lên. Thanh âm rất lớn, cũng đủ xuyên thấu mạnh mẽ, có thể làm cho lão sư hay học sinh bị vùi lấp bên trong nghe được. Đồng thời bởi vì có sự tồn tại của linh lực, cũng có thể tránh việc âm thanh quá lớn khiến cho chấn động, dẫn đến việc xuất hiện sụp đổ, đối với học sinh và lão sư còn bị kẹt bên trong tạo thành thương tổn.

Thanh âm của Trương Văn Trọng vừa hạ xuống, ở bên trong lập tức vang lên một trận âm thanh đáp lại yếu ớt: “Nơi này có học sinh bị kẹt lại, phiền anh cứu ra dùm đi.” Thanh âm rất yếu ớt, lại có người nói: “Sợ rằng người bên ngoài khó nghe được thanh âm trong đây lắm.”

Trương Văn Trọng không chỉ nghe được thanh âm này, còn phân biệt được thân phận của người vừa nói, hắn nhanh tiến tới chỗ thanh âm vang ra, cẩn thận dời băng tuyết cùng đất đá, vừa hướng người bên dưới khuyến khích: “Đường lão sư, mọi người phải kiên trì, tôi lập tức cứu mọi người ra.”

Trong lúc nói chuyện, hai tay Trương Văn Trọng cũng không nhàn rỗi, liên tục ôm lấy đất đá vùi lấp dời sang một bên. Những hòn đá nặng cả trăm cân, rất nhanh đã bị Trương Văn Trọng thanh lý sang một bên. Tuy rằng hắn là người tu chân, thế nhưng khi thanh lý những hòn đá này, không chỉ tiêu hao không ít linh lực, còn tiêu hao rất nhiều khí lực. Mà đôi tay hắn bị hòn đá sắc nhọn làm xé ra không ít vết thương, máu rướm rỉ chảy, làm đôi tay hắn đầm máu, nhưng hắn cũng bất chấp nghĩ ngợi cùng chữa thương, chỉ vùi đầu thanh lý đất đá cùng băng tuyết. Rốt cục xuyên qua khe hở, hắn đã có thể nhìn thấy thân ảnh của Đường lão sư và các học sinh bị nhốt bên trong ký túc xá.

Mấy học sinh thật may mắn. Bởi vì Đường Lam lựa chọn vị trí ẩn thân này rất tốt, trùng hợp nằm ngay một chỗ tường rêu, băng tuyết và đất đá cuộn trào tuôn xuống từ trên núi, đã đè ép sụp cả tường vây hai bên, đúng lúc tạo thành một công sự che chắn cho Đường Lam bọn họ, thay bọn họ chặn lại rất nhiều băng tuyết đất đá, lúc này mới tránh khỏi một kiếp. Đồng thời Đường Lam còn dùng chân đệm trên giường trùm lên người, đem học sinh hộ vệ bên trong, vì vậy đỡ được cho bọn họ bị đất đá sắc nhọn tập kích.

Tuy rằng có đệm chắn làm giảm xóc, nhưng bị đất đá rơi xuống cũng đau đớn không ngớt, thậm chí còn có cảm giác hít thở không thông. Nếu không phải vì ý niệm bảo hộ cho học sinh không bị tổn thương chống đỡ, chỉ sợ nàng đã sớm buông tha, hôn mê ngã xuống đất.

Lúc này cảm giác được phía trên truyền xuống động tĩnh, trong lòng Đường Lam tràn đầy vui mừng lần chờ mong ngẩng đầu nhìn lên phía trên. Sự thực quả nhiên không làm cho nàng thất vọng, nương theo ánh trăng cũng không sáng sủa, nàng nhìn thấy khuôn mặt của Trương Văn Trọng.

Khi nhìn thấy Trương Văn Trọng, sự kinh khủng và tuyệt vọng trong lòng Đường Lam biến mất, chỉ còn lại hi vọng và tín nhiệm.

Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, Đường Lam lại tin tưởng, Trương Văn Trọng nhất định có thể cứu ra được nàng cùng các học sinh của nàng.

Đường Lam cũng hiểu kỳ, Trương Văn Trọng chỉ có một mình, nhưng còn là hai bàn tay trần. Làm sao trong khoảng thời gian ngắn như vậy, có thể thanh lý được bằng tuyết cùng đất đá vùi lấp nơi này? Nhưng lúc này cũng không phải thời gian suy nghĩ việc này, cho nên nàng nhanh chóng đem ý niệm hỗn loạn trong đầu ném đi, cố lấy khí lực còn sót lại trong thân thể hướng Trương Văn Trọng nói: “Trước tiên cứu bọn nhỏ ra đi.”

Trương Văn Trọng dời hòn đá lớn giữa hai vách tường sụp đi ra, lập tức chui vào khe hở, khom người đứng trước người Đường Lam và các học sinh, nhìn họ ôn nhu nói: “Đừng sợ, đừng gấp, mọi người đều sẽ được cứu. Trong mọi người có ai bị thụ thương? Có ai tuổi nhỏ nhất? Để tôi đưa ra trước!”

Một học sinh cả người đầy bùn đất được Đường Lam và các học sinh còn lại đẩy ra trước, Trương Văn Trọng ôm nó, như linh hầu chui nhanh ra ngoài, sau khi căn dặn nó chạy nhanh về chỗ an toàn, chợt nghe một mảnh rầm rĩ ồn ào từ cửa trường học vang lên. Ngay sau đó, hơn mười thôn dân tay cầm cuốc xẻng chạy ào vào trường học, ở phía sau họ còn có Tô Hiểu Hồng cùng với mấy nghiên cứu sinh. Mà hai người đi đầu tiên chính là vị lão sư được Trương Văn Trọng cứu tỉnh, một người là Lý phụ cha của Lý Minh Hiên.

Vừa chạy vào trường học, bọn họ liền nhìn thấy Trương Văn Trọng, liền nhanh chóng chạy về phía hắn.

Nhìn thấy tình cảnh này, Trương Văn Trọng nhanh miệng nói: “Đừng qua đây hết, mọi người nhiều người, sẽ dè sụp nơi này. Chỉ hai người đến phụ tôi tiếp người là được, người còn lại nhìn xem chung quanh còn có lão sư hay học sinh bị vùi lấp hay không!”

“Được.” Mọi người đều đáp, lão sư kia cùng Tô Hiểu Hồng chạy nhanh về hướng Trương Văn Trọng, người còn lại tìm kiếm chung quanh. Học sinh vừa được cứu ra liền được đưa đến nơi an toàn, chờ cứu ra mọi người, lại cùng chuyển dời đến sườn núi tương đối an toàn phía bên trái Long Hóa thôn.

Có những người này giúp đỡ, động tác của Trương Văn Trọng cũng nhanh hơn một chút. Chỉ một lát, hắn đã toàn bộ cứu ra Đường Lam cùng các học sinh. Cùng lúc đó, các thôn dân cũng đang từ mấy chỗ gần bên, cứu ra được mấy học sinh bị kẹt bên trong đồng băng tuyết đất đá vùi lấp.

402. Chương 423: Cuối Cùng Cũng Khó Thoát Chết Sao?

Khi Đường Lam và các học sinh được cứu ra, thân thể bọn họ đã bị những vết thương, máu cùng bùn đất trộn lẫn vào nhau, thoát nhìn bọn họ thật vô cùng chật vật.

Trong số những người này, có mấy đứa trẻ tuổi tác và lòng can đảm quá non trẻ, vừa được cứu ra, liền há miệng oa oa khóc rống lên, làm các thôn dân đều phát mộng thất kinh, không biết nên làm gì mới tốt.

Mấy nghiên cứu sinh do Trương Văn Trọng mang đến, vội vã bước nhanh đi tới bên người mấy đứa trẻ, dùng thanh âm nhu hòa an ủi bọn nhỏ, thư hoãn sự khẩn trương trong lòng mấy đứa trẻ, tiêu trừ sự kinh khủng để bọn trẻ không còn gào khóc. Trong lúc đó, mấy nghiên cứu sinh còn cẩn thận tỉ mỉ kiểm tra thương thế của mấy hài tử, sau đó làm ra xử lý thích đáng.

Đường Lam là người được cứu ra cuối cùng, bởi vì nàng kiên trì cho toàn bộ học sinh được mình bảo hộ cứu ra hết, sau khi bọn trẻ thành công thoát hiểm, mới bằng lòng nhờ sự trợ giúp của Trương Văn Trọng bò ra khỏi khu phế tích. Nhưng nàng vừa bò ra ngoài, lập tức nhếch miệng, hít sâu một hơi, kêu rên lên một tiếng.

Những đứa trẻ được cứu ra còn chưa rời đi, đều đang lưu lại, lo lắng chờ đợi Đường Lam được cứu ra. Mà lúc này, khi họ nhìn thấy biểu tình thống khổ trên mặt Đường Lam, đều thần thiết hỏi:

“Lão sư, cô sao vậy?”

“Cô có phải bị thương ở đâu không?”

“Lão sư, cô không có việc gì đúng không? Em không muốn cô có việc nha.”

Trước đó khi tuyết lở đất lở tràn xuống tới, Đường Lam không để ý tới chính sinh mạng của mình, buông tha cơ hội một mình bỏ chạy, chạy ngược trở vào ký túc xá học sinh, đem mấy học sinh hộ vệ trong thân mình, đã làm các học sinh cảm động không ngớt. Tuy rằng họ không nói những lời gì bày tỏ, thế nhưng nước mắt cảm kích chảy ra không ngừng, đồng thời trong lòng họ, Đường Lam đã trở thành người mẹ thứ hai, là cô giáo mẹ hiền!

Cho nên khi nhìn thấy biểu tình thống khổ trên mặt Đường Lam, họ đều vô cùng khản trương.

Đường Lam không muốn làm học sinh lo lắng, miễn cưỡng lộ ra dáng tươi cười, nói: “Không có việc gì, đại khái lúc bỏ ra đụng phải đầu thôi.” Thấy mọi người đều tin lời mình nói, nàng còn nói thêm: “Được rồi, những bạn học không bị thương, đi theo các chú bác đến nơi an toàn. Ai bị thương thì để anh chị trong thành kiểm tra, sao khi chữa trị xong, cũng mau nhanh rời khỏi nơi này, đi đến nơi đó. Lúc này các em phải thật sự nghe lời, không được nghịch ngợm chạy loạn, hiểu chưa?”

“Dạ hiểu.” Các học sinh cùng đáp, luôn cả học sinh thường ngày nghịch ngợm không nghe lời nhất, lúc này cũng biến thành nhu thuận không gì sánh được.

Đợi mọi người vây quanh dần tán đi, lúc này Đường Lam mới thu hồi dáng tươi cười miễn cưỡng trên mặt, cùng lúc đó Trương Văn Trọng cũng đi tới bên cạnh người nàng.

Mặc dù trên người nàng đang khoác một chiếc áo bông thật dày, nhưng Trương Văn Trọng chỉ liếc mắt liền nhìn ra bệnh nàng tái phát, nói: “Cô không phải bị đụng phải đầu, mà xương bên vai trái bị trật khớp. Cô đừng lộn xộn, để tôi giúp cô sửa lại vị trí cố định, bảo đảm sau này cô sẽ không bị lưu lại di chứng.”

Nguyên lai, tuy rằng Đường Lam đã dùng chăn đệm làm vật giảm xóc, thế nhưng băng tuyết cùng đất đá tràn xuống, vẫn rất mạnh mẽ, cổ lực lượng mạnh mẽ này đã trực tiếp đem đốt xương bên vai trái của nàng làm trật khớp. Không chỉ như vậy, băng tuyết đất đá rơi xuống, còn để lại trên lưng nàng nhiều nơi tụ máu bầm sưng tấy, cũng khó trách sẽ làm nàng đau đến nhăn mặt, không ngừng thở dốc.

Tuy rằng Đường Lam rất đau đớn, nhưng nàng vẫn miễn cưỡng cười, nửa đùa nửa thật nói: “Tôi chỉ biết vai trái đau nhức, lại không biết đã bị trật khớp, ai, Trương giáo thụ, lần này anh làm sao mà biết được? Chẳng lẽ anh có thể nhìn thấy được từ mặt của tôi sao?”

Trương Văn Trọng không khỏi bật cười, lắc đầu nói: “Lần này cô đã đoán sai, tôi cũng không phải nhìn ra từ gương mặt của cô, mà là từ vai trái của cô. Lẽ nào cô không có chú ý tới sao? Vai trái của cô đã biến hình.” Vừa nói chuyện, hắn vừa đưa tay cách một lớp quần áo mò lấy khớp xương bị trật khớp bên vai trái của Đường Lam.

Sau một thoáng xoa bóp, xác định được vị trí bị trật khớp vai, Trương Văn Trọng nói: “Lúc sửa lại vị trí cũ, khả năng sẽ có chút đau đớn, nếu cô có thể chịu được thì ráng chịu đựng, nhịn không được thì cứ kêu lên. Nhưng vô luận thế nào, lúc tôi sửa lại cô cũng không được lộn xộn, hiểu chưa?”

Đường Lam gật đầu, trên mặt hiện nét cười, nói: “Àn, tôi hiểu được, đến đây đi, tôi không sợ đau đâu.”

“Tốt, vậy bắt đầu rồi.” Trương Văn Trọng học ra một câu, sau đó dùng sức kéo mạnh, chỉ nghe một tiếng răng rắc vang giòn, khớp xương bị trật ở vai trái đã trở lại vị trí cũ.

“Đã xong rồi.” Trương Văn Trọng buông lỏng tay ra, mỉm cười nói: “Nào, Đường lão sư, cô thử hoạt động một chút, nhìn xem tay trái của cô có khôi phục như thường chưa?”

“A? Như vậy được rồi sao?” Trên mặt Đường Lam lộ biểu tình kinh nghi, nàng vừa hoạt động cánh tay trái, vừa buồn bực nói: “Không phải anh vừa mới nói, sẽ có đau đớn sao? Sao tôi không cảm giác đau đớn, trái lại còn có cảm giác thoải mái trước nay chưa từng có vậy?” Sau khi hoạt động vài lần, vẻ mặt nàng vui mừng nói: “Ai nha, vai trái của tôi thật sự khôi phục rồi. Trương giáo thụ, anh cũng thật quá lợi hại. Không ngờ chỉ thoáng chốc đã giúp tôi hoạt động lại như thường.”

Trương Văn Trọng đạm nhiên cười, cũng không hề giải thích.

Kỳ thực sở dĩ Đường Lam không cảm giác được đau đớn, không chỉ vì thuật sửa xương cốt của Trương Văn Trọng nhất lưu, đồng thời bởi vì hần lạng lẽ phóng xuất ra một tia linh lực truyền vào trong cơ thể Đường Lam, nên mới giảm bớt được sự đau đớn khi sửa xương bị trật khớp, làm Đường Lam không những không cảm giác đau đớn, thậm chí còn có cảm giác thoải mái không thể diễn tả bằng lời.

Trương Văn Trọng ngẩng đầu nhìn lên sườn núi gần bên, nhìn Đường Lam nói: “Đường lão sư, mau dẫn học trò rời đi, chuyển qua giải đất an toàn. Hiện tại nơi này phi thường nguy hiểm. Tùy thời đều có khả năng sẽ có tuyết núi lở phát sinh.”

Đường Lam cũng biết ở nơi đây không an toàn, vì vậy gật đầu đáp: “Được, tôi dẫn bọn nhỏ đi.”

Ngay lúc này, vẻ mặt Lý Minh Hiên lo lắng chạy tới trước người Trương Văn Trọng, vội vàng nói: “Lão sư, có một học sinh bị ngoại thương lúc này máu chảy không ngừng, nhưng chúng em không có thuốc cầm máu và dụng cụ, nên làm gì bây giờ mới tốt?”

Vùng lông mày của Trương Văn Trọng nhướng lên, nói: “Ác? Học sinh đó ở đâu? Đưa tôi qua xem.”

“Dạ, mời lão sư đi theo em.” Lý Minh Hiên nói, dẫn Trương Văn Trọng đi về hướng một học sinh đang tiếp nhận trị liệu nằm trên mặt đất.

Đường Lam thoáng do dự, kéo một lão sư bên cạnh, chỉ vào mấy học sinh đã xử lý xong vết thương, nói: “Mấy học sinh này giao cho anh, mau nhanh đưa bọn trẻ đến nơi an toàn, đừng làm bọn nhỏ bị lạc.”

“Được.” Vị lão sư kia gật đầu đáp, nhanh chóng dẫn học sinh rời đi. Cùng lúc đó, Đường Lam đi theo sát phía sau Trương Văn Trọng và Lý Minh Hiên, đến nhìn học sinh đang bị máu chảy không ngừng.

Học sinh kia lúc này sắc mặt xám trắng nằm rạp trên mặt đất, máu tươi không ngừng tuôn ra từ dưới chân, nhuộm thành một mảnh đỏ tươi. Giờ khắc này, một nghiên cứu sinh đang dùng dây lưng mới cởi xuống quần lên trên đùi học sinh kia, muốn chọn dùng phương pháp buộc chặt này để cầm máu, nhưng hiệu quả cũng không rõ ràng.

Nhìn thấy tình huống của học sinh này, Trương Văn Trọng bình tĩnh nói: “Đứa bé bị thương ở động mạch, thảo nào máu chảy không ngừng.”

Đường Lam không thể biểu hiện bình tĩnh được như Trương Văn Trọng, nàng vạn phần lo lắng nói: “Trời ạ, nó chảy máu nhiều quá, làm sao bây giờ? Nên làm gì bây giờ? Trương giáo thụ, van anh nhất định phải chữa trị cho đứa bé này a!”

“Đừng có gấp, tôi nhất định chữa được cho nó, tin tưởng tôi.” Trương Văn Trọng cũng không quay đầu lại nói, lập tức ngồi xổm bên cạnh học sinh kia, kiểm tra vị trí cùng tình huống cụ thể của vết thương.

Sau một lát, hần quay đầu phân phó Lý Minh Hiên đang đứng bên cạnh: “Đi đến địa phương đốt lửa, lấy cho tôi một ít tro đến đây.”

“Dạ.”

Lý Minh Hiên gật đầu đáp, nhanh chóng dựa theo lời dặn của hần đi làm.

Khi Lý Minh Hiên đi tìm tro, Trương Văn Trọng cũng không nhàn rỗi, hần nắm một nắm tuyết dưới mặt đất, đắp lên miệng vết thương trên chân em học sinh, cảm giác băng lạnh làm cho đứa trẻ nhất thời rùng mình, đồng thời há mồm phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, Đường Lam lại càng hoảng sợ, nhanh hỏi: “Nó...nó không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì.” Trương Văn Trọng giải thích: “Tôi dùng tuyết đắp lên miệng vết thương của nó, dùng sự giá lạnh làm cho động mạch co rút lại, sẽ có hiệu quả giúp đỡ cầm máu.”

“Thì ra là thế.” Đường Lam hiểu ra nói.

Ngay lúc này, Lý Minh Hiên cầm tro chạy trở về, Trương Văn Trọng bốc một nắm đắp lên miệng vết thương đứa trẻ, đồng thời xé rách áo của mình băng bó lại, quần kỹ trên chân đứa trẻ, cuối cùng dùng dây lưng của người nghiên cứu sinh buộc chặt bên ngoài.

Trương Văn Trọng đứng dậy, nhìn Lý Minh Hiên và một nghiên cứu sinh dặn dò: “Được rồi, đưa nó đến chỗ an toàn. Đợi khi tình huống chảy máu của nó ngừng một chút, cởi dây lưng ra, nếu buộc quá lâu, sẽ tạo thành thương tổn đối với thân thể của nó.”

Đường Lam vội vàng nói: “Tôi đưa nó đi là được. Lúc này còn có người cần giúp đỡ.” Nói xong nàng đưa tay bế đứa trẻ lên, bước nhanh về chỗ an toàn.

Trương Văn Trọng liền xoay người đi tới chỗ người bị thương khác.

Nhưng ngay khi hắn vừa đi tới bên chỗ một lão sư bị thương ở đầu, chuẩn bị kiểm tra thương thế của hắn, đột nhiên chợt nghe được tiếng hòn đá lăn cuộn cuộn, cùng lúc đó thêm tiếng kinh hô của mọi người vang vọng bên tai hắn:

“Úc, trời ạ!”

“Cẩn thận, mau tránh ra!”

“Chạy a, chạy mau a!”

Trương Văn Trọng vội vàng xoay người lại, nhìn thấy một tảng đá nặng chừng mấy trăm cân, theo sườn núi với tốc độ cực nhanh đang gào thét lăn xuống, mà con đường tảng đá lăn xuống, chính là Đường Lam đang ôm đứa học sinh đứng thẳng!

Giờ khắc này, trên mặt Đường Lam tràn đầy vẻ kinh khủng và tuyệt vọng!

403. Chương 424: Các Vị Đề Là Đại Anh Hùng

Khối đá lớn nặng mấy trăm cân từ trên sườn núi lao xuống, Đường Lam hoàn toàn tuyệt vọng, nhưng cũng không cam tâm tiếp nhận kết cục như vậy. Nàng muốn sống sót, cũng muốn đứa bé nàng ôm trong lòng sống sót. Cho nên phản ứng lúc này của nàng chính là: chạy đi, chạy mau!

Tuy rằng lòng tràn đầy kinh khủng, nhưng trong đầu Đường Lam còn bảo lưu lại tia lý trí. Nàng biết ở tình huống như vậy, chỉ có thể chạy về hai bên, bằng không dù nàng chạy nhanh hơn chim bay, cũng sẽ bị khối đá lớn đuổi theo nghiền nát. Nếu vận khí tốt, có thể bị trọng thương, nếu vận khí không tốt, vậy thực sự sẽ chết không toàn thây!

Phản ứng của Đường Lam tuy nhanh, nhưng bên trong vườn trường Long Hóa thôn đã mất trật tự không chịu nổi, giống như một mảnh phế tích. Trên mặt đường, tùy ý đều là những đồng đất đá lởm chởm, dù có cẩn thận mà đi, cũng có thể bị trượt chân té, lại càng đừng nói tới kinh hoàng chạy trốn.

Còn chưa chạy ra được hai bước, Đường Lam vấp phải một hòn đá, sau một tiếng “phanh” trầm muộn, nàng nặng nề té ngã trên mặt đất. Thế nhưng ngay trong lúc nguy cấp này, nàng cũng không hô đau nhức hay kiểm tra mình có té bị thương hay không, trong đầu chỉ còn tràn đầy ý nghĩa phải mau nhanh rời khỏi nơi này. Cho nên nàng cắn chặt răng, dùng hết lực lượng, luống cuống tay chân bò lên khỏi mặt đất, bế đứa học sinh đang kinh hoàng gào khóc vào lòng, đã nghĩ phải tiếp tục chạy, né tránh tảng đá lớn đang ào ào lăn xuống.

Thế nhưng khi nàng vừa đứng lên, khối đá nặng mấy trăm cân kia cũng đã kề sát tới.

Ở tình thế này, thật là muốn tránh cũng không thể tránh, muốn tránh cũng không còn được nữa!

“Xong, lần này đúng thật là xong.” Đường Lam hoàn toàn tuyệt vọng, giờ khắc này điều nàng có thể làm, chính là ôm chặt đứa bé trong lòng, đồng thời rất nhanh xoay người, muốn dùng sau lưng mình ngăn cản khối đá lớn mấy trăm cân. Lúc này nàng đã buông tha mạng sống của mình, trong lòng suy nghĩ, chính là để đứa học sinh đang nằm trong lòng nàng có thể sống sót. Nàng kỳ vọng, có thể dùng thân thể mình ôm trọn đứa học sinh, giành cho nó một cơ hội giữ lại mạng sống.

“Phanh!”

Một tiếng đánh đinh tai nhức óc vang lên, cánh tay ôm đứa học sinh của Đường Lam càng siết chặt, hai mắt nàng nhắm nghiền, xanh cả mặt, thân thể không nhin được bắt đầu run rẩy lên. Hiển nhiên nàng cho rằng, tiếng đánh vừa vang lên, chính là khối đá nặng mấy trăm cân đã đánh lên người nàng mà phát ra.

Nhưng rất nhanh Đường Lam đã biết mình sai rồi, khối đá lớn nặng mấy trăm cân kia, tựa hồ cũng không đánh lên phía sau lưng của nàng, bởi vì nàng không có một chút cảm giác nào.

“Có chuyện gì vậy? Lẽ nào khối đá lớn không có ngã nhào xuống tới?” Trong lòng Đường Lam rất kinh nghi, nàng mở mắt, muốn nhìn xem đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng đầu tiên ánh vào mi mắt Đường Lam, cũng chính là biểu tình khiếp sợ cùng khó thể tin của các thôn dân.

“Vì sao vậy? Vì sao mọi người lại có biểu tình này?” Trong lòng Đường Lam tràn đầy nghi hoặc cùng mê man, theo ánh mắt của các thôn dân chung quanh, nàng xoay người lại nhìn theo phương hướng khối đá lớn lăn xuống.

Nương theo ánh trăng mờ lung cùng đèn pin của thôn dân phát ra ánh sáng yếu ớt, cuối cùng Đường Lam cũng nhìn thấy rõ tình huống gần trong gang tấc. Đồng thời cuối cùng nàng cũng biết, các thôn dân chung quanh vì sao lại có biểu tình khiếp sợ cùng khó tin, vì sao khối đá nặng mấy trăm cân kia đang cuộn cuộn lăn xuống lại không nghiền ép lên người nàng.

Nguyên nhân chính là vì có Trương Văn Trọng!

Lúc này Trương Văn Trọng đang đưa lưng chịu đựng khối đá nặng mấy trăm cân kia!

Nguyên lai vừa phát hiện khối đá lớn nặng mấy trăm cân gào thét từ trên sườn núi lăn xuống, Trương Văn Trọng đã giống như mãnh hổ lao tới. Mà khi Đường Lam té ngã bò lên, kinh hoàng tuyệt vọng, hắn đã vọt tới trước mặt khối đá lớn, không kịp nghĩ nhiều, liền thúc đẩy linh lực còn sót lại trong cơ thể, dùng tư thế dựa lưng vững chắc, ngạnh sanh đón đỡ khối đá lớn nặng mấy trăm cân đang ầm ầm lao xuống.

Vừa rồi Đường Lam nghe được tiếng đánh đinh tai nhức óc, chính bởi vậy mà đến!

Nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng Đường Lam tràn đầy vẻ khiếp sợ và khó có thể tin.

Khối đá lớn nặng tới mấy trăm cân, lại thêm tốc độ cuộn cuộn lăn từ trên cao xuống, lực xông tới e rằng phải hơn ngàn cân! Lực lượng như vậy, đừng nói là người, dù là xe hay phòng ốc nhà cửa, cũng sẽ bị nghiền nát. Thế nhưng hiện tại, Trương Văn Trọng lại dùng lực lượng của thân thể, cản trở khối đá đang lăn xuống với lực mạnh ngàn cân!

Chuyện như vậy, thật làm kẻ khác khó có thể tin!

Hắn làm sao có thể làm được?

Giờ khắc này, những người chứng kiến một màn này, trong đầu đều hiện lên câu hỏi đó.

Đường Lam thất thần, nhưng cũng không quên há mồm hỏi: “Trương...Trương giáo thụ, anh không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Trương Văn Trọng phun ra một hơi, sau đó nhếch miệng nhìn nàng cười cười, nói: “Được rồi, Đường lão sư, cô cũng đừng đứng đó nữa, mau chuyển đến nơi an toàn đi.”

Lúc này Đường Lam cũng hồi phục tinh thần, nhanh gật đầu đáp: “À, được. Tôi đi.” Nàng lập tức ôm chặt đứa học sinh bị dọa đến muốn ngất trong lòng, đi nhanh về hướng sườn núi tương đối an toàn bên trái Long Hóa thôn. Khi chạy ra khỏi trường, nàng thường thường quay đầu lại nhìn Trương Văn Trọng, trong ánh mắt tràn đầy vẻ cảm kích cùng kinh nghi.

Ngay khi Đường Lam ôm học sinh rời khỏi trường trung học thôn Long Hóa đầy ngập nguy hiểm, Trương Văn Trọng hít mạnh một hơi, cũng bứt ra lách sang một bên. Khối đá lớn nặng mấy trăm cân cũng không tiếp tục lăn tới, mà vẫn lưu lại tại chỗ, cũng không còn nhức nhích.

Sau khi dùng phương pháp hô hấp điều tức, làm cho cảm giác trầm muộn trong ngực tụt lại, Trương Văn Trọng há mồm phốc một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi màu đỏ đen lẫn lộn.

Nhìn thấy tình cảnh này, Tô Hiểu Hồng nhất thời quá sợ hãi, nhanh chóng vọt tới trước người Trương Văn Trọng, đưa tay truyền cho hắn một đạo linh lực, thay hắn chữa thương, về mặt thân thiết dò hỏi: “Lão sư, thầy không sao chứ?”

Nương bóng đêm yểm hộ, Trương Văn Trọng lấy ra một viên đan dược ném vào trong miệng, đề thấp thanh âm hồi đáp: “Không có gì trở ngại. Chỉ vừa rồi khi ngăn cản khối đá lớn nên bị đánh tan khí tức trong lồng ngực, lúc này có linh lực của cô giúp đỡ, tôi chỉ cần điều tức là có thể khôi phục như thường.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Tô Hiểu Hồng nhất thời thở phào một hơi, khối đá nặng treo cao trong lòng cũng rơi xuống.

Ngay khi hai người đang nói chuyện, Lý phụ dẫn thôn dân, Lý Minh Hiên dẫn nghiên cứu sinh, biểu tình vẻ mặt đều lo lắng quan tâm thân thiết, vội vàng chạy tới trước người Trương Văn Trọng ồn ào hỏi han:

“Trương giáo thụ, anh không sao chứ?”

“Anh không bị thương a? Tôi xem vừa rồi anh đã ới máu.”

“Thật thần kỳ, thực sự là thần kỳ. Trương giáo thụ, anh làm sao đỡ nổi khối đá lớn này?”

“Phải nha, phải nha, nhìn khối đá này, sợ phải có vài trăm cân, hơn nữa lực đạo từ trên núi lao xuống, tổng hợp lại cũng cỡ ngàn cân nha? Lực lượng kinh khủng như vậy, anh làm sao đỡ được?”

“Trương giáo thụ, anh không phải là thần tiên chứ?”

“Cái gì thần tiên? Thật buồn nôn quá đi? Theo tôi thấy, Trương giáo thụ là Cước Thần.”

“Đó là gì vậy?”

Đối mặt mọi người tràn đầy hiếu kỳ trong lòng, Trương Văn Trọng tự nhiên sẽ không đem chân tướng sự tình nói cho bọn họ. Hắn đã làm sẵn chuẩn bị ứng đối, chỉ xuống mặt đất, nói: “Tôi cũng chỉ có vận khí tốt, mọi người xem, trùng hợp nơi này có một hố to, nên khối đá lớn lăn xuống vừa vặn rơi trúng hố to này. Bằng không lực đánh vào lớn như vậy, thực sự đánh lên người tôi, dù tôi không chết, cũng phải bị thương nặng.”

Theo phương hướng ngón tay Trương Văn Trọng nhìn lại, tất cả mọi người nhìn thấy hố to bên dưới tảng đá, đều bình tĩnh hiểu ra nói:

“Nguyên lai là như vậy, tôi đã nói, chỉ dựa vào thân thể của một người, làm sao chống đỡ nổi khối đá lớn như vậy.”

“Mặc kệ nói như thế nào, Trương giáo thụ dám ở thời gian như thế không để ý sinh tử lao tới đỡ khối đá lớn thay Đường lão sư và đứa nhỏ, thật sự rất giỏi, là đại anh hùng hàng thật giá thật! Chỉ ít lúc đó tôi sợ đến nhũn cả hai chân, động cũng không dám động một chút.”

“Phải nha, phải nha, Trương giáo thụ, anh là đại anh hùng của thôn Long Hóa chúng tôi! Còn có các học trò của anh, mọi người đều là đại anh hùng của Long Hóa thôn.”

“Trương giáo thụ, từ nay về sau, anh và học trò của anh, đều là quý khách của thôn Long Hóa! Vô luận lúc nào các vị đến, chúng tôi đều thập phần hoan nghênh!”

“Được rồi. Tất cả mọi người yên lặng.” Trương Văn Trọng làm ra thủ thế chớ có lên tiếng.

Sau khi trải qua chuyện lần này, trong cảm nhận của thôn dân, Trương Văn Trọng đã có danh vọng cực cao. Thậm chí còn cao hơn cả hương trưởng cùng mấy lão nhân trưởng bối. Cho nên khi nhìn thấy hắn làm ra thủ thế đừng lên tiếng, những thôn dân vây quanh liền nhanh chóng ngậm miệng lại.

Trương Văn Trọng nói: “Mọi người mau nhanh kiểm kê một chút, nhìn người trong thôn đã hoàn toàn dời đến chỗ an toàn chưa, nếu như còn có người bị vùi lấp, chúng ta còn phải triển khai hành động cứu viện, miễn làm lỡ thời cơ cứu viện tốt nhất.”

“Được.” Các thôn dân cùng kêu lên đáp, lúc này có người chạy tới giải đất an toàn, triển khai việc kiểm tra.

Trương Văn Trọng phân phó cho Tô Hiểu Hồng và các nghiên cứu sinh: “Tiểu muội, cô cùng mọi người lập tức đi xem còn ai khác thụ thương, nếu như có phải mau nhanh cấp cứu. Mặt khác, dù vết thương tâm lý cũng phải cẩn thận trị liệu không được thả lỏng, đừng cho bọn họ lưu lại ám ảnh tâm lý!”

“Hiểu rõ!” Tô Hiểu Hồng bọn họ hồi đáp, liền nhanh chóng dựa theo sự phân phó của hắn hành sự.

404. Chương 425: Tiên Khí

Lý phụ và các thôn dân, cùng các lão sư trường trung học thôn Long Hóa sau một phen tỉ mỉ kiểm tra, tất cả mọi người không khỏi thở phào, trái tim căng thẳng cũng thả lỏng xuống tới. Bởi vì trong lúc kiểm tra, bọn họ vô cùng vui mừng phát hiện, thôn dân và các lão sư học sinh của thôn Long Hóa, đều được chuyển dời qua vùng an toàn. Mà những người bị tuyết lở vùi lấp cũng đều được cứu ra toàn bộ, không ai bởi vì tai nạn thành linh xảy ra lần này mà phải chết.

Sở dĩ có được kết quả như vậy, không chỉ vì trận tuyết lở được phát hiện đúng lúc, càng nhiều là nhờ Trương Văn Trọng ở trên sườn núi dùng hết linh lực toàn thân triệu hồi ra Huyền Thổ Thạch Tường, làm chậm băng tuyết tan cùng đất đá gào thét tuôn xuống. Có thể nói, nếu không phải có mặt Trương Văn Trọng, chỉ sợ tới hôm nay thôn Long Hóa sẽ nghênh đón tai ương ngập đầu. Thậm chí, thôn dân ở đây toàn bộ đều bị băng tuyết đất đá vùi lấp trong giấc ngủ mà không hề hay biết!

Thôn dân cùng các lão sư học sinh, sau khi nghe được tin tức này không khỏi thở ra một hơi, đều nói: “Không ai tử vong, không ai mất tích, đây chính là tin tức tốt nhất hiện nay!”

“Không sai, chỉ cần người còn sống, thì còn có hi vọng. Tuy rằng trong thôn có nhiều nhà cửa cùng với trường học đều bị tuyết lở vùi lấp, phá hủy, thế nhưng chỉ cần người còn sống, vậy còn cơ hội để xây dựng lại!”

Ở trong đám người, có vài người nhìn ra đồng phệ tích xa xa, yên lặng lau nước mắt. Những người này là những thôn dân bị băng tuyết đất đá hoàn toàn vùi lấp nhà cửa, phá hủy toàn bộ. Ở thời gian giá lạnh này, đã tới cuối năm vào đông, bọn họ đều có nhà mà không ở được, thảo nào họ không bi thương rơi nước mắt.

Lý phụ đi tới trước mặt một thôn dân đang lau nước mắt, nhẹ nhàng vỗ vai hắn, nói: “Yên tâm đi, chúng tôi sẽ giúp đỡ anh tạo lại nhà cửa. Trước khi nhà cửa xây dựng xong, gia đình anh cứ đến nhà tôi ở.” So sánh với các thôn dân khác, nhà của Lý Minh Hiền còn khá rất nhiều, tuy rằng nhà cửa cũng bị phá hư, thế nhưng bị hư hỏng cũng không nghiêm trọng, chỉ cần tu sửa một chút là có thể ở lại.

Lời của Lý phụ vừa nói xong, thôn dân đứng bốn phía cũng có mấy người bước tới bên cạnh vài người đang khóc, quan tâm ồn ào nói:

“Lão Lý nói không sai, chúng tôi nhất định sẽ giúp.”

“Chuyện của gia đình mọi người, chính là chuyện của toàn bộ thôn dân chúng ta!”

“Chúng ta có tiền ra tiền, có lực xuất lực, bảo đảm có thể mau chóng xây dựng lại nhà cửa cho mọi người!”

“Nhà của tôi còn mấy phòng trống, lão Dương, nếu nhà các vị không chê, thì tạm thời dời đến nhà tôi ở đi.”

“Nhà của tôi cũng còn phòng trống...”

“Nhà của tôi cũng thế, có ai muốn dời đến nhà tôi ở?”

“Cảm ơn, cảm ơn mọi người, thật là cảm ơn.” Đối mặt sự quan tâm nhiệt tình của các thôn dân, mấy thôn dân có nhà cửa bị vùi lấp, đều cảm động lau nước mắt, không ngừng thốt lời cảm tạ.

Thậm chí còn có hai vị lão nhân tâm tình kích động, làm như muốn quỳ xuống tạ ơn các thôn dân. Làm bọn họ sợ đến vội vàng dìu hai vị lão nhân đứng lên, liền thanh nói: “Hai vị, đừng làm như thế, không được a, hai người làm như vậy, sẽ làm chúng tôi giảm thọ nha.”

Vào lúc này, Đường Lam đi tới bên người Trương Văn Trọng, dùng ánh mắt tràn đầy vẻ thân thiết nhìn hắn từ trên xuống dưới, lo lắng hỏi: “Trương giáo thụ, thân thể của anh thực sự không có việc gì chứ? Tôi và nghe người ta nói, anh bị ói máu phải không? Có phải bị thương tới nội tạng hay không?”

“Làm gì đến nỗi nghiêm trọng như cô nói.” Trương Văn Trọng bị biểu tình khẩn trương lo lắng của nàng làm vui vẻ, mỉm cười hồi đáp: “Vừa rồi đại khái bị tảng đá lớn chấn ới máu, thế nhưng lúc này tôi đã không sao, không có việc gì, cô cũng không cần lo lắng.”

Lúc này Đường Lam mới yên lòng, vỗ nhẹ bộ ngực thở dài một hơi, trong miệng liên tục nói: “Như vậy tốt, như vậy thật tốt, vừa nghe tin tức anh bị ới máu, thật làm tôi lo lắng muốn chết, nếu như anh bởi vì tôi mà bị thương, tôi thật có lỗi với anh vô cùng.”

Mấy lão sư trong trường đi tới bên người Đường Lam, đều khổ sở, trong đó có một người than thở nói: “Ai, trường của chúng ta đều bị tuyết lở hoàn toàn hủy diệt, kế tiếp nên làm gì bây giờ?”

Đường Lam suy nghĩ một chút, nói: “Hiện tại lúc này cũng đã sắp đến ngày cho nghỉ đông. Thôi thì chúng ta cứ cho bọn nhỏ nghỉ đông sớm, để họ về nhà. Sau đó chúng ta cùng hiệu trưởng đến cục giáo dục huyện, tranh thủ có thể mau chóng xin được khoản tiền xây dựng lại trường học. Tranh thủ thời gian có thể trong thời hạn nghỉ đông xây dựng lại trường. Vô luận thế nào cũng không thể làm lỡ chuyện học hành của bọn nhỏ sang năm.”

Vị lão sư kia thở dài, nói: “Ai, cũng chỉ đành như vậy. Cũng không biết đến khi nào cục giáo dục huyện mới có khả năng đưa số tiền xây dựng lại trường học, cũng không biết sẽ chi được bao nhiêu.”

Trong ánh mắt Đường Lam hiện lên một đạo tinh quang, trịnh trọng nói: “Vô luận như thế nào, chúng ta đều phải nghĩ biện pháp có được số tiền để xây dựng lại trường học! Không thể để cho những đứa trẻ miền núi không có địa phương để học tập đọc sách!”

“Chuyện xây dựng lại trường học, không bằng giao cho tôi làm đi.” Trương Văn Trọng đứng bên cạnh, nghe được Đường Lam và các lão sư nói chuyện từ đầu đến đuôi, đột nhiên chen vào nói.

“Anh?” Đường Lam và các lão sư quay người lại nhìn Trương Văn Trọng, có người kinh ngạc, có người không hiểu. Nhưng càng nhiều chính là vui mừng cùng hi vọng.

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Không sai, là tôi. Thế nào, các vị không tin tôi sao?”

Đường Lam vội vàng nói: “Chúng tôi đương nhiên là tin tưởng anh, chỉ là tài chính xây dựng trường học sợ rằng sẽ rất nhiều.”

Trương Văn Trọng còn chưa trả lời, Tô Hiểu Hồng cũng đã bước tới, cười hì hì nói: “Mọi người yên tâm đi, lão sư của tôi là một người giàu có nha, nếu ông ấy đã đáp ứng sẽ xây dựng lại trường học, nhất định sẽ làm được. Hơn nữa bảo đảm còn xây dựng thật đẹp, so với trước đây còn tốt hơn rất nhiều.”

“Ác?” Đường Lam và các lão sư nghe Tô Hiểu Hồng nói như thế, đều tin tưởng vào lời hứa hẹn xây dựng lại trường học của Trương Văn Trọng, đều kích động nói: “Cảm ơn anh, Trương giáo thụ, chúng tôi đại diện các em nhỏ của tám hương thôn trong vòng mười dặm cảm ơn anh.” Lúc này hiệu trưởng liền tỏ thái độ, nói: “Đợi khi trường học xây dựng xong, chúng tôi nhất định sẽ hướng cục giáo dục xin phép dùng tên của Trương giáo thụ để đặt tên cho trường, để bọn nhỏ ở chỗ này học hành đều có thể biết được ân tình của Trương giáo thụ!”

Những thôn dân chung quanh cũng đều nghe thấy được cuộc nói chuyện của Trương Văn Trọng và các vị lão sư, đều vây quanh tới, vừa biểu đạt cảm kích đối với việc làm từ thiện của Trương Văn Trọng, vừa vỗ ngực bảo chứng, lúc xây dựng lại trường học, bọn họ đều sẽ đến hỗ trợ, vì Trương Văn Trọng tiết kiệm được bao nhiêu tiền hay bấy nhiêu.

Sau khi cùng hiệu trưởng và các lão sư hàn huyên vài câu về chuyện xây dựng lại trường học, Trương Văn Trọng kéo Tô Hiểu Hồng tìm một lý do rời khỏi sườn núi mọi người đang tụ tập, nương theo bóng đêm yếm hộ, hướng đỉnh núi một đường chạy nhanh đi.

Con Minh Xà trên đỉnh núi một ngày không bị thu phục, nguy cơ vẫn không thể giải trừ. Cho nên lúc này Trương Văn Trọng muốn cùng Tô Hiểu Hồng đi thu phục Minh Xà, đồng thời tìm ra kiện dị bảo giấu trong núi.

Tô Hiểu Hồng đi theo sát phía sau Trương Văn Trọng lại không biết hắn muốn đi đâu làm gì, cho nên hiểu kỳ dò hỏi: “Lão sư, chúng ta đi đâu?”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Lần này phát sinh tuyết núi lở, cũng không đơn giản chỉ là thiên tai bình thường.”

Tô Hiểu Hồng vừa nghe, liền nhanh miệng nói: “Lão sư, lời của thầy có ý tứ gì? Lẽ nào lần này tuyết núi lở là có người tạo thành sao?” Tuy rằng nàng có tu vi Kết Đan kỳ, nhưng bởi vì vượt cấp mà bước vào, cho nên đối với linh lực, yêu lực những loại năng lượng cũng không cảm ứng nhanh nhạy, cho nên không thể biết được cỗ yêu lực truyền đến từ trên đỉnh núi, tự nhiên cũng sẽ không biết, ở trên đỉnh núi có một con Minh Xà. Trương Văn Trọng vừa chạy nhanh lên núi, vừa đem phát hiện của mình nói cho Tô Hiểu Hồng, nghe đến nàng kinh ngạc há to miệng, bưng tỉnh hiểu ra nói: “Em đã nói mà, chín đạo sóng nhiệt quỷ dị không biết từ đâu toát ra. Nguyên lai đều do con yêu quái Minh Xà làm ra! Hừ, lần này để em bắt được nó, nhất định phải đem nó nấu thành một nồi canh rắn, mới có thể tiêu trừ mối hận trong lòng của em!”

Trương Văn Trọng nói: “Đem Minh Xà làm canh rắn? Như vậy thật sự quá lãng phí. Tôi dự định thu nó vào Càn Khôn Hồ, để nó trở thành yêu phó của tôi. Nó phóng xuất ra yêu hỏa, độ nóng cực cao, dùng để giúp đỡ tu luyện đan dược hay pháp bảo sẽ rất không tệ.”

Tô Hiểu Hồng suy nghĩ một chút, nói: “Yêu phó? Vậy cũng không tệ. Lão sư, đến lúc đó thầy nhất định phải cho em dẫn vật nó hai ngày. Để em tiêu bớt sự tức giận, lần này cũng may có lão sư ở đây, nếu không những thôn dân thuần phát của Long Hóa thôn xem như đã xong rồi.”

Trương Văn Trọng không khỏi bật cười, gật đầu đáp: “Được, đến lúc đó, tôi cho nó bồi luyện với cô. Hảo hảo rèn luyện năng lực thực chiến.” Nói xong tay phải hất kháp một pháp quyết, trong miệng rất nhanh niệm tụng chú ngữ, ba kiện pháp bảo bát phẩm bảo khí, nhất thời liền xuất hiện trong tay hắn.

Trương Văn Trọng giao ba kiện pháp bảo cho Tô Hiểu Hồng, nói: “Tiểu muội, ba kiện pháp bảo cho người, là nhằm vào tu vi cùng phương thức chiến đấu theo sở thích của cô luyện chế ra. Phân biệt là Huyền Thổ Giáp dùng để phòng ngự, khi hạn chế sự hoạt động của địch nhân thì dùng Triền Tì Kim Xà, đem Lăng Phong Thương dung hợp cùng khẩu Desert Eagle, đã tăng thêm tốc độ công kích cùng tốc độ bắn. Như thế này, có thể sẽ có một hồi ác chiến với Minh Xà, cho nên cô tốt nhất thừa dịp này mau nhanh quen thuộc cách dùng chúng nó!”

“Cảm ơn lão sư.” Tiếp nhận ba kiện pháp bảo, gương mặt Tô Hiểu Hồng lộ vẻ kích động. Nàng có thể cảm giác được, ba kiện pháp bảo phát ra lực lượng mạnh mẽ, đây chính là pháp bảo mạnh hơn pháp bảo hiện tại nàng đang dùng rất nhiều.

Dưới sự giáo dục của Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng rất nhanh liền nắm giữ cách dùng Huyền Thổ Giáp và Triền Tì Kim Xà, đồng thời cũng đem Lăng Phong Thương dung hợp với khẩu Desert Eagle, cường hóa uy lực của khẩu súng cực lớn.

Lúc sắp lên tới đỉnh núi, Tô Hiểu Hồng cuối cùng nhịn không được hỏi: “Lão sư, thầy nói dị bảo giấu trong núi này sẽ là gì vậy?”

“Không biết.” Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Thế nhưng nó có thể để cho một con rắn bình thường tiến hóa thành thượng cổ ác yêu Minh Xà, nó tuyệt đối không đơn giản! Nói không chừng, nó là một kiện linh khí cao phẩm, thậm chí còn có thể là tiên khí!”

Tô Hiểu Hồng khiếp sợ há to miệng, hồi lâu mới học ra được một câu nói.

405. Chương 426: Ác Đầu Minh Xà

Trên đỉnh núi một mảnh tuyết trắng, phóng mắt nhìn lại, quanh mình đều toàn một màu trắng xóa, chỉ có màn trời bên trên là đen kịt. Một đen một trắng, hình thành sự đối lập rõ ràng, giống như âm dương ngư trong Thái Cực Đồ.

Lúc này Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng đã lên tới đỉnh núi, đang sưu tầm tung tích của Minh Xà mọi nơi. Không bao lâu, Tô Hiểu Hồng chợt phát hiện cảnh tượng dị thường ở phía xa xa, liền nhanh tay chỉ về phương hướng kia, nói với Trương Văn Trọng: “Lão sư, thầy mau nhìn nơi đó, hẳn chính là Minh Xà phải không?”

Theo phương hướng Tô Hiểu Hồng chỉ tới nhìn qua, Trương Văn Trọng nhìn thấy một con rắn lớn màu đen khoảng hơn mười thước, phía sau lưng còn có bốn cánh.

Lúc này, con rắn lớn bốn cánh uốn quanh trên mặt một khối đá lớn, đang kiệt lực vươn đầu rắn dữ tợn về hướng không trung, răng nanh trong chiếc miệng chom chồm, lưỡi rắn không ngừng phun ra nuốt vào, tham lam thôn phệ linh khí tinh thuần ẩn chứa trong ánh trăng.

Có thể bởi vì vừa tiến hóa trở thành Minh Xà, còn chưa nắm chặt được lực lượng cường đại vừa mới thu được trong tay, thường thường sẽ có một đạo sóng nhiệt từ trong thân thể nó phóng xuất ra, đem vùng tuyết đọng chung quanh người nó hoàn toàn hòa tan.

Từng sợi hơi nước bởi vậy mà tan chảy bay lên, không ngờ lại làm cho nó tăng thêm vài phần tiên ý mờ ảo. Nếu như để người thường nhìn thấy một màn như vậy, không chừng sẽ xem nó là tiên linh vật, quý xuống cúng bái cầu phù hộ.

Trong ánh mắt Trương Văn Trọng hiện lên một đạo tinh mang, trầm giọng nói: “Không sai, đây là Minh Xà, lúc này nó đang thôn phệ linh khí trong núi cùng tinh hoa mặt trăng, để hoàn thành một bước tiến hóa cuối cùng. Một khi để nó thôn phệ hoàn tất, như vậy linh khí của ngọn núi này sẽ khô kiệt. Mà kết quả mang tới trực tiếp, tình huống khí hậu của ngọn núi này sẽ chuyển biến xấu kịch liệt, thảm thực vật trong núi cũng sẽ lần lượt héo rũ, mà thôn dân cày cấy trồng trọt cũng khó thể thu hoạch. Không có thời gian vài chục năm cho đến trăm năm, linh khí trong ngọn núi này sợ không cách nào khôi phục như lúc ban đầu.”

Sắc mặt Tô Hiểu Hồng biến đổi, kinh hô: “Trời ạ, nói như vậy ngọn núi này chẳng phải sẽ biến thành núi hoang? Vậy thôn dân trong Long Hóa chẳng phải sẽ bị ép rời nhà ra ngoài kiếm ăn? Không...không được, tuyệt đối không thể để chuyện như vậy phát sinh! Lão sư, chúng ta phải ngăn cản thu phục con Minh Xà này trước khi nó thôn phệ hết linh khí trong núi!”

“Àn, cô nói không sai, chúng ta đích xác phải chế phục nó trước khi nó thôn phệ hết linh khí. Bằng không sau khi nó thôn phệ xong linh khí, hoàn thành bước tiến hóa cuối cùng của Minh Xà, yêu lực của nó sẽ từ Nguyên Anh trung kỳ, bước lên Hóa Thần sơ kỳ! Tới thời gian đó, với trạng thái hiện tại của tôi và cô, còn muốn thu phục nó, thật sự không còn khả năng!” Trương Văn Trọng trầm giọng nói, triệu hoán Tam Xích kiếm trong Càn Khôn Hồ, nắm chặt trong tay, sau đó phân phó Tô Hiểu Hồng: “Tiểu muội, cô ở xa xa dùng đạo pháp cùng pháp bảo, tận lực hạn chế tốc độ hấp thu cùng lực chú ý của nó. Mà tôi nhân cơ hội nó không chú ý, chạy ra sau lưng, tập kích bộ vị yếu hại của nó, tranh thủ một kích đánh nó trọng thương, sau đó mới có thể thu nó vào trong Càn Khôn Hồ.”

Nếu không phải bởi vì linh lực của Trương Văn Trọng còn chưa khôi phục, nếu không phải vì làm chậm tuyết lở đất đá tràn xuống sườn núi nên tiêu hao phần lớn linh lực của hắn, với tu vi Nguyên Anh kỳ, lại thêm các loại đạo pháp, hắn có thể một mình thu phục con Minh Xà này, đâu cần mượn lực lượng của Tô Hiểu Hồng?

Tô Hiểu Hồng gật đầu đáp: “Hiểu được, em sẽ đóng vai có hiệu quả phản diện. Yên tâm đi lão sư, làm việc này em rất có kinh nghiệm.”

Trương Văn Trọng cười khỏ nói: “Kinh nghiệm của cô lấy từ trong trò chơi ở internet mà ra phải không?”

“Không sai.” Tô Hiểu Hồng gật đầu đáp: “Tuy rằng những kinh nghiệm này đều lấy được từ trong trò chơi internet, thế nhưng lão sư có thể yên tâm, em nhất định sẽ đem kinh nghiệm lý luận và thực tiễn kết hợp tốt. Trước đó khi thầy đi Đông Nam Á, em cũng đã dùng kinh nghiệm lý luận kết hợp thực tiễn, cùng Tam Túc Ô, Bán Thận Long chúng nó tôi luyện qua, hiệu quả thực sự không tệ lắm.”

Nghe xong lời nói của Tô Hiểu Hồng, Trương Văn Trọng lại cảm thấy có chút lo lắng. Hắn không phải lo lắng về kinh nghiệm Tô Hiểu Hồng học được từ trong trò chơi, mà là lo lắng với tâm tính luôn có lòng tin mười phần của nàng. Bất quá lúc này hiển nhiên cũng không phải thời gian xối nước lạnh cho nàng, cho nên Trương Văn Trọng sau thoáng trầm ngâm, đã đem bản Vạn Yêu Đồ Sách ra, lật tới trang thứ tư.

Bên trong Vạn Yêu Đồ Sách trang thứ tư vẽ hình một con nhện màu xanh lục. Trương Văn Trọng truyền một đạo linh lực vào trong Vạn Yêu Đồ Sách, một đạo lực quang âm u từ trong trang sách phóng ra. Ngay sau đó, một con nhện lớn cỡ con trâu nghé trên người có mấy đạo hoa văn quý dị xuất hiện ngay trước người

Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng. Nó vũ động hai chân trước, hướng Trương Văn Trọng hành lễ, miệng phun tiếng người nói: “Thanh Chu bái kiến chủ nhân.”

Trương Văn Trọng cũng không nói thêm điều gì, chỉ Minh Xà trên đỉnh núi phía xa, trầm giọng phân phó: “Thanh Chu, người sẽ hiệp trợ đồ đệ của ta cuốn lấy con Minh Xà này, đừng cho nó chạy thoát nơi đây.”

Thanh Chu nhanh miệng đáp: “Cẩn tuân pháp chỉ!”

Trương Văn Trọng lại đưa mắt quan sát tình huống của Minh Xà, nói: “Việc này không nên chậm trễ, chúng ta bắt đầu hành động.” Dứt lời, hắc cầm Tàng Thân Phù lấy được từ chỗ Quý Mị đem ra, sau khi kích hoạt công hiệu của Tàng Thân Phù, thân ảnh của hắc nhất thời cùng hoàn cảnh quanh mình hòa hợp thành một thể, bắt đầu lặng yên không chút tiếng động tiến về đỉnh núi Minh Xà đang nằm đi tới. Tô Hiểu Hồng kích hoạt Huyền Sĩ Giáp, sau khi chuẩn bị xong xuôi, nhìn Thanh Chu đang ở bên cạnh nói: “Đi thôi, chúng ta cũng phải bắt đầu hành động.”

“Dạ.” Thanh Chu lên tiếng, đi theo sát sau lưng Tô Hiểu Hồng hướng Minh Xà bay nhanh đi.

Kỳ thực từ lúc Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng xuất hiện trên đỉnh núi, Minh Xà cũng đã phát hiện thân ảnh của hai người bọn họ, chỉ vì nó đang vội vàng thôn phệ linh khí để hoàn thành bước tiến hóa cuối cùng, cho nên cũng không để ý tới bọn họ. Lúc này Minh Xà bỗng nhiên phát hiện, có một nhân loại dẫn theo một con nhện lớn đang hùng hổ vọt về chỗ nó. Mà một nhân loại lại quý dị không nhìn thấy hình bóng. Nó lập tức liên ý thức được, hai người kia đang muốn thừa dịp nó chưa hoàn toàn tiến hóa, dốc sức tập kích nó.

Sau khi hấp thu được năng lực cường đại, lòng tự tin của Minh Xà có thể nói là nhảy vọt, nó chẳng những không thêm để Tô Hiểu Hồng cùng Thanh Chu vào trong mắt, đồng dạng cũng không cần biết bóng ảnh Trương Văn Trọng biến mất là vì đâu. Đám người này, nó nghĩ chỉ dùng thời gian một bữa ăn sáng, liền sẽ thu thập gọn gàng.

Nhưng trước mắt nó đang trong giai đoạn cần nuốt linh khí, hoàn thành một bước cuối cùng chu kỳ tiến hóa, cho nên không muốn vì đám người này mà chậm trễ thời gian. Bởi vậy, bốn chiếc cánh đang phủ phục dưới mặt đất liền động đậy, muốn dời tới một địa phương khác, tiếp tục công đoạn cần nuốt linh khí. Đợi sau khi đã triệt để tiến hóa xong, nó sẽ quay lại thu thập nhóm người phiên toái này.

Bất quá khiến người ta kinh ngạc chính là, khi con Minh Xà vỗ cánh bay lên, nó vẫn không chịu buông tảng đá dưới thân. Thoạt nhìn bộ dạng của nó, đúng là muốn mang theo cả tảng đá lớn này đi cùng.

Chẳng lẽ, trong tảng đá này có cất giấu dị bảo hay sao?

Tô Hiểu Hồng không kịp nghĩ nhiều, vừa trông thấy Minh Xà muốn tung cánh bay đi, nàng liền giơ súng nhắm về phía Minh Xà nhả đạn. “Phanh phanh” hai viên Hàn Khí đạn có tác dụng đông cứng lập tức bắn ra.

Ngay khi Tô Hiểu Hồng phát động thể công. Đồng thời Thanh Chu cũng hướng về phía Minh Xà phun ra một luồng tơ nhện mười phần mềm dẻo, hơn nữa trong luồng tơ nhện này còn ẩn chứa độc tính gây tê.

Liếc mắt nhìn thể công của Tô Hiểu Hồng cùng Thanh Chu. Minh Xà cũng không hề hoảng sợ, một tiếng khọt khẹt từ trong miệng nó truyền ra, theo sau đó là một ngọn hỏa diễm màu tím phún xuất từ cuống họng. Nháy mắt đem Hàn Khí Đạn của Tô Hiểu Hồng thiêu đốt thành hơi nước, đồng thời cũng thiêu rụi tơ nhện của Thanh Chu.

Bất quá lần công kích này của Tô Hiểu Hồng cùng Thanh Chu chỉ là hư chiêu. Đòn sát thủ chân chính, thì phải là kiện pháp bảo Triển Ti Kim Xà!

Triển Ti Kim Xà, bát phẩm bảo khí, khi chưa vận khởi chân nguyên, nó chỉ là một con rắn nhỏ màu vàng kim quần quanh vòng tay, thoạt nhìn không thấy có chỗ nào kì lạ. Nhưng khi truyền chân nguyên xong, nó lập tức sẽ hóa thành một con Kim Xà có chín đầu, cuốn lấy địch nhân mà gắt gao trói buộc!

Ngay khi Minh Xà phun ra ngọn hỏa diễm màu tím, thì Tô Hiểu Hồng cũng đã vận khởi chân nguyên kích hoạt Triển Ti Kim Xà hóa thành Kim Xà chín đầu, dùng thân pháp quý dị tránh né ngọn hỏa diễm màu tím, bắn tới trước mặt Minh Xà, hơn nữa trong nháy mắt bảy đầu tương liên, cuộn tròn lại hóa thành một

sợi dây thừng màu vàng. Dưới quang mang kim sắc lan tỏa chói mắt, hung hăng quấn quanh thân thể Minh Xà, hai chiếc đầu còn lại luồn xuống tảng đá phía dưới, gắt gao buộc chặt lấy.

Minh Xà trúng chiêu này, nhất thời giận tím mặt, những thanh âm khọt khẹt đình tai nhức óc, một lần nữa lại từ trong cuống họng truyền ra. Bất thành linh ngọn hỏa diễm màu tím cũng theo hành động của nó mà phun xuất, lan tỏa dần dần quanh thân ý đồ muốn thiêu đốt Triền Ti Kim Xà.

Ngọn hỏa diễm màu tím này có nhiệt độ cực cao, thậm chí tự ngay cả bát phẩm bảo khí Triền Ti Kim Xà cũng đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu nóng chảy.

Nhưng đúng lúc này, Trương Văn Trọng nương theo Tàng Thân Phù đã tới gần phía sau thân rắn, hấn bất thành linh động.

Trương Văn Trọng tay phải nắm chặt Tam Xích kiếm, tung người nhắm đến vị trí tim rắn, đồng thời tay trái thấp thoáng, một đạo Hàn Băng Phù lập tức rời khỏi tay, dán chặt vào Triền Ti Kim Xà đang có dấu hiệu nóng chảy, mục đích là muốn hạ nhiệt cho Triền Ti Kim Xà.

Công hiệu của Hàn Băng Phù chỉ khoảng mười giây đồng hồ mà thôi. Cho nên, Trương Văn Trọng tất sẽ phải chế phục Minh Xà ở mười giây thời gian này. Nếu không, một khi Triền Ti Kim Xà bị nóng chảy, Minh Xà hoạt động trở lại bình thường, muốn xuất kì bất ý chế phục nó tự nhiên sẽ là phi thường khó khăn.

406. Chương 427: Thu Phục Minh Xà

Lúc này Minh Xà mặc dù bị Triền Ti Kim Xà trói buộc gắt gao, nhưng vấn đề này không đại biểu cho chuyện Minh Xà sẽ mất đi năng lực chiến đấu. Nó hung hăng há chiếc miệng dữ tợn, lần thứ hai phát ra thanh âm khọt khẹt, so sánh lúc trước càng thêm vang dội. Bởi vậy có thể thấy được lửa giận trong lòng của nó đã dâng cao lên tới cực hạn.

Ngọn hỏa diễm màu tím yếu đi lần thứ hai theo trong cổ họng của Minh Xà phun xuất ra, quét tới phía Trương Văn Trọng đang loay hoay ở bên dưới.

Tình thế cấp bách, Trương Văn Trọng vội vàng thi triển Ích Hỏa Quyết, làm cho ngọn hỏa diễm đi chệch quỹ đạo, không thể chạm vào người hắn được. Đồng thời, hấn lại thi triển Ngự Phong Thuật, giúp cho tốc độ của mình kích về phía Minh Xà gia tăng thêm vài lần. Giờ khắc này, hắn chỉ còn mười giây đồng hồ, nếu không xử lí ổn thỏa, tất sẽ gặp phải nguy hiểm chết người!

Thấy ngọn hỏa diễm mình phóng ra không làm gì được tên nhân loại, Minh Xà cũng chẳng thêm quan tâm. Nó mau chóng phát động thể công thứ hai, lúc này nó đã hiểu, mục tiêu của gã nhân loại chính là trái tim của nó, nếu để cho gã nhân loại này thực hiện được hành vi, vậy thì nó không chết, hắn là cũng sẽ trọng thương!

Tục ngữ nói “đánh rắn bảy tấc”, cũng chính là ám chỉ đánh vào bộ vị trái tim của con rắn. Minh Xà mặc dù là thượng cổ yêu thú, nhưng dù sao vẫn thuộc giống loài bò sát. Trái tim của nó, tự nhiên sẽ là vị trí yếu hại nhất trên thân thể!

Bất thành linh, một luồng hồng quang chột phủ dài từ đầu xuống dưới đuôi của con Minh Xà, lớp vảy rắn trên người nó bỗng nhiên dựng đứng lên, sôi nổi bắn thẳng về phía Trương Văn Trọng. Những chiếc vảy này sắc bén như tiêm dao, lại còn được hỏa diễm thiêu đốt bọc quanh, phẳng phất tựa như đạn pháo, một khi bắn trúng, coi như không bị lớp vảy sắc bén cắt thành mảnh nhỏ, cũng sẽ bị hỏa diễm hùng hực thiêu đốt thành tro tàn.

Tình huống này, Trương Văn Trọng sớm đã có dự tính, tay trái hấn giơ lên, hơn mười tấm phù màu xanh đậm bay ra khỏi Càn Khôn Hồ, đồng thời trong miệng hấn lẩm bẩm một đoạn chú ngữ tối nghĩa, lập tức mười tấm phù hóa thành mười chiếc lưới bằng, hướng về phía vảy rắn Minh Xà mà trùng điệp đánh tới. Hai chiêu công kích ngạnh kháng nhau, tạo thành những thanh âm hoa lửa chói tai, tán lạc ở giữa không trung.

Những tấm Băng Mãng phù này đều là kiệt tác của năm con Độc Yêu. Hiện tại, tuy rằng bọn chúng không luyện chế được pháp bảo hay đan dược cao cấp, nhưng nếu muốn luyện chế ra mấy lá bùa hộ thân thì uy lực cũng rất không sai.

Trương Văn Trọng ỷ vào đám linh tài nuôi cấy trong Càn Khôn Hồ, cho nên hắn cũng không đau lòng bao nhiêu, lúc trước đã phân phó năm con Độc Yêu luyện chế ra mấy loại hộ thân phù để phòng trường hợp cần dùng đến. Giờ khắc này, thân rơi vào tình huống nguy hiểm, bị hỏa diễm của Minh Xà công kích, hắn liền xuất ra Băng Mãng phù hệ thủy, thật sự là vừa tiện dụng vừa đạt hiệu quả khắc chế cao!

Mười tám Băng Mãng phù tuy rằng không có phá hủy nổi thể công của cơn mưa vậy rần, nhưng trong lúc ngàn cân đã mở cho Trương Văn Trọng một lối thoát đi. Rất nhanh, chỉ trong một giây thời gian, thân ảnh của Trương Văn Trọng đã phóng vọt qua cơn mưa vậy rần, nhảy lên trên lưng của yêu thú Minh Xà.

Nơi đó, cũng đúng là vị trí trái tim của con Minh Xà này.

Trương Văn Trọng không dám chậm trễ thời gian, lập tức vung Tam Xích Kiếm trong tay lên, đâm xuống vị trí trái tim Minh Xà. Một kiếm này của hắn, cũng bảo lưu vài phần lực lượng, bởi vì hắn không muốn giết chết Minh Xà. Chỉ nghĩ sẽ đánh nó trọng thương, nhân cơ hội hút nó vào trong Càn Khôn Hồ để thu phục!

Khi Tam Xích Kiếm đâm thủng da thịt Minh Xà, nhất thời máu tươi chảy ra khỏi miệng vết thương, hóa thành một ngọn hỏa diễm màu hồng rực. Dọc theo mũi kiếm lan tràn đi lên, nháy mắt liền nung đỏ Tam Xích Kiếm, thậm chí tại mũi kiếm đã thấy xuất hiện dấu hiệu tan chảy. “Tiểu yêu này không hổ danh là thượng cổ yêu thú Minh Xà, máu huyết có thể biến thành yêu hỏa, không ngờ nhiệt độ lại nóng bỏng đến mức như thế.”

Quan sát tình huống này, Trương Văn Trọng biết, muốn dùng Tam Xích Kiếm gây nên tổn thương cho Minh Xà là không thể nào. Trước khi ngọn hỏa diễm tràn lên tới cổ tay, Trương Văn Trọng đã vội vàng ném Tam Xích Kiếm ra ngoài. Theo sau, lại xuất thêm vài tấm Băng Mãng phù từ trong Càn Khôn Hồ, lấp bầm niệm tụng vài câu chú ngữ điều khiển chúng nó hóa thành lưới bằng, rồi quấn chặt lên hai nắm đấm.

Trương Văn Trọng hít sâu một hơi, vận dụng toàn bộ chân nguyên trong nội thể, sử ra hai quyền, hướng thẳng xuống phía bộ vị trái tim của Minh Xà, mà oanh kích.

“Phanh phanh.”

Thanh âm đinh tai nhức óc bất chợt vang lên, khiến cho Tô Hiểu Hồng cùng Thanh Chu choáng váng đầu óc.

Minh Xà bị hai quyền hung hãn này oanh kích, thiếu chút nữa cũng đã ngạt thở. Dưới cơn thịnh nộ, nó bắt đầu liều mạng giãy giụa, muốn tránh thoát khỏi trời buộc của Triền Ti Kim Xà, sau đó quay lại đem tên nhân loại xác lảo kia một ngụm nuốt vào trong bụng.

Bất quá, Trương Văn Trọng chắc chắn sẽ không cấp cho nó cơ hội đó.

Hắn tiếp tục vung quyền đầu lên, hướng thẳng xuống bộ vị trái tim của Minh Xà, mà oanh tạc.

Giờ phút này, máu huyết yêu hỏa của Minh Xà đã bao phủ đầy trên hai quyền đầu của Trương Văn Trọng, mấy chiếc lưới bằng do Băng Mãng phù hóa thành, cũng đang bắt đầu tan chảy. Xem ra, dưới tốc độ hòa tan này, chỉ khoảng vài giây thời gian nữa, Băng Mãng phù sẽ bị hòa tan thành nước, hai quyền đầu của Trương Văn Trọng cũng không có gì bảo hộ.

Mặc dù chỉ có mấy giây đồng hồ, nhưng đối với Trương Văn Trọng, như thế đã là quá đủ rồi.

Hai quyền...lại thêm hai quyền.

Thời gian từng giây trôi đi, trong bất tri giác Trương Văn Trọng đã oanh kích xuống bộ vị trái tim của Minh Xà, ước chừng khoảng bốn mươi tám quyền!

Bốn mươi tám quyền này không chỉ khiến cho Minh Xà bong da tróc thịt, đồng thời lực dư chấn cường hãn đã làm cho nó nằm xụi lơ ở trên mặt đất, không còn đủ khí lực để gượng dậy.

Trương Văn Trọng đã chiến thắng, một chiến thắng cực hiếm!

Không có thời gian để hô hấp, cũng không kịp xem xét thương thế hai quyền đầu của mình, Trương Văn Trọng nhanh chóng xuất Càn Khôn Hồ ra, nhắm thẳng miệng hồ lô tới phía Minh Xà, lớn tiếng quát: “Thu.”

Một đạo quang mang màu xanh lam chợt hiện, nhất thời Minh Xà đang nằm phì phò trên mặt đất, liền bị thu vào trong Càn Khôn Hồ. Còn Trương Văn Trọng thì cũng nhẹ nhàng đáp hạ xuống, đồng thời Triền Ti Kim Xà đã không còn mục tiêu, cho nên một lần nữa hóa thành vòng tay biến trở về bên người Tô Hiểu Hồng.

Tô Hiểu Hồng vội vàng chạy tới bên người Trương Văn Trọng, thân thiết nói: “Lão sư, tay thầy có bị thương không. Để em băng bó cho thầy nhé?”

Trương Văn Trọng cúi đầu nhìn hai nắm đấm, mặc dù có Băng Mãng phù quần quanh, nhưng vẫn bị máu huyết yêu hỏa của con Minh Xà đốt cho bỏng rộp lên, thoát nhìn vô cùng kinh dị.

Bất quá, lúc này thời gian quý báu, Trương Văn Trọng không có tâm tư trị thương, hắn liền nhìn Tô Hiểu Hồng phân phó: “Tiểu muội, cô và Thanh Chu ở đây hộ pháp, tôi muốn vào bên trong Càn Khôn Hồ, đem con Minh Xà kia thu phục hoàn toàn.”

“Giao việc này cho em đi!” Tô Hiểu Hồng trịnh trọng gật đầu nói. Tức thì nàng và Thanh Chu phân chia ra hai bên mà đứng hộ pháp.

Trương Văn Trọng không muốn tốn thời gian vô ích. Lập tức chấp tay niệm tụng chú ngữ, cả người nhất thời biến vào bên trong Càn Khôn Hồ.

Nếu không phải bởi suốt ruột thu phục Minh Xà, nếu không có Tô Hiểu Hồng cùng Thanh Chu bảo hộ bên người. Chỉ sợ Trương Văn Trọng cũng không dám tiến nhập Càn Khôn Hồ, ở một cái địa phương thoáng đãng như thế này.

Trải qua linh khí bồi dưỡng, tiểu thể giới ở bên trong Càn Khôn Hồ sớm đã thay đổi triệt để bộ dáng.

Nguyên bản mảnh không gian u ám đã bừng sáng lên, và thổ địa khô cằn, rạn nứt, cũng sớm biến thành những mảnh ruộng phì nhiêu màu mỡ, đủ các loại cây thuốc được nuôi trồng ở trong những mảnh ruộng này. Xa xa đồng ruộng, thấp thoáng trông thấy vài căn nhà giản dị, đó chính là phòng luyện đan, phòng luyện khí do năm con Độc Yêu kiến tạo.

Minh Xà thân chịu trọng thương, lúc này đang nằm dài trước mấy gian phòng ốc. Năm con Độc Yêu trong tay cầm theo hộ thân phù, cũng xúm lại vây quanh ở bên người Minh Xà, cẩn mật giám thị nó.

Trông thấy Trương Văn Trọng xuất hiện, năm con độc yêu đồng thanh kêu lên: “Yêu nô tham kiến chủ nhân.”

Trương Văn Trọng gật đầu tỏ vẻ, sau đó nhanh chân phóng đến trước người Minh Xà, vươn tay xách nó lên. Đi về phía dòng suối ở trong Càn Khôn Hồ.

Nguyên bản dòng suối nhỏ hẹp, lúc này cũng đã biến trở thành một con sông rộng lớn. Trương Văn Trọng vươn hai tay nhắc bổng con Minh Xà lên, dùng sức ném nó vào trong dòng sông.

Dòng sông yên ả nhất thời trào dâng, từng lớp sóng nước cuộn cuộn, đem con Minh Xà quán vào trong lòng sông chảy xiết.

Minh Xà cố gắng dùng chút lực lượng còn sót lại trong cơ thể, muốn tránh thoát trời buộc. Nếu như bản thân nó không bị thương, nó có thể dễ dàng nhảy ra. Nhưng hiện tại, cả người nội thương đầy rẫy, nó không có biện pháp nào, đành phải trôi theo dòng nước, chìm xuống dưới tận đáy sông.

Khi Minh Xà ngoi lên khỏi mặt nước, bước lên trên bờ thì nó đã giống như năm con Độc Yêu, phụng sự làm việc cho Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng ngắm nhìn Minh Xà đang phủ phục trước người mình, nói: “Tạm thời ngươi ở trong Càn Khôn tiểu thể giới, giúp năm Độc Yêu luyện khí, chế đan. Chờ sau khi quay về linh cư của ta, sẽ có rất nhiều linh khí cho ngươi cần nuốt, giúp ngươi hoàn thành bước cuối cùng quá trình tiến hóa Minh Xà.”

“Đa tạ chủ nhân!” Minh Xà miệng phun chân ngôn, nhưng ngữ khí còn vô cùng ngượng nghịu. Đây là bởi vì nó mới học theo cách phát âm tiếng nhân loại từ Trương Văn Trọng.

Hắn lại nhìn năm con Độc Yêu phân phó: “Năm các ngươi, chỉ bảo nó nhiều hơn, để nó mau chóng học thuật nói tiếng nhân loại, và còn cả phương pháp hóa thành hình người nữa.”

Năm con độc yêu nhất tề khom lưng, đáp: “Tuân mệnh!”

Cần dặn thêm mấy chuyện tình nữa. Lúc này Trương Văn Trọng mới rời khỏi Càn Khôn Hồ.

Thấy Trương Văn Trọng đi ra khỏi Càn Khôn Hồ, Tô Hiểu Hồng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Sau khi thu hồi Càn Khôn Hồ và Thanh Chu vào trong Vạn Yêu Đồ Sách xong, Trương Văn Trọng nhẹ nhàng bước tới gần khối đá mà lúc trước Minh Xà gắt gao cuốn chặt.

Tô Hiểu Hồng cũng đi tới gần, theo ở phía sau Trương Văn Trọng, chần chừ hỏi: “Lão sư, khối đá này nhìn như thế nào cũng không giống pháp bảo, hơn nữa cũng không thấy linh khí tản mát ra. Thật quái lạ nhỉ?”

407. Chương 428: Phỉ Thúy Chi Hồn

Không chỉ Tô Hiểu Hồng cảm thấy khó tin, mà ngay cả Trương Văn Trọng cũng không nghĩ ra. Bởi vì tảng đá này trông thật sự rất bình thường. Vô luận xem như thế nào, cũng đều không thể đánh giá nó là “dị bảo.”

Nhưng nếu nó không phải là dị bảo, thì tại sao Minh Xà trong lúc bỏ chạy, vẫn một mực không chịu buông nó ra đây?

Vốn Trương Văn Trọng tính toán triệu hồi Minh Xà ra hỏi thăm nguồn gốc, nhưng vừa nghĩ tới nó chưa am hiểu ngôn ngữ nhân loại, muốn giải thích cụ thể là không thể nào, cuối cùng đành bỏ qua ý niệm này. Hắn chậm rãi áp hai bàn tay lên trên mặt tảng đá, phóng xuất linh lực ra, chuẩn bị thăm dò tình huống bên trong tảng đá.

Có thể, tảng đá thoát nhìn bề ngoài không mấy bắt mắt này, bên trong lại ẩn chứa cái bí mật gì khác thì sao?

Ngay khi Trương Văn Trọng vừa truyền linh lực tiến vào trong tảng đá. Tức thì một cỗ linh khí tinh thuần ở giữa trung tâm tảng đá, liền hút chặt lấy đạo linh lực của hắn.

Linh khí từ trung tâm tảng đá phóng xuất ra, tựa hồ như phi thường hòa dịu, chẳng những không có địch ý đối với linh lực của Trương Văn Trọng, ngược lại còn bổ sung, để cảm giác mệt mỏi của hắn nhảy mất tiêu thất đi ít nhiều, tinh thần đột khởi phần chấn rung lên.

“Ừa?” Trương Văn Trọng không khỏi nhú mày, trên mặt hắn tràn ngập biểu tình kinh ngạc. Tình huống như vậy, từ trước đến nay hắn chưa bao giờ từng gặp qua.

Tô Hiểu Hồng đứng bên cạnh, vội vàng dò hỏi: “Lão sư, có chuyện gì không?”

Trương Văn Trọng thu hồi hai tay, nhẹ giọng đáp: “Tảng đá này chỉ sợ đúng là một văn kiện dị bảo!”

Dứt lời, hắn cũng không thêm quần biểu tình mê mang của Tô Hiểu Hồng, mà xoay người đi nhặt lại thanh Tam Xích kiếm.

Bất quá, sau khi nhặt Tam Xích Kiếm lên, Trương Văn Trọng lại chỉ có thể lắc đầu cười khổ. Bởi vì, dưới máu huyết yêu hỏa của Minh Xà thiêu đốt, đầu mũi kiếm sớm đã bị tan chảy rồi! Chỉ còn lại đoạn chuôi, thoát nhìn cũng là tổn hại không chịu nổi, hiển nhiên không thể nào dùng nó được nữa.

“Thật đáng tiếc.” Trương Văn Trọng không khỏi thở dài: “Hi vọng bên trong tảng đá này có chứa dị bảo. Nếu không, lần này ta buồn bán lỗ vốn mất rồi.”

Sau khi ném Tam Xích Kiếm hồng xuống, Trương Văn Trọng móc ra một viên Linh Khí Hoàn cùng một viên Đại Đạo Như Ý Đan nuốt vào trong miệng. Ngồi xuống điều tức hấp thu linh lực hao tổn xong, mới đứng dậy vươn tay phải ra, tạo thành một đạo kiếm quyết, đầu ngón tay chỉ thẳng tới hướng tảng đá ở trước mặt, nhú mày há miệng quát: “Phá.”

Một đạo kiếm ý cuộn cuộn, bỗng chốc theo trong nội thể hắn tuôn trào ra. Trôi nổi ở trước người hắn, ngưng tụ thành kiếm quang, lấy xu thế bài sơn đảo hải, chém một đường bá đạo thẳng xuống tảng đá.

“Oanh” một tiếng nổ lớn vang lên.

Tảng đá liền bị kiếm quang của Trương Văn Trọng chém tan thành nhiều mảnh vụn, nhất thời bụi đá tung bay khắp bốn phía xung quanh, che mất tầm nhìn của hai người. Thế nhưng, cùng lúc đó, lại có một đạo quang mang xanh biếc, từ bên trong đám bụi đá phóng xuất ra, ánh sáng rực rỡ chói lọi, khiến cho Trương Văn Trọng cùng Tô Hiểu Hồng hoa mắt không thôi.

“Cái này là....” Đợi sau khi lớp bụi đá tiêu tán, Tô Hiểu Hồng mới nhìn thấy nơi đạo lục quang kia phát ra, đó chính là một khối phỉ thúy cỡ đầu nắm tay, bị khảm chặt giữa trung tâm tảng đá.

Nhìn thấy khối ngọc xanh biếc, Tô Hiểu Hồng kinh ngạc há hốc mồm, hồi lâu sau mới phun ra hai chữ: “Phỉ thúy.”

Mặc dù nàng không am hiểu dị bảo lắm, nhưng từ dị tượng khối phỉ thúy này phóng xuất ra, nàng vẫn có thể đoán được, đây tuyệt không đơn giản là một khối phỉ thúy bình thường!

“Phỉ thúy ư?” Lúc này Trương Văn Trọng đã thu hồi kiếm ý, khom lưng nhặt miếng phỉ thúy lên, cầm trong tay lần qua lại đánh giá. Hắn có thể cảm giác được, một đạo linh khí sung mãn tinh thuần đang tản mát ra từ trong khối phỉ thúy này, cũng tự động tuôn vào cơ thể của hắn, tầm bổ linh lực hao tổn cho hắn.

Trương Văn Trọng nhíu mày trầm ngâm, đột nhiên hắn nhớ tới một loại tài liệu đã từng nghe nói qua, nhưng lại chưa hề gặp qua bao giờ. Sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu xong, hắn mới nói: “Đây không phải là khối phỉ thúy bình thường, mà là Phỉ Thúy Hồn. Phải rồi, chính nó, cái loại hình thái, khuynh hướng cảm xúc, linh khí dồi dào này, quả nhiên cùng tài liệu Phỉ Thúy Hồn ở trong truyền thuyết giống nhau như đúc! Hơn nữa, mức độ tinh thuần của linh khí ẩn chứa trong nó, xét về phẩm chất, chỉ sợ là đã ngoài Thiên cấp lục phẩm! Đây quả nhiên là một kiện Thiên cấp lục phẩm linh tài.”

“Thiên cấp...Thiên cấp lục phẩm linh tài?” Tô Hiểu Hồng khiếp sợ nói. Nàng có chút điểm không dám tin vào lỗ tai mình, liền vội vàng dò hỏi: “Lão sư, thầy không nhìn lầm đó chứ? Khối phỉ thúy này, thật sự là Thiên cấp lục phẩm linh tài sao?”

Bởi vì quá mức kích động, cho nên trong ngữ khí của nàng có điểm run rẩy.

Trước khi bốc tảng đá ra, không một ai có thể tưởng tượng, ở trong tảng đá thoát nhìn vô cùng bình thường này, không ngờ là đang cất giấu một kiện Thiên cấp lục phẩm linh tài?

Thấy Tô Hiểu Hồng nghi hoặc, Trương Văn Trọng không khỏi bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn giải thích nhiều lời, mà còn hỏi ngược lại: “Cô nghĩ, tôi sẽ nhìn lầm sao?”

Tô Hiểu Hồng đang rơi vào trong cơn khiếp sợ, tự nhiên là không biết mình đang hỏi Trương Văn Trọng cái gì, ngoài miệng không ngừng than thở nói: “Thiên cấp lục phẩm linh tài! Lão thiên ah! Dị bảo trên núi này không ngờ là một kiện Thiên cấp lục phẩm linh tài, khó trách nó có thể biến một con rắn bình thường trở thành yêu thú Minh Xà.”

Thiên cấp ngũ phẩm linh tài Lão Quân Đẳng, đã khiến Trương Văn Trọng thành công tấn giai lên Nguyên Anh kỳ, làm cho cả thần châu khiếp sợ. Vậy nên, Thiên cấp lục phẩm linh tài Phỉ Thúy Hồn, có thể biến một con rắn bình thường trở thành thượng cổ yêu thú Minh Xà, tự nhiên cũng không phải chuyện tình gì cổ quái.

Trương Văn Trọng cũng không ngờ, ở trên núi này sẽ tìm ra Phỉ Thúy Hồn, đây chính là một văn kiện tài liệu dùng để luyện khí phi thường tốt! Huống chi, phẩm chất của khối phỉ thúy còn đạt tới Thiên cấp lục phẩm! Rốt cuộc, lần này Trương Văn Trọng đã có thể luyện chế riêng ra một kiện pháp bảo cho mình sử dụng rồi!

“Nếu ngọn núi này có thể thai nghén ra Thiên cấp lục phẩm linh tài Phỉ Thúy Hồn, vậy cũng đã chứng minh tính chất của đất đai, thậm chí là linh khí ẩn chứa trong núi, tương đối tốt. Rất thích hợp để xây dựng cơ sở nuôi trồng cây thuốc.”

Trương Văn Trọng khẽ thở dài cảm thán một tiếng, theo sau đem khối phỉ thúy thu vào trong Càn Khôn Hồ, tính toán quay về Ung Thành sẽ dùng nó để luyện khí.

“Chúc mừng lão sư!” Lúc này, rốt cuộc Tô Hiểu Hồng đã thanh tỉnh lại từ trong trạng thái khiếp sợ, nàng vội vàng hướng Trương Văn Trọng cung chúc.

Trương Văn Trọng thỏa mãn gật đầu cười nói: “Tiểu muội, chúng ta quay về thôn Long Hóa đi. Rời khỏi thôn trang đã lâu như vậy, chỉ sợ nhóm nghiên cứu sinh cùng thôn dân...cũng bắt đầu lo lắng cho chúng ta rồi.”

“Dạ.” Tô Hiểu Hồng gật đầu ưng thuận. Tiếp đó theo sát ở phía sau hần, men theo sườn núi quay trở về thôn Long Hóa.

Khi Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng quay trở lại thôn, thì vài tia nắng sớm mai cũng đã ló dạng ở phía cuối chân trời. Đám nghiên cứu sinh cùng thôn dân Long Hóa, tự nhiên là tò mò xông tới dò hỏi đêm qua Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng đi đâu ma lâu như vậy. Trước khi trở về, hai người đã thương lượng qua, vậy nên cũng không khiến cho bà con sinh lòng hoài nghi.

Đợi sau khi bầu trời sáng hẳn, thì đoàn xe của Võ Cảnh bộ đội chạy tới cứu viện cũng đã tới gần thôn Long Hóa rồi. Bởi vì đường núi gập ghềnh khó đi, cho nên giờ khắc này bọn hần mới đuổi tới kịp.

Trong đoàn xe hộ tống, còn có Vũ Giai! Ngày hôm qua nàng nhận được điện thoại thông tri, nghe thấy tin tức thôn Long Hóa đã xảy ra một trận lở tuyết nghiêm trọng, nàng liền bỏ dậy khỏi giường, không quản đường núi ban đêm hiểm trở khó đi, hệ số nguy hiểm tăng cao, vẫn khẳng khẳng lái xe chạy tới thôn Long Hóa. Bất quá không ngờ, trên nửa đường lại gặp Võ Cảnh bộ đội cũng chạy tới thôn Long Hóa cứu viện, vì thế liền nhập vào đoàn xe.

Sau khi trông thấy Trương Văn Trọng hoàn hảo không tổn hao gì đứng trước mặt mình, thần tình mỉm cười. Thì nỗi lòng đang buộc chặt của Vũ Giai cũng được buông lỏng xuống, thở phào nói một câu: “Trọng ca, anh không bị sao là tốt rồi.” Dứt lời, cả người nàng vẹo đi, té nhào vào trong lòng Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng nhẹ nhàng ôm lấy Vũ Giai, tìm một nơi yên lặng tránh gió ngồi xuống. Cứ như vậy ôm Vũ Giai vào trong ngực, ôn nhu mát xa hai huyết Thái Dương cho nàng.

Tô Hiểu Hồng đứng từ xa trông thấy cảnh tượng này, trong lòng không khỏi dâng lên một cổ cảm giác hâm mộ, thầm nghĩ: “Chẳng biết, nếu mình té xỉu, sư phụ có đối xử ôn nhu như vậy với mình không?”

408. Chương 429: Phan Thị Trưởng Mừng Rõ

Khi Vũ Giai tỉnh dậy, mọi người liền lên xe rời khỏi thôn Long Hóa, chiếc xe mười sáu chỗ Trương Văn Trọng lái tới đã sớm bị hư hỏng vì tuyết núi lở tràn xuống, lúc này còn bị một khối đá lớn đè bẹp không còn hình dạng.

Khi chia tay, thôn dân trong thôn Long Hóa đều đến, lưu luyến không rời hướng nhóm người của Trương Văn Trọng nói lời từ biệt. Còn có người mang tới đặc sản vùng núi trong nhà mình hay món ăn thôn quê toàn bộ nhét vào trong xe, nói đó là một mảnh tâm ý của thôn dân thôn Long Hóa, dùng cảm tạ đêm qua bọn họ không để ý tới an nguy bản thân mà triển khai hành động cứu viện, muốn bọn họ mang về nhà dùng, vốn không cho họ cơ hội cự tuyệt hay chối từ. Cứ như vậy bịn rịn suốt hơn một tiếng đồng hồ Trương Văn Trọng mới có thể cho xe rời thôn Long Hóa.

Trường hợp như vậy làm Vũ Giai phi thường cảm động, nàng không khỏi cảm khái nói: “Thực sự là một thôn xóm nhiệt tình lại thuần phất a.”

“Bọn họ đích thật là rất nhiệt tình, nhưng đúng là có chút nhiệt tình quá mức.” Một nghiên cứu sinh ngồi phía sau nói. Cũng không biết là vị thôn dân nào ép buộc nhét vào một con vịt sống, cái mông béo phì của con vịt đang quét tới quét lui trên mặt hần, bởi vì chung quanh toàn là người và hàng hóa, món ăn thôn quê, cho nên hần cũng không cách nào nhường cho con vịt một chỗ để nằm, chỉ đành không ngừng cầu khẩn: “Người là vịt ca hay vịt tỷ? Mặc kệ, hai chúng ta cảm tình tốt, người ngàn vạn lần đừng ị vào mặt tan ha, bằng không, hình tượng nam nhân tài hoa mà ta nhiều lần chế tạo đi ra xem như bị hủy hoại trong chốc lát.”

Câu nói của hần nhất thời khiến cho mọi người bên trong xe cười vang, Tô Hiểu Hồng càng đầy ngập tiếc hận nói: “Đáng tiếc lúc này tôi không có rảnh tay, nếu không nhất định sẽ ghi lại hình dạng lúc này của anh, sau đó truyền lên internet, tất nhiên sẽ có thể cho anh trở thành người nổi tiếng, được gọi là hình tượng nam nhân bị vịt ép mông.”

Ngay khi Tô Hiểu Hồng và các nghiên cứu sinh còn đang nói giỡn, Trương Văn Trọng đang cẩn thận lái xe, nói với Vũ Giai: “Anh nhớ tập đoàn Vũ thị của em có công ty kiến trúc phải không?”

Vũ Giai ngồi bên cạnh ghế tài xế khẽ gật đầu, nói: “Có mấy công ty, sao vậy anh?”

Trương Văn Trọng nói: “Anh dự định bỏ vốn xây dựng một trường học cho thôn Long Hóa, không chỉ có trung học mà có luôn tiểu học. Dù tiền bao nhiêu cũng không sao, nhưng chất lượng trường học phải thật tốt, cũng không thể làm loại công trình vừa sơ vừa lộn sạp như bã đậu.”

Vũ Giai cũng nhìn thấy tình huống bị hao tổn của thôn Long Hóa sau trận tuyết lở, gật đầu đáp: “Chuyện này cứ giao cho em đi làm, em nhất định sẽ an bài đội thi công tốt nhất để xây dựng ngôi trường này, bảo chúng sẽ không xuất hiện công trình như bã đậu.” Nàng lấy ra điện thoại, lập tức an bài chuyện này.

Cả đêm không ngủ, vô luận là Vũ Giai hay các nghiên cứu sinh, đều vô cùng mệt mỏi. Cho nên không qua bao lâu, bọn họ đều ngủ say sưa. Tiếng ngáy liên tiếp vang lên bên trong xe, chỉ có một mình Trương Văn Trọng tỉnh thần chần hững, đang cẩn thận lái xe.

Lúc trở lại Ung Thành, đã hơn ba giờ chiều. Trương Văn Trọng đưa Tô Hiểu Hồng và các nghiên cứu sinh về đại học Ung Thành, lại để bọn họ cầm theo rất nhiều đặc sản và món ăn miền núi. Vị nghiên cứu sinh một đường thân thiết với con vịt kia, thẳng thắn ôm con vịt đi về luôn. Dùng cách nói của hắn, đó chính là: “Con vịt mập này thật nghe lời, dọc theo đường đi không giẫm đạp ị bậy. Bởi vậy có thể thấy được, nó có duyên với tôi. Cho nên tôi quyết định, phong nó thành bảo bối trấn trạch, đường nó làm sủng vật.”

Ngay khi nghiên cứu sinh ôm con vịt mập rời đi, mấy nghiên cứu sinh khác ghé vào cùng nhau, nhìn bóng lưng hắn cùng con vịt giống như tình lữ ân ái, tràn đầy buồn bực và không giải thích được nói: “Kỳ quái, trước đây vì sao không nghe nói hắn thích nuôi sủng vật vậy?”

Lý Minh Hiền một ngụm liền nói toát ra chân tướng: “Có gì hiểu kỳ chứ? Người này hơn phân nửa xem con vịt mập này là vịt cái, muốn nuôi nó mỗi ngày có trứng vịt để ăn.”

“Nguyên lai là như vậy.” Mọi người đồng thời bừng tỉnh hiểu ra.

Lý Minh Hiền còn nói thêm: “Đáng tiếc nha, nguyện vọng này chỉ sợ đã thất bại. Bởi vì con vịt mập này, vốn là một con vịt đực.”

Mọi người lại cười vang một mảnh.

Sau khi đưa Vũ Giai về tập đoàn Vũ thị, lúc này Trương Văn Trọng mới về tới linh cư của hắn trong tiểu khu biệt thự Hải Vận.

Ngay lúc này, thị trưởng Phan Văn Đào của Ung Thành gọi điện thoại tới cho hắn.

“Trương tiên sinh, nghe nói anh đã ở thôn Long Hóa? Anh...anh không sao chứ?” Tuy rằng Phan Văn Đào có công phu hàm dưỡng thâm sâu, thế nhưng ở lúc này trong thanh âm của hắn vẫn rõ ràng run lên.

Người khác có thể không biết, thế nhưng hắn đã từng làm bí thư cho Tôn lão gia tử cũng phi thường rõ ràng, Trương Văn Trọng không phải người thường, mà là một nhân vật có địa vị cao trong lòng thủ trưởng cùng mấy vị đại lão trên trung ương! Nếu như Trương Văn Trọng xảy ra chuyện tại thôn Long Hóa, hắn thân là thị trưởng Ung Thành, sẽ gặp khó khăn lớn. Thậm chí cuộc đời chính trị của hắn rất có khả năng bởi vậy mà kết thúc. Cho nên khi hắn nghe tin Trương Văn Trọng đã ở thôn Long Hóa, mới kinh hoàng như vậy, nhanh chóng gọi điện thoại hỏi thăm Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng cười đáp: “Tôi có thể có chuyện gì? Hiện tại tôi đang ở Ung Thành.”

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì quá tốt.” Phan Văn Đào thở dài một hơi, trái tim treo cao nhất thời nhẹ nhõm xuống.

Trương Văn Trọng nói: “Được rồi Phan thị trưởng, tôi ở tại thôn Long Hóa phát hiện khu đất rất thích hợp trồng trồng thuốc Đông y, tôi dự định ở nơi đó kiến tạo một cơ sở vun trồng cây thuốc.”

Nghe tin tức này, Phan Văn Đào còn chưa kịp hoàn hồn chuyện tuyết lở tại thôn Long Hóa, nghe vậy không khỏi rất vui mừng, thậm chí hắn có chút không tin được lỗ tai mình, vội vàng hỏi: “Trương tiên sinh, tôi không nghe lầm chứ? Anh dự định xây dựng cơ sở thuốc Đông y ở thôn Long Hóa? Đây là thật chăng?”

Cơ sở trồng thuốc Đông y của Trương Văn Trọng, được tổng lý xem như là chuyện tốt lợi ích quốc gia, cũng được tổng bí thư và các đại lão trung ương thừa nhận. Phan Văn Đào tự nhiên là hiểu rõ, một ngày cơ sở thuốc Đông y được xây dựng tại Ung Thành, không hề nghi ngờ sẽ tạo thành một điểm sáng rất lớn trong cuộc đời chính trị của hắn. Vốn hắn còn tưởng rằng, sau khi Trương Văn Trọng gặp phải thiên tai tuyết lở nghiêm trọng như vậy, sẽ sản sinh tâm lý mâu thuẫn đối với thôn Long Hóa, không muốn kiến thiết căn cứ thuốc Đông y ở nơi đó nữa, nhưng trăm triệu thật không ngờ, có thể thu hoạch được sự vui mừng ngoài ý muốn.

Phan Văn Đào rất sợ Trương Văn Trọng sẽ thay đổi, nhanh tay vỗ ngực bảo chứng: “Trương tiên sinh, anh yên tâm, các cấp chính phủ của Ung Thành chúng ta sẽ hoàn toàn mở rộng đèn xanh cho việc này, cung cấp sự tiện lợi cùng ưu đãi cho cơ sở trồng thuốc Đông y của anh tại thôn Long Hóa. Ngàn vạn lần đừng đưa nó đi địa phương khác nhé!”

Trương Văn Trọng không khỏi bật cười, nói: “Phan thị trưởng, ông cứ yên tâm đi, tôi nói chuyện sẽ giữ lời.”

“Không sai, không sai, nhân vật như Trương tiên sinh, tự nhiên nói sẽ giữ lời, tốt, tốt, tốt.” Phan Văn Đào cười toe toét.

Cùng Phan Văn Đào hàn huyên thêm vài câu về chuyện kiến tạo căn cứ thuốc Đông y, lúc này Trương Văn Trọng mới cắt đứt điện thoại.

Sau một lát suy nghĩ, hắn liền bấm số điện thoại của Tam Si.

Theo hắn xem ra, nhóm người Tam Si nếu thuộc Đặc Cần tổ, phụ trách chuyện dị thường xảy ra trong tỉnh Thiên Nam, như vậy ở ngọn núi thôn Long Hóa xuất hiện thượng cổ ác yêu Minh Xà, cũng nên thông tri cho bọn họ một chút, để bọn họ bớt thời giờ sưu tầm chung quanh tỉnh Thiên Nam, nhìn xem còn có yêu quái nào khác tồn tại hay không, để phòng ngừa gây tai họa cho người thường.

Nhưng làm Trương Văn Trọng hoàn toàn không giải thích được chính là, điện thoại của Tam Si đã tắt máy. Không chỉ là hắn, dù là béo hòa thượng, Quý Mị và Vũ Văn Hà cũng tắt máy.

“Đã lâu như vậy, bốn người còn chưa báo cáo công tác xong sao? Hay là bọn họ được phái đi chấp hành nhiệm vụ đặc thù?” Vừa nghĩ tới nhiệm vụ đặc thù, trong lòng Trương Văn Trọng chợt hiện lên thân ảnh của nữ nhân áo trắng thần bí, cùng lời thuật lại về Tinh Tế Môn tại Vịnh Á Rập. Lẽ nào bốn người này đã được phái đến Vịnh Á Rập?

“Mà thôi, mặc kệ việc này.” Lắc đầu, Trương Văn Trọng vứt bỏ tạp niệm trong đầu, sau đó lấy ra Càn Khôn Hồ, đặt tới trước mặt, để nó có thể tiếp tục hấp thu linh khí tu dưỡng bản thân.

Nguyên hắn cũng dự định phóng xuất Minh Xà vừa thu phục ra hấp thu linh khí, nhưng cuối cùng lo lắng Minh Xà vì to lớn tới hơn mười thước, bởi vì chưa triệt để hoàn thành tiến hóa mà không thể đem hình thể biến hóa như thường, nếu phóng xuất ra chỉ sợ sẽ làm bên trong căn biệt thự biến thành hồng bét, hắn đành bỏ đi ý niệm này trong đầu, để nó ở yên trong Càn Khôn Hồ hấp thu linh khí. Tuy rằng như vậy hiệu suất hấp thu linh khí tương đối thấp, nhưng không đến vài ngày, cũng có thể giúp nó hoàn toàn hoàn thành tiến hóa, chân chân chính chính trở thành một thượng cổ ác yêu Minh Xà có tu vi Hóa Thần sơ kỳ!

Một người tu chân Nguyên Anh kỳ, có được một thượng cổ ác yêu Hóa Thần kỳ làm yêu phó, chuyện thái quá như vậy, phóng mắt khắp tu chân giới, sợ rằng chỉ có Trương Văn Trọng làm được đi? Không hề nghi ngờ, chuyện như vậy một ngày để người trong tu chân giới biết được, không chừng sẽ làm họ hoảng sợ sinh bệnh tim hay bệnh tâm thần cũng không chừng!

Sau khi đặt xong Càn Khôn Hồ, Trương Văn Trọng gọi Tam Túc Ô và ba tiểu yêu đến trước người, phân phó chúng nó: “Hiện tại ta cần bế quan luyện chế pháp bảo, bốn người các ngươi thay ta hộ pháp. Đừng cho người đến quấy rối ta!”

Tam Túc Ô tự tin tràn đầy đáp: “Yên tâm đi chủ nhân, với năng lực bốn người chúng ta, lại thêm trận pháp thiết trí quanh linh cư, dù có cao thủ Hóa Thần kỳ tới, cũng đừng mơ tưởng xông vào!” Bởi vì có đủ linh tài liệu, cho nên Trương Văn Trọng lại cường hóa trận pháp trong linh cư thêm một lần, uy lực thắng hơn vài đẳng cấp, cũng khó trách lúc này Tam Túc Ô không có chút nào lo lắng.

“Tốt.” Trương Văn Trọng thỏa mãn gật đầu, xoay người đi vào phòng sách nơi Linh Khí Nhân. Dem Hồn Độn Lô và Phỉ Thúy Hồn, thêm linh tài liệu cần thiết đem ra toàn bộ, chất thành một gò tài liệu bên trong phòng.

Lần này Trương Văn Trọng dự định xa xỉ một lần, cạn kiệt khả năng, dù xem là xa hoa không luyện chế ra được tiên khí, tốt xấu cũng phải luyện chế ra một hai kiện linh khí uy lực vô cùng cao minh, dùng thật tốt cùng tiền tay!

409. Chương 430: Chuẩn Tiên Khí – Bàn Long Ngọc Xích

Lần này Trương Văn Trọng cũng không gọi Tam Túc Ô hay Minh Xà tiến đến giúp đỡ hắn luyện chế, hai yêu quái tuy rằng đều biết phóng hỏa, nhưng với thực lực của chúng nó hiện nay, hỏa diễm phóng ra tuy có lực sát thương rất cao, nhưng dùng để luyện chế linh tài liệu thiên cấp lực phẩm như Phỉ Thúy Hồn cũng có chút lực không tòng tâm. Trương Văn Trọng cũng không mong muốn, mình thật vất vả mới có được Phỉ Thúy Hồn, cuối cùng bởi vì vấn đề hỏa diễm mà bị lãng phí. Để có thể luyện chế ra cực phẩm pháp bảo có uy lực vô cùng cao minh, lần này hắn cũng bất cứ giá nào, chuẩn bị xa hoa lãng phí một hồi.

Đi vào trong phòng sách, Trương Văn Trọng cũng không vội vã bắt đầu luyện chế pháp bảo, mà từ trong đồng linh tài liệu tìm kiếm ra vài món linh tài liệu hỏa hệ, dùng một loại quy luật đặc thù bày ra khắp bốn phía Tự Linh trận, do đó cấu trúc thành một pháp trận mới có thể đề thăng uy lực hỏa diễm trên diện rộng. Sau đó, hắn đứng bên ngoài pháp trận, hai tay kháp ra pháp ấn, há mồm bắt đầu rất nhanh niệm tụng chú ngữ Cửu Huyền Chân Hỏa Quyết.

Trong tiếng chú ngữ tối nghĩa huyền diệu, linh khí tràn ngập quanh thân bắt đầu sản sinh biến hóa.

Một lúc sau, Trương Văn Trọng niệm tụng xong chú ngữ, đưa tay chỉ vào phương vị Linh Khí Nhân, trong miệng bỗng nhiên quát khẽ: “Cửu Huyền Chân Hỏa Nhất Nhiên!” Trong tích tắc, một đoàn hỏa diễm từ trong Linh Khí Nhân toát ra, đồng thời thiêu đốt lên hừng hực, màu sắc của đoàn hỏa diễm tuyệt khác hẳn, có cả đỏ, cam, vàng, lục, lam, tím, xám, trắng đủ loại màu sắc đẹp đẽ, nhìn quý dị đến cực điểm.

Nhưng đoàn hỏa diễm đủ màu này, cũng làm cho người khiếp sợ.

Chân chính làm người khiếp sợ chính là đoàn hỏa diễm này, chính là vì linh khí toát ra trong Linh Khí Nhân bốc cháy lên!

Trên thế giới hiện nay, phóng mắt toàn bộ tu chân giới, dù người tu chân có phá sản như thế nào, có xa xỉ lãng phí thế nào, chỉ sợ cũng không dám dùng linh khí tinh thuần như vậy làm nhiên liệu để thiêu đốt đi? Nếu như có người tu chân nhìn thấy chuyện Trương Văn Trọng làm lúc này, chỉ sợ không những phát bệnh đơn giản, còn trực tiếp ngã dưới đất xỉu đi đời nhà ma. Đây không phải bị hù chết, mà là bị tức chết!

Bởi vì trong thế giới hiện nay, toàn bộ người tu chân, dĩ năng giả đều vô cùng quý trọng đối với linh khí, giống như Trương Văn Trọng, dùng linh khí làm nhiên liệu, không thể nghi ngờ là phá sản nhất, là lãng phí xa xỉ nhất.

Nhưng theo Trương Văn Trọng xem ra, chỉ cần có thể luyện chế ra một hai kiện pháp bảo cực phẩm có uy lực vô cùng cao minh, như vậy chút lãng phí xa xỉ cũng tương đối đáng giá!

Tuy rằng bỏ được, nhưng Trương Văn Trọng cũng sẽ không công để cho linh khí bị thiêu hủy như thế. Ngay khi đoàn hỏa diễm đủ màu bốc cháy lên, tay phải hắn đặt về Hồn Độn Lô điểm nhẹ, một cỗ linh lực nhất thời từ trong ngón tay hắn phóng xuất ra, quán lên Hồn Độn Lô, đem nó vận chuyển đến chỗ Linh Khí Nhân, trong nháy mắt đã bị đoàn hỏa diễm thiêu đốt lên, trong khoảnh khắc đã đổ bình một mảnh.

Nhìn thấy tình huống, Trương Văn Trọng cũng không vội vã mở nắp lô bắt đầu luyện chế pháp khí, hắn chuẩn bị trước tiên dùng Cửu Huyền Chân Hỏa và Phỉ Thúy Hồn, cùng vài món linh tài liệu luyện chế Hồn Độn Lô một chút, để phẩm cấp của nó có thể đề thăng. Kể từ đó, sau này pháp bảo do nó luyện chế ra, phẩm cấp sẽ càng cao, uy lực sẽ càng mạnh!

Nghĩ đến là làm, tay trái Trương Văn Trọng lập tức hướng về linh tài liệu vấy nhẹ, đem Tinh Vãn Thiết, Xích Viêm Thạch, Huyền Hoàng Thổ đem tới, bỏ vào trong đoàn hỏa diễm đủ màu, trong nháy mắt biến

thành đủ loại tinh hoa khác nhau, dung hợp vào trong Hỗn Độn Lô đang bị thiêu đốt đỏ bừng.

Đợi thêm chốc lát, khi tinh hoa của vài món linh tài liệu toàn bộ dung vào trong Hỗn Độn Lô, lúc này Trương Văn Trọng mới giơ lên tay phải, kháp kiếm quyết chỉ về hướng Phỉ Thúy Hồn. Một đạo kiếm ý sắc bén không gì sánh được lập tức từ trong ngón tay hắn bắn nhanh ra, bắn lên Phỉ Thúy Hồn, cắt xuống một khối nhỏ cỡ ngón cái. Sau đó liền đem khối Phỉ Thúy Hồn kia bỏ vào trong hỏa diễm đủ màu.

Dùng linh khí làm nhiên liệu, Cửu Huyền Chân Hỏa quả nhiên không làm Trương Văn Trọng thất vọng, trong nháy mắt đã đem tinh hoa của Phỉ Thúy Hồn thiêu luyện ra.

Nhìn từng sợi tinh hoa xanh tươi của Phỉ Thúy Hồn làm cho kẻ khác vui vẻ thoải mái, Trương Văn Trọng kiềm chế sự vui sướng và kích động trong lòng, nhanh dùng thần thức điều khiển nó, để nó tuân theo quy luật từng sợi từng sợi vây quanh quần lên Hỗn Độn Lô. Theo tinh hoa của Phỉ Thúy Hồn dung nhập, màu sắc và tính chất của Hỗn Độn Lô cũng bắt đầu nổi lên biến hóa.

Đợi khi luyện hóa kết thúc, màu sắc và tính chất của Hỗn Độn Lô rõ ràng có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Hỗn Độn Lô lúc đầu đen thui, nhìn giống như một lư hương bị ăn mòn quá độ. Mà Hỗn Độn Lô hiện tại, từ trong tối ngoài đều lộ ra vẻ xanh biếc làm cho kẻ khác kinh diễm. Tính chất cũng từ cảm giác sắt thép ban đầu, diễn biến trở thành cảm xúc như nhìn vào ngọc thạch. Nhất là hoa văn huyền diệu khắp bốn phía thân lô, lại có thêm vài phần khí tức nghệ thuật.

Nhưng Trương Văn Trọng quan tâm cũng không phải biến hóa bên ngoài Hỗn Độn Lô, mà là phẩm cấp của nó. Làm Trương Văn Trọng vui mừng chính là, phẩm cấp của Hỗn Độn Lô tuy rằng dừng lại ở giai đoạn linh khí, thế nhưng dưới tác dụng của Phỉ Thúy Hồn, cũng vọt lên cấp bậc linh khí cửu phẩm.

Nhưng điều đó cũng không làm hắn quá vui mừng, chân chính làm cho hắn vui mừng chính là bên trong Hỗn Độn Lô sinh ra một khí linh!

Tuy rằng khí linh hiện nay của Hỗn Độn Lô rất yếu ớt, nhưng dù sao nó cũng đã có khí linh, rất nhiều pháp bảo linh khí cửu phẩm, dù có trải qua trăm ngàn năm cung cấp nuôi dưỡng, nhưng cũng không thể sản sinh ra khí linh. Mà một kiện pháp bảo có khí linh, chính là then chốt cho kiện pháp bảo có thể đột phá bình cảnh linh khí trở thành chuẩn tiên khí hay không! Có thể nói, hiện tại Hỗn Độn Lô đã có nửa bước bước vào cấp bậc chuẩn tiên khí! Một ngày khí linh của nó trưởng thành, nó có thể trở thành một kiện chuẩn tiên khí, thậm chí trở thành tiên khí chân chính!

Điều này đối với Trương Văn Trọng mà nói, không thể nghi ngờ là sự vui mừng ngoài ý muốn. Sau khi để khí linh mới sinh ra của Hỗn Độn Lô nhận mình làm chủ nhân, Trương Văn Trọng thỏa mãn nở nụ cười, lẩm bẩm: “Không tệ, có một khởi đầu tốt, xem ra ngày hôm nay luyện chế pháp bảo tất nhiên có thể thu hoạch được một kết quả không tệ!”

Sau khi lấy ra một viên Linh Khí Hoàn ném vào trong miệng, lại điều dưỡng bổ sung linh khí bị hao tổn, Trương Văn Trọng vung lên tay trái, cả Hỗn Độn Lô xanh biếc lập tức phát ra một thanh âm trong trẻo, sau đó xoay quanh dựng lên, huyền phù ngay giữa không trung.

Trương Văn Trọng vẫy tay phải, thiên cấp lục phẩm Phỉ Thúy Hồn và địa cấp cửu phẩm Thối Tinh Thiết, Nam Hải Hàn Thạch, Bắc Lăng Sa, Âm Dương Ngọc những linh tài liệu trân quý, lập tức bay vào trong Hỗn Độn Lô, cùng lúc đó, nắp lô đang xoay quanh trong không trung cũng hạ xuống. Cửu Huyền Chân Hỏa đột nhiên bùng lên, làm cả Hỗn Độn Lô xanh biếc biến thành màu lục cùng đỏ giao nhau, nhìn rất mỹ lệ.

Trương Văn Trọng khoanh chân ngồi, đôi mắt khép hờ. Đưa thần thức truyền vào bên trong Hỗn Độn Lô, bắt đầu kiệt lực khống chế linh khí biến hóa bên trong Hỗn Độn Lô.

Thời gian đang bắt tri bắt giác trôi qua.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, Trương Văn Trọng đang khép hờ hai mắt khoanh chân ngồi, cuối cùng cũng mở mắt đứng lên.

Lúc này pháp bảo bên trong Hỗn Độn Lô đã được luyện chế thành hình!

Chỉ là ngay cả Trương Văn Trọng cũng không rõ ràng, pháp bảo bên trong Hỗn Độn Lô, phẩm cấp và uy lực đến tốt cùng ra sao. Trong khoảnh khắc, hắn cũng không khỏi cảm thấy chột khăn trương. Dù sao, lần này tài liệu dùng luyện khí cũng không phải bình thường, mà là thiên cấp lục phẩm Phỉ Thúy Hồn và một đồng linh tài liệu địa cấp cửu phẩm. Nếu như luyện chế thất bại, hắn sẽ hối tiếc đến xanh cả ruột!

“Là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không khỏi...”

Hít sâu một hơi, bình ổn lại tâm tình khẩn trương một chút, Trương Văn Trọng dương tay vẫy về phía Hỗn Độn Lô.

Nắp Hỗn Độn Lô nhất thời bốc lên trên, huyền phù ngay giữa không trung. Nhưng làm Trương Văn Trọng kinh ngạc chính là, không ngờ không hề có pháp bảo từ bên trong lô bay ra.

Tình huống như vậy, trước nay đúng là chưa từng gặp qua bao giờ.

Trương Văn Trọng không khỏi ngây ngẩn cả người, trong lòng hiện lên một tia bất an: “Đây là có chuyện gì? Lễ nào luyện khí thất bại hay sao?”

“Không được, ta phải nhìn xem đến tốt cùng có chuyện gì!” Kiểm chế sự bất an cường liệt trong lòng, Trương Văn Trọng cất bước đi tới bên Hỗn Độn Lô vẫn đang trong nhiệt độ nóng kịch liệt.

Nhưng ngay khi hắn vừa bước vào trong Tụ Linh trận, dị tượng bỗng nhiên xảy ra bên trong Hỗn Độn Lô!

Một đạo thanh quang chói mắt, đột nhiên từ bên trong Hỗn Độn Lô phóng lên cao, nóc nhà của căn biệt thự vốn không ngăn trở được nó, thanh quang cũng đã bay vọt lên trên tầng mây, hóa thành một con thanh long uy vũ bất phàm, mở miệng thật lớn, bắt đầu nuốt chửng ánh sáng mặt trời đang phóng xuất ra.

Trong tích tắc, sắc trời tối sầm, giống như đêm tối không nhìn thấy năm ngón tay. Bởi vì toàn bộ ánh sáng trời đều bị thanh long nuốt chửng.

Khi ánh sáng mặt trời càng bị nuốt ngày càng nhiều, màu sắc của thanh long cũng từ màu xanh tối ban đầu, biến thành màu xanh biếc. Khi toàn bộ thân hình thanh long biến thành xanh biếc hoàn toàn, đã biến trở lại thành dáng dấp của thanh quang, thu hồi trở lại trước người Trương Văn Trọng, lại hóa thành một Bàn Long Ngọc Xích(cây thước hình rồng nằm) màu xanh biếc, rơi vào trong tay của hắn.

Thẳng đến lúc này, sắc trời mới khôi phục lại bình thường.

Cảm thụ được linh lực cực mạnh từ bên trong Bàn Long Ngọc Xích phát ra, Trương Văn Trọng không kiềm chế được sự khiếp sợ trong lòng, há to miệng kinh hô: “Đây là...chuẩn tiên khí?”

Cùng lúc đó, toàn bộ người tu chân trong thần châu đại địa, cùng những vụ sư, tu sĩ, âm dương sư, dị năng giả chung quanh đều nhận ra được tình huống dị thường trong thiên địa ngay giờ khắc này!

Người bình thường có thể cho rằng hôm nay sắc trời đột nhiên tối là hiện tượng tự nhiên, nhưng những người này thì khác. Trong khoảng thời gian ngắn, những người này khiếp sợ không ngớt, đều kinh hô lên, suy đoán liên tục.

“Chuyện gì xảy ra? Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiên khí xuất thế, không sai, dị tượng như vậy chính là tiên khí xuất thế!”

“Trời ạ, ở thế giới hiện nay, không ngờ còn có người có thể luyện chế ra tiên khí? Đây cũng thật khó tin a?”

“Rốt cục là ai luyện chế ra tiên khí? Chẳng lẽ là tán tiên phải không? Trời ạ, trời ạ, thật không nghĩ tới ta còn có thể nhìn thấy được tiên khí xuất thế! Dù cho có chết cũng không tiếc nữa!”

410. Chương 431: Quy Củ Là Do Tôi Định

Bàn Long Ngọc Xích là một kiện pháp bảo cấp bậc tiên khí. Uốn lượn quanh thân nó là một con tiểu thanh long, nhân cầu luôn luôn nhìn chăm chăm về phía Trương Văn Trọng, lộ ra một cổ thích ý thân mật. Tiểu thanh long này chính là do linh khí của Bàn Long Ngọc Xích hóa thành, bởi vì Bàn Long Ngọc Xích do Trương Văn Trọng luyện chế, cho nên ngay từ lúc sơ khai, tiểu thanh long đã coi Trương Văn Trọng là chủ

nhân. Trừ phi Trương Văn Trọng ngộ nạn chết đi, hay là có người dùng đại thần thông hủy diệt kí ức của pháp bảo. Nếu không, Bàn Long Ngọc Xích đều sẽ vĩnh viễn chỉ nghe theo mệnh lệnh của một mình Trương Văn Trọng mà thôi.

“Không sai, quả nhiên là không sai.” Nguyên bản Trương Văn Trọng nghĩ, luyện chế ra một văn kiện pháp bảo cứu phẩm linh khí đã là phi thường không sai rồi. Thế nhưng thật không ngờ, cuối cùng lại luyện chế ra một kiện pháp bảo có cấp bậc tiên khí! Trong bất tri giác, hắn đối với thanh Bàn Long Ngọc Xích này, tự nhiên là khen không dứt miệng.

Ở trong lòng âm thầm khen ngợi, bất quá hắn vẫn có điểm tiếc nuối. Bởi vì thanh Bàn Long Ngọc Xích này chỉ dài khoảng hai mươi phân, sau khi đã thưởng thức một phen xong, hắn liền than thở: “Bàn Long Ngọc Xích cái gì cũng tốt, chỉ là chiều dài của nó có điểm xấu hổ.”

Trương Văn Trọng vừa nói dứt lời, nhất thời một đạo quang mang màu xanh liền nổ rộ ra từ trên thanh Bàn Long Ngọc Xích, ngay sau đó chiều dài của nó bắt đầu bạo trưởng. Chỉ trong chớp mắt công phu, liền dài tương đương với một hanh kiếm, nhưng vẫn bảo lưu hình dạng ngọc xích như cũ.

“Ừa?” Thấy tình cảnh này, Trương Văn Trọng không khỏi sững sờ. Theo sau, hắn mua may Bàn Long Ngọc Xích lên, ước lượng cảm giác sử dụng nó phi thường thuận tay...So sánh với bộ dạng lúc trước thích ý hơn rất nhiều.

Trương Văn Trọng không khỏi mừng rỡ, mỉm cười gật đầu nói: “Quả nhiên không hổ danh là pháp bảo tiên khí! Hảo, hảo, hảo.”

Sau khi liên tục khen ngợi ba chữ. Hắn lại vuốt ve con tiểu thanh long nằm trên bề mặt Bàn Long Ngọc Xích, nói: “Nếu có thể bạo trưởng, nói vậy cũng có thể rút gọn đi nhỉ? Cho ta nhìn xem, đến tột cùng thì người có thể rút gọn đi bao nhiêu lần.”

Lại một đạo thanh quang hiện ra, tức thì Bàn Long Ngọc Xích liền thu nhỏ gọn lại, ước chừng tựa như một cái vật phẩm trang sức đeo ở trên người. Chỉ cần tiểu thanh long thu liễm linh lực không phóng ra ngoài, như vậy cho dù là cao thủ tu chân cấp Tán tiên, đứng ở trước mặt Trương Văn Trọng, cũng không thể phát hiện ra trên người của hắn đang giấu một kiện pháp bảo tiên khí!

“Tốt lắm!” Trương Văn Trọng không ngớt lời tán thưởng, lập tức dò hỏi tiếp: “Ngoại trừ thu nhỏ phóng lớn, người còn những năng lực gì đặc biệt khác nào?”

Thanh quang trên mặt Bàn Long Ngọc Xích thôi tán ra, đây là khí linh đang muốn trả lời vấn đề của Trương Văn Trọng. Vì vậy hắn ở lại trong thư phòng, không biết một mối nghiến cứu tác dụng của Bàn Long Ngọc Xích.

Một lát sau, Trương Văn Trọng biết được Bàn Long Ngọc Xích không chỉ có công dụng như phi kiếm. Đồng thời nó còn có khả năng thao túng thực vật. Lấy Bàn Long Ngọc Xích làm trung tâm, toàn bộ thực vật trong vòng phạm vi mười dặm, đều phải nghe theo lời nó. Đồng thời nó cũng có thể rút linh lực vào trong thực vật, làm cho cây cối bình thường phát sinh dị biến!

Khi Trương Văn Trọng hoàn toàn thấu triệt năng lực của Bàn Long Ngọc Xích, từ trong thư phòng bước ra, thì ngoài trời đã là sáng sớm ngày hôm sau rồi.

Trông thấy Trương Văn Trọng bước ra khỏi thư phòng, Tam Túc Ô liền tung tăng bay tới đầu vai của hắn, khó dằn nổi kinh hỉ, nói: “Chúc mừng chủ nhân đã luyện chế ra một kiện pháp bảo tiên khí!”

“Chúc mừng chủ nhân, chúc mừng chủ nhân.” Bán Thận Long, Thanh Xà cùng Hoàng Cẩu, ba con tiểu yêu nhất tề hướng Trương Văn Trọng cung chúc. Tuy rằng bọn nó chưa thể hóa thành hình người, nhưng là bởi vì thường xuyên xem ti-vi, cho nên cũng bắt đầu học theo cử chỉ động tác của nhân loại.

Giờ phút này, động tác bọn nó chúc mừng Trương Văn Trọng, thật giống như trẻ con xin tiền mừng tuổi ngày tết, làm cho người ta không khỏi cảm thấy phì cười.

“Đám các người miệng lưỡi ngọt nhỉ! Bất quá ta cũng không có quên phần các người. Đón lấy đi.” Trương Văn Trọng ha ha cười, theo trong túi quần móc ra bốn chiếc bình sứ nhỏ, ném cho tụi nó.

“Chủ nhân, đây là đan dược gì?” Tam Túc Ô dùng điều trảo tiếp đón bình sứ, liếc mắt nhìn vào bên trong cũng không biết là đan dược gì, liền tò mò hỏi han.

“Đây là Yêu Linh Đan đặc biệt luyện chế cho các người sử dụng.” Trương Văn Trọng bình tĩnh giải thích: “Những loại đan dược bình thường là nhằm vào thể chất con người mà chế luyện. Đối với dòng dõi yêu quái của các người mà nói, hiệu quả sẽ không tốt lắm. Vậy nên, sau khi luyện khí xong, ta thuận tiện luyện chế Yêu Linh Đan cho các người.”

“Cám ơn chủ nhân.” Tam Túc Ô không khỏi vui mừng quá đỗi. Nó cảm tạ không dứt miệng, đồng thời liếc mắt nhìn thấy ba con tiểu yêu chỉ mãi lo vui mừng, mà quên cảm tạ Trương Văn Trọng, nó không khỏi cảm thấy tổn hại lớp da mặt lão sư của nó, liền vội vàng bay đến trước người ba con tiểu yêu, điều trảo hung hăng quơ loạn, lớn tiếng quát: “Ba đứa tội bây còn gây ra đó làm gì? Mau chóng cảm tạ chủ nhân ban ơn đi.”

Lúc này ba con tiểu yêu mới hồi phục lại tinh thần, vội vàng cuống quýt hướng về phía Trương Văn Trọng dập đầu, biểu thị tấm lòng cảm kích.

Chứng kiến bộ dạng ngây thơ chân thành của bọn nó, Trương Văn Trọng nhin không được nở nụ cười, nói: “Tốt lắm, đừng phục lạy ta nữa. Ba đứa các người mau chóng ăn Yêu Linh Đan, rồi sau đó tiến hành tu luyện đi. Toàn lực đề thăng tu vi của mình lên cao, đó mới là chính sự trọng yếu nhất!”

“Dạ.” Ba con tiểu yêu đồng thanh đáp.

Sau khi dặn dò Tam Túc Ô thêm vài câu, Trương Văn Trọng mới chịu rời khỏi linh cư, đi đến phòng khám trong trường đại học Ung Thành.

Khi hần đến trường, thì còn chưa tới giờ vào làm. Bất quá, hôm nay ở trong phòng khám ngoại trừ Tô Hiểu Hồng ra, thì còn có thêm Thanh Liên đạo trưởng của Hà Phi Quan.

Trông thấy Trương Văn Trọng đi vào trong phòng khám. Thanh Liên đạo trưởng vội vàng đứng lên, hướng phía hần chấp tay thi lễ, nói: “Trác Thanh Liên, đệ tử Hà Phi Quan, bái kiến Trương tiên sinh.”

“Trác Thanh Liên? Đây là tên tục danh của cô sao? Vậy thì tôi sẽ gọi cô là Trác tiểu thư nhé.” Trương Văn Trọng thuận miệng nói. Đồng thời tiếp nhận chén trà thơm trong tay Tô Hiểu Hồng, uống qua một ngụm, ngồi xuống ghế của mình xong mới dò hỏi: “Chẳng hay, Trác tiểu thư đến tìm tôi, là vì sự tình gì?”

Chứng kiến Tô Hiểu Hồng dùng thái độ cung kính đối với Trương Văn Trọng, trong đôi mắt của Trác Thanh Liên không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc. Tại trong mắt nàng, Trương Văn Trọng chỉ là một gã phạm nhân nhỏ bé mà thôi, còn Tô Hiểu Hồng lại là một Tu Chân giả Kết Đan kỳ, vì sao phải dùng kính lễ đối với người bình thường như thế đây? (người ngoài không biết công pháp TVT theo đường lối riêng. Nên Tô Hiểu Hồng tu vi Luyện Khí kỳ tương đương với Kết Đan kỳ.)

“Có thể nữ nhân này chính là đệ tử trong đan đỉnh đại phái, được phái tới hầu hạ chăm sóc Trương Văn Trọng ah!”

Với suy nghĩ này, cho nên Trác Thanh Liên vội vàng làm ra thái độ đoan chính, cung kính hồi đáp: “Trương tiên sinh, chuyện tình là như vậy! Có một vị khách hàng liên lạc với chúng tôi, hần nói muốn mua thêm Ngưng Khí Hoàn, giá cả có thể thương lượng. Chẳng hay, môn phái của tiên sinh có còn Ngưng Khí Hoàn không?”

Trương Văn Trọng sớm đã biết, Trác Thanh Liên đến tìm mình chính là vì thương thảo chuyện làm ăn, hần liền mỉm cười nói: “Ừa? Vị khách hàng kia là ai? Cần bao nhiêu viên Ngưng Khí Hoàn? Bảng giá tính toán thế nào đây?”

Trác Thanh Liên hồi đáp: “Vị khách hàng kia bí mật liên hệ đến Hà Phi Quan chúng tôi, cũng không để lộ ra thân phận của hần. Lần này, hần định mua khoảng một trăm viên Ngưng Khí Hoàn, giá cả do bên phía tiên sinh định đoạt, nhiều ít có thể thương lượng. Nếu lần này giao dịch thành công tốt đẹp, như vậy tương lai hần sẽ càng mua nhiều Ngưng Khí Hoàn hơn.”

Trương Văn Trọng lắc lắc đầu, nói: “Một trăm viên Ngưng Khí Hoàn thì chúng tôi có. Nhưng, nhất định phải đáp ứng được hai yêu cầu của tôi: Một là muốn hần tỏ rõ thân phận, hai là giá cả sẽ do hần báo.

Nhưng, cơ hội báo giá chỉ có đúng duy nhất một lần. Nếu tôi không vừa lòng, từ nay về sau, chúng tôi cũng sẽ không buôn bán gì với hắn nữa.”

Sở dĩ Trương Văn Trọng đưa ra yêu cầu này là hắn không hi vọng đơn được sẽ rơi vào trong tay đám Tu Chân giả tà đạo.

Trác Thanh Liên hơi tỏ vẻ khó xử nói: “Việc này...chỉ sợ là có chút không hợp quy củ đi?”

Trương Văn Trọng cười lạnh: “Quy củ là do người định ra. Mà hiện tại, người ra quy củ chính là chúng tôi. Đừng nói muốn Ngưng Khí Hoàn, thậm chí là cả đơn được cao cấp cũng có. Nhưng nhất định phải dựa theo quy củ do chúng tôi đặt ra.”

Trác Thanh Liên không khỏi cả kinh, vội vàng hỏi: “Các vị..còn có đơn được cao cấp hơn Ngưng Khí Hoàn sao?”

“Đó là tự nhiên! Tôi lừa cô làm gì?”

Trác Thanh Liên nhanh chóng nói: “Được rồi! Tôi sẽ chuyển cáo lời của Trương tiên sinh về cho tôn sư, như vậy tôi cũng không quấy rầy tiên sinh thêm nữa, cáo từ!” Dứt lời, nàng liền chấp tay hướng về phía Trương Văn Trọng cùng Tô Hiểu Hồng. Tiếp đó xoay người đi ra khỏi phòng khám.

Dọc theo đường đi, quan sát bốn bề tĩnh lặng, Trác Thanh Liên mới dừng bước, rút điện thoại di động ra, đem những lời của Trương Văn Trọng, hồi báo cho Xích Hà đạo trưởng ở tận Tinh Thanh.

Khi nghe thấy Trác Thanh Liên khẳng định rằng, Trương Văn Trọng còn có nhiều đơn được cao cấp hơn Ngưng Khí Hoàn, Xích Hà đạo trưởng thân là quan chủ Hà Phi Quan, cũng phi thường khiếp sợ, điện thoại trong tay hắn “cạch” một tiếng, lại rơi xuống mặt đất, tứ phân ngũ liệt.

411. Chương 432: Là Đồ Giả Hay Đồ Cổ

Tuy không tận mắt nhìn thấy, nhưng Thanh Liên lại vội vã gọi điện thoại nói cho Xích Hà chuyện này, cũng là chuyện trong dự liệu của Trương Văn Trọng. Nhưng hiện tại hắn không hề ngờ tới, Xích Hà đạo trưởng sau khi nghe được Thanh Liên hồi báo, lại có vẻ khiếp sợ và thất thố như thế, không ngờ lại lần nữa tuột tay làm rơi chiếc điện thoại vừa mới đổi không bao lâu.

Xem tình huống này, ngày sau Xích Hà đạo trưởng sẽ phải mua một loại điện thoại thật bền bỉ rắn chắc mới được, bằng không luôn luôn đổi điện thoại, cũng thật quá phiền phức.

Ngay sau khi Thanh Liên rời khỏi không bao lâu, bác sĩ và hộ sĩ của phòng y tế đều đã đến làm việc. Bởi vì có Trương Văn Trọng làm gương mẫu, hiện tại các bác sĩ và hộ sĩ trong phòng y tế đều đã có thói quen đến sớm hơn mười phút làm việc, thái độ đi làm trễ lúc trước thậm chí đã sớm trở thành hồi ức, trở thành quá khứ.

Bởi vì đã gần tới ngày nghỉ đông, các học sinh trong đại học Ung Thành đều đang vội vàng ứng phó cuộc thi cuối học kỳ, nên những người đến khám bệnh cũng ít hơn rất nhiều. Trương Văn Trọng cũng nhân cơ hội này, ở bên trong phòng làm việc của mình giảng bài cho Tô Hiểu Hồng và các nghiên cứu sinh. Một ít bác sĩ hay hộ sĩ tạm thời không có bệnh nhân cũng vây quanh, ở trong ngoài phòng lắng nghe bài giảng, trên gương mặt họ đều là biểu tình chăm chú nghiên cứu không biết mỏi mệt.

Những buổi giảng bài bên trong phòng y tế, vẫn luôn giảng tới giờ tan sở buổi trưa mới kết thúc.

Trương Văn Trọng thu thập bàn khám bệnh, giao cho Tô Hiểu Hồng và các nghiên cứu sinh, đi ra khỏi phòng dự định về nhà ăn cơm. Nhưng khi hắn vừa đi tới phòng khách của phòng y tế, cũng nghe được mấy bác sĩ phía trước đang bàn chuyện cuối tuần đến đường Tây, trong cuộc nói chuyện của họ, còn nghe được có từ gì là “Đổ” hay “trăm vạn” gì đó.

Trương Văn Trọng khẽ cau mày, âm thầm nói: “Mấy người này không phải bị người gạt đến mấy sòng bạc ngầm đi chơi đi?” Tâm niệm vừa chuyển, hắn đưa lực chú ý đặt lên trên người mấy bác sĩ, vì vậy âm thanh họ nói chuyện từ mơ hồ trở nên vang dội.

Vừa nghe xong, Trương Văn Trọng hoàn toàn hiểu được, đồng dạng cũng thấy yên tâm. Mấy bác sĩ này cũng không phải bị dụ dỗ đến chơi bài ở những sòng bạc ngầm, mà đang thảo luận chuyện mấy hôm trước đã phát sinh một chuyện xảy ra tại đường Tây làm oanh động trong toàn bộ Ung Thành. Nguyên lai mấy ngày hôm trước, có một người ở trên đường bán đồ cổ ở đường Tây Ung Thành, bỏ ra ba ngàn nguyên mua một khối đá có nghi ngờ là có phỉ thúy bên trong, kết quả một đao cắt xuống, ngay lập tức giá trị liền tăng lên gấp ba trăm lần, chân chính kiếm được gia tài. Mấy bác sĩ này chính bởi vì nghe nói việc đó, dự định vào thời gian cuối tuần, hẹn nhau đến đường Tây đi dạo. Có tham dự đánh cuộc hay không chỉ là chuyện thứ hai, then chốt muốn đi xem náo nhiệt, dính chút vận khí lưu lại.

“Đổ thạch?” (Một cách giống như đánh bạc, bỏ số tiền ra mua một tảng đá được nghi ngờ bên trong có loại ngọc hay phỉ thúy cắm thạch, chung quy là đá quý, nếu may thì giàu, nếu không thì coi như mất tiền) Trương Văn Trọng lắc đầu, hẳn cũng không có hứng thú đối với phỉ thúy, tuy nói vật này có thể chế thành phụ thân phù thấp phẩm hoặc pháp khí, nhưng hiện tại hẳn đã có rất nhiều linh tài liệu, hoàn toàn không cần phải lãng phí thời gian về chuyện này.

Nhưng qua vài phút, Trương Văn Trọng cũng đột nhiên thay đổi chủ ý, dự định thừa dịp nghỉ trưa, đi đến đường Tây Ung Thành nhìn xem. Sở dĩ hẳn làm ra quyết định như vậy, cũng không phải đột nhiên phát sinh hứng thú đối với phỉ thúy, mà nhớ tới linh tài liệu thiên cấp lục phẩm Phỉ Thúy Hồn vừa mới có được!

Trương Văn Trọng âm thầm nói: “Dù sao buổi trưa cũng nhàn rỗi không làm gì, đến đường Tây đi dạo cũng được. Nói không chừng, còn có thể nhường cho ta tìm được một khối Phỉ Thúy Hồn thì sao? Ta cũng không hi vọng xa vời có thể gặp được thiên cấp lục phẩm Phỉ Thúy Hồn, nhưng nếu gặp được thiên cấp ngũ phẩm Phỉ Thúy Hồn, cũng xem như thông qua. Dù sao linh tài liệu như Phỉ Thúy Hồn, dùng luyện chế pháp bảo đúng là không tệ.”

Nghĩ như vậy, Trương Văn Trọng cũng không tiếp tục chần chờ, đi ra khỏi đại học Ung Thành, lại lái xe chạy về đường Tây Ung Thành.

Từ đại học Ung Thành đến đường Thành Tây, trên đường đi ngang qua tiểu khu Hoa Hàng trước kia hẳn ở trọ, vì vậy hẳn thẳng thẩn ghé vào tiệm cơm của Ông bá dùng bữa trưa.

Trương Văn Trọng đến làm cho cha con Ông bá đặc biệt vui vẻ, liền nhanh đưa hẳn đến chỗ ngồi quen thuộc, sau đó Ông bá xuất ra tài nấu bếp làm cho hẳn một bữa ăn thật ngon.

Bởi vì trong buổi tiệc tối từ thiện, Ông bá ngồi bên cạnh tổng lý, một màn này qua tin tức trên ti vi, báo chí, internet truyền bá, nguyên bản tiệm cơm Ông bá đã có chút danh tiếng, bởi vậy hoàn toàn vang danh. Rất nhiều khách nhân trước đây chưa từng đến qua, cũng đều mộ danh mà đến. Mà tài nấu bếp của Ông bá, cũng không làm cho bọn họ thất vọng, trong tiếng khen ngon không ngừng, bọn họ cũng đều trở thành khách quen của tiệm cơm mỗi ngày.

Cho nên sinh ý hiện tại của tiệm cơm, còn đông đúc hơn trước đây, điều này cũng làm Ông bá quyết định mở rộng thêm quy mô tiệm cơm.

Ăn cơm xong, Trương Văn Trọng chào từ biệt cha con Ông bá, chuẩn bị đến đường Tây Ung Thành. Nhưng khi hẳn vừa đi ra khỏi quán cơm, Ông bá đã vội vã đuổi theo, lôi kéo hẳn nói: “Tiểu Trương, khoan đi vội. Cậu cho tôi số tài khoản ngân hàng của cậu đi.”

Trương Văn Trọng không giải thích được, hỏi: “Cần số tài khoản ngân hàng làm gì?”

“Chuyển khoản cho cậu chứ.” Ông bá nói: “Mỗi tháng cậu được chia phần tiền lãi, tôi vẫn luôn giữ lại cho cậu. Hiện tại đã có khá nhiều tiền, đã sắp tới lễ mừng năm mới, tôi dù sao cũng phải đem số tiền này chuyển qua cho cậu chứ, tôi cũng không muốn mang nợ vào đầu năm đầu nha.”

Trương Văn Trọng vốn định cự tuyệt, nhưng thái độ của Ông bá lần này cũng kiên quyết, muốn số tài khoản ngân hàng của Trương Văn Trọng cho được. Rơi vào đường cùng, Trương Văn Trọng chỉ đành đọc số tài khoản cho hẳn, nhưng tài khoản này cũng không phải của hẳn, mà là quỹ hội từ thiện do hẳn khởi đầu.

Rời khỏi tiệm cơm Ông bá, Trương Văn Trọng chạy xe thêm gần nửa tiếng đồng hồ nữa, lúc này mới tới được con đường cái phía tây Ung Thành. Cho xe vào bãi đậu xong, Trương Văn Trọng bước vào trong khu phố đồ cổ nổi tiếng nhất Ung Thành.

Tuy rằng hiện giờ đang là giữa trưa, nhưng vẫn có không ít khách nhân dạo bước trên đường. Chuyện này chẳng có gì lạ, thị trường đồ cổ luôn luôn cuốn hút những người muốn làm giàu, bất luận ở đâu có nhu cầu, như vậy ở đó liền có thị trường.

Dạo quanh một hồi, Trương Văn Trọng lấy điện thoại ra nhìn thời gian, lắc đầu lẩm bẩm: “Xem ra, linh tài không phải cứ muốn tìm là gặp được. Thôi mình cũng không nên cưỡng cầu nhiều làm gì.” Dứt lời, hắn xoay người đi ra.

Ngay khi Trương Văn Trọng muốn đi ra khỏi khu đường cái phía Tây Ung Thành, thì một người trung niên nam tử, bộ dạng tinh thần khá uể oải, đang kéo một chiếc xe đạp tiến vào trong lề đường, tìm một bãi đất trống cẩn thận bỏ túi xách trên ghi-đông xuống, trải dài mảnh ni-long trên mặt đất. Theo sau lại lấy một chiếc gương đồng tạo hình cổ xưa ra. Cẩn thận lau chùi một phen, liền đặt trên mảnh ni-long trưng bày.

Trương Văn Trọng đang tính rời đi, nhưng sau khi nhìn thấy chiếc gương đồng cổ xưa, thì lại dừng bước. Bên trong con người của hắn thoáng hiện ra một nét kinh ngạc, thậm chí ở trong lòng: “Di, chiếc gương này, có chút điểm cổ quái.”

Cùng lúc đó, khi người trung niên nam tử mới đem chiếc gương đồng trưng bày ra, thì đám tiểu thương đồ cổ xung quanh, nhất thời phấn chấn tinh thần, trong đó có mấy kẻ dùng thần tình chế giễu nói: “Ha ha, hôm nay quả nhiên người vẫn tới. Chiếc gương đồng đó không phải đồ thật đâu! Đại sư nổi tiếng trong khu phố đã giám định qua rồi, đừng khổ công như thế, nào có ai nguyện ý đi mua hàng giả đây chứ! Hay là qua nơi khác thử xem.”

Người nam tử trung niên cũng chẳng thềm ngẩng đầu lên, chỉ buồn bực đáp: “Chiếc gương đồng này là bảo bối gia truyền của nhà ta. Tổ tông tuyệt đối sẽ không lừa gạt chúng ta, cho nên lần này đại sư của các người đã nhìn sai mất rồi.”

“Ha ha, người bán hàng giả thì cũng đành, cứ nhiên còn dám chửi đại sư của chúng ta.” Một gã tiểu thương, hiển nhiên có mối quan hệ khá tốt cùng vị đại sư kia, cười lạnh nói: “Thôi, ta không cãi nhau với người nữa. Bản thân ta muốn nhìn xem, chiếc gương đồng này có thể bán đi nổi không? Bất quá, theo ta thấy, trừ phi là kẻ đại ngốc, mới chịu xuất tiền ra mua cái món đồ cổ giả mạo ấy!”

412. Chương 433: Hai Mươi Vạn Quá Tiện Nghi

“Gương đồng này là bảo bối do tổ tông tôi truyền xuống tới. Không phải là hàng giả gì, những người này không nhìn được hàng, cũng không đại biểu cho những người khác có mắt không trông như các người!” Người trung niên cũng không ngẩng đầu lên nói, sau đó lấy một chiếc khăn trong túi, cẩn thận cầm gương đồng trong tay lau sạch.

Những lời này của hắn, cũng đem những người bán đồ cổ giả chung quanh đắc tội. Những người kia đều cười nhạt, châm chọc nói:

“Ai yêu, mọi người mau nghe một chút, người này còn dám nói chúng ta có mắt không trông không nhìn được hàng. Không phải ta nổi với người, đồ cổ qua tay ta chỉ sợ so với người gặp qua còn nhiều hơn.”

“Hừ, gương đồng của người, vô luận là từ tính chất, màu sắc, âm thanh xúc cảm mà nói, cũng không giống đồ cổ gì, càng giống như mới làm ra hiện nay. Hơn nữa đồ giả này còn làm không chút chuyên nghiệp, so sánh với đồ giả thật sự, quả nhiên còn kém xa!”

“Đúng, thứ hàng giả như vậy, gạt những ông già bà già còn được, muốn gạt người trong khu đường Tây này, thật là quá ngu ngốc, múa búa trước cửa Lỗ Ban, chính là câu cách ngôn này.”

Đối mặt mấy người buôn lậu đồ cổ khiêu khích, người trung niên cũng không mở miệng phản bác, chỉ dùng khăn tay chà lau chiếc gương đồng.

Nhưng loại thái độ hờ hững này của hắn, cũng làm những tên buôn lậu đồ cổ chung quanh càng hăng say trào phúng.

Náo nhiệt nơi này tự nhiên hấp dẫn nhiều người đứng xem.

Trong những người đứng xem, có người không rõ ngọn nguồn chuyện này, liền hỏi thăm một tên buôn đồ cổ mà mình quen biết: “Thành ca, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Người được gọi là Thành ca, chỉ vào người trung niên, lầm bầm nói: “Còn có thể xảy ra chuyện gì? Người này cũng không biết từ đâu làm ra một chiếc gương đồng giả thấp kém, còn nói là bảo bối do tổ tông hắn truyền xuống. Còn đưa tới cửa hàng của Trư đại sư, muốn đem hàng giả này bán cho Trư đại sư. Trư đại sư là nhân vật gì chứ? Đó là người có “tuệ nhãn” tiếng tăm của giới đồ cổ Ung Thành chúng ta! Tự nhiên liếc mắt liền nhìn ra gương đồng là hàng giả. Người đoán, người này lúc đó đã có phản ứng gì?”

Người nọ nói: “Còn có phản ứng gì chứ? Đương nhiên là xám xịt bỏ trốn!”

Thành ca lắc đầu cười lạnh: “Xám xịt bỏ trốn? Vậy người đã đoán sai! Da mặt của người ta còn dày hơn cả thành tường! Hắn không những không trốn, trái lại còn trách Trư đại sư có mắt không nhìn được kim ngọc, một mực chắc chắn hàng giả này là hàng chính phẩm. Trư đại sư cũng xem như có lòng dạ, bị chỉ trích cũng không tức giận, trái lại còn đem những kẻ hở rõ ràng của gương đồng giả thích cho hắn nghe. Thế nhưng mặc kệ Trư đại sư nói như thế nào, hắn vẫn một mực nói gương đồng này là hàng thật. Cuối cùng Trư đại sư cũng nổi giận, trực tiếp đem hắn oanh ra khỏi cửa hàng. Nhưng làm kẻ khác không ngờ chính là, người này còn có mặt mũi mỗi ngày chạy tới đường Tây Ung Thành chúng ta bày hàng.”

Người vừa rồi kinh ngạc nói: “A? Còn có chuyện như vậy? Với tầm mắt của Trư đại sư, rất lợi hại đó! Ở trong Ung Thành chúng ta, cũng là số một số hai. Nhiều năm qua chưa từng nghe nói hắn xem nhầm bất cứ thứ gì. Người này cũng thật là, thế nào lại đem hàng giả đi gạt người chứ? Hay là muốn tiền muốn đến điên rồi?”

Thành ca cười lạnh nói: “Ai biết được, có thể thấy sắp đến năm mới, muốn gạt số tiền xem như mừng lễ a.”

Lúc Thành ca này nói chuyện, giọng nói rất lớn, những người đứng xem chung quanh đại khái đều nghe được bọn họ nói chuyện. Mà những người không nghe được, cũng từ miệng người bên cạnh biết được việc này. Trong khoảng thời gian ngắn, trong ánh mắt bọn họ nhìn về phía người trung niên đều lộ vẻ hèn mọn. Đồng thời bọn họ cũng топ năm топ ba ghé vào cùng nhau, khe khẽ nói nhỏ. Đề tài đàm luận đều quanh chung quanh người trung niên, mà từ đầu đến cuối, người trung niên chỉ cúi đầu chà lau chiếc gương đồng.

Trương Văn Trọng đi tới trước người hắn ngồi xổm xuống, nói: “Có thể đưa cho tôi xem chiếc gương đồng này không?”

Người trung niên không nghĩ tới ở lúc này không ngờ còn có người chịu xem chiếc gương đồng, sau một thoáng chần chờ, mới đưa gương đồng vào trong tay Trương Văn Trọng. Cùng lúc đó, ánh mắt của hắn cũng biến thành cảnh giác, thân thể chợt căng thẳng, chỉ cần động tác của Trương Văn Trọng hơi có chút không đúng, hắn sẽ nhào tới đoạt lại chiếc gương đồng.

Trương Văn Trọng đang cầm chiếc gương đồng, lật qua lật lại quan sát.

Chiếc gương đồng trơn trợt sáng sủa, rất sạch sẽ, dù tí xíu màu đồng xanh cũng không có. Toàn bộ gương đồng đều màu vàng kim, dưới ánh mặt trời chiếu rọi nhấp nháy lấp lánh, giống như được làm bằng vàng. Mặt gương đồng thật sáng có thể nhìn rõ mặt người đối diện, cũng không có vẻ gì quá mức kỳ lạ. Thế nhưng ở mặt sau gương đồng lại khắc một đồ án thái cực bát quái, ngoài ra cũng thấy không còn hoa văn trang trí nào khác.

Ngay khi Trương Văn Trọng cầm gương đồng quan sát, người chung quanh vô luận là người bán đồ cổ hay những người đứng xem, đều đang ồn ào nói:

“Đừng nhìn, nhìn gương đồng này rõ ràng đúng là hàng giả không đáng một đồng!”

“Tiểu tử, người ngàn vạn lần đừng ngốc nghếch nha, người này chỉ là một tên lừa gạt!”

“Gương đồng này muốn trở thành đồ cổ, cũng chỉ có một biện pháp! Tìm một chỗ chôn nó xuống, sau vài trăm năm lại đào lên.”

Trương Văn Trọng ngẩng đầu nhìn người chung quanh mỉm cười, nhưng cũng không buông gương đồng trong tay, lại lặng lẽ truyền một tia linh lực vào trong đó.

Bởi vì sợ đưa vào nhiều linh lực sẽ làm gương đồng sản sinh dị tượng, làm những người chung quanh hoảng sợ, cho nên Trương Văn Trọng đưa vào tia linh lực phi thường yếu ớt. Thế nhưng, khi tia linh lực tiến nhập gương đồng, lập tức cũng chiếm được gương đồng đáp lại, một đoàn linh khí tiến đến, bao quanh tia linh lực của hắn.

Trong lòng Trương Văn Trọng không khỏi vui vẻ, thầm nghĩ: “Ta quả nhiên không có nhìn lầm, gương đồng này đúng là pháp bảo. Đáng tiếc nơi này quá nhiều người, ta không có phương tiện kiểm tra phẩm cấp cụ thể của pháp bảo này. Bất quá từ linh khí tinh thuần mà xem, chỉ ít nó cũng là một kiện bảo khí cao phẩm. Cũng không bài trừ là linh khí thấp phẩm. Chỉ là không biết, nó có công hiệu kỳ lạ gì.

Suy nghĩ một chút, Trương Văn Trọng hỏi: “Gương đồng này ông dự định bán thế nào?”

Người trung niên đầu tiên sững sốt, sau đó trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, run giọng hỏi: “Anh thật sự muốn mua?”

Trương Văn Trọng đáp: “Chỉ cần giá hợp tôi sẽ mua, nhưng nếu ông ra giá quá cao, tôi dù muốn mua cũng có tâm mà vô lực.”

Người trung niên nhanh miệng nói: “Tôi muốn giá không cao, tôi chỉ muốn hai mươi vạn, vô luận là ai, chỉ cần chịu ra hai mươi vạn tôi lập tức dâng gương đồng này bằng hai tay!”

“Hai mươi vạn?” Trương Văn Trọng vốn tưởng rằng người trung niên này sẽ kêu giá mấy trăm vạn, thậm chí hơn triệu, dù sao đây không phải đồ cổ bình thường, mà là một kiện pháp bảo. Nếu như người trung niên này biết được phẩm cấp gương đồng, rất có khả năng sẽ tăng một cái giá càng cao!

Sau thoáng hơi sững sốt, Trương Văn Trọng cười gật đầu, nói: “Hai mươi vạn đích thật không đắt, được, tôi mua.”

Những lời này của Trương Văn Trọng, thật giống như châm ngòi thuốc nổ, trong nháy mắt đã đốt cháy những người chung quanh. Trong lòng bọn họ đều khiếp sợ, nói:

“Tôi không có nghe lầm nha? Không ngờ còn có người thực sự chịu mua hàng giả này?”

“Anh không phải thực sự muốn đem hai mươi vạn mua hàng giả này chứ? Anh...anh rốt cục là người điên hay kẻ ngu si vậy?”

“Tiểu tử, nghe lời bác gái khuyên, ngàn vạn lần đừng mắc mưu của người kia nha. Mọi người đều đã nói, gương đồng này là hàng giả, nếu như cậu mua nó, sẽ bị hối hận chết thôi.”

“Hối hận chết?” Trương Văn Trọng không khỏi cười khê, trong lòng âm thầm nói: “Hai mươi vạn mua một pháp bảo cao phẩm bảo khí hoặc thấp phẩm linh khí, đây là chuyện tiện nghi lớn nhất trên đời này, nếu như không mua, ta mới thực sự hối hận chết!”

“Anh thực sự mua sao?” Loại thái độ sảng khoái này của Trương Văn Trọng, cũng làm người trung niên ngây ngẩn cả người. Trong khoảng thời gian ngắn, hắn nhận không được hoài nghi, thanh niên trước mắt có phải thật sự nói thật hay không.

Trương Văn Trọng bật cười, nói: “Đương nhiên là thật, tôi lừa ông làm gì? Đi thôi, chúng ta đến ngân hàng chuyển khoản. Ở đầu đường Tây Ung Thành, có một ngân hàng nơi đó.”

Người trung niên sau một thoáng ngây ngốc sững sốt, vui mừng quá đổi, vội vàng gật đầu nói: “Ác, được, được, tôi thu thập theo anh đến ngân hàng.”

Ngay khi người trung niên cầm gương đồng từ tay Trương Văn Trọng bắt đầu thu thập đồ vật, Trương Văn Trọng cũng bắt đầu quan sát hắn, sau một phen quan sát, Trương Văn Trọng nhíu mày, mở miệng hỏi: “Nhà của ông có người sinh bệnh sao?”

“Anh...anh làm sao mà biết được?” Người trung niên đang thu thập đồ đạc kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng chỉ vào mặt hắn, nói: “Tôi nhìn ra được từ khuôn mặt của ông. Gương mặt ông từ vàng trở nên trắng, nói rõ gần đây ông luôn ưu tư, bị thương quá độ. Mà từ tinh thần uể oải của ông mà xem, gần đây ông luôn vội vàng chiếu cố người bệnh, dù nghỉ ngơi cũng không có thời gian, tôi nói đúng không?”

“Anh có thể từ gương mặt của tôi mà nhìn ra được mấy điều này, thần, thực sự là thần!” Người trung niên há to miệng nhìn Trương Văn Trọng, hồi lâu hắn đột nhiên nhận ra Trương Văn Trọng, chỉ vào hắn a a nửa ngày mới nói ra: “Tôi biết anh...anh là bác sĩ Trương? Bác sĩ Trương Văn Trọng?”

Trương Văn Trọng mỉm cười gật đầu, đáp: “Không sai, tôi là Trương Văn Trọng.”

Người trung niên cuối cùng cũng hồi phục lại tinh thần, túm lấy Trương Văn Trọng, trong lòng tràn đầy lo lắng nói: “Bác sĩ Trương, van cầu anh, cứu con trai của tôi đi! Chỉ cần anh trị dùm con trai tôi, gương đồng này một xu tôi cũng không lấy, xin tặng cho anh!” Dứt lời, hắn cũng không cho Trương Văn Trọng cơ hội cự tuyệt, đã đem gương đồng nhét vào trong tay Trương Văn Trọng.

413. Chương 434: Mười Triệu? Người Cho Ta Là Kẻ Ngủ Ngốc Sao?

Trong lòng Trương Văn Trọng cũng có suy nghĩ, nếu như chỉ dùng hai mươi vạn có thể mua được một pháp bảo từ tay người trung niên này, thật sự đã quá chiếm tiện nghi của hắn, trong lòng ít nhiều gì cũng sẽ có băn khoăn. Cho nên hắn cũng không cự tuyệt lời thỉnh cầu của người trung niên, gương mặt mỉm cười nói: “Như vậy đi, chúng ta đến ngân hàng chuyển khoản cho ông trước, sau đó đi xem con trai của ông. Ông yên tâm, vô luận như thế nào, tôi sẽ cạn kiệt khả năng chữa tốt cho con ông.”

“Cảm ơn anh, cảm ơn anh.” Người trung niên liên tục nói tiếng tạ ơn xong, lại vừa vội vừa gấp nói: “Còn đến ngân hàng chuyển khoản gì chứ, mời trực tiếp theo tôi đi chữa bệnh cho con tôi đi. Sở dĩ tôi quyết định bán đi bảo bối truyền gia này, cũng bởi vì kiếm tiền cho con trai chữa bệnh. Hiện tại có bác sĩ Trương, bệnh của con trai tôi lại có hi vọng trị hết, hai mươi vạn này tôi không cần lấy đâu.”

“Vậy thì không được.” Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Hai trăm ngàn tôi mua gương đồng này. Mà xem bệnh cho con ông lại là chức trách và nghĩa vụ của một bác sĩ. Hai chuyện này, chuyện nào ra chuyện đó, cũng không thể lẫn lộn nói chung vào nhau.” Nói đến đây, hắn nhìn thấy biểu tình vội vàng lo lắng trên mặt người trung niên, liền nói thêm: “Xem ra ông đang rất lo lắng cho bệnh tình của con trai, như vậy đi, chúng ta đi xem tình huống của con trai ông trước, sau đó đến ngân hàng chuyển khoản cho ông.”

Người trung niên vốn không muốn thu số tiền này, thế nhưng bởi vì thái độ của Trương Văn Trọng quá kiên quyết, cho nên hắn chỉ đành cõng lòng cảm kích gật đầu nói: “Vậy được rồi, làm theo lời bác sĩ Trương vậy. Lần này Lữ Lương tôi thiếu anh một nhân tình, ngày sau chúng tôi sẽ chắc chắn báo đáp anh!”

Trương Văn Trọng bật cười, cũng không nói thêm điều gì, chỉ gật đầu: “Chúng ta đi thôi.”

“Được, được, đi, chúng ta đi.” Người trung niên gật đầu đáp, nhanh đẩy chiếc xe đạp kiểu cũ, theo Trương Văn Trọng rời đi khỏi đường Tây Ung Thành.

Những người chung quanh khe khẽ nói nhỏ, vẫn chưa từng dừng lại. Lúc này thấy hai người phải đi, thanh âm của bọn họ càng lớn hơn:

“Không nghĩ tới, thực sự là không nghĩ tới. Một kiện hàng giả thấp kém như vậy cũng có người chịu mua, còn mua tới hai mươi vạn, sớm biết như vậy, ta cũng đến chỗ làm đồ giả kiếm một chút hàng giả đem về bán lấy lời.”

“Loại người nhiều tiền nhưng ngu ngốc này chỉ có thể gặp mà không thể cầu, nếu như người đi làm hàng giả, chỉ sợ bồi vốn mà không hồi tiền đâu.”

“Ai, các người nói, hai người này có phải cùng một bọn hay không? Đang diễn xuất gạt chúng ta, muốn cho chúng ta bị lừa, tin tưởng thứ hàng giả đó thật là đồ cổ?”

“Nói không chừng, dù sao người có đầu óc bình thường một chút cũng sẽ không bỏ ra hai mươi vạn đồng mua loại hàng giả thô ráp như vậy! Bất quá bọn hắn thật đúng là ngây thơ, cho rằng diễn xuất như vậy có thể làm chúng ta tin tưởng, thật khi dễ chúng ta là kẻ ngu si sao?”

Trương Văn Trọng và Lữ Lương cũng không để ý lời nghị luận của những người chung quanh, chỉ đi ra khỏi đường Tây Ung Thành. Vào lúc này, có một nam tử khoảng bốn mươi tuổi, từ trong một tiệm đồ cổ bên đường bước nhanh ra, vội vã hô: “Chờ một chút, vị tiểu huynh đệ kia, xin chờ chốc lát.”

Trương Văn Trọng dừng chân lại, xoay người về mặt khó hiểu hỏi: “Ông đang gọi tôi sao? Có chuyện gì không?”

Người từ trong tiệm đồ cổ chạy ra, chỉ vào gương đồng trong tay Trương Văn Trọng, thở hổn hển nói: “Có thể nhường lại gương đồng trong tay anh cho tôi không? Tôi ra một triệu!”

Một triệu?

Người này vừa nói ra khỏi miệng, mọi người xem náo nhiệt chung quanh liền ồ lên một mảnh.

Ngay vừa rồi, bọn họ còn nói Trương Văn Trọng là kẻ ngu si, tìm hai mươi vạn mua một món hàng giả thô ráp. Nhưng không có nghĩ đến, lúc này lại có người nhảy ra, chịu bỏ một triệu để mua hàng giả này.

“Một triệu? Ta không có nghe lầm nha? Không ngờ còn có người chịu vì hàng giả này ra tiền? Lại là một triệu? Ta nói, người này không phải là một kẻ ngu si đi?”

“Trời ạ, đây đến tột cùng là bọn hần choáng váng, hay ta điên rồi?”

“Không phải do ta không rõ, mà thế giới này thực sự biến quá nhanh.”

“Hay người này cũng chung một bọn, đang diễn kịch gạt chúng ta?”

Trong lúc mọi người còn đang khiếp sợ suy đoán, nhưng cũng có người nhận ra thân phận của “kẻ ngu si” ra giá một triệu kia, nhất thời nói: “Ồ, người này là Viên tiên sinh, là danh nhân giới đồ cổ của Ung Thành chúng ta! Uy vọng và danh tiếng của hần, thậm chí còn cao hơn “tuệ nhân” Trư đại sư của đường Tây Ung Thành chúng ta! Sao hần lại dám ra một triệu để mua hàng giả này? Lẽ nào hần cũng trông nhầm hay sao?”

“Viên tiên sinh lành nghề nhất chính là cổ đồng, làm sao hần lại trông nhầm được? Theo tôi thấy, gương đồng bị “tuệ nhân” Trư đại sư xem kia, không chừng thật đúng là kiện bảo bối! Nhìn xem, chỉ mới vài phút, giá trị của nó từ hai trăm ngàn lên tới một triệu, đã vượt lên gấp năm lần! Ai, sao ta lại không chịu bỏ tiền mua gương đồng này trước chứ? Thực sự là hối hận chết ta rồi!”

Trong khoảng thời gian ngắn, những người xem náo nhiệt chung quanh bật người liền chuyển biến một trăm tám mươi độ, từ ban đầu trào phúng, hoài nghi, biến thành ước ao hối hận như hiện tại. Mà ngay khi bọn họ đang nghị luận, Trư đại sư trước đó nhận định gương đồng là hàng giả, cũng từ trong cửa hàng đi ra, tới bên cạnh Viên tiên sinh, về mặt kinh nghi hỏi: “Viên ca, với tầm mắt của anh, hần là nhìn ra được gương đồng này là đồ giả. Hơn nữa còn là loại hàng giả thô ráp, sao anh lại ra một triệu để mua nó?”

“Hàng giả?” Viên tiên sinh lắc đầu, đề thấp thanh âm nói: “Lão Trư, lần này anh đã xem lầm rồi. Khi người này lấy ra gương đồng, tôi cũng đã chú ý. Chỉ tiếc bị người thanh niên này nhanh chân đến trước. Gương đồng này tuy nhìn qua giống như hàng giả, nhưng anh tỉ mỉ quan sát một phen, sẽ phát hiện nó là hàng chính phẩm, còn là chân phẩm lưu truyền từ thời triều Hán tới nay.”

Trư đại sư liếc mắt nhìn gương đồng trong tay Trương Văn Trọng lần nữa, nhưng vô luận thấy thế nào, cũng nhìn không ra gương đồng giống hàng chính phẩm. Hần bất đắc dĩ lắc đầu, tràn ngập nghi hoặc nói: “Dù là chân phẩm lưu truyền từ thời triều Hán, nhưng cũng không giá trị tới một triệu chứ? Anh khai giá này, có phải quá cao hay không?”

Viên tiên sinh nói: “Cao? Nếu như một triệu thật có thể mua được gương đồng này, dù tôi đang ngủ cũng sẽ cười đó.”

“A?” Trư đại sư không khỏi trợn tròn mắt, hần thế nào cũng không nghĩ đến, trong lòng Viên tiên sinh, gương đồng này không ngờ lại trân quý như vậy.

Lúc này Viên tiên sinh cũng không có tâm tình để ý tới Trư đại sư, hần nhìn chăm chú vào gương đồng trong tay Trương Văn Trọng, khẩn cấp hỏi: “Sao vậy tiểu huynh đệ, cậu có bằng lòng nhường lại gương đồng này cho tôi không?”

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Rất xin lỗi, tôi không bán.”

Viên tiên sinh không chút nào chần chừ, lúc này liền nói: “Tôi ra thêm một triệu! Thế nào, cậu có thể chuyển nhượng gương đồng cho tôi không?”

“Hai triệu? Trời ạ, tôi không có nghe lầm a?”

“Dù gương đồng này là hàng thật, cũng không đáng giá hai triệu chứ?”

“Lẽ nào gương đồng không chỉ là hàng thật, còn là chiếc gương được ghi chép lại trong sách cổ hay sao?”

Mọi người xem náo nhiệt chung quanh lại lần nữa sôi trào lên, tiếng kinh hô, tiếng cảm thán, tiếng ngỡ vực không ngớt bên tai. Nếu không phải người khai ra giá hai triệu là Viên tiên sinh tiếng tăm lừng lẫy trong giới đồ cổ Ung Thành, chỉ sợ tất cả mọi người đã xem hắn trở thành một người điên hay kẻ ngu si đi? Ánh mắt mọi người nhìn về hướng Trương Văn Trọng, lần này trong ánh mắt họ đều lộ vẻ ước ao. Theo bọn họ xem ra, trong thời gian mấy phút đồng hồ qua tay buôn bán lời hai triệu, chuyện tốt như vậy không đáp ứng mới là ngu ngốc.

Nhưng làm cho bọn họ thật sự không ngờ chính là, Trương Văn Trọng lại cự tuyệt: “Tôi đã nói rồi, gương đồng này không bán. Dù ông có ra thêm tiền, tôi cũng không bán.” Dứt lời hắn cũng lười đứng nơi này nói thêm lời vô ích, xoay người cùng Lữ Lương rời đi.

Nhìn thấy tình cảnh này, Viên tiên sinh có chút nóng nảy, mạnh mẽ cắn răng giậm chân, lần nữa khai ra một cái giá khiến mọi người chấn kinh: “Mười triệu! Tôi ra mười triệu! Chỉ cần cậu chịu nhường lại gương đồng cho tôi, tôi cho cậu mười triệu!”

Mười triệu?

Mọi người xem náo nhiệt chung quanh, vừa rồi còn rầm rĩ nghị luận, thế nhưng lúc này đều ngậm miệng khiếp sợ nói không ra lời. Trong tích tắc, con đường biến thành lặng ngắt như tờ. Trong ánh mắt mọi người, đều liên tục chuyển đổi qua lại từ Trương Văn Trọng, Viên tiên sinh và chiếc gương đồng.

Đây rốt cục là loại gương đồng gì? Không ngờ có thể bán được mười triệu?

Trong lòng mọi người đều đang hỏi cùng một loại vấn đề.

Mà cùng lúc đó, bọn họ đều đang chờ đợi câu trả lời thuyết phục của Trương Văn Trọng.

Theo mọi người thấy, lần này Trương Văn Trọng xác định vững chắc sẽ phải đáp ứng. Dù sao mê hoặc của mười triệu, cũng không phải ai cũng chống đối được. Huống chi mười triệu chỉ dùng vốn hai mươi vạn kiếm được, không, từ ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói, Trương Văn Trọng lần này phát lớn!

May mắn có thể kiếm được mười triệu, chuyện tốt như vậy chỉ sợ cả đời cũng chỉ có một lần này thôi? Nếu như không đáp ứng, vậy thực sự thành kẻ ngu ngốc rồi!

Nhưng câu trả lời của Trương Văn Trọng, một lần nữa lại ngoài dự đoán mọi người. Hai mắt hắn nhìn thẳng Viên tiên sinh, cười lạnh nói một câu: “Ông cho tôi là kẻ ngu si sao?” Sau đó liền xoay người, cùng Lữ Lương rời khỏi đường Tây Ung Thành. Chỉ để mọi người đứng lại tại chỗ, trợn tròn mắt há hốc, nửa ngày cũng không nói nên lời.

Hồi lâu sau, nhìn phương hướng Trương Văn Trọng rời đi, vẻ mặt Viên tiên sinh tràn đầy kinh khủng, run rẩy hô ra được vài câu: “Hay, người thật đáng sợ.”

Nguyên lai, Viên tiên sinh này cũng là một người tu chân. Cũng giống như Trương Văn Trọng, hắn cũng phát hiện chiếc gương đồng không phải vật phàm, chính là một pháp bảo. Nhưng mới bắt đầu hắn cũng nhìn không ra sâu cạn của Trương Văn Trọng, cho nên nghĩ dùng tiền mua lại trong tay hắn. Sau khi liên tiếp bị cự tuyệt, trong lòng hắn đã bốc lên lửa giận và sát ý.

Trương Văn Trọng cũng nhìn ra điểm này, cuối cùng đưa mắt nhìn hắn như cảnh cáo hắn đừng vội xằng bậy. Mà uy thế cường đại trong mắt ép tới hắn mồ hôi lạnh nhễ nhại, suýt chút không thở nổi. Đồng thời cũng làm hắn hiểu rõ, tu vi Trương Văn Trọng vượt xa hắn, hắn không có khả năng đối phó!

Đến tận đây, Viên tiên sinh cũng chỉ đành hết hi vọng với chiếc gương đồng. Vừa hối hận mình không mua sớm hơn, vừa nhận không được suy đoán thân phận cùng lai lịch của Trương Văn Trọng.

414. Chương 435: Tiểu Hải Tử Tiểu Tiệp Không Thể Khống Chế

Đi ra khỏi đường Tây Ung Thành, Trương Văn Trọng chỉ bãi đỗ xe, nói: “Xe tôi đậu ở đó, ông đi cùng tôi đi. Đặt xe đạp của ông trên xe tôi, sau đó chúng ta đến khám bệnh cho con ông.”

“Được.” Lữ Lương gật đầu, sau đó trên mặt hiện lên biểu tình co quắp, nói: “Chỉ sợ làm trầy xe anh.”

Trương Văn Trọng không khỏi nở nụ cười, nói: “Trầy thì trầy, không sao cả.”

Lữ Lương nở nụ cười hàm hậu, cũng không nói thêm, đẩy xe đạp đi theo bên người Trương Văn Trọng, đi vào bãi đỗ xe.

Sau khi giúp đỡ Lữ Lương bỏ xe đạp vào trong xe, Trương Văn Trọng mở cửa xe cùng hần ngồi vào trong.

Lái xe ra khỏi bãi, Trương Văn Trọng hỏi: “Lữ tiên sinh, con trai của ông đang ở đâu? Chúng ta nên đi về hướng nào?”

Lữ Lương vội vã nói: “Huyện Hòa Đình, bệnh viện nhân dân huyện Hòa Đình, con tôi đang nằm trị liệu ở đó, vốn tôi muốn cho nó tới bệnh viện lớn ở Ung Thành trị liệu, nhưng bệnh viện lớn tốn hao nhiều quá, người làm công bình thường như tôi vốn không gánh nổi. Nếu không bởi vì chút tích súc trong nhà đều đã tiêu hết trong căn bệnh của đứa con, không còn tiền tiếp tục ở lại bệnh viện tiếp thu trị liệu, tôi cũng sẽ không đem chiếc gương đồng gia truyền bỏ ra đem bán. Lại nói, tôi thực sự là một bại gia tử, thực sự là xin lỗi tổ tiên, ngay cả bảo bối gia truyền cũng không giữ được.”

Huyện Hòa Đình là huyện nằm phía tây vùng ngoại ô Ung Thành, trực thuộc Ung Thành, từ nơi này lái xe cũng không mất bao nhiêu thời gian. Nhưng đến đó còn phải chữa bệnh cho đứa trẻ, phỏng chừng khi trở lại phòng y tế cũng đã ba bốn giờ chiều. Cho nên Trương Văn Trọng gọi điện cho Hồ Cường và Tô Hiểu Hồng, nói cho họ biết chiều muộn hoặc tối hần mới về đến.

Sau khi tắt điện thoại, Trương Văn Trọng dùng khước mắt nhìn Lữ Lương, mở miệng hỏi: “Lữ tiên sinh, hiện tại ông có hối hận không?”

“Hối hận? Hối hận điều gì?” Lữ Lương quay đầu lại nhìn hần, hỏi.

“Có người chịu ra mười triệu để mua chiếc gương đồng này, nhưng ông chỉ bán cho tôi hai trăm ngàn.”

Lữ Lương bình tĩnh hiểu ra, thế mới biết Trương Văn Trọng đang nói điều gì. Hần hàm hậu cười cười, nói: “Kỳ thực không có gì để hối hận, từ đầu tới cuối, tôi cũng chỉ dự định đem gương đồng bán ra với giá hai mươi vạn. Mạng của tôi cũng không phải mạng phú quý, nếu thật sự có số tài sản mười triệu, không chừng còn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Hơn nữa theo ý tôi, gương đồng sở dĩ có giá mười triệu, đó là bởi vì nó nằm trong tay bác sĩ Trương. Nếu như nó ở trong tay tôi, chỉ sợ là hàng giả vĩnh viễn đều bán không được một đồng.”

Nói đến đây, hần tự giễu cười cười, hiển nhiên vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện suốt vài ngày đều thừa thụ sự châm chọc khiêu khích, sau đó hần tiếp tục nói: “Hơn nữa tôi bán chiếc gương đồng là vì chữa bệnh cho con, cũng không phải đơn thuần chỉ vì kiếm tiền. Cho nên tôi cũng không hối hận, chỉ cầu bác sĩ Trương chữa lành được bệnh cho con tôi. Đừng nói là hai trăm ngàn, dù ông không cho một phân tiền, tôi cũng cam tâm tình nguyện.”

Trương Văn Trọng quay đầu liếc mắt nhìn Lữ Lương, trong ánh mắt lộ ra một tia ngoài ý muốn, nói: “Không nghĩ tới, ông thật đúng là một người thành thật phúc hậu.”

Sau hai giờ, cuối cùng cũng đến bệnh viện nhân dân huyện Hoa Đình. Sau khi cho xe vào bãi, Trương Văn Trọng đi theo phía sau Lữ Lương, đi vào bên trong bệnh viện.

Trên đường đi tới phòng bệnh của con trai Lữ Lương, Trương Văn Trọng nói: “Lữ tiên sinh, có thể nói sơ qua cho tôi nghe bệnh tình của con ông không?”

Nhắc tới bệnh của con trai, trên mặt Lữ Lương lộ ra vẻ yêu thương và sầu lo, hần thở dài một hơi, sau đó mới nói: “Lúc vừa mới bắt đầu, nó chỉ có chút cảm mạo, tôi và mẹ nó cũng không quá để ý, chỉ mua thuốc ở phòng khám bệnh gần nhà cho nó uống. Sau đó tuy hết cảm, nhưng lại xuất hiện tình huống nghiêm trọng

hơn, nó không đứng dậy nổi, giống như người bị liệt, chỉ có thể nằm trên giường. Không chỉ như vậy, đại tiểu tiện của nó đều không thể khống chế.”

“Ở bệnh viện có nói con ông bị bệnh gì không?”

Lữ Lương hồi đáp: “Sau khi làm một loạt kiểm nghiệm, xét nghiệm, một chuyên gia nhi khoa trong bệnh viện nói, con tôi bị viêm tủy sống. Trong mấy ngày nay, bọn họ đều tiến hành trị liệu truyền dịch cho con tôi, cụ thể là thuốc gì tôi cũng không rõ ràng, cũng chỉ biết ngoại trừ mỗi ngày họ truyền dịch cho con tôi ra, còn mỗi tuần rút máu nó, lại dùng tia tử ngoại chiếu xạ một phen.”

Lữ Lương không hiểu đó là phương pháp gì, nhưng Trương Văn Trọng đối với y học hiện đại vẫn duy trì quan tâm cao độ cũng nghe liền hiểu, nói: “Ác, ông nói liệu pháp tia tử ngoại chiếu xạ lại chuyển máu trở về? Loại liệu pháp này, có hiệu quả xúc tiến công năng khôi phục của tủy sống, có tác dụng trị liệu viêm tủy sống.”

“Đúng, đúng, tôi từng nghe vị chuyên gia nhi khoa kia nói qua, đó là liệu pháp tia tử ngoại chiếu xạ chuyển máu trở về.” Dưới sự nhắc nhở của Trương Văn Trọng, Lữ Lương đã nhớ ra tên gọi này, sau đó hần thở dài, lắc đầu nói: “Tuy rằng có phương pháp trị liệu này cũng đã khởi lên hiệu quả nhất định, nhưng hiệu quả lại không rõ ràng, mà ngay một tuần trước, bệnh tình của con tôi lại đột nhiên nặng thêm. Mà tích súc trong nhà tôi đều tiêu hết trong những đợt trị liệu trước, thậm chí còn thiếu nợ lại bệnh viện. Hiện tại ngoại trừ mua được một ít thuốc men giảm đau giảm sốt ra, những liệu pháp truyền máu hay chiếu tia tử ngoại đều đã ngừng. Bất đắc dĩ tôi mới đem ra gia truyền bảo bối để bán đi, muốn bán được một số tiền, sau khi trả lại tiền nợ bệnh viện, chuyển con tôi qua bệnh viện lớn như bệnh viện Ung Thành...”

Trong lúc nói chuyện, Trương Văn Trọng và Lữ Lương đã đi tới phòng bệnh nhi khoa trong bệnh viện, đi vào phòng bệnh của con trai Lữ Lương.

Đây là loại phòng bệnh dành cho bốn người, ngoại trừ con trai Lữ Lương, còn có ba đứa trẻ khác đang nằm trị liệu, cùng người nhà của bọn trẻ.

Ngay lúc Trương Văn Trọng và Lữ Lương đi vào phòng bệnh, một hộ sĩ đang thúc giục vợ của Lữ Lương trả tiền điều trị: “Đại tỷ, hai người đã thiếu tiền bệnh viện mấy ngày rồi, nếu như còn không thanh toán, chỉ sợ phải ngừng thuốc đó. Cho nên hai người hay nhất nên tìm biện pháp, trước tiên kiếm một số tiền, trả lại tiền nợ bệnh viện đi. Bệnh tình của tiểu Lâm đã nặng hơn nhiều, nếu như ngừng thuốc, chỉ sợ bệnh của nó sẽ càng nặng thêm.”

“Van xin cô, y tá Trần, cô đừng ngừng thuốc của tiểu Lâm chúng tôi, van xin cô, chỉ hai ngày thôi, sẽ có tiền mà, trả nợ cho bệnh viện, cầu các vị...”

Trần y tá trưởng cười khổ nói: “Đây là quy củ bệnh viện, chị cầu tôi cũng vô dụng. Cháu Lâm cũng thật đáng thương cảm, như vậy đi, tôi sẽ xin bệnh viện xem có thể giảm bớt phí dụng trị liệu cho tiểu Lâm hay không.”

Vợ của Lữ Lương vội vàng nói: “Cảm ơn cô, cảm ơn cô.”

“Không cần cảm ơn.” Trần y tá trưởng vội vàng xua tay, sau đó lại lấy ra một phong thư, giao vào trong tay vợ của Lữ Lương, nói: “Bên trong phong thư này, có ba ngàn nguyên. Số tiền này tuy rằng không nhiều lắm, nhưng là một mảnh tâm ý của những hộ sĩ phòng bệnh nhi khoa của chúng tôi.”

“Tôi thật không biết nên nói gì mới tốt...”

Y tá Trần nói: “Được rồi, không cần cảm ơn, tôi đến phòng làm việc của viện trưởng giúp chị nói một chút.” Quay người lại, nhìn thấy Lữ Lương và Trương Văn Trọng, liền nói: “Lữ Lương, anh đã đến rồi, vừa rồi tôi đã nói với vợ anh chuyện tiền nợ bệnh viện mấy ngày nay, tốt nhất nhanh kiếm tiền trả phí dụng, đừng vì vậy mà làm lỡ việc trị liệu cho đứa nhỏ.”

Lữ Lương gật đầu nói: “Dạ, dạ, tôi đã biết, y tá Trần, cảm ơn toàn thể hộ sĩ nhi khoa các vị.”

Đợi khi y tá Trần rời đi, vợ Lữ Lương nhanh miệng hỏi chồng: “Thế nào, lão Lữ, gương đồng tổ truyền có bán được không?”

Lữ Lương gật đầu đáp: “Bán được rồi.”

“Thật tốt quá.” Vợ Lữ Lương nhất thời thở dài một hơi, giục già: “Vậy ông còn sững sờ ở đây làm gì? Mau nhanh đi thanh toán phí dụng cho bệnh viện, không thể để bệnh viện ngừng thuốc của tiểu Lâm nha.”

“Đừng gấp, tôi sẽ đi thanh toán mà. Nhưng trước tiên phải để bác sĩ Trương khám bệnh cho con chúng ta trước đã.” Lữ Lương đưa Trương Văn Trọng đến bên giường bệnh của con trai.

“Bác sĩ Trương?” Vợ của Lữ Lương cũng không nhận ra Trương Văn Trọng, nhìn thấy hắn còn trẻ tuổi như vậy, trong lòng không khỏi hoài nghi tiêu chuẩn y thuật của hắn. Bà nhẹ nhàng đẩy Lữ Lương, nhỏ giọng hỏi: “Bác sĩ Trương này mới tới khoa nhi sao ông? Sao trước đây không có gặp qua? Hắn còn trẻ tuổi như thế, có y thuật thế nào chứ? Lão Lữ, ông muốn nhờ hắn xem bệnh cho tiểu Lâm, có được không vậy?”

“Bà không nhận ra hắn sao?” Lữ Lương nghe vậy vẻ mặt kinh ngạc, chỉ vào Trương Văn Trọng nói: “Hắn là bác sĩ Trương Văn Trọng đó!”

“Bác sĩ Trương, Trương Văn Trọng?” Vợ của Lữ Lương sững sốt một lát, cuối cùng nhớ lại, vui mừng nói: “Ông nói, chính là bác sĩ Trương Văn Trọng đã từng chống lại trận ôn dịch thời gian trước, lại khởi đầu quỹ hội từ thiện y học sao?”

Lữ Lương gật mạnh đầu, nói: “Chính là anh ấy không nhớ sao? Anh ấy là chuyên gia y học vang danh trong ngoài nước! Có anh ấy, bệnh của tiểu Lâm chúng ta sẽ có hi vọng!”

415. Chương 436: Chấn Nhầm Hay Chỉ Là Kẻ Bịp Bợm

Hai vợ chồng Lưu Lương nói chuyện rất nhỏ, hơn nữa trong phòng bệnh cũng có thanh âm trẻ con đang khóc quấy. Cho nên ngoại trừ hai người bọn họ cùng Trương Văn Trọng ra, thì không một ai biết được, hai vợ chồng nhà này đang âm thầm bàn bạc chuyện gì. Còn tưởng bọn họ đang vì chuyện tình viện phí mà nhức đầu thương nghị.

Trong khi Lữ Lương cùng vợ nhỏ giọng thương nghị, thì Trương Văn Trọng cũng đi tới bên giường bệnh, bắt đầu kiểm tra bệnh tình của Tiểu Lữ Lâm.

Khi Trương Văn Trọng xem xét Tiểu Lữ Lâm, thì Tiểu Lữ Lâm cũng đang chớp mắt đánh giá hắn. Đại khái Tiểu Lữ Lâm chỉ khoảng sáu bảy tuổi, ngày sau trưởng thành nhất định sẽ thông minh anh tuấn, khuôn mặt trắng bóc thật là đáng yêu.

Tuy rằng hai chân đã tê liệt, chỉ nằm im trên giường không thể tự chủ hành động, và với độ tuổi của nó, đáng nhẽ ra không cần phải cắm ống dẫn nước tiểu vào đường niệu đạo. Thế nhưng trên mặt của Lữ Lâm lại không hề toát ra biểu tình thống khổ chút nào. Khi nó nhìn thấy Trương Văn Trọng, một người đàn ông xa lạ, nhưng nó lại mỉm cười ngọt ngào, thực lễ phép bắt chuyện: “Cháu chào chú.”

Biểu hiện của Tiểu Lữ Lâm, cũng nằm ngoài dự đoán của Trương Văn Trọng. Nếu đổi lại những đứa trẻ khác, chỉ sợ sớm đã muốn khóc rống lên mất rồi đi?

Kinh ngạc đi qua, Trương Văn Trọng cảm khái tán thán nói: “Cháu đúng là một đứa trẻ kiên cường, một người con hiếu thảo.”

“Cám ơn chú đã khích lệ.” Tiểu Lữ Lâm mỉm cười, cười thực vui vẻ.

Lão bà của Lữ Lương trông thấy cảnh tượng này, cũng nhịn không được khóc “ô ô” lên. Từng giọt nước mắt trong suốt, như hồng thủy vỡ đê, nhất thời liên trào ra từ trong khóe mắt của nàng.

Chứng kiến mục mục đột nhiên khóc òa lên, Tiểu Lữ Lâm nằm ở trên giường bệnh nhất thời liên hoảng hốt. Ngoài miệng còn liên tục không ngừng an ủi mục mục: “Mẹ đừng khóc, con rất khỏe mạnh ah! Mẹ đừng thương tâm, đừng khóc nha.”

Xem ra, sở dĩ hắn biểu hiện kiên cường, vui vẻ như thế này, chính là không muốn làm cha mẹ của mình buồn phiền rơi lệ. Tuổi còn nhỏ mà đã có tấm lòng hiếu thảo như vậy, quả nhiên là hiếm có.

Nghe thấy con trai an ủi, lão bà của Lữ Lương vội vàng gạt nước mắt đi, gượng cười nói: “Được rồi...được rồi...mẹ nghe Tiểu Lữ Lâm, sẽ không khóc nữa. Tiểu Lữ Lâm ngoan, đừng cử động nhiều! Con nằm nguyên ở trên giường, để bác sĩ Trương khám bệnh cho con nhé.”

Tiểu Lữ Lâm mở to đôi mắt sáng ngời, nhìn chăm chăm vào mặt sau một lúc lâu, xác định mặt sau không còn khóc, lúc này mới gật đầu nhu thuận đáp: “Dạ, được ạ.”

“Tiểu Lữ Lâm thật biết nghe lời.” Vốn Trương Văn Trọng khen ngợi Tiểu Lữ Lâm một tiếng, sau đó mới nhẹ nhàng đặt lên cổ tay của nó, cẩn thận xem xét mạch tượng biến hóa.

Kiểm tra khoảng vài phút sau, buông cổ tay Tiểu Lữ Lâm ra. Trương Văn Trọng mới chậm rãi nói: “Mạch tượng đập rất yếu, đây là triệu chứng khí hư huyết ứ.”

Hai vợ chồng Lữ Lương nghe không hiểu cái gì là mạch tượng đập yếu, cái gì là chứng bệnh khí hư huyết ứ. Chỉ dùng thần tình chờ mong nhìn Trương Văn Trọng, kì vọng hắn có thể khẳng định là “sẽ trị được” hay” bệnh tình này không thành vấn đề”!

Trương Văn Trọng lại kiểm tra lưỡi vị của Tiểu Lữ Lâm, theo sau mới nhìn Lữ Lương nói: “Lữ tiên sinh, phiền ông lại đây giúp tôi trở mình cho Tiểu Lữ Lâm, để nó nằm ghé lên trên giường bệnh. Tôi muốn kiểm tra cột sống của nó một chút.”

“Được.” Lữ Lương gật đầu ưng thuận, nhanh chóng đi tới bên giường, phối hợp cùng Trương Văn Trọng, xoay Tiểu Lữ Lâm nằm úp xuống. Theo sau, Trương Văn Trọng đặt hai tay lên trên cột sống của Tiểu Lữ Lâm, dùng một loại thủ pháp đặc biệt, miết từ trên xuống dưới kiểm tra mạch tượng của xương cột sống.

Giờ phút này, thủ pháp bắt mạch Trương Văn Trọng đang sử dụng chính là thủ pháp tiếng tăm lẫy lừng trong ngành ngoại khoa Đông y, “Tổ Nguyên Xúc Pháp.”

Cái gọi là Tổ Nguyên, chính là muốn thông qua thủ pháp bắt mạch để tìm ra nguyên nhân bệnh trạng. Thủ pháp này vô cùng tinh túy, cho dù thầy thuốc không có trang bị khoa học kĩ thuật máy móc hỗ trợ, vẫn có thể chuẩn xác đoán ra căn nguyên bệnh trạng của người bệnh. Đáng tiếc chính là, thời buổi xã hội này, bác sĩ nắm giữ tinh túy ngoại khoa Đông y, thật sự là càng thêm hiếm hoi.

Sau khi dùng “Tổ Nguyên Xúc Pháp” kiểm tra cột sống của Tiểu Lữ Lâm, thì dọc theo xương cột sống vang lên một mảnh thanh âm “lách cách, nhất thời hấp dẫn lực chú ý của những người khác ở trong phòng bệnh. Mọi người đều đem ánh mắt nghi hoặc quăng ném về phía Trương Văn Trọng, âm thầm bàn tán xem hắn đang làm cái gì.

“Người nọ đang làm gì đấy nhỉ? Thế nhưng xương sống của đứa nhỏ lại vang lên thanh âm lách cách ah!”

“Là đang mát xa sao? Xem điệu bộ này tựa hồ rất giống nha.”

“Mát xa mạnh tay như vậy, không phải là muốn vặn gãy xương sống của đứa nhỏ đấy chứ?”

“Nếu vặn gãy xương sống, như thế nào đứa nhỏ không có khóc đấy?”

“Các vị không biết đâu? Lúc trước tôi đã từng nghe bác sĩ nói qua về bệnh tình con trai của bọn hắn. Nghe nói, đứa trẻ này mắc bệnh viêm tủy sống, hơn nữa còn tổn thương đến hệ thần kinh, phỏng chừng đứa nhỏ đã liệt nửa người, không có cảm giác gì nữa rồi.”

Lúc này toàn bộ tâm tư của hai vợ chồng Lữ Lương hoàn toàn đặt ở trên người Tiểu Lữ Lâm, cho nên căn bản không nghe thấy những lời xì xào bàn tán chung quanh, tự nhiên cũng sẽ không thay mặt Trương Văn Trọng giải thích. Còn đám người chung quanh thì lo sợ hai vợ chồng Lữ Lương gặp phải nhân sĩ bịp bợm giang hồ, chẳng những trị không dứt bệnh của Tiểu Lữ Lâm, đồng thời còn gạt gia đình họ một số tiền lớn. Thế nên, có người đã vội vàng chạy tới văn phòng của bác sĩ, đem chuyện của gia đình Lữ Lương thông báo cho các bác sĩ ở khoa nhi thuộc bệnh viện nhân dân huyện.

Trong tiếng bàn tán xôn xao của mọi người, Trương Văn Trọng đã kiểm tra xong tình trạng cột sống của Tiểu Lữ Lâm. Tới lúc này, hắn đối với bệnh tình của Tiểu Lữ Lâm đã có một chút hiểu biết trực quan. Bất quá, hắn cũng không vội vàng kết luận, hay phát biểu ý kiến của chính mình, mà chuyển dời hai tay xuống, tiếp tục kiểm tra đôi chân bại liệt của Tiểu Lữ Lâm.

Sau khi đã hiểu rõ tình huống đôi chân của Tiểu Lữ Lâm, lúc này Trương Văn Trọng mới chịu thu hồi hai tay.

Chúng kiến Trương Văn Trọng đã kiểm tra tổng quan xong, Lữ Lương đứng ở bên cạnh, cũng vội vàng thăm hỏi: “Thế nào rồi, bác sĩ Trương, bệnh tình của con trai tôi ra sao? Bệnh viêm tủy sống này có dễ chữa không? Ngày sau có lưu lại di chứng nào không hả bác sĩ?”

Trương Văn Trọng lắc đầu: “Bệnh của Tiểu Lữ Lâm, không phải là viêm tủy sống.”

Hai vợ chồng Lữ Lương nghe vậy cả kinh. Liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó trằm miệng một lời nói: “Cái gì? Bệnh của Lữ Lâm không phải là viêm tủy sống? Thế cháu đang mắc bệnh gì ah?”

“Là u nội tủy!” Trương Văn Trọng thở dài nói: “U nội tủy cũng là một dạng của hệ viêm tủy cấp, đều làm cho cơ quan chức năng nửa dưới thân bệnh nhân bị tê liệt, không thể tự chủ được chức năng đại tiện cùng tiểu tiện. Do có nhiều triệu chứng tương tự như viêm tủy sống, cho nên khi chụp cộng hưởng từ không cần thận liên sẽ rất hay xuất hiện tình trạng chẩn nhầm bệnh...”

Ngay khi Trương Văn Trọng vừa mới nói dứt lời, thì bác sĩ chủ trị cho Tiểu Lữ Lâm cũng đã nghe tin chạy lại đây. Chẳng qua, hần không nghe rõ ngọn ngành đầu đuôi như thế nào, chỉ thấy Trương Văn Trọng phán là mình chẩn nhầm, làm cho bệnh tình của Tiểu Lữ Lâm trở nên trầm trọng hơn.

Điều này khiến cho hần phi thường tức giận, cau mày nhìn Trương Văn Trọng từ trên xuống dưới, lại không hề nhận ra Trương Văn Trọng, nên chất vấn: “Anh là ai? Cũng là bác sĩ hả? Anh đang công tác ở bệnh viện nào? Có bằng cấp gì không? Bệnh viêm tủy sống của Tiểu Lữ Lâm là do các bác sĩ khoa thần kinh cùng khoa nhi phối hợp chuẩn đoán. Anh chỉ mới liếc mắt nhìn một cái, còn chưa hề xem qua tư liệu của bệnh nhân, liền đã dám nhận định đây là bệnh u nội tủy. Là chúng tôi chẩn nhầm? Hay là do anh vô đoán đây?”

Bác sĩ chủ trị của Tiểu Lữ Lâm không nhận ra Trương Văn Trọng cũng là chuyện bình thường. Tuy rằng đoạn thời gian trước, Trương Văn Trọng hay được lên ti-vi, báo chí....Thế nhưng đầu năm nay, mỗi ngày đều thấy nhân vật nổi tiếng lên truyền hình, thật nhiều người cũng không thể nhớ rõ.

Thân cũng là một bác sĩ, Trương Văn Trọng tự nhiên thấu hiểu tâm tình lúc này của vị bác sĩ chủ trị kia. Vậy nên, dưới câu hỏi mang đậm tính chất vấn của bác sĩ chủ trị cho Tiểu Lữ Lâm, hần cũng không có tức giận, ngược lại còn dùng thần tình mỉm cười, nói: “Tôi là bác sĩ Đông y, đang công tác trong phòng y tế của trường đại học Ung Thành.”

“Đông y?” Bác sĩ chủ trị của Tiểu Lữ Lâm nhất thời nở nụ cười lạnh, nói: “Từ khi nào thì Đông y đã nghiên cứu qua, về bệnh trạng viêm tủy cấp đây? Hơn nữa, xem tuổi của anh sợ là chỉ mới khoảng hai mươi thôi đi, chắc gì đã có bằng cấp chính quy? Anh dựa vào đâu mà dám khẳng định chúng tôi chẩn nhầm bệnh đây?”

Trương Văn Trọng lắc đầu cười khổ, biết chỉ dựa vào lời nói, thì khó lòng có thể làm cho vị bác sĩ chủ trị này tin tưởng mình, liền ra đề nghị: “Nếu anh không tin lời của tôi, vậy sẽ không ngại....cho Tiểu Lữ Lâm chụp cộng hưởng từ hạt nhân tủy sống một lần nữa chứ?”

416. Chương 437: Trời Ạ!

Bác sĩ chủ trị của Tiểu Lữ Lâm, hừ giọng nói: “Ừa, không nghĩ ra anh cũng biết đến kỹ thuật tạo ảnh tủy sống bằng cách chụp cộng hưởng từ hạt nhân. Đây là thuật ngữ chuyên nghiệp trong ngành mà, chẳng trách anh có thể lừa gạt được cả người nhà bệnh nhân. Bất quá muốn chụp cộng hưởng từ không phải chỉ nói suông là xong, mà phải là xuất tiền. Còn hiện tại, gia đình Tiểu Lữ Lâm đang nợ hơn ngàn đồng tiền viện phí, trước khi chưa bổ sung khoản này, muốn kiểm tra hạng mục gì đều là không thể xem xét được.”

Hai vợ chồng Lữ Lương tuy rằng cũng muốn cho Tiểu Lữ Lâm làm mấy hạng mục kiểm tra, xác định xem đến tột cùng bệnh trạng của nó là cái thứ gì. Nhưng bọn họ đều phi thường rõ ràng, hiện tại mình đang thiếu bệnh viện rất nhiều tiền, bệnh viện chưa dùng cấp thuốc cho Tiểu Lữ Lâm đã là rất không tệ rồi, làm sao dám tham vọng quá đáng...yêu cầu bệnh viện làm kiểm tra cho Tiểu Lữ Lâm đây? Dù sao, mấy hạng mục kiểm tra kia, cũng phải tiêu tốn hết vài ngàn đồng.

Trương Văn Trọng không do dự nói: “Viện phí của Tiểu Lữ Lâm, tôi sẽ thay gia đình họ giao nộp luôn.”

Bác sĩ chủ trị của Tiểu Lữ Lâm nghe vậy không khỏi sững sờ. Nguyên bản hắn còn tưởng rằng, Trương Văn Trọng chỉ là một tên bịp bợm giang hồ, muốn lừa gạt tiền bạc của hai vợ chồng Lữ Lương. Thế nhưng hiện tại xem ra, Trương Văn Trọng không giống một kẻ lừa đảo, bởi vì sẽ không có một tên bịp bợm nào nguyện ý, thay con mình bỏ ra mấy ngàn đồng tiền phí điều trị.

“Anh...là thân thích của bọn họ?” Bác sĩ chủ trị của Tiểu Lữ Lâm dò hỏi. Thái độ của hắn đã khá hơn lúc trước một chút.

Trương Văn Trọng đáp: “Mặc dù tôi không phải thân thích của gia đình họ, nhưng tôi là bằng hữu của bọn họ.”

Bác sĩ chủ trị Tiểu Lữ Lâm nói: “Nếu anh có thể xuất tiền thay cho gia đình Tiểu Lữ Lâm, hơn nữa thanh toán đủ mấy hạng mục kiểm tra kia, vậy thì tôi sẽ lập tức đi an bài công tác! Anh đã muốn lãng phí tiền, tôi cần gì phải ngăn trở anh đây.” Những lời cuối cùng, hắn dùng thanh âm cực nhỏ để nói. Tuy mọi người ở trong phòng bệnh không có nghe thấy, nhưng Trương Văn Trọng lại nghe được rõ ràng. Hắn cười nhạt, biết vị bác sĩ này không ưa mình rồi.

Trương Văn Trọng bình thản nói: “Vậy phiền anh đi an bài thay cho Tiểu Lữ Lâm một chút.”

Theo sau lại nhìn sang Lữ Lương nói: “Đi thôi, ông dẫn tôi đi giao nộp tiền viện phí, chúng ta sẽ thanh toán hết những khoản nợ còn thiếu lúc trước, đồng thời cũng bổ sung thêm.”

Dứt lời, Trương Văn Trọng chẳng thèm quản đến tay bác sĩ chủ trị của Tiểu Lữ Lâm, liền cùng Lữ Lương đi ra khỏi phòng bệnh.

Trên đường đi giao nộp viện phí, Lữ Lương tính tình hiền lành chất phác, lần thứ hai hướng Trương Văn Trọng cảm tạ: “Bác sĩ Trương, cảm ơn anh! Anh cho gia đình chúng tôi mượn số tiền này. Ngày sau dù có phải nhịn ăn, nhịn uống làm lụng vất vả, gia đình chúng tôi tất sẽ hoàn trả gấp bội.”

Trương Văn Trọng cười khan, nói: “Ông đừng vội cảm tạ như thế, chẳng lẽ ông đã quên mất, tôi còn đang thiếu nợ ông hai mươi vạn hay sao?”

Lữ Lương gãi đầu, lúc này mới nhớ tới chuyện đó, không khỏi ngượng ngùng giải thích: “Tại tôi mãi lo lắng đến bệnh tình của con trai, thế nhưng lại quên mất tiêu chuyện này. Như vậy, khoản tiền viện phí anh trừ trong số hai mươi vạn kia đi nhé.”

Rất nhanh sau đó, Trương Văn Trọng cùng Lữ Lương đã giao nộp viện phí cho Tiểu Lữ Lâm xong, hơn nữa còn nộp thêm tiền kiểm tra mấy hạng mục tiếp theo. Mới quay trở lại phòng bệnh.

Lúc này...ở trong phòng bệnh ngoại trừ tay bác sĩ chủ trị của Tiểu Lữ Lâm ra, thì còn có thêm một vị nữ bác sĩ lớn tuổi, dung mạo hiền lành, xem tuổi của bà, hẳn là cũng khoảng trên dưới năm mươi. Giờ khắc này...tay bác sĩ chủ trị Tiểu Lữ Lâm, đang đứng ở trước mặt vị nữ bác sĩ lớn tuổi kia, cảm giận bất bình hướng bà ta giảng thuật lại chuyện đã xảy ra: “Vương chủ nhiệm, người bằng hữu của cha mẹ Tiểu Lữ Lâm, dường như chỉ là một gã giáo y trong trường đại học Ung Thành. Thế mà, hắn dám khẳng định rằng chúng ta đã chẩn đoán nhầm bệnh của Tiểu Lữ Lâm, hắn nói bệnh của Tiểu Lữ Lâm là u nội tử, chứ không phải là viêm tử sung.”

Vị nữ bác sĩ được gọi là Vương chủ nhiệm kia, đúng là Vương Mai Khang chủ nhiệm khoa nhi của bệnh viện nhân dân huyện Hòa Đình. Sau khi nghe tay bác sĩ chủ trị tường thuật xong, trên mặt của bà cũng không có xuất hiện biểu tình cảm giận, bà bình tĩnh nói: “Hả? Hắn khẳng định bệnh của Tiểu Lữ Lâm chính là u nội tử sao? Hắn có căn cứ gì chính xác không?”

“Hắn chẳng dựa vào căn cứ gì. Chỉ muốn chúng ta kiểm tra lại cho Tiểu Lữ Lâm thêm một lần, bằng phương thức chụp cộng hưởng từ hạt nhân. Lúc này, hắn và cha của Tiểu Lữ Lâm đang đi giao nộp tiền viện phí.” Tay bác sĩ chủ trị hừ lạnh một tiếng, mới nói tiếp: “Theo tôi thấy, người này hơn phân nửa là chẳng có chuyên ngành gì. Dù sao căn bệnh viêm tử sung của Tiểu Lữ Lâm, chính là do Vương chủ nhiệm cùng mấy chuyên gia khoa nhi khác đã chẩn đoán ra khúc mắc quả ah! Hắn chẳng qua chỉ là một tên giáo y trong trường đại học. Nói không chừng, ngay cả bệnh u nội tử cùng viêm tử sung đều chỉ nghe từ trong sách giáo khoa ra mà thôi.”

Thế nhưng, Vương Mai Khang liền lắc đầu nói: “Kì thực, bản thân tôi cũng có chút hoài nghi kết quả chuẩn đoán bệnh trạng viêm tủy sống của Tiểu Lữ Lâm. Có phải là chúng ta đã chẩn nhầm hay không? Dù sao, chúng ta đã áp dụng phương pháp trị liệu viêm tủy sống cho Tiểu Lữ Lâm lâu như vậy, chẳng những không thu được hiệu quả, ngược lại còn làm cho bệnh tình của đứa trẻ ngày càng thêm trầm trọng.”

Tay bác sĩ chủ trị nghe vậy không khỏi sửng sốt! Thần tình lộ vẻ khó tin, thầm nghĩ: “Chuẩn đoán nhầm sao? Điều này thực khó tin.”

Ngay lúc đó, đột nhiên hắn trông thấy Trương Văn Trọng cùng Lữ Lương quay trở lại phòng bệnh, hắn liền vội vàng nhìn Vương Mai Khang nói: “Vương chủ nhiệm, cô xem, chính là người kia đã khẳng định chúng ta chẩn nhầm.”

Wương Mai Khang ngoảnh mặt, ánh mắt rơi vào trên người Trương Văn Trọng.

Cùng tay bác sĩ chủ trị Tiểu Lữ Lâm bất đồng, Vương Mai Khang lơ mơ cảm thấy người thanh niên đi vào trong phòng bệnh, nhìn có chút quen mắt. Trải qua suy tư một lúc sau, bà không khỏi kinh ngạc, hỏi: “Cậu...cậu là...Trương giáo thụ...Trương Văn Trọng sao?”

Trương Văn Trọng gật đầu đáp: “Đúng vậy, tôi tên là Trương Văn Trọng.”

“Vương chủ nhiệm, cô nhận thức người này sao?” Tay bác sĩ chủ trị kinh ngạc nói: “Trương giáo thụ là ai?”

“Còn có thể là ai?” Vương Mai Khang mỉm cười nói: “Hắn chính là phó viện của khu y tế trong trường đại học Ung Thành, ông chủ của hội quỹ từ thiện mới được thành lập nha. Đoạn thời gian trước, trường đại học Ung Thành bùng phát bệnh Than, chính hắn đã suất lĩnh mọi người ngăn chặn đại dịch ah!”

“Hả? Người này là Trương....Trương Văn Trọng ư?” Nghe thấy Vương Mai Khang giới thiệu, tay bác sĩ chủ trị Tiểu Lữ Lâm không khỏi khiếp sợ, cẩn thận đánh giá nhìn Trương Văn Trọng một phen xong, rốt cuộc hắn mới nhận ra Trương Văn Trọng, lớn tiếng kinh hô: “Đúng rồi, là hắn, quả nhiên chính là hắn.”

Bản thân tay bác sĩ chủ trị cũng từng nghe nói qua đủ các loại tin đồn về Trương Văn Trọng, tuy rằng gã không tin tưởng hoàn toàn, nhưng cũng biết y thuật của Trương Văn Trọng không giống bình thường. Hơn nữa, còn được Nhạc Tử Mẫn và Ngô Thủ Chí hết mực khen ngợi. Nói thật, bản thân hắn đối với y thuật của Trương Văn Trọng cũng rất kính nể. Hồi tưởng lại vừa rồi, chính mình đã hoài nghi Trương Văn Trọng là một tên bịp bợm giang hồ, còn ra lời châm chọc. Nhất thời, lúc này hắn xấu hổ không thôi, há miệng thở dốc, không biết nên phải nói cái gì mới tốt.

Ở phía sau, Vương Mai Khang cũng đang trao đổi bệnh tình của Tiểu Lữ Lâm với Trương Văn Trọng, lúc này thấy tay bác sĩ chủ trị đứng ngây ra ở bên cạnh, trên mặt lộ vẻ thần tình xấu hổ. Bà liền vội vàng nhắc nhở: “Cậu còn sửng sốt ở đó làm gì? Không mau đi an bài chuyện tình làm kiểm tra cho Tiểu Lữ Lâm đi.”

Rốt cuộc tay bác sĩ chủ trị mới hồi phục tinh thần, liên tục gật đầu đáp ứng: “Đúng rồi, đúng rồi...tôi phải đi an bài việc này....” Dứt lời, hắn liền xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, an bài chuyện tình kiểm tra cho Tiểu Lữ Lâm.

Chứng kiến bóng lưng hốt hoảng của hắn, Vương Mai Khang bất đắc dĩ lắc đầu, thay mặt hắn xin lỗi: “Trương giáo thụ, vị bác sĩ kia sợ là vừa rồi đã nói lời mạo phạm anh đi? Hi vọng anh đại nhân đại lượng, đừng để ở trong lòng nha.”

Trương Văn Trọng hờ hững cười nói: “Vô luận là ai, sau khi nghe người khác chỉ trích bản thân mình chẩn nhầm bệnh, chỉ sợ cảm xúc sẽ không quá tốt. Tôi như thế nào lại đem chuyện này để vào trong lòng được đây?”

Hiệu suất làm việc của tay bác sĩ chủ trị rất nhanh chóng, chẳng bao lâu sau, đã an bài thỏa đáng chuyện tình kiểm tra cho Tiểu Lữ Lâm. Cũng đích thân suất lĩnh theo mấy cô y tá, đưa Tiểu Lữ Lâm đi tới phòng kiểm tra.

417. Chương 438: Ánh Mắt Của Trương Văn Trọng Thực Lợi Hại

Chẳng bao lâu sau, tay bác sĩ chủ trị của Tiểu Lữ Lâm, liền cầm theo bản báo cáo, vội vàng chạy đến phòng khám.

Khi hắn đi vào trong phòng khám, thời gian nhìn thấy Trương Văn Trọng, thì trong đôi mắt kia đã tràn ngập nét khâm phục và ngưỡng mộ.

Vương Mai Khang vươn tay nhìn hắn, nói: “Đã có báo cáo kiểm tra rồi sao? Đưa cho tôi xem nào.”

Tên bác sĩ chủ trị của Tiểu Lữ Lâm, vội vàng tiến lên hai bước, đem bản báo cáo trong tay giao cho Vương Mai Khang.

Sau khi xem qua nội dung bản báo cáo một lần, trên mặt của Vương Mai Khang cũng lộ ra thần tình kinh ngạc, nói: “Kết quả kiểm tra lần này, cùng với kết quả kiểm tra lần trước, có thu hoạch hoàn toàn bất đồng.”

“Sao cơ? Kết quả kiểm tra hoàn toàn bất đồng ư?” Vừa nghe thấy tin tức này, chủ nhiệm khoa thần kinh cũng không khỏi sửng sốt nói.

“Chính ngài tự mình xem đi.” Vương Mai Khang nói xong, chuyển bản báo cáo trong tay đưa cho hắn.

Chủ nhiệm khoa thần kinh tiếp nhận bản báo cáo, vừa nhìn nhìn xong, đã kinh ngạc nói: “Quả nhiên là bất đồng. Theo triệu chứng lâm sàng của Tiểu Lữ Lâm, thì càng giống viêm tủy sống hơn là u nội tủy. Nhưng lần kiểm tra này, hoàn toàn có thể khẳng định là căn bệnh u nội tủy rồi! Kì quái, từ ngày Tiểu Lữ Lâm nhập viện cho đến bây giờ, thời gian cũng không tính là quá ngắn, nhưng tại sao trước sau hai lần kiểm tra, kết quả lại khác biệt lớn như thế này đây? Chẳng lẽ kết quả kiểm tra lần trước đã sai rồi ư?”

Mặc dù không có đọc qua nội dung bản báo cáo, nhưng lại nghe thấy lời nói kinh nghi của chủ nhiệm khoa thần kinh, hắn liền cười nhạt một tiếng, giải thích: “Kết quả kiểm tra lần trước cũng không nhầm đâu. Bởi vì căn bệnh u nội tủy này có đặc thù riêng, dễ dàng làm cho chúng ta chuẩn đoán nhầm thành viêm tủy sống hoặc những căn bệnh khác. Sở dĩ, kết quả lần này cùng lần trước khác biệt nhau, chính là bởi vì bệnh tình của Tiểu Lữ Lâm đã trầm trọng thêm, cho nên u nội tủy mới hiển lộ rõ ràng.”

“Hóa ra là như vậy, khó trách...khó trách.” Vương Mai Khang và chủ nhiệm khoa thần kinh nhất tề gật đầu. Nhận ra rằng thuyết pháp của Trương Văn Trọng rất đúng với thực tế.

Ngay khi hai người đang gật gù, thì Triệu Khánh Thuận, viện trưởng bệnh viện nhân dân cũng bước vào phòng khám. Đi tới bên người Vương Mai Khang cùng chủ nhiệm khoa thần kinh, nhỏ giọng hỏi: “Lần này chuẩn đoán nhầm bệnh thật sao?”

Vương Mai Khang hồi đáp: “Theo tình huống trước mắt xem ra, đã hoàn toàn có thể xác định, lần chuẩn đoán này là do chúng ta sơ suất.”

Chủ nhiệm khoa thần kinh, cũng nói: “Đúng vậy, lần này may mắn có Trương giáo thụ phát hiện kịp thời, cho nên cũng không tạo thành khúc mắc quá tồi tệ. Nếu như để thêm một khoảng thời gian nữa, chỉ sợ hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

Nghe Vương Mai Khang và chủ nhiệm khoa thần kinh đều nói như vậy. Triệu Khánh Thuận sắc mặt trở nên phi thường khó coi.

Vẫn là Triệu Khánh Thuận phản ứng mau lẹ, hắn nhanh chân bước đến trước người vợ chồng Lữ Lương, khom lưng vài chào, nói: “Chuyện chuẩn đoán sai lầm, là do bệnh viện chúng tôi gây ra. Giờ khắc này tôi hướng gia đình hai người xin lỗi. Tất cả tiền phí điều trị, chúng tôi sẽ hoàn trả lại cho gia đình. Từ nay về sau, Tiểu Lữ Lâm sẽ điều trị miễn phí ở trong bệnh viện chúng tôi! Mong rằng, gia đình có thể lượng thứ.”

Hai vợ chồng Lữ Lương đều là người thành thật, sau khi đưa mắt nhìn nhau, liền đồng thanh nói: “Tiền viện phí điều trị, đều không sao cả, chỉ cần chữa khỏi bệnh cho con trai của chúng tôi là tốt rồi.”

Triệu Khánh Thuận quay đầu nhìn về phía chủ nhiệm khoa thần kinh. Trên phương diện tủy sống, thì vị chủ nhiệm khoa thần kinh này có năng lực giỏi nhất trong bệnh viện. Thế nhưng lúc này, chủ nhiệm khoa thần kinh lại đang nhíu mày trầm ngâm.

Trông thấy Triệu Khánh Thuận quẳng ném ánh mắt về phía mình, hần lắc đầu nói: “Bệnh của Tiểu Lữ Lâm chính là u nội tử. Loại bệnh này phải làm phẫu thuật cắt bỏ khối u đi mới được. Nhưng theo kết quả kiểm tra, vị trí khối u của Tiểu Lữ Lâm, đang nằm tại nơi rất nguy hiểm, chỉ cần sơ ý trong quá trình phẫu thuật liền sẽ gây tổn thương cho hệ thần kinh. Nói một câu thẳng thắn, ca phẫu thuật này hệ số khó khăn cực lớn, lấy năng lực trước mắt của bệnh viện chúng ta là không có khả năng thực hiện. Chỉ đành chuyển lên trên Bắc Kinh, may ra sẽ gặp chuyên gia ở phương diện u nội tử. Bất quá phí tổn phẫu thuật sợ rằng cũng rất cao, hơn nữa lại không có bao nhiêu xác suất thành công.”

Lữ Lương không chút do dự nói: “Chỉ cần chữa khỏi bệnh cho con của chúng tôi. Dù phải bỏ ra bao nhiêu tiền, dù phải đập nồi bán sắt, chúng tôi cũng đều nguyện ý.”

Vợ của Lữ Lương cũng nói: “Đúng vậy, chứ vị bác sĩ, xin mọi người hãy thay chúng tôi liên lạc với các chuyên gia ở Bắc Kinh đi. Chúng tôi muốn con trai được làm phẫu thuật càng sớm càng tốt, không thể chậm trễ thời gian thêm nữa ah!”

Trong thanh âm của nàng, sớm đã lộ ra một tia bi thương nức nở.

Nghe hai vợ chồng Lữ Lương cầu khẩn, trên mặt Vương Mai Khang cùng chủ nhiệm khoa thần kinh đều thoáng xuất hiện một tia hổ thẹn.

Lúc này, Trương Văn Trọng luôn luôn ở phía sau, không có mở miệng, cũng đã chịu lên tiếng: “Kì thật, mọi người không cần phải đưa Tiểu Lữ Lâm đi đâu. Dù sao lộ trình xa xôi Tiểu Lữ Lâm sẽ không chịu nổi sức ép. Nếu mọi người tin tưởng vào tôi, không ngại để cho tôi thực hiện ca phẫu thuật này đi.”

Trương Văn Trọng vừa nói ra khỏi miệng, nhất thời liền thu hút toàn bộ lực chú ý của mọi người.

Chủ nhiệm khoa thần kinh nhìn Trương Văn Trọng, kinh ngạc dò hỏi: “Trương giáo thụ, không phải anh giảng dạy Đông y sao? Như thế nào cũng biết làm phẫu thuật? Nội u tử là một ca phẫu thuật có hệ số khó khăn rất lớn, anh...liệu anh có làm nổi thật không?”

Trương Văn Trọng dở khóc dở cười: “Ai nói Đông y không thể làm phẫu thuật?”

Vợ Lữ Lương thấy bộ dạng tự tin của Trương Văn Trọng, cũng là phi thường chờ mong nói: “Bác sĩ Trương...anh...anh thật sự có thể làm tốt ca phẫu thuật u nội tử sao?”

Còn Lữ Lương thì lại mười phần tin tưởng vào Trương Văn Trọng, nói: “Nhất định là có thể, bác sĩ Trương chính là danh y, thần y. Nhất định sẽ hoàn thành tốt ca phẫu thuật này, trị dứt bệnh cho con trai của chúng ta.”

Sau khi được hai vợ chồng Lữ Lương ưng thuận, Trương Văn Trọng liền xoay người nhìn Triệu Khánh Thuận, nói: “Triệu viện trưởng, có thể cho tôi mượn phòng giải phẫu của bệnh viện một chút được không?”

Triệu Khánh Thuận đang định mở miệng đáp ứng, thì gã phó viện trưởng đứng bên cạnh, lặng lẽ ghé sát miệng đến bên tai của Triệu Khánh Thuận, nhỏ giọng nói: “Viện trưởng, không nên đáp ứng nha. Mặc dù Trương giáo thụ này được tung hô là danh y, nhưng dù sao chúng ta cũng chưa tận mắt trông thấy y thuật của hắn. Nếu trong lúc phẫu thuật, vạn nhất xảy ra chuyện gì rủi ro, thì ai sẽ chịu trách nhiệm đây? Nói không chừng, bệnh viện chúng ta sẽ phải gánh lấy hậu quả này. Theo tôi, hãy viện cố khác, chuyển dời bệnh nhân đi mới là cách tốt nhất.”

418. Chương 439: Châm Cứu Gây Tê

Triệu Khánh Thuận nghĩ viện phó nói có đạo lý. Tuy Trương Văn Trọng vang danh trong ngoài nước, nhưng không thấy nghe nói, hắn có nghiên cứu trên phương diện giải phẫu hệ thần kinh. Nếu như giải phẫu thành công viên mãn, vậy thì tất cả cũng dễ nói. Nhưng vạn nhất giải phẫu thất bại, bệnh viện nhân dân huyện Hòa Đình hoặc nhiều hay ít đều lọt vào liên lụy. Nhưng lúc này Triệu Khánh Thuận lại không muốn đắc tội Trương Văn Trọng, trong khoảng thời gian ngắn, hắn có vẻ có chút do dự.

Tuy rằng Triệu Khánh Thuận và viện phó đem thanh âm ép tới cực thấp, thậm chí bên cạnh họ không ai nghe được, thế nhưng Trương Văn Trọng lại nghe thật rõ ràng. Đối với câu nói của viện phó, hắn cũng không cảm thấy tức giận. Dù sao chuyện bo bo giữ mình, ở trên đời này đã nhìn thấy quen mắt, những

chuyện hoang đường như cứu người còn bị người oan uổng phải bồi tiền ngồi tù, không phải vẫn luôn xảy ra đó sao?

Trương Văn Trọng cũng không cho Triệu Khánh Thuận do dự quá lâu, giành nói trước: “Nếu quý viện không có phương tiện, như vậy xin mời làm thủ tục xuất viện cho tiểu Lâm. Tôi đưa nó đến bệnh viện Ung Thành làm phẫu thuật vậy.”

Triệu Khánh Thuận và viện phó đều có vẻ xấu hổ, bọn họ đều đã suy đoán ra, Trương Văn Trọng hơn phân nửa đã nghe được lời dối thoại của bọn họ. Tuy rằng bọn họ đều rất kinh ngạc, thanh âm nhỏ như vậy Trương Văn Trọng làm sao nghe được, thế nhưng cũng đều biết, đây không phải thời gian suy nghĩ về vấn đề này.

Viện phó dùng khuỷu tay đẩy đẩy Triệu Khánh Thuận, ý bảo hắn hãy làm theo lời Trương Văn Trọng vừa nói. Kể từ đó, sẽ không chọc phiền phức gì cho bệnh viện. Thế nhưng Triệu Khánh Thuận cũng không hi vọng cấp cho Trương Văn Trọng lưu lại một ấn tượng xấu, hắn khề cần môi, trong nháy mắt có chủ ý, cũng không dựa theo cách nghĩ của viện phó mà làm, mà vẻ mặt tươi cười nhìn Trương Văn Trọng nói: “Trương giáo thụ, sao anh lại nói lời này, nếu anh muốn mượn dùng phòng giải phẫu của bệnh viện chúng tôi, đó là vinh hạnh của chúng tôi, dù không thuận tiện thế nào, chúng tôi cũng phải chuẩn bị được phòng giải phẫu cho anh.”

Viện phó nghe vậy cả kinh, cuống quýt vội vàng mở miệng: “Viện trưởng, như vậy sao có thể được.”

“Được rồi, anh không cần nói thêm nữa. Tôi là viện trưởng, việc này do tôi quyết định.” Triệu Khánh Thuận cắt đứt lời hắn nói, nhìn Trương Văn Trọng, như đinh đóng cột nói: “Tôi tin tưởng y thuật của Trương giáo thụ! Dù rằng lần này thật xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bệnh viện chúng tôi cũng có thể gánh chịu được trách nhiệm!”

Trương Văn Trọng không khỏi nở nụ cười, nói: “Yên tâm đi, tôi đối với cuộc giải phẫu này, rất có lòng tin. Nói lại, nếu thật xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng tuyệt đối sẽ không để quý viện đến gánh chịu trách nhiệm.”

Triệu Khánh Thuận nhanh miệng nói: “Sao Trương giáo thụ lại nói như vậy? Phải do bệnh viện chúng tôi gánh chịu trách nhiệm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không trốn tránh! Bệnh viện chúng tôi là một bệnh viện biết chịu trách nhiệm! Mời Trương giáo thụ ở lại chỗ này chờ thêm chốc lát, tôi cho người đi chuẩn bị phòng giải phẫu. À, được rồi, tôi còn có một yêu cầu quá đáng, không biết anh có thể đáp ứng hay không?”

Trương Văn Trọng nói: “Ông có yêu cầu gì? Nói ra thử một chút.”

Triệu Khánh Thuận nói: “Là như vậy, tôi hi vọng khi Trương giáo thụ phẫu thuật cho tiểu Lâm, có thể cho bệnh viện chúng tôi tổ chức cho một nhóm người vào tham quan học tập...”

“Chỉ là chuyện này sao?” Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Đối với việc này, tôi không có ý kiến. Chỉ là không biết vợ chồng Lữ tiên sinh có đồng ý hay không?”

Triệu Khánh Thuận lại thỉnh cầu sự đồng ý của vợ chồng Lữ Lương, hắn biết rõ, có thể ở tại hiện trường tham quan học tập kỹ xảo giải phẫu của Trương Văn Trọng, là một cơ hội học tập hiếm có. Tuy nói không có khả năng chỉ xem một lần là có thể chân chính học được kỹ thuật gì, nhưng có thể mở rộng tầm mắt, mở rộng ý nghĩ, sau này có thể bắt rơi được cơ sở kiên cố!

Sau một lúc nói chuyện, vợ chồng Lữ Lương cuối cùng đáp ứng lời thỉnh cầu tham quan học tập của Triệu Khánh Thuận. Nhưng làm trao đổi chính là, hai người họ cũng sẽ cùng vào phòng giải phẫu.

Sau khi nhận được sự đồng ý của vợ chồng Lữ Lương, Triệu Khánh Thuận lập tức phân phó các bộ phận trong bệnh viện nhanh chóng tổ chức bác sĩ nòng cốt tinh anh cùng đến phòng giải phẫu, chuẩn bị tiến hành tham quan học tập.

Nửa giờ sau, phòng giải phẫu đã chuẩn bị thỏa đáng, Trương Văn Trọng đã thay quần áo diệt khuẩn đứng ngay bên cạnh giường giải phẫu.

Tiểu Lâm nằm trên giường giải phẫu, mở to đôi mắt khả ái, đang đánh giá bốn phía. Trong ánh mắt của nó, mang theo vẻ hiếu kỳ, nhưng đồng dạng cũng có chút sợ hãi. Nhưng khi nó nhìn thấy cha mẹ đang

đứng trong góc phòng, vẻ sợ hãi trong ánh mắt lập tức biến mất không còn một mảnh. Thậm chí còn nỗ lực hướng cha mẹ mình biểu lộ một nụ cười ngọt ngào.

Nhìn cử động của tiểu Lâm, Trương Văn Trọng không khỏi mỉm cười, ôn nhu hỏi: “Tiểu Lâm, chú sẽ lập tức giải phẫu cho cháu, cháu sợ không?”

Tiểu Lâm nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nhưng không vội vã trả lời vấn đề của hắn, mà hỏi ngược lại: “Làm giải phẫu, có phải cháu có thể đứng lên lần nữa? Có phải cháu sẽ không bị tiểu tiện lung tung nữa? Cháu có thể khôi phục trở thành người bình thường?”

“Đúng vậy.” Trương Văn Trọng mỉm cười, gật đầu đáp.

Tiểu Lâm nói: “Như vậy cháu sẽ không sợ. Chú cứ mau nhanh giải phẫu cho cháu, cháu muốn mình mau chóng đứng lên, giúp đỡ mẹ cháu làm việc, cháu không muốn nhìn thấy mỗi ngày cha mẹ vì thương tâm cho cháu mà rơi nước mắt.”

Nghe được câu nói của tiểu Lâm, vợ chồng Lữ Lương đứng ở góc tường không nhận được nước mắt tràn ra. Bọn họ không hẹn cùng gờ tay lên bưng kín miệng mình, rất sợ để tiểu Lâm nghe được tiếng khóc. Bọn họ cũng không muốn bởi vì họ mà làm đứa trẻ thêm phân tâm.

“Tiểu Lâm thật ngoan, thật hiểu chuyện.” Trương Văn Trọng tán thán tận đáy lòng.

“Cảm ơn chú khích lệ.” Tiểu Lâm nhìn Trương Văn Trọng lộ ra vẻ mỉm cười ngọt ngào.

Nhưng ngay lúc này, bác sĩ phụ trách tiến hành gây tê cho tiểu Lâm, sau khi kiểm tra tình huống của thằng bé, cau mày nói: “Trương giáo thụ, với tình huống thân thể hiện tại của tiểu Lâm, nếu muốn gây tê toàn thân, phẫu thuật sẽ rất lớn.”

Trương Văn Trọng cũng không bởi vì tin tức không tốt này mà tỏ ra hoảng loạn, hắn vẫn bình tĩnh nói: “Đã như vậy, để cho tôi tiến hành gây mê cho nó.”

“Anh? Anh gây tê cho nó?” Bác sĩ gây tê không khỏi sửng sốt, còn tưởng rằng mình đã nghe lầm.

Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Àn, tôi sẽ gây tê cho nó.”

“Vậy được rồi.” Bác sĩ gây tê xác định Trương Văn Trọng không nói đùa với mình, liền gật đầu thối lui đến bên cạnh những bác sĩ đến tham quan học tập. Bất quá trong lòng hắn cảm giác hoài nghi sâu sắc đối với lời của Trương Văn Trọng: “Y thuật của anh tuy rằng vang danh trong ngoài nước, thế nhưng chưa từng nghe nói qua anh có thể gây tê. Anh thực sự được không?”

Ngay khi bác sĩ gây tê trần ngập vẻ nghi hoặc, Trương Văn Trọng cầm lấy hộp ngân châm đặt trên khay, lấy ra vài ngân châm kẹp giữa mấy ngón tay.

Cử động này của Trương Văn Trọng cũng làm cho những bác sĩ đến tham quan học tập vô cùng kinh ngạc và khó hiểu. Những người này tuy rằng không mở miệng hỏi Trương Văn Trọng, nhưng cũng ghé vào nhau, nhỏ giọng nghị luận suy đoán:

“Hắc, mọi người nói, Trương giáo thụ đột nhiên lấy ra ngân châm, đến tốt cùng là muốn gì?”

“Không biết nha, hắn không phải muốn gây tê cho tiểu Lâm hay sao? Thế nào lại đột nhiên lấy ra ngân châm? Lẽ nào nói, trước khi gây tê, hắn dự định châm viêm cho tiểu Lâm một chút? Thế nhưng bây giờ châm viêm lại có lợi gì?”

“Ai, lão Lý, anh không phải thuộc khoa Đông y hay sao? Châm viêm lẽ nào cũng có thể trị liệu tủy nội u?”

“Không biết, cho tới bây giờ tôi chưa từng đọc qua những tin liên quan hay luận văn về nó.”

Ngay khi những bác sĩ còn đang khe khẽ nói nhỏ, suy đoán ý đồ của Trương Văn Trọng, tay hắn đang kẹp ngân châm, cũng đột nhiên động lên, dùng tốc độ nhanh như thiểm điện đem mấy ngân châm đâm vào mấy huyệt vị ngay sau thắt lưng của tiểu Lâm, ngay lúc đó bắt đầu hành châm, kích thích mấy huyệt vị nơi thắt lưng.

Lúc này tiểu Lâm chợt cảm thấy không còn cảm giác, liền kêu lên: “Sao cháu không còn cảm giác gì hết, đã xảy ra chuyện gì?” Đối với biến hóa dị thường đột ngột xuất hiện trong thân thể, nó có vẻ có chút sợ,

Trương Văn Trọng mỉm cười, tiến bên tai nó nhỏ giọng nói: “Đừng lo lắng, đây là hiệu quả gây tê thôi. Tiểu Lâm, bây giờ chú giải phẫu cho cháu, nếu như cháu sợ, thì nhắm mắt lại.”

“Dạ.” Tiểu Lâm gật đầu đáp.

“Đi?” Nghe được tiểu Lâm và Trương Văn Trọng nói chuyện, vị bác sĩ Đông y vừa rồi bỗng nhiên há to miệng, vẻ mặt khiếp sợ nói: “Đây...đây lẽ nào là châm viêm gây tê?”

“Châm viêm gây tê? Lão Lý, anh đang nói giỡn sao? Châm viêm còn có thể gây tê?”

“Phải, châm viêm nha, trừ chút bệnh mãn tính thì còn được. Anh muốn nói nó có thể gây tê, cũng quá đáng nha?”

Vị Đông y họ Lý kia nhất thời có chút không vui: “Châm viêm làm sao không đạt được hiệu quả gây tê cơ chứ? Tôi nói cho các anh, từ thời Đường trong Tập Dị Ký, có viết về châm viêm gây tê, nói Thu Nhân Kiệt từng dùng châm viêm gây tê một đứa bé, sau đó mổ giúp cắt bỏ ung nhọt cho nó. Các đời lịch sử, sử dụng châm viêm gây tê đạt được hiệu quả đếm thật không hết. Đã từng có rất nhiều luận văn lẫn sách báo về phương diện châm viêm gây tê. Mà ở thời gian đó, viện nghiên cứu vệ sinh nước Mỹ từng mời dự họp thu thập ý kiến, cho rằng châm viêm gây tê là phương pháp trị liệu có căn cứ khoa học! Đến tận đây, châm viêm gây tê rốt cục thu được sự tán thành trong giới y học quốc tế. Ở hiện tại, tại kinh thành, một ít thành phố lớn như Thượng Hải trong bệnh viện Đông y, đều có bác sĩ Đông y biết châm viêm gây tê. Chỉ bởi vì kỹ xảo châm viêm gây tê so với châm viêm bình thường càng khó nắm giữ, cho nên người hiểu biết hiện tại cũng không nhiều. Không nghĩ tới, hôm nay để tôi ở nơi này kiến thức được tài nghệ châm viêm cao thâm như thế!”

419. Chương 440: Tình Huống Vô Cùng Nghiêm Trọng

“Lão Lý, điều ông nói rất cuộc là thật hay giả ah! Châm cứu trong Đông y có thể phát ra hiệu quả gây mê sao?”

Tuy rằng vị Đông y sư họ Lý kia nói thao thao bất tuyệt một tràng, nhưng lại có không ít người vẫn bảo lưu thái độ hoài nghi. Dù sao, ở trong mắt đại đa số người xem, châm viêm gây tê căn bản chính là chuyện tình hoang đường, không có chút thực tế nào.

Đông y sư họ Lý cũng lười giải thích nhiều, chỉ lăm bằm nói: “Là thật hay giả, các ngài quay về tìm đọc tư liệu tương quan, chẳng phải là sẽ biết hay sao?”

Cuối cùng hắn còn than thở ở trong lòng một câu: “Dù sao ta đã nhìn ra, đám người các người, vẫn luôn xem thường Đông y mà.”

Vốn Trương Văn Trọng định tiến hành phẫu thuật ngay, nhưng bởi vì lo lắng trong quá trình phẫu thuật, Tiểu Lâm sẽ nhúc nhích mà ảnh hưởng đến chính sự. Cho nên, Trương Văn Trọng ngoại trừ sử dụng châm viêm gây tê giảm bớt đau đớn, đồng thời hắn còn thi triển Chúc Do Thuật, để lấy hiệu quả thôi miên.

Trương Văn Trọng ghé miệng đến bên tai Tiểu Lâm, dùng thanh âm mơ hồ nói: “Tiểu Lữ Lâm ngoan nhé, nhắm mắt lại một lát thôi. Đợi sau khi cháu tỉnh lại, ca phẫu thuật cũng đã xong rồi, mà lúc đó cháu sẽ hoàn toàn khỏe mạnh. Nghe lời chú, cháu nhắm mắt lại ngủ đi...”

“Ngô...mí mắt nặng ghê...cháu....cháu buồn ngủ quá.” Dưới tác dụng của châm viêm gây tê cùng Chúc Do Thuật. Cậu bé tiểu Lâm ngáp dài một cái, nói quanh co hai tiếng, sau đó liền nhắm tịt mắt lại, tiến nhập vào trạng thái ngủ say. Tiếng ngáy rất nhỏ, lập tức đều đều vang lên ở trong căn phòng giải phẫu.

Chứng kiến tình huống này, các bác sĩ đến quan sát học tập, toàn bộ đều kinh ngạc há hốc miệng, nhất là mấy người lúc trước còn nắm giữ thái độ hoài nghi đối với tác dụng gây tê của châm viêm. Lúc này đều khiếp sợ đứng nhìn trân trối, hồi lâu sau đều không nói ra lời.

Tình lặng ngán ngủ hồi lâu sau, đám bác sĩ lâm vào trạng thái khiếp sợ cao độ, rốt cuộc cũng hồi phục thần trí, lần thứ hai kích động xì xầm bàn tán:

“Nhìn thấy không? Các vị nhìn thấy không? Đứa nhỏ kia thật sự đã hôn mê rồi!”

“Mở rộng tầm mắt, quả nhiên là được mở rộng tầm mắt ah!”

Hai vợ chồng Lữ Lương tuy rằng không biết đám bác sĩ đang xì xào bàn tán cái gì, nhưng nhìn biểu tình kích động trên mặt bọn họ, thì tâm tình lo lắng bất an ở trong lòng cũng giảm bớt đi vài phần. Hai vợ chồng nắm chặt tay nhau, ánh mắt đều quắc nể lên Tiểu Lâm nằm ở trên bàn mổ. Mặc dù hai vợ chồng không nói gì, nhưng ở trong lòng bọn họ, hiển nhiên là đều đang hướng thần phật cầu nguyện, khẩn cầu chư vị thần linh phù hộ Tiểu Lâm có thể phẫu thuật thành công.

Đối với hai vợ chồng Lữ Lâm mà nói, chỉ cần Tiểu Lâm khôi phục thân thể mạnh khỏe, mặc kệ phải trả giá đại giới gì. Chẳng quản là tính mạng của mình, hai vợ chồng cũng đều sẽ không hối tiếc!

Mặc dù thanh âm bàn tán xung quanh khá rôm rả. Nhưng lúc này, lực chú ý của Trương Văn Trọng đã hoàn toàn đặt ở trên người Tiểu Lâm, coi như bọn hắn đề thăng âm lượng, cũng không thể gây ảnh hưởng cho Trương Văn Trọng.

Sau khi gây mê thành công cho Tiểu Lâm xong, Trương Văn Trọng cũng không dám chậm trễ thời gian, tay trái lập tức day lên khớp xương đĩa đệm số 4-5 ở trên cột xương sống. Đó chính là vị trí của cục u nội tử phát triển, áp bức mạch máu cùng dây thần kinh. Do đó khiến cho Tiểu Lâm bị liệt hai chân dưới, cơ quan chức năng đại tiểu tiện cũng không thể khống chế. Nếu bệnh tình còn kéo dài thêm, rất có khả năng sẽ gây nên biến chứng viêm tắc tĩnh mạch trong sọ và trong tử cung.

Sau khi xác nhận vị trí xong, Trương Văn Trọng cũng không có lấy dao phẫu thuật ở trong khay dụng cụ, mà nhẹ nhàng mở hộp kim ở trước mặt ra.

Lần này Trương Văn Trọng xuất ra, chính là hộp cừu châm luôn mang theo bên mình. Dưới ánh mắt kinh ngạc khó hiểu của mọi người, hắn nhẹ nhàng vươn tay, nhón lấy cây Phong Châm, dài một thốn sáu phân ra.

“Đây là cái gì vậy? Nó cũng được coi là ngân châm sao? Như thế nào nhìn bộ dáng trông thật cổ quái nha?” Đám bác sĩ đến quan sát học tập, phần lớn đều theo ngành Tây y, đối với Đông y không được am hiểu sâu sắc. Cho nên cũng không biết cây kim châm trong tay Trương Văn Trọng có lai lịch như thế nào.

Lúc này, bởi vì sợ quấy rầy Trương Văn Trọng tiến hành phẫu thuật, cho nên bọn họ không dám hướng Trương Văn Trọng đưa ra nghi vấn, chỉ đành quắc nể ánh mắt về phía vị Đông y sư họ Lý, nhỏ giọng trưng cầu ý kiến của hắn: “Lão Lý, ông có biết thứ đồ chơi trong tay Trương giáo thụ, là cái vật gì hay không?”

Đông y sư họ Lý cũng không làm cho bọn hắn thất vọng, một bên trầm ngâm một bên hồi đáp: “Trương giáo thụ đang cầm là Phong Châm, là một loại trong bộ Cừu Châm. Phong Châm thân kim hình tròn trụ, mũi rất nhọn, dài một thốn sáu phân, chuyên chủ trị về chứng ung sưng, lấy máu ứ nung! Nhưng theo suy đoán của tôi, Trương giáo thụ xuất ra Phong Châm, sợ là muốn dùng nó để thay dao phẫu thuật đi? Dù sao vị trí khối u nội tử của Tiểu Lâm, cũng nằm tại chỗ vô cùng nguy hiểm. Nếu phẫu thuật theo cách bình thường, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng tới hệ thống dây thần kinh nằm trên xương sống. Mà bệnh viện chúng ta, lại không có trang thiết bị tân tiến, cho nên, hẳn là Trương giáo thụ đang muốn dùng biện pháp thay thế.”

“Hóa ra là như vậy.” Trên mặt của mọi người đều toát ra biểu tình tỉnh ngộ, sôi nổi hướng về phía vị Đông y sư họ Lý kia, mà giờ ngón tay cái lên khen ngợi.

Mặc dù chưa ai nghe nói qua, phương pháp dùng kim châm để cắt bỏ khối u nội tử, nhưng phía trước đã có châm viêm gây tê làm tiền lệ, cho nên mọi người tuy là kinh ngạc, tò mò, nhưng lại không dám hoài nghi, đều căng mắt lên nhìn Trương Văn Trọng. Giờ khắc này, rốt cuộc bọn họ đã nhận thấy, cơ hội quan sát học tập lần này là phi thường khó có được, cho nên đều không muốn bỏ qua bất kỳ một cái chi tiết nhỏ nào.

Lại nói về Trương Văn Trọng, lúc này hắn đã gơ Phong châm trong tay lên, dùng thủ pháp cực nhanh, cắt xuống khớp đĩa đệm 4-5 trên cột sống của Tiểu Lâm. Máu tươi bạc bạc, nhất thời liền chảy ra từ trên miệng vết thương. Chủ nhiệm khoa thần kinh đảm đương làm trợ thủ cho Trương Văn Trọng, cũng mau chóng dùng băng gạc thanh tẩy máu tươi, đồng thời lấy kim phẫu thuật mở rộng miệng vết thương ra, để cho người ta có thể nhìn thấy rõ ràng tình huống bên trong.

“Trời!” Sau khi nhìn thấy nội tình trong miệng vết thương, chủ nhiệm khoa thần kinh luôn luôn trầm ổn,

cũng nhin không được, thấp giọng kinh hô lên: “Tình huống sưng tấy của khối u so với ta tưởng tượng còn muốn nghiêm trọng hơn rất nhiều!”

Hắn ngẩng đầu nhìn Trương Văn Trọng, diễn cảm nghiêm túc dò hỏi: “Trương giáo thụ, làm sao bây giờ đây? Ca phẫu thuật này có tiến hành nữa không?”

Nghe chủ nhiệm khoa thần kinh nói vậy, nhóm bác sĩ đến quan sát học tập, cũng vươn cổ lên nhìn vào miệng vết thương. Trong khoảnh khắc, từng đợt thanh âm “tê tê” nổi liên nhau liên miên không dứt.

“Khối u này nằm ở vị trí quá nguy hiểm, không ngờ là chen ngang mạch máu cùng dây thần kinh. Nếu sơ sẩy một chút, liền sẽ tạo ra hậu quả phi thường nghiêm trọng.”

“Ca phẫu thuật này, hệ số mạo hiểm quá cao, mọi người nói xem, Trương giáo thụ liệu có tiếp tục tiến hành phẫu thuật nữa không?”

“Chắc là không dám đâu. Hệ số khó khăn cao như vậy, chỉ sợ là ngay cả chuyên gia ở Bắc Kinh, cũng phải thúc thủ vô sách*.” (bó tay chịu trôi.)

Nghe đám bác sĩ đứng bên ngoài xì xầm bàn tán, hai vợ chồng Lữ Lương sắc mặt tức thì biến thành trắng bệch. Hai người tứ chi đều mềm nhũn vô lực, thiếu chút nữa đã muốn ngã khụy ở trong phòng giải phẫu mất rồi.

“Lão Lữ, làm sao bây giờ ah...?” Vợ Lữ Lương nhin không được, run giọng hỏi.

“Chúng ta phải tin tưởng bác sĩ Trương, hắn nhất định sẽ có biện pháp, nhất định là vậy!” Lữ Lương quay sang nói một câu an ủi. Nhưng trên thực tế, tâm tình của hắn lúc này cũng lo lắng chẳng kém vợ mình bao nhiêu.

Bất quá, trong lúc mọi người ở đây đều khiếp sợ, thì bộ dạng của Trương Văn Trọng lại rất bình tĩnh. Giờ khắc này, hắn cười nhạt một tiếng, nhẹ giọng nói: “Đương nhiên là phải tiếp tục hoàn thành ca phẫu thuật này rồi. Tình trạng khối u nội tử của Tiểu Lâm, so với dự đoán của tôi cũng không khác nhau là mấy.”

Trương Văn Trọng tin tưởng mười phần, vẻ mặt trấn định tự nhiên. Khiến cho mọi người có mặt ở đây đều bị chấn kinh. Bọn họ âm thầm suy đoán, nói: “Ca phẫu thuật hệ số rủi ro lớn như thế này, Trương giáo thụ cư nhiên còn muốn tiếp tục? Đến tột cùng thì hắn sẽ làm như thế nào đây? Liệu có thành công được không?”

420. Chương 441: Y Thuật Cao Siêu

Trương Văn Trọng híp mắt nhắm nhìn khớp xương đĩa đệm 4-5 ở trên cột sống của Tiểu Lâm. Giờ phút này, hắn vận khởi linh lực vào hai mắt, lực tập trung cao độ, khiến cho hắn có thể nhìn thấy rõ, từng sợi máu li ti và dây thần kinh chằng chịt, chạy quanh tại khối u.

Đám bác sĩ xung quanh đều không rõ ràng hắn đang làm cái gì, còn tưởng rằng Trương Văn Trọng bởi vì ca phẫu thuật khó giải quyết, mà trong bất tri giác không biết nên xuống tay như thế nào.

Chủ nhiệm khoa thần kinh đưa mắt nhìn Trương Văn Trọng, cẩn thận dò hỏi: “Trương giáo thụ, bằng không thì tạm hoãn ca phẫu thuật này đi vậy. Tôi có quan hệ với vài vị chuyên gia ở Bắc Kinh, thỉnh bọn họ tới đây trợ giúp.”

Trương Văn Trọng mỉm cười, nói: “Đâu cần phải phiền phức như thế, tôi sắp bắt đầu tiến hành phẫu thuật rồi đây.”

Ở trong mắt đám bác sĩ xung quanh, khối u sinh trưởng trên đĩa đệm số 4-5 của Tiểu Lâm, đang gắt gao dính liền với mạch máu và hệ thần kinh tủy sống. Một khi cắt bỏ khối u, sẽ dễ dàng gây tổn thương đến hệ thần kinh tại nơi này, do đó cũng tạo thành hậu quả khó có thể dự đoán.

Nhưng ở trong mắt Trương Văn Trọng, giữa khối u nội tử, mạch máu và hệ thần kinh tủy sống, lại cũng không có dính liền thành một thể như tưởng tượng. Khe hở nhỏ xíu đó, người trần mắt thịt không nhìn ra được, nhưng hắn lại trông thấy tương đối rõ ràng. Sau khi xác định tình huống ổ bệnh xong, hắn cũng chuẩn bị động thủ.

Tuy rằng Trương Văn Trọng có vẻ tin tưởng mười phần, thế nhưng đám bác sĩ xung quanh lại không dám chắc chắn như thế, bọn hắn đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt đều tương đối khản trương.

Sau khi Trương Văn Trọng hít sâu một hơi, đem tinh thần của mình điều chỉnh tới trạng thái tốt nhất. Tiếp đó, dưới ánh mắt chờ mong của mọi người, rốt cục hắn cũng vung tay phải lên. Phong Châm cầm trong tay hóa thành một đạo hàn quang sắc bén, lấy tốc độ mắt thường khó có thể nhìn thấy, chuẩn xác đâm xuống miệng vết thương.

Người trong nghề vừa động thủ liền biết có giỏi hay không?

Chủ nhiệm khoa thần kinh đảm đương làm trợ mổ cho Trương Văn Trọng, sau khi nhìn thấy một màn này, bên trong đôi mắt kia nhất thời cũng bắn ra hai đạo tinh quang, nhin không được âm thầm tán thưởng: “Quá nhanh, quá chuẩn, quá ổn! Không nghĩ ra, tài nghệ của Trương giáo thụ trên phương diện ngoại khoa cũng rất cao minh. Chẳng cần nói đầu xa, chỉ với một dao này...à không đúng, chỉ với một châm này đã vượt trội hơn ta rồi. Hơn nữa, tố chất tâm lý cùng tài nghệ của hắn, phóng mắt nhìn khắp Ung Thành, thậm chí là cả tỉnh Thiên Nam, đều có thể tự xưng là nhất lưu cao thủ! Có lẽ ca phẫu thuật lần này cho Tiểu Lâm, hẳn là sẽ thành công đi!”

Mới lúc trước, trong lòng còn tràn đầy lo lắng. Thế nhưng lúc này, chủ nhiệm khoa thần kinh nhiều ít cũng đã buông lỏng tâm tình, mở căng hai mắt ra nhìn Trương Văn Trọng, muốn quan sát xem kế tiếp hắn sẽ hành động như thế nào.

Mà khi Trương Văn Trọng dùng Phong Châm, bắt đầu tiến hành cắt bỏ khối u sinh trưởng tại đĩa đệm số 4-5 trên xương sống của Tiểu Lâm. Thì cả đám bác sĩ đến quan sát học tập, đều không tự chủ được vươn cổ lên nhìn....Nhìn xem đến tột cùng thì Trương Văn Trọng phẫu thuật như thế nào.

Thế nhưng vừa nhìn, cũng làm cho bọn họ nhú chặt mày lại, tâm tình lo lắng bất an không yên. Thậm chí, có mấy người trong đó, thiếu chút nữa đã há miệng kêu ra thành tiếng. May mắn, bọn hắn phản ứng kịp thời, nhanh chóng đem thanh âm mới ra khỏi cổ họng, nuốt ngược trở xuống.

Bởi vì, mỗi lần Phong Châm trong tay Trương Văn Trọng hạ xuống, đều dừng ở giữa khe hở nhỏ xíu của mạch máu cùng hệ thống dây thần kinh tại tủy sống. Nhưng ánh mắt của đám bác sĩ kia, không có tình huống như Trương Văn Trọng, cũng không biết đến sự tồn tại của khe hở này. Cho nên, tại bọn họ xem ra, mỗi lần Phong Châm hạ xuống, đều như cắt qua mạch máu và hệ thống dây thần kinh tại tủy sống. Tình huống nguy hiểm như vậy, rất có thể sẽ gây ảnh hưởng di chứng đến cho bệnh nhân. Thế nên, ở trong lòng của bọn họ tự nhiên cũng đều cảm thấy căng thẳng.

Một châm...Hai châm....Ba châm.

Phong Châm trong tay Trương Văn Trọng liên tục nâng lên hạ xuống. Cả gian phòng phẫu thuật cũng trở nên yên tĩnh, không một tiếng động. Bất tri giác bầu không khí liền biến thành áp lực phá lệ.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, luôn luôn im lặng, mãi miết tiến hành phẫu thuật, rốt cuộc Trương Văn Trọng cũng đã lên tiếng: “Đưa cho tôi một con vít.” (vít xương chuyên dụng để làm phẫu thuật.)

Chủ nhiệm khoa thần kinh vội vàng nhét một con vít vào trong tay Trương Văn Trọng, vừa có chút tò mò, lại vừa có chút chờ mong dò hỏi: “Trương giáo thụ, anh cần con vít xương này làm gì thế?”

“Còn làm gì nữa? Đương nhiên là muốn cố định đĩa đệm, rồi cắt bỏ khối u nội tủy ra.” Trương Văn Trọng cũng không ngần ngại đầu lên mà nói. Tiếp theo dùng vít xương cố định đĩa đệm số 4-5, và tiến hành cắt bỏ khối u.

Lúc này đây, chủ nhiệm khoa thần kinh cũng phản ứng mau lẹ, vội vàng chuyển khay inox tới, để Trương Văn Trọng đem khối u nội tủy kia bỏ vào trong khay.

Nhìn khối u nội tủy nằm trong khay, nguyên bản cả gian phòng giải phẫu đang tĩnh lặng, nhất thời sôi nổi hẳn lên. Đám bác sĩ đến quan sát học tập, đều duỗi thẳng cổ, âm thầm đánh giá khối u nội tủy nằm trong khay.

“Cắt bỏ khối u thành công rồi! Trương giáo thụ đã cắt bỏ khối u thành công rồi.”

“Quả nhiên là thần kì, không hổ danh là Trương giáo thụ được mọi người xa gần ca tụng! Lần này tôi thực sự tâm phục khẩu phục rồi.”

Lúc này hai vợ chồng Lữ Lương cũng nghe thấy thanh âm nghị luận sôi nổi của các bác sĩ, tâm tình bất an trong lòng nhất thời liền bị quét sạch bách. Bọn họ đè nén không được nội tâm vui sướng, vạn phần kích động nói: “Thành công, ca phẫu thuật thành công rồi sao?...”

Hai vợ chồng bọn họ đã chịu áp lực quá lâu rồi. Giờ phút này cũng không chịu nổi thêm nữa, liền ôm nhau, nước nỡ khóc rống lên.

Sau khi cắt bỏ khối u, tháo vít xương đĩa đệm ra, Trương Văn Trọng liền nhìn chủ nhiệm khoa thần kinh nói: “U nội tủy của Tiểu Lâm đã hoàn toàn được cắt bỏ xuống rồi. Chuyện kế tiếp, giao cho các vị làm, có được không?”

“Ok, phần việc kế tiếp liền giao cho chúng tôi đảm nhiệm đi.” Chủ nhiệm khoa thần kinh diễn cảm nghiêm túc, gật đầu nói.

Sau khi giao nốt phần việc còn lại cho chủ nhiệm khoa thần kinh, Trương Văn Trọng cũng khử trùng Phong Châm, để nó trở về trong hộp. Lúc này mới cất bước đi tới trước mặt hai vợ chồng Lữ Lương, nói: “May mắn không làm nhục mệnh, tôi đã cắt bỏ khối u cho Tiểu Lâm thành công rồi! Lát nữa, tôi sẽ kê một đơn thuốc, hai người chiếu theo đơn mà bốc thuốc, sắc cho Tiểu Lâm uống. Tiếp tục kết hợp một số phương pháp vật lý trị liệu, chẳng bao lâu sau, thể trạng của Tiểu Lâm cũng sẽ khôi phục như một đứa trẻ bình thường.”

Hai vợ chồng Lữ Lương, nước nỡ nói: “Cám ơn anh, bác sĩ Trương, chúng tôi thật sự không biết phải báo đáp ân tình này như thế nào.”

Trương Văn Trọng cười nói: “Đó là chuyện tôi phải làm thôi! À đúng rồi, Lữ tiên sinh, ông đưa số tài khoản ngân hàng của ông cho tôi. Nhân tiện tôi cũng đi chuyển hai mươi vạn đồng sang cho ông luôn.”

Lữ Lương vội vàng xua tay, nói: “Hai mươi vạn kia tôi không dám lấy đâu, coi như đó là phần tạ lễ công sức anh chữa bệnh cho con trai tôi đi.”

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Vây cũng không được. Tôi đã nói rồi, hai việc này là hoàn toàn khác nhau.”

Cuối cùng Lữ Lương đành phải báo ra số tài khoản ngân hàng của mình cho Trương Văn Trọng.

Sau khi ghi nhớ số tài khoản ngân hàng. Trương Văn Trọng kêu người mang giấy bút tới, viết đơn thuốc cấp cho Lữ Lương xong, lúc này mới chịu thu thập đồ đạc của mình, xoay người rời khỏi phòng giải phẫu.

421. Chương 442: Mị Lực Nhân Cách Của Trương Văn Trọng

Vốn Trương Văn Trọng dự định phẫu thuật xong cho tiểu Lâm sẽ rời khỏi bệnh viện huyện Hòa Đình, trở về phòng y tế tiếp tục làm việc, nhưng có một câu nói rất đúng: Kế hoạch vĩnh viễn không theo nổi biến hóa.

Ngay khi Trương Văn Trọng vừa thay xong quần áo, đi ra khỏi phòng giải phẫu, mới kinh ngạc phát hiện, bên ngoài phòng giải phẫu đã đứng đầy người. Những người này, toàn bộ là bệnh nhân cùng người nhà bệnh nhân nghe tin chạy tới. Bọn họ vây quanh phòng giải phẫu trong ngoài ba tầng, cảnh tượng chật như nêm cối.

Giờ khắc này, nhìn thấy Trương Văn Trọng từ bên trong phòng giải phẫu đi ra, những bệnh nhân cùng người nhà họ đã sớm chờ lâu, giống như nước thủy triều đều hướng Trương Văn Trọng vọt tới, ồn ào mở miệng thỉnh cầu:

“Bác sĩ Trương, phiền anh khám bệnh dùm tôi đi. Bệnh bao tử đã dần vật tôi suốt mấy chục năm rồi, đã khám nhiều bác sĩ, uống nhiều thuốc, nhưng vẫn bị tái phát, chưa từng lành hẳn bao giờ...”

“Trương giáo thụ, ông nội tôi bị bệnh tim, anh có thể khám cho ông được không? Cầu anh, lão nhân gia đã bảy mươi tuổi, thân thể suy yếu vô cùng, không chịu đựng nổi nữa...”

“Bác sĩ Trương, con gái của tôi bị viêm màng não, nhìn thấy hình dạng thống khổ của nó, tôi thật sự rất đau lòng, van cầu anh, khám dùm nó một lần đi.”

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người ồn ào kêu lên, rất nhanh không nghe được bọn họ đang nói điều gì.

Cảnh tượng trước mắt đúng là vượt ngoài sự dự liệu của Trương Văn Trọng, làm hắn có cảm giác trở tay không kịp. Hắn không khỏi há to miệng, nhìn Triệu Khánh Thuận đang đứng bên cạnh hỏi: “Triệu viện trưởng, xảy ra chuyện gì vậy?”

Triệu Khánh Thuận cũng bị một màn trước mắt làm chấn kinh, làm viện trưởng của bệnh viện nhân dân huyện Hòa Đình, hắn cũng xem như là một nhân vật có kiến thức rộng rãi. Nhưng cảnh tượng ly kỳ trước mắt, hắn thật sự chưa nhìn thấy qua bao giờ. Sau thoáng ngây người, hắn mới phục hồi lại tinh thần, hỏi đáp: “Đây đại khái là bệnh nhân nằm tại bệnh viện cùng người nhà của họ, sau khi nghe nói Trương giáo thụ xuất hiện trong bệnh viện chúng tôi, liền chạy tới đây, muốn nhờ anh xem bệnh cho bọn họ thì phải? Trương giáo thụ, xin anh yên tâm, tôi lập tức gọi bảo an của bệnh viện đến đây, tách bọn họ ra, hộ tống Trương giáo thụ rời khỏi bệnh viện!” Vừa nói hắn vừa liếc nhìn biểu tình của Trương Văn Trọng, rất sợ bởi vì việc này mà lưu lại ấn tượng xấu trong lòng hắn.

Trương Văn Trọng bật cười, lắc đầu nói: “Tôi chỉ là một bác sĩ, cũng không phải chính khách hay đại minh tinh, cần gì có bảo an hộ tống?”

Triệu Khánh Thuận hơi sửng sốt, lúc này hắn cũng đoán không ra tâm tư của Trương Văn Trọng, chỉ cảm thán hỏi: “Như vậy, ý của Trương giáo thụ là?”

“Làm một bác sĩ, xem bệnh chữa bệnh cho bệnh nhân vốn là thiên chức của tôi.” Nhìn đoàn người như nước thủy triều vọt tới, trên mặt Trương Văn Trọng không hề có biểu tình bất mãn, trái lại còn mỉm cười. Dáng tươi cười của hắn lộ vẻ chân thành, không phải như dáng tươi cười dối trá của các vị chính khách hay ngôi sao điện ảnh. Hắn nói: “Nếu mọi người muốn nhờ tôi xem bệnh cho họ, thì tôi sẽ xem. Triệu viện trưởng, có thể nhờ ông giúp tôi một chuyện không?”

Tuy rằng thái độ làm người của Trương Văn Trọng rất khiêm tốn, thế nhưng Triệu Khánh Thuận cũng không dám quá tùy tiện ở trước mặt hắn, vẻ mặt tươi cười nhanh miệng nói: “Sao Trương giáo thụ lại nói những lời này, phàm là anh có gì cần, chỉ phân phó là được. Tôi nhất định càn kiệt toàn lực làm tốt cho anh!”

Trương Văn Trọng nói: “Phiền phức ông cho tôi mượn một gian phòng, tôi sẽ xem bệnh cho mọi người.”

Triệu Khánh Thuận vừa nghe, nhất thời liền quá đỗi vui mừng.

Trương Văn Trọng là chuyên gia y học nổi danh trong ngoài nước, nếu như hắn chịu ở tại bệnh viện nhân dân huyện Hòa Đình tọa trấn, dù chỉ một lần trong ngày hôm nay, không thể nghi ngờ đối với bệnh viện nhân dân huyện Hòa Đình sẽ khởi lên tác dụng quảng cáo cực lớn!

Chuyện tốt như vậy, Triệu Khánh Thuận cầu còn không được, làm sao ngu ngốc mà đi cự tuyệt? Hắn rất sợ Trương Văn Trọng đổi ý, nhanh nhẹn gật đầu: “Không thành vấn đề, không thành vấn đề. Trương giáo thụ chịu hạ mình chẩn bệnh tại bệnh viện chúng tôi, đó là vinh hạnh lớn lao! Như vậy đi, xin mời Trương giáo thụ dùng phòng làm việc của tôi khám bệnh được chứ?”

“Đều nhờ ông an bài dùm thôi.” Trương Văn Trọng nói: “Mặt khác, còn phải phiền phức Triệu viện trưởng, tìm vài người đến hỗ trợ duy trì trật tự một chút. Tốt nhất là để bệnh nhân có bệnh nặng xếp hàng phía trước, mà bệnh nhân có bệnh nhẹ xếp hàng phía sau.”

Triệu Khánh Thuận vỗ ngực đáp: “Không thành vấn đề, việc này giao cho chúng tôi làm, bảo chúng sẽ không để Trương giáo thụ thất vọng!” Sau đó hắn nhìn đoàn người đang vây quanh chật như nêm cối, không khỏi cau mày nói: “Xem ra tôi phải gọi điện thoại cho bảo an đến. Bằng không chúng ta đừng mơ tưởng đi xuyên qua đoàn người này. Kỳ thực việc này tôi không sợ, chỉ sợ họ chen chúc làm tổn thương Trương giáo thụ mà thôi.” Hắn lấy ra điện thoại, chuẩn bị gọi cho bảo an.

Trương Văn Trọng xua tay, ngăn trở: “Ông không cần gọi bảo an, để xem tôi có thể nói họ nhường đường ra không.”

Triệu Khánh Thuận nói: “Những người này tất cả đều vội vã muốn nhờ Trương giáo thụ xem bệnh cho họ. Làm sao dễ dàng chịu nhường đường?” Lời tuy nói như vậy, nhưng hấn vẫn tạm thời ngừng việc gọi điện thoại.

Trương Văn Trọng đưa tay về hướng đoàn người làm ra thủ thế như tạm dừng, sau đó gương mặt mỉm cười nói: “Mọi người hãy nghe tôi nói, vừa rồi tôi đã bàn xong với Triệu viện trưởng, hiện tại sẽ đến phòng làm việc của viện trưởng, xem bệnh cho mọi người. Có ai cần tôi xem bệnh, còn thỉnh trật tự xếp hàng. Mặt khác, bệnh tình còn nhẹ, hoặc châm thỉnh chủ động nhường cho bệnh nhân bệnh nặng, bệnh gấp được xếp hàng phía trước. Mọi người cũng đừng nên lo lắng sẽ không tới lượt mình, tôi bảo chứng với mọi người, không xem hết toàn bộ cho các vị, tôi sẽ không dừng lại. Hiện tại, còn thỉnh mọi người nhường dùm một con đường, để tôi và Triệu viện trưởng đến phòng làm việc, sớm xem bệnh cho các vị một chút.”

Thanh âm nói chuyện của Trương Văn Trọng cũng không lớn, có vẻ rất nhu hòa, làm cho người ta nghe xong liền có cảm giác người bạn tốt hàng xóm đang nói chuyện phiếm với mình, hoàn toàn không có loại cảm giác ngăn cách như các bác sĩ bình thường cùng bệnh nhân. Đồng thời, làm kẻ khác kinh ngạc chính là, tuy thanh âm không lớn, nhưng rõ ràng truyền vào trong tai từng người, làm những người nghe được lời nói, đều sinh ra một cảm giác kỳ diệu. Phảng phất như Trương Văn Trọng đang đứng bên cạnh, gương mặt mỉm cười nhìn mình nói chuyện.

Trong khoảng thời gian ngắn, đoàn người đang tràn về hướng Trương Văn Trọng, không tự chủ được ngừng chân lại, mà hoàn cảnh nguyên bản âm ỉ, trong khoảnh khắc liền vắng vẻ xuống tới.

Nhưng dù vậy, lại không thấy ai nhường đường.

Triệu Khánh Thuận nhìn đoàn người chung quanh, lại nhìn Trương Văn Trọng, đang định mở miệng nói chúng ta nên gọi bảo an tới, thì có một thanh âm đã truyền ra từ trong đám người: “Bác sĩ Trương, anh nói đều là thật chứ? Anh thực sự sẽ ở nơi này xem bệnh dùm chúng tôi sao?” Những lời này cũng đều nói ra tiếng lòng của các bệnh nhân cùng người nhà của họ. Mọi người đều nhìn về phía Trương Văn Trọng, chờ đợi câu trả lời thuyết phục của hấn.

“Đương nhiên là thật.” Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Tôi có nói dối, cũng tuyệt không nói dối với bệnh nhân!”

Nghe thấy được những lời này của Trương Văn Trọng, mọi người ghé tai nhau, không bao lâu, người đứng trước đoàn người bắt đầu lui về hai bên nhường đường. Ngay sau đó, càng ngày càng nhiều người lui ra hai bên, nguyên sòng người đang cuộn trào mãnh liệt, không ngờ thật sự tự phát nhường ra một con đường.

Nhìn thấy một màn như vậy, Triệu Khánh Thuận triệt để sợ ngây người.

May mắn chính là, hấn còn nắm chặt điện thoại, bằng không hấn sẽ giống như Xích Hà đạo trưởng tuột tay làm rơi xuống đất.

Trương Văn Trọng nhìn mọi người mỉm cười gật đầu tạ ơn: “Cảm ơn mọi người phối hợp.” Sau đó hấn vỗ vai Triệu Khánh Thuận đang đứng ngây ra như gà gỗ, nói: “Đi thôi, Triệu viện trưởng, còn phải phiền ông giúp tôi dẫn đường, tôi không tìm được phòng làm việc của ông ở đâu.”

Lúc này Triệu Khánh Thuận mới phục hồi lại tinh thần, giống như trong mộng mới tỉnh, hấn nhanh miệng gật đầu đáp: “Ác, phải, thỉnh Trương giáo thụ đi theo tôi.” Dứt lời, hấn dẫn Trương Văn Trọng đi tới phòng làm việc của mình.

Nhưng Triệu Khánh Thuận thật sự không ngờ nỗi khiếp sợ của hấn vẫn còn chưa kết thúc. Sau khi đưa Trương Văn Trọng vào phòng làm việc, Triệu Khánh Thuận lập tức dẫn tới mấy bảo an và nhân viên y tế để duy trì trật tự, nhưng làm hấn rất tức giận khi nhìn thấy những người này rất nhanh lui về.

Sắc mặt Triệu Khánh Thuận nhất thời tối sầm xuống tới. Hấn trừng mắt nhìn họ, bất mãn chất vấn: “Không phải tôi cho các anh chị đi bảo trì trật tự hay sao? Sao lại bỏ chạy trở về?”

Làm kẻ khác hiểu kỳ chính là trên mặt những người này đều mang theo biểu tình khiếp sợ, bọn họ đáp: “Viện trưởng, không cần phải duy trì trật tự nữa.”

“Không cần phải duy trì trật tự?” Triệu Khánh Thuận nhíu mày, khó hiểu hỏi: “Lời này của các anh chị có ý tứ gì? Ân? Nếu không giải thích rõ ràng tôi sẽ không bỏ qua cho các người!”

Vài người vội vàng hồi đáp: “Bệnh nhân đến nhờ Trương giáo thụ xem bệnh, toàn bộ tự xếp hàng, lại còn tự sắp xếp nhường cho bệnh nhân bệnh nặng đứng trước, mọi người đi tới lui vài vòng, phát hiện mình ở đó cũng không có việc gì làm, nên đành đi trở về.”

“Cái gì? Không ngờ còn có chuyện như vậy?” Triệu Khánh Thuận không khỏi kinh hô lên. Sau đó ánh mắt hắn liếc nhìn Trương Văn Trọng, trợn mắt lú lười nói: “Mị lực nhân cách của người này, cũng thật quá lớn đi thôi?”

Kỳ thực chuyện này cũng không phải toàn bộ đều do Trương Văn Trọng gây ra.

Bất luận là bác sĩ nào, chỉ cần thật tình thành ý thân cận đối đãi tốt với bệnh nhân, như vậy hắn tự nhiên cũng sẽ nhận được sự tôn kính và tán thành tận sâu trong nội tâm của bệnh nhân đối với hắn.

422. Chương 443: Bữa Cơm Đơn Giản Lại Phong Phú

Trương Văn Trọng đích thật giữ đúng lời hứa của mình, ở bên trong phòng làm việc của Triệu Khánh Thuận khám bệnh cho các bệnh nhân, thậm chí cũng chưa từng nghĩ đến muốn uống một ngụm trà hay đi WC khoảnh khắc nào.

Sau khi viết xong đơn thuốc cho bệnh nhân cuối cùng, căn dặn bệnh nhân những điều cần chú ý, đợi hắn ra khỏi phòng làm việc, lúc này Trương Văn Trọng mới đứng dậy, hoạt động thân thể cứng ngắc của mình một chút.

Giờ khắc này, ngoài cửa sổ sắc trời đã sớm tối đen. Trương Văn Trọng ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ trên vách tường, đã sắp đến mười giờ tối. Hắn thu thập đồ đạc một chút, định chuẩn bị rời khỏi đây.

Triệu Khánh Thuận đi vào, vẻ mặt tươi cười lấy lòng, nói: “Trương giáo thụ, ngày hôm nay thật khổ cực cho anh. Anh xem anh kia, lo khám bệnh cho bệnh nhân, thậm chí cơm tối cũng chưa từng kịp ăn. Được rồi, tôi đã đặt bàn ở trong một tửu lâu tốt nhất huyện Hòa Đình, nếu như Trương giáo thụ không chê, chúng ta đi ăn một bữa cơm được chứ?”

Trương Văn Trọng lại lắc đầu cự tuyệt: “Không cần, lúc này tôi thật sự rất mệt, huống chi giờ này cũng không còn sớm, tôi còn phải chạy về Ung Thành. Chuyện ăn cơm để bữa khác vậy.”

Triệu Khánh Thuận tự nhiên không muốn đơn giản buông tha cơ hội mời Trương Văn Trọng ăn cơm, vội vàng khuyên nhủ vài câu. Nhưng Trương Văn Trọng cũng quyết tâm không đi, cuối cùng hắn cũng chỉ đành thôi, không thể tránh được thở dài một hơi, nói: “Được rồi, nếu Trương giáo thụ còn có việc, tôi cũng không dám tiếp tục miễn cưỡng. Ngày sau nếu như còn có cơ hội, tôi mời Trương giáo thụ đi dùng cơm, còn hi vọng anh có thể đáp ứng, đừng cự tuyệt tôi như bây giờ.”

Trương Văn Trọng mỉm cười, cũng không tiếp lời, cất bước đi ra khỏi phòng làm việc.

“Trương giáo thụ, thỉnh chờ một chút, tôi còn đồ đưa anh.” Triệu Khánh Thuận nói, lấy ra một phong thư dày, hai tay đưa cho Trương Văn Trọng.

“Triệu viện trưởng, đây là thứ gì vậy?” Trương Văn Trọng cũng không vội vã tiếp nhận phong thư, mà híp mắt lại vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Triệu Khánh Thuận vẻ mặt tươi cười nói: “Đây là tiền chẩn bệnh bệnh viện trả cho anh, còn mong muốn anh đừng ngại ít, có thể nhận lấy nó.”

“Tiền chẩn bệnh?” Vùng lông mày của Trương Văn Trọng không khỏi cau lại, nói: “Ông thu hồi lại đi, tôi xem bệnh ở đây, không phải là vì tiền.”

“Đúng vậy, đúng vậy, ý đức của Trương giáo thụ, tôi luôn rất bội phục.” Triệu Khánh Thuận lại nịnh hót vài câu, cười giải thích: “Bất quá tiền chẩn bệnh chính là lệ cũ. Mỗi lần thỉnh chuyên gia đến chỗ chúng tôi tọa chẩn, chúng tôi đều sẽ gởi một số tiền chẩn bệnh, xem như là đáp tạ. Cho nên còn hi vọng Trương giáo

thụ có thể nhận lấy số tiền này, nhận lấy một phen tâm ý của chúng tôi.” Nói xong hắn làm như muốn nhét phong thư vào trong tay Trương Văn Trọng.

Nhưng Trương Văn Trọng kiên quyết không chịu thu số tiền chữa bệnh, biểu tình hắn nghiêm túc nói: “Tôi mặc kệ đây có phải lệ cũ gì hay không, dù sao tôi sẽ không lấy số tiền này. Nếu như ông thực sự muốn đáp tạ tôi, không bằng đem một số bệnh nhân gặp gia cảnh trắc trở, giảm bớt tiền thuốc men giúp bọn họ.”

“VẬY...” Triệu Khánh Thuận không khỏi do dự.

Trương Văn Trọng hỏi: “Thế nào? Chuyện này không thể làm được sao?”

Triệu Khánh Thuận nhanh miệng nói: “Trương giáo thụ sao lại nói vậy? Chuyện này đương nhiên có thể làm được! Kỳ thực bệnh viện chúng tôi vẫn luôn chiếu cố rất nhiều cho bệnh nhân có gia cảnh nghèo khó. Như vậy đi, tôi cho người đi xác nhận những bệnh nhân đang nằm viện có gia cảnh tương đối trắc trở, lại cho bọn họ giảm miễn tiền thuốc men. Đến lúc đó, tôi sẽ đem chuyện này viết thành một bảng thống kê chi tiết, giao cho Trương giáo thụ xem.”

“Giao cho tôi xem thì không cần.” Trương Văn Trọng nói: “Ông chỉ cần nhớ kỹ câu nói, người đang làm, trời đang nhìn. Mọi việc đều phải làm theo đúng lòng trời, đúng với chính lương tâm của mình.”

“Dạ, dạ, Trương giáo thụ nói rất đúng.” Triệu Khánh Thuận cười theo nói: “Trương giáo thụ hiện tại muốn đi phải không? Tôi tiễn anh một đoạn đường.”

Theo Triệu Khánh Thuận đưa tiễn, Trương Văn Trọng đi ra khỏi phòng làm việc, cất bước đi tới bên thang máy. Ngay khi cửa thang máy vừa mở, Trương Văn Trọng và Triệu Khánh Thuận chuẩn bị bước vào trong thang máy, cũng ngoài ý muốn nhìn thấy, vợ chồng Lữ Lương cùng tiểu Lâm đang ngồi trên xe đẩy, cũng ở bên trong thang máy.

Nhìn thấy tình cảnh này, Trương Văn Trọng không khỏi nhíu mày, nhìn Lữ Lương nói: “Tiểu Lâm vừa làm xong phẫu thuật, hai vị không để nó nằm trên giường bệnh nghỉ ngơi, dùng xe đẩy đưa nó ra đây làm gì? Hơn nữa hiện tại sắc trời đã tối, đã rất lạnh, vạn nhất để tiểu Lâm cảm lạnh nhiễm bệnh, chẳng phải sẽ làm chậm trễ tiến trình kháng phục của nó?”

Vợ chồng Lữ Lương có chút xấu hổ, trong khoảnh khắc không biết nên làm sao trả lời. Ngược lại tiểu Lâm thì mở miệng nói: “Chú Trương, chú đừng trách cha mẹ cháu, là cháu đòi họ đưa cháu cùng đến. Cháu nghe nói chú Trương muốn về, cho nên muốn tới nói tiếng tạm biệt với chú, à, còn nữa, còn muốn nói lời ‘cảm ơn’.”

Trương Văn Trọng không khỏi nở nụ cười, ngồi xổm người xuống, sờ vào đầu nó, khẽ nói: “Không cần cảm ơn chú, muốn nói cảm ơn, cháu phải nói với cha mẹ mình. Họ là người nỗ lực cho cháu nhiều nhất. Được rồi tiểu Lâm, chú phải đi, cháu nên nghe lời cha mẹ và các cô chú bác sĩ, chăm chỉ tiến hành rèn đức kháng phục, tranh thủ sớm ngày triệt để khỏi phục.”

“Àn.” Tiểu Lâm cố sức gật đầu, sau đó biểu tình chợt nghiêm túc lên, nhìn Trương Văn Trọng, trịnh trọng nói: “Chú Trương, khi nào cháu trưởng thành, cũng muốn trở thành một vị bác sĩ xuất sắc như chú, có thể vì mọi người giải trừ nỗi thống khổ vì bệnh tật!”

Biểu tình và giọng nói của tiểu Lâm cực kỳ khả ái, làm cho người chung quanh đều vui vẻ. Trương Văn Trọng mỉm cười, nhẹ vỗ về lên đầu hắn, nói: “Chú tin tưởng tiểu Lâm nhất định có thể trở thành một bác sĩ xuất sắc!”

Vợ của Lữ Lương lúc này đem ra một cà mèn giữ ấm, có chút thấp thỏm lo lắng nói: “Bác sĩ Trương, nghe nói anh vẫn luôn bận rộn xem bệnh cho bệnh nhân, thậm chí cả cơm tối còn chưa ăn, tôi và lão Lữ suy nghĩ, thấy anh sắp khám xong cho bệnh nhân, vì vậy vội vàng về nhà nấu một chút canh đến cho anh, cũng không biết anh có chê bai...”

“Canh?” Triệu Khánh Thuận nhin không được lòng thầm nói: “Trương giáo thụ ngay cả tôi mời đến nhà hàng ăn cơm còn cự tuyệt, làm sao lại tiếp nhận một chút canh bình thường của cô chứ? Xem ra tâm huyết của cô xem như đã uống phí.”

Nhưng Triệu Khánh Thuận cũng đã đoán sai.

Lần này Trương Văn Trọng cũng không cự tuyệt, mà mỉm cười tiếp nhận cà mèn giữ ấm, mở ra ngửi một chút, nói: “Ăn, thơm đến như vậy, thực sự làm tôi thèm nhỏ dãi. Tôi vui vẻ còn chưa kịp, làm sao lại ghét bỏ chứ? Vừa lúc tôi đang đói bụng, sẽ không khách khí. Chị dâu, cảm ơn.” Nói xong hắn cầm cà mèn, đứng ngay tại chỗ húp soàn soạt. Vừa ăn vừa tấm tắc tán thán: “Thơm quá, ăn thật ngon, chị dâu, tài nghệ của chị thật sự không tệ. Lữ tiên sinh, anh thật có phúc.” (đổi thoại cũ là ông vì theo tình huống lạ mắt, gọi xã giao. Còn tình huống giờ lại khác.)

Vợ chồng Lữ Lương không khỏi nở nụ cười.

“Chú, cho chú cái này.” Ngay khi Trương Văn Trọng đang ăn canh, tiểu Lâm thò tay vào túi lấy ra một quả trứng gà đã lạnh tanh, giao vào trong tay Trương Văn Trọng, nói: “Quả trứng này, lúc cháu ăn cơm chiều đã lén lưu lại cho chú. Nhưng bây giờ đã lạnh rồi.”

Trương Văn Trọng tiếp nhận trứng gà, lặng lẽ truyền vào một tia linh lực. Trong nháy mắt quả trứng lạnh giá biến thành nóng hổi. Đồng thời hắn giả ra biểu tình kinh ngạc, nói: “Tiểu Lâm, cháu nói trứng gà bị lạnh sao? Nó còn nóng hổi này, không tin cháu sờ thử xem.”

Tiểu Lâm hiếu kỳ đưa tay sờ thử, trên mặt nhất thời đầy biểu tình kinh ngạc, di một tiếng nói: “Thật kỳ quái, quả trứng này đúng thật là nóng, thế nhưng cháu rõ ràng nhớ kỹ, vừa rồi nó rất lạnh nha, thế nào đột nhiên lại nóng vậy? Đây đã xảy ra chuyện gì?”

Trương Văn Trọng tự nhiên sẽ không giải thích nguyên nhân cho nó nghe, cười nói sang chuyện khác: “Tiểu Lâm, hôm nay cháu vừa làm giải phẫu, cần phải có chút trứng gà để tắm bổ. Như vậy đi, trứng gà này hai chú cháu mình mỗi người ăn phân nửa, cháu cũng không thể cự tuyệt. Nếu như cháu cự tuyệt, chú cũng sẽ không ăn.”

“Vậy...được rồi ạ.” Tiểu Lâm gật đầu nói.

Trương Văn Trọng đặt cà mèn xuống đất, sau đó bẻ trứng gà làm đôi, cùng tiểu Lâm mỗi người ăn một nửa.

Bên trong nửa quả trứng tiểu Lâm ăn vào, Trương Văn Trọng đã truyền một tia linh lực tinh thuần vào đó, sau khi được tiểu Lâm ăn vào bụng, lập tức liền dung nhập trong máu của nó, có thể làm nhanh thêm tốc độ kháng phục thân thể nó.

Bữa cơm tối này, tuy không phải quỳnh tương ngọc lộ, cũng không phải sơn trân hải vị, chỉ một chén canh nóng và nửa quả trứng gà, thế nhưng Trương Văn Trọng ăn vô cùng ngọt ngào.

Một chén canh nóng hôi hổi, nửa quả trứng gà, không chỉ làm thân thể Trương Văn Trọng ấm áp, đồng thời cũng làm trái tim hắn ấm áp.

Triệu Khánh Thuận đứng một bên nhìn thấy, không khỏi hồi tưởng chuyện vài chục năm trước, khi mình vừa trở thành bác sĩ.

Vào thời đại đó, tuy rằng vật chất phi thường thiếu thốn, nhưng thường xuyên có thể thu được trứng gà, hoa quả thậm chí là củ gạo muối dầu do bệnh nhân cấp cho, ở thời đại đó, bác sĩ được mọi người tôn trọng, được người kính ngưỡng.

Rốt cục là vì điều gì, làm quan hệ giữa bác sĩ và người bệnh vốn thân như người một nhà lại biến thành khẩn trương xa lạ như bây giờ?

Là lợi ích sai khiến?

Hay lòng người khó dò?

Nhìn Trương Văn Trọng đang ở chung vui vẻ với gia đình họ Lữ, Triệu Khánh Thuận lâm vào trầm tư.

423. Chương 444: Âm Dương Pháp Kính

Lúc Trương Văn Trọng về đến nhà, đã mười một giờ rưỡi khuya. Lúc này Tam Túc Ô đang dẫn theo ba tiểu yêu ngồi trên sô pha trong phòng khách say sưa xem tin tức quốc tế.

Tam Túc Ô trời sinh tính cách huyền ảo, đang lải nhải hướng ba tiểu yêu truyền dạy tư tưởng: “Làm yêu quái thời đại mới, chúng ta cũng không chỉ đóng cửa vùi đầu khổ tu, tu luyện như vậy sẽ tu thành một con yêu ngu ngốc! Chúng ta hẳn nên tùy thời hiểu biết về đại sự trong nước và nước ngoài, phải làm sao cho chuyện thiên hạ đều rót vào trong đầu, có tri thức, có văn hóa, có câu đức, có tu dưỡng mới là yêu quái giỏi!”

“Lão sư nói đúng.” Ba tiểu yêu bị tẩy não thành công liên tục gật đầu.

Nghे thanh âm truyền đến từ ngoài cửa, Tam Túc Ô và ba tiểu yêu cùng quay đầu nhìn ra cửa lớn. Thấy Trương Văn Trọng đi vào, chúng nó nhanh nhẹn đứng lên chào.

Dưới sự giáo dục của Tam Túc Ô, ba tiểu yêu tuy còn chưa thể biến thành hình người, nhưng đều biến thành hiểu biết lễ phép.

Nói thật ra, tình huống hiện tại của ba tiểu yêu, cũng làm Trương Văn Trọng cảm thấy ngạc nhiên. Bởi vì ở trong mắt của hắn, Tam Túc Ô vốn điên điên khùng khùng, là yêu quái nói chuyện hay làm việc đều không ổn trọng, ngày trước giao ba tiểu yêu cho nó giáo dục, cũng chỉ là việc bất đắc dĩ. Không nghĩ tới, đồ đệ do nó giáo dục ra, lại hào hoa phong nhã, có bài bản hẳn hoi, hoàn toàn khác hẳn nó. Xem ra Tam Túc Ô trời sinh có bản lĩnh dạy học cho người khác.

Sau khi hỏi thăm sự tiến triển tu vi của Tam Túc Ô và ba tiểu yêu, lại giải đáp cho chúng mấy vấn đề khó khăn khi tu luyện, Trương Văn Trọng bỏ lại cho chúng xem ti vi trong phòng khách, tự mình đi vào phòng sách, đem chiếc gương đồng mua được từ chỗ Lữ Lương đem ra cầm trong hai tay, tinh tế quan sát.

Buổi trưa lúc ở đường Tây Ung Thành, bởi vì người vậy xem quá nhiều, lo lắng nếu dẫn phát ra năng lực đặc thù của gương đồng, hình thành dị tượng hù dọa người thường, cho nên lúc đó Trương Văn Trọng chỉ dùng một tia linh lực đưa vào trong gương đồng kiểm tra đo lường, chỉ xác định được nó đúng là pháp bảo, nhưng không thể nghiệm ra phẩm cấp thực sự của nó cùng với năng lực đặc thù vốn có. Lúc này nếu đã về tới trong nhà, đã không còn nhiều người náo nhiệt, hắn tự nhiên liền dự định kiểm tra xem sâu cạn của chiếc gương đồng.

Trương Văn Trọng đưa một đạo linh lực tinh thuần vào trong gương đồng, tinh tế kiểm tra. Không bao lâu, hắn cũng đã có thể xác định, chiếc gương đồng này là một kiện bảo khí bát phẩm.

Bảo khí bát phẩm, đối với người tu chân hoặc dị năng giả mà nói, cũng coi như là một kiện pháp bảo thượng phẩm!

Thế nhưng đối với Trương Văn Trọng đã có được linh khí thượng phẩm và chuẩn tiên khí mà nói, bảo khí bát phẩm cũng có vẻ có chút thiếu lực.

Trương Văn Trọng lắc đầu, nói thầm: “Để nhìn xem nó có năng lực đặc thù gì, nếu như năng lực tốt, không ngại dùng linh tài liệu đề thăng phẩm cấp của nó một chút. Nếu như năng lực của nó không tốt lắm, thì đem bán cho những đạo sĩ trong Hà Phi Quan. Nghĩ tới, bảo khí bát phẩm đối với người của Hà Phi Quan mà nói, cũng thật có giá trị.”

Cứ như vậy, Trương Văn Trọng bắt đầu nghiên cứu năng lực đặc thù của chiếc gương đồng.

Sau một phen trải qua nghiên cứu, Trương Văn Trọng phát hiện, chiếc gương đồng này được gọi là Âm Dương Pháp Kính. Bởi vì năng lực đặc thù của nó, chính là mượn linh lực trong ánh sáng của nhật nguyệt để đạt được hiệu quả về sự phòng ngự, tiến công, kiềm chế.

Linh lực bên trong ánh sáng nhật nguyệt, tinh thuần dâng trào, Âm Dương Pháp Kính tuy rằng chỉ là bảo khí bát phẩm, nhưng sau khi mượn linh lực ánh sáng nhật nguyệt, cũng có thể phát huy ra uy lực không kém gì linh khí nhất phẩm!

Như vậy xem ra, Âm Dương Pháp Kính thật đúng là một kiện pháp bảo nhiều công năng!

Phẩm cấp của Âm Dương Pháp Kính tuy thấp, nhưng năng lực của nó đối với Trương Văn Trọng mà nói, thật đúng là có thể phát huy ra công dụng. Cho nên Trương Văn Trọng không hề do dự, lúc này liền quyết định phải đem Âm Dương Pháp Kính ra tinh luyện một phen, đề thăng phẩm cấp cho nó! Đương nhiên, lần này Trương Văn Trọng cũng không giống như lần trước luyện chế Bàn Long Ngọc Xích, đem linh khí để xa

xỉ làm nhiên liệu, mà gọi Tam Túc Ô cùng Minh Xà vào phòng sách, để cả hai cùng phóng xuất hỏa diễm dự định mượn Thái Dương tinh hỏa của Tam Túc Ô cùng Đại Tảo hung hỏa của Minh Xà tinh luyện Âm Dương Pháp Kính!

Vô luận là Thái Dương tinh hỏa hay Đại Tảo hung hỏa, đều là loại hỏa diễm nhất lưu, dùng tinh luyện Âm Dương Pháp Kính có thể nói là dư dả.

Tam Túc Ô còn hoàn hảo, hình thể cũng không lớn, thể nhưng Minh Xà bởi vì chưa hoàn toàn tiến hóa, không thể thu nhỏ thân hình, thân rắn hơn mười thước tuy rằng quán tròn lại một chỗ, nhưng vẫn làm phòng sách vô cùng chật chội. Hoàn hảo thân pháp của Trương Văn Trọng linh hoạt, dù có chật hẹp thế nào, cũng có thể xê dịch như thường, bằng không cũng chỉ đành đuổi nó về trong Càn Khôn Hồ.

Sau khi thiêu đốt Hồn Độn Lô đỏ bừng, Trương Văn Trọng ném Âm Dương Pháp Kính vào trong Hồn Độn Lô, đồng thời tìm vài món linh tài liệu ném vào đỉnh lô, nhắm mắt lại, dùng thần thức khống chế linh khí trong Hồn Độn Lô, không ngừng nhu dưỡng, cường hóa Âm Dương Pháp Kính.

Thời gian trôi qua từng giây, thẳng đến sáng ngày thứ hai Trương Văn Trọng mới thu hồi thần thức, mở mắt. Mà Tam Túc Ô và Minh Xà cũng đồng thời thu lại hỏa diễm.

Trương Văn Trọng hướng Tam Túc Ô và Minh Xà khoát tay, nói: “Khổ cực các ngươi, đều đi nghỉ ngơi đi.”

“Dạ.” Tam Túc Ô và Minh Xà cùng kêu lên đáp. Tam Túc Ô vỗ cánh bay ra khỏi phòng sách, Minh Xà hóa thành một đạo tinh mang bay trở vào trong Càn Khôn Hồ, phòng sách vốn đang chật chội, chỉ còn lại một mình Trương Văn Trọng.

Đưa tay vẩy Hồn Độn Lô, nắp lô tự động bay lên, Âm Dương Pháp Kính tinh luyện hoàn tất nhất thời từ trong lô bay ra, rơi vào trong tay Trương Văn Trọng.

Trải qua một phen tinh luyện, phẩm cấp của Âm Dương Pháp Kính quả nhiên bay vọt, trực tiếp từ bảo khí bát phẩm đề thăng thành linh khí tam phẩm. Mà uy lực nó có thể phát huy ra, không hề kém hơn linh khí ngũ phẩm.

Tuy rằng phẩm cấp bay vọt đề thăng, nhưng thể tích của Âm Dương Pháp Kính cũng rút nhỏ hơn rất nhiều, biến thành cỡ một bàn tay, thuận tiện mang theo tùy thân.

“Không sai, thực sự là không tệ.” Trương Văn Trọng thưởng thức Âm Dương Pháp Kính, trong miệng liên tục tán thưởng. Đến cuối cùng, hắn thu lại Âm Dương Pháp Kính, đứng lên đi ra khỏi phòng sách trở về phòng ngủ, sau khi rửa mặt hắn ngồi lên giường tu luyện Y Giám Tâm Kinh.

Sáng sớm hôm sau, Trương Văn Trọng đến phòng y tế. Tuy rằng ngày hôm qua cả buổi chiều hắn tọa chẩn trong bệnh viện nhân dân huyện Đình Hòa, tiêu hao không ít tinh lực và thể lực, thể nhưng sau một đêm tu dưỡng, lúc này tinh thần hắn rất chấn hưng.

Ngay khi hắn vừa đi đến phòng khách của phòng y tế, có hai người đã sớm chờ đợi đã lâu liền bước tới, hai người này chính là Trác Thanh Liên và sư phụ của nàng Xích Hà đạo trưởng của Hà Phi Quan.

Lúc này Xích Hà đạo trưởng mặc một thân tây trang, hoàn toàn không còn dáng dấp một đạo sĩ, nhìn giống như một thương nhân của một xí nghiệp. Rất xa nhìn thấy Trương Văn Trọng, trên mặt hắn nổi lên dáng tươi cười nhiệt tình dào dạt: “Trương tiên sinh, anh rốt cục tới, tôi ở nơi này chờ đã lâu!”

Ngày hôm qua sau khi nhận được điện thoại của Trác Thanh Liên, Xích Hà đạo trưởng trong lòng khiếp sợ liền ngồi xe chạy tới Ung Thành. Bất quá khi hắn hội hợp của Thanh Liên chạy tới phòng y tế, Trương Văn Trọng cũng không có ở đó. Tuy rằng rất muốn gọi điện thoại cho Trương Văn Trọng, lại sợ hắn vì vậy bực mình, cho nên Xích Hà đạo trưởng chỉ đành tìm một khách sạn gần đại học Ung Thành ở lại. Nhưng cả đêm qua hắn nằm trên giường thao thức không ngủ được, trong đầu óc chỉ suy nghĩ về Huyền Diệu Đan, Như Ý Đan, Thập Toàn Hoàn đủ loại đan dược, vốn không thể chìm vào giấc ngủ. Cuối cùng hắn thức luôn, khi trời còn chưa sáng, đã chạy tới phòng y tế chờ Trương Văn Trọng.

Đối với việc Xích Hà chạy đến, Trương Văn Trọng cũng không hề kinh ngạc, mỉm cười nói: “Xích Hà đạo trưởng đến thật sớm.”

“Đến sớm mới có thể biểu đạt được thành ý của tôi thôi.” Xích Hà cười theo nói.

Mà ở trong lòng hắn lại đang nói thầm: “Đây chính quan hệ đến Huyền Diệu Đan, Như Ý Đan, Thập Toàn Hoàn đủ loại đan dược, chuyện lớn như vậy, ta làm sao không đến sớm một chút chứ? Nếu đến trễ, bị người khác đoạt đi cuộc buôn bán này, ta chẳng phải khóc chết luôn hay sao?”

Trương Văn Trọng cười cười, chỉ nói: “Được rồi, chúng ta đừng nói chuyện ở đây, vào phòng tôi nói chuyện.”

Xích Hà đương nhiên không dám có dị nghị, đi theo Trương Văn Trọng vào phòng.

Cũng giống như ngày thường, Tô Hiểu Hồng đã ở trong phòng, Trương Văn Trọng phân phó: “Tiểu muội, đi pha trà cho Xích Hà đạo trưởng.”

“Dạ.” Tô Hiểu Hồng đáp, lập tức làm theo lời dặn của Trương Văn Trọng, đi pha trà cho Xích Hà đạo trưởng.

Xích Hà liếc mắt liền nhìn ra tu vi sâu cạn của Tô Hiểu Hồng, nhưng trước đó hắn đã từ chỗ Trác Thanh Liên biết được thân phận của nàng, cho nên trên mặt cũng không xuất hiện biểu tình kinh ngạc, chỉ nhận định Trương Văn Trọng là phạm phu tục tử, lại có được địa vị không thấp trong Đan Đỉnh đại phái.

Trương Văn Trọng ngồi xuống ghế, chỉ chiếc ghế bên cạnh, nói: “Xích Hà đạo trưởng, mời ngồi.”

Xích Hà lúc này tâm tình lo lắng, mông còn chưa đặt xuống, liền khẩn cấp dò hỏi: “Trương tiên sinh, tôi nghe Thanh Liên nói, các vị có Huyền Diệu Đan, Như Ý Đan và Thập Toàn Hoàn phải không? Là thật chứ?”

424. Chương 445: Nỗi Vui Mừng Của Xích Hà Đạo Trưởng

Trương Văn Trọng tự nhiên sớm liệu đến Xích Hà đạo trưởng đang khẩn trương, nên cũng đã làm tốt chuẩn bị, lúc này nghe Xích Hà vừa hỏi, hắn cũng không vội vã mở miệng trả lời, chỉ mỉm cười móc ra một bình sứ nhỏ đưa cho Xích Hà.

“Đây là?” Xích Hà nhanh tay tiếp lấy, trên mặt lộ vẻ mê man cùng không hiểu được.

Trương Văn Trọng cũng không giải thích nhiều, chỉ nói: “Mở ra nhìn.”

Xích Hà theo lời mở nắp bình sứ, một cỗ hương thơm nồng nặc thấm tận ruột gan từ trong bình sứ tỏa ra, trong nháy mắt toàn bộ căn phòng đã tràn ngập hương thơm.

Trác Thanh Liên đứng ngay sau lưng Xích Hà hít mạnh, kinh ngạc nói: “Thơm quá, sư tôn, đây là hương vị gì vậy?” Vừa nói nàng vừa thò đầu qua, muốn nhìn xem bên trong bình sứ trên tay Xích Hà đựng những vật gì, không ngờ có thể phát ra hương vị khiến cho tinh thần thư sướng đến như vậy.

Xích Hà đạo trưởng cũng cố sức hít mạnh một hơi, sau khi nhận rõ, trên mặt hắn nhất thời xuất hiện biểu tình chấn động, hoảng sợ kinh hô lên: “Hương vị này chẳng lẽ là...” Hắn nhanh tay đổ hết những gì bên trong bình sứ ra bàn tay trái của mình.

Đây là năm viên dược hoàn màu sắc khác nhau, duy nhất giống nhau chính là hương vị thấm tận ruột gan cùng linh khí tinh thuần thảnh thỏa từ trong dược hoàn toát ra.

Trác Thanh Liên mở to hai mắt nhìn năm viên dược hoàn trong tay Xích Hà đạo trưởng, vẻ mặt kinh ngạc hỏi: “Sư tôn, đây là đan dược gì? Sao con cảm giác trong đó ẩn chứa linh khí thậm chí so với Ngưng Khí Hoàn còn cao hơn không ít? Lẽ nào chúng là Như Ý Đan, Huyền Diệu Đan và Thập Toàn Hoàn hay sao?”

“Con nói không sai.” Tuy rằng Xích Hà đạo trưởng đã kiệt lực kiềm chế sự kích động trong lòng, nhưng trong thanh âm của hắn vẫn mang theo một tia âm rung, hắn buông bình sứ trống xuống bàn, chỉ vào năm viên đan dược trong lòng bàn tay, giới thiệu cho Trác Thanh Liên: “Thanh Liên, con xem, đan dược màu đỏ này chính là Như Ý Đan, màu vàng chính là Huyền Diệu Đan, xanh lá mạ là Thập Toàn Hoàn, màu lam nhạt là Bát Bảo Đan, còn đen như mực này, di, màu đen như mực này lại là đan dược gì?” Những lời cuối cùng hắn muốn hỏi Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng đạm nhiên cười, hồi đáp: “Đây là Càn Khôn Đan!”

“Cần...Cần Khôn Đan?” Xích Hà đạo trưởng thật vất vả mới kiềm chế được kích động, nhất thời liền mãnh liệt bộc phát ra, hần há to miệng thất thanh kinh hô: “Lẽ nào chính là Cần Khôn Đan trong truyền thuyết có thể làm cho tu vi gia tăng mạnh trong khoảng thời gian ngắn?”

“Không sai, chính là nó.” Trương Văn Trọng nói: “Tuy rằng tu vi có thể gia tăng trong thời gian ngắn, nhưng sau khi hết được hiệu sẽ làm người bị suy yếu.”

Xích Hà đạo trưởng nhìn chằm chằm Cần Khôn Đan, cảm khái nói: “Không nghĩ tới a không nghĩ tới, Cần Khôn Đan quả nhiên chân thực tồn tại. Buồn cười trước đây tôi vẫn luôn tưởng rằng chỉ được ghi chép trong sách tạp lục mà thôi.”

Phản ứng lúc này của Xích Hà đạo trưởng cũng có điểm ngoài Trương Văn Trọng dự liệu.

Trong mắt Trương Văn Trọng, Cần Khôn Đan tuy là đan dược đề thăng tu vi tạm thời, hiển nhiên không trọng yếu bằng bốn loại đan dược đề thăng tu vi chân chính mà không có phản ứng phụ kia. Thế nhưng trong mắt Xích Hà đạo trưởng, lại hoàn toàn có ý nghĩ khác hẳn với hắn.

Tô Hiểu Hồng bưng hai chén trà đi vào phòng, đưa cho Trác Thanh Liên và Xích Hà đạo trưởng. Sau khi hai người tiếp nhận, cũng không quan tâm nước trà nóng hay lạnh, đưa lên miệng uống ngay. Giờ khắc này bởi vì Trương Văn Trọng đem ra năm viên đan dược đã làm cả hai khiếp sợ đến khô cả miệng lưỡi, cần phải có nước uống để thẩm giọng.

Tô Hiểu Hồng nhìn thấy liền vội vã nói: “Là nước trà nóng...” Thật đáng tiếc, nàng đã nói quá muộn, hai người kia đều đã nuốt chửng vào miệng.

Trác Thanh Liên còn hoàn hảo, thể chất trời sinh của nàng căn bản không sợ nóng. Thế nhưng Xích Hà không có năng lực như vậy, bị nước trà nóng hổi làm nóng đến sắc mặt đều thay đổi, gương mặt khổ sở thở hổn hển, một lát mới phun ra được một câu: “Nóng...bong chết ta rồi! Ôi má ơi, đây là bong chết trư nha? Nếu không phải sợ làm hư hao năm viên đan dược này, ta đã phun ra mất rồi.” Hắn cẩn thận đem năm viên đan dược bỏ vào bình sứ, rất sợ không cẩn thận sẽ làm hư hao chúng nó, lúc đó sẽ làm hắn hối hận đến chết.

Sau khi hít sâu một hơi để tâm tình của mình có thể khôi phục bình tĩnh, Xích Hà mới cẩn thận nhìn Trương Văn Trọng dò hỏi: “Trương tiên sinh, năm loại đan dược này, các vị có bao nhiêu?”

Trương Văn Trọng uống một ngụm trà, hồi đáp: “Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

Xích Hà khó nén kích động trong lòng, lại hỏi: “Như vậy không biết các vị định giá năm loại đan dược này như thế nào?”

Trương Văn Trọng nói: “Tôi nghĩ hẳn Trác tiểu thư đã đem yêu cầu của tôi nói qua cho ông rồi chứ?”

“Ác, đúng, đúng, xem tôi này, quá kích động nên đã quên mất cả chuyện đó.”

“Các vị có thể luyện chế ra năm loại đan dược này, đích xác có thể bán rất dễ dàng. Sau khi trở lại, Hà Phi Quan chúng tôi nhất định sẽ đem ra tuyên truyền, tôi hoàn toàn có thể dự đoán giá trị của chúng sẽ rất cao. Chỉ là giá hoa hồng...”

Trương Văn Trọng đạm nhiên cười, nói: “Yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi các vị. Như vậy đi, tôi cho các vị hai lựa chọn, một, lấy một phần mười tiền lãi mỗi lần giao dịch làm hoa hồng. Hai, mỗi khi bán ra mười viên đan dược, thì cho các vị chọn một viên trong đó. Rất cực tuyển chọn thế nào, do chính các vị làm chủ.”

Xích Hà đạo trưởng không có chút do dự, vội vàng nói: “Đó còn cần suy nghĩ sao? Đương nhiên là tuyển cách thứ hai.” Hắn rất sợ Trương Văn Trọng thay đổi chủ ý, liền nhanh miệng nói: “Trương tiên sinh, chúng tôi đương nhiên tuyển chọn phương thức thứ hai.” Cùng lúc đó ở trong lòng hắn cũng đang nói thầm: “Linh tài liệu gì đó cũng không có gì đáng ngạc nhiên, chỉ cần tốn chút tâm tư là có thể mua được. Nhưng năm loại đan dược, ngoại trừ Trương tiên sinh, chỗ nào cũng không mua được nha.”

Loại thái độ gấp gáp này của Xích Hà đạo trưởng làm Trương Văn Trọng nhìn không được nở nụ cười, nói: “Đã như vậy, chúng ta đã bàn xong rồi. À, được rồi, tôi còn có một yêu cầu.”

Xích Hà nhanh miệng tỏ thái độ: “Có yêu cầu gì xin để ý phân phó, chỉ cần Hà Phi Quan chúng tôi làm được, chúng tôi tất nhiên sẽ không để Trương tiên sinh thất vọng!”

Trương Văn Trọng nói: “Vô luận như thế nào, các vị cũng không thể tiết lộ đan dược do chúng tôi đem ra bán. Thế nào, Xích Hà đạo trưởng, chuyện này các vị có thể làm được không?”

Xích Hà không khỏi nở nụ cười, nói: “Tôi còn tưởng là chuyện gì, nguyên lai là chuyện này. Trương tiên sinh, mời các vị yên tâm, các vị đã muốn điều thấp, chúng tôi khẳng định sẽ khóa chặt mồm, sẽ không tiết lộ về các vị.”

“Vậy là tốt rồi.” Trương Văn Trọng vươn tay phải, mỉm cười nói: “Mong muốn chúng ta có thể hợp tác khoái trá. Xích Hà đạo trưởng, tôi có thể cam đoan với ông, chỉ cần các vị làm đúng như lời tôi nói, như vậy từ nay về sau sẽ có càng nhiều đan dược cho các vị làm đại lý bán ra.”

Xích Hà nhanh nhẹn bắt tay Trương Văn Trọng, cười toe toét: “Hợp tác khoái trá, hợp tác khoái trá.” Hắn hoàn toàn có thể đoán được, kết giao với Đan Đỉnh đại phái thần bí sau lưng Trương Văn Trọng, địa vị của Hà Phi Quan tại tu chân giới sẽ bay lên chín tầng trời. Không hề nghi ngờ, trong cuộc sống tương lai, phàm là ai muốn có đan dược tốt nhất, thân phận địa vị ra sao, đều phải lấy lòng hắn và Hà Phi Quan. Nếu như vận tác thật tốt, Hà Phi Quan nói không chừng từ môn phái tu chân tam lưu trở thành tu chân đại phái nhất lưu!

Đối với thời gian tới, Xích Hà đạo trưởng tưởng tượng ra thập phần mỹ hảo.

Nếu sinh ý đã bàn xong, hơn nữa lúc này đã có bác sĩ hộ sĩ đến làm việc, Xích Hà và Thanh Liên liền hướng Trương Văn Trọng cùng Tô Hiểu Hồng cáo từ, chuẩn bị rời đi. Nhưng ngay khi bọn họ vừa cất bước, Trương Văn Trọng chợt gọi lại bọn họ: “Chờ một chút.”

Xích Hà đạo trưởng và Trác Thanh Liên vội dừng chân lại, biến thành cung kính hỏi: “Trương tiên sinh, còn có chuyện gì muốn phân phó?”

“Thứ này cho các vị.” Trương Văn Trọng tiện tay cầm bình sứ ném cho bọn họ.

Xích Hà đạo trưởng bị hành động của Trương Văn Trọng làm hoảng sợ nhảy dựng, rất sợ bình sứ bị rơi vỡ, sẽ làm hư hao đan dược bên trong, nhanh luống cuống tay chân tiếp lấy miệng không ngừng nói thầm: “Ồi uy, ngàn vạn lần đừng vỡ.” Sau đó hắn bỗng nhiên giật mình, mở to hai mắt, trợn mắt lú lười nhìn Trương Văn Trọng, lắp bắp nói: “Trương tiên sinh, anh nói thật sao? Không phải nói cho chúng tôi hài lòng chứ? Anh thực sự muốn cho chúng tôi năm viên đan dược này?”

Trương Văn Trọng nói: “Thế nào? Không muốn lấy? Vậy trả lại cho tôi!”

“Không, không, muốn, chúng tôi đương nhiên là muốn, chỉ có kẻ ngu si mới không lấy.” Xích Hà rất sợ Trương Văn Trọng lấy lại năm viên đan dược, liền nắm chặt bình sứ trong tay. Bởi vì cổ sức quá độ, lộp bộp một tiếng đã bóp vỡ bình sứ. May là hắn phản ứng nhanh, tiếp được năm viên đan dược, lúc này mới không làm chúng rơi xuống đất.

Sau khi thu hồi cẩn thận năm viên đan dược, Xích Hà vẻ mặt cảm kích nói: “Trương tiên sinh, các vị xuất thủ đúng là chuyên gia nha! Nếu các vị đã chuyên gia như vậy, chúng tôi tự nhiên sẽ không làm các vị thất vọng! Còn mời các vị yên tâm, Hà Phi Quan chúng tôi sẽ toàn lực vận tác việc này.”

Trương Văn Trọng mỉm cười, khách sáo vài câu.

Năm viên đan dược, tuy rằng làm Xích Hà đạo trưởng xem như chí bảo, thế nhưng đối với Trương Văn Trọng mà nói, cũng chẳng phải là vật trân quý gì.

Đừng nói hắn chẳng đáng dùng năm loại đan dược này, dù trong mắt Tô Hiểu Hồng cùng đám yêu quái trong nhà cũng không cần dùng tới.

Ngay khi Trác Thanh Liên cùng Xích Hà đạo trưởng rời khỏi phòng y tế, trên mái nhà tòa lầu dạy học cao mười sáu tầng đối diện gần bên phòng y tế, có hai người đang dùng kính viễn vọng giám thị một màn này.

425. Chương 446: Hai Dị Năng Giả

“Xích Hà đạo trưởng và Trác Thanh Liên đã rời đi!” Hai người đứng trên mái nhà lấm bầm, thu kính viễn vọng vào ba lô tùy thân. Nếu như chỉ nhìn cách ăn mặc bên ngoài của hai người, bọn họ giống như đôi tiểu tình lữ có thể tùy tiện nhìn thấy được bên trong vườn trường, cũng không có chỗ nào kỳ lạ.

Sau khi thu thập xong trang bị, nữ nhân khẽ cau mày nói: “Trương Văn Trọng kia rõ ràng là một người bình thường. Ngưng Khí Hoàn chẳng lẽ thực sự từ trong tay hắn truyền lưu đi ra?”

Nam nhân nói: “Theo tôi thấy, tám chín phần mười Ngưng Khí Hoàn từ trong tay hắn truyền lưu ra ngoài. Cô lẽ nào không chú ý tới biểu tình biến hóa của Xích Hà đạo trưởng? Lúc mới tới phòng y tế, biểu tình của hắn nôn nóng thấp thỏm. Mà sau khi gặp được Trương Văn Trọng, biểu tình trên mặt hắn biến thành nịnh nọt và lấy lòng. Cuối cùng khi hắn rời đi, biểu tình biến thành mừng như điên không thể che giấu. Theo như vậy, Ngưng Khí Hoàn nhất định từ trong tay Trương Văn Trọng truyền lưu đi ra. Mà Xích Hà đạo trưởng từ trong tay hắn thu được chỗ tốt xa xỉ.”

Nữ nhân nói: “Chúng ta hiện tại nên làm gì bây giờ? Hay là thăng thần bắt hắn lại, bức cung hỏi lai lịch Ngưng Khí Hoàn?”

“Không được!” Nam nhân nhanh xua tay, phủ quyết đề nghị của nữ nhân, biểu tình nghiêm nghị nói: “Chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ, nếu như tôi không đoán sai, phía sau Trương Văn Trọng tất nhiên có tu chân đại phái hoặc tổ chức dị năng giả làm chỗ dựa cho hắn! Bằng không Xích Hà đạo trưởng cũng sẽ không khách khí đối với hắn như vậy. Nếu như chúng ta tùy tiện bắt hắn, tất nhiên sẽ làm tức giận tu chân đại phái hoặc tổ chức dị năng giả làm chỗ dựa của hắn, không chỉ như vậy, còn có khả năng rước lấy sự đuổi bắt của Đặc Cần tổ!”

Nữ nhân không giải thích được nói: “Đặc Cần tổ? Đại bộ phận trong bọn họ không phải đã bị điều đến Vĩnh Á Rập hay sao? Coi như có người lưu thủ, với thực lực của hai ta, cũng không cần phải sợ bọn họ chứ?”

Nam nhân nói: “Chúng ta thu được tin tức, chuyện Vu Pháp Liên Minh Đông Nam Á bị diệt, chính do Đặc Cần tổ làm! Hơn nữa chân chính tham gia việc này chỉ có năm người, cô nghĩ với thực lực của hai người chúng ta, có thể cao hơn Vu Pháp Liên Minh sao?”

Nữ nhân chấn kinh: “Năm người tiêu diệt Vu Pháp Liên Minh? Trời ạ, không phải là sự thật đó chứ? Anh từ nơi nào thu được tin tức, xác thực không?”

Nam nhân cười nhạt hai tiếng, nói: “Cô nghĩ bộ môn tình báo của chúng ta, có cần dùng tin tức giả lừa gạt chúng ta sao?”

Nữ nhân hít một hơi, nói: “Không nghĩ tới, thực lực của Đặc Cần tổ lại kinh khủng như vậy, anh nói chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Nam nhân nói: “Tôi nghĩ chúng ta không nên hành động thiếu suy nghĩ mới tốt. Trước tiên đem chuyện này hồi báo lên trên, để mặt trên suy nghĩ đến tột cùng nên làm như thế nào.”

Nữ nhân gật đầu, đồng ý lời đề nghị của nam nhân. Hai người thu thập xong xuôi, chuẩn bị rời khỏi mái nhà. Nhưng ngay lúc này, nữ nhân đột nhiên cau chặt mày, trong đôi mắt hiện lên tử mang yêu dị, sau đó vẻ mặt chần chờ lần đề phòng quan sát khắp bốn phía.

“Làm sao vậy?” Nam nhân hỏi, trong nháy mắt tiến nhập trạng thái đề phòng, hai cánh tay lập tức nổi lên vẻ sắt thép sáng bóng.

Nữ nhân lắc đầu nói: “Tôi có một loại cảm giác bị người theo dõi, thế nhưng quan sát bốn phía, lại không phát hiện có gì khả nghi tồn tại.”

Nam nhân nhìn quanh bốn phía, đồng dạng cũng không phát hiện sự khả nghi tồn tại, nói: “Có phải do cô quá mức khẩn trương, cho nên nhận lầm? Dù sao tôi vẫn không có cảm giác bị người nhìn lén. Hơn nữa trên mái nhà ngoại trừ đàn quạ đen ra, cũng không còn sinh vật nào khác. Không phải cô muốn nói cho tôi biết, người theo dõi là đàn quạ đen đi?”

“Có thể do tôi thật sự nhận lầm.” Nữ nhân quét mắt nhìn đàn quạ đen không xa, lắc đầu nói: “Dù sao tôi cảm giác nơi này có chút cổ quái, chúng ta mau nhanh rời khỏi đây đi!”

Ngay khi một nam một nữ thu hồi dị năng của mình, tiến vào thang lầu, một con quạ đen trộn lẫn trong đàn quạ đen kia bay ra, rơi vào địa phương bọn họ vừa lưu lại, ghi nhớ kỹ mùi vị khí tức của họ trong đầu.

Con chim này không phải quạ đen bình thường, mà là Tam Túc Ô của Trương Văn Trọng.

“Hai dị năng giả sao? Thật thú vị, thật là thú vị.” Nhìn thang lầu, Tam Túc Ô nhỏ giọng lầm bầm. Ngay lúc này, thanh âm Trương Văn Trọng cũng đột nhiên vang lên bên tai nó: “Được rồi, người cũng đừng đứng nơi đó sững sờ nữa, đi theo hai người đó, xem bọn hắn đến tột cùng đến từ phương nào, ý muốn như thế nào.”

Tam Túc Ô biết Trương Văn Trọng đang dùng thần thức trực tiếp trò chuyện với nó. Nó nhanh khách cười, hồi đáp: “Yên tâm đi chủ nhân, tôi đã nhớ kỹ mùi vị của hai người này, dù bọn hắn có chạy đến chân trời góc biển, tôi cũng có thể tìm ra bọn họ.” Dứt lời, nó bỗng nhiên vỗ cánh, bay ra khỏi tòa lầu, trong lòng không quên nói thầm: “Hắc hắc, công tác theo dõi điều tra là việc ta thích nhất. Lại nói, chờ khi ta có thể hóa thành hình người, thật có thể đi vào đội cầu tử(đội chó săn, đội săn tin) làm việc nữa.”

Nguyên lai khi Trương Văn Trọng vừa đến phòng y tế, hắn cũng đã phát hiện hai người đang ẩn thân nơi mái nhà tòa lầu dạy học. Hắn không phản ứng, chỉ gọi Tam Túc Ô tới mệnh lệnh cho nó giám thị hai người kia. Buồn cười hai người nọ, còn cho là mình rất bí mật, nói chuyện với nhau đều bị Trương Văn Trọng hoàn toàn nghe được.

Trương Văn Trọng ngồi trong phòng làm việc bên trong phòng y tế, tay cầm chén trà, híp mắt lại trong lòng trầm ngâm nói: “Nguyên lai người của Đặc Cần tổ thực sự đã đi Vịnh Á Rập, hèn chi gần đây ta không cách nào liên lạc được bốn người béo hòa thượng. Hai người này, không giống người tu chân thần châu, lại thuộc về nơi nào?”

Ngay lúc này, các nghiên cứu sinh đang đi vào phòng, Trương Văn Trọng cũng thu lại tâm tư rối loạn, gương mặt mỉm cười bắt đầu bài giảng hôm nay.

Thời gian từng ngày đêm trôi qua, trong nháy mắt đã đến ngày nghỉ đông của trường đại học Ung Thành. Mấy nghiên cứu sinh lần lượt hướng Trương Văn Trọng cáo từ, chuẩn bị về nhà đón năm mới với gia đình. Mà Trương Văn Trọng cũng đã sớm có chủ ý, năm nay hắn sẽ về huyện Ấn Ngạc đón năm mới cùng gia đình. Duy nhất đáng tiếc chính là năm nay Vương Giai không thể cùng hắn về huyện Ấn Ngạc đón năm mới.

Trong mấy ngày nay, Xích Hà đạo trưởng cũng hết lòng tuân thủ hứa hẹn, phát động toàn bộ lực lượng của Hà Phi Quan, giúp Trương Văn Trọng tuyên truyền năm loại đan dược. Kỳ thực không cần hắn tuyên truyền thế nào, chỉ cần đem tên của năm loại đan dược để lộ ra, đều có thể đưa tới rất nhiều người muốn có.

Mặc kệ nói như thế nào, dưới sự nỗ lực của Xích Hà đạo trưởng, thật sự đã làm được vài lần sinh ý. Trương Văn Trọng tự nhiên thu hoạch được đại lượng linh tài liệu, Xích Hà đạo trưởng cũng danh lợi có đủ. Hiện tại vô luận hắn đi tới đâu, đều hoàn toàn xứng đáng ngồi lên ghế quý khách, mà hắn cũng rất hiểu rõ, tất cả đều nhờ vào đại phái luyện đan sau lưng Trương Văn Trọng ban cho, cho nên hắn đối với Trương Văn Trọng càng vô cùng tôn kính lẫn lầy lòng.

Cùng lúc đó Tam Túc Ô phụ trách theo dõi hai dị năng giả, cũng thấy họ trực tiếp lên máy bay đi nước ngoài, bay đi Âu Châu. Nguyên Tam Túc Ô dự định tiếp tục truy theo, lại bị Trương Văn Trọng kêu trở về. Tuy rằng còn chưa biết được lai lịch và mục đích của hai người này, nhưng qua sự theo dõi cùng nghe trộm của Tam Túc Ô, Trương Văn Trọng cũng biết được tổ chức của hai người kia dường như gặp phải phiền phức nên gọi hai người trở lại. Chí ít trong khoảng thời gian ngắn, sẽ không đến đây đưa chính mình. Cho nên Trương Văn Trọng tự nhiên cũng trở thành thanh nhàn thoải mái.

Vừa đến ngày nghỉ, đại học Ung Thành vốn đang náo nhiệt nhất thời trở nên vắng vẻ. Mặc dù có số ít học sinh tuyển chọn ở lại trường mừng năm mới, nhưng vẫn khác hẳn cảnh tượng đầu người nháp nhô mỗi ngày, xác thực vô cùng quanh quẽ. Lại qua mấy ngày, phòng y tế cũng bắt đầu cho nghỉ xuân, mỗi ngày chỉ thay phiên lưu lại một hai bác sĩ, hộ sĩ trực ban, dù sao bên trong vườn trường cũng còn học sinh và lão sư ở lại. Nếu như toàn bộ bác sĩ hộ sĩ đều nghỉ phép, gặp phải chuyện xảy ra thì sẽ không còn ai xử lý.

Ngay ngày đầu tiên phòng y tế được nghỉ, ngay lúc Trương Văn Trọng thu thập đồ đạc chuẩn bị tan sở, viện trưởng Hồ Cường cũng đi vào phòng Trương Văn Trọng, cười ha hả nói: “Trương viện phó, khi học kỳ mới bắt đầu, phòng y tế chúng ta cũng sẽ được chuyển đến chỗ mới. Cho nên năm sau mong muốn anh mau sớm trở về một chút, chúng ta cùng ra thông báo tuyển dụng bác sĩ và hộ sĩ mới, làm phong phú thêm đội ngũ phòng y tế chúng ta, đề thăng thực lực.”

“Không thành vấn đề.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp.

Lại nói chuyện phiếm vài câu, lúc này Hồ Cường mới rời đi. Trương Văn Trọng cũng thu thập đồ đạc, chuẩn bị đi thẳng đến sân bay quốc tế Ung Thành. Trong khoảng thời gian này đang sắp đến năm mới, vé máy bay tương đối khẩn trương, may mắn hắn đã mua được.

Tô Hiểu Hồng vẻ mặt chờ mong nói: “Lão sư, qua năm mới em muốn đến huyện Ấn Ngạc chơi, được chứ?”

“Đương nhiên là được.” Trương Văn Trọng nói: “Nhưng điều kiện là phải để cha mẹ cô đồng ý mới được!”

Tô Hiểu Hồng nhất thời mắt hững, bậm môi nhỏ nhắn, bất mãn lắm lắm: “Em đã thành niên, không phải chuyện gì cũng xin chỉ thị của họ chứ thầy?”

Trương Văn Trọng cố ý nghiêm mặt, nói: “Dù sao cũng là câu nói kia, chỉ cần cha mẹ cô đồng ý, như vậy cô có thể đến huyện Ấn Ngạc tham quan. Nhưng nếu như cha mẹ cô không đồng ý, mà cô lại lén lút chạy tới, hừ, đứng trách tôi sẽ phạt cô.”

“Ngô, vậy được rồi.” Tô Hiểu Hồng không chút cam lòng nói.

Trương Văn Trọng ha ha cười, cầm lấy ba lô đã chuẩn bị xong, đi nhanh ra khỏi phòng y tế.

426. Chương 447: Tiểu Tả

Lên tới máy bay, Trương Văn Trọng rất nhanh tìm được chỗ ngồi của mình, là vị trí ngay đường đi.

Bởi vì sắp đến năm mới, lần này Trương Văn Trọng chỉ mua được chỗ ngồi phổ thông. Nhưng đối với hắn mà nói, khoang phổ thông và khoang hạng nhất cũng không có gì khác nhau.

Sau khi cất xong hành lý, Trương Văn Trọng lấy ra quyển tạp san y học Liễu Diệp Dao kỳ mới nhất, từ Ung Thành đến Vân Thai phải bay tới mấy tiếng đồng hồ, đành nhờ vào quyển sách để qua thời gian. Vừa mới mở ra quyển tạp chí tiếng Anh, còn chưa đọc xong một tờ, vị hành khách ngồi cạnh cửa sổ đã đi tới. Trương Văn Trọng vội vàng xê dịch thân thể, để nàng có thể ngồi vào trong, cùng lúc đó, Trương Văn Trọng cũng vô ý thức ngẩng đầu liếc mắt nhìn người hành khách mới đến.

Đó là một thiếu nữ thanh xuân khoảng hai mươi tuổi. Tướng mạo lẫn vóc người thướt tha, ăn mặc có chút thời trang. Nhưng những điều này cũng không phải điều Trương Văn Trọng quan tâm, hắn quan tâm chính là sắc mặt của thiếu nữ này. Người khác có thể nhìn không ra, nhưng Trương Văn Trọng chỉ liếc mắt liền nhìn ra thần sắc trên mặt cô gái có bệnh.

Trương Văn Trọng phạm vào bệnh nghề nghiệp, cũng không có suy nghĩ nhiều, há mồm đã nói: “Tiểu thư, cô có bệnh.”

Vị thiếu nữ thanh xuân nhất thời không vui vẻ, nhướn mày, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống, nói lầm bầm: “Ông mới là tiểu thư, ông mới có bệnh.”

Lúc này Trương Văn Trọng mới phản ứng, lời mình vừa nói đích thật rất dễ làm nảy sinh hiểu lầm. Hắn không khỏi nở nụ cười khổ, giải thích: “Cô hiểu lầm rồi, tôi cũng không có ý tứ khác. Tôi là một bác sĩ, tôi xem sắc mặt cô có triệu chứng bệnh trạng, cho nên mới nói lời như vậy. Tôi hỏi cô, có phải gần đây cô bình thường hay bị mất ngủ hay không?”

“Yêu, hiện tại chiêu số làm quen cũng có chiêu mới rồi sao?” Thiếu nữ thanh xuân hiển nhiên đã xem Trương Văn Trọng là người có ý đồ ve vãn mình, cười lạnh nói: “Tôi nói cho ông, đoán ra chuyện tôi mất ngủ cũng không có bản lĩnh gì lớn. Hiện tại người trẻ tuổi, áp lực học tập, áp lực công tác đều rất lớn, lại có mấy

người không mất ngủ? Chú à, nếu như chú thật muốn ve vãn tôi, không ngại đổi chút chiêu số mới mẻ, nói ví dụ, đoán ra tên của tôi chẳng hạn.”

Ve vãn?

Trương Văn Trọng biết thiếu nữ này đã hiểu lầm mình, vô luận mình giải thích thế nào cô ta đại khái đều sẽ không tin tưởng. Rơi vào đường cùng, hắn đành bỏ đi ý niệm giải thích, nói: “Mặc kệ cô tin hay không tin tôi, tôi cũng đề nghị cô, nên hót Tiểu Mạch, Sinh Địa, Hoa Bách Hợp và Đại Tảo Ngao nấu thành trà An Thần Được để uống, bảo quản tình huống giấc ngủ của cô sẽ có thể khôi phục lại như lúc ban đầu. Chỉ khi ngủ ngon giấc thì tinh thần mới tốt được...”

Trương Văn Trọng còn chưa nói xong, thiếu nữ đã lấy một máy nghe nhạc nhét vào lỗ tai, bắt đầu lắng nghe. Nhìn thấy tình huống như vậy, Trương Văn Trọng đành cười khổ lắc đầu, cũng ngậm miệng lại vùi đầu xem quyển y học tập san Liễu Diệp Đào trong tay.

Không qua bao lâu, máy bay đã cất cánh.

Ngay khi Trương Văn Trọng đang say sưa đọc một luận văn y học, có hai thiếu nữ vừa đi WC cười nói đi ngang qua bên người hắn, trong đó một người dùng khước mắt liếc thấy hắn, không khỏi ngừng chân lại, cẩn thận mở miệng dò hỏi: “Ngài là...Trương tiên sinh phải không?”

Trương Văn Trọng ngẩng đầu nhìn hai thiếu nữ, cảm giác rất xa lạ, chần chờ hỏi: “Hai vị là?”

“Ôi, quả nhiên là Trương tiên sinh.” Một thiếu nữ lúc này cũng phát hiện Trương Văn Trọng, vui mừng nói: “Thực sự là thật không ngờ, Trương tiên sinh lại ngồi chung chuyến bay với chúng tôi. A, Trương tiên sinh, anh không có ấn tượng đối với chúng tôi sao? Chúng tôi là bạn của Hiểu Toa tỷ đó, lúc trước chúng ta từng gặp mặt ở trung tâm thương mại Ung Thành.”

“Ác, nguyên lai là hai cô sao. Thế nào, hai cô cũng là người Vân Thai thị?” Nghe hai người vừa nói như thế, Trương Văn Trọng cũng chợt nhớ, hai người này lúc trước từng đi bên cạnh Mã Hiểu Toa.

Hai người thấy Trương Văn Trọng còn nhận ra họ, nhất thời vui vẻ ra mặt. Hai nàng biết rõ sở dĩ Mã Hiểu Toa có thể trở thành nữ diễn viên chính trong phim truyền hình, đồng thời còn được mời đóng không ít quảng cáo, dự họp nhiều buổi tuyên truyền, tin tức, trở thành một trong những ngôi sao mới trong giới tiêu khiển, tất cả đều bởi vì ngày trước Trương Văn Trọng ở ngay trước mặt Vương Văn nói một câu rất đơn giản. Theo hai nàng xem ra, một câu nói của Trương Văn Trọng có thể giúp hai nàng ít phần đầu rất nhiều năm, ít nỗ lực rất nhiều sự trả giá.

Lúc này nghe được Trương Văn Trọng hỏi, hai người liền nhanh nhẹn đáp: “Không phải, chúng tôi và đoàn làm phim đang đến Vân Thai thị để quay phim. Nhờ vào phúc của Trương tiên sinh và Hiểu Toa tỷ, hai chúng tôi đã thu được hai vai diễn không tệ trong bộ phim truyền hình, ác, đúng rồi, Trương tiên sinh, Hiểu Toa tỷ cũng đang ở trên máy bay, chúng tôi đến gọi chị ấy.”

Trương Văn Trọng vừa định cự tuyệt, thế nhưng không đợi hắn mở miệng, hai người đã vội vàng chạy về khoang hạng nhất.

Thiếu nữ ngồi bên cạnh nhìn thấy một màn này, cũng kinh ngạc đến há to miệng. Cô ta làm sao cũng nghĩ không ra, tên đàn ông tướng mạo tầm thường, ăn mặc phổ thông thế nào có thể làm cho hai thiếu nữ xinh đẹp cần làm ra biểu tình vẻ mặt như nịnh hót lấy lòng?

Cô ta nhin không được trong lòng nói thầm: “Người này là người nào nha?”

Ngay khi cô ta còn đang suy đoán, có mấy người vội vã từ khoang nhất chạy đến. Nhìn thấy mấy người này, hành khách bên trong khoang phổ thông nhất thời kêu lên ngạc nhiên.

“Cô gái này không phải là ngôi sao Mã Hiểu Toa mới nổi danh gần đây sao? Cô ấy cũng ở trên máy bay? Tôi là người hâm mộ của nàng đó.”

“Đó là đạo diễn Thần Quan Tây trứ danh phải không? Tôi rất thích phim ông ấy làm đạo diễn, phi thường có khí tức nghệ thuật.”

“Suất ca này không phải là đại minh tinh Lâm Chí Văn hay sao? Không ngờ tôi được ngồi cùng chuyến bay với anh ấy. Thật là quá hạnh phúc, không được, tôi phải xin một chữ ký mới xong!” Trong tiếng kính hô ồn ào của mọi người, mấy nhân vật nổi danh bên trong giới tiêu khiển đều chạy nhanh tới trước mặt Trương Văn Trọng, trên mặt lộ vẻ khen tặng lẫn lấy lòng.

“Quả nhiên là Trương tiên sinh, vừa nghe đám tiểu Biến nói, Trương tiên sinh đang ở trên máy bay này, tôi còn không tin tưởng.” Mã Hiểu Toa đứng ngay trước người Trương Văn Trọng, dáng dấp vô cùng cung kính, nài nỉ rất rõ ràng, mình có được địa vị và đãi ngộ như hiện tại, hoàn toàn đều nhờ Trương Văn Trọng ban tặng.

Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Cô là biểu tỷ của Tử Mạn, cũng là bạn của tôi, không cần khách khí như vậy, không ngại cứ gọi tôi là tiểu Trương đi.”

“Tôi cũng không dám.” Mã Hiểu Toa nói: “Hay để tôi gọi là Trương ca.”

“Tùy cô.” Trương Văn Trọng từ chối cho ý kiến, nói.

Mã Hiểu Toa đột nhiên hướng Trương Văn Trọng khom người chào thật sâu, thành khẩn nói: “Trương ca, cảm ơn anh. Nếu không có anh, tôi chỉ là một tiểu diễn viên diễn vai người qua đường mà thôi.”

Trương Văn Trọng cũng không khách khí, ngồi yên nhận lễ của nàng, vừa cười vừa nói: “Cô là chị họ của Tử Mạn, tôi giúp cô cũng là nên làm. Nhưng ở con đường nghệ thuật này, cô có thể đi tới trình độ nào, còn phải nhìn chính cô thôi.”

Mã Hiểu Toa liên tục gật đầu, nói: “Dạ, tôi nhất định sẽ nỗ lực đề cao kỹ thuật của mình, sẽ không làm cho Trương tiên sinh mất mặt.”

Sau khi để Trương Văn Trọng và Mã Hiểu Toa khách sáo vài câu, Thần Quan Tây và Lâm Chí Văn liền bắt đầu lôi kéo làm quen. Hai người bọn họ tuy rằng chưa từng gặp qua Trương Văn Trọng, nhưng cũng nghe những tin đồn về hắn. Bọn họ cũng đều biết, Mã Hiểu Toa nhờ một câu nói của hắn mà bước lên ngôi cao, Lâm Nam cũng bởi vì đắc tội hắn mà bị đá ra khỏi giới tiêu khiển, từ một ngôi sao có danh tiếng luân lạc thành một người làm công.

Có vết bánh xe đã đổ trước kia, bọn họ cũng không dám đắc tội Trương Văn Trọng, còn kiệt lực lấy lòng hắn.

Một màn như vậy rơi vào trong mắt những hành khách chung quanh, làm bọn họ cả kinh tròn tròn mắt.

“Người này là ai? Vì sao đạo diễn Thần Quan Tây và hai ngôi sao Lâm Chí Văn, Mã Hiểu Toa đều phải cung kính với hắn như vậy? Lễ nào hắn là tai to mắt lớn trong giới tiêu khiển?”

“Lễ nào hắn là Hàn Tam Bình trong truyền thuyết? Nhưng hắn không già như vậy nha.”

“Ai nha, tôi nhớ ra rồi, người này chính là Trương Văn Trọng Trương giáo thụ! Mấy ngày hôm trước tôi còn nhìn đoạn ghi hình anh ấy giảng bài!”

“Trương giáo thụ? Trương giáo thụ nào?”

“Còn có Trương giáo thụ nào? Chính là vị bác sĩ đã chữa bệnh cho nữ hoàng Anh quốc, cùng tiêu diệt ôn dịch tại Ung Thành!”

“Nguyên lai là hắn, thảo nào mấy ngôi sao cùng đạo diễn đều cung kính đối với hắn. Dù sao, ai cũng sẽ có thời gian sinh bệnh cầu bác sĩ.”

Ngay khi hành khách chung quanh khe khẽ nói nhỏ, Trương Văn Trọng cũng đã khách sáo vài câu với mấy người kia. Từ trong miệng ba người họ, Trương Văn Trọng đã biết họ đến Vân Thai thị để quay phim ngoại cảnh. Thậm chí còn có vài cảnh sẽ quay tại Phong sơn. Mà sau khi biết được Trương Văn Trọng quay về huyện Ân Ngạc mừng năm mới, Thần Quan Tây bọn họ liền biểu thị muốn mời Trương Văn Trọng cùng gia đình ăn bữa cơm, hi vọng hắn có thể nể mặt.

Đối với lời thỉnh cầu này của họ, Trương Văn Trọng vẫn chưa có câu trả lời thuyết phục.

Thần Quan Tây vốn muốn đổi chỗ ngồi cho Trương Văn Trọng, để hắn lên khoang hạng nhất ngồi, nhưng lại bị Trương Văn Trọng yểm chuyển cự tuyệt. Cuối cùng bởi vì sợ gây phiền phức cho hắn, bọn họ đành quay trở về khoang hạng nhất. Nhưng thường thường vẫn tìm cách quay trở lại trò chuyện vài câu với Trương Văn Trọng.

“Anh thật là thần y Trương Văn Trọng?” Thiếu nữ ngồi bên cạnh hắn, lúc này đã kéo ống nghe xuống, há to miệng khiếp sợ nói.

Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Tôi là Trương Văn Trọng, cũng không phải là thần y gì.”

Thiếu nữ kinh hô một tiếng, nói: “Vậy lời anh vừa nói, đều là thực sự?”

“Cái gì thực sự?” Trương Văn Trọng không hiểu.

“Chính là trà An Thần Được mà anh vừa nói.”

“À.” Trương Văn Trọng nở nụ cười, hồi đáp: “Đương nhiên là thật, tôi chưa bao giờ gạt ai về chuyện bệnh tật.”

Thiếu nữ vội vàng lấy ra quyển vở trong túi xách, vẽ mặt chờ mong nói: “Vậy anh có thể nói lại lần nữa không? Tôi không nhớ được vừa rồi anh nói gì, tôi phải xin lỗi anh, vừa rồi tôi đã hiểu lầm anh.”

427. Chương 448: Ăn Mày Trong Nhà Ga

Mười giờ hai mươi lăm phút....máy bay chậm rãi hạ cánh xuống sân bay quốc tế Vân Thai thị.

Ngay khi Trương Văn Trọng bước xuống máy bay, thì cô gái trẻ lúc trước ngồi bên cạnh hắn, đột nhiên nhanh chân bước tới, viết danh tính cùng số điện thoại của mình lên một tờ giấy, hung hăng nhét vào trong tay hắn, vội vàng giải thích: “Trương ca, đây là số điện thoại của tôi! Anh đừng quên gọi cho tôi nhé.” Dứt lời, nàng không đợi Trương Văn Trọng kịp phản ứng, liền xoay người chạy đi.

Đối với chuyện này, Trương Văn Trọng chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

Sau khi đi ra khỏi sân bay, Trương Văn Trọng đón một chiếc taxi, tính toán tìm khách sạn ngủ một đêm. Sáng mai tiếp tục lên tàu quay về huyện Ân Ngạc. Lúc này sắc trời cũng muộn rồi, nếu cố chấp quay về huyện Ân Ngạc, chỉ sợ rạng sáng mới kịp tới nơi. Trương Văn Trọng không muốn nửa đêm quấy nhiễu giấc ngủ của người nhà, cho nên mới phải làm ra quyết định như vậy.

Trong lúc đứng đón taxi ở ngoài phi trường, thì đạo diễn Thần Quan Tây cũng dẫn theo Mã Hiểu Toa hỗn hển chạy ra. Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh, bọn họ cũng chẳng thèm quan tâm, vội vàng nói: “Trương tiên sinh, anh mới xuống chuyến bay, hắn là còn chưa kịp dùng cơm tối đi? Chẳng biết, chúng tôi có thể mời anh một bữa hay không đây?”

Lần này, Trương Văn Trọng cũng không cự tuyệt bọn họ, chỉ cười đáp: “Ăn tối sao? Được thôi, tôi cũng cảm thấy hơi đói bụng rồi.”

Thần Quan Tây và Mã Hiểu Toa không khỏi vui mừng quá đỗi, vội vàng chỉ vào một chiếc xe thương vụ đỗ cách đó không xa, nói: “Xe ở kia, Trương tiên sinh, mời đi theo chúng tôi.”

Trương Văn Trọng gật đầu, theo bọn họ cùng đi tới chỗ chiếc xe thương vụ.

Thần Quan Tây và Mã Hiểu Toa vốn định mở tiệc chiêu đãi Trương Văn Trọng ở khách sạn xa hoa nhất Vân Thai thị, nhưng Trương Văn Trọng đối với thức ăn trong khách sạn, lại không mấy hứng thú, chỉ muốn nhấm nháp chút đặc sản bình dân của Vân Thai thị mà thôi. Hai người cũng không dám lãnh đạm ý kiến của Trương Văn Trọng, nên nhanh chóng tìm một người bản địa làm việc trong đoàn phim, để hắn dẫn tới một quán ăn chuyên độc quyền về thịt nướng.

Rạng sáng ngày thứ hai, Trương Văn Trọng liền đi trước tới nhà ga Vân Thai thị, chuẩn bị lên xe khách phản hồi huyện Ân Ngạc. Vốn Thần Quan Tây muốn đích thân đưa Trương Văn Trọng quay trở về huyện Ân Ngạc, nhưng đã bị hắn từ chối khéo. Bởi vì Trương Văn Trọng muốn âm thầm về nhà, cũng không thích

quấy rầy nhiều người. Nếu không, hẳn sớm đã kêu người của Trần gia tới đón rồi, đâu tới phiên Thần Quan Tây ở đây a dua.

Thời gian này, đại khái cũng gần đến tiết âm lịch rồi, hành khách quay trở về quê quán cũng khá đông đúc, cho nên nhà ga Vân Thai thị có vẻ rất náo nhiệt. Mặc dù hiện giờ là sáng sớm, nhưng ở nơi đây đã tập trung rất nhiều người. Ngoại trừ nhóm hành khách đi xe ra, còn có thật nhiều tiểu thương buôn bán kinh doanh. Đương nhiên, nhóm người không thể thiếu trong mỗi nhà ga, hẳn phải là nhóm người ăn xin quanh năm suốt tháng làm nghề kiếm sống.

Nhóm người ăn xin này, phần lớn đều là bộ dạng nhếch nhác, thậm chí trên cơ thể còn có những vết dị tật bẩm sinh, thoạt nhìn tương đối đáng thương. Thông thường, cái loại bộ dáng này của bọn họ, sẽ chiếm được rất nhiều nỗi cảm thông của hành khách, sẽ có hành khách phóng tay ném tiền vào trong bát của bọn họ.

Bất quá, nhóm ăn xin này mặc dù che mắt được đại bộ phận hành khách hảo tâm, nhưng lại không thể lừa gạt nổi Trương Văn Trọng. Hắn nắm giữ Quan Khí Bát Pháp, chỉ liếc mắt một cái là nhìn ra, phần lớn những tên ăn mày kia đều súc dãi vai rộng. Cái loại bộ dáng tàn tật đáng thương kia, phần lớn đều là giả trang mà thôi. Thậm chí, dựa theo khí huyết trên sắc mặt của bọn họ xem ra, mức độ dinh dưỡng còn vượt xa hơn người lao động phổ thông. Thiết nghĩ, thường ngày đám ăn xin này, cơm nước hẳn là tương đối không sai đi.

Ngay lúc đó, có một cô bé khoảng chừng sáu bảy tuổi, người gầy như que tăm, đột nhiên chen chúc từ trong đoàn khách nhân bước ra. “Bùm” một tiếng quỳ ở trước mặt Trương Văn Trọng, một tay ôm chầm lấy chân hắn, tay còn lại giơ chiếc bát trắng men lên, thần tình buồn bã nhìn Trương Văn Trọng cầu khẩn: “Chú ơi, cho cháu xin mấy đồng tiền lẻ đi.”

Đám hành khách chứng kiến cảnh tượng này, đều không cảm thấy quái lạ. Hiển nhiên, những chuyện tương tự đã phát sinh qua rất nhiều lần, cho nên dần dần cũng trở thành quen mắt.

Trương Văn Trọng cúi đầu xuống, đánh giá cô bé ăn xin này.

Dưới khí trời mùa đông lạnh giá, thể nhưng trên người bé gái này chỉ mặc độc một chiếc áo len rách rưới. Mà chiếc áo len kia, cũng không vừa vặn cho lắm. Sáng sớm ngày mùa đông, nhiệt độ không khí hạ xuống tương đối thấp. Lúc này cô bé gái bị gió lạnh thổi cho phát run, khuôn mặt nhỏ nhắn bạc nhược hồng thấu lên, thậm chí tựa ngay cả miệng cũng thở phì phì ra hơi lạnh.

Chỉ liếc mắt nhìn, Trương Văn Trọng đã nhận ra, niên kỷ của cô bé này, hẳn phải là tám chín tuổi. Sở dĩ nhìn giống như sáu bảy tuổi, hoàn toàn cũng bởi vì cơ thể đang thiếu chất dinh dưỡng. Không chỉ có như thế, thông qua da thịt bại lộ, Trương Văn Trọng còn phát hiện thấy nhiều vết thương. Những vết thương kia có cũ đã thành sẹo, nhưng cũng có vết thương mới tạo thành thời gian gần đây. Chắc hẳn ở dưới bộ quần áo rách nát kia, còn có rất nhiều vết thương đang tồn tại! Theo tình huống này xem ra, bình thường cô bé kia hẳn là thường xuyên bị tra tấn đánh đập!

Quan sát tình huống của cô bé, coi như công phu hàm dưỡng của Trương Văn Trọng tốt đến đâu, thì trong lòng cũng không khỏi dấy lên một mảnh lửa giận. Trong phút chốc, hắn liền làm ra quyết định, bất kể như thế nào cũng phải giải cứu cô bé kia thoát khỏi tay đồng đảng hung ác, trừng trị đám người táng tận lương tâm, mất hết nhân tính kia.

Trương Văn Trọng cố nén lửa giận, ngẩng đầu nhìn bốn phía xung quanh. Hắn biết trong lúc hành nghề ăn xin, nhóm trẻ con giống như cô bé này đều có người giám thị quanh đây. Một khi phát hiện ra, cô bé hướng hành khách cầu xin giúp đỡ, đám người giám thị kia liền phóng tới đem cô bé đưa đi. Mà sau khi trở về, cô bé không thể thiếu được một trận đòn hiểm! Thậm chí, thậm chí là hủy hoại dung mạo!

Ngay khi Trương Văn Trọng đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh, cô bé gái ôm chân hắn, thấy hắn không có phản ứng gì, liền mở miệng, đáng thương cầu khẩn nói: “Chú ơi, cấp cho cháu mấy đồng tiền lẻ đi! Đã mấy ngày qua cháu không được ăn gì, cháu xin chú, cấp cho cháu chút tiền đi, để cháu có thể ăn một bữa cơm no.”

Tiền?

Trương Văn Trọng tâm niệm vừa động, nhớ ra, sau khi đứa nhỏ này xin được tiền, sẽ phải chạy về giao nộp

cho người giám thị. Vì thế, Trương Văn Trọng theo túi quần móc ra năm mươi đồng bỏ vào trong chiếc bát trắng men sứ mẻ của cô bé gái.

Trông thấy năm mươi đồng tiền, cô bé vốn hơi sưng sốt, theo sau mới giật mình vui sướng, vội vàng buông Trương Văn Trọng ra, gắt gao bưng chặt chiếc bát trong tay, như sợ người khác sẽ đoạt mất năm mươi đồng tiền trong chiếc bát của mình. Nó xoay người chen vào giữa đám đông, chạy hướng về phía một người phụ nữ trung niên đang ôm một cái tiểu hài tử, đem năm mươi đồng tiền này, ngoan ngoãn giao nộp cho mẹ ta.

Cùng lúc đó, Trương Văn Trọng âm thầm theo chân cô bé gái, cũng đi tới trước mặt người phụ nữ trung niên kia.

Người phụ nữ trung niên này, thoát nhìn khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, ăn mặc khá rách rưới, ở trên đầu còn bọc theo một chiếc khăn hồng. Thế nhưng, xuyên thấu qua lớp quần áo rách rưới ở bên ngoài, Trương Văn Trọng cũng phát hiện, trang phục bên trong của mẹ ta có khả năng giữ ấm tương đối tốt.

Người phụ nữ trung niên ôm theo một đứa trẻ nhỏ khoảng hai ba tuổi, ngồi xếp bằng dưới mặt đất. Trước người mẹ, đồng dạng cũng có một chiếc bát trắng men. Bên trong có mấy tờ bạc vụn cùng tiền xu. Xem ra, ngày hôm nay sinh ý tương đối khá khẩm, ngoại trừ dụng cụ tác nghiệp ăn xin ra, ở trước người của mẹ còn trưng bày một tờ giấy rất lớn.

Trương Văn Trọng cúi mắt nhìn xuống, nội dung bên trong tờ giấy viết là : “Chồng tôi đi làm ăn xa không may chết dọc đường, tôi trở thành quả phụ vất vả nuôi hai người con. Thế nhưng ông trời ghét bỏ, đứa nhỏ lại mắc phải quái bệnh nan y, khẩn cầu mọi người có lòng hảo tâm, liên khăng khải giúp đỡ, trợ giúp mẹ con chúng tôi gom đủ chút tiền viện phí cho đứa bé chữa bệnh.”

Lúc trước sai cô bé chạy đi xin tiền Trương Văn Trọng, chính là do người phụ nữ trung niên này chủ mưu. Giờ khắc này trông thấy hấn bước lại đây, trong ánh mắt của mẹ ta cũng không khỏi lộ ra thần sắc đề phòng.

Trương Văn Trọng chẳng thèm quan tâm tới mẹ, chỉ đưa mắt liếc nhìn đứa nhỏ hai tuổi nằm trong lòng mẹ ta.

Giờ khắc này, đứa bé hai tuổi đang nhắm mắt ngủ say. Phần da thịt bại lộ ra bên ngoài, xuất hiện nhiều vết lở loét. Từng dòng dịch nùng xanh vàng theo trong miệng vết thương chảy ra, bộ dáng thoát nhìn vừa làm cho người khác sợ hãi, cũng vừa làm cho người ta cảm thấy tội nghiệp đứa bé.

Nhưng chỉ liếc mắt nhìn một cái, lửa giận cố gắng kiềm nén của Trương Văn Trọng liền phun trào ra như núi lửa bình thường. Bởi vì hấn nhận ra, những vết nùng loét trên người đứa trẻ này cũng không phải là giả trang, mà là nùng loét chân chính.

Bọn người súc sinh này, vì muốn giành được lòng thương hại của hành khách, vì muốn lừa gạt càng nhiều tiền bạc, không ngờ là chẳng tiếc giết hại trẻ con vô tội!

Chuyện như thế, quả thực là mất hết nhân tính! Đám người kia, thật sự là không bằng súc sinh. Trong đôi con người của Trương Văn Trọng, chợt xuất hiện một cỗ sát khí lạnh lẽ....

428. Chương 449: Một Màn Ngoài Ý Muốn

Người đàn bà trung niên bị ánh mắt sắc bén của Trương Văn Trọng làm hoảng sợ, vô ý thức muốn thu thập đồ vật rời đi.

Nhìn thấy cử động của người đàn bà, Trương Văn Trọng nhú mày. Bởi vì hấn biết bị ép buộc đi ăn xin, cũng không phải chỉ có hai đứa trẻ. Đồng dạng người ép buộc hài đồng ăn xin, cũng không chỉ có một mình người đàn bà này.

Ở sau lưng bà ta, hấn còn một nhóm người phạm tội!

Hiện tại cũng không phải thời gian đập cỏ động rân.

Nghĩ tới đây, Trương Văn Trọng liền nhanh chóng tu hồi sát ý và lửa giận của mình, lấy ra hai trăm nguyên, bỏ vào trong chiếc chén trắng men trước người bà ta, nói: “Vết thương trên người đứa trẻ này nhìn thật sự

là đáng sợ, nhìn nó thật đáng thương cảm, hai trăm nguyên này xem như tiền thuốc men trị thương cho nó.”

Nhìn hai trăm nguyên trong chiếc chén men, nghe lời nói của Trương Văn Trọng, vẻ kinh hoảng trên mặt người đàn bà nhất thời biến mất. Theo bà ta xem ra, sở dĩ ánh mắt sắc bén vừa rồi của hắc làm bà ta cảm thấy kinh khủng, hẳn do bị thương thể của đứa bé trong lòng bà ta làm hoảng sợ. Nghĩ như vậy bà ta cũng an tâm hơn không ít.

“Xem ra đem mấy đứa trẻ làm ra bị thương ghê gớm như vậy, quả nhiên càng có thể lừa gạt được lòng đồng tình của mọi người. Ân, đợi trở về, ta nhất định phải nói cho bọn hắc một chút, để cho bọn hắc đem mấy hài tử cũng làm bị thương thật thảm thêm một chút mới được!” Trong lòng người đàn bà không ngừng nói thầm, vừa cầm chặt hai trăm nguyên trong tay. Đương nhiên, khi làm việc này bà ta cũng không quên nhìn Trương Văn Trọng nói lời cảm ơn.

Loại cảm kích này trước đây bà ta cũng từng nói ra không ít, lúc này nói ra rất thản nhiên, giống như thật sự là như thế. Kỹ năng diễn kịch của bà ta đã không thể dùng hai từ cao siêu hình dung, quả thực đã có thể cướp đoạt vòng nguyệt quế của các diễn viên!

Trương Văn Trọng cũng không có tâm tình đứng lại xem bà ta biểu diễn, thuận miệng hỏi vài câu về bệnh tình của đứa trẻ, sau đó rời đi.

Nhìn bóng lưng Trương Văn Trọng đi xa, người đàn bà nhét tiền vào trong túi, đồng thời trong lòng cười lạnh nói thầm: “Hắc hắc, lại thêm một tên ngu ngốc có lòng đồng tình tràn lan, vừa ra liền bỏ hai trăm nguyên, nếu như mỗi ngày có thể cho ta gặp được mấy tên ngu ngốc như vậy thì tốt rồi. Nói vậy số tiền ta kiếm được trong một ngày đêm, còn không tới mười ngàn sao?” Bà ta không khỏi bắt đầu mơ ước sinh hoạt hạnh phúc giàu có trong tương lai.

Nhưng mà bà ta không biết chính là ngay trên hai tờ hai trăm nguyên tiền mặt, ẩn chứa một tia linh lực của Trương Văn Trọng. Mà ngay khi tay bà ta chạm đến hai tờ tiền mặt, linh lực trên tiền liền chuyển dời qua thân thể bà ta, hóa thành một dấu vết mà người bình thường không thể nhìn thấy, chỉ có người tu chân hoặc dị năng giả mới có thể cảm ứng được.

Có dấu vết này, chỉ cần bà ta vẫn ở trong thành thị này, Trương Văn Trọng có thể tùy lúc tìm được bà ta.

Ngay khi bà ta đang huyền tưởng sau này mình được ở biệt thự ngồi xe ô tô, đeo vàng đeo bạc thật xa xỉ, lại cảm giác có người lôi kéo góc áo, làm bà ta trong nháy mắt từ mộng đẹp quay về hiện thực. Nghiêng đầu vừa nhìn, người kéo góc áo chính là cô bé ăn mày mà bà ta điều khiển.

“Làm gì?” Người đàn bà bị quấy rối trong huyền tưởng, sắc mặt nhất thời đen thui sầm xuống, giọng nói băng lãnh hỏi.

Cô bé thương cảm hề hề hỏi: “Dì ơi, con đói bụng lắm, có thể cho con ăn chút gì không?”

Người phụ nữ trung niên nghe vậy giận dữ, theo bản năng muốn vung tay lên tát cho cô bé một cái, nhưng thấy hành khách xung quanh đi tới đi lui. Cuối cùng bà ta đành phải bỏ quên ý tưởng này, vươn tay kéo cô bé tới gần bên người mình, nhỏ giọng hăm dọa: “Tao nói với mày bao nhiêu lần rồi, ở ngoài đường thì phải gọi tao bằng mẹ! Mày đều đem lời của tao trở thành gió thoảng bên tai đúng không? Thôi được, con này mày giỏi rồi! Sau khi trở về tao mới hảo hảo thu thập mày, nhìn xem ngày sau mày còn dám coi lời của tao thành gió thoảng bên tai nữa không? Ngoài ra, hôm nay mới chỉ xin được năm mươi ba đồng tiền mà thôi. Muốn ăn cơm? Cũng không thể dễ dàng như vậy! Tao nói cho mày biết, hôm nay mày không xin đủ ba trăm đồng, thì đừng hòng ăn cơm.”

Cô bé gái hai mắt đầm lệ mông lung, nhưng vẫn kiềm nén không cho nước mắt tuôn trào xuống, đợi tâm tình bình ổn xong, nằng nặc yếu ớt nói: “Ngày hôm nay con chưa ăn hột cơm nào, bụng thật sự quá đói.”

Thủy chung nàng vẫn không chịu gọi người phụ nữ trung niên này bằng mẹ. Bởi vì trong lòng nàng, “mẹ” là một cái danh từ cao quý. Mà người phụ nữ trung niên này, căn bản không xứng đáng được gọi.

Người phụ nữ trung niên hừ lạnh, nói: “Tao chẳng thèm quan tâm mày có đói bụng hay không, cho dù mày bị chết đói tao cũng không quan tâm. Tao nói cho cái mặt mày biết, hôm nay nếu mày không xin được ba

trăm đồng tiền, thì đừng nói ăn cơm, sau khi trở về còn sẽ ăn no đòn! Mày vẫn đứng ở đây làm cái gì? Mau đi xin tiền cho tao.”

Cô bé gái bưng chiếc bát trắng men sứt mẻ, xoay người chen vào đám đông. Hai hàng lệ châu, theo trong vành mắt của nàng chảy xuống, dính đầy khuôn mặt dơ bẩn, lộ ra da thịt trắng nõn.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, chẳng bao lâu sau sắc trời đã xám xịt, dưới từng cơn gió lạnh xuy xuy, cô bé vẫn cầm theo chiếc bát trắng men đi ăn xin ở trong nhà ga. Lúc này người phụ nữ trung niên ôm đứa nhỏ cuộn rút tại một góc, ngẩng đầu nhìn đồng hồ ở trên nhà ga, theo sau mới gắt giọng hướng về phía cô bé mà quát lớn: “Uy, mày còn đứng ở đó làm cái gì? Mau qua đây giúp tao thu dọn đồ đạc, hôm gió lạnh quá, nhanh đi về thôi.”

Cô bé trông có vẻ hơi chần chừ, bởi vì nhiệm vụ ngày hôm nay vẫn chưa hoàn thành xong, nếu như quay trở về, không chỉ cam chịu đói khát, mà nhiều khả năng sẽ bị đánh đòn.

Thấy cô bé không chịu lại đây, người phụ nữ trung niên nhíu chặt lông mày, giận dữ hét: “Mày điếc sao? Mau lại đây!”

Đúng lúc này, một cơn gió lạnh thổi xuy xuy qua người cô bé, khiến nàng theo bản năng nhắm chặt mắt lại. Mà sau khi gió lạnh thổi qua, một lần nữa nàng mở mắt ra, thì không khỏi kinh ngạc phát hiện, trong chiếc bát trắng men của mình, chẳng biết từ đâu lại có thêm ba trăm nguyên tiền mặt.

“Tiền ở đâu thế nhỉ?” Cô bé gái kinh ngạc há hốc miệng, đưa mắt nhìn quanh bốn phía. Tại bên cạnh nàng không hề thấy người nào khác. Cuối cùng nàng đành ngẩng đầu lên nhìn giữa không trung, cái miệng nhỏ nhắn than thở nói: “Chẳng lẽ số tiền này là từ trên trời rơi xuống sao? Cám ơn lão thiên gia!”

Mắt thấy người phụ nữ trung niên đang giận dữ, cô bé gái cũng không dám lãnh đạm, vội vàng nhanh chân bước tới bên cạnh bà ta, đem tiền trong chiếc bát trắng men giao cho bà ta.

Nhìn số tiền trong chiếc bát trắng men, người phụ nữ trung niên nhất thời mỉm cười phớt lờ: “Ồi, không tệ lắm nhỉ! Hôm nay mày xin được hơn ba trăm đồng tiền, như thế nào trước kia không cố gắng như hôm nay đây? Tốt lắm, mau thu dọn đồ nghề, sau khi trở về, tao sẽ cho mày một phần cơm riêng!”

Ngay khi cô bé thu thập xong đồ đạc, người phụ nữ trung niên liền dẫn nàng, cùng mấy đứa nhỏ ăn xin, móc túi khác. Cùng nhau rời khỏi nhà ga, hướng về xóm trọ mà bọn hắn cư ngụ.

Đám trẻ con cười cười nói nói, trò chuyện xem ngày hôm nay mi thu nhập được bao nhiêu. Mà một số đứa..thì cúi đầu lặng thinh, chậm rãi lê bước đi.

Đi chẳng được bao lâu, thì đoàn người cũng về tới xóm trọ. Đó là một căn nhà đơn sơ, toàn bộ trẻ con ở bên trong đều bị đám người lớn lừa gạt bán đi khỏi nhà. Rồi bị ông chủ dùng hình phạt trách mắng, tôi luyện thành những tên móc túi, ăn mày tại nhà ga. Thoạt nhìn trong căn nhà này có khoảng hơn mấy chục đứa trẻ.

Trông thấy nhóm người phụ nữ trung niên quay về, một tên nam nhân đầu trọc lóc, thần tình dữ tợn, đang cùng mấy gã bạn hữu ngồi nhắm rượu mua vui ở trong sân. Nghe thấy động tĩnh, hắn liền quay đầu nhìn ra nói: “Đã về rồi sao? Ngày hôm nay thu hoạch như thế nào?”

Người phụ nữ trung niên, hiển nhiên rất e ngại tên nam nhân đầu trọc này, bà ta nhanh chóng bước tới bên cạnh hắn, đem số thu nhập ngày hôm nay xuất ra, nộp cho tên nam nhân đầu trọc. Mặc dù trong lòng không muốn, nhưng mụ ta cũng không dám tư tàng tiền riêng. Bởi vì mụ phi thường rõ ràng, tư tàng tiền riêng sẽ có hậu quả như thế nào.

Tên nam nhân đầu trọc rút một trăm nguyên ném cho người phụ nữ trung niên, thỏa mãn cười: “Hôm nay thu nhập không tệ, cứ nhiên lại hơn một ngàn đồng. Tốt lắm, đây là phần tiền của bà, nhận lấy đi.”

“Cám ơn lão đại!” Người phụ nữ trung niên vui mừng nhận lấy số tiền một trăm đồng, ngoài miệng đã cười toe toét cả răng.

Sau khi khen ngợi người phụ nữ trung niên vài câu, tên nam nhân đầu trọc lại đem ánh mắt quắc nể về phía một vị lão nhân gầy gò, tay phải thiếu mất một ngón cái. Ngữ khí của hắn chuyển lạnh, chất vấn: “Cửu Chỉ, hôm nay ông thu nhập thế nào ít vậy? Hay là đã tư tàng đi rồi.”

Lão nhân gầy được gọi là “Cửu Chỉ” bị dọa tới mức sắc mặt trắng bệch. Vội vàng túm ra một thiếu nữ khoảng mười ba mười bốn tuổi ở phía sau, nói: “Lão đại, dù tôi có lớn gan hơn trời cũng không dám tư tàng chút nào nha. Thu nhập ngày hôm nay tất cả đều vì con tiểu nha đầu này. Hôm nay nó hành động không dứt khoát, bị nhân viên nhà ga tóm gọn, cho nên mọi người đều cảnh giác nhóm chúng tôi.”

“Ừa? Thật sao?” Tên nam nhân đầu trọc liếc mắt nhìn thiếu nữ đang run rẩy đứng trước mặt Cửu Chỉ.

Cửu Chỉ khấn trương nói: “Sự thật đúng là như vậy, lão đại, anh không tin tưởng tôi sao?”

“Tôi luôn tin tưởng ông không có lá gan nói dối trước mặt tôi!” Tên nam nhân đầu trọc hừ lạnh một tiếng, ánh mắt liên quang ném lên trên người thiếu nữ: “Con người của tao, thương phạt đều phân minh. Bởi vì mày phá hỏng chuyện làm ăn của nhóm Cửu Chỉ, thậm chí mấy ngày tiếp theo sẽ không đủ thu nhập. Nếu tao không trừng phạt mày, những kẻ khác sẽ khó lòng phục tùng! Cửu Chỉ, ông đánh chết con ranh này cho tôi, miễn là đừng đánh vào mặt nó, qua một hai năm nữa, còn phải bán nó vào nhà thổ.”

Cửu Chỉ vội vàng đáp ứng: “Dạ, lão đại, anh yên tâm! Giao chuyện này cho tôi giải quyết đi! Tuyệt đối sẽ không tổn thương đến khuôn mặt của con bé đâu.” Dứt lời, hắn tiếp nhận một chiếc gậy to ở trong tay thuộc hạ, không chút do dự vung gậy lên, muốn đánh về phía nữ hài.

“Phanh” Một thanh âm giòn tan vang lên, tiếp sau đó là một tiếng kêu thảm thiết.

Khiến cho người ta ngạc nhiên chính là thanh âm thảm thiết kia, cũng không phải truyền ra từ trong miệng nữ hài, mà là do Cửu Chỉ phát ra.

Giờ khắc này, Cửu Chỉ đang vô lực ngồi bệt dưới mặt đất, trên khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn kia in hằn một vết côn ấn đỏ bầm. Máu tươi hòa cùng răng nanh cũng theo trong miệng mà rơi đầy trên mặt đất.

Cảnh tượng bất thành linh này, làm cho tất cả mọi người có mặt ở trong sân đều sợ ngây ra “Có....có chuyện gì thế?”

429. Chương 450: Báo Thù

Hai mươi sáu nam nhân hoàn toàn bất ngờ, vừa rồi dù là tên đầu trọc cũng không nhìn thấy rõ rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nhìn Cửu Chỉ ngồi phịch trên mặt đất, miệng đầy răng vỡ và máu tươi, dù là tên vong mạng như tên đầu trọc, trong lòng cũng không khỏi hiện lên một tia kinh khủng. Nhưng hắn cũng không tin tưởng chuyện này do nữ hài tạo ra, nếu như nữ hài có được bản lĩnh như vậy, ngày trước cũng sẽ không bị bọn hắn bắt cóc, cũng sẽ không chịu đựng được sự tàn phá và dằn vặt lâu như thế.

Để không cho người khác phát hiện sự kinh khủng trong lòng mình, tên đầu trọc cười khan vài tiếng, nói: “Lão gia hỏa Cửu Chỉ này, thật đúng là già rồi, dù đánh người cũng không xong, không ngờ lại thất bại làm cho chính mình mất mặt xấu hổ. Cũng may ở chỗ này toàn là người một nhà, bằng không không phải bị người chê cười sao?”

Đồng bọn trong viện đều cười vang lên, đồng loạt gật đầu nói: “Phải nha, lão đầu Cửu Chỉ này thật sự đã quá già, già đến vô dụng, đã sớm cút về dưỡng lão cho rồi.” Tuy rằng bọn hắn đều đang cười, nhưng đáng tươi cười khô khốc mất tự nhiên như tên đầu trọc. Hiển nhiên bọn hắn cũng không tin tưởng lời của tên đầu trọc vừa nói.

Lúc này tên đầu trọc cũng điều chỉnh lại tâm tình, hắn chỉ mấy hài đồng móc túi do Cửu Chỉ dạy nghề, nói: “Đám nhãi con các ngươi còn suy nghĩ cái gì? Còn không nhanh điu sự phụ các ngươi về phòng!” Sau đó hắn nhìn mấy tên đồng bọn bên cạnh hạ mệnh lệnh: “Các ngươi đi dạy dỗ nha đầu này cho ta, ngàn vạn lần đừng làm chuyện mất mặt như Cửu Chỉ.”

“Vậy...” Mấy tên bị hắn điểm mặt nhìn nhau, trên mặt đều là biểu tình do dự. Hiển nhiên sự kiện có chút quý dị đột nhiên vừa rồi, làm tâm lý bọn hắn tạo thành bóng ma, bọn hắn cũng không muốn rơi vào sự thâm trầm như Cửu Chỉ.

“Phế vật, các ngươi đều là phế vật! Bình thường khi chia tiền, các ngươi đều tích cực, thế nhưng một ngày gặp sự tình, các ngươi trở thành rùa đen rút đầu sợ chân sợ tay!” Nhìn thấy phản ứng của mấy tên kia, tên

đầu trục giận tím mặt, chỉ vào bọn hán tức giận mắng vài câu, lại nhìn một tên nam nhân khôi ngô đầy người đều là vết sẹo đang bồi hán uống rượu, nói: “Man Ngưu, chuyện này giao cho người.”

Tên nam nhân tên Man Ngưu uống cạn chén rượu, mang theo ba phần cảm giác say, nhe răng cười hỏi: “Có đánh tàn nó không?”

Tên đầu trục đáp: “Tùy tiện người, giết chết cũng được. Bất quá phải xử lý tốt thi thể, con mẹ nó đừng rước tới cảnh sát.” Lúc này hán liên tục bị tổn hại bộ mặt, cũng không còn có ý nghĩ lưu lại tính mạng của nữ hài.

“Ta làm việc, người yên tâm.” Man Ngưu nhe răng cười đáp, đứng dậy đi về hướng nữ hài, hai tay nhoáng lên bên hông, liền rút ra hai thanh chủy thủ lóe hàn quang. Man Ngưu này nguyên lai là một võ giả có tu vi nhân cấp đỉnh kỳ, thảo nào có thể trở thành phụ tá đắc lực của tên đầu trục.

Nhìn Man Ngưu đang từng bước tới gần, vẻ mặt nữ hài kinh khủng không ngừng lui về phía sau. Cuối cùng sau lưng của nó dán lên vách tường lạnh giá, không còn chỗ nào để lui được nữa. Nó cắn chặt môi, nhắm chặt mắt, trong sự kinh khủng cùng tuyệt vọng chờ đợi giờ phút cuối cùng của đời mình.

Thế nhưng, nữ hài cũng không chờ được sự đau đớn khi chủy thủ đâm vào người, mà chờ được một âm thanh “oanh” trầm muộn, cùng tiếng kinh hô thành một mảnh trong viện.

“Xảy ra chuyện gì?”

Trong lòng nữ hài tràn đầy kinh ngạc cùng nghi hoặc, nhìn không được mở mắt. Đầu tiên ánh vào mi mắt của nó cũng không phải Man Ngưu đang cầm chủy thủ, mà là bóng lưng một nam nhân.

Bóng lưng này rất xa lạ, nhưng không biết vì sao, lại làm cho nữ hài có cảm giác thập phần an toàn.

Ngay lúc này, người xa lạ kia quay đầu, gương mặt mỉm cười hỏi nó: “Cháu không sao chứ?”

“Không...không sao.” Nữ hài hồi đáp, trên gương mặt chợt đỏ ửng. Sau đó, nó nhìn Man Ngưu, cuối cùng cũng biết vì sao những người trong viện đều tròn mắt kinh hô.

Man Ngưu vừa rồi còn đứng ngay trước mặt nó, lúc này lại dán chặt lên vách tường đối diện. Không, sai, nói chính xác là hán bị khảm sâu vào trong vách tường, nguyên lai khi Man Ngưu vừa giơ cao hai thanh chủy thủ, Trương Văn Trọng đang ẩn trong chỗ tối đột nhiên hiện thân, nhấc chân liên đá vào trên người Man Ngưu. Lực lượng mạnh tới mức không chỉ đá văng hán ra ngoài, còn làm cho hán trực tiếp khảm vào trên vách tường. Đây chính là vì Trương Văn Trọng không muốn để cho những đứa trẻ nhìn thấy tràng diện quá máu tanh, do đó đã khống chế kết quả của lực lượng, bằng không Man Ngưu không chỉ đơn giản bị khảm vào trong tường, mà đã bị oanh thành một đồng thịt vụn ngay tại chỗ!

Dù vậy, Trương Văn Trọng cũng làm cho toàn bộ những người trong viện đều chấn kinh.

Tên đầu trục vẻ mặt kinh khủng nhìn Trương Văn Trọng. Thực lực của Man Ngưu hán rất rõ ràng, bảy tám tên cường tráng cũng không thể tiến đến gần hán, thế nhưng một mảnh nam như vậy, lại bị Trương Văn Trọng vốc người thon gầy một cước đá tới khảm luôn vào vách tường!

Nếu không tận mắt nhìn thấy, tên đầu trục thế nào cũng không dám tin tưởng chuyện này là thật.

“Người...người là người nào? Người muốn làm gì?” Tên đầu trục cố lấy dũng khí hỏi.

Cô bé lúc trước từng ôm chân Trương Văn Trọng để ăn xin, lúc này liền nhận ra Trương Văn Trọng, nó vui mừng kêu lên: “A nha, là chú...chú...chú đến cứu chúng cháu sao?”

Trương Văn Trọng mỉm cười hồi đáp: “Không sai, là chú tới cứu các cháu.”

Nghe được lời nói giữa Trương Văn Trọng và cô bé gái, phản ứng của những người trong viện đều hoàn toàn khác nhau. Những đứa bé bị bắt cóc để bức bách làm ăn xin và móc túi, đôi mắt vô vô thần trống rỗng, giống như chợt sống lại. Hồi lâu trong ánh mắt chưa từng xuất hiện vẻ hi vọng, ở đây lại hiện lên. Mà đám người tên đầu trục nô dịch trẻ em làm ăn mày, những phần tử phạm tội, sắc mặt đều đại biến.

Bọn hán đều rất rõ ràng, nếu Trương Văn Trọng đến gây sự, may ra có thể dùng tiền để tránh được chuyện này, nhưng nếu hán vì những đứa trẻ mà tới, việc này trên cơ bản không còn khả năng thương lượng.

Liếc mắt nhìn Man Ngưu bị khảm bên trong vách tường, chỉ còn lại hô hấp yếu ớt, tên đầu trọc lẫn đồng bọn đều dâng lên cảm giác sợ hãi. Bọn hắn cũng không dám cho rằng, có thể một cước đem Man Ngưu đá khảm lên vách tường, là người mà bọn hắn có thể đối phó. Tuy rằng bọn hắn nhiều người, nhưng vào lúc này người có nhiều hơn cũng chẳng còn tác dụng gì.

Người này tay chân gầy gò, rốt cục lực lượng ở đâu tới lại lớn đến như vậy? Hay là siêu nhân hoặc thân thích của người khổng lồ xanh?

Đám người tên đầu trọc nhin không được nói thầm trong lòng.

Tuy rằng tràn ngập sợ hãi đối với vũ lực của Trương Văn Trọng, nhưng tên đầu trọc cũng không buông tha việc chống lại, tay phải hắn đột nhiên thò vào bên hông, rút ra một cây súng lục nhắm ngay Trương Văn Trọng, nhe răng cười nói: “Dù võ công của người luyện có lợi hại, cũng không khả năng đấu qua súng ống chứ? Tiểu tử, muốn làm anh hùng, kiếp sau đi học thông minh một chút.”

Trương Văn Trọng cười nhạt một tiếng, thổi một hơi, một đạo linh lực vô hình nhất thời tiến vào trong họng súng, cùng lúc đó tên đầu trọc bóp cò súng.

“Phanh.” Một tiếng nổ mạnh chợt vang lên. Cây súng trong tay đầu trọc nổ vang, không chỉ tạc nổ tay hắn máu thịt lầy nhầy, đồng thời cây súng bị tạc vỡ tung bay mảnh nhỏ bắn vào thân thể hắn, làm thân thể hắn đầy thương tích, máu tươi chảy ròng.

“Hiện tại người không còn súng phải không?” Trương Văn Trọng cười lạnh nói.

Đã không còn súng, dũng khí của tên đầu trọc cũng biến mất. Nghe câu hỏi của Trương Văn Trọng, hắn đột nhiên ý thức được cây súng lục tạc nổ, hơn phân nửa do Trương Văn Trọng làm ra. Nghĩ như vậy, sắc mặt hắn chợt biến thành trắng bệch, cũng không quan tâm tới việc kiểm tra thương thế của chính mình, vì cầu giữ mạng, thở hổn hển nói: “Người muốn cứu những đứa trẻ này phải không? Không thành vấn đề, bọn nó đều có thể đi theo người. Mặt khác tiền bạc chúng ta có được, đều toàn bộ cho người. Chỉ cần người thả cho chúng ta một con đường sống.”

“Tha các người đi?” Trương Văn Trọng cười nhạt, nói: “Sau này các người lại tiếp tục bắt cóc trẻ con đem về nô dịch, phải không?”

“Không, không, không, chúng ta cũng không dám làm chuyện thương thiên hại lý như vậy nữa.” Tên đầu trọc “phắc thông” một tiếng, quỳ sụp trên mặt đất, đồng bọn của hắn cũng quỳ theo xuống, không ngừng nói: “Chúng ta có thể phát thệ với trời đất, từ nay về sau, không bao giờ làm ra loại chuyện thương thiên hại lý này nữa! Van cầu người, buông tha chúng ta đi.”

Trương Văn Trọng cười lạnh nói: “Cầu ta vô dụng, các người đi cầu những hài tử này, xem bọn nhỏ có chịu buông tha cho các người hay không.”

Đám người tên đầu trọc vội vàng đưa ánh mắt nhìn những đứa trẻ chung quanh.

Bởi vì thường ngày bọn hắn đã xây dựng ảnh hưởng rất nặng, tuy nói lúc này nhìn thấy bọn hắn đều quỳ rạp xuống đất, nhưng những đứa trẻ vẫn mang lòng sợ hãi, đều cúi đầu không dám mở miệng nói.

Nhìn thấy tình cảnh này, tên đầu trọc quay lại nói: “Bọn họ không nói lời nào, vậy là chịu buông tha chúng ta. Anh hùng, đại hiệp, siêu nhân, van cầu người, buông tha chúng ta đi.” Ngay lúc này, cô bé gái bỗng nhiên giơ tay lên, cầm chén men sứ cũ kỹ trong tay đập vào đầu tên đầu trọc, giận dữ hét: “Buông tha các người? Nằm mơ.”

Tên đầu trọc định lách tránh, thế nhưng lại có một cỗ lực lượng vô hình ràng buộc hắn, làm hắn chỉ có thể quỳ gối tại chỗ không thể nhúc nhích. “phanh” một tiếng, chiếc chén đã nện lên trán hắn, nhất thời máu tươi văng khắp nơi.

Cô bé quay đầu, nhìn những đứa trẻ đang trầm mặc không nói, thốt lên: “Thường ngày mọi người bị những tên hỗn đản này ngược đãi còn chưa đủ thảm sao? Hiện tại cơ hội báo thù tới rồi, mọi người còn suy nghĩ cái gì? Đánh bọn hắn! Có chú này ở đây, mọi người còn gì phải sợ?”

Những lời của cô bé cùng động tác, giống như vừa châm ngòi nổ, nhất thời làm những đứa trẻ chợt tỉnh ngộ, bọn nhỏ đều cầm lên gậy gỗ, roi, đủ loại vật dụng, thậm chí còn có vài đứa bé cầm lấy chiếc ghế, bàn,

rít gào rống giận đập xuống đám người tên đầu trọc.

“Xông a! Báo thù a!”

“Đánh chết đám cẩu nuôi dưỡng này!”

“Một gậy này là vì các ngươi không cho chúng ta cơm ăn, một gậy này là vì ngươi dùng khói đốt chúng ta, một gậy này là vì các ngươi vì muốn kiếm thêm nhiều tiền mà đánh tàn phế chúng ta.”

“Người phía trước đánh xong nhường với, phía sau chúng ta không với tới a!”

“Dùng chen đừng chen, ta còn chưa đánh đủ đâu.”

“Cút chó này nhét vào miệng bọn hần, ai bảo bọn hần bắt chúng ta ăn thay cơm.”

Đám người tên đầu trọc vốn muốn đứng dậy phản kháng hay chống đối, thế nhưng bọn hần kinh khủng phát hiện, có một cỗ lực lượng vô hình cường đại đang nặng nề đè ép trên người bọn hần, để bọn hần chỉ có thể quỳ trên mặt đất chịu đánh, đừng nói là đứng dậy, dù đưa tay chống đỡ cũng không có khả năng.

“Đây là có chuyện gì? Trúng tà phải không?” Vừa mới bắt đầu, đám người tên đầu trọc còn có tâm tình ngờ vực, thế nhưng rất nhanh từ trong miệng bọn hần chỉ còn lại tiếng kêu thảm thiết cùng rên rỉ.

Đối với hành động của những đứa trẻ, Trương Văn Trọng cũng không ngăn cản. Bởi vì hần biết, chỉ có như vậy mới có thể làm cho áp lực lâu dài của bọn nhỏ cùng oán khí, tức giận và lệ khí toàn bộ phát tiết ra. Đương nhiên để tránh bọn nhỏ từ nay về sau có khuynh hướng bạo lực tâm lý, đợi sau khi bọn nhỏ phát tiết xong, Trương Văn Trọng sẽ dùng Chúc Do Thuật điều trị tâm lý bọn trẻ, tránh có tai họa ngầm về bệnh tâm lý xuất hiện.

430. Chương 451: Thực Vật Đại Chiến Người Xấu

Sau khi những đứa trẻ phát tiết toàn bộ oán hận, phần nộ cùng lệ khí trong lòng, đám người tên đầu trọc mình đầy thương tích nằm trên mặt đất, tiếng kêu rên thảm thiết đã yếu ớt hơn rất nhiều, đều chỉ còn đáng dập hấp hối.

Đây cũng do Trương Văn Trọng đứng ra ngăn cản, bằng không, tên đầu trọc cùng đồng bọn đều phải đem mạng nhỏ nhét lại chỗ này. Bọn hần phạm phải tội nghiệt như vậy, tự nhiên chết còn chưa đủ, chỉ là Trương Văn Trọng không muốn để cho những đứa trẻ nhiễm phải mạng người, nên mới cho bọn hần kéo dài hơi tàn xuống tới.

Đợi những đứa trẻ dừng tay, Trương Văn Trọng thi triển Chúc Do Thuật làm cho nỗi lòng thô bạo của bọn trẻ từ từ khôi phục sự bình ổn.

Cô bé gái kia vẫn luôn ở bên người Trương Văn Trọng, lúc này lấy tay nhẹ nhàng lôi kéo góc áo của hần, nói: “Chú, cảm ơn chú đã cứu chúng con.”

Trương Văn Trọng mỉm cười, đang chuẩn bị trả lời, thế nhưng một nam hài khoảng chừng mười bốn mười lăm tuổi đứng cách đó không xa đột nhiên hét lên: “Không xong, chúng ta phải mau nhanh rời khỏi đây, phải nhanh rời khỏi đây!”

“Làm sao vậy?” Trương Văn Trọng hỏi.

Nam hài nhặt lên điện thoại di động vẫn mở máy nằm trên mặt đất, nhìn tên người biểu hiện trên màn hình, sắc mặt trắng bệch nói: “Điện thoại này đang gọi cho Hùng ca.”

Trương Văn Trọng lại hỏi: “Hùng ca là ai?”

Nam hài nhanh tay tắt máy, sau đó hồi đáp: “Hùng ca là hắc lão đại của Vân Thai thị, đám người này mỗi tháng đều nộp lên cho bọn họ một số tiền bảo hộ. Điện thoại này khẳng định bọn hần gọi điện báo Hùng ca cầu cứu. Chúng ta phải nhanh rời khỏi đây, bằng không chờ Hùng ca dẫn thủ hạ của hần tới, chúng ta đều phải chết ở nơi này.”

Lời vừa nói ra, những đứa trẻ trong viện toàn bộ đều như phát điên, trong sự thất kinh, bọn trẻ đều thầm nghĩ phải nhanh chóng chạy khỏi nơi này, thật vất vả mới thoát hiểm từ miệng cọp, bọn trẻ cũng không hi vọng tiến vào ổ sói.

Nhìn thấy tình cảnh này, vùng lông mày của Trương Văn Trọng nhướng lên, lớn tiếng quát: “Không nên hoảng, hãy nghe chú nói, trên người các cháu không có tiền, lại không có phương thức liên lạc người nhà, dù từ nơi này chạy ra ngoài, có thể đi được nơi đâu? Được rồi, đều tỉnh táo lại!” Trong thanh âm của hắn ẩn chứa lực lượng của Chúc Do Thuật, làm cho những đứa trẻ đang thất kinh lại bình tĩnh trở lại.

Nhưng có mấy đứa trẻ cũng không hề giảm bớt sự lo lắng, ồn ào phát biểu chính ý kiến của mình:

“Thủ hạ cùng Hùng ca rất nhanh sẽ tới, nếu như chúng ta không mau nhanh rời khỏi đây, chẳng phải là ngồi chờ chết sao?”

“Tôi nghe nói, đám thủ hạ của Hùng ca từng giết người, ngay cả đám đầu trọc này đều sợ bọn hắn, chúng ta mau nhanh rời khỏi đây, tìm một chỗ trốn thôi!”

“Phải nha, phải nha, chúng ta mau nhanh rời khỏi đây thôi.”

Lúc này cô bé gái buông tay khỏi áo Trương Văn Trọng, hướng những đứa trẻ đang lo sợ lớn tiếng nói: “Có chú ở đây, chúng ta còn cần sợ thủ hạ của Hùng ca hay sao? Tôi tin tưởng chú, chú nhất định có cách cứu chúng ta bình an rời nơi này!” Nó tuy rằng tuổi nhỏ, nhưng bởi vì trải qua nhiều kinh lịch, cho nên tâm trí thành thục hơn bạn cùng lứa tuổi rất nhiều.

Nữ hài được Trương Văn Trọng cứu lúc này cũng đứng dậy nói: “Tôi cũng tin tưởng anh...ách, là chú có thể bình an cứu đi chúng ta!” Nó vốn muốn gọi Trương Văn Trọng là đại ca, thế nhưng bị nghẹn trong miệng nói không nên lời, cuối cùng đành đỏ mặt, gọi theo cô bé là “chú”.

Nghe hai nữ hài nói, Trương Văn Trọng không khỏi nở nụ cười khổ, âm thầm nói: “Ta biến thành “đại thúc” hồi nào? Ta có già như vậy sao?” Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng hắn vẫn nói theo hai nữ hài: “Không sai, chú nhất định sẽ đưa mọi người quay về bên cạnh người nhà của mình!”

Những đứa trẻ nhìn nhau, nhưng cũng không nói chuyện. Cứ như vậy lặng im vài phút, mới có một đứa trẻ lên tiếng: “Cháu...cháu tin tưởng chú!”

Ngay sau đó là đứa thứ hai, đứa thứ ba cho đến cuối cùng toàn bộ những đứa trẻ cùng kêu lên: “Chúng cháu tin tưởng chú!”

Trương Văn Trọng nhếch miệng nở nụ cười, nói: “Cảm ơn các cháu tín nhiệm, chú tuyệt đối sẽ không để mọi người thất vọng. Được rồi, chuyện của Hùng ca và thủ hạ của hắn, mọi người không cần lo lắng, chú sẽ cho bọn hắn một lần kinh lịch khắc cốt铭心. Hiện tại có lẽ mọi người đã đói bụng phải không? Đi ăn cơm chiều trước, sau đó chú sẽ trị liệu thương thế trên người các cháu. À, được rồi, thuận tiện tìm vài sợi dây tới, đem những tên cặn bã này trói lại!”

Dáng tươi cười của hắn, làm trái tim những đứa trẻ trong nháy mắt đều bình ổn trở lại. Ở lúc này, dù trời có sụp xuống những đứa trẻ này cũng sẽ không sợ hãi. Bởi vì bọn trẻ tin tưởng, người chú nhìn qua cũng không có vẻ cường tráng cao lớn lắm, có thể đem bầu trời sụp xuống đẩy ngược lên trở lại.

Những đứa trẻ lập tức dựa theo lời phân phó của Trương Văn Trọng, bắt đầu bận rộn lên. Khác với ngày xưa chính là, ngày hôm nay những đứa trẻ bận rộn, trên mặt lại tràn đầy dáng tươi cười cùng hi vọng, mà cũng không còn vẻ kinh khủng lẫn sợ hãi trước kia.

Trương Văn Trọng suy nghĩ một chút, lấy ra điện thoại, bấm số của người phụ trách Điều Khoái thuộc Cục An Ninh quốc gia tại Ung Thành.

Không đợi hắn nói, bên trong điện thoại truyền ra thanh âm Điều Khoái: “Trương tướng quân, anh không phải đã quay về huyện Ân Ngạc mừng năm mới với gia đình sao? Sao còn gọi điện thoại cho tôi? Có chuyện gì cần phân phó ư?”

Trương Văn Trọng cũng không ngạc nhiên chuyện Điều Khoái biết hắn về huyện Ân Ngạc, hắn tốt xấu cũng là người phụ trách Cục An Ninh quốc gia tại Ung Thành, nếu như không biết việc này, đó mới là kỳ lạ.

“Đích thật là có chuyện muốn nhờ anh hỗ trợ.” Trương Văn Trọng nói, đem chuyện đã xảy ra bên này giảng thuật cho Diêu Khoái nghe một lần.

Sau khi nghe xong Trương Văn Trọng kể lại, Diêu Khoái cũng vô cùng giận dữ, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Không ngờ còn có chuyện như vậy? Ghê tởm, quả nhiên là ghê tởm! Trương tướng quân, anh yên tâm, tôi liên lạc người của Vân Thai thị, để cho bọn họ mau chóng cùng anh liên lạc, giúp đỡ những đứa trẻ bị bắt cóc mau chóng tìm được cha mẹ bọn nhỏ!”

“Tốt, chuyện này tôi nhờ anh.” Dứt lời, Trương Văn Trọng liền cắt đứt điện thoại. Mà ngay lúc này, cô bé sáu bảy tuổi kia đang cầm một chén cơm nóng hôi hổi đi tới trước người Trương Văn Trọng, đưa cao chén cơm bằng hai tay, nói: “Chú ơi, chén cơm này là của chú.”

“Cảm ơn.” Trương Văn Trọng cũng không khách khí, tiếp nhận chén cơm, mỉm cười hỏi: “Cháu tên là gì?”

“Bọn họ đều gọi cháu là Liên Nam.” Cô bé cười đáp, hình dạng khi nó cười nhìn thật khả ái, sau đó lại xoay người chạy về giữa phòng, bưng ra một chén cơm khác, đứng bên người Trương Văn Trọng, cùng ăn với hắn, thường thường còn cùng Trương Văn Trọng trò chuyện vài câu, hài lòng cười liên tục. Về phần đám người tên đầu trọc, không chỉ bị trói gô lên, trong miệng mỗi tên đều bị nhét một đồng vớ chân cứng ngắc.

Ngay khi Trương Văn Trọng và những đứa trẻ ăn cơm tối, Hùng ca nhận được điện thoại, cũng dẫn theo đám thủ hạ hùng hổ chạy tới, địa phương này vốn hẻo lánh nhất thành thị, bốn phía vô cùng hoang vu, bằng không tên đầu trọc cũng sẽ không lựa chọn đặt tổ chim ngay nơi này. Giờ khắc này, đám người Hùng ca đi đến, cũng đánh vỡ sự yên lặng tại đây.

Những đứa trẻ bên trong viện, tự nhiên cũng nghe được động tĩnh bên ngoài, sắc mặt chợt biến đổi: “Người của Hùng ca đã đến.”

“Đừng lo lắng, tiếp tục ăn, tất cả còn có chú.” Trương Văn Trọng mỉm cười nói, trên mặt không hề có chút kinh hoảng. Ngay khi hắn nói chuyện, Bàn Long Ngọc Xích hóa thành một đoàn quang hoa màu lục nhạt.

Nhìn phản ứng của Trương Văn Trọng, những đứa trẻ cũng chợt bình tĩnh xuống tới, đều tiếp tục ăn cơm, hoàn toàn không để ý tới sự rầm rĩ bên ngoài sân.

Hùng ca cũng không rõ ràng chuyện đã xảy ra trong viện, tuy nói tên đầu trọc bức bách trẻ em ăn xin, chuyện này hắn cũng rất khinh thường, nhưng dù sao mỗi tháng tên đầu trọc đều giao cho hắn tiền bảo hộ, hiện tại đã xảy ra chuyện, hắn tự nhiên không thể khoan tay đứng nhìn. Vừa rồi hắn ở cách nơi này không xa tụ tập uống rượu, nhận được điện thoại, thẳng thắn dẫn theo một đám thủ hạ chạy vội tới. Dự định sau khi giúp tên đầu trọc giải vây, lại hung hăng đòi hắn một số tiền, đã sắp đến lễ mừng năm mới, tốt xấu cũng phải tìm một số tiền ăn năm mới chứ?

Nhìn vào sân viện đóng chặt cửa, một thủ hạ có tâm tư tương đối linh hoạt nói: “Hùng ca, tình huống bên trong viện không quá thích hợp nha. Anh nghe, bọn nhỏ không ngờ vẫn còn đang hài lòng cười đùa, hay là cảnh sát đến bưng hết đám người của tên đầu trọc?”

Hùng ca trầm ngâm chỉ chốc lát, nói: “Mày nói cũng có vài phần đạo lý. Được, do mày lĩnh hai người qua xem tình huống. Nếu như trong viện chính là cảnh sát, chúng ta lập tức vọt đi. Nếu như là người trên đường, không quan tâm là ai, trước tiên đập một trận cho tao rồi nói!”

“Dạ.” Tên thủ hạ gật đầu đáp, dẫn theo hai người khác thừa dịp bóng tối yểm hộ, cẩn thận mò vào trong sân.

Nhưng khi bọn hắn vừa đi được một hai bước, cũng đồng loạt ngã gục trên mặt đất, quăng ngã chống vó theo tạo hình chó ăn phân.

Hùng ca giận tím mặt, đè thấp thanh âm mắng: “Mấy tên ngu ngốc các ngươi đến tột cùng đang làm gì? Con đường bằng phẳng như vậy mà cũng tự nhiên ngã sấp xuống?” Lời của hắn vừa thốt ra, lại đột nhiên cảm giác có thứ gì quẩn lên chân mình, hắn nhanh cúi đầu xuống nhìn xem: “Đây là cái gì? Rắn sao?”

Hắn vội vã muốn kéo con rắn đang quẩn dưới chân ném đi, nhưng khiếp sợ phát hiện, con rắn quẩn chặt hai chân hắn, không cách nào hất ra. Rắn theo ánh trăng cùng đèn xe, hắn kinh khủng phát hiện, quẩn trên chân hắn căn bản không phải là rắn, mà là dây leo to cỡ ngón cái, giống như vật còn sống! Đồng thời

hắn còn phát hiện, không chỉ có hắn, dù là các thủ hạ cũng toàn bộ bị những dây leo quỷ dị quấn chặt lại. Thậm chí, ngay cả vài chiếc xe của bọn hắn cũng đồng dạng bị dây leo quấn lấy.

“Đây...đây rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” Hùng ca và đám thủ hạ kinh khủng không ngớt.

Ngay lúc này, bên trong phiến ruộng đồng cách đó không xa, đột nhiên thoáng hiện một đạo quang mang màu lục. Ngay sau đó, những củ cải, cải trắng, dưa leo đủ loại rau dưa bên trong ruộng đều dựng lên khỏi mặt đất, giống như một mảnh mưa đạn, bắn tới trên người Hùng ca và thủ hạ của hắn.

Dưới tác dụng của Bàn Long Ngọc Xích, những rau dưa kia trong nháy mắt trở nên cực lớn không gì sánh được, đồng thời còn cực kỳ cứng rắn. Đổ ập xuống như vậy, giống như ong vỡ tổ đập xuống tới, nhất thời đập đến Hùng ca và đám thủ hạ đầu rơi máu chảy, liên tục kêu lên thảm thiết.

“Trời ạ, đây là có chuyện gì nha?”

“Người cứu mạng nha, nơi này có quỷ, ta sợ a!”

“Ôi, cây hoa cúc của ta, con mẹ nó đây là củ cải gì vậy? Vì sao lại đâm vào trong cây hoa cúc của ta a?”

“Cảnh này không phải trong phim “thực vật đại chiến cường thi” sao? Nhưng vì sao hành động vai cường thi lại là chúng ta a? Trời xanh nha, đại địa nha, đến tột cùng là vị đại tiên nào đang dẫn vật chúng ta? Ai có thể phát phát từ bi, tới cứu cứu chúng ta a?”

431. Chương 452: Cầu Chú Thu Dưỡng Cháu Đì

Khi cảnh sát chạy tới ngoại thành, phiến thực vật biến dị chung quanh đều đã khôi phục lại bình thường. Chỉ ít theo các cảnh sát xem ra, nơi này cũng không có gì quỷ dị kỳ lạ. Hùng ca cùng đám thủ hạ, mình đây thương tích, hấp hối nằm trên mặt đất. Ở trên đầu bọn hắn, đều nhầy nhụa dơ bẩn, có vẻ cực kỳ chật vật, hình tượng dũng mãnh bưu hãn ngày xưa cũng không còn sót lại chút gì. Không chỉ như vậy, trong bọn hắn cũng có người bị chuyện quỷ dị kỳ kỳ xảy ra vừa rồi làm hoảng sợ đến tiểu trong quần.

Nhìn thấy cảnh sát tới, Hùng ca đầu tiên cả kinh, mà khi hắn nhìn thấy rõ dáng dấp vị cảnh quan mang đội kia, vẻ kinh hoảng trên mặt nhất thời biến mất, chỉ còn lại sự hưng phấn và kích động. Hắn không chút suy nghĩ, há mồm liên hô: “Khâu cục trưởng, cuối cùng ông cũng tới, nhanh mang tôi rời khỏi đây đi. Địa phương này thật quá tà môn, con mẹ nó không ngờ xảy ra chuyện ma quái.”

Cảnh quan được gọi Khâu cục trưởng, chính là cục trưởng cục cảnh sát ở khu vực này. Đồng thời hắn còn có một thân phận che giấu, đó chính là ô dù cho Hùng lão đại. Nếu không có hắn, Hùng ca cũng không thể ở trong khu này hỗn đến hoành hành ngang ngược. Tối hôm nay, hắn đột nhiên nhận được mệnh lệnh của thượng cấp, bảo hắn dẫn thủ hạ chạy tới nơi này hiệp trợ một người tên là Trương Văn Trọng, bắt giữ một đám người bắt cóc trẻ em lừa bán, bức bách trẻ em ăn xin. Sau đó sẽ có đại bộ đội đến hiệp trợ bọn họ.

Khâu cục trưởng trăm triệu thật không ngờ sau khi tới đây, lại gặp phải Hùng ca và đám thủ hạ mình đây thương tích.

Lúc này nghe lời nói của Hùng ca, sắc mặt Khâu cục trưởng nhất thời biến thành xấu xí. Hắn đang định mở miệng quát Hùng ca cầm miệng, đừng ở thời gian này bại lộ quan hệ giữa bọn hắn, lại đột nhiên cảm giác có thứ gì ở sau lưng đang chìa vào hắn. Hắn nhanh chóng xoay người nhìn lại, một người xa lạ không biết từ lúc nào đã xuất hiện phía sau hắn, đang dùng súng lục chìa vào lưng hắn.

“Người...người là người nào?” Khâu cục trưởng run giọng hỏi.

Người xa lạ lắc tay trái, đưa ra giấy chứng nhận, trầm giọng nói: “Tôi là người của Cục An Ninh quốc gia, Khâu cục trưởng, ông là kẻ khả nghi cung cấp bảo hộ cùng tiện lợi cho thế lực xã hội đen, theo luật tôi phải bắt ông!”

“A...” Sắc mặt Khâu cục trưởng nhất thời biến thành trắng bệch, thân thể ngã ra, xụi lơ trên mặt đất. Cùng lúc đó, một mùi hôi thối từ trong quần hắn truyền ra, đã sợ đến mức tiểu cả ra quần. Hùng ca nhìn thấy một màn này, trên mặt hiện lên vẻ tuyệt vọng. Hắn biết lần này hắn đã triệt để xong đời.

Cùng lúc đó, ở bên trong viện, Trương Văn Trọng đang kiểm tra vết thương trên người những đứa trẻ, trị liệu thương thể. Hầu như trên người mỗi một đứa trẻ, đều có rất nhiều ngoại thương. Hơn nữa những đứa trẻ này sau khi bị thụ thương, cho tới bây giờ chưa từng được trị liệu. Nếu tình huống thân thể tốt, thương thể có thể tự khép vảy lành lại. Mà tình huống thân thể không tốt, thương thể sẽ chuyển biến xấu. Thậm chí còn có vài đứa trẻ, đều bị nhiễm trùng, mà biến thành ung mủ nghiêm trọng!

Trong người Trương Văn Trọng chỉ có ngân châm, cho nên lúc này hắn chỉ có thể dùng phương pháp châm viêm tiến hành hạ sốt cho mấy đứa trẻ bị nhiễm trùng nặng, đồng thời kích phát tiềm năng của chúng, để chính khí trong cơ thể được đề thăng, đạt được công hiệu kháng cự bệnh tật! Cùng lúc đó, hắn truyền từng sợi linh lực vào trong cơ thể những đứa trẻ này, bang trợ bọn nhỏ chống lại sự ăn mòn của bệnh tật.

Ngay trong lúc Trương Văn Trọng dùng hai tay song song hành châm cho hai đứa trẻ, tiếng đập cửa bên ngoài chợt vang lên.

Lần này, những đứa trẻ trong viện cũng không thoát ra vẻ kinh hoàng, nhưng đều cầm lấy đồ vật bên người giơ lên, trên mặt lộ vẻ cảnh giác lẫn đề phòng. Không hề nghi ngờ, một khi có người có ý đồ vào gây rối bọn nhỏ sẽ vung những vật cầm trong tay nhào lên liều mạng!

Thật vất vả mới lấy lại được tự do, bọn trẻ cũng không nguyện ý lần nữa rơi vào tay người độc ác, trở lại sinh hoạt thê thảm như trước đây!

“Ai?” Thần tình Trương Văn Trọng chuyên chú hành châm, cũng không quay đầu lại hỏi.

Ngoài phòng truyền đến một thanh âm hồn hậu của một người trung niên: “Trương tướng quân, chào anh, tôi là người phụ trách Cao Huân của Cục An Ninh quốc gia tại Vân Thai thị, vừa rồi là tôi gọi điện thoại cho anh. Hiện tại tôi và cục trưởng Chung Toại của cục cảnh sát Vân Thai thị phụng lệnh đến đây hiệp trợ anh làm việc.”

Được sự phân phó của Trương Văn Trọng, bọn trẻ liền buông đồ vật trên tay xuống, lại mở cánh cửa đang đóng chặt, cho Cao Huân và Chung Toại đi vào. Nhìn những đứa trẻ mặt mày dơ bẩn, người đầy vết thương, trên mặt Cao Huân và Chung Toại cũng không giấu được vẻ giận dữ.

“Mấy tên cặn bã này thật sự quá ghê tởm, quả thật tán tận thiên lương, mất đi nhân tính, bắn chết mười lần cũng không ngại ít!” Chung Toại giơ chân lên đá lên người tên đầu trọc đang hấp hối, sau đó nhìn những cảnh sát đi theo nói: “Đem thứ cặn bã này công lại mang đi!”

“Dạ!” Những cảnh sát cùng kêu lên đáp, bước về phía đám người tên đầu trọc nằm trên mặt đất, công bọn hắn lại, họ căm ghét những hành động tàn ác của bọn chúng, vì thế khi lời bọn chúng đi, thái độ không có một chút khách khí, thường thường còn đánh một quyền hoặc đá một cước. Trong khoảng thời gian ngắn, lại một mảnh tiếng kêu rên thảm thiết vang lên bên trong sân.

Ngay khi cảnh sát bắt đám người tên đầu trọc mang đi, nhân viên công tác của trạm cứu trợ và bệnh viện cũng đã lần lượt chạy tới nơi này, hiệp trợ Trương Văn Trọng kiểm tra vết thương cho bọn trẻ, trị liệu thương thể. Đồng thời hướng bọn trẻ hỏi thăm một ít tình huống liên quan, để có thể mau chóng giúp đỡ bọn trẻ đoàn tụ cùng người nhà.

Nhìn dáng dấp thương cảm cùng thương thể trên người bọn trẻ, những người có mặt, vô luận là thân phận chức vụ gì cũng đều lau nước mắt. Thậm chí còn có mấy cô gái, càng đau lòng đến thất thanh bật khóc. Cùng lúc đó, ký giả tin tức của Vân Thai thị, dùng camera ghi lại hình ảnh này, lại ở tin tức lúc mười giờ đêm khuya, đem tin tức này truyền bá ra ngoài. Khi tin tức vừa truyền ra, nhất thời ngay ngoài xã hội tạo ra tiếng vọng cực lớn. Dáng dấp thương cảm của những đứa trẻ, làm mọi người vô cùng đau lòng. Trong mấy ngày kế tiếp, không ít người tự động đến bệnh viện cùng trạm cứu trợ, hỏi thăm những đứa trẻ được giải cứu, cho quần áo, đồ chơi cùng đồ ăn vật cho bọn trẻ.

Cùng lúc đó, tin tức này cũng được các đài truyền hình, báo chí cùng trang web, tiếp sóng đăng lại, dẫn tới vô số người vì những đứa trẻ bất hạnh mà đau lòng rơi nước mắt, vì sự vô tình tàn nhẫn của phần tử phạm tội mà tức giận满腔, lên án mạnh mẽ.

Mượn lực lượng của truyền thông và internet, ở trong hai ngày thời gian ngắn ngủi, chuyện này đã được nhân dân toàn quốc hay biết. Có rất nhiều người đều tự phát quan tâm những đứa trẻ ăn xin ngoài đường,

mà bộ công an càng hạ văn kiện, yêu cầu những bộ phận cảnh sát các nơi tăng mạnh đã kích hoạt động phạm tội lừa bán phụ nữ cùng nhi đồng!

Lần này, bởi vì có Trương Văn Trọng, ở trong phạm vi toàn quốc liền nhắc lên sóng triều đã kích hoạt động phạm tội lừa bán phụ nữ cùng nhi đồng! Trong khoảng thời gian ngắn, vô số phần tử phạm tội, bởi vì việc này mà rơi vào lưới pháp luật, vô số gia đình không trọn vẹn bởi việc này mà lấy được sự đoàn tụ. Những niềm lực cảm kích từ họ, lại hội tụ cùng nhau, bắt đầu liên tiếp không ngừng dâng mãnh tràn vào trong cơ thể Trương Văn Trọng. Không chỉ hoàn toàn bổ sung linh lực bị hao tổn của hắn, thậm chí còn giúp tu vi của hắn đề thăng trên diện rộng.

Những điều này, Trương Văn Trọng cũng thật sự không sao ngờ tới.

Lúc này, sau khi đám người của tên đầu trọc đều bị bắt lên xe cảnh sát, Chung Toại lau nước mắt, đi tới trước người Trương Văn Trọng, tràn đầy tự trách nói: “Trương tướng quân, lần này có thể phá được vụ án lớn lừa bán nhi đồng, bức bách nhi đồng ăn xin, thật sự toàn bộ đều nhờ anh! Lại nói tới cũng thật xấu hổ, tôi thân là cục trưởng cục cảnh sát Vân Thai thị, không ngờ còn không biết trong Vân Thai còn có chuyện như vậy phát sinh. Trước đây khi đi trên đường, tuy rằng cũng từng gặp qua trẻ con ăn xin, nhưng chưa từng liên hệ đến chuyện bọn trẻ bị bức bách. Đây là sự thất trách trong công tác của tôi! Sau này tôi chắc chắn hấp thụ sự giáo huấn lần này, ngăn chặn loại chuyện này tiếp tục phát sinh tại Vân Thai thị!”

Dứt lời, Chung Toại xoay người hướng những đứa trẻ, khom người thật sâu, đầy cõi lòng áy náy nói: “Các em nhỏ, xin lỗi, làm cho các cháu bị khổ như vậy.” Hắn lại xoay người chào Trương Văn Trọng thật sâu, nói: “Trương tướng quân, cảm tạ anh!”

Trương Văn Trọng nhìn thẳng vào mắt hắn, trầm giọng nói: “Chung cục trưởng, hi vọng ông không được quên lời nói ngày hôm nay.”

Sau khi chữa xong cho mấy đứa trẻ bị nhiễm trùng nặng, Trương Văn Trọng đem mọi việc giao lại cho Cao Huân, Chung Toại và những người phụ trách tại Vân Thai xử lý. Dù sao chỉ dựa vào một mình hắn, thật không cách giúp đỡ nhiều đứa trẻ như vậy tìm lại được cha mẹ thân nhân. Lúc này chỉ có thể nhờ vào lực lượng của chính phủ mới xong.

Sau khi giao xong sự tình, lại nhìn những đứa trẻ leo lên xe cứu thương và xe của trạm cứu trợ, Trương Văn Trọng chuẩn bị rời đi. Ngay khi hắn vừa đi ra được hai bước, tiểu Liên Nam đã đột nhiên từ trên một chiếc xe cứu trợ nhảy xuống, chạy tới trước người hắn, ôm lấy đôi chân hắn.

“Làm sao vậy tiểu Liên Nam, còn có chuyện gì sao?” Trương Văn Trọng ngừng chân lại, ngồi xổm xuống đưa tay vuốt đầu nó, ôn nhu dò hỏi.

Tiểu Liên Nam cắn môi, sợ hãi rụt rè nói: “Chú ơi, cháu làm con của chú được không?”

Trương Văn Trọng bất ngờ, hỏi: “Sao đột nhiên cháu lại nói như vậy?”

Tiểu Liên Nam hồi đáp: “Cháu không có cha mẹ người thân, cháu là một cô nhi, cháu không muốn trở về cô nhi viện nữa. Chú ơi, chú thu dưỡng cháu có được không? Cháu rất nghe lời, tuyệt đối sẽ không gây thêm phiền phức cho chú đâu. Hơn nữa, cháu còn biết giặt quần áo, làm cơm, quét tước vệ sinh...” Nói tới đó, nước mắt đã long lanh trên đôi mắt con bé.

432. Chương 453: Trương Thần Y?

Sáng sớm ngày thứ hai, ánh mặt trời rực rỡ phá lệ. Trương Văn Trọng ngồi trên một chiếc xe bus chạy đến huyện Ấn Ngạc. Ở bên cạnh hắn đang vui sướng hát bài đồng dao, đúng là Tiểu Liên Nam nhu thuận khả ái. Tuy rằng tuổi đời trong xã hội hiện đại, Trương Văn Trọng chưa đủ điều kiện để nhận nuôi cô nhi. Nhưng lần này, các cơ quan liên ngành cũng đặc biệt ban ân, thuận lợi để cho Trương Văn Trọng trở thành cha nuôi của Tiểu Liên Nam.

Sau khi tắm rửa xong, đổi lại một bộ quần áo mới do Trương Văn Trọng mua cho nàng. Tiểu Liên Nam đã không còn là đứa trẻ ăn xin dơ dáy như lúc trước nữa, mà là một cô công chúa nhỏ nhu thuận khả ái. Ngồi trên xe bus, thỉnh thoảng nàng lại liếc mắt ra ngoài cửa sổ nhìn ngắm phong cảnh, rảnh rỗi thì ngửa đầu

cùng Trương Văn Trọng nói vài câu chuyện phiếm. Bất tri giác còn cười rộn lên những tiếng thanh thúy lạc lạc, khiến cho hành khách trên xe bus, phải xoay đầu nhìn về phía nàng vài lần.

Giờ phút này, nàng phi thường vui vẻ. Những nụ cười tươi như hoa kia, nhiều năm qua chưa từng thấy xuất hiện ở trên môi nàng.

Mất khoảng hơn một tiếng đồng hồ, Trương Văn Trọng cùng Tiểu Liên Nam mới kịp trở về nhà.

Giờ khắc này ngoại trừ Trương Trạch Thụy đang công tác tại quân khu ra, Trương Thành Quý, Vương Hân Di cùng dì Tiễn đều đang ở trong nhà. Trông thấy Trương Văn Trọng quay về, bọn họ đều vui mừng ra mặt. Nhưng khi nhìn thấy Tiểu Liên Nam đang khấn trương nắm chặt tay Trương Văn Trọng, thì diễn cảm trên mặt bọn họ lại trở nên kinh ngạc.

Wương Hân Di nhìn Tiểu Liên Nam, tò mò hỏi: “Tiểu đệ, đứa nhỏ này là con nhà nào vậy? Trông nó thật khả ái nha!”

Trương Văn Trọng cúi đầu nhìn Tiểu Liên Nam, giờ phút này trên gương mặt cô bé tràn ngập vẻ khấn trương cùng lo lắng. Hiển nhiên nàng sợ hãi, sợ hãi đám người Vương Hân Di sẽ không thu nhận mình.

“Đừng sợ, bọn họ đều là người nhà của con, đều sẽ đối xử rất tốt với con.” Trương Văn Trọng nhìn nàng mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ lên đầu nàng an ủi.

“Àn” Tiểu Liên Nam dùng sức gật đầu, biểu tình khấn trương trên gương mặt non nớt của nàng cũng giảm bớt đi vài phần.

Lúc này Trương Văn Trọng mới ngẩng đầu lên, nhìn mọi người trong nhà giới thiệu: “Đây là con gái của ta! Liên Nam.”

“Cái...cái gì? Con gái của cậu?” Vương Hân Di sững sốt kinh hô: “Lão thiên ah! Cậu có con gái từ khi nào vậy? Thế nhưng đã lớn từng này tuổi rồi sao? Như thế nào cả nhà không ai biết chuyện này nha? Mẹ của nhóc tỳ này là ai? Vưu Giai sao? Hay là một nữ nhân khác? Tiểu đệ, cậu thực quá lợi hại đi, còn chưa kết hôn đã có con gái rồi! Nếu để cho cha biết chuyện này, chỉ sợ cũng bị ngắt xiủ tại đường trường ah!”

Trương Thành Quý cùng dì Tiễn mặc dù không có mở miệng dò hỏi, nhưng cũng đang trợn mắt há mồm. Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Trương Văn Trọng cũng tràn đầy thần sắc nghi hoặc.

Đối với loại phản ứng quá khích của Vương Hân Di, Trương Văn Trọng chỉ biết cười khổ. Hắn lắc đầu, chờ Vương Hân Di lấy lại bình tĩnh xong, mới giải thích nói: “Đại tỳ, sự tình cũng không phải như chị suy đoán đâu.”

Trải qua một phen vô mồm xong, cuối cùng Trương Văn Trọng cũng đem rõ đầu đuôi ngọn ngành tường thuật lại cho ba người nghe.

Theo sau, Vương Hân Di cũng vẫy tay kêu Tiểu Liên Nam đứng ở trước người mình, một bên thân mật xoa đầu, một bên nói: “Nhỏ tên là Liên Nam phải không? Thực là một cái tên dễ thương đó nha. Ta là cô cô của con, mau gọi ta một tiếng cô cô đi.”

“Cô cô.” Tiểu Liên Nam nhút nhát đáp lời.

“Ôi, thật là đáng yêu quá đi.” Vương Hân Di có vẻ rất hưng phấn, nàng kéo tay Tiểu Liên Nam nói: “Cô cô sẽ không bạc đãi con đâu! Chiều nay cô cô sẽ dẫn con đi mua thêm vài bộ quần áo mới nha. Ta muốn Tiểu Liên Nam ăn mặc xinh đẹp như một tiểu công chúa cơ. À đúng rồi, còn phải mua thêm một số đồ chơi cho con nữa. Tiểu Liên Nam, con thích đồ chơi gì?”

Trương Thành Quý ở phía sau đi tới trước người Trương Văn Trọng, vươn tay vỗ lên bả vai của hắn, hài lòng mỉm cười nói: “Cháu làm tốt lắm, không hổ danh là cháu trai của Trương Thành Quý ta!”

“Được rồi, Hân Di, con cũng đừng hỏi nhiều làm cho Tiểu Liên Nam phát hoảng.” Dì Tiễn đoạt Tiểu Liên Nam từ trong tay Vương Hân Di, kéo nàng đi vào nhà ăn, ôm nàng ngồi lên trên ghế nói: “Tiểu Liên Nam đã ăn cơm chưa? Để bà Tiễn chuẩn bị đồ ăn cho con nhé, con ngồi im ở đây đừng lộn xộn kéo ngã nha.”

Ngay khi dì Tiễn định xoay người đi chuẩn bị đồ ăn, thì đột nhiên Tiểu Liên Nam giữ tay nàng lại, nói: “Bà Tiễn, ba ba của con cũng chưa có ăn cơm.”

“Ôi, thực là một đứa trẻ hiểu biết.” Dì Tiễn mỉm cười, nhẹ nhàng véo lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nói: “Yên tâm, sẽ không thiếu phần ăn của ba con đâu.”

Chẳng mất bao lâu thời gian, Tiểu Liên Nam đã trở thành tiểu công chúa được sủng ái nhất Trương gia.

Đội sau khi Trương Văn Trọng cùng Tiểu Liên Nam ăn cơm xong, lại nghỉ ngơi thêm chốc lát, Vương Hân Di liền nâng nặc đòi dẫn Tiểu Liên Nam đi mua đồ chơi và quần áo. Đồng thời, nàng vẫn không quên rủ Trương Văn Trọng đi cùng, lấy lí do chính đáng là: “Cần một nam vệ sĩ đi theo hỗ trợ ôm đồ.”

Dạo quanh ở mấy cửa hàng thời trang trẻ em và cửa hàng đồ chơi xong, trên người Trương Văn Trọng đã chất đầy vật dụng linh tinh. Thế nhưng Vương Hân Di còn chưa thỏa mãn ước nguyện, nàng lắc đầu nói: “Mấy cửa hàng thời trang trẻ em ở huyện Ấn Ngạc chúng ta không đẹp lắm. Xem ra, tìm một cái cơ hội đi Vân Thai Thị mới được.”

Thấy mình phải ôm theo cả đống vật dụng, Trương Văn Trọng không khỏi cười khổ, nói: “không phải chứ, kiểu dáng không đẹp như thế nào còn mua nhiều vậy?”

“Em trai, cậu không hiểu sao? Tiểu Liên Nam nhà chúng ta là một cô công chúa nhỏ đáng yêu. Mấy thứ quần áo vật dụng này, dĩ nhiên là phải nhiều hơn một chút mới được.” Vương Hân Di hồi đáp, cuối cùng còn cúi đầu nhìn Tiểu Liên Nam hỏi: “Tiểu Liên Nam, cô cô nói có đúng thế không?”

Tiểu Liên Nam cũng không trả lời vấn đề của Vương Hân Di, mà chớp chớp đôi mắt to nhìn Trương Văn Trọng, nói: “Ba ba, có nặng không? Để con tới giúp ba ba ôm nhé?”

Không đợi Trương Văn Trọng kịp mở miệng, Vương Hân Di đã chen ngang nói: “Tiểu Liên Nam, đừng lo lắng quá, mấy thứ đồ vật linh tinh này, cũng không phiền ba ba của con lắm đâu.”

Đột nhiên nàng “di” lên một tiếng, vươn tay chỉ vào một người phụ nữ lớn tuổi cách đó không xa, nói: “Đó là đồng sự của mẹ kia, đi thôi Tiểu Liên Nam, chúng ta đi tới chào hỏi bác ấy một chút.”

Vương Hân Di kéo tay Tiểu Liên Nam, bước tới phía trước cười dài nói: “Cháu chào dì trần, dì đang đi dạo phố sao?”

Dì Trần giơ tay chỉ vào người phụ nữ đứng bên cạnh, giới thiệu: “Cô ấy nói ở gần đây có một vị thần y họ Trương, có thể trị được bách bệnh. Mà dạo này thân thể bác không được tốt cho lắm, nên định cùng cô ấy đi tìm vị Trương thần y kia, để cho hần khám qua xem thế nào.”

Vương Hân Di đánh giá người phụ nữ thoát nhìn khá thuần phác kia, khẽ cau mày, vẻ mặt hoài nghi nói: “Cô nói ở gần đây có một vị thần y họ Trương sao? Hần tên là gì vậy?”

“Tôi cũng chỉ nghe người ta nói Trương thần y sống ở gần khu này thôi, cho nên mới đến tìm hần xem bệnh.” Người phụ nữ ánh mắt chợt lóe lên: “Tôi nghe kể, tựa như hần tên là Trương Văn Trọng, là danh y được ca tụng cả trong và ngoài nước, có một thân y thuật cực kì cao siêu! Nghe nói, hần còn chữa khỏi bệnh cho cả nữ hoàng Anh quốc ah!”

“Trương Văn Trọng?”

Vương Hân Di cùng Trương Văn Trọng đưa mắt nhìn nhau, trên mặt đều lộ vẻ kinh ngạc. Chuyện tình Trương Văn Trọng quay về huyện Ấn Ngạc, chẳng có bao nhiêu người biết được. Mà người phụ nữ ở trước mắt này, hiển nhiên là không quen hần. Như vậy, làm sao nàng ta biết Trương Văn Trọng mới quay trở lại huyện Ấn Ngạc đây?

Ngay khi Vương Hân Di định mở miệng chất vấn thì lại có một lão nhân xuất hiện ở trước mặt bọn họ, ung dung tự tại nói: “Mọi người đến tìm Trương thần y chữa bệnh sao?”

Người phụ nữ vội vàng nói: “Đúng rồi, bác cũng đến tìm Trương thần y xem bệnh sao? Bác biết địa chỉ cụ thể của hần không ạ? Cháu cùng chị gái tìm mãi quanh đây rồi mà không thấy đâu.”

Lão nhân nước miếng tung bay nói: “Tôi mới từ chỗ khám bệnh của Trương thần y đi ra xong. Ôi, Trương thần y này nha, y thuật quả nhiên khiến cho người ta khó có thể tin. Tôi nói cho mấy người biết nha, đôi chân này của tôi chẳng hiểu tại sao, cử động rất bất tiện. Đến nhiều bệnh viện khám rồi mà vẫn không có hiệu quả. Trải qua nhiều người giới thiệu, rốt cuộc tìm đến Trương thần y khám bệnh. Kết quả, hần chỉ

nhìn nhìn một chút, thì đâm cho tôi hai châm. Mấy người đoán thử xem thế nào? Hắc hắc, quả nhiên rất thần kỳ, sau khi đâm hai châm xong, đôi chân của tôi cử động lại như thời trai tráng, hiện giờ một hơi đi lên tầng năm cũng đều có thể ah!”

Trong lúc lão nhân đang kể về y thuật cao minh của Trương thần y, thì cũng có một đám người vây quanh tới đây. Bọn hắc trảm miệng một lời nói: “Trương thần y, không chỉ biết chữa bệnh, mà còn có thể trừ tà diệt ma, xem tướng đoán mệnh. Có thể khẳng định là không gì không am hiểu.”

Nghe thấy vậy, Trương Văn Trọng cùng Vương Hân Di cũng đã minh bạch rồi. Hắc trảm là đang có kẻ mạo danh Trương Văn Trọng để hành nghề kiếm chác. Thật buồn cười, không ngờ cũng có kẻ dám cả gan múa rìu trước mặt Lỗ Ban.

Vương Hân Di kiềm chế không nổi cơn giận, lúc này thầm nghĩ cần phải vạch mặt kẻ dối trá kia. Nhưng Trương Văn Trọng đã kịp thời ngăn cản nàng, hơn nữa còn giả bộ hưng phấn, nhìn đám người bịp bợm nói: “Mọi người nói cái vị Trương thần y kia, thực sự là có thể trị được bách bệnh hay sao? Vừa khéo tôi cũng đang mắc bệnh, mong mọi người dẫn tôi tới chỗ Trương thần y, để hắn khám qua xem thế nào?”

“Nhìn anh thân thể khỏe mạnh, không giống người mắc bệnh nha?” Lão nhân lúc trước thổi phồng là hiện tại mình có thể leo một hơi lên trên tầng năm, mà không hề xi nhê. Sau khi hồ nghi đánh giá Trương Văn Trọng một phen xong, đột nhiên lão cười hắc hắc: “Chẳng lẽ anh gặp phải bệnh tình khó nói sao? Yên tâm đi, Trương thần y có cả bài thuốc gia truyền bổ thận tráng dương. Cam đoan sau khi anh dùng xong, có thể kim thương bất khuất.”

Dứt lời, lão nhân vung tay: “Đi thôi, tôi dẫn mấy người tới gặp Trương thần y, khám bệnh!”

433. Chương 454: Nhiều Người Mà Đã Nguy Hiểm Sao?

Lão nhân đưa đám người Trương Văn Trọng đi lòng vòng một hồi. Cuối cùng mới tiến vào tiểu khu, gõ cửa một căn nhà đang đóng cửa im lìm.

Đi vào vừa nhìn, căn nhà dân này rõ ràng đã được cải tạo thành phòng khám. Diện tích bên trong khá chật, có mười mấy người vừa ngồi vừa đứng chen chúc nhau. Xem tư thế của bọn hắc trảm, tựa hồ đều tới tìm Trương thần y khám bệnh. Bất quá bọn hắc trảm có thể che mắt được người thường, nhưng lại không thể lừa gạt nổi Trương Văn Trọng. Hắc trảm liếc mắt một cái liền nhìn ra, mười mấy tên trong đám người, chân chính mắc bệnh chỉ có một hai gã, toàn bộ số còn lại đều là giả trang mà thôi.

Nhìn thấy nhiều người chen chúc trong phòng khám, dì Trần không khỏi nhíu mày nói: “Uy, đồng người tới khám như vậy sao? Xem ra chúng tôi sẽ phải chờ đợi khá lâu đó nha.”

Lão nhân vội vàng giải thích nói: “Nhiều người cũng chứng tỏ y thuật của Trương thần y rất cao siêu!” Lão âm thầm tiến đến bên tai dì Trần, hạ giọng ra vẻ thần bí nói tiếp: “Bà chị, nếu các người muốn Trương thần y khám bệnh trước, không phải chờ đợi mất thời gian, cũng không phải không có biện pháp, chẳng qua mất thêm một chút tiền lẻ thôi mà.”

“Bao nhiêu tiền?” Dì Trần tò mò hỏi.

Lão nhân dựng một ngón tay lên, nói: “Một trăm đồng!”

Dì Trần kinh hô: “Một trăm đồng? Nhiều như vậy ư?”

Lão nhân không vui, lăm lăm nói: “Một trăm đồng có gì nhiều đâu? Thời buổi này, các chuyên gia ở bệnh viện lớn đều thu phí xếp hàng mấy chục đồng rồi đó. Mà Trương thần y là chuyên gia y học nổi tiếng trong và ngoài nước, thường ngày các vị quan to hiển quý, nhân vật thượng tầng trong xã hội muốn tìm hắn khám bệnh, mỗi lần chẵn đều hơn vạn đồng ah! Hiện tại chỉ cần bỏ ra một trăm đồng, là có thể xem bệnh không cần xếp hàng. Đây không phải là chuyện tốt lắm sao? Mấy người không biết xấu hổ còn chê đắt đỏ? Vậy thì ngồi lại ở đây giống như bọn họ đi.”

Dì Trần vẫn còn hơi do dự, bất quá Trương Văn Trọng đã rút một trăm đồng ra đưa cho lão nhân, nói: “Một trăm đồng quả thực không là cái gì, phiền toái ông thay chúng tôi đi an bài một chút.”

“Nhìn xem, vẫn là cậu thanh niên này hào phóng. Mấy vị đợi tôi ở chỗ này, tôi đi thông báo cho Trương thần y, để hắn khám bệnh cho mấy vị trước.” Sau khi nhận một trăm đồng tiền xong, lão nhân vui vẻ ra mặt. Xoay người đi vào trong phòng ngủ, cũng đem cửa phòng đóng chặt lại. Mấy phút đồng hồ sau, lão mới mở cửa phòng bước ra, nhìn đám người Trương Văn Trọng nói: “Trương thần y đồng ý khám bệnh cho mấy vị trước rồi. Mau tiến vào đây, đừng chậm trễ thời gian nữa. Thời gian của Trương thần y vô cùng quý báu.”

Đi vào trong phòng ngủ, liền nhìn thấy một gã nam tử mặt trắng, ngồi nghiêm chỉnh ở bên cạnh bàn làm việc. Khiến cho Trương Văn Trọng cảm thấy ngoài ý muốn chính là tướng mạo của người này, cư nhiên lại có hai ba phần giống với mình, khó trách hắn dám giả mạo thành mình.

Vừa tiến nhập phòng ngủ, dì Trần đã vội vàng hỏi: “Anh...anh là Trương thần y sao?”

“Bác không cần phải nói gì cả! Bệnh tình của bác, tôi liếc mắt một cái là đã nhận ra.” Người này chen ngang lời dì Trần, ung dung giải thích: “Dạo này bác thường xuyên cảm thấy đau lưng, ăn uống không tiêu, mất ngủ vì gặp ác mộng và ra nhiều mồ hôi trộm, đúng không? Tôi nói không sai đó chứ?”

Dì Trần kinh hô: “Không sai....toàn bộ đều đúng như thế! Ai nha, anh thật đúng là thần y rồi. Chỉ liếc mắt một cái, liền nhìn ra vấn đề của tôi. Trương thần y, bệnh của tôi thì phải chữa trị như thế nào bây giờ ah?”

Hắn tự nhiên là nói không hề sai chút nào.

Bởi vì, khi lão nhân kia dẫn đám người Trương Văn Trọng tới. Ở trên đường lão một mực hỏi bóng hỏi gió về bệnh tình của dì Trần cùng Trương Văn Trọng. Lúc đó, dì Trần cũng không hoài nghi, bất tri giác đã đem toàn bộ triệu chứng của mình nói ra, tự nhiên cũng thông qua miệng lão nhân này, mà truyền vào trong tai “Trương thần y.”

Trương thần y, cũng không vội vàng nói ra phương thức điều trị bệnh tình cho dì Trần, mà híp mắt nhìn Trương Văn Trọng, phán định: “Trước tiên không cần vội. Tôi xem qua cậu thanh niên này đã! Ân, chàng trai trẻ, theo tướng mạo của cậu xem ra, hẳn là cậu bị hư thận, gần đây thường xuyên đi tiểu đêm? Hơn nữa kĩ năng trên phương diện kia, so với ngày trước kém hơn rất nhiều. Như thế nào, tôi nói có đúng không?”

“Thúi lắm!” Người nói hai chữ này, không phải Trương Văn Trọng, mà là Vương Hân Di. Nhịn lâu như vậy, rốt cuộc nàng đã không còn nhịn nổi nữa.

Biểu tình đặc chí trên mặt Trương thần y, nhất thời liền tiêu thất. Gã há miện nhìn Vương Hân Di, tựa như không dám tin vào lỗ tai mình: “Cô...cô vừa mới nói cái gì?”

Wương Hân Di chỉ thẳng tay vào mũi Trương thần y: “Tôi nói cái miệng của anh thúi lắm.”

Trương thần y líu lưỡi nói: “Vì sao cô mắng tôi?”

“Vì cái gì tôi mắng anh sao?” Vương Hân Di cười lạnh nói: “Anh ở đây giả danh em trai tôi, không chỉ phá hủy thanh danh của em trai tôi, đồng thời còn thương hại bệnh nhân. Anh nói xem, tôi có nên mắng anh hay không ah!”

Trương thần y biểu tình mê man: “Tôi giả danh em trai cô? Em trai cô là ai?”

Wương Hân Di nâng tay chỉ sang Trương Văn Trọng nói: “Hắn là em trai tôi! Mở to mắt chó của anh ra mà nhìn kĩ đi. Hắn mới chân chính là Trương giáo thụ, đang làm việc tại phòng y tế của trường đại học Ung Thành, được nhân dân cả nước ca tụng.”

“Cái gì?” Trương thần y và lão nhân dẫn mối đều hoảng sợ ngây người, trong lúc bất tri giác bọn hắn đưa mắt nhìn nhau mà lại không nói nên lời.

“Tôi sẽ gọi cảnh sát đến đây ngay bây giờ! Để bọn họ tổng mấy kẻ lừa đảo này vào trong nhà lao!” Nói xong, Vương Hân Di liền móc điện thoại từ trong túi xách ra, bộ dạng như muốn báo cảnh sát.

“Báo cảnh sát?” Trương thần y nghe vậy nhất thời run lên. Hắn phi thường rõ ràng, bản thân mình đang làm việc trái pháp luật, một khi cảnh sát tới đây, vậy bọn hắn chỉ có thể ăn cơm trong tù suốt đời. Bởi vì, bọn hắn chẳng những giả mạo Trương Văn Trọng, mà còn làm chậm trễ thời gian trị liệu của bệnh nhân, dễ dàng phát sinh đến tình huống chết người. Cho nên, tuyệt đối sẽ không muốn bị cảnh sát tóm cổ.

Giờ phút này trông thấy Vương Hân Di muốn báo cảnh sát. Trương thần y, liền vội vàng rút một con dao sáng loáng ở trong ngăn bàn làm việc ra. Tiến gần đến bên người Vương Hân Di, bộ dạng như hung thần ác quỷ, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Nếu cô dám báo cảnh sát, tôi sẽ đâm chết cô!”

Lúc này, mấy tên đồng lõa của hắn cũng đã cầm theo hung khí tiến vào, đem bốn người Trương Văn Trọng vây tròn lại. Chứng kiến đồng bọn xông vào, Trương thần y nhẹ nhàng thở phào một hơi, hung hăng càn quấy nói: “Vốn ta còn tính toán cho các người nhận lỗi. Nhưng hiện giờ ta đã thay đổi chủ ý, nếu các người muốn an toàn rời khỏi nơi này, phải bỏ lại toàn bộ tư trang tiền bạc, thẻ tín dụng và mật mã ra đây! Bằng không, đừng trách bọn ta vô tình. Người thật sự là bác sĩ Trương Văn Trọng sao? Như vậy người hẳn là có rất nhiều tiền, mau đem ra đây.”

Wương Hân Di quát lớn: “Người dám!”

Trương thần y cười lạnh nói: “Chúng ta có gì mà không dám? Bịp bợm cũng phạm pháp, chém người cũng là phạm pháp. Có cái gì phải sợ đây? Đám các người còn gây ra đó làm gì? Có phải muốn chúng ta đích thân động thủ hay không?”

Trương Văn Trọng ở phía sau, thở dài một hơi, lắc đầu nói: “Người tin tưởng có thể không chế được chúng ta sao?”

“Đó là tự nhiên!” Trương thần y, cũng không phát hiện ra điều gì khác thường từ trên người Trương Văn Trọng. Hắn vẫn dương dương tự đắc, hậm hực nói: “Trong gian phòng này, chúng ta có sáu tráng niên. Bên ngoài ước chừng còn khoảng vài người nữa. Mà các người lại chỉ vèn vèn năm người, toàn bộ đều là phụ nữ, trẻ em, có khả năng làm ra cái trò trống gì? Được rồi thẳng nhai, người không cần phải chơi trò anh hùng rơm dâu.”

Trương Văn Trọng cười lạnh dò hỏi: “Chiếu theo người nói, bên nào nhiều người hơn thì sẽ nguy hiểm hơn sao?”

“Đó là tự nhiên.” Trương thần y khẳng định nói. Gã thấy đám người Trương Văn Trọng còn chưa chịu làm theo lời mình, nhất thời sắc mặt liền trầm xuống, thanh âm hung dữ nói: “Các người đem lời của ta thành gió thoảng bên tai đúng không? Hừ, các huynh đệ, mau xông lên lục soát tiền bạc, tư trang trên người bọn chúng! Mặt khác, người đàn bà kia sẽ là của ta! Ta thích cái loại phong tình như thế này.”

“Được!” Nhóm đồng bọn của hắn mang theo hung khí, đồng thanh đáp ứng. Tất cả nhấc chân lên, muốn xông tới phía đám người Trương Văn Trọng.

Wương Hân Di nhất thời luống cuống, gắt gao nắm lấy cánh tay của Trương Văn Trọng, dò hỏi: “Lão đệ, làm sao bây giờ đây?”

Trương Văn Trọng vỗ vai Vương Hân Di, dùng một loại thanh âm rất bình thản nói: “Bọn chúng không phải là muốn nhiều người sao? Ta đây liền đọ với bọn chúng xem ai nhiều người hơn. Đem toàn bộ đám lừa đảo này bắt lại cho ta.”

Trương thần y cười phá lên, nói: “Tên Trương Văn Trọng kia xem ra, hoảng sợ quá mà phát điên mất rồi. Ha ha ha...”

Thế nhưng không đợi bọn hắn kịp phản ứng, thì một đội đặc công thân thủ cường hãn cũng vọt vào trong phòng. Chỉ một đợt càn quét, đã tóm gọn cả nhóm lừa đảo.

Từ sau khi về huyện Ân Ngạc, Trương Văn Trọng đã phát hiện ra người của Trần gia, đang âm thầm bảo hộ xung quanh nhà mình. Ngay khi lão nhân ưng thuận dẫn đường tới chỗ này. Thì Trương Văn Trọng đã ám hiệu cho người của Trần gia đến mai phục tại đây. Vậy nên, bây giờ mới xuất hiện một màn càn quét như nhanh như gió lốc này.

Một gã cảnh quan nhanh chân bước tới trước mặt Trương Văn Trọng, hướng hắn thi lễ, mới hạ giọng nói: “Tông chủ, đệ tử Trần gia Trần Chí, phụng mệnh nghe theo chỉ thị.”

Trương Văn Trọng đang định lên tiếng, thì sắc mặt chợt biến đổi. Hắn cảm giác được có hai cỗ linh lực quái dị lóe lên ở gần đây. Hiển nhiên là có Tu Chân giả hoặc yêu quái ẩn núp. Nhưng rất nhanh thần sắc của Trương Văn Trọng đã khiêu phục bình thường, tỉnh bơ nói: “Dem mấy tên lừa đảo trở về, hảo hảo thẩm

vấn. Ngoài ra, thay tôi đưa hai người kia về nhà tôi đi.” Hắc vươn tay chỉ vào Vương Hân Di cùng Tiểu Liên Nam.

“Tuân lệnh.” Trần Chí trầm giọng đáp, theo sau hướng Vương Hân Di cùng Tiểu Liên Nam làm ra một cái thủ thế: “Hai vị, xin mời.”

“Lão đệ, cậu không về nhà luôn sao?” Lúc này Vương Hân Di đã hồi phục thần trí, từ trong nỗi kinh biến.

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Hai người về nhà trước đi! Ta còn có chút việc riêng.”

Đợi sau khi tất cả mọi người rời khỏi đây xong, Trương Văn Trọng mới đưa mắt nhìn vào một góc u ám trong gian phòng, nói: “Đừng trốn nữa, mau xuất hiện đi.”

434. Chương 455: Thái Lắm

Thế nhưng bốn phía xung quanh một chút động tĩnh đều không có.....

Khóe miệng Trương Văn Trọng hiện ra một nụ cười lạnh. Hắc không muốn nói thêm gì, chỉ vươn tay cầm bình nước trên bàn lên, âm thầm rót vào trong đó một cổ linh lực. Theo sau, Trương Văn Trọng đột nhiên xoay người, bình nước trong tay bay ra, lấy xu thế sét đánh không kịp bưng tai, kích tới vách tường nằm ở phía bên trái.

“Quả nhiên là ta đã nhìn lầm rồi. Không ngờ người cũng là Tu Chân giả, hơn nữa tu vi không thấp, cũng phát hiện ra nơi ẩn thân của chúng ta.” Một cổ thanh âm lạnh lùng...đột nhiên vang vọng khắp gian phòng.

Ngay sau đó, tại vách tường bên trái, bỗng nhiên thoáng nổi lên một đạo năng lượng gợn sóng, tiếp theo hai bóng người một già một trẻ liền hiện ra ở nơi đó. Lão giả mặc dù tuổi đã cao, râu tóc cũng trắng xóa, nhưng bộ dạng lại vẫn phong tao vô cùng. Dưới thời tiết mùa đông lạnh giá, trong tay lão vẫn phe phẩy theo một chiếc quạt nan.

Giờ khắc này, hắc đem chiếc quạt xòe ra, chĩa thẳng vào bình nước công kích tới. Mặc dù tư thế không mấy tao nhã, nhưng vẫn không quên ba hoa chích chòe, quát: “Linh Thuần! Phá.”

Một đạo bạch quang theo chiếc quạt bắn nhanh đi. Chính xác kích trúng bình nước, nháy mắt oanh nó vỡ vụn thành năm sáu mảnh thủy tinh. Đồng thời, đạo bạch quang còn dùng tốc độ mắt thường khó nhìn thấy, trên dưới khuếch tán ra, hóa thành một chiếc lá chắn hơi lơ lửng, ngăn chặn những tia nước đang vẩy ra.

Lão giả hừ lạnh một tiếng, đắc chí nói: “Chút tài mọn như vậy, mà cũng dám đem ra khoe khoang ở trước mặt ta sao?”

Bất quá, lão còn chưa kịp nói dứt lời, thì những tia nước vẩy ra, lại xuyên thấu qua bề mặt của tầng Linh Thuần. Thậm chí cả người của lão đã bị dính không ít nước. Mà người trẻ tuổi ở bên cạnh cũng không thể may mắn thoát khỏi.

“Điều này sao có thể chứ?” Lão nhân cả người ướt như chuột lột, một bên chặt vật móc khăn tay từ trong túi quần ra, một bên khiếp sợ nhìn Trương Văn Trọng.

“Chiếc Linh Thuần này mặc dù được thiết kế trong lúc vội vàng, nhưng người ở dưới tu vi Kim Đan kỳ, hắc là đừng hòng phá hủy nó. Cho dù có tu vi Kim Đan kỳ, cũng phải hao tổn một phen khí lực mới phá nổi. Chẳng lẽ tu vi của người đã đạt tới Nguyên Anh kỳ sao? Điều này không thể nào? Xem niên kỷ của người, nhiều nhất không quá ba mươi tuổi! Coi như người bắt đầu tu luyện từ trong bụng mẹ, cũng tuyệt đối không có khả năng, ở trong vòng ba mươi năm luyện đến cảnh giới Nguyên Anh kỳ ah!”

Mặc dù lão giả không nhìn ra tu vi đích thực của Trương Văn Trọng. Thế nhưng Trương Văn Trọng thông qua Quan Khí Bát Pháp, đã hiểu rõ nội tình của lão. Lão giả này có tu vi Nguyên Anh đỉnh kỳ! Khoảng cách đột phá bình cảnh tiến lên Hóa Thần kỳ, chỉ là một bước chân nữa thôi!

Bất quá một bước chân kia, sẽ không dễ dàng vượt qua như vậy. Nếu Trương Văn Trọng đoán không nhầm, sợ rằng cả đời lão giả này sẽ bị vây hãm ở Nguyên Anh đỉnh kỳ, vô pháp tấn giai. Mà nam tử trẻ tuổi đứng bên cạnh lão, tu vi lại càng yếu kém, chỉ đạt tới Kết Đan sơ kỳ thôi, so sánh cùng bốn người Béo hòa thượng, thì đều kém cỏi hơn.

Trương Văn Trọng cũng chẳng thêm quân tới thần tình khiếp sợ của lão giả. Chỉ đưa mắt nhìn từ trên...xuống dưới...đánh giá bọn hắn: “Các ngươi là ai? Vì sao lén lút tiềm phục ở đây? Xem linh lực trên người của các ngươi cũng hơi có chút cổ quái đi. Thoạt nhìn có điểm tương tự với Âm Dương Gia. Nhưng xét cẩn thận lại thì hoàn toàn bất đồng, so với Âm Dương Gia, linh lực của các ngươi tà ác hơn vài phần.”

Nghe Trương Văn Trọng bình phẩm, lão giả không khỏi giận tím mặt, gào rít nói: “Câm miệng! Tên hậu sinh văn bối nhỏ bé như ngươi thì biết cái gì! Hừ, Âm Dương Đạo từ ngày sinh ra đến nay, đã có lịch sử hơn mấy ngàn năm. Hậu sinh như ngươi lại dám cả gan bình phẩm này nọ sao?”

Trương Văn Trọng nghe vậy liền bình tĩnh: “Nguyên lai các ngươi là người của Âm Dương Đạo! Khó trách linh lực cùng Âm Dương Gia lại có vài phần tương tự. Lấy tu vi của ngươi, coi như không phải Âm Dương đại sư, thì cũng là Âm Dương sư đi?”

Trên mặt lão giả thoáng hiện ra một tia biểu tình kinh ngạc: “Không nghĩ tới, hậu sinh văn bối như ngươi lại am hiểu về Âm Dương Đạo chúng ta ah!”

“Ngươi nói không sai, ta chính là Viễn Đằng Khuê, Âm Dương sư của Âm Dương Đạo. Sở dĩ lần này chúng ta không quân ngàn dặm xa xôi tới Trung Quốc, chính là muốn tìm ngươi.”

“Tìm ta? Làm cái gì?” Trương Văn Trọng nhíu mày, lạnh nhạt hỏi.

Viễn Đằng Khuê bình thản nói: “Trương tiên sinh, không lâu phía trước, ngươi đã từng đến thôn Long Hóa sao?”

Không đợi Trương Văn Trọng kịp đáp lời, hắn đã tiếp tục nói: “Ngươi đừng phủ nhận, chúng ta điều tra xong hết cả rồi. Ngươi không những đến thôn Long Hóa, mà còn trợ giúp dân chúng bản địa chống chọi lại bão tuyết. Cuối cùng hạ quyết định, xây dựng cơ sở trồng cây thuốc Đông y ở thôn Long hóa.”

Trương Văn Trọng cười lạnh: “Các ngươi cũng điều tra xong cả rồi, vậy còn muốn hỏi ta làm cái gì?”

“Trương tiên sinh, đêm hôm đó ở thôn Long Hóa, sợ rằng ngươi đã chiếm được một kiện bảo bối đi? Thứ mà Âm Dương Đạo chúng ta cần chính là kiện bảo bối này!” Viễn Đằng Khuê cũng không khách khí nữa, mà thẳng thắn nói: “Ta chẳng ngại nói cho Trương tiên sinh biết, trước kia Âm Dương Đạo chúng ta đã phát hiện ra, tại ngọn núi ở thôn Long Hóa có chứa dị bảo, hơn nữa còn từng phái người đi thăm dò qua hiện trường, nhưng không cẩn thận đã thu hút ánh mắt của Đặc Cần tổ, cho nên mới tạm thời rời đi thôi. Thật không ngờ, ngươi nhân dịp chúng ta rời đi, đoạt mất kiện bảo bối kia. Mà kiện bảo bối trong tay của ngươi, vốn dĩ nên thuộc tài sản của Âm Dương Đạo chúng ta mới đúng!”

Lúc này Trương Văn Trọng đã minh bạch rồi. Nguyên lai Viễn Đằng Khuê tìm đến mình, là vì muốn đòi lại Phỉ Thúy Hồn mà hắn có được ở trên núi tại thôn Long Hóa. Mấy người lúc trước đến thôn Long Hóa khảo sát địa hình, thật ra cũng không phải là thương nhân kinh doanh gì cả, mà là thuật sĩ của Âm Dương Đạo. Hiện giờ, hơn phân nửa người của Âm Dương Đạo đã biết Đặc Cần tổ phái người đi Ai Cập rồi, cho nên mới âm thầm tiềm nhập Trung Quốc, muốn đoạt lấy Phỉ Thúy Hồn ở trong tay hắn.

“Trương tiên sinh, ngươi không ngại nói ra một cái giá chứ. Cần phải có bao nhiêu thì ngươi mới chịu giao Phỉ Thúy Hồn kia cho Âm Dương Đạo chúng ta? Đương nhiên, nếu như giá cả đắt đỏ, vậy cũng đừng trách chúng ta không quân đao nghĩa giang hồ, mạnh mẽ ra tay chiếm đoạt.” Khi Viễn Đằng Khuê nói những lời này, ngữ khí phi thường cao ngạo, hoàn toàn không thêm đem Trương Văn Trọng để vào trong mắt.

Tại lão xem ra, Trương Văn Trọng niên kỷ còn trẻ, tu vi cùng lắm cũng chỉ đến Kim Đan đỉnh kỳ mà thôi. Trong khi đó, tu vi của lão đang ở Nguyên Anh đỉnh kỳ, giết một gã Tu Chân giả Kim Đan đỉnh kỳ, thật sự chẳng phải là chuyện gì khó khăn. Sở dĩ lão không muốn trực tiếp cưỡng đoạt, cũng bởi vì e ngại thể lực sau lưng của Trương Văn Trọng. Với niên kỷ còn trẻ như Trương Văn Trọng, mà tu vi đã đạt tới Kim Đan đỉnh kỳ, hiển nhiên cũng xuất thân từ danh môn đại phái. Cho nên, không dưới tình huống vạn bất đắc dĩ, lão nhất định sẽ không dùng đến sức mạnh.

Sau khi nghe lão giả nói xong, Trương Văn Trọng chỉ âm thầm cười lạnh. Đừng nói là Phỉ Thúy Hồn đã bị hắn luyện chế thành Bàn Long Ngọc Xích. Coi như chưa luyện hóa, Trương Văn Trọng tuyệt đối cũng sẽ không giao cho Âm Dương Đạo.

Câu trả lời của hắn rất đơn giản, chỉ ít ỏi hai chữ: “Thúi lắm!”

Chương 456: Linh khí thì tính là cái gì?

Câu trả lời của Trương Văn Trọng, cũng nằm ngoài dự tính của Viễn Đằng Khuê. Trong bất tri giác, lão hoài nghi đây có phải là do lỗi tai của mình nghe nhầm hay không. Lão ghen hòng trần trối: “Người...người nói cái gì?”

Đệ tử của lão kêu là Cửu Bảo Giai Nhân, tưởng lão nghe không hiểu hàm ý của Trương Văn Trọng, liền vội vàng dùng Nhật ngữ phiên dịch: “Sư phụ, hần nói thú vị lắm.”

Viễn Đằng Khuê bị những lời này làm cho giận tím mặt. Lão nghiêng đầu nhìn sang Cửu Bảo Giai Nhân, theo trong khe răng, phun ra một ngụm nộ khí: “Ta biết hần đang nói cái gì, không cần người phải giải thích cho ta.”

“Dạ.” Cửu Bảo Giai Nhân vội vàng cúi đầu kiểm điểm. Thế nhưng trong lòng của hần lại âm thầm bất mãn.

“Xem ra người đối với sư môn của mình rất có lòng tin ah! Cư nhiên dám chống lại ý nguyện của Âm Dương đạo chúng ta.” Viễn Đằng Khuê cười lạnh, nói: “Rượu mời không uống, lại thích uống rượu phạt. Vậy cũng đừng trách ta không nể tình đạo nghĩa Tu Chân Giới, dùng phương thức mạnh mẽ, đoạt đi văn kiện dị bảo ở trong tay người!”

Bất quá Trương Văn Trọng không muốn khai chiến cùng thầy trò Viễn Đằng Khuê ở đây. Vì nơi này là tiểu khu dân cư, nhân khẩu đông đúc. Lấy tu vi của chính mình và Viễn Đằng Khuê ở trong lúc khai chiến, tất sẽ ngộ thương đến nhiều người vô tội. Huống chi, Trần Chí vừa mới dẫn theo một đội đặc công xông vào bắt mấy tên bịp bợm, cũng đã khiến cho không ít quần chúng vây tới xem náo nhiệt. Giờ khắc này ở bên ngoài vẫn còn một nhóm người chưa chịu rời đi.

Cho nên, Trương Văn Trọng bình tĩnh nói: “Muốn đánh nhau thì ta sẽ phụng bồi! Bất quá không gian nơi này vướng víu chân tay, nếu người có đảm lược, hãy mau đi theo ta.”

Dứt lời, hần thả người nhảy ra ngoài cửa sổ, lao nhanh về phía rừng cây cách đó không xa. Viễn Đằng Khuê không chút do dự, một tay túm Cửu Bảo Giai Nhân, hướng theo phía Trương Văn Trọng mà chạy đi.

Tốc độ của Trương Văn Trọng cùng Viễn Đằng Khuê rất nhanh. Chỉ một sát ná, đều đã tới rừng cây phía sau hậu sơn. Cùng những ngọn núi danh lam thắng cảnh bất đồng, núi tại huyện Ấn Ngạc vô cùng treo leo hiểm trở, thế nên cũng ít người lui tới, mười phần thích hợp làm chiến trường cho Trương Văn Trọng cùng Viễn Đằng Khuê khai chiến.

Vừa dừng chân, Viễn Đằng Khuê không muốn nói nhiều lời vô nghĩa cùng Trương Văn Trọng, liền giơ tay phải lên, một chuôi Huyền Mộc Chiết Phiến tức thì đã xuất hiện ở trong tay của lão. Cái chuôi Huyền Mộc Chiết Phiến này...quả thực không phải đạo cụ dùng để trang trí, mà nó là một kiện bát phẩm linh khí hàng thật giá thật! Mỗi một vị Âm Dương sư có danh vọng ở trong Âm Dương Đạo, đều sẽ có một kiện pháp bảo uy lực vô cùng cao minh.

“Ba..” Một tiếng, Viễn Đằng Khuê dùng tư thế cực kì tiêu sái, đem chuôi Huyền Mộc Chiết Phiến này xòe ra. Tiếp theo lão nói bằng giọng điệu rất khoe khoang: “Mở to mắt ra mà nhìn, Huyền Mộc Chiết Phiến này chính là bát phẩm linh khí đó! Ngoại trừ nó ra, trên người ta vẫn còn một kiện tứ phẩm linh khí và cửu phẩm bảo khí. Người mặc dù xuất thân từ danh môn đại phái, tu vi coi như không sai, nhưng thiết nghĩ, hần là chưa từng được thấy qua pháp bảo linh khí, đúng không hả?”

Lần này Cửu Bảo Giai Nhân phối hợp rất hoàn hảo, hần tiếp lời sư phụ nói: “Chỉ sợ pháp bảo của hần còn không bằng... kiện lục phẩm bảo khí của con đầu sư phụ ạ!”

Hai thầy trò kẻ xướng người họa, bộ dạng phi thường đắc chí. Bởi Viễn Đằng Khuê hiểu rõ, trong thời buổi xã hội hiện đại linh khí vô cùng thưa thớt, muốn nắm giữ một kiện pháp bảo cao cấp, quả thực chính là điều si tâm vọng tưởng.

Đáng tiếc, lần này Viễn Đằng Khuê đoán sai rồi.

Ở trong tay Trương Văn Trọng, không chỉ có vài kiện pháp bảo linh khí, mà còn có thêm một kiện pháp bảo tiên khí chân chính nữa.

Giờ phút này, nhìn kiện bát phẩm linh khí Huyền Mộc Chiết Phiệt của Viễn Đăng Khuê. Trương Văn Trọng cũng không nói thêm gì, hần chỉ lắc đầu cười nhạt. Theo sau điều khiển cho Bàn Long Ngọc Xích to ra, nằm gọn trong lòng bàn tay phải của mình.

“Đó....là....” Viễn Đăng Khuê trợn mắt nhìn Bàn Long Ngọc Xích ở trong tay Trương Văn Trọng. Thiếu chút nữa đôi con ngươi đã vọt ra khỏi tròng mắt. Có được tu vi Nguyên Anh đỉnh kỳ, Viễn Đăng Khuê vừa nhìn đã phát hiện ra điểm dị thường của Bàn Long Ngọc Xích.

Bất quá, Cửu Bảo Giai Nhân chỉ mới đạt tu vi Kết Đan sơ kỳ, cho nên không có phát hiện ra điểm dị thường của Bàn Long Ngọc Xích. Ở trong mắt hần, pháp bảo tạo hình chiếc thước kẻ này tuy rất độc đáo, nhưng linh khí phát ra lại vô cùng mỏng manh. Nhiều lắm cũng chỉ là pháp bảo hạ cấp mà thôi, so ra vẫn còn kém với pháp bảo của mình. Nhất thời hần nở nụ cười lạnh, trào phúng nói: “Pháp bảo hạ cấp như vậy cũng không biết xấu hổ mang ra khoe khoang? Người muốn dọa chết chúng ta sao? Ha ha ha.”

Lời hần còn chưa dứt, thì Viễn Đăng Khuê đã hung hăng giáng cho hần một cái tát. Nhất thời trên gương mặt anh tuấn kia, rõ ràng hiện lên năm đạo vết ngón tay đỏ ửng như máu.

Cửu Bảo Giai Nhân liền tỉnh mộng, xoa nắn gò má bỏng rát của chính mình, mờ mịt nhìn về phía Viễn Đăng Khuê, khó hiểu dò hỏi: “Sư phụ...vì sao thầy đánh con?”

Viễn Đăng Khuê hung tợn nói: “Ngu xuẩn! Chiếc thước ngọc kia, nếu ta nhìn không nhầm, thì đó chính là một kiện pháp bảo tiên khí.”

“Tiên....khí...?” Lúc này Cửu Bảo Giai Nhân đã hoàn toàn bị chấn kinh rồi, hần trợn trừng hai mắt nhìn vào kiện Bàn Long Ngọc Xích ở trong tay Trương Văn Trọng, không dám tin nói: “Sư phụ, thầy nói thật ư? Chiếc thước ngọc kia là pháp bảo tiên khí sao? Điều này không có khả năng? Thoạt nhìn niên kỷ hần còn rất trẻ, môn phái của hần cũng dám tin tưởng, mà giao tiên khí cho hần bảo quản ư?” Bởi vì quá mức khiếp sợ, mà ngữ khí của Cửu Bảo Giai Nhân trở nên lắp bắp.

Giờ khắc này, bên trong đôi con ngươi của Viễn Đăng Khuê cũng tràn ngập thần sắc tham lam, hô hấp có điểm dồn dập: “Kiện tiên khí này, hần chính là dị bảo chôn giấu ở thôn Long Hóa đi! Vốn nó thuộc quyền sở hữu của Âm Dương Đạo chúng ta, bất kể như thế nào, ta cũng phải mang nó trở về môn phái.”

Viễn Đăng Khuê hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, khi mình thành công đem kiện tiên khí này về môn phái, sẽ được hưởng thụ công lao to lớn đến nhường nào! Chưa cần nói vị trí sẽ bay cao, đồng thời còn có quyền tiếp xúc với càng nhiều bí pháp Âm Dương Đạo! Nói không chừng, chỉ vài chục năm nữa là mình sẽ đột phá bình cảnh Nguyên Anh đỉnh kỳ, rảo bước tấn thăng lên cảnh giới Hóa Thần kỳ!

Mặc dù Trương Văn Trọng nắm giữ tiên khí trong tay, thế nhưng Viễn Đăng Khuê lại không lo lắng cái gì. Tại hần xem ra, lấy tu vi Kim Đan đỉnh kỳ của Trương Văn Trọng, muốn triệt để phát huy ra uy lực của pháp bảo tiên khí, đó là tuyệt đối không có khả năng. Nhiều lắm cũng chỉ phát huy được hai ba thành uy lực mà thôi. Nói vậy, lấy tu vi Nguyên Anh đỉnh kỳ của chính mình, hơn nữa còn trang bị hai kiện pháp bảo linh khí, muốn chiến thắng quả thực là một chuyện dễ dàng.

Vì muốn khẩn cấp chiếm đoạt Bàn Long Ngọc Xích ở trong tay Trương Văn Trọng, cho nên Viễn Đăng Khuê không có tâm tư nhiều lời vô nghĩa cùng Cửu Bảo Giai Nhân. Lão vội vàng giương Huyền Mộc Chiết Phiến lên, một luồng cuồng phong sắc bén lập tức quét về phía Trương Văn Trọng, kèm theo đó còn có vài điểm hỏa diễm màu xanh lam lập lòe.

Thân ảnh của Trương Văn Trọng nhoáng lên, tức tốc thoái lui về phía sau.

Viễn Đăng Khuê cười lạnh: “Tên ngu xuẩn, tưởng rút lui là thoát sao? Âm Dương Thuật- Hỏa Diệt Loạn Vũ!”

Cùng lúc đó, thể công kích của trận cuồng phong không hề giảm đi. Mà nó còn kéo theo vô số lớp đất đá bụi ở dưới mặt đất, dưới sự điều khiển linh lực của Viễn Đăng Khuê, nhanh như điện chớp cuốn về phía Trương Văn Trọng.

Vì nóng lòng tốc chiến tốc thắng. Cho nên vừa xuất thủ, Viễn Đăng Khuê đã sử dụng chiêu số mạnh nhất, muốn đánh gục Trương Văn Trọng ngay ở chiêu đầu tiên!

Cuồng phong xen theo đất đá cùng hỏa diễm, uy lực rất cường hân! Cho dù Tu Chân giả có tu vi Nguyên Anh kỳ, sau khi trúng chiêu này, không chết tất cũng sẽ bị tổn thương trầm trọng.

Mà trong nháy mắt, Trương Văn Trọng cũng đã bị cuồng phong bao phủ.

Thấy tình cảnh này, Viễn Đằng Khuê hứng trí cười phá lên: “Ha ha ha! Tiên khí sắp rơi vào tay ta rồi.”

435. Chương 457: Nói Đan Dược Thì Ta Có

Trong tiếng cười điên cuồng của hắn, một đạo long ngâm thanh thúy đột nhiên từ trong phiến đá vụn hỏa diễm truyền ra, cắt đứt tiếng cười điên cuồng của hắn. Đạo long ngâm ẩn chứa năng lượng cực kỳ cường đại, thậm chí chấn rung cả tòa Phong sơn. Trong khoảng thời gian ngắn, du khách leo núi đều vô cùng sợ hãi, còn tưởng đang xảy ra động đất.

Một con thanh long dài tới mấy chục thước xuất hiện, há mồm đem phiến hỏa diễm đá vụn đang bao phủ Trương Văn Trọng nuốt vào trong miệng rồng cực lớn, trong ánh mắt khiếp sợ khó tin của Viễn Đằng Khuê, một ngụm phun về phía hắn và Cửu Bảo Giai Nhân. Cùng lúc đó, Trương Văn Trọng không chút tổn thương, dùng uy thế sét đánh không kịp bưng tai đánh về phía hắn. Bàn Long Ngọc Xích lóe ra linh khí màu lục giống như một thanh bảo kiếm tuyệt thể bộc lộ tài năng, phóng xuất ra một đạo kiếm khí sắc bén dâng trào, đâm thẳng về phía hắn.

Viễn Đằng Khuê vừa xuất ra thể tiến công thanh thể làm người sợ hãi, thể nhưng sự phản kích của Trương Văn Trọng lại càng thêm cường thể hơn so với hắn!

Nhìn thấy tình cảnh này, Viễn Đằng Khuê không khỏi thất thanh kinh hô lên: “Điều này sao có thể? Tiểu tử này không phải chỉ có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ hay sao? Vì sao có thể phóng xuất ra toàn bộ uy lực của tiên khí này?” Hắn biết rõ Hỏa Diệt Loạn Vũ của mình uy lực đáng sợ cỡ nào, cho nên trong lòng kinh hãi, liền nhanh tay quơ Huyền Mộc Chiết Phiến trong tay, thi triển ra một đạo Âm Dương Kim Cương Tường, thành công ngăn chặn phiến đá vụn hỏa diễm đang vô đến.

Lúc này, không đợi Viễn Đằng Khuê kịp thở dốc, Bàn Long Ngọc Xích lại phóng xuất ra đạo kiếm khí dâng trào sắc bén, ngay lúc này, xuyên phá Âm Dương Kim Cương Tường, đâm thẳng vào mi tâm của hắn.

“Chết tiệt!” Viễn Đằng Khuê kinh hoàng thất thố cũng không quan tâm gì đến dáng vẻ, nhanh lẹ qua một bên, hiểm hiểm tránh thoát đạo kiếm khí sắc bén kia. Thể nhưng phiến đá vụn hỏa diễm cũng theo kiếm khí xuyên qua Âm Dương Kim Cương Tường vỡ tan, đổ ập lên người hắn cùng Cửu Bảo Giai Nhân.

Kiện linh khí tứ phẩm trên người Viễn Đằng Khuê vào lúc này phát huy ra công hiệu, hóa thành một tu la mặt xanh nanh vàng tay cầm cương xoa hộ vệ ngay bên cạnh hắn, lại quơ cương xoa trong tay, thay hắn đỡ lấy phiến đá vụn hỏa diễm ập tới. Nhưng đệ tử hắn Cửu Bảo Giai Nhân lại không có vận khí tốt như vậy, nhất thời liền bị hỏa diễm đá vụn bắn trúng, quần áo và tóc tai đều thiêu đốt lên trong nháy mắt, chỉ có thể nằm lăn lóc trên mặt đất, lại phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết làm kẻ khác dựng đứng tóc gáy.

Thẳng đến lúc này Viễn Đằng Khuê mới biết, tu vi của Trương Văn Trọng càng cao hơn so với hắn tưởng tượng, cũng càng đối phó hơn so với sự tưởng tượng của hắn! Nếu như không khởi lên toàn bộ tinh thần, chỉ sợ không những không cướp được kiện tiên khí trong tay Trương Văn Trọng, thậm chí còn có khả năng đem cả cái mạng nhỏ của mình nhét vào nơi dị quốc tha hương!

Phải xuất ra toàn bộ lực lượng mới xong!

Viễn Đằng Khuê nổi giận gầm lên một tiếng, quơ Huyền Mộc Chiết Phiến trong tay, dùng trạng thái như không muốn sống liều mạng thúc đẩy linh lực trong cơ thể, phóng xuất ra một Âm Dương Thuật vô cùng cao minh, chen chúc oanh về hướng Trương Văn Trọng. Cùng lúc đó, tu la do tứ phẩm linh khí cùng Âm Dương Thuật biến thành, quơ cương xoa nhắm phía Trương Văn Trọng, để có thể cuốn chặt lấy hắn, để hắn không cách dễ dàng tiến đến gần Viễn Đằng Khuê.

Phương thức tác chiến như vậy Viễn Đằng Khuê am hiểu nhất, hắn đã từng dựa vào công kích như vậy đánh bại không ít người tu chân, dị năng giả và yêu ma quỷ quái, trong đó thậm chí có rất nhiều người có thực lực cao hơn hắn. Hắn tin tưởng, kết quả lần này cũng sẽ không ngoại lệ!

Đối diện với tu la mặt xanh đang phóng về phía mình, Trương Văn Trọng không tránh không né, chỉ dùng Bàn Long Ngọc Xích đâm về phía nó.

Nhìn thấy tình cảnh này, Viễn Đằng Khuê nhất thời cười nhạt lên: “Tên ngu xuẩn, không ngờ muốn cùng Thanh Diện Tu La của ta đánh thẳng! Hừ, Thanh Diện Tu La của ta, do Âm Dương Sát tạo ra, dễ đánh thẳng như vậy sao.”

Kiểm ý sắc bén từ trong thân thể Trương Văn Trọng phóng ra, truyền qua Bàn Long Ngọc Xích, hóa thành vài con tiểu thanh long dữ tợn rít gào đánh về phía Thanh Diện Tu La, trong nháy mắt đã giết chết nó.

Sau khi giết chết Thanh Diện Tu La, vài đạo kiểm ý hóa thành thanh long dữ tợn cũng không giảm hướng đi, đánh về phía Viễn Đằng Khuê.

Viễn Đằng Khuê quá sợ hãi, kinh hô: “Điều này sao có thể? Thanh Diện Tu La của ta, dù là người tu chân Hóa Thân kỳ cũng phải phí một phen công phu mới có khả năng diệt trừ. Thế nhưng hắn chỉ dùng một chiêu liền giết chết? Đây là thật sao? Ta không phải đang nằm mơ chứ? A, ta đã biết, là uy lực của tiên khí! Ta nhất định phải đoạt kiện tiên khí này từ trong tay hắn!” Hắn liền nhanh chóng đem kiện bảo khí cứu phẩm đi ra, có thể đề thăng tốc độ Lưu Kim Phi Toa của hắn trên diện rộng, làm thân thể hắn hóa thành một đạo tàn ảnh, thành công thoát khỏi mấy đạo kiểm ý kia.

Nương theo tốc độ tăng cường của Lưu Kim Phi Toa, Viễn Đằng Khuê bắt đầu xoay vòng quanh Trương Văn Trọng, liên tục thả ra Âm Dương Thuật không ngừng.

Sau khi đỡ được ba đợt Âm Dương Thuật, Trương Văn Trọng liền hiểu được mục đích của Viễn Đằng Khuê, cười nhạt: “Nguyên lai ngươi muốn dây dưa với ta...”

Trương Văn Trọng đoán không sai, bởi vì trong tay hắn có Bàn Long Ngọc Xích, Viễn Đằng Khuê đã không dám cùng hắn cứng đối cứng. Sau khi điều chỉnh xong phương án tác chiến, Viễn Đằng Khuê liền sử dụng chiến thuật tiêu hao này. Theo hắn xem ra, tuy rằng Trương Văn Trọng có thể thả ra toàn bộ uy lực của Bàn Long Ngọc Xích, nhưng tuyệt đối không có khả năng kéo dài, bởi vì sử dụng pháp bảo cũng phải tiêu hao linh lực, huống chi là một kiện tiên khí? Theo hắn xem ra, linh lực trong cơ thể Trương Văn Trọng, nhiều lắm chỉ có thể chống đỡ thêm được vài phút.

“Chỉ cần qua được vài phút, ta có thể giết hắn, cướp đi kiện tiên khí!” Viễn Đằng Khuê đối với chiến thuật lúc này của mình, mười phần tin tưởng.

Trương Văn Trọng vốn muốn dùng Âm Dương Pháp Kính điều khiển ánh mặt trời để ràng buộc, hạn chế hành động của Viễn Đằng Khuê, thế nhưng nghĩ lại liền bỏ đi ý niệm này trong đầu, cười lạnh nói: “Muốn chơi trò tiêu hao chiến phải không? Được, vậy ta cùng ngươi chơi!” Sở dĩ hắn có quyết định như vậy, cũng không phải do nhân rồi, mà muốn đợi lúc linh lực của Viễn Đằng Khuê tiêu hao trên diện rộng, thân thể bị suy yếu, sẽ đối với hắn thi triển Chúc Do Thuật, để cấp cho tên này một sự vui mừng thật lớn!

Thời gian mười phút chớp mắt trôi qua, thân pháp tránh né của Viễn Đằng Khuê cũng bắt đầu chậm lại. Dù sao thả ra Âm Dương Thuật với cường độ cao như vậy, đồng dạng cũng làm linh lực của hắn tiêu hao cực kỳ nghiêm trọng. Nhưng theo hắn xem ra, khả năng tiêu hao linh lực của Trương Văn Trọng phải nhiều hơn hắn không ít.

Vừa nghĩ đến việc mình rất nhanh có thể đoạt được kiện tiên khí, Viễn Đằng Khuê liền nhin không được đắc ý nói: “Tiểu tử, không nghĩ tới ngươi cũng dai dẳng lắm, linh lực đã hao tổn nhiều như vậy, không ngờ còn có thể cường chống không ngã. Nhưng đừng cho là ta nhìn không ra, lúc này ngươi đã như nỏ mạnh hết đà. Chỉ cần ta thêm chút sức, là có thể đem ngươi tươi sống mọt chết rồi...”

Trương Văn Trọng cười lạnh nói: “Ngươi chẳng phải cũng nỏ mạnh hết đà?”

“Ta và ngươi khác nhau, bởi vì ta đã sớm có chuẩn bị!” Viễn Đằng Khuê tùy ý nói, sờ tay vào ngực lấy ra một bình sứ, đổ ra vài viên đan dược bỏ vào trong miệng.

Mặc dù cách khá xa, nhưng Trương Văn Trọng cũng nhận ra mấy viên đan dược kia, nói: “Ngưng Khí Hoàn? Người từ chỗ nào có được?”

Viễn Đăng Khuê nói: “Không nghĩ tới, người cũng biết được nhiều lắm. Không sai, ta dùng chính là Ngưng Khí Hoàn. Đây là do Âm Dương Đạo chúng ta dùng một phen công phu thật lớn, mới mua được loại đan dược thượng phẩm này. Với thân phận của ta tại Âm Dương Sư, cũng chỉ được bảy viên mà thôi. Bất quá so với tiên khí, bảy viên Ngưng Khí Hoàn cũng không tính là gì!”

“Thì ra là thế...” Trương Văn Trọng gật đầu, đột nhiên hỏi: “Như vậy, người còn muốn có thêm Ngưng Khí Hoàn không?”

“Cái gì?” Viễn Đăng Khuê ngạc nhiên sửng sốt, không rõ ý tứ lời hắn nói.

Trương Văn Trọng móc ra một bình sứ, đổ ra vài viên đan dược, vừa biểu diễn vừa nói: “Ngưng Khí Hoàn, Như Ý Đan, Huyền Diệu Đan, Thập Toàn Hoàn, Bát Bảo Đan và Càn Khôn Đan cái gì cần có ta đều có, hơn nữa muốn có bao nhiêu có bấy nhiêu. Thế nào, muốn không? Muốn thì người cứ nói...”

Viễn Đăng Khuê suýt chút trượt tròng lộn luôn đôi mắt ra ngoài, ghen hòng nhìn trân trối nói: “Những...đan dược này...đều là đan dược cực phẩm có tiền cũng không mua được! Người...người lấy được từ nơi nào? Lại còn nhiều như vậy?”

“Không lấy sao? Vậy thì ta cất lại.” Nói xong Trương Văn Trọng đều thu vào: “Nếu như ta nói những đan dược này đều do chính ta luyện chế ra, người tin không?”

“Người...người luyện chế?” Viễn Đăng Khuê vô cùng sợ hãi, thúc đẩy linh lực còn dư lại trong cơ thể xoay người bỏ chạy. Mặc kệ đan dược có phải do Trương Văn Trọng luyện chế hay không, trong tay hắn có nhiều đan dược cực phẩm như thế, hắn có so đầu tiêu hao chiến cũng so không nổi. Phải nhanh bỏ chạy, sau đó quay về Âm Dương Đạo điều thêm viện binh thì mới ổn.

Về phần Cửu Bảo Giai Nhân nằm trên mặt đất hấp hối, đã bị hắn vô tình từ bỏ.

“Muốn chạy? Chậm rồi!” Trương Văn Trọng cười lạnh nói, tay trái giương lên, Âm Dương Pháp Kính nhất thời từ trong tay bay lên giữa không trung, dưới ánh mặt trời của Âm Dương Pháp Kính bó buộc, hóa thành một sợi dây ánh sáng quấn lên người Viễn Đăng Khuê.

Nếu như ở lúc bình thường, sợi dây ánh sáng chỉ có thể làm chậm tốc độ của hắn, nhưng hiện tại linh lực hắn đang hao tổn nặng, lập tức bị sợi dây ánh sáng trói thật chặt, “phác thông” một tiếng liền té ngã trên mặt đất.

Trương Văn Trọng thả người nhảy lên, trong nháy mắt liền xuất hiện ngay trước người hắn. Không đợi hắn kịp phản ứng, lập tức thi triển Chúc Do Thuật. Viễn Đăng Khuê bị hao tổn linh lực nghiêm trọng, không hề có lực chống cự, trong nháy mắt đã bị Chúc Do Thuật thôi miên.

“Phá hủy Tỉnh Quốc Thần Xã!”

Trương Văn Trọng ở trong tiềm thức của Viễn Đăng Khuê chôn xuống ý niệm như vậy, một khi hắn về tới Nhật Bản, gặp được Tỉnh Quốc Thần Xã, ý niệm này sẽ phát tác, làm hắn áp dụng hành động phá hư đối với Tỉnh Quốc Thần Xã.

436. Chương 458: Một Phen Tiền Cũng Không Lưu Cho Bọn Hắn

“Phá hủy...Tỉnh Quốc Thần Xã...” Ánh mắt Viễn Đăng Khuê đại ra, dùng thanh âm thờ ơ lặp lại chỉ lệnh do Trương Văn Trọng vừa hạ xuống. Mầm mống đại biểu cho ý niệm này, đã thành công chôn giấu tận sâu trong ý thức của hắn.

Trương Văn Trọng thỏa mãn gật đầu, cũng không ngừng lại, tiếp tục thi triển Chúc Do Thuật bóp méo đoạt ký ức của Viễn Đăng Khuê.

Sau một phen bóp méo ký ức, Viễn Đăng Khuê liền hoàn toàn quên hẳn đoạt ký ức gặp được Trương Văn Trọng. Chỉ sửa lại lúc điều tra về Trương Văn Trọng tại huyện Ấn Ngạc, lại ngoài ý muốn gặp được một cao thủ kiếm tu thần bí. Trải qua một phen đánh nhau kịch liệt sống chết, Viễn Đăng Khuê cùng đối phương hợp thành kết quả lưỡng bại câu thương. Đương nhiên Trương Văn Trọng cũng không có quên, đem kiện d

bảo mà Âm Dương Đạo muốn có cũng đặt lên trên người vị cao thủ kiếm tu thần bí vốn không hề tồn tại kia.

Kể từ đó, Âm Dương Đạo sẽ đem lực chú ý đặt lên trên người vị cao thủ kiếm tu thần bí vốn không tồn tại, chỉ ít trong khoảng thời gian ngắn, sẽ không trở lại dây dưa hấn. Đợi đến sau đó, dù người của Âm Dương Đạo có tỉnh ngộ lại, nhận thấy được mình đã bị lừa, Trương Văn Trọng cũng đã làm xong sự chuẩn bị ứng phó, sẽ không còn địa phương nào để cố kỵ.

Sau khi bóp méo ký ức của Viễn Đăng Khuê, Trương Văn Trọng cũng không quên xóa đi ký ức của Cửu Bảo Giai Nhân.

Tuy rằng người này đã bị hấp hối vì Hỏa Diệt Loạn Vũ tập kích, nhưng dù sao hấn cũng là một người tu chân Kết Đan sơ kỳ, tố chất thân thể mạnh hơn người bình thường, làm sao dễ dàng chết như vậy. Một ngày tỉnh lại, lại có ký ức khác hấn với Viễn Đăng Khuê, chẳng phải gia tăng thêm phiền phức? Tuy rằng có thể giết chết hấn, nhưng Trương Văn Trọng không dự định làm như vậy. Dù sao có hấn làm chứng, người của Âm Dương Đạo mới có thể càng thêm tin tưởng Viễn Đăng Khuê nói.

Sau khi bóp méo ký ức của hai người, Trương Văn Trọng cũng không quên đem kiện linh khí bát phẩm Huyền Mộc Chiết Phiến và bảo khí cửu phẩm Lưu Kim Phi Toa của Viễn Đăng Khuê cùng kiện bảo khí lục phẩm Kim Thát Hoa Văn của Cửu Bảo Giai Nhân cướp lấy, xem như chiến lợi phẩm thu nhập vào trong Càn Khôn Hồ. Duy nhất đáng tiếc chính là, kiện pháp bảo hộ thân linh khí tứ phẩm của Viễn Đăng Khuê đã bị hấn phá hủy. Bằng không chiến lợi phẩm lại có thêm một phần.

Linh khí tứ phẩm, phải đổi được bao nhiêu kiện linh tài liệu cao phẩm nha!

Đối với việc này, Trương Văn Trọng nhiều ít có chút đau lòng.

Tuy nói Huyền Mộc Chiết Phiến và Kim Thát Hoa Văn ở trong tay Trương Văn Trọng cũng không nhất định có được công dụng, nhưng có thể để cho người của Hà Phi Quan giúp hấn tiêu tang vật với một giá trị không nhỏ. Nhất là Huyền Mộc Chiết Phiến có cấp linh khí bát phẩm, ngày sau nếu lấy ra bán, tất nhiên sẽ dẫn ra oanh động không nhỏ. Dù sao ở thế giới hiện nay, một kiện linh khí thượng phẩm, thật sự rất khó có được. Thậm chí trong một số môn phái tu chân nhỏ, bảo bối trấn phái còn không có phẩm cấp cao bằng nó.

Trương Văn Trọng cũng không dự định giao Huyền Mộc Chiết Phiến và Kim Thát Hoa Văn cho Tô Hiểu Hồng sử dụng, bởi vì pháp bảo này cũng thuộc về Âm Dương Đạo, một khi bị người của Âm Dương Đạo phát hiện, tất nhiên sẽ mang đến phiền phức cho Tô Hiểu Hồng. Thay vì như vậy, còn không bằng đích thân luyện chế một nhóm pháp bảo phù hợp với tính cách của nàng. Nói như vậy càng có thể tăng cường độ phù hợp cho nàng và pháp bảo, lại có thể phát huy ra uy lực lớn nhất của pháp bảo.

Về phần kiện Lưu Kim Phi Toa, Trương Văn Trọng cũng dự định giữ lại dùng. Tuy pháp bảo này chỉ là bảo khí cửu phẩm, nhưng hiệu quả của nó cũng không tệ. Nhưng trước khi dùng nó, Trương Văn Trọng cũng cần phải luyện chế một phen. Một, xóa đi dấu vết về Âm Dương Đạo trong nó, hai, là đề thăng phẩm cấp của nó, làm nó có thể thăng làm linh khí, tăng cường công hiệu cực lớn!

Lần này, Viễn Đăng Khuê và Cửu Bảo Giai Nhân, thậm chí là Âm Dương Đạo, thật sự là tiền mất tật mang!

Sau khi thu ba kiện pháp bảo vào trong Càn Khôn Hồ, Trương Văn Trọng cũng không nhìn hai người nằm trên mặt đất bất tỉnh, xoay người bay đi, biến mất trong rừng, nhưng sau một thoáng hấn lại quay trở về.

“Không thể tiện nghi cho các người như vậy...” Trương Văn Trọng cười lạnh nói thâm, sau đó cúi người lấy hết tiền bạc lẫn giấy tờ trên người bọn hấn. Cuối cùng trước khi đi, hấn còn không quên phóng ra phong nhận thuật, đem quần áo cả hai cắt nát thành mảnh nhỏ, bay đầy mặt đất. Thậm chí không nghĩ qua cả lông mao trên người cả hai cũng cạo sạch sẽ...

Ngay khi Trương Văn Trọng rời khỏi núi chừng hơn một tiếng đồng hồ, một đội du khách cũng đã lên tới nơi này. Bọn họ cũng không nhìn ra dị trạng của hoàn cảnh chung quanh, trái lại liếc mắt liền nhìn thấy hai người gần như trần truồng nằm đó, dùng giọng nói giật mình kinh ngạc thốt lên:

“Ta kháo...thật là tình tứ nha!”

“Không ngờ lại chạy lên núi chơi trò dã chiến...thế đạo từ bao giờ rộng mở như vậy?”

“Mau nhìn, quần áo của hai người không ngờ đã xé nát...đùa cũng thật quá phận nha?”

“Mùa đông lạnh giá như vậy, dù tôi mặc áo bông còn thấy lạnh, bọn họ lại xé quần áo chơi dã chiến, xem ra bọn họ thật sự là đói khát vô cùng a!”

“Được rồi, chúng ta cũng đừng ở nơi này quấy rối họ, đi đường vòng thôi!”

“Chờ một chút, tình cảnh như vậy tương đối hiếm có, ta phải chụp lại, truyền lên internet...”

Nguyên lai tuy hai người đều là người tu chân, đồng thời có tu vi không kém, nhưng linh lực tổn thương nặng, khả năng chống giá lạnh cũng giảm xuống. Gió lạnh trên núi cao, vốn lạnh đến tận xương, hai người gần như trần truồng, tuy rằng hôn mê nhưng bản năng cầu sinh cũng sai khiến, liền dựa vào đối phương, ôm cứng lấy nhau chống lạnh. Mà lúc này bị du khách nhìn thấy, bọn hắn đang ôm chặt nhau, cũng khó trách sẽ bị hiểu lầm.

Trong khoảng thời gian ngắn, du khách leo núi đều lấy ra máy chụp hình hay điện thoại, ghi lại hình ảnh, định về nhà sẽ truyền lên internet...

Sau khi Trương Văn Trọng rời đi, quay trở về trong nhà. Giờ khắc này, Vương Hân Di và tiểu Liên Nam cũng về tới, khi Trương Văn Trọng vào nhà, Vương Hân Di đang hưng phấn đem quần áo mới mua thay liền tục cho Liên Nam, không ngừng chụp ảnh, trong miệng liên tục kêu lên: “Thật khả ái”, “thật đẹp”. Tiểu Liên Nam đối với việc này cũng không phản cảm, khuôn mặt đỏ bừng lộ vẻ hưng phấn cùng vui vẻ. Dù sao nó cũng đã rất nhiều năm không được mặc quần áo mới như thế.

Mà Trần Chí hộ tống hai người về nhà, cũng không rời đi, ngồi bên trong phòng khách, đôi mắt lấp lánh hữu thần liên tục nhìn quanh phòng khách, cơ thể căng thẳng, tinh khí thần cũng ở trạng thái đỉnh cao, phàm có tình huống dị thường phát sinh, hắn sẽ lập tức làm ra ứng đối.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng trở về, Trần Chí nhanh đứng dậy đón, nhưng trạng thái cảnh giác của hắn cũng không hề yếu bớt.

Tiểu Liên Nam cũng phát hiện thân ảnh của Trương Văn Trọng, lập tức bỏ lại Vương Hân Di, bước nhanh nhào vào trong lòng hắn, ôm chặt hắn, nói: “Cha, cha đã về rồi, cha xem quần áo của con đẹp không?”

“Đẹp.” Trương Văn Trọng xoa nhẹ đầu nó, cười đáp.

Wương Hân Di ghen tỵ nói: “Em trai, em thật không hổ là cha của nó, vừa về liền làm cho nó từ bỏ chị.”

Tiểu Liên Nam vốn hiểu chuyện liền quay đầu lại nhìn nàng nói: “Cô cô, con không có vứt bỏ cô cô đâu, con thích cha, cũng thích cô cô ah.”

Trương Văn Trọng không khỏi bật cười, lắc đầu nói: “Không phải đâu chị, cả chị cũng muốn ghen tỵ em và tiểu Liên Nam?” Sau đó hắn thả tiểu Liên Nam xuống, nói: “Tiểu Liên Nam, đến chơi với cô cô, cha có chút chuyện muốn nói chuyện với chú cảnh sát.”

“Dạ.” Tiểu Liên Nam nhu thuận gật đầu, sau đó chạy về hướng Vương Hân Di, cùng lúc đó Trần Chí cũng đi tới trước người Trương Văn Trọng.

“Chúng ta đi ra ngoài nói.” Trương Văn Trọng nhìn Trần Chí gật đầu, sau đó xoay người đi ra ngoài.

“Dạ.” Trần Chí đáp, vội vã theo sát phía sau hắn.

“Kỳ quái, em trai quen biết vị cảnh sát này lúc nào?” Nhìn bóng lưng hai người ra cửa, Vương Hân Di nhỏ giọng nói thầm, vẻ mặt chần chờ không giải thích được. Nhưng nàng cũng không suy nghĩ nhiều, rất nhanh lại cùng đùa giỡn với tiểu Liên Nam.

437. Chương 459: Bích Không Minh Nguyệt Trận

Đi tới một góc hẻo lánh không người trong tiểu khu, Trương Văn Trọng ngừng chân lại, xoay người nhìn Trần Chí.

Trần Chí không dám chậm trễ, nhanh bước tới trước người Trương Văn Trọng, cung kính hướng hần hành lễ, cẩn thận dò hỏi: “Tông chủ, ngài đơn độc gọi tôi đi ra, có chuyện gì quan trọng cần dặn dò tôi đi làm sao?”

Từ đầu tới cuối, Trần Chí đều cúi thấp đầu không dám nhìn Trương Văn Trọng. Ngày trước lão tổ tông Trần Thực Ân của Trần gia dẫn võ giả Trần gia đến Ung Thành, hần cũng là một trong số đó. Nếu như nói lúc đó Trương Văn Trọng cho hần cảm giác, là một tòa núi cao nguy nga khó có thể vượt qua. Như vậy hiện tại Trương Văn Trọng cho hần cảm giác, chính là bầu trời vô biên vô hạn. Cảm giác như vậy, làm hần có áp lực phi thường khó chịu, thậm chí cả tần suất hô hấp cũng biến thành mất trật tự.

Sở dĩ Trần Chí có cảm giác như vậy, kỳ thực do Trương Văn Trọng cố ý đem linh lực phát ra, sở dĩ hần muốn làm như vậy, chính là muốn Trần Chí phát sinh lòng kính nể hần từ tận sâu trong nội tâm.

Mắt nhìn phản ứng lúc này của Trần Chí, Trương Văn Trọng thỏa mãn gật đầu, hỏi: “Đem toàn bộ người nhà Trần gia, mặc kệ có phải là võ giả hay không, đều triệu tập đến huyện Ấn Ngạc, ít nhất phải cần bao lâu thời gian?”

Trần Chí không rõ vì sao Trương Văn Trọng muốn hỏi vấn đề như vậy, nhưng cũng không dám chậm trễ, vội vã tính toán trong lòng. Mấy phút đồng hồ sau, hần mới hồi đáp: “Hồi bẩm tông chủ, Trần gia chúng tôi tuy rằng đại bộ phận đệ tử đều ở huyện Ấn Ngạc hoặc mấy huyện bên cạnh, nhưng cũng có một ít đệ tử ở tỉnh ngoài hoặc ở ngoại quốc. Nếu như phải đồng loạt triệu tập bọn họ trở về, chỉ ít cũng cần thời gian ba ngày mới được.”

Trương Văn Trọng nói: “Thời gian ba ngày sao...? Được, ta cho các vị ba ngày thời gian. Khi anh trở lại, đem mệnh lệnh này của tôi chuyển cho Trần Thực Ân, nói cho bà ấy, tôi cần đệ tử Trần gia, vô luận có phải võ giả hay không, cũng không luận nam nữ già trẻ, đều trong vòng ba ngày xuất hiện tại huyện Ấn Ngạc!”

Tuy rằng đối với mệnh lệnh này của Trương Văn Trọng rất khó hiểu, nhưng Trần Chí cũng không dám đưa ra dị nghị, cũng không dám hỏi Trương Văn Trọng rốt cục đang muốn làm gì, chỉ có thể chấp tay đáp: “Tuân mệnh!”

“Được rồi, anh đi đi.” Trương Văn Trọng khoát khoát tay, từ đầu tới cuối cũng không giải thích qua vì sao mình lại hạ mệnh lệnh như vậy.

Kỳ thực Trương Văn Trọng muốn người của Trần gia tề tụ huyện Ấn Ngạc, cũng không phải có ý định làm khó Trần gia. Mục đích hần làm như vậy, là muốn từ trong người nhà họ Trần, chọn ra mấy người có tư chất tu chân thật tốt, bồi dưỡng bọn họ trở thành người tu chân.

Lần này việc Viễn Đằng Khuê và Cửu Bảo Giai Nhân đột nhiên xuất hiện tại huyện Ấn Ngạc, không thể nghi ngờ đã cho Trương Văn Trọng một hồi chuông cảnh tỉnh, vạn nhất có người tu chân hoặc môn phái tu chân mất thấy đâu không lại hần, bỏ chạy đến huyện Ấn Ngạc làm khó gia đình hần, mà bản thân hần lại đang ở Ung Thành, chẳng phải sẽ ngoài tầm tay với sao?

Tuy rằng Trần gia có phái nhiều võ giả ở huyện Ấn Ngạc hay những huyện gần bên để âm thầm bảo hộ người nhà của hần, nhưng người của Trần gia dù sao cũng chỉ là võ giả mà không phải người tu chân. Với thực lực của bọn họ, đối phó người thường hay võ giả còn được, nếu như muốn chống lại người tu chân, thì xem như sẽ dữ nhiều lành ít. Cho nên để có thể bảo hộ thật tốt cho người nhà, trên đường Trương Văn Trọng quay về nhà cũng đã làm ra quyết định: Muốn từ bên trong những người của Trần gia, chọn ra mấy người có tư chất truyền thụ tâm pháp tu chân, cùng sử dụng phần lớn đan dược giúp bọn họ rất nhanh để thăng tu vi, tốt nhất có thể bồi dưỡng Trần gia thành một gia tộc tu chân!

Nếu như có một tu chân gia tộc ở trong huyện Ấn Ngạc bảo hộ người nhà của mình, hơn nữa mình luyện chế thêm pháp bảo hộ thân cho người nhà, dù có người tu chân muốn đến gây phiền phức, cũng có thể miễn cưỡng đánh được một trận. Ít nhất cũng có thể kiên trì kéo dài chờ đến khi mình từ Ung Thành chạy về kịp lúc!

Trương Văn Trọng cũng không lo lắng người của Trần gia sau khi có tâm pháp tu chân sẽ phản bội hần, đó là vì ngoài việc hần tự tin đối với thực lực của chính mình, đồng thời cũng bởi vì hần có biện pháp làm cho người của Trần gia tận sâu trong nội tâm phải thuần phục mình, dù chết không sờn.

Trần Chí hướng Trương Văn Trọng cung kính hành lễ, sau đó mới rời đi. Nhìn thân ảnh hần biến mất ở cửa lớn tiểu khu, lúc này Trương Văn Trọng mới xoay người về nhà.

Mới vừa đi được hai bước, điện thoại di động của hần chợt vang lên. Lấy ra điện thoại nhìn màn hình biểu hiện, người gọi tới cũng không phải ai khác, chính là cha của hần Trạch Thụy.

Vừa chuyển máy nghe, thanh âm Trương Trạch Thụy từ bên trong điện thoại truyền ra, có vẻ có chút khẩn cấp: “Văn Trọng, cha nghe nói đêm qua phát sinh chuyện đó, con làm thật không tệ, cha vì con mà cảm thấy quang vinh!” Từ giọng nói và vẻ hưng phấn của hần là có thể nghe ra được, tâm tình lúc này của hần hần là không tệ.

Sau khi nói vài câu về chuyện đêm qua, Trương Văn Trọng đem chuyện hần thu dưỡng tiểu Liên Nam làm con gái, cũng nói cho Trương Trạch Thụy. Sau khi nghe xong chuyện thân thể của tiểu Liên Nam, Trương Trạch Thụy thần thức không ngớt, nói: “Con bé thật đáng thương cảm, Văn Trọng con yên tâm, cha nhất định sẽ đối đãi với nó như cháu gái ruột, tuyệt đối sẽ không bạc đãi nó. Ai, được rồi, con biết nó thích thứ gì không? Chờ khi cha trở về, cũng tiện mua quà làm lễ vật cho nó.”

Trương Văn Trọng đáp: “Chỉ cần của cha mua, nó hần sẽ rất thích.” Sau đó lại hỏi: “Cha, chừng nào cha có thể về nhà?”

“Cuối tuần, ai...” Trương Trạch Thụy đột nhiên nở nụ cười, nói: “Nếu như con không hỏi lúc nào cha về, suýt chút cha đã quên mất, Triệu thị trưởng của Vân Thai thị muốn mời cha ăn bữa cơm, để cảm tạ chuyện con đã làm đêm qua. Vốn cha muốn thay con cự tuyệt, nhưng Triệu thị trưởng nhiệt tình mời, thịnh tình không thể chối từ, cuối cùng đành thay con đáp ứng, thời gian ở cuối tuần này. Chờ sau khi con đến dùng cơm xong, cuối tuần này chúng ta cùng quay về huyện Ấn Ngạc đi.”

Trương Văn Trọng đáp: “Dạ, cứ làm theo lời cha an bài.”

Trương Trạch Thụy còn nói thêm: “Được rồi, trong mấy ngày gần đây khi con đến Vân Thai thị, nhớ mang theo tiểu Liên Nam cho cha xem. Cha còn chưa gặp qua đứa cháu gái này, dù sao cũng phải dẫn nó đến công viên trò chơi ở Vân Thai thị đùa một chút phải không? Mặt khác, đã sắp đến năm mới, cũng phải mua quà cho nó chứ? Bằng không một ông nội như cha, cũng thật là mất thân phận.”

Trương Văn Trọng không khỏi nở nụ cười nói: “Được rồi, đến lúc đó con sẽ đem tiểu Liên Nam đi theo.”

“Ngàn vạn lần đừng có quên.” Trương Trạch Thụy vẫn lo lắng, lại căn dặn thêm vài câu, sau khi được Trương Văn Trọng luôn mãi bảo chứng, mới cảm thấy mỹ mãn cắt đứt điện thoại.

Về đến nhà, Trương Văn Trọng lại cùng Vương Hân Di lại ngồi chơi đùa cùng tiểu Liên Nam.

Hai giờ sáng, mọi người đều đã ngủ say, Trương Văn Trọng lại mở mắt, từ trên giường nhảy dựng lên. Hần giơ tay phải, một đạo quang mang sáng rực từ trong tay hần phóng ra, lập tức một bình sứ thanh hoa từ bên trong Càn Khôn Hồ được hần triệu hoán đi ra.

Bên trong bình sứ thanh hoa, cũng không phải là đan dược, mà là Mê Hồn Dịch do Giai Âm trong ngũ độc yêu luyện chế ra.

Mê Hồn Dịch chính là một loại mê dược không sắc không vị, một ngày tiếp xúc cùng không khí, có thể trong nháy mắt tràn ngập khuếch tán, làm những người trong vòng phương viên mấy thước đều có thể ngủ được nó, toàn bộ sẽ rơi vào trạng thái ngủ say. Dù có sấm sét nổ vang bên tai, cũng tuyệt đối vẫn ngủ say bất tỉnh.

Lúc này Trương Văn Trọng dự định ở bên trong nhà cấu trúc ra một pháp trận có uy lực vô cùng cao minh, đồng thời luyện chế cho người nhà vài món hộ thân pháp bảo thượng phẩm. Nếu như còn có thời gian, cũng thuận lợi đem Lưu Kim Phi Toa luyện chế một chút.

Lúc đi vào phòng khách, Trương Văn Trọng mở nắp bình sứ thanh hoa, để Mê Hồn Dịch phát huy trong nháy mắt. Sau đó đợi thêm vài phút, đánh giá công hiệu của Mê Hồn Dịch đã hoàn toàn phát tác, hần mới lấy ra Hồn Độn Lô, đặt ngay giữa trung tâm phòng khách. Sau đó lại đem mười kiện linh tài liệu thượng phẩm cần dùng cùng với Minh Xà đã hoàn toàn tiến hóa triệu hoán ra từ bên trong Càn Khôn Hồ.

Minh Xà đã có thể làm cho thân hình biến ảo tự nhiên, đã đem thân hình thu nhỏ lại như một con rắn bình thường, phe phẩy cánh bay lượn ngay trước người Trương Văn Trọng, tuy rằng tu vi của nó mạnh hơn hẳn, nhưng vẫn cung kính hành lễ nói: “Minh Xà tham kiến chủ nhân! Chẳng hay chủ nhân triệu hồi Minh Xà ra có chuyện gì cần phân phó?”

Trương Văn Trọng chỉ Hồn Độn Lô, nói: “Minh Xà, phóng xuất ra Đại Tảo hung hỏa của người giúp ta luyện chế tài liệu cấu trúc pháp trận cùng luyện chế pháp bảo.”

“Tuân mệnh!” Minh Xà đáp, định phun ra Đại Tảo hung hỏa.

“Chờ một chút.” Trương Văn Trọng còn nói thêm: “Khống chế hỏa diễm do người phóng ra, chỉ có thể tác dụng trên Hồn Độn Lô, ngàn vạn lần không thể tổn thương tới những vật dụng khác chung quanh.”

Minh Xà lòng tin mười phần nói: “Yên tâm đi chủ nhân, hiện tại tôi đã có thể khống chế hỏa diễm như thường.”

Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Tốt, vậy thì bắt đầu đi.”

“Dạ.” Minh Xà đáp, thân rắn lập tức tuôn ra hỏa diễm, hóa thành một hỏa xà thiêu đốt hừng hực, quần lên Hồn Độn Lô. Chỉ thoáng qua, đã thiêu đốt Hồn Độn Lô xanh đỏ giao nhau.

Trương Văn Trọng hí mắt lại, cảm thụ độ biến hóa của độ nóng lẫn hỏa hầu của Hồn Độn Lô, đợi khi nó đạt được trình độ hợp nhất, tay phải giương lên, mười kiện linh tài liệu thượng phẩm triệu hồi ra từ trong Càn Khôn Hồ giống như ong vỡ tổ lọt vào bên trong Hồn Độn Lô, trong nháy mắt đã bị nhiệt độ cao thiêu thành một lò linh dịch.

Hai tay Trương Văn Trọng kháp pháp ấn, thúc đẩy linh lực, dẫn động linh dịch bên trong Hồn Độn Lô đi ra. Sau đó hai tay của hắn bắt đầu kháp ấn, nhìn thần tình cùng tư thái của hắn, giống như đang vẽ mực vẽ tranh.

Dùng linh dịch vẽ tranh, ở trên đời này đại khái cũng chỉ có một người xa xỉ như Trương Văn Trọng đi thôi?

Sau một phen vẽ tranh, một Bích Không Minh Nguyệt Trận do linh dịch cấu trúc thành xuất hiện bên trong nhà, tản mát ra ánh sáng lóng lánh như ánh trăng.

Quang mang chợt lóe rồi mất, gian phòng rất nhanh liền khôi phục lại bóng tối.

Bích Không Minh Nguyệt trận, lúc đó đại thành!

Cảm thụ được linh lực nhàn nhạt phát ra từ trong pháp trận, Trương Văn Trọng hài lòng gật đầu, lẩm bẩm: “Có pháp trận có thể thu nạp thiên địa linh khí để sử dụng thủ hộ ở đây, dù là người tu chân Hóa Thần kỳ đến đây xông trận, không tổn công phu mấy ngày cũng đừng mơ tưởng công phá! Mà trong khoảng thời gian đó, cũng đủ cho ta từ Ung Thành quay về cứu viện...”

438. Chương 460: Quái Bệnh Khó Nói

Sau khi dựng lên Bích Không Minh Nguyệt Trận, Trương Văn Trọng cũng không vội vàng thu hồi Hồn Độn Lô, mà lại tiếp tục ném thượng phẩm linh tài vào trong lò, bắt đầu tiến hành luyện chế pháp bảo hộ thân cho người nhà của mình.

Vì muốn để người thân của mình hưởng chút lợi lộc, cho nên Trương Văn Trọng không hề keo kiệt, toàn bộ đều là dùng Địa cấp bát phẩm linh tài. Chỉ tiếc ở trong tay hắn không có Thiên Cấp linh tài, nếu không cũng sẽ không do dự xuất ra, luyện chế pháp bảo hộ thân cho người nhà của mình.

Bốn giờ sáng, quá trình luyện khí cũng kết thúc.

Sau khi thu Minh Xà vào trong Càn Khôn Hồ, lúc này Trương Văn Trọng mới vẫy tay về phía đỉnh lò. Nhất thời bốn văn kiện pháp bảo lập tức bay ra khỏi đỉnh lò, chậm rãi dừng ở trên tay hắn.

Lấy kỹ năng luyện chế pháp bảo của Trương Văn Trọng, hơn nữa còn sử dụng toàn Địa Cấp bát phẩm linh tài, cho nên cấp bậc của bốn kiện pháp bảo này đều là Bát Phẩm Bảo Khí.

Có được nó, nếu bị Tu Chân giả bình thường tập kích, hẳn là cũng không có vấn đề gì nghiêm trọng. Mà nếu như tao ngộ cao thủ Tu Chân giả tập kích, thì chỉ cần khởi động trận pháp chứa trong pháp bảo, là nó sẽ trực tiếp dịch chuyển người ta đến Bích Không Minh Nguyệt Trận, để tạm thời trốn tránh nguy hiểm.

Có bốn kiện pháp bảo hộ thân cho người nhà của mình, Trương Văn Trọng cũng có thể yên tâm hơn rất nhiều.

Sau khi đã thu hồi Hồn Độn Lô, Trương Văn Trọng liền thổi một ngụm linh lực vào trong bốn kiện pháp bảo này, tay trái bắt quyết, lớn tiếng quát: “Đi thôi.”

Bốn kiện pháp bảo hộ thân lập tức hóa thành bốn đạo quang mang màu xanh ngọc. Trong đó ba đạo phân biệt bay đến phòng của Trương Thành Quý, Vương Hân Di và Tiểu Liên Nam. Mà đạo còn lại thì bay ra ngoài cửa sổ, phóng thẳng về phía Vân Thai thị.

Bốn kiện pháp bảo hộ thân này. Lần lượt rơi vào trên người Trương Thành Quý, Trương Trạch Thụy, Vương Hân Di cùng Tiểu Liên Nam. Hơn nữa quang mang màu xanh ngọc cũng phai nhạt đi, trở nên vô sắc vô hình, gấu gao dán tại trên người bọn họ. Kể từ đó, bọn họ cũng không có nhìn thấy bốn kiện pháp bảo này, sẽ không đại đột tháo nó xuống, mà mất đi tác dụng hộ thân.

Làm xong tất cả những chuyện này, Trương Văn Trọng quay trở về phòng ngủ của mình, khoan chân ngồi trên giường, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Thời gian vùn vụt trôi đi, mặt trời cũng ló dạng ở phía sau đường chân trời, mọi người sôi nổi tỉnh giấc, bắt đầu rửa mặt thay quần áo mới. Lúc này, dì Tiễn cũng đã tỉnh, nhanh chóng làm bữa sáng bưng lên trên bàn ăn cho mọi người.

Trong thời gian dùng điểm tâm, Vương Hân Di tinh thần phấn chấn, cảm khái nói: “Đêm hôm qua ngủ thật thoải mái! Nhiều năm qua, con chưa từng thấy tinh thần của mình lại tốt như hôm nay ah!”

Trương Thành Quý và Tiểu Liên Nam nhất tề gật đầu, trạng thái tinh thần của bọn họ sáng hôm nay cũng rất tốt, còn Trương Văn Trọng thì chỉ cười trừ mà không nói gì. Kì thật, sở dĩ ba người cảm giác như thế, đều là do tác dụng của Mê Hồn Dịch gây ra.

Chứng kiến bộ dạng tinh thần phấn chấn của ba người, đột nhiên Trương Văn Trọng trầm nghĩ, Mê Hồn Dịch này có tác dụng điều tiết giấc ngủ. Nếu sản xuất đại trà, tung ra thị trường, hiển nhiên sẽ thu được lợi ích không sai!

Bất quá, muốn tung Mê Hồn Dịch ra ngoài thị trường, đầu tiên cần phải công phá được cửa ải sản lượng.

Cái vấn đề khó khăn này, Trương Văn Trọng cũng không cần phải hao tâm tổn sức, hẳn đã giao cho năm con Độc yêu ở trong Căn Khôn Hồ xử lí.

Sau khi nếm xong điểm tâm, Vương Hân Di liền tới đơn vị làm việc. Chiều ngày hôm qua bởi vì chăm sóc Tiểu Liên Nam, nàng đã xin nghỉ nửa buổi rồi. Mặc dù hôm nay rất muốn ở nhà chơi với Tiểu Liên Nam, nhưng gần đến tết âm lịch, nàng có nhiều công tác cần phải xử lí. Muốn nghỉ phép cũng là không thể được.

Cho nên, Trương Thành Quý đảm nhận trách nhiệm dẫn Tiểu Liên Nam tới công viên gần nhà chơi đùa. Dưới tác dụng đan dược cùng bài tập dưỡng sinh của Trương Văn Trọng, vốn cơ thể già nua của Trương Thành Quý hiện tại khỏe mạnh hơn rất nhiều, thậm chí so với hồi trung niên còn rắn chắc, cường kiện hơn. Mỗi khi dẫn đến công viên tập dưỡng sinh, thì đều có không ít người hướng hẩn lãnh giáo. Mà Trương Thành Quý cũng không giấu giếm, biết cái gì đều truyền thụ lại hết. Cứ như thế, nhóm người già trong xóm, thân thể đều khỏe mạnh, cường tráng hơn ít nhiều.

Vương Hân Di, Trương Thành Quý cùng Tiểu Liên Nam ra khỏi nhà xong, dì Tiễn cũng thu dọn bàn ăn, để lại Trương Văn Trọng ngồi một mình.

Tự rót cho mình một chén trà thơm xong, Trương Văn Trọng đem máy tính ra, một bên online cùng Vưu Giai, Tô Hiếu Hồng....một bên xem báo cáo luận văn của mấy trường y học nổi tiếng quốc tế.

Khoảng mười mấy phút sau, thì điện thoại di động của hắn vang lên, trên màn hình hiển thị một dãy số xa lạ.

Chuyển máy nghe, trong điện thoại truyền ra một giọng nữ nhân quen thuộc: “Trương đồng học, bạn quay về huyện Ân Ngạc, như thế nào không báo cho người bạn cũ này biết một tiếng đây? Hay là có bạn gái, đã quên mất bạn bè ở lớp cũ rồi? Nếu không xem bản tin thời sự buổi sáng, trong đó nói bạn hiệp trợ cảnh sát triệt phá đường dây lạm dụng trẻ em, thì tôi còn không biết bạn đã quay về Ân Ngạc đâu.”

Trương Văn Trọng vừa nghe, liền nhận ra người gọi điện thoại tới, chính là cô bạn ngày xưa ngồi cùng bàn với mình thời cấp hai, hần không khỏi lắc đầu cười khổ: “Xem bạn nói kia, tôi sao dám quên bạn bè cùng lớp đây? Chỉ là hôm qua tôi mới quay về huyện, kết quả gặp đám lưu manh, cho nên mới chậm trễ thời gian như vậy.”

Đầu dây bên kia, nhẹ nhàng thở dài một hơi, biểu tình trên mặt dường như có chút mất mát. Hiển nhiên, đối với Trương Văn Trọng, nàng còn chưa mất hết hi vọng. Tuy trong lòng mất mát, nhưng ngoài giọng lại vẫn bình thường.

“Một khi đã như vậy, chúng tôi sẽ tha thứ cho bạn. Trương đồng học, lần này tôi tìm bạn, là có chuyện muốn nhờ bạn giúp.”

Trương Văn Trọng cười nói: “Bạn học cũ phân phó, tôi nào dám không nghe theo! Thế nào, có chuyện gì cần tôi hỗ trợ đây?”

Diệp Chân điều chỉnh tâm tình một chút, mới nói chính sự: “Tôi có một đứa bạn thân, nàng mắc phải quái bệnh khó giải thích. Lúc trước cũng từng đi xem qua không ít bác sĩ, uống không ít thuốc, nhưng bệnh tình vẫn không thấy có gì tiến triển. Khi nghe tin, bạn quay về huyện Ân Ngạc, cô ấy nhắn mình liên lạc giúp. Mong bạn thu xếp thời gian khám bệnh cho cô ấy. Ài....cô ấy rất đáng thương, đã giằng co với căn bệnh này hơn hai năm rồi.”

Trương Văn Trọng dò hỏi: “Cô ấy mắc quái bệnh gì?”

Diệp Chân cười khổ đáp: “Cũng không biết, rốt cuộc là căn bệnh gì nha, mấy bệnh viện lớn trong thành phố đều tới khám thử rồi, chuyên gia xem qua không ít, nhưng không một ai có kết quả chính xác. Thậm chí, nhiều bác sĩ nói cô ấy mắc bệnh tâm lý, tinh thần xảy ra vấn đề. Thế nhưng, uống nhiều thuốc rồi mà vẫn không thấy có hiệu quả.”

“Ừa? Là vậy ư?” Trương Văn Trọng không khỏi tràn đầy hứng thú, hỏi tiếp: “Cô ấy cảm thấy không thoải mái ở chỗ nào?”

“Điều này...bạn tự hỏi cô ấy đi...” Diệp Chân đáp ứng, ngữ khí lại hơi có chút cổ quái.

Mặc dù Trương Văn Trọng rất kì quái, nhưng cũng không muốn hỏi nhiều, chỉ căn dặn: “Vậy được rồi! Đến đâu khám bệnh cho cô ấy nhỉ?”

Diệp Chân nói: “Bạn còn nhớ cái nhà trẻ nơi mình công tác không? Nếu có thể, bạn qua đó tìm mình đi.”

“Nhớ rồi, vậy bạn đợi ở đó nhé! Tôi liền qua đó ngay.” Dứt lời, Trương Văn Trọng liền cúp điện thoại, đóng máy vi tính, xuất môn đi tới cái nhà trẻ nơi Diệp Chân đang công tác.

Chỉ mười phút đồng hồ sau, Trương Văn Trọng dừng xe tại bên ngoài cổng nhà trẻ. Hần vừa mới xuống xe, Diệp chân đã chạy ra nghênh đón. Ngày hôm nay nghỉ lễ, cho nên Diệp Chân cũng đứng chờ ở ngay gần đó.

“Bạn tới rồi.” Diệp Chân lúng túng nói. Trong khoảng thời gian ngắn, không biết mình phải nói cái gì mới tốt.

“Ừm.” Trương Văn Trọng mỉm cười hồi đáp.

Vẫn là Trương Văn Trọng phá hủy cái bầu không khí xấu hổ này, hần mỉm cười hỏi: “Diệp đồng học, cô bạn mắc bệnh đâu rồi?”

“À, cô ấy chờ ở trong nhà mình.” Cuối cùng Diệp Chân đã kịp hồi phục thần trí, vội vàng giải thích: “Bạn đi theo mình, để mình dẫn đường.”

Rất nhanh, Trương Văn Trọng đi theo Diệp Chân tới nhà của nàng.

Mà ở trong nhà Diệp Chân, cô gái trẻ mắc quái bệnh cũng đang lo lắng chờ đợi. Nàng ta khoảng hai mươi mấy tuổi, mặc trang phục công sở màu đen, đi giày cao gót. Dung mạo thoát nhìn có điểm tịnh lệ.

Thế nhưng sắc mặt của nàng lại hơi tái nhợt, thần tình cũng mệt mỏi uể oải, làm cho cái nét duyên dáng tụt giảm đi đáng kể.

439. Chương 461: Triều Cường Thay Nhau Nổi Lên

“Đây là cô bạn thân của mình, nàng tên Lâm Xảo.” Diệp Chân vội vàng giới thiệu cho Trương Văn Trọng. Theo sau lại nhìn Lâm Xảo ngồi ở trên ghế salon nói: “Xảo nhi, mình đưa Trương đồng học tới rồi nè! Cậu tự khai triệu chứng bệnh trạng cho hắn nghe đi. Lầy y thuật của hắn, chắc là sẽ có cách giúp cậu đó.”

“Lâm tiểu thư, xin chào.” Trương Văn Trọng khách khí nói.

“Trương tiên sinh....chào anh.” Lâm Xảo thần sắc có vẻ không quá tự nhiên, tựa như muốn lảng tránh ánh mắt của Trương Văn Trọng.

Thấy tình cảnh này, Diệp Chân vội vàng nói: “Trương đồng học, bạn đừng để bụng nha. Xảo nhi đối với tất cả đàn ông đều nhút nhát như vậy, cũng không phải chỉ nhắm vào một mình bạn đâu. Tốt lắm, bạn mau ngồi xuống đi, mình đi pha trà cho hai người.”

Mặc dù có Diệp Chân dàn xếp, thế nhưng bầu không khí trong phòng lại vẫn vì phản ứng quái dị của Lâm Xảo, mà trở nên ngưng ngưng.

Lúc sau, Diệp Chân đem một ly trà nóng hổi mang ra, giao vào trong tay Trương Văn Trọng.

Nhắm nháp ly trà xong, Trương Văn Trọng mới nói: “Đây là Nga Mi Tuyết sao? Trà rất ngon.”

Diệp Chân cười: “Đúng vậy, đây là trà Nga Mi Tuyết. Trương đồng học cũng thích uống trà ư? Vậy ngày mai mình sẽ tặng Trương đồng học mấy lạng nhé. Dù sao mình cũng không biết uống trà, để ở nhà thật là lãng phí.”

Trương Văn Trọng nói: “Một khi đã như vậy, tôi đây cũng không khách khí đâu.”

Cùng Diệp Chân nói vài câu chuyện phiếm xong. Rốt cuộc bầu không khí ngưng ngưng trong căn phòng cũng hòa dịu đi ít nhiều. Đồng thời, tâm tình khẩn trương của Lâm Xảo cũng tạm thời bình ổn trở lại. Đến tận lúc này, Trương Văn Trọng mới nhìn nàng hỏi: “Lâm tiểu thư, nghe Diệp Chân nói, cô mắc phải một căn bệnh quái dị ư? Chẳng hay, cô cảm thấy không thoải mái ở đâu?”

“Tôi....” Lâm Xảo há miệng thở dốc, trên khuôn mặt tái nhợt thoáng hiện ra một nét thẹn thùng. Ậm ừ hồi lâu sau mà nàng vẫn không chịu nói ra nguyên nhân.

Diệp Chân biết rõ tình huống của nàng, cho nên vội vàng khuyên nhủ: “Xảo nhi, đây không phải lúc cậu thẹn thùng đâu. Trương đồng học là bác sĩ nổi tiếng trong nước, chuyên gia y học. Nói không chừng, căn bệnh của cậu, hắn lại có biện pháp chữa trị thì sao? Hơn nữa, chẳng phải trước kia cậu đã đi khám rất nhiều bác sĩ rồi mà, như thế nào những lần đó không thẹn thùng khẩn trương đây?”

“Những bác sĩ trước kia khám bệnh cho tớ đều là phụ nữ lớn tuổi.....” Lâm Xảo nhỏ giọng than thở một câu, nhưng nàng biết lời của Diệp Chân nói rất đúng. Cho nên, thở sâu vài nhịp, điều chỉnh tâm tình của mình xong, cuối cùng nàng liền đem căn bệnh quái dị hành hạ mình, kể ra.

“Tôi cũng không biết tại sao mình lại như vậy. Từ hai năm trước trở đi, cơ thể của tôi rơi vào một loại trạng thái hưng phấn cực độ, chỉ cần gặp chút gì đó kích thích, cho dù ngồi xe xích này, cũng đều khiến cho tôi đạt tới cao trào ở trong nháy mắt...” Lâm Xảo thần tình đỏ bừng, dùng thanh âm vo ve như muỗi kêu, kể ra bệnh trạng của mình.

Vừa nói dứt lời, nước mắt cũng theo vành mi của nàng tràn ra, thanh âm nghẹn ngào nói: “Tôi chưa từng có kinh nghiệm ở trên phương diện kia. Thế nhưng hai năm qua đối với tôi thật khó khăn, mỗi ngày số lần cao trào xuất hiện đều hơn mấy chục lần. Bất kể đang ở đâu, gặp phải tình cảnh kích thích hay vui mừng quá độ, tôi đều.....Tình trạng này làm cho tôi thường xuyên bị thất thố trước mặt mọi người. Công việc ngày trước của tôi, cũng vì căn bệnh này mà phải vứt bỏ.”

“Bác sĩ Trương, anh là danh y được ca tụng khắp nơi, anh nhất định là biết, căn bệnh tôi đang mắc phải là bệnh tình gì đúng không? Van cầu anh, cứu tôi đi! Tôi sắp bị phát điên vì sự tra tấn của quái bệnh này rồi. Loại tra tấn này không chỉ trên thân thể, mà còn tổn hại tinh thần. Có không ít người quen biết tôi, đều nói tôi là một dâm phụ. Nhưng từ trước đến nay, tôi đã có bạn trai qua đâu.” Nói dứt lời, Lâm Xảo cũng không nhin nổi nữa, hai tay bịt mắt, ô ô khóc rống lên.

Diệp Chân vội vàng ôm nàng vào trong lòng, vỗ về an ủi nói: “Được rồi, Xảo nhi đừng khóc nữa. Tớ biết hai năm qua cậu phải hứng chịu bao nhiêu ủy khuất rồi. Yên tâm đi, Trương đồng học nhất định sẽ có cách chữa khỏi quái bệnh này cho cậu.”

Nào ai biết, Lâm Xảo thể nhưng thần tình lại ửng hồng, đẩy Diệp Chân sang một bên, ù ù cạc cạc chạy về phía nhà WC.

Diệp Chân nhất thời xấu hổ đỏ mặt, nàng cũng kinh ngạc nói: “Không phải chứ....Chỉ mới như vậy mà đã đạt cao trào sao?”

Không thể nghi ngờ, cái ôm vừa rồi kia của Diệp Chân, đã khiến cho Lâm Xảo lên đỉnh ngay tức thì.

Nhân dịp Lâm Xảo đi WC, Diệp Chân nhìn Trương Văn Trọng nhỏ giọng dò hỏi: “Thế nào, Trương đồng học, bạn đối với quái bệnh của Lâm Xảo, đã từng trông thấy qua chưa? Và có thể chữa trị được cho cô ấy không?”

Trương Văn Trọng trầm ngâm một lúc sau, mới nói: “Theo Lâm Xảo miêu tả bệnh trạng, thì căn bệnh cô ấy mắc phải có tên gọi là Chứng Rối Loạn Xung Động Và Thói Quen. Loại bệnh này cực kì hiếm thấy, nguyên nhân mắc bệnh đến nay vẫn chưa được xác minh cụ thể. Các chuyên gia cho rằng đây là do hệ thần kinh gặp vấn đề, nhưng cũng có ý kiến trái ngược, nói đây là do bộ phận sinh dục gặp vấn đề. Hơn nữa, xem tư liệu nghiên cứu nhằm để trị liệu căn bệnh này, tựa hồ là chưa có phương pháp nào chắc chắn cả.”

“Hả?” Diệp Chân nghe vậy cả kinh, theo sau vội vàng bịt miệng lại, sợ Lâm Xảo ở trong nhà vệ sinh nghe thấy. Nàng liền hạ bớt thanh âm, thần tình lo lắng hỏi: “Vậy chẳng phải, bệnh tình của Lâm Xảo sẽ không thể chữa khỏi được ư? Suốt cuộc đời, nàng sẽ bị căn bệnh quái ác này tra tấn sao?”

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Tất cả mọi chuyện, đều phải chờ cô ấy đi ra. Tôi bắt mạch cho cô ấy xong mới dám khẳng định. Bất quá, bạn hãy yên tâm, coi như tôi không thể chữa trị dứt điểm, cũng sẽ tìm cách làm bệnh tình chậm lại.”

“Vậy thì tốt rồi.” Diệp Chân nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Không bao lâu sau, Lâm Xảo cũng đi ra từ trong nhà vệ sinh, hoa dung tiểu diện tràn đầy vẻ thẹn thùng, luôn luôn cúi đầu không dám nhìn Trương Văn Trọng. Dù sao, ở trước mặt một người đàn ông xa lạ, đạt tới triều cường, đây đối với bất kỳ một người phụ nữ nào, cũng đều là một việc phi thường xấu hổ.

“Xảo nhi, tớ vừa hỏi qua Trương đồng học. Hắn nói căn bệnh cậu mắc phải có tên là Chứng Rối Loạn Xung Động Và Thói Quen. Hắn nắm chắc có thể chữa khỏi bệnh cho cậu.” Vì không muốn làm tổn thương Lâm Xảo, cũng cấp thêm cho nàng tự tin chống lại căn bệnh quái ác. Mà Diệp Chân đã khuếch đại lời của Trương Văn Trọng lên vài lần.

Lâm Xảo nghe vậy liền ngẩng đầu lên, đầy cõi lòng chờ mong nhìn Trương Văn Trọng, run giọng hỏi: “Thật sao? Anh thật sự có thể chữa khỏi bệnh tình của tôi ư?”

Trương Văn Trọng không dám trả lời thẳng thắn, chỉ mỉm cười nói: “Trước tiên, hãy để tôi bắt mạch cho cô đã.”

Có lẽ, sau khi biết được căn bệnh quái ác của mình có hi vọng chữa khỏi, thần tình ngưng ngừng trên mặt Lâm Xảo cũng đã khôi phục lại bình thường. Mà theo sau đó, Trương Văn Trọng cũng vươn tay bắt mạch cho nàng.

Khi ngón tay của Trương Văn Trọng tiếp xúc da thịt Lâm Xảo, thì cơ thể của nàng cũng khẽ run rẩy lên, nhưng rất nhanh liền đã khôi phục bình thường. Phản ứng này làm cho Lâm Xảo kinh ngạc không thôi. Bởi vì, dưới tình huống bình thường, một khi nàng tiếp xúc va chạm da thịt với một người đàn ông không quen

biết, rất dễ dàng phát sinh tình cảnh đạt tới cao trào. Nhưng hiện tại, Trương Văn Trọng chạm vào cổ tay nàng, lại không hề sinh ra cái loại cảm giác nhục nhã kia.

Chăm chú nhìn vào Trương Văn Trọng, Lâm Xảo không kiềm chế nổi kích động trong lòng, âm thầm tự nhủ: “Có lẽ, hẳn thật sự có khả năng chữa khỏi căn bệnh quái ác này cho mình đi...”

Sau khi thăm dò mạch tượng của Lâm Xảo, Trương Văn Trọng thu tay về, neho mắt suy tư.

Lâm Xảo cùng Diệp Chân đưa mắt nhìn nhau, tâm tình đều lo lắng bất an. Không biết đến tột cùng thì Trương Văn Trọng sẽ phán định kết quả như thế nào.

Một khắc đồng hồ sau, Trương Văn Trọng mở mắt ra, nói: “Theo tôi chuẩn đoán, bệnh của Lâm tiểu thư hẳn là do âm hư hỏa vượng...cho nên mới gây ra tình trạng kéo dài như thế này.”

Lâm Xảo kích động dò hỏi: “Bác sĩ Trương, nếu anh biết căn bệnh này, như vậy hẳn là cũng biết phương pháp chữa trị đi?”

Trương Văn Trọng nói: “Quả thật, tôi có phương án điều trị. Nhưng có chữa khỏi căn bệnh này cho cô hay không, thì còn phải thử mới dám khẳng định.”

Lâm Xảo vội vàng nói: “Dù không thể trị dứt điểm, hoặc có thể làm chậm sự phát tác của căn bệnh này cũng đã là tốt lắm rồi. Nếu không, chỉ sợ tôi sẽ phải tự sát mất...ah”

Trương Văn Trọng gật đầu, đem hộp ngân châm luôn mang theo bên người ra. Đặt ở trên bàn trà thủy tinh, dùng tay phải nhón lấy hai mũi kim châm, thế nhưng lại không vội vàng hành châm, mà nhìn Lâm Xảo nói: “Tôi phải dặn dò Lâm tiểu thư trước. Ở trong quá trình điều trị, cô sẽ gặp phải một đợt triệu chứng trước nay chưa từng có. Đó là hiệu quả sinh ra khi điều trị, hi vọng cô đừng nghĩ lung tung lộn xộn, cũng đừng kháng cự, mà ảnh hưởng tới kết quả điều trị.”

Lâm Xảo gật đầu tỏ vẻ biết rồi. Cũng dựa theo phân phó của Trương Văn Trọng, mà cởi chiếc tất chân ra, phơi bày đôi chân ngọc ngà ở trước mặt Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng vung ngân châm trong tay lên, chuẩn xác đâm xuống Thái Khê huyết tại hai mắt cá chân của Lâm Xảo, đồng thời cũng dùng phương pháp đặc thù để bắt đầu hành châm.

Thoáng chốc, một cổ ngứa ngáy liền bành trướng ở hai chân của Lâm Xảo, dọc theo Thái Khê huyết lan tràn đi khắp cơ thể.

Nương theo cảm giác ngứa ngáy đó, một đợt triệu chứng lớn mạnh trước nay chưa từng có, cũng đang muốn cuốn trôi hết đi lí trí của Lâm Xảo.

Trong bất tri giác, những thanh âm rên rỉ không ngừng vang vọng trong gian phòng, làm cho người ta nghe thấy phải đỏ mặt hồng tai, nhiệt huyết sôi trào.

440. Chương 462: Lấy Độc Trị Độc

Trương Văn Trọng cũng không bởi vì Lâm Xảo phát ra tiếng rên rỉ mê hoặc mà chậm lại lực đạo, trái lại càng tăng thêm lực đạo kích thích, để tiếng rên rỉ của Lâm Xảo càng phát lên cao vút. Loại phương pháp trị liệu này của hắn, chính là dùng cơ sở âm thanh bắt đầu lấy độc trị độc.

Diệp Chân đứng bên cạnh gương mặt đỏ tía mang tai, đứng không được ngồi cũng không xong, nhịn không được trong lòng nói thầm: “Tiểu ni tử Xảo nhi này, cũng không biết kêu nhỏ giọng một chút. Thanh âm lớn như vậy, chỉ sợ bên ngoài phòng cũng có thể nghe thấy. Cũng không biết khi hàng xóm nghe được thanh âm sẽ có cảm tưởng như thế nào? Hay là hiểu lầm mình đang ở trong nhà làm chuyện gì đi.” Nghĩ tới đây, nàng nhịn không được liếc mắt nhìn Trương Văn Trọng. Thấy thần sắc hắn không chút thay đổi đang chăm chú hành châm cho Lâm Xảo, đã lặng yên thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng nhịn không được có chút tiếc nuối.

Kỳ thực Lâm Xảo cũng biết, tiếng rên rỉ lớn tiếng của mình ảnh hưởng thật không tốt, nàng cũng không muốn như vậy. Thế nhưng cao trào từng đợt cuốn đến, làm cho nàng khó có thể chịu nổi, nàng xấu hổ không chịu được, thậm chí còn muốn chết đi cho rồi. Chỉ bởi vì toàn thân không còn chút sức lực nào, hơn nữa Trương Văn Trọng lại giữ chặt nên nàng không thể lộn xộn giãy dụa. Rơi vào đường cùng, nàng chỉ đành

ôm tấm đệm trên sô pha vào lòng, hai gò má ửng hồng ngượng ngùng, chôn chặt trong tấm đệm không dám ngẩng lên.

Trương Văn Trọng hành châm, giằng co nửa giờ mới kết thúc.

Trong khoảng nửa giờ ngắn ngủi, Lâm Xảo rên rỉ liên tục, đã rên tới mức khan cả tiếng. Đây cũng không lạ được nài, đối lại là người nào khác, trong nửa giờ đạt tới hơn mười ba lần cao trào đều sẽ giống như vậy.

Khi Trương Văn Trọng nhổ ngân châm đâm tại huyệt Thái Khuê ra, thì cả người nàng đều xụi lơ trên sô pha, thần tình uể oải mà đỡ dãi. Bên dưới thân thể nàng, bộ váy công sở và sô pha đã bị chất dịch chảy ra khi đạt cao trào làm ướt, giống như là nước tiểu.

Diệp Chân mặt đỏ tịn mang tai nhìn thấy Trương Văn Trọng thu lại hộp ngân châm, nhanh miệng hỏi: “Trương đồng học, trị liệu hoàn tất rồi sao? Bệnh của Xảo nhi cứ như vậy trị liệu xong ư?”

Nàng hỏi như vậy cũng không phải hoài nghi y thuật của Trương Văn Trọng, chỉ bởi vì trước đó Lâm Xảo từng đi khám danh y, đủ loại phương thức trị liệu cũng đều ném thử qua, nhưng không hề nhìn thấy có hiệu quả. Hiện tại Trương Văn Trọng chỉ dùng ngân châm đâm một chút vào mắt cá chân Lâm Xảo thì đã xong, thảo nào Diệp Chân ngạc nhiên và mê man không giải thích được.

Lâm Xảo nằm trên sô pha vô lực thở dốc, tuy rằng không còn khí lực nói chuyện, nhưng cũng đưa ánh mắt như ý hỏi nhìn về phía hắn.

Trương Văn Trọng mỉm cười giải thích: “Tôi vừa dùng phương pháp châm viêm, thay Lâm tiểu thư điều chỉnh cơ năng âm dương trong cơ thể, để thận âm có thể sinh sôi, để chế ước tương hỏa quá nhiều trong cơ thể, do đó để âm dương trong cơ thể cô ấy sẽ khôi phục lại bình thường. Mà bệnh của cô ấy cũng không phải một lần châm viêm là có thể khỏe lại. Tôi còn phải viết một đơn thuốc Đông y, chỉ cần cô ấy theo đúng lời căn dặn, kiên trì uống thuốc, đại khái sau nửa tháng, bệnh này sẽ trị dứt điểm. Mà hiện tại, sau lần hành châm này của tôi, bệnh tình của cô ấy cũng thuyên giảm đáng kể. Những kích thích bình thường sẽ không phát sinh cao trào nữa.”

“Như vậy tốt, như vậy tốt.” Diệp Chân thở dài một hơi, đối với lời Trương Văn Trọng nói, nàng nguyện ý tin tưởng.

Trong ánh mắt Lâm Xảo lộ vẻ kích động cùng cảm kích, đương nhiên cũng ngượng ngùng nhẹ nhàng. Dù sao, ở trước mặt một người đàn ông xa lạ đạt được mười lần cao trào, vô luận đối lại là ai, dù tính cách có rộng rãi phóng khoáng cỡ nào, chỉ sợ cũng phải ngượng ngùng khấn trương ah?

Trương Văn Trọng để Diệp Chân tìm tới giấy bút, viết tám loại dược vị: Hoàng Phách, Tri Mẫu, Quy Bản, Hoa Phấn, Thục Địa Hoàng, Cửu Kỷ, Sơn Huỳnh Nhục và Lộc Giao, lại phân phó nói: “Thuốc này mỗi ngày uống ba lần, mỗi ngày một chén, dùng liên tục nửa tháng, không được ngưng ngày nào. Mặt khác ở phương diện ăn uống cũng phải chú ý nhiều, không được ăn loại thức ăn cay nóng, ăn nhiều thức ăn nhẹ và lạnh. Bình thường cũng phải chú ý nghỉ ngơi, ngàn vạn lần không nên thức đêm.”

“Cảm tạ bác sĩ Trương.” Lúc này Lâm Xảo đã khôi phục lại tinh thần và khí lực, miễn cưỡng ngồi dậy cảm tạ Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng xua tay nói: “Không cần nói lời cảm tạ, cô nằm nghỉ ngơi thêm một lát, trước khi khôi phục lại tinh lực chớ miễn cưỡng lộn xộn, miễn cho hao tổn chính khí trong cơ thể, lại sinh thêm bệnh khác.”

“Dạ.” Lâm Xảo đáp, lại theo lời nằm trở xuống sô pha.

Trương Văn Trọng lại nói với Diệp Chân: “Đồng học, tôi cáo từ trước, nếu có chuyện gì thì cứ gọi điện thoại cho tôi.” Dứt lời hắn xoay người muốn đi.

Diệp Chân nhanh miệng nói: “Để mình tiễn bạn, thuận tiện đi bốc thuốc cho Lâm Xảo luôn.” Sau đó lại nhìn Lâm Xảo nói: “Xảo nhi, tớ sẽ về nhanh thôi, có chuyện gì thì cậu gọi điện cho mình nhé.”

Lâm Xảo biết tâm tư của nàng, vừa nhìn nàng lại nhìn Trương Văn Trọng, mỉm cười gật đầu nói: “Cậu đi đi, tôi nay về cũng không sao, tớ ngủ một chút ở sô pha cũng được.”

Diệp Chân bị xem thấu tâm tư, trên mặt hiện lên vẻ e thẹn, nhưng nàng cũng không nói thêm điều gì, cầm phương thuốc trong tay Trương Văn Trọng, lại cùng hắn rời khỏi nhà.

Làm Trương Văn Trọng và Diệp Chân thật sự không ngờ chính là, khi bọn họ ra khỏi nhà, bên ngoài hành lang nhỏ đã đứng nhiều người. Mặc dù Trương Văn Trọng không nhận ra những người này, nhưng Diệp Chân thì nhận thức. Những người này đều là hàng xóm của nàng, hiển nhiên bọn họ bị tiếng rên rỉ quá lớn của Lâm Xảo kinh động đi ra ngoài xem.

Khi nhìn thấy Trương Văn Trọng và Diệp Chân từ trong nhà cùng đi ra, trên mặt những người hàng xóm đều toát ra biểu tình chột hiểu, còn có mấy người ghé đầu thì thầm, Diệp Chân lại đỏ bừng mặt, hiển nhiên đã biết hàng xóm chung quanh đã hiểu lắm quan hệ giữa hai người họ.

Trong đó còn có một người hàng xóm quen thuộc với Diệp Chân, vừa cười vừa nói: “Diệp Chân, vị này là bạn trai của cô sao? Sao không giới thiệu với chúng tôi?”

Diệp Chân nhất thời bị những lời này làm đỏ bừng mặt, nhanh xua tay giải thích: “Không phải, các vị hiểu lầm rồi, anh ấy không phải bạn trai của tôi, chỉ là bạn học cũ của tôi mà thôi.”

Những người hàng xóm hiển nhiên không tin lời Diệp Chân nói, đều vừa cười vừa nói:

“Được rồi, cô cũng không cần phủ nhận nữa, cô cho rằng chúng tôi khi này không nghe được gì sao?”

“Đúng đúng, tiếng kêu vừa rồi của cô, chỉ sợ dù dưới lầu cũng nghe được hoàn toàn rõ ràng.”

“Bạn học cũ? Hắc hắc, hiện tại bạn học đều luôn ở chung cùng nhau, xem ra các vị cũng không ngoại lệ.”

“Ai, những người lớn tuổi như chúng tôi, không so được với thanh niên, nhớ năm xưa, động tĩnh lăn qua lăn lại của tôi còn lớn hơn hai người.”

Diệp Chân đã nhìn ra, vô luận mình giải thích thế nào, chỉ sợ những hàng xóm này cũng không tin tưởng, vì vậy nàng nhanh tay lôi kéo Trương Văn Trọng bước nhanh xuống lầu. Ở phía sau bọn họ, còn có hàng xóm cười ha hả nói: “Xem như vậy e rằng không bao lâu là có thể uống rượu mừng rồi.”

“Trương đồng học, xin lỗi, hi vọng anh không nên để chuyện này trong lòng, sau này tôi sẽ cẩn thận giải thích với họ cho rõ ràng.” Vừa xuống lầu, Diệp Chân liên tục hướng Trương Văn Trọng xin lỗi.

“Không sao.” Trương Văn Trọng cười nói: “Có thể nhìn ra, quan hệ giữa cô và hàng xóm cũng tốt lắm.”

“Àn, gia đình tôi đã ở nơi này hơn mười năm. Những hàng xóm ở đây đại khái đều tận mắt nhìn thấy tôi trưởng thành.” Nói đến đây, sắc mặt Diệp Chân đột nhiên biến sắc, kinh hô: “Ai nha, nếu như bọn họ ăn nói lung tung trước mặt cha mẹ tôi, tôi xong đời rồi. Không được, tôi phải trở lại giải thích rõ ràng với họ mới được!”

Trương Văn Trọng bật cười, nói: “Có cần tôi thay cô giải thích với bác trai bác gái một chút không?”

Diệp Chân nhanh xua tay nói: “Không cần không cần, tôi có thể giải thích rõ ràng.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi ra khỏi tiểu khu. Sau khi cùng Diệp Chân đến một tiệm thuốc gần bên tiểu khu hết thuốc xong, Trương Văn Trọng từ biệt nàng, ngăn một chiếc taxi chuẩn bị rời đi.

Ngay khi Trương Văn Trọng vừa lên xe, Diệp Chân cố lấy dũng khí nói: “À... Trương đồng học, nếu rảnh rồi, hay hẹn mấy người bạn học cũ ra gặp mặt đi.”

“Được!” Trương Văn Trọng đáp.

“Đến lúc đó, gọi luôn bạn gái của anh đến cùng.”

“Cô ấy ở Ung Thành, không về cùng tôi.” Trương Văn Trọng nói: “Trong lễ mừng năm mới, tôi vẫn ở huyện Ân Ngạc, nếu như cô có an bài, thì gọi điện thoại nhé.”

“Tốt.” Diệp Chân gật đầu đáp, sau đó còn nói: “Chuyện lần này, thực sự đa tạ anh.”

Trương Văn Trọng nở nụ cười, nói: “Đừng khách khí, bạn của cô là bạn của tôi, cần hỗ trợ thì tôi đương nhiên giúp đỡ. Huống chi tôi làm một bác sĩ, cũng không thể mặc kệ bệnh nhân. Được rồi, cô mau nhanh trở lại, nấu thuốc này cho Lâm tiểu thư uống đi.”

Diệp Chân gật đầu nói: “Ân, tái kiến.” Sau đó nàng lại nghĩ tới một việc, vội vã dặn dò: “Được rồi, bệnh của Xảo nhi, anh nên giúp cô ấy bảo mật, đừng nói ra ngoài.”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Yên tâm đi, làm một bác sĩ, thay bệnh nhân bảo thủ bí mật là chức trách của chúng tôi.”

Xe taxi chạy đi, đưa Trương Văn Trọng nhanh chóng rời khỏi nơi này. Nhìn xe taxi đi xa, Diệp Chân khẽ thở dài một hơi, xoay người đi vào tiểu khu.

Hai ngày kế tiếp trôi qua thật bình thản, mỗi ngày ngoại trừ lên mạng xem luận văn y học và báo cáo nghiên cứu mới nhất, lại cùng một chỗ với tiểu Liên Nam khá ái. Bởi vì thể cốt của tiểu Liên Nam so sánh với bạn cùng lứa tuổi yếu ớt hơn một chút, Trương Văn Trọng phải truyền thụ công pháp tập thể hình cho nó. Không nghĩ tới, tiểu Liên Nam đã học thành công, tốc độ như vậy, đừng nói là người trưởng thành, dù là võ giả cũng còn kém hơn con bé.

Từ căn cốt cùng tư chất của tiểu Liên Nam xem ra cũng không tốt, nhưng sự thông tuệ, ngộ tính cùng sự nhẫn nại cũng làm Trương Văn Trọng cực kỳ khiếp sợ. Đồng thời cũng làm cho Trương Văn Trọng có ý niệm dạy tâm pháp tu chân cho nó.

Đương nhiên chuyện truyền thụ tâm pháp tu chân cho tiểu Liên Nam cũng không thể gấp, bởi vì tình huống thân thể hiện tại của nó tương đối suy yếu, phải dùng đan dược thay nó trừ đi tạp chất trong cơ thể, tăng thêm thể chất chính khí mới có thể truyền tâm pháp tu chân cho nó. Bằng không thân thể gầy yếu của nó, rất có khả năng không chịu nổi linh khí dũng mãnh vào cơ thể mà bị tẩu hỏa nhập ma.

Vào buổi trưa ngày thứ ba, Trần Thực Ân gọi điện thoại tới, Trần gia đã dựa theo chỉ thị của Trương Văn Trọng, tề tụ ở huyện Ân Ngạc, lần này cũng dùng hội sở tư nhân cao cấp Mục Mã Trường trong huyện.

441. Chương 463: Hẳn Không Phải Là Một Tiểu Giáo Y Sao?

Trần Thực Ân vốn dự định phái người đến đón Trương Văn Trọng, nhưng hẳn lại cự tuyệt, bởi vì hẳn không hi vọng có nhiều người biết được quan hệ giữa hắn và Trần gia.

Sau khi nói với người nhà mình có việc cần ra ngoài, buổi trưa sẽ không về nhà ăn cơm, Trương Văn Trọng đi ra tiểu khu, cần lại một chiếc taxi đi tới Mục Mã Trường.

Mục Mã Trường nằm phía đông huyện Ân Ngạc, là một hội sở xa hoa dành cho người có tiền đến tiêu khiển. Bởi vì bên trong có một mục trường nuôi ngựa diện tích lớn, có thể cung cấp cho hội viên đến cưỡi ngựa dạo chơi, bình thường vẫn luôn cử hành cuộc thi đua ngựa, cưỡi ngựa bắn cung, cho nên được gọi là Mục Mã Trường. Tuy rằng khu này chỉ là một thị trấn nhỏ thuộc huyện Ân Ngạc, nhưng phương tiện giao thông thuận lợi thông thoáng, cho nên hội viên cũng không ít, sinh ý rất thịnh vượng.

Lần này sở dĩ Trần gia chọn nơi tụ tập ở chỗ này, thứ nhất là vì diện tích nơi này khá lớn, có thể chứa được nhiều người. Mặt khác bởi vì nơi này là sản nghiệp Trần gia, công tác bảo mật an toàn có thể làm rất tốt. Bọn họ cũng không ngờ, biết lần này Trương Văn Trọng đột nhiên gọi toàn bộ mọi người đến đây, tất nhiên là có chuyện khẩn yếu cần phân phó. Cho nên người của Trần gia cho đóng cửa hôm nay. Thậm chí mấy hội viên đêm qua nghỉ ngơi ở nơi này cũng đều bị họ mời đi chỗ khác. Tuy rằng biết những người này đều là quan to giàu có, thế nhưng người của Trần gia cũng không sợ, bọn họ sợ, chỉ là vì những người này sẽ làm Trương Văn Trọng bất mãn.

Theo người của Trần gia xem ra, chỉ cần có thể lấy lòng Trương Văn Trọng, dù có đắc tội thiên vương lão tử, cũng là đáng giá!

Cho nên khi Trương Văn Trọng ngồi taxi đến Mục Mã Trường, xuyên thấu qua cánh cửa sắt đóng chặt nhìn thấy bên trong Mục Mã Trường rộng lớn không có một bóng người, đáng dấp quạnh quẽ hiu quạnh, có hai bảo an thân mặc đồng phục, đang đứng bên ngoài cửa sắt dùng ánh mắt cảnh giác nhìn kỹ Trương Văn Trọng. Dù sao quần áo của hắn thật sự là quá bình thường, so sánh với những quan to hiển quý ra vào Mục Mã Trường hay nhân vật nổi tiếng xã hội đều kém khá xa. Huống chi ngày hôm nay bọn họ còn nhận được mệnh lệnh, không cho người lạ tiến vào Mục Mã Trường, dù là hội viên vàng của hội sở cũng không được.

Mắt thấy Trương Văn Trọng sai bước tiến vào hội sở, một bảo an liền quát lớn ngăn lại.

Vào lúc này, một chiếc xe màu đen đột nhiên chạy tới, dừng bên cạnh Trương Văn Trọng. Cửa sổ xe từ từ hạ xuống, một gương mặt giống như đã từng quen biết từ bên trong nhìn qua, hướng hẳn gọi: “Trương Văn Trọng?”

“Anh là...?”

Người này cười nhạt lên: “Thế nào, cậu không còn nhớ kỹ tôi sao? Ngày xưa khi còn đi học, tôi bị cậu đánh, thậm chí còn bởi vì cậu mà còn bị ép chuyển trường.”

Vừa nghe hẳn nhắc tỉnh, Trương Văn Trọng lập tức nhớ ra một tên người: “Cậu là Trương Hạo?”

“Cuối cùng cậu cũng nhớ được tôi.” Người kia nói.

Trương Hạo cũng là bạn học thời cao trung của Trương Văn Trọng.

Thời kỳ cao trung, Trương Văn Trọng bởi vì chuyện mẹ qua đời, tính cách có chút quái gở. Mà Trương Hạo này, lại ở trong nhà có tiền, ở trong lớp luôn ngang ngược. Nguyên bản hai người cũng là nước giếng không phạm nước sông, thế nhưng có một lần cũng không biết là vì sự tình gì, Trương Hạo mắng Trương Văn Trọng có cha sinh mà không có mẹ dưỡng, kết quả liền chọc giận Trương Văn Trọng, bị hắn tức điên xô ngã xuống đất đánh một trận. Lúc đó Trương Hạo cũng không cam tâm, chạy ra ngoài đường tìm người của xã hội đen đến trường học trả thù hắn, kết quả bị lão sư trong trường bắt gặp. Cuối cùng Trương Hạo không chỉ bị cha hắn tát vào mặt ngay trước các lão sư học sinh trong trường, còn bị bức bách chuyển tới trường học tại Vân Thai thị học hành. Từ đó về sau cũng không còn tin tức. Không nghĩ tới ngay trong ngày hôm nay lại gặp được hắn ở chỗ này. Đối với sự tình trước kia, hiện tại Trương Văn Trọng đã xem là một hồi ức bé nhỏ không đáng kể, hắn mỉm cười nói: “Không nghĩ tới có thể ở đây gặp được bạn học cũ, nhiều năm không gặp, cậu có khỏe không?”

Trương Hạo hồi đáp: “Nhờ phúc của cậu, để tôi sau khi tốt nghiệp cao trung cũng không thể tiếp tục lên đại học, chỉ có thể theo cha tôi học buôn bán. Sau vài năm phấn đấu, xem như có chút thành tựu. Có thể so với ai thì không đủ, nhưng so với cậu thì dư dả. Ai, hiện tại cậu đang làm việc nơi nào?” Từ giọng điệu nói chuyện của hắn là có thể nghe ra được, tuy rằng đã qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn luôn canh cánh chuyện năm xưa trong lòng.

Đối với vẻ trào phúng và địch ý trong giọng nói của hắn, Trương Văn Trọng cũng không lưu ý, chỉ mỉm cười hồi đáp: “Tôi làm việc trong phòng y tế đại học Ung Thành.”

“Ác, làm giáo y sao? Tôi nhớ kỹ, ngày trước khi còn học cao trung, cậu từng nói qua phải thi vào trường y tốt nhất Trung Quốc, sau đó trở thành bác sĩ tốt nhất Trung Quốc nha? Thế nào hiện tại cậu lại làm một giáo y nho nhỏ trong phòng y tế trường học? Ai, tôi nói, tiền lương của cậu mỗi tháng hai ngàn nguyên phải không? Đủ nuôi sống chính mình? Nếu không cậu từ chức đến làm công cho tôi, chúng ta tốt xấu cũng từng là bạn học, tự nhiên sẽ không bạc đãi cậu. Như vậy đi, mặc kệ tiền lương của cậu trong phòng y tế đại học có bao nhiêu, tôi đều trả nhiều...” Trương Hạo vươn ngón trỏ tay trái, nói: “Một nguyên tiền! Ha ha ha ha...”

Ngồi bên vị trí cạnh tài xế là một thiếu nữ mặc trang phục mới, quần áo khêu gợi, nàng ta rõ ràng có chút chờ không được nữa, kéo tay phải Trương Hạo đặt lên hai vú mình cọ cọ ma sát, trong miệng ông ọ nói: “Anh yêu, anh không phải nói muốn dẫn em đi cưỡi ngựa sao? Sao lại cùng người này lãng phí thời gian chứ? Chúng ta mau nhanh vào trong cưỡi ngựa đi.”

Trương Hạo thò tay ngắt một cái vào hai vú nàng nọ, cười xấu xa nói: “Em đúng là thứ dâm đảng, là muốn cùng anh chơi trò cưỡi ngựa sao? Tốt, tốt, tốt, chúng ta đi vào, đi vào.” Dứt lời, hắn không hề để ý tới Trương Văn Trọng, lái xe về hướng Mục Mã Trường.

Nhưng lúc này, Mục Mã Trường cũng không mở cửa cho hắn đi vào, cửa sắt vẫn đóng chặt như trước.

Thiếu nữ kia lập tức bậm môi, nói: “Anh yêu, đây là có chuyện gì? Anh không phải nói, anh là hội viên nơi này sao? Thế nào bọn họ không mở cửa cho anh?”

Trương Hạo cũng không muốn ở trước mặt cô bạn gái mới quen bị mất mặt, liền nhanh thò đầu qua cửa sổ xe, hướng bảo an đứng ngoài cửa quát to: “Không nhận ra biển số xe của tôi sao? Mau mở to mắt chó của người mà nhìn, ta là hội viên của các người!”

Một bảo an bước nhanh đến bên cửa xe, giải thích: “Chúng tôi tự nhiên biết Trương tiên sinh là hội viên ở đây, nhưng hôm nay Mục Mã Trường có việc tạm dừng doanh nghiệp. Cho nên chúng tôi chỉ có thể nói tiếng xin lỗi với Trương tiên sinh.”

Thiếu nữ xinh đẹp kia tiếc nuối nói: “Tạm dừng doanh nghiệp? Hôm nay tôi không vào chơi được? Thật chán.”

Tuy rằng trong lòng Trương Hạo bất mãn, nhưng cũng bất lực. Đối với lão bản của Mục Mã Trường, hắn cũng có nghe thấy. Người như vậy hắn không thể đắc tội. Cho nên dù có bất mãn hắn cũng chỉ có thể nói: “Không sao, hôm nay bọn họ tạm dừng doanh nghiệp, mai kia còn phải khai trương đúng không? Ngày hôm nay chúng ta đến chỗ khác chơi, ngày mai trở lại đây cười đùa.”

Cùng lúc đó, Trương Văn Trọng cũng đi tới trước cửa lớn Mục Mã Trường, nhìn một bảo an nói: “Nói cho Trần Thực Ân, Trương Văn Trọng tới.”

Tuy rằng bảo an không biết Trần Thực Ân là ai, nhưng hôm nay cấp trên có dặn qua, một khi có người tên Trương Văn Trọng đến, phải nhanh chóng hồi báo lên trên. Cho nên hắn vội vàng cung kính nói: “Anh là Trương tiên sinh? Thỉnh chờ chốc lát, tôi báo cáo với cấp trên.” Sau đó dùng bộ đàm đem việc này hồi báo lên trên.

Một hai phút sau, một người thở hổn hển xuất hiện ngay cửa lớn Mục Mã Trường, huy tay gọi: “Mời Trương tiên sinh.”

Lúc này Trương Hạo đang chuẩn bị quay đầu xe rồi đi, nhìn thấy người vừa chạy tới, Trương Hạo đầu tiên là sửng sốt, sau đó chợt nở nụ cười, nhìn thiếu nữ bên cạnh nói: “Vị này chính là Trần quản lý của Mục Mã Trường, nói vậy hắn biết tin tức chúng ta đến đây, riêng đi ra nghênh tiếp a? Thế nào, cưng, mặt mũi lão công của em đủ lớn chứ?”

Theo Trương Hạo xem ra, Trần quản lý gọi “Trương tiên sinh”, mà ở đây chỉ có hắn, Trương Văn Trọng và hai bảo an. Hiển nhiên Trương tiên sinh sẽ không phải gọi Trương Văn Trọng hay hai bảo an, cho nên cũng chỉ có thể gọi hắn.

Thiếu nữ cũng thật phối hợp, cười khanh khách nói: “Đủ lớn, đủ lớn, lão công, anh thật lợi hại nha.”

“Đủ lớn? Hắc hắc, em chỉ vật gì của anh đủ lớn?” Trương Hạo cười xấu xa nói, sau đó mở cửa xe đi xuống phía dưới, lại nhìn thiếu nữ nói: “Trần quản lý ở Vân Thai coi như là nhân vật có danh dự uy tín, nếu hắn đến đây đón chào, chúng ta cũng không thể mất lễ nghĩa cấp bậc. Mau nhanh xuống xe, cùng anh nghênh tiếp hắn.”

Trương Hạo dẫn thiếu nữ xuống xe, vẻ mặt tươi cười đưa tay ra, đón Trần quản lý, miệng nói: “Ai nha nha, thực sự là ngại quá, không ngờ làm Trần quản lý phải tự mình đến đây nghênh tiếp chúng ta...” Nhưng khi hắn còn chưa nói xong, Trần quản lý đã đi sát qua bên người hắn, bước nhanh tới phía sau, hoàn toàn xem hai người như không khí không hề tồn tại.

Trương Hạo nhất thời trợn tròn mắt, bàn tay vươn ra treo giữa không trung, biểu tình hoàn toàn đại ra. Cứ như vậy sửng sốt vài giây, hắn nhanh xoay người lại hô: “Trần quản lý, tôi đang ở chỗ này...” Lời của hắn đột ngột dừng lại, bởi vì hắn nhìn thấy một màn làm hắn khiếp sợ, Trần quản lý không ngờ đang đi nhanh đến trước người Trương Văn Trọng, cúi đầu khom lưng, hết sức khúm núm.

Trương Hạo há to miệng, không dám tin tưởng nói: “Đây là có chuyện gì? Trần quản lý vì sao lại khiêm tốn đối với hắn như vậy? Tuy rằng hắn chỉ là quản lý Mục Mã Trường, nhưng theo ta được biết, hắn gặp quan lớn cấp tỉnh bộ cũng không khiêm tốn đến như vậy a.”

Không đợi hắn từ trong nỗi khiếp sợ hồi phục lại tinh thần, lại có một nhóm người đông đảo từ bên trong Mục Mã Trường bước nhanh đi ra. Tuy rằng đại bộ phận những người trong đó hắn cũng không nhận thức, nhưng mấy người hắn biết, đều là đại nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy trong chính giới lẫn thương giới của tỉnh. Tùy tiện một người đều có thể dễ dàng đùa chơi chết hắn.

“Bọn họ thế nào đều tề tụ nơi đây? Bọn họ thế nào đều từ bên trong đi ra? Lẽ nào...bọn họ đều ra tiếp đón Trương Văn Trọng? Điều...điều này sao có thể? Trương Văn Trọng không phải chỉ là một tiểu giáo y thôi sao?” Trương Hạo chỉ cảm thấy đầu văng mắt hoa, liền nhanh chụp lấy thiếu nữ đứng bên người, lúc này mới không bị mềm nhũn ngã xuống đất làm mất mặt.

442. Chương 464: Các Người Muốn Trở Thành Người Tu Chân Không?

Những người đi ra đón tiếp Trương Văn Trọng toàn bộ đều là đệ tử Trần gia, Trần Thực Ân cũng ở trong đó. Tuy rằng bà ở tại Trần gia thậm chí trong chốn võ lâm đều có uy danh và địa vị hiển hách, nhưng cũng không dám sĩ diện ngay trước mặt Trương Văn Trọng, do Trần Nhân, Trần Hi nâng đỡ, đi tới trước mặt Trương Văn Trọng cung kính thi lễ.

Mục Mã Trường nằm phía đông huyện Ấn Ngạc, nhưng bởi vì có Mục Mã Trường và những khách sạn ở gần đó, nên đã làm cho khối khu vực này cũng có nhân khí tương đối thịnh vượng. Nhất là du khách đến đây du ngoạn, đại khái đều dừng chân gần tại đây.

Bởi vậy, nơi này tuy là vùng ngoại thành, nhưng lại có rất nhiều ánh mắt chú ý, đệ tử Trần gia biết Trương Văn Trọng không muốn cho người khác biết quan hệ giữa bọn họ, cũng không hướng Trương Văn Trọng hành lễ nô bộc, chỉ cung kính xưng hán là “Trương tiên sinh”, sau đó ân cần đưa hán đi vào trong Mục Mã Trường mà thôi.

Một màn như vậy, làm Trương Hạo vốn đã ngây ngốc càng trợn tròn mắt kinh ngạc. Nếu không phải có thiếu nữ nâng đỡ hán, chỉ sợ hán đã sớm nhắm mắt té xỉu trên mặt đất rồi.

Ngoại trừ Trương Hạo, thì mấy người ở gần đó cũng có thần tình ngây dại ra như hán.

Mấy người này, chính là hội viên Mục Mã Trường ngay sáng sớm hôm nay đã bị người của Mục Mã Trường “thỉnh” ra, dàn xếp ở trong một khách sạn lân cận.

Đối với chuyện mới sáng sớm đã bị “thỉnh” ra khỏi Mục Mã Trường, trong lòng đám hội viên này dĩ nhiên là mang theo oán hận. Thế nhưng đồng dạng, bọn họ cũng nhận không được suy đoán, người của Trần gia không tiếc đắc tội với quan to hiển quý, những nhân vật phú hào nổi tiếng như bọn hán, đến tột cùng thì muốn dùng Mục Mã Trường để nghênh tiếp thần thánh phương nào?

Là phú hào cấp thế giới? Hay quan lớn từ trung ương?

Trong lòng bọn họ không kiềm chế được sự hiếu kỳ, tự nhiên đối với chuyện bên trong Mục Mã Trường vô cùng quan tâm. Lúc này khi nghe nói toàn bộ người của Trần gia đi ra nghênh đón khách, trong lòng bọn họ cũng tràn đầy hiếu kỳ, đều chạy ra khỏi khách sạn, muốn nhìn xem phong thái của phú hào cấp thế giới hay quan lớn thuộc trung ương ra làm sao.

Nhưng làm bọn hán trăm triệu thật không ngờ chính là, được đệ tử Trần gia tiếp đón, không ngờ chỉ là một người diện mạo tầm thường, ăn mặc phổ thông. Quần áo toàn thân tuyệt đối không vượt quá năm trăm nguyên. Người như vậy, tùy tiện ở ngoài đường đều có thể trông thấy. Nhìn thế nào cũng không giống phú hào cấp thế giới hay quan lớn trung ương ah!

Những người này tuy rằng không ai có thể nhận ra Trương Văn Trọng, nhưng biết thực lực của Trần gia tại Vân Thai thị. Đây chính là một vọng tộc thế gia chỉ cần giậm chân là có thể làm cho các lĩnh vực thương, chính giới của Vân Thai thị rung chuyển. Một đại gia tộc như vậy, không ngờ lại cung kính tiếp đón một người thanh niên cực kỳ bình thường chưa đến hai mươi tuổi? Thậm chí thái độ của bọn họ, đã không chỉ là cung kính đơn thuần, mà là thần tình nịnh nọt khiến cho kẻ khác phải nổi da gà.

Trong khoảng thời gian ngắn, những người này không khỏi hoài nghi có phải mình hoa mắt hay không. Nhưng khi bọn họ nhu nhu mắt nhìn kỹ lại, thấy tình cảnh vẫn không hề biến hóa.

Người thanh niên này rốt cục là ai? Là địa vị gì? Vì sao người của Trần gia lại kính cẩn nghe theo lời hán?

Vấn đề cùng loại không hện mà cùng hiện lên trong đầu những người này, làm phức tạp bọn họ, để cho bọn họ không thể giải thích.

Ngay khi những người này suy đoán thân phận và quan hệ giữa Trương Văn Trọng và Trần gia, Trương Văn Trọng dưới sự mời mọc của Trần gia, đi vào Mục Mã Trường phong cảnh tú lệ.

Nhìn theo bóng lưng Trương Văn Trọng, thiếu nữ nâng Trương Hạo nói: “Lão công, người bạn học này của anh hình như thật không đơn giản...”

“Không đơn giản, đích thật là không đơn giản.” Nỉ non nói hai câu, Trương Hạo bỗng nhiên nhớ tới, mình và Trương Văn Trọng có thù cũ, vừa rồi mình còn trào phúng hắn, vạn nhất hắn mang thù, cho người của Trần gia đối phó chính mình, như vậy mình thật sự chịu không nổi nữa.

Trương Hạo toát một thân mồ hôi lạnh, lại đẩy thiếu nữ qua một bên, bước nhanh về xe của mình. Thiếu nữ hơi sững sốt, lập tức liền nhanh đuổi theo. Khi nàng vừa muốn lên xe, lại bị Trương Hạo cự tuyệt. Trương Hạo then quá thành giận, đem dây ngáp lửa giận phát tiết lên người nàng: “Cút, đừng đi theo tôi nữa! Nếu không phải vì cô đòi tới cưới ngựa, hôm nay sao tôi lại chạy đến Mục Mã Trường, gặp phải Trương Văn Trọng? Cô đúng là một tai tinh, từ nay về sau có bao xa cút bao xa, đừng cho tôi nhìn thấy cô! Bằng không, đừng trách tôi đối với cô không khách khí!”

Thiếu nữ ngây người, biến hóa bất thành linh làm nàng có chút không rõ ràng tình huống hiện tại.

Trương Hạo vội vã chui vào xe, còn chưa kịp khởi động, mấy đệ tử Trần gia đã đi tới bên xe. Người dẫn đầu chính là đại nhân vật trong thương giới Trần Đạo Linh mà hắn nhận thức vừa rồi, một đại nhân vật mà hắn trăm triệu lần không thể đắc tội.

“Trần tổng...” Ngữ khí của Trương Hạo rõ ràng là đang run rẩy lên. Đồng thời từng giọt mồ hôi to như hạt đậu cũng túa ra trên trán hắn.

Trần Đạo Linh nhìn hắn một cái, cười lạnh nói: “Ta còn tưởng ai...nguyên lai là tên tiểu tử nhà người. Nghe đây, ta không có thời gian nhiều lời vô nghĩa, chỉ cho người một ngày thời gian, bao gồm cả người cùng sản nghiệp đều cuốn gói ra khỏi Vân Thai thị cho ta. Từ nay trở về sau, đừng có bước chân đến Vân Thai thị này nữa. Đương nhiên, người có quyền không nghe theo lời của ta. Nhưng hậu quả....hắn là người rõ ràng!” Nói xong hắn chẳng thèm quản Trương Hạo mặt mũi xám xịt như tro tàn, xoay người đi vào trong Mục Mã Trường.

“Xong rồi....thế là xong rồi.” Trương Hạo ngồi trên xe, thần tình ngây dại lắm bầm. Tất cả mọi chuyện xảy ra bên ngoài, Trương Văn Trọng ở trong Mục Mã Trường cũng không hề hay biết.

Nguyên lai, Trần Đạo Linh đi giáo huấn Trương Hạo, cũng không phải là do Trương Văn Trọng sai khiến. Bất quá hắn không nói, cũng không có nghĩa là những người khác sẽ im lặng.

Một màn Trương Hạo vừa mới châm chọc Trương Văn Trọng ở bên ngoài cửa khách sạn kia, đã bị hai tay bảo an thu vào trong tầm mắt. Thiết nghĩ Trương Văn Trọng là quý khách của Trần gia, nên hai vị bảo an cũng không dám lãnh đạm, liền vội vàng đem chuyện này báo cáo lên cho Trần quản lý nghe. Cũng bởi nguyên nhân này, mà Trần Đạo Linh mới ra mặt giáo huấn Trương Hạo.

Nhưng, vô luận Trương Văn Trọng hay là Trần Đạo Linh, đều không có hay biết một chuyện nghiêm trọng đã xảy ra.

Ngay khi Trương Hạo đang chìm vào trong nỗi tuyệt vọng, thì thiếu nữ cũng bước lên xe, ngồi ở bên ghế phụ.

Trương Hạo cả giận nói: “Không phải tôi đã bảo cô biến đi cho khuất mắt rồi cơ mà? Như thế nào còn dám ngồi vào xe.”

Dung mạo tịnh lệ của thiếu nữ tuy rằng không có biến hóa, nhưng khí chất tản mát ra trên người nàng so với lúc trước, thì lại hoàn toàn bất đồng. Đó là một loại chân khí tràn ngập tính chất nguy hiểm, khiến cho cả người Trương Hạo không tự chủ được sinh ra từng trận run rẩy.

Thiếu nữ tịnh lệ cười nói: “Trương Hạo, anh có thấy nhục nhã không? Anh không muốn đối phó với đám người kia ư? Nếu cần, thì tôi sẽ giúp anh.”

“Cô....rất cuộc thì cô là ai?” Trương Hạo thần tình hoảng sợ nói.

Thiếu nữ tịnh lệ cười khanh khách: “Tôi là ai không quan trọng....Quan trọng là....anh có muốn báo thù hay không mà thôi?”

Trương Hạo ngây ra, hồi lâu sau hắn mới cắn răng, dùng sức gạt đầu: “Muốn!”

Thiếu nữ tịnh lệ nói: “Muốn thì được rồi! Trước tiên chúng ta rời khỏi đây cái đã. Sau đó tôi sẽ giải thích cho anh hiểu tất cả mọi chuyện.”

“Được.” Trương Hạo đáp ứng, điều khiển chiếc Nissan rời khỏi nơi này.

Được nhóm người của Trần gia tiền hô hậu ủng, Trương Văn Trọng đi tới một gian phòng xa hoa ở trong khách sạn.

Tầng trệt của khách sạn là đại sảnh rộng lớn thênh thang. Giờ phút này ở bên trong tụ tập khoảng mấy trăm người. Già trẻ lớn bé đều có, và toàn bộ đều là người của Trần gia. Mặc dù nhiều người, thế nhưng không một ai dám nói chuyện vô tội vạ, cả đại sảnh lặng ngắt như tờ. Bởi vì, bọn họ đều đang duỗi cổ nhìn về phía lối ra vào, chờ đợi thân ảnh của Trương Văn Trọng xuất hiện.

Bọn họ rất muốn biết, đột nhiên Trương Văn Trọng triệu tập tất cả đến đây, rốt cuộc là vì chuyện gì?

Chờ đợi hồi lâu sau, cuối cùng bọn họ cũng thấy đoàn người Trương Văn Trọng, Trần Thục Ân tiến vào khách sạn.

Trong phút chốc, những người này vô luận già trẻ trai gái, đều sôi nổi hướng về phía Trương Văn Trọng quỳ bái, đồng thành kêu lớn: “Nô bộc Trần gia bái kiến tông chủ!”

Trần Thục Ân cùng mấy tên võ giả theo sau, cũng đồng dạng quỳ rạp xuống sàn nhà.

Giờ khắc này....bốn phía xung quanh đại sảnh khách sạn, cũng chỉ có Trương Văn Trọng và nhóm người Trần gia. Cho nên bọn họ không e ngại gì cả.

Trương Văn Trọng cũng không khách khí, nhanh chân bước tới chiếc tràng kỷ chuẩn bị đặc biệt cho hắn, ngồi xuống. Sau khi quét mắt nhìn một vòng xong, mới hướng Trần Thục Ân hỏi: “Đệ tử Trần gia, tất cả đều ở đây sao?”

Trần Thục Ân quỳ trên sàn nhà, cung kính hồi đáp: “Bẩm tông chủ, theo mệnh lệnh của ngài. Đệ tử Trần gia chúng ta vô luận ở xa tới đâu đều đã tụ tập về đây. Không một người nào, không một ai dám chậm trễ.”

Trương Văn Trọng hài lòng gật đầu, lúc này mới phát tay, nói: “Tốt lắm, tất cả mọi người đứng dậy đi.”

“Tạ ơn tông chủ.” Đệ tử Trần gia khấu đầu xong, mới chậm rãi đứng lên.

Đợi sau khi tất cả mọi người ổn định, Trương Văn Trọng lại hỏi tiếp: “Các người có biết vì sao ta triệu tập toàn bộ đệ tử Trần gia về đây không?”

Vấn đề này đã quấy nhiễu đệ tử Trần gia nhiều ngày qua, cho tới giờ khắc này, bọn hắn vẫn không hiểu rõ ràng lắm.

Trần Thục Ân cẩn thận chấp tay nói: “Nô bộc không hiểu ý tông chủ, mong ngài tha tội.”

Trương Văn Trọng chậm rãi giải thích: “Trần gia các người là võ học thế gia, vậy đã từng nghe nói qua danh tiếng về Tu Chân giả chưa?”

“Tu Chân giả?”

Nhóm đệ tử Trần gia, vô luận là người bình thường hay là võ giả, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều thoáng hiện lên một tia kinh ngạc. Là võ học thế gia truyền thừa mấy trăm năm, đệ tử Trần gia tự nhiên cũng am hiểu hơn những người bình thường. Đối với truyền thuyết về Tu Chân giả, bọn họ đã từng nghe qua không ít lần. Biết những nhân vật Tu Chân giả đều chân chính tồn tại, mà không phải là những câu chuyện thần tiên ma quái hư cấu ra. Nhưng bọn họ không rõ, vì sao Trương Văn Trọng đột nhiên lại nhắc tới chuyện này. Chẳng lẽ....?

Trần Thục Ân hồi đáp: “Bẩm tông chủ! Chúng tôi có nghe nói qua về danh tiếng của Tu Chân giả. Mỗi người trong bọn họ, đều có năng lực kinh hồn, không chỉ gơ tay nhấc chân là có thể dời non lấp biển. Thậm chí, còn có khả năng thiên lý truyền âm, ngự kiếm phi hành, trừ ma diệt quỷ...”

“Người nói không sai, Tu Chân giả quả thực có năng lực khiến cho người thường khó lòng mà tưởng tượng nổi. Đừng nghĩ Địa Cấp võ giả như các người đã là cường nhân. Ở trong mắt Tu Chân giả, các người cũng chỉ giống như những đứa trẻ hai ba tuổi mà thôi.” Nói đến đây, nhãn tình của Trương Văn Trọng trở nên thâm thúy, theo sau mỉm cười, dùng ngữ khí bình thản hỏi: “Các người...có muốn trở thành Tu Chân giả hay không?”

Những lời này của Trương Văn Trọng tuy rằng âm lượng không lớn, nhưng mỗi một vị đệ tử Trần gia ở đây, đều nghe như tiếng sấm nổ bên tai!

443. Chương 465+466: Chấn Động

Cả đại sảnh biến thành lặng ngắt như tờ. Toàn bộ đệ tử Trần gia, đều trợn mắt há miệng nhìn Trương Văn Trọng. Như thế nào cũng không dám tin những điều mình vừa nghe thấy lại là sự thật.

Là một võ học thế gia truyền thừa mấy trăm năm. Đệ tử Trần gia ngoại trừ am hiểu sự cường hãn của Tu Chân giả, đồng thời cũng biết con đường tu chân sẽ gặp phải bao nhiêu khó khăn.

Thế nhưng lúc này đây, không ngờ Trương Văn Trọng lại đi hỏi bọn hắn rằng, có muốn trở thành Tu Chân giả hay không?

Rốt cuộc là trở thành như thế nào đây.

Chẳng lẽ Trương Văn Trọng thật sự có biện pháp sao?

Bất tri giác, trong đầu của nhóm đệ tử Trần gia đều nảy sinh ra một cái nghi vấn giống nhau. Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt kinh dị vô định, bất quá lại không dám mở miệng lên tiếng dò hỏi.

Bầu không khí trong đại sảnh, nhất thời trở nên cổ quái dị thường.

Cuối cùng, vẫn là Trần Thục Ân khôi phục thần trí, bà ta cưỡng chế lại cảm giác kích động trong lòng, dùng thanh âm run rẩy hỏi: “Tông chủ...ngài nói như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ ngài có biện pháp để cho toàn bộ chúng ta trở thành Tu Chân giả sao? Điều này...điều này sao có thể?”

Nghe thấy Trần Thục Ân dò hỏi, nhóm đệ tử của Trần gia cũng sôi nổi quẳng ánh mắt về phía Trương Văn Trọng. Đều khẩn cấp muốn nghe, câu trả lời của Trương Văn Trọng.

Bất quá Trương Văn Trọng lại không hề vội vàng, vẫn bình thản bưng ly trà thơm lên thưởng thức. Theo sau mới mỉm cười, thần nhiên học ra một câu: “Vì cái gì không có khả năng?”

Nguyên bản đại sảnh đang lặng ngắt như tờ, nhất thời liền bị câu nói này của Trương Văn Trọng thiêu đốt lên. Có người đối với lời nói của Trương Văn Trọng cảm thấy khiếp sợ, cũng có người cảm thấy kích động, nhưng càng nhiều hơn đó chính là hoài nghi.

“Tu Chân giả! Tông chủ thật sự có khả năng đưa chúng ta bước vào thế giới tu chân ư?”

“Chẳng lẽ, ta cũng có cơ hội trở thành một Tu Chân giả ư! Điều này thật khó lòng tưởng tượng nổi.”

“Tuy rằng tông chủ là Thiên Cấp cường giả, nhưng dù sao cũng không phải Tu Chân giả, bằng cách nào làm cho chúng ta trở thành Tu Chân giả đây?”

“Chẳng lẽ tông chủ đã đột phá bình cảnh Thiên Cấp? Lấy võ nhập đạo, bước chân vào hàng ngũ Tu Chân giả?”

“Tất cả yên lặng đi, để nghe tông chủ căn dặn xong đã!” Ước chừng khoảng năm phút sau, Trần Thục Ân đột nhiên mở miệng quát. Mặc dù tuổi bà đã cao, nhưng sau khi vận khí, thì thanh âm lại vẫn vang dội như chuông đồng. Chấn cho cả đám đệ tử đình tai nhức óc, theo sau đó ngoan ngoãn ngậm miệng lại, đồng thời nhìn về phía Trương Văn Trọng, chờ đợi câu nói kế tiếp.

Trương Văn Trọng không muốn nhiều lời giải thích vô nghĩa, nhẹ nhàng vươn tay ra trước mặt, một đạo kiếm ý sắc bén lập tức phóng xuất ra. Nháy mắt....hóa thành một chuỗi phi kiếm, lẳng không phiêu phù ở giữa đại sảnh.

Trong lúc nhất thời, cả gian đại sảnh đều bị quang mang của phi kiếm bao trùm, rực rỡ phá lệ.

Mặc dù thoát nhìn phi kiếm trông vô cùng thanh tịnh, nhưng đám đệ tử Trần gia cũng không dám coi thường nó. Bởi vì bọn hắn đều cảm nhận được hàn khí lạnh lẽo đang tản mát ra từ chuỗi phi kiếm. Không thể nghi ngờ, nó chính là một thứ vũ khí bá đạo, uy lực vô cùng cao minh!

“Kiếm ý hóa hình? Tu Chân giả”

Biến cố xảy ra trước mắt, làm cho toàn bộ đệ tử Trần gia đều thất kinh. Trong ánh mắt nhìn về phía Trương Văn Trọng, cũng đã gia tăng thêm vài phần kính ý!

Từ trước đến nay, đám đệ tử Trần gia luôn nghĩ rằng, Trương Văn Trọng chỉ là một Thiên Cấp võ giả. Cho tới giờ khắc này bọn hắn mới thông suốt tất cả mọi chuyện. Hơn nữa, dựa vào cổ kiếm ý phóng xuất ra, đám khăng định Trương Văn Trọng còn là một Tu Chân giả có thực lực hùng hậu!

Trước đó, mặc dù bọn họ phụng mệnh Trương Văn Trọng làm việc, nhưng ở trong lòng vẫn còn một chút khúc mắc. Giờ phút này, khi đã biết rõ thân phận của Trương Văn Trọng là một Tu Chân giả, chút khúc mắc ở trong lòng kia nhất thời cũng tan biến không còn trông thấy tăm hơi bóng dáng.

Đúng lúc này, có một tên đệ tử Trần gia tu vi Địa Cấp đỉnh kỳ, không kiềm chế nổi cơn xúc động trong lòng, nhẹ nhàng vươn tay ra chạm vào chuỗi phi kiếm màu lam đang phiêu phù ở giữa không trung.

Ngay khi hắn vừa mới tiếp xúc thân kiếm, thì đột nhiên một tiếng long ngâm chói tai chợt rít lên. Đồng thời phi kiếm cũng phóng xuất ra ngũ thải quang mang*, những tia sáng rực rỡ tụ lại cùng nhau, hóa thành một con phi long dữ tợn, há miệng đớp về phía tên đệ tử Trần gia kia. (*: ánh sáng năm màu.)

Gã đệ tử Trần gia mặc dù là Địa cấp cao thủ thân kinh bách chiến, nhưng vẫn bị khí thế cường hãn của con phi long này dọa cho hoảng sợ.

Tại hắn xem ra, tựa hồ mình đã cầm chắc cái chết trong tay rồi. Giờ phút này, hắn hối hận, vì sao mình lại tùy tiện đụng chạm tới phi kiếm đây?

Lòng hiếu kỳ, sẽ luôn luôn hại chết con người ta!

Thế nhưng...ngay lúc này thanh âm của Trương Văn Trọng lại chợt vang lên ở bên tai hắn: “Thu!”

Con phi long do kiếm ý hóa thành, lập tức bị thu vào trong nội thể của Trương Văn Trọng. Cả đại sảnh, nhất thời lại khôi phục về tình cảnh im ắng như lúc trước. Chỉ là đám đệ tử Trần gia, lúc này đều chìm vào trong nỗi khiếp sợ, khó có thể lấy lại được bình tĩnh.

“Bùm” một thanh âm muồn hưởng vang lên, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh ở trong đại sảnh.

Đệ tử Trần gia nhất tề quay đầu nhìn lại theo phương hướng phát ra thanh âm. Hóa ra là Trần Nhân đang quỳ ở trên mặt đất, phục lạy khẩn cầu Trương Văn Trọng: “Tôi muốn trở thành Tu Chân giả, cầu xin tông chủ thành toàn cho!”

“Tôi cũng muốn trở thành Tu Chân giả, cầu xin tông chủ thành toàn!” Trần Hi theo sát phía sau, quỳ rạp ở trên sàn nhà, phục lạy cầu khẩn.

“Tất cả chúng tôi đều muốn trở thành Tu Chân giả, cầu xin tông chủ thành toàn!” Nhóm đệ tử Trần gia phản ứng cực nhanh, sôi nổi làm theo hai chị em Trần Nhân, Trần Hi quỳ rạp trên sàn nhà, hướng về phía Trương Văn Trọng cầu khẩn.

Một khi trở thành Tu Chân giả, chẳng những năng lực khó lòng tưởng tượng, đồng thời còn có thể gia tăng thêm tuổi thọ. Cho dù không thành tiên nhân, cũng sẽ sống trên hai ba trăm năm thời gian. Hảo sự như vậy, sợ rằng chỉ có ngốc tử mới đi cự tuyệt!

“Tốt lắm, tất cả các người đều đứng lên đi.” Trương Văn Trọng nói dứt lời, liền vung tay ra.

Đám đệ tử Trần gia đang quỳ rạp trên mặt đất, chỉ cảm thấy có một cỗ lực lượng nhu hòa đột nhiên phóng mạnh tới đây, làm cho bọn hắn không tự chủ được, bị nâng lên. Có mấy võ giả tu vi Địa Cấp đỉnh kỳ vốn định chống cự, nhưng lại phát hiện ra, cỗ lực lượng nhu hòa kia căn bản là không thể ngăn kháng. Rất nhanh sau đó, bọn hắn đã minh bạch, cỗ nhu kinh vừa rồi do Trương Văn Trọng phóng ra, hẳn chính là thuật pháp. Nhất thời bọn hắn càng nóng lòng muốn trở thành Tu Chân giả.

Trương Văn Trọng đảo mắt ngắm nhìn chúng đệ tử xung quanh một vòng, mới chậm rãi nói: “Vốn, dựa theo tư chất thì ở trong mấy trăm người tại đây, có khả năng trở thành Tu Chân giả cũng chỉ có Trần Nhân, Trần Hi cùng vài người ít ỏi nữa thôi. Ngoại trừ bao nhiêu đó ra, tư chất của những người khác đều quá lỏng lẻo.”

Nghe được những lời này, nhóm đệ tử Trần gia tâm tư căng lên thẳng tắp. Nổi vui sướng kích động vừa mới cách đó không bao lâu, đã nhảy mất bị dập tắt đi ít nhiều.

Trương Văn Trọng nói tiếp: “Nhưng hiện giờ, ta đang cần một môn phái tu chân trấn thủ ở Vân Thai thị, thay ta bảo hộ thân nhân bằng hữu. Cho nên, ta cũng đành xa xỉ một phen, dùng phương thức đặc thù, giúp các người tẩy kinh phạt cốt, để các người có thể hấp thu linh khí ở trong trời đất, mà lấy cơ sở tu luyện bước đầu, trở thành một thành viên nhỏ bé trong thế giới tu chân rộng lớn mênh mông. Bất quá, dựa theo phương pháp này, vô luận tu vi ngày sau của các người cao siêu bao nhiêu, đều sẽ không thể hóa độ Thiên Kiếp trở thành tiên nhân! Bây giờ, ta muốn hỏi rõ ràng, các người có nguyện ý trở thành Tu Chân giả không?”

Mặc dù đệ tử Trần gia không phải Tu chân giả, nhưng bọn họ cũng phi thường rõ ràng. Trong thời buổi này, linh khí rất thưa thớt mỏng manh, cơ hồ chẳng một ai có thể tu luyện thành tiên. Cho nên bọn hắn cũng không dám tham vọng quá đáng, chỉ cầu mong kéo dài tuổi thọ và có được năng lực cường đại mà thôi.

Vậy nên, sau khi nghe Trương Văn Trọng nói ra nguyên nhân sâu xa, bọn họ vẫn không thay đổi quyết định, đều trầm miệng một lời: “Chúng tôi nguyện ý!”

Trương Văn Trọng dùng sức vịn tay ghế, đứng lên trầm giọng nói: “Các người đều đã nguyện ý, vậy thì hôm nay ta sẽ nghịch thiên một lần, tấn thăng cho các người bước chân vào Tu Chân cảnh giới.”

PS: Do chương 466 text của tác giả bị lỗi. Chúng mình không lấy về dịch được. Nên sẽ phải dịch cách lên 467, khi nào kiểm được sẽ bù sau. Mong mọi người thông cảm vì sự bất cập này. Tội mình đã dùng hết cách có thể rồi. Thanks! Đại khái chương 466 là Trương Văn Trọng mang Hỗn Độn Lô ra nấu thuốc, để trùng tu lại xương cốt cho đệ tử Trần gia.

444. Chương 467: Khai Tông Lập Phái

Tình huống bên trong bể bơi ổn định trở lại, Trương Văn Trọng xoay người nhìn hai chị em Trần Nhân, Trần Hi cùng bốn đệ tử khác của Trần gia, nói: “Các người qua đây.”

Sáu người Trần Nhân không dám chậm trễ, liền nhanh chân đi tới trước người Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng còn chưa mở miệng nói, Trần Nhân vẻ mặt lo lắng cấp tốc hỏi: “Tông chủ, ngài không phải đang lược người đó chứ? Người nhà của tôi sẽ không bị tươi sống đun sôi đi?”

Trần Hi và bốn đệ tử Trần gia cũng lo lắng nhìn Trương Văn Trọng, hiển nhiên đều đang lo lắng cho an nguy của người nhà.

“Lược người?”

Trương Văn Trọng nghe vậy sửng sốt, sau đó đưa mắt nhìn bể bơi. Đừng nhắc đến thì còn đỡ, lúc này đáng dấp của bể bơi thật giống như đang lược người.

Minh Xà xoay quanh bay lượn phía trên bể bơi, liên tục phóng ra hỏa diễm xuống dưới, hóa thành những ngọn mưa lửa hoa mỹ lọt vào bên trong Hỗn Độn Lô đã biến thành bể bơi. Nguyên bản Hỗn Độn Lô toàn thân màu lục bích, đã sớm bị Đại Tảo hung hỏa đốt thành màu sắc đỏ lục giao nhau. Linh dịch do cao phẩm linh tài liệu luyện hóa mà thành, cũng đang tản ra hơi nước đằng đằng, giống như đáng dấp nước đun sôi

ùng ục. Về phần đệ tử Trần gia ở bên trong bể bơi, đã sớm kêu rên thảm thiết vì sự dằn vặt của nóng cùng lạnh cực độ. Vừa nhìn qua, thật đúng như đang luộc người, cũng khó trách Trần Nhân lại hỏi như vậy.

Mỉm cười, Trương Văn Trọng hỏi đáp: “Yên tâm đi, bọn họ không có việc gì, ta cần chỉ là một đám người tu chân, mà không phải một đám người bị đun sôi.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Sáu người Trần Nhân cùng thở dài một hơi.

“Mọi người cũng đừng nên lo lắng cho người nhà của mình, trải qua lần này, bọn họ sẽ trở thành người tu chân.” Nói đến đây, Trương Văn Trọng cố ý dừng lại. Sau khi nhìn thấy biểu tình ước ao trên mặt sáu người Trần Nhân, mới mỉm cười, lấy ra sáu bình sứ nhỏ đã chuẩn bị sẵn ném cho bọn họ, lại nói: “Mọi người cũng không cần ước ao. Hiện tại ta sẽ phân biệt truyền một bộ tâm pháp tu chân thích hợp cho mỗi người. Các người tranh thủ thời gian hiểu rõ linh ngộ, phạm có chỗ nào không hiểu có thể hỏi ta. Sau khi hoàn toàn linh ngộ hiểu rõ những tâm pháp tu chân này, lại ăn vào viên đan dược đó, bắt đầu tu luyện ngay tại chỗ. Từ nay về sau, sáu người các người phụ trách dạy tâm pháp tu chân cho bọn họ.”

“Dạ.” Sáu người Trần Nhân liền đáp nhanh, trên mặt lộ vẻ vui sướng và kích động không nín được.

Trương Văn Trọng ném đan dược cho bọn họ, chính là Âm Dương Lưỡng Nghi Đan hần mới luyện chế ra trong hai ngày nay. Loại đan dược này có thể giúp đỡ những người mới bước lên con đường tu chân, dễ thăng tu vi trên diện rộng. Nhưng cũng có một tác dụng phụ đáng sợ, rất dễ làm người dùng bị tẩu hỏa nhập ma.

Thế nhưng đối với việc này, Trương Văn Trọng cũng không lo lắng. Có hần ở bên cạnh thay sáu người Trần Nhân hộ pháp, dù thật sự bị tẩu hỏa nhập ma cũng không thành vấn đề. Hần hoàn toàn có thể đứng lúc thay sáu người Trần Nhân gạt bỏ tâm ma, giúp bọn họ quay trở về chính đạo.

Hai tay Trương Văn Trọng vung lên, sáu đạo thần thức liền tiến nhập vào trong đầu sáu người Trần Nhân, để lại sáu loại tâm pháp tu chân khác nhau.

Phương pháp truyền thụ như vậy, sáu người Trần Nhân lần đầu tiên trải qua, hai mặt nhìn nhau, trên mặt đều lộ biểu tình khiếp sợ.

“Sáu tâm pháp tu chân này, chính là xứng hợp với tư chất của các người. Các người ngàn vạn lần không được học trộm tâm pháp tu chân của người khác, bằng không rất dễ tẩu hỏa nhập ma, bị hủy tu vi của chính mình không nói, còn có thể mất luôn tính mạng.” Trương Văn Trọng căn dặn vài câu, lập tức phân phó nói: “Được rồi, các người tranh thủ thời gian lý giải linh ngộ đi.”

Sáu người Trần Nhân vội vã theo lời mà đi, sau một phen lý giải linh ngộ, lại do Trương Văn Trọng giúp bọn họ giải thích nghi hoặc, bọn họ lần lượt ăn vào Âm Dương Lưỡng Nghi Đan, khoanh chân ngồi ngay tại chỗ, bắt đầu tu luyện.

Trương Văn Trọng vừa thay bọn họ hộ pháp, vừa chú ý tình huống của mấy trăm người bên trong bể bơi.

Thời gian cực nhanh, rất nhanh hai ngày thời gian đã trôi qua.

Trong thời gian này, Trương Văn Trọng gọi điện thoại về nhà nói mình có việc khoảng hai ngày mới về được, lại để Trần quản lý của Mục Mã Trường gọi điện thoại dặn dò xuống dưới, Mục Mã Trường sẽ tiếp tục ngừng kinh doanh thêm vài ngày.

Ở trong hai ngày này, đệ tử Trần gia không ăn không uống, nhưng Trương Văn Trọng cũng không bỏ đói bọn họ, hần ném ra rất nhiều Ngưng Khí Đan, để những đệ tử Trần gia giống như ăn đậu tương, không ngừng điền cho no bụng.

Tuy nói Ngưng Khí Đan cũng không phải đan dược cao cấp, thế nhưng tiêu xài lớn như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có Trương Văn Trọng mới làm được. Những người tu chân bình thường, có thể có được hơn mười viên Ngưng Khí Đan cũng đã rất không tệ, tiêu xài trắng trợn như Trương Văn Trọng, bọn họ thực sự nghĩ cũng không dám nghĩ.

Kỳ thực Ngưng Khí Đan, cũng không phải do Trương Văn Trọng luyện chế ra, mà do ngũ độc yêu khi luyện tập luyện đan đã chế ra. Đối với Trương Văn Trọng mà nói, Ngưng Khí Đan cũng không đổi được bao nhiêu

linh tài liệu cao phẩm, để nơi đó cũng chỉ chiếm diện tích, còn không bằng lấy ra cho đệ tử Trần gia dùng. Ít ít nhiều nhiều, cũng có thể đề thăng thực lực của bọn họ, rút ngắn thời gian luyện hóa.

Nếu như có người tu chân bình thường biết được suy nghĩ trong lòng Trương Văn Trọng, chỉ sợ sẽ tức giận phun máu ngay tại chỗ đi? Ngưng Khí Đan mà người khác xem như trân quý khó được, ở trong mắt Trương Văn Trọng lại biến thành vật vô dụng hoàn toàn.

Người này so với người, thật tức chết người!

Trong hai ngày này, sáu người Trần Nhân cũng đều tự tu luyện tâm pháp của mình, phân biệt truyền thụ cho người thích hợp trong Trần gia. Sau khi thu được tâm pháp tu chân cùng sử dụng phần lớn Ngưng Khí Đan, đệ tử Trần gia cuối cùng cũng có thể chống lại được sự thống khổ của cực lạnh cùng cực nóng, đều ở bên trong linh dịch tập trung tu luyện. Theo sự tu luyện của bọn họ, số lượng linh dịch đã không ngừng giảm xuống, đều bị bọn họ hút vào trong thân thể. Dần dần, bọn họ cũng không tiếp tục nghĩ cực nóng cùng cực lạnh là thống khổ, trái lại còn có chút như hưởng thụ.

Vào buổi chiều ngày thứ ba, khi giọt linh dịch cuối cùng trong bể bơi bị đệ tử Trần gia hấp thu hết, Minh Xà xoay quanh bay lượn bên trên cũng dừng việc thả ra Đại Tảo hung hỏa. Cùng lúc đó mấy trăm đệ tử Trần gia đồng loạt khoanh chân ngồi bên trong bể bơi, nhắm chặt hai mắt.

Đã không có sự thiêu đốt của Đại Tảo hung hỏa, màu đỏ trên Hồn Độn Lô cũng biến mất cực nhanh, trong chớp mắt, đã khôi phục lại dáng dấp màu lục bích.

Vào lúc này, mấy trăm đệ tử Trần gia đang nhắm mắt khoanh chân ngồi, đồng thời mở mắt.

Từng đạo linh lực bên trong thân thể bọn họ phóng ra, tuy rằng linh lực mỗi người cũng không mạnh, nhưng mấy trăm đạo linh lực hội tụ cùng nhau, cũng hình thành lực lượng làm cho người ta không dám coi thường!

Nhìn thấy một màn này, con mắt Trương Văn Trọng bỗng nhiên sáng ngời, vỗ tay hoan nghênh tán thán: “Tốt, thành công rồi!”

Vốn hẳn dự định để đệ tử Trần gia rời khỏi bể bơi, nhưng vừa nghĩ lại, cũng tạm thời bỏ đi ý niệm này trong đầu, khước miệng hơi nhếch lên, nói: “Nếu sau này Vân Thai thị có thêm một môn phái tu chân, như vậy cũng nên để cho đồng đạo trong tu chân giới biết được việc này. Cũng cho bọn họ có chút lo lắng, không dám tùy tiện đến đây gây chuyện thị phi! Đồng thời cũng làm phân tán lực chú ý của một ít người.”

Hai tay Trương Văn Trọng lập tức kháp pháp ấn, trong miệng rất nhanh niệm tụng ra một câu chú ngữ. Sau đó tạo thành kiếm chỉ lớn tiếng quát: “Đi!”

Linh lực trong cơ thể Trương Văn Trọng bỗng nhiên phóng ra, dũng mãnh hướng về mấy trăm đạo linh lực đang hội tụ của đệ tử Trần gia. Cùng lúc đó, Minh Xà và ngũ độc yêu nghe được mệnh lệnh của hắn cũng đều phóng xuất ra yêu lực bản thân, cùng linh lực của Trương Văn Trọng và đệ tử Trần gia kết hợp thành một thể.

Đạo linh lực trong nháy mắt biến thành cực kỳ cường hãn dâng trào, làm kẻ khác nảy sinh lòng sợ hãi!

Lập tức, đạo linh lực hóa thành một cự long linh lực sáng rực, rít gào bay thẳng lên trên, trong một tiếng “oanh” nổ tung, trong nháy mắt đã đánh vỡ nóc nhà, vọt lên trên tận trời cao.

Tốc độ của linh lực cự long thật sự là quá nhanh, cho nên người trong Mục Mã Tràng chỉ nghe được một tiếng nổ, nhưng không nhìn thấy linh lực cự long đang dựng thẳng lên. Cũng may là như vậy, bằng không còn không biết sẽ tạo ra sự kiện khủng hoảng đến như thế nào. Trong khoảng thời gian ngắn, người chung quanh đều tưởng bên trong Mục Mã Trường xảy ra sự kiện nổ tạc, liền nhanh tay gọi điện thoại báo cảnh sát.

Người thường tuy rằng không nhìn thấy linh lực cự long phóng lên bầu trời, nhưng người tu chân khắp thân châu đại địa, dị năng giả, đều cảm giác được sự tồn tại của nó. Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ tu chân giới và dị năng giới lại lần nữa sôi trào lên.

“Chuyện gì xảy ra? Đạo linh lực kinh khủng đó là gì?”

“Đạo linh lực thật mạnh mẽ đáng sợ. Chẳng lẽ do cường giả ngoài Luyện Hư kỳ phóng xuất ra tới? Hay là tán tiên trong truyền thuyết? Trời ạ, cường giả như vậy đã bao năm không được nhìn thấy qua?”

“Vị trí đạo linh lực xuất hiện, hẳn ở gần Vân Thai thị. Ai có thể nói cho ta biết, ở đó rốt cục xảy ra chuyện gì?”

“Đầu tiên ở Ung Thành xuất hiện tình huống dị thường, hiện tại lại là Vân Thai thị, thần châu đại địa đến tột cùng làm sao vậy? Vì sao ở trong một năm ngắn ngủi xuất hiện nhiều tình huống dị thường đến như thế?”

Ngay khi người tu chân, dị năng giả suy đoán không ngớt về linh lực cự long, một thanh âm uy nghiêm trầm thấp, đột nhiên từ bên trong miệng rộng của linh lực cự long phát ra, truyền vào trong tai bọn họ chấn đến tâm thần thất thủ: “Phong Sơn phái thành lập, xin chiêu cáo thiên hạ đồng đạo!”

Phong Sơn phái?

Một môn phái tu chân vừa mới thành lập?

Người tu chân hay dị năng giả nghe thấy được những lời này, đầu tiên đều thất thần, sau đó sôi trào lên.

Từ lúc nào, một môn phái tu chân vừa mới thành lập, cũng có thể phong cách như vậy, uy vũ như thế?

Phong Sơn phái rốt cục có địa vị gì? Đến tột cùng chôn giấu bao nhiêu thực lực?

Trong khoảng thời gian ngắn, ba chữ “Phong Sơn phái” rốt cục triệt để bùng nổ trong tu chân giới. Hầu như mỗi một người tu chân, đều đang thảo luận về môn phái vừa mới xuất hiện.

445. Chương 468: Đan Được, Phù Chú, Pháp Bảo

Mười lăm phút sau, Trương Văn Trọng mới thu hồi toàn bộ linh lực, nếu đã chiêu cáo sự tồn tại của Phong Sơn phái cho cả tu chân giới biết, cũng không cần tiếp tục lãng phí thêm linh lực.

Để linh lực cự long quay trở về bể bơi, đồng thời phân tán thành từng sợi linh lực quay trở về thân thể mọi người, Trương Văn Trọng bắt đầu quan sát tu vi của các đệ tử Trần gia.

Đệ tử Trần gia dù sao đều là người không có tư chất tu chân, được Trương Văn Trọng dùng thủ pháp đặc thù đề cao thành người tu chân, tuy rằng đã trải qua sự luyện hóa của Hỗn Độn Lô, đồng thời còn nuốt vào rất nhiều Ngưng Khí Hoàn, nhưng tu vi hiện tại của bọn họ cũng không cao lắm.

Phần lớn đệ tử Trần gia, đều chỉ có tu vi Luyện Khí kỳ. Bước lên được Trúc Cơ kỳ, cũng chỉ có được hai mươi người mà thôi. Chỉ có Trần Nhân, Trần Hi và bốn đệ tử khác của Trần gia, bởi vì bản thân có tư chất tu chân, cho nên được Âm Dương Lương Nghi Đan và sự trợ giúp của Trương Văn Trọng, liền trở thành người mạnh nhất trong Trần gia, có được tu vi Trúc Cơ đỉnh kỳ.

Tuy rằng tu vi của đệ tử Trần gia cũng không cao, nhưng cũng khá lợi hại. Dù sao ở hai ngày trước, họ đều là người thường không có tư chất tu chân mà thôi! Chỉ trong hai ngày thời gian ngắn ngủi, mấy trăm đệ tử Trần gia vốn không có tư chất tu chân, lại từ người thường biến thành người tu chân, thậm chí còn có người đạt tới tu vi Trúc Cơ kỳ, tùy thời đều có khả năng bước vào Kết Đan kỳ!

Hai ngày!

Chỉ là hai ngày mà thôi!

Tốc độ như vậy, đã không còn dùng từ thần kỳ để hình dung, tựa như lời trước của Trương Văn Trọng, đây đã là chuyện hoàn toàn nghịch thiên!

Phải biết rằng, ở thế giới hiện nay, có rất nhiều người có tư chất tu chân, thậm chí còn là người có tư chất thượng giai, khổ tu hơn mười năm, đều còn ở tu vi Luyện Khí kỳ. Nếu như để bọn họ biết, có mấy trăm người không có tư chất tu chân, nhưng có thể trong hai ngày thu được tu vi tương đương với bọn họ, thậm chí còn có người bước vào Trúc Cơ kỳ mà bọn họ vẫn luôn khát vọng, chỉ sợ bọn họ lập tức sẽ tức giận phun máu bỏ mình đi thôi?

Chuyện như vậy, ở trong toàn bộ tu chân giới, cũng được xưng là chưa từng có ai!

Bất quá, Trương Văn Trọng cũng không quá hài lòng đối với tu vi của đệ tử Trần gia.

“Chỉ có hai mươi người đạt được Trúc Cơ kỳ, lợi hại nhất cũng chỉ là Trúc Cơ đỉnh kỳ mà thôi. Mặc dù có tới mấy trăm Luyện Khí kỳ, nhưng lực lượng như vậy chống đối người tu chân bình thường còn được, nếu như lại gặp phải người có thực lực như Viễn Đằng Khuê, chỉ có con đường chết.” Ánh mắt Trương Văn Trọng đảo qua trên người từng đệ tử Trần gia, nói thầm: “Xem ra trước khi tu vi bọn họ đề thăng đủ mạnh, chỉ đành dùng con đường đan dược, phù chú pháp bảo thành sông, lại truyền một ít thuật pháp cùng pháp trận đặc thù cho họ mới xong.”

Gọi là sông đan dược, phù chú pháp bảo, chính là mượn lực lượng của đan dược phù chú, pháp bảo, đề thăng sức chiến đấu, do đó thu được hiệu quả lấy yếu thắng mạnh! Nói ngắn gọn, chính là dùng đan dược ném, dùng phù chú chiến đấu, dùng pháp bảo mà đập!

Đối với môn phái khác mà nói, cách làm này hoàn toàn xa xỉ lãng phí, thậm chí chẳng khác gì là phá sản. Dù sao, ở thế giới hiện nay, phần lớn bí phương luyện đan, luyện khí đều đã thất truyền, vô luận là đan dược, phù chú hay pháp bảo đều trân quý cùng hiếm thấy.

Thế nhưng chuyện này đối với Trương Văn Trọng, chẳng hề trở thành vấn đề gì.

Phải biết rằng những bí phương luyện đan luyện khí bị thất truyền, Trương Văn Trọng trên cơ bản đều cũng biết. Chỉ cần có linh tài liệu, hẳn có thể cùng ngũ độc yêu luyện chế ra đại lượng đan dược, phù chú cùng pháp bảo. Mà có linh cư tại Ung Thành cùng với pháp bảo Càn Khôn Hồ, bồi dưỡng linh tài liệu đồng dạng cũng không còn là việc khó.

Cho nên Trương Văn Trọng hoàn toàn có thể trang bị đầy đủ cho đệ tử Trần gia, chọn dùng cách thức phá sản để tăng cao sức chiến đấu của bọn họ!

Ngay khi Trương Văn Trọng đang đánh giá đệ tử Trần gia, họ cũng đang xem xét sự biến hóa trong thân thể mình. Bọn họ vui mừng phát hiện, thân thể mình đều phát triển rất tốt. Mấy lão nhân tóc trắng xóa không chỉ thay thành tóc đen, thậm chí miệng còn muốn mọc răng mới!

Ngoài ra, bọn họ còn cảm giác bên trong thân thể mình xuất hiện lực lượng trước nay chưa từng có. Cổ lực lượng này, để cho bọn họ không tự chủ được liên tưởng đến núi non sông ngòi, tinh hoa nhật nguyệt. Trong khoảnh khắc, trong lòng bọn họ tràn đầy sự mừng rỡ cùng khiếp sợ, nhịn không được ồn ào lên:

“Loại lực lượng tự nhiên này, lẽ nào là linh lực của người tu chân mới có hay sao?”

“Có linh lực, chẳng phải nói chúng ta đã thực sự trở thành người tu chân? Có thể thi triển pháp thuật rồi?”

“Trời ạ, ta dĩ nhiên đã thành người tu chân, khó có thể tin, thực sự là khó có thể tin, ta không phải đang nằm mơ phải không? Ai tới véo ta một chút, để ta xem đây là mộng cảnh hay hiện thực.”

Sau một phen vui mừng hoan hô, đệ tử Trần gia đều đưa mắt nhìn về hướng Trương Văn Trọng đang đứng bên bể bơi. Bọn họ đều rất rõ ràng, bản thân mình có thể trở thành người tu chân, toàn bộ đều nhờ Trương Văn Trọng ban tặng. Bởi vậy bên trong ánh mắt của bọn họ, tràn ngập sự tôn kính cùng cảm kích. Cùng lúc đó, bọn họ cũng tin tưởng, nếu Trương Văn Trọng có thể để cho bọn họ trở thành người tu chân, đồng dạng cũng có thể biến họ trở về người thường thậm chí đoạt đi tính mạng bọn họ. Cho nên bên trong ánh mắt họ, ngoại trừ tôn kính và cảm kích, còn có sự sợ hãi thật sâu.

Dưới sự suất lĩnh của Trần Thực Ân, toàn bộ đệ tử Trần gia liền quỳ xuống ngay cạnh bể bơi, đồng thời hướng Trương Văn Trọng nói: “Đại ân của tông chủ, chúng tôi xin tuyên thệ, đệ tử Trần gia đời đời phụng thờ tông chủ là chủ nhân, tuyệt không phản bội!”

Đợi khi đệ tử Trần gia hoàn tất việc hành lễ, Trương Văn Trọng đưa tay vẫy lên, nói: “Được rồi, các người đều đứng lên đi.” Sau khi Trần gia đệ tử đều đứng dậy, hắn lại để ngũ độc yêu từ trong Càn Khôn Hồ lấy ra rất nhiều đan dược thấp phẩm, phù chú và pháp bảo, dựa theo tu vi sâu cạn của đệ tử Trần gia, phân biệt đưa cho bọn họ, lại đem phương pháp sử dụng phù chú và pháp bảo, cũng toàn bộ truyền cho bọn họ.

Những đan dược, phù chú cùng pháp bảo thấp phẩm này, đều do ngũ độc yêu luyện tập làm ra trong mấy hôm nay. Bởi vì những thứ này đều có phẩm cấp tương đối thấp, Trương Văn Trọng không dùng được, vốn

hắn dự định tìm cơ hội đem ra bán đấu giá đổi thành linh tài liệu. Hiện tại đành tiện nghi cho đệ tử Trần gia, nhưng để bảo trụ sự an toàn của người nhà, những đầu tư này cũng đều đáng giá.

Ngay khi ngũ độc yêu đưa ra pháp bảo đan dược, điện thoại của Trương Văn Trọng cũng vang lên, lấy ra vừa nhìn biểu hiện trên màn hình, nhận ra là Xích Hà đạo trưởng gọi tới.

Vừa bấm nút tiếp máy, thanh âm Xích Hà đạo trưởng khản cấp truyền ra từ bên trong: “Trương tiên sinh, tôi nhớ anh đang ở huyện Ân Ngạc của Vân Thai thị phải không? Anh có biết Phong Sơn phái đột nhiên xuất hiện tại Vân Thai thị, là địa vị gì không? Anh có thể còn chưa biết, tu chân giới đang vì họ mà sôi trào ngất trời rồi.”

Trương Văn Trọng không khỏi nở nụ cười: “Đối với Phong Sơn phái, tôi thật ra cũng rất rõ ràng.”

Xích Hà đạo trưởng đầu tiên sững sốt, sau đó hít sâu một hơi, dùng thanh âm run run nói: “Lẽ nào...lẽ nào Phong Sơn phái, chính là đan đỉnh đại phái sau lưng Trương tiên sinh?”

Trương Văn Trọng biết Xích Hà đạo trưởng vẫn còn hiểu lầm, hắn cũng không giải thích, chỉ nói theo Xích Hà đạo trưởng: “Tuy rằng ông đoán không đúng, nhưng cũng không khác lắm. Được rồi, ông cũng không cần hỏi gốc gác của Phong Sơn phái nữa. Ông chỉ cần biết Phong Sơn phái có quan hệ sâu xa với đan đỉnh đại phái kia là được.”

Xích Hà đạo trưởng lập tức bừng tỉnh hiểu ra, nói: “Thì ra như vậy, thảo nào Phong Sơn phái có thể làm ra động tĩnh ầm ỹ như vậy, nguyên lai là có đan đỉnh đại phái kia làm chỗ dựa.”

Trương Văn Trọng mỉm cười, cũng không sửa lời. Hắn tin tưởng, chuyện Phong Sơn phái có chỗ dựa vững chắc, sẽ rất nhanh từ trong miệng Xích Hà đạo trưởng truyền ra ngoài. Chuyện như vậy vô luận đối với Trương Văn Trọng hay Phong Sơn phái, đều có chỗ tốt. Cho nên hắn cũng vô cùng vui vẻ mà làm.

Nói chuyện phiếm vài câu, ngay khi Trương Văn Trọng chuẩn bị cắt đứt điện thoại, Xích Hà đạo trưởng đột nhiên nhớ tới một việc, nhanh miệng nói: “À, được rồi Trương tiên sinh, còn có một việc suýt chút tôi quên nói cho anh. Từ bắt đầu tháng hai, Hà Phi Quan chúng tôi sẽ tổ chức một buổi đấu giá tại Hà Phi Quan. Nếu như Trương tiên sinh có hứng thú, không ngại đến đây tham gia đi.” Hắn phi thường mong muốn Trương Văn Trọng có thể tham gia. Bởi vì đan dược trong tay Trương Văn Trọng có thể dễ dàng danh tiếng cùng phẩm cấp buổi đấu giá của Hà Phi Quan, mang đến tiền lời cực lớn cho Hà Phi Quan.

“Buổi đấu giá?” Nghe Xích Hà đạo trưởng nói, vùng lông mày Trương Văn Trọng không khỏi nhướng lên.

Linh tài liệu hắn có được đều đã tiêu hao gần hết trên người đệ tử Trần gia, mà đan dược pháp bảo do hắn luyện chế có thể đem ra bán đấu giá cũng đích thật là cách tốt nhất để thu hoạch đại lượng linh tài liệu trong thời gian ngắn nhất.

Nhưng hắn càng muốn Xích Hà đạo trưởng đem buổi đấu giá tổ chức ngay tại Vân Thai thị, bởi vì chỉ có như vậy mới có khả năng biểu diễn thực lực của chính mình trước mặt người tu chân và dị năng giả, kinh sợ một chút những hạng người có tâm quỷ quái!

Vì vậy Trương Văn Trọng nói: “Xích Hà đạo trưởng, tôi có một yêu cầu quá đáng, không biết ông có thể đáp ứng hay không?”

Xích Hà đạo trưởng vội vàng nói: “Trương tiên sinh, anh có gì phân phó thì cứ nói, chỉ cần Hà Phi Quan có thể, đều quyết không chối từ!”

Trương Văn Trọng nói: “Tôi hi vọng ông có thể đem buổi đấu giá này dời đến Vân Thai thị, tổ chức cùng Phong Sơn phái!”

“Vậy...” Xích Hà đạo trưởng không khỏi do dự.

Buổi đấu giá không chỉ có thể kiếm lợi nhuận thật lớn vào tay, đồng thời có thể dễ dàng danh vọng của Hà Phi Quan trong tu chân giới. Nếu như đem buổi đấu giá cùng tổ chức với Phong Sơn phái tại Vân Thai thị, đối với Hà Phi Quan mà nói, cũng chưa chắc là có lợi. Nếu không phải người nói chính là Trương Văn Trọng, chỉ sợ Xích Hà đạo trưởng đã sớm một ngụm cự tuyệt, cũng sẽ không do dự khó quyết như bây giờ.

Phản ứng của Xích Hà đạo trưởng, cũng trong dự liệu của Trương Văn Trọng, hần mỉm cười nói: “Tu vi của Xích Hà đạo trưởng, chỉ sợ vẫn bị dừng lại tại Kim Đan đỉnh kỳ phải không? Ở chỗ tôi có một viên Cửu Chuyển Bồi Anh Đan...”

“Cửu Chuyển Bồi Anh Đan?” Bên trong điện thoại truyền ra thanh âm khiếp sợ của Xích Hà đạo trưởng: “Lẽ nào là Cửu Chuyển Bồi Nguyên Đan trong truyền thuyết có thể trợ người tu chân Kim Đan kỳ luyện thành nguyên anh, bước vào Nguyên Anh kỳ? Đan được như vậy không ngờ thật sự tồn tại? Trời ạ!”

Trương Văn Trọng hỏi: “Thế nào, Xích Hà đạo trưởng, ông có đáp ứng yêu cầu tôi vừa đưa ra không?”

“Đáp ứng! Khẳng định đáp ứng! Chuyện tốt như vậy kẻ ngu mới không đáp ứng!” Những lời này Xích Hà đạo trưởng hầu như rống ra.

446. Chương 469: Tiểu Liên Nam Thông Tuệ

Sau khi hàn huyên vài câu với Xích Hà đạo trưởng về chuyện liên quan đến buổi đấu giá, Trương Văn Trọng cắt điện thoại.

Lúc này ngũ độc yêu cũng đã đem đồ vật phân phát xong vào tay đệ tử Trần gia.

Nếu không phải biết đan được và phù chú chỉ có thể dùng một lần, nếu không sợ tùy tiện sử dụng pháp bảo sẽ làm bị thương người nhà chung quanh, chỉ sợ những đệ tử Trần gia quá độ hưng phấn đã sớm không kiềm chế được sự xúc động trong lòng, vội vàng đem thử uy lực của những bảo bối này. Tuy rằng tạm thời không thể sử dụng, nhưng bọn họ cầm những bảo bối trong tay không ngừng quan sát thật kỹ.

“Đây là pháp bảo sao? Hay quá, vừa nhìn liền biết không tầm thường!”

“Bích Vân kiếm này của tôi, là pháp khí bát phẩm đó. Phối hợp với tâm pháp tôi tu luyện, có thể phóng xuất ra hàn thủy kiếm khí!”

“Bích Vân kiếm của anh đích xác rất lợi hại, nhưng Liệt Diễm đao của tôi càng mạnh! Của tôi là bảo khí nhất phẩm, một ngày thi triển ra, chính là đầy trời biển lửa!”

“Hàn Quang phù của tôi cũng không phải chuyện đùa đâu.”

Đệ tử Trần gia vừa lấy được bảo bối, nhìn không được bắt đầu huyền diệu đem ra khoe lẫn nhau. Hoàn hảo, bọn họ huyền diệu thì huyền diệu, so sánh thì so sánh, cũng không bởi vậy mà sản sinh oán khí. Dù sao bọn họ đều là người một nhà tình cảm thâm hậu.

Trương Văn Trọng vẫy Trần Thực Ân đến trước người, nói: “Ta vừa thương lượng với Xích Hà đạo trưởng của Hà Phi Quan, chuẩn bị ở đầu tháng hai tổ chức một buổi đấu giá ở Vân Thai thị.”

Trần Thực Ân vỗ ngực, đáp: “Tổ chức hội đấu giá? Không thành vấn đề, trước đây chúng tôi cũng từng tổ chức vài buổi đấu giá, cũng có kinh nghiệm. Không biết lần này tông chủ tổ chức hội đấu giá, có liên quan đến tác phẩm nghệ thuật, hay liên quan đến đồ cổ? Có cần chúng tôi dùng truyền thông làm quảng cáo để hấp dẫn càng nhiều người hơn không?” Tuy rằng bà đã trở thành người tu chân, thế nhưng trong tư tưởng cũng không hoàn toàn điều chỉnh lại, còn tưởng rằng Trương Văn Trọng muốn tổ chức chỉ là một buổi đấu giá của thế tục bình thường.

“Không phải.” Trương Văn Trọng bật cười, lắc đầu nói: “Hội đấu giá lần này, do người tu chân tham gia. Đồ vật bán đấu giá, cũng đều là linh tài liệu, đan dược, pháp bảo cùng với yêu sủng mà người tu chân cần sử dụng. Hội đấu giá như vậy không thích hợp cho người thường biết. Cho nên công tác bảo mật phải thật tốt, chuyện làm quảng cáo thì tuyệt đối không được. Tuy rằng các vị đã tổ chức vài lần hội đấu giá, thế nhưng loại hội đấu giá của người tu chân, chỉ sợ chưa từng nghe qua đi? Cho nên các vị phải hoàn toàn phối hợp với đạo sĩ của Hà Phi Quan, từ trên người bọn họ hấp thu kinh nghiệm.”

“Hội đấu giá tu chân?” Trần Thực Ân kinh ngạc, cũng hồi phục lại tinh thần, vẻ mặt kích động gật đầu đáp: “Yên tâm đi, tông chủ, chúng tôi không chỉ có thể phối hợp làm tốt hội đấu giá lần này cùng Hà Phi Quan, còn có thể hấp thu toàn bộ kinh nghiệm của bọn họ. Sau đó, chúng tôi sẽ có kinh nghiệm tổ chức hội đấu giá cho chính mình.”

Thấy Trần Thục Ân đã hiểu được ý tứ của mình, Trương Văn Trọng thỏa mãn gật đầu, sau đó còn nói thêm: “Người có biết vì sao ta phải phí lớn công phu như vậy, tiêu hao nhiều linh tài liệu và đan dược, đem mấy trăm người của Trần gia toàn bộ đều biến thành người tu chân không?”

Sau khi trầm ngâm một lát, Trần Thục Ân cẩn thận hỏi: “Tông chủ làm như vậy, chính là vì người nhà?”

“Không sai.” Trương Văn Trọng nói: “Người nhà của ta, cũng không nguyện ý rời khỏi huyện Ân Ngạc theo ta đến Ung Thành, mà ta bởi vì một ít nguyên nhân cũng không thể ở lại huyện Ân Ngạc quá lâu, cho nên cần có Trần gia ở chỗ này thay ta thủ hộ sự an toàn của người nhà. Nếu các người làm tốt, ta sẽ có phần thưởng, nói không chừng còn có thể cho hai người của Trần gia độ kiếp thành tiên nhân. Nhưng nếu như các người làm không tốt, làm người nhà của ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đừng trách ta độc ác, cho các người trọn đời không được siêu sinh, linh hồn vĩnh viễn chịu đày đọa thống khổ!”

Trần Thục Ân lập tức nói: “Thỉnh tông chủ yên tâm, chỉ cần có Trần gia ở đây, tuyệt đối sẽ bảo hộ sự an toàn của người nhà ngài, cho dù vì thế phải hi sinh hết tính mạng của đệ tử Trần gia, cũng sẽ không tiếc. Dù sao đại ân của tông chủ đối với Trần gia, chẳng khác gì như tái tạo!”

Những đệ tử Trần gia ở chung quanh cũng nhanh chóng tỏ thái độ, cùng kêu lên nói: “Bảo hộ an toàn của người nhà tông chủ, dù phải hi sinh tính mạng cũng sẽ không tiếc!”

“Tốt, hi vọng các người có thể vĩnh viễn nhớ kỹ lời nói hôm nay!” Trương Văn Trọng thỏa mãn gật đầu, còn nói thêm: “Tuy rằng các người đã thành người tu chân, lại có đan dược, phù chú và pháp bảo phòng thân, thế nhưng tu vi bản thân quá thấp. Cho nên dù các người phải bảo hộ an toàn cho gia đình của ta, cũng phải gia tăng tu luyện. Từ nay về sau, mỗi cách một đoạn thời gian, ta sẽ kiểm tra tu vi của các người. Người có tốc độ tu luyện nhanh sẽ có phần thưởng, ai tốc độ chậm sẽ bị phạt...” Đang nói chuyện, lại nghe tiếng còi xe cảnh sát truyền đến, Trương Văn Trọng nhin không được nhử mày nói: “Có ai ra ngoài nhìn xem xảy ra chuyện gì?”

Trần Đạo Sâm thân là quản lý Mục Mã Trường lập tức linh mệnh đi ra ngoài tìm hiểu tình huống, một lát sau hắn quay về, vẻ mặt cười khổ hướng Trương Văn Trọng giải thích: “Tông chủ, vừa rồi khi chúng ta đem linh lực phóng lên cao, làm vỡ nát nóc nhà nơi này, người chung quanh Mục Mã Trường tưởng xảy ra chuyện nổ tạc, cho nên đã báo cảnh sát. Hiện tại cảnh sát và phòng cháy chữa cháy đều chạy tới bên ngoài Mục Mã Trường. Ngài xem...”

Trương Văn Trọng nói: “Người xem rồi xử lý là được, nhưng có một điều phải nhớ kỹ, chuyện các người là người tu chân, phải bảo mật đối với người thường. Còn có, ngàn vạn lần không nên khoe khoang pháp thuật ngay trước mặt người thường, để tránh dẫn phát sự khủng hoảng trong dân chúng. Mặt khác cũng không thể ỷ vào tu vi đi làm xằng làm bậy, nếu như để ta biết có chuyện như vậy phát sinh, cũng đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!(tìm đọc tay ác)

Trần Thục Ân nhanh miệng nói: “Yên tâm đi tông chủ, nếu như đệ tử Trần gia chúng tôi thực sự xuất hiện bại hoại như vậy, không nhọc ngài động thủ, chúng tôi sẽ tự thanh lý môn hộ.”

Trương Văn Trọng gật đầu, không nói thêm, xoay người rời đi, mà Trần Đạo Sâm lại phụ trách đi ứng phó với cảnh sát cùng đội phòng cháy chữa cháy, những đệ tử Trần gia còn lại, lại tiêu trừ sạch sẽ vết tích lưu lại trong bể bơi, miễn cho người khác nhìn ra được dấu vết.

Sau khi về đến nhà, lại trở lại bình thường. Đệ tử Trần gia dùng đủ loại phương thức tiến nhập vào ở trong tiểu khu này, ở gần cạnh thủ hộ người nhà của Trương Văn Trọng. Nhưng bọn họ thủ hộ bí mật gần bên, cũng không gây trở ngại sinh hoạt của gia đình Trương Văn Trọng, cũng không khiến cho họ phát hiện và chú ý.

Đối với việc này, Trương Văn Trọng cũng cảm thấy hài lòng.

Mà làm Trương Văn Trọng càng kinh ngạc chính là, tiểu Liên Nam trong thời gian hắn rời nhà hai ngày, đã lật xem sách thuốc do hắn mang về nhà.

Bởi vì tuổi nhỏ, tiểu Liên Nam còn chưa thể hiểu được ý nghĩa trong sách, nhưng trí nhớ của nó cũng tốt kinh người, đã đem nội dung ghi chép bên trong sách thuốc nhớ được bảy tám phần. Về phần những nội

dung nó không nhớ được, cũng không phải nó đã quên, mà bởi vì nó không nhận ra được chữ trong sách, cho nên không thể nhớ được.

Phần trí nhớ của tiểu Liên Nam, coi như là Tô Hiếu Hồng dù có thất khiếu linh lung tâm cũng không có.

Trong lúc làm Trương Văn Trọng phải tán thán không ngớt, cũng làm hấn nảy sinh ý niệm bồi dưỡng tiểu Liên Nam. Vì vậy thừa dịp mấy ngày bình thân, Trương Văn Trọng bắt đầu làm lão sư tiểu học, đốc lòng dạy dỗ tiểu Liên Nam.

Có một lão sư như hấn dạy dỗ, tiến độ học tập của tiểu Liên Nam có thể nói đột nhiên tăng mạnh, bắt đầu quần quýt lấy hấn đòi học tập tri thức y học. Trong tâm linh tuổi nhỏ của nó, sớm đã lập nên mục tiêu, muốn trở thành danh y một đời nhưng cha nuôi Trương Văn Trọng, có được y thuật cao siêu người người tôn kính.

Đối với tấm lòng như vậy, Trương Văn Trọng tự nhiên vô cùng vui vẻ, cũng bắt đầu từ lý luận cơ sở cơ bản nhất chăm chú cẩn thận dạy dỗ tri thức y học cho tiểu Liên Nam.

Trong nháy mắt đã đến cuối tuần.

Trương Trạch Thụy nôn nóng gặp mặt cháu gái, không ngừng giục già Trương Văn Trọng đem tiểu Liên Nam đến Vân Thai thị gặp hấn.

Ở trong đoạn thời gian này, Trương Trạch Thụy nhận được không ít điện thoại của Vương Hân Di đề cập đến sự khả ái nhu thuận của tiểu Liên Nam, đối với đứa cháu gái chưa từng gặp mặt này, hấn vạn phần mong đợi. Thậm chí còn chuyên môn phái một chiếc xe đến đón Trương Văn Trọng và tiểu Liên Nam.

Rơi vào đường cùng, ngay sáng sớm ngày cuối tuần Trương Văn Trọng cùng tiểu Liên Nam cùng ngồi xe đến Vân Thai thị.

Ngay cửa đại viện quân phân khu tại Vân Thai thị, Trương Trạch Thụy đã đứng chờ từ sáng sớm. Xa xa nhìn thấy xe do mình phái đi đón con trai và cháu gái đã về tới, vội vàng bước tới nghênh đón, xe vừa dừng lại, hấn đã khẩn cấp mở cửa xe.

Trương Văn Trọng mở miệng vừa gọi: “Cha...” Thế nhưng thanh âm còn chưa hạ xuống, Trương Trạch Thụy lại khoát tay chặn lại, vẻ mặt không nhin được nói: “Tránh ra, cha muốn xem đứa cháu gái của cha, con ở chỗ này ngăn cản làm gì?”

Từ trên đường tới đây, Trương Văn Trọng cũng đã dạy tiểu Liên Nam làm sao xưng hô với Trương Trạch Thụy. Lúc này nhìn thấy lão nhân có gương mặt tương tự cha nuôi của mình tới bầy tám phần, tiểu Liên Nam vốn thông minh hiểu chuyện, lập tức nhu thuận hô: “Ông nội.”

“Ai, cháu gái ngoan của ông.” Trương Trạch Thụy đáp, gương mặt cười tươi như hoa nở, đưa tay bế tiểu Liên Nam ra khỏi xe, ôm vào trong lòng không muốn buông tay. Không chỉ có như vậy, hấn còn dùng lời nói huyền diệu nhìn người quen trong quân phân khu giới thiệu đứa cháu gái ngoan của mình.

Nhìn vẻ yêu thích của Trương Trạch Thụy đối với tiểu Liên Nam, Trương Văn Trọng nhin không được nói thêm: “Lẽ nào đây gọi là cách đời thì thân hơn?”

Buổi sáng hôm nay, Trương Trạch Thụy đưa tiểu Liên Nam đến vườn bách thú trong Vân Thai thị chơi đùa. Trương Văn Trọng cũng không đi cùng, sau khi hỏi thăm đường bán đồ cổ của Vân Thai thị, hấn liền gọi xe đi tới nơi đó.

Từ khi có chuyện mua được pháp bảo ở Ung Thành, Trương Văn Trọng vẫn thích bớt thời gian đến chợ đồ cổ nhìn xem vài lần. Nói không chừng, thật đúng có thể giúp hấn tìm ra được linh tài liệu hay pháp bảo cũng không chừng? Hiện tại, cửa cải của hấn cũng đã tiêu hao gần hết trên người của đệ tử Trần gia, có thể nói đang nghèo rất mỏng tới, phải có thêm một nhóm linh tài liệu hoặc pháp bảo làm vốn, để trong cuộc bán đấu giá lần này, kiếm thêm càng nhiều linh tài liệu hoặc pháp bảo.

447. Chương 470: Nhữ Diêu Thanh Từ Bình

Khi Trương Văn Trọng ngồi xe đi tới đường vào con đường chuyên bán đồ cổ, kinh ngạc khi nhìn thấy cảnh tượng nhiệt náo người người rộn ràng. Người tới lui không chỉ chen chúc đầy đầu đường đồ cổ, còn che kín cả những lối đi chung quanh không còn đường vào.

Không có biện pháp tiếp tục chạy về phía trước, tài xế taxi cho xe dừng lại bên đường, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Mấy ngày nay bên trong tiệm đồ cổ này hình như đang tổ chức đại hội gọi là Dân Gian Giám Bảo, đã nhiều người tới mức hơn cả người đi lễ chùa mừng năm mới, người anh em, anh chỉ đành đi bộ vào thôi.”

Trương Văn Trọng thanh toán tiền xe, đi nhanh vào con đường bán đồ cổ, nhìn cảnh tượng náo nhiệt rầm rĩ, khóe miệng thoáng nhếch lên, thầm nghĩ: “Xem quy mô của đại hội này, thật có vẻ lớn, nói vậy đồ cổ cất giữ được đem ra cũng không ít, đối với ta mà nói, là một tin tức thật tốt đây. Hay thật, ở đây càng cất giữ nhiều đồ cổ, khả năng ta phát hiện linh tài liệu hay pháp bảo càng cao.”

Chính bởi vì có ý nghĩ như vậy, Trương Văn Trọng đối với mục đích hành trình lần này cũng cảm thấy bội phần chờ mong.

Nhưng khi hần dạo qua một vòng trong một tiệm đồ cổ, kết quả cũng làm hần cảm giác sâu sắc thất vọng.

Ở trong tiệm đồ cổ này, đích thật có không ít đồ cổ, tranh vẽ thơ họa, trong đó cũng không ít chân phẩm và trân phẩm. Nhưng đáng tiếc chính là, bên trong mấy thứ này, không có dính dáng gì tới linh tài liệu hay pháp bảo.

Trương Văn Trọng ôm nhiều hi vọng mà đến, lúc này không khỏi cảm thấy thật thất vọng.

“Xem ra, linh tài liệu và pháp bảo đích xác không phải dễ dàng gặp được như vậy. Chỉ hi vọng một ngày như thế này mà tìm được thì không quá khả năng.” Trương Văn Trọng xoay người hướng một con đường nhỏ bán đồ cổ đi tới. Ngay lúc này, một thanh âm quen thuộc đột nhiên vang lên bên cạnh, xuyên qua sóng người chen chúc, truyền vào trong lỗ tai hần: “Trương tiên sinh? Hay thật, quả nhiên là anh. Không nghĩ tới, lại có thể gặp được anh ở nơi này. Thế nào, anh cũng có hứng thú với đồ cổ?”

Trương Văn Trọng theo thanh âm nhìn qua, lập tức phát hiện hai thân ảnh quen thuộc trong đám người đông đúc. Một người là người đại lý Ngô Phần của Hà Phi Quan trong phạm tục, một người là đồ đệ Trác Thanh Liên của quan chủ Hà Phi Quan Xích Hà đạo trưởng.

Tách qua đám người đông đúc, Trương Văn Trọng hiếu kỳ hỏi thẳng: “Vì sao hai người cũng ở đây?”

Tuy rằng Ngô Phần biết Trương Văn Trọng là một nhân vật trọng yếu trong lòng những thần tiên sống của Hà Phi Quan, nhưng cũng không biết có nên đem nguyên nhân đến nơi này nói cho hần hay không, trong khoảnh khắc có vẻ ấp úng.

Trác Thanh Liên lại không chút do dự, hồi đáp: “Bởi vì là lần đầu tiên cùng hợp tác với Phong Sơn phái, cho nên chúng tôi đặc biệt mượn đại hội Dân Gian Giám Bảo lần này để luyện tập, xem như bồi dưỡng khả năng hòa hợp lẫn nhau.”

“Nguyên lai đại hội Dân Gian Giám Bảo lần này là do các vị và Phong Sơn phái hợp tác làm ra.” Trương Văn Trọng bừng tỉnh hiểu ra nói. Trong mấy ngày nay, hần đem chuyện tổ chức hội đấu giá tu chân toàn quyền giao cho Trần gia đến phụ trách. Vì vậy bọn họ cùng Hà Phi Quan câu thông giao lưu, cũng do Trần gia làm ra, bởi vậy hần cũng không rõ giữa hai bên cùng hợp tác thực hiện đại hội lần này để luyện tập trước.

Nếu Trác Thanh Liên đã đem mọi chuyện nói với Trương Văn Trọng, Ngô Phần cũng không còn gì để do dự, hần cũng đã biết trong cảm nhận của những thần tiên sống trong Hà Phi Quan, địa vị của Trương Văn Trọng rất cao. Sau khi điều chỉnh ý nghĩ, hần khiêm cung vừa cười vừa nói: “Trương tiên sinh, anh đã thích đồ cổ, như vậy buổi đấu giá anh hẳn sẽ hứng thú tham gia chứ?”

“Hội đấu giá?” Trương Văn Trọng đang định rời đi, chợt nghe Ngô Phần nói vậy, tạm thời bỏ đi ý niệm rời khỏi, hỏi: “Hội đấu giá thứ gì?”

“Khăng định đều là thứ tốt!” Ngô Phần cười đáp: “Lần này đúng là thứ tốt, đều được đem ra trong buổi đấu giá. Đừng xem một tiệm đồ cổ đã bán ra rất nhiều bảo bối trong buổi triển lãm, thế nhưng nếu so sánh với buổi đấu giá, chỉ là như rác rưởi mà thôi.”

“Tốt như vậy? Thực sự là thế sao? Vậy không ngại đi xem thử, dù sao tôi cũng có thời gian.”

Đi theo sự dẫn dắt của Trác Thanh Liên và Ngô Phần, Trương Văn Trọng đi về hướng hội đấu giá.

Đi một vài bước, hần chợt ngừng lại, trong ánh mắt khó hiểu của Ngô Phần và Trác Thanh Liên, đưa tay chỉ một người đang từ trong tiệm đồ cổ đi ra, nói: “Ngô tiên sinh, anh xem có phải là Vũ Văn đó không?”

Nhìn theo hướng tay đang chỉ của Trương Văn Trọng, Ngô Phần nhất thời bật cười: “Hắc, thật đúng là tiểu tử này. Thế nào hần cũng chạy tới Vân Thai thị?” Sau đó hần hít sâu một hơi, hướng Vũ Văn còn chưa nhận ra ba người họ hô lên: “Vũ Văn, tiểu tử nhìn đâu thế? Nhìn xem ai ở chỗ này!”

“Yêu, lão đầu trọc! A nha còn có Trương ca và Trác tiên tử.” Vũ Văn nhìn thấy Ngô Phần, sau đó lại thấy Trương Văn Trọng và Trác Thanh Liên, liền nhanh chân chạy tới bên cạnh họ. Thẳng đến lúc này, ba người Trương Văn Trọng mới phát hiện, Vũ Văn cũng không phải đi một mình, ở bên người hần còn có một người khác, chính là đạo diễn nổi danh Thần Quan Tây.

Chờ Vũ Văn đi tới, Trương Văn Trọng liền hỏi: “Sao cậu chạy tới Vân Thai thị?”

Vũ Văn cười hồi đáp: “Thần Quan Tây cùng Mã Hiểu Toa bọn họ đến đây quay ngoại cảnh, thân là người sản xuất, tôi tự nhiên cũng phải tới xem, nghe nói có đại hội Dân Gian Giám Bảo nên tôi thuận tiện chạy tới mua một kiện lễ vật mừng năm mới cho lão gia tử.”

Lúc này Thần Quan Tây cũng đã đi tới, tuy rằng hần không nhận ra Ngô Phần và Trác Thanh Liên, nhưng nhận thức Trương Văn Trọng, liền nhanh tiến lên ân cần thăm hỏi. Ở trong hai ngày này, hần đã từ trong miệng Vũ Văn hỏi thăm ra thân phận của Trương Văn Trọng. Biết hần không chỉ là anh rể tương lai của Vũ Văn, đồng thời còn là một danh y tài danh được các vị lãnh đạo trung ương thưởng thức, vì vậy thái độ với hần càng thêm cung kính và nịnh bợ hơn cả trước đây.

Sau khi khách sáo một phen, Thần Quan Tây đưa ánh mắt nhìn về phía Trác Thanh Liên, đôi mắt chợt sáng ngời, cảm khái nói: “Ôi, vị tiểu thư này đúng thật là đẹp a! Khí chất thoát tục như sương!”

Sắc mặt Trác Thanh Liên nhất thời tối sầm lại, nếu không phải có Trương Văn Trọng ở nơi này, chỉ sợ nàng đã lập tức trừng trị Thần Quan Tây.

Vũ Văn hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh toát ầm ầm sau lưng, rất sợ Trác Thanh Liên trừng phạt Thần Quan Tây còn có thể liên lụy đến hần, liền nhanh chân đá Thần Quan Tây một cước, mắng: “Nói bậy gì vậy? Đây là Trác tiểu thư, sao là người đi làm diễn viên? Được rồi, anh cũng đừng ở mãi chỗ này vướng chân vướng tay, mau nhanh cút đi cho tôi!”

Lúc này Thần Quan Tây mới kịp phản ứng biết mình đã nói sai lời, tuy rằng trong lòng không muốn, nhưng cũng đành rời đi. Ngay khi hần đi xa, còn quay đầu lại đưa mắt nhìn Trương Văn Trọng và Trác Thanh Liên, đưa tay tát mình một bạt tai, tự mắng: “Sao ta lại ngốc như thế nha? Đã sớm nên nhìn ra, nữ nhân này có quan hệ lớn lao với Trương tiên sinh, làm sao cô ta nguyện ý đi làm diễn viên đây? Thảo nào Vũ tổng lại tức giận, không được, sau này phải tìm cơ hội xin lỗi Trương tiên sinh mới được, cũng không thể để hần sinh ra hiểu lầm với ta.”

Trương Văn Trọng đối với hần thật ra cũng không có gì, nhưng hần đối với Trương Văn Trọng lại sinh lòng sợ hãi.

Khi Thần Quan Tây xám xịt rời đi, Trương Văn Trọng đưa tay chỉ vào cái rương trong tay Vũ Văn, hỏi: “Cậu mua bảo bối gì cho Vũ lão gia tử vậy?”

“Hắc hắc, lần này tôi đã đào được bảo bối tốt.” Nói tới đó, Vũ Văn mở nắp rương, đưa qua cho Trương Văn Trọng xem, lại dùng giọng nói huyền diệu: “Trương ca, anh xem, đây chính là Nhữ Diêu Thanh Từ Bình hàng thật giá thật, nơi này còn có giấy chứng nhận.”

Trương Văn Trọng cũng không lấy Thanh Từ Bình ra xem, chỉ liếc mắt quan sát, nói: “Cậu mua hết bao nhiêu tiền?”

Vưu Văn cười hì hì đáp: “Bốn trăm năm mươi ngàn, thế nào, tôi chiếm tiện nghi phải không? Tuy rằng tôi không hiểu nhiều về đồ cổ, nhưng cũng biết được, Nhữ Diêu Thanh Từ Bình kiểu cách đều hơn mấy triệu. Lần này nếu không phải do người quen bán, tôi cũng không khả năng mua được với giá tiện nghi như thế. Tôi nghĩ dùng Nhữ Diêu Thanh Từ Bình làm lễ vật mừng năm mới cho lão gia tử, lão gia tử khẳng định sẽ thích.”

Trương Văn Trọng bật cười, nói: “Nếu cậu thật sự đem nó tặng cho lão gia tử, chỉ sợ sẽ bị mắng chết.”

Dáng tươi cười trên mặt Vưu Văn nhất thời cứng lại, hoảng sợ nói: “Trương ca, lời này của anh là ý gì vậy?”

Trương Văn Trọng nói: “Thanh Từ Bình này, không phải là hàng chính phẩm, nó được phỏng chế tại hiện đại.”

Vưu Văn kinh ngạc nói: “Phỏng phẩm? Không thể nào? Điều này sao có thể? Trương ca, anh không phải nhìn lầm rồi chứ? Đây chính là giấy chứng nhận giám định nha!”

“Thế đạo bây giờ giấy chứng nhận cũng chưa chắc là thật. Cậu xem vết tích ở dưới đáy bình đây, hàng chính phẩm hẳn phải có dấu vết mài dũa rất nhỏ và tinh tế, còn dấu vết này vừa thô to đồng thời màu sắc cũng không đúng. Nhìn nữa ở đây...” Trương Văn Trọng đem những sơ hở của hàng giả đồng loạt nói ra.

Đối với lời nói của Trương Văn Trọng, Vưu Văn vốn rất tin tưởng. Dù sao tài năng của hắn ở phương diện đồ cổ tranh chữ, dù Vưu Văn thúc ngựa cũng theo không nổi, thậm chí cả ông nội hắn cũng khen không dứt miệng. Mà lúc này nghe Trương Văn Trọng liệt kê một mạch sơ hở, hắn nhất thời tức điên: “Mã lão tam chết tiệt! Miệng mồm nói là anh em với nhau, kết quả đem hàng giả ra lừa gạt tôi. Nếu không gặp Trương ca, tôi thí điên thí điên đem hàng giả này tặng cho ông nội, không những sẽ bị nghe mắng, còn bị mất hết mặt mũi với người nhà thân thích. Không được, tôi phải tìm Mã lão tam tính sổ!” Dứt lời hắn chụp bình sứ giả, xoay người đi trở vào trong tiệm đồ cổ.

Ngô Phấn sợ Vưu Văn có hại, nhanh miệng nói: “Trương tiên sinh, chúng ta cũng đi nhìn xem thử?”

“Được.” Trương Văn Trọng gật đầu, cùng Ngô Phấn, Trác Thanh Liên đi theo phía sau Vưu Văn, đi vào tiệm đồ cổ kia.

Vừa vào tiệm đồ cổ, ánh mắt Trương Văn Trọng đã rơi vào vài tảng đá được đặt một bên căn tiệm.

448. Chương 471: Khối Đá Nhìn Rất Bình Thường

Mấy người cùng nhau bước vào cửa tiệm, đem Thanh Từ Bình giả mạo này hoàn trả lại cho Mã lão tam. Lúc này Vưu Văn đang tranh cãi với lão, còn Trương Văn Trọng thì chậm rãi bước tới chỗ hai viên Thạch Đầu*, cẩn thận dò xét. (* đá cuội.)

Đôi thạch đầu này thoát nhìn hình dạng xem ra, thì nó cùng những viên đá trên đường phố nông thôn cũng chẳng khác nhau bao nhiêu. Cho dù trong mắt hành gia, đôi thạch đầu này vẫn chỉ là mặt hàng kém chất lượng, nhưng ở trong mắt Trương Văn Trọng, thì hai viên thạch đầu này lại không hề bình thường chút nào.

Bất quá chỉ dựa vào mắt thường kiểm định, Trương Văn Trọng cũng không dám mười phần cam đoan. Cho nên hắn nhẹ nhàng vươn tay ra, sờ lên trên bề mặt khối thạch đầu, âm thầm truyền linh lực vào bên trong.

Trải qua một phen dò xét, lúc sau Trương Văn Trọng đối với trạng huống của hai viên thạch đầu này, cũng đã phi thường rõ ràng.

Hai viên đá này thoát nhìn rất bình thường, nhưng ở bên trong lại súc tích một cỗ linh khí dồi dào phá lệ, so với linh tài phổ thông cũng phải mạnh mẽ hơn rất nhiều! Thậm chí, còn trả lại cho Trương Văn Trọng một loại cảm giác quen thuộc. Đó chính là cảm giác khi hắn tiếp xúc với Phi Thúy Hồn ở trên núi tại thôn Long Hóa.

Mà lúc này, Vưu Văn cũng đang làm trò trước mặt Mã lão tam, đem mấy sơ hở lúc trước Trương Văn Trọng kể ra. Cuối cùng hắn kiểm chế không được, nghiêng răng nghiêng lợi: “Mã lão tam, anh luôn miệng nói chúng ta là huynh đệ tốt. Như thế nào, ngay cả huynh đệ mình mà anh cũng muốn qua mặt sao?”

Lúc trước, Mã lão tam còn khăng khăng chiếc Thanh Từ Bình này chính là hàng thật giá thật. Nhưng bây giờ nghe Vũ Văn kể ra sơ hở, hắn liền biết Vũ Văn đã được cao thủ chỉ điểm, muốn lừa giỡn qua mặt hắn là không có khả năng.

Quan sát ba người đi theo Vũ Văn vào trong cửa hàng. Cuối cùng Mã lão tam quàng ném ánh mắt lên trên người Ngô Phần. Bởi vì trông niên kỷ của Trương Văn Trọng và Trác Thanh Liên đều quá trẻ, hắn sẽ không phải là chuyên gia nghiên cứu đồ cổ đi.

Trong lòng chợt động, trên mặt Mã lão tam liền nhăn nhó, buồn bực nói: “Uy, Vũ tổng, cậu chính là một đại nhân vật. Tôi làm sao dám qua mặt cậu đây? Chuyện lần này, tôi quả thực không hề biết! Chiếc Thanh Từ Bình này tôi mua về không được bao lâu, mà trước khi mua đã thấy nó có giấy giám định rồi....Thực không ngờ...”

Vũ Văn lạnh nhạt cười: “Được rồi, Mã lão tam, anh không cần phải đóng kịch thêm nữa. Đừng quên tôi kinh doanh trong ngành giải trí, gặp qua không ít người đóng kịch xuất sắc hơn anh rồi. Nói đi, anh định bồi thường tôi như thế nào đây? Nhưng trước tiên, tôi phải cảnh cáo anh, nếu phần bồi thường không thể làm tôi hả cơn giận. Tôi nhất định sẽ phá tan cái tiệm đồ cổ này của anh.”

Vừa nghe đến hai chữ bồi thường, trên mặt Mã lão tam liền thu liễm tinh thần, âm hiểm cười nói: “Như thế này đi, Vũ tổng, nếu cậu nhìn trúng đồ vật nào trong cửa hàng này, thì cứ việc khuôn đi, coi như là tôi bồi thường cho cậu nhé.”

Vũ Văn hừ lạnh: “Trong cái cửa hàng này có thứ gì là hàng thật đâu? Mã lão tam, anh đừng hòng qua mặt tôi, mau bồi thường đi! Tôi đã nói rồi, hôm nay anh không bồi thường thỏa đáng thì cũng đừng trách tôi trở mặt vô tình.”

Vũ Văn mặc dù không am hiểu, nhưng vẫn có thể nhìn ra. Mấy món đồ ở bên trong cửa hàng này, cũng chẳng có thứ gì đáng giá bốn trăm năm mươi ngàn cả!

Mã lão tam buồn bực nói: “Bồi thường? Không có khả năng! Tôi nói với cậu rồi, tôi nguyện ý bồi thường cho cậu theo phương thức đó, đã là cố gắng hết khả năng rồi! Nếu cậu vẫn cảm thấy bất mãn, thì tôi cũng đành chịu thôi.”

“Anh bất nhân, vậy cũng đừng trách tôi bất nghĩa nhé.” Vũ Văn không kiềm chế nổi cơn giận, hung hăng tính toán đập phá cửa hàng. Dù sao, lúc này ở phía sau hắn còn có ba người Trương Văn Trọng, Ngô Phần cùng Trác Thanh Liên, cho nên hắn không có sợ đám bảo kê của Mã lão tam.

Nhưng ngay lúc đó, đột nhiên có một bàn tay chụp lên trên vai của hắn, ngăn cản hắn hành động lỗ mãng. Bàn tay này chẳng phải ai khác, đó cũng chính là tay của Trương Văn Trọng.

“Vũ Văn bình tĩnh, không nên manh động.” Trương Văn Trọng thản nhiên cười nói.

Vũ Văn cảm giác được, tựa như trong giọng nói của Trương Văn Trọng có ẩn chứa một loại ma lực thần kỳ, làm cho cơn tức giận của bản thân hắn, nháy mắt chìm lắng xuống. Theo sau, Trương Văn Trọng chậm rãi nhìn về phía Mã lão tam, mở miệng: “Anh nói, chỉ cần chúng tôi nhìn thấy đồ vật nào ưng ý ở trong cửa hàng, đều có thể mang đi, phải không?”

Nghe câu nói này của Trương Văn Trọng, đầu tiên Mã lão tam hơi sửng sốt, hắn thầm nghĩ: “Người này nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ trong cửa hàng của mình có đồ vật trị giá hơn bốn trăm năm mươi ngàn sao?”

Đảo mắt nhìn bốn phía xung quanh cửa hàng một lần, hắn lại mỉm cười ám muội: “Xem ra, vẫn là ta đã quá lo lắng rồi! Trong cửa tiệm này, chẳng có bảo bối gì đáng giá trăm ngàn cả! Hơn phân nửa đều là hàng giả cao cấp, hoặc hàng kém chất lượng mà thôi.”

Nghĩ như vậy, cho nên Mã lão tam liền mở miệng: “Đúng thế....nhưng bất luận là đồ vật gì. Sau khi mấy người chọn xong, đều không được thay đổi chủ ý.”

Nguyên bản, Vũ Văn muốn khuyên can Trương Văn Trọng. Nhưng thầm nghĩ, trên phương diện đồ cổ, tranh chữ, bản thân mình đều không thể theo kịp ánh mắt của Trương Văn Trọng. Vì vậy cũng đành im lặng đứng ở một bên, quan sát náo nhiệt.

Trương Văn Trọng cho tay vào trong túi, móc điện thoại di động của mình ra, nói: “Những lời của anh vừa tuyên bố. Tôi đã ghi âm vào trong điện thoại rồi. Làm thế này, để tránh ngày sau anh trở mặt, quỵt nợ.”

Mã lão tam thấy vậy, không khỏi cười phá lên: “Tôi quỵt nợ? Đừng đùa dai như thế chứ! Tốt lắm, mấy người thích đồ vật gì thì mau chọn đi. Tôi còn phải làm việc nữa, không có nhiều thời gian ở đây đùa giỡn với mấy người đâu.”

Trương Văn Trọng thu hồi máy điện thoại, chẳng thèm quan đến bộ dáng của Mã lão tam, chậm rãi bước tới bên quầy trưng bày hai viên thạch đầu kia, nói: “Chúng ta muốn lấy hai viên đá cuội này.”

Hai viên đá Trương Văn Trọng chọn lấy, thể tích cũng không quá lớn lắm. Một viên chỉ bằng nắm đấm của người lớn, viên còn lại thì cỡ quả dưa hấu nhỏ.

Nguyên bản, Mã lão tam còn tưởng Trương Văn Trọng sẽ chọn mấy bức tranh giả mạo. Thật không ngờ, Trương Văn Trọng lại muốn lấy hai khối đá cuội kia. Người khác có thể không biết, nhưng Mã lão tam lại phi thường rõ ràng. Hai khối đá cuội trưng bày trong cửa hàng, hẳn đều đã thuê chuyên gia về kiểm tra, nhưng không thu được lợi ích gì.

Đương nhiên, hắn sẽ không ngu mà đi nói cho Trương Văn Trọng biết điều này, chỉ cười hắc hắc nói: “Hóa ra là anh thích sưu tập đá cuội sao? Được thôi, vạn nhất trúng mánh, lại có thể một vốn bốn lời nha! Đừng nói gì tới bốn trăm năm mươi ngàn, nếu may mắn tìm thấy bảo thạch ở trong lõi đá. Cho dù bốn trăm vạn đều có thể thu về tới tay. Tôi cầu chúc cho mấy người thu hoạch được bảo bối ah!”

Trương Văn Trọng cười nhạt: “Bớt nói những lời nhảm nhí đó đi.”

Dứt lời hắn vươn tay chụp lấy viên đá nhỏ, chính mình lưu trữ, còn viên đá lớn thì chuyển cho Vũ Văn, nói: “Hai viên đá này, chúng ta mỗi người cầm một viên.”

Cùng Trương Văn Trọng nhẹ nhàng cầm viên đá lên bất đồng. Vũ Văn phải tốn rất nhiều khí lực mới ôm được nó giữ ở trong lòng. Ngô Phần nhìn thấy cảnh tượng này, nhin không được, vươn tay ra tiếp nhận lại khối đá. Dầu gì hắn cũng là người đại diện của Hà Phi Quan, tuy rằng không thể bước lên con đường tu chân, nhưng trên phương diện võ đạo, tu vi cũng không hề thấp kém.

“Trương ca, bốn trăm năm mươi ngàn kia, chỉ đổi lấy hai khối đá cuội này thôi ư?” Lúc này Vũ Văn lại cảm thấy tiếc rẻ. Không phải hắn không tin Trương Văn Trọng, chỉ là hai viên đá này nhìn rất bình thường. Chẳng khác mấy viên đá ven sông là bao.

Trương Văn Trọng cũng không muốn giải thích ngay, mà nhìn Mã lão tam cười hỏi: “Gần đây có cửa hàng giám định đá nào không?”

Mã lão tam hồi đáp: “Ra ngoài cửa quẹo phải, đi thẳng, chẳng bao lâu sẽ trông thấy cửa hàng giám định đá thôi.”

“Cám ơn.” Trương Văn Trọng nói xong, liền dẫn theo Vũ Văn, Ngô Phần, Trách Thanh Liên đi ra khỏi tiệm đồ cổ.

Trước khi ra ngoài, Trương Văn Trọng còn ngoảnh mặt lại nhìn Mã lão tam, thần thần bí bí nói: “Mã chủ quán, nếu có hứng thú xem giám định đá, thì theo chúng tôi đi. Tôi cam đoan, chuyện này, tuyệt đối sẽ làm cho anh khó quên suốt đời.”

Đám người Trương Văn Trọng vừa ra khỏi cửa hàng đồ cổ xong, thì gã nhân viên bước tới bên cạnh Mã lão tam, mờ mịt hỏi: “Ông chủ, ông có đi xem không?”

Mã lão tam bắt măn nói: “Xem làm cái gì? Hai viên đá kia, ta đã giám định qua lâu rồi? Nếu vận khí tốt, chỉ có thể bán được mấy ngàn đồng, vận khí đen đủi thì một xu cũng chẳng thu về nổi.”

Bất quá, gã nhân viên lại nói thêm: “Nhưng tôi cảm thấy vẻ mặt của người kia rất tự tin ah!”

“Tự tin?” Mã lão tam không khỏi trầm ngâm.

Một lúc sau, hắn mới hồi phục lại tinh thần, nhìn gã nhân viên trong quầy, phân phó: “Mấy đứa các người ở nhà trông hàng nhé. Ta đi theo nhìn xem, hai viên đá kia cất ra, đến tột cùng là có thứ gì đáng giá.”

Dứt lời hần nhanh chân bước ra khỏi cửa hàng, đuổi theo bốn người Trương Văn Trọng, đi về phía một cửa hàng chuyên môn giám định, cắt đá ở cuối đường.

449. Chương 472: Dương Chi Bạch Ngọc

Do bầu không khí trong ngày hội Dân Gian Bảo Giám ảnh hưởng, nên xung quanh con đường có không ít nhóm người qua lại. Ngay khi bốn người Trương Văn Trọng ôm theo đá cuội đi vào trong cửa hàng giám định, thì một vị lão bản cũng nhanh chân bước ra, tươi cười nghênh đón: “Hoan nghênh các vị đại giá quang lâm. Chẳng hay tôi có thể giúp gì được đây?”

Trong lúc người này nói chuyện, hần còn liếc mắt cung kính nhìn Trương Văn Trọng ra hiệu.

Đầu tiên, Trương Văn Trọng hơi sững sốt, theo sau mới nhận ra người này chính là đệ tử Trần gia, tên là Trần Đạo Văn. Lúc trước thấy bộ dạng đeo kính nhả nhận của hần, Trương Văn Trọng vẫn tưởng Trần Đạo Văn theo nghề giáo viên. Thật không ngờ, hần lại là một đại sư giám định, cắt vá đá cuội.

Lần này, bên trong đôi mắt của Trác Thanh Liên cũng hiện lên một tia kinh ngạc. Lấy tu vi của nàng tự nhiên sẽ nhìn ra, Trần Đạo Văn đều không phải người thường, mà là Tu Chân giả Dưỡng Khí trung kỳ. Bất quá, nàng miễn tuệ phát hiện, trong mắt của Trần Đạo Văn ẩn chứa một loại thần sắc tôn kính khi nhìn Trương Văn Trọng. Tuy rất nhanh sau đó liền tiêu thất, nhưng nàng đã kịp thời phát hiện ra.

“Xem ra, người này cũng là đệ tử trong Phong Sơn phái đi.” Trác Thanh Liên âm thầm đoán mò. Nếu Trương Văn Trọng cùng Trần Đạo Văn không tiện giới thiệu, thì nàng cũng không muốn nhiều sự, cứ như vậy mà đứng ở một bên quan sát náo nhiệt.

Trương Văn Trọng vươn tay chỉ vào khối đá cuội do Ngô Phấn ôm theo, nói: “Chúng tôi đến cắt đá.”

Vừa thấy khối đá này, Trần Đạo Văn lập tức nhíu mày, dò hỏi: “Bốn vị khách nhân mua khối đá cuội này ở đâu? Phải chăng là mua ở trong cửa hàng Mã lão tam sao?”

“Đúng vậy.” Vu Văn bước dài lên phía trước, nhanh nhẩu nói: “Như thế nào, có vấn đề gì ư?”

Trần Đạo Văn trầm ngâm nói: “Bốn vị tiền mất tật mang rồi! Mấy món bảo thạch trong cửa hàng Mã lão tam, toàn bộ đều là hàng giả kém chất lượng mà thôi!”

Nếu người khác bị gạt, hần tuyệt đối sẽ giữ kín miệng như bưng. Dù sao giữa hần và Mã lão tam còn có quan hệ kinh doanh. Nhưng người bị hại lần này là Trương Văn Trọng, Trần Đạo Văn chỉ hận không đập chết Mã lão tam kia mà thôi.

Lúc này Mã lão tam ở bên ngoài đi vào, nghe thấy Trần Đạo Văn nói xấu mình như vậy, hần vừa thẹn vừa giận, tức thì gân cổ lên cãi: “Trần Đạo Văn ngươi hay lắm! Ta có lòng tốt giới thiệu sinh ý cho ngươi. Thế nhưng ngươi ở sau lưng lại nói xấu ta! Ngươi còn nhớ quy củ buôn bán nữa hay không?”

“Ngươi không biết xấu hổ, còn dám nói đến quy củ buôn bán sao?” Trần Đạo Văn cười lạnh, đưa tay cầm khối đá cuội lên, nói: “Khối đá này lúc trước ngươi đã mang tới đây cắt qua. Lúc ấy ngươi không thấy mạch ngọc đâu, liền bắt ta dừng lại. Thế nào, bây giờ còn muốn đem bán kiếm lời sao?”

“Ngươi...” Mã lão tam quả thật không ngờ, Trần Đạo Văn sẽ vạch trần chuyện làm ăn buôn bán của mình ở trước mặt khách hàng. Thế nhưng hần không rõ, Trần Đạo Văn đang muốn chơi cái trò gì.

Ngay khi Mã lão tam không biết nên giải thích như thế nào, thì Trương Văn Trọng đã mỉm cười nói: “Hóa ra ông chủ Mã đã cắt thử khối đá này rồi sao? Bất quá, vận khí cùng đảm lượng của ông quá kém, cho nên mới không lấy được bảo bối ở bên trong khối đá này.”

Trần Đạo Văn còn định mở miệng khuyên can, thì Trương Văn Trọng đã khoát tay nói: “Tốt lắm, hảo ý của vị lão bản này chúng tôi đều biết, nhưng không cần phải nói thêm gì cả. Nếu muốn biết trong đá có bảo bối hay không, chẳng phải cắt ra là sẽ biết ư?”

Thấy Trương Văn Trọng đã quyết, Trần Đạo Văn cũng không dám nhiều sự, chỉ lắc đầu nói: “Một khi đã như vậy! Chính tôi sẽ đích thân cắt khối đá này cho các vị thưởng lãm.”

Trong nghề cắt đá tìm ngọc, vốn Trần Đạo Văn đã có kinh nghiệm mấy chục năm rồi. Tay nghề của hắn ở Vân Thai Thị cũng rất nổi tiếng. Hiện giờ trở thành Tu Chân giả, sau khi biết vận khởi linh lực xong, kĩ thuật cắt đá của hắn tự nhiên cũng gia tăng thêm một tầng.

Theo sau, Trần Đạo Văn tiếp nhận khối đá từ trong tay Ngô Phần, nói: “Bốn vị khách nhân, mời theo tôi đi tới nhĩ gian.”

Nhĩ gian là một căn phòng yên tĩnh và kín đáo. Bởi vì không một ai nguyện ý cho kẻ khác xem, đá cuội mình cắt ra là bảo bối, hay chỉ là phế vật.

Bất quá, Trương Văn Trọng lại từ chối: “Không cần, chúng ta cắt đá ở ngay đây cũng được. Với lại cũng muốn để cho Mã lão bản nhìn xem, rốt cuộc bên trong khối đá này có chứa thứ gì.”

Trương Văn Trọng cũng không sợ bị kẻ khác nhòm ngó bảo vật. Bởi vì Dân Gian Giám Hội là do Hà Phi Quan cùng Trần gia liên hợp tổ chức. Nhân thủ của song phương đều tụ tập đông đảo ở nơi này.

Trần Đạo Văn cũng không dám can ngăn, liền bày khối đá lên trên bàn cắt, rồi nhìn Trương Văn Trọng hỏi: “Quý khách, khối đá này tôi tự tìm mạch, hay là do anh quyết định.”

Trương Văn Trọng nhìn Mã lão tam, cười nói: “Hãy cắt theo mạch lúc trước của ông chủ Mã đi.”

“Hừ.” Mã lão tam ở trong lòng âm thầm hừ lạnh một tiếng. Xoay người kêu nhân viên làm việc trong cửa hàng lão Trần, để hắn chạy đi mua hộ mình chai nước suối. Từ lúc vội vàng chạy sang đây, liền cãi nhau với Trần Đạo Văn, miệng lưỡi của hắn sớm đã đắng khô mất rồi.

Lúc này, Trần Đạo Văn cũng dựa theo phân phó của Trương Văn Trọng, dọc theo mạch rãnh lúc trước của khối đá, mà cắt chìm xuống ba phân.

Dưới hai dao, một chút da thịt ngọc thạch vẫn chưa hề thấy tăm hơi bóng dáng đâu cả.

Vụ to tiếng giữa Trần Đạo Văn cùng Mã lão tam, sớm đã thu hút ánh mắt của mấy người bạn hàng xóm chung quanh. Càng lúc càng nhiều người vây quanh tới đây xem Trần Đạo Văn cắt đá tìm ngọc.

Bất quá, Trương Văn Trọng vẫn bình tĩnh chỉ đạo Trần Đạo Văn: “Cắt ngang sang trái một chút và sâu xuống thêm hai phân nữa đi.”

Đồng thời hắn không quên nhìn Mã lão tam cười cười: “Ông chủ Mã, mở to mắt ra nhìn nhé. Chỉ xuống thêm một lát nữa, chúng ta sẽ thấy kì tích xuất hiện ah!”

“Trông thấy kì tích? Người nghĩ rằng người là ai chứ!” Mã lão tam vắn nắp chai nước suối do gã nhân viên mua về, uống một ngụm thật lớn.

Trong lúc đó, Trần Đạo Văn vẫn mãi miết dựa theo chỉ đạo của Trương Văn Trọng, mà cắt sâu xuống.

Bất thành linh, một tiếng “chi nha” vang lên. Một mảnh vỡ nhỏ cỡ đầu móng tay bắn ra khỏi mạch cửa.

“Màu mỡ dê....Là Dương Chi Bạch Ngọc ah!” Theo sau đó, chẳng biết người nào kinh hô thốt lên.

Mã lão tam bị tiếng kinh hô này, làm cho giật mình, ngụm nước đang uống trong miệng phun hết cả ra bên ngoài. Hắn hung hăng chạy tới bàn cắt, quả nhiên trông thấy những hạt bụi màu trắng li ti ở dưới chân bàn.

“Dương Chi Bạch Ngọc, thiên hạ đệ nhất nhuyễn ngọc sao?” Mã lão tam bị cảnh tượng này, làm cho sợ ngây người. Trong cơn xúc động, hắn không kiềm chế được, vươn tay lên tát cho mình vài cái, ngoài miệng còn nói: “Sớm biết như thế, lúc trước ta đã cắt sâu xuống thêm mấy dao rồi. Màu mỡ dê ah....là Dương Chi Bạch Ngọc ah! Tức chết ta rồi....thật sự là tức chết ta rồi....”

Đám người vây xem náo nhiệt bên ngoài, không hiểu Mã lão tam tức giận vì cái gì. Bất quá, bọn họ chẳng thêm quan việc này, chỉ hướng về phía Trương Văn Trọng reo lớn: “Tiểu huynh đệ, ta ra giá một trăm ngàn, đem khối đá kia nhượng lại cho ta đi!”

Lời này của hắn, nhất thời liền bị mọi người đã kích, châm chọc:

“Một trăm vạn? Người không coi ai vào trong mắt ư? Đó chính là Dương Chi Bạch Ngọc ah! Ta ra hai trăm vạn, tiểu huynh đệ nhượng lại cho ta khối đá kia đi!”

“Tiểu huynh đệ, ta ra bốn trăm năm mươi vạn, nhượng khối đá kia cho ta đi. Với mức giá này, người sẽ không bị thiệt thòi đâu.”

Lúc này, Vũ Văn cũng tròn hai mắt: “Bốn trăm năm mươi vạn? Chớp mắt giá trị của khối đá này liền tăng lên gấp mười lần sao? Ta kháo!”

Trương Văn Trọng đối với phản ứng của đám người ở bên ngoài, coi như không hề nhìn thấy, hần chỉ nhẹ giọng phun ra hai chữ: “Không bán.”

Cùng lúc đó, Trần Đạo Văn đã buông đao xuống, mà khối Dương Chi Bạch Ngọc giấu ở trong lớp đá cuối, cũng hoàn toàn bại lộ ra.

Giờ khắc này, cả hiện trường im lặng phăng phắc. Không một ai dám lên tiếng đánh giá.

Bởi vì khối Dương Chi Bạch Ngọc bại lộ ra, không hề có một chút tạp chất nào. Hơn thế nữa, nó còn mang hình dạng của Lão Thọ Tinh, do tự nhiên tạo thành.

Ngũ quan, hình thể, thậm chí là biểu cảm trên khuôn mặt khối ngọc kia, đều giống Lão Thọ Tinh trong truyền thuyết như đúc.

“Báu vật vô giá.” Trần Đạo Văn ngẩng nhìn khối ngọc, khê cảm thán nói. Những lời này của hần, hiển nhiên cũng đại biểu cho tâm niệm của tất cả mọi người có mặt tại hiện trường.

PS: Dương Chi Bạch Ngọc hay còn gọi là Bạch Ngọc, Dương Chi ngọc, là một loại nhuyễn ngọc thượng phẩm, cực kì trân quý. Dương Chi Bạch Ngọc đúng theo tên gọi, nó nổi tiếng về màu trắng, và cường độ tinh khiết cao. Nếu có lẫn màu khác trong tổng thể khối ngọc. Sẽ không còn gọi là Dương Chi Bạch Ngọc nữa.

450. Chương 473: Phượng Hoàng Minh Đề

Trương Văn Trọng híp mắt nhìn khối Dương Chi Bạch Ngọc tạo hình Lão Thọ Tinh. Thấy ẩn chứa trong nó có một tia linh khí nhộn nhạo. Mặc dù tia linh khí này còn bạc nhược, nhưng người bình thường tiếp xúc với nó lâu năm, sẽ gia tăng tuổi thọ. Một khối ngọc như vậy, không phải trân bảo vô giá, vậy thì là cái gì?

Sau khi mọi người hồi phục thần trí, đều sôi nổi quăng ném ánh mắt hâm mộ về phía Trương Văn Trọng, kích động bàn tán xôn xao. Thế nhưng, lúc này đã không còn ai ra giá, bởi vì bọn hần rõ ràng, giá của khối Dương Chi Bạch Ngọc này, không phải tiểu thương như bọn hần có thể mua nổi.

Trương Văn Trọng vươn tay, tùy tiện cầm khối Dương Chi Bạch Ngọc lên phủi bụi. Trầm ngâm một lúc sau, liền ném sang cho Vũ Văn. Thấy hần ném khối ngọc đi, tất cả mọi người ở xung quanh đều kinh hồn táng đờm. Sợ báu vật vô giá mới hiện thể này, sẽ bị cú ném tùy ý của hần làm cho rơi vỡ.

Trương Văn Trọng chẳng thèm quăn đến ánh mắt xuýt xoa của mọi người xung quanh, chỉ nhìn Vũ Văn cười nói: “Đem khối Dương Chi Bạch Ngọc Lão Thọ Tinh này về làm lễ vật mừng tân niên cho Vũ lão gia đi. Đảm bảo ông cụ sẽ phi thường hài lòng, chúng ta chỉ tốn bốn trăm năm mươi ngàn, mà đổi được báu vật vô giá như vậy, quả thực là buôn bán quá lời!” Nói xong, Trương Văn Trọng liếc mắt nhìn Mã lão tam thần tình ngây dại, đứng đờ ra ở bên cạnh.

Vũ Văn cũng không dám chần chừ, hần cẩn thận ôm lấy khối Dương Chi Bạch Ngọc Lão Thọ Tinh, thần tình mỉm cười ngây ngô. Mặc dù Vũ Văn là nhân vật kiến thức quảng đại, gia tài bạc triệu, nhưng khi ôm báu vật vô giá trong tay, lại vẫn như cũ không thể tránh khỏi thất thố.

Trong lúc hoan hỉ cực điểm, Vũ Văn cũng nghe thấy tiếng mọi người nghị luận sôi nổi truyền đến bên tai:

“Chỉ tốn bốn trăm năm mươi ngàn, mà mua được báu vật vô giá như thế sao? Ha ha, vận khí cũng quá tốt đi!”

“Ông trời thực không công bình với chúng ta ah!”

“Kì thực, ta rất hiểu kỳ, không biết tên ngu ngốc nào đã bán khối đá kia cho bốn người bọn họ? Nghe nói khối đá này từng cắt qua rồi, nhưng vào khoảng hai phân mạch thì tay chủ cũ tiếc rẻ đã cho dừng lại.”

“Không ngờ bên trong khối đá lại có Dương Chi Bạch Ngọc! Ha ha ha, tay chủ nào mà vận khí xui xẻo thế nhỉ?”

Sau khi tận mắt nhìn thấy Dương Chi Bạch Ngọc tạo hình Lão Thọ Tinh. Vốn trong lòng Mã lão tam đã buồn bực rồi, lại nghe thấy thanh âm nghị luận của đám người xung quanh. Thì trong lòng hắn không khỏi dâng lên một cỗ cảm giác ảm ức, hai mắt tối sầm lại, chân tay bủn rủn vô lực....Cứ như vậy mà hôn mê đi.

Mọi người xung quanh thấy thế giật mình, vội vàng để hắn nằm thẳng trên đất, phun chút nước lạnh lên mặt, bụng của hắn....nhưng tựa hồ chẳng có chút hiệu quả nào. Cuối cùng, vẫn là do Trương Văn Trọng xuất thủ cứu tỉnh Mã lão tam.

Sau khi Mã lão tam tỉnh dậy, Trương Văn Trọng liền nhìn hắn nói: “Thế nào, Mã lão tam, tôi không lừa anh chứ? Chuyện lần này sẽ là một kỉ niệm khó quên dành cho anh. Sống ở đời, cần phải biết thật thà. Nếu như anh tỉnh ngộ, làm ăn uy tín thì khách hàng của anh cũng sẽ đông hơn.”

Lúc này Trần Đạo Văn cũng đi tới, nói: “Yên tâm đi! Tôi sẽ chăm sóc hắn, nếu như hắn còn dám lừa gạt người khác. Tôi sẽ cho hắn biết, cái gì gọi là thống khổ cùng cực!”

Mặc dù lần này cắt đá tìm thấy bảo vật. Nhưng Trần Đạo Văn vẫn tức giận Mã lão tam vì đã lừa phỉnh Trương Văn Trọng.

Mã lão tam thần sắc ảm đạm, đang ra sức hô hấp. Cũng chẳng biết có nghe lọt lời nói của hai người hay không?

Bất quá, Trương Văn Trọng chẳng thèm quan tâm tới hắn nhiều. Chỉ xoay người kêu lớn: “Vưu Văn, còn ngây ra đó làm gì, mau chuẩn bị về thôi.”

Rốt cuộc Vưu Văn cũng giật mình tỉnh mộng. Thế nhưng hắn lại không kiềm chế nổi cơn tò mò trong lòng: “Trương ca, chẳng phải anh vẫn còn một viên đá nữa sao? Không cắt thử à?”

Ngô Phần cùng Trác Thanh Liên tuy rằng không lên tiếng. Nhưng trong ánh mắt của bọn họ đồng dạng cũng tràn ngập tò mò.

Còn đám người xung quanh, vốn định giải tán. Thế nhưng sau khi nghe Vưu Văn nói Trương Văn Trọng vẫn còn một viên đá nữa chưa cắt, thì bọn họ lại dừng bước, đồng tai lên nghe ngóng tình hình.

Vốn dĩ, Trương Văn Trọng không muốn cắt viên đá này. Bởi vì hắn sợ linh tài cao cấp hiện thế sẽ tản mát ra linh khí, do đó dẫn phát tu chân giả hoặc đám yêu ma quỷ quái tới đây. Bất quá, lúc này hắn đã cải biến chủ ý.

Bởi vì, Trương Văn Trọng cũng không ngại mấy thứ phiền toái này, hắn còn có thể nhân cơ hội cường hoành lập uy cho Phong Sơn phái! Vì thế, liền chậm rãi bỏ viên đá lớn cỡ đầu nắm tay ra.

“Viên đá cuội nhỏ như vậy, có thể cắt ra bảo bối gì chứ?”

“Nói đúng nha, viên đá này nhỏ quá? Chỉ sợ bên trong cũng chẳng có gì!”

“Bảo vật vô giá, há lại có thể dễ dàng kiếm được? Thôi chúng ta giải tán đi. Đùa giỡn ở chỗ này cũng chỉ phí thời gian mà thôi.”

Đám người xem náo nhiệt ở ngoài, phần lớn đều có đánh giá không tốt, đối với kích cỡ viên đá Trương Văn Trọng mang ra. Thế nhưng, lại có không ít người vẫn chưa rời đi. Bọn họ đều lưu lại cửa hàng, muốn xem...rốt cuộc viên đá này có giám định ra được bảo vật gì không?

“Tông....” Lần này, tâm tình của Trần Đạo Văn bị viên đá cuội thu hút, thiếu chút nữa đã lỡ miệng kêu nhầm. Cùng đám người vây quanh xem náo nhiệt bất đồng, hiện giờ hắn đối với nhãn lực của Trương Văn Trọng hiển nhiên là bội phục cực điểm. Cho nên cũng tin tưởng, ở trong viên đá nhỏ này, sẽ cất chứa bảo

vật kì trân hiem có! Thậm chí, so sánh cùng Dương Chi Bạch Ngọc Lão Thọ Tinh trong tay Vưu Văn càng thêm trân quý hơn!

“Lần này để tôi cắt.” Trương Văn Trọng không giao viên đá cho Trần Đạo Văn, mà tự mình đi tới trước bàn máy. Mặc dù Trương Văn Trọng chưa sử dụng qua loại máy móc này bao giờ, nhưng sau khi nghe Trần Đạo Văn giảng giải một phen, rất nhanh liền thấu hiểu phương thức vận chuyển của nó.

Sau khi đã hiểu rõ phương thức vận chuyển của máy cắt. Trương Văn Trọng liền đặt viên đá cuối xuống dưới gầm máy, điều chỉnh vân mạch xong, cũng bắt đầu tiến hành cắt đá tìm ngọc.

Trong khoảng thời gian ngắn, bụi đá tung bay tán loạn xung quanh, che mất hết đi tầm nhìn của mọi người. Bất quá, một số người tinh mắt, lại mơ hồ nhìn thấy được, một luồng hồng quang thoáng ẩn, thoáng hiện ở trong lớp bụi đá.

“Màu đỏ như máu ư? Chẳng lẽ ở trong viên đá kia, có chứa Kê Huyết Thạch?”

Người xem bốn phía xung quanh chỉ mơ hồ trông thấy dị tượng khác thường. Nhưng Trác Thanh Liên cùng Trần Đạo Văn đều là tu chân giả, đối với sự dao động của linh khí, bọn hắn phi thường rõ ràng. Cơ hồ, ngay khi Trương Văn Trọng cắt dao đầu tiên, bọn hắn liền đã nhận ra dị tượng khác thường.

Trác Thanh Liên căng mắt ra nhìn vào khối đá trong tay Trương Văn Trọng, nòng trước nay luôn luôn trấn định, rốt cuộc thiếu chút nữa đã phải kinh ngạc hô lên.

Mặc dù kịp thời đè nén thanh âm, nhưng ở trong lòng thì vẫn âm thầm tự nhủ: “Linh khí dao động thật tinh khiết....Mà còn là hỏa hệ linh khí nha! Rốt cuộc nó là cái bảo bối gì đây?”

Dưới tâm tình khẩn trương, mong chờ của Trác Thanh Liên, Trần Đạo Văn cùng đám người xem náo nhiệt bốn phía xung quanh. Trương Văn Trọng gần như cũng sắp cắt xong lớp đá cuối cùng rồi.

Ngay khi Trương Văn Trọng cắt xong lớp đá cuối cùng, thì một đạo hồng sắc quang mang chợt thôi xán ra từ trong tay của hắn. Đồng thời những tiếng “u u u u” cũng vang vọng ra khắp xung quanh cửa hàng.

Bị luồng huyết quang chói mắt, cản trở tầm nhìn. Nhưng Trác Thanh Liên vẫn phải thất thanh kinh hô.

“A...a....”

451. Chương 474: Thiên Cấp Linh Tài Liệu – Phượng Hoàng Huyết Thạch

Qua khoảng năm phút đồng hồ, thẳng đến khi mọi người cảm giác tia sáng chói mắt đã biến mất, mới lần lượt mở mắt.

Vừa mở mắt, bọn họ không hên mà cùng đưa ánh mắt nhìn về phía Trương Văn Trọng. Bởi vì bọn họ đều khẩn cấp muốn nhìn xem Trương Văn Trọng làm sao có thể biết được bên trong tảng đá kia lại có trân bảo hi thế, lại phát ra được dị tượng kinh người!

Người thích sưu tầm ngọc khí cổ xưa, đều từng nghe qua một truyền thuyết, phàm là có trân bảo hi thế hiện thế, đều sẽ dẫn phát ra dị tượng. Chỉ là lời thuật lại quá mức huyền huyền, cũng không có mấy người từng xem là thật. Thế nhưng hiện tại, những người chung quanh đều đã tính sự thực này. Bởi vì ngay vừa rồi, bọn họ đều đã trải qua dị tượng làm kẻ khác chấn động!

Từ bên trong tảng đá cắt ra, khẳng định là vật hiem có! Nhưng sẽ là loại trân bảo hiem có gì?

Mọi người đều kiểm đầu ngón chân, thò đầu lên, mở to hai mắt muốn chứng kiến hình dáng thật của trân bảo hi thế!

Trương Văn Trọng cũng không làm người thất vọng, trong sự chờ mong của mọi người, hắn chậm rãi giơ lên tay phải. Một tảng đá đỏ rực như máu, được hắn đặt bên trong lòng bàn tay, dưới ánh nắng gắt của buổi trưa chiếu rọi, tản ra ánh sáng chói mắt. Lại một lần làm cho ánh mắt mọi người chói lóa.

Trong hoảng hốt, những người vây xem bốn phía thậm chí đang sản sinh ảo giác, phẳng phất bị Trương Văn Trọng nắm trong tay, cũng không phải là tảng đá, mà là máu tươi động thành khối chảy xuôi từ bên trong thân thể thần diệu phượng hoàng!

Người vây xem bốn phía, lại lần nữa lâm vào trạng thái thất thần, toàn bộ căn phòng nhất thời biến thành lặng ngắt như tờ.

Văng vể như vậy giằng co hơn một phút đồng hồ, mới bị một người mặc tây trang đánh vỡ: “Trời ạ, hần...hần thật sự giải ra được một kiện trân bảo hi thế sao? Ta không phải đang nằm mơ chứ? Bên trong khối đá chỉ lớn cỡ nắm tay, phẩm chất cực kém không ngờ thực sự cất giấu một kiện trân bảo hiếm có!”

Những lời này của hần giống như châm ngòi nổ, “oanh” một tiếng đã châm lên tình tự của mọi người xung quanh. Trong khoảng thời gian ngắn, những người vây xem vẻ mặt khiếp sợ, đều ồn ào phát biểu chính ý kiến của mình:

“Lẽ nào bên trong Kê Huyết Thạch lại là cực phẩm Đại Hồng Bào?”

“Trời ạ, đây chính là Đại Hồng Bào toàn huyết a! Các người nhìn xem màu sắc như máu của nó, vô luận từ “tiên” đến “ngưng” rồi đến “hậu”, đều có thể xưng là cực phẩm! Màu sắc như máu toàn bộ, càng tinh thuần tự nhiên, không có nửa điểm tạp chất! Đây quả thực là cực phẩm trong cực phẩm, trân bảo trong trân bảo a!”

“Không nghĩ tới, ta có thể trong vòng một ngày may mắn nhìn thấy hai kiện trân bảo hi thế xuất hiện! Xem ra, vận khí của ta đã chuyển tốt! Không được, ta cũng phải mua một khối đá đỏ một lần, nói không chừng có thể thử vận may, hung hăng kiếm một số!”

“Tuy nói nó còn kém sự trân quý của Dương Chi Bạch Ngọc Lão Thọ Tinh vừa rồi, nhưng giá trị của Đại Hồng Bào cũng xa xỉ! Bốn người này mua hai tảng đá, không ngờ cất ra đều có hai kiện trân bảo hiếm có, vận khí này thật tốt đến mức làm kẻ khác đổ kị!”

“Theo tôi thấy, chuyện này cũng không quan hệ tới vận khí, căn bản là tầm mắt của người ta quá tốt, nhìn thật chuẩn! Hai khối tảng đá, theo chúng ta xem ra, căn bản đều là hàng kém cỏi, thế nhưng người ta dám dùng bốn trăm năm mươi ngàn để mua! Không có ánh mắt và lòng tin cao siêu, dám làm như vậy sao?”

Lần này Mã lão tam cũng không tiếp tục té xỉu, chỉ vẻ mặt thất hồn lạc phách ngồi bệch trên mặt đất, miệng khôn ngừng nói thảm: “Hại người cuối cùng hại mình! Thật là hại người cuối cùng hại mình a!”

Khác với cái nhìn của những người chung quanh, ở trong lòng Trần Đạo Văn và Trác Thanh Liên, khối Kê Huyết Thạch trong tay Trương Văn Trọng so với Dương Chi Bạch Ngọc Lão Thọ Tinh trong tay Vương Văn phải trân quý hơn nhiều.

Bởi vì bọn họ thân là người tu chân, đều từ trong khối Kê Huyết Thạch trong tay Trương Văn Trọng, đã nhận ra một cỗ linh khí tinh thuần như biển!

Không hề nghi ngờ, khối Kê Huyết Thạch chính là một kiện linh tài liệu phẩm cấp không thấp!

Trong cảm nhận của người tu chân, Dương Chi Bạch Ngọc Lão Thọ Tinh có trân quý đến như thế nào, bất quá cũng chỉ là một kiện đồ chơi mà thôi, trình độ quý báu thua xa khối Kê Huyết Thạch vốn là linh tài liệu!

Trong ánh mắt Trác Thanh Liên nhìn về phía Trương Văn Trọng toàn là vẻ ước ao, trong lòng thầm than nói: “Từ linh khí ẩn chứa trong Kê Huyết Thạch mà xem, nó hẳn là một kiện linh tài liệu Kê Huyết Hồng Bào địa cấp lục phẩm đi? Lần này Trương tiên sinh thật đúng đã nhặt được bảo bối.”

Nếu như lúc này Trương Văn Trọng biết được suy nghĩ trong lòng Trác Thanh Liên, chỉ sợ sẽ lắc đầu bật cười. Bởi vì kiện linh tài liệu này, vốn không phải là Kê Huyết Hồng Bào địa cấp lục phẩm, mà là thiên cấp nhất phẩm Phượng Hoàng Huyết Thạch!

Đánh giá khối Phượng Hoàng Huyết Thạch nằm trong lòng bàn tay, Trương Văn Trọng hài lòng nở nụ cười, âm thầm nói: “Vốn ta còn cho rằng, ở bên trong khối đá này là một khối Kê Huyết Hồng Bào địa cấp lục phẩm. Không nghĩ tới sau khi cất ra, không ngờ lại là thiên cấp nhất phẩm Phượng Hoàng Huyết Thạch. Nếu như có thể dùng hỏa diễm của Tam Túc Ô và Minh Xà, luyện chảy lại ngưng kết lần nữa, tất nhiên có thể giúp nó dục hỏa trùng sinh. Lúc đó phẩm cấp của nó cũng có thể thăng lên! Mặc kệ nói như thế nào, có khối Phượng Hoàng Huyết Thạch này, dù trong hội đấu giá không mua được thứ tốt, chuyển đi này xem như cũng không tệ.”

Lúc này Ngô Phần cũng hồi phục lại tinh thần, trong lòng vừa ước ao, lại khen tặng nói: “Chúc mừng Trương tiên sinh, chiếm được một kiện cực phẩm Kê Huyết Thạch.”

“Cảm tạ.” Trương Văn Trọng mỉm cười, tiện tay bỏ khối Phượng Hoàng Huyết Thạch vào túi, cử động tùy ý này của hắn, làm những người vây xem sợ hãi than không ngớt. Bởi vì vô luận đối lại là người nào trong bọn họ, cho dù là phú hào trong người mang bạc triệu, cũng kiên quyết không dám đem một khối trân bảo hiếm có xem như vật bình thường tùy ý bỏ vào trong túi như thế.

Đương nhiên, không ai biết, Trương Văn Trọng bỏ Phượng Hoàng Huyết Thạch vào trong túi chỉ là thủ thuật che mắt, trên thực tế khối thiên cấp nhất phẩm Phượng Hoàng Huyết Thạch đã bị hắn thu vào trong Càn Khôn Hồ.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Trương Văn Trọng gọi ba người Vũ Văn, cất bước đi ra cửa phòng cất đá.

“Được.” Vũ Văn đáp, trước khi đi, còn không quên quay đầu lại nhìn Mã lão tam thần tình chờ đợi ngồi bệch dưới đất, nhếch miệng cười nói: “Mã lão tam, người thật không hổ là anh em của ta, không ngờ đem hai kiện trân bảo hi thế tốt như vậy tặng cho ta, thực sự là cảm tạ.”

“Phốc!”

Mã lão tam nghe lời này, ngửa đầu phun ra một ngụm máu tươi, thân thể nghiêng qua, lại lần nữa té xỉu.

Đi ra khỏi phòng cất đá, Vũ Văn vẻ mặt hưng phấn nói: “Trương ca, chúng ta có nên mua thêm vài khối đá để thử xem nữa không?”

Đổ thạch, đích thật vô cùng kích thích, để đem tính cách ẩn chứa bên trong triệt để kích phát đi ra. Lúc này Vũ Văn hiển nhiên là như vậy.

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Vũ Văn, đổ thạch cũng không dễ dàng như cậu tưởng tượng. Lần này có thể gặp được bảo bối, là vận khí của chúng ta tốt. Thế nhưng không phải lần nào vận khí tốt cũng đứng bên chỗ chúng ta. Cho nên tôi khuyên cậu nên bỏ đi ý niệm tiếp tục đổ thạch trong đầu.”

Lúc này Vũ Văn cũng bình tĩnh trở lại, biết Trương Văn Trọng nói không sai, gật đầu đáp: “Được rồi, tôi nghe lời anh. Như vậy hiện tại chúng ta đi chỗ nào?”

Trương Văn Trọng nói: “Ngô tiên sinh và Trác tiểu thư nói, sau đó sẽ có buổi đấu giá, nếu cậu có hứng thú, không ngại đi theo chúng tôi.”

“Có hứng thú, đương nhiên là có hứng thú.” Vũ Văn vội vã gật đầu, rất sợ Trương Văn Trọng sẽ bỏ lại một mình hắn đi vào. Theo hắn xem ra, chỉ cần đi theo Trương Văn Trọng, là có thể tìm ít tiền mà mua được bảo bối tốt. Đã như vậy, buổi đấu giá hội vô luận thế nào cũng phải đi xem. Có chuyện tốt không lỡ, ai lại không muốn?

Ngô Phần bước nhanh phía trước dẫn đường, dẫn ba người Trương Văn Trọng hướng chỗ đấu giá đi tới.

Thế nhưng còn chưa đi xa, biểu tình Trác Thanh Liên cũng hơi đổi, bước chân chợt chậm lại.

“Làm sao vậy, Trác tiểu thư?” Ngô Phần nhận thấy được vẻ biến hóa của Trác Thanh Liên, đề thấp thanh âm, cẩn thận dò hỏi. Từ sau khi rời khỏi Ba Hà sơn, hắn đã thay đổi cách xưng hô với các đạo trưởng trong Hà Phi Quan, miễn đưa tới những phiền toái không cần thiết.

Trác Thanh Liên híp mắt lại, thần sắc bất động dùng khóe mắt nhìn quét bốn phía, nhỏ giọng nói: “Đừng lộ ra, có người đang theo đuôi chúng ta.”

Kỳ thực vừa đi ra khỏi phòng cất đá, Trương Văn Trọng đã phát hiện có người giấu trong bóng tối theo đuôi bọn họ. Hơn nữa trải qua thần thức, hắn còn ở tình huống thần không biết quỷ không hay, dò xét ra người kia có tu vi Kim Đan sơ kỳ. Chỉ là hắn không muốn bại lộ tu vi của mình ngay trước người của Hà Phi Quan, nên mới làm bộ hoàn toàn không biết gì cả.

Không hề nghi ngờ, người kia nhất định là bị Phượng Hoàng Huyết Thạch câu dẫn tới.

“Có người theo đuôi chúng ta? Vậy nên làm thế nào mới tốt?” Sắc mặt Ngô Phần nhất thời hơi biến đổi, khẩn trương hỏi. Hắn đương nhiên biết, người theo đuôi trong miệng Trác Thanh Liên tuyệt đối không phải

là người thường, chỉ có thể là người tu chân như nàng ta. Nhân vật như vậy, không phải một võ giả địa cấp như hắn có khả năng chống lại.

Trác Thanh Liên cũng không để ý tới câu hỏi của Ngô Phấn, mà quay đầu nhìn Trương Văn Trọng nói: “Trương tiên sinh, Vân Thai thị là địa bàn của Phong Sơn phái, chuyện này hẳn nên do Phong Sơn phái tới xử lý chứ?”

Trương Văn Trọng mỉm cười, thầm nghĩ: “Thật đúng là một nữ nhân giáo hoạt.” Lúc này hắn mới hồi đáp: “Đúng như Trác tiểu thư nói, chuyện này đích thật nên do Phong Sơn phái đến xử lý. Chỉ là ở đây nhiều người mắt tạp, chúng ta nên đưa hắn tới một chỗ bí mật, sau đó hãy cho người động thủ.”

Trương Văn Trọng biết, Trác Thanh Liên làm như vậy chính vì muốn tìm hiểu sâu cạn của Phong Sơn phái.

Kỳ thực từ sau khi Phong Sơn phái cao điệu tuyên bố thành lập, toàn bộ tu chân giới đều đang suy đoán thực lực của bọn họ tốt cùng mạnh bao nhiêu. Mà Trương Văn Trọng để Xích Hà đạo trưởng đem hội đấu giá tu chân chuyển đến Vân Thai thị, mục đích chính là muốn cho tu chân giới kiến thức thực lực của Phong Sơn phái, kiến thức một chút sự lợi hại của phương thức phá sản khi cho môn nhân sử dụng phù chú, đan dược cùng pháp bảo như nước thủy triều!

Hiện tại sự biểu diễn kinh diễn của Phong Sơn phái đã sắp mở màn!

452. Chương 475: Quần Ấu? Không Cần!

Ngô Phấn nhỏ giọng nói: “Theo tôi được biết, ở cách nơi này không xa, có một khu vực thường ngày không có vết chân người lui tới. Không bằng chúng ta đem người theo đuôi kia dẫn dụ tới đó đi.” Sở dĩ hắn đưa ra kiến nghị như vậy, chính vì nhìn ra khu vực kia cách hội đấu giá thật gần, một khi gặp chuyện không may, đệ tử Hà Phi Quan, Phong Sơn phái cảnh giới chung quanh hội đấu giá có thể đúng lúc phát hiện chạy tới hỗ trợ. Kể từ đó, hệ số an toàn tự nhiên cũng có thể đề thăng trên diện rộng.

Trương Văn Trọng cũng không làm hắn thất vọng, đưa tay nói: “Dẫn đường đi.”

Ngô Phấn không nói thêm lời vô ích, bước nhanh tiến tới phía trước đội ngũ. Hắn dẫn theo ba người Trương Văn Trọng, bước nhanh về khu vực hắn vừa nói.

Cùng lúc đó, Trương Văn Trọng lấy ra điện thoại di động, nhấn một tin nhắn cho Trần Nhân, để nàng nhanh chóng đi tới khu vực kia, mai phục đợi mệnh lệnh.

Trương Văn Trọng cũng không dự định tự mình đối phó người đi theo đuôi. Bởi vì tu vi của hắn chỉ ở Kim Đan sơ kỳ, Trương Văn Trọng cũng không có ý thích ý mạnh hiếp yếu. Lần này Trương Văn Trọng dự định cho Trần Nhân đối phó hắn. Tuy rằng tu vi của Trần Nhân chỉ ở Trúc Cơ đỉnh kỳ, yếu hơn người tu chân Kim Đan kỳ rất nhiều, thế nhưng Trương Văn Trọng vẫn tự tin, có thể để Trần Nhân chiến thắng hắn!

Trúc Cơ kỳ chiến thắng Kim Đan kỳ, chuyện như vậy đừng nói tại tu chân giới hiện nay, dù là trước đây, đồng dạng cũng là chuyện chưa từng có!

Thế nhưng, Trương Văn Trọng đã có lòng tin, có thể để Trần Nhân sáng tạo ra một trận kinh điển điển hình làm khiếp sợ cả tu chân giới!

Rất nhanh, Trần Nhân nhấn trả lời cho Trương Văn Trọng, tin nhắn của nàng chỉ có hai chữ: “Đã đến.”

Không bao lâu, bốn người Trương Văn Trọng đã đi vào khu vực kia, nơi này đã sớm biến thành khu vực đầy cỏ hoang.

“Các hạ theo đuôi chúng ta lâu như vậy, cũng nên hiện thân rồi chứ?” Đứng yên tại chỗ, Trương Văn Trọng xoay người lại, hướng ngay chỗ người theo đuôi ẩn thân, gương mặt mỉm cười nói.

Một nam tử từ trong bóng tối hiện ra, từ gương mặt và cách ăn mặc của hắn mà xem, hoàn toàn là một người làm việc tri thức văn phòng, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, thực sự rất khó liên hệ hắn với người tu chân.

Người này hiện ra thân hình, dùng ánh mắt ngạc nhiên đánh giá Trương Văn Trọng, nói: “Phàm phu tục tử như ngươi, làm thế nào nhìn ra chỗ ẩn thân của ta?” Với tu vi của hắn, tự nhiên nhìn không ra sâu cạn của Trương Văn Trọng, cũng giống như đạo trưởng Hà Phi Quan, hắn cũng cho rằng Trương Văn Trọng chỉ là một phàm phu tục tử.

Hà Phi Quan vốn là Bách Hiếu Sanh của tu chân giới. Mà Trác Thanh Liên lại có bản lĩnh gặp qua là không quên được, liếc mắt liền nhận ra thân phận của người này, tiến đến bên tai Trương Văn Trọng, dùng thanh âm chỉ có hắn nghe thấy, nhỏ giọng nói: “Trương tiên sinh, người này là La Văn Sâm của Âm Kiệt phái, đã luyện được đủ loại pháp thuật của Âm Kiệt phái tới mức lô hỏa thuần thanh. Phong Sơn phái muốn đối phó hắn, chỉ sợ không phải là một chuyện dễ dàng.”

“Âm Kiệt phái sao?” Trương Văn Trọng không khỏi cười khê.

Ngày xưa, hắn cũng từng trị liệu thương thế tật bệnh cho người tu chân của Âm Kiệt phái, lại từ trong tay bọn họ thu được nguyên bộ công pháp của Âm Kiệt phái. Thậm chí có thể nói như thế này, công pháp hiện tại của Âm Kiệt phái, đã tồn trữ đầy đủ trong đầu Trương Văn Trọng. Tuy rằng hắn chưa từng tu luyện qua những công pháp này, thế nhưng phương pháp công kích cùng phá giải, đều hoàn toàn ghi khắc trong đầu hắn.

Những tri thức này, đủ để cho Trương Văn Trọng giúp đỡ Trần Nhân chỉ có tu vi Trúc Cơ đỉnh kỳ, chiến thắng La Văn Sâm ở tu vi Kim Đan kỳ!

Đương nhiên việc này Trương Văn Trọng cũng sẽ không nói cho Trác Thanh Liên. Sau khi nhìn nàng mỉm cười, biểu thị mình đã hiểu rõ, hắn mới trả lời vấn đề của La Văn Sâm: “Ta chỉ tùy tiện đưa mắt nhìn đại một chỗ mà thôi, vậy mà không ngờ, người thật sự ẩn núp nơi đó.”

“Ác...nói như vậy, người chỉ là mù quáng nói bậy sao?” La Văn Sâm suýt chút bị lời nói của Trương Văn Trọng lòng tức nghẹn, vốn tưởng rằng hành tung của mình đã bại lộ, lúc này mới hiện thân, không nghĩ tới người ta vốn chỉ lừa gạt mình.

“Thật mất mặt!” La Văn Sâm chỉ cảm thấy trên mặt nóng rần lên, trong lòng xấu hổ, lại cũng nhịn không được may mắn: “Hoàn hảo không bị người quen nhìn thấy.”

Để che giấu sự quần thái cùng xấu hổ của chính mình, La Văn Sâm nhanh chóng thay vào biểu tình hung ác độc địa, cười lạnh nói: “Ta vốn tưởng rằng, các người sẽ hướng địa phương đông người bỏ chạy, nói vậy ta có thể ném chuột sợ vỡ đồ, không dám đơn giản hạ thủ đối với các người. Thế nhưng hiện tại các người lại ngây ngốc chạy tới nơi không người bỏ hoang này, đây thật đúng là hợp với ý ta.”

Ngay khi La Văn Sâm muốn bắt chước Tào Tháo ngửa đầu cười to ba tiếng, Trương Văn Trọng lại đột nhiên mở miệng hỏi: “Lưu lại tiền tài trên người thế nào?”

“Ta cũng không phải kẻ cướp, đòi tiền tài có ích lợi gì?” La Văn Sâm nhe răng cười nói: “Nếu như thái độ các người tốt, lưu lại bảo bối trên người ta có thể tha các người rồi đi. Mà nếu như các người không biết điều, ngoại trừ bảo bối, còn phải lưu lại tính mạng của các người!”

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Ta nghĩ người đã hiểu lầm rồi. Ta nói lưu lại tiền tài, chỉ cũng không phải chúng ta, mà là người. Nhưng cách nói vừa rồi của người cũng đã đề tỉnh ta. Tiền tài đích thật không có tác dụng gì, người lưu lại pháp bảo trên người là được.”

“Người...người nói cái gì?” La Văn Sâm quả thực không thể tin được chính lỗ tai của mình, sau khi vững tin mình không có nghe sai, hắn phá lên cười: “Người chỉ là một phàm phu tục tử, không ngờ cũng dám dùng cách nói chuyện này đối phó ta? Người không phải ngây thơ cho rằng, chỉ bằng nữ đệ tử của Hà Phi Quan và hai phế vật Trúc Cơ kỳ mai phục trong bụi rậm kia, liền có thể đối phó được ta sao? Ha ha, đây quả thật là chuyện đáng chê cười nhất mà ta đã được nghe qua!”

Nếu đã bị phát hiện, hai chị em Trần Nhân và Trần Hi đang mai phục trong bụi cỏ cũng đứng dậy đi tới bên người Trương Văn Trọng, dùng ánh mắt thương hại nhìn chăm chú vào La Văn Sâm. Người khác có thể không biết, nhưng đệ tử Trần gia bọn họ, cũng rất rõ ràng Trương Văn Trọng cường đại cùng đáng sợ đến cỡ nào.

La Văn Sâm thu liễm dáng tươi cười, dùng ánh mắt lạnh lạnh quét một lần trên nhóm người của Trương Văn Trọng, lạnh giọng nói: “Đến đây đi, cùng lên đi, hôm nay ta để cho các người biết, chết, rốt cục nên viết như thế nào!”

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Người đã hiểu lầm rồi. Chúng ta cũng không dự định cùng xông lên, bởi vì làm như vậy cho dù có thắng lợi, cũng thắng mà không hay. Cho nên chúng ta muốn một mình đấu.”

La Văn Sâm lại lần nữa chấn kinh: “Một mình đấu? Ta không có nghe sai đi? Người đích thực nói một mình đấu sao?” Theo hần xem ra, trong mấy người trước mắt, tu vi tối cao chính là Trác Thanh Liên của Hà Phi Quan. Thế nhưng nàng ta vẫn còn kém hơn hần một đẳng cấp.

Mấy người này dù có liên thủ, cũng tuyệt đối đấu không lại hần. Thế nhưng hiện tại, bọn họ lại tuyển chọn một mình đấu.

La Văn Sâm nở nụ cười, hần cũng không phải cười nhạt hay châm biếm, mà là cười giận dữ.

Hần triệt để bị lời nói và thái độ của Trương Văn Trọng chọc giận.

“Phàm phu tục tử, chúc mừng người, người đã thành công chọc giận ta. Muốn một mình đấu sao? Tốt, ta đáp ứng người!” La Văn Sâm giận dữ cười nói, chỉ vào Trác Thanh Liên: “Ai đến đấu đầu tiên với ta, là cô ta sao?”

“Không.” Trương Văn Trọng lắc đầu, đẩy Trần Nhân đang đứng bên cạnh.

“Cô ta? Một phế vật Trúc Cơ đỉnh kỳ? Không ngờ cũng dám một mình đấu với ta?” Khiếp sợ liên tiếp đã làm La Văn Sâm có chút chết lặng.

“Tôi?” Trần Nhân khiếp sợ nhìn Trương Văn Trọng, tuy rằng nàng nhìn không ra tu vi La Văn Sâm đã đến cấp bậc nào, nhưng nàng có thể phán đoán ra, tu vi La Văn Sâm tuyệt đối cao hơn nàng rất nhiều. Hiện tại Trương Văn Trọng lại muốn để nàng một mình đấu với hần, chuyện như vậy chẳng khác gì kêu nàng đi chịu chết, cũng có gì khác nhau?

Ngay khi Trần Nhân ngạc nhiên không giải thích được, thanh âm của Trương Văn Trọng cũng truyền vào trong lỗ tai nàng: “Yên tâm đi, có tôi ở đây, bảo đảm cô có thể thắng hần. Như thế này, cô chỉ cần làm theo lời tôi nói là được. Nếu như sợ, hoàn toàn có thể nhắm mắt lại.”

“Được.” Trần Nhân dùng lực gạt đầu, đối với Trương Văn Trọng, nàng luôn luôn tín nhiệm.

Trần Hi hoảng sợ nói: “Được cái gì chứ? Chị, với thực lực của chị, thế nào khả năng đấu qua người kia! Tông...Trương tiên sinh, để tôi đi! Chỉ ít tôi có kinh nghiệm thực chiến hơn so với chị thôi!”

“Ách?” Trần Nhân kinh ngạc nhìn Trần Hi, lúc này mới phát hiện, lời nói vừa rồi của Trương Văn Trọng, ngoại trừ nàng, cũng không ai khác nghe được, điều này làm nàng nhận không được suy đoán lên: “Chuyện gì xảy ra? Lê nào đây là truyền âm nhập mật trong truyền thuyết?”

Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Ta thích, chính vì cô ấy không có kinh nghiệm thực chiến. Được rồi, Trần Hi, cậu cũng không cần nói thêm, tin tưởng chị của cậu, cô ấy nhất định có thể chiến thắng người này.”

Trần Hi còn muốn khuyên bảo, nhưng Trần Nhân đã làm theo lời phân phó của Trương Văn Trọng, cất bước đi về hướng La Văn Sâm, lại lấy ra một xấp phù chú, ba kiện pháp bảo cấp bảo khí, đồng thời báo ra danh hào: “Tại hạ Trần Nhân đệ tử Phong Sơn phái, chuyên đến lãnh giáo cao chiêu của các hạ!”

“Ta kháo, người chỉ là một đệ tử Trúc Cơ kỳ, không ngờ có ba kiện pháp bảo cấp bảo khí và một xấp phù chú, Phong Sơn phái các người, muốn phá sản sao?” Vốn La Văn Sâm đã bị chấn động đến chết lặng, lại một lần nữa sợ hãi, mở to hai mắt nhìn chằm chằm phù chú và pháp bảo trong tay Trần Nhân, miệng há hốc, suýt chút muốn chảy ra nước miếng.

Một giây sau, hai đạo hung quang từ trong mắt hần bắn ra, hần nanh giọng cười nhạt: “Mấy thứ này, đều là của ta, đi chết đi!” Hai đạo thanh quang từ trong thân thể hần phóng ra, với uy thế sấm sét bắn về phía Trần Nhân.

Trần Hi đã nhắm hai mắt lại, hần hiển nhiên không tin chị mình có thể tránh thoát một kích sấm sét của La Văn Sâm.

Trong ánh mắt Trác Thanh Liên, lại tràn ngập sự nghi hoặc và không giải thích được. Đến bây giờ nàng còn chưa hiểu rõ ràng, Trương Văn Trọng để Trần Nhân một mình đấu với La Văn Sâm, đến tột cùng có ý tứ gì.

Từ lúc La Văn Sâm bắn ra hung quang, Trần Nhân cũng đã nhắm mắt lại. Loại cử động này của nàng, ở người ngoài xem ra, cũng không khác gì buông tha chống lại. Nhưng những người này cũng không biết, ngay khi nàng vừa nhắm mắt lại, thanh âm của Trương Văn Trọng cũng truyền vào trong lỗ tai nàng:

“Trước tiên hướng theo chiều kim bốn giờ lui về sau hai bước, lại hướng chiều kim chín giờ bước lên một bước, đồng thời hướng mười giờ và hai giờ bắn ra Hàn Băng Phù và Điện Xà Phù.”

453. Chương 476:trận Đấu Điển Hình Kinh Điển Mà Quỷ Dị

Trần Nhân không có chút do dự, lập tức dựa theo lời Trương Văn Trọng phân phó, đầu tiên lui ra sau hai bước, sau đó tiến một bước. Trong quá trình này, nàng cảm giác được hai cổ kinh phong sắc bén thổi sát qua bên người, thổi đến da thịt đau rát. Dù là như vậy, nàng cũng không hề dừng lại động tác của mình, mà nghiêm ngặt làm theo lời Trương Văn Trọng phân phó, cùng vung hai tay ném ra Hàn Băng phù xanh thẫm và Điện Xà phù màu vàng kim.

Ngay khi Trần Nhân chờ đợi chỉ lệnh kế tiếp của Trương Văn Trọng, một tiếng kêu thảm thiết cực kỳ thê lương cũng đột nhiên vang vọng lên: “A...!”

“Làm sao vậy?” Trần Nhân bị thanh âm kia làm hoảng sợ, vô ý thức mở mắt. Ánh vào mi mắt của nàng, là một người có mái tóc dựng thẳng đứng lên trời, trên đầu lần lượt còn đang bốc khói trắng đờ đờ. Nhìn kỹ, người giống như bị sét đánh này, chính là đệ tử Âm Kiệt phái La Văn Sâm có tu vi Kim Đan kỳ.

“Vừa rồi...rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” Trần Nhân kinh ngạc không ngớt. Vừa rồi nàng vẫn nhắm chặt hai mắt, cho nên cũng không rõ ràng nguyên nhân La Văn Sâm biến thành chặt vật như vậy.

Tuy rằng Trần Nhân không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Trác Thanh Liên và Trần Hi đều nhìn thấy rất rõ ràng.

Nguyên lai, hai đạo thanh quang vừa được La Văn Sâm bắn nhanh ra ngoài cũng không phải là kinh phong do Trần Nhân suy đoán, mà là hai thanh phi kiếm sắc bén không gì sánh được. Âm Kiệt phái, vốn là một chi trong kiếm tu, La Văn Sâm thân là đệ tử hạch tâm, đối với thuật ngự kiếm giết địch, tự nhiên cũng cực kỳ tinh thông. Hai thanh phi kiếm vừa ra tay, dùng uy thế sấm sét, không chỉ làm sắc mặt Trần Hi trong nháy mắt trắng bệch, cũng làm Trác Thanh Liên hít sâu một hơi.

Tuy rằng tu vi Trác Thanh Liên còn thua La Văn Sâm, nhưng ánh mắt của nàng không tệ, thoáng chốc đã nhận ra La Văn Sâm tu luyện Tử Mẫu Âm Dương kiếm pháp đã đạt được tu vi lô hỏa thuần thanh. Dù Xích Hà đạo trưởng có tới, nếu không kịp đề phòng cũng sẽ bị lấn qua lấn lại luống cuống tay chân. Mặc dù cuối cùng vẫn có thể thắng lợi, chỉ sợ cũng phải phí một phen công phu, thậm chí còn rơi vào tình trạng lưỡng bại câu thương cũng không phải không có khả năng.

Cho nên theo nàng xem ra, lần này Trần Nhân đã chết chắc, thậm chí nàng đã cảm tiên chỉ hạc cầu cứu Xích Hà đạo trưởng trong tay, chỉ cần rút linh lực vào là có thể hoạt động. Nhưng ngay lúc này lại cho nàng nhìn thấy một màn thật khó tin.

Không ngờ Trần Nhân ở tình huống tuyệt đối không có khả năng, cùng thân pháp cứng ngắc, hiểm hiểm tránh được một kích sấm sét của Tử Mẫu Âm Dương kiếm pháp!

Trác Thanh Liên để tay lên ngực tự hỏi, nếu như mình ở trong vị trí của Trần Nhân, tuyệt đối sẽ không tránh được hai thanh phi kiếm kia. Mà làm cho khiếp sợ chính là, từ đầu tới cuối Trần Nhân đều đang nhắm mắt lại!

“Rốt cục cô ấy dựa vào phương pháp gì tránh thoát Tử Mẫu Âm Dương kiếm pháp? Chỉ là vận khí? Hay linh thức của nàng đã cường đại tới mức có thể phá vỡ kẻ hở của Tử Mẫu Âm Dương kiếm pháp?” Trong cảm nhận của Trác Thanh Liên, khả năng đầu tiên càng nhiều hơn. Dù sao Trần Nhân chỉ có tu vi Trúc Cơ đỉnh kỳ, dù linh thức có cường đại thế nào, cũng chỉ mạnh mẽ có hạn.

Ngay lúc này, Trần Nhân lại vươn tay ném ra hai tờ phù chú.

Hàn Băng phù màu xanh thắm vọt tới trước người La Văn Sâm, Điện Xà phù màu vàng kim nhạt lại bắn ra ở một chỗ cách xa La Văn Sâm.

“Phù chú đã ném trật, xem ra vừa rồi quả nhiên là vận khí.” Nhìn thấy một màn này, trong lòng Trách Thanh Liên nói thầm.

Tuy rằng bị Trần Nhân tránh thoát sự tập kích của Tử Mẫu Âm Dương kiếm pháp, thế nhưng La Văn Sâm cũng không đem việc này để vào lòng, hắn cũng giống như Trách Thanh Liên, đều cho rằng Trần Nhân có thể né qua Tử Mẫu Âm Dương kiếm, chỉ nhất thời may mắn mà thôi, hắn chỉ cần điều khiển phi kiếm phát động thế tiến công tiếp theo, là có thể dễ dàng chém giết Trần Nhân, cướp đi phù chú và pháp bảo trên người nàng.

Lúc này nhìn Trần Nhân ném ra hai phù chú, La Văn Sâm càng chẳng đáng cười ha ha lên: “Người muốn liều mạng với ta sao? Dũng khí người thì có, nhưng thực lực quá kém!” Dứt lời hắn đưa tay phóng xuất ra một đạo kiếm ý sắc bén, trong nháy mắt đã đem Hàn Băng phù bay về phía mình cắt nát thành một mảnh bụi giấy bay tán loạn.

Tuy rằng Hàn Băng phù không thể thành công khởi động, nhưng từ trong những mảnh giấy vãn tán mát ra hàn ý và thủy khí lành lạnh, trong nháy mắt đã dùng La Văn Sâm làm trung tâm, hình thành một vòng hơi nước.

Việc này La Văn Sâm vẫn chưa để trong lòng.

Hai tay hắn phát lên, lại điều khiển Tử Mẫu Âm Dương kiếm hướng Trần Nhân phát động thế tiến công lần thứ hai.

Ngay lúc này, Điện Xà phù nhìn qua như đánh trật lại chuẩn xác bắn trúng một đồng cơ khí đặt ở đất trống, lại dọc theo hơi nước trên mặt đất, trong nháy mắt truyền tới trên người La Văn Sâm!

Vì vậy hắn liền biến thành dáng dấp như Trần Nhân nhìn thấy ngay lúc này.

Tuy rằng có thêm hộ thể linh lực bảo hộ, La Văn Sâm cũng không có thương tổn quá lớn, nhưng hắn cũng đã mất hết mặt mũi. Dù sao, đưa hắn bức tới nông nổi chật vật như vậy, chỉ là một người tu chân có tu vi Trúc Cơ kỳ mà thôi. Chuyện như vậy một ngày lan truyền ra ngoài, danh tiếng của hắn và Âm Kiệt phái đều sẽ tổn hao rất nhiều!

“Các người đều phải chết ở chỗ này!” La Văn Sâm giận tím mặt rống to, thả người đánh về phía Trần Nhân, Tử Mẫu Âm Dương kiếm trong nháy mắt trở về bên người hắn, tay phải hắn phát lên, đã đem Mẫu kiếm cắm trong tay. Mà chuôi Tử kiếm đang huyền phù bên người hắn, cùng hắn phối hợp tương ứng.

“Nhân kiếm hợp nhất? La Văn Sâm thật sự nổi giận, muốn đem toàn bộ chúng ta giết chết tại đây! Không được, tôi phải nhanh gọi sư phụ đến hỗ trợ!” Trách Thanh Liên quá sợ hãi, nhanh phóng xuất tiên chỉ hạc hướng Xích Hà đạo trưởng cầu viện.

Cùng lúc đó, thanh âm của Trương Văn Trọng lại lần thứ hai vang lên bên tai Trần Nhân.

Mà lúc này đây, Trần Nhân cũng triệt để vứt bỏ tạp niệm trong lòng, điều gì cũng không quản, chỉ theo chỉ lệnh của Trương Văn Trọng hành sự.

“Đi tới, lui sau, xoay người...”

“Thi triển thuật pháp, thả ra phù chú, khởi động pháp bảo...”

Thanh âm Trương Văn Trọng liên tục vang lên bên tai Trần Nhân. Dưới sự chỉ thị của hắn, mỗi một lần Trần Nhân né tránh, đều có thể thành công tách ra thế tiến công của La Văn Sâm, mỗi một lần tiến công đều có thể chuẩn xác bắn trúng La Văn Sâm.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ bên trong khu đất hoang đều vang lên tiếng kêu thảm thiết của La Văn Sâm.

Lần này, không chỉ có Trác Thanh Liên và Trần Hi xem đến choáng váng, dù Xích Hà đạo trưởng và mấy đạo trưởng khác của Hà Phi Quan nghe tin chạy tới cũng toàn bộ biểu tình vẻ mặt thật sự khó tin.

“Tại sao có thể như vậy?”

“Đây không phải La Văn Sâm có tu vi Kim Đan kỳ sao? Hắn thế nào lại bị một thái điều Trúc Cơ đỉnh kỳ bức thành như vậy?”

“Hai người bọn họ không phải đang diễn kịch đó chứ? Bằng không tình cảnh vì sao có thể quỷ dị đến như vậy. Các người xem, La Văn Sâm rõ ràng là tự mình tiến tới để chịu bị đánh nha?”

Chỉ có kẻ trong cuộc như La Văn Sâm mới biết được bản thân mình đang thống khổ cỡ nào.

Muốn nói lúc vừa bắt đầu, hắn cũng không đem Trần Nhân đặt trong mắt. Thế nhưng hiện tại, hắn đã khởi lên vạn phần tinh lực để ứng phó với Trần Nhân. Ngay cả như vậy, tình huống vẫn không có chút nào thay đổi. Hắn thậm chí cảm giác, vô luận mình đang làm chuyện gì, Trần Nhân hình như đều biết thật rõ ràng, lại có thể sớm làm ra đối sách, không chỉ làm thế tiến công của hắn thất bại, còn có thể dễ dàng làm thuật pháp, phù chú và pháp bảo rơi đúng trên người hắn, làm hắn vô luận làm thế nào cũng đều tránh không thoát.

Càng đánh La Văn Sâm lại càng kinh hãi.

Tuy rằng mỗi một thế tiến công của Trần Nhân cũng không làm hắn bị thương tổn nặng, nhưng thật sự không thể chịu nổi số lượng nhiều. Tám chín pháp thuật, sáu bảy phù chú, cộng thêm ba kiện pháp bảo bảo khí liên tục oanh kích, làm La Văn Sâm dù có tu vi Kim Đan kỳ cũng có chút ăn không tiêu.

“La Văn Sâm ta là người tu chân Kim Đan kỳ, lẽ nào phải bại trong tay phế vật Trúc Cơ kỳ này sao?” La Văn Sâm có chút luống cuống, cũng ngay lúc này, hắn đột nhiên phát hiện linh lực của Trần Nhân đã có dấu hiệu yếu đi không đủ sức, nhất thời vui mừng quá đổi: “Trúc Cơ kỳ vẫn là Trúc Cơ kỳ, dù người có quỷ dị thế nào, có nhiều phù chú và pháp bảo bao nhiêu, tự thân linh lực yếu kém cũng không thể bù đắp. Được, ta cùng người dây dưa xuống dưới, đợi khi người suy kiệt linh lực, ta lập tức đem người chém giết!”

Đáng tiếc chính là, La Văn Sâm cũng không duy trì được sự vui vẻ lâu lắm.

Bởi vì ngay khi hắn hạ quyết tâm đợi Trần Nhân tiêu hao hết linh lực, Trần Nhân cũng đột nhiên lấy ra một bình sứ, đổ một viên đan dược vào trong miệng. Linh lực vừa tiêu hao của nàng, nhất thời liền được bổ sung không ít.

“Ngưng khí hoàn?” Cả người La Văn Sâm đều ngây dại, hơi chút nữa đã phun ra ngụm máu: “Phong Sơn phái đến tốt cùng là môn phái thế nào a? Đệ tử Trúc Cơ kỳ còn được phân phối nhiều phù chú và pháp bảo như vậy cũng đã rất xa xỉ phá sản, không ngờ còn được phân phối một bình Ngưng Khí Hoàn. Xem đáng đắp cái bình, bên trong chỉ sợ có hơn mười viên Ngưng Khí Hoàn đi? Có Ngưng Khí Hoàn, dù linh lực ta có tiêu hao hết, linh lực của nha đầu này cũng sẽ không hết nha? Xong rồi...lần này thật là xong rồi...”

Tuy rằng không muốn thừa nhận, thế nhưng La Văn Sâm cũng biết nếu như mình đánh tiếp thì nhất định sẽ thua, cho nên hắn cũng không quan tâm đến chuyện có bị mất mặt hay không, vội vã xoay người bỏ chạy.

“Muốn chạy? Lưu lại đi!”

Dưới chỉ thị của Trương Văn Trọng, Trần Nhân ném ra Khổn Tiên phù.

Khổn Tiên phù vừa rat ay, lập tức hóa thành một đạo kim quang, quấn trên người La Văn Sâm.

La Văn Sâm lúc này đã tiêu hao hết linh lực bảy tám phần, thật sự không cách giãy dụa khỏi dây thừng do Khổn Tiên phù biến thành, nhất thời bị trói chặt, rơi xuống trên mặt đất, chửi lên âm ỉ.

Lúc này Trần Hi cùng Trác Thanh Liên, với Xích Hà đạo trưởng và mấy đạo sĩ khác của Hà Phi Quan, biểu tình vẻ mặt vẫn đại nộ như cũ, hiển nhiên vẫn còn chưa tính tóat lại từ trong nỗi khiếp sợ.

Trương Văn Trọng đưa tay vỗ vai Trần Hi, nói: “Đừng chờ nữa, mau nhanh cùng chị cậu áp tải người này xuống đi!”

“Trời ạ...” Lúc này Trần Hi mới phục hồi lại tinh thần, bước nhanh chạy tới bên người Trần Nhân, kinh ngạc hỏi: “Chị, em không phải đang nằm mơ chứ? Chị đã đánh bại người tu chân Kim Đan kỳ này? Chị làm như thế nào ạ?”

Trần Nhân lén liếc mắt nhìn Trương Văn Trọng, nhỏ giọng đáp: “Trở lại nói cho em.”

Trác Thanh Liên cùng nhóm người Xích Hà đạo trưởng cũng đều lần lượt thanh tỉnh lại, đều thất thanh kinh hô:

“Trời ạ, tôi không có nhìn lầm chứ? Cô ấy...cô ấy thực sự chiến thắng La Văn Sâm?”

“Đấu pháp của nàng, lẽ nào chính là đan dược phù chú pháp bảo lưu trong truyền thuyết? Trời ạ, loại đấu pháp xa xỉ này không ngờ còn có người dùng, hơn nữa uy lực lại còn lớn như vậy...Quả nhiên là thật sự khó tin!”

“Trúc Cơ kỳ thắng được Kim Đan kỳ, đây chính là chuyện chưa từng xảy ra trong tu chân giới, nếu như không phải tận mắt thấy, ta thế nào cũng không dám tin tưởng. Không hề nghi ngờ, trận chiến điển hình kinh điển mà quý dị này, rất nhanh sẽ truyền khắp tu chân giới! Đấu pháp đan dược phù chú pháp bảo lưu nói không chừng cũng sẽ lần nữa hưng khởi...”

“Phong Sơn phái không ngờ có thể bồi dưỡng ra đệ tử như vậy, thật sự là đáng sợ...Cũng không biết, đệ tử giống như nàng, ở trong Phong Sơn phái còn bao nhiêu?”

454. Chương 477: Cung Nữ Cổ Quái

Hai chị em Trần Nhân, Trần Hi liền trói La Văn Sâm vào. Sau đó đưa hắn rời khỏi Hán khu.

Đương nhiên, mấy thứ vũ khí pháp bảo của La Văn Sâm, đều bị hai người bọn họ lục soát hết, rồi giao lại cho Trương Văn Trọng.

Bởi vì thua ở trong tay Trần Nhân, tu vi chỉ có Trúc Cơ kỳ, cho nên La Văn Sâm bất mãn chửi rống lên, không chịu ngừng nghỉ. Điều này tự nhiên đã chọc giận Trần Hi, tiểu tử kia cỡi chiếc tất chân của chính mình ra, hung hăng nhét vào trong miệng La Văn Sâm, cấm không cho hắn nhiều lời vô nghĩa.

Giờ khắc này, Trương Văn Trọng vuốt thanh Tử Mẫu Âm Dương Kiếm trong tay, mới ngoảnh mặt nhìn Xích Hà đạo trưởng nói: “Sự tình hôm nay, còn phải nhờ Hà Phi Quan tuyên truyền ra bên ngoài một phen mới ổn.”

Xích Hà đạo trưởng cảm khái nói: “Trúc cơ kỳ chiến thắng Kim Đan kỳ. Chuyện như thế, cho dù Hà Phi Quan chúng tôi không loan truyền, thì trong một khoảng thời gian ngắn nữa, cả Tu Chân giới cũng đều sẽ biết chuyện này thôi.”

Nói tới đây, Xích Hà đạo trưởng hơi chần chờ một lúc, mới tiếp tục nói: “Nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở Trương tiên sinh, đừng nên coi thường Âm Kiệt phái của La Văn Sâm. Tuy rằng, nó không mạnh bằng mấy tu chân đại phái kia, nhưng so sánh cùng những môn phái trung lưu, Âm Kiệt phái lại vẫn có chút danh tiếng. Lần này, La Văn Sâm bại dưới tay Trần Nhân, không chỉ hao tổn thể diện của riêng hắn, đồng thời cũng hao tổn thể diện của Âm Kiệt phái. Sợ...sợ là, Âm Kiệt phái sẽ không từ bỏ ý đồ....”

Trương Văn Trọng cười nhạt: “Chuyện lần này, vốn là do La Văn Sâm ngang tàng, muốn giết người đoạt bảo trước. Nếu Âm Kiệt phái nhúng tay vào...vậy bọn họ sẽ phải trả một cái giá thảm trọng.”

Xích Hà đạo trưởng nhất thời liền hiểu ra, nếu Âm Kiệt phái thông minh, đối với chuyện tình lần này bảo trì im lặng, mọi việc sẽ trôi qua êm đẹp. Nhưng một khi Âm Kiệt phái chạy đến Vân Thai thị sinh sự, hắn là sẽ bị Phong Sơn phái đánh cho không còn một manh giáp.

Xích Hà đạo trưởng trầm nghĩ, Phong Sơn phái có khả năng chiến thắng Âm Kiệt phái cũng là bởi vì sau lưng của Phong Sơn phái, có một đan đỉnh đại phái làm chỗ dựa!

Nghĩ đến đây, trên mặt Xích Hà đạo trưởng nhất thời toát lên một tia vui mừng, hắn gật đầu đáp: “Việc này không nên chậm trễ. Tôi sẽ phân phó nhân thủ, đem việc này loan truyền đi ra ngoài.”

Đồng thời, hắn ngoảnh mặt nhìn Trác Thanh Liên cùng Ngô Phấn nói: “Hai các người chiếu cố Trương tiên sinh cho tốt, ngàn vạn lần không được lãnh đạm ah!” Theo sau mới dẫn chúng đệ tử Hà Phi Quan rời khỏi nơi này.

“Trương tiên sinh, anh còn muốn đến tham gia hội đấu giá nữa không?” Ngô Phấn lau mồ hôi lạnh trên trán, cẩn thận dò hỏi.

“Đương nhiên muốn đi rồi.” Trương Văn Trọng cười nói: “Bất quá, trước khi tới hội đấu giá, còn phải nhờ Trác tiểu thư thay tôi làm một việc.” Hắn vươn tay chỉ vào Vũ Văn đang ngây ngốc ở bên cạnh.

Lần đầu tiên trông thấy Tu Chân giả đánh nhau, hiển nhiên là Vũ Văn không chịu nổi kích thích quá độ. Rõ ràng là đã hoảng sợ ngây dại ra.

Trác Thanh Liên gật đầu tỏ vẻ hiểu ý, lập tức bước tới phía Vũ Văn, trong miệng niệm tụng một câu thần chú tối nghĩa.

Khi nàng đi tới trước mặt Vũ Văn, thì cũng đã niệm xong thần chú. Một luồng hào quang bảy sắc, nhất thời phóng xuất ra từ trong miệng của nàng, đồng thời nàng ôn nhu nói: “Nhìn ta đi!”

Wu Văn ngây dại ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía nàng. Tức thì liền bị ánh hào quang bảy sắc kia hấp dẫn.

Trác Thanh Liên nhìn thẳng vào trong mắt Vũ Văn, ôn nhu nói: “Chuyện phát sinh vừa rồi đều chỉ là ảo giác. Sau khi tôi đem ba tiếng....anh sẽ quên hết toàn bộ chuyện này. Một...hai....ba...”

Nhìn thấy cảnh tượng này, khoe miệng Trương Văn Trọng không khỏi mỉm cười, thầm nghĩ: “Không nghĩ ra, Hà Phi Quan cũng am hiểu thuật thôi miên. Bất quá thuật thôi miên của bọn hắn không thể bằng Chúc Do Thuật được. Đối với người phạm còn có thể, nhưng nếu muốn thôi miên Tu Chân giả ý chí kiên định, chỉ sợ là sẽ gặp phải khó khăn ah!”

Giờ khắc này, nương theo lời nói của Trác Thanh Liên, thân thể Vũ Văn liền run rẩy kịch liệt. Ước chừng cứ duy trì như vậy khoảng năm giây đồng hồ. Vũ Văn mới tỉnh hồn lại, thần thái trong mắt cũng trở về nguyên dạng như xưa.

“Chúng ta....đang ở chỗ nào đây?” Vũ Văn khôi phục tinh thần, mờ mịt dò hỏi. Đối với chuyện tình phát sinh trước đó, hắn đã hoàn toàn lãng quên.

“Ngô phẫn muốn đến hội đấu giá, cho nên chúng ta mới đi đường này.” Trương Văn Trọng tùy tiện tìm một lí do.

“Đúng thế phải không?” Vũ Văn đem ánh mắt quắc nể về phía Ngô Phấn.

Ngô Phấn vội vàng gật đầu, phụ họa: “Đúng là như vậy!”

Wu Văn nhíu mày, lẩm bẩm: “Làm sao ta lại không hề có một chút ấn tượng nào đây?”

Hiển nhiên, Ngô Phấn là một người am hiểu nói dối, hắn dựa theo lí do của Trương Văn Trọng mà thêm mắm thêm muối: “Cậu nói vậy mà không biết xấu hổ hả? Từ sau khi bước chân ra khỏi cửa tiệm cất đá, phỏng chừng trong đầu cậu chỉ còn lại Dương Chi Bạch Ngọc Lão Thọ Tinh thôi, còn nhớ nổi chuyện gì nữa đây? À, vừa nãy Trương tiên sinh mua được hai thanh kiếm cổ, từ trong tay của một người dân tộc, phỏng chừng cậu cũng chẳng có ấn tượng gì, đúng không?”

“Quả thật tôi chẳng có ấn tượng gì cả. Xem ra, lúc nãy hồn vía của tôi đã bay lên chín tầng mây mất rồi.” Vũ Văn nhìn thanh Tử Mẫu Âm Dương Kiếm trong tay Trương Văn Trọng, xấu hổ cười nói.

Giờ khắc này, Trương Văn Trọng mới lên tiếng: “Tốt lắm, thôi đừng nháo sự thêm nữa. Chúng ta mau đến hội đấu giá đi. Vạn nhất tới muộn, những thứ tốt đều bị người ta mua hết, chẳng phải là sẽ đáng tiếc hay sao?”

Ngô Phấn không dám lãnh đạm, vội vàng đáp ứng. Mau chóng dẫn ba người rời khỏi Hán khu, đi tới hội đấu giá.

Hội đấu giá lần này tổ chức chính quy, cho nên sân bãi cũng nằm trên phố đồ cổ. Khi Ngô Phấn dẫn theo ba người Trương Văn Trọng bước vào đại sảnh, thì cả gian đại sảnh rộng lớn, sớm đã chật kín người tới tham gia đấu giá rồi.

Sau khi bốn người an vị xong, nhân viên công tác của hội đấu giá cũng tiến đến, đưa cho bọn hắn một bản giới thiệu vật phẩm trong phiên đấu giá. Ngô Phấn cùng Vũ Văn loay xoay mở ra xem, nhưng Trương Văn Trọng và Trác Thanh Liên lại đặt nó sang bên cạnh.

Bởi vì Trác Thanh Liên không có hứng thú đối với đồ cổ. Còn Trương Văn Trọng thì tin tưởng vào nhãn quang của mình, không cần phải xem mấy thứ giới thiệu sáo rỗng này làm gì.

Vũ Văn một bên xem bản giới thiệu vật phẩm đấu giá, một bên chờ mong nói: “Trương ca, lát nữa anh xem giúp tôi mấy thứ đồ cổ nha!”

Trương Văn Trọng cười nói: “Không phải cậu đã có Dương Chi Bạch Ngọc Lão Thọ Tinh sao?”

Vũ Văn hắc hắc cười: “Bảo bối đó sẽ dâng tặng ông nội! Nhưng tôi còn muốn mua chút lễ vật tât niên cho cha mẹ, cô dì chú bác nữa. Dù sao, có Trương ca trấn thủ ở đây, tôi cũng không sợ uống phí tiền bạc.”

Trương Văn Trọng dở khóc dở cười, lắc đầu nói: “Hóa ra, cậu đem tôi trở thành Giám Bảo sư hả?”

Trong lúc nói chuyện, thì người chủ trì hội đấu giá cũng đi lên khán đài.

Nhìn thấy người này, Trương Văn Trọng không khỏi sững sờ.

Vũ Văn cũng kinh ngạc, nói: “Ủa, người chủ trì lần này không phải là lão đạo sĩ phụ trách ở Ba Hà sơn sao?”

Trác Thanh Liên giải thích: “Hắn tên Khâu Đại Bảo, nhiều năm trước được sư phụ tôi thu làm đệ tử. Vốn dĩ, hắn cũng là một đấu giá sư nổi tiếng, có kinh nghiệm và ánh mắt sắc bén. Hội đấu giá lần này, là do hắn đảm đương cương vị chủ trì.”

“Xin kính chào các vị quý ông, quý bà. Xin hoan nghênh mọi người đại giá quang lâm hội đấu giá lần này ở Vân Thai thị! Tất cả mọi người ở đây tới tham gia, đều là vì muốn truy tìm được món đồ cổ yêu thích. Vậy tôi cũng không dám chậm trễ thời gian của chư vị. Mỗi vật phẩm đấu giá...sẽ có năm phút giám định và thưởng thức...thời gian ngã giá cho mỗi vật phẩm là hai mươi phút đồng hồ....Lúc này đây, chúng tôi sẽ xuất thủ trước...Nào! Xin mời---bức tranh cổ có từ thời kì Minh triều! Vị bằng hữu nào thấy hứng thú, hãy mau mau ngã giá đi!”

Sau khi giới thiệu xong, Khâu Đại Bảo liền phân phó nhân viên công tác, đem bức tranh triển lãm ra, để cho tất cả mọi người ở đây, đều có thể chiêm ngưỡng.

Đây là một bức cung nữ đồ hơi nhỏ. Thiếu nữ ở trong tranh đang núp bóng dưới tàng cây.

“Ủa?” Vừa nhìn thấy bức Cung Nữ Đồ này, trên mặt Trương Văn Trọng liền hiện ra một tia kinh ngạc.

455. Chương 478: Bức Tranh Trải Qua Thiên Kiếp Không Hủy

Từ khi bức Minh triều Cung Nữ Đồ được đem ra trưng bày, Vũ Văn đã nhìn thấy biểu tình ngạc nhiên toát ra từ trên mặt Trương Văn Trọng, nên vội vàng hỏi: “Bức Cung Nữ Đồ này chẳng lẽ là một kiện trân phẩm?” Vừa nói ánh mắt hắn không nhịn được nhìn về phía bức Cung Nữ Đồ. Tuy rằng hắn không có hứng thú với cổ họa nhưng chỉ cần Trương Văn Trọng gật đầu thừa nhận bức cổ họa này là trân phẩm, hắn sẽ lập tức mua không chần chờ.

Vào lúc này, không chỉ có Vũ Văn, dù cả Ngô Phấn và Trác Thanh Liên cũng đồng dạng tràn đầy kinh ngạc.

Ngô Phấn âm thầm phỏng đoán: “Trước đó khi Trương tiên sinh phát hiện Dương Chi Bạch Ngọc Lão Thọ Tinh, đều có vẻ trấn định tự nhiên, chưa từng toát ra nửa điểm biểu tình ngạc nhiên, lúc này khi nhìn thấy bức Cung Nữ Đồ thì lại lộ ra vẻ mặt này. Chẳng lẽ bức Cung Nữ Đồ còn có giá trị hơn cả Dương Chi Bạch Ngọc Lão Thọ Tinh?”

Nhưng hắn rất nhanh liền phủ định phỏng đoán này của mình: “Từ đời Tống đến nay biết bao nhiêu cổ họa nổi danh nhiều không kể xiết. Nếu như bức Đề Hành Thác Ẩn Khấp thì có thể có giá trị cao một chút, nhưng bức Cung Nữ Đồ này, tuy rằng nữ tử trong bức tranh sinh động như sống, nhưng bức tranh lại không có chút văn tự tồn tại, giá trị đã giảm thấp hơn Dương Chi Bạch Ngọc Lão Thọ Tinh, dù so với những đồ cổ ngọc khí khác cũng không bằng, nhưng nếu như nó không phải là trân bảo hi thế, vì sao Trương tiên sinh lại có vẻ mặt ngạc nhiên như vậy?”

Khác với Ngô Phấn, Trác Thanh Liên đi qua biểu tình ngạc nhiên của Trương Văn Trọng suy đoán bức Cung Nữ Đồ hẳn là một kiện pháp bảo!

Mặc dù theo nàng xem ra, Trương Văn Trọng là một phàm phu tục tử không có chút linh lực, nhưng làm cho nàng thật sự khó hiểu chính là ánh mắt cao minh của Trương Văn Trọng luôn làm cho nàng cảm thấy kính nể vạn phần!

Theo nàng tính toán, ánh mắt của Trương Văn Trọng không chỉ cao minh hơn nàng, kể cả sư phụ của nàng Xích Hà đạo trưởng cũng không thể so sánh!

Ánh mắt như vậy nếu xuất hiện trên người một người tu chân thì không kỳ quái, đằng này lại xuất hiện trên một phàm phu tục tử thật làm kẻ khác vô cùng khiếp sợ. Nàng và Xích Hà đạo trưởng cũng từng thảo luận qua, cuối cùng nhất trí nhận định, Trương Văn Trọng có thể được đan đỉnh đại phái kia phái ra phàm tục giới làm người đại lý, lại thu được địa vị và quyền lực cao, hơn phân nửa là dựa vào ánh mắt cao siêu mà có được!

Lúc này vẻ mặt Trương Văn Trọng ngạc nhiên, đã nói được bức Cung Nữ Đồ là một kiện pháp bảo, hơn nữa có lẽ phẩm cấp còn không thấp?

Càng nghĩ Trác Thanh Liên lại càng cảm thấy có khả năng này.

Cho nên trước tiên nàng đem thần thức mở rộng, kiểm tra tỉ mỉ bức Cung Nữ Đồ.

Thế nhưng sau khi dùng thần thức kiểm tra một phen, Trác Thanh Liên cảm thấy bức Cung Nữ Đồ lại không có nửa điểm linh khí ba động, đây căn bản chỉ là một bức cổ họa, mà cũng không phải là pháp bảo gì khác.

“Lẽ nào Trương tiên sinh lần này đã thật sự nhìn lầm?” Ngô Phấn và Trác Thanh Liên nhìn không ra ngọn nguồn bên trong, chỉ đành đưa mắt trông mong nhìn Trương Văn Trọng chờ đợi đáp án của hắn.

Trương Văn Trọng cũng không giải đáp cho bọn họ. Mà cất bước đi về hướng đài đấu giá bức Cung Nữ Đồ.

Trên đài triển lãm, đã có mấy người có hứng thú với bức Cung Nữ Đồ tay cầm kính lúp để sát vào nhìn kỹ bức tranh.

Mà Trương Văn Trọng chỉ đứng trên đài tùy ý quan sát, có vẻ thật nghiệp dư.

Nhưng chỉ nhìn vài lần, đã đủ cho Trương Văn Trọng khẳng định bức Cung Nữ Đồ cũng không phải trân phẩm hi thế gì, cũng không phải pháp bảo, mà là một bức tranh do chính tay hắn vẽ ra ở kiếp trước.

Nữ tử trong bức tranh, chính là một nữ tử có đại danh鼎鼎 lẫy, từng viết ra một câu nổi danh thanh sử: “Quân vương thành thượng khấn hàng kỳ, thiếp tại thâm cung na đắc tri? Thập tứ vạn nhân tề giải giáp, trử vô nhất nhân huyền nam nhi, nhất hứa đích lao tiêu phu nhân lục đương niên.” Khi Hoa Nhị phu nhân còn chưa trở thành phi tử của Lý Dục, Trương Văn Trọng từng có duyên gặp mặt nàng, đã múa bút lưu lại bức tranh truyền thần này.

Nhưng nếu chỉ vì như vậy, tuy rằng Trương Văn Trọng cũng bị bức tranh hấp dẫn lực chú ý, nhưng tuyệt đối sẽ không có cảm giác ngạc nhiên. Mà lúc này, sở dĩ hắn ngạc nhiên, chính bởi vì năm xưa khi hắn trải qua Cửu Cửu Vô Quy Diệt Hồn đại thiên kiếp, bức tranh này trùng hợp cũng mang theo trong người.

Ngay lần bị trận thiên kiếp kinh thiên địa động quỷ thần kia, dù thân thể thiên tiên của hắn đều bị hủy diệt hoàn toàn, nhưng vì sao bức tranh này lại hoàn hảo không bị tổn hao gì? Mặt khác, từ thiên kiếp còn bảo tồn lại chẳng lẽ chỉ được bức tranh này sao? Nhưng pháp bảo khác lẽ ra cũng phải bảo tồn lại? Chúng còn hoàn hảo hay đã bị hao tổn? Hiện tại đang rải rác ở những phương nào?

Trong khoảnh khắc, nhìn bức tranh vẽ Hoa Nhị phu nhân, Trương Văn Trọng ngây ra, vô số ý nghĩ hiện lên trong lòng hắn.

Năm phút đồng hồ giám định cùng thưởng thức đã rất nhanh trôi qua, Trương Văn Trọng vẫn đứng ngây ra trên đài triển lãm, vẻ mặt vẫn trầm tư không dứt. Bất đắc dĩ, Khâu Đại Bảo đảm nhiệm chức vụ bán đấu giá sư đành cẩn thận lên tiếng: “Trương tiên sinh, thời gian giám định bảo vật đã qua, ngài nên quay về chỗ ngồi, để hội đấu giá có thể thuận lợi tiến hành tiếp?”

Lúc này Trương Văn Trọng mới phục hồi lại tinh thần, không làm khó Khâu Đại Bảo, xoay người quay về chỗ ngồi của mình.

Hắn vừa ngồi xuống, Vũ Văn khấn cấp hỏi: “Trương ca, nhìn biểu tình tâm tư đầy bụng của anh, lẽ nào bức Cung Nữ Đồ này thực sự là bảo bối sao?”

Trương Văn Trọng tự nhiên sẽ không nói ra lời thật, chỉ nói: “Quý giá thì không, nó chỉ là một bức cổ họa bình thường mà thôi. Chỉ là vì tôi có chút thưởng thức đối với kỹ thuật vẽ tranh nên tỉ mỉ nhìn kỹ, nhất thời đã quên đi thời gian nên mới đứng lâu trên đó.”

Vũ Văn chợt nói: “Nguyên lai là như vậy, làm tôi còn tưởng đó là bức cổ họa hiếm quý.” Nghe Trương Văn Trọng nói bức tranh không phải bảo bối, hắn nhất thời cũng không còn hứng thú.

Tuy rằng Trác Thanh Liên nghe Trương Văn Trọng giải thích có chút nửa tin nửa ngờ, nhưng tình huống trước mắt khiến nàng không thể không tin.

Ngay trong lúc nói chuyện, bức Cung Nữ Đồ cũng đã lập tức được nêu giá. Người tham gia cạnh phách cũng không nhiều, hơn nữa giá tiền cũng không cao, chỉ khoảng ba mươi lăm ngàn nguyên.

“Bốn mươi ngàn!” Trước tiên liền có người kêu giá.

“Năm mươi ngàn!”

“Năm mươi lăm ngàn!”

Rất nhanh có người ra giá, thế nhưng khi kêu tới giá sáu mươi ngàn thì không ai tăng giá nữa. Hiển nhiên trong mắt phần lớn khách nhân, bức Cung Nữ Đồ cũng chỉ có giá trị sáu mươi ngàn nguyên mà thôi.

“Bảy mươi ngàn!” Trương Văn Trọng kêu giá.

“Bảy mươi ngàn, vị tiên sinh này ra bảy mươi ngàn, còn có ai kêu giá nữa không?” Khâu Đại Bảo hô xong vài tiếng, cuối cùng định gõ búa xác định, đúng lúc này, một nam nhân nho nhã đeo kính mắt lại mở miệng hô lên một cái giá khiến cho toàn trường chấn động: “Ba trăm ngàn!”

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người nhin không được khe khẽ nói nhỏ:

“Tìm ba trăm ngàn mua một bức Cung Nữ Đồ?”

“Người này không phải bị điên rồi chứ?”

“Ta xem bức tranh, rất khả năng không phải thuộc Tống triều, mà thời kỳ này những bức cổ họa thật nhiều không kể xiết, cũng cao lắm chỉ có mấy mươi ngàn mà thôi, ba trăm ngàn, người này thật đúng coi tiền như rác.”

Trương Văn Trọng liếc mắt nhìn người nọ, lắc đầu thầm nói: “Không nghĩ tới ở chỗ này cũng đụng phải một hành gia.”

Bức Cung Nữ Đồ của hắn tuy rằng không phải do người nổi tiếng vẽ ra, nhưng kỹ thuật vẽ tranh cực kỳ cao siêu, đem tinh thần khí của Hoa Nhị phu nhân tận hiển hoàn toàn không thể nghi ngờ. Giá trị nghệ thuật đúng là cực cao. Đừng nói là ba trăm ngàn, dù là ba triệu cũng có giá trị, giống như ngày trước hắn vẽ bức Bách Thọ Đồ cho Vũ lão gia tử, hay như bức vẽ chân dung, tuy nói không có đề chữ, nhưng kỹ thuật vẽ tranh thật sự đủ liệt vào trân phẩm. Bức Cung Nữ Đồ tự nhiên cũng sẽ có người nhìn ra chỗ tinh diệu thì không có gì là quái sự.

Lúc này nam tử trung niên ra giá hẳn cũng là một vị hiểu biết nhiều về thi họa.

“Năm trăm ngàn!” Trương Văn Trọng không do dự, lập tức liền ra giá.

“Tám trăm ngàn!” Nam tử trung niên cũng không do dự, lại lần nữa tăng giá.

“Một triệu!” Trương Văn Trọng lại ra giá.

Nam tử trung niên bắt đầu có chút do dự, qua một lúc mới cắn răng ra giá: “Một triệu rưỡi!”

Lần này hắn vừa ra giá liền tăng năm trăm ngàn, vì muốn làm Trương Văn Trọng hoảng sợ. Đáng tiếc Trương Văn Trọng lại nhất định phải mua cho được bức Cung Nữ Đồ.

“Hai triệu!”

Trương Văn Trọng vừa khai giá làm nam tử trung niên cười khở lắc đầu, cuối cùng buông tha việc tiếp tục ra giá.

Dù là như vậy, nhưng cũng đủ làm cho những người tham gia đấu giá phải khiếp sợ.

Một bức tranh theo bọn họ xem ra, chỉ trị giá mấy chục ngàn lại bán ra với giá hai triệu. Bọn họ vừa nhìn nhau, cũng nhận không được cảm khái thời thế nhà giàu mới nổi thật sự là quá nhiều.

Chỉ là bọn hắn hiển nhiên thật không ngờ, người không nhìn được hàng, không phải là Trương Văn Trọng và nam tử trung niên, mà là bọn họ.

Đối với việc Trương Văn Trọng bỏ ra số tiền lớn mua bức Cung Nữ Đồ, Vưu Văn cũng cảm thấy không giải thích được: “Trương ca, bức tranh này đã không phải bảo bối, sao anh phải mua nó vậy?”

Mục đích Trương Văn Trọng mua bức Cung Nữ Đồ, chính là muốn nghiên cứu vì sao nó vẫn bình yên vô sự trong trận thiên kiếp khủng khiếp đó. Đương nhiên chuyện như vậy hắn không thể nói ra, không chỉ là vì có Vưu Văn, còn có Trách Thanh Liên và Ngô Phần là hai người ngoài.

Mỉm cười, Trương Văn Trọng hồi đáp: “Bức họa tuy rằng không có gì quý giá, nhưng kỹ thuật cao minh, tôi mua là vì muốn nghiên cứu nó. Hơn nữa, tuy rằng bức họa không phải là bảo bối, nhưng cũng giá trị.”

Đối với câu trả lời này của hắn, ba người Vưu Văn cũng không sản sinh hoài nghi. Bởi vì bọn họ đều biết, tạo nghệ của Trương Văn Trọng về thi họa cũng không kém hơn y thuật của hắn bao nhiêu, nếu hắn nói bức họa có giá trị này, vậy thật sự là như thế.

Chỉ là bọn hắn cũng không biết, lúc này Trương Văn Trọng lại có ý nghĩ tính toán khác trong lòng.

Buổi đấu giá tiếp tục tiến hành, giá trị cạnh phách vật phẩm cũng càng lúc càng cao hơn.

Dưới sự chỉ điểm của Trương Văn Trọng, Vưu Văn dùng giá thấp mua được vài bức tranh cổ, Ngô Phần cũng được hưởng theo, được vài lần, cả hai đã cười toe toét. Về phần Trách Thanh Liên, vốn không có chút hứng thú tham gia cạnh phách, chỉ bồi bên cạnh Trương Văn Trọng, tiến nhập trạng thái như lão tăng nhập định.

456. Chương 479: Khí Linh Giả Tạo

Tuy rằng trong hội đấu giá không nhìn thấy linh tài liệu hoặc pháp bảo, thế nhưng Trương Văn Trọng cũng không cảm giác thất vọng. Dù sao đây chỉ là một hội đấu giá đồ cổ phổ thông, nếu như linh tài liệu và pháp bảo xuất hiện nối liền không dứt, đây mới thật là quái sự. Có thể ở trong hội đấu giá mua được bức tranh Hoa Nhị phu nhân không bị thiên kiếp phá hủy, hắn đã thập phần hài lòng. Huống chi trước đó hắn còn thu được một khối Phượng Hoàng Huyết Thạch là thiên cấp linh tài liệu!

Nói tóm lại, hành trình Vân Thai thị lần này, có thể nói thu hoạch rất nhiều!

Về phần muốn thu được càng nhiều linh tài liệu cao phẩm và pháp bảo, còn phải xem hội đấu giá tu chân vào đầu năm sau. Hiện tại Trương Văn Trọng đã quyết định chủ ý, muốn ở trong trận đấu giá trắng trợn thu được một số lớn!

Mất thấy hội đấu giá đã tiến triển được hơn phân nửa, cũng đã không còn sớm, Trương Văn Trọng liền đề nghị rời đi.

Đề nghị này của hắn lập tức được Vũ Văn và Ngô Phần cùng đưa tay phủ quyết. Hai vị này, dưới sự chỉ điểm của Trương Văn Trọng thu hoạch thật nhiều, nhưng vẫn thấy chưa đủ, còn muốn kiếm thêm một chút.

“Trương ca, đừng đi vội, hội đấu giá càng đến phía sau càng trân quý, chúng ta chờ một chút, nói không chừng còn gặp phải hi thế trân phẩm.” Vũ Văn nắm chặt Trương Văn Trọng không chịu buông tay, hắn không hiểu nhiều về đồ cổ, nếu như Trương Văn Trọng đi, hắn làm sao dám kêu giá như bây giờ?

Ngô Phần cũng khuyên nhủ: “Vũ Văn nói không sai, thứ tốt đều ở phía sau. Trương tiên sinh, anh không ngại ở thêm chút nữa, nói không chừng sẽ còn gặp phải sự vui mừng. Sau khi buổi đấu giá kết thúc, tôi sẽ tự lái xe đưa anh về huyện Ân Ngọc là được.”

Trương Văn Trọng vốn định cự tuyệt, nhưng nghĩ lại nghĩ, lập tức sắp năm mới, cũng nên mua chút lễ vật tặng người nhà cùng bạn bè, cho nên cũng đồng ý ở lại.

Trong những vật phẩm bán đấu giá kế tiếp, Trương Văn Trọng không chỉ chỉ điểm những ưu khuyết cho Vũ Văn và Ngô Phần, chính mình cũng mua được thêm vài thứ. Những vật hắn mua, luận giá trị niên đại, có thể kém những thứ Vũ Văn và Ngô Phần đã mua. Nhưng bên trong đều ẩn chứa linh lực nhân nhật, có thể làm cho người bình thường tiếp xúc chúng đều thu được chỗ tốt. Tỷ như hắn chuẩn bị đưa cho tiểu Liên Nam một viên ngọc trụ, là có thể giúp người mở mang trí tuệ. Mà hắn dự định đưa cho Vương Hán Di chiếc vòng tay bằng thủy tinh, có công hiệu dưỡng nhan trừ bệnh.

Hội đấu giá rất nhanh tiến vào thời gian cuối cùng, cũng ngay lúc này, Khâu Đại Bảo cho nhân viên công tác hội đấu giá đem hai kiện vật phẩm đặt lên trên đài triển lãm.

Hai kiện vật phẩm, một kiện là đồ sứ, một kiện còn lại là ngọc khí.

Khâu Đại Bảo giới thiệu: “Hai kiện vật phẩm bán đấu giá, một kiện thuộc Đường triều Bạch Từ Thú Hình Hương Lô, một kiện còn lại là Lũ Hoa Ngọc Bài không rõ niên đại. Đường Bạch Từ có giá khởi phát là một triệu, Lũ Hoa Ngọc Bài có giá khởi phát là hai trăm ngàn, bằng hữu có hứng thú không ngại tiến lên nhìn. Sau năm phút giám định cùng thưởng thức, sẽ chính thức ra giá!”

Khâu Đại Bảo vừa nói xong, có một đám người nhảy lên đài triển lãm. Bất quá những người này đại khái đều vây quanh kiện Bạch Từ Hình Thú Lư Hương để bình phẩm. Dù sao, lư hương hình thú Bạch Từ được bảo tồn hoàn hảo, màu sắc tịnh lệ như vậy đích thật là rất ít thấy.

Trác Thanh Liên trước đó vẫn giống như lão tăng nhập định, lúc này “đăng” một tiếng đứng lên, gương mặt xinh đẹp hiện lên vẻ đỏ ửng diễm lệ, ánh mắt ngạc nhiên nói: “Lư hương hình thú Bạch Từ này không đơn giản!”

Trương Văn Trọng liếc mắt nhìn Trác Thanh Liên, từ lúc nhân viên hội đấu giá mang lư hương hình thú Bạch Từ đưa lên, hắn cũng đã nhận ra dị dạng, chỉ là thật không ngờ, Trác Thanh Liên cũng đã nhìn ra.

“Vì sao không đơn giản?” Vũ Văn hiếu kỳ hỏi.

Trác Thanh Liên cũng không trả lời vấn đề của hắn, mà bước nhanh đi lên đài triển lãm. Gần gũi hơn, nàng liền vận dụng linh lực và thần thức, kiểm tra chiếc lư hương hình thú Bạch Từ.

Nhìn thấy cử động của nàng, Vũ Văn không nhịn được sự hiếu kỳ trong lòng, hướng Trương Văn Trọng dò hỏi: “Trương ca, lư hương hình thú Bạch Từ này, lẽ nào thật là một kiện trân bảo hi thế sao? Thế nào ngay cả Trác tiên tử luôn luôn trầm ổn, đối đồ cổ không hề quan tâm đều bởi vì nó mà thay đổi thành người khác?”

Trương Văn Trọng bật cười, nhìn thấy chung quanh không còn người khác, liền dè dặt âm lượng, nhỏ giọng nói: “Căn bản không phải là Đường Bạch Từ gì, chỉ là người làm ra nó có thủ pháp tương đối cao siêu, nên mới giấu diếm được đôi mắt của mọi người. Muốn nói niên đại đích thực của nó, đại khái chính là thời cuối Minh đầu Thanh mà thôi.”

“Hàng giả mà cũng lợi hại như vậy? Đúng là có thể giấu diếm được nhiều hành gia đồ cổ?” Vũ Văn và Ngô Phần nhìn nhau, trước khi có kinh lịch này, bọn họ đối với lời của Trương Văn Trọng cũng đã hoàn toàn tin tưởng không nghi ngờ.

Trương Văn Trọng mỉm cười, cũng không nói thêm gì nữa. Mà ở trong lòng hắn lại âm thầm nói: “Người làm đồ giả này cũng thật lợi hại, bởi vì hắn cũng không phải dùng phương pháp làm giả đồ cổ bình thường, mà là dùng bộ pháp làm pháp bảo giả! Bộ pháp giả trang như vậy, dù là người tu chân vẫn có thể lừa gạt, lại càng đừng nói tới người thường. Xem ra, Trác Thanh Liên cũng không nhìn ra sâu cạn, nên đã bị nó mê hoặc...”

Trương Văn Trọng đoán không sai, Trác Thanh Liên đích thật đã bị lư hương hình thú Bạch Từ mê hoặc. Sau khi dùng linh lực và thần thức kiểm tra đo lường, năng khiếu sợ phát hiện, trong lư hương không chỉ có linh khí, còn có thêm một tia linh thức.

“Có linh thức đã trở thành khí linh, lư hương hình thú Bạch Từ này cũng không phải pháp bảo phổ thông, mà là một kiện pháp bảo có khí linh! Nói cách khác, nó đã từng có cấp bậc, dù không phải tiên khí, chuẩn tiên khí, cũng có thể là một kiện linh khí đỉnh cấp! Tuy rằng hiện tại linh lực của nó chỉ còn rất yếu, nhưng chỉ cần còn khí linh, thì có khả năng hồi phục lại lần nữa...thậm chí, còn siêu việt đỉnh kỳ!” Nghĩ tới đây, Trác Thanh Liên trời sinh tính ổn trọng cũng không kiềm chế được kích động trong lòng, thân thể hơi run rẩy lên. Năng nhanh tay lấy ra điện thoại, gọi cho Xích Hà đạo trưởng, đem việc này báo cáo cho hắn.

“Vô luận như thế nào, vô luận nỗ lực cái giá ra sao, đều phải đem nó về Hà Phi Quan chúng ta!” Sau khi nghe xong Trác Thanh Liên hồi báo, Xích Hà đạo trưởng khiếp sợ không ít hơn năng bao nhiêu, hầu như rít gào nói ra những lời này. Bất quá hiện tại hắn đã học thông minh, đã đeo dây nghe điện thoại, cuối cùng cũng không bị chuyện điện thoại rút xuống hư hỏng như lúc trước.

“Chỉ cần có khí linh tồn tại, nó có thể trở thành chuẩn tiên khí, tiên khí! Mang về sau Ba Hà sơn, mỗi ngày chúng ta dùng linh khí nhật nguyệt nhu dưỡng tư nhuận nó, tất nhiên có thể khôi phục lại phong thái ngày xưa, trở thành bảo bối trấn quan của Hà Phi Quan chúng ta! Nói không chừng, vì vậy mà địa vị của Hà Phi Quan cũng sẽ nhờ nó mà trở mình, đề thăng trên diện rộng! Dù sao, ở trong tu chân giới hiện tại, đại đa số môn phái đều chỉ có linh khí đỉnh cấp bát cửu phẩm mà thôi...” Xích Hà đạo trưởng thao thao bất tuyệt nói, hắn đang mặc sức tưởng tượng chuyện Hà Phi Quan có được chuẩn tiên khí, cùng tràng diện uy vũ sau khi có được chuẩn tiên khí, đó là phong cách cỡ nào nha!

Trác Thanh Liên không chút lưu tình cắt đứt sự tưởng tượng của hắn, nói: “Nhưng Trương tiên sinh cũng đã ở đây, với tầm mắt của hắn, hắn cũng đã nhìn ra lư hương hình thú Bạch Từ này không giống tầm thường. Chỉ sợ hắn sẽ tranh giá cùng chúng ta, nếu như vậy không chỉ sẽ nâng giá lên, còn có khả năng sẽ làm bị thương hòa khí đôi bên.”

“Đây đích thật là một vấn đề...” Xích Hà đạo trưởng trầm ngâm, nói: “Như vậy đi, con đi nói chuyện với hắn trước, xem có thể thỉnh hắn gờ cao đánh khề, đừng cùng chúng ta tranh giành lư hương hình thú Bạch Từ này. Con không ngại nói cho hắn, chỉ cần hắn nguyện ý buông tha tranh mua, chúng ta sẽ bồi thường cho hắn một số lớn! Nếu như hắn không chịu, vậy chỉ đành tranh giành với hắn thôi! Dù sao đây là một kiện bảo bối có khả năng trở thành chuẩn tiên khí hay tiên khí, dù là bị thương hòa khí song phương, thì cũng không tiếc!”

Sau khi có được chỉ thị của Xích Hà đạo trưởng, Trác Thanh Liên cắt đứt điện thoại, đi về bên cạnh Trương Văn Trọng, câu đầu tiên liền nói: “Trương tiên sinh, lư hương hình thú Bạch Từ này Hà Phi Quan chúng tôi phải có, có thể mời anh gờ cao đánh khề, đừng tìm chúng tôi cạnh tranh? Nếu như anh nguyện ý buông tay, chúng tôi sẽ dâng một đồng linh tài liệu cao phẩm làm thù lao cảm tạ!”

Kỳ thực, Trương Văn Trọng từ đầu tới cuối cũng không nghĩ sẽ tranh mua lư hương hình thú Bạch Từ này. Bởi vì hắn chỉ cần liếc mắt liền nhìn ra lư hương kia tuy rằng là pháp bảo, nhưng chỉ là một kiện pháp khí thất phẩm, về phần khí linh bên trong, kỳ thực chỉ là một con tiểu yêu linh thức mới mở ra, bị người dùng bí pháp cấm tham bên trong lư hương hình thú Bạch Từ. Không có ánh mắt siêu phẩm cùng tri thức uyên bác, đừng mơ tưởng phân rõ thực giả!

Người làm đồ giả làm đến như vậy, hiển nhiên là muốn đem một kiện pháp khí thất phẩm giả tạo có được khí linh của chính mình, biến thành cao phẩm pháp bảo bị hao tổn, do đó kiếm chắc món lãi kékê xù. Chỉ là không biết, đồ dỏm bên trong pháp bảo này, thế nào lại lưu lạc vào tay người thường, đồng thời xuất hiện trong hội đấu giá.

Suy nghĩ một chút, hắn nghĩ mình cần phải nhắc nhở Trác Thanh Liên một chút, dù sao Hà Phi Quan cũng

từng giúp hần không ít. Cho nên hần mở miệng nói: “Yên tâm đi, tôi đối với lư hương hình thú Bạch Từ này không có hứng thú. Nhưng tôi phải nhắc nhở cô, thứ này cũng không giống như trong suy nghĩ của cô, tám chín phần mười chỉ là hàng giả...”

“Đa tạ Trương tiên sinh nhắc nhở, Hà Phi Quan chúng tôi tự có chủ ý. Lần này Trương tiên sinh chịu buông tay, Hà Phi Quan thừa nhận một lần nhân tình. Sau này sẽ đưa linh tài liệu đến chỗ anh.” Trác Thanh Liên nói, đối với lời nhắc nhở của Trương Văn Trọng, nàng cũng không để trong lòng. Theo nàng xem ra, vừa rồi mình đã dùng linh lực cùng thần thức kiểm tra qua, bên trong lư hương không chỉ có linh khí tồn tại, đồng thời còn có khí linh. Tất cả đều rõ ràng, làm sao lại là hàng giả?

“Nói vậy, lần này hơn phân nửa là Trương tiên sinh đã nhìn lầm!” Trác Thanh Liên ghé mắt nhìn Trương Văn Trọng, trong lòng hơi có chút may mắn.

Thấy Trác Thanh Liên không quan tâm tới lời nói của mình, Trương Văn Trọng âm thầm lắc đầu, nhưng cũng không nhiều lời, dù sao hần đã nhắc nhở qua một lần, xem như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ. Nghe hay không nghe, vậy không phải hần có thể làm chủ.

Sau đó, Trương Văn Trọng đưa mắt nhìn về hướng Lũ Hoa Ngọc Bài nằm trên đài triển lãm.

Theo hần xem ra, Lũ Hoa Ngọc Bài mới là bảo bối chân chính!

Thậm chí ở trong mắt của hần, đây là kiện trân bảo hiếm có hơn cả Phượng Hoàng Huyết Thạch!

457. Chương 480: Ngọc Tịnh Cam Lâm

Ngay khi Trương Văn Trọng nhìn thấy khối Lũ Hoa Ngọc Bài, cũng có ánh mắt của người cạnh phách nhìn về phía nó. Nhưng khác với Trương Văn Trọng, những người này cũng không xem trọng nó.

Dù sao nếu chỉ giảng về độ lớn của ngọc khí, phẩm chất của Lũ Hoa Ngọc Bài cũng không được xem là quá tốt. Không nói đến việc ngọc xanh loang lỗ không tinh khiết, bên trong ngọc còn có thể thấy được tạp chất, lại thấy thủ công thô ráp, vừa nhìn đã biết không phải do danh tượng làm ra.

Một khối ngọc bài như vậy, trong mắt những người sành điệu, nhiều lắm chỉ là mặt hàng trị giá vài chục ngàn nguyên. Thế nhưng hiện tại, giá khởi đầu lên tới hai trăm ngàn!

Một khối ngọc bài như thế, không ngờ khối giá tới hai trăm ngàn, đây là muốn tiền muốn đến điên rồi đi?

Đại bộ phận người cạnh phách lắc đầu, cho rằng khối Lũ Hoa Ngọc Bài không đến được giá này.

Theo bọn họ xem ra, bên bán đấu giá sở dĩ đem Lũ Hoa Ngọc Bài cùng Lư Hương Hình Thú Bạch Từ cùng nhau đưa ra bán đấu giá, mục đích chính là muốn mượn giá trị của lư hương để nâng cao giao giới của Lũ Hoa Ngọc Bài.

Đối với việc này, bọn họ đều đang lắc đầu cười nhạt: “Tiểu xiếc như vậy, đã sớm quá thời, tôi đa chỉ có thể lừa gạt những nhà giàu mới nổi nhiều tiền, muốn để chúng ta mắc bẫy, tuyệt đối không có khả năng!”

Rất nhiều người thẳng thắn trực tiếp dời ánh mắt, chỉ có Trương Văn Trọng vẫn đang nhìn chằm chằm Lũ Hoa Ngọc Bài, xem nó như bắt buộc phải có!

Từ lúc Trác Thanh Liên đi lên đài triển lãm, gần gũi lư hương hình thú Bạch Từ, Trương Văn Trọng cũng đã lặng lẽ phóng xuất ra thần thức, dưới tình huống thần không biết quỷ không hay, đã phân hình cả hai kiện vật phẩm một lần.

Sự phân hình lần này, không chỉ để hần nhìn ra vấn đề bên trong lư hương hình thú Bạch Từ, đồng thời cũng làm cho hần xem rõ sâu cạn của Lũ Hoa Ngọc Bài.

Đây căn bản không phải là ngọc, mà là một loại linh tài liệu đúng ra là trạng thái dịch, hiện tại lại động lại thành trạng thái cố định!

Tên của loại linh tài liệu này, là Ngọc Tịnh Cam Lâm.

Ở trong truyền thuyết, Ngọc Tịnh Cam Lâm là do Ngọc Tịnh Bình trong tay Quán Thế Âm đại sĩ hấp thu nhật nguyệt tinh hoa thiên địa mà dưỡng dục thành. Bất quá theo Trương Văn Trọng xem ra, chuyện đó hơn phân nửa được hư cấu lên. Bởi vì Ngọc Tịnh Cam Lâm này, phẩm cấp cũng không cao, chỉ là tài liệu địa cấp ngũ phẩm mà thôi, nếu nó thực sự do Ngọc Tịnh Bình của Quán Âm đại sĩ dưỡng dục ra, làm sao chỉ có phẩm cấp này?

Tuy rằng Ngọc Tịnh Cam Lâm phẩm cấp không cao, nhưng ở trong mắt Trương Văn Trọng, giá trị của nó còn cao hơn cả thiên cấp nhất phẩm Phương Hoàng Huyết Thạch!

Bởi vì, nó chính là quân dược luyện chế Đạo Cơ Đan!

Bên trong thuật ngữ danh thuốc Đông y, có nói Quân Thần Tá Sử, chỉ chính là quy tắc cơ bản của đơn thuốc pha thuốc cấu thành. Ở trong đó, quân dược, đó là đơn vị trọng yếu nhất bên trong một đơn thuốc, không thể thiếu được.

Có thể nói như thế này, có Ngọc Tịnh Cam Lâm, thì có hi vọng luyện chế thành Đạo Cơ Đan. Cho dù tìm không được đầy đủ linh tài liệu khác, cũng có thể dùng loại linh tài liệu có công hiệu tương đương gần kề để thay thế. Thế nhưng bắt buộc phải có Ngọc Tịnh Cam Lâm tồn tại. Cho nên Ngọc Tịnh Cam Lâm mặc dù chỉ là linh tài liệu địa cấp ngũ phẩm, nhưng xác thực phi thường hiếm có. Trước đó, Trương Văn Trọng thật không ngờ có thể nghĩ tới gặp được nó trong buổi đấu giá hôm nay.

Đạo Cơ Đan, cũng không phải giống như loại đan dược phụ trợ bổ sung linh lực hay giúp đỡ luyện công như Ngưng Khí Hoàn, Như Ý Đan. Công hiệu của nó rất đơn giản, chính là giúp người thường không có tư chất tu chân bước lên con đường tu chân!

Tuy rằng trước đó tại huyện Ân Ngạc, Trương Văn Trọng đã từng mượn Hỗn Độn Lô và một đồng linh tài liệu cao phẩm dùng bí pháp mạnh mẽ đem đệ tử Trần gia luyện hóa trở thành người tu chân. Nhưng phương pháp như vậy không chỉ tiêu hao đại lượng cao phẩm linh tài liệu, đồng thời còn có tác dụng phụ chính là không cách nào vượt qua thiên kiếp để thành tiên.

Thế nhưng người dùng Đạo Cơ Đan bước lên con đường tu chân, cũng sẽ không bị tai họa ngầm và tác dụng phụ. Chỉ cần thực lực bọn họ đầy đủ, đạo tâm vững chắc, công đức hần hậu, là có thể độ kiếp thành tiên.

Nhìn Ngọc Tịnh Cam Lâm bị xem làm thành Lũ Hoa Ngọc Bài, Trương Văn Trọng hít mắt lại, trong mắt hiện lên một đạo tinh mang, thầm nghĩ: “Vô luận như thế nào, ta đều phải mua cho được Ngọc Tịnh Cam Lâm vào tay, chỉ cần có nó, sẽ tìm thêm vài loại linh tài liệu khác, ta có thể luyện chế Đạo Cơ Đan, giúp người nhà của ta, vợ ta theo ta bước lên con đường tu chân, cuối cùng đều có thể độ kiếp thành tiên...”

Ngay lúc này, Khâu Đại Bảo phụ trách chủ trì bán đấu giá đã lớn tiếng kêu lên: “Năm phút đồng hồ giám định cùng thưởng thức đã kết thúc, bán đấu giá lập tức bắt đầu, thỉnh chư vị đều quay lại chỗ ngồi. Đầu tiên tiến hành bán đấu giá chính là khối Lũ Hoa Ngọc Bài, khởi giá hai trăm ngàn, có vị tiên sinh hay nữ sĩ nào nguyện ý ra giá?”

Ngoại trừ Trương Văn Trọng, người cạnh phách đều có vẻ không có hứng thú. Có người thẳng thắn cười lên châm chọc, thậm chí có người còn nói:

“Một khối ngọc bài kém như thế, khởi giá lại đến hai trăm ngàn...Hừ, đây là xem chúng ta thành kẻ coi tiền như rác hay sao?”

“Một khối ngọc bài như vậy, hai ba mươi ngàn ta còn có thể mua về nhà thưởng thức một phen, hai trăm ngàn...chỉ có người điên mới mua!”

“Khối ngọc bài xem ra không ai chịu ra giá, các người cũng đừng nên lãng phí thêm thời gian, mau nhanh thu hồi nó lại, bắt đầu bán đấu giá Lư Hương Hình Thú Bạch Từ đi thôi!”

Khâu Đại Bảo đứng trên đài bán đấu giá cũng có chút xấu hổ, khối Lũ Hoa Ngọc Bài và Lư Hương Hình Thú Bạch Từ cùng đưa tới tham gia bán đấu giá. Giá này cũng do chính người có hai kiện vật phẩm đưa ra. Tuy rằng định giá sư của họ cũng đã khuyên đối phương hạ giá, nhưng lại bị đối phương cực lực phản đối. Bất đắc dĩ họ đành bán ra giá theo đúng ý chủ nhân, chưa từng lường trước sẽ bị khách tham gia châm chọc chê cười.

“Ta đúng là đang chịu tiếng xấu thay cho người khác nha!” Khâu Đại Bảo lòng đầy phiền muộn.

Đợi thêm chốc lát, vẫn không ai chịu ra giá cho khối Lũ Hoa Ngọc Bài. Cuối cùng khi hắn định cho nhân viên công tác thu hồi, Trương Văn Trọng rốt cục ra giá: “Hai trăm ngàn!”

Hắn vừa ra giá, nhất thời đưa tới một mảnh ánh mắt ngạc nhiên. Trong khoảnh khắc, đại bộ phận những người cạnh phách đều chỉ trỏ hắn, khe khẽ nói nhỏ: “Không phải chứ? Không ngờ thực sự có người chịu vì khối ngọc bài ra giá hai trăm ngàn? Người này điên rồi sao?”

“Di, đây không phải tên tiểu tử ra hai triệu mua bức Cung Nữ Đồ đó sao? Hắn thật đúng là khác nha, người khác đều ra giá thấp để mua hàng giá trị, hắn mỗi lần đều dùng giá cao để mua hàng kém chất...”

“Người này không phải vì quá dư tiền nên kiếm chỗ tiêu đi? Bằng không sao lại ra giá lung tung như thế?”

Tất cả mọi người đều nghị luận, nhưng không ai chịu ra giá.

Khâu Đại Bảo cũng không lãng phí thời gian, sau khi hỏi thêm vài tiếng, liền gõ búa, đem khối Lũ Hoa Ngọc Bài bán ra với giá hai trăm ngàn bán cho Trương Văn Trọng.

Kỳ thực không chỉ có những người cạnh phách cảm thấy ngạc nhiên, dù Trác Thanh Liên cũng cảm thấy không giải thích được với hành vi của Trương Văn Trọng. Theo nàng xem ra, trước đó Trương Văn Trọng mua được vài thứ, tuy rằng không phải linh tài liệu hoặc pháp bảo, nhưng cũng là tác phẩm nghệ thuật giá trị không kém. Nhưng khối Lũ Hoa Ngọc Bài, nàng thật nhìn không ra có địa phương nào hấp dẫn Trương Văn Trọng.

Trác Thanh Liên kiểm chế không được lòng hiếu kỳ, thừa dịp lư hương hình thú Bạch Từ còn chưa bắt đầu bán đấu giá, hỏi: “Trương tiên sinh, sao anh lại cảm thấy hứng thú đối với khối Lũ Hoa Ngọc Bài này?”

Trương Văn Trọng tự nhiên sẽ không đem lý do thật sự nói cho Trác Thanh Liên, chỉ cười hồi đáp: “Hiện tại đã sắp kết thúc buổi đấu giá, mà lễ vật năm mới tôi mua cho người nhà và bạn bè vẫn còn thiếu, cho nên mua luôn nó thôi. Tuy rằng đắt có đắt một chút, nhưng rốt cục cũng là một món quà không tệ.”

Tuy rằng Trác Thanh Liên không quá tin tưởng lời nói của Trương Văn Trọng, nhưng cũng không miệt mài theo đuổi, sau thoáng suy nghĩ, nói: “Như vậy đi, số tiền hôm nay Trương tiên sinh dùng trong buổi đấu giá, đều do Hà Phi Quan chúng tôi ra giúp anh, xem như chúng tôi đưa ra sự đáp tạ.”

Trương Văn Trọng vốn muốn từ chối, nhưng thái độ của Trác Thanh Liên thập phần khẳng định, nhất định đòi thay hắn trả số tiền này. Sau mấy lần từ chối không có kết quả, Trương Văn Trọng đành cười khổ gật đầu, nói: “Đã như vậy, nếu tôi còn từ chối thì quá bất kính.”

Trước đó hắn thật đúng là không ngờ, mình có thể trong buổi đấu giá này mua được bức tranh Hoa Nhị phụ nhân và Ngọc Tịnh Cam Lâm, hơn nữa mua được mấy thứ này còn không cần đào chính túi tiền của hắn.

Chuyện tốt như vậy, có thêm vài lần cũng được a!

Lúc này, Lư Hương Hình Thú Bạch Từ cũng đã bắt đầu được bán đấu giá.

So với loại cảnh tượng lạnh lùng khi bán đấu giá Lũ Hoa Ngọc Bài vừa rồi, chỉ có một mình Trương Văn Trọng chịu ra giá hoàn toàn khác hẳn, Lư Hương Hình Thú Bạch Từ ngay từ đầu đã gia nhập vào cục diện cạnh phách kịch liệt. Trong khoảnh khắc, giá cả không ngừng kéo lên, làm cho người ta huyết mạch sôi trào.

Cuối cùng, lư hương hình thú Bạch Từ đã được Trác Thanh Liên mua vào tay với giá ba mươi bảy triệu.

Một cái giá như vậy, đủ làm kẻ khác ghen hòng nhìn trần trối, nhưng Trác Thanh Liên vẫn cảm thấy xứng giá trị.

Nếu như lư hương hình thú Bạch Từ này là một pháp bảo có khí linh, ba mươi bảy triệu thực sự là đã tiện nghi. Nhưng thứ này dù sao cũng là hàng giả, đợi ngày sau Trác Thanh Liên và Xích Hà đạo trưởng phát hiện, còn không biết tức giận thành thế nào.

Nhưng việc này cũng không quan hệ tới Trương Văn Trọng, dù sao hắn cũng từng khuyên Trác Thanh Liên, do chính cô ta không chịu tin tưởng mà thôi.

Sau khi Hà Phi Quan giúp hắn thanh toán tiền, Trương Văn Trọng cầm theo mấy thứ mua được trong buổi đấu giá ngồi vào chiếc xe do đệ tử Trần gia chuẩn bị cho hắn. Trong xe còn chất đống một ít linh tài liệu, do chính Hà Phi Quan đem đưa Trương Văn Trọng làm lễ tạ ơn.

Cùng lúc đó, Vưu Văn cáo biệt Trương Văn Trọng, ngồi vào xe Thần Quan Tây rời khỏi đó.

Trên đường lái xe về quân phân khu Vân Thai thị, Trương Văn Trọng nhìn những linh tài liệu, thầm nghĩ: “Có linh tài liệu này, ta có thể luyện chế ra càng nhiều pháp bảo đan dược, có thể kiếm được số lớn trong buổi đấu giá tu chân. Hi vọng ta có thể trong buổi đấu giá tu chân, mua được đầy đủ linh tài liệu luyện chế Đạo Cơ Đan...”

458. Chương 481: Kiếp Hậu Kim Thân

Khi Trương Văn Trọng lái xe quay về quân khu Vân Thai thị, sắc trời đã sớm tối mịt. Sau khi trải qua vệ binh kiểm tra lại hướng Trương Trạch Thụy thẩm tra đối chiếu thân phận, cuối cùng hắn cũng được phép tiến nhập vào quân khu đại viện. Đương nhiên, trên đường từ chỗ bán đồ cổ quay trở về đại viện quân khu, hắn cũng đã lấy linh tài liệu từ Hà Phi Quan đưa tới cùng pháp bảo cướp đoạt được từ chỗ La Văn Sâm toàn bộ đều ném vào trong Càn Khôn Hồ.

Mấy thứ này, dù sao không thể để quá nhiều người nhìn thấy, Trương Văn Trọng cũng không mong muốn bởi vậy đưa tới một ít phiền phức không cần thiết.

Khi Trương Văn Trọng mang theo những thứ mua được từ hội đấu giá, đi vào nơi ở của Trương Trạch Thụy tại quân khu, Trương Trạch Thụy và tiểu Liên Nam cũng đã sớm quay về, đồng thời còn liên thủ thu xếp một bữa cơm tối phong phú, đang đợi hắn trở về cùng nhau ăn cơm.

Trong lúc ăn cơm, Trương Văn Trọng lấy ra lễ vật mừng năm mới, phân biệt đưa cho hai người.

Tuy rằng Trương Trạch Thụy luôn miệng chê bai Trương Văn Trọng không dùng tiền tiết kiệm, nhưng từ trong ánh mắt hắn, Trương Văn Trọng vẫn kết luận hắn thích lễ vật này, chỉ vì ngại mặt mũi thân phận, mới không đem lời nói thật trong lòng nói ra mà thôi.

Đối với việc này, Trương Văn Trọng cũng chỉ mỉm cười, vẫn không mở miệng nói gì.

Về phần tiểu Liên Nam, vẫn rất thích món quà năm mới, cười đến toe toét không ngừng.

Đêm, từ từ lắng sâu.

Trong đại viện quân khu, cũng trở nên càng vắng vẻ.

Đợi khi Trương Trạch Thụy và tiểu Liên Nam đã ngủ, Trương Văn Trọng vẫn còn lo lắng, liền lấy ra Mê Hồn Dịch, để hai người lâm vào trạng thái ngủ say.

Sau khi làm xong tất cả, Trương Văn Trọng lấy ra bức tranh Hoa Nhị phụ nhân dù đã trải qua thiên kiếp vẫn không bị hủy diệt, trải trên mặt bàn, lật qua lật lại kiểm tra, muốn tìm ra nguyên nhân vì sao nó không bị thiên kiếp phá hủy. Thế nhưng vô luận hắn kiểm tra thế nào, lại không tìm ra được đầu mối, chỉ đành hết đường xoay sở.

Sau hơn một tiếng đồng hồ kiểm tra vẫn không có thu hoạch, Trương Văn Trọng lắc đầu, khẽ thở dài một hơi, thầm nghĩ: “Xem ra muốn ở trong thời gian ngắn tìm hiểu rõ ràng bức họa vì sao không bị thiên kiếp phá hủy thì không có khả năng. Cũng được, ta cũng không gấp gì, tạm gác lại sau này suy nghĩ...”

Hắn làm như định cuộn bức họa trở lại, tạm gác ngày sau nghiên cứu.

Thế nhưng, ngay khi tay hắn vừa chạm đến bức tranh, cũng cảm giác được một tia linh lực dị dạng xuất hiện bên trong bức tranh.

Linh lực dao động này được ẩn giấu tốt vô cùng, nếu như không phải thần thức Trương Văn Trọng cường đại, chỉ sợ đã không phát hiện được sự tồn tại của nó. Mà càng làm cho Trương Văn Trọng ngạc nhiên chính là, linh lực này có vài phần tương tự như linh lực của hắn...

“Đây là có chuyện gì?” Đôi mắt Trương Văn Trọng hơi khép lại, một đạo tinh mang từ trong ánh mắt hần chợt lóe rồi biến mất, suy đoán: “Bức tranh Hoa Nhị phu nhân này, hần chỉ là một bức tranh bình thường mà thôi. Theo lý thuyết, kiên quyết không có khả năng sản sinh linh lực dao động! Lẽ nào nói, thiên kiếp trước kia, đã làm bức tranh xuất hiện một ít biến hóa không ai biết?”

Vừa suy nghĩ, Trương Văn Trọng cảm thấy khả năng này khá lớn. Vì vậy hần bỏ qua ý niệm cuộn lại bức tranh trong đầu, cũng không động dậy âm thầm đề phòng, chờ đợi sự biến hóa gần xuất hiện của bức tranh.

Đại khái khoảng năm phút sau, một hương thơm thấm tận ruột gan đột nhiên xuất hiện bên trong gian phòng, đồng thời trong thời gian ngắn ngủi đã lan tràn khắp phòng ốc.

Thần sắc Trương Văn Trọng không thay đổi, thầm nghĩ một tiếng: “Tới.”

Cùng lúc đó, Trương Văn Trọng hít sâu một hơi hương thơm, tinh tế phân tích rõ. Cuối cùng hần phát hiện, đây cũng không phải hương thơm đơn thuần phổ thông, mà là một loại hương thơm khiến cho đại não con người sản sinh ảo giác!

Ngay trong làn gió thơm, một tiếng cười như chuông bạc vang lên.

Vốn ở trong một buổi tối đen kịt, dù tiếng cười có dễ nghe thế nào lại đột nhiên vang lên, cũng sẽ làm người cảm thấy dựng đứng tóc gáy, cực sợ. Thế nhưng sau khi có hương thơm kia, tiếng cười xuất hiện lại không có vẻ quỷ dị, trái lại còn có chút vị đạo câu hồn khiêu tình. Làm người, nhất là nam nhân, không tự chủ được sẽ bị tiếng cười hấp dẫn, khẩn cấp muốn tìm ra chủ nhân của tiếng cười.

Trương Văn Trọng xoay người nhìn về hướng tiếng cười phát ra.

Một nữ tử thân mặc cổ trang, có vẻ đẹp uyển chuyển hàm súc cổ điển đã sớm biến mất trong xã hội hiện đại, đang đứng bên trong phòng, mỉm cười nhìn Trương Văn Trọng. Từ gương mặt cùng cách ăn mặc của nữ tử mà xem, chính là Hoa Nhị phu nhân bên trong bức tranh.

“Bức tranh không ngờ đã thành yêu? Đây...lẽ nào do thiên kiếp mang đến biến hóa?” Trương Văn Trọng tuy rằng thần sắc không thay đổi, thế nhưng trong lòng đã sớm nghi ngờ trọng trọng.

“Xin hỏi, người có thể giúp ta một chuyện không?” Họa yêu (tranh yêu) mở miệng nói, thanh âm của nàng cực kỳ mềm yếu, tràn ngập lực lượng đầu độc tâm người, thậm chí làm Trương Văn Trọng cũng phải nổi da gà.

Lực đầu độc này của nàng, đối với người thường chính là trí mạng, thế nhưng đối với Trương Văn Trọng, còn thiếu chút hỏa hầu. Dù sao tạo nghệ của hần ở Chúc Do Thuật, đã đạt tới nông nổi lô hỏa thuần thanh rồi.

“Muốn ta giúp cái gì?” Trương Văn Trọng hỏi, khóe miệng lộ ra vẻ cười nhạt.

“Ta muốn tim của ngươi, có thể lấy ra cho ta không?” Trong lúc nói chuyện, Họa yêu đã đi tới trước người Trương Văn Trọng.

Cũng giống như những người tu chân lần đầu tiên nhìn thấy Trương Văn Trọng, Họa yêu cũng không thể từ trên người hần cảm giác được linh lực tồn tại. Cho nên nàng rất tự nhiên xem Trương Văn Trọng là một người bình thường. Cũng thi tiểu kế như trước kia, muốn hần lấy tim đưa cho mình hưởng dụng.

Chỉ tiếc Trương Văn Trọng cũng không phải người thường.

“Trái tim cũng chỉ có một, cũng không thể đưa cho ngươi.”

Câu trả lời như vậy, Họa yêu cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua. Nàng quan sát Trương Văn Trọng từ trên xuống dưới một phen, kinh ngạc nói: “Di, tim của ngươi thật ra đủ kiên định, không ngờ không bị hương thơm của ta mê đảo...” Biểu tình của nàng đột nhiên biến thành dữ tợn, làm như muốn đánh về phía Trương Văn Trọng: “Đã như vậy, ta tự mình động thủ, moi tim ngươi ra ăn tươi!”

Trương Văn Trọng đối với việc này đã sớm có phòng bị, cũng không nhiều lời vô ích, lúc này phóng ra một đạo kiếm ý dâng trào, ngay trước người ngưng tụ thành bảy thanh phi kiếm sáng rực, lại tự hành sắp xếp thành Bắc Đẩu Thất Tinh trận pháp bắn về phía Họa yêu.

Một màn làm cho người ta không giải thích được liền xảy ra, Họa yêu vừa cảm giác được kiếm ý sắc bén mạnh mẽ của Trương Văn Trọng, không ngờ trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, cũng không quản bảy thanh phi kiếm đang bắn về phía mình, lại quỳ rạp xuống đất, hướng Trương Văn Trọng bái lạy: “Khấu kiến chủ nhân!”

Biến hóa thành linh này, làm Trương Văn Trọng hơi sửng sốt, bảy thanh phi kiếm bắn về phía Họa yêu cũng dừng ngay trước người nàng, nhưng không hề thả lỏng cảnh giác, vẫn duy trì tư thái Bắc Đẩu Thất Tinh trận pháp, một khi Họa yêu có biến động khác thường, bảy thanh phi kiếm sẽ lập tức công kích nàng.

Trương Văn Trọng trầm giọng hỏi: “Người vừa gọi chủ nhân? Đây là vì sao?”

Họa yêu không dám chậm trễ, cung kính mà thành thực đáp: “Tôi có thể mở ra linh thức và hóa thành hình người, đều nhờ ngài ban tặng, tự nhiên phải phụng ngài làm chủ nhân. Hơn nữa vào lúc linh thức tôi vừa mở ra, cũng đã có dấu vết của chủ nhân lạc ấn, cuộc đời này đều sẽ là nô tỳ của chủ nhân.”

“Ác?” Trương Văn Trọng nhướng mày, lập tức phóng xuất ra một tia thần thức tiến nhập vào trong cơ thể Họa yêu tra xét tình huống.

Tuy rằng cảm giác được thần thức của Trương Văn Trọng, thế nhưng Họa yêu cũng không chống lại, trái lại còn thu liễm linh lực, để Trương Văn Trọng có thể kiểm tra đo lường thật rõ ràng.

“Ở sâu trong linh hồn của Họa yêu này, thật đúng là có dấu vết lạc ấn của ta, thảo nào khi ta thả ra kiếm ý, nàng có thể cảm thấy được thân phận của ta. Tuy rằng gương mặt và linh lực của ta khác với kiếp trước, nhưng thần thức và kiếm ý cũng không hề thay đổi.” Sau một phen kiểm tra, vùng lòng mày Trương Văn Trọng cau cang chặt lại, vẻ mặt nghi hoặc nói: “Nhưng đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ có liên quan đến Cửu Cửu Vô Quy Diệt Hồn đại thiên kiếp?”

Nghĩ tới đây, Trương Văn Trọng liền hỏi: “Ta hỏi ngươi, ngươi làm sao mở ra linh thức? Còn có, ngươi làm sao tránh thoát tràng thiên kiếp kia? Ngoại trừ ngươi ra, còn có pháp bảo hoặc đồ vật nào tránh thoát thiên kiếp không? Hiện tại chúng nó đang ở đâu?”

Những câu hỏi liên tiếp làm Họa yêu có chút phát mộng. Nàng sắp xếp lại tư tự, hồi đáp: “Hồi bẩm chủ nhân, tôi cũng không biết mình mở ra linh thức từ khi nào, dù sao lúc đó thật đột nhiên, tôi đã có được linh thức của chính mình. Về phần thiên kiếp gì đó, tôi cũng không có nhìn thấy, cũng không biết làm sao tránh thoát được. Lúc tôi có được linh thức, bên người còn có một ít đồng loại. Trong đó có mấy đồng loại có thể biến hóa, lại dần dần rời khỏi chúng tôi, cũng không biết họ đi về địa phương nào. Mà tôi và vài đồng loại khác cũng chưa thể biến hóa, cho nên đành ở lại tại chỗ. Sau đó có vài nhân loại xuất hiện, phát hiện sự tồn tại của chúng tôi, liền chia chúng tôi ra mang đi...”

Từ câu trả lời của Họa yêu, tuy rằng Trương Văn Trọng không thể tìm ra nguyên nhân nàng tránh thoát thiên kiếp, nhưng lại biết nàng được mở ra linh thức trong trận thiên kiếp kia. Mà ngoại trừ nàng, những pháp bảo và vật phẩm trên người hần, cũng không hề bị phá hủy, rất có khả năng vẫn còn hoàn hảo không tổn hao gì.

Tuy rằng Họa yêu cũng không biết nguyên nhân làm sao tránh được thiên kiếp, thế nhưng vài món pháp bảo đã sớm có khí linh năm xưa của hần, phải nhìn thất quá trình thiên kiếp xảy ra, có lẽ chúng nó sẽ biết được ngọn nguồn. Chỉ là không biết, hiện tại chúng nó đang ở phương nào. Bất quá tóm lại đã có hi vọng cớ ra được bí mật về thiên kiếp năm xưa.

Nhìn Họa yêu vẫn đang quỳ trên mặt đất, Trương Văn Trọng thu hồi kiếm ý, nói: “Đứng lên nói chuyện.”

Đợi Họa yêu đứng lên, lúc này Trương Văn Trọng mới ngạc nhiên phát hiện, một thân tu vi của nàng cũng cực kỳ cổ quái.

Từ cường độ linh lực mà xem, thực lực của nàng hẳn ở Kim Đan hậu kỳ.

Nhưng thân thể của nàng, không ngờ là...

Kiếp hậu kim thân? (thân kim cương sau thiên kiếp, đạt cảnh giới tiên nhân)

459. Chương 482: Sự Quan Tâm Của Đặc Cần Tổ

Trương Văn Trọng nghĩ mình đã nhìn lầm, chẳng đến khi kiểm tra cho Họa yêu thật tường tận cẩn thận, hẳn mới khẳng định mình cũng không hề nhìn lầm, Họa yêu đích thật có tu vi Kim Đan kỳ nhưng lại có kiếp hậu kim thân.

Chuyện như vậy, thực sự làm kẻ khác khó có thể tin.

Trong lòng Trương Văn Trọng tràn đầy nghi hoặc, không giải thích được hỏi: “Người làm sao có được kiếp hậu kim thân?”

“Tôi cũng không biết.” Họa yêu trả lời cũng không ngoài sự dự liệu của Trương Văn Trọng: “Từ sau khi tôi có linh thức, có thể hóa thành hình người, vẫn luôn là như vậy.”

“Xem ra, chuyện này hơn phân nửa có liên quan tới thiên kiếp...” Trương Văn Trọng thì thầm nói, tay phải nâng cằm trầm tư.

Chỉ tiếc, linh thức của Họa yêu sinh ra trong thiên kiếp, vì vậy cũng không rõ xảy ra chuyện gì trước đó. Bằng không, những nghi hoặc làm phức tạp Trương Văn Trọng đã có thể giải khai.

“Xem ra, muốn cởi bỏ nghi hoặc trong lòng ta, cũng chỉ đành tìm lại những pháp bảo có khí linh của ta trước kia. Chỉ cần khí linh không bị thiên kiếp phá hủy, chúng nó sẽ biết trong trận thiên kiếp kia đã xảy ra chuyện gì...” Lắc đầu, Trương Văn Trọng cũng không tiếp tục suy nghĩ nhiều. Dù sao hiện tại đầu mối quá ít, chỉ suy nghĩ cũng khó có thu hoạch.

Nhìn Họa yêu đang đứng yên một bên, trong lòng Trương Văn Trọng đột nhiên khẽ động, không khỏi nở nụ cười: “Ta đang lo Phong Sơn phái không có một nhân vật nào có thể ra mặt gặp người tỏ uy phong, người có kiếp hậu kim thân, vừa lúc là có thể dùng hù người. Từ nay về sau, người thay ta tọa trấn Phong Sơn phái đi!”

Đối với sự an bài của Trương Văn Trọng, Họa yêu tự nhiên không có gì dị nghị, mà Trương Văn Trọng cũng không lo lắng có người nhìn ra sâu cạn của nàng.

Dù sao, không phải người tu chân nào cũng có thể làm được như Trương Văn Trọng, nhìn ra bên dưới kiếp hậu kim thân của Họa yêu, chỉ là tu vi Kim Đan hậu kỳ.

Trong mắt người tu chân dưới Độ Kiếp kỳ, Họa yêu chính là một yêu tiên độ kiếp thành công!

Thân phận như vậy, đủ để làm hoảng sợ không ít người tu chân.

Chỉ là linh thức và tu vi của Họa yêu, toàn bộ đều nhờ thiên kiếp ban tặng, tự bản thân cũng không hiểu được phương pháp tu luyện, cũng không cách thu nạp thiên địa linh khí, chỉ đành dựa vào ăn tim người để duy trì sự tiêu hao của chính mình.

Trương Văn Trọng suy nghĩ một chút, nói: “Sau này đừng tiếp tục ăn tim người, ta có một bộ công pháp yêu tiên thích hợp cho người tu luyện, sẽ truyền thụ cho người. Hiện tại người đã có kiếp hậu kim thân, chỉ cần tu luyện tu vi tăng trưởng, liền có thể chính thức trở thành yêu tiên.”

Họa yêu quá vui mừng, vội vàng quỳ xuống bái tạ.

Trương Văn Trọng cũng không lãng phí thời gian, lúc này đã đem công pháp yêu tiên truyền cho nàng, sau đó để nàng quay về bức tranh tu luyện. Đợi sau khi trở về huyện Ân Ngạc, lại cho nàng cùng gặp mặt đệ tử Trần gia, chính thức tiến vào chiếm giữ Phong Sơn phái.

Sau khi cuộn lại bức tranh Hoa Nhị phu nhân, thời gian vẫn còn sớm, Trương Văn Trọng đem Hỗn Độn Lô cùng linh tài liệu do Hà Phi Quan đưa tới toàn bộ đem ra, bắt đầu luyện chế đan dược cùng pháp bảo chuẩn bị bán ra trong hội đấu giá tu chân.

Đương nhiên pháp bảo đoạt được từ chỗ La Văn Sâm, cũng đều bị hắn ném luôn vào Hỗn Độn Lô, một lần nữa luyện chế. Không chỉ có thể làm tăng phẩm cấp pháp bảo, còn có thể xóa đi ấn ký của La Văn Sâm và Âm Kiệt phái lưu lại trong pháp bảo.

Sau khi Trương Văn Trọng làm xong mọi chuyện, sắc trời đã sáng, hắn cũng không về phòng, tự pha trà cho mình, ngồi bên trong phòng khách lên mạng xem lướt qua trang web về y học.

Không bao lâu, Trương Trạch Thụy và tiểu Liên Nam cũng đều rời giường. Dưới tác dụng của Mê Hồn Dịch, hai người đều có vẻ chấn hưng tinh thần.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng ngồi trong phòng khách, tiểu Liên Nam vội vàng tiến tới ân cần thăm hỏi: “Ba ba, buổi sáng tốt lành.”

Trương Văn Trọng yêu thương vuốt đầu tiểu Liên Nam, hỏi: “Sao lại thức sớm như vậy? Sao không ngủ thêm một lát?”

Tiểu Liên Nam đáp: “Ông nội nói, ngày hôm nay muốn dẫn con đến Hải Dương thế giới chơi. Ba ba, hôm nay cha có rảnh không? Có thể cùng đi được không?” Khi nói những lời này, trong ánh mắt con bé tràn ngập vẻ chờ mong, hiển nhiên rất muốn Trương Văn Trọng cùng đi chơi.

“Phải nha, Văn Trọng, nếu như con rảnh rồi, thì cùng chúng tôi đi thôi.” Trương Trạch Thụy cũng mở miệng nói: “Cha có thể nhìn ra được, tiểu Liên Nam rất mong muốn được đi chơi với con. Ngày hôm qua không có con, tiểu Liên Nam tuy rằng chơi cao hứng, nhưng trong lòng rất tiếc nuối.”

Trương Văn Trọng không khỏi nở nụ cười, gật đầu nói: “Vây được rồi, ngày hôm nay con cùng hai người đi chơi.”

“Thật tốt quá.” Tiểu Liên Nam nhất thời hoan hô.

Sau khi dùng xong bữa sáng, Trương Văn Trọng lại cùng Trương Trạch Thụy và tiểu Liên Nam đi đến Hải Dương thế giới tại Vân Thai thị đùa chơi một phen. Thẳng đến năm giờ rưỡi chiều, Triệu thị trưởng của Vân Thai thị gọi điện thoại tới, bọn họ mới nhớ được còn một buổi tiệc tối phải đi tham dự.

“Xem trí nhớ của cha, sao lại quên mất chuyện này chứ?” Sau khi cắt đứt điện thoại, Trương Trạch Thụy vỗ vỗ đầu, quay đầu nói với Trương Văn Trọng: “Triệu thị trưởng đang chờ, chúng ta cũng không thể quá thất lễ, hay là đi thôi?”

“Được.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp, sau đó lại vỗ vỗ đầu tiểu Liên Nam, nói: “Ngày hôm nay dừng lại ở đây, lần sau cha cùng ông nội sẽ đưa con ra ngoài chơi.”

Tiểu Liên Nam hiểu chuyện liền gật đầu nói: “Hôm nay con đã chơi rất vui, cảm tạ ba ba, cảm tạ ông nội.”

Ngay lúc này Trương Trạch Thụy đã gọi xe tới, cùng Trương Văn Trọng và tiểu Liên Nam chui vào xe, hắn cười nói: “Tiểu Liên Nam thật hiểu chuyện, so với lúc cha con còn nhỏ thì hiểu chuyện và nhu thuận hơn.” Hắn đang nhắc tới chuyện búng bình khi Trương Văn Trọng còn bé.

Tiểu Liên Nam nghe được ánh mắt phát sáng, khanh khách cười liên tục, Trương Văn Trọng lắc đầu cười khổ không ngớt.

Địa phương Triệu thị trưởng mở tiệc chiêu đãi Trương Văn Trọng là một tiệm ăn có hoàn cảnh tao nhã lịch sự. Ngoài trừ ba người gia đình Trương Văn Trọng và Triệu thị trưởng, còn có vài quan viên khác của Vân Thai thị.

Trong bữa ăn, Triệu thị trưởng liên tục nói lời cảm tạ, làm Trương Văn Trọng cũng cảm thấy ngại ngùng. Ngoài ra hắn còn mong mỏi Trương Văn Trọng có thể đem cơ sở nuôi trồng thuốc Đông y dời đến Vân Thai thị. Mà khi hắn nghe Trương Văn Trọng đã tuyển xong mảnh đất tại Ung Thành, hắn vô cùng tiếc nuối, nhưng cũng không quên nói: “Trương tiên sinh, sau này có chuyện như vậy, ngàn vạn lần nhớ kỹ nên ưu tiên cho Vân Thai thị chúng ta a. Dù sao nơi này mới là cố hương của anh. Chính sách ưu đãi vẫn rất tốt, tuyệt đối sẽ không kém hơn địa phương khác.”

Trương Văn Trọng hàm hồ ứng đối, cũng không đưa ra câu trả lời thuyết phục. Kỳ thực đối với trường hợp như vậy, hắn thật không có thói quen.

Hắn càng thích ngồi bên trong phòng làm việc tràn đầy hương vị thuốc khử trùng xem bệnh cho bệnh nhân, mà không phải ngồi ăn uống thịnh cá ở những chỗ thế này.

Thật vất vả đợi bữa ăn kết thúc, khi đi ra khỏi tiệm cơm, một người bước nhanh tới nói: “Trương tiên sinh, có thể nói chuyện một chút không?”

460. Chương 483: Vui Mừng Ngoài Ý Muốn

Người đàn ông nọ nhìn Trương Văn Trọng, tự mình giới thiệu: “Chào anh! Tôi tên Lâm Phong! Là người quản lý phân bộ Đặc Cần Tổ ở Vân Thai thị. Xin làm phiền anh một chút. Chẳng hay anh có biết người của Trần gia không?”

Trương Văn Trọng cũng nhìn hẩn, bình tĩnh hỏi đáp: “Biết! Có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì. Chỉ là tôi nhận được lệnh của tổng bộ. Phải điều tra xem vì sao đám người Trần gia, chỉ trong một đêm, toàn bộ đều trở thành Tu Chân giả. Tôi đã điều tra nhiều ngày qua, mà không hề thu thập được một chút tin tức gì. Cho nên mới muốn tìm Trương tổ phó hỗ trợ!” Lâm Phong cảm thán nói.

Trương Văn Trọng nghe vậy, không khỏi bất đắc dĩ cười khổ: “Chuyện Trần gia chỉ trong một đêm đều trở thành tu chân giả là do tôi làm!”

“Anh làm thật ư? Liệu có thể nói cho tôi nghe phương thức được không?” Lâm Phong mặc dù kinh ngạc, nhưng vẫn còn có chút bán tín bán nghi.

Trương Văn Trọng bật cười, nói: “Dù có nói cho anh biết cũng vô dụng, phương pháp này phi thường phức tạp, đồng thời còn phải tiêu hao đại lượng linh tài liệu, hơn nữa yêu cầu điều chỉnh với linh khí cực cao, hơi vô ý sẽ xuất hiện nổ lớn, đem những thứ trong vòng vài dặm đều phá hủy!”

Trương Văn Trọng cũng không nói dối, phương pháp muốn giúp người không có tư chất tu chân trở thành tu chân giả, ở trong toàn bộ tu chân giới, phỏng chừng cũng chỉ có hẩn có thể sử dụng. Phương pháp như vậy, không chỉ cần đại lượng linh tài liệu, đan lô cao phẩm và hỏa diễm cao phẩm, đồng thời trọng yếu nhất là phải nắm chặt điều tiết linh khí ba động bên trong đan lô.

Lúc này Lâm Phong cũng từ trong nỗi khiếp sợ thanh tỉnh lại, xấu hổ nói: “Xin lỗi, Trương tổ phó, tôi không nên hỏi vấn đề này.” Theo hẩn xem ra, Trương Văn Trọng trả lời như vậy chỉ là mượn cớ. Nhưng hẩn cũng không có ý nghĩ trách cứ Trương Văn Trọng. Dù sao, loại phương pháp có thể làm cho người thường trong vòng một đêm biến thành người tu chân, vô luận đối lại là ai nắm giữ, cũng không khả năng đơn giản để lộ ra ngoài.

Trương Văn Trọng tự nhiên cũng nhìn ra sự hoài nghi của hẩn, nhưng chỉ cười cười, cũng không giải thích, người tin hay không thì tùy.

Điều chỉnh lại tâm tình một chút, Lâm Phong hỏi: “Trương tổ phó, Phong Sơn phái vẫn cắm rễ trong Vân Thai thị, hay sẽ chuyển dời đến địa phương khác?”

Trương Văn Trọng nói: “Nếu đã gọi là Phong Sơn phái, như vậy tự nhiên phải cắm rễ tại Vân Thai thị. Thế nào, không thể ư?”

Mất thấy Trương Văn Trọng có hiểu lầm, Lâm Phong vội vàng giải thích: “Không, không, không, đương nhiên là có thể. Trương tổ phó làm những việc mà tôi cũng từng nghe thấy. Tôi tin tưởng, Vân Thai thị có Phong Sơn phái trấn thủ, những tà ma ngoại đạo cũng không dám đến đây quấy rối. Tôi muốn nói chính là, sau này có chỗ nào cần Phong Sơn phái hỗ trợ, còn mong Trương tổ phó đừng nên chối từ. Anh cũng biết, người của Đặc Cần tổ gần đây không đủ người...”

“Yên tâm đi, chỉ cần chuyện Phong Sơn phái có thể làm, khẳng định sẽ giúp.” Trương Văn Trọng nói: “Như vậy đi, tôi đưa điện thoại của Trần Thực Ân cho anh, có chuyện gì anh trực tiếp kiểm bà ấy là được.”

Lâm Phong vui mừng, vội vàng nói tạ ơn. Mục đích lần này hẩn tới, ngoại trừ thay cấp trên hỏi chuyện Phong Sơn phái có quan hệ gì với Trương Văn Trọng hay không, còn muốn đi qua quan hệ giữa Trương Văn Trọng và Phong Sơn phái thành lập quan hệ tốt. Dù sao lúc Phong Sơn phái sáng lập, đã dẫn động thiên địa dị tượng, nghĩ đến thực lực cũng sẽ không quá yếu. Ngay lúc Đặc Cần tổ không đủ nhân thủ như hiện tại, có thể được Phong Sơn phái tương trợ, bọn họ cũng có thể xử lý sự kiện xảy ra đột nhiên rất tốt.

Sau khi đưa điện thoại của Trần Thực Ân cho Lâm Phong, lại gọi điện cho Trần Thực Ân giao phó việc này, Trương Văn Trọng chuẩn bị xoay người rời đi. Nhưng trước khi đi, hắn đột nhiên nhớ ra một việc, hỏi: “Được rồi, anh nhận thức bốn người béo hòa thượng chứ?”

“Nhận thức.” Lâm Phong vô ý thức gật đầu hồi đáp.

Trương Văn Trọng hỏi: “Bốn người họ còn đang chấp hành nhiệm vụ tại Vịnh Ả Rập sao? Tình huống bên kia thế nào? Có phát hiện được thông đạo vị diện đi thông Hỗn Độn Tu La Giới không?”

“Việc này...” Trên mặt Lâm Phong hiện lên vẻ ngượng ngịu, sau thoáng do dự, cuối cùng hắn hạ quyết tâm, nói: “Trương tổ phó biết việc này, nói vậy trước khi bốn người béo hòa thượng đi chấp hành nhiệm vụ đã nói cho anh phải không? Vấn đề này là cơ mật, nhưng nếu Trương tổ phó là người một nhà, cũng không cần phải giấu diếm anh... Bốn người béo hòa thượng cùng những thành viên khác của Đặc Cần tổ đã cùng nhau tiến nhập đáy biển Vịnh Ả Rập từ mấy ngày trước, thế nhưng cho đến bây giờ còn chưa đưa tin tức trở về. Như vậy đi, một khi có tin tức của bọn họ, tôi lập tức thông tri cho anh.”

Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Cũng tốt, như vậy phiền phức anh.”

“Không phiền phức, chỉ là nhắc tay mà thôi.” Lâm Phong đột nhiên vỗ ót, nói: “Ác, được rồi, còn có chuyện suýt chút tôi đã quên. Trương tổ phó, gần đây chúng tôi thu được tin tức, có một chút dị năng giả nước ngoài tiềm nhập vào quốc nội, rất có thể hướng anh mà tới. Hiện nay chúng tôi đã bắt đầu thực thi hành động lòng bắt bọn họ. Trước khi bắt được toàn bộ bọn hắn, còn mời anh bảo trì cảnh giác, ngàn vạn lần không nên sơ sẩy khinh thường, bị những dị năng giả lợi dụng thời cơ.”

“Dị năng giả?” Trương Văn Trọng nhớ tới hai dị năng giả đã từng nhìn thấy tại Ung Thành. Xem ra những dị năng giả theo lời Lâm Phong, hơn phân nửa là cùng một bọn với hai người kia.

“Những dị năng giả kia muốn tới, vậy cứ cho bọn hắn đến đây đi. Lẽ nào tôi còn phải sợ bọn hắn phải không?” Trương Văn Trọng cười lạnh nói.

Sau khi chào từ biệt Lâm Phong, Trương Văn Trọng quay lại bên người Trương Trạch Thụy và tiểu Liên Nam.

“Người nọ là bạn của con sao? Trước đây sao không nghe con nhắc qua?” Trương Trạch Thụy chỉ Lâm Phong, hiếu kỳ hỏi.

Trương Văn Trọng tạm thời còn chưa thể đem chuyện này nói với Trương Trạch Thụy, chỉ đành tìm một lý do, đáp: “À, là bạn bè quen nhau trên internet, ngày hôm nay gặp nhau ở đây, hắn mới gọi con thôi.”

“Nguyên lai là như vậy.” Trương Trạch Thụy gật đầu, cũng không miệt mài theo đuổi, chỉ nói: “Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta trở về đi thôi.”

Trương Văn Trọng gật đầu đáp, cùng hắn nắm tay tiểu Liên Nam đi ra khỏi tiệm ăn, về tới đại viện quân phân khu.

Sáng sớm hôm sau, Trương Trạch Thụy đã được phép nghỉ đông, cùng Trương Văn Trọng và tiểu Liên Nam quay về huyện Ấn Ngạc.

Khi Trương Văn Trọng gõ cửa nhà mình, lại ngoài ý muốn phát hiện, người mở cửa không phải di Tiễn hay Vương Hân Di, mà là Vũ Giai với vẻ mặt tươi cười.

Nhìn Trương Văn Trọng đứng ngay ngoài cửa, Vũ Giai mỉm cười nói: “Trọng ca, hoan nghênh về nhà.”

“Giai Giai? Sao lại là em?” Trương Văn Trọng sửng sốt, sau đó vui mừng kêu lên: “Không phải em đang ở Ung Thành sao? Đến huyện Ấn Ngạc lúc nào? Sao không báo anh biết sớm một tiếng?”

“Đây thực sự là sự vui mừng ngoài ý muốn!” Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói.

Ngay lúc này, Vũ Giai nhìn thấy tiểu Liên Nam đang đi theo bên người Trương Văn Trọng.

Trước đó Vũ Giai đã từ chỗ Vương Hân Di nghe được chuyện Trương Văn Trọng thu dưỡng tiểu Liên Nam làm con nuôi, cho nên lúc này nhìn thấy con bé cũng không kinh ngạc. Đồng thời Vũ Giai cũng rất thương cảm đối với cuộc đời của nó, đối với việc Trương Văn Trọng thu dưỡng con bé, nàng cũng cực kỳ tán thành.

Vưu Giai mỉm cười ngồi xuống, sờ sờ vào đầu tiểu Liên Nam, nói: “Con là tiểu Liên Nam phải không? Cô là bạn gái của ba ba con, thật cao hứng có thể nhận thức con.”

“Chào cô...” Tiểu Liên Nam có chút sợ hãi người xa lạ, rụt rè chào hỏi, dừng lại hồi lâu, mới nghẹn ra một câu: “Như vậy, cô sẽ là mẹ của con chứ?”

Vưu Giai nghe những lời này của con bé chợt vui vẻ, phong tình vạn chủng liếc mắt nhìn Trương Văn Trọng, nói: “Điều này phải xem cha của con nghĩ như thế nào.”

Trương Văn Trọng đang định trả lời, Trương Trạch Thụy đã giành nói trước: “Nó còn có thể nghĩ thế nào? Một cô gái tốt như cháu, có đốt đèn lồng cũng tìm không được, bác đã sớm xem cháu là con dâu của Trương gia ta lâu rồi!” Mà câu nói của hắn cũng làm mọi người bật cười ha ha.

Sau khi đi vào nhà, Trương Văn Trọng mới hiểu kỳ hỏi Vưu Giai: “Đã sắp đến giao thừa năm mới, em không ở Ung Thành cùng người nhà đón năm mới, thế nào lại chạy tới huyện Ấn Ngạc? Xảy ra chuyện gì sao?”

“Xem anh nói vậy, lẽ nào chỉ khi xảy ra chuyện mới đến tìm anh sao?” Vưu Giai vừa cười vừa nói: “Là như vậy, ông nội em dự định năm mới mời gia đình anh ăn một bữa cơm, cho nên để em đến chuẩn bị một chút. Đại khái khoảng hai ngày sau, ông nội sẽ cùng người nhà em chạy tới huyện Ấn Ngạc. Cũng không biết có thể mời mọi người ăn một bữa cơm được hay không?”

461. Chương 484: Xử Nữ Mang Thai

Sau khi thương lượng xong, Trương Văn Trọng cũng quyết định dẫn Vưu Giai đi dạo phố huyện.

Vưu Giai muốn thưởng thức bầu không khí ngày tết ở làng quê. Cho nên không muốn Trương Văn Trọng lái xe. Mà hai người nắm tay nhau đi tản bộ.

Vừa ra khỏi tiểu khu, bỗng nhiên Vưu Giai nhìn thấy một thiếu nữ đang đứng trên mái nhà phía bên đường, gương mặt đầy nước mắt, sắp sửa nhảy lầu. Gương mặt của nàng nhìn còn có chút non nớt, đại khái chỉ khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, tuy rằng thân thể cũng không gầy ốm như cây sậy, nhưng cũng tương đối gầy yếu, nhìn qua đã biết dinh dưỡng không đầy đủ. Nhưng làm kẻ khác kinh ngạc chính là, bụng của nàng lại to, nhìn giống như đã mang thai mấy tháng.

Lẽ nào thiếu nữ định nhảy lầu này, là một người phụ nữ đang mang thai?

“Chúng ta qua nhìn xem.” Nói xong, Trương Văn Trọng kéo Vưu Giai bước nhanh chạy về hiện trường xảy ra chuyện.

Lúc này, bên dưới tòa lầu thiếu nữ đang đứng, đã vọt tới không ít người vây xem. Cảnh sát và nhân viên phòng cháy chữa cháy cũng đã đến, ngoại trừ phái người lên mái nhà cứu viện thiếu nữ, bọn họ còn đang kéo cảnh giới tuyến bên dưới lầu, lại bắt đầu bố trí túi hơi thật lớn. Ở bên cạnh còn đỗ một xe cứu thương, nhân viên y tế đã làm xong chuẩn bị.

Khi Trương Văn Trọng lôi kéo Vưu Giai xen vào trong đoàn người, một người phụ nữ trung niên khoảng chừng gần bốn mươi tuổi, đang ngồi bệch bên trong cảnh giới tuyến gào khóc: “Con gái, chúng ta tin tưởng con được chưa? Ngàn vạn lần đừng làm chuyện điên rồ. Nếu như con chết, mẹ cũng không muốn sống...” Ở bên cạnh người bà, có một nam tử trung niên mái tóc hoa râm cũng đang lau nước mắt, nhẹ giọng an ủi bà.

Ngay khi Trương Văn Trọng và Vưu Giai đang định tìm người hỏi thăm đã xảy ra chuyện gì, một cảnh quan bước nhanh đến trước người hắn, cung kính nói: “Tông...ách...Trương tiên sinh, sao cũng đã kinh động đến anh?”

“Anh là...Trần Chí?” Trương Văn Trọng cũng nhận ra người này, không nhiều lời vô ích, nhanh miệng hỏi: “Ở đây xảy ra chuyện gì vậy? Thiếu nữ trên mái nhà vì sao lại muốn phí hoài bản thân mình?”

Trần Chí thân là đệ tử Trần gia, tự nhiên không dám giấu diếm Trương Văn Trọng điều gì, bất quá nơi này cũng không phải chỗ nói chuyện, cho nên hắn cho Trương Văn Trọng và Vưu Giai đi vào trong cảnh giới tuyến, đi tới một địa phương không có người vây xem, mới đem ngọn nguồn chuyện này nói ra với Trương Văn Trọng và Vưu Giai.

Nguyên lai, thiếu nữ đứng trên mái nhà đang muốn nhảy lầu kia tên là Dư Kha, năm nay chỉ mới mười lăm tuổi, đang học năm hai trung học tại huyện Ấn Ngạc. Người phụ nữ trung niên đang ngồi bệch dưới đất gào khóc và nam tử trung niên bên cạnh chính là cha mẹ của Dư Kha.

Nguyên nhân sự tình chính là như vậy: Vào mấy tháng trước, bụng của Dư Kha đã bắt đầu lớn lên, đồng thời càng ngày càng thật rõ ràng. Trong khoảng thời gian gần đây, càng có vẻ quặn đau kịch liệt. Lúc vừa mới bắt đầu, cha mẹ nàng còn tưởng rằng nàng đã bị bệnh, có lẽ trong bụng nàng đang bị khối u, liền nhanh dẫn nàng đến bệnh viện làm kiểm tra. Nhưng khi thu được kết quả, cũng làm cả nhà Dư Kha đều sợ ngây người.

Không ngờ Dư Kha đã mang thai!

Bụng to ra cũng không phải có khối u gì, mà là một thai nhi!

Tin tức thình lình xảy ra này, làm cha mẹ Dư Kha rất tức giận, không chỉ mắng chửi nàng, còn cưỡng chế nàng phải đem tên của nam tử làm nàng mang thai nói ra, muốn đi tìm nhà trai gây phiền phức.

Thế nhưng Dư Kha một mực nói mình chưa từng cùng nam sinh phát sinh quan hệ vượt ngoài tình bạn bè bình thường, cũng không tin tưởng mình đã mang thai. Lúc vừa mới bắt đầu, thấy thái độ nàng kiên định, cha mẹ nàng cũng từng tin lời nàng nói, cho rằng bệnh viện đã chẩn đoán lầm. Dù sao thường ngày Dư Kha vẫn nhu thuận nghe lời, cũng chưa từng nghe nàng cùng một nam sinh nào phát sinh quan hệ vô cùng thân thiết.

Vì vậy, cha mẹ Dư Kha lại dẫn nàng đến mấy bệnh viện khác kiểm tra, nhưng kết quả kiểm tra đều khẳng định trong bụng nàng có thai nhi.

Một bệnh viện có khả năng chẩn đoán lầm, thế nhưng tỷ lệ mà suốt cả mấy bệnh viện đều chẩn lầm, thực sự cực kỳ bé nhỏ.

Lần này, cha mẹ Dư Kha cũng không còn tin tưởng lời nàng nữa, liền tiếp ép hỏi tên của nam sinh kia, mà vài lần trách mắng tức giận, đã làm Dư Kha quần trí nghĩ đến chuyện tự sát, muốn dùng cái chết để chứng minh sự thuần khiết của chính mình.

Sau khi giảng thuật xong cho Trương Văn Trọng, Trần Chí quét mắt nhìn cha mẹ Dư Kha ở cách đó không xa, lắc đầu cảm khái nói: “Nói thật ra, mặc kệ là Dư Kha thật sự mang thai hay do bệnh viện chẩn lầm, làm cha mẹ, cũng không nên dùng loại thái độ thô bạo này đối đã với con bé. Những đứa trẻ mới mười mấy tuổi này, không chỉ tâm linh yếu đuối, hơn nữa làm việc rất dễ xung động. Một ngày bị kích thích quá độ, sẽ tạo thành kết quả không thể tưởng tượng được. Ngày trước nếu như cha mẹ nàng chịu cùng nàng câu thông, mà không phải đánh chửi, làm sao lại bức bách con bé trở thành như vậy?”

Lời của Trần Chí vừa nói xong, chợt nghe trên mái nhà truyền đến tiếng hô to mang theo tiếng nước nở của Dư Kha: “Con là trong sạch đó!”

“Chết tiệt...” Trần Chí vốn kinh nghiệm phong phú, nghe vậy lập tức biết ngay sắp xảy ra chuyện gì, liền nhanh chóng ngửa đầu nhìn lên, thình lình nhìn thấy Dư Kha đã thả người nhảy ra khỏi mái nhà. Mấy cảnh sát và nhân viên phòng cháy chữa cháy đứng trên mái nhà vừa định chuẩn bị lao ra cứu viện thì đã chậm trễ.

“A...!”

Những người vây xem bộc phát ra một mảnh kinh hô lớn tiếng. Mà mẹ của Dư Kha đang ngồi bệch dưới đất càng thét lên một tiếng tê tâm liệt phế chói tai liền ngã ra ngất xỉu. Cha của Dư Kha tuy rằng không té xỉu, nhưng hai chân mềm nhũn ngồi bệch dưới đất, cả người trong nháy mắt giống như già nua đi rất nhiều.

Lúc này, túi khí lớn bên dưới lầu còn chưa được bơm hơi hoàn toàn, nếu như Dư Kha rơi xuống, túi khí căn bản không có tác dụng bảo hộ, tám chín phần mười sẽ là máu tươi văng khắp nơi, mất mạng thê thảm ngay tại chỗ.

“Con mẹ nó!” Nhìn thấy tình huống này, Trần Chí nhịn không được há mồm mắng to, hần không chút suy nghĩ, liền phóng về hướng Dư Kha rơi xuống, hi vọng trước khi nàng rơi xuống đất, kịp thời đón lấy nàng.

Nhưng tốc độ và phản ứng của hắn tuy rằng nhanh, nhưng tốc độ Dư Kha rơi xuống từ trên mái nhà càng nhanh hơn!

Lẽ nào chuyện lần này, thực sự dùng bị kịch mà kết thúc sao?

“Ai có thể tới cứu cứu cô bé nha!”

Giờ khắc này, không chỉ có cha mẹ Dư Kha và các cảnh sát, dù những người vây xem chung quanh, cũng bóp chặt trái tim cầu khẩn.

Mọi người đều đang chờ đợi kỳ tích xuất hiện.

Nhưng...thực sự sẽ có kỳ tích xuất hiện sao?

Ngay khi Trần Chí cảm thấy bất lực, một thân ảnh vọt qua bên người hắn, trong nháy mắt đã vọt lên trước hắn, lao tới phương vị Dư Kha đang rơi xuống.

Trần Chí đầu tiên liền sửng sốt, sau đó lại mừng như điên: “Tông chủ? Sao ta lại quên mất hắn? Có hắn, cô gái nhỏ này xem như bình yên vô sự!”

Không sai, thân ảnh như một cơn gió phất qua bên người Trần Chí chính là Trương Văn Trọng.

Chỉ trong mấy lần nhún mình, Trương Văn Trọng đã vọt tới phương vị Dư Kha rơi xuống, hai tay nhanh như thiểm điện lộ ra, khi nàng sắp rơi xuống đất, liền chụp ngay lấy nàng. Cùng lúc đó, linh lực trong cơ thể hắn tuôn ra, chạm vào lực va chạm khi Dư Kha rơi xuống, dễ dàng hấp thụ lực kia qua một bên.

Lúc này, hầu như mọi người đều đã tuyệt vọng, thậm chí còn có người chăm chú nhắm hai mắt lại, không dám nhìn tràng diện máu tanh trước mắt. Cho nên khi Trương Văn Trọng vững vàng bế được Dư Kha, cảnh tượng xuất hiện ngay trước mặt mọi người, bọn họ cũng không dám tin tưởng hai mắt của mình, không thể tin được sự tình đã tới nông nổi như vậy không ngờ còn có thể xuất hiện chuyển cơ.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người đều ngây dại.

“Em chết rồi sao? Anh là hắc bạch vô thường? Sao không giống như trong ti vi?” Dư Kha mở to đôi mắt đang nhắm chặt, nhìn Trương Văn Trọng, nói ra một câu khiến kẻ khác không biết nên khóc hay nên cười.

“Em không có chết, còn sống đây.” Trương Văn Trọng bật cười, lắc đầu nói: “ Trên thế giới này, sẽ không có con đường nào không qua được, đừng mỗi chút đã nghĩ đến cái chết, thật sự đã chết, mất đi không chỉ là chính bản thân em, còn có người quan tâm em.”

Thẳng đến lúc này, mọi người mới như trong mộng mới tỉnh, đều dùng đôi tay vỗ mạnh hô to:

“Tiểu tử, thật giỏi quá!”

“Hảo thân thủ, bạn thân, anh không phải luyện võ đó chứ?”

“Quá suất đi, quả thực so với thần tượng anh hùng trong ti vi còn phong cách gấp trăm lần!”

Cũng có người đối với việc Trương Văn Trọng không chút bị thương đón được cô gái nhỏ rất kinh ngạc: “Nữ hài này từ mái nhà lầu sáu rơi xuống, không ngờ được người này đỡ lấy, cánh tay của người này cũng quá rắn chắc đi thôi? Nhìn vóc người hắn gầy teo yếu nhược, không giống như vận động viên nha.”

Cha của Dư Kha thở ra một hơi thật dài, lúc này hắn cũng không khống chế được tình tự trong lòng mình, nước mắt cuộn trào tuôn ra. Hắn run rẩy đứng lên, dưới sự trợ giúp của nhân viên y tế đã làm mẹ của Dư Kha tỉnh lại, đang cùng hướng Trương Văn Trọng đi tới.

Trần Chí đầu tiên chạy đến bên người Trương Văn Trọng, vẻ mặt cảm kích nói: “Trương tiên sinh, cảm tạ anh.” Nhân viên y tế lúc này đã đưa cáng cứu thương chạy tới, chuẩn bị đưa Dư Kha đến bệnh viện trị liệu.

“Không vội.” Trương Văn Trọng cũng không cho nhân viên y tế đưa Dư Kha đi ngay, mà cầm lấy cổ tay nàng bắt mạch.

Sau một lúc bắt mạch, vùng lòng mào Trương Văn Trọng cau chặt lại, bởi vì mạch tượng của Dư Kha, rất cổ quái.

Nếu như xem từ mạch tượng, Dư Kha đúng là mang thai, hơn nữa rất nhanh tháng sau sẽ sinh nở. Thế nhưng một người đang mang thai, vì sao lại có kinh nguyệt được? Nhưng nếu như Dư Kha không phải mang thai, vậy thai nhi trong bụng nàng là chuyện gì?

Ngay khi Trương Văn Trọng đang nhíu mày suy tư, cha mẹ Dư Kha đi tới trước người hắn, cầm hai tay hắn liên tục nói lời cảm ơn.

Lúc này Dư Kha đang được nhân viên y tế khiêng đi, đột nhiên giấy dựa ngồi dậy, nhìn cha mẹ kêu lên: “Cha mẹ, hai người phải tin tưởng con, con là trong sạch, con không có mang thai, không có a...”

Cha mẹ Dư Kha nhìn nhau, không biết nên đáp lời như thế nào, rất sợ không cẩn thận lại lần nữa kích thích nàng, làm nàng lại nảy sinh ý niệm tự tử trong đầu.

“Tình huống của Dư Kha, đích thật là có chút quỷ dị...” Trương Văn Trọng mở miệng nói: “Chúng ta cùng đến bệnh viện, đem báo cáo kiểm tra của cô bé nhìn rõ rồi hãy nói.”

462. Chương 485: Sự Khiếp Sợ Cùng Ngờ Vực Của Mọi Người

Bệnh viện nhân dân huyện Ân Ngạc.

Làm xong kiểm tra, Dư Kha nằm trên giường bệnh, hai mắt nhắm nghiền, nhìn tựa hồ như đã ngủ say. Nhưng Trương Văn Trọng nhận ra đôi mày nàng thỉnh thoảng cau lại, hiển nhiên cũng không phải thật sự đã ngủ mà chỉ là giả vờ. Cha mẹ nàng lúc này đang canh chừng bên giường bệnh, không ai chịu rời đi. Bọn họ rất sợ một khi mình rời đi, Dư Kha lại làm ra chuyện gì kích động, làm cho bọn họ hối hận cả đời.

Đối với việc Dư Kha giả vờ ngủ, Trương Văn Trọng cũng không mở miệng vạch trần. Bởi vì hắn biết, Dư Kha hơn phân nửa không biết làm sao đối mặt cha mẹ của mình, nên mới tuyển chọn cách giả vờ này. Nếu như tùy tiện vạch trần nàng, rất khả năng sẽ lại lần nữa kích thích thần kinh đang căng thẳng của nàng.

Ngay lúc này, viện trưởng Triệu Tiệp của bệnh viện nhân dân huyện Ân Ngạc, tay cầm một túi hồ sơ đi vào phòng bệnh, nói: “Trương giáo thụ, đây là những báo cáo kiểm tra trước đây Dư Kha đã làm trong bệnh viện chúng tôi. Mặt khác, những báo cáo khác mà anh cần tôi cũng đã nhờ bệnh viện khác gửi bản fax đến.”

“Triệu viện trưởng, làm phiền ông. Đi, chúng ta đến phòng làm việc nói chuyện.”

Trương Văn Trọng tiếp nhận túi hồ sơ, nhưng không mở ra xem ngay trước mặt cha mẹ Dư Kha, mà đi vào phòng làm việc bên cạnh, lúc này mới lấy báo cáo ra, tỉ mỉ lật xem.

Vưu Giai trong lòng tràn đầy hiếu kỳ cũng tò mò đầu qua xem, nhưng báo cáo kiểm tra đầy những thuật ngữ chuyên nghiệp đối với nàng mà nói chẳng khác gì đang xem thiên thư, căn bản xem không hiểu, cho nên sau khi nhìn thoáng qua, cũng chỉ đành buông tha, chậm rãi đợi Trương Văn Trọng cấp ra đáp án.

Ngay khi Trương Văn Trọng đang lật xem báo cáo, Triệu Tiệp nói: “Về chuyện Dư Kha, tôi cũng có nghe thấy. Ban đầu khi bệnh viện chúng tôi chẩn đoán cô bé mang thai, cha mẹ cô bé còn chỉ trích bệnh viện chúng tôi lầm lẫn. Thế nhưng sau đó, mặc kệ là làm kiểm tra thêm lần nữa trong bệnh viện chúng tôi hay bệnh viện khác, đều biểu hiện tình huống cô bé thật sự mang thai, cha mẹ cô bé lúc đó mới thôi.” Nói đến đây, hắn lắc đầu thở dài: “Những đứa trẻ hiện tại, cũng thật không biết bảo hộ lấy mình, cô bé mới mười lăm tuổi, không ngờ đã mang thai...”

Trong phòng làm việc, ngoại trừ Trương Văn Trọng, Vưu Giai và Triệu Tiệp, còn có vài bác sĩ. Lúc này nghe Triệu Tiệp cảm khái, liền có người phụ họa theo.

Mà đúng như lời của Triệu Tiệp, nếu chỉ nhìn vào những báo cáo kia, Dư Kha đích thật đã mang thai. Thế nhưng, chân tướng sự tình đúng thật là như vậy sao?

Trương Văn Trọng còn nhớ rõ khi mình bắt mạch cho cô bé, rõ ràng là mạch tượng có kinh nguyệt. Hắn đối với năng lực bắt mạch của mình vô cùng tự tin, loại chuyện chẩn lầm tuyệt đối sẽ không xuất hiện trên người hắn.

Như vậy có phải là những tờ báo cáo này đã làm lỗi phải không?

Nhìn xấp báo cáo trên tay, Trương Văn Trọng nhẹ nhàng lắc đầu.

Nếu như nói một hai lần kiểm tra có sai lầm, một hai bệnh viện xảy ra chuyện lâm chẩn, như vậy thì tới mấy bệnh viện đều xảy ra chuyện sai lầm như thế, tỷ lệ có thể nói cực kỳ bé nhỏ, giống như hoàn toàn không thể.

Nếu mình bắt mạch và báo cáo kiểm tra của các bệnh viện đều không lầm, vậy tình huống quái dị trong cơ thể Dư Kha đã xảy ra chuyện gì?

Trương Văn Trọng chìm vào trong trầm tư, đột nhiên nhớ tới một khả năng, hần buông xấp báo cáo kiểm tra trong tay xuống, nói: “Triệu viện trưởng, chuyện này tạm thời còn không thể kết luận. Theo tôi thấy, Dư Kha rất có khả năng cũng không hề mang thai!”

“Cái...cái gì? Anh nói Dư Kha không mang thai? Điều này sao có thể!” Triệu Tiệp đang thao thao bất tuyệt, sau khi nghe được lời nói của Trương Văn Trọng, nhất thời rất khiếp sợ.

Không chỉ có Triệu Tiệp, mấy bác sĩ đang có mặt trong phòng làm việc, cũng đều cảm giác kinh ngạc cùng hoài nghi sâu sắc về câu nói của Trương Văn Trọng.

“Dư Kha làm sao có khả năng không mang thai? B siêu biểu hiện trong bụng con bé là một thai nhi, hơn nữa cả giới tính còn thấy rõ.” Một bác sĩ còn trẻ tuổi nói, trên mặt lộ biểu tình kinh ngạc cùng hồ nghi.

“Phải nha, toàn bộ báo cáo kiểm tra, đều chỉ rõ trong bụng Dư Kha cũng không phải khối u, mà là một thai nhi. Đây chính là báo cáo kiểm tra của mấy bệnh viện, không có khả năng đều xuất hiện lâm chẩn chứ?” Nữ bác sĩ khám và chữa bệnh cho Dư Kha trước kia, cũng đang nhíu mày, hiển nhiên đối với câu nói của Trương Văn Trọng rất không giải thích được. Nếu không phải danh tiếng của Trương Văn Trọng hiển hách, chỉ sợ nàng đã châm chọc khiêu khích.

“Bác sĩ Trương, anh nói Dư Kha không mang thai, có căn cứ gì không? Cũng không thể nói mò vu khống.” Người nói những lời này, là bác sĩ Lô Lâm có tư cách cao nhất trong khoa phụ sản của bệnh viện nhân dân huyện Ấn Ngạc. Trong toàn bộ khoa phụ sản ở các bệnh viện tại huyện Ấn Ngạc, cũng rất có danh vọng. Đối với những lời thuật lại về y thuật của Trương Văn Trọng, nàng vẫn luôn ôm thái độ hoài nghi. Theo nàng xem ra, tuổi tác của Trương Văn Trọng thật sự là quá trẻ, dù có được tài hoa trong y học, nhưng cũng chỉ là có hạn. Thậm chí ở sâu trong nội tâm của nàng, còn có điểm hoài nghi Trương Văn Trọng được truyền thông cổ tình khoa trương, dù sao, truyền thông cũng không phải chưa từng nâng đỡ khoa trương những nhân vật gọi là “chuyên gia dưỡng sinh” trước kia.

Thấy thái độ phản đối cùng hoài nghi của các bác sĩ đối với Trương Văn Trọng, vùng lông mày Vưu Giai nhất thời nhíu lại. Nhưng nàng vẫn chưa phát biểu ý kiến, bởi vì dù sao nàng cũng không phải nhân sĩ chuyên nghiệp trong ngành y học, nàng chỉ dùng ánh mắt tín nhiệm nhìn Trương Văn Trọng, lặng lẽ khuyến khích ủng hộ hắn.

Đối với phản ứng của các bác sĩ, Trương Văn Trọng đã sớm có dự liệu, hần mỉm cười, lại định đưa cách nhìn của mình nói ra. Nhưng ngay lúc này, một hộ sĩ vội vàng chạy vào phòng làm việc, nói: “Không hay, thân dưới của Dư Kha xuất huyết rất nhiều, rất có thể là điềm báo trước sẽ sinh non!”

“Cái gì?” Bác sĩ chủ nhiệm của Dư Kha lập tức đứng lên, cất bước đi về phía phòng bệnh của cô bé.

“Chúng ta cũng qua nhìn xem.” Triệu Tiệp hướng Trương Văn Trọng và Lô Lâm nói, vài người đi theo vị bác sĩ chủ nhiệm, đi về phòng bệnh của Dư Kha.

Sau một phen kiểm tra, bác sĩ chủ nhiệm của Dư Kha nói: “Thân dưới Dư Kha xuất huyết rất nhiều, đồng thời cô bé cũng cảm giác đau bụng không chịu nổi, theo tôi thấy, rất có khả năng là điềm báo trước khi sinh non. Nghĩ đến khi cô ấy từ mái nhà nhảy xuống, tuy rằng bởi vì Trương giáo thụ đúng lúc cứu giúp nên không bị thương, nhưng đã kinh động thai nhi trong bụng, cho nên sản sinh tình huống hiện tại...”

Dư Kha đang ôm bụng kêu đau, nghe vậy giận tím mặt, khóc mắng: “Tôi không có mang thai, tôi thật sự không có mang thai, các người muốn tôi nói bao nhiêu lần mới bằng lòng tin tưởng lời nói của tôi? Lang băm, tất cả các người đều là lang băm!”

Cha mẹ Dư Kha vừa an ủi nàng, vừa hướng các bác sĩ xin lỗi, có vẻ vô cùng khó xử, rất là xấu hổ.

Trương Văn Trọng mở miệng nói: “Dư Kha nói rất đúng, cô bé không hề mang thai. Thân dưới cô bé chảy máu, là bởi vì tới thời kỳ kinh nguyệt.”

Lời của hắn vừa thốt ra khỏi miệng, không chỉ làm cha mẹ Dư Kha chấn kinh, đồng dạng cũng làm cho những nhân viên y tế trong bệnh viện ngây dại.

Một lúc sau, Dư Kha vui mừng khóc to: “Cuối cùng cũng có người chịu tin tưởng tôi không có mang thai, ô ô ô...”

Cha mẹ Dư Kha vẻ mặt hồ nghi dò hỏi: “Trương giáo thụ, anh nói thật sao? Con gái chúng tôi nó...nó thực sự không có mang thai? Nhưng thai nhi trong bụng nó là chuyện gì xảy ra?”

Bác sĩ chủ nhiệm của Dư Kha cau mày, không giải thích được nói: “Trương giáo thụ, anh đang nói giỡn sao? Anh nói Dư Kha không mang thai, như vậy báo cáo của mấy bệnh viện làm sao giải thích? Hơn nữa theo tôi biết, mấy tháng trước Dư Kha cũng không hề có kinh nguyệt. Mà lúc này bụng cô bé lớn vừa lúc xứng hợp với thời gian...”

Lô Lâm hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: “Trương giáo thụ, thân phận của anh là một bác sĩ. Anh nói những lời này với người nhà bệnh nhân, cần phải phụ trách nhiệm!”

“Tôi đương nhiên phụ trách với lời nói của mình.” Tuy rằng thái độ của Lô Lâm không tốt, nhưng Trương Văn Trọng không hề tức giận, gương mặt mỉm cười nói: “Tôi vừa nhìn báo cáo các vị cung cấp, vô luận là bệnh viện của các vị hay những bệnh viện khác, khi tiến hành kiểm tra với Dư Kha, toàn bộ chỉ kiểm tra bằng sóng siêu âm, cũng không hề kiểm tra qua nước tiểu hay máu...”

Lô Lâm nói: “Nếu trong bụng đã hình thành thai nhi, còn cần kiểm tra nước tiểu và máu hay sao?”

Trương Văn Trọng mỉm cười, cũng không cãi cọ với nàng, chỉ biết nên đem chân tướng thực sự mà nói thì tốt hơn. Hắn nói với Triệu Tiệp: “Triệu viện trưởng, tôi đề nghị, lập tức lấy mẫu máu của cô bé, làm một lần kiểm tra HG (nhân lông tơ màng xúc tuyến sinh dục kích thích tố).”

Triệu Tiệp đầu tiên là sửng sốt, sau đó do dự nói: “Có cần phải làm không?”

“Cần!” Trương Văn Trọng trầm giọng nói, thái độ thập phần kiên quyết.

Lúc này Triệu Tiệp đối với lời nói của Trương Văn Trọng, đã từ ban đầu không tin, biến thành do dự hiện tại. Hắn cũng từng nghe nói qua về những chuyện liên quan tới Trương Văn Trọng, biết y thuật của hắn được Ngô Thủ Chí, Nhạc Tử Mẫn những chuyên gia y học quốc nội nhất trí khen ngợi. Người như vậy, nếu như không có căn cứ, thái độ làm sao lại kiên quyết như thế?

Triệu Tiệp nhin không được nhử mảy, trầm nghĩ: “Lẽ nào Dư Kha thật sự không mang thai? Vậy thai nhi trong bụng cô bé lại xảy ra chuyện gì?”

Cùng lúc đó, Dư Kha vì bị đau bụng mà đầu đầy mồ hôi, cũng cố lấy sức lực toàn thân kiệt lực gào to: “Làm kiểm tra! Chỉ cần trả lại sự trong sạch cho tôi, làm kiểm tra gì tôi cũng đều nguyện ý!”

“Đã như vậy, vậy làm theo lời Trương giáo thụ nói, kiểm tra máu HG cho cô bé.” Triệu Tiệp phân phó hộ sĩ lấy máu của Dư Kha, đem đến phòng kiểm nghiệm tiến hành xét nghiệm.

Đối với việc này, Lô Lâm và bác sĩ chủ nhiệm đều lắc đầu. Theo các nàng xem ra, lấy máu xét nghiệm HG căn bản là làm điều thừa, thai nhi trong bụng Dư Kha còn biết cả giới tính, kiểm tra HG lại có ý nghĩa gì?

Triệu Tiệp cũng nghĩ như vậy, sau một thoáng suy nghĩ, hắn nói: “Trương giáo thụ, vì sao anh nhận định Dư Kha không có mang thai? Nếu như cô bé không mang thai, vậy thai nhi trong bụng là sao? Nhìn dáng vẻ của anh, hắn đã có định luận phải không? Có thể đem cách nhìn của anh, nói cho chúng tôi nghe được chứ?”

Trương Văn Trọng mỉm cười hồi đáp: “Hiện tại tôi nói các vị cũng sẽ không tin tưởng, cho nên đợi khi báo cáo xét nghiệm máu đến thì hãy nói.”

463. Chương 486: Thai Kí Sinh

Chẳng bao lâu sau, một vị hộ sĩ cầm theo giấy xét nghiệm của Dư Kha, vội vàng chạy về. Trên mặt mang theo diễn cảm khiếp sợ: “Báo cáo xét nghiệm đây rồi. Kết quả HG là âm tính. Bệnh nhân Dư Kha....không có mang thai.”

“Cô nói cái gì? Không mang thai ư?” Hộ sĩ trưởng vội vàng bước lên. Tiếp nhận bản báo cáo xét nghiệm trong tay nữ hộ sĩ, nhìn thoáng qua một lần, sắc mặt nhất thời biến đổi, thất thanh kinh hô: “Kiểm tra HG quả thực âm tính? Thế nhưng...điều này sao có thể đây?”

“Hay là kết quả xét nghiệm không chính xác? Nếu Dư Kha không mang thai, vậy cái thai nhi trong bụng cô bé là sao?” Lô Lâm cùng mấy vị hộ sĩ khác cũng vây đến, nhìn tờ báo cáo xét nghiệm, trên mặt liên tục kinh nghi.

Đối với kết quả này, Trương Văn Trọng sớm đã có dự đoán trước. Cho nên, giờ khắc này hắn chỉ mỉm cười.

Triệu viện trưởng cũng khiếp sợ, bất quá so sánh cùng những người khác, biểu hiện cũng hắn vẫn đủ bình tĩnh hơn. Hắn đưa mắt nhìn Trương Văn Trọng nói: “Trương giáo thụ, xem ra cái kết quả xét nghiệm này, sớm đã nằm trong dự đoán của anh. Nói vậy, bệnh tình của Dư Kha...Chẳng hay anh có thể giải thích cho chúng tôi nghe không?”

Trong phòng bệnh, tất cả mọi người đều ngừng kinh hô, sôi nổi quăng ném ánh mắt nhìn về phía Trương Văn Trọng. Chờ đợi hắn giải nút thắt của câu đố này.

Nhưng Trương Văn Trọng không có vội vàng giải thích. Mà lại ngoảnh mặt nhìn mẹ Dư Kha hỏi: “Mấy năm trước đi làm xét nghiệm chờ sinh nở. Có phải bác sĩ đã từng nghi ngờ bào thai trong bụng cô là song sinh hay không?”

Mặc dù không hiểu tại sao, Trương Văn Trọng lại đi hỏi một câu không liên quan gì đến vấn đề hiện tại. Nhưng mẹ Dư Kha vẫn thành thực hồi đáp: “Đúng là có chuyện như vậy. Ngày đó, khi tôi đi làm xét nghiệm, bác sĩ đã thông báo rằng tôi mang song thai. Nhưng sau này sinh nở, lại chỉ có mỗi mình Dư Kha.....À, Trương giáo thụ, anh làm sao biết chuyện này thế? Chẳng lẽ việc này cùng bệnh tình của Dư Kha, có quan hệ sao?”

Nghe Trương Văn Trọng cùng mẹ Dư Kha một hỏi một đáp. Phần lớn các bác sĩ ở trong phòng bệnh đều lộ vẻ mờ mịt. Chỉ riêng Lô Lâm có kinh nghiệm phong phú trên lĩnh vực sản khoa, là hơi đổi sắc mặt. Hiển nhiên là đoán ra một chút ít vấn đề, bất quá lần này nàng không dám vội vàng phát biểu ý kiến, mà thầm chờ đợi Trương Văn Trọng cấp ra đáp án.

Giờ khắc này, ánh mắt của Lô Lâm nhìn Trương Văn Trọng đã phát sinh biến hóa, không còn vẻ nghi ngờ như lúc ban đầu nữa. Mà đã chuyển biến trở thành bội phục cùng kinh ngạc.

“Trương giáo thụ này tuy trẻ tuổi, nhưng hắn quả nhiên là có bản lĩnh chân thực.” Lô Lâm thầm nghĩ.

“Đương nhiên là có quan hệ!” Trương Văn Trọng nói: “Kỳ thật, kết quả xét nghiệm ngày đó chứng thực là bào thai song sinh. Mà khi cô sinh nở, cũng chính là một cặp song sinh!”

Mẹ Dư Kha nhất thời ngây ra. Một lúc lâu sau mới kinh nghi nói: “Điều này sao có thể đây? Tôi chỉ sinh ra có một mình Dư Kha thôi nha!”

Trương Văn Trọng duỗi tay, chỉ về phía bụng Dư Kha, trầm giọng nói: “Một bào thai khác, đang nằm trong bụng của cô bé.”

Những lời này của hắn, cũng như một đạo sấm sét nổ giữa trời quang. Khiến cho mọi người có mặt ở trong phòng bệnh, đều run lên cầm cập.

“Điều này...sao có thể?” Cha mẹ Dư Kha khiếp sợ lắp bắp nói. Những bác sĩ liên quan, đồng dạng cũng đang trợn mắt há mồm.

Ở trong bụng Dư Kha, không phải thai nhi của cô bé, mà là huynh muội song sinh ngày trước!

Chuyện này, quả thực khiến cho người ta khó có thể tin!

Trong đám người, chỉ có Lô Lâm còn giữ được bình tĩnh, nàng dò hỏi: “Trương giáo thụ! Ý của anh là muốn nói, triệu chứng mà bệnh nhân Dư Kha mắc phải, chính là bệnh trạng thai trong thai, xác suất phi thường hiếm thấy?”

“Quả đúng như thế.” Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Trong quá trình mang thai, vốn cũng là một chuyện tương đối nguy hiểm. Bào thai song sinh thì càng nguy hiểm hơn. Chỉ cần gặp một chút kích thích ngoại lực, sẽ khiến cho thai nhi biến thành dị dạng. Mà thai trong thai, chính là một trong những loại dị dạng hiếm thấy. Nếu tôi đoán không lầm, đoạn thời gian cô mang thai, hẳn là đã bị ngoại lực tác động.”

Mẹ Dư Kha cẩn thận hồi tưởng lại, mới nói: “Đoạn thời gian tôi mang thai, gần nhà từng có một nhà máy hóa chất, cũng không biết trong đó sản xuất nguyên liệu công nghiệp gì. Cái mùi kia gây mũi vô cùng. Chẳng lẽ....chính bởi vì nguyên nhân này...mà đã tạo thành di chứng thai trong thai ư?”

Trương Văn Trọng nói: “Tám chín phần là do ô nhiễm hóa chất, nên bào thai song sinh mới xuất hiện dị trạng. Thai nhi hình thể nhỏ hơn Dư Kha, đã kí sinh ở trong bụng của cô bé. Lúc Dư Kha còn nhỏ, thai nhi kí sinh chưa phát triển, cho nên cũng không thể phát hiện ra được. Đợi sau khi Dư Kha trưởng thành theo năm tháng, thai nhi kí sinh dựa vào chất dinh dưỡng của cô bé mà tăng trưởng, đồng thời hình thể thai nhi kí sinh cũng lớn dần lên. Bởi vậy mà bụng của cô bé mới phình to như người đang mang thai. Và khi đến bệnh viện tiến hành siêu âm, kết quả thì như các vị đã thấy rồi đó.”

Lời giải thích này rõ ràng mạch lạc. Làm cho Triệu Tiệp, Lô Lâm nghe được đều phải liên tục gật đầu. Hiển nhiên, bọn họ cũng đã tin tưởng vào phán đoán bệnh trạng của Trương Văn Trọng. Chỉ có một vị hộ sĩ trong lòng vẫn còn hoài nghi, nói: “Mấy tháng trước kinh nguyệt của cô bé ngừng lại, thì phải giải thích sao đây?”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Nhìn Dư Kha thân thể suy dinh dưỡng. Rõ ràng chính là bị thai nhi kí sinh hút cạn chất bổ. Dưới tình huống này, xuất hiện bệnh lý rối loạn kinh nguyệt cũng chẳng có gì lạ.”

“Hóa ra là thế....” Người hộ sĩ thở dài, lắc đầu cười khổ nói: “Xem ra, lần này thật sự là do chúng tôi chuẩn đoán nhầm rồi.”

Thở dài một hơi xong, nàng quay về phía cha mẹ Dư Kha khom lưng thật sâu: “Thật xin lỗi, đều là do chúng tôi y thuật không tinh, cho nên mới xuất hiện tình huống hiểu lầm. Tạo ra ảnh hưởng to lớn cho gia đình các vị!”

Triệu Tiệp cũng nói: “Chuyện lần này, hoàn toàn là do sai lầm của bệnh viện chúng tôi. Và riêng tôi đại biểu cho bệnh viện hướng gia đình các vị xin nhận lỗi. Hơn nữa toàn bộ tiền phí trị liệu, bệnh viện chúng tôi sẽ gánh vác.”

Cha mẹ Dư Kha liếc mắt nhìn nhau, đang tính mở miệng nói chuyện. Thì Dư Kha nằm trên giường bệnh, đột nhiên ôm bụng kêu đau. Giờ phút này tiếng kêu của nàng vô cùng thê lương. Đồng thời, những giọt mồ hôi lạnh, cũng theo lỗ chân lông tứa ra, khiến cho cả người nàng ướt đẫm mồ hôi.

“Con gái, con làm sao vậy?” Cha mẹ Dư Kha thấy thế không khỏi luống cuống.

Trương Văn Trọng bước dài tới bên giường bệnh, đưa tay bắt mạch tượng của Dư Kha. Một lúc sau, hắn mới nói: “Thai nhi kí sinh trong bụng Dư Kha đã bị kích thích, hiện giờ đang xuất hiện biến chứng. Tất sẽ phải đưa cô bé lên trên bàn mổ, làm phẫu thuật lấy thai nhi kí sinh kia ra ngay. Nếu không, tình huống này kéo dài, rất có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng của Dư Kha!”

Cha mẹ Dư Kha hoảng sợ, không ngừng thúc giục nói: “Vậy còn chần chờ gì nữa? Mau chóng đưa con bé tới phòng giải phẫu đi ah!”

Trương Văn Trọng ngoảnh mặt nhìn Triệu Tiệp phân phó: “Triệu viện trưởng, phiền ông cho người an bài phòng giải phẫu nhé!”

Triệu Tiệp gật đầu xác nhận, lập tức dựa theo phân phó của Trương Văn Trọng, kêu người đi chuẩn bị phòng giải phẫu. Đồng thời, còn tập trung tinh anh khoa sản của bệnh viện, phối hợp cùng Trương Văn Trọng gấp rút tiến hành ca phẫu thuật này.

Cánh cửa phòng giải phẫu đóng chặt. Từ lúc Dư Kha được đưa vào phòng giải phẫu đã qua hơn một tiếng đồng hồ rồi.

Mà ở bên ngoài, cha mẹ Dư Kha thì đang lo lắng chờ đợi kết quả.

Hồi tưởng lại phía trước, đã dùng đủ loại hoài nghi trách mắng Dư Kha. Trên mặt của hai người bọn họ đều toát ra biểu tình áy náy.

Đột nhiên cha của Dư Kha nâng tay đánh cho mình một cái tát vang dội, hối hận mắng: “Chuyện lần này đều là do chúng ta hiểu nhầm con bé. Ài...Tôi không tin lời của con gái mình, thật sự là đã uống công làm cha làm mẹ.”

Mẹ Dư Kha thấy chồng hối hận day dứt, liền vội vàng an ủi: “Lão Dư, ông cũng đừng trách cứ bản thân. Sau này, chúng ta nên quan tâm và tín nhiệm con bé nhiều hơn. Tranh thủ bù đắp sai lầm lần này nhé!”

“Bà nói rất phải.” Cha Dư Kha gật đầu nói. Sau khi trầm mặc một lúc, hắt lại thở dài: “Chuyện lần này, nhiều ít đều là nhờ vào bác sĩ Trương. Nếu không, chỉ sợ con bé đã ngậm hàm oan mà nhảy lầu tự tử mất rồi!”

Mẹ Dư Kha cũng gật đầu nói: “Ừm, may mắn gặp được bác sĩ Trương....Lão Dư, ông nghĩ xem, chúng ta có cần phải biểu tiền cảm tạ bác sĩ Trương hay không?”

Cha Dư Kha lắc đầu nói: “Lấy nhân phẩm của bác sĩ Trương, chỉ sợ hắn sẽ không nhận tiền biếu của gia đình chúng ta đâu. Phần nhân tình này, ngày sau có cơ hội, chúng ta sẽ tìm cách báo đáp!”

Ngay khi hai người đang thương nghị, phải làm cách nào để báo đáp nhân tình của Trương Văn Trọng. Thì cánh cửa phòng giải phẫu cũng mở ra...

Tâm tư hai người bọn họ trở nên căng thẳng, đứng dậy nghênh đón Trương Văn Trọng đang đi ra, cẩn thận dò hỏi: “Bác sĩ Trương, con gái chúng tôi....nó...”

Trương Văn Trọng tháo khẩu trang xuống, mỉm cười đáp: “Ca phẫu thuật thành công tốt đẹp, thai nhi kí sinh trong bụng Dư Kha đã được lấy ra rồi.”

“Thật tốt quá!” Cha mẹ Dư Kha nghe vậy, không khỏi vui mừng khắp khối. Giờ phút này, thiên ngôn vạn ngữ đều không thể diễn tả được nội tâm kích động của bọn họ.

Cuối cùng hai người nước mắt doanh tròng, nắm chặt hai tay Trương Văn Trọng, dùng thanh âm nức nở phát ra từ tim phổi nói: “Cám ơn anh, cảm ơn anh....”

464. Chương 487: Nghi Ngờ Trùng Trùng

Thời gian qua nhanh như tên bay, hai ngày chỉ trong nháy mắt đã thoáng qua.

Ngay khi Phong Sơn phái và Hà Phi Quan cùng nhau tổ chức đại hội Dân Gian Giám Bảo tại Vân Thai thị viên mãn kết thúc, dưới sự dẫn dắt của lão thái gia Vưu Thiên Hải của tập đoàn Vưu thị, người của Vưu gia không thiếu một ai đều xuất hiện tại huyện Ấn Ngạc, lại đến nhà báỉ phỏng gia đình Trương Văn Trọng.

Làm một công ty đa quốc gia thực lực hùng hậu, hạc tâm cao tăng của tập đoàn Vưu thị tề tụ tại huyện Ấn Ngạc, đã làm mọi người chấn động.

Nhân viên quản lý phân bộ của tập đoàn Vưu thị tại Vân Thai, trong lòng khẩn trương cùng kích động, bọn họ đều bỏ qua việc nghỉ đông, đi theo làm tùy tùng, một đường ân cần hầu hạ, chỉ sợ chọc cho Vưu lão thái gia hay người nhà Vưu gia bất mãn. Đồng thời trong lòng bọn họ cũng ôm ấp hi vọng, vạn nhất mình được hạc tâm cao tăng của Vưu thị xem trọng, sẽ có cơ hội được thăng chức rất nhanh! Mà làm cho bọn họ hiếu kỳ, chính là mục đích mà Vưu lão thái gia và mấy vị hạc tâm cao tăng Vưu thị chạy tới một thị trấn nhỏ như huyện Ấn Ngạc.

Bên trong huyện Ấn Ngạc, rốt cục xảy ra đại sự gì hay có đại nhân vật nào, lại có thể làm cho hạc tâm cao tăng tập đoàn Vưu thị tề tụ nơi đây?

Nghi hoặc như vậy, không chỉ tồn tại trong lòng nhân viên quản lý phân bộ của tập đoàn Vũ thị tại Vân Thai thị, đồng dạng cũng tồn tại trong lòng quan viên chính phủ của huyện Ân Ngạc cùng Vân Thai thị, trong lòng những nhân vật nổi tiếng trong thương giới. Thậm chí ngay cả quan viên trên tỉnh cũng đều bị kinh động, do một phó tỉnh trưởng đứng ra, dẫn quan viên chính phủ Vân Thai thị cùng huyện Ân Ngạc, tự mình đi tới sân bay quốc tế Vân Thai thị đón chào. Không chỉ ân cần tổ ý muốn cùng người của Vũ gia cùng đi đến huyện Ân Ngạc, đồng thời còn giúp họ an bài nơi ở tại Ân Ngạc, thậm chí còn dự định bày tiệc đón gió tẩy trần cho bọn họ.

Đối với việc này, người của Vũ gia vẫn biểu hiện thật khách khí, chỉ một lời nói nhẹ nhàng xin miễn, không muốn để những người này đón tiếp. Thế nhưng những người kia cũng không chịu dễ dàng rời đi, cuối cùng chọc giận Vũ Thiên Hải, hắn lầm bầm nói một câu: “Vũ gia chúng ta tới cửa bái phỏng thân gia(sui gia), những người ngoài như các vị đi theo làm gì? Chẳng lẽ đòi đi theo chúng ta sao? Đây không phải làm bừa!”

Tuy rằng tuổi tác hắn đã cao, nhưng oai vũ vẫn còn, quan hệ nhân mạch cũng cực lớn, thấy hắn đã tức giận, những quan viên chính phủ cùng nhân vật nổi tiếng thương giới còn đang dấy dưng không đi, lúc này mới đành rút lui. Đồng thời bọn họ cũng rất hiếu kỳ, thân gia của Vũ gia đến tới cùng là thần thánh phương nào? Xem thái độ của người nhà Vũ gia, đúng là đối với thân gia kia thật sự tôn sùng!

Lẽ nào trong huyện Ân Ngạc nhỏ nhỏ này, còn tiềm tàng một đại nhân vật mà bọn họ không hay biết?

Những người này cũng đều có năng lượng, sau một phen điều tra cẩn thận, quan hệ yêu đương của Trương Văn Trọng và Vũ Giai cũng đã bị bọn họ tra xét đi ra.

Đối với Trương Văn Trọng, quan viên chính phủ Vân Thai thị và huyện Ân Ngạc đều nghe thấy. Đây không phải chỉ vì hắn là nhân vật nổi danh đi ra từ Vân Thai thị, đồng thời còn vì những đại lão trên trung ương đều vô cùng tán thưởng hắn. Đáng tiếc hắn không đi theo chính giới, bằng không chắc chắn có tiền đồ cảm tử. Mà theo những người này xem ra, Trương Văn Trọng và Vũ Giai thật xứng đáng với câu “trai tài gái sắc”, thuần túy chính là Kim Đồng Ngọc Nữ do trời tạo nên, quả thực xứng tới mức không thể xứng hơn.

Ngẫm lại Trương Văn Trọng còn trẻ tuổi đang vang danh trong ngoài nước, nhìn lại đứa con không nên thân trong nhà mình, những quan viên và nhân vật nổi danh thương giới, đều nhin không được cảm khái hàng vạn hàng ngàn. Có người nói, vào lúc ban đêm, không ít người biết được việc này, đều về nhà đem đứa con không nên thân đánh cho một trận.

Đây chỉ tiếc rèn sắt không thành thép a!

Sau khi Vũ Thiên Hải dẫn người của Vũ gia đến huyện Ân Ngạc, cũng không hề nghỉ ngơi, trực tiếp mang theo lễ vật đến thẳng Trương gia bái phỏng.

Vũ Thiên Hải cùng Trương Thành Quý vào lúc còn trẻ tuổi từng cầm súng tòng quân đánh giặc, sau khi gặp mặt báo ra phiên hiệu bộ đội, càng vui mừng phát hiện hai người ngày xưa là chiến hữu cùng một sư đoàn, chỉ phân ra doanh đoàn khác nhau mà thôi. Lập tức hai lão nhân hùng phong vẫn còn liên tiến đến với nhau, hồi ức năm tháng cao chót vót ngày trước, phần cảm tình cũng từ từ dâng lên.

Cha của Vũ Giai cùng các chú bác lại trò chuyện ăn ý với Trương Trạch Thụy, tuy rằng bọn họ một bên làm thương nhân một bên là quân nhân, nhưng làm kẻ khác kinh ngạc chính là bọn họ có rất nhiều chuyện để nói với nhau, trong lúc nhất thời trò chuyện khí thế ngất trời, xem như tri kỷ. Vương Hân Di lại cùng anh em Vũ Giai trò chuyện rất ăn ý, nhất là Vũ Văn, càng vô ngữ bảo chứng, chỉ cần Vương Hân Di muốn gặp ngôi sao điện ảnh nào, hắn liền có thể gọi người đó đến kính trà cho Vương Hân Di.

Về phần tiểu Liên Nam nhu thuận khả ái, tức thì được người của Vũ gia xem thành bảo bối sủng ái không ngớt. Nhất là những người phụ nữ trong Vũ gia, đang mong mỏi được thăng cấp thành bà nội hay bà ngoại, vừa nhìn thấy sự khả ái của con bé, liền tranh nhau ôm vào lòng thương yêu không hết.

Sau đó trên bàn ăn, Vũ gia cùng Trương gia càng thêm thân mật khăng khít, giống như thật sự đã trở thành người một nhà, bầu không khí quả thực tốt tới cực điểm. Vũ Thiên Hải cùng Trương Thành Quý càng giục Trương Văn Trọng và Vũ Giai sớm kết hôn, làm một đám hậu bối quý khốc thần hào hoan hô phụ họa, thậm chí tiểu Liên Nam dưới sự cổ động của Vũ Văn, cũng cố sức huy vũ hai tay, dùng thanh âm non nớt hét lớn: “Kết hôn, kết hôn thật sớm!” Đưa tới một trận oanh cười đầy thiện ý của mọi người.

Trương Văn Trọng và Vưu Giai tự nhiên bị náo loạn đến đỏ bừng mặt, nhưng gương mặt cũng tươi cười rạng rỡ. Dù sao người nhà đôi bên có thể ở chung hòa hợp, chính là điều mà bọn họ khát vọng nhìn thấy nhất.

Sau cơm tối, người hai gia đình tụ cùng một chỗ nói chuyện phiếm. Trương Trạch Thụy cùng cha mẹ Vưu Giai thực sự ghé vào nhau thương nghị hôn sự của hai người, mấy chú bác cô dì cũng tiến lên bày mưu tính kế, về phần Vương Hân Di, Vưu Văn, Vưu Tình càng vô cùng hưng phấn, phảng phất như bọn họ đang bàn cũng không phải hôn sự của Trương Văn Trọng và Vưu Giai, mà chính là hôn sự của bọn họ. Một màn như vậy làm Trương Văn Trọng và Vưu Giai xấu hổ lại vui mừng.

Thẳng đến lúc trăng sáng sao thưa, lúc này Trương Văn Trọng mới đưa gia đình Vưu Giai trở về khách sạn đã đặt phòng sẵn.

Sau khi an trí xong cho gia đình Vưu Giai, Trương Văn Trọng liền cáo từ rời đi. Ngay khi hắn đi xuống đại sảnh lầu một, quản lý khách sạn đang chờ đợi từ lâu, bước nhanh đi tới bên người hắn, cung kính hô: “Tông chủ.”

Khách sạn này chính là sản nghiệp của Trần gia, Trương Văn Trọng an trí gia đình Vưu Giai ở nơi này, cũng chính vì nguyên nhân đó. Hắn nhìn quản lý khách sạn, nói: “Vưu gia ở nơi này, các người nên cẩn thận, ngàn vạn lần không được để cho họ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Quản lý khách sạn đáp: “Yên tâm đi tông chủ, lão tổ tông đã để Trần Hi dẫn đệ tử có tu vi cao trong tộc đến tọa trấn nơi này, thủ hộ sự an toàn của người trong Vưu gia. Nếu thật sự có người dám đến, dù của khách sạn cũng đừng mong đi vào!” Sau khi trở thành người tu chân, lòng tin của đệ tử Trần gia luôn tràn đầy.

“Tốt.” Trương Văn Trọng thỏa mãn gật đầu, nói: “Chỉ cần các người làm tốt việc này, ta tất nhiên sẽ có thưởng!”

“Đa tạ tông chủ!” Quản lý khách sạn vui mừng, liền nhanh khom người nói tạ ơn.

Suy nghĩ một chút, Trương Văn Trọng lại nghĩ chỉ nhờ vào Trần Hi chỉ có tu vi Trúc Cơ kỳ và mười mấy đệ tử Trần gia tu vi Luyện Khí kỳ canh giữ nơi này cũng không quá ổn thỏa, tuy rằng bọn họ được trang bị đầy đủ đan dược, phù chú và pháp bảo, ứng phó người tu chân phổ thông và yêu ma còn được, nhưng nếu gặp phải yêu ma hay người tu chân có tu vi ngoài Kim Đan kỳ, thì không phải là đối thủ. Nhưng nơi này là khách sạn, hắn không có khả năng bố trí pháp trận đến bảo hộ người nhà Vưu Giai. Cuối cùng hắn lấy ra Vạn Yêu Đồ Sách, triệu hồi ra bốn con yêu quái, lệnh chúng nó lặng yên thủ hộ chung quanh người của Vưu gia, hiệp trợ đệ tử Trần gia, âm thầm bảo hộ bọn họ.

Bốn con yêu quái được triệu hồi trong Vạn Yêu Đồ Sách, tuy rằng phẩm cấp không cao, nhưng đều có tu vi Kết Đan hậu kỳ. Có bốn chúng nó, lại thêm đệ tử Trần gia canh giữ chung quanh, dù người đến có tu vi như Viễn Đăng Khuê, cũng đủ chống đỡ đến khi Trương Văn Trọng đến cứu viện.

Làm xong tất cả, Trương Văn Trọng rời khỏi khách sạn, trở về nhà, mà lúc này cũng đã nửa đêm.

Hừng đông...Trương Văn Trọng khoanh chân ngồi trên giường tu luyện Y Giám Tâm Kinh, đột nhiên mở mắt. Hai đạo tinh quang khiếp người từ trong ánh mắt hắn bắn ra, thẳng nhìn về phương hướng khách sạn an trí gia đình Vưu Giai.

Sở dĩ Trương Văn Trọng có phản ứng như vậy, là bởi vì hắn đột nhiên cảm giác được, khối bùa hộ mệnh hắn đưa cho Vưu Giai đang phát huy tác dụng. Điều này nói rõ, có người đang bắt lợi đối với Vưu Giai. Thế nhưng vì sao đệ tử Trần gia và bốn con yêu quái, cũng không hướng hắn cảnh báo?

Lẽ nào đệ tử Trần gia và bốn con yêu quái còn chưa kịp cảnh báo, đã bị người giết chết?

Người đến là ai? Vì sao lại động thủ đối với gia đình Vưu Giai? Mục đích là gì?

Nghi vấn liên tiếp xuất hiện trong lòng Trương Văn Trọng.

Nhưng ở lúc này, hắn cũng không có thời gian ngẫm nghĩ, hắn đẩy cửa sổ nhảy ra ngoài, nương bóng đêm yểm hộ, dùng tốc độ mà người thường khó có thể tưởng tượng, hướng về khách sạn mà người nhà Vưu gia đang ở chạy nhanh tới.

Rất nhanh, Trương Văn Trọng xuất hiện bên trong khách sạn. Nhưng làm hấn kinh ngạc chính là, đệ tử Trần gia phụ trách bảo hộ gia đình Vũu Giai không có chết, bọn họ đều còn sống rất tốt.

Đây là có chuyện gì?

Trong lòng Trương Văn Trọng càng thêm nghi vấn, đồng thời cũng nổi lên cảm giác bất an.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng xuất hiện giờ này, quản lý khách sạn không dám chậm trễ, nhanh chóng báo cho Trần Hi xuống đón.

“Tông chủ, giờ này lại đến khách sạn, xảy ra chuyện gì sao?” Sắc mặt Trần Hi ngưng trọng hỏi.

Trương Văn Trọng trầm giọng: “Trong khách sạn có xảy ra tình huống gì dị thường không?”

“Không có.” Trần Hi và quản lý khách sạn liếc mắt nhìn nhau, cùng lắc đầu, không giải thích được vì sao Trương Văn Trọng lại hỏi như thế.

Tuy rằng nghe được câu trả lời này, nhưng sự bất an trong lòng Trương Văn Trọng không hề biến mất. Sau một thoáng trầm ngâm, hấn nói: “Đi, chúng ta đến mấy gian phòng người nhà Vũu gia ở xem sao.”

465. Chương 488: Mộng Ma

Toàn bộ người nhà họ Vũu đều nghỉ ngơi trên tầng bảy của khách sạn. Vì muốn bảo vệ an toàn, cho nên ngoài người nhà họ Vũu ra, trên tầng này không có an bài thêm khách nhân cư ngụ. Đồng thời, còn bố trí đệ tử Trần gia luân phiên nhau canh gác. Trận thế cẩn mật như vậy, nếu kẻ gian nào muốn len vào hãm hại người nhà họ Vũu, gần như là không có khả năng.

Trông thấy Trương Văn Trọng cùng Trần Hi đi lên, nhóm đệ tử Trần gia đứng canh gác vội vàng tiến đến hành lễ. Trương Văn Trọng cũng hỏi thăm tình huống ở nơi này một chút.

Thì nhận được một câu trả lời rất khẳng khái: “Đừng nói là kẻ gian, tựu ngay cả ruồi muỗi cũng chưa thấy xuất hiện qua.”

“Chẳng lẽ ta cảm giác sai ư?” Trương Văn Trọng lắc đầu, nhìn nhóm đệ tử Trần gia động viên một tiếng. Lại ngoảnh mặt sang dặn dò Trần Hi: “Ở đây canh gác, một khi phát hiện tình huống dị thường, liền thông báo cho ta biết ngay lập tức!”

Trần Hi xúc động: “Thỉnh tông chủ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ bảo vệ an nguy cho người nhà họ Vũu, tuyệt đối sẽ không để ngài thất vọng!”

Trương Văn Trọng thỏa mãn gật đầu, theo sau liền xoay người rời đi. Nhưng....đột nhiên tấm hộ thân phù của Vũu Giai, lại tiếp tục sản sinh ra linh lực dao động kịch liệt, hiển nhiên là đang chống chọi với ngoại lực xâm phạm.

“Quả nhiên là có vấn đề!” Trương Văn Trọng đột ngột thay đổi sắc mặt.

“Phanh!”

Hấn tung cước đá bung cửa phòng Vũu Giai ra, cả người nhanh như một cơn lốc, phóng vọt vào bên trong. Tốc độ khiến cho đám người Trần Hi chỉ nhìn thấy bóng ảnh.

Ngay khi Trương Văn Trọng vọt vào trong phòng, lại kinh ngạc phát hiện ra Vũu Giai đang nằm bình yên vô sự ở trên giường. Nhưng tiếng động đã đánh thức Vũu Giai, nàng từ trên giường nhảy căng lên, hơn nữa còn bày ra tư thế Đàm Thoái học được của Đàm Thanh. Bộ dạng như đang muốn giáo huấn “kẻ gian” đêm hôm xông vào trong phòng của mình.

“Là anh.” Để tránh việc Vũu Giai xông lên liều mạng cùng mình. Trương Văn Trọng đã nhanh chóng bày tỏ thân phận, cũng dò hỏi: “Em không sao đó chứ?”

“Trọng ca?” Sau khi nghe thấy kẻ gian báo danh, trong lòng Vũu Giai tràn đầy kinh nghi hỏi: “Nửa đêm rồi mà có chuyện gì vậy anh?”

Trương Văn Trọng không vội vàng trả lời, chỉ nhìn chăm chăm đánh giá Vưu Giai. Đồng thời linh lực trong nội thể hắn cũng khuếch tán đi bốn phía xung quanh, dò xét tình huống bên trong căn phòng.

Khiến Trương Văn Trọng kinh ngạc chính là. Trạng huống của Vưu Giai giờ khắc này cũng không thể tốt hơn. Mà ở trong gian phòng này, lại không thấy linh lực dao động bất thường.

Mọi chuyện đều bình thường, nhưng tại sao tâm hộ thân phù trên người Vưu Giai, lại báo hiệu đây?

Vưu Giai thấy Trương Văn Trọng không có mở miệng đáp. Lại trông thần tình dăm chiêu của hắn, liền ân cần hỏi han: “Trọng ca, anh không sao chứ? Xem sắc mặt của anh có điểm không thích hợp nha.”

Lúc này, Trương Văn Trọng mới hồi phục tinh thần, xấu hổ gãi đầu. Cần nhắc xem, chính mình nên giải thích với Vưu Giai như thế nào cho hợp lý. Nhưng ngay lúc đó, hắn lại biến đổi sắc mặt.

Vừa rồi....khi hắn tung cước đá cửa phòng Vưu Giai đã sinh ra động tĩnh rất lớn. Nhất là lúc nửa đêm khuya khoắt như thế này, đủ khiến cho mọi người trên dưới lầu tỉnh giấc. Thế nhưng...cho tới bây giờ...cửa phòng mấy người nhà họ Vưu vẫn im lặng như cũ. Một chút động tĩnh đều không có, càng không thấy người nào đi ra xem xét.

Tình huống như vậy, hiển nhiên là cực kì bất hợp lí!

Lúc này, Trương Văn Trọng đã không còn tâm tư giải thích cho Vưu Giai, hắn liền xoay người chạy ra khỏi phòng, nhìn đám người Trần Hi canh gác ở bên ngoài phân phó: “Mau đi mở cửa phòng mấy người nhà họ Vưu ra. Phải kiểm tra tình huống bên trong cho cẩn thận.”

Khi nói chuyện, hắn lại vung cước đá vắng cửa phòng Vưu Tình, mau chóng phóng vọt vào.

Mặc dù mệnh lệnh của Trương Văn Trọng có chút cổ quái. Nhưng Trần Hi không dám hoài nghi, cũng vội vàng phân công nhóm đệ tử Trần gia, đi mở cửa những căn phòng có người nhà họ Vưu nghỉ ngơi.

Vưu Giai trong lòng tràn đầy nghi hoặc, khoắc chiếc áo choàng lên người, đuổi theo Trương Văn Trọng đi sang gian phòng của Vưu Tình.

Làm cho Trương Văn Trọng cùng Vưu Giai đều bất ngờ chính là, Vưu Tình trong khi ngủ lại không hề mặc quần áo. Mà nhiệt độ điều hòa trong gian phòng cũng rất cao.

Tình huống này làm Trương Văn Trọng hơi sững sờ. Nhưng bởi vì trạng huống của Vưu Tình rất quỷ dị. Cho nên hắn không hề tránh né, ngược lại còn mạnh dạn bước tới bên giường. Vươn tay chuẩn đoán mạch tượng của nàng.

Còn Vưu Giai thì xấu hổ đỏ mặt kéo chăn lên. Giúp Vưu Tình che kín những bộ phận nhạy cảm. Thần tình kinh nghi, lo lắng dò hỏi: “Trọng ca, Vưu Tình làm sao vậy? Chẳng lẽ nó trúng bệnh rồi ư?”

Vưu Giai cũng phát hiện có điểm không thích hợp. Mới vừa rồi, hai lần Trương Văn Trọng đập cửa, phát sinh động tĩnh rất lớn. Thế nhưng Vưu Tình vẫn đang ngủ say không tỉnh.

Trương Văn Trọng buông tay, chậm rãi nói: “Mạch tượng của Vưu Tình rất bình thản. Không hề có dấu hiệu sinh bệnh, nhưng hiện giờ cô ấy đang rơi trong trạng thái hôn mê sâu.”

Vưu Giai khẩn trương nói: “Hôn mê sâu ư? Có chuyện gì xảy ra sao?”

Trương Văn Trọng cũng không trả lời câu hỏi của Vưu Giai. Mà nhẹ nhàng vươn tay đặt lên trên ấn đường của Vưu Tình. Ngay lập tức, một cỗ linh lực vô hình từ trên đầu ngón tay hắn, tuôn vào trong cơ thể Vưu Tình, chỉ trong nháy mắt liền trải rộng quanh thân, tỉ mỉ kiểm tra tình huống của nàng.

Đúng lúc này, Trần Hi sắc mặt ngưng trọng, nhanh chân bước vào trong phòng, hướng Trương Văn Trọng bẩm báo nói: “Trương tiên sinh, chúng tôi đã dựa theo phân phó của anh. Xem xét tình huống trong phòng người nhà họ Vưu. Nhưng thật không ngờ, bọn họ đều giống như đang rơi vào hôn mê, bất luận chúng tôi quát lớn cỡ nào, bọn họ đều ngủ say không tỉnh.”

Bởi vì ở đây có Vưu Giai, cho nên hắn cũng không dám xưng hô Trương Văn Trọng là tông chủ.

“Hả? Anh nói cái gì?” Vưu Giai biến sắc. Vốn nàng tưởng chỉ một mình Vưu Tình gặp phải tình trạng này. Không ngờ là cả đám người nhà của mình đều trúng bệnh!

Vưu Giai gắng gượng chống đỡ thân mình. Chậm rãi thở sâu bình ổn tâm tình xong, nàng mới đem ánh mắt quăng ném về phía Trương Văn Trọng.

Giờ khắc này, nàng cũng chỉ còn biết dựa vào Trương Văn Trọng mà thôi. Và nàng tin tưởng, Trương Văn Trọng tuyệt đối sẽ không để nàng phải thất vọng!

Rốt cuộc, Trương Văn Trọng đã thu ngón tay ở trên huyệt ấn đường của Vưu Tình trở về.

Chỉ đợi có như thế. Vưu Giai liền vội vàng hỏi: “Trương ca, người nhà của em đang gặp phải chuyện gì vậy?”

Thông qua dò xét bằng linh lực. Trương Văn Trọng đối với tình trạng của Tình cũng nắm rõ như trong lòng bàn tay. Hắn trầm giọng đáp: “Mộng ma quấy phá!”

Vưu Giai truy vấn: “Mộng ma? Đó cũng là bệnh sao?”

Trương Văn Trọng lắc đầu: “Mộng ma không phải bệnh, mà là do yêu ma quấy nhiễu!”

“Hả....yêu ma?” Đầu tiên Vưu Giai hơi sững sốt. Theo sau trên mặt lộ ra vẻ kinh nghi: “Trọng ca, anh đang nói đùa sao? Trên đời này làm gì có yêu ma quỷ quái ah....!”

Lúc trước, Trương Văn Trọng luôn muốn tìm một cơ hội thích hợp, để nói cho Vưu Giai biết thân phận của mình. Giờ phút này thấy Vưu Giai kinh nghi, hắn ngưng trọng sắc mặt nói: “Anh không bao giờ đùa giỡn em. Vưu Giai, anh biết lúc này ở trong lòng của em đang tràn ngập nghi vấn. Nhưng chuyện này rất phức tạp, việc khẩn cấp trước mắt cần phải làm chính là tiêu diệt Mộng Ma. Cứu thoát người nhà của em trước đã! Anh cam đoan, đợi sau khi chuyện này giải quyết ổn thỏa. Anh sẽ kể tất cả mọi chuyện cho em nghe. Em...tin tưởng anh chứ?”

“Em tin anh!” Mặc dù Vưu Giai rất kinh ngạc khi nghe Trương Văn Trọng nói như vậy. Nhưng cuối cùng nàng vẫn lựa chọn tin tưởng Trương Văn Trọng.

“Chúng ta đối phó Mộng Ma như thế nào đây? Có cần tôi thông tri đệ tử Trần gia đến tiếp viện không?” Tuy đã trở thành tu chân giả. Nhưng chưa bao giờ so chiêu với đám yêu ma quỷ quái. Cho nên tâm tình của Trần Hi vẫn có chút khấn trương.

“Không cần.” Trương Văn Trọng cự tuyệt lời đề nghị của Trần Hi. Hắn trầm ngâm một lúc sau, mới nhìn Vưu Giai nói: “Anh cần sự trợ giúp của em.”

“Anh muốn em làm gì?” Vưu Giai không do dự đáp ứng lời đề nghị của Trương Văn Trọng.

“Ngủ!” Trương Văn Trọng phun ra một câu.

“Ngủ..ư?” Vưu Giai còn tưởng mình nghe lầm. Tự ngay cả Trần Hi ở bên cạnh, cũng mê mang khó hiểu.

Trương Văn Trọng giải thích: “Dưới tình huống hiện tại, xem ra Mộng Ma đã đưa người nhà của em đến thế giới huyền cảnh do nó tạo ra rồi. Sở dĩ em may mắn thoát nạn, chính là nhờ tấm bùa hộ thân anh tặng cho em đó. Hiện giờ em tháo hộ thân phù ra, để cho nó kéo em vào mộng cảnh. Và anh cũng nhân cơ hội bám theo vào bên trong, tìm kiếm, giải quyết chân thân của nó. Làm như vậy, mới có thể cứu được người nhà em ra.”

Mặc dù Vưu Giai đang rất kinh ngạc, khi nghe xong Trương Văn Trọng giải thích. Nhưng lòng tin nhiệm của nàng đối với hắn, lại không hề tiêu giảm nửa điểm.

Lúc này, Vưu Giai liền nhanh chóng dựa theo phân phó của Trương Văn Trọng. Tháo mấy món trang sức trên người ra, nhẹ nhàng nằm thẳng xuống giường.

Nhưng có thể là do căng thẳng, nên nàng không sao chợp mắt được. Cuối cùng, Trương Văn Trọng đành phải thi triển Chúc Do Thuật, mới khiến cho nàng thành công chìm vào trong giấc ngủ.

Cùng lúc đó, Trương Văn Trọng đặt tay lên trên hai huyệt Thái Dương của Vưu Giai, cũng nhắm chặt mắt lại.

466. Chương 489: Kiếm Ý Phá Vạn Pháp!

Trong mảnh không gian mông lung bụi bặm, mặt đất hoang vu lạnh lẽo. Tạo nên một bầu không khí áp lực, dường như muốn bao trùm tất cả phiến trời đất này.

Đây...chính là thế giới mộng cảnh do Mộng Ma xây dựng.

Giờ phút này, Vũ Giai đang mờ mịt, chậm rãi bước đi vô định ở trong thế giới này. Nàng đã hoàn toàn rơi vào trong mộng cảnh, hoàn toàn quên đi chuyện tình vừa mới phát sinh lúc trước. Trạng thái như vậy cũng chẳng có gì kì quái. Bởi vì giấc mơ vẫn còn là một thứ khó lí giải, cho dù có thể nhớ lại, cũng chỉ là những mảnh nhỏ không hoàn chỉnh mà thôi.

Trương Văn Trọng phóng xuất thần thức, hộ tống Vũ Giai tiến nhập vào thế giới mộng cảnh. Bất quá hẳn không có vợi vàng hiện thân, mà hóa thành một sợi tóc ở trên đầu Vũ Giai, chờ đợi Mộng Ma xuất hiện.

Trương Văn Trọng tin tưởng, sự tình mình hộ tống Vũ Giai tiến vào nơi đây. Mộng Ma chưa phát hiện ra, bằng không cảnh tượng xung quanh sẽ không trầm lắng như thế này, mà nó sớm đã trở nên hung bạo hơn rồi. Việc hiện giờ, bản thân hẳn cần làm, chính là âm thầm chờ đợi Mộng Ma xuất hiện, không nên hiện thân đánh rần động cỏ. Dù sao, nơi đây là một phiến không gian hư vô rộng lớn, nếu Mộng Ma không chịu đi ra săn mồi, muốn tìm được nó cũng sẽ phi thường khó khăn.

Trương Văn Trọng tin tưởng chẳng bao lâu sau, Mộng Ma liền sẽ xuất hiện ở ngay trước mắt Vũ Giai thôi.

Quả nhiên không có nằm ngoài dự tính, chẳng bao lâu sau một đạo kim quang tán lác ở phía cuối chân trời, cũng lấy tốc độ cực nhanh bay thẳng đến hướng Vũ Giai.

Mộng Ma đến rồi!

Trong chớp mắt công phu, đạo kim quang đã bay vút tới trước người Vũ Giai. Lặng không phiêu phù ở giữa không trung, hóa thành một bộ Kim Giáp Thiên Thần, trông thực có điểm uy vũ khí khái.

“Tại sao lại là hắn?” Trông thấy dung mạo của Mộng Ma. Trương Văn Trọng không khỏi sửng sốt. Bởi vì Mộng Ma chẳng phải ai khác, mà chính là người bạn học cũ Trương Hạo của mình.

“Lần trước gặp hắn, hắn vẫn còn là một người bình thường. Như thế nào đã trầm luân vào con đường tà đạo trở thành Mộng Ma? Yêu lực của hắn sợ rằng đã tới Hóa Thần đỉnh kỳ ah! Chỉ trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi, đến tới cùng hắn gặp phải kì ngộ gì mà có được yêu lực cường đại như thế?”

Cũng chẳng thể trách Trương Văn Trọng sẽ tỏ ra kinh ngạc như vậy được. Tại trong đoạn thời gian mấy ngày ngắn ngủi, Trương Hạo từ một người bình thường biến hóa thành yêu ma Hóa Thần đỉnh kỳ! Vốn là một chuyện cổ quái trước nay chưa từng trông thấy.

Cẩn thận quan sát lại, Trương Văn Trọng đã phát hiện ra một chút manh mối: “Hóa ra cũng không phải Trương Hạo biến thành Mộng Ma. Mà là do Mộng Ma kí sinh ở trên người hắn, mặc dù lúc này hắn có thể sử dụng yêu lực của Mộng Ma. Bất quá, chẳng bao lâu sau, linh hồn của hắn sẽ bị Mộng Ma thôn phệ. Tới khi đó, Mộng Ma sẽ hoàn toàn chiếm đoạt cỗ thân xác này! Nhưng...không phải là Mộng Ma đang bị phong ấn cùng với đám yêu ma khác ở trong Tu La Giới hay sao? Là kẻ nào đã thả nó ra? Chẳng lẽ vẫn là nữ nhân áo trắng thần bí kia ư?”

Trong lúc Trương Văn Trọng đoán già đoán non, thì Trương Hạo thân mặc Kim Giáp Thiên Thần cũng đang nhìn chăm chăm vào Vũ Giai, hắn không khỏi đắc chí cười lạnh: “Ta còn tưởng rằng, tám hộ thân phù Trương Văn Trọng đưa cho người lợi hại lắm chứ! Rốt cuộc cũng đã bị ta thôn phệ hết linh lực rồi?” Hắn cũng không biết chuyện tình xảy ra ở trong khách sạn. Cho nên mới nghĩ rằng, do yêu lực cường đại của mình đã phá hủy khả năng phòng ngự của hộ thân phù.

“Đi theo ta, người nhà của người đều đang chờ người đó. Hiện giờ người tới nơi này rồi, liền có thể sum họp cùng bọn họ!” Trương Hạo nhe nanh cười nói. Hắn nhẹ nhàng vung tay, một đạo kim quang lập tức phóng ra, hóa thành một bàn tay khổng lồ chụp về phía Vũ Giai.

Mặc dù đang ở trong cơn mộng mị, nhưng đối với tình cảnh trước mắt, Vũ Giai vẫn sinh ra cảm giác hoảng sợ. Nàng la hét chói tai, muốn xoay người chạy trốn. Thấy tình cảnh này Trương Hạo đắc chí cười phá lên:

“La hét nữa đi, chạy trốn nữa đi! Ta thích ngắm nhìn biểu tình hoảng sợ tuyệt vọng của ngươi! Ha ha, đây là cảm giác khi có năng lực cường đại sao? Cảm giác thế này, quả nhiên là hưng phấn!”

Ngay lúc đó, bỗng dưng có một cỗ thanh âm “xuy xuy” gầm rú vang lên.

“Phá!”

Một đạo kiếm ý sắc bén đột nhiên xuất hiện, hóa thành một trận kiếm vũ, quét thẳng đến phía bàn tay khổng lồ đang chộp tới. Chớp mắt, những tiếng “đinh đang” liên miên không dứt vang vọng ở bên tai.

“Sao....sao thế này?” Nụ cười trên mặt Trương Hạo nháy mắt động lại. Hắn trợn mắt kinh ngạc nhìn, bàn tay khổng lồ do yêu lực của mình hóa thành, trong phút chốc đã bị trận kiếm vũ từ đâu quét đến, cắt tan thành nhiều điểm vụn, rơi rụng đầy đất.

“Trương...Trương Văn Trọng?” Cùng lúc đó, Trương Văn Trọng cũng hiện ra ở bên người Vưu Giai. Nhìn thấy hắn, Trương Hạo không khỏi thất thanh kinh hô: “Tại sao lại là ngươi? Làm sao ngươi tiến nhập được vào thế giới mộng cảnh của ta ah?”

Trương Văn Trọng chẳng thèm quản tới hắn. Chỉ vươn tay điểm nhẹ lên trên huyệt ấn đường của Vưu Giai, lập tức khiến cho nàng khôi phục thanh tỉnh.

“Trọng ca, chúng ta đang ở đâu thế? Người nọ là ai?” Nhìn khung cảnh quỷ dị xung quanh, nhìn Trương Hạo trôi nổi ở giữa không trung. Trên mặt Vưu Giai tràn ngập kinh nghi, bất quá nàng lại không có sợ hãi. Bởi vì nàng tin tưởng, chỉ cần mình ở bên cạnh Trương Văn Trọng, mình sẽ tuyệt đối an toàn!

“Nơi này là thế giới mộng cảnh, người nọ chính là Mộng Ma.” Trương Văn Trọng nói xong, liền kéo Vưu Giai đứng ra sau lưng mình.

Lúc này Trương Hạo cũng đã khôi phục bình tĩnh, hắn nhe nanh cười nói: “Thiên đường có lối không đi, địa ngục không lối các ngươi lại muốn nhảy vào! Nguyên bản, ta tính toán làm cho thân nhân bằng hữu của ngươi rơi vào trạng thái hôn mê bất tỉnh, sống một cuộc đời thực vật! Để xem cái tiếng tăm danh y của ngươi, có cứu nổi bọn họ hay không? Nhưng...hiện tại, ngươi đã húng trí xông vào mộng cảnh, ta đây cũng liền thay đổi chủ ý. Ha ha ha....ta sẽ tra tấn ngươi....để ngươi cảm giác được....thế nào gọi là chết đi sống lại....ha ha ha...!”

Trương Hạo tin tưởng, mình sẽ thu thập được Trương Văn Trọng. Mặc dù hắn không nhìn ra tu vi nông cạn của Trương Văn Trọng, nhưng đối với tu vi Hóa Thần đỉnh kỳ của mình lại rất tự tin. Huống chi, nơi này còn là thế giới mộng cảnh do hắn tạo ra!

Ở trong thế giới này, không có việc gì hắn không làm được. Hắn chính là thần!

“Trương Văn Trọng, ngươi xâm nhập vào thế giới mộng cảnh của ta, chính là chuyện tình ngu ngốc nhất trần đời! Bởi vì ở thế giới này, linh lực, đan dược, pháp bảo và phù chú của ngươi, đều sẽ không thể phát huy tác dụng. Ha ha ha....” Trong tiếng cười đắc chí, đột nhiên thân hình của Trương Hạo lớn lên, nháy mắt hóa thành một người khổng lồ mặc Kim Giáp Thiên Thân. Theo sau, hắn giơ chân lên, hung hăng đạp về phía Trương Văn Trọng cùng Vưu Giai. Thế công...đường như muốn dầy xéo hai người bọn họ thành một đồng thệ nhão.

Bất quá, Trương Văn Trọng đã biết, ở trong thế giới mộng cảnh của Mộng Ma. Vô luận linh lực, đan dược, pháp bảo hay phù chú đều không phát huy được tác dụng. Nhưng hắn vẫn chẳng hề hoảng sợ, bởi vì hắn biết, ở trong thế giới mộng cảnh, vấn đề quyết định thắng bại....đó chính là Thần Thức!

Bởi...thế giới mộng cảnh là do thần thức xây dựng. Thần thức mạnh yếu, sẽ quyết định khả năng biến ảo của thế giới này. Với tình huống trước mắt xem ra, thần thức của Mộng Ma kí sinh trên người Trương Hạo kia, đích thực là rất mạnh. Nhưng...nếu so sánh cùng thần thức với Trương Văn Trọng, thì lại chẳng khác nào đom đóm so với ánh trăng đêm rằm.

Nguyên nhân cũng bởi vì, mặc dù tu vi của Trương Văn Trọng phải tu luyện từ đầu. Nhưng thần thức của hắn, thì vẫn đang giữ trạng thái nguyên thủy----Thần Tiên Đỉnh Kỳ!

Nếu ở thế giới chân thực, Trương Hạo dựa vào tu vi Hóa Thần đỉnh kỳ, kết hợp cùng vài món pháp bảo cao cấp. Muốn áp bức Trương Văn Trọng, cũng không phải là không có khả năng. Nhưng lúc này, nếu so đầu

thần thức ở trong thế giới mộng cảnh, căn bản là Trương Hạo không có nổi một phần trăm hi vọng thắng lợi!

Càng buồn cười hơn là, Trương Hạo không hề hay biết chuyện gì. Đối mặt với Trương Văn Trọng, vẫn một lòng tin tưởng vào chiến thắng dễ dàng!

Quả nhiên đúng là ếch ngồi đáy giếng!

Trương Văn Trọng cũng không muốn nhiều lời vô nghĩa, hấn vươn tay tạo thành kiếm quyết, chỉ thẳng lên bàn chân khổng lồ, quát: “Phá!”

Kiểm ý sắc bén, lần thứ hai theo trong thần thức cường đại tuôn trào ra, hóa thành một thanh phi kiếm, quang mang chói lọi. Nhanh như chớp đâm thẳng lên bàn chân khổng lồ của Trương Hạo mà ngạnh kháng!

Oanh!

“A....!” Trương Hạo kêu thảm, hấn như thế nào cũng không ngờ được. Bàn chân Kim Giáp Thiên Thần của mình bị phi kiếm đâm thủng. Hơn nữa xu thế phóng lên vẫn chưa hề thuyên giảm, dường như còn muốn đâm tới huyết mi tâm trên trán hấn.

Trương Hạo chấn động, vội vàng thối lui ra phía sau. Phản ứng đúng lúc, cho nên đã tránh thoát được chiêu công của thanh....phi kiếm quang mang kia.

Hấn thần tình khiếp sợ, không dám tin kinh hô: “Kiểm ý của Trương Văn Trọng lăng lệ như thế là sao? Cứ nhiên có khả năng đâm thủng Kim Giáp hộ thể của ta ah! Rốt cuộc tu vi của hấn đạt tới cảnh giới nào rồi? Hừ...đây là thế giới mộng cảnh của ta, sao có thể để cho hấn điều võ dương oai ở đây chứ? Hạn chế hấn, tất phải hạn chế kiểm ý của hấn!”

Trương Hạo chụm song chưởng lại thành hình chữ thập. Trong miệng tụng niệm vài tiếng, theo sau hai tay nhằm thẳng về phía Trương Văn Trọng, lớn tiếng quát: “Ta nhân danh Mộng Ma, thu hồi tư cách sử dụng kiểm ý của ngươi ở trong thế giới này. Thu!”

Một đạo kim quang cắt ngang qua không trung, bao trùm lên trên người của Trương Văn Trọng.

“Đã không còn kiểm ý sắc bén. Ta xem ngươi lấy cái gì để đấu cùng ta!” Trương Hạo ha hả cười phá lên. Đồng thời giương cao nắm đấm, hung hăng nện xuống phía Trương Văn Trọng.

Tại hấn xem ra, Trương Văn Trọng đã không còn kiểm ý sắc bén. Hấn là cũng chẳng còn lực uy hiếp đến hấn nữa rồi.

Sự thật, liệu có xảy ra đúng như hấn nghĩ hay không?

Khóe miệng Trương Văn Trọng khẽ gợn lên một nụ cười. Hấn lại vung tay bắt quyết, quát lớn: “Phá!”

Kiểm ý lăng lệ....đột ngột tuôn trào ra!

“Làm sao có thể chứ?” Trương Hạo thất thanh kinh hô. Không dám tin vào đôi mắt của mình.

467. Chương 490: Thế Giới Của Người Ta Làm Chủ!

Kiểm ý sắc bén trong nháy mắt hóa thành ngàn vạn phi kiếm lóe ra hàn quang sắc bén, bao phủ trời đất, nghiễm nhiên biến thành một mảnh nước lũ phi kiếm, hạo hạo dâng dâng đón lấy song quyền của Trương Hạo đang nện xuống dưới.

Ngàn vạn phi kiếm phát sinh tiếng rít xé không vang dội cùng nhau, đình tai nhức óc, giống như cự thú hồng hoang giận dữ rống to, làm kẻ khác nghe thấy mà sợ.

Kiểm ý mạnh mẽ như vậy, thật sự làm toàn bộ thiên địa đều run rẩy lên. Nguyên Trương Hạo lòng tin mười phần, sắc mặt nhất thời liền biến thành xấu xí. Hấn thất kinh, không thể tin được hét lên: “Kiểm ý của ngươi không phải đã bị ta đoạt hết rồi sao? Vì sao còn có thể sử dụng? Đây...đây đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Trương Hạo vô ý thức muốn chạy trốn, nhưng mảnh nước lũ phi kiếm thanh thế kinh người cũng đã lao tới trước người hắn. Nếu như hắn cứ xoay người chạy trốn, rất có khả năng sẽ bị phiến phi kiếm xuyên qua, trong khoảnh khắc sẽ bị cắt nát thành bột phần. Cho nên hắn chỉ đành tạm thời bỏ đi ý niệm chạy trốn trong đầu, cố lấy toàn bộ dũng khí, kiên trì tiếp đón thế tiến công sắc bén của Trương Văn Trọng!

“Ta tuyệt đối sẽ không bị thua! Bởi vì nơi này là thế giới của ta! Ta là thần linh duy nhất ở đây!” Trương Hạo gào khóc kêu lên quái dị, muốn mượn việc này nỗ lực khuyến khích chính mình. Cùng lúc đó, hai nắm tay hắn đánh về hướng Trương Văn Trọng và Vũ Giai, đã trong nháy mắt phóng xuất ra một mảnh kim quang chói mắt.

Ở trong phiến kim quang này, một tầng giáp phiến cứng rắn thật dày cấp tốc bao trùm trên song quyền của hắn, đã làm thể tích hai nắm tay hắn đã tăng lớn không ít.

Kim giáp cự quyền cùng nước lũ phi kiếm đánh vào nhau thật mãnh liệt, “rầm rầm oanh”, những tiếng nổ mạnh vang vọng lên liên tục, đỉnh tai nhức óc, liên miên không dứt, làm cả thiên địa trong thế giới trong mơ đều chấn động run rẩy lên.

Trong tiếng nổ mạnh nối liền không dứt, còn kèm theo tiếng kêu rên thảm thiết cùng thống khổ.

Người đó, chính là Trương Hạo.

Kim giáp cự quyền được hắn kỳ vọng thật cao, chỉ vừa tiếp xúc với nước lũ phi kiếm của Trương Văn Trọng, trong nháy mắt đã bị cắt nát thành một mảnh bột phần màu vàng kim. Không đợi hắn làm ra phản ứng, phiến phi kiếm tiếp tục lao lên, bao phủ cả người hắn bên trong.

Trong tiếng kêu gào thê thảm đau đớn, thân thể cao lớn như gò núi của Trương Hạo bị nước lũ phi kiếm cắt nát thành phần vụn.

Bột phần vàng kim phiêu đảng trong toàn bộ thiên địa, làm cho bầu trời u ám hiện lên một mảnh vàng kim hoa mỹ.

“Mộng Ma...bị tru diệt?” Vũ Giai trốn phía sau Trương Văn Trọng, nhô đầu ra, nhìn cảnh tượng quỷ dị mỹ cảm, giật mình hỏi.

“Không, hắn còn chưa chết.” Trương Văn Trọng lắc đầu đáp, vươn tay phải, tiếp được một ít bột phần màu vàng kim rơi lả tả trong lòng bàn tay hắn.

Nếu như Trương Hạo bị tru diệt, cảnh thế giới trong mơ này cũng sẽ sụp đổ. Thế nhưng hiện tại, cảnh thế giới trong mơ tuy rằng có dấu hiệu không ổn định cùng thu nhỏ lại, nhưng cũng chưa tan vỡ, điều này nói rõ, Trương Hạo còn chưa chết.

“Bất quá hắn cũng đã bị trọng thương!” Trương Văn Trọng cười lạnh nói, trong tay phải mãnh liệt bóc lên một mảnh tử sắc hỏa diễm yêu dị, trong nháy mắt đã đốt sạch bột phần vàng kim trong lòng bàn tay.

Vào lúc này, bột phần kim sắc phiêu đảng trong thiên địa từ xa xa rất nhanh hội tụ lại. Trong chớp mắt, lại biến ảo trở về Trương Hạo. Chỉ là thân thể to lớn như ngọn núi khi nãy, lúc này đã rút nhỏ hơn rất nhiều. Hơn nữa kim giáp trên người còn tổn hại nhiều chỗ, hình tượng rất chật vật.

Nhìn Trương Văn Trọng, trong cặp mắt tràn đầy vẻ phẫn nộ của Trương Hạo đều sắp phun ra lửa, hắn nanh giọng kêu lên: “Không nghĩ tới, kiếm ý của ngươi lại kinh khủng như vậy. Bất quá ở đây cũng là thế giới do ta cấu trúc ra, ta mới là vị thần duy nhất ở đây! Ta chủ tể tất cả nơi này, bao quát thiên địa vạn vật, cũng bao quát tính mạng của ngươi!”

“Ta muốn ngươi chết không nơi chôn thân!” Hai tay Trương Hạo bỗng nhiên giơ cao lên, gần như điên cuồng rít gào: “Trời long đất nổ!”

Trên bầu trời âm u đột nhiên xuất hiện một khe không gian, từng tảng lớn hỏa diễm thiên thạch gào thét bay ra, hội tụ thành một mảnh mưa thiên thạch thanh thế lớn, đổ ập hướng về phía Trương Văn Trọng và Vũ Giai.

Cùng lúc đó, trên mặt đất cũng nứt ra vô số lỗ hổng, nham tương cùng hỏa diễm nóng hổi thô bạo phun ra, gào thét cùng mưa thiên thạch quần Trương Văn Trọng và Vũ Giai bên trong.

Ngoại trừ mưa thiên thạch và hỏa diễm nóng chảy, còn có long quyển phong cuồng bạo, lôi điện kinh thế hãi tục cùng với mưa đá vô cùng vô tận, đều thanh thế lớn, bao trùm trời đất đổ ụp về hướng hai người.

Trong tích tắc, Trương Văn Trọng và Vưu Giai đã bị tai nạn tự nhiên kinh khủng đến cực điểm bao phủ bên trong, dù thân ảnh cũng không thể nhìn thấy.

Nhìn thấy tình huống này, Trương Hạo lại lần thứ hai đắc ý cười lên điên cuồng: “Trước mặt thiên tai long trời lở đất, kiếm ý của Trương Văn Trọng người có lợi hại thế nào, cũng không hề có tác dụng! Lần này, người hẳn phải chết không thể nghi ngờ! Tuy rằng thi triển chiêu Long Trời Lở Đất này rất hao tâm tốn sức, nhưng chỉ cần có thể giết chết người, có tiêu hao thần thức thế nào cũng đều đáng giá!”

Tuy rằng rất tự tin đối với chiêu Long Trời Lở Đất, thế nhưng vì muốn hoàn toàn ổn thỏa, Trương Hạo mượn thêm mưa thiên thạch, hỏa diễm nham thạch nóng chảy, long quyển phong và lôi điện mưa đá cấu thành giằng co thật kinh khủng suốt một giờ. Hẳn tin tưởng, hơn một giờ oanh kích không gián đoạn, Trương Văn Trọng và Vưu Giai hẳn bị oanh giết cả xương cốt cũng không còn!

Ở trong thế giới trong mơ chết đi, ý nghĩa thần thức và ý thức tiêu vong, do đó trở thành một người sống đời thực vật vĩnh viễn cũng không thể thức tỉnh.

Trương Hạo đắc ý cười: “Đây là hạ tràng khi đắc tội ta! Trương Văn Trọng, người là người thứ nhất ta thu thập, nhưng tuyệt đối sẽ không là người cuối cùng. Kế tiếp ta sẽ đem người đã có lỗi với ta bao năm qua, toàn bộ giết chết trong thế giới trong mơ của ta hay trong giấc mộng của bọn hắn! Ta muốn cho bọn hắn biết, đắc tội Trương Hạo ta là một việc sai lầm cỡ nào!”

Bụi bặm bay đầy trời cuối cùng cũng hạ xuống, dáng tươi cười đắc ý của Trương Hạo cũng ngừng bật.

Trương Văn Trọng và Vưu Giai vẫn hoàn hảo không chút tổn hao đứng ngay tại chỗ, thế tiến công kinh thiên địa động quỷ thần, không ngờ thậm chí không tổn thương một chút lên quần áo của họ.

“Thế...thế nào khả năng? Vì sao các người không chết? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” Trương Hạo kinh hãi thét lên. Từ sau khi Trương Văn Trọng xuất hiện, những chuyện tình xảy ra liên tiếp đều vượt qua sự dự liệu và nắm trong tay của hắn. Thế nào hắn cũng nghĩ không ra, vì sao mình không thể cướp đoạt kiếm ý của Trương Văn Trọng, vì sao thế tiến công dữ dội vừa rồi lại không thể làm tổn thương Trương Văn Trọng và Vưu Giai.

Trong lòng kinh hãi, Trương Hạo xoay người định chạy. Giờ khắc này, dũng khí cùng chiến ý của hắn đã tiêu tán hầu như không còn, khắp đầu óc chỉ suy nghĩ làm sao mau nhanh rời khỏi đây, chạy càng xa càng tốt.

Ngay lúc này, Trương Văn Trọng vươn tay phải, ngón trỏ điểm về phía Trương Hạo, khóe miệng hơi nhếch lên, nói: “Vừa rồi người đùa rất sáng phải không, hiện tại nên đến phiên ta rồi chứ?”

Lời của hắn vừa thốt ra, mưa thiên thạch, hỏa diễm nham thạch nóng chảy, long quyển phong và lôi điện mưa đá vừa biến mất lại chợt xuất hiện. Chỉ là mục tiêu công kích lần này của chúng, không phải là Trương Văn Trọng và Vưu Giai, lại biến thành Trương Hạo.

“Thế nào khả năng?” Một màn bất thành linh, làm Trương Hạo quá sợ hãi, hắn thế nào cũng không dám tin tưởng hai mắt của mình, thét to: “Vì sao người có thể điều khiển thế giới trong mơ của ta? Đây...là cảnh thế giới trong mơ của ta sao?”

“Thế giới trong mơ của người thì thế nào?” Trương Văn Trọng cười lạnh nói: “Thế giới của người, do ta làm chủ!”

Lời của hắn còn chưa hạ xuống, một viên thiên thạch hùng hực thiêu đốt nện lên trên người Trương Hạo.

Trong một tiếng hét thảm, Trương Hạo bị khối thiên thạch trực tiếp đập ép xuống mặt đất.

Không đợi Trương Hạo bò lên, nham thạch nóng chảy và địa diễm cuộn trào mãnh liệt đã tràn ra, bao phủ hắn kín mít, làm hắn trong khoảnh khắc biến thành một hỏa nhân. Hắn liều mạng giãy dụa bò lên, nhưng mưa thiên thạch rào rạt ập xuống đã đập hắn nằm úp trên mặt đất. Ngay sau đó, long quyển phong sắc bén, lôi điện cuồng bạo và mưa đá, ập xuống trên người hắn, làm hắn thật sự cảm nhận được cảm giác thụ hình nơi địa ngục.

Thương cảm cho Trương Hạo, tuy rằng hắn là chủ nhân của thế giới trong mơ này, nhưng không cách nào làm được như Trương Văn Trọng có thể ngạo nghễ đứng thẳng trong sự oanh kích mãnh liệt mà không chút tổn hao gì.

Trong khoảnh khắc, tiếng kêu rên thảm thiết của hắn vang vọng khắp thiên địa.

Thế tiến công duy trì liên tục suốt hơn một giờ như khi nãy, không kém chút nào. Hiển nhiên, đây là do Trương Văn Trọng cố ý làm ra.

Sau khi thế tiến công chấm dứt, Trương Hạo mình đầy thương tích, giãy dụa muốn bò lên khỏi mặt đất.

Dù sao hắn cũng là chủ nhân của thế giới trong mơ, tuy rằng bị tiến công thật kinh khủng, nhưng thần thức của hắn cũng không tiêu vong. Đương nhiên bị tổn hại nghiêm trọng là không tránh được. Ở dưới tình huống này, hắn cũng không còn cách nào chống lại Trương Văn Trọng. Cho nên hiện tại hắn muốn nhanh rời khỏi thế giới trong mơ, trở lại trong hiện thực.

Trương Văn Trọng làm sao cho hắn cơ hội bỏ chạy?

“Tam muội chân hỏa kiếm!”

Trương Văn Trọng giơ lên tay phải tạo thành kiếm quyết, chỉ về phía Trương Hạo xa xa. Một đạo kiếm ý sắc bén từ đầu ngón tay hắn phun ra, trong nháy mắt đâm vào ngay tim Trương Hạo.

Trương Hạo đau đớn, cúi đầu nhìn phi kiếm đâm ngay tim, nanh giọng nói: “Trương Văn Trọng, kiếm ý của ngươi tuy rằng sắc bén, có thể làm ta bị thương, nhưng muốn dùng nó diệt thần thức của ta, cũng không có khả năng! Ngươi chờ đó, ta tuyệt đối sẽ trở về báo thù rửa hận!”

Trương Văn Trọng cười lạnh nói: “Không thể diệt thần thức của ngươi? Ai nói?”

“Thế nào?” Trong lòng Trương Hạo giật mình, không giải thích được vì sao Trương Văn Trọng lại tự tin như vậy.

Ngay lúc này, chuôi phi kiếm đâm vào ngay tim của hắn, đột nhiên biến thành một đóa tử sắc hỏa diễm yêu dị, trong khoảnh khắc lan tràn khuếch tán toàn thân hắn, thoáng chốc đã hoàn toàn đốt cháy sạch sẽ thần thức của hắn!

Thần thức của Mộng Ma Trương Hạo, ở trong thế giới trong mơ của chính mình, cứ như vậy bị Trương Văn Trọng tru giết!

Một người tu chân Nguyên Anh kỳ, không ngờ không cần pháp bảo, đan dược gì, đã đem Mộng Ma Hóa Thần đỉnh kỳ giết chết ngay trong không gian trong mơ của chính mình...

Chuyện như vậy, chỉ sợ không có mấy người tu chân chịu tin tưởng đi?

Thế giới trong mơ, lúc đó bắt đầu tan vỡ!

468. Chương 491: Bạch Cốt Chân Tinh

Vưu Giai đột nhiên bừng tỉnh từ trong cơn mộng mị, nàng chậm rãi ngồi dậy ngắm nhìn bốn phía. Phát hiện mình vẫn đang ở trong khách sạn. Ngoại trừ nàng, trong phòng không có một ai. Ngây ngốc chốc lát, theo sau nàng phun ra một ngụm hương khí, thầm nói: “Hóa ra là ta đang nằm mơ...”

Hồi tưởng lại những chuyện đã trải qua trong mộng cảnh. Vưu Giai rõ ràng vô cùng kinh ngạc.

“Sao tự dưng ta lại có một giấc mơ cổ quái như vậy nhỉ?” Một bên hồi tưởng, một bên Vưu Giai lắc đầu cười khổ.

Ngay lúc này, một chuỗi thanh âm gõ cửa vang lên: “Vưu tiểu thư, cô đã tỉnh ngủ chưa?”

“Ai?” Vưu Giai cảm giác cái thanh âm kia dường như rất quen tai. Hắn là đã từng nghe qua ở đâu đó rồi.

Thanh âm quen thuộc lần thứ hai vang lên: “Tôi là Trần Hi! Phụng mệnh tông chủ canh gác ở đây. Trước khi tông chủ đi, ngài đã căn dặn, nếu cô cần gì, thì hãy phân phó cho tôi đi làm.”

“Trần Hi....?” Trong đầu Vưu Giai lập tức hiện ra khuôn mặt của Trần Hi. Điều này không khỏi làm cho nàng ngây ra. Theo sau nhỏ giọng kinh hô: “Chẳng lẽ vừa rồi ta không phải nằm mộng ư? Hết thấy đều là sự thật sao?”

Vưu Giai vội vàng bước xuống giường. Trong lúc ra mở cửa, thì phát hiện cánh cửa đã được thay mới rồi. Điều này làm cho nàng càng thêm tin tưởng, hết thấy mọi chuyện trải qua trước đó, đều không phải là nàng nằm mơ.

Sau khi đẩy cửa, Vưu Giai liền trông thấy Trần Hi đang cung kính đứng ở bên ngoài. Đồng thời còn có thêm cả Trần Nhân vừa mới tới nữa.

Hai chị em Trần Nhân, Trần Hi nhất tề khom lưng nói: “Bái kiến Vưu Giai tỷ.”

Tại hai người bọn họ xem ra, sớm muộn gì Vưu Giai cũng sẽ trở thành vợ của Trương Văn Trọng, cũng chính là chủ mẫu của bọn họ. Cho nên thái độ rất cung kính, không dám lãnh đạm.

Trông thấy Trần Nhân, Vưu Giai kinh ngạc nói: “Tôi nhận ra cô....Cô chính là bác sĩ tại phòng y tế của trường đại học Ung Thành. Chẳng lẽ cô cũng không phải người thường hay sao?”

Trần Nhân cung kính hồi đáp: “Nhờ hồng phúc của tông chủ. Tôi đã may mắn trở thành Tu Chân giả!”

“Tu Chân giả? Nói vậy, Trọng ca cũng là Tu Chân giả sao?” Bỗng dưng Vưu Giai nhớ tới lời Trương Văn Trọng hứa hẹn trước đó. Liền vội vàng hỏi: “À, đúng rồi! Trọng ca đâu? Sao không trông thấy anh ấy đâu cả.”

Trần Hi hồi đáp: “Tông chủ nói Mộng Ma xuất hiện ở đây, cũng không phải chỉ có một mình. Hẳn là vẫn còn đồng đảng ẩn trốn xung quanh. Cho nên hiện giờ ngài ấy đang truy tung đồng đảng của Mộng Ma! Vưu tiểu thư, xin cô yên tâm, tông chủ nhất định sẽ bình an trở về.”

Hồi tưởng đến tràng diện ở trong thế giới mộng cảnh. Cái khí thế oai hùng ngút trời kia của Trương Văn Trọng, nỗi lo lắng trong lòng Vưu Giai cũng thuyên giảm đi vài phần. Khẽ thở dài một hơi, nàng lại nhớ tới người nhà đang hôn mê. Tuy rằng Mộng Ma đã bị Trương Văn Trọng tiêu diệt, nhưng lại không biết tình huống của mọi người như thế nào rồi.

Trần Nhân theo sắc mặt của Vưu Giai cũng đoán ra nàng đang lo lắng chuyện gì. Không đợi Vưu Giai mở miệng hỏi, liền chủ động nói: “Vưu tiểu thư, cô yên tâm! Người nhà họ Vưu đều không xảy ra chuyện gì cả. Hiện giờ còn sớm, cô hãy nghỉ ngơi thêm đi nhé!”

“Ừm.” Sau khi nghe nói người nhà của mình không có việc gì. Vưu Giai thở phào một hơi nhẹ nhõm, xoay người trở lại phòng. Thế nhưng nàng không sao ngủ được. đành phải bước ra cửa sổ, ngắm nhìn bóng đêm mờ mờ lung lung, nhẹ giọng nỉ non: “Thật không ngờ....Trọng ca lại là tu chân giả, đi theo con đường tiên đạo.”

Cứ như vậy, cả người nàng chìm vào trong suy tư.

Trong một căn nhà ở tiểu khu dân cư nghèo, tại huyện Ân Ngạc. Trương Hạo nằm ngả sõng soài trên mặt đất, mặc dù nhịp tim vẫn đập, nhưng lúc này hắn đã mất đi ý thức, hoàn toàn trở thành một người thực vật. Đứng ở bên cạnh hắn, là cô gái tính lệ, đã cho hắn sức mạnh Mộng Ma.

Nhấc chân lên đá cho Trương Hạo một cái, cô gái tính lệ bĩu môi: “Hừ, cái đồ vô dụng! Bị Trương Văn Trọng đánh bại trong thế giới mộng cảnh thì cũng đành. Thế nhưng ngay cả thần thức đều không thể chạy thoát nổi.”

Cô gái tính lệ ngẩng đầu, nhìn về phương hướng của khách sạn, vẻ mặt chợt lạnh băng: “Đúng như Mị Nương nói! Trương Văn Trọng này không thể khinh thường được. Tu vi của hắn tăng tiến cực nhanh, hơn nữa còn ba bốn lần phá hủy chuyện tốt của chúng ta. Hiện giờ sáng lập Phong Sơn phái ở huyện Ân Ngạc, nếu còn để mặc cho hắn phát triển, chỉ sợ rất nhanh sẽ trở thành mối họa tâm phúc của chúng ta....”

Cô gái tính lệ đột nhiên nhớ tới một việc, đôi mày liễu nhất thời chau lại: “Trương Văn Trọng sáng lập Phong Sơn phái ở huyện Ân Ngạc. Chẳng lẽ hắn đã nghe được phong thanh về tin tức kia sao? Bất hảo! Tất phải mau chóng giải quyết hắn. Nhưng hiện giờ ta đang dưỡng thương.....Xem ra, ta phải tìm mấy người khác trợ giúp giải quyết mối họa này!”

Giờ khắc này, nàng cũng chẳng thèm quản tới Trương Hạo, đang rơi vào cảnh đời sống thực vật. Mà xoay người đẩy cửa bước ra. Nương theo bóng đêm che giấu, dùng tốc độ linh hoạt như quỷ mị, chạy thẳng đến hướng thị trấn.

Ngay khi nàng vừa chạy ra khỏi khu dân cư thưa thớt. Thì đột nhiên lại cảm thấy, linh khí ở trong trời đất có điểm không thích hợp.

“Sao lại thế này?”

Ngay khi trong đầu nàng xuất hiện nghi vấn. Thì ánh trăng trên cao, đột nhiên hóa thành cự xà, nháy mắt quấn quanh ở trên người nàng. Đem nàng gắt gao trời chặt.

“Đây là thuật pháp gì? Cự nhiên lại có thể điều khiển ánh trăng?” Cô gái tịnh lệ hoảng hốt nghĩ thầm. Hiển nhiên nàng đã biết, Trương Văn Trọng đang đuổi theo tới, cho nên chẳng cần che giấu thêm nữa, mà nhanh chóng thúc giục yêu lực, tính toán thoát khỏi trói buộc của con cự xà này.

Bất quá, con cự xà này do ánh trăng biến thành. Chỉ cần nơi nào có ánh trăng buông xuống, là nó có thể cường hóa thân mình.

Dưới tình huống như thế, tuy rằng cô gái tịnh lệ đã oanh chết cự xà. Nhưng chỉ một giây sau, nó lại biến hóa ra, tiếp tục quấn quanh trói buộc ở trên người nàng.

“Ánh trăng chết tiệt, thật đúng là phiền phức.” Cô gái tịnh lệ nghiêng răng nói. Lần này, nàng chẳng thèm quản đến sự trói buộc của con cự xà, mà trong miệng lẩm bẩm chú ngữ, hai tay giơ cao lên trời.

Rất nhanh, từng khối mây đen vùn vù kéo đến. Đem bầu trời đêm trắng phủ kín. Cả không gian trở nên mờ mịt tối tăm. Đã không còn thấy ánh trăng, con cự xà kia tự nhiên cũng biến mất.

Bất quá, cô gái tịnh lệ không cao hứng được bao lâu. Vừa mới phóng đi được vài bước, nàng liền kinh ngạc phát hiện ra, mình chạy mãi mà bản thân vẫn đang ở chỗ cũ.

Lần này, trói buộc nàng không phải là ánh trăng. Mà chính là thực vật biến dị trồi lên từ dưới mặt đất.

Những sợi thực vật biến dị vô cùng cứng rắn. Nàng đành phải phóng xuất yêu lực ra, ngưng kết thành một luồng khói độc quanh người. Lúc này mới ăn mòn được những sợi thực vật đang lấn lướt tới. Mặc dù biết phương pháp này sẽ tiêu hao rất nhiều yêu lực. Nhưng nàng cũng chẳng còn biện pháp nào tốt hơn, chỉ hi vọng có thể mau chóng thoát khỏi Trương Văn Trọng đeo bám.

Chật vật chạy trốn, làm cho cô gái tịnh lệ rất cảm phiền, nàng nghiêng răng thầm mắng: “Ta chưa đến tìm người. Thế nhưng người đã chạy tới truy sát ta? Hừ...Nếu không phải vì đang nguyên khí đại thương, ta sẽ cho người nếm mùi đau khổ vì sự cuồng vọng của mình!”

Tuy rằng nàng muốn nhanh chóng thoát khỏi tầm truy sát của Trương Văn Trọng. Nhưng mọi chuyện xảy ra, lại hoàn toàn trái ngược. Ngay khi đang ứng phó sứt đầu mẻ trán với đám thực vật biến dị. Đột nhiên....thân ảnh của Trương Văn Trọng cũng đã xuất hiện ở trong tầm mắt của nàng.

“Hóa ra là một con Bạch Cốt Chân Tinh ngàn năm tuổi!” Trông thấy cô gái tịnh lệ phóng ra yêu lực. Trương Văn Trọng nhíu mày nói: “Lúc trước, ta không nhìn thấu thân phận của người. Hẳn là do người dùng phương pháp ẩn thân đặc biệt đi?”

Cô gái tịnh lệ này chính là một con Bạch Cốt Chân Tinh ngàn năm, thoát ra từ trong hỗn độn Tu La Giới!

Mặc dù thoát ra khỏi Tu La Giới, nhưng một thân tu vi của nàng cũng không thể khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, như ngày trước. Bất quá với tu vi hiện tại là Hóa Thân đỉnh kỳ, ở đương kim thế giới này, vẫn có thể xưng là nhân vật nhất lưu, so sánh cùng Nguyên Anh trung kỳ của Trương Văn Trọng, mạnh hơn không chỉ là gấp đôi!

Giờ khắc này, đã nhìn thấy Trương Văn Trọng! Bạch Cốt Chân Tinh biết rõ, nếu như mình khăng khăng trốn chạy, như vậy chỉ có thể đổi lấy sự truy kích của Trương Văn Trọng mà thôi. Nói vậy, tình huống đối với mình sẽ cực kì bất lợi. Cho nên, nàng muốn cải biến chủ ý.

“Trương Văn Trọng, nạp mạng đi!” Bạch Cốt Chân Tinh hô lớn một tiếng. Luồng khói độc quanh người, chợt hóa thành một chiếc Hồng Phấn Khô Lâu, diện mục hung tợn, giương nanh múa vuốt đánh về phía Trương Văn Trọng.

Đồng thời, nàng thả người nhảy sang bên phía đối diện, một phải một trái tấn công Trương Văn Trọng.

“Tối hay lắm!” Trương Văn Trọng nhíu mày, Bàn Long Ngọc Xích trong tay chợt ánh lên. Một con giao long màu xanh thẫm lập tức hiện ra ở trước mặt của hắn, gào rít nghênh đón thế công. Mà lúc này, ngay cả Minh Xà cũng được triệu hoán ra khỏi Càn Khôn Hồ.

“Đây là thượng cổ yêu thú Minh Xà cùng tiên khí ư?” Bạch Cốt Chân Tinh kinh hô. Nàng không dám tin vào những gì mình nhìn thấy: “Điều này...làm sao có thể chứ?”

Giờ phút này, Bạch Cốt Chân Tinh mới hiểu, Trương Hạo cùng Mộng Ma thua ở dưới tay Trương Văn Trọng, cũng không oan uổng bao nhiêu.

469. Chương 492: Có Dám Tái Chiến Không?

Nếu như đối thủ chỉ một mình Trương Văn Trọng, Bạch Cốt Chân Tinh cũng nắm chắc thắng lợi. Thế nhưng hiện tại, bên người Trương Văn Trọng đột nhiên có thêm một Minh Xà có tu vi Hóa Thần kỳ và một khí linh cấp tiên khí. Đối mặt đội hình như vậy, Bạch Cốt Chân Tinh cảm thấy trong lòng có chút run sợ. Dù cô ta có tin tưởng lực lượng của bản thân mình như thế nào, nhưng cũng biết rõ nếu chỉ dựa vào lực lượng của chính mình, đừng nói là đánh bại Trương Văn Trọng, thậm chí muốn bảo vệ mình cũng đã trắc trở.

“Trương Văn Trọng này, rốt cục từ đâu tìm ra được chuẩn tiên khí? Còn thuần dưỡng một yêu sủng là thượng cổ ác yêu? Vận khí của hắn cũng thật tốt đến thái quá đi thôi?” Bạch Cốt Chân Tinh hận đến nghiến răng nghiến lợi, quả thật muốn mở miệng chửi toáng lên.

Mất nhìn Minh Xà và khí linh Bàn Long Ngọc Xích đang hùng hổ nhào tới trước người, Bạch Cốt Chân Tinh biết, mình phải thật nhanh rút lui khỏi đây. Bằng không một khi bị chúng quần lấy, còn muốn bỏ chạy đã không phải là chuyện dễ dàng. Vì vậy cô ta quyết định thật nhanh, toàn lực thúc đẩy yêu lực trong cơ thể phun dũng ra, ngay trước người động lại thành hình, hóa thành tám hài cốt võ sĩ mặc áo giáp bạch cốt, cầm lợi khí bạch cốt trong tay, dữ tợn như những bộ xương khô trước đó, không rên một tiếng đánh về phía Minh Xà và khí linh Bàn Long Ngọc Xích.

Cùng lúc đó, Bạch Cốt Chân Tinh lại xoay người bỏ chạy. Xem được ra, cô ta muốn dùng võ sĩ hài cốt và những bộ xương khô đến ngăn cản Trương Văn Trọng, để bản thân có thể thuận lợi thoát khỏi nơi này.

Nhìn hài cốt võ sĩ cùng những bộ xương khô nhào đến, Minh Xà vỗ cánh phát ra thanh âm “bàn bàn” rít lên, một mảnh Đại Tảo hung hỏa lập tức từ trong thân thể nó phóng ra, ập về phía hài cốt võ sĩ cùng những bộ xương khô, trong nháy mắt đã bao phủ chúng nó bên trong biển lửa.

Ngay khi lửa cháy mạnh hừng hực thiêu đốt, những khớp xương bị đốt nứt vỡ, thế nhưng tốc độ xung phong cùng khí thể của bọn chúng vẫn không hề xuất hiện vẻ chậm trễ. Chúng nó vốn không hề sợ tử vong, chỉ một lòng muốn cuốn lấy Trương Văn Trọng bọn họ, để Bạch Cốt Chân Tinh có thể thuận lợi rút lui khỏi nơi này.

Ngay lúc này, con giao long màu xanh thẫm do khí linh Bàn Long Ngọc Xích biến thành, cũng vọt tới trước người những bộ xương khô và hài cốt võ sĩ, không hề có động tác hoa mỹ nào khác, uốn mạnh thân hình, thi triển ra một chiêu Thần Long Bái Vĩ (rồng thần vẩy đuôi) vô cùng thô bạo giản đơn, nhưng lại vô cùng hữu hiệu.

“Oanh!”

Tám võ sĩ hài cốt và bộ xương khô nhất thời bị động tác thô bạo đơn giản này của khí linh đánh dạt ngang ra ngoài, trên người chúng vốn đã bị Đại Hạo hung hỏa đốt cháy nứt rạn, lúc này lại bị quét ngang thô bạo, đều lập tức vỡ vụn tan nát.

Ở dưới tình huống này, chúng nó vẫn còn muốn tiếp tục đứng lên hoàn thành sứ mạng ngăn trở Trương Văn Trọng. Nhưng đáng tiếc chính là, những hài cốt vỡ vụn kia, đã không còn cách nào chống đỡ cho chúng đứng được vững vàng. Cho nên chúng chỉ có thể ở xa xa liên tục bò lên rồi ngã xuống, không cách nào tiếp tục trở ngại Trương Văn Trọng được nữa.

Tốc độ tiêu diệt hài cốt vỡ vụn cùng bộ xương khô của Minh Xà và khí linh của Bàn Long Ngọc Xích tuy rằng thật nhanh, nhưng tốc độ xoay người chạy trốn của Bạch Cốt Chân Tinh càng nhanh hơn. Ngay trong nháy mắt, cô ta đã bỏ chạy không còn trông thấy tấm hơi bóng dáng đâu.

Nhìn theo phương hướng thân ảnh Bạch Cốt Chân Tinh biến mất, Trương Văn Trọng cũng không hề khẩn trương, khoe miệng hơi nhếch lên tia cười nhạt. Lập tức hẩn nhìn Minh Xà và khí linh Bàn Long Ngọc Xích phân phó: “Theo phương án an bài trước đó hành sự!”

Minh Xà và Bàn Long Ngọc Xích lĩnh mạng mà đi, phân biệt trái phải bay tới, mà Trương Văn Trọng lại trực tiếp đuổi theo Bạch Cốt Chân Tinh.

Bạch Cốt Chân Tinh đang bỏ chạy thật nhanh, lúc này cũng kinh ngạc phát hiện, có một người đang đứng ngăn cản ngay trên đường chạy của cô ta. Tuy rằng trong tay người này không có vũ khí, nhưng kiếm khí sắc bén từ trong thân thể hẩn phát ra, lại làm cho Bạch Cốt Chân Tinh có một loại cảm giác người này chính là một thanh bảo kiếm hi thế.

Người này, chính là nguyên anh của Trương Văn Trọng. Từ lúc Bạch Cốt Chân Tinh xoay người bỏ chạy, Trương Văn Trọng đã phóng ra nguyên anh, đứng chờ đợi ngay trên con đường Bạch Cốt Chân Tinh thoát đi.

Khác với nguyên anh do người tu chân bình thường bước vào Nguyên Anh kỳ mới tu luyện đi ra, nguyên anh do thiên cấp Lão Quân Đẳng mà Trương Văn Trọng dùng bí pháp cộng thêm linh khí trong linh cư luyện chế ra, không ngờ biến thành một cỗ phân thân của hẩn! Lại còn là một phân thân có uy lực vô cùng cao minh!

“Cút ngay! Người cản ta sẽ phải chết!” Tuy rằng phát giác ra người đứng ngăn cản giữa đường có thực lực rất mạnh, nhưng Bạch Cốt Chân Tinh cũng không lùi bước. Bởi vì cô ta biết, ở thế cục ngay trước mặt, lùi bước rất có khả năng là ý nghĩa tử vong. Cho nên cô ta chỉ có thể tuyển chọn xông tới, dù chần ngay trước người cô ta là thần phạt, cũng phải xông qua!

Bạch Cốt Chân Tinh vung lên tay phải, một chuỗi đầu lâu trẻ con do ba mươi sáu xương cốt cấu thành sợi roi xuất hiện ngay trong tay cô ta. Đây chính là Khô Lâu Tiên là pháp bảo âm tà cấp thất phẩm linh khí, từ sau khi cô ta từ trong Hỗn Độn Tu La giới đi ra, dùng yêu pháp giết hại ba mươi sáu đứa trẻ, lấy đầu mấy đứa nhỏ luyện chế mà thành.

Ngay khi cô ta giơ roi hướng nguyên anh của Trương Văn Trọng, ba mươi sáu đầu lâu nhỏ chợt phóng xuất ra từng sợi quang mang màu máu, làm cho phạm vi trong phương viên một dặm toàn bộ đều chiếu rọi thành màu máu khiến cho kẻ khác kinh khủng hoảng sợ. Cùng lúc đó, ba mươi sáu đầu lâu còn há mồm phát ra tiếng kêu to khiến cho kẻ khác dựng đứng tóc gáy, vươn ra tư thế nhe răng như muốn cắn nát nguyên anh của Trương Văn Trọng.

Nguyên anh không chút nào sợ hãi, vung lên hai tay, kiếm khí sắc bén bay ra, đánh mạnh vào Khô Lâu Tiên của Bạch Cốt Chân Tinh.

Bang bang bang bang phanh...

Tiếng đánh đinh tai nhức óc và tiếng nổ mạnh chợt vang lên bên tai không dứt.

Bạch Cốt Chân Tinh kinh ngạc phát hiện, với tu vi Hóa Thần đỉnh kỳ của mình, không ngờ không cách nào trong khoảng thời gian ngắn đột phá phòng tuyến nguyên anh của Trương Văn Trọng! Không chỉ như vậy, Khô Lâu Tiên của cô ta, không ngờ cũng bị hao tổn không nhỏ, ba mươi sáu đầu lâu còn há mồm phát ra tiếng kêu ba cái, ba mươi ba cái còn lại cũng hoặc nhiều hoặc ít đều có điểm tổn thương.

Nguyên anh của Trương Văn Trọng cũng có hại không ít, kiếm khí phóng xuất ra suy yếu hơn ban đầu không ít.

“Ghê tởm, ta cũng không tin người còn có thể chống đối được thể tiến công thứ hai của ta!” Bạch Cốt Chân Tinh tức giận mắng một tiếng, thúc đẩy toàn bộ yêu lực, liều mạng thụ thương cũng muốn tru sát kẻ dám ngăn trở đường đi của cô ta.

Nhưng ngay lúc này, Trương Văn Trọng và Minh Xà cùng khí linh của Bàn Long Ngọc Xích biến thành con giao long màu lục, đã từ ba hướng xông tới, cùng nguyên anh ngăn cản phía trước Bạch Cốt Chân Tinh, cấu thành uy thế vây kín bốn phía!

Bạch Cốt Chân Tinh tâm tư lướt nhanh như điện, biết dưới tình huống này, mình còn muốn xông qua khỏi vị cao thủ xa lạ trước mặt thật sự không còn khả năng. Cùng với việc ngồi chờ chết, còn không bằng quay đầu lại, thừa dịp thế vây kín còn chưa hoàn thành, ném thử xông qua từ hướng của Trương Văn Trọng!

Theo cô ta xem ra, ở bốn hướng, cũng chỉ có tu vi của Trương Văn Trọng thấp nhất, tuyển chọn hướng của hần để xông qua, là phương pháp duy nhất hóa hiểm thành an trong lúc này.

Cũng không lãng phí thời gian, Bạch Cốt Chân Tinh lập tức xoay người, đánh về phía Trương Văn Trọng. Hai tay cô ta túm lấy Khô Lâu Tiên, dùng sức bứt đứt, ba mươi ba đầu lâu còn sót lại lập tức trong luồng khói độc màu hồng nhạt bao phủ, từ bốn phương tám hướng oanh về phía Trương Văn Trọng.

Trong đêm khuya đen kịt âm lãnh, ba mươi ba đầu lâu bị khói độc màu hồng nhạt bao phủ, có vẻ vô cùng kinh khủng dữ tợn.

“Tới hay!”

Trương Văn Trọng hoàn toàn không chút sợ hãi, kêu to một tiếng, Bàn Long Ngọc Xích trong tay bỗng nhiên vung lên, phóng xuất ra một cỗ kiếm khí thật cuồng bạo. Kiếm khí này, trong nháy mắt hóa thành ngàn vạn phi kiếm lóe hàn quang, giống như một cơn mưa kiếm thê lệ, đón bắn về phía ba mươi ba đầu lâu cùng Bạch Cốt Chân Tinh.

Bang bang bang bang phanh...

Trong tiếng nổ vang liên miên không dứt, ba mươi ba đầu lâu do Bạch Cốt Chân Tinh phóng ra hoàn toàn vỡ vụn, dù chính cô ta cũng tổn hại không nhẹ, da thịt hủy diệt, bị ép hiện ra chân thân thiên niên khô lâu của chính mình.

Nhưng tình huống của Trương Văn Trọng cũng không tốt lắm, hần tiêu hao đại lượng linh lực không nói, còn bị chấn thương tạng phủ, há mồm phun ra một đoàn máu tươi.

Một lần giao phong, biến thành cục diện lưỡng bại câu thương!

Vì vậy Bạch Cốt Chân Tinh tràn đầy hoảng sợ, kinh hô: “Người có thể chống đỡ được thể tiến công của ta? Đây...điều này làm sao có thể? Từ linh lực của người mà xem, tu vi của người chỉ ở Nguyên Anh trung kỳ mà thôi. Tuy rằng trong tay người có kiện tiên khí, nhưng khí linh đã bị phóng ra, nó có thể phát huy ra uy lực cũng phải yếu bớt không ít. Ở tình huống này, người hần không thể chống đối được tiến công của ta mới đúng! Nhưng người lại có thể hợp cùng ta lưỡng bại câu thương? Xem ra ta đã xem thường người. Người quả nhiên đúng như lời Mị Nương nói, là một người toàn thân đều lộ ra sự quý dị và cổ quái!”

Tuy rằng tiêu hao đại lượng linh lực và tạng phủ thụ thương, nhưng Trương Văn Trọng cũng không kinh hoảng. Bởi vì hiện tại hần không hề thiếu đan dược đủ loại.

Sờ tay vào ngực, Trương Văn Trọng lấy ra một bình sứ, bật nắp bình, đem đan dược bên trong đổ hết vào trong miệng. Dưới tác dụng của đan dược, không chỉ làm linh lực tiêu hao của hần khôi phục rất nhanh, dù tạng phủ thụ thương của hần cũng cấp tốc kháng phục.

Trương Văn Trọng ngạo nghễ mà đứng, Bàn Long Ngọc Xích trong tay chỉ về phía Bạch Cốt Chân Tinh, lớn tiếng quát: “Bạch Cốt Chân Tinh, có dám tái chiến hay không?”

Giờ khắc này, Bạch Cốt Chân Tinh có tu vi Hóa Thần đỉnh kỳ, ở ngay trước mặt Trương Văn Trọng chỉ có Nguyên Anh trung kỳ, đã mất hết dũng khí!

“Người này không thể địch, phải bỏ chạy nhanh lên!” Bạch Cốt Chân Tinh run rẩy, hoảng sợ kinh hô.

Thế nhưng, nhìn quanh bốn phía, Bạch Cốt Chân Tinh lại phát hiện mình không còn khả năng chạy trốn được nữa. Bởi vì ba hướng còn lại đều đã bị vây kín!

Sau thoáng kinh hoảng ngăn ngủi, Bạch Cốt Chân Tinh đột nhiên lãnh tĩnh trở lại, nhìn Trương Văn Trọng, khóe miệng đột nhiên hiện lên dáng tươi cười dữ tợn: “Nếu chạy không thể chạy, vậy để chúng ta ôm nhau cùng chết! Chỉ cần có thể giết người, cho dù chết cũng đáng!”

Oanh!

Bạch Cốt Chân Tinh tự biết không thể thoát thân, đã tuyền chọn tự bạo!

Ngay khi hài cốt của cô ta nổ thành tro bụi, một cỗ yêu lực ẩn chứa kịch độc cuồng bạo cuộn trào mãnh liệt bay về hướng Trương Văn Trọng.

Giờ khắc này, thiên địa đều trở nên biến sắc!

470. Chương 493: Mạch Khoáng Sản Xuất Linh Tài Liệu

Yêu ma Hóa Thần đỉnh kỳ tự bạo sản sinh yêu lực cực kỳ kinh khủng, thậm chí dù là người tu chân Độ Kiếp kỳ cũng phải tránh đi mũi nhọn, hướng chỉ hiện tại tu vi của Trương Văn Trọng chỉ ở Nguyên Anh trung kỳ, một khi bị cuốn vào cỗ yêu lực thô bạo kia, thì không chết cũng phải lột da!

Ngay khi Bạch Cốt Chân Tinh lựa chọn tự bạo, phiến mây đen bị cô ta dùng yêu lực mạnh mẽ đưa tới cũng tự nhiên tiêu tán. Ánh trắng sáng tỏ lại lần nữa rơi trên mặt đất.

Trương Văn Trọng phản ứng mau lẹ, lúc này đưa linh lực rót vào Âm Dương Pháp Kính, điều khiển ánh trắng từ trên trời giáng xuống, trước người cấu trúc ra từng đạo lá chắn bằng ánh trắng sáng tỏ để làm chậm luồng yêu lực khuếch tán lần lan tràn.

Thế nhưng Trương Văn Trọng cũng không thể xác định, những lá chắn này có thể chống đỡ được bao lâu. Cho nên cùng lúc thúc đẩy Âm Dương Pháp Kính làm ra lá chắn bằng ánh trắng, cũng liền vội vàng bức lui nhanh ra sau, lại triệu ra Thổ Độn phù trong Càn Khôn Hồ.

Lúc này Minh Xà đã được thu về Càn Khôn Hồ, mà khí linh của Bàn Long Ngọc Xích cùng nguyên anh của Trương Văn Trọng cũng chia ra quay về Bàn Long Ngọc Xích cùng thân thể hắn.

Bang bang bang bang phanh...

Tiếng nổ mạnh chột vang lên, giống như tiếng sấm mùa xuân liên miên không dứt, chấn đến mức toàn bộ mặt đất đều rung động không ngớt. Trước mặt cỗ yêu lực thô bạo này, lá chắn dễ dàng sụp đổ, trong nháy mắt đã bị đánh vỡ vài tầng, ập tới trước người Trương Văn Trọng.

Mắt thấy cỗ yêu lực thô bạo sẽ nuốt chửng Trương Văn Trọng, một đạo quang mang màu vàng đất từ trong tay hắn phóng ra, chính do Thổ Độn phù phát huy tác dụng.

Dưới tác dụng của Thổ Độn phù, thân thể Trương Văn Trọng lập tức chui xuống mặt đất, trong nháy mắt, đã dộn ra xa mấy ngàn thước, hiểm hiểm chạy thoát ra khỏi phạm vi nổ bạo của cỗ yêu lực thô bạo.

Trương Văn Trọng lại lần nữa toát ra khỏi mặt đất, nhìn hố sâu bị cỗ yêu lực làm nổ tung lớn tới mấy ngàn thước, không khỏi hít sâu một hơi nói: “Bạch Cốt Chân Tinh này thật đúng là độc ác, không ngờ dùng chiêu số tự bạo. Nếu như ta không phản ứng thật nhanh, nếu không phải trong tay ta còn có Thổ Độn phù, chỉ sợ ngày hôm nay đã bị tiêu diệt ở chỗ này...”

Ngay lúc này, Trương Văn Trọng đột nhiên ngửi được một cỗ hương thơm nhàn nhạt. Sau khi nhận rõ, thần tình hắn bỗng nhiên biến đổi, kinh hô: “Đây là Cốt độc?” Hắn không dám chậm trễ, liền nhanh tay lấy ra một viên Tị Độc Đan bỏ vào trong miệng, lại thúc đẩy linh lực chống lại Cốt độc xâm lấn.

“Nơi này tuy là giao giới, nhưng dù sao cũng có người ở lại. Nếu như tùy ý cho Cốt độc khuếch tán, sợ rằng sẽ làm không ít người bị tai bay vạ gió. Phải nghĩ biện pháp khống chế khí độc lan tràn, phải ở trong thời gian ngắn nhất, đem hương dân chung quanh chuyển dời đến nơi an toàn, sau đó dùng linh dược tiến hành triệt để tiêu độc đối với khu vực này. Làm như vậy mới có thể vĩnh tuyệt hậu họa!”

Nghĩ tới đây, Trương Văn Trọng vội vàng lấy ra điện thoại di động, bấm số gọi cho Trần Hi. Nói vị trí của mình cho hắn biết, lại phân phó hắn mau nhanh nghĩ biện pháp chuyển dời dân chúng chung quanh, lại ở nơi này bố trí cảnh giới tuyến, cấm người không có phận sự đi vào.

Trần Hi nhận được điện thoại của Trương Văn Trọng, tự nhiên không dám chậm trễ, liền dùng mạng lưới quan hệ của Trần gia tại huyện Ấn Ngạc, lại dựa vào chính phủ địa phương, suốt đêm tiến hành sơ tán cho cư dân ở gần chỗ Bạch Cốt Chân Tinh tự bạo dời sang nơi khác. Đương nhiên nguyên nhân giải thích lý do di dời, không thể nói cho dân chúng biết. Bởi vì loại chuyện này quá mức kỳ kỳ quỷ dị, một khi truyền bá ra ngoài, sẽ dẫn phát sự khủng hoảng không đáng có.

Đối với câu hỏi của dân chúng, bọn họ cũng đã sớm có đối sách, chỉ nói với dân chúng, có một chiếc xe vận tải vận chuyển hóa chất có độc đã xảy ra nổ tung gần đây, để tránh dân chúng hít vào khí thể độc hại, cho nên mới sơ tán bọn họ suốt đêm.

Kỳ thực khi Trương Văn Trọng và Bạch Cốt Chân Tinh chiến đấu đã sản sinh động tĩnh, sớm kinh động hương dân ở chung quanh. Dù sao tiếng vang giống như sấm sét, chỉ có người điếc mới không nghe thấy. Cho nên nhân viên chính phủ đến nơi này sơ tán, bọn họ còn đang kinh khủng suy đoán đang xảy ra chuyện gì ở gần bên. Vừa nghe nói xe vận tải vận chuyển nguyên liệu hóa chất có độc bị nổ tung ở gần nhà, cũng không thắc mắc lời nào liền đồng ý dời đi. Dù sao cũng không ai nguyện ý bởi hít vào khí độc mà bị tổn hại.

Không bao lâu, hương dân ở chung quanh cũng đã được sơ tán hết, mà Trần Chí cũng dẫn theo cảnh sát đeo mặt nạ phòng độc từ xa bố trí cảnh giới tuyến, phòng ngừa người không có phận sự xông vào nơi này.

Cùng lúc đó, Trần Hi dẫn theo vài đệ tử Trần gia, xuất hiện bên người Trương Văn Trọng.

Sau khi cung kính hành lễ, Trần Hi hỏi: “Tông chủ, chúng tôi đã dựa theo lời ngài phân phó, đem hương dân ở gần đây dời đi, đồng thời đã bố trí cảnh giới tuyến. Không biết còn chuyện gì khác cần chúng tôi đi làm nữa không?”

Trương Văn Trọng hỏi: “Vưu Giai cùng người nhà của cô ấy vẫn ổn chứ?”

Trần Hi hồi đáp: “Hoàn hảo, hiện tại cho chị của tôi dẫn người bảo hộ bọn họ trong khách sạn, hơn nữa lúc tông chủ gần đây lưu lại năm vị lão sư, hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì. Chỉ là tôi thấy tình tự của Vưu tiểu thư tựa hồ có chút dị dạng.” Năm lão sư theo lời hắn, chính là ngũ độc yêu. Trong đoạn thời gian này, Trương Văn Trọng cho ngũ độc yêu phụ trách giáo dục đệ tử Trần gia thuật pháp, mà bọn họ cũng thao luyện cho đệ tử Trần gia kêu khổ không thôi.

“Tình tự của Giai Giai không dị dạng mới là quái sự...” Trương Văn Trọng lắc đầu cười khổ nói, hẳn hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, sau này phải tiêu hao một phen công phu rất lớn để giải thích chuyện này với Vưu Giai.

Lấy một bình sứ ném cho Trần Hi, Trương Văn Trọng phân phó: “Mấy người các người, ăn vào Tị Độc Đan, theo ta đi xem.”

Trần Hi và vài tên đệ tử Trần gia liền nhanh nuốt vào Tị Độc Đan, sau đó đi theo phía sau Trương Văn Trọng, đi tới hồ sâu do Bạch Cốt Chân Tinh tự bạo tạo ra, không bao lâu đã đến nơi.

Theo Trương Văn Trọng xem ra, Bạch Cốt Chân Tinh xuất hiện bên trong huyện Ấn Ngạc, hẳn cũng không phải chuyên môn vì mình mà tới. Sở dĩ cô ta đối phó mình, rất có khả năng chỉ tiện đường mà làm, hoặc tại huyện Ấn Ngạc có giấu một đại bí mật, cô ta sợ mình phát hiện, nên mới động thủ đối phó mình. Mà cô ta tiếp xúc Trương Hạo mới thực sự là mục tiêu chính khi cô ta xuất hiện trong huyện Ấn Ngạc.

Nhưng làm Trương Văn Trọng không hiểu rõ chính là, Trương Hạo chỉ là một người bình thường, Bạch Cốt Chân Tinh đến tốt cùng là muốn thu được điều gì từ trên người hắn? Phương diện này, có phải có cất giấu bí mật gì mà mình không biết?

Chính bởi vì có đủ loại nghi hoặc, cho nên hắn mới nghĩ muốn đến địa điểm Bạch Cốt Chân Tinh tự bạo, điều tra tình huống một chút. Nói không chừng, nơi này còn lưu lại chút dấu vết để hắn có thể điều tra ra.

Bạch Cốt Chân Tinh đem qua, lúc này đã biến thành một mảnh bột mịn màu trắng, rơi lá tả khắp nơi.

Bất quá Trương Văn Trọng ở trong mảnh bột mịn này, phát hiện một thứ dị thường.

Trương Văn Trọng cúi người xuống, từ trong một mảnh bột xương trắng phều, nhặt lên một hòn đá cỡ nắm tay, nhìn qua không khác gì khoáng thạch bình thường.

Dưới sự oanh kích vừa qua của cỗ yêu lực, tạp chất trên khối khoáng thạch đã bị loại trừ, lộ ra quang thể bên trong.

Trần Hi và mấy đệ tử Trần gia thò đầu qua, hiếu kỳ đánh giá khối khoáng thạch, dò hỏi: “Tông chủ, đây là tảng đá gì? Không ngờ khi Bạch Cốt Chân Tinh tự bạo yêu lực lại còn có thể hoàn hảo không tổn hao gì. Hơn nữa chúng tôi rõ ràng còn cảm giác được, bên trong còn có linh khí phát ra...Đây chẳng lẽ là linh tài liệu sao?”

“Không sai, đây là linh tài liệu địa cấp tứ phẩm Hàn Tinh Thiết.” Đối với đệ tử Trần gia, Trương Văn Trọng cũng không che giấu chỉ dạy: “Từ tình huống của khối Hàn Tinh Thiết này, trước đó nó hẳn là một khối nguyên thạch còn chưa được tinh luyện.”

Lúc Trương Văn Trọng lật qua lật lại khối Hàn Tinh Thiết, cũng đang suy đoán nguyên nhân Bạch Cốt Chân Tinh mang theo nó bên người: “Hàn Tinh Thiết tuy rằng là linh tài liệu, nhưng chỉ có địa cấp tứ phẩm, không thể xem là thượng phẩm linh tài liệu. Bạch Cốt Chân Tinh vì sao lại đem nguyên thạch này mang theo trên người?”

Trần Hi đột nhiên nói: “Khối Hàn Tinh Thiết này, có phải mới khai thác được gần đây, cho nên Bạch Cốt Chân Tinh mới mang theo nó trên người?”

“Rất có khả năng này!” Trương Văn Trọng gật đầu nói, thần tình hẩn hững nhiên biến đổi, cũng nghĩ tới một khả năng, nói: “Lẽ nào trong phạm vi Vân Thai thị, còn cất giấu một mạch khoáng Hàn Tinh Thiết? Sở dĩ Bạch Cốt Chân Tinh tiếp xúc Trương Hạo, chính là vì quang mạch này?”

Trần Hi nói: “Theo tôi được biết, trong phạm vi Vân Thai thị, đích thật có mấy quang tràng. Thế nhưng có sản xuất loại Hàn Tinh Thiết này hay không, vậy thì không biết. Dù sao loại khoáng thạch này nhìn từ bên ngoài cũng không khác gì khoáng thạch bình thường.”

Tổng hợp tình báo thu được, Trương Văn Trọng nghĩ rất có khả năng này, hẩn mệnh lệnh: “Trần Hi, lập tức tra cho ta, Trương Hạo ở Vân Thai thị đang làm buôn bán gì.”

“Dạ.” Trần Hi cũng biết việc này trọng đại, liền lấy ra điện thoại gọi cho người nhà, sau một phen hỏi thăm, hẩn kiểm chế không được kích động trong lòng, thanh âm run lên hồi đáp: “Tông chủ, đã hỏi rõ ràng, Trương Hạo ở Vân Thai thị làm buôn bán khoáng thạch!”

“Quả thế! Ở trong Vân Thai thị, rất có khả năng cất giấu một quang mạch Hàn Tinh Thiết!” Trương Văn Trọng cố nén kích động trong lòng, đưa tay ném khối Hàn Tinh Thiết vào trong tay Trần Hi, phân phó: “Người lập tức phái người điều tra chỗ phát ra của Hàn Tinh Thiết này, đặt trọng điểm tại mấy quang tràng trong Vân Thai thị, một khi có tin tức, lập tức cho ta biết!”

“Dạ!” Trần Hi cũng kích động không ngớt, tuy rằng chỉ mới trở thành người tu chân không bao lâu, nhưng hẩn cũng biết, nắm giữ một mạch khoáng sản xuất linh tài liệu, đối với Trương Văn Trọng, đối với Phong Sơn phái, rốt cục có ý nghĩa gì! Không dám chậm trễ, hẩn liền cầm khối Hàn Tinh Thiết đi điều tra nơi phát ra.

471. Chương 494: Trương Văn Trọng Có Tu Vi Độ Kiếp Kỳ?

Trời còn chưa sáng, sự kiện xe vận tải chở nguyên liệu hóa chất có độc đi ngang qua huyện Ấn Ngạc cũng đã truyền khắp toàn bộ thị trấn cùng một ít huyện trấn gần bên, ai ai cũng nghe được tin này. Trong mấy ngày kế tiếp, đã nhanh chóng trở thành câu chuyện đề tài sau những buổi uống trà hay ăn nhậu của dân chúng.

Đối với nguyên nhân xe vận tải vận chuyển nguyên liệu hóa chất có độc bị nổ, đủ mọi lời đồn xôn xao, đủ loại tin tức hành lang xảy ra không ngừng. Trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, đã diễn biến hơn một trăm

phiên bản khác nhau. Hơn nữa mỗi một phiên bản, đều nói ra thật rõ ràng, có hình có dạng, làm cho mọi người không biết nên tin vào phiên bản nào mới tốt.

Đối với tình huống như vậy, Trương Văn Trọng bọn họ chỉ cười cho qua.

Đương nhiên, cũng không phải ai ai cũng tin tưởng lời giải thích của chính phủ địa phương. Ngay khi sắc trời vừa tảng sáng, Lâm Phong dẫn theo hai thành viên của Đặc Cần tổ, suốt đêm đi xe từ Vân Thai thị chạy tới. Dưới sự dẫn dắt của đệ tử Trần gia, đến ngay được hiện trường.

Vừa nhìn thấy Trương Văn Trọng, Lâm Phong cười khổ nói: “Trương tổ phó, nơi này đã xảy ra chuyện gì? Anh cũng đừng dùng lý do xe vận tải hóa chất bị nổ để gạt tôi, linh khí nơi này phi thường hỗn loạn, hiển nhiên đã trải qua một hồi chiến đấu kịch liệt...”

Trương Văn Trọng mỉm cười, đem sự kiện đã trải qua, hướng Lâm Phong kể lại, chỉ che giấu chuyện phát hiện Hàn Tinh Thiết Quáng trên người Bạch Cốt Chân Tinh, cùng với tin tức Hàn Tinh Thiết Quáng rất có thể đang ở bên trong phạm vi Vân Thai thị.

Tin tức trọng đại như vậy, người một nhà biết là được, không cần phải cho quá nhiều người đều biết.

“Anh nói cái gì? Bạch Cốt Chân Tinh ngàn năm? Trời ạ...” Khi nhìn thấy hồ sâu thật lớn trước mắt, do Bạch Cốt Chân Tinh ngàn năm tự bạo sản sinh, Lâm Phong nhất thời hít sâu một hơi, kinh hô lên. Mà hai thành viên khác của Đặc Cần tổ, gương mặt cũng xám như tro tàn.

Trong lòng khiếp sợ, bọn họ cũng nhịn không được ghé vào nhau khe khẽ nói nhỏ:

“Bạch Cốt Chân Tinh ngàn năm...Yêu quái như vậy, sợ đã có tu vi ngoài Hóa Thần đỉnh kỳ đi a?”

“Có thể đem Bạch Cốt Chân Tinh ngàn năm đã có tu vi ngoài Hóa Thần đỉnh kỳ bức đến tự bạo, tu vi của vị Trương tổ phó này phải cao bao nhiêu a? Sợ rằng đã bước lên cảnh giới Luyện Hư kỳ rồi đi?”

“Luyện Hư kỳ? Anh cũng thật không quá kiến thức đúng không? Yêu ma Hóa Thần đỉnh kỳ tự bạo sản sinh sóng xung kích do yêu lực phóng ra cực kỳ kinh khủng, thậm chí là người tu chân Độ Kiếp kỳ cũng phải nhượng bộ lui binh, không dám tùy tiện cùng ngành kháng. Thế nhưng Trương tổ phó lại không tổn hao gì, điều này đã nói thế nào? Nói rõ tu vi của hắn, chỉ ít phải có cảnh giới Độ Kiếp kỳ!”

“Cái gì? Độ Kiếp kỳ? Trời ạ! Anh không phải đang nói giỡn chứ? Trương tổ phó được bao nhiêu tuổi? Sợ rằng còn chưa tới ba mươi? Đã bước lên cảnh giới Độ Kiếp kỳ? Điều này có khả năng sao? Hắn rốt cục làm sao tu luyện? Có phải là người hay không?”

“Tuy rằng làm kẻ khác khó có thể tin, nhưng tu vi của Trương tổ phó rất có thể ở Độ Kiếp kỳ. Khó trách hắn có thể khai tông lập phái, trở thành người đứng đầu một phái! Người này so với người, thật tức chết người nha!”

“Tu vi của Trương tổ phó tinh thâm còn không tính là gì, tôi nghe nói, người của Phong Sơn phái, trước đó đều là một đám người thường không có tư chất tu chân. Thế nhưng hiện tại, mấy trăm người đều trở thành người tu chân. Loại bản lĩnh có thể làm cho người thường biến thành người tu chân, mới đáng sợ nhất! Các anh nghĩ xem, chỉ cần Trương tổ phó nguyện ý, phần phật một tiếng là có thể lôi ra ngàn vạn người tu chân. Dù thực lực từng người cũng không mạnh, chỉ có tu vi Luyện Khí kỳ hay Trúc Cơ kỳ, nhưng dựa vào kiểu biến người để tiêu hao, cũng thật sự đáng sợ. Dù mấy đại phái tu chân Thiên Tự Hào, sợ cũng phải tránh đi mũi nhọn đi? Dù sao, ngoại trừ Trương tổ phó ra, không còn có ai có thể ở trong thời gian ngắn bồi dưỡng ra được nhiều người tu chân như vậy...”

Đối với đủ loại suy đoán của mấy thủ hạ Lâm Phong, Trương Văn Trọng đều nghe trong tai. Mà đối với việc bọn họ sản sinh hiểu lầm, Trương Văn Trọng cũng chỉ mỉm cười, vẫn không hề giải thích. Nhưng loại thái độ này, cũng làm thủ hạ của Lâm Phong sinh ra cảm giác hắn thật bí hiểm, có thể khi bọn họ đối mặt với hắn, liền biến thành cung kính, không dám có chút chậm trễ. Thậm chí khi gặp phải đệ tử Phong Sơn phái có tu vi thấp hơn nhiều, cũng rất khách khí, không dám có chút biểu hiện kiêu ngạo.

Trong lòng khiếp sợ, Lâm Phong cất bước vào trong hồ sâu, ngồi xổm xuống bốc một nắm bùn đất, đưa lên mũi ngửi ngửi, sau đó bỏ vào trong miệng nếm thử mùi vị. Cuối cùng hắn đứng dậy, từ trong lòng lấy ra một viên đan dược màu lục nhạt ném vào trong miệng.

“Hóa Độc Đan? Đan dược này hóa giải độc tố bình thường thì còn được, nhưng muốn hóa giải cốt độc của Bạch Cốt Chân Tinh ngàn năm, thật kém hỏa hầu.” Nhìn thấy viên đan dược trong tay Lâm Phong, Trương Văn Trọng lắc đầu, nhìn Trần Hi phân phó: “Cho bọn họ một lọ Tị Độc Đan.”

“Dạ.” Trần Hi lập tức lấy ra một bình sứ, giao vào trong tay Lâm Phong.

“Đây là Tị Độc Đan? Là ngũ phẩm linh dược Tị Độc Đan?” Lâm Phong nhất thời mở to hai mắt, giật mình không ngớt. Không thể tin được lời Trương Văn Trọng nói, vừa tiếp nhận bình sứ liền vệt ra nắp bình, đổ đan dược bên trong ra ngoài, để trong lòng bàn tay nhìn kỹ.

Nhìn viên đan dược màu lam, giống như viên ngọc bích sáng ngời mỹ lệ, Lâm Phong cùng hai nhân viên hô lên: “Tị Độc Đan, quả nhiên là ngũ phẩm linh dược Tị Độc Đan!”

“Có người nói loại đan dược này, có thể hóa giải thiên hạ vạn độc, nhưng phương pháp luyện chế cũng đã thất truyền. Không nghĩ tới, Phong Sơn phái lại còn có đan dược như vậy.” Trong lòng khiếp sợ, Lâm Phong lại nghĩ tới một việc, vội vàng lấy ra ba viên Tị Độc Đan tự bỏ vào miệng và đưa cho hai nhân viên dùng, sau đó lôi kéo Trương Văn Trọng sang một bên, dò hỏi: “Trương tổ phó, Phong Sơn phái của anh, còn có trữ hàng bao nhiêu Tị Độc Đan? Có thể chia một ít cho Đặc Cần tổ không?”

Trương Văn Trọng hiếu kỳ hỏi: “Đặc Cần tổ cần Tị Độc Đan làm gì?”

Lâm Phong hiện tại có việc cầu Trương Văn Trọng, tự nhiên không dám giấu diếm điều gì, chỉ cười khổ nói: “Là như vậy, đêm qua tôi vừa xong tin tức, nói nhiệm vụ bên Vịnh Á Rập gặp trở ngại rất lớn, hiện tại đang cấp bách nhu cầu một nhóm đan dược thượng phẩm giải độc. Đối với chuyện tìm kiếm đan dược giải độc tốt nhất hiện nay, chỉ là Hóa Độc Đan loại tam phẩm, so sánh với ngũ phẩm Tị Độc Đan, quả nhiên là kém quá xa. Trương tổ phó, nếu như Phong Sơn phái có dư Tị Độc Đan, còn mời bán cho Đặc Cần tổ một phần. Tôi bảo chứng, ở phương diện giá cả, Đặc Cần tổ tuyệt đối sẽ không làm các vị thiệt thòi...”

Làm tốt quan hệ với Đặc Cần tổ, đối với việc thành lập Phong Sơn phái chỉ có chỗ tốt mà không có chỗ hại, cho nên Trương Văn Trọng cũng không cự tuyệt giao dịch do Lâm Phong đưa ra, nói: “Bán cho các vị một ít Tị Độc Đan cũng không thành vấn đề. Chỉ là chúng tôi không cần tiền, chỉ cần linh tài liệu!”

Lâm Phong không chút do dự nói: “Không thành vấn đề, sẽ dùng linh tài liệu giao dịch. Chuyện lần này xem như Đặc Cần tổ thiếu Phong Sơn phái và Trương tổ phó một nhân tình. Ngày sau, có chỗ nào cần dùng đến Đặc Cần tổ, chỉ cần phân phó. Đương nhiên Đặc Cần tổ làm việc cũng có điều kiện, chuyện làm xằng làm bậy, tuyệt đối sẽ không làm!”

Trương Văn Trọng bật cười, nói: “Đây là tự nhiên, tôi cũng sẽ không làm xằng làm bậy chuyện gì.”

Cuối cùng Lâm Phong cũng ổn định kích động trong lòng, vội vàng hỏi một vấn đề hấn quan tâm nhất: “Không biết, trong tay Trương tổ phó có bao nhiêu Tị Độc Đan?”

Trương Văn Trọng mỉm cười đáp: “Các vị muốn bao nhiêu thì chúng tôi có bấy nhiêu!”

Lâm Phong lại chấn kinh lần nữa, há to miệng, rất hoài nghi mình có phải nghe đúng sự thật hay không. Hồi lâu sau, hấn mới nghẹn ra hai chữ: “Có thật không?”

Trương Văn Trọng cười ha ha: “Tuyệt không nói dối!”

“Tốt, tốt, tốt...Đây thật đúng là tốt quá!” Lâm Phong vui mừng quá đỗi, liền nhanh gọi một thành viên Đặc Cần tổ tới, phân phó: “Lập tức liên lạc tổng bộ, thỉnh cầu phi cơ trực thăng của quân đội trợ giúp. Phạm vi trong mười dặm chung quanh, sợ đều đã nhiễm Cốt độc của Bạch Cốt Chân Tinh ngàn năm, chỉ dùng linh dược tiêu độc từ trên không trung liên tục phun xuống, mới có thể giảm sự thiệt hại đến thấp nhất. Mặt khác, nói cho tổng bộ, trong tay Trương tổ phó và Phong Sơn phái, có rất nhiều Tị Độc Đan, để bọn họ nhanh phái người đến mua!”

Trương Văn Trọng vốn dự định luyện chế một nhóm linh dược giải độc để hóa giải địa phương bị nhiễm Cốt độc, nhưng hiện tại nếu Lâm Phong đã đưa ra ý kiến để Đặc Cần tổ đến lo chuyện phun linh dược hóa giải, hấn cũng mừng rỡ vì tiết kiệm được một số linh tài liệu.

Nhìn mình cũng không còn chuyện gì làm, Trương Văn Trọng liền nói: “Chuyện giải quyết tốt hậu quả ở đây, thì tôi nhờ các vị, chúng tôi cáo từ trước. Nếu có gì cần giúp đỡ, thì cứ gọi điện thoại cho tôi.”

“Tốt, chuyện ở đây cứ giao cho chúng tôi xử lý.” Lâm Phong gật đầu đáp, còn nói thêm: “Trương tổ phó, chuyện Tị Độc Đan, phiền phức anh chuẩn bị một chút. Tôi đã hồi báo với tổng bộ về việc này, bọn họ sẽ phái người bay thẳng đến huyện Ấn Ngạc ngay. Trễ lắm là chiều nay, sẽ có người đến cùng anh hiệp đàm việc này.”

“Chuyện Tị Độc Đan anh cứ yên tâm, tuyệt đối sẽ không làm lỡ.” Trương Văn Trọng cười gật đầu đáp, sau đó dẫn Trần Hi cùng vài đệ tử Trần gia, xoay người rời khỏi nơi này quay trở về khách sạn người của Vũ gia còn đang ở lại.

Tuy rằng phiền phức bên này đã giải trừ, nhưng Trương Văn Trọng biết còn có một phiền phức mới đang chờ mình. Nhưng hắn cũng tin tưởng, với tính cách thiện lương hiểu ý người của Vũ Giai, chỉ cần hắn đem việc này giải thích với nàng cho rõ ràng, như vậy phiền phức đương nhiên cũng sẽ hóa giải.

Không bao lâu, Trương Văn Trọng cùng nhóm người Trần Hi quay về khách sạn, lại cất bước đi vào phòng của Vũ Giai.

Mà lúc này, nàng đã ngồi trong phòng chờ đợi hắn đã lâu.

472. Chương 495: Sáu Chỗ Sai

Mất khoảng hơn một giờ đồng hồ, cuối cùng Trương Văn Trọng mới giải thích xong tất cả mọi chuyện cho Vũ Giai rõ ràng. Đương nhiên, hắn sẽ không nói với nàng, rằng mình đoạt xá trọng sinh. Chỉ kể, ngẫu nhiên mình gặp tiên nhân, được truyền một bộ tâm pháp tu chân. Từ đó mà bước lên trên con đường đi tìm đại đạo.

Sau khi nghe Trương Văn Trọng giải thích xong, Vũ Giai liền rơi vào trầm mặc. Hồi lâu sau, nàng mới khẽ thở dài, cảm khái nói: “Trọng ca, những chuyện anh kể nghe thật ly kì. Nếu không phải đã tận mắt chứng kiến Mộng Ma, em như thế nào cũng không tin tưởng đâu.”

Trương Văn Trọng bình thản cười: “Chuyện này đối với người bình thường, quả thực là vô cùng ly kì.”

Đột nhiên Vũ Giai ngẩng đầu lên nhìn hắn, diễn cảm nghiêm túc nói: “Em muốn ở bên cạnh anh mãi mãi. Hơn nữa còn có khả năng giúp đỡ anh. Mà không phải giống như hiện tại, chỉ làm một chiếc bình hoa dễ vỡ. Trọng ca, anh sẽ truyền thụ cho em phương pháp tu chân chứ?”

Trương Văn Trọng nói: “Vốn em không có tư chất tu chân. Nhưng lúc trước chúng ta đã trải qua phương pháp song tu, cải thiện thể chất của em. Bất quá, lấy trạng huống hiện giờ, nếu em tu luyện thì vẫn quá hung hiểm. Tuy nhiên em không cần phải lo lắng, bởi vì anh đã có được Ngọc Tịch Cam Lâm. Chỉ cần tìm thêm một số linh tài khác, là có thể luyện chế ra được Đạo Cơ Đan. Giúp cho em cùng người nhà của em, đều có thể bước lên con đường tu chân!”

Khi nghe Trương Văn Trọng nhắc đến phương pháp song tu. Trên mặt Vũ Giai không khỏi thoát hiện lên một tia thẹn thùng. Bất quá, rất nhanh sau đó liền vịn phần kinh hỉ, ríu rít không ngớt lời.

Lúc sau, ngoài cửa truyền đến tiếng động.

“Để em.” Vũ Giai nói dứt lời, liền đứng dậy đi ra mở cửa.

Cửa phòng vừa mở ra, Vũ Tình liền ngó đầu vào cười nói: “Tỷ, hôm nay tại sao không gọi em rời giường nha? Chẳng lẽ chị còn thức dậy muộn hơn em sao? Mà chị đã rửa mặt xong chưa, chúng ta xuống bên dưới ăn điểm tâm thôi.”

Nói dứt lời, đột nhiên nàng trông thấy Trương Văn Trọng ngồi ở trong phòng Vũ Giai. Ngây ra một hồi lâu, nàng nháy mắt cười đùa nói: “Em đang nghi hoặc, vì sao hôm nay chị lại ngủ nướng. Hóa ra là bởi vì Trương ca ở trong này nha.”

Nói tới đây, nàng ghé miệng đến bên tai Vũ Giai, giảm thấp thanh âm xuống: “Chị, đêm qua hai người chiến đấu thấu đêm suốt sáng? Hay là lúc này mới chuẩn bị khai chiến thế? Uy uy...có cần em tránh xa ra một chút không đây?”

“Phi, con tiểu nha đầu này, đang nói hươu nói vượn cái gì thế? Có tin chị nói việc này cho mẹ em biết, để bà ấy giáo huấn em một trận hay không?” Vưu Giai xấu hổ đỏ mặt, tức giận quát lớn.

Vưu Tình cười hì hì.

Đưa mắt nhìn Trương Văn Trọng, đột nhiên Vưu Giai nhớ tới một chuyện đêm hôm qua. Nàng liền vội vàng ghé miệng đến bên tai Vưu Tình, nhỏ giọng căn dặn: “Tình nhi, sau này em ngủ nhớ mặc quần áo nha! Đừng ngủ trần như vậy nữa....”

Vưu Tình đối với chuyện phát sinh đêm qua không hề hay biết. Cho nên, nàng cũng chẳng thêm suy nghĩ nhiều, ngược lại còn cười hì hì nói: “Tỷ, sao tự dưng nhắc tới chuyện này làm gì? Phải chăng chị sợ Trương ca sẽ đi nhầm phòng, nhìn thấy em ngủ trần sao?”

Vưu Giai rất muốn nói cho nàng biết, kì thật đêm qua nàng đã bị Trương Văn Trọng nhìn thấy hết rồi. Nhưng nghĩ lại, chuyện này vẫn khó mở lời, nên cuối cùng chỉ đành lắc đầu cười khổ: “Tình nhi, em nghe chị khuyên một lần đi.”

Vưu Tình biết chẳng thể cãi được, cho nên nói: “Được rồi, em nhớ rồi! Sau này đi ngủ, em sẽ mặc đồ ngủ, như vậy đã được chưa? Giai Giai tỷ, nếu như chị và Trương ca không có việc gì. Thì chúng ta xuống ăn điểm tâm thôi. Mọi người còn đang chờ đó.”

Vưu Giai ngoảnh mặt nhìn Trương Văn Trọng nói: “Trọng ca, anh có muốn ăn điểm tâm không?”

“Được thôi.” Trương Văn Trọng cười đáp, lập tức cùng Vưu Giai, Vưu Tình đi xuống nhà ăn của khách sạn.

Trông thấy Trương Văn Trọng cùng Vưu Giai xuống nhà ăn, Vưu Lương và Vưu Văn hơi sững sốt. Theo sau cũng nháy mắt nhìn nhau cười phá hự. Còn Vưu Thiên Hải lại ngoắc Trương Văn Trọng gọi tới bên người.

Trong lúc ăn sáng, Vưu Thiên Hải cười dài nói: “Tiểu Trương, nghe nói ở huyện Ấn Ngạc có danh lam thắng cảnh rất đẹp đúng không? Hay là ăn điểm tâm xong, cậu gọi người nhà dẫn chúng ta đi du ngoạn một phen nhé? Sáng sớm ngày kia, chúng ta đã phải quay về Ung Thành rồi. Mặc dù cũng muốn ở lại thưởng thức bầu không khí náo nhiệt ngày tết cùng sui gia. Nhưng tại Ung Thành còn rất nhiều nơi, ngày lễ tết cần phải lui tới, cũng chỉ có thể ở Ấn Ngạc dạo chơi hai ba ngày nữa thôi.”

“Không thành vấn đề.” Trương Văn Trọng gật đầu nói: “May mắn cha và chị cháu đều đang nghỉ phép ở nhà!” Dứt lời, hắn liền rút điện thoại ở trong túi quần ra, gọi cho Trương Trạch Thụy, đem việc này thông báo cho hắn biết. Mặt khác, cũng gọi điện cho Trần Nhân, phân phó nàng an bài chuyện tình du ngoạn một chút.

Trong đoạn thời gian kế tiếp, hai nhà Trương Vưu dạo quanh những nơi thắng cảnh ở huyện Ấn Ngạc vài lần. Tình cảm giữa hai nhà, lại càng được củng cố chặt chẽ thêm.

Khoảng bốn giờ chiều ngày hôm sau, thành viên Đặc Cần Tổ từ Bắc Kinh bay đến huyện Ấn Ngạc, muốn tìm Trương Văn Trọng trao đổi chuyện tình mua Tị Độc Đan. Nhưng nghe nói Trương Văn Trọng không còn ở thị trấn, mà dẫn theo hai nhà Trương Vưu đi du ngoạn xung quanh.

Sau khi nghe được tin tức này, thành viên của Đặc Cần Tổ không khỏi nóng ruột. Lại vội vàng điện thoại cho Trương Văn Trọng báo tin. Tiếp đó, điều động một chiếc xe trong quân khu địa phương, một đường nhanh chóng đuổi theo.

Trong lúc Đặc Cần Tổ đuổi theo Trương Văn Trọng, thì hắn đang cùng hai nhà Trương Vưu thưởng lãm phong cảnh suối nước nóng ở trên núi Tây sơn. Một bên ngắm nhìn cảnh tuyết, một bên uống rượu thơm ngon, quả thực là vô cùng thích ý.

“Trương tiên sinh, cuối cùng đã đuổi kịp anh rồi. Có thể mượn anh một chút thời gian hay không?” Người dẫn theo thành viên Đặc Cần Tổ đuổi tới, chính là Lâm Phong. Bởi vì có ngoại nhân, nên hắn cũng không tiện xưng hô chức vụ của Trương Văn Trọng ở trong Đặc Cần Tổ.

“Mọi người chờ một chút, lát nữa cháu quay lại.” Trương Văn Trọng nhìn người nhà Trương Vưu nói. Theo sau liền đứng dậy cùng Lâm Phong đi vào một gian phòng nằm ngay bên cạnh suối nước nóng.

Mới bước vào trong phòng, một lão thành viên của Đặc Cần Tổ râu tóc hoa râm, liền mở miệng nói: “Trương tổ phó! Nghe Lâm Phong nói, Phong Sơn phái của anh có Tị Độc Đan? Có thể xuất mấy viên ra đây cho chúng tôi kiểm nghiệm một chút được không?”

“Vị này chính là Lưu lão tiên sinh, là người am hiểu thuật luyện đan trong Đặc Cần Tổ chúng ta! Và cũng là trưởng lão của Đan Khôi phái.” Lâm Phong vội vàng giới thiệu.

Trương Văn Trọng mỉm cười, mở tủ quần áo ở trong phòng, lấy ra một chiếc bình sứ nhỏ. Xoay cổ tay ném cho Lưu lão tiên sinh nói: “Lão tiên sinh, trong chiếc bình này có chứa Tị Độc Đan, ông hãy kiểm nghiệm đi.”

Chứng kiến Trương Văn Trọng cất giấu ngũ phẩm linh dược Tị Độc Đan ở trong tủ quần áo. Thì Lâm Phong, Lưu lão tiên sinh cùng đám thành viên của Đặc Cần Tổ, toàn bộ đều khiếp sợ ngây người. Bởi vì bọn hắn không dám tin rằng, Trương Văn Trọng lại cầu thả đến thế.

Mặc dù Trương Văn Trọng biểu hiện lơ đãng với Tị Độc Đan. Nhưng Lưu lão tiên sinh lại không có giống như hắn.

Lưu lão tiên sinh cẩn thận mở nắp chiếc bình sứ ra. Đổ một viên Tị Độc Đan vào trong lòng bàn tay. Đầu tiên nhẹ nhàng đưa lên mũi ngửi, sau đó mới lấy bộ thiết bị kiểm nghiệm đan dược, bắt đầu dùng bí pháp đặc thù kiểm tra thành phần của Tị Độc Đan.

Trương Văn Trọng liếc mắt nhìn qua: “Lão tiên sinh, phải chăng ông đang dùng phương pháp Linh Khúc Nghiệm Dược sao?”

“Di, anh cũng biết Linh Khúc Nghiệm Dược ư?” Lưu lão tiên sinh ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào Trương Văn Trọng. Lúc này trong mắt lão đã tràn ngập biểu tình kinh ngạc. Vốn Linh Khúc Nghiệm Dược là độc môn bí kỹ của hắn, sẽ không bao giờ hiển lộ ở trước mặt người ngoài. Nhưng bởi vì chuyện tình lần này quá mức trọng đại, cho nên hắn mới dùng đến nó. Lại thật không ngờ, Trương Văn Trọng liếc mắt một cái mà đã nhận ra.

Trương Văn Trọng cười nói: “Tôi không chỉ biết Linh Khúc Nghiệm Dược. Mà tôi còn biết, ông sử dụng phương pháp này, có sáu điểm sai lầm.”

“Sáu điểm sai? Điều này không thể nào.” Trên mặt Lưu lão tiên sinh tràn ngập biểu tình kinh ngạc. Như thế nào, ông ta cũng không tin lời nói của Trương Văn Trọng.

Mặc dù bị hoài nghi, nhưng Trương Văn Trọng cũng không có tức giận. Hắn mỉm cười, chậm rãi đem sáu điểm sai lầm kia, nhất nhất kể ra.

Lúc mới bắt đầu, trên mặt lão còn thoáng xuất hiện biểu tình giận dữ. Cảm tưởng rằng, Trương Văn Trọng là cái thứ không biết trời cao đất dày, chỉ ở đây nói hươu nói vượn. Nhưng sau khi Trương Văn Trọng chỉ điểm ra sáu chỗ sai lầm, biểu tình phần nộ trên mặt lão cũng tức thì biến mất. Cướp lấy chính là bộ dạng khiếp sợ cùng kích động.

Nổi khiếp sợ đi qua....!

Lưu lão tiên sinh làm ra một cái hành động, mà mọi người ở đây chưa từng nghĩ đến. Không ngờ rằng lão, đem thiết bị trong tay ném đi, “bùm” một tiếng quỳ gối trước người Trương Văn Trọng, diễn cảm khẩn thiết nói: “Thỉnh Trương tổ phó chỉ điểm giúp ta!”

473. Chương 496: Thỉnh Trương Văn Trọng Tăng Giá

Trương Văn Trọng cũng bị hành động bất thành linh của Lưu lão tiên sinh làm cho hoảng sợ. Hắn lắc đầu trầm nghĩ, hóa ra vị tiên sinh này là một kẻ si nhân. Vậy nên cũng mỉm cười ghé miệng đến bên tai lão, đem sáu điểm sai lầm kia, nhất nhất nói ra cho lão nghe. Đồng thời còn vươn tay đỡ lão tiên sinh đứng lên.

Nghe Trương Văn Trọng nói ra sáu điểm sai lầm, cả người Lưu lão tiên sinh liền rơi vào trầm tư. Hiển nhiên lão đang cân nhắc xem, nên sửa lỗi hỏng này như thế nào. Hoàn toàn quên đi hết thấy mọi thứ diễn ra ở xung quanh, ngay cả chính mình được Trương Văn Trọng dìu lên, cũng chưa phát giác ra.

Thấy Lưu lão tiên sinh rơi vào trầm tư giống như thiền tăng nhập định. Lâm Phong cùng mấy thành viên trong Đặc Cần Tổ cũng hiểu, lão đang chìm trong cảnh giới huyền diệu khó lòng giải thích. Một khi có sở ngộ, tất nhiên sẽ tiến bộ không ít. Bởi vậy cũng không dám quấy rầy hay thúc giục lão. Chỉ đành lắc đầu cười khổ không thôi.

Ước chừng khoảng một tiếng đồng hồ sau, Lưu lão tiên sinh vẫn luôn duy trì trạng thái tĩnh lặng, bỗng nhiên mới chậm rãi “học” ra một ngụm trọc khí.

Nguyên bản, đôi con ngươi mờ mịt lúc trước, cũng hiện ra ánh mắt chói lọi. Lão tiên sinh cảm khái thở dài nói: “Sớm đã sáng tỏ...coi như ta nhắm mắt cũng có thể yên lòng rồi!”

Trông thấy lão hồi tỉnh từ trong cảnh giới linh ngộ. Mặc dù tu vi bản thân không tăng lên mấy, nhưng trên phương diện đạo tâm, đã cường hãn hơn rất nhiều. Lâm Phong cùng thành viên của Đặc Cần Tổ không khỏi cảm thấy cao hứng thay cho lão. Bất quá, bọn họ cũng không dám quên chính sự, vội vàng thúc giục nói: “Lưu lão tiên sinh, chúng ta mau kiểm tra Tị Độc Đan đi thôi....!”

Thế nhưng, Lưu lão tiên sinh đã khoát tay, chặn ngang lời của hắn. Đồng thời nhìn về phía Trương Văn Trọng, khom lưng vái chào thật sâu, biểu tình trên mặt trang nghiêm và túc mục, trầm giọng nói: “Trương tổ phó, tôi đại biểu cho tất cả đệ tử Đan Khôi phái, hướng anh cúi đầu cảm tạ! Ân tình thụ nghiệp lần này của anh, Đan Khôi phái chúng ta sẽ khắc sâu trong tâm khảm, đời đời tương truyền, vĩnh viễn không dám quên ơn!” Mặc dù lão không phải chương môn của Đan Khôi phái, nhưng cũng là hộ pháp trưởng lão, có được danh vọng cực cao. Giờ phút này lão dám tuyên bố ở trước mặt mọi người như thế, tự nhiên là hoàn toàn có khả năng thực hiện.

Hiển nhiên, Lưu lão tiên sinh cảm kích Trương Văn Trọng, hoàn toàn là phát ra từ sâu trong nội tâm. Kỳ thật lúc trước quỹ gởi cầu xin Trương Văn Trọng chỉ điểm, lão cũng không dám ôm bao nhiêu hi vọng. Dù sao, trong Tu Chân Giới, các môn phái đều muốn nắm giữ bí pháp, thuật pháp, trân bảo độc môn, tuyệt đối sẽ không hé răng nửa điểm lộ ra cho người ngoài. Hành động giống như Trương Văn Trọng, không chút do dự đem Linh Khúc Nghiệm Dược truyền thụ cho lão, quả thực chính là một việc bất khả tư nghị. Nhưng cũng vì thế, mà Lưu lão tiên sinh rất bội phục tâm địa phóng khoáng của Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng chỉ mỉm cười, nói vài câu khách sáo. Nhưng Lưu lão tiên sinh đáp lại rất đúng mực.

Theo thái độ của Lâm Phong đối xử với Lưu lão tiên sinh, Trương Văn Trọng đã nhìn ra, vị lão tiên sinh này có thanh danh tương đối cao ở trong Đặc Cần Tổ. Đồng thời cũng biết, Đan Khôi phái tuy rằng ở dưới vòm trời không phải là đại phái tu chân. Nhưng so sánh với những đại phái danh đầu Địa Tự Hào cũng chẳng thua kém bao nhiêu.

Bí pháp Linh Khúc Nghiệm Dược, có lẽ ở trong mắt Đan Khôi phái là một cái thuật pháp nhất phẩm. Nhưng nó...ở trong mắt Trương Văn Trọng lại chẳng hề đáng giá. Mà đem truyền thụ cho Lưu lão tiên sinh, cũng khiến Đan Khôi phái thiếu mình một món nợ nhân tình. Vụ giao dịch này ở trong mắt Trương Văn Trọng xem ra, cũng tính là tương đối hợp lý.

Giờ khắc này, Lâm Phong cùng mấy vị thành viên trong Đặc Cần Tổ, sớm đã nóng lòng buồn bực, nhịn không được chen ngang câu chuyện: “Lưu lão tiên sinh, chính sự quan trọng hơn. Trước tiên, cũng ta phải kiểm tra hàm lượng của Tị Độc Đan đã. Về phần những chuyện riêng, lúc khác ngài cùng Trương tổ phó hàn huyên với nhau đi.”

“Anh nói rất phải, vẫn là chính sự quan trọng hơn.” Lưu lão tiên sinh gật đầu. Lúc này mới nhất bộ thiết bị của mình lên, bắt đầu dùng bí pháp Linh Khúc Nghiệm Dược, kiểm tra hàm lượng vốn có của Tị Độc Đan.

Nhìn thấy thao tác của lão thông suốt, trên mặt đám người Lâm Phong đều lộ vẻ khẩn trương, mà Trương Văn Trọng thì chỉ đứng mỉm cười, nói: “Lão tiên sinh linh ngộ rất tốt.”

Nếu đổi lại người khác nói lời này. Chỉ sợ Lưu lão tiên sinh sớm đã trở mặt thành thù. Nhưng, giờ khắc này lão chỉ cười nói: “Đây đều là nhờ Trương tổ phó chỉ điểm!”

Đám người Lâm Phong nghe vậy, không khỏi liếc mắt nhìn nhau, đều lộ ra biểu tình khiếp sợ không dám tin vào lỗ tai của chính mình. Phải biết rằng, Lưu lão tiên sinh này ở trong Đặc Cần tổ, có tính xấu nổi danh. Nếu kẻ nào dám nói lời ngông cuồng ở trước mặt lão, tuyệt đối sẽ phải chịu ít nhiều đau khổ.

Cho nên khi nghe Trương Văn Trọng nói như vậy, bọn hắn đều sợ Lưu lão tiên sinh sẽ nổi giận. Gây nên tình hình căng thẳng giữa đôi bên. Nhưng trăm triệu lần thật không ngờ chính là, phản ứng của Lưu lão tiên sinh cuối cùng lại vô cùng khác thường!

Chờ đợi khoảng mười phút sau, cuối cùng Lưu lão tiên sinh đã kiểm tra xong. Lão chậm rãi đứng dậy, ngẩng nhìn Trương Văn Trọng, thần tình khâm phục nói: “Tất cả Tị Độc Đan đều là hàng thật! Hơn nữa phẩm chất cũng thuộc loại nhất đẳng!”

Nghe Lưu lão tiên sinh đánh giá, đám người Lâm Phong nhất thời cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm. Trên mặt thoáng xuất hiện biểu tình kích động. Bọn hắn ngàn dặm xa xôi chạy tới nơi đây, chính là vì muốn mua Tị Độc Đan, hàng thật giá thật ở trong tay của Trương Văn Trọng.

Một thành viên của Đặc Cần Tổ bước lên phía trước, hắn cười hàm hồ nói: “Trương tổ phó, chẳng hay Phong Sơn phái còn bao nhiêu Tị Độc Đan nữa vậy?”

Lâm Phong vội vàng giới thiệu: “Vị này tên là Uông Đồng, trưởng ban công tác hậu cần trong Đặc Cần Tổ. Chuyện tình giao dịch Tị Độc Đan lần này, cũng là do hắn toàn quyền phụ trách.”

Trương Văn Trọng mỉm cười, hồi đáp: “Về chuyện số lượng thì không thành vấn đề. Các vị muốn mua bao nhiêu Tị Độc Đan! Phong Sơn phái chúng tôi đều sẽ cung ứng đủ.”

Uông Đồng trầm ngâm giây lát, theo sau mới dò hỏi: “Ba trăm viên, hôm nay giao dịch luôn, có được không?”

“Không thành vấn đề.” Trương Văn Trọng mỉm cười đáp.

“Chẳng hay ba trăm viên Tị Độc Đan này, Trương tổ phó ra giá mức nào đây?” Trên mặt Uông Đồng thoáng hiện lên một tia cười khố: “Chỉ hi vọng, Trương tổ phó sẽ hạ thủ lưu tình. Dù sao, đạo này tình hình kinh tế bất ổn, ngân sách của Đặc Cần Tổ cũng không có nhiều lắm.”

Trương Văn Trọng mỉm cười, vạch ngón tay lên, đem số lượng linh tài mình cần, nhất nhất nói ra: “Năm lượng Âm Linh Chi, ba lượng Ma Dung Sa, tám miếng Sương Viêm Quả, ba tiền Kim Chu Truy Hồn Ti...”

Những linh tài Trương Văn Trọng nói ra, phẩm chất cũng không tính là cao.

Trong đó, Sương Viêm Quả và Kim Chu Truy Hồn Ti, chính là tài liệu dùng để phối hợp cùng Ngọc Tịnh Cam Lâm luyện chế ra Đạo Cơ Đan. Mà cái hắn muốn nhất, cũng chỉ có hai thứ linh tài này thôi. Số còn lại, chẳng qua là để che mắt ngoại nhân, chứ không có tác dụng gì mấy.

Nghe Trương Văn Trọng báo giá xong. Trên mặt Uông Đồng thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc. Nguyên bản hắn nghĩ rằng, Trương Văn Trọng sẽ ra một cái giá rất cao. Bởi vì Tị Độc Đan là linh dược giải độc thuộc hàng ngũ phẩm. Coi như Trương Văn Trọng tăng giá, cũng chẳng có gì đáng trách.

Ngay cả khi Uông Đồng da mặt rất dày, nhưng lúc này cũng đã phấp phồng. Hắn xấu hổ cười khan: “Trương tổ phó, anh chỉ cần bấy nhiêu linh tài thôi sao? Mặc dù gần đây ngân sách của Đặc Cần Tổ không nhiều lắm, nhưng linh tài bảo tồn trong kho vẫn còn đủ. Bằng không, hay là anh lấy thêm mấy thứ nữa đi? Chúng tôi cũng không muốn anh bị thiệt thòi lắm đâu.”

Trương Văn Trọng dở khóc dở cười, lắc đầu nói: “Không cần, số linh tài đó là đủ rồi. Yên tâm đi, tôi sẽ không thâm hụt vốn liếng đâu mà.”

Thế nhưng Uông Đồng lại chưa từ bỏ ý định. Liên tục khuyên giải Trương Văn Trọng lấy thêm một số loại linh tài khác. Cuối cùng Trương Văn Trọng đành phải tuân theo. Lúc này, Uông Đồng mới thỏa mãn, thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Lâm Phong, Lưu lão tiên sinh cùng đám thành viên của Đặc Cần Tổ, đứng xem ở bên cạnh cũng choáng váng mặt mày.

Song phương giao dịch, chẳng phải người bán phát giá, người mua giảm giá ư? Hiện giờ, hoàn toàn trái ngược là sao?

Đây....đây....rất cuộc là đang xảy ra chuyện gì?

Đám thành viên của Đặc Cần Tổ đưa mắt nhìn nhau, không khỏi dở khóc dở cười.

474. Chương 497: Điều Nhớ Kỹ Ân Tình Của Trương Văn Trọng

Tuy rằng không lay chuyển được Ông Đồng, cuối cùng Trương Văn Trọng gia tăng thêm vài loại linh tài liệu, nhưng dù vậy, những thành viên của Đặc Cần tổ vẫn cảm thấy Trương Văn Trọng ra giá rất tiện nghi, cho rằng giá cả như vậy xa xa kém giá trị của ba trăm viên ngũ phẩm linh dược Tị Độc Đan. Theo bọn họ xem ra, sở dĩ Trương Văn Trọng ra giá thấp như thế, chỉ vì muốn giúp đỡ Đặc Cần tổ một tay.

“Thật tốt! Trương tổ phó thật sự là người luôn làm cho người khác tôn kính!” Bao quát Ông Đồng, Lâm Phong cùng Lưu lão tiên sinh, những thành viên khác cũng đều cảm động. Trong ánh mắt bọn họ nhìn về phía Trương Văn Trọng, cũng tràn ngập kính phục cùng ngưỡng mộ.

Thậm chí, khi Ông Đồng đem điều kiện giao dịch của Trương Văn Trọng hồi báo cho tổ trưởng Đặc Cần tổ ở tổng bộ, vị tổ trưởng lão luyện cũng cảm khái vô cùng, thở dài thở ngắn. Lúc này hắn liền hạ chỉ lệnh cho Ông Đồng: “Trương tổ phó ra giá thấp, là hắn có đạo đức tốt, nhưng Đặc Cần tổ chúng ta, cũng không thể mặt dày chiếm tiện nghi của hắn. Bằng không người khác sẽ châm biếm Đặc Cần tổ chúng ta vắt cổ chày ra nước, tương lai cũng sẽ không có ai chịu giao dịch cùng chúng ta nữa. Như vậy đi, Trương tổ phó cần linh tài liệu, chúng ta đều giao gấp đôi cho hắn. Như vậy so sánh giá trị của ba trăm viên Tị Độc Đan chắc không kém bao nhiêu.”

“Dạ, tôi sẽ làm ngay.” Ông Đồng cũng không nghĩ tổ trưởng gia tăng gấp đôi số lượng linh tài liệu giao cho Trương Văn Trọng có gì không thích hợp, trái lại còn nghĩ lý ra nên như vậy. Thậm chí tận sâu trong nội tâm của hắn, còn đang mắng vị tổ trưởng keo kiệt: “Chỉ gấp đôi thôi sao? Nếu như do tôi làm chủ, chí ít phải gấp ba mới được!”

Đương nhiên, nói như vậy hắn cũng chỉ dám nói trong lòng, làm sao dám nói ra ngoài. Lúc này hắn dựa theo mệnh lệnh của tổ trưởng, bắt đầu điều động linh tài liệu mà Trương Văn Trọng cần thiết.

Cùng lúc đó, tổ trưởng Đặc Cần tổ cũng nghĩ việc này phải báo cáo lên trên. Vì vậy đã đem chuyện này báo cáo cho lãnh đạo trung ương cùng những môn phái tu chân có liên quan.

Trong khoảng thời gian ngắn, tin tức này đã truyền khắp trung ương cũng tu chân giới.

Khi lãnh đạo trung ương nghe được việc này, đều thở dài nói: “Tiểu Trương này, không chỉ bản lãnh vô cùng cao minh, có thêm một trái tim hiệp nghĩa vì nước vì dân! Có người như vậy, quả nhiên là phúc của đất nước!”

Mà những môn phái tu chân từng tham gia việc này, đều phải đệ tử tinh anh đến Đặc Cần tổ lịch lãm, đồng thời tham gia nhiệm vụ tại Vịnh Ả Rập lần này. Trong những ngày đó, bọn họ không ngừng quan tâm lo lắng cho các đệ tử tinh anh. Lần này chuyện Đặc Cần tổ muốn mua đan dược giải độc, bọn họ cũng hay biết, sau khi hợp mưu hợp sức, có khả năng cung ứng cũng chỉ là tam phẩm Hóa Độc Đan mà thôi.

Cho nên, khi bọn họ nghe nói, Phong Sơn phái vừa được thành lập gần đây, dùng giá cả rất thấp bán ra ba trăm viên ngũ phẩm linh dược Tị Độc Đan cho Đặc Cần tổ, để hóa giải nguy cơ của thành viên tại Vịnh Ả Rập, trong lúc kinh ngạc vì sao Phong Sơn phái có được nhiều Tị Độc Đan như thế, bọn họ cũng sản sinh hảo cảm rất lớn với Phong Sơn phái. Thậm chí không hề ít môn phái tu chân, còn nghĩ chính vì chuyện này đã thiếu Phong Sơn phái một nhân tình.

“Từ nay về sau, đệ tử trong môn phái nếu gặp đệ tử Phong Sơn phái, phải lễ phép đối đãi, phạm là những chuyện họ cần giúp đỡ, thì không thể chối từ! Lần này chúng ta thiếu Phong Sơn phái một nhân tình, ngày sau phải hoàn lại gấp bội mới được! Bằng không, người khác sẽ chế nhạo chúng ta không hiểu cách báo ân!”

Ở trong đoạn thời gian này, những phát biểu cùng loại đều từng xuất hiện trong rất nhiều môn phái tu chân. Mà cái nhìn của tu chân giới đối với Phong Sơn phái, cũng từ chỗ như nhìn nhà giàu mới nổi ban đầu, biến thành đại hào kiệt nghĩa bạt vân thiên!

Trong khoảng thời gian ngắn, danh tiếng Phong Sơn phái, lại lần nữa trở thành đứng đầu tu chân giới.

Rất nhiều môn phái tu chân vốn cũng không dự định tham gia hội đấu giá đầu năm sau tại Vân Thai thị do Phong Sơn phái và Hà Phi Quan tổ chức, cũng đã bắt đầu làm chuẩn bị, dự định đến lúc đó đến tham gia náo nhiệt, ngay mặt hướng Phong Sơn phái bày tỏ lòng cảm kích cùng biết ơn. Đồng thời bọn họ cũng muốn nhìn, Phong Sơn phái ngoại trừ Tị Độc Đan, còn có thứ gì khác tốt hơn cần bán hay không...

Đương nhiên, việc này Trương Văn Trọng cũng không biết được.

Nếu như hắn biết, lần này chuyện bán Tị Độc Đan cho Đặc Cần tổ, không ngờ lại gặp phải nhiều chuyện như vậy, chỉ sợ cũng sẽ dở khóc dở cười đi thôi? Hắn vừa nghĩ, giao dịch lần này mình đã kiếm được rất khá, nhưng đối phương cứ cho rằng hắn đạo đức tốt nên không chịu chào giá, còn cố sức nhét thêm cho hắn càng nhiều...Giao dịch như vậy quả nhiên là khó có được!

Đây thật đúng là ứng với câu thành ngữ, “dụng tâm trồng hoa hoa không sống, vô tâm trồng liễu liễu xanh um”!

Sau khi cùng Ưông Đồng bàn xong điều kiện giao dịch, Trương Văn Trọng đưa số điện thoại của Trần Nhân giao cho bọn họ, để cho bọn họ ngày sau tiến hành giao dịch với Trần Nhân. Đối với an bài này, Đặc Cần tổ tự nhiên không có gì dị nghị. Sau khi hai bên bàn xong, lúc đó liền nói lời từ biệt. Mấy thành viên của Đặc Cần tổ cũng không muốn chậm trễ, liền nhanh chóng gọi điện thoại cho Trần Nhân, câu thông chuyện giao dịch. Mà Trương Văn Trọng lại quay về suối nước nóng ngoài trời, cùng người của Trương, Vưu tiếp tục tham gia cuộc uống rượu trò chuyện ngắm cảnh tuyết rơi.

“Văn Trọng, những người vừa rồi đều là bạn của con sao? Sao mới đây đã đi, không lưu lại chơi một chút?” Nhìn thấy đám người Lâm Phong rời đi, Trương Trạch Thụy hiếu kỳ hỏi.

“À, bọn họ còn có việc muốn làm.” Trương Văn Trọng nói: “Mặc kệ bọn họ, chúng ta lo việc chúng ta thôi.”

Vưu Giai cũng tiến đến bên tai hắn, nhỏ giọng dò hỏi: “Trọng ca, những người vừa rồi đều là thành viên của Đặc Cần tổ mà anh nói phải không?”

“Không sai, Trương Văn Trọng gật đầu đáp, lại chủ động đem nguyên nhân bọn họ đến tìm mình nói cho Vưu Giai.

“Không nghĩ tới, Trọng ca lại lợi hại như thế.” Vưu Giai vẻ mặt kính phục, sau đó lại hỏi: “Ai, Trọng ca, anh vừa nói, Sương Viêm Quả và Kim Chu Truy Hồn Ti đều là tài liệu cần thiết luyện chế Đạo Cơ Đan. Ngoài ra còn thiếu vài loại linh tài liệu sao?”

“Còn thiếu ba loại.” Trương Văn Trọng cười đáp: “Vưu Giai, em cũng không cần lo lắng, anh tin tưởng, trong hội đấu giá tu chân năm sau, có lẽ sẽ tìm đủ tài liệu luyện chế Đạo Cơ Đan! Cho đến lúc đó mọi người cũng có thể bước lên con đường tu chân.”

“Àn.” Vưu Giai gật đầu, trên mặt lộ vẻ ngọt ngào. Sau một lát, nàng lại nghĩ tới một việc, nói: “Ai, Trọng ca, năm sau em có thể tới tham gia hội đấu giá tu chân này không? Em thực sự rất muốn mượn cơ hội này đạt thêm kiến thức.”

“Không thành vấn đề.” Trương Văn Trọng cười đáp ứng. Kỳ thực, dù Vưu Giai không đề cập yêu cầu này, hắn cũng sẽ suy nghĩ để Vưu Giai đến tham gia lần đấu giá hội tu chân đầu năm tới. Đúng như Vưu Giai nói, mượn cơ hội này tăng trưởng kiến thức, đồng thời hiểu biết về tu chân giới.

Buổi tối hôm nay, người của Vưu, Trương hai nhà đều ở lại qua đêm trong làng du lịch suối nước nóng.

Mười một giờ đêm, Trương Văn Trọng nhận được điện thoại do Trần Nhân gọi tới, khi hắn biết Đặc Cần tổ cấp ra gấp đôi linh tài liệu, đầu tiên liền sửng sốt, nhưng rất nhanh lại bật cười, nói: “Có chút ý tứ. Mà thôi, nếu bọn họ muốn cho gấp đôi, vậy để cho họ làm, chỉ cần chúng ta không có hại là được.”

Trần Nhân còn nói thêm: “Tông chủ, người của Đặc Cần tổ còn nói, trong buổi đấu giá tu chân đầu năm, bọn họ sẽ tặng cho chúng ta một phần vui mừng ngạc nhiên.”

“Vui mừng? Vui mừng gì?” Trương Văn Trọng hiếu kỳ hỏi.

“Không biết.” Trần Nhân hồi đáp: “Người của Đặc Cần tổ nói chuyện có vẻ thần bí, vô luận chúng tôi hỏi thế nào, bọn họ cũng không chịu tiết lộ, chỉ nói đến lúc đó sẽ biết.”

Trương Văn Trọng bật cười, lắc đầu nói: “Đã như vậy, chúng ta cứ đợi xem sao. Được rồi, chuyện quảng mạch Hàn Tinh Thiết, các người điều tra ra sao?”

“Tạm thời còn chưa có tin tức.” Nói đến đây, tâm tình Trần Nhân có chút lo lắng, cẩn thận hỏi đáp: “Bất quá, thỉnh tông chủ yên tâm, tôi đang gia tăng điều tra chung quanh, tin tưởng không cần bao lâu, là có thể tìm ra quảng mạch Hàn Tinh Thiết!”

Trương Văn Trọng cũng không hề tức giận, chỉ căn dặn nói: “Gia tăng điều tra là đương nhiên, nhưng cũng phải bảo mật, không được để lộ tin tức ra ngoài.”

Thấy Trương Văn Trọng không hề tức giận, Trần Nhân âm thầm thở dài một hơi, nhanh miệng bảo chứng: “Thỉnh tông chủ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ giữ bí mật quảng mạch Hàn Tinh Thiết, tuyệt đối sẽ không tiết lộ nửa điểm cho người ngoài biết.”

“Vậy là tốt rồi.” Trương Văn Trọng thỏa mãn nói, lại dặn dò thêm vài chuyện, sau đó mới cắt đứt điện thoại.

Lúc này đã là đêm khuya trăng sáng sao thưa, người của Vũu, Trương hai nhà sớm đã ngủ say. Sau khi cắt đứt điện thoại, Trương Văn Trọng cũng không lên giường ngủ, mà lấy Hồn Độn Lô và linh tài liệu đem ra, nung theo bóng đêm luyện chế ra một nhóm bùa hộ mạng thật mạnh để cấp cho người nhà Vũu gia.

Lần này chuyện Mộng Ma tập kích người nhà Vũu gia, rốt cục đã nhắc nhở Trương Văn Trọng. Hắn cũng không thể tiếp tục làm cho kẻ khác có cơ hội tổn hại người nhà của hắn cùng thân nhân của Vũu Giai thêm nữa. Đương nhiên, những bùa hộ mạng này, cũng giống như loại bùa trước đó hắn cấp cho thân nhân trong Trương gia, đều lặng yên giấu trong thân thể người nhà Vũu gia. Người thường, thậm chí bao quát một ít người tu chân cấp thấp, đừng mơ tưởng nhận thấy được sự tồn tại của loại bùa hộ mệnh này.

Ngày kế tiếp, Trương Văn Trọng tiếp tục đưa người của hai gia đình đi du ngoạn. Lần này cũng không còn ai đến quấy rối, mọi người cùng đến gần Tuyết sơn chơi thật tận hứng. Mà sáng sớm ngày thứ ba, người nhà Vũu gia liền cáo từ rời đi. Tuy rằng không muốn, nhưng Vũu Giai cũng phải theo gia đình về nhà. Dù sao hiện tại nàng còn chưa kết hôn với Trương Văn Trọng, cũng không tiện ở lại một mình trong huyện Ấn Ngạc, cùng gia đình Trương Văn Trọng mừng năm mới.

Lúc gia đình Vũu Giai rời đi, gia đình Trương Văn Trọng cũng quay về nhà, bắt tay sửa soạn mừng năm mới. Đêm giao thừa từ từ đến gần, bên trong thị trấn ngày càng náo nhiệt, không khí năm mới càng thêm dày đặc. Mà thân thích Trương gia lui tới cũng ngày càng nhiều hơn.

Ngày buổi sáng ngày hai mươi tám Tết, Trần Hi xuất hiện ngay trước mặt Trương Văn Trọng, mang theo tin tức liên quan tới quảng mạch Hàn Tinh Thiết!

475. Chương 498: Quái Bệnh Làm Cho Người Ta Thối Rữa Toàn Thân

Sáng ngày hai mươi tám, tháng chạp!

Trần Hi lái một chiếc Elantra màu bạc, đỗ ở trước tiểu khu Trương gia, lặng lẽ đứng chờ Trương Văn Trọng.

Vốn hắn muốn vào trong nhà báỉ phỏng, nhưng lúc này có mấy bà con thân thích nhà họ Trương, trùng hợp kéo đến. Bởi muốn tránh những chuyện rườm rà không cần thiết, cho nên hắn mới đứng đợi Trương Văn Trọng ở bên ngoài.

Trần Hi buồn chán chờ đợi Trương Văn Trọng khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, lúc này Trương Văn Trọng mới đi ra. Vừa trông thấy hắn, Trần Hi không dám lãnh đạm, vội vàng xuống xe, nhanh chân bước tới nghênh đón. Bởi vì ngoài ngõ của tiểu khu này khá chật chội, tùy thời đều có người ra vào. Cho nên Trần Hi cũng không dám hướng Trương Văn Trọng hành lễ, chỉ hơi khom lưng, diễn cảm cung kính nhỏ giọng nói: “Nô bộc Trần Hi, báỉ kiến tông chủ.”

Trương Văn Trọng khoát tay: “Không cần dùng đại lễ. Trong khu này nhiều người lắm, có chuyện gì thì chúng ta lên xe rồi nói chuyện sau.”

“Dạ.” Trần Hi đáp lời

Theo sau mở cửa chiếc Elantra, cung kính vươn tay mời hần ngồi vào bên trong. Tiếp đó cẩn thận đóng cửa lại, ngồi lên trên vị trí ghế lái.

Đợi Trần Hi ngồi vào trong xe, Trương Văn Trọng mới hỏi: “Vừa rồi cậu nói ở trong điện thoại, đã có tin tức về khoáng mạch Hàn Tinh rồi sao?”

“Dạ.” Trần Hi biết Trương Văn Trọng khá quan tâm đến vấn đề này. Cho nên không dám lãnh đạm, vội vàng đem kết quả điều tra, cung kính hồi báo lên: “Chúng tôi điều tra trên diện rộng, hiện giờ đã có thể xác định, Hàn Tinh khoáng mạch không nằm trong phạm vi của huyện Ấn Ngạc. Mà nằm ở thị trấn Cửu Phong gần ngay kế bên. Bởi vì tại đó có một quặng nhôm đang khai thác, và chúng tôi đã phát hiện ra Hàn Tinh khoáng mạch ẩn chứa ở đó!”

Nói xong, hần quay sang bên cạnh lấy chiếc cặp da màu đen, mở khóa ra, đem một khối quặng giao cho Trương Văn Trọng.

Thể tích khối quặng này so với khối quặng của Bạch Cốt Chân Tinh lớn hơn không ít. Bất quá, nó không tinh thuần bởi vì bên trong còn chứa rất nhiều tạp chất. Mà nhìn cũng giống quặng nhôm.

Trương Văn Trọng tiếp nhận khối quặng, đánh giá tổng thể một phen. Đột nhiên phóng xuất ra một đạo kiếm khí sắc bén, đem khối quặng này chém thành hai mảnh. Theo sau hần miết trên mặt cắt khối quặng, mới thỏa mãn gật đầu nói: “Đúng vậy, trong khối quặng nhôm này, quả nhiên ẩn chứa Hàn Tinh Thiết. Hơn nữa hàm lượng cũng không thấp.”

Dứt lời hần đem hai mảnh khối quặng trả lại cho Trần Hi, vỗ tay xóa sạch bụi quặng, hỏi: “Các cậu có dùng bí pháp ta truyền thụ, để thăm dò mỏ Hàn Tinh khoáng mạch này không?”

“Cái này ư?...” Trên mặt Trần Hi thoáng hiện liên một tia xấu hổ.

Trương Văn Trọng miễn tuệ phát hiện ra biến hóa trên mặt hần, nên trầm giọng hỏi: “Chuyện gì? Chẳng lẽ đã gặp vấn đề gì sao?”

Thấy biểu tình của Trương Văn Trọng trầm xuống, Trần Hi rung động tinh thần, sợ Trương Văn Trọng sẽ nổi giận. Hần không dám lãnh đạm, vội vàng giải thích nói: “Tông chủ, sự tình là như thế này. Ông chủ quản lý quặng nhôm kia rất phiền phức. Gã tên là Phiến Lục, Trần gia chúng tôi cùng gã đã tranh đấu nhiều năm qua rồi. Cho nên, đừng nói là dùng phương pháp kia thu mua lại quặng nhôm, dù chỉ tới gần quan sát đều là vô kế khả thi. Hôm nay tôi đến bái kiến tông chủ, ngoại trừ báo cáo thông tin về khoáng mạch, cũng chính là muốn hướng ngài xin chỉ thị, để giải quyết tên lão bản Phiến Lục phiền phức kia.”

Mặc dù toàn bộ đệ tử Trần gia đã trở thành Tu Chân giả, nhưng Trương Văn Trọng cũng nhiều lần cảnh cáo bọn hần. Nhất định không được dùng thuật pháp để đối phó dân thường. Bởi vậy, hôm nay Trần Hi tiến đến, cũng chính là muốn xin Trương Văn Trọng trao quyền.

Bất quá, Trương Văn Trọng không có vội vàng bày tỏ thái độ, mà hỏi ngược lại: “Tên Phiến Lục kia, là người như thế nào?”

Trần gia cùng Phiến Lục tranh giành cầu xé lẫn nhau nhiều năm qua. Đối với thông tin của hần, sớm đã rõ ràng như trong lòng bàn tay. Giờ phút này nghe thấy Trương Văn Trọng hỏi. Trần Hi vội vàng giải đáp: “Tên Phiến Lục này là ông chủ mỏ quặng ở bốn tỉnh. Trong hai giới hắc bạch lưỡng đạo có mối quan hệ rất cường đại. Thậm chí, tựu ngay cả một số quan chức cao cấp trong nội tỉnh, đều cùng hần xưng huynh gọi đệ. Mặt khác, dưới trướng của hần, còn nuôi dưỡng nhiều tên võ giả thực lực không tệ. Năm đó, chính là hần dựa vào đám võ giả này, cho nên mới có thể tranh đấu bất phân thắng bại cùng Trần gia chúng tôi.”

Trương Văn Trọng lại hỏi: “Gã Phiến Lục này chỉ là một ông chủ mỏ quặng thôi sao? Phải chăng hần có tu chân đại phái làm chỗ dựa sau lưng? Đại khái giống như là Ngô thị ở Tỉnh Thành vậy.”

“Hần là không có đi....” Trần Hi cũng không dám xác định, hần chỉ dám suy đoán: “Nếu gã có môn phái tu chân làm chỗ dựa. Gã sớm đã diệt trừ toàn bộ đệ tử Trần gia chúng tôi rồi. Như thế nào lại muốn duy trì cái cục diện hiện tại đây?”

Mặc dù Trần Hi nói như vậy. Nhưng giác quan thứ sáu nói cho Trương Văn Trọng biết, gã Phiến Lục này tuyệt đối không phải hạng người đơn giản. Trầm ngâm một lát sau, Trương Văn Trọng mới nói: “Như vậy

đi! Trước tiên cậu dẫn ta đi quan sát tình huống ở mỏ quặng kia. Thuận tiện thăm dò động thái của gã Phiến Lục kia luôn. Nếu như có thể giao dịch, thì đó mới là biện pháp tốt nhất.”

Trần Hi gật đầu thông suốt. Hồi lâu sau lại mở miệng hỏi tiếp: “Tông chủ....bao giờ thì chúng ta khởi hành đi Cửu Phong trấn?”

“Luôn hôm nay đi.” Trương Văn Trọng giải thích: “Hai ngày nữa là tết rồi. Đến khi đó ta không có thời gian rảnh rồi.”

“Ok.” Trần Hi không hỏi nhiều câu vô nghĩa nữa. Mà khởi động ô tô, chạy thẳng về phía Cửu Phong trấn.

Còn Trương Văn Trọng thì móc điện thoại ra, bấm số của Trương Trạch Thụy. Báo cho hắn biết rằng hôm nay mình có chút việc riêng cần giải quyết, cơm trưa cả nhà đừng chờ đợi mình.

Buổi trưa, khoảng hơn mười hai giờ.

Trương Văn Trọng cùng Trần Hi cũng đã tới được Cửu Phong trấn rồi. Bất quá, mục tiêu của bọn hắn là mỏ quặng thì lại nằm ở sườn núi phía sau Cửu Phong trấn. Theo đường ô tô, ít nhất còn phải mất khoảng nửa tiếng đồng hồ nữa mới có thể đến nơi.

Thông thường, hai mươi tám tháng chạp, bầu không khí xung quanh phải náo nhiệt mới đúng. Nhưng Trương Văn Trọng và Trần Hi lại cảm giác thấy, bầu không khí ở Cửu Phong trấn này vô cùng quái dị. Trên đường cái, không thấy bóng dáng người dân qua lại, cũng không có thấy cảnh tượng buôn bán náo nhiệt, sầm uất.

Đây là một loại áp lực nặng nề. Thậm chí bầu không khí còn có điểm trầm lắng.

“Ở nơi này đang xảy ra chuyện gì vậy? Như thế nào không có trông thấy vẻ náo nhiệt ngày tết ah!” Quan sát trạng huống quái dị trong trấn. Trần Hi nhíu mày kinh hô.

Bởi vì chỉ còn cách mỏ quặng khoảng nửa tiếng khởi hành nữa. Cho nên Trần Hi liền đề nghị Trương Văn Trọng ăn cơm trưa tại Cửu Phong trấn xong, mới tiếp tục lên đường.

Hai người chậm rãi lái xe dạo quanh trong Cửu Phong trấn. Cuối cùng tìm thấy một tiệm cơm coi như khá sạch sẽ.

Tuy lúc này đúng là giờ cơm trưa. Nhưng sinh ý trong quán lại rất hiu quạnh, chỉ có vụn vặt mấy người khách nhân thôi. Sau khi gọi thức ăn xong, Trương Văn Trọng liền bắt chuyện với ông chủ tiệm cơm: “Hình như trong trấn đã xảy ra chuyện phải không bác? Tôi thấy bầu không khí xung quanh rất trầm lắng, không có vẻ náo nhiệt đón tết như mọi năm!”

“Hàiizz...Người dân trong trấn sắp chết hết cả rồi. Còn có thể không vắng lặng được sao?” Ông chủ tiệm cơm lắc đầu, thở dài nói: “Các anh có biết Phiến Lục, ông chủ mỏ quặng bốn tỉnh quanh đây không? Tại cái Cửu Phong trấn này, có rất nhiều người làm công thuê ở mỏ quặng. Nhiều năm qua vất vả làm việc, tiền chẳng kiếm được bao nhiêu, ngược lại còn vướng mắc phải một thân bệnh hoạn. Mà căn bệnh này rất cổ quái, người nào trúng bệnh toàn thân da thịt nội tạng đều bị thối rữa. Dân trong trấn vì muốn chữa bệnh, đã lên hẳn bệnh viện tỉnh khám nghiệm, nhưng bọn họ cũng không biết đó là căn bệnh gì. Bắt đầu từ tháng trước, liên tục xuất hiện tình trạng tử vong. Hiện giờ, người dân trong trấn đều đang rất hoang mang...”

Ông chủ tiệm cơm chưa nói xong, thì ở bên ngoài ngã tư đường đã truyền vào một tiếng nhạc khèn đám tang. Ngay sau đó, thân nhân của người chết cầm theo di ảnh, vòng hoa, cũng khóc sụt sùi đi qua trước cửa tiệm cơm.

“Haizz...Lý Nhị không thể chống đỡ qua nổi năm nay sao?” Nhìn thấy di ảnh người chết, ông chủ tiệm cơm lắc đầu thở dài: “Chết rồi xem như cũng tốt đi! Vì muốn chữa bệnh cho hắn, mà Lý gia đã phải bán hết mọi thứ trong nhà. Chỉ khổ cho đứa con bốn tuổi của hắn thôi, ngày sau lớn lên sẽ không có cha.”

Chờ đoàn đưa ma đi xa, Trần Hi mới lên tiếng nói: “Nếu những người làm công trong mỏ quặng bị trúng quái bệnh mà chết. Vậy thì tại sao Phiến Lục không ra mặt đây? Ít nhất cũng phải bồi thường hao tổn tiền phí trị liệu cho người nhà công nhân đi chứ?”

Ông chủ tiệm cơm cười khỏ: “Tên chủ mỏ quặng Phiến Lục này rất nhẫn tâm. Lúc trước tuyển nhân thủ, hần ba hoa chích chòe thực nhiều điều khoản ưu đãi. Nhưng trên thực tế, hần không có kí hợp đồng lao động với thôn dân, cũng không có mua bảo hiểm cho công nhân. Hiện giờ xảy ra chuyện, hần một mực khẳng khẳng rằng, những người chết trong trấn chưa bao giờ từng đến làm công ở mỏ quặng của hần. Bà con làng xóm....từng hướng cơ quan chính phủ dâng cáo trạng. Bất quá những lá đơn chuyển đi, chỉ như đá chìm xuống biển, một chút động thái phản ứng đều không thấy. Mà hơn nữa, phàm là những người nào viết đơn cáo trạng, đều sẽ bị đám lưu manh du côn đe dọa....đánh đập...gây ra thương tích nghiêm trọng....Haizzz...đây chính là quan thương cầu kết áp bức dân lành ah! Thời nào cũng thế cả thôi!”

Sau khi thổn thức cảm khái một phen, ông chủ tiệm cơm liền ngậm miệng. Dựa lưng xuống ghế, nằm ở sau quầy mà ngủ gà ngủ gật.

“Tên Phiến Lục kia, quả nhiên là mất hết tính người rồi?” Trần Hi cảm phần nói.

“Quái bệnh làm cho da thịt nội tạng của người ta đều thối rửa hết ư?” Trương Văn Trọng lẩm bẩm nói.

476. Chương 499: Điều Trị Khúc Xạ

Sau khi ăn cơm trưa xong, Trương Văn Trọng liền hỏi thăm ông chủ tiệm cơm, về địa chỉ nhà của những người thợ mỏ trúng bệnh. Đối với hành động này của hần, ông chủ tiệm cơm có vẻ rất cảnh giác, chau mày lạnh giọng chất vấn: “Các chú muốn hỏi địa chỉ để làm gì?”

Trương Văn Trọng mỉm cười giải thích: “Bác đừng hiểu lầm. Chúng tôi không có ác ý, chỉ là muốn trợ giúp người nhà những bệnh nhân thợ mỏ này chút lực mà thôi.”

Nói xong, hần liền móc thẻ công tác ra, để cho ông chủ tiệm cơm kiểm tra: “Bác xem, đây là thẻ chứng minh thân phận. Tôi là nhân viên công tác trong hội quỹ từ thiện y học. Còn vị này cũng là đồng sự! Quỹ từ thiện hội y học chúng tôi, luôn muốn trợ giúp cho người dân nghèo không có tiền chữa bệnh.”

Tấm thẻ công tác này là hôm tham dự buổi dạ tiệc, khai trương hội quỹ, Vương Giai đã đưa cho hần. Lúc đó hần tùy tiện đem tấm thẻ này, cùng mấy loại giấy tờ khác bỏ vào trong ví, không nghĩ ra, hôm nay lại cần dùng đến nó.

“Nếu các chú có thể giúp đỡ những công nhân thợ mỏ đáng thương kia, thì quả thực là một việc rất tốt.” Ông chủ tiệm cơm rốt cuộc cũng thay đổi sắc mặt, một bên cảm khái thở dài, một bên giao địa chỉ nhà của những công nhân thợ mỏ trúng bệnh cho Trương Văn Trọng.

“Được rồi.” Tiếp nhận tờ giấy ghi địa chỉ, Trương Văn Trọng liếc mắt nhìn thoáng qua, sau đó gật đầu nói: “Cám ơn bác.”

“Cám ơn tôi làm gì?” Ông chủ tiệm cơm than thở nói: “Nếu các chú thật sự có thể cứu giúp cho những nhân công thợ mỏ. Thì toàn thể cư dân sống trong Cửu Phong trấn, đều cũng sẽ cảm tạ các chú!”

Trương Văn Trọng mỉm cười, không có tiếp tục dây dưa. Mà xoay người dẫn Trần Hi đi ra khỏi tiệm cơm, lần theo địa chỉ viết ở trên tờ giấy.

Trước khi đến nhà những nhân công thợ mỏ, Trần Hi kiểm nén không được cơn tò mò trong lòng, liền nhỏ giọng hỏi han: “Tông chủ, rốt cuộc thì công nhân thợ mỏ trúng phải quái bệnh gì nhỉ? Cư nhiên sẽ khiến cho da thịt toàn thân người ta đều bị thối rửa....Liệu có phải bọn hần bị trúng độc hay không?”

“Không loại trừ khả năng trúng độc tập thể.” Trương Văn Trọng nói: “Nhưng ngoài khả năng trúng độc ra, công nhân mỏ quặng còn có thể bị nhiễm xạ nữa.”

“Cái gì? Nhiễm phóng xạ ư?” Trần Hi hoảng hốt nói: “Chẳng lẽ trong Hàn Tinh Thiết có ẩn chứa phóng xạ khiến cho nhân công khai thác bị trúng độc?”

Trương Văn Trọng lắc đầu: “Mặc dù Hàn Tinh Thiết không có chứa tia độc hại. Nhưng chúng ta vẫn không thể bài trừ phương án đó....Hoặc trong khu mỏ này còn cất giấu khoáng thạch có chứa tia độc hại. Muốn làm rõ nguyên nhân phát sinh quái bệnh, đành phải chờ tới lúc khám bệnh cho nhân công thợ mỏ, mới xác định được!”

“Có cần tôi gọi điện kêu thêm người tới đây không?” Trần Hi lo lắng dò hỏi. Lúc này hẳn đã ý thức được, tên Phiến Lục chủ mỗ quặng kia, nghiêm nhiên cũng không đơn giản như hắn tưởng tượng.

Trương Văn Trọng cự tuyệt lời đề nghị này của hắn, bình tĩnh nói: “Tạm thời không cần kêu thêm nhân mã. Chúng ta hãy quan sát tình huống tiếp theo rồi quyết định đi! Nhiều người tới, ngược lại sẽ đánh rần động cỏ mất.”

“Dạ.” Trần Hi gật đầu đáp. Theo sau ngậm chặt miệng không dám hỏi lung tung nữa. Chỉ lẻo đẻo bước theo ở phía sau Trương Văn Trọng.

Không bao lâu sau, hai người đi tới trước cửa một khu nhà tập thể, phong cách kiểu mấy chục năm về trước. Đây chính là nhà của một người thợ mỏ trúng quái bệnh.

Gõ cửa phòng số hai, tầng bốn. Một người phụ nữ tóc hoa râm, thần tình mệt mỏi bước ra mở cửa phòng. Theo dung mạo cùng trạng huống tinh thần của người phụ nữ này mà đoán, thì cô ấy ít nhất cũng đến bốn mươi tuổi rồi. Nhưng Trương Văn Trọng am hiểu Quan Khí Bát Pháp, hắn chỉ liếc mắt một cái, là biết người phụ nữ này chỉ mới hơn ba mươi tuổi thôi. Sở dĩ già nua trước tuổi như thế, hoàn toàn là bởi vì gánh nặng gia đình quá lớn.

“Hai anh tìm ai?” Thấy có hai người lạ gõ cửa, trên mặt người phụ nữ thoáng hiện ra một tia kinh ngạc.

Trương Văn Trọng mỉm cười hỏi: “Chào cô, xin hỏi đây có phải là nhà của Chương Nghiễm Minh không?”

Người phụ nữ không mời Trương Văn Trọng cùng Trần Hi vào nhà ngay, mà lại dò hỏi: “Đây đúng là nhà của Nghiễm Minh, các anh là ai?”

Trương Văn Trọng lại xuất trình giấy tờ chứng nhận ra, tự giới thiệu nói: “Chúng tôi là nhân viên công tác trong quỹ từ thiện hội y học. Nghe nói Chương Nghiễm Minh mắc phải quái bệnh. Cho nên tự ý đến xem qua, hi vọng có thể giúp được gia đình chị.”

“Mời vào...mau...mời các anh...vào...” Nghe Trương Văn Trọng nói xong. Trên mặt người phụ nữ này hiện lên một tia kinh hãi. Nguyên bản bên trong đôi mắt mờ đục vô thần. Lần thứ hai lóe ra một tia hi vọng! Nàng vui mừng ra mặt, vội vàng mời Trương Văn Trọng cùng Trần Hi vào trong nhà nói chuyện.

Đi vào trong nhà, Trương Văn Trọng cùng Trần Hi mới phát hiện, bên trong gian nhà tập thể này, hoàn toàn chỉ có bốn bức tường trống không. Nhưng dù là vậy, ở bên trong lại được quét dọn rất sạch sẽ.

“Ai tới vậy em?” Một thanh âm khàn đục, mơ hồ truyền ra từ trong phòng ngủ.

Người phụ nữ vội vàng trả lời: “Là hai vị tiên sinh đến từ quỹ từ thiện hội y học. Bọn họ tới thăm bệnh cho anh.”

Theo sau nàng quay đầu lại, vẻ mặt khó xử nhìn Trương Văn Trọng cùng Trần Hi nói: “Hai vị tiên sinh, mời đi theo tôi. Từ sau khi chồng tôi trúng bệnh, hoạt động cũng trở nên khó khăn, chỉ có thể nằm trong phòng ngủ. Lễ tiết không được chu đáo, mong hai vị lượng thứ.”

Theo chân người phụ nữ bước vào trong phòng ngủ. Lập tức Trương Văn Trọng và Trần Hi ngửi thấy được mùi vị gây mũi của thuốc Đông y, hỗn tạp cùng mùi hôi thối. Đồng thời bọn hắn cũng nhìn thấy Chương Nghiễm Minh nằm thoi thóp ở trên giường.

“A...” Vừa trông thấy bộ dạng quỷ dị của Chương Nghiễm Minh. Sắc mặt Trần Hi nhất thời liền trắng bệch, nhịn không được kinh hô lên.

Trạng huống của Chương Nghiễm Minh giờ phút này, đích thật làm cho người ta phải sợ hãi khốc thét lên. Bởi vì khoảng sáu mươi phần trăm da thịt của hắn đang bị phân hủy, huyết nhục cùng dịch nùng nhầy nhụa trên miệng vết thương. Khiến cho hắn giống như là zombie trong những bộ phim nguy cơ sinh hóa. Hiển nhiên, hắn đang phải thừa nhận nỗi đau mà người khác khó lòng có thể tưởng tượng. Thậm chí cả khuôn mặt đều méo mó biến dạng vì đau nhức. Chính vì vậy mà bộ dạng của hắn càng phát ra vẻ khủng bố dọa người.

Bất quá, người phụ nữ kia lại không hề kinh sợ, hay ghét bỏ hắn. Mà thần tình đau lòng, nhanh chân bước tới bên cạnh Chương Nghiễm Minh, ân cần hỏi han: “Có muốn uống thêm thuốc giảm đau không hả mình?”

“Không cần, một chút đau đớn này, anh còn có thể chịu đựng được.” Chương Nghiễm Minh lắc đầu cự tuyệt. Hắn biết thuốc giảm đau cần phải tiêu phí tiền để mua. Mà lúc này trong nhà chẳng còn đồng xu nào, thậm chí còn đang nợ anh em họ hàng một khoản tiền lớn. Cho nên, hiện giờ hắn chỉ dám cắn răng chịu đựng, không muốn uống thuốc giảm đau, để người vợ đỡ phải chạy vạy lo toan khoản tiền thuốc men.

“Trong nhà không có ghế, hai vị tiên sinh đứng tạm vậy! Chiêu đãi không được chu đáo, xin hai vị lượng thứ.” Chương Nghiễm Minh cố nén đau đớn, nhìn Trương Văn Trọng cùng Trần Hi giải thích. Đồng thời còn giấy giũa muốn ngồi lên.

Trương Văn Trọng tiến lên phía trước, ngăn cản nói: “Chương tiên sinh đừng ngồi dậy, cứ nằm xuống nói chuyện cũng đủ rồi.”

Cùng Trần Hi bất đồng, loại bệnh nào Trương Văn Trọng đều từng thấy qua. Cho nên cũng không bị bộ dạng hiện tại của Chương Nghiễm Minh hù dọa.

“Nhìn tiên sinh có điểm quen mắt, dường như tôi đã trông thấy qua ở đâu đó rồi.” Chương Nghiễm Minh mở căng mắt ra, lảng lảng nhìn Trương Văn Trọng. Một lúc sau, đột nhiên hắn kích động, khó khăn vươn tay lên chỉ vào Trương Văn Trọng, dùng thanh âm run rẩy hỏi: “Tiên sinh....có...phải là bác sĩ Trương Văn Trọng hay không?”

Từ sau khi mắc phải căn bệnh quái ác. Chương Nghiễm Minh đã nhiều lần đi cầu thầy thuốc chung quanh. Khi đó, cũng từng nghe nói rất nhiều tin đồn về danh tiếng của Trương Văn Trọng qua ti vi, báo đài. Nếu không phải trong nhà hết tiền, thì hắn đã lặn lội tới Ung Thành tìm Trương Văn Trọng cầu cứu rồi. Bởi vì nguyên nhân này, nên sau khi nhìn thấy Trương Văn Trọng, hắn liền nhận ra ngay tức khắc.

Trương Văn Trọng gật đầu xác nhận: “Đúng vậy, tôi chính là bác sĩ Trương Văn Trọng!”

“Tiên sinh đúng là bác sĩ Trương sao? Tốt...tốt...tốt quá rồi! Tiên sinh đã tới đây, chúng tôi nhất định sẽ được cứu rồi!” Chương Nghiễm Minh lệ nóng doanh tròng, xúc động nói.

Vợ Chương Nghiễm Minh thấy vậy, “phác thông” một tiếng quỳ xuống dưới nền nhà xi-măng. Ngực khí tha thiết cầu khẩn: “Bác sĩ Trương, van cầu anh hãy cứu lấy người chồng tội nghiệp của tôi đi. Nếu hắn khỏi bệnh, chúng tôi sẽ nguyện làm thân trâu ngựa, để hồi đáp cho anh.”

Tình huống này nằm ngoài dự liệu của Trương Văn Trọng, nhưng hắn phản ứng rất nhanh, liền vội vàng nâng vợ Chương Nghiễm Minh đứng dậy, đồng thời còn khẩn thiết nói: “Mau mau đứng lên, ngàn vạn lần đừng làm như thế! Bệnh tình của Chương tiên sinh, tự nhiên tôi sẽ dốc toàn lực ra chữa trị.”

Dây dưa khoảng hai ba giây thời gian, vợ Chương Nghiễm Minh dập chảy máu đầu. Nhưng giờ khắc này, nàng căn bản đã không còn cảm thấy đau đớn. Chỉ một lòng cầu xin Trương Văn Trọng trị khỏi bệnh cho chồng mình.

Sau khi an ủi hai vợ chồng Chương Nghiễm Minh xong. Trương Văn Trọng mới ngoảnh mặt nhìn Trần Hi phân phó: “Cậu xuống dưới tầng mua chút gì ăn lên đây. Mặt khác, thuận đường mua thêm hai khay sữa nữa.”

“Dạ.” Trần Hi chẳng cần hỏi nguyên do. Lập tức xoay người đi làm theo phân phó của Trương Văn Trọng. Nhưng thật ra, lúc này trên mặt của hai vợ chồng Chương Nghiễm Minh, lại toát lên thần sắc xấu hổ, ngượng ngùng.

Nguyên lai, Trương Văn Trọng thông qua sắc mặt của hai vợ chồng Chương Nghiễm Minh, liền đoán được ngày hôm nay bọn họ chưa có ăn gì. Hơn nữa, trong khoảng thời gian qua, cuộc sống sinh hoạt phi thường túng quẫn, dinh dưỡng thiếu thốn nghiêm trọng.

Trong lúc Trần Hi rời đi, Trương Văn Trọng cũng vươn tay chuẩn mạch cho Chương Nghiễm Minh: “Chương tiên sinh, anh thả lỏng người một chút. Hiện giờ tôi sẽ bắt mạch, kiểm tra tình huống của anh.”

Hai vợ chồng Chương Nghiễm Minh, căng thẳng nhìn chăm chăm lên khuôn mặt của Trương Văn Trọng. Muốn theo biến hóa dị thường mà đoán ra nguy cơ bệnh trạng. Bất quá, Trương Văn Trọng lại rất bình tĩnh, làm cho bọn họ không thể tìm ra manh mối gì.

Hồi lâu sau, Trương Văn Trọng mới thu tay. Chậm rãi thở ra một ngụm trọc khí, âm thầm thở dài nói: “Quả nhiên là bị nhiễm chất độc phóng xạ.”

477. Chương 500: Phù Bảo Tông, Môn Phái Địa Tự Hào!

Trong lúc tiến hành chẩn mạch, Trương Văn Trọng đã âm thầm trút một tia linh lực vào trong cơ thể của Chương Nghiễm Minh. Theo máu huyết tuần hoàn lưu chuyển, tiến sâu vào trong mỗi tác da thịt nội tạng để kiểm tra tình huống.

Thông qua lần kiểm tra này, Trương Văn Trọng phát hiện. Ở trong cơ thể của Chương Nghiễm Minh còn sót lại vài tia độc tố. Nguyên nhân bệnh trạng, đúng là do những tia độc tố này, đang không ngừng tàn phá tế bào ở trong cơ thể hắn. Cho nên mới tạo thành những vết thương lở loét từ trong ra ngoài.

Nhưng tạm thời Trương Văn Trọng còn chưa dám khẳng định, loại tia độc này, rốt cuộc phóng thích ra từ trong khoáng thạch, hay là từ đâu. Trước mắt, điều duy nhất hắn có thể xác định chính là, loại khoáng thạch này tuyệt đối không phải bình thường, tám chín phần mười sẽ liên quan đến linh tài liệu!

Từ biểu hiện bên ngoài của Phiến Lục, ông chủ quặng nhôm, rất có thể hắn đã biết trong khu vực khai thác mỏ, có khoáng thạch ẩn chứa loại tia độc này! Vậy thì xem ra, coi như hắn không phải người đại diện cho môn phái tu chân ở thể tục, thì cũng sẽ có quan hệ với một số môn phái tu chân nào đó.

Kì thật, từ lúc Trần Hi kể rằng, Phiến Lục dựa vào sức của mình, cùng Trần gia đối kháng hơn mười năm qua. Thì Trương Văn Trọng đã hoài nghi sau lưng kẻ này có môn phái tu chân làm điểm tựa. Dù sao, kể cả trước kia, Trần gia dù gì cũng là võ học thế gia, có mối quan hệ tích góp chặt chẽ từ trăm năm trước. Đối với người bình thường, cho dù phát triển mạnh mẽ tới nhường nào, cũng không thể đối chọi lại với thế gia võ học trong vòng mười năm đi?

Xem ra, đối thủ lần này, tám chín phần mười, chỉ có thể là môn phái tu chân mà thôi!

Ngay khi Trương Văn Trọng miên man suy tính, thì vợ của Chương Nghiễm Minh cũng không kiềm chế nổi cơn tò mò, cẩn thận dò hỏi: “Thế nào rồi, bác sĩ Trương, bệnh tình của chồng tôi, có thể chữa trị được hay không?”

Lúc này lên tiếng dò hỏi, thì Chương Nghiễm Minh cũng mở lớn hai mắt, thần tình chờ mong nhìn Trương Văn Trọng. Hi vọng sẽ nghe được một cái tin tức tốt lành.

Mặc dù tạm thời còn chưa biết nguồn gốc của tia độc này phát ra từ đâu. Và thành phần của nó như thế nào. Nhưng Trương Văn Trọng vẫn tin tưởng, mình sẽ có biện pháp để trung hòa hàm lượng độc tố, hóa giải nó. Bởi vậy, sau khi nghe vợ Chương Nghiễm Minh dò hỏi, đồng thời quan sát thấy vẻ mặt khẩn trương của đôi vợ chồng khốn khổ. Hắn liền ngẩng cao đầu, mỉm cười trấn an nói: “Yên tâm, tôi nắm chắc có thể chữa khỏi căn bệnh này cho Chương tiên sinh!”

“Vậy thì tốt quá, lão Chương, anh được cứu rồi...được cứu rồi...” Vợ Chương Nghiễm Minh phi thường kích động, nắc nheo một tiếng khóc rống lên. Từ ngày ông xã Chương Nghiễm Minh đổ bệnh, nàng luôn luôn phải sống trong căng thẳng tột đỉnh. Mặc dù biểu hiện ra ngoài vô cùng kiên cường, nhưng sau mỗi đêm dài tĩnh lặng, nàng đều trốn ở góc phòng âm thầm khóc than. Mà lúc này, nghe thấy Trương Văn Trọng nói rằng, hắn có thể chữa khỏi bệnh hoạn cho Chương Nghiễm Minh, nhất thời bao nhiêu phiền não sầu khổ đều tuôn trào ra theo hai hàng nước mắt. Đồng dạng, Chương Nghiễm Minh cũng kích động không kém vợ mình bao nhiêu.

Vừa lúc đó, Trần Hi bê hai khay sữa, cùng một túi lớn thức ăn chín trở về. Trương Văn Trọng thấy hắn, liền ngoảnh mặt nhìn vợ chồng Chương Nghiễm Minh phân phó: “Hai vị ăn cơm trước đi. Chờ sau khi ăn xong, tôi mới chữa bệnh! À phải rồi, nhà hai người có giấy bút không? Cho tôi mượn dùng chút.”

“Không...có...” Vợ Chương Nghiễm Minh xấu hổ, nói: “Tôi sẽ chạy sang mượn hàng xóm về.”

Dứt lời, nàng liền chạy sang bên hàng xóm mượn tạm giấy bút.

Trương Văn Trọng nhận giấy bút xong, liền chăm chú viết: “Hoàng Kỳ, Đẳng Sâm, Bạch Thuật, Đường Quy, Thăng Ma, Sài Hồ, Long Nảo....khoảng hơn mười vị thuốc Đông Y”. Đây là bài thuốc bổ trung ích khí, có tác dụng điều dưỡng âm dương trong nội thể. Bất quá, phương thuốc này chỉ là biện pháp tạm thời mà thôi.

Sau khi viết xong, Trương Văn Trọng đem tờ giấy giao cho Trần Hi, cẩn thận nói: “Cậu đi tìm một hiệu thuốc quanh đây. Dựa theo tờ giấy này mà bốc thuốc nhé!”

“Tuân lệnh.” Trần Hi tiếp nhận tờ giấy, nhanh chóng xoay người rời đi.

Nhân lúc rảnh rỗi, Trương Văn Trọng hỏi thăm Chương Nghiễm Minh về tình huống ở bên trong mỏ quặng. Để xem với kinh nghiệm của hắn, có đoán ra được khoáng thạch ẩn chứa tia độc kia, đến tột cùng là cái dạng linh tài gì không? Đáng tiếc, Chương Nghiễm Minh chỉ là công nhân thợ mỏ phổ thông, bình thường chỉ biết mải miết làm việc. Đối với những chuyện khác, đều không quan tâm. Bất quá, hắn vẫn tiết lộ cho Trương Văn Trọng nghe một chút manh mối: “Cách tuần một lần, Phiến Lục sẽ dẫn tới một nhóm người lạ mặt tới mỏ quặng. Cũng ở trước cửa hầm mỏ đi tới đi lui, nhiều lúc còn khoa chân múa tay vui sướng. Mà khi có người khác muốn tới gần xem náo nhiệt, thì đều bị thủ hạ của Phiến Lục đuổi đi....”

“Ừa? Có chuyện như vậy nữa sao?” Trương Văn Trọng khẽ nhíu mày trầm tư. Không còn nghi ngờ gì nữa, nhóm người do Phiến Lục tự thân dẫn đến mỏ quặng, hẳn chính là tu chân giả đi. Còn nguyên nhân bọn chúng tới mỏ quặng, tám chín phần cũng là vì khoáng thạch có ẩn chứa tia độc kia.

“Không biết môn phái tu chân nào, đã thông qua Phiến Lục để khống chế mỏ quặng đây?” Trương Văn Trọng suy nghĩ hồi lâu sau, hắn liền quyết định gọi điện cho Xích Hà đạo trưởng. Quan chủ Hà Phi Quan này, mặc dù tu vi không có gì lợi hại, nhưng hắn đối với những chuyện lớn nhỏ tầm phào trong Tu Chân Giới, lại có sự am hiểu sâu sắc.

“Hai người từ từ dùng bữa, tôi đi ra ngoài gọi điện một chút.” Sau khi căn dặn hai vợ chồng Chương Nghiễm Minh xong, Trương Văn Trọng liền đi xuống lầu, tìm chỗ vắng lặng không người, bấm số điện thoại của Xích Hà đạo trưởng.

“Trương tiên sinh, có chuyện gì cần ta hỗ trợ sao?” Thanh âm của Xích Hà đạo trưởng nghe rất phấn khởi. Điều này cũng khó trách, hiện giờ hắn vẫn chưa nhận ra chiếc Thú Hình Lư Hương kia là hàng giả. Còn tưởng rằng nhân phẩm mình bùng nổ, lão thiên gia đã ban tặng cho mình một kiện bảo bối lợi hại.

Bất quá, giờ khắc này Trương Văn Trọng đâu có tâm tình quan đến chuyện đó, mà hắn trực tiếp hỏi: “Ngài có biết tại Cửu Phong trấn, có môn phái tu chân nào ẩn cư hay không?”

Xích Hà đạo trưởng mờ mịt nói: “Cửu Phong trấn? Chưa từng nghe qua môn phái tu chân nào xuất hiện ở đó ah! Làm sao vậy Trương tiên sinh, có kẻ nào đui mù trên trời phải anh sao? Có cần ta phái người đến hỗ trợ hay không?”

Trương Văn Trọng bất đắc dĩ cười khổ, nói: “Cám ơn hảo ý của ngài. Chuyện đó thì không cần đâu! Chỉ nhờ ngài kiểm tra xem, ở xung quanh vùng lân cận Cửu Phong trấn, có môn phái tu chân hay gia tộc tu chân nào tồn tại không thôi.”

“Trương tiên sinh chờ một chút, ta kiểm tra xem.” Xích Hà đạo trưởng nói dứt lời. Ở bên đầu dây điện thoại liền vang lên một loạt thanh âm “lách cách”.

Ngay khi Trương Văn Trọng cảm thấy khó hiểu, thì trong điện thoại lại vang lên: “Ta vừa mới điều tra dữ liệu ở trong máy tính! Tại Cửu Phong trấn, quả thật không có môn phái tu chân hay gia tộc tu chân nào tồn tại. Nhưng ở đó, có một kẻ chuyên kinh doanh khai thác quặng mỏ, đang làm người đại diện của Phù Bảo Tông.”

“Chính là nó!” Trương Văn Trọng nhíu mày hỏi: “Phù Bảo Tông này, có thực lực ra sao?”

Xích Hà đạo trưởng liền giải thích: “Phù Bảo tông là môn phái am hiểu thuật luyện chế phù chú và những loại pháp bảo kì dị. Đoạn lịch sử trước kia cũng có thời huy hoàng, thậm chí còn nhảy vọt lên đứng trong hàng ngũ Thiên Tự Hào của các đại phái tu chân. Nhưng sau khi linh khí trở nên thưa thớt, bọn họ cũng dần dần tụt dốc. Bất quá, hồ chết vẫn để lại da, thực lực của môn phái này vẫn còn có điểm bất phàm. Hiện giờ bọn họ được liệt vào môn phái tu chân Địa Tự Hào, so với Hà Phi Quan chúng ta, lợi hại hơn không ít!”

Nói đến đây, Xích Hà đạo trưởng tò mò hỏi: “Trương tiên sinh, anh cùng Phù Bảo Tông đã xảy ra xung đột sao? Vậy thì anh phải cẩn thận một chút, đám Phù Bảo Tông này đều là người tâm địa nhỏ nhen, mang thù rất dai.”

“Đa tạ nhắc nhở.” Trương Văn Trọng lại hỏi tiếp: “Phù Bảo Tông không chiếm đóng ở Cửu Phong trấn, vậy thì cơ sở của bọn chúng sẽ ở nơi nào đây?”

Đầu dây bên kia trầm ngâm một lúc sau, mới vọng lại thanh âm: “Tuy Phù Tông Bảo không gây dựng cơ sở tại Cửu Phong trấn, nhưng đang ở cách đó không xa, chính là dãy Băng Xuyên sơn, hướng mặt về phía bắc.”

“Được rồi, lần này vô cùng đa tạ ngài!” Trương Văn Trọng nói khách sáo vài câu, liền cúp điện thoại. Khi Trương Văn Trọng đi lên cầu thang, thì cũng gặp Trần Hi mua thuốc trở về.

Lúc này, vợ chồng Chương Nghiễm Minh đã ăn cơm xong. Nhiều ngày qua, tới hôm nay bọn họ mới được ăn một bữa cơm no bụng đến thế. Thấy Trương Văn Trọng cùng Trần Hi mang theo thuốc trở về, vợ của Chương Nghiễm Minh liền vội vàng đứng dậy hỗ trợ.

Trong lúc bận rộn nấu thuốc. Trương Văn Trọng thừa dịp không ai chú ý tới mình, liền bỏ một viên Tị Độc Đan vào trong nồi thuốc, nháy mắt đã bị hòa tan.

Bởi vì trong nhà không có thùng gỗ. Nên Trần Hi lại phải chạy đi mua. Sau đó ba người cẩn thận chuyển Chương Nghiễm Minh vào trong thùng gỗ. Chỉ còn chờ thuốc chín, là có thể tiến hành phương pháp trị liệu tắm thuốc.

478. Chương 501: Trương Văn Trọng, Bò Tát Sống

Nước thuốc dùng để tắm rửa rất nhanh đã được nấu xong, sau khi pha thêm nước lạnh, lại cho Chương Nghiễm Minh ngâm mình xuống. Tuy rằng độ nóng của nước thuốc lúc này không cao lắm, nhưng Chương Nghiễm Minh dù sao cũng đã bị hư thối da thịt hơn sáu mươi phần trăm, lúc ngâm loại nước thuốc này, đau đến nhe răng nhếch miệng. Thế nhưng hắn không muốn làm cho vợ lo lắng, cũng không dám rên ra tiếng, chỉ cắn chặt khớp hàm đau khổ chống đỡ.

Rất nhanh, cả người Chương Nghiễm Minh đã ngâm trong nước thuốc, chỉ còn chừa lại đầu bên ngoài.

“Thả lỏng một chút, điều gì cũng không cần nghĩ, chỉ thả lỏng là được...” Trương Văn Trọng ôn nhu nói, lại đem hộp ngân châm mang theo tùy thân mang ra, lấy ra một cây ngân châm, nhanh như thiểm điện đâm vào huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu Chương Nghiễm Minh, dùng Cố Bản Bồi Nguyên châm pháp hành châm cho hắn.

Ngay khi Trương Văn Trọng hành châm, một tia linh lực cũng đi theo cây ngân châm dũng mãnh tràn vào trong thân thể Chương Nghiễm Minh. Lại trải qua được lực thẩm thấu khắp những lỗ chân lông quanh thân, bắt đầu tiến công mãnh liệt độc phóng xạ lưu trong cơ thể hắn.

Một loại cảm giác đau nhức lẫn vui sướng, trong nháy mắt truyền khắp toàn thân Chương Nghiễm Minh, cùng lúc đó, một cỗ cảm giác uể oải mệt mỏi cũng nhảy lên trong lòng hắn, làm cho hắn ngồi ngủ thiếp bên trong thùng nước thuốc.

Lần này Trương Văn Trọng hành châm, giằng co thời gian khoảng mười lăm phút. Khi hắn rút châm, Chương Nghiễm Minh vẫn ngủ say bất tỉnh, mà trận chiến đấu trong thân thể hắn cũng đã tới lúc kết thúc. Độc phóng xạ lưu lại bên trong cơ thể hắn, đã bị thanh trừ bảy tám phần. Mà được lực tiến nhập trong cơ thể hắn cũng đang phát động thế tiến công mãnh liệt cuối cùng.

“Cứ để yên cho anh ấy ngủ, không nên đánh thức, chúng ta ra ngoài nói.” Trương Văn Trọng nhỏ giọng, sau đó nhìn vợ Chương Nghiễm Minh vậy tay, ý bảo bà theo mình ra ngoài nói chuyện.

Đi ra khỏi phòng ngủ, vợ của Chương Nghiễm Minh đầy cõi lòng cảm kích nói: “Bác sĩ Trương, cảm ơn anh, nếu như chồng tôi có thể lành bệnh, dù tôi phải làm trâu làm ngựa, cũng phải báo đáp ân tình của anh!”

Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Không cần như vậy, trị bệnh cứu người vốn là chức trách của bác sĩ chúng tôi.” Lại dặn dò bà ta: “Phương pháp ngâm mình bằng nước thuốc này, vừa rồi chị cũng thấy rõ rồi chứ? Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày cho anh ấy ngâm tắm một lần. Kiên trì một tuần, bệnh tình của anh ấy sẽ có thay đổi rất lớn. Chị cần ghi nhớ kỹ, nước thuốc đã ngâm qua, không thể sử dụng lại lần thứ hai. Bởi vì bên trong thuốc đã dùng, sẽ lưu lại độc tố. Nếu tiếp tục ngâm lần nữa, không những không có tác dụng trị liệu, trái lại còn có thể làm bệnh tình nặng thêm! Lúc trước tôi để bạn tôi mua thuốc về, cũng đủ cho anh ấy ngâm trong một tuần.”

Vợ của Chương Nghiễm Minh không ngừng gật đầu, đáp: “Dạ, dạ, tôi nhất định nghiêm ngặt làm theo lời bác sĩ Trương.”

Trương Văn Trọng còn nói thêm: “Một khác, tôi đã đem tình huống của các vị báo cho quỹ hội từ thiện của quỹ hội y học, sau này sẽ có người đến Cửu Phong trấn liên lạc hai vị, họ sẽ phụ trách chuyện khám phục cùng an dưỡng sau này cho chồng chị. Tin tưởng không qua bao lâu, chồng chị sẽ hoàn toàn khôi phục khỏe mạnh.”

“Cảm ơn, cảm ơn các vị...” Vợ của Chương Nghiễm Minh lại òa khóc nức nở, nghẹn ngào nói: “Bác sĩ Trương, anh đúng là bồ tát sống cứu khổ cứu nạn! Gia đình chúng tôi cũng không biết phải làm sao mới cảm tạ được ân tình của anh.”

Trương Văn Trọng xoa tay ngăn trở sự cảm kích của bà, lại gọi Trần Hi lấy ra năm trăm nguyên đưa cho bà, nói: “Lần này chúng tôi đến quá vội vàng, cũng không mang theo bao nhiêu tiền. Năm trăm nguyên này, chị nhận lấy trước, dùng cự tuyệt, tôi đã nhìn ra nhà của chị đã đến nông nỗi không còn lương thực. Đã sắp đến giao thừa, năm trăm nguyên mua chút thức ăn ngày Tết, qua được năm mới này. Nếu như chị cảm thấy ngại ngùng, xem như tôi cho chị mượn số tiền này. Đợi khi chồng chị hết bệnh, có thể làm việc kiếm tiền, thì trả lại cho tôi cũng không trễ.”

Vợ của Chương Nghiễm Minh nước mắt doanh tròn, lúc này cũng không biết nên nói gì mới tốt, trong miệng chỉ biết không ngừng nói hai chữ: “Cảm tạ.” Nếu không phải Trương Văn Trọng cực lực ngăn cản, chỉ sợ bà đã sớm quỳ rạp dưới đất hướng Trương Văn Trọng cùng Trần Hi dập đầu.

Cuối cùng, Trương Văn Trọng ghi lại số điện thoại của mình cho vợ Chương Nghiễm Minh, lại nói: “Chúng tôi còn phải đi xem bệnh cho những thợ mổ khác, vậy đành giao chồng chị cho chị chiếu cố. Nếu như xảy ra chuyện gì, chị cứ gọi điện thoại, điện thoại của tôi sẽ mở suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ.”

“Dạ.” Cầm tờ giấy ghi số điện thoại của Trương Văn Trọng, vợ của Chương Nghiễm Minh cố sức gật đầu. Vốn bà muốn đưa tiền Trương Văn Trọng và Trần Hi, nhưng lại sợ chồng mình đang ngủ quên trong thùng nước sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cuối cùng đành cõng lòng áy náy đưa tiền hai người ra tới ngoài cửa nhà.

Sau khi rời khỏi nhà của Chương Nghiễm Minh, Trương Văn Trọng và Trần Hi lại đi tới nhà của mấy người thợ mổ khác. Trải qua sự quan sát của Trương Văn Trọng, những thợ mổ gặp phải quái bệnh, toàn bộ đều bởi vì tiếp xúc độc phóng xạ gây ra. Mà đối với bọn họ, Trương Văn Trọng nhất nhất bắt tay trị liệu. Cứ như vậy, thời gian toàn bộ buổi chiều, đều tiêu hao ở việc chữa bệnh cho những thợ mổ, cũng không thể đi tới quán trường ngay giữa sườn núi.

Sắc trời rất nhanh tối sầm xuống tối, Trương Văn Trọng và Trần Hi quyết định tìm một khách sạn xem như ngăn nắp sạch sẽ bên trong Cửu Phong trấn ở lại, dự định ngày mai sẽ đến xem tình huống của mổ quặng ở trên sườn núi. Đêm nay, Trần Hi nằm trên giường ngủ thật say. Mà Trương Văn Trọng lại khoan chân ngồi, tu luyện Y Giám Tâm Kinh.

Một đêm, cứ như vậy trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, Trương Văn Trọng gõ cửa phòng Trần Hi, chuẩn bị đi tới mổ khai thác quán thạch. Khi hai người đi xuống lầu, ông chủ khách sạn nhìn thấy bóng dáng bọn họ, vội mặt kích động nhìn bên ngoài khách sạn ồn ào lên: “Tĩnh, tĩnh, bọn họ đều đã tỉnh dậy.”

Trần Hi không giải thích được, hỏi: “Ông chủ, ông đang nói chuyện với ai vậy?”

Ông chủ khách sạn còn chưa kịp trả lời, từ ngoài cửa phần phật chạy vào một đoàn người, dọa đến Trần Hi nhảy dựng, nhanh bầy ra một tư thái phòng ngự, hộ vệ ngay trước người Trương Văn Trọng.

So sánh với vẻ khấn trương của Trần Hi, Trương Văn Trọng trấn định hơn rất nhiều, hấn từ trên nét mặt những người này, liền nhìn ra bọn họ vốn không có ác ý. Thấy vẻ mặt đề phòng của Trần Hi, hấn không khỏi bật cười, đưa tay vỗ vai, nói: “Không cần khấn trương như vậy, những người này không có ác ý.”

Trong lúc nói chuyện, những người kia đã vọt tới trước người Trương Văn Trọng và Trần Hi, ồn ào nói ra ý đồ mình đến. Nguyên lai, những người này đều là người nhà của những thợ mổ bị bệnh, ngày hôm qua nghe nói Trương Văn Trọng chữa bệnh từ thiện cho những thợ mổ trong Cửu Phong trấn, liền suốt đêm từ trong các thôn trấn bên cạnh chạy tới. Rất nhiều người khi chạy tới trời vẫn còn chưa sáng, bởi vì không muốn quấy rối Trương Văn Trọng ngủ, bọn họ đành im lặng ngồi bên ngoài khách sạn chờ Trương Văn Trọng rời giường.

Trong những người này, chờ lâu nhất cũng ngay khi còn trong đêm khuya.

Nhìn người nhà của những thợ mổ bị bệnh, Trương Văn Trọng cười khổ nói: “Các vị đã tới, vì sao cũng không gọi một tiếng?”

Những người kia nói: “Hôm qua bác sĩ Trương đã mệt nhọc cả ngày, phải được nghỉ ngơi một đêm, chúng tôi làm sao có thể vì việc của mình mà quấy rối giấc ngủ của ngài chứ.”

Lắc đầu, Trương Văn Trọng cũng không dây dưa nhiều về việc này, chỉ hỏi: “Bệnh nhân ở nơi nào?”

Ông chủ khách sạn chen lời nói: “Tôi xem những thợ mổ kia đều thật thương cảm, hơn nữa đêm khuya rất lạnh, bọn họ không thể chịu nổi, cho nên đã mở mấy phòng lớn đưa họ dần xếp bên trong.” Nói đến đây hấn móc tiền trong túi ra, nhét mạnh vào trong tay Trương Văn Trọng, nói: “Nếu sớm biết anh là bác sĩ Trương, sớm biết anh đến chữa bệnh từ thiện cho những thợ mổ này, tôi nói gì cũng sẽ không thu tiền phòng của anh đâu. Tiền này là ngày hôm qua anh trả tiền phòng cho tôi, tôi trả lại hết cho anh. Từ giờ trở đi, vô luận anh ở lại trong khách sạn của tôi bao lâu, tôi đều không lấy một xu! Anh chịu vào ở trong khách sạn của tôi, chính là vinh hạnh lớn lao cho tôi đó!”

Trương Văn Trọng muốn chối từ, nhưng ông chủ khách sạn vẫn không chịu lấy tiền. Rơi vào đường cùng, Trương Văn Trọng cũng chỉ đành thu tiền lại, lại đi theo người nhà của những thợ mổ bị bệnh, đi vào mấy phòng khách lớn.

Ngay khi Trương Văn Trọng và Trần Hi bận rộn chữa bệnh cho những thợ mổ, một chiếc xe màu xám dẫn theo hai chiếc xe tải nhẹ, chậm rãi chạy tới, dừng ngay trước cửa khách sạn, từ bên trong ba chiếc xe, nhảy xuống mười mấy tráng hán thân thể cường tráng, vẻ mặt dữ tợn, do một tráng hán đầu trọc trên mặt có vết sẹo dẫn dắt đi nhanh vào trong khách sạn. Ven đường, những người nhìn thấy bọn hấn đều lộ vẻ mặt kinh khủng tứ tán tránh né.

Những tráng hán này mặc áo màu đen, tất cả đều là võ giả. Trong đó thực lực của tên đầu trọc cực mạnh, đã là thiên cấp võ giả. Nếu không phải sau lưng có Phù Bảo Tông, những võ giả này cũng sẽ không thuận phục hấn.

Không bao lâu, những người này đã nghênh ngang đi vào phòng khách lớn đang trở thành phòng trị bệnh cho các thợ mổ.

Còn chưa nhìn thấy rõ tình huống bên trong phòng, tên đầu trọc đã cười lạnh đe dọa: “Những điều dân các ngươi, không ở yên trong nhà đợi, đều chạy tới nơi này làm gì? Chẳng lẽ muốn tự chúng nháo sự phải không? Hừ, có tin ta hiện tại đem chân chó của các ngươi đánh gãy? Còn suy nghĩ con mẹ nó cái gì? Cút! Mau cút về đợi cho lão tử! Lần sau nếu để cho ta biết các ngươi dám tự hợp kiểu này, xem ta có lột da các ngươi xuống hay không!”

Nếu như ở trước đây, chỉ cần đe dọa hai câu, những người dân này như lập tức như chim tứ tán. Thế nhưng tình huống lúc này, cũng ngoài sự dự liệu của đại hán đầu trọc.

Người tụ tập trong phòng khách, đều lạnh lùng nhìn thẳng bọn hấn, nhưng không có một ai chịu rời đi.

479. Chương 502: Đánh Thành Đầu Heo!

“Yêu a, lá gan lớn rồi sao? Dám xem lời nói của ta thành gió thoảng bên tai? Xem ra, không cho các người chút màu sắc nhìn xem, các người thật đúng cho ta đang nói giỡn!” Tên đầu trọc cười nhạt, liền ra lệnh cho đám tráng hán sau lưng xông lên đánh người.

Thu thập những người dân ở trước mắt, theo đám tráng hán xem ra, quả thực chỉ như một bữa ăn sáng, trước đó bọn họ cũng làm không ít những chuyện này.

Nhưng ngay lúc này, một thanh âm lạnh lùng nghiêm nghị từ trong đám người truyền ra: “Người là ai?”

Nương theo thanh âm kia, một nam tử trẻ tuổi vóc người hơi gầy từ trong đám người đi tới trước mặt tên đầu trọc.

“Ta...ta là Lỗ Quỷ.” Chẳng hiểu đã xảy ra chuyện gì, khi nhìn thấy nam tử thân hình hơi gầy này, trong ngực tên đầu trọc chợt dâng lên ý sợ hãi khó có thể dùng từ ngữ để miêu tả, vô ý thức lui về phía sau một bước, cũng không do dự liền trả lời câu hỏi của hắn.

Có thể nghĩ phản ứng của mình cùng lời nói vừa rồi có dấu hiệu như muốn chịu thua, Lỗ Quỷ nhanh miệng hỏi ngược lại: “Người...người là ai?” Lời vừa thốt ra, hắn mới phát hiện, thanh âm của mình không ngờ đang run rẩy. Cùng lúc đó hắn còn khiếp sợ phát hiện, những đồng bọn theo sau hắn, cả đám cũng đều vẻ mặt sợ hãi, mặt xám như tro tàn.

Vị nam tử làm đám người tên đầu trọc nảy sinh ý sợ hãi dùng ánh mắt lợi hại quét mắt nhìn bọn hắn, giọng nói bình tĩnh hồi đáp: “Ta là Trương Văn Trọng!”

“Trương Văn Trọng là ai?” Lỗ Quỷ không khỏi ngẩn ngơ, mờ mịt nhìn thủ hạ hỏi.

“Hay là ký giả từ bên ngoài tới?” Một tráng hán suy nghĩ, nói: “Những điều dân này, làm ầm ĩ trong bốn địa không được, đã nghĩ muốn tìm ký giả bên ngoài đến cho hấp thụ ánh sáng...lão đại, chuyện như vậy cũng không hiếm thấy, chúng ta phải cẩn thận một chút mới được.”

“Ký giả?” Lỗ Quỷ nhíu nhíu mày, nói: “Đừng nói, nhìn dáng dấp của hắn, hào hoa phong nhã, thật có điểm giống ký giả. Con mẹ nó, những điều dân này thực sự là ngứa da không muốn sống, cũng dám tìm ký giả tới! Lần này không cho bọn hắn một ít giáo huấn khắc cốt ghi tâm, để bọn hắn sau này không dám đối kháng chúng ta!”

Bởi vì đoàn người đứng cản trở đường nhìn, đám người Lỗ Quỷ cũng không nhìn thấy những thợ mỏ đang tiếp nhận trị liệu, tự cho là đúng, đã xem Trương Văn Trọng là một ký giả.

Sau thoáng sợ hãi kỳ lạ lúc ban đầu, đám người Lỗ Quỷ lúc này cũng đều ổn định tâm thần. Bọn hắn hoặc công khai hoặc lén lút đánh giá Trương Văn Trọng, lại ngạc nhiên phát hiện, nam nhân làm bọn hắn sợ hãi này, vô luận từ phương diện nào mà xem, đều chỉ là một người bình thường tới mức không thể bình thường hơn được nữa.

“Không ngờ chúng ta lại bị một người bình thường làm hoảng sợ như vậy?”

Đám người Lỗ Quỷ nhìn nhau, đều có điểm không thể tiếp thu chuyện này.

“Hoàn hảo việc này không bị người quen nhìn thấy, bằng không, mặt mũi chúng ta đã mất hết.”

Ngay lúc này, thanh âm băng lãnh của Trương Văn Trọng lại vang lên lần nữa: “Các người có chuyện thì nói, có rắc thì phóng, nếu như cái gì cũng không có, nhanh rút cho ta, đừng ở mãi chỗ này làm vướng chân vướng tay.”

“Tiểu tử, can đảm của ngươi cũng không nhỏ, cũng dám nói chuyện với chúng ta như vậy!” Lỗ Quỷ cười lạnh nói, một cảm giác thẹn quá thành giận dâng một tiếng hừm hực thiêu đốt lên trong lòng. Hắn vừa bóp tay răng rắc, vừa nhe răng cười đe dọa: “Đừng tưởng rằng mình là một ký giả, thì trở thành ông vua không ngai, cũng dám hướng ta làm như chó sủa. Hừ, hôm nay nếu không đánh ngươi thành đầu heo, con mẹ nó ta sẽ không mang họ Lỗ nữa!”

“Ký giả?” Nhìn thấy thân phận của mình bị hiểu lầm, Trương Văn Trọng cũng không giải thích, chỉ cười lạnh nói: “Muốn thành đầu heo thật sao? Tốt! Vậy thỏa mãn yêu cầu này của người!”

“Tiểu tử cuồng vọng! Ta thật ra muốn nhìn, thân thể xương cốt của ngươi có cuồng vọng giống như miệng của ngươi không! Các huynh đệ, lên cho ta, đem tên tiểu tử này đánh thành đầu heo!” Lỗ Quỷ giận tím mặt, cùng đám thủ hạ làm như muốn đánh về phía Trương Văn Trọng.

“Bác sĩ Trương, cẩn thận!”

“Các người đừng mơ tưởng làm bị thương bác sĩ Trương!”

“Muốn thương tổn bác sĩ Trương, trừ phi vượt qua thi thể của chúng ta!”

Tuy rằng gia đình của những thợ mổ đều rất sợ đám người Lỗ Quỷ, nhưng lúc này bọn họ đều chiến thắng sự khiếp nhược từ trong nội tâm, cất bước chắn ngay trước người Trương Văn Trọng, muốn dùng chính thân thể của mình tạo thành một bức tường máu thịt để che chở cho hắn!

Tuy rằng sắc mặt bọn họ trắng bệch, tuy rằng thân thể bọn họ run rẩy, nhưng ánh mắt bọn họ lại rất kiên định, hai chân gắt gao dán chặt trên mặt đất, vô luận thế nào cũng không chịu dời đi một bước.

Chuyện như vậy, là chuyện mà đám người Lỗ Quỷ cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy qua. Tuy rằng bọn hắn đều là hạng người cùng hung cực ác, tuy rằng bọn hắn cho tới bây giờ chưa từng xem người nhà của những thợ mổ vào trong mắt, nhưng ở khắc này, trong lòng bọn hắn cũng thật sự dâng lên cảm giác sợ hãi trước nay chưa từng có.

“Các người đã muốn chết, vậy thành toàn các người!” Đám người Lỗ Quỷ lớn tiếng rít gào, bọn hắn muốn dùng máu tươi của người nhà những thợ mổ, tẩy đi sự sợ hãi trong lòng. Chỉ là tiếng rít gào của bọn hắn, khi Trương Văn Trọng nghe được, chỉ là sự giãy dụa ngoài mạnh trong yếu mà thôi.

Ngay lúc này, Trần Hi đột nhiên từ sau lưng Trương Văn Trọng toát ra, trong chớp mắt đã đi tới trước người Lỗ Quỷ, không đợi hắn làm ra phản ứng, dùng một cú đá cực mạnh quất ngang ngay đầu gối chân trái của hắn.

“Phanh.”

Trong tiếng vang, cả người Lỗ Quỷ ngã sang một bên, kêu lên một tiếng thảm thiết. Chân trái của hắn đã bị một cước của Trần Hi đá gãy.

“Tê...”

Đám tráng hán thủ hạ của Lỗ Quỷ, cùng hít mạnh một hơi rét lạnh. Một màn ngay trước mắt, làm bọn hắn không thể nào ngờ.

Lỗ Quỷ có tu vi thiên cấp võ giả, không ngờ bị một cước của người thanh niên này đá gãy chân...Chuyện này khả năng sao?

Người thanh niên này, tu vi trong võ đạo, phải kinh khủng đến bao nhiêu?

Đám người Lỗ Quỷ đang khiếp sợ thực lực của Trần Hi, cũng không tự chủ được đưa ánh mắt nhìn về phía Trương Văn Trọng. Tuy rằng chân tay bọn hắn phát đạt, nhưng ý nghĩ cũng không giản đơn, tự nhiên có thể nhìn ra được, thanh niên trẻ tuổi xuất thủ sắc bén này, hẳn là cùng đi chung với Trương Văn Trọng!

Có được người đi chung thân thủ kinh khủng như vậy, Trương Văn Trọng này, tuyệt đối sẽ không phải là một ký giả bình thường, hẳn...rất cực hẳn là thần thánh phương nào?

Đám người của Lỗ Quỷ, không hẹn mà cùng bắt đầu suy đoán thân phận của Trương Văn Trọng.

Ngay thời gian mọi người có mặt còn chưa kịp hồi phục lại tinh thần, Trương Văn Trọng cũng không hề xem đám người Lỗ Quỷ, xoay người tiếp tục trị liệu cho những thợ mổ, đồng thời cũng không quên phân phó Trần Hi: “Đem bọn hắn ra ngoài đánh, đừng phá hư đồ đạc trong khách sạn.”

Hắn căn bản chẳng thèm tự mình động thủ.

“Dạ.” Trần Hi đáp, lại hướng đám người Lỗ Quỷ quyền đám cước đá mãnh liệt, trong lúc làm bọn hắc đầu đón gào khóc thảm thiết, cũng đá văng bọn hắc đầu ra khỏi khách sạn, lại ở trên đường bên ngoài khách sạn, tiếp tục trình diễn võ tuồng một người đánh hơn mười mấy người.

Mà lúc này, những người nhà của các thợ mỏ cuối cùng cũng hồi phục tinh thần từ trong nỗi khiếp sợ. Vừa ngạc nhiên với võ thuật cao siêu của Trần Hi, cũng không biết là ai đột nhiên rống lớn một tiếng: “Cũng không thể để một mình Trần tiên sinh đánh chúng, chúng ta đi giúp Trần tiên sinh, đánh chết những tên hắc đầu này!”

Những người ở đây, cũng từng chịu đựng đám người Lỗ Quỷ khi dễ. Lúc này nghe được tiếng rống, nhất thời ầm ầm hưởng ứng, ngoại trừ lưu lại vài người ở chỗ này giúp đỡ Trương Văn Trọng, những người còn lại đều như ong vỡ tổ chạy ra khỏi khách sạn, giống như một đám mãnh hổ xuống núi, gào rống lao về phía đám người Lỗ Quỷ.

Đám người Lỗ Quỷ, tuy rằng bị Trần Hi đánh không chịu nổi, không cách đánh được những người dân thường vây đánh bọn chúng. Nhưng dù sao bọn hắc đầu cũng là võ giả, thân thể cứng rắn như sắt, nhiều người đánh bọn hắc đầu đều cảm thấy đau cả tay chân. Nhưng lực lượng của dân chúng luôn vô tận, khi nhìn thấy tay chân đám đá không có quá lớn tác dụng, bọn họ đều nhặt lên không ít gạch đá chung quanh.

Trong khoảng thời gian ngắn, gạch đá cùng bay, máu tươi một màu cùng mặt trời đỏ!

Đám người Lỗ Quỷ bị đánh, cũng đưa tới không ít người vây xem.

Nhìn thấy tình huống này, đám người Lỗ Quỷ kêu rên thảm thiết, cũng không quên lớn tiếng cầu cứu. Nhưng thường ngày bọn hắc đầu hoành hành ngang ngược bên trong Cửu Phong trấn, làm xằng làm bậy, cư dân trong trấn đều hận bọn hắc đầu không chết sớm cho rồi, làm sao lại cứu bọn chúng? Thậm chí còn có người, thẳng thắn xắn tay áo lên, gia nhập vào đội ngũ vây đánh. Thậm chí còn có một cụ bà tuổi già sức yếu, vậy mà bưng luôn nguyên chậu nước sôi mới nấu xong, đổ thẳng lên đám người Lỗ Quỷ, làm bọn hắc đầu oa oa kêu loạn, giãy dụa không nổi.

Ngay khi đoàn người đang đánh thật cao hứng, có hai cảnh sát xuất hiện ở gần đó. Xa xa nhìn thấy nơi này có đánh nhau, bọn họ vốn muốn tiến lên ngăn cản, thế nhưng khi bọn họ nhìn thấy người chịu đòn là đám người Lỗ Quỷ, liền thay đổi chủ ý. Dù sao hai cảnh sát này đều là cư dân trong trấn, đối với đám người Lỗ Quỷ cũng đã hận đến nghiến răng nghiến lợi đã lâu.

“Bạn thân, đi thôi, chúng ta không nhìn thấy cái gì.” Một cảnh sát cao nói với đồng bạn, xoay người muốn bước sang con đường khác.

“Chúng ta cứ đi như vậy sao?” Cảnh sát thấp hỏi.

Cảnh sát cao liếc mắt: “Thế nào? Cậu muốn cứu bọn hắc đầu sao?”

Cảnh sát thấp nói: “Cứu bọn chúng? Rắc rối! Cậu em vợ của tôi làm việc trong quán trường bị thương, không những không được bồi thường, còn bị bọn hắc đầu đánh một trận. Tôi có cứu heo cứu chó, cũng không cứu bọn nó đâu!”

Cảnh sát cao buồn bực: “Vậy ý tứ của cậu là...”

“Chúng ta cởi cảnh phục trên người ra, tham gia cho đã ghiền thế nào?” Cảnh sát thấp vừa nói vừa cởi bộ cảnh phục trên người mình.

Cảnh sát cao cười ha ha lên, cũng cởi ra cảnh phục: “Ý kiến hay! Tôi đã sớm muốn đập đám cặn bã này từ lâu rồi!”

Rất nhanh, hai viên cảnh sát đã cởi ra cảnh phục, nhặt hai hòn đá, tham gia vào đội ngũ quần áo phía trước.

Lần này, đám người của Lỗ Quỷ, thật sự đã bị đánh thành đầu heo không sai chút nào.

480. Chương 503: Gạch Đá Bay Ngang, Kêu Rên Thảm Thiệt

Trong tiếng còi cảnh sát chói tai, một chiếc xe cảnh sát gào thét tới, dừng ngay hiện trường quần áo phía trước.

Từ trên xe cảnh sát bước xuống, chính là đội trưởng Mã Khuê của đồn cảnh sát Cửu Phong trấn, dù kiến thức của hắn có rộng rãi, nhưng khi nhìn thấy hiện trường quần áo thanh thế lớn trước mắt, sắc mặt trắng bệch da đầu tê dại, nhin không được run giọng chửi mẹ nó.

Tuy rằng trong lòng đã đánh trống lui binh, nhưng Mã Khuê cũng chỉ đành kiên trì tiến lên. Dù sao mỗi tháng hắn đều lấy được một số tiền từ tay Phiến Lục, nếu xảy ra chuyện lại không hỗ trợ dàn xếp, như vậy cũng không thể nào nói nổi. Huống chi quan hệ giữa hắn và Lỗ Quỷ cũng rất tốt, thường ngày đều xưng anh xưng em, lúc này lại càng không thể ngồi yên mặc kệ. Đồng thời, Mã Khuê hiểu rất rõ, Lỗ Quỷ là thủ hạ đắc lực của Phiến Lục, ái tướng tâm phúc, nếu như cứu được hắn ra khỏi tay đám “bạo dân”, như vậy lễ tạ ơn của Phiến Lục tuyệt đối sẽ không ít.

Nghĩ xấp tiền mặt màu sắc rực rỡ cùng con đường làm quan rộng mở, trong lòng Mã Khuê nhất thời mất hết lo lắng, hắn rút súng ra, hướng bầu trời bắn “phanh” một tiếng súng cảnh báo.

Tiếng súng vang lên bất thành linh dọa mọi người nhảy dựng, cũng làm bọn họ không tự chủ được ngừng ngay hành động quần áo.

Thấy tiếng súng làm kinh sợ đám “bạo dân”, trong lòng Mã Khuê ổn định, dùng ánh mắt băng lãnh quét nhìn mọi người, lớn tiếng quát: “Bọn người các người thực sự là to gan, dám giữa ban ngày tự chúng đánh nhau! Trong các người ai là đầu lĩnh? Đứng ra cho ta?”

Nhưng tất cả mọi người chỉ lạnh lùng theo dõi hắn, phảng phất hắn chỉ là một tên hề nhảy nhót diễn hài.

Thấy mọi người không phối hợp, lại nhìn thấy đám người Lỗ Quỷ bị đánh đến hoàn toàn biến đổi, lửa giận trong lòng Mã Khuê chợt bùng lên, lớn tiếng nói: “Không nói phải không? Đều muốn làm kẻ cầm đầu à? Tốt, hôm nay ta bắt toàn bộ các người về, ai cũng phải chịu thẩm vấn! Ta không tin, tới đồn cảnh sát, miệng các người còn cứng được như bây giờ hay không!” Dứt lời, nhìn dáng vẻ hắn kiêu ngạo bệ vệ, định chuẩn bị cho mấy cảnh sát thân tín cùng đến với hắn động thủ bắt người.

Nhưng ngay lúc này, Trương Văn Trọng chậm rãi từ bên trong khách sạn đi ra. Sau khi lạnh lùng quan sát Mã Khuê một phen, châm chọc nói: “Dùng súng đến uy hiếp dân chúng, Mã đội trưởng, ông thật có quan uy rất lớn a!” Lúc đi ra khách sạn, hắn đã nghe được từ trong miệng mọi người về tên và thân phận của Mã Khuê.

Mã Khuê tự nhiên nghe ra được lời châm chọc của Trương Văn Trọng, nhưng tạm thời bởi vì không biết chính xác thân phận của Trương Văn Trọng, cũng cố nén lửa giận trong lòng không bạo phát, chỉ dùng ánh mắt âm lãnh đánh giá Trương Văn Trọng, vừa phỏng đoán thân phận của hắn, vừa chất vấn: “Người là người nào? Đang làm gì? Nhìn người rất lạ mắt, hắn không phải cư dân trong Cửu Phong trấn chúng ta à?”

Cả khuôn mặt Lỗ Quỷ bị đánh đến sưng lên, đang cố gắng ngẩng đầu, kiệt lực hét lên: “Lão Mã, tiểu tử này là chủ mưu của sự kiện lần này! Chính là hắn, kích động những điều dân này nháo sự đánh chúng ta! Bắt hắn! Ông mau nhanh bắt hắn lại cho tôi...Ai yêu...” Hắn vừa kêu gào, nhất thời liền chọc giận cư dân Cửu Phong trấn đang đứng bên cạnh, cũng không biết là ai, dùng một cây gậy gỗ vào đầu hắn, làm đầu hắn liền tuôn máu, kêu lên thảm thiết không ngớt. Cũng may hắn là một võ giả, một thân gân cốt đã sớm rèn luyện thật kiên cố. Bằng không, bị mọi người vây đánh lâu như vậy, đã sớm đánh mất cả mạng nhỏ. Làm sao giống như bây giờ, còn có khí lực kêu gào?

Vùng lông mày Mã Khuê nhướng lên, lập tức chĩa họng súng ngay Trương Văn Trọng, lớn tiếng quát: “Hay lắm, nguyên lai là người kích động dân chúng nháo sự lần này, đánh nhau ẩu đả, nhiễu loạn trị an xã hội, nguy hại an toàn sinh mạng quần chúng nhân dân! Người tốt nhất nên bó tay chịu trời, theo chúng ta đến đồn cảnh sát, thành thật khai báo chuyện đã xảy ra!”

“Hay cho câu nhiễu loạn trị an xã hội! Hay cho câu nguy hại an toàn sinh mạng của quần chúng nhân dân! Câu nói vô liêm sỉ như vậy, người cũng nói ra miệng được? Người không cảm thấy đỏ mặt, không cảm thấy

ngưng ngừng?” Trương Văn Trọng cười nhạt, vốn không xem cây súng trong tay hắn vào trong mắt, chỉ nhìn Trần Hi quát: “Lấy súng của bọn họ cho ta!”

“Dạ!” Trần Hi cao giọng đáp, bước nhanh tới trước mặt đám người Mã Khuê, không đợi bọn hắn kịp phục hồi lại tinh thần, hai tay xuất ra nhanh như thiểm điện, tước lấy toàn bộ vũ khí của bọn hắn. Một loạt động tác của hắn cực nhanh, đám người Mã Khuê chỉ cảm thấy hoa mắt, cây súng trong tay đã không còn gặp hình bóng.

Cuối cùng Mã Khuê cũng hồi phục lại tinh thần, kêu lên sợ hãi: “Các người dám tập cảnh đoạt súng? Các người phạm tội, phải bị ngồi tù...” Hắn còn chưa nói xong, Trần Hi vung tay tát mạnh lên mặt hắn, không chỉ làm nửa mặt hắn sưng lên, đồng thời còn làm hắn té ngã xuống đất. Không đợi hắn đứng lên, Trần Hi đã dùng súng chĩa vào huyệt Thái Dương của hắn, lạnh lùng nói: “Phạm tội? Người thu nhận hối lộ, cấu kết phần tử xấu, làm ô dù cho bọn hắn hoành hành, lẽ nào không phạm tội sao?” Cùng lúc đó, tay kia của Trần Hi móc ra một giấy chứng nhận, đưa tới trước mặt hắn, nói: “Ta là người của Cục An Ninh quốc gia, Mã đội trưởng, từ giờ trở đi, người đã chính thức bị bắt. Tốt nhất người phải khai ra hành vi phạm tội mấy năm nay, tranh thủ cơ hội được xử lý khoan hồng.”

Thân phận nhân viên Cục An Ninh quốc gia của Trần Hi, là người của Đặc Cần tổ lần trước đến mua Tị Độc Đan đã cho hắn. Ngoài trừ hắn, còn có vài đệ tử Phong Sơn phái cũng có thân phận thuộc Cục An Ninh quốc gia, Trần Nhân còn có thân phận thành viên Đặc Cần tổ. Chuyện này cũng được Trương Văn Trọng gật đầu đồng ý. Nhưng những đệ tử Phong Sơn phái, vô luận ở Cục An Ninh hay Đặc Cần tổ cũng chỉ có danh nghĩa mà thôi. Có tiếp thu nhiệm vụ hay không, còn phải hỏi qua ý kiến của Trương Văn Trọng.

“Cục...cục An Ninh quốc gia?” Mã Khuê bị hoảng sợ đến sắc mặt không còn chút máu, chớp mắt đã ngất xỉu.

Trần Hi thấy thế sững sốt, chẳng đáng lắc đầu nói: “Như vậy đã bị hoảng sợ đến hôn mê? Thật quá vô dụng đi thôi?”

Nhìn thấy Trần Hi dễ dàng chế phục Mã Khuê, nhất thời mọi người hoan hô như sấm, tiếng vỗ tay như gió rít mưa rào vang vọng lên. Trong lúc hoan hô náo nhiệt, mọi người dự định tiếp tục vây quanh đám người Lỗ Quỷ tiếp tục đánh tiếp. Nhìn thấy tình cảnh này, Trương Văn Trọng vội vã kêu dừng tay, dù đám người Lỗ Quỷ đều là võ giả, nhưng dù sao cũng thân thể máu thịt, bị mọi người đánh đập thời gian dài, sớm đã như nỏ mạnh hết đà. Nếu như tiếp tục xuống phía dưới, chỉ sợ sẽ gây ra tai nạn chết người. Tuy rằng đám người Lỗ Quỷ chết cũng không hết tội, nhưng không thể để cho cư dân trong Cửu Phong trấn nhiễm mạng người trên tay.

Dưới sự phân phó của Trương Văn Trọng, cư dân Cửu Phong trấn đều tìm tới dây thừng, trói lại đám người Lỗ Quỷ cùng Mã Khuê. Đương nhiên, trong quá trình trói, cũng có một ít người nhân cơ hội tát hay đá bọn hắn vài cái.

Sau khi trói hết đám người Lỗ Quỷ và Mã Khuê, Trương Văn Trọng gọi người nhà những thợ mỏ tới, dặn dò những chuyện cần chú ý trong quá trình kháng phục của bệnh nhân. Ngay lúc này, vài người hoang mang rối loạn khẩn trương chạy tới, cao giọng hét lên: “Không hay, không hay, đội hộ quán của Phiến Lục đã tới, người của họ đã sắp tiến vào trong trấn.”

Ba chữ “đội hộ quán” làm cư dân trong Cửu Phong trấn đồng thời thay đổi sắc mặt.

Thành viên của đội hộ quán, tất cả đều là võ giả do Phiến Lục thu nhận, đều là hạng người hung ác độc địa, cư dân trong Cửu Phong trấn không ít người bị bọn hắn gây tai họa. Kéo dài lâu ngày, cư dân của thị trấn đối với đội hộ quán đều phát sinh một loại cảm giác sợ hãi phát ra từ sâu trong nội tâm.

Nhưng ngay lúc này, nhìn thấy đám người Lỗ Quỷ, Mã Khuê bị trói, tuy trong lòng bọn họ còn sợ hãi, nhưng cũng chợt có ý nghĩ phản kháng.

“Đội hộ quán thì thế nào? Chỉ cần chúng ta đồng tâm hợp lực, không cần sợ bọn hắn!”

“Dù là đám người Lỗ Quỷ, Mã Khuê đều bị chúng ta chế phục, đội hộ quán, cũng sẽ bị chúng ta chế phục!”

“Theo chân bọn hắn liều mạng!”

“Không sai! Liều mạng!”

Lửa giận cùng oán khí của cư dân Cửu Phong trần bị áp lực lâu ngày ngay lúc này ầm ầm bạo phát, mọi người đều thoát khỏi sự sợ hãi trong lòng, biến thành chiến ý xung thiên, có chút người chọn lưu thủ tại chỗ, có chút người tứ tán đi, chuẩn bị bắt tay đối phó đội hộ quảng.

Một ngày dân chúng bị tức giận, lực lượng bộc phát đủ làm thiên địa biến sắc!

Trương Văn Trọng dặn Trần Hi: “Cậu đi chiếu cố một chút, đừng để người của đội hộ quảng đánh bị thương mọi người.” Lại lấy ra điện thoại di động, gọi cho Lâm Phong, đem chuyện xảy ra tại Cửu Phong trần giảng thuật lại cho hắn nghe một lần. Hắn biết, chuyện ở đây xảy ra đã nháo lớn, dù hắn không gọi điện thoại, không được bao lâu, việc này cũng sẽ truyền ra ngoài.

Sau khi cắt đứt điện thoại, Trương Văn Trọng cũng lo lắng, tự mình chạy tới phương hướng cửa trấn.

Cùng lúc đó, hơn mười thành viên đội hộ quán ngồi trong chiếc xe tải nhẹ chở đã lái vào Cửu Phong trần. Làm thành viên đội hộ quán ngạc nhiên chính là, Cửu Phong trần hoàn toàn im ắng, cửa hàng hai bên đường cũng hoàn toàn đóng kín cửa.

Tuy rằng ngạc nhiên, bọn họ cũng không suy nghĩ nhiều, một thành viên đội hộ quán càng cuồng vọng cười nói: “Những điều dân này, sợ là nghe tin tức chúng ta tới, liền sợ đến tè ra quần trốn trong nhà không dám lộ mặt đi?”

Dừng xe một bên, hơn mười thành viên đội hộ quán từ trên xe bước xuống, tay cầm khảm đao, gậy sắt như chuẩn bị chém giết người.

Ngay khi bọn hắn vừa bước hết xuống xe, từ trên mái nhà hai bên đường, đột nhiên hiện ra một mảnh người rậm rạp, không đợi bọn hắn kịp phản ứng, gạch, đá từ trong tay những người này bay tới, giống như một đám châu chấu, gào thét nện lên trên người thành viên của đội hộ quán.

Trong khoảng thời gian ngắn, thành viên đội hộ quán bị ném đến kêu cha gọi mẹ.

Vốn với thể chất của võ giả bọn hắn, không cần e ngại những gạch đá như thế này. Nhưng Trương Văn Trọng phóng ra ngân châm đâm vào huyết vị bọn hắn, làm năng lực chống đỡ của bọn hắn giảm xuống, bị mưa gạch đá làm đau đến thống khổ không dứt.

Sau cơn mưa gạch đá, cư dân cầm “vũ khí” trong tay, đột nhiên từ trong những cửa hàng hai bên đường chen chúc lao ra, rống giận nhắm phía bọn hắn, vây quanh trong ngoài ba tầng, hành hung không ngớt.

“Con mẹ nó, lão tử liều mạng với đám điều dân các ngươi!” Đội trưởng đội hộ quán không biết bị ai nhét một chiếc giày da vào mồm, mơ hồ rít gào, móc ra một chiếc huy chương đầu sói bằng đồng.

Một đạo quang mang màu máu từ trong huy chương đầu sói bằng đồng phóng xuất ra.

“Ngũ phẩm bảo khí?” Trần Hi thất thanh kêu lên sợ hãi, vùng lông mày của Trương Văn Trọng cũng nhướng lên.

481. Chương 504: Đánh Luôn Tới Cửa

Ngũ phẩm bảo khí đối với Trương Văn Trọng không xem là gì, thậm chí cả Trần Hi cũng không xem vào mắt, nhưng đối với cư dân trong Cửu Phong trần mà nói, uy lực của bảo khí ngũ phẩm cũng đáng sợ đến trí mạng.

Không hề nghi ngờ, một khi bảo khí ngũ phẩm này khởi động, cả con đường trong nháy mắt sẽ biến thành luyện ngục máu tươi nhể nhại! Chuyện như vậy tự nhiên không phải là chuyện mà Trương Văn Trọng và Trần Hi muốn nhìn thấy.

Cho nên, ngay khi đội trưởng đội hộ quán lấy ra huy chương đầu sói bằng đồng, phản ứng đầu tiên của Trần Hi chính là muốn xông lên ngăn cản. Thế nhưng ngay giữa hắn và đội trưởng đội hộ quán lại có rất nhiều cư dân Cửu Phong trần, làm tốc độ của hắn thật khó có thể phát huy, mất một phen khí lực rất lớn nhưng hắn vẫn cách tên đội trưởng một cự ly không ngắn.

Mà lúc này, huy chương đầu sói bằng đồng đã tản mát ra mùi vị tanh hôi gay mũi, lại hướng bốn phía khuếch tán rất nhanh, rất nhanh đã làm các cư dân choáng váng, buồn nôn muốn ói.

“Xong, bảo khí ngũ phẩm này sẽ khởi động...” Sắc mặt Trần Hi trắng bệch, trong đầu hần đã hiện ra cảnh tượng máu chảy thành sông. Vào lúc này, hần có tâm mà vô lực, chỉ đành hi vọng dùng hết nỗ lực lớn nhất của mình, ngay lúc huy chương đầu sói khởi động, có thể cứu được một ít cư dân Cửu Phong trấn.

Ngay trong lúc Trần Hi tuyệt vọng, một đạo kiếm khí sắc bén mà người thường không thể cảm giác đột nhiên xuất hiện, lại vượt quá tốc độ có thể tưởng tượng, chuẩn xác không lầm xuyên qua trong đám người chợt lóe rồi biến mất, trong một tiếng vang “đình”, bắn trúng huy chương đầu sói bằng đồng.

Huy chương đầu sói được tên đội trưởng đội hộ quang kỳ vọng thật cao, đột nhiên xuất hiện rạn nứt, trong tiếng vang “ca ca”, trong ánh mắt không thể tin được của tên đội trưởng, ầm ầm vỡ vụn, những mảnh nhỏ cũng rơi tứ tán.

Trần Hi đầu tiên là sửng sốt, sau đó vui mừng, vội vàng quay đầu nhìn về hướng Trương Văn Trọng. Không hề nghi ngờ, đạo kiếm khí sắc bén vừa rồi, chính do Trương Văn Trọng phóng xuất ra tới.

Khi huy chương đầu sói vỡ vụn, mùi vị tanh hôi gay mũi dày đặc cũng đi theo tiêu tán. Ở lúc này, đội trưởng đội hộ quang cũng không tin được một màn mình nhìn thấy trước mắt.

Tự...tự bạo sao?

Pháp bảo không ngờ tự bạo? Điều...điều này sao có thể?

Lẽ nào nói, pháp bảo này lại là một pháp bảo thấp kém hay sao?

“Thiệt thòi a...đồ dỏm hại chết người nha...” Đội trưởng đội hộ quang cảm giác gặp ỷ khuất lớn lao, lại gào khóc lên.

Ngay khi huy chương đầu sói vỡ vụn, tông chủ Phù Bảo Tông Thái Thuận Công đang đả tọa tu hành bên trong Phù Bảo Điện tại Băng Xuyên Sơn, đột nhiên mở mắt, nhú mày, sắc mặt ngưng trọng nói: “Thương Lang Nha bài ta đưa cho Phiến Lục, đã bị người phá hủy. Xem ra bên chỗ Phiến Lục đã xảy ra chuyện. Cũng không biết là kẻ đui mù nào, lại dám động thủ với người của Phù Bảo Tông...”

Sau một thoáng trầm ngâm, hần nhìn một trung niên đạo nhân có dáng vẻ đạo mạo thanh tú, có điểm tiên phong đạo cốt phân phó: “Liễu sư đệ, phiền phức người suất lĩnh mấy đệ tử nội môn đi một chuyến, đến bên chỗ Phiến Lục nhìn xem tình huống. Tuy rằng nơi đó có Diệp Vô Đạo sư đệ trấn thủ, nhưng tính tình của hần quá mức cao ngạo xung động, ta sợ hần sẽ có hại. Linh tài liệu sản xuất bên trong Cửu Phong sơn, là vật để luyện chế pháp bảo và phù chú không thể thiếu của chúng ta, không thể sơ suất!”

Được Thái Thuận Công gọi là Liễu sư đệ, chính là bốn người trong “Thiên Công Địa Đạo” của Phù Bảo Tông, người đứng hàng thứ ba, hần nguyên bản cũng đang nhắm mắt đả tọa, lúc này nghe Thái Thuận Công phân phó, vội vàng đứng dậy đáp: “Dạ, tôi lãnh người đi Cửu Phong sơn.” Hần lập tức xoay người đi ra khỏi điện, chọn vài tên đệ tử môn hạ, mệnh lệnh cho họ mang theo pháp bảo phù chú, liền vội vàng rời khỏi Phù Bảo Tông, chạy về hướng Cửu Phong sơn.

Bên trong Phù Bảo Tông phát sinh việc này, Trương Văn Trọng đang ở Cửu Phong trấn cũng không hay biết. Vào lúc này, những thành viên của đội hộ quang mình đầy thương tích như hấp hối đều đã bị cư dân Cửu Phong trấn dùng dây thừng trói gô lại, giam giữ chung một chỗ với Lỗ Quỷ và Mã Khuê bọn hần.

Sau khi giam giữ xong những người này, Trương Văn Trọng liền chuẩn bị cùng Trần Hi ngồi xe đến mỏ quặng trên sườn núi.

Trước khi đi, Trương Văn Trọng cũng không quên căn dặn cư dân trong Cửu Phong trấn, để cho bọn họ nhất định phải canh giữ mấy tên căn bã đang bị trói kia, đợi khi Lâm Phong tới, chuyển giao bọn hần cho Lâm Phong xử trí. Ngoại trừ Lâm Phong ra, vô luận là ai đòi người cũng không giao.

Đối với sự phân phó của Trương Văn Trọng, cư dân Cửu Phong trấn đều vô điều kiện chấp hành. Tuy rằng thời gian bọn họ tiếp xúc với Trương Văn Trọng cũng không lâu, nhưng đã tín nhiệm hần phát ra từ sâu trong nội tâm.

Vốn nghe nói Trương Văn Trọng và Trần Hi đòi đi tới mỏ quặng, cư dân Cửu Phong trấn lo lắng không ngừng khuyên bảo nhưng vẫn không có kết quả, còn muốn đi cùng họ, hộ tống cho họ. Đối với việc này Trương Văn Trọng uyển chuyển cự tuyệt, bởi vì hắn rất rõ ràng, sự hung hiểm bên trong mỏ quặng tuyệt đối còn cao hơn bên Cửu Phong trấn rất nhiều. Cư dân của Cửu Phong trấn đều là người thường, nếu thật sự cho đi theo, chỉ sợ khó giữ được tính mạng, thậm chí còn có thể liên lụy đến bọn họ.

Không chỉ từ chối, bởi vì còn lo lắng cư dân Cửu Phong trấn len lén đi theo, Trương Văn Trọng còn phải thi triển Chúc Do Thuật, để những người này triệt để bỏ đi ý niệm đến mỏ quặng cùng hắn.

Chiếc xe trải qua hơn nửa tiếng đồng hồ bôn ba, Trương Văn Trọng và Trần Hi rốt cục đã đến quảng trường ngay tại giữa sườn núi.

Lúc này, cửa sắt lớn của quảng trường đóng chặt, bên trong một mảnh vắng vẻ, thật giống như không có một ai.

Còn xa một khoảng cách, Trần Hi giảm tốc độ xe, hỏi: “Tông chủ, cửa lớn đóng chặt, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Nhìn cửa sắt thật lớn, Trương Văn Trọng chỉ nói ba chữ: “Đạp cửa đi!”

“Đạp!” Trần Hi không một chút do dự, cao giọng đáp, liếm liếm môi, trong ánh mắt lóe ra sự hưng phấn. Hắn mạnh mẽ đạp mạnh chân ga, trong nháy mắt tăng tốc độ xe lên ngoài một trăm sáu mươi cây số một giờ.

Chiếc xe màu bạc giống như một viên đạn pháo bắn ra, trong tiếng rít chói tai xuyên phá không gian, dùng khí thế trước nay chưa từng có, vô cùng bá đạo tông thẳng về hướng cửa sắt phía trước.

“Phanh!”

Tiếng va chạm đinh tai nhức óc chợt vang lên, làm mặt đất đều trở nên run rẩy. Cửa sắt nặng nề trong nháy mắt đã bị đánh bay, sau một thanh âm “oanh” vang lên, đập xuống một chiếc xe màu đen nằm bên trong quảng trường. Ngay trong chớp mắt, chiếc xe giá trị hơn một triệu đã hoàn toàn hư hỏng. Mà chiếc xe của Trần Hi, cũng không chút tổn hao, thậm chí nước sơn cũng không hề bị trầy, sau một động tác xoay đuôi đầy phong cách, vũng vàng đổ bên trong khu đất trống trong mỏ.

Sở dĩ chiếc xe của Trần Hi không có việc gì, cũng không phải bởi vì chất lượng của nó tốt đến bao nhiêu, mà là vì lúc nó đụng vào cửa sắt, Trương Văn Trọng phóng xuất ra một đạo linh lực, bao trùm trên thân xe, lúc này mới khởi lên tác dụng phòng hộ hữu hiệu, không bị hao tổn trong quá trình va chạm.

Hai tiếng đánh đinh tai nhức óc, kinh động người đang nghị sự bên trong ký túc xá của quảng trường, làm bọn họ mang theo biểu tình ngạc nhiên, từ bên trong ký túc xá đi ra.

Nam tử hơn bốn mươi tuổi, vóc người khôi ngô chính là Phiến Lục, lúc này vẻ mặt hắn đang cẩn thận đi bên cạnh mấy người có gương mặt lạnh như băng sơn.

Mấy người này sầm mặt, phảng phất như cả thiên hạ đang thiếu tiền bọn hắn, chính là đệ tử của Phù Bảo Tông đang trấn thủ nơi này. Trong những người này, người trung niên ăn mặc trang phục Tôn Trung Sơn có tuổi tác lớn nhất, đó là Diệp Vô Đạo được bài danh thứ tư trong “Thiên Công Địa Đạo” của Phù Bảo Tông. Còn mấy người khác, đều là đệ tử thân truyền của hắn.

Ngay khi Trương Văn Trọng cho Trần Hi tông cửa xông vào, bọn hắn đang ở ký túc xá bên trong quảng trường, thương nghị chuyện đột phát trong Cửu Phong trấn nên xử lý như thế nào.

Nhìn chiếc xe âu yếm của mình bị cửa sắt đập thành đồng sắt vụn, trái tim Phiến Lục như rướm máu, nhưng bởi vì lúc này có người của Phù Bảo Tông bên cạnh, hắn cũng không dám đơn giản lên tiếng, chỉ có thể trợn mắt nhìn chằm chằm Trương Văn Trọng và Trần Hi từ trên xe bước xuống, nghiêng rằng nghiêng lợi mắng thâm trong lòng: “Ồ trong Cửu Phong trấn đánh người của ta còn chưa tính, không ngờ còn đánh luôn tới cửa. Các người...các người cũng quá khi dễ người đi? Đây còn có thiên lý hay không?”

Ánh mắt Diệp Vô Đạo đảo qua trên người Trương Văn Trọng và Trần Hi, chẳng đáng cười nhạt, nói: “Ta còn đang nghĩ ai có lá gan lớn như vậy, không ngờ là hai tiểu bối Trúc Cơ kỳ không biết tốt xấu. Hay, ở bên trong Cửu Phong trấn đánh người của chúng ta rồi còn không nhanh bỏ chạy, không ngờ còn dám ngهنهن

ngang tìm tới cửa...Hừ, thật khi dễ người của Phù Bảo Tông là trái hồng mềm mại người niết phá? Không biết sống chết!”

Sở dĩ Diệp Vô Đạo cho rằng Trương Văn Trọng chỉ có tu vi Trúc Cơ kỳ, là bởi vì Trương Văn Trọng vừa phóng ra một đạo linh lực, lúc này vẫn còn linh lực lưu lại trên người. Bằng không hẳn cũng sẽ giống như Xích Hà đạo trưởng của Hà Phi Quan, nhận định Trương Văn Trọng là một phạm phu tục tử không có nửa điểm linh lực.

Nhưng theo Diệp Vô Đạo xem ra, hai tiểu tử Trúc Cơ kỳ căn bản không kham nổi một kích. Thậm chí hẳn vốn trời sinh tính cao ngạo, còn không muốn tự mình động thủ thu thập Trương Văn Trọng và Trần Hi, chỉ nhìn đám đệ tử bên người nói: “Trong các người có ai đến giáo huấn hai tên tiểu tử vô tri cuồng vọng này cho ta?”

“Đệ tử nguyện đi!” Một nam tử thân hình gầy gò, ánh mắt thâm trầm bước tới.

Diệp Vô Đạo liếc mắt nhìn người này, gật đầu nói: “Lữ Nham? Tốt, do người đi thu thập hai tên tiểu tử cuồng vọng vô tri này, thuận tiện cũng cho ta nhìn, gần đây người luyện chế kiện pháp bảo có uy lực ra sao. Nhưng có chuyện người phải nhớ kỹ, đánh cho bọn hắn chết khiếp là được, ngàn vạn lần đừng làm tổn thương tính mạng. Chúng ta còn phải giữ lại hai người, để đổi tiền chuộc từ sư môn của chúng! Dù số lượng tiền chuộc không nhiều lắm, nhưng vẫn tốt hơn là không có nha?” Trong lời nói của hắn, đã xem Trương Văn Trọng và Trần Hi là vật trong tay.

“Tuân mệnh!” Lữ Nham khom người đáp, lập tức xoay người, vẻ mặt cười lạnh đi tới chỗ Trương Văn Trọng và Trần Hi, vừa đi vừa nói chuyện: “Trúc Cơ kỳ sao? Thật đúng là nhỏ yếu. Bất quá việc mà ta thích làm nhất, chính là khi dễ nhỏ yếu!”

482. Chương 505: Tuyệt Kỹ Trong Truyền Thuyết: Dừng Mắt Giết Người

Ngay khi Lữ Nham nhe răng cười ngênh ngang đi tới hướng Trương Văn Trọng và Trần Hi, Diệp Vô Đạo quay đầu nói với Phiến Lục: “Chỗ của người hẳn còn rượu ngon chứ? Lấy ra hai bình! Chúng ta vừa thưởng thức rượu ngon, vừa xem Lữ Nham giáo huấn hai tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng, chẳng phải là sáng khoái sao?”

Phiến Lục không dám chậm trễ, cúi đầu khom lưng đáp: “Chỗ của tôi trùng hợp còn lại hai bình rượu Mao Đài trữ năm tám năm, nghĩ hẳn hợp khẩu vị các vị, tôi đi lấy.” Dứt lời hắn tự mình quay vào trong ký túc xá, sau một lát, lấy ra hai bình rượu Mao Đài, còn rất cẩn thận tìm kiếm thêm một ít món điểm tâm.

Tiếp nhận bình rượu Mao Đài, mở nắp vừa nghe, Diệp Vô Đạo thỏa mãn gật đầu, thuận miệng khen một câu: “Người đúng là không tệ.” Phiến Lục vui mừng quá đỗi, càng cười đầy vẻ nịnh bợ. Giờ khắc này, ngoại trừ Trương Văn Trọng và Trần Hi, mọi người đều nhận định Lữ Nham có thể dễ dàng thu thập hai người bọn họ. Mà Diệp Vô Đạo, càng xem chuyện này như một vở kịch tiêu khiển.

Nhìn biểu tình trào phúng của Lữ Nham, Trần Hi hừ lạnh một tiếng, định tiến lên ngênh chiến. Nhưng hắn vừa mới bước ra một bước, đã bị Trương Văn Trọng ngăn cản: “Người này tuy rằng đáng ghét, cũng đã có tu vi Kim Đan sơ kỳ, dù người có nhiều pháp bảo, phù chú hộ thân, nhưng muốn chiến thắng hắn, tỷ lệ cũng rất thấp. Cho nên để ta gặp hắn đi.”

“Dạ.” Trần Hi đáp, thu hồi bước tiến.

Vào lúc này, Lữ Nham đã đem kiện pháp bảo mới luyện chế gần đây đem ra, đó là linh khí nhị phẩm Hàn Huyết Phiến.

Pháp bảo hình lá cờ này, cả vật thể hiện ra màu đỏ tối làm người khác dựng đứng tóc gáy, ở giữa còn kèm theo một ít chú văn kim sắc quý dị. Tinh tế vừa nhìn, phiến đỏ tối trên lá cờ, cũng không phải màu sắc của lá cờ, mà là máu tươi đã khô sau khi đọng lại hình thành! Loại pháp bảo dùng máu tươi để ngâm một khi thi triển, sẽ thổi ra huyết vũ tinh phong ẩn chứa kịch độc, làm đối thủ một mỗi ứng phó, khó lòng phòng bị. Cũng không biết, Lữ Nham vì muốn luyện chế ra kiện pháp bảo ác độc như vậy, đến tột cùng đã gây tai họa cho bao nhiêu người vô tội?

Nhìn Lữ Nham lấy ra Hàn Huyết Phiên, Diệp Vô Đạo thỏa mãn gật đầu, uống một ngụm rượu Mao Đài, cười dài nói với đệ tử khác: “Thiên phú của Lữ Nham thật sự không tệ, hiện tại đã có thể luyện chế ra linh khí, xem ra thành tựu sau này tuyệt đối sẽ không quá thấp. Các người phải hướng hẩn học tập nhiều hơn đi.”

Nghe sư tôn khen ngợi Lữ Nham, mấy đệ tử Phù Bảo Tông vừa ước ao vừa đổ kỵ.

Lữ Nham tự nhiên cũng nghe được lời khen, gương mặt lộ vẻ vui mừng lẫn đắc ý, càng có vẻ thêm can rở. Khi đi tới cách Trương Văn Trọng và Trần Hi chừng mười thước, hẩn ngừng chân lại. Tay trái nắm Hàn Huyết Phiên, tay phải hướng Trương Văn Trọng và Trần Hi ngoắc ngón tay, vẻ mặt biểu tình hèn mọn cùng chẳng đáng, cười lạnh nói: “Đừng lãng phí thời gian nữa, hai người các người cùng lên đi! Hắc hắc, ta nói cho hai người biết, sự chênh lệch giữa Trúc Cơ kỳ và Kim Đan kỳ đến tột cùng lớn cỡ nào!”

Trương Văn Trọng cũng không tức giận, chỉ cười lạnh, bước tới hướng Lữ Nham một bước.

Ngay khi chân hẩn vừa bước ra, vẻ cười nhạt trong miệng Lữ Nham lập tức dừng bật, giống như bị một bàn tay vô hình bóp ngang cổ, làm hẩn không cách nào tiếp tục phát ra âm thanh. Mà vẻ hèn mọn cùng chẳng đáng trong ánh mắt hẩn, lúc này đã biến mất, chỉ còn lại vẻ khó thể tin cùng ánh mắt sợ hãi kinh khủng. Cùng lúc đó, từng giọt mồ hôi lạnh tuôn ra quanh thân hẩn, trong nháy mắt ngấn ngủi, làm toàn thân trên dưới của hẩn ướt đẫm.

Nguyên lai, ngay khi Trương Văn Trọng bước ra một bước nhìn như giản đơn, một cỗ kiếm ý ngập trời như biển rộng từ trong thân thể hẩn phóng xuất ra, xông thẳng về hướng Lữ Nham.

Trong mắt Lữ Nham, Trương Văn Trọng đã sớm thay đổi dáng dấp, không còn là một người thường thân hình gầy gò, mà là một thanh tuyệt thế bảo kiếm sắc bén lợi hại kinh thiên địa khiếp quỷ thần!

Ở trước thanh bảo kiếm tuyệt thế này, Lữ Nham cảm thấy mình thật nhỏ bé cùng vô lực, tùy thời đều có khả năng bị kiếm khí sắc bén cắt thành mảnh nhỏ.

Thử hỏi ở dưới dạng tình huống này, hẩn làm sao có thể không sợ? Lại làm sao có thể không kinh khủng?

Lữ Nham rất muốn xoay người chạy đi, nhưng lúc này hai chân hẩn lại run lên kịch liệt, giống như nặng gấp ngàn vạn lần, căn bản không thể nhúc nhích. Dưới dạng tình huống này, đừng nói là xoay người bỏ chạy, ngay cả muốn hoạt động cũng không khả năng!

Biểu hiện lúc này của Lữ Nham, trong mắt đám người Diệp Vô Đạo, lại vô cùng quỷ dị.

Bởi vì sự khống chế đối với kiếm ý của Trương Văn Trọng, đã sớm đạt tới nồng nổi lò hỏa thuần thanh. Ở lúc này, ngoại trừ đương sự Lữ Nham ra, những người còn lại, bao quát cả Diệp Vô Đạo, cũng không nhận thấy được kiếm ý kinh khủng phóng xuất ra từ trong người của Trương Văn Trọng. Vì thế bọn hẩn tự nhiên cũng sẽ không hiểu được, áp lực lúc này Lữ Nham phải thừa nhận, đến tột cùng phải lớn đến thế nào.

Đang lúc ngạc nhiên nhìn nhau, đệ tử của Phù Bảo Tông cũng không nhận được liên suy đoán:

“Ta không nhìn lầm chứ? Lữ Nham đang run? Đối mặt với hai thái điều Trúc Cơ kỳ lại run? Điều...điều này sao có thể!”

“Kỳ quái, linh lực của Lữ Nham đã có dấu hiệu xuất hiện hỗn loạn. Đây đến tột cùng đang xảy ra chuyện gì? Lữ Nham rốt cục bị làm sao vậy? Không có khả năng thực sự lại bị hai thái điều Trúc Cơ kỳ làm sợ đến như vậy đi?”

“Tà môn...biểu hiện của Lữ Nham thật sự quá tà môn!”

Trong tiếng suy đoán nghị luận của đệ tử bên người, sắc mặt Diệp Vô Đạo rất nhanh sẫm xuống tối đen.

Biểu hiện quái dị lúc này của Lữ Nham, làm hẩn vô cùng kinh nghi, đồng thời có loại cảm giác mất hết mặt mũi. Nhất là nhớ tới vừa rồi còn khích lệ Lữ Nham ngay trước mặt mấy đệ tử, không ngờ lại đối lấy kết quả như vậy, đoàn lửa giận trong lòng hẩn cũng không còn áp lực được, hừng hực thiêu đốt lên. Hẩn vốn là một người tâm cao khí ngạo, làm sao có thể tiếp thu được chuyện như vậy?

Diệp Vô Đạo kiểm chế không được lửa giận trong lòng, thẳng thắn hắng giọng, nhìn Lữ Nham rống giận: “Lữ Nham, con mẹ nó rốt cục người đang làm cái quỷ gì? Còn không nhanh động thủ cho ta, thu thập hai

tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng? Con mẹ nó người thật làm mất mặt xấu hổ, khi nào chuyện này chấm dứt, người mau cút về Phù Bảo Tông, đến Tư Quá Nhai diện bích sám hối! Không có sự chấp thuận của ta, vĩnh viễn cũng đừng nghĩ rời khỏi Tư Quá Nhai!”

Lời rống giận của Diệp Vô Đạo, tựa hồ đã khởi lên một chút tác dụng. Lữ Nham vẫn đang bị vây trong trạng thái “đờ ra”, cuối cùng cũng có thể động lên, chỉ thấy hắc cao cao giơ lên tay trái, Hàn Huyết Phiến trong tay hắt đón gió lạnh nơi sườn núi phần phật rung động, nhìn qua rất có cảm giác ụ ụ.

Nhìn thấy một màn này, cuối cùng Diệp Vô Đạo cũng thả ra nổi tức giận, nhưng sắc mặt hắc vẫn sầm xuống như trước, vừa mắng xong, lại uống một ngụm Mao Đài, lại nhìn những kẻ bên cạnh nói: “Không nghĩ tới, tiểu tử Lữ Nham này thật là muốn nghe mắng. Nếu lão tử không mắng hắc vài câu, hắc còn chưa chịu nhúc nhích...”

Tuy rằng Lữ Nham biểu hiện rất quý dị, nhưng đám người Diệp Vô Đạo cũng không hề có nghi ngờ gì với sự thắng lợi của hắc.

Nói giỡn sao, một người tu chân Kim Đan kỳ, nếu như không đối phó được hai người tu chân Trúc Cơ kỳ, còn không phải làm cho người cười đến rụng răng sao?

Thậm chí là Phiến Lục, cũng không xem trận tranh đấu này trong lòng, lúc này mắt hắc chỉ nhìn Diệp Vô Đạo.

Nhìn Diệp Vô Đạo uống từng ngụm rượu Mao Đài, Phiến Lục cảm thấy rất xót ruột, nhưng hắc không dám mở miệng ra ý kiến, chỉ trong lòng rơi lệ cầu khẩn: “Cầu người uống ít một chút đi, tốt xấu cũng lưu lại cho ta một ít chứ...Ai, gặp phải một kẻ không biết thưởng thức rượu như người, thật đúng là một bi kịch. Sớm biết như vậy, ta cứ thuận tiện lấy đại một bình rượu trắng mang ra.”

Cũng không biết có phải lão thiên gia nghe được lời cầu khẩn của hắc hay không, chỉ nghe một thanh âm “phốc” vang lên, một hương vị rượu Mao Đài nồng nặc tản ra, phun thẳng vào ngay mặt hắc. Nhưng ngay lúc này hắc không có tâm tình thưởng thức rượu, mà nhanh dùng tay áo lau mặt.

Bởi vì ngụm rượu phun lên mặt hắc, chính là từ trong miệng Diệp Vô Đạo phun ra, thậm chí còn hỗn hợp mùi vị thối chua, làm hắc rất muốn ới mửa.

Phiến Lục không dám giận cũng không dám nói, lúc này chỉ cảm nhận được cái gì gọi là tai bay vạ gió, cái gì là khóc không ra nước mắt, trong lòng hắc tràn đầy ai oán, không khỏi nói thầm: “Tuy rằng ta rất muốn uống bình rượu Mao Đài này, nhưng không đến mức phải uống nước bọt của người khác chứ? Ô ô, lão thiên gia, ta không muốn ông chơi người kiểu như thế đi...”

Lúc này Diệp Vô Đạo không có tâm tình phản ứng Phiến Lục, trong đôi mắt đang trợn to của hắc, lộ vẻ kinh ngạc cùng ngờ vực. Thậm chí hắc kiểm chế không được sự chấn động trong lòng, còn dùng thanh âm run run kinh hô lên: “Đây...con mẹ nó đã xảy ra chuyện gì?”

Không chỉ có Diệp Vô Đạo, dù là những đệ tử Phù Bảo Tông bên cạnh hắc, đồng dạng vẻ mặt khiếp sợ lẫn không tin.

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Phiến Lục tràn đầy buồn bực cùng không giải thích được, cũng bất chấp lau đi rượu dính trên mặt, vội vàng nhìn theo ánh mắt Diệp Vô Đạo.

Không nhìn không biết, vừa nhìn hoảng sợ nhảy dựng.

Lữ Nham vừa giơ lên cao Hàn Huyết Phiến, chuẩn bị phát động thế tiến công, lúc này đang nằm ngửa trên mặt đất. Không chỉ trợn mắt trắng dã, tay chân co quắp, bọt mép đang không ngừng tuôn ra...Nhìn đáng dấp lúc này của Lữ Nham, dù mạng lớn, có thể bảo trụ tính mạng, chỉ sợ cũng biến thành một kẻ ngu ngốc không thể tự gánh vác sinh hoạt cho chính mình đi?

“Đây...đây là có chuyện gì?” Phiến Lục kinh ngạc há to miệng, thế nào cũng nghĩ không ra, vừa rồi Lữ Nham còn đang điệu võ dương oai, không ai bì nổi, thế nào chỉ trong chớp mắt đã hoàn toàn biến thành một tên xui xẻo thế này?

Nhìn Lữ Nham đã hoàn toàn đánh mất sức chiến đấu, lại nhìn Trương Văn Trọng không chút tổn hao gì, trong lòng Phiến Lục chợt dâng lên ý niệm kỳ quái trong đầu, hắc thất thần nỉ non: “Lẽ nào nói...đây là

“dùng mắt giết người” trong truyền thuyết hay sao?”

483. Chương 506: Quá Bạo Lực, Thật Không Hòa Hòa!

Yên tĩnh, yên tĩnh như côi chết.

Tất cả mọi người mở to hai mắt, nhìn Trương Văn Trọng không chút tổn hao gì cùng Lữ Nham đang nằm trên mặt đất sùi bọt mép, thế nào cũng không dám tin tưởng đây là thực sự.

“Vừa rồi rốt cục xảy ra chuyện gì? Lữ Nham đến tốt cùng bị làm sao vậy? Vì sao đột nhiên lại gục không dậy nổi?” Đệ tử Phù Bảo Tông nhìn nhau, đều trong ánh mắt đối phương nhìn ra cùng một nghi vấn. Trong lòng kinh ngạc, bọn hắn cũng nhìn không được suy đoán: “Lẽ nào nói, trên thế giới này thật sự có chiêu số “dùng mắt giết người”? Bằng không, biểu hiện quỷ dị của Lữ Nham, làm sao để giải thích?”

Mặc dù trong mắt bọn hắn, tu vi của Trương Văn Trọng cũng chỉ có tiêu chuẩn Trúc Cơ kỳ, nhưng trong ánh mắt bọn hắn nhìn về phía Trương Văn Trọng lúc này, cũng đã bớt sợ coi rẻ, lại thêm vẻ sợ hãi.

“Dùng mắt giết người? Thối lắm! Trên thế giới này, thế nào khả năng lại có chiêu số sai lầm như vậy!” Nhìn sĩ khí của phe mình đã có dấu hiệu suy sụp, vùng lông mày của Diệp Vô Đạo nhướng lên, hừ lạnh một tiếng. Cặp mắt tràn ngập sát khí đang chăm chú tập trung trên người Trương Văn Trọng. Hắn có thể khẳng định, quái sự phát sinh trên người Lữ Nham, hơn phân nửa có liên quan tới Trương Văn Trọng. Thế nhưng hắn làm sao cũng nghĩ không ra, đến tốt cùng Trương Văn Trọng đã dùng loại thủ đoạn nào để ám toán Lữ Nham.

“Lẽ nào hắn ẩn tàng thực lực, cũng không phải là một thái diệu Trúc Cơ kỳ?” Diệp Vô Đạo suy đoán, nhưng rất nhanh lắc đầu phủ quyết loại suy đoán này của mình: “Vô luận ta thấy thế nào, tiêu chuẩn linh lực của hắn chỉ dưới Trúc Cơ kỳ. Với ánh mắt của ta, dù đại sư huynh cũng thẹn không bằng, trừ phi tu vi của tiểu tử này vượt xa ta, bằng không tuyệt không khả năng giấu diếm qua ánh mắt của ta. Mà trên đời này hiện nay, tu vi ở trên ta, toàn bộ đều là nhân vật thành danh đã lâu, cũng không có một ai là người trẻ tuổi vô danh cả...”

“Nếu như không phải vấn đề của thực lực, như vậy khả năng lớn nhất là trên người tiểu tử này, có giấu một kiện pháp bảo cao phẩm âm ngoan ác độc!” Trong ánh mắt Diệp Vô Đạo chợt nổi lên ánh mắt tham lam: “Có thể dưới tình huống thần không biết quỷ không hay, ám toán một người tu chân Kim Đan kỳ thành như vậy, phẩm cấp của kiện pháp bảo tuyệt đối sẽ không thấp! Một kiện pháp bảo cao phẩm uy lực bất phàm như thế, rơi vào trong tay một thái diệu Trúc Cơ kỳ quả thực là lãng phí! Không được, ta phải lấy làm của riêng mới xong!”

Ngay lúc này, Trương Văn Trọng lại bước về phía trước một bước, cao giọng hỏi: “Còn có ai muốn tới đánh một trận?” Tuy rằng thanh âm hắn cũng không cao, giọng nói cũng không nghiêm khắc, nhưng trong lòng đám đệ tử Phù Bảo Tông đều dâng lên một tia sợ hãi, thậm chí không hẹn mà cùng lui ra phía sau một bước.

Một màn như vậy làm Diệp Vô Đạo rất tức giận, nếu không phải hắn tâm cao khí ngạo, tự giữ thân phận, chẳng đáng động thủ với một thái diệu Trúc Cơ kỳ, chỉ sợ đã sớm tự mình bước ra thu thập Trương Văn Trọng.

Lúc này hắn cố nén không bạo phát lửa giận, dùng ánh mắt đảo qua trên người các đệ tử Phù Bảo Tông, phàm là đệ tử Phù Bảo Tông bị ánh mắt hắn nhìn tới, tất cả đều xấu hổ cúi đầu. Hiển nhiên đối với việc vừa rồi bị Trương Văn Trọng hù dọa làm kinh sợ vô cùng xấu hổ.

Nhìn thấy biểu tình của đệ tử Phù Bảo Tông, Diệp Vô Đạo lạnh giọng nói: “Trên người hai thái diệu Trúc Cơ kỳ này, rất có khả năng đang giấu diếm một kiện pháp bảo cao phẩm. Vừa rồi Lữ Nham quá mức sơ ý, không chịu tra kỹ, mới bị pháp bảo kia ám toán đánh lén.”

“Nguyên lai không phải chiêu số quỷ dị dùng ánh mắt giết người, mà là pháp bảo...” Sĩ khí của đám đệ tử Phù Bảo Tông cuối cùng cũng khôi phục lại, bọn họ sợ hãi chiêu số quỷ dị đánh bại Lữ Nham mà thần không biết quỷ không hay, lúc này nghe Diệp Vô Đạo nói, hai thái diệu Trúc Cơ kỳ dựa vào một kiện pháp bảo cao phẩm, sợ hãi trong lòng bọn hắn tự nhiên tiêu tán không ít.

Diệp Vô Đạo gọi tên hai người, mệnh lệnh: “Trương Thành, Vương Hành, hai người đi bắt sống hai tên thái điều này, cướp đoạt pháp bảo trong tay bọn họ! Nếu như các người cũng mất mặt xấu hổ như Lữ Nham, cẩn thận ta đem linh hồn bọn người cầm tham, cho các người trọn đời không được siêu sinh!”

“Dạ!” Trương Thành, Vương Hành tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng không dám kháng lệnh, chỉ đành kiên trì lĩnh mạng, một trái một phải chậm rãi hướng Trương Văn Trọng đi đến.

Bởi vì có vết xe đổ của Lữ Nham, cho nên Trương Thành, Vương Hành cũng thu liễm lòng khinh miệt, khởi lên toàn bộ tinh thần. Bọn hắn cũng không dám đến quá gần Trương Văn Trọng, đứng cách hắn hai ba mươi thước, lại không hẹn cùng ngừng chân lại, nhìn đối phương cùng nháy mắt. Lập tức đều lấy ra phù chú màu sắc khác nhau, trong lúc rất nhanh niệm tụng chú ngữ, dương tay ném phù chú lên bầu trời.

Mười bốn phù chú hội tụ cùng một chỗ, dựa theo một loại quy luật huyền diệu sắp hàng, lập tức hóa thành một phù trận, vây Trương Văn Trọng vào bên trong. Một đạo gió lạnh thấu xương, hỗn loạn hoa tuyết bay tán loạn, lập tức xuất hiện bên trong phù trận, lại gào thét cuộn về hướng Trương Văn Trọng, như muốn thôn phệ lấy hắn.

Diệp Vô Đạo thỏa mãn gật đầu, nói: “Trương Thành, Vương Hành cũng thông minh, biết sử dụng phù chú đối phó hai thái điều Trúc Cơ kỳ. Trong Lãnh Nguyệt Hàn Băng phù trận này, dù hai tên tiểu tử cuồng vọng thực sự có pháp bảo cao phẩm, cũng không cách sử dụng, chỉ đành bó tay chịu trời!”

Phù Bảo Tông, danh như ý nghĩa, là tông phái dùng phù chú và pháp bảo làm chủ, phương thức chiến đấu bọn họ sử dụng có hiệu quả giống như Phong Sơn phái chuyên dùng “đan dược pháp bảo phù chú lưu”. Ngày trước, bọn họ cũng từng dựa vào phù chú và pháp bảo cường lực, một lần liền trở thành đại phái tu chân Thiên Tự Hào. Chỉ tiếc, khi linh khí từ từ suy yếu cùng linh tài liệu từ từ rất thưa thớt, số lượng cùng chất lượng của phù chú, pháp bảo do Phù Bảo Tông luyện chế cũng từ từ thấp đi, địa vị của bọn họ ở tại tu chân giới cũng từ Thiên Tự Hào rơi xuống thành hiện tại, miễn cưỡng gia nhập vào trong một trăm tu chân môn phái Địa Tự Hào.

“Phù trận sao?” Tuy rằng bản thân đang ở bên trong Lãnh Nguyệt Hàn Băng phù trận, nhưng trên mặt Trương Văn Trọng cũng không có vẻ kinh hoàng, hắn lắc đầu cười nói: “Phù trận như vậy, cũng quá không phóng khoáng đi thôi? Cũng được, để các người nhìn thử một lần, cái gì gọi là phù trận chân chính!” Dứt lời, hắn vung lên hai tay, hai đạo quang mang từ trên tay hắn phóng ra.

Sau khi quang mang tán đi, ở trong tay Trương Văn Trọng, có thêm hai xấp phù chú.

Nhìn thấy một màn như vậy, bao quát Diệp Vô Đạo bên trong, toàn bộ đệ tử Phù Bảo Tông cũng không còn giữ được bình tĩnh. Đang lúc ghen hờn nhìn trân trối, đều dùng thanh âm run rẩy kinh hô lên:

“Trời ạ, là phù chú? Tiểu tử này xuất ra thật nhiều phù chú! Hai xấp đầy như vậy, sợ phải hơn trăm phù chú đi?”

“Điều...điều này sao có thể? Hắn thực sự chỉ là một thái điều Trúc Cơ kỳ sao? Vì sao trên người lại mang theo nhiều phù chú như vậy?”

“Tiểu tử này rốt cục là đệ tử của môn phái nào? Sư phụ hắn cũng quá xa xỉ đi thôi? Không ngờ cho hắn nhiều phù chú phòng thân như vậy? Đây...đây có còn cho người sống nữa hay không?”

Trong tiếng kinh hô của bọn hắn, Trương Văn Trọng đã vung lên hai tay, đem hai xấp, khoảng chừng một trăm lẻ tám phù chú, toàn bộ đều ném lên không trung. Quang mang bảy màu, nhất thời từ trong những phù chú tán phát ra, lại trong nháy mắt theo một quy luật huyền diệu sắp hàng tổ hợp vào nhau, hóa thành một phù trận còn lớn hơn lần mạnh hơn cả Lãnh Nguyệt Hàn Băng phù trận.

Phạm vi bao phủ của Lãnh Nguyệt Hàn Băng phù trận khoảng chừng vài thước, nhưng phù trận do Trương Văn Trọng thi triển ra lại bao trùm phạm vi toàn bộ sườn núi Cửu Phong sơn, không chỉ nhét cả Trương Thành và Vương Hành vào trong, dù là đệ tử Phù Bảo Tông cùng Diệp Vô Đạo, đồng dạng cũng bị nhốt vào trong phù trận này.

“Đây là...đây là Thiên Cương Địa Sát phù trận?” Trương Thành và Vương Hành đứng mũi chịu sào đã sắp khóc đi ra, vốn hai người dùng mười bốn phù chú cấu thành Lãnh Nguyệt Hàn Băng phù trận, đã cảm thấy

vô cùng xa xỉ. Thế nhưng so sánh với việc Trương Văn Trọng dùng một trăm lễ tám phù trận cầu thành Thiên Cương Địa Sát phù trận, căn bản chỉ là một trò nhỏ nhặt không đáng chớp mắt.

“Khi dễ người, đây thật quá khi dễ người...nhiều phù chú như vậy, người thật đem ra hết sao?” Cũng không biết do kinh khủng hay phần nộ, thân thể Trương Thành và Vương Hành không khỏi run rẩy lên. Hai người bọn hắn cũng bất chấp giá nào, không ngờ muốn thúc đẩy Lãnh Nguyệt Hàn Băng phù trận giành đánh chết Trương Văn Trọng trước.

Nhưng khi hai người thúc đẩy linh khí niệm tụng chú ngữ, cũng khiếp sợ phát hiện, Lãnh Nguyệt Hàn Băng phù trận đã không còn nghe theo hiệu lệnh của bọn hắn nữa.

“Chuyện gì xảy ra? Vì sao phù trận lại đột nhiên mất đi hiệu lực?” Ngay khi Trương Thành và Vương Hành không giải thích được, Lãnh Nguyệt Hàn Băng phù trận vốn đang bao phủ Trương Văn Trọng, không ngờ đã thay đổi hướng, quay về bao phủ hai người bọn hắn. Chỉ trong chớp mắt, đã bao phủ kín cả hai người bên trong trận. Băng tuyết bay lượn khắp bầu trời, cuồng phong cực độ âm hàn càng gào thét cuộn về phía hai người bọn hắn.

Trương Thành và Vương Hành tốt xấu cũng là người tu chân Kim Đan kỳ, có thể làm được tới mức gặp biến không sợ hãi, nhanh tay lấy ra pháp bảo, vận chuyển linh lực, muốn phá trận xông ra. Hai người bọn hắn cũng là cao thủ ngoại phù, đối với Lãnh Nguyệt Hàn Băng phù trận cũng rất hiểu rõ. Nhưng Trương Văn Trọng cũng không cho bọn hắn được như nguyện, ở lúc này, hắn liền phát động Thiên Cương Địa Sát phù trận.

Một trăm lễ tám vị tinh tướng Thiên Cương Địa Sát do phù chú triệu hồi ra, đột nhiên hiện thân. Bọn họ cũng không một chút hòa hảo, không giảng chút đạo nghĩa, từ lúc hiện thân, liền như ong vỡ tổ hướng về phía Trương Thành và Vương Hành, chỉ trong chớp mắt, đã vây quanh hai người chặt như nêm cối. Vô số quyền cước vũ khí, giống như tạt phong mưa rào, liên tục hướng hai người họ đánh tới. Dù hai người đều là người tu chân Kim Đan kỳ, nhưng hai quyền khó địch bốn tay, huống chi hiện tại xông tới lại là một trăm lễ tám địch nhân? Ngay trong chớp mắt, hai tên thương cảm đã bị một trăm lễ tám tinh tướng đè xuống mặt đất quần ẩu liên tục.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết, từ trong miệng hai người bọn họ truyền ra, không chỉ làm người của Phù Bảo Tông sắc mặt trắng bệch, càng làm cho nơi sườn núi giống như chim bay cá nhảy, đều hoảng sợ tứ tán bỏ chạy.

Đệ tử Phù Bảo Tông bị một màn trước mắt làm sợ đến run run, không hẹn mà cùng nuốt nước miếng, dùng thanh âm run rẩy nói: “Thật quá bạo lực, thật quá độc ác đi?”

484. Chương 507: Dám Uy Hiếp Ta? Đi Chết Đi!

Mắt nhìn Trương Thành và Vương Hành bị quần ẩu bên trong Thiên Cương Địa Sát trận vô cùng nguy ngập, Diệp Vô Đạo cũng đã ngồi không yên.

Trước đó Lữ Nham bị tổn hại trong tay Trương Văn Trọng, lúc này nếu Trương Thành và Vương Hành cùng bị tổn hại trong tay hắn, như vậy mặt mũi Phù Bảo Tông đã thật sự mất hết không còn sót lại chút gì nữa. Ở dưới tình huống này, cuối cùng Diệp Vô Đạo cũng phải buông xuống hư danh, trong tiếng rống giận dữ như sấm sét, với tốc độ nhanh như thiểm điện, đánh về phía Trương Văn Trọng.

Phản ứng này của Diệp Vô Đạo, nằm trong sự dự liệu của Trương Văn Trọng, hắn thân nhiên cười, tay phải kháp pháp quyết giơ lên, một trăm lễ tám tinh tướng đang quần ẩu Trương Thành và Vương Hành, lập tức hóa thành một trăm lễ tám trụ sáng màu sắc khác nhau, chen chúc bắn về phía Diệp Vô Đạo.

“Chỉ bằng Thiên Cương Địa Sát phù trận mà cũng muốn vây khốn ta? Hừ, quả nhiên không biết tốt xấu! Cũng được, cho người mở rộng tầm mắt, xem ta làm sao phá phù trận này!” Diệp Vô Đạo hừ lạnh một tiếng, hắn biết rõ, muốn vặn hỏi mặt mũi của Phù Bảo Tông, nhất định phải dùng thủ đoạn sấm sét, đem Trương Văn Trọng và Trần Hi giết chết! Bởi vậy hắn cũng không bảo tồn thực lực, trực tiếp đem pháp bảo cực mạnh nhất lấy ra, Đoạt Mệnh Kim Liên!

Đoạt Mệnh Kim Liên là một kiện linh khí lực phẩm, nó giống như một đóa hoa sen dùng vàng ròng chế tạo thành, có vẻ cao quý lại mỹ lệ. Nhưng trên thực tế, nó cũng là một pháp bảo truy hồn đoạt mệnh, hung hiểm không gì sánh được! So sánh với Hàn Huyết Phiến do Lữ Nham sử dụng trước đó, quả thực như gặp phải sư phụ, hoàn toàn không thể so sánh.

Ngay khi Diệp Vô Đạo đem linh lực truyền vào trong Đoạt Mệnh Kim Liên, từng sợi quang mang màu vàng kim từ trong đó phóng ra. Mà đóa kim liên nguyên chỉ có hình dáng như nụ hoa, cũng đã dùng tốc độ cực nhanh nở ra. Ngay khi nó nở hoàn toàn, một mảnh tiếng oanh minh “ong ong” đột nhiên vang lên, vô số kim khâu nhỏ như lông trâu, từ trong đóa kim liên bắn nhanh ra ngoài, nghênh hướng đón tới một trăm lẻ tám đạo trụ sáng.

Bang bang bang bang phanh...

Tiếng nổ mạnh vang lên liên miên bên tai không dứt, toàn bộ quảng trường liên tục hiện ra những đoàn ánh sáng thật hoa mỹ, giống như pháo hoa được phóng ra mừng năm mới. Trên thực tế, những đoàn ánh sáng và tiếng nổ mạnh kia, đều do phù chú và kim khâu của Đoạt Mệnh Kim Liên phóng xuất sản sinh.

Cùng lúc dùng Đoạt Mệnh Kim Liên phá trận, Diệp Vô Đạo lại rút ra một cây đại đao màu đỏ như máu, cũng là một lực phẩm linh khí tên Huyết Vũ Đao.

Hai tay Diệp Vô Đạo nắm chặt chuôi đao, thúc đẩy toàn bộ linh lực trong cơ thể, đột nhiên bổ ra một đao. Đao khí màu máu chứa đựng mùi tanh hôi dày đặc lập tức tuôn ra, hóa thành một mảnh tinh phong huyết vũ lợi hại không gì sánh được, có uy lực vô cùng cao minh, cuộn về hướng Trương Văn Trọng. Ở dọc đường, toàn bộ những vật cản trở mảnh tinh phong huyết vũ, vô luận là chiếc xe đã hư hỏng hay khoáng thạch, toàn bộ trong nháy mắt biến thành bột mịn. Uy lực như vậy, quả nhiên là rất kinh khủng!

Trương Văn Trọng không chút nào sợ hãi, tay phải giương lên, Bàn Long Ngọc Xích lập tức xuất hiện trong tay hắn, dưới linh lực tác dụng, Bàn Long Ngọc Xích phóng ra ánh sáng còn chói chang hơn cả ánh nắng trên bầu trời, hóa thành một con giao long màu xanh uy vũ bất phàm.

“Thu!” Trương Văn Trọng ra lệnh một tiếng, thanh sắc giao long bỗng nhiên mở to chiếc miệng lớn, đã đem toàn bộ tinh phong huyết vũ cuộn đến nuốt chửng hoàn toàn.

“Đây...làm sao khả năng?” Diệp Vô Đạo sợ ngây người, thế nào cũng không dám tin tưởng, đã thấy một kích sấm sét tất thắng, không ngờ bị Trương Văn Trọng dùng phương thức như vậy dễ dàng hóa giải.

Mà lúc này, linh lực từ trong thân thể Trương Văn Trọng hiện ra, cũng làm Diệp Vô Đạo hoàn toàn hiểu rõ mình đã bị lừa, người này căn bản không phải là thái điều Trúc Cơ kỳ, mà là một người có tu vi không khác gì mình, chỉ ít đã là cao thủ Nguyên Anh trung hậu kỳ!

Bất quá điều này cũng không làm cho Diệp Vô Đạo khiếp sợ, làm cho hắn khiếp sợ chính là Bàn Long Ngọc Xích trong tay Trương Văn Trọng!

“Chuẩn tiên khí? Ta không có nhìn lầm chứ? Pháp bảo của hắn là một kiện chuẩn tiên khí?” Diệp Vô Đạo thất thanh kinh hô lên, lúc này hắn đã không còn tâm tư liều mạng cùng Trương Văn Trọng, bởi vì hắn rất rõ ràng, chỉ dựa vào một thân tu vi của chính mình cùng hai kiện linh khí lực phẩm, căn bản không thể chống lại được Trương Văn Trọng. Cho nên phản ứng đầu tiên của hắn là xoay người bỏ chạy. Ở thời khắc liên quan tới tính mạng, tâm cao khí ngạo gì đó, danh vọng danh dự thế nào, toàn bộ đều bị hắn bỏ qua một bên, bảo mạng mới là quan trọng hơn a!

Bất quá hắn muốn chạy, Trương Văn Trọng cũng không chịu đáp ứng.

“Phóng!” Trương Văn Trọng quát nhẹ một tiếng, thanh sắc giao long ở ngay trước người hắn lập tức mở miệng, một cổ đao khí tấn đặc mùi máu tanh từ trong miệng nó phun ra, chính là mảnh tinh phong huyết vũ vừa bị nó nuốt chửng. Hơn nữa bởi vì hỗn tạp linh lực và kiếm ý của Trương Văn Trọng, mảnh tinh phong huyết vũ càng thêm bá đạo ngang ngược hơn trước đó rất nhiều!

“Đây lẽ nào đúng như câu nói trong truyền thuyết: dùng cách của người, trả lại cho người? Ghê tởm a!” Diệp Vô Đạo bị hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch, liền nhanh tay lấy ra vài món pháp bảo phòng ngự. Phẩm cấp của những pháp bảo này, tuy rằng kém Đoạt Mệnh Kim Liên và Huyết Vũ Đao, nhưng lúc này cũng có thể được thông qua dùng bảo mạng.

Diệp Vô Đạo còn có pháp bảo phòng thân, những đệ tử Phù Bảo Tông cùng Phiến Lục thì lại gặp tai ương. Bọn hắn không có pháp bảo phòng ngự, hay có thì quá thấp, chống đối không được mãnh tinh phong huyết vũ lao tới.

Chỉ trong chớp mắt, toàn bộ quảng trường, đều bị mãnh tinh phong huyết vũ bao phủ! Tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu rên liên tiếp vang lên bên tai không dứt.

Một mãnh tinh phong huyết vũ, giăng co suốt mười phút thời gian, mới từ từ dừng lại.

Bên trong quảng trường, ngoại trừ Trương Văn Trọng và Trần Hi, duy nhất còn đứng được, cũng chỉ có Diệp Vô Đạo. Những đệ tử Phù Bảo Tông và Phiến Lục bọn hắn, đã sớm đầy vết thương nằm trên mặt đất, có rất nhiều người đã sớm tắt thở mất mạng.

Tuy rằng Diệp Vô Đạo còn đứng, mấy món pháp bảo phòng ngự đang hộ vệ trước người hắn, cũng đã vỡ vụn toàn bộ. Không chỉ như vậy, ở trên người hắn còn có rất nhiều vết thương. Linh lực của hắn cũng đã tiêu hao không còn trong quá trình chống đối mãnh tinh phong huyết vũ.

“Đây là uy lực của chuẩn tiên khí sao? Đáng sợ! Quả nhiên là đáng sợ! Người này rốt cục là ai? Vì sao lại có được chuẩn tiên khí?” Diệp Vô Đạo vết thương đầy người, thở hổn hển, kinh hồn vị định nhìn Trương Văn Trọng, ở trên mặt hắn lộ vẻ kinh hoàng, càng không tự chủ được run rẩy lên.

Ở lúc này, Trương Văn Trọng lại giơ lên tay phải, dùng Bàn Long Ngọc Xích chỉ hướng Diệp Vô Đạo.

Lúc này, linh lực của Diệp Vô Đạo đã hao hết, pháp bảo cũng bị hủy, một khi Trương Văn Trọng tiến công, hắn căn bản không có khả năng ngăn cản.

Diệp Vô Đạo tuyệt vọng, chỉ đành nhắm mắt lại, chờ đợi tử vong phủ xuống.

Một thanh âm, đột nhiên vang lên ở phía sau: “Dừng tay! Sư đệ!”

Nghe thanh âm kia, Diệp Vô Đạo run lên, lập tức mở mắt mừng như điên nói: “Liễu sư huynh? Là Liễu sư huynh tới? Ha ha, ta có cứu, sẽ không chết ở chỗ này rồi!”

Ngay lúc này, bài danh thứ ba trong “Thiên Công Địa Đạo” của Phù Bảo Tông Liễu Chính Địa, cảm một kiện pháp bảo trong tay xuất hiện bên trong quảng trường. Nhìn tình huống bên trong quảng trường và Bàn Long Ngọc Xích trong tay Trương Văn Trọng, hắn cũng kinh hãi không ngớt. Lúc này hắn cũng không nhìn Diệp Vô Đạo, chỉ chăm chăm nhìn Trương Văn Trọng.

“Ta dựa vào cái gì nghe lời người?” Trương Văn Trọng nhìn hắn, lạnh lùng cười nói.

Liễu Chính Địa nhàn nhạt cười, lớn tiếng nói: “Người phải nghe ta, bởi vì ta đã phái người đi Cửu Phong trấn, chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ cho Cửu Phong trấn trong nháy mắt máu chảy thành sông. Ta đoán, chuyện như vậy, hắn không phải là điều người kỳ vọng nhìn thấy đi?”

Trên đường tới Cửu Phong sơn, hắn đã được biết những gì Trương Văn Trọng đã làm bên trong Cửu Phong trấn, biết hắn không muốn làm tổn thương đến dân chúng bình thường, cho nên đem toàn bộ đệ tử Phù Bảo Tông cùng đến phái đi Cửu Phong trấn, muốn dùng sinh mạng của cư dân trong trấn để uy hiếp bức bách Trương Văn Trọng đi vào khuôn khổ.

Nghe được câu nói của hắn, Trương Văn Trọng còn chưa nói chuyện, Trần Hi đứng một bên cũng không kiềm chế được sự tức giận trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi tức giận mắng lên: “Tên hỗn đản, người thực sự quá đê tiện!” Nếu không phải biết rõ tu vi của mình và Liễu Chính Địa kém quá xa, chỉ sợ hắn đã xông lên liều mạng.

Nhưng Liễu Chính Địa căn bản không để ý tới hắn, chỉ nhìn Trương Văn Trọng chăm chăm, thấy hắn ngoại trừ cười nhạt, không còn biểu thị gì khác, không khỏi nhíu mày, nói: “Thế nào, người không tin lời của ta? Được! Ta cho người biết, ta nói là thật hay giả!” Dứt lời, tay trái hắn giơ lên, phù chú lập tức tuột tay bay ra, ở giữa không trung nổ tung, hóa thành một đoàn pháo hoa huyền lệ nhiều màu.

“Hiện tại ta đã dùng bùa thông tri đệ tử Cửu Phong trấn, để cho bọn họ cắt lấy vài đầu người đưa tới đây, cũng tốt cho người biết ta không có nói chuyện giạt gân!”

Lời của Liễu Chính Địa vừa thốt ra, chợt nghe vài tiếng “phanh, phanh” không ngừng. Vài đầu người nhể nhại máu tươi, từ trên trời giáng xuống, rơi vào trong quảng trường. Bởi vì máu tươi nhể nhại, trong khoảnh khắc cũng không nhìn thấy rõ gương mặt của mấy đầu người.

“Nhìn thấy rồi chứ? Đây là kết quả người không chịu nghe theo mệnh lệnh của ta! Nếu như người vẫn kháng kháng một mực, như vậy hôm nay, sẽ đầy mưa đầu người!” Liễu Chính Địa đắc ý phá lên cười.

Tự nghĩ đã được cứu vớt, Diệp Vô Đạo cũng nở nụ cười.

Nhưng Trương Văn Trọng lắc đầu, nói: “Con người của ta, ghét nhất là bị người uy hiếp!”

Một đạo kiếm khí sắc bén, đột nhiên từ trong Bàn Long Ngọc Xích bùng lên, trong nháy mắt ngưng khí thành hình, hóa thành một thanh phi kiếm lợi hại không gì sánh được, dùng uy thế sét đánh không kịp bưng tai, đâm thẳng vào trong ngực Diệp Vô Đạo, đem ngũ tạng lục phủ của hắn trong nháy mắt cắt thành nát bấy.

Tiếng cười của Diệp Vô Đạo trong nháy mắt dừng bật, hắn cúi đầu nhìn máu tươi tuôn ra trong ngực, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Trương Văn Trọng, trong ánh mắt lộ vẻ không thể tin được. Hắn cố lấy tia khí lực cuối cùng, nỉ non nói: “Người...làm sao dám giết ta?” Thân thể hắn ngã ra, phắc thông một tiếng ngã quỵ trên mặt đất, liền mất mạng.

“Người...” Một màn bất thành linh, làm Liễu Chính Địa ngây dại, hắn thế nào cũng không có nghĩ đến, Trương Văn Trọng thực sự có thể quyết tuyệt như vậy, không hề để ý tới sống chết của cư dân Cửu Phong trấn.

“Người đã không để ý tới sự chết sống của cư dân Cửu Phong trấn, ta sẽ đánh xuống một hồi mưa đầu người, để tể diện anh linh của Diệp sư đệ ta!” Liễu Chính Địa giận tím mặt, lập tức phóng xuất ra một đạo bùa, thông tri đệ tử ẩn núp tại Cửu Phong trấn, triển khai hành động tàn sát.

485. Chương 508: Hết Thảy Đều Nằm Trong Dự Tính

Thời gian trôi qua từng giây, thế nhưng trên bầu trời ngoại trừ những tia nắng chói chang cùng mây trắng trôi nổi, thì chẳng còn gì khác. Đùng nói là cơn mưa đầu người trút xuống, thậm chí tự ngay cả một bóng chim thú đều không có trông thấy.

“Sao thế này? Vì cái gì không thấy đầu người rơi xuống? Dựa theo an bài trước đó, giờ phút này đáng nhẽ bọn chúng phải đang tàn sát thôn dân mới đúng chứ!” Lúc này Liễu Chính Địa đã không còn giữ nổi bình tĩnh, ngẩng mặt trời quan sát, diễn cảm của hắn tràn đầy biểu tình kinh nghi khó hiểu.

Ngắn gọn một lúc sau, hắn không cam lòng, lại liên tiếp ném ra Thông Tấn Phù, muốn báo cho đám thủ hạ của mình bắt đầu hành động. Nhưng, khiến hắn càng thất vọng chính là, những tên đệ tử mà hắn phái đến Cửu Phong trấn, lại chẳng có một chút hồi âm nào. Và cơn mưa đầu người mà hắn kì vọng để uy hiếp Trương Văn Trọng kia, cũng không có trút xuống nơi đây.

Cho tới giờ khắc này, Liễu Chính Địa mới tin tưởng, sự tình hiện giờ đã hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu của mình.

“Rốt cuộc thì ở đâu có vấn đề? Đám đệ tử ta phái đến Cửu Phong trấn xảy ra chuyện ư?” Liên tiếp hai câu hỏi nghi vấn, đồng thời hiện lên ở trong đầu Liễu Chính Địa.

Ngay khi hắn chau mày suy tư, Trương Văn Trọng nhẹ nhàng rảo bước tới bên cạnh mấy chiếc đầu người vừa rơi xuống. Nhấc chân lên đá chúng về phía hắn, cười lạnh nói: “Như thế nào? Còn đang đợi cơn mưa đầu người sao? Thôi không cần chờ đợi nữa, người cẩn thận nhìn mấy chiếc đầu lâu này, xem bọn chúng đến tột cùng là ai đi!”

Liễu Chính Địa vốn định né tránh, nhưng sau khi nghe Trương Văn Trọng nói xong, trong lòng lại trào dâng một loại cảm giác bất thường. Hắn vội vàng bắt lấy một chiếc đầu người trong số đó.

Đợi sau khi nhìn thấy rõ ràng tướng mạo của chiếc đầu lâu kia. Sắc mặt Liễu Chính Địa nhất thời đại biến, thất thanh kinh hô: “Đây....đây là đầu của Trữ Thần, sao lại như vậy?”

Trữ Thần này đúng là một thành viên trong đám đệ tử hắc phái đến Cửu Phong trấn. Nguyên bản hắn nghĩ rằng, đám đệ tử của mình đang triển khai tàn sát dân chúng, nhưng thật không ngờ, lúc này đã bị người khác giết chết! Khó trách vì sao hắn liên tục ném ra Thông Tấn Phù, lại không hề nhìn thấy cảnh tượng cơn mưa đầu người trút xuống.

Trong lúc khiếp sợ, Liễu Chính Địa vội vàng ném chiếc đầu lâu đi, trong miệng lẩm bẩm nói: “Tất cả những đệ tử ta phái đến Cửu Phong trấn, cư nhiên đều bị giết chết? Là....là kẻ nào đã giết chết bọn hắn?”

Đột nhiên hắn ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn Trương Văn Trọng, bên trong đôi con ngươi toát ra sát ý nồng đậm.

“Người tưởng rằng, ta không có phòng bị hậu chiêu ở Cửu Phong trấn sao?” Trương Văn Trọng cười lạnh nói: “Kì thật, ta sớm đã bày ra một cái thế cục, chỉ ngồi đợi các người chui đầu vào mà thôi!”

Nguyên lai, từ lúc thu thập Lỗ Quỷ xong, Trương Văn Trọng đã dự tính, đám Phù Bảo Tông có thể sẽ gây ra nhiều bất lợi cho cư dân trong Cửu Phong trấn. Cho nên hắn đã âm thầm triệu hoán Minh Xà cùng ngũ độc yêu từ trong Càn Khôn Hồ ra, cũng phân phó chúng nó ở lại trong trấn.

Một điều tất yếu xảy ra, chính là đám đệ tử của Liễu Chính Địa còn chưa đi vào Cửu Phong trấn, cũng đã bị Minh Xà cùng ngũ độc yêu chặn đường tru sát!

Liễu Chính Địa luôn tự hào rằng bản thân mình mưu lược hơn người. Thật không nghĩ đến, lại thua ở trong tay của Trương Văn Trọng. Hắn giận tím mặt, lớn tiếng quát: “Tên hỗn đản này, dám giết môn hạ đệ tử của Phù Bảo Tông. Ta nhất định phải thay họ báo thù rửa hận! Ta muốn dùng máu tươi của người để tế điện cho bọn hắn.”

Hai tay Liễu Chính Địa vung lên, lập tức có sáu văn kiện pháp bảo loại hình công kích xuất hiện ở bên người hắn.

Trong sáu kiện pháp bảo này, có ba kiện là ngũ phẩm linh khí. Ba kiện còn lại thì là bát phẩm bảo khí. Dưới sự điều khiển của Liễu Chính Địa, sáu kiện pháp bảo đều lóe ra quang mang chói mắt, nháy mắt đưa tới những trận cuồng phong, sấm sét, liệt diễm, hàn băng hội tụ lại cùng nhau. Bất thành linh hóa thành một cơn lốc khủng bố, quét thẳng về phía của Trương Văn Trọng mà oanh kích!

Đối diện với cơn lốc khủng bố, trên mặt của Trương Văn Trọng lại không nom thấy nửa điểm hoảng sợ. Hắn chậm rãi giơ Bàn Long Ngọc Xích trong tay lên. Cũng rút toàn bộ linh lực vào, theo sau há miệng phun ra một chữ: “Phá!”

Nương theo chữ “phá” này, một đạo kiếm khí ngập trời từ trong Bàn Long Ngọc Xích tuôn trào ra, hóa thành một con thanh sắc giao long, giơ nanh múa vuốt chặn ngang đường đi của cơn lốc khủng bố, thậm chí nó còn há mồm ra để thôn phệ sấm sét!

Thấy tình cảnh này, mồ hôi trên người Liễu Chính Địa tuôn ra như mưa. Để cho bộ dạng tiên phong đạo cốt của hắn, nháy mắt không còn sót lại chút gì. Bất quá, lúc này hắn chẳng còn hơi sức đâu mà đi quan tâm đến hình tượng của mình, ngoài miệng khẽ lẩm bẩm: “Chuẩn tiên khí quá mức lợi hại! Đối thủ như vậy, không phải một mình ta có khả năng giao chiến! Rút...lui...khẩn...cấp!”

Ý niệm này thoáng qua, Liễu Chính Địa cũng không dám chần chừ, liền xoay người bỏ chạy.

“Muốn chạy ư? Không có cửa đâu!” Trương Văn Trọng hừ lạnh một tiếng, vung tay trái lên khởi động Thiên Cương Địa Sát trận. Từng đạo phù chú cấp tốc bắn về phía Liễu Chính Địa, hóa thành một chùm tinh sao, bao vây phạm vi bốn phía chung quanh hắn.

Mặc dù lúc trước so đấu cùng Diệp Vô Đạo, đã có không ít phù chú bị Đoạt Mệnh Kim Liên phá hủy. Nhưng số phù chú còn sót lại, vẫn có thể miễn cưỡng hợp thành trận pháp.

Liễu Chính Địa đang tháo chạy, trông thấy tình cảnh trước mắt, liền vội vàng ném một xấp phù chú ra. Muốn tạo dựng một cái trận pháp phòng ngự ở xung quanh người mình. Bất quá, hắn chưa kịp thực hiện ý đồ...thì...đột nhiên tình huống phát sinh dị biến.

Một đạo thanh quang từ trên không trung giáng thẳng xuống, xuyên thấu qua tầng tầng phù trận, quán quanh trên người của hắn. Chỉ chớp mắt công phu, đã đem hắn chói chắt không thể nào giãy giụa.

Sau khi Trương Văn Trọng thu thập sáu kiện pháp bảo xong, liền dùng tốc độ nhanh như chớp, đuổi theo Liễu Chính Địa.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng đang tới gần mình, Liễu Chính Địa chân tay rụng rời, mồ hôi ướt đẫm. Đồng thời cũng không quên tận lực cầu xin: “Van người đừng giết ta! Ta là sư đệ của tông chủ Phù Bảo Tông, chỉ cần người lưu cho ta một tính mạng....Ta cam đoan, sư huynh của ta sẽ dùng rất nhiều tiền để chuộc ta ra.....Mặt khác, người cũng đừng quên rằng, Phù Bảo Tông chúng ta là môn phái tu chân liệt danh trong Địa Tự Hào, một khi trả thù, toàn bộ cư dân ở Cửu Phong trấn sẽ chẳng thể nào thoát nổi! Người sẽ không muốn nhiều người dân vô tội, bị thảm sát vì quyết định của người đó chứ?”

Lúc này, Liễu Chính Địa vừa cầu xin khoan dung, đồng thời còn bao hàm cả một tia uy hiếp. Nếu như gặp người khác, có lẽ sẽ phát huy tác dụng. Nhưng đáng tiếc, ở trước mặt hắn hiện giờ lại là Trương Văn Trọng.

“Coi như không giết người, Phù Bảo Tông cũng sẽ trả thù. Một khi đã như vậy, còn không bằng giết chết người trước, sau đó giải quyết luôn cả Phù Bảo Tông, đem môn phái này xóa sổ khỏi Tu Chân Giới, vĩnh tuyệt đoạn hậu ngày sau!” Trương Văn Trọng cười lạnh nói.

Không đợi Liễu Chính Địa kịp phản ứng, một đạo kiếm khí sắc bén lập tức phóng ra từ trong Bàn Long Ngọc Xích. Nháy mắt đâm thủng trái tim của Liễu Chính Địa.

Giờ khắc này, tất cả đệ tử của Phù Bảo Tông ở trong Cửu Phong trấn, đều bị thiệt mạng!

Trương Văn Trọng móc một chiếc bình sứ ra, lấy đan dược bỏ vào trong miệng. Mượn dược lực khôi phục linh lực đã bị tiêu hao.

Trải qua ít phút điều dưỡng, Trương Văn Trọng nghiêng đầu nhìn Trần Hi, nói: “Cậu có dám cùng ta đi tru sát Phù Bảo Tông không?”

“Có!” Trần Hi cao giọng đáp, lúc này hắn chỉ cảm thấy ở trong lồng ngực mình, dâng lên một cỗ nhiệt huyết sôi trào. Thân thể càng bởi vì hưng phấn mà run rẩy không ngừng.

Trương Văn Trọng cười ha hả: “Chúng ta khởi hành thôi!”

Hắn còn chưa kịp nói dứt lời, thì có sáu bóng ảnh bắn nhanh tới, dừng ở trước mặt hắn: “Chúng tôi cũng muốn đi theo chủ nhân!”

Sáu đạo thân ảnh này chính là Minh Xà cùng ngũ độc yêu, bị hắn phân phó canh gác ở bên ngoài trấn.

Trương Văn Trọng nhíu mày, chất vấn: “Các người tới đây làm gì? Chẳng phải ta kêu các người canh gác ở Cửu Phong trấn hay sao?”

Minh Xà cùng ngũ độc yêu nhất thời quỳ rạp xuống đất, trầm miệng một lời giải thích: “Bẩm chủ nhân, Lâm Phong của Đặc Cần Tổ đã dẫn người chạy tới Cửu Phong trấn. Cũng toàn diện tiếp thu công tác của chúng tôi. Cho nên, chúng tôi muốn đi theo chủ nhân rời khỏi Cửu Phong trấn!”

Lúc này, Trương Văn Trọng mới giãn chân mày ra, gật đầu nói: “Ừ? Lâm Phong đã tới đây rồi sao? Tốc độ của hắn thật mau lẹ. Nếu Đặc Cần Tổ canh gác tại Cửu Phong trấn, thì sáu người các người cũng theo ta đến Phù Bảo Tông đi!”

“Đa tạ chủ nhân ân chuẩn!” Minh Xà cùng ngũ độc yêu đồng thanh đáp. Tiếp đó hóa thành sáu đạo quang mang, bay vào trong Càn Khôn Hồ.

“Chúng ta đi!” Trương Văn Trọng thu dọn một chút, theo sau ngồi vào trong chiếc Elantra màu bạc. Ngoảnh mặt nhìn Trần Hi nói.

486. Chương 509: Nhất Hô Bách Ứng

Ngay khi Trương Văn Trọng cùng Trần Hi rời khỏi mỏ quặng khoảng nửa tiếng đồng hồ. Thì Lâm Phong cũng đã xử lý thỏa đáng chuyện tình trong Cửu Phong trấn. Hắn liền dẫn theo mấy thành viên của Đặc Cần Tổ chạy lên mỏ quặng, muốn nhìn xem có thể giúp đỡ Trương Văn Trọng cái gì không? Nhưng thật không ngờ, Trương Văn Trọng và Trần Hi sớm đã rời khỏi nơi đây rồi.

Trong mỏ quặng là một mảnh cảnh tượng bừa bãi. Trên mặt đất xuất hiện rất nhiều chiếc hố sâu hoắm. Cả khoáng trường nhìn giống như một đồng hoang tàn bị đạn pháo oanh tạc.

Thấy tình cảnh này, đám người Lâm Phong hít một ngụm lãnh khí, trong đó có một thành viên kinh hô: “Lão thiên ah! Rốt cuộc ở đây đã xảy ra chuyện gì thế? Không phải là bị đạn pháo oanh kích đó chứ?”

Mấy thành viên Đặc Cần tổ bước nhanh tới, lần lượt kiểm tra thi thể nằm phơi trên mặt đất. Một lát sau, mới hướng Lâm Phong bẩm báo: “Người bị chết ở nơi này là đệ tử Phù Bảo Tông và thủ hạ của Phiến Lục. Có hai cỗ thi thể mất thủ cấp, theo đặc điểm nhận dạng bề ngoài suy đoán, hẳn là Liễu Chính Địa cùng Diệp Vô Đạo đi! Hơn nữa, đã kiểm tra khu vực xung quanh đây, đều không thấy bóng dáng của Trương tổ phó đâu cả. Phỏng chừng, Trương tổ phó sớm đã rời khỏi nơi này rồi.”

Sau khi báo cáo xong, người này thần tình khiếp sợ, cảm thán nói: “Liễu Chính Địa cùng Diệp Vô Đạo đều là cao thủ Nguyên Anh kỳ. Thế nhưng lại thảm bại ở trong tay Trương tổ phó....Chẳng hiểu tu vi của Trương tổ phó cao cường đến nhường nào nhỉ?”

“Cậu nói cái gì? Trương Văn Trọng đã rời khỏi mỏ quặng ư? Thủ cấp của Liễu Chính Địa cùng Diệp Vô Đạo bị mất....chẳng lẽ....” Lâm Phong nghe vậy không khỏi sửng sốt. Theo sau nhanh chóng móc điện thoại ra gọi cho Trương Văn Trọng. Nhưng trên màn hình hiển thị vẫn một mực im lìm, không có người đón máy. Cuối cùng Lâm Phong đành phải gọi ngược lại cho tổ trưởng Đặc Cần Tổ.

Sau khi đem tình huống phát sinh ở Cửu Phong Trấn báo cáo lên trên, Lâm Phong mới dám nói ra suy nghĩ trong lòng mình: “Khi chúng tôi đuổi tới mỏ quặng, thì Trương tổ phó đã rời đi mất rồi. Hơn nữa còn mang theo thủ cấp của Liễu Chính Địa cùng Diệp Vô Đạo. Tôi suy đoán, rất có khả năng hắn đang tới Bằng Xuyên Sơn để khiêu chiến Phù Bảo Tông! Tổ trưởng, Phù Bảo Tông là môn phái liệt trong hàng ngũ Địa Tự Hào, tôi sợ Trương tổ phó hành động một mình, sẽ bị thiệt thòi lớn ah!”

“Cậu nói cái gì? Trương Văn Trọng một thân một mình đi khiêu chiến Phù Bảo Tông?” Nghe Lâm Phong bẩm báo, vị tổ trưởng Đặc Cần Tổ luôn rất bình tĩnh trong ngày thường, lúc này cũng bị kích động, thất thanh kinh hô. Bất quá, chẳng bao lâu sau hắn đã lấy lại bình tĩnh, trầm ngâm ra lệnh: “Lâm Phong, tạm thời cậu giữ nguyên vị trí ở Cửu Phong trấn, và phối hợp với Cục An Ninh Quốc Gia, điều tra những tội trạng mà Phù Bảo Tông mắc phải. Còn chuyện tình Trương Văn Trọng, cậu không cần quan tâm, ta tự nhiên sẽ có biện pháp giải quyết.”

Sau khi cúp điện thoại xong, tổ trưởng Đặc Cần Tổ liền triệu tập nhân sự cấp cao đến, cùng thương nghị xem, sự việc này nên phải giải quyết như thế nào.

Nghe hết câu chuyện xong, một vị cán bộ nói: “Bất kể như thế nào, chúng ta cũng phải đảm bảo chắc chắn an toàn cho Trương Văn Trọng! Dù sao, những hành động lúc trước của hắn, đều là nghĩa cử anh hùng. Huống chi, trong tay hắn còn nắm giữ phương thức luyện chế Tị Độc Đan. Xét cả công lẫn tư, chúng ta đều phải bảo trụ tính mạng của hắn.”

Những lời của vị cán bộ kia, chiếm được đa số hưởng ứng của mọi người tham dự hội nghị: “Đúng vậy, tính mạng của Trương Văn Trọng nhất định phải bảo trụ! Hơn nữa, chuyện tình lần này vốn là do Phù Bảo Tông ngang ngược hoành hành. Đường đường là môn phái tu chân, thế nhưng lại đi reo rắc tai họa cho dân chúng bình thường. Loại hành vi này, không thể chấp nhận được! Nếu Phù Bảo Tông đã làm trái với quy định, sa ngã vào tà đạo. Như vậy chúng ta cũng nhân dịp này, diệt trừ bọn họ đi!”

Nghe đoàn người kiến nghị xong, tổ trưởng Đặc Cần tổ nói: “Nếu tất cả đã thống nhất, vậy thì chúng ta sẽ lập tức phái nhân thủ tới Phù Bảo Tông, hiệp trợ Trương Văn Trọng diệt trừ Phù Bảo Tông!”

Lại có người đưa ra kiến nghị khác: “Phù Bảo Tông dù sao cũng là môn phái tu chân có lịch sử trăm năm, đệ tử đông đảo. Mà thành viên trong Đặc Cần Tổ chúng ta, phần lớn đã tới Vịnh Ả Rập, nhân số ở lại quốc nội cũng không có nhiều lắm. Dựa vào điều này, sợ rằng không thể triệt phá tận gốc cơ sở của Phù Bảo Tông được. Tôi đề nghị, chúng ta thỉnh cầu những đại phái tu chân hiệp trợ, cùng nhau đi tiêu diệt Phù Bảo Tông!”

Tổ trưởng Đặc Cần tổ, trầm ngâm chốc lát sau, liền gật đầu nói: “Được rồi, vậy thì cứ làm theo phương án này đi.”

Ngay khi hội nghị chấm dứt, tổng bộ Đặc Cần Tổ cũng bắt đầu trở nên nhộn nhịp. Những cuộc điện thoại liên tiếp được gọi đi. Nguyên Đặc Cần Tổ còn sợ những đại phái tu chân kia sẽ từ chối hiệp trợ bọn hắn tiêu diệt Phù Bảo Tông. Nhưng trăm triệu lần khiến cho bọn hắn thật không ngờ chính là, những môn phái tu chân kia lại đáp ứng rất sảng khoái. Cũng nhanh chóng phái môn hạ đệ tử chạy tới Phù Bảo Tông.

Trong khoảng thời gian ngắn, rất nhiều môn phái tu chân cử đệ tử chạy tới Băng Xuyên Sơn, theo những phương hướng bất đồng. Nhưng đối với chuyện này, Trương Văn Trọng lại không hề hay biết tí gì.

Hắn và Trần Hi ngồi trên chiếc Elantra chạy tới chân núi Băng Xuyên Sơn thì dừng lại. Bỏ xe đi bộ lên núi.

Băng Xuyên Sơn, có độ cao so với mặt nước biển khoảng chừng hơn một ngàn bảy trăm mét. Bởi vì trên núi băng tuyết bao phủ quanh năm, cho nên mới có tên gọi Băng Xuyên. Ngoài ra, địa phương này còn được xưng là thánh địa của những người ham mê môn thể thao leo núi mạo hiểm. Đồng thời cũng là danh lam thắng cảnh nổi tiếng nhất tỉnh.

Phù Bảo Tông tọa lạc ở ngọn núi này. Bất quá cơ sở lại nằm sâu trong lòng núi. Cho dù người bình thường chạy quanh ngọn núi nhiều lần, cũng không thể phát hiện ra sự tồn tại của Phù Bảo Tông ở nơi đây.

Hôm nay là ngày hai mươi chín tháng chạp, cho nên quang cảnh trên Băng Xuyên Sơn vô cùng hiu quạnh. Đừng nói là bóng người, muốn trông thấy chim thú bay nhảy cũng là khó khăn. Phóng mắt nhìn về phía trước, đập vào trong tầm mắt đều là một mảnh tuyết trắng mờ mịt. Thấy quang cảnh như vậy, Trần Hi trợn mắt dò hỏi: “Tông chủ, trên Băng Xuyên Sơn không phát hiện ra bóng dáng kiến trúc vật nào. Chẳng biết Phù Bảo Tông nằm ở đâu nhỉ?”

Trương Văn Trọng lắc đầu: “Ta cũng không biết.”

“Ách...” Trần Hi ngậy người hỏi: “Chúng ta làm sao tìm được Phù Bảo Tông đây? Chẳng lẽ phải lập tung cả ngọn núi bao phủ đầy tuyết này lên sao?”

“Không cần.” Trương Văn Trọng lắc đầu, theo sau cười lạnh nói: “Chúng ta cứ đứng nguyên ở chỗ này. Để cho người của Phù Bảo Tông ra tìm chúng ta!”

Dứt lời, Trương Văn Trọng vung hai tay lên, tám mươi một đạo phù chú lập tức rời khỏi tay.

“Thổ Đãng Phù Trận! Kết.” Nương theo tiếng quát chói tai, tám mươi một đạo phù chú lập tức dựa theo một loại quy luật huyền ảo. Phiêu diêu ở giữa không trung hợp thành một cái đồ án, tản mát ra hoàng sắc quang mang chói mắt. Rồi chậm rãi in xuống dưới mặt tuyết dày đặc.

Tiếp đó, Trương Văn Trọng cầm Bàn Long Ngọc Xích, dùng lực đâm thẳng vào trong hình đồ án hiện ra ở trên mặt đất.

“Chấn!” Dưới tiếng quát chói tai của Trương Văn Trọng, Bàn Long Ngọc Xích cùng Thổ Đãng Phù Trận kết hợp, lập tức bộc phát ra lực lượng khiến cho quỷ thần cũng phải khiếp sợ!

Cả ngọn Băng Xuyên Sơn tức thì rung chuyển dữ dội.

Một chiều này của Trương Văn Trọng, không ngờ đã tạo ra một cơn động đất!

Cơn dư chấn khiến cho đám đệ tử Phù Bảo Tông ở trong lòng núi, đều bị chao đảo ngã nghiêng. Trong lúc kinh ngạc, bọn hắn cũng sôi nổi nghị luận:

“Chuyện gì xảy ra thế? Chẳng lẽ có kẻ nào đang quậy ở trên núi ư?”

“Lực dư chấn mạnh mẽ như vậy. Theo ta nghĩ, hơn phân nửa là do động đất!”

“Động đất ư? Vậy chúng ta có phải thoát triệt ra ngoài hay không?”

Trong tam thanh điện, tông chủ Phù Bảo Tông – Thái Thuận Công đột ngột mở mắt, nhú mày, nhìn chúng đệ tử hầu hạ ở bên cạnh nói: “Các người còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau phái người đi ra ngoài thăm dò xem! Mặt khác, cũng trấn an mọi người đừng hoảng loạn. Phù Bảo Tông chúng ta, đã có trận pháp che chở. Ngay cả khi dải Băng Xuyên Sơn này sụp đổ, Phù Bảo Tông chúng ta vẫn sẽ không đổ! Có việc gì mà phải kinh hoảng chứ?”

“Dạ.” Mấy tên đệ tử không dám lãnh đạm. Vội vàng lĩnh mệnh chạy ra bên ngoài.

487. Chương 510: Muốn Độ Xem Ai Nhiều Hơn Ư?

Nghe những tiếng động lớn ầm ĩ bên ngoài dần dần biến mất, Thái Thuận Công thỏa mãn gật đầu, thầm nghĩ: “Năng lực của đám môn hạ đệ tử kia rất không tệ. Tương lai sẽ bồi dưỡng bọn chúng....”

Theo sau liền nhắm hai mắt lại, loại bỏ tạp niệm tiến nhập vào trong cảnh giới đả tọa tĩnh tâm huyền diệu.

Bất quá, Thái Thuận Công đả tọa chưa được bao lâu thì một gã đệ tử Phù Bảo Tông thở hồng hộc, chạy vào trong điện tam thanh, kinh hoảng kêu lớn: “Không hay rồi...sư tôn....”

Thái Thuận Công trợn mắt, bất mãn nhìn tên đệ tử không biết tốt xấu, chạy vào đây nháo loạn nơi tu hành của mình. Thấy kẻ chạy vào là một trong số những đệ tử đích truyền, vẻ giận dữ trên mặt hắn càng đậm hơn, lạnh giọng quát: “Vương Thông, ngày thường ta dạy ngươi như thế nào? Vô luận gặp chuyện gì, đều phải bình tĩnh ứng phó trước sau như một cơ mà! Nhìn cái bộ dạng hoảng hốt này của ngươi, còn ra cái thể thống gì nữa?”

Vương Thông bị sư phụ trách mắng. Trong bất tri giác, lại không biết phải giải thích như thế nào mới tốt.

Thái Thuận Công hừ lạnh một tiếng, sau đó mới hỏi: “Nói đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Cuối cùng, Vương Thông cũng hồi phục thần trí, vội vàng bẩm báo: “Bẩm sư tôn, đệ tử phái người đi ra ngoài thăm dò đã quay về. Nhưng cùng bọn hắn quay về còn có thêm hai kẻ lạ mặt....”

Không đợi hắn nói dứt lời, Thái Thuận Công đã biến sắc quát: “Ngươi nói cái gì? Bọn chúng còn dẫn theo hai kẻ lạ mặt vào đây ư? Chẳng phải ta đã ra nghiêm lệnh, nếu không có sự cho phép của ta, cấm không được tự tiện mang ngoại nhân vào ư? Bọn chúng dám trái môn quy, thật to gan!”

Vương Thông vội vàng thanh minh: “Theo đệ tử quan sát, mấy vị sư đệ kia hẳn là bị hai kẻ lạ mặt bức hiếp, chứ không phải nguyện ý dẫn người ngoài vào núi.”

Lúc này, sắc mặt Thái Thuận Công mới ôn hòa trở lại, khoát tay: “Nói tiếp đi.”

“Dạ.” Vương Thông hít sâu một hơi, vội vàng bẩm báo một cái tin tức kinh thiên động địa: “Trong tay hai kẻ lạ mặt kia....còn...cầm theo thủ cấp của nhị vị sư thúc Liễu Chính Địa và Diệp Vô Đạo.”

“Ngươi....ngươi nói cái gì? Trong tay bọn hắn còn cầm theo thủ cấp của Liễu Chính Địa và Diệp Vô Đạo sao? Điều này....không có khả năng. Hai người họ đang ở Cửu Phong sơn cơ mà....chẳng lẽ bọn hắn đã lâm nạn ư?” Thái Thuận Công kinh hãi đứng bật lên chất vấn, trên mặt hắn cũng lộ vẻ khiếp sợ khó tin.

Không chỉ có Thái Thuận Công rất khiếp sợ, mà hơn trăm gã đệ tử Phù Bảo Tông đả tọa ở đây, đồng dạng cũng phi thường hoảng sợ. Đưa mắt nhìn nhau một hồi, liền có người thất thanh kinh hô:

“Liễu sư thúc và Diệp sư thúc bị giết hại ư? Nay...điều này sao có thể?”

“Diệp sư thúc có tu vi Nguyên Anh kỳ, hơn nữa còn được tăng cường rất nhiều pháp bảo, phù chú ah!”

“Hiện giờ hai kẻ sát nhân còn dám mang theo thủ cấp đến Phù Bảo Tông chúng ta? Đây không phải là muốn chống đối lại Phù Bảo Tông sao? Bọn chúng thật to gan!”

Trong tiếng rống giận, đám môn hạ đệ tử Phù Bảo Tông lần lượt quỳ gối xuống trước người Thái Thuận Công, bi thông khẩn cầu: “Xin tông chủ hãy làm chủ việc này, báo thù rửa hận cho hai vị sư thúc!”

Thái Thuận Công nghiêng răng, nghiêng lợi nói: “Yên tâm, ta nhất định sẽ báo thù! Ta không chỉ muốn thủ cấp của hai kẻ lạ mặt kia, mà còn dùng máu tươi của hơn mười vạn dân chúng xung quanh, để tiễn đưa nhị vị sư đệ!”

Lập tức, hắn nhìn Vương Thông khoát tay, phân phó: “Đi, mau dẫn ta đi gặp hai tên hỗn đản kia!”

Trước khi rời khỏi điện tam thanh, hắn vẫn không quên căn dặn chúng đệ tử: “Cát Tương, ngươi lập tức đánh chuông cảnh tỉnh, triệu tập các đệ tử trong tông về đây. Cửu Long, ngươi đi thông tri cho Mạc sư bá đang bế quan tu luyện. Những người còn lại, hãy đi theo ta.”

“Dạ!” Chúng đệ tử Phù Bảo Tông trong tam thanh điện, đồng thanh hô lớn.

Lúc tiếng chuông báo động chói tai vang lên, thì Trương Văn Trọng cùng Trần Hi cũng đã vượt qua sơn môn của Phù Bảo Tông rồi. Đang bước đi trên bậc thang đá.

Ở phía trước hai người bọn hắn, là khoảng gần trăm tên đệ tử Phù Bảo Tông với diễn cảm kinh hoàng. Mỗi khi hai người họ bước tới, đám đệ tử Phù Bảo Tông lại vội vàng thối lui ra phía sau hai bước.

Thực sự không phải đám đệ tử Phù Bảo Tông không muốn ngăn cản, mà là hai chiếc thủ cấp trong tay Trần Hi, đã khiến cho bọn chúng mất hết dũng khí ngăn cản! Ngay cả Liễu sư thúc và Diệp sư thúc đều tử nạn dưới tay hai kẻ lạ mặt này, bọn hắn như thế nào còn dám ngăn cản đây? Huống chi, từ trên người Trương Văn Trọng còn tản mát ra một cỗ khí thế ngập trời, tựa như thái sơn áp đỉnh ép chặt về phía bọn hắn. Khiến cho bọn hắn mất hết ý chí chiến đấu.

Nương theo tiếng chuông báo động, hàng trăm ngàn đệ tử Phù Bảo Tông như hồng thủy nước lũ, trào ra từ bên trong núi, cũng lấy tốc độ cực nhanh bao vây Trương Văn Trọng cùng Trần Hi thành vòng tròn. Trong tay bọn hắn, kẻ nắm vài đạo phù chú, hoặc là giương cao một hai kiện pháp bảo, hai mắt như hổ đói nhìn chăm chăm vào Trương Văn Trọng và Trần Hi, bày ra bộ dạng như muốn triển khai tư thế chiến đấu.

Rất nhanh sau đó, Thái Thuận Công được một trăm gã đệ tử tinh nhuệ, tiền hô hậu ủng, xuất hiện ở trước mặt Trương Văn Trọng cùng Trần Hi. Đồng thời còn hít mắt, cao thấp đánh giá hai người bọn họ.

Mặc dù, trong mắt hắn xem ra, trên người Trương Văn Trọng cùng Trần Hi đều chỉ tản mát ra linh lực ở trình độ Trúc Cơ kỳ mà thôi, nhưng hắn lại không dám phớt lờ.

Một bên cẩn thận đánh giá hai người, một bên Thái Thuận Công thầm nghĩ trong lòng: “Hai kẻ lạ mặt này thực cổ quái! Bởi vì tu vi Trúc Cơ kỳ, đừng nói là hai người, cho dù hai trăm, hai ngàn người cũng không thể đánh bại Liễu sư đệ cùng Diệp sư đệ được! Hai kẻ này, hẳn là đang ẩn giấu tu vi...”

Thái Thuận Công tự cho rằng mình đã nhìn thấu Trương Văn Trọng cùng Trần Hi, nên hắn cười lạnh châm chọc nói: “Cho dù các ngươi ẩn giấu tu vi, hay cất giấu pháp bảo hung hiểm ngoan độc, nếu đã chạy tới Phù Bảo Tông chúng ta giễu võ dương oai, thì cũng chỉ có một con đường chết mà thôi! Chẳng cần nói đâu xa, chỉ bằng nhân số hơn ngàn đệ tử Phù Bảo Tông ở đây, chúng ta đều có thể đem hai các ngươi đè chết.”

Trương Văn Trọng thần nhiên cười: “Ý của ngươi là nói, nhiều người sẽ có thể chà đạp ít người sao?”

“Đó là đương nhiên.” Thái Thuận Công cười lạnh: “Chẳng lẽ các ngươi nghĩ rằng, ta sẽ đơn đả độc đấu cùng các ngươi sao? Ngây thơ...các ngươi giết hại Liễu sư đệ và Diệp sư đệ. Hơn nữa còn chạy tới Phù Bảo Tông giễu võ dương oai. Ta cần gì phải giảng giải đạo nghĩa với các ngươi chứ?”

Bất thành linh hắn đề cao âm lượng, hướng đám đệ tử xung quanh quát lớn: “Chúng đệ tử nghe lệnh, đồng loạt xông lên, giẫm chết hai gã hỗn đản kia.”

“Giết! Giết! Giết!” Hàng trăm ngàn đệ tử Phù Bảo Tông rống giận hô lớn. Thoạt nhìn thanh thế quả nhiên là đủ kinh thiên động địa.

Liếc mắt nhìn đám đệ tử Phù Bảo Tông đang xúc động, trên mặt Trương Văn Trọng không hề tỏ vẻ hoảng loạn. Hắn chỉ cười ha ha nói: “Muốn đo nhân số ư? Hay lắm, ta sẽ đùa giỡn cùng các ngươi một phen!”

“Ngươi hoảng sợ quá mà hôn mê nói sảng sao?” Thái Thuận Công cười lạnh: “Bản thân ta muốn nhìn xem, các ngươi có khả năng lấy tứ lạng bạt thiên cân hay không?”

“Vậy ngươi mở to mắt ra nhìn đi.” Trương Văn Trọng lạnh nhạt cười nói. Theo sau vung tay phải lên, lập tức Vạn Yêu Đồ Sách liền xuất hiện ở trong tay hắn.

Chẳng cần Trương Văn Trọng ra lệnh, từng đạo quang mang ở trong đồ sách bắn ra, hóa thành yêu quái hoặc xinh đẹp, hoặc là dữ tợn, khom lưng đứng ở trước mặt Trương Văn Trọng.

Có khả năng triệu hoán yêu quái từ trong sách hiện ra. Đó chính là pháp bảo Vạn Yêu Đồ Sách, mà Trương Văn Trọng thu được ở Nam Dương.

Chỉ chớp mắt công phu, hàng trăm loại yêu quái được Trương Văn Trọng triệu hoán ra.

“Này...điều này sao có thể?” Cảnh tượng quỷ dị không chỉ làm cho chúng đệ tử Phù Bảo Tông phi thường khiếp sợ, mà đồng dạng cũng khiến Thái Thuận Công thất thanh kinh hô lên: “Đây rốt cuộc là pháp bảo

gì, mà có thể triệu hoán ra nhiều yêu quái đến thế? Hơn nữa thực lực của đám yêu quái này không phải yếu....chẳng lẽ quyển sách trên tay hắn cũng là một loại chuẩn tiên khí hay sao?”

Nhìn Vạn Yêu Đồ Sách đang không ngừng triệu hoán ra yêu quái. Trên mặt Thái Thuận Công chảy túa ra từng giọt mồ hôi lạnh. Còn đám đệ tử Phù Bảo Tông, thì cũng hoảng loạn kinh hô: “Tông chủ, chúng ta phải làm sao đây?”

Lúc này, Thái Thuận Công đã chẳng thèm quan tới phong độ khí chất. Vội vàng nhìn chúng đệ tử, hỗn hỗn quát tháo: “Lên, đều lên hết cho ta! Phải mau chóng khống chế hắn....”

488. Chương 511: Thuần Dương Kiếm Pháp

Đám đệ tử Phù Bảo Tông ném pháp bảo cùng phù chú trong tay về phía Vạn Yêu Đồ Sách. Triển khai một màn ấu đả hung hãn. Bất tri giác, trong lòng núi truyền ra từng đợt thanh âm kêu rên thảm thiết, liên miên không dứt bên tai.

Vì muốn triệu hoán yêu quái nhanh hơn, đồng thời cũng tránh cho mình không bị hao tổn linh lực quá độ. Mà Trương Văn Trọng đã xuất thêm Hỗn Độn Lô ra. Ném số đan dược mang theo bên mình vào trong Hỗn Độn Lô, để nó tự động chuyển hóa đan dược thành linh lực. Theo sau niệm chú điều khiển Hỗn Độn Lô trôi nổi ở trên đầu Vạn Yêu Đồ Sách, không ngừng cung cấp linh lực cho nó.

“Cái quái gì đang xảy ra thế?” Thái Thuận Công kinh ngạc há hốc miệng, không dám tin vào tình cảnh trước mắt. Trên phương diện pháp bảo và phù chú, bấy lâu nay hắn vẫn luôn luôn tin tưởng vào trình độ của mình. Thế nhưng, lại chưa bao giờ nhìn thấy tình cảnh, mượn đan dược để bổ sung linh khí cho pháp bảo cả.

Thái Thuận Công run rẩy lắm bả: “Quá xa xỉ ah! Cho dù có nhiều đan dược hơn nữa, cũng không cần lãng phí như vậy ah?”

Trong khi rúng động, Thái Thuận Công cũng kinh ngạc phát hiện, cục diện chiến trường tựa hồ đang nghiêng về phía hai kẻ lạ mặt. Bởi vì đệ tử Phù Bảo Tông chết là hết, còn yêu quái triệu hoán ra từ Vạn Yêu Đồ Sách lại liên tục không ngừng.

Mặc dù thực lực của đám yêu quái này không quá mức cường hãn, nhưng cả đám đều không sợ chết, không sợ đau, áp dụng phương thức đối kháng đều là đồng quy vu tận. Dưới tình huống này, coi như đệ tử Phù Bảo Tông mạnh mẽ hơn, thì cũng đành phải bó tay bó chân, không thể phát huy ra toàn bộ thực lực. Hơn nữa, chiếu theo Vạn Yêu Đồ Sách đang không ngừng triệu hoán yêu quái ra đây, thì chẳng bao lâu sau, cả ngọn Bồng Xuyên Sơn này, sẽ phủ đầy yêu quái.

“Nhất định phải đoạt lấy hai kiện pháp bảo kia!” Chứng kiến tình cảnh này, Thái Thuận Công biết mình không thể chậm trễ được nữa. Vội vàng nhảy dựng lên, dẫn theo mười hai tên đệ tử tinh anh, nhất tề đánh về phía Trương Văn Trọng. Hòng muốn đoạt Vạn Yêu Đồ Sách cùng Hỗn Độn Lô ở trong tay của Trương Văn Trọng.

“Tối đúng lúc lắm!” Trương Văn Trọng hừ lạnh một tiếng. Nhanh chóng triệu hồi ngũ độc yêu ra ngoài, muốn để bọn chúng thay mình bảo hộ Vạn Yêu Đồ Sách cùng Hỗn Độn Lô. Còn hắn thì hét dài một tiếng, nghênh đón công kích của đám người Thái Thuận Công.

Trông thấy Trương Văn Trọng nghênh đón, Thái Thuận Công chẳng những không có kinh hoảng, ngược lại trên mặt còn toát ra một tia vui mừng, hắn âm thầm cười lạnh nói: “Nếu người thủ ở giữa bầy yêu quái, ta muốn giết chết người quả thật không phải dễ dàng. Nhưng hiện giờ người lại chạy ra chịu chết, ta đây cũng sẽ không khách khí đâu!”

Lập tức hắn nhìn mười hai tên đệ tử ở phía sau, lớn tiếng quát: “Bày trận!”

“Thập Nhị Sát Hồn Trận!”

Mười hai tên đệ tử của Thái Thuận Công ầm ầm hưởng ứng, thân hình chớp nhoáng đan xen nhau, tạo thành một cái trận thế huyền diệu. Đồng thời lấy ra phù chú, pháp bảo, để gia tăng thêm sự hung hiểm của trận pháp, rồi đem Trương Văn Trọng bao vây vào trong đó.

Trương Văn Trọng vướng mắc vào trong trận, lập tức cảm nhận được hàn khí âm trầm từ bốn phương tám hướng lừa tới. Độ ẩm quanh mình nháy mắt chợt hạ xuống. Đồng thời, ở bên cạnh hắn còn xuất hiện vô số oan hồn gầm rú thê lương. Bày ra bộ dạng như muốn thôn hồn đoạt phách của hắn.

Cùng lúc này, mười hai tên đệ tử Phù Bảo Tông cũng liều mạng vận khởi linh lực của mình. Pháp bảo trong tay phóng xuất ra những đạo quang mang màu sắc khác nhau, hồi nhập vào trong Thập Nhị Sát Hồn Trận. Bất tri giác, toàn bộ những oan hồn đang vây quanh Trương Văn Trọng kia, đều thay đổi hình dạng, biến thành một đám tu la ác quỷ, trong tay cầm theo lợi khí, đánh thẳng về phía của Trương Văn Trọng.

“Thập Nhị Sát Hồn Trận quả nhiên âm tàn! Xem ra, vì muốn luyện thành trận pháp này, các người đã sát hại không ít người dân vô tội đi?” Trương Văn Trọng lạnh giọng cười nói: “Bất quá, trận pháp này dùng để vây khốn người khác thì có thể, nhưng nếu muốn vây khốn ta thì vẫn còn chưa đủ tư cách đâu! Mở căng mắt ra nhìn xem ta phá trận pháp này như thế nào nhé!”

“Nhất kiếm phá vạn pháp!” Trương Văn Trọng quát lớn một tiếng. Tức thì vô số đạo kiếm khí sắc bén từ trong nội thể phóng xuất ra, đan xen lẫn nhau, hóa thành một vầng hào quang rực rỡ.

Thái Thuận Công sắc mặt đại biến, hoảng loạn kinh hô: “Kiếm khí thực bá đạo....Rốt cuộc là kiếm pháp của môn phái nào ah?”

Ngay sau tiếng kinh hô, Trương Văn Trọng chém thẳng về phía đám tu la ác quỷ vờn quanh ở bên người. Hào quang lóa mắt lập tức phóng xuất ra. Trong chớp mắt công phu, đã nghiền nát bọn chúng thành những tảng bột mịn!

Trương Văn Trọng đứng dưới vầng hào quang chói mắt, tay phải giơ cao kiếm quyết lên không trung. Thoạt nhìn, trông hắn nghiêm trang uy vũ bất phàm như một vị kiếm thần vô địch. Chỉ nghe thấy hắn nhẹ nhàng phun ra một chữ: “Phá!”

Vầng hào quang rực rỡ, trong phút chốc lại càng trở nên sáng lạn hơn. Thậm chí còn đem toàn bộ không gian trong hang động, chiếu bừng sáng lên. Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều không tự chủ được, phải nhắm tịt mắt lại. Mà khi vầng hào quang trở nên đại thịnh, những thanh âm nổ mạnh “phanh phanh phanh” cũng liên tiếp vang lên không ngừng.

Khi hào quang nổ rộ, Thái Thuận Công biết tình huống không ổn chút nào. Hắn liền vội vàng đem pháp bảo phòng ngự của mình ra, tạo thành một bức tường đạo pháp che chắn ở trước mặt. Mà sự thật đã chứng minh, hắn làm như vậy là tương đối chính xác. Bởi vì ánh sáng chói lòa kia cũng không phải quang mang bình thường, mà là Thuần Dương Kiếm Khí!

Đợi hào quang tiêu tán đi, Thái Thuận Công mới dám mở mắt ra nhìn. Làm cho hắn khiếp sợ chính là, mười hai tên đệ tử tinh anh của hắn, thế nhưng toàn bộ đều nằm sõng soài ở dưới vũng máu. Hiển nhiên là đã tử trận dưới sự công phá hung hãn của luồng kiếm khí khủng bố kia. Mà ngay cả pháp bảo phòng ngự của hắn, cũng đã xuất hiện những vết rạn nứt hình chân chim.

“Kiếm pháp quá mức lăng lệ! Đây...đây rốt cuộc là kiếm pháp của môn phái nào ah?” Thái Thuận Công toát mồ hôi lạnh, nghĩ thầm.

Thân là tông chủ Phù Bảo Tông, hắn đã từng gặp qua không ít kiếm tu. Nhưng chưa có một ai, kiếm pháp lại bá đạo như tên nam tử đang đứng ở trước mặt mình.

Loại kiếm pháp bá đạo như vậy, căn bản là không nên tồn tại ở trên nhân gian ah!

Nhìn Trương Văn Trọng thân mình phong phanh, nhưng tu vi lại vẫn duy trì ở mức tiêu chuẩn Trúc Cơ kỳ. Thì trong lòng Thái Thuận Công đã không khỏi nảy sinh ra một loại cảm giác sợ hãi khó hiểu.

“Người này thật đáng sợ, chẳng trách Liễu sư đệ cùng Diệp sư đệ lại chết ở trong tay của hắn...Dựa vào một mình ta, sợ rằng không thể ngăn cản nổi hắn. Mạc sư huynh đâu rồi? Như thế nào hắn còn chưa tới đây? Chẳng lẽ vẫn còn đang bế quan tu luyện ư?” Thái Thuận Công một bên âm thầm cầu nguyện Mạc sư huynh sẽ tới cứu viện kịp thời. Một bên kiên trì, xuất toàn bộ pháp bảo vốn liếng của mình ra, chuẩn bị tính toán liều mạng cùng Trương Văn Trọng.

Ngay lúc này, một cái thân ảnh nhanh như quỷ mị, đột nhiên xuất hiện ở bên người Thái Thuận Công.

Đó là một trung niên nam tử nhưng đầu tóc bạc trắng. Hắn lạnh lùng nhìn về phía Trương Văn Trọng, nói: “Hảo kiếm pháp, phải chăng đây chính là Thuần Dương Kiếm Pháp do Thuần Dương Chân Nhân sáng chế? Thật không nghĩ ra, bộ kiếm pháp thất truyền này vẫn còn tại thế. Càng không nghĩ đến, uy lực của nó lại cường hãn tới mức độ này!”

“Mạc sư huynh...cuối cùng ngươi đã đến rồi!” Nhìn thấy người nọ, Thái Thuận Công mừng rỡ như điên, bao nhiêu lo lắng phiền muộn ở trong lòng, bỗng chốc đã tan biến sạch sẽ.

Người trung niên nam tử này, chính là nhân vật bài danh hạng nhất trong “Thiên Công Địa Đạo” của Phù Bảo Tông. Đồng thời cũng có tu vi thâm sâu khó dò nhất trong môn phái---Mạc Thiên

Trương Văn Trọng liếc mắt một cái liền nhìn ra, tu vi của Mạc Thiên, không ngờ là đã đạt tới cảnh giới Hóa Thần đỉnh kỳ!

489. Chương 512: Tứ Hung Tru Tiên Trận

Mạc Thiên đánh giá Trương Văn Trọng.

Cùng với việc Trương Văn Trọng liếc mắt một cái đã nhìn thấu tu vi Hóa Thần đỉnh kỳ của hắn bất đồng. Mặc dù hắn đem toàn bộ thần thức phóng ra, nhưng lại không thể nhìn thấu nội tình của Trương Văn Trọng. Chuyện như thế, trước nay chưa bao giờ từng xảy ra, khiến cho hắn không khỏi nhũn mày trầm ngâm. Bất quá, theo một chiều “Thuần Dương Kiếm Pháp” kia xem ra, tu vi của Trương Văn Trọng sợ rằng chỉ có cao hơn chứ không có thấp hơn hắn.

“Mạc sư huynh, thằng tiểu tử này cổ quái lắm. Tuy rằng linh lực của hắn luôn duy trì ở mức độ Trúc Cơ kỳ tiêu chuẩn. Nhưng theo ta thấy, chỉ sợ hắn cũng là Hóa Thần đỉnh kỳ, thậm chí đã lên tới Luyện Hư kỳ rồi!” Thái Thuận Công điều chỉnh tâm tình nói. Cách nhìn của hắn cùng Mạc Thiên thật ra cũng không sai biệt nhau bao nhiêu.

Mạc Thiên gật đầu: “Ân, ngươi nói không sai. Tu vi của tiểu tử này đích xác rất cao. Và còn nắm giữ trong tay một bộ kiếm pháp xuất thần nhập hóa, quả thực là một cái địch nhân đáng sợ. Ta phỏng chừng, cho dù hai huynh đệ chúng ta hợp lực, chỉ sợ cũng không đánh nổi hắn!”

“Cái gì?” Thái Thuận Công nghe vậy cả kinh, hiển nhiên không ngờ rằng Mạc Thiên lại xem nặng Trương Văn Trọng như thế. Bất quá, hắn cũng không dám nghi ngờ cái nhìn của Mạc Thiên, bởi vì bản thân hắn biết rõ. Trong Phù Bảo Tông, mặc dù hắn mang danh nghĩa tông chủ, nhưng Mạc Thiên mới xứng đáng là đệ nhất cao thủ tại đây! Nếu Mạc Thiên không say mê tu luyện, thì cái ngai vị tông chủ này, cũng sẽ không đến phiên hắn ngồi vào.

“Mạc sư huynh, hai chúng ta cộng thêm pháp bảo nhất phẩm, đều không thể đối phó được tên tiểu tử này. Vậy chúng ta phải làm cái gì bây giờ đây? Cũng không thể mặc kệ tên hỗn đản kia xách đầu nhệ vị sư đệ lên Phù Bảo Tông giễu võ dương oai ah?” Thái Thuận Công vừa mới khôi phục dũng khí, nhất thời tinh thần chiến đấu lại trùng xuống. Từ lúc gặp Trương Văn Trọng nghênh ngang đi lên núi, tâm tình của hắn luôn luôn phập phồng không được thoải mái. Hoàn toàn đã mất hết phong độ thường môn ở trong thường ngày.

Thái Thuận Công kinh sợ dò hỏi, nhưng lại khiến cho một số đệ tử Phù Bảo Tông ở gần nghe thấy được. Nhất thời liền dậy lên một mảnh nhốn nháo, nguyên vốn đã bắt đầu suy giảm ý chí chiến đấu, trong phút chốc lại rơi xuống trạng thái tồi tệ nhất. Nếu không phải Thái Thuận Công cùng Mạc Thiên vẫn còn ở đây, nếu không phải nơi này vốn là lãnh địa của Phù Bảo Tông, chỉ sợ bọn chúng sớm đã tan đàn xẻ nghé mất rồi.

Mặc dù tạm thời chưa xoay đầu bỏ chạy, nhưng bọn chúng rõ ràng là không dám tiến lên tấn công. Thậm chí nhiều kẻ còn âm thầm đem Độn Thổ Phù ra, nắm chặt trong tay, một khi tình huống bất diệu, liền mau chóng sử dụng Độn Thổ Phù trốn chạy. Dù sao, tính mạng bản thân so với vinh dự thể diện đều quan trọng hơn. Chỉ cần bảo vệ được tính mạng, mấy thứ kia sẽ có thể tìm lại trở về. Nhưng nếu đã mất đi tính mạng, vậy thì mọi chuyện coi như sẽ chấm dứt.

Hành động mờ ám của đám đệ tử Phù Bảo Tông, tự nhiên là không qua nổi ánh mắt sắc bén của Thái Thuận Công cùng Mạc Thiên.

Nhưng Thái Thuận Công lại không dám phát nộ, dù sao chuyện tình quấy nhiễu lòng quân, là do bản thân hắn sai lầm, cũng chẳng thể trách người khác. Giờ khắc này, hắn đã hết cách cứu vãn tình thế, chỉ đành kí thác toàn bộ hi vọng lên trên người Mạc Thiên.

Quả nhiên, Mạc Thiên không làm cho hắn thất vọng, kịp thời xuất ra một cái đề nghị: “Thái sư đệ, hay là khởi động trận pháp trấn tông đi!”

“Khởi động trận pháp trấn tông bởi vì tên tiểu tử này ư? Mạc sư huynh, không phải người đang nói đùa đó chứ?” Thái Thuận Công hít sâu một ngụm lãnh khí. Bởi vì, nếu muốn khởi động đại trận kia, hắn sẽ phải xuất ra một khoản lệ phí khổng lồ.

Muốn khởi động đại trận trấn tông, cần phải hao tổn một lượng linh khí vô cùng cường đại. Khi trước, Phù Bảo Tông còn là môn phái tu chân đứng trong hàng Thiên Tự Hào, tự nhiên là thừa đủ năng lực để khởi động trận pháp này. Nhưng hiện tại, theo Phù Bảo Tông trượt dốc, trong môn phái chỉ còn sót lại bốn cao thủ tu vi đạt ngoài Nguyên Anh kỳ. Đó là tính cả hai người mới bị chết dưới tay Trương Văn Trọng. Lấy lực lượng như vậy, muốn khởi động trấn tông đại trận, nhất định sẽ phải bỏ ra vô số linh tài, mượn linh khí của chúng nó, mới có thể duy trì đại trận!

“Nếu chúng ta không vận khởi đại trận, vậy thì Phù Bảo Tông nhất định sẽ rơi vào tình cảnh diệt môn! Ta nghĩ, bên nào nặng nhẹ, Thái sư đệ tự nhiên cũng rõ ràng!” Trong lúc nói chuyện cùng Thái Thuận Công, hai mắt của Mạc Thiên vẫn luôn chăm chú nhìn Trương Văn Trọng. Thấy hắn đứng im không nhúc nhích, Mạc Thiên càng trở nên cảnh giác hơn. Cái loại tiểu tâm cẩn thận như thế, làm sao còn giữ nổi phong thái ung dung của Hóa Thần đỉnh kỳ cao thủ đây?

Bất quá, điều Mạc Thiên trăm triệu lần không ngờ được chính là. Sau khi liên tục sử dụng Vạn Yêu Đồ Sách cùng Thuần Dương Kiếm Pháp xong, linh lực trong cơ thể của Trương Văn Trọng đã muốn tiêu hao bảy tám phần, không thể nào tấn công được nữa. Giờ phút này, nương theo uy thế lúc trước của Thuần Dương Kiếm Pháp, Trương Văn Trọng đã thành công chấn nhiếp toàn bộ chúng đệ tử của Phù Bảo Tông. Hắn tự nhiên là sẽ không bỏ qua cơ hội này, mau chóng ném một viên thượng phẩm đan dược vào trong miệng, bổ sung linh lực đã bị tiêu hao đi.

Thấy Trương Văn Trọng trầm ổn như thế, Thái Thuận Công cũng kinh nghi bất định. Giờ phút này hắn đã như chim sợ cành cong, liền vội vàng run giọng: “Mạc sư huynh, người nói không sai, hiện giờ đang là thời khắc gian nan nhất của Phù Bảo Tông. Cho nên chúng ta cũng sẽ khởi động trấn tông đại trận!”

Dứt lời, hắn luồn tay vào trong ngực, móc ra một tấm hoàng kim lệnh bài. Vung tay ném thẳng nó lên giữa không trung, trong miệng cấp tốc niệm đọc chú ngữ.

Đột nhiên xung quanh nơi này xuất hiện một mảnh sương mù nồng đậm, vươn tay lên mặt, nhìn không rõ nổi năm đầu ngón tay. Dựa vào tầng sương mù che giấu, Mạc Thiên cùng Thái Thuận Công dẫn theo vài tên đệ tử tinh anh, lấy tốc độ nhanh nhất chạy vào trong mật thất của Phù Bảo Tông, đem tất cả linh tài tích trữ bấy lâu nay, đưa tới những phương vị nhần trận, mục đích là muốn cung cấp đầy đủ linh lực cho nó. Còn mấy tên đệ tử tinh anh kia, thì mau chóng bảo hộ ở các phương vị bất đồng. Cũng bắt đầu vận khởi linh lực, cung cấp thêm lực lượng cho đại trận trấn tông.

Hành động này, trước kia bọn hắn đã từng diễn luyện qua nhiều lần rồi. Cho nên, giờ phút này mặc dù rối ren, nhưng tốt xấu gì cũng vẫn hoàn thành xong nhiệm vụ.

Trương Văn Trọng thân chìm trong tầng sương mù nồng đậm, tuy không có hoảng loạn, nhưng Trần Hi lại có vẻ kích động, vội vàng thất thanh kinh hô: “Tông chủ, tầng sương mù này dày đặc quá. Ngay cả năm đầu ngón tay gần trong gang tấc đều không nhìn thấy gì.”

“Nếu sương mù càng dày đặc, vậy thì liền xua tan nó đi!” Trương Văn Trọng nói xong, lập tức triệu hồi Minh Xà từ trong Càn Khôn Hồ ra.

Minh Xà vừa hiện thân, nó liền điên cuồng phun xuất ra Đại Tảo Hung Hỏa. Ngọn lửa mãnh liệt, nháy mắt đã khiến cho nhiệt độ ở trong lòng núi gia tăng. Không chỉ làm cho người ta toàn thân ướt đầm mồ hôi, đồng thời còn khiến tầng sương mù dày đặc, bị hóa lỏng thành nước mưa. Cứ như vậy tan biến đi.

“Thượng cổ ác thú Minh Xà?”

“Minh Xà yêu thú Hóa Thần kỳ ư?”

Thái Thuận Công cùng Mạc Thiên kinh ngạc hô lớn lên.

Lúc này, Thái Thuận Công đã ngừng thở, âm thầm tự nhủ: “Không ngờ tên hỗn đản kia còn nuôi một con Minh Xà Hóa Thần kỳ. Bởi vậy có thể khẳng định được, tu vi của hắn đã nằm ngoài Luyện Hư kỳ rồi! May mắn ta khởi động trấn tông đại trận đúng lúc, bằng không....hắn là sẽ thảm bại ở trong tay hắn.”

Còn Mạc Thiên lại cẩn thận nhắc nhở: “Đừng phân tâm nữa, mau chóng dùng toàn lực khởi động đại trận thu thập gã tiểu tử kia đi!”

Thái Thuận Công không cần đợi cho Mạc Thiên phải nhắc lại. Tức thì liền cùng Mạc Thiên bắt đầu thúc dục linh lực thao túng đại trận.

Cùng lúc này, sau khi tầng sương mù dày đặc tiêu tán đi. Trần Hi rõ ràng trông thấy cảnh tượng trước mắt, cũng nhin không được thất thanh kinh hô: “Lão thiên ah! Đây...đây là có chuyện gì vậy?”

Giờ khắc này, toàn bộ cơ sở kiến trúc của Phù Bảo Tông ở trong lòng Băng Xuyên sơn. Đều đồng loạt biến thành một cái đại trận pháp khổng lồ! Nguyên bản, những bậc thang đá, lối đi, phòng ốc đã không còn trông thấy tăm hơi bóng dáng. Cướp lấy chính là những phiến rừng đao núi kiếm, mọc san sát nhau. Kiếm khí cùng đao khí lạnh thấu xương phát ra, làm cho ở sâu trong nội tâm con người ta dâng lên một cổ dự cảm chẳng lành. Ở bên trong phiến rừng đao núi kiếm này, dường như có ẩn chứa muôn vàn nguy cơ hung hiểm quỷ dị, càng khiến cho con người ta không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bất quá, nếu đứng nguyên tại chỗ cũng không tránh thoát khỏi hiểm nguy. Bởi vì....theo sau một tiếng huyết gió chói tai....bốn con mãnh thú mang diện mục dữ tợn, toàn thân tản mát ra khí thế khủng bố, liền xuất hiện ở trong đại trận. Chúng nó vừa hiện thân, nhất thời bầu không khí xung quanh nơi đây, đã tràn ngập một cỗ huyết tinh gây mê.

Nhìn thấy bốn con mãnh thú này, không chỉ có Trần Hi, mà thậm chí cả ngũ độc yêu cũng phải giật mình cả kinh.

“Thao Thiết, Hỗn Độn, Cùng Kỳ, Đào Ngột....” Sắc mặt của Trương Văn Trọng cũng khê biến, nhíu mày nói: “Đây là thượng phẩm tam giai tứ hung Tru Tiên Trận? Phù Bảo Tông này quả nhiên không hổ danh là môn phái, năm xưa đứng trong hàng ngũ Thiên Tự Hào.”

Thái Thuận Công đứng trên nhân trận, giờ phút này cũng đắc chí cười phá lên: “Tứ hung Tru Tiên Trận một khi phát động, cho dù ngươi có là Tấn Tiên cao thủ cũng đừng mong chạy thoát...ha ha ha....”

So sánh cùng biểu tình kích động của Thái Thuận Công, thì Mạc Thiên lại có vẻ trầm ổn hơn rất nhiều. Hắn đưa mắt nhìn chăm chăm về phía Trương Văn Trọng, lãnh đạm nói: “Thái sư đệ, đừng vội mừng. Gã tiểu tử này rất cổ quái, chúng ta mau thao túng Tứ Hung, thu thập hắn xong đi đã!”

Thái Thuận Công gật đầu: “Lời của sư huynh dạy rất phải. Chúng ta mau thu thập tên hỗn đản này thôi.”

Dưới sự điều khiển toàn lực của hai người, Thao Thiết, Hỗn Độn, Cùng Kỳ, và Đào Ngột bốn con mãnh thú. Theo bốn phương hướng đông tây nam bắc, lấy khí thế hùng hãn, rào rào đánh về phía Trương Văn Trọng!

PS:

Thao Thiết: là mãnh thú hung ác, có sức mạnh to lớn, là biểu tượng tham dục vọng, rất tham ăn, thấy gì ăn nấy, và thích nhất là ăn người. Thao Thiết tham tựa lang sói, thích tích lũy của cải, bốn mắt đen ngòm, cổ dài ngoẵng, nhanh như gió, là mối họa lớn. Vì quá tham ăn nên dần dần nó tự ăn cả chính mình khiến đầu và miệng ngày càng to, thân mình ngày càng nhỏ.

Cùng Kỳ: ngày xưa là vị Tôn Đại Tiên được đặc cách sống gần Ngọc Hư Cung ở Hư Vô Thiên (tầng trời thứ 10), bên cạnh Ngọc Hoàng Thượng Đế. Cùng Kỳ có hình dáng giống mãnh hổ nhưng được Ngọc Hoàng thương tình ban thêm đôi cánh để gia tăng uy lực.

Đào Ngột: Một trong Tứ Hung Thú thời viễn cổ, vốn là con trai của Bắc Phương Thiên Đế, tên Sùng Bá Cồn, sau khi chết hoá thành oán khí, biến thành thú dữ đầu người. Sinh thời phóng đảng ngỗ nghịch, quấy

hiều thiên hạ, dù Bắc Đẩu nhiều lần cảnh cáo nhưng không chừa, cuối cùng ngài phải xử tử con mình. Vậy mà sau khi chết hắn vẫn còn tạo ác khắp nơi.

490. Chương 513: Trương Văn Trọng Rốt Cục Đang Làm Gì?

Trương Văn Trọng rất rõ ràng uy lực của Tứ Hung Tru Tiên trận cường hãn đáng sợ cỡ nào, chỉ dựa vào thực lực của những người như bọn họ và các yêu quái, muốn cứng rắn phá trận từ phía chính diện, căn bản là không có khả năng, thế nhưng điều này cũng không đại biểu không thể phá được trận này. Kỳ thực, ngay khi nhìn thấy đại trận trấn tông của Phù Bảo Tông là Tứ Hung Tru Tiên trận, trong lòng Trương Văn Trọng cũng đã có phương pháp phá trận, chỉ là biện pháp này cần phải có một ít thời gian chuẩn bị.

Bởi vậy, khi nhìn thấy Thao Thiết, Hỗn Độn, Cùng Kỳ và Đào Ngột bốn hung thú khí thể hung ác rào rạt kéo tới, Trương Văn Trọng lập tức cho Minh Xà, ngũ độc yêu và yêu quái triệu hồi bên trong Vạn Yêu Đồ Sách tiến lên nghênh đánh.

Cùng lúc đó, hai tay Trương Văn Trọng giương lên, mười một ngân châm lập tức xuất hiện trên tay hắn, với tốc độ nhanh như thiểm điện, đâm vào chính mười một huyệt vị Não Hộ, Lỗ Môn, Thượng Tinh, Tiền Đỉnh... lại dùng phương pháp “Linh Quy Thổ Tức” để hành châm, để có thể trong thời gian ngắn nhất, dùng hạn độ lớn nhất kích phát chính tiềm năng của mình.

Mười một ngân châm vừa nhập thể, Trương Văn Trọng lập tức cảm giác được một cỗ điện lưu mạnh mẽ qua lại trong thân thể, cảm giác như vậy thập phần khó chịu. Bất quá từ đầu tới cuối, hắn cũng không rên một tiếng, chỉ cắn chặt khớp hàm đau khổ chống đỡ. Mà lúc thi triển Linh Quy Thổ Tức để hành châm, Trương Văn Trọng cũng triệu nguyên anh của mình ra, lại đem tiềm năng vừa kích phát của chính mình toàn bộ truyền vào trong nguyên anh, để tiên linh khí càng phát ra nồng nặc, từ xa xa mà nhìn, phẳng phất giống như thiên tiên hạ phàm.

Nguyên anh vừa ra, lập tức cùng Minh Xà, ngũ độc yêu và hơn một ngàn con yêu quái được triệu hồi từ trong Vạn Yêu Đồ Sách cùng nhau nghênh hướng bốn hung thú Thao Thiết, Cùng Kỳ, Hỗn Độn và Đào Ngột. Không chỉ như vậy, Trương Văn Trọng còn phóng ra Bàn Long Ngọc Xích, truyền một cỗ linh lực tiến nhập trong đó, làm cho Bàn Long Ngọc Xích hóa thành một con thanh sắc giao long thật uy vũ, lại gia nhập vào đội ngũ chống cự bốn con hung thú.

Tuy rằng xem từ nhân số, phe hắn chiếm cứ thượng phong tuyệt đối. Nhưng Trương Văn Trọng rất rõ ràng, chỉ dựa vào những lực lượng này, muốn chống lại bốn hung thú thì không có khả năng. Mà mục đích của hắn, cũng chỉ muốn kéo dài thêm thời gian, để hắn có đủ thời gian hoàn thành sự chuẩn bị để phá trận.

Ngay khi Trương Văn Trọng triệu hồi ra nguyên anh, Thái Thuận Công và Mạc Thiên đang ở trận nhân Tứ Hung Tru Tiên trận, trên mặt đều lộ ra biểu tình khiếp sợ lẫn khó thể tin.

“Ngoại thân hóa thân? Trời ạ, người này không ngờ đã luyện ra ngoại thân hóa thân? Còn có ngọc xích màu xanh biếc kia, từ linh lực mà xem, chỉ sợ là một kiện chuẩn tiên khí? Trời ạ, người này thật là đáng sợ.” Thái Thuận Công hít sâu một hơi, từ khi Trương Văn Trọng xuất hiện, hắn đã trải qua nhiều lần chấn động, thế nhưng mỗi một lần đều kinh tâm động phách, làm hắn không kịp có thói quen.

Mạc Thiên cũng hít một hơi, trong lòng còn sợ hãi nói: “May là chúng ta đúng lúc khởi động trấn tông đại trận, bằng không...” Hắn lắc đầu, không đem câu kế tiếp nói ra miệng. Nhưng trong lòng mọi người ở đây đều dâng lên tia hàn ý cùng hoảng sợ.

“Có một địch nhân như vậy, thực sự là đáng sợ...” Nhìn bốn hung thú đánh về phía Trương Văn Trọng, Thái Thuận Công cũng thở dài một hơi, cười lạnh nói: “Vô luận hắn có bao nhiêu lợi hại, lúc này cũng đã hãm sâu trong Tứ Hung Tru Tiên trận, tuyệt không khả năng sống đi ra. Hừ, đây là hạ tràng khi đắc tội Phù Bảo Tông chúng ta.”

Mạc Thiên gật đầu, hiển nhiên đối với lời nói của Thái Thuận Công phi thường tán thành. Đôi mắt hắn nhìn chằm chằm Bàn Long Ngọc Xích hóa thành thanh sắc giao long, trong ánh mắt lộ ra vẻ tham lam thêm muốn.

Vô luận là nhóm người của Trương Văn Trọng, hay những người của Phù Bảo Tông, lúc này toàn bộ tâm tư đều đặt trong Tứ Hung Tru Tiên trận, chưa từng có ai có thể nhận thấy được, có người đã lặng yên không tiếng động tiềm nhập vào Băng Xuyên sơn của Phù Bảo Tông. Những người này chính là những người tu chân đến tiếp viện Trương Văn Trọng.

Những người tu chân đến nơi này, ngoại trừ người của Đặc Cần tổ, còn có những đệ tử của những môn phái tu chân ở gần Băng Xuyên sơn. Những người khác còn đang trên đường chạy tới. Lúc này khi bọn họ nhìn thấy, Phù Bảo Tông vì muốn đối phó Trương Văn Trọng, không ngờ đã khởi động Tứ Hung Tru Tiên trận, không khởi cùng thay đổi sắc mặt, dừng bước không tiến, lại dùng giọng nói khiếp sợ nhỏ giọng nghị luận:

“Tứ Hung Tru Tiên trận, trời ạ, đây là trận pháp tam giai thượng phẩm. Phù Bảo Tông không ngờ lại nắm giữ đại trận hung hiểm này, quả nhiên không hổ từng mang danh môn phái Thiên Tự Hào.”

“Các người mau nhìn đó là gì? Ngoại thân hóa thân sao? Trời ạ, Trương tiên sinh tu luyện ra ngoại thân hóa thân? Tu vi của hắn cũng quá đáng sợ đi thôi? Thảo nào có thể bức bách Phù Bảo Tông khởi động Tứ Hung Tru Tiên trận.”

“Một khi khởi động Tứ Hung Tru Tiên trận vận chuyển, dù là tán tiên cũng sẽ bị đánh chết ở bên trong. Chỉ sợ Trương tiên sinh dữ nhiều lành ít, hiện tại chúng ta nên làm gì mới tốt?”

Những người tu chân chạy tới tiếp viện, vừa nhìn nhau, cũng không biết nên làm thế nào. Bọn họ đều nghe nói qua uy danh của Tứ Hung Tru Tiên trận, biết nếu tùy tiện chạy vào trận này, đừng nói là cứu viện Trương Văn Trọng, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ bị rừng kiếm rừng đao cắt thành mảnh nhỏ. Dù có thể may mắn tránh thoát đao kiếm tập kích, cũng tuyệt không khả năng chạy trốn khỏi nanh vuốt của bốn con hung thú.

Trong sự khiếp sợ cùng mờ mịt, những người tu chân vội vàng lấy ra điện thoại, thông tin phù hay những công cụ liên lạc, lập tức liên hệ với trưởng bối trong môn phái, để tiếp thu mệnh lệnh cho hành động mới.

Ngay khi những người tu chân còn đang xin chỉ thị của sư môn, Trương Văn Trọng đã quay lại trước mặt Hỗn Độn Lô. Hắn biết rõ vào lúc này mỗi giây mỗi phút đều rất trân quý, không thể lãng phí. Bởi vậy động tác của hắn cũng rất nhanh, lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, không có nửa điểm cản trở.

Trương Văn Trọng đầu tiên niệm tụng chú ngữ, triệu hoán một mảnh hỏa diễm thiêu đốt hừng hực, đốt Hỗn Độn Lô thành trong suốt. Lập tức đem ra một đồng linh tài liệu trong Càn Khôn Hồ, giống như không chút đáng tiền, toàn bộ ném vào trong Hỗn Độn Lô. Đồng thời còn phân ra thần thức, khống chế sự cân đối âm dương trong Hỗn Độn Lô, để có thể làm cho linh khí phát triển theo sự khống chế của hắn.

Cử động này của Trương Văn Trọng, làm tất cả mọi người cảm thấy vô cùng kỳ lạ, không giải thích được ý tứ.

Những người tu chân tới tiếp viện hắn, vẻ mặt mờ mịt nhìn nhau, không giải thích được nói: “Trương tiên sinh đang làm gì? Luyện đan hay luyện khí? Đều bị hãm bên trong Tứ Hung Tru Tiên trận, luyện đan có được ích lợi gì?”

Thái Thuận Công cũng sửng sốt, sau đó ha ha phá lên cười, nói: “Mặc sư huynh, người xem, tiểu tử này ở trong trận đi luyện đan, xem ra hắn đã bị Tứ Hung Tru Tiên trận làm phát điên, chúng ta thắng cuộc đã định rồi.”

Nhưng khác với vẻ mặt mừng như điên của Thái Thuận Công, trên mặt Mặc Thiên lại tràn đầy sự nghi ngờ, hắn lắc đầu nói: “Thái sư đệ, đừng đắc ý, chỉ sợ việc này không đơn giản như ngươi nghĩ.”

Thái Thuận Công không cho là đúng, nói: “Việc đã đến nước này, lẽ nào tiểu tử kia còn có thể làm được gì sao? Mặc sư huynh, người cũng đã quá cẩn thận.”

Mặc Thiên lắc đầu, không nói thêm gì nữa, chỉ là vùng lông mày vẫn cau chặt lại. Chẳng hiểu vì sao, hắn cảm thấy cử động hoang đường này của Trương Văn Trọng, tràn ngập vẻ nguy hiểm vô cùng.

Thời gian trôi qua từng giây.

Nguyên anh của Trương Văn Trọng, Minh Xà, ngũ độc yêu và yêu quái trong Vạn Yêu Đồ Sách cấu trúc thành phòng tuyến, liên tiếp bại lui dưới thế tiến công sắc bén của bốn con hung thú. Tuy rằng miễn cưỡng

gắn bó không tan vỡ, nhưng cũng không chống đỡ được thêm bao lâu.

Nhất là yêu quái được triệu ra trong Vạn Yêu Đồ Sách, trước mặt bốn hung thú, đúng là không làm được gì. Nguyên hơn một ngàn yêu quái, lúc này đã tử thương hơn phân nửa. Không chỉ có bọn chúng, dù nguyên anh của Trương Văn Trọng, Minh Xà cùng ngũ độc yêu, đồng dạng cũng đầy vết thương, tình trạng kiệt sức. Nhưng dù vậy, bọn họ vẫn liều mạng kiên trì, bởi vì bọn họ rất rõ ràng, chỉ có kiên trì tới lúc Trương Văn Trọng thành công, bọn họ mới có khả năng giữ mạng sống.

Ngay thời khắc nguy cấp này, một đạo thanh âm ông minh đình tai nhức óc, đột nhiên từ bên trong Hỗn Độn Lô truyền đi ra.

“Rốt cục đã luyện ra vật gì vậy?” Ở lúc này, mọi người đều thò đầu, muốn nhìn xem Trương Văn Trọng loay hoay lâu như vậy, đến tột cùng làm ra được vật gì.

Trương Văn Trọng híp hai mắt lại, nhìn chằm chằm Hỗn Độn Lô, tay phải hấn nặn ra kiếm quyết, giương lên.

Nương theo tay phải hấn vung lên, một đạo linh dịch màu vàng kim từ trong Hỗn Độn Lô bốc lên, lại theo tay phải Trương Văn Trọng vũ động, ở giữa không trung ngưng tụ thành hình, chính là một chữ Đạo màu vàng rực rỡ.

Sau khi dùng linh dịch viết ra chữ Đạo, Trương Văn Trọng cũng không dừng lại, tiếp tục vũ động tay phải, mà linh dịch màu vàng kim từ bên trong Hỗn Độn Lô bay ra, cũng theo tay phải hấn vũ động, ở giữa không trung ngưng tụ thành từng chữ từng chữ một. Nhìn kỹ, hấn viết chính là nội dung chương đầu tiên trong Đạo Đức Kinh của Lão Tử: “Đạo khả đạo, phi thường đạo. Danh khả danh, phi thường danh...”

Trương Văn Trọng vũ động tay phải, dùng linh dịch viết chữ với tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt, đã đem chương đầu tiên của Đạo Đức Kinh viết xong, không chút nào ngừng lại, lại bắt đầu viết tiếp nội dung chương thứ hai. Hấn viết Đạo Đức Kinh, dùng hành thư vô cùng phiêu lượng, nếu có đại gia thư pháp ở đây, chắc chắn phải ngâm tụng Lạc Sen Phú của Tào Thực: “Phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long, vinh diệu thu cúc, hoa mậu xuân tùng. Phảng phật hề nhược khinh vân chi tế nguyệt, phiêu diêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết*.” Để hình dung những chữ viết tuyệt đẹp của hấn. (bài phú và gốc tích giải thích rùi ha.)

Bất quá, mọi người ở đây lại không có tâm tư thưởng thức hấn viết đẹp hay xấu, trong lòng bọn họ đang tràn đầy một nghi vấn.

Rốt cục Trương Văn Trọng đang làm gì?

491. Chương 514: Lão Tử Ngũ Thiên Trận

“Lẽ nào...Trương tiên sinh thật sự bị Tứ Hung Tru Tiên trận bức điên rồi phải không? Bằng không, vì sao lại tự nhiên viết Đạo Đức Kinh vào lúc này?”

Nhìn Trương Văn Trọng bị khốn bên trong trận, lại còn mặc kệ bốn con hung thú đang hùng hổ kéo tới, chỉ dùng tay làm bút, dùng linh dịch làm mực, với tư thái điên cuồng, viết ra Đạo Đức Kinh của Lão Tử, một tu chân giả vô cùng ngạc nhiên liền làm ra suy đoán như thế.

Lời của người này vừa nói ra, liền bị người bên cạnh không chút lưu tình bác bỏ: “Thối lắm, người mới bị điên đó.”

Người bị mắng giận tím mặt, quay đầu định mở miệng mắng trở lại. Nhưng khi hấn nhìn thấy rõ gương mặt người vừa mắng, chỉ đành nuốt lời mắng quay trở vào trong bụng. Bởi vì người mắng hấn, là Lục Hề trưởng lão của Linh Xu phái xếp hàng ba mươi chín trong những môn phái Địa Tự Hào.

Vô luận là danh tiếng hay thực lực hoặc bối phận, người này so ra kém xa Lục Hề, huống chi tính tình của Lục Hề nổi tiếng xấu tính. Cho nên lần này bị mắng, hấn cũng chỉ đành nhẫn nhịn. Bất quá hấn cũng không cam tâm bỏ qua, liền lầm bầm nói: “Nghĩ đến, hấn Lục trưởng lão có lời bàn gì cao kiến, không ngại nói ra để chúng tôi nghe thử.”

“Rõ ràng kiến thức của các người thấp, lại cứ nói Trương tiên sinh bị điên rồi, quả nhiên là sai lầm thật buồn cười.” Từ đầu đến cuối, Lục Hộc cũng không liếc mắt nhìn người này, một đôi mắt lóe tinh quang, chỉ chăm chú lên người Trương Văn Trọng, cười lạnh nói: “Lúc này Trương tiên sinh đang dùng linh dịch làm mực, viết Đạo Đức Kinh, chính là đang cấu trúc một pháp trận có thể chống đỡ với Tứ Hung Tru Tiên trận.”

Lời của hắn vừa ra khỏi miệng, nhất thời đưa tới tiếng kinh hô cùng nghi vấn của những người tu chân chung quanh:

“Cái gì? Trương tiên sinh viết chữ, không ngờ là đang cấu trúc pháp trận? Đây...đây cũng thật thái quá đi thôi?”

“Ta cũng được coi như tinh thông pháp trận, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua, có pháp trận gì dùng văn tự để cấu thành a.”

“Một pháp trận có thể chống lại pháp trận tam giai thượng phẩm như Tứ Hung Tru Tiên trận, làm thế nào khả năng trong đoạn thời gian ngắn như vậy có thể cấu trúc đi ra? Lục trưởng lão, ông không phải nói giỡn chứ?”

Cũng không phải tất cả mọi người đều có nghi vấn như vậy, lúc này chợt có người hỏi: “Lục trưởng lão, ý tứ của ông, đang nói Trương tiên sinh đang cấu trúc Lão Tử Ngũ Thiên trận?”

“Không sai, lúc này Trương tiên sinh đang cấu trúc, chính là Lão Tử Ngũ Thiên trận.” Lục Hộc gật đầu nói, lại quay đầu nhìn người nọ liếc mắt, nói lầm bầm: “Cuối cùng cũng có một người hiểu biết, ta còn cho rằng, người bên cạnh chỉ là dạng vô tri ngu xuẩn.”

“Lão Tử Ngũ Thiên trận? Đó là pháp trận gì?” Đại bộ phận người tu chân, đều cực kỳ xa lạ đối với pháp trận này.

“Thái thượng đạo tổ ngày xưa khi xuất hướng tây Hàm Cốc Quan, từng để lại một quyển Đạo Đức Kinh cho hậu thế. Đạo Đức Kinh còn được gọi là Lão Tử Ngũ Thiên Ngôn. Mà Lão Tử Ngũ Thiên trận, chính được thoát thai từ đó. Chỉ là trận này đã thất truyền ngàn năm, nhưng không ngờ tới, lại được cấu trúc bằng một loại phương thức kỳ lạ...” Người nói trước đó, đang hướng những người tu chân bên cạnh giải thích lai lịch của Lão Tử Ngũ Thiên trận, lại nhíu mày nói: “Ta xem sách cổ, uy lực của Lão Tử Ngũ Thiên trận, có quan hệ sâu cận đối với sự linh ngộ của người cấu trúc trận này. Tứ Hung Tru Tiên trận chính là pháp trận tam giai thượng phẩm, muốn chống lại với nó, linh ngộ của Trương tiên sinh đối với Đạo, phải thâm sâu mới được. Chỉ sợ...”

Nói đến đây, hắn chậm rãi lắc đầu, cũng không nói ra câu kế tiếp. Bất quá từ vẻ mặt và giọng nói của hắn mà xem, hắn đối với cử động dùng Lão Tử Ngũ Thiên trận của Trương Văn Trọng để phá Tứ Hung Tru Tiên trận, cũng không quá xem trọng.

“Dù sao Trương tiên sinh còn quá trẻ, linh ngộ đối với Đạo có được bao sâu, thật nói không sai. Lấy Lão Tử Ngũ Thiên trận chống lại Tứ Hung Tru Tiên trận, quá mức mạo hiểm rồi.” Lục Hộc khẽ thở dài một tiếng, nói: “Hiện tại nói gì cũng vô dụng, chúng ta mỗi mắt mong chờ thôi.”

Lúc này, dưới thế tiến công mãnh liệt của bốn hung thú, nguyên anh của Trương Văn Trọng, Minh Xà và ngũ độc yêu cùng yêu quái trong Vạn Yêu Đồ Sách, đã bại lui đến gần Trương Văn Trọng chỉ một thước. Bốn con hung thú chỉ cần rảo bước tiến thêm hai thước, là có thể tấn công Trương Văn Trọng.

Nhìn thấy tình cảnh này, Thái Thuận Công đắc ý phá lên cười, trên mặt Mạc Thiên cũng hiện lên sắc mặt vui mừng. Theo bọn hắn xem ra, lúc này Trương Văn Trọng hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Ngay trong lúc chỉ mành treo chuông, Trương Văn Trọng viết tới câu cuối cùng trong Đạo Đức Kinh: “Thiên chi đạo, lợi nhi bất hại. Thánh nhân chi đạo, vi nhi bất tranh.” Cả bộ Đạo Đức Kinh lóe ra kim sắc quang mang, bay bỗng ngay trước người hắn, nhất thời phóng xuất ra kim sắc quang mang trang nghiêm túc mục.

Lão Tử Ngũ Thiên trận – kết thành.

Từng đạo kim sắc quang mang có thể so sánh với ánh mặt trời chói chang, từ linh dịch viết thành Đạo Đức Kinh phóng ra, trong nháy mắt xua tan âm lãnh và lệ khí đầy rẫy bên trong Tứ Hung Tru Tiên trận, phiến

đạo kiếm như rừng âm sâm, cũng bị từng đạo kim sắc quang mang mài đi về sắc nhọn, đánh mất lực phá hoại.

“Chuyện...chuyện gì xảy ra?” Thái Thuận Công vừa rồi còn đang đắc ý cười to, lúc này khiếp sợ hét lên. Hắn thể nào cũng không có nghĩ đến, mắt nhìn thẳng lợi đã tới trong tay, không ngờ vẫn còn có thể sinh ra biến cố.

“Đây...đây là Lão Tử Ngũ Thiên trận? A, ta đã biết, tiểu tử này muốn dùng trận phá trận.” Lúc này Mạc Thiên cũng đã nhìn ra ý đồ của Trương Văn Trọng, mồ hôi lạnh lập tức chảy xuống trán hắn, nhưng hắn cũng không quản việc lau đi, vội vàng quát to: “Thái sư đệ, thời gian không kịp, thừa dịp Lão Tử Ngũ Thiên trận còn chưa hoàn toàn phát ra uy lực, để bốn hung thú nhanh thôn phệ tên kia.”

“Được, được...” Thái Thuận Công vội vàng gật đầu, đâu còn chút khí độ uy nghiêm của một tông chủ Phù Bảo Tông như thường ngày.

Ngay khi Thái Thuận Công và Mạc Thiên muốn phát động một kích cuối cùng, từ thiên Đạo Đức Kinh do linh dịch viết ra phóng xuất đạo kim sắc quang mang, đang quần quýt vào nhau, trong một mảnh âm thanh tự nhiên linh hoạt kỳ ảo, dừng mãnh tràn vào trong cơ thể Trương Văn Trọng, đã làm hình tượng của hắn xuất hiện sự biến hóa nghiêng trời lệch đất, biến thành một lão nhân cơ trí cười thanh ngưu(trâu xanh), râu tóc bạc trắng.

Trương Văn Trọng biến thành vị lão nhân tóc bạc cười thanh ngưu, chính là tác giả của Đạo Đức Kinh, Lão Tử.

“Đây...đây là Thái Thượng Đạo Tổ?”

“Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn?”

Người tu chân đến tiếp viện Trương Văn Trọng, lúc này đều nhin không được kinh hô lên. Còn có người đã quỳ rạp dưới đất, hướng Lão Tử do Trương Văn Trọng biến thành, thành kính dập đầu không ngớt.

Lục Hộc khiếp sợ há to miệng, thất thanh kinh hô: “Không ngờ có thể hóa thân thành Thái Thượng Đạo Tổ? Lẽ nào linh ngộ của Trương tiên sinh đối với Đạo, đã đạt được cảnh giới siêu phàm thoát tục? Điều...điều này sao có thể? Hắn bao nhiêu tuổi nha? Dù từ trong bụng mẹ bắt đầu ngộ đạo, cũng không khả năng có được cảnh giới cao thâm như vậy chứ?”

Thái Thuận Công và Mạc Thiên cũng nhìn thấy một màn này, nhưng bọn hắn đã không còn thời gian khiếp sợ, đều cắn chặt răng, dùng hết toàn lực thúc giục bốn con hung thú nhanh đánh tới Trương Văn Trọng. Bọn hắn đều rất rõ ràng, chuyện đến nước này, ngoại trừ Trương Văn Trọng phải chết, không thì bọn hắn vong. Chuyện phía sau dĩ nhiên không phải là điều mà bọn hắn kỳ vọng.

Ý nghĩ của Thái Thuận Công và Mạc Thiên tuy rất hay, nhưng đáng tiếc chính là, bọn họ đối mặt với Trương Văn Trọng, đối mặt với Lão Tử Ngũ Thiên trận.

Tuy rằng trận thiên kiếp Cửu Cửu Vô Quy Diệt Hồn đại thiên kiếp đã phá hủy thân thể của Trương Văn Trọng, nhưng cũng không phá hủy thần thức của hắn. Linh ngộ của hắn đối với Đạo, càng bởi vậy mà thêm tinh tiến, thậm chí còn tinh thâm hơn một ít Đại La Kim Tiên. Thử hỏi, với linh ngộ về Đạo của hắn, cấu trúc ra Lão Tử Ngũ Thiên trận, làm sao có thể yếu ớt? Đừng nói là thượng phẩm tam giai Tứ Hung Tru Tiên trận, dù là pháp trận càng cao phẩm giai, ở trước mặt Lão Tử Ngũ Thiên trận, vẫn không thể địch nổi.

Chỉ thấy Trương Văn Trọng hóa thành Lão Tử, chậm rãi giơ tay lên, hướng bốn hung thú xa xa điểm tới, dùng giọng nói cực kỳ đậm nhiên, học ra mấy chữ: “Nghịch súc, còn dám đả thương người?”

Một màn làm kẻ khác ghen hòng nhìn trần trối xuất hiện.

Bốn hung thú đang khí thế rào rạt tiến công một kích cuối cùng, đột nhiên dừng lại, thật giống như bị người thi triển thuật định thân.

“Điều...điều này sao có thể?” Thái Thuận Công và Mạc Thiên lộ vẻ kinh hoảng và sợ hãi, bọn hắn liều mạng nghiền ép chút linh lực cuối cùng trong cơ thể để điều khiển bốn hung thú, nhưng tuyệt vọng phát hiện,

mình không còn cách đặt được liên hệ với bốn hung thú nữa, điều này làm cho bọn hắn không khỏi thất thanh kinh hô lên: “Làm sao vậy, đến tột cùng là làm sao vậy?”

Nhưng ác mộng của Thái Thuận Công và Mạc Thiên cũng chỉ mới bắt đầu.

Một Thái Cực Đồ thật lớn, đột nhiên xuất hiện phía trên Tứ Hung Tru Tiên trận, đem toàn bộ trận pháp gắn vào trong đó. Mà ngay lúc này, Trương Văn Trọng hóa thành Lão Tử, lại giơ tay lên, cũng hướng Thái Cực Đồ trên đỉnh đầu, chậm rãi học ra bốn chữ: “Phá sau đó lập.”

Một đạo quang mang lập tức xuất hiện, huyền diệu đến mức làm tất cả mọi người phải nhắm hai mắt lại.

Ánh sáng chói mắt cũng không duy trì lâu lắm, đại khái khoảng năm giây, liền triệt để tiêu tán. Mà mọi người cũng vội vàng mở mắt, muốn nhìn xem đã xảy ra chuyện gì. Nhưng bọn họ rất nhanh liền chấn kinh, bởi vì bọn họ phát hiện, cảnh tượng trước mắt so sánh với trước đó, đúng là có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Bốn hung thú dữ tợn lúc này đã tiêu tan thành mây khói. Phiến đạo kiếm âm sâm như rừng cũng đã không còn hình bóng. Toàn bộ cảnh tượng đã khôi phục lại dáng dấp bình thường.

Bốn hung thủ đã dễ dàng bị diệt trừ?

Đại trận trấn tông tam giai thượng phẩm của Phù Bảo Tông cứ như vậy không chút tiếng động bị phá hủy?

Điều này...thế nào có khả năng?

Trong khoảnh khắc, mọi người, vô luận là đệ tử của Phù Bảo Tông hay người tu chân đến cứu viện Trương Văn Trọng, toàn bộ đều ngây ngẩn cả người, bọn hắn thế nào cũng không dám tin tưởng những gì mình đang chứng kiến.

492. Chương 515: Phù Bảo Tông, Diệt Môn!

Ngay lúc Tứ Hung Tru Tiên trận bị phá, Trương Văn Trọng cũng từ hình dạng của Lão Tử khôi phục lại dáng dấp của mình, suy yếu trở hỗn hển, trên mặt lộ ra vẻ uể oải. Liên tiếp sử dụng Vạn Yêu Đồ Sách, Thuần Dương kiếm pháp với Lão Tử Ngũ Thiên trận, đã đem linh lực trong cơ thể hắn nghiền ép sạch sẽ, thậm chí dù là thể lực cũng không chống đỡ nổi. Hắn lấy ra hai bình sứ bên trong Càn Khôn Hồ, một bình ném cho Trần Hi, mệnh lệnh đưa cho Minh Xà và ngũ độc yêu. Chính hắn mở một nắp bình, ngửa đầu đem toàn bộ đan dược bên trong bỏ vào trong miệng.

Ngay khi hai nắp bình mở ra, một hương thơm nồng nặc thấm tận ruột gan cũng dào dạt lan tỏa tại Bằng Xuyên sơn, không chỉ có Thái Thuận Công cùng Mạc Thiên ngửi được hương thơm này, dù là những người tu chân đến tiếp viện Trương Văn Trọng đứng xa xa cũng ngửi thấy được.

Hương thơm này, không chỉ làm bọn họ tỉnh lại từ trong nỗi khiếp sợ, càng làm họ kinh ngạc cùng hiếu kỳ, liền suy đoán:

“Hương thơm này, ai biết là mùi vị của đan dược nào phát ra không?”

“Thật kỳ quái, ngửi thấy hương thơm này, linh lực chạy đường dài của ta, đã mơ hồ có dấu hiệu khôi phục.”

“Ta cũng như vậy, thật không biết Trương tiên sinh bọn họ đang dùng đan dược gì, không ngờ có công hiệu thần kỳ như vậy.”

Lục Hòe trưởng lão của Linh Xu phái, lúc này mở to hai mắt, nhìn chăm chăm đan dược màu vàng do Trần Hi đang cấp cho Minh Xà cùng ngũ độc yêu, bởi vì quá mức khiếp sợ, thân thể nhịn không được run rẩy lên, dùng thanh âm run run, chỉ tay nói: “Đan dược này...chẳng lẽ là...chẳng lẽ là...”

“Lục Hòe trưởng lão, đan dược kia là gì vậy? Ông mau nhanh nói nha.” Người tu chân đứng bên cạnh hắn liền hỏi, cả đám đều vô đầu bứt tai, hận không thể tát hắn vài bạt tai, làm cho hắn mau nói nhanh, đừng ấp a ấp úng chọc người nóng ruột.

Lục Hồn hít sâu một hơi, cuối cùng để tình tự hơi bình ổn một chút, nhưng thanh âm của hắn vẫn còn run: “Từ màu sắc của đan dược, hương vị cùng công hiệu mà xem, nó rất có khả năng chính là lục phẩm đan dược – Tam Thanh Đại Đạo Đan.”

Câu nói của hắn làm những người tu chân có mặt liền sôi trào lên, ồn ào nói:

“Cái gì? Lục phẩm đan dược Tam Thanh Đại Đạo Đan? Là loại đan dược có thể khôi phục linh lực thật nhanh trong khoảng thời gian ngắn nhất? Nhưng đan dược đó không phải thất truyền rồi sao? Trương tiên sinh có được từ chỗ nào?”

“Trước là ngũ phẩm Tị Độc Đan, hiện tại là lục phẩm Tam Thanh Đại Đạo Đan... Trương tiên sinh này, rốt cục có được bao nhiêu cao phẩm linh đan? Sẽ không phải tùy lúc, đột nhiên lại móc ra một đồng đan dược thất bát phẩm ra đi?”

“Lục phẩm Tam Thanh Đại Đạo Đan, có thể nói phi thường trân quý, thế nào ở trong tay Trương tiên sinh, giống như đường đậu không đáng tiền vậy? Các ngươi xem, hắn không chỉ một hơi ăn hết một bình, còn xuất ra đưa cho thủ hạ cùng yêu súc của hắn. Trời ạ, thủ hạ của hắn mới có tu vi Trúc Cơ kỳ, không ngờ cũng ăn một viên... Đây cũng thật... thật quá lãng phí đi thôi?”

Mọi người còn đang tấm tắc kỳ lạ, có người đột nhiên nói: “Xem ra, trong tay Trương tiên sinh, Tam Thanh Đại Đạo Đan hẳn có số lượng không ít. Có thể, chúng ta từ chỗ hắn, cũng mua được vài viên Tam Thanh Đại Đạo Đan...”

Những lời này của hắn, làm cho những người tu chân đang có mặt mắt lóe tinh quang, kích động không ngớt. Dù sao, Tam Thanh Đại Đạo Đan, chính là lục phẩm đan dược. Nếu như có thể từ chỗ Trương Văn Trọng mua được một ít, vô luận là đối với tông phái hay chính mình, cũng có chỗ tốt thật lớn lao.

Những người tu chân lại lần nữa móc ra điện thoại hay thông tin phù, bắt đầu liên lạc sư phụ trưởng bối trong nhà mình, đem việc này hỏi báo lên trên. Mà chỉ thị bọn họ nhận được, cũng nhất trí kinh người: “Mặc kệ nỗ lực bao nhiêu sự trả giá, cũng phải nghĩ được biện pháp mua được Tam Thanh Đại Đạo Đan từ chỗ Trương Văn Trọng.”

Cùng lúc đó, Thái Thuận Công và Mạc Thiên mặt mày xám như tro tàn.

Tuy rằng bọn hắn có thể bảo trụ tính mạng trong thế tiến công của Lão Tử Ngũ Thiên trận, nhưng đệ tử Phù Bảo Tông đã bị bỏ mình theo Tứ Hung Tru Tiên trận tan vỡ. Mà những đệ tử may mắn chưa chết, cũng mang theo vết thương hoặc nhiều hoặc ít, đừng nói là tiếp tục tác chiến, thậm chí đứng lên cũng tương đối trắc trở. Mà trên người Thái Thuận Công cùng Mạc Thiên, cũng có một ít vết thương, nhưng so sánh với những đệ tử khác của Phù Bảo Tông thì còn tốt hơn nhiều.

Lúc này, nhìn thấy Trương Văn Trọng đổ nguyên một bình đan dược vào mồm, bọn hắn lập tức run rẩy lên. Tuy rằng bọn hắn không nhìn ra Trương Văn Trọng uống Tam Thanh Đại Đạo Đan, nhưng vẫn đoán được công hiệu của loại đan dược này tám chín phần mười dùng để bổ sung linh lực.

“Không thể để hắn khôi phục linh lực, nếu hắn khôi phục, Phù Bảo Tông chúng ta sẽ bị diệt vong...” Thái Thuận Công nhìn Mạc Thiên, dùng thanh âm như nức nở nói, mong muốn có được sự bang trợ từ sư huynh của mình.

Mạc Thiên cũng không làm cho hắn thất vọng, từ trên người lấy ra sáu phù chú cùng hai kiện pháp bảo, nói: “Chúng ta chỉ có thể thừa dịp người này cùng yêu súc của hắn đang khôi phục linh lực, dùng phù chú và pháp bảo hợp lại một lần. Nếu có thể giết chết hắn, Phù Bảo Tông chúng ta xem như có thể vượt qua kiếp nạn này. Nếu như không thể giết được hắn, chúng ta thừa dịp hắn đang đối kháng dây dưa với phù chú cùng pháp bảo, nhanh thoát khỏi đây. Chỉ cần hai người chúng ta không chết, vẫn còn cơ hội trọng chấn Phù Bảo Tông, báo thù rửa hận.”

“Mạc sư huynh nói đúng.” Thái Thuận Công gật đầu nói, vội vàng lấy ra bốn phù chú trong người. Pháp bảo của hắn đã bị Trương Văn Trọng hủy diệt, lúc này cũng chỉ còn lại bốn phù chú.

Thái Thuận Công và Mạc Thiên cùng cầm phù chú cùng pháp bảo trong tay, cùng hướng về phía Trương Văn Trọng. Hai người này không hổ là tông chủ và cao thủ đệ nhất trong Phù Bảo Tông, dùng mười phù

chú cùng hai kiện pháp bảo, hợp thành Liệp Diễm Phần Thần phù trận uy lực, thiêu đốt đại hỏa hừng hực gào thét đổ ập về hướng Trương Văn Trọng.

“Trương tiên sinh, cẩn thận.” Nhìn thấy tình huống này, những người tu chân phía xa xa đều sợ hãi, cuống quýt muốn xông lên bảo hộ Trương Văn Trọng. Nhưng đáng tiếc là cự ly bọn họ cách hẳn quá xa, dù tốc độ có nhanh hơn nữa, cũng không thể vượt qua được phù trận.

Phù trận trực diện rào rạt ập tới, Trương Văn Trọng cũng không hề sợ hãi, thản nhiên cười, giọng nói chậm chọc: “Thật cho rằng linh lực ta chưa khôi phục, các người có thể thừa cơ hay sao? Đừng quên, không riêng gì các người có phù chú pháp bảo, ta cũng có.” Dứt lời, hai tay hắn giương lên, hai mươi phù chú lóe ra quang mang sáng rực lập tức tuột tay bay ra, đồng dạng cũng hợp thành phù trận, không chỉ gắn Liệp Diễm Phần Thần phù trận vào bên trong, đồng thời còn đem Thái Thuận Công, Mạc Thiên cùng những đệ tử của Phù Bảo tông bao trùm vào trong đó.

“Đây là...Nhị Thập Bát Tú phù trận?” Thái Thuận Công và Mạc Thiên đều là cao thủ ngoạn phù, liếc mắt liền nhìn ra Trương Văn Trọng đang dùng linh phù bố trí ra Nhị Thập Bát Tú phù trận, từ các phương diện mà nói, đều mạnh hơn Liệp Diễm Phần Thần phù trận do bọn hắn bố trí ra. Bởi vậy, sau khi liếc mắt nhìn nhau, hai người lập tức xoay người chạy trốn, không một chút do dự.

Đáng tiếc chính là, từ lúc Trương Văn Trọng bước vào Băng Xuyên sơn, bọn hắn đã không còn cơ hội chạy trốn. Ngay khi bọn hắn vừa xoay người, bảy đạo quang mang màu xanh cùng bảy đạo quang mang màu đỏ bay vút quanh thân thể bọn hắn, óa thành mười bốn tinh tướng. Từ hình dạng khác biệt cùng trang bị của họ mà xem, chính là Thanh Long Thất Túc và Chu Tước Thất Túc.

“Muốn chạy? Khi dễ chúng ta chỉ là bài biện sao?” Phòng Nhật Thỏ trong Thanh Long Thất Túc, vung hai lỗ tai lông xù trên đầu, nhấc chân đá văng Thái Thuận Công lên mặt đất: “Huynh đệ bọn tỷ muội, cùng tiến lên, chơi chết hai vị này.”

Mười bốn tinh tướng, lập tức xông lên, đem Thái Thuận Công và Mạc Thiên quần ẩu một trận. Chỉ một thoáng, tiếng kêu thảm thiết cùng kêu rên vang lên, thê lương không gì sánh được, làm kẻ khác dựng đứng tóc gáy.

Cùng lúc này, Bạch Hổ Thất Túc và Huyền Vũ Thất Túc cũng trong thời gian ngắn đã công phá Liệp Diễm Phần Thần phù trận. Họ vẫn không bỏ qua, liền nhắm về phía những đệ tử Phù Bảo Tông còn sót lại, không chút lưu tình lấy gọn tính mạng của bọn hắn.

Một màn bất thành linh, làm những người tu chân đến tiếp viện đang chuẩn bị xông tới cũng khiếp sợ không ngớt. Mà khi bọn họ bước lên sân rộng của Phù Bảo Tông, tiếng kêu thê lương thảm thiết cũng đã hoàn toàn ngừng lại.

Người tu chân của Phù Bảo Tông, từ bốn người “Thiên, Công, Địa, Đạo” trở xuống đệ tử bình thường, đã toàn bộ bị diệt.

Nhìn cảnh tượng thi thể nằm khắp nơi trong Phù Bảo Tông, người tu chân tới tiếp viện thật không dám tin vào hai mắt của mình.

Một người.

Gần chỉ là một người.

Một người đã đem gần ngàn đệ tử, một môn phái xếp hạng chín mươi bảy như Phù Bảo Tông, đã kéo dài được hơn một ngàn năm lịch sử, hoàn toàn tiêu diệt.

Chuyện bực như vậy, đừng nói là ở tu chân giới hiện tại, dù là ở thời đại cao thủ lớp lớp, cũng chưa từng có bao giờ.

“Phù Bảo Tông tốt xấu cũng là môn phái tu chân xếp hàng mạnh trong trăm môn phái Địa Tự Đầu, dù Linh Xu phái chúng ta cũng không thể diệt môn, một mình Trương tiên sinh đã diệt môn bọn họ...Đây là thật chẳng? Ta không phải đang nằm mơ chứ?” Thần tình Lục Hộc đại ra, nỉ non lẩm bẩm.

Mà lúc này, những người tu chân tới tiếp viện, cũng đều có phản ứng hoàn toàn giống như hắn. Thậm chí còn có người, đang cố sức véo mình, muốn nghiệm chứng xem lúc này có phải mình đang nằm mơ hay không.

“Tu vi của Trương tiên sinh, rốt cục mạnh mẽ đến nông nổi nào a?” Nghi vấn cùng loại vào lúc này đầy rẫy trong lòng những người tu chân, để bọn họ cảm thấy hiếu kỳ, đồng thời từ sâu trong nội tâm sinh ra lòng kính nể đối với Trương Văn Trọng.

493. Chương 516: Rất Có Thu Hoạch

Ngay khi những người tu chân khiếp sợ không ngớt, Trương Văn Trọng đã nhờ vào Tam Thanh Đại Đạo Đan khôi phục lại linh lực cũng vừa nhận ra sự tồn tại của bọn họ.

Tay phải Trương Văn Trọng giương lên, Bàn Long Ngọc Xích xanh biếc lập tức huyền phù bên người hắn, dưới linh lực của hắn tác dụng, phóng xuất ra một đạo kiếm khí sắc bén, chỉ một thoáng đã đem những người tu chân kia toàn bộ bao phủ bên trong.

Những người tu chân chỉ cảm thấy quanh thân truyền đến từng trận đau đớn, phẳng phất như có ngàn vạn thanh kiếm sắc bén đang chỉ vào trên người họ, tùy thời đều có khả năng sẽ ứa lên, cắt họ thành thịt nát. Không chỉ như vậy, còn có một cỗ khí thể dâng trào đặt trên người họ, làm cho họ có loại cảm giác hô hấp không thông.

Trước mặt luồng kiếm khí sắc bén này, toàn bộ những người tu chân, vô luận tu vi cao thấp, đều không dám tùy tiện nhúc nhích, rất sợ mình chỉ khẽ động sẽ dẫn phát kiếm khí công kích. Còn có người, ở dưới áp lực cường đại, mồ hôi lạnh cũng đã tuôn ra nhễ nhại.

Ánh mắt Trương Văn Trọng nhất nhất đảo qua trên người bọn họ, trầm giọng hỏi: “Các người là người nào? Đồng bọn của Phù Bảo Tông sao?”

“Trương tổ phó đừng hiểu lầm, chúng tôi không phải người của Phù Bảo Tông, chúng tôi là thành viên của Đặc Cần tổ, những người còn lại là đệ tử các môn phái tu chân, chúng tôi đều phụng mệnh đến đây hiệp trợ anh.” Người nói chuyện là một thành viên của Đặc Cần tổ, tuy rằng bị áp lực cường đại làm mồ hôi đầm đìa, nhưng bởi vì sợ Trương Văn Trọng sẽ đối phó bọn họ như đối phó Phù Bảo Tông, cho nên người này vội vã lấy ra giấy chứng nhận, cung kính đưa cho Trương Văn Trọng, nói: “Đây là giấy chứng nhận của chúng tôi, nếu như anh không tin, có thể gọi cho Lâm Phong hoặc tổ trưởng Đặc Cần tổ, để chứng thực thân phận của chúng tôi.”

Trương Văn Trọng kiểm tra giấy chứng nhận của họ, sau đó lại gọi điện thoại cho Lâm Phong, sau khi xác nhận những người trước mắt không phải đồng bọn của Phù Bảo Tông, mà là những môn phái từ bốn phương tám hướng đến tiếp viện mình, hắn lập tức triệt tiêu kiếm khí phóng xuất ra, lại nói: “Vừa rồi có nhiều mạo phạm, hi vọng các vị không nên tức giận.”

Đã từng tận mắt nhìn thấy Trương Văn Trọng dùng lực lượng một người diệt cả Phù Bảo Tông, những người tu chân ở đây dù có gan lớn hơn trời, cũng không dám tức giận với hắn nha? Huống chi hiện tại bọn họ còn đang muốn từ tay hắn mua được một ít Tam Thanh Đại Đạo Đan, lấy lòng hắn còn không kịp, lại làm sao dám đắc tội hắn? Bởi vậy sau khi nghe lời nói của hắn, những người tu chân kia liền thanh nói không sao, thậm chí còn có người vỗ ngực ngửa, kỳ vọng có thể kết giao quan hệ, để từ trong tay hắn mua được một nhóm Tam Thanh Đại Đạo Đan.

Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Chư vị chịu tới hỗ trợ, tôi phi thường cảm kích. Phù Bảo Tông tuy không có gì lợi hại, nhưng dù sao phù chú và pháp bảo cũng nổi tiếng hậu thế. Nghĩ tới cũng có thể có không ít linh tài liệu, phù chú và pháp bảo. Nếu như các vị có gì để mất, thì cứ tùy ý mà lấy đi.”

Phù Bảo Tông tốt xấu cũng là tu chân môn phái được xếp hạng trong trăm môn phái Địa Tự Hào, nhưng tới trong miệng Trương Văn Trọng, lại không có gì là lợi hại...Lời nói như vậy, nếu do người khác nói đi ra, tất nhiên sẽ bị người nói: “Cuồng vọng”, “Không biết tự lượng sức mình”, đủ loại đánh giá. Nhưng do Trương Văn Trọng nói ra, những người tu chân ở đây lại không cảm thấy hắn cuồng vọng. Dù sao hắn cũng có tư cách để nói những lời này.

Mà khi nghe được Trương Văn Trọng chấp thuận cho bọn họ lấy đi linh tài liệu, phù chú và pháp bảo của Phù Bảo Tông, đại bộ phận người tu chân đều cảm thấy vô cùng động tâm. Dù sao Phù Bảo Tông luyện chế phù chú và pháp bảo được nghe tiếng, bọn họ lưu lại linh tài liệu, phù chú cùng pháp bảo hẳn đều

không tệ. Cho nên ngay khi thanh âm Trương Văn Trọng vừa hạ xuống, thì đã có người khấn cấp muốn đi vào thu “chiến lợi phẩm”.

Lúc này Lục Hộc tiến tới, nói: “Trương tiên sinh, ngài thật đúng là chuyên gia rộng rãi. Nhưng vô công bất thụ lộc, Linh Xu phái chúng tôi cũng không thể không biết xấu hổ đi lấy những vật này. Dù sao Phù Bảo Tông là do một mình Trương tiên sinh san bằng. Chúng tôi đều chỉ là những người đứng vậy xem, từ đầu tới cuối cũng không có giúp được ngài chuyện gì, làm gì còn có mặt mũi đòi phân chiến lợi phẩm.”

Câu nói của Lục Hộc, làm cho không ít người muốn đi chọn “chiến lợi phẩm” đều đỏ bừng mặt, cũng vội vàng ngừng chân lại.

Trương Văn Trọng mỉm cười, cũng không khuyên nhiều, chỉ hướng Lục Hộc hỏi: “Các hạ là?”

Được hỏi tên họ, Lục Hộc chỉ cảm thấy vinh diệu, vội vàng tươi cười hồi đáp: “Tại hạ Linh Xu phái Lục Hộc.”

“Nguyên lai là Lục lão tiên sinh.” Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Tuy rằng các vị đích thật đã tới chậm, không giúp gì nhiều cho tôi, nhưng dù sao các vị cũng đã chạy đến, điều này nói rõ là các vị cố tình đến giúp, tôi phải cảm tạ các vị, cũng không thể để các vị đến không một chuyện.”

“Trương tiên sinh thực sự là phóng khoáng rộng rãi.”

“Ở trên thế giới hiện tại, người như Trương tiên sinh thật đúng là hiếm có, tôi bội phục tận đáy lòng.”

Mấy người vừa định đi lấy “chiến lợi phẩm” vừa rồi, vội vàng ồn ào lên tiếng khen ngợi Trương Văn Trọng, muốn lấy lòng hắn để kéo gần quan hệ với hắn.

Lục Hộc chớp mắt, vừa cười vừa nói: “Trương tiên sinh, nếu không như vậy đi, Linh Xu phái chúng tôi cũng không dám đòi chiến lợi phẩm gì, nếu như có thể, không ngại đem Tam Thanh Đại Đạo Đan vừa rồi bán cho chúng tôi một chút được không? Giá cả đều có thể thương lượng.”

“Không phải chỉ là Tam Thanh Đại Đạo Đan sao? Tặng cho các vị một bình được chứ?” Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói, trực tiếp lấy ra vài bình sứ bên trong Càn Khôn Hồ, ném cho Lục Hộc cùng đầu lĩnh của mấy môn phái. Để cho các môn phái đều có một bình Tam Thanh Đại Đạo Đan.

Nhìn bình sứ đựng Tam Thanh Đại Đạo Đan trong tay, Lục Hộc làm sao cũng không dám tin đây là sự thực. Nguyên hắn đã chuẩn bị tâm lý Trương Văn Trọng sẽ khai ra một giá trên trời, nhưng hắn vạn lần không ngờ chính là Trương Văn Trọng lại chuyên gia như vậy, trực tiếp đưa cho bọn họ mỗi phái một bình.

Không chỉ là Lục Hộc, những đầu lĩnh còn lại của các môn phái tu chân cũng vẻ mặt khiếp sợ cùng khó thể tin. Thậm chí khi nhìn nhau, bọn họ còn nhin không được nhỏ giọng kinh hô:

“Tam Thanh Đại Đạo Đan, thực sự là Tam Thanh Đại Đạo Đan.”

“Đây chính là lục phẩm đan dược nha, cứ như vậy đã đưa cho chúng ta sao?”

“Trời ạ, đây là thật chẳng? Trên đời không ngờ lại có chuyện tốt như vậy? Ta không phải đang nằm mơ đi?”

Lục Hộc kích động, vội vàng vỗ ngực bảo chứng: “Trương tiên sinh, anh thật sự quá hào sảng, từ nay về sau, anh là bằng hữu của Linh Xu phái, còn Phong Sơn phái cũng là minh hữu của Linh Xu phái chúng tôi. Nếu sau này có chỗ nào cần dùng tới Linh Xu phái, cứ tùy thời phân phó. Linh Xu phái tuyệt đối sẽ không từ chối.” Hắn là trưởng lão của Linh Xu phái, lời hắn nói cũng như lời của trưởng môn Linh Xu phái nói ra.

“Hoa Gian phái chúng tôi cũng như vậy.”

“Còn có Liễm Sơn kiếm tông chúng tôi.”

“Sau này nếu có gì cần, còn thỉnh không nên khách khí, chỉ cần phân phó, Ba sơn Tiêu gia chúng tôi tuyệt đối sẽ không cự tuyệt.”

Mấy đầu lĩnh của những môn phái còn lại, cũng đều noi theo Lục Hộc, cùng Trương Văn Trọng và Phong Sơn phái đạt thành quan hệ minh hữu. Theo bọn họ xem ra, cùng Trương Văn Trọng và Phong Sơn phái đạt thành quan hệ minh hữu, có bách lợi mà không một hại. Không nói đến tu vi Trương Văn Trọng tinh thâm, chỉ nói hắn có nhiều cao phẩm đan dược, cũng đã đủ để các tông phái không tiếc sự trả giá kết giao

với hắn. Mà đối với Trương Văn Trọng cùng Phong sơn phái, có được nhiều minh hữu như vậy, cũng là một chuyện phát triển rất có lợi.

Sau khi khách sáo vài câu, Trương Văn Trọng nói: “Chuyện hôm nay, còn thỉnh chư vị thay tôi bảo mật, tôi không hi vọng có nhiều người biết được Phù Bảo Tông do một mình tôi tiêu diệt.” Hắn biết rõ, một ngày việc này lan truyền ra ngoài, tất nhiên sẽ mang đến cho hắn phiền phức không cần thiết.

Những người tu chân đang có mặt vội vàng vỗ ngực bảo chứng: “Trương tiên sinh xin yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ giữ kín, tuyệt đối sẽ không thổ lộ nửa câu ra ngoài.”

Sau khi kiến thức thực lực kinh khủng của Trương Văn Trọng, lại có được chỗ tốt từ hắn, những người tu chân cũng thật không dám và cũng không biết xấu hổ đi vi phạm ý nguyện của Trương Văn Trọng.

“Vậy đa tạ chư vị.” Trương Văn Trọng hài lòng gật đầu, lại chỉ vào bình sứ đựng Tam Thanh Đại Đạo Đan trong tay Lục Hộc bọn họ, nói: “Mỗi bình sứ đều có sáu viên Tam Thanh Đại Đạo Đan. Nếu như các vị càng muốn nhiều hơn, không ngại đầu năm đến Vân Thai thị, tham gia hội đấu giá tu chân do Phong Sơn phái và Hà Phi Quan liên hợp tổ chức. Đến lúc đó, không chỉ có Tam Thanh Đại Đạo Đan, còn có nhiều đan dược tốt bán đấu giá. Ngoài ra, còn có thể có chút pháp bảo cao phẩm cùng phù chú, tuyệt đối sẽ không làm các vị thất vọng.”

“Không thành vấn đề, đến lúc đó chúng tôi nhất định đến.”

“Gần đây chúng tôi cũng có được một ít thứ tốt, đến lúc đó cũng sẽ mang đến bán đấu giá, xem như tham dự một chút, đưa ra chút sức lực cho hội đấu giá tu chân.”

Ánh mắt những người tu chân nhất thời phát sáng, đều gật đầu biểu thị khẳng định sẽ đi tham gia hội đấu giá tu chân. Còn có người, hận hội đấu giá không lập tức tổ chức, để cho bọn họ có thể tranh mua một phen. Điều khác không nói, chỉ cần mua thêm Tam Thanh Đại Đạo Đan, cũng đã tốt lắm rồi.

Trương Văn Trọng cười cười, sau khi nói chuyện phiếm vài câu, liền dẫn Trần Hi đi tới đan phòng, khí phòng, khổ phòng(phòng thuốc, phòng luyện khí, nhà kho) của Phù Bảo Tông để sưu tìm chiến lợi phẩm. Lục Hộc cùng đầu lĩnh các tông phái, dẫn theo môn hạ đệ tử, thay Trương Văn Trọng quét tước chiến trường. Mỗi khi bọn họ phát hiện pháp bảo hoặc phù chú tổn hại, thì sẽ chủ động đặt chung một chỗ, đợi Trương Văn Trọng tới xem. Từ đầu đến cuối, không ai có ý đem nhét vào trong túi riêng của mình.

Một phen sưu tìm, đã thu được sáu mươi bảy loại linh tài liệu, tổng cộng có tới chín trăm hai mươi tám cân, hơn sáu trăm phù chú khác phẩm cấp cùng với một trăm lẻ hai kiện bảo khí tam phẩm.

Thu hoạch như vậy, có thể nói thật dày, không chỉ bù đắp toàn bộ tổn thất của Trương Văn Trọng, còn có lợi nhuận thu vào thật lớn. Dù là Lục Hộc cùng đầu lĩnh các môn phái, cũng nhìn đến trợn mắt há hốc, thắng hô Phù Bảo Tông quả nhiên giàu có.

Nhưng đối với Trương Văn Trọng mà nói, những chiến lợi phẩm này gom lại, còn kém một thứ hắn vừa tìm được bên trong phòng của Thái Thuận Công...

494. Chương 517: Thiên Cấp Nhị Phẩm Long Lân Thạch

Bên trong phòng của Thái Thuận Công có một pháp trận phòng ngự, chỉ dùng để ngăn ngừa người ngoài xông vào. Nhưng đối với Trương Văn Trọng mà nói, lại không có bất luận trở ngại gì, bị hắn dễ dàng phá giải, sau đó dẫn theo Trần Hi cùng những người tu chân khác đi vào căn phòng có vẻ cổ xưa này.

Bên trong phòng của Thái Thuận Công, ngoại trừ chiếc giường làm bằng đá, còn có hai giá sách đựng đầy sách cổ. Đồng thời còn có một đồng lớn cao phẩm linh tài liệu dùng để luyện chế phù chú cùng pháp bảo. Trần Hi vừa nhìn thấy sách cổ cùng linh tài liệu cao phẩm, hai mắt liền tỏa sáng, vội vàng chỉ huy những người tu chân cùng đi theo, đem mấy thứ này toàn bộ dời ra ngoài, chất đống ở địa điểm quy định.

Tuy rằng Trần Hi chỉ có tu vi Trúc Cơ kỳ, nhưng dù sao hắn cũng là thủ hạ của Trương Văn Trọng, những người tu chân có tu vi cao hơn hắn rất nhiều, nhưng cũng không dám cự tuyệt, vi phạm mệnh lệnh của hắn, đều thành thật hành động vai diễn “người bốc vác”, nhưng lại không hề có nửa câu oán hận.

Không bao lâu, sách cổ cùng linh tài liệu cao phẩm trong phòng Thái Thuận Công đã bị vận chuyển không còn gì, thậm chí cả dụng cụ bài biện trang trí trong phòng cũng bị Trần Hi dẫn người dọn đi. Dùng cách nói của Trần Hi: “Mấy thứ này đều là đồ cổ tranh chữ niên đại lâu đời, dù không đổi được linh tài liệu, cũng có thể đổi thành tiền mặt, dù sao cũng không thể lãng phí phải không?”

Lời nói của Trần Hi, làm cho những người tu chân vừa trợn tròn mắt há hốc, cũng cảm giác sâu sắc kính phục, rất có vài người sinh ra cảm giác “trong lòng cảm ngộ”. Lại nghĩ ngày sau nên noi theo cách làm của Trần Hi, thậm chí còn muốn phát dương quang đại, quả nhiên đem chiến lợi phẩm cướp đoạt được xem như đàn châu châu quá cảnh.

Ngay khi Trần Hi cùng những người tu chân đã dọn sạch phòng ở của Thái Thuận Công, chuẩn bị rời đi đến phòng khác tiếp tục việc cướp đoạt chiến lợi phẩm, vùng lông mày của Trương Văn Trọng cau lại đi vòng quanh chiếc giường đá của Thái Thuận Công mấy vòng.

Trần Hi tiến đến bên người hấn, nhìn hấn, lại nhìn giường đá, hiểu kỳ dò hỏi: “Làm sao vậy, tông chủ, lẽ nào ngài xem trong giường đá này? Hay là chúng ta nghĩ biện pháp dời luôn nó ra ngoài?”

Đám người Lục Hòe sau khi dặn dò công việc với các đệ tử trong môn phái, đều tề tựu bên người Trương Văn Trọng, muốn tranh thủ cơ hội kết giao cảm tình với hấn. Lúc này nhìn thấy hấn đi quanh giường đá quan sát, đều tràn đầy hiếu kỳ đi tới, học theo dáng dấp của hấn, đánh giá chiếc giường đá kia. Nhưng vô luận bọn họ dùng mắt thường hay thần thức, cũng không thể nhìn ra giường đá có chỗ nào đáng quan tâm. Lúc này khi bọn họ nghe được câu hỏi của Trần Hi, đều dựng lên lỗ tai, hiếu kỳ muốn biết đáp án.

Nhưng Trương Văn Trọng cũng không giải thích nguyên nhân mình đi vòng quanh giường đá làm gì, chỉ đưa tay hươ lên vài cái, một đạo kiếm khí sắc bén từ trong ngón trở hấn phóng xuất ra, trong tiếng vang “xuy xuy”, đã cắt ngang chiếc giường đá làm đôi.

Cầm mảnh đá trong tay suy nghĩ một lúc, Trương Văn Trọng mỉm cười, nói: “Dời nguyên giường thì không cần đâu, ta chỉ cần một khối như vậy thì được rồi.”

Lục Hòe bọn họ nhìn nhau, vẻ mặt mê man cùng không giải thích được. Bọn họ đều không hiểu, Trương Văn Trọng cần mảnh đá kia làm gì. Vô luận bọn họ dùng mắt thường hay thần thức để kiểm tra, khối đá cũng vô cùng bình thường không thể bình thường hơn được nữa.

“Trong hồ lô của Trương Văn Trọng, rốt cục đang bán thuốc gì nha?” Lục Hòe bọn họ đều nhìn thấy nghi vấn như vậy trong ánh mắt đối phương.

Sau một lát do dự, Lục Hòe mở miệng hỏi: “Vậy...Trương tiên sinh, giường đá này anh còn lấy nữa không?”

“Từ bỏ.” Trương Văn Trọng nhìn Lục Hòe, không giải thích được hỏi: “Thế nào, có vấn đề gì sao?”

Lục Hòe vội vàng cười theo, nói: “Không có vấn đề gì, tôi chỉ muốn hỏi một chút, tôi có thể lấy một khối được chứ? Hay dùng linh tài liệu mua cũng được.” Ý nghĩ của hấn rất đơn giản, nếu Trương Văn Trọng cảm thấy hứng thú đối với giường đá, như vậy giường đá này phải có chỗ thần kỳ nào đó. Tuy hiện tại hấn nhìn không ra, nhưng hấn xác định do tầm mắt và thần thức của mình không đủ. Đã như vậy, không bằng cũng đem một khối quay về, lại đem lực toàn phái đến nghiên cứu, không tin không chiếm được kết quả.

Câu nói của Lục Hòe, cũng nhắc nhở mấy đầu linh của những tông phái khác, bọn họ cũng vội vàng khẩn cầu Trương Văn Trọng chấp thuận cho bọn họ mỗi người mang đi một khối.

“Các vị lấy giường đá này làm gì?” Trương Văn Trọng đầu tiên là sững sốt, sau đó nghĩ thông được ý đồ của những người này, không khỏi bật cười, cũng không giải thích điều gì, chỉ nói: “Các vị đã muốn giường đá này, vậy thì cứ lấy đi. Chuyện dùng linh tài liệu để mua gì đó, thì không cần đâu.” Dứt lời hấn cũng không để ý những người này, xoay người cùng Trần Hi rời khỏi phòng Thái Thuận Công.

“Đa tạ Trương tiên sinh, lần này xem như chúng tôi thiếu anh một nhân tình.” Lục Hòe bọn họ liền kêu lên, lập tức ào về phía giường đá, tranh đoạt từng khối đá, thậm chí còn suýt chút xảy ra sự kiện quyền cước chảy máu.

Chỉ trong nháy mắt, giường đá đã bị phân chia hoàn toàn, mà Lục Hòe bọn họ tay cầm từng khối, cười ha hả lật xem không ngớt.

Quay đầu lại nhìn dáng tươi cười tràn đầy trên mặt bọn họ, Trần Hi chỉ lộ vẻ mặt như “đáng tiếc”, hần tiến đến bên người Trương Văn Trọng, nhỏ giọng nói: “Tông chủ, cứ như vậy không công đem giường đá đưa cho bọn hần?”

Trương Văn Trọng lắc đầu cười nói: “Giường đá đó chỉ là loại đá bình thường mà thôi, bọn họ muốn lấy cứ lấy, chẳng lẽ cậu còn muốn thu tiền của họ sao? Vài khối đá bình thường để bọn họ thiếu chúng ta một nhân tình, sinh ý này làm cũng thật tốt quá...”

Trần Hi không khỏi sửng sốt, nhìn khối đá trong tay Trương Văn Trọng, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc hỏi: “Chỉ là tảng đá bình thường? Vậy sao ngài...”

“Khối đá của ta thì khác.” Sau khi nói những lời này, Trương Văn Trọng lại ngậm miệng không nói tiếp, mà Trần Hi cũng không hỏi nhiều, chỉ quay đầu lại nhìn Lục Hộc bọn họ đang ôm từng khối đá trong tay xem như bảo bối cười toe toét, lắc đầu cười thầm không ngớt.

Trương Văn Trọng cúi đầu nhìn khối đá trong tay, tuy rằng nó không khác gì những mảnh đá khác, cũng không có nửa điểm linh khí phát ra, nhưng Trương Văn Trọng lại biết, đây cũng không phải loại đá bình thường, mà là linh tài liệu thiên cấp nhị phẩm – Long Lân Thạch.

Ở trên tảng đá này, có rất nhiều hoa văn đột khởi, vừa nhìn tưởng chừng như lộn xộn, so sánh với hoa văn ở những tảng đá khác cũng không có khác nhau quá lớn. Thế nhưng trong mắt Trương Văn Trọng đã từng nhìn thấy loài rồng, hoa văn trên mặt tảng đá giống y hệt hoa văn trên long lân (vây rồng), không có chút nào khác biệt.

Đương nhiên nếu như chỉ dựa vào những hoa văn này mà nói, Trương Văn Trọng cũng chỉ hoài nghi, cũng không thể xác định. Chân chính để hần xác định Long Lân Thạch, chính là khối Phượng Hoàng Huyết Thạch hần đặt bên trong Càn Khôn Hồ. Ngay vừa rồi, khi hần có chút đắn đo không chính xác, Phượng Hoàng Huyết Thạch bên trong Càn Khôn Hồ đã sản sinh phản ứng cộng minh cùng khối đá kia, mới làm cho hần xác định, khối đá bị Thái Thuận Công dùng làm giường nằm, chính là thiên cấp nhị phẩm Long Lân Thạch.

Sở dĩ linh khí của Long Lân Thạch không hiện, là bởi vì bên ngoài linh tài liệu này, bao trùm một loại chất đá có thể che giấu không cho linh khí tiết ra ngoài. Cũng bởi vì nguyên nhân này, làm cho Long Lân Thạch biến thành một trong những loại linh tài liệu thưa thớt nhất.

“Không nghĩ tới, bên trong Phù Bảo Tông, còn có thể tìm được linh tài liệu thiên cấp nhị phẩm. Có Long Lân Thạch này, lại thêm khối Phượng Hoàng Huyết Thạch trước đó, hợp uy lực của hai kiện linh tài liệu thiên cấp, nói không chừng ta có thể luyện chế ra tiên khí trong truyền thuyết – Long Phượng Trình Tường.” Nghĩ tới đây, Trương Văn Trọng cảm giác có chút hưng phấn.

Ở kiếp trước, Trương Văn Trọng cũng từng nghĩ tới muốn luyện chế Long Phượng Trình Tường, chỉ tiếc không thể gom đủ Phượng Hoàng Huyết Thạch và Long Lân Thạch, cuối cùng đành thôi. Hiện tại, Phượng Hoàng Huyết Thạch và Long Lân Thạch đều đã tới tay, hần thật khẩn cấp muốn luyện chế ngay Long Phượng Trình Tường. Nếu không phải lúc này có quá nhiều người ngoài ở đây, hần đã sớm lấy ra Hồn Độn Lô, bắt đầu luyện khí ngay tại chỗ.

Khi Trương Văn Trọng đi tới sân rộng của Phù Bảo Tông, trong sân rộng to như vậy, sớm đã chất đầy linh tài liệu, phù chú cùng pháp bảo. Vừa nhìn qua, còn tưởng rằng là một gò núi nhỏ. Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Trần Hi tự nhiên vui mừng không ngớt. Từ sau khi trở thành người tu chân, hần lần đầu tiên nhìn thấy nhiều linh tài liệu, phù chú và pháp bảo như vậy. Trong khoảng thời gian ngắn, cả người hần đều bị chấn động, trong miệng chỉ còn lẩm bẩm hai chữ “phát tài”, lần này thật sự là phát tài.

Lục Hộc vội vàng nói: “Trương tiên sinh, những linh tài liệu, phù chú và pháp bảo này thật quá nhiều, chỉ nhờ vào thuộc hạ của anh, sợ có thể chở đi toàn bộ. Không ngại để Linh Xu phái chúng tôi giúp anh vận chuyển nhé? Tôi bảo chứng, trong quá trình vận chuyển, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống tổn hại, một ngày có tổn hại, Linh Xu phái sẽ bồi thường gấp bội.”

Mấy đầu linh khác cũng không cam lòng tỏ ra yếu kém, đều tỏ thái độ nói:

“Vì Trương tiên sinh cống hiến sức lực, là một loại vinh hạnh lớn lao, làm sao để một mình Linh Xu phái các vị độc hưởng? Liễm Sơn kiểm tông chúng tôi cũng rất thích ý cống hiến sức lực.”

“Chuyện này tự nhiên cũng không thể thiếu Hoa Gian phái chúng tôi. Ngũ Quỷ Vận Chuyển Thuật của chúng tôi rất có kỹ thuật đó.”

“Ba sơn Tiêu gia chúng tôi ở gần bên có một công ty vận tải, nếu như Trương tiên sinh cần, tôi lập tức gọi điện thoại kêu người đến.”

“Đa tạ ý tốt của các vị.” Trương Văn Trọng mỉm cười lắc đầu, nói: “Tôi tự có biện pháp vận chuyển đi, không dám làm phiền các vị.” Dứt lời hắt lấy ra Càn Khôn Hồ, niệm tụng hai câu chú ngữ, đưa tay vẩy nhẹ, thoáng mắt đồng linh tài liệu, phù chú cùng pháp bảo chất cao như gò núi đã được thu nhập vào trong Càn Khôn Hồ.

“Càn Khôn Hồ? Đây là Càn Khôn Hồ?”

“Trời ạ, ngoại trừ cao phẩm đan dược ra, còn có cao phẩm pháp bảo... Trương tiên sinh đến tột cùng từ đâu tìm được nhiều thứ tốt như vậy?”

“Thâm sâu khó lường, đúng là thâm sâu khó lường.”

Trong khoảnh khắc, tiếng kinh hô lại vang lên khắp toàn bộ Băng Xuyên sơn.

495. Chương 518: Đối Đãi Như Trương Văn Trọng

Sau khi Trương Văn Trọng thu thập thỏa đáng, chuẩn bị cùng mọi người rời khỏi Phù Bảo Tông, những đệ tử do những tu chân môn phái ở xa hơn phái đến tiếp viện mới chạy được tới nơi này. Khi bọn họ nhìn thấy tình huống bên trong Phù Bảo Tông, đều thất kinh, cũng không hề ngờ tới, môn phái tu chân xếp hạng chín mươi bảy trong một trăm môn phái Địa Tự Hào, đã trong thời gian ngắn toàn bộ bị diệt môn.

Những môn phái tu chân đến trễ, vội vàng hướng đám người Lục Hộc hỏi thăm chuyện đã xảy ra. Mà đám người Lục Hộc, cũng tuân thủ hứa hẹn nghiêm ngặt, vẫn không hề tiết lộ mấy may về chân tướng chuyện Phù Bảo Tông bị diệt, chỉ nói nhờ vào lực lượng của mọi người, trải qua một phen chiến đấu gian khổ, mới san bằng được Phù Bảo Tông.

Đối với câu trả lời như vậy, những môn phái tu chân đến chậm tuy cũng có hoài nghi, nhưng cũng chỉ đành tin tưởng.

Sau khi hàn huyên vài câu với họ, Trương Văn Trọng dẫn theo Trần Hi xuống núi, hắn còn phải chạy tới Cửu Phong sơn để lo công việc, ngày mai đã là đêm ba mươi giao thừa, hắn phải có mặt trong nhà cùng người nhà mừng năm mới, cho nên phải đem toàn bộ sự tình giải quyết cho xong trong ngày hôm nay.

Lúc Trương Văn Trọng rời đi, đám người Lục Hộc đã đem lục phẩm đan dược Tam Thanh Đại Đạo Đan đưa ra biểu diễn cho những người tu chân đến muộn xem qua, có chút ít huyền diệu nói: “Các người xem đây là gì?”

Trong những người tu chân đến muộn, cũng có người biết hàng, lúc này liền thất thanh kinh hô lên: “Hương vị, màu sắc, hình dạng...Lẽ nào chính là lục phẩm đan dược Tam Thanh Đại Đạo Đan?”

“Không sai.” Đám người Lục Hộc đắc ý dào dạt nói, phảng phất như Tam Thanh Đại Đạo Đan do chính bọn họ chế tạo ra.

“Các người từ đâu có được Tam Thanh Đại Đạo Đan? Phương pháp luyện chế đan dược này, không phải đã sớm thất truyền rồi sao?” Những người tu chân đến muộn, trên mặt lộ ra biểu tình ước ao, lúc này có người muốn ra giá mua Tam Thanh Đại Đạo Đan trong tay đám người Lục Hộc.

Đám người Lục Hộc tự nhiên không muốn bán ra, đối với những môn phái tu chân có lịch sử mấy trăm năm như bọn họ mà nói, linh tài liệu gì đó cũng không thiếu, thiếu chính là loại đan dược cao phẩm như Tam Thanh Đại Đạo Đan.

“Mặc kệ các người khai giá cao bao nhiêu, chúng ta sẽ không bán.” Nhìn biểu tình ước ao cùng thất vọng của những người vây quanh, trong lòng đám người Lục Hộc nổi lên cảm giác thật đặc ý. Đồng thời cũng nhận không được âm thầm may mắn, may là mình dẫn theo đệ tử đến nhanh, nếu như chậm chân như những người này, hiện tại chẳng phải là hối hận muốn chết?

Trong lòng đang hồ may mắn, Lục Hộc còn nói thêm: “Bất quá nếu các người muốn mua Tam Thanh Đại Đạo Đan, ta có thể chỉ một con đường sáng.”

Những người tu chân đến muộn đồng loạt đưa mắt nhìn về phía hắn, không hẹn cùng dừng lên lỗ tai, ngừng lại hồ hấp, rất sợ nghe không lọt lời hắn nói.

Trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, làm Lục Hộc sáng khoái có chút phiêu diêu dục tiên. Nhưng hắn cũng không tiếp tục thừa nước đục thả câu, rất nhanh cười hì hì thay Trương Văn Trọng quảng cáo: “Vào thời gian đầu năm, ở Vân Thai thị sẽ tổ chức một hội đấu giá tu chân, nếu như các người muốn có Tam Thanh Đại Đạo Đan, không ngại đến thử thời vận.”

“Hội đấu giá tu chân tổ chức tại Vân Thai thị đầu năm sao...” Những người tu chân đến muộn, hầu như cùng một lúc làm ra quyết định, đến lúc đó nhất định phải đến hội đấu giá tu chân nhìn xem. Có thể mua được Tam Thanh Đại Đạo Đan là hay nhất, nếu như không mua được, mua thứ khác cũng không tệ lắm.

Cũng có người từ câu nói của Lục Hộc nhận ra chút mách khéo, lập tức đưa ánh mắt nhìn theo phương hướng Trương Văn Trọng rời đi, tuy rằng không nói gì, nhưng trong mắt chợt hiện lên vẻ âm lãnh, nhưng đã bán đứng suy nghĩ trong lòng hắn. Người khác không phát hiện, nhưng Lục Hộc đứng rất gần hắn liền nhạy cảm nhận ra.

Sau thoáng chốc mây, Lục Hộc nhìn Hoa Gian phái, Liễm Sơn kiếm tông cùng Ba sơn Tiêu gia những đầu lĩnh đã đạt thành quan hệ minh hữu với Phong Sơn phái nháy mắt, cùng đi tới bên cạnh người kia, vây quanh hắn. Mà đệ tử trong tông phái của bọn họ, lại vây quanh đệ tử của người kia.

“Lục Hộc, các người muốn làm gì?” Người này thấy thế thất kinh, cao giọng chất vấn.

Lục Hộc cười lạnh nói: “Không làm gì, chỉ muốn cho Ngụy Lăng người, còn có một ít người tâm hoài bất quỷ một sự đề tỉnh, Trương tiên sinh và Phong Sơn phái, đã là minh hữu của mấy tông phái chúng ta. Nếu như ai dám đối nghịch với Trương tiên sinh hoặc Phong Sơn phái, đó chính là muốn đối nghịch với toàn bộ tông phái chúng ta.”

Bị xuyên thấu tâm tư, Ngụy Lăng xấu hổ không ngớt, đồng thời cảm giác sâu sắc khiếp sợ, vội vàng cười nói: “Lục Hộc, người nói cái gì? Trương tiên sinh từng giúp Quỷ Dao môn chúng ta, chúng ta làm sao lại lấy oán trả ơn đây?” Cùng lúc đó hắn cũng vịn phần cảm khái thầm than: “Người biết luyện chế cao phẩm đan dược, thật đúng là không thể tổn thương nha...”

Đối với lời nói của Ngụy Lăng, Lục Hộc không thể tin được, chỉ cười lạnh nói: “Dù sao ta muốn nói đều đã nói, nếu như Quỷ Dao môn các người muốn dẫm chân lên vết xe đổ của Phù Bảo Tông, thì cứ đi trên chóc Trương tiên sinh và Phong Sơn phái đi.”

Nghe được ba chữ “Phù Bảo Tông”, lúc này Ngụy Lăng mới phục hồi lại tinh thần, vừa rồi Trương Văn Trọng mới cùng đám người Lục Hộc đem Phù Bảo Tông vốn bài danh trước cả Quỷ Dao Môn san bằng. Vừa rồi mình lại muốn bắt lợi đối với hắn, điều đó cùng muốn chết lại có gì khác nhau?

Mồ hôi lạnh nhất thời từ quanh thân hắn tuôn ra, trong nháy mắt nhẽ nhại, giống như mới từ trong hồ nước chui lên.

Nhìn thấy dáng dấp chặt vật của Ngụy Lăng, đám người Lục Hộc hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ: “Chỉ bằng hình dạng của Quỷ Dao Môn các người, cũng xứng đi trên chóc Trương tiên sinh? Hừ, quả nhiên là ngu xuẩn vô cùng.” Bọn họ cũng không còn hứng thú ở lại nơi này, đều dẫn theo đệ tử môn hạ rời khỏi Băng Xuyên sơn, quay trở về môn phái của mình.

Việc này phát sinh, sau đó Trương Văn Trọng liền biết ngay, bởi vì đám người Lục Hộc trước sau đều dùng thông tin phù nói rõ việc này cho hắn hay. Nhưng hắn cũng không đem việc này để trong lòng. Quỷ Dao Môn xếp hàng một trăm năm mươi trong các môn phái, so sánh với Phù Bảo Tông còn kém thật xa. Người

của Quỷ Dao Môn không đến tìm phiền phức cũng thôi, nếu như thực sự muốn chạy đến cướp đoạt mình, hẳn cũng sẽ cho người của Quỷ Dao Môn biết, bị kích cùng thăm kích phải định nghĩa như thế nào.

Bốn giờ chiều, Trương Văn Trọng và Trần Hi chạy về Cửu Phong trấn. Lâm Phong cùng thành viên của Đặc Cần tổ đã sớm đợi bên ngoài đường cái của thị trấn từ lâu, nhìn thấy xe bọn họ về tới, vội vàng tiến lên nghênh đón.

Đám người Lâm Phong đã sớm từ trong miệng thành viên được phái đến Phù Bảo Tông trợ giúp Trương Văn Trọng biết được chuyện Phù Bảo Tông bị tiêu diệt. Lúc này nhìn thấy Trương Văn Trọng, bọn họ đều cảm thấy khẩn trương cùng kích động. Dù sao Trương Văn Trọng có thể nhờ vào lực lượng bản thân, tiêu diệt một môn phái bài danh trong vòng một trăm môn phái đứng đầu của tu chân giới a!

Trương Văn Trọng cũng nhìn thấy biểu tình của những người này, mỉm cười nhìn Lâm Phong hỏi: “Chuyện trong Cửu Phong trấn, xử lý thế nào rồi?”

“Đều đã xử lý tốt.” Lâm Phong không dám chậm trễ, vội vàng hồi đáp: “Cảnh sát thành phố và người của Cục An Ninh quốc gia, cùng bộ môn kiểm tra kỷ luật phối hợp, hành vi phạm tội của Phiến Lục đều đã được xét ra. Đồng thời còn đem những sâu mọt bao che cho hắn bên trong huyện trấn thuộc chính phủ toàn bộ đều bắt giữ.”

“Làm không tệ.” Trương Văn Trọng cười khen một câu, lại hỏi: “Đã từng gặp qua những người bị Phiến Lục hãm hại chưa? Làm sao bồi thường?”

Lâm Phong nói: “Thỉnh Trương tổ phó yên tâm, mặt trên đã phái chuyên gia đến đốc thúc việc này, bảo chúng có thể có phương án bồi thường tốt nhất cho những người bị hại. Ngoài ra, những thợ mỏ bị bệnh trong quán trường, đều được trị liệu an dưỡng thích đáng. Về phần những thợ mỏ bị bệnh đã chết, thì con cháu trực hệ đều được tiền trợ cấp khá dày...”

Nghe Lâm Phong đem phương án bồi thường kể ra, Trương Văn Trọng liên tục gật đầu, thật sự hài lòng.

Đợi khi Lâm Phong nói hết lời, Trương Văn Trọng lại nói: “Được rồi, còn có một yêu cầu tôi suýt quên nói.”

Lâm Phong nhất thời liền khẩn trương, không biết Trương Văn Trọng sẽ nói ra yêu cầu kỳ thế nào, chỉ đành cẩn thận hỏi: “Không biết Trương tổ phó có yêu cầu gì?”

Trương Văn Trọng cũng không khách khí đối với hắn, gọn gàng dứt khoát nói: “Tôi muốn lấy mỏ quặng của Phiến Lục trên Cửu Phong sơn.”

“Điều này...” Lâm Phong nhất thời do dự, hắn đã kiểm tra mỏ quặng trên núi, bọn họ đã cho ra kết luận, bên trong quặng mỏ sản xuất một loại linh tài liệu. Chính do loại linh tài liệu này, đã làm những thợ mỏ công tác nơi đó, gặp phải quái bệnh.

Sau thoáng do dự, Lâm Phong nói: “Trương tổ phó, chuyện này tôi không thể làm chủ. Như vậy đi, tôi xin chỉ thị cấp trên, sau đó cho anh câu trả lời thuyết phục, được chứ?”

“Được.” Trương Văn Trọng gật đầu.

Lâm Phong cũng không làm lỡ thời gian, vội vàng lấy ra điện thoại di động, đi sang một bên báo cáo với cấp trên việc này. Mười lăm phút sau, hắn cắt đứt điện thoại quay về bên người Trương Văn Trọng, nói: “Trương tổ phó, cấp trên đã đồng ý đem quặng mỏ giao cho anh. Nhưng họ có hai điều kiện...”

“Điều kiện gì?”

Lâm Phong nói: “Một, phải bảo chứng sự an toàn cho nhân viên công tác quặng mỏ, hai, bán một trăm viên Tam Thanh Đại Đạo Đan cho Đặc Cần tổ.”

“Không thành vấn đề.” Trương Văn Trọng ha ha cười, cũng không cò kè mặc cả, lúc này gật đầu đáp ứng điều kiện. Với hắn mà nói, hai điều kiện này thật vô cùng đơn giản.

Ngay khi Trương Văn Trọng và Lâm Phong bàn xong chuyện quặng mỏ trên Cửu Phong sơn, bọn họ cũng đã đi vào Cửu Phong trấn, mấy cư dân trong trấn vừa nhìn thấy, nhất thời có người hoan hô: “Là bác sĩ Trương, bác sĩ Trương đã về rồi.”

“Rằm.”

Mấy trăm người từ trong những ngôi nhà trong trấn chạy ra, chạy về hướng Trương Văn Trọng, trong nháy mắt đã vây quanh hắn chặt như nêm cối.

Giờ khắc này, cư dân trong trấn đều đã biết, ô dù cho Phiến Lục gây tai họa cho dân trong trấn nhiều năm đã hoàn toàn ngã quy. Người chủ trì công đạo cho họ, chính là Trương Văn Trọng.

“Cảm ơn anh, bác sĩ Trương.”

Rất nhiều cư dân trong Cửu Phong trấn cùng kêu lên lời cảm ơn, âm thanh giống như sấm sét, đem toàn bộ đại địa chấn động lắc lư.

Nhìn thấy một màn như vậy, Trần Hi và Lâm Phong bị cư dân trong trấn kích động chen vào đẩy ngược ra ngoài, không hẹn mà đồng thời tự nhủ một câu: “Chân anh hùng...cũng chỉ được đối đãi đến thế là cùng.”

496. Chương 519: Bí Mật Bên Trong Quặng Mỏ

Tồn một phen công phu cùng lời khuyên, Trương Văn Trọng mới có thể làm các cư dân trong Cửu Phong trấn giải tán đi. Lúc họ rời đi, còn không quên quay đầu lại mời Trương Văn Trọng: “Bác sĩ Trương, nếu như có rảnh rỗi, mời đến nhà của tôi ngồi chơi, để gia đình tôi có cơ hội cảm ơn sự giúp đỡ...”

Nhìn sòng người rời khỏi, Lâm Phong cảm khái nói: “Nhìn ra được, địa vị của Trương tổ phó trong lòng họ rất được kính trọng.”

Trương Văn Trọng mỉm cười, nói: “Chỉ cần anh thật tình đối đãi thế nhân, như vậy thế nhân tự nhiên cũng sẽ thật tình đối đãi anh. Nhưng nếu như anh mang lòng khinh thường với họ, như vậy họ cũng sẽ khinh thường đối đãi anh thôi.”

Lâm Phong gật đầu, trầm ngâm không nói, biểu tình như có hiểu ra.

Trương Văn Trọng lấy điện thoại ra xem thời gian, nói: “Thừa dịp vẫn còn thời gian, tôi muốn đến quặng mỏ nhìn xem. Chuyện bên trong trấn, tôi nhờ các vị giúp vậy.”

Lâm Phong “ba” một tiếng đứng nghiêm, cung kính nói: “Thỉnh Trương tổ phó yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không làm anh thất vọng.” Sau đó lại hỏi: “Cần chúng tôi đưa anh lên núi không?”

“Không cần đâu, tôi và Trần Hi tự đi là được.” Trương Văn Trọng từ chối lời đề nghị của Lâm Phong, để Trần Hi lái xe, thừa dịp sắc trời còn sáng, chạy tới quặng mỏ trên sườn núi. Vừa chạy được nửa đường, đã thấy Trần Nhân cùng mấy đệ tử Phong Sơn phái đuổi theo. Những đệ tử này, ngay lúc Trương Văn Trọng rời khỏi Phù Bảo Tông, đã gọi điện thoại cho Trần Nhân dẫn tới. Mỗi một người đều có công việc buôn bán ở bên ngoài, đều liên quan tới chuyện làm quặng mỏ. Sau này, Trương Văn Trọng dự định đem chuyện tại quặng trường giao cho bọn họ quản lý.

“Chị, chị không biết đâu, lần này tông chủ thật vô cùng uy vũ. Một mình đã đem một môn phái tu chân có gần ngàn đệ tử hoàn toàn san bằng. Sáng tới mức làm mọi người nhìn thấy đều choáng váng...” Vừa nhìn thấy Trần Nhân, Trần Hi liền khẩn cấp kể lại chuyện Trương Văn Trọng một mình đấu Phù Bảo Tông.

Miệng mồm tiểu tử này thật khá tốt, làm Trần Nhân và những đệ tử khác đều nghe như say như mê, không ngừng khiếp sợ đối với thực lực cường hãn của Trương Văn Trọng, đồng thời cũng sinh ra một cảm giác kiêu ngạo tự hào. Dù sao, Trương Văn Trọng đã là chủ môn nhân của Phong Sơn phái, đồng thời còn là tông chủ của Trần gia, vinh nhục của bọn họ đã sớm liên hệ chặt chẽ với Trương Văn Trọng. Hiện tại, Trương Văn Trọng bày ra thực lực mạnh mẽ làm kẻ khác ghen hòng nhìn trân trối, bọn họ tự nhiên cũng phải đi theo kiêu ngạo cùng tự hào.

Không bao lâu, đám người của Trương Văn Trọng đã đi tới quặng mỏ trên sườn núi, lúc này cũng không dừng lại, trực tiếp chui vào trong quặng mỏ.

Bên trong quặng mỏ đen kịt một mảnh, ngoại trừ Trương Văn Trọng, những người còn lại đều mơ tưởng nhìn thấy rõ tình huống quanh mình. Trần Nhân cùng mấy đệ tử đã sớm có dự liệu, chuẩn bị đèn pin sẵn sàng, lúc này liền có công dụng.

Vừa đi vào quặng mỏ, Trương Văn Trọng đã đem linh lực tản ra ngoài, tra xét đầu nguồn tai hại của phóng xạ. Hắn khẩn cấp muốn tìm hiểu rõ ràng, phóng xạ tán ra, đến tột cùng do nguyên nhân gì. Bất quá ở đoạn đầu tiên của quặng mỏ, cũng không có phóng xạ tồn tại. Nhưng càng vào sâu dưới đáy, phóng xạ cũng đã có, từ ít tới nhiều, thậm chí cả Trần Nhân, Trần Hi và đệ tử Phong Sơn phái, cũng đã nhận ra linh lực của bản thân bị phóng xạ ảnh hưởng, bắt đầu xuất hiện dấu hiệu hỗn loạn.

Bọn họ không dám chậm trễ, liền đem việc này nói cho Trương Văn Trọng, cũng lo lắng hỏi: “Tông chủ, đây không phải điềm báo tẩu hỏa nhập ma chứ?”

Trương Văn Trọng giải thích: “Phóng xạ bên trong quặng mỏ quá nồng, mà linh lực trong cơ thể các người lại yếu nhược, cho nên mới bị ảnh hưởng. Tuy rằng sẽ không tẩu hỏa nhập ma, nhưng phải gia tăng đề phòng, miễn làm tổn hại tu vi hoặc thân thể các người.” Hắn lấy ra một bình Tị Độc Đan giao cho Trần Nhân, phân phó nàng cho mọi người ăn vào, đồng thời sử dụng Cổ Linh Phù tam phẩm, làm linh lực của những đệ tử Phong Sơn phái có thể khôi phục lại bình thường.

Những đệ tử nhất thời thở dài một hơi, đồng thời càng thêm cẩn thận.

Một nhóm người rất nhanh đã đến dưới đáy quặng mỏ, ở chỗ này, độ dày của phóng xạ đã cao tới mức làm kẻ khác lú lẫm. Nếu như không có Tị Độc Đan và Cổ Linh Phù bang trợ, chỉ sợ những đệ tử theo Trương Văn Trọng đi vào sớm đã bị linh lực hỗn loạn mà kinh hoàng rút lui từ lâu.

Cảm thụ được độ dày của phóng xạ khắp bốn phía, Trương Văn Trọng khẽ thở dài: “Thảo nào những thợ mỏ làm việc ở đây đều bị bệnh...trong hoàn cảnh thế này, dù là người tu chân bình thường, cũng không dám ở lâu. Phiến Lục cùng Phù Bảo Tông thật ghê tởm, vì lợi riêng của bản thân, lại không tiếc gây tai họa đến tính mạng của người khác. Ta loại trừ bọn hắn, cũng được xem như vì dân trừ hại.”

“Tông chủ hãy xem, khối đá này rất kỳ quái.” Trần Hi giao một tảng đá vào trong tay Trương Văn Trọng.

Khối đá này, ở trong mắt người thường, cũng không khác gì khoáng thạch khai thác bên trong quặng mỏ. Thế nhưng theo người tu chân xem ra, khối đá này thật sự không đơn giản. Bởi vì nó đang cuộn cuộn thả ra phóng xạ không ngừng.

“Ở đây cũng có.” Mấy đệ tử Phong Sơn phái cũng phát hiện vài khối đá cùng loại.

Trương Văn Trọng lật qua lật lại nghiêm nhìn khối đá trong tay, nói: “Xem ra, sở dĩ Phù Bảo Tông muốn chiếm lấy quảng trường này, chính là vì loại khoáng thạch ẩn chứa phóng xạ như thế này. Bọn hắn cần loại khoáng thạch này để thay thế linh tài liệu luyện chế pháp bảo...”

Trần Hi kinh ngạc hỏi: “Những khoáng thạch ẩn chứa phóng xạ cũng có thể đem luyện chế thành pháp bảo sao?”

“Đương nhiên có thể.” Trương Văn Trọng nói: “Kỳ thực, vô luận linh lực ẩn chứa trong linh tài liệu, hay phóng xạ ẩn chứa trong khoáng thạch, đều là một loại năng lượng. Chỉ cần có thể tìm ra phương pháp, là có thể luyện chế những khoáng thạch này làm pháp bảo. Hơn nữa theo tình huống phóng xạ ẩn chứa trong khoáng thạch, pháp bảo luyện chế từ chúng nó, chỉ sợ sẽ chứa một ít công hiệu đặc thù.” Nói đến đây, trong lòng hắn không khỏi dâng lên một tia hưng phấn cùng chờ mong, khẩn cấp muốn ném thử dùng những loại khoáng thạch này luyện chế thành pháp bảo.

Dạo qua một vòng dưới đáy quặng mỏ, thu thập vài loại khoáng thạch ẩn chứa phóng xạ bỏ vào trong Càn Khôn Hồ, Trương Văn Trọng lại dẫn theo mấy đệ tử rời khỏi trở lên mặt đất. Đương nhiên, hắn cũng không quên hướng mấy đệ tử Phong Sơn phái sẽ phụ trách quản lý quảng trường căn dặn: “Sau này, đem vùng dưới đáy quặng mỏ làm thành vùng cấm, thợ mỏ bình thường nghiêm cấm tới gần, khai thác khoáng thạch nơi này đều giao cho đệ tử bốn phái tiến hành. Đồng thời lúc nào cũng phải quan tâm trạng huống thân thể của bọn họ, một khi có dị thường, lập tức cho họ dùng Tị Độc Đan, sau đó lập tức chuyển dời lên mặt đất tiếp thu trị liệu...Một câu thôi, phải đem sự an toàn đặt lên hàng đầu.”

Mấy đệ tử vội vàng gật đầu vâng dạ.

Ngay khi đi vào thang máy chuẩn bị trở lên mặt đất, Trần Hi đột nhiên lẩm bẩm nói một câu: “Kỳ quái, phóng xạ trong khoáng thạch này, từ chỗ nào mà tới?”

Trương Văn Trọng nghe vậy sửng sốt, lập tức ngừng chân.

Trần Hi nhất thời khấn trương lên, cẩn thận hỏi: “Tông chủ, làm sao vậy, chẳng lẽ tôi nói sai gì sao?”

Trương Văn Trọng híp mắt lại, lắc đầu nói: “Không, cậu không nói bậy điều gì, trái lại còn nhắc nhở tôi. Từ việc những khoáng thạch này cấu thành mà xem, đều chỉ là loại khoáng thạch rất bình thường, chúng nó hẳn chỉ là bị phóng xạ nhiễm phải, mà cũng không phải là đầu nguồn phóng xạ.”

Trần Nhân, Trần Hi cùng mấy đệ tử khác cùng kêu lên hỏi: “Như vậy đầu nguồn phóng xạ lại ở nơi nào?”

Trương Văn Trọng không vội vàng trả lời, mà khoan chân ngồi trên mặt đất, nhắm hai mắt lại, để thần thức khuếch tán khắp bốn phương tám hướng, tìm kiếm đầu nguồn phóng xạ.

Trần Nhân, Trần Hi cùng mấy đệ tử vội vàng vây quanh bên người hắn, thay hắn hộ pháp.

Mười lăm phút trôi qua, Trương Văn Trọng mở mắt đứng lên.

Trần Nhân vội vàng tiến lên hỏi: “Thế nào tông chủ, có tìm kiếm được đầu nguồn phóng xạ ở địa phương nào không?” Những người khác tuy rằng không nói gì, nhưng đều dựng lỗ tai.

“Tìm được rồi.” Trương Văn Trọng nói: “Ở chỗ sâu trong kia, là địa phương chưa được đào móc ra.”

Mấy đệ tử cùng kêu lên: “Thỉnh tông chủ nói rõ vị trí của đầu nguồn phóng xạ cho chúng tôi biết, chúng tôi sẽ tổ chức nhân lực tranh thủ trong thời gian ngắn nhất đào móc ra.”

Trương Văn Trọng gật đầu, lúc này đem phương hướng đại khái của đầu nguồn phóng xạ cùng cự ly nói cho mấy đệ tử Phong Sơn phái, lại dặn: “Càng tới gần đầu nguồn phóng xạ, độ dày lại càng mạnh, đối với sự thương tổn cơ thể cùng linh lực cũng càng lớn. Cho nên các người phải chuẩn bị đủ phòng hộ, ta cũng không mong muốn, vì đào móc ra đầu nguồn mà các người phải bị tổn thương thân thể. Mặt khác theo ta đoán, ở đầu nguồn phóng xạ, hẳn cất giấu một kiện dị bảo. Mà phạm địa phương có dị bảo, sẽ có yêu vật thủ hộ. Cho nên, các người tốt nhất nên cẩn thận, một khi xuất hiện tình huống dị thường, liền lập tức phong bế quảng mỗ rồi báo cho ta biết.”

“Chúng tôi hiểu được, thỉnh tông chủ yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không làm ngài thất vọng.” Mấy đệ tử Phong Sơn phái cùng kêu lên đáp.

Lại dặn dò vài vấn đề cần chú ý, lấy ra thêm vài bình Tị Độc Đan, vài phù chú cấp cho mấy đệ tử, Trương Văn Trọng cùng họ trở lên mặt đất, cùng hai chị em Trần Nhân, Trần Hi lái xe rời khỏi Cửu Phong sơn quay về huyện Ân Ngạc.

Mấy đệ tử lưu lại nơi này, tiếp quản công tác khai thác quảng mỗ, lại dùng điện thoại triệu tập nhiều đệ tử tới đây, để triển khai đào móc đầu nguồn phóng xạ.

497. Chương 520: Long Phượng Họa Không Ngờ Là Sống?

Khi sắc trời hoàn toàn tối sầm xuống tới, Trương Văn Trọng và chị em Trần Nhân Trần Hi mới về tới huyện Ân Ngạc.

Lúc chia tay về nhà, Trương Văn Trọng nhìn hai chị em phân phó: “Đem chỗ hồ bơi tại Mục Mã Trường giữ lại cho ta, tối nay đừng cho người ngoài đến gần hay tiến nhập vào trong, đại khái lúc nửa đêm, ta sẽ đến đó luyện chế một kiện pháp bảo.” Từ lúc ở Phù Bảo Tông thu hoạch được Long Lân Thạch, hắn đã nghĩ dùng Long Lân Thạch và Phượng Hoàng Huyết Thạch hai kiện linh tài liệu thiên cấp luyện chế thành pháp bảo. Chỉ tiếc, trước đó vẫn không có thời gian, hiện tại về tới huyện Ân Ngạc, hắn tự nhiên khẩn cấp muốn lập tức luyện chế ngay.

“Dạ, tôi sẽ thông tri người phụ trách hội sở cao cấp Mục Mã Trường, để hắn giữ lại hồ bơi cho ngài.” Trần Nhân gật đầu đáp, sau một lát do dự, lại cẩn thận hỏi: “Tông chủ, không biết lúc ngài luyện chế pháp bảo, chúng tôi có thể ở bên cạnh tham quan học tập được không?”

Trương Văn Trọng cũng không cự tuyệt lời thỉnh cầu này của nàng, nói: “Có thể, nhưng người đến tham quan học tập không thể quá nhiều, cũng không được ồn ào, càng không thể quấy rối ta.”

Chị em Trần Nhân, Trần Hi quá đổi vui mừng, cùng kêu lên tạ ơn: “Đa tạ tông chủ, chúng tôi bảo chứng tuyệt đối sẽ không ồn ào, lại càng không có người quấy rối ngài.” Từ sau khi được Trương Văn Trọng lãnh vào con đường tu chân, đệ tử Trần gia một mực khổ học thuật luyện đan cùng thuật luyện khí do hần truyền thụ. Đối với đệ tử Trần gia mà nói, ở tại hiện trường tham quan học tập quá trình luyện chế pháp bảo của Trương Văn Trọng, có thể trợ giúp bọn họ thu được kinh nghiệm luyện chế pháp bảo, đề thăng năng lực luyện chế pháp bảo. Cho nên sau khi có được sự chấp thuận của Trương Văn Trọng, chị em hai người mới kích động như vậy.

“Được rồi, các người trở về đi, tối nay gặp.” Trương Văn Trọng xua tay nói, sau đó xoay người đi vào tiểu khu, về tới trong nhà.

Trương Trạch Thụy và Vương Hân Di, còn có tiểu Liên Nam đều rất hiếu kỳ hai ngày này Trương Văn Trọng đã đi đâu làm gì, nhìn thấy hần về đến nhà, liền lập tức vây quanh, lôi kéo hần hỏi han.

Chuyện đã xảy ra trong hai ngày qua, Trương Văn Trọng tạm thời không thể nói với người nhà, chỉ đầy cõi lòng áy náy dùng lời nói dối cho qua chuyện.

Trương Trạch Thụy cũng không hoài nghi lời hần nói, chỉ hỏi: “Ngày mai đã là đêm ba mươi, con còn chạy loạn nữa không?”

“Đương nhiên sẽ không.” Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Con đã nhiều năm không mừng năm mới trong nhà, năm nay nhất định phải cùng mọi người qua năm mới.”

“Như vậy tốt lắm.” Trương Trạch Thụy hài lòng gật đầu, nở nụ cười.

Tiểu Liên Nam ngẩng đầu nhìn thời gian, nói: “Ba ba, cha hần còn chưa ăn cơm chiều phải không? Con đi làm chút thức ăn cho cha ăn.”

Trương Văn Trọng không khỏi có chút ngoài ý muốn: “Di, con còn có thể làm cơm sao?”

“Đương nhiên là biết, hơn nữa con làm ăn ngon lắm nữa.” Tiểu Liên Nam hồi đáp, sôi nổi chạy vào phòng bếp, thu xếp cơm tối cho Trương Văn Trọng. Vương Hân Di lại vội vã đứng dậy, đi theo sát phía sau.

Trương Trạch Thụy vừa cười vừa nói: “Văn Trọng, con không biết thôi, chiều hôm qua dì Tiển đã về nhà mừng năm mới, hai ngày nay đều do tiểu Liên Nam nấu cơm. Đừng nói, tay nghề làm cơm của tiểu Liên Nam thật đúng là không sai, còn khá hơn cả chị con.”

Không bao lâu, hai món ăn cùng một món canh do tiểu Liên Nam và Vương Hân Di liên thủ làm ra được bưng lên bàn ăn. Tuy rằng đều là món ăn thường ngày, nhưng làm Trương Văn Trọng ăn thật hài lòng, liên tục hô to “ngon miệng”. Nhìn thấy vẻ thoải mái của hần, tiểu Liên Nam cũng hài lòng nở nụ cười.

Sau khi ăn cơm xong, Trương Văn Trọng cùng người nhà ngồi trên sô pha trong phòng khách xem tivi. Cảm giác ấm áp đoàn tụ cùng người một nhà, Trương Văn Trọng vốn thích nhất. Ngoài cửa thường vang lên tiếng pháo nổ, thỉnh thoảng còn hiện lên pháo hoa tĩnh lệ, làm không khí Tết càng dày đặc mười phần, cũng làm tiểu Liên Nam say sưa chạy lên sân thượng ngắm nhìn pháo hoa mỹ lệ hoan hô nhảy nhót.

Khoảng mười giờ, tiểu Liên Nam đã được Vương Hân Di dỗ đi ngủ, lại qua thêm một giờ, Trương Trạch Thụy và Trương Thành Quý cũng tự về phòng mình nghỉ ngơi. Nhưng Trương Văn Trọng cũng không vội rời đi, mà đợi thêm một đoạn thời gian, sau khi biết cả nhà đều đã ngủ, lúc này mới lặng yên không một tiếng động rời nhà, đi tới hội sở cao cấp Mục Mã Trường ở phía đông huyện Ân Ngạc.

Ở trong hồ bơi tại Mục Mã Trường, Trần Nhân, Trần Hi cùng tám đệ tử Phong Sơn phái am hiểu luyện khí đã sớm chờ đã lâu. Lúc này nhìn thấy Trương Văn Trọng đã tới, bọn họ liền nhanh tiến lên đón, cung kính hướng Trương Văn Trọng hành lễ vãn an.

Trương Văn Trọng xua tay ý bảo bọn họ không cần đa lễ, nói: “Các người ở một bên nhìn xem, nếu có gì nghi vấn, đợi khi ta luyện chế xong thì hỏi lại.”

Trần Nhân, Trần Hi cùng tám đệ tử Phong Sơn phái cùng kêu lên đáp: “Dạ, chúng tôi tuyệt đối sẽ không quấy rối tông chủ luyện chế pháp bảo.” Sau đó bọn họ đi tới một góc hồ bơi, im ắng chờ đợi, chỉ mở to hai mắt nhìn chăm chăm Trương Văn Trọng, thậm chí mắt cũng không hề chớp một chút, sợ bỏ sót quá trình luyện chế pháp bảo của hần.

Trương Văn Trọng thả người nhảy xuống hồ bơi.

Nước bên trong hồ bơi đã sớm dựa theo lời phân phó của hắn rút hết, lúc này hắn nhảy xuống, liền đem ra Hồn Độn Lô, biến thành hình dáng vốn có của nó. Đồng thời triệu hoán Minh Xà từ trong Càn Khôn Hồ, để nó phun ra Đại Tảo hung hỏa, trong nháy mắt đã đốt Hồn Độn Lô thành màu sắc tĩnh lệ.

Nhìn thấy tình cảnh này, có đệ tử che miệng nhỏ giọng kinh hô lên: “Hồn Độn Lô linh khí cấp, Minh Xà có tu vi Hóa Thần kỳ, tông chủ dùng làm công cụ để luyện khí, thật đúng là mạnh mẽ đến mức làm kẻ khác lú lẫm. Nếu như tôi cũng có được “công cụ” luyện khí mạnh mẽ như vậy thì tốt rồi...”

Mấy đệ tử khác cũng gật đầu lia lịa, đối với công cụ luyện khí của Trương Văn Trọng ước ao không ngớt.

Trần Nhân quét mắt nhìn bọn họ, hừ lạnh nói: “Công cụ luyện khí gì đó, đều chỉ là đường nhỏ mà thôi, tôi cho các anh đến, không phải để các anh ước ao công cụ luyện khí của tông chủ, mà cho các anh tham quan học tập toàn bộ quá trình luyện khí của tông chủ, nhất là thời gian ngài bỏ linh tài liệu vào, còn có mỗi lửa, khổng chế linh khí. Hiện tại tu vi chúng ta đều rất thấp, muốn đến giúp tông chủ, cũng chỉ đành hạ công phu ở phương diện luyện đan cùng luyện khí mà thôi. Đuổi theo tiêu chuẩn của tông chủ tuy rằng không có khả năng, nhưng chí ít chúng ta cũng phải đuổi kịp ngũ độc yêu chứ?”

Trần Hi cùng tám đệ tử Phong Sơn phái cùng gật đầu, đều nghĩ lời của Trần Nhân rất có đạo lý, đều thu liễm tâm thần, đem lực chú ý đặt lên quá trình luyện chế pháp bảo của Trương Văn Trọng.

Sau khi đem Hồn Độn Lô đốt thành đỏ bừng, Trương Văn Trọng cũng không vội vã đem Phượng Hoàng Huyết Thạch và Long Lân Thạch ném vào Hồn Độn Lô, mà trước tiên xuất ra vài món linh tài liệu ngoài ngũ phẩm địa cấp ném vào Hồn Độn Lô trước.

Dưới sự luyện chế của Đại Tảo hung hỏa, vài món linh tài liệu ngũ phẩm trong nháy mắt đã bị luyện thành một đoàn linh khí tinh thuần. Đợi khi linh lực bên trong Hồn Độn Lô bình ổn xuống tới, lúc này Trương Văn Trọng mới lấy ra Phượng Hoàng Huyết Thạch và Long Lân Thạch, cùng một thời gian ném luôn vào Hồn Độn Lô.

Một đạo long ảnh màu vàng kim và một đạo phượng hoàng ảnh màu đỏ như lửa từ trong Hồn Độn Lô bốc lên, phẳng phất như có hai con long phượng đang nằm bên trong lò.

“Kim long hỏa phượng...Đây là hình dáng Long Phượng đó sao? Thật uy vũ, thật xinh đẹp a...”

“Hai kiện linh tài liệu thiên cấp dẫn phát dị tượng, quả nhiên không giống bình thường.”

“Thật không biết, tông chủ dùng hai kiện linh tài liệu thiên cấp, có thể luyện chế ra kiện pháp bảo như thế nào.”

Trần Nhân, Trần Hi cùng tám đệ tử Phong Sơn phái nhỏ giọng nói thầm, nhưng ánh mắt bọn hắn đều chăm chú nhìn vào từng hành động của Trương Văn Trọng, rất sợ bỏ lỡ dù một chi tiết.

Mà ngay lúc này, Trương Văn Trọng đã phát tay để nắp Hồn Độn Lô dậy xuống, hình ảnh long phượng trên đỉnh lò nhất thời biến mất không gặp. Mà hắn cũng nhắm hai mắt lại, dùng thần thức điều khiển linh khí biến hóa bên trong Hồn Độn Lô. Lần này luyện khí, khác với ngày thường, chính là dùng hai kiện linh tài liệu thiên cấp cùng một đồng linh tài liệu địa cấp cao phẩm, hơi có vô ý, sẽ không khổng chế được linh khí trong lò. Cho đến lúc này, luyện khí thất bại chỉ là việc nhỏ, đáng sợ nhất là nổ lò lây lan toàn bộ hội sở Mục Mã Trường, thậm chí toàn bộ nơi này vì nổ lò mà biến thành mây khói.

Cho nên Trương Văn Trọng phải khởi lên toàn bộ tinh thần, cẩn thận điều khiển linh khí bên trong Hồn Độn Lô, không thể có nửa điểm sai lầm.

Thời gian trôi qua từng giây, Đại Tảo hung hỏa do Minh Xà phóng xuất đã được Trương Văn Trọng nắm trong tay lúc lớn lúc nhỏ, tất cả đều biến hóa theo sự biến hóa linh khí bên trong Hồn Độn Lô.

Kỳ thực vô luận là luyện đan hay luyện khí, đại bộ phận quá trình đều tương đối khô khan. Nếu như đổi lại người khác, chỉ sợ sớm đã buồn ngủ. Nhưng nhóm người của Trần Nhân đều xem say sưa, thậm chí còn có người lấy ra giấy bút vẽ lại, đem một ít nội dung then chốt cùng cảm ngộ của mình ghi lại, tạm gác sau này nghiên cứu.

Theo thời gian trôi qua, sắc trời sáng dần. Ngay khoảng bảy giờ sáng, Trương Văn Trọng vốn đang khoan chân ngồi, nhắm mắt điều khiển linh khí biến hóa trong Hỗn Độn Lô, đột nhiên mở mắt đứng lên, tay trái vung lên, nắp lô chợt bay lên, một đạo linh dịch vàng đỏ giao nhau từ bên trong bay vụt ra, chiếu sáng cả hồ bơi.

Tay phải Trương Văn Trọng tạo thành kiếm quyết, dùng tay làm bút, dùng lịch dịch vàng đỏ giao nhau làm mực, nhanh chóng vũ động lên. Trong chớp mắt, một con kim long uy vũ bất phàm và một con phượng hoàng thánh khiết mỹ lệ xuất hiện ngay giữa không trung, trông rất sống động, như vật còn sống.

“Không phải đang luyện khí sao? Tông chủ sao lại dùng linh dịch vẽ tranh?” Nhóm người Trần Nhân xem đến choáng váng, không giải thích được ý nghĩa cử động của Trương Văn Trọng.

“Tông chủ dùng linh dịch vẽ tranh, hẳn cũng là một bộ phận trong luyện khí.” Trần Hi vội vã đem chuyện Trương Văn Trọng cấu trúc Lão Tử Ngũ Thiên trận nói ra.

“Thì ra là thế.” Nhóm người Trần Nhân đầy vẻ ước mơ, hiển nhiên tưởng tượng tư thế oai hùng khi Trương Văn Trọng múa bút bày binh bố trận.

Ngay lúc này, một đạo long ngâm vang dội cùng tiếng phượng hoàng thanh thúy hót vang đột nhiên vang vọng lên, chấn đến màng tai mọi người nhói đau, cũng làm cho ánh mắt họ cùng nhìn về hướng thanh âm truyền đến.

Trần Nhân, Trần Hi cùng tám đệ tử Phong Sơn phái hoàn toàn quên cả yêu cầu Trương Văn Trọng định ra không được ồn ào, thất thanh kinh hô lên: “Trời ạ, sống...sống? Kim long và phượng hoàng do linh dịch vẽ tranh không ngờ lại sống?”

498. Chương 521: Pháp Bảo Nghịch Thiên

Tuy rằng Trần Nhân, Trần Hi cùng tám đệ tử Phong Sơn phái đều kinh hô ngay lúc này, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến Trương Văn Trọng, bởi vì hắn đã sớm đem toàn bộ tinh lực đặt lên trên long phượng đang “sống”, đối với chuyện khác không hề cảm giác. Đừng nói là vài tiếng kinh hô, dù là thiên lôi trện trện, cũng đừng mơ tưởng quấy nhiễu được hắn.

Nhìn kim long và phượng hoàng đang bay lượn bên trên hồ bơi, biểu tình trên mặt Trương Văn Trọng không có nửa điểm thư giãn, bởi vì hắn biết, việc luyện chế pháp bảo còn chưa kết thúc. Bước cuối cùng cũng sẽ là bước then chốt nhất, nhưng lúc này cũng chỉ vừa bắt đầu. Hắn phải khởi lên toàn bộ tinh thần, không được phép có nửa điểm sai lầm xuất hiện, bằng không một khi luyện khí thất bại, tổn thất không phải linh tài bình thường, mà là tổn thất hai kiện linh liệu thiên cấp, vô luận là ai cũng không tiếp thụ nổi.

Sau khi hít sâu một hơi, hai tay Trương Văn Trọng kháp pháp ấn, trong miệng nhanh chóng niệm tụng ra một đoạn chú ngữ thật khó hiểu.

Trong tiếng chú ngữ, kim long và phượng hoàng lại ngâm lên một tiếng đình tai nhức óc, hướng đối phương bay qua, quấn quýt dây dưa cùng nhau, giống như một đôi tình lữ thương yêu nhau cuồng nhiệt.

Trương Văn Trọng lấy ra vài viên Tam Thanh Đại Đạo Đan ném vào trong miệng để khôi phục linh lực đã tiêu hao, lập tức hai tay kháp ra pháp ấn, lớn tiếng quát: “Ngưng.”

Trong tích tắc, quang mang màu vàng kim cùng màu đỏ sáng rực lên, chiếu hoa cả mắt, không còn nhìn thấy được gì nữa.

“Chuyện gì xảy ra?” Nhóm người Trần Nhân đều bị biến cố bất thành linh làm phát mộng, bọn họ bức thiết muốn biết đến tột cùng đang xảy ra chuyện gì, nhưng quang mang chói mắt cường liệt cũng làm cho bọn họ phải nhắm chặt hai mắt, chỉ đành dựa vào lỗ tai thám thính động tĩnh chung quanh.

Phiến quang mang chói mắt giằng co mười lăm phút mới tán đi, đợi đến khi nhóm người Trần Nhân mở mắt ra lần nữa, phía trên hồ bơi đã không còn nhìn thấy hình bóng của kim long cùng phượng hoàng, chỉ còn lại một con dấu hình vàng kim cùng đỏ giao nhau nhỏ như chiếc điện thoại di động. Nhưng trên con dấu cũng không có chữ, chỉ có đồ án hình long phượng nổi lên.

“Đây là pháp bảo do dùng hai kiện thiên cấp linh tài liệu Phượng Hoàng Huyết Thạch và Long Lân Thạch luyện chế ra sao? Rất đẹp a, nhìn giống như một kiện tác phẩm nghệ thuật...” Trần Nhân nhìn con dấu đang huyền phù giữa không trung, cảm thán không ngớt.

“Linh khí thật mạnh mẽ dâng trào a, pháp bảo này...pháp bảo này đến tột cùng lại có phẩm cấp gì?” Linh khí từ trong con dấu phóng xuất ra, làm Trần Hi có loại cảm giác hít thở không thông, hần không khỏi thất thanh kinh hô lên.

Trương Văn Trọng vươn ra tay phải, con dấu kia lập tức rơi vào trong tay của hắn.

Ngay một khắc con dấu chạm vào tay Trương Văn Trọng, một con kim long uy vũ và một con phượng hoàng mỹ lệ từ bên trong con dấu bay ra, trong tiếng long ngâm uy vũ cùng tiếng phượng hoàng hót vang thanh thúy, thẳng trùng tận trời, chính là khí linh của pháp bảo trước mắt.

“Oanh.” Một thanh âm vang lên, nóc nhà vừa mới tu bổ của bể bơi, lại bị kim long cùng phượng hoàng chà đạp ra một lỗ thủng thật lớn.

Chỉ trong chớp mắt, kim long và phượng hoàng đã bay lên trên bầu trời. Người thường tuy rằng không nhìn thấy chúng nó, nhưng những người tu chân trên thần châu đại địa, dị năng giả cùng yêu ma quỷ quái, cũng có thể dùng thần thức cảm giác được sự tồn tại của chúng. Trong khoảnh khắc, đủ tiếng kinh hô suy đoán vang vọng lên:

“Linh khí thật nồng hậu, khí linh thật cường hãn...Pháp bảo này, sợ phải có phẩm cấp ngoài chuẩn tiên khí đi a?”

“Thần châu đại địa hiện nay làm sao vậy? Trước đây mấy trăm năm cũng không thấy xuất hiện pháp bảo ngoài chuẩn tiên khí, nhưng chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, cũng đã liên tục xuất hiện hai kiện pháp bảo ngoài chuẩn tiên khí. Lẽ nào nói, linh khí ngày càng suy giảm nên xúc động tự ngược? Tu chân giới gần nghênh đón một thời kỳ phục hưng?”

“Khí linh trùng thiên không ngờ lại có hai, lẽ nào có người trong cùng một thời gian, luyện chế ra hai kiện pháp bảo có phẩm cấp ngoài chuẩn tiên khí hay sao? Điều...điều này sao có thể?”

“Sai, hai khí linh kia, hẳn không phải hai kiện pháp bảo riêng biệt, mà là một kiện mà thôi. Trời ạ, thực sự làm kẻ khác khó thể tin, về pháp bảo, vô luận là linh khí cao phẩm hay chuẩn tiên khí, hoặc là tiên khí, cũng chỉ có thể có một khí linh, thế nhưng pháp bảo này, lại có tới hai khí linh. Ai có thể nói cho ta biết, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Người luyện chế pháp bảo, như thế nào làm được?”

Trong sự khiếp sợ cùng suy đoán, những người tu chân, dị năng giả cùng yêu ma quỷ quái, cũng đều bắt đầu vận dụng lực lượng điều tra trong tay truy tìm việc này. Bọn họ đều bức thiết muốn biết, đến tột cùng là ai, luyện chế ra được pháp bảo có hai khí linh biến thái nghịch thiên như thế.

Kỳ thực ở trong lòng bọn họ, đều còn ôm một ý nghĩ, đó chính là thỉnh người kia luyện chế cho họ một kiện pháp bảo. Đừng nói là cấp chuẩn tiên khí, dù là cấp linh khí, chỉ có một khí linh, bọn họ cũng đã tương đối thỏa mãn. Mà đồng dạng, để có thể thu được pháp bảo cao phẩm, dù điều kiện có lớn hơn, bọn họ cũng nguyện ý thừa nhận.

Kim long và phượng hoàng cũng không bay lượn trên trời quá lâu, khoảng hai ba phút, chúng lại rơi trở xuống, quần quýt, bay lượn bên người Trương Văn Trọng. Nhìn dáng dấp thần thái của chúng, giống như đang cùng Trương Văn Trọng làm nũng chơi đùa.

Sau khi xác định Trương Văn Trọng đã luyện khí xong, nhóm người Trần Nhân lúc này mới từ trong góc phòng đi ra, vây quanh bên người hắn.

Nhìn hai khí linh kim long và phượng hoàng, Trần Nhân đã sớm không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, vội vã dò hỏi: “Tông chủ, ngài luyện chế ra được kiện pháp bảo gì vậy?”

“Được rồi, các người đã chơi đủ rồi, trở về đi.” Trương Văn Trọng gọi khí linh kim long và phượng hoàng quay trở về trong con dấu, mới quay đầu lại, vừa cười vừa nói: “Đây là Long Phượng Trình Tường Ấn.”

“Long Phượng Trình Tường Ẩn? Tên rất hay, nó có phẩm cấp gì a?” Trần Hi cũng thò đầu tới, hiếu kỳ dò hỏi: “Tôi có thể cảm giác được, linh khí ẩn chứa bên trong rất dày đặc. Nhưng làm tôi khiếp sợ nhất chính là, nó lại có tới hai khí linh...Đây thực sự là khó tin.”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Phẩm cấp của Long Phượng Trình Tường Ẩn, cũng giống như Bàn Long Ngọc Xích, đều là chuẩn tiên khí. Nhưng bởi vì nó có hai khí linh, cho nên độ hấp thu linh khí của nó cũng nhanh hơn Bàn Long Ngọc Xích, rất khả năng sẽ tiến hóa trở thành tiên khí nhanh hơn Bàn Long Ngọc Xích.”

Kỳ thực Trương Văn Trọng còn có điểm chưa nói, đó chính là Long Phượng Trình Tường Ẩn tuy rằng cùng phẩm cấp với Bàn Long Ngọc Xích, nhưng uy lực của nó xác thực cao hơn Bàn Long Ngọc Xích không ít. Thậm chí, từ góc độ lớn mà nói, nó thậm chí còn mạnh hơn cả một ít tiên khí hạ phẩm, bởi vì nó có tới hai khí linh.

Trong lòng khiếp sợ, nhóm người Trần Nhân cũng nắm chặt cơ hội lần này, đem những nghi vấn khi mình nhìn thấy Trương Văn Trọng luyện khí hỏi ra. Mà Trương Văn Trọng cũng không làm bọn họ thất vọng, đem toàn bộ các vấn đề của họ giải đáp, để bọn họ vừa lĩnh ngộ vừa có thêm sự hiểu biết cùng nhận thức đối với việc luyện khí càng sâu hơn. Từ góc độ nào đó mà nói, tạo nghệ của bọn họ ở phương diện luyện khí, cũng bởi vì lần tham quan học tập hôm nay mà đề thăng không ít.

Sau khi giảng giải xong hoàn tất cho nhóm người Trần Nhân, sắc trời đã sáng hẳn, Trương Văn Trọng lấy điện thoại ra xem thời gian, đã hơn tám giờ sáng. Vì vậy hắn thu lại Long Phượng Trình Tường Ẩn, nhưng không thu hồi Hỗn Độn Lô, mà nói: “Hỗn Độn Lô ta tạm thời để lại chỗ này, các người có thể dùng nó luyện chế đan dược cùng pháp bảo.”

“Đa tạ tông chủ.” Nhóm người Trần Nhân quá đổi vui mừng, một lô đỉnh thượng phẩm, không chỉ có thể đề thăng xác suất đan dược, pháp bảo bọn họ luyện chế, đồng thời còn có thể tăng cường phẩm cấp hoặc uy lực của pháp bảo cùng đan dược. Chỉ bất quá, lô đỉnh thượng phẩm chỉ có thể gặp mà không thể cầu. Hiện tại Trương Văn Trọng lại nguyện ý cho bọn họ sử dụng Hỗn Độn Lô, bọn họ làm sao có thể không kích động vui vẻ?

Trần Nhân thật vất vả mới làm tâm tình kích động của mình khôi phục lại bình tĩnh, bảo chứng: “Thỉnh tông chủ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ bảo vệ tốt Hỗn Độn Lô của ngài, dù mất tính mạng cũng tuyệt đối không làm mất nó.”

Trương Văn Trọng cười cười, hắn vốn không hề lo lắng mất Hỗn Độn Lô, bởi vì Hỗn Độn Lô đã nhận thức hắn làm chủ nhân, chỉ cần hắn động tâm niệm, là có thể biết được Hỗn Độn Lô đang ở nơi nào. Nếu có người muốn đoạt nó làm sở hữu, nhất định phải xóa cho được thần thức của hắn ở trong lô. Nhưng thần thức của hắn đang dừng lại tại thần tiên đỉnh kỳ, đừng nói là người tu chân, dù là Đại La Kim Tiên cũng chưa chắc xóa đi được.

Trương Văn Trọng lại triệu ra một đồng lớn linh tài liệu bên trong Càn Khôn Hồ, phân phó nói: “Hiện tại cách hội đấu giá tu chân còn có thời gian ba ngày. Ta mong muốn, trong thời gian ba ngày, các người có thể tận khả năng sử dụng Hỗn Độn Lô, luyện chế ra một nhóm đan dược cùng pháp bảo. Đến lúc đó, ngoại trừ lưu lại một bộ phận cho các người tự dùng, còn lại toàn bộ bán ra trong hội đấu giá tu chân. Đương nhiên, then chốt nhất chính là các người phải nghiên cứu đeo gọt, tranh thủ ba ngày sau ở phương diện luyện đan và luyện khí đều có thể tiến triển nhảy vọt.”

Nhóm người Trần Nhân cung kính đáp: “Thỉnh tông chủ yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không làm ngài thất vọng.”

Trương Văn Trọng khoát tay: “Được rồi, hiện tại các người bắt đầu luyện đan, luyện khí đi, ta phải đi.” Dứt lời, hắn xoay người rời đi. Khi hắn về tới trong nhà, mọi người đã sớm thức giấc. Nhìn thấy hắn từ bên ngoài nhà đi vào, Trương Trạch Thụy có chút kinh ngạc, nói: “Di, nguyên lai là con ra ngoài sao? Cha còn nghĩ con đang ngủ, không biết có nên đi gọi con dậy hay không.”

“Con đã sớm rời giường, đi ra ngoài tập thể dục, tùy tiện mua chút thức ăn sáng trở về.” Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói, lại đem sữa đậu nành cùng bánh quẩy mua bên ngoài đưa ra: “Hôm nay là ba mươi Tết, ngoài đường rất náo nhiệt, chúng ta ăn xong bữa sáng, cũng đi ra ngoài chuyển động một vòng đi.”

“Được.” Lời đề nghị của Trương Văn Trọng, được gia đình Trương gia tập thể hưởng ứng.

499. Chương 522: Mỏ Giếng Đã Xảy Ra Chuyện

Đêm ba mươi.

Cả nhà già trẻ đồng loạt xuất quân, dưới tiếng hoan ca tràn ngập niềm vui sướng. Bọn họ một bên thưởng thức bữa tối, một bên ngắm nhìn tiết mục bắn pháo hoa. Cái loại cảm giác này làm cho con người ta cảm thấy vô cùng ấm áp. Nhất là Tiểu Liên Nam, bởi vì niềm hạnh phúc trước nay chưa từng được hưởng thụ mà khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng.

Bắt đầu từ bữa tối, máy điện thoại di động của Trương Văn Trọng không ngừng đổ chuông. Đó đều là tin nhắn chúc mừng năm mới của bạn bè quen biết, tỷ như Đàm Thanh, Lâm Tử Mạn....Trương Văn Trọng cũng cẩn thận đáp lễ, hỏi thăm tình hình gần đây của bọn họ xem thế nào.

Đàm Thanh oán hận nói, lúc này nàng đang dẫn theo người đi trực ban ở trong đội cảnh sát hình sự, thậm chí cơm tối mới chỉ ăn qua một tô mỳ mà thôi. Đồng thời cũng dặn Trương Văn Trọng khi nào quay về Ung Thành, nhớ phải mang cho nàng một ít đặc sản vùng quê.

Lâm Tử Mạn thì nói...lúc này nàng đang ở nhà người thân ăn lẩu. Biểu tỷ của nàng, Mã Hiểu Toa còn nhờ nàng cảm tạ hẳn một tiếng.

Tô Hiểu Hồng thì cực kì ngán ngạn, nàng đã thuyết phục được ba mẹ, tính toán sang năm mới sẽ đến huyện Ấn Ngạc chơi vài ngày. Đối với chuyện tình này, Trương Văn Trọng chỉ lắc đầu bật cười, ném trở lại một dòng tin nhắn: “Nếu ba mẹ cô đồng ý, thì kêu bọn họ gọi điện cho tôi.”

Sau khi nhận tin xong, cũng là lúc thu dọn bàn tiệc phong phú đêm ba mươi. Trương Văn Trọng chậm rãi nhét điện thoại vào trong túi quần, cùng Vương Hân Di dẫn Tiểu Liên Nam đi xuống dưới nhà bắn pháo hoa.

Tuy rằng Tiểu Liên Nam rất hiểu chuyện, nhưng dù sao cũng vẫn chỉ là một đứa bé, khi cô bé trông thấy từng chùm pháo hoa xinh đẹp bắn lên giữa đêm đen, thì lại không ngừng vỗ tay hoan hô. Từ ngày cha mẹ qua đời, trở thành cô nhi cho tới hôm nay, đây là đêm giao thừa vui vẻ nhất trong quãng đời của cô bé.

Ở dưới lầu chơi một lúc sau, Trương Văn Trọng mới cùng Vương Hân Di dẫn Tiểu Liên Nam về nhà. Mà ngay tại thời điểm này, tiếng chuông điện thoại di động của Trương Văn Trọng lại réo vang. Lần này không phải tin nhắn, mà là Vương Giai gọi điện tới.

“Chị dẫn Tiểu Liên Nam lên nhà trước đi. Em nhận điện thoại một chút.” Trương Văn Trọng nhìn Vương Hân Di nói xong. Cũng chậm rãi thả lỏng cước bộ, đi ra một góc yên tĩnh đón liên lạc.

“Trọng ca, chúc mừng năm mới.” Bên trong điện thoại truyền ra thanh âm ngọt ngào của Vương Giai, ngoại trừ đó ra, còn có thể nghe được một số thanh âm trò chuyện rôm rả khác, hẳn là trong nhà của nàng đang rất náo nhiệt.

“Năm mới vui vẻ, nhà em tựa hồ cũng đang rất vui vẻ đó thôi.” Trương Văn Trọng cười nói.

“Àn....Cả nhà chúng em đều tụ họp về đây mà....” Vương Giai chưa kịp giải thích, thì bên trong điện thoại đã truyền ra thanh âm hỏi thăm ân cần của Vương Tình. Hiển nhiên điện thoại đã bị nàng cướp mất, ngay sau đó, thanh âm chúc mừng của Vương Văn cùng Vương Lương cũng lần lượt vang lên. Đến cuối cùng, thậm chí tự ngay cả Vương lão gia cũng thăm hỏi Trương Văn Trọng mấy câu.

Điện thoại dạo quanh trong tay người nhà một vòng, rốt cuộc mới chịu trở về tay của Vương Giai. Giữ điện thoại thật chặt, nàng đi tới một góc tối vắng vẻ, nói: “Trọng ca, đầu tháng ba sẽ có một phiên đấu giá hội, tổ chức ở Vân Thai Thị, phiên đấu giá này chỉ dành riêng cho những người trong tu chân giới! Anh nghĩ xem, chúng mình có đi tham dự hay không?”

Trương Văn Trọng tự nhiên sẽ không cự tuyệt, hẳn mỉm cười nói: “Đương nhiên là đi rồi!”

Vương Giai vui sướng nói: “Chúng ta quyết định thế anh nhé!”

Hai người thân mật nói chuyện trong chốc lát, thì Vưu Giai bị Vưu Tình lôi kéo ra ngoài ngắm pháo hoa. Lúc này, tuy nàng không cam lòng nhưng vẫn phải cúp điện thoại.

Trương Văn Trọng chuẩn bị quay lên nhà. Bất quá điện thoại của hắn lại đổ chuông, trên màn hình hiển thị là một chuỗi con số xa lạ.

“Alo.” Trương Văn Trọng hơi chần chừ một chút, cuối cùng vẫn đón máy.

Điện thoại vừa chuyển, ở bên kia đầu dây liền truyền ra một cái thanh âm sang sảng: “Là Tiểu Trương phải không? Đã lâu không gặp nhau rồi, còn nhớ thanh âm của lão già này không vậy? Ha ha, năm mới vui vẻ!”

Trương Văn Trọng lập tức nhận ra đây là thanh âm của Nhạc Tử Mẫn, nhất thời mỉm cười nói: “Đương nhiên vẫn còn nhớ rõ! Nhạc lão, chúc ông năm mới vui vẻ.... Và nếu tôi đoán không sai, ông gọi điện tới hẳn là vì chuyện tình của Tiểu Muội đi?”

“Đúng vậy.” Nhạc Tử Mẫn cười cười: “Con tiểu nha đầu này, tự dưng lại muốn đến chỗ cậu chơi tết. Ta cân nhắc thì thấy nó cũng trưởng thành rồi, hẳn là có thể đi ra ngoài vui chơi mấy ngày tết. Huống chi, đã có cậu trông chừng nó, ta cùng cha mẹ nó cũng rất yên tâm.”

Thanh âm của lão vừa dứt, thì Tô Hiểu Hồng đã chen ngang vào trong cuộc đàm thoại: “Thế nào, sư phụ, em không có lừa gạt thầy đó chứ? Người nhà của em cũng đồng ý rồi nha! Hai ngày nữa em sẽ tới huyện Ấn Ngạc tìm thầy....Chu choa...đến lúc ấy thầy nhất định phải dẫn em đi ăn mấy món đặc sản miền quê thầy đó!”

Trương Văn Trọng lắc đầu bật cười, đành phải ưng thuận: “Nếu cô muốn tới đây chơi tết, vậy cũng được thôi. À mà sang đầu tháng Vưu Giai sẽ đi huyện Ấn Ngạc. Hay là hai người cùng nhau tới đây nhé, cô đã có số điện thoại của Giai Giai chưa?”

Tô Hiểu Hồng sợ Trương Văn Trọng thay đổi chủ ý, nên vội vàng nói: “Có...có...chúng ta ấn định như thế rồi nhé. Đầu tháng em sẽ theo chân Vưu tỷ tới Ấn Ngạc chơi đó.”

“Được rồi...!” Trương Văn Trọng lắc đầu cười khổ. Cũng hỏi thêm nàng xem trình độ y thuật tiến triển tới đâu rồi. Sau đó hắn mới cúp điện thoại.

Cúp điện thoại xong, Tô Hiểu Hồng đem di động trả lại cho Nhạc Tử Mẫn. Nàng hưng phấn khoa tay múa chân, nhảy lên hét lớn: “Ai da...cuối cùng ta đã có thể về quê sư phụ chơi rồi!”

Nhìn thấy bộ dạng này của nàng, Nhạc Tử Mẫn lắc đầu thở dài: “Con bé này, đúng là ám đầu mất rồi...”

Sau khi đón hai cuộc điện thoại xong, máy di động của Trương Văn Trọng mới chịu yên tĩnh trở lại. Hắn nhét máy vào trong túi quần, rồi xoay người bước vào nhà.

Tối hôm qua, cả nhà đều vượt quá mười hai giờ đêm mới chịu đi ngủ. Thế nhưng vừa tới rạng sáng, tất cả lại bò dậy. Bởi vì dựa theo phong tục địa phương, ngày mừng một tháng giêng nhà nhà sẽ đi thắp hương lễ Phật, dĩ cầu một năm may mắn thông thuận.

Cả nhà Trương Văn Trọng đi thắp hương bái Phật tại một ngôi chùa nhỏ nằm trong huyện Ấn Ngạc. Thời gian chẳng sai biệt lắm, liền tới giữa trưa, vốn muốn tìm một nhà hàng để dùng bữa, nhưng lại phát hiện mấy nhà hàng sớm cũng đã đóng cửa, ngừng việc kinh doanh về nhà ăn tết.

Bất đắc dĩ đành phải quay về nhà tự nấu cơm ăn. Mà khi bọn hắn về tới nhà, thì kinh ngạc phát hiện ra, bên ngoài cửa đang đứng rất nhiều khách nhân. Những vị khách này chẳng phải ai xa lạ, chính là mấy vị chủ tịch..trưởng ban...phó ban..ở trên thị trấn. Trong mấy ngày qua, bọn hắn đã tự thông qua con đường riêng của mình, mà thăm dò tin tức về mối quan hệ giữa Trương Văn Trọng và Trương Trạch Thụy. Cho nên, thừa dịp năm hết tết đến, bọn hắn liền tới nhà bái phỏng, cùng Trương Văn Trọng và Trương Trạch Thụy tạo dựng mối quan hệ tốt đẹp.

Trương Văn Trọng cùng Trương Trạch Thụy mời tất cả khách nhân vào trong nhà uống nước. Còn Vương Hán Di và Tiểu Liên Nam thì xuống phòng bếp chuẩn bị cơm trưa.

Nói chuyện phiếm một hồi không sai biệt lắm, thì mấy vị khách nhân cũng xin cáo từ rồi đi. Dù sao, bọn hần thừa hiểu, muốn đạt được mối quan hệ tốt đẹp, còn phải chờ thêm thời gian tĩnh lũy nữa. Trong chuyện này muốn gấp cũng không thể gấp được.

Dùng cơm trưa xong, lại nghỉ ngơi thêm chốc lát. Trương Văn Trọng mới cùng người nhà đi chúc tết thân nhân bằng hữu. Đối với chuyện này, cô bé Tiểu Liên Nam là người nóng lòng nhất, bởi vì cô bé sẽ nhận được một khoản tiền mừng “kếch sù”. Vốn Tiểu Liên Nam muốn giao khoản tiền mừng tuổi của mình cho Trương Văn Trọng, nhưng lại bị hần mỉm cười từ chối: “Đây là trường bối mừng tuổi con! Con giữ lại để bản thân mình chi dùng đi. Muốn mua thứ gì, hay ăn thứ gì, con có thể tự sử dụng. À đúng rồi, đây là tiền mừng tuổi của ba.”

Nói xong, hần móc ra hai trăm nguyên đưa cho Tiểu Liên Nam.

“Cám ơn ba ba.” Tiểu Liên Nam lễ phép nhận tiền mừng tuổi. Vốn cô bé hơi ngạc nhiên, theo sau cũng nở nụ cười vui vẻ.

Ngày mừng một tháng giêng, cả nhà Trương Văn Trọng có vẻ khá bận rộn. Mà tới chiều ngày mừng hai, điện thoại của Trương Văn Trọng lại réo chuông.

Lần này người gọi đến là Trần Đạo Mạnh, người phụ trách khai thác mỏ quặng ở Cửu Phong trấn, do Trương Văn Trọng an bài.

Điện thoại vừa chuyển liên lạc, thì thanh âm run run lo lắng của Trần Đạo Mạnh cũng đã truyền ra: “Tổng chủ...không...không hay rồi...”

Trương Văn Trọng nhíu mày, trầm giọng hỏi: “Làm sao vậy? Chẳng lẽ ở mỏ quặng đã xảy ra chuyện gì sao?”

Trần Đạo Mạnh đã cố gắng kiềm chế tâm tình, nhưng hần bất lực, cuối cùng đành phải dùng thanh âm run rẩy cấp báo: “Trải qua thời gian chúng tôi không ngừng đào bới. Thì buổi trưa hôm nay cũng chạm tới mạch nguồn. Nhưng ở trong mạch nguồn, cư nhiên lại có một con yêu quái đang trấn giữ. Nếu không phải, tông chủ cấp cho chúng tôi mấy tấm hộ thân phù. Chỉ sợ cái mạng nhỏ này đã không thể giữ nổi nữa rồi. Bất quá, vẫn có một số nhân công bị thương, hiện giờ chúng tôi đang dùng phù trận để duy trì, mong ngài tới đây chủ trì công việc tiếp theo.”

500. Chương 523: Ác Thú Tiêu Đồ

Sự tình bên trong mỏ quặng bị một con yêu quái trấn giữ. Vốn cũng đã nằm trong dự liệu của Trương Văn Trọng, hần cũng từng dặn dò qua đám Trần Đạo Mạnh, trong thu tìm kiếm mạch nguồn ngàn vạn lần phải cẩn thận, hơn nữa còn cấp cho bọn hần một ít phù chú cùng đan dược để phòng thân.

Nhưng thật không ngờ, làm nhiều công tác chuẩn bị ứng phó như vậy, lại vẫn có người bị yêu quái đã thương. Hần là tu vi của con yêu quái này không thấp, chỉ sợ đám nhân công trong mỏ quặng sẽ không duy trì được bao lâu thời gian. Mà khi yêu quái thoát ra khỏi giếng mỏ, thì người dân sống ở Cửu Phong trấn rất có thể sẽ gặp phải một trường họa kiếp.

Trong lòng biết chuyện này quá mức khẩn cấp. Nên sau khi Trương Văn Trọng cúp máy xong, liền bấm số điện thoại của Trần Hi ngay. Kêu hần đánh xe tới cửa tiểu khu chờ mình. Theo sau, Trương Văn Trọng mượn cơ phải đi ước hẹn với đám bạn học cũ, để rời khỏi nhà.

Khi Trương Văn Trọng bước ra ngoài cổng tiểu khu, thì Trần Hi sớm đã ngồi trong chiếc Elantra màu bạc, đợi ở bên ngoài. Đối với chuyện tình xảy ra tại mỏ quặng nhôm, hần cũng loáng thoáng nghe được. Cho nên không có thắc mắc nhiều. Hơn nữa, trước khi tới đây đón Trương Văn Trọng, hần còn trang bị thêm nhiều phù chú, pháp bảo, đan dược....Để sẵn sàng nghênh chiến.

Tuy những món pháp bảo trên người Trần Hi, đều có phẩm chất không được cao lắm, nhưng coi như cũng đạt tiêu chuẩn nhất định đi.

Sau khi ngồi vào trong chiếc Elantra, Trương Văn Trọng lắc đầu cười khổ nói: “Tiểu tử này, không phải hôm nay cậu đều mang theo mấy món pháp bảo mới luyện chế ra đó chứ?”

Trần Hi cười hắc hắc, một bên lái xe chạy hướng tới phía Cửu Phong sơn, một bên hồi đáp: “Nhờ hồng phúc của tông chủ, mà tốc độ luyện chế đan dược, pháp bảo của chúng tôi đã gia tăng lên đáng kể. Hôm nay tôi chỉ mang theo mấy thứ quan trọng đi thôi.”

Mấy ngày nay, Trương Văn Trọng luôn ở nhà bồi tiếp thân nhân, cũng không có hỏi thăm tình hình luyện chế pháp bảo, đan dược của đám người Trần Hi. Giờ phút này nghe Trần Hi nói như thế, Trương Văn Trọng nhất thời nổi hứng, dò hỏi: “Nói vậy, trong mấy ngày qua, các cậu đã luyện chế được rất nhiều đan dược cùng pháp bảo sao?”

Trần Hi không dám lãnh đạm, lại càng không dám giấu giếm điều chi. Cẩn thận đem thu hoạch trong mấy ngày qua, thành thật hướng Trương Văn Trọng hồi báo: “Trong ba ngày qua, chúng tôi chia làm hai đội, thay nhau sử dụng Hỗn Độn Lô luyện chế pháp bảo. Sau khi hao phí rất nhiều linh tài dự trữ, tổng cộng đã luyện chế ra chín mươi hai kiện pháp bảo cùng hơn ba trăm đan dược các loại. Bất quá, do kinh nghiệm vẫn còn non nớt, cho nên phẩm chất của pháp bảo cũng không được cao lắm. Nhưng chắc hẳn là vẫn dùng được ở hội đấu giá!”

Ở trong ba ngày ngắn ngủi, có thể luyện chế ra chín mươi hai kiện pháp bảo cùng hơn ba trăm đan dược phổ thông, tốc độ quả nhiên là năng suất. Đương nhiên, sở dĩ bọn hắn luyện chế ra được nhiều pháp bảo cùng đan dược như vậy, ngoại trừ có Hỗn Độn Lô trợ giúp ra, thì còn quan hệ tới việc, Trương Văn Trọng dạy bọn hắn phương pháp luyện khí, luyện đan.

Thăng một đường trò chuyện, chạy xe nhanh như bão táp. Cuối cùng Trương Văn Trọng và Trần Hi cũng đuổi tới kịp Cửu Phong sơn vào lúc bốn giờ chiều. Mà đám người Trần Đạo Mạnh, sớm đã đứng chờ ở bên ngoài mỏ quặng, thấy Trương Văn Trọng tiến đến, liền vội vàng bước lên nghênh đón tông chủ.

Nhìn thấy Trần Đạo Mạnh, câu đầu tiên Trương Văn Trọng nói là: “Phù trận trong mỏ quặng còn duy trì nổi không?”

“Vẫn ổn.” Trần Đạo Mạnh hồi đáp: “Con yêu quái trấn giữ trong giếng mỏ kia, mặc dù đã gây tổn thương vài người của chúng tôi, nhưng khi chúng tôi rút lui nó lại không hề truy kích...”

Nghe Trần Đạo Mạnh kể rõ ngọn ngành đầu đuôi xong, Trương Văn Trọng lại hỏi tiếp: “Mấy người bị thương kia...tình huống thế nào rồi?”

“Không lạc quan lắm.” Thấy Trương Văn Trọng thăm hỏi tình huống của người bị thương. Đột nhiên biểu tình của Trần Đạo Mạnh trở nên trầm trọng, hần lắc đầu thở dài nói: “Cũng không biết đã trúng phải chất độc gì...Hay là do nanh vuốt con yêu quái kia có ẩn chứa kịch độc, mà trên miệng vết thương của những người kia, đều đang xuất hiện tình trạng thối rữa. Chúng tôi đã từng cho bọn hắn dùng qua Tị Độc Đan, nhưng vẫn không thấy có hiệu quả.”

“Ừa? Còn có chuyện như vậy sao?” Trương Văn Trọng nhíu mày nói: “Người bị thương đang ở đâu? Mau dẫn ta qua đó xem nào.”

Trần Đạo Mạnh vội vàng đưa Trương Văn Trọng tới khu lán trại công nhân nghỉ ngơi trong mỏ quặng. Những đệ tử Phong Sơn phái bị trúng thương, cũng được an bài nằm điều dưỡng ở nơi này.

Ở bên trong khu lán, đang có mấy vị bác sĩ cùng y tá thay nhau chăm sóc vết thương cho bệnh nhân. Bọn họ đều là những bác sĩ công tác trong bệnh viện huyện do Trần Đạo Mạnh mời đến.

Trương Văn Trọng nhẹ nhàng đi tới bên cạnh một người bệnh, kiểm tra tình huống thương thế của hắn. Sau đó liền ngoảnh mặt nhìn Trần Đạo Mạnh, phân phó nói: “Đưa bác sĩ cùng y tá về bệnh viện đi. Vết thương của những người này, nếu dùng thủ đoạn bình thường sẽ không có tác dụng gì đâu.”

Đối với lời nói của Trương Văn Trọng, Trần Đạo Mạnh tin tưởng không chút hoài nghi. Lập tức dựa theo phân phó, mời đám bác sĩ cùng y tá ra ngoài, cũng phái xe đưa bọn họ trở về bệnh viện huyện.

Đợi sau khi bên trong khu lán đã không còn ngoại nhân. Trương Văn Trọng mới sai người đi tới hiệu thuốc bắc ở dưới Cửu Phong trấn, mua Đậu Xanh, Thiên Thuế, Kinh Giới, Trạch Lan, Tần Bì, Hạ Khô Thảo mang về đây. Sau đó đem những loại dược vật này xay nghiền thành bột chung cùng Tị Độc Đan, cũng dùng nước đường hòa tất cả đặc quánh lại.

Theo sau, hấn xuất hộp cứu châm luôn mang theo bên mình ra. Nhẹ nhàng cầm lên cây Phi Châm hình dạng như bả đao. Lấy thủ pháp cực nhanh, chỉ trong khoảnh khắc đã khoét sạch toàn bộ thịt rữa ở trên miệng vết thương của mấy người này ra. Còn mấy người bị thương, thì sớm đã rơi vào trạng thái hôn mê sâu rồi, cho nên cũng không có bao nhiêu thống khổ.

Sau khi khoét sạch phần thịt thối rữa, Trương Văn Trọng lại đắp thuốc hồ mới điều chế lúc trước, vào trên miệng vết thương của bọn hấn. Tiếp đó dùng băng gạc quấn quanh lại, mới lên tiếng căn dặn: “Ta đã khoét hết phần thịt hoại tử của bọn họ rồi. Cũng đắp được vật chuyên trị tiêu độc, khử trùng. Chỉ cần mỗi ngày thay băng đắp một lần, chẳng bao lâu sau, thương thế của bọn họ sẽ khỏi hẳn.”

Đám đệ tử Phong Sơn phái bị thương, đều gắng gượng đau đớn, cảm kích nói: “Đa tạ tông chủ!”

“Đừng ngại, các người hãy nghỉ ngơi cho tốt đi.” Trương Văn Trọng khoát tay kêu bọn hấn không nên cử động mạnh. Theo sau lại ngoảnh mặt nhìn Trần Đạo Mạnh phân phó: “Kêu vài người đưa ta xuống giếng mở thăm dò tình huống xem thế nào nhé.”

Trần Đạo Mạnh cùng mấy tên đệ tử Phong Sơn phái, lập tức dẫn Trương Văn Trọng đến phía giếng mở. Trong lúc tiến sâu vào giếng mở, Trương Văn Trọng lại hỏi thăm Trần Đạo Mạnh về đặc điểm nhận dạng của con yêu quái kia.

Trần Đạo Mạnh hồi đáp: “Tôi cũng không biết nó thuộc loại yêu quái gì. Thoạt nhìn nó béo tròn, hình dạng trên lưng trông tương tự như mai rùa. Cả người nó được bao phủ một lớp vảy cá sấu, răng nanh cũng sắc nhọn lồm chồm như thế. Khi chúng tôi đào xới đến mạch nguồn thì nó có vẻ rất phần nộ, không đợi cho chúng tôi kịp phản ứng, liền tấn công chúng tôi. À...đúng rồi...ngoại trừ con yêu quái này ra...ở chỗ đó...còn có một gốc hoa sen rất đẹp.”

Trong lúc nói chuyện, bọn hấn đã muốn dẫn Trương Văn Trọng vào sâu trong giếng mở rồi.

Dưới quặng mở là một mảnh tối đen như mực, đám người Trần Đạo Mạnh có vẻ hết sức cẩn thận, sợ con yêu quái kia đột nhiên xuất hiện từ một góc tối tăm nào đó, ra tay đánh lén bọn hấn.

Nhìn bộ dạng khấn trương của đám người, Trương Văn Trọng khê lắc đầu nói: “Đừng khấn trương như vậy. Trước khi chúng ta đi xuống dưới đây, con yêu quái kia chắc chắn sẽ không hiện thân đâu.”

“Vì sao ah?” Đám người Trần Đạo Mạnh tò mò hỏi.

Trương Văn Trọng chậm rãi giải thích: “Nếu ta đoán không nhầm, cái gốc hoa sen kia hẳn chính là kì trấn dị bảo. Hơn nữa cũng sắp tới thời khắc thu hoạch. Cho nên khi các người rút lui, nó mới không đuổi theo truy sát. Hiện giờ, chắc chắn nó đang bảo hộ ở bên cạnh gốc hoa sen kia rồi.”

Đúng như Trương Văn Trọng phán đoán, trên đường đi xuống giếng mở, con yêu quái kia cũng không có tập kích quấy nhiễu. Mà khi bọn họ xuống dưới nơi, phát hiện ra mạch nguồn khoáng thạch. Thì một tiếng gầm rú kinh thiên động địa cũng vang vọng lên. Ngay sau đó, con yêu quái kia liền xuất hiện ra trước mặt đám người Trương Văn Trọng.

“Tiêu Đồ?”

PS: Tiêu Đồ đưa con thứ chín của rồng – là linh vật có tính khí lười biếng, thường cuộn tròn nằm ngủ, không thích có kẻ lạ xâm nhập lãnh địa của mình. Tiêu đồ được khắc trên cánh cửa ra vào, đúng vào vị trí tay cầm khi mở, ngụ ý răn đe kẻ lạ muốn xâm nhập nhằm bảo vệ sự an toàn cho chủ nhà.

501. Chương 524: Cửu Phẩm Tiên Liên

Tiêu Đồ là một trong những loài thượng cổ yêu thú, nó có ý thức lãnh địa rất cao, chuyện tình chán ghét nhất là những sinh vật khác bước vào phạm vi lãnh địa của nó. Nghe nói, tại thời kì Minh Hiếu Tông, các đại học sĩ tổng hợp tin tức ở trong dân gian ghi chép lại thành một quyển sách cổ. Dem nó liệt vào trong hàng ngũ chín đứa con của rồng. Đương nhiên, đến tột cùng Tiêu Đồ có phải là do rồng sinh ra hay không, thì chỉ có đương sự mới biết rõ nhất. Nhưng bất kể có phải con của rồng hay không, thực lực của Tiêu Đồ đều vô cùng cường hãn. Nó không chỉ có lớp vỏ lân giáp, nanh vuốt lồm chồm sắc bén, mà đồng thời nó còn tinh thông các loại thuật pháp hệ thổ.

Giờ khắc này, vừa trông thấy Tiêu Đồ canh gác ở dưới mỏ giếng. Trương Văn Trọng đã biết, tu vi của nó hẳn cũng phải ở mức Luyện Hư sơ kỳ. Là đối thủ mạnh nhất từ khi hắn trọng sinh cho tới hôm nay.

Trương Văn Trọng không dám khinh thường, nâng tay phải lên tạo thành kiếm quyết. Nhất thời một đạo kiếm khí sắc bén liên phóng xuất ra, hóa thành mây trăm chuỗi quang mang phi kiếm, gào rít mà bắn thẳng về phía Tiêu Đồ. Chỉ nghe thấy những chuỗi thanh âm “đương đương đương” không ngừng vang vọng. Trên bộ lân giáp của Tiêu Đồ sinh ra những tia hoa lửa bỏng mắt. Bất quá, kiếm khí sắc bén của Trương Văn Trọng không hề gây tổn hại được cho nó, gần nhất chỉ xuất hiện một vài vết kiếm nông sâu bất đồng mà thôi.

Mặc dù không có bị thương, nhưng Tiêu Đồ lại hoàn toàn bị chọc giận. Trong tiếng gầm rú khiến cho kẻ khác phải sồn gai ốc, thì nó cũng lấy xu thế lôi đình tấn công về phía Trương Văn Trọng. Xem bộ dạng giương nanh múa vuốt của nó, đại khái nếu không xé xác được Trương Văn Trọng ra. Nó sẽ tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

“Không hổ danh là Tiêu Đồ Luyện Hư sơ kỳ, lực phòng ngự quả nhiên cường hãn kinh người. Nếu ta chỉ dùng kiếm khí, sợ rằng cũng sẽ vô pháp tổn thương được nó.” Trương Văn Trọng khẽ vung tay lên, Bàn Long Ngọc Xích lập tức xuất hiện ở trong tay hắn, hiểm hiểm ngăn chặn lợi trảo sắc bén của Tiêu Đồ quét đến. Không thể nghi ngờ, nếu tốc độ của Trương Văn Trọng hơi chậm một chút, hoặc giả như trong tay hắn không nắm giữ Bàn Long Ngọc Xích, thì coi như không bị lợi trảo của Tiêu Đồ đâm thủng bụng, hắn cũng sẽ rơi vào thảm cảnh trọng thương.

Mặc dù một kích không trúng mục tiêu, nhưng Tiêu Đồ vẫn không dễ dàng bỏ qua như vậy. Trong tiếng rống giận đinh tai nhức óc, nó nhe nanh múa vuốt, hung hăng tấn công về phía Trương Văn Trọng. Bất tri giác, đã khiến cho Trương Văn Trọng phải luống cuống tay chân đón đỡ, cũng không thể hoàn thủ. Bất quá, rất nhanh sau đó Trương Văn Trọng đã triệu hồi Minh Xà ở trong Càn Khôn Hồ ra. Một chủ một tớ miễn cưỡng hợp lực, cuối cùng mới có thể đấu ngang được với Tiêu Đồ.

Trận chiến giữa Trương Văn Trọng và Tiêu Đồ đang ở hồi gay cấn kịch liệt. Nhưng đám người Trần Hi cùng Trần Đạo Mạnh lại chỉ có thể đứng nhìn ở phía sau, không thể giúp đỡ được cái gì.

Trần Đạo Mạnh sắc mặt tái nhợt, đưa tay ra kéo Trần Hi hỏi: “Cậu theo tông chủ tham dự nhiều lần quyết chiến, cậu cảm thấy ngài ấy có thể thắng được con yêu quái này không? Ta nghĩ thực lực của con yêu quái rất mạnh ah! Chỉ riêng yêu khí tản mát ra từ trên người nó, cũng đã ép cho ta phải ngộp thở rồi.”

“Mạnh thúc, chú yên tâm đi, tông chủ ngay cả tu chân đại phái còn có thể san bằng. Chẳng lẽ còn sợ một con yêu quái này sao?” Dựa vào pháp bảo mang theo bên người. Tình huống của Trần Hi so với Trần Đạo Mạnh tốt hơn rất nhiều, ít nhất sắc mặt hắn vẫn còn bình thường. Bởi vì đã từng trông thấy thực lực khủng bố của Trương Văn Trọng, cho nên hắn rất có lòng tin, Trương Văn Trọng sẽ chiến thắng Tiêu Đồ.

Vừa lúc đó, một luồng u hương thấm đẫm ruột gan, đột nhiên xuất hiện ở sâu bên trong mỏ giếng ẩm ướt. Nương theo mùi u hương xuất hiện, còn có những tia lực quang tịnh lệ trông giống như phỉ thúy.

“Sao thế này? Mùi u hương cùng lực quang phát ra từ đâu nhỉ?” Tuy lúc này đang quan sát trận chiến giữa Trương Văn Trọng và Tiêu Đồ, nhưng tình huống dị thường bất ngờ xảy ra, lại vẫn hấp dẫn tâm tình tò mò của đám người Trần Hi.

Đang chiến đấu cùng Tiêu Đồ, Trương Văn Trọng đồng dạng cũng đã phát hiện ra dị biến này. Hắn tung ra một chiêu công đẩy lùi sự đeo bám của Tiêu Đồ xong, liền quay đầu nhìn về phía mạch nguồn khoáng thạch. Ở nơi đó có một đóa hoa sen phi thường kiều diễm. Khiến cho người ta kinh ngạc chính là, nơi đóa hoa sen kia sinh trưởng, cũng không phải hồ nước gì, mà là một bãi nước bùn tối đen. Bãi nước bùn này, chính là căn nguyên gây nên tia độc.

“Đây là....Cửu Phẩm Tiên Liên? Đúng rồi, đây chính là Cửu Phẩm Tiên Liên ah! Khó trách Tiêu Đồ lại tận lực canh giữ ở trong này. Nếu ta đến chậm hơn một lát, chỉ sợ Tiêu Đồ đã hấp thu xong đóa Cửu Phẩm Tiên Liên này rồi. Tới khi đó, thực lực của nó sẽ không chỉ dừng ở mức Luyện Hư sơ kỳ, mà còn có thể đột phá cảnh giới...” Nhìn đóa hoa sen kiều diễm, Trương Văn Trọng không khỏi sửng sốt. Động tác trên tay cũng bởi vậy mà trì hoãn đi vài phần, nếu không phải có Minh Xà giúp hắn quấy nhiễu Tiêu Đồ, chỉ sợ trong giây phút phân tâm ngắn ngủi này, Tiêu Đồ sớm đã xé xác hắn ra thành từng mảnh nhỏ rồi.

Trương Văn Trọng nhân châu xoay động, liền nghĩ ra một cái biện pháp chế phục Tiêu Đồ. Hắn vội vàng nhìn về phía đám người Trần Hi quát lớn: “Các người đừng ngây ra xem náo nhiệt như thế. Nhân dịp ta kiểm chế Tiêu Đồ, mau chóng tới nhổ tận gốc đóa hoa sen kia đi. Các người phải cẩn thận bãi nước bùn kia, tốt nhất là dùng pháp bảo hộ thể, ngàn vạn lần đừng để nước bùn dính vào người. Bởi vì trong nước bùn có ẩn chứa tia độc dày đặc, một khi dính phải, cho dù là ta chỉ sợ cũng không thể nào cứu nổi đâu.”

“Hiểu rồi, việc này liền giao cho tôi làm đi.” Trần Hi đang lo lắng không thể giúp được Trương Văn Trọng chuyện gì. Giờ khắc này, hắn vừa nghe thấy mệnh lệnh, thì không khỏi cao giọng đáp ứng. Nhanh chóng chạy tới phía Cửu Phẩm Tiên Liên nằm ở trong vũng bùn.

Lúc này Tiêu Đồ cũng nhận ra, Cửu Phẩm Tiên Liên đã tới thời khắc chín muồi. Nó vốn tính toán xé xác tên nhân loại xâm nhập lãnh địa của mình trước, sau đó mới đi hưởng dụng đóa Cửu Phẩm Tiên Liên. Nhưng khi nó nhìn thấy Trần Hi chạy về phía Cửu Phẩm Tiên Liên, thì nó không khỏi nóng nảy, lập tức mặc kệ Trương Văn Trọng, quay ngược lại công kích Trần Hi.

Cái mà Trương Văn Trọng cần, chính là cơ hội này. Bởi vì Tiêu Đồ có một nhược điểm ở phía sau lưng. Khi đối kháng trực diện, muốn tấn công vào nhược điểm của nó là tương đối khó khăn. Nhưng lúc này, toàn bộ tâm tư của Tiêu Đồ đã chuyển sang đóa Cửu Phẩm Tiên Liên kia rồi! Hơn nữa, Tiêu Đồ cũng không nghĩ rằng, Trương Văn Trọng sẽ nắm bắt được nhược điểm của mình. Mà nắm bắt được nhược điểm là một chuyện, còn phá hủy được nhược điểm hay không, lại là một chuyện khác. Cho dù tu chân giả Luyện Hư kỳ, muốn công phá nhược điểm này, cũng không phải chuyện tình dễ dàng.

Bất quá, Trương Văn Trọng tuy không phải tu chân giả Luyện Hư kỳ, nhưng ở trong tay của hắn lại có hai kiện pháp bảo---Chuẩn Tiên Khí.

Ngay khi Tiêu Đồ xoay người, thì Trương Văn Trọng đã ném Long Phượng Trình Tường Ấn ra----Nhất thời Kim Long và Phượng Hoàng lập tức xuất hiện, cùng Minh Xà và Thanh Long của Bàn Long Ngọc Xích triển khai công kích. Chưa dừng lại ở đó, Trương Văn Trọng còn thu vén toàn bộ linh lực còn sót lại trong cơ thể, thì triển ra mười đạo “Thuần Dương Kiếm Pháp.”

Năm loại linh lực cường đại trong nháy mắt dung hợp cùng nhau. Hóa thành một thanh bảo kiếm tuyệt thế, phẳng phát như muốn đem trọn mảnh thiên địa này bẻ nát ra làm đôi. Rất nhanh, tuyệt thế bảo kiếm dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tai, bắn thẳng đến khối u nhược điểm trên lưng Tiêu Đồ.

Chiêu công này tập hợp lực lượng của Trương Văn Trọng, Minh Xà cùng hai kiện pháp bảo Chuẩn Tiên Khí, cho nên sức công phá quả nhiên rất khủng bố.

“Oanh oanh...”

Một chuỗi thanh âm “răng rắc” giòn tan vang lên. Tấm đai lưng chắc chắn của Tiêu Đồ trong nháy mắt bị công phá vỡ vụn, hóa thành những mảnh bột mịn, tán lạc phủ đầy ở trên mặt đất. Dưới chiêu công khủng bố, nó không chỉ bị phá nhược điểm trên lưng, đồng thời còn bị trọng thương, há miệng phun ra một đoàn tinh huyết.

Lúc này, Kim Long và Phượng Hoàng cũng quay về trong Long Phượng Trình Tường Ấn. Theo sau khối kim ấn dần dần nở to lên, “oanh” một tiếng, nó đem Tiêu Đồ đè bẹp ở trên mặt đất.

Long Phượng Trình Tường Ấn này, có thể mượn trọng lượng của trời đất, rồi chuyển hóa cho mình dùng. Giờ phút này, nó đang mượn trọng lượng của cả ngọn Cửu Phong sơn, đè ép lên trên người Tiêu Đồ. Khiến cho Tiêu Đồ thở hồng hộc, không tài nào có thể giãy giụa nổi.

Trương Văn Trọng móc bình sứ ra, ném mấy viên đan dược vào trong miệng. Sau đó mới ngoảnh mặt nhìn Trần Hi kêu lớn: “Trần Hi, trở về mau! Tia độc trong vũng bùn kia rất lợi hại. Cậu không ứng phó nổi đâu.”

Trần Hi vốn hơi ngạc nhiên. Nhưng sau khi trông thấy tình cảnh bi thảm của Tiêu Đồ, hắn liền hiểu ra. Vừa rồi Trương Văn Trọng kêu mình đi hái Cửu Phẩm Tiên Liên chỉ là một kế sách dụ địch. Để Tiêu Đồ phơi bày nhược điểm ra.

Trần Hi tuân mệnh quay trở về bên cạnh Long Phượng Trình Tường Ẩn dạo quanh một vòng. Hắn hiểu kỳ quan sát, theo sau nhìn không được dò hỏi: “Tông chủ, con yêu quái này xử lý thế nào đây? Tôi nghe nói, yêu thú đều có nội đan. Vậy không bằng, chúng ta lấy nội đan của nó ra để luyện chế pháp bảo đi?”

“Dùng nội đan của Tiêu Đồ Luyện Hư kỳ để luyện chế pháp bảo ư? Không thể được!” Trương Văn Trọng lắc đầu bật cười nói: “Lúc này nó đang bị thương, đúng là thời khắc tốt nhất để thu phục nó. Các người thay ta hộ pháp, ta đi một chút rồi sẽ trở lại.”

Dứt lời, Trương Văn Trọng thu hồi Long Phượng Trình Tường Ẩn, vươn tay nắm lấy chân trước của Tiêu Đồ, âm thầm niệm tụng vài câu chú ngữ. Ngay khi một đạo quang mang lóe lên, Trương Văn Trọng cùng Tiêu Đồ đã tiến nhập vào trong Càn Khôn thế giới.

Giống như lúc trước thu phục ngũ độc yêu và Minh Xà. Trương Văn Trọng đem Tiêu Đồ ném xuống dòng sông ở trong Càn Khôn Hồ. Tiêu Đồ thân bị trọng thương, rốt cuộc cũng không ngăn cản nổi tác dụng của dòng sông linh khí này. Rất nhanh đã phải thần phục Trương Văn Trọng.

“Người hảo hảo dưỡng thương ở trong Càn Khôn thế giới đi. Sau này ta sẽ luyện chế cho người một cái giáp lưng cứng rắn hơn trước.” Sau khi khai đạo cho Tiêu Đồ một phen, Trương Văn Trọng mới rời khỏi Càn Khôn Hồ, quay trở lại mỏ giếng.

Tiếp theo, hắn bình tĩnh đem ánh mắt quảng ném về phía Cửu Phẩm Tiên Liên, mọc ở trong đầm bùn đen ngòm...

502. Chương 525: Toàn Thân Đầu Là Bảo Bối

Nhóm người Trần Hi cũng làm theo Trương Văn Trọng đưa ánh mắt nhìn về phía Cửu Phẩm Tiên Liên sinh trưởng trong vũng bùn phóng xạ ở dưới đáy quảng mỏ. Nhìn màu sắc bích lục cùng đỏ tươi của nó, với hương thơm thấm đượm ruột gan, mọi người đều có loại cảm giác thật thư sướng.

“Sinh trong bùn mà không nhiễm, không hôi tanh mùi bùn...lời nói này của Liêm Khê tiên sinh đích thật là chính xác.” Nhìn đóa Cửu Phẩm Tiên Liên không giống vật phàm nhân gian, Trần Đạo Mạnh không tự chủ được ngâm tụng danh ngôn trong Ái Liên Thuyết. Tuy hắn là một thương nhân ngành quảng mỏ, nhưng dù sao cũng sinh ra trong thế gia, tu dưỡng trong phương diện văn học phi thường vượt qua thử thách.

Trần Hi cũng không có tâm tình ngâm thơ, hắn đối với phẩm cấp của Cửu Phẩm Tiên Liên càng thêm hiểu kỳ: “Tông chủ, đóa Cửu Phẩm Tiên Liên này, là linh tài liệu thuộc phẩm cấp gì? Sao tôi cảm giác, linh khí nó phát ra còn nồng nặc tinh thuần hơn cả Phượng Hoàng Huyết Thạch và Long Lân Thạch?”

Trương Văn Trọng nói: “Nếu chỉ luận về phẩm cấp, Cửu Phẩm Tiên Liên so với Phượng Hoàng Huyết Thạch và Long Lân Thạch cao hơn không được bao nhiêu, là linh tài liệu thiên cấp tam phẩm. Nhưng từ công năng thực tế mà nói, Cửu Phẩm Tiên Liên so với Phượng Hoàng Huyết Thạch và Long Lân Thạch, thậm chí dù là Phỉ Thúy Hồn ta dùng để luyện chế Bàn Long Ngọc Xích cũng mạnh hơn rất nhiều. Bởi vì ba món tài liệu trước chỉ có thể dùng để luyện khí, mà Cửu Phẩm Tiên Liên cũng vừa có thể luyện khí vừa có thể luyện đan. Không chỉ như vậy, Cửu Phẩm Tiên Liên toàn thân đều là bảo bối, trên dưới không có một chỗ nào vô dụng. Tập hợp hạt sen, hoa sen, củ sen luyện chế ra Cửu Phẩm Tam Liên Đan, có công hiệu đề thăng tu vi trên diện rộng, chính là đan dược thất phẩm.”

“Đan dược thất phẩm? Trời ạ.” Đệ tử Phong Sơn phái cùng kinh hô lên, trên mặt lộ vẻ khiếp sợ.

Trước đó Trương Văn Trọng lấy ra ngũ phẩm đan dược Tị Độc Đan và lục phẩm đan dược Tam Thanh Đại Đạo Đan cũng đã làm cho rất nhiều tu chân tông phái hơi bị điên cuồng. Trong khoảng thời gian này Trương Văn Trọng làm viên chương quỹ phải tay nên không hay biết, nhưng những đệ tử Phong Sơn phái như bọn họ cũng rất rõ ràng, ở trong những ngày này, không biết có bao nhiêu tu chân tông phái hoặc gọi điện, điện báo, hoặc tự mình đi tới Vân Thai thị, chỉ vì muốn gặp Phong Sơn phái mua hai loại đan dược này.

Mà hiện tại, Trương Văn Trọng lại nói, Cửu Phẩm Tiên Liên có thể luyện chế ra đan dược thất phẩm, lại làm sao không làm cho họ khiếp sợ? Bọn họ thậm chí có thể tưởng tượng được, tin tức này một khi tiết lộ

ra ngoài, toàn bộ tu chân giới sẽ nhấc lên sóng to gió lớn như thế nào. Đương nhiên, khi chưa có được sự chấp thuận của Trương Văn Trọng, bọn họ tuyệt đối sẽ không đem chuyện này tiết lộ ra ngoài.

“Cửu Phẩm Tiên Liên không ngờ lại hữu dụng như vậy? Vậy chúng ta còn chờ cái gì? Nhanh hái nó xuống đi!” Trần Hi thật vất vả mới hồi phục lại từ trong sự chấn động, gấp gáp khó dần nghĩ lập tức hái đoá Cửu Phẩm Tiên Liên.

Trương Văn Trọng vội vàng đưa tay túm hần trở về: “Đừng xung động, tuy rằng trên người người có nhiều pháp bảo hộ thể, nhưng muốn xông qua ao đầm phóng xạ không có khả năng. Một khi bị nước bùn trong ao đầm nhiễm phải, dù có ta ở đây, cũng không chắc có thể cứu được người. Hơn nữa muốn hái Cửu Phẩm Tiên Liên cũng phải có chú ý, không phải tùy tiện hái xuống là được, như vậy sẽ làm hư hao linh khí cùng hiệu dụng của Cửu Phẩm Tiên Liên.”

“Như vậy làm sao bây giờ? Chúng ta cũng không thể mở mắt trừng trừng nhìn nó nhưng lại không thể hạ thủ đúng không?” Về mặt Trần Hi lo lắng hỏi, nhìn phản ứng của hần, đúng là còn khẩn cấp hơn cả Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng trầm ngâm một thoáng, phân phó: “Các người lui về phía sau, do ta tự mình đi hái đoá Cửu Phẩm Tiên Liên.” Sau đó hần lại gọi Trần Hi đến trước người, truyền thụ một trận pháp bày binh bố trận cho hần, để hần dùng ba mươi kiện pháp bảo trên người bố trí thành Pháp Bảo trận, để bảo vệ an toàn của đoàn người.

Sau khi làm xong công tác chuẩn bị, Trương Văn Trọng mới cất bước đi về hướng đoá Cửu Phẩm Tiên Liên. Hần cũng không trực tiếp bước vào ao đầm, mà ngừng lại bên bờ, cầm Bàn Long Ngọc Xích trong tay hướng ao đầm chỉ ra, trong miệng quát khẽ: “Biển dài, thành lớn.”

Một mảnh lực quang sáng rực lập tức từ bên trong Bàn Long Ngọc Xích phóng ra, soi sáng toàn bộ khu quặng mỏ. Trong phiến lực quang kia, Bàn Long Ngọc Xích theo lời phân phó của Trương Văn Trọng biến dài thành lớn, ở trong chớp mắt, đã biến thành một chiếc cầu ngọc, gác lên trên phiến ao đầm.

Trương Văn Trọng thả người nhảy lên cầu ngọc, bước nhanh về hướng đoá Cửu Phẩm Tiên Liên mọc ngay giữa ao đầm.

Mắt thấy hần sẽ chạy đến ngay trước mặt đoá Cửu Phẩm Tiên Liên, phiến ao đầm vốn đang không có chút động tĩnh bên dưới, vào thời khắc này, đột nhiên nổi lên biến hóa. Nước bùn từ hai bên cầu ngọc dâng lên từng tầng lớn, giống như sóng to gió lớn cuộn về hướng Trương Văn Trọng. Xa xa nhìn tới, giống như hai chiếc răng nanh màu đen sắc nhọn, dùng uy thế sét đánh không kịp bưng tai hướng thẳng Trương Văn Trọng.

Đệ tử Phong Sơn phái đứng ở phía sau nhìn qua, toàn bộ đều căng thẳng, thất thanh kinh hô lên: “Tông chủ, cẩn thận.”

Trương Văn Trọng cũng không khẩn trương chút nào, bởi vì sự biến hóa của phiến ao đầm, đã sớm nằm trong sự dự liệu của hần. Tốc độ dưới chân hần không hề giảm chút nào, chỉ đưa tay trái lên cao, trong miệng rất nhanh niệm tụng chú ngữ, một cơn lốc lập tức xuất hiện, quán lên bên người hần, hình thành một bức phong tường không thể phá vỡ, đem toàn bộ nước bùn cuốn về phía hần ngăn cản bên ngoài.

Không ít nước bùn bị đạo phong tường thổi vẩy ra bốn phía. Trong đó có một bộ phận vẩy về hướng đệ tử Phong Sơn phái phía xa xa, bị Trần Hi dùng pháp bảo bố trí thành Pháp Bảo trận ngăn cản xuống tới.

Nguyên bản khi nhìn thấy nước bùn bắn tới, những đệ tử Phong Sơn phái hoảng sợ nhảy dựng, nhưng khi bọn họ nhìn thấy Pháp Bảo trận của Trần Hi ngăn cản nước bùn, đều đồng loạt thở dài một hơi.

Lúc này Trương Văn Trọng đã bước trên Bàn Long Ngọc Xích đến ngay trước mặt Cửu Phẩm Tiên Liên, hai tay hần giương lên, trong miệng rất nhanh niệm tụng chú ngữ. Từng sợi linh lực tinh thuần lập tức từ trong thân thể hần phóng đi ra, giống như nước thủy triều tràn về phía Cửu Phẩm Tiên Liên.

Cửu Phẩm Tiên Liên sinh trưởng bên trong ao đầm phóng xạ, dưới linh lực của Trương Văn Trọng tác dụng, chậm rãi bốc lên. Phiến ao đầm hiển nhiên không muốn để Cửu Phẩm Tiên Liên rời khỏi như vậy, liên tục bốc lên, muốn lưu lại đoá Tiên Liên.

Tay trái Trương Văn Trọng mang ra Càn Khôn Hồ, hướng Cửu Phẩm Tiên Liên giương lên, phun ra một chữ: “Thu.” Tay phải kháp một pháp ấn, hướng nước bùn dây dưa Cửu Phẩm Tiên Liên xa xa điểm tới, trong miệng lại học ra một chữ: “Chước.”

Một đoàn hỏa diễm tử sắc trống rỗng xuất hiện, nhiệt độ cao cường liệt trong nháy mắt đã đem phiến nước bùn đốt thành cứng rắn, “phác thông” một tiếng rơi trở xuống ao đầm. Mà làm kẻ khác kinh ngạc chính là, phiến hỏa diễm tử sắc đốt nước bùn như vậy, nhưng đóa tiên liên nằm gần trong gang tấc lại không hề bị tổn thương.

Đã không bị phiến nước bùn phóng xạ dây dưa, trong một mảnh quang mang sáng rực từ Càn Khôn Hồ toát ra, đóa Cửu Phẩm Tiên Liên đã bị hút vào trong thế giới của Càn Khôn Hồ.

Ngay khi Trương Văn Trọng thành công hái đóa tiên liên, nguyên ao đầm phóng xạ đang cuộn trào từng đợt mãnh liệt, nhất thời lại khôi phục dáng dấp bình lặng không chút gợn sóng trước đó.

Trương Văn Trọng cũng không vội vàng rời đi, sau khi niệm tụng một câu chú ngữ, cũng tiến nhập vào thế giới của Càn Khôn Hồ. Nhìn thấy hắc tử tiến đến, Minh Xà cùng ngũ độc yêu, và Tiêu Đồ vết thương đầy người liền nghênh đón, cung kính hướng hắc tử hành lễ.

Trương Văn Trọng xua tay ý bảo bọn họ không cần đa lễ, lại nhìn Thiềm Thừ Tinh vốn am hiểu cách đào tạo linh tài liệu hỏi: “Vừa rồi ta thu vào đóa Cửu Phẩm Tiên Liên, ngươi có biện pháp đào tạo không?”

Thiềm Thừ Tinh thành thật hồi đáp: “Hồi bẩm chủ nhân, tôi chưa từng đào tạo linh tài liệu thiên cấp, cho nên cũng không dám khẳng định có thể đào tạo được Cửu Phẩm Tiên Liên hay không. Nếu như chủ nhân nguyện ý, có thể cho tôi một chút hạt sen hoặc củ sen để thử xem.”

Sau một thoáng trầm ngâm, Trương Văn Trọng nói: “Vậy trước tiên ta cho ngươi ba hạt sen cùng một chút củ sen xem thế nào, nếu như ngươi có thể đào tạo thành công, ta sẽ thưởng cho ngươi một viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan.”

Thiềm Thừ Tinh vui mừng quá đỗi, vội vã quỳ xuống mặt đất khấu tạ: “Đa tạ chủ nhân, tôi sẽ cạn kiệt toàn lực tranh thủ đào tạo Cửu Phẩm Tiên Liên thành công.”

Sau khi căn dặn thêm vài câu, lúc này Trương Văn Trọng mới rời khỏi Càn Khôn Hồ, về thế giới hiện thực, lại bước nhanh rời khỏi ao đầm phóng xạ, sau đó thu hồi Bàn Long Ngọc Xích, về tới bên người nhóm đệ tử Phong Sơn phái.

Tuy rằng lúc này ao đầm phóng xạ đã khôi phục lại bình tĩnh, nhưng Trần Hi vẫn không kiềm chế được sự hiếu kỳ trong lòng, dò hỏi: “Tông chủ, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Vì sao phiến ao đầm đột nhiên cuộn sóng mãnh liệt, còn muốn tập kích ngài?”

Trương Văn Trọng cười giải thích: “Phàm là dị bảo, đều có một ít năng lực tự bảo vệ mình. Vừa rồi trong ao đầm xuất hiện dị biến, chính là thủ đoạn của Cửu Phẩm Tiên Liên tự bảo vệ mình. Cho nên sau khi hái nó, phiến ao đầm tự nhiên cũng sẽ khôi phục lại bình thường.”

“Thì ra là thế.” Đệ tử Phong Sơn phái cùng gật đầu, lại có thêm kiến thức.

Trần Đạo Mạnh lại quan tâm việc khác: “Tông chủ, phiến ao đầm phóng xạ này, chúng ta nên làm sao xử lý?”

Trương Văn Trọng trầm ngâm một thoáng, nói: “Cứ cho nó ở chỗ này, có nó, chúng ta còn có thể thu hoạch được một nhóm khoáng thạch ẩn chứa phóng xạ. Nhưng đường nhỏ đi thông ao đầm, phải dùng trận pháp phong ấn lại đồng thời để tránh người ngoài lẫm đi vào mà đánh mất tính mạng, mặt khác, có thể khống chế lượng phóng xạ tán xuất ra ngoài, giảm nhỏ sự thương tổn đối với thân thể người...Về phần trận pháp, ta sẽ truyền thụ cho các người, linh tài liệu cần để bố trí trận pháp, cũng sẽ chuẩn bị cho các người đầy đủ.”

Nhóm người Trần Đạo Mạnh phụ trách quảng trường nơi này đều vui mừng, cùng kêu lên tạ ơn: “Đa tạ tông chủ.”

Trương Văn Trọng xua tay nói: “Không cần đa tạ, các người chỉ cần làm tròn công tác ở đây là được.” Dứt lời, hắc tử đem trận pháp phong ấn ao đầm phóng xạ truyền thụ lại cho nhóm người Trần Đạo Mạnh, lại đem ra toàn bộ linh tài liệu cần thiết từ bên trong Càn Khôn Hồ giao cho bọn họ.

503. Chương 526: Luyện Chế Thành Công Cửu Phẩm Tam Liên Đan

Sau khi đi ra khỏi quảng mỗ, Trương Văn Trọng cũng không ở lại trong quảng trường quá lâu, chỉ dẫn dò Trần Đạo Mạnh vài câu chú ý an toàn, liền ngồi vào xe cùng Trần Hi rời khỏi Cửu Phong sơn.

Khi Trương Văn Trọng và Trần Hi quay trở về huyện Ấn Ngạc, đã hơn bảy giờ tối. Ban đêm mùa đông, luôn luôn phủ xuống rất sớm. Bầu trời hơn bảy giờ, nếu ở mùa hè vẫn còn rất sáng sủa, nhưng hiện tại cũng đã đen kịt một mảnh. Bởi vì thời gian này đang là lễ mừng năm mới, cho nên cũng không vắng vẻ, trái lại còn rất náo nhiệt. Tiếng pháo vang lên bên tai không dứt, pháo hoa chiếu sáng bầu trời, làm ban đêm mùa đông có vẻ mười phần náo nhiệt.

Sau khi chào từ biệt Trần Hi, Trương Văn Trọng về tới trong nhà, vừa vặn ngay giờ ăn cơm.

Cùng người nhà ăn cơm tối, lại xem ti vi, trò chuyện một phen, thời gian cũng đã đến đêm khuya. Đợi đến khi mọi người trong nhà lần lượt đi ngủ, Trương Văn Trọng lại nhẹ chân nhẹ tay đẩy cửa nhà, đi về hướng hội sở cao cấp Mục Mã Trường ở phía đông huyện Ấn Ngạc.

Hắn muốn đi luyện chế Cửu Phẩm Tam Liên Đan, từ lúc thu được đóa Cửu Phẩm Tiên Liên, hắn đã khẩn cấp muốn luyện chế loại đan dược thất phẩm có thể bang trợ đề thăng tu vi ngay lập tức. Chỉ bởi vì không có thời gian, hơn nữa lại đưa Hỗn Độn Lô cho đệ tử Phong Sơn phái mượn dùng, cho nên phải kéo dài đến hiện tại.

Tuy rằng hiện tại là đêm khuya, nhưng người bắn pháo hoa trên đường còn rất nhiều, cho nên Trương Văn Trọng cũng không thể chạy nhanh, mà ngoắc một chiếc xe taxi, đi tới hội sở Mục Mã Trường.

Khi Trương Văn Trọng đi vào chỗ hồ bơi trong Mục Mã Trường, bên trong là một cảnh tượng náo nhiệt, Trần Nhân, Trần Hi cùng mười đệ tử Phong Sơn phái, đang vây quanh bốn phía Hỗn Độn Lô vội vàng lo luyện khí, luyện đan. Ngoại trừ bọn họ, còn có mấy trăm đệ tử Phong Sơn phái cũng đang chen chúc bên trong khu vực hồ bơi, đang mở to mắt nhìn từng cử động của nhóm người Trần Nhân, thậm chí còn có người đang cầm giấy bút ghi lại từng bước hành động của bọn họ, biểu tình mỗi người đều rất chăm chú, hiển nhiên rất quý trọng cơ hội học tập này.

Nhìn thấy tình cảnh này, Trương Văn Trọng hài lòng gật đầu, thầm nghĩ: “Nhiệt tình học tập của những người này thật cao, xem ra, sau khi hội đấu giá tu chân chấm dứt, ta phải tìm một cơ hội, giảng giải về phương pháp luyện đan luyện khí cho bọn họ. Phong Sơn phái muốn đặt chân tại tu chân giới, chỉ dựa vào việc đóng cửa khổ tu là không được, còn phải dựa vào việc luyện đan, luyện khí cùng phù chú mới xong...”

Đệ tử quản lý hội sở lúc này nhìn thấy Trương Văn Trọng, vội vàng tiến lên hướng hắn chào hỏi, mà nhóm người Trần Nhân đang bận rộn bên cạnh Hỗn Độn Lô, chỉ để lại một người thủ hộ, chín người còn lại nhanh chân chạy đến trước người Trương Văn Trọng, cung kính hướng hắn hành lễ, lại cẩn thận hỏi: “Tông chủ, đã trễ thế này ngài đến có chuyện gì quan trọng sao?”

Trương Văn Trọng cũng không vội vàng trả lời, mà đưa tay chỉ vào Hỗn Độn Lô, hỏi: “Lần này các người luyện đan, cần bao nhiêu thời gian?”

Trần Nhân nhìn thời gian, hồi đáp: “Nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn, hẳn còn cần thêm một giờ. Tông chủ, ngài cần sử dụng Hỗn Độn Lô sao?”

Trần Hi vỗ trán, nhớ tới một việc: “A nha, tôi nhớ ra rồi, tông chủ, ngài dự định luyện chế Cửu Phẩm Tam Liên Đan phải không? Hay là chúng tôi dừng việc luyện đan, đem Hỗn Độn Lô trả lại cho ngài?”

Trương Văn Trọng cười khoát tay: “Không cần, các người tiếp tục luyện, ta ở đây chờ, thuận tiện cũng nhìn xem phương pháp luyện chế đan dược của các người.”

“Dạ.” Nhóm người Trần Nhân cùng kêu lên đáp, cũng không lãng phí thời gian, lập tức quay trở về chung quanh Hỗn Độn Lô, bắt đầu hết sức chăm chú luyện chế đan dược. Cùng lúc bọn họ muốn nhanh chóng luyện xong lô đan dược, để nhanh chóng đem Hỗn Độn Lô trả lại cho Trương Văn Trọng. Mặt khác, bọn họ muốn đem một mặt xuất sắc nhất của mình bày ra cho Trương Văn Trọng xem, không muốn làm lỗi ngay trước mặt hắn.

Khi nhóm người Trần Nhân còn đang luyện đan, Trương Văn Trọng gọi những đệ tử Phong Sơn phái đến bên cạnh, lại đem quá trình luyện đan giảng giải cho bọn họ. Những đệ tử Phong Sơn phái đang có mặt, thế nào cũng không nghĩ đến đêm nay lại nghe được giảng giải của Trương Văn Trọng tại phương diện luyện đan. Cơ hội như vậy đối với bọn họ mà nói, thật sự khó được, tự nhiên sẽ không bỏ qua, sau khi tỉ mỉ lắng nghe, lại còn ghi lại bút ký.

Thời gian một giờ trôi qua rất nhanh, nhóm người Trần Nhân cũng đã thành công luyện chế ra lò đan được. Sau khi đem bình sứ đựng hết đan dược ra lò, nhóm người Trần Nhân cũng không quan tâm nghỉ ngơi, lại đi tới trước người Trương Văn Trọng, hỏi: “Tông chủ, phương pháp luyện đan của chúng tôi chính xác hay không?”

“Rất không tệ.” Trương Văn Trọng hài lòng gật đầu, vừa cười vừa nói: “Mặc dù có chút tỷ vết, nhưng chỉ do kinh nghiệm luyện đan không đủ, chỉ cần luyện thêm vài lần pháp bảo hoặc đan dược, thì tỷ vết cũng sẽ được giải trừ.”

Nhóm người Trần Nhân cùng thở dài một hơi, nhìn nhau cười.

Nhìn Trương Văn Trọng nhảy xuống bể bơi, đi về phía Hồn Độn Lô, Trần Hi đột nhiên nhớ ra một việc, vội vàng hỏi: “Tông chủ, người ở đây có phải nhiều quá hay không? Cần chúng tôi lắng tránh một chút?” Sau khi biết được Trương Văn Trọng dự định luyện chế Cửu Phẩm Tam Liên Đan, Trần Hi lại sợ nhiều người sẽ làm ảnh hưởng đến xác suất thành công của hắn. Dù sao Cửu Phẩm Tam Liên Đan phải dùng nguyên liệu Cửu Phẩm Tiên Liên hiếm có luyện thành, nếu như thất bại, tổn thất chẳng phải sẽ rất lớn sao?

Trương Văn Trọng cũng không quay đầu lại nói: “Không cần, các người cứ ở đó mà xem, chỉ cần đừng ồn ào là được.”

“Dạ.” Trần Hi vui vẻ đáp. Nói thật ra, kỳ thực hắn cũng không muốn rời đi. Dù sao, đứng nhìn Trương Văn Trọng luyện đan, là một cơ hội tốt không dễ gì gặp được. Hắn tin tưởng, trải qua lần tham quan học tập này, bản thân hắn ở phương diện luyện đan sẽ càng có hữu dụng, càng hiểu biết sâu đậm hơn nhiều.

Những đệ tử Phong Sơn phái cũng ôm một ý nghĩ tương tự, cho nên bọn họ đều tập trung tinh thần cao độ, chăm chú nhìn thẳng Trương Văn Trọng, rất sợ bỏ lỡ quá trình luyện đan.

Vừa đến gần Hồn Độn Lô, Trương Văn Trọng cũng không vội vàng bắt đầu luyện đan, mà kháp pháp ấn, niệm tụng chú ngữ đưa tới một mảnh hàn khí, đem nhiệt độ còn lưu lại trong lò khu trục ra ngoài. Khi làm việc này, hắn cũng không quên hướng các đệ tử giải thích: “Vô luận là luyện khí hay luyện đan, hỏa hậu đều là then chốt nhất. Cho nên lúc luyện đan hay luyện khí liên tục, phải để độ nóng của đỉnh lò hạ xuống trước...”

Đệ tử Phong Sơn phái lắng nghe, liên tục gật đầu, dùng tốc độ nhanh nhất đem những lời này ghi lại, tạm gác ngày sau tỉ mỉ nghiên cứu học tập.

Sau khi hạ nhiệt cho Hồn Độn Lô, lúc này Trương Văn Trọng mới triệu hồi Minh Xà đi ra, ném cho nó một viên Tam Thanh Đại Đạo Đan, để cho nó phóng xuất ra Đại Tảo hung hỏa không bị gián đoạn giữa chừng.

Đợi khi Minh Xà dùng Đại Tảo hung hỏa đốt đỏ Hồn Độn Lô, lúc này Trương Văn Trọng mới vào thế giới Càn Khôn Hồ, ngắt ba viên hạt sen, bốn cánh hoa sen và một lá sen nhỏ, lại lấy thêm một gram địa cấp bát phẩm Thâm Hải Trân Sa, hai gram địa cấp thất phẩm Nhũ Khôi Thạch và một gram rưỡi địa cấp thất phẩm Kim Quỷ Tử, lúc này mới quay trở về hồ bơi.

Vốn Trương Văn Trọng cũng muốn lấy thêm một chút hạt sen, cánh hoa sen và lá sen, nhưng nghĩ lại nghĩ, hắn đành buông tha ý niệm này trong đầu, bởi vì hắn muốn giữ lại càng nhiều hạt sen dùng đào tạo thêm Cửu Phẩm Tiên Liên. Nếu như Thiềm Thừ Tinh có thể thành công đào tạo thêm Cửu Phẩm Tiên Liên, hạt sen có phải muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu? Vì tương lai tốt đẹp, hiện tại hắn cũng chỉ đành tiết kiệm Cửu Phẩm Tiên Liên.

Đầu tiên Trương Văn Trọng đem Thâm Hải Trân Sa, Nhũ Khôi Thạch và Kim Quỷ Tử ném vào trong Hồn Độn Lô, đợi ba loại linh tài liệu đều bị luyện hóa thành linh khí nồng nặc, hắn mới cẩn thận đem hạt sen, cánh hoa cùng lá sen dựa theo quy luật nhất định ném vào trong Hồn Độn Lô. Cùng lúc đó, Minh Xà phóng

xuất ra Đại Tảo hung hỏa, cũng đã đề thăng độ nóng, giống như một mảnh biển lửa ngập trời, cuộn trào mãnh liệt về phía đỉnh lô, trong nháy mắt đã bao phủ Trương Văn Trọng và đỉnh lô trong biển lửa.

Tuy rằng biết Trương Văn Trọng tuyệt đối không có việc gì, nhưng những đệ tử Phong Sơn phái đều khẩn trương vô cùng.

Trương Văn Trọng khoanh chân ngồi, phóng ra thần thức, điều khiển linh khí biến hóa trong Hồn Độn Lô. Dù đang làm việc, nhưng hắn vẫn nói: “Vô luận là luyện khí hay luyện đan, ngoại trừ hỏa hầu, đối với việc khống chế linh khí biến hóa trong lô cũng trọng yếu. Hiện tại các ngươi luyện chế pháp bảo và đan dược, phẩm cấp đều thấp, cho nên khống chế linh khí trong lô cũng dễ hơn một ít. Nhưng khi phẩm cấp đề thăng, khống chế linh khí cũng sẽ đề thăng độ khó, một khi linh khí trong lô xảy ra vấn đề, vậy chỉ còn thất bại...”

Trương Văn Trọng đang ở trong biển lửa, cũng không hề có chút cảm giác, thậm chí còn chậm rãi nói chuyện, phong phạm như vậy quả nhiên là có một không hai. Đệ tử Phong Sơn phái đứng khắp bốn phía hồ bơi, xa xa nhìn hắn, cảm giác hắn giống như một tiên nhân siêu phàm thoát tục. Trong lòng những đệ tử này, không tự chủ được dâng lên cao giá ngưỡng mộ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đã đến bốn giờ sáng. Nhưng mọi người cũng không cảm thấy thời gian trôi qua chậm chạp, trái lại còn cảm thấy rất nhanh. Nếu như có thể họ còn mong lúc này thời gian càng chậm hơn mười lần, trăm lần...Làm cho bọn họ có thêm thời gian để học tập thêm tri thức.

Ngay khi kim đồng hồ chỉ đúng bốn giờ, Trương Văn Trọng đang khoanh chân ngồi bỗng nhiên đứng dậy, chỉ vào Hồn Độn Lô, quát: “Khởi.”

Nắp lô nhất thời bay lên, một hương vị nồng nặc khiến kẻ khác mê say đột nhiên xuất hiện, tràn ngập trong toàn bộ hồ bơi, lại phiêu tán ra ngoài trong khoảnh khắc, làm cho cả huyện Ân Ngạc đều bao trùm trong hương vị ngào ngạt. Dù là người đang ngủ say hay đang thức tỉnh, đều tham lam hô hấp hương vị cực kỳ say lòng người.

Cửu Phẩm Tam Liên Đan, luyện chế thành công.

504. Chương 527: Thất Phẩm Đan Dược?

Hương khí xuất hiện đại quy mô trong huyện Ân Ngạc vào bốn giờ sáng, không thể tránh khỏi trở thành đề tài câu chuyện sau mỗi buổi trà dư tửu hậu của mọi người. Ở trong một đoạn thời gian thật dài sau đó, mọi người đều bàn bạc say sưa, đủ loại phiên bản được vẽ ra, lời đồn cũng ùn ùn. Thậm chí còn có vài đài truyền hình chuyên môn làm tin tức chuyên đề, thỉnh một đám học giả chuyên gia đến thảo luận, tuy nói hấp dẫn không ít tầm mắt và thị suất bạn xem đài, nhưng cuối cùng không ai đoán được hương vị say lòng người kia từ đâu mà tới.

Tuy rằng đại bộ phận mọi người cũng không biết hương vị kia từ đâu mà tới, nhưng cũng có một bộ phận người đoán được nơi phát ra hương vị này. Những người này chính là người tu chân đến tham gia hội đấu giá tu chân. Tuy nói người tu chân đến tham gia hội đấu giá, đều tuyển chọn ở lại trong những khách sạn tốt nhất tại Vân Thai thị, nhưng cũng có một bộ phận chạy tới ở lại huyện Ân Ngạc, bởi vì muốn tiếp xúc với Phong Sơn phái, làm tốt quan hệ bàn bạc sinh ý.

Lục Hộc của Linh Xu phái, chính là một trong số đó.

Sau khi tiêu diệt Phù Bảo Tông, Lục Hộc cầm theo bình sứ đựng Tam Thanh Đại Đạo Đan quay trở về Linh Xu phái. Bình đan dược lục phẩm, không thể tránh khỏi khiến cho cao tăng của Linh Xu phái oanh động. Tuy rằng từ trong điện thoại bọn họ cũng có nghe Lục Hộc nói qua chuyện này, nhưng sau khi thực sự nhìn thấy bình Tam Thanh Đại Đạo Đan, lại vẫn khiếp sợ không ngớt.

Những cao tăng Linh Xu phái cảm thán Trương Văn Trọng ra tay thật chuyên gia rộng rãi, đồng thời đối với việc Lục Hộc tự ý kết minh hữu với Phong Sơn phái cũng cực kỳ tán thành cùng duy trì. Dù sao, tại tu chân giới hiện nay, người có thể luyện chế ra cao phẩm đan dược hoặc môn phái biết luyện chế cũng là cực nhỏ. Cùng người hoặc môn phái như vậy làm tốt quan hệ, kết thành minh hữu, là có trăm lợi mà không một hại. Vì thế, Linh Xu phái trích ra hai viên Tam Thanh Đại Đạo Đan đưa cho Lục Hộc, dùng tưởng

thường sự cống hiến của hần đối với Linh Xu phái, lại lập tức phái hần chạy tới huyện Ân Ngạc, ngoại trừ tham gia đại hội đấu giá tu chân, còn muốn cùng Trương Văn Trọng và Phong Sơn phái kết giao cảm tình thêm sâu sắc.

Mấy ngày nay, Lục Hộc ở lại bên trong khách sạn xa hoa duy nhất trong huyện Ân Ngạc, tuy rằng còn chưa thể tiếp xúc được với Trương Văn Trọng, nhưng cũng đã qua lại quen mắt với người của Phong Sơn phái, xem như đã đạt được mục đích. Mà khi hương khí của Cửu Phẩm Tam Liên Đan tràn ngập toàn bộ huyện Ân Ngạc, hần lập tức nhảy lên khỏi giường, một bước vọt tới bên cửa sổ, đẩy ra, hít sâu một hơi hương khí say lòng người hỗn hợp với hàn ý lạnh thấu xương, thất thanh kinh hô: “Hương vị này, hần khi đan được ra lò thì phát ra. Thế nhưng đan được bình thường ra lò, hương vị tản ra tối đa chỉ mười thước. Nhưng hương vị này, lại tràn ngập toàn bộ huyện Ân Ngạc...Trời ạ, thật khó thể tin, thực sự là khó thể tin...đây...đây đến tột cùng là đan được có phẩm cấp gì a?”

Ngay khi Lục Hộc còn đang khiếp sợ không ngớt, một trận tiếng đập cửa gấp gáp vang lên. Hần xoay người mở cửa phòng, nhưng lại phát hiện người gõ cửa là người quen, chính là Tôn Đình Quân của Hoa Gian phái, Hoắc Thanh của Liễm Sơn kiếm tông và Tiêu Chấn của Ba sơn Tiêu gia. Bọn họ cũng giống như Lục Hộc, đều phụng lệnh cao tăng của môn phái, đến huyện Ân Ngạc chấp nối với Phong Sơn phái.

Không đợi Lục Hộc mở miệng, Hoắc Thanh liền khẩn cấp hỏi: “Lão Lục, người cũng nghĩ được cổ hương khí phải không? Theo người xem, cổ hương khí này là đan được phẩm cấp nào phát ra?”

Lục Hộc lắc đầu cười khổ: “Linh Xu phái chúng ta đối với chuyện này cũng không am hiểu, cho nên ta cũng chỉ có thể đoán hương vị này là cao phẩm đan được ra lò thì toát ra, cũng không biết được phẩm cấp cụ thể của nó...” Nói đến đây, hần đưa ánh mắt nhìn về phía Tôn Đình Quân, hỏi: “Lão Tôn, Hoa Gian phái các người ở đan được cũng có chút danh tiếng, người nghĩ là do loại đan được phẩm cấp nào phát ra?”

Tôn Đình Quân trầm ngâm một lát, cấp ra một suy đoán làm mọi người có mặt chấn kinh: “Hương vị này tràn ngập toàn bộ huyện Ân Ngạc...Ta đánh giá, chỉ ít phải là đan được ngoài thất phẩm, mới có thể sản sinh ra dị tượng như vậy.”

“Người nói cái gì? Đan được ngoài thất phẩm? Trời ạ...có thể sao?” Ba người Lục Hộc trợn mắt há hốc, thất thanh kinh hô.

Tuy rằng bị nghi vấn, nhưng Tôn Đình Quân cũng không tức giận, vuốt râu cười hắc hắc, nói: “Nếu như là ở địa phương khác, ta cũng rất khó tin tưởng có đan được thất phẩm ra lò. Nhưng các người cũng đừng quên, hiện tại chúng ta đang ở huyện Ân Ngạc, nơi này là địa bàn của Phong Sơn phái, cũng là địa bàn của hần, lẽ nào các người quên sao, lúc trước ở Băng Xuyên sơn, hần từng nói qua, hần có thể luyện chế được đan được càng cao phẩm hơn cả Tam Thanh Đại Đạo Đan...”

Tuy rằng Tôn Đình Quân cũng không nói rõ “hần” là ai, nhưng ba người Lục Hộc đều biết “hần” chính là Trương Văn Trọng.

Sau một lát trầm ngâm, Tiêu Chấn mở miệng trước: “Lão Tôn nói có đạo lý, có thể sản sinh ra dị tượng như vậy, cũng chỉ có đan được ngoài thất phẩm. Ngày trước ta còn cho rằng Trương tiên sinh đang nói giỡn, lại không nghĩ rằng, hần thực sự có thể luyện chế ra thất phẩm đan được...Không được, ta phải lập tức đem việc này hồi báo với tộc trưởng Tiêu gia.” Dứt lời, Tiêu Chấn cũng không quản chuyện gì, chấp tay chào ba người Lục Hộc, xoay người bỏ chạy về phòng mình, cũng không quan tâm chỉ mới bốn giờ sáng, cầm điện thoại bấm dãy số của tộc trưởng Tiêu gia.

Lời nói của Tiêu Chấn, cũng làm ba người Lục Hộc giật mình tỉnh lại, bọn họ đều nói: “Không sai, phải lập tức đem việc này hướng chương môn hồi báo, thật không nghĩ tới, Trương tiên sinh không ngờ có thể thực sự luyện chế ra thất phẩm đan được, theo ta thấy, chúng ta phải bỏ thêm công sức lấy lòng Trương tiên sinh và Phong Sơn phái, tranh thủ có thể cùng bọn họ thành lập quan hệ và liên minh càng thêm chặt chẽ mới được.” Nói xong đều tự quay về phòng, cầm điện thoại gọi về cho chương môn nhân trong tông phái.

Ngoại trừ bốn người Lục Hộc, những người tu chân còn lại đang ở bên trong huyện Ân Ngạc, tuy rằng vẫn đoán được hương vị kia là do cao phẩm đan được phát ra, nhưng không biết được nơi phát ra chính xác.

Dù vậy, bọn họ vẫn dùng điện thoại hoặc thông tin phù, đem đi sự phát sinh tại huyện Ân Ngọc thông báo về chương môn trong tông phái của chính mình.

Vào một buổi sáng hửng đông hàn lãnh, không ít chương môn của tu chân môn phái đều bị tiếng chuông điện thoại và thông tin phù đánh thức. Mà sau khi biết được nguyên do sự tình, không ít chương môn nhân cả kinh từ trên giường té lăn quay trên mặt đất.

Trương Văn Trọng cũng không biết việc này, dù hắn có biết, cũng không để trong lòng, tối đa chỉ cười cười mà thôi.

Sau khi nắp lô bay lên, Trương Văn Trọng lấy ra một bình sứ đã chuẩn bị sẵn, dùng tay phải nắm ngay miệng bình hướng Hồn Độn Lô. Tay trái kháp pháp ấn, hướng Hồn Độn Lô vẩy tay, quát nhẹ một tiếng: “Thu.”

Từng đạo quang mang màu xanh từ trong Hồn Độn Lô bắn ra, bắn thẳng vào trong bình sứ Trương Văn Trọng đang cầm. Đợi khi toàn bộ đan dược trong lô đều bay ra, Trương Văn Trọng đếm thử, lần này luyện chế ra được mười sáu viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan.

Đợi sau khi Trương Văn Trọng chấm dứt việc luyện đan, những đệ tử Phong Sơn phái đang quan sát chung quanh, mới nhảy xuống hồ bơi, xúm lại bên người hắn thò đầu hiếu kỳ đánh giá mười sáu viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan bên trong bình sứ.

Nhìn mười sáu viên đan dược màu lục bên trong bình sứ, Trần Hi nhện không được cảm khái nói: “Tông chủ, đây là Cửu Phẩm Tam Liên Đan sao? Nhìn thật giống một viên phẩm thượng phẩm nha.”

Trần Nhân trừng mắt nhìn hắn, chấp tay hướng Trương Văn Trọng chúc mừng: “Chúc mừng tông chủ thành công luyện chế ra Cửu Phẩm Tam Liên Đan.”

Trương Văn Trọng mỉm cười, sau một thoáng trầm ngâm, lại lấy ra sáu viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan, đưa cho Trần Nhân, Trần Hi và bốn đệ tử Trúc Cơ kỳ của Phong Sơn phái, lại dặn dò: “Các người lập tức tìm một chỗ yên lặng, ăn vào, dùng hết toàn lực hấp thu linh khí ẩn chứa bên trong. Rất cực có thể tăng bao nhiêu tu vi, thì phải xem tạo hóa của các người.”

Sáu người Trần Nhân cũng không nghĩ đến Trương Văn Trọng lại đưa Cửu Phẩm Tam Liên Đan trân quý như vậy cho bọn họ, không khỏi đều ngây người, sau khi hồi phục lại tinh thần, bọn họ lại vội vã nói: “Tông chủ, Cửu Phẩm Tam Liên Đan thật quá mức trân quý, ngài giữ lại cho mình hoặc dùng bán đấu giá, cũng đừng lãng phí trên người chúng tôi.”

Trương Văn Trọng nghiêm mặt, hừ nói: “Cho các người dùng thì cứ dùng, nào có nhiều lời vô ích như vậy? Chẳng lẽ muốn cãi lại mệnh lệnh của ta phải không?”

Đưa Cửu Phẩm Tam Liên Đan cho sáu người Trần Nhân cũng là một cử chỉ bất đắc dĩ. Hiện tại Phong Sơn phái nổi danh trong tu chân giới, nhưng đệ tử trong phái tu vi cao nhất cũng chỉ có sáu người Trúc Cơ kỳ, hiển nhiên không phù hợp với danh tiếng địa vị của Phong Sơn phái. Cho nên Trương Văn Trọng cũng chỉ đành hi vọng vào Cửu Phẩm Tam Liên Đan, mong muốn sáu người Trần Nhân sau khi dùng, có thể tăng mạnh tu vi, tốt nhất có hai người có thể bước vào cảnh giới Kim Đan kỳ.

Nhìn Cửu Phẩm Tam Liên Đan trong tay, sáu người Trần Nhân cảm thấy vạn phần cảm động, đều sinh ra ý nghĩ “sĩ vì tri kỷ có thể chết” trong đầu. Sau khi liếc mắt nhìn nhau, lại cùng quỳ xuống trước người Trương Văn Trọng, đồng thanh nói: “Đại ân của tông chủ, chúng tôi không thể báo đáp, chỉ đành cạn kiệt khả năng đề thăng tu vi, không để tông chủ thất vọng.”

“Đứng lên đi, thời gian cũng không còn sớm, các người mau nhanh tìm một chỗ yên lặng, ăn đan dược vào.” Trương Văn Trọng vẩy tay, một lực vô hình nhất thời từ tay hắn phóng ra, đưa sáu người nâng lên.

“Tuân lệnh.” Sáu người cùng đáp, sau khi hướng Trương Văn Trọng hành lễ, rời khỏi hồ bơi. Trương Văn Trọng thu hồi bình sứ đựng đan cùng Hồn Độn Lô, cũng rời khỏi hội sở. Chỉ còn lại một đám đệ tử Phong Sơn phái ở lại lo công việc dọn dẹp kết thúc.

505. Chương 528: Hóa Thần Kỳ! Cửu Tiêu Lôi Kiếp

Sau khi đi ra Mục Mã Trường, Trương Văn Trọng cũng không vội vàng về nhà, mà nương theo bóng tối yểm hộ, dùng tốc độ người thường không thể nhìn thấy, bay nhanh lên đỉnh Phong sơn. Một đường bay nhanh, cũng không tiêu hao bao nhiêu thời gian, rất nhanh hắn đã lên đến U Minh Đỉnh.

Hơn bốn giờ sáng hừng đông, U Minh Đỉnh đen kịt một mảnh, sau khi Trương Văn Trọng xác định nơi này đích xác không người, liền mở cửa vào địa cung Ngạc vương, đi vào bên trong.

Ngay lúc này sở dĩ Trương Văn Trọng chạy đến địa cung Ngạc vương, chỉ có một mục đích, đó là tìm một chỗ yên lặng không người, ăn vào Cửu Phẩm Tam Liên Đan, hấp thu tiêu hóa linh khí ẩn chứa trong đó để đề thăng tu vi của chính mình. Phải biết rằng, sau khi trải qua vài trận đấu liên tục, nhất là bằng vào thực lực bản thân san bằng Phù Bảo Tông, tu vi của Trương Văn Trọng cũng đã đề thăng tới Nguyên Anh đỉnh kỳ, cách Hóa Thần kỳ không xa. Chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi ăn vào viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan, hắn có thể đột phá Nguyên Anh kỳ, tiến nhập Hóa Thần kỳ.

Địa cung Ngạc vương không chỉ bí ẩn, hơn nữa còn rắc rối phức tạp, cơ quan trùng trùng, là một đại hình mê cung. Nếu như không biết đường đi chính xác lại xông vào, cũng chỉ đành mở mịt loạn chuyển bên trong, người có tu vi thấp, còn có thể bị bẫy rập cơ quan trong mê cung đoạt đi tính mạng. Ở nơi này dùng Cửu Phẩm Tam Liên Đan, hấp thu linh khí để thăng tu vi, Trương Văn Trọng cũng không cần lo lắng sẽ có người chạy tới quấy rối.

Mê cung phức tạp bên trong địa cung Ngạc vương, đối với Trương Văn Trọng mà nói cũng vô dụng, hắn đi nhanh theo con đường chuẩn xác, rất nhanh đã đến tẩm cung của Ngạc vương ở trung tâm. Nhưng sau khi đến đây, hắn cũng không vội vàng dùng Cửu Phẩm Tam Liên Đan, mà lấy ra một xấp phù chú, ở bên trong tẩm cung trống trải, bày ra một phòng ngự trận có tên là Linh Quy Thác Thiên Phù trận.

Trương Văn Trọng làm như vậy, cũng không phải phòng bị ai, mà phòng bị kiếp số sắp phủ xuống.

Khi người tu chân bước vào cảnh giới Hóa Thần kỳ, sẽ bởi vì linh lực bản thân quá mạnh, dẫn động kiếp số do linh khí thiên địa tự nhiên hình thành. Chỉ khi xông qua kiếp số này, mới có thể chân chính bước vào Hóa Thần kỳ. Nếu như không qua nổi, cũng chỉ có hai kết cục: Một, chết trong kiếp số. Hai, thân bị trọng thương, tu vi tổn hao nặng nề. Nếu là phần sau thì cũng đỡ, chí ít bảo vệ tính mạng, sau khi dưỡng thương khỏe lại, nói không chừng có thể trùng tu tu vi tổn thất trở về. Nhưng nếu đã đánh mất tính mạng, thì cơ hội gì cũng không còn nữa.

Mà bắt đầu từ Hóa Thần kỳ, tu vi người tu chân mỗi khi đề thăng một cấp sẽ đưa tới một lần kiếp số. Đồng thời theo tu vi đề thăng, uy lực kiếp số sẽ càng đề thăng tương ứng. Lần này Trương Văn Trọng bày ra Linh Quy Thác Thiên Phù trận, chính dùng ứng phó kiếp số Hóa Thần kỳ - Thiên Kiếp.

Tuy rằng đối với Trương Văn Trọng sở hữu được hai kiện chuẩn tiên khí và một đồng đan dược mà nói, Thiên kiếp của Hóa Thần kỳ căn bản không cấu thành uy hiếp gì. Nhưng bởi vì có tiền lệ về Cửu Cửu Vô Quy Diệt Hồn đại thiên kiếp trước đó, cho nên hắn cũng không dám tiếp tục phớt lờ, trước tiên thi thổ an toàn rồi hãy tính. Dù lúc đó phủ xuống cũng không phải Thiên kiếp, nhưng có Linh Quy Thác Thiên Phù trận chống đỡ, hắn cũng đủ thời gian để ứng đối, sẽ không như kiếp trước, bị Cửu Cửu Vô Quy Diệt Hồn đại thiên kiếp phá hủy kim thân.

Tuy rằng làm như vậy sẽ tiêu hao một lượng phù chú, nhưng phù chú trong tay hắn có nhiều, tiêu hao nhiều cũng không xót xa.

Sau khi bày ra Linh Quy Thác Thiên Phù trận, một mảnh quang mang vàng óng ánh từ trong phù trận phóng ra, chiếu sáng tẩm cung Ngạc vương vốn đen kịt một mảnh. Nhưng ánh sáng cũng duy trì không lâu, thoáng qua liền ảm đạm trở xuống.

Trương Văn Trọng cất bước đi vào trong trận nhãn của Linh Quy Thác Thiên Phù trận, khoanh chân ngồi, lấy ba viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan ăn vào, lập tức liền nhắm mắt lại, bắt đầu vận chuyển Y Giám Tâm Kinh, hấp thu linh khí ẩn chứa bên trong ba viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan.

Từng đạo cảm giác mát mẻ từ trong Cửu Phẩm Tam Liên Đan phóng xuất ra tới, dọc theo kinh lạc truyền khắp toàn thân trên dưới của hắn, làm hắn cảm giác được một loại sáng khoái thích ý khó thể hình dung

nên lời. Hấp thu linh khí của Cửu Phẩm Tam Liên Đan, linh lực bản thân hẳn tăng trưởng với tốc độ cực nhanh.

Hắn cảm giác được linh lực bản thân đang tăng trưởng, thỏa mãn gật đầu, thàn than: “Cửu Phẩm Tam Liên Đan thật không hổ là đan dược thất phẩm, linh khí ẩn chứa trong đó đúng là vô cùng tinh thuần. Xem ra ba viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan, đủ giúp ta bước vào Hóa Thần kỳ, lại tu luyện Y Giám Tâm Kinh đến tầng thứ ba Dưỡng Khí Cảnh – Khí Quán Trường Hồng.”

Tin tức này làm hắn thập phần phấn chấn, hẳn tăng thêm sức vận chuyển Y Giám Tâm Kinh, càng nhanh thêm tốc độ hấp thu linh khí.

Thời gian trôi qua từng giây, linh khí ẩn chứa trong ba viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan từ từ bị Trương Văn Trọng hấp thu hầu như không còn. Sau khi từ từ học ra một hơi, hắn mở mắt, hai đạo quang mang chói chang như mặt trời sáng sủa từ trong mắt hắn phóng ra, đem tấm cung đen kịt chiếu lên sáng rực.

Tu vi Trương Văn Trọng thành linh đã bước vào cảnh giới Hóa Thần kỳ. Tu vi Y Giám Tâm Kinh cũng đúng như sự dự đoán của hắn, đột phá tới tầng thứ ba Dưỡng Khí Cảnh – Khí Quán Trường Hồng.

Quang mang phóng xuất từ đôi mắt Trương Văn Trọng chợt lóe liền mất, tấm cung cũng khôi phục lại hình dạng ban đầu.

Ngay lúc này, Trương Văn Trọng đột nhiên đã nhận ra linh khí biến hóa dị thường chung quanh.

“Kiếp số muốn tới...” Tinh thần Trương Văn Trọng run lên, hít mắt lại cảm thụ linh khí biến hóa quanh thân, trong miệng nỉ non lẩm bẩm: “Đến đây đi, để cho ta xem thử, lần này kiếp số nào đánh xuống trên đầu ta.”

Linh khí trong thiên địa trong nháy mắt biến đổi trở nên thô bạo, cuộn cuộn tuôn tới bầu trời đêm trên đỉnh Phong sơn, trong thời gian ngắn ngủi, độ dày linh khí hội tụ đã vượt khỏi cường độ cần có của Thiên kiếp.

Trương Văn Trọng đối với linh khí biến hóa vốn rất nhạy cảm, hơn nữa lúc này lại đang hết sức chăm chú, cho nên trước tiên liền cảm nhận được linh khí biến hóa trên núi. Một nụ cười khổ lặng yên hiện lên trên khóe miệng của hắn, hắn lắc đầu than thở: “Ta đã biết, lần này kiếp số đánh xuống tuyệt đối sẽ không đơn giản chỉ là Thiên kiếp...”

Linh khí thô bạo trên núi cũng không thể giấu diếm được người tu chân từ bên ngoài đến huyện Ấn Ngạc. Trong số bọn họ có không ít người, đều nhìn ra ngoài cửa phòng, nhìn lên đỉnh Phong sơn.

Lục Hòe, Tôn Đình Quân, Hoắc Thanh, Tiêu Chấn bốn người lúc này vốn đang tụ tập trong phòng của Lục Hòe, thương nghị nên dùng phương pháp nào lấy lòng Trương Văn Trọng và Phong Sơn phái, để có thể từ chỗ bọn họ mua được càng nhiều Tam Thanh Đại Đạo Đan hoặc loại đan dược thất phẩm vừa ra lò. Nhưng ngay lúc này, bọn họ không hẹn mà cùng cảm giác được linh khí dị biến trên đỉnh Phong sơn.

Lục Hòe “di” một tiếng, đứng dậy, cất bước đi tới bên cửa sổ, nhìn linh khí hội tụ trên Phong sơn, tràn đầy kinh ngạc nói: “Linh khí vì sao lại biến thành thô bạo lên? Đồng thời đều tập trung một chỗ? Lẽ nào có người đang độ kiếp?”

“Đầu tiên Trương tiên sinh luyện chế ra đan dược ngoài thất phẩm, hiện tại lại có người muốn độ kiếp...” Tiêu Chấn cũng bước tới bên cửa sổ, nhìn Phong sơn trong đêm tối, lắc đầu nói: “Bọn họ đã sớm chuẩn bị phải không? Bằng không việc này thế nào lại trùng hợp xảy ra trước ngày hội đấu giá tu chân khai mạc? Sợ rằng, bọn họ đang muốn ra oai phủ đầu chúng ta. Chỉ là không biết, người hôm nay độ kiếp, phải độ kiếp số nào đây?”

Lúc này Hoắc Thanh cũng tới gần, như có sở ngộ nói: “Nói tới chuyện ra oai phủ đầu, ta đột nhiên nghĩ tới một việc...Các người còn nhớ kỹ, mấy ngày hôm trước chuyện luyện chế ra chuẩn tiên khí hay không?”

“Đương nhiên nhớ kỹ, lúc đó toàn bộ tu chân giới đều bị rung động. Nói đến cũng thật sự là kỳ quái, mấy trăm năm trước cũng không thấy có chuẩn tiên khí xuất hiện. Thế nhưng trong mấy tháng gần đây, lại trùng hợp xuất hiện hai kiện chuẩn tiên khí. Chỉ tiếc đến bây giờ còn chưa thể điều tra ra, hai kiện chuẩn tiên khí đến tột cùng là do người phương nào luyện chế...” Tôn Đình Quân nói đến đây, sắc mặt đột nhiên

biến đổi, đoán được ý tứ của Hoắc Thanh: “Lão Hoắc, người nhắc tới chuyện này, không phải đang hoài nghi hai kiện pháp bảo chuẩn tiên khí, do Trương tiên sinh luyện chế ra chứ?”

Câu nói của Tôn Đình Quân, nhất thời làm Tiêu Chấn và Lục Hề đều chấn kinh. Sau một thoáng trợn mắt há hốc, Lục Hề từ từ thở ra một hơi, nói: “Suy đoán của lão Hoắc, cũng không phải không có khả năng a...Trương tiên sinh có thể luyện chế ra đan dược ngoài thất phẩm, nói không chừng thật đúng có thể luyện chế ra chuẩn tiên khí. Trời ạ, nếu như chuẩn tiên khí thực sự do Trương tiên sinh luyện chế, vậy...vậy...”

Nói ra mấy từ ấp úng, Lục Hề vô cùng kích động cũng không thể nói hết câu kế tiếp. Nhưng mọi người ở đây đều biết rõ ý tứ của hắn. Nếu như Trương Văn Trọng thực sự có thể luyện chế ra chuẩn tiên khí, Phong Sơn phái sớm muộn gì cũng sẽ trở thành tu chân đại phái Thiên Tự Hào, Trương Văn Trọng có thể sẽ vượt qua thiên kiếp, phi thăng thành tiên.

Thành tiên...

Trong tu chân giới, đã có bao nhiêu năm không ai thành tiên?

Bốn người Lục Hề nhìn nhau, đều từ trong ánh mắt đối phương thấy được vẻ kích động và khiếp sợ.

Tính cách của Hoắc Thanh và Tiêu Chấn đều vội vàng xao động, lúc này đã nói: “Phải nhanh đem việc này báo cáo chương môn mới ổn.”

“Chậm đã.” Tôn Đình Quân vội vàng ngăn trở hắn, nói: “Chuyện Trương tiên sinh luyện chế ra chuẩn tiên khí, hiện nay chỉ là sự hoài nghi của chúng ta, cũng không có căn cứ chính xác. Theo ta thấy, chúng ta không nên vội vàng đem việc này hồi báo với tông phái mới tốt, để tránh khỏi những phiền phức không cần thiết...”

Lục Hề cũng nói: “Lão Tôn nói có đạo lý, chúng ta nên nghĩ biện pháp nói bóng gió, sau khi có căn cứ chính xác, mới hướng tông phái hội báo. Điều khác không sợ, chỉ sợ sẽ chọc phiền phức cho Trương tiên sinh, làm hắn giận chó đánh mèo chúng ta.”

Hoắc Thanh và Tiêu Chấn đều nghĩ hai người nói có lý, nếu như đắc tội Trương Văn Trọng, thì xem như xong đời. Dù sao, vết xe đổ của Phù Bảo Tông vẫn còn nguyên trước đó. Hai người nhìn nhau, cùng gật đầu nói: “Đa tạ nhắc nhở, chúng ta suýt chút phạm sai lầm.”

Ngay lúc này, bốn người cũng đã nhận ra linh khí tề tựu trên đỉnh Phong sơn, nhưng khi bọn họ đưa mắt nhìn lên bầu trời trên đỉnh Phong sơn, cũng liền thay đổi sắc mặt, thất thanh kinh hô lên: “Đây...đây là...Cửu Tiêu Lôi Kiếp mạnh nhất trong Hợp Đạo kỳ? Trời ạ, bên trong Phong Sơn phái không ngờ có người bước vào cảnh giới Hợp Đạo kỳ sao? Hơn nữa còn là loại cao thủ mạnh đến biến thái, bằng không làm sao đưa tới Cửu Tiêu Lôi Kiếp?”

506. Chương 529: Tu Luyện Trong Kiếp Số, Không Đi Đường Tầm Thường

Từ lúc linh khí thô bạo còn chưa hội tụ đầy đủ trên Phong sơn, Trương Văn Trọng cũng đã phán đoán ra trận kiếp số gần đánh xuống chính là Cửu Tiêu Lôi Kiếp chỉ dành cho người có tu vi Hợp Đạo kỳ, hắn vừa bày ra Linh Quy Thác Thiên Phù trận, ứng phó kiếp số Hóa Thần kỳ thì không thành vấn đề, chống lại kiếp số Luyện Hư kỳ cũng có thể chống đỡ được một đoạn thời gian, thế nhưng ở trước mặt sự bá đạo của Cửu Tiêu Lôi Kiếp trong Hợp Đạo kỳ, thì quả thật là rất khó chống đỡ. Hắn có thể khẳng định, khi đạo thiên lôi đầu tiên giáng xuống, Linh Quy Thác Thiên Phù trận sẽ hoàn toàn bị vỡ vụn.

“Không ngờ là Cửu Tiêu Lôi Kiếp...” Trương Văn Trọng cười khổ lắc đầu, bất đắc dĩ thở dài nói: “Thật đúng là để mắt đến ta.”

Vừa mới bắt đầu, Trương Văn Trọng đối với việc kiếp số đánh xuống lại là Cửu Tiêu Lôi Kiếp cũng có chút ngạc nhiên buồn bực. Nhưng sau thoáng tự hỏi ngẩn ngui, hắn đã nghĩ thông suốt nguyên do trong đó.

Không sai, với tu vi vừa mới bước vào Hóa Thần kỳ như hắn, đích thật không nên dẫn động Cửu Tiêu Lôi Kiếp của Hợp Đạo kỳ, nhưng đừng quên, tu vi của hắn tuy mới bước vào Hóa Thần kỳ, nhưng thần thức của hắn cũng đã rảo bước tiến lên cảnh giới Đại La Kim Tiên. Ở dưới tình huống này, kiếp số giáng xuống chỉ là Cửu Tiêu Lôi Kiếp, cũng đều nhờ hắn phổ cứu chúng sinh, quảng kết thiện duyên, tích lũy được nhiều

niệm lực cảm kích. Bằng không kiếp số, chỉ sợ sẽ là Đại Vô Lượng Kiếp, Phong Hỏa Lôi Kiếp, hoặc là những bậc kiếp số cao tăng hơn.

Mắt nhìn Cửu Tiêu Lôi Kiếp sắp thành hình, Trương Văn Trọng nhanh chóng thu liễm tâm thần, vận khởi lên toàn bộ lực lượng, chuẩn bị bắt đầu ứng đối trận kiếp số.

Với tu vi hiện tại của Trương Văn Trọng, dù có thêm hai kiện chuẩn tiên khí hộ thể, muốn trải qua trận Cửu Tiêu Lôi Kiếp bá đạo, đủ làm cho đại đa số người tu chân biến sắc, sợ rằng cũng tương đối trắc trở. Nếu không may, sẽ rơi vào hạ tràng thần hồn bị diệt, hiển nhiên đó là điều mà hắn không muốn thấy. Cho nên, hắn phải tranh thủ trước khi kiếp số phủ xuống, cấu trúc ra một loại trận pháp phòng ngự mạnh mẽ hơn, mượn lực lượng trận pháp để vượt qua trận kiếp số này.

Trong lòng biết lúc này mỗi một giây một phút đều rất trân quý, Trương Văn Trọng cũng không lãng phí thời gian, nhanh đem ra Hỗn Độn Lô, biến trở thành nguyên thân, lại triệu hoán Minh Xà ra ngoài, khai lộ luyện chế linh tài liệu cần để bày binh bố trận.

Ngay khi hắn chuẩn bị đem linh tài liệu bỏ vào trong Hỗn Độn Lô, trong đầu đột nhiên hiện lên một đạo linh quang, động tác cũng chậm lại, thầm nghĩ: “Kiếp số, chính do linh khí trong thiên địa hội tụ mà thành. Nếu do linh khí biến thành, ta có nên mượn lực lượng trận pháp, hấp thu vào trong cơ thể không nhỉ? Dù chỉ hấp thu được một bộ phận nhỏ trong đó, đối với tu vi cũng sẽ đề thăng rất lớn, dù sao hiện nay trong tu chân giới linh khí thiếu thốn, cơ hội linh khí đại quy mô hội tụ như bây giờ, có thể nói là vô cùng hiếm thấy...”

Nhìn chung toàn bộ tu chân giới, dám mượn kiếp số đề thăng tu vi, đại khái cũng chỉ có một mình hắn đi thôi? Nếu như lúc này có người tu chân biết được ý nghĩ này của hắn, còn không biết sẽ bị khiếp sợ thành dạng gì. Phỏng chừng, sẽ cho rằng hắn bị hoảng sợ đến choáng váng nên nói mê sảng đi thôi?

Sau khi nảy sinh ý nghĩ này, Trương Văn Trọng lập tức suy tính hệ số nguy hiểm khi thực hiện thử thách như thế. Sau một phen cân nhắc cùng suy nghĩ nhiều lần, cuối cùng hắn quyết định thử một lần. Tuy rằng chuyện mượn kiếp số để tu luyện, chưa từng có người ném thử qua, cũng tràn ngập đủ loại nguy hiểm không biết trước, thế nhưng có câu nói rất đúng – phú quý hiểm trung cầu.

Đương nhiên, trong kế hoạch của Trương Văn Trọng, chỉ cần bố trí tốt pháp trận phòng ngự cao, dù cuối cùng phát hiện không thể lợi dụng kiếp số đề thăng tu vi, cũng có thể trong thời gian ngắn nhất đóng chuyển linh trận, mượn lực phòng ngự cao chống cự qua Cửu Tiêu Lôi Kiếp.

Sau khi làm ra quyết định này, Trương Văn Trọng lập tức ném tài liệu vào trong Hỗn Độn Lô, dưới nhiệt độ cao do Minh Xà phóng xuất Đại Tảo hung hỏa, trong thời gian rất ngắn đã luyện chế linh tài liệu trở thành tài liệu cần thiết để bày trận, bắt đầu ở bên trong tấm cung của Ngạc vương, bằng tốc độ nhanh nhất bố trí hai pháp trận.

Trương Văn Trọng bố trí trận đầu tiên, dùng để bang trợ chuyển hóa, thu nạp, luyện hóa Cửu Tiêu Thiên Lôi, gọi là Chuyển Linh trận. Pháp trận này tương đối giản đơn, thời gian tiêu hao cũng không nhiều, rất nhanh đã được hắn bố trí xong. Lập tức hắn liền không chút chậm trễ bắt đầu bố trí pháp trận phòng ngự cao phẩm Huyền Vũ Linh Thổ trận.

Huyền Vũ Linh Thổ trận có tám mươi một tử trận, chỉ sau khi cấu trúc xong toàn bộ tử trận, pháp trận mới có thể phát huy ra công hiệu vốn có. Tuy rằng tốc độ cấu trúc pháp trận của Trương Văn Trọng cực nhanh, nhưng khi đạo thiên lôi đầu tiên phủ xuống, hắn cũng chỉ vừa mới hoàn thành sáu mươi bảy tử trận, còn mười bốn tử trận chưa kịp hoàn thành.

Ở dưới tình huống này, muốn nhờ vào Huyền Vũ Linh Thổ trận đến chia sẻ, ngăn trở Cửu Tiêu Lôi Kiếp vốn không thực tế, chỉ đành đem hi vọng ký thác vào Linh Quy Thác Thiên Phù trận. Xuất phát từ lo lắng an toàn, Trương Văn Trọng đem Bàn Long Ngọc Xích và Long Phượng Trình Tường Ấn đều mang ra, một khi Linh Quy Thác Thiên Phù trận không đỡ được thiên lôi đầu tiên, để hai kiện chuẩn tiên khí ra chống đỡ, vô luận như thế nào cũng phải kéo dài cho đủ thời gian, để hắn kịp thời cấu trúc Huyền Vũ Linh Thổ trận.

Linh khí thô bạo hội tụ trên đỉnh Phong sơn, không ngừng bốc lên cao, nhìn giống như một con cự thú hồng hoang dữ tợn đáng sợ. Nó mạnh mẽ mở chiếc miệng khổng lồ, trong một tiếng sấm kinh thiên động

địa đỉnh tai nhưc óc, phun ra một đạo thiểm điện khiến kẻ khác dựng đứng tóc gáy, hướng bên dưới Phong sơn oanh xuống.

Bên trong khách sạn, bốn người Lục Hòe nhìn đạo thiểm điện, thần tình rùng mình, cùng kêu lên: “Cửu Tiêu Lôi Kiếp bắt đầu rồi...”

Lục Hòe khê thở dài: “Cũng không biết, vị bằng hữu của Phong Sơn phái, có vượt qua được trận Cửu Tiêu Lôi Kiếp này hay không.”

Tôn Đình Quân cũng thở dài một hơi, nói: “Ai biết được? Chúng ta mỗi mắt mong chờ thôi. Nếu như hắc có thể vượt qua kiếp nạn này, như vậy Phong Sơn phái lại có thêm một vị cao thủ Hợp Đạo kỳ tọa trấn, điều này đối với chúng ta mà nói cũng là một chuyện tốt a.”

Lúc này đưa ánh mắt nhìn về hướng Phong sơn, không chỉ có bốn người Lục Hòe. Tại huyện Ân Ngạc, thậm chí là người tu chân ở tại Vân Thai thị, toàn bộ đều đã nhận ra Cửu Tiêu Lôi Kiếp hình thành bên trên đỉnh Phong sơn. Bọn họ cũng đang khiếp sợ, ngỡ vực, đổ kị, ước ao đưa mắt nhìn về hướng Phong sơn, trong khoảnh khắc, đủ loại suy đoán cũng ùn ùn đến. Duy nhất có một chút giống nhau, đó là mọi người đều nhận định người đang độ kiếp chính là một vị siêu cấp cao thủ sắp bước chân vào Hợp Đạo kỳ.

Nếu như để cho bọn họ biết, lúc này đang độ kiếp số Cửu Tiêu Lôi Kiếp, chỉ là một người mới bước vào Hóa Thần kỳ, không biết bọn họ sẽ có cảm tưởng như thế nào? Có thể bọn họ sẽ cảm thấy may mắn, thân thể người tu chân đều rất không tệ, bằng không rất có khả năng sẽ vì việc này mà xảy ra chuyện có một nhóm người bị bệnh tim.

Dáng dấp của Phong sơn, đối với đạo thiểm điện mà nói, cũng không có một chút trở ngại. Nó dễ dàng xuyên qua dáng núi thật dày, trong tiếng rít chói tai chui vào trong tẩm cung Ngạc vương, trực tiếp oanh ngay huyết Bách Hội trên đỉnh đầu Trương Văn Trọng. Không hề nghi ngờ, một khi bị đạo thiểm điện bắn trúng, hắc cũng chỉ đành rơi vào hạ tràng thần hồn tiêu diệt.

Lúc này Linh Quy Thác Thiên Phù trận vận chuyển lên, một đạo quang mang màu vàng đất thoáng hiện, dùng tốc độ cực nhanh hội tụ vào nhau, hóa thành một con rùa già mai dày cứng rắn, vươn chiếc mai cứng rắn chắc nghênh hướng đạo thiểm điện thanh thể kinh người.

“Oanh...”

Tiếng nổ mạnh chợt vang lên, trận pháp hình con rùa trong nháy mắt bị nổ thành bột mịn, Linh Quy Thác Thiên Phù trận lập tức tan vỡ. Thương cảm phù trận cũng được xem là có lực phòng ngự mạnh mẽ, nhưng ngay cả thiên lôi đầu tiên cũng không thể vượt qua. Nhưng nó vẫn hoàn thành được sứ mạng, tiêu giao đại bộ phận lực lượng của đạo thiểm điện.

Sau khi phá hủy Linh Quy Thác Thiên Phù trận, uy thế của đạo thiểm điện giảm xuống, nhưng vẫn hướng huyết Bách Hội của Trương Văn Trọng oanh xuống. Mà ngay lúc này, ba khí linh trong Bàn Long Ngọc Xích và Long Phượng Trình Tường Ấn cùng nhau xuất động, trong một mảnh long ngâm phượng hót, đem đạo thiểm điện ngăn cản xuống tới.

Ở trong quá trình này, Trương Văn Trọng vẫn đang liên tục cấu trúc Huyền Vũ Linh Thổ trận, đối với những việc phát sinh bên ngoài vẫn không hề phát giác, đã tiến nhập tới loại cảnh giới quên hết tất cả. Mà được hắc chuyên tâm cấu trúc, tám mươi một tử trận của Huyền Vũ Linh Thổ trận đã hoàn thành bảy mươi chín, chỉ còn lại hai tử trận cuối cùng, một khi hoàn thành, Huyền Vũ Linh Thổ trận có thể tuyên cáo thành công.

Nhưng Cửu Tiêu Lôi Kiếp tựa hồ cũng không nguyện ý cho hắc cơ hội thành công cấu trúc ra Huyền Vũ Linh Thổ trận, ngay khi thiên lôi đầu tiên vừa bị hắc đỡ được, thiên lôi thứ hai đã rào rạt oanh xuống tới. Còn hơn thiên lôi đầu tiên, đạo thiên lôi thứ hai vô luận là thanh thể hay uy lực thực tế, đều tăng trưởng gấp bội.

Hai đạo thiểm điện trong nháy mắt xuyên thấu vách núi, tiến nhập vào tẩm cung, giống như hai con điện long dữ tợn không ai bì nổi, rít gào hướng Trương Văn Trọng đánh tới, lộ ra răng nanh sắc bén, làm kẻ khác dựng đứng tóc gáy, như muốn một ngụm thôn phệ Trương Văn Trọng.

Ba khí linh trong Bàn Long Ngọc Xích và Long Phượng Trình Tường Ẩn đều không cam lòng tỏ ra yếu kém, phát ra tiếng long ngâm phượng hót đỉnh tai nhức óc, bay lên đỉnh nghênh chiến hai con điện long, nhưng ngay lúc này, Trương Văn Trọng vẫn không nói gì, cũng đột nhiên mở miệng: “Trở về đi.”

Lập tức, một đạo quang mang màu vàng đất chói mắt hơn cả đạo quang mang khi khởi động Linh Quy Thác Thiên Phù trận gấp trăm ngàn lần chợt xuất hiện bên trong tấm cung Ngạc vương, không chỉ làm hai con điện long trong nháy mắt ảm đạm xuống, đồng thời xuyên thấu qua đá núi, bắn ra ngoài đỉnh Phong sơn, làm cho cả bầu trời đen kịt biến thành màu vàng đất trong nháy mắt.

Quang mang màu vàng đất cũng không duy trì bao lâu, tối đa chỉ ba giây liền tối sầm trở lại. Nhưng bên trong tấm cung Ngạc vương, cũng xuất hiện một bức tượng Huyền Vũ uy vũ bất phàm, ngăn ngay trước người hai con điện long.

Huyền Vũ Linh Thổ trận – kết thành.

507. Chương 530: Cửu Tiêu Lôi Kiếp....ta Hấp!

Ngay khi Huyền Vũ Linh Thổ trận vừa kết thành, Trương Văn Trọng liền thu hồi Hồn Động Lô, bước nhanh vào trong trận nhãn, khoanh chân ngồi xuống, xuất ra một bình Tam Thanh Đại Đạo Đan bổ sung linh lực và một bình Cửu Chuyển Chí Bảo Đan để chữa thương đặt ngay bên cạnh, sau đó vận chuyển Y Giám Tâm Kinh, làm xong tất cả chuẩn bị mượn Cửu Tiêu Lôi Kiếp để thăng tu vi.

Cùng lúc đó, pho tượng Huyền Vũ sau một tiếng rống giận nặng nề, đã va chạm cùng hai con điện long dữ tợn.

Tiếng nổ mạnh đỉnh tai nhức óc và tiếng gầm gừ sắc nhọn chói tai đồng thời vang vọng lên, liên miên không dứt, đem cả tòa tấm cung Ngạc vương lớn như vậy cũng phải chấn động run rẩy lên.

Sau một phen va chạm kịch liệt, bức tượng Huyền Vũ không hề bị thương, hai con điện long dữ tợn lại rút nhỏ một phần, linh khí thô bạo ẩn chứa trong chúng bị Huyền Vũ Linh Thổ trận chuyển vận vào Chuyển Linh trận, lại trải qua sự chuyển hoá của Chuyển Linh trận, cuộn cuộn không ngừng tuôn vào huyết vị quanh thân Trương Văn Trọng, truyền khắp thân thể hắn, trong nháy mắt đã đẩy rẩy khắp kinh lạc của hắn.

Trương Văn Trọng chỉ cảm thấy huyết vị quanh thân và kinh lạc đột nhiên bị linh khí tiến vào ồ ạt làm đầy tràn, một loại cảm giác trường lớn khó thể dùng lời nói để hình dung trong nháy mắt đã lan tỏa khắp trên dưới toàn thân hắn, tuy rằng hắn kiệt lực cần nghỉ ngơi, nhưng vẫn nhìn không được há mồm gào lên một tiếng kinh thiên động địa.

Tiếng gào không chỉ vang vọng toàn bộ tấm cung Ngạc vương, còn truyền ra ngoài Phong sơn, tuy rằng người thường rất khó nghe được âm thanh tiếng gào bởi vì tiếng sấm liên miên không dứt, nhưng những người tu chân đang tụ tập bên trong huyện Ẩn Ngạc, tinh thần vốn đang tập trung cao độ, cũng lập tức nhận ra trước tiên.

Những người tu chân nghe được tiếng gào có vẻ có chút thê lương, bởi vậy bọn họ suy đoán, người đang độ kiếp hơn phân nửa không qua được trận Cửu Tiêu Lôi Kiếp uy lực kinh người này.

Lục Hồn cũng ôm cách nhìn như vậy, hắn nhìn lên “hồng hoang cự thú” trên đỉnh Phong sơn, không khỏi nhú mày, lắc đầu nói: “Mới đạo thiên lôi thứ hai đã kêu thảm thiết như vậy? Xem ra vị bằng hữu Phong Sơn phái này, muốn vượt qua trận Cửu Tiêu Lôi Kiếp, thật rất trắc trở.”

Tiêu Chấn, Hoắc Thanh cũng cùng một ý nghĩ, đồng thời gật đầu than thở: “Phải nha. Chỉ tiếc đánh xuống là Cửu Tiêu Lôi Kiếp uy lực kinh khủng, dù hợp lực bốn chúng ta cũng khó thể thừa nhận. Bằng không, bốn người chúng ta đồng loạt ra tay, giúp đỡ vị bằng hữu Phong Sơn phái vượt qua kiếp nạn này, không chỉ kéo gần quan hệ với Phong Sơn phái, còn có thể làm cho Phong Sơn phái thiếu chúng ta một đại nhân tình, buôn bán như vậy tính toán thế nào cũng không thiệt thòi. Chỉ tiếc, thực lực bốn chúng ta không đủ...”

Tôn Đình Quân lại có cái nhìn khác hẳn, nói: “Theo ta thấy, vị bằng hữu Phong Sơn phái này hẳn là có thể vượt qua Cửu Tiêu Lôi Kiếp. Đừng quên, Phong Sơn phái còn có Trương tiên sinh. Nói không chừng, lúc này Trương tiên sinh đang ở bên người vị bằng hữu kia, thay hẳn hộ pháp.”

Câu nói của hẳn, làm ba người Lục Hồn liên tục gật đầu.

Sau khi trải qua chuyện của Phù Bảo Tông, bọn họ đối với thực lực của Trương Văn Trọng đã có một loại tin tưởng mù quáng.

Có thể dù chính bọn họ cũng không biết, ở sâu trong nội tâm của họ, đã nhận định ở trên thế giới này sẽ không có chuyện Trương Văn Trọng làm không được.

“Nói đến Trương tiên sinh...” Về mặt Tiêu Chấn hiếu kỳ nói: “Các người nghĩ, tu vi của hẳn đến tột cùng đã đến mức nào? Là Hợp Đạo kỳ? Hay Đại Thừa kỳ?” Sau một lát trầm ngâm, Lục Hồn mới nói: “Ai biết được? Tu vi của chúng ta kém hẳn quá xa, vốn không thể nhìn ra tu vi sâu cạn của hẳn.”

“Nhưng lúc trước nhìn thấy tại Phù Bảo Tông, hẳn bày ra kiếm ý đáng sợ cùng linh ngộ về Đạo, đều biểu lộ tu vi của hẳn tuyệt đối sẽ không thấp...Ta đoán, tu vi của hẳn dù không phải Đại Thừa kỳ, cũng có thể đang ở Hợp Đạo kỳ đi a?” Ba người Tôn Đình Quân cũng đều nghĩ như vậy, nhưng sau khi nghe Lục Hồn nói câu đó, vẫn nhìn không được hít sâu một hơi, cảm khái nói: “Đáng sợ...Quả nhiên là đáng sợ.” Trong lúc bốn người còn đang nói chuyện, đạo thiên lôi thứ hai của Cửu Tiêu Lôi Kiếp đã kết thúc, đạo thiên lôi thứ ba lại không hề ngừng nghỉ hướng Phong sơn oanh xuống.

Nhưng từ đầu đến cuối, tiếng gào trong miệng Trương Văn Trọng, cũng không hề ngừng lại, vẫn luôn vang vọng không ngừng.

Mà làm cho mọi người kinh ngạc cùng không giải thích được chính là, về thống khổ trong tiếng gào, tựa hồ đang giảm bớt.

Lục Hồn nhủ mảy, không giải thích được nói thầm: “Kỳ quái, tiếng gào của người này hình như dễ dàng hơn không ít so với ban đầu, đây là có chuyện gì? Theo lý thuyết, uy lực đạo thiên lôi thứ ba phải vượt hơn hai đạo trước mới phải, vì sao hẳn lại biến thành dễ dàng hơn trước vậy?”

Ba người Tôn Đình Quân đối với việc này cũng không hiểu ra sao, nhưng bọn họ cũng không nói, đều mở to mắt nhìn lên Phong sơn.

Ở tu chân giới hiện nay, muốn tận mắt chứng kiến một người đang vượt qua Cửu Tiêu Lôi Kiếp, cũng không phải là một chuyện dễ dàng, bọn họ tự nhiên không muốn bỏ qua cơ hội tăng trưởng kiến thức.

Nếu không phải vì sợ Cửu Tiêu Lôi Kiếp sẽ lan đến trên người mình, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không ở yên trong khách sạn chờ đợi, mà chạy lên Phong sơn gần gũi quan sát.

Vào lúc đạo thiên lôi thứ sáu phủ xuống, Trương Văn Trọng cũng đã ngừng gào thét.

Bởi vì ngay lúc này, huyết vị cùng kinh lạc toàn thân hẳn cũng đã không còn cảm giác trướng lớn khiến kẻ khác điên cuồng như lúc này.

Chỉ còn lại một cảm giác thư thích ẩm áp dào dạt.

Loại cảm giác này, làm Trương Văn Trọng biết, chuyện mình mượn Cửu Tiêu Lôi Kiếp tu luyện, đã thu được thành công.

Phương pháp như vậy nhìn như mạo hiểm, nhưng có thể thực hành.

Tuy rằng hẳn tạm thời còn không biết, Cửu Tiêu Lôi Kiếp lần này giúp hẳn đề thăng bao nhiêu, nhưng có một chút có thể khẳng định.

Đó chính là Cửu Tiêu Lôi Kiếp lần này, đem huyết vị cùng kinh lạc toàn thân hẳn toàn bộ đều cường hóa, mở rộng, bắn rơi cơ sở kiên cố cho sự tu luyện sau này của hẳn.

Chỉ cần điểm này, đủ làm cho hẳn thập phần thỏa mãn.

Mà khi tiếng huyết gió của Trương Văn Trọng ngừng lại, bốn người Lục Hồn lại càng hoảng sợ, bọn họ còn tưởng rằng người đang độ kiếp trên Phong sơn đã tạo ngộ bất trắc.

Thẳng đến khi họ nhìn thấy đạo thiên lôi thứ sáu đúng hạn phủ xuống, lúc này mới tin tưởng người độ kiếp còn sống.

Bởi vì một khi người độ kiếp đã chết, kiếp số sẽ rất nhanh tán đi, không tiếp tục phủ xuống.

Đạo thứ sáu...đạo thứ bảy...đạo thứ tám...Rất nhanh, Cửu Tiêu Lôi Kiếp đã qua tám đạo thiên lôi, chỉ còn sót lại đạo cuối cùng, cũng là đạo thiên lôi mạnh nhất.

Khi đạo thiên lôi thứ tám bị Trương Văn Trọng mượn Huyền Vũ Linh Thổ trận và Chuyển Linh trận chuyển hóa, thu nạp, đạo thiên lôi thứ chín cũng không lập tức phủ xuống như trước đó, linh khí thô bạo trên Phong sơn đang kịch liệt bốc lên, xa xa nhìn lại, phiến linh khí giống như đang được nấu chín như nước đun sôi.

Toàn bộ người tu chân đều biết, đây là đạo thiên lôi cuối cùng của Cửu Tiêu Lôi Kiếp, cũng là cực mạnh, đáng sợ nhất. Nếu như có thể qua được đạo thiên lôi này, như vậy có thể bước vào cảnh giới mới.

Nếu như không thể, chính là hạ tràng thần hồn câu diệt.

Toàn bộ người tu chân đều ngừng hô hấp, mở to hai mắt nhìn Phong sơn, từng giọt mồ hôi lạnh từ quanh thân họ tuôn ra, làm quần áo lẫn đầu tóc họ ướt đầm.

Tuy rằng người đang trải qua Cửu Tiêu Lôi Kiếp không phải bọn họ, nhưng sự khẩn trương trong lòng bọn họ cũng không hề ít.

So sánh với những người tu chân bàng quan, Trương Văn Trọng thân là đương sự, cũng không có một chút cảm giác khẩn trương, tuy rằng hắn cũng biết, uy lực của đạo thiên lôi thứ chín sắp phủ xuống còn kinh khủng đáng sợ hơn tám đạo thiên lôi trước đó hợp lại, nhưng hắn vẫn có vẻ vô cùng bình tĩnh.

Sau khi dùng thần thức phân hình thân thể mình một phen, Trương Văn Trọng thầm nghĩ: “Trải qua tám đạo thiên lôi, huyết vị và kinh lạc của ta đều đã được cải tạo hết, linh khí do thiên lôi biến thành cũng đầy rẫy trong thân thể, cũng đã đạt được hạn độ lớn nhất. Ở dưới tình huống này, nếu như ta tùy tiện thu nạp thêm đạo thiên lôi thứ chín, chỉ sợ sẽ bị linh khí làm nổ bạo thân thể. Xem ra, đạo thiên lôi thứ chín ta không thể tiêu thụ, chỉ có thể nhượng Huyền Vũ Linh Thổ trận kháng cự cho qua.”

Trương Văn Trọng cũng không lãng phí thời gian, lập tức đứng dậy đi ra Chuyển Linh trận, tiến nhập vào trong trận nhãn của Huyền Vũ Linh Thổ trận.

Chuẩn bị toàn lực vận chuyển Huyền Vũ Linh Thổ trận, kháng cự lại đạo thiên lôi cuối cùng cùng Cửu Tiêu Lôi Kiếp.

Trong tiếng sấm ầm ầm, chín đạo thiểm điện còn thô to bằng tám đạo thiên lôi trước đó cộng lại, giống như chín con điện long thật lớn đến từ hồng hoang, dưới thanh thế kinh khủng khiến cho kẻ khác tuyệt vọng hít thở không thông, oanh xuống Phong sơn.

“Đây là đạo thiên lôi cuối cùng của Cửu Tiêu Lôi Kiếp hay sao? Thật là khủng khiếp...” Bốn người Lục Hộc không hẹn mà cùng hít sâu một hơi, hàm răng không hẹn mà cùng va nhau côm cốp, thân thể run rẩy lên, đều bị đạo thiên lôi cuối cùng của Cửu Tiêu Lôi Kiếp làm kinh hoảng.

Người tu chân bị làm hoảng sợ giống như bốn người Lục Hộc cũng không hề ít, thậm chí còn có người tu vi quá thấp, tâm chí không kiên định, đã trực tiếp hoảng hốt té ngổ lên mặt đất.

Uy thế của đạo thiên lôi cuối cùng của Cửu Tiêu Lôi Kiếp, thật sự vô cùng đáng sợ. Chín con điện long lập tức xuyên qua đá núi, rít gào đánh về phía Trương Văn Trọng đang ngồi bên trong Huyền Vũ Linh Thổ trận, bày ra tư thế một ngum nuốt chửng hắn.

Bức tượng Huyền Vũ thật lớn cũng không cam lòng tỏ ra yếu kém, sau một tiếng rít gào làm cả tòa Phong sơn rung động, nghênh đón chín con điện long thật lớn, hai bên lập tức đánh vào nhau, năng lượng cường đại làm địa cung của Ngạc vương liên bị ảnh hưởng, rất nhiều cơ quan bấy rập bởi vậy bị hủy diệt, vô số đá vụn và bụi bặm nhất thời bốc cao lên.

Địa cung Ngạc vương, mơ hồ có dấu hiệu đổ nát.

Ngay khi những người tu chân đều bị uy thế của đạo thiên lôi thứ chín làm kinh khủng, về mặt Trương Văn Trọng tiếc hận than thở: “Đạo thiên lôi cuối cùng của Cửu Tiêu Lôi Kiếp quả nhiên uy lực kinh người, thực sự đáng tiếc, với tu vi hiện tại của ta khó có thể đem hấp thu, chỉ đành không công lãng phí...” Nói đến đây, trong đầu hắn chợt hiểu ra, hắn vỗ trán nói: “Ai da, sao ta lại quên, tuy rằng ta không thể hấp thu đạo thiên lôi cuối cùng, nhưng có thể mượn nó để luyện chế pháp bảo ah.”

508. Chương 531: Kinh Hãi Thế Tục

Lợi dụng kiếp số tới để luyện chế pháp bảo cũng không phải dễ dàng gặp được như vậy. Nếu bỏ qua Cửu Tiêu Lôi Kiếp lần này, vậy thì đành phải đợi cho tới lúc nào thăng nhập Luyện Hư đỉnh kỳ, mới sẽ dẫn phát tới một hồi kiếp số nữa. Trương Văn Trọng cũng không biết, đến lúc nào mình mới bước chân vào cảnh giới Luyện Hư đỉnh kỳ, cho nên hắn quyết định nắm bắt cơ hội lần này.

Giờ phút này, chòm thiên lôi cuối cùng do Cửu Tiêu Lôi Kiếp phát ra đã bị Huyền Vũ Linh Thổ Trận ngăn cản, nên cũng tiêu hao đi một phần lực lượng. Và thân hình chín con điện long rõ ràng đã nhỏ hơn trước rất nhiều. Trương Văn Trọng đối với linh khí biến hóa tương đối mẫn tuệ, giác quan thứ sáu nói cho hắn biết, linh khí ở trong đạo thiên lôi cuối cùng này đang giảm sút với tốc độ cực nhanh.

Tất sẽ phải nắm chắc thời gian thành toàn.

Trương Văn Trọng biết thời gian đang cấp bách, cho nên cũng không dám lãng phí thời gian, lập tức điều khiển Hỗn Độn Lô bay thẳng vào trong nhân trận. Đồng thời cũng nhanh tay ném Hải Đế Hàn Tấn, Ly Hỏa Thạch, Linh Hoài Mộc cùng mấy món linh tài thất phẩm vào trong đỉnh lô. Lại triệu hoán Minh Xà ra, để nó toàn lực phóng xuất Đại Tảo hung hỏa, trong nháy mắt thiêu đốt Hỗn Độn Lô trở thành hồng rực lên. Đám linh tài trong đỉnh lô, tùy theo đó mà bị luyện hóa thành những vũng linh khí tinh thuần nồng đậm.

Dưới thao tác của Trương Văn Trọng, Huyền Vũ Linh Thổ Trận hấp thu từng đạo thiên lôi do Cửu Tiêu Lôi Kiếp phóng xuất ra. Tiếp đó lại đem toàn bộ linh khí thô bạo rót vào bên trong Hỗn Độn Lô.

Đạo thiên lôi chuyển hóa thành linh khí này cũng không an phận, vừa mới tiến nhập vào trong Hỗn Độn Lô, đã muốn xung đột với những linh khí do linh tài luyện hóa ra. Hai bên giao chiến không ngừng, làm cho đỉnh lô run rẩy liên hồi, giống như tùy thời sẽ bị nổ tung.

Trương Văn Trọng biết, nếu không thể dung hợp hai cỗ linh khí này. Vậy thì công cuộc luyện chế pháp bảo coi như đã thất bại. Kết cục Hỗn Độn Lô sẽ bị tạc nổ, hoặc là tổn thương phẩm cấp. Hiển nhiên đây là điều Trương Văn Trọng không thể chấp nhận, cho nên sau khi phát hiện tình huống dị thường của đỉnh lô, hắn đã vội vàng khoanh chân ngồi xuống, đem thần thức tiến vào bên trong đỉnh lô. Bắt đầu tiến hành điều hòa hai cỗ linh khí, cũng khiến chúng nó dần dần dung hợp lại với nhau.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Cửu Tiêu Lôi Kiếp cuối cùng đã hoàn toàn bị chuyển hóa, dung nhập vào trong linh khí ở Hỗn Độn Lô. Nguyên bản, những tia linh khí thô bạo hội tụ trên đỉnh Phong sơn, cũng theo giờ khắc này mà tiêu tán đi.

Ở trong khách sạn, bốn người Lục Hộc tận mắt chứng kiến lần độ kiếp này, thì không hẹn mà đồng thời phun ra một ngụm trọc khí: “Cửu Tiêu Lôi Kiếp cuối cùng đã chấm dứt.”

Tuy đứng ở khoảng cách khá xa, nhưng sự khủng bố của trận Cửu Tiêu Lôi Kiếp vẫn để lại cho bọn hắn một loại cảm giác miêng lưỡi đắng khô.

Lau cảm giác khô khốc quanh quẹo miệng đi, Lục Hộc mờ mịt hỏi: “Các vị nói xem, vị bằng hữu độ kiếp trên Phong sơn kia, rốt cuộc có vượt qua được trận Cửu Tiêu Lôi Kiếp này không?”

Bất quá, trên mặt ba người Tôn Đình Quân vẫn mang biểu tình mờ mịt khó hiểu. Sau khi nghe thấy Lục Hộc dò hỏi, bọn hắn nhất tề lắc đầu, còn Tôn Đình Quân thì lại cười khổ nói: “Ai biết được! Trận lôi kiếp này quá mức quỷ dị không giống như bình thường. Quả thật làm cho người ta khó lòng dựa theo kinh nghiệm vốn có để phán đoán....Nói thật, ta đối với trận lôi kiếp này phi thường tò mò. Chỉ đáng tiếc, mặc dù chúng ta là đồng minh của Phong Sơn phái, nhưng chưa chắc bọn họ đã cung cấp thông tin về trận lôi kiếp này cho chúng ta biết.”

Sở dĩ bốn người Lục Hộc đều mang vẻ mặt khó hiểu, chính là bởi vì trận Cửu Tiêu Lôi Kiếp này chấm dứt không giống với những trường hợp bình thường. Dưới tình huống bình thường, mặc kệ người độ kiếp có vượt qua nổi kiếp số hay không, thì linh khí hình thành kiếp số đều sẽ không giảm bớt, cho dù có giảm bớt cũng là một bộ phận rất nhỏ.

Nhưng hiện giờ, trận Cửu Tiêu Lôi Kiếp uy thế kinh người này vừa kết thúc. Thì không ngờ rằng, linh khí hình thành ra nó cũng đã biến mất. Loại chuyện tình hoang đường như thế này, chưa bao giờ từng xảy ra. Cũng chính bởi nguyên nhân đó, mà đám người Lục Hộc đều mang vẻ mặt khó hiểu, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Không chỉ riêng bốn người Lục Hộc cảm thấy nghi hoặc về trận Cửu Tiêu Lôi Kiếp này, mà toàn bộ đám tu chân giả được chứng kiến tận mắt trường độ kiếp này đều mang một loại cảm giác mờ mịt giống nhau. Mà khi bọn hắn đoán già đoán non, thì Trương Văn Trọng cũng đang luyện chế pháp bảo tới thời khắc mấu chốt nhất.

Khi muốn luyện chế pháp bảo, bình thường cần rất nhiều thời gian mới có thể luyện thành. Nhưng nếu lợi dụng kiếp số để luyện chế pháp bảo, thì mức độ hao phí linh khí và thời gian cũng giảm thiểu đi nhiều.

Ngay khi thần thức của Trương Văn Trọng dung hợp xong hai cỗ linh khí ở bên trong Hỗn Độn Lô, thì pháp bảo cũng đã muốn đọng lại thành hình.

Tuy sắp luyện thành pháp bảo, nhưng Trương Văn Trọng lại không dám xem thường. Tinh thần của hắn vẫn giữ tập trung cao độ, thần thức tuôn vào trong đỉnh lô cũng không hề giảm bớt.

Linh khí trong Hỗn Độn Lô, trải qua vô số lần tinh luyện, dần dần đã bắt đầu cô đọng lại thành hình. Tới khoảng bảy giờ sáng, thì biến thành ba mươi sáu cây lôi châm. Điều khác biệt duy nhất chính là, những cây ngân châm kia tản mát ra quang mang yêu dị màu tím.

Lợi dụng Cửu Tiêu Lôi Kiếp để luyện chế pháp bảo, cuối cùng đã thành công tốt đẹp.

Vốn Trương Văn Trọng đang nhắm mắt khoanh chân, ngồi ở bên trong Huyền Vũ Linh Thổ Trận. Giờ khắc này cũng đã mở mắt đứng lên, tay phải nhẹ nhàng vẫy một cái về phía Hỗn Độn Lô, trong miệng quát: “Lên.”

Nhất thời đỉnh lô chấn vang lên một tiếng như sấm nổ, ba mươi sáu cây lôi châm vừa thành hình, đột nhiên bắn ra khỏi miệng Hỗn Độn Lô, gào thét bay lên giữa không trung, xoay tròn ở trên đỉnh Phong sơn.

Mặc dù bị quần sơn che khuất tầm nhìn, nhưng Trương Văn Trọng vẫn có thể thông qua thần thức, liên hệ cùng với ba mươi sáu cây lôi châm. Giờ phút này, hắn đang hứng trí, thao tác ba mươi sáu cây lôi châm, bày ra một cái trận pháp ở giữa không trung...

Nhất thời hứng khởi vui đùa, Trương Văn Trọng đã quên hiện tại không phải là đêm hôm khuya khoắt, mà là bảy giờ sáng sớm. Mặc dù bảy giờ sáng ngày mùa đông lạnh giá, sắc trời còn tối om om, tầm nhìn cũng bị hạn chế rất nhiều. Hơn nữa, dân chúng bình thường vẫn còn đang say giấc nồng ở trong chăn ấm. Nhưng đồng dạng, cũng có người cần phải đi chúc tết, thì sớm đã bỏ dậy khỏi giường. Những người này, đa số đều trông thấy cảnh tượng dị thường xuất hiện ở trên đỉnh Phong sơn.

Chẳng bao lâu sau, dị tượng lôi điện xuất hiện ở trên đỉnh Phong sơn, đã trở thành chuyên đề bàn tán ở trong bản tin buổi sáng. Có một người phụ nữ trung niên được phỏng vấn, miêu tả tình cảnh lúc đó sinh động như thật: “Lúc ấy tôi dậy sớm để chuẩn bị làm điểm tâm cho cả nhà. Thì đột nhiên phía chân trời trên đỉnh Phong sơn, bắn ra một tia chớp màu điện tím. Ban đầu, tôi còn tưởng mình hoa mắt nhìn lầm, nhưng ngay sau đó liền xuất hiện thêm đạo thứ hai, thứ ba, thứ tư.....Ước chừng có khoảng ba mươi sáu tia điện chớp màu tím như vậy, cảnh tượng vô cùng kì thú!”

Đứa con trai của người phụ nữ trung niên còn bổ sung thêm: “Ba mươi sáu tia điện chớp kia, dường như có linh tính. Chúng nó bay xung quanh trên đỉnh núi giống như bị một ai đó điều khiển. Thật không biết, trận dị tượng lôi điện này, đến tột cùng là muốn cảnh báo điều gì nữa.”

Trong khoảng thời gian ngắn, dị tượng lôi điện trên đỉnh Phong sơn, đã trở thành chuyện mục bàn tán thu hút nhiều khán giả xem truyền hình. Khiến cho huyện Ân Ngọc cũng được thơm lây.

Trước đó, Phong sơn mặc dù là khu du lịch thắng cảnh, nhưng danh tiếng chỉ giới hạn ở trong nội tỉnh mà thôi. Bất quá, sau khi trải qua sự kiện này, nó liền nhảy lên hàng ngũ địa điểm du lịch nổi tiếng nhất cả nước. Có không ít người theo dõi bản tin truyền hình xong, liền chạy ngàn dặm xa xôi tới huyện Ấn Ngạc, chính là vì muốn tận mắt ngắm nhìn đỉnh Phong sơn. Và trong lòng cũng ôm theo một tia hi vọng, có thể tận mắt quan sát thấy dị tượng lôi điện ở trên đỉnh Phong sơn hay không?

Những vị khách nhân từ phương xa ùn ùn kéo đến với mong muốn trông thấy dị tượng. Đồng thời đã thúc đẩy nguồn thu nhập cho bà con lối xóm ở huyện Ấn Ngạc.

Đương nhiên, việc này Trương Văn Trọng đều không hề ngờ tới.

509. Chương 532: Lôi Châm Hai Tầng Công Hiệu

Mặc dù ở trong mắt người bình thường xem ra, xoay quanh trên bầu trời chỉ là ba mươi sáu tia chớp màu điện tím. Nhưng đám tu chân giả lại biết, đó cũng không phải tia chớp gì, mà là ba mươi sáu kiện pháp bảo phẩm chất uy lực bất phàm.

Bốn người Lục Hộc tự nhiên cũng nhìn thấy tình cảnh kỳ lạ xuất hiện trên đỉnh Phong sơn. Cùng những tu chân giả khác giống nhau, bọn hắn đều hoảng sợ ngây người, nghẹn họng trân trối nhìn theo phương hướng Phong sơn.

Hồi lâu sau, rốt cuộc Lục Hộc mới bình tĩnh trở lại, khẽ phun ra một ngụm trọc khí, rồi dùng thanh âm run rẩy nói: “Ba mươi sáu kiện pháp bảo kia là thế nào? Vì sao lại ẩn chứa linh lực của Cửu Tiêu Lôi Kiếp nhỉ?”

Bộ dạng của Tiêu Chấn so với Lục Hộc cũng không khá hơn bao nhiêu, ngữ khí đồng dạng cũng run rẩy: “Ba mươi sáu kiện pháp bảo hợp thành một bộ. Hơn nữa còn mang uy khí của Cửu Tiêu Lôi Kiếp...”

Tôn Đình Quân thì đang cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại. Đáng tiếc sự nỗ lực này của hắn không thể phát huy nổi bao nhiêu tác dụng. Sau khi thở dài vài hơi, hắn mới lên tiếng nhận xét: “Các ngài nói xem, ba mươi sáu kiện pháp bảo kia, cùng với chuyện tình linh khí giảm mạnh của trận Cửu Tiêu Lôi Kiếp, liệu có quan hệ gì không?”

Ba người Lục Hộc thần tình đều mê man, trầm miệng một lời hỏi: “Lão Tôn, lời này của người là có ý gì?”

Tôn Đình Quân chậm rãi phân tích: “Theo tôi nghĩ, ba mươi sáu kiện pháp bảo kia, hẳn là do thôn phệ linh khí của Cửu Tiêu Lôi Kiếp mà luyện chế thành...!”

Hoắc Thanh và Tiêu Chấn nhất thời kinh hô lên: “Mượn kiếp số để luyện chế pháp bảo ư? Điều này làm sao có khả năng!”

Lục Hộc cũng rơi vào trầm tư, một lúc lâu sau mới nói: “Ta cảm thấy suy đoán của lão Tôn rất có đạo lý. Vừa rồi linh khí của Cửu Tiêu Lôi Kiếp giảm mạnh, hiện giờ lại xuất hiện pháp bảo ẩn chứa uy khí của Cửu Tiêu Lôi Kiếp...Nếu nói giữa hai việc này không có liên hệ, thì ta không bao giờ tin.”

Sau khi đem hai chuyện này gắn kết lại cùng nhau. Hoắc Thanh và Tiêu Chấn đều phải thừa nhận suy đoán của Tôn Đình Quân là chính xác. Bất tri giác, bốn người ở trong phòng đưa mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy được nỗi khiếp sợ đậm sâu.

“Việc mượn kiếp số để luyện chế pháp bảo, quả nhiên là chuyện tình mới nghe lần đầu. Phong Sơn phái thực sự là to gan lớn mật ah!” Hồi lâu sau, Hoắc Thanh cảm khái nói.

Hoắc Thanh thân là trưởng lão của Liễm Sơn Kiếm Tông, luôn tự khoe khoang rằng mình đảm lược. Nhưng hiện giờ hắn phát hiện ra, cái đảm lược bấy lâu nay mình vẫn đắc chí, cùng vị bằng hữu mượn kiếp số để luyện chế pháp bảo kia, là không đáng được nhắc tới. Cũng chẳng hiểu, nếu như hắn biết Trương Văn Trọng không chỉ mượn kiếp số để luyện chế pháp bảo, đồng thời còn dùng khiếp số để tu luyện bản thân, thì hắn sẽ phản ứng như thế nào đây?

Lục Hộc đồng dạng cũng cảm khái: “Đảm lược của vị bằng hữu kia làm cho ta bội phục. Nhưng càng khiếp sợ hơn là hắn đã thành công rồi.”

Còn Tiêu Chấn thì lại mang vẻ mặt ngưỡng mộ: “Không biết là người nào đã mượn Cửu Tiêu Lô Kiếp để luyện chế pháp bảo nhỉ?”

Đột nhiên Tôn Đình Quân nói: “Theo ta nghĩ, dùng Cửu Tiêu Lô Kiếp để luyện chế ra pháp bảo, mười phần thì có tám chín phần là Trương tiên sinh.”

“Trương tiên sinh...?” Ba người Lục Hộc đầu tiên hơi sửng sốt. Theo sau mới nhất tề gật đầu: “Lão Tôn nói không sai. Chuyện này xác thực chỉ có Trương tiên sinh mới làm được. Chẳng biết những bản lĩnh này, Trương tiên sinh đã học được từ đâu nữa.”

Nói xong, cả bốn người đều rơi vào trầm mặc, cũng chẳng hiểu bọn hắn đang suy nghĩ cái gì nữa.

Qua mấy phút đồng hồ sau, Tiêu Chấn mới tỉnh hồn lại, vội vàng xoay người quay về gian phòng của mình, đồng thời còn nói: “Mặc kệ, ta phải đem sự tình phát sinh ngày hôm nay báo cáo lên cho tộc trưởng quyết định.”

Lúc này không một ai bước ra ngăn trở hắn. Bởi vì mọi người đồng dạng cũng vội vàng chạy về phòng của mình, móc điện thoại ra, hồi báo sự tình phát sinh cho tông phái. Không thể nghĩ ngờ, chuyện này nhất định sẽ khiến cho cả Tu Chân Giới chìm vào trong nỗi khiếp sợ.

Trương Văn Trọng thân còn đang ở dưới địa cung Ngạc Vương. Sau khi thao túng ba mươi sáu cây lõi châm quần thảo một phen, liền thu hồi toàn bộ lõi châm trở về trong lòng bàn tay.

“Không sai, quả nhiên rất không sai. Mặc dù theo phẩm chất mà nói, ba mươi sáu cây lõi châm này chỉ là thất phẩm linh khí. Nhưng bởi chúng nó còn ẩn chứa linh khí của Cửu Tiêu Lô Kiếp, cho nên muốn phóng ra hay thu nhỏ lại đều tùy ý. Đánh giá theo uy lực thì so với thất phẩm linh khí bình thường còn mạnh hơn rất nhiều.” Đối với ba mươi sáu cây lõi châm này, Trương Văn Trọng phi thường vừa lòng, thậm chí là yêu thích không buông tay: “Hơn nữa, bộ lõi châm này không chỉ có tác dụng làm vũ khí chế địch. Đồng thời còn có thể hóa nhỏ làm châm trị bệnh. Nếu phối hợp cùng thủ pháp Cố Bản Bồi Nguyên, hiệu quả sẽ gia tăng lên đáng kể.”

Sau khi lần qua lộn lại thường thức một phen, Trương Văn Trọng mới cất ba mươi sáu cây lõi châm này đi.

Giờ phút này, dưới sự va chạm của Cửu Tiêu Lô Kiếp và Huyền Vũ Linh Thổ Trận, mà địa cung Ngạc Vương đã trở nên phi thường hoang tàn đổ nát. Rất nhiều cơ quan cạm bẫy trong thông đạo đã bị phá hủy.

“Địa cung Ngạc Vương đã bị phá hủy rồi.” Nhìn tình trạng hoang phế, Trương Văn Trọng lắc đầu thở dài: “Vốn ta còn định thu thập nơi này, để làm mật thất cho Phong Sơn phái. Hiện giờ xem ra, đành phải tìm nơi khác vậy...đáng tiếc...đáng tiếc ah!”

Tiếc hận thì tiếc hận, nhưng tốc độ rời khỏi nơi này của Trương Văn Trọng cũng không hề chậm chạp. Trước đó hắn đã nhìn đồng hồ của điện thoại, nên biết lúc này đã là hơn bảy giờ sáng rồi. Nếu như không trở về nhanh, vậy thì mấy người trong nhà sẽ phải lo lắng không cần thiết.

Sau khi chạy ra khỏi địa cung Ngạc Vương, Trương Văn Trọng cũng kinh ngạc phát hiện ra. Trần Nhân, Trần Hi cùng một đám đệ tử Phong Sơn phái đang đứng ở bên ngoài U Minh Đỉnh chờ mình. Vừa nhìn thấy Trương Văn Trọng bước ra, bọn hắn đã vội vàng tiến lên nghênh đón.

Trương Văn Trọng gọi Trần Nhân, Trần Hi tới trước mặt, nhíu mày hỏi: “Hôm nay không phải ngày khai mạc buổi đấu giá hội tu chân sao? Các người không tới Vân Thai Thị để an bài chuyện tình đấu giá hội, mà dẫn người chạy đến nơi này làm cái gì?”

Trần Nhân và Trần Hi không dám lãnh đạm, vội vàng đem chuyện dị tượng phát sinh ở trên đỉnh Phong sơn, tường thuật cho Trương Văn Trọng nghe: “Chúng tôi đoán rằng dị tượng này hơn phân nửa là có quan hệ với tông chủ. Nhưng bởi vì không thể liên lạc được ngài, cho nên chúng tôi đã dẫn đệ tử chạy tới đây canh gác. Một khi ngài muốn phân phó, chúng tôi sẽ lập tức hành động.”

“Hóa ra là vậy.” Trương Văn Trọng tỉnh ngộ, biết rằng nhóm đệ tử Phong Sơn phái lo sợ mình gặp điều bất trắc, cho nên đã chạy tới nơi này canh gác.

Liếc mắt nhìn Trần Nhân và Trần Hi, Trương Văn Trọng cười nói: “Ừm, tu vi của hai người các người, đều từ Trúc Cơ đỉnh kỳ tấn thăng đến cảnh giới Kết Đan đỉnh kỳ, tùy thời đều có thể đột phá lên Kim Đan sơ

kỳ. Xem ra linh khí ẩn chứa trong viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan, các người đã hấp thu rất không sai. Bất quá không được chênh mảnh rèn luyện đạo tâm. Bởi vì đạo tâm nếu không vững chắc, sẽ dễ dàng bị tẩu hỏa nhập ma khi bước lên cảnh giới Kim Đan kỳ. Hậu quả sẽ khó lường lắm đó...”

Trần Nhân và Trần Hi đồng thanh đáp: “Dạ, chúng tôi nhất định sẽ tuân theo lời căn dặn của tông chủ.”

Trương Văn Trọng lại phân phó thêm: “Chắc rằng trong mấy ngày kế tiếp. Sẽ có nhiều người tìm đến đây tìm hiểu về chuyện dị tượng phát sinh. Các người cần phải giữ kín mồm miệng, chớ có để lộ việc này đi ra bên ngoài.”

“Dạ.” Trong khoảng sân rộng trên U Minh Đỉnh, toàn bộ nhóm đệ tử của Phong Sơn phái đều đồng thanh đáp lời.

“Tất cả giải tán thôi.” Trương Văn Trọng khoát tay ra lệnh. Theo sau cũng vội vàng xuống núi quay về nhà.....Đúng như hần dự đoán, người trong nhà sớm đã tỉnh giấc rồi! Thấy hần từ bên ngoài trở về, đều tò mò hỏi hần đã đi đâu.

Đối với chuyện này, Trương Văn Trọng sớm đã nghĩ ra đối sách. Hần nói rằng, mình chạy tới chân núi xem nào nhiệt.

Cùng người nhà ăn điểm tâm sáng xong, Trương Văn Trọng liền chuẩn bị đi tới sân bay Vân Thai Thị, để đón Vưu Giai và Tô Hiểu Hồng.

510. Chương 533: Tuyệt Mỹ Song Kiều

Trương Văn Trọng mới vừa ra khỏi cửa, liền lấy điện thoại gọi cho Trần Nhân, để nàng an bài một chiếc xe cho hần. Lúc này, Trần Nhân và Trần Hi cũng đang trên đường chạy tới Vân Thai thị, nhưng đối với mệnh lệnh của Trương Văn Trọng, nàng vẫn không dám vi phạm, lập tức gọi điện thoại cho đệ tử phụ trách tại huyện Ân Ngạc, để bọn họ mau nhanh đưa xe tới cho hần.

Đợi ngay cửa tiểu khu khoảng năm sáu phút, một chiếc Audi màu đen chạy tới, dừng ngay trước cửa tiểu khu. Người trên xe xuống tới, chính là quản lý Trần Đạo Linh của hội sở cao cấp Mục Mã Trường, hần bước nhanh đến bên người Trương Văn Trọng, cung kính hành lễ, nói: “Tông chủ, đã đưa xe đến, ngài có cần tôi làm tài xế đưa ngài đi không?”

Trương Văn Trọng xua tay cự tuyệt nói: “Không cần đâu, đưa chìa khóa xe cho ta là được.”

“Dạ.” Trần Đạo Linh vội vàng giao chìa khóa xe cho hần.

Cầm chìa khóa xe, hần ngồi vào trong, vừa mở máy vừa hạ cửa sổ xe xuống hỏi Trần Đạo Linh: “Người phải về hội sở Mục Mã Trường sao? Muốn ta đưa người một đoạn đường không?”

Trần Đạo Linh cảm kích, vội vã xua tay nói: “Không dám làm phiền tông chủ đưa tiễn, tôi tự mình ngồi xe về là được.”

Trương Văn Trọng gật đầu, cũng không khuyên nhiều, lúc này lái xe đi thẳng về hướng sân bay quốc tế Vân Thai thị.

Mười giờ hai mươi phút sáng, Trương Văn Trọng đã đến sân bay Vân Thai thị, sau khi cho xe vào bãi, lại đi vào cửa ra sân bay, chờ đợi Vưu Giai và Tô Hiểu Hồng xuất hiện.

Vưu Giai và Tô Hiểu Hồng ngồi chuyến bay mười giờ bốn mươi phút mới hạ cánh. Sau khi chờ đợi bọn họ được hai mươi phút, hần cũng phát hiện có thật nhiều người tu chân đi ra sân bay. Tuy rằng tông phái tu vi của những người tu chân này đều khác nhau, nhưng có một mục đích giống nhau, đó chính là tới đây tham gia hội đấu giá tu chân do Phong Sơn phái và Hà Phi Quan liên hợp tổ chức.

Khác với việc Trương Văn Trọng chỉ cần liếc mắt liền nhìn ra thân phận cùng tu vi của những người tu chân kia, nhưng bọn họ lại không có ai nhìn ra được sâu cạn của hần. Ở trong mắt những người này, trên người hần không có một chút linh lực, không khác biệt gì với những người thường tại sân bay.

Trương Văn Trọng đại khái tính toán một chút, trong thời gian hai mươi phút hân hoan đợi Vưu Giai và Tô Hiểu Hồng, chỉ ít có mấy chục người tu chân đi ra khỏi sân bay. Theo như tình huống này, hội đấu giá tu chân lần này nhân số tham dự thật sự rất nhiều, không thể nghĩ ngờ sẽ rất náo nhiệt.

Mười giờ bốn mươi phút, máy bay từ Ung Thành đã đúng giờ hạ cánh xuống sân bay Vân Thai thị, sau một lát, Vưu Giai và Tô Hiểu Hồng xuất hiện ngay cửa ra vào sân bay, lập tức hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của mọi người chung quanh.

Vưu Giai và Tô Hiểu Hồng, đều là tiểu mỹ nhân nhất đẳng, vẻ mỹ lệ và khí chất của hai người, hoàn toàn khác hẳn. Khí chất của Vưu Giai, cao nhã tri tính, giống như một đóa hoa sen tuyết băng sơn thánh khiết, khí chất của Tô Hiểu Hồng, thanh xuân hoạt bát, giống như một đóa hướng dương nhiệt tình như lửa. Hai người đi cùng nhau, không muốn hấp dẫn người cũng rất khó khăn.

Trên thực tế, dọc theo đường đi từ Ung Thành đến Vân Thai, những người có ý đồ đến gần hai nàng thật sự không ít. Đương nhiên, hai nàng đều không chút hòa nhã đối với những kẻ có ý đồ kia. Cũng có kẻ đuôi mù muốn càn quấy, đều bị Tô Hiểu Hồng chinh trị một phen, khi bọn họ ngạc nhiên với sức lực mạnh mẽ của nàng, cũng đều tránh né thật xa không dám tiếp tục đến gần.

Vưu Giai và Tô Hiểu Hồng cùng lúc nhìn thấy Trương Văn Trọng, trên mặt hai nàng không hẹn cùng hiện ra dáng tươi cười khiến người kinh diễm, làm những người chung quanh hoa cả mắt. Ngay khi mọi người cảm khái uy lực của hai mỹ nhân cười tươi thật sự kinh người, hai nàng cũng đã hướng Trương Văn Trọng ở phía xa, hô lên: “Trọng ca...lão sư.”

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Vưu Giai và Tô Hiểu Hồng bước nhanh đến bên người Trương Văn Trọng, hai nàng ôm hai cánh tay hân hoan cùng đi ra sân bay, chỉ để lại một đám người sững sờ tròn tròn mắt. Hồi lâu sau, bọn họ phục hồi lại tinh thần, trong lòng tràn đầy khiếp sợ suy đoán cùng nghị luận:

“Tên vừa rồi là ai nha? Nhìn gương mặt bình thường, ăn mặc phổ thông, không có gì ấn tượng, không ngờ có thể trái ôm phải ấp, còn là hai đại mỹ nhân nhất lưu, lẽ nào hiện tại mỹ nữ đều bị mù mắt hay sao?”

“Tên kia không phải là con cháu nhà giàu hay con cháu nhà quan đó chứ? Nếu không hai đại mỹ nữ làm sao chịu coi trọng hắn? Tuy nói hắn ăn mặc phổ thông, nhưng không chính xác người ta là người thích điệu thấp...”

“Trái ôm phải ấp...Đây mới là thần tượng của nam nhân.”

Ngoại trừ người thường đang suy đoán, người tu chân nhìn thấy một màn này cũng kinh ngạc suy đoán trong lòng.

Có người rất kinh ngạc đối với tu vi của Tô Hiểu Hồng: “Cô gái nhỏ trẻ tuổi kia là ai? Nhìn chưa đầy hai mươi tuổi phải không? Không ngờ đã có tu vi Kim Đan kỳ, rốt cục cô ấy là đệ tử môn phái nào? Vì sao cho tới bây giờ không có nghe nói qua cô ấy? Thật không biết cô ta làm sao tu luyện, tuổi còn trẻ như vậy đã tu luyện tới Kim Đan kỳ.”

Cũng có người cảm thấy hiếu kỳ đối với thân phận của Trương Văn Trọng: “Tiểu tử kia là ai? Hắn rõ ràng là một người thường không có nửa điểm linh lực, thế nào có thể làm cho một người tu chân Kim Đan kỳ cung kính đối với hắn? Có phải hắn là người đại lý của một đại môn phái tu chân ở thế tục?”

Trong khoảng thời gian ngắn, đủ loại suy đoán về ba người Trương Văn Trọng truyền ra trong sân bay. Mà ngay lúc này, ba người thân là đương sự, đã ngồi vào xe Audi, nhanh chóng rời khỏi sân bay.

Vưu Giai ngồi vào vị trí cạnh lái xe, Tô Hiểu Hồng ngồi ở băng sau, nàng chưa từng đi xa nhà, có vẻ rất hưng phấn, liên tục nhìn trái rồi nhìn phải, không yên tĩnh được một khắc nào. Vừa nhìn phong cảnh xung quanh, nàng còn hưng phấn nói: “Lão sư, nghe nói huyện Ân Ngạc của thầy là một nơi du lịch, có rất nhiều danh thắng cổ tích? Hắc hắc, em thật muốn đi dạo chơi một lượt tức khắc. Hiện tại chúng ta đi đâu? Huyện Ân Ngạc sao?”

Trương Văn Trọng cũng không vội vàng trả lời vấn đề của Tô Hiểu Hồng, mà liếc mắt nhìn Vưu Giai, hỏi: “Thế nào, em không có nói cho cô ấy sao?”

Vưu Giai lắc đầu đáp: “Không có, em không biết nên nói như thế nào.”

“Lão sư, Giai Giai tỷ, hai người đang nói gì vậy? Huyền bí thế?” Tô Hiểu Hồng cau mày, vẻ mặt không giải thích được nói: “Em van thầy, hai người có thể nói điều mà em cũng nghe hiểu có được không?”

Nghe được Tô Hiểu Hồng oán giận, Trương Văn Trọng không khỏi bật cười, nói: “Tiểu muội, hiện tại chúng ta cũng không vội quay về huyện Ân Ngạc. Bởi vì, có một hội đấu giá tu chân, sẽ tổ chức tại Vân Thai thị. Chúng ta sẽ đi tham gia hội đấu giá này trước, sau đó lại quay về huyện Ân Ngạc. Cô yên tâm, cô muốn đến những điểm du lịch, sau đó tôi sẽ đưa cô đi.”

Nghe được Trương Văn Trọng thẳng thắn nói ra năm chữ “hội đấu giá tu chân”, đầu tiên Tô Hiểu Hồng sửng sốt, sau đó len lén dùng khước mắt quan sát Vũ Giai, thấy vẻ mặt nàng thần nhiên, không hề có vẻ ngạc nhiên, nhất thời liền đoán được Trương Văn Trọng hơn phân nửa đã nói rõ thân phận người tu chân cho Vũ Giai biết.

Nghĩ tới bí mật nguyên bản chỉ thuộc về nàng và Trương Văn Trọng độc hưởng, hiện tại lại có thêm Vũ Giai, Tô Hiểu Hồng nhiều ít có chút thất lạc. Nhưng nàng rất nhanh liền điều chỉnh tốt tâm tình, cũng không biểu lộ tình tự thất lạc trên mặt, trái lại còn cười oán giận nói: “Xem ra, Giai Giai tỷ hẳn đã biết hết rồi nha? Ghê tởm, hai người không chịu nói em nghe một tiếng, làm hại em dọc đường đi đều thận trọng từ lời nói đến việc làm, hai người phải bồi thường cho em, an ủi tâm linh thụ thương của em mới được.”

Vũ Giai buồn cười, vừa cười vừa nói: “Em không hỏi qua chị, chị tự nhiên sẽ không nhắc tới chuyện này. Về phần bồi thường sao, tìm lão sư của em, hiện tại hẳn là người giàu có.”

Trương Văn Trọng cũng nhin không được nở nụ cười, lắc đầu nói: “Như thế này, đến hội đấu giá tu chân, cô nhìn thấy thích thứ gì, chỉ cần mua, tôi sẽ trả tiền. Thế nào, bồi thường này làm cô thỏa mãn chứ?”

“Thỏa mãn, thỏa mãn.” Tô Hiểu Hồng quá đổi vui mừng, giơ cao hai tay hoan hô.

Vũ Giai hiểu kỳ hỏi: “Ai, Trọng ca, hội đấu giá tu chân, dù thứ gì để trả? Lẽ nào cũng là tiền sao?”

Trương Văn Trọng cười đáp: “Tiền đối với người tu chân mà nói, ý nghĩa không lớn. Cho nên trong hội đấu giá tu chân, chỉ lấy vật đổi vật, hay dùng đan dược nhất phẩm xem là tiền. Mà hội đấu giá tu chân lần này, chính dùng đan dược nhất phẩm làm đồng tiền cơ sở.” Nói đến đây, hắn lấy ra một bình sứ, đưa cho Tô Hiểu Hồng đang ngồi ở băng sau.

Tô Hiểu Hồng cầm lấy, mở nắp bình nhìn một viên đan dược màu bích lục bên trong, hiểu kỳ hỏi: “Đây là đan dược gì? Thơm quá.”

Trương Văn Trọng giải thích: “Đây là Cửu Phẩm Tam Liên Đan, đan dược thất phẩm, sau khi dùng sẽ có công hiệu dễ thăng tu vi rất lớn. Vốn tôi cho rằng tu vi của cô còn dừng lại tại Kết Đan kỳ, dùng xong viên đan dược này, là có thể đột phá Kim Đan kỳ. Nhưng không nghĩ đến cô dựa vào chính năng lực của mình tự bước lên Kim Đan kỳ. Thật không hổ là người có thất khiếu linh lung tâm. Thiên phú đúng là kẻ khác ước ao...Nhưng với tu vi Kim Đan sơ kỳ hiện tại của cô, sau khi dùng xong Cửu Phẩm Tam Liên Đan, chỉ cần hấp thu dược hiệu ở hạn độ lớn nhất, nghĩ đến bước vào Kim Đan trung kỳ sẽ không thành vấn đề, còn có khả năng bước vào luôn Kim Đan hậu kỳ.”

“Viên đan dược này lại lợi hại như vậy?” Nhìn Cửu Phẩm Tam Liên Đan trong bình sứ, trên mặt Tô Hiểu Hồng lộ vẻ vui mừng, nàng rất muốn ăn ngay viên đan dược, nhưng biết hiện tại không phải thời gian tu luyện, chỉ đành phần nộ đem bình sứ cất vào, tạm gác khi nào rảnh rồi mới dùng. Đồng thời nàng cũng tràn ngập chờ mong cùng hiểu kỳ với hội đấu giá, khẩn cấp hỏi: “Lão sư, hiện tại chúng ta đi tham gia hội đấu giá sao?”

Trương Văn Trọng cười lắc đầu, nói: “Không, hội đấu giá phải chờ tới buổi chiều mới bắt đầu. Chúng ta đi tìm một chỗ ăn cơm trưa trước, sau đó nghỉ ngơi, rồi tham gia hội đấu giá cũng không muộn.”

511. Chương 534: Tu Chân Đấu Giá Hội

Ở trong một quán ăn nhanh khá đặc sắc tại Vân Thai Thị dùng cơm trưa xong, Vũ Giai cùng Tô Hiểu Hồng liền đề nghị, đi tham quan hiện trường đấu giá. Mặc dù còn cách thời điểm đấu giá khoảng hai giờ, nhưng hai người bọn họ lại vẫn có điểm khẩn trương. Dù sao các nàng mới chỉ nghe Trương Văn Trọng nói

qua về những chuyện tình ở trong tu chân đấu giá hội, mà chưa bao giờ từng được trải qua. Cho nên rất tò mò, ở trong hội đấu giá sẽ xuất hiện những loại kì trân dị bảo gì.

Thấy Vưu Giai cùng Tô Hiểu Hồng đều muốn tới hiện trường hội đấu giá, Trương Văn Trọng cũng không có cự tuyệt. Hắn móc điện thoại ra bấm số của Trần Nhân, hỏi thăm địa chỉ tổ chức, theo sau liền đánh xe chở hai người đẹp, chạy thẳng tới địa chỉ tổ chức tu chân đấu giá hội.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, buổi đấu giá lần này sẽ do Phong Sơn phái cùng Hà Phi Quan liên hợp tổ chức. Địa điểm nằm tại làng du lịch suối nước nóng, nơi giáp ranh giữa Vân Thai Thị và Kiến Thành.

Khi Trương Văn Trọng lái xe chạy tới địa điểm, thì chỉ còn cách thời gian khai mạc đấu giá hội khoảng một giờ nữa thôi.

Lúc này Xích Hà đạo trưởng đang trao đổi cùng Trần Nhân, Trần Hi an bài công việc cho đám đệ tử Phong Sơn phái. Nhìn thấy xe của Trương Văn Trọng chạy vào, liền bước tới nghênh đón, thay Trương Văn Trọng mở cửa xe, cũng hướng ba người thăm hỏi xã giao.

Vưu Giai đã biết thân phận tu chân giả của đám người Trần gia, và quan hệ giữa bọn họ cùng Trương Văn Trọng. Cho nên giờ phút này cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Nhưng Tô Hiểu Hồng lại khác biệt, nàng mặc dù biết người của Trần gia phụng mệnh Trương Văn Trọng làm việc, nhưng lại không hề biết bọn họ đã trở thành tu chân giả. Bởi vậy, sau khi nàng nhìn thấy hai chị em Trần Nhân, Trần Hi xong, thì không khỏi “di” lên một tiếng, thần tình kinh ngạc nói: “Hai người các bạn không phải là võ giả bình thường sao? Từ khi nào đã trở thành tu chân giả vậy? Thế nhưng tu vi lại tới Kết Đan đỉnh kỳ.”

Trần Nhân nhỏ giọng nói: “Tất cả chuyện này, đều là ân tình của tông chủ ban cho.” Theo sau, nàng quét mắt nhìn Xích Hà đạo trưởng đứng ở cách đó không xa, rồi lặng thinh không nói thêm gì nữa.

Tô Hiểu Hồng thiên tư mẫn tiệp, tự nhiên đã hiểu ra ý tứ của Trần Nhân. Biết có ngoại nhân ở đây, nàng ta không thể giải thích rõ ràng cho mình nghe. Vì thế liền khoác vai Trần Nhân, kéo nàng ta sang một bên, đồng thời hí hửng nói: “Tiểu Nhân tử, chị dẫn em đi shopping chung quanh nhé.”

Trần Nhân không thể lay chuyển được tâm tư của Tô Hiểu Hồng, cho nên đành phải cáo từ Trương Văn Trọng. Dẫn Tô Hiểu Hồng tới một chỗ vắng vẻ không người, đem những chuyện xảy ra, lần lượt tường thuật lại cho Tô Hiểu Hồng nghe.

Sau khi nhóm đệ tử Phong Sơn phái hướng Trương Văn Trọng hành lễ xong. Xích Hà đạo trưởng cũng dẫn Trác Thanh Liên đi tới trước mặt hắc báỉ phủng. Theo mấy ngày qua, nhân số đến tham dự buổi đấu giá càng lúc càng đông, cho nên tâm tình của Xích Hà đạo trưởng cũng cao hứng phá lệ. Phải biết rằng, lúc trước Xích Hà đạo trưởng còn lo lắng, sẽ không có ai chịu tới tham dự buổi đấu giá. Nhưng hiện tại xem ra, mấy cái lo lắng vớ vẩn của mình lúc trước là hoàn toàn dư thừa.

Nói thật, đối với chuyện có nhiều tu chân giả, hay môn phái tu chân tới tham dự buổi đấu giá này. Trong đầu Xích Hà đạo trưởng cũng tràn ngập nghi vấn. Thậm chí, hắn đã từng hoài nghi, có phải mình đang nằm mơ hay không nữa.

Trước kia ở Ba Hà sơn, Hà Phi Quan bọn hắn đã từng tổ chức nhiều lần hội đấu giá. Mặc dù mỗi lần đều có không ít tu chân giả đến tham gia. Nhưng so sánh cùng lần này thì vẫn còn kém xa.

Huống chi, theo hắn nhìn thấy, thì lần này cũng không thiếu những môn phái tu chân xếp hạng trong Địa Tục Hào tới tham dự. Chuyện như vậy, nếu đặt ở trước kia thì hiển nhiên là không có khả năng. Xích Hà đạo trưởng cũng không phải kẻ ngu xuẩn, hắn tự nhiên sẽ không cho rằng, những người kia đến đây đều bởi vì mặt mũi của mình.

Tại hắn xem ra, buổi đấu giá lần này khiến cho nhiều môn phái tu chân quan tâm. Sở dĩ chính là vì đan dược cao phẩm của Phong Sơn phái. Cho nên trong mấy ngày qua, hắn đối với người của Phong Sơn phái càng thêm khách khí. Lúc này nhìn thấy Trương Văn Trọng đến, hắn cũng vội vàng chào đón, thần tình mỉm cười nói: “Trương tiên sinh, anh đến sớm vậy! Vị tiểu thư này là bạn gái của anh sao? Quả nhiên xinh đẹp như tiên nữ trên Dao Trì ah!”

Vưu Giai cười cười: “Như thế nào, chẳng lẽ đạo trưởng đã gặp qua tiên nữ trên Dao Trì rồi sao?”

“Gặp qua...” Xích Hà đạo trưởng cười nói: “Đã từng gặp qua trong ti-vi rồi.”

“Xích Hà đạo trưởng, mồm mép của ông trở nên láu lỉnh từ khi nào thế?” Trương Văn Trọng trêu ghẹo một câu, mới chuyển sang vấn đề chính: “Thế nào, toàn bộ công tác đều đã chuẩn bị xong chưa?”

Xích Hà đạo trưởng vỗ ngực cam đoan: “Yên tâm đi, đều chuẩn bị ổn thỏa rồi! Cam đoan sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.”

Theo sau hắn còn nói thêm: “Trương tiên sinh, tôi muốn hỏi anh một chuyện...!”

Trương Văn Trọng nói: “Có chuyện gì ông cứ hỏi đi.”

Chần chừ một lúc sau, cuối cùng Xích Hà đạo trưởng đem nghi vấn quấy nhiễu mình bấy lâu nay, tường tận nói ra: “Tôi nhớ, có mấy vị đệ tử Phong Sơn phái, trước lúc ăn tết thì tu vi của bọn hắn, mới chỉ dừng lại ở Trúc Cơ đỉnh kỳ. Nhưng trong mấy ngày gần đây, tu vi của bọn hắn tăng tiến kinh người, nhảy vọt lên cảnh giới Kết Đan đỉnh kỳ....Tôi muốn hỏi xem, có phải trong mấy ngày gần đây bọn hắn đã gặp được kì ngộ gì không?”

Trương Văn Trọng mỉm cười hồi đáp: “Cũng không phải kì ngộ gì. Chẳng qua là vừa hưởng dụng một viên đan dược thất phẩm mà thôi.”

Xích Hà đạo trưởng chấn động, nhất thời liên kinh hô lên: “Đan..được...thất phẩm...? Trương tiên sinh, anh nói thật sao? Bọn hắn đã hưởng dụng đan dược thất phẩm ư?” Trác Thanh Liên đứng ở phía sau Xích Hà đạo trưởng cũng đầy vẻ khiếp sợ.

Trương Văn Trọng lắc đầu cười khổ: “Tôi gạt ông làm gì?”

“Đan dược thất phẩm, tùy tiện xuất ra một viên, đều sẽ khiến cho cả Tu Chân Giới rơi vào hỗn loạn đó. Không nghĩ tới, lại bị tu chân giả Trúc Cơ kỳ hưởng dụng...” Nhìn sáu người Trần Nhân, Trần Hi, trên mặt Xích Hà đạo trưởng đã tràn ngập biểu tình hâm mộ cùng ghen tị, hắn bùi ngùi thở dài nói: “Lãng phí, quả thực là lãng phí ah!”

Trương Văn Trọng cười thản nhiên, lắc đầu nói: “Lãng phí ư? Tôi lại không nghĩ như vậy đâu. Bởi nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trong tương lai sẽ còn rất nhiều đan dược thất phẩm.”

Trương Văn Trọng cũng không nói dối, nếu như Thiềm Thử Tinh có thể bồi dưỡng ra cây giống Cửu Phẩm Tiên Liên, để cho hắn có đủ tài liệu cần thiết. Như vậy, vô luận muốn bao nhiêu đan dược thất phẩm, hắn đều có thể luyện chế ra được.

Xích Hà đạo trưởng cảm khái một phen, theo sau lại hỏi: “Trương tiên sinh, đan dược thất phẩm này, phải chăng là luyện chế theo bí kíp của đan đỉnh đại phái kia?”

Trương Văn Trọng chỉ mỉm cười, không có trả lời vấn đề này, hay cũng không muốn phải giải thích.

Nói chuyện phiếm thêm vài câu, Xích Hà đạo trưởng liền cáo từ bỏ đi. Dẫn theo Trác Thanh Liên đi tuần tra một vòng cuối cùng. Mà lúc này, Tô Hiểu Hồng cũng đã chạy về bên cạnh Trương Văn Trọng, phớt chỉ cười nói: “Sư phụ, thật không ngờ Phong Sơn phái lại là đệ nhất chi phái. Em dầu sao cũng là đại đệ tử của thầy, có phải thầy nên an bài một cái chức vị quyền cao, giống như chấp pháp trưởng lão cho em hay không ah?”

“Tiểu nha đầu...thật nghịch ngợm!” Trương Văn Trọng dở khóc dở cười.

Trong lúc nói chuyện phiếm, thời gian đã vô tình trôi đi.

Theo thời gian càng lúc càng tới gần...Có không ít tu chân giả đã tìm đến làng du lịch suối nước nóng này. Bởi vậy mà Xích Hà đạo trưởng cùng nhóm đệ tử Phong Sơn phái cũng trở nên bận rộn hơn.

Đám tu chân giả đó, phần lớn đều không nhận ra Trương Văn Trọng. Tuy cảm thấy kinh ngạc khi hai kẻ phạm phu tục tử xuất hiện ở nơi đây, nhưng cũng không muốn hỏi nhiều. Tại bọn hắn xem ra, Trương Văn Trọng cùng Vu Giai hơn phân nửa là người đại diện của những môn phái tu chân ở trong thế tục, lần này phụng mệnh sư môn tới tham gia buổi đấu giá hội tu chân.

Ngay lúc đó, Lục Hộc trưởng lão Linh Xu phái, Tôn Đình Quân trưởng lão Hoa Gian phái, Hoắc Thanh trưởng lão Liễm Sơn Kiếm Tông, Tiêu Chấn trưởng lão Ba Sơn Tiêu gia cùng Lâm Phong người phụ trách của Đặc Cần Tổ, đều đã tới làng du dịch suối nước nóng rồi.

“Khách quý quang lâm, hoan nghênh, hoan nghênh nha!” Vừa trông thấy đoàn người, Xích Hà đạo trưởng liền kích động, nhanh chân bước lên nghênh đón.

Ngoại trừ Lâm Phong thuộc Đặc Cần Tổ ra! Thì bốn người Lục Hộc đều là trưởng lão của những môn phái tu chân nổi tiếng, liệt danh ở trong hàng ngũ Địa Tự Hào. Cho nên, khi bọn họ đại giá quang lâm, Xích Hà đạo trưởng cảm thấy rất hạnh diện.

512. Chương 535: Sự Kinh Ngạc Và Hiếu Kỳ Của Mọi Người

“Xích Hà đạo trưởng là quan chủ một quan, sao dám làm phiền ông tự mình đón chào?” Nhìn khuôn mặt tươi cười chào đón của Xích Hà đạo trưởng, bốn người Lục Hộc cũng mỉm cười, khách khí nói. Loại thái độ thân hòa này của họ, nằm ngoài sở liệu của Xích Hà đạo trưởng, thậm chí để hắn sinh ra một loại cảm giác kinh sợ.

Vốn với thân phận địa vị của bốn người Lục Hộc, hoàn toàn không cần khách khí như vậy với Xích Hà đạo trưởng. Tuy nói Xích Hà là quan chủ một quan, nhưng Hà Phi Quan dù sao chỉ là một môn phái nhỏ, so sánh với bốn người Lục Hộc, xếp hạng trong năm mươi tông phái đứng đầu Địa Tự Hào, thật sự không thể so sánh. Kỳ thực một người đứng đầu một môn phái nhỏ như Xích Hà đạo trưởng, ở trong mắt bốn người Lục Hộc cũng không khác gì người tu chân bình thường, sở dĩ bọn họ chịu khách khí, hoàn toàn là vì nể mặt Trương Văn Trọng.

Trước đó, bốn người Lục Hộc cũng từng điều tra quan hệ giữa Hà Phi Quan và Trương Văn Trọng. Theo bọn họ xem ra, Hà Phi Quan hẳn là minh hữu đầu tiên của Phong Sơn phái, hơn nữa còn có hữu nghị rất sâu sắc đối với Trương Văn Trọng. Tuy rằng bọn họ không biết Hà Phi Quan đã dùng thủ đoạn gì lấy lòng Trương Văn Trọng, nhưng điều này cũng không gây trở ngại quyết tâm kết giao với Hà Phi Quan. Để có thể lấy lòng Trương Văn Trọng và Phong Sơn phái, bốn người Lục Hộc có thể nói là vô cùng dụng tâm.

Sau một phen hàn huyên, Lục Hộc hướng Xích Hà đạo trưởng đưa ra lời mời: “Đợi khi hội đấu giá kết thúc, đạo trưởng không ngại cùng đệ tử đến Linh Xu phái tham quan.”

Tôn Đình Quân, Hoắc Thanh và Tiêu Chấn cũng lần lượt hướng Xích Hà đưa ra lời mời, lại cười dài nói: “Nếu như đạo trưởng không chê, chúng ta cứ kết thành minh hữu, ngày sau cũng tiện tới lui...”

Xích Hà quá vui mừng, vội vàng nói: “Thế nào lại ghét bỏ chứ? Nhận được các vị để mắt, nguyện cùng Hà Phi Quan kết thành minh hữu, chúng tôi tự nhiên cầu còn không được.” Hắn biết rõ cùng Linh Xu phái, Liễm Sơn kiếm tông, Hoa Gian phái và Ba sơn Tiêu gia kết thành minh hữu, đối với mình hay Hà Phi Quan đều có chỗ tốt, tự nhiên không chịu bỏ qua một cơ hội tốt như vậy, liền lời kéo bốn người Lục Hộc lập tức định ra minh ước, rất sợ bọn họ qua đi rồi đổi ý.

Sau khi định ra minh ước, bốn người Lục Hộc cũng tạm cáo từ Xích Hà, đi tìm Trương Văn Trọng.

Sau khi bốn người Lục Hộc rời khỏi, Xích Hà đạo trưởng vẫn còn chưa tỉnh táo lại từ trong nỗi kích động, vẻ mặt hưng phấn xoa xoa tay, liên tục nói: “Thực sự thực không ngờ, bốn người trong bốn môn phái xếp hàng trong năm mươi môn phái đầu tiên của Địa Tự Hào, không ngờ nguyện ý ký minh ước với Hà Phi Quan chúng ta. Sự thịnh vượng của Hà Phi Quan, sợ là sắp bắt đầu rồi phải không?” Hắn lại quay đầu nhìn Trác Thanh Liên đang đứng phía sau hỏi: “Đồ nhi, vì sư không phải đang nằm mơ chứ?”

Lúc này Trác Thanh Liên cũng không nhìn hắn, mà đưa ánh mắt nhìn sang bên. Khi nghe hắn hỏi, nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Sư tôn, ngài kích động thì kích động, nhưng cũng đừng quá tự đắc. Theo con thấy, bốn người Lục Hộc sở dĩ chịu hạ mình kết giao, hơn phân nửa là nể mặt mũi của Trương tiên sinh. Sư tôn hãy xem...”

Nhìn theo tay Trác Thanh Liên, Xích Hà đạo trưởng khiếp sợ phát hiện, bốn người Lục Hộc đang vây quanh bên người Trương Văn Trọng, nhìn dáng dấp tươi cười trên mặt họ, rõ ràng đang muốn lấy lòng hắn.

“Đây...đây xảy ra chuyện gì? Bốn người Lục Hộc đều nằm trong bốn tông phái mạnh của Địa Tự Hào, sao lại lấy lòng cung kính đối với Trương tiên sinh như vậy?” Xích Hà há to miệng khiếp sợ, thế nào cũng không dám tin tưởng hai mắt của mình.

Không chỉ có Xích Hà đạo trưởng, những người tu chân không nhận ra Trương Văn Trọng, cũng đều bị một màn này chấn kinh, đều kinh hô nghị luận, suy đoán:

“Trời ạ, ta không có nhìn lầm chứ? Bốn vị trưởng lão bốn môn phái Địa Tự Hào, không ngờ lại vây quanh một phạm phu tục tử lấy lòng...điều này sao có thể?”

“Ai biết người này là thần thánh phương nào? Lẽ nào là người đại lý của một môn phái thuộc Thiên Tự Hào?”

“Khó tin, thật khó tin...Ai có thể nói cho ta biết đến tột cùng đang xảy ra chuyện gì không?”

Tuy rằng chuyện Phù Bảo Tông bị diệt, ở trong khoảng thời gian gần đây là câu chuyện trọng tâm đứng đầu tu chân giới. Nhưng người biết Phù Bảo Tông bị một mình Trương Văn Trọng tiêu diệt lại không nhiều lắm. Bởi vì người tận mắt chứng kiến một màn lúc đó, đều được Trương Văn Trọng yêu cầu bảo vệ dùm bí mật này, không bị tiết lộ ra ngoài. Cho nên những người tu chân kia không biết Trương Văn Trọng, xem hắn như phạm phu tục tử, cũng không phải là chuyện gì kỳ quái.

So sánh với sự khiếp sợ và không giải thích được của Xích Hà đạo trưởng, Trác Thanh Liên cũng đã đoán được: “Nếu như con không đoán sai, bốn người Lục Hộc hẳn đã biết Trương tiên sinh là người đại lý của đan đỉnh đại phái, có lẽ biết có thể từ chỗ Trương tiên sinh thu được rất nhiều đan dược cao phẩm, cho nên mới hạ thân phận đi lấy lòng hắn.”

“Ấn, con nói không sai, đích thật là có khả năng này.” Lúc này Xích Hà cũng hồi phục lại tinh thần, nhìn Trương Văn Trọng đang được bốn người Lục Hộc vây chính giữa, sau một phen trầm ngâm suy nghĩ, nói: “Xem ra chúng ta phải càng đem nhiều công sức để lấy lòng Trương tiên sinh. Chỉ khi đem Hà Phi Quan cột chặt vào hắn, mới có cơ hội thịnh vượng phát đạt.”

Trác Thanh Liên chậm rãi gật đầu, đối với câu nói của Xích Hà đạo trưởng rất tán thành.

Người chung quanh khe khẽ trò chuyện cũng không gây trở ngại sự giao lưu giữa bốn người Lục Hộc và Trương Văn Trọng, sau một phen hàn huyên, Lục Hộc thật sự không kiềm chế được sự hiếu kỳ trong lòng, sau một thoáng do dự, cuối cùng nhỏ giọng hướng Trương Văn Trọng hỏi: “Trương tiên sinh, hôm nay dị tượng xuất hiện lúc gần sáng, có liên quan tới anh phải không?” Trước đó hắn cũng từng thử thăm dò đệ tử Phong Sơn phái, nhưng cũng không có câu trả lời thuyết phục, cho nên thẳng thắn đưa ra nghi vấn trong lòng với Trương Văn Trọng.

Ba người Tôn Đình Quân đều dựng đứng lỗ tai, đều bức thiết muốn biết câu trả lời của Trương Văn Trọng. Bọn họ cũng không lo lắng câu hỏi bị người khác nghe được, bởi vì họ đã lén lút hạ cấm chế chung quanh, đừng nói là nói nhỏ, dù có hò hét thì người chung quanh cũng đừng mơ tưởng nghe được.

Nhưng đối với câu hỏi của Lục Hộc, Trương Văn Trọng chỉ mỉm cười không đáp.

“Nếu Trương tiên sinh không muốn nói, chúng ta cũng không nhắc lại.” Tuy rằng nói như vậy, nhưng Lục Hộc cũng không bỏ qua, lại hỏi: “Nhưng hương thơm say lòng người của sáng nay, hẳn là có liên quan tới Trương tiên sinh chứ? Chỉ là không biết anh vừa luyện chế ra được loại đan dược nào thế?”

“Thất phẩm.” Lúc này Trương Văn Trọng cũng không giấu diếm, mà nói sự thực.

“Cái gì? Thất...thất phẩm?” Tuy rằng đã sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng bốn người Lục Hộc nghe được câu trả lời của Trương Văn Trọng, liền chấn kinh đến trợn mắt há hốc, thất thanh kinh hô lên. Cũng may bọn họ đã sớm hạ cấm chế, không để tiếng kinh hô truyền ra, bằng không khẳng định sẽ làm oanh động, làm trận đấu giá tu chân không thể bắt đầu thuận lợi.

Sau khi hít sâu vài hơi, Tôn Đình Quân là người thứ nhất bình phục lại tình tự, xác nhận dò hỏi: “Trương tiên sinh, sáng sớm nay anh luyện chế đích thật là đan dược thất phẩm? Anh không có lừa chúng tôi à?” Thanh âm của hắn vẫn đang run.

Trương Văn Trọng bật cười, hỏi ngược lại: “Tôi cần hù các vị sao?”

“Trời ạ, Trương tiên sinh không ngờ thực sự luyện chế ra đan dược thất phẩm, thực sự làm kẻ khác khó thể tin...” Đối với câu nói của Trương Văn Trọng, bốn người Lục Hộc rất tin tưởng. Bọn họ vừa khiếp sợ, cũng vội vã đưa ra thỉnh cầu: “Trương tiên sinh, có thể đem đan dược anh mới luyện chế, bán một chút cho chúng tôi không?”

Trương Văn Trọng mỉm cười, nói: “Lần này trong hội đấu giá, tôi sẽ xuất ra hai viên đan dược thất phẩm để tiến hành bán đấu giá. Nếu các vị muốn, thì cứ mua đi.”

Hoắc Thanh xoa tay, khẩn cầu nói: “Chỉ có hai viên? Lẽ nào không thể bán thêm vài viên sao? Trương tiên sinh, anh yên tâm, giá cả không thành vấn đề, anh mang thêm vài viên ra bán đấu giá đi.”

“Phải nha, phải nha, Trương tiên sinh, anh mang thêm vài viên ra bán đấu giá đi, hai viên quả thật là quá ít.” Ba người Lục Hộc cùng gật đầu phụ họa, bọn họ đều rất mong muốn Trương Văn Trọng có thể lấy thêm vài viên ra bán đấu giá.

Trương Văn Trọng bật cười, lắc đầu nói: “Các vị cũng quá tham lam đi thôi? Chẳng lẽ các vị cho rằng đan dược thất phẩm dễ luyện lắm ư? Nói thật với các vị, lần này tôi tổng cộng cũng chỉ luyện ra được có vài viên, nếu không phải vì đề cao danh tiếng cho hội đấu giá tu chân, dù một viên tôi cũng không muốn đem ra.”

Trương Văn Trọng dự định giữ mãi công việc tổ chức hội đấu giá tu chân, tốt nhất hàng năm đều có thể tổ chức một hai lần như vậy. Chính bởi vì có ý niệm như thế, hắn mới không tiếc mang hai viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan trân quý đưa ra bán đấu giá.

Nghe Trương Văn Trọng nói như vậy, bốn người Lục Hộc cũng đành thôi, vừa đem việc này báo cho tông phái, vừa xoa tay chuẩn bị mua cho được hai viên đan dược thất phẩm về trong túi.

Thời gian trôi qua từng giây, người đến tham gia hội đấu giá ngày càng nhiều, làm làng du lịch suối nước nóng vốn quanh quẽ trở nên càng rầm rĩ náo nhiệt. Những người tu chân tốp năm tốp ba tụ tập cùng một chỗ, đều đang nói những chuyện liên quan tới Trương Văn Trọng, Phong Sơn phái và chuyện hội đấu giá tu chân lần này.

Thời gian vừa đến, đệ tử Hà Phi Quan, vị Khâu Đại Bảo kinh nghiệm phong phú về bán đấu giá, mặc đạo bào mới tinh, cùng bốn vị đệ tử của Hà Phi Quan và Phong Sơn phái đi theo, tiến lên đài cao ngay trung tâm làng du lịch suối nước nóng, lại gõ vào chuông thanh đồng đặt trên bàn bán đấu giá.

“Đương...”

Một tiếng chuông thanh thúy vang lên, lập tức vang vọng toàn bộ làng du lịch suối nước nóng, đưa ánh mắt mọi người đều hấp dẫn tới.

Khâu Đại Bảo thân là tiêu điểm của mọi người, cũng không hề luống cuống một chút nào, sau khi ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt tươi cười đem lời đạo đầu quen thuộc nói ra: “Các vị đồng đạo tu chân giới, hoan nghênh các vị đến tham gia hội đấu giá tu chân lần này tại Vân Thai thị...”

Toàn bộ biểu tình của những người tu chân đều trở nên nghiêm túc lên, bởi vì bọn họ biết, buổi đấu giá tu chân chờ đợi đã lâu ngày, ngay lúc này chính thức được vén màn.

513. Chương 536: Bán Đấu Giá Bát Phẩm Linh Khí?

Dưới sự chủ trì của Khâu Đại Bảo, hội đấu giá tu chân được tiến hành đầu vào đây.

Lúc vừa mới bắt đầu tranh phách, đều là những vật tương đối bình thường, tuy rằng cũng có người ra giá tranh phách, nhưng cũng đã oanh động biết bao nhiêu người. Đại bộ phận người tham gia, đều đang chờ những thứ trân quý được đưa lên sân khấu.

Vưu Giai và Tô Hiểu Hồng, đều vô cùng hiếu kỳ đối với những đồ vật được đấu giá. Vô luận là pháp bảo, phù chú, đan dược hay linh tài liệu, hoặc là một ít vật khác thường, những thứ ngạc nhiên cổ quái, đều sẽ làm hai nàng ghé vào nhau khe khẽ nói nhỏ, lại hướng Trương Văn Trọng hỏi về những vật này.

Đối với câu hỏi của Vưu Giai và Tô Hiểu Hồng, Trương Văn Trọng đều mỉm cười nhất nhất đáp lại, đem tư liệu của mỗi dạng vật phẩm đấu giá miêu tả thật rõ ràng, không chỉ làm hai nàng nghe được liên tục gật đầu, cũng làm những người tu chân xung quanh vô cùng ngạc nhiên.

Những người tu chân này hiển nhiên không hề ngờ tới, Trương Văn Trọng lại rõ những đồ vật kia như lòng bàn tay. Hơn nữa những nội dung hần giảng, chính những người tu chân kia chưa từng nghe qua bao giờ. Thậm chí cả bốn người Lục Hòe, cũng dựng lỗ tai, chăm chú nghe Trương Văn Trọng giảng giải, không muốn bỏ sót bất luận nội dung nào.

Không chỉ chăm chú lắng nghe, bốn người còn đang cảm khái tận đáy lòng: “Không nghĩ tới, tri thức của Trương tiên sinh lại uyên bác đến như vậy, thật sự làm chúng ta bội phục.” Lời này của họ thật sự phát ra từ nội tâm, không có nửa điểm ý tứ nịnh hót.

Đối với lời tán thưởng của bốn người Lục Hòe, Trương Văn Trọng chỉ mỉm cười, vẫn không nhiều lời. Nhưng Tô Hiểu Hồng lại cười hì hì nói: “Đây có là gì? Tôi nói cho các vị biết, trình độ uyên bác của lão sư tôi, là điều mà các vị khó thể tưởng tượng, theo tôi biết trên thế giới này, sẽ không có chuyện gì mà thầy không biết.”

Lúc này, bốn người Lục Hòe đã biết được Tô Hiểu Hồng là đồ đệ duy nhất hiện nay của Trương Văn Trọng, tự nhiên không dám khinh thường. Sau khi nghe được câu nói của nàng, đều liên tục gật đầu, phụ họa: “Phải, phải, Tô tiểu thư nói phải, tri thức uyên bác của Trương tiên sinh, đích xác chúng tôi không có khả năng bằng được.”

Trong lúc mọi người còn đang nói giỡn, vật đấu giá đầu tiên có thể làm oanh động đã phủ xuống.

Một thanh phi kiếm đỏ đậm được Khâu Đại Bảo đặt lên trên bàn đấu giá.

“Vật phẩm bán đấu giá lần này, là linh khí ngũ phẩm Liệt Diễm kiếm, rất thích hợp cho đạo hữu tu luyện hỏa hệ đạo pháp sử dụng, lời vô ích tôi cũng không nói thêm, để mọi người cảm thụ một chút uy lực của nó.” Khâu Đại Bảo dứt lời, cầm Liệt Diễm kiếm, rút ra khỏi vỏ. Nhất thời một cỗ khí lãng nóng rực từ bên trong kiếm phóng ra, hướng những người tu chân chung quanh ập tới, lập tức làm đại bộ phận người tu chân thần tình chợt rùng mình, lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Linh khí, đúng là linh khí, không nghĩ tới hội đấu giá lần này lại có linh khí xuất hiện?”

“Linh khí ngũ phẩm Liệt Diễm kiếm? Thực sự là thứ tốt, thanh kiếm này ta muốn.”

“Ta tu luyện hỏa hệ đạo pháp, ta cũng đang thiếu một thanh phi kiếm tiện tay, dù có táng gia bại sản, ta cũng phải mua cho được thanh Liệt Diễm kiếm này.”

Sau thoáng khiếp sợ, rất nhiều người tu chân đều có hứng thú đối với Liệt Diễm kiếm, đều bắt đầu xoa tay, chuẩn bị không tiếc tất cả đại giới muốn mua cho được thanh phi kiếm kia.

Tôn Đình Quân, Hoắc Thanh và Tiêu Chấn vẻ mặt cũng kinh ngạc, nhưng ánh mắt bọn họ không nhìn lên đài đấu giá mà lại nhìn sang Lục Hòe.

Hoắc Thanh tính tình gấp gáp, há mồm nói: “Lão Lục, nếu như ta không nhớ lầm, chuôi Liệt Diễm kiếm này hẳn là pháp bảo của ông phải không? Ông bỏ được nó đem ra bán đấu giá? Ông không phải điên rồi chứ?”

“Người mới bị điên đó.” Lục Hòe trừng mắt nhìn Hoắc Thanh, sau đó hì hì nở nụ cười, nói: “Gần đây ta trùng hợp thu được một thanh hỏa hệ phi kiếm có phẩm cấp càng cao, nên thanh hỏa hệ phi kiếm này cũng tự nhiên bỏ qua. Vốn ta định truyền cho đệ tử trong môn phái, nhưng sau khi nghe được Trương tiên sinh tổ chức hội đấu giá tu chân lần này, liền thay đổi chủ ý, đem nó đến đưa ra bêu xấu.”

Từ biểu hiện xem ra, hẳn đang trả lời vấn đề của Hoắc Thanh, nhưng người sáng suốt đều biết, câu nói này hẳn muốn nói cho Trương Văn Trọng nghe. Kỳ thực ý tứ của hắn đơn giản chính là: Nhìn thấy rồi chứ? Để giữ thể diện cho anh, ngay cả ngũ phẩm linh khí tôi cũng đưa ra cống hiến, thế nào, tôi đủ làm bạn chí cốt chứ? Xem ở chuyện này, anh có phải nên có quan hệ tốt hơn với Linh Xu phái chúng tôi? Bán cho chúng tôi một chút đan dược cao phẩm, hay pháp bảo cao cấp cũng được...

Trương Văn Trọng tự nhiên nghe hiểu được ý tứ của Lục Hộc, mỉm cười nhìn hắn gật đầu, biểu thị mình đã nhớ kỹ chuyện này, sau đó sẽ chiều cổ cho hắn cùng Linh Xu phái một chút.

Đối với thái độ của Trương Văn Trọng, Lục Hộc tự nhiên mừng rỡ phi thường. Tuy nói đem ngũ phẩm linh khí ra bán đấu giá làm hắn rất xót ruột, nhưng chỉ cần có thể lấy lòng Trương Văn Trọng, đó chính là thật đáng giá.

Ba người Tôn Đình Quân cũng nhìn thấy cảnh này, tuy rằng không nói gì, nhưng trong lòng đều nói thầm: “Đừng xem Lục Hộc này ngày thường tùy tiện, làm việc thật có chút tài năng. Lần này lại bị hắn chiếm tiên cơ mất rồi. Không được, phải nghĩ biện pháp để bù đắp lại một chút...” Hội đấu giá tu chân lần này sẽ duy trì liên tục một tuần, cho nên ba người Tôn Đình Quân cũng không sót ruột, đều đang suy nghĩ nên xuất ra bảo bối gì mới có thể tăng thêm phân lượng trong lòng Trương Văn Trọng, vượt lên trên ba người còn lại...

Sau một phen cạnh tranh kịch liệt, thanh Liệp Diễm kiếm của Lục Hộc cuối cùng với giá ba mươi sáu vạn viên đan dược nhất phẩm, một cái giá trên trời khiến kẻ khác ghen hòng đã thành giao. Giá cả như vậy, cũng liền sáng tạo ra cái giá tối cao cho hội đấu giá tu chân trong lịch sử tu chân giới.

Lần này, sở dĩ Trương Văn Trọng định ra dùng nhất phẩm đan dược làm thành tiền cơ sở cho hội đấu giá, cùng lúc bởi vì muốn để nhất phẩm đan dược trở thành vật phẩm thay thế tiền trong tu chân giới hiện nay, rất nhiều giao dịch đều dùng nhất phẩm đan dược để hoàn thành, mỗi ngày số lượng tiêu hao cũng cực lớn. Dù sao không phải mỗi người đều có được đan dược cao phẩm, đại đa số người tu chân có khả năng sử dụng cũng chỉ là nhất phẩm đan dược. Mà đại đa số tu chân tông phái, từng tháng đều cho đệ tử trong phái một số đan dược nhất phẩm, để bọn họ dùng làm tiền mua vật mình cần.

Mặt khác, trong khoảng thời gian gần đây, đệ tử Phong Sơn phái học tập luyện đan thuật, luyện chế ra một nhóm lớn đan dược nhất phẩm. Những đan dược nhất phẩm này, đừng nói là Trương Văn Trọng, dù là đệ tử Phong Sơn phái cũng không xem vào trong mắt. Cho nên thẳng thắn đem đan dược nhất phẩm quy định làm tiền cơ sở cho hội đấu giá lần này, cũng phương tiện cho mình buôn bán vật phẩm.

Đối với việc Liệp Diễm kiếm bán ra được ba mươi sáu vạn viên đan dược nhất phẩm, Lục Hộc cũng thấy thật hài lòng. Có số đan dược nhất phẩm này, hắn đối với việc cạnh tranh thất phẩm đan dược, cũng rất có lòng tin.

Ngay khi ngọn lửa oanh động của Liệp Diễm kiếm còn chưa hạ xuống, lại có một vật phẩm oanh động cao hơn liền nổi gót theo sau.

Khâu Đại Bảo từ trong tay một gã đệ tử Phong Sơn phái tiếp nhận một chiếc hộp dài, cười nói: “Vừa rồi là Liệp Diễm kiếm, khiến cho mọi người kịch liệt cạnh tranh, chỉ tiếc cuối cùng chỉ có một người thắng, tin tưởng có rất nhiều vị còn đang hối hận vừa rồi mình không tiếp tục kêu giá, mua được linh khí ngũ phẩm đó phải không? Nhưng hiện tại mọi người không cần hối hận nữa, bởi vì vật phẩm bán đấu giá kế tiếp, có phẩm cấp càng cao hơn Liệp Diễm kiếm.”

“Liệp Diễm kiếm là linh khí ngũ phẩm, không ngờ còn có pháp bảo cao cấp hơn nó sao? Đây...đây sao có thể?”

“Ừ, người không phải đang thổi phồng đó chứ? Pháp bảo cao phẩm hơn cả Liệp Diễm kiếm? Trời ạ...”

“Đừng thừa nước đục thả câu nữa, nhanh mở hộp, để chúng ta nhìn xem bên trong là thứ gì nào.”

Khâu Đại Bảo cũng không vội vàng mở hộp, thẳng đến khi làm tình tự mọi người đều khẩn trương, mới chậm rãi mở ra, lấy món pháp bảo đặt bên trong đưa ra, là một cây quạt huyền mộc cực kỳ tinh xảo.

Huyền Mộc chiết phiến này, là do Trương Văn Trọng thu được từ trong tay Viễn Đằng Khuê. Tuy rằng hắn đã xóa đi khí tức của Viễn Đằng Khuê trong pháp bảo, nhưng dù sao nó cũng là pháp bảo của Âm Dương Đạo, nếu đem sử dụng, sẽ rước lấy phiền phức. Cho nên lấy ra đem bán thì vẫn tốt hơn.

Khâu Đại Bảo “ba” một tiếng mở quạt ra, một cỗ linh khí tinh thuần từ trong quạt khởi động toát ra, làm những người tu chân liền có cảm giác hít thở không thông.

“Huyền Mộc chiết phiến, không chỉ tinh xảo, còn là kiện linh khí bát phẩm, chư vị bằng hữu, mọi người còn đang chờ đợi điều gì? Còn đang do dự điều gì? Mau nhanh tranh phách, qua khỏi thời gian, thì không

còn cơ hội nữa đâu.” Khâu Đại Bảo thao thao bất tuyệt nói.

Ánh mắt mọi người đều chăm chú nhìn Huyền Mộc chiết phiến, tuy rằng đang há to miệng nhưng lại không phát ra chút thanh âm. Lúc này toàn bộ tâm tư của bọn họ đều đặt lên Huyền Mộc chiết phiến, đối với những lời của Khâu Đại Bảo đều không nghe thấy.

Toàn bộ làng du lịch suối nước nóng, bởi vậy lâm vào trạng thái vắng vẻ quỷ dị.

Khâu Đại Bảo bị một màn trước mắt làm kinh mộng, trong lòng hấn ngạc nhiên nói thầm: “Ách...đây là làm sao vậy? Sao không ai chịu ra giá? Lẽ nào mọi người không ai hứng thú đối với pháp bảo này?”

Ngay khi Khâu Đại Bảo mờ mịt không biết nên làm sao, những người tu chân ở đây rốt cục cũng hồi thần, bọn họ giống như thùng thuốc nổ bị đốt, đều thất thanh kinh hô lên:

“Thật tinh thuần, linh khí thật dâng trào, bát phẩm linh khí, quả nhiên là bát phẩm linh khí không sai.”

“Trời ạ, vừa mới là một kiện linh khí ngũ phẩm, hiện tại lại là linh khí bát phẩm, hội đầu giá tu chân lần này, cũng thật mạnh mẽ quá nha? Rốt cục là bại gia tử nào đem nó ra bán đầu giá vậy?”

“Vừa rồi bỏ lỡ Liệp Diễm kiếm, Huyền Mộc chiết phiến ta nhất định phải mua được, đây là linh khí bát phẩm, dùng làm trấn phái chi bảo là được rồi.”

“Đừng có ai tranh với ta, linh khí bát phẩm này ta muốn có.”

514. Chương 537: Giá Trên Trời Đủ Xếp Thành Núi!

Phản ứng nóng nảy của mọi người làm Khâu Đại Bảo nguyên bản đang có chút thấp thỏm nhất thời liền yên tâm, sau một thoáng thờ dài, cũng nhịn không được nhỏ giọng nói thầm: “Ta đã nói mà, đây là linh khí bát phẩm, mọi người sao lại không có chút phản ứng, nguyên lai đều là bị hách đến choáng váng...Hừ, quả nhiên là cả đám người chưa thấy qua hàng cực phẩm thôi.” Hấn hiển nhiên đã quên lúc mình mới bắt đầu nhìn thấy Huyền Mộc chiết phiến thì có dáng dấp thất thố thế nào, lúc đó hấn còn trực tiếp té phịch xuống đất, phản ứng còn kịch động hơn cả mọi người trong lúc này.

Sau khi điều chỉnh một chút tâm tình, Khâu Đại Bảo dùng giọng nói cực kỳ kích động: “Nhìn ra được mọi người đều muốn có linh khí bát phẩm Huyền Mộc chiết phiến này nha, như vậy tôi sẽ không lãng phí thời gian của mọi người, bắt đầu tranh phách. Huyền Mộc chiết phiến, giá quy định, mọi người cứ ra giá, ai cao thì được.”

Thanh âm Khâu Đại Bảo vừa hạ xuống, thì có một nam tử xấu xí đứng lên vỗ thẻ bài, hô: “Một vạn viên nhất phẩm đan dược.”

Thanh âm của hấn vừa hạ xuống, lại đưa tới một mảnh cười vang của mọi người, có người còn trực tiếp châm chọc: “Một vạn viên đan dược nhất phẩm? Người thật sự dám mở miệng kêu giá. Tuy nói người ta thiết giá quy định, nhưng cũng không đến mức khai ra giá thấp như vậy chứ? Dù muốn chiếm tiện nghi, cũng không nên làm như vậy nha. Chính người ngu ngốc còn chưa tính, còn khi dễ chúng ta đều ngu ngốc như người sao? Linh khí ngũ phẩm như Liệp Diễm kiếm, đã bán ra với giá ba mươi sáu vạn viên đan dược nhất phẩm. Huyền Mộc chiết phiến, còn cao hơn ba phẩm cấp, dù sao giá cả cũng phải cao hơn chứ? Nếu như người không ra nổi giá, đừng vội vã chạy tới mà kêu, chọc người cười chết.”

Nam tử xấu xí vừa rồi, là trưởng lão của một môn phái nhỏ, sau khi nghe Khâu Đại Bảo nói Huyền Mộc chiết phiến được ra giá quy định, liền nghĩ có tiện nghi có thể chiếm, cuống quýt giành ra giá trước, cũng không nghĩ sẽ bị mọi người chế nhạo. Gương mặt vốn trắng bệch như giấy của hấn, lúc này lại đỏ rực như mông khỉ, cũng không biết xấu hổ mở miệng tiếp tục ra giá, chỉ đành học theo đà điều vui đầu chôn sâu lên.

Mọi người cười vang, cũng không tiếp tục để ý đến hấn, đem toàn bộ tâm tư đặt lên linh khí bát phẩm Huyền Mộc chiết phiến, đều ra giá cạnh phách. Trong khoảng thời gian ngắn, giá cả của Huyền Mộc chiết phiến thẳng tắp thẳng lên, trong nháy mắt đã vượt qua cái giá ba mươi sáu vạn nhất phẩm đan dược của Liệp Diễm kiếm.

Bốn người Lục Hòe ngồi bên cạnh Trương Văn Trọng, vẻ mặt khiếp sợ nhìn lên Huyền Mộc chiết phiến trên bàn bán đấu giá. Vừa rồi khi Lục Hòe đem linh khí ngũ phẩm Liệp Diễm kiểm đem ra đấu giá, cũng đã làm bọn họ chấn kinh. Lúc này nhìn thấy linh khí bát phẩm Huyền Mộc chiết phiến, tức thì bị khiếp sợ đến trợn tròn mắt, đầu phát mống. Thẳng đến khi mọi người cạnh phách, bọn họ mới hồi phục lại tinh thần.

“Linh khí bát phẩm, đây chính là linh khí bát phẩm. Đến tột cùng là ai, không ngờ có thể đem linh khí bát phẩm ra bán đấu giá?” Lục Hòe vừa hít sâu một hơi, vừa tràn đầy khiếp sợ cảm khái nói. Ánh mắt của hắn rất nhanh rơi xuống trên người Tôn Đình Quân, hỏi: “Lão Tôn, Hoa Gian phái các ngươi vốn thích sử dụng pháp bảo hình quạt để học đòi văn võ. Linh khí bát phẩm Huyền Mộc chiết phiến này, không phải do người lấy ra bán đấu giá đó chứ?”

Không chỉ có Lục Hòe có hoài nghi như vậy, Hoắc Thanh và Tiêu Chấn cũng đưa ánh mắt ý hỏi nhìn Tôn Đình Quân.

Tôn Đình Quân cười khở lắc đầu, thở dài nói: “Đừng nói ta không có pháp bảo linh khí bát phẩm, dù là có, ta cũng không có sự quyết đoán và hào khí đem ra bán đấu giá, dù sao đây không phải pháp bảo dưới cấp bậc linh khí ngũ phẩm, mà là pháp bảo linh khí bát phẩm, một kiện pháp bảo như vậy đặt trong Hoa Gian phái chúng ta, cũng được xưng là chi bảo trấn phái đó.”

Câu nói của Tôn Đình Quân, dẫn tới ba người Lục Hòe cùng gật đầu. Đừng đem so sánh linh khí ngũ phẩm và bát phẩm, tựa hồ chỉ có chênh lệch ba phẩm cấp. Nhưng sự chênh lệch ba phẩm cấp đó, làm bát phẩm linh khí có thể trở thành chi bảo trấn phái, còn ngũ phẩm linh khí chỉ có thể được xem là pháp bảo nhất lưu. Đúng như Tôn Đình Quân nói, lấy linh khí bát phẩm đem ra bán đấu giá, phải cần quyết đoán và hào khí cực lớn, căn bản không ai dám có tâm tư lớn như vậy.

Hoắc Thanh hí mắt nói: “Nếu như Huyền Mộc chiết phiến không phải do lão Tôn lấy ra bán đấu giá, thì lại là ai?”

Tiêu Chấn liếc mắt nhìn Trương Văn Trọng, đè thấp thanh âm nói: “Còn có thể là ai? Hơn phân nửa là do Trương tiên sinh lấy ra bán đấu giá, trong số những người ở đây, chỉ sợ cũng chỉ có Trương tiên sinh mới có hào khí cùng sự quyết đoán lớn như vậy, hơn nữa cũng chỉ có hắn mới có khả năng không xem trọng linh khí bát phẩm.”

Ba người Lục Hòe lại gật đầu, đều nhận thức với câu nói của Tiêu Chấn. Bọn họ không tự chủ được đưa ánh mắt nhìn về phía Trương Văn Trọng, trong lòng tính toán, có nên tìm một cơ hội thỉnh cầu hắn luyện chế vài món pháp bảo phẩm cấp cao hay không.

Ánh mắt Tôn Đình Quân chuyển nhìn Huyền Mộc chiết phiến, đối với pháp bảo linh khí bát phẩm này, hắn thập phần muốn mua lại, nhưng hắn cũng biết, giá tiền mua Huyền Mộc chiết phiến tuyệt đối sẽ không thấp, một ngày mua được nó, như vậy tranh đoạt đan dược thất phẩm sẽ bị rơi xuống hạ phong. Chính bởi vì lo lắng như vậy, nên làm hắn do dự bất định, không biết có nên ra giá cạnh phách hay không.

Trải qua một phen cạnh giới kịch liệt, giá của Huyền Mộc chiết phiến đã bão táp tăng lên tới một trăm hai mươi vạn viên đan dược nhất phẩm, cái giá kinh khủng như vậy làm hô hấp của mọi người liền trở nên nặng nề.

Một trăm hai mươi vạn nhất phẩm đan dược!

Đây là dự trữ của một môn phái tu chân phổ thông hơn mười năm!

Lúc này Xích Hà đạo trưởng đã cười toe toét, dựa theo quy củ của hội đấu giá, mỗi bút giao dịch thành công, Hà Phi Quan và Phong Sơn phái đều có hoa hồng. Hiện tại, Huyền Mộc chiết phiến bán được với giá một trăm hai mươi vạn đan dược nhất phẩm, một cái giá trên trời, không thể nghi ngờ, chỉ phần hoa hồng tính ra, đều đủ cho Hà Phi Quan phát nhanh trong một đêm.

Trong lòng kích động, Xích Hà cũng không quên nhẹ giọng nói với Trác Thanh Liên: “Hợp tác với Trương tiên sinh, sinh ý dễ làm, trước đây Hà Phi Quan chúng ta tổ chức hội đấu giá tu chân, kiểm toàn bộ nhất phẩm đan dược cộng lại, cũng không bằng bút làm ăn này. Sau này chúng ta phải giống như thuốc dán, gắt gao dán chặt trên người Trương tiên sinh, cột chặt tương lai của Hà Phi Quan vào người hắn mới xong.”

Trác Thanh Liên gật đầu, tuy rằng không nói gì, nhưng trong lòng thập phần đồng ý quan điểm của Xích Hà đạo trưởng.

Ngay khi Huyền Mộc chiết phiến được thành giao với giá trên trời một trăm hai mươi vạn nhất phẩm đan dược, cuối cùng Tôn Đình Quân cũng đã quyết định chủ ý, mạnh mẽ ra giá: “Một trăm năm mươi vạn nhất phẩm đan dược.”

“Một trăm năm mươi vạn? Trời ạ...Huyền Mộc chiết phiến đã có kỷ lục mới.”

“Hoa Gian phái thật không hổ là môn phái mạnh trong năm mươi môn phái đứng đầu Địa Tự Hào, không ra tay thì thôi, vừa ra tay là kinh người.”

“Một trăm năm mươi vạn nhất phẩm đan dược...đời này ta chưa từng gặp qua nhiều đan dược như vậy, nhiều đan dược hợp cùng một chỗ, sợ là phải cỡ một tòa núi nhỏ đi thôi?”

Tôn Đình Quân ra giá cuối cùng, làm toàn bộ người tu chân đều khiếp sợ. Giá cao như vậy, cũng làm những người cạnh tranh khác chùn bước. Cuối cùng linh khí bát phẩm Huyền Mộc chiết phiến bị Tôn Đình Quân mua được với giá một trăm năm mươi vạn nhất phẩm đan dược.

Lục Hồn trước tiên hướng Tôn Đình Quân chúc mừng: “Chúc mừng, lão Tôn, chúc mừng Hoa Gian phái có được một kiện chi bảo trấn phái.”

Tiêu Chấn cũng cười hì hì nói: “Bát phẩm linh khí, nói thật, ta trông mà thèm. Lão Tôn, vận khí của người đúng là tốt quá.”

Đối với việc Tôn Đình Quân mua Huyền Mộc chiết phiến, ba người Lục Hồn rất vui vẻ. Theo bọn họ xem ra, sau khi Tôn Đình Quân mua Huyền Mộc chiết phiến, tất nhiên tài lực tổn hao lớn, không cách nào cùng họ cạnh tranh thất phẩm đan dược. Kể từ đó, thiếu đi một người cạnh tranh, chuyện như vậy làm sao họ không vui vẻ?

Tôn Đình Quân tự nhiên biết trong lòng bọn họ đang suy nghĩ chuyện gì, nhưng cuối cùng hắn vẫn không thể trấn áp mê hoặc của linh khí bát phẩm. Đối với việc dùng một trăm năm mươi vạn nhất phẩm đan dược đổi lấy một linh khí bát phẩm, hắn cũng cảm thấy vẫn rất có lời. Về phần chuyện cạnh phách thất phẩm đan dược, cũng chỉ đành đi một bước xem một bước mà thôi.

Ánh mắt của Tôn Đình Quân không khỏi rơi vào trên người Trương Văn Trọng, hắn âm thầm nói: “Có thể ta dùng vật kia, trao đổi được một bút đan dược thất phẩm từ Trương tiên sinh, ta tin tưởng, Trương tiên sinh nhất định cảm thấy hứng thú với vật đó...”

Hội đấu giá tu chân tiếp tục tiến hành, có thể vì bị Liệp Diễm kiếm và Huyền Mộc chiết phiến ảnh hưởng, những món kẻ tiếp bán đấu giá, đều bán ra được với cái giá không tệ, làm những chủ nhân cùng Xích Hà đạo trưởng đều cười đến tít mắt.

Theo hội đấu giá tiến triển, vài món linh tài liệu xuất hiện, đem lực chú ý của Trương Văn Trọng hấp dẫn tới.

Khâu Đại Bảo đặt một đồng linh tài liệu trên bàn đấu giá, nhất nhất giới thiệu: “Ba gram Kim Nha Thạch, hai trăm gram Nam Hoa Linh Mộc, năm gram Thâm Hải Hàn Băng, ba đóa Minh Hồn Hoa...Những linh tài liệu này khởi giá ba trăm viên đan dược nhất phẩm, không bán lẻ, bằng hữu có hứng thú, có thể ra giá.”

Trương Văn Trọng ngồi thẳng lại, trong ánh mắt hiện lên một đạo tinh mang, ánh mắt dừng trên Minh Hồn Hoa và Nam Linh Mộc hai loại tài liệu. Bởi vì hai loại tài liệu này, là một trong những tài liệu cần thiết để luyện chế Đạo Cơ Đan.

Đối với hai loại linh tài liệu này, hắn bắt buộc phải có, mặc kệ phải trả giá bao nhiêu, đều phải mua được trở về.

515. Chương 538: Tình Thế Bắt Buộc

Những món linh tài liệu kia không chỉ hấp dẫn lực chú ý của Trương Văn Trọng, đồng thời cũng khiến cho một số tu chân giả khác thèm muốn. Dù sao phẩm chất của số linh tài liệu này đều không sai, giá cả quy định cũng

chỉ có ba trăm viên đan dược nhất phẩm mà thôi. Cho nên, sau khi Khâu Đại Bảo thông báo bắt đầu tiến hành đấu giá. Chỉ ngần ngừ hơn mười giây đồng hồ qua đi, những món linh tài kia liền từ ba trăm viên đan dược, nhảy vọt lên tới một ngàn viên.

Ngay cả như thế, nhưng vẫn có không ít người còn đang tranh giành định giá.

Có lẽ bởi vì lần đấu giá Huyền Mộc chiết phiên ảnh hưởng. Mà giờ phút này mọi người tham dự trường đấu giá đang rất hào hứng. Động một chút lại sẽ tăng giá lên gấp mấy lần.

Trước tình huống bất buộc, Trương Văn Trọng đành phải nâng thẻ bài của mình lên. Trực tiếp đẩy mức giá lên tới gấp ba lần: “Ta ra ba nghìn viên đan dược nhất phẩm.”

Ba nghìn viên đan dược nhất phẩm đã vượt quá giá trị thực chất của số tài liệu này. Sở dĩ Trương Văn Trọng báo giá như vậy, chính là muốn hù dọa đám người cạnh tranh, để cho mình thuận lợi hơn, mau chóng thu những món linh tài kia vào trong túi của mình.

Quả nhiên, khi nghe Trương Văn Trọng báo ra con số ba nghìn viên đan dược nhất phẩm xong. Rất nhiều tu chân giả đều phải nhũm mày lắc đầu, bỏ qua vụ buôn bán này. Cũng có người thì ngoảnh mặt nhìn về phía Trương Văn Trọng, bĩu môi khinh thường, nhỏ giọng hậm hực:

“Ba nghìn viên đan dược nhất phẩm ư? Giá trị của số linh tài kia, một nghìn viên đã là tối đa lắm rồi.”

“Tiểu tử này đến tốt cùng là người đại diện cho môn phái nào nhỉ? Không có nhãn lực cũng đành chịu, thế nhưng còn dám báo giá lung tung, không sợ thâm hụt vốn liếng, bị tông phái sở thuộc trách phạt hay sao?”

“Đúng là cái đồ phàm phu tục tử!”

Bất quá vẫn có người cau mày nhìn Trương Văn Trọng, lại nhìn mấy món linh tài ở trên bàn đấu giá. Trải qua do dự một hồi, không ngờ cũng vươn thẻ bài lên cao, nói: “Ta ra ba nghìn một trăm viên đan dược nhất phẩm.”

Người này ngồi cách Trương Văn Trọng một đoạn không xa. Lúc vừa rồi Trương Văn Trọng giải thích phẩm chất của những món đồ đấu giá cho Vụ Giai cùng Tô Hiểu Hồng nghe, thì hắn cũng đồng tai lên thăm dò tin tức, hơn nữa đối với học thức uyên bác của Trương Văn Trọng đã phi thường khâm phục.

Giờ phút này thấy Trương Văn Trọng báo giá số linh tài ở trên bàn kia. Hắn cũng không có giống như người khác, cho rằng Trương Văn Trọng không có nhãn lực. Mà hắn nghĩ, số linh tài kia nhất định là có công dụng thần kỳ ít người biết đến, vậy nên Trương Văn Trọng mới không nể hà, khai ra mức giá ba nghìn viên đan dược nhất phẩm.

Chính bởi suy nghĩ như thế, cho nên trải qua một phen tính toán ngần ngừ, hắn liền báo ra giá để tranh giành linh tài cùng Trương Văn Trọng. Mà lần đấu giá này, tự nhiên cũng khiến cho mọi người tràn ngập nghi hoặc: “Tên phàm phu tục tử kia xài tiền bậy bạ thì cũng đành. Thế nhưng còn có kẻ điên muốn bước theo chân của hắn. Đây không phải là tự đâm đầu vào chỗ chết hay sao?”

Đầu tiên Trương Văn Trọng hơi ngạc nhiên. Theo sau cũng đoán ra tâm tư trong đầu người khách này. Thiếu chút nữa hắn đã phì cười, lại vươn thẻ bài trong tay lên: “Năm nghìn viên đan dược nhất phẩm.”

Trương Văn Trọng vừa báo giá. Lập tức khiến cho đám tu chân giả ở trong trường lần thứ hai phải kinh hô:

“Năm nghìn viên đan dược nhất phẩm ư? Tiểu tử này muốn bại gia sao?”

“Điên rồi! Năm nghìn viên đan dược quả nhiên là điên rồi. Con số này đã muốn gấp ba lần giá trị chân thực của những linh tài kia? Tiểu tử này không phải là đang cố tình nâng giá ảo lên sàn đi chứ?”

Tuy năm nghìn đan dược nhất phẩm này cùng ba mươi sáu vạn đan dược nhất phẩm khi mua Liệt Diễm Kiếm, Huyền Mộc chiết phiên lúc trước, chỉ là một con số nhỏ bé không đáng kể. Nhưng hai kiện pháp bảo đó, mọi người ở đây đều cảm thấy đáng giá. Còn hiện giờ, Trương Văn Trọng xuất ra năm nghìn viên đan dược để mua chút linh tài phổ thông. Ở trong mắt mọi người, vụ mua bán này hiển nhiên là sẽ bị thâm hụt vốn liếng. Cho nên cũng đưa tới những ánh mắt trào phúng khinh thường của một số người có mặt tại đây.

“Năm nghìn một trăm viên đan dược nhất phẩm...” Đám người lúc trước muốn báo giá cạnh tranh. Thế nhưng lúc này đã im bật tầm hơi.

Chúng kiến Trương Văn Trọng còn muốn đấu giá tiếp, Lục Hòe ngồi gần cạnh hấn vội vàng khuyên nhủ: “Trương tiên sinh, giá trị của mấy món linh tài này. Tối đa cũng chỉ đến một ngàn năm trăm viên đan dược nhất phẩm mà thôi!”

Trương Văn Trọng mỉm cười đáp: “Đa tạ Lục tiên sinh nhắc nhở! Tôi cũng biết cái giá này đã muốn gấp mấy lần giá trị của số linh tài kia. Nhưng...bất kể như thế nào, tôi đều sẽ không tiếc tiền.”

Nói xong hấn lại giơ thẻ bài lên. Lần này khai ra một cái giá không chỉ khiến cho tất cả mọi người đều kinh hãi, đồng thời còn khiến cho vị khách muốn ăn theo kia, triệt để bỏ qua ý niệm trong đầu: “Hai vạn viên đan dược nhất phẩm!”

“Hai vạn viên đan dược nhất phẩm? Trời ạ....người này quả nhiên là điên mất rồi.”

“Ở mức giá này sẽ mua được một món pháp bảo linh khí nhất phẩm. Thế nhưng hấn lại chỉ dùng để mua linh tài có trị giá một nghìn năm trăm viên đan dược....Cho dù nhà hấn có nhiều tiền, cũng không nên lãng phí như thế ah!”

Đối với những lời châm chọc xung quanh mình, Trương Văn Trọng một chút cũng chẳng thèm để bụng. Với hấn mà nói, thì chỉ cần thu thập đủ linh tài luyện chế ra Đạo Cơ Đan, dù cho có phải trả giá lớn hơn nữa cũng không thành vấn đề. Thậm chí, Trương Văn Trọng đã quyết định, nếu vị khách nọ còn muốn dây dưa, hấn sẽ trực tiếp khai ra giá mười vạn viên đan dược nhất phẩm, không tin không thể hù dọa được vị khách nhân kia.

Buổi đấu giá vẫn tiến hành như bình thường. Bất quá chuyện tình Trương Văn Trọng dùng giá trên trời để mua vài món linh tài. Hiển nhiên sẽ là đề tài bàn tán của nhóm tu chân giả ở những nơi trà dư tửu hậu.

Những vật phẩm kế tiếp ở trong trường đấu giá, đã không còn thu hút nổi Trương Văn Trọng. Đồng thời, bởi vì buổi đấu giá hôm nay đã bán ra hai kiện pháp bảo Ngũ Phẩm Linh Khí và Bát Phẩm Linh Khí. Cho nên cũng không cần đem đan dược cao phẩm ra đấu giá làm gì. Dù sao hội đấu giá lần này còn tổ chức thêm vài hôm nữa, số đan dược cao cấp kia, tự nhiên là phải giữ lại đến thời khắc cuối cùng.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, chuyện tình hai kiện pháp bảo linh khí xuất hiện ở trong buổi đấu giá lần này. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn nữa thôi sẽ loan truyền đi khắp Tu Chân Giới. Cũng chính vì vậy mà sẽ thu hút càng nhiều tu chân giả tụ hội về đây tham dự buổi đấu giá hơn.

Cho nên, Trương Văn Trọng tương đối mong chờ vào những ngày đấu giá tiếp theo.

Mặc dù Trương Văn Trọng không mua bán thêm thứ gì. Nhưng Vưu Giai cùng Tô Hiểu Hồng thì lại khác.

Vưu Giai mua một con Thụ Tinh Linh, hình dáng nhỏ xinh có thể nằm gọn trong lòng bàn tay. Thụ Tinh Linh này là do một vị tu chân giả, trong chuyến đi công tác ở Châu Âu đã thuận tay mang về. Loại mặt hàng ngoại nhập này, tuy không trợ giúp cho chủ nhân cái gì. Nhưng cái bộ dạng nhu thuận khả ái kia, vẫn phi thường hấp dẫn nữ giới.

Sau khi mua Thụ Tinh Linh xong, Vưu Giai liền thông tri Trần Nhân tới đây. Giao Thụ Tinh Linh cho Trần Nhân bảo quản, cũng đặt cho nó cái tên rất dễ thương---“Tiểu Mộc”

Bất quá, Tô Hiểu Hồng đối với loài Thụ Tinh Linh khả ái kia, lại không có bao nhiêu hứng thú. Nàng chọn một con Hắc Hùng Tinh có tu vi Kết Đan sơ kỳ. Từ trước đến nay, trong quá trình chiến đấu, Tô Hiểu Hồng luôn chọn phương thức dây dưa với địch nhân, cho nên cũng phải tiêu hao rất nhiều thể lực. Ngay khi nhìn thấy con Hắc Hùng Tinh da thịt dày béo, đồng thời còn tinh thông yêu pháp phòng ngự hệ thổ. Thì đã không một chút do dự, lựa chọn đầu Hắc Hùng Tinh này mua về.

Sau khi Tô Hiểu Hồng giao dịch đầu Hắc Hùng Tinh xong, Trương Văn Trọng hơi vuốt cằm, trầm ngâm nói: “Tuy nhìn đầu Hắc Hùng Tinh này còn ngây ngô, nhưng tư chất vẫn rất không sai. Chờ sau khi cô thu phục được nó.....Ta sẽ truyền cho nó một bộ công pháp tu yêu. Lại rèn thêm một lớp áo giáp chắc chắn, tự nhiên nó sẽ đảm đương tốt công việc “nhục thuẫn” khi đối chiến với địch nhân.”

“Cảm tạ sư phụ!” Tô Hiểu Hồng mừng rỡ nói.

Trương Văn Trọng khoát tay: “Bất quá, hiện giờ có một vấn đề cần phải giải quyết. Đó chính là đầu Hắc Hùng Tinh này không thể biến hóa thành hình người. Cô mang nó theo bên mình bằng cách nào đây, cũng

không thể dẫn theo một con gấu đi dạo ở trên đường phố à!”

Tô Hiểu Hồng trầm nghĩ, chính mình dẫn theo một con gấu đen đi dạo ở trên đường phố, tuy rằng sẽ thực phong cách. Nhưng đồng dạng cũng sẽ khiến cho người khác gặp những chuyện phiền toái không cần thiết. Tô Hiểu Hồng nhíu mày suy tư, đầu đầu không thôi! Cuối cùng đành phải đem hi vọng kí thác lên trên người Trương Văn Trọng: “Sư phụ, em tin tưởng thầy nhất định sẽ có cách giúp em, đúng không ạ?”

Trương Văn Trọng trầm ngâm, nêu ra một cái biện pháp hợp lí: “Như vậy đi, chờ sau khi cô thu phục nó xong. Tôi sẽ bố trí một cái trận pháp ở trên người nó, đem ngoại hình bên ngoài của nó thu nhỏ lại thành một con chó lông vàng. Thế nào?”

Tô Hiểu Hồng vui mừng quá đỗi, liên tục cảm kích nói: “Cám ơn sư phụ! Em đã biết là thầy nhất định sẽ có biện pháp mà.”

Sáu giờ chiều, buổi đấu giá hội ngày đầu tiên cứ như vậy mà tuyên cáo chấm dứt. Ngay khi Trương Văn Trọng, Vũ Giai cùng Tô Hiểu Hồng chuẩn bị rời đi, thì Tôn Đình Quân lại nhanh chân bước tới, hề hề thần bí nói: “Trương tiên sinh, chẳng biết tôi có thể mời anh một bữa cơm tối hay không? Tôi có thứ này muốn cho anh xem...”

516. Chương 539: Hoa Gian Trà

Thanh âm của Tôn Đình Quân tuy nhỏ, nhưng vẫn bị ba người Lục Hề ở cách đó không xa nghe thấy. Trên mặt ba người nhất thời dâng lên biểu tình mù mịt. Hiển nhiên là đối với hành động này của Tôn Đình Quân có chút bất ngờ. Bọn hắn theo bản năng thả chậm cước bộ, đồng tai lên nghe ngóng câu chuyện của hai người.

Đối với hành động của ba người Lục Hề, Tôn Đình Quân đã thu vào trong tầm mắt. Đối với mưu tính trong lòng bọn hắn, cũng đoán ra được một chút. Bất quá lúc này hắn chẳng thêm quan tâm đến mấy chuyện nhiều sự đó. Chỉ nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Trương Văn Trọng, sợ rằng Trương Văn Trọng sẽ từ chối lời đề nghị này của mình.

Trương Văn Trọng không có vội vàng đáp ứng Tôn Đình Quân, chỉ bình thản hỏi: “Ngài có thứ gì muốn cho tôi xem ư?”

Tôn Đình Quân vội vàng trả lời: “Vật này là Hoa Gian phái chúng tôi ngẫu nhiên có được. Cụ thể là bảo bối gì, tôi sẽ cấp cho anh một lời giải thích sau. Nhưng tôi tin tưởng, lấy kiến thức uyên bác của Trương tiên sinh, nhất định sẽ nhìn thấu lai lịch và tác dụng của loại bảo bối này.”

Trầm ngâm một lúc sau, Trương Văn Trọng mới nói: “Cơm tối thì miễn thôi. Nhưng thời gian vẫn còn sớm, vậy thì chúng tôi sẽ đi theo ngài một chuyến, nhìn xem cái bảo bối kia có chỗ nào diệu dụng.”

Tại hắn xem ra, Hoa Gian phái dù sao cũng là môn phái tu chân đứng hàng thứ năm mươi trong bảng Địa Tự Hào. Bảo bối của bọn họ, hẳn là sẽ không quá kém cỏi đi?

Thấy Trương Văn Trọng ưng thuận lời đề nghị của mình, Tôn Đình Quân vui mừng khắp khởi, liên tục nói không ngừng: “Hảo hảo hảo...Vậy thì chiếu theo lời của Trương tiên sinh đi. Tôi liền phân phó đệ tử lái xe qua đón.”

“Tự chúng tôi có xe rồi, không cần làm phiền Tôn tiên sinh đâu.” Trương Văn Trọng nhẹ nhàng từ chối. Nhưng lại vươn tay chỉ vào con Hắc Hùng Tinh nói: “Bất quá, đầu Hắc Hùng Tinh này thì đành phải nhờ ngài hỗ trợ, giúp tôi đưa nó về huyện Ân Ngạc đi.”

Mặc dù Trương Văn Trọng có rất nhiều biện pháp, để vận chuyển đầu Hắc Hùng Tinh này quay trở về huyện Ân Ngạc. Nhưng nếu mượn được sức của Tôn Đình Quân, thì bản thân cũng khỏe hơn.

Quả nhiên Tôn Đình Quân không hề do dự, liền khăng khái gật đầu đáp ứng: “Không thành vấn đề, chuyện này giao cho tôi an bài đi.”

Hắn lập tức móc điện thoại ra, thông tri cho nhóm đệ tử Hoa Gian phái thường trực tại Vân Thai Thị, cũng dặn dò bọn họ xong, mới nhìn Trương Văn Trọng nói: “Trương tiên sinh, đệ tử Hoa Gian phái đang lái xe

vận tải đến ngôi làng này. Bằng không, chúng ta đi ra ngoài ngã ba trước nhé? Cũng tiện vận chuyển con Hắc Hùng Tinh lên thùng xe luôn.”

“Được, chúng ta đi thôi.” Trương Văn Trọng gật đầu. Lập tức cả đám người cùng nhau rời khỏi làng du lịch suối nước nóng này.

Nhìn theo bóng lưng đám người rời đi. Lục Hề không khỏi nhú mày trầm ngâm.

Hoắc Thanh thì cũng mang vẻ mặt mù mịt: “Lão Tôn sao đột nhiên lại có bảo bối muốn cho Trương tiên sinh xem đây? Rốt cuộc bên trong hồ lô của hắn đang bán thuốc gì ah.”

Còn Tiêu Chấn thì hí mắt, suy đoán: “Các vị nói xem, liệu có phải lão Tôn muốn mượn chuyện này để lấy lòng Trương tiên sinh không?”

“Ai biết chứ? Nhưng khả năng này cũng rất lớn đi.” Nói tới đây, trong đôi con ngươi của Lục Hề đột nhiên hiện lên một đạo tinh quang. Theo sau hắn nhú mày trầm giọng nói: “Còn có một khả năng nữa...đó chính là lão Tôn muốn dùng bảo bối này để trao đổi lấy một lượng lớn đan dược ở trong tay Trương tiên sinh.”

Đầu tiên Hoắc Thanh cùng Tiêu Chấn hơi sửng sốt. Theo sau liếc mắt nhìn nhau một cái, mới nhất tề gật đầu. Hiển nhiên đều cảm thấy lời của Lục Hề nói rất có đạo lý.

“Quả nhiên lão Tôn vẫn chưa từ bỏ ý định đâu. Cũng không biết hắn muốn trao đổi bao nhiêu đan dược với Trương tiên sinh. Vốn tưởng rằng, có thể loại bỏ hắn ra ngoài vòng cạnh tranh, nhưng không ngờ hắn lại có hậu chiêu dự bị...” Tiêu Chấn nhú mày lẩm bẩm nói.

Đột nhiên ở trong lòng hắn dâng lên một ý niệm: “Xem ra mình cũng phải tìm biện pháp để thu gom một phần đan dược nhất phẩm thôi. Nếu không, trong lúc đấu giá đan dược thất phẩm, rất có thể mình sẽ bị rơi xuống thế hạ phong...”

Nghĩ đến đây Tiêu Chấn vội vàng nhìn Lục Hề, Hoắc Thanh chớp tay nói: “Hai vị, tôi còn bận một số chuyện riêng, đành phải cáo từ trước vậy.”

Hắn lập tức xoay người bỏ đi, tìm một nơi vắng vẻ móc điện thoại ra, gọi cho tộc trưởng hảo hảo thương nghị việc này.

Thế nhưng, giờ phút này suy nghĩ ở trong lòng Lục Hề và Hoắc Thanh cũng không sai biệt Tiêu Chấn nhiều lắm. Hai người bọn hắn cũng chớp tay cáo từ nhau, tìm một nơi yên tĩnh gọi điện về tông phái, cùng chương môn thương nghị đối sách.

Cùng lúc đó, đám người Trương Văn Trọng và Tôn Đình Quân cũng đã rời khỏi làng du lịch suối nước nóng rồi.

Bởi khu làng du lịch này vừa mới xây dựng, nên chưa có nhiều địa điểm kinh doanh buôn bán. Hơn nữa đây còn là vùng ngoại thành, cho nên càng ít người qua lại. Giờ phút này, bên ngoài cổng làng đã tối đen, bốn phía xung quanh chìm trong tĩnh mịch.

Đợi khoảng vài phút sau, liền trông thấy đèn pha của một chiếc xe tải, đang chạy băng băng về phía này.

Tôn Đình Quân nhìn vài người trên xe, căn dặn nói: “Đám các cậu, mau chuyển con Hắc Hùng Tinh lên trên xe. Rồi mang đến Mục Mã Trường ở huyện Ấn Ngạc. Tối khi đến nơi, tự nhiên sẽ có người đứng ra nhận hàng.”

“Dạ.” Nhóm đệ tử Hoa Gian phái đồng thanh đáp ứng. Sau đó, bắt đầu ba chân bốn cẳng đem con Hắc Hùng Tinh đang ngồi trong cũi này, chuyển lên trên thùng xe.

Đợi sau khi chiếc xe vận tải chở Hắc Hùng Tinh đi khỏi. Ba người Trương Văn Trọng mới quay về xe của mình, còn Tôn Đình Quân cũng trèo lên xe riêng. Đồng loạt nổ máy chạy tới căn khách sạn mà Hoa Gian phái đã thuê, khi đến Vân Thai Thị tham gia buổi đấu giá đặc biệt lần này.

Tới khách sạn, Tôn Đình Quân dẫn ba người Trương Văn Trọng tới phòng riêng của mình xong. Đồng thời còn thì thầm phân phó một gã đệ tử Hoa Gian phái vài câu. Tiếp đó, gã đệ tử Hoa Gian phái kia, liền vội vàng chạy vào một gian phòng ngủ.

Tôn Đình Quân mỉm cười khách sáo nói: “Trương tiên sinh, Vưu tiểu thư, Tô tiểu thư, mời ba vị ngồi xuống nghỉ ngơi một lát. Tôi đã sai thủ hạ đi lấy kiện bảo bối kia rồi!”

Theo sau hần lại ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa hét lớn: “Người đâu? Mau đi pha trà để ta còn mời khách! Nhớ pha loại Hoa Gian trà đó nhé.”

Tôn Đình Quân lại đổi thành bộ dạng tươi cười: “Hoa Gian trà là loại trà thượng hạng do Hoa Gian phái chúng tôi chế tạo ra. Không chỉ có hương vị đậm đà, thanh thuần, mà sau khi tu chân giả uống nó, còn có thể phụ trợ hấp thu linh khí nữa. Nếu Trương tiên sinh yêu thích, chúng tôi sẽ tặng cho anh mấy cân.”

Trương Văn Trọng cũng không khách khí, chỉ cười nói: “Ủa? Còn có loại trà diệu dụng đến thế sao? Vậy thì tôi phải nếm thử nó mới được.”

Trong lúc nói chuyện, một gã đệ tử Hoa Gian phái cũng đã cẩn thận bưng trà lên tới trước mặt ba người Trương Văn Trọng. Chỉ ngửi thoảng qua thôi, thế nhưng lại có một cỗ hương vị đậm đà, dường như muốn thấm đượm vào cả ruột gan.

Ba người Trương Văn Trọng còn chưa kịp uống, mới chỉ ngửi hương trà thôi, mà đã cảm thấy tinh thần sáng khoái rồi.

“Ừm, quả nhiên là trà ngon.” Mặc dù chỉ ngửi hương trà, chưa hưởng dụng phẩm chất của vị trà. Nhưng Trương Văn Trọng đã dám khẳng định, loại Hoa Gian trà này, chính là một loại trà cực phẩm.

Chậm rãi nâng chung trà lên miệng, nhấp một ngụm nhỏ xong. Trương Văn Trọng lại nhắm mắt, hưởng thụ cái loại cảm giác kỳ diệu mà vị trà đem đến.

Đúng như Tôn Đình Quân khoe khoang. Cái loại Hoa Gian trà này, đích thực là có thể hỗ trợ tu chân giả hấp thu linh khí. Vô luận đối với quá trình tu luyện hay là khôi phục tiêu hao, đều có một loại tác dụng nhất định.

Nếu cẩn thận suy xét, Hoa Gian trà này cũng có thể tính là một loại linh tài. Bất quá, Hoa Gian phái lại không muốn nghĩ như vậy. Bọn họ cho rằng, đây là công hiệu đặc biệt của loại trà cực phẩm mà thôi.

Khi Trương Văn Trọng thưởng trà xong, ở trong đầu cũng nảy sinh ra một cái ý tưởng....

517. Chương 540: Hạt Đào Của Dao Trì Bàn Đào

Trương Văn Trọng uống cạn Hoa Gian trà, nhưng không vội vã nói chuyện, trong lòng tính toán ý nghĩ vừa hiện trong đầu.

Phản ứng của Trương Văn Trọng vượt ngoài dự liệu của Tôn Đình Quân, hần không khỏi vô cùng khẩn trương, rất sợ mình vượt mong ngựa lại vồ ngay vào đuôi ngựa.

Ngay khi Tôn Đình Quân đang hoảng loạn, không biết nên làm thế nào cho phải, Trương Văn Trọng cuối cùng cũng mở miệng nói: “Tôn tiên sinh, không biết sản lượng Hoa Gian trà của quý phái thế nào? Có thể trồng được ở địa phương khác hay không?”

Nghe được câu hỏi của Trương Văn Trọng, Tôn Đình Quân âm thầm thở dài một hơi. Theo hần xem ra, Trương Văn Trọng hần cũng cảm thấy hứng thú đối với Hoa Gian trà, bằng không cũng sẽ không hỏi ra vấn đề như vậy. Sau khi điều chỉnh một chút tâm tình, Tôn Đình Quân theo thực tế hồi đáp: “Trước đây chúng tôi cũng đã từng làm thí nghiệm, đem Hoa Gian trà trồng ở chỗ khác. Bất quá thất vọng chính là, tuy rằng cũng có thể trưởng thành, nhưng hương trà và vị trà đều thua kém không ít. Hơn nữa cũng không có công hiệu hấp thu linh khí hữu ích cho người tu chân. Theo chúng tôi tính toán, đây là liên quan tới cấu tạo và tính chất đất đai, chất nước của ngọn núi chỗ chúng tôi...”

Nói đến đây, hần dừng lại chốc lát, tiếp nhận Hoa Gian trà do đệ tử đưa tới, uống một ngụm nhuận miệng, lúc này mới tiếp tục nói: “Về phần sản lượng, bởi vì ngoại môn đệ tử của Hoa Gian phái dốc lòng trồng linh thực vật chỉ dùng để luyện đan hay luyện khí, cho nên sản lượng của Hoa Gian trà cũng không cao lắm, ngoại trừ bảo chứng cho các trưởng lão thích uống trà trong phái, còn dư lại thì dành cho quý khách của

môn phái. Đường nhiên, nếu như Trương tiên sinh muốn, Hoa Gian phái chúng tôi khẳng định sẽ mở rộng cung ứng.”

Trương Văn Trọng nở nụ cười, hỏi: “Thật sự mở rộng cung ứng?”

“Đương nhiên là thật.” Tôn Đình Quân vỗ mạnh ngực “ba ba”, nói: “Trương tiên sinh là quý khách của Hoa Gian phái chúng tôi, dù chúng tôi không uống Hoa Gian trà, cũng phải thỏa mãn anh mới được.”

Trương Văn Trọng cũng không khách khí, lúc này nói: “Đã như vậy, vậy trước tiên đưa tới mấy trăm cân.”

Tôn Đình Quân nhất thời ngây dại, một hồi lâu mới phục hồi tinh thần, xấu hổ cười cười, nói: “Mấy...mấy trăm cân? Trương tiên sinh, anh đang nói giỡn với tôi sao?”

Trương Văn Trọng nghiêm sắc mặt, nói: “Tôi nói đều là sự thực, cũng không hề nói giỡn.”

Về mặt Tôn Đình Quân khó khăn, nói: “Thế nhưng tới mấy trăm cân Hoa Gian trà, có phải quá nhiều không? Hoa Gian trà ở chỗ chúng tôi, hàng năm sản lượng cũng không đủ mấy trăm cân...”

Trương Văn Trọng bật cười, nói: “Yên tâm đi, Tôn tiên sinh, Hoa Gian trà tôi cũng sẽ không lấy không đâu. Như vậy đi, tôi dùng giá mỗi cân là một trăm viên nhất phẩm đan dược, từ chỗ các vị thu mua. Có bao nhiêu tôi lấy bao nhiêu, tôi mong muốn các vị có thể nuôi trồng thêm Hoa Gian trà, thậm chí tôi còn đặt cọc trước, để các vị không phải lo lắng trồng được thì bán không ra.”

“Mỗi cân Hoa Gian trà là một trăm viên nhất phẩm đan dược?” Tôn Đình Quân hít sâu một hơi, nếu như một năm có sản lượng ngoài ngàn cân, chẳng phải sẽ kiếm được hơn mười vạn nhất phẩm đan dược? Bút tiền như vậy, đều nhanh vượt qua tiền lời một năm của Hoa Gian phái.

Tuy rằng trong lòng tràn đầy hưng phấn, nhưng Tôn Đình Quân cũng không vội vã trả lời, chỉ nói: “Nói thật, Trương tiên sinh khai ra giá này, đích thật là rất dày, làm tôi thập phần tâm động. Nhưng hiện tại tôi còn chưa thể trả lời chắc chắn, bởi vì tôi phải đem việc này hỏi báo trưởng môn, do hẩn quyết đoán.”

“À, đây hẩn nên làm.” Trương Văn Trọng mỉm cười gật đầu nói: “Chỉ là một khi có kết quả, còn thỉnh Tôn tiên sinh nên sớm cho tôi biết.”

“Đây là tự nhiên, chỉ cần có tin tức, tôi sẽ lập tức thông tri anh.” Tôn Đình Quân gật đầu đáp, cùng lúc đó trong lòng hẩn suy đoán, vì sao Trương Văn Trọng chịu bỏ ra trăm viên nhất phẩm đan dược để thu mua một cân Hoa Gian trà? Lẽ nào Hoa Gian trà có chỗ tốt đặc thù gì sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, Tôn Đình Quân đều nghĩ không ra Hoa Gian trà đến tốt cùng là có chỗ đặc thù gì ẩn giấu.

Trên thực tế, sở dĩ Trương Văn Trọng muốn thu mua đại quý mô Hoa Gian trà, chính bởi vì nó có công hiệu đặc thù trợ giúp hấp thu linh khí. Theo hẩn xem ra, nếu như trong lúc luyện đan, thêm vào một ít Hoa Gian trà, phẩm cấp đan dược tuy không dễ thăng, nhưng công hiệu tuyệt đối tăng cường, hơn nữa Hoa Gian trà còn bảo vệ sức khỏe, tuyệt đối có công hiệu gấp trăm ngàn lần những loại thuốc bảo vệ sức khỏe trên thị trường. Một khi loại thuốc này dùng giá thấp đưa ra chợ, điều khác không nói, chỉ ít có thể tăng mạnh thân thể tổ chất của người bình thường, do đó đạt được công hiệu cường thân kiện thể, dự phòng bệnh tật.

Chính bởi vì có những ý nghĩ này, cho nên Trương Văn Trọng mới có thể khai ra giá mỗi cân Hoa Gian Ngân Châm đối trăm viên nhất phẩm đan dược để thu mua. Huống chi đối với hẩn mà nói, nhất phẩm đan dược dùng hoài không hết. Mấy trăm người của Phong Sơn phái, mỗi ngày tu tập luyện đan thuật, đều sẽ luyện chế ra một nhóm lớn nhất phẩm đan dược. Dù sao nhất phẩm đan dược giữ lại cũng không dùng được, còn không bằng đổi lấy thứ mà mình cần thiết.

Lúc này Vưu Giai và Tô Hiểu Hồng cũng uống thử, đều cảm giác được có một loại cảm giác thư sướng thanh thanh khí爽. Cùng lúc đó, vị đệ tử Hoa Gian phái đi lấy bảo bối cũng từ trong phòng đi ra, trong tay còn cầm theo một chiếc hộp sắt có mặt mã.

Tuy rằng hộp mặt mã nhìn rất phổ thông, nhưng Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng đều nhìn ra được linh lực tràn ra từ trong đó. Nhất là Trương Văn Trọng, liếc mắt liền nhìn ra hộp mặt mã được thiết trí khoảng hơn mười cấm chế, pháp trận. Nếu như có người không biết phương pháp mở ra, tùy tiện đem mở, tất nhiên sẽ xúc động cấm chế cùng pháp trận, sẽ hủy diệt người mở lẫn hộp mặt mã.

Tôn Đình Quân đặt hộp mật mã lên bàn trà, lập tức dùng một loại thủ pháp phiền phức mở ra, đem thứ bên trong đưa cho Trương Văn Trọng: “Trương tiên sinh thỉnh xem, chính là bảo bối này.”

Ba người Trương Văn Trọng đã sớm hiểu kỳ, lúc này đều thò đầu vào nhìn lại.

“Di...” Đợi sau khi thấy rõ bảo bối bên trong, Vũu Giai không kiềm chế được sự kinh ngạc trong lòng, vô cùng ngạc nhiên nói: “Đây không phải là một hạt đào hay sao? Sao lại trở thành bảo bối?”

Đúng như lời Vũu Giai, bên trong hộp mật mã có nhiều cấm chế pháp trận, chính là một hạt đào. Nhưng dù sao Vũu Giai chỉ là một người thường, nên không nhìn ra chỗ kỳ lạ của nó, mà Trương Văn Trọng cùng Tô Hiểu Hồng cũng đều nhìn ra chỗ khác thường.

Lúc này Tô Hiểu Hồng mở to mắt, chăm chú nhìn hạt đào, vừa hít một hơi vừa nói: “Giai Giai tỷ, đây đúng là hạt đào, nhưng không phải hạt đào bình thường, em cảm giác được linh khí bên trong cực kỳ tinh thuần, trời ạ...Đây tốt cùng là hạt đào gì, lại có linh khí dâng trào như vậy tồn tại? Thật không biết linh khí trong quả đào còn nhiều đến thế nào, nếu ai ăn được loại đào này, tu vi chẳng phải một đường bão táp thăng lên?”

Sau một phen cảm thán, nàng quay đầu nhìn Trương Văn Trọng, hiếu kỳ hỏi: “Lão sư, thầy biết lai lịch của hạt đào này không?”

Trương Văn Trọng lắc đầu, vẫn chưa trả lời vấn đề của Tô Hiểu Hồng.

Trên thực tế, ngay khi Tôn Đình Quân vừa mở hộp mật mã, Trương Văn Trọng cũng đã nhận ra lai lịch hạt đào bên trong. Chỉ bất quá nơi này nhiều người ngoài, hắn không tiện trả lời mà thôi.

Hạt đào này, chính là hạt đào của Dao Trì bàn đào ba ngàn năm nở hoa, ba ngàn năm kết trái, ba ngàn năm chín tới. Ở kiếp trước, tuy rằng hắn không tham dự thịnh hội bàn đào của Tây Vương Mẫu, nhưng may mắn từng được ăn một quả Dao Trì bàn đào. Cho nên lúc này liếc mắt liền nhìn ra lai lịch của hạt đào kia. Chỉ là không biết hạt đào vốn chỉ có ở tiên giới, vì sao lại rơi xuống phàm gian, được Hoa Gian phái tìm được?

Tôn Đình Quân vốn rất chờ mong Trương Văn Trọng biết được lai lịch của hạt đào này, thấy hắn lắc đầu không nói, không khỏi có chút thất vọng.

Từ sau khi có được hạt đào tràn ngập linh khí này, Hoa Gian phái đã nghĩ hết tất cả biện pháp muốn nghiên cứu sử dụng nó. Đáng tiếc chính là, bọn họ không thể nghiên cứu hay sử dụng được. Vô luận dùng nó luyện đan hay luyện khí, đều không hề luyện chế, thậm chí còn thôn phệ luôn những linh tài liệu khác. Bọn họ cũng từng nghĩ tới việc đem hạt đào đi gieo trồng, hi vọng ra cây đào. Nhưng đáng tiếc chính là, hạt đào đem chôn dưới đất hơn mười năm, cũng không hề nảy mầm. Cũng vẫn giữ nguyên hình dáng khi chôn xuống lúc trước.

Lần này, sở dĩ Tôn Đình Quân mang theo hạt đào bên người, là muốn tìm một người am hiểu luyện đan hay luyện khí, đem nó luyện hóa sử dụng. Nếu không phải vì mua Huyền Mộc chiết phiến làm hao tổn một số lớn đan dược nhất phẩm, hắn cũng sẽ không thương nghị với chưởng môn, đem hạt đào chỉ có thể nhìn mà không thể dùng này, đem ra trao đổi một số đan dược nhất phẩm, để cạnh phách lục thất phẩm đan dược.

Tôn Đình Quân rất nhanh liền điều chỉnh tốt tình tự, khẩn trương dò hỏi: “Thế nào, Trương tiên sinh, anh có hứng thú đối với bảo bối này không?”

Trương Văn Trọng mỉm cười, vẫn không trả lời, mà hỏi ngược lại: “Tôn tiên sinh dự định bán ra hạt đào này sao? Không biết anh muốn bán giá nào?”

Nghe Trương Văn Trọng hỏi như vậy, Tôn Đình Quân nhất thời vui mừng, bởi vì hắn biết Trương Văn Trọng hơn phân nửa cảm thấy hứng thú đối với hạt đào này. Chỉ là khi mở miệng ra giá, hắn chợt do dự, không biết nên ra giá thế nào mới tốt.

Nếu thấp, không thể mua được lục thất phẩm đan dược, nếu cao, sợ chọc tức Trương Văn Trọng...

Trong khoảnh khắc, Tôn Đình Quân thật không biết nên làm sao mở miệng.

518. Chương 541: Ai Chiếm Đại Tiệm Nghi?

Thấy Tôn Đình Quân do dự, Trương Văn Trọng cũng không nóng nảy giục giã, chỉ ra dấu cho đệ tử Hoa Gian phái rút cho hắn thêm chén trà, vừa thưởng thức trà vừa đợi Tôn Đình Quân định giá. Nhưng Tô Hiểu Hồng lại đang vội vã muốn trở về thu phục Hắc Hùng Tinh, nên có chút gấp gáp khó dần, lầm bầm nói: “Không phải chỉ cho ông ra giá hạt đào này sao? Sảng khoái một chút được không? Dây dây dưa dưa, lại còn nhăn nhó, không cảm thấy khó chịu à?”

Có thể câu nói của Tô Hiểu Hồng nổi lên tác dụng, cuối cùng Tôn Đình Quân cắn răng, khai ra một giá: “Ba mươi vạn nhất phẩm đan dược, được không?”

Vừa nghe được Tôn Đình Quân báo giá, Trương Văn Trọng còn chưa kịp mở miệng nói, Tô Hiểu Hồng cũng đã cau mày kêu lên: “Ba mươi vạn nhất phẩm đan dược? Ông đang lừa người sao? Giá cả như vậy, đều có thể mua được một kiện ngũ phẩm linh khí, hạt đào của ông tuy rằng không bình thường, nhưng vô luận từ phương diện nào đến xem, cũng không thể đắt hơn ngũ phẩm linh khí nha?”

Vưu Giai cũng không hiểu nhiều về hạt đào, cho nên vẫn chưa nói, nhưng trong ánh mắt nhìn Tôn Đình Quân, lại bao hàm vẻ nghi vấn.

Lúc này Tôn Đình Quân xấu hổ không ngớt, kỳ thực hắn cũng hiểu được, giá cả ba mươi vạn nhất phẩm đan dược có chút khá cao, nhưng vấn đề là hắn vừa mới dùng một trăm năm mươi vạn nhất phẩm đan dược để mua Huyền Mộc chiết phiến. Nếu như hạt đào này không thể đổi được hơn mười vạn nhất phẩm đan dược, lần này hắn mời Trương Văn Trọng tới đây cũng đã không còn ý nghĩa nữa. Nếu không phải bởi vì biết hạt đào chứa đựng linh khí tinh thuần cực kỳ, lại không có được công dụng thực sự, chỉ sợ hắn còn có thể khai ra một cái giá cao hơn.

Lúc này, Tôn Đình Quân chỉ đành làm mặt dày, ngoảnh mặt làm ngơ đối với câu nói của Tô Hiểu Hồng, hai mắt nhìn chằm chằm Trương Văn Trọng, chờ đợi câu trả lời của hắn.

“Ba mươi vạn nhất phẩm đan dược sao?” Trương Văn Trọng buông xuống chén trà trong tay, không có nửa điểm do dự, thậm chí ngay cả giá cả cũng không để ý, trực tiếp gạt đầu nói: “Tốt, vậy thì ba mươi vạn nhất phẩm đan dược.”

Hiện tại Trương Văn Trọng cũng không hề xem nhất phẩm đan dược vào trong mắt mình.

Không nói đến đệ tử Phong Sơn phái dạo thời gian gần đây tu tập luyện đan thuật, luyện ra rất nhiều nhất phẩm đan dược, chỉ nói trong hội đấu giá tu chân ngày hôm nay, bán ra Huyền Mộc chiết phiến với giá một trăm năm mươi vạn nhất phẩm đan dược, những nhất phẩm đan dược này, đối với Trương Văn Trọng thậm chí đệ tử Phong Sơn phái, đều không có bao nhiêu tác dụng, giữ lại cũng chỉ để đó, còn không bằng đổi lấy thứ mình cần.

Huống chi, hạt đào của Dao Trì bàn đào, ở trong mắt Trương Văn Trọng, giá trị vượt xa ba mươi vạn nhất phẩm đan dược, thậm chí hắn đã chuẩn bị tâm lý Tôn Đình Quân sẽ định ra giá mấy trăm vạn nhất phẩm đan dược. Mà hiện tại, Tôn Đình Quân chỉ khai ra ba mươi vạn nhất phẩm đan dược, đây quả thực là chuyện vô cùng có lợi, hắn làm sao lại đi cự tuyệt?

Người Hoa Gian phái không biết làm sao sử dụng hạt đào này, thế nhưng cũng không đại biểu Trương Văn Trọng cũng không biết làm sao sử dụng nó.

Theo Trương Văn Trọng xem ra, vô luận là đem hạt đào luyện đan hay luyện khí, đều vô cùng lãng phí. Hắn dự định đem hạt đào bỏ vào trong thế giới Càn Khôn Hồ, giao cho Thiềm Thử Tinh gieo trồng nuôi dưỡng. Tuy rằng Hoa Gian phái tiêu hao hơn mười năm cũng không thể làm hạt đào nảy mầm, nhưng cũng không đại biểu là hắn không thể.

Kỳ thực, gieo trồng Dao Trì bàn đào cũng không có chỗ gì đặc biệt, then chốt duy nhất chính là phải trồng ở một địa phương có linh khí dư thừa, đồng thời mỗi ngày đều dùng đan dược điều hòa làm thành linh dịch tưới, như vậy mới có khả năng để hạt đào nảy mầm. Mà thế giới trong Càn Khôn Hồ, theo linh khí bên trong khôi phục, hiện tại cũng được xem như là một nơi dư thừa linh khí. Về phần dùng đan dược điều hòa thành linh dịch sao...Hiện tại Trương Văn Trọng không thiếu, chính là linh dược thấp phẩm, dùng để tưới Dao Trì bàn đào, hắn không hề xót ruột chút nào.

Tuy nói Dao Trì bàn đào ba ngàn năm nở hoa, ba ngàn năm kết trái, ba ngàn năm chín tới, tính hết thời gian phải chín ngàn năm mới có thể ăn được. Nhưng hần tính toán cũng không phải ăn bàn đào Dao Trì.

Làm tiên quả quý trọng của tiên giới, Dao Trì bàn đào có thể nói toàn thân đều là bảo bối. Không chỉ có thể ăn trái đào, toàn thân trên dưới đều có thể dùng luyện đan, luyện khí, toàn bộ đều là linh tài liệu phẩm cấp siêu cao. Dù là con sâu sinh trưởng trên cây bàn đào, cũng đều có phẩm cấp cực cao, là linh tài liệu hiếm có thậm chí còn có khả năng có được linh thức, do đó tiến hóa thành yêu.

Chính bởi vì nhìn thấy những chỗ tốt này, Trương Văn Trọng mới không chút do dự đáp ứng giá cả của Tôn Đình Quân.

Mà khi thấy Trương Văn Trọng đáp ứng sảng khoái như vậy, Tôn Đình Quân cũng không khỏi sửng sốt, hần vốn tưởng rằng Trương Văn Trọng sẽ cò kè mặc cả với hần. Trong lúc nhất thời, hần có chút hối hận: “Nếu như sớm biết Trương tiên sinh sẽ đáp ứng sảng khoái như vậy, ta nên khai giá cao hơn một ít...”

Nhưng rất nhanh Tôn Đình Quân lại điều chỉnh tâm tình. Theo hần xem ra, có thể bán hạt đào với giá ba mươi vạn nhất phẩm đan dược, đã là không tệ lắm. Nếu như kêu giá cao hơn, nói không chừng sẽ trực tiếp làm Trương Văn Trọng tức giận, làm cho hần phẩy tay áo bỏ đi.

Ngay khi Tôn Đình Quân âm thầm vui vẻ, Tô Hiểu Hồng vẻ mặt lo lắng khuyên bảo: “Lão sư, hạt đào này trả ba mươi vạn nhất phẩm đan dược thì hơi đắt nha? Thầy đừng bị người này gạt đó...”

“Tiểu muội, không sao.” Trương Văn Trọng xua tay ngăn trở câu nói kế tiếp của Tô Hiểu Hồng, tuy rằng biết rõ mình đã chiếm tiện nghi, nhưng biểu tình đặc ý cũng không hề lộ ra, lúc này lại nhìn Tôn Đình Quân mỉm cười, nói: “Tôi và Tôn tiên sinh là bằng hữu, bằng hữu gặp trắc trở, xuất thủ tương trợ là chuyện nên làm.”

Nét mặt của Tôn Đình Quân chợt đỏ lên, trong lòng tràn đầy xấu hổ nói thầm: “Xem ra, Trương tiên sinh hần đã biết sau khi Hoa Gian phái mua Huyền Mộc chiết phiến, trong túi có chút ngưng ngưng, cho nên mới không trả giá, đáp ứng giá cả mình đưa ra. Đúng là người tốt nhan, Trương tiên sinh thật là người tốt, so sánh với hần, mình quả thật thành kẻ gian trá không biết xấu hổ...”

Trong lòng cảm khái, biểu tình hần nghiêm túc, phát ra lời từ nội tâm: “Trương tiên sinh, lần này anh trợ giúp nghĩa, Hoa Gian phái sẽ ghi khắc trong tâm khảm, trọn đời khó quên. Sau này có cần gì đến Hoa Gian phái, cứ phân phó, chúng tôi nhất định sẽ không cự tuyệt.”

“Tôn tiên sinh thật sự quá khách khí.” Trương Văn Trọng mỉm cười nói.

Dùng ba mươi vạn nhất phẩm đan dược, không chỉ mua được hạt đào Dao Trì bàn đào, còn để một tông phái xếp hạng mạnh trong Địa Tự Hào cảm động đến rơi nước mắt, thiếu hần một đại nhân tình. Buôn bán như vậy, thật sự quá có lời. Dù trở lại thêm mấy lần, Trương Văn Trọng cũng sẽ không ngại nhiều.

Sau khi khách sáo vài câu, Tôn Đình Quân xoa tay, có chút khẩn cấp nói: “Vậy... Trương tiên sinh, nếu như có thể, chúng ta nên đem chuyện giao dịch này hoàn thành cho xong nhé?”

Tuy nói Trương Văn Trọng đã đồng ý với chuyện giao dịch này, nhưng ba mươi vạn nhất phẩm đan dược còn chưa tới tay, Tôn Đình Quân vẫn chưa thể yên tâm. Chỉ khi lấy được ba mươi vạn nhất phẩm đan dược vào tay, hần mới có thể thả lỏng khẩu khí.

Trương Văn Trọng đoán được suy nghĩ trong lòng Tôn Đình Quân, mỉm cười nói: “Tốt, tôi gọi điện thoại cho người đưa nhất phẩm đan dược tới.”

“Tốt, tốt...” Tôn Đình Quân liên tiếp gật đầu, trên mặt lộ nụ cười lấy lòng.

Trương Văn Trọng lập tức lấy ra điện thoại, gọi cho Trần Hi, đem địa chỉ khách sạn Tôn Đình Quân đang ở cùng số phòng báo cho hần, bảo hần mau nhanh đem theo năm mươi vạn nhất phẩm đan dược đưa tới.

Trương Văn Trọng vừa cắt đứt điện thoại, Tô Hiểu Hồng vẻ mặt kinh ngạc hỏi: “Lão sư, hạt đào không phải trả giá ba mươi vạn thôi sao? Vì sao thầy lại bảo Trần Hi mang theo tới năm mươi vạn?”

Về mặt Tôn Đình Quân cũng tràn đầy kinh nghi, chỉ là hần không tiện mở miệng hỏi, lúc này nghe Tô Hiểu Hồng hỏi trước, hần vội vã dưng lỗ tai, muốn nghe câu trả lời của Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng cười giải thích: “Ba mươi vạn mua hạt đào, hai mươi vạn đưa tiền đặt cọc mua Hoa Gian trà.” Nói đến đây hắn đưa mắt nhìn Tôn Đình Quân: “Tôi tin tưởng, qua một phen thương nghị của Tôn tiên sinh với chương môn cùng trưởng lão của quý phái, bút buôn bán này nhất định có thể làm thành. Để biểu hiện thành ý của tôi, trước tiên tôi sẽ giao tiền đặt cọc cho quý phái.”

“VẬY...” Tôn Đình Quân do dự một lát, cuối cùng vẫn không mở miệng cự tuyệt. Hiện tại Hoa Gian phái đang cần đan dược, hai mươi vạn nhất phẩm đan dược, có thể nói là trợ lực lớn. Huống chi theo Tôn Đình Quân xem ra, tiền lời khi Hoa Gian phái trồng thêm Hoa Gian trà, cũng là một chuyện rất tốt.

“Xem ra, ta phải nghĩ đủ biện pháp, thuyết phục chương môn và các trưởng lão đồng ý trồng thêm Hoa Gian trà mới được...” Tôn Đình Quân trầm nói.

Hiệu suất làm việc của Trần Hi rất nhanh, từ lúc Trương Văn Trọng gọi điện thoại cho hắn đến lúc hắn dẫn theo hai đệ tử Phong Sơn phái khiêng hai rương lớn đi vào phòng Tôn Đình Quân, chỉ dùng mười phút thời gian.

Trương Văn Trọng chỉ vào hai cái rương do đệ tử Phong Sơn phái đưa đến, nói: “Tôn tiên sinh, năm mươi vạn nhất phẩm đan dược đã đưa đến, có cần kiểm tra không?”

“Kiểm tra gì chứ? Chẳng lẽ tôi còn không tin Trương tiên sinh sao?” Tuy rằng miệng nói như vậy, nhưng Tôn Đình Quân vẫn phái đệ tử Hoa Gian phái tiến lên kiểm tra. Sau khi xác định bên trong hai rương đựng năm mươi vạn nhất phẩm đan dược, miệng hắn cười toét, vội vã đem hạt đào nhét vào trong tay Trương Văn Trọng, rất sợ hắn cự tuyệt đổi ý.

Chuyện nơi này đã xong, Trương Văn Trọng liền hướng Tôn Đình Quân cáo từ, dẫn Vưu Giai và Tô Hiểu Hồng rời khỏi khách sạn.

“Lần này thực sự để họ Tôn kia chiếm đại tiện nghi.” Thẳng đến lúc này, Tô Hiểu Hồng vẫn có chút cảm giận bất bình.

Nhưng Vưu Giai lại bật cười, lắc đầu nói: “Tiểu muội, lần này em nói sai rồi. Theo chị thấy, người kiếm tiện nghi, hẳn nên là lão sư của em mới đúng.”

519. Chương 542: Sóng Ngầm Bắt Đầu Khởi Động

Những lời này của Vưu Giai không chỉ làm Tô Hiểu Hồng không hiểu ra sao, đồng thời Trương Văn Trọng cũng rất kinh ngạc, vẫn không nghĩ ra Vưu Giai làm sao biết được giá trị của hạt đào kia. Vì vậy hắn và Tô Hiểu Hồng không hẹn cùng đưa ánh mắt nhìn về phía Vưu Giai, cùng đợi nàng giải thích.

Vưu Giai cũng không để hai người thất vọng, mỉm cười giải thích: “Tuy rằng em không nhìn ra hạt đào kia đến tốt cùng có chỗ nào kỳ lạ, nhưng em quan sát được lúc Trọng ca nhìn thấy hạt đào thì trong ánh mắt chợt lóe vẻ mừng như điên. Ở lúc đó, tuy rằng Trọng ca cực lực không chế tình tự của mình, nhưng ở một ít địa phương rất nhỏ, vẫn bộc lộ được vẻ vui sướng của mình. Cho nên em có thể khẳng định, Trọng ca không chỉ nhìn ra lai lịch của hạt đào, còn chiếm được đại tiện nghi.”

Tô Hiểu Hồng kinh ngạc há to miệng, sửng sốt chừng hai ba giây đồng hồ mới nhìn Trương Văn Trọng dò hỏi: “Lão sư, Giai Giai tỷ nói có đúng không? Sự tình đúng như lời chị ấy đoán?”

“Đích xác như vậy, Giai Giai phán đoán hoàn toàn chính xác.” Trương Văn Trọng gật đầu nói, đối với ánh mắt và sức phán đoán của Vưu Giai thật sự cảm thán không ngớt. Bất quá lúc này hắn cũng không nói đến chuyện liên quan tới hạt đào, mà nói: “Nơi này không phải địa phương nói chuyện, chúng ta lên xe trước, trên đường quay về huyện Ấn Ngạc tôi sẽ đem lai lịch cùng giá trị của hạt đào nói cho hai người nghe.”

Vưu Giai và Tô Hiểu Hồng cùng gật đầu, cũng không nhiều lời, theo sát phía sau Trương Văn Trọng đi vào bãi đỗ xe, ngồi vào trong chiếc Audi, do Trương Văn Trọng lái hướng huyện Ấn Ngạc chạy đi.

Ngay lúc ba người Trương Văn Trọng rời đi, trong một tiệm cà phê cách khách sạn không xa, Lục Hòe ngồi ngay bên cửa sổ đã hoàn toàn nhìn thấy hình ảnh đó.

“Xem ra, lão Tôn thật đúng từ trong tay Trương tiên sinh có được một số nhất phẩm đan dược. Từ cái rương mấy đệ tử Phong Sơn phái khiêng tới, số lượng của nhất phẩm đan dược sợ là phải mấy chục vạn đi? Thật không biết, lão Tôn đem bảo bối gì bán cho Trương tiên sinh. Nhưng mặc kệ nói như thế nào, có thêm mấy chục vạn nhất phẩm đan dược này, lão Tôn lại lần nữa thu được lực lượng để cạnh tranh. Điều này đối với Linh Xu phái, không phải là tin tức tốt. Xem ra chúng ta cũng phải đem chút bảo bối ra từ chỗ Trương tiên sinh đổi lại một nhóm nhất phẩm đan dược mới được...” Trong lòng Lục Hộc âm thầm nói. Tuy rằng quan hệ giữa hắn và Tôn Đình Quân không tệ, hiện tại Hoa Gian phái và Linh Xu phái cũng là minh hữu, nhưng ở chuyện tranh đoạt thất phẩm đan dược, cũng không thể giảng tình nghĩa.

Nếu hiện tại Trương Văn Trọng đã đi, Lục Hộc ở lại nơi này cũng chỉ lãng phí thời gian, còn không bằng nhanh trở lại liên lạc với chưong môn Linh Xu phái, cùng các trưởng lão thương nghị một chút xem có thể lấy ra bảo bối gì, từ chỗ Trương Văn Trọng đổi lại một nhóm đan dược nhất phẩm, do đó tăng thêm lực cạnh tranh thất phẩm đan dược.

Trước khi đi, Lục Hộc cầm ly cà phê trước mặt chưa từng động qua, đưa lên miệng uống cạn một hơi.

“Phi phi phi...” Cà phê vừa vào miệng, Lục Hộc liền phun ra, lại cầm giận nói: “Thứ này cũng quá khó uống đi thôi? Vừa đắng vừa chát, làm gì sướng miệng như uống trà? Hừ, loại hàng ngoại nhập này, thật không tin được, thật không biết làm sao lại có người thích uống.” Hắn lắc đầu xoay người rời đi.

Kỳ thực lúc này người canh giữ bốn phía quanh khách sạn không chỉ có một mình Lục Hộc. Toàn bộ những người có ý định đối với thất phẩm đan dược, đều đang canh giữ ở gần bên. Khi bọn hắn nhìn thấy Tôn Đình Quân thành công từ trong tay Trương Văn Trọng đổi lại được một nhóm nhất phẩm đan dược, cũng không khỏi nhú mày, bắt đầu đầu đầu nghĩ biện pháp gom góp nhất phẩm đan dược. Ở trong đó không ít người nảy sinh ý nghĩ giống như Lục Hộc, chuẩn bị đem bảo bối trong tông phái đem ra bán đấu giá hoặc bán riêng cho Trương Văn Trọng...

Trong khoảng thời gian ngắn, sóng ngầm bắt đầu khởi động.

Đối với việc này, Trương Văn Trọng cũng không hay biết. Vào lúc này, hắn vừa lái xe vừa giảng thuật về lai lịch cùng giá trị của hạt đào cho Vũ Giai và Tô Hiểu Hồng.

“Lão sư, thầy nói hạt đào kia chính là Dao Trì bàn đào sao? Chính là tiên đào ăn vào có thể khiến cho người trường sinh bất lão? Trời ạ...đây cũng làm kẻ khác quá chấn kinh đi thôi? Nói như thế, lão sư thật đúng đã chiếm được đại tiện nghi.” Sau khi nghe xong Trương Văn Trọng giảng thuật, Tô Hiểu Hồng không kiềm chế được chấn động trong lòng, thất thanh kinh hô lên. Lúc này bọn họ đã ra khỏi Vân Thai thị, cho nên cũng không cần lo lắng người bên ngoài nghe được.

Trương Văn Trọng bật cười, nói: “Kỳ thực tôi cũng không thể xem là chiếm tiện nghi. Hạt đào của Dao Trì bàn đào tuy rằng trân quý, nhưng đối với người tu chân phổ thông mà nói, chỉ là phế vật chỉ nhìn chứ không thể dùng. Nếu như đổi lại thành người khác, kiên quyết sẽ không đáp ứng cái giá do Tôn Đình Quân khai ra.”

Vũ Giai cũng khiếp sợ không ngớt, nhưng biểu hiện của nàng lạnh tĩnh hơn Tô Hiểu Hồng rất nhiều, chỉ nói: “Em nguyên bản cho rằng, Dao Trì bàn đào chỉ bịa đặt trong tiểu thuyết, nhưng không hề nghĩ đến, trên đời này thật đúng có Dao Trì bàn đào...Ai, Trọng ca, lời nói của anh, Dao Trì bàn đào là vật tiên giới, hạt đào vì sao lại rơi xuống nhân gian?”

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Anh cũng không biết. Bất quá vật tiên giới rơi vào nhân gian cũng có rất nhiều tiền lệ, cho nên cũng không có gì đáng kỳ quái.”

Vũ Giai gật đầu, cũng không nói nữa.

Điện thoại di động của Trương Văn Trọng vang lên, cầm lấy vừa xem, chính do Vương Hân Di gọi tới, phỏng chừng nhìn sắc trời đã tối, liền gọi điện thoại hỏi thăm khi nào hắn về nhà.

Quả nhiên, sau khi chuyển máy nghe, liền nghe được Vương Hân Di hỏi: “Em trai, mọi người đang ở đâu? Tối nay có về nhà ăn cơm không?”

Trương Văn Trọng cười hồi đáp: “Đương nhiên là phải về, tụi em đang trên đường trở về, không bao lâu sẽ về đến nhà.”

Lúc này Vương Hân Di mới yên lòng, vừa cười vừa nói: “Vây là tốt rồi, chị và tiểu Liên Nam đã liên tay làm một bàn cơm tối phong phú, nếu như các em còn chưa về, chẳng phải phí công lao của chúng tôi sao.” Lại nói thêm vài câu, dặn dò ba người Trương Văn Trọng mau nhanh trở về, nàng mới cắt đứt điện thoại.

Đợi sau khi Trương Văn Trọng cắt đứt điện thoại, Tô Hiểu Hồng mới hỏi: “Lão sư, em nên làm thế nào mới có thể thu phục Hắc Hùng Tinh, để nó nghe theo mệnh lệnh của em?” Tuy rằng tu vi của nàng đã đạt tới Kim Đan sơ kỳ, nhưng nàng chưa từng học qua tri thức thuần dưỡng yêu thú. Sau khi mua về Hắc Hùng Tinh, nàng luôn một mực suy nghĩ vấn đề này.

Hiện tại cách huyện Ân Ngạc vẫn còn một đoạn đường, Trương Văn Trọng thẳng thắn mượn cơ hội này giảng giải cho Tô Hiểu Hồng một khóa: “Muốn phục tùng yêu thú tinh quái, chủ yếu có hai biện pháp. Thứ nhất, là mượn chú pháp ép buộc yêu thú tinh quái phụng chúng ta là chủ, nghe theo mệnh lệnh. Ưu điểm của cách này là nhanh nhẹn bớt việc, khuyết điểm là một ngày tu vi yêu thú mạnh hơn chủ nhân, nó sẽ làm phản! Một phương pháp khác là thông quan tâm linh cùng yêu thú trao đổi, vun đắp tình cảm, khiến cho nó trung thành với mình. Phương pháp này chỉ có khuyết điểm là, tốn khá nhiều thời gian...”

Không chỉ riêng Tô Hiểu Hồng nghe được liên tục gật đầu, mà thậm chí cả Vương Giai ở bên cạnh nghe cũng sướng tai. Tuy nàng chưa phải là tu chân giả, nhưng Trương Văn Trọng đem những tri thức tu chân giảng giải sâu sắc, lời lẽ thấu triệt dễ hiểu, không hề giống như mấy vị tu chân giả khác, vừa mở miệng ra là dùng từ ngữ huyền diệu khó lí giải. Để cho người nghe cảm thấy như chìm vào trong tầng sương mù.

Bất quá, sau khi nghe Trương Văn Trọng giảng thuật xong, Tô Hiểu Hồng lại rơi vào trong tình thế khó xử. Cùng lúc, nàng muốn con Hắc Hùng Tinh kia sớm phục tùng mình một chút, biến nó trở thành thuần nhục hiệp trợ mình lúc chiến đấu. Mặc khác, nàng lại không hi vọng Hắc Hùng Tinh sẽ thí chủ. Trong khoảng thời gian ngắn, Tô Hiểu Hồng không biết nên làm sao cho phải. Cuối cùng, nàng khẳng khái đem quả bóng phiến toái này ném sang tay Trương Văn Trọng: “Sư phụ, thầy nghĩ em nên dùng phương pháp nào để huấn luyện Hắc Hùng Tinh ạ?”

“Hắn là cô nên kết hợp cả hai phương pháp kia lại.” Trương Văn Trọng biết Tô Hiểu Hồng đang lo lắng điều gì, hần mím cười nói: “Tu vi hiện giờ của cô là Kim Đan sơ kỳ, mà đầu Hắc Hùng Tinh kia mới chỉ có Kết Đan kỳ. Cho nên trước tiên hãy dùng chú pháp để khiến nó nhận cô làm chủ. Sau đó sẽ chậm rãi cùng nó khai thông tâm linh, bồi dưỡng tình cảm.”

Tô Hiểu Hồng đối với lời đề nghị này tương đối hài lòng, nàng cười dài gật đầu: “Ai da, vậy thì chiếu theo lời của sư phụ đi.”

Theo sau Tô Hiểu Hồng lại than thở nói: “Cũng không biết đám người Hoa Gian phái....đã đưa nó về tới Mục Mã trường chưa nhỉ? Uy, không được, mình phải gọi điện cho Trần Nhân tỹ mới yên tâm!”

Quả nhiên nàng rút điện thoại ra, gọi cho Trần Nhân. Nghe được tin tức Hắc Hùng Tinh đã an toàn quay về Mục Mã trường, lúc này mới yên lòng trở lại.

Thấy hành động của nàng, Trương Văn Trọng chỉ lắc đầu bật cười: “Tiểu nha đầu này, bao giờ mới bỏ được cái tính nóng nảy kia nha? À đúng rồi, khẩu Desert Eagle cô có mang theo bên người không?”

“Có đem theo.” Lúc này Tô Hiểu Hồng mang khẩu Desert Eagle trưng bày ra.

Vương Giai bị hoảng sợ, thất kinh hỏi: “Tiểu muội, em vẫn luôn mang theo bên người khẩu súng này ư? Vậy em qua mặt trạm kiểm soát ở sân bay như thế nào à!”

Tô Hiểu Hồng mỉm cười giải thích: “Giai Giai tỹ, đây cũng không phải cây súng bình thường, mà nó là một kiện pháp bảo. Trạm kiểm soát ở sân bay làm sao phát hiện được nó? Hơn nữa, em là tu chân giả, có rất nhiều phương pháp để che mắt trạm kiểm soát tại sân bay.”

Vương Giai vỗ trán cười nói: “Thiếu chút nữa chị đã quên mất thân phận của em rồi nghen.”

Trương Văn Trọng chen ngang nói: “Tiểu muội, đưa khẩu Desert Eagle này cho ta. Hôm nào ta sẽ bớt chút thời gian tinh luyện nó. Nếu tu vi của cô đã tấn thăng lên cảnh giới Kim Đan kỳ, vậy thì pháp bảo cũng nên thăng cấp một chút đi.”

Tô Hiểu Hồng vui sướng nhét khẩu Desert Eagle vào trong tay Trương Văn Trọng, cười dài nói: “Cảm tạ sư phụ!”

Ba người một đường cười nói vui vẻ, chẳng bao lâu sau đã quay về huyện Ấn Ngạc. Đem ô tô dừng ở trong bãi đậu xe của tiểu khu xong. Trương Văn Trọng liền dẫn Vưu Giai và Tô Hiểu Hồng đi lên nhà.

520. Chương 543: Muốn Thành Tiên Không?

Đối với Vưu Giai thì mọi người trong nhà Trương Văn Trọng sớm đã biết rồi, nên cũng không cần phải giới thiệu. Còn Thụ Tinh Linh “tiểu mộc” thì đang trốn trong búp đầm của nàng, nó nằm im bất động giả vờ như một con rối vô tri.

Mặc dù đây là lần đầu tiên Tô Hiểu Hồng gặp mặt người trong nhà Trương Văn Trọng. Nhưng nàng trời sinh đã thông minh hoạt bát, với cái miệng dẻo quẹo, chẳng tốn bao nhiêu công phu liền được mọi người trong nhà yêu thích. Nhất là Tiểu Liên Nam, đối với nàng yêu thích phá lệ, tựa ngay cả lúc ăn cơm cũng phải ngồi gần sát bên cạnh nhau. Hai người thỉnh thoảng cười nói rôm rả, cảm tình tốt đến mức, làm cho Vương Hân Di có chút điểm ghen tị.

Dùng cơm tối xong! Vốn Tô Hiểu Hồng cùng Vưu Giai tính toán đi thuê phòng ở một khách sạn gần đây. Nhưng lại bị Trương Trạch Thụy bác bỏ ý tưởng này: “Không được, hai các cháu là nữ nhân, thân thể yếu ớt! Nếu ra ngoài khách sạn ngủ, vạn nhất gặp phải kẻ xấu thì làm sao bây giờ?”

Kẻ xấu?

Vưu Giai liếc mắt nhìn Tô Hiểu Hồng một cái, không khỏi lên miệng cười. Nếu quả thật có kẻ đuôi mù đi trên chóc hai người bọn họ, chỉ sợ cũng bị Tô Hiểu Hồng dùng những trò tra tấn tinh quái, nghịch cho thừa sống thiếu chết đi?

Trương Trạch Thụy tự nhiên cũng không biết, cô gái thanh xuân hoạt bát Tô Hiểu Hồng này. Thoạt nhìn thì vô hại cả người lẫn vật, nhưng thực chất ra lại chính là tu chân giả có tu vi Kim Đan kỳ. Cho nên hẳn tiếp tục nói: “Hai các cháu ngủ ở đây đi! Hân Di, con thu dọn phòng của Văn Trọng qua một chút, đêm nay Vưu Giai cùng Tô Hiểu Hồng sẽ ngủ trong phòng Văn Trọng. Còn Văn Trọng thì ngủ tạm ở ngoài phòng khách một đêm cũng được rồi.”

“Dạ.” Vương Hân Di gật đầu, lập tức đứng dậy đi thu dọn phòng ngủ của Trương Văn Trọng.

Thấy Trương Trạch Thụy đã quyết định, Vưu Giai và Tô Hiểu Hồng cũng không tiện chối từ. Đương nhiên hai người đều không nhàn rỗi, liền vội vàng đứng lên giúp Vương Hân Di thu thập phòng ngủ.

Tối hôm nay, bởi vì có thêm Tô Hiểu Hồng và Vưu Giai, cho nên Trương gia càng náo nhiệt hơn so với mấy ngày trước. Sáu người ngồi vây quanh bên trong phòng khách cùng nhau xem chương trình truyền hình. Thỉnh thoảng tất cả còn ra ngoài sân bắn pháo hoa, cảm thụ bầu không khí huyền ảo những ngày cuối tết.

Sắc trời muộn dần, người nhà họ Trương cũng lục đục đi ngủ. Vốn Vưu Giai muốn tán chuyện cùng Trương Văn Trọng thêm một lát, nhưng do hôm nay một đường từ Ung Thành chạy đến huyện Ấn Ngạc, sớm đã vô cùng mệt mỏi. Chỉ đành bỏ qua ý niệm này, sau khi chúc mọi người ngủ ngon, cũng quay trở về phòng nghỉ ngơi.

Ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ thạch anh treo trong phòng khách, kim đồng hồ đã muốn bước qua nửa đêm một chút. Xem chừng mọi người ngủ say cả rồi, nên Trương Văn Trọng búng người khỏi ghế sa-lon, nhẹ nhàng mặc quần áo chỉnh tề, liền chuẩn bị đi tới Mục Mã Trường, đem khẩu Desert Eagle tinh luyện cho Tô Hiểu Hồng.....Đồng thời cũng luyện chế một bộ giáp thân cho con Hắc Hùng Tinh.

Lúc này, Tô Hiểu Hồng cũng rón rén mở cửa phòng ra, nhỏ giọng nói: “Sư phụ, thầy muốn đến Mục Mã Trường sao? Cho em theo với, em đang cần thu phục đầu Hắc Hùng Tinh kia.”

“Tiểu nha đầu...thực tinh quái!” Trương Văn Trọng bất đắc dĩ nói. Nhưng trên mặt lại không hề kinh ngạc. Bởi vì chuyện này sớm đã nằm trong dự đoán của hắn. “Đi thôi, nhẹ nhàng một chút, đừng để mọi người thức giấc.”

“Dạ.” Tô Hiểu Hồng mừng rỡ, vội vàng theo chân Trương Văn Trọng rời khỏi Trương gia. Nường theo bóng đêm che giấu, hướng về phía Mục Mã Trường mà chạy đi.

Khi hai người đến Mục Mã Trường, thì vài gã đệ tử Phong Sơn phái sớm đã đứng ở cửa nghênh đón. Tô Hiểu Hồng bản tính nóng nảy, vội vàng túm một người trong đó hỏi: “Hắc Hùng Tinh của ta ở đâu vậy? Mau dẫn ta qua thăm nó chút nào.”

Gã đệ tử Phong Sơn phái này biết nàng là đệ tử thân truyền của Trương Văn Trọng. Cho nên không dám lãnh đạm, mau chóng đưa nàng tới nơi giam giữ Hắc Hùng Tinh.

Còn Trương Văn Trọng thì rảo bước tới phía hồ bơi. Dem Hồn Độn Lô cùng tất cả linh tài cần thiết mang ra. Bất quá hẳn cũng không có vội vàng tinh luyện Desert Eagle. Mà thu liễm tinh thần, tiến vào thế giới trong Càn Khôn Hồ.

Trông thấy Trương Văn Trọng xuất hiện, Tiêu Đồ, Minh Xà cùng ngũ độc yêu ở trong Càn Khôn Hồ vội vàng bước lên nghênh đón, cung kính hành lễ nói: “Tham kiến chủ nhân.”

“Tất cả đứng lên đi.” Trương Văn Trọng khoát tay ra hiệu cả đám đứng dậy. Theo sau nhìn Thiềm Thử Tinh hỏi: “Việc vun trồng Cửu Phẩm Tiên Liên, có tiến triển gì không?”

Thiềm Thử Tinh không dám lãnh đạm, vội vàng trả lời: “Tôi đã làm theo chủ nhân căn dặn, đem ba miếng hạt sen và một đoạn củ sen để vào trong lòng khúc Tiên Hà*. Mặc dù tạm thời chúng nó còn chưa sinh trưởng, nhưng vẫn có thể khẳng định kế hoạch này sẽ thành công mỹ mãn. Bất quá muốn chúng nó sinh trưởng, thì còn cần phải chờ đợi thêm một khoảng thời gian nữa.”

“Làm tốt lắm.” Trương Văn Trọng thỏa mãn nói. Nếu vun trồng được Cửu Phẩm Tiên Liên ở trong Càn Khôn Hồ, thì đây sẽ là một cái tin tức phi thường tốt. Hắn vung tay phải lên, ném một chiếc bình sứ cho Thiềm Thử Tinh: “Bình Tam Thanh Đại Đạo Đan này, coi như là khen thưởng ngươi đi. Chỉ cần ngươi vun trồng thành công Cửu Phẩm Tiên Liên. Như vậy, ta cũng tuyệt không có nuốt lời, sẽ nhượng lại cho ngươi một viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan.”

Thiềm Thử Tinh vui mừng quá đỗi, hai tay vươn ra tiếp nhận bình Tam Thanh Đại Đạo Đan. Lần thứ hai quỳ rạp trên mặt đất hướng Trương Văn Trọng cảm tạ: “Cảm ơn chủ nhân đã khen thưởng. Tôi nhất định sẽ cúc cung tận tụy. Tranh thủ để mau chóng hoàn thành kế hoạch này của ngài.”

Sáu con yêu thú còn lại, ngay cả Tiêu Đồ và Minh Xà đều không ngừng hâm mộ Thiềm Thử Tinh. Đáng tiếc chính là, mỗi một loài yêu quái đều có sở trường riêng biệt. Lúc này chứng kiến Thiềm Thử Tinh được khen thưởng, Hạt Tử Tinh đứng ngồi không yên, bỗng dưng hướng Trương Văn Trọng đưa ra ý kiến: “Chủ nhân, sao ngài không mua ít linh thú ở trong hội đấu giá tu chân nhỉ?”

“Ta đúng là đã quên mất, sở trường của ngươi là am hiểu sinh trưởng linh thú rồi.” Trương Văn Trọng trầm ngâm nói: “Như vậy đi, trong những buổi đấu giá tiếp theo, các ngươi cũng đi tham gia nhé! Nếu nhìn thấy đồ vật nào có tác dụng với mình, thì không cần khách khí, đều mua hết vào.”

Đấu giá hội tu chân lần này, Trương Văn Trọng không chỉ sở hữu nhiều loại đan dược ngũ phẩm, lục phẩm, thất phẩm ra. Mà còn có thêm rất nhiều đan dược và pháp bảo do chính tay đệ tử Phong Sơn phái chuẩn bị. Cũng chính bởi vậy, cho nên hẳn mới dám nói ra một câu xanh rờn như thế.

“Đa tạ chủ nhân.” Cả đám yêu quái đều vui mừng hò reo.

Sau khi kêu đám yêu quái đứng dậy xong, Trương Văn Trọng mới đem hạt đào mua được từ trong tay Hoa Gian phái ra, nhìn Thiềm Thử Tinh nói: “Hạt đào này chính là của Dao Trì Bàn Đào ở trên tiên giới. Hiện giờ ta giao nó cho ngươi, do ngươi tìm hiểu phương thức vun trồng. Chỉ cần nó nảy mầm sinh trưởng tốt, vậy thì ta sẽ có trọng thưởng. Thậm chí còn đưa ngươi vào hàng ngũ yêu tiên, để ngươi trở thành yêu tiên nhất giới, cũng không phải là không có khả năng!”

Đứng vào trong hàng ngũ yêu tiên?

Trở thành yêu tiên nhất giới?

Những lời này của Trương Văn Trọng, không chỉ làm cho Thiềm Thử Tinh chấn kinh. Đồng dạng cũng làm cho mấy con yêu thú khác bị chấn kinh theo.

Yêu quái cùng nhân loại giống nhau. Đều dốc sức tu luyện chỉ vì mong muốn có được lực lượng cường đại, trở thành thần tiên và trường sinh bất tử! Chẳng qua, mấy trăm năm gần đây không có nhân loại hay yêu quái nào có thể phi thăng thành tiên. Thế nhưng bây giờ, Trương Văn Trọng lại dám hứa hẹn, sẽ khiến cho tụi nó trở thành yêu tiên nhất phương, thử hỏi tụi nó làm sao có thể không khiếp sợ đây?

Đồng dạng một câu nói, nhưng nếu là người khác xuất ngôn, cho dù tu vi hơn xa Trương Văn Trọng. Chỉ sợ đám yêu thú này đều sẽ không tin tưởng, còn cho rằng đây là lời cuồng ngôn vọng ngữ. Bất quá, những lời này do chính miệng Trương Văn Trọng nói ra, lại khiến cho tụi nó không thể không tin.

Tuy chúng nó không biết rõ thân phận của Trương Văn Trọng. Nhưng theo biểu hiện, Trương Văn Trọng nắm giữ rất nhiều công pháp siêu việt. Là bọn chúng đã biết Trương Văn Trọng không phải tu chân giả bình thường.

Trầm mặc hồi lâu sau, cuối cùng Thiềm Thử Tinh mới hồi phục thần trí. Lại quỳ rạp xuống mặt đất, khấu đầu cảm tạ: “Chủ nhân, tôi nhất định sẽ dốc sức làm việc. Tuyệt đối sẽ không cô phụ lòng tin của chủ nhân.”

Trương Văn Trọng gật đầu hài lòng, theo sau ngoảnh mặt nhìn đám yêu quái còn lại: “Mấy đứa các người cũng thế. Chỉ cần làm thỏa đáng những chuyện tình ta giao phó. Trong tương lai trở thành yêu tiên, đều không phải cái tham vọng gì quá đáng.”

“Đa tạ chủ nhân.” Đám yêu quái nhất tề quỳ rạp xuống đất, không ngừng khấu đầu lạy tạ Trương Văn Trọng.

521. Chương 544: Ba Kiện Linh Khí

Sau khi dạy phương pháp vun trồng Dao Trì Bàn Đào cho Thiềm Thử Tinh xong, Trương Văn Trọng lại căn dặn nó cần phải chú ý một số việc: “Trong quá trình vun trồng Dao Trì Bàn Đào, một khi xảy ra sự cố. Bất kể như thế nào, đều phải hướng ta bẩm báo trước tiên, nhớ chưa?”

“Nhớ rõ.” Thiềm Thử Tinh dùng sức gật đầu nói: “Thỉnh tông chủ an tâm, tôi nhất định sẽ trông nom hạt đào này cẩn thận. Cho dù có phải mất mạng cũng không nề hà đâu.”

Trương Văn Trọng thỏa mãn vuốt cằm. Theo sau ngoảnh mặt nhìn Tiêu Đồ thương thế chưa khỏi hẳn, nói: “Người cùng Minh Xà theo ta ra ngoài một chuyến.”

Tuy rằng không biết vì sao Trương Văn Trọng lại muốn mình ra bên ngoài. Nhưng Tiêu Đồ cũng không dám hỏi nhiều. Vội vàng cùng Minh Xà, bám theo phía sau hần rời khỏi thế giới trong Càn Khôn Hồ.

Trong hồ bơi, đám đệ tử Phong Sơn phái đứng canh gác cách đó không xa. Đột nhiên trông thấy Tiêu Đồ xuất hiện thì đều giật mình cả kinh. Mặc dù không có nhiều người nhận ra Tiêu Đồ, nhưng cái bộ dạng xấu xí hung ác của nó, cũng đã khiến cho mọi người biết, nó không phải là cái thứ gì dễ chọc. Huống chi, trên người Tiêu Đồ còn tản mát ra uy khí cường đại, thiếu chút nữa đã áp bức cho bọn hần hụt hơi.

“Con yêu quái khủng bố này từ đâu hiện ra thế nhỉ?” Trong lúc đang kinh ngạc, chúng đệ tử Phong Sơn phái cơ hồ theo bản năng, đều tự xuất pháp bảo, phủ chú ra phòng vệ. Tuy biết mình không phải là đối thủ của con yêu quái khủng bố này, nhưng bọn hần lại không hề sợ hãi chút nào.

Khi chúng đệ tử Phong Sơn phái chuẩn bị xông lên liều mạng. Thì một cái thanh âm quen thuộc đột ngột vang lên: “Đừng khản trương, Tiêu Đồ là người một nhà. Mau thu hồi pháp bảo trong tay các người về hết đi.”

Chúng đệ tử Phong Sơn phái đưa mắt nhìn lên, người đang nói cũng không phải ai khác, mà chính là Trương Văn Trọng. Giờ phút này, hần đã xuất hiện ở bên cạnh Tiêu Đồ.

“Hóa ra là sủng vật của tông chủ....”

Chúng đệ tử Phong Sơn phái lúc này mới hiểu ra. Theo sau bình tĩnh thu hồi pháp bảo về. Đồng thời, bọn hần cũng nhin không được, tò mò trộm liếc nhìn bộ dạng xấu xí hung ác của Tiêu Đồ, âm thầm tự nhủ: “Không biết con yêu thú này, đã tới cấp bậc nào rồi. Mà khí thế nó phát ra, thực khiến cho người ta cảm

thấy bị áp bức. Tuy nhiên, lợi hại nhất vẫn là tông chủ, ngài ấy có thể thuần dưỡng con yêu thú khủng bố kia làm sủng vật cưng chiều, đến khi nào thì ta mới lợi hại như tông chủ đây ah....”

Trương Văn Trọng cũng không biết suy nghĩ trong lòng đám đệ tử. Hắn vừa dẫn Tiêu Đồ cùng Minh Xà ra khỏi Càn Khôn Hồ, tức thì đã muốn bắt tay vào công việc luyện chế pháp bảo.

Chứng kiến hành động này của Trương Văn Trọng, ban đầu Tiêu Đồ hơi ngạc nhiên, theo sau mới tỉnh ngộ. Ở trong lòng âm thầm cảm kích: “Đây là chủ nhân muốn thực hiện lời hứa ngày trước, luyện chế cho ta một bộ giáp lưng hoàn mỹ, xem ra hắn cũng có chút đạo nghĩa! Mặc dù ta bị hắn đánh trọng thương, đồng thời còn mất đi Cửu Phẩm Tiên Liên. Nhưng không thể nghi ngờ, chỉ cần ta theo sát hắn, ta sẽ có được những thứ còn trân quý hơn cả Cửu Phẩm Tiên Liên đi!”

Không tự chủ được, nó lại nghĩ tới lời hứa hẹn lúc trước của Trương Văn Trọng ở trong Càn Khôn Hồ. Thì nhiệt huyết trong lòng không khỏi trào dâng, âm thầm hạ quyết tâm: “Vì có thể trở thành yêu tiên. Ta phải theo sát bên cạnh chủ nhân, đem hết khả năng hoàn thành những việc mà hắn giao phó mới được!”

Ngay khi Tiêu Đồ đang thất thần mơ mộng cảnh tượng mình phi thăng tiên giới, trở thành yêu tiên. Thì Trương Văn Trọng đã kêu Minh Xà phóng xuất Đại Tảo hung hỏa, thiêu đốt Hồn Độn Lô đỏ rực lên. Theo sau lại ném số địa cấp thất phẩm linh tài vào trong đỉnh lô. Cũng khoanh chân ngồi xuống, chuyển hóa số linh tài ở trong đỉnh lô trở thành linh khí.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Trương Văn Trọng tựa như một lão tăng nhập định, ngồi im không hề nhúc nhích. Lúc này, Tiêu Đồ cũng theo trong ảo tượng thanh tĩnh lại, mở to hai mắt ra nhìn Hồn Độn Lô, trong ánh mắt lộ vẻ mong chờ tột đỉnh.

Hai giờ rất nhanh trôi qua, Trương Văn Trọng vẫn luôn nhắm mắt khoanh chân, lúc này đột nhiên đứng lên, tay phải bắt quyết chỉ về phía Hồn Độn Lô, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

Nhất thời nắp lô bắn thẳng lên, một chiếc giáp lưng màu xích hoàng cũng theo trong lô bay ra, rơi xuống ở trước mặt Tiêu Đồ.

Trương Văn Trọng ném bình đan dược cho Minh Xà, để nó bổ sung linh khí tiêu hao, chuẩn bị luyện chế pháp bảo lần kế tiếp. Đồng thời cũng xoay người lại, nhìn Tiêu Đồ hỏi: “Tiêu Đồ, cái giáp lưng này người có hài lòng không?”

“Hài lòng, ta phi thường hài lòng. Chủ nhân, cảm tạ ngài đã ban ân.” Tiêu Đồ quan sát chiếc giáp lưng do Trương Văn Trọng mới luyện chế ra, trên mặt nó lộ vẻ hưng phấn tột đỉnh.

Trên bề mặt chiếc giáp lưng này, phủ đầy những đường hoa văn huyền ảo. Tuy rằng Tiêu Đồ không hiểu rõ ý nghĩa của những đường hoa văn này, nhưng nó có thể cảm ứng được linh khí tinh thuần sung mãn tỏa mát ra từ đó. Không thể nghi ngờ, cái đồ án này hẳn sẽ phải là một cái trận pháp uy lực bất phàm đi?

“Đây là Liệt Diễm Văn Tinh Trận.” Nhìn ra nét nghi hoặc trong ánh mắt của Tiêu Đồ, Trương Văn Trọng liền chỉ vào chiếc giáp lưng, giải thích: “Trên bề mặt tầng giáp này, được sở hữu ba mươi sáu hoa văn phù chú thuật. Mỗi đạo hoa văn chú thuật là một tử trận, ba mươi sáu tử trận hợp thành trận pháp, có công năng thuộc tính của hai tầng Thổ - Hỏa. Mà Liệt Diễm Văn Tinh Trận còn rất nhiều diệu dụng, chỉ dựa vào ta giải thích là không được, còn phải do người tự mình suy ngẫm, nắm giữ, mới thấu triệt được nó.”

Tiêu Đồ chính là yêu quái thuộc tính Thổ. Khi Trương Văn Trọng luyện chế ra cái giáp lưng này cũng đã tính toán trước cả rồi. Sở dĩ công năng của chiếc giáp lưng là hai tầng Thổ-Hỏa, ngoại trừ vì thuộc tính của Tiêu Đồ ra, thì còn dựa theo Ngũ Hành, hỏa thổ tương liên nhau nữa.

Tiêu Đồ dùng sức gật đầu, hỏi đáp: “Thỉnh chủ nhân yên tâm! Ta sẽ nghiên cứu thấu triệt những hoa văn ở trên giáp lưng này trong khoảng thời gian nhanh nhất.”

Dứt lời, nó nhe hàm răng sắc nhọn, phun một cỗ yêu khí lên trên chiếc giáp lưng này.

Bỗng nhiên, chiếc giáp lưng màu xích hoàng tỏa mát ra từng đạo hào quang chói lóa, tựa như một ông mặt trời nhỏ bé. Trong sự bao bọc của ánh hào quang, chiếc giáp lưng chậm rãi bay lên, rơi xuống tấm lưng trống rỗng của Tiêu Đồ, cũng dung hợp cùng nó, trở thành một bộ phận trên người Tiêu Đồ.

Trương Văn Trọng thấy thế, liền gật đầu phân phó: “Được rồi, người hãy quay về Càn Khôn Hồ đi. Nhân tiện cũng tranh thủ thời gian nghiền ngẫm, nắm giữ kỹ năng thao túng chiếc giáp lưng mới này nhé. Trong tương lai, còn có rất nhiều việc phải nhờ người hỗ trợ.”

Trong đầu Trương Văn Trọng không tự chủ được hiện ra thân ảnh của nữ tử thần bí áo trắng. Tuy khoảng thời gian này, nàng ta biến mất không để lại một chút dấu vết gì, nhưng Trương Văn Trọng biết, nàng ta nhất định là đang tiềm phục ở đâu đó, chuẩn bị trừ hoạch ra một cái hành động lớn hơn.

Cho nên, Trương Văn Trọng phải tranh thủ thời gian, gia tăng thực lực của chính mình cùng bằng hữu.

“Đa tạ chủ nhân ban thưởng.” Tiêu Đồ hướng Trương Văn Trọng khấu đầu tạ ơn. Lúc này mới hứng trí quay trở về thế giới bên trong Càn Khôn Hồ. Bắt đầu nghiên cứu công hiệu của chiếc giáp lưng.

Sau khi luyện chế giáp lưng cho Tiêu Đồ xong, Trương Văn Trọng cũng chưa nghỉ ngơi. Mà tiến hành tinh luyện khẩu Desert Eagle, và một bộ khải giáp toàn thân cho sủng vật gấu đen của Tô Hiểu Hồng.

Đến khi Tô Hiểu Hồng dựa theo phương pháp giảng dạy của Trương Văn Trọng, đem con Hắc Hùng Tinh thu phục xong, cũng chạy tới gần hồ bơi. Thì Trương Văn Trọng đã tinh luyện xong mấy thứ pháp bảo này rồi.

Từ xa nhìn thấy Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng đã khẩn cấp nói: “Sư phụ, hiện giờ con Hắc Hùng Tinh này đã ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của em rồi! Bất quá trình độ phối hợp còn chưa được ăn ý cho lắm, em muốn ma luyện thêm mấy ngày nữa.”

“Không thành vấn đề.” Trương Văn Trọng gật đầu cười nói. Bởi vì loại thái độ cầu tiến này của Tô Hiểu Hồng, hẳn tương đối ứng hộ!

Đồng thời, hắn còn ném khẩu Desert Eagle mới tinh luyện cho Tô Hiểu Hồng, cũng chỉ vào bộ hoàng kim khải giáp nằm dưới mặt đất nói: “Giáp bảo hộ cho Hắc Hùng Tinh đã luyện chế xong rồi! Ta cũng khắc một trận pháp lên trên bề mặt bộ khải giáp này. Chỉ cần nó mặc vô người, lập tức sẽ biến thành một con chó lông vàng. Dùng việc này để che mắt thiên hạ, tránh đưa tới những phiền toái không cần thiết.”

Tiếp nhận khẩu Desert Eagle, cảm thụ được linh khí tinh thuần phát ra từ khẩu súng. Tô Hiểu Hồng kinh hỉ kêu lớn: “Oa, khẩu súng của em thăng cấp lên thành tam phẩm linh khí rồi!”

Nàng lại đưa mắt xuống nhìn bộ khải giáp dành cho Hắc Hùng Tinh: “Đây...đây cũng là nhất phẩm linh khí nha!”

Bất quá, Trương Văn Trọng vẫn lắc đầu thở dài: “Đáng tiếc, chúng ta còn thiếu thốn nhiều Địa cấp linh tài liệu. Nếu như có đủ các loại để phục vụ quá trình tinh luyện, thì hai thứ này sẽ còn cao phẩm hơn nữa.”

Trong lúc kinh hỉ, Tô Hiểu Hồng làm ra một cái hành động khiến cho Trương Văn Trọng không kịp tránh né-----Đột nhiên nàng nhanh chân bước tới trước mặt Trương Văn Trọng, lấy xu thế sét đánh không kịp bưng tai, hôn trộm lên khuôn mặt của hắn.

“Cảm ơn sư phụ!” Tô Hiểu Hồng thần tình đỏ ửng nói.

522. Chương 545: Tu Chân Giới Thịnh Hội

Hành động thân mật bất ngờ này của Tô Hiểu Hồng đã khiến cho Trương Văn Trọng ngây ra. Nhưng hắn cũng không liên tưởng việc này thành chuyện tình yêu nam nữ. Chỉ nghĩ rằng Tô Hiểu Hồng do quá vui mừng vì nhận được hai kiện pháp bảo linh khí, bởi vậy nên mới làm ra phản ứng quá độ mà thôi.

Dưới tình huống này, hắn cũng không có trách mắng Tô Hiểu Hồng, tránh việc lưu trữ cho nàng một bóng ma tâm lý không cần thiết. Trương Văn Trọng chỉ lắc đầu cười khổ, hơi có chút tự trách nói: “Xem cô kia, bất quá chỉ là hai kiện pháp bảo linh khí thôi mà. Thế nhưng lại hưng phấn thành ra cái bộ dạng như vậy! Tuy nhiên chuyện này cũng phải trách tôi, cô yên tâm, sau này kiếm được nhiều linh tài cao phẩm, tôi sẽ luyện chế cho cô một kiện pháp bảo cao cấp. Tốt xấu gì cô cũng là đệ tử của Trương Văn Trọng này mà.”

Ngay cả bản thân Tô Hiểu Hồng cũng không biết, tại sao vừa rồi mình lại có dũng khí, để hôn trộm Trương Văn Trọng. Lúc này, ở trong lòng của nàng rộn ràng như nai con ngơ ngác, sợ Trương Văn Trọng sẽ phát

hỏa với mình. Thế nhưng, diễn cảm của hắn vẫn bình thản, dường như chẳng thèm đem chuyện này để vào trong lòng. Điều đó, khiến cho Tô Hiểu Hồng nhẹ nhàng thở phào một hơi, đồng thời cũng cảm thấy mất mát.

Cẩn thận điều chỉnh tâm tình xong, Tô Hiểu Hồng mới cười nói: “Cảm ơn sư phụ.”

Bất quá ở trong lòng nàng lại oán thầm không ngớt: “Chị Tử Mạn nói không sai, sư phụ mình quả nhiên là một tên đầu gối.”

Ngay khi Tô Hiểu Hồng đang miên man suy nghĩ, thì Trương Văn Trọng đã thu hồi Minh Xà cùng Hồn Độn Lô vào bên trong Càn Khôn Hồ. Buổi tu chân đầu giá hội lần này, hắn có được một sự khởi đầu khá tốt, không chỉ trao đổi được hạt đào của Dao Trì Bàn Đào, càng trọng yếu hơn đó chính là việc mua được Minh Hộc Hoa và Nam Hoa Linh Mộc, cũng chỉ còn thiếu ba loại linh tài nữa thôi. Trương Văn Trọng tin tưởng, trong mấy ngày kế tiếp, muốn thu thập đủ linh tài để luyện chế Đạo Cơ Đan, cũng không phải chuyện gì si tâm vọng tượng, mơ mộng hão huyền cả.

Trương Văn Trọng thu dọn thỏa đáng xong, thấy Tô Hiểu Hồng vẫn còn đứng ngẩn ngơ, hắn liền nhắc nhở: “Cô đang nghĩ gì thế? Còn không nhanh mặc bộ khải giáp vào cho Hắc Hùng Tinh đi.”

“À..dạ...” Lúc này Tô Hiểu Hồng mới khôi phục thanh tỉnh, vẻ mặt thẹn thùng bên lên. Nàng cũng không dám cãi lời Trương Văn Trọng, vội vàng giúp đỡ Hắc Hùng Tinh mặc bộ hoàng kim khải giáp kia lên người.

Đầu Hắc Hùng Tinh này tuy đã có tu vi Kết Đan kỳ, nhưng còn chưa từng được sở hữu qua pháp bảo. Nguyên bản nó tưởng rằng, lần này bị đám tu chân giả nhân loại bắt được, sẽ rơi vào tràng cảnh cực kỳ thê thảm. Thế nhưng không nghĩ tới, lại sẽ nhân họa đắc phúc.

Bởi vậy, nó đối với chuyện tình mặc áo giáp lên người cũng tỏ vẻ rất tích cực phối hợp. Ngay khi Tô Hiểu Hồng ra lệnh, nó liền dùng hai bàn tay thô bạo, nhắc bộ khải giáp lên, cẩn thận mặc vào người.

Sau khi mặc xong bộ khải giáp, từng luồng hào quang màu vàng cũng nở rộ lên. Đợi tới lúc ánh hào quang tiêu thất, hình thể của Hắc Hùng Tinh cũng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Nó biến trở thành một con chó săn lông vàng, phẩm chất hơi tệ.

“Ồn rồi! Quả nhiên nhìn không có điểm gì đáng chú ý.” Tô Hiểu Hồng xoay vòng quanh người con chó lông vàng do Hắc Hùng Tinh biến hóa thành, thỏa mãn gật đầu nói: “Từ nay trở đi, ta sẽ gọi người là Vượng Tài nhé!”

Khóe miệng Hắc Hùng Tinh rõ ràng là đang run rẩy. Nếu không phải, tạm thời nó còn chưa nói được tiếng người. Chỉ sợ nó đã kháng nghị cái tên Vượng Tài này rồi.

Trương Văn Trọng rút điện thoại ra xem đồng hồ. Lúc này đã là hơn năm giờ sáng, cho nên hắn cũng vội vàng nói: “Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta mau quay về thôi. Còn Hắc Hùng Tinh thì tạm thời lưu trữ ở đây, chờ đến sáng sẽ đón nó về nhà sau.”

Mặc dù có chút không muốn, nhưng Tô Hiểu Hồng vẫn nghe theo lời căn dặn của Trương Văn Trọng. Trước khi rời đi, còn không quên an ủi Hắc Hùng Tinh: “Vượng Tài, người thành thật chờ ở đây nha! Đợi trời sáng, ta sẽ tới đón người.”

Hắc Hùng Tinh gật đầu tỏ vẻ hiểu rồi. Đồng thời cũng có điểm mếu máo, xem ra tên Vượng Tài này, nhất định là muốn ở bên cạnh Tô Hiểu Hồng.

Khi Trương Văn Trọng cùng Tô Hiểu Hồng về đến nhà, thì mọi người vẫn còn đang ngủ say chưa tỉnh. Hai người...kể rón rén trèo lên giường...kể nằm phưỡn ở trên ghế sa-lon, nhắm mắt an dưỡng một chút. Thẳng cho tới lúc cả nhà rời giường, thì hai người bọn họ mới giả bộ vươn vai tỉnh giấc.

Dùng điểm tâm sáng xong, Trương Văn Trọng mượn lí do đưa Vưu Giai và Tô Hiểu Hồng đi dạo xung quanh, liền cùng hai nàng rời khỏi nhà. Vốn đánh xe tới Mục Mã Trường đón Hắc Hùng Tinh trước, rồi mới chạy thẳng về phía Vân Thai Thị.

Nhìn con Vượng Tài ngồi chồm hổm ở ghế sau. Đầu tiên Vưu Giai khá sửng sốt, theo sau mới tỉnh ngộ, thần tình nuối tiếc nói: “Con chó lông vàng này, chẳng lẽ chính là đầu Hắc Hùng Tinh ngày hôm qua Tiểu Muội mua được ở trong hội đấu giá sao? Nói vậy, đêm qua hai người cũng không có ngủ, mà suốt đêm ở

Mục Mã Trường bận việc ư? Như thế nào không báo cho người ta biết chứ? Đáng tiếc, người ta đang muốn xem quá trình luyện chế pháp bảo ah!”

Trương Văn Trọng cười nói: “Muốn xem anh luyện chế pháp bảo thì tùy thời đều có thể. Nhưng hôm qua thấy em khá mệt mỏi, cho nên anh cũng không muốn quấy rầy. Dù sao, hiện giờ em vẫn là người bình thường, nếu thức qua đêm cũng sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.”

Vưu Giai thở dài: “Em thực muốn nhanh chóng trở thành tu chân giả giống như hai người.”

Trương Văn Trọng khẽ cười: “Yên tâm đi, rất nhanh thôi em cũng sẽ trở thành tu chân giả. Bởi linh tài luyện chế Đạo Cơ Đan, chỉ còn thiếu ba loại nữa. Anh tin tưởng, ba loại linh tài này, đều sẽ thu thập được ở trong những ngày đầu giá kế tiếp.”

“Vậy thì tốt rồi.” Vưu Giai nhẹ nhàng gật đầu, mỉm cười ngọt ngào.

Khi chiếc xe của Trương Văn Trọng chạy đến làng du lịch suối nước nóng. Thì nơi đây sớm đã chật kín người.

Chuyện tình ngũ phẩm linh khí và bát phẩm linh khí xuất hiện ở trong buổi đấu giá lần trước. Chỉ qua một đêm đã truyền đi khắp đại giang nam bắc. Trong lúc khiếp sợ, một số người nguyên bản không tính toán tham gia hội đấu giá tu chân lần này, cũng vội vàng mang theo bảo bối của mình, thông qua các loại phương tiện, thủ đoạn, chạy thật nhanh đến làng du lịch suối nước nóng.

Tại nhóm bọn hắn xem ra, nếu ngày đầu tiên khai mạc buổi đấu giá mà đã xuất hiện hai kiện linh khí cao phẩm. Hiển nhiên, ở trong mấy ngày kế tiếp, nhất định sẽ có thêm càng nhiều bảo bối trân quý hơn. Bởi suy đoán như vậy, cho nên rất nhiều đại nhân vật từ khắp nơi, cũng đi thâu ngày thâu đêm chạy đến làng du lịch suối nước nóng ở Vân Thai Thị.

Đối với chuyện này, người cao hứng nhất...hắn sẽ chính là Xích Hà đạo trưởng đi? Sau khi trông thấy cảnh tượng huyên náo, hắn đã cười rút mắt cả chân răng. Không thể nghi ngờ, cái tên Hà Phi Quan cũng sẽ theo buổi đấu giá hội tu chân lần này, mà lan truyền đi khắp đại giang nam bắc.

Chứng kiến từng nhóm người đông đảo, ùn ùn kéo tới làng du lịch suối nước nóng. Tô Hiểu Hồng liền kinh hô liên tục: “Không ngờ nhân số ngày hôm nay còn đông hơn hôm qua gấp mấy chục lần ah!”

Lúc này, Tôn Đình Quân ở phía sau bước tới chào hỏi, cũng mỉm cười giải thích: “Những người này, đều nghe được tin tức, trong buổi đấu giá ngày hôm qua có xuất hiện hai kiện pháp bảo linh khí cao phẩm. Cho nên mới vội vàng chạy tới đây!”

Tuy ngoài mặt hắn đang tươi cười, nhưng ở sâu trong nội tâm lại không hề cảm thấy thoải mái chút nào. Bởi vì càng nhiều người tới đây tham dự buổi đấu giá, thì hắn lại càng có thêm nhiều đối thủ cạnh tranh hơn. Lúc này, hắn đang phải gánh chịu một loại áp lực vô hình tương đối lớn.

Tôn Đình Quân bước tới bên người Trương Văn Trọng, sau khi hạ một đạo cấm chế ngăn cản âm thanh, mới cẩn thận nói: “Trương tiên sinh, tôi đã đem chuyện tình anh muốn thu mua Hoa Gian trà, hướng chưởng môn bẩm báo. Trải qua thương nghị cao tầng, chúng tôi quyết định đáp ứng yêu cầu này của anh!”

Trương Văn Trọng không hề cảm thấy bất ngờ, khẽ cười nói: “Đây là chuyện buôn bán hợp lý--Tôi nghĩ các vị cũng sẽ đáp ứng thôi. Song phương đều hưởng lợi mà.”

Ngay lúc đó, một tiếng chuông thanh thúy ngân vang, đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người ở trong làng du lịch suối nước nóng đổ về. Tiếng chuông này, muốn báo hiệu...buổi đấu giá ngày thứ hai sẽ bắt đầu...

523. Chương 546: Diên Rồi, Tất Cả Đều Diên Rồi!

Tuy rằng những người xuất hiện tại làng du lịch suối nước nóng hôm nay nhiều hơn hôm qua gấp mấy lần, nhưng dưới sự hợp tác nỗ lực của đệ tử Phong Sơn phái cùng Hà Phi Quan, hội đấu giá tu chân náo nhiệt nhất trong gần trăm năm nay của tu chân giới, đang tiến hành đầu vào đầy, cũng không xảy ra sự nhiễu loạn.

Thừa dịp lực chú ý của mọi người đều bị dấn đầu giá trong làng du lịch suối nước nóng hấp dẫn, Trương Văn Trọng thả ra ngũ độc yêu và Minh Xà, Tiêu Đồ bên trong Càn Khôn Hồ, đều hóa thành hình người, thực hiện lời hứa lúc trước của mình, để họ tự mình chọn mua thứ đồ vật chính mình cần.

Ngũ độc yêu còn hoàn hảo, đều từng sinh hoạt trong thế giới loài người, khi mua những vật mình cần, ra giá xem như hợp lý, cũng không quá sai lầm. Nhưng Minh Xà và Tiêu Đồ thì khác, hai thượng cổ ác yêu một khi nhìn thấy thứ mình muốn, vô luận thế nào cũng muốn lập tức mua cho được. Trong khoảng thời gian ngắn, đã hô ra những giá vượt quá giá trị của nó, dẫn tới ánh mắt mọi người không ngớt, đều đang âm thầm suy đoán hai bại gia tử dùng tiền như nước chảy này, đến tột cùng là đệ tử của môn phái nào.

Đối với cử động không chút “tiết kiệm” của Minh Xà và Tiêu Đồ, Trương Văn Trọng tuy lắc đầu cười khổ, nhưng cũng không ngăn cản. Dù sao trong tay hắn có rất nhiều nhất phẩm đan dược, dù Minh Xà và Tiêu Đồ có lãng phí thế nào, cũng vẫn còn dư dả.

Ngoại trừ bảy yêu quái, Vưu Giai và Tô Hiểu Hồng cũng trước sau xuất thủ, mua mấy thứ mình thích. Trương Văn Trọng thỉnh thoảng cũng ra giá cạnh phách, nhưng hắn mua đại khái đều là một ít linh tài liệu cao phẩm. Với hắn mà nói, vô luận là đan dược, pháp bảo hay phù chú, đều thiếu thốn lực hấp dẫn. Chỉ bằng đi mua những thành phẩm này, còn không bằng mua linh tài liệu về để tự mình luyện chế.

Ở trong quá trình này, bốn người Lục Hộc vẫn án binh bất động. Đối với bọn họ mà nói, mục đích tham gia hội đấu giá lần này, chính là mua đan dược vượt ngũ phẩm, trừ phi gặp phải cực phẩm bảo bối làm bọn họ động tâm, bằng không bọn họ đều bảo tồn thực lực, giữ lại để xuất thủ cạnh tranh cao phẩm đan dược.

Sau một phen chờ đợi, bốn người Lục Hộc rốt cục chờ được tới điều mình muốn, mà hội đấu giá tu chân hôm nay, cũng bởi vậy nghênh đón một ý nghĩa sáng tạo mới.

Sau khi bán ra một kiện cửu phẩm bảo khí thuộc hỏa hệ, một đệ tử Phong Sơn phái cầm một hộp gỗ, cẩn thận đi lên đài bán đấu giá. Khâu Đại Bảo bước nhanh nghênh đón, tiếp nhận hộp gỗ, cũng thật cẩn thận đặt lên trên bàn bán đấu giá.

Tư thái cẩn thận của hai người, dẫn tới lòng hiếu kỳ của mọi người không ngớt, đều đang suy đoán nghị luận:

“Bên trong hộp gỗ kia là thứ gì vậy? Không ngờ làm cho nhân viên công tác của hội đấu giá phải cẩn thận như vậy...Những vật phẩm bán đấu giá trước đó, cũng không thấy bọn họ cẩn thận đến như vậy nha.”

“Không hề nghi ngờ, ở bên trong hộp gỗ này, nhất định là một kiện bảo bối trân quý, bằng không bọn họ cũng sẽ không cẩn thận như vậy.”

“Thực sự là bảo bối trân quý sao? Hay đang diễn kịch? Chí ít ta không nhận thấy được có linh khí phát ra từ bên trong hộp gỗ...”

Trong lúc mọi người còn đang hiếu kỳ suy đoán, bốn người Lục Hộc cùng một ít người biết được tin tức về hội đấu giá lần này, cũng ngồi thẳng người, hai mắt nhìn chằm chằm hộp gỗ đặt trên bàn đấu giá, miệng lẩm bẩm chỉ một câu giống nhau: “Rốt cục tới.”

Lần này Khâu Đại Bảo cũng không thừa nước đục thả câu, rất nhanh đã mở ra hộp gỗ, lấy ra năm bình đan dược màu sắc khác nhau. Sau khi cẩn thận đặt lên bàn đấu giá, lúc này mới giới thiệu: “Vật phẩm bán đấu giá kế tiếp, là bốn bình đan dược...”

Không đợi Khâu Đại Bảo nói cho hết lời, đã có người cười nhạt lên: “Ta còn tưởng là kỳ trân dị bảo gì, nguyên lai là bốn bình đan dược? Có cần cẩn thận đến như vậy hay không? Chẳng lẽ bốn bình đan dược này đựng linh đan ngoài ngũ phẩm sao?” Hiển nhiên theo những người này xem ra, tư thái cẩn thận của đám người Khâu Đại Bảo, căn bản chỉ là một hồi diễn xuất thấp kém mà thôi. Người đồng ý với hắn cũng không ở số ít, nghi vấn của hắn cũng lập tức chiếm được hưởng ứng cùng duy trì.

Đối mặt với nghi vấn của mọi người, Khâu Đại Bảo vẫn không hề kinh hoảng, trái lại còn đắc ý cười, cao giọng nói: “Vị bằng hữu này nói không sai, đan dược bên trong bốn bình này, thật đúng đều là ngũ phẩm. Chính là Huyền Diệu Đan, Như Ý Đan, Thập Toàn Hoàn và Càn Khôn Đan mỗi bình có hai mươi viên, giá cạnh phách là hai vạn viên nhất phẩm đan dược cho mỗi bình. Bằng hữu có hứng thú, mau nhanh hạ thủ. Dù sao ở tu chân giới hiện nay, đan dược ngũ phẩm chỉ có thể gặp mà không thể cầu.”

Câu nói của Khâu Đại Bảo, giống như đốt trứng thùng thuốc nổ, làm cho cả làng du lịch suối nước nóng trong nháy mắt liền sôi trào lên. Đại bộ phận mọi người, đều bị tin tức này làm chấn kinh, bọn họ giống như phát điên, thất thanh kinh hô:

“Ngũ phẩm đan dược? Không ngờ thật là ngũ phẩm đan dược?”

“Huyền Diệu Đan, Như Ý Đan, Thập Toàn Hoàn và Càn Khôn Đan...Trời ạ, ta không có nghe lầm đi? Những đan dược này...những đan dược này không phải đã sớm thất truyền rồi hay sao?”

“Lần này quả nhiên ta không đến không, không chỉ gặp được linh khí bát phẩm, còn gặp được đan dược ngũ phẩm trong truyền thuyết.”

Ngay khi những người này còn chưa kịp hồi phục lại tinh thần, bốn người Lục Hộc cùng một ít người đã sớm nhận được tin tức, đã lập tức tranh đoạt đan dược ngũ phẩm kia.

Làm kẻ khác kinh ngạc chính là, bốn người Lục Hộc lại ra giá với bốn loại đan dược khác nhau, cũng không hề cạnh tranh lẫn nhau. Đối với loại phản ứng này của bọn họ, Trương Văn Trọng đầu tiên thoáng sửng sốt, sau đó hiểu ra: “Xem ra bọn họ hẳn đã thâm đạt được hiệp nghị nào đó, cũng không muốn quá mức hao tổn thực lực trong một loại đan dược, muốn giữ lại khí lực tranh đoạt thất phẩm đan dược sau đó.”

Suy đoán của Trương Văn Trọng thật chính xác, ngay đêm qua, bốn người Lục Hộc ghé vào nhau thương nghị cả đêm, cuối cùng quyết định khi cạnh phách đan dược ngũ phẩm hay lục phẩm, sẽ hợp tác lẫn nhau, tập hợp lực lượng của bốn nhà đánh bại những người cạnh tranh khác, đồng thời cũng tránh việc tàn sát hao tổn nguyên khí, để giữ lại khí lực lớn nhất để tranh đoạt đan dược thất phẩm trân quý cũng là cuộc tranh đoạt thảm liệt nhất.

Chính bởi vì có buổi thương nghị đêm qua, cho nên mới có một màn xuất hiện hôm nay.

Rất nhanh, mọi người bị sự xuất hiện của bốn loại đan dược làm chấn kinh, cuối cùng phát hiện, ngay khi bọn họ còn đang kinh ngạc thất thần, việc tranh đoạt bốn loại đan dược thất phẩm, không ngờ đã phát triển tới trình độ gay gắt. Vì vậy bọn họ cũng không quan tâm suy đoán lai lịch của đan dược từ đâu mà tới, liền nhanh chóng tham gia vào hàng ngũ tranh đoạt đan dược.

Trong khoảng thời gian ngắn, giá cả của bốn loại đan dược ngũ phẩm thẳng tắp bay lên.

Loại tốc độ thăng cao kinh khủng này, đủ làm người chơi chứng khoán ước ao đến chết.

Sau một phen tranh đoạt kịch liệt, bốn loại đan dược ngũ phẩm, không xảy ra chuyện gì bất ngờ đều bị bốn người Lục Hộc mua được vào tay. Mà giá cả của bốn loại đan dược, tuy rằng không cao như kiệt linh khí bát phẩm Huyền Mộc chiết phiến hôm qua, nhưng cũng phải dùng hơn trăm vạn nhất phẩm đan dược để thành giá. Nếu như không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hẳn đã là cái giá cao nhất của ngày hôm nay.

Nhưng chân chính làm mọi người khiếp sợ cùng điên cuồng, cũng là lúc bán xong bốn loại đan dược, Khâu Đại Bảo lại nói ra một câu: “Bằng hữu không mua được bốn loại ngũ phẩm đan dược, cũng không nên ảo não thất vọng, vào kế tiếp còn có lục phẩm, thất phẩm đan dược được bán ra, đến lúc đó các vị nên nắm chắc cơ hội, không nên bỏ qua mà tiếc nuối cả đời.”

Mọi người còn đang ảo não vì không thể mua được ngũ phẩm đan dược, lập tức bị tin tức thành linh này làm chấn động ngây ra như phỗng. Thẳng đến khi có người mang vật phẩm bán đấu giá đi xuống, bọn họ mới phục hồi lại tinh thần, đều về mặt kinh ngạc và hoài nghi nói:

“Cái...cái gì? Kế tiếp còn có lục phẩm, thất phẩm đan dược bán đấu giá?”

“Ta không có nghe lầm đi? Đây...đây là thật chẳng? Thật là đan dược lục phẩm, thất phẩm sao? Hay đang lừa dối chúng ta?”

“Ồ hiện tại, không ngờ còn có luyện đan tông sư biết cách luyện chế lục, thất phẩm đan dược sao? Người này rốt cục là ai? Hay là thần tiên từ tiên giới xuống?”

Trong khoảnh khắc, lực chú ý của mọi người đều đặt lên người luyện chế đan dược, suy đoán nghị luận không ngừng. Mà hậu quả được tạo thành trực tiếp, chính là những món vật phẩm đem ra bán đấu giá kế tiếp không còn người hỏi thăm, không thể bán được thêm với giá tốt.

Mọi người dần dần hồi tỉnh lại trong nỗi khiếp sợ, vội vàng lấy điện thoại, thông tin phù, đem tin tức có lực, thất phẩm đan được xuất hiện trong hội đấu giá tu chân tại Vân Thai thị, bằng tốc độ nhanh nhất truyền về cho tông phái cùng bằng hữu, để họ tìm cách gom góp nhất phẩm đan được, hi vọng có thể tranh đoạt được vài viên lục, thất phẩm đan được.

Nhìn tràng diện ly kỳ như vậy, Tô Hiểu Hồng nhìn không được kinh hô: “Điên rồi, những người này tất cả đều điên rồi.”

Khâu Đại Bảo thế nào cũng không nghĩ đến, toàn bộ tu chân giới, không ngờ bởi vì một câu nói của hắn mà sôi trào lên.

Hội đấu giá tiếp tục tiến hành, mọi người khôi phục lại thanh tĩnh, cũng bắt đầu cạnh phách những gì mình cần. Ngay lúc này, Tử Mẫu Âm Dương kiếm do Trần Nhân lấy được từ tay đệ tử La Văn Sâm của Âm Kiệt phái, cũng đã được đặt lên đài bán đấu giá.

Ngay khi Khâu Đại Bảo chuẩn bị giới thiệu về pháp bảo này, một thanh phi kiếm quán từng sợi huyết quang đột nhiên rít gào từ trên trời giáng xuống, trong một tiếng “phanh”, xuyên vào trong cơ thể con sư tử bằng đá ngay trước đài bán đấu giá. Trong nháy mắt sư tử bằng đá tạo hình uy vũ, đã hóa thành một đồng bột mịn.

Cùng lúc đó một thanh âm âm trầm trầm, từ bên ngoài làng du lịch suối nước nóng truyền đến: “Thật to gan, dám lấy pháp bảo của Âm Kiệt phái chúng ta đem ra bán đấu giá, xem ra những tên cuồng vọng ngu ngốc các ngươi, thật không biết sống chết.”

524. Chương 547: Công Địch Của Tu Chân Giới!

Âm Kiệt phái?

Những người tu chân bên trong làng du lịch suối nước nóng, có nhiều người vừa nghe được ba chữ này, gương mặt đều sợ hãi, thân thể hơi run lên.

Trong gần trăm năm nay, Âm Kiệt phái ỷ vào thế mạnh, luôn luôn hoành hành ngang ngược, cố tình làm bậy, ức hiếp bóc lột một ít tiểu môn phái, đã có rất nhiều cừu nhân trong tu chân giới. Chỉ bởi vì bọn hắn người đông thế mạnh, thực lực hùng hậu, nên người hay môn phái bị bọn hắn khi dễ, cũng đều dám giận mà không dám nói, chỉ đành đem oán niệm đầy ngập và lửa giận đều chôn sâu tận đáy lòng.

Lần này nghe nói đệ tử La Văn Sâm có tu vi Kim Đan kỳ của Âm Kiệt phái bị một thái điều Trúc Cơ kỳ vô danh đánh bại bất sống thật dễ dàng, những người hoặc tông phái từng bị Âm Kiệt phái khi dễ, nhất thời thở ra một hơi ác khí, vui mừng không ngớt. Đồng thời càng ra sức âm thầm tuyên truyền chuyện nhục nhã này của Âm Kiệt phái, làm trong thời gian ngắn đã truyền khắp đại giang nam bắc, thậm chí một ít tu sĩ cùng dị năng giả nước ngoài đều biết được việc này.

Trong khoảng thời gian ngắn, ba chữ Âm Kiệt phái, đã từ trong miệng người khác biến thành trò cười.

Âm Kiệt phái trở thành trò cười cho mọi người, uy danh bởi vậy bị ảnh hưởng thật lớn. Thậm chí một ít tông phái nhỏ bị bọn hắn ức hiếp nhiều năm, cũng dám vi phạm mệnh lệnh của bọn hắn, thậm chí công khai phản kháng, để hậu viện bọn hắn giống như liệt hỏa cháy hừng hực.

Âm Kiệt phái luôn có thói quen có thù sẽ báo, bởi vậy mà không lập tức tìm tới trả thù, còn đang vội vàng lo dập lửa, thu thập những môn phái nhỏ dám phản kháng bọn hắn.

Sau một phen công phu sút đầu mẻ trán mới thu thập được cục diện, cuối cùng bọn hắn cũng đập chết được trận hỏa hoạn hậu viện này. Bọn hắn tràn đầy oán nộ cùng dè dặt, cũng không quan tâm tới chuyện nghỉ ngơi và hồi phục, lập tức chạy tới Vân Thai thị, lại ở lúc này xuất hiện trong hội đấu giá tu chân.

Ngay khi thanh âm âm trầm trầm vừa hạ xuống, một mảnh huyết vụ nồng đậm đường kính chừng mười thước, liền trống rỗng xuất hiện bên trong làng du lịch suối nước nóng, bốc lên không ngớt, lại tản ra mùi tanh khiến kẻ khác buồn nôn, phảng phất như có một con hồng hoang dã thú há to miệng đầy máu, làm cho trái tim mọi người không khỏi băng giá run rẩy.

Khi tảng huyết vụ tiêu tán đi, mười hai người thân hình gương mặt khác nhau, xuất hiện ngay trước mặt mọi người.

Có người nhận ra mười hai người vẽ mặt sát khí này, thất thanh kinh hô lên: “Âm Kiệt Thập Nhị Sát, trời ạ, thật là Âm Kiệt Thập Nhị Sát.”

Âm Kiệt Thập Nhị Sát, là vương bài trong tay Âm Kiệt phái, tu vi của kinh nghiệm thực chiến của bọn hắn đều đứng đầu trong Âm Kiệt phái. Những năm gần đây, tiểu tông phái bị bọn hắn tiêu diệt cũng nhiều vô số kể. Có thể nói hung danh của mười hai người này, thậm chí còn muốn cao hơn cả chưong môn Âm Kiệt phái.

Đối với một ít tiểu tông phái mà nói, Âm Kiệt Thập Nhị Sát bất luận là người nào, đều đủ làm bọn họ diệt môn. Lại không nghĩ rằng, lần này bọn hắn lại cùng nhau xuất hiện tại đây. Xem ra, chuyện La Văn Sâm thất bại bị bắt, quả nhiên làm Âm Kiệt phái hận tới cực điểm. Bằng không bọn hắn cũng sẽ không phái ra vương bài trong tay. Điều này cũng khó trách, người tu chân Kim Đan kỳ bị thái điều Trúc Cơ kỳ bắt sống đánh bại, chuyện như vậy, vô luận là tông phái nào, sợ rằng đều bị xem là điều vô cùng nhục nhã.

Nhìn thấy cảnh tượng rợn rùng nhốn nháo kín người hết chỗ bên trong làng du lịch suối nước nóng, Âm Kiệt Thập Nhị Sát cũng không khỏi sửng sốt.

Trước đó bọn hắn vội vàng dập tắt ngọn lửa phản kháng, tuy rằng nghe nói qua Phong Sơn phái và Hà Phi Quan liên hợp tổ chức hội đấu giá tu chân, nhưng không hề để trong lòng. Theo bọn hắn nghĩ đến, Phong Sơn phái chỉ là một tông phái vừa mới thành lập, Hà Phi Quan lại là một tiểu tông phái không hiện thanh danh, dù có liên hợp tổ chức hội đấu giá tu chân, nhân số tham dự cũng chỉ có hạn, nhưng không có ngờ tới, lại là một phen cảnh tượng náo nhiệt như vậy.

Trong Âm Kiệt Thập Nhị Sát, lão nhân tuổi tác lớn nhất, vóc người gầy ốm thấp bé nhất nhíu mày, dùng phương thức truyền âm nhập mật nhìn đồng bọn bên người nói: “Mẹ kiếp, hội đấu giá tu chân này vì sao lại có nhiều người tham gia như vậy? Nhiều người thì cũng thôi, nhưng bên trong còn có Linh Xu phái, Hoa Gian phái, Liễm Sơn kiếm tông và Ba sơn Tiêu gia là mấy môn phái mạnh xếp hạng trong năm mươi môn phái Địa Tự Hào đứng đầu...còn có người mặc cảnh phục kia, rõ ràng là người của Đặc Cần tổ, vì sao bọn họ đều đến tham gia hội đấu giá tu chân này vậy? Phong Sơn phái và Hà Phi Quan ở đâu có lực hiệu triệu lớn như thế? Xem ra phương án định ra trước đó của chúng ta, chỉ sợ không thể thực hiện được...”

Trước khi tới nơi này, Âm Kiệt phái đã từng chế định ra một phương án, chính là giết sạch toàn bộ những người tham gia hội đấu giá tu chân lần này, sau đó cướp sạch tiền tài tài bảo trên người bọn họ mang theo, để tiêu trừ mối hận trong lòng đồng thời cũng hung hăng kiếm được một số, để bù đắp tổn thất trong thời gian gần đây.

Đáng tiếc chính là, bọn hắn hiển nhiên không làm tốt sự điều tra tình báo.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, phương án bọn hắn chế định trước đó căn bản không thể thực hiện được nữa. Điều khác không nói, chỉ là mấy vị trưởng lão của mấy môn phái mạnh Địa Tự Hào cùng thành viên Đặc Cần tổ, sẽ không phải là những người Âm Kiệt phái có thể đơn giản đắc tội.

Một nữ tử vóc người cao gầy dùng khăn đen che mặt nói: “Tử Thử nói không sai, chúng ta phải thay đổi phương án, tuy nói chúng ta cũng không e ngại những tông phái Địa Tự Hào cùng Đặc Cần tổ, nhưng cũng không đáng tự tìm cho mình cừu gia có thực lực mạnh như vậy. Theo ta thấy, lần này chúng ta chủ yếu đến tiêu diệt Phong Sơn phái là chính, những người còn lại tạm thời không cần để ý tới. Nghĩ đến bọn người kia cũng tuyệt đối sẽ không bởi vì một Phong Sơn phái chỉ mới thành lập gần đây, sau lưng lại không hề có bối cảnh mà cùng Âm Kiệt phái chúng ta thành kẻ địch.”

Âm Kiệt Thập Nhị Sát không có tên riêng, bọn hắn chỉ dùng mười hai cầm tinh dùng làm danh hiệu. Lão giả nói chuyện khi này là Tử Thử, mà nữ tử hiện tại che mặt nói chuyện gọi là Mảo Thổ.

Mười một người còn lại cùng gật đầu, đáp: “Mảo Thổ nói không sai, cứ làm như thế.”

Sau một phen thương nghị ngắn ngủi không muốn cho ai biết, Tử Thử bước tới làm ra vẻ ôm quyền hướng bốn phía chấp tay, dùng thanh âm âm trầm trầm nói: “Chư vị bằng hữu, hôm nay Âm Kiệt phái chúng ta tới đây, vì muốn báo thù rửa hận với Phong Sơn phái. Người không có liên hệ, còn thỉnh nhanh chóng rời

khỏi nơi này. Bằng không một khi đánh nhau, đao kiếm không có mắt dũa thương tới chur vị, đừng trách Âm Kiệt phải chúng ta có chuyện không chịu nhắc nhở trước.”

Câu nói ẩn chứa sự uy hiếp thật rõ ràng của Tử Thử, liền dọa sợ đại đa số người tu chân. Một ít người không muốn bị dính dáng đi vào, vội vàng rời khỏi làng du lịch suối nước nóng. Nhưng bọn họ cũng không đi xa, tìm một chỗ bí mật trốn vào ngồi xem náo nhiệt.

Chỉ trong chớp mắt, người bên trong làng du lịch đã đi tám phần mười. Nhưng làm Âm Kiệt Thập Nhị Sát vô cùng ngoài ý muốn chính là, bốn người Lục Hộc cùng Lâm Phong của Đặc Cần tổ vẫn đứng yên bất động, đứng bên cạnh một người thường không có nửa điểm linh lực, đang dùng một loại ánh mắt cổ quái nhìn nhóm người của mình.

Âm Kiệt Thập Nhị Sát ngạc nhiên không giải thích được dùng chiêu số truyền âm nhập mật khe khẽ nói nhỏ:

“Bọn người kia đang làm gì? Không nhìn lời chúng ta nói cũng thôi, không ngờ dùng loại ánh mắt cổ quái này nhìn chúng ta, làm lông tóc cả người ta đều bị dựng thẳng.”

“Ta thế nào cảm giác, ánh mắt bọn người kia nhìn chúng ta, giống như con chồn thấy được con gà mập vậy? Làm toàn thân ta đều nổi da gà.”

“Tên tiểu tử toàn thân không có nửa điểm linh lực kia là ai? Hắn chỉ bất quá là một phạm phu tục tử mà thôi, vì sao những người có thực lực cùng địa vị bất phạm này, đều vây quanh bên người hắn? Lẽ nào...Hắn có điều gì cổ quái phải không?”

Những người lưu lại, có người là minh hữu của Phong Sơn phái, có người rõ ràng sâu cạn của Trương Văn Trọng. Bọn họ đang ước gì có cơ hội để lấy lòng Phong Sơn phái, lấy lòng Trương Văn Trọng, làm sao khả năng chịu bỏ đi? Huống chi theo bọn họ xem ra, trước mặt là một cơ hội tuyệt hảo để lấy lòng hắn, chỉ cần bọn họ giúp đỡ hắn giải quyết Âm Kiệt phái, tất nhiên sẽ thu được hảo cảm của hắn. Kể từ đó, ngày sau cũng có thể từ trong tay Trương Văn Trọng mua được càng nhiều đan dược cao phẩm cùng pháp bảo.

Cũng bởi vì nguyên nhân này, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Âm Kiệt Thập Nhị Sát mới cổ quái giống như con chồn nhìn thấy con gà mập.

Ánh mắt âm lãnh của Tử Thử đảo qua trên nhóm người Lục Hộc, cuối cùng nhíu mày, âm thanh chất vấn: “Lục trưởng lão, mấy người các ngươi có ý tứ gì? Lẽ nào muốn nhúng tay vào chuyện Âm Kiệt phái chúng ta sao?”

Lục Hộc cười lạnh nói: “Chuyện của Âm Kiệt phái các ngươi, ta không có hứng thú quản. Thế nhưng Âm Kiệt phái muốn đụng đến minh hữu của Linh Xu phái, đó tuyệt đối không có khả năng. Tuy rằng Âm Kiệt phái bài danh trước Linh Xu phái, nhưng Linh Xu phái cũng không sợ các ngươi.”

“Hoa Gian phái cũng vậy.”

“Tưởng động tới minh hữu của Liễm Sơn kiếm tông, trừ phi ngươi bước qua thi thể của ta.”

“Ai dám đối nghịch với Phong Sơn phái, là đối nghịch với Ba sơn Tiêu gia.”

Tôn Đình Quân, Hoắc Thanh và Tiêu Chấn ba người cùng phụ họa nói. Không chỉ có bọn họ, những người còn lại cũng đứng ra tỏ thái độ. Tuy rằng bọn họ cũng không phải minh hữu của Phong Sơn phái, nhưng điều này cũng không gây trở ngại bọn họ muốn lấy lòng Trương Văn Trọng. Nếu như có thể, bọn họ thậm chí còn ước gì lập tức có thể ký kết hiệp định minh hữu với hắn ngay tức khắc.

Nhìn thấy mười mấy tông phái mạnh xếp hạng trong Địa Tự Hào tuyển chọn đứng về phía Phong Sơn phái, Âm Kiệt Thập Nhị Sát chấn kinh: “Các ngươi...các ngươi đều là minh hữu của Phong Sơn phái? Điều...điều này sao có thể?”

Nhưng sự khiếp sợ của bọn hắn vẫn còn chưa kết thúc.

Lâm Phong phụ trách Đặc Cần tổ tại Vân Thai thị, lúc này nói: “Âm Kiệt Thập Nhị Sát, nếu như các ngươi vẫn khẳng khái đối nghịch với Phong Sơn phái, như vậy các ngươi đang nguy hại an toàn quốc gia, chính

là địch nhân của quốc gia. Quốc gia sẽ phát động toàn bộ lực lượng, hiệu triệu toàn bộ tông phái tu chân đồng thời xuất động, đem Âm Kiệt phái của các người diệt trừ.”

525. Chương 548: Âm Mưu Sau Lưng

Phản ứng của đám người Lục Hộc nằm ngoại dự tính của Âm Kiệt Thập Nhị Sát. Nguyên bản bọn chúng nghĩ rằng, Phong Sơn phái chỉ là một tông phái gần đây mới thành lập. Cho dù có mấy kẻ đồng minh ủng hộ, chắc hẳn cũng chỉ là tiểu môn phái bất nhập lưu như Hà Phi Quan mà thôi. Bọn chúng chỉ cần dọa nạt vài câu, đám tiểu tông phái kia liền ngoan ngoãn phải sạch quan hệ cùng Phong Sơn phái. Nhưng mà, trăm triệu lần bọn chúng không ngờ rằng, đồng minh của Phong Sơn phái thế nhưng toàn là những tông phái nhất lưu xếp hạng trong Địa Tự Hào, thậm chí ngay cả Đặc Cần Tổ đại biểu cho chính phủ cũng ra mặt vì bọn họ.

“Phong Sơn phái này không phải mới thành lập gần đây thôi sao? Như thế nào lại có nhiều minh hữu cường hãn đến vậy ah!” Tất cả thành viên trong Âm Kiệt Thập Nhị Sát đều há hốc mồm, đưa mắt nhìn nhau. Lúc này bọn chúng đều có chút điểm mờ mịt, tiền thoái lưỡng nan không biết phải làm sao.

Âm Kiệt Phái mặc dù xếp hạng ba mươi lăm trong hàng ngũ Địa Tự Hào, nhưng cũng không dám cùng mười mấy đại phái kia trở mặt khai chiến. Huống chi, người phụ trách của Đặc Cần Tổ đã xuất ra một câu ngoan thoại như thế.

Âm Kiệt Thập Nhị Sát không dám nghi ngờ, một khi bọn họ quyết tâm động thủ. Tự nhiên sẽ làm cho Âm Kiệt phái trở thành công địch của Tu Chân Giới.

Âm Kiệt Thập Nhị Sát cho dù cuồng vọng thế nào đi chăng nữa. Nhưng cũng không dám vọng tưởng, mượn sức của nhất phái, để chống lại toàn bộ Tu Chân Giới.

Sửu Ngưu, thân mình khô ngô vạm vỡ, cau mày đem suy nghĩ trong lòng nói ra: “Làm sao đây? Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Thấy tất cả mọi người không đáp lời, Tị Xà đáng người thon thả cũng lên tiếng: “Hảo hán không chấp nhận chuyện trước mắt. Bằng không, chúng ta nhượng bộ thoái lui trước, sau này tiếp tục tìm Phong Sơn phái báo thù cũng chưa muộn? Ta không tin, mỗi ngày đám tông phái kia đều ở đây bảo hộ cho Phong Sơn phái. Tới khi đó, chỉ cần nhóm chúng ta giải quyết gọn gàng, cho dù bọn họ có hoài nghi chúng ta, cũng không thể nắm bắt được chứng cứ.”

Đề nghị này của Tị Xà, chiếm được sự hưởng ứng của đại bộ phận người. Làm đầu lĩnh của Âm Kiệt Thập Nhị Sát, Tử Thử trầm ngâm suy tính một lúc sau, cũng ưng thuận lời đề nghị này. Tuy rằng như thế, thanh danh của Âm Kiệt Phái sẽ bị trượt dốc, nhưng chung quy so với việc trở thành công địch của toàn dân, thì vẫn là biện pháp tối ưu nhất.

Ngay khi Tử Thử chuẩn bị truyền đạt mệnh lệnh rút quân, thì một cổ thanh âm vang dội giống như sấm nổ, đột nhiên vang vọng lên khắp xung quanh làng du lịch suối nước nóng: “Công địch của toàn bộ Tu Chân Giới? Quả nhiên khẩu khí không nhỏ, bản thân ta muốn nhìn xem, sau khi san bằng Phong Sơn phái, Âm Kiệt phái chúng ta có trở thành kẻ thù chung của toàn bộ Tu Chân giới không nhé?”

Nương theo thanh âm đình tai nhức óc, một lão giả râu tóc bạc trắng, thân hình khô vữa cường tráng, ở trong một đoàn huyết sắc quang mang bao phủ xuống, đã hiện ra trước mắt của Âm Kiệt Thập Nhị Sát.

Vừa trông thấy người này, Âm Kiệt Thập Nhị Sát nhất tề khom lưng hành lễ: “Tham kiến chương môn.”

Lão giả vừa xuất hiện, chẳng phải ai khác mà chính là Tần Thiên Long, chương môn chân nhân của Âm Kiệt Phái. Lão cũng chẳng thèm nhìn Âm Kiệt Thập Nhị Sát, mà đem ánh mắt băng sương đảo qua trên người Lục Hộc: “Đừng tưởng Phong Sơn phái có các người làm chỗ dựa, Âm Kiệt phái chúng ta sẽ làm rửa đen rút đầu.”

Sở dĩ Tần Thiên Long không tiếc trở thành công địch của toàn bộ Tu Chân Giới, để đem Phong Sơn phái diệt trừ tận gốc, chủ yếu là bởi vì hai nguyên nhân.

Thứ nhất là muốn vẫn hồi thanh danh. Chuyện tình La Văn Sâm ngày trước, Âm Kiệt Phái đã hao tổn qua một lần thanh danh. Nếu hôm nay hùng hổ chạy tới trước cửa báo thù, lại đối lấy kết cục xám xịt rồi đi. Thì không thể nghi ngờ, thanh danh bồi dưỡng mấy trăm năm qua của Âm Kiệt phái cũng sẽ tụt dốc không phanh. Tới lúc đó, vừa không giữ nổi vị trí thứ ba mươi trên Địa Tự Hào, thậm chí còn trở thành tiểu môn phái bất nhập lưu ở trong mắt mọi người. Mà chuyện tình như vậy, Tần Thiên Long tâm tính cao ngạo sẽ không nguyên ý nhìn thấy.

Thứ hai, còn bởi vì phụng mệnh người kia giao phó. Hoặc diệt trừ Phong Sơn phái có thể nói là một loại khảo nghiệm đi. Chỉ cần hoàn thành khảo nghiệm này, Âm Kiệt Phái sẽ trở thành minh hữu của người kia, cho dù phải trả giá lớn cỡ nào, hắn cũng sẽ không bao giờ hối tiếc.

Tô Hiểu Hồng sớm đã lấy khẩu Desert Eagle ra, nắm chặt trong tay, cùng với Hắc Hùng Tinh, đem Vưu Giai bảo hộ ở phía sau. Giờ phút này nghe Tần Thiên Long nói xong, nàng hừ lạnh một tiếng, châm chọc: “Người đúng là một tên cuồng vọng không biết trời cao đất dày, chỉ dựa vào mười ba người, mà lại muốn tiêu diệt toàn bộ chúng ta ư?”

“Mười ba người không giết được các ngươi, vậy năm trăm người thì sao?” Tần Thiên Long hung hăng vươn tay ra, một đạo phù chú ở trong tay hắn lập tức bắn thẳng lên giữa không trung, hóa thành một luồng khói mờ ảo hoa mỹ.

Luồng khói vừa tiêu tán, thì năm trăm gã đệ tử tinh nhuệ của Âm Kiệt phái, cũng như thiên binh thần tướng xuất hiện ở trong làng du lịch suối nước nóng, đem đám người Trương Văn Trọng bao vây thành vòng tròn.

Phương vị của năm trăm người này đứng, đúng là không bàn mà hợp ý nhau, tạo thành một cái trận pháp huyền diệu, khiến cho kiếm khí tản mát ra trên người bọn chúng, có thể hội tụ cùng nhau, phô thiên cái địa áp bức về phía đám người Trương Văn Trọng.

“Giết sạch nhân chứng ở nơi này cho ta, một tên cũng không được lưu lại.” Tần Thiên Long lớn tiếng hạ lệnh, diện mục của hắn dữ tợn, làm cho người khác không rét mà run.

Từ đầu chí cuối Trương Văn Trọng luôn im lặng. Lúc này khóe miệng mới khẽ nhếch lên, thần tình nghiêm chỉnh, lớn tiếng cười nói: “Muốn giết sạch chúng ta ư? Tốt lắm, vậy thì để xem, rốt cuộc thì ai chết ai sống nhé!”

Đột nhiên Trương Văn Trọng giương tay lên, Âm Dương Pháp Kính lập tức bay ra. Cùng lúc đó, mảnh không gian bên trong làng du lịch suối nước nóng cũng xuất hiện những tia quang mang màu vàng chói mắt.

“Viêm Dương Kim Quang Trận---Khởi động.”

Nguyên lai, ngay lúc Âm Kiệt Thập Nhị Sát xuất hiện, thì Trương Văn Trọng đã dùng thần thức của đại la kim tiên dò xét bốn phía chung quanh, phát hiện ra năm trăm người đang tiềm phục ở gần đây. Bởi vậy, hắn âm thầm hạ lệnh cho ngũ độc yêu, Minh Xà, Tiêu Đồ. Kêu bọn chúng dùng tốc độ nhanh nhất....bày ra Viêm Dương Kim Quang trận. Để mình dùng Âm Dương Pháp Kính, mượn năng lượng mặt trời chống địch.

Ngay khi Viêm Dương Kim Quang trận khởi động, đám người Lục Hề sớm đã không kiềm chế nổi, đồng loạt hướng về phía Tần Thiên Long cùng Âm Kiệt Thập Nhị Sát mà khởi phát thế công.

Còn ngũ độc yêu và Tô Hiểu Hồng, cũng đang dẫn dắt đệ tử Phong Sơn phái, đệ tử Hà Phi Quan, nương theo Viêm Dương Kim Quang Trận hỗ trợ, mà nhắm về phía năm trăm tên đệ tử tinh nhuệ của Âm Kiệt Phái.

....

“Lão Ngạo, ngươi nghĩ Tần Thiên Long có giết được Trương Văn Trọng không?”

Cùng lúc đó, tại nội thành Vân Thai Thị, trong một phòng trà cổ kính trang nhã, có hai người đang ngồi đối diện nhau uống trà. Một gã nam tử tai nhọn trong đó vừa mới hỏi xong, liền đem ánh mắt quắc nểm ra ngoài cửa sổ, nhìn về phương hướng của làng du lịch suối nước nóng.

Kể được hần gọi là “Lão Ngạo”, cũng là một nam tử ăn mặc rất có phong cách. Nhưng tư thái uống trà lại rõ ràng tinh thâm đạo môn. Giờ phút này, nghe nam tử kia hỏi, gã chỉ mỉm cười im lặng.

Nhấp qua một ngụm trà xong, Lão Ngạo mới chịu nói: “Trước khi Mị Nương tới Vịnh Ả Rập đã từng nói qua, Trương Văn Trọng toàn thân nơi chốn đều bí hiểm. Nếu không nhanh chóng loại bỏ hần, thì đây sẽ là mối họa tâm phúc của chúng ta. Lúc trước, ta không tin, kết quả sau mấy tháng gần gũi, tu vi của Trương Văn Trọng đã tấn thăng lên đến cảnh giới Hóa Thần kỳ...”

Lão Ngạo buông chén trà trong tay xuống, nhìn gã nam tử tai nhọn nói: “Xem ra, lúc trước Mị Nương cũng không hề phóng đại chút nào. Nếu chúng ta để yên cho Trương Văn Trọng phát triển, quả nhiên chẳng bao lâu sau hần sẽ trở thành mối họa tâm phúc lớn nhất của chúng ta, thậm chí còn ảnh hưởng tới kế hoạch năm 2012. Cho nên, dù Tần Thiên Long không giết được Trương Văn Trọng, thì chúng ta cũng phải nghĩ biện pháp để thu dọn hần.”

Gã nam tử tai nhọn cực kì đồng ý với quan điểm của Lão Ngạo: “Đáng giận là trở chú trên người chúng ta chưa thể giải trừ. Nếu không chỉ cần búng tay một cái, là sẽ đưa Trương Văn Trọng về miền cực lạc thôi...”

Lão Ngạo đứng dậy, muốn rời khỏi phòng trà đi ra bên ngoài: “Được rồi lão Sơn! Đừng ở trong này oán hận nữa đi. Có thời gian rảnh rỗi thì không bằng suy nghĩ biện pháp, để thu dọn Trương Văn Trọng càng sớm càng tốt. Nếu không, đợi chúng ta giải được trở chú, thì tu vi của hần cũng tăng lên đó.”

Lão Sơn chính là biệt danh của nam tử tai nhọn, lúc này hần kinh ngạc nhìn Lão Ngạo hỏi: “Người muốn đi đâu vậy? Không phải chúng ta ở đây đợi Tần Thiên Long quay lại sao?”

Lão Ngạo hừ lạnh: “Không cần đợi thêm nữa. Cái gã ngu ngốc Tần Thiên Long kia, sợ rằng không đấu nổi Trương Văn Trọng đâu. Còn không bằng đi tìm mấy con ngư yêu, để cho người hấp thu tinh túy...”

Lão Sơn nhíu mày: “Ý của người là....muốn ta phóng thích ôn dịch?”

Lão Ngạo gật đầu: “Đúng vậy! Chẳng phải tên nhân loại Trương Văn Trọng kia cũng là bác sĩ sao? Hừ, ta không tin hần giải trừ được ôn dịch do người phóng xuất ra. Hoặc ít nhất cũng khiến cho hần bận rộn, mà chậm trễ quá trình tu luyện!”

526. Chương 549: Tử Vi Âm Sát Quyền Trục

Trận chiến nảy lửa đang được tiến hành trong làng du lịch suối nước nóng.

Bất quá, khiến cho mọi người không tham dự, đứng xem ở phía xa bất ngờ nhất chính là. Phe thảo chạy cũng không phải là Phong Sơn phái mới thành lập gần đây. Mà lại chính là Âm Kiệt phái với hung danh vang xa.

Trường cảnh nghiêng hẳn về một bên như thế. Khiến cho mọi người đứng xem đưa mắt nhìn nhau, tựa hồ như không dám tin vào những gì đã thấy.

Mặc dù Tần Thiên Long dẫn theo năm trăm đệ tử tinh nhuệ của Âm Kiệt phái tới đây. Nhưng vô luận thực lực hay kinh nghiệm chiến đấu của bọn chúng, đều không tốt hơn nhóm đệ tử Phong Sơn phái là bao.

Hơn nữa, cái kiếm trận âm tà trước đó, đã bị Trương Văn Trọng phát hiện ra, tính kế phá hủy rồi.

Lúc này, đám đệ tử Âm Kiệt phái đang bị Viêm Dương Kim Quang trận gắt gao vây kín. Cả đám thân bị hãm ở trong trận, chân tay luống cuống, trận hình rối loạn. Tự nhiên là không thể phá vỡ nổi thế công do Tô Hiểu Hồng cùng ngũ độc yêu, suất lĩnh đệ tử Phong Sơn phái, đệ tử Hà Phi Quan tràn đến.

Trong khoảng thời gian ngắn, đám đệ tử Âm Kiệt phái lần lượt từng người...từng người ngã xuống. Thanh âm rên la thảm thiết, vang lên không dứt bên tai. Máu tươi cũng nhuộm đầy trên mặt đất.

Giờ phút này, làng du lịch suối nước nóng xinh tươi yên bình, đã trở thành một cái địa ngục trần gian.

May mắn địa phương này khá hẻo lánh, hơn nữa lúc trước khi phát động Viêm Dương Kim Quang trận, Trương Văn Trọng đã hạ một đạo cấm chế ngăn cản tầm nhìn. Cho dù có người bình thường tiến vào trong

làng, cũng không thể nghe hoặc nhìn thấy tình cảnh hỗn chiến ở nơi đây. Kể từ đó, cũng tránh được nhiều phiền toái không cần thiết.

Đương nhiên, đạo cấm chế này chỉ hữu hiệu đối với người bình thường. Còn với đám người tu chân đến tham dự buổi đấu giá thì vẫn rõ ràng trông thấy quang cảnh bên trong trường hỗn chiến. Đây cũng là do Trương Văn Trọng cố tình khai thông, hẳn muốn nhân dịp này, giương cao uy danh cho Phong Sơn phái!

Hiển nhiên, tính toán này của Trương Văn Trọng đã cực kỳ thành công. Giờ khắc này, nhóm tu chân giả đứng xem ở bên ngoài, không một ai là không trợn mắt há mồm, thần tình khiếp sợ.

“Phong Sơn phái quả nhiên đáng sợ, thế nhưng lại là một môn phái mới được thành lập gần đây sao? Theo ta nhớ, ngày Phong Sơn phái chiêu cáo thiên hạ, còn chẳng có người nào đến tham dự! Ngán ngùi lúc sau, không ngờ đã có mấy môn phái cường hãn nguyện ý kết minh cùng bọn hăn. Điều này thật là khó tin ah!”

“Cái gã mập mạp đeo giáp lưng kia cũng là đệ tử của Phong Sơn phái sao? Thực lực của hăn rất mạnh ah! Chỉ sợ tu vi đã ngoài Luyện Hư kỳ rồi. Và cả cái tên thân hình gầy yếu, sử dụng hỏa hệ chú pháp kia nữa, tu vi cũng đã nằm ngoài Hóa Thần kỳ đi? Phong Sơn phái bất quá chỉ là một môn phái mới thành lập, tại sao lại nắm giữ nhiều cao thủ như thế nhỉ?”

“Xem ra, hôm nay Âm Kiệt phái sẽ thê thảm rồi. Lúc trước ta đã từng nghe nói qua, Phù Bảo Tông là bị Phong Sơn phái tiêu diệt. Nguyên bản ta còn không tin tưởng lắm. Bởi vì môn phái tu chân mới thành lập, tuyệt đối không đủ khả năng để tru sát một tông phái bài danh trong Địa Tự Hào. Nhưng hôm nay tận mắt chứng kiến, ta nghĩ mình đã sai lầm rồi!”

Trong lúc khiếp sợ, mọi người đứng quan chiến bên ngoài, cũng đã có một tầng nhận thức mới về thực lực của Phong Sơn phái. Nguyên bản, có một số ít người không muốn an phận, cũng vội vàng thu hồi tâm tư ngay tức thì.

Trận chiến trong làng du lịch suối nước nóng, thời khắc này đã bước sang giai đoạn kết thúc rồi.

Năm trăm gã đệ tử tinh nhuệ của Âm Kiệt phái do Tần Thiên Long suất lĩnh, đã gục muốn gục ngã trong vũng máu, mà Âm Kiệt Thập Nhị Sát cũng chỉ còn lại có ba người. Cả bọn đều dính trọng thương, một mỗi tới cực điểm, tùy thời sẽ gục ngã xuống dưới mặt đất thôi.

Lúc này, đã không còn nghe thấy tiếng la hét rung trời nữa. Thay vào đó chính là một loại không khí trầm lắng đáng sợ. Trong không gian, ngoại trừ tiếng gió thổi “xuy xuy” lạnh buốt, thì cũng chỉ còn nghe thấy thanh âm thở dốc nặng nề, rất nhỏ của bốn người Tần Thiên Long.

Tần Thiên Long thở hổn hển từng ngụm, hăn cảm giác linh lực trong cơ thể đã sắp tiêu hao hết rồi. Liếc mắt nhìn ba người trong Thập Nhị Sát, tình huống đều cùng mình không sai biệt lắm.

“Không nghĩ ra, thực lực của Phong Sơn phái lại cường hãn như vậy. Chỉ sợ, tánh mạng của ta sẽ kết thúc tại đây. Âm Kiệt Phái truyền thừa mấy trăm năm cũng bị hủy ở trong tay ta....” Tần Thiên Long hổn hển nói.

Tần Thiên Long trợn trừng đôi con ngươi tràn đầy tia máu, nhìn Trương Văn Trọng đứng ở ngoài vòng chiến cục.

Tuy rằng, từ đầu đến cuối Trương Văn Trọng chỉ chấp tay sau lưng đứng xem. Nhưng Tần Thiên Long lại biết, sở dĩ phe bên mình bị rơi vào tràng cảnh thê thảm này, toàn bộ đều là do Trương Văn Trọng ban tặng.

“Kẻ này, tuyệt đối không phải là nhân vật tầm thường, cũng không biết rốt cuộc hăn dùng loại phương pháp nào, để che giấu đi thực lực của bản thân....”

“Chẳng lẽ...kẻ này chính là Trương Văn Trọng theo trong miệng hai vị đại nhân nói đây sao?” Đột nhiên hai mắt Tần Thiên Long sáng ngời, lẩm bầm: “Đúng vậy...là hăn...nhất định là hăn rồi....tốt lắm....cho dù ta có phải chết, cũng muốn kéo hăn đi theo.”

Ngay lúc này, Tiêu Đồ, Minh Xà cùng mấy người Lục Hòe, cũng hướng về phía bốn người Tần Thiên Long mà khởi phát thế công lăng lệ.

Đưa mắt nhìn cường địch phóng đến, trên mặt Tần Thiên Long cũng không có thấy vẻ hoảng loạn. Đôi con ngươi giăng kín tơ máu trong mắt, đột nhiên lại bắn ra hai đạo hàn quang âm lãnh.

Hắn vung mạnh tay phải lên, tức thì một loại vật phẩm trông giống quyền trục, cũng hiện ra ở trong lòng bàn tay của hắn. (quyền trục là một loại chú thuật viết trên tranh vải, sau đó cuộn thành hình trụ, giống như các quyền trục phép thuật của ninja thời xưa.)

“Muốn diệt trừ Âm Kiệt phái chúng ta, đâu phải chuyện dễ dàng như vậy! Ta muốn tất cả các ngươi, đều theo ta xuống dưới hoàng tuyền....ha ha ha....” Tần Thiên Long cuồng tiếu gào lên. Đồng thời cũng giải trừ phong ấn trên mặt quyền trục.

Đám người Lục Hộc đã nhận ra, quyền trục nằm trong tay của Tần Thiên Long, đang tản mát ra yêu lực thô bạo màu huyết hồng....

Đây là pháp bảo gì vậy?

Trong đầu mọi người đều hiện lên một cái nghi vấn giống nhau. Nhưng rất nhanh sau đó, bọn họ đã nhớ tới một tin đồn có liên quan đến Âm Kiệt Phái, sắc mặt tức thì biến thành tái nhợt, cũng có người tỉnh táo kinh hô lên:

“Đây...đây là Tử Vi Âm Sát Quyền Trục....Tên hỗn đản Tần Thiên Long kia muốn đồng vu quy tận cùng chúng ta....mau thoát lui...nhanh lên...”

Dưới sự kinh hãi, đám người Lục Hộc chẳng còn quan tâm đến việc truy sát Tần Thiên Long nữa. Trong đầu bọn hắn chỉ có duy nhất một ý niệm, đó chính là phải thoát ra khỏi phạm vi oanh phá của Tử Vi Âm Sát Quyền Trục.

Thấy tình huống hoảng loạn trước mắt, Tần Thiên Long điên cuồng cười nói: “Muốn chạy ư? Vậy xem các ngươi chạy nhanh, hay là ta khởi động Tử Vi Âm Sát Quyền Trục nhanh hơn nhé!”

527. Chương 550: Hậu Kiếp Chân Tiên

Nghe nói ba trăm năm trước, một vị cao nhân tiền bối trong Âm Kiệt Phái, trước lúc phi thăng đã dùng toàn bộ pháp bảo, phù chú, nguyên lý trận pháp kết hợp mà tạo thành cuốn Tử Vi Âm Sát Quyền Trục.

Năm đó, vị cao nhân tiền bối kia, tổng cộng đã nghiên cứu chế tạo ra hai cuốn Tử Vi Âm Sát Quyền Trục. Một cuốn trong đó đã dùng ở ba trăm năm về trước, không chỉ tiêu diệt hơn một ngàn tu chân giả tu vi tinh thâm, để cho Âm Kiệt Phái đoạt được danh hiệu thứ ba mươi trong Địa Tục Hào. Đồng thời cũng làm cho cả Tu Chân Giới, biết đến loại pháp bảo khủng bố này của Âm Kiệt phái.

Đáng tiếc, vị cao nhân tiền bối của Âm Kiệt phái cũng chết trong vụ nổ quyền trục năm xưa, cho nên không thể lưu truyền phương pháp chế tạo quyền trục đến ngày nay. Giờ phút này, thứ xuất hiện ở trong tay Tần Thiên Long, chính là Tử Vi Âm Sát Quyền Trục duy nhất còn sót lại của Âm Kiệt phái.

Tần Thiên Long suy nghĩ, lần này mình hẳn là phải chết không thể nghi ngờ. Nếu để Trương Văn Trọng thu Tử Vi Âm Sát Quyền Trục làm chiến lợi phẩm, còn không bằng mang nó ra xài, cùng đám người ở đây đồng quy vu tận một lần.

Lục Hộc là trưởng lão của một đại tông phái, cho nên đối với chuyện năm xưa có sự hiểu biết sâu sắc. Ngay khi trông thấy quyền trục màu đỏ sẫm trong tay Tần Thiên Long, thì hắn đã biến sắc kinh hô, quay đầu chạy trốn.

Nhưng mà tốc độ phi hành, độn thổ của đám người Lục Hộc dù có nhanh tới cỡ nào. Chỉ sợ cũng không thể nhanh bằng tốc độ Tần Thiên Long cởi bỏ phong ấn của quyền trục. Huống chi, một khi Tử Vi Âm Sát Quyền Trục khởi động, diện tích sát thương bao quát chừng mấy cây số rộng lớn. Coi như đám người Lục Hộc chạy ra khỏi làng du lịch này, cũng sẽ không thể tránh khỏi tầm sát thương của quyền trục.

Mà ngay cả Trương Văn Trọng lúc này cũng đã biến sắc.

Mặc dù hắn chưa từng nghe nói qua uy danh của Tử Vi Âm Sát Quyền Trục. Nhưng cỗ lực lượng thô bạo, cường đại ẩn chứa trong quyền trục bị phong ấn kia, rất có khả năng sẽ nghiền nát tất cả trở thành bột mịn.

Đó là dưới tình huống quyền trục đang bị phong ấn. Hẳn quả thật không hiểu, sau khi nó được giải khai phong ấn, thì lực lượng bạo phát ra, sẽ có bao nhiêu sự khủng bố.

Tuy rằng Trương Văn Trọng khá tò mò về điều này, nhưng hẳn cũng không muốn để cho Tần Thiên Long giải khai phong ấn. Khởi động sát chiêu của Tử Vi Âm Sát Quyền Trục.

Bất quá, lúc này cho dù Trương Văn Trọng muốn động thủ, chỉ sợ cũng vô pháp đoạt được quyền trục ở trong tay Tần Thiên Long.

“Chẳng lẽ không còn biện pháp nào sao?” Mặc dù Trương Văn Trọng khá lo lắng, nhưng lại không hề đánh mất bình tĩnh, lý trí vận chuyển rất nhanh, suy tư về kế sách ứng phó.

Ngay khi Tần Thiên Long muốn cởi bỏ phong ấn quyền trục, để kéo theo tất cả mọi người cùng xuống hoàng tuyền, thì đột nhiên trong đầu Trương Văn Trọng hiện ra một cái thân ảnh, hẳn kinh hỉ nghĩ thầm: “Như thế nào ta lại quên mất nàng? Với bản lĩnh đặc thù của nàng ấy, nhất định sẽ giành được quyền trục trước khi nó bị Tần Thiên Long cởi bỏ phong ấn.”

Trương Văn Trọng không dám lãng phí thời gian, vội vàng dùng thần thức liên hệ với người nọ, trực tiếp phát ra mệnh lệnh hành động: “Đi lấy quyền trục kia về cho ta.”

Ngay tức thì, một màn xuất hiện khiến cho người ta phải khiếp sợ không thôi. Đó chính là quyền trục ở trong tay Tần Thiên Long, sắp bị giải khai phong ấn, đột nhiên lại thoát ly khỏi lòng bàn tay của hắn. Cùng lúc này, có một vị mỹ nữ, toàn thân trên dưới đều tản mát ra khí chất diễm lệ, bất thành linh đã hiện ra bên cạnh Tử Vi Âm Sát Quyền Trục, đem quyền trục màu đỏ sậm này, nắm chặt trong đôi tay yếu nhược của nàng.

Tình huống dị thường phát sinh, làm cho tất cả mọi người có mặt tại đây. Vô luận là đám người Lục Hộc, hay là bốn người Tần Thiên Long, đều rơi vào trong trạng thái ngây ngốc.

Đồng thời bầu không khí nơi đây, cũng trở nên yên tĩnh đáng sợ.

Một lúc sau, Lục Hộc mới định thần lại, nhưng hẳn vẫn không dám tin chuyện vừa xảy ra đúng là sự thật. Hắn ngây dại ngẩn nhìn vị mỹ nữ nắm quyền trục màu đỏ sậm trong tay, lẩm bẩm nói: “Chuyện gì vậy! Nữ nhân này là ai? Sao có thể đoạt được Tử Vi Âm Sát Quyền Trục từ trong tay của Tần Thiên Long ah. Chẳng lẽ, nàng ta am hiểu chú thuật ẩn thân ư?”

Nghi vấn quấy nhiễu Lục Hộc, đồng dạng cũng quấy nhiễu tất cả mọi người.

Và người nghi ngờ, không dám tin nhất trong số họ, cũng chính là Tần Thiên Long. Nguyên bản hắn đã chuẩn bị xong tâm lý đồng quy vu tận rồi, thế nhưng giây phút cuối cùng giải khai phong ấn, thì Tử Vi Âm Sát Quyền Trục lại bị người ta đoạt mất.

“Mau trả Tử Vi Âm Sát Quyền Trục lại cho ta...a...a” Tần Thiên Long rống giận đuổi theo mỹ nữ tịnh lệ, muốn liều mạng đoạt quyền trục trở về.

Ba người trong Thập Nhị Sát cũng làm ra phản ứng đồng dạng. Cùng nhau nhắm về phía mỹ nữ tịnh lệ, bày ra bộ dạng không đoạt lại Tử Vi Âm Sát thì sẽ không bao giờ buông xuôi.

“Cẩn thận!” Đám người Lục Hộc thấy vậy không khỏi kinh hãi. Vừa lên tiếng cảnh báo, đồng thời cũng nhắm về phía Tần Thiên Long mà tấn công. Bọn họ phi thường rõ ràng, một khi quyền trục rơi vào trong tay đám người Tần Thiên Long, bọn họ sẽ phải chết không thể nghi ngờ. Vừa mới thoát khỏi Quỷ Môn Quan, bọn họ cũng không muốn phải bước vào Quỷ Môn Quan thêm một lần nữa.

Bất quá, riêng Trương Văn Trọng gặp biến mà không hoảng loạn, khóa miệng còn treo quanh một nụ cười bí hiểm: “Nếu các ngươi không bị thương thảm trọng, như vậy có thể sẽ thành công đánh chết nàng. Nhưng hiện giờ, thân thể phải gánh chịu tổn thương, các ngươi đừng hòng mơ tưởng đến chuyện giết nàng.”

Phảng phất như muốn chứng minh suy đoán của Trương Văn Trọng, cho nên vị mỹ nữ trong tay cầm quyền trục kia, đột nhiên cũng nhú mày, lớn tiếng quát: “Lớn mật, đều quỳ xuống cho ta.”

Một cỗ khí thế lăng nhiên, bỗng chốc từ trên người mỹ nữ phóng xuất ra. Không ngờ đã làm cho cả đất trời lâm vào biến sắc. Từng đợt cuồng phong không ngừng tràn tới, giống như cả thế giới đều bị cô động

lại, vì cái loại khí thể này.

Nhóm người quan chiến ở tíít phía xa cũng bị cỗ khí thể này áp bức. Trong nháy mắt công phu, từng giọt mồ hôi lớn cỡ hạt đậu, túa ra ướt đầm quần áo trên người bọn họ. Cả đám cất lực vận chuyển linh khí trong nội thể, mới miễn cưỡng giảm được cái loại bức bách khó chịu do cỗ khí thể kia mang đến.

Phun ra một ngụm trọc khí nồng đậm, đám tu chân giả mới thất thanh kinh hô:

“Nữ nhân...nữ nhân này đến tột cùng là ai nhỉ?”

“Khí thể áp bức quá đáng sợ....Cả mảnh thiên địa đều phải biến sắc run rẩy....ta phỏng chừng đây là một vị cao thủ Hợp Đạo kỳ ah!”

So sánh cùng đám tu chân giả đứng quan chiến ở tíít phía xa. Thì đám người chiến đấu trong ngôi làng, càng cảm thụ được sự đáng sợ của vị mỹ nữ kia hơn.

“Tiên...tiên...nhân?” Đồng dạng như mọi người, trên mặt Lục Hòe giăng kín vẻ khiếp sợ, hần dưng thanh âm run rẩy kinh hô: “Khí thể này, chỉ có tiên nhân mới phóng xuất ra được. Chẳng lẽ, nữ nhân này là một vị tiên hay sao?”

Tiên nhân?

Nghe Lục Hòe kinh hô, đám đông đều hoảng sợ. Ánh mắt của bọn hắn, nhất thời đổ dồn về phía mỹ nữ.

“Kiếp hậu kim thân...thể nhưng lại có được Kiếp Hậu Kim Thân! Nàng ta quả nhiên là một vị tiên nhân ah.”

“Không ngờ, ở trên đời này lại có tiên nhân tồn tại!”

Theo thanh âm vang vọng lên, không chỉ có bốn người Tần Thiên Long ngã quỵ xuống mặt đất. Tự ngay cả một số vị trưởng lão của những tông phái khác, cho tới chúng đệ tử bình thường, cũng sớm đã đồng loạt quỵ xuống, không ngừng phục lạy cúng bái.

Tuy biết tu chân giả sẽ độ kiếp phi thăng thành tiên. Nhưng trong vòng mấy trăm năm qua, cũng chẳng có người nào thoát nổi sự khủng bố của thiên kiếp. Giờ phút này, bọn hắn được nhìn thấy một vị tiên nhân hàng thật giá thật, ở trước mắt mình, há lại có thể không kích động, khiếp sợ thái quá đây?

Lúc này, cũng chỉ còn nhóm đệ tử Phong Sơn phái mới bảo trì nổi bình tĩnh. Bọn hắn nhanh chân bước tới phía bốn người Tần Thiên Long, đem tất cả trời lại.

Nhóm đệ tử Phong Sơn phái vẫn bình tĩnh. Bởi vì bọn hắn biết, vị “tiên nữ” có được Kiếp Hậu Kim Thân này chính là cung nữ trong bức tranh của tông chủ.

Họa yêu mặc dù có được Kiếp Hậu Kim Thân, nhưng tu vi chân thực của nàng cũng không cao. Sở dĩ, có thể bất thành linh xuất hiện, thu hồi Tử Vi Âm Sát Quyền Trục ở trong tay Tần Thiên Long, chính là bởi vì nàng có khả năng đi xuyên qua mỗi bức tranh.

Tử Vi Âm Sát Quyền Trục tuy là món pháp bảo có uy lực khủng bố. Nhưng dù sao cái nền hình thành cũng từ trên giấy. Cho nên Họa Yêu mới dùng năng lực đặc thù của mình, đoạt quyền trục về tới tay.

Họa Yêu cũng chẳng thèm nhìn đám người quỳ trên mặt đất. Nàng nhẹ nhàng xoay người, cầm theo quyền trục đi tới bên cạnh Trương Văn Trọng, cung kính giao cho chủ nhân của mình.

Cảnh tượng dị thường này, làm cho tất cả mọi người đều trợn mắt há miệng. Trong đôi con ngươi lộ ra thần sắc khiếp sợ và nghi hoặc không thôi.

528. Chương 551: Sợ Ngây Người, Hách Choáng Váng

Họa yêu cũng không để ý tới ánh mắt ngạc nhiên của những người chung quanh, sau khi đem Tử Vi Âm Sát quyền trục giao vào trong tay Trương Văn Trọng, nàng lại hướng Trương Văn Trọng dụi dụi mắt thi lễ.

Hành lễ xong, từng sợi ánh sáng năm màu đẹp mắt xuất hiện quanh thân thể nàng, quần nàng vào giữa. Đôi khi phiến ánh sáng tan hết, nàng cũng đã biến mất trước mặt mọi người, trở về bức tranh Hoa Nhị phụ nhân.

Đương nhiên, ngoại trừ đệ tử Phong Sơn phái, những người tu chân khác cũng không biết thân phận cùng lai lịch của nàng, còn tưởng nàng đã quay về tiên giới. Làm bọn họ cảm thấy khiếp sợ cùng không giải thích được, đó là loại thái độ cung kính của vị “tiên nhân” này đối với Trương Văn Trọng.

Loại thái độ cung kính này, nếu như xuất hiện trên người Trương Văn Trọng đối với một vị tiên nhân, thật ra cũng là đương nhiên, cũng không có địa phương gì đáng giá kỳ quái. Nhưng hiện tại hoàn toàn ngược lại, trong lòng mọi người không muốn khiếp sợ, không suy đoán, cũng không thể nào.

Trong khoảng thời gian ngắn, những suy đoán liên quan tới thân phận của Trương Văn Trọng, cùng suy đoán về quan hệ quái dị giữa Trương Văn Trọng và vị nữ tiên nhân kia, khó thể không nảy sinh trong lòng những người tu chân đang có mặt.

Trương Văn Trọng cũng không để ý tới sự ngạc nhiên của những người này, cũng không biết trong lòng bọn họ đang suy đoán chuyện gì, nhìn thấy Tiêu Đồ và Minh Xà đang giết chết ba người còn sót lại trong Âm Kiệt Thập Nhị Sát, lại chuẩn bị hướng Tần Thiên Long động thủ, trong lòng bỗng nhiên khẽ động, vội vã quát bảo ngưng lại: “Đừng giết hắn, tạm thời lưu cho hắn mạng sống.”

“Dạ.” Tiêu Đồ và Minh Xà cùng kêu lên đáp, tuy rằng nghe theo mệnh lệnh hắn không giết chết Tần Thiên Long, nhưng động thủ phế bỏ một thân tu vi của hắn, để cho hắn từ một tu chân cao thủ thanh danh hiển hách, lưu lạc trở thành một người tay trái gà không chặt.

Tần Thiên Long đoán được ý đồ của Trương Văn Trọng, mở miệng đầy máu tươi, thở hổn hển nhe răng cười nói: “Người muốn lưu tính mạng của ta, dùng nghiêm hình tra tấn thẩm vấn ta sao? Hừ, đừng mơ tưởng được như nguyện, tuy rằng ta giết không được ngươi, nhưng ta có thể giết chính ta...” Lời chưa dứt, hắn liền nắm lên một nửa thanh kiếm trên mặt đất, làm như định đâm vào ngực mình, tự tay chấm dứt tính mạng.

Nhưng hiển nhiên Tần Thiên Long đã quên, hiện tại hắn đã bị phế bỏ tu vi, không còn là người tu chân. Tốc độ hắn cầm kiếm tự đâm vào ngực tuy rằng nhìn như rất nhanh, nhưng trong mắt nhóm người Trương Văn Trọng, cũng chậm đến mức không thể chậm hơn.

Trương Văn Trọng thậm chí không có động tác dư thừa, chỉ giơ lên tay phải, hướng Tần Thiên Long vẫy tới, một đạo linh lực vô hình lập tức bắn nhanh ra, đoạt lấy nửa thanh phi kiếm trước khi nó xuyên vào ngực Tần Thiên Long.

Ngay sau đó, những người còn lại cũng hồi phục tinh thần. Trần Hi dẫn năm tên đệ tử xông lên, dùng một sợi dây dù dày cỡ ba ngón tay trái gô Tần Thiên Long. Đồng thời còn nhét một chiếc khăn vừa đen vừa bẩn vào trong miệng hắn, để ngừa hắn nhân lúc không có người, cắn lưỡi tự sát.

Trần Hi vừa cố sức cột chặt Tần Thiên Long, vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói lầm bầm: “Muốn tự sát phải không? Hừ, ta buộc ngươi thành một cái bánh chưng lớn, nhìn ngươi làm sao tự sát.”

Trương Văn Trọng ném nửa thanh phi kiếm vừa đoạt được qua một bên, nhìn Trần Hi phân phó: “Dẫn người này đi, nghiêm ngặt canh giữ, ngàn vạn lần không nên xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ta còn mấy vấn đề muốn hỏi hắn.”

“Dạ.” Trần Hi đáp, cùng với năm tên đệ tử Phong Sơn phái, áp giải Tần Thiên Long rời khỏi nơi đây.

Trương Văn Trọng gọi Trần Nhân tới, bảo nàng mau nhanh dẫn theo đệ tử Phong Sơn phái, bắt đầu quét tước thanh lý làng du lịch suối nước nóng.

Sau một hồi chém giết, thi thể trải khắp làng du lịch suối nước nóng, nếu như không nhanh xử lý thỏa đáng, vô luận là bị người thường phát hiện, hay dẫn phát tật bệnh có tính truyền nhiễm, không thể nghi ngờ đều tạo thành hậu quả cực xấu. Mà những điều này Trương Văn Trọng cũng không mong nhìn thấy.

Sau khi dọn dẹp hoàn tất, Trương Văn Trọng lại khách khí chấp tay tạ ơn những người tu chân không thuộc Phong Sơn phái: “Chuyện lần này, làm phiền chư vị bằng hữu xuất thủ tương trợ. Sau này Phong Sơn phái chúng tôi sẽ đưa lễ tạ ơn, xem như đáp tạ lần này chư vị trường nghĩa giúp đỡ.”

Thẳng đến khi đệ tử Phong Sơn phái bắt đầu quét tuyết, thanh lý máu tươi dính đầy đất làng du lịch suối nước nóng, thì những người tu chân bị “kiếp hậu kim thân” của Họa yêu làm sợ ngây người mới phục hồi lại tinh thần như từ trong mộng mới tỉnh.

Mà trong ánh mắt bọn họ nhìn về phía Trương Văn Trọng và đệ tử Phong Sơn phái, ngoại trừ nguyên bản có kinh nghi cùng không giải thích được, lại càng tăng thêm sự kính nể nồng đậm.

Tuy rằng những người tu chân này, thẳng đến hiện tại còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, vì sao vị tiên nhân kia lại cung kính đối với Trương Văn Trọng, nhưng có một chút có thể khẳng định chính là, vị tiên nhân kia dù không phải thuộc Phong Sơn phái, không phải sư trưởng tiền bối của Trương Văn Trọng, nhưng cũng có liên quan lớn đối với họ. Thậm chí, nói không chừng, vị tiên nhân kia là chỗ dựa vững chắc sau lưng Phong Sơn phái.

Bằng không vị tiên nhân kia cũng không cần hiện thân ngay trong thời khắc chỉ minh treo chuông, cướp đi Tử Vi Âm Sát quyền trục trong tay Tần Thiên Long, cứu lại tính mạng của mọi người đang có mặt ở đây.

“Thảo nào Phong Sơn phái tuy chỉ là một tông phái mới thành lập gần đây, nhưng cũng là nơi tàng long ngọa hổ, nhân tài xuất hiện lớp lớp, thảo nào Phong Sơn phái có thể đem pháp bảo cao phẩm, đan dược quý giá không xem là gì, phẳng phất như có thể dùng đến bất tận. Nguyên lai sau lưng bọn họ đứng là có một vị tiên nhân làm chỗ dựa.”

Trưởng lão cùng quản sự của các đại tông phái, ngằm dùng ánh mắt trao đổi giao lưu, đều ước ao không ngớt đối với sự gặp gỡ của Phong Sơn phái.

Ở trong tu chân giới hiện nay, tông phái có được tiên nhân làm hậu trường cũng không nhiều. Mà những tông phái này, không có nơi nào không có thực lực hùng hậu, địa vị cao thượng, là tông phái cường thế.

Tuy rằng hiện tại Phong Sơn phái chỉ là một tông phái mới thành lập gần đây, đệ tử môn hạ cũng chỉ có mấy trăm người mà thôi. Luận danh vọng, luận quy mô, căn bản kém bất cứ tông phái nào xếp hạng trong một trăm một phái đứng đầu. Thế nhưng những người tu chân ở đây đều cho rằng, Phong Sơn phái sẽ ở trong một thời gian ngắn phát triển lớn mạnh. Đừng nói là bước lên những vị trí đầu tiên, dù gia nhập vào những tông phái Thiên Tự Hào, cũng không phải là hi vọng xa vời.

Bởi vì sau lưng Phong Sơn phái, có một vị tiên nhân.

Giờ khắc này, những trưởng lão, quản sự các đại tông phái đều mừng thầm không ngớt trong lòng.

Không chỉ vì bọn họ nhìn thấy tiên nhân “hàng thật giá thật”, càng bởi vì bọn họ mượn cơ hội này cùng Phong Sơn phái và Trương Văn Trọng tăng thêm cảm tình. Có thể trước khi Phong Sơn phái mạnh mẽ phát triển, thành lập được quan hệ tốt, thậm chí trở thành minh hữu, là một chuyện may mắn cỡ nào. Vạn nhất sau này Phong Sơn phái trở thành môn phái trong Thiên Tự Hào, thân phận và địa vị của những minh hữu như bọn họ tự nhiên cũng theo nước lên thì thuyền lên, mà những người như bọn họ cũng bởi vì làm ra quyết định chính xác, thu được sự tưởng thưởng mạnh mẽ từ trong tông phái.

Kỳ thực đối với bọn họ mà nói, những điều này cũng không phải trọng yếu nhất. Chân chính trọng yếu nhất là bọn họ trải qua lần này hiệp trợ Phong Sơn phái tiêu diệt Âm Kiệt phái, thậm chí thiếu chút nữa bỏ có tính mạng, nên đã thu được tình cảm cá nhân đối với Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng là ai? Đó là một nhân vật dù cho tiên nhân gặp được cũng phải thi lễ. Bao năm qua, người có được đãi ngộ như thế, có được mấy người? Chỉ sợ một người cũng không có đi? Có thể trở thành bằng hữu của hắn, thật đúng là có mặt mũi.

Vừa nghĩ đến những việc này, trên mặt các vị trưởng lão cùng quản sự các tông phái không khỏi nổi lên dáng tươi cười đắc ý dào dạt.

Ngay lúc này, đệ tử Phong Sơn phái cũng đã mang quà tạ lễ đưa tới trong tay những trưởng lão cùng quản sự của các đại tông phái.

Đây là một tiểu bình sứ rất đẹp như một tác phẩm nghệ thuật, tuy rằng còn chưa mở nắp bình, nhưng những trưởng lão, quản sự kia đều có thể suy đoán ra, bên trong những bình sứ này tất nhiên là đan dược có phẩm cấp không thấp. Trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ chợt có chút do dự. Cùng lúc bọn họ rất

muốn có đan dược này, mặt khác lại muốn làm bộ rộng rãi, chối từ quà lễ tạ ơn để tranh thủ hảo cảm càng nhiều hơn của Trương Văn Trọng.

“Trương tiên sinh, Linh Xu phái chúng tôi vốn là minh hữu của Phong Sơn phái, giúp đỡ Phong Sơn phái các vị vốn là nghĩa vụ nên có của chúng tôi. Làm sao không biết xấu hổ nhận quà lễ tạ ơn chứ? Còn thỉnh ngài thu hồi lại đi thôi.” Tuy rằng Lục Hộc cũng rất muốn lấy bình đan dược, nhưng hắn cũng không quá nhiều do dự, lập tức liền chấp tay chối từ. Hơn nữa chính hắn cũng không phát hiện, ngay lúc xưng hô Trương Văn Trọng, đã không tự chủ được dùng tới lời tôn kính.

Tôn Đình Quân, Hoắc Thanh và Tiêu Chấn cũng vội vàng phụ họa: “Giúp đỡ minh hữu là bổn phận, phần lễ tạ ơn này, chúng tôi cũng không thể thu, còn thỉnh Trương tiên sinh thu hồi đi thôi.”

Những người còn lại sau khi nhìn thoáng qua nhau, cũng không hề do dự, quyết định chủ ý, đồng loạt nói: “Ân nghĩa của Trương tiên sinh, làm chúng tôi rất bội phục. Thế nhưng quà lễ tạ ơn, chúng tôi không thể thu. Có thể giúp đỡ Phong Sơn phái, chính là vinh hạnh của chúng tôi, hơn nữa chúng tôi ra lực cũng không nhiều. Nếu như bây giờ thu lễ, chẳng phải sẽ chọc người chế nhạo?”

Phản ứng của những người này cũng nằm trong sự dự liệu của Trương Văn Trọng, hắn mỉm cười nói: “Ân nghĩa của chư vị, Phong Sơn phái chúng tôi đã ghi khắc trong tâm khảm, vĩnh không dám quên. Nhưng lễ tạ ơn lần này, còn mời các vị nhất định phải nhận lấy, đây cũng là một phần tâm ý của Phong Sơn phái chúng tôi. Được rồi, các vị cũng đừng nên chối từ nữa. Còn chối từ, vậy không xem Phong Sơn phái và Trương Văn Trọng này là bạn bè.”

Thấy Trương Văn Trọng nói như vậy, mọi người cũng không dám tiếp tục chối từ, chỉ thu lại bình đan dược. Nếu như bởi vì quá chối từ mà đắc tội Phong Sơn phái, đắc tội Trương Văn Trọng, chẳng phải sẽ trở thành bị kịch khiến cho thiên hạ chê cười hay sao?

Có người kiểm chế không được sự hiếu kỳ trong lòng, lặng lẽ mở nắp bình, nhìn đan dược bên trong, nhất thời thất thanh kinh hô lên: “Đây...đây là...Cửu Chuyển Bồi Anh Đan? Trời ạ, không ngờ là Cửu Chuyển Bồi Anh Đan? Loại đan dược này không ngờ lại thực sự tồn tại? Tôi còn cho rằng đây chỉ là người xưa bịa ra mà thôi.”

529. Chương 552: Đại Thi Ân

Vừa nghe được tên này, đại bộ phận mọi người đều không còn rụt rè, vội vã mở nắp bình sứ nhỏ ra quan sát đan dược màu lam nhạt như bầu trời nằm bên trong.

Có người cũng hiểu được một ít đan đỉnh thuật, lúc này liền kêu lên: “Không sai, xem hình dạng, hương vị, còn có linh khí dao động, hoàn toàn phù hợp với ghi chép về Cửu Chuyển Bồi Anh Đan trong sách cổ, không nghĩ tới ở trên thế giới hiện tại, không ngờ còn có người hiểu được cách luyện chế loại đan dược thất truyền nhiều năm này.”

Có người lại vô cùng khiếp sợ cùng khó có thể tin, nhìn Trương Văn Trọng lắp bắp hỏi: “Cửu Chuyển Bồi Anh Đan là đan dược lục phẩm, sao lại không công đưa cho chúng tôi?”

Đối với nghi vấn như vậy, Trương Văn Trọng chỉ mỉm cười xem như trả lời.

Ngày trước khi Trương Văn Trọng muốn Xích Hà đạo trưởng chuyển dời địa chỉ bán đấu giá tu chân ở Hà Phi Quan đến Vân Thai thị, đã từng đồng ý với hắn sẽ biếu tặng cho hắn một viên Cửu Chuyển Bồi Anh Đan có thể giúp đỡ kết thành nguyên anh. Lúc này Trương Văn Trọng đem Cửu Chuyển Bồi Anh Đan làm quà tặng tạ lễ, cũng cùng chung một lò luyện chế đi ra.

Số lượng phân chia Cửu Chuyển Bồi Anh Đan cho mỗi người cũng không nhiều, cũng chỉ có hai viên, chỉ có Xích Hà đạo trưởng được chia bốn viên. Nhưng dù vậy vẫn làm không ít người trên mặt cười tươi như nở hoa.

Tuy rằng những trưởng lão, quản sự các đại tông phái, tu vi đều nằm trên Nguyên Anh kỳ, không cần dùng Cửu Chuyển Bồi Anh Đan. Nhưng thân tín đệ tử của họ, còn chưa kết thành nguyên anh cũng rất nhiều. Cửu Chuyển Bồi Anh Đan, không chỉ có thể bang trợ người tu chân Kim Đan đỉnh kỳ nhảy kết thành

nguyên anh, thành công rảo bước tiến lên Nguyên Anh kỳ, càng giúp cho nguyên anh của họ mạnh mẽ hơn nguyên anh của người tu chân bình thường.

Nhìn những người đang cầm Cửu Chuyển Bồi Anh Đan cười như kẻ ngu si đang đứng bên cạnh, trên mặt bốn người Lục Hộc đều toát ra một tia hèn mọn. Tuy rằng không mở miệng châm chọc, nhưng trong lòng bọn họ đều thầm nghĩ: “Xem đức hạnh các người đi, chỉ là hai viên lục phẩm đan được Cửu Chuyển Bồi Anh Đan, đã làm các người mất hết dáng vẻ. Phải biết rằng, phía sau Trương tiên sinh và Phong Sơn phái, có tiên nhân làm chỗ dựa. Đừng nói lấy ra đan được lục phẩm, dù là thất phẩm đan được đại quý mô sản lượng, cũng là đương nhiên không có gì đáng khiếp sợ...”

Tuy rằng có thêm ý nghĩ như vậy, nhưng cũng không đại biểu bốn người Lục Hộc không có hứng thú đối với Cửu Chuyển Bồi Anh Đan.

Sau khi điều chỉnh tâm tình, vẻ mặt Lục Hộc cung kính dò hỏi: “Trương tiên sinh, không biết Cửu Chuyển Bồi Anh Đan này quý phái còn nữa không? Nếu như có thể, Linh Xu phái chúng tôi muốn mua một ít, giá cả tùy ngài khai ra, chúng tôi tuyệt đối sẽ không có kẻ mặc cả.”

Câu nói của Lục Hộc, lập tức làm mọi người còn đang chìm đắm trong hưng phấn cùng vui sướng đều hồi phục tinh thần, liền liên tiếp ồn ào lên: “Chúng tôi cũng muốn, Trương tiên sinh, thỉnh ngài cũng bán cho chúng tôi một ít.”

Phải biết rằng, trong thế giới hiện nay, bởi vì đủ loại nhân tố như linh khí thiếu thốn, rất nhiều người tu chân thiên tư không tệ, đều bị dừng lại ở bình cảnh Kim Đan đỉnh kỳ. Nếu vận khí tốt thì đợi vài chục năm, vận khí không tốt đợi cả đời cũng dừng mơ tưởng bước vào Nguyên Anh kỳ. Mà Cửu Chuyển Bồi Anh Đan, chính là vật bang trợ người tu chân đột phá bình cảnh tốt nhất. Nếu thực sự có thể từ trong tay Trương Văn Trọng mua được một nhóm Cửu Chuyển Bồi Anh Đan trở về, bất người là có thể dễ bên trong môn phái sinh ra một nhóm đệ tử tu vi Nguyên Anh kỳ, điều này đối với việc phát triển thế lực của tông phái có thể nói cực kỳ có lợi.

Chính bởi vì như vậy, trưởng lão, quản sự các đại tông phái mới không tiếc sự trả giá, muốn mua thêm một nhóm Cửu Chuyển Bồi Anh Đan từ trong tay Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng đưa tay ra dấu cho mọi người bình tĩnh đừng nóng nảy, gương mặt mỉm cười nói: “Chư vị, thật sự vô cùng xin lỗi, bởi vì linh tài liệu luyện chế Cửu Chuyển Bồi Anh Đan phi thường khó tìm, cho nên chỉ luyện chế ra được một ít...”

Đại bộ phận mọi người đối với việc này cảm giác sâu sắc thất vọng, nhưng vẫn có người nghe ra được một ít manh mối trong đó, vội vã nói: “Trương tiên sinh, nói như vậy quý phái nắm giữa phương pháp luyện chế Cửu Chuyển Bồi Anh Đan? Không biết luyện chế đan dược này phải cần loại tinh tài liệu gì? Nếu như có thể, đừng ngại liệt kê ra cho chúng tôi, tập hợp lực lượng của hơn mười tông phái chúng tôi đây, không tin tìm không được những loại linh tài liệu này.”

Trương Văn Trọng suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Cũng tốt.” Hắn liền sai người tìm tới giấy bút, đem linh tài liệu cần thiết để luyện chế Cửu Chuyển Bồi Anh Đan nhất nhất viết ra, giao vào trong tay Lục Hộc, nói: “Những linh tài liệu này, là thứ cần để luyện chế Cửu Chuyển Bồi Anh Đan. Chỉ cần các vị có thể tìm đủ, Phong Sơn phái chúng tôi có thể giúp các vị luyện chế, đương nhiên tiền công luyện chế chúng tôi vẫn phải thu.”

Trương Văn Trọng cũng không lo lắng linh tài liệu luyện chế Cửu Phẩm Bồi Anh Đan bị lộ ra ngoài, bởi vì chuyện luyện đan, không chỉ phải cần biết dùng loại linh tài liệu nào, còn phải biết phân lượng phối hợp giữa các loại linh tài liệu, hỏa hậu mạnh yếu khi luyện chế, cùng phương thức điều hòa linh khí. Nếu như chỉ biết dùng loại linh tài liệu nào, tùy tiện ném thử luyện chế, xác suất thành công tuyệt đối là con số không.

Mọi người vội vã gật đầu phụ họa: “Hắn là, hắn là, chuyện thu tiền luyện chế hắn nên có. Thỉnh Trương tiên sinh cứ nói, đến lúc đó giá tiền luyện chế, chúng tôi tuyệt đối sẽ không trả ít.” Cùng lúc đó bọn họ cũng vây tới bên người Lục Hộc, nỗ lực thò đầu qua muốn nhìn xem trên giấy ghi lại loại linh tài liệu gì.

Lục Hộc đứng giữa đám người, nỗ lực bảo vệ tờ giấy trong tay, lớn tiếng ồn ào: “Đừng chen đừng lấn, nếu như làm hư tờ giấy, coi các người có hối hận đến chết không, người đập lên chân ta, ta nói các người đừng

có gấp được không vậy? Hay là chúng ta đến tiệm photocopy, photo ra mười tờ, mỗi người lấy một phần. Đến lúc đó các người muốn nhìn sao tùy ý.”

Tràng diện lộn xộn như vậy, thậm chí là các đệ tử Phong Sơn phái đang quét dọn thanh lý làng du lịch suối nước nóng cũng xem không vào mắt. Lúc này có đệ tử quen thuộc trong làng du lịch đi tới trước người họ, nói: “Ồ bên trong phòng làm việc của làng du lịch này có máy photocopy, các vị không ngại theo tôi tới đó photo đi.”

Mọi người nghe vậy vui mừng, vội vàng nói: “Tốt, tốt, tốt, đa tạ vị tiên sinh này, còn mời đưa chúng ta qua đó.” Mười mấy trưởng lão, quản sự các đại tông phái, vẻ mặt cung kính đi theo tên đệ tử phổ thông của Phong Sơn phái, đi về hướng phòng làm việc trong làng du lịch suối nước nóng.

Những trưởng lão thân phận cao thượng này, sở dĩ cung kính đối với vị đệ tử bình thường của Phong Sơn phái, không chỉ vì hắn có ý tốt nhắc nhở, càng bởi vì hắn là đệ tử Phong Sơn phái. Ở trong mắt những kẻ nhân tình như họ, chỉ cần là người của Phong Sơn phái, cho dù tu vi có thấp, cũng có ngày nào đó trở nên nổi bật dương danh lập vạn, có một đồng đan dược cao phẩm nên xuống, không muốn trở thành cao thủ cũng khó khăn, vì thế đối với đệ tử Phong Sơn phái nên khách khí một chút cho thỏa đáng. Không chừng không lâu sau trong tương lai, họ sẽ trở thành cao thủ danh vang thiên hạ.

Xích Hà đạo trưởng của Hà Phi Quan cũng không đi theo chân những người kia để góp vui. Hắn biết ra phân lượng của Hà Phi Quan, nếu so sánh với những môn phái xếp hạng trong Địa Tự Hào này, thật không thể so nổi. Hơn nữa trong hàng đệ tử Hà Phi Quan, cũng không có mấy người tu luyện tới Kim Đan kỳ, Trương Văn Trọng đưa cho hắn bốn viên Cửu Chuyển Bồi Anh Đan, đã đủ cho hắn sử dụng.

Sau khi mọi người đã đi, Xích Hà đạo trưởng mới tiến tới trước mặt Trương Văn Trọng, vẻ mặt cung kính cùng sợ hãi nói: “Thật không nghĩ tới, đứng sừng sững sau lưng Trương tiên sinh, cũng không phải là đan đỉnh đại phái gì, mà là một vị tiên nhân...”

Nhìn thần tình của Xích Hà đạo trưởng, Trương Văn Trọng không khỏi bật cười, lắc đầu nói: “Xích Hà đạo trưởng, không cần câu thúc như thế, giữa chúng ta vừa là minh hữu vừa là bằng hữu, ông câu thúc như vậy, chẳng phải là quá mức khách khí hay sao?”

Về mặt Xích Hà đạo trưởng vui mừng hỏi: “Trương tiên sinh còn xem Hà Phi Quan chúng tôi là minh hữu?”

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Đương nhiên rồi, minh ước của chúng ta không phải đã ký kết, không phải là minh hữu thì là gì? Thế nào, Xích Hà đạo trưởng, hay ông không vào mắt Phong Sơn phái, không muốn tiếp tục làm minh hữu của chúng tôi?”

Xích Hà đạo trưởng vội vã nói: “Thế nào lại khả năng? Có thể trở thành minh hữu của Phong Sơn phái, là vinh hạnh mà chúng tôi cầu còn không được. Chỉ là thực lực và danh tiếng của Hà Phi Quan còn thấp...”

“Thực lực thấp, danh tiếng không có?” Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Yên tâm đi, chỉ cần có Phong Sơn phái, tuyệt đối sẽ không bạc đãi Hà Phi Quan, dù sao Hà Phi Quan là minh hữu đầu tiên của Phong Sơn phái chúng tôi.”

Xích Hà đạo trưởng cảm động không ngớt, cũng không biết nên nói gì mới tốt, chỉ lệ nóng doanh tròng, liên tiếp nói lời cảm tạ: “Cảm tạ Trương tiên sinh, cảm tạ Phong Sơn phái...”

Thật vất vả làm tình tự của mình khôi phục bình tĩnh, Xích Hà đạo trưởng vội vàng hỏi chính sự: “Trương tiên sinh, hội đấu giá tu chân lần này có cần tạm thời dừng lại hoặc sớm kết thúc hay không?”

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Tạm thời dừng lại hoặc sớm kết thúc? Không cần đâu, đều tiến hành theo an bài trước đó đi. Nhưng nơi tổ chức đấu giá phải đổi địa phương khác. Về phần đổi địa phương nào, ông và Trần Nhân bọn họ tự thương nghị một chút, cứ làm ra quyết định rồi hãy thông tri cho những người tu chân khác, không nên làm lỡ buổi đấu giá ngày mai.”

“Tốt.” Xích Hà đạo trưởng vội vã gật đầu, nói: “Thỉnh Trương tiên sinh yên tâm, ngày hôm nay cả đêm chúng tôi sẽ xử lý thỏa đáng, tuyệt đối sẽ không làm lỡ buổi đấu giá ngày mai.”

“Vậy là tốt rồi.” Trương Văn Trọng thỏa mãn gật đầu.

Ngay lúc này, nhóm người Lục Hộc tay cầm tờ giấy photo trở về trước người Trương Văn Trọng, cũng nghe lời nói của hai người, đều nói: “Trương tiên sinh xin yên tâm, chúng tôi sẽ hiệp trợ các vị, giúp hội đấu giá lần này có thể trở thành thịnh hội khó gặp nhất trong tu chân giới trong suốt trăm năm nay, có thể thuận lợi khai triển tiến hành tiếp tục.”

Trương Văn Trọng cười dài chấp tay nói lời cảm tạ: “Đa tạ chư vị bằng hữu.”

Sau khi khách sáo vài câu, Lục Hộc đột nhiên lấy ra dũng khí, hỏi một vấn đề mà mọi người rất muốn biết: “Trương tiên sinh, tiên nhân vừa hiển linh, không biết là vị thượng tiên nào vậy? Là sư trưởng tiền bối của Phong Sơn phái các vị sao?”

530. Chương 553: Kinh Biển Nổi Bật

Tuy rằng đã cùng nhóm người của Lục Hộc kết thành minh hữu, nhưng Trương Văn Trọng cũng sẽ không đem thân phận thực sự của Họa yêu tiết lộ cho bọn họ. Dù sao có được một sự tồn tại như Họa yêu có tác dụng giống như “mìn nổ chậm” để uy hiếp, đủ để làm hoảng lui một ít tên có ý đồ bất quỵ. Nếu đem thân phận đích thực của Họa yêu nói ra, như vậy sẽ bị biến thành trò cười.

Nhìn biểu tình vẻ mặt hiếu kỳ của những người kia, Trương Văn Trọng hàm hồ nói: “Vị tiên nhân kia, có sâu xa lớn lao đối với Phong Sơn phái chúng tôi. Nhưng nàng cũng không phải sư trưởng tiền bối của Phong Sơn phái, chỉ là một vị bằng hữu của ân sư tôi mà thôi.”

Lục Hộc nghe vậy cả kinh, cẩn thận thăm dò hỏi: “Nói như vậy, sư phụ của Trương tiên sinh, cũng là một vị tiên nhân rồi?”

Đối với sư môn của Trương Văn Trọng, nhóm người Lục Hộc vẫn luôn hiếu kỳ.

Dù sao, Trương Văn Trọng không chỉ nắm giữ phương pháp luyện chế đan dược cùng pháp bảo cao phẩm, đồng thời tu vi bản thân cũng cực cao. Có thể bồi dưỡng ra một đệ tử kiệt xuất như vậy, lão sư của hắn khẳng định cũng là một nhân vật rất giỏi.

Đáng tiếc chính là, nhóm người Lục Hộc tuy đã hỏi thăm nhiều nơi, nhưng vẫn không chút thu hoạch. Ở bên người Trương Văn Trọng, giống như bao phủ một đoàn sương mù dày đặc nồng nặc, làm cho người ta khó có thể xem thấu.

Lúc này nghe được Trương Văn Trọng nhắc tới sư phụ hắn, sự hiếu kỳ cùng bất quái trong lòng nhóm người Lục Hộc cũng nhất thời hừng hực thiêu đốt lên. Mọi người đều đưa đôi mắt trông mong nhìn Trương Văn Trọng, chờ mong hắn trả lời.

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Xin lỗi, tôi từng đáp ứng với ân sư, không được nhắc tới tước danh của ông ấy trước mặt người khác.”

Câu trả lời này làm mọi người rất thất vọng. Nhưng câu trả lời có chút hàm hồ này, lại làm mọi người càng thêm tin tưởng vững chắc lão sư của Trương Văn Trọng là một tiên nhân. Tuy rằng bọn họ không nói gì, nhưng ánh mắt lại thầm giao lưu lẫn nhau:

“Không hề nghi ngờ, lão sư của Trương tiên sinh khẳng định là một vị tiên nhân, nếu không làm sao có được một bằng hữu là tiên nhân? Hơn nữa phẩm giai và địa vị của hắn ở trên tiên giới khẳng định rất cao, bằng không vị tiên nhân vừa rồi cũng không khả năng cung kính như vậy đối với Trương tiên sinh.”

“Nguyên lai Trương tiên sinh là do tiên nhân giáo dục, khó trách hắn còn trẻ tuổi đã có tu vi cao như thế, đồng thời còn nắm giữ nhiều phương pháp luyện chế pháp bảo cùng đan dược cao phẩm...Gặp gỡ như vậy, quả nhiên làm ước ao chết người đi được.”

Trương Văn Trọng cũng nhìn ra ý tứ trong ánh mắt bọn họ, lắc đầu cười, cũng không hề giải thích. Bởi vì hắn biết, những người này đã có quan niệm trước đó, mặc kệ mình có giải thích thế nào, sợ rằng họ đều chỉ cho rằng hắn đang che giấu mà thôi.

Sau khi nói chuyện phiếm vài câu, Trương Văn Trọng hướng những người này chấp tay, nói: “Hôm nay chư vị đều khổ cực, xin mời về trước nghỉ ngơi đi. Chờ khi Hà Phi Quan và Phong Sơn phái thượng nghị xong

địa chỉ tổ chức tiếp hội đấu giá tu chân ở đâu, sẽ liên hệ thông tri cho chư vị. Còn mong muốn chư vị tiếp tục tham gia, đừng làm cho Phong Sơn phái mới tổ chức hội đấu giá tu chân lần đầu lại bị chuyện vừa xảy ra biến thành lạnh lùng trống vắng.”

Mọi người vội vã đáp lễ, đều tỏ thái độ: “Yên tâm đi, Trương tiên sinh, chúng tôi không những tiếp tục tham gia, còn có thể giúp đỡ các vị mạnh mẽ tuyên truyền.” Sau đó bọn họ liền hướng Trương Văn Trọng cáo từ, rời khỏi làng du lịch suối nước nóng. Bọn họ khẩn cấp muốn chạy trở về khách sạn, đem việc mới phát sinh trong ngày hôm nay, nhất là chuyện Phong Sơn phái và Trương Văn Trọng có bối cảnh cường đại hồi báo về cho tông phái.

Không hề nghỉ ngơi, tin tức có tính bạo tạc này, đủ làm tu chân giới lần thứ hai sôi trào lên.

Sau khi bọn họ rời đi, Trương Văn Trọng đi tới bên người Vưu Giai, thấy sắc mặt nàng tái nhợt thân thiết hỏi: “Cảm giác thế nào? Có đỡ hơn chút không?”

Vưu Giai dù sao cũng là người thường, khi Âm Kiệt Thập Nhị Sát hiện thân, lệ khí phát ra từ trên người bọn họ làm nàng rất khó chịu. May là Trương Văn Trọng đứng lúc truyền một tia linh lực tiến vào trong cơ thể của nàng, lúc đó mới giúp nàng cảm giác đỡ hơn một chút. Nhưng tròng chém giết kịch liệt sau đó, cùng với mùi máu tươi bao phủ khắp làng du lịch suối nước nóng, làm nàng vốn chưa từng gặp qua cảnh tượng như vậy, có chút khó có thể thừa nhận nổi.

Vưu Giai định mở miệng trả lời, thế nhưng vừa hé miệng, bên trong dạ dày bắt đầu sôi trào lên. Nàng không nhịn được nữa, lúc này phun ra toàn bộ những gì đã ăn vào buổi sáng.

Trương Văn Trọng vội vã tiến lên một bước, vỗ nhẹ sau lưng nàng. Mỗi khi vỗ, lại có một đạo linh lực tiến nhập cơ thể nàng, giúp nàng xua đuổi khu trục cảm giác khó chịu kia.

Vưu Giai rất nhanh ngừng việc nôn mửa, nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt như trước, thân thể cũng có vẻ có chút suy yếu.

Thấy tình huống này của nàng, Trương Văn Trọng nói: “Lệ khí và mùi máu tươi ở đây quá nặng, em chỉ là người thường, không chịu nổi cũng là bình thường. Như vậy đi, anh cho người đưa em và tiểu muội quay về huyện Ấn Ngạc trước. Sau khi anh xử lý xong chuyện ở đây, sẽ nhanh về, cùng mọi người đi chung quanh du ngoạn một phen.”

Vưu Giai cũng hiểu rõ tình huống của mình, nếu tiếp tục ở lại chỗ này, chỉ biết cản trở lại thêm phiền phức cho Trương Văn Trọng, cho nên nàng gật đầu đồng ý lời đề nghị của hắn.

Trương Văn Trọng lập tức cho gọi Tô Hiểu Hồng tới, để nàng dìu Vưu Giai. Sau đó lại gọi một đệ tử Phong Sơn phái có kỹ thuật lái xe khá tốt, ra lệnh cho hắn đưa Vưu Giai và Tô Hiểu Hồng quay về huyện Ấn Ngạc.

Sau khi xử lý thỏa đáng việc này, Trương Văn Trọng mới đi về chỗ giam giữ Tần Thiên Long.

Tần Thiên Long bị Trần Hi giam giữ trong một nhà kho bên trong làng du lịch suối nước nóng, hắn cùng sáu đệ tử Phong Sơn phái bày ra một trận pháp thất tinh, vây quanh Tần Thiên Long bị trói gô ở giữa, đề phòng hắn có hành động gì dị thường.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng đi vào nhà kho, bảy người Trần Hi vội vã khom mình hành lễ, mà Tần Thiên Long bị trói gô, mở to đôi mắt bao hàm oán giận nhìn chằm chằm Trương Văn Trọng, trong mắt bị nhét khăn bần còn đang ô ô kêu lên. Tuy rằng không nghe rõ hắn đang nói gì, nhưng tuyệt đối sẽ không phải lời hữu ích.

Trương Văn Trọng xua tay ý bảo bảy người Trần Hi không cần nhiều lễ, đồng thời phân phó: “Lấy chiếc khăn khỏi miệng hắn.”

Trần Hi vội vàng tiến lên lấy khăn bịt miệng lời ra.

Không bị khăn bần nhét trong miệng, Tần Thiên Long lập tức mắng to. Hắn tự biết lần này tuyệt không đường sống, đem đủ loại lời nói ác độc mắng ra, chỉ mưu đồ được chửi mắng thống khoái trước khi chết.

Lời chửi bới của Tần Thiên Long, còn chưa làm Trương Văn Trọng tức giận, nhưng lại chọc giận Trần Hi.

“Thân là tù nhân, không ngờ còn dám nhục mạ tông chủ chúng ta, thực sự là to gan, xem ra không cho người một chút giáo huấn, người sẽ không hiểu rõ tình cảnh hiện tại của chính mình.” Dưới cơn giận dữ, Trần Hi vung tay tát mạnh lên mặt Tần Thiên Long, không chỉ hiện rõ dấu năm ngón tay trên mặt hắn, đồng thời làm gãy luôn vài cái răng của hắn.

Tần Thiên Long thân là chưởng môn Âm Kiệt phái, cho tới bây giờ chỉ có hắn thu thập người khác, làm sao gặp qua loại đối đãi như vậy bao giờ? Loại cảm giác hổ xuống đồng bằng, rỗng bị mắc cạn, làm hắn vừa thẹn vừa giận. Bất đắc dĩ một thân tu vi đã bị phế, đừng nói là thu thập tên tiểu tử vừa tát hắn, dù muốn giãy thoát khỏi sợi dây trói chặt trên người cũng đã không có khả năng.

Trần Hi còn định tiếp tục đánh Tần Thiên Long, lại bị Trương Văn Trọng ngăn cản lại. Cùng lúc đó, Trương Văn Trọng mở miệng nói: “Tần chưởng môn, ta có mấy vấn đề muốn hỏi người...”

Tần Thiên Long cắt đứt lời hắn nói, nhẹ nhàng cười lạnh: “Đừng cho là ta không biết người đang muốn hỏi ta điều gì, nhưng ta tuyệt đối sẽ không cho người được như nguyện.” Hắn cố lấy chút lực lượng còn sót lại trong cơ thể, định cắn lưỡi tự sát.

Với cử động này của hắn, Trương Văn Trọng đã sớm có dự liệu. Ngay khi hắn vừa há mồm, hàm răng còn chưa chạm tới đầu lưỡi, Trương Văn Trọng đã lập tức thi triển Chúc Do Thuật.

Với tu vi hiện tại của Trương Văn Trọng, đối với người đã trở thành người thường như Tần Thiên Long thi triển Chúc Do Thuật, có thể nói thật dễ dàng. Trong chớp mắt, Tần Thiên Long đã hoàn toàn bị thôi miên. Miệng cứ há ra, không tiếp tục cắn lưỡi.

Lúc này Trương Văn Trọng cũng không lãng phí thời gian, lại hỏi: “Tuy nói chúng ta đã làm Âm Kiệt phái đánh mất mặt mũi, nhưng cũng không tới mức không chết không ngớt, là vì nguyên nhân gì, làm người điên cuồng cùng chúng ta đối nghịch, thậm chí không tiếc ôm nhau cùng chết?”

Tần Thiên Long bị Chúc Do Thuật hoàn toàn thôi miên, thành thật hồi đáp: “Bởi vì hai vị đại nhân Ngạo, Sơn đã đồng ý, chỉ cần ta có thể giết chết người, san bằng Phong Sơn phái, cho ta gia nhập vào bọn họ.”

Câu nói của Tần Thiên Long làm Trương Văn Trọng rất kinh ngạc, hắn vội vàng truy hỏi: “Hai vị đại nhân Ngạo, Sơn? Bọn họ là ai?”

Đáng tiếc chính là Tần Thiên Long cũng không biết thân phận lai lịch của Ngạo, Sơn hai người, chỉ biết bọn hắn không hề tầm thường. Như vậy Trương Văn Trọng cũng chỉ đành thôi lui hỏi chuyện khác, để Tần Thiên Long diễn tả lại gương mặt tướng mạo của hai người Ngạo, Sơn.

Đợi cho Tần Thiên Long miêu tả xong, Trương Văn Trọng khẽ cau mày, lại hỏi: “Người dù sao cũng là chưởng môn Âm Kiệt phái, vì sao lại muốn gia nhập với bọn hắn? Làm như vậy đối với người và Âm Kiệt phái lại có chỗ tốt gì?”

Tần Thiên Long hồi đáp: “Chỉ có gia nhập bọn họ, mới có thể bảo trụ tính mạng vào năm 2012.”

Trương Văn Trọng nghe không hiểu gì, vội hỏi: “Năm 2012? Bảo trụ tính mạng? Người nói lời này có ý tứ gì?”

“2012...tận thế...động đất biển gầm...núi lửa bạo phát, hai cực băng dung hợp...Vạn yêu...” Thanh âm Tần Thiên Long chợt ngừng bật.

Lúc này Trần Hi đang nghe đến nhập thần, thấy hắn đột nhiên câm miệng không nói, vội vàng hỏi: “Vạn yêu? Vạn yêu làm sao vậy? Sao người không nói câu kế tiếp?”

“Cẩn thận.” Trương Văn Trọng bỗng nhiên đã nhận ra dị dạng trên người Tần Thiên Long, đưa tay túm lấy Trần Hi đứng bên người, lui nhanh về phía sau.

“Oanh.”

Thân thể Tần Thiên Long không có chút dấu hiệu đột nhiên nổ tung.

Một cỗ yêu lực thô bạo cường đại khiến kẻ khác dựng đứng tóc gáy từ trong thân thể nổ tung của Tần Thiên Long tuôn ra, hướng tám người trong nhà kho ập tới, hiện ra một cái miệng khổng lồ đầy máu, như muốn nuốt chửng cả tám người.

531. Chương 554: Sự Nghi Ngờ Trọng Trọng

“Yêu lực thật mạnh.” Chân mày Trương Văn Trọng nhướng lên, trong ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc cùng ngưng trọng.

Hắn rõ ràng cảm giác được, yêu lực tuôn ra từ trong thân thể Tần Thiên Long lúc nổ tung, còn mạnh mẽ hơn cả yêu lực do Tiêu Đồ có tu vi Luyện Hư kỳ toàn lực phóng xuất ra.

Đây rốt cục là loại yêu quái gì?

Trương Văn Trọng không kịp nghĩ nhiều, việc cấp bách là phải chống đỡ yêu lực cường đại đang ập đến kia. Bằng không tính mạng của hắn xem như phải xong ở nơi này.

Trương Văn Trọng kéo Trần Hi ra phía sau, lập tức vung lên hai tay khắp kiếm quyết, trong miệng rất nhanh niệm tụng chú ngữ. Một đạo kiếm khí như biển rộng dâng trào mãnh liệt lập tức từ trong thân thể hắn tuôn ra, ở trước mặt hắn ngưng tụ thành một thanh kiếm quang thật lớn, đón lấy yêu lực cường đại kia đánh tới.

Trong tiếng long ngâm vang dội cùng phượng minh thanh thúy, chuẩn tiên khí Bàn Long Ngọc Xích và Long Phượng Trình Tường Ẩn đồng thời xuất hiện ngay bên cạnh Trương Văn Trọng, linh lực tinh thuần cuộn cuộn không ngừng phóng ra, tuôn vào thanh kiếm quang thật lớn ngay trước người Trương Văn Trọng, phóng xuất ra từng đạo quang mang bảy màu xinh đẹp rực rỡ.

Chỉ trong chớp mắt, kiếm khí từ trong thân thể Trương Văn Trọng phóng xuất ra, lập tức va chạm vào luồng yêu lực đang nặng nề tuôn đến.

Trong một tiếng “oanh” nổ tung, toàn bộ vật phẩm chất đồng bên trong nhà kho trong nháy mắt hóa thành bột mịn, kiếm khí do Trương Văn Trọng phóng xuất cùng yêu lực kinh khủng cường hãn đã trong cùng một thời khắc tiêu tán vô hình.

Lần này giao phong, nhìn như chẳng phân biệt được cao thấp.

Trương Văn Trọng phun ra một ngụm máu tươi, vội vã lấy ra mấy viên Tam Thanh Đại Đạo Đan ném vào trong miệng, mượn được tính chữa thương cùng khôi phục linh lực bị hao tổn. Cùng lúc đó, hắn đem thần thức tán phát ra ngoài với hạn độ lớn nhất, muốn tìm ra nơi ẩn thân của yêu quái kia. Nhưng làm hắn kinh ngạc chính là, trong ngoài làng du lịch suối nước nóng, căn bản không hề có yêu quái gì tồn tại. Mà càng làm cho hắn cảm giác kỳ quái chính là, sau khi phóng xuất ra luồng yêu lực cường đại kia, con yêu quái tựa hồ cũng đã biến mất, không còn yêu lực gì kéo tới.

Sau khi xác định đã không còn nguy hiểm, Trương Văn Trọng chau mày, trầm ngâm suy tư: “Yêu lực này, rất kỳ quái...”

Tiếng nổ mạnh đột nhiên vang lên bên trong nhà kho cũng hấp dẫn những đệ tử Phong Sơn phái đang vội vàng quét tước thanh lý bên trong làng du lịch.

Trần Nhân dẫn theo bốn đệ tử có tu vi Kết Đan kỳ, hạng nặng vũ trang xuất hiện ở trước mặt Trương Văn Trọng. Nhìn thấy miệng hắn ứa máu, đều hoảng sợ nhảy dựng, vội vàng hỏi: “Tông chủ, ngài không có việc gì chứ?”

Trần Nhân kéo em trai của mình lôi ra, chất vấn: “Trần Hi, vừa rồi rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Vì sao tông chủ bị thương mà em không có sao vậy?”

Trần Hi liền đem chuyện vừa xảy ra hướng mọi người giảng thuật một lần: “Em cũng không biết xảy ra chuyện gì, tên hỗn đản Tần Thiên Long đột nhiên tự bạo, sau đó có một cỗ năng lượng cực kỳ cường đại từ trong thân thể hắn bùng lên. Nếu như không phải tông chủ đúng lúc xuất thủ, chỉ sợ tính mạng của mấy người chúng tôi đã giao tại chỗ này.”

Sắc mặt Trần Nhân trầm xuống, trách cứ: “Khi có nguy hiểm phát sinh, hẳn là các ngươi nên che chắn ở phía trước tông chủ, mà không phải để tông chủ che chắn phía trước em...”

Trương Văn Trọng ngăn lại sự trách cứ của Trần Nhân đối với Trần Hi, nói: “Không nên trách cứ Trần Hi, vừa rồi cỗ yêu lực cực kỳ cường đại, nếu như hắn tùy tiện tiến lên, sẽ bị chết rất thảm. Nhưng làm kẻ khác

kỳ quái chính là, sau khi cô yêu lực đầu tiên của tên yêu quái bị ngăn trở, chẳng hiểu vì sao lại không tiếp tục nữa. Nếu như hắn tiếp tục phát động công kích, ta còn thật không dám khẳng định có thể chống đỡ được bao lâu. Nếu như ta không đoán sai, thả ra yêu lực giết chết Tàn Thiên Long, lại có ý đồ thu thập luôn cả chúng ta, hẳn chính là hai yêu quái Ngạo, Sơn mà Tàn Thiên Long đã nói...”

Trần Nhân ném ánh mắt như muốn nói “sau khi trở về sẽ thu thập em” với Trần Hi, sau đó hướng Trương Văn Trọng xin chỉ thị: “Tông chủ, có cần chúng tôi phái nhân thủ tìm kiếm hai tên yêu quái ra không?”

Trương Văn Trọng trầm ngâm một phen, nói: “Có hai yêu quái cường đại như vậy giấu trong chỗ tối, vô luận là đối với những người tu chân như chúng ta hay đối với dân chúng bình thường đều là một uy hiếp cực lớn, đích thật nên nắm giữ được hành tung của bọn hắn, nhưng tu vi của các người quá thấp, một khi phát hiện được tung tích của hai yêu quái, không thể hành động thiếu suy nghĩ, đánh rắn động cỏ. Chỉ cần giám thị xa xa, lập tức báo cho ta biết.”

Sau đó hắn đem gương mặt đặc thù của hai yêu quái Ngạo, Sơn nói cho Trần Nhân, để Trần Nhân bắt tay vào việc điều tra sâu tằm.

Không chỉ có như vậy, Trương Văn Trọng còn gọi điện thoại cho Lâm Phong, đem việc này nói cho hắn. Dù sao Lâm Phong là người phụ trách Đặc Cần tổ tại Vân Thai thị, hơn nữa cũng tinh thông truy bắt yêu quái. Có Đặc Cần tổ hỗ trợ, tin tưởng rất nhanh có thể nắm giữ hành tung của hai yêu quái Ngạo, Sơn.

Sau khi nghe xong Trương Văn Trọng kể lại, Lâm Phong không nói một câu nào, lại lâm vào trầm mặc.

Loại phản ứng này của hắn, thật sự có chút khác thường.

Vùng lông mày Trương Văn Trọng nhướng lên, lập tức đoán được ngọn nguồn trong đó, chất vấn: “Lâm Phong, có phải anh đã biết chuyện gì?”

Câu trả lời của Lâm Phong có chút hàm hồ ấp úng: “Tình huống cụ thể, tôi cũng không quá rõ ràng. Tôi chỉ biết, lần này các quốc gia đều phái tu sĩ, dị năng giả trà trộn vào trong quân nhân bình thường, đi tới Vịnh Á Rập. Ở bên ngoài, nói là đi tiêu diệt hải tặc. Nhưng trên thực tế, phỏng phất có liên quan tới lời đồn đãi tận thế năm 2012, có một chút quan hệ. Chỉ tiếc địa vị của tôi trong Đặc Cần tổ không cao, rất nhiều điều cơ mật đều không được tiếp xúc. Biết được cũng chỉ có bao nhiêu đó...”

Trương Văn Trọng rất rõ ràng, Lâm Phong nắm giữ tin tức cơ mật tuyệt đối cũng không chỉ có bao nhiêu đó. Sở dĩ hắn hàm hồ ấp úng, phỏng chừng có liên quan tới điều lệ bảo mật hay kỷ luật gì đó. Nếu hắn không muốn nói hoặc là không thể nói, như vậy Trương Văn Trọng cũng sẽ không ép hỏi. Nhưng câu nói của Lâm Phong, lại để lộ ra một tin tức trọng yếu.

Ngày tận thế năm 2012 theo như lời của Tàn Thiên Long, hẳn có quan hệ cực lớn đối với yêu ma bị phong ấn bên trong Hỗn Độn Tu La Giới.

Nghĩ tới đây, Trương Văn Trọng lập tức hỏi: “Lâm Phong, chuyện Đặc Cần tổ điều tra tại Vịnh Á Rập, tiến triển làm sao? Cửa vào Hỗn Độn Tu La Giới, thật sự xuất hiện ở đó sao?”

Đối với vấn đề này Lâm Phong cũng không tiếp tục hàm hồ ấp úng, mà thở dài thở ngắn hồi đáp: “Theo tin tức đưa về từ Vịnh Á Rập mà xem, cửa vào Hỗn Độn Tu La Giới hẳn nằm ngay dưới đáy biển Vịnh Á Rập. Nhưng làm kẻ khác nghi hoặc chính là, ở cửa vào Hỗn Độn Tu La Giới, trải rộng cơ quan bầy rập hung hiểm ác độc, vô luận là người của Đặc Cần tổ, hay tu sĩ, dị năng giả của những quốc gia khác, đều đã chịu nhiều đau khổ tại cơ quan bầy rập này. Trước đó chúng tôi mua Tị Độc Đan từ chỗ quý phái, đã dùng để trị liệu thành viên bị trúng độc.”

“Anh nói cái gì? Lối vào Hỗn Độn Tu La Giới trải rộng rất nhiều cơ quan bầy rập?” Trương Văn Trọng nghe vậy nhủ thầm, hẳn đối với Hỗn Độn Tu La Giới cũng có hiểu biết. Theo trong ấn tượng của hắn, cửa vào Hỗn Độn Tu La Giới hẳn không thể có cơ quan bầy rập mới đúng. Bởi vì ở tại Hỗn Độn Tu La Giới có một cấm chế cường đại, cấm chế không chỉ nhốt yêu ma, còn làm cho toàn bộ cơ quan cạm bẫy, pháp trận đều khó có thể phát huy ra công hiệu.

Thế nhưng hiện tại, Lâm Phong lại nói lối vào Hỗn Độn Tu La Giới có rất nhiều cơ quan cạm bẫy...

Đây đến tận cùng ở đâu xảy ra vấn đề?

Lẽ nào cửa vào Hồn Độn Tu La Giới dưới đáy biển Vịnh Ả Rập cũng không phải thực sự?

“Đúng vậy, rất nhiều cơ quan bấy rập, hơn nữa toàn bộ đều có uy lực cường đại, rất khó phá giải.” Lâm Phong cũng không biết trong lòng Trương Văn Trọng suy nghĩ chuyện gì, mà tiếp tục nói: “Hiện tại, chúng tôi đã tạm thời buông tha kế hoạch tiến nhập Hồn Độn Tu La Giới tra xét tình huống, sửa lại tạo thành một trạm quan sát gần đó, dùng quản chế tình huống. Bất quá nếu các tu sĩ hay dị năng giả của quốc gia khác cố ý đi vào đó hay không, đến tột cùng bọn họ đang muốn thế nào, bây giờ chúng tôi còn chưa thể kết luận.”

Trương Văn Trọng thoáng do dự một chút, nhưng vẫn không đem suy đoán của mình nói ra. Dù sao đây chỉ là một suy đoán, còn chưa có được căn cứ thiết thực chứng minh. Cuối cùng hắn chỉ nói: “Tuyển chọn của các vị, rất có thể là chính xác.”

Sau khi hàn huyên vài câu liên quan tới Vịnh Ả Rập và bốn người béo hòa thượng, Trương Văn Trọng lại nhờ Lâm Phong phái thành viên Đặc Cần tổ, hiệp trợ đệ tử Phong Sơn phái lục soát hành tung của hai yêu quái Ngạo, Sơn.

“Không thành vấn đề, ở chuyện này Đặc Cần tổ chúng tôi sẽ toàn lực hiệp trợ Phong Sơn phái.” Đối với yêu cầu này của Trương Văn Trọng, Lâm Phong không có lý do gì cự tuyệt. Thân là người phụ trách Đặc Cần tổ tại Vân Thai thị, việc tra xét, bắt giữ yêu ma quỷ quái có nguy hại đối với loài người vốn chính là chức trách của hắn.

Sau khi cắt đứt điện thoại, Trương Văn Trọng lâm vào trầm tư: “Ngạo? Sơn? Rốt cục là họ, hay là danh hiệu? Hai tên yêu quái này, cùng lời của Tần Thiên Long, và nữ nhân áo trắng thần bí, có tồn tại quan hệ gì không?”

Ngay trong lúc Trương Văn Trọng còn đang trầm tư, trên nóc một tòa lầu cao nằm trong Vân Thai thị, Lão Sơn đang khoanh chân nhắm mắt ngồi, mở bừng mắt, há mồm khải ra một ngụm máu tươi, dùng thanh âm hơi khàn khàn nói: “Không nghĩ tới nha, tiểu tử này không chỉ có tu vi Hóa Thần kỳ, lại còn có hai kiện chuẩn tiên khí phòng thân...Còn có kiếm khí của hắn, không ngờ lại tinh thuần sắc bén như vậy, có chút vị đạo của tên hồn dẫn Lữ Thuần Dương(Lữ Đồng Tân trong Bát Tiên, có danh hiệu Thuần Dương chân nhân). Lẽ nào tiểu tử này là đồ tử đồ tôn của Lữ Thuần Dương?”

Lão Ngạo đứng ngay bên người hắn, vẻ mặt biểu tình tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lão Sơn, ta chỉ thị cho ngươi giết chết Tần Thiên Long diệt khẩu, cũng không cho ngươi tùy tiện tiến công Trương Văn Trọng. Đập cổ động răn chỉ là việc nhỏ, dẫn động trở chú coi như đã xong, nếu không phải ta đúng lúc ngăn cản yêu lực của ngươi, chỉ sợ Cửu Cửu Vô Quy Diệt Hồn đại thiên kiếp đã phủ xuống trên đầu chúng ta, cho chúng ta hóa thành bột mịn mất rồi.”

“Ta làm sao biết tên tiểu tử kia lại lợi hại như vậy...” Lão Sơn lầm bầm nói, hồi tưởng lại chuyện vừa rồi, hắn cũng có chút nghĩ mà sợ, mồ hôi lạnh toát ra, trong nháy mắt đã làm ướt đầm toàn thân hắn.

Lão Ngạo nói: “Hừ, mao bệnh nóng nảy của ngươi, đã sớm nên sửa lại. Thế nào, hồi phục chưa? Nếu như hồi phục, chúng ta mau nhanh đi thôi. Không có gì bất ngờ xảy ra, Đặc Cần tổ và Phong Sơn phái rất nhanh sẽ tìm tòi hành tung của chúng ta trong toàn thành. Tuy rằng chúng ta không sợ những tiểu tạp binh kia, nhưng trở chú của chúng ta còn chưa giải, rước lấy phiền phức thì không được rồi.”

Lão Sơn miễn cưỡng đứng lên, nói: “Ngươi nói rất đúng, chúng ta đi thôi, đi tìm vài con ngư yêu, hà yêu...ha ha, sau đó cho hắn thấy một hồi đại ôn dịch, nhìn hắn làm sao bây giờ ha ha ha ha...”

532. Chương 555: Kim Đan Thăng Nguyên Anh

Sau khi dặn dò đệ tử Phong Sơn phái một ít hạng mục công việc cần chú ý, Trương Văn Trọng liền ngồi xe quay về huyện Ấn Ngạc.

Khi hắn đi vào nhà, Vương Giai và Tô Hiểu Hồng sớm đã ở trong nhà, đang tán gẫu cùng Vương Hân Di và tiểu Liên Nam. Sau khi rời xa làng du lịch suối nước nóng dày đặc mùi máu tươi giống như tu la luyện ngục,

lại có Tô Hiểu Hồng dùng linh lực thay nàng điều dưỡng, thân thể cùng tình huống của nàng nhất thời khôi phục rất nhiều, dù sắc mặt nguyên bản tái nhợt cũng đã khôi phục sự hồng nhuận.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng trở về, Vũu Giai và Tô Hiểu Hồng vội vã đứng dậy nghênh đón. Vương Hân Di còn dùng giọng nói hơi oán giận nói: “Em trai, em đi đâu vậy? Sao lại để Giai Giai và tiểu muội quay về một mình? Hai nàng đều là người bên ngoài tỉnh, nếu như đi lạc thì làm sao bây giờ?”

Tô Hiểu Hồng nhất thời bị chọc cười, vừa cười vừa nói: “Hân Di tỷ, chị cũng quá khinh thường chúng em đi thôi? Chúng em là hai người trưởng thành, cho dù thế nào, cũng không cần đến nỗi đi lạc chứ?”

Đối mặt sự chỉ trích của Vương Hân Di, Trương Văn Trọng cũng không tức giận cũng không giải thích, chỉ mỉm cười, lập tức nhìn Vũu Giai thân thiết hỏi: “Thế nào, hiện tại em cảm giác thoải mái hơn chút nào không?”

Vưu Giai ngọt ngào cười, hồi đáp: “Được tiểu muội chăm sóc, em đã khá hơn. Sự tình của anh đều xử lý xong rồi chứ?”

“Àn, đã xử lý tốt.” Trương Văn Trọng hồi đáp. Hắn còn chưa nói xong, Vương Hân Di liền xen mồm hỏi: “Làm sao vậy? Vũu Giai sinh bệnh hay sao?”

Vưu Giai biết có chút chuyện tạm thời còn chưa thể nói với Vương Hân Di, chỉ tìm lý do để giải thích: “Đại khái là có chút không hợp khí hậu, vừa rồi được nghỉ ngơi một lát, đã thoải mái hơn.”

“Vậy là tốt rồi.” Lúc này Vương Hân Di mới thở dài một hơi, yên lòng.

Sau khi nói chuyện phiếm một phen, Trương Văn Trọng lại dẫn mọi người đi dạo quanh những cảnh điểm du lịch trong huyện Ấn Ngạc. Bởi vì hiện tại đang lúc nghỉ đông, mấy cảnh điểm du ngoạn sóng người như nước, rất náo nhiệt. Bốn cô gái đều rất thích náo nhiệt, ở những cảnh điểm du ngoạn chơi đùa rất vui vẻ.

Nhất là Vũu Giai, sau tràng diện thảm liệt đầy máu tanh trước đó, trong lòng ít nhiều đều để lại một ít bóng ma. Lúc này, đi theo mọi người cùng du ngoạn, cũng làm bóng ma trong lòng nàng từ từ biến mất.

Đối với biểu hiện tâm lý của Vũu Giai, người khác tuy rằng không phát hiện ra, nhưng Trương Văn Trọng lại nhạy cảm nhìn thấy rõ. Hắn thoáng gật đầu, hài lòng nở nụ cười. Sở dĩ hắn đề nghị mọi người ra ngoài du ngoạn, mục đích chính là vì hóa giải bóng ma trong lòng Vũu Giai.

Phải biết rằng, bóng ma tuy nhỏ, chỉ tiềm tàng tận sâu trong nội tâm, đợi khi Vũu Giai bước lên con đường tu chân, liền có khả năng dần dần hóa thành tâm ma, tai họa đến nàng. Đối với những thứ có khả năng uy hiếp nàng, hắn tự nhiên phải bóp chết từ bên trong nội.

Buổi đi chơi kéo dài đến lúc trăng sáng sao thưa mọi người mới quay về nhà khi còn cảm thấy chưa hoàn toàn tận hứng.

Tối hôm nay, đợi khi mọi người đã ngủ, Trương Văn Trọng liền gọi Tô Hiểu Hồng ra phòng khách, phân phó nàng ăn vào một viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan, để đề thăng tu vi. Mà Trương Văn Trọng, sau khi dùng Mê Hồn Dịch làm những người khác lâm vào trong giấc ngủ say, tránh quấy rối Tô Hiểu Hồng tu luyện, liền canh giữ bên cạnh thay nàng hộ pháp.

Sau chuyện xảy ra bên trong làng du lịch suối nước nóng, nhất là biết được có yêu quái thực lực bất phàm đang ẩn núp trong chỗ tối rình mò, Trương Văn Trọng liền đem chuyện đề thăng thực lực đặt lên vị trí thứ nhất.

Với tu vi hiện tại của Trương Văn Trọng, đã đạt tới Hóa Thần kỳ. Nếu như không có kỳ ngộ hoặc cực phẩm đan dược phụ trợ, muốn đề thăng, cũng không thể thực hiện được trong thời gian ngắn ngủi. Cho nên trong lúc đang khổ tu, hắn cũng bắt đầu tìm cách đề thăng tu vi cho Tô Hiểu Hồng cùng đệ tử Phong Sơn phái. Chỉ cần có thể đề thăng tu vi cho những người này, cũng chẳng khác nào tăng cường thêm thực lực của bản thân.

Sau một đêm luyện hóa hấp thu, Tô Hiểu Hồng cũng đã tiêu hóa xong được lực trong Cửu Phẩm Tam Liên Đan. Tuy rằng bởi vì tu vi bản thân, khi luyện hóa hấp thu đan dược, cũng làm lãng phí không ít linh lực. Nhưng linh lực thu được cũng làm cho tu vi của nàng một lần từ Kim Đan sơ kỳ nhảy lên tới Kim Đan đỉnh kỳ.

Chỉ trong một đêm, tu vi đề thăng ba cấp bậc.

Độ tu luyện như vậy, tuy nói so ra kém Trương Văn Trọng, nhưng cũng đủ làm kẻ khác ghen hờn nhìn trân trối. Nhất là ở thời đại linh khí loãng như hiện nay, độ đề thăng như vậy, thật sự là kinh khủng, không thể nghĩ ngờ, chuyện như vậy một ngày tiết lộ ra ngoài, tất nhiên sẽ tạo thành hiệu ứng oanh động trong tu chân giới.

Nhưng Trương Văn Trọng vẫn chưa muốn kết thúc việc đề thăng tu vi cho Tô Hiểu Hồng ngay tại đó. Hắn khoát tay, đem một viên Cửu Chuyển Bồi Anh Đan đưa vào trong tay Tô Hiểu Hồng.

“Ăn viên Cửu Chuyển Bồi Anh Đan này vào.” Trương Văn Trọng nói: “Chúng ta ra thêm sức, trong hôm nay phải ngưng luyện được nguyên anh cho cô, cho tu vi của cô có thể bước vào Nguyên Anh kỳ.”

“Dạ.” Tô Hiểu Hồng gật đầu, không chút do dự đưa tay ném Cửu Chuyển Bồi Anh Đan vào trong miệng.

Tuy rằng nàng cũng biết, tu vi đề thăng quá nhanh, thì sẽ gặp phải biến cố tẩu hỏa nhập ma. Nhưng đồng thời nàng đối với Trương Văn Trọng cũng cực độ tín nhiệm. Nàng tin tưởng, chỉ cần có Trương Văn Trọng, dù nàng thật sự bị tẩu hỏa nhập ma, cũng sẽ không có gì nguy hiểm.

Sau khi ăn vào Cửu Chuyển Bồi Anh Đan, Tô Hiểu Hồng lại khoan chân ngồi, bắt đầu hấp thu linh lực ẩn chứa bên trong, dùng ngưng luyện đắp nặn chính nguyên anh của mình. Cùng lúc đó, Trương Văn Trọng lại triệu hóa Minh Xà cùng Tiêu Đồ từ trong Càn Khôn Hồ đem ra, một người hai yêu quái đứng ở những phương vị đặc thù, hình thành một pháp trận khu tà, trợ giúp Tô Hiểu Hồng thuận lợi ngưng luyện đắp nặn ra nguyên anh.

Thời gian trôi qua từng giây.

Bởi vì có Trương Văn Trọng và Tiêu Đồ, Minh Xà, là một cao thủ Luyện Hư kỳ cùng hai cao thủ Hóa Thần kỳ cấu thành pháp trận hộ pháp, quá trình Tô Hiểu Hồng ngưng luyện nguyên anh cũng tương đối thuận lợi. Dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma vừa mới lộ ra chút manh mối đã bị ba người liên hợp hóa giải.

Sắc trời dần sáng, đồng hồ đã chỉ tới bảy giờ, quá trình ngưng luyện nguyên anh của Tô Hiểu Hồng đã tới cuối cùng, đồng dạng cũng là thời khắc then chốt nhất.

Ở trong ý thức hải của nàng, một quang đoàn liên tục bốc lên. Theo quang đoàn ngưng luyện, một đứa trẻ sơ sinh tản ra quang mang màu bạc liên xuất hiện bên trong ý thức hải.

Đứa trẻ mới sinh tản ra quang mang màu bạc kia chính là nguyên anh của Tô Hiểu Hồng.

Ngay lúc này, Trương Văn Trọng mạnh mẽ khoát tay, Hỗn Độn Lô lập tức xuất hiện bên trong phòng khách. Cùng lúc đó Minh Xà cũng phóng xuất ra một đoàn Đại Tảo hung hỏa thiêu đốt hừng hực, trong nháy mắt đốt cháy Hỗn Độn Lô đỏ bừng.

Trương Văn Trọng đem linh tài liệu đã chuẩn bị sẵn ném vào trong Hỗn Độn Lô, trong nháy mắt luyện hóa trở thành một đạo linh khí dâng trào tinh thuần, lại dưới sự chỉ dẫn của thần thức, cuộn cuộn không ngừng truyền vào trong cơ thể Tô Hiểu Hồng, giúp đỡ nàng hình thành nguyên anh.

Đợi đến khi sắc trời sáng hẳn, nguyên anh của Tô Hiểu Hồng rốt cục thành hình.

Sau khi từ từ học ra một hơi, nàng mở mắt, một đạo quang mang bảy màu từ trong mắt nàng phóng ra, có một loại lực lượng mị hoặc lòng người. Không chỉ là ánh mắt, dù khí chất trên người nàng cũng nổi lên biến hóa, hơn một phần lực lượng mê hoặc.

Nhìn thấy Tô Hiểu Hồng lúc này, dù là đầu gối như Trương Văn Trọng đều có cảm giác động tâm. Hắn không khỏi cảm thán trong lòng: “Thật không hổ là người có thất khiếu linh lung tâm, theo tu vi đề thăng, loại khí chất khuynh quốc khuynh thành, cũng sẽ hiển lộ. Bây giờ chỉ mới Nguyên Anh kỳ, lực mê hoặc của nàng cũng đã cường đại như vậy, thật không biết khi nàng bước vào Hóa Thần kỳ, thậm chí là Luyện Hư kỳ, phần lực lượng mê hoặc này sẽ phát triển đến loại hoàn cảnh kinh khủng như thế nào.”

Quang mang bảy màu trong mắt Tô Hiểu Hồng rất nhanh liền biến mất. Nàng đứng dậy, hoạt động tay chân, cảm thụ linh lực dư thừa trong cơ thể, vẻ mặt hưng phấn nói: “Em cảm giác thân thể của mình tràn

ngập linh lực, đây là lực lượng của người tu chân Nguyên Anh kỳ hay sao? Loại cảm giác này, thật là quá tuyệt vời.”

Lúc này Trương Văn Trọng đã thu Tiêu Đồ cùng Minh Xà vào trong Càn Khôn Hồ, lại khôi phục bố trí bên trong phòng khách như cũ. Thấy biểu tình vui mừng của Tô Hiểu Hồng, hần mỉm cười nói: “Được rồi tiểu muội, bọn họ sắp tỉnh, cô chú ý một chút, đừng làm cho họ nhìn ra.”

Tô Hiểu Hồng vội gật đầu đáp: “Yên tâm đi, lão sư, em biết nên làm như thế nào.” Nàng ngẩng đầu nhìn đồng hồ, nói: “A...thời gian đã không còn sớm, em đi làm điểm tâm thôi. Thừa dịp mọi người còn chưa tỉnh dậy, em sẽ thử dùng hỏa hệ đạo pháp làm cơm, xem thử có cảm giác gì.” Dứt lời nàng sôi nổi chạy vào phòng bếp, bắt đầu dùng hỏa hệ đạo pháp làm điểm tâm.

Tình cảnh như vậy, để Trương Văn Trọng không khỏi lắc đầu cười khổ, than thở: “Nha đầu kia, đôi khi thật đúng là điên điên khùng khùng.”

Không bao lâu, mọi người đều thức dậy. Bởi vì có mê hồn dịch, họ đều cảm giác ngủ được cực kỳ thoải mái, tinh lực cũng khôi phục tới trạng thái điều kiện tốt nhất. Đối với việc Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng thức sớm, họ cũng không có hoài nghi. Chỉ nghĩ Tô Hiểu Hồng của ngày hôm nay còn hơn ngày xưa, càng thêm xinh đẹp mê người.

Sau khi cùng người nhà ăn xong bữa sáng, Trương Văn Trọng cùng Vưu Giai, Tô Hiểu Hồng cùng nhau đi ra tiểu khu, đi xe chạy tới Vân Thai thị để tham gia buổi đấu giá tu chân hôm nay.

Lần này mục tiêu của Trương Văn Trọng không chỉ là các loại linh tài liệu, còn chuẩn bị mua thêm chút pháp bảo cao phẩm trở về, dùng võ trang cho đệ tử Phong Sơn phái. Tuy nói hần luyện chế cao phẩm pháp bảo sẽ tốt hơn nhiều, nhưng dù sao phải hao tổn thời gian cũng sức lực, mà hiện tại hần cần toàn diện để thăng thực lực cho đệ tử Phong Sơn phái trong thời gian thật ngắn.

533. Chương 556: Tu Chân Giới Đệ Nhị Thịnh Hội!

Sau khi trải qua trận chém giết hôm qua, làng du lịch suối nước nóng tạm thời cũng không thể sử dụng được nữa, Xích Hà đạo trưởng vào đệ tử Phong Sơn phái thương nghị một phen, lại đi khảo sát mấy nơi khác, cuối cùng tuyển chọn đem hội đấu giá chuyển dời qua sân bóng tại Vân Thai thị.

Thời gian mấy năm trước, Vân Thai thị cũng từng có đội cầu thủ chức nghiệp. Chỉ bất quá theo hoàn cảnh chuyển biến xấu, đội cầu thủ chuyên nghiệp cũng đã lưu lạc tha hương. Một sân bóng to như vậy cũng đành để đó không sử dụng, ngoại trừ thỉnh thoảng được dùng để tổ chức một vài buổi biểu diễn hoặc đại hội thể dục thể thao ra, đại bộ phận thời gian đều chỉ bỏ trống không sử dụng.

Trong số đệ tử Trần gia, có đa số người là nhân vật có mặt mũi trong thương giới Vân Thai thị, do bọn họ đứng ra, rất dễ dàng đã thuê được sân bóng.

Chỗ ngồi trong sân bóng rất nhiều, dù có thêm nhiều người tu chân, dị năng giả, cũng đều có đủ chỗ ngồi. Đồng thời hai bên sân bóng, còn có màn hình lớn, qua camera, là có thể nhìn thấy rõ tình huống bên trong bãi bóng. Đến lúc đó, trên màn hình biểu hiện, sẽ đem những bảo bối đấu giá chiếu rõ ràng, giúp cho những người tu chân, dị năng giả dù có ngồi xa cũng đều có thể nhìn thấy được.

Từ những phương tiện này đến xem, bãi bóng này thật đúng là địa phương tốt nhất để tổ chức đại hình đấu giá tu chân.

Tuy rằng nói, ở bốn phía bãi bóng, có một ít nhà cao tầng vây quanh. Nhưng chỉ cần bố trí một ít cấm chế đơn giản bên trong bãi bóng, là có thể tránh được việc bị người trong những ngôi nhà cao tầng nhìn thấy chuyện xảy ra bên trong.

Khi Trương Văn Trọng lái xe đến gần bãi bóng, cũng bị cảnh tượng ngay trước mắt làm chấn kinh.

Ở bốn phía sân bóng to như vậy, không ngờ đã rộn ràng nhốn nháo chật ních người. Thậm chí những con đường đi vào sân bóng, cũng bị dòng người chen chúc, cùng dòng xe cộ chen lấn tràn đầy. Mấy vị cảnh sát giao thông, còn đang ở gần đó chỉ huy giao thông, để những người không phải đến sân bóng phải thay đổi tuyến đường di chuyển khác.

Những người đi tới sân bóng, ăn mặc khác nhau, đồng thời cũng có nhiều khẩu âm ở những địa phương khác nhau, hiển nhiên cũng không phải chỉ là người ở tại Vân Thai thị. Nhưng mục tiêu lần này của họ cũng tương đồng, đó chính là tiến nhập sân bóng, tham gia thịnh hội đấu giá tu chân đệ nhất trăm năm nay của tu chân giới do Phong Sơn phái và Hà Phi Quan liên hợp tổ chức.

Không có một thịnh hội nào xứng đáng được xưng là đệ nhất như hội đấu giá tu chân lần này.

Loại tràng diện náo nhiệt này, cũng đã rất nhiều năm không xuất hiện trong sân bóng. Thế cho nên người đi đường cùng tiểu thương chung quanh sân bóng, đều hiếu kỳ hỏi thăm cùng suy đoán:

“Ai biết đã xảy ra chuyện gì không? Thế nào lại có nhiều người đi tới sân bóng như vậy? Lẽ nào nói, hôm nay bên trong sân bóng, có hoạt động long trọng gì sao? Nhưng vì sao trước đó không có nghe nói qua tin tức gì cả?”

“Không phải là có vị minh tinh nào tới nơi này biểu diễn đại nhạc hội đó chứ? Lúc này đang lúc tân niên, có hội biểu diễn cũng là đương nhiên. Chỉ là không biết, người đến nơi này là vị minh tinh nào, không ngờ lại hấp dẫn được nhiều người đến như vậy.”

“Cái gì mà hội biểu diễn, không hiểu thì các người cũng đừng nói mò, ta nói cho các người hay, ta có một người thân thích làm việc bên trong sân bóng. Hắn nói cho ta biết, ngày hôm nay bên trong sân bóng có buổi thi đấu bóng đá hữu nghị do người giàu có tổ chức. Có người nói, hai đội thi đấu, một bên là Real Madrid, còn một bên là...”

“Vô nghĩa, hai đội này còn đang chém giết nhau bên trong giải thi đấu ngoại hạng Anh, làm sao có thời giờ chạy đến chỗ chúng ta thi đấu hữu nghị? Hơn nữa, nếu thực sự là hai đội này tới đây, thể dục truyền thông quốc nội và Vân Thai thị đã rình rang quảng cáo, làm sao lại giống như bây giờ?”

Trong khoảng thời gian ngắn, những loại lời đồn liên quan đến hoạt động trong sân bóng hôm nay đều truyền ra không ngớt. Chỉ bất quá những lời đồn đại này mọi người đều hư cấu phán đoán ra, cũng không có gì chân thực. Tối đa, cũng chỉ như đề tài chuyện phiếm sau mỗi bữa ăn nhậu, tăng thêm đề tài câu chuyện tán gẫu mà thôi.

Đương nhiên, cũng có không ít người có lòng hiếu kỳ tràn đầy, muốn chạy vào trong sân bóng nhìn xem đến tột cùng là hoạt động gì. Chỉ là mấy người này còn chưa kịp đến gần sân bóng, đã bị đệ tử Phong Sơn phái và Hà Phi Quan ngăn cản lại. Mặc cho bọn họ nói thế nào cũng không cho vào.

Những đệ tử Phong Sơn phái và Hà Phi Quan canh gác bốn phía sân bóng, tuy rằng tu vi tương đối thấp, nhưng năng lực nhìn ra người thường hay người tu chân, vẫn là phải có. Mà những người bị họ ngăn cản lại, cũng toàn bộ là người thường không có nửa điểm linh lực.

Nhìn cảnh tượng náo nhiệt khắp bốn phía sân bóng, cả người Tô Hiểu Hồng dán sát cửa sổ, kinh hô liên tục: “Oa...thế nào lại có nhiều người tu chân và đệ tử giả như vậy? Bọn họ đều tới tham gia buổi đấu giá tu chân hôm nay sao? Người nhiều gấp mấy lần so với ngày hôm qua nha.”

Trương Văn Trọng đầu tiên sửng sốt, sau đó lắc đầu cười nói: “Xem ra chuyện hôm qua, thật đã giúp Phong Sơn phái tuyên truyền rộng rãi...Theo tình hình này, chỉ sợ đại bộ phận tông phái tu chân trong ngoài nước, tổ chức đệ tử giả, đều đã phái người chạy tới rồi đi? Như vậy cũng tốt, người nhiều lại càng náo nhiệt, mà càng náo nhiệt cũng có ý nghĩa chúng ta có thể ở trong hội đấu giá mua được càng nhiều bảo bối rất tốt.”

Theo Trương Văn Trọng xem ra, ngày hôm nay sở dĩ có nhiều người tu chân và đệ tử giả đến đây, hẳn bởi vì đã nghe nói sau lưng Phong Sơn phái có tiên nhân làm chỗ dựa, đồng thời tiên nhân còn truyền thụ cho bọn họ một ít pháp môn luyện đan luyện khí. Những người này đến đây, cùng lúc là vì muốn đào vài món bảo bối, mặt khác lại muốn kết giao quan hệ với Phong Sơn phái, liên lạc cảm tình.

Việc này, Trương Văn Trọng cũng thật vui vẻ nhìn thấy.

Trạng thái giao thông chật chội quanh sân bóng, làm Trương Văn Trọng chỉ đành cho xe bò chậm chạp về phía trước. Sau một lúc mất nhiều công phu cùng thời gian, cuối cùng hắn cũng cho xe vào được bãi đỗ ngoài trời của sân bóng. Sau đó cùng Vương Giai, Tô Hiểu Hồng đi theo sự dẫn dắt của đệ tử Phong Sơn phái, dọc theo đường dành cho quý khách trực tiếp đi tới phòng quý khách trong sân bóng.

Một màn như vậy, làm những người tu chân phải xếp hàng tiếp thu kiểm tra, thẩm tra đối chiếu thân phận mới có thể vào trong đều ước ao không ngớt, cùng hiếu kỳ suy đoán thân phận của ba người. Tuy rằng tên của Trương Văn Trọng trải qua chuyện hôm qua, đã truyền khắp toàn bộ tu chân giới. Nhưng người chân chính nhận thức hắn, lại không có nhiều lắm.

Khi ba người Trương Văn Trọng đi vào dãy ghế dành cho quý khách, dãy ghế đã sớm ngồi đầy mấy chục người.

Quan chủ Hà Phi Quan Xích Hà đạo trưởng, đang bị những người này vây quanh ở trung ương, chuyện trò vui vẻ, vẻ mặt hồng quang.

Những người vây quanh Xích Hà đạo trưởng, cũng không phải người bình thường, toàn bộ đều là cường môn, trưởng lão của những tông phái đứng trong bảng xếp hạng năm mươi môn phái mạnh của Địa Tự Hào. Những người này dù là người nào cũng đều là hào kiệt một phương. Chỉ cần giậm chân thật nhẹ nhàng, đều có thể làm cho bệnh tim của nhiều người lập tức nảy sinh ra.

Nếu như ở trước đây, những người có tu vi tinh thâm thân phận tôn quý như vậy, căn bản sẽ không thêm để ý tới loại cường môn môn phái nhỏ không vào mắt như Xích Hà đạo trưởng. Thế nhưng hiện tại, bọn họ đều vây quanh bên người Xích Hà, biểu tình trên mặt đa số đều là lấy lòng.

Loại quy cách đãi ngộ cao thế này, Xích Hà đạo trưởng cũng chưa từng được hưởng thụ qua. Gương mặt hắn tràn đầy hồng nhuận, tinh thần trạng thái cả người sớm đã có chút lảng lảng.

Nhưng Trác Thanh Liên đứng bên cạnh hắn, từ đầu đến cuối chỉ có biểu tình lạnh lùng. Phảng phất những lời khen của những người kia, đều không có quan hệ gì tới nàng. Không chỉ như vậy, trong ánh mắt nàng còn lộ ra vẻ đề phòng. Tuy rằng biết tu vi những người chung quanh đều cao hơn nàng, nhưng chỉ cần những người kia làm ra chuyện uy hiếp Xích Hà đạo trưởng, nàng vẫn không chút do dự nghênh đón.

Trác Thanh Liên vẫn duy trì lãnh tĩnh cùng cảnh giác cao độ, lập tức phát hiện ra ba người Trương Văn Trọng, vội vàng tiến đến bên tai Xích Hà đạo trưởng, nhỏ giọng nhắc nhở: “Sư tôn, Trương tiên sinh tới.”

Giờ khắc này trong tiếng khen tặng lấy lòng của mọi người, Xích Hà đã sớm quá độ hưng phấn, quên hết tất cả. Tuy rằng nghe được Trác Thanh Liên nhắc nhở, nhưng hắn chỉ hàm hồ lên tiếng, cũng không còn cử động gì khác.

Loại phản ứng này của Xích Hà làm vùng lông mày của Trác Thanh Liên cau lại, vội vàng mở miệng nhắc nhở thêm lần nữa: “Sư tôn, thầy đừng quên, những người này sở dĩ lấy lòng khen tặng thầy, đều không phải bởi vì tu vi thầy cao, cũng không phải vì địa vị của Hà Phi Quan trong tu chân giới, mà bởi vì thầy có quan hệ minh hữu cùng bằng hữu với Trương tiên sinh. Nếu như thầy bởi vậy mà đắc ý vênh vác, chậm trễ Trương tiên sinh, chỉ sợ Hà Phi Quan không những không có thời gian quang minh trong tương lai, trái lại còn sẽ bị diệt vong...”

Không cần Trác Thanh Liên nói cho hết lời, Xích Hà đạo trưởng cũng liền tỉnh ngộ, vẻ kiêu ngạo và đắc ý trong lòng hắn đã trong nháy mắt biến mất sạch. Mồ hôi lạnh tuôn ra từng mảng lớn, bưng lên quanh lỗ chân lông, trong nháy mắt đã làm ướt đầm quần áo toàn thân hắn, phảng phất như vừa bị nhiễm một trận mưa to.

“Con nói rất đúng, ta suýt nữa phạm sai lầm.” Xích Hà đạo trưởng cảm kích nhìn Trác Thanh Liên, không quan tâm lau mồ hôi, nhanh tách đoàn người bước nhanh về hướng Trương Văn Trọng, cười ha hả nói: “Trương tiên sinh, Vưu tiểu thư, Tô tiểu muội, cuối cùng ba người đã tới, mọi người đã chờ các vị thật lâu.”

Trương Văn Trọng mỉm cười, còn chưa kịp trả lời, hơn mười cường môn các tông phái trong phòng đều sáng rực mắt, từ trong thái độ và biểu tình của Xích Hà, đoán được thân phận Trương Văn Trọng.

“Phần phật...” Bọn họ đều tràn tới, vây quanh ba người Trương Văn Trọng ở giữa.

Sở dĩ bọn họ có phản ứng như vậy, là bởi vì bọn họ biết, chính chủ đã tới.

Đúng như lời Trác Thanh Liên, trước đó bọn họ khen tặng lấy lòng Xích Hà đạo trưởng, đều hướng mặt mũi Trương Văn Trọng mà tới. Nếu lúc này chính chủ đã tới, bọn họ tự nhiên không cam lòng lạc hậu, đều

tiến lên hàn huyền cùng Trương Văn Trọng. Dù không thể trở thành bạn bè với hắn, cũng có thể lưu lại một ấn tượng tốt trong lòng hắn phải không?

534. Chương 557: Tốc Độ Tu Luyện Làm Kẻ Khác Trố Mắt

Nhìn thấy mọi người giống như chúng tinh cùng nguyệt(những ngôi sao vây quanh mặt trăng) vây quanh bên người Trương Văn Trọng, Xích Hà đạo trưởng vừa thở dài, trong lòng chợt dâng lên cảm giác nghĩ mà sợ.

“May mà con nhắc nhở đúng lúc, bằng không ta thực sự quên hết tất cả.” Nhìn Trác Thanh Liên đứng bên cạnh, Xích Hà đạo trưởng cảm khái nói: “Ai, danh lợi đúng là hại người rất nặng...Thanh Liên, Hà Phi Quan từ trên xuống dưới, cũng chỉ có con từ đầu đến cuối luôn bảo trì sự lãnh tĩnh. Sau này nếu nhìn thấy ta có làm sai chuyện gì, con nên đúng lúc nhắc nhở ta. Bằng không đúng như lời con vừa mới nói, Hà Phi Quan không những đánh mất cơ hội thăng tiến, còn có khả năng rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục.”

Trác Thanh Liên không trả lời, chỉ biểu tình bằng lãnh gập đầu. Từ đầu đến cuối, thần tình trên mặt nàng cũng chưa từng thay đổi, vẫn đáng dấp như vạn năm hàn băng.

Mất một phen công phu thật lớn, Trương Văn Trọng mới giải quyết được mười mấy chướng môn, trưởng lão các tông phái, để bọn họ quay về chỗ ngồi của mình, không tiếp tục điên cuồng vây quanh hắn.

Ở trong quá trình này, Trương Văn Trọng vẫn lặng yên thi triển Chúc Do Thuật. Mặc dù những vị chướng môn đều là hạng người có tu vi tinh thâm, đơn giản cũng sẽ không bị Chúc Do Thuật của hắn thôi miên, nhưng dù sao cũng bị một chút ảnh hưởng, đều nghĩ hắn là một người rất dễ ở chung, thậm chí không ít người từ trong tiềm thức sinh ra cảm giác thân cận đối với hắn.

Ngay khi Trương Văn Trọng và Vưu Giai cùng Tô Hiểu Hồng đi theo Xích Hà đạo trưởng dẫn đến chỗ ngồi, lại có người từ phòng quý khách gần bên chạy qua, lại một lần vây quanh ba người Trương Văn Trọng.

Những người này cũng là chướng môn các môn phái. Bọn họ đều nghe nói người tu chân tên Trương Văn Trọng của Phong Sơn phái chính do một vị tiên nhân truyền thụ, cho nên đều khẩn cấp chạy tới, muốn làm quen với hắn, nếu có thể cùng hắn trở thành bằng hữu, cùng Phong Sơn phái trở thành minh hữu, đó chính là chuyện hay nhất.

Trải qua sự kiện hôm qua, hầu như mọi người đều cho rằng Phong Sơn phái rất có tiềm chất thành công liệt vào đại môn phái Thiên Tự Hào. Còn có người cho rằng, Trương Văn Trọng thân là thân truyền đệ tử của tiên nhân, rất có khả năng sẽ phi thăng thành tiên.

Nếu như Trương Văn Trọng thật sự phi thăng thành tiên, hắn sẽ là người tu chân duy nhất thành tiên trong suốt mấy trăm năm qua.

Tông phái như vậy, nhân vật như vậy, không nhanh chóng tranh thủ trước khi bọn họ chưa nhất phi trùng thiên, cùng bọn họ kết giao cảm tình, thành lập liên lạc, còn phải đợi đến bao giờ? Lẽ nào nói, cần phải đợi khi bọn họ phi thăng, mới động thủ sao? Chỉ sợ tới thời gian đó, người ta căn bản khinh thường bọn họ, chẳng phải là hối tiếc không kịp sao?

Bên trong những người này, có cả chướng môn bốn môn phái của bốn người Lục Hòe.

Trước đó, tuy rằng họ đã nghe từ trong miệng bốn người Lục Hòe, biết được một ít tin tức liên quan với Phong Sơn phái và Trương Văn Trọng, cũng đều có sự coi trọng.

Nhưng dù sao bọn họ cũng là đại tông phái sừng sững trong Địa Tự Hào mấy trăm năm, đối với tông phái mới thành lập như Phong Sơn phái tuy rằng có sự coi trọng, nhưng không tiếp thu Phong Sơn phái có địa vị ngang hàng cùng tông phái của mình. Thậm chí trong lòng bọn họ, còn cho rằng Phong Sơn phái đột nhiên quật khởi, chỉ là một nhà giàu mới nổi không có nội tình. So sánh với tông phái sừng sững mấy trăm năm như bọn họ, thì không thể sánh bằng. Cũng bởi vì có ý nghĩ như vậy nên mấy tông phái từ đầu đến cuối cũng không đến Vân Thai thị, chỉ phái bốn người Lục Hòe phụ trách tiến hành bàn bạc liên lạc với Phong Sơn phái.

Nhưng khi bọn hắc nghe nói sau lưng Phong Sơn phái không chỉ có một tiên nhân làm chỗ dựa, đồng thời ân sư thụ nghiệp của Trương Văn Trọng còn là một vị tiên nhân có địa vị cao thượng, sự hèn mọn và khinh thị tồn tại trong lòng, nhất thời liền biến mất hoàn toàn.

Sau khi xác định bốn người Lục Hộc không bịa đặt, bọn họ không do dự, lập tức suốt đêm đều chạy tới Vân Thai thị.

Dù sao một tông phái nhà giàu mới nổi, cùng một tông phái có tiên nhân làm chỗ dựa, là hai khái niệm hoàn toàn khác hẳn. Điều trước, có thể nói sẽ huy hoàng hơn trăm năm hay mười năm, nhưng rất nhanh sẽ rách nát suy vong. Chuyện cùng loại đối với bọn họ mà nói, quả nhiên đã nhìn thấy quá nhiều. Thế nhưng điều sau, tuyệt không phải như vậy, sự huy hoàng của họ, sẽ kéo dài mấy trăm năm thậm chí hơn ngàn năm.

Chính vì nguyên nhân này, làm bọn họ nhận rõ ràng, vì thế vội vã chạy tới Vân Thai thị ngay trong đêm. Cùng lúc hướng Trương Văn Trọng tạ tội, mặt khác còn muốn tiến thêm một bước làm sâu sắc quan hệ song phương.

Giờ khắc này, cùng đi với bốn người Lục Hộc, bọn họ tràn đầy thấp thỏm cùng lo sợ, đi tới trước mặt Trương Văn Trọng, vừa chịu nhận lỗi, vừa đem lý do đã chuẩn bị sẵn nói ra, để giải thích nguyên nhân vì sao mình không sớm có mặt tại Vân Thai thị.

Trương Văn Trọng làm sao lại không biết tình huống chân thực?

Nhưng hắc cũng không vạch trần lời nói dối của những người này, chỉ đợi khi bọn họ liên tục xin lỗi, mỉm cười nói: “Chúng ta đều không phải đã là minh hữu hay sao? Nếu đã là minh hữu, thì không cần nói những lời khách khí, hướng chi ta và Lục Hộc bọn họ đều là bạn bè tốt, làm sao lại trách tội những vị lãnh đạo trực tiếp của bọn họ như chư vị?”

Câu nói đùa của hắc làm mọi người có mặt đều nở nụ cười. Mà bốn người Lục Hộc, lại vừa cảm động vừa kiêu ngạo. Hiển nhiên bọn họ cũng không ngờ tới, Trương Văn Trọng lại ở ngay trước mặt nhiều người như vậy, nói hắc là bằng hữu của bốn người.

Bốn người Lục Hộc có thể dự liệu, chỉ bằng những lời này của Trương Văn Trọng, địa vị của bốn người trong tông phái, sẽ một đường cao thăng. Không chỉ như vậy, danh vọng và địa vị tại tu chân giới, cũng sẽ bởi vì câu nói này, cũng sẽ đề thăng.

Nói chuyện một phen, cuối cùng Trương Văn Trọng cũng đuổi được nhóm người này rời đi, để bọn họ tự quay về phòng khách quý của mình.

Bốn người Lục Hộc dự định đi theo chuông môn, nhưng bị bọn họ ngăn lại, cùng sử dụng pháp môn truyền âm nhập mật, hướng bọn họ hạ xuống chỉ lệnh giống nhau: “Người ở lại trong phòng này. Nếu như không có chỗ ngồi, thì chịu khổ cực mà đứng. Không vì điều gì khác, chỉ vì có thể gần gũi tiếp cận Trương Văn Trọng. Nhiệm vụ của người, củng cố cảm tình với hắc, đồng thời tranh thủ thu được hảo cảm của hắc, tốt nhất để hắc cùng chúng ta ký kết hiệp nghị đồng minh vĩnh cửu, người yên tâm, việc người làm lần này, ta đều nhìn thấy, ghi tạc trong lòng. Đợi khi trở về tông phái, ta sẽ khen thưởng.”

Kỳ thực bốn người Lục Hộc cũng muốn ở lại trong phòng này, để cùng Trương Văn Trọng câu thông giao lưu, làm sâu sắc cảm tình. Lúc này nghe được chuông môn phân phó, bọn họ tự nhiên không do dự cự tuyệt, liền gật đầu đáp ứng, cùng lưu lại.

Người có ý nghĩ lưu lại như bọn họ cũng không ít, làm cho căn phòng trở nên tràn đầy chật chội. Phóng mắt nhìn qua, bên trong căn phòng này chỉ ít có hơn trăm người. Không chỉ như vậy, còn có nhiều người đang đứng ngoài cửa phòng nhìn xung quanh, cố gắng tìm cơ hội để đi vào.

Đối mặt tình huống như vậy, Xích Hà gọi tới mấy đệ tử Hà Phi Quan bảo họ mời mấy người kia rời đi. Thế nhưng mặc cho Xích Hà đạo trưởng khuyên can thế nào, những người này cũng không chịu dời bước. Cuối cùng Xích Hà cũng chỉ bất đắc dĩ thỏa hiệp, để họ lưu lại tại chỗ.

Sau khi tiễn chuông môn bốn môn phái rời đi, bốn người Lục Hộc cố sức chen qua đoàn người, đi tới bên người Trương Văn Trọng.

Bọn họ còn chưa kịp nói chuyện, ánh mắt đã rơi trên người Tô Hiểu Hồng, đầu tiên là sững sốt, sau đó biểu tình trên mặt biến thành chấn kinh cực độ.

Chỉ vào Tô Hiểu Hồng, Tiêu Chấn lấp bắp run rẩy nhìn Trương Văn Trọng dò hỏi: “Trương...Trương tiên sinh, nếu như tôi không nhớ lầm, tu vi của vị Tô tiểu thư đây, hẳn đang ở Kim Đan sơ kỳ mới đúng chứ?”

Lời của hắn vừa ra khỏi miệng, lập tức đưa tới một mảnh cười vang chung quanh.

“Kim Đan sơ kỳ? Lão Tiêu, uống cho người chính là nhân vật thành danh đã lâu trong tu chân giới, thế nào mắt mờ nói lung tung đây? Tu vi của vị Tô tiểu thư này, rõ ràng đang ở Nguyên Anh sơ kỳ, thế nào lại là Kim Đan sơ kỳ đây?”

“Đúng vậy, lão Tiêu, tu vi của người cũng không thấp, thế nào phân không rõ Kim Đan sơ kỳ và Nguyên Anh sơ kỳ vậy?”

Những người cười vang vốn không có tham gia hai buổi đấu giá vừa rồi, cho nên cũng không biết rõ tu vi ngày hôm qua của Tô Hiểu Hồng, vốn chỉ mới tại Kim Đan sơ kỳ.

Nhưng những người khác cũng từng tham gia hai ngày đấu giá vừa qua, cũng đều biết rõ tu vi của Tô Hiểu Hồng. Chỉ vì vừa rồi lực chú ý của bọn họ đặt lên trên người Trương Văn Trọng, nên mới không chú ý Tô Hiểu Hồng. Thế nhưng hiện tại, sau sự nhắc nhở của Tiêu Chấn, ánh mắt bọn họ cũng rơi vào trên người nàng, tự nhiên nhìn ra tu vi của nàng, so với hôm qua đúng là đề thăng cực lớn.

Chỉ một thoáng, toàn bộ căn phòng, tiếng kinh hô vang lên một mảnh:

“Nguyên Anh sơ kỳ? Ta không có nhìn lầm chứ? Tu vi của Tô Hiểu Hồng, không ngờ đã tới Nguyên Anh sơ kỳ?”

“Quả nhiên là Nguyên Anh sơ kỳ, trời ạ...Điều...điều này sao có thể? Ta không phải đang nằm mơ đi?”

“Ta còn nhớ kỹ, tu vi ngày hôm qua của Tô tiểu thư, đang ở Kim Đan sơ kỳ, chỉ trong một đêm, tu vi của nàng không ngờ từ Kim Đan sơ kỳ bay vọt lên tới Nguyên Anh sơ kỳ, tốc độ đề thăng như vậy, cũng không khỏi quá mức thái quá đi thôi? Đây...đây xảy ra chuyện gì? Nàng làm sao làm được?”

Ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Tô Hiểu Hồng và Trương Văn Trọng, bức thiết muốn biết một màn kinh người này, đến tột cùng là thật hay giả.

535. Chương 558: Phàm Là Vật Hẳn Xem Trọng, Đều Bán Được Đắt Giá

Nhìn biểu tình kinh nghi trên mặt mọi người, Trương Văn Trọng chỉ mỉm cười, vẫn không hề giải thích, tùy ý cho bọn họ suy đoán. Có rất nhiều thời gian, bảo trì cảm giác thần bí một chút, so với việc đem sự tình nói hết ra ngoài vẫn tốt hơn rất nhiều.

So sánh với hắn, Tô Hiểu Hồng cũng không có công phu dưỡng khí tốt như vậy. Nàng bị mọi người vây đưa đến choáng váng mặt mày, cũng không còn chịu được sự đả ngộ như thế, hậm hừ nói: “Không sai, tôi từ một đêm ở Kim Đan sơ kỳ nhảy lên Nguyên Anh sơ kỳ. Cái gì? Muốn biết vì sao tu vi của tôi đề thăng nhanh như vậy?Đừng đùa, nếu như tông phái của anh có bản linh đột nhiên đề thăng tu vi, sẽ đơn giản nói cho người khác nghe sao?”

Câu nói của Tô Hiểu Hồng rất thẳng thắn, làm những người đang vây quanh dò hỏi nguyên nhân tu vi nàng đề thăng không khỏi đỏ bừng mặt, đều ngậm miệng lại, không dám hỏi tiếp.

Phải nha, vô luận là tông phái nào nắm giữ được loại phương pháp đề thăng tu vi này, chỉ sợ sẽ xem là cơ mật không thể tiết lộ ra ngoài, chỉ có kẻ ngu si mới gặp người nào cũng nói.

Nhưng mọi người cũng có một chút hiểu kỳ. Đó chính là phương pháp đột nhiên đề thăng tu vi này, chỉ nhằm vào dạng người đặc thù, hay tùy tiện đối với người nào cũng có hiệu quả?

Ngay khi mọi người còn đang suy đoán, Xích Hà đạo trưởng cũng đột nhiên nhớ lại một việc, nói: “Nói đến tu vi đột nhiên đề thăng, hình như không chỉ có một mình Tô tiểu thư? Tôi nhớ, trước giao thừa năm mới,

tu vi của năm vị đệ tử Phong Sơn phái, đều đang ở Trúc Cơ sơ kỳ. Thế nhưng hiện tại tu vi của bọn họ, cũng đã đến Kết Đan đỉnh kỳ, tùy thời đều có khả năng bước vào Kim Đan kỳ...”

Câu nói của Xích Hà đạo trưởng vừa ra khỏi miệng, lập tức làm căn phòng vừa mới yên tĩnh lại liền sôi trào lần nữa:

“Cái gì? Còn có chuyện như vậy? Xích Hà đạo trưởng, người xác định năm người nọ chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, từ Trúc Cơ sơ kỳ đề thăng Kết Đan đỉnh kỳ sao?”

“Nghĩ lại ngày trước, ta từ Trúc Cơ kỳ đề thăng tới Kết Đan đỉnh kỳ, phải dùng thời gian hơn mười năm. Từ Kim Đan sơ kỳ đề thăng tới Nguyên Anh sơ kỳ, càng tiêu hao tới bốn mươi năm. Có được tốc độ như vậy, đều dựa vào một đồng đan dược giúp đỡ. Mà độ tu luyện như vậy, ở bên trong tông phái chúng ta, đã được cho là rất nhanh rồi. Thế nhưng nhìn vào đệ tử Phong Sơn phái người ta, người ta chỉ dùng thời gian vài ngày, đã từ Trúc Cơ kỳ đột nhiên lên tới Kết Đan đỉnh kỳ. Mà từ Kim Đan sơ kỳ lên tới Nguyên Anh sơ kỳ, lại chỉ dùng thời gian một đêm ngắn ngủi, độ tu luyện như vậy, quả nhiên thật quá kinh khủng, bọn họ thật là người sao? Sẽ không phải là sinh vật ngoài hành tinh khoác bộ da người đi?”

“Nói như thế, loại phương pháp đột nhiên đề thăng tu vi này, cũng không phải chỉ áp dụng cho dạng người đặc thù, mà áp dụng cho tất cả người tu chân? Đây chẳng phải là nói, chỉ cần Phong Sơn phái nguyện ý, chỉ trong một đêm có thể đưa ra một nhóm lớn người tu chân Kim Đan kỳ, Nguyên Anh kỳ? Đây...đây thật sự làm kẻ khác không sao tưởng tượng nổi, quả nhiên là không sao tưởng tượng nổi a.”

Nghe được tiếng kinh hô của mọi người, Trương Văn Trọng không khỏi bật cười. Tuy rằng từ lý luận mà nói, đích thật có thể làm cho mấy trăm đệ tử Phong Sơn phái đều đột nhiên đề thăng tu vi trong một đêm. Nhưng chuyện như vậy là do cơ sở thành lập Cửu Phẩm Tam Liên Đan mà có. Mà chuyện như vậy, hiển nhiên không thực tế. Chỉ ít ỏi giai đoạn hiện nay, Cửu Phẩm Tam Liên Đan cực kỳ thưa thớt khó được.

Nhưng những bí mật này, hẳn sẽ không đơn giản nói cho người khác. Đối với lời kinh hô cùng suy đoán của mọi người, hẳn cũng không làm ra bất luận điều gì giải thích. Đôi khi, bảo trì một chút cảm giác thần bí, càng có thể làm cho lòng người kính sợ.

Sau một phen kinh hô suy đoán, ánh mắt mọi người nhìn về phía Trương Văn Trọng và đệ tử Phong Sơn phái, cũng trở nên rừng rực lên. Theo bọn họ xem ra, phương pháp đột nhiên đề thăng tu vi của Phong Sơn phái, nhất định là tiên pháp do vị tiên nhân kia truyền thụ xuống tới, cũng chỉ có bậc tiên pháp thần kỳ này, mới có thể có được hiệu quả cường lực như vậy.

Tất cả mọi người đang hao hết tâm tư đeo gót, hẳn nên làm thế nào lấy được cảm tình của Trương Văn Trọng cùng Phong Sơn phái. Dù không học được phương pháp đột nhiên đề thăng tu vi, cũng có thể từ trong tay Phong Sơn phái mua được bí pháp luyện chế cao phẩm đan dược cùng pháp bảo do tiên nhân truyền thụ đúng không? Nghĩ đến, những đan dược và pháp bảo do tiên nhân truyền thụ, hẳn không phải tầm thường, nói không chừng bên trong còn giấu diếm tiên pháp không muốn cho ai biết.

Hoàn cảnh bên trong phòng, cũng bởi vậy trở nên yên tĩnh xuống tới.

Mọi người còn đang suy tư nghĩ cách, những người tu chân, dị năng giả đến tham gia hội đấu giá đã trải qua kiểm tra thân phận tiến nhập vào trong sân bóng, đem sân bóng có hơn hai vạn chỗ ngồi tràn đầy đến bảy tám phần.

Từ bên trong phòng quý khách nhìn ra, bên trên khán đài toàn là đầu người nhấp nhô, có thể nói náo nhiệt phi phàm.

Lúc này người bên trong phòng quý khách, cũng tạm thời dừng việc suy nghĩ, đều đưa mắt nhìn về phía khán đài, không ngừng kinh hô cùng tán thán:

“Cảnh tượng náo nhiệt như vậy, ở trong tu chân giới, thật chưa từng thấy qua.”

“Lần này số lượng người tu chân cùng dị năng giả đến tham gia hội đấu giá, sợ phải hơn vạn người đi? Ta nhớ kỹ, hội đấu giá tu chân trước đó, quy mô lớn nhất cũng chỉ có ngàn người tham gia, vô luận là quy mô hay náo nhiệt, so sánh với hội đấu giá do Phong Sơn phái và Hà Phi Quan tổ chức lần này, đều không sao sánh nổi.”

“Hội đấu giá lần này, hoàn toàn có thể được xem là thịnh hội đệ nhất tu chân giới, có thể tham gia, thật là đáng mừng.”

Lúc này Trương Văn Trọng cũng kích động không ngớt, tuy rằng trước khi hấn tiến vào sân bóng, cũng đã suy đoán người đến tham gia không ít. Thế nhưng khi hấn nhìn thấy sân bóng lớn như vậy lại được ngồi đầy, vẫn không thể ngăn cản được sự kích động trong lòng. Dù sao, đệ nhất thịnh hội tu chân giới lần này, là do hấn mở ra.

Đợi khi mọi người đã vào chỗ ngồi, người phụ trách chủ trì buổi đấu giá Khâu Đại Bảo, cùng đi với mười sáu đệ tử Phong Sơn phái cùng Hà Phi Quan, trực tiếp đi lên đài đấu giá đặt ngay giữa sân bóng.

Cùng lúc đó, màn hình hai bên khán đài cũng đều sáng lên, đem cận cảnh đài bán đấu giá chiếu rõ cho từng người trong sân bóng.

Tuy nói đại bộ phận người tu chân đều là người có tầm mắt tốt, dù có ở xa vẫn có thể nhìn thấy. Thế nhưng đối với một ít người tu chân có tu vi thấp, hoặc dị năng giả, vu sư mà nói, màn hình ở hai bên khán đài rất hữu dụng. Đối với phương diện săn sóc chi tiết này, bọn họ đều rất cảm động, đều cùng vỗ tay kịch liệt hoan hô.

Khâu Đại Bảo đứng trên đài bán đấu giá, vẻ mặt hồng nhuận, có vẻ cực kỳ kích động. Dù sao vô luận là trước khi hấn trở thành người tu chân hay sau khi đã thành người tu chân, cũng chưa từng trải qua tràng diện lớn như vậy. Giờ khắc này, hấn hoàn toàn có thể cảm giác được sự hưng phấn khi mình đứng trên đài bán đấu giá, trong đôi mắt rừng rực của hơn hai vạn người trong sân bóng đều đang chăm chú nhìn lên người hấn.

Khâu Đại Bảo sờ sờ vào chòm râu dưới cằm, đắc ý nở nụ cười. Đối mặt tràng diện long trọng như vậy, hấn cũng không hề khẩn trương một chút nào. Bởi vì tính cách của hấn có một chút kích động, càng nhiều người hấn càng hưng phấn, đồng dạng trạng thái càng hưng phấn hấn lại càng vui sướng.

Sau khi hít sâu một hơi, Khâu Đại Bảo cầm chùy gỗ gõ lên bàn, “đông” một tiếng vang giòn cất lên, trải qua khuếch tán âm thanh truyền khắp toàn bộ khán đài, làm mỗi người đều nghe thấy được. Ánh mắt mọi người cũng không hẹn cùng tập trung trên người Khâu Đại Bảo.

Loại cảm giác vạn người chú ý, làm hấn vô cùng hưng phấn, hấn ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt tươi cười nói: “Hoan nghênh chư vị bằng hữu đã đến, hiện tại ta tuyên bố, hội đấu giá tu chân do Phong Sơn phái và Hà Phi Quan liên hợp tổ chức tại Vân Thai thị, bây giờ bắt đầu. Nếu như các bằng hữu thấy được bảo bối mình yêu thích, ngàn vạn lần không nên chần chờ do dự, bằng không sẽ vô cùng hối hận. Được rồi, ta sẽ không nói thêm lời dư thừa, để chúng ta cùng xem kiện vật phẩm đầu tiên đem ra bán đấu giá...”

Nương theo lời giới thiệu của Khâu Đại Bảo, buổi đấu giá bắt đầu được tiến hành đầu vào đấy. Bởi vì bên trong sân bóng được thiết trí trận pháp, cho nên thanh âm mỗi người ra giá vô luận lớn nhỏ đều có thể truyền khắp sân bóng, làm cho ai cũng nghe rõ ràng. Mà đệ tử Phong Sơn phái cùng Hà Phi Quan, càng có thể đi qua pháp trận tập trung xem người ra giá là ai. Do đó tránh được chuyện lầm lẫn phát sinh.

Khác với hai buổi đấu giá trước đó, chỉ đi mua linh tài liệu, hôm nay Trương Văn Trọng ngoại trừ mua linh tài liệu còn ra giá cạnh phách pháp bảo cao phẩm cùng phù chú. Tuy rằng những thứ này hấn đều có thể luyện chế ra, đồng thời uy lực phẩm giai còn cao hơn, nhưng vấn đề là luyện chế cũng tiêu hao thời gian và tinh lực, không thuận tiện như trực tiếp mua sẵn.

Nhưng làm cho hấn có chút kinh ngạc chính là, khi hấn ra giá cạnh phách, sẽ có nhiều người đi theo cạnh phách với hấn, làm khả năng tranh đoạt những món pháp bảo cùng phù chú trở nên kịch liệt, vượt hấn những bảo bối khác. Thậm chí giá tiền của chúng, còn cao hơn tiêu chuẩn bình thường rất nhiều.

Một màn quỷ dị như vậy, làm hấn vừa kinh ngạc vừa không giải thích được, hấn không khỏi nhíu mày suy tư nói: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Ngay khi hấn còn chưa nghĩ ra nguyên do, lại một kiện pháp bảo linh khí nhất phẩm – Chu Tước Liệt Diễm Kỳ, xuất hiện trên đài bán đấu giá. Mà lúc này hấn vừa ra giá, thì lập tức nhận ra chút mảnh khoe trên người những kẻ ngồi chung quanh.

536. Chương 559: Người Sợ Nổi Danh Heo Sợ Mập

Nguyên lai, ngay khi Trương Văn Trọng ra giá cạnh phách, những người bên trong phòng quý khách tuy rằng không cùng ra giá cạnh tranh, nhưng đều đang lặng lẽ lấy điện thoại nhắn tin. Động tác của bọn họ tuy rằng làm rất bí mật, nhưng Trương Văn Trọng cũng đã nhìn ra.

Nếu như chỉ có một người làm như thế, có thể chỉ là một sự trùng hợp, cũng không thể nói có vấn đề gì rõ ràng. Thế nhưng hơn trăm người bên trong căn phòng chật chội đều cùng làm chung một hành động, lại không còn là sự trùng hợp nữa. Nhất là sau khi những người này nhắn tin ra ngoài, những người tu chân hay dị năng giả trên khán đài lập tức triển khai tranh đoạt cực kỳ kịch liệt đối với Chu Tước Liệt Diễm Kỳ, cuối cùng cái giá cạnh phách xa xa vượt qua giá trị hợp lý của nhất phẩm linh khí, đã sắp vượt cả giá tiền của linh khí tam phẩm.

Trương Văn Trọng nhú mày, có chút hiểu được đang xảy ra chuyện gì, không khỏi cảm giác có chút buồn cười.

Tuy rằng Vũ Giai không nhận thấy được sự mờ ám của những người bên trong phòng, nhưng đã nhận ra loại hành vi cạnh phách dị thường này. Nàng cau mày, ghé vào bên tai Trương Văn Trọng, nhỏ giọng nói: “Trọng ca, sự tình có chút không đúng, phạm là bảo bối mà anh ra giá cạnh phách, thì luôn được hoan nghênh dị thường, cạnh phách rất kịch liệt...Lẽ nào có người đang nhắm vào anh sao?”

Tuy rằng Vũ Giai chỉ là một người bình thường, cũng không hiểu được pháp môn truyền âm nhập mật, nhưng khi vừa ngồi xuống, Trương Văn Trọng cũng đã bố trí cấm chế, để hắn và Vũ Giai, Tô Hiểu Hồng có nói chuyện cũng không truyền vào trong tay người ngoài. Cho nên ở lúc này, những người chung quanh đều chỉ nhìn thấy Vũ Giai mấp máy môi, nhưng lại không thể nghe được lời nàng nói.

“Cũng không phải nhắm vào anh.” Trương Văn Trọng đã nghĩ thông suốt nguyên do trong đó, cười lắc đầu nói: “Những người này, hơn phân nửa cho rằng ánh mắt anh vô cùng cao minh, phạm những gì anh coi trọng, sẽ là một kiện bảo bối hiếm có. Cho nên mới điên cuồng ra giá cạnh phách như thế, thậm chí không tiếc trả cái giá cao hơn giá trị thực của bảo bối.”

Vũ Giai và Tô Hiểu Hồng tạm thời nghĩ không thông then chốt trong chuyện này, đồng thanh hỏi: “Trọng ca(lão sư), lời này có ý thế nào?”

Trương Văn Trọng mỉm cười, nhìn Vũ Giai và Tô Hiểu Hồng làm một thủ thế khoan nóng vội, sau đó liền nghiệm chứng suy đoán của chính mình, hắn trước sau khai ra cái giá tương đối thái quá cho vài món bảo khí và phù chú phổ thông, muốn nhìn xem phản ứng của mọi người.

Sự tình phát triển quả nhiên không ngoài sự dự liệu của hắn.

Tuy rằng hắn khai cái giá đã rất thái quá, nhưng người bên trong phòng vẫn không chút do dự chần chờ, lập tức lặng lẽ nhắn tin ra ngoài. Ngay sau đó, trên khán đài nhất thời hiện lên một làn sóng cạnh phách nhắm vào bảo khí và phù chú kia, điên cuồng ra giá.

Cái giá cuối cùng, thái quá tới mức làm người không hiểu nguyên do bên trong phải tấm tắc kỳ lạ, kinh thanh hô to: “Những người này rốt cục quá có tiền, hay đều điên rồi? Không ngờ ra cái giá cao như vậy để mua những món phổ thông này?” Đồng thời điều này cũng làm cho những chủ nhân của mấy món đồ kia cười đến ngã ngửa, đều nhanh cười đến toe toét. Thậm chí còn có một người bởi vì quá độ kích động mà ngã xuống đất ngất đi, nếu không có đệ tử Phong Sơn phái đứng lúc đưa hắn đến phòng y tế tiếp thu trị liệu, chỉ sợ hắn cũng đã không xong.

Theo một loạt phản ứng đến xem, suy đoán của Trương Văn Trọng về việc này tương đương chuẩn xác.

Nguyên nhân trong đó, cũng bởi vì trải qua việc chiến đấu với Âm Kiệt phái hôm qua, những người tu chân cùng dị năng giả xem Trương Văn Trọng là đệ tử thân truyền của tiên nhân, tin tức này truyền khắp toàn bộ tu chân giới, làm mọi người ai cũng biết. Cho nên hôm nay từng cử động của hắn tự nhiên cũng biến thành tiêu điểm cho mọi người chú ý.

Theo mọi người thấy, Trương Văn Trọng thân là đệ tử thân truyền của tiên nhân, ánh mắt khẳng định phải cực cao. Kể từ đó, những bảo bối bị hắn nhìn trúng, tự nhiên cũng không phải là mặt hàng bình thường.

Mà bảo bối được hắt ra giá cao, càng là hi thế kỳ trân. Dù phẩm cấp của bảo bối có thấp như thế nào, cũng tuyệt đối có công hiệu đặc thù không muốn người biết, chỉ bởi vì tầm mắt bọn họ không đủ, cho nên mới nhìn không ra mà thôi.

Chính bởi vì có ý nghĩ như vậy, cho nên phàm là những vật phẩm hắt ra giá cạnh phách, sẽ dẫn tới sự tranh đoạt của mọi người. Mà một khi hắt ra giá cao, sẽ làm mọi người càng thêm điên cuồng, mặc dù đập nổi bán sắt, cũng phải mua cho được những món vật phẩm kia.

Người chen chúc bên trong phòng, không có ý tứ ra giá ngay trước mặt hắt, cho nên dùng điện thoại di động nhắn tin cho đệ tử ngồi bên ngoài khán đài, để cho bọn họ ra giá cạnh tranh. Điều này cũng là lý do vì sao khi Trương Văn Trọng mở miệng ra giá, những người bên trong phòng liền nhắn tin ra ngoài.

Sở dĩ chỉ dùng điện thoại nhắn tin mà không dùng pháp thuật truyền lại tin tức, còn sợ pháp thuật sẽ sản sinh lực dao động khiến cho Trương Văn Trọng cảnh giác. Chỉ là bọn họ thật không ngờ, tràng cảnh mọi người cùng làm chung một hành động, đồng dạng cũng sẽ chọc người hoài nghi.

Sau khi xác định suy đoán của mình là chính xác, Trương Văn Trọng cũng không dây dưa, mà liền đem suy đoán của mình giải thích cho Vũ Giai cùng Tô Hiểu Hồng.

Sau khi nghe hắt giải thích, Tô Hiểu Hồng nhất thời mất hứng, bậm đôi môi nhỏ nhắn nói lầm bầm: “Bọn người này thật đúng không biết xấu hổ, chính mình không có ánh mắt thì cũng thôi, không ngờ lại xem lão sư là người giám định châu bảo. Hay là chúng ta nói Trần Nhân tử an bài cho chúng ta ở một chỗ không người, miễn cho những người này tiếp tục tranh đoạt với thầy.”

“Không được.” Trương Văn Trọng còn chưa kịp trả lời, Vũ Giai đã lắc đầu nói: “Nếu như Trọng ca thật sự chuyển sang địa phương khác, sẽ làm mất mặt những người này. Dù họ không đem tình tự bất mãn trong lòng biểu hiện ra ngoài, khẳng định cũng sẽ có ách tắc. Điều này đối với Trọng ca mà nói, cũng không phải là chuyện tốt gì.”

Vừa rồi Tô Hiểu Hồng cũng chỉ vì xúc động mà nói như vậy, lúc này nghe được Vũ Giai phân tích, nàng cũng bình tĩnh trở lại, cau mày nói: “Thật là, như vậy làm sao bây giờ? Không thể cứ tùy ý cho bọn họ cứ làm như vậy đi? Tuy rằng đan dược nhất phẩm trong tay lão sư không ít, nhưng không thể cứ xài lãng phí như vậy.”

“Tiểu muội nói đúng, chúng ta phải nghĩ ra một phương pháp thích đáng để giải quyết.” Tô Hiểu Hồng lo lắng cũng chính là sự lo lắng của Vũ Giai. Nhưng nàng tạm thời còn chưa nghĩ ra cách nào để không thương tổn mặt mũi của những vị chưởng môn này, mà cũng có thể nghĩ ra biện pháp hóa giải việc trước mắt.

“Kỳ thực muốn nói biện pháp giải quyết sao, cũng không phải không có.” Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Bọn họ có thể dùng điện thoại di động thông tri đệ tử trên khán đài tham dự cạnh phách, tôi cũng có thể làm như vậy, để Trần Nhân an bài mấy đệ tử Phong Sơn phái lạ mặt thay tôi tham dự cạnh phách. Tôi cũng không tin, những người này đều có thể nhận ra toàn bộ đệ tử Phong Sơn phái.”

“Ý kiến hay.” Ánh mắt Vũ Giai và Tô Hiểu Hồng sáng lên, cùng nói. Theo các nàng xem ra, biện pháp này của hắt thực sự rất tốt. Tô Hiểu Hồng lại càng dùng ánh mắt hơi khiêu khích nhìn mọi người trong phòng, cười hì hì nói: “Chiêu này của lão sư, chính là chiêu trong truyền thuyết “dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân” a.”(Dùng chiêu của người, trả lại cho người).

Trương Văn Trọng bật cười, lập tức nói thêm: “Nhưng chuyện nhắn tin, cũng không thể do tôi tự mình làm, bằng không sẽ khiến cho mọi người hoài nghi. Ân...như vậy đi tiểu muội, chuyện nhắn tin giao cho cô đi làm. Một khi tôi xem trọng kiện bảo bối nào, sẽ dùng truyền âm nhập mật báo cho cô, sau đó cô nhắn tin cho Trần Nhân.” Sở dĩ hắt không chọn phương pháp truyền âm nhập mật trực tiếp nói với Trần Nhân, là bởi vì Trần Nhân ở cách nơi này quá xa, một khi dùng truyền âm nhập mật, linh lực dao động sản sinh sẽ khiến mọi người phát hiện. Nếu như vậy hành động của hắt cũng không còn ý nghĩa.

“Không thành vấn đề.” Tô Hiểu Hồng gật đầu nói: “Em đã thành thực vụ này, dù bỏ điện thoại trong túi, cũng có thể nhắn tin chính xác.”

Trương Văn Trọng hài lòng nói: “Tốt, vậy cô nhanh nhắn tin cho Trần Nhân, để cô ấy sớm chuẩn bị an bài.”

“Dạ.” Tô Hiểu Hồng đáp, đưa tay vào trong túi, cầm điện thoại nhắn tin lập tức. Lúc nàng nhắn tin cũng không làm ra động tác gì dư thừa, làm cho không ai hoài nghi, chỉ cho rằng nàng bỏ tay trong túi mà thôi.

Bởi vì có cấm chế, ba người nói chuyện những người chung quanh không thể nghe thấy. Tuy rằng với tu vi của bọn họ, có biện pháp phá giải cấm chế này. Nhưng bởi vì sợ đắc tội Trương Văn Trọng, cũng không dám ra tay. Huống chi theo bọn họ xem ra, Trương Văn Trọng hơn phân nửa đang nói chuyện riêng tư với hai vị thiếu nữ thanh xuân, nhưng không có ngờ tới, ba người lại đang nói chuyện liên quan tới bọn họ.

Sau khi an bài thỏa đáng, Trương Văn Trọng cũng không biểu hiện ra dị dạng khiến kẻ khác hoài nghi, thường thường vẫn tham dự tranh phách, nhưng số lần vẫn ít hơn trước rất nhiều. Nhưng cũng giống như trước đó, mỗi lần hấn ra giá, đều làm cho vô số người đi theo điên cuồng cạnh giá, đẩy giá tiền của kiện bảo bồi lên cao tới mức khiến kẻ khác phải lú lẫm.

Chỉ bất quá mấy vật kia cũng không phải vật mà Trương Văn Trọng muốn có.

Thứ hấn thật sự muốn có, đã nói với Tô Hiểu Hồng báo cho Trần Nhân, lại do vài tên đệ tử lạ mặt tham dự cạnh phách. Quá trình như vậy tuy rằng phiền phức, nhưng thật ra cũng không còn ai đi theo tranh đoạt như trước đó. Kể từ đó cũng để Trương Văn Trọng thuận lợi mua được một ít pháp bảo và phù chú có phẩm cấp không tệ cho đệ tử Phong Sơn phái.

Buổi đầu giá tu chân vẫn hừng hực tiến hành, vật phẩm oanh động đầu tiên của ngày hôm nay, dưới sự chờ mong tràn đầy trong lòng mọi người, rốt cục đã xuất hiện.

537. Chương 560: Chuyên Nghiệp Diệt Môn Hộ, Không Thể Trêu Vào

Khi bốn gã đệ tử Phong Sơn phái, dùng bốn chiếc khay bằng Kim Tương Ngọc, nâng theo bốn bình sứ Thanh Hoa xuất hiện trên sân bóng, nguyên sân bóng còn đang có chút râm rĩ, nhất thời biến thành lặng ngắt như tờ.

Vô luận là trong phòng quý khách hay trên khán đài phổ thông, những người tu chân hay dị năng giả đều đưa ánh mắt nhìn về phía bốn bình sứ tràn đầy vẻ đẹp cổ điển. Trong khoảnh khắc, bọn họ đều ngậm chặt miệng, rất sợ lỡ như phát ra âm thanh, sẽ làm bốn đệ tử Phong Sơn phái hoảng sợ, làm bốn bình sứ Thanh Hoa rơi xuống đất vỡ tan.

Tuy rằng bốn bình sứ Thanh Hoa đều là đồ cổ quý báu, nhưng người tu chân cùng dị năng giả trên sân bóng quan tâm, hiển nhiên cũng không phải bốn bình sứ kia. Dù sao đối với những người như bọn họ mà nói, đồ cổ gì đó, đã thấy được quá nhiều. Hầu như ở trong từng tông phái, đều có đồ cổ với số lượng xa xỉ. Lúc này sở dĩ bọn họ khẩn trương như vậy, đều bởi vì những thứ đựng trong bốn bình sứ kia.

Tuy rằng bốn bình sứ đều đầy kín nắp, tuy rằng mọi người ngồi rất xa, nhưng linh khí tinh thuần phát ra bên trong, lại làm mọi người rõ ràng cảm ứng được, lại sinh ra một loại cảm giác tinh thần thư sướng, phẳng phất những lỗ chân lông quanh thân đều bị cỗ linh khí mở ra, làm người ta vô cùng sáng khoái. Thậm chí còn có một ít người, càng kinh ngạc phát hiện, dưới tác dụng của cỗ linh khí tinh thuần, tu vi đang dừng ở bình cảnh của họ không ngờ đã có động tĩnh mơ hồ.

Không hề nghi ngờ, ở bên trong bốn bình sứ Thanh Hoa, hẳn đều là đan dược thượng phẩm có công hiệu thật tốt.

Thẳng đến khi bốn gã đệ tử Phong Sơn phái đặt bốn bình sứ lên trên bàn bán đấu giá, trái tim của mọi người trong sân bóng mới thả lỏng xuống tới, không hẹn mà cùng hộc ra một hơi.

Tuy rằng động tĩnh thở ra của mọi người cũng không rõ ràng, nhưng hơn vạn người cùng thở ra, cũng thật kinh người. Giống như có một cơn lốc vừa thổi lướt qua. May là trong sân bóng có bố trí cấm chế, che giấu âm thanh tiết ra ngoài. Bằng không, còn không biết sẽ làm người bên ngoài sân bóng hiểu kỳ đến thế nào.

Sau thoáng yên lòng, mọi người trên khán đài cũng đều hiểu kỳ suy đoán bên trong bốn bình sứ đang đựng loại đan dược gì.

“Đan dược này có linh khí nồng nặc như vậy, khoảng cách xa như thế, đều làm ta rõ ràng cảm ứng được. Chỉ sợ phẩm cấp của nó hẳn phải ở ngũ phẩm đi?”

“Ngũ phẩm? Xem ra người nhất định không tham gia buổi đấu giá hai hôm nay. Ta nói cho người, trong buổi đấu giá hôm qua, cũng đã xuất hiện qua ngũ phẩm đan dược. Nhưng linh khí phát ra đều hơn hẳn hôm qua. Theo ta nghĩ, phẩm giai trong bốn bình sứ này, nếu không là thất phẩm, ít nhất cũng lục phẩm.”

“Lục, thất phẩm đan dược? Trời ạ...điều này khả năng sao? Hiện nay trong tu chân giới, dù có lục, thất phẩm đan dược, số lượng cũng cực kỳ thưa thớt đi? Thế nào lại có người có thể đem ra bán đấu giá? Các người không phải đang nói bậy đó chứ?”

“Nói bậy? Hừ, người quả nhiên là ếch ngồi đáy giếng, thiếu thốn kiến thức. Ta đã nghe nói, Phong Sơn phái là tông phái do tiên nhân sáng chế, công pháp cùng phương pháp luyện đan, luyện khí đều là tiên pháp do tiên nhân truyền thụ, người nói Phong Sơn phái có bản lĩnh như vậy, muốn luyện chế một nhóm lục, thất phẩm đan dược, không phải sẽ dễ dàng hay sao? Theo ta thấy, đừng nói là lục, thất phẩm đan dược, dù là bát, cửu phẩm đan dược, chỉ sợ Phong Sơn phái cũng có thể luyện chế ra đi?”

Trong lúc mọi người còn đang suy đoán nghị luận không ngớt, một nam tử mặt trắng không râu ngồi bên khán đài phía nam, đột nhiên đứng dậy, dùng thanh âm âm nhu khiến kẻ khác dựng đứng tóc gáy, nhìn những người tu chân ngồi bên khán đài phía nam nói: “Mặc kệ phẩm giai của bốn bình đan dược là thế nào, Âm Phong Quỷ Tông chúng ta phải có được. Dù hao hết toàn bộ tích súc, cũng sẽ không tiếc. Ta khuyên các người, tốt nhất bỏ đi ý niệm cạnh tranh trong đầu. Bằng không Âm Phong Quỷ Tông sẽ không cho các người có ngày lành mà sống yên.”

Câu nói uy hiếp của hắn, tuy rằng làm hoảng sợ một ít người tu chân có tu vi thấp, nhưng đồng dạng cũng chọc giận nhiều người. Lúc này có một ít người ở những tông phái khác nhau đều đứng lên, cười lạnh châm chọc:

“Cười chết người đi được, Âm Phong Quỷ Tông các người lại là gì? Không ngờ còn dám nói ra lời uy hiếp, Lương Sơn Bình Gia chúng ta, nhưng thật ra muốn lãnh giáo bản lĩnh của các người.”

“Đông Hải kiếm phái chúng ta cũng không sợ, Âm Phong Quỷ Tông cũng chỉ giỏi khua môi múa mép mà thôi.”

“Người cho là mình mặt trắng không râu, thì là có thể hiệu lệnh thiên hạ, nhất thống giang hồ sao? Muốn buộc chúng ta buông tha bốn bình đan dược, cửa cũng không có. Ta thật ra muốn nhìn, Âm Phong Quỷ Tông có dám động thủ đối với Ngũ Hành Môn chúng ta hay không?”

....

Đệ tử mấy tông phái trợn mắt đứng lên, làm cho cả khán đài phía nam dày đặc mùi thuốc súng, rất có tư thế một lời không hợp sẽ rút đao khai chiến.

Trường hợp như vậy, làm một ít người tu chân, dị năng giả ngồi khán đài phía nam hoảng sợ vội vã đứng dậy lánh tránh. Làm khán đài phía nam vốn đang trật tự yên tĩnh nhất thời biến thành rối loạn.

Một màn như vậy, tự nhiên cũng bị những chưởng môn, trưởng lão các tông phái ngồi trong phòng quý khách nhìn thấy. Theo bọn họ xem ra, đây là một cơ hội tốt lấy lòng Trương Văn Trọng và Phong Sơn phái, đều tiến lên nói với Trương Văn Trọng: “Ra vẻ có người đang nháo sự bên khán đài phía nam. Bỉ phái vừa lúc có đệ tử ngồi bên khán đài phía nam, không bằng để ta hạ mệnh lệnh, để bọn họ đến dẹp trận rối loạn này đi?”

Trương Văn Trọng làm sao không biết tâm tư của những vị này đang muốn mượn cơ hội ban ơn lấy lòng, hắn mỉm cười, uyển chuyển cự tuyệt: “Ý tốt của chư vị, Phong Sơn phái tâm lĩnh. Nhưng việc nhỏ này sẽ không cần làm phiền đệ tử của chư vị, Phong Sơn phái tự nhiên sẽ có người xử lý.”

Ngay khi lời của Trương Văn Trọng vừa hạ xuống, một cỗ linh lực hùng hậu cường thế đột nhiên xuất hiện bên trong sân bóng, lại hướng đệ tử các tông phái ngồi bên khán đài phía nam đổ ập đè ép xuống phía dưới.

Những người còn lại, cho dù cũng đang ở trên khán đài phía nam, chỉ cảm thấy cỗ linh lực đè ép có chút hô hấp khó khăn. Nhưng đệ tử của tông phái gây nháo, cũng không được dễ dàng như vậy. Bọn họ chỉ cảm thấy, trên đầu đè xuống cũng không phải là linh lực, mà là một tòa núi lớn vô hình.

Tuy rằng đã dùng hết toàn lực, nhưng vẫn không thể chống đối được cỗ linh lực cường thế kia. Những đệ tử các tông phái đều đang kêu rên, giữa tiếng kêu gào thê thảm, bị áp chế trên mặt đất, cũng không thể động dậy chút nào. Đệ tử Âm Phong Quỷ Tông khơi mào sự cố, tức thì bị đè ép đến phun máu miệng. Tuy rằng không làm tổn thương tạng phủ bọn họ, nhưng muốn khôi phục cũng phải điều dưỡng mấy ngày mới xong.

Một đạo quang mang màu vàng đất, phóng xuất trước người đệ tử Âm Phong Quỷ Tông vừa mới uy hiếp mọi người, đợi khi quang mang biến mất, chính là Tiêu Đồ có tu vi Luyện Hư kỳ vừa mới hóa thành hình người, đã xuất hiện ngay trước mặt bọn họ. Hắn nhắc tên đệ tử Âm Phong Quỷ Tông đang quỳ rạp dưới đất đứng lên, hừ lạnh nói: “Thật to gan, tiểu tử cũng dám nháo sự ngay hội đấu giá tu chân do Phong Sơn phái tổ chức, người may mắn, nếu không phải chủ nhân nhà ta không cho ta giết người lung tung, theo tính tình của ta, sẽ cho Âm Phong Quỷ Tông các người diệt môn ngay tại chỗ.”

Câu nói của Tiêu Đồ làm người của Âm Phong Quỷ Tông vô cùng kinh hãi. Bọn họ bỗng nhiên nhớ tới, Phong Sơn phái không phải là người dễ khi dễ, người ta là tông phái đã liên tục diệt môn hai tông phái xếp hàng trong trăm môn phái đứng đầu. Ở chuyện diệt môn này, lại có truyền thống tốt đẹp cùng kinh nghiệm phong phú. Một khi thật sự chọc giận bọn họ, chỉ sợ Âm Phong Quỷ Tông sẽ bước rạp khuôn theo Phù Bảo Tông và Âm Kiệt phái.

Vừa nhớ tới những chuyện này, các đệ tử Âm Phong Quỷ Tông nổi lên màu xanh nhợt hòa lẫn vẻ đen thui.

Các đệ tử Âm Phong Quỷ Tông không muốn nhận lấy kết cục bi kịch, vội vã khóc rống thừa nhận lệch lạc, cầu xin khoan dung. Mà những đệ tử của các môn phái khác cũng không dám chậm trễ, đều hướng Tiêu Đồ xin khoan thứ.

Bởi vì có mệnh lệnh của Trương Văn Trọng, Tiêu Đồ cũng không dự định giết chết những người này, chỉ muốn làm bọn họ kinh sợ một chút, đồng thời gỡ núi chấn hổ, làm những người tu chân đến tham gia hội đấu giá, đều phải thành thật hơn một chút. Lẫn nhau có mâu thuẫn tranh cãi gì, thì phải chấm dứt ngay, bằng không nháo sự trong hội đấu giá, trở ngại hội đấu giá tiến hành.

Cho nên trong tiếng cầu xin khoan dung của đệ tử Âm Phong Quỷ Tông, Tiêu Hồi thu lại thuật pháp “Bàn Sơn”, để những người đang quỳ sắp dưới mặt đất có thể đứng dậy.

“Xem thái độ thừa nhận lệch lạc của các người, ta tạm thời tha cho các người lần này. Nhưng ta nói thẳng trước, nếu còn ai dám nháo sự, ta sẽ không khách khí như vậy nữa.”

Lời nói đặng đặng sát khí của Tiêu Đồ, không chỉ nói cho mấy tông phái kia nghe, đồng dạng cũng là nói cho toàn bộ các tông phái trong sân bóng nghe thấy. Mà sau khi nói xong, hắn biến thành một đạo quang mang màu đất, quay về địa phương ban đầu, tiếp tục giám thị tình huống bên trong sân bóng.

Tuy rằng những tông phái đến tham gia hội đấu giá, cũng không ít người có tu vi không kém gì Tiêu Đồ. Thế nhưng sau khi nghe Tiêu Đồ nói xong, dù không cam lòng, nhưng cũng không dám biểu lộ ra. Dù sao Phong Sơn phái có tiên nhân làm chỗ dựa, trong phái còn không biết đang cất giấu bao nhiêu cao thủ. Đối nghịch với bọn họ, chẳng phải là tự tìm khổ hay sao?

Huống chi người ta là tông phái chuyên nghiệp diệt môn, làm sao có thể tùy tiện trêu chọc tới?

Màn nhạc đệm này mang đến ảnh hưởng cũng không duy trì được bao lâu, lực chú ý của mọi người rất nhanh quay về bốn bình sứ Thanh Hoa trên đài bán đấu giá. Bọn họ đều đang chờ mong Khâu Đại Bảo nhanh chóng tuyên bố bắt đầu đấu giá, để bọn họ có thể lập tức thu lấy bốn bình sứ kia vào trong túi.

538. Chương 561: Hiệu Ứng Oanh Động Do Đan Dược Lục Phẩm Dẫn Phát

Khâu Đại Bảo chủ trì hội đấu giá kinh nghiệm cực kỳ phong phú, cũng không vội vàng giới thiệu phẩm cấp cùng tên gọi của bốn bình đan dược, mà chỉ mở nắp bình.

Một hương thơm thắm tận ruột gan lập tức từ bên trong bình sứ Thanh Hoa tán phát ra, hương vị sâu thẳm, không chỉ tràn ngập trong sân bóng, thậm chí còn lan ra ngoài, truyền vào mũi những người bình thường.

Tuy rằng người thường không thể hội được linh khí tinh thuần ẩn chứa bên trong hương thơm, nhưng bọn họ có thể cảm giác được hương thơm tạo cho họ cảm giác thể xác cùng tinh thần thư sướng, làm tinh thần họ không khỏi rung lên, người cũng như trẻ hơn rất nhiều.

Loại cảm giác kỳ lạ này, làm những người chung quanh sân bóng cực kỳ kinh ngạc. Bọn họ vừa suy đoán hương vị, vừa tìm kiếm nơi phát ra. Chỉ bất quá, vô luận là khứu giác hay tầm mắt của họ, đều kém xa người tu chân và dị năng giả. Một phen hiểu kỳ tìm kiếm, chỉ uống phí công phu, không thể tìm được nơi phát ra như nguyện.

Có người hiểu chuyện, gọi điện cho đài truyền hình, làm suốt mấy ngày tin tức tại Vân Thai thị chỉ tuyên truyền việc này, thậm chí còn mời chuyên gia học giả thảo luận không ngớt. Cuối cùng chỉ nói do hoàn cảnh cải thiện nên hương thơm tự phát trong khu vực thành thị. Đương nhiên, có bao người tin tưởng thì không thể biết được.

Hương thơm nồng nặc từ trong bốn bình sứ tản ra, không chỉ làm người thường cảm thấy thể xác và tinh thần thư sướng, càng làm những người tu chân nhận ra được linh khí thiên địa tự nhiên ẩn chứa bên trong.

Hô hấp của bọn họ, không khỏi biến thành gấp gáp. Mà mục đích làm như vậy chỉ có một, đó chính là hi vọng hít vào thật nhiều hương thơm.

Dù không ăn được đan dược cao phẩm, nhưng thấy nhiều hiệu rộng cũng là rất tốt.

Nhất là một ít người tu chân có tu vi thấp, vẻ mặt tham lam hít mạnh không ngừng. Nếu không phải tu vi thiếu, chỉ sợ bọn họ chỉ hít vào mà không cần thở ra. Sở dĩ họ làm như vậy, bởi vì họ cảm thấy linh khí trong đan dược ẩn chứa tác dụng xúc tiến tu vi đối với bọn họ.

Không chút khoa trương mà nói, linh khí ẩn chứa trong hương thơm, còn tinh thuần hơn tất cả đan dược khác, đối với hiệu quả đề thăng tu vi cũng càng thêm rõ ràng.

Ở lúc này, những người tu chân tu vi thấp trong sân bóng, ước gì bình đan dược vẫn mở nắp, để họ có thể tiếp tục hấp thu linh khí bên trong. Đương nhiên không phải ai cũng nghĩ như vậy, những người có ý định tham gia cạnh phách, đương nhiên xót ruột khi thấy được hương tán phát quá lâu, sẽ làm được lực xói mòn, ảnh hưởng công hiệu đan dược. Bởi vậy bọn họ đều kêu la lên:

“Mau đây nắp bình lại, đừng lãng phí được hiệu nha.”

“Cho chúng ta ngửi hương vị một chút là được rồi, không cần mở cả nắp bình ra chứ? Mau nhanh đây lại, sau đó giới thiệu giá cả đi, người còn muốn kéo dài bao lâu nữa? Ta đã chờ không nhịn được rồi đó.”

Khâu Đại Bảo đứng trên đài bán đấu giá, lúc này lại nghe theo ý kiến của mọi người. Hắn đã đạt được mục đích, cười tủm tỉm đây nắp bình sứ lại. Một màn như thế làm những người có tu vi thấp vô cùng tiếc nuối. Nhưng bọn họ cũng không có gì oán giận. Dù sao có thể hấp thu được hương thơm như vậy, đối với bọn họ mà nói đã là vô cùng may mắn.

Thậm chí có một ít người tu chân cùng dị năng giả tu vi thấp đang ghé vào nhau, đắc ý dào dạt nói: “Hội đấu giá tu chân lần này, ta thực sự đến đúng rồi. Sau này ta cũng có thể ưỡn ngực nói cho người khác nghe ‘ca tuy rằng không có ăn đan dược lực, thất phẩm, nhưng ca cũng đã ngửi thấy, nhìn thấy qua.’ A ha, đây là kinh lịch lợi hại cỡ nào, tin tưởng nói ra sẽ làm người ta ước ao đến chết.”

Khâu Đại Bảo đứng trên đài bán đấu giá, tự nhiên không nghe được những người này nói chuyện. Sau khi đóng nắp bình sứ, hắn liền giới thiệu: “Chư vị bằng hữu, hôm nay các vị đã đến đúng dịp. Bốn bình đan dược này không phải là mặt hàng phổ thông. Phẩm cấp của chúng đều là đan dược lực phẩm. Từ bình bên trái bắt đầu, chính là Tam Thanh Đại Đạo Đan, Cửu Chuyển Linh Tiên Hoàn, Thập Toàn Như Ý Tán và Chí Tôn Ngưng Âm Lộ, mỗi một bình đều có năm viên đan dược. Tin tưởng đối với công hiệu của bốn loại đan dược này, chư vị cũng đã sớm được nghe thấy. Ở đây tôi cũng sẽ không lãng phí thời gian của chư vị, nói năng rườm rà giới thiệu. Hiện tại chúng ta bắt đầu bán đấu giá bình Tam Thanh Đại Đạo Đan trước tiên. Giá khởi đầu của nó, là mười vạn nhất phẩm đan dược. Bằng hữu có hứng thú, mau nhanh ra giá. Bằng không một khi bỏ qua, chỉ sợ sẽ làm cho các vị hối hận cả đời.”

Tuy rằng đã sớm có suy đoán, nhưng sau khi Khâu Đại Bảo báo ra giá cả bốn bình đan dược, bên trong sân bóng vang lên một mảnh kinh hô. Tiếng kinh hô của vạn người hội tụ cùng một chỗ, quả nhiên có loại cảm

giác như trời long đất lở, chấn đến lỗ tai phát đau, thậm chí làm sân bóng to như vậy cũng phải rung động.

Mà bên trong phòng quý khách, trong tiếng kinh hô, đều đưa ánh mắt nhìn về phía Trương Văn Trọng.

Theo bọn họ xem ra, bốn bình lục phẩm đan dược, chỉ có thể là Trương Văn Trọng và Phong Sơn phái lấy ra. Chỉ là không biết, bên trong tay Trương Văn Trọng cùng Phong Sơn phái, ngoại trừ bốn bình đan dược lục phẩm ra, rốt cục còn có bao nhiêu cao phẩm đan dược nguyện ý lấy ra để bán?

Trong khoảng thời gian ngắn, tâm tư mọi người bắt đầu lung lay. Bọn họ đều đang suy tư, đến tột cùng nên dùng dạng phương pháp gì, từ trong tay hắn mua được càng nhiều cao phẩm đan dược.

Pháp bảo sao?

Cao phẩm pháp bảo bên trong tông phái mình cũng không có vài món, làm sao bỏ ra được để trao đổi cao phẩm đan dược? Về phần pháp bảo thấp phẩm...Phong Sơn phái người ta ngay cả một đệ tử Luyện Khí kỳ đều có thấp phẩm bảo khí, hiển nhiên sẽ không hiềm lạ với thấp phẩm pháp bảo.

Đan dược sao?

Cao phẩm đan dược cất giữ trong tông phái chỉ sợ còn không bằng phẩm cấp đan dược do chính Phong Sơn phái luyện chế ra, dùng đan dược đi trao đổi đan dược, có khác gì tự đi tìm mất mát?

Càng nghĩ, lấy được ra tay thứ mà Trương Văn Trọng cùng Phong Sơn phái hứng thú, chỉ có cao phẩm linh tài liệu, linh thú cùng một ít kỳ trân dị bảo hiếm thấy.

Để có thể thu được cao phẩm đan dược cùng lấy lòng Phong Sơn phái, những trưởng môn, trưởng lão đều buông xuống sự rụt rè cùng ngạo khí, lần nữa vây quanh Trương Văn Trọng.

Một vị trưởng môn dẫn đầu mở miệng nói: “Trương tiên sinh, sau khi hội đấu giá chấm dứt, tôi nghĩ muốn mời anh và hai người bạn của anh dùng một bữa ăn. Không biết các vị có bằng lòng nể mặt chút không?”

Nhưng Trương Văn Trọng còn chưa kịp trả lời hắn, một trưởng môn khác đã lấn trưởng môn kia ra phía sau, đi thẳng vào vấn đề nói: “Trương tiên sinh, tông phái chúng tôi có vài món cao phẩm linh tài liệu không tệ. Nếu như anh có hứng thú, tôi lập tức cho người mang đến Vân Thai thị, mặc cho anh chọn lựa, chỉ cần anh coi trọng, cứ mặc tình lấy đi...”

Những trưởng môn cùng trưởng lão khác đều ồn ào hướng hắn phát ra lời mời, trong khoảnh khắc, toàn bộ căn phòng ầm ĩ phi thường, làm cho người ta thật sự khó nghe được những người này đang nói điều gì.

Bất đắc dĩ, Trương Văn Trọng đành cười khổ làm ra thủ thế chớ có lên tiếng.

Làm kẻ khác kinh ngạc chính là, ngay khi hắn làm ra thủ thế, những người đang chen chúc trong phòng cũng nghe lời ngậm miệng lại, không còn cao giọng xôn xao, toàn bộ phòng quý khách lập tức liền yên tĩnh xuống tới.

Xích Hà đạo trưởng đứng một bên ghen hờn nhìn trần trối, phi thường kính nể.

Phải biết rằng, những người này đều là đại nhân vật mắt cao hơn trán. Nếu như đổi lại là người khác làm ra thủ thế như vậy, chỉ sợ đã làm bọn hắn tức giận. Mà làm sao giống như bây giờ, lại làm cho họ nghe lời như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có Trương Văn Trọng có thể làm được đi?

Vừa vô cùng kính nể, Xích Hà đạo trưởng cũng nhịn không được huyền tưởng trong lòng: “Trương tiên sinh thật không hổ là đệ tử tiên nhân, quả nhiên lợi hại. Cũng không biết đời này của ta, có thể uy phong một lần như hắn hay không? Để những trưởng môn này nghe theo lời ta nói?”

Trên mặt Trương Văn Trọng tràn đầy vẻ mỉm cười chân thành, giọng nói nhu hòa: “Chư vị bằng hữu, các vị đã để mắt đến tôi, lại còn mời mọc, tôi làm sao có thể cự tuyệt? Đợi buổi đấu giá kết thúc, tôi sẽ an bài thời gian, cùng phước ước các vị.” Bởi vì dùng Chúc Do Thuật, lời nói của hắn làm mỗi người trong phòng đều có cảm giác mát mẻ như cơn gió mùa xuân.

Hơi dừng lại một chút, Trương Văn Trọng chỉ vào bốn bình sứ trên đài đấu giá, mỉm cười nói: “Nhưng bây giờ chúng ta còn phải đem tinh lực chú ý lên bốn bình lục phẩm đan dược thôi. Chư vị bằng hữu, đừng

trách tôi không nhắc tỉnh, nếu các vị còn không ra giá, bình Tam Thanh Đại Đạo Đan sẽ bị người khác mua đi mất.”

Lời nói của hắn làm mọi người nhất thời khản trương lên, vội vã đưa ánh mắt chuyển lên đài đấu giá. Quả nhiên khi bọn họ vừa quay sang Trương Văn Trọng phát ra lời mời, giá cả của Tam Thanh Đại Đạo Đan đã tăng lên ba mươi vạn.

Thấy tình hình này, bọn họ cũng không dám tiếp tục phân tâm, liền nhanh thu liễm tâm thần bắt đầu tham dự vào trận tranh phách đan được.

Giá cả của Tam Thanh Đại Đạo Đan, trong tiếng kinh hô của mọi người, một đường cuồn thăng.

Cuối cùng, bình Tam Thanh Đại Đạo Đan, được thành giao với giá cả điên cuồng: Sáu mươi vạn nhất phẩm đan được.

539. Chương 562: Giá Trên Trời Thật Điên Cuồng

Bốn người Lục Hộc cũng không tham gia tranh đoạt Tam Thanh Đại Đạo Đan, mà chỉ làm người đứng xem quá trình. Bọn họ làm như vậy cũng không phải coi thường Tam Thanh Đại Đạo Đan, chỉ là bởi vì muốn tập trung càng nhiều tài chính đến cạnh phách ba loại lục phẩm đan được kia cùng thất phẩm đan được còn chưa lộ diện. Mà Tam Thanh Đại Đạo Đan, bởi vì trước đó Trương Văn Trọng đã từng biếu tặng cho bọn họ một ít, cho nên sau một phen suy nghĩ kỹ càng, bọn họ chỉ đành nhịn đau bụng tha cạnh tranh loại đan được này.

Sau khi chấm dứt bán đấu giá Tam Thanh Đại Đạo Đan, mọi người còn chưa kịp thở ra một hơi, Khâu Đại Bảo lại tuyên bố bán đấu giá Cửu Chuyển Linh Tiên Hoàn. Hắn làm như vậy là có nguyên nhân. Khi tiếng lòng đang kích động của mọi người còn chưa bình phục, lại lần nữa đẩy ra bán bảo bối trân quý tương đương, thì khả năng cạnh phách kịch liệt tuyệt đối sẽ càng cao hơn bảo bối trước đó.

An bài của Khâu Đại Bảo, không thể nghi ngờ thật thành công. Một khi hắn vừa tuyên bố Cửu Chuyển Linh Tiên Hoàn bắt đầu bán đấu giá, những người chưa mua được Tam Thanh Đại Đạo Đan, nghen một bụng tức giận đều liên tiếp ra giá, trong nháy mắt đã đẩy mạnh giá cả của Cửu Chuyển Linh Tiên Hoàn. Mà bốn người Lục Hộc cũng đang là một thành phần trong đó.

Tuy rằng chương môn bốn môn phái của họ đều đã đích thân đến hội đấu giá tu chân lần này, nhưng quyền lực và nhiệm vụ cạnh phách vẫn rơi vào trong tay bọn họ, còn chưa bị thu hồi về. Mà bốn người bởi vì tạo ngộ hôm trước, đã hình thành một tiểu đoàn thể vô cùng chặt chẽ. Để có thể thu nhập Cửu Chuyển Linh Tiên Hoàn, Thập Toàn Như Ý Tán cùng Chí Tôn Ngưng Âm Lộ vào trong túi, bọn họ cũng giống như hôm qua cạnh phách đan được ngũ phẩm, đạt thành một hiệp nghị hợp tác, tập hợp tài lực của bốn tông phái cạnh tranh cùng các môn phái khác.

Cách làm như vậy của bọn họ, không thể nghi ngờ tương đối chính xác. Dù sao bốn người đại diện cho bốn tông phái mạnh, đều nằm trong Địa Tự Hào, tập hợp tài lực của bốn tông phái, thật đúng là không có tông phái nào bằng được.

Cuối cùng bốn người Lục Hộc đều đạt được ý nguyện thu lấy ba loại đan được vào trong túi mình. Để có được ba loại đan được này, bọn họ tổng cộng phải đưa ra hai trăm lẻ năm vạn nhất phẩm đan được.

Lại thêm bình Tam Thanh Đại Đạo Đan bán ra được với giá sáu mươi vạn, giá cả của bốn bình đan được lục phẩm, cuối cùng đạt tới cái giá hai trăm sáu mươi lăm vạn nhất phẩm đan được.

Giá cả như vậy, có thể nói là một cái giá trên trời khiến kẻ khác lú lẫm, đồng dạng cái giá này cũng đã sáng tạo kỷ lục mới trong tu chân giới.

Nguyên bản sân bóng đang rầm rĩ, cũng bởi cái giá trên trời này sinh ra, mà lâm vào một loại vắng vẻ không còn một tiếng động.

Loại vắng vẻ như vậy, giằng co suốt năm phút đồng hồ, mới bị một tiếng thét kinh hãi đánh vỡ: “Hai trăm sáu mươi lăm vạn nhất phẩm đan được a...Trời ạ, thực sự làm kẻ khác quá chấn kinh rồi, khó có thể tin, thật là khó có thể tin a...”

Một tiếng thét kinh hãi này, giống như kíp nổ được thiêu đốt, trong nháy mắt đã đem thùng thuốc nổ trong sân bóng châm lửa. Tiếng kinh hô vang lên liên tiếp, nổi liền không dứt, vang vọng toàn bộ thiên địa. Âm lượng thật lớn làm chấn rung cả sân bóng.

“Hai trăm sáu mươi lăm vạn nhất phẩm đan dược? Ta không có nghe lầm, không có nhìn sai chứ? Giá cả như vậy, quả nhiên là quá kinh khủng.”

“Nhiều đan dược nhất phẩm như vậy, nên dùng như thế nào a? Dù coi nó thành đường đậu mà ăn, cũng ăn được tới tháng năm nào?”

“Nếu như đem hai trăm sáu mươi lăm vạn đan dược chất đồng một chỗ, chỉ sợ phải bằng một tòa núi nhỏ đi? Hay thật, nhiều đan dược như vậy, ta thực sự không liên tưởng nổi.”

Tuy rằng mọi người khiếp sợ với cái giá trên trời này không ngớt, nhưng không ai nghi vấn giá trị của bốn loại đan dược lục phẩm kia. Trái lại còn có không ít người còn đang cảm thán, dùng hai trăm sáu mươi lăm vạn nhất phẩm đan dược mua bốn loại đan dược lục phẩm quả thật đã có lời. Nếu không phải bản thân họ không đủ nhất phẩm đan dược, chỉ sợ còn ra cái giá cao hơn để tranh đoạt.

Sở dĩ mọi người có ý nghĩ như vậy, bởi vì nhất phẩm đan dược bất cứ tu chân tông phái nào cũng có thể luyện chế đi ra. Thế nhưng bí phương luyện chế đan dược lục phẩm, đại khái đều đã trầm luân trong biển lịch sử dài dòng năm tháng. Trong thế giới hiện nay, đan dược lục phẩm bảo tồn xuống tới, cực kỳ thưa thớt, quả nhiên chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

Đối với người tu chân phổ thông mà nói, dùng nhất phẩm đan dược cũng trợ giúp tu luyện. Nhưng đối với người tu chân có tu vi ngoài Nguyên Anh kỳ mà nói, nhất phẩm đan dược đã không còn bao nhiêu hiệu quả, có hay không cũng đã không khác nhau. Dù là nhị, tam phẩm đan dược, cũng khởi không được bao nhiêu tác dụng. Mặc dù bao tử của họ có lớn, một mạch nuốt vào hơn vạn nhất phẩm đan dược, cũng không thể bang trợ họ đột phá bình cảnh, đề thăng tu vi.

Nhưng lục phẩm đan dược thì khác.

Không hề nghi ngờ, người tu chân có tu vi ngoài Nguyên Anh kỳ mà nói, một viên lục phẩm đan dược đủ để họ đột phá bình cảnh phức tạp nhiều năm, đề thăng tu vi chậm chạp không tiến triển.

Chính bởi vì nguyên nhân này, chưởng môn các tông phái mới không tiếc số tiền lớn, bỏ ra hai trăm sáu mươi lăm vạn nhất phẩm đan dược, một cái giá trên trời.

Nhìn bốn người Lục Hộc cao hứng bừng bừng, những chưởng môn trong phòng quý khách tuy rằng đều mỉm cười biểu thị chúc mừng, nhưng trong lòng họ đang tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, thầm nghĩ: “Không nghĩ tới, Linh Xu phái, Hoa Gian phái, Liễm Sơn kiếm tông và Ba sơn Tiêu gia lại kết thành liên minh, dùng tài lực của bốn tông phái để tranh đoạt bốn loại đan dược lục phẩm với chúng ta. Quả nhiên là quá vô sỉ, bất quá theo ta biết, sau đó có lẽ còn đấu giá thất phẩm đan dược, hừ, ta không tin các người bỏ ra hai trăm sáu mươi lăm vạn nhất phẩm đan dược rồi, còn đủ lực lượng để tranh đoạt thất phẩm đan dược với chúng ta.”

Cũng có người tính toán âm thầm: “Nếu bốn tông phái có thể kết thành liên minh, như vậy chúng ta cũng có thể đi tìm vài tông phái kết liên minh. Sự náo nhiệt của hội đấu giá lần này chưa từng có, tin tưởng ngoại trừ đan dược lục, thất phẩm, còn có nhiều thứ tốt xuất hiện. Nếu như vì tài lực không đủ mà tiếc nuối bỏ qua, chẳng phải sẽ làm kẻ khác hối tiếc không kịp?”

Chính bởi vì bị bốn người Lục Hộc kích phát, những chưởng môn bắt đầu tốp năm tốp ba tiến đến cùng nhau, nhỏ giọng thương nghị chuyện hợp tác kết minh.

Bên trong phòng quý khách, ngoại trừ bốn người Lục Hộc đang cười toe toét, chỉ sợ vui vẻ nhất cũng chính là Xích Hà đạo trưởng.

Từ khi biết lục phẩm đan dược bán ra với cái giá trên trời hai trăm sáu mươi lăm vạn nhất phẩm đan dược, Xích Hà đã há to miệng không sao khép lại. Về mặt hồng nhuận, hắn liên tục lẩm bẩm chỉ một câu: “Hai trăm sáu mươi lăm vạn nhất phẩm đan dược nha, chỉ hưởng phần trăm, cũng đủ cho Hà Phi Quan phát nhanh trong một đêm. Tốt, tốt, tốt, giá trên trời như vậy, càng nhiều càng tốt. Bao nhiêu ta cũng không ngại nhiều...”

So sánh với sự kích động của hấn, Trác Thanh Liên lãnh tĩnh hơn rất nhiều.

Nhìn dáng dấp hưng phấn quá độ của Xích Hà đạo trưởng, Trác Thanh Liên nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhỏ giọng nói với hấn: “Sư tôn, con kiến nghị sau khi trận đấu giá hôm nay chấm dứt, thầy tốt nhất nên đến gặp Trương tiên sinh mà nói, Hà Phi Quan chúng ta nguyện ý chủ động buông tha phần trăm hoa hồng được hưởng.”

Câu nói của Trác Thanh Liên, làm Xích Hà giống như bị xối nước lạnh lên đầu, làm hưng phấn của hấn toàn bộ biến mất, thần trí đột nhiên thanh tĩnh. Hấn kinh ngạc quay đầu nhìn nàng, kinh ngạc không giải thích được dò hỏi: “Vì sao? Thanh Liên, chẳng lẽ con không biết, hội đấu giá tu chân lần này sẽ mang đến cho chúng ta bao nhiêu lợi ích sao?”

“Chính vì con biết điểm này, cho nên mới kiến nghị sư tôn.” Trác Thanh Liên nói: “Sư tôn, thầy đã tiếp xúc với Trương tiên sinh một đoạn thời gian, đối với thái độ làm người của hấn, thầy cũng phải có lý giải. Thầy nghĩ, với tính cách phúc hậu của hấn, sẽ bạc đãi chúng ta sao?”

Xích Hà đạo trưởng suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Sẽ không, thái độ làm người của Trương tiên sinh rất nghĩa khí, phàm là bằng hữu hay người từng giúp đỡ hấn, hấn tuyệt đối sẽ không bạc đãi đối phương.”

“Điều này không phải được rồi sao?” Trác Thanh Liên nói: “Con tin tưởng, khi sư tôn nói với hấn việc này, hấn tất nhiên sẽ không đồng ý...”

Xích Hà đạo trưởng lúc này cũng đã nghĩ thông suốt, không đợi nàng tiếp tục nói, hấn liền tiếp lời: “Hay cho một chiêu lấy lui làm tiến, a, nếu theo lời con nói đi làm, Hà Phi Quan cũng sẽ không có gì tổn thất, còn có thể lấy lòng Trương tiên sinh, quả nhiên là tiện cả đôi đường, tốt, đợi buổi đấu giá kết thúc, thầy sẽ đi làm theo lời con.”

Sau đó hấn sờ sờ mũi, cười ha hả nói: “Thanh Liên, thầy thực sự đang nghĩ, con thích hợp làm quan chủ hơn cả thầy. Nếu không, thầy đem vị trí quan chủ truyền cho con luôn đi?”

Trác Thanh Liên lạnh như băng đáp lại một câu: “Chờ thầy chết rồi hãy tính.”

“Ác...Con đang nguyên rửa thầy sao vậy?” Xích Hà bị những lời này làm ngẹn họng.

Ngay khi hai người còn đang nói chuyện, các chương môn đang bàn chuyện hợp tác kết minh, hội đấu giá dưới sự chủ trì của Khâu Đại Bảo vẫn tiếp tục tiến hành.

Qua Tô Hiểu Hồng cùng Trần Nhân, Trương Văn Trọng mua được một đồng lớn linh tài liệu, mười kiện pháp bảo tốt, cùng nhiều phù chú uy lực không tẻ. Duy nhất đáng tiếc chính là, cho tới bây giờ hấn còn chưa gặp được vài món linh tài liệu cần thiết chế tạo Đạo Cơ Đan.

Mà khi nhiệt tình cùng hưng phấn của mọi người từ từ biến mất, lại một kiện vật phẩm bán đấu giá xuất hiện, hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của mọi người.

Có thể nói, hiệu ứng oanh động của kiện vật phẩm này còn không thấp hơn lúc bán đấu giá lục phẩm đan được.

Thậm chí còn vượt qua.

540. Chương 563: Tiên Khí?

Hai vị đệ tử Phong Sơn phái đặt lên trên bàn đấu giá, là một hộp gỗ hẹp dài khoảng chừng một thước. Trên hộp gỗ tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, điêu khắc rất nhiều ký hiệu. Ở trong mắt người thường, những ký hiệu này tạo hình cổ quái, ý nghĩa khó hiểu. Nhưng trong mắt người tu chân, những ký hiệu này rõ ràng là một loại pháp trận. Tuy rằng không thể hiểu rõ pháp trận này có tác dụng gì xác thực, nhưng không hề nghi ngờ, bên trong hộp gỗ đàn hương này, hấn là một kiện bảo bối rất tốt.

Chỉ là không biết, đây rốt cục lại là kiện bảo bối gì?

Trong sự hiếu kỳ cùng chờ mong của mọi người, Khâu Đại Bảo thân là người chủ trì, thật cẩn thận mở nắp hộp gỗ.

“Ngao...”

Một đạo âm thanh thú ngấm kinh sợ lòng người, thẳng trùng tận trời ngay lúc nắp hộp gỗ được mở ra, bỗng nhiên vang vọng lên. Nương theo tiếng thú ngấm thật kinh khủng, một đạo quang mang màu vàng kim từ bên trong hộp gỗ dần hường phóng xuất đi ra, không ngừng ngưng tụ thành hình ngay giữa sân bóng, hóa thành một con bạch hổ uy vũ hùng tráng, toàn thân sắc sỡ.

Trong tiếng hổ gầm khiến kẻ khác dựng đứng tóc gáy, đầu bạch hổ dùng ánh mắt bao quát chúng sinh, quét mắt nhìn mọi người bên trong sân bóng.

Trong khoảnh khắc, bên trong sân bóng lặng ngắt như tờ, mọi người đều bị một màn bất thành linh làm ngây ra.

Khâu Đại Bảo đang ở trên đài bán đấu giá càng cảm nhận sâu sắc, nếu không bởi vì hắn đã biết trước bên trong hộp gỗ đựng vật gì, đã làm tốt chuẩn bị tâm lý, chỉ sợ một màn bất thành linh thật kinh người này, sẽ chấn rung hắn ngồi bệch luôn xuống đất.

Một lúc sau, đạo quang mang màu vàng kim đã bị thu hồi vào bên trong hộp gỗ. Đầu bạch hổ uy vũ hùng tráng cũng biến mất trước mặt mọi người, chỉ còn lại một thanh bảo kiếm màu vàng kim tản ra hàn quang lạnh giá.

Khâu Đại Bảo là người đầu tiên phục hồi lại tinh thần, hắn vội vàng giới thiệu tư liệu về thanh bảo kiếm màu vàng kim: “Kiếm này tên Hổ Khiếu, phẩm cấp là...”

Nói đến đây, Khâu Đại Bảo cố ý dừng lại một chút. Quả nhiên cách làm này của hắn, đã làm sự quan tâm của mọi người trong sân bóng đều gọi lên. Trên khán đài, có không ít người hướng về phía hắn ồn ào, muốn hắn mau nhanh nói ra, đừng thừa nước đục thả câu. Thậm chí còn có người tâm tình kích động, càng trực tiếp hướng hắn đưa ra ngón giữa, miệng không ngừng chửi mắng.

Tuy rằng bọn họ đều từ một màn kinh người vừa rồi, đoán được phẩm cấp của bảo kiếm này không thấp. Thế nhưng phẩm cấp cụ thể của thanh bảo kiếm, bọn họ cũng không hiểu chính xác. Cho nên mới bức thiết muốn từ trong miệng Khâu Đại Bảo, thu được đáp án.

Khâu Đại Bảo đã đạt được mục đích, liền không hề kéo dài thời gian, mà trực tiếp báo ra phẩm cấp của thanh Hổ Khiếu kiếm.

“Phẩm cấp của nó là...cấp bậc tiên khí.”

Câu nói của Khâu Đại Bảo vừa ra khỏi miệng, toàn bộ sân bóng nhất thời lâm vào một mảnh tĩnh mịch không chút tiếng động. Vô luận là người trên khán đài hay trong phòng quý khách, đều mở to hai mắt nhìn, há to miệng, ngây người nhìn thanh Hổ Khiếu kiếm bên trong hộp gỗ, nhưng không nói ra được một câu nào.

Loại vắng vẻ quỷ dị này, đã giằng co suốt mấy phút.

Cuối cùng mọi người từ trong nỗi khiếp sợ hồi phục lại tinh thần, không hẹn mà cùng ồ lên kinh hô một mảnh. Lần này, tiếng kinh hô của họ không chỉ làm sân bóng sản sinh rung động, những tiếng kinh hô hội tụ cùng một chỗ hình thành luồng sóng âm cường đại, thậm chí còn phá tan cấm chế được thiết trí trong sân bóng, truyền ra bên ngoài, làm người thường ở chung quanh cũng có thể nghe thấy.

Nhưng người chung quanh sân bóng, đều cho rằng bên trong đang tổ chức một buổi nhạc hội của minh tinh ngôi sao, hoặc là cuộc thi đấu bóng đá. Cho nên đối với tiếng kinh hô kia cũng không sản sinh hoài nghi, thậm chí còn cho rằng đó là đương nhiên.

Bên trong sân bóng, trong tiếng ồ lên kinh hô, vẻ mặt mọi người khiếp sợ, đều ồn ào hét lên. Phảng phất chỉ có như vậy, mới có thể phát tiết ra sự kích động trong lòng bọn họ.

“Thanh kiếm này, không ngờ là Hổ Khiếu kiếm có cấp bậc tiên khí? Lẽ nào đây là phi kiếm do vị Đạo Hư tiền bối sau khi dẹp yên quần ma Tây Vực, cuối cùng phi thăng trở thành kiếm tiên từng sử dụng sao? Trời ạ...Không nghĩ tới, pháp bảo này lại không cùng Đạo Hư tiền bối đi tới tiên giới, mà di lưu ở lại nhân gian.”

“Thật không hổ là tiên khí, dù đã trải qua thời gian ngàn năm, không ngờ vẫn còn duy trì phẩm cấp không rơi xuống. Cách xa như vậy, ta vẫn có thể cảm giác được, cỗ linh lực dâng trào ẩn chứa trong Hổ Khiếu kiếm.”

“Rốt cục là ai đem thanh Hổ Khiếu kiếm tuyệt thế kỳ trân này đem ra bán đấu giá? Người này cũng quá phá sản đi thôi? Pháp bảo như vậy, vô luận là ở tông phái nào, chỉ sợ đều là chi bảo trấn phái đúng không? Nếu như tổ sư của tông phái bọn hắn ở dưới suối vàng biết được, chỉ sợ phải tức giận đến ói máu, chết thêm một lần đi nha? Nếu như bị Đạo Hư tiên bối biết, không biết có thể giận dữ, từ tiên giới hạ xuống trần gian, tìm đến người này để tính sổ?”

“Hội tu chân đấu giá lần này, thật đúng là tới thật đúng, đầu tiên là lục phẩm đan dược, lần này lại là Hổ Khiếu kiếm cấp bậc tiên khí...Mở rộng tầm mắt, quả nhiên là mở rộng tầm mắt, ta cũng không biết, tiếp theo còn có bảo bối làm kẻ khác khiếp sợ thế nào xuất hiện?”

Trong tiếng kinh hô và tiếng thét chói tai của mọi người, những ai đối với thanh Hổ Khiếu kiếm nảy sinh hứng thú, cũng đều ngồi ngay ngắn, hai mắt nhìn chăm chăm thanh bảo kiếm lóe ra kim quang. Trong ánh mắt họ tràn đầy quang mang sáng chói như ánh nắng, giống như con sói đói nhìn thấy thức ăn ngon, chỉ chờ Khâu Đại Bảo báo ra giá khởi phách của thanh kiếm, bắt đầu tuyên bố bán đấu giá, bọn họ sẽ lập tức xông lên, mua thanh Hổ Khiếu kiếm trở về. Vì thanh kiếm này, cho dù có táng gia bại sản, cũng sẽ không tiếc.

Phải biết rằng, trong tu chân giới hiện nay, một pháp bảo cấp bậc tiên khí, không chỉ đề thăng sức chiến đấu của một người, càng có thể đề thăng thực lực cùng lực ảnh hưởng của một tông phái. Huống chi lại là thanh Hổ Khiếu kiếm có uy danh hiển hách trong dòng sông lịch sử?

Mỗi một người tu chân trong sân bóng đều từng nghe nói về truyền thuyết của Đạo Hư chân nhân cùng Hổ Khiếu kiếm. Đối với uy lực khủng bố của Hổ Khiếu kiếm, cũng phi thường quen thuộc.

Cho nên sự quan tâm với thanh Hổ Khiếu kiếm, còn cường liệt hơn cả bốn bình lục phẩm đan dược.

“Thanh Hổ Khiếu kiếm này, không ngờ có cấp bậc tiên khí?” Lúc này hai mắt Tô Hiểu Hồng cũng nhìn chăm chăm thanh Hổ Khiếu kiếm trên đài bán đấu giá, kích động không ngớt, cũng không quay đầu lại, nói với Trương Văn Trọng: “Lão sư, thanh kiếm này chúng ta mua nhé?”

Dù sao có cấm chế che đậy thanh âm, nàng cũng không sợ những người khác nghe được lời nói chuyện giữa nàng và Trương Văn Trọng. Huống chi xem thần thái của mọi người bên trong phòng, hiển nhiên đều sản sinh hứng thú đối với Hổ Khiếu kiếm. Không hề nghi ngờ, mặc kệ bọn họ có biết thái độ của phe mình hay không, họ đều sẽ bỏ ra một số tiền lớn chém giết để tranh đoạt thanh bảo kiếm cấp bậc tiên khí này.

Nhưng làm Tô Hiểu Hồng thật không ngờ chính là, câu trả lời của Trương Văn Trọng, lại là: “Không, chúng ta không mua.”

“Vì sao không mua?” Tô Hiểu Hồng quay đầu nhìn hắn, trên mặt lộ ra biểu tình ngạc nhiên, không giải thích được nói: “Lão sư, thanh Hổ Khiếu kiếm là pháp bảo cấp bậc tiên khí nha, vì sao chúng ta không mua nó?”

Nhìn biểu tình của Tô Hiểu Hồng, Trương Văn Trọng không khỏi cười khê, nói ra một câu trả lời làm Tô Hiểu Hồng càng thêm khiếp sợ: “Bởi vì thanh Hổ Khiếu kiếm này, là một kiện đồ giả, nhưng thủ đoạn của người làm giả phi thường cao minh, không ngờ đã giấu diếm được đôi mắt của những người ở đây. Nếu không phải thần thức tôi mạnh mẽ, nhìn ra được vấn đề trong đó, chỉ sợ cũng sẽ bị lừa gạt.”

Tô Hiểu Hồng mở to hai mắt, kinh hô: “Cái...cái gì? Thanh Hổ Khiếu kiếm này, không ngờ là đồ giả? Vậy...vậy...” Nàng tự nhiên tin tưởng Trương Văn Trọng, nhưng linh lực tràn ra từ bên trong thanh Hổ Khiếu kiếm, lại dâng trào tinh thuần, cấp cho nàng cảm giác, kể cả hai chuẩn tiên khí như Bàn Long Ngọc Xích cùng Long Phượng Trình Tường Ấn cũng không thể so bằng.

Bảo bối như vậy, thực sự lại là đồ giả sao?

Tô Hiểu Hồng nhìn Trương Văn Trọng, trong đôi mắt to lộ ra vẻ nghi hoặc.

Trương Văn Trọng mỉm cười, đem tin tức do thần thức tra xét nói cho Tô Hiểu Hồng: “Khí linh trong thanh Hổ Khiếu kiếm, kỳ thực là yêu linh của Hổ yêu, bị người dùng thủ pháp đặc thù cắm tham bên trong thanh kiếm, dùng giả mạo khí linh, cũng không phải là khí linh chân chính. Chỉ bất quá, linh lực ẩn chứa trong thanh kiếm này, tôi tạm thời cũng nhìn không ra đã dùng loại phương pháp nào hình thành. Bất quá có một chút có thể khẳng định, linh lực kia cũng không ổn định. Nói cách khác, linh lực không thể kéo dài, không dùng được bao lâu, sẽ tự động tán đi...”

Nghe xong lời giải thích của Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng bừng tỉnh hiểu ra, lắc đầu than thở: “Thật không nghĩ tới, thanh Hổ Khiếu kiếm lại là đồ giả.” Sau đó lại chỉ vào những người tu chân tâm tình kích động chung quanh, hỏi: “Lão sư, chúng ta có nên nhắc nhở bọn họ hay không?”

Trương Văn Trọng mỉm cười, Vưu Giai xen lời: “Muội, em nghĩ Trọng ca nói cho bọn họ thanh Hổ Khiếu kiếm là đồ giả bọn họ sẽ tin tưởng sao? Nói không chừng, bọn họ còn có thể cho rằng, Trọng ca thi triển âm mưu quỷ kế, mục đích là vì bài trừ cạnh tranh, lặng lẽ đem thanh kiếm này thu vào trong túi.” Dù sao nàng cũng lịch lãm nhiều năm trong thương giới, đối với nhân tính, phi thường hiểu rõ khác sâu.

Nhìn dáng dấp kích động gần như điên cuồng của mọi người, Tô Hiểu Hồng gật đầu, nói: “Đúng vậy, thật đúng là có khả năng này...”

Lúc này Trương Văn Trọng cũng nhớ tới chuyện lúc trước Hà Phi Quan mua kiện lư hương hình thú Bạch Từ.

Từ nguyên lý cùng phương pháp tạo giả mà xem, cả hai vật này rõ ràng không hề khác biệt. Chỉ bất quá, thủ pháp làm giả Hổ Khiếu kiếm rõ ràng cao minh hơn lư hương hình thú Bạch Từ một ít. Bởi vậy Trương Văn Trọng suy đoán, hai kiện đồ giả là do một người tạo ra. Hơn nữa tạo nghệ làm giả của người này còn đang không ngừng đề thăng.

Trên thế giới này, có thể đem đồ giả tạo ra chân thực như vậy, thậm chí còn giấu diếm được nhiều đôi mắt của cao thủ, quả nhiên như lông phượng và sừng lân, ít lại càng ít.

Trương Văn Trọng không khỏi đối với người làm đồ giả này, sản sinh hứng thú thật lớn.

541. Chương 564: Thiên Tài Tạo Giả

Sau một thoáng trầm ngâm, Trương Văn Trọng nhìn Xích Hà đạo trưởng vẫy tay, ý bảo hần đến gần nói chuyện.

Lúc này Xích Hà đạo trưởng, cùng những người khác bên trong phòng đều đang toàn lực chú ý tới thanh Hổ Khiếu kiếm giả nằm trên đài đấu giá. Tuy rằng hần cũng biết, với tài lực của Hà Phi Quan, thật không có khả năng mua được thanh kiếm này. Dù có thể mua được, đối với Hà Phi Quan mà nói, cũng không phải là chuyện tốt. Nói không chừng, còn có thể bởi vậy đưa tới họa diệt môn, thế nhưng điều này cũng không gây trở ngại hần nhìn chằm chằm thanh Hổ Khiếu kiếm giả mà nước bọt chảy ròng.

Chính bởi vì quá mức quan tâm, hần thậm chí không nhìn thấy được Trương Văn Trọng đang vẫy hần.

May mắn chính là, ở bên người hần còn đứng một Trác Thanh Liên luôn bảo trì lãnh tĩnh cao độ từng thời khắc.

Thấy Trương Văn Trọng vẫy Xích Hà đạo trưởng, Trác Thanh Liên thấy sự tôn của mình không hề phản ứng, nàng không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu, vỗ nhẹ vào sau lưng Xích Hà đạo trưởng, nhắc nhở: “Sự tôn, đừng chờ ra nữa, Trương tiên sinh đang gọi thầy đó.”

Lúc này Xích Hà đạo trưởng mới phục hồi lại tinh thần, không kịp cảm tạ ái đồ nhắc nhở, cuống quýt chen về hướng Trương Văn Trọng. Trác Thanh Liên thoáng do dự một chút, cuối cùng đi theo sát phía sau hần.

Nhìn bóng lưng khấn trương của Xích Hà đạo trưởng, Trác Thanh Liên nhin không được thở dài, trong lòng thầm nói: “Vị sư tôn này của ta, thực sự làm kẻ khác lo lắng...”

Bởi vì bên trong phòng quý khách có rất nhiều người đi vào, cho nên Xích Hà đạo trưởng phải mất một phen công phu, mới chen được tới trước người Trương Văn Trọng. Hần không kịp thở dốc, vội vã chấp tay

hành lễ, dò hỏi: “Trương tiên sinh gọi tôi qua đây, có chuyện gì cần phân phó sao?” Trác Thanh Liên đứng ngay sau lưng hắn, tuy rằng không mở miệng, vẫn nhìn Trương Văn Trọng với ánh mắt bao hàm ý hỏi.

Nhưng Trương Văn Trọng cũng không vội vã trả lời, mà trước tiên hạ cấm chế cách âm, mới chỉ thanh Hồ Khiếu kiếm trên đài đấu giá, nói: “Dựa theo quy củ của hội đấu giá tu chân lần này, mỗi một kiện bán đấu giá, hẳn đều có đăng ký qua phải không? Tôi nghĩ muốn làm phiền đạo trưởng thay tôi tra thử xem, là ai lấy thanh Hồ Khiếu kiếm đem ra bán đấu giá.”

Xích Hà đạo trưởng hơi sửng sốt, không giải thích được Trương Văn Trọng vì sao lại đưa ra yêu cầu này. Nhưng hắn cũng không dám truy hỏi, chỉ có thể gật đầu đáp: “Không thành vấn đề, tôi sẽ cho người đi thăm dò.” Dứt lời hắn lấy ra điện thoại, gọi cho một đệ tử Hà Phi Quan, lại phân phó vài câu.

Sau khi cắt đứt điện thoại, về mặt Xích Hà cung kính nói với Trương Văn Trọng: “Tôi đã dặn dò việc này xuống dưới, sau đó bọn họ điều tra xong sẽ có hồi báo. Trương tiên sinh, không biết anh còn chuyện gì cần phân phó tôi đi làm nữa không?”

Trương Văn Trọng lắc đầu, nói: “Tạm thời đã không có, chờ bọn họ điều tra ra hãy nói.”

Ngay khi hai người đang nói chuyện với nhau, việc bán đấu giá Hồ Khiếu kiếm đang trong khí thế hừng hực. Bởi vì ở trong mắt mọi người, thanh Hồ Khiếu kiếm là hàng chính phẩm, là pháp bảo cấp bậc tiên khí. Cho nên việc tranh đoạt đối với nó, cũng kịch liệt vô cùng. Giá cả một đường thăng cao, không thấy được dấu hiệu muốn dừng lại.

Làm Xích Hà đạo trưởng và Trác Thanh Liên cảm thấy không giải thích được chính là, từ đầu đến cuối, Trương Văn Trọng đều dùng tư thái người đứng xem mọi người tranh đoạt Hồ Khiếu kiếm, không ngờ không hề kêu giá một lần nào. Tư thái đạm nhiên như vậy, cùng vẻ điên cuồng của những người chung quanh tuyệt đối khác hẳn, đồng thời cũng làm hai người hiếu kỳ không ngớt.

Cuối cùng Xích Hà đạo trưởng không kiềm chế được sự hiếu kỳ trong lòng, cẩn thận dò hỏi: “Trương tiên sinh, vì sao anh không ra giá? Lẽ nào thanh tiên khí Hồ Khiếu kiếm này, không nhập được vào tầm mắt của anh sao?”

Trương Văn Trọng thản nhiên cười, lắc đầu nói: “Nếu như nó thật sự là tiên khí, tôi đã sớm ra giá. Thế nhưng rất đáng tiếc, nó cũng không phải Hồ Khiếu kiếm chân chính, mà là một kiện đồ giả.”

“Đồ giả?” Lần này không chỉ có Xích Hà đạo trưởng, dù Trác Thanh Liên chưa bao giờ biến hóa biểu tình, cũng lộ ra vẻ khiếp sợ, thất thanh kinh hô lên.

May là Trương Văn Trọng đã sớm bố trí cấm chế cách âm, bằng không, tiếng kinh hô của hai người bọn họ tất nhiên sẽ bị người trong phòng nghe thấy. Nếu như những người này thật sự tin tưởng lời Trương Văn Trọng nói còn hoàn hảo, sợ là sợ, những người này đem lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, hiểu lầm Trương Văn Trọng đang động ý xấu.

Xích Hà đạo trưởng về mặt khiếp sợ, hiển nhiên không thể nào tin được lời Trương Văn Trọng nói, hắn chỉ vào Hồ Khiếu kiếm nằm trên đài bán đấu giá, nói: “Trương tiên sinh, anh nói thanh Hồ Khiếu kiếm này là đồ giả? Vậy...điều này sao có thể? Vừa rồi đầu bạch hổ kia, rõ ràng là khí linh của Hồ Khiếu kiếm, hơn nữa linh lực phát ra từ bên trong thanh kiếm, cũng tinh thuần dâng trào, làm sao lại là một kiện đồ giả chứ?” Nếu không bởi vì thân phận của Trương Văn Trọng, chỉ sợ hắn đã sớm chỉ vào mũi Trương Văn Trọng mắng “người đang nói dối”.

So sánh với vẻ mặt khiếp sợ cùng hoài nghi của Xích Hà đạo trưởng, Trác Thanh Liên đứng ngay phía sau hắn, cau lại đôi mày không nói gì. Chỉ bất quá biểu tình trên mặt nàng như có chút sợ ngộ gì đó.

Đối mặt nghi vấn của Xích Hà đạo trưởng, Trương Văn Trọng cũng không giải thích nhiều, chỉ mỉm cười.

Xích Hà đạo trưởng vốn muốn truy hỏi, nhưng điện thoại của hắn chợt vang lên, sau khi chuyển máy nói vài câu, hắn lại nhìn Trương Văn Trọng hồi báo: “Trương tiên sinh, chuyện anh nhờ chúng tôi đã điều tra xong. Đem thanh Hồ Khiếu kiếm ra bán đấu giá, là một người tên là Lưu Phong Huy. Người này đang ở hiện trường bán đấu giá, đang ngồi ở khán đài phía tây...”

“Lưu Phong Huy? Tốt, chúng ta đi gặp mặt người này.” Nói xong Trương Văn Trọng và Vợ Giai, Tô Hiểu Hồng cùng đứng dậy, hướng bên ngoài phòng quý khách đi ra. Đương nhiên hắn cũng không quên nhìn Xích Hà đạo trưởng và Trác Thanh Liên nói một câu: “Hai người nếu có hứng thú, không ngại cùng đi theo đi. Lại nói, Lưu Phong Huy này, rất khả năng có sâu xa với các vị. Nếu như tôi không đoán sai, lư hương hình thú Bạch Từ các vị mua trước kia, xuất từ tay hắn.”

Xích Hà đạo trưởng cùng Trác Thanh Liên nghe vậy, vùng lông mày không khỏi cau chặt.

Từ sau khi mua được lư hương hình thú Bạch Từ vào tay, Xích Hà đạo trưởng và Trác Thanh Liên cùng với đệ tử Hà Phi Quan, cũng đã suy nghĩ rất nhiều phương pháp muốn làm cho lư hương hình thú Bạch Từ khôi phục linh lực. Nhưng làm bọn họ thất vọng chính là, toàn bộ những phương pháp giúp đề thăng cùng khôi phục linh lực, dùng trên người lư hương hình thú Bạch Từ, đều không có tác dụng. Vốn bọn họ còn tưởng rằng, tình huống như vậy là bởi vì lư hương hình thú Bạch Từ từng có phẩm giai rất cao, cho nên cách khôi phục phổ thông không có tác dụng đối với nó.

Thế nhưng hiện tại nghe xong câu nói của Trương Văn Trọng, bọn họ không hèn mà cùng nổi lên hoài nghi: “Lẽ nào nói...Chúng ta bỏ số tiền lớn mua lư hương hình thú Bạch Từ, cũng giống như thanh Hồ Khiếu kiếm làm mọi người điên cuồng này, cũng không phải pháp bảo chính phẩm, mà là một kiện đồ giả? Đây...đây có khả năng sao?”

Mất thấy ba người Trương Văn Trọng đã đi ra khỏi phòng quý khách, Xích Hà đạo trưởng cùng Trác Thanh Liên mang theo vẻ mặt kinh nghi cũng không suy nghĩ tiếp, vội vàng đuổi theo Trương Văn Trọng bọn họ. Bọn họ đều bức thiết muốn tìm hiểu rõ ràng, đây đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì. Lư hương hình thú Bạch Từ và Hồ Khiếu kiếm, có phải thực sự là đồ giả hay không.

Người bên trong phòng quý khách, lực chú ý đều bị Hồ Khiếu kiếm hấp dẫn qua. Đối với chuyện năm người Trương Văn Trọng rời khỏi phòng, bọn họ cũng không hề phát hiện. Có lẽ nói, họ đã nhận ra, nhưng cũng không có thời gian để ý tới.

Sau khi đuổi theo ba người Trương Văn Trọng, Xích Hà cùng Trác Thanh Liên cũng không mở miệng hỏi, mà gọi điện thoại cho một đệ tử phụ trách khán đài phía tây, để hắn dẫn năm người đến khán đài tìm kiếm Lưu Phong Huy.

Không bao lâu, năm người Trương Văn Trọng đã đi tới khán đài phía tây.

Đệ tử Hà Phi Quan dẫn bọn họ đi tới nơi này, đưa tay chỉ một người, nói: “Trương tiên sinh, ngài xem, người kia chính là Lưu Phong Huy mà ngài muốn tìm.”

Nhìn theo phương hướng ngón tay chỉ của hắn, Trương Văn Trọng nhìn thấy một người có vẻ rắn chắc, mặc một chiếc áo lông màu đen, tuổi tác khoảng ba bốn mươi tuổi. Nam tử này tuy là người tu chân, nhưng tu vi không cao, chỉ có tiêu chuẩn Trúc Cơ trung kỳ. Lúc này tuy hắn cũng giống như người chung quanh, đưa mắt nhìn chằm chằm thanh Hồ Khiếu kiếm trên đài đấu giá, nhưng từ trong ánh mắt hắn cũng thấy ra được vẻ đắc ý cùng vui vẻ.

Một người tu chân Trúc Cơ trung kỳ, không ngờ có thể chế tạo ra một kiện đồ giả làm toàn bộ người tu chân đều bị mê hoặc.

Bởi vậy có thể thấy được, người này chính là một thiên tài.

Ý bảo mọi người đứng yên tại chỗ đợi, Trương Văn Trọng một mình đi tới trước mặt Lưu Phong Huy.

Nhìn người thường không có chút linh lực đang đứng ngay trước người mình, Lưu Phong Huy không khỏi nhú mày. Tuy rằng hắn là một tán tu, nhưng cũng biết trong tu chân giới hiện nay, không hề ít tông phái đều có người đại lý trong phạm tục giới. Người thường trước mắt nói không chừng cũng là một người đại lý của một môn phái trong phạm tục.

Lưu Phong Huy không muốn trêu chọc phiền phức, cho nên hắn chỉ nói: “Phiền phức anh nhường đường, anh đã che đường nhìn của tôi.”

Trương Văn Trọng cũng không tránh ra, chỉ mỉm cười hỏi: “Anh là Lưu Phong Huy?”

“Không sai, tôi là Lưu Phong Huy. Anh là ai? Tôi hình như không nhận ra anh?” Trong ánh mắt Lưu Phong Huy hiện lên thần sắc đề phòng, cảnh giác đánh giá Trương Văn Trọng, hỏi ngược lại. Hắn dùng tay phải lặng lẽ bỏ vào trong túi quần, hiển nhiên bên trong túi quần có cất giấu pháp bảo hoặc phù chú, một khi Trương Văn Trọng nảy sinh địch ý với hắn, hắn sẽ lập tức tấn công.

Trương Văn Trọng tự nhiên nhìn thấy vẻ mờ ám của hắn, nhưng cũng không để trong lòng, chỉ mỉm cười nói: “Anh thật sự không nhận ra tôi, nhưng tôi nhận ra anh. Thanh Hồ Khiếu kiếm cùng lư hương hình thú Bạch Từ, đều do anh làm ra phải không?”

542. Chương 565: Người Nguyện Ý Trở Thành Đệ Tử Của Ta Không?

Câu nói của Trương Văn Trọng giống như một tiếng sấm sét ngang trời, chấn đến sắc mặt Lưu Phong Huy trắng bệch. Hắn vô ý thức muốn lấy ra pháp bảo trong túi quần, đem người thường đã biết được bí mật của hắn giết chết ngay tại chỗ. Nhưng hắn cuối cùng vẫn cố nén xung động. Bởi vì theo hắn xem ra, một người bình thường nếu dám chạy đến trước mặt vạch trần bí mật của hắn, vậy nói rõ tông phái sau lưng hắn đã sớm làm xong chuẩn bị ứng đối. Một ngày mình tùy tiện tấn công người này, dù có thể giết chết hắn, nhưng hơn phân nửa mình cũng phải đáp luôn tính mạng.

Đối với Lưu Phong Huy thật vất vả mới có thể trở thành người tu chân mà nói, kết cục như vậy, vô luận thế nào hắn cũng không muốn nhìn thấy.

Bất quá Lưu Phong Huy cũng không rút tay ra khỏi túi quần, mà nắm chặt pháp bảo bên trong túi, dùng phòng ngừa đột biến. Duy nhất làm hắn cảm giác may mắn chính là, những người chung quanh toàn bộ đều đặt lực chú ý lên Hồ Khiếu kiếm, không hề nghe được câu nói vừa rồi của Trương Văn Trọng.

Lưu Phong Huy miễn cưỡng trấn định, đồng thời nỗ lực thể hiện ra biểu tình mờ mịt, không giải thích được nói: “Người đến tột cùng là ai? Sao lại nói như vậy? Thanh Hồ Khiếu kiếm này, linh lực dư thừa, khí linh uy vũ, lại làm sao là đồ giả chứ? Dù là đồ giả, ta chỉ là một người có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, làm sao khả năng chế tác đi ra? Về phần người nói cái gì mà lư hương hình thú Bạch Từ, ta càng chưa từng nghe nói qua. Hắc...Ta nói, người không phải đã nhận sai người đó chứ?”

Nhìn thấy dáng vẻ miễn cưỡng của Lưu Phong Huy, Trương Văn Trọng không khỏi bật cười, lắc đầu nói: “Được rồi, người cũng đừng giả vờ nữa. Ánh mắt của người đã triệt để bán đứng người. Người yên tâm, ta cũng không phải tới truy cứu người chế tác đồ giả gạt người. Bằng không ta sẽ không nói nhiều như vậy với người, đã trực tiếp bắt người rồi. Càng sẽ không thiết trí cấm chế ở đây, phòng ngừa người khác nghe hai ta nói chuyện. Mặt khác, kiện pháp bảo trong túi quần của người, chỉ bất quá là tam phẩm bảo khí mà thôi. Muốn dùng để đối phó ta, cũng không có khả năng đâu.”

Trương Văn Trọng vừa nói xong, Lưu Phong Huy liền cảm giác tay phải của mình truyền đến cảm giác phồng tay kịch liệt, vẻ mặt hắn kinh khủng rút mạnh tay ra khỏi túi quần. Mà khi vài giây sau hắn dứt tay trở vào trong túi, càng khiếp sợ phát hiện, kiện tam phẩm bảo khí bên trong túi quần mình, đã hóa thành một đồng bột mịn vô dụng.

Sắc mặt Lưu Phong Huy “xoát” một chút trở nên trắng bệch, trong ánh mắt nhìn chằm chằm Trương Văn Trọng, cũng tràn đầy vẻ kinh khủng. Tuy rằng hắn không nói gì, nhưng trong lòng tràn đầy bi thương kêu thảm: “Có thể trong thời gian ngắn như vậy, đem tam phẩm bảo khí hóa thành bột mịn, người này đâu phải người thường, rõ ràng là một cao thủ tu vi tinh thâm. Xong, xong, lần này toàn bộ xong. Sớm biết như vậy, ta cũng không nên ham xem náo nhiệt, chạy tới tham gia hội đấu giá tu chân lần này...”

Sau khi hít sâu vài hơi, tình tự Lưu Phong Huy cũng khôi phục bình tĩnh, hỏi: “Người...rất cục muốn làm gì?”

Theo Lưu Phong Huy xem ra, nếu đã bị đối phương vạch trần bí mật, còn không bằng thừa nhận cho sáng khoái một chút. Nếu như tiếp tục che lấp xuống dưới, trái lại sẽ rơi xuống tiểu thừa, sẽ bị người khinh bỉ chế nhạo. Mà biểu hiện của hắn đã bị Trương Văn Trọng thu hết vào trong mắt.

Trương Văn Trọng khẽ gật đầu, đối với biểu hiện của Lưu Phong Huy, rất là hài lòng.

Tuy rằng gặp phải kinh biến đột ngột, nhưng có thể trong thời gian ngắn khôi phục bình tĩnh, phần tâm chí này, đã thật sự không tệ.

“Ở đây không phải địa phương nói chuyện, người đi theo ta.” Dứt lời, Trương Văn Trọng xoay người rời đi.

Sau thoáng do dự, cuối cùng Lưu Phong Huy đứng dậy, đi theo phía sau Trương Văn Trọng.

Hắn cũng không phải không nghĩ qua chạy trốn, chỉ là sau một phen cân nhắc, tự biết hi vọng chạy trốn không lớn, trái lại còn có thể làm Trương Văn Trọng tức giận, nói không chừng sẽ tự rước lấy họa sát thân. Cho nên hắn buông tha ý niệm chạy trốn trong đầu, ngược lại thành thật đi theo sau lưng Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng dẫn Lưu Phong Huy đi tới trước mặt mọi người, nhìn Xích Hà đạo trưởng phân phó nói: “Bên trong sân bóng, hẳn còn có phòng trống phải không? Đưa chúng tôi qua đó, tôi có chuyện muốn nói với Lưu Phong Huy. Chỉ là người ở đây quá nhiều, không phải là chỗ tốt để nói chuyện.”

“Tôi lập tức an bài.” Xích Hà đạo trưởng gật đầu đáp, đồng thời hung hăng trừng mắt nhìn Lưu Phong Huy. Tuy rằng hắn không nghe được lời nói chuyện vừa rồi của Trương Văn Trọng và Lưu Phong Huy, nhưng từ biểu tình của hai người đến xem, lời vừa rồi của Trương Văn Trọng rõ ràng là sự thật. Vừa nghĩ mình dùng nhiều tiền như vậy lại mua phải món đồ giả, tâm tình của hắn dù sao cũng không thể vui vẻ nổi.

Mà thái độ cung kính Xích Hà đạo trưởng đối đãi với Trương Văn Trọng, cũng làm Lưu Phong Huy khiếp sợ không ngớt. Tuy rằng hắn không nhận ra Trương Văn Trọng, nhưng nhận thức Xích Hà đạo trưởng. Dù sao hội đấu giá tu chân lần này, Xích Hà đạo trưởng luôn là người ra mặt đầu tiên.

Lưu Phong Huy biết, tuy rằng Xích Hà đạo trưởng chỉ là quan chủ của một tiểu môn phái như Hà Phi Quan, nhưng bởi vì hắn là bằng hữu cùng minh hữu của Trương Văn Trọng, cho nên địa vị của hắn được nâng lên cao. Thậm chí dù là một ít chủng môn của những môn phái Địa Tự Hào, khi nhìn thấy hắn đều vô cùng khách khí, không dám sĩ diện.

Thế nhưng lúc này, Xích Hà đạo trưởng lại cung kính đối với người này như vậy...

Hắn...rất cục lại là ai?

Trong đầu Lưu Phong Huy, bỗng nhiên hiện lên một tên người. Điều này làm cho thân thể hắn, hơi run rẩy lên. Mà run rẩy, phần nữa là vì kính nể, mặt khác phần nữa lại bởi vì hưng phấn.

Xích Hà đạo trưởng gọi một cuộc điện thoại, rất nhanh có một đệ tử Hà Phi Quan chạy tới, dẫn mọi người đi về hướng phòng nghỉ dành cho cầu thủ.

Sau khi đi vào phòng nghỉ dành cho cầu thủ, Lưu Phong Huy không kiềm chế được sự kích động cùng nỗi khiếp sợ trong nội tâm, không đợi Trương Văn Trọng mở miệng hỏi, liền giành trước run giọng hỏi: “Xin hỏi một chút, ngài...ngài không phải là Trương Văn Trọng đó chứ?”

Trương Văn Trọng hơi sửng sốt, không giải thích được vì sao Lưu Phong Huy lại hỏi vấn đề này, nhưng vẫn gật đầu đáp: “Không sai, ta là Trương Văn Trọng.”

Lưu Phong Huy há to miệng, lại truy hỏi một câu: “Ngài thật là Trương Văn Trọng? Thật là vị Trương Văn Trọng được tôn xưng là “Đồ đệ tiên nhân” là “chuyên gia diệt môn” của Phong Sơn phái?”

Trương Văn Trọng không khỏi nở nụ cười, nói: “Ta là Trương Văn Trọng không sai, nhưng ta cũng không biết từ lúc nào lại có hai danh hiệu kia.”

Mọi người cũng cùng nhau nở nụ cười.

Tô Hiểu Hồng vừa cười vừa nói: “Đồ đệ tiên nhân? Chuyên gia diệt môn? Tên hiệu như vậy, thật sự là khó nghe, quá khó nghe, đến tột cùng là ai đặt nha? Thực sự là không có tổ chất, lão sư, hay để em thủ một cái tên uy phong cho thầy nhé?”

Lưu Phong Huy cũng không để ý đến tiếng cười và lời nói của mọi người, chỉ thở dài: “Thật không hổ là đồ đệ thân truyền của tiên nhân, thảo nào có thể nhìn ra lưu hương hình thú Bạch Từ và Hồ Khiếu kiếm đều là đồ giả...” Sau một phen cảm thán, hắn nói ra một câu làm tất cả mọi người không ngờ: “Trương tiên sinh,

Phong Sơn phái các vị còn thu đệ tử nữa không? Ngài xem tôi thế nào? Có thể trở thành đệ tử của Phong Sơn phái các vị?”

Trương Văn Trọng không mở miệng trả lời, Xích Hà đạo trưởng đang hận Lưu Phong Huy đến căn rằng giành nói trước: “Muốn trở thành đệ tử Phong Sơn phái, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy? Hừ, tên tiểu tử người, dám chế tác đồ giả lừa gạt chúng ta, để chúng ta mất tiền tài chỉ là việc nhỏ, vì muốn khôi phục linh lực cho lữ hương hình thú Bạch Từ, thế nhưng đã lãng phí rất nhiều đan dược của chúng ta...”

Trương Văn Trọng khoát tay, ý bảo Xích Hà đạo trưởng không nên nói tiếp, chợt quan sát Lưu Phong Huy từ trên xuống dưới.

Từ tư chất mà xem, tư chất của Lưu Phong Huy cũng không tốt lắm. Thế nhưng có thể chế tạo ra tiên khí giả, nói rõ suy nghĩ của hắn linh hoạt. Người như vậy, dù tư chất không tốt, chỉ cần gặp phải danh sư dành cho sự giáo dục chuẩn xác, lại thêm bản thân chăm chỉ, cũng có thể thu được tu vi cực cao.

Lưu Phong Huy bị Trương Văn Trọng quan sát đến thấp thỏm bất an, nhin không được hỏi: “Thế nào, Trương tiên sinh, có thể thu tôi làm đệ tử Phong Sơn phái được không?”

Trương Văn Trọng hỏi ngược lại: “Người muốn gia nhập Phong Sơn phái? Tông phái trước đây của người, lẽ nào cho phép người chuyển nhập vào tông phái khác hay sao?”

Sắc mặt Lưu Phong Huy nhất thời ảm đạm, lắc đầu nói: “Tôi là một tán tu, cũng không có tông phái. Lúc còn tuổi nhỏ, tôi từ một quầy sách cũ tìm tới được một quyển sách cổ giảng thuật tu luyện, sau đó tự mình học tập. Chỉ tiếc phương pháp tu luyện trong sách sứt mẻ không được đầy đủ, cho nên tu vi của tôi tiến triển thật chậm. Để có thể thu được bí tịch tu luyện tốt cùng đan dược, tôi bắt đầu học luyện chế pháp bảo. Bởi vì tu vi của tôi quá thấp, có khả năng tìm được phẩm giai tài liệu cũng không cao, cho nên pháp bảo luyện chế ra phẩm cấp đều rất thấp. Muốn dùng chúng nó để đổi bí tịch tu luyện căn bản là không có khả năng. Sau đó trong một cơ hội ngẫu nhiên, tôi phát hiện một phương pháp có thể dùng yêu linh giả mạo khí linh, vì vậy tôi thử chế tác đồ giả. Sau vài lần thất bại, cuối cùng tôi luyện chế ra một pháp bảo có khí linh giả mạo, tôi dùng pháp bảo này đổi được một bí tịch tu luyện không tệ, lúc đó mới đột phá Luyện Khí kỳ, bước vào Trúc Cơ kỳ...” Hắn đem những tao ngộ bao năm qua kể lại cho Trương Văn Trọng.

Trải qua sự giảng thuật của Lưu Phong Huy, nhóm người Trương Văn Trọng cũng biết, sở dĩ hắn mạo hiểm phiêu lưu cực lớn chế tác đồ giả pháp bảo, vì muốn thu được bí tịch cùng đan dược để trợ giúp tu luyện, để thăng tu vi của chính mình. Trước đó hắn không phải không muốn bái nhập một môn phái để học tập. Chỉ tiếc hắn đã bái lạy một vài môn phái, nhưng đều bị đối phương dùng lý do “tư chất quá kém” để cự tuyệt.

Rơi vào đường cùng, hắn cũng chỉ đành làm một tán tu.

Sau khi nghe xong Lưu Phong Huy giảng thuật, Trương Văn Trọng trầm mặc suy tư vài phút, mới dùng ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào mắt hắn, hỏi: “Người nguyện ý trở thành đệ tử của ta không?”

543. Chương 566: Trời Sụp Xuống Tối, Ta Đỡ Cho Người!

Cả người Lưu Phong Huy đều ngây dại, ngây ngốc nhìn Trương Văn Trọng, nửa ngày cũng không hé răng.

Đối với chuyện gia nhập vào Phong Sơn phái, hắn chỉ hi vọng mà thôi, cũng không dám ôm ấp hi vọng quá lớn. Bởi vì hắn bị không ít tông phái cự tuyệt qua, đều đã bị cự tuyệt thành thói quen. Theo hắn xem ra, kết quả lần này hơn phân nửa cũng là cự tuyệt. Dù sao Phong Sơn phái chính là tông phái do tiên nhân truyền thụ, làm sao lại đi coi trọng một người có tư chất không tốt, tuổi tác lại lớn giống như hắn?

Cho nên hắn hoàn toàn không hề ngờ tới, Trương Văn Trọng lại hỏi một câu như vậy.

Trở thành đệ tử thân truyền của Trương Văn Trọng?

Đây chính là ước mơ tha thiết của Lưu Phong Huy thậm chí là của rất nhiều tán tu.

Trương Văn Trọng là ai?

Đó là một cường giả liên tục tiêu diệt hai môn phái lớn, chính là đệ tử thân truyền của tiên nhân a.

Có người nói, Trương Văn Trọng có tu vi cực cao, đồng thời nắm giữ vô số tiên pháp. Nếu như có thể được hần truyền thụ, dù chỉ một chiêu nửa thức, cũng vô cùng hưởng thụ.

Tin tức quá tốt thành linh xảy ra, làm Lưu Phong Huy hoàn toàn phát mộng. Điều này giống như một người nghèo khổ đã lâu, thỉnh thoảng mua vé số một lần, không ngờ lại trúng ngay giải độc đắc.

Thẳng đến khi Tô Hiểu Hồng đứng một bên không chờ được lắm bầm một câu: “Uy, người rất cực có nguyện ý trở thành đệ tử của lão sư ta không nha? Sảng khoái một chút được không? Đừng chậm trễ lãng phí thời gian.”

Lúc này hần mới từ trong trạng thái thất thần vui mừng tỉnh dậy, vẻ mặt mừng rỡ, vội vàng nói: “Nguyện ý, nguyện ý, tôi đương nhiên nguyện ý.”

Xích Hà đạo trưởng không khỏi lắc đầu thảm thở dài: “Mạng của người này thật tốt, không ngờ được Trương tiên sinh thu nhập môn hạ. Tư chất của hần tuy rằng không tốt, nhưng dưới sự giáo dục của Trương tiên sinh, nói vậy ngày sau sẽ có một phen tung hoành. Ai, chỉ tiếc hần trở thành đệ tử của Trương tiên sinh, ta cũng không tiện hướng hần đòi bồi thường nữa...” Nhìn Lưu Phong Huy đã vui mừng đến choáng váng, chỉ biết đứng tại chỗ cười ngây ngô mà không biết làm gì khác, liền nhắc nhở: “Còn suy nghĩ cái gì? Nhanh lên quỳ xuống bái sư.”

Lúc này Lưu Phong Huy mới từ trong sự hưng phấn cùng kích động quá độ tỉnh táo lại, liền hướng Trương Văn Trọng quỳ rạp xuống đất, làm lễ bái sư.

Đợi sau khi hần hành lễ hoàn tất, Trương Văn Trọng đưa tay nâng hần lên, nói: “Từ nay về sau, ngươi là đệ tử của Trương Văn Trọng ta. Ta sẽ truyền thụ một bộ công pháp thích hợp cho ngươi tu luyện, lại truyền thụ pháp môn luyện khí cho ngươi. Nhưng chuyện chế tác đồ giả đi lừa gạt, sau này ngươi không được làm nữa.”

Lưu Phong Huy vội vàng trịnh trọng bảo chứng: “Thỉnh sư tôn yên tâm, sau này tôi tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện nhục nhã danh dự sư tôn, nhục nhã Phong Sơn phái.”

“Như vậy tốt.” Trương Văn Trọng hài lòng gật đầu, lập tức quay đầu lại nói với Xích Hà đạo trưởng: “Sau đó tôi sẽ cho người đưa tới vài viên Tam Thanh Đại Đạo Đan cho các vị, xem như bù đắp tổn thất của lưu hương hình thú Bạch Từ. Bất quá tôi cũng hi vọng, chuyện liên quan tới việc Lưu Phong Huy chế tạo đồ giả, không nên tiết lộ ra ngoài.”

Xích Hà đạo trưởng vội vàng nói: “Yên tâm đi, Trương tiên sinh, chuyện ngày hôm nay Hà Phi Quan tuyệt đối sẽ giữ bí mật, sẽ không tiết lộ nửa điểm ra ngoài. Nhưng chuyện bồi thường gì đó thì miễn đi. Dù sao chỉ trách chúng tôi thiếu ánh mắt, mới xem đồ giả là bảo bối mà mua trở về...”

Trương Văn Trọng xua tay, cắt đứt lời hần nói: “Vài viên Tam Thanh Đại Đạo Đan các vị cứ nhận lấy đi. Trương Văn Trọng này tuyệt đối sẽ không để cho bằng hữu có hại.”

Xích Hà đạo trưởng cũng không tiếp tục chối từ, cười ha ha nói: “Đã như vậy, tôi cung kính không bằng tuân mệnh. Cảm tạ Trương tiên sinh.”

Sở dĩ Trương Văn Trọng thu Lưu Phong Huy làm đồ đệ, một phần là bởi vì hần thông tuệ cùng kiên trì, không có một tông phái nào chịu thu nhận hần, nhưng hần vẫn cần rằng kiên trì tu luyện, đồng thời còn đạt được tu vi Trúc Cơ trung kỳ. Phần thông tuệ cùng kiên trì này, đủ để bù đắp sự thiếu hụt về tư chất của hần. Một phương diện khác, là bản lĩnh chế tác pháp bảo giả của hần.

Theo Trương Văn Trọng xem ra, bản lĩnh chế tác pháp bảo giả của Lưu Phong Huy, nếu được kết hợp với phương pháp luyện khí của hần, nói không chừng có thể luyện chế ra một nhóm giả tiên khí có tính thực dụng.

Dù những đồ giả này không có được uy lực như hàng chính phẩm, chí ít cũng có được uy lực của cấp bậc linh khí, then chốt chính là, đồ giả cho Lưu Phong Huy chế tác, khí thể tuôn ra đúng là không kém gì tiên khí chính phẩm. Cũng giống như thanh Hồ Khiếu kiếm vừa chấn động toàn bộ sân bóng, thử hỏi, ngay khi đang chém giết nhau, người của phe mình đột nhiên lấy ra một kiện “tiên khí” tuôn trào khí thể mãnh liệt, sẽ làm đối phương hoảng sợ đến thế nào? Dù không làm đối phương sợ hãi đến tè ra quần, dập đầu cầu xin tha thứ, cũng có thể làm đối phương tâm trí đại loạn, do đó sẽ giảm mạnh sức chiến đấu phải không?

Huống chi, mục đích của Trương Văn Trọng không chỉ là tiên khí giả...

Bất quá việc này cũng không thích hợp nói trước mặt người ngoài. Chỉ đợi sau buổi đấu giá kết thúc, lại bàn riêng với Lưu Phong Huy.

Sau khi dặn vài câu môn quy của Phong Sơn phái với Lưu Phong Huy, Trương Văn Trọng lại nói với mọi người: “Được rồi, chúng ta cũng dừng ở lại chỗ này đợi nữa. Mau về phòng quý khách, tránh khỏi việc làm người khác sinh nghi, lại bỏ lỡ mua bảo bối.” Chợt quay sang nói với Lưu Phong Huy: “Người không cần quay về khán đài phía tây nữa, theo chúng ta cùng đến phòng quý khách.”

“Dạ.” Lưu Phong Huy gật đầu đáp, trên mặt lộ ra thần sắc hưng phấn cùng kích động.

Trên đường quay về phòng quý khách, Tô Hiểu Hồng cười hì hì nhìn Lưu Phong Huy nói: “Ừ, Lưu sư đệ, kêu một tiếng sư tỷ nghe một chút.”

Tuy nói tuổi tác của hắn lớn hơn Tô Hiểu Hồng rất nhiều, nhưng dù sao Tô Hiểu Hồng cũng là đệ tử đầu tiên của Trương Văn Trọng. Hơn nữa tu vi của nàng lại hơn xa hắn nhiều. Cho nên Lưu Phong Huy cũng không dám chậm trễ, thành thật cung kính hành lễ ân cần chào: “Chào sư tỷ, sau này còn thỉnh sư tỷ chiếu cố nhiều hơn.”

Thái độ của Lưu Phong Huy làm Tô Hiểu Hồng rất hài lòng, nàng gật đầu nói: “Yên tâm đi, người đã là sư đệ của ta, ta khẳng định sẽ tráo người. Sau này nếu có ai dám chọc tới người, cứ nói với sư tỷ, sư tỷ thay người ra mặt.” Xem ra nàng chưa từng được làm qua sư tỷ, đã đem mình hoàn toàn dung nhập vào vai diễn mới mẻ này.

Đợi khi mọi người quay về phòng quý khách, việc bán đấu giá Hồ Khiếu kiếm đã kết thúc.

Tiên khí giả này, được một môn phái tên Tam Thanh Quan xếp hạng thứ mười bốn trong Địa Tự Hào dùng bốn trăm sáu mươi vạn nhất phẩm đan dược thu nhập vào trong túi. Vốn bốn người Lục Hộc cũng triển khai tranh đoạt kịch liệt với thanh Hồ Khiếu kiếm này, chỉ tiếc sau đó bọn họ nghĩ phía sau Hồ Khiếu kiếm còn có thất phẩm đan dược, có vẻ do dự. Cuối cùng vì do dự nhất thời, nên không tiếp tục ra giá. Lúc này, nhìn vẻ dáo dạt đắc ý của Tam Thanh quan chủ, còn kém một chút không nhảy tung lên hoan hô, trong lòng bọn họ không ngừng hối hận. Nhưng bọn họ lại không biết, chính bởi vì nhất thời do dự, đã giúp bọn họ tránh được một lần tổn thất lớn.

“Bốn trăm sáu mươi vạn nhất phẩm đan dược? Trời ạ, Hồ Khiếu kiếm...Hồ Khiếu kiếm không ngờ bán ra được nhiều tiền như vậy.” Cả người Lưu Phong Huy lại chấn kinh lần nữa, tuy rằng hắn cũng hiểu được Hồ Khiếu kiếm sẽ bán được giá, nhưng thế nào cũng không có nghĩ đến, lại bán ra được với cái giá trên trời làm kẻ khác hít thở không thông.

Tô Hiểu Hồng dùng phương pháp truyền âm nhập mật trêu ghẹo hắn: “Sư đệ, chúc mừng người nha, người ở trong tu chân giới có thể nói một đêm phát nhanh rồi.”

Thần tình trên mặt Lưu Phong Huy biến ảo bất định, nhưng không hề có vẻ vui mừng. Vốn hắn chế tác tiên khí giả, chỉ muốn kiếm tiền mua bí tịch tu chân, hay đan dược hoặc pháp bảo. Nhưng hiện tại cái giá bán đồ giả đã cao tới mức có chút thái quá. Nếu như quan chủ Tam Thanh Quan nhìn ra Hồ Khiếu kiếm là đồ giả, một đường truy tra tới, hắn thật sự xong đời.

Trước đây hắn không môn không phái, một mình cô độc, không có hi vọng, chỉ đành dựa vào bản thân phấn đấu, dù bị Tam Thanh Quan truy tới, chop về dần vật hoặc giết chết, cũng không có gì quan trọng. Thế nhưng hiện tại, hắn thật vất vả bái nhập vào Phong Sơn phái, trở thành đệ tử của Trương Văn Trọng, có tiền đồ rộng lớn đang chờ hắn tiến bước. Hắn tự nhiên sẽ không nguyện ý rơi vào hạ tràng thê thảm như vậy. Cho nên sau thoáng suy tư cân nhắc, hắn vội vàng tiến đến bên người Trương Văn Trọng, nói: “Sư tôn, bốn trăm sáu mươi vạn nhất phẩm đan dược kia, đệ tử muốn hiến hết cho Phong Sơn phái...”

Trương Văn Trọng làm sao không biết trong lòng Lưu Phong Huy đang suy nghĩ điều gì? Hắn đây là muốn dùng bốn trăm sáu mươi vạn nhất phẩm đan dược để đổi lấy sự che chở của Phong Sơn phái.

Trương Văn Trọng bật cười, lắc đầu.

Lưu Phong Huy nhất thời liền khẩn trương lên, hấn cho rằng Trương Văn Trọng định bỏ qua hấn. Ngay khi hấn thất vọng không biết làm sao, Trương Văn Trọng lại cười khê nói: “Bốn trăm sáu mươi vạn nhất phẩm đan dược, là do người dùng chính bản lĩnh của mình kiếm tới. Bọn họ mắc mưu, chỉ trách ánh mắt bọn họ kém, trách không được người khác. Về phần đan dược nhất phẩm sao, chính do người giữ lại mà dùng. Trong hội đấu giá tu chân, phàm nhìn thấy cái gì mình thích, không ngại cứ mua về. Về phần chuyện khác, người không cần quá lo lắng. Hiện tại người đã là đệ tử của Phong Sơn phái, là đệ tử của ta, dù trời có sụp xuống tới, cũng có ta gánh đỡ thay người.”

Lưu Phong Huy “phác thông” một tiếng quỳ gối ngay trước người Trương Văn Trọng, dập đầu “thùng thùng” thật mạnh, rơi nước mắt đầy mặt nói: “Cảm tạ sư tôn, cảm tạ sư tôn.”

Giờ khắc này, Lưu Phong Huy thật sự vô cùng cảm động.

Từ khi bước vào con đường tu chân tới nay, hấn chưa từng được ai quan tâm như vậy. Giờ khắc này trái tim hấn thật sự cảm thấy ấm áp. Cũng bởi vì câu nói của Trương Văn Trọng, làm hấn hoàn toàn thật lòng tôn sùng Trương Văn Trọng là một lão sư không khác gì cha mẹ ruột của mình. Từ nay về sau, hấn trung thành và tận tâm, không hề kém hơn Tô Hiểu Hồng bọn họ.

Những người khác bên trong phòng quý khách, bởi vì có cấm chế, nên không nghe được cuộc nói chuyện của Trương Văn Trọng và Lưu Phong Huy. Bởi vậy đối với việc Lưu Phong Huy đột nhiên quỳ rạp xuống đất, rất hiếm kỳ, không khỏi khe khẽ nói nhỏ cùng nhau.

544. Chương 567: Luyện Thành Đạo Cơ Đan!

Đợi khi Trương Văn Trọng nâng lên Lưu Phong Huy, bên trong phòng có người không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, dò hỏi: “Trương tiên sinh, xảy ra chuyện gì? Hay là người này đắc tội anh?” Vừa nói hấn vừa dùng ánh mắt sắc bén đánh giá Lưu Phong Huy.

Sau khi được Trương Văn Trọng khuyên bảo, dũng khí của Lưu Phong Huy cũng cao hơn rất nhiều, vẫn không hề sợ, trái lại còn dũng cảm trừng mắt nhìn trở lại. Làm người nọ chột cau mày, nếu không bởi vì Trương Văn Trọng còn chưa lên tiếng, chỉ sợ hấn đã sớm xuất thủ giáo huấn Lưu Phong Huy.

Trương Văn Trọng vẫn chưa trực tiếp trả lời vấn đề của người nọ, mà mỉm cười giới thiệu: “Đây là đồ đệ mới thu của tôi, Lưu Phong Huy.”

Người trong phòng quý khách sửng sốt, chột đưa ánh mắt ước ao nhìn Lưu Phong Huy. Theo bọn họ xem ra, Trương Văn Trọng chính là đệ tử thân truyền của tiên nhân, làm đồ đệ của hấn, chẳng phải sẽ trở thành đồ tôn của tiên nhân? Tuy nói tu vi hiện tại của Lưu Phong Huy, chỉ là Trúc Cơ trung kỳ. Thế nhưng từ chuyện đệ tử Phong Sơn phái chỉ trong một đêm tu vi đề thăng bao cấp mà xem, có thể không qua bao lâu, Lưu Phong Huy này có thể bước vào cảnh giới Kim Đan kỳ hoặc là cảnh giới càng cao hơn. Mà làm cho mọi người ước ao, chính là sau khi hấn trở thành đệ tử thân truyền của Trương Văn Trọng, sẽ học được một ít tiên pháp từ chỗ hấn.

Đây không phải đạo pháp bình thường, mà là tiên pháp!

Tuy rằng không rõ Lưu Phong Huy vốn có tư chất không được tốt lắm, đến tột cùng có điểm nào được Trương Văn Trọng nhìn trúng, không ngờ được thu làm đệ tử, thế nhưng điều này cũng không gây trở ngại mọi người tỏ ý thân mật với hấn.

Theo mọi người thấy, khi lấy lòng Trương Văn Trọng, còn phải lấy lòng người bên cạnh hấn. Bằng không những người này ở bên tai hấn nói mấy câu về tông phái của mình, chẳng phải sẽ trở thành chuyện xấu hay sao? Tuy nói tạm thời bọn họ còn không cần sợ Phong Sơn phái, thế nhưng nếu ở trong lòng Trương Văn Trọng hạ xuống một ấn tượng xấu, chỉ sợ bọn họ muốn mua đan dược cao phẩm từ chỗ Phong Sơn phái, cũng sẽ không còn thuận lợi.

Chính bởi vì có ý nghĩ như vậy, cho nên mọi người lại tỏ ý thân thiện với một thái độ Trúc Cơ trung kỳ như Lưu Phong Huy. Mà trường hợp như vậy, Lưu Phong Huy cũng chưa từng được trải qua. Nhưng lúc này hấn đã điều chỉnh tốt tâm tình, biết mục đích những người này tỏ vẻ thân thiện với mình, cho nên cũng ứng phó thật khéo, không đắc ý vênh vác như Xích Hà đạo trưởng trước đó.

Nhìn tất cả, Trương Văn Trọng hài lòng gật đầu.

Hội đấu giá tu chân vẫn tiếp tục tiến hành.

Có thể bởi vì liên tục trải qua hai lần oanh động, mọi người cũng đã tiêu hao không ít tài lực, nên bầu không khí cùng sự tranh đoạt kịch liệt của hội đấu giá, đã yếu nhược hơn trước rất nhiều. Cho tới lúc buổi đấu giá hôm nay kết thúc, cũng không tiếp tục xuất hiện qua tràng diện kịch liệt như trước đó. Dù vậy, mọi người tham gia buổi đấu giá, đều cảm thấy chuyến này không tệ. Điều khác không nói, chỉ thấy bốn bình đan được lục phẩm và thanh tiên khí Hồ Khiếu kiếm, đã đủ cho bọn họ nói khoác thật lâu.

Lúc rời đi sân bóng, vẻ hưng phấn cùng kích động trên mặt bọn họ, đều không rút đi. Thậm chí còn có người quen nhau, tập năm tập ba ghé vào nhau đàm luận hội đấu giá hôm nay.

Lúc Trương Văn Trọng rời khỏi sân bóng, trên mặt cũng tràn đầy dáng tươi cười.

Sở dĩ hắn vui vẻ như vậy, không chỉ bởi vì ở trong buổi đấu giá hắn mua được không ít pháp bảo thực dụng phẩm cấp không thấp cho đệ tử Phong Sơn phái, cũng không chỉ vì hắn thu được một đồ đệ thiên tài biết chế tác pháp bảo giả. Càng bởi vì hắn thuận lợi mua được ba kiện linh tài liệu cuối cùng cần thiết để chế tạo Đạo Cơ Đan: Hồng Hoa Thiên Đinh, Ngân Tô Diệp, Hải Khiếu Thạch.

Trương Văn Trọng tâm tình tốt, sau khi cẩn thận thu ba kiện linh tài liệu vào trong Càn Khôn Hồ, cười nói với Vưu Giai: “Sau khi trở về, anh lập tức khai lộ luyện chế Đạo Cơ Đan, trước tiên cho em và người nhà của anh ăn vào. Chờ khi trở về Ung Thành, lại cho người nhà em dùng tới. Kể từ đó hai gia đình chúng ta đều có thể bước lên con đường tu chân. Ngày sau nếu như hai gia đình chúng ta đều cùng phi thăng thành tiên, nói không chừng còn có thể trở thành một câu chuyện giai thoại.”

“Ân.” Vưu Giai dùng sức gật đầu, trên mặt lộ vẻ vui mừng và kích động.

Lúc đi ra sân bóng, Trương Văn Trọng cũng không vội vã đi tới bãi đỗ xe, mà gọi Trần Nhân đến trước người, chỉ vào Lưu Phong Huy, hướng nàng phân phó: “Cô an bài một người đưa hắn về huyện Ân Ngạc trước, giúp hắn tìm một nơi ở gần nhà của ta.”

Trần Nhân hồi đáp: “Do tôi tự mình đi làm, dù sao hôm nay cũng không còn chuyện gì khác.”

Trương Văn Trọng gật đầu, nói: “Cũng tốt, do cô đi một chuyến đi.” Lập tức gọi Lưu Phong Huy tới trước người, dặn dò hắn vài câu, lại lấy một bình Linh Khí Hoàn đưa cho hắn, nói: “Tu vi của ngươi quá thấp, dùng cao phẩm đan dược sẽ lãng phí linh khí bên trong. Bình Linh Khí Hoàn này chính do ta dùng linh khí thiên địa ngưng luyện mà thành, đối với việc tu vi ngươi đề thăng hẳn có công hiệu rất tốt. Ta lại truyền cho ngươi một bộ tâm pháp tu luyện, sau đó ngươi theo Trần Nhân quay về huyện Ân Ngạc, dàn xếp xong xuôi, có thể bắt đầu tu luyện.” Dứt lời, hắn giơ ngón trỏ tay phải điểm lên huyệt Mi Tâm của Lưu Phong Huy, từng sợi quang mang màu đỏ từ đầu ngón trỏ phóng ra, dừng mảnh truyền vào trong mi tâm Lưu Phong Huy.

Lưu Phong Huy chỉ cảm thấy có rất nhiều tin tức đi theo quang mang màu đỏ dừng mảnh tràn vào trong đầu hắn. Hắn không khỏi nhắm hai mắt lại, dùng thần thức kiểm tra đoạn tin tức. Một lúc sau, thân thể hắn bởi vì kích động liên run rẩy lên.

Đoạn tin tức Trương Văn Trọng đưa vào đầu hắn, chính là một bộ tâm pháp tu luyện. Tuy rằng Lưu Phong Huy còn chưa tu luyện bộ tâm pháp này, nhưng từ tin tức phản ánh đi ra, đây là một bộ tâm pháp tu luyện hỏa hệ cao phẩm, hơn nữa bộ tâm pháp tu luyện này cũng không tới nghĩa khó hiểu như bộ tâm pháp hắn mua được ngày trước, mà nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, giảng giải thập phần rõ ràng thấu triệt, làm cho vừa nhìn liền hiểu ngay, nếu có thời gian nghỉ kỹ, sẽ tránh được việc hiểu biết sai lầm mà tẩu hỏa nhập ma.

“Cảm tạ sư tôn.” Lưu Phong Huy cảm kích nói. Không biết làm sao biểu đạt sự biết ơn trong lòng mình, hắn lại muốn quỳ rạp xuống đất.

Trương Văn Trọng vội vàng ngăn trở cử động của hắn, vừa cười vừa nói: “Được rồi, sau này đừng mỗi chút đã quỳ xuống. Chỉ cần ngươi chuyên cần tu luyện, đề thăng tu vi của mình, chính là sự cảm kích tốt nhất đối với ta.”

Lưu Phong Huy gạt mạnh đầu, thần tình nghiêm túc nói: “Đệ tử nhất định tu luyện chăm chỉ, tuyệt đối sẽ không cô phụ kỳ vọng của sư tôn.”

Đợi Lưu Phong Huy đi theo Trần Nhân rời khỏi, Trương Văn Trọng cùng Vũ Giai, Tô Hiểu Hồng đi về hướng bãi đỗ xe, chuẩn bị lái xe quay về huyện Ấn Ngạc.

Ngay lúc này, các chuông môn đại tông phái vừa chen chúc bên trong phòng quý khách, cũng đã chạy tới, vây quanh ba người Trương Văn Trọng chật như nêm cối.

Một màn như vậy có chút ngoài sự dự liệu của Trương Văn Trọng, hần hạ cửa sổ xe xuống, thăm dò: “Chư vị còn có chuyện gì sao?”

Một chuông môn đứng gần cửa xe nhất vội vã nói: “Trương tiên sinh, không phải trước đó anh đã đáp ứng, sau buổi đầu giá chấm dứt, sẽ phó ước với tông phái chúng tôi sao? Tôi đã đặt bàn trong nhà hàng tốt nhất ở Vân Thai thị, chỉ chờ anh đến thôi.”

Những người khác cũng nhao nhao lên tiếng, đều không cam lòng lạc hậu nói: “

“Tôi đã cho người mang linh tài liệu cao phẩm đưa tới, tin tưởng rất nhanh là có thể mang tới Vân Thai thị. Còn thỉnh Trương tiên sinh đi cùng chúng tôi một chuyến, nhìn xem có tài liệu gì anh cần hay không...”

“Tông phái các ngươi có linh tài liệu cao phẩm cất giữ? Không phải muốn đem ra làm mất mặt? Hơn nữa linh tài liệu của các ngươi còn đang trên đường tới, chẳng lẽ muốn Trương tiên sinh đến đó chờ sao? Trương tiên sinh cũng không nhàn rỗi như các ngươi, các ngươi nha, đừng lãng phí thời gian của Trương tiên sinh nữa... Trương tiên sinh, đi theo chúng tôi đi. Linh tài liệu cao phẩm của tông phái chúng tôi đã đưa tới Vân Thai thị, phạm là thứ gì anh coi trọng, cứ lấy đi.”

Những chuông môn, trưởng lão các tông phái đều muốn Trương Văn Trọng đi cùng mình, khó tránh khỏi gây cãi lãn nhau. Trong khoảnh khắc, mùi thuốc súng dày đặc, nếu như còn không ngăn cản, chỉ sợ sẽ tiến đến giao chiến quyền cước.

Những người này cũng không phải lưu manh đầu đường, một khi thật sự đánh nhau, sợ rằng dân chúng bình thường của Vân Thai thị sẽ gặp tai ương. Chuyện như vậy Trương Văn Trọng cũng không muốn nhìn thấy. Cho nên hần vội vã mở miệng khuyên bảo, sau đó nói: “Vốn tôi cũng muốn đến phó ước với các vị. Nhưng hiện tại đích thật có một chuyện rất trọng yếu chờ tôi đi giải quyết, sẽ không biện pháp đến phó ước. Như vậy đi, nếu như chư vị không cảm thấy phiền phức, không ngại ở ngày mai, mang linh tài liệu cao phẩm của các vị tới. Đến lúc đó, tôi tất nhiên sẽ cho chư vị một cái giá thỏa mãn...”

Nghe được Trương Văn Trọng nói như vậy, chuông môn của các tông phái tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng chỉ đành vâng theo.

Sau khi giải quyết xong chuyện này, cuối cùng Trương Văn Trọng cũng có thể lái xe rời khỏi Vân Thai thị, trở về huyện Ấn Ngạc. Nhưng lần này hần cũng không trực tiếp về nhà, mà cho xe chạy tới hội sở cao cấp Mục Mã Trường. Sau đó hần nhờ Vũ Giai cùng Tô Hiểu Hồng về đón gia đình hần đến. Mà chính hần đi đến chỗ hồ bơi bắt đầu luyện chế Đạo Cơ Đan.

Khi Vũ Giai và Tô Hiểu Hồng chạy tới Trương gia, trong nhà không có một bóng người. Hai người vội vàng gọi điện thoại cho Vương Hân Di, mới biết Trương Thành Quý và Trương Trạch Thụy đến công viên uống trà chơi cờ, mà nàng cùng tiểu Liên Nam đi dạo bên trong thị trấn. Trong sự thúc giục của Vũ Giai cùng Tô Hiểu Hồng, người nhà họ Trương mới quay về nhà, lại do hai nàng dẫn đến hội sở Mục Mã Trường. Mà lúc này thời gian cũng đã trôi qua vài tiếng đồng hồ.

Khi người nhà họ Trương đi vào hội sở Mục Mã Trường, một hương thơm nồng nặc thấm vào ruột gan từ bên trong hồ bơi truyền ra, làm kẻ khác vừa ngồi thấy, liền sinh ra cảm giác phiêu diêu dục tiên sung sướng.

Wang Hân Di hít mạnh một hơi, hiếu kỳ hỏi: “Đây là hương vị gì? Thật là thơm quá.”

Vũ Giai và Tô Hiểu Hồng nhìn nhau, đều từ trong ánh mắt đối phương nhìn ra đáp án: “Đã luyện chế thành công Đạo Cơ Đan!”

545. Chương 568: Nghịch Thiên Trong Nghịch Thiên

Khi Vưu Giai và Tô Hiểu Hồng dẫn người nhà họ Trương đi vào hồ bơi, Trương Văn Trọng đã thu hồi Minh Xà và Hỗn Độn Lô vào Càn Khôn Hồ. Trong hồ bơi lớn như vậy, ngoại trừ trống trải, cũng không nhìn thấy điều gì kỳ quái.

Vừa nhìn thấy Trương Văn Trọng đang đứng bên cạnh hồ bơi, trong tay còn cầm một bình sứ nhỏ, Vương Hân Di tính tình nóng nảy, liền kiềm chế không được sự hiếu kỳ trong nội tâm, dò hỏi: “Em trai, em vội vàng gọi chúng ta gọi đến đây, rốt cục là có chuyện gì vậy?”

Trương Thành Quý, Trương Trạch Thụy và tiểu Liên Nam đứng bên người nàng tuy rằng không mở miệng nói, nhưng trong ánh mắt bọn họ nhìn Trương Văn Trọng, đồng dạng bao hàm vẻ mờ mịt cùng không giải thích được.

Trương Văn Trọng xoay người nhìn mọi người, biểu tình trên mặt vô cùng nghiêm túc, nói: “Có một chuyện, con sẽ nói với mọi người. Chuyện này mọi người nghe được, có thể có chút hoang đường ly kỳ, thật sự khó tin. Nhưng con có thể thề với trời, mỗi câu con nói với mọi người đều là thật, tuyệt đối không giả dối.”

Loại thái độ nghiêm túc này của Trương Văn Trọng, làm người họ Trương không khỏi ngây ngẩn cả người. Bọn họ nhìn nhau, cũng không biết trong hồ lô Trương Văn Trọng đang bán thuốc gì.

Bầu không khí trong hồ bơi trong lúc nhất thời biến thành có chút nặng nề.

Cuối cùng Trương Trạch Thụy đánh vỡ bầu không khí nặng nề, mở miệng nói: “Có cái gì nói, con cứ nói. Chúng ta là người một nhà, tự nhiên tin tưởng con vô điều kiện.”

“Đã như vậy, thì con nói...”

Trương Văn Trọng đem thân phận người tu chân cùng với những kinh lịch trong thời gian này, hướng người nhà nói ra. Đương nhiên hắn che giấu chuyện mượn xác hoàn hồn. Chỉ nói lúc mình ở Ung Thành, gặp được một vị tiên nhân, được đem vào tiên cảnh trong núi tu luyện một đoạn thời gian, sau đó bước lên con đường tu chân. Ngoài ra, bao quát hành trình Anh quốc, dịch chuột Ung Thành cùng quan hệ với Trần gia Phong Sơn phái, đều không hề giấu diếm nói cho người nhà của mình.

Sau khi nghe xong lời giảng thuật của Trương Văn Trọng, gia đình họ Trương khiếp sợ há to miệng, ngơ ngác lẳng lẳng, thật lâu cũng không thể hồi phục lại tinh thần.

Trải qua mười phút, Vương Hân Di tỉnh lại, mới lắp bắp nói: “Em trai, em nói em...Em nói em là một người tu chân?”

Trương Văn Trọng gật đầu thừa nhận: “Không sai, em đích thật là một người tu chân.”

“Ách...” Thần tình trên mặt Vương Hân Di biến thành có chút cổ quái, nàng cẩn thận nói: “Hôm nay không phải ngày Cá Tháng Tư nha. Em trai, em xác định không phải đã xem quá nhiều tiểu thuyết tu chân huyền huyền, hoặc chơi game trên internet quá nhiều nên sản sinh huyền tưởng cùng ảo giác chứ? Nếu không, chúng ta cùng đến bệnh viện kiểm tra?”

Trương Văn Trọng bị câu nói của Vương Hân Di làm nghẹn lời, Tô Hiểu Hồng “xì” một tiếng bật cười, nói: “Hân Di tỷ, lão sư là bác sĩ, còn đến bệnh viện kiểm tra cái gì? Hơn nữa nếu lão sư có chuyện, em và Vưu Giai tỷ làm sao lại cùng điên với thầy? Lão sư nói đều là lời thật. Nếu mọi người không tin, không ngại nhìn xem thứ này...”

Trong miệng Tô Hiểu Hồng rất nhanh niệm tụng chú ngữ, tay phải chọt vung lên, một đạo quang mang màu lam từ trong tay nàng phóng ra, cuộn cuộn dung hợp trên hồ bơi, hóa thành một đoàn mây đen. Ngay sau đó nước mưa trút xuống lọt vào bên trong hồ bơi.

Một màn ly kỳ làm người nhà họ Trương nhìn đến trợn mắt há hốc, không sao tin được.

Vương Hân Di đưa tay đón lấy vài giọt nước mưa, trên tay truyền đến cảm giác băng lãnh ướt át, làm nàng tin rằng nước mưa cũng không phải thủ thuật che mắt, mà chân thực tồn tại.

Vương Hân Di ghen hờn nhìn trần trời, lắp bắp nói: “Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Lẽ nào là ma thuật sao?”

Trên thực tế, ngay chính nàng cũng không quá tin tưởng loại suy đoán này.

Ma thuật?

Ma thuật nói cho rõ cũng chỉ là một loại ảo thuật che mắt mà thôi, nào có bản lĩnh tạo mưa như Tô Hiểu Hồng?

“Lẽ nào nói...lời của em trai đều là thực sự? Hấn và tiểu muội thực sự đều là người tu chân?” Vương Hân Di ngơ ngác lảng lảng nhìn Trương Văn Trọng, đối với lời vừa rồi của hấn, đã tin đến sáu bảy phần. Ba người còn lại của Trương gia cũng nghĩ như vậy.

Trương Văn Trọng biết, trong lòng người nhà của mình vẫn còn tồn tại một ít nghi hoặc. Hấn cũng không sót ruột, vừa giải thích vừa thi triển đạo pháp, dùng hành động thực tế để chứng minh lời mình nói đều là sự thật. Thậm chí để có căn cứ chính xác, hấn còn triệu ra Tiêu Đồ, Minh Xà và ngũ độc yêu đi ra.

Nhìn bảy yêu quái đột nhiên hiện thân, người nhà họ Trương lại càng hoảng sợ, nhưng bởi vậy cũng tin lời của Trương Văn Trọng là thật sự.

Sau một thoáng trầm mặc, Trương Trạch Thụy thở dài một hơi, cười khổ nói: “Không nghĩ tới, chuyện thần tiên yêu quái cũng không phải truyền thuyết hư vô mờ ảo, mà là tồn tại chân thực...Điều này thật đúng làm kẻ khác khiếp sợ, nếu như những lời này không phải do chính con nói cho cha, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy những chuyện huyền diệu kỳ này, chỉ sợ cha không sao tin nổi đây là sự thực.”

Câu nói của Trương Trạch Thụy không thể nghi ngờ chính là nói ra tiếng lòng của mọi người trong Trương gia, ai cũng gật đầu biểu thị tán thành.

Sau một lát, Trương Trạch Thụy lại tiếp tục nói: “Văn Trọng, con gọi chúng ta tới nơi này, cũng chỉ là vì muốn nói chuyện con là người tu chân cho mọi người nghe sao? Nếu như cha không có đoán sai, con hấn là còn chuyện khác muốn nói với chúng ta đi?” Dù sao hấn cũng là người thuộc quân phân khu bộ tham mưu, đối với mọi chuyện suy nghĩ cùng phán đoán, vượt xa những người khác.

Trương Văn Trọng gật đầu, nói: “Cha nói không sai, hôm nay con gọi mọi người tới, ngoại trừ giải thích chuyện con là người tu chân với mọi người, còn muốn hỏi mọi người có nguyện ý trở thành người tu chân giống như con hay không. Thậm chí...phi thăng thành tiên?”

Trở thành người tu chân?

Thậm chí trở thành thần tiên?

Những lời này của Trương Văn Trọng, làm người nhà họ Trương lại lâm vào trạng thái thất thần.

Trên thế giới này, chỉ sợ không có mấy người có thể cự tuyệt một cơ hội hiếm có như vậy đi?

Sau một lúc sững sốt, Trương Trạch Thụy phục hồi lại tinh thần từ từ học ra một hơi, cường chế kích động trong lòng, dò hỏi: “Cả nhà chúng ta đều có thể trở thành người tu chân sao? Không phải con mới vừa nói, chỉ có người có tư chất tu chân mới có thể trở thành người tu chân. Người không có tư chất, dù cầm một quyển tuyệt thế bí tịch khổ tu, cũng không cách nào bước vào cánh cửa tu chân sao? Lẽ nào gia đình chúng ta đều có tư chất tu chân?”

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Không, trong mọi người, chỉ có tiểu Liên Nam có tư chất tu chân.”

Trên mặt người nhà họ Trương toát ra vẻ nghi hoặc và không giải thích được, thế nhưng bọn họ cũng không mở miệng hỏi, mà chờ đợi hấn nói tiếp.

Hấn cũng không làm bọn họ thất vọng, cũng không cố lộng huyền hư, mà trực tiếp đưa bình sứ nhỏ trong tay lên, nói: “Ồ tình huống bình thường, ngoại trừ tiểu Liên Nam, mọi người đều không thể tu chân. Thế nhưng hiện tại, tình huống hoàn toàn khác hẳn. Chỉ cần mọi người ăn vào một viên Đạo Cơ Đan, dù không có tư chất tu chân, cũng có thể thu nạp linh khí thiên địa, bước vào cánh cửa tu chân, bước lên con đường tu chân.”

Câu nói này làm gia đình Trương gia lộ ra nét mặt vui mừng.

Trương Văn Trọng cũng không lãng phí thời gian, lúc này đưa cho gia đình cùng Vưu Giai mỗi người một viên Đạo Cơ Đan. Tiểu Liên Nam đã có tư chất tu chân, cho nên không cần tới. Loại đan dược này đối với người có tư chất tu chân mà nói, không những không có tác dụng, thậm chí còn có khả năng tổn hại đến tư chất tu chân.

Tính tình Vương Hân Di thật gấp gáp, vừa cầm lấy Đạo Cơ Đan, liền dự định ném ngay vào trong miệng. Trương Văn Trọng vội vàng ngăn trở nàng, lại nói với Vưu Giai cùng gia đình: “Mọi người khoan hãy dùng Đạo Cơ Đan, trước tiên con truyền thụ một bộ công pháp thổ nạp cho mọi người. Đợi thêm lát nữa, sau khi ăn vào Đạo Cơ Đan, mọi người lập tức vận chuyển bộ công pháp thổ nạp, để hấp thu toàn bộ dược hiệu, cải biến tư chất của mình.”

Truyền thụ xong công pháp thổ nạp cho mọi người, Trương Văn Trọng cũng chưa cho họ dùng Đạo Cơ Đan, mà đem Hồn Độn Lô cùng Minh Xà cùng với một đồng lớn linh tài liệu trong Càn Khôn Hồ đem ra, bắt đầu bố trí pháp trận tại hồ bơi.

“Em trai, em đang làm gì?” Nhìn Trương Văn Trọng dùng linh dịch luyện chế vẽ một nhóm phù chú, Vương Hân Di nhíu mày, hiếu kỳ dò hỏi.

“Bố trí pháp trận.” Trương Văn Trọng bận rộn, cũng không ngẩng đầu lên hỏi đáp: “Tu chân, vốn là chuyện nghịch thiên. Mà để người không có tư chất tu chân, dùng Đạo Cơ Đan thu được tư chất, bước lên đường tu chân, càng là nghịch thiên trong nghịch thiên. Nếu như em không có đoán sai, khi mọi người ăn vào Đạo Cơ Đan, thay đổi tư chất, sẽ có kiếp số từ trên trời giáng xuống. Với lực lượng bản thân mọi người, không thể chống lại được kiếp số. Cho nên em phải sớm bố trí pháp trận, giúp đỡ mọi người vượt qua kiếp số lần này. Thậm chí, còn có thể để mọi người ở trong trận kiếp số này, thu được lợi ích...”

Vương Hân Di kinh ngạc nói: “Không phải đâu? Còn có thể thu được chỗ tốt từ trong kiếp số? Là chỗ tốt gì vậy?”

Trương Văn Trọng cũng không nói rõ, mà nói: “Đến lúc đó chị sẽ biết.” Cũng ngay lúc này hắn đã bố trí hoàn tất pháp trận. Thẳng đứng dậy, ý bảo Vưu Giai và người nhà đi vào trong pháp trận, sau đó mới nói: “Được rồi, hiện tại mọi người có thể ăn Đạo Cơ Đan, dựa theo phương pháp thổ nạp em vừa chỉ mọi người, hấp thu dược hiệu.”

“Tốt.” Mọi người cùng đáp, sau khi ăn vào Đạo Cơ Đan, đều khoanh chân ngồi, bắt đầu vận chuyển phương pháp thổ nạp hấp thu dược liệu.

Cũng ngay thời khắc đó, linh khí xung quanh huyện Ân Ngạc bắt đầu bốc lên tràn về hướng hội sở Mục Mã Trường

Nguyên bầu trời đang vạn lý không mây, đột nhiên hiện lên một phiến mây đen dày đặc, che trời tối đất, làm cả trời đất tối sầm lại. Nguyên đang ban ngày, trong nháy mắt liền biến thành đêm tối.

Dị tượng phát sinh, kiếp số hàng lâm.

546. Chương 569: Hỏa Vãn Tinh Kiếp

Khí trời mới vừa vạn lý không mây sáng sủa, thoáng chốc đã biến thành quang cảnh mây đen mù mịt kinh khủng, thời gian chỉ mới qua vài phút mà thôi. Biến hóa đột ngột như vậy, làm dân chúng trong huyện Ân Ngạc vô cùng kinh ngạc, cũng sinh ra một chút sợ hãi và khủng hoảng.

Từ lúc bắt đầu lễ mừng năm mới, trong vòng vài ngày, huyện Ân Ngạc đã xuất hiện dị tượng kinh người như vậy lần thứ hai. Liên tưởng đến một ít tin tức động đất gần đây, dân chúng tại huyện Ân Ngạc khó tránh khỏi sự hoảng loạn. Thậm chí còn có một ít người, thẳng thắn thừa dịp ngày nghỉ tết, toàn gia rời khỏi huyện Ân Ngạc, đi ra tỉnh khác.

Nếu như huyện Ân Ngạc không xuất hiện tai nạn gì, tự nhiên là quá tốt, bọn họ xem như đi ra ngoài du ngoạn một vòng. Nếu như huyện Ân Ngạc thật sự bạo phát tai nạn, bọn họ không phải sẽ tránh được một kiếp hay sao?

Người ôm ấp cùng một ý nghĩ như thế, thật đúng là không ít. Trong hai ngày thời gian kế tiếp, không ít cư dân ở trong huyện Ân Ngạc cùng nhau đi ra ngoài du lịch thăm người thân. Làm thị trấn Ân Ngạc vốn rất náo nhiệt, bởi vậy mà biến thành quạnh quẽ.

Dị tượng đột nhiên xuất hiện này, không chỉ làm người thường hoảng loạn, đồng dạng cũng khiến cho người tu chân cùng dị năng giả chú ý, làm bọn họ khiếp sợ không ngớt.

Hai ngày này, bởi vì có hội đấu giá tu chân tại Vân Thai thị, vì vậy số lượng người tu chân, dị năng giả xuất hiện rất nhiều. Khoảng cách huyện Ân Ngạc cách Vân Thai thị cũng không xa, bầu trời xuất hiện dị biến, tự nhiên đã bị những người tu chân này nhận ra.

Khác với người thường, những người này chỉ liếc mắt liền nhìn ra, dị tượng xuất hiện trên bầu trời huyện Ân Ngạc, chính bởi vì kiếp số sản sinh gây ra, cũng không phải loại điềm báo thiên tai địa chấn.

Tuy rằng tạm thời còn không biết sẽ là kiếp số gì giáng xuống. Nhưng nhìn linh khí xung quanh Vân Thai thị cùng những huyện lân cận khác đều bị hấp dẫn tới huyện Ân Ngạc, cấp bậc trận kiếp số này chỉ sợ sẽ không thấp.

Lại là huyện Ân Ngạc.

Lại có người muốn độ kiếp.

Những người tu chân tụ tập tại Vân Thai thị, tuy rằng đại bộ phận đều là mới đến trong hai ngày, cũng không tận mắt nhìn thấy Cửu Tiêu Lôi Kiếp thanh thế kinh người trước đó, thế nhưng cũng nghe từ trong miệng người khác nói qua việc này. Chỉ là tất cả mọi người thật không ngờ, mới cách mấy ngày ngắn ngủi, lại có người tiếp tục độ kiếp, từ động tĩnh kiếp số này mà xem, dù kém hơn trận Cửu Tiêu Lôi Kiếp trước đó, cũng không khả năng kém bao nhiêu.

Quan chủ Tam Thanh Quan buông xuống thanh Hồ Khiếu kiếm trong tay, đứng dậy, đi tới bên cửa sổ, nhìn về phương hướng huyện Ân Ngạc. Tuy rằng người thường không thể ở cự ly xa như vậy nhìn thấy được dị tượng cuộn cuộn trên bầu trời, thế nhưng bản thân hắn có tu vi Luyện Hư kỳ, cũng có thể nhìn thấy được rõ ràng.

“Không nghĩ tới, Phong Sơn phái lại có người hôm nay độ kiếp...Cũng không biết, đây chỉ là vừa khớp, hay là do bọn hắn cố ý làm ra, muốn cho những người tu chân như chúng ta một hạ mã uy?”

Ai cũng biết, huyện Ân Ngạc là tổ chim của Phong Sơn phái. Cho nên lúc này độ kiếp tại huyện Ân Ngạc, chỉ có thể là người của Phong Sơn phái. Trong mắt người bên ngoài, ý đồ của Phong Sơn phái, khó tránh khỏi có ý vị sâu xa.

Bởi vậy người có chung ý nghĩ với quan chủ Tam Thanh Quan cũng không ở số ít.

Chỉ bất quá, Phong Sơn phái hôm nay, cũng không phải là tiểu tông phái vô danh mới sáng lập trước kia, mà có tiên nhân làm chỗ dựa, nắm giữ tiên pháp huyền diệu cùng thực lực cường đại, tông phái như vậy, tự nhiên có tư cách và năng lực làm mọi người kinh sợ. Dù sao, trong mấy trăm năm qua, có vô số tông phái, tán tu tụ tập một chỗ như vậy, thế nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng có. Nếu như mọi người đều hòa thuận ở chung, tự nhiên không thể tốt hơn. Chỉ khi nào có người gây sự, chỉ sợ sẽ sinh ra kết quả khó đánh giá. Từ góc độ này mà xem, Phong Sơn phái có người độ kiếp, thật đúng là có ý đồ đang bày ra một chút thực lực, kinh sợ lòng người.

Không thể không nói, trận kiếp số đột nhiên xuất hiện này, thật đúng là làm kinh sợ một ít tông phái cùng tán tu có lòng dạ khó lường. Bọn họ hoặc là hốt hoảng thoát khỏi Vân Thai thị, hoặc là thành thật giữ khuôn phép ở yên, không dám tiếp tục suy nghĩ mưu đồ bất quỷ gì khác.

Hồi lâu sau, quan chủ Tam Thanh Quan mới yếu ớt thở một hơi, hướng đệ tử sau lưng phân phó: “Chờ trận kiếp số này xong xuôi, chuẩn bị một phần hậu lễ đưa tới huyện Ân Ngạc, xem như chúc mừng Phong Sơn

phái có đệ tử độ kiếp thành công. Ngô...Phong Sơn phái không thiếu đan dược cũng không thiếu pháp bảo, muốn tặng lễ cho bọn họ đúng là có chút làm khó người. Như vậy đi, tìm trong linh tài liệu cao phẩm lần này chúng ta mang đến, chọn mấy thứ tặng qua...Nếu như ta không có nhớ lầm, hẳn có một khối Huyền Vũ Linh Xác phải không? Xem thành tặng lễ đưa đi được rồi.”

Tên đệ tử Tam Thanh Quan đứng sau lưng hắn khiếp sợ há to miệng, ngây ngốc sửng sốt một lúc mới nói: “Sư tôn, Huyền Vũ Linh Xác, là linh tài liệu thiên cấp nhị phẩm nha. Dùng nó làm tặng lễ? Tặng lễ này, có phải quá nặng hay không?”

Quan chủ Tam Thanh Quan lắc đầu nói: “Quá nặng sao? Đối với người còn thấy nhẹ đó. Nếu như ta không có đoán sai, tông phái tặng lễ tới huyện Ấn Ngạc, hẳn là xa không chỉ một mình Tam Thanh Quan chúng ta. Bởi vì mọi người đều ôm ấp chung một ý nghĩ, mượn cơ hội này kéo gần quan hệ với Phong Sơn phái. Huyền Vũ Linh Xác tuy rằng là linh tài liệu thiên cấp nhị phẩm, thế nhưng đối với Tam Thanh Quan chúng ta mà nói, không có bao nhiêu tác dụng. Dù sao, năng lực luyện đan và luyện khí của chúng ta, còn không đủ để phát huy ra công hiệu của Huyền Vũ Linh Xác. Thay vì lãng phí, còn không bằng đem tặng cho Phong Sơn phái. Chỉ cần làm tốt quan hệ với họ, từ chỗ họ đạt được chỗ tốt, chỉ một khối Huyền Vũ Linh Xác làm sao có khả năng bằng được?”

Thấy ý của quan chủ Tam Thanh Quan đã quyết, tên đệ tử cũng không dám nói thêm lời gì, lúc này linh mệnh rời khỏi phòng, đi an bài chuyện tặng lễ.

Đúng như lời suy đoán của quan chủ Tam Thanh Quan, lúc này các tông phái đang ở Vân Thai thị, vô luận là cao thấp, đều phái môn hạ đệ tử mang theo tặng lễ chạy tới huyện Ấn Ngạc. Chỉ chờ trận kiếp số kết thúc, sẽ đem tặng lễ chấp tay đưa lên. Không hẹn mà cùng giống nhau, những tông phái chọn tặng lễ toàn bộ đều là linh tài liệu.

Trong bọn họ không ai nghĩ tới, người của Phong Sơn phái nếu không qua được trận kiếp số này, nên làm gì bây giờ? Có chút bất tri bất giác, bọn họ đối với Phong Sơn phái đúng là có một loại kính nể phát ra từ sâu trong nội tâm. Có thể theo bọn họ xem ra, trên thế giới này, sẽ không có kiếp số mà Phong Sơn phái không ứng phó được?

Đối với suy đoán của mọi người, cùng cử động của các tông phái, Trương Văn Trọng đang ở trong pháp trận vôi vàng chủ trì, cũng không hề biết được. Dù hắn có biết, lúc này phỏng chừng cũng không có tâm tư phản ứng đi?

Bởi vì kiếp số trên bầu trời Mục Mã Trường đã thành hình, tùy thời đều có khả năng giáng xuống tới.

Lúc này trong pháp trận được cấu trúc tại hồ bơi, ngoại trừ Vương Giai cùng người nhà họ Trương, Tiêu Đồ, Minh Xà, ngũ độc yêu và Tô Hiểu Hồng, cùng mười tám đệ tử Phong Sơn phái có tu vi cao nhất, cũng đang ngồi bên trong. Bất quá bọn họ không khoanh chân ngồi, mà đang đứng ngay vị trí then chốt trong pháp trận, hiệp trợ Trương Văn Trọng chủ trì trận pháp.

Ngoài ra những người còn lại, bao quát tiểu Liên Nam, đều đã chuyển dời đến nơi an toàn. Trong hội sở Mục Mã Trường, không còn người ngoài tồn tại. Không chỉ như vậy, dù là người ở chung quanh Mục Mã Trường vài dặm, cũng đều được người của Trần gia chuyển dời sang chỗ khác. May mắn chính là, hội sở Mục Mã Trường nằm ở ngoại ô, tuy rằng gần bên có mấy khách sạn, nhưng bởi vì đang lúc lễ tết, khách nhân cũng không nhiều, được Trần gia an bài thích đáng, cũng đã chuyển dời đến nơi an toàn.

Bên trong hồ bơi, Trương Văn Trọng đưa mắt nhìn mọi người, trầm giọng phân phó: “Lúc kiếp số phủ xuống, ta sẽ dùng Chuyển Linh trận trong pháp trận phòng ngự, đem linh lực ẩn chứa trong kiếp số chuyển nhập vào trong cơ thể chúng ta. Việc các ngươi cần làm, không chỉ hiệp trợ ta chủ trì pháp trận này, còn phải nắm chặt cơ hội, hấp thu linh lực để đề thăng tu vi của chính mình.”

“Dạ.” Mọi người cùng gật đầu, tuy rằng gần đối mặt kiếp số, nhưng bọn họ cũng không khẩn trương một chút nào. Bởi vì bọn họ có tín nhiệm gần như mù quáng đối với Trương Văn Trọng. Chỉ cần là chuyện hắn dặn dò, bọn họ căn bản không cần suy nghĩ, chỉ cần làm theo là được. Huống chi mượn linh lực trong kiếp số để tu luyện, trước đây Trương Văn Trọng đã làm một lần, không có nguy hiểm, trái lại còn thu được ích lợi cực lớn.

Mọi người vừa lên tiếng, một đoàn hỏa cầu hùng hực thiêu đốt, từ trong mây đen dày đặc gào thét lao xuống. “Oanh” một tiếng nổ, trực tiếp tạt sập nóc nhà hồ bơi, lại lao thẳng nện xuống đầu nhóm người Trương Văn Trọng.

Thẳng đến lúc này, nhóm người Tô Hiểu Hồng mới thấy rõ, trên trời giáng xuống không phải là hỏa cầu, mà là một viên vắn thạch(thiên thạch) bao bọc hỏa diễm.

Nếu bị viên vắn thạch đập trúng, chỉ sợ mọi người trong nháy mắt sẽ máu thịt vô tồn.

“Hỏa Vắn Tinh Kiếp? Không ngờ là Hỏa Vắn Tinh Kiếp!”

Vân Thai thị, không ít người tu chân nhận ra trận kiếp số này, đều biến sắc. Còn có người bị hoảng sợ đến mức sắc mặt biến thành than chì, cả người tuôn mồ hôi lạnh không ngừng.

Hỏa Vắn Tinh Kiếp, tuy nói không kinh khủng bằng Cửu Tiêu Lôi Kiếp, nhưng cũng không dễ dàng đối phó. Đây là một kiếp số do thổ hỏa hai hệ hình thành, đồng thời còn không hện cùng hợp với tương sinh ngũ hành. Ở trong lịch sử tu chân giới, không biết có bao nhiêu người thiên tư ngang dọc, đã ngã xuống trong trận kiếp số này.

“Cũng không biết người độ kiếp của Phong Sơn phái, có thể qua được trận Hỏa Vắn Tinh Kiếp này hay không?”

Cũng không biết có bao nhiêu người tu chân, dị năng giả quan tâm trận kiếp số này, hoặc đang lặng yên nói nhỏ, hoặc đang toát ra nghi vấn này trong lòng.

547. Chương 570: Độ Kiếp Thành Công

Ngay khi vắn thạch bao bọc hỏa diễm hùng hực gần nện lên trên mọi người, một đạo quang mang màu vàng đất chợt thoáng hiện, trong nháy mắt ngăn ngửi, liền hóa thành một con Huyền Vũ hình thể khổng lồ uy vũ bất phạm, rít gào ưỡn lên mai rùa, đón đỡ vắn thạch rào rạt ập xuống.

Huyền Vũ Linh Thổ trận, khởi động!

Huyền Vũ Linh Thổ trận, là một pháp trận phòng ngự có thể chống đỡ được Cửu Tiêu Lôi Kiếp.

Hỏa Vắn Tinh Kiếp tuy rằng rào rạt ập xuống, nhưng cũng không thể đột phá phòng ngự của Huyền Vũ Linh Thổ trận. Duy nhất đáng tiếc chính là, bố trí Huyền Vũ Linh Thổ trận cần tiêu hao rất lớn linh tài liệu. Nếu như không phải hiện tại Trương Văn Trọng tiền tài dồi dào, linh tài liệu trong tay xa xỉ, muốn trong vòng vài ngày liên tục bày ra hai lần Huyền Vũ Linh Thổ trận, thật đúng là không quá khả năng.

Ngay khi vắn thạch bao phủ hỏa diễm rừng rực bị Huyền Vũ Linh Thổ trận cản lại, Chuyển Linh trận cũng đồng thời khởi động, đi qua Huyền Vũ Linh Thổ trận hấp thu, chuyển hóa linh khí dâng trào ẩn chứa bên trong Hỏa Vắn Tinh Kiếp, lại đem linh khí trong đó cuộn cuộn không ngừng đưa vào trong cơ thể nhóm người Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng, Tiêu Đồ cùng Minh Xà hấp thu linh khí nhiều nhất, thứ nhì là Tô Hiểu Hồng và ngũ độc yêu, mười tám đệ tử Phong Sơn phái hấp thu linh khí ít nhất, nhưng dù vậy, linh khí bọn họ thu hoạch được, cũng nhiều hơn việc hấp thu linh khí trong đan dược cùng khổ tu thường ngày rất nhiều.

Vưu Giai cùng người của Trương gia khoan chân ngồi, đi qua phương pháp thổ nạp hấp thu được hiệu của Đạo Cơ Đan, cũng không phân được cỡ linh khí kia. Đây là do Trương Văn Trọng cố ý làm ra, bởi vì trước khi bọn họ thu được tư chất tu chân, dù linh khí có dưng mãnh tràn vào thân thể bọn họ cũng không lưu lại được, chỉ để lãng phí.

Trương Văn Trọng vừa vận chuyển Y Giám Tâm Kinh để hấp thu, luyện hóa linh khí dưng mãnh tràn vào cơ thể, vừa hướng mọi người phân phó: “Bắt đầu vận chuyển tâm pháp của mọi người, hấp thu luyện hóa linh khí tràn vào cơ thể, chớ có nửa điểm chậm trễ, một khi phát hiện linh khí quá đầy tràn trong cơ thể, thì phải nhanh cho ta biết, ngàn vạn lần không nên chịu đựng. Bằng không các ngươi rất có khả năng bởi vì quá nhiều linh khí, mà bị nổ bạo.”

Mọi người đều gật đầu, bắt đầu vận chuyển tâm pháp của mình, hấp thu linh khí tràn vào cơ thể. Bọn họ cũng biết mượn linh khí của kiếp số để tu luyện là một cơ hội cực kỳ khó được, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Bởi vậy bọn họ đều khởi lên tinh thần, nghiêm ngặt dựa theo lời phân phó của Trương Văn Trọng hành sự.

Hỏa Văn Tinh Kiếp thanh thế kinh người, từng đạo mạnh hơn từng đạo oanh xuống hội sở Mục Mã Trường.

Trong mắt người thường, đây là một hồi mưa sao sa thanh thế lớn, nếu như có người mê thiên văn ở gần đây, không chừng sẽ hưng phấn không biết làm sao. Thế nhưng đối với dân chúng trong huyện Ân Ngạc mà nói, đây không phải là điều dễ dàng trải qua. Bởi vì trận mưa sao sa này rơi vào vùng ngoại ô huyện Ân Ngạc. Tuy nói nơi đó không có người nhiều, nhưng ai cũng không dám bảo chứng, mưa sao sa có đột nhiên thay đổi phương hướng, rơi vào ngay trong thị trấn nhân khẩu dày đặc hay không.

Dân chúng huyện Ân Ngạc lòng mang sợ hãi, đều ở riết trong nhà mình, cầu khẩn trận mưa sao sa nhanh chóng dừng lại, ngàn vạn lần đừng lọt vào bên trong thị trấn. Bọn họ kinh hoàng, tự nhiên không chú ý tới, trên nóc mấy tòa lầu cao trong huyện Ân Ngạc, đều có một ít người đang đứng ngửa đầu nhìn trời.

Những người này, toàn bộ đều là đệ tử Phong Sơn phái.

Trương Văn Trọng ra mệnh lệnh, đệ tử Phong Sơn phái lưu thủ tại huyện Ân Ngạc toàn bộ xuất động, ở trong thị trấn bí mật cấu trúc ra một siêu đại hình pháp trận phòng ngự, canh phòng nghiêm ngặt Hỏa Văn Tinh Kiếp rơi sai phương vị. Đồng thời cũng phải phụ trách cảnh giới bốn phía, phòng ngừa người có tâm địa khó lường ở lúc này len vào huyện Ân Ngạc mưu đồ gây rối.

Theo trận Hỏa Văn Tinh Kiếp thanh thế lớn đi tới cuối cùng, người tu chân ở tại Vân Thai thị quan tâm tới việc này, trên mặt tràn đầy khiếp sợ cùng khó thể tin.

Bởi vì bọn họ cảm giác được rõ ràng, linh khí ẩn chứa trong trận Hỏa Văn Tinh Kiếp này, đang biến mất với tốc độ cực nhanh.

Chuyện như vậy vốn không phù hợp lẽ thường.

Dựa theo lẽ thường mà nói, kiếp số hình thành, tuy rằng cần biến linh khí. Thế nhưng trong quá trình kiếp số phát động, linh khí vốn không hề tổn thất. Dù có tổn thất, cũng là cực nhỏ. Giống như ngày hôm nay, biến linh khí hình thành Hỏa Văn Tinh Kiếp không ngờ đã biến mất tới bảy tám phần, quả nhiên là cực kỳ hiếm thấy, vô cùng cổ quái.

Có người từng kiến thức qua trận Cửu Tiêu Lôi Kiếp mấy ngày hôm trước, so sánh với tình cảnh của Hỏa Văn Tinh Kiếp hôm nay, kinh ngạc phát hiện cả hai tình huống đều cực kỳ tương tự.

Lẽ nào nói...người của Phong Sơn phái thật đang mượn kiếp số để tu luyện sao?

Nếu như ở trước đây, ý nghĩ như vậy sẽ chỉ làm mọi người cảm thấy sai lầm buồn cười. Thế nhưng hiện tại, linh khí của hai trận kiếp số liên tục đều quý dị biến mất ngay trước mắt mọi người, cũng làm ý nghĩ sai lầm buồn cười biến thành vô cùng có khả năng.

Mọi người đều biết, trong tu chân giới hiện nay, linh khí rất loãng. Ở tình huống bình thường muốn hấp thu thiên địa linh khí phi thường thừa thớt. Thế nhưng nếu có kiếp số, sẽ ở trong thời gian ngắn, đem thiên địa linh khí quanh mình hấp dẫn lại, có thể làm mật độ linh khí tập trung cực cao, thậm chí viên siêu cả thời đại thượng cổ vốn luôn dư thừa linh khí. Nếu như thật sự có thể mượn kiếp số để tu luyện, chỉ sợ tu vi tiến triển, thật sự kinh người đi thôi?

Chương môn Linh Xu phái đứng bên cửa sổ, nhìn phương hướng huyện Ân Ngạc phía xa, cảm thụ linh khí trong Hỏa Văn Tinh Kiếp đang cấp tốc tiêu giảm, khẽ cau mày, nhìn Lục Hòe đứng bên cạnh nói: “Ta nhớ kỹ, lần trước khi huyện Ân Ngạc có Cửu Tiêu Lôi Kiếp đánh xuống, người từng đoán Phong Sơn phái mượn kiếp số để tu luyện phải không? Hiện tại xem ra, suy đoán này của người thật chính xác. Người nói, Tô Hiểu Hồng chỉ trong một đêm từ Kim Đan sơ kỳ tiến lên Nguyên Anh sơ kỳ, cùng với mấy đệ tử Phong Sơn phái chỉ trong mấy ngày từ Trúc Cơ sơ kỳ bước lên Kết Đan đỉnh kỳ, có thể cũng là mượn kiếp số đến tu luyện?”

Nguyên nhân tu vi của Tô Hiểu Hồng cùng sáu đệ tử Phong Sơn phái đột nhiên đề thăng, vẫn là trọng điểm suy đoán nghiên cứu của các tông phái. Dù sao, loại tu vi cùng tốc độ đề thăng đột nhiên như vậy, thật sự làm kẻ khác quá chấn kinh. Nếu như có thể nắm giữ được loại phương pháp này, thực lực tông phái không thể nghi ngờ có thể ở trong thời gian ngắn thu được đề thăng kinh người.

Chỉ tiếc, đối với phương pháp đột nhiên đề thăng tu vi như thế, người của Phong Sơn phái vẫn giữ bí mật, làm hữu tâm nhân khó thể dò xét. Bất quá kết hợp với việc Phong Sơn phái lợi dụng kiếp số để tu luyện, chương môn Linh Xu phái lại liên hệ với chuyện Tô Hiểu Hồng và sáu đệ tử Phong Sơn phái đề thăng tu vi liên kết cùng nhau, cũng không còn là chuyện gì kỳ quái.

Lục Hòe trầm ngâm suy tư một phen, hồi đáp: “Theo tình huống hiện nay mà xem, khả năng này tương đối lớn, dù sao ở phía sau Phong Sơn phái, thế nhưng có tiên nhân làm chỗ dựa. Ai biết vị tiên nhân này, có truyền thụ tiên pháp lợi dụng kiếp số để tu luyện cho Phong Sơn phái hay không?”

Chương môn Linh Xu phái đột nhiên xoay người lại, hai mắt nhìn thẳng Lục Hòe, trầm giọng hỏi: “Lục Hòe, người và Trương tiên sinh cùng đệ tử Phong Sơn phái có quan hệ cá nhân không tệ. Người nói có khả năng bọn họ đem phương pháp lợi dụng kiếp số để tu luyện truyền thụ cho Linh Xu phái chúng ta hay không?”

Lục Hòe đầu tiên là sửng sốt, sau đó nở nụ cười khổ. Tuy rằng hắn không mở miệng trả lời, thế nhưng từ phản ứng này của hắn, chương môn Linh Xu phái cũng đã biết được ý tứ của hắn.

Sau khi thở dài một hơi, chương môn Linh Xu phái nói: “Ta cũng biết, muốn thu được phương pháp lợi dụng kiếp số để tu luyện sẽ cực kỳ trắc trở. Thế nhưng ta hi vọng người cố gắng nghĩ biện pháp, nỗ lực tranh thủ một chút...”

Lục Hòe thoáng do dự, cuối cùng gật đầu đáp: “Tuân mệnh.”

Cùng lúc đó, chuyện cùng loại cũng đang phát sinh trong không ít môn phái. Dù sao loại phương pháp mượn kiếp số tu luyện, để tu vi ở trong khoảng thời gian ngắn đột nhiên đề thăng mạnh mẽ, vô luận là ai đều khát vọng thu được.

Trận Hỏa Vãn Tinh Kiếp thanh thế lớn làm biết bao người quan tâm, giằng co hơn một giờ mới ngừng lại.

Vừa mới bắt đầu, Vũu Giai và người nhà Trương gia cũng không tham dự vào việc hấp thu luyện hóa linh khí Hỏa Vãn Tinh Kiếp. Nhưng đợi khi cơ thể bọn họ triệt để hấp thu được hiệu quả của Đạo Cơ Đan, biến đổi tư chất bản thân, dưới sự an bài của Trương Văn Trọng, cũng bắt đầu chậm rãi hấp thu linh khí của Hỏa Vãn Tinh Kiếp.

Đợi khi kiếp số kết thúc, tu vi của bọn họ trực tiếp nhảy qua Luyện Khí kỳ, rảo bước tiến lên cảnh giới Trúc Cơ kỳ. Mà tu vi mười tám đệ tử Phong Sơn phái, cũng thu được đề thăng nhảy vọt, đều đi vào cảnh giới Kết Đan kỳ.

Tô Hiểu Hồng và ngũ độc yêu, cùng với Trương Văn Trọng và Tiêu Đồ, Minh Xà, bởi vì tu vi bản thân đã ở tiêu chuẩn tương đối cao, cho nên sau khi hấp thu linh khí của Hỏa Vãn Tinh Kiếp, cũng không đề thăng quá nhiều. Thế nhưng linh lực của bản thân, cũng được cường hóa, củng cố không ít.

Vũu Giai và người nhà Trương gia một bước biến thành người tu chân, đồng thời còn có được tu vi Trúc Cơ kỳ, nhắm mắt cảm thụ lực lượng của thiên địa tự nhiên nhộn nhạo bên trong cơ thể.

“Đây là linh lực sao? Đây là lực lượng của người tu chân sao? Quả nhiên là huyền diệu...”

Nhìn Vũu Giai cùng gia đình mình cuối cùng cũng đã trở thành người tu chân, khóe miệng Trương Văn Trọng nổi lên vẻ mỉm cười: “Mọi người vừa bước vào cánh cửa tu chân, liền thu được tu vi Trúc Cơ kỳ, đây là việc vui, nhưng cũng giấu diếm tai họa ngầm. Nhưng có con ở đây, mọi người cũng không cần lo sợ. Sau đó con sẽ chỉ cho mọi người đạo pháp thích hợp, chọn vài món pháp bảo thích hợp cho mọi người, để mọi người có được khả năng tự bảo vệ mình...”

“Tốt, tốt.” Mọi người vui vẻ, tự nhiên nghe theo lời hắn nói.

Nhìn dáng dấp vui mừng của họ, nụ cười trên khóe miệng Trương Văn Trọng càng trở nên rõ ràng.

Nhưng ngay lúc này, tiếng điện thoại của hắn cũng không hợp thời vang lên.

548. Chương 571: Tám Ân Mạng Không Đầu

Trương Văn Trọng lấy điện thoại ra xem, người gọi tới không phải ai khác, chính là người phụ trách Đặc Cần tổ tại Vân Thai thị, Lâm Phong.

Lúc này Lâm Phong gọi điện thoại tới cũng chính là chuyện bình thường. Dù sao hắn là người phụ trách Đặc Cần tổ nơi này, trong huyện Ân Ngạc xuất hiện chuyện kinh thế hãi tục như vậy, hắn làm sao khả năng làm như không nhìn thấy?

Quả nhiên, khi Trương Văn Trọng tiếp máy, Lâm Phong bỏ qua cả những lời hàn huyên khách sáo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Trương tiên sinh, trận Hỏa Vãn Tinh Kiếp thanh thế lớn đánh xuống huyện Ân Ngạc hôm nay là do người của Phong Sơn phái đưa tới phải không?”

“Không sai, là người chúng tôi đưa tới, còn phải phiền phức Đặc Cần tổ thay tôi giải quyết tốt hậu quả. Đương nhiên chúng tôi cũng sẽ không để Lâm đội trưởng làm không, đáp tạ khẳng định sẽ không thiếu được.” Trương Văn Trọng không chỉ không phủ nhận, trái lại còn hướng Lâm Phong đưa ra một yêu cầu.

Lâm Phong cười khổ nói: “Trương tiên sinh, thanh thế lần này các vị đưa ra làm mọi người kinh sợ, cũng khiến làm cho quá lớn một chút đi thôi? Anh có thể còn chưa biết phải không? Chính bởi vì Hỏa Vãn Tinh Kiếp lần này, làm toàn bộ huyện Ân Ngạc, thậm chí toàn bộ Vân Thai thị, đều tràn ngập một loại tình tự khủng hoảng. Rất nhiều dân chúng đều nghĩ, thiểm điện quái dị ngày hôm trước vào mây đen áp thành ngày hôm nay, lại có vãn thạch rơi xuống đất, đó là điềm báo trước của thiên tai phủ xuống. Có rất nhiều người, thậm chí thừa dịp nghỉ tết, đã dời nhà đi ra tỉnh ngoài...”

Trương Văn Trọng đúng thật không ngờ, trước sau hai lần kiếp số đã làm dân chúng Vân Thai thị nảy sinh khủng hoảng, thế cho nên ảnh hưởng sinh hoạt bình thường của họ, điều này làm cho hắn cảm giác có chút xấu hổ.

Lâm Phong nói xong, giọng nói đột nhiên lại chuyển, vừa cười vừa nói: “Bất quá tôi cũng phải cảm tạ các vị. Căn cứ quản chế của Đặc Cần tổ, có mấy tông phái đến tham gia hội đấu giá tu chân, bởi vì có oán hận chất chứa, đang âm thầm mưu đồ giết chết đối phương. Nhưng bởi vì ngày hôm nay các vị làm ra màn kịch này, để cho bọn họ triệt để bỏ đi ý niệm sống mái với nhau tại Vân Thai thị trong đầu. Vì thế tôi còn phải nói tiếng cảm tạ với anh. Được rồi, chuyện trấn an lòng dân, tiêu trừ khủng hoảng anh không cần quan tâm nữa, Đặc Cần tổ nhất định sẽ làm thỏa đáng. Về phần đáp tạ sao, thì thôi đi. Dù sao Trương tiên sinh và Phong Sơn phái, có thể nói bang trợ Đặc Cần tổ còn nhiều hơn. Làm chút việc cho các vị, cũng hẳn nên làm.”

Lâm Phong cũng không phải đang nói mạnh miệng. Công tác của Đặc Cần tổ, ngoại trừ giám thị, diệt trừ những tu sĩ tà giáo hay yêu ma quỷ quái làm nguy hại đến dân chúng bình thường, chính là còn tiêu trừ khủng hoảng do dân chúng tận mắt nhìn thấy sự kiện thần quái. Đối với việc làm sao tiêu trừ tâm tình khủng hoảng của dân chúng, bọn họ đã sớm tổng kết, chế định ra phương pháp thiết thực hữu hiệu.

Trương Văn Trọng cũng biết điểm này, cho nên hắn cũng không đưa ra nghi vấn, chỉ mỉm cười cảm tạ: “Vay phiền phức các vị.”

Lâm Phong cũng cười: “Phiền phức cái gì? Đây là điều chúng ta phải làm.” Nói xong hắn chuẩn bị gác điện thoại.

Trương Văn Trọng đột nhiên nhớ tới một việc, hỏi: “Ai, Lâm đội trưởng, ngày hôm nay trong hội đấu giá tu chân, thế nào không nhìn thấy anh?”

Vừa nghe Trương Văn Trọng hỏi việc này, Lâm Phong chợt thở dài nói: “Nói ra từ hừng đông hôm nay...Bắt đầu, tôi vẫn bận rộn cho đến bây giờ, bận đến mức cả người sắp điên lên mất rồi, làm gì còn thời gian đến tham gia hội đấu giá? Lúc này gọi điện thoại cho anh cũng phải tranh thủ thời gian.”

“Ác?” Trương Văn Trọng nhú mày, hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Lâm Phong hồi đáp: “Ai, đích thật là một chuyện làm kẻ khác đau đầu. Anh biết, tôi ngoại trừ thân phận phụ trách Đặc Cần tổ tỉnh này, còn đảm nhiệm chức đội trưởng đội hình cảnh Vân Thai thị. Vào hừng đông hôm nay, hình cảnh đội liên tục nhận được điện thoại báo nguy có tám án mạng phát sinh. Chuyện xảy ra

ở tám địa phương khác nhau, hơn nữa tuổi tác người thụ hại, giới tính, thân phận đều hoàn toàn khác nhau. Thế nhưng có một chút giống nhau – đầu của bọn họ đều bị cắn đứt...”

Bởi vì chuyện này quá mức tàn nhẫn, nhưng lại không tra ra hung thủ là ai, cho nên còn tạm thời ở giai đoạn bảo mật, cũng không tiết lộ với giới truyền thông. Thế nhưng Lâm Phong cũng không giấu diếm Trương Văn Trọng điều gì, mà báo lại tình hình thực tế. Bởi vì hắc tin tưởng Trương Văn Trọng tuyệt đối sẽ không đem chuyện này tiết lộ ra ngoài. Hơn nữa hắc cũng hi vọng có thể thu được giúp đỡ từ chỗ Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng nhạy cảm bắt được một động từ trong câu nói, vội vàng hỏi: “Chờ một chút, anh nói đầu của tám người, đều bị cắn đứt?”

Lâm Phong hồi đáp: “Không sai, từ vết thương trên cổ đến xem, đầu của tám người đều bị mãnh thú nào đó cắn đứt. Hơn nữa ngoại trừ đầu, những bộ vị khác trên người bọn họ đều hoàn hảo không tổn hao gì. Cho nên tôi hoài nghi, chuyện này cũng không phải do người làm, cũng không phải là mãnh thú bình thường gây ra. Có khả năng cực lớn, là một con yêu quái hung tàn tạo ra. Cho nên tôi không chỉ xuất động người của đội hình cảnh triển khai công tác điều tra, còn điều động thành viên của Đặc Cần tổ, ở quanh những huyện thuộc Vân Thai thị triển khai sưu tầm. Chỉ tiếc từ hừng đông đến bây giờ vẫn không có nửa điểm đầu mối...”

Vừa nghe Lâm Phong nhắc tới hai chữ “yêu quái”, Trương Văn Trọng bỗng nhiên nhớ tới từ miệng chưởng môn Tần Thiên Long của Âm Kiệt phái hỏi ra được tên của “Ngạo, Sơn đại nhân” hai tên yêu quái. Tám án mạng mất đầu, cùng hai người bọn chúng có liên quan gì không?

Nghĩ tới đây, Trương Văn Trọng vội vã đem việc này báo cho Lâm Phong biết.

Khi nghe Trương Văn Trọng nói, tinh thần Lâm Phong vốn đang có chút uể oải, đột nhiên biến thành phấn chấn: “Theo lời của Tần Thiên Long, có hai yêu quái tên “Ngạo, Sơn đại nhân” sao? Ân...Từ tình huống hiện nay đến xem, hai người bọn hắc thật đúng là người hiểm nghi lớn nhất trong tám vụ án mạng, ai, Trương tiên sinh, anh vừa nói, anh từ miệng Tần Thiên Long chiếm được hình ảnh của hai yêu quái? Có thể đưa cho tôi một phần hình ảnh không?”

Trương Văn Trọng nói: “Không thành vấn đề, anh lưu lại số fax, tôi sẽ truyền qua cho anh.”

Lâm Phong vội vàng đưa số fax của đội hình cảnh cho hắc, đầy cõi lòng cảm kích nói: “Trương tiên sinh, lần này lại có anh hỗ trợ. Nếu không phải anh cung cấp đầu mối này cho tôi, hiện tại chúng tôi vẫn như những đầu ruồi bay loạn chàng chung quanh. Trương tiên sinh, tôi còn một yêu cầu quá đáng...”

Trương Văn Trọng mỉm cười, giành nói trước: “Muốn đệ tử Phong Sơn phái hiệp trợ các vị bắt hai tên yêu quái phải không?”

“Thực sự không có chuyện gì gạt được Trương tiên sinh.” Lâm Phong vừa cười vừa nói: “Anh cũng biết gần đây người của Đặc Cần tổ thật sự không đủ dùng. Cho nên mong muốn Phong Sơn phái các vị có thể hiệp trợ nhiều hơn.”

“Không thành vấn đề, tôi sẽ cho đệ tử Phong Sơn phái toàn lực hiệp trợ các vị.” Đối với lời thỉnh cầu của Lâm Phong, hắc cũng không cự tuyệt. Bởi vì hắc cũng muốn nhanh chóng bắt được “Ngạo, Sơn” hai yêu quái, lại từ trong miệng bọn chúng hỏi ra một ít tình báo hữu dụng.

Lâm Phong nghe vậy vui mừng, liên tục nói: “Vây đa tạ Trương tiên sinh và Phong Sơn phái.”

Sau khi cắt đứt điện thoại, Trương Văn Trọng lập tức gọi cho Trần Nhân còn lưu thủ tại Vân Thai thị, để nàng đem hình vẽ của hai tên yêu quái “Ngạo, Sơn” truyền qua cho Lâm Phong, lại bảo nàng cùng đệ tử Phong Sơn phái toàn lực hiệp trợ Lâm Phong đuổi bắt “Ngạo, Sơn” hai yêu quái. Cùng lúc đó hắc cũng căn dặn, một khi phát hiện hành tung hai yêu quái, ngàn vạn lần không nên hành động thiếu suy nghĩ, trước tiên phải hỏi báo hắc.

Đối với lời phân phó của Trương Văn Trọng, Trần Nhân tự nhiên không dám vi phạm, cung kính lãnh mệnh lại tức khắc triển khai hành động.

Chuyện đột ngột này, làm tâm tình tốt đẹp của hấn cũng không còn sót lại chút gì. Hấn hít mắt lại, ngửa đầu nhìn lên nóc nhà hồ bơi đã bị phá hư, nhìn lên bầu trời đang từ từ trong xanh, trong lòng thầm nói: “Hai yêu quái thực lực bất phàm lại hung tàn khát máu đến tột cùng đang trốn chỗ nào? Bọn hấn trốn là có nỗi khổ hay có âm mưu gì?”

Ngay khi hấn đang suy đoán về Ngạo, Sơn hai yêu quái, hai tên yêu quái cũng đang bàn luận về hấn.

Sau khi liên tục ăn tám đầu người, hai yêu quái Ngạo, Sơn biết tạm thời không thể ở bên trong khu vực Vân Thai thị, liền lên vào trong khu núi rừng thuộc Vân Thai thị. Dị tượng mới phát sinh trên bầu trời huyện Ân Ngạc tự nhiên cũng bị bọn chúng thu vào trong đáy mắt.

“Thực sự là không ngờ, tên tiểu tử họ Trương này, không ngờ có can đảm lợi dụng kiếp số để tu luyện, chuyện thái quá như vậy, không ngờ bị hấn làm được...Khó có thể tin, quả nhiên là khó có thể tin.” Tên yêu quái mặt mày đầy râu, tên hiệu Lão Sơn nhìn ra bầu trời huyện Ân Ngạc đang dần sáng sủa, tấm tắc kỳ lạ. Một lát sau hấn nghiêng đầu, nhìn đồng bạn đang ngồi khoanh chân trong bụi cỏ nói: “Lão Ngạo, gần đây trong tu chân giới truyền tụng một việc. Nói tên tiểu tử họ Trương, là thân truyền đệ tử của tiên nhân. Phía sau Phong Sơn phái có tiên nhân làm chỗ dựa cho bọn họ. Người nghĩ chuyện này có thật không?”

“Lão Sơn, người càng sống càng hồ đồ. Lời đồn không có tiêu chuẩn như vậy, người cũng tin tưởng?” Nguyên Lão Ngạo đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe vậy mở mắt cười lạnh nói: “Người hấn là biết, toàn bộ tiên nhân ở lại nhân gian, đều bị trận Cửu Cửu Vô Quy Diệt Hồn đại thiên kiếp của nửa năm trước bao trùm toàn bộ địa cầu đánh cho hình thần cầu diệt. Hơn nữa thông đạo đi thông tiên phàm hai giới cũng bị trận thiên kiếp chưa từng có này phong ấn. Chỉ ít trong vòng trăm năm, không có khả năng lại có tiên nhân xuất hiện tại nhân gian.”

Lão Sơn bị hấn nói làm ngại ngùng, nhưng trên mặt hấn quá nhiều lông, dù ngại ngùng cũng nhìn không ra. Hấn khẽ cau mày, lầm bầm nói: “Thế nhưng...Có thể có cá lọt lưới, may mắn sống sót thì sao?”

Lão Ngạo hừ lạnh một tiếng: “Cá lọt lưới? Thế nào khả năng? Chúng ta đau khổ chuẩn bị Cửu Cửu Vô Quy Diệt Hồn đại thiên kiếp hơn vạn năm, lại không thể có tiên nhân trốn thoát được.” Dứt lời hấn đứng dậy đi sâu vào trong núi: “Lão Sơn, xem bộ dáng của người, sau khi ăn xong vài đầu người, thân thể sợ đã khôi phục bảy tám phần rồi chứ? Thay vì ở chỗ này lãng phí thời gian, còn không bằng đi vào núi bắt ngư yêu, hà yêu, để trận ôn dịch này có thể nhanh chóng phủ xuống còn hơn.”

Lão Sơn do dự một chút, cuối cùng đem lời nói trong miệng nuốt xuống, lắc đầu, đi theo phía sau Lão Ngạo, vào trong khe núi sâu thẳm.

549. Chương 572: Tặng Lễ Tới Cửa, Thu Hay Không Thu?

Nhìn vẻ mặt vui mừng của mọi người, Trương Văn Trọng thu thập một chút tâm tình, cũng không đem chuyện Lâm Phong vừa báo nói ra. Chuyện này do chính hấn quan tâm là được, không cần làm mọi người cùng lo lắng, gây nhiễu tâm tình tốt của họ.

Sau khi dùng Đạo Cơ Đan giúp mọi người trở thành người tu chân, hấn cũng không vội vã cùng mọi người rời khỏi đây, trở về nhà mà cùng mọi người ở lại trong hội sở Mục Mã Trường.

Bởi vì thông báo ra ngoài đã ngừng kinh doanh, lúc này bên trong hội sở trống trải vắng vẻ. Ngoại trừ đệ tử Phong Sơn phái đi lại, cũng không nhìn thấy người ngoài. Đối với người của Trương gia cùng Vưu Giai vừa mới trở thành người tu chân mà nói, hội sở Mục Mã Trường không thể nghi ngờ là một nơi thích hợp nhất.

Sau khi dàn xếp xong cho mọi người, giải đáp giúp họ một ít vấn đề trong việc tu luyện, Trương Văn Trọng để họ đi tu tâm. Gọi là tu tâm, cũng không phải để tăng trưởng linh lực, mà là để củng cố tu vi, ngưng luyện đạo tâm, để ngừa chuyện tẩu hỏa nhập ma xuất hiện.

Không chỉ là bọn họ, dù là Tô Hiểu Hồng cũng bị Trương Văn Trọng lệnh đi tu tâm. Cô gái nhỏ này, tuy rằng mượn được hiệu của Cửu Phẩm Tam Liên Đan và Cửu Chuyển Bồi Anh Đan trực tiếp từ Kim Đan sơ

kỳ nhảy lên tới Nguyên Anh sơ kỳ. Thế nhưng đạo tâm của nàng cũng không vững chắc, nếu như không tranh thủ thời gian để cô đọng, rất khả năng sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Tuy rằng hắc có nhiều phương pháp ứng phó tẩu hỏa nhập ma, nhưng dù sao cũng tổn hại đối với thân thể và linh lực của Tô Hiểu Hồng. Cho nên đề phòng chuyện chưa xảy ra, cũng vẫn rất trọng yếu.

Thanh tu, đối với người như Tô Hiểu Hồng trời sinh tính nết sôi nổi, thật sự có chút phiền muộn. Thế nhưng chuyện này do Trương Văn Trọng lệnh xuống, tuy rằng trong lòng nàng có khó chịu, nhưng cũng chỉ đành gạt đầu đồng ý, ngoan ngoãn đi vào phòng dành sẵn, bắt đầu bế quan thanh tu, ngưng luyện đạo tâm.

An bài thỏa đáng cho mọi người xong, Trương Văn Trọng lại phái một đệ tử Phong Sơn phái đến đón Lưu Phong Huy về hội sở Mục Mã Trường.

Lại nói, Lưu Phong Huy đến huyện Ân Ngạc sớm hơn Trương Văn Trọng, vừa rời trận Hỏa Vãn Tinh Kiếp thanh thể kinh người hắc cũng nhìn thấy. Bởi vì cách rất gần, cho nên hắc cũng cảm giác được trận kiếp số gây cho hắc sự áp bách cường đại. Trong lòng vừa khiếp sợ lại vừa có chút hưng phấn.

“Trận Hỏa Vãn Tinh Kiếp này, nhất định do một vị sư huynh trong Phong Sơn phái đưa tới. Không nghĩ ra, hắc lại dễ dàng vượt qua như vậy...” Nhìn bầu trời khôi phục trong xanh, Lưu Phong Huy túm chặt nắm tay, nói: “Chỉ cần ta được ân sư giáo dục, chăm chỉ khắc khổ, chuyên cần tu luyện, tin tưởng rất nhanh cũng sẽ có được một ngày như thế.”

Ngay khi Lưu Phong Huy chuẩn bị bắt đầu tu luyện, tên đệ tử Phong Sơn phái phụng mệnh Trương Văn Trọng đến tìm hắc, dẫn hắc về hội sở Mục Mã Trường, đi tới gian phòng của Trương Văn Trọng.

Trên đường, Lưu Phong Huy nhìn thấy nóc nhà hồ bơi bị kiếp số phá hủy, tuy rằng không mở miệng nói, nhưng âm thầm nắm chặt nắm tay, trong lòng đang nỗ lực khuyến khích bản thân.

Sau khi gặp được Trương Văn Trọng, Lưu Phong Huy cung kính hành lễ đệ tử, dò hỏi: “Sư tôn, không biết thầy triệu đệ tử đến đây, có chuyện gì cần phân phó?”

“Không nên câu thúc, tùy tiện ngồi đi.” Trương Văn Trọng chỉ chỉ cái ghế trong phòng.

“Đa tạ sư tôn.” Lưu Phong Huy vẫn thật cung kính, tuy nói ngồi lên ghế, nhưng hông cũng chỉ là ghé lên một chút.

Lưu Phong Huy trải nhiều gian khó, chung quanh vấp phải trắc trở nhiều năm như vậy, cuối cùng được trở thành đệ tử Phong Sơn phái, lại được Trương Văn Trọng thu làm môn hạ. Tất cả đối với hắc vô cùng quý trọng. Hắc không muốn mất đi, nên đối với mỗi một đệ tử Phong Sơn phái đều vô cùng cung kính, đối với sư tôn như Trương Văn Trọng thì càng là như thế.

Thấy hắc cẩn thận như vậy, Trương Văn Trọng cũng không khuyên nhiều, trực tiếp đem mục đích của mình nói ra: “Ta gọi ngươi qua đây, là muốn hướng ngươi tìm hiểu chút tin tức về việc chế tạo pháp bảo giả.”

Đối với việc Lưu Phong Huy chế tác pháp bảo giả, tuy rằng hắc có thể nhìn ra một ít mảnh khõe kẻ hở, nhưng cũng không đại biểu hắc có thể làm theo bào chế. Hôm nay hắc gọi Lưu Phong Huy qua đây, chính là muốn hiểu được nguyên lý cùng phương pháp chế tác đồ giả. Để hắc có thể đem dung hợp với phương pháp luyện khí của chính mình, từ đó luyện chế ra một nhóm pháp bảo giả phẩm chất cao.

Đối với Trương Văn Trọng, hiện tại Lưu Phong Huy cực kỳ kính ngưỡng lẫn cảm kích. Cho nên nghe hắc hỏi, không có chút nào do dự, lúc này đã đem phương pháp cùng nguyên lý chế tạo pháp bảo giả hướng Trương Văn Trọng nói ra toàn bộ.

Nghe xong Lưu Phong Huy giảng thuật, Trương Văn Trọng tràn đầy cảm khái tán thán: “Thiên tài, người thật là một thiên tài, không ngờ phương pháp như vậy cũng có thể nghĩ ra được.”

Nghe được chính sư tôn tán thưởng, trên mặt Lưu Phong Huy hiện lên vẻ kích động, hắc vội vã chấp tay khiêm tốn: “Sư tôn khen quá lời, khen quá lời...”

Nguyên lý chế tác pháp bảo giả của Lưu Phong Huy nói ra tương đối giản đơn, chính là dùng yêu linh, quỷ linh giả mạo khí linh, đồng thời đem linh khí ẩn chứa trong đan dược truyền nhập vào trong pháp bảo giả,

làm cho nó trong khoảng thời gian ngắn bảo trì linh lực thật mạnh. Ngoài ra hắn còn ẩn giấu phù chú hoặc pháp trận bên trong pháp bảo.

Người sử dụng pháp bảo giả, có thể ở lúc ban đầu mượn linh khí do đan được biến thành, khu sử yêu linh, quỷ linh giả mạo khí linh, cùng với phù chú và pháp trận giấu trong pháp bảo, phóng xuất ra lực lượng tương đương với phẩm cấp bề ngoài của pháp bảo. Thế nhưng theo linh khí yếu bớt, lực lượng do pháp bảo giả phóng ra cũng sẽ nhanh giảm xuống, cuối cùng trở thành một kiện pháp bảo cực kỳ bình thường.

Đương nhiên những nguyên lý này nói ra tuy rằng giản đơn, thế nhưng muốn chân chính làm được tất cả, cũng thật sự trắc trở. Mà Lưu Phong Huy này, chỉ dựa vào bản thân đi học tập nghiên cứu, lực lượng ra phương pháp chế tác pháp bảo giả. Tuy rằng phương pháp này hiện nay còn tồn tại một ít tỳ vết, hơn nữa xác suất thành công cũng không cao lắm, thế nhưng đối với một người tán tu như Lưu Phong Huy không có danh sư chỉ điểm, có thể làm được như vậy, đã là không chút dễ dàng, hoàn toàn đảm đương được với hai chữ “thiên tài”.

Lại hỏi thêm vài câu liên quan đến phương pháp chế tác pháp bảo giả, Trương Văn Trọng đem vấn đề then chốt nhất hỏi ra: “Đem linh khí trong đan được truyền vào trong pháp bảo giả chỉ là cách làm một lần duy nhất sao? Không có cách nào nhiều lần đưa linh khí trong đan được truyền vào trong pháp bảo giả, để nó vẫn luôn luôn phát huy công hiệu?”

“Tạm thời chỉ một lần.” Lưu Phong Huy lắc đầu, có chút ít tiếc nuối nói: “Đệ tử cũng một mực nghiên cứu để bổ sung linh khí bằng đan được nhiều lần cho pháp bảo giả, chỉ là bởi vì tư chất đệ tử ngu ngốc, hơn nữa chưa từng được học tập phương pháp luyện khí cao thâm, cho nên không tìm ra được hướng giải quyết...”

Trương Văn Trọng trầm ngâm một lát, nói: “Như vậy đi, ta truyền cho ngươi một bộ phương pháp luyện khí. Ngươi không được ảnh hưởng việc tu luyện của bản thân, thì tranh thủ thời gian nghiên cứu vấn đề này. Chỉ cần ngươi phá giải được vấn đề này, như vậy ta sẽ cho ngươi một công lớn, cho tưởng thưởng thật dày. Mặt khác ta phái một người có kinh nghiệm phong phú về phương diện luyện khí đến hiệp trợ ngươi.”

Lưu Phong Huy quá đổi vui mừng, vội vàng quỳ xuống khấu tạ: “Đệ tử nhất định sẽ không để sư tôn thất vọng, cạn kiệt toàn khả năng tranh thủ trong thời gian ngắn nhất phá được vấn đề này.”

Trương Văn Trọng cười nâng hắn lên, lại truyền thụ cho hắn một bộ tên là Cửu Huyền Luyện Khí Pháp, là phương pháp luyện khí tinh diệu. Bộ luyện khí pháp này, chính là ngày trước hắn học được từ một vị tiên nhân nhờ vào luyện khí thành tiên. Tinh diệu trong đó, tự nhiên không thể hoài nghi. Tuy rằng tu vi Lưu Phong Huy thấp, cũng không từng tiếp xúc qua luyện khí thuật cao cấp, thế nhưng hắn thiên tư thông minh, ánh mắt cực cao, liếc mắt liền nhìn ra bộ Cửu Huyền Luyện Khí Pháp chính là bộ luyện khí cực phẩm.

Trong tâm tình cảm kích cùng hưng phấn, Lưu Phong Huy lệ nóng doanh tròng lại muốn hướng Trương Văn Trọng khấu đầu tạ ân. Nhưng lại bị hắn cản trở lại.

“Được rồi, được rồi, ngươi cũng đừng quỳ mãi nữa.” Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói, đồng thời triệu ra Tri Chu Tinh trong ngũ độc yêu vốn am hiểu việc luyện khí từ bên trong thế giới Càn Khôn Hồ đi ra, phân phó: “Từ hôm nay trở đi, ngươi phụ trách hiệp trợ Lưu Phong Huy nghiên cứu.”

“Tuân mệnh.” Tri Chu Tinh cung kính đáp, hướng Lưu Phong Huy hành lễ.

Đợi khi cả hai nhận thức, Trương Văn Trọng còn nói thêm: “Phong Huy, ngươi cứ ở lại trong hội sở Mục Mã Trường. Ta cũng sẽ ở lại đây mấy ngày, vô luận ngươi có nghi vấn gì về việc tu luyện hay luyện khí, cứ đến hỏi ta.”

“Dạ.” Lưu Phong Huy gật đầu đáp. Có cơ hội ở gần Trương Văn Trọng, thời khắc nghe hắn chỉ dạy, đó là chuyện mà Lưu Phong Huy tha thiết ước mơ.

Gọi đệ tử Phong Sơn phái đưa Lưu Phong Huy và Tri Chu Tinh rời khỏi phòng, Trương Văn Trọng đứng dậy thư giãn gân cốt một chút, cũng chuẩn bị bắt đầu tu luyện Y Giám Tâm Kinh. Nhưng đúng ngay lúc này, Trần Nhân cũng xuất hiện ngay trước mặt hắn, hướng hắn hồi báo: “Tông chủ, các đại tông phái tham gia hội đấu giá tu chân tại Vân Thai thị, lúc này đưa tới tặng lễ, nói là chúc mừng đệ tử tông phái chúng ta thành công độ kiếp...Ngài nói, những quà tặng này, chúng ta có thu hay không?”

Trương Văn Trọng nở nụ cười, nói: “Tặng lễ đã đưa lên tới cửa, làm sao có thể không thu? Chỉ là không nghĩ tới, hành động của những tông phái đúng thật rất nhanh...”

Trần Nhân cũng cười, nói: “Những người này, còn không phải muốn lấy lòng Phong Sơn phái chúng ta, để từ chỗ chúng ta mua được một ít cao phẩm đan dược? Vì cao phẩm đan dược, dù bọn họ trước đây có chậm chạp thế nào, lúc này đều phải nhanh chân mà chạy.”

Trương Văn Trọng lắc đầu cười nói: “Những lời này nói riêng một chút mà thôi, đừng cho người khác nghe được. Được rồi, người đi nhận hết quà lễ đến đây đi. Mặt khác nói cho bọn họ, Phong Sơn phái thừa thụ nhân tình này của họ.”

“Dạ, tôi đi làm ngay.” Trần Nhân xoay người đi ra khỏi phòng, dựa theo lời Trương Văn Trọng phân phó đi hành sự.

550. Chương 573: Quà Đáp Lễ Làm Kẻ Khác Khiếp Sợ

Các đại tông phái lần lượt đưa tới tặng lễ thật nặng, làm Trần Nhân và các đệ tử phụ trách tiếp đãi đều chấn động, đồng dạng cũng làm Trương Văn Trọng giật mình không ngớt.

Nhìn đủ loại linh tài liệu cao phẩm chất đồng, nhất là khối thiên cấp nhị phẩm Huyền Vũ Linh Xác, dù là Trương Văn Trọng cũng không tránh khỏi cảm thán những tông phái này không hổ là đại tông phái từng sừng trong tu chân giới nhiều năm, quả nhiên là giàu có, không ngờ bỏ được nhiều loại linh tài liệu cao phẩm như vậy đem làm tặng lễ.

“Khối Huyền Vũ Linh Xác là do tông phái nào đưa tới?” Trương Văn Trọng cảm lấy Huyền Vũ Linh Xác, vừa tỉ mỉ quan sát vừa dò hỏi.

Thiên cấp nhị phẩm Huyền Vũ Linh Xác, vừa có thể dùng luyện chế pháp bảo, vừa dùng luyện chế đan dược, công dụng có thể nói rất rộng. Trương Văn Trọng thực sự không ngờ, không ngờ có tông phái chuyên gia như vậy, bỏ được để xem là quà tặng đưa cho chính mình.

“Là Tam Thanh Quan xếp hạng mười bốn trong Địa Tự Hào.” Trần Nhân đã sớm ghi lại tin tức về những tông phái tặng lễ tới, lúc này nghe được câu hỏi của Trương Văn Trọng, vội vã hồi đáp: “Mặt khác, ở trong hội đấu giá tu chân, tông phái mua được Hổ Khiếu kiếm giả cũng chính là Tam Thanh Quan.”

“Ác?” Trương Văn Trọng khê cau mày, trầm ngâm một lát mới nói: “Nói như thế, chúng ta thật đã thua thiệt với Tam Thanh Quan. Bất quá bí mật của Hổ Khiếu kiếm cũng không thể tiết lộ cho bọn họ. Bằng không sẽ làm cho Phong Huy rước lấy họa sát thân. Ngõ...Như vậy được rồi, thua thiệt bọn họ, chúng ta dùng đan dược đến bù đắp.”

Trương Văn Trọng dự định tu luyện Y Giám Tâm Kinh, thế nhưng hiện tại hắn không có thời gian tu luyện, chỉ đành triệu Minh Xà cùng Hồn Độn Lô trong Càn Khôn Hồ đi ra, lại dùng linh tài liệu cao phẩm chất đồng trước mặt bắt đầu luyện chế đan dược.

Trương Văn Trọng luyện chế đan dược, vừa để cấp cho Tam Thanh Quan, cũng cấp cho những tông phái khác. Dù sao mỗi một tông phái có đưa tới tặng lễ, đều phải nhận được một bình đan dược hồi đáp. Đường nhiên căn cứ sự nặng nhẹ của tặng lễ, phẩm cấp cùng số lượng của đan dược hồi đáp cũng có sự khác nhau.

Đối với Trương Văn Trọng mà nói, luyện đan tuy làm lỡ thời gian tu luyện, đồng thời tiêu hao một ít tinh lực linh khí. Thế nhưng đổi lại được nhiều cao phẩm linh tài liệu như vậy, nhất là còn được một khối thiên cấp nhị phẩm linh tài liệu như Huyền Vũ Linh Xác, cũng xem như là một chuyện thật có lời. Mà đối với các đại tông phái mà nói, bọn họ tuy rằng phải trả rất nhiều cao phẩm linh tài liệu, thế nhưng được đổi lại một nhóm đan dược cao phẩm, cũng là một giao dịch thập phần có lời.

Nói chung đây là một chuyện làm cả đôi bên đều thập phần thỏa mãn.

Buổi sáng hôm sau, Trương Văn Trọng mang theo đan dược luyện chế cả đêm cùng Trần Nhân chạy tới sân bóng tại Vân Thai thị. Lần này Tô Hiểu Hồng và Vưu Giai cũng không đi theo. Kể cả hai nàng, người của Trương gia cùng với Lưu Phong Huy, đều được Trương Văn Trọng lưu lại hội sở Mục Mã Trường, tiếp tục bề quan thanh tu.

Tiểu Liên Nam cũng được lưu lại trong Mục Mã Trường, tối hôm qua thừa dịp có rảnh rỗi trong lúc luyện đan, Trương Văn Trọng đã truyền một bộ công pháp thích hợp cho cô bé tu luyện, lúc này còn đang đóng cửa khổ tu.

Khi Trương Văn Trọng đến sân bóng, đi vào trong phòng quý khách, chưởng môn, trưởng lão các đại tông phái sớm đã có mặt. Thấy Trương Văn Trọng đi đến, bọn họ vội tiến lên ồn ào chào hỏi, chúc mừng Phong Sơn phái lại có một vị đệ tử độ kiếp thành công.

Đối với sự hiểu lầm của mọi người, Trương Văn Trọng chỉ cười, cũng không làm ra giải thích.

Sau một phen hàn huyên khách sáo, Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Cảm tạ phần tặng lễ của chư vị ngày hôm qua, Phong Sơn phái chúng tôi cũng có một phần đáp lễ, mong rằng chư vị không nên chối từ mới tốt.” Dứt lời hắn để Trần Nhân cùng mấy đệ tử đem số đan dược hắn đã luyện chế suốt đêm đưa đến trong tay các chưởng môn.

Vốn những chưởng môn muốn cự tuyệt phần đáp lễ. Bởi vì mục đích của bọn họ là vì có thể lấy lòng Trương Văn Trọng và Phong Sơn phái. Nhưng khi bọn hắn nhìn thấy phẩm cấp của đan dược trong tay, cả đám người đều quá đỗi vui mừng, ý nghĩ chối từ tự nhiên cũng bị bọn họ ném ra sau đầu.

Đan dược Trương Văn Trọng đưa cho bọn họ, từ tứ phẩm đến lục phẩm, đều có công hiệu thật tốt, sớm đã là đan dược thất truyền nhiều năm.

Sau khi biết được mình thu được đan dược cao phẩm, những chưởng môn, trưởng lão liền nhịn không được nhìn sang phẩm cấp đan dược của những người khác vừa nhận.

Vừa nhìn, có người liền đắc ý, có người thì thất lạc.

Người đắc ý đều là người đem linh tài liệu cao phẩm thật tốt lại nhiều làm quà tặng lễ. Bọn họ thu được đan dược, phẩm cấp cùng số lượng cũng cao hơn một chút, đại khái đều là ngũ phẩm.

Những người này vừa đắc ý vừa âm thầm may mắn: “May là hôm qua phóng khoáng, tặng một nhóm hậu lễ cho Phong Sơn phái. Bằng không hôm nay ta làm sao thu được nhiều ngũ phẩm đan dược như vậy? Hơn phân nửa sẽ giống như mấy tên thu được tứ phẩm đan dược kia, ử rử hối hận không ngớt rồi.”

Người thất lạc, là người đưa phẩm cấp cùng số lượng linh tài liệu tương đối ít. Vì vậy đan dược bọn họ thu hoạch được, phẩm cấp chỉ có tứ phẩm, hơn nữa số lượng cũng ít hơn.

Bất quá những người này cũng không oán giận Trương Văn Trọng hay Phong Sơn phái keo kiệt, chỉ là trong lòng tràn đầy hối hận thầm nghĩ: “Ai, lúc đó vì sao ta lại keo kiệt như vậy? Nếu như ta đưa linh tài liệu phẩm cấp cùng số lượng nhiều hơn một chút, nói không chừng hiện tại ta thu được cũng là một nhóm lớn ngũ phẩm đan dược rồi, chứ đâu giống như hiện tại, chỉ chiếm được một nhóm đan dược tứ phẩm làm đáp lễ? Tuy nói ngũ phẩm đan dược và tứ phẩm đan dược chỉ hơn kém nhau một chữ, thế nhưng công hiệu cùng trân quý của hai loại cách biệt một trời. Hôm qua ta đã phạm lệch lạc một lần, ta cũng không thể phạm sai lầm tương đồng. Hôm nay ta nhất định phải đem linh tài liệu trân quý trong tông phái lấy ra, để có thể từ tay Trương tiên sinh đổi lấy càng nhiều đan dược, dù sao tông phái chúng ta cũng không am hiểu luyện khí luyện đan, những linh tài liệu cao phẩm trong tay cũng lãng phí, còn không bằng đổi lấy đan dược cao phẩm, hướng chi từ đáp lễ của Trương tiên sinh mà xem, hắn cũng là một người rộng rãi, cùng hắn làm giao dịch, tất nhiên sẽ không làm chúng ta có hại.”

Quan chủ Tam Thanh Quan là người cuối cùng thu được đáp lễ.

Khi hắn nhìn thấy những người chung quanh thu được một nhóm đan dược tứ, ngũ phẩm, liền nhịn không được bắt đầu chờ mong ước mơ đáp lễ mình sắp thu được: “Theo ta được biết, hôm qua cũng chỉ có Tam Thanh Quan chúng ta tặng một kiện thiên cấp nhị phẩm linh tài liệu. Nếu đám người này cũng thu được lễ dày như vậy, nghĩ đến đáp lễ của Tam Thanh Quan chúng ta cũng có thể sẽ không quá kém đi?”

Từ trong tay Trần Nhân tiếp nhận quà đáp lễ, quan chủ Tam Thanh Quan khẩn cấp mở ra, lấy ra đếm đếm xem xét.

“Sáu mươi viên tứ phẩm đan dược, ba mươi viên ngũ phẩm đan dược, còn có...còn có hai mươi viên lục phẩm đan dược? Trời ạ...” Sau khi đếm xong đáp lễ của Phong Sơn phái, cả người quan chủ Tam Thanh Quan

đều ngây dại.

Phần đáp lễ này, làm sao gọi là quá kém? Quả thực là còn vượt quá ngoài sự tưởng tượng a.

Trước đó tuy rằng hần cũng từng suy đoán Trương Văn Trọng sẽ đưa cho hần một nhóm đáp lễ dày, thế nhưng hần hoàn toàn không ngờ tới, phần đáp lễ lại dày tới như vậy, thậm chí dày tới mức làm cho hần có chút phiêu diêu dực tiên.

Bị phần đáp lễ dày làm chấn kinh, đầu chỉ là quan chủ Tam Thanh Quan?

Chương môn các đại tông phái tại đây, toàn bộ đều há to miệng, mở to hai mắt nhìn, thần tình đại ra nhìn bình sử quan chủ Tam Thanh Quan đang nắm chặt. Bọn họ được xem là nhân vật có kiến thức rộng rãi, thế nhưng cũng chưa từng gặp qua có người nào hay tông phái nào chuyên gia như vậy, đem nhiều đan dược cao phẩm xem như quà đáp lễ.

Ngây ngốc sững sốt vài phút, quan chủ Tam Thanh Quan lúc này mới hồi phục lại tinh thần, vừa hướng Trương Văn Trọng nói lời cảm tạ, vừa nói: “Phần đáp lễ của quý phái thật sự quá nặng, quá nặng a, Tam Thanh Quan thật sự không nhận nổi...” Lời tuy nói như vậy, nhưng tay hần cầm bình đan dược, lại thật chặt, không có chút dấu hiệu buông lỏng.

Nhìn thấy dáng dấp của hần, Trương Văn Trọng không khỏi bật cười. Bất quá hần cũng không đem việc này vạch trần, chỉ mỉm cười nói: “Thế nào lại không nhận nổi chứ? Tam Thanh Quan các vị, đã tặng thiên cấp linh tài liệu cho chúng tôi làm tặng lễ nha.” Đương nhiên, sở dĩ Trương Văn Trọng tặng lại lễ nặng cho Tam Thanh Quan, cũng không chỉ bởi vì kiện Huyền Vũ Linh Xác, càng bởi vì muốn bồi thường chuyện thiệt hại do Hồ Khiếu kiếm giả mà bọn họ đã mua. Chỉ cần Tam Thanh Quan đã nhận, ngày sau dù biết được vấn đề bên trong Hồ Khiếu kiếm, truy tìm đến trên người Lưu Phong Huy, cũng sẽ không làm khó hần nữa.

Câu nói của quan chủ Tam Thanh Quan cũng chỉ nói qua mà thôi. Sau khi nghe được lời của Trương Văn Trọng, hần lập tức nhét bình đan dược vào lòng, cười ha hả nói: “Nếu Trương tiên sinh và Phong Sơn phái chuyên gia hào khí như vậy, Tam Thanh Quan chúng tôi sẽ nhận những đan dược cao phẩm này.”

Những chương môn chung quanh nhìn cảnh này đỏ mắt không ngớt. Đồng thời trong lòng liền đeo gót: “Thiên cấp linh tài liệu là có thể đổi được nhiều cao phẩm đan dược như vậy? Sớm biết như thế, chúng ta cũng tặng thiên cấp linh tài liệu cho Phong Sơn phái, nhưng hiện tại cũng không muộn. Nếu Phong Sơn phái chịu dùng nhiều cao phẩm đan dược làm đáp lễ cho thiên cấp linh tài liệu, như vậy bán cho bọn họ, cũng có thể bán được với cái giá không tệ.” Nghĩ tới đây, bọn họ liền liên lạc đệ tử trong tông phái, để họ mang theo linh tài liệu thiên cấp đưa tới sân bóng Vân Thai thị.

Trương Văn Trọng cũng không biết, cử động đưa đáp lễ thật nặng cho Tam Thanh Quan của hần, đã làm các chương môn quyết định đem thiên cấp linh tài liệu toàn bộ đưa qua cho hần.

551. Chương 574: Mười Bảy Kiện Thiên Cấp Linh Tài Liệu

Hội đấu giá tu chân bên trong sân bóng đang hùng hực tiến hành. Mà bên trong phòng quý khách, cũng đang là cảnh tượng náo nhiệt âm ỉ. Hơn nữa sự náo nhiệt bên trong phòng cũng không kém chút nào so với sân bóng mấy vạn người bên ngoài.

Bên trong phòng quý khách, các chương môn đều đang vây quanh bên người Trương Văn Trọng, kiệt lực muốn chen đến trước mặt hần, đem linh tài liệu do tông phái mang đến đưa cho hần xem, để mong có thể bán được một giá tốt.

“Trương tiên sinh, hãy nhìn xem linh tài liệu của chúng tôi một chút, đây chính là địa cấp cửu phẩm Hồng Liên Hóa Thạch. Là linh tài liệu hỏa hệ, vô luận dùng để luyện đan hay luyện khí, đều không tệ đâu.”

“Ta van người, đừng lấy địa cấp linh tài liệu ra làm mất mặt có được hay không? Trương tiên sinh, đây là thiên cấp nhất phẩm linh tài liệu Huyền Minh Hàn Băng do bốn phái tìm được. Ngài nhìn thử màu sắc của Huyền Minh Hàn Băng, cả vật thể đều màu lam nhạt, không hề nghi ngờ, đây là Huyền Minh Hàn Băng có độ tinh khiết cực cao, thế nào, ngài cho một cái giá đi.”

“Đây là linh tài liệu thiên cấp nhị phẩm do bốn tông cất giữ, Cửu Tiêu Côn Lôn Mộc, Trương tiên sinh thân là đệ tử thân truyền của tiên nhân, tất nhiên là người biết hàng, khẳng định biết được sự trân quý của nó. Bốn tông dự định dùng nó đổi vài viên lục phẩm đan dược, hẳn không xem là quá phận chứ? Dù không thể đổi lục phẩm đan dược, đổi nhiều ngũ phẩm đan dược cũng có thể.”

“Trương tiên sinh, ngài hãy xem, đây là Thiên Niên Thủy Hỏa San Hồ...”

Những chưởng môn rất sợ Trương Văn Trọng không nhìn tới linh tài liệu cao phẩm của bọn họ, hận không thể trực tiếp nhét vào trong túi hắn. Một màn như vậy, những người khác nhìn vào thật đúng là có vài phần cổ quái cùng buồn cười.

Xích Hà đạo trưởng cùng Trác Thanh Liên cũng đang ở bên trong phòng quý khách, lúc này cũng bị các chưởng môn tâm tình kích động lẫn tới tận góc phòng. Nhìn cảnh tượng nhiệt náo trong phòng, hai người đều tròn tròn mắt, hai mặt nhìn nhau, không thể tin được một màn mình nhìn thấy.

Xích Hà đạo trưởng vẻ mặt khiếp sợ, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Trời ạ, địa cấp cửu phẩm linh tài liệu, không ngờ cũng bị người xem là rác rưởi để khinh bỉ? Đây...đây còn thiên lý nữa hay không? Còn có nhiều thiên cấp linh tài liệu như vậy...ta có phải đang nằm mơ không đây?”

Đối với tiểu tông phái như Hà Phi Quan mà nói, linh tài liệu địa cấp lục thất phẩm, đều được xem là thật trân quý. Địa cấp cửu phẩm linh tài liệu, ở trong mắt bọn họ quả thực là trân bảo hiếm có. Nhưng ở thời khắc này, không ngờ còn bị người làm hèn mọn. Chuyện như vậy nếu như bị tiểu tông phái bên ngoài nhìn thấy được, còn không biết sẽ ước ao đồ kỹ thành dạng gì.

Không chỉ có Xích Hà đạo trưởng, dù là Trác Thanh Liên luôn lạnh lùng băng băng, gương mặt không hề gợn sóng lúc này cũng phải nhỏ giọng cảm khái: “Những tông phái này không hổ có nội tình mấy trăm năm lịch sử. Cao phẩm linh tài liệu họ cất giữ, phẩm cấp cao, số lượng nhiều, quả nhiên làm kẻ khác trở mắt, xem ra Hà Phi Quan chúng ta muốn trở thành một trong số bọn họ, còn có một đoạn đường rất dài cần phải đi.”

Về rầm rĩ náo nhiệt bên trong phòng khiến người ta hoa mắt, căn bản nghe không được bọn họ đang nói gì. Rơi vào đường cùng, Trương Văn Trọng chỉ đành dùng tay làm thủ thế ý bảo mọi người an tĩnh lại, nói: “Hôm nay các vị mang tới linh tài liệu, Phong Sơn phái chúng tôi toàn bộ đều lấy hết, về phần giá cả, cứ chậm rãi bàn, đừng giống như ong vỡ tổ ồn ào. Nói cách khác, tôi căn bản không nghe được các vị đang nói gì.”

Câu nói của hắn làm các vị chưởng môn không khỏi đỏ mặt. Đồng thời bọn họ cũng đều nghe theo an bài của hắn, an tĩnh trở lại, chờ đệ tử Phong Sơn phái phối hợp, bài ra một đội ngũ thật dài, thành thật chờ đợi tiến hành giao dịch cùng Trương Văn Trọng.

Một màn như vậy, lần thứ hai làm Xích Hà đạo trưởng và Trác Thanh Liên chấn kinh.

Phải biết rằng, những chưởng môn bên trong phòng quý khách đều là đại nhân vật tu vi tinh thâm, thành danh đã lâu. Để cho bọn họ thành thật đi xếp hàng, quả nhiên là chuyện nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Hành động như vậy, đại khái cũng chỉ có Trương tiên sinh mới làm được đi?” Xích Hà đạo trưởng lắc đầu cảm khái nói.

Tông phái bên trong phòng quý khách, đều nằm trong trăm môn phái Địa Tục Hào. Đối với bọn họ mà nói, tiêu hao nhất phẩm đan dược tuy rằng rất lớn, nhưng bọn họ có thể kiếm lại được từ phương pháp khác. Cho nên lần này bọn họ xuất ra cao phẩm linh tài liệu, mục đích cũng không phải là vì nhất phẩm đan dược, mà là đan dược ngoài tứ phẩm.

Đối với việc này, Trương Văn Trọng cũng không có ý kiến. Bất quá trong tay hắn tạm thời không có nhiều tứ phẩm đan dược như vậy. Sau một phen trao đổi, những tông phái đều đồng ý cho hắn thu hàng trước sau đó trả đan dược sau. Đối với Trương Văn Trọng và Phong Sơn phái, bọn họ tự nhiên là tin tưởng. Đồng thời bọn họ rành mạch từng câu, Phong Sơn phái tuyệt đối sẽ không vì một chút đan dược mà trở mặt cùng nhiều tông phái như vậy.

Trong khi tiến hành giao dịch với các tông phái, Trương Văn Trọng lại để Tiêu Đồ, Minh Xà và ngũ độc yêu cùng với đệ tử Phong Sơn phái dùng đan dược nhất phẩm trắng trợn thu mua linh tài liệu đủ loại phẩm cấp

trong buổi đấu giá, cùng với pháp bảo, phù chú phẩm cấp cao. Dù sao, hiện tại trong tay Phong Sơn phái nắm giữ nhất phẩm đan dược với số lượng kinh người, giữ lại cũng không làm gì, không bằng nhân cơ hội này dùng hết ra ngoài.

Sau khi làm xong giao dịch với các tông phái, Trương Văn Trọng cũng không ở lâu tại Vân Thai thị, liền quay về hội sở Mục Mã Trường, bắt đầu luyện chế đan dược. Có linh tài liệu sung túc, tốc độ Trương Văn Trọng luyện chế đan dược tự nhiên cũng thật nhanh.

Trong nhiều ngày kế tiếp, Trương Văn Trọng vẫn ở lại bên trong Mục Mã Trường để luyện đan. Bên chỗ hội đấu giá, tuy rằng hắn không đích thân tới, thế nhưng đã phái ra Tiêu Đồ, Minh Xà cùng ngũ độc yêu. Với ánh mắt của bảy yêu quái, dưới sự chỉ dạy của hắn, cũng đều có tiến bộ nhảy vọt. Mà bọn họ cũng không làm hắn thất vọng, mua về rất nhiều linh tài liệu, pháp bảo và phù chú.

Sau khi hội đấu giá kết thúc vào ngày thứ ba, cuối cùng Trương Văn Trọng cũng đã luyện chế xong toàn bộ cao phẩm đan dược còn thiếu. Nhìn lại hội đấu giá kéo dài suốt hơn một tuần, Trương Văn Trọng cũng nhìn không được cảm khái: “Tổ chức buổi đấu giá tu chân này, thật sự là buôn bán quá lời.”

Không nói đến điều khác, cũng chỉ nói Tiêu Đồ, Minh Xà cùng ngũ độc yêu mua được pháp bảo, phù chú trong hội đấu giá cũng đủ để đệ tử Phong Sơn phái thay đổi hoàn toàn vật phẩm phòng thân toàn bộ.

Trải qua hội đấu giá tu chân lần này, đệ tử Phong Sơn phái hầu như mỗi người đều có bốn năm kiện bảo khí ngoài bát phẩm. Thậm chí còn có người tu vi cao một chút, còn có được một hai kiện linh khí, ngoài ra trên người mỗi người, đều còn cất giấu hơn mười cao phẩm phù chú...

Trang bị như vậy, mặc kệ là tông phái nào gặp được, đều phải đỏ mắt không ngớt.

Tuy rằng tu vi của bọn họ ở trong một tuần này cũng không có tiến bộ nhảy vọt, thế nhưng có những trang bị này, cũng đủ làm cho sức chiến đấu của họ đề thăng không ít.

Huống chi, Trương Văn Trọng còn mua được mười bảy kiện thiên cấp linh tài liệu từ trong tay các đại tông phái, cùng hơn trăm kiện địa cấp cửu phẩm linh tài liệu.

Mười bảy kiện thiên cấp linh tài liệu.

Đây chính là một chữ số khiến kẻ khác khiếp sợ.

Dù sao đó Trương Văn Trọng kiểm kê lại, cũng bị chữ số này làm kinh ngạc.

Có được mười bảy kiện thiên cấp linh tài liệu, Trương Văn Trọng chỉ ít có thể luyện chế ra vài kiện chuẩn tiên khí vô cùng uy lực, thậm chí là tiên khí.

Đương nhiên, Trương Văn Trọng cũng không vội vã luyện chế pháp bảo. Hắn chuẩn bị chờ chuyện nơi đây chấm dứt, sẽ cùng người nhà quay về Ung Thành. Đến lúc đó hắn định chuẩn bị dùng linh khí tại Linh Khí Nhân làm nhiên liệu để luyện chế pháp bảo.

Dùng cách này để luyện chế pháp bảo, vô luận là phẩm cấp hay uy lực đều tốt hơn Đại Tảo hung hỏa của Minh Xà luyện chế rất nhiều.

Từ lúc từ trong miệng Tần Thiên Long biết được, nữ nhân áo trắng thần bí đang tiến hành một kế hoạch nào đó không muốn người biết, trong lòng Trương Văn Trọng liền có cảm giác nguy cơ. Cho nên hắn phải mau chóng đề thăng thực lực của mình cùng Phong Sơn phái, cũng may thời gian biến cố còn chưa phát sinh, có thể gây dựng thực lực đủ ứng phó.

Mười bảy kiện thiên cấp linh tài liệu, tất nhiên phải biết lợi dụng thật tốt, không thể làm lãng phí.

Phái một đệ tử Phong Sơn phái đem số đan dược cao phẩm đưa đến những đại tông phái từng tiến hành giao dịch với hắn, Trương Văn Trọng thoáng hoạt động thân thể cứng nhắc bởi vì luyện đan quá lâu, chuẩn bị đi xem tình huống của người nhà cùng Vưu Giai và Tô Hiểu Hồng.

Nhưng ngay lúc này điện thoại của hắn chợt vang lên.

Người gọi điện thoại chính là Nhạc Tử Mẫn.

Bấm nút chuyển máy, Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Nhạc lão, ông gọi điện thoại tới, muốn hỏi tình huống của tiểu muội sao? Ông yên tâm, tiểu muội ở chỗ tôi rất tốt. Qua hai ngày, tôi sẽ cùng cô ấy trở về Ung Thành...”

Hắn còn chưa nói xong, Nhạc Tử Mẫn đã gấp gấp cắt đứt lời hắn nói: “Tiểu Trương, lúc này cậu đang ở huyện Ấn Ngạc phải không? Mau nhanh đến Vân Thai thị một chuyến đi.”

Trương Văn Trọng không khỏi vui vẻ, nói: “Thế nào, Nhạc lão đã tới Vân Thai thị? Đến đây lúc nào? Sao không cho tôi biết một tiếng? Tôi sẽ đến sân bay đón ông. Ha ha, nếu như tiểu muội biết ông đã tới Vân Thai thị, nhất định sẽ thập phần vui vẻ.”

Giọng nói của Nhạc Tử Mẫn tràn đầy lo lắng: “Tiểu Trương, chẳng lẽ cậu còn chưa biết sao? Vân Thai thị đột nhiên phát sinh một bệnh dịch kiểu mới cực kỳ kinh khủng, không biết được nguyên nhân bệnh ở đâu, hiện tại cả tòa thành thị đều đã bị bệnh dịch bao phủ. Những chuyên gia chuyên chống bệnh dịch cùng tôi, với Ngô Thủ Chí viện trưởng bọn họ đều đã chạy tới Vân Thai, ngoài ra còn có nhiều chuyên gia nổi danh về truyền nhiễm học. Chỉ là đối mặt với trận ôn dịch kinh khủng kiểu mới này, chúng tôi cũng bó tay hết cách, vô luận là Tây y hay Đông y, đều không hề có hiệu quả. Nếu như có thể cậu mau nhanh chạy tới đi.”

“Ông nói gì, Vân Thai thị phát sinh ôn dịch kiểu mới?” Đã nhiều ngày hắn vẫn luôn vội vàng lo chuyện luyện đan, căn bản không hề để ý tới chuyện bên ngoài, cho nên khi nghe được lời của Nhạc Tử Mẫn, hắn không khỏi cả kinh. Nhưng hắn cũng không lãng phí thời gian, lúc này liền nói: “Được, tôi lập tức sẽ đến Vân Thai.”

552. Chương 575: Bệnh Ôn Dịch Kiểu Mới Đáng Sợ

Sau khi nhận được điện thoại xin giúp đỡ khẩn cấp của Nhạc Tử Mẫn, Trương Văn Trọng lập tức phân phó Trần Nhân an bài xe chuẩn bị chạy tới Vân Thai thị. Hắn cũng không đem chuyện này nói cho người nhà, không chỉ bởi vì bọn họ đang ở thời khắc bế quan thanh tu, càng không muốn để bọn họ đi theo mạo hiểm.

Hiệu suất làm việc của Trần Nhân thật nhanh, khi Trương Văn Trọng vừa đi ra khỏi phòng, nàng cũng đã cho xe chạy đến ngay căn phòng của hắn nằm trong lâm viên.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng đi ra, Trần Nhân vội vàng tiến lên đón, nói: “Tông chủ, tôi đi cùng ngài được chứ? Ngài đừng quên, lúc chống lại dịch chuột tại Ung Thành, tôi cũng từng chiến đấu trên tuyến đầu, cũng xem như có kinh nghiệm phong phú đối phó ôn dịch. Huống chi, tôi cũng như tông chủ, đều là một bác sĩ, việc cứu người là chức trách của chúng ta.”

Trong mấy ngày nay, tuy rằng Trần Nhân và Trương Văn Trọng đều ở bên trong Mục Mã Trường. Thế nhưng nàng cũng không giống như hắn, một lòng một dạ chăm chú trong việc luyện đan. Mỗi ngày nàng cũng rút ra thời gian xem ti vi, internet, cho nên đối với việc Vân Thai thị đột nhiên bộc phát bệnh dịch kiểu mới đại quy mô, cũng có lý giải cùng quan tâm. Khi nghe Trương Văn Trọng muốn nàng an bài xe đến Vân Thai thị, nàng lập tức hiểu được hắn muốn đến đó làm gì. Vì vậy ngay lúc này liền tự đề cử mình.

“Cô muốn theo tôi đến Vân Thai thị?” Nhìn Trần Nhân, hắn nhún mày, cũng không vội vã tỏ thái độ.

Đối với y thuật của Trần Nhân, hắn cũng rất hiểu rõ. Y thuật của nàng vốn không kém, sau khi trở thành người tu chân, đem linh lực, đạo pháp cùng y thuật cùng kết hợp, làm cho tiêu chuẩn y thuật của nàng còn đề thăng thật lớn so với trước đây.

Đối với hắn mà nói, có một trợ thủ phối hợp ăn ý, phải nói là Tô Hiểu Hồng. Thế nhưng hiện tại bởi vì nàng đang bế quan thanh tu, hắn cũng không nguyện ý quấy rối nàng, miễn cho bao khổ cực mấy ngày nay đều hóa thành uổng phí. Càng nghĩ Trần Nhân cũng có thể thay thế cho Tô Hiểu Hồng giúp hắn. Hơn nữa có nàng bên người, hắn còn có thể đứng lúc hạ mệnh lệnh với đệ tử Phong Sơn phái, để ứng đối tất cả biến cố có khả năng gặp phải.

Theo hắn xem ra, lần này ôn dịch đột nhiên bạo phát tại Vân Thai thị, rất có điểm quỷ dị. Nói không chừng, bên trong còn cất giấu bẫy rập gì đó.

Chính bởi vì có ý nghĩ này, hần trầm ngâm một lát, đồng ý cho Trần Nhân đi theo, gật đầu nói: “Tôi cũng đang cần một trợ thủ, nếu cô nguyện ý theo tôi cùng đi, tự nhiên là tốt quá.”

Trần Nhân nghe vậy vui mừng, vội vàng giúp hần mở cửa xe. Chờ hần ngồi vào, nàng cũng ngồi ngay ghế lái, cho xe phóng nhanh về Vân Thai thị.

Trên đường đến Vân Thai, hần hướng Trần Nhân phân phó: “Để đệ tử Phong Sơn phái, từ bây giờ phải khởi hết tinh thần chú ý, ôn dịch bạo phát tại Vân Thai thị lần này, chỉ sợ là có người cố ý làm.”

“Cái gì? Có người cố ý làm?” Trần Nhân bị những lời của hần làm hoảng sợ, tay lái không khỏi run lên, làm chiếc xe thoảng đảo trên đường cái. May hiện tại trên đường trơn trơn đàng đàng, không có xe cộ gì. Bằng không không chừng sẽ xảy ra một hồi tai nạn.

“Cẩn thận lái xe, đừng đem chúng ta rơi hết xuống ruộng.” Trương Văn Trọng mở một câu vui đùa, lập tức nói thêm: “Cô còn nhớ nguồn gốc của dịch bệnh tại Ung Thành không?”

Lúc này Trần Nhân đã bình tĩnh lại, lái xe như bình thường. Nàng nhìn vào kính chiếu hậu, cau mày nói: “Tông chủ, lẽ nào ngài hoài nghi trận ôn dịch tại Vân Thai thị lần này, có liên quan tới hai yêu quái tên “Ngạo, Sơn”?”

Nguồn gốc của dịch bệnh tại Ung Thành, Trần Nhân cũng có nghe thấy. Đó là do Bạch Cốt Tinh Trâu Bằng sau khi tự bạo tạo ra. Nếu như Trương Văn Trọng đề cập tới nguồn gốc dịch bệnh Ung Thành, như vậy, theo đầu mối này nghĩ xuống, cũng sẽ không khó hoài nghi lên trên người hai yêu quái tên “Ngạo, Sơn” kia.

Trương Văn Trọng nói: “Tôi cũng chỉ hoài nghi, tạm thời còn không thể khẳng định. Thế nhưng trận ôn dịch tại Vân Thai thị lần này, thật sự bạo phát quá mức đột nhiên, quá mức quỷ dị. Trước đây tôi cũng đã ở Vân Thai, tôi có thể rõ ràng cảm ứng được trong Vân Thai thị tràn ngập linh khí, lại vô cùng dư thừa, không hề có dấu hiệu linh khí suy bại trước khi khởi phát ôn dịch. Cho nên tôi mới có thể hoài nghi, trận ôn dịch thỉnh linh xảy ra lần này, là có người cố ý làm ra.”

Trần Nhân suy nghĩ, lại càng cảm thấy lời của Trương Văn Trọng có đạo lý. Nàng không dám chậm trễ, vội vàng gọi điện cho người phụ trách của Phong Sơn phái tại huyện Ân Ngạc cùng Vân Thai thị, để bọn họ phải khởi lên tinh thần, từ ngay bây giờ làm sẵn sự chuẩn bị chiến đấu.

Sau một phen phóng xe nhanh như điện chớp, chiếc xe cũng dần dần tiến gần Vân Thai thị.

Trên đường đi thông Vân Thai thị, ngày xưa đều là cảnh tượng nhiệt náo xe cộ nườm nượp, nối liền không dứt. Thậm chí thường thường còn có tình huống kẹt xe xuất hiện. Thế nhưng tại hôm nay, trên đường cái rộng mở, chỉ có một chiếc xe chạy đi. Hơn một tiếng đồng hồ, nhìn thấy được xe cộ chạy qua chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Tình huống như vậy cũng thật bình thường.

Lúc Vân Thai thị đột nhiên bạo phát ôn dịch đại quy mô, cả tòa thành thị tạm thời bị phong tỏa, cách ly. Mọi người đều chỉ có thể vào mà không thể ra. Thử hỏi ở dưới tình huống này, lại có bao nhiêu người nguyện ý chạy tới Vân Thai? Trên đường quanh quẩn vắng tanh cũng chẳng có gì là lạ.

Khi xe đi tới ngay lối vào thành phố, võ cảnh binh sĩ mặt đeo khẩu trang đang đứng gác làm công tác cách ly, ngăn cản xe, kiểm tra đo lường nhiệt độ cơ thể hai người họ. Cùng lúc đó một gã quan quân trung niên đeo quân hàm văn chức, bước nhanh đến trước mặt Trương Văn Trọng, hướng hần chào theo nghi thức quân đội, nói: “Trương tướng quân, rốt cục cũng đã chờ được ngài.”

Trương Văn Trọng liếc mắt nhìn vị quan quân này, nhận ra lúc chống dịch bệnh tại Ung Thành, hần đi cùng chuyên gia truyền nhiễm học Bạch Hiểu Xuyên đi tới. Trương Văn Trọng thậm chí còn nhớ rõ, người này thuộc tổng y viện quân y kinh thành, chỉ là không biết tên họ của hần là gì mà thôi.

Nếu thuộc tổng y viện quân y kinh thành, biết được quân hàm của mình cũng không có gì kỳ lạ. Dù sao, quân hàm của hần cũng chẳng phải là bí mật trọng đại gì.

Vị quan quân kia sợ hần không nhận ra mình, vội vàng tự giới thiệu: “Tôi họ Ưông tên Khải, là một quân y. Lần này tôi phụng mệnh tướng quân Bạch Hiểu Xuyên, ở chỗ này chờ ngài.”

Lúc này công việc kiểm tra nhiệt độ cơ thể theo lệ cũng đã xong, Trương Văn Trọng cũng không khách sáo với Ông Khải, nói: “Có gì nói, lên xe, vừa đi vừa nói chuyện.”

“Dạ.” Lúc này Ông Khải cũng đang lo lắng trận ôn dịch đại quy mô trong Vân Thai, ước gì Trương Văn Trọng đến nhanh cùng các vị chuyên gia nghiên cứu ra phương pháp trị liệu trận ôn dịch khổng lồ này. Cho nên hẳn cũng không khách khí, mở cửa xe ngồi vào, lại nhìn Trần Nhân nói: “Biết địa chỉ bệnh viện trung y Vân Thai không? Đúng, đi tới đó.”

Chiếc xe tiến nhanh vào Vân Thai.

Lúc này, là hơn năm giờ chiều gần sáu giờ, đang thời gian cao điểm tan tầm. Nếu như ở bình thường, xe cộ trên đường cùng người đi đường có thể nói là khá nhiều. Thậm chí còn kẹt xe nửa bước khó đi, điều đó cũng thật bình thường. Nhưng ở hôm nay, thành thị vốn luôn náo nhiệt lại vô cùng lạnh lẽo trống vắng. Trên đường, xe cộ cùng người qua lại thật ít, không có một chút gì đang nằm trong giờ cao điểm tan tầm. Không chỉ như vậy, người qua lại trên đường, đều bó kín hết mặt mũi cơ thể như một cái bánh chưng. Ngoại trừ mắt, không còn bộ vị nào khác lộ bên ngoài. Bọn họ thần sắc vội vã, rất sợ ở chốn công cộng quá lâu. Về phần những cửa tiệm ven đường, cũng đã đóng cửa ngừng kinh doanh.

Dưới hoàng hôn, Vân Thai thị vắng vẻ quanh quẽ, nơi chốn đều lộ ra vẻ hiu quạnh khiến lòng kẻ khác chua xót.

Trương Văn Trọng thu hồi ánh mắt quan sát khung cảnh bên ngoài, ngược lại nhìn Ông Khải, há mồm hỏi: “Trận ôn dịch này bạo phát lúc nào? Vào lúc nào truyền khắp Vân Thai thị? Hiện tại bệnh nhân được xác nhận bị ôn dịch có bao nhiêu người? Bệnh trạng lâm sàng của bệnh ôn dịch này là gì? Các vị từng dùng thuốc gì? Hiệu quả ra sao?”

Ông Khải biết Trương Văn Trọng sẽ hỏi chuyện này, cho nên hẳn đã sớm chuẩn bị, nghe được Trương Văn Trọng vừa hỏi, lập tức liền trả lời: “Theo tình huống hiện tại mà xem, trận ôn dịch này đã bạo phát sớm nhất vào tối hôm trước, đồng thời chỉ trong một đêm đã truyền khắp toàn bộ Vân Thai thị, người bị nhiễm ôn dịch đã vượt quá vạn người. Đồng thời còn có người có triệu chứng giống như nhiễm bệnh cùng tạm thời còn chưa kiểm tra ra được nhiễm bệnh...Độ truyền nhiễm của trận ôn dịch này quả nhiên là rất kinh khủng, so với lúc xưa còn huyền náo sôi sùng sục, có thể nói may mắn chính là chính phủ Vân Thai thị ứng đối đúng lúc, đêm đó khởi động kịp việc ứng đối. Bằng không với độ truyền nhiễm như vậy, một khi khuếch tán ra, hậu quả thật khó đánh giá.”

Ông Khải đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, nhìn ra được, hẳn đối với trận ôn dịch đột nhiên bạo phát này cảm thấy sợ hãi.

Hắn tiếp tục nói: “Từ bệnh lâm sàng mà xem, người bệnh sốt cao ngắt lịm, ho khan ra máu, hô hấp khó khăn, cực kỳ tương tự như bệnh viêm phổi. Thế nhưng dùng phương pháp trị liệu viêm phổi để trị thử, cũng khó có thu hoạch. Hơn nữa bệnh này càng thêm đáng sợ, tỉ lệ tử vong cũng càng cao. Bởi vậy chúng tôi hoài nghi trận ôn dịch này hẳn là kiểu mới, là biến chứng đường hô hấp cực kỳ nghiêm trọng, nếu như không nhanh chóng tìm ra phương pháp trị liệu, chỉ sợ nhân số tử vong sẽ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi sẽ tăng trưởng gấp nhiều lần.”

553. Chương 576: Chiến Trường Không Khói Thuốc Súng

Trương Văn Trọng và Trần Nhân đều rất rõ ràng, lời của Ông Khải tuy có chút dọa người, nhưng cũng không phải đang nói chuyện giạt gân. Trận ôn dịch kiểu mới thành hình xảy ra, đích thật là đáng sợ. Bệnh trạng khác tạm thời không nói, chỉ nói tới bệnh trạng sốt cao ngắt lịm cùng hô hấp khó khăn, nếu như không được trị liệu, đích xác sẽ làm bệnh nhân phải chết trong thời gian ngắn.

Nhưng vấn đề là, thực sự có thể trong thời gian ngắn tìm ra được phương pháp trị liệu bệnh ôn dịch kiểu mới này hay sao?

Không hẹn mà cùng, ánh mắt Ông Khải cùng Trần Nhân đều hướng về phía Trương Văn Trọng.

Nam nhân này đã sáng tạo rất nhiều kỳ tích khiến người ngưỡng mộ. Không biết lần này đây, hẳn còn có thể tiếp tục sáng tạo thêm kỳ tích nữa không?

Vào lúc này Trương Văn Trọng tựa hồ không nhìn thấy ánh mắt Trần Nhân cùng Ưng Khải đang nhìn hắn, hắn đang nhìn hoàn cảnh hiu quạnh bên ngoài cửa sổ xe, cau chặt mày, phảng phất như đang suy tư.

Ba người cũng không tiếp tục nói chuyện, trong khoảng thời gian ngắn, bầu không khí bên trong xe biến thành có chút nặng nề.

Không qua bao lâu, xe đã chạy đến bệnh viện trung y Vân Thai.

Bốn phía bệnh viện trung y Vân Thai đã sớm thiết lập vòng cách ly, phòng ngừa người tùy ý ra vào. Kỳ thực không chỉ có bệnh viện trung y Vân Thai, mấy bệnh viện khác đang thu nhận bệnh nhân bị ôn dịch kiểu mới cũng đều đã thiết lập vòng cách ly. Đồng thời mỗi cách một đoạn thời gian, sẽ phun thuốc tiêu độc quanh bệnh viện, dùng chậm lại việc ôn dịch truyền bá và khuếch tán.

Lúc xuống xe, dưới sự dẫn dắt của Ưng Khải, Trương Văn Trọng và Trần Nhân đi vào bệnh viện trung y Vân Thai. Lúc này trong bệnh viện, thu nhận toàn bộ đều là bệnh nhân bị nhiễm ôn dịch kiểu mới. Nguyên bản bệnh nhân khác trong bệnh viện, sau khi được nghiêm ngặt kiểm tra, đã được chuyển giao sang bệnh viện khác. Để tránh việc bệnh cũ còn chưa khỏe lại, lại bị nhiễm phải bệnh ôn dịch kiểu mới.

Có thể nói, bệnh viện trung y Vân Thai, chính là chiến trường chủ yếu chống lại trận ôn dịch này, nằm ngay tuyến đầu.

Ngay khi ba người Trương Văn Trọng đi vào bệnh viện, Nhạc Tử Mẫn và Ngô Thủ Chí, còn có Bạch Hiểu Xuyên những vị chuyên gia y học đến từ khắp nơi trong toàn quốc đang ghé vào cùng nhau, biểu tình nghiêm túc thảo luận nguyên nhân bệnh ôn dịch kiểu mới cùng phương pháp trị liệu. Chỉ bất quá, bọn họ thảo luận tới lui nhiều lần, cũng không thể thảo luận ra được manh mối. Trong khoảng thời gian ngắn, bầu không khí có chút áp lực.

“Tiểu Trương, cậu rốt cục tới.” Nhìn thấy Trương Văn Trọng, Nhạc Tử Mẫn và Ngô Thủ Chí biết rõ y thuật của hắn, không khỏi quá đỗi vui mừng, vội vã đứng dậy đón chào, cũng không kịp hàn huyên, đi thẳng vào vấn đề nói: “Nói vậy trên đường tới, cậu hắn đã có hiểu sơ về trận ôn dịch này rồi phải không? Thế nào, cậu có cái nhìn ra sao? Nói ra để chúng tôi nghe với.”

Thời gian chống lại dịch bệnh tại Ung Thành, Bạch Hiểu Xuyên bọn họ đã từng sánh vai chiến đấu với bệnh dịch cùng Trương Văn Trọng, ngay lúc này vọt tới bên người hắn, muốn nghe ý kiến của hắn. Lúc chống lại dịch bệnh, y thuật do hắn thể hiện, sớm đã làm cho những chuyên gia y học thành danh như họ cảm thấy thuyết phục. Lúc này, bọn họ đều chờ mong Trương Văn Trọng có thể tìm ra phương pháp trị liệu trận ôn dịch kiểu mới này.

Trong số những chuyên gia y học ở đây, tuy rằng cũng có người chưa từng gặp qua Trương Văn Trọng, nhưng đều nghe qua chuyện của hắn. Mặc kệ là đối với y thuật của hắn kính ngưỡng hay hoài nghi, lúc này bọn họ đều kỳ vọng hắn có thể tìm ra phương pháp để trị liệu bệnh này.

Dù sao, đây là chuyện liên quan đến tính mạng của vạn bệnh nhân.

Thậm chí có thể nói, đây là đại sự liên quan đến tính mạng của mấy trăm vạn dân chúng Vân Thai thị.

Trong ánh mắt chờ mong của mọi người, Trương Văn Trọng cũng không hề vỗ ngực bảo chứng, cũng không buồn bã lắc đầu, mà cực kỳ bình tĩnh nói: “Mặc dù trên đường tới tôi cũng đã lý giải sơ qua về trận ôn dịch lần này. Nhưng sự lý giải của tôi dù sao cũng thiếu toàn diện. Tôi cần kiểm tra bệnh nhân, sau đó mới có thể đưa ra cái nhìn của chính mình.”

Mọi người cùng gật đầu, nếu hắn lập tức vỗ ngực bảo chứng mình có thể chữa được trận ôn dịch kiểu mới này, bọn họ ngược lại sẽ không tin tưởng.

Nhạc Tử Mẫn gật đầu, lại nói: “Đây hắn là, vừa rồi chúng tôi quá sốt ruột. Việc này không nên chậm trễ, hiện tại chúng ta phải đi xem bệnh nhân được chứ?”

Tuy rằng câu nói của Nhạc Tử Mẫn như đang hỏi Trương Văn Trọng. Thế nhưng trong giọng nói rõ ràng đang giục Trương Văn Trọng nhanh chóng đi gặp bệnh nhân.

Nhạc Tử Mẫn không có lý do gì không nóng nảy. Trận ôn dịch kiểu mới này chỉ trong hai ngày thời gian, đã đoạt đi tính mạng hơn mười người. Nếu như không thể tìm ra phương pháp trị liệu trận ôn dịch này, theo

thời gian trôi qua, khẳng định sẽ có càng nhiều người chết. Làm một bác sĩ, điều không muốn nhìn thấy nhất chính là nhìn thấy bệnh nhân lần lượt chết đi ngay trước mắt mình mà bản thân mình lại hoàn toàn bất lực.

Chuyện như vậy đối với một bác sĩ mà nói quả thực là sự sỉ nhục lớn nhất.

Trương Văn Trọng rất rõ ràng cảm thụ trong tâm lý của Nhạc Tử Mẫn, cho nên hần gật đầu đáp: “Được, chúng ta đi xem bệnh nhân.” Ngay sự dẫn dắt của Nhạc Tử Mẫn, cùng hướng về phòng bệnh đi tới.

Ngô Thủ Chí và Bạch Hiểu Xuyên liếc mắt nhìn nhau, cất bước theo phía sau hai người bọn họ. Những người còn lại sau thoáng chần chờ, cũng đều bước nhanh theo sau.

Theo sự dẫn dắt của Nhạc Tử Mẫn, Trương Văn Trọng rất nhanh đã đi vào một gian phòng bệnh. Bên trong phòng bệnh, nằm tám bệnh nhân, toàn bộ đều bị nhiễm ôn dịch kiểu mới, bệnh tình khá nặng, tùy thời đều bị nguy hiểm sinh mạng. Lúc này đang có mấy bác sĩ, hộ sĩ đang bận rộn chăm sóc bên trong phòng.

Nhìn thấy rất nhiều chuyên gia y học đi vào phòng bệnh, mấy bác sĩ, hộ sĩ không khỏi sửng sốt. Rất nhanh bọn họ liền hồi phục tinh thần, cũng không tiến lên nghênh tiếp, chỉ gật đầu liên vùi đầu bận rộn. Ở lúc này toàn bộ tâm tư của họ đều đặt lên trên người bệnh nhân. Về phần chuyện gì khác, tạm thời đều để qua sau đầu.

Trương Văn Trọng bước nhanh tới bên một giường bệnh, chuẩn bị kiểm tra bệnh tình của một người. Nhưng ngay lúc này, bên trong phòng bệnh đột nhiên “phanh” một tiếng, mọi người đều quay đầu lại phương hướng thanh âm truyền đến nhìn xem, đã thấy một vị bác sĩ đột nhiên ngã xuống mặt đất.

Mọi người không khỏi cả kinh, Trần Nhân bước nhanh tới, kiểm tra cho vị bác sĩ kia một chút, nhất thời thở phào nói: “Hắn uể oải quá độ, mệt ngất đi thôi. Thân thể không có gì trở ngại, nghỉ ngơi sẽ khỏe lại.”

“Từ tối hôm trước, hần vẫn luôn bận rộn bên trong bệnh viện. Dù có nghỉ ngơi, thời gian cũng rất ngắn...” Viện trưởng bệnh viện trung y Vân Thai khẽ lắc đầu thở dài, lại tự mình cùng một bác sĩ dìu vị bác sĩ kia tới phòng nghỉ, để cho hần có thể nghỉ ngơi một chút.

Nhạc đệm nhỏ này cũng không hề ảnh hưởng đến Trương Văn Trọng, hần đang rất nhanh điều chỉnh tâm tình, đưa tay đặt lên cổ tay bệnh nhân.

Theo người bên ngoài xem ra, Trương Văn Trọng đang bắt mạch cho bệnh nhân. Nhưng trên thực tế, hần làm như vậy cũng không chỉ là bắt mạch, đồng thời còn lén lút truyền một tia chân khí vào trong cơ thể người bệnh. Dùng cách này kiểm tra toàn diện cho bệnh nhân.

Nhạc Tử Mẫn, Ngô Thủ Chí các chuyên gia y học đều vây quanh bên người hần, trên mặt lộ vẻ khẩn trương. Bọn họ đều dừng cả hô hấp, rất sợ sẽ quấy rối hần khám bệnh cho bệnh nhân. Cùng lúc đó bọn họ cũng đang chờ mong hần có thể lại lần nữa sáng lập ra kỳ tích.

Trương Văn Trọng hít mắt lại, đem thần thức bám vào trên linh lực, tiến nhập vào trong cơ thể người bệnh, để xem rõ tình huống bên trong. Sau khi thúc đẩy linh khí vận chuyển một vòng trong thân thể bệnh nhân, hần nhạy cảm nhận thấy được, không chỉ vùng phổi của người bệnh có yêu lực có tính phá hoại, ngay cả trái tim, gan, bao tử, hai thận đều cất giấu tia yêu lực có tính phá hủy.

“Trận ôn dịch này quả nhiên do hai tên yêu quái gây nên.” Trương Văn Trọng vốn đang hoài nghi trận ôn dịch kiểu mới do hai tên yêu quái “Ngạo, Sơn” gây ra, hiện tại đã nhận ra yêu lực bên trong cơ thể người bệnh, hần cũng có thể khẳng định được suy đoán trước đó.

Tuy rằng hiện tại bệnh trạng thể hiện bên ngoài của người bệnh là do bệnh cấp tính đường hô hấp. Thế nhưng từ yêu lực lưu lại trong cơ thể người bệnh mà xem, trận ôn dịch này kỳ thực đã xúc phạm tới ngũ tạng của người bệnh, nếu như chỉ dùng cách trị liệu bệnh phổi, không đạt được hiệu quả thì cũng chẳng có gì là kỳ lạ.

Nhưng biết ổ bệnh ở nơi nào, cũng không đại biểu cho việc tìm ra phương pháp điều trị. Sau một thoáng trầm ngâm, hần quyết định thúc đẩy linh lực đi thăm dò cơ yêu lực, nhìn xem tình huống của chúng nó.

Nhưng làm cho hắn hoàn toàn không ngờ được chính là, ngay khi linh lực của hắn vừa tiếp xúc yêu lực trong thân thể người bệnh, bệnh hoạn vốn không đến nỗi nào của bệnh nhân, không ngờ làm bệnh nhân lập tức kêu lên thảm thiết. Cùng lúc đó từng sợi tơ máu từ trong thấu khiếu bệnh nhân tuôn ra.

Trương Văn Trọng không khỏi cả kinh, vội vàng đem linh lực rót vào trong thân thể bệnh nhân thu liễm trở về.

Ngay khi linh lực của hắn rời khỏi thân thể bệnh nhân, tình huống của người bệnh không ngờ liền khôi phục lại bình thường. Tình huống đột phát này làm những chuyên gia y học có mặt trong phòng kinh ngạc không ngớt. Bọn họ đều đang suy đoán vì sao bệnh nhân này lại đột ngột xuất hiện tình huống kinh khủng như vậy.

Trương Văn Trọng cũng không để ý tới suy đoán của mọi người, mà híp mắt suy tư: “Cỗ yêu lực quả nhiên là quá nhạy cảm. Phải nghĩ biện pháp làm cho độ mẫn cảm của chúng rơi chậm lại mới được...” Ngay lúc này, hắn đột nhiên nhìn thấy Lâm Phong xuất hiện ngay bên ngoài phòng bệnh.

Trương Văn Trọng cau mày, nhìn Nhạc Tử Mẫn bọn họ nói một câu, cất bước đi ra khỏi phòng bệnh, cùng Lâm Phong đi tới một góc vắng.

Thấy bốn bề vắng lặng, Lâm Phong nói: “Trương tiên sinh, ôn dịch lần này có chút cổ quái, chúng tôi hoài nghi...”

“Hoài nghi do hai yêu quái “Ngạo, Sơn” làm ra?” Thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt Lâm Phong, Trương Văn Trọng nói: “Tôi cũng hoài nghi như vậy. Hơn nữa theo tôi xem ra, muốn trị tận gốc trận ôn dịch này, nhất định phải tìm cho được hai tên yêu quái để diệt trừ. Bằng không dù có chữa tốt cho mọi người, cũng sẽ tiếp tục có bệnh nhân khác xuất hiện.”

Lúc này Lâm Phong bừng tỉnh hiểu ra, thở dài nói: “Chỉ tiếc, nhân thủ của Đặc Cần tổ quá ít. Dù có quý phái tương trợ, muốn tìm hai người bọn chúng cũng không phải là một chuyện dễ dàng.”

554. Chương 577: Huyền Thường Lệnh Giá Trên Trời

Trương Văn Trọng biết Lâm Phong nói không sai, hai yêu quái Ngạo, Sơn đang ẩn nấp trong chỗ tối, hành tung quỷ bí làm kẻ khác khó có thể phát hiện, dù đồ ra mấy vạn người tìm tòi trong Vân Thai thị hoặc những huyện chung quanh cũng chưa chắc có thể tìm ra bọn chúng.

Huống chi hai tên yêu quái còn có một thân tu vi cực cao.

Đệ tử Phong Sơn phái tuy rằng trải qua cuộc đấu giá tu chân lần này có được nhiều pháp bảo phù chú hộ thân không ít, sức chiến đấu có tăng lên, nhưng muốn bao vây tiêu trừ Ngạo, Sơn hai yêu quái, cũng thật sự rắc rối.

Một khi bao vây tiêu trừ không được, để hai tên yêu quái đột phá vòng vây chạy ra, còn muốn tìm được hình bóng bọn chúng, thật sự càng thêm khó khăn. Hơn nữa còn có khả năng làm bọn chúng tức giận, dẫn tới sự trả thù đáng sợ.

Tuy rằng hắn cũng không sợ bọn chúng trả thù, nhưng cũng không đại biểu cho dân chúng phổ thông không sợ.

Thế nhưng trận ôn dịch này nếu do hai yêu quái Ngạo, Sơn làm ra, như vậy bọn chúng là đầu nguồn truyền nhiễm. Nếu như không thể bài trừ tiêu diệt đầu nguồn, mặc dù hắn và những chuyên gia y học nghiên cứu ra phương pháp trị liệu ôn dịch, cũng không thể nào hoàn toàn ngăn chặn.

Chỉ cần hai yêu quái Ngạo, Sơn không chết, ôn dịch sẽ tiếp tục duy trì cùng lan tràn khuếch tán. Hơn nữa một khi hai yêu quái rời khỏi Vân Thai thị đi tới thành thị khác, trận ôn dịch đáng sợ này cũng sẽ đi theo khuếch tán đến thành thị nọ. Nếu như bọn chúng ở trong toàn quốc, thậm chí trong phạm vi toàn cầu truyền lưu trận ôn dịch này, nói như vậy sẽ tạo thành lực phá hoại không kém hơn trận bệnh than khủng khiếp toàn cầu thời Trung Cổ.

Kết cục như vậy hắn thật sự không muốn nhìn thấy.

Phải nghĩ ra một biện pháp, ở trong thời gian ngắn nhất tìm ra hai yêu quái Ngạo, Sơn diệt trừ, mới có thể cắt đứt được đầu nguồn trận ôn dịch này, đem kết cục xấu nhất bóp chết khi còn trong nôi.

Trương Văn Trọng cau mày trầm ngâm chốc lát, nói: “Lâm đội trưởng, anh ngoại trừ thỉnh cầu Phong Sơn phái chúng tôi viện trợ, lẽ nào không hướng những môn phái khác thỉnh cầu viện trợ sao? Trong hội đấu giá tu chân mấy hôm trước, tôi nhìn thấy nhiều tông phái xếp hạng trong Địa Tự Hào, đều có thực lực rất mạnh. Nếu như có thể thỉnh bọn họ ra mặt giúp đỡ, tìm tòi, bao vây tiêu trừ hai yêu quái Ngạo, Sơn, có lẽ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều chứ?”

Lâm Phong nở nụ cười khổ, thở dài một hơi, lắc đầu nói: “Ngay khi chúng tôi vừa đem ánh mắt tập trung lên người hai yêu quái Ngạo, Sơn, tôi cũng từng thỉnh cầu những tông phái kia viện trợ. Chỉ bất quá khi nghe nói một ít tình báo về hai yêu quái Ngạo, Sơn, nhất là sự phân tích về thực lực của bọn chúng, những tông phái liền tìm đủ lý do từ chối, không muốn xuất thủ tương trợ.”

Phản ứng của những tông phái này, cũng nằm trong sự dự liệu của Trương Văn Trọng.

Bởi vì hắn biết, có rất nhiều người tu chân, đều thích bày ra bộ dáng cao cao tại thượng. Ở trong mắt bọn họ, người thường chỉ nhỏ bé như con kiến hôi. Vô luận là chết hay sống, đều không liên hệ gì tới bọn họ. Bọn họ tựa hồ đã sớm lãng quên, chính bản thân họ cũng đâu phải tu chân từ thuở nhỏ trong bụng mẹ, bọn họ cũng xuất thân từ người thường, cha mẹ anh em của họ cũng đều là người thường...

Ngoài ra còn có một nguyên do.

Hai yêu quái Ngạo, Sơn tu vi cao thâm, dù cả Âm Kiệt phái cũng cam tâm để bọn chúng sai khiến. Chém giết cùng bọn chúng, khó tránh gặp phải tử thương, điều này không thể nghi ngờ sẽ làm hao tổn thực lực của tông phái. Nếu làm như vậy, còn không bằng thà rằng không đếm xỉa đến. Có câu tục ngữ không phải đã nói: “Nhân bất vi kỷ” (Người nào không ích kỷ).

Trương Văn Trọng khẽ cau mày suy tư một lát, cuối cùng quyết định chủ ý, trầm giọng nói: “Nếu những tông phái kia muốn bảo tồn thực lực, cho nên mới không chịu đếm xỉa đến. Như vậy chúng ta cứ ứng thuận một phần thưởng thật cao, không tin bọn họ không đến hỗ trợ.”

“Phần thưởng cao?” Lâm Phong cười khổ lắc đầu, nói: “Những tông phái xếp hạng trong Địa Tự Hào, đều có lịch sử đã lâu, nội tình thâm hậu. Là dạng ích lợi gì, có thể làm cho bọn hắn khó thể cự tuyệt chứ?”

Trương Văn Trọng học ra từng chữ: “Cửu Phẩm Tam Liên Đan.”

“Cái gì?” Lâm Phong đầu tiên sửng sốt, lập tức thất thanh kinh hô lên. Bất quá hắn phát hiện thanh âm mình có chút lớn, vội vã đè thấp trở lại, sắc mặt kinh nghi, giọng nói gấp gáp dò hỏi: “Trương tổ phó, tôi không có nghe lầm đi? Anh vừa nói chính là Cửu Phẩm Tam Liên Đan? Chính là loại thất phẩm đan được khiến cho dẫn ra oanh động cực lớn, có thể làm cho các cường môn, trưởng lão các tông phái vì muốn mua vào trong túi, đều suýt chút đánh nhau trong hội đấu giá tu chân?”

Mặc dù đoạn thời gian trước, Lâm Phong vẫn luôn bận rộn lùng bắt hai yêu quái Ngạo, Sơn, không tham gia tiếp hội đấu giá tu chân. Bất quá hắn cũng biết, lúc bán đấu giá Cửu Phẩm Tam Liên Đan, những cường môn, trưởng lão của các tông phái vì tranh đoạt nó mà suýt chút không quan tâm đến thân phận địa vị, giống như lưu manh du côn ngoài đầu đường, rút kiếm sống mái với nhau. Nếu không phải vì nữ tiên làm chỗ dựa cho Phong Sơn phái đột nhiên hạ phàm, ngăn lại bọn họ, chỉ sợ hiện tại tu chân giới đã rơi vào cảnh đánh nhau rối loạn.

Trải qua chuyện hôm đó, chuyện sau lưng Phong Sơn phái có tiên nhân làm chỗ dựa cũng đã được hoàn toàn xác định chính xác. Dù sao hơn vạn người tu chân trong sân bóng, đều từng tận mắt nhìn thấy phong tư của vị nữ tiên nhân kia. Mà cùng lúc đó, danh hiệu của Cửu Phẩm Tam Liên Đan, cũng đã truyền khắp toàn bộ tu chân giới. Có người nói, còn có người hiểu chuyện, đem chuyện các môn phái tranh đoạt Cửu Phẩm Tam Liên Đan viết thành kịch bản, dự định đầu tư quay thành phim điện ảnh.

Ngoài ra Lâm Phong còn biết, Cửu Phẩm Tam Liên Đan, đã sáng tạo ra kỷ lục giá tiền cao nhất trong suốt mấy trăm năm, một cái giá trên trời, dù là qua tiếp trăm năm cũng chưa chắc có thể bị đánh vỡ.

Thế nhưng hiện tại, Trương Văn Trọng lại nói, hắn nguyện ý xuất ra Cửu Phẩm Tam Liên Đan làm phần thưởng, để các đại tông phái xuất thủ tương trợ, diệt trừ hai yêu quái Ngạo, Sơn.

Đây...đây là thật vậy chẳng? Ta không phải đang nằm mơ đi?

Lâm Phong ngơ ngác lảng lảng nhìn Trương Văn Trọng.

“Không sai, đúng là loại đan dược thất phẩm mà anh nói.” Trương Văn Trọng cũng không để ý tới vẻ ngây ngô của Lâm Phong, ánh mắt hần lướt qua người Lâm Phong, thẳng nhìn những bệnh nhân vẻ mặt thống khổ đang nằm bên trong phòng bệnh, trầm giọng nói: “Lâm đội trưởng, Đặc Cần tổ hần có con đường đặc thù liên lạc với các đại tông phái phải không? Anh nói cho bọn họ, Trương Văn Trọng hiện tại muốn treo một giải thưởng phát lệnh truy nã, vô luận là ai, chỉ cần có thể giết chết một người trong hai yêu quái Ngạo, Sơn, sẽ thu được một viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan, nếu như có thể giết chết cả hai yêu quái Ngạo, Sơn, như vậy tôi sẽ cho hần ba viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan, việc này Trương Văn Trọng nói được thì làm được, quyết không nuốt lời.”

Nghe xong lời hần nói, Lâm Phong càng thêm chấn kinh. Sau thoáng ngơ ngác nhìn Trương Văn Trọng, miệng hần không ngừng lẩm bẩm: “Cửu Phẩm Tam Liên Đan...Trời ạ, anh bỏ được Cửu Phẩm Tam Liên Đan treo làm giải thưởng? Nhưng còn là ba viên? Tôi...tôi không có nghe lầm chứ?”

“Lâm đội trưởng...Lâm đội trưởng...”

Thấy dáng dấp vẻ mặt đại ra của Lâm Phong, cũng không biết hần có nghe được lời mình nói hay không, Trương Văn Trọng không khỏi lắc đầu, kêu hần vài tiếng.

Lâm Phong lên tiếng, lúc này mới phục hồi lại tinh thần. Nhưng hần cũng không lập tức dựa theo lời phân phó của Trương Văn Trọng hành sự, mà gương mặt do dự nói: “Trương tổ phó, anh thực sự muốn lấy Cửu Phẩm Tam Liên Đan ra làm giải thưởng sao? Theo tôi được biết, đan dược này vô cùng trân quý. Ba viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan, thế nhưng có thể đổi được một đồng lớn linh tài liệu, cao phẩm pháp bảo, thậm chí là cao phẩm pháp thuật bí tịch...”

Trương Văn Trọng xua tay ngắt lời Lâm Phong, trầm giọng nói: “Ý tôi đã quyết, cứ làm theo lời tôi đi.” Lập tức hần liền thở dài một hơi, chỉ tay về hướng những bệnh nhân nằm trên giường bệnh, sinh mạng tùy thời đều nguy hiểm, nhẹ giọng nói: “Chỉ cần có thể cứu được những bách tính vô tội này, đừng nói là ba viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan, dù là ba mươi viên, ba trăm viên, tôi dù phải đập nồi bán sắt, cũng sẽ đem ra đánh đổi.”

Ngày trước, hần tổng cộng luyện chế ra mười sáu viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan. Trong đó Trần Nhân bọn họ đều tự dùng một viên là sáu viên, hần tự dùng ba viên, Tô Hiểu Hồng dùng một viên, còn lại một viên bán trong hội đấu giá tu chân. Tính toán lại trong tay hần chỉ còn năm viên.

Mà hiện tại, hần chỉ thoáng mắt đã lấy ra ba viên làm giải thưởng.

Một phần giải thưởng như vậy, ở trong tu chân giới hiện nay, có thể nói là sang quý nhất.

Thế nhưng hần cũng không cảm thấy đáng tiếc.

Cửu Phẩm Tam Liên Đan tuy rằng trân quý, thế nhưng so sánh với trăm vạn mạng người, thậm chí là ngàn vạn mạng người, lại vô cùng bé nhỏ không gì đáng kể.

Chỉ cần cứu được tính mạng của họ, nỗ lực một ít đan dược thì có là gì?

Thanh âm của hần tuy thấp, nhưng Lâm Phong nghe vào, lại giống như tiếng chuông vang rền, chấn điếc cả tai.

Hần cũng không tiếp tục khuyên bảo, gật đầu đáp: “Tôi sẽ đem lời Trương tổ phó nói, nhấn nhủ cho các đại tông phái. Tin tưởng có lời này của Trương tổ phó, có phần thưởng cực cao như Cửu Phẩm Tam Liên Đan, những tông phái kia cũng sẽ không tiếp tục từ chối. Có bọn họ xuất thủ tương trợ, tìm tòi bao vây tiêu trừ hai yêu quái Ngạo, Sơn, xác suất thành công cũng sẽ đề thăng rất cao.”

“Việc này không nên chậm trễ, mau đi đi.” Dứt lời hần cũng không hề để ý tới Lâm Phong, cất bước đi về hướng phòng bệnh có Nhạc Tử Mẫn bọn họ đang chờ.

“Trương tổ phó...” Lâm Phong đột nhiên gọi Trương Văn Trọng.

“Còn có chuyện gì sao?” Trương Văn Trọng dừng chân lại, xoay người nhìn hần.

Lâm Phong hướng hần khom người chào thật sâu, hai hàng nước mắt tràn mi ra, nói: “Tôi thay mặt trăm vạn dân chúng Vân Thai thị, cảm tạ ân cứu mạng của ngài.”

555. Chương 578: Vì Cứu Thương Sinh Linh, Dùng Thân Thử Độc!

Trên nóc một tòa lầu cao đối diện bệnh viện trung y Vân Thai, hai yêu quái Ngạo, Sơn đang đứng bên cạnh một tấm biển quảng cáo lớn, từ trên cao nhìn xuống bao quát bệnh viện trung y, cùng toàn bộ Vân Thai thị.

Sau khi phóng xuất ra trận ôn dịch này, hai tên yêu quái cũng không bỏ chạy, trái lại còn nhân lúc hỗn loạn, bí mật quay trở lại Vân Thai.

Sở dĩ bọn chúng làm như vậy, vì có hai nguyên nhân. Thứ nhất Lão Sơn thả ra ôn dịch, phải ở lại trong Vân Thai. Bằng không một khi hần ở cách xa, yêu lực ẩn núp trong cơ thể người bệnh sẽ theo thời gian trôi qua bị yếu bớt hoặc tiêu thất. Kể từ đó, lực phá hoại của trận ôn dịch này sẽ bị suy giảm lớn. Đồng thời cũng sẽ làm cho Trương Văn Trọng cùng các bác sĩ chuyên gia nhanh chóng nghiên cứu ra phương pháp trị liệu. Thứ hai, cả hai tên yêu quái đều là kẻ tâm cao khí ngạo, lần trước từng ném khổ trong tay Trương Văn Trọng, vô luận như thế nào, đều phải tự mình tìm trở về.

Có thể nói, bọn chúng ở lại Vân Thai, ngoại trừ tăng mạnh lực phá hoại của ôn dịch ra, chính là vì có thể tận mắt nhìn thấy chuyện xấu hổ của Trương Văn Trọng.

Khi nhìn thấy Trương Văn Trọng và Trần Nhân bước nhanh vào trong bệnh viện trung y Vân Thai, vẻ mặt đầy lông lá của Lão Sơn lập tức cười nhạt lên, âm dương quái khí nói: “Hắc hắc, tên tiểu tử họ Trương này, quả nhiên đã tới. Ta thật ra muốn nhìn, hần có bao nhiêu năng lực. Hừ, muốn hóa giải ôn dịch do ta phóng xuất, có phải là chuyện dễ dàng như vậy? Nếu không phải bởi vì bị nguyên rửa trong người, không dám mạnh mẽ sử dụng yêu lực. Ôn dịch lần này cũng sẽ không đơn giản như vậy. Nghĩ tới ngày xưa, một trận ôn dịch ta phát ra, quả nhiên là thi thể hoành khắp nơi. Cho dù là người tu chân, cũng chạy không thoát hạ tràng bị nhiễm sinh tử...”

“Hảo hán không đề cập tới chuyện xưa kia.” Lão Ngạo vẫn dáng dấp không gợn sóng không sợ hãi, sau khi hừ lạnh một tiếng, nói: “Lão Sơn, người cũng không thể phớt lờ. Tiểu tử họ Trương này, nơi chốn đều lộ vẻ cổ quái lẫn quỷ dị.”

“Yên tâm đi.” Lão Sơn ha ha cười, vẫn không đem lời nói của Lão Ngạo để trong lòng: “Ta phóng xuất ra ôn dịch, dù có người thật sự có thể hóa giải, cũng phải là y tiên của tiên giới, hoặc y yêu của yêu giới. Tiểu tử họ Trương, tuy rằng là một người tu chân, cũng hiểu được một ít y thuật. Nhưng chỉ như vậy đã muốn hóa giải ôn dịch do ta phóng xuất ra, không thể nghĩ ngờ là người si nói mộng.”

“Đã như vậy, ta cũng an tâm.” Lão Ngạo biết, Lão Sơn mặc dù thích nói khoác, nhưng ở chuyện chính sự, cũng chưa bao giờ khoe khoang. Hần thỏa mãn gật đầu, lập tức xoay người đi: “Biết tiểu tử họ Trương đã tới, chúng ta cũng không cần ở lại chỗ này nữa. Thừa dịp hiện tại toàn bộ tâm tư của bọn hần đều đặt lên trận ôn dịch này, chúng ta cũng phải nhanh rời khỏi đây, đem chuyện chính sự làm xong. Bằng không một phen khổ cực tại Vịnh Á Rập cũng xem như uổng phí.”

“Ân, người nói không sai. Chúng ta đi thôi.” Lão Sơn ồm ồm nói, theo sát phía sau Lão Ngạo, rời khỏi tòa lầu cao.

Ngay khi hai tên vừa rời đi không lâu, Lâm Phong lo lắng từ trong bệnh viện chạy ra, lái xe hướng về chỗ liên lạc chạy tới.

Trận đấu giá tu chân tổ chức tại Vân Thai thị trước đó, không chỉ giúp Phong Sơn phá lời rất nhiều, đồng thời còn cho các đại tông phái đều hiểu được thực lực kinh người của Phong Sơn phái. Để cùng Phong Sơn phái liên lạc cảm tình, đồng thời cũng để nhanh chóng thuận tiện từ chỗ Phong Sơn phái mua được đủ loại đan dược, hầu như từng tông phái, vô luận lớn nhỏ, đều để lại Vân Thai thị một ít đệ tử giới giao tiếp, thiết lập một chỗ dùng liên lạc.

Theo như tình hình này, chỗ liên lạc hiện tại có ý nghĩa sẽ cư trú lâu dài.

Để dễ dàng cho việc quản lý, đồng thời cũng để tiêu trừ chuyện ngoài ý muốn. Dưới sự an bài của Đặc Cần tổ cùng chính phủ địa phương, chỗ liên lạc do các tông phái thiết lập tại Vân Thai thị đều nằm trong một khu vực đồng nhất. Cũng may là như vậy, bằng không Lâm Phong phải cực khổ bồn ba chung quanh Vân Thai.

Khi Lâm Phong đem lời của Trương Văn Trọng chuyển cáo cho các đệ tử liên lạc của các tông phái, nhất thời dẫn phát lên một hồi hiên nhiên đại chấn. Mọi người sau khi nghe được tin tức này, đều ghen hòng nhìn trân trối, đáng đáp không thể tin được.

“Lâm đội trưởng, anh nói là thực sự? Trương... Trương tiên sinh thực sự chịu xuất ra ba viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan làm giải thưởng? Anh không phải đang dối gạt chúng tôi đó chứ?”

Phải nha, phải nha, đây chính là Cửu Phẩm Tam Liên Đan, ở trong hội đấu giá tu chân các đại tông phái hận không thể lập tức giết chết đối thủ cạnh tranh để cướp về. Thế nhưng hiện tại Trương tiên sinh không ngờ bỏ được ba viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan làm giải thưởng? Đây... đây thật sự làm cho kẻ khác khó thể tin.”

Thấy những người này hoài nghi lời mình nói, sắc mặt Lâm Phong nhất thời trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, nói: “Các người biết gì? Trương tổ phó chính là một đại thiện nhân có lòng từ bi chân chính, để cứu trợ mấy trăm vạn bách tính Vân Thai thị, không tiếc đem Cửu Phẩm Tam Liên Đan trân quý không gì sánh được lấy ra làm giải thưởng, các người yên tâm, Trương tiên sinh là nhân vật nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện quỵ nặc. Huống chi còn có Đặc Cần tổ chúng ta đảm bảo. Hiện tại chuyện các người cần làm, chính là mau nhanh đem tin tức này báo về chương môn của mình. Các người phải hiểu rõ ràng, lần này treo giải thưởng không phải phạm vật, chính là ba viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan. Nếu bị người khác giành trước, chỉ sợ chương môn các người sẽ hối hận chết. Mà các người cũng sẽ không có kết quả tốt...”

Lời nói của Lâm Phong, làm mọi người giật mình tỉnh giấc, bọn họ vội gật đầu nói: “Không sai, phải mau nhanh đem tin tức này báo về cho chương môn và chư vị trưởng lão mới được.”

Trong khoảng thời gian ngắn, điện thoại di động, thông tin phù, thậm chí hộp thư điện tử, chat, đều bị những người này lập tức lợi dụng. Dem tin tức từ miệng Lâm Phong khiến cho kẻ khác khiếp sợ trước tiên truyền về tông phái của mình.

Sau khi thu được tin tức này, chương môn, trưởng lão các tông phái đồng dạng liền bị chấn kinh. Phía dưới là công tác thống kê của một ít người hiểu chuyện, ngay cùng ngày sau khi biết được tin tức này, đã báo hồng không ít điện thoại di động. Đồng thời còn có không ít trưởng lão tuổi tác cao, bởi vì đột phát bệnh cao huyết áp hay bệnh tim mà chết ngất...

Trong sự khiếp sợ, chương môn của các tông phái vội vàng gọi điện thoại cho Trương Văn Trọng. Chỉ tiếc, vừa tiến vào bệnh viện hần đã tắt máy. Rơi vào đường cùng, những người này đành gọi điện thoại cho Trần Nhân. May mắn chính là, lần này rốt cục gọi được.

Đợi khi bọn họ có được câu trả lời thuyết phục từ chỗ Trần Nhân, toàn bộ tu chân giới đều sôi trào lên.

Lấy ba viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan làm tiền thưởng để treo giải phát lệnh truy nã, có mấy tông phái có thể cự tuyệt được điều này?

Quan chủ Tam Thanh Quan sau khi biết được tin tức này, lập tức triệu tập các trưởng lão, lại đem việc Trương Văn Trọng tuyên bố treo giải thưởng phát lệnh truy nã nói với bọn họ. Cuối cùng, còn cảm khái nói: “Ba viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan? Trương Văn Trọng này thật sự là lớn thủ bút. Vì muốn cứu một đám người thường không liên quan gì tới mình, không ngờ chịu bỏ ra ba viên đan dược quý giá, quả nhiên có thể xứng với lời xưng hô “đại thiện nhân”.”

Các trưởng lão Tam Thanh Quan thật vất vả mới tiêu hóa được tin tức làm kẻ khác khiếp sợ kia, sau một phen châu đầu ghé tai thương nghị một phen, dò hỏi: “Quan chủ, không biết ngài dự định làm sao ứng đối việc này?”

Quan chủ Tam Thanh Quan nói: “Còn có thể làm sao? Đương nhiên nhanh chóng chọn đệ tử tinh nhuệ đi đến Vân Thai thị, ba viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan Tam Thanh Quan chúng ta bắt buộc phải có, cũng

không thể để rơi vào trong tay người bên ngoài.”

Các trưởng lão Tam Thanh Quan cùng gật đầu, hiển nhiên là phi thường tán thành với lời nói của hắn. Dù sao, mê hoặc của ba viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan rất cường đại. Dù ở tu chân giới hiện tại, người có thể chống đỡ được mê hoặc này, quả nhiên là ít đến không có mấy, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

“Nhưng thực lực của hai yêu quái Ngạo, Sơn cũng không tầm thường. Theo ta thấy, chỉ sợ đã có tu vi Luyện Hư kỳ. Nếu chỉ phái đệ tử tinh nhuệ, dù có thể tru sát hai tên kia, cũng sẽ bị tử thương cao...” Sau thoáng trầm ngâm một phen, quan chủ Tam Thanh Quan điểm danh sáu vị trưởng, nói: “Phiền phức sáu vị sư đệ, dẫn đệ tử trong quan đến Vân Thai thị, phụ trách hành động tru sát hai yêu quái Ngạo, Sơn lần này.”

Sáu trưởng lão khom mình hành lễ, cùng kêu lên nói: “Thỉnh quan chủ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ tru sát hai yêu quái Ngạo, Sơn, mang về ba viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan.”

Một màn giống nhau lúc này cũng đang phát sinh bên trong các tông phái. Hầu như mỗi một tông phái, đều phái một lực lượng cường đại đến Vân Thai thị. Bởi vì hi vọng có thể thành công tru sát hai yêu quái Ngạo, Sơn, đoạt được ba viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan.

Bên trong Quan Trường Hiện Hình Ký của Lý Bảo Gia thảo luận câu “Bởi vì tiền tài mà chết, chim vì ăn mà vong”, quả nhiên là lời lẽ chí lý.

Ngay khi những tông phái bởi vì Cửu Phẩm Tam Liên Đan mà phái nhiều đệ tử tinh nhuệ chạy tới Vân Thai thị bao vây tiểu trừ hai yêu quái Ngạo, Sơn, Trương Văn Trọng đang ở bên trong bệnh viện cùng thương nghị với các chuyên gia đến từ khắp toàn quốc, thương thảo phương pháp trị liệu bệnh ôn dịch kiểu mới.

Nhìn mọi người bên trong phòng, Trương Văn Trọng nói: “Trải qua việc kiểm tra cho bệnh nhân, đối với loại ôn dịch này tôi đã có một ít lý giải. Theo hiện nay mà nói, tôi có thể làm chậm lại quá trình phát triển xấu của bệnh nhân, nhưng chỉ có thể làm chậm mà thôi. Muốn thu được thi thể trị liệu xác thực, tôi còn phải tìm hiểu sâu thêm mới được.”

Nghe được lời nói của Trương Văn Trọng, mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Tuy rằng không thể tìm ra phương pháp trị liệu hoàn toàn, thế nhưng có thể trì hoãn bệnh tình chuyển biến xấu, cũng có thể xem như sự đột phá. Chỉ cần có thể làm chậm bệnh tình chuyển biến xấu, tranh thủ được càng nhiều thời gian, như vậy tỷ lệ nghiên cứu ra cách trị liệu sẽ càng cao.

Nhạc Tử Mẫn nghe Trương Văn Trọng nói xong, vùng lông mày không khỏi nhảy lên vài cái, trong lòng hiện lên một suy đoán, vội hỏi: “Tiểu Trương, cậu muốn tìm hiểu sâu bệnh dịch này bằng cách nào?”

Trương Văn Trọng đạm nhiên cười, nói: “Dùng thân thử độc.”

Bốn chữ này như một đạo sấm sét, chấn đến mọi người bên trong phòng hội nghị trợn mắt há hốc.

556. Chương 579: Ta Không Vào Địa Ngục, Ai Vào Địa Ngục!

Vắng vẻ, một loại cảm giác vắng vẻ làm cho kẻ khác hít thở không thông.

Ngay khi Trương Văn Trọng nói ra bốn chữ “dùng thân thử độc”, nguyên phòng họp đang có chút rầm rĩ trong nháy mắt liền biến thành vắng vẻ lên. Mọi người đều đưa ánh mắt nhìn về hướng Trương Văn Trọng. Bên trong ánh mắt có kinh ngạc, có chần chờ, có không hiểu, cũng có kính ngưỡng và kính nể...

Vắng vẻ như vậy giằng co vài phút, Nhạc Tử Mẫn hồi phục lại tinh thần, dùng thanh âm có chút run rẩy đánh vỡ: “Dùng thân thử độc? Tôi không có nghe lầm chứ? Tiểu Trương cậu...cậu đúng là dự định dùng thân thử độc?”

“Không sai.” Trương Văn Trọng gật đầu đáp.

Hai người nói chuyện, nhất thời làm mọi người bên trong phòng hội nghị đều hồi phục lại tinh thần. Trong lòng khiếp sợ, bọn họ cũng ồn ào biểu thị ý kiến của chính mình.

“Dùng thân thử độc? Đây...đây không phải có chút khinh suất mạo hiểm sao?”

“Một khi bị nhiễm phải ôn dịch kiểu mới, lập tức sẽ bị sốt cao ngắt lịm cực kỳ nghiêm trọng, hô hấp hít thở không thông. Nếu không hay, sẽ đánh mất tính mạng. Trương giáo thụ, anh nên ngấm lại biện pháp khác đi...”

“Không sai, ôn dịch kiểu mới này, đích thật là hung hiểm vạn phần. Không chỉ bệnh trạng cực kỳ nghiêm trọng, hơn nữa độ chuyển biến xấu của thân thể cũng rất kinh người. Theo chúng tôi phỏng chừng, dù là một người có tố chất thân thể thật tốt, chỉ sợ không chịu nổi qua một tuần. Nếu như trong vòng một tuần không thể chế định ra được phương án trị liệu hữu hiệu thiết thực, tính mạng của anh xem như sẽ nhét luôn vào đây...”

Bệnh trạng của ôn dịch này đáng sợ thế nào, những chuyên gia đều tận mắt nhìn thấy. Bọn họ biết rõ, lực sát thương của trận ôn dịch này, xa xa vượt qua bất cứ trận ôn dịch nào. Theo bọn họ xem ra, quyết định “dùng thân thử độc” của Trương Văn Trọng, chẳng khác gì là tự sát.

Những chuyên gia cho rằng là vì Trương Văn Trọng mới đến, còn chưa hiểu rõ được trận ôn dịch đến tột cùng đáng sợ cỡ nào. Cho nên mới ồn ào kể lại chỗ đáng sợ của trận ôn dịch, muốn khuyên Trương Văn Trọng thay đổi chủ ý, không nên đem tính mạng chôn vùi ở đây.

Nhưng đối với lời khuyên bảo của họ, Trương Văn Trọng cũng không nghe theo, hắn chỉ nói: “Tôi cũng biết dùng thân thử độc, đích thật phi thường nguy hiểm. Nhưng hiện nay sự hiểu biết của chúng ta đối với bệnh dịch này chỉ dừng lại ở bệnh trạng lâm sàng biểu hiện ra ngoài. Nhưng các vị cũng đều nhìn thấy, nếu không tìm được đúng bệnh trị liệu, thì không cách nào khởi lên được hiệu quả. Chỉ có tìm được bệnh căn, mới có thể chế định ra phương án trị liệu thiết thực hữu hiệu...”

Nhạc Tử Mẫn cau mày khuyên: “Tiểu Trương, mọi người nói không sai. Trận bệnh dịch kiểu mới này đích thật thập phần đáng sợ. Không được vạn bất đắc dĩ, không nên dùng thân thử độc mới tốt. Muốn tìm ra bệnh căn, còn có phương pháp khác. Trước khi cậu tới chúng tôi đã thu thập được một ít hàng mẫu, đem đi làm kiểm nghiệm. Tin tưởng không qua bao lâu, báo cáo bệnh lý sẽ xuất hiện. Theo tôi thấy, chúng ta nên chờ báo cáo bệnh lý xuất hiện hãy làm dự định được không?”

“Báo cáo bệnh lý chỉ sợ không có tác dụng gì.” Người khác không biết, nhưng Trương Văn Trọng lại biết, trận ôn dịch này do hai yêu quái Ngạo, Sơn tạo ra. Ôn dịch như vậy, làm sao kiểm nghiệm bệnh lý bình thường có khả năng kiểm nghiệm đi ra?

Ngay khi hắn vừa nói xong, một bác sĩ vội vàng chạy vào phòng họp, tay cầm bản báo cáo kiểm nghiệm, thở hồng hộc, dùng giọng nói khiếp sợ cùng khó tin nói: “Báo cáo kiểm nghiệm bệnh lý đã có...”

Hắn còn chưa nói xong, bản báo cáo kiểm nghiệm trong tay đã bị vị chuyên gia đứng gần nhất giật lấy. Máy chuyên gia khác cũng đều vây quanh, nhìn vào bản báo cáo.

Đợi khi nhìn thấy rõ nội dung ghi lại trên bản báo cáo, mấy chuyên gia nhất thời kinh hô lên: “Đây...điều này sao có thể?”

Phản ứng kỳ kỳ của bọn họ nhất thời làm mọi người rất hiếu kỳ, đều đứng dậy vây tới, dò hỏi: “Làm sao vậy? Trên báo cáo rốt cục viết gì?”

Đợi sau khi họ nhìn thấy rõ nội dung trong báo cáo, biểu tình trên mặt nhất thời khiếp sợ, đại ra, thất thanh kinh hô: “Bình thường...tất cả đều bình thường...không có gì không bình thường? Điều...điều này sao có thể?”

Trong phòng hội nghị lâm vào một mảnh vắng vẻ. Toàn bộ chuyên gia vẻ mặt đều mờ mịt nhìn nhau. Một hồi lâu có người nói: “Có phải trong quá trình kiểm nghiệm xảy ra vấn đề gì không? Bằng không sao lại cho ra một bản kết quả sai lầm như vậy? Toàn bộ đều bình thường? Vậy những bệnh nhân gặp phải ôn dịch lại là xảy ra chuyện gì?”

Bác sĩ cầm bản báo cáo chạy tới vội vã nói: “Khi lần đầu tiên có được kết quả này, chúng tôi cũng hoài nghi có phải đã xảy ra vấn đề gì trong quá trình kiểm nghiệm hay không. Cho nên chúng tôi lại kiểm tra lại lần nữa. Thế nhưng kết quả suốt năm lần đều là như vậy...”

Một lần kiểm nghiệm làm lỗi còn có khả năng, hợp năm lần kiểm nghiệm, thì tỷ lệ sai lầm gần như không có. Hơn nữa những người làm việc trong khoa kiểm nghiệm, cũng đều biết chuyện lần này quan hệ trọng

đại, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống sơ sẩy gì khác. Nói như thế, phần báo cáo kiểm nghiệm, hẳn nên chính xác mới đúng?

Nhưng nếu như là chính xác, vậy chuyện hơn vạn người nhiễm bệnh dịch lại là chuyện gì? Không có khả năng chỉ là một bệnh chứng hoang tưởng đi?

Ngay lúc mọi người còn đang mờ mịt không biết nên làm sao, Nhạc Tử Mẫn đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Trương Văn Trọng, nói: “Tiểu Trương, vừa rồi cậu nói phần báo cáo kiểm nghiệm cũng không có tác dụng...Lẽ nào cậu đối với kết quả này, đã sớm có dự liệu?”

Qua lời nhắc nhở này của Nhạc Tử Mẫn, mọi người cũng nhớ tới lời Trương Văn Trọng vừa nói khi nãy, vội vã đưa ánh mắt nhìn về phía hắn, chờ đợi câu trả lời thuyết phục.

“Không sai, tôi đối với kết quả này, đã sớm có dự liệu. Chính bởi vì như vậy, tôi mới đưa ra phương pháp dùng thân thử độc.” Trương Văn Trọng trầm giọng nói: “Ôn dịch lần này, là một bệnh dịch hoàn toàn mới. Nếu như chúng ta chỉ dùng ánh mắt cũ xem nó, thì không có khả năng thu hoạch được gì.”

Mọi người không khỏi lâm vào trầm mặc.

Thẳng đến lúc này, bọn họ mới phát hiện, biện pháp dùng thân thử độc, theo hiện nay xem ra, thật đúng là biện pháp duy nhất có thể tìm ra căn nguyên bệnh dịch.

Chỉ bất quá, biện pháp này cũng thật quá mạo hiểm. Lời nói khó nghe, biện pháp này là dùng mạng để đánh cược, nhưng trận đánh cược này cũng không phải vì tư lợi, mà là vì tính mạng ngàn vạn bách tính.

Sau một lát trầm mặc, Nhạc Tử Mẫn mở miệng nói: “Tiểu Trương, cậu thực sự muốn lấy thân thử độc sao? Cậu nên suy nghĩ kỹ, chuyện này không phải chuyện đùa giỡn, là quan hệ đến tính mạng của cậu...”

Trương Văn Trọng đậm nhiên cười, nói: “Tôi không vào địa ngục, thì ai vào địa ngục?”

Nhạc Tử Mẫn hít sâu một hơi, nói: “Nếu cậu đã quyết định, vậy được rồi, cứ làm theo lời cậu. Nếu như cậu có thể trong vòng một tuần tìm ra bệnh căn ôn dịch lần này, chế định ra phương án trị liệu thiết thực hữu hiệu, là hay lắm. Nếu như không thể...Như vậy một tuần sau, lại do tôi tiếp tục.”

Trương Văn Trọng không khỏi nở nụ cười.

Dưới sự an bài của Nhạc Tử Mẫn bọn họ, rất nhanh Trương Văn Trọng đã được tiêm vào loại máu nhiễm ôn dịch từ trong cơ thể bệnh nhân được rút ra. Cùng lúc đó, nhiều loại máy kiểm tra đo lường đều được sắp đặt trên người hắn, để tùy thời có thể kiểm tra đo lường biến hóa bệnh tình của hắn.

Máu vừa tiến vào trong cơ thể hắn, yêu lực chất chứa trong đó lập tức đi theo máu hắn, vận chuyển quanh thân. Cuối cùng, tiến nhập tới ngũ tạng của hắn. Trong thời gian ngắn bắt đầu phá hư ngũ tạng.

Trương Văn Trọng vừa dùng thần thức giám sát lực phá hư của yêu lực đối với ngũ tạng, vừa dùng linh lực cực kỳ yếu ớt tiếp xúc yêu lực, để có thể nắm giữ tình báo về chúng, nhờ đó có thể chế định ra một bộ phương pháp hóa giải yêu lực kia.

Ở bên người hắn, Nhạc Tử Mẫn, Ngô Thủ Chí và mấy vị chuyên gia y học vẻ mặt lo lắng cùng phiên nào nhìn hắn, cầu khẩn hắn thực sự có thể tìm ra bệnh căn, lại chế định ra phương án trị liệu hữu hiệu.

Thời gian trôi qua, rất nhanh đã qua bốn ngày.

Trong bốn ngày này, Trương Văn Trọng vẫn nhắm chặt hai mắt, chưa từng mở ra. Cả người giống như lâm vào trạng thái hôn mê. Nếu không phải hắn đã dặn dò Nhạc Tử Mẫn bọn họ, nếu không phải các số liệu chỉ tiêu cơ thể hắn đều ở tiêu chuẩn bình thường, chỉ sợ Nhạc Tử Mẫn bọn họ đã sớm áp dụng thi thố cấp cứu đối với hắn.

Trương Văn Trọng cung cấp đơn thuốc Đông y, tuy rằng không thể trị hết loại bệnh dịch kiểu mới, nhưng có thể làm chậm lại quá trình phát triển xấu. Trong bốn ngày này, tỉ lệ tử vong đúng là có rơi chậm lại. Mà điều này cũng làm những chuyên gia y học và người bệnh lại thêm một phần chờ mong và hi vọng.

Trận ôn dịch đột ngột tại Vân Thai thị, đã sớm đi qua báo chí, ti vi, internet truyền khắp các nơi trong toàn quốc. Hành động vĩ đại dùng thân thử độc của Trương Văn Trọng, cũng đã được mọi người hay biết.

Không biết có bao nhiêu người, đã xem hẩn như thần tượng, mỗi ngày đều thấp nhang cầu khẩn, kỳ vọng hẩn có thể thức tỉnh lại từ trong cơn hôn mê, đưa tới cho thế nhân một tin tức thật tốt làm rung động lòng người.

Ngày này, Nhạc Tử Mẫn bọn họ đi quanh các phòng kiểm tra, theo lệ đi vào phòng bệnh của Trương Văn Trọng.

Nhìn Trương Văn Trọng vẫn nằm trong trạng thái hôn mê, Nhạc Tử Mẫn không khỏi nhíu mày, nhìn Ngô Thủ Chí hỏi: “Đã qua bốn ngày, tiểu Trương còn chưa thức tỉnh. Lão Ngô, ông nói tiểu Trương có gì nguy hiểm không?”

“Không biết.” Ngô Thủ Chí thở dài, nói: “Hiện tại chúng ta có khả năng làm được, cũng chỉ có chờ đợi...”

“Ai, mau nhìn, mau nhìn xem...” Ngay lúc này một nữ bác sĩ cùng đi kiểm tra phòng bệnh với họ, đột nhiên tràn đầy vui mừng chỉ vào Trương Văn Trọng nằm trên giường bệnh, vui mừng kêu lên: “Tỉnh, Trương giáo thụ đã tỉnh.”

557. Chương 580: Lại Sáng Tạo Kỳ Tích!

Tin tức Trương Văn Trọng thức tỉnh, trước tiên đi qua internet truyền khắp đại giang nam bắc, để những ai quan tâm đến tình hình bệnh dịch tại Vân Thai thị, quan tâm tình huống của Trương Văn Trọng đều biết rõ.

Không ít người vì thế mà hoan hô, thậm chí có người thẳng thắn đem pháo ra châm ngoài đường cái như chúc mừng. Đại giang nam bắc, thành trấn nông thôn, không ít địa phương đều vang lên tiếng pháo đĩnh tai nhức óc. Trong khoảng thời gian ngắn, bầu không khí còn muốn náo nhiệt hơn cả lễ mừng năm mới.

Có người không biết chuyện đi hỏi nguyên nhân, những người kia sẽ đầy ngập kích động, lớn tiếng hỏi đáp: “Bác sĩ Trương đã tỉnh...Bác sĩ Trương Văn Trọng đã tỉnh thì dân chúng ở Vân Thai thị sẽ được cứu, trận ôn dịch chết tiệt này cuối cùng cũng có thể dẹp loạn.”

Cũng có người không giải thích được nói: “Bác sĩ Trương chỉ vừa mới thức tỉnh mà thôi, cũng không phải tìm ra phương án trị liệu ôn dịch, vì sao các người lại nói dân chúng Vân Thai thị đã được cứu, trận ôn dịch sẽ được dẹp loạn?”

Lời vừa nói ra, nhất thời liền rước lấy một mảnh ánh mắt hèn mọn, những người chung quanh đã ồn ào thét lên:

“Người biết cái gì? Bác sĩ Trương là người chuyên sáng tạo kỳ tích, là danh y hàng thật giá thật, ngày trước nữ vương Anh quốc bị bệnh, đã làm danh y Âu Mỹ đều bó tay, chỉ có bác sĩ Trương đã dễ dàng trị khỏi cho bà ấy.”

“Ta nói cho người, y thuật của bác sĩ Trương lợi hại, lần này ông ấy thức tỉnh lại, hơn phân nửa đã tìm ra được phương pháp trị liệu ôn dịch kiểu mới. Tin tưởng không bao lâu, chúng ta có thể nghe được tin tức tốt. Tiểu tử người nếu không tin, vậy chờ mà xem đi...”

Ngay khi khắp toàn quốc đều đang chúc mừng, Trương Văn Trọng vừa thức tỉnh, đã xoay người ngồi dậy. Những chuyên gia y học nghe tin chạy tới vây quanh bên người hẩn, chen chúc đầy trong phòng bệnh.

Bọn họ đều muốn biết, trong bốn ngày này Trương Văn Trọng đến tột cùng có phát hiện gì về bệnh căn ôn dịch hay không.

Xác định hẩn đã hoàn toàn thức tỉnh, Nhạc Tử Mẫn không khỏi thở dài một hơi. Đồng thời nửa đùa nửa thật nói: “Tiểu Trương, cậu thật là biết hôn mê, vừa nhắm mắt cũng đã qua bốn ngày. Nếu như cậu còn không tỉnh lại, chúng tôi chỉ đành thi thổ cấp cứu rồi.”

“Đã qua bốn ngày sao? Thời gian qua thật là nhanh...” Trương Văn Trọng lẩm bẩm một câu.

Trong thời gian bốn ngày, hẩn cũng không giống như mọi người tưởng tượng, ở trong trạng thái hôn mê bất tỉnh. Trên thực tế, thần trí của hẩn vẫn ở trạng thái thanh tỉnh, vẫn đều đặn dùng thần thức giám thị yêu lực trong ngũ tạng lục phủ, cũng không ngừng dùng linh lực đi tiếp xúc chúng, hiểu rõ về chúng.

Lúc vừa mới bắt đầu, linh lực của hắn vừa tiếp xúc tới yêu lực, lập tức sẽ làm yêu lực phát ra phản ứng cực kỳ cường liệt, làm ngũ tạng hắn vô cùng đau nhức. Loại đau nhức này, quả nhiên là tê tâm liệt phế. Nhưng hắn vẫn cắn chặt răng chịu đựng, cũng không ngừng điều chỉnh linh lực tiếp xúc yêu lực. Cuối cùng công phu không phụ lòng người, cuối cùng hắn cũng có thể lý giải yêu lực hoàn toàn rõ ràng.

Sau khi làm rõ tình huống của yêu lực, hắn cũng không trực tiếp dùng linh lực loại bỏ yêu lực bên trong nội tạng. Bởi vì nhân số hiện tại bị nhiễm yêu lực đã bay lên hơn mấy vạn, đồng thời vẫn luôn duy trì về liên tục tăng trưởng. Dưới dạng tình huống này, dùng linh lực loại bỏ yêu lực trong ngũ tạng, không thể nghĩ ngờ là chuyện không thực tế.

Ý định của hắn là sáng chế một loại thuốc nhằm đối phó yêu lực trong cơ thể bệnh nhân. Hiện tại, trong lòng hắn đã có mấy loại đơn thuốc, chỉ là loại nào hữu hiệu, loại nào vô hiệu, loại nào có hiệu quả tốt, còn phải trải qua nghiệm chứng lâm sàng mới biết được. Mà yêu lực trong ngũ tạng của hắn là tiêu bản hay nhất để thử thuốc.

Trương Văn Trọng nhìn Nhạc Tử Mẫn, hỏi: “Mấy hôm nay, tình huống ôn dịch thế nào rồi?”

Nhạc Tử Mẫn hồi đáp: “Độ truyền bá của ôn dịch, nhanh đến kinh người, hiện tại đã có vài vạn người bị nhiễm bệnh. Nhưng bởi vì phong tỏa cách ly đúng lúc, hiện tại phạm vi tàn sát bờ bãi của nó vẫn chỉ dừng trong phạm vi Vân Thai thị, cũng không khuếch tán ra ngoài. Bằng không với tốc độ truyền bá kinh người như vậy, chỉ sợ không được bao lâu, toàn quốc, thậm chí toàn cầu đều bị rơi vào trận bệnh dịch này đi? Nói vậy đã thực sự trở thành ngày diệt vong, không có gì khác biệt...” Nói đến đây, hắn không khỏi rung mình, trong lòng nghĩ mà sợ.

Ngô Thủ Chí tiếp nhận trọng tâm câu chuyện, nói: “Tiểu Trương, ít nhiều nhờ cậu cung cấp đơn thuốc trước đó, tuy rằng không có tác dụng trị dứt bệnh, nhưng cũng có tác dụng làm chậm sự phát triển. Làm tỉ lệ tử vong mấy ngày nay giảm xuống rất nhiều. Nhưng dù sao làm chậm cũng không phải là trị hết. Nếu như chúng ta không thể mau chóng chế định ra một phương án trị liệu thiết thực, chỉ sợ bệnh nhân cũng kéo dài không được vài ngày. Thế nào, sau khi dùng thân thử độc, cậu có phát hiện gì không?”

Người bên trong phòng bệnh đều đưa mắt nhìn về hướng hắn, đều tràn đầy thấp thỏm. Cùng lúc bọn họ chờ mong nghe được tin tức tốt từ miệng hắn, vừa lúc lại lo lắng nghe được tin tức khiến người thất vọng.

Trong thời gian vài ngày này, họ nhìn thấy rất nhiều sinh ly tử biệt, cảnh tượng thê thảm, mà bọn họ thân là bác sĩ, đối với việc này lại hoàn toàn bất lực. Kinh lịch như vậy, làm bọn họ cảm thấy thập phần đau lòng, không muốn tiếp tục nghĩ tiếp nữa. Hiện tại, bọn họ đem toàn bộ hi vọng đều đặt lên trên người hắn. Chờ mong người thanh niên trẻ tuổi luôn sáng tạo kỳ tích này, có thể lần thứ hai sáng tạo kỳ tích, ngăn cơn sóng dữ.

Quả nhiên Trương Văn Trọng không để cho mọi người thất vọng, hắn gật đầu nói: “Trong bốn ngày qua, tôi đã tìm ra căn nguyên của bệnh ôn dịch kiểu mới này rồi. Nhưng phương pháp điều trị, đến tột cùng có hữu hiệu hay không, thì còn phải chờ xem đã.”

Lời nói này của Trương Văn Trọng, nhất thời khiến cho các chuyên gia ở đây đều chấn kinh. Bọn hắn trợn mắt há miệng nhìn Trương Văn Trọng, dò hỏi: “Cái gì? Anh đã tìm ra căn nguyên của loại ôn dịch kiểu mới này sao? Điều này...điều này có thật không?”

Trương Văn Trọng hướng mọi người giải thích một phen, đại khái nói rằng, nhiều ngày qua không phải mình chìm trong trạng thái hôn mê, mà là đang giám sát, xem xét sự phát triển của bệnh tình trong cơ thể.

Nghe Trương Văn Trọng giải thích xong, trên mặt mọi người đều tràn ngập vẻ tỉnh ngộ, Nhạc Tử Mẫn cũng cảm khái nói: “Hóa ra là thế....Thật không ngờ, Tiểu Trương lại thông qua phương pháp này để truy tìm căn nguyên của ôn dịch.” Nói tới đây, đã thấy Trương Văn Trọng nhổ kim châm trên mu bàn tay ra, bước xuống giường bệnh, liền vội vàng nhắc nhở: “Uy, cậu xuống giường làm gì? Muốn đi đâu ư?”

Trương Văn Trọng tách đám người, hướng ra phía ngoài bước đi, cũng không quay đầu lại nói: “Phòng thuốc Đông y.”

“Tối đó làm gì?” Nhạc Tử Mẫn cùng mấy vị chuyên gia vội vàng bám theo hắn, tò mò hỏi.

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Còn làm gì nữa, đương nhiên là mau chóng kiểm tra phương pháp kia.”

Ngay khi Trương Văn Trọng bước tới phòng thuốc Đông y, thì thân ảnh của hai con yêu quái Ngạo, Sơn, cũng xuất hiện ở trước cổng trường trung học Vân Thai Thị. Bởi do bùng phát ôn dịch, mà cả trường đều được nghỉ phép, trong sân trường rộng lớn, không có nhìn thấy một bóng người nào.

Giờ phút này, hai con yêu quái Ngạo, Sơn cũng đã cải trang rồi, bộ dạng so sánh cùng lúc trước, có thực nhiều điểm khác biệt.

Hiển nhiên, chuyện tình cải trang này, bọn hắn không hề muốn chút nào. Thậm chí, Lão Sơn đứng ở ngoài cổng trường trung học, còn không ngừng oán hận nói: “Tiểu tử họ Trương kia, thật đúng là ngoan độc, cứ nhiên lại treo giải thưởng truy nã, khiến chúng ta bị mấy đại phái tu chân đuổi bắt không dứt!”

Lão Ngạo ngẩng đầu nhìn hắn nói: “Tốt lắm, Lão Sơn, người không cần phải oán hận. Chúng ta chỉ khai thông đạo cấm chế cuối cùng, chôn ở dưới nền đất này, là sẽ hoàn thành xong nhiệm vụ. Đến lúc đó, chúng ta rời khỏi Vân Thai Thị, mặc kệ là ai cũng không thể tìm được chúng ta đâu.”

Lão Sơn hoài nghi, lẩm bẩm nói: “Lão Ngạo, người xác định đạo cấm chế cuối cùng, được chôn giấu ở dưới sân trường này sao?”

Lão Ngạo vươn tay, móc một tấm da dê cũ nát ở trong lòng ra, trầm ngâm nhìn một phen, the sau liền chỉ về phía sân thể dục trong trường, nói: “Đúng là nơi này rồi.”

“Chúng ta còn chờ gì nữa đây, mau động thủ thôi.” Lão Sơn liếm liếm môi, tay phải giơ lên, một đạo quang mang màu hoàng thổ theo cánh tay hắn phóng vọt ra, hóa thành một chiếc lợi trảo thực lớn, cắm sâu vào trong lòng đất đào xới tung lên.

Bất thành linh, có một tấm quang vồng từ trên trời buông xuống, đem hai con yêu quái Ngạo, Sơn bao trùm ở giữa trung tâm. Một cỗ lực lượng trói buộc cường đại, nhất thời quán quanh lên trên người hai con yêu quái.

“Pháp trận ư?” Ngạo, Sơn hai con yêu quái lập tức phản ứng kinh hô.

“Hơn một trăm tông phái ra sức tìm kiếm, nhiều ngày qua đều không có kết quả! Nguyên lai các người cũng biết thuật cải trang. Bất quá, vẫn là tiện nghi cho chúng ta, Cửu Phẩm Tam Liên Đan, sẽ là của Phách Kiếm Tông chúng ta, ha ha ha ha....” Đột nhiên có hơn trăm tu chân giả xuất hiện, vây quanh người hai con yêu quái Ngạo, Sơn.

Lão nhân tóc bạc trắng, đứng ở phía trước, liền rút bộ kiếm ra, chỉ thẳng vào hai yêu quái Ngạo - Sơn, lớn tiếng quát: “Chúng đệ tử nghe lệnh, mau xử lý hai con yêu quái này cho ta!”

558. Chương 581: Cửu Tử Nhất Sinh Hay Thập Tử Vô Sinh

“Sát.”

Hơn trăm đệ tử kiếm tông cùng kêu to, thanh âm như sấm, rung trời động địa.

Từng đạo kiếm khí sắc bén, từ trong thân thể bọn họ phóng ra, ngưng tụ thành từng thanh kiếm quang màu sắc khác nhau, giống như đàn ong bay ra khỏi tổ, trong tiếng rít chói tai, bao trùm trời đất bắn về phía hai yêu quái Ngạo, Sơn đang bị nhốt trong pháp trận.

Ngay trong lúc phóng xuất ra kiếm khí, hơn trăm đệ tử kiếm tông cũng không hề nhàn rỗi, rút ra thanh kiếm sau lưng, dùng khí thế bá đạo trước nay chưa từng có nhằm về phía hai yêu quái Ngạo, Sơn.

Phách Kiếm Tông sở dĩ làm như vậy, là muốn trong thời gian ngắn nhất kết thúc cuộc chiến đấu. Bởi vì bọn họ rất rõ ràng, một khi cuộc chiến trong trường trung học đệ ngũ tại Vân Thai thị khai hỏa, tất nhiên sẽ khiến cho những tông phái khác đang ở Vân Thai thị chú ý cùng phát hiện. Nếu như bọn họ không thể mau chóng chém giết hai yêu quái này, ba viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan chỉ sợ Phách Kiếm Tông bọn họ cũng không còn cơ hội độc tài. Thậm chí còn có khả năng một viên cũng không kiếm được.

Mất thấy hành tung đã bại lộ, hai yêu quái Ngạo, Sơn cũng biết không thể tiếp tục kế hoạch trước đó của mình. Hai tên nhìn nhau, cùng rít gào. Hai cỗ yêu lực ngập trời phân biệt từ trong cơ thể hai tên yêu quái

bình lên. Tuy rằng bởi vì bị nguyên rửa, hai tên không dám sử dụng yêu lực quá lớn, nhưng yêu lực dù bị giảm bớt, cũng đã có được uy lực Hóa Thần kỳ.

Hai yêu quái cũng không phân công nhau hành sự, mà tập trung toàn bộ lực lượng, hướng về địa phương mà bọn hắn cho rằng phòng thủ yếu ớt nhất phóng tới. Hai tên cũng là lão yêu có tuổi thọ đã ngàn vạn năm, năng lực xem xét thời thế sớm đã rèn luyện đến lô hỏa thuần thanh. Bằng không bọn họ đã sớm trở thành một đóa bọt biển trong sông dài lịch sử.

Hai tên yêu quái đều rất rõ ràng, hiện tại hành tung đã bị bại lộ, muốn mở cấm chế lúc này đã không còn khả năng. Nếu như mạnh mẽ mở ra, nói không chừng còn khiến cho tu sĩ nhân loại chú ý, sẽ làm kế hoạch trừ bị ngàn năm của bọn hắn hấp thụ ánh sáng. Thậm chí còn có thể dẫn đến sự thất bại trong gang tấc khi kế hoạch bị bại lộ.

Kết quả như vậy bọn chúng đương nhiên là không muốn nhìn thấy. Cho nên bọn chúng lập tức buông tha kế hoạch trước đó, ngược lại chuẩn bị mau chóng đột phá vòng vây chạy ra. Bọn hắn rất rõ ràng, trong mấy ngày nay có không ít tông phái tu chân chạy tới Vân Thai thị, chính là vì đuổi bắt tru giết bọn hắn. Nếu như không mau chóng đột phá vòng vây, những tông phái tu chân nghe tin chạy tới sẽ càng ngày càng nhiều. Tới thời gian đó, dù hai tên không để ý tới lời nguyên rửa, mạnh mẽ khôi phục chân thân, cũng chưa chắc có thể đột phá vòng vây bỏ chạy.

“Oanh...oanh...oanh...”

Tiếng đánh chọt vang lên kịch liệt liên tiếp bên tai không dứt. Đệ tử Phách Kiếm Tông chặn ngay trước hai yêu quái Ngạo, Sơn chỉ một lần đối mặt, đã bị hai tên yêu quái đánh bay ra ngoài.

Kiểm, trong nháy mắt gãy thành mảnh nhỏ; Người, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, liền lâm vào hôn mê, bất tỉnh nhân sự.

Hai yêu quái bởi vì bị nguyên rửa, chỉ có thể đánh ra được thực lực Hóa Thần kỳ. Nhưng dù sao bọn hắn cũng là lão yêu ngàn vạn năm, đấu cùng người, cùng quỷ, cùng yêu, cùng tiên...đã trải qua vô số lần chiến đấu kịch liệt, kinh nghiệm thực chiến vượt xa đệ tử Phách Kiếm Tông gấp trăm ngàn lần.

Hơn nữa trong suốt bao nhiêu năm tháng, bọn hắn còn học được rất nhiều yêu pháp đầy uy lực. Tuy rằng tu vi chỉ còn Hóa Thần kỳ, nhưng sức chiến đấu thậm chí so với người tu chân Luyện Hư kỳ còn mạnh mẽ hơn.

Ở dưới dạng tình huống này, đệ tử Phách Kiếm Tông làm sao ngăn được thế tiến công sắc bén của hai yêu quái?

Chỉ trong chớp mắt, có hơn hai mươi đệ tử Phách Kiếm Tông giữa tiếng kêu gào thê thảm thê lương, giống như con diều bị đứt dây, bị hai yêu quái đánh bay ra ngoài.

Mắt thấy vòng vây sắp bị hai yêu quái phá vỡ, vị lão giả râu tóc bạc trắng giận dữ lớn tiếng quát to: “Vây tới, vây tới cho ta, bất luận thế nào cũng không để ba viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan bỏ chạy.”

Hai yêu quái đang đột phá vòng vây nghe vậy hai chân lão đảo, trong lúc chém giết còn không quên quay đầu lại nhìn vị trưởng lão Phách Kiếm Tông quát: “Người mới là Cửu Phẩm Tam Liên Đan, cả nhà người đều là Cửu Phẩm Tam Liên Đan...”

May mắn thời gian này trường trung học đang cho nghỉ vì trận ôn dịch, bằng không hai bên chém giết chắc chắn sẽ dẫn đến rất nhiều người vô tội thụ thương. Đồng thời may mắn cuộc chém giết đang diễn ra bên trong sân trong của trường học, người đi đường thỉnh thoảng đi ngang qua bên ngoài trường, căn bản không thể nhìn thấy được tình huống bên trong. Lúc này lại đang chạng vạng, sắc trời lơ mơ, quanh trường học mặc dù có một ít nhà lầu san sát, nhưng nhờ sắc trời âm u che lấp, cũng không dễ dàng nhìn thấy tràng cảnh đánh nhau kịch liệt. Bằng không chuyện này một ngày bị người dùng camera hay điện thoại di động quay chụp lại, truyền lên internet, sẽ dẫn đến một hồi hiên nhiên đại chấn.

Tuy rằng người thường không nhìn thấy được chuyện phát sinh bên trong trường học, nhưng tông phái tu chân tại ở tại Vân Thai thị cũng nhận ra được biến hóa dị dạng của linh khí, phát giác ra việc này. Bọn họ quá đổi vui mừng, vội vàng từ bốn phương tám hướng chạy về trường trung học đệ ngũ Vân Thai.

Lúc này bọn họ cũng không quan tâm đến việc kinh thể hãi tục, đều không chế pháp bảo phi hành các loại, muốn giành trước mọi người chạy tới tru sát hai yêu quái Ngạo, Sơn.

“Vì Cửu Phẩm Tam Liên Đan, xông lên.”

“Nhanh lên một chút, mau chút nữa, ba viên Cửu Phẩm Tam Liên Đan phải bị chúng ta bắt vào tay.”

Trong khoảng thời gian ngắn, những câu nói tương tự vang vọng trên bầu trời Vân Thai thị. Có người nói, cùng ngày nghe được những lời này không ít. Chỉ bất quá khi bọn họ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ nhìn thấy màn đêm đen kịt, không thể nhìn thấy được gì khác. Mà chuyện này cũng từ từ trở thành lời đồn khắp đầu đường cuối ngõ...

Những tông phái chạy tới bao vây tiêu trừ hai yêu quái càng ngày càng nhiều, hai lão yêu không chỉ máu tươi nhễ nhại, cả người mang thương, đồng thời cũng biến thành cá trong chậu. Muốn chạy trốn đột phá vòng vây bỏ chạy, tựa hồ đã trở thành chuyện không có khả năng.

“Những tông phái này không phải đã phát điên rồi chứ? Cả đám làm gì phấn khởi đến như vậy? Mẹ nó, Cửu Phẩm Tam Liên Đan đối với bọn hắc có lực hấp dẫn đến như vậy sao? Ta nói lão Ngạo, còn tiếp tục như vậy, tính mạng hai người chúng ta xem như giao lại chỗ này. Đầu của người giỏi tính hơn ta, có nghĩ ra được phương pháp thoát khốn hay không?” Sau khi đá bay một người tu chân Kim Đan kỳ, lão Sơn thở hổn hển từng ngụm, hướng lão Ngạo cũng mình đầy thương tích nói.

Lão Ngạo cũng thở hồng hộc, nói: “Theo kế hôm nay, cũng chỉ còn một biện pháp...”

Vừa nghe có biện pháp thoát khốn, lão Sơn quá đổi vui mừng, vội vàng hỏi: “Biện pháp gì?”

Trong ánh mắt lão Ngạo hiện lên vẻ kiên quyết, từ trong hàm răng nghẹn ra một câu nói: “Hiện ra chân thân, mở ra một đường máu.”

“Hiện ra chân thân?” Lão Sơn không khỏi sửng sốt, nói: “Tuy rằng chúng ta hiện ra chân thân đích thật có thể giết ra ngoài. Thế nhưng chúng ta cũng sẽ bởi vậy mà xúc động lời nguyên...”

Lão Ngạo cười nhạt, nói: “Không sai, sau khi hiện ra chân thân, tất nhiên sẽ xúc động lời nguyên. Với trạng huống hiện tại của chúng ta, một khi lời nguyên phát tác, tất nhiên là cửu tử nhất sinh. Thế nhưng nếu như không hiện chân thân, vậy thật sự là thập tử vô sinh rồi...”

Tuy rằng tính cách lão Sơn xung động liều lĩnh, nhưng cũng biết lời lão Ngạo nói có lý. Vì vậy hắn không hề do dự, khặc khặc cười quái dị, nói: “Lão Ngạo, người nói không sai. Ở trước mặt cửu tử nhất sinh(chín chết một sống) và thập tử vô sinh(mười chết không đường sống), tự nhiên phải tuyển chọn điều trước. Chúng ta hiện ra chân thân, giết ra một con đường máu.” Dứt lời, hắn hít sâu một hơi, dưới từng sợi quang mang màu vàng đất tác dụng, thân hình hắn nhanh chóng tăng vọt lên. Cùng lúc đó, một cỗ yêu lực cường đại khiến kẻ khác hít thở không thông từ trong thân thể hắn tuôn ra, bức những người tu chân vừa nhào tới bên người hắn không khỏi liên tục lui về phía sau.

“Chính hợp ý ta.” Lão Ngạo cũng cất tiếng cười to lên, từng sợi quang mang màu trắng từ quanh thân hắn bùng lên, quấn trên người hắn, làm thân hình hắn trong nháy mắt sản sinh biến hóa. Đồng thời một cỗ yêu lực không kém gì về cường thế của lão Sơn, từ trong thân thể hắn tuôn ra.

Hai cỗ yêu lực cường thế dây dưa cùng một chỗ, hóa thành một cỗ long quyền phong yêu lực thanh thể kinh người. Mấy người tu chân không tránh né kịp, nhất thời bị long quyền phong cuốn vào trong, dù thanh âm kêu thảm thiết cũng không kịp thốt ra, liền hóa thành một mảnh huyết vụ, bay lả tả dưới màn đêm.

“Yêu lực thật mạnh.”

Biến cố thành linh xảy ra làm các trưởng lão tông phái không kịp đề phòng, thất thanh kinh hô lên.

Tuy rằng bọn họ không biết trên người hai tên yêu quái đang biến hóa điều gì, thế nhưng từ hai cỗ yêu lực giống như biển rộng mênh mông, đồng thời còn đang không ngừng tăng cường mà xem, phần biến hóa đối với bọn họ mà nói, tuyệt đối không phải là chuyện tốt. Nếu làm không hay, tính mạng của bọn họ thậm chí có khả năng phải chôn vùi ở đây.

Bốn người Lục Hồn lúc này cũng suất lĩnh đệ tử tinh nhuệ của tông phái, chạy tới trường học bao vây tiểu trừ hai tên yêu quái Ngạo, Sơn. Nhìn thấy đột biến, bọn họ vừa khiếp sợ vừa vẫn bảo trì được sự bình tĩnh, thi triển pháp bảo trong tay, lớn tiếng quát: “Lúc này đang lúc sống còn, chớ vị trưởng lão chớ do dự. Cùng tiến lên, giết bọn họ.”

Trong tiếng quát của bốn người Lục Hồn, trưởng lão các tông phái cũng đều hồi phục lại tinh thần, đều lấy ra pháp bảo cực mạnh nhất của mình, đi theo bốn người Lục Hồn cùng nhau đánh về hai yêu quái vừa tạo thành long quyển phong.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng giết rung trời.

Long quyển phong đột nhiên tán đi, hai thân ảnh khổng lồ xuất hiện ngay trước mặt mọi người.

“Sơn Tao? Ngạo Nhân? Hai yêu quái không ngờ đều là thượng cổ ác yêu...”

“Yêu lực thật khủng khiếp, cấp bậc của hai yêu quái này, lẽ nào đã là Hợp Đạo kỳ hay sao?”

Trong số những người tu chân ở đây, lập tức liền nhận ra thân phận hai yêu quái, đều kinh hô lên.

Trong tiếng kinh hô của mọi người, Sơn Tao và Ngạo Nhân đã hiện ra chân thân, cùng hơn trăm trưởng lão các tông phái đánh vào cùng nhau.

Chiến đấu kịch liệt, lúc đó bạo phát.

559. Chương 582: Hóa Bình Thường Thành Thần Kỳ!

Trong phòng thuốc Đông y trong bệnh viện, lúc này các vị chuyên gia y học đang đứng chật ních. Ánh mắt mọi người toàn bộ đều tập trung trên người Trương Văn Trọng.

Từ khi đi vào trong phòng thuốc Đông y, hắn bắt đầu tự hốt thuốc không ngừng. Tuy rằng hắn lần đầu tiên đến phòng thuốc, thể nhưng chỉ cần liếc mắt đã hiểu rõ toàn bộ vị trí của các loại thuốc đặt bên trong. Khi hắn bốc thuốc, còn nhanh nhẹn thành thạo hơn cả những lão dược sư đã làm việc bên trong nhiều năm.

Chỉ trong nửa ngày, hắn đã uống qua sáu chén thuốc hoàn toàn khác nhau.

Sau mỗi lần uống xong một chén thuốc, hắn đều hít thở tĩnh tọa một hồi. Sau đó lắc đầu, lại cầm chén thuốc khác lại một ngụm uống cạn.

Hành động của hắn đối với những chuyên gia y học đang có mặt, rất kỳ kỳ quái. Hầu như không ai biết hắn làm như vậy đến tột cùng lại có ý tứ gì.

Lẽ nào sau khi uống thuốc nhắm mắt tĩnh tọa chốc lát, là có thể phán đoán ra được chén thuốc có hiệu quả trị liệu hay không sao? Đây...cũng thật thái quá đi thôi?

Hơn nữa nhìn khoảng cách mỗi lần hắn uống thuốc, cũng chỉ ngắn ngủi vài phút. Dù bên trong chén thuốc có hiệu quả trị liệu, cũng không khả năng chỉ trong vài phút đã thấy hữu hiệu đi? Hơn nữa trong thời gian ngắn như vậy, uống quá nhiều loại thuốc như thế, làm sao có thể nhận ra thuốc có hữu hiệu lại là chén thuốc nào?

Theo những chuyên gia y học xem ra, nghiệm chứng những chén thuốc loại nào hữu hiệu loại nào không, loại nào hiệu quả loại nào kém, phương pháp nhanh nhất và tiện nhất, chính là tìm mấy bệnh nhân phân biệt cho họ uống mỗi chén, sau đó dùng quan sát tình huống. Mà không phải giống như bây giờ, do một người chỉ trong thời gian ngắn tự uống nhiều loại thuốc như vậy...

Nếu như không phải Trương Văn Trọng luôn sáng tạo kỳ tích, nếu như không phải hắn có danh vọng cực cao, chỉ sợ những chuyên gia y học đã sớm mở miệng trách cứ hành vi hoang đường của hắn. Mặc dù không có mở miệng trách cứ, nhưng bọn họ vẫn châu đầu ghé tai, nói thầm liên tục.

Bọn họ thân là người thường, tự nhiên sẽ không biết, mỗi lần hắn uống xong một thang thuốc, nhắm mắt tĩnh tọa, cũng không phải đơn giản là tĩnh tọa, mà đang dùng thần thức dùng phương pháp nội thị kiểm tra tình huống hóa giải của thang thuốc đối với yêu lực trong ngũ tạng.

Ở dưới tình huống này, hữu hiệu hay vô hiệu của mỗi thang thuốc, loại thuốc nào có hiệu quả tốt hay kém, tự nhiên vừa xem liền hiểu ngay. Vượt xa nếu để cho bệnh nhân dùng thử thuốc, lại càng phương tiện mau lẹ hơn nhiều. Kỳ thực Trương Văn Trọng rành mạch từng câu, cách làm lúc này của mình đích thật có chút không thể tưởng tượng nổi, dễ làm sản sinh sự ngờ vực vô căn cứ. Nhưng hắn cũng hiểu được rõ ràng, hiện tại mỗi giây mỗi phút, đều phải thật tranh thủ. Bởi vì tùy thời đều có bệnh nhân chết đi, để nhanh chóng tìm ra thang thuốc hữu hiệu, để nhanh chóng để bệnh nhân được cứu vớt, hắn cũng bất chấp chuyện gì khác.

Sau khi uống tới thang thuốc thứ sáu, trong ánh mắt hắn chợt hiện lên một đạo tinh quang, hắn cầm chén thuốc ném mạnh “phanh” một tiếng vỡ tan khiến cho mọi người đều cả kinh. Mấy vị chuyên gia y học đang thì thầm càng lộ ra vẻ mặt xấu hổ. Hiển nhiên bọn họ đều nghĩ lầm vì họ khe khẽ nói chuyện nên đã chọc giận hắn, nên làm hắn tức giận đập chén.

Ngay khi mấy chuyên gia y học đeo gọt có nên xin lỗi hắn hay không, nên làm sao xin lỗi, hắn chợt bước nhanh tới bên bàn làm việc trong phòng thuốc Đông y, cầm bút chì trên bàn viết xuống thật nhanh.

Những chuyên gia y học nhìn nhau, cũng không kiểm chế được sự hiếu kỳ trong lòng, đều vây quanh tới, muốn nhìn xem hắn đang viết gì.

Trang giấy nhỏ, người khác muốn nhìn xem bên trên viết gì cũng không dễ dàng. Vì vậy bọn họ hiếu kỳ hỏi thăm những người đứng bên cạnh hắn: “Trương giáo thụ đang viết gì vậy? Mau nhanh đọc cho chúng tôi nghe với.”

“Kim Ngân Hoa, Hạ Cô Thảo, Hoàng Bách, Hoàng Cầm, Huyền Sâm...” Lúc này có người lớn tiếng đọc những gì hắn viết.

Mọi người nghe vậy không khỏi sửng sốt, lập tức lại châu đầu ghé tai khe khẽ nói nhỏ:

“Trương giáo thụ đột nhiên viết những tên thuốc này làm gì? Lẽ nào hắn đã tìm ra đơn thuốc hữu hiệu để trị bệnh dịch kiểu mới?”

“Lẽ nào sau khi uống xong chén thuốc, nhắm mắt tĩnh tọa một hồi, liền thực sự có thể phán đoán ra loại thuốc nào có hiệu vô hiệu? Điều...điều này cũng thật thái quá quá đi? Mọi người nói, Trương giáo thụ làm như vậy có phải có chút như trò đùa hay không?”

“Ngô, xem loại thuốc Trương giáo thụ viết ra, đại khái đều là loại thuốc thanh nhiệt giải độc thông thường, không có loại nào là dược liệu hi hữu. Tuy rằng mỗi liều thuốc, đều không giống như bình thường chúng ta sử dụng. Thế nhưng...những loại thuốc thông thường này, thực sự có thể chữa tốt được trận ôn dịch kiểu mới này sao?”

Ngoại trừ Nhạc Tử Mẫn, Ngô Thủ Chí, Bạch Hiểu Xuyên những người từng chứng kiến qua y thuật của Trương Văn Trọng, đối với y thuật và nhân phẩm của hắn tín nhiệm không chút nghi ngờ, những chuyên gia y học còn lại đại khái đều ôm thái độ hoài nghi khi hắn viết ra đơn thuốc. Kỳ thực điều này cũng không trách được bọn họ, dù sao Trương Văn Trọng dùng phương pháp kiểm nghiệm được hiệu thật sự là không thể tin nổi. Ngoại trừ người cực độ tín nhiệm hắn, vô luận đối lại là ai, chỉ sợ đều sẽ sản sinh ra hoài nghi như vậy.

Đối với lời ngờ vực của mọi người, tuy rằng Trương Văn Trọng nghe vào trong tai, nhưng cũng không hề phản ứng. Dược liệu hắn sử dụng tuy rằng đều rất bình thường, nhưng nếu đem kết hợp cùng một chỗ, là có thể đưa ra được hiệu quả khiến kẻ khác khiếp sợ.

Mà đây cũng trùng hợp với sự thần kỳ cùng hiệu lực của thuốc Đông y.

Chỉ chốc lát, hắn đã viết xong đơn thuốc, giao vào trong tay chủ nhiệm phòng Đông y, phân phó: “Lập tức chiếu theo phương thuốc bốc thuốc, đưa cho bệnh nhân bị nhiễm bệnh dùng.”

“Đây...” Chủ nhiệm phòng thuốc Đông y tiếp nhận đơn thuốc Trương Văn Trọng đưa qua, nhưng không lập tức đi bốc thuốc, mà có vẻ chần chờ không quyết. Hiển nhiên hắn cũng giống như những chuyên gia y học, đều đối với việc hắn viết ra đơn thuốc mang thái độ hoài nghi.

Thấy hần do dự, Ngô Thủ Chí đứng bên cạnh Trương Văn Trọng lập tức nhướn mày, quát: “Còn suy nghĩ cái gì? Mau nhanh làm theo lời bác sĩ Trương.”

Chủ nhiệm phòng thuốc Đông y nói: “Thế nhưng phương thuốc này...”

Nhạc Tử Mẫn cắt đứt lời hần nói: “Không có gì thế nhưng. Hiện tại chúng ta ngoại trừ tin tưởng tiểu Trương, chẳng lẽ còn có tuyển chọn nào khác? Mau nhanh nghe lời hần đi bốc thuốc, đưa cho bệnh nhân dùng. Hiện tại mỗi một giây một phút, đều rất trân quý, chúng ta không lãng phí nổi đâu.”

Câu nói của Nhạc Tử Mẫn không chỉ làm chủ nhiệm phòng thuốc Đông y hồi tỉnh lại, đồng thời cũng làm cho những chuyên gia y học đều hoàn toàn tỉnh ngộ.

“Không sai, lúc này ngoại trừ tin tưởng Trương Văn Trọng, không còn lựa chọn nào khác...Chỉ hi vọng, hần thực sự có thể sáng tạo ra kỳ tích, phương thuốc hần viết ra thực sự có thể chữa lành trận ôn dịch này.” Mọi người đều lần nữa đưa ánh mắt nhìn về hướng Trương Văn Trọng, ở trong lòng cầu khẩn, hần có thể tiếp tục sáng chế ra kỳ tích.

Chủ nhiệm phòng thuốc Đông y cũng không nói thêm điều gì, cầm đơn thuốc đi nhanh ra ngoài, sau đó hần lại cầm một xấp giấy photo đơn thuốc chạy tới, lại triệu tập được sư cùng nhau bốc thuốc theo đơn.

Những chuyên gia tụ tập bên trong phòng, sau khi nhìn thoáng qua nhau, cùng kêu lên nói: “Chúng ta đến hỗ trợ nấu thuốc.”

Nguyên phòng thuốc đang vắng vẻ lạnh lùng, nhất thời biến thành bận rộn, mùi thuốc tràn ngập bên trong phòng, làm tinh thần mọi người không khỏi rung lên.

Mặc dù bên trong phòng có máy nấu thuốc, nhưng thuốc nấu bằng máy móc, ngoại trừ thuận tiện cùng mau chóng, luận được hiệu xa xa kém việc tự tay người nấu thủ công. Để đem được hiệu của thang thuốc hoàn toàn giữ lại, mọi người cũng không dùng máy móc để nấu, mà tự mình động thủ nấu thuốc.

Không bao lâu, một chén thuốc Đông y nóng hổi đã được nấu xong. Chén thuốc lập tức được đưa đến cho bệnh nhân có bệnh tình nghiêm trọng nhất uống ngay.

Ngay lúc nhóm người bệnh đầu tiên được uống thuốc, một bác sĩ vẻ mặt mừng rỡ chạy nhanh vào phòng bệnh, kích động cao giọng hét lên: “Hữu hiệu, đơn thuốc Trương giáo thụ viết thật là hữu hiệu.”

Câu nói của hần làm mọi người nhất thời liên hưng phấn lên. Bọn họ càng thêm ra sức bốc thuốc, nấu thuốc vừa dò hỏi: “Chuyện gì xảy ra? Bệnh tình của bệnh nhân đã chuyển biến tốt đẹp?”

“Sau khi người bệnh dùng xong chén thuốc một lát, bệnh tình đều xuất hiện chuyển biến tốt đẹp rõ ràng, mấy bệnh nhân đã sắp không chóng nổi, sau khi uống chén thuốc vào, tình huống cũng đã hòa hoãn trở lại...” Vị bác sĩ đến báo tin vui cũng không quan tâm việc thở dốc, vội vã đem tình huống biến hóa sau khi uống thuốc của bệnh nhân nói cho mọi người nghe.

“Công hiệu của thuốc này thật tốt quá, thật tốt. Những bệnh nhân bị bệnh dịch cuối cùng cũng có cứu. Trận ôn dịch kiểu mới của Vân Thai thị cuối cùng đã có biện pháp ngăn lại.”

“Không nghĩ tới, Trương giáo thụ chỉ dùng một ít dược liệu thông thường đã ngăn cản được trận ôn dịch. Quả nhiên là hóa bình thường thành thần kỳ, thật khó tin, thật khó thể tin...”

“Y thuật của Trương giáo thụ, quả nhiên là rất cao. Giống như là ngọn núi lớn làm kẻ khác ngưỡng mộ...”

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng cảm khái, tán thán vang lên bên tai không dứt.

Sau khi nghe được tin tức đơn thuốc của Trương Văn Trọng đã có hiệu quả trị liệu rất tốt, nhiệt tình của mọi người cũng sôi sục lên.

Nhưng đúng lúc này, chủ nhiệm phòng thuốc Đông y cũng mang gương mặt khổ sở chạy đến trước người Trương Văn Trọng, cấp ra một tin tức xấu: “Trương giáo thụ, dược liệu anh viết đã có vài vị sắp hết. Anh xem, có thể dùng dược liệu khác thay thế được không?”

560. Chương 583: Nguy Cơ Thiếu Dược Liệu

Tuy rằng phương thuốc do Trương Văn Trọng viết ra chỉ tuyển dụng toàn bộ dược liệu đều là thuốc Đông y tương đối thông thường, bên trong phòng thuốc Đông y, loại dược vật này được dự trữ với số lượng rất nhiều. Nhưng vấn đề là hiện tại đã minh xác người bị nhiễm bệnh dịch kiêu mới cũng đã có tới mấy vạn. Người bị nghi nhiễm bệnh số lượng lại càng lúc càng nhiều. Hơn nữa, trước khi bệnh dịch này còn chưa hoàn toàn bị đập chết, nhân số cũng không ngừng kéo lên.

Hiện tại mặc dù bên trong bệnh viện trung y Vân Thai thị đã nhận số lượng bệnh nhân cũng đã quá tải, dưới tình huống này, dược liệu trong phương thuốc gặp phải tình trạng khan hiếm cũng chẳng có gì đáng kỳ quái.

Nguyên bản dưới tình huống dược liệu không đủ, bệnh viện có thể liên lạc những công ty bán thuốc Đông y tại Vân Thai, hoặc phái người đến chợ thuốc Đông y mua thuốc. Nhưng vấn đề hiện tại khi trận bệnh dịch bạo phát, công y thuốc Đông y cũng đã nghỉ không tiếp tục kinh doanh, bọn họ cũng đã đủ cách rời đến phần đất bên ngoài, mà chợ thuốc Đông y từ chỗ náo nhiệt rầm rĩ ngày trước, biến thành trống trơn vắng vắng, cảnh tượng ngay trước cửa có thể giăng lưới bắt chim.

Cùng lúc dược liệu cần thiết đã dùng hết, mặt khác lại mua không được dược liệu như thế. Rơi vào đường cùng, chủ nhiệm phòng thuốc Đông y mới có thể chạy tới tìm Trương Văn Trọng, nhìn xem có thể sử dụng dược liệu khác để thay thế, hóa giải nguy cơ thiếu thuốc lần này.

Sau khi làm rõ nguyên do chuyện này, Trương Văn Trọng không khỏi nhíu mày trầm ngâm. Sau một lát, mới lắc đầu nói: “Dược liệu được chọn trong phương thuốc đều do tôi trải qua thực nghiệm lâm sàng mới tuyển ra tới. Nếu như gia tăng hoặc giảm thêm, hay dùng dược liệu khác thay thế, hiệu lực của thuốc chỉ sợ sẽ suy giảm lớn...”

Mọi người đang bận rộn nấu thuốc bên trong phòng, lúc này đều dừng lỗ tai nghe Trương Văn Trọng và chủ nhiệm phòng thuốc Đông y nói chuyện. Khi bọn họ nghe nói dược liệu dùng trị bệnh đang thiếu, thần tình trên mặt đều biến thành ngưng trọng.

Nhạc Tử Mẫn cũng thế, hần vừa vội vàng nấu thuốc, vừa nhíu mày nói: “Có khả năng từ bệnh viện khác điều tới thêm dược liệu dành khẩn cấp?”

Chủ nhiệm phòng thuốc Đông y lắc đầu nói: “Tôi đã sớm fax phương thuốc của Trương giáo thụ cho bệnh viện khác. Nghĩ tới hiện tại toàn bộ bệnh viện trong Vân Thai thị đều đang bận rộn dùng thuốc. Theo tôi được biết, hiện tại bọn họ cũng đã xuất hiện tình trạng thiếu thuốc. Bản thân họ còn lo không xong, làm gì còn thuốc dư mà đưa đến cho chúng ta? Về phần những bệnh viện huyện chung quanh Vân Thai, chúng tôi đã đưa ra tín hiệu cầu cứu bọn họ. Chỉ là không biết có thể từ chỗ họ triệu tập được bao nhiêu dược liệu...”

Chuyên gia truyền nhiễm học Bạch Hiểu Xuyên trầm giọng nói: “Như vậy đi, tôi lập tức đem việc này báo cáo với quân đội, tranh thủ để quân đội từ trong toàn quốc triệu tập dược liệu, làm giảm bớt nguy cơ này.” Hần giao việc đang làm cho người khác, tự mình đi nhanh ra khỏi phòng, đi gọi điện thoại hướng quân đội xin giúp đỡ.

Viện trưởng bệnh viện trung y Vân Thai lúc này cũng đang ở bên trong phòng thuốc, câu nói của Bạch Hiểu Xuyên cũng nhắc nhở hần, hần vội vã nói: “Mặc dù quân đội có thể triệu tập dược liệu từ khắp nơi trong toàn quốc, chỉ sợ thời gian cũng không nhanh. Hiện tại tôi đem chuyện này báo cáo chính phủ, để chính phủ đứng ra giúp chúng ta nghĩ biện pháp.” Dứt lời hần cũng đi ra khỏi phòng thuốc để liên hệ chính phủ.

Trương Văn Trọng gọi Trần Nhân đến trước người, dùng phương pháp truyền âm nhập mật hỏi: “Có biện pháp nào dùng mạng lưới quan hệ của Trần gia ở tại Vân Thai thị triệu tập một nhóm dược liệu để hóa giải chuyện khẩn cấp này?”

Đối với lời phân phó của Trương Văn Trọng, Trần Nhân cũng không dám chậm trễ, vội vã hồi đáp: “Trong đệ tử Trần gia, đích xác có mấy người làm sinh ý về phương diện dược tài. Để tôi liên lạc bọn họ, để cho bọn họ vô luận như thế nào, cũng phải đưa tới một nhóm dược liệu.”

“Tốt.” Trương Văn Trọng gật đầu nói: “Vây cô mau nhanh phân phó bọn họ hành sự. Mặt khác, không ngại nói cho bọn họ, chỉ cần có thể tìm được dược liệu, để bệnh nhân không rơi vào cục diện không thuốc

trị bệnh, tôi sẽ nhớ cho họ một công lớn. Sau này tất có hậu thưởng.”

“Dạ, tôi đi phân phó cho họ.” Trần Nhân đáp, xoay người đi ra khỏi phòng thuốc Đông y, tìm một chỗ yên lặng không người, lấy điện thoại gọi cho mấy người làm sinh ý được tài trong Trần gia, thuật lại mệnh lệnh của Trương Văn Trọng. Mà ngay khi nàng vừa nói chuyện xong, lại nhận được điện thoại do Lục Hòe gọi tới.

Sau khi nghe xong Lục Hòe kể lại, sắc mặt Trần Nhân nhất thời biến đổi, nàng không dám chậm trễ, vội vàng đi tới trước người Trương Văn Trọng, hồi báo: “Tông chủ, Lục Hòe vừa gọi điện thoại tới, nói bọn họ phát hiện tung tích của hai yêu quái Ngạo, Sơn tại trường trung học đệ ngũ Vân Thai, còn bao vây tiểu trừ. Nhưng ngay khi bọn họ gần thành công, hai yêu quái đã hiện ra chân thân của Ngạo Nhân và Sơn Tao, tuôn ra thực lực cường đại, mạnh mẽ giết ra một đường máu, đã chạy trốn. Hiện tại những tông phái đã đến Vân Thai thị cũng đang triển khai sưu tìm quanh Vân Thai...”

“Hai yêu quái, nguyên lai đúng là Ngạo Nhân và Sơn Tao. Sơn Tao vốn có năng lực thả ôn dịch đặc thù. Xem ra ôn dịch lần này của Vân Thai thị hẳn do chính hắn phóng xuất ra.” Vùng lông mày của hắn nhướng lên, nhìn Trần Nhân nói: “Cô nói cho những tông phái tham gia bao vây tiểu trừ Ngạo Nhân và Sơn Tao ở trường trung học đệ ngũ, nói Phong Sơn phái sẽ đưa lên một phần lễ vật xem như cảm tạ, còn thỉnh bọn họ tiếp tục tru giết hai yêu quái, bọn chúng một ngày không chết, trận ôn dịch sẽ như tro tàn lại cháy, thậm chí khả năng còn có ôn dịch kiểu khác xuất hiện.”

“Dạ.” Trần Nhân gật đầu đáp.

Trương Văn Trọng suy nghĩ một lát, lại nói: “Mặt khác, cô nói cho các tông phái, phạm là trong quá trình bao vây tiểu trừ Ngạo Nhân và Sơn Tao, có đệ tử thụ thương, Phong Sơn phái sẽ trị liệu. Có đệ tử chết trận, Phong Sơn phái sẽ trợ cấp, lại cho tông phái của họ một số bồi thường.”

Trần Nhân nói: “Dạ, tôi sẽ đem lời ngài nói nhắn nhủ cho các tông phái. Tin tưởng có những lời này của ngài, những tông phái bao vây tiểu trừ Ngạo Nhân và Sơn Tao sẽ càng thêm tích cực.” Nàng lập tức xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, đi đem lời của Trương Văn Trọng nhắn nhủ cho người phụ trách các tông phái.

Sau khi Trần Nhân đã đi, Trương Văn Trọng hít một hơi nói thầm: “Trường trung học đệ ngũ Vân Thai? Ngạo Nhân và Sơn Tao vì sao lại đến địa phương đó? Lẽ nào ở nơi đó có giấu bí mật gì sao?”

Ngay khi Trương Văn Trọng suy đoán nguyên nhân Ngạo Nhân và Sơn Tao xuất hiện tại trường trung học đệ ngũ, tin tức trận ôn dịch kiểu mới tại Vân Thai bị Trương Văn Trọng hóa giải cùng tin tức thiếu thốn được liệu cần chữa bệnh đã qua ti vi, báo chí cùng internet trong thời gian ngắn nhất truyền khắp đại giang nam bắc.

Cùng lúc mọi người nghe tin trận ôn dịch kinh khủng rào rạt thành linh này được hóa giải mà mừng rỡ như điên, thậm chí không ít người lo thấp hươu lễ Phật, cầu khẩn cho các vị bác sĩ đang chống lại trận ôn dịch tại tuyến đầu. Mặt khác, lại vì chuyện thiếu được liệu mà lo lắng.

Không ít người thiện lương, bắt đầu dùng đủ cách quyên tặng được liệu cho nhu cầu cấp bách. Trong đó còn có một ít người tình nguyện, càng mạo hiểm sinh mạng, tự mình chạy tới Vân Thai thị. Đem được liệu mình mua được ở tỉnh khác đưa đến mấy bệnh viện tại Vân Thai. Lúc đưa được được liệu đến nơi, còn không kịp nghỉ ngơi, lại bắt đầu giúp đỡ nhân viên y tế bốc thuốc, nấu thuốc.

Ngoài ra, cũng không ít tiểu thương buôn lậu, tự cảm thấy là cơ hội kiếm tiền đã đến, bắt đầu ác ý trữ hàng lại được liệu cần thiết để trị liệu ôn dịch, lại tăng cao giá cả, ý đồ giành được món lãi kék xù. Mà ở chuyện này, chính phủ các nơi đều áp dụng thủ đoạn sấm sét, đối với những kẻ bán đứng lương tâm lòng dạ hiểm độc lợi dụng quốc nạn thấy một tên bắt một tên, không chút lưu tình. Phương thức xử lý như vậy cũng làm dân chúng các nơi vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Được liệu từ bốn phương tám hướng toàn quốc cuộn cuộn không ngừng được đưa tới Vân Thai thị. Cuộc chiến đấu trận dịch kiểu mới cũng nhờ vậy tiến vào giai đoạn kết thúc.

Rất nhiều bệnh nhân đã từng bị nhiễm bệnh, sau khi liên tục dùng phương thuốc của Trương Văn Trọng, không chỉ lành hẳn, hơn nữa thân thể suy yếu cũng đã khôi phục lại trạng thái khỏe mạnh như ngày xưa.

Lúc vừa mới bắt đầu, mỗi khi có bệnh nhân khỏi hẳn xuất viện, bọn họ đều chạy tới trước mặt hẳn, cúi cung thật sâu nói hai tiếng “cảm tạ”. Mà khi bệnh nhân xuất viện càng ngày càng nhiều, chuyện này liền trở thành thông lệ. Toàn bộ bệnh nhân khi xuất viện, hoặc một mình, hoặc là mấy người cùng đến gặp hẳn, hướng hẳn cúi cung tạ ơn. Đôi khi họ nhìn thấy hẳn đang bận rộn, cũng không tiến lên quấy rối, đứng xa xa hướng hẳn cúi cung, lẩm bẩm một tiếng “cảm tạ”. Tự họ chỉ dùng hành vi như vậy mới có thể biểu đạt ra lòng biết ơn chân thành của bọn họ đối với Trương Văn Trọng.

Một màn như vậy cũng trở thành một phong cảnh tịnh lệ bên trong bệnh viện. Đồng thời qua những lực lượng truyền thông, dân chúng đều hay biết. Thậm chí rất nhiều người tình nguyện đến bệnh viện trung y để giúp đỡ, cũng tranh thủ lúc được rảnh rỗi đến xem cảnh tượng này.

Một vị nhiếp ảnh sư có thâm niên trong quốc nội, ngay một lần mặt trời mới mọc vào lúc sáng sớm, đã dùng máy chụp hình ghi lại cảnh tượng cảm động này. Mà bức ảnh đã làm cảm động dân chúng, thu được giải thưởng về nghệ thuật.

Cuộc chiến đấu chống bệnh dịch đi dần vào kết thúc, niệm lực cảm kích cũng ở khắp toàn quốc thậm chí trên thế giới cũng tập hợp trên bầu trời Vân Thai thị. Người thường có thể không cảm giác, thế nhưng những người tu chân tập hợp tại Vân Thai thị cũng lập tức cảm giác được cỗ năng lượng cuộn cuộn như biển cả này.

Toàn bộ người tu chân đều kinh hô:

“Trời ạ...cỗ...cỗ năng lượng này là sao thế?”

“Năng lượng thật mạnh mẽ, trong thế giới hiện nay, thế nào có nguồn năng lượng cường đại như vậy?”

“Lẽ nào có người đưa tới thiên kiếp, phải độ kiếp thành tiên sao?”

561. Chương 584: Niệm Lực Cảm Kích

Tuy nói niệm lực cảm kích cũng có thể dung hợp với linh lực của người tu chân, do đó làm tu vi đại trưởng, nhưng so sánh với linh khí, lại có khác nhau rất lớn.

Niệm lực cảm kích có một loại công hiệu đặc biệt, nó cũng giống như niệm lực tín ngưỡng, đều chỉ dành riêng cho một người nào đó hấp thu. Người được dành riêng này, chính là người được cảm kích. Ngoài ra, đừng nói là người tu chân, dù là thần phật yêu ma, cũng chỉ có thể nhìn, không thể đụng vào, đừng mơ tưởng nhúng chàm dù chỉ một chút.

Nếu như nói, lúc này hội tụ trong Vân Thai thị là linh khí mà không phải niệm lực cảm kích, những người tu chân đang tụ tập trong Vân Thai thị đã sớm tham lam thôn phệ cùng hấp thu. Dù sao cỗ năng lượng cực kỳ cường đại, trong thế giới linh khí hiện nay, năng lượng như vậy quả nhiên có thể gặp mà không thể cầu.

Nhưng đáng tiếc chính là, hiện tại hội tụ tại Vân Thai thị là niệm lực cảm kích mà không phải linh khí. Người có thể hấp thu niệm lực, chỉ có những người luôn chiến đấu trên tuyến đầu chống đối trận bệnh dịch.

Đối với nhân viên y tế cùng người tình nguyện phổ thông, những niệm lực cảm kích tuy rằng tự động dung mãnh tràn vào trong thân thể bọn họ, nhưng bởi vì bọn họ đều không phải người tu chân, không hiểu phương pháp tu luyện, cho nên cũng không cách nào đem niệm lực cảm kích chuyển hóa thành linh lực, để lại trong thân thể vĩnh cửu. Nhưng dù vậy, bọn họ cũng cảm giác được một cỗ lực lượng đột nhiên xuất hiện trong cơ thể mình, làm sự uể oải liền biến mất, làm tinh thần rung lên, cả người giống như lấy được tân sinh. Đối với biến cố như vậy, bọn họ có chút không hiểu, nhưng cũng không miệt mài tìm tòi, chỉ nghĩ do trận ôn dịch sắp hoàn toàn kết thúc, nên tâm tình kích động, trở nên hưng phấn.

Đương nhiên cỗ niệm lực cảm kích tạo thành chỗ tốt đối với thân thể bọn họ, cũng không chỉ đơn giản như vậy. Tuy rằng bọn họ không cách nào giữ lại cảm kích niệm lực trong cơ thể, nhưng niệm lực vẫn tuần hoàn, cải thiện thân thể trạng huống của họ, làm thân thể họ trong bất tri bất giác khôi phục lại trạng thái tốt nhất.

Nhưng những nhân viên y tế và người tình nguyện phổ thông cũng không phải là người được lợi lớn nhất.

Người được lợi lớn nhất là Trương Văn Trọng và Trần Nhân.

Ngay khi niệm lực cảm kích vừa dừng mãnh tràn vào Vân Thai thị, Trương Văn Trọng và Trần Nhân đã nhận ra sự tồn tại của nó.

Đối với niệm lực cảm kích, Trương Văn Trọng đã gặp được nhiều lần, cho nên cũng không xa lạ, quen thuộc vận chuyển Y Giám Tâm Kinh để có thể hấp thu thêm càng nhiều, sau đó dung hợp luyện hóa thành linh lực của bản thân.

So sánh với hần, Trần Nhân đối với việc này cảm thấy vô cùng xa lạ. Trước đó trong chuyện chống lại bệnh dịch tại Ung Thành, tuy rằng nàng cũng từng tiếp xúc qua, nhưng thời gian đó nàng còn chưa là người tu chân. Cho nên lần này nhận ra niệm lực cảm kích, phản ứng đầu tiên của nàng là kinh ngạc và khần trương.

Vì vậy nguyên bản nàng đang cùng vài bác sĩ khác kiểm tra trong phòng bệnh, vội vàng chạy tới bên người Trương Văn Trọng, trong lòng tràn đầy lo nghĩ dò hỏi: “Tông chủ, bên trong Vân Thai thị vì sao lại xuất hiện cỗ năng lượng cổ quái như thế? Đây...đây không phải đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đó chứ?”

Trương Văn Trọng đầu tiên sửng sốt, sau đó nhìn thấy biểu tình kinh hoảng của nàng, nhất thời bật cười.

Trần Nhân bị tiếng cười của hần làm mơ hồ, ngượng ngùng hỏi: “Làm...làm sao vậy? Tông chủ, ngài đang cười gì?”

Trương Văn Trọng cũng không làm vẻ thần bí, liền đem lai lịch và chỗ tốt của niệm lực cảm kích giảng giải cho Trần Nhân nghe một phen.

Sau khi nghe hần giảng xong, Trần Nhân mới bừng tỉnh hiểu ra, nói: “Nguyên lai đây cũng là một loại năng lượng sao? Như vậy vì sao thường ngày không cảm giác được loại năng lượng này?”

Trương Văn Trọng mỉm cười giải thích: “Niệm lực cảm kích phải xuất phát từ nội tâm, mới có thể sinh ra. Mà niệm lực này thường thường rất nhỏ nên không bị phát hiện. Bất quá nếu người kiên trì làm chuyện tốt, chuyện thiện, cũng có thể tích ít thành nhiều. Mặc dù kiếp này bọn họ không phải là người tu chân, kiếp sau cũng sẽ được tác dụng mà thu được tư chất tu chân thật tốt. Mà cỗ niệm lực vô biên hiện tại xuất hiện tại Vân Thai thị, là do trăm ngàn vạn người cùng hội tụ mà thành. Cho nên mới làm chấn động lòng người như thế.”

“Thì ra là thế.” Trần Nhân gật đầu nói, trái tim nguyên bản đang thấp thỏm cùng bất an, cuối cùng cũng có thể hoàn toàn thả lỏng xuống tới.

Trương Văn Trọng còn nói thêm: “Trần Nhân, cỗ năng lượng này đối với cô mà nói, là một cơ hội tuyệt hảo để đề thăng tu vi. Niệm lực cảm kích tuy không phải lực lượng do bản thân khổ tu mà có, nhưng so sánh với những lực lượng mưu lợi khác, tỷ lệ tẩu hỏa nhập ma cực thấp. Cho nên cô nên nắm chắc cơ hội này, tận khả năng hấp thu thật nhiều niệm lực cảm kích, luyện hóa trở thành linh lực bản thân, do đó đề thăng tu vi.”

“Dạ.” Trần Nhân cố sức gật đầu. Sau khi làm rõ ràng niệm lực cảm kích từ đâu xảy ra, nàng cũng biết đây là cơ hội tốt hiếm có, dù hần không nhắc nhở, nàng tuyệt đối cũng sẽ không bỏ qua.

Hần bắt đầu truyền thụ kinh nghiệm hấp thu cho Trần Nhân: “Cô cũng không nên quá mức tận lực hấp thu, chỉ cần thuận theo lẽ thường, vận chuyển tâm pháp tu chân do tôi truyền thụ, tự nhiên có thể hút vào cơ thể, luyện hóa thành linh lực bản thân...”

Trần Nhân tự nhiên nghe theo, vừa vận chuyển tâm pháp tu chân, vừa quay về trong đội ngũ kiểm tra phòng bệnh.

Cũng giống như Trần Nhân, không nhận ra cỗ năng lượng bao phủ Vân Thai thị cũng không ít người. Dù sao từng kiến thức qua cỗ năng lượng này ở trong tu chân giới hiện nay cũng không có bao nhiêu người.

Những người tu chân không nhận ra cỗ năng lượng kia, không khỏi hiếu kỳ suy đoán. Trong khoảng thời gian ngắn, những lời đồn giống như thiên kiếp bùng xuống, linh mạch xuất hiện, tuyệt thế dị bảo hiện thế bắt đầu truyền lưu trong tu chân giới.

Đương nhiên không phải toàn bộ người tu chân không nhận ra cỗ năng lượng này. Chẳng hạn như những trưởng lão các tông phái giống như Lục Hộc bọn họ, đều trước tiên nhìn ra lai lịch của nó.

“Cỗ năng lượng này...là niệm lực cảm kích?” Lục Hộc ngửa đầu nhìn trời, mặc dù ở trong mắt người thường, lúc này bầu trời cũng không có gì khác biệt. Thế nhưng trong mắt những người tu chân như Lục Hộc, bầu trời nhìn như bình tĩnh, cũng đang có một cỗ năng lượng cuộn trào mãnh liệt.

Tôn Đình Quân, Tiêu Chấn và Hoắc Thanh ba người lúc này đều đang ở bên người Lục Hộc. Hành động lung lay bất ổn vây tiêu trừ Ngạo Nhân và Sơn Tào lần này, bốn người bọn họ đã liên hợp cùng nhau. Dù sao sức chiến đấu đáng sợ do Ngạo Nhân và Sơn Tào bày ra tại trường trung học đệ ngũ Vân Thai, làm cho bọn họ phải cẩn thận ứng đối. Cho dù hôm nay hai tên yêu quái đã bị trọng thương, bọn họ cũng không dám phớt lờ.

Lúc này không chỉ có Lục Hộc nhận ra cảm kích niệm lực tồn tại, ba người kia cũng như vậy.

Hoắc Thanh nhắm mắt cảm thụ, lập tức mở đôi mắt tràn đầy khiếp sợ, thất thanh kinh hô: “Năng lượng thật mạnh...chuyện gì xảy ra? Vì sao lại có cỗ năng lượng mạnh như vậy xuất hiện trong Vân Thai thị?”

Nghe được câu nói của hắn, ba người kia cũng vội vã tự dùng cách riêng của mình điều tra cỗ năng lượng, lập tức trên mặt ba người đều hiện lên vẻ khiếp sợ.

Tiêu Chấn vừa ước ao vừa cảm khái nói: “Cỗ niệm lực quả nhiên cường đại, thật đáng tiếc, chúng ta chỉ có thể nhìn, không thể đụng vào. Ai...cũng không biết cỗ năng lượng này từ nơi nào đến? Lại do ai hấp thu? Thực sự làm kẻ khác ước ao đổ kị.”

Tôn Đình Quân nói: “Theo cỗ năng lượng này, chỉ sợ do trăm ngàn vạn người cùng hội tụ mà tới. Nếu như tôi không đoán sai, cỗ niệm lực từ toàn quốc hội tụ tới, hướng những người đang chiến đấu chống ôn dịch tại tuyến đầu.”

Lục Hộc gật đầu nói: “Nói có lý. Hiện tại ở nhân gian quan tâm nhất không phải là trận ôn dịch tại Vân Thai thị hay sao? Chỉ tiếc những người đang chống đối tại tuyến đầu đều là phạm phu tục tử. Cỗ năng lượng này không khỏi sẽ bị lãng phí...”

Hắn còn một câu chưa nói, “nếu như cỗ năng lượng này ta có thể hấp thu, thật là vô cùng tốt.” Đương nhiên ý nghĩ như vậy không chỉ có một mình hắn, hầu như những ai nhận ra cỗ năng lượng đều cùng nghĩ như thế.

Mọi người đều gật đầu, đều thở dài vì cảm thấy lãng phí.

Nhưng ngay lúc này, Tôn Đình Quân cũng đột nhiên nói: “Người sai rồi, chiến đấu nơi tuyến đầu, cũng không phải đều là phạm phu tục tử...Trương tiên sinh, còn có vị Trần Nhân tiểu thư của Phong Sơn phái, đều cũng đang ở đó.”

Mọi người đầu tiên sửng sốt, lập tức liền phục hồi lại tinh thần. Trong lòng khiếp sợ đồng thanh nói: “Không sai, Trương tiên sinh và Trần Nhân tiểu thư cũng đang ở đó...Trời ạ, lẽ nào cỗ niệm lực vô biên kia sẽ được hai người hấp thu, luyện hóa? Thật không biết sau việc này tu vi của hai người sẽ đề thăng thế nào đây?”

Sau lời đó mọi người đều lâm vào trầm mặc.

Mấy phút sau, Tiêu Chấn ngửa đầu nhìn bầu trời, như có hiểu ra nói: “Hiện nay linh khí thiếu thốn, có thể chúng ta nên thay đổi phương pháp tu luyện. Vào đời tu hành...có lẽ càng thích hợp với thời đại này phải không?”

Câu nói của hắn, làm trong lòng mọi người vô cùng chấn động.

562. Chương 585: Hóa Thần Hậu Kỳ! Chuẩn Tiên Khí!

Bốn người Lục Hộc đoán không sai, tu vi của Trương Văn Trọng và Trần Nhân, đích thật là dưới sự trợ giúp của cỗ năng lượng cảm kích, có đề thăng rất lớn.

Khi niệm lực cảm kích vừa xuất hiện, bởi vì còn có rất nhiều bệnh nhân bị nhiễm bệnh chưa khỏe hẳn để xuất viện, cho nên Trương Văn Trọng và Trần Nhân cũng không buông công tác trong tay xuống, để toàn lực hấp thu, luyện hóa cổ năng lượng, chỉ âm thầm vận chuyển tâm pháp tu luyện, ở tình huống không làm lỡ việc trị liệu cho người bệnh, luyện hóa một ít niệm lực cảm kích mà thôi.

Nhưng trong hai ngày thời gian kế tiếp, càng ngày càng nhiều bệnh nhân dần khỏe lại, thậm chí khỏi bệnh xuất viện, trọng trách đặt trên vai nhân viên y tế, cũng nhẹ hơn không ít. Nhất là dưới tình hình bệnh dịch đã được hoàn toàn khống chế, các bệnh viện trong Vân Thai thị cũng bắt đầu thực hành thay ca, để những nhân viên y tế phải cật lực phấn đấu nhiều ngày có thể có được thời gian nghỉ ngơi, có cơ hội thả lỏng. Nếu như vẫn bảo trì công tác khẩn trương với cường độ cao như thế, người nào cho dù có tố chất thân thể tốt, chỉ sợ cũng sẽ mệt đến sinh bệnh.

Trương Văn Trọng và Trần Nhân cũng thu được cơ hội nghỉ ngơi như thế.

Khác với những người khác, họ chỉ ngã trên giường mà ngủ, Trương Văn Trọng và Trần Nhân cũng không ngủ. Mặc dù trong suốt mấy ngày nay, bọn họ hầu như không hề chớp mắt, nhưng dù sao họ cũng là người tu chân, tố chất thân thể không phải người thường có thể so sánh. Đối với họ mà nói, dù mười ngày nửa tháng không ngủ, tinh thần và thân thể cũng không có cảm giác uể oải.

Cho nên hai người phân ra đi vào phòng riêng được an bài để nghỉ ngơi, trước tiên hạ cấm chế trong phòng, tránh cho việc có người xông vào quấy rối sự tu luyện, nhìn thấy thứ không nên thấy.

Sau khi làm xong hết thấy công tác chuẩn bị, lúc này hai người mới phân biệt khoanh chân ngồi, bắt đầu toàn lực hấp thu luyện hóa cổ năng lượng tràn ngập khắp Vân Thai thị.

Theo thời gian trôi qua từng giây, cổ năng lượng tràn ngập khắp Vân Thai thị bắt đầu từ từ yếu bớt. Mà linh lực trong cơ thể hai người cũng từ từ tăng cường.

Tuy rằng người thường không phát hiện được niệm lực cảm kích tồn tại, nhưng người tu chân vẫn nhận ra sự biến hóa của nó.

Mất nhìn cổ năng lượng bắt đầu từ từ yếu bớt, toàn bộ người tu chân đều biết, đây là có người đang hấp thu luyện hóa. Đối với việc này, toàn bộ người tu chân đều ước ao đổ mắt không ngớt. Đồng thời cũng có không ít người tu chân, bắt đầu suy nghĩ chuyện tu hành có nên kiên trì theo phương thức lánh đời tu đạo, hay nên thay đổi, ném thữ vào đời tu hành làm việc thiện?

Những chuyện này Trương Văn Trọng cũng không hay biết, lúc này hắn còn đang vội vàng vận chuyển Y Giám Tâm Kinh hấp thu niệm lực cảm kích.

Cổ niệm lực do trăm ngàn vạn người hội tụ mà thành, quả nhiên thật phong phú. Tuy rằng không làm cho hắn từ tầng thứ ba Khí Quán Trường Hồng của Dưỡng Khí Cảnh đột phá tới tầng thứ tư Chính Khí Trường Tồn, thế nhưng cũng làm tu vi của hắn đột phá đến Hóa Thần trung kỳ, tiến vào Hóa Thần hậu kỳ.

Sau khi từ từ học ra một hơi, hắn mở mắt, không tiếp tục hấp thu. Bởi vì hắn biết, muốn từ Hóa Thần hậu kỳ đột phá Hóa Thần đỉnh kỳ chỉ dựa vào những niệm lực còn sót lại tuyệt đối không đủ. Cùng với việc luyện hóa toàn bộ để hóa thành linh lực, còn không bằng dùng tác dụng của Chuyển Linh trận, để chúng nó trở thành linh hỏa để luyện khí, dưới sự trợ giúp của linh tài liệu cao phẩm thu được từ hội đấu giá tu chân, đem vài món pháp bảo trên người mình cường hóa hơn một chút. Kể từ đó, chẳng phải càng có thể đề thăng thực lực của chính mình sao?

Trương Văn Trọng không muốn lãng phí thời gian, lập tức đem tài liệu cấu trúc Chuyển Linh trận cần thiết, lấy ra khỏi Càn Khôn Hồ. Chỉ bất quá Chuyển Linh trận lần này, hắn cấu trúc ngay trên người mình. Bởi vì niệm lực cảm kích chỉ có hữu hiệu ngay trên thân thể những người được thừa nhận, nếu như cấu trúc trận pháp ở địa phương khác, đừng nói là chuyển hóa năng lượng thành linh lực, dù muốn hút vào trong trận cũng không có khả năng.

Rất nhanh, Trương Văn Trọng đã đem Chuyển Linh trận cấu trúc ngay trên người của mình. Vừa nhìn qua, trên người hắn hiện ra hoa văn tịnh lệ mà cổ quái, giống như là những hình xăm.

Hít sâu một hơi, hắn khoanh chân ngồi ngay giữa phòng, bắt đầu hấp thu năng lượng khởi động Chuyển Linh trận trên người, trước tiên chuyển hóa thành linh khí.

Biển linh khí tinh thuần, nhất thời tràn ngập gian phòng nhỏ hẹp, lại có dấu hiệu muốn tràn ra.

Trương Văn Trọng đứng lúc khấp pháp ẩn ở tay phải, trong miệng nhanh chóng niệm tụng chú ngữ, một đoàn tử sắc hỏa diễm yêu dị lập tức xuất hiện ngay trước mặt Trương Văn Trọng, huyền phù trong phòng, phóng xuất ra nhiệt năng thật nóng. Cùng lúc đó, linh khí đầy rẫy trong phòng bắt đầu giảm bớt.

Đoàn tử sắc hỏa diễm yêu dị chính là linh hỏa tinh khiết dùng linh khí làm nhiên liệu.

Dùng loại hỏa diễm này luyện chế ra đan dược hoặc pháp bảo, phẩm cấp vượt xa dùng bất cứ loại hỏa diễm nào.

Biết rõ linh hỏa tinh khiết trân quý thế nào, hẳn tự nhiên sẽ không bao giờ lãng phí. Trước tiên hẳn lấy ra Hỗn Độn Lô, tay phải vung lên, đoàn linh hỏa tinh khiết thiêu đốt hùng hực liền bao vây Hỗn Độn Lô, nung khô.

Cùng lúc đó, tay trái hẳn nhắc lên, mười sáu kiện địa cấp linh tài liệu liền bay vào trong linh hỏa, trong nháy mắt bị nhiệt độ cao phóng xuất luyện hóa trở thành từng đạo linh dịch màu sắc khác nhau, quần lên Hỗn Độn Lô, từ từ bị hấp thu.

Lần này hẳn cũng không dự định dùng Hỗn Độn Lô để luyện đan hay luyện khí, mục đích của hẳn chính là muốn tinh luyện Hỗn Độn Lô, đề thăng phẩm cấp cho nó.

Phẩm cấp hiện tại của Hỗn Độn Lô là linh khí bát phẩm. Ở trong tu chân giới hiện nay dùng để luyện đan hay luyện khí, đã được bài danh hàng đầu. Rất nhiều tông phái tu chân, cho dù là tông phái xếp hạng đầu, cũng chưa chắc có được một kiện pháp bảo dùng luyện đan luyện khí cao phẩm như vậy. Thế nhưng theo hẳn xem ra, phẩm cấp Hỗn Độn Lô còn quá thấp, nếu như không đề thăng phẩm cấp, sẽ ảnh hưởng đến uy lực cùng phẩm cấp của đan dược và pháp bảo do hẳn luyện chế.

Mà mục đích của hẳn, chính là muốn mượn cỗ năng lượng thiêu đốt sinh ra linh hỏa, cùng Kim Tráp Ngọc Dịch thiên cấp nhị phẩm linh tài liệu mua được trong hội đấu giá đem phẩm cấp của Hỗn Độn Lô từ linh khí bát phẩm đề thăng lên cấp bậc chuẩn tiên khí.

Thử nghĩ một chút, nếu như Hỗn Độn Lô thực sự có thể đề thăng tới cấp bậc chuẩn tiên khí, đan dược và pháp bảo do nó luyện chế ra, vô luận là phương diện phẩm cấp hay uy lực, đều sẽ bay vọt, ngày sau Hỗn Độn Lô đã có cấp bậc chuẩn tiên khí, sẽ có thể luyện chế ra vài kiện tiên khí cũng không chừng.

Đợi khi mười sáu kiện địa cấp linh tài liệu hóa thành linh dịch, bị Hỗn Độn Lô hoàn toàn hấp thu, lúc này hẳn mới đem bình Kim Thủy Ngọc Dịch lấy ra, mở nắp, đem cả bình ngọc dịch đổ vào Hỗn Độn Lô.

Một mảnh “xuy xuy” vang lên bên trong căn phòng nhỏ hẹp.

May là hẳn đã sớm thiết hạ cấm chế, bằng không nhiệt độ cao cùng âm thanh truyền ra ngoài còn không biết sẽ dẫn đến hỗn loạn như thế nào.

Hỗn Độn Lô vừa hấp thu linh khí trong Kim Thủy Ngọc Dịch, bắt đầu từ trạng thái cố định biến thành trạng thái dịch, lại từ từ biến hình.

Trương Văn Trọng nhắm hai mắt lại, phân tâm làm việc.

Cùng lúc hẳn phải khống chế Chuyển Linh trận, không ngừng chuyển hóa năng lượng. Một mặt hẳn dùng thần thức khống chế điều hòa âm dương khí trong linh hỏa, để giúp Hỗn Độn Lô thuận lợi từ linh khí bát phẩm đề thăng thành chuẩn tiên khí.

Thời gian trôi qua từng giây, sắc trời rất nhanh âm đạm xuống.

Nhưng Trương Văn Trọng khoanh chân ngồi trong phòng lại giống như lão tăng nhập định, trong mấy tiếng đồng hồ vẫn không hề nhúc nhích.

Mãi cho đến mười hai giờ rưỡi khuya, hẳn mới mở mắt, hai đạo tinh quang sắc bén từ trong mắt phóng ra, thẳng nhìn Hỗn Độn Lô đang huyền phù giữa không trung.

Lúc này đoàn linh hỏa bao vây Hỗn Độn Lô đã không còn hình bóng. Mà Hỗn Độn Lô đang ở trong trạng thái dịch không ngừng biến hình lúc này đã khôi phục lại trạng thái cố định.

So sánh với lúc đầu, tạo hình của Hồn Độn Lô tuy rằng không có biến hóa, nhưng màu sắc cũng biến thành trắng pha vàng, giống như do hoàng kim chế thành. Không chỉ như vậy, quanh thân Hồn Độn Lô còn hiện ra một ít hoa văn thật đẹp. Những hoa văn không chỉ có tác dụng mỹ quan, còn chảy xuôi linh khí tinh thuần.

Trên nắp Hồn Độn Lô, có hình một mãnh thú như sư tử. Tuy rằng nó vẫn yên tĩnh bất động, nhưng cặp mắt uy nghiêm lại thường thường xoay chuyển, điều này cũng tỏ rõ, nó không chỉ là hoa văn trang trí, trên thực tế, mãnh thú có ngoại hình giống hùng sư này, chính là khí linh của Hồn Độn Lô – Toan Nghê.

Hồn Độn Lô chậm rãi từ không trung rơi xuống, khi ba chân đỉnh lô rơi xuống mặt đất, Toan Nghê trên nắp trùng lớn hai mắt, ngẩng cao đầu, há mồm rống to một tiếng rung trời động địa.

Một tiếng rống to của Toan Nghê, tỏ rõ Hồn Độn Lô tinh luyện thành công, chính thức bước vào phẩm cấp chuẩn tiên khí.

563. Chương 586: Sản Xuất Chuẩn Tiên Khí Số Lượng Lớn?

Tiếng rống to từ trong miệng Toan Nghê, người thường vốn không thể nghe thấy. Bởi vậy những cư dân đang ngủ say của Vân Thai thị cũng không bị tiếng rống to làm giật mình tỉnh giấc. Nhưng tuy rằng người thường không nghe được tiếng rống to này, loài động vật khác vẫn có thể nghe. Trong khoảng thời gian ngắn, động vật chung quanh Vân Thai thị, đã xuất hiện tâm tình khác thường khủng hoảng tập thể.

Cùng lúc đó tiếng rống to dẫn tới chấn động mặt đất, làm những huyện chung quanh Vân Thai thị hoảng sợ. Nhất là khi nhìn thấy động vật nuôi trong nhà biến thành khủng hoảng khác thường, bọn họ lập tức cho rằng đây là một hồi động đất. Vì kinh khủng, bọn họ vội vã đánh thức người nhà đang ngủ say, hoảng sợ chạy tới chỗ trống trải để tị nạn.

Tuy rằng âm thanh tiếng rống của Toan Nghê dừng lại rất nhanh, động đất cũng theo đó dừng lại, nhưng những người này cũng không dám về nhà, mà tiếp tục tị nạn ở nơi trống trải. Một ít người quen biết còn ghé vào nhau, ồn ào suy đoán nghị luận: “Ôn dịch còn chưa qua hẳn, thế nào động đất lại đến? Lẽ nào đây là họa vô đơn chí sao? Địa phương của chúng ta tốt xấu cũng là nơi địa linh nhân kiệt, không cần phải gặp bị kịch như vậy chứ?”

Khác với người thường, những người tu chân đang ở Vân Thai, cũng rõ ràng nghe được tiếng rống của Toan Nghê, cùng linh lực cường thế tràn tới. Biểu tình của bọn họ trong nháy mắt liền chấn kinh, vừa nhìn nhau vừa suy đoán:

“Linh lực thật mạnh, đã phát sinh chuyện gì? Cổ linh lực cường thế rốt cục là từ nơi nào truyền đến?”

“Âm thanh này thật giống tiếng rống của Toan Nghê con của rồng...Lẽ nào, tại Vân Thai thị có Toan Nghê chạy vào sao?”

“Linh lực tuy rằng cường thế, nhưng không phải yêu lực. Cho nên tiếng rống này, hẳn không phải Toan Nghê chân chính, mà là khí linh Toan Nghê. Là thuộc loại pháp bảo nào? Không ngờ có thể phóng xuất ra linh lực cường thế như vậy, lẽ nào phẩm cấp của pháp bảo, đã là chuẩn tiên khí hay sao?”

“Trước đây tại Vân Thai thị, cũng đã sinh ra một kiện pháp bảo phẩm cấp chuẩn tiên khí. Lúc này thời gian mới bao lâu? Chỉ sợ cũng mới hơn mười ngày hai mươi ngày đi? Trong thời gian ngắn như vậy, không ngờ lại dẫn sinh ra thêm một kiện pháp bảo chuẩn tiên khí...”

“Không hề nghi ngờ, kiện chuẩn tiên khí này, cũng giống như kiện trước đó, hẳn do Phong Sơn phái luyện chế ra. Cũng chỉ có tông phái mới sáng lập này, mới có thể ở trong thế giới hiện tại luyện chế ra được pháp bảo phẩm cấp chuẩn tiên khí, nhưng trong mấy ngày ngắn ngủi như vậy, liên tục luyện chế ra hai kiện pháp bảo ngoài chuẩn tiên khí...Tốc độ như vậy, hiệu suất như thế, cũng cường có chút thái quá nha? Làm những tông phái nổi danh luyện khí như chúng ta, làm sao chịu nổi...”

Bốn người Lục Hồn tự nhiên cũng nghe được tiếng rống của Toan Nghê, đã nhận ra cổ linh lực cường thế, biểu tình trên mặt họ cũng khiếp sợ như những người tu chân khác.

Yết hầu Lục Hộc giật giật, nuốt xuống một ngụm nước bọt, nỉ non: “Không nghĩ tới, Trương tiên sinh lại luyện chế ra thêm một kiện pháp bảo cấp bậc chuẩn tiên khí...”

Khác với những người tu chân khác, bốn người Lục Hộc tiếp xúc với Trương Văn Trọng thời gian tương đối dài. Bởi vì đối với hắn, cũng tương đối hiểu rõ. Cho nên trước tiên bọn họ liền nhận định kiện pháp bảo chuẩn tiên khí trăm phần trăm do hắn luyện chế ra.

Tôn Đình Quân thở mạnh một hơi dài, đầy cõi lòng cảm khái nói: “Đan được cao phẩm, pháp bảo chuẩn tiên khí...Những gì do Trương tiên sinh luyện chế ra, quả nhiên một kiện so một kiện càng kinh người, không hổ là đồ đệ do tiên nhân tự mình dạy dỗ...”

“Các người nói...” Tiêu Chấn liếm môi, đột nhiên mở miệng nói: “Chúng ta có biện pháp nào từ trong tay Trương tiên sinh mua được vài kiện pháp bảo chuẩn tiên khí do hắn luyện chế không? Theo khả năng không tới một tháng thời gian, hắn đã liên tục luyện chế ra hai kiện pháp bảo chuẩn tiên khí, chỉ cần bảo chứng cho hắn đủ linh tài liệu cao phẩm, pháp bảo chuẩn tiên khí hắn có thể...có thể sản xuất nhiều đi?”

Sản xuất nhiều pháp bảo chuẩn tiên khí?

Những lời này của Tiêu Chấn, làm ba người còn lại hoảng sợ.

Đây là pháp bảo cấp bậc chuẩn tiên khí a, không phải là pháp bảo cấp pháp khí hay bảo khí. Nếu như cũng có thể sản xuất nhiều, vậy...vậy thật quá kinh khủng.

Thử nghĩ một chút, nếu như có hơn trăm hay một ngàn người, cầm pháp bảo chuẩn tiên khí trong tay, dù tu vi của họ chỉ có Trúc Cơ kỳ hoặc Luyện Khí kỳ, sức chiến đấu cũng tương đối đáng sợ. Chỉ ít, với bốn người có tu vi Hóa Thần kỳ như họ, khi đối mặt với tràng diện kinh khủng như vậy, cũng chỉ đành chạy trốn chết.

Lục Hộc không khỏi rung mình, run giọng nói: “Sản xuất nhiều...điều...điều này khả năng sao?”

“Từ lý luận mà nói, hoàn toàn có khả năng.” Tôn Đình Quân khiếp sợ, không ít hơn ba người kia. Bất quá khiếp sợ thì khiếp sợ, trong đầu hắn vẫn duy trì bình tĩnh: “Chỉ bất quá muốn sản xuất nhiều pháp bảo chuẩn tiên khí, có một điều kiện tiên quyết phi thường trọng yếu, đó chính là bản thân phải có đủ linh tài liệu cực phẩm. Mà điều kiện này, theo tình huống tu chân giới hiện nay mà xem, hầu như không có khả năng đạt thành.”

Ba người Lục Hộc không khỏi thở dài một hơi.

Nếu như nói, Trương Văn Trọng thực sự có thể sản xuất nhiều pháp bảo chuẩn tiên khí, như vậy trong tu chân giới sẽ nhắc lên một hồi biến cố nghiêng trời lệch đất. Biến cố này đến tốt cùng là tốt hay xấu, ai cũng nói không rõ. Bất quá theo bốn người Lục Hộc xem ra, biến cố như vậy hay nhất vĩnh viễn không nên xuất hiện.

Khi thở dài một hơi, bốn người Lục Hộc lại nhìn không được suy tư một vấn đề: Nếu như do phe mình cung cấp linh tài liệu, lại trả đủ thù lao cho Trương tiên sinh, có khả năng để hắn giúp luyện chế một kiện pháp bảo chuẩn tiên khí hay không?

Tưởng tượng dáng dấp uy phong lẫm lẫm khi mình sử dụng pháp bảo chuẩn tiên khí, trong lòng bốn người Lục Hộc không khỏi tràn ngập chờ mong cùng ước mơ.

Đối với việc Toan Nghê rộng giận khiến tạo ra một loạt phản ứng dây chuyền, Trương Văn Trọng cũng không hay biết. Lúc này hắn đã để Hỗn Độn Lô biến trở về hình dáng như bình rượu, cầm trong tay tỉ mỉ quan sát.

Càng xem Hỗn Độn Lô, hắn lại càng hài lòng, thậm chí nhìn không được ha hả nở nụ cười: “Không tệ, quả nhiên là không tệ. Có Hỗn Độn Lô cấp bậc chuẩn tiên khí, lại thêm thiên cấp linh tài liệu, chờ sau khi về tới Ung Thành, nói không chừng thực sự có thể mượn Linh Khí Nhân luyện chế ra một hai kiện tiên khí chân chính.”

Sau khi thu lại Hỗn Độn Lô, hắn đứng dậy hoạt động thân thể một chút, lại đột nhiên nghe được vài tiếng đập cửa gấp gáp. Khi hắn mở cửa ra, người ngoài cửa là một bác sĩ bệnh viện trung y Văn Thai.

Nhìn thấy hấn mở cửa, vị bác sĩ vẻ mặt lo lắng nói: “Trương giáo thụ, động đất rồi, mau nhanh rời khỏi đây đi.”

“Động đất?” Hấn không khỏi sửng sốt, vị bác sĩ kia cũng không nói tỉ mỉ, ngược lại đi tới gõ cửa phòng khác.

Nhìn theo bóng lưng bận rộn của vị bác sĩ, Trương Văn Trọng cũng không phản ứng, chuyện động đất hơn phân nửa bởi tiếng rống to của Toan Nghê gây ra.

Hấn không khỏi nở nụ cười khổ, lắc đầu thàn than: “Không nghĩ tới, không ngờ tạo ra nhiều chuyện như vậy, đây đúng là ta sơ sẩy, phải nghĩ biện pháp làm giảm bớt tâm tình khủng hoảng của mọi người mới được.”

Càng nghĩ, hấn càng muốn nhanh chóng dẹp loạn tâm tình khủng hoảng của mọi người, chỉ dựa vào một mình hấn không có khả năng làm được. Vì vậy hấn lấy ra điện thoại gọi cho Lâm Phong, đem ngọn nguồn chuyện này giải thích với Lâm Phong một phen.

Sau khi nghe xong lời giải thích của hấn, Lâm Phong nở nụ cười nói: “Tôi đã đoán được kiện chuẩn tiên khí có liên quan tới Trương tổ phó. Được rồi, nhiệm vụ tiêu trừ khủng hoảng của dân chúng giao cho chúng tôi đi làm thôi. Dù sao ứng phó loại tình huống này, Đặc Cần tổ có kinh nghiệm phong phú.”

Trương Văn Trọng biết Lâm Phong cũng không phải đang nói mạnh miệng, hấn cũng chỉ nói: “Vây phiền phức các vị.”

Lâm Phong cười mở một câu nói đùa: “Đây có gì phiền phức chứ? Anh là tổ phó của Đặc Cần tổ mà, ra lệnh một tiếng, chúng tôi dám không nghe lệnh sao?”

Ngay khi Trương Văn Trọng vừa cắt điện thoại, Trần Nhân từ trong phòng đi ra, đi tới trước người hấn.

Hấn nhìn nàng, trực tiếp ra lệnh: “Lập tức vận dụng lực lượng Phong Sơn phái, hiệp trợ Đặc Cần tổ mau chóng tiêu trừ tâm tình khủng hoảng của dân chúng.”

Trần Nhân cũng biết mặt đất rung động vừa rồi cũng không phải động đất, lúc này nghe mệnh lệnh của hấn, vội vàng gật đầu, lấy điện thoại gọi cho đệ tử Phong Sơn phái, nhấn nhủ lại mệnh lệnh của hấn.

Nhìn mọi người đang vội vã chạy xuống lầu, hấn không khỏi cười khổ, thàn nói: “Hi vọng trận khủng hoảng này có thể nhanh chóng yên ổn lại...”

Lời hấn vừa nói ra, gương mặt hấn cũng chợt biến đổi.

Bởi vì hấn rõ ràng cảm giác được, pháp trận bố trí trong nhà tại huyện Ân Ngạc đã bị người xúc động tới.

“Chuyện gì xảy ra?” Trương Văn Trọng bỗng nhiên xoay người, nhìn phương hướng huyện Ân Ngạc: “Lẽ nào Ngạc Nhân và Sơn Tao lại lén lút chạy tới nhà của ta sao?”

564. Chương 587: Khẩn Cấp Về Nhà Cứu Viện

Trương Văn Trọng rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, lúc này hấn đã khẳng định, người xúc động trận pháp, tuyệt đối là Ngạc Nhân và Sơn Tao đã bị thương chạy thoát.

Bởi vì trong mấy ngày gần đây, hơn trăm tông phái tu chân từ các nơi chạy đến, sớm đã tìm tòi khắp Vân Thai thị và những huyện chung quanh. Địa phương duy nhất không tìm tới, chính là huyện Ân Ngạc. Nguyên nhân rất đơn giản, huyện Ân Ngạc là địa bàn của Phong Sơn phái, để tránh sản sinh hiểu lầm, những tông phái khi lòng bất Ngạc Nhân và Sơn Tao tự nhiên phải tránh qua huyện Ân Ngạc. Mà điều này không thể nghi ngờ đã cấp cho hai yêu quái một cơ hội lợi dụng.

Duy nhất làm cho hấn may mắn chính là cả hai yêu quái cũng không biết người nhà của hấn và Vưu Giai, Tô Hiểu Hồng đều đang thanh tu bên trong hội sở Mục Mã Trường, cũng không có mặt trong nhà. Lúc này hai yêu quái chẳng những không thể đánh lên người nhà của hấn, ngược lại bởi vì xúc động trận pháp nên đã làm bại lộ hành tung.

Nhưng hắn cũng không dám bởi vậy mà phớt lờ. Bởi vì hắn còn không rõ ràng, hai yêu quái lúc này có thực lực ra sao. Cũng không rõ ràng, hai yêu quái có biết được quan hệ giữa hắn và hội sở Mục Mã Trường hay không. Nếu như nói hai yêu quái có thể giãy khỏi sự ràng buộc của pháp trận, ngược lại đánh về phía hội sở Mục Mã Trường, như vậy người nhà và Vũu Giai cùng Tô Hiểu Hồng sẽ gặp phải nguy hiểm.

Hắn lập tức quyết định chạy về huyện Ấn Ngạc cứu viện.

May mắn chính là lúc này vì trận ôn dịch trong Vân Thai, trên cơ bản đã chiếm được khống chế. Những chuyện còn lại dù hắn không có mặt, những bác sĩ khác vẫn có thể xử lý. Cho nên hắn cũng có thể yên tâm rời khỏi đây, chạy về huyện Ấn Ngạc, đi đối phó Ngạo Nhân và Sơn Tao.

Lúc này người bên trong ký túc xá của nhân viên bệnh viện còn có rất nhiều, hắn cũng không tiện trực tiếp thi triển pháp thuật, tề ra pháp bảo, chỉ có thể nhanh chân chạy xuống dưới lầu, đồng thời móc ra điện thoại gọi cho Trần Hi còn đang ở huyện Ấn Ngạc.

“Tông chủ...” Điện thoại chuyển được, Trần Hi vừa mới nói ra hai chữ, đã bị giọng nói gấp gáp của hắn cắt đứt: “Người nhà của tôi vẫn còn đang ở bên trong hội sở Mục Mã Trường chứ?”

Giọng nói lo lắng của hắn làm Trần Hi hơi sửng sốt. Nhưng hắn rất nhanh hồi phục lại, hồi đáp: “Đúng vậy, bọn họ đều còn đang bế quan thanh tu.”

Tin tức này làm Trương Văn Trọng nhiều ít cũng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời hắn hạ mệnh lệnh cho Trần Hi: “Lập tức hạ lệnh cho toàn bộ đệ tử đang có mặt tại huyện Ấn Ngạc, tiến vào hội sở Mục Mã Trường, lại khởi động pháp trận phòng ngự trong hội sở, chuẩn bị chiến đấu.”

“Dạ.” Tuy rằng Trần Hi đầy ngập nghi ngờ, nhưng vẫn trầm giọng lĩnh mệnh, cùng hạ lệnh cho những đệ tử chung quanh, để họ nhanh chân hành sự theo mệnh lệnh.

Trương Văn Trọng lại dặn dò Trần Hi vài chuyện cần chú ý, hắn cũng liên tục gật đầu, thẳng đến cuối cùng, hắn mới cẩn thận dò hỏi: “Tông chủ, xảy ra chuyện đại sự gì sao?”

Trương Văn Trọng cũng không gạt hắn, nói thẳng: “Ngạo Nhân và Sơn Tao đã tiềm nhập huyện Ấn Ngạc, ý đồ bất lợi đối với người nhà của tôi. Mới vừa rồi, bọn hắn đã xúc động pháp trận tôi bố trí trong nhà. Đợi sau khi bọn hắn thoát khỏi pháp trận ràng buộc, rất có khả năng chạy tới hội sở Mục Mã Trường. Cho nên các ngươi phải khởi tinh thần, thời khắc bảo trì cảnh giác, không được sơ sẩy. Mặt khác, từ tin tức ở những tông phái khác, thực lực hai yêu quái rất có khả năng duy trì ở tiêu chuẩn rất cao. Cho nên các ngươi ngàn vạn lần không nên khinh địch, tốt nhất nên dựa vào pháp trận phòng ngự trong hội sở đây đưa bọn hắn, chờ ta trở về.”

“Ngạo Nhân và Sơn Tao? Hai yêu quái, thật đúng là to gan lớn mật, cũng dám lên vào huyện Ấn Ngạc.” Trần Hi thất kinh, đồng thời cũng cảm giác có chút hổ thẹn.

Dù sao chuyện hai yêu quái tiềm nhập huyện Ấn Ngạc không bị phát hiện, là sự thất trách của những đệ tử ở tại huyện Ấn Ngạc. Tuy rằng Trương Văn Trọng cũng không có ý tứ trách tội hắn, nhưng hắn vẫn cảm thấy hổ thẹn và sỉ nhục.

Chính bởi vì có ý nghĩ như vậy, bên trong điện thoại Trần Hi mới nghiêm túc trình trọng bảo chứng: “Tông chủ, thỉnh ngài yên tâm đi, dù chúng tôi có chết hết, cũng tuyệt đối không để hai yêu quái làm tổn thương người nhà của ngài, không chỉ như vậy, còn phải giữ chân bọn hắn ở tại hội sở Mục Mã Trường, chờ ngài về xử lý.”

Sau khi cắt điện thoại, Trương Văn Trọng đã chạy tới dưới lầu.

Lúc này, bởi vì động đất, người đang đứng dưới lầu cũng không ít. Dù là những bệnh nhân chưa xuất viện, đều được các nhân viên y tế trợ giúp chuyển dời ra bên ngoài.

Trương Văn Trọng nhìn quanh bốn phía, cuối cùng phát hiện một hẻm nhỏ u ám yên lặng, liền chạy về phía đó.

Trần Nhân vừa chuyển đạt lệnh của Trương Văn Trọng yêu cầu đệ tử Phong Sơn phái tại Vân Thai hiệp trợ Đặc Cần tổ giải quyết sự khủng hoảng của dân chúng, lúc này về tới bên người hấn, thấy biểu tình vẻ mặt lo lắng của hấn, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Tông chủ, xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao?”

Trương Văn Trọng chạy nhanh về hướng hẻm nhỏ, cũng không quay đầu lại nói: “Hai yêu quái tiềm nhập huyện Ân Ngạc, ta phải lập tức chạy trở về. Chuyện bên Vân Thai thì, giao cho cô phụ trách.”

“Cái...cái gì? Hai yêu quái tiềm nhập huyện Ân Ngạc?” Trần Nhân bị tin tức thình lình làm sợ ngây người.

Trương Văn Trọng không tiếp tục để ý Trần Nhân, chạy nhanh vào trong hẻm nhỏ, hấn lập tức lấy ra Thổ Độn phù trong Càn Khôn Hồ, rất nhanh niệm tụng chú ngữ. Một lúc một đạo quang mang màu vàng đất từ trong Thổ Độn phù phóng ra, bao phủ trên người hấn.

Quang mang màu vàng đất chợt lóe rồi mất, thân hình Trương Văn Trọng cũng đã không còn hình bóng.

“Nghe nói hai yêu quái có tu vi cực cao. Chỉ nhờ vào tông chủ và đệ tử lưu thủ tại huyện Ân Ngạc chỉ sợ sẽ không làm được gì hai người bọn hấn đi? Không được, ta phải giúp họ tìm viện quân mới được.” Thẳng đến lúc này Trần Nhân mới hồi tỉnh lại tỉnh thần từ trong nỗi khiếp sợ, luống cuống tay chân lấy ra điện thoại gọi cho Lục Hộc bọn họ, đem chuyện hai yêu quái hiện thân tại huyện Ân Ngạc nói với họ.

Trong khoảng thời gian ngắn, tin tức hai yêu quái xuất hiện tại huyện Ân Ngạc đã được các tông phái tập hợp tại Vân Thai hay biết. Bọn họ vừa kinh ngạc vì sự to gan lớn mật của chúng, cũng đều dùng đủ loại phương pháp chạy tới huyện Ân Ngạc.

Ngay cùng một thời gian, Trương Văn Trọng cũng mượn công hiệu của Thổ Độn phù, độn ra khỏi khu vực thành thị của Vân Thai, đi tới một vùng ngoại ô yên lặng không bóng người.

Bốn bề vắng lặng, hấn cũng không lo lắng sẽ tạo ra oanh động, vội vã đem Bàn Long Ngọc Xích trong Càn Khôn Hồ triệu hoán ra, đưa tay ném lên không trung.

Từng sợi quang mang màu xanh bao quanh, Bàn Long Ngọc Xích xanh biếc trong nháy mắt biến thành lớn và dài, hóa thành một con thanh sắc giao long khí vũ bất phàm, đặc ý phiêu phù ngay trước mặt hấn.

Hấn thả người nhảy lên lưng thanh sắc giao long, đưa tay nắm lấy hai sừng giao long.

Thanh sắc giao long phát sinh một tiếng long ngâm thanh thúy, vẫy đuôi, bay lên bầu trời đêm đen kịt, bằng tốc độ cực nhanh hướng huyện Ân Ngạc bay đi.

Bởi vì có bóng đêm và độ cao yểm hộ, tuy rằng ven đường có nhiều nhà cửa, nhưng không ai nhìn thấy được một màn kinh người này.

Thanh sắc giao long do Bàn Long Ngọc Xích biến thành, tốc độ bay lượn cực nhanh. Từ Vân Thai đến Ân Ngạc, nếu như đi đường cao tốc, dù một đoạn đường thông suốt, cũng phải hơn một giờ mới có thể đến. Thế nhưng thanh sắc giao long do Bàn Long Ngọc Xích biến thành, chỉ dùng thời gian mười lăm phút đã bay tới huyện Ân Ngạc.

Bên trong hội sở Mục Mã Trường đang chiến đấu kịch liệt.

Nếu luận thực lực đơn độc, người bên Phong Sơn phái thúc ngựa cũng theo không kịp hai yêu quái. Tuy rằng hai yêu quái vượt qua lời nguyện rửa còn chưa chết, tu vi đã hạ xuống tới Luyện Hư kỳ, nhưng cũng không phải do những đệ tử Phong Sơn phái chỉ có tu vi Luyện Khí kỳ và Trúc Cơ kỳ có thể sánh bằng.

Thế nhưng hiện tại, hai yêu quái tuy rằng chiếm thượng phong, nhưng chiến cuộc vẫn đang ở trạng thái giằng co.

Sở dĩ có cục diện khiến cho kẻ khác khiếp sợ như vậy, cùng lúc nhờ có công hiệu của pháp trận phòng ngự, mặt khác cùng lúc bởi vì đệ tử Phong Sơn phái không phải loạn chiến mù quáng, mà liệt ra trận pháp, đem lực lượng hơn trăm người hợp thành một. Lại thêm một đồng lớn pháp bảo cao phẩm, phù chú cùng đan dược tương trợ, lúc này mới làm cho đệ tử đang ở vào sự yếu ớt tuyệt đối sáng tạo ra cục diện khiến cho người tu chân khác nhìn thấy phải ghen hòng.

Nhưng đệ tử Phong Sơn phái đại khái lúc này đều đã bị thương, trở thành nỏ mạnh hết đà, tùy thời đều có khả năng tan vỡ.

Hai yêu quái tuy rằng không thấy được Trương Văn Trọng đã đến huyện Ân Ngạc, nhưng cũng biết phải mau chóng phá vỡ pháp trận phòng ngự, diệt trừ những đệ tử Phong Sơn phái trước mặt. Bằng không thời gian kéo càng lâu, càng bất lợi đối với họ.

“Đi tìm chết cho ta.”

Hai yêu quái hít mạnh một hơi, yêu lực cuộn trào mãnh liệt từ trong thân thể bọn chúng tuôn ra. Hai cỗ yêu lực bất đồng hội tụ cùng nhau, dùng uy thế sấm sét hướng trận nhãn oanh tới.

“Oanh...”

Trước thế tiến công hợp lực của hai yêu quái, pháp trận phòng ngự trong hội sở ầm ầm vắng tung tóe. Nhưng làm kẻ khác tuyệt vọng chính là cỗ yêu lực không hề suy kiệt, mà tiếp tục hướng các đệ tử Phong Sơn phái phóng tới...

565. Chương 588: Dùng Cách Của Người Trả Lại Người

Đối mặt cỗ yêu lực cường thế bao trùm trời đất cuộn trào đến mãnh liệt, Trần Hi cùng hơn trăm đệ tử Phong Sơn phái cũng không có biểu tình kinh sợ cùng tuyệt vọng, có chỉ là hận ý ngập trời đối với hai tên yêu quái.

Đệ tử Phong Sơn phái đều rất rõ ràng, cỗ yêu lực cường thế của hai yêu quái liên thủ cũng không do những người đã giống nỏ mạnh hết đà như bọn họ có khả năng chống đối. Thế nhưng điều này cũng không đại biểu bọn họ sẽ khoanh tay chịu chết.

Trên mặt hơn một trăm đệ tử Phong Sơn phái đều toát ra hào hùng xúc động sẵn sàng nhận lấy cái chết. Bọn họ gần như điên cuồng nghiền ép linh lực còn sót lại trong cơ thể, thậm chí không tiếc thiêu đốt chính sinh mạng của mình. Mục đích bọn họ làm như vậy, cũng không phải muốn chống đối cỗ yêu lực cường thế trước mắt, mà là muốn nhiều qua cỗ yêu lực hướng hai yêu quái phát động thế tiến công cuối cùng.

Vô số pháp bảo và phù chú lóe ra quang hoa đủ màu từ trên người hơn trăm đệ tử bay lên. Giống như một mảnh cuồng phong cuộn trào mãnh liệt bắn về phía hai yêu quái.

Tuy rằng đại bộ phận pháp bảo và phù chú đều bị hai yêu quái phóng ra cỗ yêu lực cường thế phá hủy. Thế nhưng vẫn có không ít pháp bảo và phù chú thành công nhiều qua cỗ yêu lực cường thế gào thét bắn về phía hai yêu quái.

Toàn bộ ánh mắt của các đệ tử đều chăm chú tập trung lên trên những pháp bảo và phù chú. Tuy rằng không ai nói, nhưng trong lòng đều cao giọng rít gào: “Dù không thể giết chết hai yêu quái, chí ít cũng phải làm chúng thụ thương đi? Mạng của lão tử, cũng không thể mất đi không công.”

Nhưng đối mặt thế tiến công cuối cùng của đệ tử Phong Sơn phái, trên mặt hai yêu quái cũng không hề có chút biểu tình kinh hoảng.

Thậm chí khi nhìn thấy pháp bảo và phù chú gào thét bay tới, Ngạo Nhân còn phá lên cười: “Không nghĩ tới, bọn người các ngươi tuy rằng thực lực không được tốt lắm, thế nhưng sử dụng pháp bảo cùng phù chú đều không tệ. Mấy thứ này thật ra để tiện nghi chúng ta.” Hắn vung tay lên, một chiếc túi lập tức tuột tay bay ra.

“Thu cho ta.”

Nương theo tiếng quát chói tai của Ngạo Nhân, từ bên trong túi phóng xuất ra một cỗ hấp lực cường đại, đem những pháp bảo và phù chú bay vụt đến toàn bộ hút vào bên trong túi.

Theo hấp lực tăng nhanh, thể tích của chiếc túi đã không ngừng tăng lớn.

Một màn này làm hơn trăm đệ tử Phong Sơn phái vừa khiếp sợ vừa thất vọng, đều kinh hô lên: “Túi này là pháp bảo gì? Không ngờ có thể hút đi toàn bộ phù chú cùng pháp bảo của chúng ta? Ghê tởm a...”

Ngay khi Ngao Nhân dùng chiếc túi hút đi pháp bảo và phù chú của các đệ tử Phong Sơn phái, cổ yêu lực cường thể cũng bay tới trước người bọn họ. Giống như một con cự thú hồng hoang hướng bọn họ mở ra chiếc miệng đầy máu sẽ đem bọn họ một ngụm thôn phệ.

Đệ tử Phong Sơn phái không khỏi nhắm hai mắt lại, chờ đợi tử vong phủ xuống.

“Oanh.”

Tiếng đánh kịch liệt chợt vang vọng lên.

Đệ tử Phong Sơn phái nhắm chặt hai mắt, cũng không đợi được yêu lực cường thể thôn phệ, điều này làm cho họ có chút khó hiểu, sau một thoáng ngáy ra, cùng nhau mở mắt.

Tuy rằng lúc này là đêm khuya, nhưng đệ tử Phong Sơn phái thân là người tu chân cũng có thể nhìn thấy rõ một màn trước mắt.

Ở trước người bọn họ, đang đứng một bóng lưng sừng sững. Bóng lưng này không xem là to lớn, thậm chí còn có điểm thon gầy. Nhưng bóng lưng thon gầy này, lại làm cho toàn bộ đệ tử Phong Sơn phái cao giọng hoan hô lên.

Bởi vì người này không phải ai khác, chính là Trương Văn Trọng.

Lúc này Trương Văn Trọng đang cầm Bàn Long Ngọc Xích đã biến lại nguyên hình trong tay, chỉ vào hai yêu quái đứng ngay trước đó không xa. Một cổ kiếm khí sắc bén thẳng trùng tận trời từ trong thân thể hắn phóng đi ra, làm không khí chung quanh càng trở nên lợi hại.

Ở bên cạnh hắn, là Minh Xà và Tiêu Đồ cũng đã biến thành hình người. Giống như hai pho tượng hộ pháp, khí thế bức người.

Hai yêu quái liên thủ phóng xuất ra cổ yêu lực cường thể, chính bị Trương Văn Trọng và Minh Xà, Tiêu Đồ đứng lúc đỡ lấy. Lúc này mới tránh thoát được hạ tràng thâm hiểm của Trần Hi và hơn trăm đệ tử Phong Sơn phái.

“Tông chủ, rốt cục ngài đã trở về. Chúng tôi không làm ngài thất vọng, cuối cùng cũng chống đỡ được đến lúc ngài trở về.” Nhìn thấy Trương Văn Trọng, Trần Hi nhất thời lệ nóng doanh tròng. Nhưng vừa kích động cùng hưng phấn, hắn cũng không quên nhắc nhở: “Tông chủ, ngài ngàn vạn lần phải cẩn thận, hai yêu quái thực lực hùng hậu, không dễ dàng đối phó.”

“Ta biết.” Trương Văn Trọng quay đầu, nhìn hắn mỉm cười, lại lấy ra vài bình đan dược ném cho hắn: “Các người khổ cực, chuyện kế tiếp giao cho ta xử lý. Hiện tại, các người cứ uống thuốc chữa thương, xem ta thay các người báo thù.”

Trên người hắn có loại mị lực nhân cách đặc thù, người như vậy sẽ khiến cho người bên cạnh không tự chủ được phải tin tưởng hắn. Những đệ tử Phong Sơn phái cũng như vậy. Tuy rằng ở trong chiến đấu bọn họ cũng đã biết thực lực kinh khủng của hai yêu quái. Thế nhưng họ vẫn tin tưởng, hắn có thể chế phục hai yêu quái.

Sau khi tiếp nhận vài bình đan dược do hắn đưa qua, các đệ tử cùng kêu lên: “Tông chủ, chúng tôi ở ngay chỗ này chờ hết trợ uy cho ngài.”

Hai yêu quái hí mắt, nhìn hắn từ trên xuống dưới, bên trong mắt tràn đầy vẻ chờ đợi. Bởi vì trong mắt bọn họ, trên người Trương Văn Trọng tuy nhộn nhạo linh lực, cũng vô cùng yếu ớt. Thậm chí so với những đệ tử Phong Sơn phái ở đây, còn không bằng. Bất quá hai yêu quái cũng không vì vậy mà xem thường hắn. Bởi vì đủ loại sự tích của hắn bọn họ đã nghe đến quen thuộc. Hiện tại nhìn thấy linh lực nhỏ yếu của hắn, trái lại bọn họ càng thêm cẩn thận.

Hai yêu quái liếc mắt nhìn nhau, cùng kêu lên cười nhạt: “Muốn báo thù thay những phế vật này sao? Để xem các người có năng lực này hay không.”

Trương Văn Trọng cũng không tức giận, mỉm cười, nhìn hai “hộ pháp” bên cạnh nói: “Minh Xà, Tiêu Đồ, các người ở chỗ này thay bọn họ hộ pháp. Chỉ do ta đến nói cho hai tên yêu quái này biết, ta có năng lực này hay không.”

Hai chân điểm lên trên mặt đất, cả người Trương Văn Trọng giống như một đạo cơn lốc, hướng hai yêu quái lao tới.

Thấy hấn một mình xông tới, hai yêu quái không khỏi quá đỗi vui mừng, nhất thời nhe răng cười lên: “Hắc hắc, đây do hai người muốn chết, trách không được người khác.”

Nếu như nói, Trương Văn Trọng cùng Minh Xà và Tiêu Đồ cùng phát động tiến công, hai yêu quái tuyệt không dám nghênh chiến, sẽ lập tức bỏ chạy. Thế nhưng hấn lại tiến công một mình, trong lòng hai yêu quái không khỏi tuôn ra ý nghĩ: “Trước tiên đánh chết tên tiểu tử họ Trương này, sau đó lại bỏ chạy.”

Chính bởi vì có ý niệm như vậy trong đầu, hai tên yêu quái cũng không trốn chạy, trái lại còn nhào tới chỗ Trương Văn Trọng. Muốn tập hợp lực lượng hai tên giết chết Trương Văn Trọng.

Chỉ cần có thể giết chết Trương Văn Trọng, dù bọn hấn không thể phá hư cấm chế trong Vân Thai thị lần này, cũng đủ bù đắp khuyết điểm.

Tuy rằng tự giác cho rằng mình đủ đánh bại Trương Văn Trọng, nhưng hai tên yêu quái rất nhanh liền biết, bọn họ đối với thực lực của Trương Văn Trọng đã đánh giá thấp quá mức.

Ngay khi hai tên vừa bước ra bước đầu tiên, Trương Văn Trọng đã vung tay về phía bầu trời, Long Phượng Trình Tường Ấn và Âm Dương Pháp Kính đồng loạt bị triệu hoán ra, xoay quanh giữa không trung.

Trong tiếng long ngâm phượng đề đình tai nhức óc, kim long cùng thái phượng từ trong Long Phượng Trình Tường Ấn gào thét bay đi, đem trọng lực của dãy núi trong huyện Ấn Ngạc mượn tới, đè ép xuống người hai tên yêu quái.

Hai yêu quái, tuy rằng vẫn bảo lưu tu vi Luyện Hư kỳ, nhưng bởi vì trong trận chiến đấu trước đó, đã tiêu hao rất nhiều yêu lực. Lần này trước ngàn vạn trọng lực, đã bị ép tới hô hấp gấp gáp, khổ không nói nổi. Bất đắc dĩ, bọn hấn chỉ có thể thúc đẩy yêu lực trong cơ thể chống lại. Mà điều này làm uy thế bọn hấn đánh về phía Trương Văn Trọng liền suy giảm thật lớn.

Cùng lúc đó, Âm Dương Pháp Kính cũng hút lấy ánh trăng, hóa thành từng đạo quang thẳng (sợi dây ánh sáng), quấn lên trên người Ngạo Nhân và Sơn Tao. Làm cho thân pháp linh hoạt mẫn tiệp của bọn hấn, bởi vậy mà trở nên chậm chạp.

Pháp bảo Trương Văn Trọng sử dụng, cũng không chỉ là Long Phượng Trình Tường Ấn và Âm Dương Pháp Kính. Ba mươi sáu cây lôi châm đã mượn Cửu Tiêu Lôi Kiếp luyện chế thành, cũng bị hấn phóng ra, hóa thành ba mươi sáu tử sắc lôi điện, vây bọc bên người hai tên yêu quái, một khi bắt được cơ hội, sẽ gào thét bay tới, dành cho hai tên yêu quái một kích mãnh liệt.

Ngay khi hai yêu quái bị ba món pháp bảo lần qua lần lại luống cuống tay chân, một mối ứng phó, Trương Văn Trọng cầm Bàn Long Ngọc Xích trong tay, xuất hiện ngay trước người bọn họ.

“Trần Hi, thương thế của ngươi là ở đâu?” Hấn cũng không vội vã thi triển thế công, mà híp mắt ngắm tới lui trên người hai yêu quái, lại mở miệng hỏi một câu làm mọi người khó hiểu.

“Chân...chân trái.” Trần Hi hầu như vô ý thức hồi đáp.

“Được.” Nương theo lời của hấn, Bàn Long Ngọc Xích trong tay hấn đã đâm về hướng chân trái của Sơn Tao.

Sơn Tao vô ý thức muốn tránh né, nhưng áp lực của ba món pháp bảo ràng buộc, còn kiếm khí sắc bén phun ra từ trong người Trương Văn Trọng, làm gã căn bản không cách nào tránh né. Gã chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn Bàn Long Ngọc Xích xanh biếc dùng một loại tốc độ như nhanh như chậm đâm vào ngay chân trái hấn.

Sơn Tao ném phải đau nhức, nhất thời kêu thảm thiết tức giận mắng: “A...nhân loại đáng chết, cũng dám làm ta bị thương, dám làm ta bị thương.”

Trương Văn Trọng căn bản không để ý tới lời mắng chửi của hấn, tiếp tục hỏi: “Trần Húc, thương thế của ngươi ở đâu?”

“Cánh tay phải.” Đệ tử Phong Sơn phái tên Trần Húc hồi đáp.

“A...” Ngạo Nhân theo sát kêu lên thảm thiết, trên cánh tay phải lại có thêm một vết thương, máu tươi tuôn ra.

Nhìn thấy một màn này, toàn bộ đệ tử Phong Sơn phái đều hiểu được, hẳn đang muốn dùng phương thức “lấy chiêu của người trả lại cho người”, báo thù cho bọn họ.

Còn có dạng phương thức báo thù nào so với chiêu thức này càng sắc hơn, càng dễ hết giận hơn?

Đệ tử Phong Sơn phái nhất thời kích động, không đợi hẳn hỏi, liền ồn ào nói:

“Phía sau lưng, tôi bị tên yêu quái đầy lông kia làm bị thương sau lưng.”

“Tên yêu quái hai tay đầy móng vuốt kia, đã làm bị thương chân trái của tôi.”

“Vết thương của tôi nằm ở thắt lưng bên phải...”

Mỗi khi một đệ tử Phong Sơn phái báo ra vị trí của một vết thương, Bàn Long Ngọc Xích sẽ chuẩn xác đâm ngay vào bộ vị tương ứng trên người hai yêu quái. Làm cho bọn hắn vừa đau đớn vừa cảm thấy phần nộ cùng ghen khuất.

566. Chương 589: Trương Văn Trọng Mạnh Như Thế Nào!

Ngạo Nhân và Sơn Tao tuy rằng cảm thấy ghen khuất, thế nhưng cũng không bởi vậy mà phần nộ đến đánh mất lý trí. Theo bọn hắn xem ra, Trương Văn Trọng dùng loại thủ đoạn như vậy dẫn vật bọn hắn, tuy rằng là một loại thống khổ cực đoan, nhưng đồng dạng cũng là một loại cơ hội. Bởi vì chỉ cần còn sinh mạng, vậy còn có cơ hội bỏ trốn, cả hai không hẹn mà cùng kêu gào lên, điên cuồng nghiền ép yêu lực còn sót lại trong cơ thể, để ứng phó ba món pháp bảo đồng thời còn có thể tránh thoát Bàn Long Ngọc Xích trong tay Trương Văn Trọng đâm tới, thậm chí tìm cơ hội bỏ chạy.

Bất quá cả hai rất nhanh liền phát hiện, loại phương thức công kích như nhanh như chậm này của Trương Văn Trọng cũng không phải dễ dàng né tránh như vậy. Mỗi lần hắn xuất thủ, cả hai yêu quái đều nghĩ rằng mình có thể tránh thoát được nhưng đáng tiếc chính là mỗi một lần bọn hắn né tránh, đều thất bại mà kết thúc. Bàn Long Ngọc Xích trong tay Trương Văn Trọng giống như bị dán chặt, như bóng với hình, vô luận bọn hắn dùng loại phương pháp nào né tránh, đều là vô dụng. Chuyện như vậy nếu như chỉ xảy ra một hai lần thì cũng thôi, nhưng kết quả đều là như vậy, đối với ý chí chiến đấu của cả hai biến thành sự hao tổn cực đại.

Trong mấy phút đồng hồ ngắn ngủi, hai yêu quái đầm máu toàn thân, hầu như khắp người đều là vết thương.

“Tên nhân loại ghê tởm đê tiện, nếu như chúng ta không phải bị trọng thương vì lời nguyên rủa, tu vi tổn hao nhiều, chỉ bằng người làm sao có thể làm bị thương chúng ta? Nếu như lần này ta may mắn không chết, ngày sau nhất định sẽ đem vũ nhục lần này trả lại gấp bội cho ngươi.” Hai yêu quái thở hổn hển từ trong hàm răng rít ra một câu ngoan độc, nếu đặt bình thường, hẳn ý mười phần, làm kẻ khác đáng lên một loại sợ hãi từ sâu trong nội tâm. Nhưng đáng tiếc chính là lúc này bọn hắn đã không còn loại khí phách uy phong với dáng dấp cả người đầy vết thương máu tươi nhễ nhại, quả nhiên có bao nhiêu là chật vật thì có bấy nhiêu.

Dưới tình huống như vậy cho dù có phóng xuất ra câu ngoan độc, không những là không có chút lực chấn nhiếp, trái lại còn chọc cho những đệ tử Phong Sơn phái vây quanh cười ha hả, đã xem câu nói của hắn biến thành một chuyện cười, nghe tiếng cười vang chung quanh, Sơn Tao cũng không thể bảo trì nổi sự lãnh tĩnh, vừa muốn nổ bạo. Thấy tình huống như vậy Ngạo Nhân vội vã dùng truyền âm nhập mật nhìn Sơn Tao nói: “Lão Sơn, bảo trì bình tĩnh, ngàn vạn lần không nên xung động, tên họ Trương này đang chiếm ưu thế tuyệt đối lại không đánh chết chúng ta, lại chọn dùng loại thủ đoạn này để dẫn vật, không phải vì muốn làm tiêu ma ý chí chúng ta, để hắn có thể thi triển thuật thôi miên sao? Nếu như lúc này ngươi không khống chế được tâm tình, chẳng phải sẽ trúng kế của hắn?”

Mặc dù trước kia bọn hắn cũng chưa từng tiếp xúc với Trương Văn Trọng, nhưng qua tình huống sưu tập tình báo, bọn hắn cũng nhận thức rõ hắn. Bọn hắn biết hắn nắm giữ một loại thuật thôi miên thần kỳ,

không chỉ có người thường, dù là người tu chân tu vi thâm hậu, nếu trong lòng đang ở trong tình huống bất ổn cũng sẽ bị hấn thôi miên. Như chương môn Tần Thiên Long của Âm Kiệt phái, cũng không phải bị hấn thôi miên được sao?

May mắn chính là Tần Thiên Long chỉ là thành viên ngoại vi bọn hấn mới thu nhập gần đây, biết được bí mật có hạn, hơn nữa bọn hấn cũng đúng lúc đem hấn diệt khẩu, cũng không để lộ quá nhiều bí mật ra ngoài.

Thế nhưng, so sánh với thành viên ngoại vi như Tần Thiên Long, bí mật do Ngạo Nhân và Sơn Tao nắm giữ, có rất nhiều chuyện không muốn người biết, nếu như thật sự bị Trương Văn Trọng thôi miên, đem bí mật bọn họ hiểu được toàn bộ tiết lộ đi ra, như vậy kế hoạch mà vô số yêu ma của Hỗn Độn Tu La Giới tấn công khổ khổ âm thầm trừ bị mấy ngàn năm, sẽ sớm hấp thụ ánh sáng, nói không chừng kế hoạch này sẽ bị quấy rầy, thậm chí triệt để thất bại. Chuyện như vậy vô luận là Ngạo Nhân hay Sơn Tao cũng không nguyện ý nhìn thấy.

Trải qua sự nhắc nhở của Ngạo Nhân, cuối cùng Sơn Tao cũng đúng lúc bình tĩnh trở lại đồng thời cũng dùng phương pháp truyền âm nhập mật nhìn Ngạo Nhân nói: “Lão Ngạo, tiếp tục như vậy, dù hai chúng ta có thể bảo trì bình tĩnh, nhưng ý chí cũng sẽ bị hấn làm tiêu hao đến mức thấp nhất. Đầu của người xử lý luôn tốt hơn ta, mau nhanh nghĩ biện pháp, vượt qua cửa ải khó khăn lần này...”

Ở cục diện thế này, còn có biện pháp nào tốt để nghĩ? Ngạo Nhân không khỏi nở nụ cười khổ, sớm biết sẽ là loại cục diện này, hấn sẽ không đồng ý để Sơn Tao thừa dịp Trương Văn Trọng phải đối phó ôn dịch tại Vân Thai thị, đánh lén người nhà Trương Văn Trọng.

Nhưng chuyện này cũng không trách được Sơn Tao, không ai dự liệu được bên trong hội sở Mục Mã Trường lại cấu trúc ra pháp trận phòng ngự cường đại như vậy? Ai có thể dự liệu được, những đệ tử Phong Sơn phái chỉ có tu vi Luyện Khí kỳ, Trúc Cơ kỳ lại có một đồng pháp bảo, phù chú cùng đan dược cao phẩm như vậy? Đúng là ngành cứng đem bọn hấn giữ chân lại nơi này để Trương Văn Trọng đúng lúc từ Vân Thai thị quay trở về cứu viện, cũng làm kế hoạch đánh lén nguyên bản có phần thắng rất lớn đã bị thất bại thậm chí còn phải đem tính mạng vùi lại chỗ này, nghĩ tới đây, vùng lông mày Ngạo Nhân không khỏi nhướng lên, trong ánh mắt nhìn Trương Văn Trọng lộ ra vẻ kinh nghi: “Họ Trương này không phải đã sớm dự liệu được chúng ta sẽ đến đánh lén người nhà của hấn? Nếu như thực sự là như vậy, hấn quả thực là đáng sợ...”

Ngay khi Ngạo Nhân miên man suy nghĩ, trong màn đêm vang lên tiếng xé gió, tiếng xé gió rất yếu ớt, người thường căn bản nghe không được, nhưng những người ở đây toàn bộ đều là người tu chân, năng lực cảm quan hơn xa người bình thường, tự nhiên cũng nghe được tiếng xé gió kia.

“Thanh âm này hình như có người đang ngự kiếm phi hành...Lại là ai vậy?” Trần Hi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm đen kịt, không khỏi nắm chặt kiện pháp bảo cuối cùng trong tay, bày ra tư thái muốn nghênh chiến, không chỉ có hấn, toàn bộ đệ tử Phong Sơn phái đều cầm chặt pháp bảo phù chú còn sót lại, hướng nhìn bầu trời, nếu là viện quân của hai yêu quái, bọn họ sẽ liều mạng tia linh lực vừa khôi phục trong cơ thể, niệm tụng chú ngữ thả ra pháp thuật, cùng những yêu quái kia liều mạng.

“Không cần khẩn trương, người tới không phải yêu quái.” Thanh âm Trương Văn Trọng cất lên, so sánh với đệ tử Phong Sơn phái tu vi yếu kém, hấn đã sớm dùng thần thức xác định thân phận của những người ngự kiếm phi hành, kể cả hai yêu quái cũng giống như hấn, đã biết rõ thân phận những người đang tới, sắc mặt bọn hấn trong nháy mắt biến thành tái nhợt như tro nguội, trong bầu trời đêm không một ngôi sao, đột nhiên dần hiện ra từng điểm sáng, chỉ trong chớp mắt, những quang điểm hạ xuống, các đệ tử Phong Sơn phái lúc này mới nhìn thấy rõ, từ trên trời giáng xuống cũng chẳng phải quang điểm gì, mà là người tu chân không chế pháp bảo phi hành đủ loại.

Những người tu chân này sau khi nhận được điện thoại của Trần Nhân, từ Vân Thai thị hay những huyện chung quanh chạy tới, vốn họ còn sợ đến muộn, Trương Văn Trọng và đệ tử Phong Sơn phái sẽ lọt vào độc thủ, nhưng không hề ngờ tới lúc này đập vào mắt họ, Trương Văn Trọng một mình độc chiến hai yêu quái, hơn nữa xem tư thế hấn còn chiếm cứ thượng phong tuyệt đối. Hai yêu quái từng làm họ chịu nhiều khổ sở không hề lại không có chút lực hoàn thủ...Không hề nghi ngờ, một màn như vậy vượt ngoài sự dự liệu của mọi người, những người tu chân không khỏi thất thanh kinh hô lên: “Đây...đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?” Có mấy người vì quá độ sợ hãi mà ngã ra.

Hiển nhiên bọn họ cũng không biết, hai yêu quái sau khi đột phá vòng vây, bởi vì dẫn phát nguyên rửa, do đó bị thụ thương tu vi tổn hao, tuy rằng họ nhìn không ra tu vi hiện tại của hai yêu quái thua xa mấy ngày hôm trước nhưng họ đều hiểu lắm, đây là do hấn gây ra.

“Thật suất khí a...” Các nữ đệ tử các tông phái sắc mặt đều kích động, trong mắt các nàng gương mặt phổ thông của hấn tản ra mị lực khó thể chống cự, nếu không phải vì thực lực của hấn mạnh mẽ, nếu như không phải đang có các chương môn trưởng bồi ở nơi này, nói không chừng bọn họ đã nhào lên nhận thức...

“Vì sao cho ta một loại cảm giác như lời kiếp?” Nghe những người này kinh hô, Trần Hi bọn họ không khỏi ưỡn ngực, giống như những lời khen tặng kia dành cho bọn họ.

Hai yêu quái lúc này biết được tuyệt đối không còn cơ hội sống sót, nghiêng rằng: “Cho dù chết cũng phải kéo theo vài người làm đệm lưng.” Hai yêu quái liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong ánh mắt đối phương nhìn thấy rõ ý tứ.

567. Chương 590+ 591: Triệu Hoán Lôi Kiếp? Quá Nghịch Thiên Rồi.

PS: Hai chương này bên Quidi, bản gốc của tác giả bị thiếu một đoạn, và lại trùng lặp nhau. Mong các bạn thông cảm.

Hồng hoang yêu thú huyết sắc cùng lôi long tử sắc hung hăng đánh vào nhau, tốc độ chém giết của song phương cực nhanh, hơn nữa lại ôm khí thể trước nay chưa từng có, toàn lực hướng đối phương phát động tiến công. Trong mấy phút ngắn ngủi, sự va chạm của song phương không dưới trăm lần.

Sự va chạm kịch liệt hơn trăm lần sản sinh ra tiếng nổ vang đinh tai nhức óc liên tiếp.

Tiếng nổ vang liên miên không dứt, giống như tiếng sấm liên hoàn của đêm mưa ngày hè, không chỉ làm chấn động lỗ tai đau đớn, thậm chí ngay cả mặt đất cũng bị chấn đến rung động lên.

Không chỉ như vậy, Cửu Oán Ác Huyết Kiếp và Cửu Tiêu Lôi Kiếp cũng đối cứng sản sinh sóng xung kích thật mạnh, còn dùng uy thế sét đánh không kịp bưng tai hướng bốn phương tám hướng lan tràn khuếch tán. Không chỉ làm mặt đất trong nháy mắt hiện ra vô số cái hố, thậm chí cả một dãy biệt thự phong cách cổ Trung Quốc từng sừng sững một bên, cùng tiểu viện kiểu Châu Âu, đã trong chớp mắt đã bị sóng xung kích mạnh mẽ thôn phệ, hóa thành một đồng phế tích hoàn toàn đổ sập.

Một mảnh đá vụn cùng bụi bặm mù mịt bốc lên, che phủ toàn bộ hội sở Mục Mã Trường, làm ảnh hưởng đường nhìn của mọi người hoàn toàn.

Cửu Oán Ác Huyết Kiếp biến ảo thành hồng hoang yêu thú lui về phía sau mấy bước, huyết sắc trên người ảm đạm hơn trước rất nhiều. Hiển nhiên, giao phong vừa rồi tuy rằng chỉ ngắn ngủi vài phút, nhưng sự hung hiểm kịch liệt cũng khá cao. Dù là Cửu Oán Ác Huyết Kiếp khiến cho bao người tu chân nghe danh đều phải sợ mất mật cũng bởi vậy mà tổn thất không ít yêu lực.

Nhưng tình huống của Trương Văn Trọng bọn họ cũng không hơn được bao nhiêu.

Lần giao phong vừa rồi, không chỉ làm tiêu hao rất nhiều đan dược cao phẩm, cùng linh tài liệu luyện hóa ra linh khí. Đồng thời hai kiếp số va chạm sản sinh sóng xung kích cực mạnh, chấn đến mức vùng ngực Trương Văn Trọng bọn họ đau đớn, há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Bất chấp chà lau vết máu nơi khóe miệng, Trương Văn Trọng lại lấy thêm vài món linh tài liệu cao phẩm ném vào trong Hỗn Độn Lô, để mau chóng bù đắp linh khí vừa bị hao tổn khi va chạm, ứng phó thế tiến công tiếp theo của Cửu Oán Ác Huyết Kiếp.

Một hồi giao phong vừa rồi, làm Trương Văn Trọng nhìn thấy được hi vọng. Hấn tin tưởng chỉ cần kiên trì tiếp tục, không bao lâu, có thể đem sự cuồng bạo cùng yêu lực bất thường ẩn chứa trong Cửu Oán Ác Huyết Kiếp tiêu hao sạch sẽ. Tới lúc đó, Cửu Oán Ác Huyết Kiếp cũng sẽ tự nhiên tiêu tán.

Ngay khi Trương Văn Trọng vội vàng luyện hóa linh khí, những người tu chân khổng chế pháp bảo phi hành tứ tán trốn chạy khỏi hội sở, cũng quay đầu lại sau tiếng va chạm kinh thiên động địa, nhìn về phía bụi mù tung đầy trời.

Những người này vừa rồi chỉ lo trốn chạy, cũng không nhìn thấy một màn Cửu Tiêu Lôi Kiếp đối kháng Cửu Oán Ác Huyết Kiếp. Cho nên theo bọn họ xem ra, Trương Văn Trọng bọn họ đã chết dưới trận huyết kiếp kinh thể hãi tục kia.

Những người tu chân này, tuy rằng cùng Trương Văn Trọng tiếp xúc thời gian cũng không nhiều, nhưng đã sớm bị nhân cách cùng thực lực của hắn thuyết phục. Lúc này vừa nghĩ hắn đã chết dưới kiếp số, bọn họ không khỏi cảm thấy rất thất vọng và thương cảm: “Trương tiên sinh không chỉ tu vi tinh thâm, nắm giữ nhiều phương pháp luyện chế đan dược, pháp bảo phù chú, khó được nhất chính là nhân phẩm của hắn cũng rất tốt. Một kỳ tài ngút trời như vậy, không ngờ phải chết dưới Cửu Oán Ác Huyết Kiếp. Quả nhiên là trời kỳ anh tài, là tổn thất lớn của tu chân giới a...”

Lời này của những người tu chân, làm Trần Hi và những đệ tử giận tím mặt. Bọn họ trừng đôi mắt đỏ bừng, cảm tức nhìn những người tu chân chung quanh, tê thanh kiệt lực gầm rú: “Không có khả năng, tông chủ không có khả năng chết ở chỗ này. Bọn người các ngươi, đều đang nói bậy, nói bậy.”

Lúc này Lục Hòe đang ở bên người bọn họ, nhìn thấy dáng dấp tâm tình kích động của họ, bùi ngùi thở dài nói: “Ai...Chư vị huynh đệ Phong Sơn phái, ta biết tâm tình các ngươi không dễ chịu. Nói thật, trong lòng ta cũng khó chịu như các ngươi...” Lời của hắn còn chưa hạ xuống, một đạo gió lạnh thổi qua, thổi tung bụi mù bao phủ hội sở Mục Mã Trường. Cũng làm cho một ít người sáng mắt nhìn thấy rõ tình huống bên trong hội sở.

Lúc này có người kinh hô lên: “Mau nhìn, các ngươi mau nhìn, Trương tiên sinh chưa chết.”

“Cái gì? Trương tiên sinh(tông chủ) chưa chết?”

Tin tức thình lình xảy ra này, làm mọi người đều nhanh đưa ánh mắt nhìn về phía hội sở Mục Mã Trường. Quả nhiên Trương Văn Trọng và Minh Xà, Tiêu Đồ còn có ngũ độc yêu đều vẫn còn đứng thẳng. Hơn nữa từ linh lực phát ra ở trên người bọn họ, bọn họ đều còn sống, hơn nữa rất tốt, cũng không có dấu hiệu bị trọng thương.

“Ha ha, tông chủ quả nhiên còn sống.” Trần Hi đầu tiên sững sốt, sau đó thoải mái phá lên cười: “Ta đã biết, cho dù là Cửu Oán Ác Huyết Kiếp, với năng lực của tông chủ, cũng sẽ bình an vô sự.”

Lúc này Lục Hòe cũng há to miệng, không thể tin được một màn nhìn thấy trước mắt, hắn nỉ non nói: “Trương tiên sinh không ngờ kháng cự được Cửu Oán Ác Huyết Kiếp? Đó là Cửu Oán Ác Huyết Kiếp kinh khủng ác độc nha, ai có thể nói cho ta biết, Trương tiên sinh...hắn làm sao làm được?”

Không chỉ có Lục Hòe, những người tu chân còn lại đồng dạng cũng bị một màn làm chấn kinh. Ở trong mắt bọn họ, ngoại trừ chấn kinh thật sâu, còn có hoang mang, mờ mịt cùng không thể tin được.

Bọn họ thể nào cũng nghĩ không ra, Trương Văn Trọng đến tột cùng dùng loại phương pháp thần kỳ nào lại có thể kháng cự được Cửu Oán Ác Huyết Kiếp.

“Chẳng lẽ là mượn lực lượng của phù trận, kháng cự huyết kiếp?” Có người nhìn thấy hắn bày ra Cửu Huyền Chuyển Linh phù trận, trong lòng tràn đầy kinh ngạc suy đoán nói.

Thế nhưng suy đoán này rất nhanh bị người phủ quyết: “Không thể nào? Phù trận này tuy rằng rất tinh diệu, nhưng từ linh khí nó phóng xuất mà xem, phẩm cấp hẳn không cao. Một phù trận như vậy, dù lực phòng ngự kinh người, có thể kháng cự thể tiến công của người tu chân Luyện Hư kỳ hay Hóa Thần kỳ, nhưng muốn kháng cự thể tiến công của Cửu Oán Ác Huyết Kiếp, căn bản là vô căn cứ.”

Cách nói như vậy, chiếm được đại bộ phận người tu chân tán thành.

Rất nhanh, lại có người đưa mắt nhìn Hồn Độn Lô ngay trước người hắn, kinh hô: “Trời ạ, không ngờ là một kiện chuẩn tiên khí? Tính thêm hai kiện trước đó, chuẩn tiên khí trong tay Trương tiên sinh, không ngờ có ba kiện? Tông phái tầm thường, nếu có được một kiện chuẩn tiên khí, cũng đã rất khó lường, sao có thể giống như Trương tiên sinh, đoạt một chút đã lấy ra ba kiện chuẩn tiên khí, các ngươi nói, Trương tiên sinh có phải đang mượn lực lượng của chuẩn tiên khí để kháng cự huyết kiếp?”

Suy đoán này đồng dạng cũng xuất hiện trong đầu không ít người. Bởi vì bọn họ đều nhìn thấy Trương Văn Trọng đang liên tục bỏ vào đủ loại đan dược cao phẩm, linh tài liệu ném vào trong Hồn Độn Lô. Tuy rằng

bọn họ không hiểu ý của Trương Văn Trọng là gì, nhưng nghĩ đến cũng có quan hệ tới việc đối kháng Cửu Oán Ác Huyết Kiếp.

Chỉ là một kiện chuẩn tiên khí thực sự có thể kháng cự được Cửu Oán Ác Huyết Kiếp có uy lực kinh khủng hay sao?

Những người tu chân không hèn mà cùng lắc đầu, theo bọn họ xem ra, đừng nói là một kiện chuẩn tiên khí, dù là mười kiện tám kiện chuẩn tiên khí, cũng chưa chắc kháng cự nổi huyết kiếp.

Nếu như không phải dựa vào chuẩn tiên khí kháng cự, Trương tiên sinh lại dựa vào cái gì để chống lại trận huyết kiếp này?

Nghi vấn như vậy đều xuất hiện trong đầu những người tu chân.

Có thể xuất phát từ lòng hiếu kỳ, cũng có thể xuất phát từ nguyên nhân khác, toàn bộ người tu chân, cũng không tự chủ được thả chậm tốc độ trốn chạy. Bọn họ đều muốn nhìn xem, Trương Văn Trọng đến tột cùng dùng thủ đoạn nào để chống lại trận huyết kiếp làm ai nghe cũng biến sắc.

Ngay lúc này, Trương Văn Trọng đem linh khí được luyện hóa trong Hỗn Độn Lô, truyền vào trong ba mươi sáu lõi châm. Chín con lõi long dữ tợn cực lớn, lần thứ hai từ trong ba mươi sáu lõi châm gào thét bay ra, hướng hồng hoang yêu thú do Cửu Oán Ác Huyết Kiếp biến ảo đánh tới.

Lần này, Trương Văn Trọng muốn đem sự phòng thủ bị động, biến thành chủ động tiến công. Hắn cần tiến công mãnh liệt, ở trong thời gian ngắn nhất làm tiêu hao sạch sẽ yêu lực ẩn chứa trong huyết kiếp.

Chín con lõi long hiện thân, cùng khí thế cường thế cùng bá đạo từ trên người chúng phóng xuất ra, lập tức để người tu chân nhận ra đó chính là Cửu Tiêu Lôi Kiếp hiển hách uy danh.

Trương Văn Trọng không ngờ triệu hồi ra được Cửu Tiêu Lôi Kiếp?

Nguyên bản những người tu chân cũng đã cực độ chấn kinh, lúc này đã triệt để trọn tròn mắt há hốc nhìn chín con lõi long uy phong lẫm lẫm, đừng nói là kinh hô hay hét lên, trong óc họ hoàn toàn đang trống rỗng. Thậm chí còn có một số người vì quá khiếp sợ mà quên thúc đẩy linh lực duy trì pháp bảo phi hành, ở trong trời đêm ngã xuống tới. May là thân thể bọn họ đủ rắn chắc, bằng không sẽ bởi vậy mà ngã chết.

Mãi cho đến khi Cửu Tiêu Lôi Kiếp và Cửu Oán Huyết Kiếp va chạm lần thứ hai, dây dưa cùng nhau, mới có người từ trong khiếp sợ hồi tỉnh lại, sắc mặt trắng bệch, môi run nói: “Cửu Tiêu Lôi Kiếp? Đây...đây thật là Cửu Tiêu Lôi Kiếp?” Trong thanh âm của hắn, lộ vẻ hoài nghi và không thể tin được.

Càng ngày càng nhiều người vừa tỉnh lại, kiểm chế không được lòng khiếp sợ, đều kinh hô lên:

“Ta không nhìn lầm chứ? Cửu Tiêu Lôi Kiếp...Trương tiên sinh thật sự triệu hồi ra Cửu Tiêu Lôi Kiếp?”

“Điều...điều này sao có thể? Cửu Tiêu Lôi Kiếp chính do linh khí thiên địa sinh thành kiếp số, đừng nói là một người tu chân, dù là tiên nhân cũng không khả năng triệu hồi ra Cửu Tiêu Lôi Kiếp đi? Nhưng khí tức của chín con lõi long này, rõ ràng là khí tức của Cửu Tiêu Lôi Kiếp a. Đây...rất cực đang xảy ra chuyện gì?”

“Pháp thuật như vậy cũng thật thái quá, quá nghịch thiên đi thôi?”

“Đây nhất định là tiên pháp, các ngươi đừng quên, Trương tiên sinh là đệ tử thân truyền của tiên nhân, pháp thuật triệu hoán Cửu Tiêu Lôi Kiếp tất nhiên là tiên pháp huyền diệu đến cực điểm, sự phụ của Trương tiên sinh khẳng định không phải là tiên nhân bình thường. Nói không chừng là một vị thiên tiên, thần tiên, hay Đại La Kim Tiên...”

Trong tiếng kinh hô của mọi người, Trương Văn Trọng và Minh Xà, Tiêu Đồ cùng ngũ độc yêu cũng không tự chủ được cắn chặt răng, trên trán nổi đầy gân xanh.

Tình huống tựa hồ có chút không đúng.

568. Chương 592: Mọi Người Đồng Tâm Hiệp Lực.

Cửu Oán Huyết Kiếp không hổ là kiếp số do thượng cổ ác yêu thiêu đốt chính linh hồn của mình dẫn phát, uy lực mạnh, quả nhiên làm kẻ khác trở mắt. Tuy rằng Trương Văn Trọng nương theo Cửu Huyền Chuyển Linh phù trận cùng ba mươi sáu lôi châm, phóng xuất ra Cửu Tiêu Lôi Kiếp, hiể hiể chặn lại Cửu Oán Ác Huyết Kiếp, nhưng trong quá trình này linh khí tiêu hao cũng rất nhiều, mặc dù Trương Văn Trọng đã đem ra Hồn Độn Lô, lại không ngừng luyện hóa đan dược cao phẩm và linh tài liệu biến thành linh khí, thế nhưng độ phát sinh linh khí vẫn không theo kịp tốc độ hao tổn linh khí, uy lực do lôi châm phóng xuất ra Cửu Tiêu Lôi Kiếp đã từ từ yếu bớt, nếu như không nghĩ ra biện pháp, xoay chuyển cục diện, không được bao lâu Cửu Oán Ác Huyết Kiếp sẽ đánh bại Cửu Tiêu Lôi kiếp, đem Trương Văn Trọng và Minh Xà, Tiêu Đồ và ngũ độc yêu thôn phệ, thế nhưng muốn xoay chuyển hoàn cảnh xấu này, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Lúc này, Trương Văn Trọng không chỉ nhanh hơn tốc độ luyện hóa đan dược cao phẩm cùng linh tài liệu, đồng thời còn cùng Minh Xà, Tiêu Đồ cùng ngũ độc yêu kiệt lực phóng xuất ra linh lực và yêu lực bản thân, đi qua Cửu Huyền Chuyển Linh phù trận, truyền vào trong ba mươi sáu lôi châm, không chỉ như vậy, Trương Văn Trọng còn để Long Phượng Trình Tường Ẩn và Bàn Long Ngọc Xích hai kiện pháp bảo chuẩn tiên khí, đem linh khí ẩn chứa bên trong truyền luôn vào ba mươi sáu lôi châm, nhưng loại tình thế ác liệt trước mắt vẫn không có cải thiện gì quá lớn.

Biến hóa trong chiến cuộc, người tu chân vẫn chưa phát hiện, lúc này bọn họ còn đang khiếp sợ vì chuyện Trương Văn Trọng triệu hồi ra Cửu Tiêu Lôi Kiếp, nhưng trường lão các tông phái như bốn người Lục Hộc, cũng nhạy cảm nhìn thấy được điểm này, sắc mặt đều hơi biến đổi, Lục Hộc nhướn mày kinh hô: “Phá hủy, hình như Trương tiên sinh bọn họ không chịu được nữa.”

Đám người Trần Hi nghe vậy cả kinh, vẻ mặt kinh hãi hỏi: “Người nói gì? Tông chủ bọn họ không phải đã triệu hồi ra Cửu Tiêu Lôi Kiếp sao? Sao không chống được?”

Lục Hộc cũng tuyệt đối không nói dối, với ánh mắt hẩn, nhìn vào trong trận trầm giọng nói: “Muốn giúp đỡ Trương tiên sinh bọn họ vượt qua cửa ải khó khăn lần này, cũng chỉ có một biện pháp – cung cấp đủ linh lực cho phù trận kia, nếu như ta không đoán sai, phù trận kia hẳn đang chuyển hóa linh lực của Trương tiên sinh bọn họ cung cấp cho Cửu Tiêu Lôi Kiếp.”

Trần Hi cau mày, sau một lát trầm mặc, bỗng nhiên quay đầu nhìn một gã đệ tử Phong Sơn phái mệnh lệnh: “Trần Văn, người lãnh hai mươi người thủ hộ người nhà tông chủ cùng Vưu, Tô hai vị tiểu thư, cần phải bảo chứng an toàn của họ.”

“Dạ.” Trần Văn cao giọng đáp: “Dù phải trả giá bằng sinh mạng, chúng tôi tuyệt đối sẽ không để họ bị thụ thương.”

Sau đó, hẩn không giải thích được hỏi: “Hi ca, các anh sao? Các anh muốn làm gì?”

“Chúng ta sao...” Trần Hi đưa ánh mắt nhìn về phía hội sở Mục Mã Trường, nói: “Chúng ta đi trợ giúp tông chủ.” Hẩn thu ánh mắt trở về, đảo qua trên người những đệ tử Phong Sơn phái, trầm giọng nói: “Chúng ta có được ngày hôm nay, có thể trở thành người tu chân, đều nhờ tông chủ ban tặng, hiện tại tông chủ đang gặp hiểm cảnh, chúng ta làm sao có thể ngồi yên không lý đến? Ta đã quyết định, trở về Mục Mã Trường trợ giúp tông chủ, về phần các người, nếu như nguyện ý cùng ta đi thì cùng đi, nếu như không muốn ta cũng tuyệt đối không miễn cưỡng...”

Câu nói của Trần Hi liền chọc giận các đệ tử Phong Sơn phái, bọn họ đồng thanh nói: “Anh đang nói gì vậy? Nếu chúng ta bỏ đi như vậy còn là người sao? Không được, chúng ta cũng muốn trở về hội sở, trợ giúp tông chủ một tay, dù trả giá bằng tính mạng, cũng tuyệt đối sẽ không lùi bước.”

“Tốt, tốt, tốt...” Viên mắt Trần Hi lóe ra nước mắt, hẩn hít sâu một hơi, lớn tiếng quát: “Đi.”

“Đi.” Hơn trăm đệ tử Phong Sơn phái cùng kêu lên, một cỗ khí thế liều mạng bất khuất từ trên người bọn họ tuôn ra.

Tuy rằng tu vi của bọn họ đại khái chỉ có Luyện Khí kỳ và Trúc Cơ kỳ, nhưng ở lúc này, cỗ khí thế ngập trời phát ra từ trên người bọn họ, lại làm cho trường lão các tông phái ghé mắt, thậm chí thật sâu chấn động.

“Đám người này, biết rõ là phải đi chịu chết, không ngờ còn có thể biểu hiện dũng cảm như vậy...”

Không ít người tu chân, đều vì cảnh tượng đệ tử Phong Sơn phái bày ra khí thế ngập trời mà cảm khái không ngớt, rất nhanh, Trần Hi đã dẫn theo một đám đệ tử quay trở về hội sở Mục Mã Trường, tránh qua tranh đấu giữa Cửu Oán Ác Huyết Kiếp và Cửu Tiêu Lôi Kiếp, chạy vào Cửu Huyền Chuyển Linh phù trận, nhìn thấy bọn họ đã đi mà quay lại, Trương Văn Trọng không khỏi nhướn mày, hỏi: “Sao các người lại quay lại?”

“Tông chủ, tuy rằng tu vi của chúng tôi thấp, nhưng vẫn muốn giúp đỡ ngài.” Trần Hi thở hổn hển hồi đáp: “Ngài yên tâm, người nhà của ngài cùng Vũ, Tô hai vị tiểu thư đã do hai mươi mấy huynh đệ khác thủ hộ, tuyệt đối không có nguy hiểm, chúng tôi sẽ ở lại đây cùng ngài chiến đấu.” Hơn trăm đệ tử cũng kêu lên nói: “Tông chủ, để chúng tôi cùng ngài chiến đấu.”

Trương Văn Trọng sững sốt, sau đó quyết định chủ ý, cao giọng phá lên cười, nói: “Tốt, các người đều lưu lại, để chúng ta cùng sống cùng chết.” Trương Văn Trọng vừa vội vàng luyện hóa linh tài liệu cao phẩm, vừa hướng đệ tử Phong Sơn phái hạ chỉ lệnh, để cho bọn họ đứng vào những vị trí tương ứng trong trận pháp, lại từ trong Càn Khôn Hồ triệu hồi rất nhiều linh tài liệu ném cho bọn họ, phân phó: “Các người lập tức dùng luyện đan thuật do ta truyền thụ, luyện hóa những linh tài liệu này, đạt tới mức thành linh khí, đưa vào trong phù trận.”

“Dạ.” Trần Hi bọn họ cùng trầm giọng đáp, lập tức dựa theo sự phân phó của hắn, bắt đầu luyện hóa linh tài liệu, mặc dù tu vi của họ rất thấp, nhưng cũng học được thuật luyện đan, nên cũng tạo được chút tác dụng, mặc dù không thể lập tức xoay chuyển hoàn cảnh xấu, nhưng cũng làm cho thế cục vốn đang ác liệt xuất hiện dấu hiệu hòa hoãn.

Những người tu chân lúc này đã chạy tới khu vực an toàn, nhìn thấy tình huống bên trong hội sở, không ít người trong lòng đầy cảm khái nói: “Hơn trăm đệ tử thêm vào chiến cuộc, tựa hồ cũng không có bao nhiêu tác dụng...theo tình huống này phát triển, bọn họ và Trương tiên sinh e rằng...Ai, nghĩ lại Phong Sơn phái có tiên nhân làm chỗ dựa, tinh hoa một phái phải chôn vùi dưới Cửu Oán Ác Huyết Kiếp này.”

Những người này thở dài, làm đám người Lục Hòe chột nhướn mày, trong ánh mắt hiện lên một đạo tinh mang, đem người vừa nói tóm lên, lớn tiếng chất vấn: “Người vừa nói gì?”

Người này hoảng sợ, không dám chậm trễ vội vàng hồi đáp: “Ách...ta nói, ta nói tinh hoa Phong Sơn phái, sẽ chôn vùi dưới Cửu Oán Ác Huyết Kiếp...”

Lục Hòe quát to: “Không phải câu này, là câu trước.”

Người kia sững sốt, mới nhớ lại vừa rồi những gì mình đã nói qua, vội vàng đáp: “Câu phía trước? Ức, ta nói, Phong Sơn phái tốt xấu cũng là môn phái có tiên nhân làm chỗ dựa...”

“Không sai, Phong Sơn phái tốt xấu cũng là môn phái có tiên nhân làm chỗ dựa...” Lục Hòe lặp lại, lập tức buông tay, hướng đệ tử Linh Xu phái bên cạnh, hô to: “Chúng đệ tử nghe lệnh, theo ta trở về hội sở Mục Mã Trường, hiệp trợ Trương tiên sinh và Phong Sơn phái, đối kháng Cửu Oán Ác Huyết Kiếp.”

Trưởng lão các tông phái đều là người có kinh nghiệm xử thế phong phú, vừa nghĩ lại câu hỏi của Lục Hòe, đại bộ phận mọi người liền tỉnh ngộ, vội vàng tự dẫn theo đệ tử quay về hội sở Mục Mã Trường. Một ít người tuy rằng không hiểu, nhưng nhìn nhiều người quay về hội sở, sau thoáng do dự cũng tuyển chọn đi theo. Mấy ngàn người trở về hội sở Mục Mã Trường, do Trương Văn Trọng phân phó, đều đem linh lực trong thân thể toàn bộ truyền vào Cửu Huyền Chuyển Linh phù trận, có họ giúp đỡ, chiến cuộc nguyên bản đang ở trong hoàn cảnh xấu lập tức liền được biến đổi.

569. Chương 593: Đánh Bại Cửu Oán Ác Huyết Kiếp!

Hơn trăm tông phái, mấy ngàn người tu chân cùng nhau phóng xuất ra linh lực hội tụ, cường thế gia nhập, không chỉ trong nháy mắt bù đắp linh khí bị hao tổn, thậm chí còn giúp cho lôi châm triệu hồi Cửu Tiêu Lôi Kiếp, uy lực cũng đề thăng trên diện rộng.

Biểu hiện trực tiếp nhất chính là hình thể chín con lân long chợt tăng gấp đôi, dáng dấp cũng biến thành thêm dữ tợn, chín con lân long vốn đã uy vũ khi đối kháng cùng hồng hoang yêu thú do Cửu Oán Ác Huyết Kiếp biến ảo, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì cục diện giằng co, thế nhưng hiện tại, có linh lực cường thế trợ giúp, thể tiến công của chín con lân long ở trong nháy mắt đã biến thành mãnh liệt, làm đầu hồng hoang yêu thú liên tiếp bại lui, chật vật bất kham.

Vừa mới bắt đầu, những người tu chân tuy rằng làm theo lời phân phó của Trương Văn Trọng, đem linh lực bản thân truyền vào trong Cửu Huyền Chuyển Linh phù trận, nhưng cũng không biết mục đích cùng ý nghĩa khi làm như vậy, thẳng đến lúc này khi bọn hắn nhìn thấy uy lực của Cửu Tiêu Lôi Kiếp, chính bởi vì có linh lực của bọn họ mà trở thành mạnh mẽ, mới hiểu được mệnh lệnh nghe có vẻ hoang đường của hắn kỳ thực là có thâm ý.

Những người tu chân duy trì thả ra linh lực đồng thời cũng nhin không được cảm khái trong lòng nói nhỏ:

“Ta vốn tưởng rằng đây là một phù trận phòng ngự, hiện tại mới biết được nguyên lai là một Chuyển Linh phù trận, thật không nghĩ tới, loại Chuyển Linh phù trận được tu chân giới công nhận rất nhỏ yếu không có tác dụng gì không ngờ còn có thể dùng như vậy...”

Không ít trưởng lão lĩnh đội của các tông phái đều đang tính toán trong lòng, sau này phải để đệ tử nghiên cứu Chuyển Linh phù trận, gia tăng nghiên cứu trận pháp, chỉ là Chuyển Linh phù trận có thể trở thành dự bị để giúp yếu thắng mạnh.

Ngay khi họ còn đang cảm khái, tranh đấu giữa Cửu Tiêu Lôi Kiếp và Cửu Oán Ác Huyết Kiếp cũng đã đi tới giai đoạn cuối cùng.

Dưới thế tiến công mãnh liệt uy lực đại trưởng của Cửu Tiêu Lôi Kiếp, yêu lực cuồng bạo bất thường ẩn chứa trong Cửu Oán Ác Huyết Kiếp cuối cùng cũng bị hao tổn hầu như không còn, đầu hồng hoang yêu thú dáng dấp dữ tợn không ai bì nổi sau một tiếng rống giận không cam lòng, hóa thành một mảnh bột mịn huyết sắc.

Cửu Oán Ác Huyết Kiếp, bị đánh bại!

Một cỗ gió lạnh thổi tới, thổi tán phiến huyết sắc bột mịn thật nhanh, hoàn toàn biến mất trên thế giới này.

Xác định Cửu Oán Ác Huyết Kiếp đã tiêu tán, Trương Văn Trọng mới từ từ học ra một hơi, một cỗ cảm giác mệt mỏi rã rời nảy lên trong lòng, thậm chí làm cho hắn cảm thấy chung quanh như có có chút xoay tròn.

Trận tranh đấu vừa rồi, có thể nói hung hiểm không gì sánh được, Trương Văn Trọng dốc hết toàn bộ linh lực, tinh thần khẩn trương cao độ, cho nên lúc đó không có cảm giác gì, nhưng ngay khi hắn xác định phe mình đã thắng lợi, tinh thần hắn thư giãn xuống tới, cảm giác mệt mỏi uể oải tự nhiên liền nảy lên trong lòng.

Trương Văn Trọng vội cầm Bàn Long Ngọc Xích chống xuống đất, lập tức lấy ra một bình dược, mở nắp bỏ mấy viên đan dược vào trong miệng.

Hương thơm của đan dược vừa vào miệng, một cỗ cảm giác ấm áp lập tức từ trong khoang miệng khuếch tán khắp toàn thân, không chỉ làm cảm giác mệt mỏi biến mất, đồng thời làm linh lực đã khô kiệt của hắn có được sự bổ sung.

Trương Văn Trọng ném bình dược cho Minh Xà, nói: “Bên trong còn vài viên đan dược, mấy người các ngươi cứ phân nhau.” Sau đó lại gọi Trần Hi cùng các đệ tử đến trước người, lấy thêm bình dược giao vào trong tay bọn họ, phân phó: “Các ngươi tự ăn đan dược khôi phục linh lực, còn lại đưa cho các bằng hữu giúp chúng ta thoát ly hiểm cảnh.”

Bọn họ không có lý do gì mất hứng, Trương Văn Trọng đưa đan dược cho bọn họ, toàn bộ đều là tứ phẩm đan dược, đối với đệ tử Phong Sơn phái mà nói, tứ phẩm đan dược cũng xem như không quá trân quý thế nhưng đối với đệ tử các tông phái mà nói, cho tới bây giờ chỉ mới được nghe nhắc tới chứ chưa từng được nhìn thấy, thậm chí có một ít nhân vật cấp bậc trưởng lão cũng chưa từng dùng qua đan dược tứ phẩm.

Lúc vừa mới bắt đầu, có mấy trưởng lão dẫn đội của các tông phái, nguyên bản còn muốn giả vờ chối từ một phen, mà khi bọn họ thấy đệ tử Phong Sơn phái đưa tới cũng không phải nhất hay nhị phẩm đan dược, mà là đan dược tứ phẩm, lập tức liền thay đổi chủ ý, liền không tiếp tục chối từ, trái lại giống như là ngạnh đoạt, từ trong tay đệ tử Phong Sơn phái đoạt lấy những đan dược này, chăm chú túm trong tay, rất sợ Trương Văn Trọng sẽ đột nhiên thay đổi chủ ý ra lệnh cho các đệ tử Phong Sơn phái thu hồi trở lại.

Không chỉ như vậy, bọn họ còn hướng đệ tử của mình ra lệnh: “Đem đan dược các người lĩnh được, đều giao cho chúng ta, tu vi các người không đủ, dùng đan dược nhất, nhị phẩm thì được rồi, đan dược tứ phẩm các người ăn xong cũng chỉ lãng phí.”

Mắt nhìn đan dược tứ phẩm tới tay, trong nháy mắt biến thành đan dược nhất, nhị phẩm, đệ tử các tông phái rất thất vọng, nhưng thất vọng thì thất vọng, bọn họ cũng không dám vi phạm mệnh lệnh trưởng lão, chỉ đành lưu luyến đem đan dược tứ phẩm giao lại cho trưởng lão trong tông phái.

Trong quá trình này, không ít người tu chân đều đưa ánh mắt ước ao, nhìn vào đệ tử Phong Sơn phái, trong lòng thầm nói: “Nhìn đệ tử của Phong Sơn phái, cho dù chỉ có tu vi Luyện Khí kỳ, đan dược tứ phẩm cũng được ăn thoải mái, giống như ăn đường đậu, lại nhìn chúng ta, tuy rằng đã có tu vi Kim Đan kỳ, nhưng chỉ được dùng đan dược nhất, nhị phẩm, người so với người, quả nhiên là tức chết người, nếu không phải chúng ta đã gia nhập tông phái, nếu không phải rời khỏi tông phái là điều tối kỵ trong tu chân giới, chúng ta thật sự rất muốn gia nhập trở thành môn hạ của Phong Sơn phái a...”

Tuy rằng những người tu chân có môn có phái, không còn cơ duyên bá nhập Phong Sơn phái môn hạ, thế nhưng đối với những tán tu, Phong Sơn phái có tiên nhân làm chỗ dựa, có tài lực hùng hậu không thể nghi ngờ trở thành tuyển chọn tốt nhất với bọn họ.

Nhất là khi tin tức Lưu Phong Huy được Trương Văn Trọng thu làm đệ tử truyền ra ngoài, những tán tu bên trong tu chân giới giống như gặp được hi vọng, trong những người sau đó bọn họ từ bốn phương tám hướng vọt tới huyện Ấn Ngạc, kỳ vọng mình cũng gặp may mắn như Lưu Phong Huy.

Đối với những tán tu, có thể trở thành đệ tử Trương Văn Trọng tự nhiên là chuyện không thể tốt hơn, nếu như nguyện vọng này không thỏa mãn được, trở thành đệ tử phổ thông của Phong Sơn phái cũng là một chuyện rất không tệ, thậm chí dù là ngoại môn đệ tử, cũng chưa chắc không thể tiếp thu.

Trong khoảng thời gian ngắn, Phong Sơn phái trở thành bánh trái thơm tho trong mắt các tán tu và đệ tử các phái. Việc này đều nói sau, bây giờ vẫn còn chưa thể nhìn ra.

Sau khi xuất ra đan dược để Trần Hi bọn họ phân phát cho mọi người, Trương Văn Trọng liền cất bước đi tới địa phương hai yêu quái vừa mới lưu lại.

Ngạo Nhân và Sơn Tao đã sớm bị thiêu hủy đến vô tung vô ảnh, thậm chí nửa điểm tro tàn cũng không lưu lại.

Tuy rằng Trương Văn Trọng biết, Ngạo Nhân và Sơn Tao vừa sử dụng thượng cổ ác yêu bí pháp, thiêu đốt linh hồn triệu hồi ra Cửu Oán Ác Sát Kiếp, nhưng hắn vẫn nhắm mắt lại, niệm tụng chú ngữ.

Trong tiếng chú ngữ, vài điểm sáng màu vàng và trắng lóe ra, giống như những con đom đóm, xoay quanh ngay trước mặt Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng vươn tay phải đặt ngay trước ngực, vài điểm sáng vàng và trắng lập tức rơi vào trong bàn tay hắn.

“Suy đoán của ta quả nhiên không sai, ở chỗ này đích thật có lưu lại một ít linh hồn của Ngạo Nhân và Sơn Tao sau khi thiêu đốt, bên trong linh hồn ghi lại một ít tin tức hữu dụng...” Trong lòng Trương Văn Trọng thầm nghĩ, năm ngón tay nhẹ nhàng hợp lại, vài điểm sáng màu vàng và màu trắng lập tức bị hút vào trong thân thể hắn, hắn nhắm hai mắt lại, dùng thần thức đi tiếp xúc, hấp thu tin tức lưu lại trong những điểm sáng.

Mấy hình ảnh sứt mẻ xuất hiện bên trong đầu hắn.

Hình ảnh thứ nhất, là một mặt đất tràn đầy huyết sắc, rải đầy chân tay bị cụt, một yêu quái đáng dấp xấu xí hung tàn ngồi xổm trên đồng thi thể, giương răng nanh cắn xé nuốt ăn những thi thể kia.

Trương Văn Trọng thầm nghĩ: “Đây là...Tu La Luyện Ngục Giới? Xem ra, Ngạo Nhân và Sơn Tao quả nhiên từ bên trong Tu La Luyện Ngục Giới chuẩn ra tới.”

Hình ảnh thứ hai, là do một đồng thi thể yêu quái xếp thành gò núi trên một tòa núi cao, có khoảng mười người không thấy rõ mặt đang đứng, mà bốn phía ngọn núi lại vây quanh vô số yêu quái đang tâm tình sục sôi, vùng tay hô to.

Tuy rằng những người đứng trên gò núi không thể nhìn thấy rõ gương mặt, nhưng Trương Văn Trọng vẫn nhận thức ra người đứng đầu tiên: “Người này không phải chính là nữ tử áo trắng thần bí kia sao? Bọn họ đang làm gì? Lẽ nào...đang tuyên thệ trước khi xuất quân sao?”

570. Chương 594: Yêu Ma Muốn Trở Về Nhân Gian?

Vài điểm cận linh hồn của Ngạo Nhân và Sơn Tao ghi lại tin tức vừa lộn xộn vừa có hạn, Trương Văn Trọng căn bản không thể thu được tình huống hữu dụng gì trong đó.

Tuy rằng kết hợp vài điểm cận linh hồn cùng tin tức từ chỗ Tàn Thiên Long, Trâu Bằng cùng với Cửu Anh mà xem, yêu ma bị phong ấn bên trong Hỗn Độn Tu La Giới hẳn đang mưu đồ bí mật một hồi đại sự, nếu như hần không đoán sai, những yêu ma đang muốn phá phong ấn, trở về nhân gian.

Nếu như thực sự để yêu ma bị phong ấn trong Hỗn Độn Tu La Giới quay trở về nhân gian, như vậy đối với toàn bộ sinh linh trong nhân gian mà nói, không thể nghĩ ngờ sẽ là một hồi họa kiếp, thậm chí hoàn toàn có thể xưng là ngày tận thế.

Tuy rằng đoán được ý đồ của yêu ma trong Hỗn Độn Tu La Giới, nhưng muốn ngăn cản bọn hần cũng không phải là một chuyện dễ dàng, nguyên nhân là do hiện nay hần nắm giữ quá ít tình báo.

Cũng không biết những yêu ma chuẩn bị dùng loại phương pháp nào, vào lúc nào sẽ phá tan phong ấn, cũng không biết hiện tại đã có bao nhiêu yêu ma giống như Cửu Anh, Ngạo Nhân và Sơn Tao như vậy, lặng yên không một tiếng động ẩn núp trong nhân gian, không biết trong thế giới hiện nay, có bao nhiêu người giống như Tàn Thiên Long của Âm Kiệt phái, đã bị yêu ma dùng cường bức lợi dụ thủ đoạn thu phục trở thành kẻ nằm vùng tay sai...

Ở dưới tình huống hoàn toàn không biết được gì, Trương Văn Trọng đúng thật là hữu tâm mà vô lực.

Đột nhiên trong lúc này, hần lại chờ mong đám yêu ma bên trong Hỗn Độn Tu La Giới chuẩn ra nhân gian, có thể đến thêm mấy tên trả thù cho Ngạo Nhân và Sơn Tao, như vậy hần có cơ hội hỏi ra được thêm tình báo, mà không phải giống như bây giờ, đối với tất cả tình báo chỉ có kiến thức nửa vời.

“Nếu như tiếp tục cho ta gặp được yêu ma từ trong Hỗn Độn Tu La Giới chuẩn ra, ta phải hấp thụ giáo huấn lần này, sẽ không cho bọn hần thiêu đốt chính linh hồn như vậy.” Trong lòng hần tự nói thầm.

Từ lúc hần niệm tụng chú ngữ, để cận linh hồn của hai yêu quái hiện hình, những trưởng lão các tông phái có mặt cũng đã biết hần muốn thu thập tin tức tình báo, cho nên trong toàn bộ quá trình, bọn họ không những bảo trì an tĩnh, còn cường chế đệ tử phải duy trì yên lặng, hiện tại bọn họ đang nghĩ đủ biện pháp lấy lòng hần, những gì làm hần có thể ác cảm, đều phải nghiêm ngặt ngăn chặn.

Giờ khắc này nhìn thấy hần mở mắt, hần đã tìm tòi xong tin tức của hai yêu quái, bọn họ mới bước tới hiệu kỳ dò hỏi: “Thế nào Trương tiên sinh, có phát hiện gì không? Hai tên yêu quái đến tột cùng có thân phận gì? Vì sao muốn đối nghịch với Phong Sơn phái?”

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Linh hồn của hai yêu quái ẩn chứa tin tức vừa ít ỏi vừa rối loạn, căn bản không thể thu được tin tức hữu dụng...”

Trương Văn Trọng cũng không đem tin tức yêu ma trong Hỗn Độn Tu La Giới muốn phá tan phong ấn quay về nhân gian nói cho các trưởng lão những tông phái, bởi vì chuyện này nghe được thật làm người ta kinh sợ, không thể tưởng tượng nổi, hiện nay chỉ mới là suy đoán của hần, cũng không có căn cứ xác thực.

Dù hẳn đem toàn bộ việc này nói ra, phỏng chừng sẽ không có bao nhiêu người chịu tin tưởng, vì vậy trước khi thu được chứng cứ chứng minh suy đoán của hẳn, hẳn cũng sẽ không đơn giản đem việc này nói cho người của tông phái khác.

Ngay lúc này, trưởng lão của Phách Kiếm Tông đột nhiên nhớ tới một việc, vội vã nói: “Ta nhớ rồi, lúc đó chúng ta phát hiện hai yêu quái bên trong trường trung học đệ ngũ tại Vân Thai thị, bọn hẳn hình như đang tìm kiếm thứ gì bên trong trường học, Trương tiên sinh, ngài nói chuyện này có quan hệ gì tới lai lịch và mục đích của bọn chúng hay không?”

Trước đó tuy rằng Trương Văn Trọng nghe được Trần Nhân nói hai yêu quái bị phát hiện bên trong trường trung học tại Vân Thai thị, nhưng đối với tình huống cụ thể cũng không quá rõ ràng, hơn nữa lúc đó hẳn còn đang bận rộn đối kháng trận ôn dịch bộc phát trong Vân Thai, cho nên cũng không quá lo lắng quan tâm tới việc này, lúc này khi hẳn nghe được trưởng lão của Phách Kiếm Tông nói vậy, liền hướng vị lão giả râu tóc trắng xóa hỏi kỹ sự tình trải qua, cùng một ít phương diện vấn đề chi tiết.

Trí nhớ của vị trưởng lão Phách Kiếm Tông khá tốt, đã đáp lại toàn bộ những câu hỏi của hẳn.

Sau khi nghe xong ông ta trả lời, hẳn hít mắt lại nói: “À...ông nói không sai, bên trong trường trung học đệ ngũ Vân Thai sợ rằng phải có thứ gì đó, có liên quan tới lai lịch và mục đích của hai yêu quái.”

Trưởng lão Phách Kiếm Tông tuy rằng tuổi tác đã cao, nhưng tính cách cũng không hề ổn trọng, vừa nghe hẳn nói vậy liền kêu lên: “Vậy còn chờ cái gì? Chúng ta mau nhanh trở về Vân Thai thị, tìm kiếm trong trường học thử xem, không tìm không được thứ liên quan đến mục đích của hai yêu quái.” Những trưởng lão khác cũng đều gật đầu phụ họa, hơn một ngàn người đều định đem ra pháp bảo phi hành bay trở lại Vân Thai.

“Chờ một chút.” Nhìn thấy bọn họ đem ra pháp bảo phi hành, thậm chí có mấy người động tác nhanh nhẹn đã nhảy lên trên pháp bảo, Trương Văn Trọng vội vàng gọi họ trở lại.

“Làm sao vậy?” Những người này đều tạm dừng động tác, quay đầu về mặt vô cùng kinh ngạc nhìn hẳn, không giải thích được hỏi: “Trương tiên sinh chẳng lẽ còn có gì cần phân phó sao?”

Trương Văn Trọng chỉ lên bầu trời đã sắp sáng, cười khổ nói: “Hiện tại trời sắp sáng, nếu như mấy ngàn người chúng ta dùng pháp bảo phi hành bay đi Vân Thai thị, dù không muốn làm người khác chú ý cũng khó khăn.”

Lúc này mọi người mới nhớ ra, mặt lộ vẻ xấu hổ nói: “Chúng tôi thật đúng không có chú ý tới trời đã bắt đầu sáng...”

Trương Văn Trọng gọi Trần Hi đến, hỏi: “Có biện pháp nào tìm đủ xe cộ đưa chúng ta đến Vân Thai không?”

Trần Hi vỗ ngực nói: “Yên tâm, tông chủ, chuyện này giao cho tôi đi làm, tuyệt đối ổn thỏa.” Hẳn liền xoay người đi an bài việc này.

Trần Hi rời đi không bao lâu, hơn hai mươi đệ tử Phong Sơn phái cùng Trần Văn đã đưa người nhà Trương gia và Vưu Giai, Tô Hiểu Hồng quay lại hội sở.

Gương mặt họ vô cùng tức giận, hiển nhiên đối với chuyện hẳn buộc họ rời đi, thậm chí vô cùng bất mãn đối với việc Tiêu Đồ và Minh Xà đánh ngất bọn họ, sau một phen chân thành giải thích cùng khuyên bảo của hẳn, sự tức giận trong lòng họ cũng đã tiêu tán vô hình, lại bắt đầu quan tâm tới trạng huống thân thể của hẳn.

Hiệu suất làm việc của Trần Hi rất cao, chỉ chớp lát có hơn mười chiếc xe bus chạy đến hội sở Mục Mã Trường.

Nhìn thấy một mảnh phế tích hỗn độn bên trong hội sở, những tài xế lái xe bus rất kinh ngạc.

“Hội sở Mục Mã Trường bị làm sao vậy? Vì sao trong một đêm lại biến thành phế tích?”

“Má ơi, không phải bị người hủy đi đó chứ? Ai có gan lớn như vậy, lại dám hủy hội sở Mục Mã Trường?”

Những tài xế này tuy rằng không mở miệng hỏi, nhưng trong lòng không ngừng suy đoán, mà sự suy đoán của họ đã sau vài ngày thời gian, truyền khắp toàn bộ huyện Ân Ngạc thậm chí cả mấy huyện chung quanh, cũng nghe những lời đồn này xuất hiện.

Những xe bus này, đều là Trần Hi đi qua quan hệ, từ huyện công ty vận chuyển hành khách bên trong huyện Ân Ngạc điều tạm tới, cũng bởi vì chuyện này nên việc vận chuyển của công ty gặp khó khăn, đều phải dùng một ít xe đồ thay thế.

Ngay lúc lên xe rời đi, Trương Văn Trọng lưu Trần Hi cùng một ít đệ tử Phong Sơn phái ở lại huyện Ân Ngạc, để bọn họ giải quyết hậu quả tối hôm qua. Tuy rằng hội sở Mục Mã Trường nằm vùng ngoại ô, dân số thưa thớt, nhưng cũng không thể bài trừ cũng có dân thường nhìn thấy được chuyện xảy ra đêm qua, chính vì thế hần mới đem Chúc Do Thuật truyền thụ lại cho Trần Hi bọn họ, để bọn họ giải quyết tốt hậu quả.

Hơn mười chiếc xe bus nối tiếp nhau xếp thành hàng, quả nhiên có chút chấn động, cũng không biết dọc đường đã hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt.

Bởi vì trận ôn dịch tại Vân Thai đã được khống chế, đồng thời được dập tắt, cho nên Vân Thai thị cũng đã giải trừ trạng huống cách ly, nhưng mỗi một người ra vào Vân Thai thị, vẫn phải tiếp thu kiểm tra đơn giản, vì vậy khi hơn mười chiếc xe bus chở theo hơn một ngàn người tu chân đi vào thành phố, cũng phải ngừng lại tiếp nhận kiểm tra.

Nhìn số người trên xe bước xuống, nhân viên công tác phụ trách kiểm tra đều trợn tròn mắt. Nhất là trong số những người này, còn có không ít người mặc đạo bào, tăng bào thậm chí cổ trang, có vẻ rất quỷ dị kỳ.

May mắn chính là bộ kiểm cùng pháp bảo đều được họ giấu đi, bằng không bất luận kẻ nào nhìn thấy mấy ngàn người cầm theo bảo kiếm sáng loáng, chỉ sợ phản ứng đầu tiên sẽ là báo cảnh sát.

Nhưng đối với Trương Văn Trọng, những nhân viên công tác đều nhận thức, hơn nữa với việc hần lấy thân thử độc, hầu như chỉ dựa vào chuyện này đã trị hết trận ôn dịch, bọn họ vừa kính ngưỡng vừa sùng bái.

Vì vậy những người này vừa vội vàng tiến hành kiểm tra cho mọi người, vừa hiếu kỳ hỏi hần lai lịch của những người tu chân kia.

“Bọn họ sao...” Hần không có khả năng nói họ đều là người tu chân, đành viện cớ nói: “Bọn họ đều là nhân sĩ tôn giáo, nghe nói tình hình bệnh dịch trong Vân Thai thị, nên từ toàn quốc chạy tới, các vị xem, họ là đạo sĩ, hòa thượng, còn mặc cổ trang là cư sĩ tu hành tại gia, về phần những người mặc âu phục hay thường phục...”

Một nhân viên công tác chợt tiếp lời: “Tôi biết, tôi biết, bọn họ đều là thần phụ của đạo Thiên Chúa?”

“Thông minh.” Trương Văn Trọng ha ha cười, hỏi: “Thế nào, kiểm tra xong rồi chứ? Chúng tôi có thể đi sao?”

“Kiểm tra xong, cũng không có vấn đề gì, có thể cho đi.” Theo câu nói, lan can ngăn trên đường chậm rãi nhấc lên, hơn mười xe bus nối đuôi nhau đi vào khu vực Vân Thai thị.

571. Chương 595: Thần Thức Cường Hãn Phi Nhân Loại

Khi hơn mười xe bus dừng lại trước cửa trường trung học đệ ngũ Vân Thai, sắc trời đã sáng. Tuy rằng đêm qua đã trải qua sự khủng hoảng vì cho rằng động đất, nhưng bởi chính phủ đúng lúc đứng ra trấn an, hơn nữa trận ôn dịch tàn sát bữa bãi cũng đã chiếm được khống chế, cho nên người đi đường cũng đông hơn một ít. Còn hơn mấy ngày trước đây lạnh lùng vắng vẻ, quang cảnh như cõi chết, lại thêm vài phần sức sống cùng nhân khí. Tuy rằng rất nhiều đơn vị cùng công ty trong Vân Thai thị đều đã khôi phục công tác đi làm bình thường, nhưng những trường học vẫn còn đang cho nghỉ phép. Dù sao trường học là nơi có nhân khẩu rất nhiều, khi trận ôn dịch còn chưa hoàn toàn hết hần, ai cũng không dám đem tính mạng cùng sức khỏe của học sinh đi ra mạo hiểm. Trường trung học đệ ngũ Vân Thai tự nhiên cũng không ngoại lệ, bên trong vườn trường rộng lớn lạnh lùng trống trải, không có một bóng người. Ở sáng sớm mùa đông, lộ ra hàn ý thật âm lãnh. Nhìn thấy hơn mười chiếc xe bus dừng ngay trước cửa, mấy ngàn người gương mặt lẫn

ăn mặc đều khác nhau bước xuống, giống như nước thủy triều tràn xuống tới, đem cửa trường vây quanh, bảo vệ trường hoảng sợ vội vã vươn đầu ra hỏi: “Các vị là ai? Chạy tới cửa trường học làm gì?”

Tôn đại gia cũng vừa trở lại trường làm việc hôm qua, mấy ngày trước khi trận ôn dịch tàn sát bữa bãi, hắn cùng cư dân trong Vân Thai thị đều ở lại trong nhà không dám đi ra. Thẳng đến khi biết được ôn dịch đã bị ngăn chặn, mới quay trở về làm việc. Ngay khi hắn vừa lên tiếng, vài chiếc xe cảnh sát hú còi chạy tới. Từ trên xe bước xuống, chính là người phụ trách Đặc Cần tổ Lâm Phong nghe tin chạy tới hiệp trợ, cùng các thành viên trong tổ. Ngoài ra còn có Trần Nhân và đệ tử Phong Sơn phái. Từ xa xa, Lâm Phong đã nghe thấy tiếng kêu của Tôn Đại Gia. Cho nên khi xuống xe, hắn chào Trương Văn Trọng liền đi nhanh tới trước cửa, nhìn viên bảo vệ nói: “Đại Gia, phiền ông mở cửa một chút. Chúng tôi hoài nghi bên trong trường tiềm tàng căn nguyên gây bệnh ôn dịch, cần tiến hành kiểm tra một phen, triệt để tiêu độc!”

Tôn Đại Gia bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, cả người nhịn không được run rẩy lên, run run nói: “Anh...anh nói gì? Bên trong trường tiềm tàng căn nguyên bệnh ôn dịch sao?”

“Phải.” Lâm Phong gật đầu nói, lập tức chỉ Trương Văn Trọng đang đứng bên cạnh: “Ông dù không tin lời tôi, cũng có thể tin tưởng Trương giáo thụ chứ?”

Mấy hôm nay Tôn Đại Gia ở trong nhà xem tin tức trên ti vi đều là liên quan tới Trương Văn Trọng. Cho nên khi nhìn thấy hắn, liền đã nhận ra. Trong lòng không khỏi lộ bộp, chỉ cảm thấy một cổ hàn khí nhất thời truyền khắp toàn thân. Gương mặt già nua lộ vẻ khổ sở, lại không ngừng oán mình: “Bên trong trường không ngờ có căn nguyên bệnh ôn dịch sao? Vậy...vậy...tôi chẳng phải gặp nguy hiểm? Sớm biết như vậy mình không nên sớm về trường nha. Xong, xong, lần này toàn bộ xong...” Thấy hắn run rẩy, Lâm Phong còn nói thêm: “Đại Gia, phiền phức ông mở cửa.”

“Tôi...” Hắn khổ sở nói: “Tôi không có sức đứng lên...”

Thật vất vả mở được cửa trường, Tôn Đại Gia đã được mấy thành viên Đặc Cần tổ mang đi. Bọn họ không phải muốn làm khó hắn, chỉ là muốn an ủi hắn, tiêu trừ sự khủng hoảng trong nội tâm, miễn việc lưu lại bóng ma tâm lý cho hắn. Cùng lúc đó, những thành viên mặc cảnh phục cũng kéo một cảnh giới tuyến chung quanh trường học. Phạm là người không liên quan, đều được khuyên rời đi. Vừa mới bắt đầu không ít người tò mò đầu tới muốn xem náo nhiệt, nhưng rất nhanh tin tức bên trong trường tiềm tàng căn nguyên bệnh ôn dịch được truyền ra, nên lập tức không còn ai dám đến gần. Mọi người có bao xa tránh bao xa, tuy nói hiện tại bệnh ôn dịch đã được khống chế, nhưng cũng không ai muốn đi gánh thêm tội!

Trương Văn Trọng cùng mọi người đi vào bên trong sân trường. Đệ tử các tông phái được an bài hiệp trợ Đặc Cần tổ cảnh giới bốn phía, tránh cho người nhàn rỗi xông vào trong, nhìn thấy những gì không nên thấy.

“Chính là ở đây.” Trưởng lão Phách Kiếm Tông chỉ vào chỗ khi phát hiện hai yêu quái đang lén lút đứng nơi đó.

“Bởi vì lo lắng bọn chúng trốn chạy, nên chúng tôi không tìm hiểu rõ bọn chúng đang tìm kiếm thứ gì.”

“Ân.” Trương Văn Trọng gật đầu biểu thị đã hiểu, lập tức nhắm hai mắt lại, phóng thần thức ra ngoài, dò xét từng góc thật rõ ràng, thậm chí còn dò xét chung quanh trường trung học.

Lần này hắn cũng không giấu diếm thần thức của chính mình. Nếu hiện tại tu vi của hắn đều bị mọi người nhìn thấy qua, có che giấu cũng chỉ chọc cho người cười chê. Sau khi trải qua lễ rửa tội của Cửu Cửu Vô Quy Diệt Hồn đại thiên kiếp, hắn đã đạt tới tiêu chuẩn của Đại La Kim Tiên. Lúc này khi hắn không hề giấu diếm phóng ra thần thức trước mặt mọi người, ai ai cũng liền chấn động. Mọi người cảm thụ được cỗ thần thức dung hợp cùng thiên địa tự nhiên tường hòa, thật lâu cũng nói không ra lời. Ở trong mắt bọn họ, hình tượng của hắn đột nhiên biến thành tòa núi lớn nguy nga chót vót, cảm giác áp bách đập vào mặt mà đến, ép tới mức bọn họ không thở nổi. Thẳng đến khi hắn thu hồi thần thức, bọn họ thở ra một hơi, thần tình dễ chịu hơn một ít.

“Hay...thần thức thật mạnh mẽ khủng khiếp! Thần thức cường đại như vậy, thật thuộc về nhân loại sao? Dù là địa tiên, nhân tiên cũng sợ không được tới như vậy đi?”

“Ta là lần đầu tiên nhìn thấy thần thức mạnh kinh khủng như vậy. Mẹ ơi, có thần thức như thế không cần động thủ, chỉ sợ nhìn qua cũng đủ tươi sống hù chết người!”

“Ta nguyên bản cho rằng, tuy rằng tu vi Trương tiên sinh cao thâm nhưng dù sao hắn còn quá trẻ tuổi, rèn luyện đạo tâm và thần thức cũng không quá cao. Ngày hôm nay ta mới biết mình sai rồi, hơn nữa sai thái quá! Trương tiên sinh...đến tột cùng làm sao tu luyện được?”

“Thật không hổ là đệ tử tiên nhân, tu vi cao thâm, thần thức cường hãn như vậy. So với tiên nhân phổ thông, chỉ sợ cũng vượt xa đi? Có thể giáo dục ra đệ tử như vậy, vị lão sư tuyệt đối không tầm thường. Lễ nào lại là một vị Đại La Kim Tiên sao?”

Mọi người hồi phục tinh thần, kiểm chế không được khiếp sợ trong lòng, tốp năm tốp ba ghé vào, khe khẽ nói nhỏ.

Đám người Lục Hộc từng chứng kiến Trương Văn Trọng tiêu diệt Phù Bảo Tông, tuy rằng cảm thấy khiếp sợ, nhưng vẫn tỉnh táo hơn người khác rất nhiều. Dù sao lúc hắn tiêu diệt Phù Bảo Tông, từng thi triển Lão Tử Ngũ Thiên trận uy lực kinh người, nếu như không có đạo tâm cùng thần thức cường đại, làm sao thi triển được Lão Tử Ngũ Thiên trận đây? Lúc này, bọn họ quan tâm, chính là kết quả khi hắn dùng thần thức lục soát. Cho nên khi hắn vừa thu hồi thần thức, đám người Lục Hộc khẩn cấp hỏi: “Thế nào, Trương tiên sinh, chung quanh đây có phát hiện điều gì dị dạng?”

“Không có.” Vùng lòng mây của hắn cau lại, lắc đầu nói: “Ta đã dùng thần thức sưu tầm toàn bộ nơi này, không phát hiện được dị dạng tồn tại. Cho dù một chút cũng không.”

“Toàn bộ vườn trường cũng không có sao?”

Tin tức này vượt ngoài sự dự liệu của mọi người. Không ít người nói: “Quái, vì sao không có? Nếu như không có, hai yêu quái chạy tới đây làm gì? Không phải nghỉ phép du ngoạn chứ?”

“Có thể ở dưới mặt đất không?” Vũ Giai vốn không mở miệng, đột nhiên nói.

“Dưới mặt đất cũng không có.” Hắn lắc đầu đáp: “Vừa rồi đã đưa thần thức thâm nhập năm mươi thước, cũng không thu hoạch.”

Vũ Giai nói: “Như vậy có phải ở địa phương càng sâu hơn không? Hai yêu quái phóng ra ôn dịch, hoàn toàn có thể rời đi lập tức, hoặc giấu lại để rình mò. Nhưng không tiếc bại lộ hành tung, chạy tới bên trong trường này. Đó chính là nói bên trong có giấu thứ gì thập phần trọng yếu đối với bọn hắn. Nếu Trọng ca đã lục soát khắp trường, như vậy thứ đó chỉ có thể giấu dưới mặt đất...” Sự phân tích của nàng làm hắn có cảm giác vén mây đen thấy mặt trời, lúc này liền gật đầu nói: “À, em phân tích không sai. Được rồi, anh dùng thần thức điều tra một phen.”

Thần thức cường đại lại lần thứ hai xuất hiện, hướng chỗ sâu trong dưới mặt đất lan tràn đi.

572. Chương 596: Xem Chuẩn Tiên Khí Là Rau Cải Trắng Sao

Hồi lâu sau, Trương Văn Trọng thu hồi thần thức trở về trong cơ thể, mở đôi mắt, Vũ Giai vội vã dò hỏi: “Thế nào Trọng ca, có phát hiện được tình huống gì dị dạng bên dưới nền đất hay không?”

Trường lão các tông phái đang vây quanh bên người hắn tuy rằng không mở miệng hỏi, nhưng trong ánh mắt bọn họ nhìn về phía hắn cũng bao hàm nghi vấn thật sâu, hắn cười hồi đáp: “Suy đoán của em rất chính xác, ở bên dưới mặt đất, đích thật có linh khí dị dạng ba động, nhưng linh khí dị dạng này giấu sâu bên dưới năm trăm thước, hơn nữa cực kỳ yếu ớt, nếu không phải có em nhắc nhở, chỉ sợ anh đã bỏ qua nó.”

Nghe được người yêu mình tán thưởng, trên mặt Vũ Giai không khỏi đỏ lên, thoải mái nở nụ cười, ngay trước mặt nhiều người ngoài, nàng cũng không hề kể công, trái lại đưa tất cả công lao đều đặt lên trên người yêu: “Có thể phát hiện được linh khí dị dạng ba động, còn không phải chỉ nhờ vào thần thức cường đại của anh sao? Hơn nữa dù vừa rồi em không nhắc anh, anh cũng sẽ rất nhanh nhìn ra được điểm này phải không?” Thấy dáng dấp nhu tình mật ý của hai người, Vương Hân Di không khỏi cười trộm, trêu ghẹo nói:

“Được rồi, được rồi, hai người đừng khen ngợi lẫn nhau nữa, nghe tới mức da gà của chị nổi lên rồi nè, hai người phải kín đáo một chút...”

“Chị Hân Di...” Tuy đã là người của Trương Văn Trọng, nhưng ở trước mặt nhiều người như vậy, Vưu Giai vẫn không kiềm chế được sự e thẹn trong lòng, vội vàng kéo cánh tay Vương Hân Di, khe khẽ nói nhỏ.

Trương Trạch Thụy cau mày, đột nhiên mở miệng nói: “Sâu năm trăm thước dưới mặt đất? Vậy làm sao đi xuống dưới a? Không lẽ đi gọi đội công trình tới, đào mặt đất của trường lật ngược lên trời sao?” Mặc dù hẳn được sự trợ giúp của Trương Văn Trọng, đã trở thành một người tu chân, nhưng bởi vì mới bước vào lĩnh vực tu chân với thời gian quá ngắn, cho nên tư duy xử sự đều còn dừng lại ở suy nghĩ của người phàm. Vì vậy hẳn mới có thể nói ra những lời khiến cho những người tu chân đứng chung quanh bật cười vang lên: “Vị này là đệ tử nhà ai nha? Thịnh đội công trình đến đào mặt đất lật ngược lên sao? Ha ha...Một cho hẳn có thể nghĩ ra biện pháp như vậy. Chúng ta không phải là người thường, mà là người tu chân nha, nếu như phải đợi dùng phương pháp như vậy, tốn thời gian tốn sức không nói, còn mất hết mặt mũi, thật không biết sự phụ hẳn nếu nghe được lời nói này, sẽ có cảm tưởng gì đây?”

Trương Văn Trọng không để ý đến tiếng cười vang của mọi người, chỉ nhìn Trương Trạch Thụy nói: “Cha, không cần gọi đội công trình, chúng ta có biện pháp xuống dưới nền đất bên dưới.”

Cha? Xưng hô này của Trương Văn Trọng làm tiếng cười vang của những người tu chân chung quanh dừng bật, bọn họ giống như bị khập ngang cổ, trợn trừng mắt há hốc nhìn Trương Trạch Thụy, lão gia hỏa này không ngờ lại là cha của Trương tiên sinh? Không nói thì thôi, sau khi tỉ mỉ nhìn một phen, gương mặt hai người thật đúng là có bảy phần tương tự, vừa nghĩ chính mình mới cười nhạo cha của Trương tiên sinh, những người tu chân đang có mặt chợt cảm giác có một cỗ hơi lạnh thấu xương nẩy lên trong lòng. Trương tiên sinh là ai? Đó là đệ tử thân truyền của tiên nhân, có danh hiệu chuyên gia diệt môn, bản thân hẳn có một thân tu vi kinh khủng, mọi người từng nhìn thấy qua, hiện tại mọi người lại cười nhạo cha hắn, vạn nhất chọc cho hắn tức giận, chẳng phải là tìm phiền tới cửa? Có người trắng lá gan, run giọng dò hỏi: “Trương...Trương tiên sinh, vị lão tiên sinh này, là phụ thân của anh sao?”

“Không sai, vị này là phụ thân ta.” Trương Văn Trọng tựa hồ cũng không để chuyện vừa rồi trong lòng, giới thiệu: “Phụ thân ta và gia đình của ta đều mới trở thành người tu chân trong thời gian gần đây, cho nên bọn họ đối với chuyện tu chân giới chỉ có kiến thức nửa vời.”

Nghe được câu trả lời của hắn, những người tu chân vừa cười vang khi nãy, thái độ nhất thời liền chuyển biến, ồn ào nói: “Nguyên lai là như vậy, kỳ thực tinh tế nghĩ lại, kiến nghị do Trương lão tiên sinh vừa đưa ra, cũng thật hợp lý. Tuy rằng hao tổn thời gian cùng sức lực, nhưng tiết kiệm được linh lực...” Cũng có người am hiểu thái độ làm người xử thế, vội vàng lấy ra linh tài liệu, pháp bảo cùng đan dược ngành sanh nhét vào trong tay Trương Trạch Thụy, vẻ mặt tươi cười lấy lòng nói: “Trương lão tiên sinh, chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, không có gì hiếu kính ngài, những lễ mọn này còn thỉnh ngài vui lòng nhận lấy cho, tuy rằng chúng tôi cũng biết Phong Sơn phái các vị không thiếu, nhưng dù sao cũng là một phen tâm ý của chúng tôi, còn mời không nên cự tuyệt...” Theo những người này xem ra, lấy lòng Trương Trạch Thụy không thể nghi ngờ chính là lấy lòng Trương Văn Trọng, mặc kệ tu vi hiện tại của hắn ra sao, dù cho hắn có là một phàm phu tục tử bình thường, chỉ cần hắn là cha Trương Văn Trọng, như vậy có lấy lòng hắn thế nào cũng là đương nhiên. Cũng có một ít người tin tức linh thông, ở trong lòng âm thầm nói: “Trương tiên sinh nói người nhà của hắn vừa trở thành người tu chân...trước đây cũng từng nghe tin đồn, nói những đệ tử Phong Sơn phái hiện tại vốn không hề có tư chất tu chân, nhưng dưới sự bồi dưỡng của Trương tiên sinh, bọn họ đều đã trở thành người tu chân...Lẽ nào Trương tiên sinh thực sự nắm giữ một loại phương pháp cho người thường có thể bước vào tu chân giới? Trời ạ, nếu như tất cả đều là sự thực, đây chẳng phải có ý nghĩa, chỉ cần Trương tiên sinh nguyện ý, phần phật một chút liền có thể biến ra ngàn vạn người tu chân sao? Dù tu vi của họ đều rất yếu, nhưng nếu phân phối đủ pháp bảo, phù chú và đan dược, cộng thêm Tụ Linh trận, chỉ sợ cao thủ có cường thịnh đều phải ngã quỵ dưới chiến thuật biến người? Phong Sơn phái quả nhiên quá thần bí, quá đáng sợ...”

Đối với thái độ chuyển biến của những người chung quanh, Trương Trạch Thụy đầu tiên thoáng sửng sốt, sau đó cũng nghĩ ra then chốt trong đó, cười khổ lắc đầu thâm nghĩ: “Không nghĩ tới, tu chân giới không ngờ cũng lợi thế như vậy...”

Trương Trạch Thụy và Trương Văn Trọng cũng không cự tuyệt xã giao của những người kia, để đệ tử Phong

Sơn phái tiếp nhận hết lễ vật, bởi vì họ đều rõ ràng ở lúc này nếu cự tuyệt sẽ khiến họ sợ hãi và bất an.

Cùng lúc đó, Trương Văn Trọng cũng triệu hoán Bàn Long Ngọc Xích ra khỏi Càn Khôn Hồ, nhìn thấy chuẩn tiên khí tản ra màu xanh biếc linh khí nhộn nhạo, trong ánh mắt những người chung quanh đều lộ ra thần thái ước ao, nhưng cũng chỉ là ước ao mà thôi, bọn họ cũng không có can đảm có ý nghĩ cướp đoạt trong đầu. Không nói tới thực lực của Trương Văn Trọng mạnh đến bao nhiêu, chỉ cần người ta mang vài viên đan dược lục, thất phẩm treo giải thưởng, đủ cho bọn họ xong đời, sứt đầu mẻ trán, thậm chí bị giết chết. Trong khoảng thời gian này chuyện xảy ra tại Vân Thai thị, đại đa số tông phái tu chân đều có chung nhận thức: Vô luận như thế nào, cũng không nên chọc tới Phong Sơn phái, không nên trêu chọc Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng cũng không niệm tụng chú ngữ, hất ném Bàn Long Ngọc Xích lên giữa không trung, Bàn Long Ngọc Xích vốn chỉ dài chừng một thước, lập tức được một đoàn quang mang màu xanh biếc bao phủ, hóa thành một con thanh sắc giao long uy vũ, bởi vì sợ dân thường nhìn thấy sẽ dẫn phát khủng hoảng, cho nên thanh sắc giao long bay rất thấp, chỉ cao hơn đầu mọi người chừng nửa thước.

Vương Hân Di đang đứng nói chuyện với Vưu Giai, ngẩng đầu thấy Bàn Long Ngọc Xích biến thành thanh sắc giao long, kinh ngạc nói: “Em trai, đây là pháp bảo gì vậy? Thật là lợi hại, không ngờ còn có thể biến thành một con thanh long.”

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Thế nào chị hai, chị thích không? Hôm nào em tặng cho chị một kiện pháp bảo như vậy.”

“Còn em?” Vưu Giai và Tô Hiểu Hồng đều đồng thanh hỏi.

“Đều có.” Nhìn dáng dấp vội vã của hai nàng, hắc hắc không bật cười nói: “Không chỉ có chị hai cùng hai người, mỗi người trong nhà đều sẽ có một kiện.”

Hắn cũng không phải đang hứa hẹn lung tung, sau hội đấu giá tu chân, hắn có được rất nhiều linh tài liệu cao phẩm, thậm chí thiên cấp linh tài liệu cũng có hơn mười kiện. Hơn nữa Hỗn Độn Lô đã đề thăng tới cấp bậc chuẩn tiên khí, tỷ lệ luyện chế ra chuẩn tiên khí không thể nghi ngờ gia tăng thật lớn, cho nên luyện chế pháp bảo cho người nhà cũng không có gì là không được.

Câu nói của hắn làm người nhà hắn vui vẻ ra mặt, làm những người tu chân chung quanh đều kêu khê.

“Trời ạ, Trương tiên sinh nói sẽ luyện chế pháp bảo chuẩn tiên khí cho họ?”

“Ta không có nghe lầm đi? Trương tiên sinh nói thật là pháp bảo chuẩn tiên khí sao? Sẽ không phải linh khí, bảo khí, pháp khí? Lúc nào pháp bảo chuẩn tiên khí có thể tùy ý tặng người như vậy? Đây là chuẩn tiên khí hay rau cải trắng a?”

“Trong tay Trương tiên sinh rất cực có bao nhiêu kiện chuẩn tiên khí?”

Trương Văn Trọng cũng không để ý tới tiếng kinh hô cùng suy đoán chung quanh, hắc hắc kiêu quyết, chỉ xuống mặt đất, quát khê: “Đi.”

Thanh sắc giao long đang xoay quanh trên đỉnh đầu mọi người há mồm phát ra một tiếng long ngâm, mạnh mẽ đâm xuống đất.

“Oanh” một tiếng nổ vang, vô số bụi đất tung lên, tạo thành như ngọn đồi nhỏ, cùng lúc đó một con đường do Bàn Long Ngọc Xích mở ra đi xuyên lòng đất, xuất hiện ngay trước mặt mọi người.

“Giai Giai, tiểu muội, mọi người ở lại đây, ta và các trưởng lão xuống dưới nhìn xem.”

Hắn quay đầu phân phó một tiếng, liền thả người nhảy xuống đường hầm đen kịt tận sâu trong.

573. Chương 597: Cấm Chế Thần Bí Dưới Nền Đất

Đường hầm do Bàn Long Ngọc Xích mở ra, thẳng tắp đi thông xuống năm trăm thước dưới nền đất, không hề có uốn khúc. Cho nên sau khi hắn nhảy vào, trực tiếp rơi thẳng xuống dưới. Hắn cũng không có chút khẩn trương, tay phải kháp pháp ấn, trong miệng rất nhanh niệm tụng chú ngữ, thi triển một Vũ Lạc Thuật.

Từng sợi linh lực bảy màu lập tức xuất hiện, quán trên người hắn, không chỉ làm tốc độ rơi xuống chậm lại, đồng thời cũng chiếu sáng đường hầm đen kịt. Các trưởng lão nhảy theo hắn xuống dưới, cũng đều bắt chước thi triển Vũ Lạc Thuật. Trong khoảng thời gian ngắn, đường hầm đen kịt đều được chiếu sáng. Mặc dù ở bên ngoài đường hầm, cũng có thể nhìn thấy quang mang từ bên trong động khẩu phát ra. Không bao lâu, Trương Văn Trọng và hơn trăm trưởng lão đã rơi xuống tới đáy đường hầm. Tuy rằng cả đường hầm chỉ rộng một thước, nhưng dưới đáy lại có đường kính cực lớn, độ cao tới ba thước, là một bầu trời khác. Bầu trời khác bên dưới này, hiển nhiên không phải do Bàn Long Ngọc Xích mở ra. Ở trên mặt đất còn được lót đá. Tuy rằng ẩn sâu dưới mặt đất, nhưng những tảng đá vẫn sáng rực. Mà ở trên đỉnh chóp, khảm năm viên dạ minh châu, làm thế giới đen kịt bên dưới lòng đất, lại hiện quang mang đầy xa hoa. Những pho tượng bằng đá dựa theo phương vị cửu cung bát quái, dừng sừng sững trên mặt đá. Những pho tượng này, có người có thú, có hiền lành, có dữ tợn, làm thế giới dưới nền đất càng tăng thêm vẻ thần bí cùng quý dị.

Các trưởng lão đi theo Trương Văn Trọng xuống dưới đây, khi nhìn thấy tràng cảnh như vậy, không khỏi nhẹ giọng kinh hô suy đoán: “Trời ạ...Bên dưới mặt đất năm trăm thước, không ngờ còn có một thế giới như vậy. Ở đây đến tột cùng là địa phương nào?”

“Xem dáng dấp chỗ này, sợ đã có ngàn vạn năm lịch sử? Lẽ nào địa phương này là nơi tu luyện của một vị tiên bối nào đó?”

“Những pho tượng này, không chỉ sắp hàng dựa theo phương vị cửu cung bát quái, còn có linh khí nhộn nhạo bên trong. Theo tôi thấy, chúng tuyệt đối không phải là những pho tượng phổ thông giản đơn.”

Trưởng lão Phách Kiếm Tông không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, cất bước đi đến trước một pho tượng cầm búa lớn trong tay, muốn gần gũi nhìn xem pho tượng kia đến tột cùng có gì cổ quái.

Nhưng ngay khi hắn vừa đi tới trước mặt pho tượng, Trương Văn Trọng nhạy cảm nhận thấy được, linh khí từ bên trong pho tượng phóng xuất ra tới trong nháy mắt biến thành địch ý cùng tính công kích tràn ngập.

“Cẩn thận! Mau trở lại!” Trương Văn Trọng vừa kêu lên nhắc nhở đồng thời tay phải nhắc lên, hướng trưởng lão Phách Kiếm Tông ném ra phù chú. Cùng lúc đó, những trưởng lão còn lại cũng đều rút ra pháp bảo, trong nháy mắt liền tiến nhập vào trạng thái chiến đấu.

Ngay khi Trương Văn Trọng vừa nhắc nhở, pho tượng vốn không có sinh mạng kia không ngờ chợt động lên, quơ búa lớn trong tay, dùng uy thế như khai thiên tích địa, hướng trưởng lão Phách Kiếm Tông bổ tới. Tốc độ của một búa cực nhanh, lực lượng cực lớn, lúc ma sát cùng không khí quanh thân, sinh ra tiếng sấm ầm ầm. Pho tượng bổ búa, không chỉ thanh thế kinh người, càng lộ ra một cỗ linh khí cường đại. Trưởng lão Phách Kiếm Tông bị cỗ linh khí áp bách đến mức không thể hô hấp, muốn né tránh, nhưng căn bản không thể né tránh, động không thể động. Hắn bị kịch phát hiện, địch nhân có khí thế bá đạo chẳng khác gì thủ đoạn quen dùng của Phách Kiếm Tông, nhưng không nghĩ tới hắn lại bị pho tượng dùng ngay chiêu của hắn, trả lại cho hắn.

Trước khi chết, hắn không tự chủ được nhắm hai mắt lại. Ở trong lòng hắn, thật không có sự sợ hãi đối với cái chết. Có, chỉ là ảo não cùng hối hận: “Mất mặt nha! Không ngờ ta lại bị một pho tượng dùng ngay phương thức công kích mà Phách Kiếm Tông am hiểu nhất chém chết ngay trước mặt nhiều đồng đạo như vậy...Đây đúng là mất mặt đến tận nhà. Hơn nữa còn làm cả tông phái xấu hổ. Con mẹ nó ta thật sự bị kịch, chết thật oan...” Ngay khi hắn tự cho mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, một trường phù chú cũng đột nhiên bay tới dán lên ngay ót hắn. Ngay sau đó, một đạo quang mang màu vàng thoáng hiện ra trong trường phù chú, làm thân thể hắn trong nháy mắt biến mất, chỉ còn lại một đạo tàn ảnh.

Hầu như ngay cùng thời khắc đó, búa lớn trong tay pho tượng gào thét bổ xuống, thuận thế chém tàn ảnh làm hai, nện lên trên mặt đất.

“Oanh.” Một tiếng nổ, vang vọng toàn bộ thế giới dưới nền đất. Thậm chí cả những người còn lưu thủ trên mặt đất, cũng đều nghe thấy được động tĩnh kinh người này.

Sắc mặt Vương Giai chợt biến đổi, chạy nhanh đến ngay miệng động khẩu nhìn xuống dưới, khẩn trương nói: “Đó là âm thanh gì? Trọng ca...không có việc gì chứ?”

Người nhà Trương gia cũng chạy tới nhìn xuống, chỉ tiếc đường hầm quá sâu, mọi người vốn không cách nào thấy rõ bên dưới rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Trần Nhân vội vàng an ủi: “Yên tâm đi, dù dưới đất có giấu

hung hiểm gì, tông chủ cũng sẽ không sao. Huống chi bên người tông chủ còn có hơn trăm vị trưởng lão. Đội hình mạnh như thế, có hung hiểm gì không ứng phó được?”

Nghe được lời an ủi của Trần Nhân, biểu tình trên mặt mọi người mới từ từ giảm bớt. Nhưng họ vẫn vây quanh động khẩu nhìn xuống, bức thiết muốn biết bên dưới đã xảy ra chuyện gì.

Cùng lúc đó, trưởng lão Phách Kiếm Tông vốn cho rằng mình chạy trời không khỏi nắng, vừa chậm rãi mở mắt. Sau khi xác định mình vẫn còn sống, hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, nhìn Trương Văn Trọng khom người chào thật sâu, cảm động nói: “Trương tiên sinh, ân cứu mạng vĩnh không dám quên! Ngày sau nếu có chỗ nào cần tôi, chỉ cần phân phó, tuyệt không chối từ!”

Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Chúng ta đều là bằng hữu, bằng hữu gặp nạn, tự nhiên dốc sức tương trợ.” Sau đó hắn lại nhìn những pho tượng, hít mắt lại nói: “Từ phương vị những pho tượng đang đứng mà xem, chúng nó hẳn đang cấu trúc ra một pháp trận phòng ngự. Vô luận là ai xông vào trận này, đều sẽ dẫn tới phản ứng sản sinh, khởi xướng tiến công đối với người xông trận. Một khi rời khỏi phạm vi pháp trận bao trùm, chúng sẽ khôi phục lại trạng thái tĩnh.”

Đúng như lời Trương Văn Trọng, sau khi hắn dùng đòn phù cứu vị trưởng lão Phách Kiếm Tông đi ra, pho tượng to lớn cầm búa cũng không thừa cơ truy kích, mà khôi phục lại trạng thái yên tĩnh trước đó. Nếu như không phải trên mặt đá còn lưu lại vết tích hổ sâu vừa bị bổ ra, chỉ sợ sẽ có không ít người đều xem một màn vừa qua là ảo giác.

“Ở dưới nền đất, vì sao sẽ có một pháp trận phòng ngự có uy lực đáng sợ như vậy? Nó thủ hộ, là vật gì?” Lục Hộc cau mày hít sâu một hơi nói. Vừa rồi khi pho tượng phát động tiến công vị trưởng lão Phách Kiếm Tông, bọn họ đang ở ngoài trận cũng rõ ràng cảm giác được linh lực cường đại từ trong pho tượng phóng xuất ra. Đây chỉ là uy thế của một pho tượng, phóng mắt nhìn lại, trong pháp trận phòng ngự kia, có tới chín chín tám mươi một pho tượng! Hơn nữa ngay trung tâm pháp trận phòng ngự, cũng chỉ sợ càng mạnh mẽ! Tuy rằng đại bộ phận mọi người vì thực lực cường hãn của pháp trận bày ra mà khiếp sợ, nhưng lại càng có người nhin không được suy đoán được pháp trận hộ vệ lại là bảo bối gì đáng sợ! Lẽ nào là một kiện tiên khí cao phẩm? Nếu không phải vết xe đổ của trưởng lão Phách Kiếm Tông còn đó, chỉ sợ đã sớm có người gấp xông vào trong trận tìm hiểu đến tột cùng.

“Pháp trận phòng ngự này thủ hộ cũng không phải pháp bảo, mà là một cấm chế cường đại.” Sau khi dùng thần thức tiềm nhập vào trong pháp trận phòng ngự tra xét một phen, Trương Văn Trọng mở mắt nói. Các trưởng lão tuy rằng cũng có ý dùng thần thức lên vào xem đến tột cùng, nhưng thần thức của họ kém xa hắn, vừa mới đến sát biên giới đã bị chặn lại, vốn không thể lên vào trong đó. Cho nên khi bọn hắn nghe được Trương Văn Trọng nói ra, nhất thời háng há, vội vã dò hỏi: “Cấm chế? Cấm chế dùng làm gì?”

Đương nhiên, cũng có người không tin tưởng lời của hắn, trong đáy lòng lầm bầm: “Một pháp trận phòng ngự đáng sợ như vậy, thủ hộ chỉ một cấm chế? Đây có vẻ quá lãng phí đi thôi? Hừ...Hiện tại chỉ có thần thức của người đi vào nhìn thấy tột cùng, ai biết người có nói thật hay không?”

Đương nhiên lời bức tức như vậy, bọn họ cũng lầm bầm vài câu trong lòng, thế nào cũng không dám nói ra miệng. Không chỉ vì thực lực của hắn mạnh mẽ, còn bởi vì hiện tại thanh danh hắn hiển hách, hầu như hơn phân nửa tu chân giới đều đang cầu hắn. Ở tình huống này nếu chọc giận hắn, không thể nghi ngờ không chút sáng suốt. Cho nên dù không cam lòng, họ chỉ dám oán thầm vài câu mà thôi.

“Ta cũng không biết cấm chế này dùng làm gì.” Hắn khẽ lắc đầu thở dài một hơi, nói: “Cấm chế này cho ta cảm giác, giống như đã bố trí ngàn vạn năm trước. Từ việc hai yêu quái chịu nguy hiểm bại lộ hành tung cũng muốn lên vào đây, rồi ra cấm chế, vậy cấm chế đối với thượng cổ yêu ma mà nói, hẳn là trọng yếu. Chỉ là không biết tác dụng cụ thể của cấm chế này đến tột cùng là gì...”

574. Chương 598: Liên Tục Bố Trận, Thật Quá Ngươi Bức!

Mặc kệ là bên trong pháp trận phòng ngự này thủ hộ là cấm chế hay tiên khí cao phẩm, những trưởng lão có mặt đã không còn hứng thú. Dù sao pháp trận phòng ngự này cũng không dễ phá như vậy, dù tập trung lực lượng của mọi người nơi này, cũng chưa chắc có thể phá được nó. Nếu không chú ý, thậm chí đem cả tính mạng mọi người bỏ đi vào. Bảo bối mặc dù tốt, nhưng cũng phải còn mạng để hưởng dụng chứ? Nếu

như vì một kiện bảo bối mà đánh mất tính mạng, không phải trở thành cái giá treo áo cho người sao? Cũng quá mất mặt đi nha! Chính bởi vì có ý nghĩ này, những trưởng lão cũng không tiếp tục muốn ở lại đây, đều dự định rời đi. Tục ngữ nói thật tốt, mắt không thấy tâm không phiền. Bất quá Trương Văn Trọng cũng không vội vã, hẩn híp mắt lại suy nghĩ, nhìn thẳng vào tám mươi một pho tượng tạo thành pháp trận. Tôn Đình Quân nhìn thấy vẻ dị thường của hẩn, vội vã tiến tới, nhỏ giọng dò hỏi: “Làm sao vậy, Trương tiên sinh, anh đang suy nghĩ chuyện gì?”

Trương Văn Trọng đem vấn đề hẩn vừa suy nghĩ nói ra: “Tu vi hai yêu quái rất cao, nhưng với thực lực của bọn hẩn muốn xông vào pháp trận phòng ngự này cũng tuyệt không khả năng. Nếu bọn hẩn dám đến đây cởi ra cấm chế, chỉ sợ đã nắm giữ một loại phương pháp phá cấm chế mà không kinh động pháp trận. Tuy rằng hiện tại hai yêu quái đã bị mất mạng, nhưng chúng ta cũng không biết, còn có yêu ma khác cũng nắm giữ loại phương pháp này hay không. Nếu như sau này có yêu ma khác lên vào nơi đây, giải khai cấm chế, thật không biết sẽ có tình huống thế nào phát sinh...”

Cũng không biết vì sao, trong tiềm thức của hẩn luôn luôn đem việc cấm chế trong pháp trận này có liên quan tới việc yêu ma trong Hỗn Độn Tu La Giới có ý đồ trở về nhân gian. Nếu như thực sự là như vậy, cấm chế này vô luận thế nào cũng không thể để yêu ma cởi ra!

Tôn Đình Quân tuy rằng cũng không biết ý đồ của yêu ma trong Hỗn Độn Tu La Giới, nhưng cũng lo lắng nếu cấm chế bị yêu ma giải khai sẽ mang đến tai nạn lớn gì cho tu chân giới! Nhìn theo pháp trận phòng ngự cường đại thế này, là có thể biết được cấm chế phong ấn thứ gì, nếu không quá trọng yếu, thì không đến nỗi mạnh mẽ như thế. Vì vậy đám người Tôn Đình Quân nhíu mày, cau chặt mày nói: “Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta đều phải phái người canh giữ tại Vân Thai thị suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ sao? Nếu kẻ tới có tu vi như hai yêu quái, dù có phái người lưu thủ, chỉ sợ cũng không có tác dụng gì đi?”

“Ặn...” Trương Văn Trọng gật đầu, đối với lời nói của đám người Tôn Đình Quân rất tán thành. Sau một lát trầm ngâm, cuối cùng ánh mắt hẩn sáng lên, có một chủ ý: “Nếu những yêu quái đã nắm giữ phương pháp không kinh động pháp trận lên vào phá cấm chế, ta sẽ ở ngay trên pháp trận này, lại bố trí thêm pháp trận! Ta cũng không tin, bọn chúng có thể phá giải được hết toàn bộ!”

“Đây quả thật là phương pháp giải quyết tốt.” Tôn Đình Quân bọn họ nhìn nhau, cùng gật đầu nói. Theo bọn họ xem ra, biện pháp này của Trương Văn Trọng rất hữu dụng. Nếu như yêu ma đến cởi ra cấm chế, không biết bên trong đây có thêm mấy pháp trận, hạ tràng của bọn chúng, không thể nghi ngờ thật thê thảm! Trương Văn Trọng là một người nghĩ đến liền làm, cho nên hẩn cũng không làm lỡ thời gian, lập tức triệu hóa Minh Xà cùng Hỗn Độn Lô trong Càn Khôn Hồ đi ra. Nhìn thấy hẩn xuất ra chuẩn tiên khí Hỗn Độn Lô, chuẩn bị linh tài liệu cần thiết để bố trí pháp trận, những trưởng lão vốn đang dự định rời đi đều ngừng chân lại. Bọn họ đều muốn kiến thức hẩn làm sao bố trí trận pháp, nói không chừng có thể nhìn ra được bí pháp do tiên nhân truyền thụ cho hẩn. Đối với việc họ vậy xem, hẩn vẫn không hề cản trở. Bởi vì hẩn tin tưởng, nếu như chỉ dựa vào đôi mắt, căn bản nhìn không ra có mảnh khốe gì. Nếu mọi người đã muốn ở lại xem náo nhiệt, vậy cứ cho họ ở lại. Đợi lát nữa hẩn còn có chuyện cần nhờ bọn họ hỗ trợ.

Dưới sự trợ giúp của Hỗn Độn Lô, Trương Văn Trọng rất nhanh đã luyện chế xong linh tài liệu dùng bố trí trận pháp. Dưới thần thức cùng linh lực của hẩn khống chế, linh dịch bốc ra từ bên trong Hỗn Độn Lô, trong thế giới thần bí dưới mặt đất, hẩn liên tục bố trí ra năm pháp trận.

Mỗi khi hẩn thành công cấu trúc ra một pháp trận, những người vây xem sẽ vang lên một mảnh kinh hô: “Pháp trận này là Ngũ Hành Phệ Hỗn trận? ta đã từng nhìn thấy trong một quyển sách cổ không được đầy đủ, có người nói nó có thể phát động ngũ hành lực khắc địch! Thế nhưng...pháp trận này không phải đã sớm thất truyền rồi sao? Trương tiên sinh học được từ nơi nào? A, ta đã biết, pháp trận này nhất định do lão sư tiên nhân của hẩn truyền thụ!”

“Kim Tỏa Thất Sát trận! Đây là Kim Tỏa Thất Sát trận! Không nghĩ tới hôm nay còn có thể nhìn thấy pháp trận đã thất truyền này, mở rộng tầm mắt! Quả nhiên mở rộng tầm mắt!”

“Oa, đây là Cửu Huyền Hỗn Độn trận...”

“Bát Quái Thất Tinh trận...”

Liên tục bốn pháp trận đều đã sớm thất truyền, uy lực vô cùng cao minh. Mắt thấy hẩn vẫn không hề

ngừng lại, lại bắt đầu cấu trúc thêm trận pháp, những trưởng lão đều cố gắng nhìn kỹ hấn làm thế nào. Từng đạo linh dịch vàng kim từ trong Hỗn Độn Lô bốc lên, tay phải hấn vũ động, ngưng tụ thành hình một đại tự kim quang như rồng bay phượng múa. Mọi người tử mĩ nhìn lên, những chữ viết phiêu dật do linh dịch viết ra, không ngờ chính là nội dung của Đạo Đức Kinh của Lão Tử.

“Lão Tử Ngũ Thiên trận!” Lục Hộc bọn họ từng kiến thức pháp trận này lúc tiêu diệt Phù Bảo Tông, không khỏi kinh hô lên: “Pháp trận này là Lão Tử Ngũ Thiên trận!”

Ngày trước khi sử dụng Lão Tử Ngũ Thiên trận tại Phù Bảo Tông, hấn chỉ cấp tốc mà làm. Thế nhưng hiện tại, hấn có đủ chuẩn bị nguyên vẹn, mới bắt đầu cấu trúc trận. Bởi vậy cũng đều là Lão Tử Ngũ Thiên trận, nhưng uy lực vượt xa uy lực lúc ở Phù Bảo Tông rất nhiều. Cảm thụ được cỗ linh khí trong trận pháp phóng xuất ra, những trưởng lão không khỏi liên tục lui về phía sau, không dám ngạnh kháng. Không ít người đều nghĩ trong đầu: “Lão Tử Ngũ Thiên trận chỉ ở trong tay Trương tiên sinh mới phát huy ra được uy lực khủng bố như vậy...Ai, Trương tiên sinh lĩnh ngộ “Đạo” thật sâu, quả nhiên làm kẻ khác ước ao đổ kị.”

Sau khi cấu trúc xong Lão Tử Ngũ Thiên trận, hấn thu hồi Minh Xà và Hỗn Độn Lô về Càn Khôn Hồ, từ từ học ra một hơi, điều dưỡng linh lực, mới vung lên hai tay quát: “Ẩn!” Nương theo tiếng quát của hấn, năm pháp trận khiến cho các trưởng lão sợ hãi than không ngớt lập tức ẩn giấu xuống nền đất, cũng không còn nhìn ra hình bóng. Trừ phi người tới có thần thức không kém gì hấn, bằng không tuyệt không khả năng nhận ra nơi này có pháp trận uy lực bất phàm. Nếu như thật có đồng bọn của hai yêu quái tiềm nhập nơi này, dưới tình huống không kịp đề phòng gặp phải năm pháp trận, dù may mắn không chết, chỉ sợ cũng phải bị trọng thương!

Thấy hấn đã hoàn thành cấu trúc trận pháp, những trưởng lão tràn ngập khiếp sợ mới hồi phục tinh thần, vây quanh bốn phía, ồn ào tán thưởng, vỗ miệng ngợi: “Một hơi bố trí năm pháp trận, thật quá ngu bực!”

“Tạo nghệ của Trương tiên sinh về trận pháp, quả nhiên làm kẻ khác sợ hãi.”

“Tệ phái cũng được nghe tiếng về pháp trận, nhưng so sánh với Trương tiên sinh, dù là thủ đoạn bố trận, hay cấp bậc, đều khó thể với tới. Bội phục, thật sự bội phục!”

“Không nghĩ tới Trương tiên sinh ngoại trừ luyện đan, luyện khí còn tinh thông trận pháp...Xem ra Trương tiên sinh đúng là toàn tài!”

Lời khen tặng của mọi người hấn cũng không để ý, chỉ mỉm cười nói: “Chuyện nơi đây đã xong, có gì nói, chúng ta trở lại mặt đất đã. Dù sao ai cũng không biết dưới này còn cơ quan bẫy rập nữa hay không.”

Sau khi kiến thức qua sự đáng sợ của pháp trận phòng ngự, các trưởng lão cũng ôm một tia sợ hãi, lúc này nghe hấn nói, liền gật đầu: “Không sai, không sai, chúng ta mau nhanh rời khỏi đây thôi.”

Một đám người niệm tụng chú ngữ, hoặc xuất ra pháp bảo phi hành, từ dưới thế giới trong lòng đất bay ngược trở lên mặt đất. Sau khi giảng thuật cho mọi người nghe sơ qua chuyện bên dưới, hấn lại thi triển thổ hệ đạo pháp, để đường hầm tự động khép kín lại, tránh khỏi ngày sau bị người thường nhìn thấy rơi vào trong đó, tổn thương tính mạng.

Trưởng lão các tông phái lúc này cũng bước tới gặp hấn chào từ biệt. Chuyện nơi đây nếu đã chấm dứt, bọn họ cũng phải chạy về tông phái. Tuy rằng lần này không có được Cửu Phẩm Tam Liên Đan, nhưng cũng không đi một chuyến tay không. Điều khác không nói, Phong Sơn phái đưa ra đan dược tứ, ngũ phẩm cảm tạ họ đến tương trợ, cũng đủ làm họ vui vẻ ra mặt, than thở chuyến đi lần này quả nhiên không tệ.

575. Chương 599: Siêu Đại Hình Pháp Trận Bao Phủ Một Tòa Thành Thị!

Dưới sự an bài của Trương Văn Trọng, trưởng lão các tông phái dẫn theo đệ tử môn hạ rời khỏi trường trung học đệ ngũ Văn Thai, dùng máy bay, xe lửa cùng xe vận chuyển hành khách đường dài quay trở về tông phái. Đối với an bài của hấn, không ai đưa ra ý kiến phản đối. Dù sao lúc này đã không còn việc gì gấp, những người này cũng vui vẻ tiết kiệm linh lực, bất quá cũng không phải toàn bộ mọi người đều rời khỏi trường trung học đệ ngũ. Như bốn người Lục Hộc cũng không vội vàng rời đi. Ngoài ra còn có người

phụ trách Đặc Cần tổ Lâm Phong. So sánh với những người khác, mấy người bọn họ tiếp xúc với Trương Văn Trọng thời gian dài nhất, cũng hiểu khá rõ tính tình của hắn.

Bởi vậy bọn họ đều nhìn ra dưới biểu tình bình tĩnh của hắn cất giấu vẻ sầu lo. Đợi sau khi các tông phái rời đi, bọn họ liền vây quanh người hắn, hiếu kỳ dò hỏi: “Trương tiên sinh, hai yêu quái đã bị gạt bỏ, cấm chế bên dưới mặt đất trường học cũng đã được anh gia nhập thêm năm pháp trận cường lực. Theo lý thuyết, toàn bộ vấn đề đều đã được giải quyết, vì sao trên mặt anh vẫn còn sầu lo?”

Trương Văn Trọng cũng không giấu diếm bọn họ, trực tiếp đem nỗi lo lắng trong lòng mình nói ra: “Tôi lo lắng chính là, vạn nhất yêu ma lúc cởi ra cấm chế bị ăn khổ, rất có khả năng sẽ đem lửa giận phát tiết lên trên đầu những dân chúng bình thường của Vân Thai thị.”

Câu nói của hắn làm bọn họ đều thay đổi sắc mặt. Bọn họ tỉ mỉ suy nghĩ, cũng nghĩ khả năng này thật đúng là rất lớn. Giống như trận ôn dịch kiểu mới lần này, cũng không phải do hai yêu quái làm ra đó sao? Nếu không phải có mặt Trương Văn Trọng, nếu không phải hắn dùng thân thử độc, tìm ra phương pháp trị liệu trận bệnh dịch lần này, chỉ sợ Vân Thai thị đã biến thành địa ngục! Thậm chí, không chỉ là Vân Thai thị, một ngày bệnh ôn dịch không khống chế được, truyền lưu ra ngoài, với tính truyền nhiễm đáng sợ, chỉ sợ sẽ giống như bệnh than từng cuốn qua toàn bộ Âu Châu, khiến vô số người bị hại, trong thời gian ngắn ngủi, ở các nơi trong toàn quốc, thậm chí toàn bộ Á Châu, toàn bộ địa cầu sẽ nhắc lên cơn sóng tử vong thật khủng khiếp!

Tuy rằng hai yêu quái đều đã chết, thế nhưng ai có thể bảo chứng, lần sau yêu ma lên vào Vân Thai thị để cởi ra cấm chế, có thể cũng tạo ra ôn dịch nữa hay không? Có lẽ bọn chúng thẹn quá thành giận, thăng thần hiện ra chân thân, bên trong đô thị phồn hoa này, trắng trợn giết chóc một phen. Vô luận thả ôn dịch hay giết chóc, đều là chuyện mà không ai dễ dàng tha thứ. Lâm Phong thân là người phụ trách Đặc Cần tổ tại Vân Thai thị, chức trách bản thân chính là gìn giữ sự an toàn của dân chúng, tránh việc họ bị yêu ma hoặc tà đạo thương tổn, tự nhiên càng không dễ dàng để cho chuyện như vậy phát sinh.

Bốn người Lục Hòe, tuy rằng cũng giống như đại bộ phận người tu chân, không để sống chết của người thường trong lòng. Nhưng vấn đề là tại Vân Thai thị không chỉ có một hai người thường, mà là trăm ngàn vạn! Nếu để yêu ma thôn phệ linh hồn cùng máu tươi của họ, ai biết bọn chúng sẽ tiến hóa đến một loại hình thái đáng sợ như thế nào? Huống chi yêu ma luôn nắm giữ một ít tà pháp, vạn nhất bọn chúng đem thi thể của ngàn vạn người luyện chế trở thành cương thi, hậu quả còn đáng sợ hơn ôn dịch tàn sát toàn cầu! Tối thời gian đó, những người tu chân từng bao vây tiêu trừ hai yêu quái, chỉ sợ cũng không có kết quả gì tốt đẹp!

Bầu không khí nhất thời trở nên ngưng trọng lên. Trên mặt mọi người đều tràn ngập hai chữ lo lắng, đưa mắt nhìn nhau, nhưng không mở miệng nói chuyện. Qua chừng mười lăm phút sau, khi từng mảnh hoa tuyết rơi lả tả xuống, lúc này Lâm Phong mới thở ra một hơi thật dài, dùng thanh âm khô khốc nói: “Lo lắng này của Trương tiên sinh cũng không phải không có đạo lý. Đại đa số yêu ma, đều tàn nhẫn khát máu. Một khi bọn chúng giải cấm chế bị ném khổ, thật rất có khả năng đem oán khí và lửa giận trút lên trên đầu dân chúng. Cho nên chúng ta phải đề phòng chuyện này mới được!”

Tôn Đình Quân cười khổ nói: “Ai không biết phải đề phòng khi chưa xảy ra, nhưng vấn đề là, làm sao đề phòng? Yêu ma ở trong tối, chúng ta ở chỗ sáng, dù phải nhiều đệ tử canh giữ ở Vân Thai thị, chỉ sợ cũng khó phát hiện hành tung của yêu ma. Vạn nhất thực lực của bọn chúng, tương xứng với hai yêu quái, dù người của chúng ta có phát hiện hành tung của bọn chúng, cũng ngăn cản không được, cũng chỉ là vô bổ thôi.” Câu nói của Tôn Đình Quân kỳ thực của chính là lo lắng của mọi người. Vùng lòng mây của họ không khỏi cau lại, vẻ lo lắng trên mặt lại càng đậm hơn.

“Câu nói của Tôn trưởng lão, thật đúng là có lý...” Lâm Phong bùi ngùi thở dài một hơi, nói: “Làm sao đề phòng chuyện chưa xảy ra, đích thật là một chuyện vô cùng vương tay.”

Hắn không khỏi đưa ánh mắt nhìn về phía Trương Văn Trọng. Trước đó ở những tình huống không còn khả năng, hắn luôn sáng tạo ra kỳ tích. Không biết lần này, hắn cũng giống như trước, đã sớm có định liệu? Ôm thử ý nghĩ này, Lâm Phong nhìn Trương Văn Trọng hỏi: “Trương tiên sinh, anh có kiến nghị gì không?” Ở ngay trước mặt bốn người Lục Hòe, Lâm Phong cũng không nói ra hư chức của Trương Văn Trọng trong Đặc Cần tổ. Bốn người Lục Hòe cũng đưa mắt nhìn về phía hắn, không biết từ lúc nào bắt đầu, bọn họ lại

có thói quen dựa dẫm vào hần. Trong tiềm thức bọn họ, thậm chí đã nghĩ, trên thế giới này sẽ không có chuyện gì mà hần không giải quyết được.

Những chuyện khó khăn mà người khác nghĩ không thể giải quyết, tới trong tay hần, đều có thể có được một phương thức giải quyết hoàn mỹ. Lần này bọn họ cũng chờ mong, sự thần kỳ của hần có thể tiếp tục kéo dài. Mà câu trả lời của hần, quả nhiên không làm cho họ thất vọng: “Theo tôi nghĩ, đích thật có một cách. Nhưng nếu muốn thực hiện, còn phải nhờ chư vị giúp đỡ mới xong.”

“Cách gì vậy? Nhanh nói chúng tôi nghe một chút. Chỉ cần phương pháp tốt, chúng tôi khẳng định sẽ không chối từ!”

“Trương tiên sinh xin yên tâm, phạm là có chỗ nào dùng được chúng tôi, cứ phân phó là được.”

“Tục ngữ nói, cứu một mạng người bằng xây bảy tháp. Nếu có thể cứu được ngàn vạn tính mạng dân chúng, sẽ tạo được bao nhiêu tháp a? Không cần nói, chuyện này khẳng định tính cho chúng ta một phần!”

Lâm Phong và bốn người Lục Hòe, nghe vậy không khỏi quá vui mừng, vội vàng nói. Cùng lúc đó, bọn họ cũng rất hiếu kỳ, Trương Văn Trọng rốt cục muốn dùng phương pháp thế nào để giải quyết?

Hần liếc mắt nhìn mọi người, tuy rằng thời gian ở chung cũng không lâu lắm, nhưng hần có thể khẳng định, ở chuyện này năm người cũng có thể tin nhiệm. Bởi vậy hần không có nửa điểm do dự, lúc này đem ý nghĩ trong lòng nói ra: “Tôi dự định, cấu trúc một trận pháp tại Vân Thai thị. Pháp trận này đối với người thường không có bất luận ảnh hưởng gì, thế nhưng đối với người tu chân mang linh lực, cùng yêu ma mang yêu lực, sẽ sản sinh phản ứng, khi bọn họ không kịp phát hiện, lặng yên tập trung bọn họ. Nếu như bọn họ không có ác ý, thì cũng không sao. Chỉ khi nào bọn hần thoát ra sát khí đối với người thường, pháp trận trong nháy mắt liền vận chuyển, hướng bọn hần khởi xướng tiến công sắc bén nhất! Cùng lúc đó, trận pháp sẽ đem chuyện phát sinh truyền lại cho chúng ta, để chúng ta có thể mau chóng làm ra ứng đối.”

Bốn người Lục Hòe cùng Lâm Phong đều kiến thức qua tạo nghệ cao siêu của Trương Văn Trọng về trận pháp, cho nên bọn họ cũng không hề hoài nghi việc hần có thể bố trí ra một pháp trận cường lực.

Nhưng vấn đề là, diện tích của Vân Thai thị lớn như vậy, uy lực một pháp trận dù lớn thế nào, cũng không chắc che chở được toàn bộ Vân Thai thị chứ? Vạn nhất người tu chân bị yêu ma thu mua, nhiều qua pháp trận đối phó dân chúng ở khu vực khác trong Vân Thai thị, lại phải làm gì bây giờ?

Sau một thoáng do dự, bọn họ cũng đem lo lắng trong lòng nói ra. Sau khi nghe được lời họ nói, hần mỉm cười, nói ra một câu làm họ chấn kinh: “Tôi muốn cấu trúc trận pháp, không chỉ che chở một diện tích nhỏ, mà là toàn bộ Vân Thai thị, đều sẽ được bao phủ bên trong!”

Đem toàn bộ Vân Thai thị bao phủ bên trong? Nhóm người Lục Hòe khiếp sợ há to miệng, ngơ ngác nhìn hần. Nếu không phải người nói ra lời này là hần, chỉ sợ họ đã sớm mắng hần nói bậy nói bạ, không biết tự lượng sức mình. Cấu trúc một pháp trận bao phủ Vân Thai thị? Ý nghĩ như vậy cũng thật quá kỳ lạ đi thôi? Phải biết rằng trong tu chân giới hiện nay, pháp trận lớn nhất cũng chỉ bao phủ được một ngọn núi bên trong. Thế nhưng hiện tại hần lại muốn bao phủ cả Vân Thai thị! Phạm vi Vân Thai thị, lớn hơn ngọn núi rất nhiều! Trên thế giới này, thực sự sẽ có pháp trận khổng lồ như vậy sao?

Dù thật sự có pháp trận khổng lồ như vậy, số lượng linh tài liệu cần thiết để cấu trúc được nó, chỉ sợ sẽ làm kẻ khác ghen ghét nhìn trôn trối đi thôi? Khiếp sợ nhìn nhau, bọn họ đều đưa mắt nhìn hần chờ đợi câu trả lời thuyết phục. Bọn họ đều muốn biết rằng, hần thực sự có biện pháp cấu trúc được trận pháp như thế, hay hần chỉ đưa ra ý nghĩ kỳ lạ suông như thế mà thôi.

576. Chương 600: Chín Mười Chín Chuyển Linh Trận? Không Lầm Chứ?

Tuy rằng Lâm Phong cùng bốn người Lục Hòe cũng không nói chuyện, nhưng từ biểu tình trên mặt bọn họ, Trương Văn Trọng vẫn nhìn ra sự khiếp sợ cùng nghi hoặc trong lòng bọn họ.

Đối với việc này, Trương Văn Trọng cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Bởi vì hần cũng biết, ở tu chân giới hiện nay, pháp trận lớn nhất cũng chính là đại trận trấn phái của các tông phái. Mà những đại trận

trần phái này, ngay thời gian cấu trúc tiêu hao đủ loại linh tài liệu, đều tương đối xa xỉ. Cho nên mọi người sẽ có phản ứng như vậy, cũng sẽ không có gì kỳ quái.

Bất quá ở thời kỳ thượng cổ, đại hình pháp trận lại ùn ùn. Đừng nói là bao phủ, phủ hộ một tòa thành thị, dù là bao phủ phủ hộ toàn bộ thần châu đại địa, cũng đã từng xuất hiện qua. Chỉ tiếc theo thời gian trôi qua, ở hàng vạn hàng ngàn năm sau, những đại hình pháp trận không chỉ mất đi, tiêu thất trong sông dài lịch sử, dù là lời thuật lại cũng đã toàn bộ biến mất. Vì vậy trong tu chân giới hiện nay, mới có ngộ giải pháp trận lớn nhất cũng chỉ thủ hộ được một ngọn núi.

Nghĩ đến những tinh hoa thời cổ bởi vì như vậy mà thất truyền, Trương Văn Trọng nhin không được có chút thổn thức cảm khái.

Nhìn Trương Văn Trọng vẫn không nói gì, chỉ ở đó thổn thức cảm khái, Lâm Phong và bốn người Lục Hề nhìn nhau, cũng không hiểu được hẳn làm vậy là có ý tứ gì.

Cuối cùng, Hoắc Thanh vốn có tính cách vội vàng xao động, cũng không kiềm chế được tò mò trong lòng, dò hỏi: “Trương tiên sinh, anh không phải đang nói giỡn chứ? Anh thực sự dự định cấu trúc ra một pháp trận bao phủ toàn bộ Vân Thai thị sao? Pháp trận như vậy thực sự có thể cấu trúc ra sao? Dù là thực sự có thể cấu trúc ra, lại phải tiêu hao bao nhiêu linh tài liệu? Tuy rằng mấy tông phái chúng ta và Đặc Cẩn tổ đều còn chút tích súc, nhưng chỉ sợ cũng không đủ trình độ có đủ tài liệu cấu trúc ra đại hình pháp trận như vậy đi?”

Lúc này Trương Văn Trọng mới nhận ra mình đang thất thần, lắc đầu cười thầm, nói: “Tôi cũng không cùng các vị nói giỡn, tôi cũng tuyệt đối sẽ không đem chuyện liên quan tới trăm ngàn vạn tính mạng dân chúng ra nói giỡn. Đối với chuyện cấu trúc đại hình pháp trận, tôi cũng có kế hoạch cụ thể, cũng không phải vì nhất thời mà ra chủ ý bậy bạ.”

Lâm Phong và bốn người Lục Hề nhìn nhau, cùng kêu lên: “Nguyện nghe lời giảng.”

Trương Văn Trọng cũng không vội vã đem kế hoạch của mình nói ra toàn bộ, mà nhìn Lâm Phong nói: “Anh có thể đem tới một phần địa đồ Vân Thai thị không? Cẩn thứ mới nhất, chi tiết nhất.”

Lâm Phong gật đầu, nói: “Bên trong Đặc Cẩn tổ có địa đồ như vậy, tôi sẽ cho người mang tới ngay.” Hắn lập tức lấy ra điện thoại gọi cho một thành viên Đặc Cẩn tổ mang địa đồ tới.

Trong lúc chờ đợi địa đồ mang đến, Lâm Phong và bốn người Lục Hề hỏi không ít lần về chuyện hẳn định ra kế hoạch như thế nào. Nhưng đáng tiếc chính là, hẳn cũng không chịu nói cho bọn họ, chỉ cười nói khi nào địa đồ được đưa tới sẽ trả lời vấn đề của mọi người.

Đối với việc này, bọn họ rất bất đắc dĩ. Nhưng đồng thời cũng sản sinh ra lòng hiếu kỳ đối với kế hoạch cụ thể của hẳn. Theo bọn họ xem ra, hình dạng hẳn tràn đầy lòng tin, sợ là thực sự có biện pháp cấu trúc ra một đại hình pháp trận có thể bao phủ toàn bộ Vân Thai thị.

Nếu có thể học được phương pháp cấu trúc đại hình pháp trận này trong tay, thì thực sự là hay nhất.

Sau mười lăm phút chờ đợi, một thành viên Đặc Cẩn tổ cũng chạy nhanh vào trường trung học đệ ngũ, xuất hiện ngay trước mặt mọi người. Không đợi hẳn mở miệng nói, Hoắc Thanh đã sớm chờ không nhin được, đi nhanh tới đón, há mồm liền hỏi: “Địa đồ mang tới chưa? Ở đâu? Nhanh lấy ra đừng làm lỡ thời gian nữa.”

Thành viên Đặc Cẩn tổ biết được thân phận của Hoắc Thanh, vội vàng lấy ra trong túi công văn một phần địa đồ mới nhất đưa vào trong tay Hoắc Thanh.

Hoắc Thanh vội vã xoay người nhét địa đồ vào trong tay Trương Văn Trọng, liên tiếp giục nói: “Trương tiên sinh, địa đồ đã mang đến, anh mau nhanh đem kế hoạch cụ thể nói cho chúng tôi nghe được không?”

Những người còn lại, tuy rằng không mở miệng giục như Hoắc Thanh, nhưng từ trong ánh mắt của bọn họ mà xem, lòng hiếu kỳ và khẩn cấp của họ không hề kém hơn hẳn.

Dưới tình huống này, Trương Văn Trọng cũng không tiếp tục dây dưa, cười tiếp nhận địa đồ, trải trên mặt đất, lập tức lấy ra một cây bút chì, bắt đầu vẽ phác thảo trên địa đồ.

Mọi người vây quanh tới, kể cả người nhà họ Trương cùng Vưu Giai, Tô Hiểu Hồng, trong lòng tràn đầy hiếu kỳ nhìn xung quanh, muốn nhìn xem rốt cục hắc đang làm gì. Nhưng làm mọi người không giải thích được chính là, hắc chỉ cầm bút vẽ ra những điểm nhỏ, sau đó ném bút sang bên, đứng dậy vỗ vỗ tay, gương mặt mỉm cười nhìn mọi người, cũng không giải thích.

Người nhà hắc cùng Vưu Giai chỉ mới trở thành người tu chân, tự nhiên nhìn không ra hắc vẽ như vậy có ý tứ gì. Tuy rằng Tô Hiểu Hồng đã có tu vi Nguyên Anh kỳ, nhưng nàng đối với chuyện bố trí trận pháp lại không có hiểu sâu. Vì vậy tuy nhìn thấy sự huyền diệu bên trong, nhưng cũng chỉ bao nhiêu đó. Chỉ có bốn người Lục Hộc vốn là trưởng lão tông phái lớn, vô luận kinh nghiệm hay tri thức đều uyên bác, liếc mắt nhìn ra những điểm hắc vẽ hắc chính là tử trận cấu trúc ra siêu đại hình pháp trận.

Tuy rằng siêu đại hình pháp trận này, hiện nay chỉ mới dừng trên bản vẽ, nhưng bốn người Lục Hộc kinh nghiệm phong phú, cũng cảm giác được một cỗ khí thế nghiêm nghị bộc phát, thậm chí đã ập vào mặt. Tuy rằng không rõ ràng Trương Văn Trọng dự định bày ra pháp trận gì, nhưng có một điều họ có thể khẳng định: Pháp trận này có thể bố trí thành công.

Bốn người Lục Hộc liếc mắt nhìn nhau, lập tức không hẹn mà cùng nhìn chăm chăm bản đồ, muốn đem sơ đồ phác thảo pháp trận của Trương Văn Trọng ghi vào trong tâm khảm. Ngày sau nếu có cơ hội, không ngại ở ngay tông phái nhà mình cấu trúc ra một siêu đại hình trấn phái đại trận.

Không hề nghi ngờ, chuyện như vậy sẽ rất có phong cách.

Tôn Đình Quân rất nhanh đã đem hình vẽ phác thảo trên bản đồ ghi nhớ kỹ, lập tức ngẩng đầu lên, nhìn Trương Văn Trọng hỏi ra một vấn đề then chốt: “Không biết Trương tiên sinh vẽ những địa phương này, muốn bày tử trận thế nào? Đại khái cần tiêu hao bao nhiêu linh tài liệu?”

“Pháp trận này, tổng cộng do chín mươi chín tử trận cấu thành.” Trương Văn Trọng đáp: “Tôi vừa tính sơ trong lòng, cấu trúc chín mươi chín tử trận, đại khái cần chín mươi chín kiện dưới địa cấp ngũ phẩm linh tài liệu, hai mươi tám kiện hơn địa cấp ngũ phẩm linh tài liệu...”

Trên mặt Lâm Phong cùng Lục Hộc bọn họ toát ra biểu tình ngạc nhiên, cùng kêu lên dò hỏi: “ Bao nhiêu?”

Trương Văn Trọng đem chữ số vừa báo ra nói lại một lần: “Dưới địa cấp ngũ phẩm linh tài liệu thì chín mươi chín kiện, trên địa cấp ngũ phẩm linh tài liệu thì hai mươi tám kiện.”

Mấy người chấn kinh, trong lòng tràn đầy khó hiểu ồn ào nói: “Trương tiên sinh, anh không tính sai chứ? Đại hình pháp trận này phải che phủ toàn bộ Vân Thai thị, thế nào chỉ ít linh tài liệu như vậy?”

Mọi người khiếp sợ và không giải thích được cũng là có đạo lý. Phải biết rằng bố trí một pháp trận che phủ diện tích hơi lớn một chút tiêu hao đã mấy chục linh tài liệu. Mà trấn phái đại trận của các tông phái tiêu hao tài liệu tới ngàn vạn lần. Thế nhưng hiện tại Trương Văn Trọng lại nói chỉ cần hơn trăm kiện linh tài liệu là có thể bố trí ra một siêu đại hình pháp trận có thể che phủ toàn bộ Vân Thai thị.

Điều...điều này có khả năng sao?

Nhìn ánh mắt nghi hoặc cùng kinh ngạc của mọi người, Trương Văn Trọng mỉm cười. Hắc cũng biết, một đại hình pháp trận cần tiêu hao rất nhiều linh tài liệu. Bởi vì khi pháp trận vận chuyển, cần tiêu hao rất nhiều linh khí.

Linh khí từ chỗ nào đến?

Cùng lúc là thu nạp thiên địa tự nhiên, mặt khác là thu nạp từ linh tài liệu ẩn chứa.

Vì vậy mỗi khi cấu trúc một đại hình pháp trận đều tiêu hao rất nhiều linh tài liệu. Hơn nữa mỗi pháp trận nếu sử dụng qua vài lần, phải thêm linh tài liệu mới để bù đắp hao tổn. Bằng không uy lực trận pháp sẽ từ từ giảm xuống, cuối cùng lưu lạc trở thành phế vật chỉ có thể nhìn mà không thể dùng.

Những điều này đều là thường thức mà người tu chân đại đa số đều biết, nhưng hắc lại biết một phương pháp thất truyền không ai biết.

Lần này hắc muốn dùng phương pháp này để bố trí.

Nhìn nghi vấn toát ra trong ánh mắt mọi người, Trương Văn Trọng cười giải thích: “Tôi muốn bố trí trận pháp này, tên là Cửu Cửu Chuyển Linh trận. Cấu thành chín mươi chín tử trận, cũng không phải đại trận huyền diệu cao phẩm gì, chỉ là Chuyển Linh trận bình thường mà thôi. Chuyển Linh trận mọi người đều biết bố trí. Bản thân các vị tính toán, linh tài liệu sử dụng có cần nhiều như vậy hay không?”

“Chuyển Linh trận?” Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Tuy rằng bọn họ từng chứng kiến ở tại hội sở Mục Mã Trường hãn đã dùng Chuyển Linh phù trận vận chuyển linh khí truyền vào ba mươi sáu lô châm triệu hoán Cửu Tiêu Lô Kiếp, biết rõ Chuyển Linh trận chỉ cần vận dụng thỏa đáng có thể phát ra tác dụng cực lớn. Nhưng vấn đề là Chuyển Linh trận chỉ là một pháp trận phụ trợ, cũng không có tính công kích. Dù là chín mươi chín Chuyển Linh trận, thực sự có thể cấu thành một đại hình pháp trận có tính công kích. Nhưng năng lượng nào cung cấp linh khí cho Chuyển Linh trận chuyển hóa, để chống đỡ cho đại hình pháp trận vận chuyển?

Lúc này sự hoang mang cùng khiếp sợ trong đầu mọi người cũng không bớt, trái lại còn phát ra thêm cường liệt.

577. Chương 601: Diệt Dụng Dương Khí

Đối với nghi hoặc trong lòng mọi người, Trương Văn Trọng cũng không giải thích, dù sao ở góc độ bình thường mà nói, chỉ bày ra chín mươi chín Chuyển Linh trận, thuần túy chỉ là cử chỉ vô dụng không có ý nghĩa, nếu như bản thân hãn không phải đã biết phương pháp đặc thù này, phỏng chừng cũng sẽ sinh ra nghi hoặc giống như vậy.

Trương Văn Trọng mỉm cười, giải thích: “Tuy rằng Chuyển Linh trận không có lực công kích, nhưng chín mươi chín Chuyển Linh trận cấu thành Cửu Cửu Chuyển Linh trận, cũng chính là một pháp trận có năng lực công phòng, về linh lực chống đỡ pháp trận vận chuyển sao, chính là hàng vạn dân chúng bên trong Vân Thai thị.”

Câu nói của hãn làm mọi người ngạc nhiên, không đợi hãn nói hết lời, đều nhăn chặt mày, đầy ngập nghi hoặc nói:

“Trương tiên sinh, không phải anh đang nói giỡn chứ? Dân chúng trong Vân Thai thị đều là người thường, trên người bọn họ làm gì có linh lực?”

“Phải nha, Trương tiên sinh, anh không lầm phải không? Mặc dù trong Vân Thai cũng có vài người có thể chất đặc thù, trên người có chứa chút linh lực, nhưng linh lực yếu ớt như vậy, đừng nói là chống đỡ một Cửu Cửu Chuyển Linh trận khổng lồ như thế, dù kích hoạt phù chú bình thường cũng không có khả năng a.”

“Trương tiên sinh, trong hồ lô của anh rốt cục đang muốn làm gì? Tôi van anh đừng chậm chạp nữa, mau nhanh vạch trần đáp án.”

Trương Văn Trọng cười khỏ nói: “Nếu không phải các vị ngắt lời, ta đã sớm nói xong rồi.”

Mọi người ngượng ngùng cười, cũng không nói nữa, mọi người đều đưa ánh mắt trông mong nhìn hãn, chờ đợi hãn nói ra đáp án. Biểu tình của mọi người lúc này giống như học sinh đang chuyên tâm lắng nghe lời giảng dạy của lão sư.

Một màn như vậy, người trong cuộc không cảm thấy có gì không thích hợp, nhưng đệ tử bốn tông phái cũng nhìn đến trợn tròn mắt, toàn bộ đều choáng váng.

Lục Hòe, Tôn Đình Quân, Hoắc Thanh và Tiêu Chấn đều là trưởng lão trong tông phái, thân phận địa vị cực kỳ tôn quý, lúc này ở trước mặt Trương Văn Trọng lại có thái độ giống như đệ tử mới nhập môn, dù bọn họ đối mặt chính chương môn của mình cũng chưa từng có thái độ như thế.

Ánh mắt những người chung quanh ngạc nhiên, tuy rằng nhóm người Trương Văn Trọng cũng đã nhận ra nhưng cũng không hề để ý tới.

“Lời các vị nói không sai, trên người dân chúng Vân Thai thị đích thật không có linh lực, thể nhưng trên người họ lại có một loại năng lượng khác – dương khí.” Trương Văn Trọng nói: “Dương khí của một người,

tuy rằng không mạnh nhưng nếu hàng vạn dương khí hội tụ cùng một chỗ, sẽ là một cỗ năng lượng cường thể khiến thần phật đều phải ghé mắt. Có cỗ năng lượng này chống đỡ, Cửu Cửu Chuyển Linh trận có thể vận chuyển không ngừng.”

Dương khí?

Lâm Phong và bốn người Lục Hồn nhìn nhau.

Thân là người tu chân, bọn họ tự nhiên biết dương khí chính là một loại năng lượng mà hạng người âm tà e ngại, trong đạo pháp cấp thấp, vô luận sử dụng máu gà, hay sử dụng máu chó mực đối phó âm vật, thực tế đều là muốn mượn dương khí cường thể trong đó đến hàng yêu trừ ma.

Mà sinh vật ẩn chứa dương khí nhiều nhất kỳ thực chính là nhân loại. Lưu Hoàn Tổ của Kim Nguyên tứ đại gia đã từng nói qua : thân thể thuần dương chính là con người. Dương khí của người, là cực mạnh trong toàn bộ sinh vật. Chỉ bất quá theo tuổi tác tăng trưởng, bởi vì đủ loại nguyên nhân, dương khí con người sẽ từ từ hao tổn xói mòn, mà một ngày dương khí suy nhược tới trình độ nhất định, sẽ bị hạng âm tà quần lấy, đây cũng là lời từ dân gian hay nói là “chàng tà”.

Mặc dù đối với người tu chân mà nói, tại thời khắc mấu chốt cần chót lưỡi phun ra máu tươi, cũng là một loại thủ đoạn bảo mệnh, kỳ thực cũng bởi vì máu tươi ngay đầu lưỡi ẩn chứa dương khí, chính là chỗ nồng đậm nhất, đối với người tu chân mà nói máu tươi đầu lưỡi không chỉ ẩn chứa dương khí cực mạnh, đồng thời còn ẩn chứa linh lực rất mạnh, nhân lúc địch nhân không đề phòng phun ra, thường thường sẽ khởi lên hiệu quả xoay chuyển chiến cuộc.

Nhưng vấn đề là, dương khí tuy nhiên là một loại năng lượng bất phạm, nhưng trước kia không nghe ai nói qua, dương khí cũng có thể đem đi chống đỡ pháp trận a? Dù có Chuyển Linh trận, dương khí có thể bị hoán chuyển thành linh khí hay không, một người có được bao nhiêu, nhưng nếu thật sự có thể thành, như vậy Cửu Cửu Chuyển Linh trận có khả năng phát huy ra uy lực sẽ cường hãn bao nhiêu? Nếu theo lời Trương Văn Trọng, dương khí của ngàn vạn người thường hội tụ cùng một chỗ, đó là một cỗ năng lượng cường hãn khiến thần phật cũng bị ghé mắt phải không?

Mọi người rất nhanh hồi phục tinh thần, lại rơi vào trầm tư, nghe hần nói họ dường như đã được mở một cánh cửa đi thông một thế giới khác, họ đột nhiên nghĩ, một ít ý nghĩ bảo thủ bị đánh vỡ, thật sự mở ra được điều mới mẻ chưa từng được họ nghĩ qua.

“Tôi nghĩ có thể thử một lần, hơn trăm kiện địa cấp linh tài liệu cũng không tính là nhiều, cứ để chúng tôi ra, nếu như dùng dương khí vận chuyển pháp trận thực sự hữu hiệu, là một chuyện cải biến ý nghĩ bao lâu nay của tu chân giới...” Sau thoáng trầm tư, Tôn Đình Quân dẫn đầu mở miệng nói. Trong ánh mắt hần nhìn Trương Văn Trọng có vẻ cảm kích. Bởi vì chuyện này cho hần rất nhiều lĩnh ngộ, tuy tạm thời không thấy hiệu quả nhưng không thể nghi ngờ đối với việc đề thăng tu vi sau này của hần sẽ có thêm chỗ tốt cực lớn.

Bốn người còn lại cũng đều gật đầu, đối với lời nói của hần đều biểu thị tán thành, trong mắt họ đều tràn ngập cảm kích.

“Nếu mọi người đã tán thành kế hoạch của tôi, như vậy việc này không nên chậm trễ, hiện tại chúng ta bắt đầu bố trận.” Trương Văn Trọng nói, ngồi xổm trước bản đồ, dùng tay phân phó nhiệm vụ: “Lâm Phong, Đặc Cần tổ các anh phụ trách bố trí Chuyển Linh trận ở khu vực này, Lục trưởng lão, Linh Xu phái phụ trách ở đâu, Tôn trưởng lão...”

Phàm là hần điểm danh đến ai, họ đều gật đầu, Lâm Phong gọi thành viên Đặc Cần tổ mang thêm vài bản đồ tới, dùng bút đánh dấu khu vực bố trận của mình.

Sau khi an bài xong nhiệm vụ, hần lại dẫn dò thuộc hạ của họ những địa phương cần chú ý.

Tuy rằng Chuyển Linh trận vẫn luôn bị tu chân giới đề cử là trận pháp rất thông thường, nhưng sau khi kiến thức qua công hiệu thực sự, họ cũng không dám tiếp tục xem thường, lúc này Trương Văn Trọng giảng cách bố trận đều tinh diệu, đồng thời đều có thể dùng lên trận pháp khác.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người nghe như say như si, đều sinh ra ý niệm đúng là mở rộng kiến thức.

Hắn cũng không lo lắng họ học được, bởi vì pháp trận này do hắn sáng tạo, đối với lý giải không ai thâm sâu hơn hắn, nếu như có ai muốn dùng trận này đối phó hắn, kết cục không thể nghi ngờ thật bi thảm.

Đợi khi hắn giảng xong, mọi người đi nhanh ra khỏi trường học, dẫn đệ tử đi đến khu vực mình phụ trách bận rộn bố trí Chuyển Linh trận.

Riêng hắn dẫn theo đệ tử Phong Sơn phái cùng người nhà ở quanh khu vực trường học bận rộn bố trí, đồng thời hắn cũng không lãng phí thời gian vừa bố trí vừa giảng giải cho mọi người, cùng những vấn đề cần chú ý khi bố trí.

Tuy Chuyển Linh trận bố trí cũng không phức tạp, nhưng số lượng nhiều, lại phải di chuyển liên tục, có trận phải bố trí trên đỉnh lầu cao, có chỗ dưới hồ nước, còn có chỗ ở bãi cỏ ven đường, thật như hao tổn sức lực cùng thời gian.

Duy nhất đáng mừng chính là lúc này tuy trên đường đã có người qua lại, nhưng không nhiều, họ đều đeo khẩu trang, dù có người muốn xem náo nhiệt nhưng khi nghe lý do liền xa xa né tránh, bằng không bị người vây xem thì tốc độ càng thêm chậm chạp.

Lâm Phong cũng đem việc này hồi báo tổng bộ, nhận được chỉ thị toàn lực hiệp trợ Trương Văn Trọng đồng thời tổng bộ đem việc này báo lên trên, lại do họ hạ chỉ lệnh cho chính phủ tại Vân Thai thị hiệp trợ toàn lực, bởi vậy khi nhóm của hắn vừa bố trí được ba trận, có rất nhiều cảnh sát đến giúp đỡ, giúp họ kéo cảnh giới tuyến, tránh việc có người lầm xông vào gây cản trở công việc.

Mặc dù đã được hiệp trợ toàn lực nhưng họ phải bận rộn từ sáng đến khuya, lại từ khuya đến sáng...

Thẳng đến chiều hôm sau, chín mươi chín Chuyển Linh trận mới cấu trúc hoàn tất.

Ngay khi bố trí thành công, một đạo cầu vồng hoa mỹ xuất hiện trên trời chiều Vân Thai, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, có vẻ vô cùng mỹ lệ. Đồng dạng hấp dẫn ánh mắt dân chúng ngắm nhìn, đối với dân chúng mà nói, cầu vồng xuất hiện sau những ngày đau khổ vì bệnh dịch, đó chính là dấu hiệu của cuộc sống tươi đẹp đã trở lại.

Lâm Phong cùng Lục Hộc bọn họ dẫn theo đệ tử quay về, đồng thời cùng chiêm ngưỡng đạo cầu vồng trên bầu trời.

Hồi lâu, Lục Hộc thu ánh mắt hiếu kỳ dò hỏi: “Trương tiên sinh, Cửu Cửu Chuyển Linh trận thực sự có uy lực cường thế như vậy sao?”

578. Chương 602: Uy Lực Khiến Kẻ Khác Tuyệt Vọng

Lục Hộc đưa ra câu hỏi này, đồng dạng cũng làm phức tạp nhóm người Lâm Phong. Tuy rằng bọn họ đã dựa theo lời Trương Văn Trọng phân phó, cấu trúc thành công Cửu Cửu Chuyển Linh trận, thế nhưng đối với việc pháp trận này đến tốt cùng có thể phát huy ra bao nhiêu công hiệu cùng uy lực, chính họ cũng không rõ ràng. Lúc này bọn họ không hèn mà cùng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng mỉm cười, hồi đáp: “Muốn biết uy lực của trận pháp ra sao? Giản đơn, các vị có thể tự thử nghiệm một chút, không phải liền biết ngay sao? Còn hơn tôi nói, sẽ có lực thuyết phục hơn. Yên tâm đi, có tôi ở đây, pháp trận không gây thương tổn được tính mạng các vị đâu.”

Lâm Phong bọn họ liếc mắt nhìn nhau, đều trong ánh mắt đối phương thấy được vẻ rất muốn thử xem.

Cuối cùng, Lục Hộc nửa thật nửa đùa nói: “Đã như vậy, chúng ta phải đi thử xem uy lực của nó. Bất quá Trương tiên sinh, anh phải tập trung tinh thần nha. Nếu như chúng tôi bởi vì sự thất thần của anh mà mất mạng, thật sự là oan đã chết.”

Trương Văn Trọng lắc đầu bật cười, nói: “Yên tâm đi, ở chuyện chính sự tôi chưa bao giờ thất thần cả.”

“Vậy là tốt rồi.” Lâm Phong bọn họ cùng kêu lên cười nói, sau đó lại hỏi: “Làm sao thử trận này? Không thể để chúng tôi tự dưng chạy đi giết chóc phá phách trong Vân Thai thị chứ?”

Trương Văn Trọng nói: “Muốn thử trận này kỳ thực rất đơn giản, các vị chỉ cần phóng xuất ra linh lực và sát khí bản thân là được. Nhưng tôi kiến nghị các vị nên tìm một nơi trống trải để thử, tránh việc bị thương vô tội.”

Mọi người gật đầu, đối với kiến nghị của hắn rất tán thành, bọn họ cũng không muốn gây thương tổn vô tội. Sau một lát thương nghị, cuối cùng họ chọn một địa phương, chính là sân bóng Vân Thai thị.

Khi bọn họ đi đến sân bóng, sắc trời đã sớm tối đen. Tuy rằng nhân khí trong thành thị đã khôi phục, nhưng vào ban đêm lạnh giá, chung quanh sân bóng vẫn im ắng, ít có người đi qua.

Tuy rằng cửa sân bóng đóng kín, nhưng cũng không ngăn được mọi người, bọn họ dễ dàng mở cửa đi vào trong.

Vừa bước vào trong, bọn họ khẩn cấp làm theo lời Trương Văn Trọng nói, phóng ra linh lực cùng sát khí toàn thân.

Trương Văn Trọng niệm tụng chú ngữ, xuất ra một phòng hộ trảo, che chở những người đứng xem bên trong, để tránh bị ngộ thương lan đến.

Ngay khi nhóm người Lâm Phong phóng xuất ra linh lực cùng sát khí, nguyên màn đêm vắng vẻ, đột nhiên phóng xuất ra quang mang bảy màu. Xa xa nhìn lại, giống như pháo hoa, đẹp rực rỡ. Nhưng nhóm người Lâm Phong lại không có chút tâm tư thưởng thức, bởi vì ngay lúc này bọn họ đã bị Cửu Cửu Chuyển Linh Trận liên tục tràn ra thế tiến công sắc bén, luống cuống mết mỗi ứng phó, làm gì còn tâm tư thưởng thức chuyện gì khác?

Liệt diễm hùng hực thiêu đốt, phong nhận lợi hại không gì sánh được, độc sa bao phủ trời đất, băng sương hàn lãnh thấu xương cùng sấm sét thiểm điện thanh thế kinh người...Đủ loại thiên tai toàn bộ rơi trên người bọn họ. Ngoại trừ thế tiến công thông thương của pháp trận, bên trong trận còn có kiếm vũ đao sơn, cùng với nhị thập bát tú, thanh long, huyền vũ, chu tước, bạch hổ tứ tượng được triệu hoán đến.

Lúc vừa mới bắt đầu, bọn họ còn tự ý vào tu vi cùng pháp bảo để miễn cưỡng chống đỡ. Nhưng không tới năm phút sau, bọn họ té phịch dưới đất, bắt đầu không màng thân phận kêu rên thảm thiết.

Những đệ tử họ mang tới nhìn thấy cảnh này đều choáng váng. Nhất là đệ tử bốn người Lục Hề, họ là trưởng lão tu vi cao, thân phận tôn quý, tự nhiên ngày thường không bao giờ làm gì mất mặt, thế nhưng đối phó với trận pháp đáng sợ, đừng nói là phá trận, dù là lực lượng tự bảo vệ mình họ cũng không có...

Cửu Cửu Chuyển Linh trận, thật sự là đáng sợ.

Những đệ tử đi theo không tự chủ được run rẩy lên.

Không phải họ không muốn chạy vào cứu viện, nhưng hai chân không ngừng run, héo nhuyền vô lực, căn bản không thể cử động.

Rơi vào đường cùng, họ đều đưa mắt nhìn Trương Văn Trọng khẩn cầu: “Trương...Trương tiên sinh, ngài mau nhanh dừng trận đi. Nếu tiếp tục như vậy, sợ rằng họ sẽ không chống được nữa.”

Trương Văn Trọng cũng chỉ muốn bọn họ cảm thụ một chút uy lực của trận pháp dưới tác dụng của dương khí hàng vạn người dân thường khởi động, chứ cũng không phải muốn lấy tính mạng bọn họ. Vì vậy thấy họ té dưới đất, lập tức niệm tụng chú ngữ dừng vận chuyển trận pháp.

Trong thoáng chốc những ảo cảnh trong trận đều biến mất, phẳng phất chưa từng xuất hiện qua. Mà làm kẻ khác khiếp sợ chính là sân bóng cũng không bởi vậy mà bị hao tổn. Duy nhất chỉ bị đè bẹp một ít cỏ, đều do nhóm người Lâm Phong tạo ra.

Nếu như không nhìn thấy đáng dấp chặt vật bị thương của bọn họ, chỉ sợ mọi người đều cho rằng một màn vừa rồi chỉ là ảo giác.

Bọn họ miễn cưỡng đứng lên, nhưng vài lần vẫn không kết quả, đành ngồi trên bãi cỏ thở dốc không ngừng. Bản thân ở trong trận pháp bị công kích, họ càng thêm biết được sự đáng sợ của trận pháp hơn người bên ngoài nhìn thấy. Thậm chí vừa rồi họ còn cho rằng mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Trương Văn Trọng đi tới trước mặt họ, đưa mỗi người một viên Đại Đạo Như Ý Đan, mỉm cười hỏi: “Thế nào? Uy lực trận pháp này có thể thông qua chứ? Vừa rồi tôi chỉ phóng xuất ra ba thành uy lực...”

Cũng không biết bị đan được làm sắc, hay nghe câu nói của hắn làm mắc nghẹn, bọn họ đều ho lên kịch liệt. May mắn chính là cũng không khạc đan được ra ngoài.

Thật vất vả hồi phục lại, Lâm Phong kinh hãi nói: “Uy lực khủng bố vừa rồi, mới là uy lực ba thành? Trời ạ...Trận pháp này thật đáng sợ. Nếu như phát tác mười thành uy lực, đừng nói mấy người chúng ta, dù hai yêu quái sống lại, chỉ sợ cũng sẽ bị diệt trong nháy mắt đi thôi?”

“Cũng không sai.” Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói.

Lúc này Tôn Đình Quân cũng hòa hoãn lại, cảm khái nói: “Trương tiên sinh, anh thật đúng là lợi hại, không ngờ chỉ dùng hơn trăm kiện linh tài liệu địa cấp, đã bố trí ra được pháp trận có uy lực cao minh như vậy, bội phục, tôi thật sự bội phục tận đáy lòng...”

“Lợi hại không phải tôi, là dân chúng Vân Thai thị.” Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Sở dĩ trận pháp phát huy ra được uy lực cường đại như vậy, đều dựa vào dương khí của họ. Không có họ, trận pháp cũng chỉ là phế vật vô dụng.”

Câu nói của hắn làm mọi người đều lâm vào trầm tư. Trước đó họ cũng như những người tu chân khác, đều xem thường người thường. Nhưng sau khi kiến thức qua uy lực trận pháp, bọn họ không tự chủ được liền thu liễm lòng khinh bạc đối với người thường.

Trong khoảnh khắc bầu không khí trở nên có vẻ trầm mặc.

Mấy phút sau, Lâm Phong đột nhiên nhớ tới một vấn đề, vội vàng hỏi: “Trương tiên sinh, trận pháp này chỉ áp dụng được tại Vân Thai thị hay có thể áp dụng ở địa phương khác hay không?”

Nhóm người Lục Hộc cũng sáng mắt, bọn họ đều nhìn chằm chằm Trương Văn Trọng chờ đợi hắn trả lời.

Hắn đáp: “Mặc kệ bố trí ở đâu, cũng đều thích hợp. Nhưng uy lực sẽ vì số lượng dân cư tại địa phương mà mạnh yếu. Thế nào, anh cũng dự định bố trí ở thành thị khác hay sao?”

Lâm Phong gật đầu: “Lúc bố trận tôi đã nghĩ, không chỉ lập một trận pháp ở Vân Thai thị. Vạn nhất yêu ma nếm khổ ở đây, sẽ đem lửa giận và oán khí trút cho thành thị khác. Như vậy sự nỗ lực của chúng ta không phải uổng phí sao? Cho nên tôi dự định đem việc này báo cáo cho Đặc Cần tổ, tốt nhất trong toàn quốc vô luận thành thị hay nông thôn đều bày trận pháp này. Chỉ là bố trí một trận pháp không nhiều linh tài liệu, nhưng trong toàn quốc cùng làm, linh tài liệu chỉ sợ là khủng khiếp...”

“Ân, ý nghĩ này của ngươi thật không sai. Như vậy đi, linh tài liệu cần thiết để bày binh bố trận, tính cho Phong Sơn phái một phần.” Trương Văn Trọng đột nhiên nhớ tới chuyện mình đã suy đoán. Nếu như thực sự có thể bố trí trận pháp này trong các thành thị và nông thôn, dù không thể ngăn cản yêu ma từ Hỗn Độn Tu La Giới chạy ra, chí ít cũng giảm sự thương tổn của dân chúng phổ thông đến mức thấp nhất. Cho nên hắn không chút do dự tỏ thái độ muốn tham gia một phần.

Lục Hộc cũng cười nói: “Loại chuyện tăng trưởng công đức này, làm sao có thể thiếu Linh Xu phái chúng ta?”

Tôn Đình Quân được hai đệ tử Hoa Gian phái dịu dàng lên, nói: “Cho Hoa Gian phái một phần.”

Hoắc Thanh cũng nói: “Ngẫm lại sau khi chúng ta trở thành người tu chân, thật chưa từng làm ra được chuyện tốt gì...Lần này dù mọi người không đồng ý, Liêm Sơn kiếm tông cũng muốn tham gia.”

“Me too.” Tiêu Chấn nói luôn một câu, chỉ tiếc tiếng Anh của hắn không chuẩn, còn mang theo khẩu âm rất nặng của người Tây Xuyên.

579. Chương 603: Lăn Tra Xét Cuối Cùng

Ở trong phạm vi toàn quốc bố trí Cửu Cửu Chuyển Linh trận, tự nhiên để Lâm Phong đi tổng bộ hội báo, mặc dù việc này được phép, nhưng phụ trách chủ yếu vẫn do Đặc Cần tổ, Trương Văn Trọng bọn họ chỉ cần

đưa kỹ thuật và viện trợ linh tài liệu là được, cũng không có gì quá khó khăn.

Nhờ vào được hiệu của Đại Đạo Như Ý Đan khôi phục một ít linh lực và tinh lực, bốn người Lục Hộc cuối cùng cũng khôi phục lại khí độ uy nghiêm của một trưởng lão, loại tư thái chật vật trước đó cũng đã biến mất sạch sẽ.

Bước ra khỏi sự nâng đỡ của các đệ tử, bọn họ đi tới trước người Trương Văn Trọng, chấp tay nói: “Trương tiên sinh, nếu chuyện nơi đây đã chấm dứt, chúng tôi phải trở về tông phái, ngày sau nếu có chỗ nào cần tới chúng tôi, thì cứ gọi điện thoại hoặc đưa thông tin phù là được.”

Trương Văn Trọng cũng cười nói: “Chư vị thật sự quá khách khí, lần này nếu không phải chư vị liệu mình tương trợ, đừng nói là tru diệt hai yêu quái, dù việc bày bố Cửu Cửu Chuyển Linh trận cũng làm chúng tôi mệt chết. Ân tình các vị trưởng nghĩa giúp đỡ tại hội sở Mục Mã Trường, Phong Sơn phái sẽ vĩnh viễn ghi nhớ, để bày tỏ lòng biết ơn, mấy bình đan dược này mời các vị nhận lấy, đừng nên cự tuyệt.”

Tay phải hắn vừa nhắc, một luồng quang mang màu ngọc bích từ trong tay phóng ra, ngay sau đó rơi vào tay nhóm người Lục Hộc.

Bốn người vốn định cự tuyệt, nhưng nghĩ lại đan dược của Trương Văn Trọng đưa ra phẩm cấp thật sự không thấp, nếu như cự tuyệt, chẳng phải là quá đáng tiếc sao? Nghĩ nghĩ, cuối cùng họ nhận lấy, vẻ mặt tươi cười nói: “Nếu do Trương tiên sinh tặng cho, chúng tôi xin thu, được rồi, trong môn phái chúng tôi vẫn còn linh tài liệu phẩm cấp không thấp, chờ sau khi trở về tôi cho người đưa tới!”

Trương Văn Trọng ha ha cười nói: “Chúng ta không phải là bằng hữu sao, hà tất khách khí như vậy?”

“Đúng rồi, chúng ta đều là bằng hữu.” Bốn người cũng cùng nở nụ cười.

Sau một phen khách sáo, bốn người dẫn theo đệ tử lần lượt rời khỏi sân bóng, lại theo Trần Nhân an bài, lên phương tiện giao thông bình thường quay về tông phái.

Lâm Phong cũng cáo từ Trương Văn Trọng, chuyện phát sinh mấy hôm nay hắn đều ghi chép lại, sau đó báo cáo lên tổng bộ, những ngày sau đó hắn chẳng những không được nghỉ ngơi, còn bận rộn hơn hiện tại, dù sao đối với người như hắn mà nói, ngồi trong phòng làm việc viết báo cáo còn không bằng đi ra ngoài chém giết cùng yêu quái thật thống khoái.

Người ngoài lần lượt cáo biệt rời đi, Trương Trạch Thụy đi tới trước người hắn, hỏi: “Trọng, hiện tại chúng ta đi đâu? Quay về huyện Ân Ngạc sao?”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Mọi người đến khách sạn trong Vân Thai thị nghỉ ngơi một đêm, con đến bệnh viện xem thử, nhìn xem tình huống khôi phục của người bệnh trong hai ngày nay ra sao. Tiểu muội đi cùng con, ông ngoại của nàng cũng đang ở đó, sợ đã muốn gặp nàng. Sáng sớm ngày mai chúng ta quay về huyện Ân Ngạc thu thập hành lý, sau đó đến Ung Thành.”

“Mọi người theo con đi Ung Thành làm gì?” Trương Trạch Thụy không giải thích được hỏi.

Trương Văn Trọng giải thích: “Tuy rằng mọi người đã trở thành người tu chân, lại mượn linh lực của Hỏa Vãn Tinh Kiếp thu được tu vi Trúc Cơ kỳ, nhưng đạo tâm và tu vi của mọi người còn chưa vững chắc, mặc dù không bị tẩu hỏa nhập ma, nhưng tu vi cũng sẽ tiến triển chậm. Ở trong Ung Thành con đã phát hiện một Linh Khí Nhân dư thừa linh khí tạo thành linh cư, nếu như mọi người có thể mượn dùng linh khí để rèn luyện, củng cố đạo tâm và tu vi, không chỉ có thể tiêu trừ nguy hiểm bị tẩu hỏa nhập ma, đồng thời còn giúp tu vi mọi người đề thăng nhanh hơn.”

“Thì ra là thế.” Người nhà Trương gia bừng tỉnh hiểu ra, cùng gật đầu.

“Xem ra, phải xin nghỉ phép dài hạn mới được...” Vương Hân Dĩ gõ đầu, vì lý do xin nghỉ mà đau đầu không ngớt.

Khi đoàn người Trương Văn Trọng đi vào bệnh viện Vân Thai, đã là ban đêm yên tĩnh. So sánh với cảnh tượng bận rộn của mấy ngày trước, bệnh viện Vân Thai đêm nay không thể nghĩ ngờ có vẻ thanh nhàn hơn rất nhiều.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng tới, mấy bác sĩ trực nhật vội vàng mời hấn đến phòng làm việc, vừa hỏi báo tình huống trong hai ngày qua, vừa vội vã gọi điện thoại cho Nhạc Tử Mẫn, Ngô Thủ Chí bọn họ.

Chỉ chốc lát, những chuyên gia y học còn ở Vân Thai thị đã chạy tới phòng làm việc chật như nêm cối.

Vừa thấy Trương Văn Trọng, Nhạc Tử Mẫn lại nói đùa: “Tiểu Trương, hai ngày nay cậu chạy đi đâu vậy? Cũng không nói qua với chúng tôi, nếu không phải bác sĩ Trần nói cậu không sao, chúng tôi còn tưởng cậu bị trận động đất vùi lấp nữa chứ.”

“Xin lỗi, làm mọi người lo lắng.” Trương Văn Trọng áy náy cười cười, tùy ý viện một lý do, đem việc này cho qua.

Nhạc Tử Mẫn nhìn Tô Hiểu Hồng đang đứng phía sau hấn, sầm mặt hỏi: “Nha đầu, mấy ngày nay cháu không gây trở ngại bác sĩ Trương chứ?”

Tô Hiểu Hồng liền thanh kêu oan, biện giải: “Cháu làm sao gây trở ngại đến lão sư chứ? Cháu giúp thầy rất nhiều nha.”

“Vậy là tốt rồi.” Lúc này Nhạc Tử Mẫn hài lòng gật đầu, lầm bầm: “Nếu như để ông biết cháu chọc phiền phức cho tiểu Trương, như vậy tiền tiêu vặt mỗi tháng ông sẽ cắt.”

Sắc mặt Tô Hiểu Hồng biến thành xấu xí, bất mãn hét lên: “A? Sao ông lại áp dụng chế tài kinh tế với cháu? Kháng nghị, cường liệt kháng nghị.”

“Kháng nghị vô hiệu.” Nhạc Tử Mẫn nói: “Chỉ cần cháu ngoan ngoãn, tiền tiêu vặt sẽ không ít.” Chợt hấn không để ý Tô Hiểu Hồng, lại nhìn Trương Văn Trọng báo lại chuyện hai ngày nay: “Hiện tại toàn bộ người bệnh đã có khoảng bảy mươi lăm phần trăm xuất viện, những người còn lại sau khi dùng xong thuốc đã có tiến triển tốt, theo chúng ta tính ra chỉ trong vòng một tuần nữa toàn bộ người bệnh sẽ khỏi hẳn xuất viện.”

Nói đến đây, Nhạc Tử Mẫn dừng chốc lát cảm khái nói: “Tôi theo ngành y đã nhiều năm, còn chưa gặp qua đại hình ôn dịch lớn như vậy, trong thời gian ngắn đã làm chết nhiều người. Tất cả đều nhờ vào y thuật của cậu, quả nhiên thật làm tôi kính phục.”

Trương Văn Trọng đang định nói vài câu khách sáo, Bạch Hiểu Xuyên cũng bước lên nói: “Phải, tạo nghệ y học của Trương giáo thụ đích thật là làm chúng ta mở rộng tầm mắt, trước đây ai cũng nói tôi là nhân tài kiệt xuất trong lĩnh vực truyền nhiễm học, nhưng theo tôi thấy mấy chữ nhân tài kiệt xuất chỉ có Trương giáo thụ mới xứng đáng. Những lão già này so sánh với cậu quả nhiên là kém xa.”

Có Nhạc Tử Mẫn và Bạch Hiểu Xuyên đi đầu, những chuyên gia y học còn lại cũng bắt đầu ồn ào thừa nhận.

Trương Văn Trọng liên tục xua tay, vừa cười vừa nói: “Chư vị cũng đừng khen nữa, nếu như còn tiếp tục khen, tôi sẽ xấu hổ đến đỏ mặt đó.”

Mọi người nhin không được bật cười ha ha.

Sau vài câu nói đùa, hấn lại nói: “Bây giờ đã muộn, chư vị nghỉ ngơi, tôi chuyển một vòng các phòng bệnh, nhìn xem không còn gì trở ngại tôi cũng có thể yên tâm rồi đi.”

Nhạc Tử Mẫn vừa cười vừa nói: “Dù sao lúc này chúng ta cũng không buồn ngủ, cùng cậu đi xem, chúng tôi cũng muốn lãnh giáo thêm một ít vấn đề về y học.”

Những người còn lại cũng gật đầu phụ họa.

Hấn cũng không cự tuyệt, mà vừa cười vừa nói: “Đã như vậy chúng ta cùng đi.”

Trong phòng bệnh, đại bộ phận bệnh nhân đều đã ngủ. Hấn dẫn theo mọi người nhẹ nhàng đi khắp các phòng, tận lực không kinh động bệnh nhân đồng thời kiểm tra tình huống kháng phục của họ.

Trong toàn bộ quá trình, hấn còn đáp lại một ít vấn đề mọi người nêu ra không chút ý giấu diếm, làm mọi người cũng than thở không ngớt, những vấn đề này làm khó họ đã lâu, hấn lại nhanh nhẹn trả lời thông suốt toàn bộ, bọn họ cũng rõ ràng nhận thức được tiêu chuẩn y thuật của hấn thật sự làm kẻ khác phải ngưỡng mộ.

Hầu như ai cũng đều dùng ánh mắt cảm khái nhìn hần nghĩ: “Theo tuổi tác của Trương giáo thụ, chỉ khoảng hai mươi, ở y thuật có tạo nghệ cao như vậy, nếu thêm thời gian không biết còn tiến triển ra sao, việc phục hưng và phát triển y học thật có thể thực hiện từ trên người hần...”

Những người này đều là người có y học cao minh cùng y đức đáng kính, cho nên đối với hần bọn họ tuy ước ao nhưng không đổ kỵ, thậm chí còn hi vọng từ hần có thể góp sức làm y học phát triển.

Sau khi kiểm tra xong, hần nói với mọi người: “Bệnh tình của bệnh nhân đã phát triển tốt, trận ôn dịch đã có thể kết thúc, tôi cũng yên tâm rồi Vân Thai thị.”

Nhạc Tử Mẫn nói: “Cậu về Ung Thành sao? Thay tôi đưa tiểu muội về cho cha mẹ nó, nha đầu này chỉ sợ nghỉ phép đã nghỉ tới phát lười, để cha mẹ nó quản quản, mới chịu ngoan ngoãn lại.”

“Không thành vấn đề.” Trương Văn Trọng cười gật đầu, không chút để ý lời kháng nghị của Tô Hiểu Hồng. Nói thêm vài câu, hần chào từ biệt mọi người rời khỏi bệnh viện, đi về khách sạn người nhà đang ở.

580. Chương 604: Có Người Đánh Chủ Ý Với Linh Cư

Sáng sớm hôm sau, Trương Văn Trọng cùng người nhà và Vưu Giai, Tô Hiểu Hồng cùng nhau quay về huyện Ấn Ngạc, giản đơn thu thập ít hành lý, lại cùng đến nghĩa trang công cộng, thấp nhang cho mẹ của hần, dừng chốc lát lại ra xe đến sân bay quốc tế Vân Thai thị.

Lần này trở về Ung Thành, ngoại trừ mang theo người nhà, Trương Văn Trọng còn đưa theo Lưu Phong Huy cùng vài tên đệ tử có tư chất tốt của Phong Sơn phải đem theo bên người, dự định cho họ mượn linh cư đến rèn luyện một chút, đề thăng tu vi.

Trên đường đến sân bay, hần ngồi nhắm mắt như nghỉ ngơi, kỳ thực đang suy nghĩ có nên dời Phong Sơn phái đến Ung Thành hay không.

Lúc trước sáng lập Phong Sơn phái chính vì muốn bảo hộ cho người nhà. Thế nhưng hiện tại họ đã theo hần đến Ung Thành. Cho nên Phong Sơn phái không cần tiếp tục ở lại huyện Ấn Ngạc. Huống chi trong Ung Thành còn có linh cư tồn tại, nếu như Phong Sơn phái dời đến Ung Thành, hoàn toàn kiến thiết trong tiểu khu biệt thự Hải Vận. Kể từ đó dựa vào linh cư, không những kiến thiết ra một đại trận trấn phái uy lực cường đại, đồng thời còn giúp tu vi của các đệ tử đại thụ ích lợi.

Nhưng gia nghiệp của Trần gia, đại khái đều đặt ở Vân Thai và những huyện chung quanh, hơn nữa tại Cửu Phong trấn còn giếng mỏ, còn có một mạch khoáng sản xuất linh tài liệu. Cho nên chuyện dời Phong Sơn phái đến Ung Thành phải bàn bạc cho kỹ hơn mới được. Theo hần xem ra, kết quả tốt nhất chính là ở tại huyện Ấn Ngạc và Vân Thai kiến thiết ra chi nhánh của Phong Sơn phái.

Lúc lên máy bay, tiểu Liên Nam có vẻ rất hưng phấn, bởi vì đây là lần đầu tiên cô bé được đi máy bay, đối với tất cả đều cảm giác mới mẻ cùng hiếu kỳ. Bất quá dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, dù có Trương Văn Trọng dẫn dắt vào con đường tu chân, nhưng tinh lực và linh lực cũng kém mọi người. Cho nên sau thoáng kích động cùng hưng phấn, cô bé rất nhanh rơi vào giấc ngủ say.

Khi máy bay đáp xuống sân bay Ung Thành, đã hơn bốn giờ chiều. Ngay khi mọi người đem hành lý đi ra sân bay, liền nghe được có tiếng người gọi tên bọn họ.

Theo phương hướng thanh âm truyền đến nhìn qua, người mới gọi không phải ai khác, chính là hai anh em Vưu Lương, Vưu Văn.

Trương Văn Trọng mang theo hành lý cùng mọi người đi về phía họ.

Sau một phen hàn huyên, Trương Văn Trọng cười hỏi: “Sao hai người lại đến đây? Là Giai Giai nói với các vị à?”

Vưu Văn vừa cười vừa nói: “Phải nha, tối hôm qua chị ấy gọi điện cho chúng tôi, nói hôm nay mọi người sẽ tới Ung Thành. Lão gia tử vừa nghe tin tức này, liền vui vẻ cả đêm không ngủ. Mới sáng sớm nay đã gọi

mấy tiểu bối chúng tôi đến sân bay đợi đại giá của mọi người. Ai biết giờ này mọi người mới đến, làm hại chúng tôi ở đây chờ mãi.”

Vưu Lương đã gọi điện cho Vưu Thiên Hải, hồi báo gia đình Trương Văn Trọng đã đến Ung Thành, khi cúp điện thoại hần vừa cười vừa nói: “Đừng nghe Vưu Văn nói bậy, tiểu tử này vừa mới chạy tới thôi.” Chợt hần cung kính chào Trương Thành Quý và Trương Trạch Thụy, nói: “Trương gia gia, Trương bá phụ, ông nội cháu cùng gia đình đã làm một bàn tiệc tại nhà, đang cùng mọi người chờ đợi các vị. Còn mời mọi người đến dự, hân hạnh đón tiếp.”

Trương Thành Quý cười nói: “Từ biệt ở huyện Ân Ngạc, ta cũng rất muốn gặp lại Vưu lão đệ uống mấy chén. Thế nhưng chúng ta mới đến Ung Thành, hành lý còn chưa kịp buông...”

“Mấy chuyện này để Trương ca và Giai tỷ làm thôi. Mọi người cùng tụi cháu đến nhà dự tiệc. Bằng không lão gia tử lại mắng tụi cháu không biết lễ phép.” Vưu Văn về mặt cầu xin nói, đồng thời móc ra chìa khóa đưa cho Trương Văn Trọng, chỉ vào chiếc xe gần đó, nói: “Chiếc xe đó thuộc về hai người, bỏ hành lý mang về nhà xong mau nhanh đến nhà ăn cơm.”

“Tiểu tử, cậu...” Trương Văn Trọng cười lắc đầu, lại nhìn Trương Thành Quý và Trương Trạch Thụy nói: “Ông nội, cha, mọi người đi theo Vưu Lương và Vưu Văn đi thôi. Chuyện cất hành lý để cháu và Giai Giai là được.”

Sau thoáng do dự, Trương Thành Quý gật đầu: “Được rồi, làm theo lời mấy đứa. Vưu lão đệ thịnh tình mời, chúng ta nếu như chối từ chẳng phải tổn thương cảm tình hai nhà sao?”

Vưu Lương và Vưu Văn mừng rỡ, vội vàng đưa hai người đến một chiếc xe khác: “Trương gia gia, Trương bá phụ, còn có Vương tỷ và tiểu Liên Nam, xe bên này, mời đi theo chúng tôi.”

Trương Văn Trọng cũng không vội đi tới xe, mà nhìn Trần Nhân phân phó: “Cô đưa Lưu Phong Huy bọn họ dần xếp ở một địa phương cạnh tiểu khu biệt thự Hải Vận, nghỉ ngơi một phen, sau đó tôi sẽ liên lạc mọi người.”

“Dạ.” Trần Nhân gật đầu đáp, lại dẫn Lưu Phong Huy bọn họ đi thuê nhà ở gần tiểu khu Hải Vận.

“Chờ một chút.” Vưu Giai gọi nàng, lại nói với Trương Văn Trọng: “Bên trong tiểu khu Hải Vận còn vài biệt thự chưa bán đi, cách linh cư của anh không xa, để em gọi điện thoại cho họ, bảo họ đưa ra cho Trần Nhân bọn họ ở lại nhé?”

Trương Văn Trọng suy nghĩ, gật đầu: “Ân, như vậy cũng tốt.”

Nghe hần đồng ý, Vưu Giai lấy điện thoại gọi phân phó vài câu, lại đưa số điện thoại của Trần Nhân nói cho người quản lý.

Cúp điện thoại, Vưu Giai nhìn Trần Nhân nói: “Tôi đã gọi điện cho quản lý, hần sẽ chờ mọi người ở cửa tiểu khu, mọi người đến đó là được.” Lập tức đem số điện thoại người quản lý nói cho Trần Nhân.

Đội nhóm người Trần Nhân ngồi xe rời sân bay, Trương Văn Trọng đem hành lý bỏ vào xe, cùng Vưu Giai và Tô Hiểu Hồng ngồi vào xe.

Ngồi ở băng sau xe, Tô Hiểu Hồng dang rộng tay chân, cười hì hì nói: “Hơn nửa tháng không gặp Tam Túc Ô, thật là nhớ nó quá, lần này gặp được nó, em phải ngược đãi nó một chút mới được, đem những gì thiệt thòi trước kia đòi trở về.”

Trương Văn Trọng khởi động máy lái xe ra khỏi sân bay, cũng không quay đầu lại nói: “Muốn gặp Tam Túc Ô? Ngày mai đi. Tôi phải đưa cô về nhà trước.”

Tô Hiểu Hồng nhất thời trợn tròn mắt: “A? Không phải chứ?”

Trương Văn Trọng nói: “Cô đã ở chỗ tôi hơn nửa tháng, cha mẹ cô khẳng định đang rất lo lắng. Hôm nay cô về Ung Thành, tự nhiên phải về nhà trước cho họ yên tâm.”

Tô Hiểu Hồng bất mãn bậm môi. Nhưng dù bất mãn nàng cũng không dám vi phạm mệnh lệnh của hần, chỉ đành thành thật nói ra địa chỉ nhà để Trương Văn Trọng đưa nàng về.

Khi đưa nàng về tới trước cửa nhà, hấn lại dặn: “Hôm nay cô ở nhà cùng cha mẹ, ngày mai qua nhà tôi, tôi sẽ truyền thụ cô một bộ pháp thuật thích hợp với tu vi hiện tại.”

Tô Hiểu Hồng vui vẻ, sau đó lại lầm bầm: “Chỉ sợ từ ngày mai trở đi, cha mẹ em sẽ giam lỏng em trong nhà cho xem.”

Trương Văn Trọng bị biểu tình và lời nói của nàng làm vui vẻ, cười lắc đầu nhắc nhở: “Tiểu muội, cô là người tu chân đó. Dù cha mẹ cô giam lỏng, cô không phải cũng dễ dàng chuồn ra sao?”

Tô Hiểu Hồng nhất thời sáng ngời đôi mắt, vỗ trán nói: “Đúng rồi, em là người tu chân mà, dù họ khóa cửa, em cũng dùng độn phù chuồn ra. Ha ha, đa tạ lão sư nhắc nhở, em không cần sợ bị giam lỏng nữa.”

Từ biệt Trương Văn Trọng và Vũ Giai, Tô Hiểu Hồng xoay người đi vào nhà.

Đợi bóng lưng nàng tiêu thất, Vũ Giai vẻ mặt dờ khóc dờ cười nói: “Anh nha, dạy gì không dạy, lại dạy tiểu muội trốn nhà.”

“Anh cũng chỉ muốn tốt cho cô ấy thôi.” Trương Văn Trọng cười nói, lái xe về tiểu khu Hải Vận.

Trên đường đi, Trần Nhân gọi điện thoại báo đã an bài xong nơi ở, nàng dẫn nhóm người Lưu Phong Huy ra ngoài mua đồ dùng sinh hoạt, nếu hấn có gì cần phân phó thì gọi điện cho nàng.

Chỉ chốc lát sau, Trương Văn Trọng lái xe vào tiểu khu Hải Vận. Nhưng ngay khi hấn vừa vào tiểu khu, biểu tình trên mặt cũng đột nhiên biến thành nghiêm trọng.

“Trọng ca, làm sao vậy?” Vũ Giai nhảy cảm nhận ra biểu tình biến hóa của hấn, vội vàng dò hỏi.

“Có người từng có ý đồ xông vào nhà của anh.” Hấn híp mắt lại nhìn về phương hướng biệt thự của mình, trầm giọng đáp: “Pháp trận phòng ngự anh bố trí đã bị họ phá vỡ tám phần, cũng không biết Tam Túc Ô bọn chúng có bị thương hay không.”

Hấn lái xe nhanh hơn, rất nhanh đã dừng trước cửa biệt thự, cùng Vũ Giai nhảy xuống đi nhanh vào trong.

Tuy rằng nhìn bên ngoài biệt thự cũng không có biến hóa gì quá lớn. Nhưng dù là Vũ Giai chỉ có Trúc Cơ kỳ, cũng rõ ràng cảm ứng được linh khí chung quanh bất ổn định. Hiển nhiên trước đó không lâu, ở đây từng bạo phát một hồi chiến đấu kịch liệt không ai biết.

“Chủ nhân, ngài rốt cục đã về...” Ngay khi hấn vừa mở cửa nhà, Tam Túc Ô cả người rụng hết lông, phe phẩy đôi cánh thịt lão đảo bay lên đầu vai hấn, không quản có mặt Vũ Giai, đầy ngập oán khí khóc lóc kể lể: “Chúng tôi suýt chút bị người cướp đoạt a...”

581. Chương 605: Ai Biết Đầu Kia Điện Thoại Là Người Hay Chim?

“Tam Túc Ô?” Nhìn Tam Túc Ô chỉ còn cánh thịt, Trương Văn Trọng đầu tiên là sửng sốt, sau đó ngạc nhiên nói: “Sao người lại biến thành dáng dấp chặt vật như vậy? Rốt cục là ai lớn gan như thế, dám đến chiếm đoạt linh cơ của ta?”

“Nói đến thật dài a...” Tam Túc Ô nức nở, lại đem chuyện xảy ra định nói với Trương Văn Trọng, nhưng ngay lúc này nó nhìn thấy Vũ Giai đứng sau lưng hấn, nhất thời cả kinh, vô ý thức ngậm miệng lại, trong lòng vùi đầu oán giận chính mình: “Xong, xong, sao ta lại ở ngay trước mặt Vũ tiểu thư nói lên tiếng người? Lần này thật là phiền phức...Ai, sai nha, trên người Vũ tiểu thư sao lại có linh lực? Cô ấy không phải là người thường hay sao?”

Tam Túc Ô phát hiện vấn đề, mở to đôi mắt nhỏ, quan sát Vũ Giai, trải qua một phen quan sát nó kinh ngạc phát hiện trên người Vũ Giai không chỉ có linh lực thậm chí còn có được tu vi Trúc Cơ kỳ.

Tam Túc Ô trong lòng tràn đầy kinh ngạc, dùng một cánh thịt chỉ vào Vũ Giai, lắp bắp nói: “Chủ nhân, cô ấy...cô ấy...”

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Cô ấy đã trở thành người tu chân, đồng thời biết được tất cả sự tình liên quan tới người, không cần ở trước mặt nàng giả làm loài chim bình thường nữa.”

Vưu Giai cũng cười nói: “Tam Túc Ô, trước đây người đúng là gạt ta thật khổ, ta vẫn luôn cho rằng người chỉ là một con chim thông minh bình thường, chưa từng lường được người lại là một linh thú.”

Tam Túc Ô ngưng ngừng cười, rất sợ bị Vưu Giai trách phạt, vội vàng đem tất cả trách nhiệm trốn tránh lên người Trương Văn Trọng: “Trước đây phải gạt cô cũng không thể trách tôi, đều do chủ nhân muốn tôi làm như vậy, có muốn trách thì cô trách chủ nhân.”

Trương Văn Trọng gõ lên đầu Tam Túc Ô, lại lấy một viên Đại Đạo Như Ý Đan nhét vào miệng nó, lúc này mới nói: “Được rồi, sao nói nhiều lời vô ích như vậy? Nhanh đem sự tình nói qua một chút.”

Tam Túc Ô bị gõ đầu cũng không dám oán giận, không dám chậm trễ, vội vã đem chuyện vừa qua kể lại: “Sự tình là như vậy, vào buổi tối năm hôm trước, có mấy người tu chân đột nhiên xuất hiện bên ngoài nhà chúng ta, nói linh cư bị mấy yêu quái chúng tôi chiếm cứ là lãng phí, lại rất kiêu ngạo ra lệnh chúng tôi bó tay chịu trời, tặng linh cư cho bọn hắn. Chuyện hoang đường như vậy chúng tôi đương nhiên sẽ không đồng ý. Vì vậy mấy người tu chân liền có ý đồ xông vào, còn tôi cùng ba tiểu yêu khởi động bảy pháp trận thủ hộ linh cư...”

Nghe thanh âm Trương Văn Trọng, Bán Thận Long, Hoàng Cầu và Thanh Xà ba tiểu yêu cả người đầy vết thương, cũng từ trong chỗ ẩn thân chạy ra, cung kính lại hưng phấn hành lễ với Trương Văn Trọng và Vưu Giai.

Giản đơn kiểm tra thương thế bọn chúng, hắn lấy ra một bình đan dược trong Càn Khôn Hồ cho chúng ăn, sau khi cần dặn chúng luyện hóa dược hiệu khôi phục thương thế, mới quay đầu nói Tam Túc Ô: “Tiếp tục kể đi.”

Tam Túc Ô gật đầu, tiếp tục kể lại chuyện trải qua: “Mấy người tu chân nhìn còn trẻ tuổi, nhưng thực lực mạnh, một hơi đã phá đi sáu pháp trận phòng ngự, chỉ còn lại Kiếm Ý Túc Sát trận còn miễn cưỡng chống đỡ, hơn nữa xem hình dạng cũng tùy lúc có khả năng bị đánh bại. Để ngăn cản bọn cường đạo xông vào trong nhà, tôi mạo hiểm liên hệ Linh Khí Nhân và Kiếm Ý Túc Sát trận với nhau trên lông chim của tôi, chính vì vậy nên lông bị rụng hết, may mắn chính là ngay lúc đó lại hữu hiệu, mượn linh khí tinh thuần rất cực làm uy lực trận pháp đề thăng trong nháy mắt, lúc này mới làm cho đám cường đạo bị thương bỏ chạy...”

Nghe xong lời giảng thuật của Tam Túc Ô, Trương Văn Trọng đối với chuyện này cũng đã có nhận thức rõ ràng, xem ra đám người tu chân kia đã phát hiện nơi này có Linh Khí Nhân, cho nên muốn chạy đến chiếm đoạt tiện tay hàng yêu trừ ma.

Ngày trước tuy rằng hắn bố trí pháp trận cùng cấm chế để ngừa bí mật của Linh Khí Nhân tiết ra ngoài, nhưng bởi vì thời gian đó tu vi của hắn quá thấp, phẩm cấp linh tài liệu trong tay cũng tầm thường, cho nên bố trí pháp trận và cấm chế phẩm cấp cũng không cao, đánh lui người tu chân có tu vi thấp thì còn được, nhưng muốn qua mặt người tu chân có tu vi cao thì không khả năng.

Sau một phen trầm ngâm, hắn hỏi: “Các người có biết mấy người tu chân ý đồ chiếm đoạt linh cư có thân phận gì không?”

“Không biết.” Tam Túc Ô và ba tiểu yêu cùng lắc đầu, nói: “Bọn hắn từ đầu đến cuối cũng không nói qua thân phận và lai lịch, chúng tôi chỉ biết bọn họ sử dụng đạo pháp toàn bộ đều là lời hệ đạo pháp.”

Hắn hít một hơi, trong tu chân giới hiện nay tông phái tu luyện lời hệ đạo pháp không có hàng trăm cũng có mấy chục, muốn từ phương diện này suy đoán ra thân phận và lai lịch đối phương không thể nghi ngờ là không quá khả năng, theo hắn xem ra, mấy tên này tuy rằng bỏ chạy, nhưng cũng không chắc việc này sẽ kết thúc. Nếu như hắn không đoán sai, không bao lâu mấy người tu chân sẽ dẫn theo sư huynh đệ thậm chí sư trưởng trong môn phái chạy tới, dù sao trong thế giới linh khí thiếu thốn như hiện nay, một nơi có Linh Khí Nhân tinh thuần tuyệt đối sẽ làm rất nhiều tông phái đỏ mắt điên cuồng.

“Chờ một chút...” Lúc này hắn đột nhiên nhớ tới một việc, vội vàng hỏi: “Người vừa nói, mấy người tu chân xông vào trận ở năm ngày trước? Vậy vì sao người không cho ta biết? Dù các người phải ở đây phòng bị bọn hắn tiến công, cũng có thể gọi điện thoại báo tình huống chứ?”

“Ách...” Vừa nghe hắn nhắc tới hai chữ điện thoại, biểu tình Tam Túc Ô chợt xấu hổ, liên tục dùng móng

vuốt gãi cái đầu trụ lúi, ấp úng hồi lâu, mới nói: “Điện...điện thoại ở nửa tháng trước vì không trả phí mà đã bị cắt...”

Hắn không khỏi ngây ngẩn cả người, cau mày nói: “Điện thoại thiếu tiền bị cắt? Điều này sao có thể? Trước khi ta đi, không phải đã trả tiền trước rồi sao?”

Tam Túc Ô ấp úng hồi đáp: “Chuyện này...Khi ngài đi, tôi nhàn rồi buồn chán, thường thường lấy điện thoại bấm chơi nói chuyện phiếm với người khác, không nghĩ tới chỉ vài lần như vậy nên bị hết tiền cắt máy, nên khi chuyện phát sinh năm ngày trước, không thể đúng lúc thông tri ngài...”

“Người nha...” Câu trả lời của Tam Túc Ô quả nhiên làm hắn dở khóc dở cười.

Vưu Giai cũng buồn cười, xì một tiếng cười lên, lắc đầu nói: “Trước đây từng nghe qua một truyện cười, nói chuyện phiếm cũng không biết người ngồi đối diện là người hay con chó, hiện tại truyện cười nên sửa lại, nói chuyện phiếm cũng không biết là người hay chim...”

Vừa nói xong, tiếng chuông điện thoại di động vang lên.

Vưu Giai lấy ra nhìn vào màn hình nói: “Là ông nội em gọi tới, sợ là hồi chúng ta mau nhanh chạy qua.” Nàng hướng Tam Túc Ô ra thủ thế đứng lên tiếng, lúc này mới chuyển máy.

Sau khi nói vài câu với Vưu lão gia tử, Vưu Giai cắt điện thoại, nhìn hắn nói: “Trương gia gia và bác trai đã đến nhà em, ông nội hỏi em chừng nào chúng ta tới...” Nói đến đây, nàng dừng chốc lát tiếp tục nói: “Nếu như anh còn bận việc ở đây, em gọi điện cho ông nội, nói anh đột nhiên gặp việc gấp, hôm khác qua được không?”

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Nói vậy không chừng sẽ làm người nhà của em sản sinh bất mãn với anh, nên tối nay anh phải qua đó, còn chuyện ở đây anh gọi Tiêu Đồ, Minh Xà và ngũ độc yêu còn có hắc hùng tinh của tiểu muội ra, để chúng trấn thủ nơi này thay anh, anh nghĩ có chúng ở đây, người tu chân bình thường muốn xông vào cũng rất trắc trở.”

Tay phải Trương Văn Trọng nhắc lên, từng sợi tinh quang bắn ra khỏi đầu ngón tay hắn, ngay sau đó, Tiêu Đồ, Minh Xà và ngũ độc yêu với hắc hùng tinh toàn bộ bị hắn triệu hoán ra khỏi Càn Khôn Hồ.

Sau khi dặn dò mấy yêu quái, hắn suy nghĩ một chút, lại đem toàn bộ thiết bị luyện đan luyện khí của ngũ độc yêu sử dụng triệu ra, ngoài ra còn đem một đồng lớn cao phẩm linh tài liệu chất đồng bên trong phòng khách, lại dặn dò lũ yêu: “Khi ta rời đi, các ngươi không chỉ có chức trách thủ vệ nơi này, còn phải giúp ta luyện chế linh tài liệu thành tài liệu cần bổ trợ.”

“Tuân mệnh.” Lũ yêu cùng kêu lên đáp.

Hắn giơ lên tay phải, quang mang lại bắn vào trong đầu lũ yêu, đem phương pháp luyện chế tài liệu ẩn vào trong óc chúng.

Sau khi làm xong việc này, hắn lại dặn dò chúng một ít chuyện cần chú ý, nhất là khi gặp tình huống đột phát, phải thông tri hắn lập tức. Sau đó hắn mới cho chúng dời hành lý vào nhà, lại lái xe cùng Vưu Giai rời khỏi tiểu khu Hải Vận.

Trên đường, Vưu Giai ngồi bên cạnh đột nhiên hỏi: “Trọng ca, anh định khi nào nói cho người nhà em chuyện chúng ta đều là người tu chân?”

Hắn nói: “Chuyện này do anh nói thì không hợp, theo anh thấy, còn phải do em nói cho họ trước tốt hơn.”

Vưu Giai gật đầu đáp: “Àn, em cũng nghĩ như vậy.”

Hắn quay đầu nhìn nàng, nói: “Yên tâm, lần này anh luyện chế số lượng Đạo Cơ Đan cũng nhiều, để người nhà em đều trở thành người tu chân không có vấn đề gì đâu.”

582. Chương 606: Tu Bổ Pháp Trận, Luyện Chế Tiên Khí

Buổi cơm tối, đúng như lời Vưu Văn, chỉ là một hồi tiệc tại nhà. Địa điểm ăn tối ở tại Vưu gia, mà trên bàn bày thức ăn cũng do chính người nhà Vưu gia tự tay nấu nướng. Tuy rằng nhìn như đơn giản, nhưng

mọi thứ tinh xảo, càng lộ ra tâm ý.

Về phần những người cùng tham dự, cũng chỉ có trực hệ con cháu của Vũu, Trương hai nhà mà thôi.

Vũu Thiên Hải và Trương Thành Quý nguyên bản cũng rất hợp ý, hơn nữa từng cùng một sư đoàn đi ra, cho nên hai vị lão nhân vừa thấy mặt liền ngồi chung cùng nhau, nói nói cười cười vui vẻ. Lúc ăn cơm, hai vị lão nhân cũng một ly tiếp ly kính đối phương, cùng uống một ít rượu.

Nếu là trước đây, người trong nhà sẽ không cho hai người uống nhiều rượu như thế. Thế nhưng hiện tại, Vũu Thiên Hải tu luyện bộ công pháp dưỡng thân do Trương Văn Trọng truyền thụ cho hắn, thân thể xương cốt đã cường tráng hơn cả người trẻ tuổi, mà Trương Thành Quý dựa vào Đạo Cơ Đan, cũng đã trở thành người tu chân. Lúc này thấy hai lão nhân vui vẻ, người trong nhà cũng không khuyên nhiều.

Sau một lát tham dự buổi cơm tối tràn ngập tiếng cười, Vũu Giai lấy ra một ít lễ vật giao vào tay mỗi người trong nhà, vừa cười vừa nói: “Những lễ vật này, đều do Trọng ca đưa cho mọi người.”

Vừa nghe là lễ vật do Trương Văn Trọng tặng, đôi mắt Vũu Văn nhất thời sáng ngời, hắn đối với bản lĩnh giám thị bảo bối của Trương Văn Trọng vô cùng bội phục. Cũng không khách khí, liền mở ra lễ vật, cười hì hì nói: “Ác? Là lễ vật do Trương ca tặng sao? Khẳng định không phải là vật phạm. Để cho em nhìn xem, đều là bảo bối gì đây.”

“Xem dáng dấp gấp gáp của em kìa.” Vũu Giai lắc đầu bật cười, lui trở về bên người Trương Văn Trọng.

“Cảm ơn.” Hắn ghé bên tai nàng, nhẹ giọng nói.

Vũu Giai ngọt ngào cười, nhỏ giọng đáp: “Cảm ơn cái gì chứ? Anh có việc chính sự cần làm, những việc nhỏ vụn vặt này, tự nhiên phải do tiểu nữ nhân như em an bài chuẩn bị.”

Những lễ vật này, kỳ thực đều do nàng chuẩn bị, chỉ giả mượn danh nghĩa hắn đưa cho người nhà nàng mà thôi. Tuy hắn không quá tinh tế, nhưng không phải một kẻ ngu dốt, vừa suy nghĩ đã biết ngọn nguồn chuyện này, cũng hiểu rõ nàng làm như vậy là vì chính mình.

Có được một nữ nhân thông minh hiền lành, am hiểu ý người như vậy, còn vì mình suy nghĩ, quả nhiên còn cầu thêm gì nữa. Nếu không phải đang ở nơi này, đều là thân nhân hai bên, trong lòng đang tràn đầy cảm động như hắn, thật muốn ôm nàng vào lòng hôn thật nồng nhiệt một phen.

Ngay khi hai người đang khe khẽ nói nhỏ, Vũu Văn đã tháo quà tặng, một thanh chủy thủ bằng đồng đỏ khéo léo tinh luyện, đầy vẻ cổ xưa xuất hiện ngay trước mặt mọi người. Tuy rằng chủy thủ còn trong vỏ, thế nhưng một cỗ hàn khí lạnh lạnh đã tán phát đi ra.

Vũu Thiên Hải đối với đồ cổ và vũ khí cũng có nghiên cứu nhất định liền nường mảy, tự đáy lòng tán thán một câu: “Hảo chủy thủ.” Lại ngoắc bảo Vũu Văn đưa chủy thủ cho hắn xem, người nhà họ Vũu cũng hiếu kỳ vây quanh tới, lắng nghe Vũu lão gia tử đánh giá thanh chủy thủ kia.

Trương Văn Trọng nhẹ giọng “di” một tiếng, nói: “Chủy thủ này rõ ràng là một kiện bảo khí bất phẩm...”

Vũu Giai gật đầu nói: “Àn, toàn bộ lễ vật, đều là pháp bảo trong hội đấu giá tu chân do em mua về đưa cho mọi người trong nhà dùng phòng thân.”

Trương Văn Trọng vừa cười vừa nói: “Đợi sau này khi họ cũng trở thành người tu chân, lại có tu vi nhất định, anh sẽ đưa họ một ít pháp bảo có phẩm cấp cao hơn.”

Vũu Giai vui vẻ nở nụ cười, nói: “Vậy em thay mặt họ cảm ơn anh.”

Sau khi kiến thức qua lễ vật Vũu Văn thu được, người họ Vũu đối với lễ vật của mình cũng tràn ngập chờ mong cùng hiếu kỳ. Nhưng họ cũng không như Vũu Văn, trực tiếp đem lễ vật mở ra, mà chuẩn bị đợi người nhà Trương gia rời đi mới xem lại.

Sau bữa cơm tối, Trương Văn Trọng và người nhà ở lại thêm một lát, thẳng đến hơn mười giờ tối mới quay về tiểu khu biệt thự Hải Vận.

Đứng trước biệt thự của Trương Văn Trọng, Vương Hân Di đưa tay vỗ lên mặt hắn, nói giỡn: “Được nha, em trai, không ngờ mua biệt thự để ở rồi.”

Hắn vừa mở cửa, vừa cười nói: “Mua biệt thự, ngoại trừ do hoàn cảnh yên lặng, then chốt nhất là bên dưới có một Linh Khí Nhân. Ở thế giới hiện nay, Linh Khí Nhân rất khó có được. Lão tử, sau này chị sẽ biết chỗ tốt của nó.”

Mở cửa xong, hắn dẫn người nhà đi vào.

Ngũ độc yêu đã hoàn thành nhiệm vụ hắn giao phó. Toàn bộ tài liệu bày trận đã luyện chế xong, chỉnh tề chất đống bên trong phòng khách. Lúc này mấy yêu quái đang vây quanh ti vi xem một bộ phim truyền hình. Nghe tiếng mở cửa, chúng vội vàng đứng dậy, cung kính đón chào.

Từ khi người nhà Trương gia ở tại hội sở Mục Mã Trường, cũng gặp qua Tiêu Đồ, Minh Xà và ngũ độc yêu, lúc này cũng không ngạc nhiên, chỉ hiếu kỳ chỉ vào Tam Túc Ổ và ba tiểu yêu nói: “Em trai, em thành chuyên nghiệp dưỡng yêu hộ rồi sao? Bên trong nhà không ngờ dưỡng nhiều yêu quái như vậy.”

Hắn bật cười, nói: “Rất nhiều thời gian, yêu quái còn dễ ở chung hơn con người. Nếu như mọi người không muốn nhìn thấy họ, em sẽ thu họ vào Càn Khôn Hồ.”

Trương Thành Quý càng lớn tuổi thì càng thích náo nhiệt, cười khoát tay nói: “Cần gì chứ? Để họ ở lại chỗ này đi. Biệt thự lớn như vậy, ít người quá sẽ quạnh quẽ. Như bây giờ rất tốt, vô cùng náo nhiệt.”

Lũ yêu liên tục gật đầu, đôi mắt trông mong nhìn hắn.

So sánh với thế giới trong Càn Khôn Hồ, đám yêu quái càng thích thế giới hiện thực. Về phần linh tài liệu nuôi trồng cũng gây giống linh thú trong Càn Khôn Hồ, chúng nó mỗi ngày chỉ cần trích chút thời gian vào chăm sóc là xong, cũng không làm hỏng việc.

“Nếu ông nội đã mở miệng, cháu cũng không nói gì, theo ý của ông đi.” Câu trả lời của hắn làm đám yêu quái rất mừng rỡ.

“Em trai, em chất đống nhiều linh tài liệu ở đây như vậy, để làm gì?” Lúc này Vương Hân Di dời lực chú ý lên đống linh tài liệu trong phòng khách, hiếu kỳ hỏi.

Hắn cũng không giấu diếm người nhà, đem chuyện phát sinh năm ngày trước cùng chuyện mình dự định bố trí trận pháp lần nữa toàn bộ đều nói ra.

“Không ngờ còn có chuyện như vậy? Đám người này thật đúng là cường đạo.” Sau khi nghe hắn giảng thuật, Vương Hân Di phần hận không ngớt, chợt hiếu kỳ chờ mong hỏi: “Em trai, em dự định bố trí pháp trận gì vậy? Lễ nào em dự định bố trí một Cửu Cửu Chuyển Linh trận trong Ung Thành sao?”

Hắn cười lắc đầu, nói: “Cửu Cửu Chuyển Linh trận, dùng dương khí của dân chúng làm năng lượng vận chuyển pháp trận. Uy lực tuy rằng rất lớn, nhưng chúng ta không thể dùng nó để bảo hộ chính mình. Bởi vì như vậy sẽ tổn hại công đức của chúng ta. Công đức vật này, tuy rằng nhìn không thấy sờ không được, nhưng cùng với sự tiến triển tu vi, cùng với đưa tới độ mạnh yếu của kiếp số, tần suất tẩu hỏa nhập ma có liên quan rất lớn. Cho nên chúng ta không thể bởi vì chuyện riêng mà hi sinh tương lai.”

Mấy người Vương Hân Di cái hiểu cái không gật đầu.

Hắn cũng không sót ruột lý giải cho họ, ngẩng đầu nhìn đồng hồ nói: “Thời gian không còn sớm, mọi người mệt mỏi thì đi rửa mặt nghỉ ngơi thôi. Nhưng con kiến nghị trước khi nghỉ ngơi mọi người phải vận chuyển một chút công pháp tu luyện. Bởi vì nơi này là linh cư, linh khí dư thừa rất nhiều lần so nơi khác. Ở chỗ này tu luyện sẽ có hiệu quả lớn. Nếu như mọi người không mệt có thể lưu lại xem con bày trận. Trận pháp này, thật huyền diệu tinh kỳ. Nếu như mọi người học được, lấy yếu thắng mạnh cũng không còn là việc khó.”

Vương Hân Di vội vã nói: “Điều này còn nói sao? Chúng ta khẳng định muốn lưu lại xem.”

Trương Thành Quý và Trương Trạch Thụy cùng tiểu Liên Nam tuy rằng không nói gì, nhưng đều cùng gật đầu.

Hắn cười cười, cũng không lãng phí thời gian, lúc này lấy linh tài liệu luyện chế xong, bắt đầu bố trí trận pháp khắp biệt thự. Đồng thời trong quá trình bày trận, hắn còn giảng giải những tri thức của pháp trận. Kết quả không chỉ để người nhà nghe say mê, dù là đám yêu quái cũng không ngừng gật đầu liên tục.

Lần này hắn cũng không phải bày trận mới, mà tu bổ và cải tạo Kiếm Ý Túc Sát trận. Làm uy lực trận này không ngừng đề thăng.

Lúc trước Tam Túc Ô liên hệ cho trận pháp và Linh Khí Nhân, do đó làm trận pháp tăng uy lực, cũng cung cấp cho hắn một ý nghĩ. Lần này hắn dùng linh tài liệu cho trận pháp cùng Linh Khí Nhân liên hệ cùng nhau. Một ngày người xông trận có thực lực quá mạnh, trận pháp sẽ thu linh khí, làm uy lực đề thăng trong thời gian ngắn.

Làm xong tất cả đã là hai giờ sáng. Nhưng trên mặt hắn cũng không ủ rũ, hắn cũng không nghỉ ngơi, lấy ra Hỗn Độn Lô, đặt ngay Linh Khí Nhân trong phòng sách, chuẩn bị dùng linh khí làm nhiên liệu, đẩy lên linh hỏa, dùng mười lăm kiện thiên cấp linh tài liệu còn lại luyện chế ra một kiện tiên khí hàng thật giá thật.

Từ tên mà xem, tiên khí và chuẩn tiên khí cách nhau chỉ một chữ. Nhưng trên thực tế uy lực lại khác biệt, nếu như hắn thực sự có thể luyện chế ra một kiện tiên khí, thực lực của hắn sẽ vượt lên rất lớn.

583. Chương 607: Tiên Khí Lộ Ra

Sau khi xuất ra Hỗn Độn Lô, Trương Văn Trọng cũng không vội vã ra tay luyện chế tiên khí, mà hít mắt lại, đưa thần thức tiến vào Càn Khôn Hồ, bắt đầu chỉnh lý linh tài liệu đặt bên trong. Sở dĩ hắn làm như vậy, là muốn tìm ra phối phương tốt nhất từ những linh tài liệu này, để đề thăng xác suất thành công khi luyện chế tiên khí cùng hình dạng khi thành hình.

Thần thức vừa vào Càn Khôn Hồ, lập tức có đủ số liệu tương quan xuất hiện trong đầu Trương Văn Trọng, làm hắn có thể trong thời gian ngắn nhất rõ ràng hiểu được tình huống đủ loại linh tài liệu đặt bên trong.

Rất nhanh, hắn từ trong mười lăm kiện thiên cấp linh tài liệu chọn ra năm kiện đặt bên người.

Năm kiện thiên cấp linh tài liệu này, là thiên cấp nhất phẩm Hạo Thiên Tinh Thiết, thiên cấp nhất phẩm Vạn Năm Đàn Mộc Huyền Căn, thiên cấp nhị phẩm Cửu Ô Vô Căn Thủy, thiên cấp tam phẩm Ly Hỏa Tinh Phách cùng thiên cấp nhị phẩm Ngũ Nhạc Mệnh Thổ, không bàn mà lại hợp ý với ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.

Ngoại trừ dùng năm kiện thiên cấp linh tài liệu làm chủ liệu luyện chế tiên khí, hắn còn lấy ra một ít địa cấp cao phẩm linh tài liệu để làm phụ liệu. Nhưng loại này cũng thuộc nguyên lý ngũ hành, đồng thời còn có hiệu quả gia tăng khác nhau.

Sau khi hắn chuẩn bị xong hết thấy, hai tay hắn kháp một pháp ấn, miệng nhanh chóng niệm tụng chú ngữ, cuối cùng bỗng nhiên vung tay về phía Linh Khí Nhân, lớn tiếng quát: “Chí thuần linh hỏa – cháy.”

Một đoàn tử sắc hỏa diễm yêu dị trong nháy mắt xuất hiện ngay trên Linh Khí Nhân, hừng hực thiêu đốt không ngừng, nhiệt độ nóng rực làm mọi người bên trong phòng sách bức lui về phía sau, thẳng đến khi tựa vào vách tường cũng nóng rực mới ngừng lại.

Tuy rằng đã kiệt lực thúc đẩy linh lực chống lại nhiệt độ cao tràn tới, nhưng mấy người Trương Trạch Thụy vẫn bị nhiệt độ cao làm tuôn đầy mồ hôi, thậm chí còn có cảm giác không thể chống lại, may là Minh Xà và Tiêu Đồ ở bên cạnh nhìn ra sự chật vật của họ, vội vàng rải yêu lực tràn ra, bố trí thành thuẫn tường ngay trước mặt, lúc này mới làm áp lực của họ biến mất.

Vương Hân Di thở ra một hơi thật dài, nhìn đoàn tử sắc hỏa diễm bốc lên trên Linh Khí Nhân, lòng còn sợ hãi nói: “Đó là hỏa diễm gì vậy? Không ngờ có nhiệt độ cao đến đáng sợ như thế? Hỏa diễm nếu vương lên cơ thể, không phải trong khoảnh khắc sẽ thiêu người thành tro tàn sao?”

Minh Xà vội vàng giải đáp: “Đây là linh hỏa bài danh trong năm hàng đầu của tu chân giới, loại hỏa diễm này, đừng nói là người thường, dù người tu chân có tu vi Luyện Hư kỳ bị nhiễm phải cũng sẽ vô cùng chật vật, nhưng loại hỏa diễm này phải dùng linh khí tự nhiên của thiên địa làm nhiên liệu, mới có thể duy trì, trên thế giới hiện nay có lẽ ngoại trừ chủ nhân, sợ không ai đành lòng đem linh khí thiên địa làm nhiên liệu nữa.”

Minh Xà nói không sai, hiện nay linh khí thiếu thốn, nếu những người khác có được Linh Khí Nhân, dù có phương pháp luyện chế linh tài liệu cao phẩm, phỏng chừng cũng luyến tiếc dùng linh khí làm linh hỏa.

“Hỏa diễm có uy lực như vậy, nằm trong năm hàng đầu? Thật không biết bốn loại hỏa diễm còn lại có đáng dấp thế nào?” Trong đầu Vương Hân Di hiện lên một nghi vấn như vậy, nhưng nàng cũng không hỏi ra miệng, bởi vì lúc này Trương Văn Trọng đã bắt tay luyện chế tiên khí. Vương Hân Di cũng như những người khác, đều mở to mắt nhìn chăm chăm, rất sợ một sơ suất sẽ bỏ lỡ một bước đi.

Ngay khi linh hỏa xuất hiện, hần đã đặt Hỗn Độn Lô lên Linh Khí Nhãn.

Dưới sự thiêu đốt của linh hỏa, màu sắc của Hỗn Độn Lô biến thành đỏ hồng, biến đỏ...Cuối cùng toàn bộ đỉnh lô đều đỏ bừng, nhìn qua như sắp nóng chảy.

Cảm giác Hỗn Độn Lô đã đạt được tiêu chuẩn luyện chế tiên khí, tay phải hần lập tức vung lên, quát: “Đi.”

Linh tài liệu chất đồng lập tức bay lên, lúc này hần cũng không bỏ tài liệu theo thứ tự mà cho chúng rơi toàn bộ vào trong lô.

Ôn độ cực cao trong đỉnh lô lập tức đốt cháy những tài liệu thành linh khí màu xanh, đỏ, vàng, trắng, đen năm loại màu sắc khác nhau, phân biệt với ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.

Năm linh khí hợp ngũ hành, tương sinh lại tương khắc, một khi luyện hóa ra, triển khai va chạm kịch liệt trong lô, trong khoảng thời gian ngắn bên trong đỉnh lô vang lên tiếng “đông, đông, đông...” không ngừng truyền ra, làm cư dân chung quanh đều tưởng như nghe được tiếng gõ chuông vang vọng.

Không ít người đều tỉnh giấc cảm giận bất bình nói:

“Giờ này ai còn đang gõ chuông vậy? Có cho người ngủ hay không?”

“Nghe thanh âm, như tiếng chuông trong chùa miếu, hòa thượng nào điên sao? Ngay giờ này lại đi gõ chuông?”

“Gọi điện thoại báo cảnh sát bắt mấy tên đó lại.”

Một đêm này không biết có bao nhiêu người vì tiếng chuông mà mất ngủ, lại giận cho đánh mèo mắng những ngôi chùa trong Ung Thành, làm bọn họ không ngừng chửi mắng...

Thân là người khởi xướng nhưng lúc này Trương Văn Trọng lại không hề hay biết, toàn bộ tinh thần hần đang kiệt lực điều động linh lực cùng thần thức của mình để cảnh tượng rối loạn trong đỉnh lô khôi phục lại sự hài hòa và trật tự.

Hần hết sức chăm chú, lúc này không có thời gian giảng giải tri thức, ngũ độc yêu am hiểu luyện khí liền tiếp nhận chuyện này, thao thao bất tuyệt giảng giải: “Hiện tại chủ nhân đang điều chỉnh linh khí trong lô đỉnh, quá trình này rất hao tâm tổn sức, tuy rằng nhìn như khô khan, cũng là cực kỳ then chốt, nếu hơi có sơ sẩy, không chỉ làm luyện khí thất bại, thậm chí còn làm hỗn loạn, làm ngũ hành linh khí tiết ra, tạo thành thảm kịch tạc lô.”

“A?” Mấy người Trương Trạch Thụy càng hoảng sợ, vội vã nói: “Vậy chẳng phải nói, tình cảnh lúc này rất nguy hiểm?”

“Kỳ thực cũng không đến nỗi nghiêm trọng như vậy.” Ngô Công Tinh cười nói: “Tạo nghệ của chủ nhân ở phương diện luyện khí có thể nói là đệ nhất, dù có nguy hiểm vào trong tay ngài cũng không còn, cho nên mọi người cứ yên tâm, đây là cơ hội học tập rất tốt.”

Những yêu quái còn lại cũng gật đầu phụ họa: “Phải nha, phải nha, chỉ cần có chủ nhân, như vậy mọi việc không cần quan tâm.”

Bởi vì từng thấy hần sáng tạo nhiều kỳ tích, các yêu quái đều tràn ngập lòng tin, theo bọn họ xem ra, dù chuyện trắc trở hay nguy hiểm thế nào, chỉ cần có Trương Văn Trọng, đều có thể giải quyết dễ dàng, không có gì phải lo lắng.

Mấy người Trương Trạch Thụy kinh ngạc liếc mắt nhìn những yêu quái bên cạnh, thầm nghĩ: “Không nghĩ tới lòng tin của những yêu quái này đối với Văn Trọng lại còn cao hơn cả chúng ta, thật xấu hổ, quả nhiên xấu hổ a...”

Thời gian cứ trôi qua từng giây.

Đúng như lời Ngô Công Tinh, điều chỉnh linh khí trong lô đích thật là một quá trình khô khan, từ khi hẩn đầu nhập tài liệu vào đỉnh lô, hẩn vẫn duy trì trạng thái đứng yên nhắm mắt, đừng nói là mở miệng, dù nhúc nhích cũng không có, nếu người không biết chuyện xông vào còn tưởng hẩn là pho tượng sáp.

Thẳng đến khi trên bầu trời xuất hiện ánh sáng trắng, lúc này hẩn mới mở mắt.

Vào lúc này, ngũ hành linh khí trong lô dưới sự điều hợp kiệt lực của hẩn, đạt thành một loại động thái cân đối ngũ hành linh khí tương sinh tương khắc, hỗ căn hỗ tồn, vẫn duy trì tình huống cá thể, lại hợp thành một chỉnh thể hoàn mỹ.

Bất quá việc luyện khí vẫn chưa kết thúc.

Sau khi mở mắt, hẩn lấy ra một bình đan dược bỏ hết vào trong miệng.

Sau khi hấp thu được hiệu bổ sung linh lực cùng tinh lực hao tổn, hai tay hẩn kháp pháp ấn, trong miệng niệm tụng chú ngữ cực nhanh, chợt đưa tay ném ra một xấp Nghiêm Băng Hàn Sương Phù.

Một đạo ánh sáng màu lam, xuất hiện bên trên Hỗn Độn Lô tạo ra tầng lớn hoa tuyết, từ phiến quang mạc bay xuống Hỗn Độn Lô, làm kẻ khác kinh ngạc chính là, linh hỏa sản sinh nhiệt độ cao nóng rực, không ngờ không làm những hoa tuyết kia hòa tan, trái lại còn rơi luôn vào Hỗn Độn Lô.

Vì vậy ở thời gian kế tiếp, Hỗn Độn Lô bày ra ánh sáng đỏ bừng, khi thì bị sương lạnh bao trùm, hai tình huống hoàn toàn khác hẩn, tương hỗ thay thế xuất hiện, tỉ mỉ quan sát, sẽ phát hiện thời gian cùng tần suất kỳ thực cũng có quy luật thần kỳ nào đó.

Cũng chỉ có Hỗn Độn Lô đạt được cấp bậc chuẩn tiên khí mới có thể thừa nhận lúc nóng lúc lạnh biến hóa như vậy, nếu đổi lại là lô đỉnh khác, chỉ sợ đã sớm vỡ tan nổ tung.

Khi hai tình huống khác nhau thay đổi được chín chín tám mươi một lần, một màn làm kẻ khác sợ hãi xuất hiện, khi hỏa diễm và băng sương hòa hợp thành một thể hoàn mỹ, loại cảnh trí huyền lệ này đúng thật đã trái ngược hẩn vật lý thường thức.

Cũng ngay lúc này, tay phải hẩn vung lên, quát: “Khai lô.”

Nắp lô “ông” một tiếng bay lên, xoay quanh trong phòng sách.

Một cỗ khí tự nhiên từ trong Hỗn Độn Lô bốc lên, tràn đầy một cảm giác bình hòa khiến trái tim mọi người đều sinh ra một cảm giác sáng khoái cùng thích ý nói không nên lời.

584. Chương 608: Âm Dương Ngũ Hành Nghi

Mọi người đều mở to hai mắt nhìn Hỗn Độn Lô, muốn biết lần này đến tột cùng hẩn luyện chế ra kiện bảo bối thể nào, không ngờ lại tràn đầy khí tự nhiên tràn ngập vẻ tường hòa cùng thiên địa.

Mọi người đang chờ đợi, xanh, đỏ, vàng, trắng, đen quang mang năm màu từ trong Hỗn Độn Lô bốc lên, bên trong phòng sách không ngừng bốc lên dung hợp, cuối cùng đã hóa thành một bảo bối có hình dáng la bàn bao bọc ngũ hành, huyền phù ở giữa không trung, hướng bốn phía bắn ra quang mang năm màu hòa hợp.

Khác với lúc trước khi chuẩn tiên khí ra lô đã dẫn đến thiên địa dị tượng, làm thế nhân cùng người tu chân đều phải chú ý, bảo bối có tạo hình khác lạ trước mắt cũng không dẫn động thiên địa dị tượng, thậm chí linh khí từ trong bảo bối phát ra cũng chỉ nhàn nhạt nên không bị người phát giác, bày biện ra tư thái điệu thấp thu liễm.

Tuy rằng tạm thời còn không rõ ràng uy lực của bảo bối đến tột cùng ra sao, thế nhưng nhìn từ cảnh giới, nó lại mạnh mẽ hơn chuẩn tiên khí không biết mấy lần.

Tuy rằng linh khí trong bảo bối tràn ra nhàn nhạt như có như không, nhưng vẫn tồn tại tư thái không giận mà uy, đừng nói là những người chỉ có tu vi Trúc Cơ kỳ như Trương Trạch Thụy bọn họ, dù Minh Xà có tu vi Hóa Thần kỳ và Tiêu Đồ có tu vi Luyện Hư kỳ, đều ở sâu trong nội tâm hiện lên lòng kính nể.

Đây, chính là tiên khí.

Đây, chính là tiên khí oai.

“Không giận mà uy? Không nghĩ tới bảo bối cũng có được khí độ đến như vậy...Hảo bảo bối, thực sự là một kiện hảo bảo bối.” Tuy rằng bởi tu vi không cao, Trương Trạch Thụy nhìn không ra bảo bối này rất cực có uy lực đáng sợ cỡ nào, thế nhưng từ phần khí độ biểu hiện ra ngoài, Trương Trạch Thụy có thể khẳng định, uy lực của bảo bối này vượt xa hai chuẩn tiên khí Bàn Long Ngọc Xích, Long Phượng Trình Tường Ấn.

“Đích thật là một kiện hảo bảo bối.” Ngô Công Tinh am hiểu luyện khí lúc này liền mở miệng, dùng thanh âm kích động nói: “Từ khí độ phi phàm của bảo bối mà xem, dù nó không phải là tiên khí tam phẩm, cũng phải là tiên khí nhị phẩm đi? Không nghĩ tới, ở trong thế giới linh khí thiếu thốn hiện nay, không ngờ còn tiên khí sinh ra, thật không ngờ Tiêu Đồ này cũng còn may mắn nhìn thấy toàn bộ quá trình tiên khí sinh ra, Tử viết: Được nhìn thấy, thật chết cam tâm, tâm tình hiện tại của ta đích thật là như vậy...”

Đối với Ngô Công Tinh tinh thông luyện khí, hôm nay phương pháp Trương Văn Trọng chọn dùng để luyện chế tiên khí, hoàn toàn có thể xưng được là kinh điển, trải qua lần tham quan học tập này, hẳn không chỉ lĩnh ngộ thể hội rất nhiều, đồng thời còn đột phát bình cảnh làm hẳn phức tạp đã lâu, làm trình độ luyện khí của hẳn bước vào một cảnh giới mới.

“Ngô Công Tinh, không nghĩ tới tu vi của người không được tốt lắm, nhưng ánh mắt cũng thật không kém.” Lúc này Trương Văn Trọng vươn tay phải, bảo bối lóe ra ánh sáng năm màu chậm rãi rơi vào tay hẳn, hẳn nhìn Ngô Công Tinh cười nói: “Âm Dương Ngũ Hành Nghi này, chính là tiên khí tam phẩm.”

“Tiên khí tam phẩm? Thật là tiên khí tam phẩm? Trời...”

Bên trong phòng sách, vô luận là người hay yêu, toàn bộ đều thất thanh kinh hô, trước đó tuy rằng bọn họ rất có lòng tin hẳn sẽ luyện chế ra tiên khí, nhưng theo họ nghĩ hẳn chỉ luyện ra tiên khí nhất, nhị phẩm, không ngờ lại có thể trực tiếp bước vào hàng ngũ tam phẩm tiên khí.

Tiêu Đồ dùng ánh mắt kính nể nhìn hẳn nói: “Nếu như chuyện chủ nhân luyện chế tiên khí tam phẩm truyền ra ngoài, chỉ sợ toàn bộ tu chân giới sẽ chấn động.”

Giai Âm cười nói: “Còn phải nói sao? Nếu như tu chân giới nghe được việc này, khẳng định sẽ rớt cả cằm, chẳng lẽ các người quên sao? Trong hội đấu giá tu chân, vì tranh một kiện tiên khí giả, những người kia đều phát điên, nếu họ biết chủ nhân luyện được tiên khí, còn không tranh nhau chạy đến nịnh nọt a?”

Do Giai Âm nhắc nhở, mấy yêu quái còn lại đều nhớ lại hội đấu giá tu chân, một màn giành giật tiên khí giả của các môn phái đúng như lời Giai Âm, điên cuồng không kể xiết.

Tiêu Đồ không nhịn được bật cười, tiếng cười liền như truyền nhiễm, trong nháy mắt liền lan ra.

Minh Xà vừa cười vừa cảm thán than thở: “Phải nha, nhìn chung toàn bộ tu chân giới, cũng chỉ có chủ nhân mới biết pháp môn luyện tiên khí, chúng ta theo ngài, nói không chừng sẽ có một ngày thật đúng nhờ sự trợ giúp của ngài có thể phi thăng tiên giới, trở thành yêu tiên.”

“Ân.” Tiêu Đồ và ngũ độc yêu cùng gật đầu, trên mặt lộ dáng tươi cười, phảng phất như mình thật sự đạt được giấc mơ đó.

Vương Hân Di tiến đến bên người Trương Văn Trọng, hiếu kỳ đánh giá Âm Dương Ngũ Hành Nghi hẳn đang cầm trong tay, hỏi: “Em trai, thứ Âm Dương Ngũ Hành Nghi này rất cực có chỗ nào thần kỳ?”

“Nó có thể thao túng âm dương ngũ hành.” Trương Văn Trọng giải thích: “Vừa có thể dùng âm dương ngũ hành lực để cứu người, cũng có thể đem khắc địch, có thể nói là một kiện bảo bối có nhiều tác dụng.”

Vương Hân Di thứ hiểu thứ không, mờ mịt “ân” một tiếng.

Trương Văn Trọng mỉm cười, nói: “Chị, chị cũng không cần ước ao, đừng quên em đã đáp ứng sẽ tặng chị một kiện chuẩn tiên khí, nhưng hiện tại chị mới có tu vi Trúc Cơ kỳ, đừng nói là sử dụng chuẩn tiên khí, dù là cao phẩm linh khí cũng đã quá sức, nên tạm thời em sẽ không luyện chuẩn tiên khí cho chị, nhưng em cam đoan, chỉ cần tu vi chị bước vào Kết Đan kỳ, em sẽ tặng một kiện ngũ phẩm linh khí, bước vào Kim Đan kỳ, em sẽ tặng cửu phẩm linh khí, mà khi vào Nguyên Anh kỳ, em sẽ thực hiện lời hứa lúc trước, dâng lên chuẩn tiên khí, nếu chị muốn sử dụng thì phải gia tăng tu luyện.”

Vương Hân Di cười hì hì nói: “Tốt, làm theo lời em nói.”

Trương Thành Quý và Trương Trạch Thụy tuy rằng không nói gì, cũng âm thầm gật đầu. Họ cũng rất rõ lời hân không chỉ nói cho Vương Hân Di nghe, còn nói cho họ nghe, họ cũng biết hân muốn mượn chuyện pháp bảo nhắc nhở họ, tu chân phải làm đến nơi đến chốn, không thể quá vội vàng.

Sau khi thu hồi Âm Dương Ngũ Hành Nghi, ngoài cửa sổ đã có ánh dương quang bắn vào, hân ngẩng đầu nhìn thời gian, đã bảy giờ sáng, trải qua một đêm luyện khí vẫn không thấy vẻ ủ rũ trên mặt hân, nhưng so sánh với hân tinh thần của mọi người không được tốt như vậy, dù sao họ mới chỉ thành người tu chân, sau một đêm mệt nhọc dĩ nhiên có chút buồn ngủ mệt mỏi.

Hân nhận ra được vẻ ủ rũ của mọi người, nói: “Con đến phòng y tế một chút, mọi người nghỉ ngơi. Sau khi tỉnh dậy thì nhớ tu luyện, lúc đó mọi người sẽ biết lợi ích của linh cư.”

Mọi người gật đầu nghe theo an bài của hân, đều đi lên lầu hai, chuẩn bị rửa mặt nghỉ ngơi.

Hân cũng không thu hồi các yêu quái trở về Càn Khôn Hồ, chỉ phân phó: “Các người ở lại, dùng linh cư tu luyện mặt khác giúp ta thủ hộ người nhà cùng linh cư.”

Đối với việc này, bọn họ tự nhiên rất cao hứng, liền nói: “Yên tâm chủ nhân, chúng tôi bảo chứng hoàn thành nhiệm vụ.”

Tam Túc Ô phe phẩy đôi cánh thịt bay đậu trên đầu vai hân, nói: “Chủ nhân, tôi và ngài cùng đi? Những nha đầu gia hỏa trong phòng y tế, tôi đã thật lâu không gặp.”

“Người? Bỏ đi.” Hân liếc mắt nhìn nó, lắc đầu khẽ cười nói: “Nhìn bộ dáng hiện tại của ngươi, theo ta đi ra ngoài, người ta cho là ta biến thái vật lông người, nói không chừng còn bị gọi điện cho hiệp hội bảo hộ động vật cáo trạng, ta cũng không muốn chọc phải phiền phức.”

Lũ yêu đều bật cười, không có chút lòng đồng tình.

“Tức chết ta.” Tam Túc Ô oán hận nói: “Nếu như để ta gặp lại đám hỗn đản dám xông trận kia, ta nhất định ăn miếng trả miếng, lột hết quần áo bọn hân, chọn ngay lúc mười hai giờ, ném tới chỗ phổ phưởng đông đúc nhất.”

“Ngươi độc thật.” Lũ yêu đồng thanh nói.

Cẩn dặn xong một ít chuyện, hân rời khỏi nhà, làm hân cảm thấy ngoài ý muốn chính là Trần Nhân và Lưu Phong Huy cùng đệ tử Phong Sơn phái đều đứng bên ngoài chờ đợi, nhìn dáng dấp và quần áo của họ, sợ đã đợi lâu, nếu không trên người cũng không nhiễm nhiều sương sớm như thế.

Nhìn thấy hân xuất hiện, bọn họ đều nói: “Chúc mừng tông chủ, sư tôn.”

Hiển nhiên tuy họ không tận mắt nhìn thấy quá trình hân luyện chế tiên khí, nhưng qua tối hôm qua có dị tượng, họ cũng phán đoán hân đã luyện chế được một bảo bối có phẩm cấp cùng uy lực không tầm thường.

Hân gật đầu, sau đó nói: “Trần Nhân, cô đi cùng tôi đến phòng y tế, những người còn lại cùng tiến vào linh cư để tu luyện đi, sau này các người cứ tùy ý ra vào, không cần đứng bên ngoài chờ như vậy.”

“Dạ.” Mọi người cùng đáp, Lưu Phong Huy dẫn mọi người đi vào, bắt đầu buổi tu luyện hôm nay. Trần Nhân cùng hân ngồi vào xe, cùng đi tới phòng y tế trường đại học Ung Thành.

585. Chương 609: Hoanh Nghênh Trở Về

Khi Trương Văn Trọng và Trần Nhân đến phòng y tế đại học Ung Thành, thời gian vừa qua tám giờ, còn cách thời gian làm việc chừng nửa giờ. Nhưng bên trong phòng y tế, đã sớm ánh đèn sáng choang.

Các bác sĩ và hộ sĩ trong phòng y tế, đã sớm thói quen đi làm sớm, mặc dù hiện tại trời đã lạnh giá, thói quen này cũng không thay đổi. Bởi vì còn quá sớm, không có bệnh nhân đến khám bệnh, những người này đều lấy sách chuyên môn ra xem, nỗ lực để thăng tri thức y học của mình.

Lại nói tiếp, thói quen hiếu học như vậy, chính do Trương Văn Trọng tạo ra.

Ngay khi hần và Trần Nhân đi tới đại sảnh phòng y tế, một bác sĩ nhìn thấy hần, hưng phấn kêu lên: “Là Trương viện phó, Trương viện phó đã về...”

Tiếng kêu của hần còn chưa hoàn toàn hạ xuống, từ các phòng đã “phần phật” chạy ra nhiều bác sĩ cùng hộ sĩ, vây quanh Trương Văn Trọng ở trung ương.

Nguyên Trần Nhân đang đi theo sau hần, nhất thời bị mọi người đẩy lui ra khỏi cửa đại sảnh. May là nàng đã trở thành người tu chân, thân thể năng lực đều mạnh hơn người bình thường rất nhiều. Bằng không thật có khả năng bị những người này đột nhiên đẩy ngã ngã trên đất cũng không chừng.

Những bác sĩ và hộ sĩ vây quanh Trương Văn Trọng, trên mặt tràn đầy vẻ vui sướng chân thành.

Những người này, đã sớm bị y đức cùng y thuật của hần thuyết phục, trong thường ngày cũng đã có thói quen lắng nghe giáo huấn và chỉ điểm về y thuật của hần. Mà trong thời gian qua, không gặp hần, để cho họ không có thói quen. Cho nên lúc này nhìn thấy hần trở về, mới bị kích động đến như vậy.

“Hoan nghênh trở về, Trương viện phó.”

“Trương viện phó, rốt cục anh đã trở về. Không có anh, mọi người thật không thói quen chút nào.”

“Trương viện phó, tôi xem trên ti vi thấy anh dẫn đầu chống bệnh dịch tại Vân Thai thị. Liệu mình thử độc để cứu bệnh nhân, quả nhiên có phong phạm của thần y cổ đại, làm tôi đáng tiếc nhất chính là, tôi không thể tới Vân Thai lúc đó, Bằng không tôi đã có thể cùng Trương viện phó tiếp tục kẻ vai chiến đấu...”

“Trương viện phó, thân thể anh không có việc gì chứ? Dùng thân thử độc không phải chuyện bình thường, anh nên ở nhà tu dưỡng thêm một đoạn thời gian. Nếu như để lại bệnh căn, thì không tốt đâu.”

Mọi người vây quanh hần ồn ào nói chuyện. Nói xong chuyện này lại nhắc tới trận bệnh dịch ở Vân Thai. Dù sao trận bệnh dịch làm toàn quốc lo sợ, chỉ mới trải qua không bao lâu. Hơn nữa trong trận bệnh dịch hần còn làm ra hành động dùng thân thử độc làm kẻ khác kính nể.

Lúc đó khi nghe tin tức hần dùng thân thử độc, không ít bác sĩ đều tự hỏi mình, nếu như người đối mặt trận ôn dịch là mình, vậy mình có dũng khí lấy thân thử độc hay không? Kết quả cuối cùng, làm họ rất uể oải, đồng thời làm họ cũng càng thêm kính ngưỡng cùng kính phục hần vô cùng.

Những sự quan tâm chân thành của họ, làm hần rất cảm động, hần mỉm cười cùng mọi người trò chuyện hồi lâu, thẳng đến khi đồng hồ chỉ tới tám giờ rưỡi, có bệnh nhân đến khám bệnh, hần mới nói: “Cảm tạ mọi người quan tâm cùng ưu ái, Trương mạo vô cùng cảm kích. Lúc này đã đến giờ làm việc, lại có bệnh nhân đến điều trị, chúng ta đừng vây quanh nơi này, đi làm việc của mình được chứ?”

Lực ảnh hưởng của hần trong phòng y tế có thể nói tuyệt đối. Ngay khi hần nói xong, mọi người đều theo lời tán đi làm việc.

Thẳng đến khi mọi người tán đi, Hồ Cường cuối cùng cũng tới trước người hần.

Lúc hần bị mọi người vây quanh, Hồ Cường cũng muốn chen tới trước mặt hần, đáng tiếc vóc người hần quá to béo nên không chen lấn lại người khác. Chen hồi lâu không chen được, còn bị toát mồ hôi đầm đìa. Đôi giày da mới mua cũng đã bị bám đầy bụi, không biết bị bao nhiêu người “phi lễ”.

Nhìn dáng dấp chật vật của hần, Trương Văn Trọng cười lắc đầu, tiếp nhận khăn tay Trần Nhân đưa qua đưa hần, nói: “Hồ viện trưởng, lau mồ hôi, xem dáng dấp của anh, đừng để bị cảm.”

Hồ Cường cười tạ ơn, tiếp nhận khăn lau mặt. Vừa lau vừa bát quái nói thầm trong lòng: “Trương Văn Trọng sao lại gần gũi với Trần Nhân như thế? Theo dáng dấp Trần Nhân, cung kính đến như vậy, thật có điểm vị đạo cô dâu mới. Lẽ nào họ đã thành người yêu? Sai nha, ta nhớ kỹ, Trương Văn Trọng có một bạn gái tướng mạo đẹp hơn, khí chất lại cao nhã...”

Hiếu kỳ thì hiếu kỳ, việc này hần tuyệt đối không dám nói ra miệng. Hần cũng là một người thông minh, biết mình trên danh nghĩa tuy là viện trưởng, mà Trương Văn Trọng là viện phó. Nhưng trên thực tế chức vị hai người nên đổi chỗ một chút. Hồ Cường còn nhớ trong buổi hội nghị hai ngày trước, mấy vị lãnh đạo còn thẳng thắn nói với hần, muốn hần phối hợp công tác với Trương Văn Trọng.

Ngay khi Hồ Cường miên man suy nghĩ, Trương Văn Trọng hỏi: “Hình như tôi vừa thấy rất nhiều gương mặt xa lạ, bọn họ cũng là nhân viên y tế của chỗ chúng ta sao?”

Hồ Cường gật đầu hồi đáp: “Ân, mấy ngày hôm trước họ nhận thông báo tuyển dụng trong buổi giao lưu y học nhân tài...” Nói đến đây, hắn dừng một chút, sắc mặt hơi đổi, còn tưởng rằng Trương Văn Trọng bắt hắn không chờ mà tự đem thông báo tuyển dụng chọn người đến, vội vàng giải thích: “ Vốn tôi cũng muốn chờ anh trở về, lại thông báo tuyển dụng nhân viên. Chỉ là hội giao lưu chỉ tổ chức ba ngày, tôi không thể liên lạc được anh, hơn nữa bên trường hối thúc gấp quá, cho nên và người phụ trách quản lý nhân sự là Lưu hiệu phó cùng nhau đi tuyển dụng ít người đến. Anh yên tâm, tôi đã khảo hạch họ nghiêm ngặt, không có ai dựa vào quan hệ tiến đến kiểm cơm đâu...”

Trương Văn Trọng biết Hồ Cường đã hiểu lầm, không khỏi lắc đầu cười, vốn định giải thích, cuối cùng đành bỏ ý niệm này trong đầu. Bởi vì hắn biết tính Hồ Cường không xấu, thời khắc mấu chốt cũng không làm ra vẻ, chỉ là tính cách có chút đa nghi. Nếu mình còn giải thích không chừng hắn sẽ càng thêm lo lắng.

Hai người đứng ngay đại sảnh nói chuyện, sau đó Trương Văn Trọng về phòng mình, còn Hồ Cường về mặt thấp thóm cũng quay về phòng làm việc.

Đi vào phòng, Trương Văn Trọng thấy Tô Hiểu Hồng và các nghiên cứu sinh đang ở bên trong, cũng như ngày thường, họ đang cầm sách y học xem, không khỏi mỉm cười.

“Lão sư, hoan nghênh trở về.” Thấy hắn đi vào phòng, mấy nghiên cứu sinh đứng dậy đón chào, nói: “Vừa rồi chúng em cũng muốn vô giúp vui, nhưng mọi người xông lên, trong nháy mắt đã bị họ lấn ra. Cuối cùng tiểu muội nhắc nhở, sớm muộn gì thầy cũng phải vào phòng, ở ngoài chen lấn với người ta còn không bằng chờ trong phòng nghênh tiếp thầy.”

“Không sai, muội, khó có được ra ý kiến hay.” Trương Văn Trọng ha hả cười, nói đùa.

“Lão sư, thầy đang khen em, hay đang tổn hại em? Bình thường chẳng lẽ em ra chủ ý không tốt sao?” Tô Hiểu Hồng bất mãn bậm môi, tư thái của nàng làm mọi người cùng nở nụ cười.

Trương Văn Trọng về chỗ ngồi của mình, Tô Hiểu Hồng lập tức bưng chén trà Long Tỉnh mới pha đưa cho hắn.

Một trận tiếng bước chân gấp gáp, từ ngoài phòng truyền vào, mọi người đều quay đầu nhìn ra.

Lý Minh Hiền cầm túi xách thở dốc xuất hiện ở cửa.

Tô Hiểu Hồng hiếu kỳ nói: “Trà Hiền tỷ, chị vừa nghe nói lão sư về, liền vội vã chạy về ký túc xá là vì hai túi này à?”

Lý Minh Hiền gật đầu, cầm hai túi tới trước mặt hắn, nói: “Lão sư, nhờ phúc của thầy, thôn chúng tôi đã bắt đầu tu đường cái, không còn như xưa, đều là bùn đất lầy lội. Mặt khác thầy phái đội thi công đi tu kiến cơ sở được liệu, còn thay chúng tôi tu kiến nhà cửa mới, giúp chúng tôi thoát khỏi cảnh ở bờ bụi. Để cảm tạ ân tình của thầy, các hương thân bảo tôi tặng chút lễ vật biểu đạt tâm ý. Bên trong túi, cũng không phải lễ vật đắt giá gì, chỉ là rau dại và thảo sản vùng núi, nhưng chúng đại biểu cho một mảnh cảm kích của các hương thân. Cho nên thỉnh lão sư đừng cự tuyệt, nhất định phải nhận lấy.”

Nghe xong lời nàng, hắn cũng không chối từ, mà cười gật đầu: “Nếu là tâm ý của hương thân, tôi không thu thì quá kiêu ngạo. Mấy thứ này tôi nhận, trưa nay mời mọi người đến nhà tôi ăn cơm, để chúng ta cùng nhau nếm thử đặc sản vùng núi.”

Lời đề nghị của hắn lập tức được mọi người ủng hộ, có người xung phong nói:

“Lão sư, tài nấu bếp của em không sai, trưa nay em sẽ xuống bếp cho.”

“Tài nghệ của em cũng không tệ, trưa nay em trở tài, cho mọi người mở rộng tầm mắt.”

Thấy mọi người hớn hở, hắn cười nói: “Được, mọi người đều đến. Làm đồ ăn ngon có thưởng, khó ăn bị phạt.” Chợt hắn ngẩng đầu nhìn phòng đối diện, hiếu kỳ hỏi: “Di, sao bác sĩ Lâm còn chưa đi làm?”

586. Chương 610: Sự Ngạc Nhiên Ngoài Ý Liệu

Nghe Trương Văn Trọng hỏi về Lâm Tử Mạn, mấy nghiên cứu sinh vội vàng hồi đáp: “Nghe nói bác sĩ Lâm và người nhà cùng về quê mẹ cô ấy mừng năm mới, kết quả khi trở về, lại gặp phải thời điểm khó mua vé xe lửa quay về, cho nên phải xin nghỉ thêm vài ngày mới về được.”

Nguyên lai là như vậy, hèn chi không thấy cô ấy đi làm.” Trương Văn Trọng chợt hiểu gật đầu, vừa thấy cửa phòng Lâm Tử Mạn vẫn đóng, hẳn còn tưởng nàng bị bệnh nên không đến làm, lại không nghĩ bởi thời điểm khó mua vé.

Ngay lúc này, một bác sĩ trong phòng y tế xuất hiện ngay trước cửa phòng hẳn, nhẹ gõ cửa, mới cẩn thận nói: “Trương viện phó, tôi có mấy vấn đề về phương diện nhồi máu cơ tim muốn thỉnh giáo anh, không biết lúc này anh có thời gian không?”

Trương Văn Trọng mỉm cười vẫy tay, nói: “Có vấn đề gì vào hãy nói, chỉ cần tôi biết tôi sẽ hướng dẫn.”

“Được.” Vị bác sĩ nghe được vẻ mặt vui mừng, vội vàng đi vào phòng, cung kính đứng bên cạnh hẳn, đem mấy vấn đề vẫn luôn làm hẳn khó khăn toàn bộ nói ra. Sau đó đôi mắt trông mong nhìn Trương Văn Trọng, chờ mong hẳn trả lời.

Tựa như lời hẳn vừa bảo chứng, hẳn đích thật cũng không giấu diếm, sau khi nghe mấy câu hỏi, liền mỉm cười giải thích toàn bộ không bỏ sót.

Vị bác sĩ kia vẻ mặt vui mừng, những nghiên cứu sinh bên trong phòng cũng đều lấy ra bút ký, ghi lại nội dung giảng giải. Thậm chí mấy bác sĩ ở phòng bên cạnh khi nghe nói hẳn đang giảng giải tri thức y học vội vàng cầm bút ký chạy tới lắng nghe.

Rất nhanh, gian phòng của hẳn đã bị chen chúc chật như nêm cối, bên ngoài hành lang cũng chật ních người.

Nhưng tuy rằng nhiều người, cũng không ồn ào. Ngoại trừ thanh âm giảng giải của hẳn, cũng chỉ có tiếng bút lướt trên giấy. Mọi người đều im lặng, rất sợ quấy rối hẳn giảng giải.

Suốt mười lăm phút sau, hẳn mới giảng hoàn tất những vấn đề của vị bác sĩ kia.

Khi hẳn nói xong, vị bác sĩ cảm kích nói: “Nghe một buổi nói chuyện, thật như đọc mười năm sách vở...Trương viện phó, cảm ơn anh chỉ điểm. Tôi tin tưởng, hôm nay anh giảng giải đủ cho tôi được lợi cả đời.”

“Nói quá lời.” Trương Văn Trọng cười khoát tay, chợt đưa ánh mắt nhìn mọi người đứng ngoài phòng, hỏi: “Ai còn chuyện gì không? Thừa dịp hiện tại không có bệnh nhân, có chuyện gì cứ nói. Cũng là câu nói kia, chỉ cần tôi hiểu được sẽ nói cho mọi người.”

Làm hẳn thật không ngờ chính là những lời này của hẳn giống như ngòi nổ vừa được đốt lên, trong nháy mắt châm ngay thùng thuốc nổ.

Căn phòng vừa rồi còn vô cùng an tĩnh, trong nháy mắt liền biến thành ồn ào. Mọi người trong ngoài, đều đang ồn ào đem vấn đề khó khăn mong được giải đáp, hi vọng tăng thêm kiến thức y thuật của mình.

“Trương viện phó, tôi có mấy vấn đề về phương diện đau đầu thần kinh, muốn nhờ anh cố vấn một chút...”

“Chúng trầm cảm có thể dùng thuốc Đông y trị liệu không, nếu được nên trị thế nào? Dùng phương thuốc gì mới hiệu quả?”

“Tôi đối với bệnh người già mất trí nhớ có nghi vấn, mong Trương viện phó giải đáp...”

“Trương viện phó, Thiêu Sơn Hỏa và Thấu Thiên Lạnh bên trong Kim Khâu Phú anh có hiểu hết không? Đó là gì vậy? Lâm sàng làm sao vận dụng?”

Trong khoảnh khắc đủ loại vấn đề từ trong miệng mọi người hỏi ra. Mấy vấn đề này có phương diện về Đông y, có phương diện Tây y. Phạm vi hoàn toàn khác hẳn, có thần kinh nội khoa, cũng có khoa hô hấp, thậm chí có phương diện về khoa phụ sản...Để Trương Văn Trọng nghe được câu hỏi của mình, họ không ngừng lặp đi lặp lại. Ở dưới tình huống này, muốn nghe rõ bọn họ nói gì thật không phải là chuyện dễ dàng.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ đành làm thủ thế đứng lên tiếng, lại ngậm một đạo linh khí trong miệng nói: “Yên lặng một chút, mọi người yên lặng một chút, hãy nghe tôi nói...”

Dưới tác dụng với sự ảnh hưởng của hắn, các bác sĩ tâm tình kích động cũng bình tĩnh lại, trong ngoài phòng cũng trở nên an tĩnh, mọi người mở to mắt nhìn hắn, chờ đợi hắn nói chuyện.

Hắn đưa mắt nhìn mọi người nói: “Mọi người ồn ào nói như vậy, dù tôi có thể nghe được rõ ràng, giảng giải cho mọi người, nhưng mọi người chưa chắc đã nghe được phải không?”

Mọi người nhớ tới một màn vừa rồi, trên mặt không tự chủ được hiện lên biểu tình xấu hổ.

Trương Văn Trọng cười cười, tiếp tục nói: “Như vậy đi, mọi người đi xuống trước, dùng giấy ghi lại những điều mình thắc mắc giao cho tôi. Chờ sau khi tôi xem qua, sẽ trả lời cho mọi người. Thế nào, như vậy được không?”

“Tốt, tốt...” Những bác sĩ liên tục gật đầu, không nói nữa chữ không. Bọn họ lần lượt rời khỏi phòng hắn, quay về phòng mình, đem những thắc mắc viết ra giấy, giao vào trong tay hắn.

Trương Văn Trọng nhìn lướt qua, sau khi loại bỏ bớt một ít vấn đề tương tự nhau, sau đó nói với mọi người: “Những vấn đề các vị đưa tôi, tôi đều có thể giải đáp. Nhưng không gian nơi này quá nhỏ, cũng không phải nơi trò chuyện. Như vậy đi, chúng ta đi ra đại sảnh, nơi đó đủ lớn cho mọi người thoải mái. Mặt khác nếu có bệnh nhân đến khám bệnh, cũng đúng lúc chữa trị cho họ.”

Nhóm bác sĩ tự nhiên không có ý kiến, liên tục gật đầu đồng thời cũng nhanh chân trở về phòng mình lấy ghế dời đến đại sảnh để có được một vị trí thật tốt nghe giảng giải.

Đương nhiên, ngoại trừ đưa ghế đến, trên tay mỗi người còn cầm theo giấy bút. Thậm chí còn có người lấy ra điện thoại, chuẩn bị ghi âm, đem toàn bộ quá trình ghi chép lại. Ai cũng biết, tạo nghệ y đạo của hắn cao bao nhiêu, ai cũng không nguyện ý bỏ qua nội dung giảng giải của hắn. Dù cho chỉ một chút xiu, cũng làm bọn họ vạn phần hồi hận.

Công tác chuẩn bị hoàn thành rất nhanh, mà hắn cũng lấy ghế đặt trong đại sảnh. Một tay cầm xấp giấy ghi chép của mọi người, một tay cầm chén trà Long Tỉnh thơm ngát, bắt đầu phân tích những vấn đề mọi người đặt ra.

Vì vậy những bệnh nhân đến khám bệnh hôm nay, đều nhìn thấy tràng cảnh thật kỳ quái: Bên trong đại sảnh phòng y tế ngồi đầy bác sĩ. Trong tay họ còn đang cầm bút ký, đều vùi đầu viết nhanh, ghi lại những lời nói của người đang ngồi ở giữa.

Có người nhìn đến tròn tròn mắt, trong lòng tràn đầy kinh ngạc và nghi hoặc nói: “Đây rốt cục xảy ra chuyện gì? Những bác sĩ này đang họp sao? Dù có họp cũng không nên họp ngay nơi này a...”

Cũng có người nhận ra người đang ngồi ở trung ương chính là Trương Văn Trọng, nhất thời hiểu ra nói: “Nguyên lai Trương giáo thụ đang giảng bài ở nơi này nha? Tôi ngạc nhiên sao những bác sĩ lại thành thật ngồi ở đây, nghe thật say sưa không nói, còn dùng giấy bút lần điện thoại ghi lại.”

Khi biết tình huống khác thường trong phòng y tế đều do Trương Văn Trọng tạo ra, những bệnh nhân sau khi lấy thuốc cũng không sốt ruột rời đi, mà đứng một bên hứng thú lắng nghe những lời phân tích của hắn.

Tuy rằng trong bọn họ có nhiều người không học y, nhưng điều này cũng không gây trở ngại việc họ nghe hiểu những tri thức được giảng giải. Bởi vì hắn luôn dùng như thí dụ thật sinh động dễ hiểu đem những vấn đề phức tạp của y học giải ra, để những người dù không học ngành y vẫn có thể nghe hiểu được.

Rất nhanh, chuyện hắn giảng bài trong phòng y tế đã truyền khắp đại học Ung Thành. Thậm chí ngay cả những viện giáo khác cũng nghe thấy.

Y học hệ tự nhiên là bỏ xuống hết công việc trong tay, chạy tới nghe giảng. Những người thuộc hệ khác cũng chạy tới, muốn nắm thêm một ít tri thức phòng ngừa bất cứ tình huống nào.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong ngoài phòng y tế đều bị vây quanh chật như nêm cối.

Loại tình huống khác thường này, thậm chí còn kinh động tới cao tăng đại học Ung Thành. Bọn họ còn tưởng rằng trong phòng y tế xảy ra sự cố chữa bệnh, gây ra nháo sự, làm bọn họ cả kinh toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Cuối cùng sau khi biết được Trương Văn Trọng đang giảng bài bên trong phòng y tế, lúc này họ mới thở ra một hơi. Nhưng rất nhanh bọn họ liền bận rộn lên, vội vàng gọi điện thoại an bài người cầm theo máy chụp ảnh chạy tới phòng y tế quay chụp lại cảnh hấn giảng bài, lưu lại làm tư liệu dùng để dạy học.

Trương Văn Trọng làm sao cũng không nghĩ đến, mình chỉ giải thích thắc mắc cho các bác sĩ lại gặp phải tình cảnh như vậy. Lúc này dù hấn muốn ngừng lại, những người đến nghe cũng sẽ không đáp ứng. Vì vậy vừa cười khổ hấn vừa đành tiếp tục giảng giải không thể ngừng lại...

587. Chương 611+612: Tiết Mục Dưỡng Sinh

Sau khi những người nghe giảng lần lượt lưu luyến rời đi, Trương Văn Trọng cũng xoay người quay trở về phòng mình. Thoáng thu thập đồ đạc một chút, lại chia tay với các nghiên cứu sinh, chuẩn bị về nhà.

Trần Nhân cũng không đi, tuy rằng hiện tại nàng cũng ở bên trong tiểu khu biệt thự Hải Vận, nhưng cũng không trở về cùng Trương Văn Trọng. Nàng làm như vậy là vì không muốn gây thêm sự phiền phức cho hấn. Tuy nàng cũng hiểu rõ, kỳ thực hấn cũng không quan tâm những chuyện này, nhưng ai có thể bảo chứng, Vương Giai có quan tâm hay không? Trần Nhân cũng là nữ nhân, biết nữ nhân cho dù tính tình tốt bụng cùng độ lượng có lớn bao nhiêu, ở chuyện tình cảm cũng sẽ có lòng hẹp hòi. Cho nên nàng mới cẩn thận đến như vậy.

So sánh với Trần Nhân, Tô Hiểu Hồng cũng không có chút cẩn thận, nàng đi theo ngay phía sau hấn, cười hì hì nói: “Tối nay Vương Giai tỷ sẽ đến nhà thầy sao? Tài nghệ nấu bếp của chị ấy rất giỏi, những loại rau cùng đặc sản vùng núi do Minh Hiền tỷ tặng đến trong tay chị ấy, khẳng định sẽ biến thành một bàn mỹ vị phong phú, nghĩ tới đây, em lại nhịn không được bắt đầu muốn chảy nước miếng...”

Tô Hiểu Hồng còn chưa nói xong, hấn đã không chút khách khí cắt lời: “Thế nào, muốn đến nhà tôi ăn cơm? Nghĩ cũng đừng nghĩ, cô đó, nên ngoan ngoãn về nhà đi thôi. Bằng không cha mẹ cô sẽ lo lắng. Sáng sớm mai cô hãy đến nhà tôi, mượn linh cư hảo hảo rèn luyện đạo tâm cùng linh lực. Qua mấy ngày kế tiếp, tôi có thể chấp thuận cô không cần đến phòng y tế, tranh thủ thời gian ở lại linh cư tĩnh tu, bằng không đến khi cô tẩu hỏa nhập ma, sẽ biết khổ sở.”

Tô Hiểu Hồng cũng không tức giận, vẫn cười hì hì, sau đó nghiêm mặt làm nũng nói: “Em cũng không ngủ lại nhà thầy, ăn cơm xong liền đi, chu toàn rồi chứ? Những đặc sản vùng núi này, lần trước ở nhà Minh Hiền tỷ, không ăn được cho đã, ngày hôm nay thầy thế nào cũng phải cho em có lộc ăn đúng không? Lão sư, thầy tốt nhất, để em đến nhà thầy ăn bữa cơm đi...”

“Sợ cô rồi.” Trương Văn Trọng cười khổ lắc đầu, nói: “Trước tiên chúng ta nói rõ, ăn cơm xong tôi đưa cô về nhà. Đến lúc đó mặc kệ cô mượn cớ gì, cũng đừng nghĩ ở lại nhà tôi.”

Tô Hiểu Hồng liên tục gật đầu, vừa cười vừa nói: “Yên tâm đi, lão sư, dù thầy không tiễn em, em cũng tự mình về. Tối nay cha em đã nghĩ thông suốt, không ngờ mời em và mẹ cùng xem phim. Nhưng thời gian có mượn một chút, không ngờ lại là sau mười giờ...”

Ngay khi hai người đi ra khỏi phòng y tế, một nữ nhân vóc người thướt tha, vẻ mặt mỉm cười ngênh đón, nói: “Bác sĩ Trương, bác sĩ Tô, đã lâu không gặp, còn nhớ tôi không?”

“Cô là...Cốc Vũ tiểu thư?” Trí nhớ của hấn luôn luôn rất tốt, liếc mắt liền nhận ra nữ nhân này là ai: “Tôi nhớ hấn hiện tại cô đang làm người chủ trì trong đài truyền hình tỉnh phải không? Thế nào lại tới nơi này? Chẳng lẽ đến trường thăm thầy cô cũ hay sao?”

“Còn không bởi vì anh.” Cốc Vũ vừa cười vừa nói: “Đài truyền hình nhận được tin tức do quần chúng gọi tới, nói anh giảng bài bên trong đại học Ung Thành, khiến cho hiệu ứng oanh động cực lớn. Vì vậy gọi chúng tôi đến phỏng vấn.” Dứt lời nàng chỉ vào một ký giả cầm microphone và một vị cầm camera, bọn họ đang ngăn cản những người vừa đến nghe hấn giảng bài từ trong đi ra.

Kỳ thực với thân phận hiện tại của Cốc Vũ, vốn không cần ra ngoài bên ngoài ba như trước. Lần này sở dĩ nàng chạy tới phòng y tế đại học Ung Thành, đều bởi vì Trương Văn Trọng. Tuy rằng nàng không ngừng nhắc nhở chính mình, nam nhân này không có khả năng cùng nàng phát triển quan hệ, nhưng nàng vẫn nhìn không được muốn tới nơi này nhìn hân.

“Nếu như không có biện pháp trở thành tình nhân, làm người bạn cũng không tệ...” Cốc Vũ không ngừng nói với mình. Về phần nàng có rộng rãi được như vậy hay không, chính bản thân nàng cũng không rõ ràng.

Hân cũng không biết suy nghĩ trong lòng nàng, Tô Hiểu Hồng tuy rằng nhìn ra một chút, nhưng cũng không vạch trần. Cho nên sau khi nói vài câu, hân liền cáo từ muốn rời đi.

“Lẽ nào mình không có chút hấp dẫn nào sao?” Nghĩ lại thường ngày những nam nhân độc thân luôn vây quanh mình, lại nhìn nam nhân trước mắt, trong lòng Cốc Vũ nhiều ít hiện lên tia ủy khuất. Lúc trên đường tới, nàng còn cố ý trang điểm một chút...

Nhưng Cốc Vũ hiện tại cũng không còn là cô gái mới bước ra đời như ngày trước. Nàng rất nhanh điều chỉnh tốt tâm tình, mỉm cười nói: “Bác sĩ Trương, khoan hãy đi, tôi còn một việc chính sự nói với anh.”

“Chính sự gì?” Hân ngừng chân, vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Cốc Vũ vội vàng nói: “Là như vậy, đài truyền hình chúng tôi vào năm trước khởi đầu một tiết mục dưỡng sinh bảo vệ sức khỏe. Hiện tại tôi được điều đến chủ trì tiết mục này. Cho nên tôi muốn mời anh đi làm khách quý của tiết mục, hướng mọi người truyền thụ một ít dự phòng về những căn bệnh thông thường, cùng với một ít tri thức phương diện dưỡng sinh...”

Trương Văn Trọng còn chưa trả lời, Tô Hiểu Hồng lại nói: “Tiết mục của các vị có phải là dưỡng sinh bách khoa? Trước đây tôi từng xem qua, bất quá lúc ấy cũng chưa phải do cô chủ trì. Dưỡng sinh chuyên gia gì đó nói căn bản chỉ là chuyện phiếm mà thôi. Nếu như thực sự làm theo lời hân, còn chưa dưỡng sinh được, thân thể đã suy sụp mất.”

Về mặt Cốc Vũ xấu hổ, tuy rằng trước đó không do nàng chủ trì, nhưng dù sao cũng là tiết mục đài truyền hình, nghe câu nói không khách khí của Tô Hiểu Hồng, không chút lưu tình nói cho nàng, nàng thật thấy ngại ngùng. Thế nhưng nàng lại không thể phản bác. Bởi vì tiết mục dưỡng sinh bách khoa lúc trước đích thật từng bị không ít khán giả trách cứ, nói người đại diện tiết mục sau khi giới thiệu phương pháp dưỡng sinh, thân thể chẳng những không hề khỏe mạnh, trái lại còn bị nhiễm đủ loại bệnh tật.

Xấu hổ thì xấu hổ, Cốc Vũ cũng không cãi lại, trái ngược còn nhận lấy sai lầm đài truyền hình đã phạm phải trước đó, lại nói: “Chính bởi vì tiết mục dưỡng sinh bách khoa phạm vào lệch lạc, đã mời tới một ít dưỡng sinh chuyên gia lừa đảo, cho nên tôi muốn mời bác sĩ Trương trở thành khách quý của tiết mục, truyền cho dân chúng một ít phương pháp dưỡng sinh thiết thực hữu hiệu cùng phương pháp phòng bệnh, để mọi người có thể sửa chữa lệch lạc, tiến hành dưỡng sinh phòng bệnh có khoa học.”

Khi nói lời này, Cốc Vũ len lén quan sát biểu tình của Trương Văn Trọng, khi nàng nhìn thấy hân khê gật đầu, trái tim treo cao liền thả lỏng xuống tới, thầm nghĩ chuyện này hơn phân nửa có thể thành công.

Quả nhiên hân nghe xong lời nàng nói, thoáng trầm ngâm một lúc, gật đầu: “Cô nói không sai, thân là bác sĩ, tôi có chức trách sửa chữa quan niệm dưỡng sinh sai lầm này. Nhưng tôi vừa về Ung Thành, còn có rất nhiều chuyện phải làm. Làm khách quý cho tiết mục, phải thêm một đoạn thời gian nữa mới được.”

“Không thành vấn đề, tiết mục dưỡng sinh của chúng tôi, gần đây đang chỉnh đốn, qua thời gian mới tiếp tục trình chiếu. Nghĩ đến tới thời gian đó, bác sĩ Trương cũng đã có thời gian.” Cốc Vũ vội vàng nói, chỉ cần hân chịu trở thành khách quý của tiết mục, đối với nàng mà nói thật tốt. Nàng thậm chí có thể dự liệu, khi hân tham gia sẽ thu được hiệu suất bạn xem đài cực cao, thậm chí tạo thành ảnh hưởng cực lớn trong xã hội.

Sau khi đưa danh thiếp cho hân, lại ghi lại số điện thoại của hân, Cốc Vũ mỹ mãn rời đi. Trong thời gian ngắn nàng đã điều chỉnh tốt tâm tình. Đối với nàng mà nói, được điện thoại của hân, làm bạn bình thường, cũng đã là không tệ.

Sau khi Cốc Vũ rời khỏi, hân cùng Tô Hiểu Hồng đi tới ngồi vào xe quay trở về tiểu khu biệt thự Hải Vận.

Đúng như Tô Hiểu Hồng dự liệu, Vưu Giai đang ở trong nhà hắc, đang cùng Vương Hân Di thu xếp cơm tối.

Trương Thành Quý lão gia tử đang chơi cờ vây cùng Tiêu Đồ, yêu quái có tướng mạo hung ác độc địa này, tài nghệ chơi cờ vây cũng không kém, đánh tới Trương lão gia tử thua liên tục, nếu không có Minh Xà bên cạnh bày mưu tính kế, chỉ sợ đã sớm bại từ lâu.

Trương Trạch Thụy lại cảm thấy hứng thú đối với luyện khí, Ngô Công Tĩnh tự nhiên không bỏ qua cơ hội lấy lòng, kiên trì cẩn thận chỉ dẫn kinh nghiệm cho hắc. Mà tiểu Liên Nam đang cùng Tam Túc Ô và ba tiểu yêu đùa giỡn thành một đoàn.

Nhìn cảnh tượng náo nhiệt trong nhà, hắc mỉm cười lặng lẽ đi vào.

“Hôm nay chúng ta có lộc ăn, là đặc sản vùng núi tốt nhất.” Hắc cầm túi huy lên trước mặt mọi người, chợt quay đầu nhìn Tô Hiểu Hồng nói: “Còn suy nghĩ cái gì? Mang mấy thứ này vào phòng bếp, giúp Giai Giai và Di tỷ làm cơm đi. Ăn cơm trong nhà tôi, cũng không phải ăn không nhé.”

Vưu Giai cười đi ra: “Tiểu muội, đừng nghe anh ấy nói vậy. Nào, giao mấy thứ này cho em.” Dứt lời nàng tiếp nhận hai túi trong tay hắc, xoay người đi nhanh vào phòng bếp.

Tô Hiểu Hồng trừng mắt với hắc, chợt bước nhanh theo Vưu Giai vào trong, hét lên: “Em cũng tới hỗ trợ, hôm nay cho mọi người kiến thức tài nấu bếp của em.”

“Con cũng muốn biểu diễn tài làm bếp nữa.” Tiểu Liên Nam cũng theo ồn ào, dẫn Tam Túc Ô và ba tiểu yêu chạy vào, nhất thời bên trong bếp một trận gà bay chó sủa, rất náo nhiệt...

588. Chương 613: Hàng Đêm Sinh Ca, Cày Cấy Không Ngớt

Ăn xong cơm tối, giúp đỡ Vưu Giai và Vương Hân Di dọn dẹp xong mọi thứ, Tô Hiểu Hồng nghe xong điện thoại giục giã của người nhà liền cáo từ rời đi. Trương Văn Trọng vốn muốn tiễn nàng, lại bị nàng uyển cự, tự đi ra khỏi tiểu khu Hải Vận, cần một chiếc taxi trở về nhà.

Sau khi Tô Hiểu Hồng rời đi, Trương Trạch Thụy bọn họ cũng lần lượt quay về phòng mình, bắt đầu tĩnh tu. Bọn họ thân là người tu chân, tự nhiên cảm giác được linh cơ mang đến chỗ tốt lớn như thế nào. Đều muốn tranh thủ kỳ ngộ này, mau chóng rèn luyện đạo tâm của mình, củng cố tu vi, do đó tránh thoát loại chuyện tẩu hỏa nhập ma phát sinh.

Sau khi mọi người đi lên lầu, Trương Văn Trọng quay đầu nhìn Vưu Giai: “Tối nay em có về nhà không?”

Vưu Giai còn chưa kịp mở miệng trả lời, những yêu quái trong phòng khách không hẹn mà cùng dựng lỗ tai nghe trộm. Cùng lúc đó ngọn lửa bát quái thiêu đốt hừng hực trong lòng bọn họ đang cháy lên.

Những ý nghĩ trong lòng nhóm yêu quái đều bị hắc xem hết vào trong mắt. Hắc vươn tay đánh ra một âm thanh, chỉ riêng Vưu Giai không nghe được, còn trong tai đám yêu quái đều như tiếng sấm đánh vang dội, chấn đến bọn hắc choáng váng đầu óc, bên trong tai vang lên một mảnh ong ong.

Ngay khi đám yêu quái đang thống khổ bịt tai, hắc ném cho bọn hắc một ánh mắt ý tứ rõ ràng nói: “Đây chỉ là sự trừng phạt nho nhỏ, để xem sau này các người còn dám nghe trộm lung tung nữa không.”

Vưu Giai cũng không nhận thấy cảnh này, gương mặt nàng hồng hồng cúi đầu, nói: “Anh nói đi, em đều nghe lời anh.”

Hắc tiến đến bên tai nàng, nhỏ giọng nói: “Đều nghe anh sao? Chúng ta đi tu luyện công pháp song tu nhé?”

“Được.” Vưu Giai e thẹn vô hạn gật đầu, chợt bật cười khê, đã bị hắc bế bổng lên, lại đi thẳng về phòng ngủ.

Ngay khi cửa phòng ngủ của hắc vừa đóng lại, mấy cánh cửa bên cạnh cũng không hẹn mà cùng lặng yên mở ra. Ba cái đầu lớn một nhỏ, từ bên trong thò ra dò xét, chính là mấy người Trương Trạch Thụy.

Nhìn thấy người khác cũng có chung một cử động như mình, bọn họ không khỏi nở nụ cười, chột bịt miệng, rất sợ mình cười lớn sẽ bị đôi tình nhân nghe được.

Xưa nay Trương Trạch Thụy đều lộ vẻ mặt nghiêm túc, lúc này cũng vui vẻ ra mặt, hướng Trương Thành Quý nháy mắt nói: “Lão gia tử, chúc mừng, xem bộ dáng này, sợ là không được bao lâu, cha lại có thêm một chất trai rồi.”

Trương Thành Quý cười toe toét, nói: “Cùng vui, cùng vui, lúc đó chẳng phải con cũng có đứa cháu nội hay sao?”

Tiểu Liên Nam nghe không hiểu gì, ngẩng đầu lên hỏi Vương Hân Di ở cùng phòng với mình: “Bác, ba ba và dì Vưu đang làm gì trong phòng vậy?”

“Ách...” Vương Hân Di bị câu hỏi của con bé làm nghẹn lời.

Wương Hân Di không biết làm sao trả lời vấn đề này, chỉ đành cười khổ nói: “Con là một đứa bé, quan tâm việc này làm gì? Được rồi, đừng nhìn nữa, nhanh theo bác về phòng tĩnh tu.” Nàng kéo tiểu Liên Nam vào trong, đóng lại cửa phòng.

Một buổi tối, có người ngủ thật ngon, có người trắng đêm tĩnh tu, còn có hai người, ở trong phòng lật qua lật lại cây cây không ngớt.

Ngày thứ hai, Trương Văn Trọng và Vưu Giai dậy thật sớm.

Tuy rằng đêm qua lăn qua lăn lại cả đêm, nhưng do song tu công pháp tác dụng, trên mặt hai người không hề có vẻ mệt mỏi, trái lại còn thần thanh khí sảng, tinh thần chấn hưng. Nhất là Vưu Giai, sau một đêm cây cây, vô luận là đạo tâm hay tu vi, đều thêm tinh thuần vững chắc hơn trước.

Chuyện tốt như vậy hiển nhiên trước đây nàng chưa từng gặp qua. Thế cho nên ngay khi đang ăn bữa sáng, nàng nhin không được kẻ sát bên tai hẩn, lặng lẽ nói: “Không nghĩ tới, làm loại chuyện này tu vi còn được củng cố, có tác dụng đề thăng. Xem ra chúng ta sau này nên làm nhiều hơn mới tốt.”

Trương Văn Trọng không khỏi bật cười, trêu ghẹo: “Thế nào, ăn ngon biết vị rồi sao? Chỉ cần em nguyện ý, đêm đêm sênh ca cũng không thành vấn đề.”

Mấy người Trương Trạch Thụy trùng hợp đang đi xuống lầu, nghe thấy không rõ lời của hẩn, hiếu kỳ dò hỏi: “Thân ca là ai? Hẩn xảy ra chuyện gì sao?”

Gương mặt Vưu Giai nhất thời đỏ lên, thừa dịp không ai chú ý, lặng lẽ véo vào lưng hẩn, vô hạn e thẹn sảng giọng: “Muốn chết hả anh, nói lớn tiếng như vậy, đều để Trương bá bá nghe thấy được. Hoàn hảo họ nghe không rõ, bằng không sau này em không còn mặt mũi đối diện mọi người.”

Ăn xong điểm tâm, hẩn dặn người nhà vài câu, lại ra ngoài đến phòng y tế. Hẩn vừa đi ra, Tô Hiểu Hồng đã tới, cùng Vưu Giai và người nhà Trương gia ở lại trong linh cư tu luyện. Để tránh việc bị tẩu hỏa nhập ma, sau này thuận lợi tiến hành tu luyện, mấy ngày này dù khô khan chán nản thế nào, họ cũng cắn răng kiên trì tiếp tục. Huống chi, đối với việc mới trở thành người tu chân không lâu, chuyện tĩnh tu kỳ thực còn có chút mới mẻ.

Khi hẩn đi tới phòng y tế, còn gần hai mươi phút mới đến giờ làm việc. Nhưng cũng như ngày thường, các bác sĩ hộ sĩ cũng đã đến làm việc rất sớm.

Nhưng làm cho hẩn có chút kinh ngạc chính là bên trong phòng hẩn, ngoại trừ mấy nghiên cứu sinh còn có một vị lão giả tóc trắng xóa. Mà viện trưởng Hồ Cường đang có vẻ mặt cẩn thận đứng bên cạnh hẩn, dáng dấp như không dám thở mạnh.

Nhìn thấy hẩn đi vào phòng, vị lão giả lập tức cười đứng dậy đón chào, nói: “Trương giáo thụ, đã lâu không gặp.”

Hẩn cũng đã nhận ra thân phận của vị lão giả này, chính là lão hiệu trưởng của đại học Ung Thành, viện sĩ Trung khoa viện, là một vị giáo dục gia tên Quách Văn Bản.

Đối với những chuyên gia chân chính này, hấn cũng rất bội phục. Cho nên hấn bước nhanh tới, bắt tay Quách Văn Bản, nói: “Quách lão hiệu trưởng? Sao ông lại tới đây? Có chuyện gì phân phó gọi điện thoại không phải được rồi sao?”

Quách Văn Bản nói đùa: “Tôi cũng không có cái giá lớn như vậy, có thể kêu hét vị chuyên gia y học nổi danh thế giới như cậu. Huống chi lần này tôi có chuyện cầu Trương giáo thụ, càng nghĩ thấy tự mình đến cửa bái phỏng vẫn tốt hơn.” Dáng dấp hấn cười tùm tùm chẳng khác gì vị Phật Di Lặc bên trong chùa miếu. Mà trong miệng các sinh viên trong trường đại học Ung Thành, hấn cũng có một danh xưng là Phật Di Lặc.

Hồ Cường ở một bên nói: “Quách lão hiệu trưởng đã đến trước tám giờ chờ anh, vốn tôi muốn gọi điện cho anh, nhưng hiệu trưởng lại không cho, nói sợ làm lỡ anh nghỉ ngơi...”

Quách Văn Bản vừa cười vừa nói: “Người già rồi, luôn luôn thức rất sớm. Nhàn rồi cũng vậy, không bằng đến ngồi chờ Trương giáo thụ. Bất quá tới sớm cũng không phải là không có thu hoạch. Chỉ ít tôi đã kiến thức được bầu không khí học tập tốt đẹp bên trong phòng y tế của các vị. Không tệ, rất không tệ.”

Tuy rằng biết được bầu không khí tốt đẹp này chính do Trương Văn Trọng mang đến, nhưng Hồ Cường dù sao cũng có danh nghĩa viện trưởng, nghe được lời khích lệ của Quách Văn Bản, trên mặt không tự chủ được toát lên vẻ kiêu ngạo.

Sau khi hàn huyên khách sáo vài câu, Trương Văn Trọng hỏi thẳng vào việc chính: “Không biết hôm nay Quách lão hiệu trưởng đến tìm tôi, là vì chuyện gì vậy?”

Thấy Trương Văn Trọng nhắc tới chính sự, biểu tình Quách Văn Bản cũng trở nên nghiêm túc, nói: “Ngày hôm qua anh giảng bài trong phòng y tế, tôi có nghe qua. Vốn tôi cũng muốn tới nghe một chút, nhưng lão đầu như tôi thật chen không nổi với thanh niên, cho nên không vào giúp vui. Hôm nay tôi qua tìm anh, là muốn mời anh trong mấy ngày trước khai giảng chính thức, tổ chức buổi công khai khóa. Theo tôi hiểu biết, bởi vì buổi giảng của anh thường quá tốt, nên rất nhiều người nghe còn chưa tận hưởng, muốn tiếp tục được nghe...”

Khi nghe được ý định của Quách Văn Bản, hấn mỉm cười nói: “Không thành vấn đề, sau khi trải qua chuyện hôm qua, tôi cũng đang muốn mở thêm vài buổi đường khóa.”

Quách Văn Bản nghe vậy vui mừng, liên thanh nói tốt, lúc này kéo tay hấn trao đổi những việc liên quan tới đường khóa.

Trong mấy ngày kế tiếp, mỗi buổi sáng hấn đều đến giảng đường giảng bài về phương diện tri thức y học chuyên môn.

Tuyển chọn giảng đường là vì người đến tham gia nghe khóa thật rất nhiều, sợ trong phòng không thể đủ chỗ. Nhưng sự thực chứng minh, bọn họ đã không ước định đúng lực ảnh hưởng của hấn. Những người đến nghe giảng bài, chen chúc chật như nêm, hoàn toàn có thể dùng thành ngữ “người người tấp nập” để hình dung.

Dưới tình huống này, đại học Ung Thành phải dùng ti vi cùng internet quay tại hiện trường, lúc này mới tránh được việc người chen chúc quá nhiều xuất hiện việc đè ép nguy hiểm.

Ngoài ra có một việc mọi người thật không ngờ.

Bởi vì hấn tổ chức giảng bài trước ngày khai giảng chính thức, làm các sinh viên vốn định chờ đến ngày khai giảng mới về trường, nào ngờ đều đổi ý đi trước. Bởi vì họ muốn tham gia vào những buổi đường khóa công khai của hấn.

Mấy ngày nay cứ bình thản trôi qua. Trong nháy mắt đã đến ngày khai giảng. Những buổi công khai khóa của hấn cũng đã tạm thời kết thúc. Mà điều này cũng làm rất nhiều học sinh cảm thấy tiếc hận và luyện tiếc.

Ngày ngày đại học Ung Thành khai giảng, Xích Hà đạo trưởng và Trác Thanh Liên của Hà Phi Quan cũng xuất hiện trong phòng y tế đến bái phỏng Trương Văn Trọng.

589. Chương 614: Lễ Nào Đây Chính Là Linh Cư Trong Truyền Thuyết?

Đối với việc xuất hiện của Xích Hà đạo trưởng và Trác Thanh Liên, Trương Văn Trọng nhiều ít có chút ngoài ý muốn. Sau khi phát tay cho các nghiên cứu sinh sớm quay về ký túc xá, hắn lại hướng hai người làm một thủ thế như mời ngồi, hiểu kỳ dò hỏi: “Sao hai vị lại tới đây? Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì sao?”

Xích Hà đạo trưởng cười ha hả nói: “Cũng không có chuyện gì, vì đại học Ung Thành đã đến ngày khai giảng, nên tôi đưa Thanh Liên đến. Kết quả nghe nói Trương tiên sinh đã về, nên dẫn qua bái phỏng.”

Theo cách nói của Xích Hà đạo trưởng, hắn chỉ là đưa Trác Thanh Liên đến trường, kết quả ngoài ý muốn nghe nói Trương Văn Trọng đã về, cho nên mới đi qua bái phỏng. Nhưng trên thực tế, đưa Trác Thanh Liên cũng chỉ là chuyện nhỏ, đến đây bái phỏng Trương Văn Trọng mới là chuyện chính.

Lúc ở Vân Thai thị, Trương Văn Trọng bày ra thực lực cùng thể lực kinh người, làm Xích Hà đạo trưởng khiếp sợ đồng thời cũng luôn nghĩ cách lấy lòng hắn. Dù sao ngay cả Linh Xu phái và Hoa Gian phái ở trước mặt Trương Văn Trọng và Phong Sơn phái còn cung kính cùng cẩn thận. Một Hà Phi Quan nhỏ nhỏ, nếu như không gia tăng thêm chút sức, nói không chừng Trương Văn Trọng và Phong Sơn phái sẽ đem họ dút bỏ.

Dưới sự phân tích của Trác Thanh Liên, Xích Hà đạo trưởng đã nhận thức ra, muốn để Hà Phi Quan có tương lai quang minh, nhất định phải theo sát Trương Văn Trọng và Phong Sơn phái. Một ngày bị họ vứt bỏ, số phận của Hà Phi Quan sẽ thê thảm. Kết quả như vậy hiển nhiên hắn không muốn nhìn thấy.

Sau vài câu chuyện phiếm, Xích Hà đạo trưởng cũng đem mục đích bái phỏng lần này nói ra: “Gần đây Hà Phi Quan chúng tôi có một kiện linh tài liệu, có người nói là thiên cấp, tu vi của chúng tôi thấp, tầm mắt cũng cạn, cũng nhìn không ra đến tột cùng có phải là thiên cấp hay không. Bất quá linh khí ẩn chứa bên trong, đích thật rất tinh thuần. Đối với Hà Phi Quan mà nói, mặc kệ linh tài liệu này là thiên cấp hay địa cấp, rơi vào trong tay chúng tôi chỉ là lãng phí. Cho nên khi nghe nói Trương tiên sinh đã về Ung Thành, tôi liền gọi điện thoại cho người mang kiện linh tài liệu đến...” Hắn lấy điện thoại ra xem thời gian, lúc này đã hơn năm giờ chiều, liền nói thêm: “Phỏng chừng cũng sắp đến Ung Thành rồi.”

Trong lời của Xích Hà đạo trưởng cũng có thật có giả. Thực sự là kiện linh tài liệu có linh khí tinh thuần, mặc dù không phải thiên cấp, cũng phải là siêu phẩm. Phương diện nói giả, chính là kiện linh tài liệu căn bản không phải ngẫu nhiên có được. Dưới sự kiến nghị của Trác Thanh Liên, hắn rút ra một số tiền thu được trong hội đấu giá tu chân, toàn bộ đều bỏ vào để mua, mới mua được một kiện cao phẩm linh tài liệu như thế.

Đối với việc này, Xích Hà đạo trưởng nhiều ít có chút đau lòng. Bất quá Trác Thanh Liên nói rất có đạo lý, chỉ cần lấy lòng Trương Văn Trọng, còn sâu không có ích lợi sao? Điều khác không nói, chỉ trong mấy ngày nay, Hà Phi Quan từ trong tay Trương Văn Trọng thu được cao phẩm đan dược, dù có tiền cũng mua không được. Không biết bao nhiêu tông phái bởi vì việc này mà đỏ mắt đổ kị.

“Thiên cấp linh tài liệu?” Khi hắn nghe được năm chữ này, con mắt không khỏi sáng ngời. Tuy rằng trước đó hắn mua được mười mấy kiện thiên cấp linh tài liệu, nhưng trong vài ngày gần gũi, hắn cũng đã dùng hết phân nửa. Với hắn mà nói, thiên cấp linh tài liệu càng nhiều càng tốt.

Bất quá cảm thấy hứng thú thì có, nhưng hắn lại không muốn chiếm tiện nghi của Hà Phi Quan. Sau một lát trầm ngâm, hắn nói: “Thiên cấp tài liệu này hơn phân nửa do các vị bỏ số tiền lớn mua được phải không? Được rồi, các vị không cần phủ nhận. Dù sao trên thế giới hiện nay, thiên cấp tài liệu rất khó được. Nếu như tôi không đoán sai, các vị mua được từ hội đấu giá tu chân? Tâm ý các vị, lòng ta tâm linh. Bất quá ta cũng không muốn chiếm tiện nghi các vị. Thiên cấp tài liệu này, các vị thu hồi đi thôi.”

Không phải chứ? Chỗ tốt đưa lên cửa còn không lấy? Đây không phải là rác rưởi, mà là thiên cấp linh tài liệu a...

Xích Hà đạo trưởng có chút tròn tròn mắt.

Nếu như hắn không lấy, Hà Phi Quan chẳng phải tiêu tiền uống phí sao?

Xích Hà đạo trưởng mấp máy môi, lại không biết nên nói như thế nào mới tốt. Cuối cùng hắn đành đưa mắt nhìn Trác Thanh Liên đứng bên cạnh, kỳ vọng nàng có thể hóa giải vấn đề này.

Trác Thanh Liên quả nhiên không làm hắn thất vọng, nàng mở miệng nói: “Thiên cấp tài liệu này chỉ ở trong tay Trương tiên sinh mới phát huy ra tác dụng vốn có của nó. Đối với Hà Phi Quan mà nói, không có tác dụng gì. Dù sao chúng tôi không am hiểu luyện đan, cũng không am hiểu luyện khí. Nếu như để lại, nói không chừng còn có thể rước lấy mầm tai vạ. Cho nên còn thỉnh Trương tiên sinh nhận lấy. Nếu như Trương tiên sinh không muốn chiếm tiện nghi, hay là dùng pháp bảo hoặc đan dược đến đổi. Nói như vậy không phải hoàn hảo sao?”

Xích Hà đạo trưởng bị câu nói của nàng làm hoảng sợ, vội vàng nháy mắt, ý tứ nói: “Không phải lúc tới đã nói rồi sao? Chỉ tặng để lấy lòng, thế nào lại biến thành giao dịch? Làm như vậy không quá thỏa đáng đi?”

Trác Thanh Liên lại giao cho hắn một ánh mắt như yên tâm.

Kỳ thực đối với câu trả lời của Trương Văn Trọng nàng đã sớm dự liệu trước. Theo nàng xem ra, tính tình hắn khác với những người trong tu chân giới, đem việc danh lợi xem rất nhạt. Rất có vị đạo người tu chân cổ đại, đã hoàn toàn thấu triệt về “đạo”. Cho nên lời nói của nàng, đã nghĩ ra trước đó. Theo nàng xem ra, dù hắn dùng đan dược và pháp bảo giao dịch cùng họ, cũng sẽ hiểu được tâm tư cùng công sức của họ về việc này.

Sau thoáng trầm ngâm, hắn gật đầu đáp: “Cô nói cũng có đạo lý. Được rồi, làm theo lời cô. Tài liệu thiên cấp kia xem như ta dùng đan dược hay pháp bảo đến trao đổi.”

Ba người ngồi trong phòng, cùng chờ đợi đệ tử Hà Phi Quan đem tài liệu đến, vừa trò chuyện qua thời gian.

Thời gian trôi qua trong sự chờ đợi cũng thật nhanh.

Thời gian tan tầm vừa đến, mắt thấy nhân viên y tế đang lần lượt tan sở, sắc trời dần tối, thế nhưng không thấy ai đến, sắc mặt Xích Hà đạo trưởng cũng trở nên xấu xí.

“Mấy tiểu tử thôi kia đang làm gì? Đã lâu như vậy, còn chưa mang đồ đến?” Cuối cùng hắn không nhịn được gọi điện thoại mắng một trận. Cũng may còn Trương Văn Trọng trước mặt nên hắn mới thu liễm bớt cơn tức. Bằng không với tính tình hỏa bạo của hắn, không chừng đã mắng cho đám đệ tử té tát.

Đệ tử bị la mắng tràn đầy ủy khuất nói: “Sư tôn, không thể trách chúng tôi nha, đường bị kẹt xe, chúng tôi đã đến Ung Thành nhưng bị kẹt cứng, không thể nhúc nhích...”

Trương Văn Trọng nghe họ đối thoại, cười nói: “Lúc này là giờ tan tầm, đang lúc cao điểm, đừng trách họ. Như vậy đi, nếu hai vị không chê, cứ về nhà tôi ngồi chơi. Gọi mấy đệ tử mang đồ đến thẳng nhà tôi vậy. Dù sao đồ trao đổi không có trên người tôi, đều đặt trong nhà.”

“Đến nhà Trương tiên sinh làm khách chúng tôi cầu còn không được, sao dám chê bai?” Có thể đến nhà hắn ngồi chơi, Xích Hà tự nhiên không cự tuyệt, thậm chí còn vui mừng, cũng không tiếp tục mắng đệ tử, vẻ mặt tươi cười hồi đáp.

Ở trong lòng hắn còn đang cảm ơn đám đệ tử, bằng không hắn làm sao có cơ hội đến nhà Trương Văn Trọng làm khách?

Theo hắn xem ra, Trương Văn Trọng mời họ đến nhà khăng định cũng không xem họ là người ngoài. Đối với Hà Phi Quan mà nói, đây là một tin tức tốt. Phải biết rằng những môn phái khác còn chưa có ai được mời đến nhà hắn.

Sau thoáng thu thập, hắn dẫn theo Xích Hà đạo trưởng tràn đầy kích động cùng Trác Thanh Liên rời khỏi phòng y tế quay về tiểu khu biệt thự Hải Vận.

Sau khi đi vào tòa biệt thự, Xích Hà đạo trưởng và Trác Thanh Liên nhất thời cảm giác linh khí dâng trào tràn tới, vây quanh hai người bên trong. Loại cảm giác này thoải mái chưa từng có. Hai người không tự chủ được vận chuyển công pháp, tham lam hấp thu linh khí như biển kia.

“Linh khí của biệt thự này thật nồng nặc...Kỳ quái, trong thế giới linh khí thiếu thốn, sao lại có địa phương như vậy tồn tại?” Sau khi hấp thu linh khí, Xích Hà đạo trưởng phục hồi tinh thần, nhớ tới ghi chép trong

sách từng đọc qua, trên mặt nhất thời đầy vẻ khiếp sợ, thất thanh kinh hô: “Đây...đây lẽ nào là linh cư trong truyền thuyết?”

590. Chương 615: Khách Không Mời Mà Đến

Nếu đã dẫn Xích Hà đạo trưởng và Trác Thanh Liên về nhà, Trương Văn Trọng cũng không nghĩ tới sẽ giấu diếm việc linh cư tồn tại với bọn họ. Dù sao, thân là người tu chân, dù tu vi có thấp thế nào, lúc đi vào linh cư, đều trước tiên nhận thấy được dị dạng.

Bởi vậy, sau khi nghe Xích Hà đạo trưởng khiếp sợ hỏi, trên mặt hắn cũng không có biểu tình gì khác, chỉ mỉm cười gật đầu đáp: “Không sai, ở đây là linh cư.”

Sau khi có được câu trả lời thuyết phục của hắn, vẻ khiếp sợ trên mặt Xích Hà đạo trưởng càng phát ra cường liệt. Bởi vì quá mức khiếp sợ, hắn nói chuyện đã không còn lưu loát, gián đoạn, nghẹn họng nhìn trân trối nói: “Trời ạ, Trương tiên sinh không ngờ ở trong thành phố phồn hoa lại tìm được một tòa linh cư? Đây...đây thật đúng là làm kẻ khác khó thể tin a.”

Ở thế giới hiện nay, nguyên bản linh khí cũng rất thiếu thốn. Mà càng nhiều thành thị, linh khí lại càng loãng. Cho nên rất nhiều tông phái tu chân, đều phải tuyển cứ địa trong núi hoặc nơi yên tĩnh. Bởi vì nơi đó rất ít bị phá hủy, linh khí càng nhiều hơn trong thành thị.

Vì vậy, trong một thành phố lớn có nhân khẩu đông đảo phát hiện được linh cư, xác suất còn ít hơn cơ hội trúng số độc đắc, chỉ tồn tại bên trong lý luận. Thế nhưng hiện tại, chuyện chỉ tồn tại trong lý luận, không ngờ vào trong tay Trương Văn Trọng lại biến thành hiện thực.

Thử hỏi, Xích Hà đạo trưởng và Trác Thanh Liên làm sao không khiếp sợ?

“Vận khí của Trương tiên sinh, quả nhiên tốt tới mức làm kẻ khác đổ kị...” Hồi lâu sau, Xích Hà đạo trưởng mới mở miệng nghẹn ra được một câu cảm khái.

Trong lúc cảm khái, trong lòng hắn càng thêm kích động cùng vui vẻ.

Theo Xích Hà đạo trưởng xem ra, vô luận là tông phái nào hoặc cá nhân nào, sau khi thu được linh cư, đều hận không nghĩ cách giấu kín thật sâu. Nhưng hiện tại Trương Văn Trọng lại chịu mời hắn đến nhà, xem như để hắn biết bí mật về linh cư.

Điều này nói rõ cái gì?

Điều này nói rõ Trương Văn Trọng đã hoàn toàn xem bọn họ thành người một nhà.

Còn có chuyện gì so với việc được hắn xem thành người một nhà, càng thêm làm kẻ khác kích động cùng vui vẻ?

So sánh với Xích Hà đạo trưởng đang kích động không biết nên làm gì mới tốt, Trác Thanh Liên cũng lãnh tĩnh hơn rất nhiều, nàng vội vàng tỏ thái độ: “Trương tiên sinh xin yên tâm, tối nay những gì chúng ta nhìn thấy, tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra ngoài.”

Lúc này Xích Hà đạo trưởng cũng hồi phục lại tinh thần, vội vàng vỗ ngực trình trọng bảo chứng: “Thanh Liên nói không sai, chuyện về linh cư chúng ta tuyệt đối sẽ không nói lung tung ra ngoài.”

Nếu đã dẫn hai người đi vào linh cư, hắn cũng không lo lắng bọn họ sẽ đem chuyện linh cư tiết lộ ra ngoài. Huống chi hiện tại hắn đã trọng tổ pháp trận phòng ngự linh cư, càng có thêm Minh Xà, Tiêu Đồ có tu vi Hóa Thần kỳ cùng Luyện Hư kỳ thủ hộ ở đây, dù có tên thật đui mù có ý đồ xông vào, đối lấy tuyệt đối sẽ không phải là kết cục gì tốt.

Vì vậy nghe sự bảo chứng trình trọng của hai người, hắn chỉ mỉm cười vẫn không nói gì.

Ba người ngồi trong phòng khách đợi thêm gần một giờ, khi sắc trời hoàn toàn tối hẳn, những đệ tử Hà Phi Quan hộ tổng linh tài liệu vẫn còn chưa đến, vẫn còn bị kẹt xe trên đường.

Mắt thấy đã đến giờ cơm, hần thẳng thắn mời hai người cùng dùng bữa cơm. Với việc này Trác Thanh Liên vẫn còn bảo trì lãnh tĩnh, nhưng Xích Hà đạo trưởng lại vui mừng, kích động không nói nên lời, thế cho nên khi hần ăn cơm, đừng nói là đĩa rau, dù bàn tay cầm chén cơm vẫn không ngừng run, giống như bị bệnh.

Ăn xong cơm tối, đợi thêm nửa giờ, bốn đệ tử Hà Phi Quan hộ tống thiên cấp linh tài liệu mới chậm chậm chạy tới.

Sau khi nhận được điện thoại họ gọi tới, Xích Hà đạo trưởng vội vã nói với Trương Văn Trọng: “Trương tiên sinh, người của tôi đã tới rồi, hiện tại còn đang ở ngoài cửa lớn tiểu khu. Còn thỉnh ngài chờ thêm một chút, tôi đi ra lấy tài liệu mang vào.” Dứt lời hần đi ra biệt thự, đi nhanh về hướng cửa lớn tiểu khu.

Bốn đệ tử đang chờ bên ngoài, thấy Xích Hà đạo trưởng đi nhanh ra, vội vàng cầm một chiếc hộp đi tới, trên mặt họ đều thấp thỏm cùng bất an. Theo bọn họ xem ra, lần này trên đường làm lỡ quá nhiều thời gian, hơn phân nửa sẽ làm sự phụ bất mãn. Vì vậy họ cũng đã chuẩn bị tâm lý nghe trách phạt.

Nhưng làm bốn gã đệ tử hoàn toàn không ngờ chính là sau khi Xích Hà đạo trưởng nhận lấy hộp mật mã, không những không có ý tứ trách phạt bọn họ, trái lại còn cười tủm tỉm tán thưởng một câu: “Lần này bốn người các người tới trễ, nhưng trễ rất tốt.”

Xích Hà đạo trưởng không có lý do gì mất hứng, bởi vì nhờ bốn người này tới trễ, hần mới có cơ hội đáp ứng lời mời về nhà Trương Văn Trọng làm khách. Nếu như bốn người này đến đúng giờ, chỉ sợ hần đã không có cơ hội như thế.

Nhưng bốn đệ tử cũng không rõ ràng trong lòng hần suy nghĩ chuyện gì, sau khi nghe lời khen của hần, trên mặt không những không có vẻ vui mừng, trái lại còn nhìn nhau, không rõ vì sao mình tới chậm còn nhận được sự tán thưởng.

Lẽ nào sư tôn đang nói xỏ?

Àn, không sai, nhất định là nói xỏ.

Nghĩ đến làm sư tôn tức giận đến mức nói xỏ xiên, bốn đệ tử càng thêm thấp thỏm bất an, đều khổ sở đợi lửa giận của sư tôn phủ xuống.

Nhưng làm bọn hần càng thêm khiếp sợ cùng không giải thích được chính là Xích Hà không những không nổi giận, thậm chí còn cười tủm tỉm lấy ra thẻ tín dụng ném cho họ, nói: “Thường ngày các người đều khổ tu trên Ba Hà sơn, rất khó có dịp xuống núi một lần. Lần này ta cho các người nghỉ hai ngày, cho các người thả lỏng chơi đùa một phen. Thẻ tín dụng này các người cầm dùng, nếu như không đủ tiền, gọi điện thoại cho Ngô Phần.”

Nói xong câu này, hần không hề để ý tới đám đệ tử đang ngây ra, xoay người đi vào tiểu khu, miệng ậm ừ hát, hướng về biệt thự của Trương Văn Trọng đi đến.

Đợi khi bóng lưng hần biến mất trong bóng tối, một đệ tử mới đầy ngập nghi hoặc nói: “Đây...rất cực đã xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt một vị sư huynh đồng môn bên cạnh hần chợt tái nhợt không gì sánh được, cả người run run, dùng thanh âm run rẩy nói: “Đây lẽ nào là bữa ăn cuối cùng trong truyền thuyết?”

Ba gã khác vội vàng hiếu kỳ dò hỏi: “Bữa ăn cuối cùng? Là ý tứ gì?”

Đệ tử kia nuốt nước bọt, gian nan học ra một câu: “Lẽ nào các người không có xem qua ti vi sao? Những người trước khi bị tuyên án tử hình, đều được cấp bữa ăn ngon phong phú, còn gọi là cơm chặt đầu...”

Hần vừa nói những lời này, ba gã đệ tử trợn mắt há hốc, kinh hô:

“Ý của người là, sư tôn cho thẻ tín dụng, cho chúng ta thả lỏng chơi đùa, sau khi đùa thỏa mãn, quay về thu thập chúng ta?”

“Không sai, sư tôn nhất định ôm loại ý niệm này trong đầu. Với tính cách của ông ấy, tuyệt đối sẽ không thể không nghiêm phạt khi chúng ta phạm sai lầm, trái lại còn muốn ngợi khen...”

“Xong, xong, ta còn trẻ tuổi, ta còn không muốn chết a...mấy người các người nói, nên làm gì bây giờ mới tốt?”

Bốn người rõ ràng hiểu lầm ý của Xích Hà đạo trưởng, gấp đến mức muốn khóc òa lên. Sau khi cùng thương lượng hồi lâu, cuối cùng bọn họ quyết định, không đi đâu, ở ngay cửa lớn chờ hắc đi ra, nhận sai với hắc, thỉnh cầu hắc tha thứ...

Xích Hà cũng không biết một phen ý tốt của mình, đối lấy một kết quả như thế. Lúc này hắc đang mang theo hộp mật mã, bước nhanh về hướng biệt thự của Trương Văn Trọng.

“Trương tiên sinh, đã để anh đợi lâu. Tài liệu bên trong hộp, để tôi mở cho anh xem.” Về mặt Xích Hà đạo trưởng cung kính nói, đồng thời mở khóa trên hộp, đặt lên bàn trà, giải khai mật mã cùng khóa, lại mở ra.

Nhưng ngay lúc này, vùng lông mày của Trương Văn Trọng chợt nhíu lại, trong ánh mắt bỗng nhiên hiện lên một đạo hàn quang làm kẻ khác dựng tóc gáy.

Cùng lúc đó, nguyên bản Tiêu Đồ cùng Minh Xà đều đang cùng người nhà Trương gia xem phim truyền hình, cùng sưu một tiếng từ sofa bắn lên, bày ra tư thái như lâm chiến, trên mặt đều là thần sắc đề phòng. Chiến ý và sát khí đều từ trên người họ phát ra, làm ôn độ xung quanh đều giảm xuống.

Biến hóa thành linh xảy ra dọa Xích Hà đạo trưởng và Thanh Liên hoảng sợ. Hai người còn tưởng Trương Văn Trọng muốn đối phó bọn họ, liền bày ra tư thái như phòng ngự, nhưng nghĩ lại nghĩ, chỉ bằng thực lực hai người, đừng nói là Trương Văn Trọng, dù là yêu quái như Tiêu Đồ cùng Minh Xà, cũng dễ dàng thu thập họ.

Vì vậy hai người đành bỏ đi ý niệm chống cự trong đầu, miễn cưỡng trấn định hỏi: “Làm...làm sao vậy?” Thanh âm run rẩy, không hề nghi ngờ đã bộc lộ nội tâm kinh khủng cùng bất an của hai người.

“Đừng khẩn trương, tạm thời thu hồi linh tài liệu lại.” Trương Văn Trọng quay đầu nhìn hai người cười, lại đưa ánh mắt thâm thúy nhìn ra cửa sổ đen kịt, cười lạnh nói: “Có mấy người khách không mời mà đến, sợ là đang muốn xâm nhập vào nhà ta...”

Sau khi hiểu được thái độ của mấy người Trương Văn Trọng không phải nhằm vào mình, hai người không hẹn cùng thở dài một hơi. Sau khi bố trí lại hộp mật mã, hai người nhin không được suy đoán trong lòng: “Là ai, lại lớn mật như vậy, dám xông vào nhà Trương tiên sinh?”

591. Chương 616: Muốn Phá Trận? Qua Đây Đi!

Trong lòng hai người tràn đầy hiếu kỳ không nhin được ngẩng đầu lên, theo ánh mắt Trương Văn Trọng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Quả nhiên, trong màn đêm ngoài cửa sổ, có hơn mười bóng người đang di chuyển.

Nhìn ra được, những người này có vẻ thật tự tin, căn bản không xem đám người Trương Văn Trọng ở trong biệt thự ra gì. Bởi vì từ đầu đến cuối thái độ bọn hắc thật ngênh ngang, không hề có chút ý niệm che giấu hành tung của mình.

Đưa mắt nhìn hộp mật mã, Xích Hà đạo trưởng nhin không được suy đoán: “Chẳng lẽ bọn người này vì linh tài liệu mà tới?”

Thế nhưng hắc rất nhanh lắc đầu phủ quyết suy đoán của chính mình, âm thầm suy nghĩ: “Bọn người kia hắc không phải vì linh tài liệu mà tới, bằng không bọn hắc đã sớm động thủ trên đường đi, hà tất chờ tới bây giờ? Theo ta thấy bọn người kia hắc vì linh cư của Trương tiên sinh mà tới. Hừ, cũng không biết là đệ tử của tông phái nào, không ngờ dám đem chủ ý đánh lên người Trương tiên sinh, thực sự là không biết sống chết...”

Nghĩ thông suốt ngọn nguồn, hai người cũng không nói nhiều, bày ra dáng dấp xem kịch vui ngồi một bên, muốn nhìn xem Trương Văn Trọng rốt cục làm sao thu thập những tên đui mù kia. Tuy rằng bọn họ không biết linh cư này có phòng ngự ra sao, nhưng luôn có lòng tin cực lớn đối với hắc.

“Là mấy tên kia.” Con mắt Tam Túc Ô sắc bén, liếc mắt liền nhìn ra trong số hơn mười người kia, có mấy người từng xâm nhập linh cư, làm hại nó bị rụng sạch hết lông.

Cửu nhân gặp mặt đặc biệt đỏ mắt, Tam Túc Ô vỗ đôi cánh thịt, bay lên đầu vai Trương Văn Trọng, cảm giận nói: “Chủ nhân, lúc trước mấy người này muốn xông vào linh cư. Không nghĩ tới bọn họ không những không thay đổi, còn tìm thêm giúp đỡ...ngài nhất định phải báo thù cho chúng tôi a.”

“Yên tâm đi, ta nhất định sẽ thay người giáo huấn bọn hèn thật tốt.” Hắc hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn mười mấy người bên ngoài càng biến thành sắc bén.

Đám khách không mời mà đến trong đêm, cũng không biết hành tung phe mình đã hoàn toàn bại lộ trong mắt người bên trong, bọn hèn còn tưởng rằng còn chưa bị phát hiện.

Sau khi quan sát tòa biệt thự nhìn như phổ thông trước mắt, trong đó có một nam tử trung niên vóc người khô gầy, nhìn người bên cạnh trầm giọng hỏi: “Lâm Khôi, địa phương các người nói chính là đây sao?”

Người bị gọi là Lâm Khôi, là một nam tử trẻ tuổi vóc người gầy ốm, cũng là một trong những người lần trước muốn phá trận xông vào linh cư. Sau khi nghe được câu hỏi của nam tử trung niên, không dám chậm trễ vội vã cung kính hồi đáp: “Đúng vậy, Từ Văn sư huynh, tòa biệt thự này chính là linh cư. Ngài đừng thấy nó chỉ bình thường, bên trong lại cất giấu một pháp trận phòng ngự. Lần trước Nhân Thu cùng ta và Vương Húc sư đệ bọn họ phá trận xông vào bên trong, ai biết pháp trận vốn đã bị phá tới bảy tám phần lại đột nhiên biến thành lợi hại lên. Rơi vào đường cùng, cũng chỉ đành tạm thời lui lại...”

“Phải nha, phải nha. Pháp trận phòng ngự kia cuối cùng thật sự lợi hại, kiếm khí đã bao trùm trời đất mà đến a...” Thân hình Vương Húc có chút mập mạp vội vàng gật đầu phụ họa. Đồng thời sau khi nhìn đám người Lâm Khôi vài lần, lại có chút lo lắng nói: “Lâm Khôi sư huynh, nếu không chúng ta về thỉnh sư tôn ra ngựa đi? Pháp trận phòng ngự này, thật không dễ dàng phá được...”

Trong mắt Từ Văn hiện lên vẻ châm chọc, sầm mặt, giọng nói nghiêm túc: “Những người làm đệ tử như chúng ta, hẳn nên thay sư tôn làm việc, mà không phải hề gặp chuyện gì cũng giao cho sư tôn đi làm. Huống chi mấy ngày nay sư tôn đang bế quan tĩnh tu, đơn giản đi quấy rối lão nhân gia, không phải là chuyện tốt.” Trong đáy lòng hắn vẫn đang cười nhạt không ngớt: “Thỉnh sư tôn ra ngựa? Vậy chúng ta làm gì còn công lao? Linh cư do các người phát hiện, dù sao cũng không thiếu công lao các người. Thế nhưng đối với chúng ta mà nói, chỉ cướp được vào tay mới gọi là có công lao.”

Wang Húc vốn muốn khuyên bảo vài câu, người ở bên cạnh Từ Văn lại cười nhạt: “Wang Húc, xem hình dạng sợ hãi của người, quả nhiên làm mất mặt chúng ta. Ngày trước các người không thể phá trận, bởi vì tu vi các người quá thấp, dù thế nào người cũng không phải cho rằng tu vi mấy người chúng ta cũng thấp như các người đó chứ?”

Wang Húc cùng Lâm Khôi bọn hèn phá trận thất bại, sắc mặt chợt biến xấu xí lên. Nhưng bọn hèn rành mạch thực lực hai bên chênh lệch ra sao, cho nên dám giận mà không dám nói, chỉ đành đem oán nộ đầy ngập chôn sâu tận đáy lòng, bồi cười nói: “Tu vi mấy sư huynh, tự nhiên là trên chúng ta xa...”

Theo Từ Văn xem ra, chuyện phá trận kế tiếp còn phải mượn hơi Vương Húc, Lâm Khôi bọn hèn, nếu như mắng bọn hèn quá độc, nói không chừng bọn hèn chỉ bằng mặt không bằng lòng, tiêu cực tránh né không làm việc. Nói vậy chỉ có hại cho phe mình. Cho nên hắn xua tay ngăn trở mấy người bên cạnh đang định nói tiếp, trầm giọng: “Được rồi, mọi người đừng nhiều lời nữa. Các người chỉ cần ngấm lại, một khi chúng ta cướp được linh cư vào tay, sẽ là công lao bao lớn. Nói không chừng có thể nhân cơ hội này tiến nhập vào Lăng Văn Các, học tập công pháp và pháp thuật càng cao cấp lợi hại hơn.”

Vừa nghe ba chữ Lăng Văn Các, những người có mặt nhất thời biến thành phấn khởi.

Wang Húc và Lâm Khôi nhìn nhau, cùng kêu lên: “Phú quý hiếm trung cầu, để thu được cơ hội tiến nhập Lăng Văn Các, chúng ta cũng bất cứ giá nào, xin bồi chư vị sư huynh cùng nhau xông trận lần nữa. Từ Văn sư huynh, có gì cần cứ phân phó.”

Từ Văn thỏa mãn gật đầu, nhìn người bên cạnh phân phó: “Tề ra Liễu Nhiêu Kỳ, miễn cho người thường nghe thấy được động tĩnh ở đây, chạy tới phá chuyện tốt của chúng ta.”

“Dạ.” Một người trầm giọng đáp, móc ra một lá cờ có phù văn, niệm tụng vài câu chú ngữ, đã ném lá cờ lên không trung.

Liễu Nhiều Kỳ huyền phù trong màn đêm, từng sợi linh khí phóng ra, hình thành một cấm chế che đầy quanh biệt thự. Mặc kệ bốn phía biệt thự xảy ra chuyện gì, người thường chung quanh cũng không thể nghe thấy. Đối với những kẻ có ý đồ xâm nhập biệt thự, đều sẽ đi loanh quanh, đây cũng chính là thuật “quỷ đả tường” trong truyền thuyết.

Chờ khi cấm chế do Liễu Nhiều Kỳ bày ra hoàn toàn thành hình, tay phải Từ Văn nhấc lên, thanh quang xuất hiện, một cây trường thương màu xanh xuất hiện trong tay hắn.

Từ Văn cầm trường thương điểm về biệt thự, lớn tiếng quát: “Chư vị sư đệ, theo ta đi phá trận.”

“Phá trận!” Hơn mười người cùng xuất ra pháp bảo, cao giọng kêu gào nhằm về hướng biệt thự.

Nhìn thấy một màn này, Tam Túc Ô nhảy nhót trên vai Trương Văn Trọng, huyền não hét lên: “Chủ nhân, bọn người kia đã đưa lên cửa, mau nhanh thu thập bọn hắn nha.”

Từ đầu đến cuối, Trương Văn Trọng chỉ híp mắt lại, xem xét những cử động của những vị khách không mời mà đến. Sau khi nghe được Tam Túc Ô thúc giục, hắn mỉm cười nói: “Đừng gấp, thả cho bọn hắn vào một chút, sau đó sẽ thu thập bọn hắn.”

Ngay khi cả hai còn đang nói chuyện, hơn mười vị khách không mời đã chạy vào hoa viên bên ngoài nhà, đang nhắm phía cửa lớn biệt thự.

Thuận lợi như vậy là điều mà Vương Húc cùng Lâm Khôi không ngờ đến.

“Lâm Khôi sư huynh, sự tình hình như có chút không thích hợp.” Vương Húc cau mày nói với Lâm Khôi: “Ta nhớ kỹ, lần trước khi chúng ta tới, vừa mới bước vào hoa viên bên ngoài, pháp trận phòng ngự đã khởi động. Thế nào hôm nay đã sắp tấn công tới cửa, nhưng lại không có chút phản ứng nào? Hay là có bẫy rập gì, đang chờ chúng ta tự chui vào?”

So sánh với vẻ khấn trương và thấp thỏm của Vương Húc, Lâm Khôi có vẻ lạc quan hơn rất nhiều, hắn quét mắt nhìn đám người Từ Văn, lầm bầm: “Có bẫy rập gì? Đừng quên, chiếm giữ biệt thự chỉ có mấy con yêu quái linh trí sơ khai mà thôi. Theo ta thấy, pháp trận phòng ngự lần trước bộc phát ra như mạnh mẽ kia, chỉ là hồi quang phản chiếu. Nếu như lúc đó chúng ta có thể kiên trì một lát, nói không chừng đã có thể phá trận chiếm cứ linh cư. Đáng tiếc, cơ hội tốt lại không công buông tha. Hiện tại dù chiếm được linh cư, phải phân công lao cho Từ Văn bọn họ. Nói không chừng bọn họ còn có công lớn hơn...”

Từ Văn xông vào trước nhất, lúc này đã tới ngay cửa biệt thự, đưa tay vung trường thương quán đầy quang mang màu xanh giống như một con cự mãng dữ tợn, định đẩy cánh cửa biệt thự bung ra.

Ngay lúc này, dị biến phát sinh.

Tòa biệt thự nhìn qua như đơn giản, ngay trong nháy mắt biến hóa nghiêng trời lệch đất. Từng đạo kiếm khí sắc bén đột nhiên từ trong biệt thự tuôn ra, bao trùm trời đất hướng về đám người Từ Văn, trong nháy mắt đã nhét bọn hắn vào trong phạm vi công kích.

Đám người Từ Văn bị kiếm khí sắc bén tàn sát bừa bãi đau khổ chống đỡ, đều kinh hô lên:

“Đây...đây là biệt thự gì a, đây rõ ràng là cự kiếm đáng sợ nha...”

“Đây là pháp trận phòng ngự của linh cư khởi động, mọi người đừng nóng vội, tập trung lực lượng phá trận.”

“Đúng, phá trận, tập trung lực lượng phá trận. Chỉ cần có thể phá được kiếm khí chết tiệt này, giết chết yêu quái chiếm giữ trong biệt thự, chúng ta có thể cướp được linh cư vào tay.”

Bên trong biệt thự, Trương Văn Trọng nghe được tiếng kinh hô cùng tiếng thét chói tai của bọn người bên ngoài, cười nhạt vài tiếng, nói: “Muốn phá trận? Qua đây đi.”

592. Chương 617: Tông Phái Thiên Tự Hào Thì Đã Sao?

Tu vi của đám khách không mời mà đến cũng không thấp, yếu nhất cũng có Kim Đan sơ kỳ. Đầu lĩnh tên Từ Văn, còn có tu vi Nguyên Anh trung kỳ. Ngoại trừ tu vi, bọn họ sử dụng pháp bảo đại khái cũng trên bảo khí. Từ Văn còn có một người có tu vi Kim Đan đỉnh kỳ, còn sử dụng pháp bảo có cấp bậc linh khí.

Thực lực cùng pháp bảo như vậy, ở trong mắt nhóm người Trương Văn Trọng tuy rằng không là gì, nhưng cũng làm Xích Hà đạo trưởng và Trác Thanh Liên giật mình không nhỏ.

Hà Phi Quan bên trong tu chân giới tuy rằng chỉ là một tiểu tông phái, nhưng tin tức bọn họ linh thông, đối với đại bộ phận tông phái trong tu chân giới cũng có hiểu rõ. Theo bọn họ xem ra, dù là tông phái xếp hạng trong Địa Tự Hào, đệ tử tinh nhuệ trong tông phái cũng không thấy có tới mười mấy người có tu vi cao, trang bị tốt.

“Bọn người này rốt cục có địa vị gì?” Xích Hà đạo trưởng và Trác Thanh Liên nhìn nhau, đều từ trong ánh mắt đối phương thấy được nghi vấn tương đồng.

Nguyên bản bọn họ có lòng tin mười phần đối với Trương Văn Trọng, nhưng lúc này trong lòng không khỏi nổi lên một tia bất an. Đây không phải lo lắng hẳn không thu thập được mười mấy người khách không mời mà đến này, mà đang lo lắng thể lực sau lưng những người kia...

Ngay khi hai người còn đang do dự có nên đề tỉnh Trương Văn Trọng hay không, cuộc chiến đấu bên ngoài biệt thự đã tiến nhập vào cục diện gay gắt.

Đám khách không mời này không chỉ có tu vi tinh thâm, kinh nghiệm thực chiến cũng tương đương phong phú. Sau lúc hoảng loạn ban đầu, bọn họ rất nhanh liền lãnh tinh xuống tới, lại dưới sự thống lĩnh của Từ Văn, bắt đầu đầu vào đẩy phá trận.

Theo bọn họ tể ra pháp bảo, thi triển ra pháp thuật sở trường nhất, kiếm khí sắc bén phóng xuất ra từ Kiếm Ý Túc Sát trận ở trong nháy mắt liền yếu bớt không ít, bị bọn họ mạnh mẽ áp chế xuống dưới.

Một màn như vậy làm cho đám khách không mời đều cảm thấy mừng rỡ, sĩ khí cũng tùy theo tăng vọt lên.

Nhìn thấy tình cảnh này, Từ Văn khoát tay chặn lại trường thương, cao giọng quát: “Pháp trận phòng ngự của linh cư này kiên trì không được bao lâu nữa đâu, mọi người dùng thêm sức, tranh thủ có thể mau chóng phá trận, chiếm cứ linh cư.”

Trên mặt bọn họ tràn ngập hưng phấn cùng kích động, cùng nhau kêu gào lên: “Phá trận chiếm linh cư.”

Bên trong biệt thự, Tam Túc Ô lại đang lo lắng, gương giọng nói: “Chủ nhân, nếu như ngài không nghĩ thêm biện pháp, áp dụng chút thi thổ, chỉ sợ trận pháp thủ hộ linh cư thực sự bị bọn người kia công phá mất.”

Trương Văn Trọng mỉm cười, lắc đầu nói: “Yên tâm đi, trận pháp không dễ phá như vậy. Người đã lo lắng, ta để người xem uy lực thực sự của nó...”

Ngay khi hắn vừa nói xong, nguyên trận pháp vừa có vẻ suy tàn đột nhiên phóng xuất ra kiếm khí sắc bén càng trở nên vô cùng mãnh liệt. Đám người Từ Văn vừa trở tay không kịp, không rõ xảy ra chuyện gì, trận pháp đã thổi lên kèn lệnh công kích.

Vô số đạo kiếm khí sắc bén từ trong trận tuôn ra. Lần này chúng không phân tán tấn công toàn bộ đám người Từ Văn, mà hội tụ cùng nhau, hóa thành một thanh kiếm quang thật lớn dài tới hơn mười thước, không một chút hoa xảo, cứ như thế hướng trên đỉnh đầu đám người Từ Văn đè ép xuống dưới.

Đám người Từ Văn chỉ cảm thấy một cỗ trọng lực nặng ngàn cân đang đặt trên người, áp đến bọn họ hốt hoảng không nổi, còn áp tới mức xương cốt bọn họ ba ba rung động. Máu tươi nhẹ tuôn ra từ trong thất khiếu bọn họ. Trong đó, những kẻ có tu vi yếu kém hơn như Lâm Khôi, Vương Húc càng trực tiếp bị cỗ lực lượng đáng sợ đè áp nằm trên mặt đất, không dám động đậy.

Làm cho đám người Từ Văn cảm giác khó chịu, là mỗi khi thanh kiếm quang thật lớn trên đỉnh đầu hạ thấp xuống, lực lượng đặt trên người bọn họ sẽ tăng mạnh gấp đôi.

Rất nhanh, bọn hán đều bị lực lượng đáng sợ từ kiếm quang đè sập trên mặt đất, ngoại trừ kêu rên, dù là đầu ngón tay cũng không thể nhúc nhích chút nào.

Tốc độ hạ xuống của thanh kiếm quang cũng không nhanh, thậm chí có thể dùng từ chậm chạp để hình dung. Nhưng tốc độ thông thả giảm xuống, lại làm đám người Từ Văn bốc lên nổi tuyệt vọng, sợ hãi, sợ nhục đủ loại cảm giác trong lòng.

Ở lúc liên quan tới tính mạng này, Từ Văn cũng không quan tâm đến việc gì khác, vội vàng dùng một tia lực lượng còn sót lại trong thân thể, hướng trong biệt thự kêu lên: “Không biết bên trong biệt thự là vị tiên bối nào? Chúng ta là đệ tử Nhất Nguyên Đạo Tông, lần này do chúng ta có mất như mù, mạo phạm oai vũ tiên bối, còn thỉnh tiên bối đại nhân đại lượng, khoan thứ chúng ta một lần...”

Tuy rằng lời nói nghe như đang xin khoan dung, thế nhưng khẩu khí cũng không hề chịu thua kém xin lỗi, thậm chí còn có chút ý vị uy hiếp, làm vùng lông mày Trương Văn Trọng chột nhướn lên, nhất thời liền cười nhạt.

Vốn Tam Túc Ô phi thường phản cảm đối với đám cường đạo này, thanh âm càng thêm châm chọc: “Ta còn chưa từng gặp qua ai lại dùng giọng nói uy hiếp để xin khoan dung, ngày hôm nay rốt cục được mở rộng tầm mắt.”

Cùng lúc đó sắc mặt Xích Hà đạo trưởng và Trác Thanh Liên cũng bởi vì bốn chữ Nhất Nguyên đạo tông mà trở nên trắng bệch trong nháy mắt.

Xích Hà đạo trưởng run cả người, giống như bị sốt rét, dùng thanh âm run rẩy kinh hô: “Nhất...Nhất Nguyên đạo tông? Bọn người kia không ngờ là người của Nhất Nguyên đạo tông? Đây...đây nên làm thế nào cho phải a?”

“Nhất Nguyên đạo tông?” Trương Văn Trọng đối với cái tên này rất xa lạ. Những yêu quái trong biệt thự càng biết rất ít những tu chân tông phái của nhân loại. Cho nên hắn chỉ đành đưa ánh mắt nhìn về phía hai người, hỏi: “Thế nào, tông phái này rất đáng sợ sao? Chỉ là một cái tên, cũng làm hai người hoảng sợ thành dáng dấp như vậy.”

“Nhất Nguyên đạo tông không phải rất đáng sợ...” Xích Hà đạo trưởng nỗ lực bình phục tâm tình, nhưng không có bao nhiêu hiệu quả, chỉ đành khổ sở dùng thanh âm run rẩy nói: “Đó là vô cùng đáng sợ.”

So sánh với Xích Hà lấp bắp không rõ ràng, Trác Thanh Liên sau thoáng khiếp sợ ban đầu, lúc này đã khôi phục bình thường. Thấy Xích Hà đang quá độ khẩn trương, lấp bắp mãi, nàng liền nói tiếp câu chuyện, đem tình huống của Nhất Nguyên đạo tông kể lại cho Trương Văn Trọng: “Nhất Nguyên đạo tông, vốn là tông phái Thiên Tự Hào...”

Câu đầu tiên của Trác Thanh Liên liền làm sắc mặt ngũ độc yêu đại biến, cau mày.

So sánh với Trương Văn Trọng và những yêu quái khác, ngũ độc yêu có thời gian dài hóa thành hình người sinh hoạt trong nhân loại, vẫn được nghe thấy về những môn phái Thiên Tự Hào. Theo bọn họ biết, những tông phái Thiên Tự Hào đều có thực lực cùng thể lực siêu cường. Ở trước mặt tông phái Thiên Tự Hào, những tông phái xếp hàng Địa Tự Hào, chỉ là những tông phái nhỏ mà thôi. Muốn diệt họ, đối với tông phái Thiên Tự Hào mà nói, căn bản không tính là việc khó gì.

Mười mấy tên có ý đồ xông trận chiếm linh cư, không ngờ lại là đệ tử tông phái Thiên Tự Hào. Thảo nào vừa rồi Xích Hà và Trác Thanh Liên nghe tới thân phận bọn hán liền sợ đến thất thố như vậy.

Trác Thanh Liên cũng không xem biểu tình biến hóa của ngũ độc yêu vào mắt, hai mắt nàng nhìn chăm chăm Trương Văn Trọng, đem những gì mình hiểu biết đều không giấu diếm nói ra.

Cuối cùng nàng tổng kết nói: “Trương tiên sinh, tuy rằng tu vi ngài rất cao, thủ hạ yêu sứ cũng có thực lực không tầm thường, Phong Sơn phái cũng bài danh trong Địa Tự Hào, nhưng trước mặt tông phái Thiên Tự Hào, thực lực các vị còn rất nhỏ yếu...” Nàng vốn định nói “không thể kham một kích” nhưng nghĩ lại nói: “Cho nên tôi nghĩ, ngài hay nhất nên thả những người kia, để có thể đem chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ.”

“Chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ?” Hắc cười nhật lên, nói: “Đừng quên, bọn người kia vốn hướng về linh cư mà tới. Thật muốn biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ, trừ phi ta chấp tay tặng linh cư cho bọn hắc. Bằng không sau khi buông tha bọn hắc, không bao lâu, lại dẫn càng nhiều người tới cướp giật linh cư. Tới thời gian đó, bọn hắc cũng sẽ không nhớ tới chuyện ta từng tha cho bọn hắc.”

Trác Thanh Liên vốn muốn nói “vậy đem linh cư tặng cho họ”, nhưng cuối cùng đành bỏ đi ý niệm này trong đầu. Dù sao linh cư là của hắc, còn chưa tới phiên người ngoài như nàng làm chủ.

Hắc lại đưa ánh mắt nhìn ra cửa sổ, ngậm linh khí trong miệng, phun ra: “Mấy người các ngươi, là đệ tử Nhất Nguyên đạo tông?”

Đám người Từ Văn bị kiếm quang đè ép gần như muốn ngất, khi nghe được lời này, liền vội vã kêu lên thừa nhận.

Hắc lại hỏi: “Nhất Nguyên đạo tông, là tông phái Thiên Tự Hào?”

Khi nghe câu hỏi của hắc, đám người Từ Văn chợt phản ứng, người trong biệt thự đã lùi bước trước uy danh của Nhất Nguyên đạo tông. Vì vậy ngạo khí bị áp chế lúc này trở lại, kiêu ngạo nói: “Không sai, chúng ta vốn là tông phái Thiên Tự Hào. Chỉ cần người có thể triệt hồi uy lực pháp trận, buông tha chúng ta. Như vậy chúng ta có thể bảo chứng không hề truy cứu chuyện này.”

“Không hề truy cứu chuyện lần này? Ha ha...khẩu khí của đám tù nhân các ngươi, thật đúng là không nhỏ.” Hắc cười nhật hai tiếng, bỗng nhiên quát: “Tông phái Thiên Tự Hào đã làm sao? Người khác sợ các ngươi, ta cũng không sợ.”

Đám người Từ Văn nhất thời khản trương, chuyện này phát triển tựa hồ không tiến lên theo phương hướng dự liệu của bọn họ a...

593. Chương 618: Cho Sư Phụ Các Người Đến Nhận Lỗi

Đám người Từ Văn đang muốn làm gan hỏi Trương Văn Trọng đến tột cùng là muốn làm gì, nhưng không đợi bọn hắc hỏi ra, chuỗi kiếm quang giắt trên đỉnh đầu đột nhiên đánh xuống nhanh hơn, hiệp cùng trọng lực vạn cân “oanh” một tiếng đặt trên người bọn hắc.

“Ca ca...” Tiếng xương cốt gãy vang lên liên miên không dứt, trước cổ lực lượng đáng sợ, bọn hắc ngay cả cơ hội rên rỉ cũng không có, trực tiếp ngất đi.

Người duy nhất không ngất chính là Từ Văn.

Không bị ngất, xương cốt của Từ Văn cũng không gãy. Bởi vì cổ trọng lực vạn quân trên người hắc, không ngờ tiêu tán vô hình trong nháy mắt, hắc thậm chí có thể tay chân cùng sử dụng bò lên khỏi mặt đất.

Nhưng Từ Văn cũng không vội vã chạy trốn, mà kinh hồn vị định nhìn biệt thự, tuy rằng hắc căn bản không thể nhìn thấy gương mặt của những người bên trong, thế nhưng trong nội tâm hắc cuộn trào sự kinh khủng cùng tuyệt vọng mãnh liệt.

Ngay lúc cổ trọng lực tiêu tán, linh lực trong cơ thể Từ Văn cũng biến mất theo, mặc cho hắc nỗ lực thế nào, cũng không có một tia linh lực xuất hiện.

Đối với Từ Văn mà nói, không còn linh lực so với cái chết càng đáng sợ. Lúc này hắc không còn ngạo khí như trước, vẻ mặt tuyệt vọng run run nói: “Linh lực đâu? Linh lực của ta đâu? Người...đến tột cùng người đã thi triển tà pháp gì?”

Trương Văn Trọng cũng không trả lời vấn đề của hắc, nói: “Trở lại nói cho sư trưởng các ngươi, nếu bọn họ không hiểu làm sao giáo dục môn hạ đệ tử, vậy để ta thay họ quản giáo một chút. Mặt khác những tên kia tạm thời ở lại chỗ ta. Nếu như muốn đem họ về, gọi sư trưởng họ đến nhận lỗi, đưa lên linh tài liệu cao phẩm trao đổi đi.”

Từ Văn ngây ngốc, mấp máy môi muốn nói vài câu chửi mắng, nhưng cuối cùng cũng không nói ra miệng. Bởi vì ngay lúc này dừng khí và ngạo khí của hắc đã biến mất không còn sót chút gì. Hắc nhìn đám sư đệ

nằm trên mặt đất ngất xỉu, đột nhiên thấy lạnh cả người, cũng không dám tiếp tục ở lại chỗ này, vội vã xoay người bỏ chạy.

Ngay lúc này, một thanh âm sắc nhọn từ trong biệt thự truyền ra: “Muốn chạy như vậy sao? Nào có chuyện dễ dàng như vậy. Ngày trước các ngươi làm hại ta biến thành một con chim trụ lông. Hiện tại, ta cũng muốn cho các ngươi bị giống như ta.”

Tiếng nói vừa dứt, một thân ảnh nhỏ nhắn đột nhiên bay ra, chính là Tam Túc Ô bị rụng hết lông.

Nó đang dự định đánh chó rơi xuống nước.

Tam Túc Ô cũng không thương cảm cho những đệ tử Nhất Nguyên đạo tông, mở miệng phun ra một đạo Thái Dương tinh hỏa, trong nháy mắt đã đem Từ Văn cùng những tên đệ tử bao phủ trong hỏa diễm.

Năng lực nắm chắc ngọn lửa của nó đã đạt tới khả năng lô hỏa thuần thanh, Thái Dương tinh hỏa cũng không làm bỏng bọn hắn, nhưng đem quần áo, lông tóc toàn bộ thiêu thành tro tàn, để cho thân thể bọn hắn hoàn toàn trụ lông.

Báo xong thù tâm tình Tam Túc Ô thật tốt, phe phẩy cánh thịt, xoay người bay trở vào trong biệt thự.

Tuy rằng biết quần áo và lông tóc trên người đều bị thiêu hủy, nhưng Từ Văn cũng không dám dừng lại kiểm tra, chỉ co hai chân chạy trốn như bay.

Tuy rằng lúc này đã là buổi tối, nhưng người đi ngoài đường còn rất nhiều. Khi Từ Văn trần truồng từ trong tiểu khu biệt thự Hải Vận chạy ra, nhất thời liền khiến cho một mảnh oanh động.

“Hắc, mau nhìn, bên kia có người đang trần truồng chạy.”

“Không nghĩ tới, trong Ung Thành chúng ta cũng có người trần truồng chạy, đây thật đúng là chuyện lạ.”

“Người này trần truồng là vì nghệ thuật, hay muốn kháng nghị chuyện gì? Má ơn, thật quá hăng hái.”

Gương mặt Từ Văn đã sớm đỏ như mông khỉ. Nếu như ở trước đây, hắn đã sớm thi pháp đem ký ức của những người này xóa đi, thậm chí còn cho bọn họ một chút giáo huấn, ai bảo bọn họ đui mù, dám chê cười hắn? Thế nhưng hiện tại hắn đã không còn linh lực, trở thành người thường, mặc dù biết chú ngữ, nhưng không thể thi triển pháp thuật. Cho nên hắn chỉ đành học dáng dấp đà điểu, vùi đầu bỏ chạy. Trong lòng chỉ suy nghĩ làm sao nhanh chóng thoát khỏi địa phương đáng sợ này.

Những kinh lịch của Từ Văn, Trương Văn Trọng bọn họ cũng không hay biết. Ngay khi hắn vừa bỏ chạy, Trần Nhân đã dẫn Lưu Phong Huy cùng các đệ tử chạy tới, được hắn phân phó, đem những đệ tử Nhất Nguyên đạo tông trở lại, áp tải tới biệt thự gần đó nhất kỹ.

Ngay khi nhóm người Trần Nhân đang bận rộn, hắn lại quay lại mỉm cười nói với Xích Hà đạo trưởng cùng Trác Thanh Liên: “Được rồi, những vị khách không mời mà đến đã bị tôi giải quyết. Hiện tại chúng ta tiếp tục hoàn thành cuộc giao dịch đang dở.” Hắn chỉ vào hộp mật mã: “Mở ra đi, cho tôi xem thử bên trong đó là loại tài liệu gì.”

Tuy rằng hắn không đem sự tình vừa rồi để vào lòng, nhưng không đại biểu hai người kia cũng vậy.

Xích Hà đạo trưởng cũng không vội vã mở ra, mà lòng lo lắng nói: “Trương tiên sinh, đó là đệ tử của Nhất Nguyên đạo tông a. Anh giáo huấn bọn hắn, cũng đã đắc tội với họ. Hiện tại anh còn giam giữ bọn hắn, chỉ sợ...”

“Sợ cái gì? Sợ Nhất Nguyên đạo tông sẽ tìm tôi gây phiền phức sao?” Hắn nở nụ cười nói: “Cũng là câu nói vừa rồi, chỉ cần linh cư còn trong tay tôi, bọn hắn cũng sẽ tìm tới gây phiền phức. Đã vậy tôi còn khách khí với họ làm gì? Yên tâm đi, người bọn hắn cũng không biết hai vị đã ở đây, bọn hắn chỉ tới tìm ta phiền phức, tuyệt đối sẽ không liên lụy Hà Phi Quan các vị.”

“Không phải, tôi không phải ý tứ này...” Xích Hà đạo trưởng lại càng hoảng sợ, cuống quýt xoa tay nói.

Nói thật ra, hắn đúng là sợ bị việc này liên lụy. Nhưng ngay trước mặt Trương Văn Trọng, hắn tuyệt đối không muốn thừa nhận điểm này.

Hắn thấy biểu tình của Xích Hà liền bật cười nói: “Được rồi, chuyện của Nhất Nguyên đạo tông đã xong, chúng ta đừng để ý tới nữa, đem tâm tư vào chuyện giao dịch thôi.”

“Phải, phải...” Xích Hà lau mồ hôi lạnh trên trán, cũng không dám đề cập tới chuyện Nhất Nguyên đạo tông, vội vàng mở hộp, đưa tài liệu ra trước mặt Trương Văn Trọng.

Bên trong hộp là một quả cây hình tròn đỏ tươi như máu. Nhưng chỉ nhìn bên ngoài, có chút giống loại quả đào. Thế nhưng lại hiện lên quang mang huyết sắc, đang nhắc nhở mọi người, nó cũng không phải là loại hoa quả bình thường.

Xích Hà đã điều chỉnh tốt tâm tình, chỉ vào quả cây cung kính nói: “Trương tiên sinh xem thử, đây là Kỳ Lâm Huyết Quả.”

“Kỳ Lâm Huyết Quả?” Hắn đưa tay lấy quả cây đi ra, cầm trong tay thưởng thức.

Loại thái độ này của hắn, để trái tim của hai người kia không khỏi căng thẳng lên. Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy được vẻ nghi hoặc cùng kinh hoảng trong mắt đối phương.

“Vì sao Trương tiên sinh sẽ có loại phản ứng này? Lẽ nào Kỳ Lâm Huyết Quả là giả sao?” Xích Hà bị ý niệm trong lòng làm hoảng sợ, thế nhưng lúc này thấy thái độ của Trương Văn Trọng, khả năng này phi thường lớn.

Sắc mặt hắn trong nháy mắt biến thành tro nguội, toàn thân run rẩy lên, thầm nghĩ: “Ta hao hết toàn bộ công sức mua được kiện linh tài liệu này, nếu thực sự là giả, thật là xong rồi. Lỡ vốn là việc nhỏ, nếu như Trương tiên sinh cho rằng ta cố ý dùng hàng giả lừa dối hắn, ta cùng Hà Phi Quan có thể toàn bộ đã xong a...”

Hắn thật muốn hỏi xem Kỳ Lâm Huyết Quả có gì sai không, nhưng bởi vì quá mức khẩn trương, nỗ lực mấp máy môi vài lần, vẫn không cách nào nói ra miệng. Cuối cùng, Trác Thanh Liên vẫn luôn duy trì lãnh tĩnh, giúp hắn hỏi ra nghi ngờ trong lòng: “Trương tiên sinh, Kỳ Lâm Huyết Quả này có chỗ nào không thích hợp sao?”

Trương Văn Trọng bật cười, lắc đầu nói: “Lần này các vị đã trông nhầm, đây vốn không phải là Kỳ Lâm Huyết Quả.”

Những lời này, đối với Xích Hà đạo trưởng mà nói, quả thực là một đạo sấm sét, chấn đến hắn choáng váng, thần trí hỗn loạn.

Hai chân Xích Hà đạo trưởng mềm nhũn, phác thông một tiếng quỳ xuống trước mặt Trương Văn Trọng, khóc rống nói: “Trương tiên sinh, chúng tôi không phải cố ý, chúng tôi cũng không phải nghĩ lấy Kỳ Lâm Huyết Quả giả để lừa gạt anh, chúng tôi cũng là người bị thụ hại a, cầu ngài đại nhân đại lượng, ngàn vạn lần đừng nên trách tội chúng ta a...”

Biến cố xảy ra thành linh này, làm mọi người bên trong biệt thự hơi ngẩn ngơ.

Cuối cùng Trương Văn Trọng chợt phản ứng, đưa tay túm hắn lên, không biết nên khóc hay cười nói: “Ông làm gì vậy? Tôi cũng không có nói sẽ trách tội các vị mà? Đứng lên đi, tôi cảm ơn các vị còn không kịp nữa là.”

Xích Hà đạo trưởng trợn tròn mắt, hắn còn tưởng rằng mình đã nghe lầm, vẻ mặt kinh nghi hỏi: “Cảm tạ chúng tôi? Vì sao phải cảm tạ chúng tôi? Kỳ Lâm Huyết Quả này không phải là giả sao?”

594. Chương 619: Theo Trương Văn Trọng, Thật Có Tiền Đồ

Không chỉ Xích Hà đạo trưởng không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, dù là Trác Thanh Liên vốn luôn lãnh tĩnh thông tuệ, cũng vẻ mặt kinh nghi và mờ mịt, nhìn không được suy đoán trong lòng: “Trương tiên sinh nói lời đó, rốt cục có ý tứ gì? A...Lẽ nào hắn đang nói móc phải không? Thế nhưng nhìn thần thái và giọng nói của hắn, lại không giống như đang nói móc a. Ai có thể nói cho ta biết, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì không?”

Nhìn ra vẻ kinh nghi của hai người, hần mỉm cười, biết nếu không giải thích cho họ hiểu rõ ràng, hơn phân nửa vẫn sẽ làm bọn họ luôn thấp thỏm khấn trương.

Hần cũng không tiếp tục dây dưa, vừa cười vừa nói: “Nó đích xác không phải là Kỳ Lân Huyết Quả, nhưng nó chính là Tử Khí Huyết Hạch.” Trên tay hần dùng chút lực, trong một tiếng “bẹp” vang lên, đã đem quả cây huyết sắc trong tay bóp nát, huyết sắc nhẹ nhẹ chảy xuống mặt đất. Đột nhiên hần tách ra chất thịt quả, một hạt màu tím đỏ quần theo vết máu nhẹ nhẹ hiện ra ngay trước mắt mọi người.

“Tử Khí Huyết Hạch? Ngài nói đây chính là thiên cấp ngũ phẩm linh tài liệu Tử Khí Huyết Hạch? Điều này có khả năng sao?” Xích Hà đạo trưởng cũng từng nghe nói qua danh đầu của Tử Khí Huyết Hạch, nhất thời liền há to miệng, nhìn viên hạt trong tay hần, thất thanh kinh hô lên.

Vốn tưởng rằng mình đã bị lừa, tìm số tiền lớn mua đồ giả. Ai ngờ được, Kỳ Lân Huyết Quả lại biến hóa thành thiên cấp ngũ phẩm linh tài liệu phẩm cấp càng cao như Tử Khí Huyết Hạch, quá trình này thật sự quá kịch tính. Xích Hà đạo trưởng nghĩ mình giống như đang ngồi xe vượt núi, trái tim lúc treo cao lúc lại rơi xuống. Hoàn hảo hần là một người tu chân, bằng không một phen lăn qua lăn lại, không chừng làm huyết áp của hần cũng phập phồng không ngừng, thậm chí ngã quỵ tại chỗ.

Tuy rằng đối với ánh mắt và học thức của Trương Văn Trọng rất bội phục, nhưng hần vẫn nhận không được có chút hoài nghi viên hạt này có phải là Tử Khí Huyết Hạch trong truyền thuyết hay không. Dù sao hai loại tài liệu này chênh lệch quá lớn, công hiệu cùng giá trị chênh lệch cực đại, thậm chí có thể dùng từ “cách biệt một trời” để hình dung cũng không quá đáng.

Nhìn viên hạt màu đỏ tím trong tay Trương Văn Trọng, hần cẩn thận hỏi: “Trương tiên sinh, ngài khẳng định đây là Tử Khí Huyết Hạch sao?”

“Tôi xác định.” Trương Văn Trọng nở nụ cười, nhìn hai người giới thiệu tri thức liên quan tới Tử Khí Huyết Hạch: “Trái cây ẩn Tử Khí Huyết Hạch, từ bề ngoài ba động linh khí mà xem, đích thật phi thường tương tự như Kỳ Lân Huyết Quả. Vì vậy ở rất nhiều tình huống, quả cây ẩn chứa Tử Khí Huyết Hạch, đều sẽ bị người nghĩ lầm là Kỳ Lân Huyết Quả. Nhưng giữa hai bên có khác biệt nho nhỏ...”

Hần thao thao bất tuyệt giảng giải sự khác nhau của hai loại tài liệu, hai người giống như học sinh nhu thuận ham học hỏi, câu nệ chăm chú lắng nghe. Theo sự giảng giải của hần, vẻ hoài nghi của hai người từ từ giảm mất.

Sau khi nói rõ cách phân biệt, hần lại tổng kết: “Hai loại này tuy rằng bề ngoài tương tự, nhưng công hiệu và thuộc tính cũng khác hẳn. Nếu thực sự đem dùng như Kỳ Lân Huyết Quả, vô luận là dùng luyện đan hay luyện khí, đều sẽ bị thất bại. Vận khí không tốt, thậm chí có hậu quả tạc lô thâm hiểm.”

Lúc này Xích Hà đạo trưởng đã hoàn toàn yên tâm, thậm chí còn nói đùa: “May là Trương tiên sinh hiểu rõ sự khác nhau giữa hai loại, bằng không xem như tôi hảo tâm lại làm chuyện xấu...”

Sau khi xác định mình dùng giá tiền mua tài liệu tam cấp lại mua được tài liệu ngũ cấp, Xích Hà đạo trưởng nhận không được cảm khái vận khí mình thật quá tốt: “Có lẽ ta nên đi mua xổ số? Với vận khí này, chắc phải liên tục trúng giải nhất a.”

Trương Văn Trọng cười cười, nói: “Linh tài liệu thiên cấp ngũ phẩm trong tu chân giới hiện nay hoàn toàn có thể xưng là bảo bối có thể gặp mà không thể cầu. Như vậy đi, tôi dùng bốn kiện pháp bảo linh khí ngũ phẩm, hoặc là bốn viên đan dược lục phẩm làm trao đổi. Về phần tự tuyển đan dược hay pháp bảo, do các vị tự mình quyết định.”

Điều kiện trao đổi do hần cấp ra, làm trái tim hai người đập thành thịch. Bọn họ vốn tưởng rằng, có thể đổi được một kiện linh khí ngũ phẩm hay một viên đan dược lục phẩm cũng đã không tệ. Vậy mà hần thoáng mắt đã đưa ra cái giá gấp bốn lần.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả hai đều dờ ra, còn tưởng rằng mình vừa nghe lầm.

Biểu tình của hai người làm Trương Văn Trọng bật cười, lắc đầu nói: “Uy, hai người còn đang phát ngốc cái gì? Thay vì ngồi dờ ra đó, còn không bằng mau thương lượng một chút, đến tột cùng là muốn pháp bảo hay đan dược.”

Những lời này của hắn, nhất thời làm hai người cùng khôi phục thanh tỉnh.

Suy nghĩ một chút, Trác Thanh Liên tiến đến bên tai Xích Hà đạo trưởng, nhỏ giọng nói: “Sư tôn, con nghĩ hay là chúng ta lấy pháp bảo. Đan dược lực phẩm tuy rằng trân quý, nhưng tu vi đệ tử Hà Phi Quan quá thấp, dùng vào cũng chỉ lãng phí. Pháp bảo linh khí ngũ phẩm thì khác, lấy về là được, mặc dù hiện tại chúng ta còn chưa phát huy hết uy lực, cũng có thể đề thăng thực lực chính thể của Hà Phi Quan.”

Xích Hà đạo trưởng vẫn không trả lời, biểu tình trên mặt càng không ngừng biến hóa, nội tâm đang tiến hành giao phong kịch liệt. Cuối cùng hắn từ từ học ra một hơi, biểu tình trên mặt cũng biến thành kiên định, hiển nhiên đã đặt quyết tâm.

“Trương tiên sinh...” Xích Hà đạo trưởng chợt phác thông quỳ xuống lần nữa, vẻ mặt thành khẩn nói: “Tôi không cần pháp bảo, cũng không lấy đan dược, chỉ hi vọng ngài chấp nhận một thỉnh cầu.”

“Xích Hà đạo trưởng, ông đang làm gì vậy? Mau nhanh đứng lên.” Hắn cũng ngạc nhiên với cử động của Xích Hà, vội vàng đưa tay nâng hắn lên, lại nói: “Có yêu cầu gì ông cứ nói, chỉ cần có thể tôi tuyệt đối sẽ không chối từ.”

“Thỉnh cầu này của tôi, Trương tiên sinh nhất định có thể hoàn thành.” Xích Hà nín vài câu, mới đem yêu cầu nói ra: “Tôi mong muốn Hà Phi Quan trở thành tông phái phụ thuộc Phong Sơn phái.”

Xích Hà đạo trưởng đưa ra yêu cầu này cũng không phải do nhất thời tâm huyết dâng trào. Trong mấy ngày nay hắn vẫn luôn suy nghĩ chuyện này.

Đừng xem Hà Phi Quan hiện tại, có danh vọng cùng nhân duyên trong tu chân giới, nhưng trong lòng Xích Hà đạo trưởng cũng rất rõ ràng, tất cả đều do Trương Văn Trọng và Phong Sơn phái ban tặng. Nếu như không có cây đại thụ dựa lưng này, tất cả những gì Hà Phi Quan thu được hiện nay, đều trong nháy mắt tan thành mây khói, không còn tồn tại.

Càng nghĩ, hắn càng thấy đối với Hà Phi Quan mà nói, lựa chọn tốt nhất chính là trở thành tông phái phụ thuộc Phong Sơn phái.

Trải qua tiếp xúc bao ngày với Trương Văn Trọng, Xích Hà càng nghĩ hắn là người dày rộng nhân từ, thương cảm thuộc hạ. Trở thành thủ hạ của hắn, không cần phải chịu tội, trái lại còn có thể thu được thật nhiều chỗ tốt. Điều khác không nói, chỉ nhìn đệ tử Phong Sơn phái, cho dù chỉ là một thái điều Luyện Khí kỳ, trên người đã mang theo một đồng lớn pháp bảo đan dược cùng phù chú khiến kẻ khác đỏ mắt ước ao, là có thể hiểu được.

“Hà Phi Quan muốn trở thành tông phái phụ thuộc Phong Sơn phái?” Hắn thật không ngờ Xích Hà đạo trưởng buông tha việc lấy đan dược và pháp bảo lại đưa ra yêu cầu này, thật không khỏi sửng sốt.

Xích Hà liếc mắt nhìn Trác Thanh Liên đang đứng bên cạnh, hai người cùng quỳ xuống cao giọng nói: “Còn thỉnh Trương tiên sinh có thể thành toàn.”

“Đứng lên đi, đừng mỗi chút là quỳ.” Hắn cười khổ nói, xua tay vung lên, một cỗ linh lực vô hình lập tức truyền về hướng Xích Hà và Trác Thanh Liên, mạnh mẽ nâng hai người lên.

Hắn cũng không vội vã trả lời, mà trầm ngâm không nói. Thấy tình huống này, hai người không khỏi khẩn trương, không biết chuyện này hắn có chịu đáp ứng hay không.

Hồi lâu sau, hắn nói: “Xích Hà đạo trưởng, ông cũng vừa nhìn thấy Phong Sơn phái đã trêu chọc tông phái Thiên Tự Hào Nhất Nguyên đạo tông. Dưới tình huống này, Hà Phi Quan còn muốn trở thành tông phái phụ thuộc Phong Sơn phái sao? Không sợ bị liên lụy?”

Xích Hà đạo trưởng ha hả cười, nhẹ nhàng vỗ mông ngựa: “Có Trương tiên sinh ở đây, cái gì tôi cũng không sợ.”

Hắn kêu lên một tiếng “tốt”, vừa cười vừa nói: “Đã như vậy tôi đáp ứng lời thỉnh cầu của ông. Từ hôm nay, Hà Phi Quan là tông phái phụ thuộc Phong Sơn phái, nếu ai dám khi dễ các vị là địch của chúng ta.” Câu nói của hắn leng keng hữu lực, cũng làm hai người cảm thấy phần chần chừ mờ.

Nhưng chuyện cho hai người càng mừng rỡ còn ở phía sau.

Sau khi đáp ứng thỉnh cầu của họ, hắn còn nói thêm: “Việc thu Tử Khí Huyết Hạch, còn thu các vị làm tông phái phụ thuộc, sự tình hôm nay thấy thế nào đều là ta chiếm tiện nghi. Như vậy đi, hai người đi tìm Trần Nhân, đem danh sách đệ tử Hà Phi Quan báo cho cô ấy, để cho cô ấy phân phối bảo khí cho các đệ tử, vài phù chú cùng đan dược hộ thân. Về phần hai vị, trước hết dùng pháp bảo linh khí ngũ phẩm, đợi ngày sau tu vi đề thăng, lại làm điều chỉnh.”

“Cảm tạ Trương tiên sinh, a, sai, cảm tạ tông chủ, cảm tạ tông chủ...” Cả hai vội vàng tạ ơn.

Xích Hà cười đến toe toét, nhìn không được trong lòng cảm khái: “Đi theo tông chủ thật tốt...có thịt ăn.”

595. Chương 620: Đề Không Phải Một Người Đang Chiến Đấu!

Xích Hà đạo trưởng và Trác Thanh Liên cầm theo hai hộp valy mật mã đựng đầy pháp bảo, đan dược cùng phù chú vô cùng tiêu sái đi ra tiểu khu biệt thự Hải Vận. Sau khi đưa Trác Thanh Liên về đại học Ung Thành, Xích Hà đạo trưởng ngồi xe chạy về Hà Phi Quan, hắn muốn trong thời gian ngắn nhất, đem tin tức tốt Hà Phi Quan trở thành tông phái phụ thuộc Phong Sơn phái, nói cho đệ tử Hà Phi Quan, lại phân phát những gì đạt được ra cho các đệ tử...

Ngay khi hai người vừa rời đi, Vũ Giai liền đi tới bên người Trương Văn Trọng, nói: “Trọng ca, tuy rằng em không hiểu rõ quy củ tu chân giới, thế nhưng vừa rồi có phải anh cấp quá nhiều chỗ tốt cho Hà Phi Quan hay không?”

Hắn biết Vũ Giai là vì muốn tốt cho hắn, bằng không nàng căn bản không cần quan tâm chuyện này.

Hắn mỉm cười đáp: “Em nói không sai, anh cấp cho Hà Phi Quan chỗ tốt, đích thật nhiều hơn tình huống bình thường rất nhiều. Sở dĩ anh làm như vậy, chính là muốn cho người trong tu chân giới biết, chỉ cần đi theo Phong Sơn phái, chỗ tốt tuyệt đối không thiếu.”

“Thiên kim mãi cốt?” Vũ Giai là nhân vật nổi danh trong thương trường, làm sao không hiểu được ý tứ này của hắn?

“Không sai, chính là thiên kim mãi cốt.” Hắn gật đầu nói: “Anh tin tưởng, Hà Phi Quan trở thành tông phái phụ thuộc chúng ta, nếu đã thu được chỗ tốt thật lớn, một khi để người ngoài biết, tất nhiên sẽ có càng nhiều tông phái đầu nhập dưới trướng Phong Sơn phái.”

Sau thoáng trầm mặc, Vũ Giai đột nhiên hỏi: “Trọng ca, có thể nói cho em biết, rốt cục anh đang lo lắng điều gì?”

“Cái gì?” Trương Văn Trọng hơi sửng sốt.

Vũ Giai nhìn thẳng hai mắt hắn, nói: “Từ sau khi ở huyện Ân Ngạc về Ung Thành, em cảm giác anh đang lo lắng chuyện gì đó. Bằng không với tính cách đậm bạc của anh, làm sao lại trắng trợn tuyển nhận tông phái phụ thuộc, dùng để đề thăng thực lực Phong Sơn phái.”

“Phải, Văn Trọng, cha cũng có cái nhìn giống Giai Giai.” Trương Trạch Thụy cũng đi tới, nói: “Con có chuyện gì lo lắng, cứ nói cho mọi người nghe một chút. Dù không thể giúp được gì, nghĩ chút biện pháp giúp con ra chủ ý, chúng ta cũng có thể làm mà?”

Lúc này Vương Hân Di cũng đi tới, nói: “Phải, em trai, có chuyện gì đừng nệ trong lòng, nói ra để chúng tôi giúp em tham mưu, chúng ta là người một nhà, vô luận gặp vấn đề nào, đều phải cùng nhau đối mặt, không phải sao?” Chợt nàng còn đùa: “Phải biết rằng, không phải chỉ một mình em đang chiến đấu.”

Trương Thành Quý và tiểu Liên Nam tuy rằng không nói gì, nhưng đều đi tới bên cạnh hắn. Ngoại trừ bọn họ, đám yêu quái trong biệt thự cũng đều đưa ánh mắt nhìn hắn.

“Mọi người...” Sự quan tâm của người nhà, làm trong lòng hắn chợt cảm động. Sau một lát do dự, hắn đem chuyện mình gặp phải, cùng những suy đoán không hề giấu diếm nói hết ra với người nhà.

Sau khi nghe hắn nói xong, mọi người đều lâm vào trong khiếp sợ.

Hồi lâu sau, Vương Hân Di thở mạnh một hơi, nói: “Không nghĩ tới, truyền thuyết năm 2012 sẽ tận thế, không ngờ là thật, nhưng còn triển khai theo phương thức này. Thật khó tin, thật sự khó tin...”

“Từ tình huống hiện nay mà xem, lo lắng của anh thật có đạo lý...” Sau một lát trầm ngâm, đem những chuyện hán nói phân tích qua một lần, Vương Giai nói: “Bất quá nếu chỉ dựa vào chúng ta, muốn ngăn cản yêu ma từ trong Hỗn Độn Tu La Giới đi ra, không thể nghi ngờ thật không quá hiện thực. Dù anh có thể trong thời gian ngắn nhận nhiều tông phái phụ thuộc, cũng chưa chắc có được công dụng. Ai, sao anh không đem những chuyện này thông báo cho các tu chân tông phái, để mọi người cùng nhau phòng bị, ngăn chặn chuyện này phát sinh?”

Hán cười khổ lắc đầu nói: “Không có căn cứ chính xác, dù có nói, cũng không có mấy tông phái tu chân chịu tin tưởng. Nói không chừng còn có thể bởi vậy mà đập cổ động rắn. Dù sao, từ tình huống hiện tại mà xem, đã có nhiều yêu ma đi qua phương pháp và con đường không ai biết chạy ra từ bên trong Tu La Giới.”

“Văn Trọng lo lắng không phải không có đạo lý. Chuyện bảo mật và phòng bị gián điệp, thật trọng yếu.” Trương Thành Quý không hổ là quân nhân, phân tích vấn đề không tránh khỏi việc mang binh chiến tranh. Bất quá theo tình huống hiện nay đến xem, câu nói này của hán cũng thật chuẩn xác: “Bất quá ông nghĩ, con cần phải hướng Đặc Cần tổ báo cáo việc này. Ông tin tưởng, dù con không có chứng cứ, nhưng họ cũng sẽ xem trọng.”

Hán suy nghĩ một chút, nghĩ Trương Thành Quý nói rất đúng, chức trách tồn tại của Đặc Cần tổ, chính là phòng bị yêu quái và tu sĩ tà phái trong tu chân giới. Vì vậy, dù hán chỉ suy đoán mà không có chứng cứ chứng minh, cũng đủ làm họ quan tâm và cảnh giác. Một ngày Đặc Cần tổ tham gia việc này, thế nhưng vượt xa việc Phong Sơn phái tự mình điều tra. Dù sao, chuyên nghiệp của người ta chính là làm việc này.

Trương Văn Trọng cũng không chần chờ, lập tức lấy ra điện thoại gọi cho Lâm Phong. Từ khi bé hòa thượng bốn người đến Vịnh Á Rập chấp hành nhiệm vụ, trong Đặc Cần tổ, hán cũng chỉ có Lâm Phong là người quen. Hơn nữa trải qua vài lần tiếp xúc, hán có thể xác định, Lâm Phong là người đáng tin cậy.

Điện thoại rất nhanh đã thông, thanh âm Lâm Phong từ bên trong điện thoại truyền ra: “Trương tổ phó, có chuyện gì cần phân phó sao?”

Hán đáp: “Đích thật là có chuyện, cần nhờ anh báo lên tổng bộ Đặc Cần tổ.”

Đầu kia điện thoại, biểu tình Lâm Phong lập tức biến thành nghiêm túc, trầm giọng nói: “Mời nói.”

Hán cũng không lãng phí thời gian, đem suy đoán của mình lẫn những chuyện yêu ma ở Tu La Giới có dự định trở về nhân gian nói cho Lâm Phong.

Sau khi nghe xong lời hán nói, Lâm Phong vẻ mặt khiếp sợ sững sốt hồi lâu, mới phục hồi lại tinh thần, hít sâu một hơi nói: “Trời ạ, Trương tổ phó nói ra tin tức này, thực sự quá dọa người đi thôi? Tuy rằng tạm thời còn không có chứng cứ xác thực, nhưng chúng ta cũng không thể bài trừ khả năng sẽ phát sinh...Việc này không nên chậm trễ, tôi lập tức hồi báo tổng bộ.” Dứt lời Lâm Phong cũng không khách sáo với hán, lập tức gác máy, lại luống cuống tay chân gọi về tổng bộ Đặc Cần tổ...

Ngay khi hán thu lại điện thoại, Trương Thành Quý đứng dậy đi lên lầu, vừa đi vừa nói: “Ông cũng phải đi tu luyện, để không thành trói buộc cho Văn Trọng, cũng chỉ có thể tranh thủ thời gian, nỗ lực đề thăng tu vi của mình.”

“Cha cũng về phòng tu luyện.” Trương Trạch Thụy theo sau.

Lập tức Vương Hân Di cũng lôi kéo tiểu Liên Nam về phòng. Những yêu quái khác cũng trực tiếp ở lại phòng khách tập trung tu luyện.

Sau thoáng do dự, Vương Giai dùng thanh âm nhỏ bé yếu ớt nói bên tai hán: “Trọng ca, chúng ta cũng đi vào tu luyện chứ?”

Tuy rằng song tu công pháp đích thật là một loại công pháp tu luyện có công hiệu thật tốt, nhưng vừa nghĩ đến những tư thế và động tác khó xử, Vương Giai vẫn nhịn không được đỏ mặt.

“Được, chúng ta cũng đi tu luyện.” Lúc này tâm tình hán thật tốt, cười ha hả ôm lấy Vương Giai, đi nhanh lên lầu.

Một đêm, lại là một đêm không ngủ.

Sáng sớm hôm sau, hấn nhận được điện thoại Lâm Phong gọi tới.

Vừa chuyển máy, tiếng Lâm Phong truyền ra: “Trương tổ phó, ngày hôm qua anh nói chuyện đó cho tôi biết, tôi đã hỏi báo tổng bộ. Tổng bộ rất coi trọng việc này, ngày gần đây khả năng sẽ phái người đến Ung Thành, gặp anh lý giải một chút tình huống cụ thể. Mặt khác, Đặc Cần tổ đã phái nhân viên bắt tay điều tra...”

Sau khi nghe xong lời của Lâm Phong, hấn gật đầu nói: “Tốt, tôi đã biết.” Theo hấn xem ra, động tác của Đặc Cần tổ thật nhanh. Bởi vậy có thể thấy được, Đặc Cần tổ đối với việc này thật coi trọng.

Ngay khi sắp gác điện thoại, Lâm Phong đột nhiên nói: “Nga, được rồi, còn có một việc suýt quên nói.”

“Chuyện gì?” Trương Văn Trọng ngừng tay hỏi.

Lâm Phong đáp: “Béo hòa thượng bọn họ đã từ Vịnh Á Rập quay về, hiện nay đang ở kinh thành báo cáo công tác. Tin tưởng không bao lâu, bọn họ sẽ về Ung Thành.”

“Ác?” Vùng lông mày hấn nhướng lên, hỏi: “Toàn bộ người của Đặc Cần tổ đều về sao?”

“Trương tổ phó, lẽ nào anh đã sớm nhận được tin tức này?” Đầu kia Lâm Phong kinh hãi vì sự suy đoán chuẩn xác của hấn, chợt đáp: “Ngoại trừ lưu lại một tiểu đội phụ trách giám thị tại Vịnh Á Rập, những thành viên còn lại đều rút về quốc nội.”

Hấn lại hỏi: “Thế nhưng có phát hiện gì không?”

“Điều này tôi không rõ ràng.” Lâm Phong nói: “Tôi cũng chỉ mới biết vào đêm qua. Về phần vì sao họ rút toàn bộ về quốc nội, có phát hiện được gì hay không, tôi không được rõ ràng lắm.”

Sau khi hàn huyên thêm vài câu, hấn cắt đứt điện thoại, đứng dậy nhìn ra bầu trời xanh ngoài cửa sổ, khẽ cau mày nói nhỏ: “Người của Đặc Cần tổ đột nhiên rút về toàn bộ, điều này nói rõ họ ở Vịnh Á Rập phát hiện việc gì... lẽ nào cái khe không gian dưới đáy Vịnh Á Rập là giả sao?”

Suy nghĩ hồi lâu vẫn không có manh mối, hấn nhẹ nhàng lắc đầu, trầm nghĩ: “Xem ra, chỉ chờ béo hòa thượng bọn họ quay về, ta mới tìm hiểu được sự tình từ chỗ họ...”

Hấn tạm thời đem việc này đặt trong đáy lòng, sau khi ăn xong điểm tâm do Vưu Giai làm ra, liền đi đến phòng y tế đại học Ung Thành.

596. Chương 621: Sự Kiện Cường Sách

Khi hấn đi vào phòng y tế đại học Ung Thành, vẫn chưa đến thời gian làm việc, bên trong phòng y tế không một bóng người. Sau khi tự nấu nước nóng pha cho mình chén trà, hấn lấy ra tạp chí Liễu Diệp Dao, tinh tế tìm hiểu tình hình cùng động thái gần đây của nền y học thế giới.

Không bao lâu, dần dần có người đến làm việc, nguyên phòng y tế đang quanh quẽ, bởi vì dần dần có sức sống. Cũng giống như ngày thường, những bác sĩ, hộ sĩ đi làm sớm cũng không tụ tập nói chuyện phiếm đùa giỡn, đều lấy ra sách chuyên môn lật xem.

Thói quen này do hấn đưa tới, hiện tại đã trở thành bầu không khí quen thuộc trong phòng y tế. Dù là các lĩnh đạo trong đại học Ung Thành, cũng không biết ở trong bao nhiêu trường hợp, đã từng tán dương thái độ học tập này của mọi người.

Loại thái độ này cũng giúp cho họ có được nhiều ích lợi. Bọn họ không chỉ thu được rất nhiều thành tích tốt trong các cuộc thi, đồng thời còn phát biểu luận văn trong tạp chí, tập san y học toàn quốc, báo cáo nghiên cứu lâm sàng, còn có người thi đậu nghiên cứu sinh.

Chính bởi vì nhận được ích lợi từ việc học tập này, bọn họ hoàn toàn ủng hộ không khí như thế, từ từ phát triển thành một truyền thống tốt đẹp bên trong phòng y tế.

Đương nhiên việc này đều nói sau, chúng ta tạm thời không đề cập tới.

Hắn vừa uống xong chén trà, chuẩn bị đứng dậy định rót thêm nước, một trận bước chân rối loạn vang lên ngoài hành lang, từ xa đến gần, rất nhanh, vẻ mặt kinh hoảng cùng sầu lo của Lý Minh Hiên xuất hiện trong phòng.

“Lão sư...” Vừa nhìn thấy hắn, Lý Minh Hiên cũng nhận không được nữa, “oa” một tiếng khóc lên.

Bên trong phòng y tế yên tĩnh sáng sớm, tiếng khóc vang dội cực điểm, mọi người đều bị kinh động, đều đi ra kiểm tra xem đã xảy ra chuyện gì. Khi họ nhìn thấy người đang khóc là Lý Minh Hiên, liền đi tới hỏi thăm tình huống.

Cùng lúc đó, những nghiên cứu sinh đi theo phía sau cũng vội vàng khuyên giải an ủi nói: “Minh Hiên, đừng khóc, có lão sư ở đây, cô đem sự tình nói cho lão sư nghe, lão sư nhất định sẽ giúp được các vị.”

Hắn đưa khăn tay cho Lý Minh Hiên, nói: “Minh Hiên, rốt cục xảy ra chuyện gì? Nói cho thầy nghe, chỉ cần thầy có thể giúp đỡ, tuyệt đối sẽ không từ chối.”

Khi hắn nói lời này, đã dùng kỹ xảo Chúc Do Thuật, làm tâm tình Lý Minh Hiên từ từ khôi phục sự bình tĩnh. Tiếp lấy khăn tay từ tay hắn, nàng lau khô nước mắt, lại điều chỉnh nội tâm rối loạn, mới đem chuyện vừa đột phát kể ra.

Nguyên lai từ khi con đường nối từ Ung Thành và Long Hóa Hương được khởi công, nguyên bản Long Hóa Hương bởi vì giao thông bất tiện mà không được người coi trọng, cũng từ từ vì có hoàn cảnh ưu mỹ nhả tĩnh nên làm người bên ngoài biết được. Trong đó, có một thương nhân xem trọng hoàn cảnh Long Hóa Hương, dự định xây dựng cải tạo Long Hóa Hương thành một sơn trang nghỉ hè.

Nhưng hương dân trong thôn vừa mới được Trương Văn Trọng trợ giúp xây dựng nhà mới, đồng thời chờ đợi sau khi cơ sở trồng trọt thuốc Đông y trên núi tiến vào sử dụng, còn có thể đến nơi đó làm công kiếm tiền. Mắt thấy những ngày hạnh phúc sắp đến, tự nhiên không chịu đơn giản dời nhà xuống thị trấn dưới chân núi để ở.

Dù sao nếu dời xuống thị trấn dưới chân núi, bọn họ cũng không thể tiếp tục cày ruộng, lại phải tìm công việc khác nuôi sống bản thân cùng gia đình. Mà hương dân trong Long Hóa Hương, đại khái trình độ tri thức không cao, ở trong thành thị xa lạ tìm việc làm thật sự không phải là một chuyện dễ dàng.

Càng làm cho hương dân trong Long Hóa Hương khó có thể tiếp thu chính là, đối phương cấp ra điều kiện bồi thường, hoàn toàn có thể dùng hai từ “keo kiệt” để hình dung.

Dưới tình huống này, hương dân Long Hóa Hương tự nhiên không chịu di dời, mà đối phương cũng không chịu đề cao điều kiện bồi thường. Vì vậy song phương lâm vào giai đoạn giằng co, nhưng ngay đêm qua sự giằng co đã bị đánh vỡ.

Một chiếc máy ủi đất thừa dịp bóng đêm xuất hiện tại Long Hóa Hương, đem trường học mới xây dựng trong Long Hóa Hương san bằng. Máy ủi trường học mới xây xong, trường học cùng ký túc xá cũng không gần nhau, vì vậy cũng chưa xuất hiện thương vong. Nếu như là trường học cũ ngày trước bị máy ủi đất đẩy kiểu đó, chỉ sợ học sinh cùng thầy cô giáo đều bị chôn vùi dưới đồng hoang tàn đổ nát.

Sự phá hoại bạo lực kiểu đó, tự nhiên chọc giận toàn bộ hương dân, mọi người đến lý luận với đám người cường sách kia, lại bị một người lai lịch bất minh đánh bị thương. Không chỉ có như vậy, còn có vài xe cảnh sát chờ sẵn bên ngoài, còn nhảy xuống một đám cảnh sát, không thèm phân trần, đã bắt đi một bộ phận hương dân.

Trong số người bị bắt, có cha của Lý Minh Hiên, cũng có cô giáo Đường Lam của trường trung học Long Hóa Hương.

Sau một phen hoảng loạn cùng bất lực, thẳng đến hừng đông, mẹ của Lý Minh Hiên mới nhớ tới việc gọi điện thoại cho nàng.

Khi nhận được điện thoại, hiểu được chuyện xảy ra trong thôn, Lý Minh Hiên lập tức chạy tới phòng y tế, muốn xin Trương Văn Trọng giúp đỡ.

Khi nghe xong Lý Minh Hiên kể lại, Trương Văn Trọng còn chưa kịp mở miệng, mọi người chung quanh lòng đầy cảm phẫn, cũng đã lên tiếng mắng chửi tên thương nhân vô lương tâm, cùng với những tên tham

quan cầu kết với hần.

Trương Văn Trọng đứng dậy, nhìn Lý Minh Hiên nói: “Cô yên tâm, chuyện này tôi nhất định sẽ quản. Đi thôi, hiện tại chúng ta đi Long Hóa Hương.” Dứt lời hần dẫn theo Lý Minh Hiên đi nhanh ra khỏi phòng y tế.

Nhìn bóng lưng hai người đi xa, mọi người không khỏi có chút lo lắng: “Chỉ Trương viện phó và Lý Minh Hiên đi vậy, thực sự sẽ không sao chứ? Đối phương có tiền có thế, lại là thương nhân có tham quan làm chỗ dựa nữa.”

Những người làm việc lâu trong phòng y tế, lại có lòng tin mười phần: “Yên tâm đi, chỉ cần do Trương viện phó ra mặt, chuyện này tuyệt đối được giải quyết thích đáng. Các vị mới tới, cho nên không biết, dù là Phan thị trưởng của Ung Thành chúng ta, ở trước mặt Trương viện phó còn phải cung kính. Nhìn xem, lần này sẽ không biết có bao nhiêu tên bị rút mũ quan, tiến ngục giam rồi. Hừ, quan thương cầu kết làm bậy, đã sớm nên thanh lý từ lâu.”

Trên đường chạy xe tới Long Hóa Hương, Trương Văn Trọng đưa điện thoại cho Lý Minh Hiên, phân phó: “Gọi hỏi thăm mẹ cô một chút, xem bà có biết cha cô và các hương thân bị nhốt ở đâu không. Chúng ta đi cứu người ra trước, đừng cho họ ở trong đó chịu tội. Sau đó đến Long Hóa Hương, nhìn xem rốt cục là ai gan lớn như vậy.”

Lý Minh Hiên gật đầu, gọi điện thoại cho mẹ nàng, sau khi hỏi xong, đưa điện thoại lại cho hần, nói: “Hỏi rõ ràng rồi, cha em và cô giáo Đường Lam cùng hương thân hiện nay bị nhốt trong cục cảnh sát tại huyện Tam Phong. Mẹ của em và thân nhân của hương thân bị bắt đang chờ ở đó, nhưng không ai quan tâm tới họ.”

“Ân, tôi đã biết.” Trương Văn Trọng nhận điện thoại, đáp lời. Sau một lát trầm ngâm, cuối cùng gọi điện cho thị trưởng Phan Văn Đào của Ung Thành.

Khi điện thoại vừa thông, thanh âm cung kính nhưng cũng không có vẻ nịnh nọt của Phan Văn Đào truyền ra: “Trương tiên sinh, có chuyện gì cần phân phó phải không?”

Nếu như để người ngoài nghe được giọng nói của hần, phỏng chừng sẽ bị dọa cú sốc. Có thể để một thị trưởng cung kính như vậy, đối phương là nhân vật lợi hại cỡ nào a.

Sở dĩ Phan Văn Đào càng thêm cung kính với hần hơn so với trước đây, đều là vì ở lúc lễ mừng năm mới, hần đến kinh thành chúc tết Tôn lão gia tử, từ trong miệng hần nghe được chuyện về Trương Văn Trọng. Tuy rằng Tôn lão gia tử cũng không chỉ rõ thân phận người tu chân của Trương Văn Trọng, nhưng cũng đã ám chỉ với Phan Văn Đào. Mà những ám chỉ này, đủ làm hần khiếp sợ, cũng đủ làm cho hần thêm cung kính.

Trương Văn Trọng cũng không nói thẳng, mà lạnh giọng chất vấn: “Phan thị trưởng, các vị đang muốn ép tôi dời cơ sở trồng thuốc Đông y sang nơi khác phải không?”

Phan Văn Đào không khỏi sửng sốt, thành công mời Trương Văn Trọng đặt cơ sở trồng thuốc Đông y ở lại Ung Thành, không chỉ nhận được khích lệ của linh đạo, còn được Tôn lão gia tử khen ngợi, hần làm sao đem công tích tốt đẹp này bức ra ngoài? Hần cũng là một nhân tinh, rất nhanh hồi thần cẩn thận hỏi: “Sao Trương tiên sinh nói lời ấy? Chẳng lẽ xảy ra vấn đề gì phải không?”

Trương Văn Trọng đơn giản rõ ràng đem chuyện xảy ra tại Long Hóa Hương nói cho hần nghe, cuối cùng nói: “Mặc dù không có chuyện tình cường sách bạo lực này phát sinh, một ngày ở tại Long Hóa Hương kiến thiết sơn trang nghỉ hè, cũng sẽ hoàn toàn phá hư tính chất cấu tạo đất đai của vùng núi đó. Ông nói, đó không phải đang ép tôi dời cơ sở trồng thuốc Đông y sang địa phương khác hay sao?”

Chuyện xảy ra tại Long Hóa Hương, Phan Văn Đào thật sự không hề hay biết. Lúc này sau khi nghe Trương Văn Trọng kể lại, hần vừa giận vừa gấp, đang cố nén lửa giận trong lòng, hần cung kính nói: “Trương tiên sinh, anh yên tâm, chuyện này tôi chắc chắn cho anh một câu trả lời hài lòng.”

Sau khi cắt điện thoại, Phan Văn Đào vốn muốn gọi tới huyện Tam Phong hỏi thăm tình huống, nhưng khi cầm điện thoại lại thoáng do dự, cuối cùng đứng dậy đi nhanh ra ngoài phòng làm việc, lại phân phó với bí

thư đi theo: “An bài xe, đến huyện Tam Phong. Tôi thật ra phải mau chân đến xem, đến tốt cùng là tên đui mù nào cũng dám chọc tới Trương tiên sinh, hừ, quả nhiên là một đám ngu xuẩn không biết chết sống.”

Nhìn biểu tình âm trầm của Phan Văn Đào, nghe lời nói đầy sát khí của hắn, bí thư không khỏi rùng mình, âm thầm phỏng đoán: “Rốt cục là chuyện gì, không ngờ chọc cho Phan thị trưởng luôn ôn hòa phần nộ tới vậy? Xem ra lần này có người gặp xui xẻo rồi...”

597. Chương 622: Ai Muốn Bắt Trương Văn Trọng?

Khi dẫn Lý Minh Hiền đi vào cục cảnh sát huyện Tam Phong, Lý mẫu và vài thân thích của vài hương dân bị bắt đang về mặt lo lắng cùng thấp thỏm chờ đợi họ.

Những hương dân Long Hóa Hương đều là người thành thật trung hậu, chưa từng gặp phải chuyện như vậy, vốn bọn họ muốn đến cục cảnh sát hỏi rõ, dựa vào tội gì lại không đi bắt kẻ đánh người lại đi bắt người bị đánh? Thế nhưng từ sau khi họ đi tới cục cảnh sát, cũng không có một ai đến hỏi chuyện bọn họ. Loại thái độ coi thường này, làm những hương dân Long Hóa Hương chưa từng trải qua kinh lịch nhất thời thật không biết nên làm sao.

Nhìn thấy Trương Văn Trọng và Lý Minh Hiền đi đến, Lý mẫu và các hương dân giống như gặp được cọng cỏ cứu mạng, phân phát liên lao tới bên cạnh hai người, liên thanh nói:

“Trương tiên sinh, rốt cục anh đã tới, cầu anh cứu chồng tôi, ông ấy không có đánh người, trái lại còn bị đối phương đánh vỡ đầu, thế nhưng những cảnh sát lại không hỏi rõ ràng đã bắt giữ ông ấy...”

“Cô giáo Đường Lam bắt quá chỉ đưa ra lời nghi vấn này với những cảnh sát chấp pháp, đã bị bọn họ bắt giữ luôn một lúc, thật không biết bọn người kia là cảnh sát hay là thổ phỉ...”

“Những cảnh sát này không bắt những kẻ đánh người thì thôi, trái lại còn bắt giữ hương dân chúng tôi, chúng tôi đến nơi này tìm bọn họ lý luận, bọn họ lại không thêm hỏi tới. Trương tiên sinh, anh nhất định phải làm chủ giúp chúng tôi a...”

Ngay khi mọi người đang tổ khổ cùng khẩn cầu Trương Văn Trọng hỗ trợ, một tiếng hừ lạnh đột nhiên vang lên, ngay sau đó, một cảnh sát sầm mặt xuất hiện ngay trước mặt mọi người, giọng nói bất thiện quát lớn uy hiếp: “Những tên nhà quê như các người cũng không nhìn xem ở đây là địa phương gì, lại dám ồn ào? Thức thời mau nhanh cút đi, bằng không tôi đem bắt giữ hết lại, cho các người đoàn tụ với thân nhân trong phòng giam cho biết.”

Hương dân Long Hóa Hương vốn thành thực, bị cảnh sát quát lớn uy hiếp hoảng sợ, trên mặt lộ ra biểu tình kinh hoàng, cũng không biết nên làm gì mới tốt, chỉ đưa ánh mắt nhìn Trương Văn Trọng, kỳ vọng vị anh hùng từng cứu vớt Long Hóa Hương có thể lần nữa giúp đỡ bọn họ vượt qua cửa ải khó khăn.

Trương Văn Trọng cẩn thận an ủi hương dân một lúc, mới xoay người lại nhìn thẳng tên cảnh sát, trầm giọng hỏi: “Ở đây ai là người phụ trách?”

Tên cảnh sát quan sát Trương Văn Trọng từ trên xuống dưới một phen, chất vấn: “Người là người nào?”

“Tôi là người thế nào, ông còn chưa có tư cách biết.” Trương Văn Trọng hừ lạnh một tiếng, một cổ khí thể như núi cao nhất thời từ trong thân thể bắn ra, trùn lên trên người tên cảnh sát.

Mặc dù hắn đã khống chế uy lực cổ khí thể ở trình độ thấp nhất, nhưng tên cảnh sát vẫn bị ép tới hô hấp khó khăn, hai chân run lên. Ngay khi hắn sắp không chịu nổi, ngồi bịch dưới đất, Trương Văn Trọng lại thu khí thể, lạnh giọng nói: “Mau gọi người phụ trách ở đây tới cho tôi.”

Theo tên cảnh sát xem ra, người có loại khí thể kinh khủng thế này, tuyệt đối là đại nhân vật. Hắn cũng không dám tiếp tục chậm trễ, vội vàng xoay người chạy về phòng làm việc của cục trưởng trên lầu.

Không bao lâu, cục trưởng cục cảnh sát huyện Tam Phong từ trong phòng làm việc đi ra. Khi hắn nhìn thấy Trương Văn Trọng đang đứng trong nhóm hương dân, không khỏi hơi chau mày, thầm nghĩ: “Không phải nói có đại nhân vật tới sao? Lẽ nào là tiểu tử này? Nhìn tuổi tác của hắn, cũng khoảng hai mươi tuổi đi? Làm gì có thể là đại nhân vật?”

Bất quá hoài nghi thì hoài nghi, Triệu Quảng Minh vẫn tồn tâm tư cẩn thận, trực tiếp đi tới trước người Trương Văn Trọng, nói: “Tôi là cục trưởng Triệu Quảng Minh của cục cảnh sát huyện Tam Phong, anh là ai? Có việc gì cần?”

Trương Văn Trọng lấy ra giấy chứng nhận sĩ quan, giao vào tay Triệu Quảng Minh, nói: “Tôi muốn hỏi một chút, hương dân Long Hóa Hương đã phạm tội gì? Các anh dựa vào tội gì bắt giữ họ?”

Mở ra giấy chứng nhận sĩ quan của Trương Văn Trọng, Triệu Quảng Minh lại càng hoảng sợ, vô ý thức muốn đứng nghiêm cúi chào, thế nhưng rất nhanh hắn liền lãnh tỉnh lại, cau mày, quan sát hắn, lại quan sát giấy chứng nhận sĩ quan trong tay, trong lòng nói thầm: “Quân hàm thiếu tướng? Đây khả năng sao? Nhìn dáng dấp tiểu tử này, quan quân cấp bậc giáo úy còn có khả năng, nhưng có cấp bậc thiếu tướng, cũng thật là thái quá. Xem ra, giấy chứng nhận này là giả, nhất định là vậy không sai.”

Triệu Quảng Minh tự cho là đúng, không khỏi cười nhạt nói: “Tôi không chỉ bắt hương dân Long Hóa Hương, tôi còn muốn bắt anh. Hừ, lá gan của anh cũng thật lớn, dám chạy đến cục cảnh sát giả mạo thiếu tướng.” Hắn chỉ Trương Văn Trọng, nhìn những cảnh sát chung quanh mệnh lệnh: “Còn suy nghĩ cái gì? Bắt hắn lại cho tôi.”

Biến hóa thành linh xảy ra, làm hương dân trở tay không kịp. Bất quá nhìn cảnh sát thật muốn bắt Trương Văn Trọng, bọn họ vội vàng ngăn trở trước người hắn, thần tình xúc động phần nộ hét lên: “Các ông không được bắt Trương tiên sinh.”

Nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng Triệu Quảng Minh mắng một tiếng “điều dân”, lớn tiếng quát: “Ai dám gây trở ngại cảnh sát làm việc, cùng bắt lại cho tôi.”

Ngay lúc này, một thanh âm từ bên ngoài truyền tới: “Tôi thật ra muốn nhìn, trong các anh ai dám bắt người. Nhân dân giao cho các anh quyền lực, là dùng như vậy sao?”

Lúc này cơn tức của Triệu Quảng Minh đã lên cao, nghe thanh âm kia, không chút nghĩ ngợi trả lời một câu: “Là ai ồn ào? Tin hay không lão tử cả người cũng bắt.” Vừa nói xong, mới quay đầu nhìn về phương hướng thanh âm truyền tới, khi hắn nhìn thấy rõ dáng dấp người kia, nhất thời sợ đến mặt mũi trắng bệch: “Phan...Phan thị trưởng?”

“Muốn bắt tôi sao? Tôi đứng ở đây cho ông bắt.” Phan Văn Đào âm trầm nói một câu, lập tức không hề để ý tới Triệu Quảng Minh đang hoảng sợ đến choáng váng, bước nhanh tới trước người Trương Văn Trọng, cung kính nói: “Xin lỗi Trương tiên sinh, tôi đã đến chậm.”

Nhìn thấy thái độ cung kính của Phan Văn Đào đối với Trương Văn Trọng, Triệu Quảng Minh khiếp sợ há to miệng, sắc mặt càng thêm tái nhợt, giống như tờ giấy trắng, không chút huyết sắc.

“Xong, lần này thật là xong...” Triệu Quảng Minh lẩm bẩm hai câu, chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên tối sầm, thân thể ngã ra, phác thông một tiếng lại ngã xuống đất.

“Tổ chức tâm lý như vậy, còn đi làm cục trưởng cục cảnh sát?” Trương Văn Trọng dùng ánh mắt khinh thường nhìn Triệu Quảng Minh, nhìn Lý Minh Hiền phân phó: “Minh Hiền, dùng châm đâm vào bốn huyệt Nhân Trung, Bách Huyệt, Hợp Cốc, Túc Tam Lý, dùng thủ pháp lực mạnh kích thích.”

“Dạ.” Lý Minh Hiền lên tiếng, lấy ra hộp ngân châm tùy thân, theo lời phân phó của Trương Văn Trọng, thi châm với Triệu Quảng Minh.

Việc mang theo hộp ngân châm trong người, là những nghiên cứu sinh học tập từ Trương Văn Trọng. Lại không nghĩ rằng có công dụng trong trường hợp hiện tại.

Trương Văn Trọng quét mắt nhìn những cảnh sát đang sợ hãi đứng chung quanh, nói: “Vài người đi vào thả hương dân Long Hóa Hương.”

Thấy những cảnh sát còn đứng sững sờ tại chỗ, dáng dấp còn chưa phục hồi lại tinh thần, Phan Văn Đào giậm dũ, lớn tiếng quát: “Còn đứng đó làm gì? Mau nhanh làm theo.”

Trong chốc lát, những hương dân bị nhốt trong cục cảnh sát đều được thả ra. Thân thích bọn họ liền vây tới, lôi kéo tay họ lau nước mắt, lại kéo họ đến trước người Trương Văn Trọng, nói: “Lần này toàn nhờ Trương tiên sinh hỗ trợ, mới cứu được mọi người ra.”

“Cảm tạ Trương tiên sinh.” Hương dân vây quanh hần, đồng thanh cảm kích. Từ vẻ thành thực trên mặt họ, bọn họ vô cùng cảm kích hần, chính phát từ nội tâm.

Hần nói: “Được rồi, lời cảm kích không cần nói nữa, mọi người mau nhanh đưa người bị thương đến bệnh viện. Người còn lại cùng tôi quay về Long Hóa Hương.” Hần chỉ Phan Văn Đào giới thiệu: “Vị này là Phan thị trưởng của Ung Thành chúng ta. Lần này ông ấy đến là muốn làm chủ cho mọi người. Có vấn đề gì, mọi người có thể nói với ông ấy.”

Phan Văn Đào nhìn hần với ánh mắt cảm kích, sau đó nói: “Trương tiên sinh nói không sai, lần này tôi tới là vì làm chủ cho mọi người. Mọi người yên tâm, tôi khẳng định sẽ cho mọi người câu trả lời thuyết phục.”

Ngay lúc này, Triệu Quảng Minh được Lý Minh Hiên cứu tỉnh, gương mặt khóc tang nói: “Phan thị trưởng, tôi...tôi...”

Phan Văn Đào cắt đứt lời hần nói, lạnh giọng: “Ông câm miệng cho tôi, tôi không muốn nghe ông nói gì nữa. Từ giờ trở đi, tôi cách chức cục trưởng cục cảnh sát huyện Tam Phong của ông, ông chờ kỷ ủy điều tra đi.”

“A...” Triệu Quảng Minh kêu rên một tiếng, lại hôn mê lần nữa.

Sau khi đi ra cục cảnh sát, huyện trưởng huyện Tam Phong vẻ mặt kinh hoàng chạy tới. Bất quá Trương Văn Trọng và Phan Văn Đào cũng không nói gì với họ, chỉ phân phó: “An bài xe, đưa mọi người về Long Hóa Hương.”

Chiếc xe rất nhanh chạy tới cửa cục cảnh sát, toàn bộ hương dân và Trương Văn Trọng, Phan Văn Đào cùng nhóm người huyện trưởng huyện Tam Phong một đường nhanh như chớp chạy tới Long Hóa Hương.

Khi họ chạy tới Long Hóa Hương, cục diện tựa hồ đã được khống chế, một nhóm cảnh sát đã đến trước, sớm khống chế bên phía nhóm người sử dụng bạo lực cường sách trường trung học.

Vừa bước xuống xe bus, Trương Văn Trọng đã nhận ra có một ánh mắt chăm chăm rơi lên người hần.

Nhìn lại phương hướng ánh mắt kia, hần nhận ra trong đám người thi công, không ngờ có một người tu chân có tu vi Nguyên Anh kỳ.

“Người tu chân?” Vùng lông mày hần cau lại, thầm nghĩ: “Lẽ nào chuyện xảy ra tại đây, do một tông phái tu chân ở trong bóng tối phá rối?”

598. Chương 623: Cho Chưởng Môn Các Người Đến

Trong lòng có hoài nghi, hần lập tức đem thần thức rải ra ngoài, quả nhiên đã để hần phát hiện vấn đề - ngọn núi này của Long Hóa Hương, cường độ linh khí cao hơn những địa phương khác rất nhiều. Trước đây hành trình đến Long Hóa Hương, tuy rằng hần cũng đã nhận ra cường độ linh khí của ngọn núi này càng cao hơn địa phương khác, nhưng trong thời gian đó, hần chỉ cho rằng do linh khí của Phỉ Thúy Hồn lưu lại trên núi mà thôi. Thế nhưng hiện tại xem ra, sự tình không phải như vậy. Bởi vì linh khí của ngọn núi này nếu như thực sự là Phỉ Thúy Hồn lưu lại, đã sớm nên tan hết, mà không giống như bây giờ, vẫn còn dày đặc như thế. Từ tình huống hiện tại đến xem, sự tình chỉ có một khả năng, đó chính là ngọn núi Long Hóa Hương bản thân đã có cường độ linh khí rất cao. Tuy rằng nói, loại cường độ linh khí này kém xa linh cư hoặc động tiên, nhưng trong thế giới hiện nay, vẫn là vô cùng trân quý. Chỉ ít có thể khẳng định, nếu trồng linh tài liệu ở đây, sẽ thu được một thu hoạch rất không tệ. Nói vậy do chính nguyên nhân này, mới hấp dẫn tu chân tông phái đến. Nghĩ thông suốt then chốt trong đó, hần không khỏi cười nhạt. Ngay lúc này một mảnh rầm rĩ vang lên, cắt đứt ý nghĩ của hần.

Những hương dân đang vây quanh đám người thi công công trình, khi nhìn thấy hần và các hương dân bị cảnh sát bắt từ trên xe bus xuống tới, liền chạy ào qua, vây quanh bọn họ ở giữa, thân thiết hỏi chuyện đã trải qua. Khi nghe nói những hương dân bị bắt đi được hần trợ giúp cứu ra, liền cảm kích không ngừng hương hần nói lời cảm tạ. Về phần Phan Văn Đào và nhóm người huyện trưởng huyện Tam Phong đều bị bọn họ bỏ quên một bên. Đãi ngộ như vậy làm cho họ nhiều ít có chút xấu hổ.

“Không nghĩ tới, Trương tiên sinh lại có danh vọng cao như vậy tại Long Hóa Hương...” Trong lòng Phan Văn Đào cảm khái một câu, sau đó cung kính hướng hần hỏi: “Trương tiên sinh, về việc xử lý chuyện này anh có chỉ thị gì không?”

Thái độ cung kính của Phan Văn Đào làm đám người huyện trưởng huyện Tam Phong hoảng sợ. Trên đường đến Long Hóa Hương, bọn họ luôn suy đoán thân phận của hần. Hiện tại xem ra, thân phận người tuổi trẻ này chỉ sợ thật kinh khủng.

“Chỉ thị thì không dám nhận, tôi chỉ có chút việc muốn nói.” Hần cũng không khách khí với Phan Văn Đào, trực tiếp nói: “Một, nếu một ngày có sơn trang nghỉ hè hoặc nhà xưởng tu kiến tại tòa núi này, tôi cũng chỉ đành dời cơ sở nuôi trồng thuốc Đông y sang nơi khác, bởi vì nó sẽ hoàn toàn phá hư cấu tạo đất đai và nước của khu núi, sẽ làm phẩm chất của thuốc Đông y giảm xuống rất mạnh. Hai, đối với những kẻ làm trái pháp luật, tôi hi vọng các vị không nên nương tay. Nên phạt thì phạt, nên bắt thì bắt, đáng chết thì...giết!” Cuối cùng một câu, hần nói mười phần sát khí, làm trong lòng Phan Văn Đào và đám người huyện trưởng không tự chủ được thấy lạnh cả người. Hương dân Long Hóa Hương lại thần tình kích động, nhin không được trầm trồ:

“Trương tiên sinh nói rất đúng!”

“Đối với những tên hỗn đản này, hay nhất là nên xử lý thật nghiêm!”

Nhìn thấy loại tràng diện quần chúng xúc động, Phan Văn Đào vội vã tỏ thái độ nói: “Thỉnh Trương tiên sinh và các hương thân yên tâm, chúng tôi nhất định nghiêm khắc xử lý việc này, có câu trả lời hài lòng cho mọi người!”

Đối với thái độ này của Phan Văn Đào, hần tương đối hài lòng, hần cũng không để ý đến nhóm người bọn họ, dẫn Lý Minh Hiền đi kiểm tra thương thế cho các hương dân. Lần này trong việc xô xát trước đó, không ít hương dân hoặc ít hoặc nhiều đều bị thương. Ngay khi hần đang lo chữa trị cho họ, người tu chân có tu vi Nguyên Anh kỳ kia chậm rãi đi tới trước mặt hần. Sau khi quan sát hần từ trên xuống dưới một phen, lại dùng tư thái cao cao nhìn xuống nói: “Người là đệ tử tông phái nào?”

Trong mắt một người tu chân, trên người hần tuy rằng có linh lực dao động, nhưng kỳ thực không thấy nhiều, cũng chỉ ở tiêu chuẩn Trúc Cơ kỳ mà thôi. Vì vậy tên kia xem hần như một đệ tử của tông phái nào đó, nên cách nói chuyện cũng liên cậ lớn lên mặt, có vị đạo như trên cao nhìn xuống.

Lúc này hần đang vội vã xử lý vết thương trên trán cho một hương dân, băng bó vết thương, chút hứng thú quay đầu lại nhìn tên kia cũng không có, chỉ dùng giọng nói băng lãnh hỏi lại một câu: “Người là người nào?”

“Ta là hạch tâm đệ tử Mạnh Khôi của Tương Sơn kiếm tông...” Người tu chân kia vô ý thức hồi đáp, nhưng hần rất nhanh hồi phục tinh thần, trong lòng tràn đầy ảo não hừ lạnh một tiếng, quát lên: “Tiểu tử, hiện tại là ta hỏi người, mà không phải người hỏi ta. Người cần làm là thành thật trả lời vấn đề của ta!” Một tiếng quát của Mạnh Khôi không hề làm hần tức giận, nhưng lại chọc giận hương dân Long Hóa Hương chung quanh. Phải biết rằng trong lòng các hương dân, hần là ân nhân của bọn họ. Lúc này thấy có người dám trừng mắt quát hần, những hương dân chân chất nhất thời bị chọc giận, cũng không biết là ai hô lên một tiếng: “Nơi này có người muốn bắt lợi với Trương tiên sinh, mọi người mau nhanh qua hỗ trợ.”

Ngay lập tức có trên trăm hương dân tay cầm đòn gánh, cuốc, dao bầu chạy tới, bao quanh Mạnh Khôi, hùng hổ hét lên: “Ai có gan lớn như vậy, cũng dám bắt lợi đối với Trương tiên sinh?”

“Khi dễ hương dân Long Hóa Hương chúng ta thì cũng thôi, còn khi dễ luôn Trương tiên sinh, muốn chết phải không?”

“Cùng tên ngu ngốc này nói phế lời gì chứ? Trước tiên đánh cho hần một trận, sau đó giao cho Trương tiên sinh xử lý!”

Ngay khi hương dân tâm tình kích động bao quanh Mạnh Khôi, những đứa trẻ cũng không nhàn rỗi, đều chạy tới lấy những chiếc ná tự chế, hướng Mạnh Khôi bắn ra những hòn đá liên tục. Cử động của hương dân Long Hóa Hương tuy rằng đối với Mạnh Khôi không tạo thành uy hiếp gì, thế nhưng đã chọc giận hần. Theo hần xem ra, mình là người tu chân cao cao tại thượng, mà hương dân Long Hóa Hương chỉ là người

thường yếu ớt như con kiến hôi. Thế nhưng hiện tại, những người thường ngu xuẩn này lại cuồng vọng muốn khiêu khích hắn.

Theo hắn xem ra, nếu như mình không cho những người này chút màu sắc nhìn một chút, chẳng phải sẽ làm mất hết mặt mũi?

“Đám ngu muội ngu xuẩn các ngươi, đây là các ngươi tự tìm đường chết, không trách được ta!” Trong ánh mắt Mạnh Khôi hiện lên một mặt hàn quang, triệu hoán phi kiếm, định đại khai sát giới, cho những người thường cuồng vọng biết, chọc giận một người tu chân Nguyên Anh kỳ là chuyện đáng sợ cỡ nào! Nhưng ngay khi linh lực hắn vừa bắt đầu vận chuyển, một đạo kiếm khí vô hình sắc bén từ trong hai mắt Trương Văn Trọng bắn ra, thẳng tắp hướng về phía Mạnh Khôi.

“Tu vi người này không phải chỉ có Trúc Cơ kỳ sao? Vì sao lại có kiếm khí đáng sợ như vậy?” Mạnh Khôi hoảng sợ.

Ở lúc này hắn cũng không còn quan tâm đến việc đại khai sát giới, để hương dân Long Hóa Hương kiến thức sự lợi hại của hắn, vội vàng muốn thôi động linh lực bố trí ra một lá chắn phòng ngự ngay phía trước người. Còn chưa đợi cho hắn kịp bố trí, cổ kiếm khí vô hình cũng đã bay vút tới trước mặt hắn, huyền phù ngay trước mi tâm hắn, chỉ cần nhích tới, hắn sẽ bị mất mạng ngay tại chỗ.

Dù là như vậy, kiếm khí phát ra hàn ý lạnh buốt, cũng làm toàn thân Mạnh Khôi nổi lên hàn khí, thậm chí không tự chủ được run rẩy. Ở tình huống này, Mạnh Khôi cũng không dám tiếp tục thúc đẩy linh lực, chỉ đành ngơ ngác đứng yên.

Sau khi cố sức nuốt ngụm nước bọt, hắn dùng thanh âm run run nói: “Người...người muốn làm gì? Ta là đệ tử Tương Sơn kiếm tông, nếu như ngươi dám bắt lợi đối với ta...”

Trương Văn Trọng cười nhạt, hỏi ngược một câu: “Nếu như ta bắt lợi đối với ngươi, thì thế nào?”

Lúc này Mạnh Khôi đã nhận ra, mình đã nhận định tu vi người thanh niên này hoàn toàn sai lầm. Từ cổ kiếm khí đáng sợ do hắn xuất ra, chỉ sợ vượt xa chính mình. Vì vậy Mạnh Khôi cũng không dám nói thêm lời uy hiếp, khi nghe thấy hắn hỏi, lăm băm hồi lâu cũng nói không ra lời.

“Phế vật!” Hắn chẳng đáng lắc đầu, hộc ra hai chữ. Từ miệng hắn nhỏ ra hai chữ, thanh âm cũng không lớn, thế nhưng bên tai Mạnh Khôi lại còn vang dội hơn cả sấm sét. Linh lực trong cơ thể Mạnh Khôi, thật bị hai chữ kia làm hỗn loạn. Trong lòng vừa trầm muộn, hắn há mồm phun ra ngụm máu tươi. Những hương dân chung quanh đương nhiên không biết hai người đang giao phong. Theo họ xem ra, Trương Văn Trọng bắt quá chỉ trừng mắt, quát một tiếng, đã đem tên kia nhìn như kiêu ngạo làm hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch ói ra máu, không khỏi đều cười vang lên nói:

“Tôi còn cho rằng tên này có bao nhiêu lợi hại, không nghĩ tới là một tên nhìn được nhưng dùng không được!”

“Không nghĩ tới trên đời lại có người nhát gan như vậy, chỉ bị Trương tiên sinh trừng mắt, mắng một tiếng đã ói máu!”

“Thực sự là mất mặt...nếu tôi là hắn, tìm một chỗ chui vào trốn cho rồi!”

Hắn nhìn mọi người làm ra thủ thế đứng lên tiếng, sau đó nói: “Được rồi, mọi người nên làm gì thì làm đó đi, không cần vây quanh đây nữa. Chỉ bằng hắn không thể gây thương tổn được tôi.”

Các hương dân cười vang, sau khi nhìn thấy một màn vừa rồi, bọn họ cũng đều tin tưởng lời hắn nói là thực sự, lập tức tản ra, đều đi làm việc của mình. Thẳng đến lúc này, Mạnh Khôi mới hồi phục lại tinh thần, sau khi kiến thức qua sự lợi hại của hắn, cũng không dám tiếp tục thúc đẩy linh lực, mà dùng thanh âm hơi run cùng vẻ mặt kinh nghi chất vấn: “Người...người rốt cục là ai?”

Trương Văn Trọng cười lạnh trả lời một câu: “Người còn không có tư cách nói chuyện với ta, gọi chưởng môn Trần Uy Minh của ngươi đến đây!”

599. Chương 624: Ngài Có Phải Họ Trương Hay Không?

Câu nói của hắn rất ngạo khí, nhưng Mạnh Khôi không dám tức giận chút nào. Bởi vì sau khi kiến thức qua sự đáng sợ của hắn, Mạnh Khôi biết rõ người thanh niên trẻ tuổi này, đích thật có tiền vốn để “ngạo”.

Sau thoáng do dự, Mạnh Khôi thối lui đến một nơi yên lặng, lấy điện thoại ra gọi cho chương môn Trần Uy Minh của Tương Sơn kiếm tông, đem chuyện xảy ra tại Long Hóa Hương đơn giản tóm tắt giảng thuật lại cho hắn nghe một phen. Trong quá trình giảng thuật, Mạnh Khôi cũng không thêm mắm dặm muối, bởi vì tiềm thức nói cho hắn, ở chuyện này tốt nhất không nên giở trò gì, bằng không có hại chỉ là chính mình. Bất quá hắn lại che giấu chuyện Trương Văn Trọng quát một câu làm hắn ói máu. Bởi vì chuyện này thật quá uất ức, một ngày để Trần Uy Minh biết, hạ tràng của hắn cũng không tốt đẹp gì.

Sau khi nghe xong Mạnh Khôi giảng thuật, Trần Uy Minh bên đầu kia điện thoại không khỏi nhú mày, nói: “Một người có tu vi ngoài Nguyên Anh kỳ, là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi? Người có biết hắn họ gì hay không?”

“Tôi hỏi qua, thế nhưng hắn nói...” Do dự một chút, Mạnh Khôi quyết định đem lời của Trương Văn Trọng nói cho Trần Uy Minh: “Hắn nói tôi không có tư cách biết.”

“Ác? Còn có chuyện như vậy?” Vùng lông mày Trần Uy Minh cau chặt lại. Bất quá có thể ngồi vào vị trí chương môn phái Địa Tự Hào, công phu tu dưỡng của hắn cũng rất tốt. Vì vậy hắn cũng không tức giận bão nổi, trái lại sau thoáng trầm ngâm, nói: “Như vậy đi, người đem gương mặt hắn miêu tả lại một chút.”

“Dạ.” Mạnh Khôi đáp, vội vã miêu tả lại đặc thù gương mặt của Trương Văn Trọng. Không thể không nói, tuy can đảm của tiểu tử này không được tốt lắm, nhưng miệng lưỡi cũng rất tốt, một phen miêu tả, hình tượng Trương Văn Trọng đã sống động hiện ra trước mắt Trần Uy Minh.

Sau khi nghe xong Mạnh Khôi miêu tả, Trần Uy Minh không khỏi hít sâu một hơi, dùng thanh âm run run giục hắn: “Người hỏi hắn một chút, có đúng là họ Trương hay không...”

Giọng nói này của Trần Uy Minh làm Mạnh Khôi hoảng sợ. Trong ấn tượng của hắn, Trần Uy Minh thân là chương môn Tương Sơn kiếm tông, thế nhưng chưa từng dùng qua cách nói chuyện thế này. Lẽ nào người thanh niên có tu vi đáng sợ kia, thật sự là một đại nhân vật? Một người có thể làm một chương môn tông phái Địa Tự Hào cũng phải sợ hãi?

Cường chế sự tò mò cùng khiếp sợ trong lòng, Mạnh Khôi bước nhanh tới trước người Trương Văn Trọng, cẩn thận dò hỏi: “Xin hỏi một chút, ngài có phải họ Trương hay không?” So sánh với thái độ trên cao nhìn xuống vừa rồi, lúc này giọng nói của hắn cũng biến thành cung kính, làm đủ tư thái điệu thấp.

Một màn Mạnh Khôi gọi điện thoại cũng bị hắn xem vào trong mắt, càng nghe được câu chuyện giữa Mạnh Khôi nói với Trần Uy Minh. Ở một khắc này, hắn cũng không tiếp tục làm khó Mạnh Khôi, nói: “Người nói cho Trần Uy Minh, ta chính là Trương Văn Trọng.”

Sau khi nghe được Mạnh Khôi thuật lại, Trần Uy Minh bên kia điện thoại tuy rằng đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn hoảng sợ, vội vã nói: “Trương Văn Trọng? Hắn thật sự nói hắn là Trương Văn Trọng? Trời ạ...Người không có nói gì đắc tội hắn đó chứ? Bỏ đi, bỏ đi, mặc kệ người có đắc tội với hắn hay không, mau nhanh đem chuyện xảy ra tại Long Hóa Hương nhận lỗi với hắn. Mặt khác người nói cho hắn, ta lập tức chạy tới Long Hóa Hương.”

“Chương môn, Trương Văn Trọng này rốt cục có địa vị gì?” Thái độ này của Trần Uy Minh làm Mạnh Khôi hoảng sợ. Tuy rằng hắn là hạch tâm đệ tử của Tương Sơn kiếm tông, nhưng chủ yếu phụ trách chính là chuyện trong thế tục, cho nên đối với chuyện Trương Văn Trọng và Phong Sơn phái gần đây thanh danh vang dội cũng không đặc biệt lý giải.

“Địa vị gì?” Trần Uy Minh cười lạnh nói: “Người có nghe nói qua tên hiệu “diệt môn chuyên nghiệp” không? Nói chính là hắn. Trong vòng chưa tới một tháng, hắn là đại sát tinh liên tục diệt Phù Bảo Tông và Âm Kiệt phái, không chỉ như vậy, hắn còn là thân truyền đệ tử của một vị đại la kim tiên, tu vi thâm bất khả trắc, pháp bảo, đan dược, phù chú cao phẩm trong tay càng là vô số...”

“A?” Khi nghe Trần Uy Minh miêu tả về thực lực của Trương Văn Trọng, cả người Mạnh Khôi đều choáng váng.

Đầu kia điện thoại vùng lông mày Trần Uy Minh nhướn lên, nói: “A cái gì a? Lẽ nào...Người đã đắc tội Trương tiên sinh phải không? Tên chết tiệt, người còn suy nghĩ cái gì? Còn không mau nhanh gặp Trương tiên sinh thỉnh tội, tính mạng người bị mất không có gì, nhưng không thể liên lụy đến Trương Sơn kiếm tông, bằng không dù người có chết ta cũng câu lại linh hồn người, ngày đêm dần vặt cho biết.”

Sau khi ném lại một câu uy hiếp tàn bạo, Trần Uy Minh không để ý tới Mạnh Khôi. Sau khi cắt đứt điện thoại, hắn lập tức té ra phi kiếm, cũng không quản hiện tại là ban ngày, ngự kiếm phi hành rất có khả năng sẽ bại lộ, chỉ lo dùng tốc độ cao nhất không chế phi kiếm, một đường nhanh như điện chớp bay về hướng Long Hóa Hương.

Mạnh Khôi bị cắt ngang điện thoại, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, đây không phải vì tức giận, mà là sợ hãi.

Vừa rồi câu nói của Trần Uy Minh, làm hắn hoàn toàn sợ hãi. Lúc này hắn thật sự không biết nên làm sao mới tốt. Sau một lát do dự, cuối cùng Mạnh Khôi khởi đủ dũng khí, lao đảo đi tới trước mặt Trương Văn Trọng, không nói hai lời, phác thông một tiếng quỳ gối ngay trước mặt hắn, khóc rống nói: “Trương tiên sinh, là tôi có mắt như mù, là tôi mạo phạm ngài. Ngài đại nhân đại lượng, tha cho tôi lần này đi...”

Một màn bất thành linh làm những người đang có mặt đều sợ ngây người. Bất quá không ai biết nguyên nhân thực sự Mạnh Khôi quỳ xuống cầu xin Trương Văn Trọng, còn tưởng hắn bị hương dân hăm dọa nên sợ thành như vậy. Trong khoảnh khắc những câu cười nhạo hắn “hèn nhát” “kẻ nhu nhược” vang lên từ trong miệng các hương dân.

“Đứng lên đi.” Trương Văn Trọng liếc mắt nhìn Mạnh Khôi, giọng nói bình thản. Đối với tiểu nhân vật như vậy, hắn thật đúng không có tâm tình gì đi đối phó.

“Cảm tạ Trương tiên sinh, cảm tạ Trương tiên sinh...” Mạnh Khôi cũng là người am hiểu quan sát người khác, tự nhiên nhìn ra Trương Văn Trọng căn bản không có tâm tư đối phó hắn, nhất thời thở ra một hơi, vừa liên tục nói lời cảm kích vừa bò lên khỏi mặt đất. Thẳng đến giờ khắc này hắn mới nhớ đến chuyện Trần Uy Minh vừa dặn dò, vội vã nói: “Trương tiên sinh, chưởng môn nhân tộc phái đang trên đường tới, ông ấy muốn tự mình xin lỗi ngài về chuyện Long Hóa Hương lần này.”

Trương Văn Trọng cũng không nói gì, tiếp tục chữa trị vết thương cho hương dân, không hề để ý tới Mạnh Khôi.

Ánh mắt Mạnh Khôi xoay động, nghĩ đây là cơ hội lấy lòng hắn, vội vã nói: “Tôi cũng tinh thông y thuật, Trương tiên sinh cho tôi làm trợ thủ cho anh.” Hắn cũng không quản Trương Văn Trọng có đồng ý hay không, mà bắt đầu giúp đỡ, chữa trị cho các hương dân.

Tương Sơn kiếm tông nằm trong tỉnh Thiên Nam, nhưng cự ly cách Ung Thành rất xa, lại được Trần Uy Minh khống chế tốc độ phi kiếm với tốc độ cao nhất, ngay lúc Trương Văn Trọng chữa trị xong vết thương cho các hương dân, hắn đã xuất hiện ở Long Hóa Hương. Đương nhiên hắn cũng không trực tiếp khống chế phi kiếm xuất hiện ngay trước mặt mọi người, mà đáp xuống rừng cây cách đó không xa, đi bộ tiến vào Long Hóa Hương.

Vừa thấy Trương Văn Trọng, Trần Uy Minh liền bước nhanh tới, vẻ mặt tươi cười nói: “Trương tiên sinh, nguyên lai chính là ngài, tôi còn tưởng rằng tiểu tử Mạnh Khôi đang đối gạt tôi. Thực sự không ngờ, sau lần từ biệt tại Vân Thai thị, chúng ta nhanh như vậy lại gặp mặt.

Tục ngữ nói thật đúng, thật không thể đưa tay đánh vào mặt kẻ đang tươi cười với mình. Huống chi lúc trước Trần Uy Minh ở Vân Thai thị cũng từng giúp đỡ hắn đối phó hai yêu quái. Vì vậy Trương Văn Trọng cũng không cự tuyệt ý kỳ hảo của Trần Uy Minh.

Sau khi hàn huyên khách sáo vài câu, Trương Văn Trọng nhắc tới chuyện tại Long Hóa Hương. Không đợi hắn nói hết lời, Trần Uy Minh liền nói: “Trương tiên sinh chuyện lần này đích thật là lỗi của Tương Sơn kiếm tông. Ngài yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ cho ngài câu trả lời hài lòng.”

Trương Văn Trọng lắc đầu, nói: “Không phải trả lời với tôi, mà là cho các hương dân Long Hóa Hương.”

“Dạ, dạ, chúng tôi bảo chứng sẽ cho họ được hài lòng.” Tuy rằng không rõ vì sao Trương Văn Trọng đối xử tốt như vậy với các hương dân, nhưng Trần Uy Minh cũng lập tức hòa theo lời hắn nói.

Theo Trần Uy Minh xem ra, chuyện lần này tuy rằng nguy cơ, nhưng nếu xử lý tốt, cũng có thể trở thành cơ hội tốt lấy lòng Trương Văn Trọng. Phải biết rằng từ sau hội đấu giá tu chân tại Vân Thai thị, không biết có bao nhiêu tông phái muốn giao kết với Phong Sơn phái. Hiện tại lại có cơ hội, hắn không nắm chắc thật sự mới là quái sự.

Sau khi xử lý xong chuyện tại Long Hóa Hương, Trương Văn Trọng đi tới chỗ cơ sở trồng thuốc Đông y dạo qua một vòng. Sau hai tháng kiến thiết, cơ sở đã có được hình thức ban đầu. Tin tưởng không bao lâu, ở đây đã có thể đầu nhập sử dụng. Đối với tiến độ như vậy hắn thực sự rất thỏa mãn.

Đợi khi hắn cùng Lý Minh Hiên về tới Ung Thành đã là ban đêm trăng sáng sao thưa. Đưa Lý Minh Hiên về tới đại học Ung Thành, hắn lại trực tiếp quay trở về nhà.

Ngay khi hắn vừa đi vào nhà, Tam Túc Ô kẹp một phong thư bay lên vai hắn. Sau khi giao thư vào tay hắn, Tam Túc Ô há miệng kêu lên: “Chủ nhân, có người dùng tiên chỉ hạc đưa tới phong thư không có ký tên này, ngài mau nhìn xem trên lá thư viết gì vậy...”

600. Chương 625: Hợp Đạo Trung Kỳ Thì Thế Nào?

Trương Văn Trọng cũng không vội vã xé mở phong thư, mà híp mắt nhìn sáu chữ “chủ nhân linh cư thân khải” trên bìa thư.

Sáu chữ hành văn liền mạch lưu loát, tự thể mạnh mẽ mà không mất phiêu dật, ưu nhã lại đủ đại khí, hoàn toàn có thể xưng được với cao thủ trong thư pháp, chỉ hơn những hành gia thư pháp hiện nay chứ không kém. Trương Văn Trọng tinh thông thi họa, tự nhiên liếc mắt liền nhìn ra chỗ tinh diệu của sáu từ này, không khỏi gật đầu tán thán một câu: “Chữ đẹp.”

Tam Túc Ô đậu trên đầu vai hắn cũng không lưu ý đối với chữ viết đẹp xấu, nó chỉ hiểu kỳ nội dung ghi chép trong phong thư. Thấy Trương Văn Trọng chỉ lo xem nét chữ mà không xé thư, nó không khỏi có chút sốt ruột, liền thanh giục nói: “Chủ nhân, đừng lo xem nét chữ, chúng ta mau nhanh mở ra xem bên trong viết thứ gì đi. Phong thư tới thật quý dị, sợ là có chuyện gì quan trọng cũng không chừng.”

“Ân, người nói có đạo lý.” Hắn gật đầu đáp, vạch phong thư.

Nhưng ngay trong nháy mắt phong thư bị xé mở, một chuyện tình linh xảy ra làm mọi người không thể ngờ.

Một đạo kiếm khí sắc bén nhanh như thiểm điện đột nhiên từ trong phong thư vừa mở bắn nhanh ra, dùng uy thế sét đánh đâm thẳng vào mi tâm Trương Văn Trọng.

Trong đạo kiếm khí ẩn chứa linh lực cực kỳ cường đại cùng sắc bén, vừa xuất hiện liền làm cho nhiệt độ không khí chung quanh giảm xuống vài độ. Chén trà nóng hổi trên bàn trong nháy mắt bị đông lạnh thành khối băng.

Trước mặt đạo kiếm khí sắc bén, không chỉ những người có tu vi thấp như mấy người Trương Trạch Thụy khó thể chịu được, thậm chí là Minh Xà có tu vi Hóa Thần kỳ cùng Tiêu Đồ có tu vi Luyện Hư kỳ cũng cảm thấy hô hấp khó khăn. Không hề nghi ngờ, nếu Trương Văn Trọng bị đạo kiếm khí đâm trúng, dù là không chết, cũng sẽ rơi vào hạ tràng bị trọng thương.

Tam Túc Ô đậu trên đầu vai hắn, bị uy áp của đạo kiếm khí sắc bén đâm tới làm đau đớn toàn thân. Nhưng nó cũng không tự mình thoát đi, mà cố lấy toàn bộ lực lượng còn sót lại trong cơ thể, hét lên nhắc nhở: “Chủ nhân, cẩn thận, mau tránh ra.”

Lúc này Tam Túc Ô đang hận chết chính mình, trong lòng tràn đầy hối hận nghĩ: “Đều do ta, sao ta không xác định rõ phong thư có bẫy rập hay không đã giục chủ nhân mở nó ra? Nếu như chủ nhân bởi vậy mà thụ thương, ta đã trở thành con chim gây họa cho chủ a...”

So sánh với sự thất kinh của Tam Túc Ô, biểu tình Trương Văn Trọng lại lãnh tĩnh hơn rất nhiều. Phảng phất như biến cố thành linh xảy ra trước mắt đều nằm trong sự dự liệu của hắn.

“Tối hay.” Nhìn đạo kiếm khí sắc bén lao nhanh đến, hắn quát nhẹ một tiếng, không tránh né, giữa hai mắt bỗng nhiên phóng xuất ra một đạo kiếm khí chói chang như ánh mặt trời, đón đạo kiếm khí sắc bén kia bắn tới.

“Oanh...”

Hai đạo kiếm khí trong nháy mắt đánh vào nhau.

Trong tiếng nổ, hai đạo kiếm khí sắc bén cùng biến thành hư ảo.

Cùng lúc đó phong thư trong tay Trương Văn Trọng cũng tự động hóa thành một mảnh bột mịn cùng giấy vụn rơi tán loạn, phiêu tán khắp bốn phía. Từ xa nhìn lại, giống như những cánh bướm phấp phới.

Một thanh âm già nua nhưng trung khí mười phần vang vọng lên bên trong biệt thự: “Các hạ quả nhiên có vài phần thực lực, thảo nào có thể khi dễ mấy đồ đệ không ra gì của ta. Nửa đêm ba ngày sau, ta sẽ đến thay bọn hắn tìm về công đạo, còn thỉnh các hạ nên chuẩn bị sẵn sàng...”

“Thị uy sao?” Trương Văn Trọng đạm nhiên cười, từ thời gian kiếm khí sắc bén xuất hiện, thần thức của hắn cũng đã phát hiện thần thức của đối phương bám vào phong thư. Lúc này hắn phát hiện đối phương đang thu hồi lại thần thức của mình.

“Đến mà không trả lại thật phi lễ, ta cũng đưa cho các hạ chút lễ mọn vậy.” Hắn nhẹ giọng nói, một đạo kiếm ý vô hình bị hắn lặng yên không một tiếng động bám lên lỗ thần thức mà đối phương đang thu hồi.

Thần thức hiện tại của hắn là cấp bậc đại la kim tiên, dù tu vi đối phương cao thâm thế nào, cũng không thể phát hiện được lỗ thần thức đã bị hắn động tay chân.

Ngay khi kiếm khí hóa thành hư ảo, áp lực trên người mọi người cũng đột nhiên biến mất. Máy người Trương Trạch Thụy tu vi thấp, toàn thân ướt đầm mồ hôi lạnh, thở hổn hển từng ngụm khôi phục lại tinh lực vừa tiêu hao.

Tiêu Đồ và Minh Xà có tu vi cao nhất, khôi phục cũng nhanh nhất. Bất quá trên mặt bọn họ cũng không có vẻ dễ dàng, mà cau mày đi tới trước người Trương Văn Trọng, có chút lo lắng nói: “Chủ nhân, thực lực của người kia sợ rằng phải ở Luyện Hư kỳ...”

Trương Văn Trọng đưa tay cắt đứt lời họ nói, nhàn nhạt cười đáp: “Nói không sai, tu vi người này đã tới tiêu chuẩn Hợp Đạo trung kỳ.”

“Hợp Đạo trung kỳ?” Tuy rằng sớm có suy đoán, nhưng từ miệng hắn xác định, cả hai cũng hoảng sợ, gương mặt lo lắng nói: “Như vậy ba ngày sau chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Làm sao bây giờ? Tự nhiên bình tới tướng đỗ, nước đến lấp đất...” Trên mặt hắn không chút lo lắng, trái lại còn mỉm cười, hắn dùng giọng nói bình thản nói ra một câu làm bọn họ khiếp sợ không ngớt: “Nếu như người nọ đến nhận lỗi, chúng ta tự nhiên dùng lễ tương đãi. Nhưng nếu người nọ đến gây phiền phức, chúng ta cũng không cần khách khí, bắt luôn hắn lại. Nghĩ tới đồ vật để chuộc một người tu chân Hợp Đạo trung kỳ, Nhất Nguyên đạo tông hắn sẽ không keo kiệt tiền chuộc.”

Tiêu Đồ và Minh Xà khiếp sợ há to miệng, không thể tin được nói: “Bắt lại người kia? Hắn có tu vi Hợp Đạo trung kỳ a...”

“Hợp Đạo trung kỳ thì thế nào?” Hắn ha ha cười, so sánh với vẻ mặt lo lắng của họ, hắn có vẻ lòng tin mười phần.

Lạc Sơn, tông môn Nhất Nguyên đạo tông.

Vọng Hà Phong, một trong tám ngọn núi của Lạc Sơn, Lạc Hà Quan.

Trong Tĩnh Tâm Các của Lạc Hà Quan, hai người đang ngồi đối diện, yên lặng không nói gì.

Người tuổi trẻ đầu trọc, chính là Từ Văn đã bị Trương Văn Trọng phong bế linh lực, lại bị Tam Túc Ô dùng lửa thiêu sạch quần áo lẫn lông tóc trần trụi. Lúc này hắn đang ngồi trên bồ đoàn thật nghiêm chỉnh, dù

hồ hấp cũng không dám thở mạnh. Đôi mắt khấn trương, thẳng ngoắc ngoắc nhìn chăm chăm vị lão giả râu tóc bạc trắng mặc đạo bào đang nhắm mắt khoanh chân ngồi đối diện.

Vị lão giả này, chính là sư phụ của hắn, quan chủ Lạc Hà Quan, hộ pháp trưởng lão Nhất Nguyên đạo tông, đạo hào Thái Hư tán nhân Vương Huyền Xử.

Trong sự chờ đợi lo lắng của Từ Văn, Vương Huyền Xử rốt cục mở mắt.

“Sư tôn...” Từ Văn đang định hỏi tình huống, một đạo kiếm ý sắc bén đột nhiên xuất hiện trong Tinh Tâm Các, hướng yết hầu Vương Huyền Xử đâm thẳng tới.

Biến cố thành linh này không chỉ làm Từ Văn hoảng sợ, đồng thời cũng vượt ngoài dự liệu của Vương Huyền Xử. Hắn thế nào cũng không có nghĩ đến, thần thức đối phương lại cường đại như vậy, không ngờ có thể không bị hắn phát hiện đưa một đạo kiếm ý bám vào trên thần thức của hắn.

Bất quá Vương Huyền Xử dù sao cũng có tu vi Hợp Đạo trung kỳ, hơn nữa thân kinh bách chiến, có kinh nghiệm thực chiến phong phú. Đối mặt tình huống đột phát, hắn không có chút hoảng loạn, trái lại còn nhướng mày, nở nụ cười: “Không nghĩ tới người lại là một tên không chịu có hại.” Tay phải hắn vừa nhấc, trong miệng bỗng nhiên quát lớn “Phá” Một thanh phi kiếm màu lam như biển rộng chợt xuất hiện trước mặt hắn, đón lấy kiếm ý đang bay qua chém tới.

Phi kiếm và kiếm ý trong nháy mắt đánh vào nhau, năng lượng sóng xung kích cũng tùy theo xuất hiện, hướng bốn phương tám hướng khuếch tán.

Linh lực trong cơ thể Từ Văn bị Trương Văn Trọng dùng bí pháp phong ấn, lúc này hắn chỉ như một người bình thường, mặc dù có Vương Huyền Xử chăm sóc, nhưng trước mặt luồng sóng xung kích, lại biến thành như một quả cầu kêu thảm bị đánh bay ra ngoài, “phanh” một tiếng, đã chà nát cửa sổ bằng gỗ lim của Tinh Tâm Các, người cũng rơi xuống lăn lóc mấy vòng.

Kinh biến thành linh xảy ra, làm những người tu chân trong Lạc Hà Quan tưởng rằng có địch nhân tập kích, đều triệu hoán ra pháp bảo phi kiếm, cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

Mấy đệ tử trực hệ hạch tâm, bước nhanh chạy về Tinh Tâm Các, cũng không nhìn Từ Văn nằm trên mặt đất không biết sống chết, chỉ lo lắng dò hỏi: “Sư tôn, ngài không việc gì chứ?”

“Không có việc gì.” Không đợi bọn họ chạy vào Tinh Tâm Các, gương mặt Vương Huyền Xử sầm xuống, đi ra, nhìn mọi người phân phó: “Nên làm gì thì đi làm đi, không cần lấy ra tư thế như lâm đại địch. Mấy người các ngươi đem Từ Văn ném vào Hắc Nhai cho ta, không có ta cho phép, không cho ai thả hắn.”

Từ Văn trùng hợp vừa tỉnh lại, nghe Vương Huyền Xử nói, nhất thời sợ đến xanh cả mặt, bất chấp sự đau đớn trên người, khóc tang khẩn cầu: “Sư tôn, ngài đại nhân đại lượng, tha cho đồ đệ lần này, đồ đệ không muốn vào Hắc Nhai a...”

Wang Huyền Xử hừ lạnh: “Người là tên ngu xuẩn, đem mặt mũi Lạc Hà Quan cùng Nhất Nguyên đạo tông làm mất hết. Ta không lấy tính mạng người, cũng đã nhẹ rồi.”

Mấy đệ tử không để ý tới Từ Văn kêu rên, nhấc hắn lên rời đi.

Đợi khi mọi người đã đi hết, Vương Huyền Xử mới lấy ra bình thuốc nhỏ, đổ một viên đan dược ném vào trong miệng, dùng thanh âm chỉ có mình hắn nghe nói: “Không nghĩ tới kiếm ý của tiểu tử kia lại sắc bén như vậy, so với ta cũng không kém bao nhiêu. Nhất thời khinh địch, bị trúng chiêu hắn... Nhưng đợi ba ngày sau, ta cũng đã phục tùng được tiên khí kia. Có nó, dù tiểu tử kia gian trá xảo hoạt thế nào, cũng phải chém đầu đền tội. Linh cư...ta nhất định phải chiếm.”

601. Chương 626: Tiên Khí Bạch Ngọc Mãnh Hổ Trấn Chỉ(chặn Giấy Mãnh Hổ Ngọc Trắng)

Thời gian ba ngày thoáng chốc trôi qua.

Theo màn đêm phủ xuống, tình tự của những người bên trong biệt thự cũng từ từ biến thành khẩn trương. Bọn họ thường thường nhìn lên đồng hồ trên tường, sau đó lại quay đầu quan sát cảnh đêm vắng vẻ đen kịt bên ngoài cửa sổ, có vẻ đứng ngồi không yên, rất là nôn nóng. Chỉ có Trương Văn Trọng vẫn duy trì sự bình tĩnh, đang cầm một quyển Thái Bình Huệ Dân và Tề Cục Phương chăm chú đọc. Thỉnh thoảng còn cầm chén trà trước mặt lên nhấp một ngụm, phẳng phất tối hôm nay cũng như những ngày thường, cũng không có gì khác nhau.

Tam Túc Ô thật sự không kiềm chế được sự hiếu kỳ trong lòng, vẫy đôi cánh đã mọc được chút lông tơ, bay đến đầu vai hắn, tràn đầy hiếu kỳ dò hỏi: “Chủ nhân, ngày hôm nay là ngày ước định với cao thủ Hợp Đạo kỳ của Nhất Nguyên đạo tông, sao ngài không khẩn trương chút nào a?”

Nó đưa ra vấn đề này, đồng dạng cũng là vấn đề chung của mọi người bên trong biệt thự. Tuy rằng mọi người không nói gì, nhưng đều nhìn hắn, tràn ngập hiếu kỳ với câu trả lời của hắn.

Hắn không khỏi nở nụ cười, lắc đầu nói: “Nếu như ở địa phương khác gặp phải cao thủ Hợp Đạo kỳ, ta có thể khẩn trương. Thế nhưng ở chỗ này, ta đã làm đủ chuẩn bị, thiết hạ pháp trận phòng ngự, lại có gì phải khẩn trương nữa?”

Lúc này Vũ Giai tiến tới, quan thiết hỏi: “Trọng ca, chuyện đêm nay anh thực sự nắm chắc sao? Đối phương không phải là người tu chân bình thường, mà là một cao thủ Hợp Đạo kỳ a.” Trải qua nhiều ngày, nàng đã hiểu rõ cảnh giới cao thấp của người tu chân, biết Hợp Đạo kỳ còn trên cả Luyện Hư kỳ, cách Độ Kiếp kỳ cũng không bao xa. Tuy rằng một bước này đối với đại đa số người tu chân mà nói đều như lách trời lớn không gì sánh được, dù cả đời này cũng chưa chắc có thể vượt qua.

Hắn cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của nàng, mà cười hỏi ngược lại: “Em nghĩ anh sẽ làm chuyện mà không nắm chắc sao?”

Vũ Giai mỉm cười, không tiếp tục truy hỏi, chỉ nói: “Đã như vậy em cũng an tâm. Nghĩ lại nếu em ở lại phòng khách, cũng không thể giúp gì được anh, nói không chừng còn làm tăng thêm phiền phức cho anh. Thẳng thắn em trở về phòng tĩnh tu thôi.” Nói xong nàng xoay người đi lên lầu, về phòng riêng của mình và hắn.

“Không nghĩ tới, Giai Giai lại có lòng tin với con như vậy...” Thấy cảnh này, Trương Trạch Thụy không khỏi cảm khái thổn thức: “Nhớ năm xưa, mẹ của con cũng tràn ngập lòng tin đối với cha.” Nói đến đây hắn hơi khựng lại, chợt nhìn Trương Văn Trọng với ánh mắt nghiêm khắc như cảnh cáo, lại nói: “Nghe đây Văn Trọng, nếu như sau này con dám khi dễ Giai Giai, cha sẽ thay con bé giáo huấn con.”

Trương Văn Trọng không khỏi nở nụ cười khổ: “Xem cha nói kìa, con đối với Giai Giai che chở còn không kịp, làm sao lại đi khi dễ nàng?”

“Có lời này của con là tốt rồi.” Trương Trạch Thụy lầm bầm một câu, hướng Trương Thành Quý và Vương Hân Di nói: “Đi thôi, chúng ta về phòng tĩnh tu. Như lời Giai Giai nói, chúng ta ở lại chỗ này chỉ biết cản trở Văn Trọng, còn không bằng mau chóng lánh tránh còn hơn.”

Trương Thành Quý và Vương Hân Di gật đầu, hiển nhiên cũng đồng ý, không ở lại phòng khách, dẫn tiểu Liên Nam đi lên lầu về phòng.

Chỉ trong chớp mắt, trong phòng khách rộng rãi cũng chỉ còn lại hắn cùng các yêu quái.

Đám yêu quái nhìn nhau, đều có điểm không biết làm sao.

Hắn quét mắt nhìn bọn họ, cầm quyển Thái Bình Huệ Dân và Tề Cục Phương trong tay đặt lên bàn trà, phân phó: “Các người tạm thời về lại Càn Khôn Hồ đi thôi. Nếu cần ta sẽ triệu hoán các người.”

Đối với mệnh lệnh của hắn, đám yêu quái tự nhiên không dám cự tuyệt, lần lượt quay về Càn Khôn Hồ. Dù là Tam Túc Ô và ba tiểu yêu cũng bị ngũ độc yêu mạnh mẽ kéo vào trong đó. Chỉ còn lại một mình hắn ngồi bên trong phòng khách rộng rãi.

Hắn cầm quyển tập san chuyên đề, tiếp tục xem, bình tâm tĩnh khí chờ đợi Thái Hư tán nhân Vương Huyền Xử của Nhất Nguyên đạo tông đến.

Thời gian trôi qua từng giây, rất nhanh đã đến nửa đêm, nguyên bản hấn đang chuyên tâm đọc sách, đột nhiên vùng lông mày hơi nhướng lên, chợt buông xuống quyển sách trên tay, cao giọng nói: “Nếu các hạ đã tới, cần gì phải bồi hồi ngoài phòng? Vào đi.” Nương theo thanh âm của hấn, cánh cửa lớn biệt thự đang đóng chặt cũng tự động mở ra.

Bên ngoài biệt thự, quả nhiên có hơn mười người đang đứng. Người đứng giữa là một lão giả râu tóc bạc trắng, chính là trưởng lão Nhất Nguyên đạo tông, Thái Hư tán nhân Vương Huyền Xử. Những người đứng bên cạnh hấn, đều là đệ tử trực hệ của hấn.

Wương Huyền Xử vừa mới dẫn đệ tử môn hạ đến nơi này, không ngờ đã bị Trương Văn Trọng lập tức phát hiện, điều này làm cho hấn cảm thấy nhiều ít có chút mất mặt, nhin không được trong lòng nói thầm: “Tiểu tử này thuộc họ cầu sao? Mũi linh mẫn như vậy, ta mới vừa đến liền bị hấn phát hiện...”

Khi cửa biệt thự hoàn toàn mở ra, Vương Huyền Xử và đám đệ tử cũng nhìn thấy Trương Văn Trọng ngồi bên trong phòng khách. Ở trong mắt bọn hấn, Trương Văn Trọng ngồi một mình trong phòng uống trà đọc sách, tư thái ưu nhã điềm tĩnh nói không nên lời, phảng phất như không hề xem bọn hấn vào trong mắt. Điều khác không nói, chỉ là loại khí độ gặp loạn không sợ hãi đã đủ làm cho Vương Huyền Xử và các đệ tử thâm kêu một tiếng cảm khái.

Thấy hấn chỉ ngồi một mình, mà mình lại dẫn theo hơn mười đệ tử, Vương Huyền Xử nhất thời nghĩ khí thế thật sự bị áp quá nhiều. Thoáng nhú mày, hấn phân phó đệ tử: “Các người ở lại chỗ này.” Liền cất bước đi vào trong biệt thự.

“Sư tôn...” Một đệ tử gọi hấn, đề thấp thanh âm nói: “Cẩn thận có trá.”

Wương Huyền Xử cũng không đem lời nhắc nhở của đệ tử để vào trong lòng, lòng tin mười phần hừ lạnh nói: “Người này tuy ẩn tàng tu vi, nhưng từ tuổi tác hấn mà phân tích, cảnh giới hấn cũng không quá cao. Nhiều nhất chỉ ở Nguyên Anh kỳ hay Hóa Thần kỳ mà thôi. Dù thực sự có trá, ta cũng đủ sức đánh gục hấn, huống chi trong tay ta còn một kiện tiên khí.”

Thấy ý hấn đã quyết, các đệ tử cũng không dám khuyên nhiều, đành khởi lên tinh thần để ứng phó biến cố gặp phải.

Wương Huyền Xử đi nhanh vào biệt thự, trực tiếp đi tới trước người hấn, sau khi hít mũi vài hơi, làm như không phải người ngoài nói: “Ân, hương trà thơm quá, là sinh sản ở Hoa Gian phái Hoa Gian Ngân Châm phải không? Trà này thật không tệ, cũng cho ta một chén đi.”

Đối với loại thái độ này của Vương Huyền Xử, hấn cũng không tức giận, mỉm cười động thủ pha một chén cho hấn.

Wương Huyền Xử tiếp nhận chén trà, cũng không quần nước đang nóng, dùng phương thức trâu ăn hoa mẫu đơn, một ngụm uống cạn, lại sử dụng đầu lưỡi quét vào chén, nhắm nuốt vài lần rồi nuốt vào bụng.

“Phanh.” Một tiếng đặt chén trà lên bàn, hai mắt Vương Huyền Xử nhìn thẳng mắt hấn, linh lực mệnh môn như biển từ trong cơ thể hấn bùng lên, bao trùm trời đất áp về hướng Trương Văn Trọng.

“Hiện tại chúng ta bắt đầu nói chuyện chính sự.” Trong lúc gây áp lực với hấn, Vương Huyền Xử gần từng chữ nói.

Hấn đạm nhiên cười, đối với thái độ gây áp lực làm như không thấy, có một loại tư thế mặc hấn muốn làm gì thì làm. Điều này làm Vương Huyền Xử không khỏi nhíu mày, trong lòng âm thầm kỳ lạ: “Cũng không biết tiểu tử này là định lực mạnh, hay chỉ là ngoài mạnh trong yếu?”

Nâng chén trà lên, uống một ngụm nhỏ, Trương Văn Trọng không chút hoang mang nói: “Nếu như người đến là chịu nhận lỗi, chúng ta có thể tiếp tục nói chuyện. Nếu như không phải...”

“Nếu như không phải, vậy thì thế nào?” Vương Huyền Xử cười lạnh nói, một cỗ sát khí lạnh lạnh từ trong cơ thể hấn tuôn ra, trong nháy mắt làm ôn độ bên trong biệt thự giảm mạnh xuống.

Nhưng đối với sự uy hiếp của Vương Huyền Xử, hấn vẫn làm như không thấy, giọng nói bình thản: “Ta sẽ bắt người cùng những người bên ngoài, giam giữ cùng chỗ với mấy người trước kia, chờ chờ môn nhân Nhất Nguyên đạo tông đến chịu nhận lỗi, cùng nộp tiền chuộc.”

“Tốt, tốt, tốt...” Vương Huyền Xử giận dữ mà cười, nói: “Không nghĩ tới, khẩu khí của ngươi cũng thật lớn. Ngươi cho là chỉ bằng vào tu vi Nguyên Anh hay Hóa Thần kỳ là có thể bắt được ta sao? Xem ra ngày hôm nay không cho ngươi chút màu sắc nhìn một lần, ngươi thật đúng là cuồng lên trên trời.” Tay phải hắn giương lên, một thanh phi kiếm màu tím lóe điện quang trong nháy mắt xuất hiện bên người hắn, giống như một con lân long dữ tợn khát máu hướng yết hầu Trương Văn Trọng lộ ra răng nanh trí mạng.

Trương Văn Trọng không tránh né, thần thái vẫn ưu nhã phiêu dật, phảng phất không xem sát chiêu của hắn vào trong mắt.

“Tự tìm đường chết.” Thái độ của Trương Văn Trọng làm hắn vừa không cam lòng lại vừa cười nhạt.

Nhưng ngay khi tử sắc phi kiếm gần đâm vào yết hầu Trương Văn Trọng, hắn đột nhiên há mồm phun ra bảy chữ: “Kiếm Ý Túc Sát trận – khởi động.”

Một đạo kiếm quang kinh thiên động địa như ngọn núi trầm trọng thật lớn đột nhiên xuất hiện bên trong phòng khách biệt thự, hướng ngay đầu Vương Huyền Xử trực tiếp đánh xuống.

Trước mặt đạo kiếm quang thật lớn này, mặc dù là Vương Huyền Xử có tu vi Hợp Đạo trung kỳ, cũng không dám phớt lờ.

Nếu như tiếp tục bảo trì loại tình huống này, hắn mười phần nắm chắc có thể giết chết Trương Văn Trọng. Nhưng không thể nghĩ ngờ chính là hắn cũng sẽ bị đạo kiếm quang thật lớn đánh trọng thương.

Hắn không muốn ôm nhau cùng chết, chỉ đành thu lại phi kiếm, tay phải cầm kiếm đón lấy kiếm quang, tay trái nhanh chóng thò vào trong lòng, lấy ra Bạch Ngọc Mãnh Hổ Trần Chỉ.

Đây chính là tiên khí mà hắn có được trong thời gian gần đây.

“Đừng tưởng rằng ngươi có sát chiêu, ta cũng có...” Hắn nhẹ nhàng cười nói, phảng phất như đã nhìn thấy được một màn đánh chết đối thủ.

602. Chương 627: Tiền Mất Tật Mang

Thấy Vương Huyền Xử cầm ra Bạch Ngọc Mãnh Hổ Trần Chỉ, biểu tình Trương Văn Trọng nhất thời chợt biến thành cổ quái. Biến hóa này tự nhiên không tránh được đôi mắt Vương Huyền Xử, theo hắn xem ra, Trương Văn Trọng đang bị pháp bảo cấp bậc tiên khí này của hắn làm hoảng sợ.

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi đắc ý cười nhạt lên: “Tu vi tiểu tử này, bất quá chỉ trên dưới Hóa Thần kỳ mà thôi, phỏng chừng gặp qua pháp bảo cao nhất, cũng chỉ là vài món linh khí thượng phẩm, lúc này đột nhiên nhìn thấy tiên khí, không bị dọa đến mức tiểu ra quần cũng được cho là định lực không tệ. Lần này để ngươi bị tiên khí giết chết, coi như là một loại vinh hạnh...”

Đắc ý thì đắc ý, động tác trên tay Vương Huyền Xử cũng không chậm.

Ngay khi hắn lấy pháp bảo đem ra, linh lực trong cơ thể hắn cũng cuộn cuộn không ngừng truyền vào trong đó, làm Trần Chỉ chợt phóng xuất ra một mảnh bạch quang chói mắt.

Đợi khi bạch quang tan hết, Trần Chỉ đã hóa thành một con mãnh hổ trắng muốt không lẫn sợi lông tạp nào, hình thể lớn tới ba thước, trong miệng đầy răng nanh sắc bén. Con hổ trừng một đôi mắt to như chuông đồng nhìn chằm chằm Trương Văn Trọng. Một cỗ khí thế bao quát thiên hạ từ trong thân thể nó cuộn trào mãnh liệt, đưa phong thái của bách thú vương bày ra không hề bỏ sót.

“Ngao...”

Một tiếng gầm gừ kinh thiên động địa từ trong miệng bạch hổ truyền ra. Không chỉ chấn rung tòa biệt thự, cũng chấn động những tiểu động vật sống bên trong tiểu khu biệt thự Hải Vực, khiến chúng thất kinh bỏ chạy tứ tán. Về phần những sủng vật nuôi trong nhà, giống như bị phát điên, kêu loạn không ngớt, làm chủ nhân của chúng cũng hoảng sợ.

Đối với cổ uy thế kinh người do bạch hổ bày ra, Vương Huyền Xử rất hài lòng, hần chỉ Trương Văn Trọng, kiêu ngạo mười phần nhìn bạch hổ hạ chỉ lệnh: “Giết hần.” Sau đó hần cũng không tiếp tục để ý tới Trương Văn Trọng, ngược lại đem toàn bộ tâm tư đều đặt lên Kiếm Ý Túc Sát trận.

Theo Vương Huyền Xử xem ra, dù Trương Văn Trọng có tu vi Hóa Thần kỳ, có thể mượn lực lượng của pháp trận, nhưng trước mặt bạch hổ do tiên khí biến thành, cũng chống đỡ không được bao lâu. Tối đa cũng chỉ được thời gian mười giây, hần sẽ bị lạc bại thân vong, sẽ bị con bạch hổ dữ tợn giết chết không toàn thây. So sánh với việc đối phó Trương Văn Trọng, trận pháp này xem ra còn khó đối phó hơn.

“Thật không biết pháp trận phòng ngự này là ai thiết lập, uy lực lại cường đại như vậy. Với tu vi Hợp Đạo trung kỳ như ta không ngờ cũng không thể phá trận trong thời gian ngắn, thảo nào tiểu tử này dám bày ra tư thế không chút sợ hãi...Chỉ hi vọng Trần Chỉ có thể mau chóng giết chết tên tiểu tử cuồng vọng này, sau đó đi qua trợ giúp ta một tay, đem pháp trận phòng ngự này phá hủy...”

Vương Huyền Xử vung thanh bảo kiếm quán quanh lôi điện cùng kiếm quang thật lớn giáng xuống từ bên trên đánh vào nhau.

Rất nhanh, mười giây đồng hồ mà Vương Huyền Xử phỏng chừng cũng đã trôi qua, nhưng tiếng kêu thảm của Trương Văn Trọng lại không hề xuất hiện.

Ngay sau đó thời gian lại trôi qua ba mươi giây...

Một phút...

Năm phút...

Theo thời gian trôi qua, bên phía Trương Văn Trọng chẳng những không có tiếng kêu thảm thiết, thậm chí âm thanh tranh đấu cũng không có, tĩnh đến mức khiến kẻ khác dựng đứng tóc gáy.

Một màn khác thường như vậy tự nhiên làm Vương Huyền Xử vô cùng ngạc nhiên, nhin không được trong lòng âm thầm suy đoán: “Chuyện gì xảy ra? Tu vi tiểu tử này không phải chỉ ở Hóa Thần kỳ sao? Vì sao có thể kiên trì lâu như vậy khi bị tiên khí công kích? Đây không phù hợp nha.”

Bởi vì đem toàn bộ tinh lực đặt lên việc phá trận, cho nên hần cũng không nhìn thấy tràng diện chiến đấu của bạch hổ cùng Trương Văn Trọng. Nhưng mà hần không thấy cũng không đại biểu những đệ tử hần bên ngoài biệt thự không thấy.

Ngay từ đầu, mười mấy đệ tử tinh tường thấy được chuyện đã xảy ra trong biệt thự, bởi vì chuyện quỷ dị ly kỳ trước mặt làm họ chợt thấy phát mộng. Đợi khi bọn họ phục hồi lại tinh thần, thời gian đã trôi qua hơn mười phút.

Thẳng đến lúc này về mặt họ khiếp sợ khó tin, chợt hồi phục lại kinh hô:

“Đây...đây rốt cục đang xảy ra chuyện gì? Tiên khí vì sao lại biến thành như vậy?”

“Trời ạ, đây là ảo giác, nhất định là ảo giác...”

“Tu vi của tiểu tử này, tuyệt đối không chỉ là Hóa Thần kỳ. Có thể làm được điều này, chỉ sợ một thân tu vi của hần còn cao chứ không thấp hơn sư tôn...”

Các đệ tử kinh hô tự nhiên truyền vào trong tai Vương Huyền Xử, làm trái tim hần nhất thời nghi hoặc tràn đầy: “Chết tiệt, rốt cục xảy ra chuyện gì?”

Ngoại trừ nghi hoặc, trong lòng hần còn bốc lên một tia kinh hoảng và bất an.

Hần nóng lòng muốn biết chuyện gì đang xảy ra, vội vã đem linh lực truyền vào thanh bảo kiếm lôi điện, tay trái kháp kiếm quyết, tay phải đưa bảo kiếm hướng lên kiếm quang thật lớn trên đỉnh đầu, lớn tiếng quát: “Lôi Sơn Điện Nộ.”

Trong một mảnh vang tư tư, chuỗi bảo kiếm phóng ra toàn bộ lôi điện đang quán quanh, đan vào một chỗ, hóa thành một hàng rào điện rậm rạp, tạm thời ngăn trở thể tiến công mãnh liệt của kiếm quang, làm Vương Huyền Xử có thể phân tâm nhìn xem bên chỗ Trương Văn Trọng và bạch hổ đang xảy ra chuyện gì có thể làm cho kẻ khác khiếp sợ.

Khi ánh mắt của hắn nhìn về phía bên kia, cả người hắn trong nháy mắt chợt ngây dại, biểu tình trên mặt cũng giống như mười mấy tên đệ tử bên ngoài biệt thự, lộ vẻ khiếp sợ và khó thể tin.

“Điều này làm sao có thể?” Sau thoáng sửng sốt ngây ngốc, hắn phục hồi lại tinh thần thất thanh kinh hô lên: “Người...người rốt cục đã thi triển tà pháp gì với Trấn Chỉ?”

Sở dĩ hắn cùng các đệ tử cao giọng thất thố như vậy, bởi vì bạch hổ do tiên khí biến thành, không những không tập kích Trương Văn Trọng, trái lại còn như một con mèo nhỏ dịu ngoan, cuộn mình bên chân hắn, thường thường còn dùng đầu của nó cọ cọ vào hắn, giống như một con mèo nhà đang làm nũng với chủ nhân.

“Ai có thể nói cho ta biết, rốt cục là chuyện gì xảy ra? Lẽ nào con bạch hổ này trên thực tế chỉ là Hello Kitty khoác da hổ phải không?” Vương Huyền Xử quả thật khóc không ra nước mắt, vở hài kịch chợt biến thành bi kịch, vô luận đối lại là ai, phỏng chừng cũng không thể nào chịu nổi đi?

Trong lòng hắn tràn đầy nghi hoặc cùng phẫn nộ, vội vàng muốn đem thần thức truyền vào trong Trấn Chỉ, để có thể lại lần nữa nghiêm lệnh nó hướng Trương Văn Trọng phát động tiến công. Nhưng kết quả lại lần nữa làm hắn chấn kinh.

“Tại...tại sao có thể như vậy?” Vương Huyền Xử thất thanh kinh hô lên: “Thần thức của ta không còn tiến nhập vào Trấn Chỉ được nữa? Điều...điều này sao có thể? Lẽ nào tiểu tử này đã khu trục thần thức dấu vết của ta trong Trấn Chỉ, bức bách bạch hổ nhận hắn là chủ nhân sao? Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, dù là ta cũng không thể làm cho nó nhận ta là chủ nhân, mà tu vi của hắn bất quá chỉ trên dưới Hóa Thần kỳ, làm sao lại có khả năng đây? Mà nếu không phải nhận hắn làm chủ nhân, thì Trấn Chỉ làm sao lại biến thành dáng dấp này?”

Lại nói ngày hôm nay sự khiếp sợ của hắn đã rất nhiều so với bao nhiêu năm nay...

So sánh với hắn, tâm tình lúc này của Trương Văn Trọng lại rất tốt.

Nguyên lai bạch hổ được Vương Huyền Xử xem như đòn sát thủ, chính là ngày xưa khi hắn độ kiếp thất bại, nó cũng là một trong mấy món pháp bảo hắn đặt trên người. Chỉ là không biết xảy ra chuyện gì, lại rơi vào trong tay Vương Huyền Xử. Tuy rằng trước đó Vương Huyền Xử từng dùng bí pháp cùng linh lực bản thân, miễn cưỡng phục tùng được nó, lệnh cho nó nghe theo mệnh lệnh của hắn. Thế nhưng khi nó gặp lại chủ nhân chân chính, lập tức mượn thần thức của đại la kim tiên cấp bậc, đem thần thức của Vương Huyền Xử khu trục không còn.

Thương cảm cho Vương Huyền Xử, lần này quả nhiên ứng với câu “tiền mất tật mang.”

Sau khi xác định Trấn Chỉ đã hoàn toàn thoát khỏi tay hắn, Vương Huyền Xử vừa sợ vừa giận. Bất quá kinh nghiệm thực chiến phong phú đã giúp hắn thoáng chốc thanh tỉnh lại, cũng không bị sự sợ hãi làm đầu óc choáng váng. Hắn lập tức phán đoán ra, cục diện này đối với hắn thật bất lợi, nếu như còn tiếp tục ở lại chỗ này, sẽ còn ném nhiều thiệt thòi hơn nữa.

Nghĩ tới đây, hắn không chút do dự cùng chần chờ, bứt ra định hướng ra ngoài biệt thự bỏ chạy. Đương nhiên trước khi đi, hắn cũng không quên bỏ xuống một câu hăm dọa: “Tiểu tử, sự tình tuyệt đối sẽ không bỏ qua như thế. Ngày sau ta còn trở lại. Đến lúc đó không chỉ đoạt lại Trấn Chỉ của ta, chiếm tòa linh cư, còn phải dùng máu tươi cùng tính mạng của người để tiêu diệt lửa giận trong lòng ta.”

Đáng tiếc chính là, biến hóa của hắn cũng nằm trong dự liệu của Trương Văn Trọng.

“Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi? Nào có chuyện dễ dàng như vậy, lưu lại cho ta.” Vùng lông mày hắn nhướng lên, tay trái nhẹ nhàng gõ lên đầu bạch hổ, nguyên bản bạch hổ đang nhu nhược như con mèo nhà lập tức đứng lên, khôi phục lại khí thế của bách thú vương, rít gào đánh về phía Vương Huyền Xử.

Cùng lúc đó, kiếm ý từ trong pháp trận phóng ra, đã trong nháy mắt biến đổi, chúng không hợp lại cùng nhau, lại biến thành ngàn vạn quang kiếm, từ bốn phương tám hướng đánh về phía Vương Huyền Xử.

Từ xa nhìn lại, Vương Huyền Xử giống như kẻ tù tội bị nhốt trong chiếc cũi bằng kiếm quang.

“Đừng tưởng rằng dựa vào pháp trận cao phẩm và tiên khí là có thể vây khốn được ta, đừng quên ta có tu vi Hợp Đạo trung kỳ.” Không còn lựa chọn nào khác, hắn rống giận một tiếng, kiếm khí ngập trời từ trong

cơ thể hần tuôn ra, đánh vào kiếm ý mãnh liệt từ bốn phương tám hướng kéo tới...

603. Chương 628: Quá Khi Dễ Người

Bang bang bang bang phanh...

Kiếm khí đánh vào sản sinh tiếng nổ mạnh liên miên không dứt vang vọng lên, giống như tiếng sấm trong cơn mưa ngày hè.

Kiếm ý bốn phía tuôn trào về phía Vương Huyền Xử, trước sự liều mạng phản kích của hần, cũng đã thoát khỏi bị kiếm hãm. Nguyên chiếc cũi kiếm quang cứng cáp, cũng bởi vậy xuất hiện lỗ hổng.

Vương Huyền Xử đang cần cơ hội này, hần quá đổi vui mừng, hai chân điểm mạnh lên mặt đất, muốn từ trong lỗ hổng lao ra.

Nhưng không đợi thân hình hần bắn lên, một thân ảnh khổng lồ đã xuất hiện ngay trước người hần, ngăn cản lối đi.

Nương theo thân ảnh này xuất hiện, còn có một cỗ cảm giác áp bách cường đại khiến kẻ khác hít thở không thông.

Ngăn cản ngay trước người Vương Huyền Xử, chính là con bạch hổ do Trần Chỉ hóa thành.

Tuy rằng bạch hổ ở trước mặt Trương Văn Trọng dụ ngoạn như một con mèo nhà, thế nhưng Vương Huyền Xử cũng không dám bởi vậy mà phớt lờ, bởi vì hần rất rõ ràng uy lực của một kiện tiên khí rất cực đáng sợ đến cỡ nào, hần hiểu rất rõ bạch hổ tuyệt đối sẽ không dụ ngoạn đối với mình như đối với Trương Văn Trọng. Cho nên ngay khi bạch hổ vừa nhào tới trước người, hần liền vung lên song chưởng, đem bảy kiện pháp bảo giấu bên trong ống tay áo toàn bộ đều đập về hướng bạch hổ.

Bảy kiện pháp bảo, tuy rằng không phải là tiên khí hay chuẩn tiên khí, nhưng đều là cực phẩm linh khí, thanh thế cùng xuất ra, thật sự kinh người. Không chỉ như vậy, bảy kiện pháp bảo còn có liên lạc tương ứng, trong nháy mắt liền cấu trúc ra một pháp bảo trận.

Vương Huyền Xử rất rõ ràng, chỉ dựa vào bảy kiện linh khí không có khả năng đẩy lùi bạch hổ. Dù sao bạch hổ do chính tiên khí hóa thành, bất quá hần cũng không hi vọng đánh lui bạch hổ, chỉ cầu bảy kiện linh khí có thể ngăn chặn nó nhất thời nửa khắc, nhượng cho hần cũng đủ thời gian chạy ra khỏi tòa biệt thự.

Giờ này khắc này, Vương Huyền Xử còn cách cửa lớn biệt thự khoảng mấy bước là có thể thoát khỏi phạm vi của trận pháp, cũng chỉ khoảng mười bước mà thôi. Cự ly như vậy đối với hần chỉ cần thả người nhảy tới.

Mười mấy đệ tử của hần ở bên ngoài biệt thự lúc này vọt tới, muốn tiếp ứng hần thoát khỏi nơi này.

Sau khi tận mắt chứng kiến vài biến cố khiến kẻ khác khiếp sợ, mười mấy đệ tử đều luống cuống, mắt nhìn bạch hổ ngăn cản lối đi của Vương Huyền Xử, bọn họ không kịp nghĩ nhiều, vội vã cầm pháp bảo trong tay ném ra ngoài, muốn mượn việc này ngăn trở bạch hổ, sáng tạo cơ hội cho Vương Huyền Xử.

Chỉ trong chớp mắt, bạch hổ đứng thật bị hơn mười kiện linh khí bất đồng cấp bậc vây quanh.

Hơn nữa những linh khí này còn rất phối hợp, nghiêm nhiên hợp thành pháp bảo trận có tiến thối, công phòng đều đầy đủ.

Ở dưới tình huống này, bạch hổ dù là tiên khí biến thành, cũng không khả năng trong hai ba giây đồng hồ đánh bại linh khí pháp bảo trận.

Thời gian hai ba giây đồng hồ tuy rằng rất ngắn, nhưng cũng đủ cho Vương Huyền Xử lách tránh bạch hổ chạy ra biệt thự.

“Tiểu tử, nhớ kỹ lời ta vừa nói, ta nhất định sẽ trở về báo thù.” Sau khi bỏ xuống một câu nói ngoạn độc, cả người Vương Huyền Xử hóa thành một đạo kiếm quang, dùng tư thế góc vuông chín mươi độ nhiễu qua bạch hổ, dùng uy thế như sét đánh hướng ngoài cửa lớn phóng đi.

Giờ khắc này, vô luận là Vương Huyền Xử hay đám đệ tử bên ngoài đều không tự chủ được thở dài một hơi. Bọn họ nghĩ lần này hẳn có thể thuận lợi đào thoát.

Nhưng dị biến cũng đột nhiên xuất hiện.

Một đạo tường đá khoảng gần mười thước đột ngột xuất hiện ngay cửa biệt thự, chắn ngang con đường chạy trốn của Vương Huyền Xử.

Vương Huyền Xử đang cao tốc bỏ chạy nên không có nửa điểm chuẩn bị, khi hắn nhìn thấy vách tường đá, đã vọt tới ngay trước mặt vách tường, căn bản không kịp dừng lại hoặc chuyển hướng, chỉ đành “phanh” một tiếng nổ, thẳng tắp đánh lên mặt tường.

Bởi vì tốc độ quá nhanh, lực đánh vào quá mạnh mẽ, cả người Vương Huyền Xử giống như bị khảm vào trong tường, tư thái chật vật đến cực điểm.

“Tại sao có thể như vậy?” Thật vất vả mới đem bản thân mình “bật” đi ra khỏi mặt tường đá, gương mặt Vương Huyền Xử lộ vẻ khiếp sợ cùng khó tin, thất thanh kinh hô: “Ta có tu vi Hợp Đạo trung kỳ, dù có đánh lên thép tấm, cũng có thể dễ dàng chàng vỡ. Đạo tường đá này, bất quá chỉ dày mười phân, vì sao ta lại không chàng vỡ được nó? Vách tường đá kia, rốt cục làm bằng thứ gì?”

Ngay lúc này, hắn đã nhận ra trên vách tường nhô nhao linh khí tinh thuần. Làm hắn kinh ngạc chính là, linh khí trên tường đá, cũng không chỉ có thổ hệ mà thôi, đồng thời còn có cả bốn hệ linh khí khác.

“Ngũ hệ linh khí cùng tồn tại trên vách tường này? Thế nào khả năng?” Vương Huyền Xử tràn đầy khiếp sợ, vội vã quay đầu lại nhìn Trương Văn Trọng, muốn nhìn xem tiểu tử này rốt cục đã làm gì. Nhưng khi hắn nhìn thấy, cũng làm con người hắn trong nháy mắt phóng lớn, sắc mặt đột nhiên chuyển xanh, lần thứ hai thất thanh kinh hô lên: “Tiên...tiên khí?”

Tam phẩm tiên khí Âm Dương Ngũ Hành Nghi, chậm rãi xoay quanh bên cạnh người Trương Văn Trọng, bị năm loại linh khí năm màu bao phủ, làm cho người ta có cảm giác huyền diệu không thể diễn tả bằng lời nói.

Không hề nghi ngờ, chặn ngay lối đi của Vương Huyền Xử, làm hắn suýt chút bị vỡ mặt, chính là kiệt tác của Âm Dương Ngũ Hành Nghi.

Đây không phải là bức tường đá bình thường, mà là tường đá được bám vào Âm Dương Ngũ Hành Lực. Đừng nói là Vương Huyền Xử là người tu chân có tu vi Hợp Đạo trung kỳ, dù hắn có là đỉnh kỳ, thậm chí Độ Kiếp kỳ, cũng đừng mơ tưởng chàng vỡ tường đá.

Sau khi bị Âm Dương Ngũ Hành Nghi ngăn cản xuống tới, Vương Huyền Xử đã hoàn toàn đánh mất khả năng bỏ chạy. Bởi vì bạch hổ đã công phá pháp bảo trận, nhào tới ngay trước mặt hắn. Mà kiếm ý phóng xuất ra từ Kiếm Ý Túc Sát trận, cũng đã vọt tới bên người hắn.

Một sai lầm, thua toàn bộ.

Lúc này có thể nói hắn bốn bề thụ địch, hoàn toàn không còn khả năng bỏ trốn.

Trong tuyệt cảnh, hắn cũng không hề thất kinh, trái lại còn vô cùng lãnh tĩnh, vội vã nhìn đám đệ tử ra lệnh: “Đi, nhanh đi, trở lại đem chuyện ở đây nói cho chưong môn sư bá của các ngươi, nhượng hắn thay ta báo thù rửa hận.”

Mười mấy đệ tử bên ngoài biệt thự, hiển nhiên không có ngờ tới Vương Huyền Xử lại hạ mệnh lệnh như vậy, sau một thoáng sửng sốt, mới phục hồi lại tinh thần, hoang mang rối loạn dạ một tiếng, muốn xoay người thoát đi nơi này.

Trương Văn Trọng nhượng mày, cười nhạt: “Muốn chạy trốn? Chậm. Các ngươi đều lưu lại cho ta.” Hắn giơ tay lên, Long Phượng Trình Tường Ấn, Bàn Long Ngọc Xích cùng Âm Dương Pháp Kính với ba mươi sáu lời châm cùng nhau được hắn triệu hoán ra khỏi Càn Khôn Hồ, đuổi theo mười mấy tên đệ tử Nhất Nguyên đạo tông.

“Ngoại trừ tiên khí, còn có hai kiện chuẩn tiên khí, cùng với mấy kiện linh khí không thua kém tiên khí...” Vương Huyền Xử bị một màn trước mắt làm sợ ngây người, sau khi gian nan nuốt nước bọt, hắn dùng thanh

âm run rẩy nói: “Người...Người rốt cục là ai?”

Sự khiếp sợ của Vương Huyền Xử rốt cục cũng còn chưa kết thúc.

Sau khi suy nghĩ, Trương Văn Trọng lại lấy ra Vạn Yêu Đồ Sách đã lâu không sử dụng, lại truyền linh khí vào trong.

Trong tích tắc, một đạo quang mang sáng rực từ bên trong Vạn Yêu Đồ Sách phóng ra.

Ngay sau đó, từng con yêu quái từ bên trong được triệu hoán ra, theo sát một đồng pháp bảo đuổi ra biệt thự, rất nhanh đem mười mấy tên đệ tử Nhất Nguyên đạo tông ngăn lại, một cuộc chiến đấu nghiêng hẳn một bên liền giật ra mở màn.

“Đừng đánh vào mặt có được hay không? Ôi...mũi của ta...”

“Ta liều mạng với đám yêu quái các người...A...không công bình, các người lấy nhiều khi ít...”

“Ta đầu hàng...ta chịu thua...đừng đánh nữa...ôi...”

Dưới sự tiến công của một đồng pháp bảo cùng yêu quái, mười mấy tên đệ tử rất nhanh bị đánh té đầy mặt đất, mặc kệ bọn hắn xin khoan dung thế nào, đám yêu quái vẫn không để ý tới, chỉ hướng bọn hắn đánh tới bởi một phen.

Trong khoảng thời gian ngắn, máu mũi tung bay, tiếng kêu rên thảm thiết cùng cộng minh, nhượng đem khuya vốn yên tĩnh cũng biến thành âm trầm kinh khủng.

Trong một khắc này, Vương Huyền Xử rốt cục đã tin tưởng, trước mắt tên tiểu tử chỉ có tu vi Hóa Thần kỳ, cũng không phải là đối tượng để hắn khi dễ, mà là một ngoan vai đủ làm hắn rớt cả hàm răng. Chỉ tiếc hiện tại hắn mới nhận thức điểm này, cũng đã quá muộn...

Ngay khi hắn còn đang thất thần, đám yêu quái trong Vạn Yêu Đồ Sách cũng đã không tiếp tục truy kích mười mấy tên đệ tử, mà là tràn về hướng hắn.

Nếu như ở bình thường hắn căn bản không thèm để bọn chúng vào trong mắt. Thậm chí không cần rút kiếm mà chỉ tản mát ra kiếm khí cũng đủ giải quyết chúng nó. Nhưng vấn đề là hiện tại ngoại trừ mười con yêu quái, còn có tiên khí, kiếm ý pháp trận, cũng đều đang nhìn chằm chằm hắn không chút hảo ý...

Ở trước mặt lực lượng kinh khủng, dù là hắn có tu vi Hợp Đạo trung kỳ, cũng thật khó chống đỡ.

Mà sự thực cũng chính là như vậy.

Sau khi miễn cưỡng chống đỡ một phen, hắn bị móng vuốt của bạch hổ ném xuống mặt đất. Không đợi hắn bò lên, mười mấy yêu quái nhào tới, lập tức dùng phương thức chất chồng đè lên người hắn, đè chặt hắn dưới mặt đất gắt gao, không thể động đậy.

Những yêu quái còn lại cũng nhào tới, hoặc dùng vuốt trảo, hoặc đập rồi đá không ngừng.

Từ khi bước lên con đường tu chân, hắn chưa từng gặp qua tao ngộ như vậy. Vừa thẹn vừa giận, hơn nữa đau đớn toàn thân, làm hai mắt hắn tối sầm, lúc này liền chết ngất...

Trước khi ngất đi, hắn nỉ non học ra một câu nói: “Thật quá khi dễ người...”

604. Chương 629: Như Chó Nhà Tang

Đối với các nhân viên an ninh của tiểu khu biệt thự Hải Vận mà nói, buổi tối đêm nay đã được định trước là một đêm không ngủ, trong thời gian mười phút ngắn ngủi, đã có mấy chục người gọi điện tới phòng trực ban bảo an, trách cứ một nội dung hoàn toàn giống nhau: “Bên trong tiểu khu biệt thự Hải Vận có sự kiện đánh nhau phát sinh, nghiêm trọng ảnh hưởng tới sự nghỉ ngơi cùng nhân thân an toàn của nghiệp chủ.”

Đối với tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng kêu rên từ trong khu biệt thự truyền ra khiến kẻ khác dựng đứng tóc gáy, những bảo an cũng đều nghe thấy được. Thanh âm kia thê thảm đến cực điểm, quả thực không giống như tiếng người...Chỉ ít không giống như tiếng người sống vọng lại. Vì vậy dù những bảo an đều trải qua huấn luyện chính quy, lúc này sắc mặt cũng đều trắng bệch, hai chân run rẩy.

“Nghe phương hướng thanh âm truyền đến, có chút như vọng từ biệt thự ma quái kia a...” Một bảo an lộ đầu ra cửa sổ, nhìn về hướng biệt thự của Trương Văn Trọng, trong thanh âm lộ ra vẻ run rẩy rõ ràng: “Từ khi Trương tiên sinh vào ở, căn biệt thự đã yên tĩnh, không nghĩ tới hôm nay lại phát tác càng thêm trầm trọng...”

Nhắc tới căn biệt thự ma quái, những nhân viên an ninh trong phòng trực ban sắc mặt càng thêm tái nhợt. Đối với bọn họ mà nói, ứng phó ăn trộm hay cường đạo có thể không thành vấn đề, nhưng muốn cho họ đi ứng phó yêu ma quỷ quái, thật quá khó khăn...

So sánh với đội bảo an phổ thông, đội trưởng bảo an có vẻ lãnh tĩnh hơn rất nhiều. Tuy rằng không ai biết, lúc này hẳn thật sự bình tĩnh hay chỉ là giả vờ, nhưng đưa mắt nhìn về hướng biệt thự của Trương Văn Trọng, hẳn cau mày nhìn bảo an vừa nói chuyện nói: “Thanh âm là từ biệt thự Trương tiên sinh truyền ra sao? Cậu xác định?”

“Hẳn là phải...” Bảo an kia có chút do dự.

Sau một lát do dự, đội trưởng căn cứ mạnh mẽ đứng dậy nói: “Mặc kệ, lưu lại hai người canh giữ phòng trực ban, người còn lại đi theo tôi một chuyến. Trương tiên sinh không chỉ là y học gia nổi danh trong ngoài nước, còn là bạn trai của tổng giám đốc tập đoàn Vũ thị, nếu như hẳn xảy ra chuyện trong tiểu khu Hải Vận, chúng ta đều không thoát được quan hệ đâu.”

Sau khi nghe được câu nói của đội trưởng, một bảo an tự nhiên nhớ ra một việc, vội vã nói: “A...tôi nhớ mang máng hình như tối nay Vũ tổng cũng ở trong nhà Trương tiên sinh...”

Đội trưởng bảo an nghe vậy cả kinh, vội vàng chụp đèn pin, chạy ra khỏi phòng trực miệng hùng hùng hổ hổ nói: “Chết tiệt, sao cậu không nói sớm? Đi nhanh đi.”

Khi đám bảo an lòng mang sợ hãi ngờ vực đi tới trước biệt thự của Trương Văn Trọng thì cuộc chiến đấu ở đây đã sớm kết thúc. Mười mấy tên đệ tử bị đám yêu quái đánh tới bởi nằm trên đất đã sớm bị trói gô, bắt vào trong biệt thự, chờ hẳn xử lý. Không chỉ như vậy, những yêu quái còn thanh lý sạch sẽ vết máu cùng vết tích chiến đấu chung quanh biệt thự.

Đừng nói trong đêm khuya đưa tay không thấy năm ngón, dù ở ban ngày cũng rất khó từ trong những vết tích chung quanh mà phát hiện ra nơi đây từng phát sinh qua chuyện gì.

Sau một phen quan sát không có kết quả, đội trưởng lấy dũng khí dẫn mấy bảo an đi tới bấm chuông cửa biệt thự.

Sau một trận tiếng chuông vang chói tai, thanh âm Trương Văn Trọng từ trong nhà truyền ra: “Đã trễ thế này, còn ai đang ấn chuông cửa vậy?”

Đội trưởng bảo an vội vã nói: “Trương tiên sinh, chào ngài. Chúng tôi là bảo an của tiểu khu biệt thự Hải Vận. Chúng tôi chỉ muốn hỏi thăm, chỗ ngài có phải vừa nháo...Ách...có phải từng phát sinh ra chuyện gì không tầm thường?” Hẳn suýt chút đã đem câu “chuyện ma quái” ra hỏi, nhưng cũng đúng lúc sửa lời.

Sao Trương Văn Trọng lại không biết ý đồ đến của đám bảo an? Vừa rồi Vương Huyền Xử cùng đám đệ tử cũng không có tạo chút cấm chế nào đã xông vào đánh nhau, dẫn đến tranh đấu, thanh âm kêu thảm thiết đã vang vọng toàn bộ tiểu khu. May mắn lúc này là đêm khuya, hơn nữa biệt thự lại ở khá xa, cho nên tràng diện tranh đấu ly kỳ cũng không bị người nhìn thấy. Bằng không bởi vậy mà gây ra phiền phức, còn không biết sẽ lớn đến bao nhiêu.

Trương Văn Trọng dĩ nhiên sẽ không đem tình hình thực tế nói cho đám bảo an, hẳn chỉ có thể nói: “Chuyện không tầm thường? Ngoại trừ bên ngoài hình như có người đánh nhau ẩu đả, không còn chuyện gì khác thường cả. Ác, được rồi, tôi còn chưa gọi điện cho các vị nữa. Thế nào, các vị đã điều tra rõ vừa rồi là ai ở nửa đêm lại đánh nhau trong tiểu khu hay không? Sao không cho người khác nghỉ ngơi vậy? Thực sự là một chút lòng đạo đức công cộng cũng không có...”

Sau khi nghe xong lời hần oán giận, đội trưởng bảo an lại cẩn thận hỏi một câu: “Ngài và người nhà của ngài không có việc gì chứ?” Hiển nhiên vấn đề này mới là điều hẳn quan tâm nhất.

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Ngoại trừ bị đánh thức cũng không có chuyện gì.”

Đội trưởng bảo an cùng các nhân viên cùng thở dài một hơi. Chỉ cần Trương Văn Trọng và Vương Giai không có việc gì, đối với bọn họ mà nói đây là tin tức tốt nhất. Hơn nữa từ trong câu nói của Trương Văn Trọng, bọn họ nghe được một tình báo: chuyện đêm nay không có quan hệ gì tới biệt thự ma quái.

Nếu không phải yêu ma quỷ quái quấy phá, vậy khẳng định là người. Là người thì không còn gì phải sợ.

Nghĩ tới đây các nhân viên an ninh nguyên đang bị hạ sĩ khí, nhất thời chột tăng vọt lên. Sau khi cáo từ Trương Văn Trọng, bọn họ lập tức triển khai sưu tầm khắp tiểu khu. Nhưng đáng tiếc chính là bọn họ nỗ lực cũng không nhìn thấy hình bóng của kẻ đầu sỏ gây nên...

Sau khi đuổi đám bảo an rời đi, Trương Văn Trọng xoay người đi tới bên bàn trà ngồi xuống, cầm chén trà nhấp một ngụm, mới quét mắt nhìn đám người bị trói gở ủ rũ như chó nhà tang, chột chỉ vào Vương Huyền Xử đang hôn mê, nhìn Tiêu Đồ phân phó: “Cứu tỉnh hẩn cho ta.”

“Dạ.” Tiêu Đồ lên tiếng, há mồm phun ra một đạo nước băng hàn lãnh, sự lạnh giá làm đối phương giật nảy mình, chậm chậm mở mắt.

Sau khi nhìn rõ tào ngộ của bản thân và các đệ tử, nét mặt Vương Huyền Xử lúc xanh lúc trắng, vốn định nhân cơ hội làm khó dễ Trương Văn Trọng, lại nhớ tới pháp trận cùng pháp bảo của hẩn, cuối cùng đành bỏ đi ý niệm này trong đầu.

Sau một lúc trầm mặc, Vương Huyền Xử bùi ngùi thở dài một tiếng, nói: “Không nghĩ tới, Vương Huyền Xử ta ngang dọc tu chân giới hơn trăm năm, kết quả lại thất bại trong tay một hậu sinh văn bối như người...Ai, dư thừa ta không nói nữa, muốn giết muốn chém, tự nhiên làm đi.”

Trương Văn Trọng bật cười, lắc đầu nói: “Đừng mở miệng lại giết giết đánh đánh được hay không? Ta cũng không nghĩ tới muốn giết người, thậm chí còn dự định thả người trở về.”

“Thả ta trở về? Người có lòng tốt như vậy?” Vương Huyền Xử kinh ngạc nhìn Trương Văn Trọng, còn tưởng chính mình vừa nghe lầm. Trong lòng lại suy đoán: “Tiểu tử này nói thật hay nói dối? Hẩn thực sự sẽ thả ta về sao? Trong đó không phải có âm mưu gì chứ?”

Trương Văn Trọng liếc mắt xem thấu suy nghĩ của hẩn, mỉm cười nói: “Đem bọn người ở lại chỗ này, không những ta không được gì, còn phải tiêu hao lương thực dưỡng các người. Còn không bằng thả các người về, cho chúng môn các người tự mình đến chịu nhận lỗi.”

Wương Huyền Xử kinh ngạc há to miệng, hẩn thật đúng không ngờ, trên đời còn có người ngây thơ như vậy. Sau khi xác định Trương Văn Trọng không giống như đang nói giỡn, hẩn nhin không được cười nhặt trong lòng: “Người muốn thả chúng ta ra, có điên mới đem chuyện này báo với sư huynh. Mặt mặt xấu hổ không nói, khẳng định còn bị chúng môn sư huynh nghiêm phạt trách cứ...”

Trương Văn Trọng phảng phất như đọc được suy nghĩ của hẩn, mỉm cười nói: “Đương nhiên, để bảo đảm lợi ích của ta, trước khi cho các người về, phải động chút tay chân trên người các người...”

“Cái...cái gì?” Vương Huyền Xử nghe vậy cả kinh.

“Kỳ thực cũng không có gì, chính là hạ một đạo cấm chế trên người các người, đem linh lực phong ấn lại mà thôi.” Dứt lời hẩn vung tay phải, ba mươi sáu tử sắc lôi châm lập tức từ huyết Bách Hội, Thiên Trung, Đan Điền của Vương Huyền Xử bay ra, sau đó quay về trong tay hẩn.

Cho đến lúc này Vương Huyền Xử mới biết được nguyên lai trên người hẩn bị cấm ba mươi sáu lôi châm.

Bất quá lúc này Vương Huyền Xử quan tâm cũng không phải chuyện này. Trước tiên hẩn nghĩ muốn điều động linh lực trong cơ thể, dùng nghiệm chứng lời nói của Trương Văn Trọng. Mà kết quả của sự thật làm hẩn vừa khiếp sợ vừa tuyệt vọng: “Thế nào khả năng? Linh lực của ta...linh lực của ta đúng là không còn sót lại chút gì?”

Đối với một người tu chân mà nói, so với tử vong càng thêm đáng sợ chính là mất hết tu vi. Bởi vì điều này ý nghĩa bọn hẩn từ cao cao tại thượng biến thành phàm phu tục tử.

Trong một khắc này rốt cục hẩn cũng hiểu được vì sao những đệ tử của hẩn đều có biểu tình như nhà có tang, phỏng chừng bọn hẩn cũng như mình đều mất hết tu vi.

Trong khoảng thời gian ngắn, Vương Huyền Xử gần như mất hết tâm tư.

Bất quá hắn cũng không tự sát. Bởi vì câu nói kế tiếp của Trương Văn Trọng lại cho bọn hắn một tia mong muốn: “Yên tâm đi, chỉ cần Nhất Nguyên đạo tông xin lỗi có thể làm ta hài lòng, ta sẽ cởi phong ấn cho các ngươi.”

Sau khi bị Trần Nhân bọn họ lục soát lấy ra hết đan dược, phù chú pháp bảo trên người, Vương Huyền Xử cùng mười mấy đệ tử hạch tâm, cùng với đám đệ tử bị Trương Văn Trọng bắt sống trước đó đều bị đuổi ra khỏi biệt thự của hắn.

Khác với lúc đến kiêu ngạo, lúc bọn hắn rời đi, tất cả đều ủ rũ, giống như chó nhà tang.

605. Chương 630: Gặp Lại Đàm Thanh

Vốn cho rằng đi ra khỏi biệt thự của Trương Văn Trọng, ác mộng xem như có thể kết thúc, nhưng Vương Huyền Xử cùng đám đệ tử rất nhanh liền biết, ác mộng cũng không được kết thúc như vậy.

Bởi vì linh lực bị Trương Văn Trọng dùng một loại thủ pháp đặc thù phong ấn, cho nên Vương Huyền Xử cùng đám đệ tử cũng biến thành người thường, không còn khả năng dựa vào đạo pháp viễn độn chung quanh, chỉ có thể dùng phương pháp đi bộ rời khỏi tiểu khu biệt thự Hải Vận.

Ngay khi bọn hắn vừa đi tới cửa lớn của tiểu khu, chuẩn bị nối đuôi nhau đi ra ngoài, các nhân viên an ninh tìm tòi khắp tiểu khu cũng không có kết quả, cũng trùng hợp ngay lúc này quay về phòng trực ban ngay cửa tiểu khu.

Lúc này tâm tình các nhân viên an ninh đều có vẻ ác liệt, đây cũng hoàn toàn có thể hiểu được, vô luận là ai ở đêm hôm khuya khoắc bị đánh thức, lại đi trong gió lạnh hao tâm tổn sức tìm tòi một phen nhưng không có kết quả, chỉ sợ tâm tình cũng không tốt lên nổi. Huống chi bởi vì chuyện quỷ dị xảy ra trong buổi tối hôm nay, bọn họ còn bị người trách cứ không ngừng, lửa giận trong lòng thật sự cuộn cuộn tràn đầy a.

Thẳng đến lúc này, còn có bảo an đang tức giận lắm bầm: “Chuyện này thật sự là quá cổ quái, mọi người trong tiểu khu đều nghe được tiếng đánh nhau, thế nhưng chúng ta đã tìm tòi hết các góc, nhưng chút dấu vết cũng không phát hiện, chẳng lẽ thực sự là thứ dơ bẩn gì đang quấy phá sao?”

Ngay lúc này, đội trưởng đang đi trước đội ngũ, một chân đã bước vào phòng trực ban đột nhiên dừng chân lại, trừng lớn hai mắt nhìn phương hướng cửa lớn tiểu khu, miệng tràn đầy kinh ngạc “đi” một tiếng chỉ về cửa lớn, giọng nói khản trương mà kích động kêu lên: “Các cậu mau nhìn, đó...đó là người phải không?”

Theo phương hướng tay chỉ của đội trưởng nhìn lại, các nhân viên an ninh rất nhanh thấy được đám người Vương Huyền Xử, sau thoáng chần chờ họ liền ồn ào phát biểu ý kiến:

“Hắn là người a? Bọn họ đều có bóng...”

“Bọn người này nhìn qua mặt mũi bầm dập, trên người còn mang thương tích, vừa rồi động tĩnh bên trong tiểu khu khẳng định do bọn hắn lẫn qua lẫn lại làm ra.”

“Thật không biết vừa rồi bọn người này núp chỗ nào, không ngờ tránh thoát sự tìm tòi của chúng ta. Nhưng ông trời phù hộ, nhưng chúng ta lúc này gặp được bọn hắn.”

Sau khi xác định đám người đi ra cửa tiểu khu là người chứ không phải quỷ, sự kinh khủng trong lòng các nhân viên an ninh nhất thời cũng biến mất sạch, chỉ còn lại đờng đờng lửa giận.

Đội trưởng bảo an túm chặt gậy cảnh sát trong tay, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Các anh em, chính là bọn người kia làm hại chúng ta đêm hôm khuya khoắc phải chạy khắp tiểu khu, chính là bọn người kia làm hại chúng ta bị trách cứ, mọi người nói, nên làm gì bây giờ?”

Biểu tình các nhân viên an ninh lúc này không khác gì hắn, đều nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn về phía đám người Vương Huyền Xử, ánh mắt như muốn giết người. Lúc này bọn họ trầm miệng một lời rống ra một câu: “Trước tiên đánh bọn hắn thành đầu heo, sau đó báo cảnh sát bắt bọn hắn.”

“Vậy còn chờ cái gì? Lên tầu bọn hần.” Đội trưởng bảo an rống lên một tiếng, quơ cảnh côn trong tay, dẫn đầu nhằm phía đám người Vương Huyền Xử. Những bảo an còn lại, cả đám như mãnh hổ xuống núi, như sói đói chộp mồi, theo sát phía sau hần gào thét nhằm về phía đám người Vương Huyền Xử.

Lúc vừa mới bắt đầu, đám người Vương Huyền Xử thật không đem đám bảo an đặt trong mắt. Dù sao bọn hần đã từng là người tu chân cao cao tại thượng, đừng nói là mười mấy bảo an, coi như là một trăm quân nhân được huấn luyện cũng chỉ phát tay là có thể giải quyết. Nhưng vấn đề là bọn hần hiển nhiên đã quên linh lực trong cơ thể đã bị Trương Văn Trọng phong ấn. Giờ khắc này, bọn hần không còn linh lực, cũng không có gì khác với người thường.

Một đệ tử Nhất Nguyên đạo tông thậm chí lộ vẻ mặt chẳng đáng nhìn các nhân viên an ninh đang lao tới ngoắc tay, khiêu khích kêu gào: “Một đám phàm phu tục tử còn dám gọi nhíp với chúng ta? Hừ, thật sự là không biết sống chết. Cũng tốt, để chúng ta đem sự tức giận hôm nay đều phát tiết trên người các người đi.”

“Phanh.”

Một tiếng đánh nặng nề chợt vang lên, một gã bảo an cầm cảnh côn trong tay đánh thẳng lên trên mặt tên đệ tử, đánh tới máu mũi hần bay ngang đồng thời cũng làm hần phác thông một tiếng liên té xỉu trên mặt đất.

Thẳng đến lúc hôn mê, tên đệ tử còn tràn đầy nghi hoặc trong lòng thầm nói: “Ta là người tu chân nha, thế nào lại bị phàm phu tục tử đánh bất tỉnh?”

Đám người Vương Huyền Xử còn chưa kịp tỉnh táo lại từ biến cố này, những bảo an như sói như hổ cũng đã lao tới trước người bọn hần, quơ cảnh côn trong tay đổ ập trút xuống người bọn họ.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng kêu rên lại vang vọng tiểu khu biệt thự.

Tuy rằng từ nhân số mà nói, đám người Vương Huyền Xử chiếm cứ thượng phong tuyệt đối, có tới ba mươi người. Nhưng vừa rồi bọn hần mới bị thủ hạ yêu quái của Trương Văn Trọng đánh một trận, thương thế trên người còn chưa khỏi hẳn, lúc này có khả năng phát huy ra sức chiến đấu tự nhiên là đại suy giảm, linh lực mất hết càng làm sĩ khí hạ thấp. Mà bên bảo an, trong lòng ghen một ngụm lửa giận cùng oán khí, sĩ khí chiến đấu dâng cao tới cực điểm. Cho nên trận chiến này vừa đánh lên, đám bảo an đã đánh cho bọn hần kêu cha gọi mẹ...

Trận tranh đấu này, tự nhiên lại lần nữa làm những cư dân trong biệt thự thật bất mãn. Nhưng khi bọn hần nghe nói là do bảo an tìm được kẻ phạm tội lên vào tiểu khu, nhất thời đều chi trì, đều cầm theo gậy gộc chạy khỏi nhà đi tới cửa tiểu khu, gia nhập vào trong đội ngũ “đánh chó rơi xuống nước.”

Có những cư dân gia nhập, nhân số tăng lên, từng tên đệ tử Nhất Nguyên đạo tông đều phải chịu thế tiến công mãnh liệt của ba bốn cư dân liên thủ...

Trận tranh đấu nghiêng về một phía, vẫn duy trì liên tục cho tới khi cảnh sát đến mới kết thúc.

Thấy cảnh sát, đám người Vương Huyền Xử như nhìn thấy thân nhân, gào khóc nhào tới, há mồm kêu lên một câu mà họ chưa từng dám nghĩ mình sẽ nói: “Cảnh sát thúc thúc thân ái, các người tốt cực tới, van cầu giúp chúng ta...”

Đám người Vương Huyền Xử rất nhanh đã bị áp lên xe cảnh sát.

Ngồi bên trong xe cảnh sát, nhìn những cư dân cùng bảo an còn chưa tán đi, đám người Vương Huyền Xử nhin không được rùng mình, cõi lòng đầy sợ hãi nói: “Tiểu khu này thực sự quá kinh khủng...bọn người này thực sự quá bạo lực...”

Kinh lịch của bọn hần tuy rằng Trương Văn Trọng không tận mắt nhìn thấy, nhưng cũng từ trong miệng Tam Túc Ô cũng biết được đại khái.

Nhàn nhạt cười, hần nói: “Đám người tu chân này, luôn luôn nghĩ mình rất cao quý, coi thường người thường. Lúc này để cho bọn hần chịu một chút vị đắng, cũng thật không sai.”

Từ lúc bọn hắn rời đi, Vưu Giai cùng mọi người đều đi ra khỏi phòng. Lúc này Vưu Giai đi tới bên người hắn, cau mày nói: “Văn Trọng, những người này dù sao cũng là đệ tử Nhất Nguyên đạo tông. Nhất là lão đầu kia, còn là trưởng lão của họ. Bọn họ nếm khổ nhiều trong tay chúng ta, có thể sẽ làm tức giận Nhất Nguyên đạo tông...”

Không chờ nàng nói hết lời, hắn lại cười cắt đứt lời nàng: “Em đang lo lắng bọn họ sẽ đến báo thù?”

“Không sai.” Vưu Giai gật đầu đáp: “Nhất Nguyên đạo tông dù sao cũng là tông phái Thiên Tự Hào, thực lực mạnh hơn chúng ta rất xa. Dù Văn Trọng anh có lợi hại thế nào, cũng không thể dùng lực bản thân đi chống cự cả một tông phái Thiên Tự Hào đúng không?”

“Em nói không sai, với thực lực hiện tại của anh, đích thật không thể nào chống lại một tông phái Thiên Tự Hào.” Trên mặt hắn vẫn mang theo vẻ mỉm cười: “Nhưng em cũng không cần quá mức lo lắng, bởi vì Nhất Nguyên đạo tông không những sẽ không báo thù cho đám người Vương Huyền Xử, thậm chí còn sẽ đến nhận lỗi, đưa ra thỉnh cầu cùng chúng ta đạt thành quan hệ đồng minh.”

“Điều...điều này khả năng sao?” Không chỉ có Vưu Giai, dù là trên mặt mấy người Trương Trạch Thụy cũng đều xuất hiện biểu tình hoài nghi.

Hắn cũng không tiếp tục giải thích, mà cười nói một câu: “Không tin sao? Vậy để chúng ta chờ thử xem...”

Thời gian trôi qua rất nhanh, ba ngày sau bên Nhất Nguyên đạo tông cũng không có nửa điểm đáp lại, cũng không biết đám người Vương Huyền Xử có thuận lợi trở lại Lạc Sơn hay không.

Sáng hôm nay, Trương Văn Trọng cũng như ngày thường, lái xe đến phòng y tế. Nhưng không như ngày thường, con đường vốn luôn thông suốt xe cộ, hôm nay lại bị kẹt xe cứng ngắc.

Ngay lúc kẹt xe, hắn nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, đang cười xe máy từ trong dòng xe cộ chen chúc xuyên toa chạy qua.

Hắn vội vã thò đầu ra khỏi cửa sổ xe, kêu to: “Tiểu Đàm...”

Người cười xe máy chạy nhanh như bay qua không phải ai khác, chính là nữ cảnh bá vương hoa đã lâu không gặp – Đàm Thanh.

Nghe tiếng gọi của hắn, Đàm Thanh thắng xe, dừng trước đầu xe hắn mấy thước, quay đầu nói: “Trương ca? Là anh gọi tôi sao, tôi còn tưởng là ai.”

Hắn hỏi: “Cô vội vã như vậy, làm gì thế? Lẽ nào phía trước xảy ra chuyện gì sao?”

“Đích thật là đã xảy ra chuyện.” Đàm Thanh gật đầu nói, nhưng bởi vì nơi này còn có người ngoài, nàng cũng không đem chuyện cụ thể nói ra, chỉ nói: “Sự tình tương đối khẩn cấp, tôi phải nhanh đến đó. Có gì muốn nói chúng ta nói sau nhé.”

Hắn nói: “Tôi đi với cô, nói không chừng tôi có thể giúp đỡ, dù sao nơi này bị kẹt xe, chuyện của các vị còn chưa xử lý thì con đường này vẫn không thể khôi phục lại được.”

Đàm Thanh cũng không cự tuyệt, trái lại sắc mặt lộ vẻ vui mừng nói: “Anh muốn đi dĩ nhiên hay quá, chuyện này anh thật sự có thể giúp đỡ được đó a.”

606. Chương 631: Vụ Án Bắt Cóc Đả Thương Người Quỷ Dị

Cười xe máy chạy tới nơi phát sinh sự kiện, ngoại trừ Đàm Thanh, còn có vài người, kỹ thuật lái xe của họ khá tốt, dù trên con đường kẹt xe chật chội, vẫn có thể chuẩn xác luồn lách xuyên qua, một đường nhanh như chớp hướng tới chỗ phát sinh sự kiện. Trương Văn Trọng ngồi ở phía sau, thừa cơ hội này hỏi Đàm Thanh: “Tiểu Đàm, phía trước rốt cục xảy ra chuyện gì? Là tai nạn xe cộ sao? Nếu như tôi không nhớ lầm, cô là đội trưởng đội hình cảnh, dù có xảy ra tai nạn xe cộ, cũng không cần cô đi xử lý a? Lẽ nào cô lại làm ra sai lầm gì, bị tước quyền nữa rồi?”

Thảo nào hắn sẽ có hoài nghi như vậy, dù sao Đàm Thanh cũng từng có vết xe đổ trước kia. Bất quá mấy vị hình cảnh lái xe phía sau lại hoảng sợ nhảy dựng. Tuy rằng bọn họ cũng đều nhận thức hắn, đồng thời

cũng biết hẳn là bạn của Đàm Thanh, thế nhưng bọn họ càng biết, đã từng có mấy tên đui mù, ngay trước mặt Đàm Thanh nói ra những lời tương tự như vậy, đối lấy kết quả cũng thật thê thảm.

“Trương tiên sinh chỉ sợ phải ném khổ đầu...” Vài viên hình cảnh liếc mắt nhìn nhau, đều trong ánh mắt đối phương nhìn thấy được ý tứ tương đồng. Đồng thời bọn họ cũng không hẹn cùng làm tốt chuẩn bị, một khi Trương Văn Trọng bị Đàm Thanh đá xuống xe, bọn họ có thể đứng lúc giúp đỡ. Dù sao Trương Văn Trọng không chỉ là y học gia nổi danh trong ngoài nước, đồng thời còn là bạn của họ. Nếu như thấy chết mà không cứu, thế nào cũng không thể nói nổi a?

Thế nhưng sự tình phát triển lại vượt ngoài dự liệu của họ. Đàm Thanh không những không tức giận, càng không đá hẳn xuống xe máy, trái lại còn quay đầu hờn giận liếc mắt bất mãn nói: “Trương ca, nghe lời anh nói, lẽ nào trong mắt của anh tôi luôn là người hay phạm sai lầm sao?”

Trương Văn Trọng còn đỡ, mấy hình cảnh ngày thường hay bị Đàm Thanh quát nạt cũng bị biểu tình và phản ứng của nàng làm chết khiếp. Có một người trong đó, thậm chí run cả tay lái, suýt chút đâm vào một xe khác. Bọn họ phản ứng mạnh như vậy, cũng rất bình thường. Dù sao Đàm Thanh vốn nổi danh là nữ bạo long trong hệ thống cảnh sát Ung Thành thậm chí cả tỉnh Thiên Nam.

Một “sinh vật tiền sử” đáng sợ như vậy không ngờ lại toát ra dáng dấp nữ nhân e thẹn, mấy người lập tức bị hách choáng váng: “Điều...điều này sao có thể? Đàm đội thế nào lại có thể làm nũng? Đây là ảo giác! Không sai, đây nhất định là ảo giác!”

“Thượng đế, Phật tổ, đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì? Đàm đội là nữ bạo long, thế nào lại có một mặt nữ tính hóa đến như vậy? Lẽ nào đây là điềm báo xảy ra tận thế hay sao?”

“Lẽ nào Đàm đội trúng tà phải không? Bằng không sao đột nhiên thay đổi thành người khác như thế?”

Hoàn hảo những lời này đều lằm bằm trong lòng bọn họ, cũng không có nói ra miệng. Bằng không chỉ sợ Đàm Thanh thật sự biến thành nữ bạo long, đánh cho bọn họ một phen tơi tả...

Đàm Thanh cũng không biết thủ hạ đang suy nghĩ gì, sau khi hờn dỗi oán giận một câu, nàng liền đem chuyện xảy ra phía trước nói cho Trương Văn Trọng: “Chúng tôi nhận được báo nguy, nói có một tên đột nhiên cầm dao chạy vào trung tâm Liên Hoa, sau khi chém bị thương vài người, lại bắt cóc con tin xuất hiện trên đường cái. Cho nên những con đường đến trung tâm Liên Hoa đều đã bị kẹt cứng...”

Trương Văn Trọng thật không ngờ phía trước lại phát sinh loại chuyện này, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Người kia vì sao lại làm vậy? Thất bại tình cảm? Trả thù xã hội?”

Đàm Thanh lắc đầu hồi đáp: “Bây giờ còn nói không rõ ràng, tất cả chỉ chờ chúng ta tới hiện trường mới biết được.”

Một đường chạy nhanh như điện chớp, rất nhanh đã đến hiện trường phát sinh vụ án. Chung quanh trung tâm Liên Hoa, sớm đã được kéo cảnh giới tuyến, nghiêm cấm dân chúng đến gần, để tránh việc tạo thành kích thích tinh thần cho hung thủ, do đó dẫn phát ra hậu quả nghiêm trọng.

“Tình huống thế nào?” Sau khi dừng xe, Đàm Thanh lập tức dẫn đầu chạy tới.

“Tình huống không tốt lắm.” Người kia biểu tình nghiêm túc hồi đáp: “Tuy rằng hung thủ chỉ một người cầm một dao, nhưng hình như là một người tập võ, thân thủ miễn tiện, xuất thủ quả đoán tàn nhẫn. Hiện tại hẳn đã bắt cóc mười nhân viên công tác trong trung tâm Liên Hoa cùng ba người qua đường, mà trên người con tin đều có vết thương, trong đó có hai người thương thế tương đối nặng, theo nhân viên y tế tại hiện trường phán đoán, tùy thời đều có khả năng nguy hiểm sinh mạng!”

Tuy rằng đã sớm ngờ tình huống nơi đây không tốt, thế nhưng khi nghe được hồi báo, vùng lông mày của Đàm Thanh cau chặt lại. Sau thoáng trầm ngâm, nàng lại hỏi: “Chuyên gia đàm phán đâu? Có đi tới nói chuyện, xem thử có thể để hung thủ thả hai con tin thương thế nặng hay không?”

Người kia thở dài, hồi đáp: “Nói qua rồi, thế nhưng tên hung thủ căn bản không thèm nhìn chuyên gia đàm phán, vô luận chuyên gia nói thế nào, hẳn vẫn không nghe, cũng không nói điều kiện gì. Đồng thời người của chúng ta một khi có ý đồ tới gần, người kia sẽ không chút do dự hướng con tin động thủ.”

Vùng lông mày Đàm Thanh cau càng chặt hơn, lại hỏi: “Tay súng bắn tĩa đâu? Có thể nghĩ biện pháp đánh gục tên hung thủ?”

Người nọ lại đáp: “Tên kia phi thường giỏi hoạt, đem đầu giấu bên trong con tin, tay súng bắn tĩa không nắm chắc ở tình huống không tổn thương con tin mà đánh gục được hắn.”

“Đây thật đúng là phiền phức...” Đàm Thanh cau mày nói, từ vị trí của nàng tuy có thể nhìn thấy hung thủ, nhưng đúng như lời viên cảnh sát, hung thủ thật giỏi hoạt, mượn địa hình và con tin ngăn chặn toàn bộ phương vị ngắm bắn.

Ngay lúc này Lý Triều Dương cũng đã vội vã chạy tới. Vừa nhìn thấy Đàm Thanh liền hỏi ngay tình huống hiện trường. Đàm Thanh vội đem chuyện mình vừa nghe được hướng Lý Triều Dương thuật lại một lần, lại đem mấy viên cảnh sát kinh nghiệm phong phú triệu tới, ghé vào nhau thương nghị đối sách.

Chỉ tiếc một phen thương nghị xuống tới, bọn họ không có đối sách nào, trái lại vùng lông mày càng cau chặt lại.

Tên hung thủ thật sự quá giỏi hoạt, muốn không làm tổn thương con tin mà bắt hay đánh gục hắn, hầu như không có khả năng. Mà đi qua thủ đoạn đàm phán để hắn lộ ra kẽ hở, cũng không có khả năng lớn theo tình huống hiện tại.

Đối mặt với loại tội phạm này, thật làm kẻ khác vương tay chân!

“Đến tột cùng nên làm gì mới tốt?”

Nghi vấn như nhau hiện tại đang tràn đầy trong lòng mọi người, quả nhiên làm bọn họ đầu đầu không ngớt.

Ngay khi nhóm người Đàm Thanh đang thương nghị làm sao đối phó tên hung thủ, Trương Văn Trọng bị bọn họ lãng quên, đang híp mắt quan sát tên hung thủ giấu sau những con tin.

Ngay từ lúc đầu nhìn thấy tên hung thủ, hắn đã nhạy cảm nhìn thấy một lũ yêu khí tà ác tiềm tàng trong cơ thể tên kia. Nói cách khác, tên hung thủ dù không phải là yêu ma, nhưng lại bị yêu ma đầu độc. Chỉ là không biết vì sao hắn lại giống trống khua chiêng ở trong thành thị bất cóc đã thương người.

Rất nhanh, hắn đã phát hiện một chuyện không tầm thường, thậm chí có thể xưng là cử động “quỷ dị” – con tin hắn kèm cũng không dừng một chỗ, mà lại di động liên tục. Chỉ là khi hắn di động, con đường di chuyển cùng con tin yểm hộ, làm những tay súng bắn tĩa vốn không dám nổ súng.

Đương nhiên hắn cũng không phải vì chuyện này mà kinh ngạc. Làm hắn kinh ngạc, là từng bãi vết máu lưu lại trên mặt đất. Mặc dù trong mắt đại bộ phận dân chúng, vết máu kia rất lộn xộn, không có ý nghĩa. Nhưng trong mắt hắn, vị trí từng vết máu, rõ ràng là có ý làm ra, trải qua thiết kế tỉ mỉ, hắn cau mày bước tới.

Một người dẫn đầu mở miệng nhìn Trương Văn Trọng quát lớn: “Anh là ai? Anh muốn làm gì? Trở về! Nhanh trở về cho tôi!”

“Chuyện này giao cho tôi đi làm.” Hắn quay đầu không nhìn vị cục phó, chỉ nhìn Đàm Thanh nói: “Tin tưởng tôi!”

“Tin tưởng anh? Dựa vào cái gì để chúng tôi tin tưởng anh? Anh cho anh là ai? Siêu nhân sao?” Vị phó cục không nhận ra hắn nghiêng răng nghiêng lợi hét lên, hận không lập tức xông lên túm hắn quay trở về.

Đàm Thanh đưa tay ngăn cản hắn, nói: “Để anh ấy đi thôi, có thể anh ấy thực sự cứu được con tin.”

“Có thể?” Cục phó kia cười nhạt: “Đám đội, người sinh anh hùng ngu ngốc này là người của cô sao? Nếu như xảy ra vấn đề, do đội của cô gánh trách nhiệm! Tôi xem các người làm sao gánh nổi!”

“Anh ấy không phải người của chúng tôi.” Thấy viên cục phó vô lễ với Trương Văn Trọng, Đàm Thanh cũng có chút giận nói: “Mặt khác tôi muốn nói cho ông, anh không phải là tên ngu ngốc gì, anh ấy là Trương Văn Trọng, là y học gia nổi danh, có quân hàm thiếu tướng, đồng thời còn là bạn của chúng tôi! Những đại án trước kia đều do anh ấy trợ giúp phá án. Có thể những vụ án ông đã phá gom lại cùng một chỗ còn không bằng anh ấy đâu.”

607. Chương 632: Bốn Người Béo Hòa Thượng Trở Về

Vị cục phó bị lời nói của Đàm Thanh làm sắc mặt lúc xanh lúc trắng, giống như sắc mặt khi học hí kịch diễn xuất.

Nếu không bởi vì hắn nghe nói qua “hung danh” của Đàm Thanh, nếu không bởi vì hắn đánh không lại Đàm Thanh, chỉ sợ hắn đã sớm nổ bạo.

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ đành đưa mắt nhìn về phía Lý Triều Dương, cầu viện nói: “Lão Lý, tiểu Đàm cùng tiểu tử kia hồ đồ thì cũng thôi, sao anh không ngăn lại? Nếu như xảy ra vấn đề, ai tới gánh chịu trách nhiệm này?”

Làm cho hắn thật không ngờ chính là Lý Triều Dương chẳng những không trách cứ Đàm Thanh, cũng không ngăn lại tên tiểu tử không biết tốt xấu kia, lại lạnh lùng quét mắt nhìn hắn, bất mãn hừ một tiếng, nói: “Nghiêm cục phó, đừng lo lắng, nếu như thật sự xảy ra vấn đề gì, trách nhiệm do tôi gánh chịu, tuyệt đối sẽ không liên lụy đến con đường làm quan của ông.”

Nghiêm cục phó cũng không nghĩ tới lời nói của Lý Triều Dương cũng mùi thuốc súng mười phần, không khỏi nhú mày nói: “Anh...”

Lý Triều Dương cũng không cho hắn cơ hội nói chuyện, giành trước nói: “Nghiêm cục phó, ông vừa mới đến, cho nên không biết sự lợi hại của Trương tiên sinh, phải biết rằng, ngày trước ba người Tiêu Hà phạm nhiều án mạng bị truy nã trong phạm vi toàn quốc, do chính một mình hắn bắt được! Không chỉ như vậy, hắn còn am hiểu thuật thôi miên, năng lực công tâm so với chuyên gia đàm phán không biết lợi hại hơn bao nhiêu lần. Do hắn ra tay, xác suất thành công khi giải cứu con tin chỉ ít ngoài sáu thành...”

Nói đến đây, hơi khựng lại, trên dưới quan sát Nghiêm phó cục một phen, mới tiếp tục nói: “Nếu như Nghiêm cục phó có biện pháp khác càng thỏa đáng, tôi sẽ gọi Trương tiên sinh trở về. Nếu như không, không ngại để hắn thử xem. Những con tin kia, nhất là hai con tin bị trọng thương, không còn bao nhiêu thời gian để lãng phí được nữa!”

Nghiêm cục phó bị hai người nói làm vô cùng tức giận, nhưng không dám hướng bọn họ phát hỏa, chỉ đành nghiêng răng nghiêng lợi ném một câu: “Sự tình hôm nay tôi sẽ viết báo cáo, hai người tốt nhất nên cầu khẩn tên tiểu tử này thực sự có thể thuận lợi cứu ra con tin, nếu như xảy ra vấn đề gì, đừng mơ tưởng tôi sẽ gánh cùng mấy người!”

“Ông còn không có tư cách để gánh chuyện này.” Đàm Thanh lầm bầm nói.

Lý Triều Dương tức giận trừng mắt nhìn nàng, cười khổ nói: “Được rồi tiểu Đàm, cô im lặng đi, nào có ai nói chuyện với lãnh đạo như thế?”

Đàm Thanh lại dùng ánh mắt chẳng đáng quét nhìn Nghiêm cục phó, theo lời ngậm miệng lại, ngược lại quan tâm cử động của Trương Văn Trọng, trong lòng âm thầm cầu khẩn: “Trương ca, anh nhất định phải thành công nghĩ cách cứu viện con tin đi ra a!”

Cùng lúc đó, Trương Văn Trọng đã đi tới vị trí cách hung thủ mười thước, ở vị trí này, hắn dùng Quan Khí Bát Pháp ở ngay huyệt Mi Tâm hung thủ phát hiện ra một con yêu linh.

Gọi là yêu linh, chính là linh hồn của yêu ma sau khi bỏ qua thân thể. Cũng như linh hồn hay nguyên thần khi người tu chân nhân loại bình giải.

Không hề nghi ngờ, con yêu linh kia, đầu độc điều khiển người này, khiến cho hắn trở thành một hung thủ giảo hoạt tàn nhẫn.

Thấy Trương Văn Trọng từng bước tới gần, hung thủ ẩn thân trong nhóm con tin lập tức vung lên cây dao sáng loáng trong tay không chút do dự hướng nữ sĩ mặc trang phục công sở chém tới.

Trước đó cảnh sát cùng chuyên gia đàm phán cũng từng ném thủ tới gần hắn, nhưng do hắn không chút do dự dả thương con tin nên đành bị ép lui xuống. Thế nhưng hiện tại hắn đối mặt cũng không phải chuyên gia đàm phán, mà là Trương Văn Trọng.

Ngay khi hấn vừa vung dao lên, vùng lông mày Trương Văn Trọng chợt nhướng lên, lớn tiếng quát: “Dừng tay!”

Nhìn thấy một màn này, Nghiêm cực phó cười nhạt lên, châm chọc nói: “Ngu ngốc, nếu như kêu gọi đầu hàng hữu dụng, còn tới phiên hấn kêu sao?”

Nhưng một màn kế tiếp cũng làm Nghiêm cực phó mở rộng tầm mắt.

Hung thủ vung con dao định chém người, không ngờ thật sự ngừng phất động tác.

“Đây...đây là có chuyện gì?” Nghiêm cực phó kinh ngạc mở to miệng, hấn vẫn nhớ kỹ, vừa rồi tên hung thủ này không hề chịu thỏa hiệp, nói gì cũng không nghe vào, thế nào hiện tại lại đột nhiên chuyển biến thái độ?

Nghiêm cực phó tự nhiên sẽ không biết, vừa rồi Trương Văn Trọng không chỉ quát lên đơn giản như vậy. Ngay khi hấn nhướng mày, liền có một đạo linh lực tinh thuần từ trong hai mắt hấn bắn ra, chiếu vào trong mi tâm hung thủ, đem con yêu linh phong ấn vậy khốn. Cùng lúc đó, trong hai chữ quát to của hấn, càng ẩn chứa lực lượng thần kỳ của Chúc Do Thuật. Hai bút cùng vẽ, mới làm động tác của hung thủ dừng lại, đồng thời cũng lần đầu tiên làm cho hấn bại lộ trong tầm nhìn của tay súng bắn tỉa.

Sau khi nghe bên bắn tỉa truyền lại tin tức, Nghiêm cực phó không chút do dự mệnh lệnh: “Nổ súng!” So sánh với Trương Văn Trọng, hấn càng thêm nguyên ý tin tưởng tay súng bắn tỉa.

Ngay khi Nghiêm cực phó vừa hạ mệnh lệnh, Trương Văn Trọng cao giọng quát bảo ngưng lại: “Không thể nổ súng!”

Nhưng câu quát của hấn đã chậm, hơn nữa tay súng bắn tỉa ẩn nấp cũng không nghe theo mệnh lệnh của hấn, cho nên ngay khi hấn mới quát lên, “phanh” một tiếng, tiếng súng liền vang lên. Ngay sau đó một đoàn huyết hoa đỏ bừng từ đầu hung thủ vấy ra.

Ngay lúc tiếng súng vừa vang lên, những con tin bị bắt cóc, trong tiếng thét chói tai cùng tiếng la hét, thất kinh hướng xung quanh chạy trốn.

“Đẹp!” Nghiêm cực phó quá đỗi vui mừng, còn suýt chút vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

“Chết tiệt.” So sánh với vẻ hưng phấn kích động của Nghiêm cực phó, sắc mặt Trương Văn Trọng trong nháy mắt sầm xuống. Cùng lúc đó, hai chân hấn bắn khỏi mặt đất, cả người giống như một viên đạn pháo, lao tới chỗ hung thủ vừa bị bắn vỡ đầu.

Phản ứng đột ngột này của hấn làm Nghiêm cực phó không khỏi ngẩn người, rất nhanh hấn liền thấy được một chuyện khiến hấn thiếu chút nữa trợn trừng rơi cả tròng mắt.

Tên hung thủ rõ ràng đã bị bắn vỡ đầu cũng không ngã xuống, thân thể lay động vài cái, không ngờ dùng một tay lôi một con tin bị thương ở chân túm trở về, vung lên con dao trong tay định đâm thẳng vào cổ nàng.

“Người này là người sao? Đầu trúng đạn lại không chết?” Nghiêm cực phó sợ đến suýt chút ngã ngồi trên mặt đất, cầm lấy bộ đàm quát: “Tiếp tục nổ súng...”

Không đợi tay súng bắn tỉa tiếp tục nổ súng, Trương Văn Trọng cũng đã vọt tới trước mặt hung thủ.

Một phát súng vừa rồi, không chỉ giết chết hung thủ, đồng thời còn giúp con yêu linh bị linh lực của Trương Văn Trọng vây khốn đột phá vòng vây, lại thành công nắm giữ thân thể không có sinh mạng và linh hồn kia, làm cho hấn không thẹn là một “cái xác không hồn”.

Mất thấy con dao sáng loáng sẽ chém vào trên cổ nạn nhân, Trương Văn Trọng không chút do dự vươn tay trái thay con tin chặn lại một dao kia. Cũng may là hấn tu luyện Y Giám Tâm Kinh, thân thể đã sớm được rèn đúc cứng như sắt thép, bằng không dù hấn có tu vi Hóa Thần kỳ, một dao kia cũng sẽ chém bị thương tay trái của hấn.

Ngay khi đưa tay trái ngăn dao, tay phải hấn lộ ra, năm ngón tay tạo thành trảo hung hăng chộp lên mặt hung thủ, chân phải đá lên, đem thủ cấp hung thủ đá vỡ tung, làm con tin đang kinh hách quá độ thét lên chói tai bỏ chạy.

Yêu linh hiển nhiên cũng không cam tâm bị hấn chế phục như vậy, ngay khi hấn định phóng xuất ra linh lực gạt bỏ yêu linh, nó đột nhiên bỏ qua cổ thân thể, hóa thành một đạo khói đen, dùng tốc độ cực nhanh cấp tốc chui vào thân thể của một con tin bị thương nặng không thể bỏ chạy.

Ngay trong nháy mắt, yêu linh đã khống chế thân thể kia, bật dậy khỏi mặt đất, dùng tốc độ chạy trăm thước nước rút bỏ chạy.

“Người này không phải bị thương nặng sao? Thế nào đột nhiên lại nhảy dựng lên? Còn chạy trốn nhanh như vậy?” Người nhìn thấy một màn này, tất cả đều tròn tròn mắt.

Tốc độ của yêu linh cực nhanh, nhân loại bình thường căn bản không nhìn thấy, chỉ có Đàm Thanh từng tu luyện qua võ thuật mới thấy được một đạo khói đen hiện lên, nhưng bởi vì tốc độ quá nhanh, nàng cũng không biết chính xác có phải mình bị hoa mắt nhìn lầm hay không. Cho nên ngoại trừ Trương Văn Trọng, cũng sẽ không có ai biết, con tin nguyên bản đã trọng thương ngã xuống vì sao lại đột nhiên nhảy dựng lên.

Trương Văn Trọng không có một tia do dự, lập tức bỏ qua thi thể không có sinh mạng, ngược lại đánh về phía con tin đang bị yêu linh khống chế.

Lúc này đây hấn đã có sẵn chuẩn bị, cũng không cho yêu linh cơ hội đào tẩu, thành công đem nó gạt bỏ.

Kỳ thực hấn rất muốn bắt sống yêu linh kia, để thu được ít tình báo hữu dụng, nhưng từ khi Nghiêm cực phó hạ mệnh lệnh nổ súng, muốn bắt sống yêu linh càng trở nên phiền phức. Để không cho yêu linh gây tai họa cho càng nhiều người, hấn chỉ đành đem nó gạt bỏ.

Đã không có yêu linh khống chế, con tin thương thế khá nặng kia cũng không còn lực lượng đứng thẳng, thoáng chốc yếu đuối ngã quỵ trên mặt đất.

Những biến cố liên tiếp trong thời gian ngắn đã làm mọi người tại hiện trường đều ngây dại.

Qua vài phút, Nghiêm cực phó hồi phục lại tinh thần, lập tức chỉ tay về hướng hấn, lớn tiếng kêu la: “Anh...anh dám thương tổn con tin?”

Ngay lúc này một thanh âm lạnh lùng vang lên bên tai hấn: “Ông nói sai rồi, hấn cũng không phải thương tổn con tin mà là đang cứu vớt họ. Còn ông đứng là ngu ngốc, không quan tâm chuyện gì đã hạ mệnh lệnh nổ súng, thiếu chút nữa đã gây thành hậu quả khó có thể thu thập...”

Nghiêm cực phó quay đầu vừa nhìn, người vừa nói mặc tăng bào, ở bên người hấn còn có một nam tử cao gầy mặc tây trang, cùng một nữ tử mang kính mắt và một cô bé khả ái.

Tổ hợp kỳ quái trước mắt làm hấn không khỏi ngẩn người, cau mày chất vấn: “Các người là người nào? Thế nào chạy tới chỗ này?”

“Đây là giấy chứng nhận của tôi, ông tự xem đi.” Béo hòa thượng cũng không khách khí với hấn, đưa tay đem giấy chứng nhận đưa ra, sau đó bốn người đi tới bên cạnh Trương Văn Trọng, cùng kêu lên: “Trương tổ phó, chúng tôi đã trở về.”

608. Chương 633: Thương Thế Trầm Trọng Ngụy Hiểm, Sinh Tử Một Đường

Lúc béo hòa thượng vừa xuất hiện, Trương Văn Trọng đã phát hiện thân ảnh của bọn họ. Lúc này thấy bốn người đi tới bên cạnh, không khỏi mỉm cười nói đùa: “Bốn người rốt cục đã trở về, tôi còn nghĩ bốn người đã biến thành thực vật trong bụng cá, táng thân trong bụng cá tại Vịnh Ả Rập rồi chứ.”

Bốn người béo hòa thượng nhìn nhau cười, lập tức thần thái chăm chú hỏi đáp: “Tất cả đều nhờ phúc của Trương tổ phó, chúng tôi mới không biến thành thực vật trong bụng cá. Lại nói, chúng tôi còn phải cảm tạ ân cứu mạng của anh.”

Lời của bốn người cũng không phải lời khách sáo, mà nói tình hình thực tế. Ngày trước nếu không phải hấn hạ thấp giá bán một nhóm Tị Độc Đan cho Đặc Cần tổ, chỉ sợ những người đến Vịnh Ả Rập chấp hành nhiệm vụ như họ, đã sớm độc phát thân vong, chết nơi tha hương. Cho nên đối với hấn, những thành viên tham gia hành trình nhiệm vụ tại Vịnh Ả Rập đều là cảm kích.

Hắn nói: “Cảm kích thì không cần nói, sau đó tôi có vấn đề muốn hỏi các vị, chỉ hi vọng các vị nói lời thật là được.”

Bốn người liếc mắt nhìn nhau, lập tức cùng gật đầu đáp: “Không thành vấn đề, chỉ cần là chúng tôi biết, tuyệt đối sẽ không giấu diếm hay nói dối với anh.”

Hắn gật đầu, không để ý tới bốn người, tiếp tục kiểm tra thương thế cho hai người bị thương nặng nằm trên mặt đất.

Hai người bị thương nặng là một nam một nữ, nữ khoảng hai mươi tuổi, đã không còn khí lực để rên rỉ.

Thương thế của nữ nhân nằm bên ngực trái, máu tươi từ vết thương tuôn ra đã sớm nhuộm đầm chiếc áo sơ mi màu trắng của nàng, tay nàng ôm chặt vết thương, muốn dùng phương pháp này ngăn chặn máu chảy, chỉ tiếc hành động của nàng cũng không khởi lên bao nhiêu tác dụng.

Bởi vì mất máu quá nhiều, sắc mặt của nữ tử tái nhợt như tờ giấy trắng, không có nửa điểm huyết sắc. Không chỉ có sắc mặt, mồ hôi lạnh càng nhễ nhại, làm nhiệt độ cơ thể nàng giảm xuống cực nhanh, sờ vào cho người ta cảm giác lạnh giá.

Trước đó hung thủ chém nàng một dao, không chỉ chém đứt hai xương sườn nơi ngực trái, còn làm bị thương lá phổi, tạo thành sự khó thở, huyết áp giảm mạnh nguy hiểm tính mạng.

Từ tình huống hiện tại mà xem, thương thế của nàng rất nghiêm trọng, nếu như không kịp thời cấp cứu, không được bao lâu bởi vì thiếu máu cùng dưỡng khí mà chết.

Thương thế của nam nhân vốn là một bảo an cũng không được lạc quan.

Một vết dao thật sâu chém vào chân trái của nam nhân, cắt đứt toàn bộ động mạch, tĩnh mạch trên chân hắn, máu tươi trào ra như suối, máu trào ra từ vết thương nhiễm đỏ cả người hắn, đồng thời biến thành một vũng máu dày đặc trên mặt đất.

Nhờ có vị bảo an này còn hiểu được chút tri thức cấp cứu, đã sớm dùng hai tay bóp chặt chân, lúc này làm giảm bớt tốc độ máu chảy. Bằng không chỉ sợ không đợi được Trương Văn Trọng đến cứu viện, hắn cũng bởi vì mất máu quá độ mà chết.

Nhưng mặc dù áp dụng thi thuật cấp cứu, nhưng máu chảy quá nhiều, dù sao thụ thương ngay động mạch chủ. Nếu như không cấp cứu kịp thời, dù có thể bảo trụ tính mạng, chân trái cũng sẽ bị phế bỏ.

Huống chi hai tay hắn bảo trì một tư thế trong thời gian thật dài đã rất mỏi. Hai tay không ngừng run lên, lực lượng bóp chặt nơi chân cũng đã từ từ yếu bớt.

“Tôi...tôi sẽ không chết chứ?” Nữ nhân đưa đôi mắt trông mong nhìn Trương Văn Trọng, dùng hết khí lực còn sót lại trong thân thể với thanh âm cực kỳ yếu ớt nói ra một câu như vậy.

Nam nhân tuy rằng không mở miệng nói, nhưng cũng dùng đôi mắt cầu sống nhìn thẳng hắn.

“Yên tâm đi, chỉ cần có tôi ở đây, dù Diêm La Vương cũng không thể lấy đi tính mạng hai người!” Trong thanh âm của hắn ẩn chứa lực lượng thần kỳ của Chúc Do Thuật, làm hai người nhất thời như bị lây nhiễm, sự tuyệt vọng và sợ hãi trong nội tâm trong nháy mắt biến mất hoàn toàn, chỉ còn lại ý chí cầu sinh mãnh liệt.

Đối với tâm tình biến hóa của hai người, hắn rất thỏa mãn. Từ góc độ nào đó mà nói, tâm lý trạng huống của một người, sẽ ảnh hưởng đến thương thế trong cơ thể có chuyển biến xấu hay không, nếu như tâm lý nạn nhân vẫn bị tuyệt vọng và sợ hãi, như vậy dù hắn có khả năng thông thiên, cũng không thể chữa tốt cho hai người. Nhưng nếu trong lòng họ tràn ngập sự cầu sống, dù thương thế nghiêm trọng ra sao cũng có khả năng chữa khỏi.

Đương nhiên, thương thế hai người rất nặng, tâm lý chỉ có tác dụng phụ trợ. Muốn cứu trị bọn họ, nhất định phải nhanh chóng đưa họ đến bệnh viện tiếp thu giải phẫu!

Nhưng trước khi giải phẫu, còn có chuyện càng trọng yếu cần làm – cầm máu!

Nếu như không thể mau chóng cầm máu, chỉ sợ hai người còn chưa lên bàn giải phẫu, đã vì mất máu quá độ mà chết.

Ngay khi hắn đang kiểm tra cho hai người, nhân viên y tế cũng đã khiêng cáng cứu thương cùng bình oxy chạy tới.

“Trong xe có máu dự trữ không? Lập tức truyền cho họ.” Hắn cũng không quay đầu lại mệnh lệnh nói, đồng thời nhân không ai chú ý, lấy ba mươi sáu lô châm ra.

Ba mươi sáu lô châm, không chỉ là pháp bảo chế dịch rất tốt, còn là khí cụ cứu mạng người rất tốt.

Thừa dịp nhân viên y tế truyền máu cho hai người, hắn cũng không lãng phí thời gian, vận châm vùng hai tay như bay, tay trái đem một lô châm đâm vào huyết Thiên Đỉnh, Thủy Đột, Văn Môn, Toàn Cơ gần cạnh vết thương, tay phải đâm vào Túc Ngũ Lý, Kì Môn, Phù Thỏ, Âm Bao mấy huyết vị, đồng thời dùng thủ pháp kích thích bằng sức mạnh, kết hợp điện lực mạnh mẽ ẩn chứa trong lô châm, làm những cơ thịt quanh vết thương cương cứng lên, áp bách huyết quản đứt vỡ, đạt được hiệu quả cầm máu. Nhân viên y tế đang cố gắng cầm máu cho hai người, đột nhiên nhìn thấy máu như dừng chảy, không khỏi ngầy người ngẩn ngơ, kinh ngạc nói: “Châm cứu...cũng có thể cầm máu sao?”

Nếu như ở lúc bình thường có thể hắn sẽ giảng giải cho họ làm sao cầm máu, cùng phương pháp thực hành cụ thể. Thế nhưng hiện tại thương thế của nạn nhân không cho phép làm lỡ thời gian. Cho nên hắn cũng không giảng giải, chỉ phân phó: “Lập tức đưa hai người lên xe cấp cứu, đưa đến bệnh viện gần nhất.”

Nhân viên y tế trong Ung Thành đại khái đều nhận thức hắn, vì vậy đối với mệnh lệnh của hắn cũng không ai dị nghị, đều nghe lời làm theo, cẩn thận đưa hai người bị thương lên xe cấp cứu.

Hắn cũng bước nhanh lên xe cứu thương.

Trước khi lên xe, đột nhiên hắn nhớ ra một việc, vội vã gọi lại Đàm Thanh, đưa chìa khóa ném cho nàng nói: “Tiểu Đàm, tôi đến bệnh viện cấp cứu cho hai nạn nhân. Ấc, đây là chìa khóa xe của tôi, cô gọi người lái xe dời đi, kéo làm bể tắc giao thông.”

Đàm Thanh cũng là một người biết nặng nhẹ, cũng không nói thêm điều gì, chỉ gật đầu, hắn lại đưa ánh mắt nhìn bốn người béo hòa thượng.

Không đợi hắn mở miệng nói, béo hòa thượng giành nói trước: “Trương tổ phó, cứu người quan trọng hơn, chờ sau khi xử lý chuyện bên này, chúng tôi sẽ đến tìm anh.”

“Tốt.” Hắn gật đầu, không nhiều lời vô ích, cùng mấy nhân viên y tế leo lên xe cấp cứu.

Bật còi cứu thương, xe cấp cứu lập tức nhanh chóng rời đi nơi này, dựa theo lời phân phó của hắn nhanh như chớp chạy về bệnh viện gần nhất.

Bệnh viện gần nơi này nhất chính là bệnh viện nhân dân số ba trong Ung Thành. Khi xe cứu thương đến nơi, nhân viên khoa cấp cứu cũng đã chờ đón sẵn sàng.

“Bác sĩ Trương, anh cũng tới?” Nhìn thấy hắn nhảy xuống xe, trên mặt chủ nhiệm Hứa Ngụy của phòng cấp cứu nhất thời hiện lên sắc mặt vui mừng. Nhưng lúc này hắn cũng không lãng phí thời gian hàn huyên khách sáo, mà sau khi giã đơn bắt tay, thẳng nhập chính đề: “Hai người bị thương tình huống ra sao?”

Trên đường đưa hai người bị thương vào phòng giải phẫu, hắn đơn giản tóm tắt nói lại thương thế của họ một phen.

“Thương thế của họ rất nghiêm trọng...” Hứa Ngụy nhíu mày hỏi: “Cần triệu tập bác sĩ hội chẩn khẩn cấp cho họ không?”

“Không còn thời gian nữa.” Hắn lắc đầu nói: “Phải mau chóng tiến hành giải phẫu.”

Hứa Ngụy cũng không do dự, lúc này tỏ thái độ: “Phòng giải phẫu đã sớm chuẩn bị xong, nếu như còn cần gì khác, bác sĩ Trương cứ nói.”

Hắn cũng không khách khí, nói thẳng: “Yêu cầu khác không có, tôi chỉ cần một trợ thủ kinh nghiệm phong phú.”

609. Chương 634: Y Thuật, Nghệ Thuật

Trương Văn Trọng vốn muốn tiến hành khâu lại vết thương nơi động mạch và tĩnh mạch của viên bảo an, thế nhưng khi hắn vạch miệng vết thương ra, thanh lý sạch sẽ máu tươi, mới phát hiện tình huống hao tổn động mạch của viên bảo an rất nghiêm trọng, phương thức khâu lại huyết quản bình thường căn bản không thể sử dụng.

Nhưng hắn cũng không bị vấn đề này làm khó khăn, hắn lập tức làm ra quyết định thay đổi phương án giải phẫu, dự định dùng phương pháp nhỏ trồng tĩnh mạch để chữa trị đoạn động mạch bị hao tổn.

Chữa trị sự tổn hại động mạch thông thường chọn tĩnh mạch ngay trên chân đó, nhưng bởi vì tĩnh mạch cũng bị chém đứt, cho nên đành lui cầu cách thứ hai, nhỏ trồng tĩnh mạch nơi đùi phải để chữa trị động mạch bị hao tổn bên chân trái.

Hắn làm xong quyết định, không có chút do dự, lập tức lấy dao phẫu thuật rạch một đường bên đùi phải viên bảo an, để tĩnh mạch rõ ràng bại lộ ra trước mắt hắn.

Lập tức hắn dùng tài nghệ giải phẫu tinh chuẩn lại cực nhanh, hoàn toàn chia lìa tĩnh mạch, cắt đứt những nhánh nhỏ, lại lấy ra một đoạn tĩnh mạch, bỏ vào heparin 0,1% nước muối ở phía sau. Cuối cùng lại dùng thủ pháp nhanh tới mức kẻ khác không thể nhìn thấy, khâu lại chỗ tĩnh mạch bị đứt.

Quá trình này, hắn không chỉ hoàn thành lưu sướng mau lẹ, đồng thời còn hoàn thành tương đương hoàn mỹ, thế cho nên làm mọi người trong phòng giải phẫu đều nhìn đến choáng váng.

Những người này đều là tay già đời hành nghề nhiều năm, tham dự không ít cuộc giải phẫu, kinh nghiệm và ánh mắt có thể nói rất cao. Thế nhưng họ chưa từng gặp qua có ai trong thời gian ngắn như vậy lại hoàn mỹ khâu vá tĩnh mạch cực nhanh đến như thế!

Những hộ sĩ khiếp sợ, cũng còn chưa kết thúc, bởi vì y thuật thần hồ kỳ kỳ của hắn cũng chỉ mới mở màn biểu diễn.

Sau khi khâu xong tĩnh mạch, hắn lập tức đem đoạn tĩnh mạch mới cắt lật ngược, tránh việc trở ngại máu lưu thông, sau đó lại xác định chỗ huyết quản cần khâu lại, đem đoạn tĩnh mạch liên tiếp khâu lại cùng chỗ động mạch bị đứt.

Quá trình giải phẫu này, hắn hoàn thành còn nhanh hơn cả lúc cắt tĩnh mạch.

Những hộ sĩ đã hoàn toàn không tin được, họ chưa từng nghĩ tới, ai có thể làm ra được trình độ nhanh, chuẩn, ổn giống như hắn.

Theo các nàng xem ra, kỹ xảo giải phẫu của hắn, đã đạt tới cao độ của nghệ thuật.

Đối với những người tận mắt chứng kiến cuộc giải phẫu này, hắn đang soạn nhạc, diễn tấu một khúc hát về sinh mạng!

Không đợi bọn họ tỉnh táo lại từ trong nỗi khiếp sợ, hắn đã ném dao phẫu thuật vào khay, xoay người đi tới bàn giải phẫu bên cạnh, đối với Hứa Ngụy đang thanh lý những máu ứ trên ngực nữ tử nói: “Để cho tôi.”

Hứa Ngụy ngẩng đầu nhìn hắn, sửng sốt vài giây, há to miệng không thể tin được hỏi: “Cuộc giải phẫu kia...đã hoàn thành rồi sao?”

Hắn vùi đầu thanh lý máu bầm trong ngực nữ tử, cũng không ngẩng đầu lên hồi đáp: “Còn chưa khâu lại vết thương, giao cho anh tới hoàn thành, không thành vấn đề chứ?”

“Không...không thành vấn đề.” Hứa Ngụy hồi đáp, hắn tốt xấu cũng là chủ nhiệm khoa cấp cứu, nếu như ngay cả chuyện khâu lại vết thương cũng là vấn đề, đúng là cười chết người đi được.

Đối với việc hắn hoàn thành cuộc giải phẫu trong thời gian ngắn như vậy, Hứa Ngụy vừa khiếp sợ vừa hoài nghi. Bởi vì thương thế của viên bảo an quá nặng, giải phẫu khó khăn, hắn cũng hiểu rất rõ ràng. Dù triệu tập tinh anh trong khoa giải phẫu, muốn thành công hoàn thành, cũng phải tiêu hao một phen công phu, tuyệt không khả năng giống như Trương Văn Trọng, trong đoạn thời gian ngắn lại hoàn thành.

“Thật thành công hoàn thành sao?” Ôm hoài nghi, Hứa Ngụy buông xuống dụng cụ giải phẫu, bước nhanh đến bên bàn giải phẫu của viên bảo an.

“Trời ạ...” Khi Hứa Ngụy nhìn thấy kiệt tác của hần, không khỏi mở to hai mắt nhìn, nhẹ giọng kinh hô: “Cuộc giải phẫu này đã hoàn thành quá hoàn mỹ đi thôi? Nếu như không phải được tận mắt nhìn thấy, tôi thế nào cũng không tin tưởng có ai trong đoạn thời gian ngắn như vậy hoàn thành một cuộc giải phẫu hoàn mỹ đủ được đưa vào sách giáo khoa!”

Trong lòng khiếp sợ, Hứa Ngụy nghiêng đầu nhìn Trương Văn Trọng, tự đáy lòng cảm khái: “Người nổi danh vốn không hư sĩ, bác sĩ Trương...quả thật danh bất hư truyền!”

Hứa Ngụy rất nhanh thu liễm tâm thần, bắt đầu khâu lại vết thương cho viên bảo an. Tuy rằng khâu lại vết thương chỉ là một chuyện nhỏ, với thân phận chủ nhiệm khoa cấp cứu như Hứa Ngụy đi làm việc này, nhiều ít có cảm giác đại tài tiểu dụng. Thế nhưng hần làm rất vui vẻ, vẻ mặt đều là vinh hạnh cùng kích động.

Làm trợ thủ cho một người có y thuật vô cùng cao minh như Trương Văn Trọng, nếu như còn không gọi là vinh quang, lại sẽ là gì?

Tốc độ Hứa Ngụy khâu vết thương thật đáng hài lòng, thế nhưng khi hần vừa khâu xong vết thương, đi tới bên bàn giải phẫu của nữ tử, cũng lại thêm một lần chấn kinh.

Bởi vì trong thời gian ngắn ngủi đó, Trương Văn Trọng không chỉ thanh lý sạch sẽ máu ứ trên vết thương, còn cắt đi chỗ hao tổn của lá phổi bị sưng phù, đang tiến hành khâu lại lá phổi.

Nhìn thấy một màn này, Hứa Ngụy hít sâu một hơi, vẻ mặt khiếp sợ cùng sùng bái nhìn hần, nói: “Bác sĩ Trương, tốc độ của ngài cũng nhanh tới mức thái quá đi thôi?” Trong bất tri bất giác, xưng hô của hần cũng biến thành kính ngữ.

Trương Văn Trọng cũng không ngẩng đầu lên, chỉ đáp: “Nếu như không nhanh, bọn họ sẽ chết.”

Hứa Ngụy gật đầu, đối với những lời này của hần vô cùng tán thành. Bản thân hần là chủ nhiệm khoa cấp cứu, thường ngày đều gặp phải bệnh tình trầm trọng nguy hiểm đột phát, cho nên đối với bốn chữ “giành giật từng giây” hần cũng có nhận thức thấm thiết cùng thể hội. Kỳ thực, từ góc độ nào đó mà nói, bác sĩ làm việc không phải là cùng tử thần thi chạy hay sao? Nếu như chạy không nhanh, sẽ xảy ra tai nạn chết người!

Hần lại tiếp tục phát huy ra đặc điểm nhanh, chuẩn, ổn, không bao lâu thời gian, đã hoàn thành cuộc giải phẫu cho nữ tử.

Cũng giống như viên bảo an, cuộc giải phẫu của nữ tử cũng có thể xứng đáng với hai chữ “hoàn mỹ”.

Trong một khắc thủ thuật hoàn thành, Hứa Ngụy và các hộ sĩ không hẹn cùng thở phào một cái. Nguyên lai khi hần đang trong lúc giải phẫu, tinh thần của họ đều ở trạng thái tập trung cao độ, bởi vì tốc độ của hần thật sự là quá nhanh, nếu như họ không tập trung tinh thần, đôi mắt sẽ không theo kịp tốc độ của hần.

Sau khi bỏ dụng cụ phẫu thuật vào khay, hần nhìn Hứa Ngụy nói: “Giải phẫu đã hoàn thành, chuyện kang phục trị liệu kế tiếp sẽ nhìn các vị. Tôi tin tưởng với y thuật của các vị, hần hai người họ sẽ nhanh chóng khỏi hần.”

Câu nói này nếu từ miệng người khác nói ra sẽ bị cho là cuồng vọng. Thế nhưng hiện tại từ miệng hần nói ra, lại làm nhóm người Hứa Ngụy đều nghĩ nên như vậy.

Hứa Ngụy ưỡn ngực bảo chứng: “Bác sĩ Trương, ngài cứ yên tâm giao cho chúng tôi.”

Hần gật đầu nói: “Mọi người làm việc, tôi đi trước.”

Hứa Ngụy vội vã nói: “Tôi tiễn ngài.”

Hần khoát tay uyển cự: “Anh làm việc của anh, không cần tiễn, đường ra ngoài tôi biết.”

Hứa Ngụy thoáng do dự, cuối cùng nghe theo lời hắn, cũng không đi tiễn, mà lập tức nhắm vào hai người bị thương đặt ra kế hoạch trị liệu cùng kang phục sau đó. Nhưng trong lòng hắn cũng âm thầm làm ra một quyết định: “Ngày sau, nhất định phải đến đại học Ung Thành, nghe đường khóa do bác sĩ Trương giảng!”

Khi hắn rời khỏi phòng giải phẫu, những hộ sĩ hoàn toàn bị thuyết phục, cũng không còn kiềm chế được nỗi khiếp sợ trong lòng, ồn ào cảm thán: “Thật không ngờ còn có người có y thuật thần kỳ như vậy...bác sĩ Trương này, thật đúng là danh bất hư truyền!”

“Tôi làm việc trong phòng giải phẫu nhiều năm, không biết nhìn thấy bao nhiêu cuộc giải phẫu lớn nhỏ, nhưng nhanh như ngày hôm nay, cuộc giải phẫu hoàn mỹ như vậy tôi là lần đầu tiên nhìn thấy. Tôi nghĩ chỉ nghĩ ra bốn chữ, mới hình dung ra y thuật cao minh của bác sĩ Trương, bốn chữ là – thần hồ kỳ kỹ!”

“Bác sĩ Trương không hổ là chuyên gia y học nổi danh trong ngoài nước, kỹ thuật cao minh khiến kẻ khác bội phục, phong thái thật sự làm người thuyết phục...cũng không biết bác sĩ Trương có bạn gái chưa nhỉ?”

“Cô gái nhỏ, mùa xuân còn chưa tới đâu, sao cô lại tư xuân rồi? Theo tôi thấy, nam nhân kiệt xuất như vậy, thế nào khả năng không có bạn gái chứ? Cô nha, chết tâm đi thôi, đừng làm mộng tưởng hảo huyền, miên man suy nghĩ.”

Bởi vì một việc ngoài ý muốn nho nhỏ, đã từ chỗ khen ngợi y thuật của Trương Văn Trọng biến thành chuyện tình cảm riêng tư. Hơn nữa theo biểu tình của họ, tựa hồ trọng tâm câu chuyện này càng hợp khẩu vị...

Đối với chuyện xảy ra trong phòng, hắn cũng không hay biết. Sau khi cởi áo giải phẫu, đổi về quần áo của mình, hắn liền đi ra khỏi bệnh viện.

Nhìn sắc trời thấy vẫn còn sớm. Hắn lấy điện thoại xem thời gian, còn chưa tới mười giờ. Sau thoáng suy nghĩ, hắn căn lại một chiếc taxi, đi tới đại học Ung Thành.

Khi đi vào phòng y tế, đi tới cửa phòng mình, hắn ngoài ý muốn phát hiện, cửa phòng của Lâm Tử Mạn đang mở ra.

610. Chương 635: Khe Hở Không Gian

Trương Văn Trọng không khỏi ngừng chân lại, hướng phòng của Lâm Tử Mạn nhìn vào. Thân ảnh đang ngồi cạnh bàn, không phải chính là Lâm Tử Mạn sao?

Hắn xoay người đi vào phòng nàng, mỉm cười nói: “Tôi đang ngạc nhiên sao cửa phòng lại mở, nguyên lai là cô đã về. Về lúc nào vậy? Thế nào không gọi điện thoại báo tin?”

Lâm Tử Mạn vốn đang viết bệnh lịch, nghe được thanh âm của hắn, liền buông bút trong tay, ngẩng đầu lên mỉm cười nói: “Đêm qua tôi mới về lại Ung Thành, bởi vì thời gian quá muộn, không muốn quấy rối anh nghỉ ngơi, cho nên không gọi điện cho anh. Hôm nay sao anh đi làm muộn như thế? Tôi nhớ anh rất ít khi đến muộn, không phải đã gặp chuyện gì ngoài ý muốn?”

“Đích thật là gặp một chút chuyện ngoài ý muốn.” Hắn đem chuyện vừa gặp kể lại cho Lâm Tử Mạn nghe một phen.

Đương nhiên, hắn che giấu chuyện liên quan tới yêu linh, chỉ nói gặp phải vụ án bắt cóc con tin, cùng hỗ trợ cảnh sát cứu trị hai người bị thương nặng.

Dù là như vậy, Lâm Tử Mạn cũng nghe đến run sợ trong lòng, vội vã quan thiết hỏi: “Anh không thụ thương chứ?”

Hắn cười nhún vai nói: “Cô xem hình dạng khỏe mạnh của tôi, giống một người đang bị thương sao?”

Lúc này Lâm Tử Mạn mới thở ra một hơi, sau đó kiềm chế không được lòng hiếu kỳ, bất quá hỏi: “Khu nào nhiệt không ngờ còn có thể phát sinh ra chuyện đáng sợ như vậy sao? Ai, Văn Trọng, anh nói tên hung thủ kia có phải tinh thần có vấn đề không?”

Hắn đương nhiên không khả năng nói tình hình thực tế cho nàng nghe, chỉ nói theo suy đoán của nàng: “Có thể, ai biết được?”

“Ác, được rồi, có chuyện suýt chút đã quên.” Lâm Tử Mạn nhẹ tay vỗ trán, mở tủ lấy ra một chiếc túi, nói: “Đây là một ít đặc sản quê mẹ tôi, tuy rằng không phải là thứ đáng giá, nhưng mùi vị thật không tệ. Trước khi đi mẹ tôi nói phải mang tới cho anh nếm thử, cũng không biết anh có chê bai hay không.”

“Vật bác gái tặng, tôi vui vẻ còn chưa kịp, sao lại chê bai?” Hắn cười tiếp nhận túi đặc sản, nói: “Thay tôi nói lời cảm ơn với bác gái.”

Thấy hắn nhận túi đặc sản, Lâm Tử Mạn có vẻ hài lòng, cười tủm tỉm gật đầu đáp: “Yên tâm đi, tôi khẳng định sẽ chuyển lời của anh cho mẹ tôi.”

Hắn lại cùng nàng nói chuyện phiếm vài câu, thẳng đến khi có bệnh nhân đến khám bệnh lúc này mới quay về phòng mình.

Thời gian qua thật nhanh, chỉ thoáng chốc đã đến mười hai giờ.

Hắn thu thập chút đồ vật, cởi áo blouse đang chuẩn bị tan tằm, Lâm Tử Mạn đã đi vào phòng hắn, dáng dấp vẻ mặt như có tâm sự trọng trọng.

Hắn không khỏi có chút hiếu kỳ, hỏi: “Làm sao vậy, Tử Mạn, có chuyện gì sao?”

“Là có chút sự tình...” Lâm Tử Mạn vừa mới mở miệng, một thanh âm to như tiếng chuông từ ngoài hành lang truyền vào, cắt đứt lời của nàng: “Trương tổ...Ách...Trương tiên sinh, anh hẳn là tan tằm rồi chứ? Có thể cùng chúng tôi ăn bữa cơm trưa?”

Vừa nghe tiếng nói này, hắn liền biết người kia khẳng định là béo hòa thượng.

Quả nhiên thanh âm vừa hạ xuống, đầu trục của béo hòa thượng đã xuất hiện trong phòng hắn. Có thể nhận ra mình ăn mặc tăng bào có chút quái dị và hấp dẫn ánh mắt, nên lúc này hắn đã cởi bỏ tăng bào, thay vào một thân tây trang.

Chỉ tiếc với hình thể của hắn, lại thêm đầu trục, mặc tây trang cũng không có vẻ nghiêm túc, trái lại cho người ta cảm giác chảnh ra gì. Chỉ ít, lúc này Lâm Tử Mạn bị tạo hình của hắn làm hoảng sợ...Có lẽ phải nói, là bị tạo hình của hắn làm chấn động không nhẹ đi?

Thấy Lâm Tử Mạn đang đứng trong phòng Trương Văn Trọng, béo hòa thượng không khỏi hơi ngần người, hỏi: “Yêu, anh còn có việc sao?”

“Ông chờ thêm một chút.” Hắn nói với béo hòa thượng một câu, sau đó hỏi Lâm Tử Mạn: “Tử Mạn, có chuyện gì cần tôi hỗ trợ sao?”

“Ách...” Lâm Tử Mạn đưa mắt nhìn hắn lại nhìn béo hòa thượng, sau thoáng do dự, lắc đầu nói: “Không có việc gì, anh làm việc của anh đi.”

“Đã như vậy thì tôi đi trước.” Hắn cũng không đem chuyện này để trong lòng, chào từ biệt nàng, cùng béo hòa thượng đi ra khỏi phòng y tế.

Nhìn bóng lưng hắn đi xa, Lâm Tử Mạn cười khổ lắc đầu, xoay người đi vào phòng mình thu thập đồ đạc, dùng thanh âm chỉ có nàng nghe được lầm bầm nói: “Không nghĩ tới, mình do dự cả một buổi sáng, cuối cùng thật vất vả làm ra quyết định, đối lấy kết quả như vậy. Bất quá cũng không sao, dù sao còn sớm, có cơ hội hỏi hắn việc này...”

Tâm tư của Lâm Tử Mạn, hắn cũng không rõ ràng. Bằng không lúc này hắn cũng sẽ không có danh hiệu là một đầu gối.

Theo béo hòa thượng đi ra khỏi đại học Ung Thành, hắn nhìn thấy một chiếc xe mười lăm chỗ bình thường ngừng cạnh trường, ngồi vị trí tài xế là Tam Si, từ bên trong nhô đầu ra hướng hắn cười ha hả không ngừng. Ngồi vị trí phó lái xe là Vũ Văn Kha và ngồi phía sau là Quý Mị, cũng đang nhìn hắn ngoắc tay lia lịa.

Vừa tiến vào xe, béo hòa thượng cười hì hì nói: “Chính chủ đã tới, đi thôi, chúng ta đến tiệm hải sản ăn một bữa lớn!”

Trương Văn Trọng nói đùa: “Thế nào, bốn người từ Vịnh Ả Rập trở về, lại phát tài sao? Không ngờ có tiền mời tôi ăn bữa lớn?”

Vũ Văn Hà quay đầu vừa cười vừa nói: “Trời đất chứng giám, bốn người chúng tôi rất nghèo nha. Lần này ăn hải sản, đều là kinh phí do mặt trên phê xuống, lại nói, chúng tôi đều dính mặt mũi của Trương tổ phó thôi.”

Hắn bật cười, lắc đầu nói: “Nói nửa ngày, đây là các vị lấy cờ hiệu của tôi ăn uống bằng công khoản sao?”

Bốn người béo hòa thượng bật cười, ha ha cười to.

Sau mấy câu chuyện phiếm, hắn đi vào chính đề, hỏi bốn người về tình huống bên Vịnh Ả Rập.

Nghe hắn nhắc tới chuyện tại Vịnh Ả Rập, bốn người thu liễm dáng tươi cười, trở nên nghiêm túc.

“Chuyện bên Vịnh Ả Rập, quả nhiên có điểm quỷ dị.” Béo hòa thượng nhíu mày nói: “Căn cứ chúng ta điều tra, ở dưới đáy biển, đích thật có một khe hở không gian. Nhưng có phải cửa ra vào đi thông Tu La Hồn Độn Giới hay không, thì không thể biết. Cũng giống như những quốc gia khác, chúng tôi cũng từng thử tiến nhập vào khe hở không gian này điều tra tình huống, nhưng cơ quan bấy rập bên trong không chỉ nhiều lắm, uy lực lại mạnh mẽ, quả nhiên làm kẻ khác khó lòng phòng bị...”

“Phải, bấy rập cơ quan trong khe hở không gian, quả nhiên ác độc tới cực điểm. Thật không biết là do ai thiết trí.” Vũ Văn Kha tiếp nhận trọng tâm câu chuyện nói tiếp, cho dù đã rời khỏi Vịnh Ả Rập, nhưng khi nhắc tới chuyện này nàng vẫn không tự chủ được rung mình, lòng còn sợ hãi nói: “Lần này thực sự nhờ Trương tổ phó trợ giúp Tị Độc Đan, bằng không thương vong sẽ rất cao. Chỉ ít bốn người chúng tôi sợ phải chết nơi tha hương...”

Quý Mị cũng không cam tịch mịch, chen lời nói: “Kỳ thực, chuyện quỷ dị nhất là bấy rập cơ quan ở dưới đáy biển, toàn bộ chỉ mới thiết lập gần đây, căn cứ một vị tổ sư gia của tông phái Vũ Văn Kha điều tra phân tích, những bấy rập này, được thiết lập sớm nhất chừng năm mươi năm trước, gần đây là mấy tháng trước...”

Vũ Văn Kha gõ lên đầu Quý Mị, bất mãn lắm bầm: “Nói bao nhiêu lần, em phải xưng hô tôi là lão sư, sau này em còn dám hô thẳng tên tôi, tin hay không tôi phạt em viết tên của em suốt một vạn hai ngàn tám trăm lần?”

Quý Mị bị đau kêu thảm một tiếng, sau đó hai tay ôm đầu oán giận: “Cô làm như vậy đây là biến tướng xử phạt thể xác, em sẽ hướng sở giáo dục kháng cáo cô!”

Vũ Văn Kha không để ý tới oán giận của Quý Mị, tiếp tục nói: “Căn cứ điều tra, cuối cùng chúng tôi nhận định, khe hở không gian dưới đáy biển Vịnh Ả Rập, là một cái bấy, là một người có ý đồ điều hổ ly sơn, định mượn cơ hội này tiêu hao lực lượng của chúng ta. Trải qua một phen thương nghị, chúng tôi bố trí một trạm quan sát, để lại chút ít người giám sát tình huống, ngoài ra đều thu đội trở về.”

“Điều hổ ly sơn?” Trương Văn Trọng nhảy cảm nắm bắt thành ngữ này, nhíu mày nói: “Ý tứ các vị là khe hở không gian đi thông Tu La Giới cũng không phải ở địa phương khác mà là ở trên thần châu đại địa?”

“Không sai, chúng tôi hoài nghi như vậy.” Vũ Văn Kha gật đầu đáp: “Hơn nữa những sự kiện phát sinh gần đây càng khẳng định suy đoán của chúng tôi.”

“Vài sự kiện phát sinh gần đây?” Vòng lông mày hắn nhướng lên, hỏi: “Cô nói chính là chuyện xảy ra ở Vân Thai thị?”

“Đúng vậy.” Vũ Văn Kha nói: “Trường trung học Vân Thai đệ ngũ có phong ấn bên dưới, chúng tôi đã phái người nhìn qua. Rất có khả năng là một nơi phong ấn khe hở không gian đi thông Tu La Giới, lại nói chúng tôi phải cảm ơn Trương tổ phó, nếu không có anh tiêu diệt hai yêu quái Ngạo Nhân và Sơn Tao, còn không biết sẽ gặp phải họa kiếp đáng sợ như thế nào.”

Hắn đột nhiên nhớ tới chuyện sáng nay, nhất là phù trận bằng máu tươi quỷ dị, có ý nghĩa và tác dụng bất minh.

Vùng lông mày hấn hơi cau lại, nói: “Chỉ sợ khe hở không gian đi thông Hỗn Độn Tu La Giới không chỉ tồn tại ở Vân Thai thị mà thôi...”

611. Chương 636: Tai Họa Ngâm

Những lời này của Trương Văn Trọng làm bốn người béo hòa thượng hoảng sợ nhảy dựng. Nhất là Tam Si đang lái xe, bị sợ đến hai tay run lên, làm chiếc xe loạng choạng hình chữ S, nếu không phải vì phản ứng của hắn cũng nhanh, chỉ sợ đã đụng vào những xe cộ bên cạnh.

Tuy rằng không phát sinh tai nạn xe cộ, nhưng người ngồi trong xe cũng vì biến cố thành linh nểm khổ. Vũ Văn Kha dùng tay xoa đầu vừa đập vào cửa sổ xe, oán giận lầm bầm: “Tam Si, ông không biết lái xe sao? Suýt chút tôi đã bị ông làm sưng cả mặt.”

Lúc này Tam Si cũng không có tâm tình để ý tới câu oán giận của Vũ Văn Kha, ngẩng đầu nhìn vào kính chiếu hậu, lòng đầy nghi hoặc hỏi: “Trương tổ phó, anh nói những lời này là có ý tứ gì? Lẽ nào anh có phát hiện gì phải không?”

Trương Văn Trọng nói: “Còn nhớ vụ án phát sinh sáng nay không? Lúc đó tôi phát hiện, tên hung thủ bị yêu linh điều khiển, đang dùng máu tươi vẽ ra một phù trận quỷ dị trên mặt đất. Tuy rằng tôi không rõ ràng tác dụng của phù trận kia, nhưng nó cho tôi một loại cảm giác khó chịu...”

“Dùng máu vẽ phù trận?” Bốn người béo hòa thượng nhất thời sửng sốt.

Sáng hôm nay, khi bọn họ chạy tới hiện trường phát sinh vụ án, tuy rằng nhận ra sự việc do yêu linh quấy phá, nhưng cũng không lưu ý vết máu trên mặt đất. Lúc này nghe hắn nhắc tới, bọn họ không khỏi nhắm hai mắt lại hình dung hình ảnh nhìn thấy buổi sáng. Dù là Tam Si cũng cho xe dừng ven đường, nhắm mắt hồi ức.

Vài phút sau, Vũ Văn Kha mở mắt, biểu tình ngưng trọng nói: “Từ vị trí vết máu mà xem, thật có điểm giống một phù trận. Nhưng tôi đối với vị trí của vết máu, không nhớ được rõ ràng, cho nên cũng không thể phán đoán ra là phù trận gì...”

Vũ Văn Kha là đệ tử Kỳ Môn Độn Giáp Tông, bản thân am hiểu việc vẽ phù bố trận, tự nhiên có thể nhìn ra vết máu khác hẳn tầm thường.

“Vốn tôi còn cho rằng, chuyện sáng nay chỉ là yêu linh ngẫu nhiên quấy phá. Thế nhưng hiện tại xem ra, sự tình chỉ sợ không đơn giản như thế...” Béo hòa thượng cũng mở mắt, sau thoáng suy nghĩ, vỗ vai Tam Si phân phó: “Quay đầu lại, đến chỗ trung tâm Liên Hoa.”

Tam Si mở mắt “a” một tiếng, nói: “Không đi ăn hải sản sao?”

Vũ Văn Kha trợn mắt nói: “Đây là lúc nào rồi, ông còn muốn đi ăn hải sản? Đừng dài dòng nữa, nhanh lái xe đi.”

“Người lấy ăn làm đầu, không nghĩ ăn thì nghĩ gì?” Tuy rằng miệng lẩm bẩm, nhưng Tam Si vẫn rất nhanh đổi đầu xe, hướng phương hướng trung tâm Liên Hoa chạy nhanh đi.

Ngay khi đến trước trung tâm Liên Hoa, vết máu trên mặt đất đã được thanh lý gần xong, mấy nhân viên vệ sinh đang cầm thùng nước định rời khỏi đây.

Nhảy xuống xe, béo hòa thượng quan sát xung quanh, sau đó ngăn cản một nhân viên vệ sinh, hỏi: “Vết máu trên mặt đất đâu rồi?”

Nhân viên vệ sinh ngần người, chột đáp: “Vết máu trên mặt đất? Đương nhiên là rửa sạch rồi, chẳng lẽ còn để đó làm phong cảnh sao?”

“Rửa sạch rồi? Sao lại rửa sạch rồi?” Béo hòa thượng vẻ mặt thất vọng, cau mày lẩm bẩm: “Tôi còn muốn chụp hình truyền về cho tổ trưởng, để hắn tìm người tới phân tích đây. Hiện tại thì xong, không còn gì nữa.”

Nhân viên vệ sinh quan sát hắn từ trên xuống dưới, cuối cùng học ra ba chữ: “Bệnh tâm thần.” Lắc đầu, cầm theo thùng nước và cây lau nhà rời đi.

Trương Văn Trọng đi tới bên người béo hòa thượng, cũng nghe hai người nói chuyện, không khỏi cười cười nói: “Ông đừng quá thất vọng, bên phía cảnh sát hẳn còn ảnh chụp hiện trường, ông có thể đi tìm họ hỏi thăm.”

Béo hòa thượng đưa tay vỗ trán, vẻ mặt bừng tỉnh hiểu ra nói: “Đúng rồi, sao tôi lại quên cảnh sát? Bọn họ có ảnh chụp hiện trường.” Hắn lập tức quay đầu nhìn Tam Si nói: “Ông gọi người của mình đến cục cảnh sát lấy ảnh chụp hiện trường về, tôi sẽ qua lấy.”

Trương Văn Trọng ngồi xổm xuống, đặt hai tay lên mặt đất còn chưa ráo nước, hít mắt lại, đem thần thức phóng ra ngoài. Dừng nơi này làm trung tâm, hướng bốn phương tám hướng khuếch tán lan tràn.

Trương Văn Trọng muốn dùng thần thức tra tìm khe hở không gian đi thông Hỗn Độn Tu La Giới.

Bốn người béo hòa thượng vội vã xông tới hộ pháp giúp hắn, tránh không cho người khác tới quấy rối hắn. Đồng thời bốn người đều lo lắng thấp thỏm đợi đáp án xuất hiện.

Cử động của năm người ở trên con đường có vẻ quái dị, không ít người đi đường đều đưa ánh mắt hiếu kỳ nhìn về phía họ. May mắn chính là cũng không có ai tiến lên quấy rối họ.

Không bao lâu, hắn thu hồi thần thức, đứng dậy.

Bốn người vội vã hỏi: “Thế nào Trương tổ phó, có tìm được vị trí khe hở không gian không?”

Hắn cau mày, vẻ mặt nghi hoặc lắc đầu nói: “Chuyện này thật đúng là có chút cổ quái. Tôi dùng thần thức tìm tòi khắp Ung Thành, hơn nữa hấp thụ giáo huấn lần trước tại Vân Thai, để thần thức mở rộng bên dưới nền đất, nhưng vẫn không phát hiện hình bóng của khe hở không gian...”

Bốn người liếc mắt nhìn nhau, trên mặt đều mờ mịt. Cuối cùng Quý Mị cau mày nói: “Có phải do chúng ta khẩn trương quá độ hay không? Kỳ thực trong Ung Thành căn bản không có khe hở không gian tồn tại?”

Hắn trầm ngâm chốc lát, nói: “Có thể là như vậy. Thế nhưng chúng ta cũng không thể hoàn toàn bài trừ khả năng có nó tồn tại.”

“Trương tổ phó nói không sai.” Béo hòa thượng gật đầu: “Từ hôm nay, chúng ta phải khởi tinh thần nghiêm mật giám thị bất luận người tu chân, dị năng giả và yêu ma nào xuất hiện trong Ung Thành.”

Lúc này hắn tỏ thái độ: “Nếu có địa phương nào cần hỗ trợ thì cứ nói, tôi sẽ cho người của Phong Sơn phái toàn lực hiệp trợ các vị.”

Bốn người nghe vậy vui mừng nói: “Vây cảm tạ Trương tổ phó.”

“Ai, được rồi...” Vũ Văn Kha đột nhiên nhớ tới một việc, nói: “Tôi nghe nói Trương tổ phó từng ở Vân Thai thị bày ra một đại hình pháp trận nhờ vào dương khí người thường để vận chuyển. Sao không lập pháp trận như vậy trong Ung Thành? Như vậy cho dù thật có tà ma quỷ quái, cũng đừng mơ tưởng làm mưa làm gió đúng không?”

Hắn đáp: “Cô nói là Cửu Cửu Chuyển Linh trận sao? Theo tình huống hiện tại mà xem, trong Ung Thành còn không thích hợp bố trí trận này.”

Vũ Văn Kha không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, hỏi: “Vì sao vậy?”

Hắn giải thích: “Bởi vì tạm thời chúng ta còn không rõ ràng, bên trong Ung Thành có giấu khe hở không gian đi thông Hỗn Độn Tu La Giới hay không. Nếu như có thật, hơn nữa không gian kia sẽ mở ra, như vậy chúng ta tùy tiện bố trận, rất có khả năng sẽ hấp thụ yêu ma khí trong khe hở không gian, do đó chuyển biến thành tà trận, đối với dân chúng sẽ tạo thành thụ hại. Dù sao Cửu Cửu Chuyển Linh trận cấu thành pháp, chỉ biết hấp thụ năng lượng chuyển hóa, cũng không thể nhận ra năng lượng đến từ địa phương nào, có thuộc tính ra sao.”

Lúc này Vũ Văn Kha bừng tỉnh hiểu ra, đồng thời có điểm nghĩ mà sợ vỡ ngực, nói: “Nguyên lai còn có chuyện như vậy, may mà tôi lẩm miệng hỏi anh, bằng không chúng ta lại lỗ mãng bố trận, chẳng phải sẽ làm sai sự sao?”

Hắn nói: “Cho nên phải nhờ bốn vị cùng phát động lực lượng Đặc Cần tổ, trước tiên tìm kiếm xem trong Ung Thành có khe hở không gian hay không, sau đó chúng ta mới có thể an bài chuyện kế tiếp. Dù sao loại chuyện điều tra này, cũng do các vị từng được huấn luyện chuyên môn mới tinh thông. Nhưng có chỗ nào cần hỗ trợ, chỉ cần mở miệng là được.”

“Xem ra trọng trách trên vai chúng ta rất nặng.” Bốn người nhìn nhau, lập tức nở nụ cười: “Nhưng trọng trách càng nặng, tính tích cực của chúng ta lại càng cao. Được rồi, lời vô ích không cần nói thêm, tất cả tự hành động thôi.”

Hắn gật đầu, biết chuyện này không thể gấp, giao cho người của Đặc Cần tổ làm là thỏa đáng. Có thể bọn họ tu vi không quá cao, nhưng ở trong một số lĩnh vực chuyên nghiệp xác thực lợi hại hơn hắn nhiều.

“Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta đi thôi.” Hắn gọi bốn người cùng cất bước đi về chỗ đỗ xe.

“Đi đâu?” Bốn người sững sốt, đi theo sau hắn, hiếu kỳ dò hỏi.

Hắn ngừng chân lại, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc nhìn bốn người, nói: “Còn có thể đi chỗ nào? Không phải các vị nói muốn mời tôi ăn hải sản sao? Thế nào, muốn đổi ý phải không?”

Bốn người cùng nở nụ cười, nói: “Sao lại đổi ý chứ? Chúng tôi cũng đang chờ được ăn đây.”

Lúc ngồi vào xe, hắn đột nhiên nhớ tới một việc, nhìn béo hòa thượng hỏi: “Ai, ông không phải là hòa thượng sao? Cũng đi ăn hải sản?”

Béo hòa thượng cười hì hì: “Đạo Tể tổ sư nói qua, miệng ăn rượu thịt, Phật tổ lưu trong lòng...”

Hắn lắc đầu bật cười: “Ông cũng chỉ nhớ hai câu này thôi phải không? Đạo Tể còn nói: “Thế nhân nếu học ta, sẽ tiến vào ma đạo”. Theo tôi thấy, ông chỉ là một hòa thượng rượu thịt lục căn bất tịnh mà thôi a.”

612. Chương 637: Tâm Tư Nữ Nhân

Ăn xong buổi cơm hải sản, bốn người béo hòa thượng cũng không tiếp tục lãng phí thời gian, liền muốn quay về tham gia việc điều tra tại Ung Thành. Trước khi đi, Trương Văn Trọng đưa số điện thoại của Trần Nhân cho bọn họ, để họ khi có gì cần thì gọi cho Trần Nhân. Đến lúc đó sẽ có đệ tử Phong Sơn phái hỗ trợ.

Bốn người béo hòa thượng vốn muốn tiễn hắn, hắn lại cự tuyệt. Ngày hôm nay thời tiết ẩm áp, hắn muốn đi tản bộ một chút dưới ánh mặt trời.

Tuy rằng đại học Ung Thành đã khai giảng, nhưng trong phòng y tế vẫn còn chưa đến nỗi bận rộn, nhất là vào thời gian này, có thể dùng hai chữ “thanh nhàn” để hình dung. Hắn ngồi trong phòng, cũng thừa dịp này giảng giải bài học cho các nghiên cứu sinh.

Các nghiên cứu sinh nghe thật chăm chú, không chỉ vì đây là những kinh nghiệm trân quý, còn vì bài giảng dễ hiểu.

Ngay khi hắn đang giảng giải cho các học trò, điện thoại hắn đột nhiên vang lên.

Cũng không biết ai chỉnh nhạc chuông điện thoại cho hắn, khi nhạc chuông vang lên, mọi người đầu tiên sững sốt, lập tức liền phá lên cười.

“Lão sư, nhìn không ra thầy lại thích trò này.” Lý Minh Hiền dùng tay che miệng, cười đến nước mắt nhanh chảy ra.

Những lời của nàng vừa ra khỏi miệng, lập tức đều nghe các nghiên cứu sinh ồn ào:

“Kỳ thực tiếng chuông không tệ, thật lạ, dùng để chỉnh người khác thật có lý, tôi thích.”

“Ai, lão sư, thầy truyền lại cho em đi, em dự định đổi thành nhạc chuông này luôn.”

Hắn nhin không được nở nụ cười, lắc đầu nói: “Có học sinh nào nói chuyện với lão sư như các em sao? Được rồi, ở đó đọc thêm sách đi, tôi ra ngoài tiếp điện thoại, sau đó tiếp tục quay lại giảng bài.”

Trong một mảnh tiếng cười, hần đi ra, tới trước cửa phòng y tế, ấn nút chuyển máy hỏi: “Làm sao vậy, Đàm đại đội trưởng có chuyện gì cần phân phó sao?”

Bên trong điện thoại lập tức truyền ra tiếng cười sang sảng của Đàm Thanh, nàng nói: “Thôi đi, cái gì mà Đàm đại đội trưởng, anh cứ gọi là Đàm đại mã phu còn chuẩn xác hơn. Lúc trưa tôi định lái xe đến trả cho anh. Kết quả lúc tôi đến phòng y tế, anh đã đi rồi. Anh nói, tôi phải chạy tới chạy lui, không phải là mã phu, thì là gì đây?”

Hần “nha” một tiếng, nói: “Cô không gọi điện nhắc tôi, tôi thực sự quên mất chuyện chiếc xe. Thế nào, cô để xe tôi ở đâu?”

“Anh không có ở đó, tôi còn có thể để đâu được? Đương nhiên phải lái về chỗ đội hình cảnh thôi.” Đàm Thanh tức giận nói: “Tôi gọi điện cho anh, chính muốn nhắc nhở anh, lúc tan tầm nhớ kỹ đi qua đội hình cảnh lấy xe về. Bằng không xe của anh sẽ bị trưng dụng cho xem.”

Trương Văn Trọng cười hồi đáp: “Nếu như cô muốn lái nó, thì cứ lấy đi.”

Đàm Thanh nói: “Tốt như vậy? Hay là thôi đi. Phải lái xe sao, tôi thì thích lái xe máy. Khi chạy với tốc độ cao, cảm giác gió thổi qua hai gò má, thế nhưng lái xe ô tô vĩnh viễn cũng không cảm thụ được. Anh nha, mau nhanh qua lái xe đi thôi.”

Trương Văn Trọng đáp: “Được rồi, lúc tan tầm tôi sẽ qua lấy xe.”

Đàm Thanh lại căn dặn một câu: “Trước tiên nói cho tốt, tan tầm thì qua nhanh, tôi sẽ không chờ anh lâu được đâu.”

Trương Văn Trọng nói đùa: “Được, cảnh quan đại nhân, bảo chứng như cô mong muốn.”

Đàm Thanh bị lời này của hần làm bật cười khanh khách, mặc dù đã gác điện thoại nhưng vẫn cười không dứt. Một màn như vậy để người trong đội hình cảnh nhìn thấy, đều giật mình không nhỏ. Thừa dịp Đàm Thanh còn chưa chú ý, cả đám hình cảnh tụ lại khe khẽ thảo luận:

“Mọi người nói xem, Đàm đội gọi điện thoại cho ai vậy? Không ngờ lại cười hài lòng như thế.”

“Không nghĩ tới biểu tình e thẹn của tiểu nữ nhân không ngờ lại xuất hiện trên mặt Đàm đội.”

“Phải nha, chuyện ngày hôm thật rất khác thường. Lẽ nào mùa xuân nhanh đến rồi sao, ngay cả nữ bạo long như Đàm đội cũng phát tình xuân?”

Mấy hình cảnh đang hưng phấn thảo luận tin tức bất quá hiển nhiên không chú ý tới, đối tượng bọn họ đang thảo luận đã đi tới bên người họ. Đồng thời từ vẻ cười nhạt hiện ra trên miệng nàng mà xem, nàng hần đang ở sát biên giới bạo phát.

“E thẹn vui thích? Nữ bạo long? Phát xuân? Tốt lắm, mấy người các anh không muốn sống phải không? Không ngờ dám sau lưng nghị luận tôi.”

Một câu nói bình thản ở trong tai mấy viên hình cảnh cũng biến thành điếc tai như trời giông sấm sét.

Sau thoáng ngảy ra, bọn họ phục hồi lại tinh thần, vội vã tìm cách thoát khỏi nơi này.

“A...Tôi đột nhiên nhớ ra, tôi còn một phần báo cáo còn chưa viết xong.”

“Tôi cũng có chút việc cần làm...”

“Tôi...tôi...đột nhiên tôi đau bụng quá, phải đi WC mới được...”

Đàm Thanh nắm hai tay bóp răng rắc, một bước đi tới ngăn cản bọn họ, nhe răng cười nói: “Muốn chạy? Không có cửa đâu, mấy người các anh chịu chết đi.”

Một mảnh tiếng kêu thê lương thảm thiết cùng tiếng kêu rên, lập tức vang ra từ bên trong phòng làm việc đội hình cảnh, làm kẻ khác tâm kinh biến sắc...

Trương Văn Trọng cũng không biết, bên đội hình cảnh đang trình diễn một hồi cảnh tượng bạo lực. Sau khi cắt điện thoại, bỏ vào trong túi, hần quay vào trong phòng y tế.

Ngay khi hắn chuẩn bị quay lại phòng mình, lại phát hiện Lâm Tử Mạn ngồi bên trong phòng, hai tay đang cầm một quyển tạp chí y học dở ra.

Hắn xoay người đi vào trong phòng nàng, hỏi: “Làm sao vậy, nghĩ chuyện gì nghĩ đến nhập thần như thế?”

Lâm Tử Mạn đang dở ra, lúc này mới phục hồi lại tinh thần, vội vã che giấu nói: “A? Nga, không...không có, tôi đang xem tạp chí y học thôi.”

“Xem tạp chí y học?” Hắn nở nụ cười, đưa tay chỉ chỉ quyển tạp chí y học trong tay nàng, nói: “Tạp chí của cô đã cầm ngược rồi kia? Cô thấy thế nào? Chẳng lẽ đang luyện tập nhận thức chữ à?”

“A?” Lúc này Lâm Tử Mạn mới phát hiện, tạp chí y học trong tay đang cầm ngược lại, nàng cảm thấy xấu hổ, vội vã luống cuống tay chân xoay lại quyển tạp chí.

Trương Văn Trọng kéo ghế ngồi xuống, mỉm cười hỏi: “Làm sao vậy, gặp phải chuyện phiền lòng gì sao? Nói ra tôi nghe thử, có thể tôi sẽ giúp được cô.”

Lâm Tử Mạn do dự, cuối cùng lắc đầu uyển chuyển ý tốt của hắn: “Đúng là gặp một chuyện hơi phiền, nhưng tôi có thể ứng phó được.”

Hắn hỏi: “Thật không cần tôi hỗ trợ?”

Lâm Tử Mạn xua tay nói: “Tôi đã nói tôi có thể ứng phó được. Anh mau nhanh quay lại giảng bài cho đám học sinh đi. Anh không thấy sao? Lúc này bọn họ đang thò đầu nhìn qua chỗ chúng ta. Nếu như anh không nhanh trở lại, thật không biết họ lại tạo ra lời đồn gì nữa.”

Hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua. Quả nhiên đám nghiên cứu sinh đang lén lút thò đầu nhìn. Thấy hắn quay lại nhìn, mấy nghiên cứu sinh vội vã ngồi lại nghiêm chỉnh, giả ra dáng dấp chăm chú đọc sách. Nhưng ánh mắt vẫn bại lộ tiềm chất của đội chó săn.

Một màn này làm hắn bật cười, lắc đầu thở dài: “Bọn trẻ này thứ gì cũng tốt, chỉ là bát quái thôi. Có thể để họ đi làm ký giả còn tốt hơn làm bác sĩ không chừng.”

Nói tới đây hắn đứng dậy đi về phòng mình. Nhưng ngay khi hắn gần ra khỏi phòng Lâm Tử Mạn, lại ngừng chân quay đầu nhìn nàng cười cười, nói: “Tử Mạn, tôi vẫn là câu đó, có chuyện gì cần tôi hỗ trợ cứ mở miệng. Cô là bạn của tôi, chuyện của cô tôi tuyệt đối sẽ không chối từ.”

“Àn.” Lâm Tử Mạn gật đầu.

Hắn quay trở về phòng mình, cười giáo huấn đám học sinh vài câu, lại tiếp tục bài giảng lúc nãy.

Nhìn hình dáng lưu loát thao thao bất tuyệt của hắn, Lâm Tử Mạn lại thất thần. Hồi lâu nàng dùng thanh âm chỉ có chính mình nghe được: “Cảm tạ.”

Bởi vì muốn đến đội hình cảnh lấy xe, mà lại không muốn để Đàm Thanh đợi lâu, cho nên còn chưa tới tan tầm hắn đã xin phép viện trưởng Hồ Cường sớm rời khỏi phòng y tế, ngồi xe bus đi tới đội hình cảnh.

Khi hắn đi vào phòng làm việc của đội hình cảnh, còn mười phút mới tan tầm. Nhưng làm hắn kinh ngạc chính là trong phòng không thấy thân ảnh Đàm Thanh.

Hắn cản lại một viên hình cảnh hỏi: “Đám đội của các anh đâu?”

“Đám đội?” Viên hình cảnh ngần người, sau đó nhìn quanh một phen, nói: “Vừa rồi còn ở đây, sao đảo mắt không gặp nữa?”

Viên hình cảnh này cũng nhận ra hắn, thấy không gặp Đàm Thanh, liền nói: “Trương tiên sinh, hay anh ngồi ở đây chờ một chút? Tôi phỏng chừng Đàm đội hắn vừa lúc có việc đi ra, không bao lâu sẽ trở về. À, được rồi, tôi rót ly nước cho anh.”

“Không cần đâu.” Hắn xua tay cự tuyệt ý tốt của viên hình cảnh, sau đó chỉ vào vết bầm trên mặt người kia, hỏi: “Ai, sao anh lại bị thương?”

“Đừng nói, là bị Đàm đội đánh.” Viên hình cảnh ử rử hồi đáp, hiển nhiên hắn chính là một trong những người bị Đàm Thanh đánh trước đó.

Hắn nói: “Dù sao nhàn rồi cũng vậy, để tôi xem dùm anh một chút.”

Viên hình cảnh nghe vậy vui mừng, vội vã gật đầu đáp: “Tốt, tốt, Trương tiên sinh nổi danh thần y, có anh nhìn xem nói không chừng vết thương sớm lành lại. Phải biết rằng cuối tuần tôi còn có hẹn, nếu mặt mày sưng húp sẽ làm bạn gái hoảng sợ...”

Mấy hình cảnh bị đánh khác cũng bắt đầu chạy tới ồn ào:

“Trương tiên sinh, nhìn dùm tôi đi, tôi cũng bị Đàm đội đánh...”

“Còn có tôi, anh xem, vết thương trên ngực tôi có phải rất nặng không? Đàm đội động thủ thực sự không lưu chút tình cảm nha...”

613. Chương 638: Muốn Truy Đuổi Tôi? Đánh Thắng Hắn Rồi Hãy Nói!

Trương Văn Trọng vừa xoa bóp cho mấy hình cảnh thụ thương, vừa hiếu kỳ hỏi: “Những vết thương trên người các anh, đều do Đàm đội đánh sao? Có thể cho tôi biết, vì sao cô ấy đánh các anh không?”

Một hình cảnh ử rử hồi đáp: “Ai, coi như là chúng tôi không may, đang ở sau lưng nghị luận về cô ấy, lại bị nàng bắt quả tang, cho nên bị đòn...Ai yêu, đau, đau, Trương tiên sinh, nhẹ một chút, nhẹ một chút đi...”

Không đợi hắn tiếp tục hỏi, mấy hình cảnh vừa bị đòn, ngọn lửa bất quá lại thiêu đốt lên, ồn ào thảo luận chuyện liên quan đến Đàm Thanh:

“Lại nói, hiện tại tính tình Đàm đội, còn thu liễm hơn trước đây rất nhiều. Nếu như đổi lại là trước đây, nghe được sau lưng chúng tôi xưng hô cô ấy là nữ bạo long, nói nàng đang phát xuân, chỉ sợ đã sớm đánh chúng ta bị thương cả gân cốt, mà không chỉ như bây giờ, chỉ bị thương ngoài da.”

“Nghe anh nhắc tới như thế, tôi cũng cảm thấy gần đây tính tình Đàm đội thay đổi rất nhiều. Nàng ở trước đây, quả thực so với nam nhân còn mạnh mẽ hơn, cái gì mà Tăng ca, Xuân ca đều phải cúi đầu xưng thần. Thế nhưng Đàm đội hiện tại, lại có thêm hương vị nữ nhân...”

“Tôi cũng có cảm giác như vậy. Hơn nữa tôi còn phát hiện, Đàm đội thường hay rơi vào trạng thái hoảng hốt chờ người...Ai, mọi người nói, Đàm đội...có khi nào đang yêu không?”

Hình cảnh kia vừa nói xong, lập tức làm toàn bộ phòng làm việc cùng kêu lên cười vang: “Nói chuyện tình yêu? Điều này sao có thể? Với tính cách nóng nảy của Đàm đội, thân thủ sắc bén, có mấy nam nhân có thể chịu nổi? Anh thật đúng là cho rằng trên thế giới này có loại chức nghiệp siêu cường như “long kỵ sĩ” thật hay sao?”

Có tiếng bước chân truyền vào phòng làm việc, ngay sau đó tiếng cười vang của đám hình cảnh chợt ngừng bật. Không chỉ như vậy, dáng tươi cười trên mặt mỗi người biến mất sạch sẽ, chỉ còn lại vẻ mặt nghiêm túc hoàn toàn.

Có thể làm cho đám hình cảnh không sợ trời không sợ đất này bị sợ thành như vậy, cũng không phải người khác, chính là Đàm Thanh.

Đàm Thanh đi vào phòng làm việc đội hình cảnh, vẻ mặt nghi hoặc nhìn mọi người, khẽ cau mày nói: “Mọi người đang cười gì vậy? Từ thật xa đã nghe thấy tiếng cười của mọi người. Còn cái gì là “long kỵ sĩ”? Lẽ nào các anh lại chơi trò chơi internet tập thể?”

Thấy Đàm Thanh chỉ nghe được nửa câu nói phía sau, không nghe được phía trước, đám hình cảnh nhất thời thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói theo nàng: “Phải nha, phải nha, là trò chơi internet...”

Đàm Thanh cũng không đem chuyện này để trong lòng, ánh mắt nhìn thấy Trương Văn Trọng, không khỏi vui vẻ, vừa cười vừa nói: “Di, Trương ca, anh đã đến rồi sao? Sao lúc tối không gọi điện thoại? Tôi còn nghĩ anh đợi tới tan tầm mới có thể qua được.”

Lúc này hắn cũng đã xoa bóp xong cho người hình cảnh cuối cùng, thu hồi ngân châm, vừa cười vừa nói: “Tôi sợ cô tan tâm thì phải đợi lâu, cho nên qua sớm. Ai, cô vừa đi đâu vậy?”

Nghe được hần hỏi, vẻ mặt Đàm Thanh như gặp xui, nói: “Hài, nói ra, có một tên đáng ghét chạy tới đây đưa tôi, tôi vừa mới đuổi hần đi thôi.”

Trương Văn Trọng “ác” một tiếng, như có hiểu ra nói: “Tên đáng ghét? Không phải là bạn trai của cô đó chứ?”

“Tôi làm gì có bạn trai...” Nói đến đây, ánh mắt Đàm Thanh rơi trên những vết thương trên người đám hình cảnh, hoài nghi nói: “Không phải do mấy người này nói bậy trước mặt anh đó chứ?”

Mấy hình cảnh hoảng sợ nhảy dựng, vội vã xua tay phủ nhận:

“Không có, không có, chúng tôi làm sao lại nói chuyện này...”

“Trời đất chứng giám, chúng tôi tuyệt đối không có nói chuyện thị phi gì trước mặt Trương tiên sinh.”

“Đám đội, nếu như cô không tin lời chúng tôi nói, có thể hỏi Trương tiên sinh.” Hình cảnh nói lời này, càng không ngừng nhìn Trương Văn Trọng nháy mắt nháy mũi, muốn cầu hần giúp họ nói dùm vài lời.

Hần quả nhiên không làm bọn họ thất vọng, mở miệng nói: “Được rồi, được rồi, tiểu Đàm đừng làm khó bọn họ nữa. Đi thôi, đưa tôi đi lấy xe.”

Đáng tiếc chính là vẻ mờ ám của đám hình cảnh cũng không giấu diếm được ánh mắt Đàm Thanh, nàng lăm lăm trừng mắt nhìn họ, nói: “Nếu để cho tôi biết mấy anh nói gì sau lưng tôi, hừ, tạm thời buông tha các anh, sau này chậm rãi tính sổ.”

“A...” mấy hình cảnh nhất thời tròn mắt, biểu tình trên mặt trở nên thập phần xấu xí.

Hần nhìn bọn họ với ánh mắt lực bất tòng tâm, sau đó nhìn Đàm Thanh nói: “Đi thôi.”

Đàm Thanh gật đầu, dẫn hần ra ngoài lấy xe.

Vào lúc này, một thân ảnh xuất hiện trong phòng làm việc đội hình cảnh, cột nhả nói với Đàm Thanh: “Thanh, cô không suy nghĩ thêm sao? Bữa cơm theo tiêu chuẩn tôi đã đặt xong, cô đi với tôi ăn bữa cơm tối...”

Vừa nhìn thấy người kia, biểu tình Đàm Thanh nhất thời trở nên xấu xí hơn, nói: “Tào Minh, tôi vừa nói rất rõ ràng với anh, tôi không có chút cảm giác nào với anh. Tôi van anh, có thể đừng quần quýt lấy tôi nữa không? Nếu như anh còn làm như vậy, đừng trách tôi không để ý tới tình nghị giữa hai nhà Đàm Tào, động thủ đánh anh đó.”

Người được gọi là Tào Minh, là một thanh niên có chút suất khí. Ngoại trừ gương mặt suất khí, cơ thể toàn thân đều vạm vỡ, vừa nhìn đã biết là một luyện gia thủ, hơn nữa tu vi võ đạo chỉ cao chứ không thấp hơn Đàm Thanh.

Loại nam nhân như ánh dương quang này, không hề nghi ngờ là loại hình rất được nhiều nữ nhân yêu thích. Bất quá Đàm Thanh hoàn toàn không có hảo cảm với hần.

Tuy rằng bị Đàm Thanh cự tuyệt, nhưng Tào Minh không hề tức giận, vẻ mặt vẫn cột nhả làm Đàm Thanh nghiêng răng nghiêng lợi.

Độ dày của da mặt hần có thể so sánh với Vạn Lý Trường Thành.

Tào Minh cười hì hì nói: “Cảm giác gì đó, có thể chậm rãi bồi dưỡng thôi. Trưởng bối hai nhà không phải cho rằng hai chúng ta rất hợp sao? Theo tôi thấy cô cũng đừng xấu hổ, buông ra rụt rè quen với tôi một đoạn thời gian đi. Tôi bảo chứng sau một đoạn thời gian ở chung, tôi nhất định sẽ làm cho cô yêu tôi.”

“Cút đi.” Đàm Thanh rít lên hai chữ.

Tào Minh chẳng những không đi, trái lại còn đưa ánh mắt nhìn Trương Văn Trọng, dùng ánh mắt đề phòng nhìn kỹ hần từ trên xuống dưới, hỏi: “Thanh, người này là ai? Bạn của cô?”

Đàm Thanh nghiêng đầu nhìn Trương Văn Trọng, trong lòng đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ chinh trị Tào Minh, hắc hắc cười nhạt vài tiếng, chỉ Trương Văn Trọng nói: “Tào Minh, anh là muốn truy đuổi tôi phải không? Được, tôi cho anh một cơ hội, chỉ cần anh có thể đánh thắng anh ấy, tôi để anh truy.”

Trương Văn Trọng không khỏi nở nụ cười khỏ, nhỏ giọng nói: “Cô đem tôi làm tấm mộc sao?”

Đàm Thanh hì hì cười, tiến đến bên tai hắn, nhỏ giọng đáp: “Tôi van anh đó, Trương ca, anh coi như làm việc thiện, tích đức làm chuyện tốt, giúp tôi thoát khỏi tên đáng ghét này đi. Tên Tào Minh này, cũng là đệ tử võ thuật gia tộc, trưởng bối của hắn có quan hệ tốt với cha mẹ tôi, thời gian trước hai nhà cùng ăn bữa cơm, kết quả người này thấy tôi thì giống như động dục, vây quanh tôi không ngớt...”

Trương Văn Trọng bị lời tỷ dụ của nàng làm bật cười, vừa cười vừa nói: “Uy uy, nào có kiểu tỷ dụ người khác như cô? Thật quá tổn hại người đi thôi?”

Đàm Thanh dùng ánh mắt hèn mọn nhìn Tào Minh, nói lầm bầm: “Tổn hại người sao? Tôi không tổn hại chút nào. Trương ca, là anh không biết, người này ý mình có chút suất khí, lại biết võ thuật, không biết lừa dối bao nhiêu cô gái. Loại hoa hoa công tử này, có khác gì thứ xấu xa? Chỉ ít, tôi rất chán ghét hắn.”

Ngay khi Trương Văn Trọng và Đàm Thanh khe khẽ nói chuyện, Tào Minh cũng khép mắt lại quan sát hắn. Vốn hắn cho rằng Trương Văn Trọng là một cao thủ thâm tàng bất lộ. Thế nhưng quan sát lâu như vậy, hắn phát hiện thân thể Trương Văn Trọng chỉ thon gầy, có vẻ gầy yếu. Vô luận nhìn thế nào, cũng không giống một võ đạo cao thủ.

Tào Minh chỉ vào Trương Văn Trọng, nhìn Đàm Thanh hỏi: “Thanh, cô nói có thật không? Nếu như tôi đánh thắng tiểu tử này, cô sẽ tiếp thu sự truy cầu của tôi?”

“Không sai.” Đàm Thanh gật đầu đáp, sau đó lại bổ thêm một câu: “Nếu như anh bị anh ấy đánh ngã, như vậy sau này cũng đừng trở lại dây dưa tôi.”

Tào Minh dùng ánh mắt hèn mọn liếc nhìn Trương Văn Trọng, cười lạnh nói: “Bị hắn đánh ngã? Thế nào khả năng? Nhìn tay chân gầy gò của hắn, tôi dù có nhượng hắn hai tay, cũng dễ dàng đánh hắn nằm dài trên đất.”

Đàm Thanh nhất định không buông tha: “Vạn nhất anh bị anh ấy đánh nằm úp sấp thì sao?”

Tào Minh lẩm bầm: “Vạn nhất tôi bị hắn đánh nằm úp sấp, tôi lập tức biến mất trước mặt cô, đồng thời không bao giờ xuất hiện, được rồi chứ?”

So sánh với vẻ khinh thị của Tào Minh đối với Trương Văn Trọng, những hình cảnh chung quanh nhìn tới, trong lòng thầm nghĩ: “Không hổ là Đàm đội, ám chiêu vậy cũng dùng, thật là hung ác, xem ra sau này đắc tội cục trưởng còn được, ngàn vạn lần đừng đắc tội Đàm đội a.”

Những hình cảnh này đều từng kiến thức qua võ công của Trương Văn Trọng. Theo họ xem ra, ngay cả ba anh em Tiêu Hà mà hắn cũng có thể đối phó, làm sao không chinh được tên Tào Minh nhìn qua chẳng khác gì mặt trắng nhỏ? Thậm chí còn có người tâm tính thiện lương, đã cầm lấy điện thoại chuẩn bị giúp Tào Minh gọi cấp cứu.

Đáng tiếc chính là Tào Minh cũng không rõ sâu cạn của Trương Văn Trọng.

Lúc này thấy Đàm Thanh cùng hắn châu đầu ghé tai, dáng dấp như rất quen thuộc, Tào Minh nhất thời tức giận, trong ánh mắt nhìn hắn như muốn phát lửa.

Nhưng hắn lúc này còn không quên làm như suất khí, vẩy vẩy tay nói: “Tiểu tử, đến đây đi, tôi nhường cậu ba chiêu.”

Đàm Thanh nhất thời nở nụ cười, dáng tươi cười tràn đầy vị đạo âm mưu quỷ kế thực hiện được.

614. Chương 639: Muốn Biến Cường Sao? Muốn Báo Thù?

Nói thật ra, đối với loại võ giả cấp bậc như Tào Minh, Trương Văn Trọng thật không xem hắn là đối thủ. Thế nhưng nếu Đàm Thanh đã mở miệng nhờ vả, hắn cũng sẽ không cự tuyệt, huống chi đối với kẻ ba hoa này, hắn cũng không có hảo cảm.

Lúc này thấy vẻ mặt Tào Minh kiêu ngạo bày ra hình dáng động tác võ thuật như trong phim võ hiệp, nhìn qua như uy phong kỳ thực lại vô dụng, hắn không khỏi bật cười.

Xem ra, Tào Minh này thật sự xem hấn là một người thường thể chất yếu ớt.

“Nhường tôi ba chiêu sao? Vậy tôi không khách khí.” Lắc đầu, Trương Văn Trọng cười nói, đồng thời hướng Tào Minh bước ra một bước, đem khí thể vẫn luôn trong trạng thái thu liễm trong thoáng chốc phóng ra, mang theo toàn bộ áp lực hướng về phía Tào Minh.

Trong mắt những hình cảnh chung quanh, Trương Văn Trọng chỉ giản đơn hướng Tào Minh bước tới một bước. Thế nhưng theo Tào Minh xem ra, sự tình không đơn giản như vậy.

Trương Văn Trọng bước ra một bước, ở trong ánh mắt Tào Minh là một người thường thể chất suy nhược mặc cho người chèn ép. Thế nhưng ngay khi hấn bước ra, thân hình của hấn trong mắt Tào Minh trong nháy mắt biến thành cao to, giống như một tòa núi lớn nguy nga khó có thể vượt qua, lại mang theo khí thể khiến kẻ khác tuyệt vọng bao trùm trời đất áp về phía hấn.

Thực lực của Tào Minh trong phương diện võ đạo, trong những võ giả trẻ tuổi, xem như là không tệ. Tuy rằng so ra kém Trần Hi ngày trước, nhưng cũng đã bước vào hàng ngũ địa cấp võ giả. Tuy rằng hấn biểu hiện ra tư thái khinh miệt coi rẻ Trương Văn Trọng, nhưng ở trong lòng lại rất coi trọng. Dù sao hấn cũng không phải đầu đất, nếu Đàm Thanh dám phóng xuất ra lời nói như vậy, đã nói lên người nhìn qua như suy nhược này, ít nhiều cũng có bản lĩnh. Mà sở dĩ hấn bày ra tư thái khinh miệt, chính vì muốn chọc giận Trương Văn Trọng, để chính mình có thể thừa cơ mà vào.

Trong chiến lược coi rẻ địch nhân, lại trong chiến thuật coi trọng địch nhân, đạo lý này hấn nhiều ít cũng hiểu được một chút.

Trên thực tế, phía sau chiêu thức nhìn như vô dụng của hấn, cũng đích thật ẩn giấu sát chiêu sắc bén. Đáng tiếc chính là tuy rằng hấn đoán được Trương Văn Trọng là một cao thủ thâm tàng bất lộ, nhưng không hề ngờ tới, thực lực của Trương Văn Trọng đã mạnh mẽ tới loại tình trạng này. Thậm chí không cần động thủ, chỉ dùng khí thể đã làm hấn không còn lực chống đỡ.

Sống nhiều năm như vậy, trong lòng Tào Minh lần đầu tiên sinh ra cảm giác tuyệt vọng.

Tào Minh cắn chặt răng, kiệt lực muốn chống cự khí thể do Trương Văn Trọng phóng xuất ra.

Nhưng mà cỗ khí thể cũng không phải do võ giả bình thường phóng xuất ra tới, mà là do một người tu chân tu vi Hóa Thần kỳ hàng thật giá thật phóng xuất ra. Hơn nữa Trương Văn Trọng tu luyện Y Giám Tâm Kinh, cảnh giới Dưỡng Khí Cảnh, vốn xem trọng chính là vận dụng về “khí”. Mà khí thể cũng thuộc khí. Hiện tại do hấn phóng xuất ra khí thể, dù là người tu chân cũng phải bị ảnh hưởng chứ đừng nói gì tới Tào Minh chỉ có tu vi địa cấp sơ kỳ.

Tào Minh chỉ cảm thấy, cỗ khí thể do Trương Văn Trọng phóng xuất ra, giống như một tòa núi lớn đặt lên trên người hấn, ép tới hấn không thở nổi, ép đến choáng váng cả người. Tào Minh không chịu được nữa, phách thông một tiếng ngã xuống trên mặt đất.

Còn may Trương Văn Trọng hạ thủ lưu tình, chỉ phóng xuất ra một chút khí thể. Bằng không Tào Minh cũng không chỉ té dưới đất, mà trực tiếp bị bạo thể nổ tung bỏ mình.

“Tôi...tôi chịu thua.” Tuy rằng không cam lòng, nhưng Tào Minh vẫn cố lấy chút lực lượng cuối cùng còn sót lại trong cơ thể, nghẹn ra một câu nói như vậy. Hấn biết rõ, mình đã đá trúng tẩm sất. Người nhìn như suy nhược trước mắt, căn bản là một cường giả đáng sợ tới cực điểm. Dù những trưởng bối trong gia tộc, cũng không có khí thể đáng sợ như vậy. Nếu còn tiếp tục kiên trì chống cự, chính hấn bị mất không chỉ là mặt mũi đơn giản như vậy.

Ngoại trừ Trương Văn Trọng và Tào Minh hai người trong cuộc, những người còn lại vô luận là Đàm Thanh đang đứng bên cạnh hay những hình cảnh đang vây xem, cũng không rõ ràng ở giữa hai người rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Theo bọn họ xem ra, Trương Văn Trọng chỉ bước về phía trước một bước, sau đó Tào Minh lại thật kỳ lạ đổ mồ hôi toàn thân ngã xuống trên mặt đất, đồng thời rất nhanh đầu hàng chịu thua.

Đây...rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Nghi vấn như vậy hầu như trong cùng một thời gian xuất hiện trong lòng những hình cảnh. Đồng thời bọn họ cũng hiểu kỳ suy đoán nguyên nhân việc này:

“Lẽ nào tên Tào Minh này thoát nhìn có vẻ khôi ngô nhưng là người trông được nhưng dùng không được? Lá gan so với con chuột còn nhỏ hơn? Bị Trương tiên sinh vừa bước ra như thế đã hoảng sợ té trên mặt đất?”

“Lẽ nào Trương tiên sinh tu luyện Vô Ảnh Cước trong truyền thuyết? Tuy rằng nhìn qua như không động đây, thực tế lại dùng tốc độ mắt thường không nhìn thấy được hướng tên Tào Minh đá ra, đá cho hắn trực tiếp ngã lộn trên mặt đất?”

“Anh nói vậy chẳng phải vô nghĩa sao? Trương tiên sinh dùng Vô Ảnh Cước? Vậy Đàm đội chúng ta chẳng phải là di Thập Tam? Thật sự tổn hại hình tượng hoàn mỹ của di Thập Tam trong lòng tôi nha...”

“Nghe ý tứ các anh, chẳng phải giữa Đàm đội và Trương tiên sinh...”

Thấy những hình cảnh thảo luận rì rầm càng ngày càng dùng những lời kỳ cục, sắc mặt Đàm Thanh nhất thời âm trầm lên, quay đầu quát một tiếng chói tai: “Các anh vây xem thì cũng thôi, không ngờ còn dám nói bậy bạ về tôi. Mau nhanh câm miệng, bằng không tôi sẽ cho các anh tiến hành huấn luyện ma quỷ bây giờ.”

Đám hình cảnh lại càng hoảng sợ, vội vã ngậm miệng lại không dám nói tiếp, lại giả ra dáng dấp như đang bận rộn làm việc. Chỉ có mấy người hình cảnh thảo luận về Trương Văn Trọng và Đàm Thanh cảm thấy trong lòng sợ hãi, sắc mặt lúc xanh lúc trắng vô cùng kịch liệt.

Khi quát bảo những hình cảnh im miệng, Đàm Thanh đưa ánh mắt nhìn về hướng Tào Minh đang miễn cưỡng từ dưới mặt đất đứng lên.

Ngay khi Tào Minh vừa chịu thua, Trương Văn Trọng đã thu liễm khí thế trở lại. Đối với Trương Văn Trọng mà nói, loại võ giả như Tào Minh, thực sự chẳng có chuyện gì đáng nói, cho nên chỉ khiển trách, để hắn sau này không dám trở lại quấy rối Đàm Thanh, như vậy cũng đủ rồi.

Đàm Thanh hừ lạnh một tiếng nói: “Tào Minh, tôi hi vọng anh nói được thì làm được, sau này đừng dây dưa tôi nữa. Bằng không sau này không chỉ đơn giản cho anh té dưới mặt đất như thế đâu.” Nàng cũng không cờ Tào Minh trả lời, lôi kéo Trương Văn Trọng bỏ đi: “Đi thôi Trương ca, tôi đưa anh đi lấy xe.”

Nhìn theo bóng lưng hai người biến mất nơi ngã rẽ hành lang, ánh mắt Tào Minh hiện lên hàn mang, nghiêng rằng nghiêng lợi thầm nói trong lòng: “Đôi gian phu dâm phụ, đừng quá đắc ý, sớm muộn có một ngày ta sẽ đem sỉ nhục hôm nay trả cho các ngươi trăm ngàn lần. Cho đến lúc đó, ta nhất định sẽ làm cho các ngươi cầu sống không được cầu chết không yên.”

Ngay lúc này, một thanh âm tràn ngập vẻ mỉa mai đột nhiên vang vọng lên bên tai Tào Minh: “Người muốn biến cường sao? Người muốn báo thù không?”

Tào Minh bị thanh âm thình lình này làm hoảng sợ, mở to hai mắt nhìn quét đám hình cảnh chung quanh, gương mặt giận dữ hỏi: “Ai? Con mẹ nó ai đang nói? Tiêu khiển lão tử sao?”

Tào Minh đột nhiên bão nổi, làm đám hình cảnh không khỏi sửng sốt.

Đối với hắn đám hình cảnh cũng không có hảo cảm gì, nếu nói chuyện cũng sẽ không lưu mặt mũi cho hắn, sau thoáng sửng sốt, đều hèn mọn cười nhạt nói:

“Người này không phải là điên rồi chứ? Vừa rồi có ai nói gì?”

“Theo tôi thấy, hắn hơn phân nửa bị Trương tiên sinh làm hoảng sợ đến phát ngu ngốc đi?”

“Hừ, vừa rồi trước mặt Trương tiên sinh thì nhận thua, bây giờ muốn tìm về uy phong với chúng ta? Trên đời này nào có chuyện dễ dàng như vậy?”

Tào Minh bị những hình cảnh châm chọc khiêu khích, làm kích thích đến mức mặt mày xanh lét run rẩy lên. Nhưng ngay khi hắn tức giận muốn bão nổi, thanh âm kia lại vang lên: “Người muốn biến cường sao? Người muốn báo thù không? Ta có thể đạt thành nguyện vọng của ngươi.”

Lần này Tào Minh có thể xác định thanh âm kia không phải từ đám hình cảnh vọng tới. Bởi vì hần vạn phần khiếp sợ phát hiện, thanh âm này lại vang lên từ trong đầu hần.

Tào Minh không khỏi cả kinh, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch: “Lẽ nào...ta chàng quý hay sao?”

Thanh âm lại vang lên lần nữa: “Ta không phải quý, nhưng ta là thần có thể thực hiện được nguyện vọng của người. Nếu như người nguyện ý, ta có thể cho người biến cường, cho người có thể báo thù rửa hận...Người ngấm lại, đem nam nhân ghê tởm kia giẫm nát dưới chân, đem nữ nhân kia ở dưới khổ của người cầu xin khoan dung, là một chuyện sáng khoái đến cỡ nào...”

Tào Minh không tự chủ được chợt huyền tưởng theo nội dung thanh âm kia nói, khoe miệng dần hiện ra dáng tươi cười quý dị, lại sử dụng thanh âm chỉ có hần nghe thấy được: “Ta nên làm thế nào mới có thể biến cường, mới có thể báo thù?”

“Rất đơn giản, chỉ cần người làm theo lời ta là được...”

Ánh mắt Tào Minh dần dần biến thành sắc bén băng lãnh.

“Chờ xem, ta sẽ cho các người biết cười nhạo ta phải trả giá bằng máu tươi là thế nào.” Dùng ánh mắt băng lãnh quét nhìn những hình cảnh, hần xoay người rời khỏi phòng làm việc đội hình cảnh, đi làm nhiệm vụ mà thanh âm kia vừa giao phó cho hần...

Tao ngộ và biến hóa của Tào Minh, Trương Văn Trọng và Đàm Thanh cũng không hay biết, lúc này bọn họ đã đi tới bãi đỗ xe.

“Trương ca, vừa rồi anh chỉ dùng khí thế chế phục Tào Minh phải không?” So sánh với những hình cảnh phổ thông, Đàm Thanh là người tập võ, đối với chuyện vừa xảy ra cũng nhìn ra chút mách khéo.

“Không sai.” Hần gật đầu đáp.

Đàm Thanh cảm khái nói: “Không nghĩ tới mới bao lâu không gặp, thực lực của Trương ca lại đề thăng. Có thể dùng khí thế chế phục Tào Minh, thực lực của anh chỉ sợ đã ở cảnh giới thiên cấp võ giả rồi chứ?”

Hần mỉm cười, vẫn không trả lời.

Đàm Thanh đột nhiên vỗ tay một cái, nói: “Trương ca, hay tôi bái anh làm sư phụ nhé?”

615. Chương 640: Nữ Bạo Long Cũng Biết Làm Nũng?

Trương Văn Trọng thế nào cũng không nghĩ đến Đàm Thanh lại đưa ra vấn đề như vậy, không khỏi ngây người ngẩn ngơ, cười khổ nói: “Cô đang đùa tôi sao? Đàm gia thất thập nhị lộ Đàm Thối lại không học, chạy tới bái tôi làm thầy? Dù cho tôi chịu đáp ứng, những trưởng bối trong nhà cô cũng sẽ không đáp ứng đúng không?”

Đàm Thanh nói: “Trương ca, anh cứ yên tâm đi, người nhà của tôi tuyệt đối cởi mở. Nếu như tôi có thể học được một chiêu nửa thức tuyệt kỹ của anh quay về, bọn họ chỉ biết vui vẻ khen ngợi, nói không chừng còn cảm ơn anh. Hơn nữa bây giờ đã là niên đại gì rồi, làm gì còn phân biệt môn phái như vậy?”

Thấy Trương Văn Trọng liên tục lắc đầu, vẫn không chịu đáp ứng thỉnh cầu của mình, Đàm Thanh có chút nóng nảy, đôi mắt xoay chuyển, không ngờ dùng hai tay kéo cánh tay hần, học dáng dấp của nữ nhân phim tình cảm làm nũng nói: “Trương ca, anh không phải muốn làm cho tôi thương tâm đó chứ? Được rồi mà, đáp ứng lời thỉnh cầu này của tôi đi. Yêu cầu của tôi cũng không cao, chỉ cần bước lên cảnh giới địa cấp võ giả, giỏi hơn loại ong bướm buồn chán như Tào Minh là được.”

Lúc này vừa vặn ngay giờ tan tầm, ở bãi đỗ xe ngoại trừ hai người, còn có một ít cảnh sát. Tuy rằng bọn họ không thuộc đội hình cảnh, nhưng đều nhận thức Đàm Thanh, đối với tính cách đáng sợ của nàng đều có hiểu biết. Điều khác không nói, chiều hôm nay tiếng kêu rên thảm thiết vọng ra trong phòng làm việc đội hình cảnh vẫn còn quanh quẩn bên tai bọn họ.

Ở ngay lúc này, khi bọn họ nhìn thấy Đàm Thanh đầy vẻ nữ tính kéo tay Trương Văn Trọng làm nũng, đều kinh ngạc há to miệng, đại não nhất thời không kịp phản ứng. Trong đó có mấy người đang cầm điện thoại

gọi, thấy một màn này đều kinh người làm rớt luôn điện thoại. Hơn nữa điện thoại rơi mà họ vẫn còn đang ngỡ ngàng, lảng lảng nhớ tới một lời kịch kinh điển của diễn viên Ngô Mạnh Đạt: “Lão bà(huỳnh đệ), mau nhanh chạy ra xem thượng đế a...”

Còn có một người vì quá độ kinh ngạc đã “phanh” một tiếng đâm vào một xe cảnh sát, quăng ngã chổng vó.

Trong lòng tràn đầy kinh ngạc, mọi người nhìn không được kinh hô trong lòng, suy đoán:

“Đây không phải đội trưởng đội hình cảnh sao? Cô ấy...không ngờ đang làm nũng? Ta không có nhìn lầm chứ? Điều này sao có thể? Áo giác, nhất định là ảo giác. Ân, không sai, nhất định gần đây ta thiếu nghỉ ngơi, cho nên mới gặp phải ảo giác...”

“Nữ bạo long nổi danh lừng lẫy trong hệ thống cảnh sát Ung Thành, không ngờ còn có thái độ kiêu kỳ như vậy? Trời ạ, thật là thái quá đi thôi? Đây...lẽ nào là dự triệu ngày tận thế gần phủ xuống?”

“Không nghĩ tới, Đàm đội khi làm nũng thật có nhiều nữ tính như vậy a. Kỳ thực tỉ mỉ nhìn kỹ, Đàm đội đúng là đại mỹ nhân mười phần. Nếu như có thể bỏ bớt tính tình nóng nảy một chút, thường xuyên phát ra hương vị nữ nhân như vậy, nam nhân truy cầu nàng chỉ sợ sẽ làm nổ tung cả cục cảnh sát không chừng?”

“Nam nhân bị nàng làm nũng là ai? Thực sự là quá lợi hại, không ngờ có thể để nữ bạo long làm nũng với hắn, hay là hắn là long kỵ sĩ trong truyền thuyết?”

Đàm Thanh cũng không biết chiêu làm nũng học trong phim truyền hình lại làm cho những cảnh sát trong bãi đỗ xe hoảng sợ. Lúc này nàng đang dùng vẻ mặt chờ mong nhìn Trương Văn Trọng, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Đã có thói quen dáng vẻ tùy tiện của Đàm Thanh trước đây, đối với việc hiện tại nàng lại chột làm nũng, hắn thật đúng có chút không quen, không khỏi lắc đầu nở nụ cười khổ: “Tiểu Đàm, sao cô đột nhiên lại làm thế này? Đây không giống cô một chút nào cả. Cô xem, tôi bị nổi da gà rồi đây.” Trong lúc không kịp phản ứng, hắn rút cánh tay khỏi tay Đàm Thanh, nửa thật nửa đùa nói.

Trong ánh mắt Đàm Thanh chợt hiện lên một tia thất lạc, nhưng nàng che giấu rất tốt, cũng không để hắn nhận thấy được. Đồng thời nàng cũng khôi phục tính tình tùy tiện trong dĩ vãng, vừa cười vừa nói: “Đừng nói là anh, cả tôi cũng bị nổi da gà. Ai...Hiện tại tôi mới biết được, giả trang làm nũng, thật không phải dành cho người như tôi.” Nàng thật xấn tay áo, cho hắn xem, đúng là đã nổi lên một lớp da gà.

Hắn bị cử động này của nàng làm vui vẻ, cả hai cùng ha ha nở nụ cười.

Sau khi cười xong, Đàm Thanh không cam lòng lại hỏi: “Thế nào, Trương ca, rốt cục anh có chịu thu tôi làm đồ đệ hay không? Tôi van anh cho một câu trả lời đi nào.”

“Chuyện thu cô làm đồ đệ thì thôi đi, dù sao chúng ta cũng là bạn bè, làm sư phụ của cô chẳng phải tôi lại cao hơn cô một lứa hay sao?” Nhìn biểu tình thất lạc không chút che giấu trên mặt Đàm Thanh, Trương Văn Trọng không khỏi nở nụ cười, nói: “Tuy rằng tôi không thu cô làm đồ đệ, nhưng luận bàn cùng cô hoặc chỉ điểm thì được. Lại nói, tôi vừa biết một bộ thân pháp, rất thích hợp với Đàm thối của Đàm gia. Nếu như cô có thể học được bộ thân pháp này, nói vậy năng lực thực chiến cũng có thể được đề thăng rất nhiều.”

Đàm Thanh nhất thời vui mừng giục giã: “Thật vậy chẳng? Vậy thì tốt quá. Trương ca, chừng nào anh có thể truyền thụ bộ thân pháp cho tôi? Ngoại trừ bộ thân pháp ra, còn có vũ kỹ nào thích hợp cho tôi luyện tập nữa không? Anh đừng cất giấu nha, thẳng thắn truyền hết cho tôi được rồi.”

Hắn bị biểu tình gấp gáp của nàng làm vui vẻ, vừa cười vừa nói: “Theo tôi thấy, bọn họ cho cô tên hiệu “nữ bạo long” cũng thật lịch lạc. Cô thích hợp làm một võ si hơn...”

Vùng lông mày Đàm Thanh nhướng lên, lộ hung quang lầm bầm nói: “Nữ bạo long? Ai cho tôi danh hiệu này? Là đám tiểu tử của đội hình cảnh sao? Được, ngày mai tôi cho họ biết tôi có phải là nữ bạo long hay không.”

“Ách...” Nhìn thấy cảnh này, hắn chợt phản ứng, mình thật đã nói lộ miệng: “Các vị hình cảnh đội viên, tự cầu phúc thôi, chuyện này tôi thực sự không giúp được các anh...”

Sau khi đem thân pháp Phi Điều Du Ngự truyền cho Đàm Thanh, căn dặn nàng luyện tập, hẩn lái xe rời khỏi cục cảnh sát.

Hắn cũng không trực tiếp về nhà, mà lái xe tới tiệm cơm của Ông bá. Hắn đã đưa người nhà đến Ung Thành vài ngày, cũng nên mua chút thức ăn ngon của Ung Thành về nhà, cho họ thưởng thức mỹ vị.

Sinh ý của tiệm cơm Ông bá vẫn luôn nóng nẩy như trước, lại thêm giờ này là giờ tan tầm ăn cơm chiều, tiệm cơm thật sự kín người hết chỗ. Thậm chí ven đường còn có người đứng hay ngồi chờ chỗ, hoặc mua thức ăn đem về.

Người thứ nhất thấy hắn cũng không phải Ông bá, mà là Ông Đình vẫn luôn ở trong tiệm hỗ trợ buôn bán.

Từ xa thấy hắn xuống xe, trên mặt Ông Đình hiện ra dáng tươi cười, vừa vẫy tay chào hắn vừa nhìn vào bếp hô: “Cha, Trương giáo thụ tới.”

Làm học sinh đại học Ung Thành, Ông Đình vẫn luôn có thói quen gọi hắn là Trương giáo thụ. Mặc dù trong lòng nàng không chỉ một lần muốn gọi hắn là “ca” nhưng vẫn không có dũng khí đó.

Nghe tiếng gọi của con gái, Ông bá người mang tạp dề, sải bước đi nhanh ra khỏi phòng bếp, nhìn thấy hắn, nhất thời vui vẻ ra mặt, liền kéo hắn tới chỗ ngồi riêng dành cho hắn, cười tủm tỉm nói: “Tiểu Trương, sao lâu quá cậu không tới, đang bận rộn gì vậy? Ông bá còn tưởng rằng cậu đã quên chúng tôi rồi chứ. Cậu ngồi, tôi đi làm vài món ngon cho cậu dùng.”

Sự nhiệt tình của Ông bá làm trong lòng hắn rất ấm áp, đồng thời khó thể từ chối, cười khổ nói: “Ông bá, bác cứ làm việc của bác, không cần lo cho cháu, cháu định mua vài món mang về, để người nhà cháu cũng có thể thử tay nghề cao minh của bác.”

Ông bá từng nghe hắn kể người nhà hắn đang ở huyện Ấn Ngạc, cho nên khi nghe hắn nhắc tới người nhà liền nói: “Ấc? Người nhà cậu tới Ung Thành rồi? Sao không báo chúng tôi một tiếng chứ? Chúng tôi đến nhà báỉ phỏng một chút.”

Hắn xua tay nói: “ Không cần phiền phức như vậy đâu.”

Ông bá cười nói vài câu, sau đó bảo: “Tiểu Trương, cậu chờ chốc lát, tôi đi làm vài món thật ngon, cho người nhà cậu ăn thật hài lòng.” Nói xong không chờ hắn mở miệng, liền xoay người đi vào bếp.

Ông Đình thoáng do dự, cuối cùng cố lấy dũng khí ngồi xuống trước mặt hắn, mở miệng hỏi chút tri thức về phương diện Đông y.

“Tôi nhớ hình như cô không phải học y phải không?” Khi giảng giải xong cho nàng, hắn có chút hiếu kỳ hỏi.

Trước mặt hắn, Ông Đình có vẻ khấn trương co quắp, hồi đáp: “Tôi đích xác không học y, nhưng khi nhìn Trương giáo thụ giảng bài, liền có hứng thú đối với Đông y, cho nên tự học mà thôi.”

Hắn chợt hiểu nói: “Nguyên lai như vậy. Không sai, học chút y thuật rất tốt, dù không xem được bệnh cho người khác, cũng bảo vệ được sức khỏe bản thân, cũng có thể được.”

“Àn.” Ông Đình được thừa nhận, có vẻ phi thường vui vẻ. Sau thoáng do dự, nàng lấy dũng khí cẩn thận hỏi: “À...sau này tôi có thể gọi anh là Trương ca không? Xem tuổi tác chúng ta kém không nhiều, gọi anh là Trương giáo thụ, tôi cảm thấy không được tự nhiên.”

“Được.” Hắn chưa từng đem chuyện xưng hô để trong lòng, cười đáp ứng.

“Thực sự có thể? Thật tốt quá.” Ông Đình quá đổi vui mừng, suýt chút vỗ tay lên.

616. Chương 641: Linh Khí Dị Thường

Lúc này Ông bá cầm ra hai túi thức ăn, mấy món ăn ngon dành riêng cho người nhà Trương gia đều đựng bên trong hai túi này.

Ông bá đầu tiên trừng mắt nhìn Ông Đình, răn dạy vài câu: “Nha đầu, không đi phụ việc, ở chỗ này quấy rối tiểu Trương chuyện gì?”

Lúc này Ông Đình còn đang vui vẻ, bị mắng cũng không tức giận, cười hì hì đứng lên nói một câu: “Được rồi, được rồi, con đi hỗ trợ.” Sau đó liền sôi nổi chạy đi làm việc.

“Nha đầu này, thật không biết lại cười chuyện gì...” Ông bá không hiểu ra sao chỉ lắc đầu, sau đó giao hai túi thức ăn cho hắn, vừa cười vừa nói: “Tiểu Trương, tôi vốn muốn lưu cậu ở lại đây ngồi một lát, nhưng thức ăn để nguội không ngon, cho nên không lưu cậu nữa. Nhưng sau này nếu có rảnh rỗi, cậu nên thường đến ngồi chơi một chút. Đừng quên cậu cũng là ông chủ tiệm cơm này.”

“Yên tâm đi, Ông bá, không quên được đâu.” Hắn cười tiếp nhận hai túi thức ăn, lại lấy ra ví tiền hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Nghe những lời này của hắn, Ông bá nhất thời cau mày bất mãn nói: “Tiểu Trương, tôi đã nói rất nhiều lần, tiệm cơm này cậu cũng là ông chủ, nào có đạo lý ông chủ đến tiệm cơm của mình ăn còn phải trả tiền? Hơn nữa dù cậu không phải ông chủ, chỉ việc chăm sóc giúp đỡ nhà chúng tôi, chút tiền này tôi cũng không thể nhận. Bằng không hàng xóm láng giềng còn không mắng chết tôi, mắng tôi là kẻ lấy oán trả ơn a?”

Hắn đỡ khóc đỡ cười, gãi gãi đầu, cuối cùng nghe lời Ông bá nói: “Xin lỗi, xin lỗi, đều là lỗi của cháu, sau này cháu sẽ không bao giờ đòi trả tiền nữa, vậy được rồi chứ?”

“Vậy thì còn được.” Mấy đen trên mặt Ông bá trong khoảnh khắc tiêu tán hầu như không còn, vừa cười vừa nói: “Được rồi, tôi còn phải vào bếp làm việc, sẽ không tiễn cậu nữa.”

Hắn cười nói một câu: “Cháu tự đi là được, tiễn gì mà tiễn?”

Lúc này Ông Đình còn đang vội vàng tiếp khách, thấy hắn phải đi, vội vàng vẫy tay, ngọt ngào cười nói: “Trương ca, đi thông thả.”

Hắn cười khoát tay, cầm theo hai túi thức ăn đi ra khỏi tiệm.

“Yes.” Nhìn bóng lưng hắn đi xa, Ông Đình hưng phấn rống lên trong lòng một câu. Phải biết rằng hiện tại hắn là người tình trong mộng của các nữ sinh viên đại học, nếu như để đồng học của nàng biết được, nàng có thể gọi hắn là Trương ca, còn không biết sẽ có bao nhiêu người ước ao muốn chết đây.

Ngay khi Ông Đình đang kích động không ngớt, một thanh âm đột nhiên vang lên cắt đứt sự hưng phấn của nàng: “Uy, uy, cô có ghi nhớ mấy món thức ăn chúng tôi gọi hay không?”

“Ách...” Lúc này Ông Đình mới phục hồi lại tinh thần, nhìn mấy khách nhân áy náy cười cười, xấu hổ nói: “VẬY...các vị có thể gọi lại một lần nữa hay không?”

Hắn cầm hai túi thức ăn đang định chuẩn bị trở lại xe, lại thấy dì Lưu bán trái cây ngăn cản lại, bà cười tủm tỉm nói: “Quả nhiên là tiểu Trương, đã khá lâu không gặp cậu, bận rộn gì vậy?”

Đối với những hàng xóm này, hắn đều rất quen thuộc. Hơn nữa những người này, cũng đều là người có tâm địa thiện lương, cho nên hắn đối với bọn họ cũng rất khách khí. Lúc này nghe được dì Lưu hỏi, vội vàng trả lời: “Thời gian trước không phải lễ mừng năm mới sao? Cháu về quê một chuyến, vừa mới trở lại Ung Thành được vài ngày.”

“Nguyên lai là như vậy, làm dì còn tưởng cậu đã quên hàng xóm láng giềng ở đây.” Dì Lưu nói đến đây, đột nhiên thấy được hắn cầm hai túi thức ăn, không khỏi hiểu kỳ hỏi: “Nhiều thức ăn như vậy, ở nhà cậu có mời khách sao?”

Hắn giải thích: “Không phải, là người nhà của cháu đến...”

Không đợi hắn nói xong, dì Lưu chợt “à” một tiếng, ồn ào nói “chờ” liền về quầy hàng bán trái cây của mình chọn lựa. Sau một lát, khi bà quay lại trước người hắn, trong tay cầm theo hai túi trái cây, không nói gì nhét vào trong tay hắn, nói: “Hai túi trái cây đưa cho người nhà cậu, xem như một chút tâm ý của dì Lưu.”

“Sao lại vậy? Bao nhiêu tiền cháu gọi lại.” Hắn định lấy ví tiền.

Dì Lưu mắt húng, lằm bằm nói: “Nhắc tiền với dì sao, dì sẽ trở mặt đó, dì còn phải cảm ơn cậu đây. Nếu không có cậu, bệnh ho suyễn mãn tính của lão nhân nhà dì còn không biết phải chịu thêm bao nhiêu năm.”

Hắn ngẩn người nói: “Cháu từng xem bệnh cho ông xā dì sao?”

Dì Lưu cười giải thích: “Phải, không phải mỗi tuần cậu đều chữa bệnh từ thiện trong bệnh viện Ung Thành sao? Lão nhân nhà dì đã ở đó chữa. Thật tình, cậu cho thang thuốc Đông y thật đúng là hữu hiệu, kiên trì trị liệu vài đợt, bệnh mãn tính làm khổ ông ấy nhiều năm đã hoàn toàn khỏi hẳn. Điều khác không nói, chỉ việc này dì Lưu mời cậu ăn vài quả cây cũng nên làm chứ? Dì nói với cậu, hai túi trái cây cậu không thu, coi như xem thường dì Lưu, sau này đừng nói chuyện với dì nữa.”

Hắn chỉ đành cười khổ nói: “Được, được, được, cháu nhận lấy là được rồi chứ?”

“Vậy thì còn được.” Dì Lưu thỏa mãn gật đầu nói: “Người nhà đang chờ cậu về, dì không làm lỡ thời gian của cậu nữa, nhanh trở về đi.”

Hắn cười từ biệt dì Lưu, cầm theo thức ăn cùng trái cây đi trở về xe, lái về tiểu khu biệt thự Hải Vận.

Khi hắn cầm hai túi thức ăn cùng trái cây đi vào cửa, ngoài ý muốn phát hiện Xích Hà đạo trưởng của Hà Phi Quan đang ngồi bên trong phòng khách chơi cờ cùng ông nội. Xem dáng dấp hai người, hắn là kỳ phùng địch thủ, đang chém giết đầy cao hứng trên bàn cờ.

Nhìn thấy hắn, Vương Hân Di và tiểu Liên Nam vội vã đến tiếp nhận mấy túi thức ăn trên tay hắn. Vương Giai ở đây vài ngày qua, lúc này cũng đã trở về nhà. Dù sao nàng và hắn còn chưa kết hôn, nếu ở mãi nơi này không về nhà, nhiều ít cũng cảm thấy ngại ngùng.

“Tông chủ, ngài đã trở về.” Xích Hà đạo trưởng vội vã đứng dậy hỏi thăm.

Lúc này Trương Thành Quý còn đang nghiện chơi cờ, thấy Xích Hà đạo trưởng vì hắn mà phân thần, không khỏi xua tay nói: “Tiểu Xích, đừng để ý tới nó, chúng ta cứ chơi cờ đi.”

Lần này Xích Hà đạo trưởng liền khó xử. Vô luận là người nào, hắn cũng không thể đắc tội.

Thời khắc mấu chốt, hắn giải vây, cười nói: “Được rồi, đừng nhiều nghi thức xã giao như vậy, khó có được ông nội tôi hăng hái như thế, ông bồi ông ấy chơi đi.”

“Được.” Xích Hà đạo trưởng gật đầu đáp, lại ngồi xuống tiếp tục chơi cờ.

Khi hai người chơi xong một ván, Vương Hân Di và tiểu Liên Nam cũng đã thu xếp xong cơm tối, dọn lên bàn, mời mọi người ăn cơm.

Xích Hà đạo trưởng dự định rời đi, thế nhưng nghe hắn gọi lại: “Sốt ruột cái gì? Ăn xong rồi hãy đi.”

Trương Thành Quý hiển nhiên rất hài lòng với bạn cờ này, cũng cười giữ lại: “Phải, tiểu Xích, ông ăn xong rồi hãy đi. Bằng không người khác còn tưởng rằng chúng ta không hiếu đạo đãi khách.”

Vốn Xích Hà đạo trưởng cũng không muốn đi, vì vậy thoảng do dự cuối cùng ở lại, lòng tràn đầy thấp thỏm bất an ngồi xuống bàn ăn, cùng gia đình hắn dùng bữa cơm.

Ăn xong cơm tối, hắn kêu Xích Hà sang bên, hỏi: “Ông không đợi ở Hà Phi Quan, thế nào lại chạy tới Ung Thành?”

Xích Hà đạo trưởng cung kính đáp: “Bên Hà Phi Quan đã có đồ đệ chăm sóc, một khi xảy ra chuyện sẽ gọi điện thoại cho tôi. Lần này tôi dẫn mấy đệ tử tư chất tốt tới Ung Thành, đã mua một tòa biệt thự trong tiểu khu, vì có thể gần gũi nghe tông chủ giáo huấn.”

Tâm tư của Xích Hà hắn cũng hiểu rõ, không khỏi bật cười nói: “Ông đó, thật là giáo hoạt. Cái gì mà lắng nghe dạy dỗ, cứ việc nói muốn từ ta kiếm chỗ tốt thôi.”

Bị hắn nói toạt ra tâm tư, Xích Hà xấu hổ gãi đầu, vẻ mặt như sợ hãi, sợ tiểu thông minh của mình sẽ chọc cho hắn mất hứng.

“Được rồi, không cần làm dáng dấp như đi trên miếng băng mỏng.” Hắn vừa cười vừa nói, sau thoảng trầm ngâm, nói thêm: “Như vậy đi, ông đem công pháp tu luyện của Hà Phi Quan nói cho tôi nghe. Tôi sẽ cho ý

kiến để cải thiện một chút. Dù sao các vị đã tu luyện công pháp sư môn đã lâu, nếu như tùy tiện sửa đổi tu luyện công pháp khác không chừng sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Còn không bằng cải tiến công pháp hiện tại của mình.”

“Tốt, tốt, tốt...” Xích Hà vừa nghe lời này, cười đến toe toét. Theo hần xem ra, Trương Văn Trọng đưa ra biện pháp này không thể nghi ngờ là cách tốt nhất hiện nay.

Không muốn lãng phí thời gian, Xích Hà liền đem công pháp tu luyện, đạo pháp cùng chú thuật giảng thuật lại cho hần nghe. Mà hần cũng nghe thật chăm chú, thường thường còn đặt vấn đề. Mà hần chuyên tìm được yếu điểm bên trong đó.

Sau khi nghe giảng thuật, hần cũng không cấp ý kiến lập tức, mà nói: “Cho tôi vài ngày, sau khi tôi chỉnh lý xong, sẽ đưa lại cho các vị.”

Xích Hà cũng biết chuyện này không phải một sớm một chiều, cho nên cũng không thất vọng, gật đầu nói: “Tông chủ, ngài không cần sốt ruột, chúng tôi còn có thời gian...”

Hần lắc đầu nói ra một câu làm Xích Hà khó hiểu: “Thời gian hiện tại chỉ sợ có chút khẩn trương.”

Xích Hà suy nghĩ, cuối cùng cũng không mở miệng hỏi.

Ngay lúc này, vùng lông mày hần chợt nhíu lại.

Bởi vì hần phát hiện linh khí của linh cư, đang đột nhiên biến đổi dị thường.

617. Chương 642: Chương Giáo Nhất Nguyên Đạo Tông – Từ Pháp Chân Nhân

Tu vi Xích Hà đạo trưởng thua xa Trương Văn Trọng, cho nên cũng không nhận thấy được linh khí biến hóa dị thường chung quanh, thấy hần đột nhiên nhíu mày, không khỏi thật khẩn trương, vội hỏi: “Tông chủ, là tôi nói sai gì sao?”

“Không quan hệ với ông.” Hần lắc đầu, nghiêng người nhìn ra cửa lớn, nói: “Có người tới.”

Lúc này trong biệt thự, ngoại trừ hần, Tiêu Đồ và Minh Xà có tu vi Luyện Hư kỳ và Hóa Thần kỳ, cũng đã nhận ra biến hóa dù rất nhỏ nhưng dị thường chung quanh, không hẹn mà cùng đưa ánh mắt nhìn về hướng cửa lớn biệt thự, bày ra tư thế sẵn sàng đón địch nhân.

Trong lòng Xích Hà đạo trưởng tràn đầy hiếu kỳ cùng nghi hoặc, nhìn theo ánh mắt bọn họ, cũng không nhìn thấy được gì. Đồng thời hần cũng rải thần thức ra ngoài, nhưng vẫn không hề có thu hoạch.

Ngay khi Xích Hà đạo trưởng định hỏi, hần đột nhiên nhìn ra cửa lên tiếng nói: “Nếu mọi người đã tới, cần gì phải ở bên ngoài bồi hồi? Lẽ nào cánh cửa này còn có thể làm khó được người sao?”

Ngay khi hần vừa nói ra, một thanh âm có vẻ non nớt đột nhiên từ bên ngoài cửa truyền vào: “Chủ nhân không mở miệng, chúng ta làm sao tùy ý vào? Bất quá nếu người đã mời, ta sẽ tiến đến gặp mặt người một lát.”

Trong thanh âm nhìn như phổ thông kia, ẩn chứa một tia ma lực làm kinh sợ lòng người, những người cùng yêu quái có tu vi dưới Kim Đan kỳ bên trong biệt thự, đều run rẩy lên.

Thấy tình cảnh này, hần không khỏi hừ lạnh một tiếng. Dưới mệnh lệnh của hần, Kiếm Ý Túc Sát trận lập tức bắt đầu vận chuyển, kiếm khí mạnh mẽ hóa thành từng đạo lá chắn vô hình, hộ vệ trước mọi người, thay bọn họ xua tan ma lực ẩn chứa bên trong thanh âm, giúp họ trở lại bình tĩnh.

Thanh âm có vẻ non nớt lại vang lên lần nữa: “Quả nhiên là hảo trận, thảo nào Vương Huyền Xử và những đệ tử của hần đều ăn khổ ở chỗ người.”

Nghe những lời này, sắc mặt Xích Hà đạo trưởng chợt biến đổi, thân thể không tự chủ được mà run rẩy lên. Bởi vì hần đã biết, ngoài nhà chính là người của Nhất Nguyên đạo tông. Đối với người như Xích Hà đạo trưởng, uy danh cùng sự đáng sợ của môn phái Thiên Tự Hào, đã sớm ghi khắc vào tận sâu trong linh hồn bọn họ.

Bất quá sợ thì sợ, nhưng hấn vẫn lấy ra pháp bảo, bày ra tư thế sẵn sàng chuẩn bị, tư thế như rất trung tâm. Hấn biết rõ, số phận hiện tại của mình đã chăm chú cột chung với Trương Văn Trọng. Nếu như không bày ra biểu lộ, chỉ sợ sẽ lưu lại ấn tượng không tốt cho hấn.

Cùng lúc đó, cửa lớn biệt thự cũng mở ra. Trong một mảnh mây mờ hào quang, mười hai người tu chân thân mặc đạo bào viền vàng, chân đạp hư không phiêu nhiên mà vào, tư thái ưu nhã giống như thiên tiên hạ phàm.

Mười hai người tu chân kia tiến nhập biệt thự, cũng không để ý đến nhóm người Trương Văn Trọng, chỉ chia làm hai hàng, đứng bên trong phòng khách rộng rãi.

Trương Văn Trọng liếc mắt liền nhìn ra, thực lực mười hai người tu chân đều đạt tiêu chuẩn Hóa Thần kỳ. Mà trong tay bọn họ đang cầm pháp kiếm, phát trần, ngọc như ý cũng không phải vật trang sức, đại đa số đều là pháp bảo linh khí. Có hai kiện còn là pháp bảo cấp bậc chuẩn tiên khí.

Ánh mắt Xích Hà đạo trưởng cũng rất không tệ, tuy rằng hấn nhìn không thấu tu vi Trương Văn Trọng, nhưng có thể nhìn ra tiêu chuẩn của mười hai người tu chân kia. Lúc này hiển nhiên hấn bị một màn trước mắt làm hoảng sợ không nhẹ, sau khi hít sâu một hơi, dùng thanh âm run run nói: “Trời ạ, đây...đây là dùng người tu chân Hóa Thần kỳ làm đồng tử cầm kiếm...Người tới rốt cục là ai? Phô trương như vậy cũng thật thái quá đi thôi?”

Mười hai người tu chân đứng thẳng, đều nhịp hướng về cửa lớn biệt thự, khom mình hành lễ lại cao giọng nói: “Cung nghênh đại giá Từ Pháp chân nhân.”

Chín tiếng tiên hạc cùng hót vang, ngay sau đó, chín con tiên hạc có dáng dấp tương tự nhau, kéo theo một chiếc xe ngọc bay vào biệt thự, nhẹ nhàng đáp xuống trong phòng khách. Trước xe có một rèm che, mơ hồ có thể nhìn thấy một người giắt hai búi tóc hai bên, đang ngồi ngay ngắn bên trong xe. Từ thân hình người này đến xem, hấn tương đối nhỏ gầy. Chỉ tiếc, bởi vì bức rèm che, tạm thời không nhìn thấy rõ gương mặt của người đó.

“Tiên hạc ngọc xa?” Xích Hà đạo trưởng hít sâu một hơi, với ánh mắt của hấn, tự nhiên là có thể nhìn ra chín con tiên hạc đều có tu vi Nguyên Anh kỳ, mà ngọc xa cũng không phải vật phàm, mà là một kiện pháp bảo có cấp bậc tiên khí.

“Đây...đây cũng thật quá xa xỉ đi thôi? So sánh với chúng, những loại danh xe nổi tiếng trên thế giới, quả thực chỉ là rác rưởi trong rác rưởi a...”

Người trong ngọc xa gơ lên tay phải nhẹ nhàng vẫy tay, bức rèm che giắt trước xe lập tức cuộn lên, để mọi người trong biệt thự đều có thể tinh tường nhìn thấy rõ khuôn mặt người đó.

“Tiểu hài tử?” Khi nhìn thấy rõ thân hình dung mạo người ngồi trong xe, Xích Hà đạo trưởng lại chấn kinh, hấn nhu nhu hai mắt của mình, không thể tin được nói: “Điều...điều này sao có thể?”

Theo Xích Hà đạo trưởng xem ra, có thể sử dụng kiểu phô trương như thế này, chỉ có thể là nhân vật hạch tâm cao tầng của Nhất Nguyên đạo tông. Nhưng không có nghĩ đến, người này chỉ là một tiểu nữ đồng tuổi tác chừng bảy tám tuổi, môi hồng răng trắng, giống như một búp bê béo mập khả ái.

Đây rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Nữ đồng được xưng là Từ Pháp chân nhân rốt cục lại có thân phận thế nào trong Nhất Nguyên đạo tông?

Nghi vấn cùng loại không chỉ xuất hiện trong đầu Xích Hà đạo trưởng, đồng thời cũng xuất hiện trong lòng mọi người.

Chỉ có Trương Văn Trọng không hề đối đãi Từ Pháp chân nhân như một tiểu nữ đồng.

Bởi vì hấn nắm giữ Quan Khí Bát Pháp, liếc mắt liền nhìn ra tu vi của Từ Pháp chân nhân, đã đạt được Độ Kiếp hậu kỳ. Một nhân vật có tu vi cao tuyệt như vậy, lại làm sao chỉ là một tiểu nữ đồng chỉ có bảy tám tuổi? Dù nàng từ trong bụng mẹ đã tu luyện, cũng không khả năng tu luyện nhanh như vậy chứ? Duy nhất khả năng, đó chính là công pháp vị Từ Pháp chân nhân này tu luyện có công hiệu cải lão hoàn đồng.

Ngay khi hấn đang đánh giá Từ Pháp chân nhân, Từ Pháp chân nhân cũng đang đánh giá hấn.

Sau một phen quan sát, Từ Pháp chân nhân khẽ nhếch môi, dùng phương thức như niệm chân ngôn, học ra mấy chữ: “Người là Trương Văn Trọng?”

Mấy chữ đều ẩn chứa lực đạo vô hình vạn quân, tràn về hướng hấn. Thậm chí những người trong biệt thự cũng bị lan đến.

Người của Trương gia cùng đám tiểu yêu còn hoàn hảo, nhờ Tiêu Đồ và Minh Xà kiệt lực hộ vệ, vẫn không bị bao nhiêu ảnh hưởng. Thế nhưng Xích Hà đạo trưởng đứng cạnh hấn, lại không có vận khí tốt như vậy. Thanh Hàn Sương Bích Ngọc kiếm, thuộc linh khí tam phẩm “phanh” một tiếng liền vỡ nát, hóa thành một mảnh bột mịn màu lục, phiêu tán trong không trung, nhìn có cảm giác như ảo mộng.

Xích Hà không khỏi lui về sau một bước, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng làm kẻ khác khó thở xông tới, ép tới hấn thở không nổi, trước mắt liền tối sầm tê liệt ngã xuống mặt đất.

Chỉ là một câu nói, làm pháp bảo linh khí tam phẩm hóa thành bột mịn, thực lực của Từ Pháp chân nhân quả nhiên mạnh mẽ tới mức làm kẻ khác sợ hãi.

Vùng lông mày của hấn nhướng lên, võ nhẹ lên đầu vai Xích Hà đạo trưởng, linh lực tinh thuần lập tức tràn vào trong cơ thể hấn, thay hấn xua tan cảm giác áp bách hít thở không thông, làm hô hấp của hấn trở lại bình thường.

Hấn hít sâu một hơi, đôi mắt nhìn thẳng mắt Từ Pháp chân nhân, trầm giọng hỏi: “Ta là Trương Văn Trọng, các hạ là ai?”

Câu nói của hấn vừa là đáp lại, cũng là phản kích. Bởi vì hấn đem theo kiếm ý ngập trời, đều chất chứa trong câu nói này.

Chân ngôn lực tràng của Từ Pháp chân nhân dưới thế tiến công mạnh liệt của hấn, âm âm tan vỡ.

Giao phong lần này, cả hai rốt cục xem như lực lượng ngang nhau.

Thế nhưng hấn cũng rất rõ ràng, luận thực lực thật sự, hiện tại hấn không đấu nổi với Từ Pháp chân nhân. Nếu như thực sự động thủ, dù có trận pháp cùng tiên khí, chuẩn tiên khí hộ thân, chỉ sợ cũng phải thua.

Dù sao thực lực song phương chênh lệch thực sự quá lớn.

“Không tệ.” Tuy rằng chân ngôn lực tràng bị phá, nhưng trên mặt Từ Pháp chân nhân cũng không hề phản ứng, khóe miệng hiện ra vẻ mỉm cười tán thưởng, nói: “Tuy rằng tu vi của ngươi chỉ có tiêu chuẩn Hóa Thần kỳ, nhưng thần thức của kiếm ý đã đạt được tiêu chuẩn tiên nhân. Xem ra Vương Huyền Xử và đám đệ tử, ngã quy trong tay ngươi cũng không oan.”

Một phen nói như vậy, từ trong miệng một tiểu nữ đồng nói ra, thật làm người không biết nên khóc hay cười. Nhưng khi kiến thức qua thực lực đáng sợ của nàng, người trong biệt thự đều cảm thấy câu nói này hoàn toàn đương nhiên.

Từ Pháp chân nhân ngồi dậy, nhảy xuống xe, đi tới trước người hấn, ngẩng đầu nhìn lên nói: “Ta là trưởng giáo chân nhân Nhất Nguyên đạo tông, đạo hào Từ Pháp.”

Từ thực lực và sự phô trương, hấn cũng đã đoán ra thân phận của nàng. Lúc này nghe được chứng thực, không khỏi đậm mặt cười, thẳng nhập chính đề: “Như vậy ngươi đến để xin lỗi? Hay là khởi binh vấn tội?”

Từ Pháp chân nhân không trực tiếp trả lời, lại giảo hoạt cười hỏi ngược lại: “Ngươi nghĩ sao?”

Hấn không chút do dự hồi đáp: “Xin lỗi.”

“Xem ra ngươi rất có lòng tin...” Dáng tươi cười của Từ Pháp chân nhân đột nhiên chuyển lạnh, tay phải vung lên, thanh pháp kiếm màu lam xuất hiện trong tay nàng, mũi kiếm chỉ thẳng vào cổ hấn, nói: “Đáng tiếc, lần này ngươi đã đoán sai. Ta, là tới khởi binh hỏi tội.”

618. Chương 643: Dâng Trà Xin Lỗi

Hành động này của Từ Pháp chân nhân khiến cho người và yêu ở trong biệt thự đều cảm thấy kinh ngạc. Hai con yêu Tiêu Đồ và Minh Xà phản ứng nhanh nhất, màu vàng của Liệt Diễm Văn Tinh cùng màu đỏ của Đại Tảo hung hỏa đồng thời xuất hiện ở trong tay bọn chúng, làm bộ như muốn đánh về phía Từ Pháp chân nhân, để giải cứu Trương Văn Trọng.

Ngay khi thân hình của Tiêu Đồ và Minh Xà hung hăng khu động, thì mười hai cánh tay đang cầm pháp bảo cao phẩm của đệ tử Nhất Nguyên Đạo Tông cũng nhanh chóng bước ra chắn ngang, bày thành Thiên La Trận, đem Tiêu Đồ cùng Minh Xà, người nhà họ Trương và những yêu quái xung quanh, toàn bộ đều bao vây ở bên trong trận hình.

Một bên khác, Xích Hà đạo trưởng mặc dù bị Từ Pháp chân nhân dọa cho run rẩy, nhưng động tác trong tay cũng không chậm, song thủ nháy mắt tạo thành pháp ấn, trong miệng khê niệm thần chú để thi triển đạo pháp. Tuy hẳn biết tu vi của mình quá chênh lệch so với Từ Pháp chân nhân, nhưng chứng kiến Trương Văn Trọng thân hãm hiểm cảnh, trong đầu của hắn cũng chỉ có một ý niệm duy nhất đó chính là liều mạng.

Đáng tiếc, không đợi Xích Hà đạo trưởng kịp niệm chú xong, thì Tiên Hạc đã tung cánh bay đến bên cạnh hắn. Chín chiếc mỏ dài giống như tiêm đao lấp lánh hàn quang, hung hăng chế trụ toàn thân của hắn. Chỉ cần Xích Hà đạo trưởng có bất kì hành động nào, chín chiếc mỏ này liền không chút do dự, phanh thây hắn ra.

Bên trong biệt thự, nhất thời biến thành cục diện song phương giương cung bạt kiếm.

Bình tĩnh nhất ở đây, cũng chỉ còn lại hai người Từ Pháp chân nhân và Trương Văn Trọng.

Trên mặt Trương Văn Trọng, chẳng những không có nét hoảng loạn mà khóe miệng của hắn, tương phản còn buộc quanh một nụ cười thản nhiên.

“Giữ bình tĩnh, đừng xung động.” Đầu tiên Trương Văn Trọng hướng về phía quân mình nói một câu. Theo sau vung tay phải lên, dùng hai đầu ngón tay đem thanh kiếm gác trên cổ mình xê dịch ra, diễn cảm hồ hững nhìn Từ Pháp chân nhân nói: “Nếu người thật muốn giết người, tỳ tù đã không tìm đến chỗ này rồi. Tùy tiện phái nhóm trưởng lão đến tiềm phục quanh đây, chờ ta rời nhà liền ám sát, xác suất thành công như thế nào vẫn cao hơn bây giờ đi?”

“Có thể, nhưng ta chính là muốn đem sự tình đơn giản làm cho phức tạp ah.” Khóe miệng Từ Pháp chân nhân cũng toát ra nụ cười thản nhiên. Bất quá nụ cười này khiến người ta không thể phán đoán nổi tâm tư của nàng, đến tột cùng là đang suy tính cái gì.

“Nếu thật như vậy, ta đây cũng chỉ có thể cùng người liều mạng, cá chết lười rách.” Nụ cười thản nhiên trên mặt Trương Văn Trọng không hề suy giảm, nói: “Khi ta bỏ mạng, thế nào tất cả nhóm các người đều sẽ phải nằm lại ở đây nhỉ?”

Thanh âm Trương Văn Trọng vừa ngừng, thì ba mươi sáu chiếc Lôi Châm đột nhiên xuất hiện, ở trên mấy yếu huyệt sau lưng của Từ Pháp chân nhân.

Cùng lúc này, Âm Dương Ngũ Hành Nghi, Bạch Ngọc Mãnh Hổ Trấn Chỉ, Bàn Long Ngọc Xích và Long Phượng Trình Tường Ấn, bốn văn kiện pháp bảo cấp bậc tiên khí, chuẩn tiên khí cũng nhất tề xuất hiện. Tàn mát ra từng luồng hào quang chói mắt, đem chúng nhân Nhất Nguyên Đạo Tông, bao vây xung quanh.

Thời gian phẳng phất như đông cứng ở một khắc này.

Mấy phút đồng hồ sau, Từ Pháp chân nhân mới ngẩng đầu lên, đối với ba mươi sáu chiếc lôi châm đang uy hiếp mình coi như không nhìn thấy, dựng thẳng mắt lên nhìn chằm chằm vào Bạch Hổ: “Bạch Ngọc Mãnh Hổ Trấn Chỉ này chính là tiên khí mà gần đây ngươi lấy được từ chỗ Vương Huyền sao? Không nghĩ ra hắn mất hơn tháng công phu, mới miễn cưỡng thuần phục được Bạch Hổ, vậy mà lại bị ngươi dễ dàng xúi giục. Xem ra, cái tin đồn trong tu chân giới kia cũng không phải nói ngoa...”

Sau khi dứt lời, thanh kiếm trong tay Từ Pháp chân nhân khê run lên...Chớp mắt nó đã bị nàng ném cho Xích Hà đạo trưởng: “Vừa rồi hủy pháp bảo của người thật là ngượng ngùng. Tuy ngươi tu vi chẳng ra gì, nhưng đảm lượng cũng thực không nhỏ. Chuôi...Quý Thủy Kiếm này liền tặng cho ngươi làm bồi thường.”

Biến hóa bất thành linh khiến cho Xích Hà đạo trưởng nhất thời tiếp thụ không nổi. Sau khi đón nhận Quỷ Thủy Kiếm xong, hắn mới khôi phục lại tinh thần, âm thầm cảm khái nói: “Tam phẩm linh khí đổi lấy cửu phẩm, vụ mua bán này không phải là quá lời hay sao? Sớm biết như vậy thì vừa rồi ta đã ném hết pháp bảo trong người ra rồi. Quả thực là sơ suất.”

May mắn Từ Pháp chân nhân không biết suy nghĩ trong lòng Xích Hà đạo trưởng. Sau khi ném Quỷ Thủy Kiếm cho hắn, Từ Pháp chân nhân liền ngoảnh mặt nhìn về nhóm đệ tử cùng tiên hạc của mình, quát: “Quay về, chúng ta đến đây chính là muốn xin lỗi. Xem các người giương cung bạt kiếm kìa! Như thế nào không thấy một chút thành ý gì.”

“Chúng ta giương cung bạt kiếm còn không phải bởi vì người mà thành sao?” Trong đầu của mười hai đệ tử Nhất Nguyên Đạo Tông và Cửu Chích Tiên Hạc, nhất tề dâng lên suy nghĩ này, không hèn mà đều oán thầm trong lòng. Đương nhiên, bọn hắn cũng chỉ dám than thở ở trong lòng mà thôi, chứ không dám thốt ra một chút bất mãn ở bên ngoài miệng. Đều ngoan ngoãn thoái lui về vị trí ban đầu.

Giáo huấn người phe mình xong, Từ Pháp chân nhân lại hướng ra ngoài biệt thự, hét lớn: “Vương Huyền Xử, nhóm các người trốn ở ngoài xem nào nhiệt cũng đủ rồi đó? Còn không nhanh tới đây xin lỗi Trương chương môn đi, chuyện này đều là do các người gây ra ah!”

Một trận thanh âm sột soạt, ở trong màn đêm tức thì truyền vào biệt thự. Ngay sau đó, Vương Huyền Xử cùng đám đệ tử, cúi đầu bước vào. “Bùm” một tiếng quỳ xuống trước người Trương Văn Trọng, đồng thanh nói: “Ta không biết nên đã mạo phạm uy vũ của Trương chương môn, ngài đại nhân đại lượng xin khoan dung cho ta một lần.”

Từ Pháp chân nhân duỗi tay quát: “Dâng trà lên.”

Gã đệ tử Nhất Nguyên Đạo Tông đang cầm bình trà, liền bước lên phía trước, cẩn thận châm một ly trà, giao vào trong tay Từ Pháp chân nhân.

Nhìn thấy tình cảnh này, Xích Hà đạo trưởng không khỏi hâm mộ, nghĩ thầm: “Quá xa xỉ! Bộ trà khí này không ngờ là Bát Phẩm Pháp Bảo. Mùi thơm thanh tao, linh khí nồng đậm, rõ ràng chính là lục phẩm linh đan biến thành. Dùng trà khí như vậy để uống, bộ tịch như thế, quả nhiên có thể so sánh cùng tiên nhân ở trong truyền thuyết rồi...”

Bất quá chén trà này Từ Pháp chân nhân không uống, mà nàng dâng hai tay đưa cho Trương Văn Trọng, diễn cảm cũng rất nghiêm túc, trầm giọng nói: “Trương chương môn, đều là ta quản lý thuộc hạ không nghiêm, mới phát sinh chuyện tình này. Nhân đây xin dâng trà hướng người cáo lỗi, mong rằng người tiếp thụ lòng thành của ta, đem những chuyện không vui phát sinh trước kia xóa bỏ.”

Trương Văn Trọng biết, nếu không phải vừa rồi mình biểu hiện ra cường thế, chỉ sợ bây giờ chẳng những không có dâng trà cáo lỗi, mà ngay cả tính mạng cũng đã không thể bảo toàn. Mà Từ Pháp chân nhân chịu cáo lỗi, cũng không phải do nàng đức độ, mà là bởi mình đã hiển lộ ra thực lực, cùng những tin đồn về mình trong tu chân giới.

Nhưng bất kể nói thế nào, có thể khiến cho chương giáo chân nhân của Nhất Nguyên Đạo Tông dâng trà cáo lỗi, cũng là đã thu được thắng lợi. Trương Văn Trọng thừa hiểu, làm người cần biết thỏa mãn không nên biểu hiện quá phận. Huống chi, vì song phương ngày sau hợp tác lâu dài, hắn cũng không muốn nào động thêm nữa.

Cho nên Trương Văn Trọng không bức bách, mà tiếp nhận chén trà từ trong tay Từ Pháp chân nhân, uống một hơi cạn sạch.

Đem chén trà trả cho Từ Pháp chân nhân xong, Trương Văn Trọng nói: “Từ Pháp chân nhân đã hòa một viên lục phẩm Phương Tê Đan vào trong nước trà rồi đúng không?”

Từ Pháp chân nhân ha ha cười nói: “Nếu không làm như vậy, sao có thể biểu hiện thành ý của Nhất Nguyên Đạo Tông chúng ta đây?”

Nàng tùy tay giao chén trà cho đệ tử, phân phó nói: “Dem chuẩn kim đưa tới cho Trương chương môn.”

Bốn gã đệ tử Nhất Nguyên Đạo Tông từ bên ngoài bước vào, mở túi lớn khiêng trên vai ra, cũng đổ toàn bộ vật phẩm ở bên trong bày ra trước mắt Trương Văn Trọng.

Mấy thứ này thuần một sắc, tất cả đều là linh tài liệu. Trong đó ngoại trừ ba mươi sáu văn kiện Địa Cấp cửu phẩm linh tài ra, còn có thêm ba văn kiện Thiên Cấp nhất phẩm linh tài nữa.

Xích Hà đạo trưởng nhìn thấy, nhất thời choáng váng đầu óc, tự ngay cả Trương Văn Trọng cũng không thể ngờ rằng, Nhất Nguyên Đạo Tông sẽ xuất ra ba văn kiện Thiên Cấp linh tài liệu. Nhất Nguyên Đạo Tông không hổ là tông phái Thiên Tự Hào, của cải nhiều vô số ah!

“Trương tiên sinh xin hãy lượng thứ, làm việc tốt thì cũng nên làm đến cùng, thay ta giải trừ phong ấn cho cái thứ hư thân của Nhất Nguyên Đạo Tông chúng ta đi.” Từ Pháp chân nhân vừa cười vừa nói. Giờ phút này nhìn nàng, đầu còn trông thấy cái thần tình hung ác quắc mắt lên như vừa rồi.

“Ta phong ấn linh lực của bọn hần, vốn là muốn giáo huấn bọn hần một phen mà thôi. Nếu đã biết nhận sai, như vậy ta cũng sẽ giải khai phong ấn cho bọn hần.” Trương Văn Trọng mỉm cười vung tay lên, đóng cao phẩm linh tài ở trước mặt lập tức bị hần thu vào trong Càn Khôn Hồ. Theo sau đó, liền dùng tay phải vỗ ra thanh âm, ba mươi sáu chiếc lôi châm đối hướng bay về phía Vương Huyền Xử cùng nhóm đệ tử của hần.

Châm cứu một lúc sau, đem phong ấn trên người bọn hần giải trừ hết.

Trong quá trình này, Từ Pháp chân nhân căng mắt ra nhìn ba mươi sáu cây lôi châm, muốn xem đến tận cùng nó dùng loại phương pháp nào để giải trừ phong ấn. Đáng tiếc, ngay cả khi nàng có tu vi Độ Kiếp hậu kỳ, nhưng vẫn không sao nhìn ra được sự ảo diệu ở bên trong.

619. Chương 644: Có Hứng Thú Làm Đạo Lữ Của Ta Không?

Đội khi Trương Văn Trọng thu lại ba mươi sáu lôi châm, Từ Pháp chân nhân mới hướng đám người Vương Huyền Xử vừa được hồi phục linh lực khoát tay, mặt lộ vẻ bất mãn nói: “Linh lực đều khôi phục rồi phải không? Vậy mau rút nhanh cho ta, đừng ở lại chỗ này làm mất mặt xấu hổ, làm ta càng thấy càng tức giận.”

Tuy rằng Vương Huyền Xử là trưởng lão hộ pháp của Nhất Nguyên đạo tông, nhưng ở trước mặt vị chủ tọa giáo, cũng không dám sính uy phong của một trưởng lão, chỉ đành thành thật “ạ” một tiếng, dẫn môn hạ đệ tử rời đi. Nhưng không đợi bọn họ ra khỏi cửa biệt thự, đã bị Từ Pháp chân nhân gọi trở lại.

Từ Pháp chân nhân quét mắt nhìn bọn họ, mệnh lệnh: “Các người trở lại Nhất Nguyên đạo tông, đều rút ra sau núi đến Phong Nhận Nhai diện bích sám hối, không được lệnh của ta không cho một kẻ nào tự mình xuống núi.”

Sắc mặt đám người Vương Huyền Xử nhất thời trở nên xấu xí, có vài tên đệ tử thần tình kinh hoảng, suýt chút vì những lời này của Từ Pháp chân nhân té xỉu lên mặt đất. Tuy rằng bọn họ chưa từng đi qua Phong Nhận Nhai, thế nhưng hung danh về Phong Nhận Nhai đã sớm nghe thấy. Bọn họ vốn tưởng rằng nhận lỗi với Trương Văn Trọng xong, chuyện này đã bỏ qua. Nhưng không nghĩ đến, Từ Pháp chân nhân lại ra lệnh cho họ tới Phong Nhận Nhai thụ tội.

Wang Huyền Xử vốn muốn mở miệng cầu tình, nhưng sau thoáng do dự, mấp máy môi, cuối cùng buông tha ý niệm này trong đầu, “ạ” một tiếng, ừ ừ dẫn đám đệ tử rời khỏi biệt thự, trở về sơn môn chịu phạt.

Khi đám người Vương Huyền Xử đã rời đi, Từ Pháp chân nhân cũng không vội vã ly khai, mà quay đầu nhìn Trương Văn Trọng, cười dài nói: “Nghe nói người rất am hiểu hai phương diện luyện khí và luyện đan phải không? Không chỉ có thể luyện chế ra pháp bảo cấp bậc chuẩn tiên khí, đồng thời còn có thể luyện chế ra thất phẩm, thậm chí là đan dược ngoài thất phẩm?”

“Không sai.” Hần cũng không khiêm tốn, gật đầu đáp.

Trong đôi mắt Từ Pháp chân nhân hiện lên vẻ vui mừng, truy hỏi: “Nói như thế, đan dược thất phẩm Thái Hư Phiêu Miểu Hoàn người cũng có thể luyện chế ra?”

“Có thể.” Hấn trả lời, ngấn gọn sáng tỏ. Hấn biết, sau khi hướng mình tỏ thành ý, Từ Pháp chân nhân bắt đầu nói tới chuyện buôn bán. Có thể đối với Từ Pháp chân nhân mà nói, chuyện này mới được xem là chính sự đi?

“Thật tốt quá.” Từ Pháp chân nhân không ngờ đã sửa lại tư thái uy nghiêm của một chưởng giáo, giống như tiểu nữ nhi vỗ tay hoan hô: “Người thay ta luyện chế một lò Thái Hư Phiêu Miểu Hoàn, giá cả tùy người nói, chúng ta bảo chứng sẽ không cò kè mặc cả.”

Biến hóa to lớn này làm Trương Văn Trọng bọn họ được mở rộng tầm mắt. Mà đệ tử Nhất Nguyên đạo tông lại vẫn thản nhiên như không hề nhìn thấy. Xem dáng dấp của bọn hấn, chỉ sợ đã sớm thói quen loại tính cách hay thay đổi này của Từ Pháp chân nhân.

“Giá tùy ta nói? Sẽ không cò kè mặc cả?” Hấn không khỏi nở nụ cười, nói: “Lẽ nào các người không sợ ta làm sư tử ngọam, đòi ra một cái giá trên trời hay sao?”

Từ Pháp chân nhân cũng không giấu diếm, nói thẳng: “Tuy rằng nói, trong tu chân giới hiện nay hiểu được phương pháp luyện chế đan dược thất phẩm cũng không phải chỉ có một mình người. Thế nhưng những người đó đều là trưởng lão của tông phái Thiên Tự Hào hoặc đệ tử hạch tâm, căn bản sẽ không luyện đan cho phái khác. Cho nên dù người có khai ra một cái giá trên trời, Nhất Nguyên đạo tông cũng chỉ có thể nhận thức, ai bảo chúng ta không có nhân tài biết luyện đan làm chi? Bất quá theo ý ta, người là một người thông minh, loại chuyện giết gà lấy trứng, hấn sẽ không làm...”

Nói đến đây, nàng đột nhiên như nhớ ra chuyện gì, giơ tay phải cười hì hì nói: “Ai, không bằng hai phái chúng ta kết làm liên minh đi? Trương chưởng môn, người nói làm sao?”

Xích Hà đạo trưởng vừa nghe, kinh ngạc há to miệng, thầm nghĩ: “Vừa rồi còn giương cung bạt kiếm đòi liều mạng, lúc này lại ồn ào đòi kết minh...Thái độ này biến hóa thật quá nhanh đi thôi a?”

Khác với Xích Hà đạo trưởng, hấn đối với việc này đã sớm có dự liệu, mỉm cười nói: “Đây cũng là điều mà ta đang muốn nói.”

“Đã như vậy, vậy còn chờ cái gì? Không bằng chúng ta lập tức kết minh khế ước đi thôi.” Từ Pháp chân nhân cười nói, lập tức đưa tay phải, cũng không thấy nàng niệm tụng chú ngữ, một đạo quang mang năm màu lóe ra xuất hiện trong lòng bàn tay nàng.

Trương Văn Trọng cũng làm theo, cùng Từ Pháp chân nhân làm ra một kết minh khế ước bình đẳng.

“Từ nay về sau, Phong Sơn phái là minh hữu của Nhất Nguyên đạo tông.” Sau khi thu hồi khế ước, Từ Pháp chân nhân đứng nhìn Xích Hà đang đứng ngay bên cạnh hấn nói: “Người là Xích Hà đạo trưởng của Hà Phi Quan phải không? Sau này người thay ta truyền ra tu chân giới, nói Phong Sơn phái là minh hữu của Nhất Nguyên đạo tông, ai dám đối với họ vô lễ là đối với chúng ta vô lễ, đến lúc đó chúng ta nhất định sẽ theo họ đùa chơi một chút.”

Xích Hà làm sao cũng không nghĩ đến, tên của mình lại được Từ Pháp chân nhân biết được, điều này nhiều ít làm hấn có chút kích động, cũng không biết nên nói gì mới tốt, chỉ liên tục gật đầu đáp: “Không thành vấn đề, không thành vấn đề...”

Vùng lông mày Trương Văn Trọng nhướng lên, thầm nghĩ: “Từ Pháp chân nhân này, quả nhiên điều tra rất rõ về ta. Người này không chỉ tu vi cao thâm, tâm tư lại càng kín đáo...”

Từ Pháp chân nhân cũng không biết trong lòng hấn có suy nghĩ như thế, vẫn dáng tươi cười nói: “Nếu đã kết minh, chúng ta có thể tiếp tục bàn sinh ý chứ? Thế nào, giúp Nhất Nguyên đạo tông một lần, luyện chế một lò Thái Hư Phiêu Miểu Hoàn được không?”

“Ta đang nghĩ vì sao người lại chuyển hướng câu chuyện, nguyên lai là có ý này.” Hấn không khỏi bật cười, nói: “Nếu như các người có thể chuẩn bị được mười phần linh tài liệu luyện chế Thái Hư Phiêu Miểu Hoàn, ta sẽ giúp các người luyện chế một lò.”

Theo Từ Pháp chân nhân xem ra, hấn yêu cầu mười phần linh tài liệu cũng không phải tham lam, mà cũng thật công bình. Vô luận là luyện đan hay luyện khí, đều có khả năng thất bại. Pháp bảo và đan dược có phẩm cấp càng cao, khả năng thất bại lại càng lớn. Loại đan dược thất phẩm như Thái Hư Phiêu Miểu

Hoàn, có thể được xác suất thành công một phần mười đã là rất giỏi. Từ góc độ này có thể chứng minh, phương diện luyện đan của hắn đích thật có tạo nghệ phi phạm.

Đáng tiếc chính là, Từ Pháp chân nhân cũng không biết, mặc dù hắn luyện chế đan dược nhưng xác suất thành công cũng đã hoàn toàn. Sở dĩ hắn muốn mười phần linh tài liệu, thứ nhất không hi vọng quá mức bại lộ tạo nghệ tại phương diện luyện đan của mình. Mặt khác là vì muốn nhân cơ hội xao trá một bút từ Từ Pháp chân nhân, ai bảo nàng lại cố làm ra vẻ hù dọa người làm chi?

Sau thoáng trầm ngâm, Từ Pháp chân nhân nói: “Như vậy đi, ta cho ngươi hai mươi phần linh tài liệu luyện chế Thái Hư Phiêu Miểu Hoàn, chỉ cần ngươi giúp chúng ta luyện ra một lò đan dược là được.”

Hắn mỉm cười, gật đầu đáp: “Không thành vấn đề.

Tiện nghi đưa lên tới cửa lại không chiếm, vậy đúng là đầu đất rồi.

“Vậy ta đi đây.” Từ Pháp chân nhân cười mỉa mỉ nói: “Qua hai ngày, ta sẽ đưa tới hai mươi phần linh tài liệu cần thiết cho ngươi, nếu như có thể, hi vọng ngươi mau chóng luyện chế ra đan dược dùm ta.”

Hắn vẫn không trả lời khẳng định, chỉ nói một câu nước đôi: “Ta tận lực thôi.”

Đối với câu trả lời này của hắn, Từ Pháp chân nhân cũng hài lòng, gật đầu nói: “Nếu toàn bộ mọi chuyện đã làm xong, ta cũng phải cáo từ.” Nàng xoay người đi về hướng ngọc xa, rồi lại ngừng lại, quay đầu nhìn Trương Văn Trọng bách mị thiên kiều cười, nói: “Trương chưởng môn, ta thấy ngươi thật sự không tệ. Nếu không, ngươi đợi thêm vài năm khi thân thể ta phát dục thành thực, cùng ta làm song tu đạo lữ, thế nào?”

Dáng tươi cười của Từ Pháp chân nhân chứa đựng lực mị hoặc rất mạnh, làm cho người ta không tự chủ được bỏ qua thân thể mới bảy tám tuổi của nàng, xem nàng trở thành một nữ tử mười phần gợi cảm mị hoặc. Bên trong biệt thự, mặc kệ là người hay yêu, đều bị vẻ mị hoặc của nàng làm hôn mê đầu óc.

Chỉ có hắn, ở trước mặt vẻ mị hoặc mạnh mẽ này, vẫn còn duy trì sự lãnh tĩnh vốn có.

Đạm nhiên cười, hắn ngậm một ngụm chân nguyên trong miệng, cao giọng nói: “Rất xin lỗi, ta đã có đạo lữ.”

Câu nói ẩn chứa chân nguyên vừa thốt lên, mọi người nhất thời liền khôi phục sự lãnh tĩnh.

Xích Hà đạo trưởng bởi vì việc này toàn thân toát mồ hôi lạnh, đưa tay áo lau mồ hôi trên đầu, ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng Từ Pháp chân nhân, càng nghĩ càng sợ nói thầm: “Từ Pháp chân nhân này, quả thực là một bách biến yêu nữ a...Nếu không chú ý, sẽ bị nàng lừa qua lừa lại làm mê thất phương hướng, thực sự là đáng sợ...”

“Vậy thật đúng là quá đáng tiếc.” Từ Pháp chân nhân thất vọng nhún vai, lập tức mỉm cười nói: “Giả như ngày sau ngươi phân ly với đạo lữ kia, không ngại cứ tới tìm ta. Ta, sẽ chờ ngươi...”

Không đợi hắn trả lời, nàng đi vào ngọc xa, ngồi ngay ngắn ở trung ương. Lập tức bức rèm che từ từ hạ xuống, chín tiên hạc giữa đầu phát ra một tiếng hót thanh thúy, vỗ cánh lôi kéo ngọc xa bay lên, mười hai đệ tử Nhất Nguyên đạo tông chia làm hai tổ, hộ vệ trước sau ngọc xa, cùng bay theo, trong một mảnh tường vân hào quang, bay ra khỏi tòa biệt thự, biến mất trong màn đêm đen kịt.

620. Chương 645: Theo Chúng Ta Đi Một Chuyến

Hai ngày kế tiếp, trở lại bình tĩnh như trước, bốn người béo hòa thượng tuy rằng dẫn thành viên Đặc Cần tổ sưu tầm chung quanh Ung Thành, thế nhưng cũng không tìm được tung tích khe hở không gian. Trong khoảng thời gian ngắn, Trương Văn Trọng và bốn người béo hòa thượng đều có điểm hoài nghi, có phải suy đoán trước đó của mình chỉ là một hồi sợ bóng sợ gió hay không?

Buổi trưa hôm nay, hắn dùng cơm trưa với gia đình xong, lại chạy tới phòng y tế. Bởi vì ở buổi trưa hắn còn một đường khóa, cho nên phải đến sớm chuẩn bị công tác.

Khi hắn đi vào phòng y tế, còn khoảng hơn nửa giờ mới đến giờ làm việc, ngoại trừ mấy bác sĩ và hộ sĩ trực ban, bên trong không còn ai, có chút thanh tĩnh.

Hắn pha một chén trà, ngồi cạnh bàn làm việc suy nghĩ nên giảng nội dung gì với đường khóa sắp tới.

Thời gian cứ trôi qua từng giây.

Cũng không biết qua bao nhiêu lâu, một trận tiếng bước chân trầm ồm hữu lực từ ngoài hành lang truyền vào. Ngay sau đó có hai nam tử mặc tây trang mang kính râm đi vào phòng của hắn.

“Người chính là Trương Văn Trọng?” Nam tử bên trái lấy kính râm xuống, dùng ánh mắt quan sát hắn từ trên xuống dưới, giọng nói bất thiện chất vấn.

“Không sai, ta là Trương Văn Trọng, các người là ai?” Hắn gật đầu đáp, liếc mắt liềm nhìn ra hai người mặc quần áo giống như “hắc y nhân” đều có tu vi Kim Đan kỳ. Càng nhìn ra được ngoại trừ hai người này, ngoài hành lang còn có bốn người mặc trang phục giống như vậy. Chỉ là hắn không biết bốn người này đến tột cùng là đệ tử của tông phái nào, vì sao lại có vẻ địch ý với mình như vậy.

“Chúng ta là người của Đặc Cần tổ.” Tên nam tử nói, lại lấy ra giấy chứng nhận công tác, lại phe phẩy trước mặt hắn. Tuy rằng động tác hắn rất nhanh, nhưng Trương Văn Trọng vẫn đọc được bên trên viết: Ngũ Kiên.

Thu hồi giấy chứng nhận, Ngũ Kiên tiếp tục sầm mặt nói: “Chúng ta muốn đi gặp người lý giải tình huống tại Vân Thai thị, nhanh theo chúng ta đi một chuyến.”

Tuy nói trước đó, Trương Văn Trọng từ miệng Lâm Phong biết được Đặc Cần tổ sẽ phái người đến hỏi thăm một ít vấn đề liên quan tới Vân Thai thị, nhưng hắn không ngờ tới chính là người do Đặc Cần tổ phái tới lại dùng loại thái độ cao ngạo như vậy, đây đâu phải là hỏi thăm gì, rõ ràng đang là thẩm vấn.

Nếu như thái độ của đám người Ngũ Kiên hòa hảo, hắn sẽ tự nhiên phối hợp bọn họ. Thế nhưng nếu thái độ bọn hắn ác liệt như vậy, Trương Văn Trọng cũng không có nghĩa vụ phối hợp bọn hắn, bèn lãnh đạm trả lời: “Xin lỗi, ngày hôm nay ta không rảnh, cũng không có tâm tình, chờ ngày nào đó ta có tâm tình hay có thời gian rảnh, các người trở lại đi.”

“Người...” Ngũ Kiên nghe vậy không khỏi sững sốt, trước đây khi bọn hắn tiếp nhận nhiệm vụ, vô luận là người thường hay người tu chân, khi nghe nói tới ba chữ Đặc Cần Tổ, người nào mà không tất cung tất kính, vẻ mặt biểu tình khen ngợi! Làm sao lại chậm qua cây đình như bây giờ?

Nam tử đứng bên cạnh Ngũ Kiên lúc này cũng cúi kính râm xuống tới, dùng ánh mắt băng lãnh nhìn chăm chú vào Trương Văn Trọng nói: “Nói lời vô ích với hắn làm gì? Trực tiếp bắt hắn đem về, đầu tiên cho ném mùi một trận rồi chụp ảnh lưu chứng, từ từ chậm rãi thẩm vấn tình huống bên Vân Thai thị.”

Hắn lại lộ ra ánh mắt hèn mọn hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói: “Bên ngoài những kẻ không rõ chân tướng đều tung tin vịt, nói tiểu tử này là đệ tử thân truyền của tiên nhân gì đó. Theo ta thấy hắn bất quá cũng là như vậy, một thân tu vi của hắn tối đa cũng chỉ ở tiêu chuẩn Kim Đan kỳ mà thôi. Hừ, xem ra tên tiểu tử chẳng ra gì này, còn có ý tứ mang danh hiệu tổ phó của Đặc Cần tổ chúng ta...”

Ngay khi hắn vừa nói, bốn thành viên Đặc Cần tổ đứng ngoài hành lang cũng đều đi nhanh vào, cùng hai người Ngũ Kiên bố trí ra một Tù Long trận, vây quanh Trương Văn Trọng.

Mỗi một thành viên đều cầm một công tay sáng loáng, loại công tay này cũng không phải loại công bình thường, mà là do một cao nhân trong Đặc Cần tổ chuyên môn luyện chế ra pháp bảo, có công hiệu hạn chế linh lực người tu chân. Một khi bị công lại, linh lực của người tu chân Kim Đan kỳ hoàn toàn biến mất, mà linh lực người tu chân trên Kim Đan kỳ sẽ suy giảm lớn.

Thấy sáu thành viên Đặc Cần tổ không chút đạo lý đã muốn áp dụng bạo lực, nhất thời làm hắn tức giận đến phản cười, một nụ cười nhật hiện lên khóe miệng, hắn quyết định phải cho sáu tên không biết tốt xấu này một chút màu sắc nhìn một chút.

Đối với nguy hiểm gần phủ xuống, đám người Ngũ Kiên vẫn không hề phát hiện, còn đang vênh váo tự đắc lắm bầm: “Trương Văn Trọng, thức thời thì thành thật theo chúng ta đi một chuyến. Bằng không đừng trách chúng ta không khách khí với người.”

Trương Văn Trọng cười lạnh nói: “Từ khi các người xuất hiện trong phòng của ta, hình như cũng không hề khách khí với ta đúng không? Theo ta được biết, lần này các người tới Ung Thành hẳn là phụng lệnh đến

hỏi thăm chuyện liên quan đến Vân Thai thị đúng không? Lẽ nào đây là thái độ hỏi thăm của Đặc Cần tổ? Hay là các người âm thầm nghe lệnh người khác, muốn tới chinh ta?”

Sáu người Ngũ Kiên liếc mắt nhìn nhau, hừ lạnh nói: “Chuyện này người không có tư cách biết, người chỉ cần ngoan ngoãn đi theo chúng ta là được.”

Vùng lông mày Trương Văn Trọng nhướng lên, giọng nói đột nhiên chuyển lạnh, lớn tiếng quát: “Cút.”

Sáu người Ngũ Kiên chẳng những không cút, trái lại vẻ mặt giận dữ, nhe răng cười nói: “Hay thật, dám kiêu ngạo ngay trước mặt chúng ta, rượu mời không uống người chỉ thích uống rượu phạt, chúng ta cũng không cần khách khí với người nữa.” Dứt lời, sáu người làm như muốn đánh về phía hắn, dùng thủ đoạn bạo lực bắt hắn mang đi.

Ngay lúc này, Lâm Tử Mạn cũng vừa đến phòng y tế làm việc. Ngay khi nàng vừa định mở cửa phòng mình, lại ngoài ý muốn nhìn thấy vẻ gương cung bật kiếm trong phòng hắn, không khỏi sửng sốt, cau mày chất vấn: “Các người là ai? Ở chỗ này làm gì? Nháo sự sao?”

Nhìn thấy người thường xuất hiện, sáu người Ngũ Kiên chỉ có thể tạm thời dừng tay.

Ngũ Kiên quay đầu lại liếc mắt trừng Lâm Tử Mạn, lớn tiếng nói: “Cảnh sát phá án, người không phận sự mau tránh ra, đừng ở chỗ này gây trở ngại công vụ của chúng ta.”

“Cảnh sát?” Lâm Tử Mạn nhìn sáu người Ngũ Kiên từ trên xuống dưới, càng xem càng nghĩ bọn hắn không hề giống cảnh sát, lại có chút giống phần tử xã hội đen trong phim truyền hình điện ảnh, liền nói: “Giấy chứng nhận cảnh sát của các người đâu?”

Sáu người Ngũ Kiên làm gì có giấy chứng nhận cảnh sát? Trong tay bọn hắn có giấy chứng nhận của Đặc Cần tổ. Nhưng loại giấy chứng nhận này, người thường làm sao nhận ra được?

Ngũ Kiên nhin không được trừng mắt nhìn Lâm Tử Mạn, dùng giọng nói uy hiếp: “Người có tư cách gì đòi xem giấy chứng nhận cảnh sát của chúng ta? Mau nhanh cút đi, bằng không chúng ta bắt luôn người.”

Câu nói uy hiếp của Ngũ Kiên, không những không hù dọa được Lâm Tử Mạn, trái lại còn làm cho nàng nhận định sáu tên mang kính râm này không phải là người tốt. Nàng không chút do dự, lập tức lớn tiếng quát lên: “Người a, người mau tới a, có người xấu có ý đồ bắt lợi với Trương viện phó, mau nhanh tới hỗ trợ a...”

“Mẹ nó!” Tên nam tử đứng cạnh Ngũ Kiên giận tím mặt, bản người đánh tới Lâm Tử Mạn.

Một người tu chân Kim Đan kỳ muốn động thủ đối với một người bình thường, sẽ là kết quả thế nào? Không cần nghĩ, Trương Văn Trọng có thể biết được. Mà hắn tuyệt đối cũng không dễ dàng tha thứ có ai dám động thủ với người nhà và bạn bè của hắn.

Hắn vẫn đang ngồi như vậy, trong lúc này rốt cục động lên.

Hắn bỗng nhiên bắn lên khỏi ghế, thân hình nhanh như quỷ mị nhắm phía nam tử kia.

Đám người Ngũ Kiên không hề ngờ tới hắn lại đột nhiên làm khó dễ ngay lúc này, hơn nữa tốc độ của hắn thật sự là quá nhanh, nhanh tới mức làm bọn hắn theo không kịp. Chờ khi bọn hắn phục hồi lại tinh thần, Trương Văn Trọng đã sớm lướt qua bên người bọn hắn, xuất hiện ngay trước người Lâm Tử Mạn, dùng tay phải nắm lấy một quyền của tên nam tử kia.

Đám người Ngũ Kiên chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh bùng lên trên lưng, làm cho bọn hắn cảm nhận được cái gì gọi là “mồ hôi đầm đìa”, nhưng ngay lúc này bọn hắn cũng không có tâm tình quan tâm chuyện này. Bởi vì lúc này còn đang sợ hãi, nếu lúc Trương Văn Trọng bay qua bên người bọn hắn, lại đột nhiên hạ thủ, chỉ sợ mạng nhỏ của mấy người đã không thể bảo trụ...

Trong đầu đám người Ngũ Kiên không tự chủ được hiện lên một ý niệm: “Tốc độ của người này vì sao lại nhanh như vậy? Lẽ nào tu vi của hắn không phải ở Kim Đan kỳ, mà là ở trên?”

Không đợi mấy người nghiền cứu sâu việc này, chợt nghe tiếng “răng rắc” vang lên, ngay sau đó tiếng hô thê lương thảm thiết khiến kẻ khác dựng đứng tóc gáy vang lên.

Mấy người cùng nhìn lại, đã thấy tên nam tử bưng tay phải ngồi xổm trên mặt đất kêu rên. Nhìn bàn tay hằn liền biết đã bị Trương Văn Trọng bẻ gãy.

“Con mẹ nó, dám đánh thương người, liều mạng với người.” Đám người Ngũ Kiền biến sắc, cùng rít gào một tiếng, đánh về phía Trương Văn Trọng muốn báo thù cho đồng liêu.

Nhưng ngay lúc này, tiếng bước chân ồn ào mất trật tự vang lên. Ngay sau đó các bác sĩ, hộ sĩ đã xuất hiện ngay trước mặt bọn hắc. Trong tay họ, người cầm ghế, cầm chổi, cây lau nhà, thậm chí còn cầm cả ống nước, thật có tư thế uy vũ oai hùng của thời kỳ kháng chiến.

Dù là viện trưởng Hồ Cường cũng cầm một cây thước chạy tới, nhìn thấy đám người Ngũ Kiền, hắc ném tới, miệng buồm chỉ lệnh: “Là mấy tên này muốn bắt lợi với Trương viện phó sao? Hừ, xem bộ dáng liền biết không phải người tốt, đều tiến lên đập bọn hắc một trận xem sau này dám làm khó Trương viện phó nữa hay không.”

621. Chương 646: Đánh Gãy Răng!

Đối mặt với những bác sĩ và hộ sĩ tay cầm “hung khí” đang xúc động phần nộ, trên mặt Ngũ Kiền cũng không có một tia sợ hãi, trái lại còn tràn ngập chẳng đáng cùng hèn mọn.

Phản ứng như vậy cũng rất bình thường. Dù sao Ngũ Kiền bọn họ là người tu chân, đừng nói phải đối mặt với một nhóm bác sĩ cùng hộ sĩ, dù là đối mặt những quân nhân được huấn luyện cùng vũ trang hạng nặng, cũng có thể lấy một địch nhiều, không chút độ khó.

Ngũ Kiền cười lạnh nói: “Các người đã muốn tới chịu chết, như vậy chúng ta sẽ thành toàn các người.”

Mấy thành viên Đặc Cẩn tổ còn lại, cũng cùng cười nhạt lên. Bọn họ vừa ăn khổ từ chỗ Trương Văn Trọng, không ngại đem lửa giận đầy ngập trút xuống những bác sĩ và hộ sĩ không biết tự lượng sức mình này.

Nhưng chuyện làm bọn hắc thật sự không ngờ ngay giờ khắc này lại xảy ra.

Chiếc thước bị Hồ Cường ném ra, ở giữa không trung vẽ ra một đường cong, chuẩn xác không lầm nên trúng miệng của Ngũ Kiền đang nhếch lên cười nhạt, suýt chút làm hắc mắc nghẹn.

“Điều...điều này sao có thể?” Nhóm thành viên Đặc Cẩn tổ nhìn thấy liền choáng váng.

Nếu như nói văng trúng miệng Ngũ Kiền là pháp bảo do Trương Văn Trọng phóng xuất, như vậy nhóm thành viên tuyệt đối sẽ không khiếp sợ như vậy. Nhưng vấn đề là hiện tại rơi trúng ngay miệng Ngũ Kiền, là một cây thước vô cùng bình thường. Mà người ném ra cũng không phải là người tu chân, mà là một tên mập, vừa nhìn là biết một tên mập mập trường kỳ thiếu vận động.

Một người tu chân Kim Đan kỳ lại bị một người bình thường dùng cây thước thành công đánh lên...Chuyện như vậy mặc dù tận mắt nhìn thấy, nhưng bọn hắc cũng không sao tin được.

Đừng nói là bọn họ không thể tin được, dù là Ngũ Kiền còn đang bị mắc nghẹn, cũng không dám tin tưởng một màn này chính là thật. Hắc là một người tu chân Kim Đan kỳ, bị một người bình thường thành công đánh trúng, chuyện như vậy một ngày lan truyền ra ngoài, danh tiếng hắc cũng sẽ phá hủy.

Ngũ Kiền giận tím mặt, dùng hai tay rút ra. Nhưng không đợi hắc kịp báo thù Hồ Cường vì tội đánh lên, những bác sĩ và hộ sĩ chen chúc chạy tới đều dùng đủ thứ “hung khí” trong tay đánh hắc lật xuống mặt đất, hung hăng cuồng đánh.

Trong nháy mắt ngã xuống đất, Ngũ Kiền chỉ cảm thấy choáng đầu hoa mắt, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn lại một nghi vấn: “Tại sao lại như vậy? Ta là người tu chân, thế nào lại bị người thường đánh té ngã trên mặt đất?”

So sánh với việc Ngũ Kiền bị đánh ngã dưới đất, những thành viên còn lại đỡ hơn một chút. Chỉ ít bọn hắc đã phát hiện, linh lực trong cơ thể đã tiêu mất không còn sót lại chút gì, đã hoàn toàn trống rỗng. Vì vậy bị những bác sĩ hộ sĩ đánh té trên mặt đất, cũng không cảm thấy có chuyện gì là kỳ quái. Bất quá bọn hắc vừa biết chân tướng, sự khiếp sợ chỉ nhiều hơn chứ không ít hơn Ngũ Kiền.

Bốn thành viên Đặc Cần tổ vừa kêu rên, vừa thầm nghĩ trong lòng: “Đây là có chuyện gì? Linh lực trong cơ thể chúng ta chạy đi nơi nào rồi? Lẽ nào nói từ nay về sau chúng ta sẽ từ người tu chân biến thành người thường sao? Không a...”

Chân tướng của chuyện này, là do khi Trương Văn Trọng lướt qua bên người bọn họ, đã dùng tốc độ mà mắt thường không thể nhìn thấy, triệu hoán ra ba mươi sáu lôi châm, cùng sử dụng chúng đâm vào cơ thể đám người Ngũ Kiên, tạm thời phong bế linh lực bọn họ.

Khi không có linh lực, tuy rằng thể chất của đám người Ngũ Kiên mạnh hơn người bình thường một chút, nhưng hai tay không địch lại bốn tay. Huống chi những bác sĩ hộ sĩ người đông thể mạnh, lại còn cầm theo “hung khí”, cho nên vừa đối mặt, bọn hắn đã bị đánh té ngã trên mặt đất, ôm đầu cuộn cuộn kêu rên không ngớt.

“Ôi, đau nhức...Đau chết rồi, ai lấy cây truyền dịch đâm ta a? Ta van người đừng đâm loạn có được hay không? Đắn đông cục chặt a...”

“A...những tên chết tiệt các người...cũng dám lấy kim chích ta? Kim của người có dùng qua chưa đó? Có truyền nhiễm tật bệnh cho ta không a...”

“Ai? Ai lấy giày đạp lên mặt ta? Đánh người không đánh mặt, lẽ nào người chưa từng nghe qua sao? Ta khát, mùi này...không được, ta trúng độc rồi...”

Những nhân viên y tế giờ phút này biểu hiện ra sức chiến đấu cường đại, không chỉ làm đám người Ngũ Kiên thống khổ không chịu nổi, cũng làm Trương Văn Trọng trợn tròn mắt. Hắn thế nào cũng không nghĩ đến, nhóm nhân viên y tế ngày thường lễ độ nho nhã, không ngờ cũng trở nên bực tức cường thế như vậy...

“Đúng là nhìn người không thể nhìn qua tướng mạo...” Hắn không khỏi cảm khái một câu.

Hắn cũng không đi khuyên can những người này, bởi vì hắn cũng muốn đám người Ngũ Kiên thụ chút giáo huấn.

Quay đầu lại, hắn nhìn Lâm Tử Mạn đang đứng ngay phía sau. Hiển nhiên hành động vừa rồi của nam tử kia làm nàng hoảng sợ. Lúc này nàng vẫn còn đang run rẩy.

Hắn áy náy nói: “Xin lỗi, chuyện vừa rồi làm cô sợ hãi.”

“Không có việc gì...” Lâm Tử Mạn lắc đầu, đột nhiên nhào vào trong lòng hắn, ôm cứng lấy hắn.

“Tử Mạn, cô làm gì vậy?” Hắn ngẩn người, vô ý thức định đẩy nàng ra.

Lâm Tử Mạn ôm chặt hắn, thân thể không ngừng run rẩy, nhỏ giọng gần như nỉ non nói: “Trương ca, cho tôi ôm một chút được không? Chỉ một chút...”

Hắn có thể cảm giác được sự kinh khủng trong lòng nàng, dù sao nàng cũng chỉ là một người bình thường, trước thế tiến công của người tu chân Kim Đan kỳ mà không tan vỡ cũng là không tệ. Vừa rồi tinh thần còn đang căng thẳng cao độ, nàng có thể không có cảm giác gì, lúc này tinh thần vừa thả lỏng xuống tới, nhất thời liền cảm giác được sợ hãi, nên mới chui vào lòng hắn, để tìm kiếm cảm giác an toàn.

Sau khi hiểu rõ nguyên do, hắn cũng không đẩy nàng ra, trái lại còn dùng tay trái nhẹ ôm nàng, sử dụng tay phải vỗ nhẹ sau lưng, dùng thanh âm ẩn chứa Chúc Do Thuật an ủi nói: “Được rồi, được rồi, không còn việc gì nữa, tất cả đều đã qua, cô cũng không cần sợ hãi...”

Trong quá trình này những nhân viên y tế chỉ lo đánh đám người Ngũ Kiên, cũng không chú ý tới một màn trình diễn ôn nhu ngay trước mặt...

Mấy phút sau, tâm tình khôi phục bình thường, Lâm Tử Mạn cũng không còn run rẩy về mặt đỏ bừng lui về phía sau một chút, cúi đầu không dám nhìn hắn. Nàng cũng không hiểu rõ, rốt cục lấy được dũng khí từ đâu lại nhào vào lòng hắn. Hiện tại hồi tưởng lại, trái tim nàng nhảy loạn không ngớt.

Hắn vẫn không nhận ra được dị dạng, vẻ mặt ôn nhu mỉm cười hỏi: “Tử Mạn, hiện tại cảm thấy đỡ hơn rồi chứ?”

“Àn...” Lâm Tử Mạn vẫn cúi đầu, dùng thanh âm thật nhỏ nói: “Trương ca, cảm ơn anh.”

Ngay lúc này những nhân viên y tế cũng đã dừng tay, đứng thở hổn hển. Sở dĩ họ ngừng tay không phải vì đánh xong rồi, mà là đánh tới mệt mỏi.

Nhắc tới đám người Ngũ Kiên, thật đúng không hổ là người tu chân, tuy rằng không còn linh lực, nhưng thân thể cũng mạnh mẽ, nếu như đối lại người thường, sau một phen bị đánh đập hung hăng, sợ đã sớm cúp.

Tuy rằng những nhân viên y tế đã ngừng tay, nhưng cũng không đại biểu cho ác mộng của đám người Ngũ Kiên kết thúc. Ngược lại, ác mộng càng lớn hơn, kinh khủng hơn lại vừa mới bắt đầu.

Một mảnh tiếng bước chân vang dội ồn ào chợt vang lên, từ xa đến gần.

Xuất hiện trong tầm nhìn mọi người, là một đám học sinh đang tâm tình kích động gần như muốn nổ bạo. Đầu lĩnh dẫn dắt họ, chính là những nghiên cứu sinh do Trương Văn Trọng dẫn dắt.

Rất xa nhìn thấy hấn, những nghiên cứu sinh liền ồn ào kêu lên: “Lão sư, thầy không sao chứ? Mấy tên đui mù kia đâu? Ở đâu?”

Hấn tròn mắt, hỏi: “Sao lại làm ra trận thế lớn như vậy? Các cậu đang làm gì?”

Mấy nghiên cứu sinh đi nhanh tới trước mặt hấn, thở hổn hển giải thích chuyện xảy ra.

Nguyên lai khi biết có người muốn bắt lợi với hấn, mấy nghiên cứu sinh lập tức đem tin tức tuyên bố trên diễn đàn của trường, đồng thời nhắn tin qua điện thoại làm tin tức này trong thời gian ngắn nhất truyền khắp đại học Ung Thành.

Bên trong đại học Ung Thành hiện tại, ai có lực hiệu triệu cao nhất, không thể nghi ngờ chính là hấn. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, hấn đã trở thành thần tượng được sùng bái của sinh viên trong trường.

Cho nên khi mọi người nghe nói có người dám bắt lợi với thần tượng của họ, liền nổi giận cầm lấy “hung khí” chạy tới trợ trận.

Chính vì vậy, trong tay họ cầm đủ loại vật dụng.

Thông thường thì là ghế, bình thủy, chậu rửa mặt, khí cụ thể dục đủ loại. Hơi hiếm thấy còn là vớ bần, nội y bần, cùng cây gậy làm bánh bao trong căn tin...

Nhìn thấy đám học sinh rào rạt chạy tới, đám người Ngũ Kiên còn đang thở dốc không hên mà cùng phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết: “Không phải đâu? Còn?”

Đáp lại bọn hấn, là tiếng tru lên kích động: “A ha, ở chỗ này sao? Các huynh đệ, lên a, đánh gãy răng bọn hấn.”

Đám người Ngũ Kiên vừa bị đàn sói chà đạp, lúc này lại lọt vào ổ cọp tung hoành.

Ngũ Kiên bọn họ cũng đành nhận mệnh, chỉ dùng hai tay bưng kín mặt, nói ra một câu còn hoàn chỉnh: “Đánh đâu cũng được, ngàn vạn lần đừng đánh mặt...”

622. Chương 647: Bảo Chứng Sẽ Đưa Anh Một Câu Trả Lời Thuyết Phục

Khi bốn người béo hòa thượng chạy tới phòng y tế, đám người Ngũ Kiên cả người đã đầy vết thương, chỉ còn thở thoi thóp, vô lực nằm trên mặt đất.

Nhìn thấy một màn như vậy, béo hòa thượng đưa tay vỗ lên cái đầu trọc lóc, gương mặt khổ sở nói: “Mình đã tới chậm a...”

Đám người Ngũ Kiên nằm trên mặt đất, vừa nhìn thấy bốn người béo hòa thượng, giống như thấy được cứu tinh, cổ lẩy tia lực lượng còn sót lại trong thân thể, gào khóc: “Ô ô ô...sao bây giờ mấy người mới đến a? Van cầu các người mau nhanh đưa chúng ta rời khỏi nơi này, chúng ta không muốn ở đây thêm phút nào nữa. Bọn người kia, thật là đáng sợ, dù là yêu ma quỷ quái, cũng không bạo lực như bọn họ a...”

Bốn người béo hòa thượng vừa nghe lời này liền ngậm ngẫn cả người, vốn bọn họ còn cho rằng đám người Ngũ Kiên bị Trương Văn Trọng đánh thành như vậy. Thế nhưng nghe câu nói của mấy người Ngũ Kiên,

đánh bọn họ, cũng không phải Trương Văn Trọng mà là những người thường tâm tình kích động chung quanh sao?

Điều này...khả năng sao?

Người thường đánh người tu chân Kim Đan kỳ thành đầu heo, chuyện như vậy có phải là thái quá hay không?

Bốn người béo hòa thượng nhìn nhau, đại não trong nháy mắt giống như trống rỗng.

Những nhân viên y tế cùng những sinh viên nghe đám người Ngũ Kiền vừa nói, đều không hẹn đưa ánh mắt nhìn bốn người béo hòa thượng.

Cũng không biết là ai đột nhiên rống lên một tiếng: “Bốn tên này thì ra là đồng bọn của đám hỗn đản, mọi người cùng tiến lên, đánh chết bọn họ...” Ngay sau đó mọi người tình cảm xúc động, liền hướng bốn người béo hòa thượng xông tới.

Bốn người béo hòa thượng lại càng hoảng sợ, tuy rằng bọn họ hiểu kỳ những người thường này làm sao đánh sáu người tu chân Kim Đan kỳ thành đầu heo, thế nhưng cũng không đại biểu bọn họ muốn lấy thân thử sức. Mắt thấy mọi người sắp sửa không khống chế được tâm tình, sẽ phát động tiến công đối với mình, bọn họ vội vã giơ cao hai tay, dùng khí lực toàn thân hét lên: “Đừng hiểu lầm, chúng ta là bạn của Trương Văn Trọng Trương tiên sinh, chúng ta cũng như các vị, ngàn vạn lần đừng hiểu lầm a...”

Đáng tiếc bốn người có hét cũng không khởi lên hiệu quả gì, sóng người tràn tới chỗ bọn họ vẫn không hề dừng lại.

Ngay thời khắc giường cung bật kiếm này, thanh âm Trương Văn Trọng đúng lúc vang lên: “Dừng tay!” Hắn không hổ là người có lực hiệu triệu nhất hiện nay, thanh âm vừa thốt ra, mọi người lập tức liền dừng bước tiến. Nhưng vẫn chưa chịu tán đi, mà vẫn duy trì tư thế vây quanh, tùy thời đều có thể động thủ.

Sóng người rất nhanh nhường lối đi cho hắn chậm rãi tới trước mặt bốn người béo hòa thượng.

Nhìn thấy hắn, bốn người không dám chậm trễ, vội vã cung kính hô: “Trương tổ phó.”

Hắn nhìn bốn người, lạnh lùng hỏi: “Các vị cũng là tới bắt tôi sao?”

Bốn người không khỏi sửng sốt, hỏi: “Bắt anh? Làm sao vậy? Chuyện này vì sao?”

Hắn đưa tay chỉ đám người Ngũ Kiền, cười lạnh nói: “Sáu người kia không phải tới bắt tôi sao? Ngay cả công tay chuyên dụng còn lấy ra luôn. Không chỉ như vậy, gặp phải bạn của tôi chất vấn, bọn hắn còn muốn sử dụng bạo lực với bạn tôi. Dù thế nào, Đặc Cần tổ muốn mời người hiệp trợ điều tra, hay dùng cách “thỉnh” như vậy sao? Hừ, tôi thật sự là được thêm kiến thức.”

Sắc mặt bốn người béo hòa thượng lúc xanh lúc trắng, biết rõ nếu không đem chuyện này giải thích rõ ràng, một khi hạ xuống vết rách trong lòng hắn, vô luận là đối với Đặc Cần tổ hay chính họ cũng sẽ không có kết quả tốt, bèn vội vàng dùng thủ đoạn truyền âm nhập mật giải thích: “Trương tổ phó, anh hiểu lầm rồi, sáu người Ngũ Kiền tuy phụng lệnh đến đây mời hiệp trợ điều tra, thế nhưng phương thức bọn hắn sử dụng hoàn toàn trái với điều lệ chế độ của Đặc Cần tổ, chỉ là hành vi tư nhân của họ. Là vậy...không biết Trương tổ phó còn nhớ người tên “tiểu hồ đồ” hay không?”

Hắn hồi ức một chút, nói: “Tiểu hồ đồ? Chính là một trong hai tổ phó của Đặc Cần tổ mà các vị đã nói sao? Cô ta xem ta không vừa mắt, muốn vào nhà ta giáo huấn ta, kết quả bị trận pháp của ta làm mình đầy thương tích, sau đó ôm hận rời khỏi Ung Thành?”

“Không sai, là cô ta.” Béo hòa thượng vội gật đầu giải thích: “Theo chúng tôi biết, đám người Ngũ Kiền bị tiểu hồ đồ xúi giục, nên muốn mượn cơ hội điều tra lần này, hảo hảo làm anh bị nhục nhã một phen, giúp cô ta xuất ra ác khí trong lòng.”

“Chúng tôi vội vã chạy tới đây, là muốn ngăn cản bọn hắn. Không nghĩ tới đã chậm một bước...”

Hắn cười nhạt: “Nói như thế, bọn hắn dùng công mưu tư?”

Béo hòa thượng bọn họ nhìn nhau, không ai dám tiếp câu hỏi này.

Bầu không khí nhất thời có chút ngưng trọng.

Sau mấy phút, Tam Si cảm giác không chịu nổi bầu không khí ngưng trọng như vậy, mới lộ dáng tươi cười nói: “Vậy...Trương tổ phó, mong muốn sự kiện ngoài ý muốn lần này, sẽ không ảnh hưởng tới tình hữu nghị giữa chúng ta, cũng sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ hợp tác giữa anh và Đặc Cần tổ...”

Hắn cũng không trả lời Tam Si, chỉ cười nhạt nói: “Nếu như tu vi ta không đủ, chỉ sợ đợi khi các vị chạy tới, ta đã thiếu tay gãy chân nằm rên rỉ trên mặt đất đúng không? Còn nữa, đã có chuyện này phát sinh một lần, không chắc có phát sinh lần thứ hai, lần thứ ba, hay ngàn lần...ông nói, điều này nói ta làm sao còn có thể tiếp tục tin tưởng Đặc Cần tổ các người...”

“Này...” Nghe hắn nói, làm Tam Si có chút á khẩu không trả lời được, há mồm hồi lâu cũng chỉ nói ra được một chữ.

Thời khắc mấu chốt, Vũ Văn Kha chợt phản ứng, vội vã tiến lên một bước bảo chứng: “Trương tổ phó yên tâm, chúng tôi lập tức đem việc này báo cáo lên tổng bộ Đặc Cần tổ, bảo chứng sẽ cho anh một câu trả lời hài lòng. Anh không chỉ là tổ phó của chúng tôi, đồng thời còn là ân nhân của Đặc Cần tổ. Tôi tin tưởng trong chuyện này Đặc Cần tổ sẽ xử lý theo lẽ công bằng, đối với những kẻ phạm sai lầm trừng phạt nghiêm khắc không tha! Bằng không đừng nói là anh không thỏa mãn, kể cả những thành viên từng nhận ân tình của anh cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua!”

Béo hòa thượng, Tam Si, Quý Mị lúc này cùng phụ họa: “Vũ Văn Kha nói không sai, chuyện này nếu như Đặc Cần tổ không để Trương tổ phó một câu trả lời hài lòng, chúng tôi đều sẽ không bỏ qua.” Bốn người béo hòa thượng dự định lập tức rời đi, đem sự kiện đột phát ngoài ý muốn hướng tổng bộ hồi báo.

“Chờ một chút.” Ngay khi bọn họ xoay người định đi, hắn gọi lại chỉ vào đám người Ngũ Kiên nằm trên mặt đất nói: “Đem luôn mấy tên này đi, nhìn bọn hắn ta thêm tức giận.”

Hắn đã phong ấn linh lực bọn người Ngũ Kiên, đối với bọn hắn, nghiêm phạt như vậy không thể nghi ngờ là đáng sợ nhất, thậm chí còn đáng sợ hơn cái chết.

“Dạ, dạ...” Bốn người không dám chậm trễ, vội vã tiến lên khiêng đám người Ngũ Kiên, xám xịt đi nhanh ra khỏi phòng y tế.

Bởi vì nhân viên y tế đều là người có y đức, nhưng sau khi đánh đám người Ngũ Kiên một trận, cũng từng dự định giúp bọn hắn băng bó vết thương, nhưng đám người Ngũ Kiên thật không còn mặt mũi tiếp thu bọn họ trị liệu, sau một phen giãy dụa, những nhân viên y tế chỉ đành bỏ qua ý tốt của mình. Vì vậy sau khi đưa bọn hắn lên xe, bốn người béo hòa thượng lập tức cho xe chạy tới một bệnh viện.

Trên đường đến bệnh viện, Quý Mị không kiềm chế được tò mò, nhìn đám người Ngũ Kiên dò hỏi: “Mấy người đều có tu vi Kim Đan kỳ, sao lại bị một đám người thường đánh thành dáng dấp này...”

“Chúng ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì a...” Cả đám khóc tang nói: “Đột nhiên linh lực trong người chúng ta biến mất sạch sẽ, không còn linh lực chỉ có sáu người làm sao đánh thắng được đám người kia chứ?”

Quý Mị kinh ngạc: “Ác?Còn có chuyện như vậy? Vậy hiện tại trong cơ thể các người còn linh lực không?”

Đám người Ngũ Kiên lúc này mới sực nhớ, liền vội vàng điều động linh lực trong cơ thể. Nhưng làm bọn hắn thất vọng, thậm chí tuyệt vọng chính là vô luận bọn hắn nỗ lực thế nào trong cơ thể vẫn trống rỗng, không còn một tia linh lực tồn tại.

“Đã không còn, linh lực chúng ta khổ tu đã không còn...” Quá kinh hãi, mấy người Ngũ Kiên đều cảm thấy choáng váng tối sầm, đều ngất đi.

Bốn người béo hòa thượng không khỏi cả kinh, sau khi xác định đám người Ngũ Kiên chỉ hôn mê, cũng không nguy hiểm sinh mạng, lúc này mới thở dài một hơi.

Sau thoáng trầm ngâm suy tư, Tam Si nói: “Xem ra linh lực của bọn họ bị Trương tổ phó dùng bí pháp phong ấn...”

Vũ Văn Kha bắt mãn lăm bằm: “Mấy tên này ỷ vào tu vi Kim Đan kỳ lại cho rằng mình đã là nhân vật, con mắt đều đã văng lên tới bầu trời. Chuyện lần này coi như cho bọn hần một sự giáo huấn, xem sau này còn dám làm xằng làm bậy...Nếu không phải hiện tại thương thế bọn hần đã rất nghiêm trọng, tôi thật sự muốn đánh cho một trận! Chúng ta tốn nhiều sức lực như vậy, mới thành lập được hữu nghị thâm hậu với Trương tổ phó lại bị bọn hần toàn bộ làm hỏng, thật là đáng ghét!” Vũ Văn Kha luôn tao nhã, lần này lại nói ra lời gay gắt đủ thấy được vô cùng tức giận đám người Ngũ Kiền.

Béo hòa thượng gật đầu nói: “Không sai, mấy tên này thật là hỗn đản. A di đà phật, người xuất gia không nên mắng chửi người. Mẹ nó, mắng thì thế nào? Nói vậy Phật tổ cũng sẽ tán thành ta mắng bọn hần!”

Tam Si ném điều thuốc ra cửa sổ, lấy điện thoại nói: “Ta gọi cho tổ trưởng, đem chuyện này hồi báo sự thực, để hần nghĩ biện pháp cứu vãn.”

623. Chương 648: Chọc Nhiều Người Tức Giận.

Cúp điện thoại xuống, tổ trưởng Đặc Cẩn Tổ-Sở Văn Đông liền nhú mày. Chén trà hần vừa mới rót cũng tỏa khói bốc lên nghi ngút. Mỗi xế chiều ngày công tác hần đều nhâm nhi một tách trà, đây là thói quen đã nhiều năm qua đã dưỡng thành tính. Hơn nữa buổi sáng ngày hôm nay tâm tình hần vẫn rất khoái hoạt, khóe miệng thoáng nét mỉm cười chưa nói, trong miệng lại còn ngâm nga khúc nhạc mà bản thân mình yêu thích.

Bất quá, sau khi nghe Tam Si báo cáo xong, tâm tình khoái hoạt của Sở Văn Đông, nháy mắt bị đảo quét sạch, thần tình dần dần cũng âm trầm xuống.

Vừa cúp điện thoại xong, trên trán Sở Văn Đông hiện ra vài đường gân xanh dữ tợn. Hần châm thuốc rít mạnh một hơi, muốn làm cho tâm tình của mình bình tĩnh hơn. Nhưng sau khi hút hết điều thuốc, lửa giận trong lòng chẳng những không giảm bớt, ngược lại càng phát ra mãnh liệt, cũng ở trong nháy mắt này đã bạo phát.

“Phanh” một tiếng nổ vang, tất cả mọi người làm việc trong tổng bộ Đặc Cẩn Tổ nhảy dựng lên, không hẹn mà đều quay đầu nhìn theo phương hướng thanh âm truyền đến, mới phát hiện chén trà yêu thích của Sở Văn Đông đã bị hần ném thẳng ra ngoài, thành những mảnh vụn rơi đầy trên mặt đất.

Mọi thành viên trong tổng bộ Đặc Cẩn Tổ đưa mắt nhìn nhau, đều không hiểu vừa rồi tâm tình Sở Văn Đông còn rất cao hứng, như thế nào đột nhiên đã nổi trận lôi đình rồi. Thế nhưng lại đem chén trà hần quý như trân bảo ném thành vụn vụn.

Thành viên trong tổng bộ nhin không được, trong lòng bắt đầu suy đoán: “Sao thế này? Chẳng lẽ có chuyện gì nghiêm trọng sao? Trước nay chưa bao giờ thấy tổ trưởng thất thố như vậy à.”

“Mấy người Ngũ Kiền trong đầu toàn nước sao...Ngu ngốc...” Sở Văn Đông nghiêng răng nói. Theo sau dùng ánh mắt tràn ngập lửa giận, ngăm nhìn mọi người tại đây, lớn tiếng hỏi: “Hồ Thố đâu? Chết ở nơi nào rồi? Đem vài người đi trói cô ta đến đây mau.”

Hồ Thố chính là tên lóng của Tiểu Hồ Đồ, tổ trưởng Sở Văn Đông thường ngày đều gọi nàng là “tiểu hồ đồ”, mà hiện giờ hần kêu thẳng kì danh. Bởi vậy cũng có thể nhìn ra, giờ khắc này tâm tình của Sở Văn Đông có bao nhiêu tức giận.

Mọi người trong tổng bộ tự nhiên là không dám chậm trễ, vội vàng đi tìm Hồ Thố đem tới đây. Đương nhiên bọn hần cũng không dám dựa theo phân phó của Sở Văn Đông, đem Hồ Thố trói lại. Dù sao, lúc này bọn hần còn chưa rõ ràng, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì đâu.

Chỉ một lát công phu, Hồ Thố liền xuất hiện ở trước người Sở Văn Đông, cười dài hỏi: “Tổ trưởng, ngài tìm tôi? Ai nha, xem bộ dạng này của ngài, phải chăng là đang tức giận sao? Kẻ nào dúi mù lại chọc ngài tức giận thế?”

“Trừ cô ra, thì còn ai vào đây nữa?” Sở Văn Đông hít sâu một hơi, cường chế ý niệm đánh người trong đầu, lạnh lùng chất vấn: “Tôi hỏi cô, có phải cô âm thầm hạ lệnh cho đám người Ngũ Kiền, để bọn hần đi đối phó Trương Văn Trọng không?”

“Đúng rồi, tôi truyền đạt mệnh lệnh này cho đám người Ngũ Kiên.” Hồ Thố một chút giấu giếm đều không có, ngược lại còn mỉm cười hỏi: “Như thế nào? Cái tên tiểu tử họ Trương kia, sau khi bị đánh liền chạy đến khóc lóc với ngài hay sao?”

“Bốp” Một thanh âm giòn tan vang lên.

“Ông...ông đánh tôi?” Hồ Thố ôm hai má đau đớn, không dám tin nhìn vào Sở Văn Đông.

Sở Văn Đông nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đánh cô là còn nhẹ đó, bây giờ ta hận không thể giết cô nữa kia!”

Hồ Thố bị ăn tát đau, cũng tức giận chất vấn: “Vì cái gì? Bởi vì một kẻ không có chút bổn sự, suốt ngày chỉ biết giả thần giả quỷ hồ lộng người khác hay sao?”

“Không có bổn sự? Suốt ngày chỉ biết giả thần giả quỷ?” Sở Văn Đông phi thường tức giận, hấn giận quá hóa thành cười: “Có khả năng luyện chế ra Chuẩn Tiên Khí, Thất Phẩm Đan Dược, lại là người không có bổn sự, suốt ngày chỉ biết giả thần giả quỷ sao? Nếu không có hấn xuất thủ tương trợ, thì toàn thành viên của chúng ta phải đi Vịnh Á Rập nói không chừng đã bị chết hết cả rồi! Nếu không có hấn xuất thủ tương trợ, làm sao chúng ta có thể tiêu diệt nổi Vu Pháp Liên Minh tại Đông Nam Á? Nếu như không có hấn, bệnh Than và bệnh ôn dịch kiêu mới làm sao giải trừ hả? Nếu như không có hấn, thì khe nứt không gian ở Vân Thai Thị nói không chừng đã bị yêu ma mở ra rồi! Bao nhiêu công trạng đó, vô luận cái nào, ta và cô đều không thể sánh kịp. Nếu đúng như cô nói, coi như hấn đúng là kẻ không có bổn sự, vậy thì cô được tính là thứ gì đây? Ngay cả cái rắm cũng không bằng sao?”

“Hò....” Hồ Thố ngẩn người, lần trước ăn khổ ở nhà Trương Văn Trọng xong, nàng liền quay trở về sư môn gần đây mới trở lại Đặc Cần Tổ. Cho nên cũng không biết Trương Văn Trọng đã làm ra nhiều chuyện như vậy.

Sở Văn Đông chẳng muốn giải thích nhiều lời cùng nàng, trực tiếp ra mệnh lệnh: “Từ giờ phút này trở đi, tạm miễn chức vụ tổ phó Đặc Cần Tổ của cô! Dự sau khi cô đến Ung Thành hướng Trương Văn Trọng nhận lỗi, thì quay về đây đóng cửa suy nghĩ. Để cô ngẫm lại những lỗi lầm của mình, cuối cùng là phải thay đổi tính cách trước kia cho ta!”

Mặc dù biết chính mình phạm phải sai lầm, nhưng muốn nàng hướng Trương Văn Trọng nhận lỗi thì nàng sẽ không cam tâm tình nguyện. Hồ Thố cúi đầu lầm bầm nói: “Tôi không đi có được không?”

“Cô đừng hỏi ta.” Sở Văn Đông chỉ tay về phía những người trong tổng bộ, lạnh lùng nói: “Cô hỏi mọi người xem có đáp ứng hay không?”

Hồ Thố theo bản năng ngoảnh mặt nhìn về phía sau. Khiến nàng trăm triệu lần thật không ngờ chính là, những đồng nghiệp trong ngày thường quan hệ cùng nàng không tệ, thế nhưng lúc này đều mang thần tình giận dữ. Cái diễn cảm kia, giống như nàng chính là cừu nhân của bọn họ bình thường.

Hồ Thố không khỏi trợn mắt, nỉ non lầm bầm: “Làm...làm sao vậy?”

“Làm sao ư? Cô còn phải hỏi nữa sao?” Sở Văn Đông hừ lạnh một tiếng, không thèm phản ứng đến nàng, mà hướng những người khác phân phó: “An bài xuống, ta cùng Hồ Thố sẽ bay thẳng đến Ung Thành, đích thân tìm đến cửa xin cáo lỗi với Trương Văn Trọng.”

Ngẫm nghĩ một chút, Sở Văn Đông nhìn lên bàn công tác của mình. Nhắc điện thoại lên bấm số, trầm giọng nói: “Thủ trưởng, có một chuyện, tôi muốn hướng ngài báo cáo....”

Trong lúc Sở Văn Đông dẫn Hồ Thố chạy đến Ung Thành, thì đám người Ngũ Kiên được mang tới bệnh viện, trải qua một phen điều trị xong, cũng thần nhiên tỉnh dậy từ trong hôn mê.

Sáu người nằm cùng trong một phòng bệnh, cả người băng kín như cái bánh chưng, không khỏi đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy trong nội thể mình hoàn toàn hư nhược, không có một tia linh lực nào tồn tại thì bọn hấn không hẹn mà đều dâng lên một loại tâm tình tuyệt vọng.

Ngũ Kiên giãy giụa ngồi dậy khỏi giường bệnh, móc di động của mình ra, nghiêng răng nghiêng lợi hung hăng nói: “Chuyện lần này tuyệt đối không thể bỏ qua. Ta liền gọi điện cho sư tôn, để người thay chúng ta xuất đầu, giết chết cái gã tiểu tử họ Trương kia!”

“Đúng thế, nhất định phải khiến cho tên họ Trương trả giá thảm thối!” Năm người còn lại cũng đều hồi phục thần trí. Sôi nổi móc điện thoại ra bấm số của sư tôn.

Sau khi nghe Ngũ Kiên tường thuật xong, sư tôn hần là Lô Xuân Lượng trưởng lão của Hoán Hoa Kiếm Tông nhất thời liền nổi giận đùng đùng, hung hăng chửi thề vài tiếng, sau đó mới hỏi: “Tiểu Kiên, người nói xem rốt cuộc là cái thứ đui mù nào, lại dám đả thương người? Yên tâm, ta nhất định sẽ xuất đầu cho người, tuyệt đối sẽ không để người bị kẻ khác bắt nạt.”

Ngũ Kiên đợi chính là những lời này, trong lòng hần không khỏi vui mừng, vội vàng nói: “Cái gã kia tên là Trương Văn Trọng, sống tại tỉnh Thiên Nam, Ung Thành thị.”

Lô Xuân Lượng liền nói: “Trương Văn Trọng hả? Được, ta nhớ kỹ...” Nói đến đây bỗng nhiên hần ngẩn ra, theo sau dùng ngữ khí khác thường chất vấn: “Đợi một chút, người nói tên hần là gì?”

Ngũ Kiên không nhận ra điểm dị thường trong ngữ khí của sư tôn, nên vẫn nghiêng rằng như cũ đáp: “Trương Văn Trọng.”

Lô Xuân Lượng hỏi lại: “Trương Văn Trọng? Là Trương Văn Trọng của Phong Sơn phái sao?”

Ngũ Kiên hồi đáp: “Đúng rồi, chính là hần.”

Vừa rồi còn sất son thề thốt, muốn thay mặt Ngũ Kiên xuất đầu đi báo thù. Lúc này Lô Xuân Lượng đã xoay chuyển một trăm tám mươi độ, hung hăng quát lớn: “Người là tên ngu ngốc, ai không trêu chọc, thế nhưng lại đi tìm Trương Văn Trọng mà nhiều sự. Người bị hần đánh chết thì cũng thôi, thế nhưng còn muốn hại chết cả Hoán Hoa Kiếm Tông chúng ta hay sao? Ta phái người đến Đặc Cần Tổ là muốn cho người có cơ hội lịch lãm, chứ không phải là cho người đi gây họa nhé!”

Ngũ Kiên hoàn toàn tỉnh mộng, hần không nghĩ tới, sau khi nghe cái tên Trương Văn Trọng xong, Lô Xuân Lượng lại có thể làm ra phản ứng như thế.

Ngũ Kiên cố gắng lấy dũng khí, cẩn thận hỏi: “Hại chết Hoán Hoa Kiếm Tông? Sư tôn, lời này của ngài là có ý gì?”

Lô Xuân Lượng nộ khí đằng vân: “Ý gì ư? Người có biết tên lóng của Trương Văn Trọng gọi là gì không? Diệt môn chuyên nghiệp đấy! Tông phái bị hủy dưới tay của hần đã có Phù Bảo Tông và Âm Khí phái rồi, đây là hai tông phái đứng trong hàng Địa Tự Hào ah! Người nói xem, trêu vào nhân vật như vậy, không phải đang muốn di họa cho Hoán Hoa Kiếm Tông thì là cái gì?”

“A?” Ngũ Kiên kinh ngạc há hốc miệng.

Lô Xuân Lượng nói tiếp: “A cái gì mà a? Ta nói cho người biết, nhanh chóng đến xin nhận lỗi trước mặt Trương Văn Trọng đi, cầu được sự tha thứ của hần. Nếu như không xong thì người hãy tự sinh tự diệt đi....Mà thôi, để ta cùng chuồng môn sư huynh đích thân đến đó một chuyến, như vậy mới tỏ rõ thành ý của chúng ta. Bằng không, một khi hần ghi hận mối thù này lên trên đầu của Hoán Hoa Kiếm Tông chúng ta, vậy thì sẽ là một hồi bi kịch thảm khốc ah...”

Cúp điện thoại xong, Ngũ Kiên cũng đã hoàn toàn choáng váng. Hần liếc mắt nhìn mấy người cùng phòng, thấy biểu tình trên mặt bọn họ không kém hơn mình bao nhiêu, liền biết bọn hần đều bị sư tôn mắng cho một trận nhớ đời.

“Tiểu hồ đồ....a...tiểu hồ đồ. Lần này thật sự đã bị cô hại chết rồi...” Đám người Ngũ Kiên một lần nữa khóc không ra nước mắt.

624. Chương 649: Quỷ Xuống Xin Lỗi

Vào buổi chiều hôm nay, khi Trương Văn Trọng giảng xong đường khóa, về tới phòng y tế, Sở Văn Đông và Hồ Thố, còn có sáu người Ngũ Kiên bằng bó toàn thân như bánh chưng cùng sư phụ bọn họ, đều đang ở trong phòng y tế chờ đã lâu.

Nhìn thấy hắc dẫn theo mấy nghiên cứu sinh đi đến, mọi người liền vội vã đứng dậy vấn an, nhất là sư phụ của sáu người Ngũ Kiên, gương mặt tràn đầy đáng tươi cười nịnh nọt, rất sợ hắc trong cơn giận dữ, thực sự đem sáu tông phái tiêu diệt.

Mấy nghiên cứu sinh cũng là người hiểu chuyện, nhìn thấy tình huống bên trong phòng, chỉ biết những người khách này có chuyện muốn tìm lão sư, vội vàng nói: “Lão sư, nếu như không có việc gì, chúng tôi về trước...”

Hắc gật đầu đáp ứng, mấy nghiên cứu sinh vội vã thu thập đồ đạc, lần lượt rời khỏi phòng. Lúc đi ra ngoài, họ cũng không quên giúp hắc đóng cửa.

Đợi khi các nghiên cứu sinh đều đi, bên trong phòng không còn người thường, mấy người Sở Văn Đông liền tự giới thiệu, lại đem ý đồ đến nói cho hắc.

“Chuyện xảy ra lần này, đều do Đặc Cần tổ chúng tôi quản trị thuộc hạ bất nghiêm, tôi đại biểu Đặc Cần tổ, hướng Trương tổ phó biểu đạt sự áy náy chân thành nhất...” Sở Văn Đông hướng hắc hơi khom người chào, đầy cõi lòng áy náy cùng thành ý nói: “Để tiêu trừ sự thương tổn cảm tình giữa hai bên vì việc này, chúng tôi riêng mang đến một nhóm cao phẩm linh tài liệu làm lễ vật, còn mong muốn Trương tổ phó có thể vui lòng nhận cho, lại đem chuyện không thoải mái này cho qua...”

Mấy sư phụ của đám người Ngũ Kiên cũng vội vàng phụ họa: “Chúng tôi cũng thế, chúng tôi cũng thế...”

“Trương tiên sinh, lần này chúng tôi mang đến cao phẩm linh tài liệu, toàn bộ đều là hàng tốt nhất, ngài nhất định phải nhận lấy, ngàn vạn lần xin đừng chối từ...”

“Chúng tôi cũng biết, tài liệu trong tay Trương tiên sinh có rất nhiều, không cần những tài liệu chúng tôi mang đến. Nhưng dù sao đây cũng là một mảnh tâm ý của chúng tôi, mong rằng Trương tiên sinh có thể vui lòng nhận cho.”

Nhưng làm nhóm người Sở Văn Đông có chút khấn trương và không biết nên làm sao chính là từ đầu tới cuối hắc cũng không lên tiếng, hơn nữa biểu tình hắc lại không có chút biến hóa, cũng không thể nhìn ra hắc đang suy nghĩ điều gì.

Vừa liếc mắt nhìn nhau, nhóm trưởng bối của mấy người Ngũ Kiên vội vàng gõ lên đầu họ, bắt khẩn lẩm bẩm nói: “Mấy người ngu ngốc các ngươi, còn ngây ngốc làm gì? Mau nhanh nhận lấy với Trương tiên sinh!”

Từ khi bị té ngã trong tay hắc, lại từ trong miệng sư trưởng biết được thực lực cùng sự cường thế của hắc, mấy người Ngũ Kiên đã nảy sinh sự sợ hãi từ sâu trong nội tâm. Khi nghe được mệnh lệnh của sư trưởng, bọn họ “phác thông” một tiếng quỳ xuống trước mặt hắc, dập đầu nói: “Trương tiên sinh, chúng tôi có mắt như mù mạo phạm anh, còn mong muốn anh đại lượng bỏ qua. Chúng tôi bảo chứng từ nay về sau tuyệt đối sẽ không còn loại chuyện này phát sinh nữa...”

Hắc liếc mắt nhìn sáu người, nhàn nhạt nói: “Thực lực và thân phận của các ngươi, phải dùng ở chỗ nên dùng, mà không phải dùng để tiết hận thù cá nhân. Lần này nể tình Đặc Cần tổ cùng sư trưởng các ngươi, ta sẽ không lấy tính mạng các ngươi. Nhưng...tôi chết có thể miễn nhưng tôi sống khó thoát, ta đã phong ấn linh lực các ngươi, cho các ngươi một lần nữa nếm thử sinh hoạt của người thường. Nếu như trong cuộc sống sau này, các ngươi biểu hiện tốt, ta có thể giải trừ phong ấn, cho các ngươi khôi phục lại linh lực. Thế nhưng nếu như các ngươi không hối cải, ta không chỉ làm linh lực mất hết, còn cho các ngươi biết được cảm giác cầu sống không được cầu chết không yên là cảm giác thế nào!”

Sáu người Ngũ Kiên không tự chủ được rung mình, chỉ cảm thấy đáy lòng rét lạnh. Bất quá ở tình huống trước mặt, bọn họ cũng không dám đưa ra lời dị nghị gì.

Ngay khi sáu người Ngũ Kiên quỳ xuống xin lỗi, Sở Văn Đông không ngừng nháy mắt với Hồ Thố, để nàng nhanh chóng hướng hắc xin lỗi. Nhưng Hồ Thố vẫn đang do dự, dù sao loại tính cách cao ngạo như nàng, đã định trước sẽ không đơn giản chịu xin lỗi, lại đừng nói tới chịu quỳ xuống dập đầu nhận lỗi như sáu người kia.

Thế nhưng, tình thế không thoát khỏi khống chế, mặc kệ Hồ Thố không cam lòng thế nào, ngay lúc này nàng cũng chỉ đành hướng hắc cúi đầu.

Cho nên sau khi sáu người kia quỳ xuống xin lỗi, rốt cục Hồ Thố hạ quyết tâm, cắn chặt răng, từ hàm răng nhỏ ra hai từ: “Xin lỗi...”

Không đợi hần mở miệng nói, Sở Văn Đông không nhẫn nhịn, chau mày quát lớn: “Hồ Thố, có kiểu xin lỗi như cô sao? Lớn tiếng một chút! Lấy ra thành ý xin lỗi...”

Sắc mặt Hồ Thố nhất thời biến thành màu xanh, sau thoáng do dự, nàng bỗng nhiên cắn chặt môi, hướng hần khom người chào thật sâu, thả giọng lớn tiếng nói: “Trương tổ phó, xin lỗi, chuyện lần này là lỗi của tôi, là tôi gây họa, không quan hệ tới người khác. Nếu như trong lòng anh khó chịu, thì cứ hướng về phía tôi, muốn chém muốn giết, tự nhiên làm gì cũng được.”

Hần lắc đầu, nói: “Ta không thích sát sinh, lại càng không thích chém người...” Giọng nói của hần chợt chuyển, biến thành hàn ý mười phần, làm mọi người trong phòng không hèn mà cùng rung mình: “Thế nhưng tuy rằng ta không giết cô, nhưng sẽ lưu lại cho cô một giáo huấn khắc cốt铭心. Ta muốn cho cô biết, thế giới này cũng không phải do Hồ Thố cô làm chủ...”

Ngay khi hần vừa nói xong, ba mươi sáu tử sắc lôi châm đột nhiên xuất hiện ngay trước người hần, lại dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được bay vút về phía Hồ Thố, khi nàng còn chưa kịp làm ra phản ứng, liền đâm vào huyệt Ấn Đường, Yêu Trung, Đan Điền, một trong ba mươi sáu huyệt vị.

Hồ Thố chỉ cảm thấy có ba mươi sáu cỗ điện lưu từ trong huyệt vị lan tràn khắp nơi, sau đó nàng khiếp sợ phát hiện linh lực đang dần biến mất.

Quá sợ hãi, nàng vội vã vận chuyển Đan Hà tâm pháp, muốn ngăn cản linh lực xói mòn. Nhưng sự nỗ lực của nàng, đã là uống phí công phu. Không tới ba phút sau, linh lực nàng đã hoàn toàn xói mòn không còn, không còn một tia lưu lại.

Hồ Thố cũng cảm thấy khí lực không còn, hai chân mềm nhũn, ngồi phịch trên mặt đất, trợn tròn mắt nhìn hần run giọng chất vấn: “Người...người làm gì ta?”

Vừa nhìn phản ứng của Hồ Thố, sáu người Ngũ Kiền liền biết hơn phân nửa linh lực nàng cũng đã bị phong ấn. Đối với chuyện này bọn hần không những không đồng tình, trái lại còn có chút hả hê. Dù sao nếu không phải Hồ Thố muốn tìm hần phiền phức, bọn họ lại làm sao bị rơi vào hạ tròng như hiện tại?

Hần đưa tay vẫy, ba mươi sáu lôi châm bay ra, về bên người hần, lại trở lại Càn Khôn Hò.

Làm xong tất cả, hần nói: “Ta đã phong ấn linh lực của cô, hiện tại cô cũng giống như bọn họ, đều biến thành người thường. Nếu như cô có thể hấp thụ giáo huấn lần này, lại thay đổi tính xấu, ta sẽ giải trừ phong ấn, cho cô có lại linh lực lần nữa.”

“Nếu như cô vẫn như cũ, vậy chỉ có thể làm người thường cả đời...”

“Cái...cái gì?” Nguyên bản gương mặt Hồ Thố đã tái nhợt, trong nháy mắt biến thành tro ngụi.

Đối với một người tu chân mà nói, linh lực so với tính mạng còn trân quý hơn. Một khi đã có thói quen dùng linh lực sinh hoạt, cùng cảm giác sảng khoái hơn người, lại để họ quay về sinh hoạt đời thường, đối với họ mà nói không thể nghi ngờ là một loại tàn phá cùng dần vật.

Sở Văn Đông tự nhiên cũng biết điểm này, cho nên khi nhìn thấy phản ứng của Hồ Thố, hần không khỏi khe thở dài, sau đó lôi Hồ Thố đứng lên, ôn nhu nói: “Trương tổ phó làm như vậy, cũng vì tốt cho cô. Nếu như cô không từ bỏ tính xấu của mình, thà rằng chỉ làm một người bình thường. Bằng không sớm muộn gì có một ngày, cô sẽ vì tật xấu của mình mà hại chết bản thân, hại chết sư môn, thậm chí hại cả Đặc Cẩn tổ...”

Hồ Thố cắn chặt môi, thân thể không ngừng run lên, nhưng không mở miệng nói chuyện.

Sở Văn Đông lắc đầu, lại an ủi: “Được rồi, cô cũng đừng tiếp tục thất hồn lạc phách nữa. Trương tổ phó cũng vừa nói, chỉ cần cô bỏ được tật xấu, hần sẽ giải trừ phong ấn cho cô.”

Trong ánh mắt Hồ Thố cuối cùng cũng khôi phục một tia thần thái, tuy rằng vẫn không nói gì, nhưng vẫn gật đầu.

Khi đám người Sở Văn Đông chuẩn bị cáo từ, sắc trời đã tối, hần cũng dự định tan sở về nhà. Nhưng khi bọn họ đi ra khỏi phòng y tế, một bóng người đột nhiên trống rỗng xuất hiện ngay trước mặt bọn họ.

Đám người Sở Văn Đông hoảng sợ, vội vã bày ra tư thái đề phòng.

Nhưng làm bọn hần khiếp sợ cùng sợ hãi chính là, cho tới bây giờ khí thế của người kia tràn ra lại dày trọng như núi lớn, ép tới mức bọn hần không thở nổi. Nhất là Hồ Thố cùng sáu người Ngũ Kiền đã không còn linh lực, tức thì bị ép tới mức suýt chút hôn mê ngã xuống.

Chỉ là khí thế đã có thịnh lực kinh khủng như vậy, tu vi người này rốt cục đã đáng sợ tới cỡ nào?

Ánh mắt người kia đảo qua trên nhóm người Sở Văn Đông, làm bọn họ cả người phát lạnh, phảng phất như toàn bộ bí mật đều bộc lộ dưới ánh mắt đó.

Bất quá người kia chỉ lướt mắt qua bọn họ, cũng không để họ trong lòng, cũng không quan tâm, mà nhìn Trương Văn Trọng mỉm cười nói: “Nguyên lai người ở chỗ này, thực sự làm hại ta tìm thật lâu a...”

625. Chương 650: Có Mờ Ám? Có Gian Tình?

Trương Văn Trọng không khỏi sửng sốt, sau đó quan sát người mới đến.

Sau một phen nhận rõ, hần kinh ngạc nói: “Người là Từ Pháp chân nhân? Thế nào mấy ngày không gặp, người giống như đã thay đổi thành một người khác thế?”

Người khách không mời mà đến đột nhiên xuất hiện trong phòng y tế cũng không phải ai khác, chính là chuông giáo Từ Pháp chân nhân của Nhất Nguyên đạo tông. Chỉ bất quá, so sánh với mấy ngày hôm trước gặp mặt, dáng dấp Từ Pháp chân nhân lại biến hóa không ít.

Hần còn nhớ rõ, lần đầu tiên khi nhìn thấy Từ Pháp chân nhân, nàng chỉ là một tiểu nữ đồng khoảng chừng bảy tám tuổi. Thế nhưng hiện tại, nàng không chỉ cao hơn rất nhiều, vóc người cũng thành thực hơn trước, nhìn ra làm gì giống một nữ đồng bảy tám tuổi? Rõ ràng là một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi!

Nếu như không phải thanh âm nàng không hề biến hóa, hẳn thật đúng không thể tin được, nàng là Từ Pháp chân nhân chỉ có dáng dấp bảy tám tuổi của mấy ngày trước đây.

Vừa nghe được tên của Từ Pháp chân nhân, đám người Sở Văn Đông sắc mặt đều đồng loạt biến đổi. Mặc dù trước đó bọn họ cũng có nghe qua về Từ Pháp chân nhân nhưng chưa hề được gặp mặt. Dù sao nàng cũng không phải tiểu nhân vật, mà là chuông giáo chân nhân của tông phái Nhất Nguyên đạo tông Thiên Tự Hào! Là một đại nhân vật chỉ cần tùy tiện giẫm chân một cái đủ làm tu chân giới rung chuyển!

Sau khi hiểu rõ thân phận của người trước mắt, đám người Sở Văn Đông liền vội vàng thu hồi tư thái đề phòng.

Trước mặt vị cao thủ có tu vi Độ Kiếp kỳ, ở trước mặt nàng bày ra dáng dấp đề phòng, có khác gì là muốn chết?

Nhìn Từ Pháp chân nhân, lại nhìn Trương Văn Trọng, trong lòng đám người Sở Văn Đông khiếp sợ, cũng không hề yếu bớt, trái lại càng thêm cường liệt: “Không nghĩ tới, Từ Pháp chân nhân lại tự mình đến tìm hần. Xem ra nhiều ngày nay trong tu chân giới truyền ra chuyện Phong Sơn phái cùng Nhất Nguyên đạo tông kết minh, cũng không phải là điều giả tạo vọng ngôn!” Từ Pháp chân nhân cũng không biết trong lòng họ đang suy nghĩ chuyện gì, cũng không có hứng thú biết.

Ánh mắt của nàng từ đầu tới cuối chỉ nhìn trên người hần. Khi nghe được câu hỏi của hần, nàng mỉm cười nói: “Thế nào, có phải đang nghĩ hình dáng hiện tại của ta càng thành thực hơn trước, càng thêm có ý vị? Người có nên suy nghĩ lại một chút, cùng ta làm song tu đạo lữ?”

Song tu đạo lữ?

Vừa nghe được bốn chữ này, đám người Sở Văn Đông nhất thời chấn kinh, trong ánh mắt nhìn hần cùng Từ Pháp chân nhân, cũng có thêm vài phần bát quái cùng hiếu kỳ, không hẹn mà cùng dựng lên lỗ tai, muốn tiếp tục nghe trộm đối thoại giữa hai người. Cùng lúc đó trong lòng bọn họ cũng nhắc lên từng đạo sóng lớn: “Không nghĩ tới nha không nghĩ tới, Trương Văn Trọng và chuông giáo Nhất Nguyên đạo tông lại còn có quan hệ mờ tối thế này!”

“Trời ạ...Từ Pháp chân nhân lại muốn cùng hắc làm song tu đạo lữ? Tin tức này cũng thật quái nổ tung đi? Một ngày lan truyền ra ngoài, tất nhiên sẽ làm toàn bộ tu chân giới khiếp sợ!”

“Thật là ước ao cùng đổ kị nha...vì sao ta lại không có vận khí tốt như vậy? Vô luận so tướng mạo hay khí chất, ta đều cao hơn hắc không ít đi?”

Ngay khi đám người Sở Văn Đông hóa thân làm đội chó săn, muốn nghe trộm những tin tức bất quá từ hai người thì ánh mắt Từ Pháp chân nhân lại đảo qua bên người bọn họ, đồng thời cau mày, bất mãn nói: “Mấy người các ngươi còn muốn ở chỗ này nghe thêm tới khi nào? Nếu như các ngươi còn không biết điều né tránh, ta không ngại cho các ngươi từ nay về sau khỏi nghe cũng khỏi nhìn...”

Không đợi Từ Pháp chân nhân nói cho hết lời, đám người Sở Văn Đông lập tức co nhanh chân thất kinh chạy đi, chỉ sợ nếu chạy chậm, sẽ lọt vào độc thủ của nàng. Dù sao nữ nhân, tuy rằng nhìn qua chỉ mười lăm mười sáu tuổi, nhưng tu vi đã đạt tới Độ Kiếp kỳ. Đừng nói là muốn chà đạp đám người Sở Văn Đông, dù thu thập toàn bộ tông phái sau lưng họ cũng không phải là việc khó.

Nhìn theo bóng lưng bọn họ hốt hoảng bỏ chạy, hắc không khỏi lắc đầu bật cười, sau đó hắc nhìn Từ Pháp chân nhân hỏi: “Sao ngươi lại đột nhiên chạy tới tìm ta?”

“Thế nào, ngươi đã quên chuyện ngươi đáp ứng ta sao?” Từ Pháp cười nói: “Lần này ta tới là vì đưa tài liệu luyện chế Thái Hư Phiêu Miểu Hoàn. À, được rồi, hai mươi phần linh tài liệu ta đều đã đưa tới nhà ngươi, do đồ đệ Lưu Phong Huy của ngươi cùng vài con tiểu yêu ngươi nuôi dưỡng nghiệm thu...”

“Tốt, ta đã biết...” Hắc gật đầu biểu thị hiểu được, sau đó còn nói thêm: “Nhưng việc nhỏ như vậy không cần vị chưởng giáo như ngươi tự mình đi một chuyến đi? Nếu như ta không đoán sai, lần này ngươi tới Ung Thành sợ là còn có mục đích khác?”

Từ Pháp chân nhân đột nhiên tiến tới một bước, đưa tay vuốt ngực hắc, giọng nói hờn giận: “Nếu như ta nói lần này ta tới là vì muốn gặp mặt ngươi, ngươi có tin tưởng hay không?”

Hắc nắm tay Từ Pháp chân nhân, cười khổ nói: “Ngươi nói ta sẽ tin tưởng sao? Được rồi, ta van ngươi không nên đùa giỡn nữa, nhanh nói chính sự đi thôi.”

Từ Pháp chân nhân lắc đầu thở dài nói: “Ngươi nha, thật mất mặt, đúng là một khối đầu gỗ.” Lúc rút tay trở về, nàng lại tiếp tục nói: “Lần này ta tới Ung Thành, đích xác còn có mục đích...Ai, Trương chưởng môn, ngươi đã sinh hoạt tại Ung Thành, hắc cũng đã nhận ra, có một đạo không gian khe hở bị nứt ra, xuất hiện trong thành thị này đi?”

Hắc gật đầu, lại hỏi: “Lần này ngươi tới Ung Thành, là vì đạo không gian khe hở?”

“Không sai.” Từ Pháp chân nhân hồi đáp: “Lần trước đi tới Ung Thành, ta đã nhận ra ở trong thành thị này có khe hở không gian. Tuy rằng ta tạm thời còn không rõ ràng, không gian khe hở rất cực kỳ thông vị diện nào. Thế nhưng giác quan thứ sáu nói cho ta biết, trong khe hở không gian tràn ngập khí tức nguy hiểm, nếu như không thể mau chóng phong ấn nó, chỉ sợ hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi. Cho nên nương theo cơ hội tổng linh tài liệu tới cho ngươi lần này, ta dẫn theo mấy đệ tử am hiểu truy tung tầm tích tranh thủ tìm ra vị trí cụ thể của khe hở không gian.”

Nếu Từ Pháp chân nhân đã thăng thấn, hắc cũng không muốn giấu diếm nàng, nói: “Nếu như ta không đoán sai, khe hở không gian kia hắc đi thông Hỗn Độn Tu La Giới...”

“Khe không gian đi thông Hỗn Độn Tu La Giới?” Từ Pháp nhướng mày, nói: “Nói như thế, chúng ta càng nên mau chóng tìm ra nó rồi phong ấn lại. Bằng không một ngày bị yêu ma chạy ra, sẽ đối với cả nhân gian, bao quát tu chân giới, tạo thành thương tổn hủy diệt! Dù sao, những yêu ma bị phong ấn đều là thượng cổ yêu ma hung ác nhất, ở thế giới hiện nay không có tiên nhân hạ phạm, chỉ dựa vào lực lượng tu chân giới hiện tại, muốn chống đối bọn chúng, thuần túy chỉ là một chuyện không có khả năng hoàn thành!”

Hắc gật đầu, đối với lời của nàng vô cùng tán thành.

Sau thoáng thở dài, hắc nói: “Trước đó, người của Đặc Cảnh tổ đã triển khai điều tra trong Ung Thành. Chỉ tiếc qua nhiều ngày như vậy, vẫn không hề có một chút tin tức...”

Trong mắt Từ Pháp chân nhân hiện lên một tia chẳng đáng, hừ nói: “Đặc Cần tổ? Là tổ chức chính phủ do những tông phái Địa Tự Hào tham gia? Người của họ có được bao nhiêu năng lực? Chuyện tìm kiếm khe không gian, giao cho Nhất Nguyên đạo tông làm thôi. Ta bảo chúng không cần bao lâu là có thể tìm ra tung tích của nó.”

Hắn không khỏi quá đổi vui mừng, nói: “Nếu như các người nguyện ý hỗ trợ, vậy thì hay quá.”

Từ Pháp chân nhân đột nhiên giảo hoạt cười, nói: “Nhưng ta có một yêu cầu.”

Hắn hỏi: “Là yêu cầu gì...”

Từ Pháp chân nhân hồi đáp: “Cũng không phải yêu cầu gì quá khó khăn, ta mong muốn trước khi chúng ta tìm ra khe không gian, người giúp ta luyện chế xong Thái Hư Phiêu Miểu Hoàn.”

Hắn không khỏi nở nụ cười, nói: “Ta còn tưởng là yêu cầu gì, nguyên lai là điều này sao? Không thành vấn đề! Vậy ngày mai người cho người tới lấy Thái Hư Phiêu Miểu Hoàn cũng không thành vấn đề...”

Từ Pháp đầu tiên vui vẻ, sau đó gương mặt lộ vẻ hoài nghi nói: “Thật vậy chẳng? Ngày mai có thể lấy được? Người không phải đang nói giỡn đi?”

Từ Pháp sở dĩ có phản ứng như vậy cũng không phải là chuyện gì kỳ quái. Phải biết rằng, đối với đại bộ phận người tu chân xem ra, luyện chế đan dược, nhất là cao phẩm đan dược, tuyệt đối không chỉ đơn giản trong một hai ngày. Dù sao xác suất thành công của đan dược thật sự quá thấp cùng thời gian tiêu hao tự nhiên cũng nhiều hơn một ít.

Thế nhưng hắn và người tu chân khác hoàn toàn bất đồng. Đầu tiên hắn đã từng là tiên nhân, nắm giữ rất nhiều bí pháp luyện chế đan dược, mà những bí pháp này đã sớm thất truyền. Thứ hai tuy rằng tu vi hắn còn trong Hóa Thần kỳ, nhưng thần thức đã tương đương đại la kim tiên, vì vậy khi luyện chế đan dược sẽ ít gặp phải sai lầm.

Tổng hợp hai nhân tố, hắn có tạo nghệ khiến kẻ khác lú lờ, lại có xác suất thành công cao tới mức khiến người khó tin, điều này cũng không còn là chuyện gì kỳ quái.

Đổi mặt nghi vấn của Từ Pháp, hắn mỉm cười nói: “Người xem ta giống như đang nói giỡn sao?”

Từ Pháp rốt cục tuyển chọn tin tưởng hắn, kiềm chế kích động trong lòng, nói: “Đã như vậy, chúng ta quyết định rồi, tối mai ta sẽ tự đến lấy đan dược, được chứ?”

“Tốt...” Hắn cười đáp ứng.

626. Chương 651: Luyện Nhân Ngũ Thuật

Cùng Từ Pháp chân nhân chào từ biệt, hắn trực tiếp quay về nhà. Bởi vì ngày mai là cuối tuần, hắn cũng không cần đến phòng y tế hay viện y học Ung Thành, cho nên muốn nhân thời gian luyện chế Thái Hư Phiêu Miểu Hoàn, lại dung Luyện Nhân Ngũ Thuật để đề thăng tu vi của chính mình.

Gọi là Luyện Nhân Ngũ Thuật, có người nói chính do căn cứ vào lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân luyện ra đôi mắt Hỏa Nhân Kim Tinh của Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không, tổng kết ra một phương pháp dung thuật luyện đan cùng luyện khí để thăng cùng cường hóa tu vi. Đương nhiên, thuật Luyện Nhân Ngũ Thuật có đúng do Thái Thượng Lão Quân sáng tạo hay không, hắn cũng không rõ ràng, dù sao hắn cũng chưa từng đến chỗ Thái Thượng Lão Quân để tìm chứng cứ. Bất quá bộ Luyện Nhân Ngũ Thuật đích thật có hiệu quả rất tốt, có thể ở trong thời gian rất ngắn đề thăng tu vi thật lớn.

Tuy rằng hiệu quả rõ rệt, nhưng khuyết điểm của Luyện Nhân Ngũ Thuật cũng rất rõ ràng.

Khuyết điểm đầu tiên, là cực kỳ hao tổn tài liệu, hơn nữa toàn bộ đều là cao phẩm tài liệu.

Ở thế giới hiện nay, sản lượng cùng phẩm chất tài liệu đều giảm xuống mạnh mẽ, dù có người hiểu được phương pháp Luyện Nhân Ngũ Thuật, cũng không có bản lĩnh thu mua đầy đủ tài liệu.

Khuyết điểm khác, đối với ý chí và thần thức yêu cầu cao phi thường. Nếu như ý chí không đủ, chịu không được thống khổ, cũng chỉ còn hạ tràng biến thành tiêu than, mà thiếu thần thức, sẽ không nhận được linh

khí trong quá trình chế luyện. Kể từ đó nhẹ thì thất bại, linh lực tổn hao, nặng thì tạc lỗ, thần hồn câu diệt.

Nhưng đối với hần mà nói, trên thế giới hiện nay, tuy rằng tài liệu cao phẩm không dễ dàng thu được, nhưng cũng không làm khó được hần. Chỉ dựa vào thuật luyện đan cùng luyện khí cao siêu của hần cũng đã đủ bảo chứng linh tài liệu cao phẩm cuộn cuộn chảy không ngừng vào trong túi hần.

Mà ý chí và thần thức của hần, cũng đã đạt được tiêu chuẩn cực cao, ứng phó Luyện Nhân Ngũ Thuật cũng đã đủ sức. Chỉ cần không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Luyện Nhân Ngũ Thuật có thể thuận lợi hoàn thành.

Trước đó sở dĩ hần không sử dụng thuật này là bởi vì thiếu khuyết tài liệu, hiện tại có Từ Pháp chân nhân ủy thác hần luyện chế đan dược, vừa lúc có vài loại tài liệu cần thiết. Hơn nữa bởi vì chuyện khe hở không gian, trong lòng hần nhiều ít có cảm giác nguy cơ, vì vậy hần lập tức đem chuyện này đặt lên hàng đầu.

Khi hần đi vào nhà, Lưu Phong Huy đã sớm ở trong phòng khách chờ đợi, liền cung kính hành lễ vấn an, lại chỉ vào một đồng tài liệu trong phòng, nói: “Sư phụ, Đạo Nguyên nhất tông đưa tới tài liệu luyện chế Thái Hư Phiêu Miểu Hoàn đều đặt ở đó, đệ tử đã kiểm kê qua, tổng cộng đủ hai mươi phần không ít, không kém chút phân lượng. Ngài có muốn kiểm tra lại một lần hay không...”

“Người đã kiểm tra, ta không cần làm nữa.” Hần vừa cười vừa đưa tay vỗ vai Lưu Phong Huy: “Người làm việc ta yên tâm.”

Sự tín nhiệm của hần làm Lưu Phong Huy kích động run cả thân thể, hần khom người thật sâu nói: “Đa tạ sư tôn tín nhiệm.” Khi nói những lời này hần lại không tự chủ được nhớ lại chuyện phát sinh lúc buổi chiều.

Người của Nhất Nguyên đạo tông lúc vừa tới, đều có vẻ cao ngạo, đôi mắt đều đặt trên đỉnh đầu. Đối với việc này Lưu Phong Huy cũng không nghĩ chuyện gì, dù sao người ta là đệ tử tông phái Thiên Tự Hào, tu vi cũng hơn xa hần, coi thường hần cũng là bình thường.

Nhưng làm cho hần có chút không kịp chuẩn bị, thậm chí hoảng sợ chính là khi nghe nói hần là đệ tử thân truyền của Trương Văn Trọng, những đệ tử Nhất Nguyên đạo tông vốn mang theo vẻ mặt ngạo mạn cùng chẳng đáng, lại ở trong nháy mắt đáng dấp thay đổi, đối với hần thân thiết giống như với bạn tri kỷ.

Lưu Phong Huy rất rõ ràng, đệ tử Nhất Nguyên đạo tông sở dĩ có loại thái độ này, đều bởi vì Trương Văn Trọng. Cho nên hần vui mừng vì mình bái được một sư phụ tốt đồng thời trong lòng thầm nhủ, nhất định phải rất nỗ lực, không thể để sư phụ thất vọng.

Ngoại trừ hai mươi phần tài liệu luyện chế Thái Hư Phiêu Miểu Hoàn, Lưu Phong Huy còn chuyện hồi báo cùng xin chỉ thị: “Sư tôn, trải qua thời gian này nghiên cứu, chuyện kết hợp pháp bảo cùng yêu linh, đệ tử lại có đột phá mới. Nhưng đột phá này chỉ mới trên lý luận. Đệ tử hi vọng sư tôn có thể cho đệ tử mượn vài con yêu linh, nhượng đệ tử thí nghiệm một chút phương pháp kết hợp mới đến tột cùng có thể dung được hay không, cụ thể có thể phát huy ra được bao nhiêu uy lực...”

“Tìm ta hỏi yêu linh...” Hần không khỏi sửng sốt, cắt đứt lời nói: “Ồ chỗ ta làm gì có yêu linh...”

Lưu Phong Huy vội nói: “Sư tôn, ngài không phải có một kiện pháp bảo, có thể triệu hồi ra rất nhiều yêu quái hay sao?”

Hần đáp: “Người nói Vạn Yêu Đồ Sách? Yêu quái triệu hồi ra cũng có thể kết hợp với pháp bảo?”

Lưu Phong Huy gật đầu đáp: “Theo lý luận mà nói, hần là có thể.”

“Dù sao, chúng không có thật thể. Từ hình thái tồn tại mà xem, cũng thập phần tương tự như yêu linh...”

Hần gật đầu, đem Vạn Yêu Đồ Sách ra, triệu hồi ba con yêu quái, mệnh lệnh chúng hiệp trợ việc thí nghiệm của Lưu Phong Huy.

Đối với nghiên cứu của Lưu Phong Huy, hần toàn lực chi trì. Bởi vì hần biết một ngày Lưu Phong Huy nghiên cứu thành công, như vậy toàn thể thành viên của Phong Sơn phái đều có được một kiện pháp bảo tương đương với uy lực của tiên khí hoặc chuẩn tiên khí.

Tuy rằng chỉ là hàng nhái, uy lực kém hơn hàng chính phẩm rất nhiều, nhưng so với pháp bảo sử dụng hiện tại của đệ tử Phong Sơn phái lại mạnh hơn rất nhiều. Then chốt nhất là khi đệ tử Phong Sơn phái sử dụng

hàng nhái này, có thể dễ dàng phát huy ra toàn bộ uy lực của chúng, sẽ không bởi vì tu vi của họ thấp, lại xuất hiện việc không thể khống chế.

Sau khi Lưu Phong Huy rời đi, hắn lại dẫn người nhà một phen, để họ dừng đến phòng sách quấy rối mình, lúc này mới lệnh cho Tam Túc Ô dẫn theo ba tiểu yêu dời linh tài liệu vào trong phòng sách chỗ Linh Khí Nhân.

Lấy Hồn Độn Lô ra ngoài, hắn lại nhìn bốn yêu quái vẻ mặt hiếu kỳ nói: “Tam Túc Ô lưu lại, ba người tạm thời ra ngoài.”

Bán Thân Long vội vã dẫn Thanh Xà và Hoàng Cẩu rời khỏi, Tam Túc Ô vỗ cánh bay tới đậu trên đầu vai hắn, có chút khấn trương hỏi: “Chủ nhân, ngài lưu tôi lại phải chăng muốn tôi phóng hỏa luyện đan? Lại nói hai chúng ta thật lâu không có hợp tác phải không? Tôi đã chờ thật sốt ruột, chúng ta bắt đầu đi?”

“Không vội.” Hắn lắc đầu, hắn cho Tam Túc Ô lưu lại cũng không phải để nó phóng hỏa luyện đan đơn giản như vậy.

Hắn nghiêng đầu nhìn thẳng Tam Túc Ô, nói: “Người có muốn đề thăng tu vi của mình không?”

Tam Túc Ô đầu tiên sửng sốt, sau đó liên tục gật đầu nói: “Còn cần phải hỏi sao? Tôi nằm mơ cũng muốn đề thăng tu vi.” Từ khi hắn nhận ngũ độc yêu có tu vi Kim Đan kỳ, Tam Túc Ô cũng đã có cảm giác nguy cơ. Sau đó hắn lại nhận Minh Xà có tu vi Hóa Thần kỳ cùng Tiêu Đồ có tu vi Luyện Hư kỳ, cảm giác nguy cơ trong lòng nó càng phát ra thêm cường liệt.

Tuy rằng hiện tại nó cũng rất khổ công tu luyện, lại có linh cư cùng đan được phụ trợ, nhưng tốc độ đề thăng tu vi cũng không nhanh hơn. Vì vậy khi nghe hắn hỏi, lập tức hiểu được hắn muốn giúp nó, làm sao lại cự tuyệt?

Tam Túc Ô suy đoán không sai, hắn đích thật muốn dùng Luyện Nhân Ngũ Thuật để thăng chính mình đồng thời giúp đỡ Tam Túc Ô.

Kỳ thực hắn cũng muốn giúp người nhà, nhưng bọn họ vừa dựa vào Đạo Cơ Đan trở thành người tu chân, lại bước vào tu vi Trúc Cơ kỳ. Khác với những người khác, đạo tâm của họ tương đối yếu kém, một ngày sử dụng Luyện Nhân Ngũ Thuật, rất có khả năng gặp chuyện ngoài ý muốn.

Cho nên hắn đành tạm thời bỏ qua ý niệm này, để họ tiếp tục ở trong linh cư rèn luyện đạo tâm. Đợi khi đạo tâm họ vững chắc, lại sử dụng Luyện Nhân Ngũ Thuật cũng không chậm trễ.

Hắn gật đầu, lại nhắc nhở: “Chỉ là quá trình này cũng không giản đơn, cần phải chịu đựng thống khổ rất lớn. Một khi không chịu nổi, nhẹ thì linh lực tổn hao, nặng thì mất tính mạng...” Không đợi hắn nói xong, Tam Túc Ô lại giành nói: “Chủ nhân, ngài yên tâm, chỉ cần đề thăng, dù phải thống khổ tôi cũng chịu được!”

“Tốt...” Trong ánh mắt hắn hiện lên vẻ hài lòng, gật đầu nói: “Việc này không nên chậm trễ, hiện tại chúng ta bắt đầu...”

“Tốt...” Trong ánh mắt Tam Túc Ô lóe ra quang mang hưng phấn, vỗ cánh từ trên đầu vai hắn bay xuống nói: “Cần tôi hỗ trợ không?”

“Không cần.” Hắn thoáng lắc đầu, sau đó bỗng nhiên nhớ tới một việc, vội vàng nói: “Thật có một việc, cần người hỗ trợ.”

Tam Túc Ô vội vã hỏi: “Chuyện gì?”

Hắn nói: “Câm miệng người lại, không nên huyền não. Phải biết rằng người còn huyền não hơn cả trăm con vịt, ta không muốn bị người làm rối loạn tâm thần...”

Trong ánh mắt Tam Túc Ô lộ vẻ ai oán, bất mãn nhìn hắn, nhỏ giọng lầm bầm: “Chủ nhân, đừng châm chọc ta như vậy được không? Thật sự là quá tổn thương tâm của điều...” Nhưng nó cũng phục tùng yêu cầu của hắn, ngậm miệng lại, không hề phát sinh ra nửa điểm thanh âm.

627. Chương 652: Luyện Được Thân Kim Cương

Luyện Nhân Ngũ Thuật chia làm năm giai đoạn: luyện được thân kim cương, luyện được lắng vãn khí, luyện được hạo hân ý, luyện đến cửu chuyển phách, luyện tới tam tiên hồn.

Năm giai đoạn, càng lên cao hiệu quả lại càng lớn. Đương nhiên linh tài liệu cần tiêu hao tương ứng cũng sẽ càng thẳng cấp tăng nhanh, đồng thời thống khổ cùng hệ số nguy hiểm phải thừa thụ cũng sẽ tăng lên thành bội.

Mà hiện tại hấn muốn đạt được, chính là giai đoạn thứ nhất của Luyện Nhân Ngũ Thuật: luyện được thân kim cương!

Một khi có thể thành công, hấn không chỉ dễ thăng tu vi, đồng thời còn có thể luyện ra được thân thể như hộ pháp kim cương so sánh với phật đạo hai nhà!

Gọi Tam Túc Ô cầm miệng, hấn cũng không lãng phí thời gian, lập tức niệm tụng chú ngữ, sau đó vung lên tay phải đánh ra một âm thanh, một đoàn tử sắc hỏa diễm hừng hực thiêu đốt lập tức xuất hiện trên Linh Khí Nhân, đem Hồn Độn Lô trong nháy mắt đốt thành màu đỏ hồng.

Đoàn tử sắc hỏa diễm chính là linh hỏa tinh khiết do linh khí làm nhiên liệu thiêu cháy.

Dưới sự thiêu đốt của linh hỏa tinh khiết, đầu tiên Hồn Độn Lô biến thành đỏ hồng, ngay sau đó biến thành nhũ trắng, cuối cùng biến thành màu trắng nhạt trong suốt, từng sợi quang mang vàng kim giống như một con rồng có sừng, xoay quanh quần bên trên, tăng thêm một phần ý nhị thần bí.

Thẳng đến giờ khắc này, hấn mới đem linh tài liệu lấy ra, lại chọn trong đồng linh tài liệu của Từ Pháp chân nhân, lấy ra Huyền Khôn Tinh Quảng, Cửu Hương Linh Tiên Đăng, Kim Ngọc, Tủy Dịch và Âm Sầu Châm Căn bốn vị linh tài liệu, dựa theo một loại tỷ lệ đặc thù cùng thứ tự trước sau bỏ vào trong Hồn Độn Lô.

Linh tài liệu được bỏ vào trong Hồn Độn Lô, nguyên Hồn Độn Lô đang trong suốt trong nháy mắt đã bị năm màu sắc tràn ngập. Những màu sắc này, chính do linh dịch tràn ngập linh khí của tài liệu được luyện hóa tạo ra.

Dưới nhiệt độ cao của linh hỏa tinh khiết luyện chế, cùng tác dụng thần kỳ của Hồn Độn Lô, một lò linh dịch năm màu tỏa sáng rất nhanh chuyển biến trở thành hai màu đen trắng. Chỉ bất quá linh dịch màu đen trắng kia, cũng không hề hòa hợp, nhìn qua được phân biệt thực sự rõ ràng.

Nhìn thấy một màn này, hấn mỉm cười, tay trái vẫy nhẹ, một tài liệu thiên cấp nhất phẩm Âm Dương Nhị Khí Căn đã xuất hiện trong tay hấn.

Cùng lúc đó, hấn vung lên tay phải, hướng Âm Dương Nhị Khí Căn xa xa vung lên, một đạo kiếm khí vô hình từ trong tay phải hấn xuất ra, đem Âm Dương Nhị Khí Căn chém thành hai đoạn, lại đem một đoạn ném vào trong Hồn Độn Lô.

Khi đoạn Âm Dương Nhị Khí Căn được ném vào trong Hồn Độn Lô, nguyên hai màu linh dịch đen trắng lập tức dưới tác dụng của tài liệu, dung hợp vào nhau.

Thời gian trôi qua từng giây.

Trong nháy mắt đã qua chín chín tám mươi một phút.

Linh dịch trong Hồn Độn Lô sau thoáng phân biệt rõ ràng ban đầu, biến thành loại dáng dấp Âm Dương Thái Cực Đồ trong người có ta, trong ta có người.

Thẳng đến giờ khắc này, hấn mới rảnh rỗi thở ra một hơi thở. Nhưng điều này cũng không đại biểu hấn có thể thư giãn xuống tới, bởi vì kế tiếp cần đối mặt chính là luyện được thân kim cương, giai đoạn này là trọng yếu nhất, đồng thời cũng là bước đi hung hiểm nhất.

Hấn nghiêng đầu nhìn Tam Túc Ô hỏi: “Chuẩn bị xong chưa...”

“Chuẩn bị xong rồi.” Tam Túc Ô biết hấn không cho nó huyền não, nên đơn giản trả lời.

“Như vậy theo ta vào trong Hồn Độn Lô đi thôi.” Hấn nói xong, thả người nhảy vào trong Hồn Độn Lô.

“Tiến nhập vào Hồn Độn Lô?” Tam Túc Ô kinh ngạc há to miệng, nó am hiểu chơi lửa đương nhiên hiểu rõ ôn độ của Hồn Độn Lô hiện tại nóng bao nhiêu. Nó vốn tưởng rằng hắc đang luyện đan, thế nhưng hiện tại xem ra lại không đơn giản như vậy. Nhưng nó lại tín nhiệm hắc, cho nên sau thoáng do dự, liền theo sát hắc bay vào trong Hồn Độn Lô.

Khi hắc và Tam Túc Ô vào trong Hồn Độn Lô, linh dịch màu đen trắng lập tức tràn tới đem họ bao phủ. Ngay sau đó nắp lô nguyên bản huyền phù bên trên, “ông” một tiếng rơi xuống đóng nắp lại.

Tuy rằng bên trong Hồn Độn Lô không có chút không khí, nhưng không làm khó được cả hai, bọn họ có linh lực nên có thể hình thành một loại hô hấp, để thỏa mãn dưỡng khí cần thiết cho cơ thể.

So sánh với việc hô hấp, nhiệt độ cao trong Hồn Độn Lô cũng không dễ dàng chống đỡ như vậy.

Tam Túc Ô tốt xấu cũng là Thái Dương tinh linh, thế nhưng nó ở bên trong Hồn Độn Lô vẫn sinh ra cảm giác nóng rực khó chịu.

Khi đưa mắt nhìn hắc bên cạnh, nó không khỏi nói thầm trong lòng: “Thật không hổ là linh hỏa tinh khiết, thật không hổ là Hồn Độn Lô cấp bậc chuẩn tiên khí, hai bên kết hợp sản sinh ôn độ, quả nhiên cao đến kinh người. Ôn độ như vậy, dù cả ta cũng ăn không tiêu, thật không biết chủ nhân làm sao chịu nổi...”

Lúc này thống khổ hắc phải thừa thụ vô cùng to lớn, nếu như đổi lại là người khác, cho dù tu vi có trên hắc, cũng chưa chắc có thể chịu nổi. Huống chi, cùng lúc thừa thụ thống khổ khiến người điên cuồng, hắc còn phải bảo trì ý thức thanh tỉnh, để chính xác khống chế sự biến hóa trong Hồn Độn Lô. Bất luận chút sơ sẩy nào, đều có khả năng tạo thành sự thất bại.

Linh dịch làm cho cả hai thống khổ cũng không kết thúc, mà chỉ bắt đầu mở màn.

Linh dịch từ quanh lỗ chân lông tiến nhập vào cơ thể cả hai, giống như có vô số đao kiếm nhỏ xú sắc bén, bắt đầu cắt xe điên cuồng, xé rách kinh mạch cùng thân thể họ. Loại cảm giác đau đớn kịch liệt này, so với thiên đao vạn quả còn khó thể tiếp thu hơn.

Hắc còn hoàn hảo, ý chí cường đại giúp hắc thừa nhận được sự đau đớn. Nhưng tình huống của Tam Túc Ô không lạc quan như vậy. Trước mặt sự đau đớn kịch liệt này, nó không tự chủ được mở miệng muốn hét lên vì đau đớn.

Nhưng ngay khi nó vừa hé miệng, linh dịch nóng hổi liền tràn vào, làm nó cảm nhận cảm giác nội ngoại cùng công kích là cảm giác như thế nào.

Bất đắc dĩ, nó đành ngậm chặt miệng, đau khổ chống đỡ đồng thời trong lòng hò hét: “Kiên trì, nhất định phải kiên trì! Để đề thăng tu vi, để không thành trời buộc, dù có thống khổ hơn, cũng phải kiên trì!”

Thanh âm của hắc truyền vào trong tai Tam Túc Ô: “Thế nào? Còn có thể chịu đựng nổi không?” Tam Túc Ô biết, hắc đang dùng phương pháp truyền âm nhập mật giao lưu cùng nó. Chỉ bất quá với tu vi hiện tại của nó, còn chưa đủ sử dụng loại phương pháp này. Cho nên nó chỉ đành gật đầu, muốn dùng loại động tác này đáp lời hắc. Mà nó cũng tin tưởng hắc vẫn có thể nhìn thấy được cử động của nó.

Thanh âm của hắc lại vang lên: “Đây chỉ mới bắt đầu mà thôi, nếu như ngươi thấy mình không chịu nổi, bây giờ còn có cơ hội rời đi.”

Thật vất vả mới có cơ hội đề thăng tu vi, Tam Túc Ô làm sao có khả năng bỏ dỡ giữa chừng? Nó vội lắc đầu biểu đạt ý tứ của chính mình.

Hắc đều nhìn thấy, hài lòng gật đầu nói: “Ngươi đã không muốn rời đi, như vậy cùng ta trải qua sự dẫn dắt thống khổ như luyện ngục đi thôi.”

Thanh âm của hắc vừa hạ xuống, ba mươi sáu tử sắc lôi châm xuất hiện trong Hồn Độn Lô. Trên ba mươi sáu lôi châm, đều có lôi điện quán quýt. Ngay sau đó sáu lôi châm bay lên người Tam Túc Ô, ba mươi lôi châm bay vút vào huyết Bách Hội, Thần Đình, Phong Trì, Cưu Vĩ và Kỳ Môn của hắc.

Một cảm giác đau đớn trước nay chưa từng có lập tức tập kích lên trên người cả hai. So sánh với loại đau đớn này, sự đau đớn trước đó chỉ là việc nhỏ.

Cả hai đều đang cắn răng chống đỡ.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Nương theo thời gian trôi qua, linh dịch trong Hỗn Độn Lô không ngừng giảm xuống.

Linh dịch không ngừng giảm xuống đều do cả hai hấp thu dần dần.

Mỗi khi linh dịch giảm xuống, sự thống khổ của cả hai càng tăng thêm. Nhưng cả hai cũng không buông tha, dựa vào lực ý chí không tầm thường đau khổ chống đỡ.

Thống khổ do hấn thừa thụ, còn nhiều hơn Tam Túc Ô mấy lần, mặc dù vậy hấn vẫn duy trì linh đài thanh tỉnh, chậm rãi điều khiển linh khí cùng biến hóa âm dương trong lô. Những điều này ngoại trừ do hấn có được siêu cường thần thức như đại la kim tiên ra, còn bởi vì hấn có ý chí phi phàm! Nếu như đổi lại là người khác, dù là Từ Pháp chân nhân có tu vi Độ Kiếp kỳ, dưới tình huống này sợ rằng ý chí cũng sẽ hỗn loạn, dẫn đến bị kịch phát sinh!

Theo linh dịch giảm dần, thân thể hấn cùng Tam Túc Ô cũng bắt đầu từ từ sản sinh biến hóa. Trong đó rõ rệt nhất chính là thân thể cả hai, từ màu da ban đầu, biến thành đỏ, lại trắng đen, cuối cùng khi linh dịch hầu như hấp thu không còn, thân thể đã biến thành kim sắc chói mắt, giống như Kim Cương La Hán trong Phật gia.

Khi giọt linh dịch cuối cùng cũng bị hấp thu, hấn bỗng nhiên mở mắt, một đạo kim quang tuần lệ từ trong hai mắt hấn phóng ra, đem toàn bộ thư phòng soi sáng thành một màu vàng rực rỡ!

Trong một tiếng “ông” vang rền, nắp lô cao cao bay lên, tay phải hấn chụp lấy Tam Túc Ô đã thần trí không rõ thả người nhảy ra.

Luyện Nhân Ngũ Thuật, giai đoạn đầu tiên luyện được thân kim cương, đại công cáo thành.

628. Chương 653: Luyện Hư Kỳ, Ác Sát Ngũ Kiếp.

Sau khi ra khỏi Hỗn Độn Lô, bởi vì đã không còn sự tra tấn khiến cho kẻ khác phải điên cuồng thống khổ. Tam Túc Ô rất nhanh cũng khôi phục thanh tỉnh. Nó vỗ cánh bay đến thư phòng, xoay quanh trên không trung, một bên há chiếc mỏ thở ra từng ngụm từng ngụm khí màu hồng sắc.

Ước chừng thở dốc đúng chín chín tám mươi một ngụm khẩu khí xong. Thân thể của Tam Túc Ô cũng giống như Trương Văn Trọng, thân chìm tẩn mất ra từng đoàn quang hoa màu xích hồng. Từ xa nhìn lại, Tam Túc Ô giống như một khối tiểu mặt trời, đang không ngừng phóng xuất ra hào quang chói mắt.

Xích hồng quang mang càng lúc càng thịnh, thậm chí còn xuyên thấu qua thư phòng và biệt thự. Thích thú chạy sang căn nhà ngoài.

Mặc dù biệt thự ở trong khu Hải Vận xây dựng cách nhau tương đối xa. Nhưng quang mang màu xích hồng này thật sự là rất chói mắt. Cho dù lúc này còn đang là ba rưỡi chiều, bầu trời còn sáng nhưng cũng hấp dẫn không ít người. Bọn hấn còn tưởng rằng đã xảy ra hỏa hoạn, nên vội vàng bấm số điện thoại khẩn cấp của đội phòng cháy chữa cháy...

Đối với chuyện phát sinh bên ngoài. Giờ phút này Trương Văn Trọng và Tam Túc Ô đều không hề hay biết.

Ngay khi Tam Túc Ô phóng xuất ra xích hồng quang mang chói lòa, biến thành một khối tiểu mặt trời gay gắt. Thì Trương Văn Trọng cũng nhanh trí thối lui đến một góc ngách sâu trong thư phòng.

Trương Văn Trọng phi thường rõ ràng. Hiện tượng biến hóa xuất hiện ở trên người Tam Túc Ô, chính là đại biểu cho việc nó đang tiến hành một loại quá trình lột xác. Sau khi quá trình này chấm dứt, thực lực của nó cũng nhảy vọt lên cao, vì không muốn quấy rầy nó, nên Trương Văn Trọng mới thối lui đến một góc sáng sủa. Sau khi híp mắt nhìn nhìn, Trương Văn Trọng liền bắt đầu dùng thần thức xem xét biến hóa xuất hiện trên thân thể Tam Túc Ô.

Trải qua Luyện Nhân Ngũ Thuật giai đoạn thứ nhất, sẽ luyện được Kim Cương Thân Hậu. Mặc dù nói ở trên phương diện Y Giám Tâm Kinh cũng không có tiến triển gì đột phá, nhưng tu vi của hấn cũng là từ Hóa Thần Kỳ thăng lên Luyện Hư Kỳ rồi. Xem trên phương diện này, thì Luyện Nhân Ngũ Thuật hiệu quả

đúng là rất không tồi. Nhất là càng tiến sâu đến giai đoạn tiếp theo, tu vi cũng càng gia tăng mạnh lên. Thậm chí so với hiện tại còn cao hơn vài lần, cũng không phải là không có khả năng xảy ra.

Bất quá Luyện Nhân Ngũ Thuật cần hao phí rất nhiều linh tài liệu. Con số này cũng là tương đối kinh người. Gần như chỉ luyện được Kim Cương Thân Hậu mà linh tài tiêu phí liền có một kiện Thiên Cấp nhất phẩm, ba mươi sáu kiện Địa phẩm cùng bảy mươi hai kiện bát phẩm linh tài.

Nhiều linh tài cao phẩm như vậy cũng chỉ riêng Trương Văn Trọng mới có, và định lực quyết đoán đem dùng chúng nó để tiến hành quá trình Luyện Nhân Ngũ Thuật. Đối lại tông phái khác, dùng nó những tông phái xếp trong Địa Từ Hào, mà cho dù là Nhất Nguyên Đạo Tông cũng không có khả năng tiêu phí xa xỉ như thế.

Ngoại trừ tu vi tấn thăng ra, khiến cho Trương Văn Trọng kinh hỉ cùng thỏa mãn nhất vẫn chính là luyện được Kim Cương Thân. Có Kim Cương Thân, năng lực phòng ngự của hắn tự nhiên cũng gia tăng lên gấp bội. Hơn nữa khối Kim Cương Thân này đối với tà mị còn có một loại chấn nhiếp lực trời sinh. Ngay cả khi gặp phải yêu ma có tu vi trên mình, Kim Cương Thân vẫn có thể sản sinh ra một ít lực chấn nhiếp đối với bọn chúng. Loại chấn nhiếp lực này nhìn thì bình thường, nhưng trong chiến đấu liều mạng, nói không chừng sẽ là tấm bùa hộ mệnh hoặc kỳ binh chế thắng bất ngờ!

Ngay khi Trương Văn Trọng chuẩn bị khởi động thân thể, lập ra trận pháp mang tính phòng ngự để ứng phó với kiếp số có khả năng sẽ xuất hiện. Thì bỗng nhiên hắn phát hiện, từng luồng linh khí âm tà thô bạo, đang dùng tốc độ cực nhanh hội tụ ở trên bầu trời. Thông thường mỗi lần tấn thăng cấp bậc, ít nhất cũng cần khoảng hơn mười phút mới hình thành kiếp vân, thật không ngờ lần này chỉ ngắn ngủi trong giây lát, mà đã sinh ra một cái nguyên mẫu kiếp vân rồi.

“Thế là sao nhỉ...” Trương Văn Trọng nhíu mày, trong lòng tràn đầy kinh ngạc.

Bất quá, rất nhanh Trương Văn Trọng đã nhìn ra manh mối. Nguyên lai đây cũng không phải linh khí bình thường, mà trong khối hỗn loạn kia có ẩn chứa yêu khí rất nồng đậm. Cũng bởi yêu khí trộn lẫn trong đó, mà tốc độ hình thành của kiếp vân, so với tình huống bình thường mới xuất hiện nhanh như vậy.

Trong đầu Trương Văn Trọng, tức thì phóng xuất ra một cái nghi vấn: “Tại sao có nhiều yêu khí như thế? Chẳng lẽ đám yêu ma đến đây quấy phá ư?”

Nhưng rất nhanh Trương Văn Trọng đã loại bỏ suy nghĩ này: “Yêu khí mênh mông nồng đậm như thế, tuyệt đối không phải đám yêu ma có khả năng phóng xuất ra...A, ta hiểu rồi, nguyên nhân là bởi khe nứt không gian! Đúng thế, nhất định là như thế.”

Kiếp số chính là do linh khí trong thiên địa hình thành nên. Mà yêu khí tuy âm tà thô bạo, nhưng theo lí mà nói thì cũng là một loại linh khí. Cho nên kiếp số lần này hình thành, cũng ẩn chứa yêu khí hỗn loạn ở trong đó, cũng không phải là cái chuyện tình gì kỳ quái. Chẳng qua yêu khí quá nhiều, uy lực của kiếp số không chỉ mạnh mẽ hơn, đồng thời còn gia tăng thêm rất nhiều phần trăm nguy hiểm khó lường.

Sau khi phân tích rõ ràng tình huống xong, Trương Văn Trọng trầm nghĩ: “Nếu kiếp vân đang hình thành, như vậy chẳng bao lâu sau, kiếp số liền phủ xuống. Ta phải nắm chắc thời gian, chuẩn bị thật tốt để ứng phó với nó...”

Ngay lúc này, một mảnh tiếng động ồn ào từ bên ngoài căn biệt thự truyền vào, cắt đứt dòng suy nghĩ của Trương Văn Trọng.

“Sao thế nhỉ?” Trương Văn Trọng lần thứ hai nhíu mày, hắn nhanh chân bước đến cửa sổ, vén rèm che, nhìn ra bên ngoài xem xét.

Khiến cho Trương Văn Trọng thật không ngờ chính là, ở bên ngoài biệt thự xuất hiện cả một đại đội người vây quanh. Những người này, có ông chủ tiểu khu biệt thự Hải Vận, cũng có bảo an cùng người dân của những căn nhà xung quanh. Bất quá nhiều nhất vẫn chính là nhân viên đội phòng cháy chữa cháy cùng nhân viên y tế. Ngoài ra, bên cạnh căn biệt thự còn đỗ thêm hai chiếc xe cấp cứu.

Chỉ nghĩ người trong chốc lát, dư quang nơi khóe mắt Trương Văn Trọng hướng về phía Tam Túc Ô vẫn đang bay xung quanh ở giữa thư phòng. Giờ phút này, xích hồng quang mang phóng xuất ra từ trên người

nó, đã muốn giảm bớt đi không ít, hơn nữa dấu hiệu giảm bớt còn đang gia tăng không ngừng. Theo xích hồng quang mang thuyền giảm, nhiều đốm lông chim màu đỏ tươi cũng xuất hiện ở trên người của nó.

Trương Văn Trọng chỉ liếc mắt nhìn một cái, liền thông suốt nguyên nhân, hần không khỏi lắc đầu cười khổ: “Hóa ra đều là người rước lấy phiền phức.”

Vốn dĩ, Trương Văn Trọng cũng không hề tính toán ở nơi này nghênh đón kiếp số. Bởi vì kiếp số thường tự động hấp thu linh khí chung quanh, hay nói cách khác, nơi nào dồi dào linh khí, rất có khả năng sẽ bị kiếp số lợi dụng. Nếu như hần độ kiếp ở đây, hệ số nguy hiểm sẽ cao hơn bình thường. Huống chi, nơi này là khu dân cư, một khi độ kiếp cũng khó tránh khỏi ảnh hưởng đến người vô tội. Mà chuyện như vậy, đúng là bản thân Trương Văn Trọng không muốn nhìn thấy nhất.

Tự biết không nên lãng phí thời gian, Trương Văn Trọng liền nhanh chóng đẩy cửa thư phòng ra, đi đến phòng khách.

Trông thấy Trương Văn Trọng, mọi người trong phòng khách cũng lập tức nghênh đón. Vương Hân Di thì không kiềm chế nổi cơn tò mò trong lòng, dẫn đầu hỏi: “Tiểu đệ, bên ngoài làm sao có nhiều người tập trung như thế nhỉ? Chị thấy cả xe cứu hỏa và xe cứu thương nữa, đây là có chuyện gì?”

Trương Văn Trọng đơn giản nói qua sự tình một lần, rồi khoát tay: “Những người bên ngoài, liền phiền mấy người xuống dưới ứng phó. Tam Túc Ô bên kia, nếu chưa hoàn tất quá trình tiến hóa, ngàn vạn lần đừng xông vào quấy rầy nó.”

Trương Trạch Thụy gật đầu, phun ra ba chữ: “Yên tâm đi.”

Trương Văn Trọng vô cùng tin tưởng kĩ năng của cha mình, nên cũng không dám lãng phí thêm thời gian. Hần lập tức xuất ra một chiếc Độn Thổ Phù, trong miệng lầm bầm tụng niệm thần chú. Dưới vầng hào quang màu đất chóp lóe, thân ảnh của Trương Văn Trọng liền biến mất ở trước mắt mọi người.

Liên tục sử dụng ba tấm Độn Thổ Phù, Trương Văn Trọng mới thoát khỏi phạm vi nội thành. Đi tới phía sau núi Trúc Khê, một nơi hẻo lánh ít người biết.

Lúc này bầu trời bỗng nhiên hôn ám xuống giống như đêm tối bình thường. Một đám mây đen như mực nước, hội tụ ở giữa không trung trên bầu trời Ung Thành. Khiến cho cả thành phố đều bị mây đen bao phủ.

Đám mây đen này chính là kiếp vận đang hội tụ. Bất quá ở trong mắt dân chúng bình thường, tuy rằng nhìn đám mây lớn khiến cho người ta sợ hãi nhưng chắc hẳn cũng chỉ là cơn mưa bão trái mùa mà thôi, tựa hồ cũng không khác nhau nhiều lắm. Chỉ riêng tu chân giả mới biết và cảm nhận được lực lượng khủng bố ẩn chứa trong đám mây đen.

“Kiếp số? Ngồi trong một trà lâu ở Ung Thành. Chỉ huy chúng môn hạ đệ tử tìm kiếm vị trí khe nứt không gian. Từ Pháp Chân Nhân theo sau buông chén trà trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hướng về phía đám mây đen kịt trên không trung.

Ngồi đối diện nàng là một lão nhân râu tóc bạc phơ, khoan thai thở dài lắc đầu nói: “Không nghĩ ra, Trương Văn Trọng có bản lĩnh này. Chưa được bao lâu thời gian hần lại bước sang cảnh giới Luyện Hư kỳ. Nếu so sánh cùng hần, tốc độ gia tăng tu vi của chúng ta chính là vô cùng thê thảm.”

Khóe miệng Từ Pháp Chân Nhân dâng lên một tia mỉm cười thản nhiên: “Xem ra, mặc kệ sau lưng người này có tiên nhân làm chỗ dựa hay không. Việc chúng ta kết minh hữu cùng hần, đều là bước đi không hề sai lầm...”

Lão nhân mỉm cười: “Có thể khiến cho nha đầu tinh quái người xem trọng, thật đúng là chẳng có mấy người đâu. Đối với Trương Văn Trọng, bản thân ta cũng phi thường hứng thú...”

Trương Văn Trọng cũng không biết Từ Pháp Chân Nhân cùng lão nhân đang đánh giá mình. Vốn hần muốn tạo ra một cái trận pháp phòng ngự để nhờ nó hiệp trợ chính mình độ kiếp. Nhưng kiếp vận hình thành quá nhanh, hần còn chưa kịp đem Hồn Độn Lô cùng linh tài ra, thì một đạo quang mang màu đỏ sậm, cũng từ trong đám mây đen giáng thẳng xuống đỉnh đầu của hần.

Trương Văn Trọng liếc mắt quan sát, liền nhận ra trận kiếp số này: “Ác Sát Ngũ Kiếp? Loại kiếp số này chỉ xuất hiện ở trên người yêu ma thôi cơ mà. Phải chăng nó xuất hiện, là có quan hệ đến lần đi thông qua

không gian liệt kính vào Hồn Độn Tu La Giới?”

Lúc này cũng không có nhiều thời gian để suy nghĩ nguyên nhân Ác Sát Ngũ Kiếp buông xuống. Trương Văn Trọng hít mạnh một hơi, nhìn đạo hồng sắc quang mang giáng thẳng xuống đỉnh đầu, nét mặt hần thoảng kiên định, hung hăng quát lớn một tiếng: “Ác Sát Ngũ Kiếp thì sao? Cho dù là không có trận pháp phòng ngự, ta vẫn có đủ khả năng để chống cự lại người.”

629. Chương 654: Kiểm Khí Phá Độc Huyết, Tụng Kinh Độ Oan Hồn

Ở trên cao cách mặt đất vài trăm thước, phiến quang mang màu ám hồng sắc từ trên kiếp vân hạ xuống, liền hóa thành một mảnh máu đen tăn ra mùi vị tanh hôi, giống như mưa to, hướng Trương Văn Trọng rơi xuống tới.

Trận huyết vũ này cũng không giản đơn, không chỉ ẩn chứa kịch độc có tính ăn mòn rất mạnh, đồng thời còn bởi vì ẩn chứa linh khí và yêu khí trong kiếp vân, do đó thu được lực phá hoại cường đại.

Ngay khi huyết vũ đánh xuống trong nháy mắt, một cỗ âm phong giá buốt tận xương đủ làm cho máu người đông cứng lại cũng xuất hiện ngay bên người hần. Tiếng ô ô chói tai cao vút, giống như có ngàn vạn oan hồn ác quỷ đang rên rỉ kêu rên, làm kẻ khác dựng đứng lông tóc, cũng sẽ làm cho họ không tự chủ được bị ảnh hưởng, do đó sẽ bị tâm ma nhân cơ hội thâm nhập vào.

Ngay khi cỗ âm phong vừa thổi tới, Trương Văn Trọng cũng đã nhận ra tác dụng và uy lực của nó, bất quá hần cũng không để trong lòng. Bởi vì với thần thức của hần, cỗ âm phong dù có lấn qua lấn lại thế nào, cũng sẽ không khởi lên tác dụng gì.

Chuyện hần chân chính quan tâm, chính là máu đen từ trên trời rơi xuống.

Khi máu đen rơi xuống còn cách đỉnh đầu hần chừng ba mươi thước, một đạo quang mang ám hồng sắc đột nhiên trán phóng ra, làm máu đen trong nháy mắt biến thành một mảnh rậm rạp, bao phủ trời đất, gào thét bắn về phía hần. Tốc độ kia đúng là nhanh hơn không ngừng.

Hần đối với việc này cũng đã sớm có dự liệu, hần liền kháp quyết bên tay phải, chỉ lên trời xa xa.

Một đạo kiểm khí kim sắc, lập tức từ trong thân thể hần tuôn ra, xua tan hắc ám quanh mình, nhượng cả người hần thoát nhìn giống như một pho tượng kim giáp thiên thần uy vũ bất phạm, lại như một hình ảnh chói chang lóa mắt.

Kiểm khí kim sắc do hần phóng xuất ra, trong nháy mắt liền hóa thành một con rồng có sừng màu vàng kim, gào thét đánh về phía máu tươi từ trên trời giáng xuống.

Một chiêu này, chính là Diễm Dương Cao Chiếu trong Thuần Dương kiếm pháp của Lữ Đồng Tân.

Chỉ trong chớp mắt, máu tươi từ trên trời giáng xuống, lại đánh vào cùng kiểm khí kim sắc của hần, phát ra tiếng nổ mạnh liên miên không dứt.

Tiếng nổ mạnh liên miên không dứt kia, trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ Ung Thành.

Ở trong mắt người thường, tiếng nổ mạnh bất quá chỉ là tiếng sấm mà thôi. Tuy rằng tiếng sấm dày đặc liên tục, quá vang dội, nhưng ngoài ra cũng không có bao nhiêu khác nhau so với tiếng sấm trong ngày thường.

Bất quá người tu chân như Từ Pháp chân nhân, cũng không nghĩ như vậy. Ngay khi tiếng nổ mạnh liên miên không dứt vừa vang lên, đôi mày của nàng không khỏi cau lại, nói: “Đây là Ác Sát Ngũ Kiếp? Sai, Trương Văn Trọng tu luyện công pháp tuy rằng có điểm quỷ dị, dù là ta cũng không nhìn ra lai lịch. Nhưng lại công chính bình thần, phi thường phù hợp thiên địa tự nhiên chi đạo, thế nào lại đưa tới Ác Sát Ngũ Kiếp?”

“Người đã quên một việc.” Vị lão giả râu tóc bạc trắng ngồi ngay đối diện nàng, nhắc lên chén trà uống một ngụm, hơi gạt đầu nói: “Hương trà thuần hậu, quán quýt lưu hương, đúng là trung phẩm trong trà. Ở thế tục mà còn có thể uống được loại trà có phẩm chất này, xem như là không sai.”

“Ý tứ của ngài, trận Ác Sát Ngũ Kiếp này là do khe hở không gian làm ảnh hưởng?” Từ Pháp chân nhân cũng là một người thông minh, lập tức suy đoán ra nhân tố then chốt vì sao Ác Sát Ngũ Kiếp xuất hiện, vội vàng lấy ra điện thoại, gọi cho đệ tử Nhất Nguyên đạo tông đang phụ trách tìm tòi khe hở không gian, phân phó: “Lập tức điều tra nơi phát ra yêu khí của Ác Sát Ngũ Kiếp, chỉ cần có thể tìm ra được phương vị phát ra của yêu khí, cũng sẽ tìm ra vị trí của khe hở không gian.”

Đợi khi Từ Pháp chân nhân cắt đứt điện thoại, lão giả mới buông xuống chén trà trong tay, nói: “Ác Sát Ngũ Kiếp, đây là kiếp số cao giai chỉ có người tu chân Hợp Đạo kỳ mới khả năng gặp phải. Trương Văn Trọng này, sợ là dữ nhiều lành ít...”

“Cái nhìn của ta vừa vặn tương phản với ngài.” Từ Pháp chân nhân tiếp lời nói: “Ta tin tưởng, hẳn nhất định có thể thuận lợi vượt qua kiếp nạn này.”

“Ác?” Lão giả hơi nhướn đôi mày trắng, chợt nhàn nhạt cười hỏi: “Vì sao người có lòng tin lớn như vậy đối với hẳn?”

“Không biết.” Từ Pháp chân nhân lắc đầu, sau đó đưa ánh mắt quét nhìn mây đen ngoài cửa sổ, nói: “Có thể, đây là trực giác đi?”

Lão giả đầu tiên là sửng sốt, sau đó bật cười nói: “Trực giác? Được rồi, ta cũng mong trực giác của người là chính xác.”

Ngay khi Từ Pháp chân nhân và lão giả thần bí đang nói chuyện với nhau, Trương Văn Trọng đã chống đỡ đệ nhất kiếp Độc Huyết Kiếp trong Ác Sát Ngũ Kiếp được mười lăm phút.

Những máu tươi từ trên trời giáng xuống, phẳng phất như vô cùng vô tận, hơn nữa số lượng trút xuống, cũng tăng nhanh thành bội.

Lúc vừa mới bắt đầu, do kiếm khí của Trương Văn Trọng kết thành vòng phòng hộ, còn có thể ngăn trở máu tươi kia.

Thế nhưng theo tốc độ máu tươi kịch liệt tăng nhanh, kiếm khí của hẳn cũng không thể che phủ hoàn toàn, chỗ hổng cũng càng lúc càng nhiều, càng lúc càng lớn.

Máu tươi như châu châu rậm rạp, rất nhanh xuyên thấu qua vòng phòng hộ, xối tới trước người hẳn.

Ngay tình huống nguy cấp này, trên mặt hẳn vẫn không hề có nửa điểm hoảng loạn.

Một đạo kim quang đột nhiên từ trong con người hẳn phóng đi ra, giống như một đạo thiểm điện sắc bén, cắt xuyên qua hắc ám khiến kẻ khác hít thở không thông.

Chỉ trong chớp mắt, kim quang đã bao phủ toàn thân hẳn.

Một pho tượng hộ pháp kim cương toàn thân phủ kim giáp, tay cầm hoàng kim giản, xuất hiện ngay phía sau hẳn, trợn mắt nhìn chăm chăm máu tươi xối đến, vùng hoàng kim giản trong tay, múa ra một lá chắn không chút khe hở, trong một mảnh “bang bang phanh” vang rền, đem toàn bộ máu tươi xối tới đều ngăn cản lại.

Dưới sự hộ vệ của kiếm khí sắc bén cùng kim cương thân, hẳn thuận lợi đỡ hết máu tươi xối đến, vượt qua đệ nhất kiếp của Ác Sát Ngũ Kiếp – Độc Huyết Kiếp.

Bất quá ngay lúc này hẳn cũng không thả lỏng cảnh giác.

Bởi vì hẳn rất rõ ràng, Độc Huyết Kiếp chỉ mới là bắt đầu.

Uy lực của bốn kiếp phía sau, sẽ tăng trưởng gấp bội, hơi có sơ sẩy, sẽ có khả năng dẫn đến độ kiếp thất bại. Đến lúc đó tu vi bị hao tổn là việc nhỏ, có lẽ còn mất cả tính mạng.

Ở dưới dạng tình huống này, hẳn phải khởi hết tinh thần ứng phó.

Thừa dịp đệ nhất kiếp Độc Huyết Kiếp vừa kết thúc, đệ nhị kiếp Ác Quỷ Oan Hồn còn chưa tới, hẳn đã vội vàng lấy ra một lọ lục phẩm đan dược Hãn Linh Hoàn, ném một viên vào miệng, dùng bù đắp linh lực vừa hao tổn.

Không đợi hắc khôi phục được bao nhiêu linh lực, đệ nhị kiếp của Ác Sát Ngũ Kiếp – Ác Quỷ Oan Hồn Kiếp đã phủ xuống.

Kiếp vân phẳng phát như ở nhân gian và địa ngục mở ra một cánh cửa, vô số ác quỷ oan hồn gương mặt dữ tợn đột nhiên xuất hiện bên người hắc, giống như nước thủy triều hướng hắc vọt tới.

Nếu như chỉ là ác quỷ oan hồn phổ thông, vô luận đến nhiều ít hắc cũng sẽ không để trong lòng. Thế nhưng những ác quỷ oan hồn này, chính do kiếp số triệu hoán mà đến, lực lượng ẩn chứa trong người chúng, cũng không phải ác quỷ oan hồn phổ thông có thể sánh bằng.

Nhìn thấy tình cảnh này, vùng lông mày hắc nhướng lên, rất nhanh tự hỏi: “Số lượng ác quỷ oan hồn thật sự nhiều lắm, nếu dùng cứng đối cứng, dù ta có thể đối phó toàn bộ chúng nó chỉ sợ cũng phải tiêu hao đại lượng linh lực. Nếu như vậy phía sau còn có ba kiếp số, hệ số độ khó không thể nghi ngờ sẽ tăng lớn...”

“Có.” Đôi mắt hắc bỗng nhiên sáng ngời, nghĩ ra một đối sách ứng phó dùng ít sức.

Đầu tiên hắc triệu ra Bàn Long Ngọc Xích và Long Phượng Trình Tường Ẩn trong Càn Khôn Hồ, mệnh lệnh chúng hóa thành một thanh long và một kim long, cùng một thái thượng, quay quanh bên người mình, cấu trúc thành một đạo phòng tuyến, tạm thời thay hắc chống đối sự tiến công của ác quỷ oan hồn.

Sau khi làm xong tất cả, hai tay hắc hợp thành chữ thập, dẹp loạn tĩnh khí, ngậm một ngụm chân nguyên trong miệng bắt đầu niệm tụng chú ngữ.

Nếu có phật gia đại đức nghe được chú ngữ hắc niệm tụng lúc này, chính là tiếng Phạn “Địa Tạng Bồ Tát Bồ Nhịệm Kinh”, hơn nữa đoạn chú ngữ do hắc niệm tụng ra, không chỉ trang nghiêm túc mục, còn có một loại vị đạo như lời thệ ngôn của Địa Tạng Vương “địa ngục bất khoảng không, thề không thành phật”.

Không hề nghi ngờ, ở lúc này hắc niệm tụng ra chân kinh chính dùng để siêu độ những ác quỷ oan hồn là vô cùng thích hợp.

Nương theo tiếng niệm tụng Địa Tạng Bồ Tát Bồ Nhịệm Kinh, từng sợi kim quang cũng từ trong thân thể hắc phóng ra. Từ xa nhìn lại, hắc giống như một vầng mặt trời hình người, đang tản ra quang mang xua tan hắc ám cùng hàn lãnh.

Phàm là ác quỷ oan hồn bị kim quang trong thân thể hắc phóng xuất ra soi sáng, đều dừng lại công kích, về dữ tợn cùng lệ khí trên mặt bọn chúng cũng từ từ yếu bớt, cuối cùng tiêu thất, lại học theo hắc, hai tay hợp thành chữ thập, cùng hắc niệm tụng Địa Tạng Bồ Tát Bồ Nhịệm Kinh.

Tuy rằng Từ Pháp chân nhân và lão giả kia ở cách xa Trúc Khuê sơn nơi hắc độ kiếp một khoảng cách, hơn nữa bọn họ cũng không nhìn thấy tình huống ở Trúc Khuê sơn. Thế nhưng ngay khi hắc vừa niệm tụng Địa Tạng Bồ Tát Bồ Nhịệm Kinh, lỗ tai hai người bọn họ đều thoáng động một chút, không hẹn mà cùng “đi” một tiếng.

Từ Pháp chân nhân không khỏi nhíu mày, về mặt hồ nghi nói: “Trương Văn Trọng này không phải người tu chân đạo gia sao? Thế nào còn biết thuật siêu độ của Phật gia? Hơn nữa nghe hắc niệm tụng Địa Tạng Bồ Tát Bồ Nhịệm Kinh, hoàn toàn đạt được thần vận của Bồ Tát...Đây rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Lão giả cũng mỉm cười nói: “Không nghĩ tới thật không nghĩ tới, Trương Văn Trọng này không ngờ là cao thủ tinh thông phật đạo hai nhà. Từ điểm này đến xem, thật ra có vài phần tương tự với người kia. Có thể ở trong thời gian ngắn, nghĩ ra việc dùng Địa Tạng Bồ Tát Bồ Nhịệm Kinh siêu độ ác quỷ oan hồn trong Ác Quỷ Oan Hồn Kiếp, phần tư duy cùng năng lực này quả nhiên là không tệ. Từ Pháp, sau này có cơ hội, nên thay ta dẫn tiến vị thanh niên trẻ tuổi thú vị này.”

“Tốt.” Từ Pháp chân nhân gật đầu, sau đó cười nói: “Không nghĩ tới lão tổ lại có hứng thú lớn như vậy đối với hắc, không ngờ chịu hạ mình thấy hắc...”

Lão giả cười ha ha lên, nói: “Tu chân giới đã thật lâu không có xuất hiện qua người thú vị như thế, nếu như ta không gặp hắc một lần, chẳng phải là có chút đáng tiếc?”

630. Chương 655: Đánh Bại Tam Ma Kiếp!

Ngay khi Trương Văn Trọng đem nguyên bản Địa Tạng Bồ Tát Bản Nguyên Kinh niệm tụng hoàn tất, một đóa tiên liên tỏa ra kim quang sáng lạn liền xuất hiện trên màn trời đen kịt, từ từ xoay quanh, rơi xuống một mảnh hoa thơm, giống như một hồi hoa vũ ảo mộng.

Phàm là oan hồn được hoa vũ rơi xuống, ngay mi tâm hiện ra một điểm kim quang.

Điều này ý nghĩa, bọn họ đều đã được siêu độ, có thể bước vào luân hồi, đầu thai chuyển thế.

Hơn vạn ác quỷ oan hồn vây quanh Trương Văn Trọng, không hện mà cùng hướng Trương Văn Trọng cúng hành lễ, vẻ mặt biết ơn chân thành cùng kêu lên: “Tạ ơn thượng tiên siêu độ.”

Trương Văn Trọng mỉm cười, hướng những oan hồn ác quỷ phát phát tay, nói: “Đi thôi.”

Lũ lũ kim sắc quang mang, lập tức từ trong những ác quỷ oan hồn phóng xuất, trong nháy mắt ngấn ngủi, hơn vạn ác quỷ oan hồn, đã biến mất hoàn toàn sau Trúc Khê sơn, bước vào luân hồi.

Tuy rằng vừa rồi hẳn chỉ là niệm tụng kinh văn, nhưng cũng đã tiêu hao không ít linh lực, để có thể thuận lợi vượt qua ba kiếp số kế tiếp, hẳn phải bảo trì đủ linh lực dư thừa mới xong!

Trương Văn Trọng không kịp thở lấy hơi, vội vàng lấy ra Hãn Linh Hoàn, ném vào trong miệng.

Ngay khi Trương Văn Trọng vừa ném Hãn Linh Hoàn vào trong miệng, đệ tam kiếp của Ác Sát Ngũ Kiếp đã lập tức phủ xuống.

“Xem ra Ác Sát Ngũ Kiếp, thật không cho ta một chút thời gian để nghỉ ngơi a.” Trương Văn Trọng cười khổ lắc đầu, khởi lên tinh lực, chuẩn bị ứng phó đệ tam kiếp trong Ác Sát Ngũ Kiếp – Tam Ma Kiếp!

Đoàn mây đen trên bầu trời sau núi Trúc Khê đột nhiên nứt ra một đạo huyết sắc. Sau đó vô số quỷ dọa xoa, la sát và tu la như nước thủy triều từ trong đó bùng lên, quơ vũ khí trong tay, từ bốn phương tám hướng đánh về phía Trương Văn Trọng.

Hắn cũng không xem những quỷ dọa xoa, la sát và tu la phổ thông vào trong mắt, hẳn ngửa đầu nhìn lên bầu trời, ở bên dưới phiến mây đen kịt, có ba thân ảnh còn lớn hơn bọn chúng mấy lần!

Trong ba thân ảnh, mặc một bộ thanh sắc lân giáp cầm một cây thanh sắc cương xoa, chính là Phi Thiên Dạ Xoa Vương. Mà người dung mạo xinh đẹp, vóc người nóng bỏng, trong tay nắm hai thanh loan đao hình trăng tròn, cũng chính là Ngọc Diện La Sát Nữ. Về phần vóc người khôi ngô nhất, ba đầu sáu tay, mặt xanh nanh vàng cực kỳ dữ tợn, chính là Thị Huyết Tu La Vương.

Mặc dù ở trước đây, Trương Văn Trọng cũng không có kinh lịch qua Ác Sát Ngũ Kiếp, nhưng hẳn từ trong miệng một ít yêu tu, quỷ tu cũng từng nghe nói chuyện liên quan về Ác Sát Ngũ Kiếp. Vì vậy hẳn cũng biết, muốn phá một kiếp này cũng không thể dây dưa với đám dạ xoa, la sát và tu la bình thường kia, mà phải trong thời gian ngắn nhất đánh chết Phi Thiên Dạ Xoa Vương, Ngọc Diện Tu La Nữ và Thị Huyết Tu La Vương!

Bởi vì nếu ba tên kia không chết, như vậy những quỷ dọa xoa, la sát và tu la phổ thông sẽ cuộn cuộn không ngừng từ trong kiếp vân tuôn ra, vô luận giết bao nhiêu cũng đều là vô ích.

Thực lực ba tên này đều khá cao. Nếu đơn đả độc đấu, Trương Văn Trọng còn có điểm nắm chắc. Nhưng lấy một địch ba, thật có vẻ quá sức!

Bất quá Trương Văn Trọng cũng không dự định lấy một địch ba, tiêu diệt từng bộ phận mới là thượng sách!

Trương Văn Trọng sở dĩ tuyển chọn mục tiêu công kích đầu tiên là Phi Thiên Dạ Xoa Vương, là bởi vì hắn sở trường tốc độ, mà tốc độ của hắn lại càng nhanh đến không tưởng tượng nổi. Nếu như không thể đánh chết hắn, như vậy khi tác chiến với Ngọc Diện La Sát Nữ và Thị Huyết Tu La Vương sẽ bị hắn nhân cơ hội mà vào, dây dưa làm luống cuống tay chân. Kể từ đó Trương Văn Trọng muốn dùng chiến thuật tiêu diệt từng bộ phận chỉ còn là lời nói suông.

Khi đơn độc đối mặt Phi Thiên Dạ Xoa Vương, tuy rằng hắn không có cách nào đuổi kịp tốc độ, nhưng có nắm chắc có thể đem tốc độ của hắn hạ xuống!

Sau khi tuyền xong mục tiêu, Trương Văn Trọng không có nửa điểm chần chờ, đưa tay lấy ra Bạch Ngọc Mãnh Hổ Trần Chỉ từ bên trong Càn Khôn Hồ.

“Ngao!” Trong một tiếng hổ gầm cùng một đạo bạch sắc quang mang, Bạch Ngọc Mãnh Hổ Trần Chỉ hóa thành một con bạch hổ khổng lồ uy vũ. Uy áp cường thế từ trong thân thể nó phóng xuất ra nhất thời hướng bốn phương tám hướng xông tới đám quỷ dạ xoa, la sát và tu la đang tràn tới.

Trương Văn Trọng căn bản không muốn phản ứng những quỷ dạ xoa, la sát và tu la phổ thông kia, thả người nhảy lên lưng bạch hổ, hướng ba thân ảnh của Phi Thiên Dạ Xoa Vương, Ngọc Diện La Sát Nữ và Thị Huyết Tu La Vương ở trên bầu trời phóng đi. Bàn Long Ngọc Xích biến thành thanh sắc giao long, cùng Long Phượng Trình Tường Ẩn biến thành kim long thái phượng cũng theo sát bên cạnh hắn.

Bạch hổ nguyên bản có tác dụng kinh sợ đối với vật yêu tà, cổ uy áp cường thế từ trong thân thể nó phóng xuất ra, trong nháy mắt đã đem quỷ dạ xoa, la sát và tu la xông tới trước nhất đánh ngã trên mặt đất, lập tức dẫn phát ra một mảnh hỗn loạn.

Dọc theo đường đi, những quỷ dạ xoa, la sát và tu la phổ thông, giống như nước thủy triều tràn tới, muốn tiêu diệt Trương Văn Trọng lập tức.

Lúc đang ở giữa không trung, Trương Văn Trọng đưa tay phải vẫy ra, Bàn Long Ngọc Xích lập tức từ thanh sắc giao long biến thành một thanh bảo kiếm bích lục, rơi vào trong tay hắn.

Trong một tiếng kêu to, một đạo kiếm khí làm thiên địa thoáng biến sắc từ trong người Trương Văn Trọng phóng đi ra, mười phần bá đạo đem những quỷ dạ xoa, la sát và tu la ngăn trở trước người hắn trong nháy mắt chém nát chúng thành tro bụi, ngạnh sanh đánh ra một con đường.

Chỉ trong chớp mắt, Trương Văn Trọng cười trên bạch hổ, cũng đã vọt tới bên cạnh ba người Phi Thiên Dạ Xoa Vương.

Phi Thiên Dạ Xoa Vương, Ngọc Diện La Sát Nữ và Thị Huyết Tu La Vương cũng không ngờ hắn lại đến nhanh như vậy, không khỏi hơi sửng sốt. Nhưng phản ứng của bọn hắn cũng cực nhanh, lập tức liền rối giằng ghènh hướng Trương Văn Trọng.

“Cuốn lấy hai vị này cho ta...” Trương Văn Trọng vỗ đầu bạch hổ, ý bảo nó cùng kim long thái phượng cuốn lấy Ngọc Diện La Sát Nữ và Thị Huyết Tu La Vương, mà chính hắn lại nhảy tới đánh về phía Phi Thiên Dạ Xoa Vương.

Nhìn Trương Văn Trọng hướng ngay mình xông tới, Phi Thiên Dạ Xoa Vương cũng không hiện vẻ hoảng sợ, trái lại còn hiện vẻ châm biếm. Thân hình hắn nhoáng lên, dùng ưu thế về tốc độ triển đấu với Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng đối với việc này đã sớm có dự liệu, tay trái hắn vung lên, hơn mười lá bùa lập tức bay ra ngoài. Bất quá những lá bùa này cũng không trực tiếp bay lên người Phi Thiên Dạ Xoa Vương mà hướng quanh mình hắn bay đi.

Nếu như Phi Thiên Dạ Xoa Vương vẫn đứng bất động tại chỗ, những lá bùa kia có thể không thể bắn lên người hắn. Thế nhưng hắn khẽ động, giống như chủ động đụng vào những lá bùa này. Tuy rằng đại bộ phận những lá bùa đều bị thất bại, nhưng cũng có vài lá bùa chạm lên người hắn nhất thời làm tốc độ hắn chậm hơn vài phần.

Ngay lúc vừa ném bùa ra, Âm Dương Pháp Kính cũng xuất hiện trong tay phải hắn. Tuy rằng hiện tại trong thiên địa đều là một mảnh hắc ám, nhưng trên người hắn vẫn còn từng sợi kim quang phóng ra sáng lạn.

Âm Dương Pháp Kính lập tức đem kim quang phản xạ chiếu lên trên người Phi Thiên Dạ Xoa Vương, hóa thành một sợi dây thừng kim sắc trói hắn lại.

Trương Văn Trọng cần, chính là cơ hội này.

Tốc độ của Phi Thiên Dạ Xoa Vương lại giảm thêm vài phần.

Đối với tình cảnh hiện tại của chính mình, Phi Thiên Dạ Xoa Vương giận tím mặt, rít gào muốn giã khỏi sự ràng buộc của bùa cùng Âm Dương Pháp Kính. Nhưng ngay khi hắn vừa chấn vỡ mấy lá bùa, đem dây thừng kim sắc đứt, Trương Văn Trọng cũng đã tới ngay trước người hắn, hai tay cầm Bàn Long Ngọc Xích dùng chiêu Lục Phách Hoa Sơn bổ thẳng vào mặt hắn.

Phi Thiên Dạ Xoa Vương vội vã vùng lên cương xoa trong tay, muốn đỡ lấy một kích sấm sét của Trương Văn Trọng.

“Oanh...” Tiếng đánh đình tai nhức óc chợt vang lên, Phi Thiên Dạ Xoa Vương cùng cương xoa trong tay hắn đều bị Bàn Long Ngọc Xích của Trương Văn Trọng chém thành hai nửa!

Thế tiến công bá đạo như vậy, dù là Trúc Khê sơn bên dưới cũng bị rung động lên.

Sau khi chém chết Phi Thiên Dạ Xoa Vương, Trương Văn Trọng cũng không chần chờ, lập tức liền xoay người gia nhập cuộc chiến đấu chém giết Ngọc Diện La Sát Nữ và Thị Huyết Tu La Vương.

Cái chết của Phi Thiên Dạ Xoa Vương tạo thành ảnh hưởng nhất định đối với hai tên kia, thế tiến công của chúng càng lúc càng mãnh liệt, hầu như mỗi một chiêu đều là dùng mạng đổi mạng.

Nhưng mà ngay lúc này, Thị Huyết Tu La Vương cũng nhào tới bên người hắn, sáu cánh tay trắng kiện vùng lên, cầm đủ loại vũ khí đánh về phía hắn.

“Ngăn ta phải chết!”

Bạch hổ cùng kim long thải phượng hiển nhiên không cho phép hắn làm bị thương Trương Văn Trọng, vội vã tiến công, muốn đạt được hiệu quả vây Ngụy cứu Triệu.

Nhưng Thị Huyết Tu La Vương đã quyết định chủ yếu cùng hắn đồng quy vu tận, căn bản mặc kệ thế tiến công của bạch hổ và kim long thải phượng, sáu cánh tay công kích về phía hắn còn nhanh hơn chứ không chậm.

Ngay khi bạch hổ và kim long thải phượng há mồm cắn trúng Thị Huyết Tu La Vương, trước khi hắn tan xác thì thế tiến công của hắn cũng đã rơi trúng người Trương Văn Trọng. Bởi vì đã có thân kim cương nên Trương Văn Trọng cũng đánh bạc với tính mạng. Hắn vẫn chỉ bị thương, ngoại trừ há mồm phun ra ngụm máu tươi, trên người hiện lên vài vết thương sâu tới xương cốt. Trương Văn Trọng bất chấp thổ dốc, lấy ra vài cây lời châm cắm lên trên người, nguyên máu tươi còn đang tuôn trào cũng nhảy mắt liền ngừng lại.

Thấy ngay trước thế tiến công của Thị Huyết Tu La Vương đối với Trương Văn Trọng, nhưng hắn chỉ thụ thương vẫn không chết, Ngọc Diện La Sát Nữ vừa thất vọng, cũng rít gào một tiếng, cổ tay run lên, liền dùng hai thanh loan đao hình trăng tròn khởi xướng một kích trí mạng cuối cùng!

“Đương...” Một tiếng, Trương Văn Trọng dùng Bàn Long Ngọc Xích đỡ lấy loan đao trăng tròn của Ngọc Diện La Sát Nữ.

Tay phải Trương Văn Trọng vừa nhấc, Bàn Long Ngọc Xích tuột tay bay ra, hóa thành một đạo tinh mang màu lục, trong nháy mắt bắn thẳng vào thân thể Ngọc Diện Tu La Nữ.

Ngay lúc này trong đôi mắt Trương Văn Trọng hiện lên một đạo kim quang, làm Ngọc Diện La Sát Nữ không tự chủ được nhắm hai mắt lại, động tác trên tay cũng không tự chủ được liền chậm lại.

Hắn cắn mạnh chót lưỡi, há mồm phun ra một đạo máu tươi nóng hổi.

Đạo máu tươi trực tiếp bắn lên trên mặt Ngọc Diện La Sát Nữ, chân nguyên ẩn chứa trong đó lập tức nổi lên phản ứng, “oanh” một tiếng nổ bạo ra, chấn đến Ngọc Diện La Sát Nữ kêu lên một tiếng thảm thiết đồng thời bay ngược ngược ra sau hóa thành tro bụi.

Sau khi đem cả Phi Thiên Dạ Xoa Vương, Ngọc Diện La Sát Nữ và Thị Huyết Tu La Vương thành công đánh chết, đám quỷ dạ xoa, la sát, tu la rậm rạp kia cũng ở trong nháy mắt biến mất không gặp, phẳng phất như chưa từng xuất hiện qua.

Lại ném một viên Hãn Linh Hoàn vào miệng, Trương Văn Trọng cười khổ lắc đầu, thầm nghĩ: “Không nghĩ tới chỉ mới Tam Ma Kiếp đã bị thương, hai kiếp kế tiếp sợ là có chút vương tay chân...”

631. Chương 656: Độ Kiếp Thành Công

Kiếp vân đông nghị lại lần thứ hai nứt ra lỗ hổng, lần này từ trong lỗ hổng chui ra lại là một đám cương thi gương mặt dữ tợn.

Trong đám cương thi rậm rạp như châu chấu, có Tử Cương, Bạch Cương và Lục Cương chiếm đa số, Mao Cương khá ít, về phần Phi Cương thì càng thiếu, chỉ có chín con mà thôi.

“Sai.” Nhìn thấy một màn này, vùng lông mày Trương Văn Trọng cũng không tự chủ được cau lại: “Theo lý thuyết, đệ tứ kiếp của Ác Sát Ngũ Kiếp uy lực phải lớn hơn đệ tam kiếp mới đúng, thế nhưng hiện tại cương thi do kiếp vân triệu hồi ra tới, tuy rằng số lượng rất nhiều, nhưng luận uy lực cũng xa xa không bằng Tam Ma Kiếp, đây rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Ngay khi Trương Văn Trọng đang suy tư không hiểu, một đạo kinh phong sắc bén đột nhiên từ sau lưng hắn kéo tới, đâm thẳng ngay trái tim hắn, tốc độ nhanh tới kinh người.

Phản ứng của hắn cũng cực nhanh, ngay khi kinh phong vừa xuất hiện, hắn liền nghiêng người tránh sang một bên. Bất quá tốc độ của kinh phong cũng thật sự quá nhanh, với tốc độ cùng phản ứng của hắn, cũng chỉ tránh được không bị đâm trúng trái tim, nhưng vai trái của hắn lại bị kinh phong bắn trúng.

Máu tươi lập tức bùng lên từ trong vết thương, nhưng máu tươi tuôn ra cũng không phải màu đỏ tươi, màu là màu xanh tím phẫm đen. Cùng lúc đó một cổ ngứa ngáy tê dại vô lực cũng xuất hiện ngay miệng vết thương, với tốc độ cực nhanh hướng bốn phương tám hướng lan tràn khuếch tán.

“Chết tiệt, có độc.” Vùng lông mày hắn nhướng lên, thầm nghĩ không ổn.

Ngay khi hắn vừa lọt vào sự đánh lén, bạch hổ, thanh giao và kim long thái phương cũng phát hiện hành tung kẻ địch, rống giận đánh về phía tên đánh lén, cùng chém giết một chỗ. Mà hắn thừa cơ hội này lấy ra lõi châm, đâm vào huyết Đại Chuyết, Kiên Tĩnh, Thiên Tông mấy huyết vị tạm thời chặn lại độc tố khuếch tán, bất quá hắn cũng không cảm máu, bởi vì hắn muốn để máu chảy đem độc tố toàn bộ bài trừ ra.

Tất cả đều hoàn thành trong nháy mắt ngắn ngủi.

Khi hắn quay người lại, mới thấy kẻ đánh lén hắn không phải ai khác mà chính là Ngọc Diện La Sát Nữ vừa bị hắn đánh chết. Bất quá lúc này nhìn cô ta, toàn thân đều mọc lông dài màu trắng, đồng thời có một đoàn hỏa diễm hừng hực thiêu đốt bao phủ trên người cô ta.

Hiển nhiên cô ta cũng không còn là Ngọc Diện La Sát Nữ mà đã là Hung Bạt trong chủng loại cương thi.

Đây chính là loại cương thi lợi hại hơn Phi Thiên Cương Thi rất nhiều, đã tiến hóa trở thành yêu vật đáng sợ bán ma bán thần.

Duy nhất may mắn chính là con Hung Bạt này, chính do kiếp vân triệu hồi ra tới, thực lực yếu hơn Hung Bạt chân chính không ít. Nhưng dù là như vậy, con Hung Bạt cũng khá lợi hại. Người tu chân Hợp Đạo kỳ phổ thông, cũng chưa chắc có thể đấu thắng nó. Bằng không Trương Văn Trọng cũng không bị nó đánh lén thành công.

Huống chi ngoại trừ con Hung Bạt, còn có chín con Phi Thiên Cương Thi và một đồng lớn cương thi trung hạ cấp. Bọn chúng tuy rằng không thể cấu thành uy hiếp đối với hắn, nhưng chúng nó chỉ cần kiềm chế hắn một chút, đã đủ cho hắn khổ không nói nổi.

Hiện tại hắn không chỉ bị thương trong người, lại còn bị trúng độc. Chỉ ít trong khoảng thời gian ngắn, tay trái không thể nhúc nhích. Ở dưới tình huống này, muốn dùng cứng đối cứng giết chết Hung Bạt và cương thi, không thể nghĩ ngờ là chuyện không quá hiện thực.

Ở dưới dạng tình huống này, hắn dự định trò cũ lặp lại, dùng phương pháp trước kia đối phó Ngạo Nhân và Sơn Tao, đến đối phó Hung Bạt và cương thi.

“Các người cuốn lấy con Hung Bạt cho ta, chỉ ít cần thời gian năm phút đồng hồ.” Đầu tiên hắn hướng bạch hổ, thanh giao và kim long thái phương hạ mệnh lệnh, sau đó lấy ra Vạn Yêu Đồ Sách, lại triệu hoán hơn ngàn yêu quái bên trong, lệnh cho chúng ở bên người tạo thành một đạo phòng tuyến kiên cố, thay hắn ngăn trở thế tiến công của đám cương thi.

Sau khi làm xong tất cả, hần lấy Hồn Độn Lô cùng linh tài liệu mang ra.

Lúc này mỗi một giây một phút, đối với hần đều rất trân quý, đều không thể lãng phí, cho nên hần không chút nào chần chờ, sau khi lấy ra Hồn Độn Lô, lập tức niệm tụng chú ngữ, triệu hồi ra một đoàn cửu huyền linh hỏa màu vàng nhạt, bao vây chung quanh Hồn Độn Lô, lại bắt đầu ném vào linh tài liệu.

Đợi khi linh tài liệu hoàn toàn bị luyện hóa, linh khí tinh thuần từ trong dững mãnh tiến ra, ba mươi sáu lõi châm huyền phù trên Hồn Độn lô hấp thu hết, thời gian vừa qua năm phút đồng hồ.

Trong năm phút này, Hung Bạt và đám cương thi hướng hần tiến công, đều bị bạch hổ, thanh giao, kim long thải phượng cùng bày yêu quái đẩy lùi.

Bầy yêu hoàn hảo, tuy chúng đối mặt đám cương thi có số lượng đông đảo, nhưng chỉ ở trung hạ cấp, chỉ có chín con Phi Thiên Cương Thi còn vướng tay chân một chút, làm hại chúng phải điều động hơn trăm con yêu quái lúc này mới miễn cưỡng ngăn chặn được thế tiến công của chín con cương thi.

So sánh với bầy yêu, bạch hổ, thanh giao và kim long thải phượng có tình huống ác liệt hơn rất nhiều. Dù sao chúng phải đối mặt với một con Hung Bạt, lúc này ngoại trừ bạch hổ, thanh giao và kim long thải phượng đều lộ ra dáng dấp mơ hồ trong suốt. Điều này ý nghĩa, Bàn Long Ngọc Xích và Long Phượng Trình Tường Ấn hai kiện pháp bảo chuẩn tiên khí đều đã bị hư hao rất lớn. Nếu như loại tình cảnh này còn tiếp tục, hai kiện chuẩn tiên khí rất có khả năng sẽ bị hủy ở đây.

May mắn chính là ngay lúc này hần đã đúng lúc hoàn thành công việc của mình.

Ba mươi sáu lõi châm, lập tức lóe ra từ sắc lõi điện, cùng lúc đó, tiếng sấm đình tai nhức óc cùng phóng ra, đem cả tòa Trúc Khê sơn chấn rung không ngừng.

Cửu Tiêu Lô Kiếp, lúc đó thành hình.

Ba mươi sáu lõi châm, hóa thành ba mươi sáu con lõi long dữ tợn, gào thét đánh về phía Hung Bạt và cương thi.

“Di?”

Ngay khi hần vừa dùng ba mươi sáu lõi châm triệu hồi Cửu Tiêu Lô Kiếp, vị lão giả tóc trắng không khỏi nhú mày, ngẩng đầu nhìn về phương hướng Trúc Khê sơn, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Cửu Tiêu Lô Kiếp? Tiểu tử này có năng lực thật lớn, không ngờ có thể triệu hồi ra Cửu Tiêu Lô Kiếp? Hần làm sao làm được? Hơn nữa từ linh khí biến hóa hiện nay mà xem, uy lực Cửu Tiêu Lô Kiếp có xu thế bay lên...”

Trên mặt Từ Pháp chân nhân cũng lộ vẻ ngạc nhiên, một người tu chân có thể triệu hoán không chế kiếp số, quả nhiên làm nàng có chút không thể tin được. Nhưng việc này thực sự xảy ra trước mắt, không thể không tin.

Lão giả đứng dậy, chậm rãi đi tới bên cửa sổ, nhìn phương hướng Trúc Khê sơn xa xa, nói: “Có Cửu Tiêu Lô Kiếp, vậy thì Thi Bạt Kiếp này hần có thể vượt qua. Chỉ là một kiếp cuối cùng trong Ác Sát Ngũ Kiếp – Âm Dương Ngũ Hành Kiếp hần sẽ làm sao ứng đối? Đáng tiếc...một tu chân kỳ tài như vậy, không ngờ không phải là người của Nhất Nguyên đạo tông. Bất quá hần có thể trở thành bằng hữu của chúng ta, cũng là không sai. Người như vậy làm bằng hữu còn tốt hơn làm địch nhân rất nhiều...”

Lão giả đoán không sai, trước mặt thế tiến công của Cửu Tiêu Lô Kiếp, nhóm cương thi và Hung Bạt trước sau bị oanh sát thành tro. Bất quá hần cũng nỗ lực đại giới rất lớn, thương thế trên người không nói, kể cả linh lực cũng tiêu hao rất nhiều, toàn bộ đều dựa vào Hần Linh Hoàn mới khôi phục được một ít.

Không đợi hần khôi phục linh lực, kiếp cuối cùng trong Ác Sát Ngũ Kiếp – Âm Dương Ngũ Hành Kiếp liền phủ xuống trên người hần.

Âm Dương Ngũ Hành Kiếp, xa xa không có thanh thế lớn như bốn kiếp trước đó, thậm chí có thể nói là không chút âm thanh.

Thế nhưng hần lại biết Âm Dương Ngũ Hành Kiếp tới.

Bởi vì âm dương trong cơ thể hần đã điên đảo, ngũ hành cũng đã ở vị trí sai lầm.

Hắn tinh thông y thuật, tự nhiên là rất rõ ràng, Âm Dương điên đảo Ngũ Hành sai vị là chuyện đáng sợ cỡ nào. Dù là đại la kim tiên, bồ tát phật tổ, gặp phải loại tình huống này, hơi có sơ sẩy vô ý cũng sẽ rơi vào hạ tràng tẩu hỏa nhập ma, hình thần câu diệt.

Bất quá sau khi xác định thế nào là Âm Dương Ngũ Hành Kiếp, hắn lại không hề hoảng sợ, trái lại còn thở dài một hơi.

Bởi vì hắn luyện chế Âm Dương Ngũ Hành Nghi, cũng có một loại công hiệu điều khiển ngũ hành.

Hắn lập tức đem Âm Dương Ngũ Hành Nghi đưa ra.

Âm Dương Ngũ Hành Nghi chậm rãi xoay quanh không trung, vàng, trắng, đen...năm màu quang mang rơi ra, soi sáng trên người hắn.

Hắn khoanh chân ngồi, nương lực lượng của Âm Dương Ngũ Hành Nghi, chữa trị âm dương ngũ hành trong cơ thể mình.

Trận chiến đấu này tuy không chút âm thanh, nhưng hung hiểm cùng đáng sợ tiềm tàng bên trong, còn lớn hơn cả bốn kiếp trước.

Cùng lúc đó, lão giả đứng bên cửa sổ, quan tâm tình huống Trúc Khê sơn, quay đầu nói với Từ Pháp chân nhân: “Linh lực của hắn đã yếu nhược hơn trước không ít...Xem như vậy chỉ sợ hắn thụ thương không nhẹ, ở tình huống này chỉ sợ khó vượt qua Âm Dương Ngũ Hành Kiếp.”

Từ Pháp chân nhân gật đầu, vốn nàng có chút lòng tin đối với hắn, nhưng từ tình huống hiện tại đến xem, hắn thật đã dữ nhiều lành ít.

Sau thoáng trầm ngâm, Từ Pháp chân nhân nói: “Lão tổ, ngài nói chúng ta có nên đi giúp hắn một tay? Dù sao hắn ở phương diện luyện đan cùng luyện khí có tạo nghệ rất cao. Nếu như như vậy đã chết, chẳng phải là quá đáng tiếc? Nếu như chúng ta có thể giúp hắn vượt qua một kiếp, hắn khẳng định thiếu chúng ta một đại nhân tình. Cho đến lúc này, chúng ta cũng có thể từ trong tay hắn có được càng nhiều pháp bảo cùng đan dược...”

“Người nói không sai, giúp tiểu tử này một tay, đối với chúng ta mà nói sẽ có chỗ tốt...” Lão giả còn chưa nói xong, đột nhiên biến sắc, ngạc nhiên xoay người nhìn phương hướng Trúc Khê sơn, vẻ mặt khiếp sợ hô: “Cái gì? Hắn độ kiếp thành công? Điều này sao có thể?”

Từ Pháp chân nhân ngay lúc này đã đứng lên, kinh hô: “Trong thời gian ngắn như vậy vượt qua Âm Dương Ngũ Hành Kiếp, dù là dưới tình huống chuẩn bị nguyên vẹn, ta cũng không thể a. Trương Văn Trọng đến tột cùng làm sao làm được? Rốt cục hắn có phải là người hay không?”

632. Chương 657: Luyện Hư Trung Kỳ

Ngay khi Ác Sát Ngũ Kiếp chấm dứt, phiến mây đen kiếp số bao phủ trên bầu trời Ung Thành đã tiêu tán trong thời gian rất nhanh.

Cả thiên địa từ từ khôi phục lại tình huống như ngày thường.

Ngoại trừ số ít người tu chân, đại bộ phận người thường cũng không biết phía sau Trúc Khê sơn đã xảy ra chuyện gì. Bọn họ chỉ nghĩ dị tượng thiên địa vừa rồi chỉ là một hồi khí trời biến hóa không bình thường, trong những buổi trà dư tửu hậu thỉnh thoảng đề cập tới một chút, thế nhưng chỉ qua vài ngày cũng đã lãng quên.

Đội khi thiên địa khôi phục như thường, cả người Trương Văn Trọng giống như bị thoát lực, nằm trên mặt đất thở hổn hển. Những tiên khí hay chuẩn tiên khí, sớm đã được hắn thu trở vào Càn Khôn Hồ.

Trận Ác Sát Ngũ Kiếp này, không chỉ làm hao hết linh lực của hắn, đồng thời cũng hút hết thể lực hắn. Lúc này ngoại trừ hắn còn có thể thở dốc, dù động đậy đầu ngón tay cũng không còn lực lượng.

Tuy rằng trong cơ thể tạm thời đã không còn linh lực, thế nhưng hắn vẫn rất rõ ràng, tu vi hiện tại của mình đã đạt tới tiêu chuẩn Luyện Hư trung kỳ.

Nhìn bầu trời xanh lam, hần nhin không được nói thầm trong lòng: “Nếu như có ai tuyền chọn lúc này đối phó ta, ta dù có muốn phản kháng cũng là bất lực...” Tâm niệm vừa hiện lên, một đạo quang mang màu vàng đất hiện lên, lập tức phóng xuất ngay bên cạnh hần không xa.

Hần liếc mắt liền nhận ra, đạo quang mang màu vàng đất kia chính là do Thổ Độn Phù sản sinh. Hần không khỏi nở nụ cười khổ trong lòng: “Không thể nào, miệng ta lẽ nào lại là miệng quạ đen như thế, nói cái gì là có cái đó sao? Vận khí của ta thật không tệ đến như thế đi?”

Ngay khi quang mang màu vàng đất tán đi, cuối cùng hần nhìn thấy rõ gương mặt người vừa đến, cũng chợt thở dài một hơi. Nguyên lai người dùng Thổ Độn Phù đi đến cũng không phải người ngoài, mà là Nhất Nguyên đạo tông Từ Pháp chân nhân.

Người tới chỉ có Từ Pháp chân nhân, vị lão giả thần bí kia cũng không đi theo.

Từ Pháp chân nhân đi tới trước mặt hần, nhìn thấy quần thái của hần, không khỏi nở nụ cười, nói: “Không nghĩ tới Trương chương môn chỉ dùng tu vi Luyện Hư kỳ lại vượt qua Ác Sát Ngũ Kiếp chỉ dành cho Hợp Đạo kỳ. Ta còn định chạy tới trợ trận cho ngươi đây. Bất quá hiện tại xem ra cũng không cần thiết nữa...”

Nằm trên mặt đất điều dưỡng nghỉ ngơi một hồi, trong cơ thể hần nhiều ít khôi phục được một chút linh lực cùng khí lực, tuy rằng còn chưa thể nhúc nhích, nhưng ít ra có thể há mồm nói chuyện. Lúc này nghe lời Từ Pháp chân nhân, hần cười khổ nói: “Ác Sát Ngũ Kiếp đích thật là hung hiểm phi thường, ta có thể độ kiếp thành công nhiều ít là dựa vào vận khí...”

Từ Pháp chân nhân lắc đầu nói: “Ngươi đừng tự coi nhẹ mình. Vận khí cũng là một loại thực lực. Nếu như có vận khí mà không có thực lực, ngươi cũng không độ qua kiếp nạn này...”

Hần cười cười, cũng không tiếp tục bàn về vấn đề này, mà nói: “Ngươi hần cũng phát hiện trong Ác Sát Ngũ Kiếp, ẩn chứa một cỗ yêu khí cường đại phải không? Ta hoài nghi cỗ yêu khí từ khe hở không gian phát ra. Thế nào, ngươi có phải người theo đầu mối này điều tra?”

Từ Pháp chân nhân nói: “Khi Ác Sát Ngũ Kiếp vừa mới bắt đầu, ta cũng đã hướng đệ tử bốn tông phân phó qua việc này. Nghĩ không cần bao lâu, sẽ có tin tức trở về. Chúng ta cũng không cần vội vã...” Nói đến đây nàng hơi khựng lại, quan sát hần một phen, mới cười nói: “Nhưng ngươi thế nào rồi? Cần ta hỗ trợ không...”

Hần cũng không khách khí, nói: “Nếu như có thể, lấy dùm ta bình dược trong người...”

“Không thành vấn đề...” Từ Pháp chân nhân đưa tay lấy ra một bình dược từ trong túi hần, búng nắp bình, đổ ra hai viên, không khỏi cười nói: “Đây là lục phẩm Hãn Linh Hoàn? Không nghĩ tới nha, ngươi lại xa xỉ tới như vậy! Tưởng lại ta tốt xấu cũng là chương giáo của Nhất Nguyên đạo tông Thiên Tự Hào, dùng đan dược cũng chỉ ở tứ ngũ phẩm mà thôi. Với ngươi, quả nhiên không có cách nào khác so sánh...”

Sau khi nuốt hai viên Hãn Linh Hoàn vào miệng hần, Từ Pháp chân nhân suy nghĩ một chút liền đổ ra bình dược, xác định bên trong còn dư vài viên Hãn Linh Hoàn, không khỏi bỏ luôn vào túi mình cười nói: “Nhìn thấy thì được phân tài sản, số Hãn Linh Hoàn còn lại thuộc ta sở hữu đi thôi...”

“Ngươi thích thì cứ lấy đi thôi.” Hần nói một câu lại nhắm mắt lại, bắt đầu vận chuyển Y Giám Tâm Kinh luyện hóa hấp thu linh khí trong hai viên đan dược, để nhanh tốc độ khôi phục linh lực và thể lực.

Từ Pháp chân nhân cũng không quấy rối hần, lại im ắng đứng bên cạnh hần, thay hần hộ pháp.

Nửa giờ sau, sắc trời dần tối, lúc này hần mới dừng việc điều tức, lúc mở mắt cũng đứng lên khỏi mặt đất.

Trong thời gian nửa giờ qua, hần không chỉ khôi phục một bộ phận linh lực, đồng thời thương thể trên người cũng chuyển biến rất tốt. Chất độc nơi vai trái đã được Y Giám Tâm Kinh và thân kim cương tác dụng bị bài trừ hóa giải sạch sẽ.

Đối với tốc độ khôi phục của hần, Từ Pháp chân nhân trong lòng cũng kinh ngạc. Chỉ cảm thấy càng lúc càng hiểu kỳ về hần hơn trước.

Hần cũng không biết trong lòng nàng đang suy nghĩ chuyện gì, đứng lên, hần lại hướng Từ Pháp chân nhân chấp tay nói: “Đa tạ giúp đỡ.”

“Ta nào có giúp đỡ...” Từ Pháp chân nhân cười nói: “Ta bắt quá chỉ tới đây lấy bình Hân Linh Hoàn, thuận tiện ngắm cảnh thôi. Đừng nói tới, phong cảnh sau Trúc Khê sơn thật đúng là “tạo thành cảnh điểm du ngoạn, nghĩ đến sinh ý sẽ rất tốt...”

“Ách...” Hân không khỏi sửng sốt, nói: “Thế nào, Từ Pháp chân nhân còn có hứng thú đối với việc kinh doanh?”

“Tại sao lại không chứ?” Từ Pháp chân nhân cười nói: “Ta tu chân là bởi vì hứng thú, việc buôn bán cũng là vì hứng thú. Chỉ bắt quá ta thích điệu thấp, mọi việc đều để thủ hạ đứng ra. Cho nên trong thương giới người nhận thức ta cũng không có mấy người.”

Từ Pháp chân nhân hiển nhiên không muốn nhiều lời về vấn đề này, ngược lại hỏi thăm thương thế của hân: “Thân thể của ngươi không có trở ngại chứ? Nhất Nguyên đạo tông tuy không thiện luyện đan, nhưng cũng có nghiên cứu về đan dược chữa thương. Hay ta gọi đệ tử đem tới cho ngươi?”

Hân lắc đầu cự tuyệt: “Đa tạ ý tốt, nhưng cũng không cần thiết, thân thể ta cũng tốt, đừng nhìn thấy thương thế có vẻ nghiêm trọng, không qua vài ngày, là có thể khang phục...”

Từ Pháp chân nhân cũng không hoài nghi lời nói của hân, dù sao tốc độ khôi phục vừa rồi của hân nàng cũng đã tận mắt nhìn thấy.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời hơi tối, nàng đột nhiên nhớ tới chính sự: “Ác, được rồi, Trương chương môn, chuyện Thái Hư Phiêu Miểu Hoàn, ngươi còn chưa bắt đầu luyện chế đi...”

Trên mặt hân hiện lên vẻ áy náy, ngại ngùng nói: “Vốn dự định tối nay sẽ giao cho các ngươi, nhưng hiện tại xem ra phải hoãn lại mấy ngày mới được...”

Từ Pháp chân nhân cười nói: “Trương chương môn, ngươi hiểu lầm rồi, ta cũng không có ý hối thúc ngươi. Ta chỉ muốn nói, ngươi cứ yên tâm dưỡng thương, đợi khi khỏe lại, thì giúp ta luyện chế cũng không muộn...”

“Đa tạ...” Hân chấp tay nói, đồng thời trong lòng âm thầm quyết định, đến lúc đó sẽ giúp Từ Pháp chân nhân luyện chế thêm vài phần.

“Cảm tạ cái gì? Ta cũng đã được bồi thường.” Nàng cười nói, đem ra bình dược, lắc lắc trước mặt hân.

Hân bật cười.

“Thời gian không còn sớm nữa...” Nàng ngẩng đầu nhìn trời, sau đó lại nhìn hân hỏi: “Cần ta tiễn ngươi một đoạn đường không?”

Hân lắc đầu: “Không cần, ta tự trở lại được.”

Từ Pháp chân nhân cũng không nói thêm điều gì, gật đầu: “Tốt lắm, vậy ta đi trước...” Lại khoát tay lấy ra Thổ Độn Phù.

Trong một mảnh quang mang màu vàng đất, thân ảnh nàng biến mất trên núi Trúc Khê.

Khi Từ Pháp chân nhân rời đi, hân cũng không ở lại lâu nơi này, dùng ba Thổ Độn Phù quay về trong nhà.

Nhìn thấy thương thế trên người hân, người nhà Trương gia hoảng sợ. Cuối cùng hân phải dùng một phen miệng lưỡi mới làm cho họ tin hân chỉ bị thương ngoài da, cũng không nghiêm trọng, tu dưỡng mấy ngày là có thể khang phục.

Trong nhiều ngày kế tiếp, hân xin nghỉ phép, ở lại nhà khôi phục linh lực điều dưỡng thương thế. Trong lúc đó Vụ Giai ở lại luôn trong biệt thự chiếu cố hân.

Một tuần rất nhanh trôi qua, linh lực và thương thế của hân cũng đều khôi phục bảy tám phần. Vì vậy hân gọi Tam Túc Ô vào phòng sách bắt đầu luyện chế Thái Hư Phiêu Miểu Hoàn.

Sau khi cùng hân thành công trải qua Luyện Nhân Ngũ Thuật, làm nó được lột xác, thực lực đề thăng thật lớn. Hiện tại tuy rằng còn kém Minh Xà và Tiêu Đồ, nhưng cũng đã có tu vi Nguyên Anh kỳ. Không chỉ như vậy, sau khi đánh vỡ bình cảnh, tốc độ đề thăng của nó cũng nhảy vọt hơn trước đây.

Hiện tại Tam Túc Ô đã không còn đáng dấp đen thui như trước. Lông chim toàn thân đã biến thành màu đỏ rực như lửa, thập phần tuần lệ.

Từ xa nhìn lại, nó thật giống như một đoàn hỏa cầu.

Luyện chế Thái Hư Phiếu Miếu Hoàn đối với hắn mà nói cũng không phải là việc khó. Dù sao hắn ngoại trừ tinh thông thuật luyện đan còn có được thần thức đại la kim tiên. Có hai điều kiện này, xác suất thất bại khi luyện chế đan dược thất phẩm trở lên tự nhiên là rất thấp.

Qua một buổi chiều, hắn đã luyện chế ra ba phần Thái Hư Phiếu Miếu Hoàn. Bất quá nhìn ra thấy sắc trời đã tối, liền gọi điện cho đệ tử liên lạc của Nhất Nguyên đạo tông, để cho họ ngày mai phái người tới lấy.

633. Chương 658: Hắn Là Bạn Trai Của Cậu U?

Rạng sáng ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, máy điện thoại di động của Trương Văn Trọng đã réo vang.

Cuộc điện thoại này là Từ Pháp Chân Nhân gọi đến. Nàng mỉm cười nói: “Trương chương môn, chưa rời giường sao? Ta đang đứng ngoài cửa đòi nợ đây.”

Trương Văn Trọng ngược mắt nhìn đồng hồ, lúc này mới là hơn bốn rưỡi sáng, hắn không khỏi cười khổ: “Người tới cũng sớm quá đó!”

Từ Pháp chân nhân nói: “Sớm? Đâu có sớm, ta phải chờ cả tuần nay rồi. Người nha, mau ra mở cửa đi. Ta lấy Thái Hư Phiếu Miếu Hoàn xong, còn phải quay về ngay.”

Lúc này Trương Văn Trọng mới biết, Từ Pháp chân nhân đang đứng ngoài cửa nhà mình. Vì thế hắn định chỉ tu luyện Y Giám Tâm Kinh, đứng lên bước ra khỏi phòng ngủ, xuống lầu mở cửa. Quả nhiên, Từ Pháp chân nhân cùng bốn đệ tử Nhất Nguyên Đạo Tông, đang đứng ở ngoài hàng rào biệt thự. Sở dĩ không tiến vào, là bởi vì không muốn khuấy động Kiếm Ý Túc Sát trận được thành lập ở đây.

Trương Văn Trọng mời năm người vào trong nhà, nói: “Mời ngồi, chờ ta đi pha trà.”

Từ Pháp chân nhân xua tay cự tuyệt: “Không cần phiền như vậy đâu. Chẳng may quấy rầy người nhà người thức giấc, thì quả thực là bất lịch sự. Huống chi, nhận Thái Hư Phiếu Miếu Hoàn xong chúng ta sẽ đi ngay. Nếu người pha trà ra, cũng chỉ lãng phí mà thôi.”

Trương Văn Trọng tò mò hỏi: “Gấp như thế? Chẳng lẽ đang gặp phải chuyện gì sao?”

Từ Pháp chân nhân nói: “Cũng bởi vì cái khe nứt không gian kia. Một tuần trước căn cứ theo yêu khí ẩn chứa trong Ác Sát Ngũ Kiếp, chúng ta đem vị trí của khe nứt không gian thu nhỏ lại ở khu Vĩnh Trữ, Ung Thành. Nhưng sau khi kiếp số qua đi, yêu khí cũng biến mất, manh mối của chúng ta tự nhiên cũng bị chặt đứt. Tuy rằng trải qua một tuần tìm kiếm, nhưng đều không thu hoạch được cái gì. Cho nên ta phải quay về Nhất Nguyên Đạo Tông, mời thêm mấy vị lão tổ đang bế quan tu luyện, đi ra hỗ trợ.”

Trương Văn Trọng chợt hiểu ra, trầm ngâm hồi lâu, rồi nói: “Nếu có thể, khi phát hiện ra vị trí của khe nứt không gian, hy vọng các người báo cho ta biết trước một tiếng.”

“Không thành vấn đề.” Từ Pháp chân nhân sáng khoái đáp ứng.

Sau khi biết Từ Pháp chân nhân còn phải quay trở lại Nhất Nguyên Đạo Tông, Trương Văn Trọng cũng không muốn chậm trễ thời gian nữa. Nhanh chóng đi lấy Thái Hư Phiếu Miếu Hoàn luyện chế đêm qua, đặt ra trước mặt của nàng.

Quan sát ba chiếc bình sứ nhỏ ở trước mắt, Từ Pháp chân nhân cũng rất ngạc nhiên. Nàng còn tưởng rằng, Trương Văn Trọng đây là đem mỗi viên Thái Hư Phiếu Miếu Hoàn bỏ vào từng bình. Nhưng trong lúc nàng cầm bình sứ lên, thì lại không khỏi sửng sốt. Bởi vì nàng rõ ràng cảm nhận được, với trọng lượng của ba chiếc bình này, hắn là có chứa khá nhiều đan dược.

Mặc dù rất muốn bảo trì bình tĩnh, nhưng hai tay Từ Pháp chân nhân run rẩy không ngừng, đã bán rẻ nội tâm lúc này của nàng. Đầu tiên, nàng vươn tay búng nắp ba chiếc bình sứ ra, liếc nhìn vào bên trong,

theo sau chột ngẩng đầu lên, thần tình kinh ngạc cùng kích động nhìn Trương Văn Trọng, run giọng nói: “Đây....là...ba phần Thái Hư Phiếu Miêu Hoàn?”

“Đúng vậy.” Trương Văn Trọng gật đầu cười nói: “Lần này vận khí tốt, theo mười phần linh tài liệu, cũng luyện chế ra được ba phần Thái Hư Phiếu Miêu Hoàn, tất cả đều ở trong đó.”

Mặc dù Từ Pháp chân nhân biết trên phương diện luyện đan, bản lĩnh của Trương Văn Trọng rất khá. Nhưng thật không ngờ, hẳn không những luyện thành công Thái Hư Phiếu Miêu Hoàn, hơn nữa xác xuất còn cao và nhiều hoàn đan như thế.

Không thể nghi ngờ, có ba bình Thái Hư Phiếu Miêu Hoàn này, nàng cùng mấy vị trưởng lão Nhất Nguyên Đạo Tông nhiều năm qua đình trệ tu vi, cũng sẽ xuất hiện tình trạng tăng vọt.

Công phu hàm dưỡng của Từ Pháp chân nhân đúng là rất tốt. Chỉ sau mấy nhịp thở, nguyên bản tâm tình đang khuấy động, cũng bình tĩnh xuống. Thu hồi ba bình Thái Hư Phiếu Miêu Hoàn xong, đồng thời cũng nhìn Trương Văn Trọng nói: “Cảm ơn.”

Trương Văn Trọng khoát tay: “Người phải nói cảm ơn, hẳn là ta mới đúng.”

Từ Pháp chân nhân khẽ cười, nói: “Được rồi, được rồi, hai người chúng ta không cần cảm ơn nhau nữa. Dù sao chúng ta cũng là bằng hữu, đúng không?”

Trương Văn Trọng cũng gật đầu cười nói: “Đúng vậy, chúng ta là bằng hữu.”

Sau khi lấy được Thái Hư Phiếu Miêu Hoàn, Từ Pháp chân nhân đứng ngồi không yên, lúc này liền cáo từ ly khai. Trương Văn Trọng đưa nàng ra tận cổng khu biệt thự Hải Vận, mới quay về.

Nguyên bản, Trương Văn Trọng còn tính nhắc nhở nàng, lúc này trời chuẩn bị sáng, đừng cười Tiên Hạc Ngọc Xà, cái loại này quá mức phong cách, quá mức hấp dẫn ánh mắt của phương tiện giao thông. Thế nhưng hẳn không ngờ là, Từ Pháp chân nhân người ta sớm đã có chuẩn bị, lần này đến đây bằng xe hơi.

Lúc sau quay về biệt thự, Trương Văn Trọng cũng không trở lại phòng ngủ nữa, mà nhẹ nhàng bước đến thư phòng, khoan chân ngồi trên sàn nhà, bắt đầu tu luyện Y Giám Tâm Kinh.

Không quá bao lâu, sắc trời bừng sáng. Trương Trạch Thụy và Vương Hân Di, đã rời giường, bắt đầu một ngày làm việc bận rộn.

Bởi vì thương thế của Trương Văn Trọng hiện giờ đã hoàn toàn lành lặn, thậm chí ngay cả một vết sẹo đều không trông thấy. Cho nên đám người Trương Trạch Thụy cũng khá an tâm, tính toán hôm nay sẽ đưa Tiểu Liên Nam đến vườn bách thú cùng công viên nước chơi.

Từ ngày đến Ung Thành, đã hơn nửa tháng thời gian. Trương gia luôn luôn ở trong linh căn bế quan tĩnh tu. Hiện tại, đạo tâm mấy người củng cố khá vững vàng, cho nên cũng không cần khẩn cấp như trước kia. Thậm chí, Trương Trạch Thụy còn đưa ra yêu cầu phản hồi Văn Thai Thị. Chẳng qua, Trương Văn Trọng chưa tỏ thái độ gì mà thôi.

Vốn Trương Văn Trọng định bồi mấy người đi chơi, nhưng hảo tâm lại bị cự tuyệt. Mấy người nói: “Con có thời gian đi cùng chúng ta, không bằng đến bồi Vương Giai một chút. Thời gian qua mỗi ngày nó đều ở bên cạnh chiếu cố con đó. Giờ con khỏe rồi, vậy nhân dịp cuối tuần này, cùng nó đi du ngoạn một phen đi.”

Thậm chí, Vương Hân Di còn tự mình chủ trương mua vé xem phim cho hai người, cũng đặt một bàn trong nhà hàng kiểu Pháp. Trương Văn Trọng chỉ biết cười khổ, cảm tạ Vương Hân Di đã hao tổn tâm tư.

Ăn điểm tâm xong, đám người Trương Trạch Thụy liền dẫn Tiểu Liên Nam đi. Để an toàn...Trương Văn Trọng kêu Minh Xà và Tiêu Đồ biến thành hình người, làm chức nghiệp bảo tiêu ở bên cạnh bọn họ.

Trước lúc ra cửa, Vương Hân Di còn quay đầu lại, nhìn Trương Văn Trọng đá lông nheo. Ý tứ rõ ràng là muốn nói: “Đi chơi vui vẻ nhé!”

Bất quá, cuối cùng Trương Văn Trọng cũng không thể đưa Vương Giai ra ngoài đi chơi. Bởi vì tập đoàn Vương thị bỗng nhiên xảy ra chuyện, cần Vương Giai đến giải quyết.

Ở bên trong điện thoại, Vưu Giai áy náy xin lỗi nói: “Vốn chuyện này là do Vưu Văn đến phụ trách. Nhưng chẳng biết tiểu tử đó chạy biến đi nơi nào rồi, điện thoại tắt máy, căn bản không liên lạc được. Bất đắc dĩ, em mới phải đến thay mặt giải quyết.”

Trương Văn Trọng không muốn ảnh hưởng nhiều đến tâm tình của Vưu Giai, nên mỉm cười khê nói: “Không sao, chính sự quan trọng. Chờ sau khi em xử lý xong, chúng ta lại đi cũng không muộn.”

Vưu Giai nghĩ một lát: “Chuyện này, hẳn là có thể giải quyết xong trong ngày hôm nay. Ngày mai là cuối tuần, nếu không chúng ta đến Bình Khê Cổ trấn du ngoạn nhé? Em nghe nói, ở đó đang tổ chức lễ hội du lịch ẩm thực, rất náo nhiệt.”

Trương Văn Trọng gật đầu đáp: “Được, nghe theo em. Ngày mai chúng ta đến Bình Khê Cổ trấn du ngoạn!”

Nếu Vưu Giai đang bận không thể hội ước, Trương Văn Trọng cũng không có hứng thú đi xem phim một mình, về phần bàn ăn nhà hàng Pháp, trong mắt hắn xem ra, còn xa mới bằng được quán ăn bình dân của Ông Bá. Cho nên hắn không ra ngoài, tiếp tục ở nhà tu luyện Y Giám Tâm Kinh.

Lần tu luyện này, đến tận hơn hai giờ chiều mới chấm dứt...

Bỗng nhiên Trương Văn Trọng đứng lên, vươn vai nhúc nhích thân mình. Cảm thấy ở mãi trong nhà thật sự có điểm nhàm chán, nên nghĩ muốn đi ra ngoài dạo quanh. Nhân tiện, đến chỗ Ông Bá nhìn xem. Mặc dù nói, quán cơm Ông Bá đang đi trên con đường phát triển đúng đắn. Nhưng cái tên Dược Thiện kia, cũng đã lừng khùng tiếng tăm. Cho nên, Trương Văn Trọng định...tặng cho Ông Bá thêm vài đơn thuốc Dược Thiện nữa.

Sau khi ra ngoài biệt thự, Trương Văn Trọng mới phát hiện, xe của mình đã bị mấy người Trương Trạch Thụy lái đi chơi rồi. Bất quá, hôm nay hắn không tính dùng xe, mà muốn đi bộ đến quán cơm nhà Ông Bá.

Bởi vì thời gian không gấp, nên Trương Văn Trọng cũng không đi nhanh. Nửa tiếng sau mới đến đường Văn Hoa, cách quán cơm nhà Ông Bá hai con đường nữa.

Bất quá tại đây, Trương Văn Trọng lại gặp phải người quen.

Từ xa, Trương Văn Trọng đã nhìn thấy Lâm Tử Mạn đi cùng một đám người. Bất quá theo biểu tình trên mặt Lâm Tử Mạn xem ra, dường như nàng không hề thích lắm.

Trương Văn Trọng hướng nàng vẫy tay: “Tử Mạn.”

Lúc này Lâm Tử Mạn cũng đã nhìn thấy Trương Văn Trọng, nguyên bản khuôn mặt buồn thiu, nhất thời xuất hiện một nụ cười tươi. Nàng nhanh chân bước đến trước mặt Trương Văn Trọng, nói: “Trương ca, tại sao anh lại ở chỗ này? Thế nào, anh khỏi bệnh rồi, đúng không?”

Trước đó, Lâm Tử Mạn cùng Tô Hiểu Hồng đã từng đi thăm Trương Văn Trọng. Đương nhiên, nàng cũng không biết hắn ốm như thế nào, chỉ nghĩ rằng ngẫu nhiên cảm lạnh, cần phải ở nhà ít ngày nghỉ ngơi. Lại không ngờ, hôm nay sẽ đụng trúng nhau.

Trương Văn Trọng cười: “Vốn cũng không phải cái bệnh gì nặng. Chỉ nghỉ ngơi vài hôm là khỏe thôi.”

Đám người cùng đi với Lâm Tử Mạn, cũng ở phía sau tò mò đánh giá Trương Văn Trọng. Một bên hướng Lâm Tử Mạn hỏi: “Tử Mạn, chẳng lẽ người này là bạn trai của cậu hả?”

634. Chương 659: Quỷ Xuống? Khách Khí Như Vây?

Lâm Tử Mạn vốn muốn giải thích quan hệ giữa mình và Trương Văn Trọng, còn chưa đợi nàng mở miệng, đám người bát quái mười phần cũng đã vây quanh người Trương Văn Trọng, hiếu kỳ hỏi lên chuyện tình của hai người.

Nhìn thần tình dấp dấp của bọn họ, nghiêm nhiên nhận định hẳn là bạn trai của Lâm Tử Mạn.

Thế cho nên khi Lâm Tử Mạn thật vất vả tìm được cơ hội mở miệng, giải thích quan hệ giữa mình và Trương Văn Trọng thì không ai chịu tin tưởng lời nàng nói, trái lại còn cười vang: “Quan hệ đồng sự bình thường?”

Thôi đi, nhìn biểu tình khi cô nhìn hấn, đầu giống như đồng sự bình thường? Thật khi dễ chúng ta là học sinh tiểu học chuyện gì cũng đều không hiểu hay sao?”

Trong tiếng cười vang của mọi người, Lâm Tử Mạn không khỏi đỏ bừng mặt, len lén liếc mắt nhìn hấn, thấy trên mặt hấn cũng không xuất hiện biểu tình gì không vui, lúc này mới thở dài một hơi.

Sau thoáng do dự, Lâm Tử Mạn cố lấy dũng khí, tiến đến bên tai hấn nhỏ giọng nói: “Trương ca, chiều nay anh rảnh rồi không? Nếu như có thể, ỷ khuất anh giả mạo bạn trai tôi nửa ngày...”

Hấn nửa thật nửa giả chăm chú nói: “Dù sao tôi cũng đã giả mạo vài lần, thì giúp cô thêm một lần vậy, ai bảo hai chúng ta là bạn bè chứ? Nhưng cô phải mời tôi ăn cơm.”

Lâm Tử Mạn trả lời rất thẳng thắn: “Không thành vấn đề.” Chợt mỉm cười lại nói: “Anh còn không biết phải không? Hôm nay chúng tôi tổ chức buổi họp mặt bạn bè cũ thời cao trung, buổi tối thật có liên hoan, rất cực anh đã có phần.”

Hấn không khỏi sửng sốt: “Hội họp mặt bạn học cũ? Tôi đi theo hợp sao?”

Lâm Tử Mạn vừa cười vừa nói: “Vì sao không thích hợp? Lẽ nào anh không nhìn thấy, bọn họ đều dẫn theo bạn trai hay bạn gái sao?”

Qua sự nhắc nhở của nàng, lúc này hấn mới phát hiện, trong đoàn người đều có đôi có cặp, đi một mình thật không có mấy người. Mà Lâm Tử Mạn trùng hợp cũng là trong số mấy người đó.

Kỳ thực từ một tuần trước, nàng đã nghĩ muốn nhờ hấn giả mạo bạn trai mình lần nữa, cùng mình đi tham gia buổi họp mặt bạn học cũ. Nhưng bởi vì Tam Si ngắt lời, làm nàng đem lời đã nói tới bên mép nuốt ngược xuống dưới. Sau đó hấn lại nghỉ bệnh ở nhà, nàng cũng chỉ đành bỏ qua ý niệm này trong đầu. Nhưng làm nàng hoàn toàn không ngờ chính là, ở ngay ngày hôm nay xảo ngộ gặp được hấn.

“Lẽ nào nói...đây là duyên phận sao...” Trái tim nàng đập bịch bịch, nhin không được liếc mắt nhìn hấn, gương mặt đỏ ửng, thầm nghĩ: “Nếu như Trương ca có thể đem chữ “giả” ở sau chữ bạn trai thì thật tốt...” Ngay lúc này, một nữ nhân mặc quần áo hàng hiệu, đi nhanh tới trước mặt hấn. Sau khi quan sát hấn một phen, trong ánh mắt hiện lên một tia chẳng đáng, nói: “Anh là bạn trai của Lâm Tử Mạn sao? Tôi còn cho rằng cô ta sẽ tìm một nhân vật xuất sắc gì, nhưng cũng chẳng có gì hơn người. Uy, anh tên là gì, làm việc gì vậy?”

Hấn quan sát nữ nhân này, phát hiện mình không nhận ra cô ta. Xem ra thái độ đối địch này của cô ta là vì Lâm Tử Mạn mà tới.

“Cô và nữ nhân này có cừ oán?” Hấn ghé vào bên tai nàng, nhỏ giọng hỏi.

Nàng nhỏ giọng hồi đáp: “Chúng tôi là bạn học thì làm gì có cừ? Trình Văn Lộ luôn là tính tình này, thói quen là tốt rồi.” Trên thực tế, lúc này hấn cũng đã đoán đúng. Tuy rằng Lâm Tử Mạn và Trình Văn Lộ là bạn học cùng trường, không có thù gì, nhưng Trình Văn Lộ lại không nghĩ như vậy.

Nguyên lai lúc còn đi học, cả hai đều là mỹ nữ trong lớp. thế nhưng Lâm Tử Mạn xuất thân từ gia đình công nhân, tính cách hiền hòa dễ ở chung, cho nên rất được các học sinh hoan nghênh. Mà Trình Văn Lộ bởi vì gia cảnh giàu có, nhiều ít có chút coi thường bạn học có gia cảnh bình thường, nên dưỡng thành một loại tính cách tự cao tự đại. Ở dưới tình huống này, tự nhiên sẽ không có người nào cam tâm tình nguyện gần gũi cô ta.

Mà thành tích học tập Lâm Tử Mạn vẫn luôn áp chế cô nàng. Cho nên ở trước mặt thầy cô giáo, cũng luôn khen ngợi Lâm Tử Mạn. Chính bởi vì những nguyên nhân này, làm Trình Văn Lộ vốn có tính cách cao ngạo, ghi hận Lâm Tử Mạn.

Kỳ thực đề nghị bạn học mang theo tình lữ chính do Trình Văn Lộ cố ý bày ra. Bởi vì cô ta không chỉ muốn đi gặp bạn học để khoe khoang thành tựu của mình, còn muốn khoe khoang bạn trai vừa đi du học nước ngoài về của mình.

Sau khi quan sát Trương Văn Trọng một phen, Trình Văn Lộ phát hiện hấn ăn mặc cực kỳ bình thường, toàn thân không hề có một kiện hàng hiệu, cho nên liền nhận định hấn không phải là thành công nhân sĩ, trong lòng nhiều ít có chút đắc ý, thầm nghĩ: “Lâm Tử Mạn người trước đây không phải cái gì cũng mạnh

hơn ta sao? Hiện tại hỗn độn là như vậy, làm sao vượt qua ta? Nhìn bạn trai của người, hơn phân nửa cũng chẳng có bản lĩnh gì.” Thấy Trương Văn Trọng chỉ lo ghé tai nói chuyện với Lâm Tử Mạn cũng không trả lời vấn đề của mình, trên mặt Trình Văn Lộ nhất thời hiện lên một tầng mây đen, bất mãn nói: “Uy, tôi đang hỏi anh vì sao không trả lời? Một chút lễ phép cũng không có hay sao?”

Người không có lễ phép là ai, chỉ cần nhìn mọi người liền biết ra. Thấy Trình Văn Lộ còn mở miệng nói Trương Văn Trọng không hiểu lễ phép, những người ở đây không khỏi cười nhạo lên.

Lâm Tử Mạn cũng bị loại thái độ này của cô ta làm chọc tức, vừa nghĩ muốn mở miệng lý luận, hấn vội ngăn cản nàng, nhỏ giọng khuyên: “Hôm nay là buổi họp mặt bạn học, hà tất tức giận với người như thế, chọc cho mọi người cũng không được vui vẻ?”

Đối với loại người như Trình Văn Lộ, hấn thật đúng lười phản ứng, thẳng thắn đi qua người cô ta, nhìn những bạn học khác của Lâm Tử Mạn, tự giới thiệu: “Tôi là Trương Văn Trọng, là đồng sự của Lâm Tử Mạn, đều làm việc trong phòng y tế đại học Ung Thành.” Mọi người còn chưa kịp mở miệng, Trình Văn Lộ lại giành nói trước, cười lạnh: “Tôi còn tưởng là nhân vật khó lường gì, nguyên lai là một giáo y sao?”

Giáo y, hai chữ bị cô ta gằn thật nặng. Hiển nhiên, câu nói của cô ta không chỉ châm chọc hấn, còn châm chọc Lâm Tử Mạn.

“Darling, anh qua đây một chút.” Trình Văn Lộ xoay người nhìn một nam sĩ mặc tây trang vẫy vẫy tay, chờ hấn đi tới bên người mình lại giới thiệu: “Đây là bạn trai tôi Thường Thiên Thành, cũng như hai người đều là học y. Nhưng hấn học y tại nước Mỹ. Hiện tại hấn mới vừa trở lại quốc nội, làm việc tại bệnh viện Ung Thành, rất được lãnh đạo coi trọng. Nếu không để tôi bảo anh ấy giúp các người giao kết chút quan hệ, cho hai người cũng tới bệnh viện Ung Thành làm việc?” Nghe được lời của Trình Văn Lộ, Lâm Tử Mạn không khỏi nở nụ cười. Bởi vì nàng biết nếu như hấn chịu đến bệnh viện Ung Thành làm việc, đừng nói là làm chủ nhiệm, dù muốn làm viện trưởng cũng không phải là không có khả năng. Mà Trình Văn Lộ này không ngờ còn có ý tứ ở đây khoe khoang muốn giới thiệu công tác cho Trương Văn Trọng tại bệnh viện Ung Thành.

Không đợi hai người mở miệng nói, nam tử tên Thường Thiên Thành kia cau mày âm dương quái khí nói: “Ai, không phải tôi không chịu hỗ trợ, bệnh viện Ung Thành là bệnh viện cấp cao, ở trong tỉnh Thiên Nam cũng tiếng tăm lừng lẫy. Dù là nghiên cứu sinh cũng chưa chắc vào được...” Thường Thiên Thành tuy công tác tại bệnh viện Ung Thành, nhưng hấn mới trở về, cho nên chưa từng gặp qua Trương Văn Trọng. Tuy rằng hấn cũng từng nghe nói qua tên của Trương Văn Trọng, nhưng không hề liên tưởng đến người trước mặt lại là chuyên gia y học nổi tiếng kia. Theo hấn xem ra, một người nổi danh tới như vậy phải là một lão già tuổi ngoài bảy mươi.

“Nguyên lai là như vậy.” Trình Văn Lộ làm ra biểu tình như bưng bình hiểu ra, sau đó hướng Trương Văn Trọng và Lâm Tử Mạn nhún vai, nói: “Các người cũng nghe được rồi? Bệnh viện Ung Thành không phải dễ dàng vào như vậy. Tuy rằng tôi rất muốn trợ giúp hai người, thế nhưng bản thân các người không giỏi, tôi đành bất lực thôi...”

Lần này, không chỉ có hấn và Lâm Tử Mạn, còn có những bạn học khác cũng đều nghe ra lời châm chọc trong câu nói của Trình Văn Lộ. Sắc mặt bọn họ đều trở nên xấu xí.

“Cô...” Lâm Tử Mạn tức giận, nàng tới tham gia hội họp mặt bạn học cũ, nguyên bản chỉ muốn cùng bạn học hồi ức thời học sinh, không ngờ gặp phải loại chuyện này. Nếu như Trình Văn Lộ chỉ nhằm vào nàng, vậy thì cũng thôi. Thế nhưng lại kéo cả hấn dính dáng, nàng rất là oán giận.

“Đừng nóng giận...” Hấn vỗ vai nàng, gương mặt tươi cười nói: “Trình tiểu thư nói cũng không sai, với bằng cấp như chúng ta, tiến vào bệnh viện Ung Thành thật sự là quá...”

Lời hấn tuy nói như vậy, nhưng hấn đã động tâm tư muốn giáo huấn Trình Văn Lộ.

Còn tưởng rằng đối phương thật tình chịu thua, Trình Văn Lộ hèn mọn lắm bầm: “Xem như người còn tự hiểu lấy.”

Những người còn lại tuy không quen nhìn tác phong của cô ta và bạn trai, nhưng bọn họ cũng không muốn buổi họp mặt hôm nay nháo ra chuyện gì không thoải mái, vội vàng tiến lên hòa giải: “Được rồi, chúng ta cứ

ở lại trên đường hoài không tốt, đã đặt phòng karaoke xong, đi hát thôi! Mọi người đều nhiều năm không gặp mặt, đi hát đã rồi hãy nói.”

“Đi thôi.” Trình Văn Lộ ngẩng cao đầu nói, theo cô ta xem ra, lần này giao phong với Lâm Tử Mạn, là một hồi đại thắng vui vẻ nhể nhại, cho nên tâm tình rất tốt.

Nhưng ngay lúc này xảy ra một màn khiến tất cả mọi người thật không ngờ.

Lúc Trình Văn Lộ xoay người, hai chân đột nhiên mềm nhũn, phác thông một tiếng quỳ xuống ngay trước mặt Lâm Tử Mạn.

Bất thành linh một màn, làm mọi người đều tròn tròn mắt.

Chỉ có thanh âm Trương Văn Trọng chột vang lên: “Trình tiểu thư, sao lại khách khí như vậy? Chúng ta vào không được bệnh viện Ung Thành là bởi vì không có tư cách, không trách được cô, hà tất phải quỳ xuống xin lỗi?”

635. Chương 660: Vận Khí Mà Thôi?

Trình Văn Lộ bị những lời này của Trương Văn Trọng làm tức giận đến suýt chút ói máu, nghiến răng nghiến lợi nói: “Tôi chỉ là vấp té, cho nên mới té trên mặt đất, làm gì có chuyện quỳ xuống xin lỗi? Nếu như anh còn dám nói bậy, cẩn thận tôi cáo anh phỉ báng!” Lại lập tức quay đầu nhìn Thường Thiên Thành đang đứng ngậy ngốc một bên hô: “Darling, anh còn nghĩ cái gì? Còn không nhanh qua dìu em đứng lên.” Lúc này Thường Thiên Thành mới phục hồi lại tinh thần, vội vã tiến lên nâng Trình Văn Lộ đứng dậy.

Lúc này mọi người mới hồi phục tinh thần, đối với biểu hiện cao ngạo đáng ghét của Trình Văn Lộ, đại bộ phận mọi người đều bất mãn trong lòng. Cho nên khi nhìn thấy một màn đáng kinh ngạc của cô ta, bọn họ chẳng những không đồng tình, trái lại còn có chút hả hê.

Tuy rằng tính cách của Trình Văn Lộ không tốt, nhưng cũng là một người thông minh, từ động tác biểu tình của những người chung quanh, đã nhận ra bọn họ đang chê cười mình, đoàn lửa giận trong lòng trong nháy mắt rừng rực thiêu đốt lên, cũng không kịp phân trần, đã đem đoàn lửa giận phát tiết lên trên người Trương Văn Trọng và Lâm Tử Mạn: “Là các người! Là các người động tay chân, mới làm tôi té ngã trên mặt đất!” Nói ra, lúc này Trình Văn Lộ thật là đã đoán đúng.

Trương Văn Trọng tự nhiên sẽ không thừa nhận, cười lạnh nói: “Trình tiểu thư, nói chuyện phải có chứng cứ, vừa rồi tôi và Tử Mạn không hề chạm qua cô, làm sao có thể động tay chân làm cô té ngã? Nếu như cô còn dám nói bậy, tôi cũng sẽ cáo cô tội phỉ báng...” Câu cuối cùng của hắn, cũng mô phỏng theo giọng nói vừa rồi của Trình Văn Lộ.

Người chung quanh không khỏi nở nụ cười.

Cũng có người không sợ đắc tội Trình Văn Lộ, cười lạnh nói: “Chúng tôi có thể làm chứng, Lâm Tử Mạn và bạn trai của nàng từ đầu tới đuôi cũng không có chạm qua cô, làm sao khả năng động tay chân? Trình Văn Lộ, cô có muốn ăn vạ, cũng không nên dùng cách này nha? Tôi van cô, nhiều ít động chút đầu óc được không? Theo tôi thấy, lần này hơn phân nửa do lão thiên gia cũng nhìn cô chướng mắt, cho nên mới trừng phạt nhỏ thôi đó...”

Trình Văn Lộ thấy mọi người đều nhắm vào mình, không khỏi tức giận lắm bầm nói: “Lão thiên gia không quen nhìn ta? Người đang nói mê sảng gì đây! Nếu như thật có lão thiên gia, nếu như hắn nhìn ta không quen, để ta té ngã thêm một lần a...” Một màn làm kẻ khác kinh ngạc lại xuất hiện ngay lúc này.

Ngay khi thanh âm Trình Văn Lộ vừa hạ xuống, hai chân cô ta liền mềm nhũn, lần thứ hai quỳ xuống ngay trước người Trương Văn Trọng và Lâm Tử Mạn.

Tất cả mọi người kinh ngạc há to miệng, không thể tin được nhìn một màn trước mắt. Người vừa nói chuyện, càng nỉ non nói: “Không thể nào? Lê nào thực sự có lão thiên gia hay sao?” Trình Văn Lộ hiển nhiên bị hai lần quỳ xuống thật kỳ lạ làm phát mộng, sau khi được Thường Thiên Thành dìu lên, cô ta cũng không dám nói thêm gì nữa, thậm chí còn có ý tứ ẩn núp Lâm Tử Mạn.

Bởi vì nhân duyên của Trình Văn Lộ cũng không tốt, cho nên sau khi nháo ra việc này, tình tự mọi người cũng không bị bao nhiêu ảnh hưởng, vẫn như cũ theo kế hoạch đã định ra, cùng nhau đi về hướng tiệm karaoke đã đặt sẵn.

Trình Văn Lộ cảm thấy đã đánh mất mặt mũi, vốn dự định không đi, nhưng suy nghĩ lại, nếu như mình bỏ đi như thế, chẳng phải là càng mất mặt? Vì vậy cô ta chỉ đành kiên trì lưu lại. Bất quá vì chuyện vừa rồi, hiển nhiên đã để lại bóng ma tâm lý, vô luận là đi trên đường hay đến tiệm karaoke, cô ta vẫn ngồi cách xa Lâm Tử Mạn, rất sợ lại phát sinh chuyện tà môn như khi nãy.

Trên đường đến tiệm karaoke, Lâm Tử Mạn ghé sát tai hắn, hiếu kỳ hỏi: “Trương ca, chuyện vừa rồi là do anh làm phải không...” Tuy rằng nàng không biết thân phận là người tu chân của hắn, thế nhưng biết hắn có công phu thâm sâu khó lường, cho nên mới hoài nghi, chuyện phát sinh vừa rồi có quan hệ tới hắn.

Hắn chỉ cười, không khẳng định. Nhưng từ biểu tình này của hắn, Lâm Tử Mạn cũng đã biết chuyện mình muốn biết.

“Cảm tạ.” Lâm Tử Mạn nhỏ giọng nói.

Hắn cũng không tiếp tục bảo trì trầm mặc, mà cười trả lời một câu: “Cảm tạ cái gì? Chúng ta là bạn bè...”

“Àn...” Lâm Tử Mạn gật đầu.

Hắn đối với ca hát cũng không có hứng thú gì, cho nên sau khi đi tới tiệm karaoke chỉ ngồi một bên nghe, Lâm Tử Mạn sợ hắn buồn chán, ngồi bên cạnh hắn nói chuyện phiếm.

Lúc này Trình Văn Lộ đã thoát khỏi bóng ma tâm lý, tuy rằng không hát, nhưng lại hành động việc phê bình người khác. Mỗi khi có một người hát xong, mọi người đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi, riêng cô ta luôn luôn dùng lời lẽ ác độc chê bai vài câu, làm mọi người cực kỳ bất mãn. Dần dần cô ta và Thường Thiên Thành đều bị cô lập, hầu như không ai phản ứng bọn họ.

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Ngay khi mọi người còn đang hăng hái, mở lớn âm nhạc chuẩn bị đứng lên khiêu vũ, một cô gái đột nhiên ôm bụng ngã xuống sô pha, trong miệng liên tiếp kêu đau.

Biến cố bất thành linh làm mọi người hoảng sợ, vội vã tắt âm nhạc, đồng thời mở sáng đèn trong phòng. Mọi người như ong vỡ tổ vây quanh cô gái, ồn ào hỏi: “Làm sao vậy, Dương Lệ Uyển, cô khó chịu chỗ nào?”

Sắc mặt Dương Lệ Uyển bởi vì đau đớn mà trở thành tái nhợt biến xanh, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra, trong nháy mắt đã đầm đìa. Nàng ôm bụng, vừa kêu đau vừa nói: “Đau bụng quá, đau đến chết mất...”

Trình Văn Lộ ý thức được, đây là một cơ hội tốt giúp cho bạn trai mình làm náo động, vội vã lôi kéo Thường Thiên Thành đi qua, trong miệng không ngừng nói: “Nhường nhường, đều nhường ra, đừng cản đường chỗ này, các người cũng không phải bác sĩ, vây quanh ở đây làm gì? Làm lỡ chuyện sao?”

Tuy rằng đoàn người không thích Trình Văn Lộ và Thường Thiên Thành, nhưng bởi vì quan hệ đến bệnh tình của Dương Lệ Uyển, bọn họ đành nhanh chân nhường đường.

Thường Thiên Thành bước nhanh tới trước người Dương Lệ Uyển, thay nàng kiểm tra một chút, phát hiện nàng đau ở dưới bụng dưới, đồng thời cơ bụng cứng lên, đè lên còn kêu đau nhức, liền vội vã đứng lên nói: “Cô ấy hơn phân nửa bị viêm ruột thừa cấp tính, chúng ta phải lập tức đưa cô ấy đến bệnh viện, tiếp thu giải phẫu...”

“Chờ một chút.”

Lời Thường Thiên Thành còn chưa nói xong, Trương Văn Trọng đã đi nhanh qua, chắn mạch cho Dương Lệ Uyển, hắn lắc đầu nói: “Cô ấy không phải bị viêm ruột thừa...”

Thấy Trương Văn Trọng nghi vấn việc chẩn đoán của mình, vùng lông mày Thường Thiên Thành nhướng lên, bất mãn nói: “Vị Dương tiểu thư này, bụng dưới đau đớn kịch liệt, đồng thời còn bị cứng cơ, đè lên còn đau đớn. Đó không phải viêm ruột thừa cấp tính thì là gì?” So sánh với Thường Thiên Thành, thái độ Trình Văn Lộ càng thêm trực tiếp, cô ta trừng mắt nhìn Trương Văn Trọng, châm chọc nói: “Anh chỉ bất quá là một giáo y mà thôi, không ngờ dám nghi vấn việc chẩn đoán của Thiên Thành? Hừ, thật không biết

trời cao đất rộng! Anh nha, ở đâu mát mẻ thì chạy tới đó đi, đừng ở chỗ này làm vướng chân vướng tay, vạn nhất làm lỡ bệnh tình của Dương Lệ Uyển, anh gánh chịu được trách nhiệm này sao?”

Lúc này Trương Văn Trọng chỉ muốn chữa bệnh cho Dương Lệ Uyển, căn bản không có tâm tình phản ứng Trình Văn Lộ, chỉ nhìn Thường Thiên Thành nói: “Tuy rằng bụng dưới cô ấy đau đớn kịch liệt, cơ bụng cứng, đè lên thì đau nhức, nhưng điều này cũng không ý nghĩa cô ấy bị viêm ruột thừa cấp tính! Bệnh của cô ấy, chính là xoắn buồng trứng cấp tính.”

“Xoắn buồng trứng cấp tính? Khả năng sao?” Thường Thiên Thành không khỏi sửng sốt.

Lâm Tử Mạn đối với Trương Văn Trọng rất có lòng tin, vội vã nói: “Nếu Trương ca nói là xoắn buồng trứng cấp tính, vậy khẳng định là phải. Trương ca, phiền anh giúp Dương Lệ Uyển trị bệnh đi.”

Bệnh xoắn buồng trứng cấp tính là một loại bệnh tương đối hiếm thấy, nhiều người thân thể hơi dị thường, tỷ như ống dẫn trứng hoặc hệ màng quá dài, lại phát sinh thành hình dạng như đinh ốc. Loại bệnh này, tuy rằng tỷ lệ phát sinh cao nhất thường là ở nhi đồng mười tuổi, thế nhưng những năm gần đây, nữ tính thành niên gặp phải bệnh này cũng đã thường thấy.

Dương Lệ Uyển bị bệnh, chính xoắn buồng trứng bên phải cấp tính, cho nên bệnh trạng này có bề ngoài rất giống như bị viêm ruột thừa. Nếu như không có kinh nghiệm lâm sàng phong phú, thật đúng không dễ nhận ra đó là viêm ruột thừa cấp tính hay xoắn buồng trứng cấp tính.

Trương Văn Trọng gật đầu, tay phải vừa lật, bốn tử sắc lôi châm xuất hiện trong bàn tay của hắn. Đối với lai lịch của bốn lôi châm, mọi người cũng không quá mức lưu ý. Bọn họ chỉ cho rằng do hắn mang theo tùy thân, chỉ là màu sắc lôi châm có chút kỳ lạ.

“Anh muốn làm gì? Châm cứu cho cô ấy?” Thường Thiên Thành thấy lôi châm trong tay hắn, không khỏi nhíu mày nói: “Đó không phải vớ vẩn hồ đồ sao? Bây giờ chúng ta còn chưa hiểu rõ ràng Dương Lệ Uyển đang bị bệnh gì, anh đã tiến hành châm cứu cho cô ấy? Vạn nhất lệch lạc sai lầm làm sao bây giờ? Trách nhiệm này ai gánh? Hơn nữa Đông y đối với việc trị bệnh mãn tính còn hiệu quả trị liệu, dùng trị bệnh cấp tính có thể tác dụng sao? Anh không phải là đang làm bừa?”

“Nếu gánh trách nhiệm sẽ do tôi gánh, tuyệt đối sẽ không liên lụy tới anh đâu.” Hắn hồi đáp, không hề để ý tới Thường Thiên Thành, vung bốn lôi châm trong tay, đâm vào huyết đạo Tam Âm Giao và Túc Tam Lý của Dương Lệ Uyển, cùng sử dụng Tả Pháp Khai Thủy bắt đầu hành châm cho nàng.

Ngoại trừ Lâm Tử Mạn, Trình Văn Lộ và Thường Thiên Thành, mọi người đều ngừng cả hô hấp, khẩn trương nhìn hắn châm cứu, thực sự hi vọng có tác dụng.

Lâm Tử Mạn không lo lắng, bởi vì nàng tin tưởng hắn mười phần. Mà hai người kia chỉ muốn nhìn thấy hắn bị chê cười.

Nhưng một màn thần kỳ lại xảy ra ngay lúc này.

Theo việc hắn hành châm, sự đau đớn ở bụng dưới của Dương Lệ Uyển đã rõ ràng giảm bớt. Mười lăm phút sau, đã hoàn toàn biến mất, khôi phục lại như lúc ban đầu.

“Cảm ơn anh, cảm ơn.” Dương Lệ Uyển và bạn trai nàng đều hướng hắn nói lời cảm tạ.

Vốn muốn thấy hắn chê cười, lại không nghĩ bị hắn làm ra danh tiếng. Trình Văn Lộ cảm giác có chút thất vọng lắm bầm nói: “Chỉ là vận khí mà thôi, ta cũng không tin một người giáo y có thể có y thuật cao minh lắm sao?”

636. Chương 661: Huyết Phủ Trục Ư Thang

Lời châm chọc khiêu khích của Trình Văn Lộ không làm hắn tức giận, nhưng chọc giận những người khác, lúc này có người lạnh lùng trả lời một câu: “Chính mình không bản lĩnh, lại đổ thừa người khác nhờ vận khí, Trình tiểu thư cô đúng là đủ vô lại. Thảo nào vừa rồi lão thiên gia cũng nhìn chướng mắt, muốn nghiêm phạt cô...”

Nghe câu nói đó, Trình Văn Lộ muốn phát hỏa, thế nhưng trong đầu chợt nhớ tình cảnh luân phiên quý xuống thật quý dị, trên lưng nhất thời thấy lạnh giá cả người, nguyên bản lời nói đã tới bên mép, lại bị cô ta nuốt trở vào.

Lúc này hần căn bản không có tâm tình đi phản ứng Trình Văn Lộ, lại dùng châm cứu giúp Dương Lệ Uyển giảm đau, hần lại rút ra bốn lồi châm, mới nói: “Không cần cảm ơn, tôi là một bác sĩ, cứu người vốn là chức trách của tôi. Huống chi cô là bạn học của Lâm Tử Mạn. Vì công hay tư, tôi cũng phải giúp cô chữa bệnh.”

Câu nói khiêm tốn của hần, lập tức khiến cho mọi người trầm trồ khen ngợi, có người còn so sánh hần với Thường Thiên Thành, nói: “Nhìn xem Trương tiên sinh, đó mới là phong phạm của người hành y. Không giống có chút người, khoắc lác lợi hại, thế nhưng khi gặp khó khăn lại đánh thối trống lớn, sợ gánh chịu trách nhiệm...”

Sắc mặt Thường Thiên Thành lúc xanh lúc trắng, rồi lại không cách nào phản bác, bởi vì khi Dương Lệ Uyển phát bệnh, hần đích thật là sợ gánh chịu trách nhiệm, nên không áp dụng thi thảo cấp cứu, mà kiến nghị đưa đến bệnh viện.

Bất quá từ ý nghĩa nào đó mà nói, kiến nghị của Thường Thiên Thành kỳ thực không sai, đưa tới bệnh viện tiếp thu trị liệu hệ thống, đích thật ổn thỏa hơn tiến hành cấp cứu giản đơn tại nơi này rất nhiều. Chỉ bất quá người thường căn bản không hiểu đạo lý này, bọn họ chỉ biết là Trương Văn Trọng chỉ dùng bốn lồi châm đã giúp Dương Lệ Uyển khôi phục lại bình thường, mà Thường Thiên Thành chỉ giục già đến bệnh viện, dù điện thoại cấp cứu cũng không gọi giúp đỡ, thậm chí còn muốn gây trở ngại Trương Văn Trọng cứu trị cho Dương Lệ Uyển. Hai bên so sánh, bọn họ tự nhiên nghĩ Trương Văn Trọng rất không tệ, Thường Thiên Thành không thể sánh bằng. Hơn nữa nhân duyên của Trình Văn Lộ quá kém, cho nên thái độ của họ đối với Thường Thiên Thành cũng biến thành làm khó dễ.

Kỳ thực những điều này cũng do hai người tự tìm, cũng không trách được người khác, có câu nói rất đúng: Nếu muốn thu được sự tôn trọng của người khác, đầu tiên mình phải tôn trọng người ta trước.

Trương Văn Trọng quay đầu nhìn Lâm Tử Mạn nói: “Tử Mạn, giúp tôi mượn bút giấy, tôi viết đơn thuốc cho Dương tiểu thư.”

“Được.” Lâm Tử Mạn gật đầu đáp, xoay người đi ra khỏi phòng karaoke, không bao lâu đã trở về, đưa giấy bút cho hần.

“Dương tiểu thư, bệnh của cô tôi đã châm cứu, tuy rằng tạm thời có thể khống chế, nhưng còn chưa khỏi hẳn. Tôi viết cho cô đơn thuốc, sau khi về cô dựa theo đơn bốc thuốc về nấu uống. Chỉ cần uống vài thang thì bệnh của cô có thể khỏi hẳn.” Hần dặn dò Dương Lệ Uyển vài câu, lại viết xuống: Đường Quy, Sinh Địa, Đào Nhân, Hồng Hoa, Chỉ Xác, Xích Thược, Sài Hồ, Xuyên Khung, Kết Ngạch, Xuyên Ngưu Tất, Cam Thảo vài loại dược liệu có công hiệu lưu thông máu huyết, hành khí giảm đau.

Thường Thiên Thành thò đầu qua, muốn xem Trương Văn Trọng khai ra đơn thuốc gì. Thế nhưng khi hần nhìn thấy một chuỗi tên thuốc Đông y, cũng hoàn toàn phát mộng. Bởi vì hần học Tây y, nhưng lại không hề nghiên cứu một chút nào về thuốc Đông y. Dù biết được vài dược phẩm Đông y cùng vài bác sĩ Đông y, cũng chỉ là biết loại thuốc pha chế sẵn. Vì vậy khi Trương Văn Trọng viết ra đơn thuốc, với hần mà nói giống như nhìn thiên thư...

Lâm Tử Mạn cũng đang xem đơn thuốc do Trương Văn Trọng viết ra. Nhưng so sánh với Thường Thiên Thành, trong nửa năm nay bởi vì hần, nàng đã bỏ một phen công phu rất lớn về phương diện học tập thuốc Đông y, cho nên cũng nhìn ra đơn thuốc này là Huyết Phủ Trục Ứ Thang, không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Trương ca, Huyết Phủ Trục Ứ Thang cũng có thể trị liệu bệnh xoắn buồng trứng cấp tính hay sao?”

“Đương nhiên có thể.” Hần giao đơn thuốc cho Dương Lệ Uyển, dặn chút hạng mục chú ý, mới tùm tùm trả lời câu hỏi của Lâm Tử Mạn: “Bệnh xoắn buồng trứng cấp tính, ở Đông y xem ra, chính do trệ huyết ứ máu mà dẫn phát. Cho nên chọn dụng Huyết Phủ Trục Ứ Thang dùng để lưu thông máu ứ, hành khí giảm đau hiệu quả sẽ rất không sai.”

Lâm Tử Mạn gật đầu, lấy ra một quyển sổ nhỏ, ghi lại những lời hần vừa nói.

Tuy rằng Dương Lệ Uyển đột nhiên phát bệnh làm dọa mọi người hoảng sợ. Thế nhưng bởi Trương Văn

Trọng diệu thủ thần châm, đã giúp Dương Lệ Uyển qua cơn bệnh. Cho nên hăng hái của mọi người cũng không bị ảnh hưởng, trái lại càng cao hứng hơn. Bất quá hứng thú của họ không còn là hát hò, mà chuyển dời qua trên người Trương Văn Trọng.

Sau khi kiến thức qua y thuật của hần, mọi người vây quanh người hần, xắn tay áo nhờ hần bắt mạch, nhìn xem thân thể của mình có khỏe mạnh hay không, có tai họa ngầm gì hay không.

Làm hần có chút dở khóc dở cười chính là không ngờ có người còn ghé tai hần lắng lẽ hỏi hần những loại bí phương về thuốc tráng dương hay nở ngực...

Nhìn thấy Trương Văn Trọng được hoan nghênh, tức giận nhất chính là Trình Văn Lộ, cô ta đưa ánh mắt bao hàm oán giận nhìn tới lui trên người hần cùng Lâm Tử Mạn, nghiêng răng nghiêng lợi thầm nghĩ: “Nhớ tới ngày xưa đi học, người đã đoạt đi danh tiếng vốn thuộc về ta. Mà hôm nay, vốn danh tiếng thuộc về bạn trai ta lại bị bạn trai người cướp đoạt đi...Luận tiền, các người không có nhiều bằng chúng ta, luận địa vị, các người cũng không cao bằng chúng ta, dựa vào cái gì tranh với chúng ta? Tức chết ta, thật sự là tức chết ta.”

Trình Văn Lộ vốn muốn phát hỏa, nhưng lại sợ chuyện quỷ dị khi trước lại xuất hiện. Sau một phen do dự, cô ta chỉ đành cắn chặt răng đem oán giận tiềm tàng trong ngực.

Sau khi hít sâu vài hơi, nhượng tình tự của mình ổn định một ít, Trình Văn Lộ đứng dậy nói: “Thời gian không còn sớm, chúng ta đi ăn thôi. Có gì nói đợi ăn xong hãy nói.”

Nói xong, cô ta kéo Thường Thiên Thành đi ra khỏi phòng.

“Hai người này, thật không có lễ phép.” Sự bất mãn của mọi người lại tăng thêm một tầng.

Buổi cơm tối do Trình Văn Lộ đặt bàn, ở nhà hàng Ung Thành. Vừa đi vào phòng ngồi xuống, Trình Văn Lộ đã nói: “Nhà hàng Ung Thành này, là nhà hàng cấp năm sao. Nói vậy trong số các người cũng có nhiều người chưa tới đây phải không? Bữa cơm hôm nay do tôi làm chủ, cho các người mở tầm mắt, ném thử tư vị của nhà hàng năm sao thử xem sao.”

Câu nói của cô ta vừa ra khỏi miệng liền làm mọi người thay đổi sắc mặt. Nếu không phải bởi hôm nay mọi người là bạn học tụ họp, cũng không muốn phá hủy bầu không khí, chỉ sợ đã sớm có người đẩy cửa phòng đi ra, hoặc chỉ vào mũi Trình Văn Lộ chửi mắng.

Dù là người có tiền, dù người muốn khoe khoang, cũng không nên đập lên tôn nghiêm của người khác mà khoe khoang a.

Ngay lúc này nhân viên phục vụ của nhà hàng đi vào hỏi thăm mọi người muốn uống rượu gì. Không đợi Trình Văn Lộ mở miệng, Trương Văn Trọng đã giành nói trước: “Hôm nay nếu do Trình tiểu thư mời khách, muốn cho chúng ta mở rộng tầm mắt, chúng ta cũng không thể làm cô ấy thất vọng. Như vậy đi, hôm nay chúng ta uống vài bình rượu Mao Đài năm mươi năm thế nào?”

Lúc này Thường Thiên Thành đang bưng trà uống, vừa nghe được những lời này của hần, “phốc” một tiếng đã đem nước trà phun ra. Lúc hần phun nước trà, vốn xoay người tìm một địa phương không người để phun, nhưng tốc độ không nhanh, một ngụm trà nóng đều phun thẳng lên người Trình Văn Lộ.

Nhìn thấy một màn này, mọi người đều ồn ào phá lên cười, không cho bọn họ một chút mặt mũi, ai bảo bọn họ vừa vào đây liền giả vờ giả vịt khoe khoang, vũ nhục mọi người.

Trình Văn Lộ trừng mắt nhìn Thường Thiên Thành, cũng không quản tức giận với hần, dùng khăn lau nước trà trên người mình, vừa nghiêm mặt căm tức nhìn Trương Văn Trọng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mao Đài năm mươi năm? Còn muốn mấy bình? Anh xem đó là nước lạnh sao? Anh biết bao nhiêu tiền không?”

Hần vừa cười vừa nói: “Vừa rồi là do cô nói, muốn chúng ta mở rộng tầm mắt, ném thử tư vị của nhà hàng năm sao. Thế nào, nhanh như vậy đã thay đổi rồi?”

Lúc này mọi người đều nghe ra được, hần đang trả thù trút giận cho mọi người. Nhìn nét mặt giận dữ cùng xấu hổ của hai người kia, bọn họ chỉ cảm thấy oán khí trong lòng chợt tan mất, đều cùng phụ họa:

“Đúng rồi Trình Văn Lộ, cô vừa nói qua, muốn cho chúng ta mở rộng tầm mắt. Mao Đài năm mươi năm, chúng ta chưa từng gặp qua, hôm nay cô cho chúng ta mở tầm mắt đi thôi.”

“Trình Văn Lộ, không phải cô nói mình rất có tiền hay sao? Thế nào, vài bình Mao Đài cũng thỉnh không nổi à?”

Ngay khi sắc mặt Trình Văn Lộ lúc xanh lúc trắng, một vị quản lý mặc sườn xám dung mạo tịnh lệ đi đến, nói: “Chư vị quý khách, hóa đơn của các vị đã có người trả thay, nghĩ muốn dùng thứ gì xin mời tùy tiện chọn lựa.”

Biến cố thành linh xảy ra khiến mọi người không khỏi sửng sốt, đều đang hiếu kỳ suy đoán, là ai lại có mặt mũi như vậy, không ngờ có người giúp trả hóa đơn.

Mọi người còn đang hiếu kỳ suy đoán, Triệu Trác Khải và Trần Uyển Dung bưng ly rượu đi tới.

Nhìn hai người này, Trình Văn Lộ vội vã đứng dậy, trên mặt dào dạt nổi lên dáng tươi cười nịnh nọt cùng kích động. Hiện tại cô ta đang đảm nhiệm chức cán bộ trung tầng trong tập đoàn Hoàn Hâm của vợ chồng Triệu Trác Khải. Cho nên cô ta nghĩ bữa cơm hôm nay hơn phân nửa là vợ chồng Triệu Trác Khải giúp cô ta trả hóa đơn. Nhưng cô ta nhiều ít cũng có chút hiếu kỳ, mình mới vào làm trong Hoàn Hâm tập đoàn không lâu, lúc nào được hai vợ chồng Triệu Trác Khải biết được? Lẽ nào bọn họ rất coi trọng chính mình, muốn lực mạnh đè bẹp mình?

“Triệu tổng...”

Trình Văn Lộ đang chuẩn bị đón chào, ai biết Triệu Trác Khải và Trần Uyển Dung cầm ly rượu cùng đồ uống cũng không thèm nhìn cô ta, đi nhanh tới trước người Trương Văn Trọng và Lâm Tử Mạn, cười dài nói: “Bác sĩ Trương, bác sĩ Lâm, không ngại cho hai vợ chồng chúng tôi kính hai vị một ly chứ?”

Trình Văn Lộ kinh ngạc há to miệng, hoàn toàn trợn tròn mắt.

637. Chương 662: Thanh Âm Quỷ Dị

Người quản lý vừa rồi cũng rất thông minh, khi nhìn thấy Triệu Trác Khải cùng Trần Uyển Dung đến đây kính rượu, vội vã dùng bộ đàm gọi người mau nhanh mang rượu đưa tới, lại tự mình rót rượu cùng một chai nước trái cây cho Trương Văn Trọng cùng Lâm Tử Mạn.

Trương Văn Trọng giơ lên ly rượu, cùng ly với vợ chồng Triệu Trác Khải, vừa cười vừa nói: “Triệu tiên sinh, Trần nữ sĩ, hai vị thật sự quá khách khí.”

Lâm Tử Mạn cũng vội giơ lên ly nước chạm khê cùng bọn họ.

Khi nhìn thấy vợ chồng Triệu Trác Khải kính rượu xong cho Trương Văn Trọng cùng Lâm Tử Mạn, Trình Văn Lộ vốn dự định lôi kéo Thường Thiên Thành đi qua kính rượu cho lão bản của mình, ai biết vợ chồng Triệu Trác Khải căn bản không nhận ra cô ta là ai, cũng không cho cô ta cơ hội này, sau khi kính rượu cho Trương Văn Trọng và Lâm Tử Mạn, lại cười nói với mọi người: “Chúng tôi cũng không quấy rối các vị dùng cơm nữa, bữa cơm này chúng ta đã mời, hi vọng các vị có thể thật hài lòng mà dùng.”

Nói xong, hai vợ chồng Triệu Trác Khải cũng rời khỏi phòng. Từ đầu tới đuôi, cũng không hề liếc mắt nhìn Trình Văn Lộ và Thường Thiên Thành đang đứng cầm ly rượu.

Nhìn thấy dáng dấp xấu hổ của hai người, mọi người trong phòng không chút khách khí cười vang, lại nói: “Xem ra bữa cơm hôm nay không cách nào để Trình tiểu thư mời rồi. Ai, thực sự là đáng tiếc...”

Cũng có người rất hiếu kỳ đối với hai vợ chồng vừa đến kính rượu, lại một phen hỏi thăm, mới biết đối phương là tổng tài của Hoàn Hâm tập đoàn, nhất thời đem ánh mắt hiếu kỳ chuyển dời lên trên người Trương Văn Trọng. Bởi vì bọn họ đều đã nhìn ra, vừa rồi khi vợ chồng Triệu Trác Khải kính rượu, rõ ràng đối với hắn rất tôn kính.

Một người giáo y, thế nào lại được một tổng tài của một tập đoàn tôn kính như vậy? Trương Văn Trọng này đến tột cùng lại là người nào?

Ngay khi mọi người còn đang hiếu kỳ không ngớt, cửa phòng lại mở ra lần nữa. Lần này người bưng ly rượu đi vào, chính là linh đạo của Thường Thiên Thành – viện trưởng bệnh viện Ung Thành Nhạc Tử Mẫn. Đi theo phía sau hắn, còn có mấy vị chủ nhiệm các khoa trong bệnh viện cùng vài người ngoại quốc.

Người khác tuy rằng không biết mấy vị ngoại quốc kia là ai, nhưng Thường Thiên Thành liếc mắt liền nhận ra. Bọn họ đều là chuyên gia y học nổi danh tại nước ngoài, trong đó có một người là chiêu bài kiều ngạo của y học viện ngày trước hắn đã du học.

Nhìn thấy đám người này, Thường Thiên Thành cũng không dám chậm trễ, vội vã đứng dậy chào hỏi.

Nhưng đám người kia hiển nhiên không phải hướng hắn mà tới, bởi vì khi hắn đứng dậy chào hỏi, Nhạc Tử Mẫn mới phát hiện sự tồn tại của hắn. Sau thoáng sửng sốt, lại cười nói: “Nguyên lai tiểu Thường cậu cũng ở đây sao, thế nào, cậu quen biết tiểu Trương u?”

Thường Thiên Thành cười khổ, không biết nên làm sao trả lời mới tốt, Nhạc Tử Mẫn lại tiếp tục nói: “Cậu đã nhận thức tiểu Trương, vậy nên nắm lấy cơ hội này, nhiều hơn lĩnh giáo học tập. Không nói nhiều, chỉ cần cậu học được một thành y thuật của cậu ấy, đã đủ cho cậu hưởng thụ vô cùng.”

Không phải đâu, muốn ta là một bác sĩ du học nước ngoài về lại hưởng một giáo y học tập?

Thường Thiên Thành kinh ngạc há to miệng, còn tưởng rằng mình đã nghe lầm.

Nếu như những lời này là do người khác nói, chỉ sợ Thường Thiên Thành đã sớm chửi ầm lên. Nhưng những lời này do Nhạc Tử Mẫn nói, Thường Thiên Thành vừa khiếp sợ, cũng không khỏi đưa mắt nhìn về phía Trương Văn Trọng suy đoán: “Người kia rốt cục là người nào?”

Nói thêm vài câu với Thường Thiên Thành, Nhạc Tử Mẫn cười dài đi tới trước người Trương Văn Trọng, nói: “Tiểu Trương, không nghĩ tới ở chỗ này gặp được cậu.”

“Tôi cũng không nghĩ tới ở chỗ này gặp được ông, thế nào, ông dự định áp dụng chiến thuật xa luân với tôi sao?” Trương Văn Trọng lại cười nâng ly, nhẹ nhàng đụng ly với hắn.

Uống cạn ly rượu, Nhạc Tử Mẫn cười nói: “Mấy người này là chủ nhiệm của bệnh viện, cậu hẳn đã nhận thức, tôi cũng không giới thiệu nữa. Mà mấy người bạn ngoại quốc này, lại muốn gặp cậu đó. Vốn tôi cũng không dự định qua đây kính rượu, chỉ là bọn họ nghe nói cậu đang ở nơi này, nên đòi qua đây gặp mặt...”

Qua sự giới thiệu của Nhạc Tử Mẫn, Trương Văn Trọng mới biết mấy vị chuyên gia y học ngoại quốc đều đến y học viện đại học Ung Thành tiến hành giao lưu học thuật. Sở dĩ bọn họ tuyển chọn y học viện đại học Ung Thành, chính vì hắn mà tới. Dù sao y thuật của hắn đã được tước sĩ Eric tuyên truyền, sớm đã có danh khí rất cao trong y học quốc tế. Những vị chuyên gia y học có hứng thú cao đối với Đông y lần đầu tiên đến Trung Quốc đều muốn đến bái phỏng hắn.

Nhạc Tử Mẫn cũng là một người thông minh, hắn biết mấy người này đều là y học gia nổi danh, vì vậy mời họ giảng bài tại y học viện Ung Thành, đồng thời cũng đến bệnh viện Ung Thành khám bệnh từ thiện vài ngày. Dùng phương pháp như vậy xem như đề thăng tiêu chuẩn chuyên nghiệp của bệnh viện lẫn y học viện Ung Thành cùng đề thăng thêm danh tiếng. Mấy vị y học gia nổi danh cũng không làm giá, đều vui vẻ đáp ứng lời mời của Nhạc Tử Mẫn. Để cảm kích họ, Nhạc Tử Mẫn đặt bàn tiệc tại nhà hàng Ung Thành tiếp đãi, nhưng không có nghĩ đến lại ngoài ý muốn ở chỗ này gặp được Trương Văn Trọng.

Sau một phen giới thiệu, kính rượu, mấy vị y học gia mặc kệ đang ở trong trường hợp nào, liền vây quanh bên người hắn hướng hắn hỏi thăm về tri thức Đông y.

Mấy vị y học gia đến từ các nước, lúc này khi hỏi thăm về tri thức Đông y, đều dùng ngôn ngữ của chính nước mình để hỏi, mấy loại ngôn ngữ hỗn loạn vào nhau, làm mấy phiên dịch viên cũng không biết nên làm sao phiên dịch, mọi người đều choáng váng, ấp úng không biết làm sao diễn giải.

Thấy tình cảnh này, hắn bật cười xoa tay bảo họ không cần phiên dịch, liền dùng đủ loại ngôn ngữ trả lời những câu hỏi của mấy vị y học gia.

Không ai ngờ hắn lại biết được nhiều thứ tiếng như vậy.

Mấy vị y học gia đối với việc này cũng vô cùng kinh ngạc. Nhưng sau thoáng kinh ngạc, bọn họ cũng phi thường hưng phấn, vội vã kéo hẳn bắt đầu hỏi thăm liên tục.

Mắt thấy mấy vị y học gia xem nơi này như lớp học, hẳn không khỏi cười khở, nhưng thái độ chuyên chú của họ làm hẳn không tiện cự tuyệt, bất đắc dĩ phải nhìn Nhạc Tử Mẫn nói: “Nhạc lão, tôi đến chỗ các vị ngồi được chứ?”

Nhạc Tử Mẫn cười nói: “Cậu còn không được.”

Hắn lại áy náy nhìn Lâm Tử Mạn nói: “Tử Mạn, tôi qua bên họ một chút, giải quyết họ xong sẽ quay lại.”

Nhìn hẳn được hoan nghênh tôn kính, trong lòng Lâm Tử Mạn vui vẻ mỉm cười gật đầu nói: “Anh đi thôi.”

Đợi khi Trương Văn Trọng bọn họ rời khỏi phòng, lúc này bạn học của Lâm Tử Mạn vây quanh nàng, hiếu kỳ dò hỏi: “Lâm Tử Mạn, bạn trai của cô rốt cục là ai a? Hẳn thực sự là một giáo y sao?”

Lâm Tử Mạn cười tủm tỉm hồi đáp: “Anh ấy đương nhiên là giáo y, là viện phó của phòng y tế đại học Ung Thành, cũng là danh dự giáo thụ của y học viện đại học Ung Thành...”

Lúc này có người chợt nhớ chuyện liên quan tới Trương Văn Trọng, vội vàng nói: “Trương Văn Trọng, sao tôi đột nhiên cảm thấy cái tên này có chút quen thuộc? Ai nha tôi nhớ ra rồi, hẳn là vị y học chuyên gia nổi danh trong ngoài nước, là vị danh y chữa quái bệnh cho nữ hoàng Anh cùng dập tắt dịch chuột ở đại học Ung Thành cùng ôn dịch kiêu mới tại Vân Thai thị a.”

Lâm Tử Mạn cười gật đầu: “Không sai, chính là anh ấy.”

Sau khi hiểu rõ thân phận Trương Văn Trọng, sắc mặt Trình Văn Lộ và Thường Thiên Thành nhất thời trở nên xấu xí. Mà những người khác lại ước ao cảm khái: “Không nghĩ tới nha, Lâm Tử Mạn cô lại tìm được một người xuất sắc như vậy làm bạn trai...”

Không ai nhận thấy được, lúc này dáng tươi cười trên mặt Lâm Tử Mạn lại có chứa vị đạo như khổ sáp. Nàng nhẹ nhàng nhắc ly rượu Trương Văn Trọng vừa uống qua, đưa lên môi uống cạn, thầm than: “Nếu như anh ấy thật là bạn trai của tôi thì tốt bao nhiêu...”

Trương Văn Trọng ngồi bên chỗ Nhạc Tử Mẫn một lát cũng quay lại. Mà ngay lúc này Lâm Tử Mạn đã điều chỉnh tốt tâm tình nên cũng không bị ai nhìn ra biến hóa.

Ăn xong cơm tối, mọi người đều tự đi về, Trương Văn Trọng tự nhiên tiễn Lâm Tử Mạn về nhà.

Muốn nói buổi họp mặt bạn học hôm nay có ai tức giận nhất, đương nhiên không ai ngoài Trình Văn Lộ. Vốn cô ta dự định tối nay làm náo động, đem những oán khí thời cao trung phát tiết không còn. Nhưng không nghĩ đến, danh tiếng vốn nên thuộc về mình lại bị Lâm Tử Mạn đoạt đi. Cho nên khi ngồi vào xe của Thường Thiên Thành, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi hờn dỗi, vô luận Thường Thiên Thành khuyên giải thế nào cũng không chịu nghe.

Ngay khi Trình Văn Lộ nảy sinh hờn dỗi, một thanh âm đột nhiên vang lên bên tai cô ta: “Người phần nộ sao? Người oán hận à? Người có muốn báo thù không?”

Trình Văn Lộ cho rằng người nói chuyện là Thường Thiên Thành, nghiêng đầu trừng hẳn nói: “Tôi không phải kêu anh câm miệng sao, sao còn nói?”

Về mặt Thường Thiên Thành ủy khuất cùng kỳ lạ: “Anh không có nói gì a.”

Ngay lúc này câu nói kia lại vang lên bên tai Trình Văn Lộ: “Ta có thể để người báo thù, cho người tìm về danh tiếng vốn nên thuộc về người...”

Lần này Trình Văn Lộ tin tưởng lời này không phải do Thường Thiên Thành nói. Bởi vì hẳn đích thật không hề mở miệng.

Thế nhưng trong xe chỉ có hai người, nếu như lời này không phải do Thường Thiên Thành nói, vậy thì là ai nói? Chẳng lẽ...

Quý?

Trình Văn Lộ không khỏi rùng mình.

Thanh âm kia phẳng phất như biết trong lòng cô ta suy nghĩ cái gì, lại vang lên: “Ta không phải quỷ, ta là thần, là thần có thể bang trợ người báo thù...”

Bất tri bất giác, tâm trí Trình Văn Lộ bị thanh âm kia mê hoặc.

Hơn mười phút sau, Trình Văn Lộ đột nhiên mở miệng: “Dừng xe.”

Thường Thiên Thành quay đầu nhìn cô ta, không giải thích được nói: “Ở đây cách nhà em còn xa...”

“Tôi bảo anh dừng xe.” Trình Văn Lộ lại nói, thanh âm dị thường băng lãnh, làm sau lưng Thường Thiên Thành không khỏi phát lạnh cả người, vô ý thức cho xe ngừng lại.

Xe còn chưa dừng hẳn, Trình Văn Lộ đã mở cửa xe đi ra ngoài, mặc cho Thường Thiên Thành kêu réo thế nào, vẫn không hề quay đầu lại phản ứng. Sau một lát, cô ta đã biến mất trong màn đêm.

638. Chương 663: Muốn Nói Câu Yêu Thương

Vốn Trương Văn Trọng muốn đánh xe đưa Lâm Tử Mạn quay về, nhưng Lâm Tử Mạn lại kiên trì nói. Sau khi ăn xong nên đi tản bộ, mới tốt cho vóc dáng.

Bởi nhà hàng Ung Thành cách Ung Thúy Hoa Đình không xa, cho nên Trương Văn Trọng đáp ứng yêu cầu này. Cùng nàng chậm rãi đi bộ dưới ánh đèn vàng, hướng về phía Ung Thúy Hoa Đình.

Dọc theo đường đi, mặc dù Lâm Tử Mạn nói nói cười cười. Nhưng trong thâm tâm của nàng, lại chất chứa một điều tâm sự.

Chừng khoảng mười phút đồng hồ sau, Trương Văn Trọng đưa Lâm Tử Mạn đến trước cổng lớn Uy Thúy Hoa Đình, liền cười nói: “Được rồi, Tử Mạn, cô về nhà đi, tôi cũng cáo từ.”

Thấy Trương Văn Trọng muốn đi ngay, Lâm Tử Mạn có chút bất đắc dĩ, vội vàng nói: “Trương ca, thời gian còn sớm, không bằng anh vào nhà tôi ngồi chơi một lát. Lâu rồi ba mẹ tôi không gặp anh, vẫn luôn nhắc mãi ở bên tai...”

Trương Văn Trọng lắc đầu mỉm cười, từ chối khéo: “Hôm nay muộn rồi. Sau này còn rất nhiều cơ hội. Đến khi đó, cho dù cô không mời, tôi cũng tự mình đến bãi phỏng hai bác.”

Chứng kiến Trương Văn Trọng đã quyết định, Lâm Tử Mạn tuy trong lòng có muôn vàn nỗi bất cam, nhưng cũng chỉ đành buông xuôi.

“Được rồi, tôi đi đây, cô cũng mau vào nhà thôi.” Trương Văn Trọng hướng Lâm Tử Mạn khoát tay một cái, liền xoay người rời đi.

Trải qua đấu tranh tâm lý, cuối cùng Lâm Tử Mạn ở phía sau cố gắng lấy dũng khí hô: “Trương ca, chậm đã...”

Trương Văn Trọng dừng bước, quay lại hỏi: “Làm sao thế, có chuyện gì à?”

“À...Tôi có câu này muốn nói với anh...” Lâm Tử Mạn hai má nổi lên một tầng ửng hồng kiều diễm, nàng ngập ngừng lúng túng, ấp úng nói.

Trương Văn Trọng nói: “Có chuyện gì cô cứ nói đi, đừng nhảu nhó và suy nghĩ nhiều như vậy. À, phải chăng cô muốn vay tiền của tôi sao?”

“Tôi không muốn vay tiền!” Lâm Tử Mạn tức giận cắn răng nói. Bất quá ở sâu trong đôi mắt của nàng, lại tản mát ra nhu tình mật ý khi nhìn Trương Văn Trọng. Nàng nghĩ thầm: “Trương ca à Trương ca, anh đúng là một tên đầu gổ!”

Hít sâu hai ngụm khẩu khí, để cho tâm tình khấn trương của mình vững vàng hơn. Sau đó Lâm Tử Mạn dùng thanh âm run rẩy, ôn nhu nói: “Trương ca, kì thật, tôi luôn luôn...”

Đúng lúc này, một thanh âm đột nhiên truyền đến, cắt ngang lời nói của Lâm Tử Mạn: “Ừ? Tử Mạn, Tiểu Trương. Hai đứa đứng ở trước cổng tiểu khu này làm gì thế?”

Trương Văn Trọng cùng Lâm Tử Mạn, nhất tề quay đầu nhìn lại, thì thấy người nói chuyện cũng không phải ai khác, mà chính là cha của Lâm Tử Mạn.

Lâm Tử Mạn thật khó khăn mới thu vén được chút can đảm. Ở trong khoảnh khắc này liền biến mất sạch sẽ, nàng nhìn thấy cha đang đi tới, thật có điểm khóe không ra nước mắt...

Buồn bực thở dài một hơi xong, Lâm Tử Mạn hỏi: “Cha, cha không ở nhà cùng mẹ xem phim, chạy ra ngoài làm gì thế ạ?”

Đột nhiên Lâm phụ giơ chiếc túi bóng trong tay lên, cười híp mắt nói: “Còn không phải bởi vì mẹ con, đột nhiên bà ấy muốn ăn bánh bao, nên phái cha đi mua. À, Tử Mạn, con cùng Tiểu Trương đứng ở trước cổng tiểu khu làm gì vậy? Sao không mời hân vào trong nhà ngồi chơi!”

Không đợi Lâm Tử Mạn mở miệng trả lời, Lâm phụ liền ngoảnh mặt nhìn Trương Văn Trọng cười dài nói: “Tiểu Trương, lâu lắm rồi chúng ta mới gặp nhau. Đi, vào nhà ngồi một lát, cùng bác uống mấy chén...”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Bác Lâm, hôm nay muộn rồi, để ngày khác cháu nhất định sẽ đến bồi rượu. Nói thật lòng, cháu cũng rất tưởng niệm tay nghề nấu nướng của bác.”

Trương Văn Trọng khen ngợi, khiến cho Lâm phụ vô cùng cao hứng, khoe miệng cười không sao khép lại được: “Ha ha, Tiểu Trương đứa nhỏ này, ăn nói đúng là rất dễ nghe. Được rồi, chờ hôm nào cậu đến, ta nhất định sẽ đích thân xuống bếp, nấu một bàn sở trường cho cậu nếm thử.”

Trương Văn Trọng nói chuyện phiếm cùng Lâm phụ vài câu. Theo sau đó mới nhìn Lâm Tử Mạn hỏi: “À, Tử Mạn, vừa nãy cô định nói cái gì nhỉ?”

Lâm Tử Mạn nhìn Trương Văn Trọng, lại nhìn nhìn cha mình, có chút dở khóc dở cười, thầm nghĩ: “Trương ca à Trương ca, anh không hiểu như thế nào là phong tình sao? Những lời này sao có thể đem ra diễn trò ở trước mặt cha tôi chứ!”

Khẽ thở dài một hơi, Lâm Tử Mạn miễn cưỡng gượng cười đáp: “Kỳ thật cũng không có chuyện gì quan trọng. Anh đừng để ở trong lòng.”

“Thật không có chuyện gì?”

“Thật...”

Trương Văn Trọng gật đầu: “Nếu như không còn chuyện gì nữa. Thì tôi cũng đi trước đây.”

Mặc dù phi thường muốn giữ Trương Văn Trọng ở lại, nhưng Lâm Tử Mạn không có dũng khí nói ra miệng. Chỉ đành trái với lương tâm, gật đầu nói: “Ừm, hẹn gặp lại, trên đường cẩn thận chút nhé!”

Lâm phụ cũng phát tay chào Trương Văn Trọng, nói đuổi theo: “Tiểu Trương, nếu hôm nào rảnh rồi, nhớ đến nhà bác chơi, ngàn vạn lần đừng quên đó.”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Yên tâm đi bác Lâm, cháu không quên đâu.”

Dần dần bóng thân ảnh của hân cũng biến mất...Lâm Tử Mạn sâu kín thở dài một hơi.

Nhìn con gái mình, lại nhìn Trương Văn Trọng đã đi xa. Lâm phụ không hiểu gì cả. Ngập ngừng một lúc sau, ông mới cẩn thận hỏi: “Tử Mạn, trông con dường như không được vui lắm. Có phải do ta xuất hiện không đúng lúc, quấy rầy hai đứa không?”

Lâm Tử Mạn lắc đầu: “Không phải, cha đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Lâm phụ hoài nghi nói: “Thật không? Sao ta cảm thấy con đầy bụng tâm sự à!”

“Con đã nói là không có chuyện gì rồi mà...” Lâm Tử Mạn dứt lời, xoay người đi vào trong Ung Thúc Hoa Đình.

Nhìn theo bóng lưng Lâm Tử Mạn, Lâm phụ lắc đầu lẩm bẩm: “Tâm tư của phụ nữ...thật đúng là không thể đoán trước nổi...” Sau đó ông cũng chạy nhanh theo: “Tử Mạn, chờ ta với!”

...

Khi Trương Văn Trọng về đến nhà, thì Trương Thành Quý và Trương Trạch Thụy đang ngồi đánh cờ chém giết nhau. Tiểu Liên Nam sớm đã ngủ rồi, chỉ còn Vương Hân Di tò mò nghênh đón: “Tiểu đệ, không phải ta mua vé xem phim cho hai người sao? Như thế nào về nhà sớm vậy, không đi xem phim à?”

Trương Văn Trọng mỉm cười đáp: “Đột nhiên Vương Giai có chuyện cần giải quyết. Cho nên hôm nay không thể đi chơi.”

Wương Hân Di tiếc nuối: “Hóa ra là như thế, đáng tiếc, lãng phí một phen tâm huyết của ta nha...”

Trương Văn Trọng cười nói: “Kỳ thật cũng không có gì đáng tiếc. Phim cùng nhà hàng Pháp chị chọn, ta và Vương Giai đều không thích. Ngày mai chúng ta hẹn nhau đến Bình Khê Cổ trấn tham dự lễ hội ẩm thực...”

Wương Hân Di biết đây là Trương Văn Trọng đang trêu mình. Nên cũng giả vờ tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái: “Được lắm, cảm tình của bà chị này, đều bị coi trở thành lòng lang dạ thú!”

Theo sau Vương Hân Di cũng nói: “Được rồi, lễ hội ẩm thực ở Bình Khê Cổ trấn, chúng ta liền không tham dự, để cho hai vợ chồng các người lãng mạn đi.”

Trương Văn Trọng mỉm cười: “Cả nhà đến chơi cũng được, càng nhiều người thì càng náo nhiệt mà...”

Wương Hân Di lắc đầu: “Quên đi, chúng ta không đi gom náo nhiệt, miễn để cậu nói chúng ta làm kỳ đà cản mũi...”

Nói đến đây, nàng ngập ngừng tò mò hỏi: “Ừa, tiểu đệ, hôm nay cậu không đi ước hội cùng Vương Giai, thế cậu đi dạo một mình sao?”

Trương Văn Trọng không muốn nói nhiều, chỉ hồi đáp: “Ta đi cùng một người bạn...”

Ngày hôm sau, quả nhiên Vương Giai không sai hẹn. Sáng sớm đã tới đây thay mọi người an bài điểm tâm.

Đợi khi mọi người rời giường, thì Vương Giai cũng bưng thức ăn bày ra trên bàn. Đối với chuyện này, Trương Thành Quý cùng Trương Trạch Thụy tự nhiên là khen không dứt miệng, chỉ thiếu chút nữa đã thúc giục nàng cùng Trương Văn Trọng đi làm giấy đăng kí kết hôn.

Cả gia đình nếm qua điểm tâm xong. Vương Giai cùng Vương Hân Di thu dọn bàn ăn và phòng bếp. Lúc này mới cùng Trương Văn Trọng, đi ô tô đến Bình Khê Cổ trấn.

Bình Khê Cổ trấn là một điểm du lịch nổi tiếng gần ngay cạnh Ung Thành, ngoại trừ nhiều kiến trúc cổ kính, còn có phong cảnh rất động lòng người.

Ngày hôm nay, Trương Văn Trọng cùng Vương Giai đều chơi đùa tận hứng, thậm chí đến lúc rời đi còn luyện tiếu không thôi. Tận khi ánh trăng gieo trên đỉnh đầu, lúc này hai người mới thỏa mãn tâm nguyện quay về Ung Thành.

Tối hôm nay Vương Giai không về, mà ngủ ở nhà Trương Văn Trọng, cùng hắn tu luyện song tu công pháp suốt đêm.

Bởi vì thương thể đã khôi phục hoàn toàn, nên Trương Văn Trọng cũng không muốn kéo dài ngày nghỉ phép. Sáng sớm thứ hai, liền đến phòng y tế trong trường học làm việc.

Trong những ngày này, cuộc sống vẫn giống như trước. Mỗi ngày ngoại trừ khám bệnh ở phòng y tế ra, thì chính là đến viện y học giảng bài. Còn Lâm Tử Mạn, dường như cũng điều chỉnh được tâm tình, không biểu hiện ra chuyện gì khác thường.

Thẳng đến ngày thứ năm, Đàm Thanh tới, mới khiến cho cuộc sống bình yên này, gợn lên một tia dậy sóng...

639. Chương 664: Vụ Án Mất Tích Ly Kỳ

Khoảng buổi trưa Đàm Thanh đi tới phòng y tế, lúc nàng tới, hắn đang thảo luận tri thức y học cùng các vị chuyên gia.

Ở một bên còn có phiên dịch của vài y học viện cũng tới, đang ghi lại nội dung thảo luận của họ. Trước đó y học viện đã có thương lượng với hân, muốn hân giúp đỡ dịch ra một quyển về lý luận Đông y bằng nhiều thứ tiếng, dùng để mở rộng Đông y, nhưng bạn bè quốc tế đều biết Đông y là một môn khoa học, mà không phải vu y vu thuật. Mà mấy phiên dịch này hôm nay tới là hiệp trợ với hân. Đương nhiên nội dung họ ghi lại cũng sẽ được hân xem qua sửa chữa.

Nhìn thấy tràng cảnh trong phòng, Đàm Thanh không khỏi sửng sốt, sau đó nói đùa: “Trương ca, nơi này là phòng khám bệnh, hay là bộ ngoại giao? Sao lại có nhiều người ngoại quốc như vậy?”

Hân ngừng nói, ra dấu mọi người nghỉ ngơi một chút, lại đứng dậy bước tới chỗ Đàm Thanh, mỉm cười nói: “Những người này đều là y học gia có hứng thú với Đông y, muốn tìm hiểu thêm về tri thức Đông y thôi. Ai, tiểu Đàm, sao cô lại đột nhiên tới tìm tôi vậy?” Nói đến đây, ánh mắt hân nhìn nàng, khẽ cau mày nói: “Gần đây cô gặp chuyện phiền lòng gì sao? Thế nào mỗi ngày chỉ ngủ có hai ba tiếng? Tuy rằng cô là một võ giả, nhưng nếu tiếp tục như vậy, thân thể sẽ không chịu nổi đâu.”

“Không phải chứ Trương ca, ngay cả mỗi ngày tôi ngủ mấy tiếng anh cũng có thể nhìn ra?” Đàm Thanh kinh ngạc há to miệng, sau khi cảm khái vài câu, mới nói: “Tôi tới tìm anh, là muốn anh cho tôi loại thuốc nào có tác dụng thanh tĩnh tinh thần, nhưng tôi có thể bảo trì ý nghĩ thanh tĩnh.”

Hân hồi đáp: “Nghỉ ngơi nhiều, thì ý nghĩ đương nhiên sẽ thanh tĩnh, cần gì phải uống thuốc? Nhìn bộ dáng của cô, cũng không giống như bị mất ngủ.”

Đàm Thanh cười khổ nói: “Phải có thời gian nghỉ ngơi tôi cũng sẽ không cần đến tìm anh.”

Hân hỏi: “Thế nào, lại gặp vụ án gì vương tay chân sao?”

“Đúng vậy...” Đàm Thanh gật đầu, cũng không nói rõ.

Hân quay đầu lại nhìn trong phòng, bên trong chật ních người, đích xác không phải địa phương nói chuyện. Suy nghĩ một chút, hân thẳng thắn dẫn Đàm Thanh đi vào phòng Lâm Tử Mạn.

Lúc này Lâm Tử Mạn vừa khám bệnh xong cho một nữ sinh viên, đang cầm một quyển ghi bệnh lịch ghi chép lại, thấy hân và Đàm Thanh đi vào, không khỏi sửng sốt, ánh mắt lộ ra vài phần dò hỏi.

Hân cười nói: “Phòng tôi quá nhiều người, cho tôi mượn phòng cô dùng một chút.”

Lâm Tử Mạn ghi chép xong, liền giao đơn thuốc cho nữ sinh viên, mới đứng dậy nhường chỗ cho hân ngồi, lại hỏi: “Cần tôi lắng tránh chút không?”

Hân bật cười lắc đầu: “Chỉ là khai toa thuốc mà thôi, có gì cần lắng tránh?”

Sau khi xem mạch xong cho Đàm Thanh, hân liền viết ra toa thuốc Đông y dưỡng tâm an thần giao cho nàng, đồng thời nói: “Tuy rằng dược vật có thể làm trí não tỉnh táo, dù sao cũng chỉ là tạm thời. Cô nên chú ý nghỉ ngơi nhiều mới được. Ai, gần đây cô gặp vụ án gì phiền phức vậy? Có tiện tiết lộ một chút không?”

“Không có gì không tiện cả, vụ án đều đã được đưa lên tin tức ti vi.” Đàm Thanh cười khổ nói: “Ung Thành chúng ta gần đây cũng không biết bị làm sao, trong vòng một tuần, không ngờ có hơn mười người mất tích thật kỳ lạ, bởi vì số người khá nhiều, nên đã tạo thành ảnh hưởng thật lớn trong xã hội, thậm chí còn dẫn phát ra tình tự khủng hoảng...”

“Vào ngày hôm qua tôi xem trong ti vi, thấy qua tin tức này.” Cũng giống như dân chúng bình thường, Lâm Tử Mạn cũng rất quan tâm đối với vụ án này. Nàng không kiềm chế được sự hiếu kỳ trong lòng, vội vã hỏi: “Thế nào Đàm cảnh quan, mọi người có tìm được đầu mối gì không?”

Đàm Thanh cười khổ nói: “Nếu như tìm được đầu mối, tôi cũng không cần phiền não như thế. Ai...cũng không biết hơn mười người đó xảy ra chuyện gì, lại đột nhiên như bốc hơi khỏi nhân gian, không có một chút dấu mối để lại. Hơn nữa tuổi tác, giới tính, thân phận của họ cũng khác nhau, quả nhiên làm chúng tôi sứt đầu mẻ trán, không biết bắt đầu điều tra từ đâu.”

“Không ngờ còn có chuyện như vậy...” Hân khẽ cau mày, đột nhiên nghĩ vụ án mất tích này cũng không đơn giản, nói không chừng lại có liên quan tới khe hở không gian trong Ung Thành.

Đàm Thanh đột nhiên nhớ tới một việc, nói: “Ác, được rồi, Trương ca, trong số những người mất tích, có hai người anh cũng nhận thức.”

Hắn không khỏi sửng sốt, hỏi: “Người tôi nhận thức? Là ai?”

Đàm Thanh đáp: “Trong đó có một người là Tào Minh, là tên muốn truy đuổi tôi. Căn cứ sự điều tra của chúng tôi, hắn bị mất tích vào ngày anh giáo huấn hắn. Một người là Trình Văn Lộ, căn cứ lời nói của bạn trai cô ta, ngày cô ta mất tích đã từng cùng anh với một nhóm bạn đi ca hát ăn uống.”

Hắn còn chưa mở miệng nói, Lâm Tử Mạn lại thất thanh kinh hô: “Cô nói cái gì? Trình Văn Lộ mất tích? Điều này sao có thể?”

Đối với tâm tình kích động của Lâm Tử Mạn, Đàm Thanh có chút không giải thích được, hắn lại đơn giản tóm tắt kể lại quan hệ giữa Lâm Tử Mạn và Trình Văn Lộ, cùng chuyện xảy ra ngày hôm đó, giảng thuật lại cho nàng nghe một phen. Cuối cùng lại cười khổ nói: “Nghe cô vừa nói như thế, sao tôi lại nghĩ, tôi cũng có thành phần hiềm nghi trong đó? Dù sao vô luận là Tào Minh hay Trình Văn Lộ, đều từng có xung đột với tôi...”

Đàm Thanh bật cười nói: “Trương ca, anh cũng đừng nói giỡn. Mặc kệ chúng tôi hoài nghi ai, cũng tuyệt đối sẽ không hoài nghi anh. Dù sao thân phận cùng nhân phẩm của anh, đã định trước anh tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện trái pháp luật.”

Đàm Thanh nói tới đây dừng lại một chút, mới tiếp tục nói: “Bất quá Trương ca, trong khoảng thời gian gần đây anh hay nhất cũng nên cẩn thận một chút. Tôi sợ hung thủ sau màn sẽ hạ thủ đối với anh. Tuy rằng anh là một võ đạo cường giả, thế nhưng trong số những người mất tích cũng có một người là võ đạo cường giả xuất thân từ quân đội.”

Nghe được lời nói của Đàm Thanh, hắn càng nghĩ vụ án mất tích này dù không liên quan tới khe hở không gian, cũng phải liên quan tới những yêu ma trốn ra từ trong Hỗn Độn Tu La Giới.

Bất quá suy đoán như vậy hắn cũng tuyệt đối sẽ không nói cho Đàm Thanh. Dù sao Đàm Thanh chỉ là người thường, không tin tưởng chuyện yêu ma quỷ quái, nói ra không chừng nàng còn cho rằng hắn đang nói bậy nói bạ.

Vì vậy hắn chỉ gật đầu nói: “Đa tạ nhắc nhở, tôi sẽ cẩn thận.”

“Thời gian không còn sớm, tôi cũng phải quay về đội hình cảnh.” Đàm Thanh cầm điện thoại xem thời gian, lại cùng hắn nói lời tạm biệt. Khi nàng cầm toa thuốc Đông y đi ra khỏi phòng, đột nhiên lại nhớ tới một việc, vội vàng quay lại, nhìn hai người trong phòng nói: “Tuy rằng vụ án mất tích đã huyền sùng sục, nhưng tôi còn hi vọng những lời tôi nói hôm nay các vị có thể bảo mật, đừng nói cho người bên ngoài.”

Hắn gật đầu đáp: “Yên tâm đi, chúng tôi tuyệt đối sẽ không nói lung tung.”

Đợi khi Đàm Thanh rời đi, lúc này hắn mới đứng dậy đi tới bên người Lâm Tử Mạn, vỗ nhẹ vai nàng, dùng thanh âm ôn nhu ẩn chứa Chúc Do Thuật nói: “Được rồi Tử Mạn, đừng thương tâm, tôi tin tưởng tiểu Đàm bọn họ nhất định có thể phá án, cứu lại được Trình Văn Lộ bọn họ mà thôi.”

Dưới sự khuyên giải an ủi của hắn, tình tứ Lâm Tử Mạn khôi phục bình thường, nàng yếu ớt thở dài một hơi, nói: “Tuy rằng tôi không thích Trình Văn Lộ, nhưng dù sao cô ấy cũng là bạn học của tôi, nghe được tin tức cô ấy mất tích, lòng thật khó chịu. Chỉ hi vọng, cô ấy có thể cát nhân thiên tướng, đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.”

Trương Văn Trọng nói: “Yên tâm đi, cô ấy nhất định không có việc gì.” Sau đó an ủi Lâm Tử Mạn vài câu, lúc này hắn mới đi ra phòng.

Hắn cũng không trực tiếp quay về phòng mình, mà đi ra khỏi phòng y tế, ở một địa phương vắng người lấy điện thoại gọi cho Từ Pháp chân nhân.

Nhưng làm hắn thất vọng chính là điện thoại Từ Pháp chân nhân lại tắt máy.

Hắn không khỏi nhú mày, nói thầm: “Từ khi về Nhất Nguyên đạo tông, đã hơn một tuần không liên lạc được Từ Pháp chân nhân, cũng không biết rốt cục nàng đang làm gì. Tuy rằng nàng để lại một ít đệ tử tại

Ung Thành, nhưng mình lại không biết phương thức liên lạc, muốn tìm bọn họ hỗ trợ cũng không có biện pháp...”

Suy nghĩ một chút, cuối cùng hắn bấm số của béo hòa thượng.

Từ sau sự kiện Hồ Thố lần trước tới nay, hắn không gọi điện cho béo hòa thượng bọn họ lần nào. Cho nên lúc tiếp điện thoại, trong lòng béo hòa thượng có chút khẩn trương, nhưng cũng không tự chủ được thở dài một hơi.

Về công về tư, béo hòa thượng cũng không mong muốn giữa Trương Văn Trọng và Đặc Cần tổ sản sinh vết rách. Dù sao thực lực cùng nhân phẩm của hắn, người như vậy, cùng hắn làm bạn vĩnh viễn tốt hơn gấp trăm lần làm địch nhân.

Chuyển được điện thoại, béo hòa thượng chào hỏi một tiếng, sau đó mới hỏi: “Trương tổ phó, có gì cần phân phó sao?”

Trương Văn Trọng cũng không nhiều lời vô ích, trực tiếp vào chính đề: “Gần đây trong Ung Thành khởi sinh vụ án mất tích, ông có từng nghe nói qua?”

Béo hòa thượng không rõ vì sao hắn lại nhắc tới chuyện này, nhưng vẫn thành thật hồi đáp: “Trong ti vi có thấy, làm sao vậy?”

Hắn trầm giọng nói: “Tôi hoài nghi vụ án này không giản đơn, mười phần liên quan tới những yêu ma quỷ quái từ trong Tu La Giới trốn ra.”

640. Chương 665: Kéo Tơ Bóc Kiến

Béo hòa thượng bị câu nói của hắn làm hoảng sợ, thân là thành viên Đặc Cần tổ tự nhiên hắn cũng biết yêu ma quỷ quái từ bên trong Hỗn Độn Tu La Giới trốn ra đáng sợ cỡ nào. Nếu như vụ án mất tích thật sự đúng như lời Trương Văn Trọng, như vậy hậu quả sẽ phi thường nghiêm trọng.

Sau khi kiệt lực làm cho mình lãnh tỉnh xuống tới, béo hòa thượng trầm giọng hỏi: “Trương tổ phó, anh xác định vụ án mất tích có liên quan tới những yêu ma quỷ quái từ trong Hỗn Độn Tu La Giới trốn ra sao...”

Hắn đáp: “Hiện nay cũng chỉ là hoài nghi, nhưng tôi nghĩ cũng cần phải nhắc nhở các vị...”

Béo hòa thượng rất có lòng tin về sức phán đoán của hắn, lập tức đáp: “Đa tạ nhắc nhở, chúng tôi sẽ triển khai điều tra vụ án mất tích. Nếu như Trương tổ phó có phát hiện gì mới, còn thỉnh báo chúng tôi biết ngay...”

Nói xong, hắn định tắt điện thoại, triệu tập người triển khai điều tra vụ án mất tích.

Trương Văn Trọng vội vã gọi hắn lại, hỏi: “Béo hòa thượng, chỗ các vị có người am hiểu truy tung không...”

Béo hòa thượng cũng là một người thông minh, sau thoáng sửng sốt, cũng biết có lẽ hắn cũng đã có đầu mối, chuẩn bị bắt tay điều tra, vội vã hồi đáp: “Chỗ tôi có một cao thủ am hiểu truy tung. Trương tổ phó, hiện tại anh đang ở nơi nào? Tôi và người đó qua tìm anh...”

Hắn đáp: “Tôi đang ở phòng y tế đại học Ung Thành, các vị qua nhanh đi...”

Sau khi cắt đứt điện thoại với béo hòa thượng, hắn lại gọi điện cho Nhạc Tử Mẫn: “Nhạc lão, bên chỗ ông có số điện thoại của Thường Thiên Thành không...”

“Cậu và hắn không phải là bạn bè sao? Thế nào lại không có số điện thoại của hắn?” Tuy rằng Nhạc Tử Mẫn khó hiểu hỏi một câu như vậy, nhưng cũng không truy hỏi tới cuối cùng, mà tìm kiếm số điện thoại của Thường Thiên Thành, đọc cho hắn nghe, lại nói: “Bạn gái của tiểu Thường hình như mất tích, hai ngày nay hắn thần tình hoảng hốt, cũng không đến làm việc. Cậu giúp tôi khuyên nhủ hắn một chút...”

“Được.” Trương Văn Trọng ứng phó một câu, lại tắt điện thoại, lập tức bấm dây số của Thường Thiên Thành.

Đợi khoảng hai ba phút, điện thoại đã reo qua vài lần, lúc này Thường Thiên Thành mới nghe điện thoại. Khác với mấy ngày trước, trong thanh âm ngày hôm nay của Thường Thiên Thành, lộ ra vẻ ủ rũ cường liệt: “Ai a...”

Trương Văn Trọng nói: “Là Thường Thiên Thành phải không? Tôi là Trương Văn Trọng...”

“Trương Văn Trọng...” Thường Thiên Thành đầu tiên là sửng sốt, sau đó mới nhớ tới Trương Văn Trọng là ai. Bất quá hắn cũng không hiểu vì sao Trương Văn Trọng lại gọi điện thoại cho mình, có chút mờ mịt nói: “Anh tìm tôi có chuyện gì không?”

Trương Văn Trọng cũng không nói vòng vo với hắn, trực tiếp nói thẳng vào chủ đề: “Tôi nghĩ muốn tìm anh tìm hiểu chút chuyện về việc Trình Văn Lộ mất tích!”

Làm hắn thật không ngờ chính là Thường Thiên Thành nguyên bản tâm tình coi như ổn định bỗng nhiên nghe được lời này, lập tức biến thành giống như bị bệnh tâm thần, khóc rống quát: “Tôi không biết! Tôi thực sự không biết vì sao cô ấy mất tích! Tôi cũng không muốn cô ấy mất tích, tôi van các người đừng có tiếp tục trở lại dằn vặt tôi nữa...”

Sở dĩ Thường Thiên Thành lại có biểu hiện khác thường này, cũng không phải bởi vì Trương Văn Trọng, mà bị người nhà của Trình Văn Lộ làm hại.

Từ tuần trước khi Trình Văn Lộ mất tích tới nay, người nhà cô ta không chỉ một lần đến tìm hắn gây phiền phức.

Người nhà của Trình Văn Lộ đem chuyện cô ta mất tích toàn bộ đổ tội lên người Thường Thiên Thành. Cho nên mỗi lần nhìn thấy hắn, đều dùng tay chân đánh đập. Cứ mãi như vậy đã để lại bóng ma trong lòng hắn. Đừng nói là đến bệnh viện đi làm, dù ra ngoài mua chút đồ dùng sinh hoạt, cũng thấp thỏm lo lắng, rất sợ gặp phải người nhà của Trình Văn Lộ, lại gặp nổi khổ da thịt.

Trương Văn Trọng không rõ vì sao hắn lại có biểu hiện khác thường này, nhưng nghĩ đến chắc có liên quan tới việc Trình Văn Lộ mất tích. Vì vậy hắn dùng Chúc Do Thuật khuyên giải an ủi Thường Thiên Thành.

Đợi khi tình tự hắn hồi phục bình tĩnh, Trương Văn Trọng lúc này mới nói: “Thường Thiên Thành, tuy rằng tôi không biết trong thời gian này anh bị ủy khuất thế nào, gặp phải vị đắng ra sao. Nhưng tôi nghĩ muốn hỏi anh, anh đến tột cùng có muốn tìm ra nguyên nhân Trình Văn Lộ mất tích? Có nghĩ là cứu ra cô ta...”

“Ân! Đương nhiên muốn...” Thường Thiên Thành nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu như không thể tìm ra nguyên nhân cô ấy mất tích, không cứu cô ấy ra, chỉ sợ người nhà của cô ấy sẽ vĩnh viễn đem chuyện tình đổ trút lên đầu tôi! Tôi cũng không hi vọng trên lưng mang tội danh này suốt đời! Huống chi người nhà của cô ấy đều là kẻ không chịu nói đạo lý...” Nói xong câu cuối cùng, thanh âm của hắn rõ ràng run lên. Hiển nhiên hắn đang nhớ lại kinh lịch thảm thống khi bị người nhà Trình Văn Lộ đánh đập.

Trương Văn Trọng nói: “Anh đã muốn tìm ra chân tướng, muốn cứu ra cô ta, như vậy anh đem chuyện khi cô ấy mất tích kể lại cho tôi biết...”

Thường Thiên Thành hít sâu vài hơi, nhượng tình tự của mình khôi phục lại bình tĩnh, lúc này mới đem chuyện xảy ra tối hôm đó kể lại cho Trương Văn Trọng: “Vào tối thứ sáu tuần trước, sau khi tạm biệt các người, tôi tiễn cô ấy về nhà. Dọc theo đường đi Trình Văn Lộ đều hồn dỗi, không chịu nói chuyện với tôi. Đi chưa được nửa đường, cô ấy đột nhiên bắt tôi dừng xe. Tôi vốn không muốn nghe, thế nhưng thanh âm của cô ấy hùng hổ phân, làm tôi nghe phát hoảng, cho nên không tự chủ được phải xuống xe lại rồi dừng xe bên đường. Không đợi xe dừng hẳn, cô ấy lại đẩy cửa xe đi ra ngoài. Mặc kệ tôi gọi thế nào, cô ấy vẫn không quay đầu lại một đường bỏ chạy nhanh. Sau đó tôi cũng từng đuổi theo nhưng không tìm thấy hình bóng của cô ấy...”

Trương Văn Trọng lại hỏi: “Ngoài chuyện anh vừa kể, lúc Trình Văn Lộ ở trên xe, có cử động gì dị thường không...”

“Cử động dị thường?” Thường Thiên Thành suy nghĩ một chút, nói: “Được anh nhắc nhở, tôi lại nhớ tới một việc. Vào đêm đó, khi Trình Văn Lộ yêu cầu tôi dừng xe, cô ấy từng rất tức giận quát bảo tôi câm miệng. Thế nhưng ngay lúc đó tôi vốn không có nói chuyện a...”

“Ác? Còn có chuyện như vậy...” Sau khi nghe Thường Thiên Thành giảng thuật xong, vùng lông mày của hắn hơi nhướng lên. Tuy rằng tạm thời còn chưa có được căn cứ chính xác, thế nhưng hắn đã có thể khẳng định, bao quát Trình Văn Lộ bên trong, những vụ án mất tích đều có liên quan tới những yêu ma quỷ quái từ bên trong Hỗn Độn Tu La Giới trốn ra!

Thanh âm mà Thường Thiên Thành không nghe thấy, nhưng lại để Trình Văn Lộ nghe được, hơn phân nửa do yêu ma quỷ quái trong Hỗn Độn Tu La Giới vọng lại.

Chỉ là không biết bọn chúng mê hoặc nhiều người như vậy, đến tột cùng là muốn xem họ như thực vật để ăn tươi, hay có âm mưu gì khác?

Sau một lát trầm ngâm, Trương Văn Trọng mới nói: “Anh còn nhớ tối hôm đó, chỗ Trình Văn Lộ yêu cầu anh dừng xe là ở đâu không?”

“Đương nhiên nhớ kỹ...” Thường Thiên Thành cười khổ nói: “Không nói gạt anh, mấy ngày nay chỉ cần tôi nhắm mắt lại, trong đầu đều hồi tưởng chuyện xảy ra tối hôm đó. Mỗi một chi tiết, đều rõ ràng trước mắt, muốn quên cũng không khả năng...”

“Vậy là tốt rồi...” Trương Văn Trọng nói: “Có thể đưa tôi đến đó nhìn xem thử không?”

Thường Thiên Thành thoáng do dự, mới nói: “Được! Tôi cũng không muốn tiếp tục dầy vò như bây giờ nữa! Tôi phải cạn kiệt toàn bộ khả năng, hiểu rõ nguyên nhân mất tích của Trình Văn Lộ! Bất quá...” Nói đến đây, hắn hơi khựng lại, trong giọng nói tràn ngập nghi hoặc: “Anh không phải là bác sĩ sao? Thế nào cũng bắt đầu điều tra vụ án...”

Trương Văn Trọng tự nhiên sẽ không đem sự thực nói cho hắn, huống chi dù có nói thật, hắn cũng sẽ không tin tưởng. Nói không chừng còn cho rằng Trương Văn Trọng đang mê sảng.

Bất đắc dĩ Trương Văn Trọng phải bịa một lý do, nói mình cũng có một người bạn mất tích, hi vọng từ vụ án mất tích của Trình Văn Lộ, tìm được đầu mối liên quan. Thường Thiên Thành cũng tin lý do này, dù sao trong mấy ngày gần đây, đã có nhiều người cũng đã mất tích.

Thường Thiên Thành nói: “Tôi ở tiểu khu Tây Loan, anh qua tìm tôi đi...Bỏ đi, để tôi tới tìm anh, hiện tại anh đang ở đâu...”

Trương Văn Trọng hỏi đáp: “Tôi đang ở phòng y tế đại học Ung Thành.”

“Được, tôi đã biết. Chờ tôi tới sẽ gọi điện thoại cho anh.” Dứt lời Thường Thiên Thành cắt đứt điện thoại.

Bỏ điện thoại vào túi, hắn xoay người đi vào phòng y tế.

Lúc này mấy chuyên gia còn đang ngồi bên trong phòng đợi hắn. Nhưng lúc này hắn không còn tâm tình thảo luận cùng họ, liền báo cho họ rời khỏi, sau đó nói với mấy nghiên cứu sinh: “Tôi có chuyện cần đi ra ngoài một chuyến, từ giờ cho tới khi tan tầm, các em ở đây làm việc sau đó giúp tôi khóa cửa.”

Ngay khi hắn đi ra khỏi phòng y tế, Tô Hiểu Hồng cũng chạy theo, thấy bốn bề vắng lặng, nhỏ giọng hỏi: “Lão sư, thầy đi điều tra vụ án mất tích phải không? Cho em theo có được không? Nói không chừng em có thể giúp được thầy!”

Hắn vốn định cự tuyệt, nhưng nghĩ lại tu vi Tô Hiểu Hồng cũng đã đạt tới Nguyên Anh kỳ, còn lợi hại hơn đám người béo hòa thượng rất nhiều. Đưa nàng theo nói không chừng có thể giúp đỡ.

Vì vậy hắn nói: “Muốn đi theo cũng không sao. Nhưng cô phải nghe theo lời tôi dặn mới được.”

Tô Hiểu Hồng vội vã làm ra tư thế đứng nghiêm, nói: “Yên tâm đi lão sư, em tuyệt đối không dám cãi lời! Chúng ta tốt xấu cũng là quân nhân, tuyệt sẽ không có chuyện cãi lại mệnh lệnh.”

Dù sao nàng cũng có quân hàm trung giáo, cho nên tự xưng là quân nhân cũng không phải nói bậy. Chỉ là chức trung giáo này chỉ là lấy tiền lương chứ chưa từng làm được việc gì.

Hắn cười khổ lắc đầu: “Đi thôi.”

Khi hai người đi tới cửa trường đại học, béo hòa thượng đã dẫn theo một nữ nhân mặc cảnh phục đang đứng bên ngoài chờ đợi.

641. Chương 666: Biện Tà Phần

Từ rất xa nhìn thấy hần và Tô Hiểu Hồng, béo hòa thượng dẫn theo vị nữ cảnh bước tới đón.

Sau một lúc hàn huyên, béo hòa thượng chỉ vào vị nữ cảnh có tuổi tác chừng ba mươi, vóc người đầy đà giới thiệu: “Trương tổ phó, vị này là cao thủ truy tầm hành tung của Đặc Cần tổ chúng ta trong tỉnh Thiên Nam. Họ Hoàng tên Văn Đình. Đừng xem thường tu vi của nàng, chỉ có tiêu chuẩn Kết Đan kỳ. Thế nhưng về phương diện truy tung, rất cao đó!”

Tính cách Hoàng Văn Đình xưa nay rất cởi mở lại hào sảng, nàng cười dài đưa tay cho Trương Văn Trọng, nói: “Trương tổ phó, chào anh. Đã nghe đại danh của anh từ lâu, cuối cùng hôm nay cũng được gặp mặt.”

Hần đưa tay bắt tay nàng, hiểu kỳ nói: “Hoàng tiểu thư hần không phải là người của đội hình cảnh chứ? Cô đang công tác trong bộ môn nào của cảnh cục?”

“Đừng gọi tôi là Hoàng tiểu thư, nghe thật sự có chút không được tự nhiên. Nếu như anh không ngại, cứ gọi tôi là Hoàng tỷ, nhìn ra tôi cũng lớn hơn anh vài tuổi phải không?” Dáng tươi cười trên mặt Hoàng Văn Đình cũng không giảm bớt, nói: “Tôi đang làm việc tại tổng đài trực ban báo nguy của cảnh sát...”

Nếu như nói về tuổi tác, Hoàng Văn Đình còn phải gọi Trương Văn Trọng là lão tổ tông. Nhưng từ sau khi sống lại, hần cũng không hề quan tâm đến chuyện này. Hơn nữa tính cách Hoàng Văn Đình cũng rất rộng rãi hòa đồng, rất dễ ở chung. Cho nên hần cũng nghe theo lời của nàng, xưng hô là Hoàng tỷ, lại nói: “Tuy rằng còn chưa nhìn thấy được bản lĩnh của Hoàng tỷ, nhưng tôi tin tưởng béo hòa thượng sẽ không thối phòng. Cao thủ truy tung tầm tích như chị, lại mai một ở trung tâm trực ban báo nguy của cảnh sát, có phải có chút đáng tiếc hay không?”

Hoàng Văn Đình thở dài xòe tay nói: “Không có biện pháp, ai bảo lão công tôi không cho tôi làm hình cảnh làm chi? Hoàn hảo hần không biết tôi là người tu chân, là thành viên Đặc Cần tổ, bằng không còn không nháo ngất trời với tôi sao?”

Tô Hiểu Hồng bị lời nói của nàng làm vui vẻ, cười chen vào nói: “Nếu hần dám nháo với chị, chị cứ ly hôn hần đi!”

Hoàng Văn Đình liên tục lắc đầu, nói: “Như vậy không được! Tôi thật vất vả mới tìm được một người thật tình yêu tôi, tự nhiên phải nắm hần thật chặt chẽ, làm sao thả cho hần đào tẩu đây?”

Nghe được lời nói của nàng, Tô Hiểu Hồng không khỏi sửng sốt, khóe mắt len lén nhìn về phía Trương Văn Trọng.

Hoàng Văn Đình thân là người từng trải, tự nhiên liếc mắt liền nhìn ra mánh khóe trong đó. Ánh mắt liên tục lướt qua lại trên người Tô Hiểu Hồng và hần, âm thầm nói: “Xem ra, cô gái nhỏ này hơn phân nửa đã động tâm với Trương tổ phó, mình có nên giúp nàng không nhỉ?”

Béo hòa thượng lại không có được ánh mắt này, chỉ hỏi: “Trương tổ phó, chúng ta bắt tay điều tra từ chỗ nào?”

Trương Văn Trọng hồi đáp: “Không cần sốt ruột, chờ Thường Thiên Thành tới rồi hãy nói.”

“Thường Thiên Thành? Đó là ai?” Béo hòa thượng khó hiểu hỏi.

Trương Văn Trọng nói ra thân phận của Thường Thiên Thành, sau đó đem tin tức nghe được nói lại cho ba người nghe.

Sau khi nghe hần nói xong, trên mặt béo hòa thượng lộ ra biểu tình ngưng trọng, trầm giọng nói: “Xem ra suy đoán của Trương tổ phó đã chính xác hơn phân nửa. Những vụ án mất tích, dù không phải do bọn yêu ma quỷ quái trốn ra gây nên, cũng không thoát được liên hệ với đám yêu tà!” Ngay lúc này, một chiếc xe màu xanh chạy tới dừng ngay bên cạnh họ.

Cửa sổ xe hạ xuống, Thường Thiên Thành thò đầu ra, nhìn Trương Văn Trọng nói: “Đi thôi.” Lúc này hần mới phát hiện, bên người Trương Văn Trọng có ba người đang đứng.

Thường Thiên Thành đẩy cửa xe, đi tới trước người Trương Văn Trọng, hiếu kỳ đánh giá béo hòa thượng ba người, vô cùng kinh ngạc hỏi: “Ba vị này là bạn của anh...”

“Không sai.” Hần gật đầu đáp: “Bọn họ tới hiệp trợ chúng ta điều tra vụ án mất tích.”

“Anh xác định?” Thường Thiên Thành kinh ngạc há to miệng, chỉ vào béo hòa thượng và Tô Hiểu Hồng nói: “Nữ cảnh này còn được, thế nhưng hai người này, một là nữ sinh, một là hòa thượng...bọn họ thật sự giúp được sao?”

Trương Văn Trọng cũng sẽ không nói cho hẳn biết thân phận thật sự của ba người, chỉ nói: “Yên tâm đi, tuy rằng nhìn họ như vậy, nhưng đều là người có thể giúp đỡ.”

Ngay khi hai người đang nói chuyện, Hoàng Vấn Đình đã đi tới bên xe mở cửa xe, lúc này mới nhìn Thường Thiên Thành hỏi: “Tối thứ sáu hôm đó, Trình Văn Lộ ngồi ngay vị trí này sao?”

“Đúng rồi, làm sao vậy?” Thường Thiên Thành lên tiếng, sau đó vẻ mặt mờ mịt nói thầm: “Kỳ quái, tôi nhớ vừa mới khóa cửa xe, sao cô ấy lại mở ra được? Lẽ nào là tôi nhớ lầm hay sao?”

Hoàng Vấn Đình được câu trả lời, cũng không tiếp tục để ý tới hẳn, mà thò tay vào một bình thủy tinh mới lấy ra, giữ ra một nắm bột phấn màu xám trắng, tùy ý để rơi trên ghế.

Nhìn thấy một màn này, Thường Thiên Thành không khỏi ngây người ngẩn ngơ, lập tức bước nhanh tới bên người Hoàng Vấn Đình, cau mày bất mãn chất vấn: “Uy uy, cô đang làm gì vậy? Đổ vật gì trong xe tôi thế?”

Béo hòa thượng sợ hãi quấy rối công tác của Hoàng Vấn Đình, vội vã đi tới bên người hẳn, cười ha hả nói: “Thí chủ đừng khẩn trương, Hoàng cảnh quan đang điều tra vật chứng thôi.”

“Điều tra vật chứng?” Vẻ mặt Thường Thiên Thành không tin, chỉ vào đồng bụi trên ghế, chất vấn: “Ông đang nói giỡn phải không? Cảnh sát điều tra vật chứng, sao lại rắc bụi lên xe?”

Béo hòa thượng nghiêm mặt, thay vào biểu tình nghiêm túc, khẳng định nói: “A di đà phật, thí chủ cũng đừng coi thường bột phấn này. Đây không phải loại bụi phổ thông, chính là do công nghệ cao chế thành, chuyên môn dùng điều tra vật chứng.”

“Công nghệ cao? Đó là thứ gì vậy...” Vẻ mặt Thường Thiên Thành mờ mịt nhìn bụi phủ trên ghế, thế nào cũng không nghĩ tới nó có liên quan tới công nghệ cao gì đó. Càng khó tưởng tượng, sẽ dùng nó để điều tra vật chứng. Bất quá tuy trong lòng hẳn có nghi hoặc, rất nhanh liền biến thành kinh ngạc. Bởi vì bụi phấn màu xám trắng trên ghế, không ngờ lại tự động di động lên, chậm rãi hội tụ cùng nhau, cuối cùng hóa thành một phần cầu cỡ một viên đạn tròn.

Mà màu sắc của viên cầu phấn, cũng từ màu xám trắng biến thành màu lục tối.

Một màn quỷ dị, nhượng Thường Thiên Thành kinh ngạc đến há to miệng. Hần nhu nhu hai mắt của mình, sau khi xác định không phải ảo giác, run giọng dò hỏi: “Đây...đã xảy ra chuyện gì?”

Béo hòa thượng vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đã nói với anh, đây là công nghệ cao, anh còn chưa tin. Thế nào, bây giờ đã mở rộng tầm mắt rồi chứ?”

Thường Thiên Thành hỏi: “Những bụi này...thật là sản phẩm công nghệ cao?”

Béo hòa thượng lăm bậm nói: “Nếu như không phải là công nghệ cao, lại sẽ là gì? Lẽ nào anh hoài nghi nó là đạo pháp vu thuật sao?”

Thường Thiên Thành vốn cũng đang hoài nghi như vậy, bất quá sau khi nghe lời nói của Thường Thiên Thành, cuối cùng hẳn cũng bỏ qua hoài nghi này, lắc đầu cảm khái nói: “Không nghĩ tới sản phẩm công nghệ cao hiện tại, không ngờ lại làm ra giống như bụi phấn, rốt cục tôi đã mở rộng ánh mắt.”

Béo hòa thượng cười hắc hắc, lập tức quay đầu nhìn Hoàng Vấn Đình hỏi: “Thế nào?”

Hoàng Vấn Đình cũng không vội vã trả lời, mà lấy ra một hộp nhỏ bằng thủy tinh, đem viên phấn cầu màu lục tối cẩn thận bỏ vào trong, lúc này mới đáp: “Đúng như Trương tổ...Ngô, đúng như dự liệu của Trương tiên sinh.” Béo hòa thượng gật đầu, thần thái trên mặt biến thành nghiêm túc lên.

Thường Thiên Thành nghe không hiểu gì, mờ mịt dò hỏi: “Các vị đang nói gì vậy? Thần bí quá? Có thể nói rõ ràng một chút không, để tôi cũng biết đang xảy ra chuyện gì.”

Lúc này Trương Văn Trọng đã mở cửa sau xe, cho Tô Hiểu Hồng ngồi vào, nói: “Dù họ có nói rõ ràng, anh cũng sẽ không hiểu được. Anh mau nhanh đưa chúng tôi tới chỗ địa phương Trình Văn Lộ bảo anh dừng xe hồi tối hôm đó.”

“Tôi nói, nếu như các vị tới giúp đỡ tôi tìm hiểu nguyên nhân Trình Văn Lộ mất tích, như vậy tốt xấu các vị cũng phải cho tôi biết một chút về phát hiện của các vị chứ?”

Thấy mọi người đã ngồi vào xe, Thường Thiên Thành cũng đành ngồi vào ghế lái, vừa bắt đầu lái, vừa bắt đầu oán giận, vừa khởi động máy.

Hoàng Văn Đình ngồi ở ghế cạnh, nói: “Anh không hiểu phương diện tri thức về hình trình, dù tôi có nói thật rõ ràng, anh cũng sẽ không quá hiểu rõ. Đây giống như khi anh chữa bệnh cho bệnh nhân, đem nguyên nhân gây bệnh nói lại cho bệnh nhân, bệnh nhân cũng không nhất định nghe hiểu nổi. Cho nên anh cứ yên tâm đợi kết quả điều tra của chúng tôi đi.”

“Mà thôi, hiện tại tôi cũng chỉ đành đem hi vọng ký thác trên người các vị vậy.” Thường Thiên Thành thở dài, không ngờ thật cũng không hỏi nhiều, lái xe đi tới chỗ thứ sáu tuần trước Trình Văn Lộ đã mất tích.

Nhân lúc Thường Thiên Thành lái xe, béo hòa thượng ghé vào bên tai Trương Văn Trọng nhỏ giọng nói: “Trương tổ phó, vừa rồi Hoàng Văn Đình dùng Biện Tà Phần làm kiểm nghiệm. Căn cứ kết quả kiểm nghiệm biểu hiện, ở ngay vị trí phó lái xe, lưu lại yêu khí cực kỳ nồng. Bởi vậy chúng ta có thể khẳng định, vụ án mất tích đúng do yêu ma quỷ quái làm ra.”

Trương Văn Trọng nhẹ nhàng gật đầu, trên mặt cũng không có biểu tình gì ngoài ý muốn, kết quả như vậy hẳn đã sớm có dự liệu.

Đại khái xe chạy được khoảng nửa giờ, Thường Thiên Thành cho xe ngừng ở ven đường, quay đầu lại nói với nhóm người Trương Văn Trọng: “Vào thứ sáu tuần trước, Trình Văn Lộ yêu cầu tôi dừng xe ngay đây.”

642. Chương 667: Chỉ Yêu Bàn, Loạn Phần Cương

Bốn người Trương Văn Trọng lần lượt xuống xe, nhìn xung quanh, trên thực tế rải ra thần thức muốn ở gần đây tìm kiếm dấu vết. Nhưng lúc này cách ngày Trình Văn Lộ mất tích cũng đã đi qua thời gian năm ngày. Dù ở đây có lưu lại dấu mỗi gì, cũng đã sớm tiêu tán sạch sẽ. Vì vậy bốn người thêm một phen nỗ lực, cũng không đổi lại được thu hoạch gì.

Lúc này Thường Thiên Thành đã xuống xe, đưa tay chỉ về một phương hướng, nói: “Vào buổi tối thứ sáu tuần trước, Trình Văn Lộ đi về phương hướng này. Thường ngày cô ấy đi bộ cũng không nhanh, nhưng ở tối đó cô ta bước nhanh như bay, tôi liệu mạng đuổi theo cũng không đuổi kịp.”

Theo phương hướng hắn nói nhìn lại, Trương Văn Trọng gật đầu, nói: “Tốt, chúng tôi đã biết. Lần này khổ cực anh dẫn đường, anh có thể về rồi.”

Thường Thiên Thành đầu tiên là sửng sốt, sau đó lắc đầu nói: “Trở về? Sao được chứ? Tôi muốn cùng các vị đi tìm chân tướng Trình Văn Lộ vì sao mất tích.”

Trương Văn Trọng nói: “Anh không phải cảnh sát, lại không hiểu phương diện tri thức hình trình, đi theo chúng tôi làm gì? Còn không bằng ở nhà đợi, chờ tin tức của chúng tôi đi.”

Thường Thiên Thành cũng quyết tâm đi theo bọn họ: “Không được, tôi nhất định phải đi với các vị. Nếu như tiếp tục ở mãi trong nhà ngóng chờ đợi, sẽ làm tôi ghen điên lên mất.”

Lắc đầu, Trương Văn Trọng kéo tay béo hòa thượng truyền âm nói: “Giao cho ông xử lý đó.”

Vốn hắn tinh thông Chúc Do Thuật, nếu như hắn tự mình động thủ thôi miên Thường Thiên Thành, cho hắn đi về nhà cũng chỉ là chuyện trong vài giây. Nhưng hắn đem sự tình này giao cho béo hòa thượng đi làm. Cùng lúc bởi vì hắn lười thôi miên, cùng lúc hắn muốn nhìn xem Đặc Cần tổ dùng loại thủ đoạn nào thôi miên xóa đi ký ức của người thường.

Béo hòa thượng theo lời đi tới trước mặt Thường Thiên Thành, cười tủm tỉm hỏi: “Anh thật muốn cùng đi với chúng tôi?”

Thường Thiên Thành gật đầu, vô ý thức đưa ánh mắt nhìn về phía béo hòa thượng. Nhưng ngay lúc này, tay phải béo hòa thượng đột nhiên vừa lộn, một cái gương cỡ bàn tay xuất hiện trong tay hắn, trên mặt kính có hai màu sắc đen trắng không ngừng biến hóa.

Ánh mắt Thường Thiên Thành trong nháy mắt đã bị mặt gương hấp dẫn. Con người hắn bắt đầu phóng đại, thu nhỏ, lại phóng đại, biến hóa. Cuối cùng khi con người hắn khôi phục lại bình thường, thần trí hắn cũng dần đại ra.

Lúc này béo hòa thượng thu hồi gương, vỗ vai Thường Thiên Thành, trầm giọng nói: “Lái xe về nhà, sau đó lên giường mà ngủ. Chờ khi anh tỉnh lại, đoạn kinh lịch chiều hôm nay sẽ niêm phong vào trí nhớ của anh.”

Biểu tình trên mặt Thường Thiên Thành cũng không hề biến hóa, nghe lời xoay người chui vào trong xe, lái xe về nhà.

Thẳng đến khi Thường Thiên Thành đi khuất, Trương Văn Trọng cau mày bất mãn nói: “Đặc Cần tổ các vị dùng cách này xóa đi ký ức của người thường?”

Thái độ và giọng nói của Trương Văn Trọng làm béo hòa thượng hơi sững sốt. Bất quá hắn rất nhanh sự tỉnh, biết hắn đã sản sinh hiểu lầm. Bởi vì lại gương này, chính là một loại pháp bảo của tà phái. Người thường một ngày bị mê hoặc, nhẹ thì thất hồn lạc phách, thân thể tổn hại nặng nề, nặng thì hồn phách rời khỏi thân thể, bị mất mạng tại chỗ.

Béo hòa thượng rất sợ bị hắn hiểu lầm, vội vàng lấy ra cái gương dùng hai tay đưa cho hắn, cẩn thận nói: “Trương tổ phó, anh hiểu lầm rồi, mặt gương này tuy là pháp bảo tà phái, nhưng được cải tạo lại. Nó đã không còn công hiệu tổn hại hồn phách người khác, chỉ còn lại tác dụng thôi miên.”

Trương Văn Trọng đánh giá cái gương một chút, phát hiện đúng như lời béo hòa thượng nói, đã không còn lực sát thương, hoàn toàn biến thành pháp bảo phụ trợ, lại trả lại cho béo hòa thượng, nói: “Người có thể đem gương cải tạo thành như vậy, cũng là một nhân tài.”

Béo hòa thượng thu hồi gương, cười đáp: “Cải tạo gương là lão Tôn Đầu trong Đặc Cần tổ. Lão gia hỏa này, đích thật là một người tài ba. Tuy rằng tu vi hắn không cao, nhưng phương diện luyện khí cũng có thiên phú kinh người, hơn nữa trong đầu luôn luôn nảy sinh những ý niệm mới mẻ. Chẳng loại pháp bảo do hắn cải tạo, không tới hai trăm cũng phải hơn một trăm.”

Trương Văn Trọng nói: “Ngày sau nếu có cơ hội, thay tôi an bài một chút, tôi nghĩ muốn gặp hắn.”

“Không thành vấn đề.” Béo hòa thượng cười hồi đáp: “Nếu như để lão Tôn đầu biết Trương tổ phó muốn gặp hắn, nhất định sẽ vội vã chạy tới Ung Thành. Dù sao hiện tại ngài là luyện khí tông sư nổi tiếng tu chân giới, lão Tôn đầu đã sớm muốn thỉnh giáo ngài từ lâu.”

Trương Văn Trọng cười cười, ngược lại hỏi Hoàng Vãn Đình: “Thế nào, có phát hiện gì không?”

Từ lúc mới xuống xe, Hoàng Vãn Đình lấy ra trong túi xách một la bàn màu đồng cổ, cầm trong tay trái. Sau đó lấy viên phấn cầu màu lục tối do Biện Yêu Phấn hội tỵ mà thành đặt ngay giữa trung ương, lại bắt đầu niệm chú ngữ. Lúc này nghe Trương Văn Trọng hỏi, tay phải Hoàng Vãn Đình kháp pháp ấn, hướng la bàn chỉ một ngón tay. Viên phấn cầu màu lục tối lập tức di động trên la bàn.

Tô Hiểu Hồng nhìn thật hiếu kỳ, nhìn không được hướng Trương Văn Trọng hỏi: “Lão sư, pháp bảo trong tay Hoàng tỷ là gì vậy?”

Hắn hồi đáp: “Đây là Chỉ Yêu Bàn, tuy rằng không xem là pháp bảo cao cấp, nhưng ở phương diện truy tung yêu ma quỷ quái, cũng có hiệu quả không sai.”

Hoàng Vãn Đình kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn, nói: “Trương tổ phó, anh quả nhiên học thức uyên bác, không ngờ cả Chỉ Yêu Bàn do tổ tiên Hoàng gia chúng ta phát minh mà cũng biết.”

Hắn vừa cười vừa nói: “Tôi cũng không nghĩ đến, tổ tiên Hoàng gia lại là Âm Bộ, quả nhiên thất kính.”

Gọi là Âm Bộ, chính là thuộc giới bộ khoái. Bất quá bọn họ phụ trách bắt giữ, cũng không phải phạm nhân phổ thông, mà là yêu ma quỷ quái tàn hại người thường. Từ góc độ nào đó mà nói, cùng Đặc Cần tổ hiện tại cũng có hiệu quả như nhau. Hoàng Vãn Đình xuất thân từ Âm Bộ thế gia, thảo nào tu vi không cao, nhưng bản lĩnh truy tung tầm tích lại là cao thủ.

“Có gì mà thất kính? Chỉ là hỗn miếng cơm ăn mà thôi.” Hoàng Vãn Đình cười nói một câu, lại chỉ tay về một hướng, nói: “Từ biểu hiện trên Chỉ Yêu Bàn, Trình Văn Lộ hẳn là đi về hướng này.”

“Đi thôi, để chúng ta nhìn xem, Trình Văn Lộ rốt cục đã đi địa phương nào.” Nói xong hần bước nhanh, hướng phương hướng Chỉ Yêu Bàn chỉ thị đi đến.

Dưới sự chỉ dẫn của Chỉ Yêu Bàn, bốn người đi qua một con đường, đi thêm hơn một tiếng đồng hồ, thẳng đến khi màn đêm buông xuống, mới đứng ngay ngoài cửa lớn một khu xưởng hoang phế lâu ngày vùng ngoại thành.

Khu xưởng này, cũng không biết đã bỏ hoang bao nhiêu năm, nhìn xuyên qua cửa sắt loang lổ, ánh vào mi mắt, đều là cỏ dại bao phủ, lại theo gió liên tục hoảng động, lơ mơ giống như một đám oan hồn đòi mạng.

Toàn bộ khu xưởng hoang phế, dưới màn đêm âm u, tản ra cảm giác âm trầm khiến kẻ khác dựng đứng tóc gáy.

Đứng ngay trước cửa khu xưởng đã bị vứt đi, hần không khỏi nhú mày nói: “Âm khí thật nặng.”

Hoàng Vãn Đình chỉ có tu vi Kết Đan kỳ, càng cảm thấy có một cổ hàn khí thấu xương ập tới, trong nháy mắt bao vây nàng bên trong, máu huyết lưu động trong thân thể cũng giống như bị đông lạnh lại. Nàng hoảng sợ, vội vàng thúc đẩy linh khí để chống lại đạo âm khí tập kích, trong lòng còn sợ hãi, về mặt kinh ngạc nói: “Nơi này sao lại có âm khí nặng như vậy? Lễ nào trước đây nó là Loạn Phần Cương?”

Béo hòa thượng lấy ra một địa đồ đánh dấu những ký hiệu cổ quái nhìn xem, cười khổ nói: “Cô thật đoán trúng rồi, ở đây hồi trước là Loạn Phần Cương. Tuy rằng sau này cải biến thành khu xưởng, nhưng bởi vì bình thường hay có sự cố an toàn, làm chủ xưởng cảm thấy quá mức tà môn, cho nên dần dần vứt bỏ. Yêu ma quỷ quái từ trong Hỗn Độn Tu La Giới trốn ra, thích nhất chính là âm khí và sát khí. Trốn trong địa phương nồng nặc âm khí thế này, đối với việc khôi phục và đề thăng tu vi của chúng có hiệu quả rất tốt.”

Vừa nói béo hòa thượng vừa đem địa đồ nhét trở vào túi bào, lại lấy ra một đồng trượng như một cây côn, đón gió hóa thành một cây côn kim quang sáng lạn, khắc không ít hoa văn chú ngữ, chính là Hàng Ma Xử có cấp bậc linh khí tam phẩm.

“Nói như thế yêu ma quỷ quái từ trong Hỗn Độn Tu La Giới chuồn ra đang trốn ở chỗ này sao? Xem ra hôm nay chúng ta sẽ có một hồi ác chiến. Rượu thịt hòa thượng, ông nói chúng ta có nên gọi thêm cứu binh tới?” Hoàng Vãn Đình vừa nói vừa lấy ra một xiềng xích màu đỏ tối, vật này gọi là Tỏa Yêu Liên, nhưng cũng là một kiện linh khí nhị phẩm, là gia truyền chỉ bảo của nhà nàng, đối yêu ma quỷ quái có một loại uy hiếp tiên thiên.

“Gọi cứu binh làm gì? Có lão sư tôi ở đây, yêu ma quỷ quái có lợi hại hơn cũng phải ngoan ngoãn đền tội.” Tô Hiểu Hồng tràn đầy lòng tin đối với Trương Văn Trọng, nhưng lòng tin đầy đủ nàng cũng không quá mức phớt lờ, không chỉ lấy ra hết toàn bộ linh khí do hần cấp cho, còn đem mình vũ trang đến tận răng. Đồng thời giương tay ném ra Triệu Hoán phù, đem Hắc Hùng Tinh vẫn duy trì dáng dấp chó săn lông vàng triệu hoán tới trước người mình.

Trong mọi người chỉ có hần vẫn không vội vàng đem ra pháp bảo. Hần chỉ một ngón tay, cửa sắt loang lổ liền bị kiếm khí sắc bén nổ tung phân thành bốn năm mảnh.

“Đi tới nhiều người trái lại càng thêm dễ bó tay bó chân, bốn người chúng ta vào xem tình huống rồi hãy nói.” Nói xong hần cất bước đi vào khu xưởng.

643. Chương 668: Quỷ Vực Công Hán

Trong vùng Hán khu, không thấy một bóng ảnh nào đi lại.

Ở cái địa phương này, không chỉ không trông thấy mèo hoang như những vùng ngoại thành thông thường, mà ngay cả thanh âm của côn trùng chim chóc cũng không hề nghe thấy. Nếu phía xa xa trong thôn làng kia không lóe ra ánh lửa mờ mờ, thì bốn người Trương Văn Trọng khẳng định sẽ hoài nghi, có phải mình đã bước vào U Minh Quỷ Vực hay không nữa.

Theo Hán khu xâm nhập vào trong, cổ âm khí lạnh lẽo bức người cũng phát ra ngày càng dày đặc. Không chỉ riêng Hoàng Văn Đình, mà ngay cả Béo hòa thượng có tu vi Kim Đan kỳ, cũng nhịn không nổi, phải niệm tụng Kim Cương Kinh, dùng phương thức này để trấn an tâm tình.

Nơi này âm khí dày đặc có thể so sánh cùng địa phương ma quỷ sinh sống, không mèo không chó không côn trùng chim chóc nào ở. Tự đã không phải là một chuyện bình thường nữa rồi.

Vừa đi sâu vào trong Hán khu, Hoàng Văn Đình liền nhú mày. Bởi vì Chỉ Yêu Bàn trong tay nàng đã hoàn toàn mất tín hiệu. Khối cầu màu xanh biếc ở trên Chỉ Yêu Bàn quay nhanh như chớp. Cuối cùng “phanh” một tiếng nổ tung, hóa thành một tầng bột mịn, theo gió phiêu tán đi.

“Địa phương này âm khí quá nặng, Chỉ Yêu Bàn vô dụng rồi.” Hoàng Văn Đình thở dài, đem Chỉ Yêu Bàn nhét vào trong túi, cau mày nói: “Xem ra, phải dựa vào bản lĩnh của chúng ta thôi.”

Lúc này Trương Văn Trọng cũng nhú mày.

Nguyên lai, từ lúc xâm nhập Hán khu bỏ hoang, hắn đã rải thần thức của mình ra ngoài.

Nhưng, khiến hắn kinh ngạc nhất chính là, thần thức của hắn cũng bị ngăn trở, không thể bao trùm toàn bộ nơi này. Hiển nhiên, đây là do đám yêu ma quỷ quái ẩn trốn ở trong này đã bố trí trận pháp cấm chế gây ngăn cản thần thức. Chỉ là không biết, đám yêu ma quỷ quái làm việc này, xuất phát từ một loại cẩn thận, hay là chuyên môn dùng để đối phó hắn.

Bất kể như thế nào, sau khi phát hiện ra Hán khu bỏ hoang có điểm quái dị. Trương Văn Trọng liền vận khởi tinh thần, cũng nhắc nhở Tô Hiểu Hồng, Béo hòa thượng và Hoàng Văn Đình phải cẩn thận. Hắn không muốn, phe mình sơ suất khinh địch mà rơi vào tình huống nguy hiểm.

Mặc dù trong vùng Hán khu bỏ hoang này có bố trí trận pháp cấm chế ngăn cản thần thức. Nhưng Trương Văn Trọng vẫn dựa vào thần thức cường đại của chính mình, phát hiện ra ở khu nhà xưởng đổ nát phía trước, phẳng phất như có chân khí của người sống sót.

“Ở trong nhà xưởng số 3, có mấy chân khí người sống, chúng ta hãy qua đó kiểm tra xem.” Trương Văn Trọng nhìn ba người Tô Hiểu Hồng, Béo hòa thượng cùng Hoàng Văn Đình làm ra một cái thủ thế. Nhắc bước dẫn đầu đoàn người đi về phía căn nhà xưởng số 3.

Tô Hiểu Hồng bám sát theo sau hắn, đồng thời ngược mắt nhìn nhìn căn nhà xưởng số 3 ở trong màn đêm. Chỉ cảm thấy căn nhà xưởng khổng lồ này, giống như một đầu yêu thú phệ hồn nằm nơi đó rình mồi, chờ người đi vào sẽ đoạt mạng người. Suy nghĩ này khiến cho nàng không tự chủ được, phải rung mình một cái, nhỏ giọng hỏi: “Lão sư, thầy nghĩ trong Hán khu này có yêu ma quỷ quái nào không à?”

“Không biết được.” Trương Văn Trọng không quay đầu lại, mà nói: “Tốt nhất nên bảo trì tinh thần cảnh giác cao độ. Ở những địa phương quỷ dị như thế này, tùy thời đều có thể phát sinh biến cố.”

Tô Hiểu Hồng dùng sức gật đầu, nắm chặt khẩu Desert Eagle ở trong tay. Béo hòa thượng cùng Hoàng Văn Đình cũng liếc mắt nhìn nhau một cái, đều tự nắm chặt lấy Hàng Ma Xử và Tỏa Yêu Liên. Tuy bọn hắn coi như đều là người thân kinh bách chiến, nhưng ở trong địa phương âm khí nồng đậm như thế này, tự vẫn cảm thấy khẩn trương và không yên lòng.

Từng bước đi về phía trước, bốn người Trương Văn Trọng rất nhanh đã tới cửa nhà xưởng số 3.

Còn cách chiếc cửa sắt khép hờ, loang lổ vết han theo năm tháng, thì bốn người Trương Văn Trọng cũng thấy rõ được nội tình bên trong nhà xưởng.

Tuy rằng bên trong nhà xưởng tối đen như mực, nhưng bốn người Trương Văn Trọng đều là tu chân giả, nương theo ánh trăng mỏng manh, thu hết được tình huống bên trong nhà xưởng vào tầm mắt.

Tại...góc bên trái trong nhà xưởng, có tám người đang ngồi chễm hễm. Tuy rằng không nhìn thấy dung mạo của bọn hắn, nhưng theo khí tức mà phán đoán, thì đây đều là nhân loại, hẳn chính là những nhân viên bị thất tung. Giờ phút này, bọn họ đang ngồi xổm tại góc tường, thân mình run lên nhè nhẹ. Cũng không biết bởi vì hoảng loạn, hay còn vì nguyên nhân nào khác.

Chứng kiến mấy người này, Béo hoà thượng không tự chủ được thở phào một hơi nhẹ nhõm. Tuy này nơi này chỉ thấy tám người, nhưng tốt xấu gì vẫn còn hơn tay trắng mà quay về. Hắn dùng Hàng Ma Xử nhẹ nhàng đẩy cánh cửa sắt ra, quay đầu nhìn Trương Văn Trọng nói: “Là nhân viên mất tích, Trương phó tổ trưởng. Chúng ta mau vào đưa bọn họ ra ngoài thôi. Sau đó cũng rời khỏi địa phương nồng đậm âm khí này nhé. Nói thật, quanh quẩn ở trong này khiến cả người ta cảm thấy rất khó chịu. Lúc trở về, ta nhất định phải làm báo cáo dâng lên trên, xin cục quản lý thành phố đến phá bỏ khu nhà xưởng hoang phế này.”

Trương Văn Trọng gật đầu: “Vào đi thôi, nhưng không được buông lỏng cảnh giác.”

Tô Hiểu Hồng, Béo hòa thượng cùng Hoàng Văn Đình gật đầu. Nguyên bản tâm tình vừa mới thả lỏng, lần thứ hai cảnh giác lên.

Rất nhanh, bốn người Trương Văn Trọng đã tiến vào, chỉ còn cách nơi tám người đang ngồi khoảng năm sáu thước. Mà tám người kia, lúc này cũng nhận ra sự hiện hữu của nhóm Trương Văn Trọng, đồng loạt quay lại nhìn bọn hắn, thân mình có vẻ như càng run rẩy mãnh liệt hơn so với lúc trước.

“Đừng sợ, chúng ta đến cứu các người.” Hoàng Văn Đình không cam lòng bước lên phía trước, ôn nhu nói.

Tám người kia nghe Hoàng Văn Đình nói xong, nhất thời đều đứng lên.

Ngay khi Hoàng Văn Đình chuẩn bị vươn tay đón nhân viên mất tích, thì thanh âm của Trương Văn Trọng, đột nhiên vang lên ở bên tai nàng: “Cẩn thận.”

Thanh âm của Trương Văn Trọng vang lên, đồng thời trên thân mình tám người kia cũng đột nhiên tách ra một đoàn yêu khí mạnh mẽ, hội tụ với nhau cùng một chỗ, hóa thành cái hố rộng khoảng năm sáu thước đen ngòm, từng luồng huyết vụ đan xen Khô Cốt Trảo từ trong đó nhảy ra, hùng hổ vươn tới phía Hoàng Văn Đình.

Hoàng Văn Đình chấn kinh, cuống cuống muốn né tránh, nhưng bỗng nhiên lại phát hiện, không biết từ lúc nào trên mặt đất đã mọc ra vô số cánh tay. Lúc này, chỉ ít cũng có hơn mười cánh tay chộp trúng chân nàng, khiến nàng không thể giãy giụa, vùng thoát ra nổi.

“Chẳng lẽ ta phải chết ở nơi này sao?” Trong đầu Hoàng Văn Đình dần dần hiện ra một cái suy nghĩ như vậy.

Ngay khi Hoàng Văn Đình gần như tuyệt vọng, thì một đạo kiếm quang mỏng manh màu hoàng kim, bất thình lình xuất hiện ở bên trong nhà xưởng, đón lấy Khô Cốt Trảo mà đâm tới.

“Oanh” một tiếng nổ vang giòn, Khô Cốt Trảo tan tành thành năm sáu mảnh, một lần nữa biến hóa thành yêu khí, quay trở về bên trong cơ thể của tám người kia.

Tránh thoát được kiếp nạn, Hoàng Văn Đình chẳng cần hô hấp. Vội vàng mua may Tỏa Yêu Liên trong tay lên, đem hai bàn tay đang túm chân nàng ở phía mặt đất chặt đứt. Lúc này mới thở hồng hộc, kinh hãi thầm hỏi: “Đây là có chuyện gì vậy?”

Trên người Trương Văn Trọng tản mát ra từng đợt quang mang màu hoàng kim. Hắn chậm rãi đi tới bên cạnh Hoàng Văn Đình, những cánh tay mọc ra trên mặt đất không dám túm chân của hắn, ngược lại còn sôi nổi trốn tránh.

Kim cương thân của Trương Văn Trọng đối với cái trò quỷ thủ này mà nói. Quả thực chính là khắc tinh thiên địch, chúng nó làm sao dám treu vào hắn đây?

Nhìn tám nhân viên thoái lui vào một góc nhà xưởng, trong ánh mắt tản mát ra huyết quang nhè nhẹ. Trương Văn Trọng liền trầm giọng nói: “Nếu ta đoán không nhầm, đám yêu ma chạy thoát ra khỏi Hỗn Động Tu La Giới, hẳn là đã nương theo địa thể nồng đậm âm khí ở nơi này, bày ra một cái Sâm La Quỷ Trận. Về phần tám người này, thì bị yêu linh chiếm cứ thân thể.”

Tô Hiểu Hồng nhíu mày kinh hô: “Cái gì? Đám người này bị yêu linh chiếm cứ thể xác? Vậy phải làm sao đây, cũng không thể giết chết bọn họ được à.”

“Cũng chỉ còn cách làm như vậy thôi.” Béo hòa thượng và Hoàng Vân Đình thần tình xám ngoét. Đối với chuyện bị yêu linh bám vào người. Hiện giờ trong Tu Chân Giới thật đúng là chưa tìm ra phương pháp chữa trị.

Tuy nói Khu Tà Đan có thể trục xuất yêu linh ra khỏi thân thể bị chiếm cứ. Nhưng đây chính là ngũ phẩm đan dược, đừng nói đến việc luyện chế không dễ dàng, mà còn cần phải tiêu hao rất nhiều linh tài, thuộc chủng loại khác nhau, đủ để khiến cho bất cứ môn phái nào đau lòng ah! Cho nên, một khi gặp tình huống người bình thường bị yêu linh chiếm xác, phương án mau lẹ nhất, vẫn là đem yêu linh và người đó đánh chết luôn.

Mặc dù làm như thế, sẽ tổn thương đến một cái sinh mệnh vô tội. Nhưng vì phòng ngừa yêu linh đả thương nhiều người, nên cũng chỉ có thể chọn cái loại phương pháp bất đắc dĩ này.

Bất quá, Trương Văn Trọng lại không định làm như vậy. Thân là một bác sĩ, hẳn làm sao có thể trở mặt ra nhìn những người vô tội, chết ở trước mặt hắn đây?

“Tôi có biện pháp khu trục yêu linh chiếm xác. Cho nên không cần phải tổn thương đến tánh mạng người vô tội, chỉ cần khống chế bọn họ về là được rồi.”

Những lời này của Trương Văn Trọng, khiến cho ánh mắt của ba người Tô Hiểu Hồng, Béo hòa thượng cùng Hoàng Vân Đình, không hẹn mà đồng thời bừng sáng lên.

Béo hòa thượng vung Hàng Ma Xử trong tay phải lên, bên tay trái thì nắm một chuỗi phật châu, nhanh chân bước về phía tám người kia, nói: “Chế phục bọn hắn cũng không phải chuyện gì khó khăn. Bởi vì yêu linh chiếm xác bọn hắn cũng không mạnh lắm, nhiều nhất chỉ tương đương với Kết Đan hậu kỳ mà thôi. Không cần Trương tổ phó và Tô tiểu thư động thủ. Để hòa thượng ta ra tay, vẫn thoải mái chế phục được bọn hắn.”

Trương Văn Trọng cũng không ngăn cản Béo hòa thượng. Bởi hắn cảm giác đám yêu ma theo trong Hỗn Độn Tu La Giới chạy ra ngoài...Nếu ẩn trốn tại vùng Hán khu bỏ hoang này, hơn nữa còn bố trí cấm chế ngăn cản thần thức, liền tuyệt đối không phải chuyện tình đơn giản như muốn chiếm xác người. Nhất định bên trong có chứa bí mật nào đó. Cho nên, Béo hòa thượng đi trước thu phục yêu linh, hắn ở phía sau lược trận bảo hộ, để phòng ngừa kinh biến xảy ra.

Béo hòa thượng miệng niệm phật hiệu, chậm rãi đi tới bên cạnh ba người bị yêu linh chiếm xác.

Trong lúc niệm phật, từng luồng quang mang màu vàng, theo thân thể của hắn phóng xuất ra. Để cho thân hình mập mạp này, nhìn giống như một pho tượng Phật Di Lặc.

Tám người bị yêu linh chiếm xác, dường như rất e ngại luồng phật quang màu vàng này. Cuộn tròn trong góc nhà run rẩy, căn bản là không dám phản kháng.

Lúc này chuỗi phật châu trong tay Béo hòa thượng, bắn lên giữa không trung, hóa thành một sợi dây thừng kim tuyến, chụp về hướng tám người đang ngồi xổm trong góc.

Sự tình dường như tiến triển vô cùng thuận lợi.

Bất quá, Trương Văn Trọng cảm nhận được âm khí xung quanh bị hút về phía đó, cho nên cũng nhận ra được một tia không thích hợp.

“Béo hòa thượng, nhảy sang bên trái nhanh lên.”

Ngay khi Trương Văn Trọng lớn tiếng hô hoán, thì sau lưng Béo hòa thượng đột nhiên xuất hiện một thân ảnh lệ quỷ, trên người mặc chiến giáp, tay cầm cương đao. Nó không sợ phật quang của Béo hòa thượng, mà vung đao chém ngang thắt lưng hắn.

Cùng lúc này, tám người bị yêu linh chiếm xác, cũng thay đổi bộ dạng sợ hãi trước đó. Cả đám gào thét đánh về phía Béo hòa thượng, khí thế giống như phải xé xác hắn ra thành bã vụn mới cam lòng.

644. Chương 669: Quỷ Hậu? Giết!

Béo hòa thượng tốt xấu cũng là nhân vật thân kinh bách chiến, lúc này tuy rằng gặp phải kinh biến đột ngột, phản ứng cũng không chậm, tay trái mạnh vung lên, chuỗi đàn mộc phật châu lập tức bắn ra, hóa thành một mảnh phật quang sáng lạn, bao trùm bay tới tám người bị yêu linh chiếm xác và lệ quỷ ở phía sau.

Chuỗi đàn mộc phật châu tuy rằng không phải linh khí, nhưng cũng là bảo khí bát phẩm, càng thêm do một vị cao tăng đắc đạo là sư phụ của béo hòa thượng đích thân luyện chế mà thành, cho nên đối với yêu tà phổ thông có một lực uy hiếp trời sinh. Nhưng làm béo hòa thượng hoàn toàn không ngờ chính là phật quang sáng lạn do phật châu hóa thành khi gần bắn trúng tám người và lệ quỷ thì một đoàn huyết vụ cuộn cuộn cũng đột nhiên từ trong thân lệ quỷ phóng ra. “Oanh” một tiếng, ánh phật quang va chạm vào huyết vụ, đồng thời cùng biến mất không thấy tăm hơi.

“Cẩn thận, đây là quỷ thuật Bách Luyện Huyết Chưởng ngũ phẩm!” Trương Văn Trọng liếc mắt liền nhìn ra lai lịch đoàn huyết vụ do lệ quỷ phóng xuất, vội vàng cảnh báo, đồng thời càng nhanh thêm tốc độ đánh về phía béo hòa thượng.

Gọi là quỷ thuật, chỉ chính là thiên phú kỹ năng của lệ quỷ. Nó không như đạo pháp, yêu thuật, không thể trải qua tu luyện mà có được, thuần túy chỉ là một loại kỹ năng trời sinh. Trong thế giới này, quỷ có ngàn vạn triệu, nhưng bản thân có quỷ thuật, ít càng thêm ít. Hơn nữa mỗi một con quỷ có được quỷ thuật, cũng không còn là loại quỷ phổ thông. Dựa theo phẩm cấp cùng số lượng, lại được chia làm quỷ tốt, quỷ sĩ, quỷ tướng, quỷ hậu, quỷ vương và quỷ hoàng sáu loại đẳng cấp khác nhau.

Lệ quỷ ngay trước mắt, chính mình có được quỷ thuật cao cấp Bách Luyện Huyết Chưởng, nói rõ đẳng cấp của nó, chỉ ít ngoài quỷ tướng! Phần thực lực này, đã có thể so được với người tu chân Kim Đan kỳ!

“Lệ quỷ này rốt cục lại có địa vị gì, vì sao hiểu được loại quỷ thuật cao cấp Bách Luyện Huyết Chưởng?” Béo hòa thượng quá sợ hãi, hẩn nguyên bản cho rằng, chuỗi đàn mộc phật châu của mình dù không thể ngăn trở tám người bị yêu linh chiếm thân và lệ quỷ, tốt xấu cũng có thể trì hoãn một chút tốc độ của họ, nhưng mình có được thời gian ứng đối biến cố. Nhưng không có nghĩ đến, chỉ một lần đối mặt, chuỗi phật châu cấp bậc bảo khí bát phẩm của hắn đã bị đối phương phá hủy.

Ngay lúc này, trên cương đao của con lệ quỷ đột nhiên phóng xuất một mảnh quang mang màu máu, hóa thành chín oan hồn gương mặt dữ tợn, máu tươi nhể nhại cùng há mồm bộc phát ra một tiếng kêu rên chói tai. Cùng lúc đó, sưu một tiếng, cương đao trong tay lệ quỷ chợt biến dài ra, trong nháy mắt đã bổ về thất lưng của béo hòa thượng.

Quỷ thuật thất phẩm Oan Hồn Trảm!

Con lệ quỷ, đâu phải là quỷ tướng, rõ ràng là quỷ hậu!

Nếu như nó chỉ có thất phẩm quỷ thuật, như vậy nó là sơ cấp quỷ hậu, thực lực tương xứng với người tu chân Hóa Thần kỳ. Nếu như nó có bát phẩm quỷ thuật, như vậy thực lực của nó cũng không kém hơn người tu chân Luyện Hư kỳ.

Đối mặt với đối thủ có thực lực vượt xa mình như vậy, dù béo hòa thượng có muốn tránh né cũng đã không còn cơ hội.

Trong tích tắc, béo hòa thượng chỉ có thể dùng Hàng Ma Xử ngạnh kháng một đao của quỷ hậu.

Đương!

Hỏa hoa bốc lên tăng lớn từ chỗ tiếp xúc của Hàng Ma Xử và cương đao.

Hàng Ma Xử linh khí tam phẩm, trước thế tiến công của thanh cương đao do quỷ hậu sử dụng nứt ra một khe hở thật sâu.

Phốc!

Béo hòa thượng há mồm phun ra một ngụm máu tươi nóng hổi, cả người vốn đang xông tới với một lực đạo thật lớn, lại giống chiếc điều đứt dây bay ngược về phía sau, “phanh” một tiếng liên văng vào vách tường nhà xưởng, đem vách tường trong nháy mắt chà ra một cái lỗ lớn.

“Béo hòa thượng!” Hoàng Văn Đình quá sợ hãi, liều lĩnh nhằm phía béo hòa thượng đang sống chết không rõ.

Quý hậu dùng một chiêu đắc thủ, cũng không dự định dừng lại thế tiến công, thân thể trong suốt giống như mũi tên rời dây cung bắn về phía béo hòa thượng.

“Mơ tưởng!” Một tiếng quát chói tai chột vang lên, Trương Văn Trọng bước tới một bước, chắn ngang trước mặt quý hậu cùng béo hòa thượng, tay phải vừa nhắc, quang mang màu xanh biếc lập tức phóng ra từ trong tay hắn.

“Ngao!”

Tiếng long ngâm đình tai nhức óc vang vọng toàn bộ khu nhà xưởng hoang phế thậm chí có thôn xóm cách vài cây số cũng đều rõ ràng nghe thấy được.

Mèo chó súc vật trong thôn xóm, toàn bộ đều phủ phục trên mặt đất run rẩy không ngớt. Mà mọi người lại bị thanh âm kia làm hoảng loạn.

Một con thanh sắc giao long uy vũ từ tay phải hắn bay ra, giương nanh múa vuốt đánh về phía quý hậu cầm cương đao.

“Người...chết...” Trên gương mặt tái nhợt khiến kẻ khác dựng đứng tóc gáy của quý hậu đột nhiên xuất hiện dáng tươi cười quỷ dị.

Đây là dáng tươi cười khi thực hiện được gian kế!

Ngay giờ khắc này, một màn hắc khí cuộn cuộn đột nhiên xuất hiện ngay phía sau hắn, lại là một con lệ quỷ dáng dấp dữ tợn đáng sợ, từ bên trong đoàn hắc khí nhảy ra, huy động hai tay chủy thủ màu lục đậm thẳng vào sau lưng hắn.

“Lão sư, cẩn thận!” Tô Hiểu Hồng bị biến cố bất thành linh làm hoảng sợ, vội vã giương tay bắn một phát về phía con lệ quỷ đột nhiên xuất hiện.

Ngay khi viên đạn gần bắn trúng sau lưng con lệ quỷ, một đạo năng lượng thuần màu u lam đột nhiên xuất hiện, không chỉ đỡ lấy viên đạn lửa do linh khí biến thành của Tô Hiểu Hồng, đồng thời còn trực tiếp đông lạnh thành khối băng, phản xạ ngược về phía nàng.

Tuy rằng chuyện phát đột nhiên, nhưng Tô Hiểu Hồng phản ứng đúng lúc, dựa vào thân pháp miễn tiếp, hiểm hiểm tránh được khối băng kia.

Oanh!

Khối băng màu u lam đánh lên mặt đất, từng tảng lớn hàn khí lập tức từ đó tuôn ra. Trong nháy mắt ngăn ngủi, nhiệt độ không khí trong nhà xưởng liền hạ thấp như hầm băng. Mặt đất, tường, thậm chí trên thân thể người, đều bị bao trùm một lớp lớp băng sương.

Oán Khí Băng Thuần của bát phẩm quỷ thuật, con lệ quỷ đánh lén, chính là thượng cấp quỷ hậu còn cường đại hơn cả con cương đao quỷ hậu!

Ngay khi Tô Hiểu Hồng lên tiếng nhắc nhở, hắn cũng đã nhận ra dị động phía sau. Nhưng hắn cũng không tránh né, cũng không thu hồi Bàn Long Ngọc Xích ngăn trở, cứ thẳng thắn không hề tránh né, phẳng phất như muốn cùng cương đao quỷ hậu đồng quy vu tận.

Nhìn thấy tình cảnh này, cương đao quỷ hậu không hề sợ hãi, khóe miệng càng cười dữ tợn hơn.

Theo nó xem ra, hắn không tránh né, rõ ràng là đang muốn chết!

Sự tình quả thực như vậy sao?

Ngay khi hai thanh chủ thủ ấn chứa kịch độc đâm trúng sau lưng hắn, đồng thời một đạo kim sắc quang mang chói sáng như mặt trời chọi từ trong thân thể hắn phóng đi ra.

Kim cương thân vận khởi!

Kim quang đối với yêu tà có sự uy hiếp cực lớn, giống như một thanh kiếm quang sắc bén mang theo tất cả tinh mang bắn về phía cương đao quỷ hậu và song chủy quỷ hậu. Mặc dù trước người hai con quỷ hậu không hèn mà cùng nổi lên Bách Luyện Huyết Chương và Oán Khí Băng Thuần chống lại, nhưng kim quang vẫn đâm vào trong ánh mắt chúng nó, làm chúng đau đớn gào khóc kêu loạn.

Phốc!

Bàn Long Ngọc Xích của hắn xuyên phá Bách Luyện Huyết Chương, đâm thẳng vào thân thể cương đao quỷ hậu.

Bàn Long Ngọc Xích vừa đâm vào cương đao quỷ hậu, trong nháy mắt lại biến thành một con thanh sắc giao long, há mồm từ bên trong đem con quỷ hậu xé ra nuốt sạch sẽ. Thương cảm cho cương đao quỷ hậu, nguyên bản cho rằng kẻ sách giương đông kích tây đánh lên có thể thành công, lại không nghĩ rằng, lại đáp luôn chính bản thân mình.

Đương! Đương!

Ngay khi hắn đánh chết cương đao quỷ hậu, song chủy quỷ hậu đã dùng hai thanh chủ thủ kịch độc đâm tới ngay sau lưng hắn, tuôn ra hai tiếng đánh như va chạm vào sắt thép.

Dưới sự bảo vệ của kim cương thân, thân thể hắn chẳng những không thụ thương, trái lại còn làm cho chủ thủ của con quỷ hậu sau hai tiếng “bằng bằng” vang giòn liên nứt vỡ.

Bất quá song chủy quỷ hậu dù sao cũng tương đương với người tu chân Luyện Hư kỳ, một kích không trúng, lập tức rút ra lui về phía sau. Mà loại phản ứng nhanh chóng cùng cẩn thận này của nó, cũng giúp nó tránh thoát Bàn Long Ngọc Xích vừa chém tới.

Cái chết của cương đao quỷ hậu, làm đôi mắt vốn tái nhợt của song chủy quỷ hậu trong nháy mắt biến thành yêu dị đỏ như máu. Nó cắn tức trừng hắn, há miệng đầy răng nanh, dùng thanh âm băng lãnh không chút sinh khí nói: “Người...phải...chết...ở đây...” Tuy rằng thực lực của nó tương đương với một người tu chân Luyện Hư kỳ, nhưng hắn vẫn không hề để vào trong mắt.

Hắn giơ lên Bàn Long Ngọc Xích trong tay, chỉ vào con quỷ hậu, cười lạnh nói: “Chỉ bằng ngươi cũng muốn giết ta? Không biết tự lượng sức mình!”

“Không biết tự lượng sức mình chính là người!” Con quỷ hậu lớn tiếng rít, hai thanh chủ thủ gãy bị nó ném sang một bên. Đồng thời hai thanh chủ thủ đỏ như máu bằng xương từ trong hai tay nó hiện ra.

Âm phong phần phật, ở lúc này kịch liệt thổi mạnh lên.

Từng đoàn hắc sắc hoặc huyết sắc vụ khí, đột nhiên xuất hiện bốn phía nhóm người Trương Văn Trọng.

Tám con lệ quỷ mới, từ trong hắc vụ hay huyết vụ xông ra, đều dùng đôi mắt bao hàm tức giận nhìn chăm chăm hắn.

Tám con lệ quỷ giống như nhau, toàn bộ đều là cao cấp quỷ hậu có thực lực tương đương người tu chân Luyện Hư kỳ!

Tổng cộng chín con, dùng Cửu Cung Quỷ Trận vây quanh hắn. Thế nhưng chúng cũng không vội vàng phát động thể tiến công, mà là cùng quỳ gối, nửa quỳ trên mặt đất.

“Đây là có chuyện gì?” Một màn bất thành linh làm Tô Hiểu Hồng choáng váng, nàng kinh ngạc há to miệng, nói: “Con quỷ hậu vừa rồi mới nói phải đánh chết lão sư ở đây, chỉ qua vài phút ngắn ngủi lại cùng tám quỷ hậu khác quỳ gối trước mặt lão sư? Lẽ nào chúng đột nhiên có lương tâm, dự định theo lão sư cùng hành y cứu người, trừ ma vệ đạo sao?”

Ngay khi nàng còn đang mờ mịt không giải thích được, chín con quỷ hậu quỳ trên mặt đất dùng thanh âm nặng nề không sinh khí cùng kêu lên: “Cung nghênh quỷ vương!” Một cỗ âm phong như đao kiếm sắc bén

xuất hiện bên trong nhà xưởng hoang phế, trong nháy mắt trên mặt đất, tường vẽ ra vô số vết rách. Nhìn kỹ thì ra những vết rách này chính là một pháp trận dùng để triệu hoán.

Một đoàn huyết vụ màu xích hồng sắc, chợt xuất hiện ngay giữa không trung. Khi huyết vụ tán đi, một con lệ quỷ đội vương miện, xuất hiện ngay trước mắt mọi người.

Chính là quỷ vương!

645. Chương 670: Tử Chiến Quỷ Vương Cửu Hậu Không Lùi

Quỷ vương, là siêu cấp cường giả gần với quỷ hoàng.

Thực lực của sơ cấp quỷ vương có thể so với người tu chân Hợp Đạo kỳ. Thực lực của cao cấp quỷ vương có thể liều mạng với người tu chân Độ Kiếp kỳ. Chỉ bất quá trong mấy trăm năm gần đây, đừng nói là quỷ vương, thậm chí dù là quỷ hậu cũng khá hiếm thấy. Thế nhưng trong ngày hôm nay, ở trong một khu nhà xưởng bỏ hoang, không ngờ thoáng chốc toát ra một quỷ vương cùng chín quỷ hậu.

Trận thế lớn như vậy, dù là tông phái Địa Tự Hào nhìn thấy, cũng phải nhanh chân bỏ chạy, không dám đơn giản đối địch. Phóng chừng cũng chỉ có tông phái Thiên Tự Hào, dám khai chiến với chúng, đương nhiên cuộc chiến đấu như vậy bọn họ cũng phải triệu tập cao thủ trong tông phái tham dự, mới có khả năng thắng lợi.

Thế nhưng hiện tại bên phía hắc chỉ có bốn người.

Hơn nữa trong số bốn người ở đây, cũng chỉ có tu vi của hắc đạt được tiêu chuẩn Luyện Hư kỳ. Tô Hiểu Hồng kém chút, có Nguyên Anh kỳ. Béo hòa thượng ở Kim Đan kỳ nhưng bởi vì vừa thụ thương, chỉ sợ cũng phát huy không ra bao nhiêu sức chiến đấu. Về phần Hoàng Vấn Đình, chỉ có tu vi Kết Đan kỳ. Nói cách khác ngoại trừ hắc ra, ba người còn lại không phải là đối thủ của quỷ hậu, lại càng không cần nhắc tới quỷ vương.

Nếu như ở thời gian khác, đối mặt trận thế lớn như vậy, hắc có thể tuyển chọn rút lui, đợi khi liên lạc được Từ Pháp chân nhân, trở lại thu thập chúng nó. Thế nhưng hiện tại nếu hắc rút lui, như vậy ba người kia sẽ chỉ còn một hạ tràng – chết.

Bỏ lại đồ đệ cùng đồng bạn, một mình bỏ chạy, hắc tuyệt đối không làm, cũng tuyệt đối làm không được.

Dù là khả năng chiến thắng thấp, hắc vẫn muốn đấu chiến một hồi, chí ít cũng phải chống cự cho ba người kia thuận lợi rút khỏi nơi này.

Hắc quyết định chủ ý, nắm chặt Bàn Long Ngọc Xích trong tay, híp mắt lại, quan sát con quỷ vương đột nhiên xuất hiện.

Con quỷ vương cao chừng bốn thước, thân hình khô ngô như một tòa núi nhỏ di động. Trên đầu nó đội vương miện huyết sắc, thân mặc vương bào huyết sắc, trong tay còn cầm nhiên huyết quỷ đao đã từng dùng máu huyết của ngàn vạn người ngưng luyện mà thành, quần quýt vô số oan hồn.

Một cỗ huyết quang hòa lẫn vị tanh hôi, từ trong cơ thể nó phóng đi ra, không chỉ làm hoảng đôi mắt Tô Hiểu Hồng, đồng thời còn làm cho nàng muốn hôn mê. Nhưng đối với Trương Văn Trọng có kim cương thân mà nói, cũng không hề tác dụng.

Đi qua thần thức cường đại, hắc nhìn ra đó là một con sơ cấp quỷ vương, trái tim đang căng thẳng cũng chợt thả lỏng một ít.

Nếu như đối phương là một cao cấp quỷ vương, dù hắc cạn kiệt toàn lực chỉ sợ cũng không chống cự được bao lâu. Nhưng đối phương là sơ cấp quỷ vương, như vậy nhờ vào vài món tiên khí trong tay, cũng đủ loại đan dược, mặc dù hắc không thể toàn bộ tru diệt được chúng, chí ít cũng có thể kéo dài đưa chúng, cho ba người kia thuận lợi rút khỏi.

Ngay khi hắc đang đánh giá quỷ vương, quỷ vương cũng đang đánh giá hắc.

Tuy rằng thực lực sơ cấp quỷ vương tương xứng với người tu chân Hợp Đạo kỳ, nhưng nó cũng không thể nhìn ra sự sâu cạn của hắn. Nguyên nhân chủ yếu, thần thức cường đại của hắn đương nhiên là nguyên nhân chính, nhưng thân kim cương cũng có tác dụng che lấp.

Không thể nhìn ra sâu cạn của hắn, nhưng quỷ vương có chút then quá thành giận, nó vung quanh thanh nhiên huyết quỷ đao trong tay, chỉ về hướng hắn, mở chiếc miệng đầy răng nanh như bồn máu, phát ra tiếng rít gào làm kẻ khác run sợ dựng đứng tóc gáy: “Sát!”

“Sát!”

Chín quỷ hậu theo nó cùng nhau rít gào lên.

Một quỷ vương và chín quỷ hậu, từ bốn phía lao về chỗ hắn.

Tuy rằng biết thực lực của chính mình và quỷ vương quỷ hậu thua kém xa nhưng Tô Hiểu Hồng cũng không đứng yên mặc kệ, mà giơ khẩu súng, hướng đám quỷ liên tục nổ súng, kêu lớn: “Lão sư, em đến giúp thầy.”

Cùng lúc đó, yêu sủng Hắc Hùng Tinh của nàng cũng liều lĩnh đánh về phía con quỷ hậu có cự ly gần nhất.

“Tiểu muội, thực lực của cô và chúng nó chênh lệch quá lớn, căn bản không thể uy hiếp được chúng nó, mau nhanh đi xem tình huống của béo hòa thượng, giúp hắn trị liệu sơ thương thể, sau đó mang theo những người bị yêu linh bám lên người, mau nhanh rời khỏi khu xưởng hoang phế này. Khu xưởng này đã bị yêu ma dùng trận thể tạo thành U Minh Quỷ Vực, chỉ phải rời khỏi đây mới thoát khỏi những con lệ quỷ lẫn oan hồn dây dưa.”

Trương Văn Trọng đang ở trong sự vây công của một quỷ vương và chín quỷ hậu, trên mặt không có nửa điểm khẩn trương cùng kinh hoàng, sau khi hướng Tô Hiểu Hồng rống một tiếng, hai tay vừa nhấc, Âm Dương Ngũ Hành Nghi, Bạch Ngọc Mãnh Hổ Trấn Chỉ, Long Phượng Trình Tường Ấn và ba mươi sáu lôi châm đồng loạt được hắn triệu hoán ra khỏi Càn Khôn Hồ.

Âm Dương Ngũ Hành Nghi trong nháy mắt phát động, làm ban đêm trong khu xưởng trong nháy mắt điên đảo trở thành ban ngày. Tuy rằng nói mạnh như quỷ hậu, quỷ vương đã không hề e ngại ánh mặt trời, thế nhưng những quỷ thủ lộ lên khỏi mặt đất đều vang lên tiếng xèo xèo, hóa thành những mảnh vụn khí tiêu tán không gặp.

Đương nhiên tác dụng của Âm Dương Ngũ Hành Nghi không chỉ là như vậy.

Quỷ vương và quỷ hậu đột nhiên cảm giác được, ngũ hành trong thân thể đột nhiên xuất hiện dị biến. Tuy rằng chúng đều là quỷ, nhưng quỷ cũng nằm trong ngũ hành. Cho nên ngũ hành dị biến, không chỉ làm chúng nó phi thường thống khổ, cũng làm chúng phải phân ra một bộ phận quỷ lực áp chế sự dị thường của ngũ hành.

Bất quá quỷ vương và quỷ hậu cũng đều biết, đầu sỏ gây nên việc này chính là nam tử nhân loại ngay trước mắt. Cho nên trong lúc áp chế ngũ hành biến hóa, chúng cũng nhanh hơn tốc độ đánh về phía hắn.

Bạch Ngọc Mãnh Hổ Trấn Chỉ cùng Long Phượng Trình Tường Ấn, ở khắc này, hóa thành một con bạch hổ và kim long thải phượng rít gào nhằm phía quỷ vương có thực lực cực mạnh nhất.

Mục đích của hắn là dùng kiện tiên khí cùng chuẩn tiên khí cuốn lấy quỷ vương, tranh thủ cho chính mình có thời gian truy sát quỷ hậu. Nếu như thời gian cho hắn đủ giết chết chín quỷ hậu, sau đó chống lại một sơ cấp quỷ vương có thực lực tương đương người tu chân Hợp Đạo kỳ, cũng có hi vọng đánh thắng một trận.

Ba mươi sáu lôi châm, hóa thành một mảnh quang vũ màu tím, từ khe hở giữa quỷ vương và quỷ hậu xuyên qua, đâm trúng tám người bị yêu linh chiếm thân phủ phục trên mặt đất kể từ khi quỷ vương xuất hiện, làm thân thể họ trong nháy mắt cứng đờ, phác thông một tiếng nằm úp sấp xuống mặt đất.

Cùng lúc đó, hắn cầm Bàn Long Ngọc Xích trong tay dùng uy thế sấm sét nhằm phía chín quỷ hậu, là ba sơ cấp quỷ hậu thực lực kém nhất.

Nhìn thấy một màn chiến đấu kịch liệt trước mắt, Tô Hiểu Hồng thoáng do dự một chút, cuối cùng quyết định dựa theo lời hắn nói đi làm.

Tuy rằng mười lệ quỷ trước mắt đều hung tàn không gì sánh được, nhưng nàng vẫn phi thường tin tưởng hần. Vì vậy trước tiên nàng triệu hồi Hắc Hùng Tinh, xoay người hướng Hoàng Vãn Đình vừa nâng lên bèo hòa thượng, ném một viên đan dược chữa thương cho hần, nói: “Nhanh ăn đan dược vào, sau đó cùng tôi đi cứu tám người kia, thực lực chúng ta có hạn, ở lại chỗ này sẽ cấp lão sư thêm phiền phức. Chỉ khi chúng ta an toàn bỏ chạy thì lão sư mới khả năng ung dung đối địch.”

Khác với nàng, bèo hòa thượng liếc mắt liền nhìn ra vây quanh hần là một quỷ vương và chín quỷ hậu. Đối với sự đáng sợ của chúng, hần cũng từng nhìn thấy ghi chép liên quan trong điển tịch sư môn. Hơn nữa ngay vừa rồi hần còn tự thể nghiệm uy lực đáng sợ của một quỷ hậu.

Cho nên nghe Tô Hiểu Hồng nói xong hần không có nửa điểm dị nghị, lúc này liền gật đầu nói: “Cô nói không sai, chúng ta mau nhanh đưa tám người kia đi.”

Ba người rất nhanh nhiều qua chỗ chiến đấu kịch liệt, đến trước người tám người bị yêu linh chiếm thân.

Mặc dù có thương trong người, nhưng khí lực bèo hòa thượng cũng không yếu bớt. Hơn nữa hiện tại tám người đều bị hần dùng lôi châm phong bế huyết vị, toàn thân cứng ngắc không nhúc nhích. Cho nên hần rất nhẹ nhàng khiêng hai người bị yêu linh chiếm thân đặt lên vai.

Tô Hiểu Hồng và Hoàng Vãn Đình tuy là nữ lưu, nhưng thân là người tu chân, khí lực cũng không nhỏ, lúc này học theo dáng dấp bèo hòa thượng, đều tự nâng hai người bị yêu linh chiếm thân. Mà yêu sư Hắc Hùng Tinh cũng đã khôi phục chân thân, đem hai người khác đặt lên lưng mình.

“Đi.” Tô Hiểu Hồng hô một tiếng, dẫn đầu chạy ra khỏi nhà xưởng bị vút đi.

Hắc Hùng Tinh đi theo sát, sau đó là bèo hòa thượng và Hoàng Vãn Đình.

Ngay khi bọn họ chạy ra khỏi nhà xưởng, hần dùng một chiêu trong Thuần Dương kiếm pháp, Húc Nhật Đông Thăng chém chết ba sơ cấp quỷ hậu có tu vi tương đương Hóa Thần kỳ.

Chín quỷ hậu chỉ còn lại sáu, nguyên bản Cửu Cung Quỷ Trận ở trong nháy mắt bị phá vỡ, uy hiếp đối với hần cũng giảm đi trong nháy mắt.

Nhìn thấy ba con quỷ phe mình bị mất mạng, quỷ vương rất tức giận, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể công phá thế trận của bạch hổ và kim long thải phượng dây dưa.

Hần lấy ra bình Cửu Chuyển Huyền Linh Đan, ném một viên vào miệng, khôi phục linh lực vừa tiêu hao. Lập tức lại vung lên Bàn Long Ngọc Xích, hướng sáu con quỷ hậu còn lại lao tới.

Một đạo kiếm khí sắc bén từ trong người hần tuôn ra, trong nháy mắt đã đem sáu quỷ hậu toàn bộ nhét vào phạm vi công kích.

Trong khoảng thời gian ngắn, kiếm quang sáng rực lóa mắt bao phủ toàn bộ khu nhà xưởng. Thậm chí màn đêm ngoài hần khu cũng bị đạo kiếm quang chiếu rọi như ban ngày.

Thuần Dương kiếm pháp – Nhất Kiếm Kim Quang Diệu Cửu Châu.

646. Chương 671: Thiêu Đốt Thắt Khiếu Linh Lung Tâm.

Ngay khi nhà xưởng bỏ hoang lóe ra kiếm quang chói mắt. Thì đám người Tô Hiểu Hồng cũng khiêng tám nhân viên bị yêu linh chiếm xác, chạy được ra xa khoảng hơn trăm thước. Lúc này vẫn còn cách chiếc cổng sắt ba bốn mươi thước nữa.

Đối với đám người Tô Hiểu Hồng mà nói, thì khoảng cách ba bốn chục thước này, chớp mắt là có thể xông qua.

Nhưng, ngay khi bọn họ tính toán phóng đi. Thì có một tiếng địch u oán thê lương, đột nhiên vang vọng ở giữa không trung. Tiếng địch này khiến cho tinh thần đang phấn chấn của bọn họ, trở nên trống trải buồn bã, giống như muốn quay đầu sa vào trong U Minh Quỷ Vực.

Dưới sự ảnh hưởng của tiếng địch, âm khí trong vùng Hán khu bỏ hoang, đột nhiên trở nên cuồng bạo hơn. Thậm chí ngưng tụ thành hình, hóa thành những luồng cuồng phong hắc vụ, đem trọn phạm vi Hán khu bao phủ ở trong đó.

Nguyên bản, Hán khu bởi vì Âm Dương Ngũ Hành Nghi mà sáng sủa. Lần thứ hai sa vào trong bóng tối, xòe bàn tay ra không nhìn thấy năm ngón.

Từng luồng âm phong sắc bén thổi “xuy xuy”, sức gió mạnh mẽ không chỉ đem cỏ dại trải rộng trong vùng Hán khu xoắn thành từng mảnh nhỏ. Đồng thời trên mặt đất còn in hằn những vết sẹo giống như bị đao kiếm chém qua.

Đám người Tô Hiểu Hồng không khỏi dừng chân. Bởi vì một luồng âm khí hắc vụ nồng đậm quay cuồng chắn ngang ở trước mặt bọn họ. Một đám quỷ tốt, quỷ sĩ thân mặc giáp trụ màu đỏ sẫm, trong tay cầm theo binh khí dài ngắn bất đồng, xếp thành trận hình ngay ngắn, bước từ trong đoàn âm khí hắc vụ đi ra.

Đám người Tô Hiểu Hồng khẽ mơ hồ nhẩm tính. Từ trong luồng âm khí hắc vụ này chui ra, cũng phải có vài trăm tên quỷ tốt cùng quỷ sĩ.

Ngoại trừ đám quỷ tốt cùng quỷ sĩ ra. Còn có năm hình thể quỷ tướng, trang bị rõ ràng khủng bố hơn quỷ tốt, quỷ sĩ rất nhiều. Cũng xuất hiện ở trong trận doanh quỷ quân. Chúng nó, hẳn chính là tướng lãnh thống soái của đội quân này.

Chứng kiến trận thế như vậy, ba người Tô Hiểu Hồng đều biến sắc.

Béo hòa thượng hít sâu một ngụm lãnh khí, nói: “Năm con quỷ tướng, trên trăm quỷ tốt, quỷ sĩ...Trận thế như này, dựa vào ba người chúng ta muốn đối kháng phá trận. Chỉ sợ là không đủ khả năng à! Bằng không, chúng ta mau chạy ra bên ngoài đi?”

Ngay khi Béo hòa thượng vừa nói xong, xung quanh ba hướng phía sau bọn họ. Đồng thời xuất hiện một luồng âm khí hắc vụ, một đám quỷ tốt cùng quỷ sĩ hiện ra từ trong đó.

Chớp mắt công phu, ba người Tô Hiểu Hồng liền bị vây hãm trùng trùng ở bên trong quỷ quân.

“Hai mươi tên quỷ tướng...năm sáu trăm tên quỷ tốt...”Béo hòa thượng thần tình nháy mắt trở nên tái nhợt: “Xem ra tính mạng của ba chúng ta, sợ rằng hôm nay sẽ phải kết thúc ở cái địa phương quỷ quái này.”

Tô Hiểu Hồng lúc này cũng bình tĩnh trở lại, tuy sắc mặt của nàng khá yếu ớt, nhưng ngữ khí lại vô cùng kiên nghị: “Béo hòa thượng. Ta hỏi ngươi, có phải chỉ cần thoát ra khỏi vùng Hán khu bỏ hoang này, là có thể thoát khỏi đám ác quỷ kia đây chưa sao?”

“Đúng vậy.” Tuy Béo hòa thượng không hiểu, vào lúc này Tô Hiểu Hồng đưa ra một cái vấn đề như vậy để làm gì. Nhưng hắn vẫn giải thích: “Vùng Hán khu bỏ hoang này, bị người ta dùng pháp trận chuyển hóa thành U Minh Quỷ Vực. Chúng ta chỉ cần chạy ra khỏi phạm vi Hán khu, thì cũng chẳng khác nào chạy ra khỏi U Minh Quỷ Vực. Coi như xuất hiện ác quỷ lợi hại hơn, cũng không thể ra khỏi U Minh Quỷ Vực truy sát chúng ta.”

Nói đến đây, hắn lại bắt đầu dĩ cười khổ: “Nhưng theo tình huống bây giờ, chúng ta muốn lao ra khỏi Hán khu, căn bản chính là không có khả năng..”

“Chưa thử qua, làm sao biết không có khả năng chứ?” Tô Hiểu Hồng trầm giọng nói. Nàng đem hai người khiêng trên vai, ném cho Hắc Hùng Tinh, theo sau tay phải móc vào trong chiếc ví, lấy ra vài bình đan dược, đổ một nắm vào trong miệng của mình.

Đan dược mà Tô Hiểu Hồng vừa nuốt, đều có tác dụng phụ trợ thực lực của người sử dụng gia tăng trên diện rộng, ở trong một khoảng thời gian ngắn ngủi. Đương nhiên, những loại đan dược này thông thường sẽ có tác dụng phụ. Chúng nó có thể vắt khô linh lực của người sử dụng, đồng thời còn xuất hiện tình trạng tẩu hỏa nhập ma, hao tổn tu vi....

Dưới tình huống...tánh mạng đang nguy hiểm. Tô Hiểu Hồng cũng bất chấp tất cả, trước tiên phải chém giết mở đường máu chạy trốn rồi tính toán sau.

Vừa nuốt đan dược vào trong miệng, Tô Hiểu Hồng lập tức cảm thấy cả người mình tràn ngập một cỗ lực lượng cường đại. Đồng thời, nàng còn cảm thấy linh lực của mình đang thiêu đốt cực nhanh.

Trong lòng biết không thể lãng phí thời gian, Tô Hiểu Hồng ngoảnh mặt nhìn Béo hòa thượng cùng Hoàng Vãn Đình nói: “Sau khi tôi phát động thể công, hai người cứ đi thẳng về phía trước. Chỉ cần lao ra khỏi phạm vi Hán khu là thành công rồi.”

“Cô... không phải là cô muốn đấu một mình cùng với đám quỷ quân này chứ?” Béo hòa thượng và Hoàng Vãn Đình kinh ngạc, sững sốt nói: “Lấy tu vi Nguyên Anh kỳ của cô, nếu một mình đấu hai tên quỷ tướng, thì còn có thể. Nhưng nếu muốn đấu với năm tên thống lĩnh và mấy trăm tên quỷ tốt, quỷ sĩ, quỷ tướng...cần bản là không có bao nhiêu phần trăm thắng lợi. Huống chi, ba hướng trái, phải, phía sau, còn có ba đạo quỷ quân đang nhìn chằm chằm...”

Tô Hiểu Hồng chẳng có nhiều tâm tình, cùng thời gian để giải thích cho Béo hòa thượng. Lúc này, nàng nắm chặt khẩu Desert Eagle cấp bậc linh khí trong tay, dùng ngũ khí cực nhanh, niệm tụng lên một câu thần chú tối nghĩa khó hiểu.

Theo chú ngữ trong miệng vang lên, một luồng thất thải quang mang* cũng tản mát ra từ vị trí trái tim của Tô Hiểu Hồng(*hào quang bảy màu)

Thấy tình cảnh này, trong đầu béo hòa thượng hiện ra một cái ý niệm: “Thất Khiếu Linh Lung Tâm? Khó trách tu vi của Tô tiểu thư thăng tiến mau lẹ như thế. Hóa ra là cô ấy có Thất Khiếu Linh Lung Tâm.”

Nhưng rất nhanh biểu tình trên mặt hắn liền biến thành khiếp sợ: “Chẳng lẽ...Tô Hiểu Hồng muốn thiêu đốt Thất Khiếu Linh Lung Tâm, để trong khoảng thời gian ngắn có thể gia tăng năng lực chiến đấu sao?”

Béo hòa thượng đã từng xem qua cổ thư của sư môn. Bên trong nói tu chân giả nếu có Thất Khiếu Linh Lung Tâm, một khi dụng tâm thiêu đốt Thất Khiếu Linh Lung Tâm, thì sẽ có thể gia tăng tu vi của chính mình lên gấp bội phần. Nhưng loại phương pháp này, tương đối nguy hiểm. Nặng thì trái tim bị thiêu thành tro, nhẹ thì hao tổn tu vi bản thân. Hoặc kể cả là mất mạng!

Có thể nói, phương pháp thiêu đốt Thất Khiếu Linh Lung Tâm, rõ ràng chính là lấy mạng đổi mạng, chiêu số lưỡng bại cầu thương.

Tô Hiểu Hồng lựa chọn thiêu đốt Thất Khiếu Linh Lung Tâm cũng là hành động bất đắc dĩ. Tuy nàng mới nuốt cả vốc đan dược cao phẩm vào miệng, nhưng muốn tiêu diệt đám quỷ vây kín xung quanh này, thì vẫn là điều không thể. Cho nên, Tô Hiểu Hồng đành phải chọn lựa cơ hội, lấy mạng đổi mạng.

Thiêu đốt tâm hỏa, khiến cho tim gan Tô Hiểu Hồng đau nhức không thôi. Nhưng thần trí của nàng không bị ảnh hưởng bao nhiêu. Ngược lại, so với thường ngày còn muốn bình tĩnh hơn. Nàng quay đầu nhìn về phía khu nhà xưởng, dùng thanh âm cực nhỏ, lẩm bẩm nói: “Nếu ta có thể sống sót. Ta nhất định sẽ hướng người thổ lộ tình cảm. Nếu ta phải chết, bí mật này sẽ vĩnh viễn theo ta xuống âm ty.”

“Sát....!”

Cảm thụ uy thế cường đại tản mát ra trên người Tô Hiểu Hồng, hai mươi tên quỷ tướng nhất tề giương trường đao lên. Gầm rú phóng về hướng Tô Hiểu Hồng khởi phát thể công.

“Sát...”

Năm sáu trăm tên quỷ tốt cùng quỷ sĩ, xếp hàng chỉnh tề, bám theo hai mươi tên quỷ tướng cũng thi nhau xung phong.

Âm khí xen theo sát khí mãnh liệt, từ trong thân thể đám quỷ quân phóng xuất ra. Hung hăng thổi về phía Tô Hiểu Hồng, Béo hòa thượng cùng Hoàng Vãn Đình. Bao vây ba người lại ở giữa trung tâm.

Béo hòa thượng cùng Hoàng Vãn Đình chỉ cảm thấy đáy lòng phát lạnh, da đầu run lên, dừng khí chiến đấu tự vờ đi phân nửa. Đây cũng không phải do bọn họ nhát gan, mà là bởi vì khí thế của quỷ quân quá mãnh liệt.

Chỉ riêng Tô Hiểu Hồng không bị khí thế trước mắt ảnh hưởng. Ngay khi quỷ quân khởi phát thể công. Nàng giẫm hai chân xuống mặt đất, nhẹ nhàng bay lên giữa không trung.

Từ trên ngực nàng tản mát ra thất thải quang mang, giống như tơ nhện quấn ở xung quanh người của nàng...

Giờ phút này, nhìn Tô Hiểu Hồng chẳng khác nào Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm. Đồng thời linh lực tinh thuần mênh mông, cũng lấy tốc độ cực nhanh tập trung ở phía huyệt khẩu Desert Eagle.

Hiện giờ, quỹ quân phóng tới chỉ còn cách Béo hòa thượng mấy thước. Vài tên quỹ tướng giương đao trong tay lên cao như muốn bổ ra nát người Béo hòa thượng cùng Hoàng Vãn Đình ra thành từng mảnh nhỏ.

Đúng lúc này, Tô Hiểu Hồng bóp cò súng!

Một viên Linh Khí Đạn màu hoàng kim, theo trong nòng súng bắn ra, oanh thẳng xuống dưới.

Oanh...!

Tiếng nổ lớn giống như sơn băng địa liệt chợt vang lên.

Linh Khí Đạn rơi xuống mặt đất, đột nhiên nổ tung ra, hóa thành nhiều loại công kích bất đồng. Tỷ như sấm chớp, liệt hỏa, hàn băng, hồng thủy, gió lốc, vãn thạch, phô thiên cái địa thổi quét về phía hai mươi tên quỹ tướng cùng năm sáu trăm tên quỹ tốt và quỹ sĩ.

Tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc, kéo theo đó là một mảnh thê lương cùng tiếng kêu rên thảm thiết...

Ngay khi tiếng nổ lớn của Linh Khí Đạn bùng phát, Béo hòa thượng cùng Hoàng Vãn Đình đã nhắm tịt mắt lại. Không phải là một bọn hần muốn nhắm mắt, mà bởi vì xung quanh sinh ra một luồng sóng xung kích khổng lồ. Khiến cho bọn hần không thể không nhắm mắt, vận khởi linh lực trong cơ thể lên ngăn cản.

May mắn chính là, viên Đạn Linh Khí do Tô Hiểu Hồng bắn ra, năng lượng cũng không lan gần đến nơi bọn hần đứng. Nếu không, coi như Béo hòa thượng cùng Hoàng Vãn Đình cật lực thúc dục linh lực ngăn cản, thì vẫn chỉ có một kết cục là bị oanh tạc.

Phạm vi tàn sát của viên Linh Khí Đạn này, ước chừng khoảng hơn hai phút đồng hồ sau mới chịu dừng.

Đội xung quanh yên tĩnh trở lại. Lúc này Béo hòa thượng, Hoàng Vãn Đình mới mở được mắt.

Hai mươi tên quỹ tướng và năm sáu trăm quỹ tốt, quỹ sĩ. Lúc này sớm đã không còn trông thấy đâu. Hiển nhiên là đã mất mạng ở dưới thế công khủng bố vừa rồi.

Không ngờ, Tô Hiểu Hồng có thể dựa vào sức một người. Dem toàn bộ quỹ quân tiêu diệt sạch sẽ.

Béo hòa thượng cùng Hoàng Vãn Đình khiếp sợ, há to miệng. Nếu như không phải tận mắt chứng kiến, bọn hần như thế nào cũng không bao giờ tin, chuyện tình xảy ra trước mắt chính là chân thật.

“Tô tiểu thư đâu?” Ngắn ngủi khiếp sợ qua đi. Béo hòa thượng cũng khôi phục thần trí, vội vàng nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng của Tô Hiểu Hồng.

Giờ phút này Tô Hiểu Hồng đã rơi xuống mặt đất, thân mình nằm im không nhích động.

Máu tươi đỏ thẫm, theo thất khiếu* của nàng tuôn trào ra, chảy xuống dưới mặt đất nơi nàng nằm, tạo thành một vũng máu. (*mắt, mũi, tai, miệng.)

“Tô tiểu thư?”

Béo hòa thượng cùng Hoàng Vãn Đình vội vàng nhào đến bên cạnh Tô Hiểu Hồng, đồng thời vươn tay sờ mũi của nàng để kiểm tra nhịp thở.

“Có hơi thở, cô ấy vẫn còn sống!” Nhất thời hai người cảm thấy nhẹ nhõm. Bất quá cũng không dám ở lại đây lâu. Liền tranh thủ khiêng Tô Hiểu Hồng chạy nhanh ra khỏi phạm vi U Minh Quỷ Vực.

647. Chương 672: Cửu Phẩm Phật Liên

Một hơi chạy ra khỏi Hán khu bỏ hoang. Béo hòa thượng, Hoàng Vãn Đình và sủng vật Hắc Hùng Tinh đem Tô Hiểu Hồng cùng những người bị yêu linh chiếm thân, nằm xuống mặt đất. Sau đó bọn hần vây quanh ở bên người Tô Hiểu Hồng.

Giờ khắc này, Tô Hiểu Hồng không chỉ rơi vào trạng thái hôn mê. Đồng thời sinh mệnh và linh lực cũng cấp tốc suy giảm. Nếu như không áp dụng biện pháp cứu chữa. Nhiều nhất chỉ khoảng nửa canh giờ sau, Tô Hiểu Hồng tất sẽ phải chết!

“Chúng ta phải làm gì đây? Cũng không thể trơ mắt ra nhìn Tô tiểu thư chết đi như vậy?” Tình trạng của Tô Hiểu Hồng, khiến cho Béo hòa thượng thúc thủ vô sách. Hắn chỉ biết quăng ném ánh mắt cầu cứu về phía Hoàng Vãn Đình.

Có thể bởi vì nhiều kinh nghiệm hơn, nên Hoàng Vãn Đình trông bình tĩnh hơn Béo hòa thượng rất nhiều. Nàng ngồi xổm xuống bên cạnh Tô Hiểu Hồng, khám nghiệm một phen, mới nói: “Đừng gấp! Nếu Tô tiểu thư là đệ tử của Trương tổ phó, vậy thì ở trên người của nàng nhất định phải có đan dược hoặc linh đan trị thương cao phẩm. Chỉ cần chúng ta tìm thấy đan dược này, dứt cho nàng uống là được rồi. Coi như không hồi phục, nhưng ít nhất vẫn có thể bảo trụ tính mạng của nàng?”

Nghe Hoàng Vãn Đình nói như vậy, Béo hòa thượng khẽ thở phào một hơi. Vốn hắn muốn cùng Hoàng Vãn Đình tìm kiếm, nhưng suy nghĩ lại, Tô Hiểu Hồng chính là nữ nhân, một gã hòa thượng sở soạn ở trên người nữ nhân, đúng là không còn ra cái thể thống gì nữa. Cho nên đành phải bỏ qua ý niệm này, đứng ở một bên thúc giục nói: “Đứng...đứng...trên người Tô tiểu thư nhất định là có cao phẩm đan dược. Mà đan dược do Trương tổ phó luyện chế, nói không chừng còn có tác dụng khởi tử hồi sinh ah! Mau...mau tìm đi...”

Kiểm nghiệm một phen, quả nhiên Hoàng Vãn Đình tìm ra hơn mười bình đan dược ở trên người Tô Hiểu Hồng. Chẳng qua, nàng không am hiểu nhiều về đan dược, nên đành phải đem hơn mười bình đan dược này giao cho Béo hòa thượng, lo lắng nói: “Mau nhìn xem, có khóa đan dược nào thích hợp cho Tô Hiểu Hồng uống không?”

Béo hòa thượng không dám lãnh đạm. Vội vàng mở nắp những bình đan dược này ra, nhất nhất kiểm tra xem xét. Hai người đều biết, trong những bình đan dược này có chứa loại đan tăng cao sức chiến đấu, nhưng nếu hiện tại đem đan dược loại này cấp cho Tô Hiểu Hồng uống, thì cũng chẳng khác nào cho nàng ta uống độc dược.

Cẩn thận kiểm tra một hồi, Béo hòa thượng mới cầm ba bình trong đó, giao cho Hoàng Vãn Đình, nói: “Ba viên đan dược này đều là lục phẩm. Trong đó có một loại dùng để trị thương, hai viên khác là khôi phục linh lực. Người mau dứt cho Tô tiểu thư dùng đi...”

“Được.” Hoàng Vãn Đình gật đầu nói. Sau khi tiếp nhận ba bình đan dược, đổ hai viên xuống lòng bàn tay, nhét vào trong miệng Tô Hiểu Hồng. Còn Béo hòa thượng thì đem những bình đan dược không dùng đến, nhét ngược trở lại vào trong túi của Tô Hiểu Hồng, ngoài miệng thì không ngừng hăm dọa: “Quả nhiên không hổ danh là đệ tử của Trương tổ phó. Đan dược mang theo trên người, thấp nhất cũng là tứ phẩm. Nhiều đan dược cao phẩm trong đó, ngay cả sư phó của ta cũng chưa từng dùng qua.”

Nuốt đan dược vào, qua khoảng mười phút đồng hồ sau. Tô Hiểu Hồng liền tỉnh lại từ trong trạng thái hôn mê, tạm thời thoát khỏi nguy hiểm. Bất quá linh lực của nàng, vẫn rơi vào tình trạng khô kiệt. Đồng thời phủ tạng cũng cảm nhận được thương tổn lớn nhỏ bất đồng.

Sau khi mở mắt, câu đầu tiên Tô Hiểu Hồng nói là: “Đám quỷ quân đâu? Bọn chúng có bị tiêu diệt không hả?”

Hoàng Vãn Đình vội vàng trả lời: “Đám quỷ quân kia, ở dưới thế công của cô, tất cả đều bị tiêu diệt hầu như không còn tên nào sống sót. Hiện giờ, chúng ta đã chạy ra khỏi Hán khu bỏ hoang rồi, xem như là an toàn.”

“Vậy thì tốt rồi!” Tô Hiểu Hồng không khỏi thở phào một hơi nhẹ nhõm. Trầm ngâm chốc lát sau, lại hỏi tiếp: “Lão sư tôi đâu rồi? Như thế nào không thấy hắn đâu?”

Béo hòa thượng cùng Hoàng Vãn Đình đưa mắt nhìn nhau. Cũng không biết phải trả lời vấn đề này như thế nào.

Từ sau khi tiếng địch thần bí vang lên, trong Hán khu bỏ hoang liền hoàn toàn thay đổi bộ dáng. Cả đám quỷ quân theo luồng hắc vụ quay cuồng bay ra, đem cái nhà xưởng kia bao vây chặt như nêm cối.

Mặc dù phần lớn đám quỷ quân đều là quỷ tốt, quỷ sĩ. Nhưng số lượng lại có rất nhiều. Cho dù có là siêu cấp cường gia như Từ Pháp chân nhân, ở dưới tình huống này cũng phải luống cuống chân tay, mệt mỏi ứng phỏ. Huống chi, tu vi của Trương Văn Trọng còn kém xa Từ Pháp chân nhân?

Theo Béo hòa thượng tính toán, đám người mình lao ra khỏi Hán khu bỏ hoang cho đến bây giờ, cũng đã qua gần hai mươi phút thời gian rồi. Nếu Trương Văn Trọng quả thật có thể phá vây, hẳn là phải chạy thoát rồi mới đứng. Nhưng hiện tại xem ra, Trương Văn Trọng chỉ sợ là đang lảnh ít dữ nhiều...

Chẳng qua, những lời này, Béo hòa thượng cùng Hoàng Vãn Đình sẽ không nói. Có thể, ở trong lòng của bọn họ, vẫn còn tiềm ẩn một tia hy vọng cuối cùng?

Thấy Béo hòa thượng cùng Hoàng Vãn Đình đều im lặng. Tô Hiểu Hồng cũng đoán ra nguyên nhân trong đó. Nguyên bản thần tình tái nhợt của nàng, càng trở nên tím tái hơn. Nàng không quan tâm, giãy giụa bò lên khỏi mặt đất, ngược mắt nhìn Hán khu bỏ hoang ở phía trước, đã bị hắc vụ hoàn toàn bao phủ. Tập tễnh đi tới...

Béo hòa thượng thấy vậy, liền bước lên phía trước ngăn cản: “Tô tiểu thư, cô muốn làm gì?”

Tô Hiểu Hồng căn bản không thèm nhìn hắn, đôi mắt nâu chỉ nhìn chằm chằm về phía Hán khu bị luống hắc vụ bao phủ. Thanh âm suy yếu nhưng kiên định, theo trong khe miệng nàng rít lên: “Tránh ra, ta muốn đi vào trong đó, ta muốn đi tìm lão sư...”

Hoàng Vãn Đình cũng vội vàng đuổi theo, vươn tay kéo Tô Hiểu Hồng lại, khuyên giải: “Tô tiểu thư, Béo hòa thượng cũng là vì an toàn của cô. Hiện giờ tình hình bên trong Hán khu bỏ hoang, hung hiểm hơn gấp trăm lần so với lúc trước. Lấy thể trạng bây giờ của cô, cho dù muốn đi vào, cũng chỉ làm mồi cho đám lệ quỷ cắn nuốt, cô đừng đem tính mạng của mình đi mạo hiểm chứ...”

Tô Hiểu Hồng vung tay muốn giằng thoát khỏi Hoàng Vãn Đình, nhưng thể trạng bây giờ của nàng suy yếu quá độ, làm sao có thể giãy giụa nổi đây? Rơi vào đường cùng, nàng chỉ có thể nghiêng đầu trừng mắt nhìn Hoàng Vãn Đình, thần tình nghiêm túc nói: “Buông ra! Tôi muốn đi vào! Tôi muốn đi vào cứu lão sư ra...”

Ngay khi hai bên đang giằng co nhau. Thì một chuỗi thanh âm kỳ ảo, đột nhiên truyền tới bên cạnh: “A di đà phật, thí chủ, cô tốt nhất là hãy nghe theo lời khuyên của hai người đồng bạn này. Lấy thể trạng cô bây giờ, cho dù có tiến nhập U Minh Quỷ Vực, có thể né tránh lệ quỷ cắn nuốt tìm được Trương Văn Trọng, cũng chỉ tăng thêm phiền toái đến cho hắn mà thôi. Thậm chí, còn liên lụy, khiến cho hắn nguy hiểm đến tính mạng nữa...”

Tô Hiểu Hồng, Béo hòa thượng cùng Hoàng Vãn Đình nhất tề quay đầu nhìn về hướng thanh âm truyền đến.

Người nói chuyện là một vị ni cô mặc áo tăng bào, đang đứng cách ba người khoảng năm sáu thước. Xem bộ dáng này của nàng, dường như sớm đã đứng đó từ rất lâu rồi. Thế nhưng cả ba người Béo hòa thượng, hay là Hắc Hùng Tinh, đều không phát hiện ra sự tồn tại của người này trước đó.

Bởi vậy, có thể thấy được vị ni cô này, tuyệt đối không phải nhân vật bình thường.

“Người là ai...” Hoàng Vãn Đình cau mày trầm giọng hỏi. Cũng chậm rãi đem Tô Hiểu Hồng gạt về phía sau. Trước khi chưa biết đối phương là địch hay bạn, nàng thật đúng là không dám buông lỏng cảnh giác.

Thế nhưng, khiến cho Hoàng Vãn Đình trăm triệu lần không ngờ chính là, thân ảnh của vị ni cô kia đột nhiên biến mất ở trước tầm mắt của nàng. Một giây thời gian sau, liền đã xuất hiện ở phía sau lưng Hoàng Vãn Đình, chẳng thèm quan tâm đến nàng, chỉ vươn ngón tay trắng như bạch ngọc đặt lên trên trán Tô Hiểu Hồng, trong miệng cũng bắt đầu niệm tụng một đoạn Phạn ngữ kinh văn.

“Người đang làm gì cô ấy?” Hoàng Vãn Đình cực kỳ hoảng sợ. Vội vàng xoay người, Tỏa Yêu Liên trong tay cũng giương lên, giống như muốn hướng vị ni cô này tiến công.

Béo hòa thượng thấy thế, vội vàng ngăn cản: “Hoàng tỷ, không nên động thủ. Đây là đang trị thương cho Tô tiểu thư...”

Cùng Hoàng Vãn Đình bất đồng, hắn theo kinh văn tụng niệm trong miệng ni cô. Liền nghe ra, đối phương không phải là muốn tra tấn Tô Hiểu Hồng.

Lúc này Hoàng Vãn Đình mới dừng tay. Bất quá trước khi chưa hiểu rõ thân phận của vị ni cô này. Nàng chính là không dám khinh thường buông lỏng cảnh giác.

Năm phút đồng hồ sau, ni cô thu tay trở về. Còn Tô Hiểu Hồng thì chậm rãi nhắm hai mắt lại, cứ như thể chìm vào giấc ngủ.

Ni cô khẽ vung tay, thân thể Tô Hiểu Hồng trôi nổi phiêu bồng lên, rồi chậm rãi nằm thẳng ở trên mặt đất.

Đợi ni cô xong việc, lúc này Béo hòa thượng mới dám hỏi: “Đa tạ pháp sư đã trượng nghĩa viện trợ. Không biết, pháp sư là đệ tử môn phái nào? Pháp danh ra sao...”

Ni cô hồi đáp: “A di đà phật, bần ni là đệ tử Phổ Đà sơn, Diệu Tâm Am.”

“Pháp danh...Vô Âm...”

Béo hòa thượng vui mừng nói: “Hóa ra là Vô Âm sư thái, bần tăng là đệ tử Ngũ Đài Sơn Tịnh Vân Tông, pháp danh Bất Khả Thuyết...Ách...ý của ta là, pháp danh của ta chính là Bất Khả Thuyết, chứ không phải không thể nói cho người biết pháp danh của ta. Chẳng hiểu sư phụ cân nhắc thế nào, mà đi đặt cho ta một cái pháp danh để khiến người khác hiểu lầm như thế này.”

Vô Âm gật đầu: “Hóa ra là Tịnh Vân Tông sư huynh. Lại nói, hai phái chúng ta xưa nay vẫn tràn đầy giao tình. Bất quá, hiện giờ cũng không phải thời gian để ôn lại chuyện cũ, xin sư huynh mau chóng đưa nữ thí chủ này rời khỏi đây đi...”

Dứt lời, nàng cất bước đi về phía Hán khu bỏ hoang, bị hắc vụ bao phủ.

Béo hòa thượng vội vàng khuyên nhủ: “Hiện giờ Hán khu này đã biến thành U Minh Quỷ Vực, không nên vào trong đó.”

Vô Âm lững thững đáp: “Cũng bởi vì nó là U Minh Quỷ Vực, nên ta mới vào...”

Béo hòa thượng còn muốn khuyên giải, thì từng đợt quang mang xanh biếc kèm theo sắc hồng lóe lên. Một đóa hoa sen chín cánh xuất hiện ở dưới chân nàng, nâng Vô Âm bay vào trong luồng hắc vụ.

“Đây...đây là...Phật Liên! Cửu Phẩm Phật Liên! Sao Cửu Phẩm Phật Liên lại ở trong tay nàng ta à?” Béo hòa thượng khiếp sợ nói.

648. Chương 673: Nhất Kiểm Sát Quần Ma.

Cửu Phẩm Phật Liên là pháp bảo nhị phẩm tiên khí, nếu người nào trở thành chủ nhân của nó, sẽ nắm giữ được đại trí tuệ trong tay, hi vọng chứng thành bồ đề đệ thượng sư là rất lớn!

Thế nhưng vị ni cô xinh đẹp này, niên kỷ tối đa cũng chỉ có hai mươi mấy tuổi. Nhìn thế nào cũng không giống một thượng sư tinh thông đại trí tuệ. Bất quá đóa Cửu Phẩm Phật Liên dưới chân nàng, chính là hàng thật giá thật, khiến cho Béo hòa thượng nảy sinh ra nhiều nghi vấn trong đầu.

Nhìn theo Vô Âm chân đạp Cửu Phẩm Phật Liên, giống như Bồ Tát hàng lâm. Béo hòa thượng cảm khái lắm bẫm nói: “Không nghĩ ra, trong Phổ Đà Sơn Diệu Tâm Am, lại sinh ra một cái nhân vật tinh anh như vậy.”

Hoàng Vãn Đình đứng ở bên cạnh, đưa tay vỗ cái đầu nhẵn bóng của hần, nói: “Được rồi, đừng cảm khái nữa. Mau chóng gọi điện thông báo cho đám Tam Si, để bọn hần đuổi theo tới đây, hiệp trợ chúng ta giải quyết nốt hậu quả. Hôm nay chúng ta làm ra nhiều động tĩnh quá, chỉ sợ những thôn làng xung quanh đều nhìn và nghe thấy dị tượng. Chúng ta phải ngăn chặn những tin tức này, không cho báo chí nhúng tay vào. Một khi chuyện đêm nay hấp thụ ra ngoài ánh sáng, sóng to gió lớn sẽ bùng lên ngay lập tức, thậm chí là khủng hoảng triều dâng!”

“Cô nói không sai, chúng ta phải tranh thủ thời gian sắp xếp lại một chút...” Béo hòa thượng gật đầu, vội vàng móc chiếc điện thoại di động trong túi áo ra, bấm số của đám người Tam Si, đem chuyện tình đã xảy ra cùng vị trí Hán khu bỏ hoang này, đơn giản tường thuật qua một lần. Đồng thời cũng thúc giục bọn hần phải nhanh chóng tới đây giúp đỡ giải quyết tốt hậu quả.

Sau khi gọi điện xong, Béo hòa thượng nhìn theo hướng Vô Âm đã muốn xâm nhập vào Hán khu, lại ngoảnh mặt nhìn Hoàng Văn Đình nói: “Cô nghĩ, người này có thể giúp Trương tổ phó thoát thân khỏi U Minh Quỷ Vực không?”

Hoàng Văn Đình trầm ngâm nói: “Có thể...nhất định là có thể...”

Nàng nói câu này, cũng không phải tin tưởng vào bản lĩnh của Vô Âm. Chẳng qua bởi vì nàng bức thiết kì vọng Trương Văn Trọng sẽ an toàn thoát ra khỏi chốn U Minh Quỷ Vực đó mà thôi.

Béo hòa thượng gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Vừa tiến nhập Hán khu biến thành U Minh Quỷ Vực, hắc vụ cuộn cuộn giống như một đầu viễn cổ ác thú hung dữ, theo bốn phương tám hướng đánh về phía Vô Âm. Đồng thời còn xuất hiện một đám quỷ tướng, quỷ sĩ, quỷ tốt, trong tay cầm cương đao sắc bén, ẩn thân ở giữa màn hắc vụ, chờ đợi thời cơ đánh lên Vô Âm. Đối với chúng nó, máu thịt nhân loại, nhất là máu thịt của Tu Chân Giả, cũng có thể so sánh như linh đan bổ vật! Thậm chí còn gia tăng cảnh giới cấp bậc của chúng nó.

Đưa mắt nhìn màn hắc vụ phóng đến từ bốn phương tám hướng, cùng với đám quỷ quân lẫn khuất bên trong màn hắc vụ. Thân tình Vô Âm trầm như hồ nước, trên mặt không có chút biến hóa...thay đổi nào. Nàng hợp song thủ thành hình bông hoa. Dùng ngũ khí thanh thúy, tụng niệm lên Quan Âm Chú Ngữ.

Từng luồng Phật quang màu vàng kim, theo trong thân thể của nàng phóng xuất ra, ngưng tụ thành hình pho tượng Quan Âm cao hơn mấy thước.

Nguyên bản, màn hắc vụ đang cuộn cuộn phóng đến. Bỗng nhiên như gặp phải khắc tinh, vội vàng tản ra khắp nơi bỏ chạy. Đám quỷ quân không còn nơi ẩn trốn, trên mặt tràn đầy nỗi khiếp sợ, cùng nàng duy trì một khoảng cách nhất định, không dám tùy tiện khởi phát thế công.

Vô Âm cũng chẳng thèm quan tới đám quỷ quân này. Cứ như vậy bước tới khu nhà xưởng hoang phế.

Cách nhà xưởng khoảng vài thước. Rốt cuộc Vô Âm cũng nghe thấy thanh âm chém giết truyền từ bên trong ra. Nguyên lai phiên hắc vụ bao trùm xung quanh Hán khu này, không chỉ có thể cản trở tầm nhìn, đồng thời còn có công năng hạn chế thanh âm truyền đi. Đây chính là nguyên nhân, khiến cho Béo hòa thượng cùng Hoàng Văn Đình, không nghe thấy thanh âm chém giết của Trương Văn Trọng và Quỷ vương, Quỷ hậu.

“Quả nhiên người không làm cho ta thất vọng...” Trên mặt Vô Âm thoáng xuất hiện một nụ cười thần nhiên.

Khi bước tới chiếc cổng sắt cũ nát của nhà xưởng, thì Vô Âm cũng nhìn thấy rõ ràng tình huống ở bên trong.

Giờ phút này, chín tên quỷ hậu chỉ còn lại ba tên. Bất quá ba tên này đều có quỷ thuật rất cao cường, thực lực ngang cỡ tu chân giả Luyện Hư kỳ. Mà cái tên Quỷ vương sơ cấp, thực lực tương đương với tu chân giả Hợp Đạo kỳ kia, lúc này đang triển đấu cùng Bạch Ngọc Mãnh Hổ Trần Chỉ và Long Phượng Trình Tường Ấn. Riêng ba tên quỷ hậu, thì đem Trương Văn Trọng bao vây ở giữa, không ngừng dây dưa phát động thế công.

Long Phượng Trình Tường Ấn, bởi vì tổn thương quá độ, mà đã bị Trương Văn Trọng thu hồi vào trong Càn Khôn Hồ. Trở về tất sẽ phải tu bổ, rèn luyện năng lượng một phen, mới có thể mang ra sử dụng. Còn, Bạch Ngọc Mãnh Hổ Trần Chỉ mặc dù không bị triệu hồi quay về Càn Khôn Hồ, nhưng trên người của nó đồng dạng cũng chồng chất vết thương, uy lực phát ra so sánh với lúc trước, đã giảm xuống rất nhiều.

Dù tình huống vô cùng nguy cấp, nhưng dựa vào tu vi Luyện Hư trung kỳ, kiếm ý cường đại, đạo pháp cao minh, cùng tâm thần kim cương rắn chắc, hơn thế nữa là cao phẩm đan dược, phù chú dự trữ. Cho nên Trương Văn Trọng vẫn ngăn chặn được thế công mãnh liệt của tên Quỷ vương cùng ba tên quỷ hậu.

Nhưng mà, vừa rồi...Sau khi tiếng địch thê lương vang lên, từng luồng hắc vụ quay cuồng bao trùm bốn phía xung quanh nhà xưởng. Từ bên trong màn sương mù đen kịt, bỗng nhiên có một tên Quỷ tướng cao cấp hiện ra, trong tay cầm một cây cung đầu quỷ! Theo sau hắn là khoảng bốn năm trăm tên lệ quỷ!

Quân đoàn của tên Quỷ tướng này hiện thân xong, cũng không có xông tới giao phong chính diện cùng Trương Văn Trọng, mà vây ở bốn phía xung quanh, giương cung lắp tên bắn thẳng về phía Trương Văn Trọng.

Nếu là tên bình thường, Trương Văn Trọng tự nhiên sẽ không để ở trong lòng. Nhưng riêng mũi tên do Quỷ tướng cao cấp bắn ra, toàn bộ đều bao hàm oán khí, nộ khí, hay còn có thể gọi là Lệ Khí U Minh Linh Tiễn.

Bởi phân tâm ứng phó từng đợt U Minh Linh Tiễn, Trương Văn Trọng quần đấu với Quỷ vương cùng Quỷ hậu, liền có vẻ như khá vất vả, dần dần cũng rơi xuống thế hạ phong.

Dưới tình huống này, Trương Văn Trọng đã từng nghĩ tới việc, thi triển đòn thuật tẩu thoát ra khỏi nơi này. Nhưng khi hắn thi triển đòn thuật, thì mới phát hiện, Hán khu U Minh Quỷ Vực này sớm đã bị người ta thiết hạ cấm chế, căn bản là không thể sử dụng đòn thuật. Chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của chính mình, để trùng vây xông ra ngoài.

Thế nhưng trùng vây lại dễ dàng như thế sao? Khi Trương Văn Trọng sầu mi khổ não suy tính kế sách phá địch, thì dư quang trong khóe mắt của hắn, cũng đột nhiên trông thấy Vô Âm đứng ở trước cửa nhà xưởng.

Đầu tiên Trương Văn Trọng hơi sững sờ, theo sau liền nhận ra dòng linh lực cường đại chảy xuôi trên người Vô Âm. Từ mức độ linh lực sung mãn xem ra, tu vi của Vô Âm mặc dù kém Trương Văn Trọng, nhưng cũng đã rảo bước tiến nhập cảnh giới Luyện Hư kỳ rồi!

Lần đầu tiên gặp Vô Âm, khi đó nàng vẫn còn là một thiên cấp võ giả. Không nghĩ tới, một thời gian không đến Phổ Đà Sơn, không ngờ rằng nàng đã tu luyện đến cảnh giới Luyện Hư kỳ! Tốc độ thần biến như thế, cho dù là Trương Văn Trọng cũng không thể so bì! Phải biết rằng, Trương Văn Trọng tu luyện nhanh chóng, sở dĩ là vì hắn nắm giữ trong tay Y Giám Tâm Kinh, mặt khác hắn còn là người của hai thế giới. Ở trên phương diện tu chân, có được kinh nghiệm thâm sâu trác tuyệt.

Thế nhưng Vô Âm lại không phải như vậy. Bất quá hiện giờ cũng không phải thời gian để truy cứu chuyện này.

Tuy rằng đây là lần thứ hai Trương Văn Trọng cùng Vô Âm gặp nhau. Nhưng ở trong lòng hai người bọn họ, lại có được sự tương thông khó có thể dùng ngôn ngữ để miêu tả.

Ngay khi Vô Âm phóng vào trong nhà xưởng, Trương Văn Trọng liền thúc dục toàn bộ linh lực trong cơ thể, hoàn toàn buông thả phòng ngự, hướng về phía Quỷ vương cùng Quỷ hậu mà phát động một đợt tấn công sắc bén. Thoạt nhìn giống như hắn muốn lấy mạng đối mạng!

“Thuần Dương Kiếm Pháp – Quang Chiếu Cửu Châu...”

Thanh Bàn Long Ngọc Xích trong tay Trương Văn Trọng, chợt tản mát ra ánh hào quang chói chang giống như ánh mặt trời. Ngắn ngủi trong khoảnh khắc, khiến cho người ta cảm tưởng, ánh sáng mặt trời chiếu đầy vào trong nơi này.

Ngay khi Trương Văn Trọng phát động tiến công. Đồng thời, Vô Âm cũng nhanh tay kết ấn, quát khẽ: “Khai...”

Pho tượng Quan Âm cao lớn đứng ở phía sau Vô Âm, chợt hóa thành ngàn vạn đạo kim quang, như mưa sa bão táp bình thường, quét ngang về phía tên Quỷ tướng cao cấp. Cùng lúc đó, chín cánh hoa sen trên Cửu Phẩm Phật Liên, cũng gào thét bắn tới hướng Quỷ vương, Quỷ hậu và Trương Văn Trọng.

Ngàn vạn đạo kim quang, nháy mắt bao vây trên người Quỷ tướng, hóa thành dây thừng màu vàng kim, quấn quanh ở trên người bọn họ. Khiến chúng nó, trong khoảng thời ngắn, không cách nào bắn ra U Minh Linh Tiễn về phía Trương Văn Trọng được nữa.

Mà chín cánh hoa sen do Cửu Phẩm Phật Liên bắn ra, cũng đang xoay chung quanh bên người Quỷ vương, Quỷ hậu cùng Trương Văn Trọng. Nhưng, tác dụng sinh ra, lại hoàn toàn bất đồng.

Đối với Quỷ vương cùng Quỷ hậu, chín cánh hoa sen phát sinh tác dụng cường chế, khiến chúng nó không thể phát huy ra nổi mười phần thực lực của mình. Đối với Trương Văn Trọng, chín cánh hoa sen, phụ trợ, khiến cho uy lực của Quang Chiếu Cửu Châu nâng cao hơn một tầng!

Tuy Vô Âm chỉ sử dụng pháp thuật hệ phụ trợ. Nhưng lúc này cũng phát sinh ra tác dụng rất lớn, đủ để cho Trương Văn Trọng xoay chuyển chiến cục!

Kiểm quang lóa mắt, đem cả gian nhà xưởng hoang phế, thậm chí là khắp vùng Hán khu bỏ hoang, bao trùm lại.

Hắc vụ cuộn cuộn, tức thì liền bị luồng kiểm quang này xua tan thành mây khói. Giống như ánh sáng mặt trời xua tan đi đêm tối lúc bình minh!

Khi luồng kiểm quang ảm đạm xuống. Thì đã không còn trông thấy bóng dáng Quỷ vương, Quỷ hậu, Quỷ tướng cùng quân đoàn Quỷ lệ đâu.

Chỉ còn hai thân ảnh Trương Văn Trọng cùng Vô Âm, dưới ánh trăng chiếu sáng, ngạo nghễ đứng ở giữa đường trường.

649. Chương 674: Cửu Ma Nhất Yểm

Ở thời khắc luồng kiểm quang tối thịnh, tam si cũng dẫn theo mười thành viên đặc cần tổ, dùng xe hơi chạy đến Hán khu hoang phế, nằm ở vùng ngoại thành hẻo lánh này. khi bọn hắn gần đến nơi, thì bên trong Hán khu xuất hiện cảnh tượng kinh người.

nhìn luồng kiểm quang lóa mắt, chói chang như ánh mặt trời, đám người tam si nhất tề há miệng, thật lâu sau mà vẫn chưa thể khép lại. Ở trong mắt của bọn hắn, toát ra vẻ khiếp sợ cùng thần tình không dám tưởng tượng.

may mắn bọn hắn đang phóng xe khá chậm. nếu không tam si nhất định sẽ đâm thẳng vào bức tường đổ nát của Hán khu rồi. hoặc có thể sẽ đụng phải đám người béo hòa thượng ở trước mặt.

vừa nhìn thấy đám người béo hòa thượng. lúc này tam si nhanh chân đạp phanh, chiếc xe rầm rì hai tiếng liền tắt máy. thân ảnh nhoáng lên bước ra khỏi xe. nhưng mấy người đi theo tam si, thì vẫn đang ở trong trạng thái kinh ngạc, cuối cùng thất thanh kinh hô: “lão thiên a! đây...là kiểm pháp gì vậy?”

“kiểm khí quá bá đạo! uy lực thật khủng khiếp. là ai nào đang thi triển kiểm pháp này nhỉ?”

“u minh quỷ vực thể thế nhưng lại bị một kiểm này phá tan...điều này sao có thể chứ, thật không dám tin nữa.”

trong lúc đám người tam si khiếp sợ không thôi. béo hòa thượng cũng đi tới gần cửa xe, gõ hai cái thúc giục: “còn ngồi trên xe làm gì nữa? mau xuống khiêng giúp mấy người này lên xe. sau đó chạy tới mấy thôn làng gần đây, xóa tất cả kí ức của bọn họ.”

đám người trên xe vội vàng nhảy xuống. trong đó chia ra, một nhóm do vũ văn kha cùng quý mị suất lĩnh, đi tới mấy thôn làng phụ cận trước, triển khai hành động giải quyết tốt hậu quả. những người còn lại, thì do tam si cùng béo hòa thượng suất lĩnh, cẩn thận đưa tờ hiệu hồng cùng tám người bị yêu linh chiếm xác, khiêng lên xe.

trong quá trình, có người tò mò, nhìn béo hòa thượng cùng hoàng văn đình hỏi: “hòa thượng người kiến thức quảng bác, cái luồng kiểm quang vừa rồi kia, đến tột cùng là kiểm pháp nào nhỉ?”

“hoàng tử, cô vẫn luôn ở đây hả? cô có biết người nào thi triển kiểm pháp này không?”

lúc này hoàng văn đình đã hoàn toàn buông lỏng tâm tình, vừa cười vừa đáp: “người thi triển kiểm pháp này, chính là trưởng tổ phó của đặc cần tổ chúng ta! về phần đây là kiểm pháp gì, chờ sau khi hắn ra các người tự mình đi hỏi nhé.”

còn béo hòa thượng thì lại nhíu mày, có chút lo lắng nói: “từ lúc u minh quỷ vực bị công phá cho tới giờ, cũng được mấy phút rồi. như thế nào trưởng tổ phó cùng vô âm sư, còn chưa đi ra ngoài nhỉ? hay là đã xảy ra chuyện rồi?”

hoàng văn đình trừng mắt nhìn hắn, bất mãn nói: “phi...phi...cái mồm của ngươi đúng là quạ đen. toàn nói ra diêm gở...”

ngay lúc này, đám thành viên đặc cần tổ nâng tay lên chỉ về phía hán khu, hưng phấn kêu lớn: “bọn họ đã ra rồi...”

béo hòa thượng cùng hoàng vẫn đình vội vàng xoay người, nhìn về phía hán khu. quả nhiên, trương văn trọng cùng vô âm đang lững thững bước ra.

mặc dù trên người có nhiều vết máu, tinh thần cũng tương đối mệt mỏi, thậm chí tự ngay cả linh lực cũng đã tiêu hao trầm trọng. nhưng khí thế trên người trương văn trọng, lại không giảm mà tăng. giờ phút này, tuy rằng hắn đang tập tễnh bước đi, nhưng ở trong mắt đám người béo hòa thượng, thì hắn lại là một chiến thần uy vũ bất phàm, có khả năng bách chiến bách thắng!

trải qua cơn rung động ngắn ngủi, béo hòa thượng, hoàng vẫn đình cùng thành viên đặc cần tổ, ồa tới phía trước, đem hai người trương văn trọng và vô âm vây quanh ở giữa, vui mừng khắp khối nói: “trương tổ phó, các người thật lợi hại. chỉ dựa vào sức của hai người, thế nhưng đã phá tan cái u minh quỷ vực đáng sợ này.”

“vô âm sư, lần này quả thực phải cảm ơn người...”

“uy, trương tổ phó, vừa rồi anh thi triển loại kiếm pháp nào thế? cảm giác nó rất lợi hại a!”

trương văn trọng mỉm cười huyền thuyên vài câu cùng đám thành viên đặc cần tổ. sau đó ngoảnh mặt nhìn béo hòa thượng dò hỏi: “tô hiểu hồng và tám người bị yêu linh chiếm xác đâu?”

“được khiêng lên xe rồi.” béo hòa thượng vội vàng trả lời. theo sau cùng tam si, hoàng vẫn đình, dẫn trương văn trọng đến chiếc xe đậu ở ven đường.

Trong lúc đi ra khỏi hán khu, trương văn trọng theo miệng vô âm biết được chuyện tình tô hiểu hồng thiêu đốt thất khiếu linh lung tâm. mặc dù vô âm đã dùng thần thông của diệu tâm am, làm cho thương thế của tô hiểu hồng ngừng chuyển biến xấu hơn. nhưng cũng chỉ được như thế thôi, vẫn chưa thể làm cho tô hiểu hồng hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm. vậy nên, hắn tất phải nhanh chóng khám và trị thương cho tô hiểu hồng. bằng không, coi như tánh mạng nàng không sao cả, thì tu vi cũng sẽ bị thuyên giảm đáng kể.

Về phần tám người bị yêu linh chiếm xác, tuy rằng tạm thời được Trương Văn Trọng dùng phương pháp lôi châm phong huyết, đem yêu linh phong ấn tại huyết vị. Nhưng đây chỉ là kế sách tạm thời, nhất định sau này phải mau chóng khu trục yêu linh ra khỏi thân thể bọn hắn. Nếu không, trải qua thời gian, thân thể bọn hắn sẽ xuất hiện tình dạng dị biến!

Kiểm tra tình huống của Tô Hiểu Hồng cùng tám người bị yêu linh chiếm xác xong. Trương Văn Trọng liền nhìn Béo hòa thượng nói: “Có thể đưa bọn họ đến căn biệt thự ở tiểu khu Hải Vận không? Hiện giờ linh lực trong nội thể ta đang thiếu hụt, cần phải nhờ linh khí ẩn chứa tại linh cư, mới chữa thương được cho Tiểu Muội và tám người này.”

“Không thành vấn đề, ta liền đánh xe đưa mấy người qua đó.” Tam Si không nói hai lời, gật đầu đáp. Theo sau lại hướng Béo hòa thượng nói: “Người cùng Hoàng tỷ ở lại giải quyết hiện trường. Ta đưa Trương tổ phó về biệt thự ở tiểu khu Hải Vận, sau đó sẽ quay lại đón...”

Béo hòa thượng vỗ ngực đáp: “Yên tâm đi đi, chuyện này giao cho chúng ta xử lý, cam đoan sẽ không hỏng việc.”

Trương Văn Trọng lại đem ánh mắt quắc ném về phía Vô Âm, không đợi hắn lên tiếng, Vô Âm đã nói trước: “Ta lần này xuống núi là phụng mệnh sư phụ giúp người một tay. Người đi đâu, ta sẽ theo đó. Thắng đến khi nào khe nứt ở Ung Thành được phong ấn lại mới thôi!”

“Đa tạ!” Trương Văn Trọng chấp tay nói.

Đợi mọi người ổn định, Tam Si lập tức khởi động chiếc Mercedes Sprinter 16 sáu chỗ ngồi. Chở đám người Trương Văn Trọng, chạy về phía tiểu khu biệt thự Hải Vận.

Ngay khi chiếc xe chạy xa, thì một con quái vật toàn thân trên dưới đều giấu ở trong bóng đêm. Chỉ riêng hai mắt đỏ rực như màu máu chớp lên, xuất hiện ở trong cánh rừng cách Hán khu không xa.

Con quái vật này, chính là Lệ Yểm, trù sở gây ra nhiều vụ án mất tích liên hoàn!

Đứng ở phía sau Lệ Yểm, còn có chín người trông mắt đỏ hoe, màu da tái nhợt. Chín người này, đã bị Lệ Yểm dùng yêu linh tạo thành Cửu Ma! Nhị ma trong đó, chính là Tào Minh cùng Trình Văn Lộ đang mất tích.

“Không nghĩ tới, đến phút cuối cùng lại nhảy ra một đứa truyền nhân của Quan Âm, phá hỏng cạm bẫy ta tỉ mỉ an bài, khiến cho kế hoạch thất bại trong gang tấc! Đáng tiếc, âm khí vẫn còn quá yếu. Nếu không, ta có thể triệu hoán cao cấp Quỷ vương, thậm chí là Quỷ hoàng. Nếu như thế, cho dù là truyền nhân Quan Âm có nhảy ra ngăn cản, cái tên họ Trương kia, nhất định là sẽ phải chết không cần nghi ngờ...” Thanh âm lạnh lẽo đủ khiến cho máu người khác đông cứng lại, theo trong miệng Lệ Yểm truyền ra.

Cửu ma đứng ở phía sau Lệ Yểm, cùng đồng thanh nói: “Chủ nhân đừng lo lắng. Mặc dù cái tên Trương tiểu tử kia, lần này có thể may mắn đào thoát. Nhưng chỉ cần có chúng ta ở đây, hẳn nhất định phải chết không thể nghi ngờ!”

Lệ Yểm lắc đầu nói: “Thực lực của các người, tạm thời không đối phó nổi Trương tiểu tử. Huống chi, hiện giờ bên cạnh hắn còn xuất hiện thêm một cái truyền nhân Quan Âm. Nếu các người tùy tiện động thủ, kết cục sẽ giống như đám quỷ quân ngu ngốc kia, hồn phi phách tán. Ừm, nếu muốn đối phó hắn, các người nhất định phải mau chóng hút âm khí, lệ khí cùng oán khí, để tăng cường thực lực của chính mình.”

“Đạ!” Cửu ma tuy không cam lòng, nhưng vẫn không dám trái ý của Lệ Yểm, nên đành phải cung kính hồi đáp.

“Lưu lại đây cũng không còn ý nghĩa, chúng ta mau đi thôi.” Lệ Yểm nói dứt lời, liền biến mất ở trong cánh rừng.

Lúc xoay người, nó dùng thanh âm rất nhỏ chỉ mình nó mới có thể nghe thấy: “Lần này cũng không phải là không có thu hoạch. Ít nhất ta đã biết, nữ nhân kia chính là nàng chuyển sang kiếp khác...”

Chuyện phát sinh trong rừng cây, không một ai biết được.

Chỉ mười phút đồng hồ sau, chiếc xe do Tam Si điều khiển, cũng đưa đám người Trương Văn Trọng đến tiểu khu biệt thự Hải Vận.

Thấy Trương Văn Trọng toàn thân dính máu, Tô Hiểu Hồng thì hôn mê bất tỉnh. Vưu Giai cùng mấy người nhà họ Trương, lại thêm Trần Nhân, Trần Hi, Lưu Phong, ở trong mấy căn biệt thự bên cạnh. Toàn bộ đều giật mình sợ hãi, ủa ra như bày ong vỡ tổ, đem chiếc xe 16 chỗ vây quanh chặt như nêm cối, thân thiết hỏi han xem đã xảy ra chuyện gì.

Trương Văn Trọng đem chuyện xảy ra đêm nay, đơn giản tường thuật qua một lần. Lại hướng Vô Âm giới thiệu, liền phân phó đệ tử Phong sơn phái, đưa Tô Hiểu Hồng cùng tám người bị yêu linh chiếm xác, mang tới linh cư.

Hoàn thành công tác chuẩn bị xong, Trương Văn Trọng liền hướng mọi người nói: “Ta cần phải vào linh cư, trị thương cho Tiểu Muội và tám người kia. Ở quá trình này, không thể bị ngoại giới ảnh hưởng. Cho nên mời các vị sang tạm nhà Trần Nhân đợi nhé...!”

“Không thành vấn đề!” Đám người đều biết phân biệt nặng nhẹ, không có dám hỏi nhiều. Lập tức rời khỏi linh cư.

Rất nhanh, trong linh cư chỉ còn lại Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng đang hôn mê, cùng tám người bị yêu linh chiếm xác....

650. Chương 675: Trị Thương, Trục Xuất Yêu Linh.

Đội tất cả mọi người rời đi xong, Trương Văn Trọng theo bên trong Càn Khôn Hồ, lấy ra ba mươi sáu tấm bùa, thiết trí một cái Lục Huyền Phù Trận ở trong phòng khách, để nâng cao tác dụng hội tụ linh khí.

Tuy rằng linh lực trong nội thể của Trương Văn Trọng, dưới sự trợ giúp của đan dược cùng Vô Âm, đã khôi phục ít nhiều. Nhưng bấy nhiêu đó vẫn là chưa đủ. Cho nên, Trương Văn Trọng đành phải mượn Lục

Huyền Phù Trộn, lợi dụng linh khí nồng đậm dồi dào trong linh cư, mới có thể chữa khỏi thương thế cho Tô Hiểu Hồng, và đem yêu linh trực xuất ra khỏi cơ thể tám người kia.

Thiết trí Lục Huyền Phù Trộn xong, Trương Văn Trọng chẳng quản nghỉ ngơi. Liền móc một viên đan dược ném vào miệng, rồi lập tức khởi động trận pháp, khiến nó đem linh khí dồi dào trong linh cư, kéo đến phía Tô Hiểu Hồng cùng tám người bị yêu linh chiếm xác. Đem bọn họ vây tròn vào giữa trung tâm.

Nếu bình thường, chuyện này đối với Trương Văn Trọng mà nói thì không khó khăn gì. Thậm chí phát tay một cái là có thể hoàn thành. Nhưng bây giờ, hắn đang thiếu hụt linh lực, cộng thêm tinh thần mệt mỏi quá độ, khi mạnh mẽ khởi động Lục Huyền Phù Trộn này, thì sức ép cũng gây cho hắn một loại cảm giác đau đớn thấu tim. Bất quá, hắn không bởi chuyện này mà dừng tay, ngược lại, hắn còn cắn chặt răng kiên trì khởi động trận pháp.

Đợi tới khi Lục Huyền Phù Trộn tập trung đủ linh khí. Lúc này Trương Văn Trọng mới dừng tay, cất bước tiến vào trong trận, đi tới phía Tô Hiểu Hồng nằm thẳng trên sàn nhà, hai mắt nhắm nghiền bởi vì hôn mê bất tỉnh. Chuẩn bị chữa thương cho nàng trước tiên.

Bởi vì ba mươi sáu cây lõi châm, đều cắm hết lên trên tám người bị yêu linh chiếm xác, thay mặt hắn phong ấn yêu linh. Mà ngân châm bình thường rất khó đạt được hiệu quả chữa trị, dù sao thương thế của Tô Hiểu Hồng cũng không phải bình thường. Cho nên Trương Văn Trọng ngâm đắng nuốt cay, cố nén cơn đau nhức truyền ra từ kinh mạch, niệm tụng lên một câu thần chú, để linh lực mỏng manh trong nội thể phóng xuất ra ngoài, hơn nữa ngưng tụ thành hình mười hai cây linh châm màu vàng nhạt.

Trên phương diện trị thương hiệu quả, linh châm cũng chẳng kém hơn lõi châm bao nhiêu. Chẳng qua, hình thành linh châm sẽ phí thường hao tổn linh lực. Chỉ với mười hai cây linh châm ít ỏi này, cũng đã khiến cho linh lực vừa mới khôi phục của Trương Văn Trọng, liền tiêu hao sạch sẽ. Bất quá, đối với Trương Văn Trọng mà nói, chỉ cần có thể chữa khỏi thương thế của Tô Hiểu Hồng, đừng nói là tiêu hao một chút linh lực, dù cho có phải thuyên giảm tu vi, từ Luyện Hư trung kỳ, giáng xuống Dưỡng Khí kỳ, hắn cũng không chùn bước.

Đợi mười hai cây linh châm hoàn toàn ngưng tụ thành hình xong. Trương Văn Trọng khẽ vẫy song chưởng, đem chúng nó thu vào trong lòng bàn tay. Hắn không có lãng phí thời gian, lập tức cắm mười hai cây linh châm, phân biệt đâm vào mấy huyệt Thủ Thiếu Âm Tâm Kinh và Thủ Quyết Âm Tâm Bào*. Cũng dùng Linh Hư Quy Hồn Châm Pháp mà hành châm lưu loát.

Lúc sau, Trương Văn Trọng thoái lui ra mấy bước. Lần thứ hai lấy đan dược nuốt vào trong miệng, khoan chân ngồi xuống, khôi phục linh lực tiêu hao quá độ cùng thể lực.

Ngay tại thời khắc Trương Văn Trọng khoan chân nghỉ ngơi. Từng luồng linh khí giống như vân vụ, cũng lan tỏa đến phía mười hai cây linh châm cắm ở trên người Tô Hiểu Hồng. Dọc theo thân châm xâm nhập vào bên trong cơ thể của nàng.

Dưới tác dụng của linh khí xâm nhập, thân thể Tô Hiểu Hồng chậm rãi bốc lên giữa không trung. Từng đợt...từng đợt linh khí dùng mắt thường có thể nhìn thấy, đang quẩn quanh ở trên người nàng, tựa như ảo mộng, tựa như Vân Vụ tiên tử rơi xuống trần gian.

Dưới tác dụng châm cứu của Trương Văn Trọng, cùng tác dụng của linh khí sung mãn tại linh cư. Khóa Thất Khiếu Linh Lung Tâm cũng được chữa trị ngay cấp tốc.

Khoan chân điều dưỡng hơn một giờ sau, cuối cùng linh lực cạn kiệt trong nội thể Trương Văn Trọng, cũng đã khôi phục được ít nhiều. Hắn đứng dậy bước tới phía tám người bị yêu linh chiếm xác. Trong miệng tụng niệm chú ngữ, hai tay cũng bắt quyết chỉ thẳng vào bọn hắn.

Từng luồng linh khí, từ ngón tay Trương Văn Trọng tuôn chảy vào trong cơ thể tám người.

Đợi quá trình hoàn tất xong, Trương Văn Trọng mới vung tay lên, đem ba mươi sáu cây lõi châm cắm trên thân tám người, thu ngược trở về.

Lõi châm vừa rời khỏi thân thể, tám con yêu linh thoát khỏi phong ấn cưỡng chế. Ngay lập tức chiếm đoạt lại thân xác của người bị khống chế. Dưới khí thể âm sâm, hùng hổ đánh về phía Trương Văn Trọng, giống như muốn đem hắn xé tan thành từng mảnh nhỏ.

Thấy tám người bị yêu linh khống chế, hung hăng đánh về phía mình. Trương Văn Trọng không tránh cũng không né, giương tay phải lên bắt quyết, trong miệng khẽ phun ra một chữ: “Buộc!”

Linh lực chú ngữ vẫn vừa tiềm ẩn trên thân tám người, chợt tản mát ra từng luồng quang mang sắc sỡ. Tám người đang xông tới phía Trương Văn Trọng, tức thì bị lực lượng cường đại của linh lực chú ngữ vẫn ngăn cản. “Bùm” thanh âm vang lên liên miên không dứt, tám người bọn hắn đều ngã lộn nhào ở trên mặt đất.

Tám con yêu linh, hiển nhiên đối với tình huống này không cam lòng, liều mạng giãy giụa, muốn đứng lên.

Thế nhưng, lực lượng do chú ngữ vẫn truyền ra, lại nặng nề giống như Thái sơn áp đỉnh. Khiến bọn hắn tự không thể đứng dậy.

Tay phải Trương Văn Trọng vội vàng tạo thành pháp ấn, trong miệng lần thứ hai phun ra một chữ: “Trục!”

Từng chuỗi thanh âm kêu rên thảm thiết. Lập tức vang vọng lên! Tám con yêu linh thần tình dữ tợn, liền bị linh lực chú ngữ vẫn trục xuất ra bên ngoài. Tuy chúng nó liều mạng giãy giụa phản kháng, nhưng vẫn không nổi lên chút tác dụng nào.

Trong quá trình trục xuất yêu linh, linh lực chú ngữ vẫn cũng bảo vệ lực phủ ngũ tạng của tám người này. Để tránh tạo thành thương tổn.

Đợi cho tám con yêu linh hoàn toàn bị kéo ra. Trương Văn Trọng liền nhanh tay lấy Càn Khôn Hồ ra, chỉ thẳng vào tám con yêu linh đang rên rỉ quằn quại, khẽ quát một tiếng: “Thu!”

Một cỗ hấp lực vô hình, từ bên trong Càn Khôn Hồ phóng xuất ra. Bao trùm lên người tám con yêu linh, đem chúng nó hút vào Càn Khôn Hồ.

Lúc này, Trương Văn Trọng cũng theo vào bên trong Càn Khôn Hồ.

Hiện tại quang cảnh trong Càn Khôn Hồ đã khác xưa rất nhiều. Dưới bàn tay phát triển, điều chỉnh của Tiêu Đồ, Minh xà cùng Ngũ độc yêu, Càn Khôn thế giới quả thực là đã thay đổi triệt để!

Bất quá, lúc này Trương Văn Trọng không có tâm tình đi ngắm phong cảnh. Hắn ôm tám con yêu linh không còn khả năng phản kháng, quăng chúng nó vào trong dòng Cửu Khúc Tiên Hà.

Nguyên bản Cửu Khúc Tiên Hà đang lặn tẩn không chút gợn sóng. Nháy mắt liền dâng lên từng đợt sóng dữ, trùng trùng điệp điệp, hóa thành một con rồng nước dữ tợn, đem tám con yêu linh nuốt vào trong bụng...

Cũng không biết trải qua bao nhiêu lâu, Cửu Khúc Tiên Hà mới khôi phục lại vẻ bình yên vốn có. Sau khi nuốt chửng tám con yêu linh, Cửu Khúc Tiên Hà đánh linh hồn lạc ấn lên tinh thần của bọn chúng, rồi mới chậm rãi đưa tới trước mặt Trương Văn Trọng.

Tám con yêu linh hai chân vừa chạm đất, liền quỳ xuống trước mặt Trương Văn Trọng, đồng thanh hô lớn: “Tham kiến chủ nhân!”

Sở dĩ, Trương Văn Trọng cần hao tổn nhiều công phu, dùng Cửu Khúc Tiên Hà bức bách tám con yêu linh nhận thức hắn làm chủ nhân như vậy. Trước mắt có hai lý do, thứ nhất, muốn từ trong miệng tám con yêu linh truy hồi vị trí khe nứt không gian tại Ung Thành. Thứ hai là sử dụng chúng nó làm khí linh cho pháp bảo. Dùng yêu linh thay thế khí linh, tuy rằng uy lực kém hơn khí linh chân chính. Nhưng nếu so sánh cùng đám linh thú bình thường hoặc oán quỷ thì vẫn còn mạnh hơn rất nhiều.

Trương Văn Trọng đảo mắt nhìn tám con yêu linh một cái. Cũng không kêu chúng nó đứng dậy, mà đi thẳng vào vấn đề: “Cái khe nứt không gian ở Ung Thành, đến tột cùng là giấu ở chỗ nào?”

Tám con yêu linh quả nhiên không để cho hắn phải thất vọng, trầm miệng một lời đáp: “Trên bầu trời!”

Trương Văn Trọng giật mình kinh ngạc: “Cái gì? Khe nứt không gian ở trên bầu trời sao? Khó trách chúng ta lòng sục khắp Ung Thành, mà không thể tìm được.”

Trương Văn Trọng lại hỏi: “Vị trí cụ thể là ở đâu?”

Trên mặt tám con yêu linh, nhất thời toát ra một tia bất an, cẩn thận hồi đáp: “Chủ nhân, chúng ta chỉ nghe nói cái khe nứt không gian kia là ở trên trời. Còn vị trí cụ thể thì chúng ta cũng không rõ ràng lắm.

Bởi vì chúng ta không phải chủ động chạy ra khỏi Hỗn Độn Tu La Giới. Mà là bị Lệ Yểm bắt giữ làm tù binh, đến nhân gian thay nó bán mạng...”

Trương Văn Trọng nhú mày hỏi: “Ý các người chính là nói hung phạm đứng sau những vụ mất tích liên hoàn, chính là Lệ Yểm?”

Tám con yêu linh gật đầu: “Chính là nó!”

Nhất thời sắc mặt của Trương Văn Trọng trở nên nghiêm túc dị thường: “Lệ Yểm chạy ra khỏi Hỗn Độn Tu La Giới. Chuyện này phi thường không ổn rồi. Tên Lệ Yểm này, lòng dạ ngoan độc không ai bì kịp ah! Nói như thế, những vụ án mất tích liên hoàn lúc trước, chính là do nó đang tìm người thích hợp để đào tạo thành Cửu ma sao? Một khi đào tạo Cửu ma xong, Lệ Yểm sẽ khôi phục lực lượng, muốn tiêu diệt chúng nó, cũng là tương đối khó khăn! Xem ra, phải điều chỉnh lại kế hoạch, mau chóng truy lùng tung tích Lệ Yểm, thừa dịp lực lượng của chúng nó còn chưa khôi phục lớn mạnh, đem chúng nó tóm gọn luôn một mẻ...”

651. Chương 676: Bắt Hẩn Về Tra Khảo

Thẳng đến mười giờ sáng hôm sau, Trương Văn Trọng mới kéo tám thân mệt mỏi, bước ra khỏi linh cư.

Từ sáng sớm mọi người đã đứng ở bên ngoài chờ đợi rồi. Thấy hẩn bước ra, vội vàng chạy tới vây quanh, sôi nổi hỏi thăm về tình huống của Tô Hiểu Hồng cùng tám người bị yêu linh chiếm xác.

Trong đám người này, ngoại trừ người nhà Trương Văn Trọng cùng đệ tử Phong Sơn phái, thì còn có thành viên của Đặc Cần tổ, sau khi giải quyết tốt hậu quả xong, cũng chạy tới xem xét. Trong số người này, Béo hòa thượng cùng Hoàng Vãn Đình là quan tâm đến thương thế của Tô Hiểu Hồng nhất. Dù sao, bọn hẩn có thể thoát ra khỏi Hẩn khu U Minh Quỷ Vực, toàn bộ đều là nhờ Tô Hiểu Hồng thiêu đốt Thất Khiếu Linh Lung Tâm của chính mình, xả thân vì nghĩa bắn ra một kích chí tử.

Nghe mấy người hỏi thăm tình huống của Tô Hiểu Hồng, Trương Văn Trọng mỉm cười hồi đáp: “Yên tâm, thương thế của Tiểu Muội đã không còn đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi vài bữa, là có thể khôi phục bình thường.”

Lúc này Béo hòa thượng cùng Hoàng Vãn Đình mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Trương Văn Trọng nói tiếp: “Về phần tám người bị yêu linh chiếm xác. Ta cũng trực xuất yêu linh ra khỏi cơ thể bọn hẩn rồi. Tuy rằng mấy người còn đang mê man, nhưng không bao lâu nữa sẽ tỉnh lại. Tam Si, Đặc Cần tổ các người an bài xuống, đưa tám người này trở về nhà đi thôi.”

“Không thành vấn đề, ta an bài ngay đây.” Tam Si gật đầu đáp ứng. Lập tức phân phó nhân viên đưa tám người đang mê man đi.

Lúc này, Vũ Văn Kha đứng bên cạnh nhìn chăm chăm Trương Văn Trọng một lát, liền dò hỏi: “Trương tổ phó, trên mặt anh thoáng hiện ra một chút thần sắc lo lắng. Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Không thể không nói, nữ nhân quan sát, nhiều khi đều rất tinh tế tỉ mỉ.

Trương Văn Trọng thở dài một hơi, nói: “Ta theo trong miệng mấy con yêu linh kia biết được, hung phạm đứng sau màn của những vụ mất tích liên hoàn là ai.”

Hẩn cũng không định giấu giếm Đặc Cần tổ chuyện này. Dù sao, muốn truy tung Lệ Yểm, còn phải dựa vào Đặc Cần tổ hỗ trợ nhiều cái.

Từ sau khi xác định những vụ án mất tích liên hoàn có liên quan đến vết nứt không gian Hỗn Độn Tu La Giới. Đám người Đặc Cần tổ phi thường muốn bắt được hung phạm phía sau màn, để tránh việc càng nhiều người vô tội gặp tai ương. Cho nên, khi nghe Trương Văn Trọng thốt ra câu này, bọn hẩn liền trở nên kích động, vội vàng hỏi: “Là kẻ nào? Hay là yêu quái nào?”

“Lệ Yểm.”

“A...” Nghe Trương Văn Trọng nói ra cái tên này, toàn bộ thành viên của Đặc Cần tổ, đều hít một ngụm lạnh khí. Thậm chí, tự ngay cả Vô Âm diễn cảm luôn luôn bình tĩnh, cũng không khỏi nhú mày.

Cuối cùng bọn hắn đã hiểu vì sao, ở giữa chân mây của Trương Văn Trọng thoáng xuất hiện thần sắc lo lắng.

“Lệ Yểm...không ngờ là Lệ Yểm...” Trải qua một lúc sau, Béo hòa thượng theo trong khiếp sợ cũng tỉnh hồn lại. Hắn cau mày, diễn cảm nghiêm túc nói: “Xem ra, lần này chúng ta đụng phải một tên khó nhằn rồi!”

Còn Vũ Văn Kha thì có vẻ tương đối bình tĩnh, nhẹ nhàng phân tích: “Kỳ thật chúng ta cũng không phải là không có hy vọng. Bởi Lệ Yểm mới chạy ra khỏi Hỗn Độn Tu La Giới, lực lượng của nó khẳng định còn chưa khôi phục đến trạng thái cường thịnh. Cho nên, chỉ cần chúng ta tìm ra nó, trước khi nó khôi phục lực lượng, thì chúng ta vẫn có hy vọng tiêu diệt nó. Dù sao, bên chúng ta cũng có hai vị cao thủ trấn giữa, là Trương tổ phó cùng Vô Âm sư.”

Những lời phân tích này của Vũ Văn Kha, cũng khiến cho mọi người ở đây nhất tề gật đầu. Theo sau Tam Si rút điện thoại, một bên bấm số, một bên hướng mọi người nói: “Ta phải thông báo cho tổng bộ biết chuyện này. Để thượng cấp phái thêm nhân lực đến Ung Thành!”

“Xem ra, ta cũng phải quay về Phổ Đà Sơn Diệu Tâm Am một chuyến.” Vô Âm ở phía sau lên tiếng nói: “Trong Diệu Tâm Am, có thờ phụng vài món pháp bảo hàng yêu trăm ma. Ta tính toán quay về bấm báo cho sư phụ biết chuyện này, thỉnh người đem vài món pháp bảo kia cho ta mượn!”

Trương Văn Trọng đối với Diệu Tâm Am có nhận thức rất sâu. Biết những pháp bảo thờ phụng ở trong này đều là tiên khí do Quan Âm đại sĩ ban thưởng xuống. Nếu Vô Âm mượn được tiên khí tới tay, xác suất diệt trừ Lệ Yểm thành công, nhất định là sẽ cao hơn một tầng.

Sau khi trao đổi, Vô Âm cùng thành viên Đặc Cần tổ, lần lượt rời đi. Bắt đầu chuẩn bị công tác của mình.

Suy nghĩ một chút, Trương Văn Trọng ngoắc Xích Hà đạo trưởng tới gần, nhìn hắn phân phó: “Dùng danh nghĩa của ta, hướng những đồng minh của Phong Sơn phái phát ra thỉnh cầu, thỉnh bọn hắn cử một ít cao thủ đến đây trợ oai. Người nói cho bọn hắn biết, Phong Sơn phái chúng ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi những người tiến đến trợ oai. Bất quá, nhắc nhở bọn hắn nhất định phải cử cao thủ. Những kẻ vàng thau lẫn lộn, đến cũng chỉ chôn vùi tính mạng mà thôi.”

“Được, ta biết phải làm như thế nào rồi.” Xích Hà đạo trưởng cao giọng đáp. Lập tức xoay người đi liên lạc với những đồng minh của Phong Sơn phái. Dem ý tứ của Trương Văn Trọng, chuyển đến cho bọn họ.

Xử lý ổn thỏa xong mọi chuyện, Trương Văn Trọng lại rút di động ra, gọi cho Hồ Cường, thay hắn và Tô Hiểu Hồng xin nghỉ phép vài hôm. Lúc này mới cùng người nhà quay về linh cư.

Sau khi hướng người nhà phân phó vài câu. Nếu không có chuyện trọng yếu thì đừng quấy rầy mình. Trương Văn Trọng liền tới thư phòng, khoan chân ngồi ở giữa Tụ Linh Trận, bắt đầu vận chuyển Y Giám Tâm Kinh, hấp thu linh khí của linh cư, để khôi phục linh lực hao tổn cùng trị thương tạng phủ cho mình.

Thời gian vô tình trôi qua...

Cũng không biết đã trải qua mấy canh giờ, đột nhiên chuông điện thoại vang lên.

Tạm ngừng tu luyện Y Giám Tâm Kinh, Trương Văn Trọng rút điện thoại trong túi quần ra.

Người gọi tới lần này, là Đàm Thanh!

Vừa chuyển liên lạc, thanh âm của Đàm Thanh liền truyền ra từ trong điện thoại: “Trương ca, anh đúng là lợi hại. Anh tìm được tám người đó ở đâu vậy?”

“Cô nói cái gì? Tám người nào thế?” Trương Văn Trọng giả bộ như không hiểu.

Đàm Thanh hồi đáp: “Còn tám người nào nữa. Chính là những người mất tích được anh tình thấy đó. Bên phía cảnh sát chúng ta, lục soát khắp Ung Thành, mà không tìm ra tung tích của bọn họ. Anh vừa xuất mã, liền tìm được ngay, quả nhiên lợi hại nha!”

Nghe Đàm Thanh nói như vậy, Trương Văn Trọng không khỏi cười khỏ, âm thầm oán hận: “Mấy người Đặc Cần tổ kia, cũng không biết thay ta che giấu xuống sao? Chẳng lẽ bọn hắn không hiểu, làm như thế sẽ rước lấy rất nhiều điều phiền toái không cần thiết ư?”

Thẳng đến lúc Đàm Thanh truy vấn lần nữa, Trương Văn Trọng mới tìm lý do biện minh: “Cô cũng biết, tôi còn có một thân phận khác ở trong quân đội mà. Lần này sở dĩ có thể tìm được tám người mất tích, cũng là bởi vì tôi mượn lực lượng của quân đội. Đối với chuyện này, cô nên thay tôi giữ bí mật, tôi không muốn quá nhiều người biết quan hệ giữa tôi và quân đội.”

Nói dối Đàm Thanh, cũng là hành động bất đắc dĩ, Trương Văn Trọng không thể đem chân tướng sự việc nói hết cho nàng nghe. Coi như hắn nói, Đàm Thanh cũng sẽ không tin tưởng.

“Hóa ra là như vậy, tôi biết mà, một bác sĩ bình thường, làm sao có thể phá án bằng cảnh sát chúng ta.” Đối với câu trả lời của Trương Văn Trọng, Đàm Thanh không hề hoài nghi. Bởi vì nàng biết thân phận thiếu tướng của hắn. Chẳng qua, nàng không hiểu vì sao Trương Văn Trọng lại quan tâm đến chuyện này, thậm chí còn không tiếc vận dụng cả lực lượng bên phía quân đội?

Nói chuyện phiếm vài câu, thẳng đến lúc sắp cúp điện thoại, Đàm Thanh mới nhắc nhở: “À, đúng rồi, còn chuyện này thiếu chút nữa quên thông báo. Một lát nữa có thể sẽ có mấy người cảnh sát đến tìm anh, để điều tra chuyện tình trải qua lần này, làm bản báo cáo...”

“Không phải cô đã biết rồi sao? Đâu cần lãng phí thêm thời gian của tôi nữa?” Trương Văn Trọng không muốn phí thời gian vào mấy cái bản tường trình đó, hắn muốn nắm chắc thời gian khôi phục linh lực.

Đàm Thanh mỉm cười hồi đáp: “Trương ca, chuyện lần này tôi không thể làm chủ. Bởi vụ án mất tích liên hoàn tạo thành ảnh hưởng quá mức tồi tệ đối với nhân dân quần chúng. Cho nên, thượng cấp đã phái cảnh sát đặc nhiệm đến phụ trách tổ chuyên án. Tuy rằng tôi cũng nằm trong tổ chuyên án này, nhưng chỉ là thành viên hiệp trợ, không có quyền chỉ huy.”

Trương Văn Trọng cười khổ: “Nói như vậy, tôi sẽ phải lãng phí thời gian để làm bản tường trình sao?”

Đàm Thanh khẽ cười: “Nếu anh đang rất bận, tôi sẽ đề nghị bọn họ giản lược hết thấy mọi chuyện. Bất quá, tôi hy vọng anh có thể hướng bọn hắn tường thuật lại rõ ràng chuyện tình trải qua lần này một chút. Đương nhiên, việc nhờ bên phía quân đội hỗ trợ, nếu anh không muốn nói, thì giấu giếm đi cũng được. Chúng tôi chỉ muốn tìm thêm một chút manh mối, để truy tìm tung tích của thành viên trong ngành thôi. Dù sao, chúng tôi thân làm cảnh sát, cũng không thể nhờ các anh hỗ trợ đi?”

Trương Văn Trọng thở dài: “Được rồi, được rồi, đành phải như thế vậy.”

Cúp điện thoại không bao lâu sau, quả nhiên có bốn cảnh sát tìm tới cửa.

Một tay cảnh sát đeo kính trong đó, cao thấp đánh giá Trương Văn Trọng vài lần, ngữ khí bất hảo chất vấn: “Người là Trương Văn Trọng sao?”

Trương Văn Trọng không khỏi nhú mày, xem bộ dáng của bốn tên cảnh sát này, không giống như là đến đây nghe tường thuật quá trình về làm báo cáo, thật sự giống như đến làm phiền.

Ngay khi Trương Văn Trọng gật đầu, tên cảnh sát đeo kính hừ lạnh, ra lệnh nói: “Lên bắt hắn cho ta.”

Ba tay cảnh sát ở phía sau, thần tình không tốt đi về phía Trương Văn Trọng!

Một chiếc công sáng loáng xuất hiện trên tay gã cảnh sát đi giữa: “Nếu không muốn ăn khổ, thì ngoan ngoãn tra tay vào đây.”

652. Chương 677: Đánh Cho Mẹ Hắn Cũng Không Nhận Ra

Trương Văn Trọng còn chưa phản ứng, người nhà Trương gia đã bị bốn tên kiêu ngạo kia chọc giận, lão gia tử Trương Trạch Thụy bước tới, chắn trước người hắn, dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn chằm chằm bốn người, giọng nói bằng lãnh chất vấn: “Dựa vào cái gì loạn bắt người...”

“Loạn bắt người...” Tên mang kính mắt cười nhạt, nói: “Lão bá, thứ này có thể ăn bậy, nhưng không thể nói lung tung. Chúng ta không phải loạn bắt người, chúng ta thảo chính là kẻ bị tình nghi trong vụ án mất tích liên hoàn tại Ung Thành...”

“Người bị tình nghi?” Trương Trạch Thụy không giận lại cười, lạnh giọng nói: “Hay cho câu một người bị tình nghi! Con ta mạo hiểm sinh mạng cứu ra tám người bị mất tích, các người không những không ngợi khen cũng thôi, không ngờ còn dám vu tội nó là người bị tình nghi? Lương tâm các người lẽ nào bị chó ăn hết rồi sao?”

“Người...” Tên mang kính mắt bị câu nói của Trương Trạch Thụy làm sắc mặt lúc xanh lúc trắng, cuối cùng hừ lạnh một tiếng: “Ta lười nhiều lời với người, mau nhanh tránh ra, đừng làm trở ngại chúng ta chấp pháp. Bằng không chúng ta sẽ đem tội danh gây trở ngại công vụ, bao che người bị tình nghi bắt luôn cả người.”

“A, người thật đúng là uy phong, thực sự là sát khí. Chẳng lẽ pháp luật là do người quy định? Muốn nói ai phạm tội gì thì phạm tội đó?” Trương Trạch Thụy cười nhạt, tay phải thò ra, nói: “Muốn bắt người phải không? Lệnh bắt giam đâu? Lấy ra đây...”

Bốn người đứng trước mặt Trương Trạch Thụy không hèn mà cùng sững sốt, vô ý thức quay đầu lại nhìn tên mang kính mắt. Nhìn thấy cử động của bọn hắn, Trương Trạch Thụy và Trương Văn Trọng đều hiểu rõ, trong tay bốn tên này vốn không có lệnh bắt giam.

Vương Hân Di cười nhạt, châm chọc nói: “Thế nào, không có lệnh bắt giam? Chắc chắn, mấy cảnh quan các người thật đúng là lợi hại, thật đủ kiêu ngạo. Không có lệnh bắt giam không ngờ dám chạy tới nhà chúng ta đòi bắt người? Các người thật xem pháp luật do chính bản thân các người chế định hay sao?”

Trương Trạch Thụy hừ lạnh vung tay quát: “Không có lệnh bắt giam thì rút đi, đừng ở chỗ này làm lỡ thời gian của chúng ta.”

Trên người bốn tên này thật đúng không có lệnh bắt giam. Bởi vì bọn hắn nhận được mệnh lệnh cũng không phải bắt giữ Trương Văn Trọng, mà là hướng hắn tìm hiểu quá trình mất tích cùng cứu viện của tám người kia, để có thể kết thúc vụ án mất tích liên hoàn, để cung cấp đầu mối tiếp tục cứu ra người bị mất tích khác.

Sở dĩ bốn người này làm ra quyết định bắt giữ hắn, đều là do tên kính mắt tự ý quyết định.

Tên cảnh sát mang kính mắt tên là Tào Chương, là phó tổ trưởng của vụ án mất tích liên hoàn lần này. Nhưng mặt khác hắn còn một thân phận, là anh họ của Tào Minh đã bị mất tích. Từ khi biết trước khi Tào Minh bị mất tích từng phát sinh tranh chấp với Trương Văn Trọng, hắn đã đem ánh mắt hoài nghi đặt lên trên người Trương Văn Trọng.

Theo hắn xem ra, em họ mình mất tích đều có liên quan tới Trương Văn Trọng.

Tuy rằng nói, lần này Trương Văn Trọng cứu ra tám người bị mất tích, nhưng theo Tào Chương xem ra, đây chỉ là thủ thuật che mắt của hắn, muốn mượn cơ hội này tẩy thoát tội hiềm nghi trên người mình mà thôi. Hơn nữa thủ thuật che mắt này cũng không cao minh, thậm chí càng làm bại lộ thêm hắn mới chính là hung phạm đứng sau màn.

Theo Tào Chương xem ra, nếu như hắn không phải là hung phạm, vì sao trong thành thị nhiều cảnh sát như vậy, đã tìm tòi toàn bộ Ung Thành, vẫn chưa tìm được chút dấu vết liên quan tới vụ án mất tích liên hoàn, mà hắn vừa ra tay, liền tìm ra tám người bị mất tích?

Chính bởi vì có hoài nghi từ trước, Tào Chương mới dám tự tác chủ trương, muốn bắt hắn về cục cảnh sát trước. Theo hắn xem ra, mặc kệ miệng Trương Văn Trọng cứng bao nhiêu, mặc kệ có thể diễn kịch thế nào, chỉ cần bị bắt vào cục cảnh sát để hắn thi triển chút thủ pháp, Trương Văn Trọng sẽ khai ra hết toàn bộ. Tuy rằng nói hiện tại không được nghiêm hình bức cung, nhưng chân chính để ý tới quy định này lại có mấy người? Chỉ cần có thể phá án, tất cả mọi người đều sẽ mắt nhắm mắt mở. Hướng chi hiện tại vụ án mất tích liên hoàn, mặt trên đã hạ lệnh nhất định phải phá được án. Ngoại trừ Đàm Thanh, tổ chuyên án đối với việc làm của hắn tuyệt đối sẽ không có dị nghị gì.

Nguyên bản Tào Chương cho rằng chỉ cần mình lộ ra thân phận cảnh sát, đưa ra chiếc công sáng loáng, Trương Văn Trọng dù không bị làm hoảng sợ té dưới đất, cũng phải bó tay bị trói. Nhưng một màn trước mắt cũng đã vượt xa sự dự liệu của hắn.

Bất quá hắn cũng không dự định rời đi như vậy. Cùng lúc hắn nuốt không được khẩu khí này, mặt khác lại sợ mình chỉ cần vừa đi, Trương Văn Trọng sẽ trốn. Đến lúc đó dù muốn cứu ra em họ Tào Minh, hay phá vụ án mất tích liên hoàn, hệ số khó khăn sẽ tăng trưởng gấp bội.

Sau tiếng hừ lạnh, Tào Chương nói: “Lệnh bắt giam chúng ta tự nhiên có, nhưng không cần phải cho các người xem!” Sau đó lại quát ba cảnh sát: “Còn chờ cái gì? Còn không nhanh bắt người! Nếu có ai dám cản trở, đều mang tội danh gây trở ngại người chấp hành công vụ cùng bao che kẻ bị tình nghi đều bắt hết.”

“Dạ.” Ba cảnh sát lên tiếng, đi nhanh về hướng Trương Văn Trọng. Trong đó có một người, đưa tay định đẩy ra Trương Trạch Thụy.

Trương Trạch Thụy thân là quân nhân, vốn thân thể đã khô ngô to lớn, sau khi trở thành người tu chân, càng cường tráng không ít. Lúc này cũng không thấy hắn có cử động dư thừa gì, chỉ trừng mắt quát to một tiếng: “Cút...” Bàn tay tên cảnh sát vừa chạm vào trên người hắn liền “phanh” một tiếng, bị đánh bay ra ngoài, té lăn trên mặt đất lăn tròn vài vòng. Không đợi hắn bò lên, Tam Túc Ô lại vẩy cánh bay đến trước mặt hắn, dùng mỏ chim sắc nhọn hung hăng mổ lên đầu lên mặt hắn.

Trong khoảng thời gian ngắn, tên cảnh sát kia không cách nào bò lên, chỉ có thể ôm đầu mình lật qua lại trên mặt đất kêu lên thảm thiết.

“Tốt! Lão gia hỏa người dám tập cảnh...” Tào Chương và hai tên cảnh sát còn lại thoáng sửng sốt, sau đó giật tím mặt, lại định xông lên đánh Trương Trạch Thụy, sau đó bắt luôn hắn cùng Trương Văn Trọng.

“Dám động thủ với cha ta? Các người không muốn sống.” Một thanh âm băng lãnh làm cho huyết mạch như muốn đông lại ngay lúc này truyền vào trong tai ba người Tào Chương, để cho bọn hắn chợt cảm thấy lạnh cả người cùng vô hạn sợ hãi.

Nói câu này cũng không phải người khác, mà chính là Trương Văn Trọng này giờ vẫn im lặng.

Hắn bước tới trước người Trương Trạch Thụy, đối phó ba người Tào Chương hắn vốn không thêm dùng linh lực hay đạo thuật, đầu tiên nhắc chân nhanh như thiểm điện, đem hai người xông vào đầu tiên đá lật ngược trên mặt đất, lập tức vươn tay phải, tiếp lấy nắm tay Tào Chương đang đánh tới.

Tào Chương cũng là một võ giả, tạo nghệ trên võ đạo của hắn vượt xa Tào Minh, đã bước vào cảnh giới thiên cấp cường giả. Cũng bởi vì rất tự tin đối với thực lực bản thân, cho nên hắn mới dám dẫn theo ba cảnh sát đi bắt kẻ đã từng nhục nhã em họ của mình là Trương Văn Trọng. Theo hắn xem ra, Trương Văn Trọng còn trẻ tuổi, dù có thiên phú rất cao trong võ đạo, tối đa cũng chỉ là võ giả địa cấp trung kỳ mà thôi. Người như vậy hắn chỉ cần động đầu ngón tay là có thể đánh bại.

Cho nên khi hắn thấy Trương Văn Trọng có ý đồ đưa tay tiếp lấy nắm tay hắn, cũng không thất kinh, ngược lại âm thầm vui vẻ: “Thật đúng là tên ngu ngốc, không ngờ muốn đón nắm tay của ta. Hừ hừ, xem một quyền này của ta không đánh nát xương bàn tay của người mới là lạ.”

Tào Chương trăm triệu thật không ngờ, hắn đã đánh giá thấp thực lực của Trương Văn Trọng, lại đánh giá thấp đến mức thái quá.

Răng rắc!

Quyền chưởng vừa chạm nhau, một tiếng khớp xương vỡ vụn thanh thúy vang vọng.

“A...”

Ngay sau đó Tào Chương ôm lấy tay phải vỡ vụn của mình thê lương kêu lên thảm thiết.

Tào Chương thế nào cũng không có nghĩ đến, người bị vỡ vụn nắm tay không phải là Trương Văn Trọng, mà là chính mình. Trong lúc bị nếm đau đớn, hắn lại như phát bệnh tâm thần gào lên trong lòng: “Vì sao lại như vậy? Vì sao lại như vậy a? Ta là võ giả thiên cấp sơ kỳ, nắm tay của ta cứng rắn như sắt, tên họ Trương này thế nào khả năng đánh nát xương bàn tay của ta? Lẽ nào tu vi võ đạo của hắn còn hơn xa ta? Điều này sao có thể?” Không đợi hắn phản ứng, Trương Văn Trọng thò tay trái nắm lấy áo hắn, đã túm cả người hắn giơ lên, đồng thời đưa tay phải tát mạnh lên mặt hắn.

Một bạt tai vang dội, không chỉ đánh sưng đỏ má trái của Tào Chương, còn đánh rớt luôn một cái răng của hắn.

Giọng nói Trương Văn Trọng băng lãnh: “Một bạt tai giáo huấn người đừng đối đãi người kiêu ngạo như thế, không nên ý vào thực lực và địa vị của mình mà cố tình làm vậy!” Tào Chương kêu lên thảm thiết,

trợn mắt nhìn chằm chằm hắn, trong ánh mắt lộ vẻ oán hận.

Hắn cũng không xem phản ứng của Tào Chương, trở tay lại tát mạnh một cái thật vang dội lên má phải Tào Chương, làm hai bên mặt hắn đều sưng vù lên. Làm gương mặt vốn có chút suất khí của Tào Chương biến thành như một cái đầu heo sưng tấy. Dáng dấp hiện tại của hắn quả thực dù là mẹ hắn cũng không nhận ra hắn.

“Một bạt tai này là giáo huấn ngươi đối đãi phải biết kính già yêu trẻ, đừng nhúc nhích liền thì triển bạo lực với người già!” Hai bạt tai liên tiếp làm Tào Chương hoàn toàn phát mộng.

Lúc này trong đầu hắn hoàn toàn hỗn loạn, ngay cả mình họ gì cũng không biết.

Trương Văn Trọng túm hắn, đi nhanh ra cửa biệt thự, mở cửa ném hắn ra ngoài. Lập tức xoay người cũng dùng một phương cách ném luôn ba tên cảnh sát vắng ra.

Nhìn bốn tên cảnh sát ngã trái ngã phải kêu lên thảm thiết, hắn lạnh lùng ném lại một câu: “Bốn người các ngươi nếu còn dám chạy đến nhà của ta nháo sự, đến một lần ta đánh một lần! Ta thật ra muốn xem các ngươi chịu đòn được bao lâu!”

653. Chương 678: Trương Văn Trọng Là Người Bị Tình Nghi?

Sau khi đám người Tào Chương bị hắn ném ra biệt thự, Trương Trạch Thụy vẫn còn chưa hết giận, sầm mặt nói: “Mấy tên cảnh sát này, thật sự là quá ghê tởm, chính mình không có bản lĩnh phá án thì cũng thôi, không ngờ còn có ý vu tội Văn Trọng là người bị tình nghi! Lần này chỉ đập bọn hắn một trận, thật sự là quá dễ dãi cho bọn hắn. Nếu lúc cha còn trẻ ở quân đội mang binh, với tính tình nóng nảy, không đập cho bọn hắn gãy xương mới là lạ! Loại sâu một cảnh sát lợi dụng chức quyền tai họa dân chúng, cha chán ghét nhất!”

Thấy dáng dấp nổi giận đùng đùng của ông, hắn chỉ lắc đầu cười khổ, khuyên giải an ủi: “Được rồi cha, cha bớt giận đi, vì mấy tên đó mà tức giận thật không đáng.”

“Nếu không phải con ra tay trước, cha nhất định đem bốn tên đó đánh thành bán thân bất toại, để cho sinh hoạt của bọn hắn không thể tự gánh vác!” Trương Trạch Thụy nổi giận đùng đùng, lại mắng đám người Tào Chương vài câu, mới tiếp tục cùng Trương Thành Quý chơi cờ vây.

“Tuy rằng tuổi tác đã lớn, thế nhưng tính tình hỏa bạo của cha, thật không hề sửa đổi chút nào.” Hắn cười lắc đầu, xoay người đi lên lầu để xem tình huống kháng phục của Tô Hiểu Hồng.

Lúc này nàng vẫn còn mê man chưa thức tỉnh, nhưng tình huống kháng phục của trái tim bị hao tổn cũng đã khá tốt.

Sau khi dặn dò Vương Hân Di và tiểu Liên Nam đang chăm sóc cho nàng vài câu, nói những điểm cần chú ý, lúc này hắn mới đi xuống lầu, đi vào phòng sách, chuẩn bị tiếp tục vận chuyển Y Giám Tâm Kinh, nhờ vào linh cơ khôi phục linh lực bị hao tổn của chính mình.

Tuy rằng hắn không đem đám người Tào Chương để vào trong mắt, nhưng chính hắn nghĩ, mình hắn phải đem việc này nói cho Đàm Thanh, để nàng nghĩ biện pháp ước thúc những tên cảnh sát này, đừng để bọn hắn tiếp tục tới đây dựa chính mình. Tuy rằng với năng lực của bọn hắn, vốn không thể làm tổn thương hắn, nhưng lại giống như những con ruồi ở bên tai on gong chuyển động, cũng thật là đáng ghét.

Hắn lấy ra điện thoại, bấm dãy số của Đàm Thanh, đem chuyện vừa xảy ra kể lại cho nàng nghe một lần.

Sau khi nghe xong câu chuyện, Đàm Thanh vừa kinh vừa giận: “Trương ca nói gì? Tào Chương muốn bắt anh? Ai cho hắn quyền lực này? Theo tôi được biết, nhiệm vụ giao cho hắn, chỉ là đi tìm anh lý giải một chút tình huống. A...tôi đã biết, tên Tào Chương này hơn phân nửa muốn lấy chuyện công báo thù riêng!”

“Chuyện công báo thù riêng?” Hắn sửng sốt, không giải thích được dò hỏi: “Tôi vốn không nhận ra cảnh sát Tào Chương này là ai, làm sao có thù gì với hắn?”

Đàm Thanh vội vã giải thích: “Trương ca, tại anh chẳng biết. Tào Chương này là anh họ của Tào Minh. Xem ra hắn hơn phân nửa cho rằng chuyện Tào Minh mất tích có liên quan tới anh. Tên này không ngờ

đem chuyện riêng tư cá nhân đưa vào vụ án, thực sự là một tên hỗn đản. Trương ca, anh yên tâm, tôi lập tức đi tìm tổ trưởng tổ chuyên án nói rõ việc này, nhất định phải nghiêm túc xử lý đám người Tào Chương!”

Hắn nói: “Cô xem rồi làm, chỉ cần đừng cho bọn hắn tới đây quấy rối tôi là được. Ác, bốn người bọn hắn đã bị tôi đánh cho một trận, tôi nói trước, nếu như còn tên đui mù nào chạy tới chỗ tôi để quấy rối, đổi trắng thay đen, tôi cũng sẽ không khách khí với bọn hắn!”

“Đánh rất tốt! Nếu như tôi có ở đó, tôi cũng sẽ đánh cho bọn hắn một trận!” Đàm Thanh hiển nhiên cũng vô cùng bất mãn với đám người Tào Chương, lầm bầm mắng vài câu, lúc này mới bảo chúng nói: “Trương ca anh yên tâm, tôi đi tìm tổ trưởng tổ chuyên án xử lý việc này, bảo chúng sau này sẽ không còn tên ngu ngốc nào chạy tới chỗ anh quấy rối!”

“Hi vọng như vậy.” Hắn nói một câu, lại cắt đứt điện thoại.

Vốn hắn muốn tắt luôn điện thoại, nhưng lại nghĩ, sau đó bấm dãy số của béo hòa thượng.

Điện thoại vừa chuyển, hắn còn chưa kịp nói chuyện, béo hòa thượng giống như súng bắn pháo, vội vã nói một mạch: “Trương tổ phó, có gì cần phân phó sao? Lúc này chúng tôi đang ở quân phân khu tại Ung Thành đang dùng phi cơ trực thăng chuẩn bị hành động tìm tòi Lệ Yểm. Nếu như tìm được chúng tôi sẽ lập tức thông tri anh...”

Trương Văn Trọng cắt đứt lời hắn nói, giả vờ cười nhạt: “Béo hòa thượng, các vị thật biết cách gây phiền phức cho tôi.”

Béo hòa thượng bị lời này của hắn làm hoảng sợ, thậm chí suýt chút bị sặc. Ho khan vài cái, lúc này mới cẩn thận nghi hoặc hỏi: “Ách...Lời này là ý tứ thế nào? Chúng tôi hình như...hình như cũng không có chọc phiền phức cho Trương tổ phó a.”

Hắn đáp: “Ông còn dám nói là không có. Tôi hỏi ông, tám người mất tích, là tôi cứu ra phải không?”

Béo hòa thượng càng khó hiểu nói: “Đây là sự thực, sao lại chọc phiền phức cho anh...”

Hắn cũng không nhiều lời vô ích, đem chuyện vừa xảy ra nói cho béo hòa thượng.

Béo hòa thượng vừa nghe, lập tức liền nổi giận, đem mọi chuyện vút ra sau đầu, nói: “Cái gì? Có tên cảnh sát ngu ngốc như vậy, không ngờ muốn vu tội Trương tổ phó là hung phạm phía sau vụ án mất tích liên hoàn? Bọn người kia đầu óc bị nước vào rồi sao? Bản thân không năng lực phá án, không ngờ còn dám đi vu tội người khác! Hừ, bọn hắn thật có bản lĩnh thì đi ra thảo Lệ Yểm đi! Nếu như bọn hắn thực sự có thể bắt được Lệ Yểm, để hòa thượng này gọi bọn hắn là tổ tông đều được! Mẹ nó, không ngờ dám chạy đến đòi bắt anh, thật xem mình là nhân vật sao? Trương tổ phó, anh yên tâm, tôi đi đến cục cảnh sát, ngay mặt hỏi bọn hắn một chút, rốt cục đang muốn làm gì!”

Hắn nói: “Chính ông lo việc tìm hành tung của Lệ Yểm là quan trọng, chuyện này chỉ cần gọi cho cấp trên bên cảnh sát nhắc lại, để họ đừng đến phiền tôi là được, không cần đến cục cảnh sát làm lỡ chính sự.”

Béo hòa thượng đáp ứng: “Được, làm theo lời Trương tổ phó! Mẹ nó, nếu như để tôi biết mấy tên cảnh sát tới bắt anh là ai, tôi nhất định phải cho hắn biết tay! Đừng cho hòa thượng này là kẻ ngồi không, sẽ không biết bão nổi!”

Dẫn dò thêm vài câu về việc của Lệ Yểm, hắn cắt đứt điện thoại, lại tắt máy ném sang một bên, khoanh chân ngồi, tiếp tục vận chuyển Y Giám Tâm Kinh khôi phục linh lực bị tiêu hao.

Đàm Thanh cắt điện thoại, vẻ mặt giận dữ đi về phòng làm việc của tổ chuyên án, đi tìm tổ trưởng để nói chuyện.

Cùng lúc đó, đám người Tào Chương bị hắn ném ra biệt thự, đang nâng đỡ nhau bò lên khỏi mặt đất.

Từ khi trở thành cảnh sát tới nay, bọn hắn chưa từng gặp qua bi kịch như vậy, gặp chuyện nghẹn khuất như thế. Nếu không phải bọn hắn vẫn còn sợ mất mặt, đã ôm đầu khóc rống bên ngoài. Tên cảnh sát bị Tam Túc Ô mổ vào mặt rướm máu sưng tấy, khóc tang nói: “Tào cục, lần này xem như mặt mũi chúng ta đều xong. Anh xem với dáng dấp hiện tại của chúng ta, làm sao trở về đối mặt với đồng sự của tổ chuyên án a...”

Tuy rằng trên mặt Tào Chương lộ vẻ thống khổ, nhưng trong hai mắt của hắn cũng ẩn chứa tia hận ý âm ngoan, hắn quay đầu lại nhìn biệt thự, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tuy rằng chúng ta chịu đòn, nhưng chịu rất đáng giá!”

“Ách...?” Ba người khác nhất thời ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn Tào Chương, trong ngực không hèn mà cùng thầm nghĩ: “Tào cục không phải bị tát hai cái nên phát ngu đó chứ? Bằng không sao lại nói ra lời ngu ngốc như vậy? Chịu đòn còn giá trị? Đây...là chuyện gì nha?”

Tào Chương nhìn biểu tình ba người, biết trong lòng họ suy nghĩ điều gì, hừ lạnh một tiếng nói: “Các anh ngẫm lại, nếu như tên họ Trương này trong lòng không có quỷ, phản ứng sao lại kịch liệt như vậy? Thậm chí còn đánh cả cảnh sát! Theo tôi thấy, dù hắn không phải hung phạm, nhưng cũng thoát không được liên quan!”

“Nhưng theo tôi được biết, tên họ Trương này là một chuyên gia y học nổi danh trong ngoài nước. Người như vậy, thực sự có liên quan tới vụ án mất tích sao? Động cơ phạm tội của hắn là gì?”

“Chuyên gia? Ở xã hội hiện tại có mấy chuyên gia không phải là cầm thú khoác da người? Hơn nữa tiểu tử họ Trương kia, nhìn tuổi còn trẻ, cũng không quá hai mươi, chỉ sợ lông mao còn chưa mọc đủ, làm gì giống chuyên gia? Về phần động cơ phạm tội sao...bắt hắn lại thẩm vấn một phen, không phải sẽ biết hết toàn bộ sao?”

“Hay, theo tôi thấy, tên tiểu tử họ Trương hơn phân nửa tự mình giở trò nói mình là chuyên gia mà thôi. Tựa như tên Trương chuyên gia lúc trước lừa dối mọi người nói ăn đậu xanh gì đó, đều là kẻ lừa gạt!”

Sau một phen tranh luận phân tích, ba cảnh sát còn lại đều nghĩ Tào Chương nói rất có đạo lý. Hiềm nghi trên người Trương Văn Trọng, đích thật rất lớn.

Giờ phút này bọn hắn đã quên, sở dĩ hắn đánh bọn họ, hoàn toàn do bọn họ tự tìm. Nếu như thái độ họ hòa thuận, tìm hắn tìm hiểu tình huống mà không phải bắt người lung tung, nếu như đừng dùng bạo lực với Trương Trạch Thụy, Trương Văn Trọng làm sao lại đánh?

Chỉ tiếc bọn hắn không đặt vấn đề trên người mình, mà đem toàn bộ vấn đề, đều vu oan trên người Trương Văn Trọng.

Tào Chương lại dùng ánh mắt oán hận nhìn trừng trừng biệt thự, chợt xoay người rời đi, lại nhìn ba cảnh sát nói: “Đi, chúng ta trở lại, đem suy đoán cùng hoài nghi của chúng ta, cùng chuyện hắn tập kích chúng ta nói cho tổ trưởng chuyên án! Tôi cũng không tin, tên họ Trương này còn có thể nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật!”

Hai giờ trôi qua rất nhanh, Vương Hân Di đang chiếu cố Tô Hiểu Hồng đột nhiên sắc mặt vui mừng chạy xuống, đi tới cửa phòng sách cố sức gõ mạnh, nói: “Văn Trọng, tiểu muội tỉnh lại rồi, cô ấy nói muốn gặp em...”

654. Chương 679: Thầy Hôn Em Một Cái, Được Không?

Thời gian Tô Hiểu Hồng tỉnh dậy, so với dự đoán của Trương Văn Trọng còn sớm hơn mấy giờ. Chuyện này, tự nhiên là bởi công hiệu của linh khí dồi dào trong linh cư. Nhưng phần lớn, còn do thể chất cùng ý chí vượt xa người bình thường của Tô Hiểu Hồng.

Khi Trương Văn Trọng ra khỏi thư phòng, cùng Vương Hân Di đi vào trong phòng khách trên tầng hai, thì Tô Hiểu Hồng đang giầy giụa, muốn ngồi dậy khỏi giường.

Thấy tình cảnh này, Trương Văn Trọng vội vàng nhanh chân bước tới, nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống giường, ôn nhu nói: “Tiểu Muội, chớ có lộn xộn, nằm ở trên giường nghỉ ngơi đi. Vết thương nơi tim cô vừa mới lành, nếu như cử động mạnh, rất có thể sẽ làm cho vết thương nứt ra, nguy hiểm đến tính mạng!”

“Lão sư, thầy đã tới rồi.” Tô Hiểu Hồng không giầy giụa thêm nữa. Mà cố gắng mở căng đôi mắt nhu tình ngập nước, chăm chú nhìn vào Trương Văn Trọng.

Đáng tiếc, Trương Văn Trọng xưa nay vẫn là tên đầu gổ không hiểu phong tình nam nữ, cũng không nhận thấy được ẩn tình khác thường trong ánh mắt kia. Thay bằng cho nàng xong, lại nói: “Ta nghe Hân tử bảo, cô có chuyện muốn tìm ta?”

“Ân.” Tô Hiểu Hồng gật đầu, nhưng không vội vàng đem điều giấu ở trong lòng nói ra. Mà quẳng ném ánh mắt về phía Trương Thành Quý, Trương Trạch Thụy, Vương Hân Di cùng Tiểu Liên Nam, dùng ngữ khí thỉnh cầu nói: “Trương gia gia, Trương bá bá, còn Hân Di tử và Tiểu Liên Nam nữa. Mọi người có thể tránh ra ngoài chốc lát được không? Cháu có chuyện riêng muốn nói với lỗ sư. Cám ơn!”

Tuy rằng đám người Trương Thành Quý rất muốn ở lại xem, đến tột cùng Tô Hiểu Hồng cùng Trương Văn Trọng nói cái chuyện gì mà thần bí như thế. Nhưng Tô Hiểu Hồng đã mở miệng thỉnh cầu, bọn họ cũng không thể không đáp ứng. Lúc này bốn người đi ra khỏi phòng khách, còn chủ động đem cửa phòng đóng lại.

Vừa đi ra khỏi phòng khách, Trương Trạch Thụy không kiềm chế nổi cơn tò mò, nhin không được nhỏ giọng hỏi: “Mấy người đoán xem, rốt cuộc Tiểu Muội sẽ nói chuyện gì với Văn Trọng nhỉ? Sao mà phải thần thần bí bí như thế chứ!”

Vương Hân Di ngữ xuất kinh nhân: “Theo con thấy, Tiểu Muội nhất định là đã thích Văn Trọng nhà ta rồi. Lần này nói chuyện riêng cùng Văn Trọng, hơn phân nửa là nói về phương diện tình cảm!”

Trương Trạch Thụy kinh ngạc há hốc miệng: “Con nói cái gì? Tiểu muội yêu thích Văn Trọng nhà ta?”

Trương Thành Quý trừng mắt nhìn Trương Trạch Thụy, nhỏ giọng quát: “Hừ, nói nhỏ xuống một chút dùm đi. Muốn để hai đứa nó nghe thấy chúng ta ở bên ngoài nghị luận sao?”

Theo sau lại nhìn Vương Hân Di phụ họa: “Vừa rồi ta cũng nhìn ra, ánh mắt của Tiểu Muội nhìn Văn Trọng, tràn ngập nhu tình. Nếu người nào nói, Tiểu Muội không động tâm với Văn Trọng, thì ta là người đầu tiên không tin.”

Trương Trạch Thụy cau mày nói: “Nhu tình ngập nước? Làm sao ta không nhìn thấy nhỉ?”

Trương Thành Quý lẩm bẩm nói: “Anh cùng nó đều là đầu gổ, làm sao có thể nhìn ra được chứ?”

Trương Trạch Thụy bị giáo huấn liền cười khổ, theo sau lại nhíu mày nói: “Nếu Tiểu Muội thích Văn Trọng là sự thật. Vậy thì cũng hơi phiền phức...”

Trương Thành Quý nói: “Phiền phức ư? Có gì phiền phức đâu? Theo ta thấy, con bé Tiểu Muội này cũng rất không tồi, hoàn toàn cân xứng với Văn Trọng nhà ta.”

Trương Trạch Thụy cười khổ: “Lão gia, đây không phải là hỗn loạn sao? Đừng quên, Văn Trọng cùng Vưu Giai chính là một cặp. Mấy ngày trước đây, Vưu lão gia còn nói muốn thu xếp thời gian, để thay hai đứa chúng nó làm lễ đính hôn trước kia.”

Trương Thành Quý lão gia khoát tay chen ngang, nói: “Vậy thì đã làm sao? Để Văn Trọng cưới luôn hai đứa nó, không được à!”

Trương Trạch Thụy giải thích: “Cưới hai người? Lão gia tử, ngài nói thật đơn giản, pháp luật quốc gia chúng ta, chính là chế độ một vợ một chồng. Nếu cưới hai vợ, như vậy thì sẽ vi phạm luật hôn nhân.”

Trương Thành Quý chẳng thèm quan tâm nói: “Cho dù vi phạm luật hôn nhân thì sao? Đừng quên, hiện giờ chúng ta đã là tu chân giả, luật pháp thế gian làm sao có thể ước thúc được chúng ta đây?”

Thấy Trương Thành Quý cùng Trương Trạch Thụy càng nói càng tranh cãi ác liệt, Vương Hân Di vội vàng đứng lên: “Được rồi, được rồi, hai người đều kiềm lời đi một chút. Nếu còn tranh cãi quan điểm này thêm nữa, rất có thể Văn Trọng cùng Tiểu Muội sẽ nghe thấy hết đó. Con nói hai người nha, chuyện của Văn Trọng, bản thân hắn tự biết phải xử lý như thế nào, không cần hai người thay hắn trừ tính.”

Câu nói này của Vương Hân Di, khiến cho Trương Thành Quý và Trương Trạch Thụy cảm thấy rất có đạo lý.

Trương Trạch Thụy gật đầu: “Đúng vậy, chuyện tình cảm hãy để Văn Trọng tự mình giải quyết. Ta tin tưởng, nó nhất định có thể an bài thỏa đáng.”

Trương Thành Quý thì khe thở dài: “Con cháu đều có phúc riêng của con cháu. Hân Di nói không sai, ta không cần phải nhúng tay vào chuyện này.”

Sau khi cảm khái một phen, hai người bọn hắn không hẹn mà đồng thời quẳng ném ánh mắt về phía Vương Hân Di.

Vương Hân Di bị hai người nhìn chăm chăm, tưởng rằng mình ăn mặc thất thổ. Theo bản năng cúi xuống kiểm tra, nhưng vẫn không thấy có chỗ nào khác thường. Lúc này mới dùng thần tình hoài nghi nói: “Hai người nhìn con như vậy làm gì ạ!”

Trương Thành Quý nói: “Chúng ta không thể quan tâm cho Văn Trọng, nhưng lại không thể không lo lắng cho con. Hân Di nha, con đã ngoài hai mươi tuổi rồi, cũng nên tìm ai đó bàn tính chuyện kết hôn đi...”

Trương Trạch Thụy vừa rồi kịch liệt phản đối quan điểm của Trương Thành Quý, lúc này cũng gật đầu phụ họa: “Đúng thế, đúng thế, Hân Di nha, con đã trưởng thành rồi, cũng không thể dây dưa thêm thời gian nữa.”

Vương Hân Di cười hì hì không đáp.

Trương Trạch Thụy trừng mắt nhìn Vương Hân Di nói: “Cười cái gì mà cười? Chúng ta đang bàn chuyện tình liên quan đến cả đời con, nghiêm túc một chút có được không?”

Vương Hân Di thấy tình hình không ổn, vội vàng chặn ngang Trương Trạch Thụy: “Uy, chuyện của con, hai người cũng khỏi cần quan tâm đến. Bản thân con tự biết chừng biết mực. Ai nha, thời gian đã không còn sớm nữa rồi, con phải đi chợ mua đồ về nấu cơm, buổi tối còn nấu canh bổ dưỡng cho Tiểu Muội uống nữa...” Dứt lời, nàng hung hăng kéo tay Tiểu Liên Nam, chạy như trời chết ra khỏi nhà.

Nhìn thân ảnh Vương Hân Di lao nhanh như gió ra ngoài biệt thự. Trương Trạch Thụy chỉ đành lắc đầu cười khổ, thở dài nói: “Ài, con nha đầu Hân Di này, mỗi lần nhắc tới chuyện hôn nhân, là nó luôn tìm đủ mọi lý do để thoái thác...”

Trong phòng khách Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng cũng không có nghe thấy đám người Trương Thành Quý xì xầm bàn tán ở bên ngoài.

Ngay khi đám người Trương Thành Quý vừa mới bước ra khỏi phòng khách, thì Trương Văn Trọng đã bắt ngờ hỏi: “Tiểu Muội, rốt cuộc cô muốn nói chuyện gì? Như thế nào lại muốn mọi người tránh đi?”

“Lão sư...em...” Dẫn do trong chốc lát, rốt cuộc Tô Hiểu Hồng cũng lấy hết dũng khí, ánh mắt không hề lảng tránh, nhìn thẳng vào Trương Văn Trọng, nói: “Em yêu thầy.”

“Cái gì?” Trương Văn Trọng không khỏi sửng sốt, “Tiểu muội, cô đang nói đùa phải không?”

Sau khi cõng tâm sự bấy lâu, nhất thời trong lòng Tô Hiểu Hồng dâng lên một cỗ cảm giác thoải mái. Nguyên bản tâm tình khẩn trương, sớm đã tiêu tan thành mây khói. Đôi mắt đen nhánh, ôn nhu như nước, rơi thẳng vào trên người Trương Văn Trọng.

Ngay cả khi Trương Văn Trọng có là một tên đầu gỗ, thì giờ khắc này hắn cũng nhận ra tình cảm trong mắt của Tô Hiểu Hồng.

Sau khi do dự một phen, Trương Văn Trọng cười khổ nói: “Tiểu muội..ta...”

“Lão sư, thầy đừng trả lời vội, trước hãy nghe em nói.” Tô Hiểu Hồng dường như đã biết Trương Văn Trọng muốn nói cái gì đó. Nên nhanh chóng cắt ngang lời hắn: “Em cũng không hiểu mình thích thầy từ khi nào. Thật ra, thầy nhìn không đẹp trai, ăn mặc cũng đơn giản, thậm chí còn mang hương vị quê mùa. Nhưng, khi thời gian tiếp xúc với thầy dần dần tăng lên. Em liền bị cái bản tính nội hàm súc tích tràn đầy mị lực của thầy hấp dẫn. Đến cuối cùng, em đã không tự chủ được cảm xúc, yêu thích thầy...”

Trương Văn Trọng há miệng thở dốc. Nhưng cuối cùng vẫn ngậm miệng lại. Không có chen ngang Tô Hiểu Hồng thổ lộ tâm sự.

Tô Hiểu Hồng ánh mắt mê ly, phảng phất như là đang nhớ đến khoảng thời gian lúc trước cùng Trương Văn Trọng trải qua đủ loại chuyện tình, thậm chí nói: “Em biết, thầy đã có Vụ Giai tỷ, hơn nữa tình cảm giữa

hai người phi thường tốt. Em cũng chưa từng nghĩ đến chuyện, sẽ phá hỏng tình cảm của hai người. Cho nên từ trước tới nay, phần tình cảm này em luôn luôn giữ kín ở trong lòng.”

“Lúc ở trong Hán khu bỏ hoang, khi em thiêu đốt Thất Khiếu Linh Lung Tâm, trong lòng của em chỉ có một điều tiếc nuối duy nhất, đó chính là chưa kịp thổ lộ phần tình cảm này với thầy.” Nói đến đây, Tô Hiểu Hồng khẽ mỉm cười: “May mắn, em cũng không ôm tiếc nuối chết đi. Ông trời đã ban thưởng cho em một cái cơ hội...”

Nghe Tô Hiểu Hồng thổ lộ phần tình cảm này. Nói không cảm động thì chính là gạt người. Chẳng qua ở trên phương diện tình cảm, Trương Văn Trọng đúng là một tên ngu ngốc không hiểu mình phải nói cái gì.

Nhìn thấy bộ dạng lúng túng của Trương Văn Trọng, nụ cười trên mặt Tô Hiểu Hồng càng lúc càng đậm.

Giờ phút này, nàng giống như một bông hoa tuyết, xinh đẹp và thánh thiện.

“Lão sư, thầy không nên cảm thấy khó xử. Bởi vì em cũng không yêu cầu thầy tiếp nhận phần tình cảm này của em. Em chỉ muốn cho thầy biết, em yêu thầy, như thế là đủ lắm rồi.” Tô Hiểu Hồng cười dài nói: “Bất quá, em có một yêu cầu nho nhỏ, hi vọng thầy sẽ đáp ứng em.”

“Yêu cầu gì?” Trương Văn Trọng hỏi.

“Hôn em một lần, được không? Chỉ một lần này thôi.” Tô Hiểu Hồng tràn đầy cỏi lòng chờ mong, lại có chút khẩn trương không yên, nói. Kiều nhan trên mặt che kín một mảnh ửng hồng, nhìn trông thật xinh đẹp mê người.

655. Chương 680: Nụ Hôn Thâm Tình

Hôn nay không?

Cái nan đề trước mắt này quả thực khiến cho Trương Văn Trọng rất đau đầu.

Nhìn thần tình tràn ngập mong chờ của Tô Hiểu Hồng, Trương Văn Trọng thật sự không đành lòng cự tuyệt. Huống chi, thương thể của nàng vừa mới bình phục, chịu không nổi kích thích quá lớn. Một khi mình từ chối có thể sẽ đã thương đến tinh thần của nàng, gây ra ảnh hưởng nghiêm trọng cho thương thể.

Sau trải qua một phen đấu tranh tư tưởng, cuối cùng Trương Văn Trọng cũng làm ra quyết định. Hắn khẽ cúi người hôn một cái lên trên má Tô Hiểu Hồng.

“Em muốn thầy hôn cũng không phải là trên má...” Tô Hiểu Hồng ngúng nguẩy lắc đầu. Xem ra đối với cách Trương Văn Trọng hôn phi thường không hài lòng. Nàng giơ tay chỉ vào môi của mình, nói: “Em muốn thầy hôn lên nơi này.”

Trương Văn Trọng không khỏi nở nụ cười khổ. Hắn vốn là muốn dùng phương thức hôn lên má để vượt qua ải này. Nhưng không ngờ, lại bị Tô Hiểu Hồng nói toạc móng heo ra.

Dường như vừa hôn má xong, nên do dự trong lòng Trương Văn Trọng cũng vui đi hơn phân nửa, khẽ lắc đầu thở dài: “Tiểu nha đầu này, thật muốn làm khó ta.”

Trương Văn Trọng lần thứ hai cúi người, hôn xuống đôi môi ướm át của Tô Hiểu Hồng.

Vốn Trương Văn Trọng muốn dùng phương thức hời hợt, nhanh chóng chấm dứt nụ hôn. Nhưng khiến cho hắn không ngờ chính là ngay khi môi hắn chạm môi Tô Hiểu Hồng, thì hai cánh tay nàng, đã giống như linh xà không xương, bám chặt lên cổ hắn. Cùng lúc đó, cái lưỡi ướm át, cũng cạy hàm răng của hắn ra, chui vào bên trong miệng.

Hiển nhiên, Tô Hiểu Hồng sớm đã đoán được ý định của hắn. Hơn nữa cũng chuẩn bị xong kế sách ứng phó.

Vốn Trương Văn Trọng muốn tránh thoát khỏi hai cánh tay kìm kẹp của Tô Hiểu Hồng, nhưng lại lo lắng làm như vậy sẽ tổn thương đến nàng. Cuối cùng, hắn đành phải buông tha cho ý niệm trong đầu.

Lúc sau, Tô Hiểu Hồng mới buông lỏng hai cánh tay bá trên cổ Trương Văn Trọng ra. Thở dốc từng ngụm hổn hển. Trên kiều nhan nổi lên một tầng ửng hồng mê đắm chúng nhân.

“Cám ơn thầy, lão sư.” Tô Hiểu Hồng thỏ thẻ nói. Thần tình giống như phi thường thỏa mãn.

Trương Văn Trọng gãi đầu, thật sự không biết lúc này bản thân mình nên nói cái gì mới phải. Im lặng một lúc lâu sau, hắn mới nghen ra một câu phá tan phong cảnh: “Giờ...Không, không cần cảm tạ. À đúng rồi, thương thể của cô mới bình phục, cần phải nghỉ ngơi nhiều một chút. Ta sẽ không quấy rầy cô nữa, hảo hảo nghỉ ngơi đi. Nếu có chuyện gì, chỉ cần kêu lên một tiếng là được rồi...” Dứt lời, Trương Văn Trọng xoay người đi tới cửa phòng.

Nhìn bộ dáng lúng túng của Trương Văn Trọng. Tô Hiểu Hồng cười hì hì một tiếng, nụ cười ngọt ngào mê ly, thậm chí còn tràn đầy hạnh phúc.

Đợi Trương Văn Trọng đi ra, cũng đem cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại xong. Tô Hiểu Hồng mới nhẹ nhàng liếm môi, dùng thanh âm chỉ riêng nàng mới có thể nghe thấy, nhỏ giọng nói: “Ồ trong lòng lão sư, khẳng định vẫn có vị trí của ta. Bằng không, sau khi hôn xong, hắn tuyệt đối sẽ không phản ứng bản thân ngưỡng ngưỡng như thế...”

Nhìn lên trần nhà suy tư một lúc sau, Tô Hiểu Hồng thầm kín nói: “Chỉ cần trong lòng hắn có ta, là đủ rồi!”

Theo sau nhắm hai mắt lại, vận chuyển bộ tâm pháp tu chân, mà Trương Văn Trọng giảng dạy cho nàng. Hấp thu linh khí cuộn cuộn trong linh cơ, trợ giúp thân thể mình mau chóng bình phục.

Còn Trương Văn Trọng sau khi bước ra khỏi phòng, cũng đứng ở cửa trầm ngâm thêm một lát, thẳng đến khi tâm tình bình ổn, mới nhẹ nhàng thở dài một hơi, dùng thanh âm rất nhỏ nói: “Thôi, hết thấy tùy duyên vậy...”

Rồi lập tức bước xuống lầu, về tới thư phòng, bắt đầu tu luyện Y Giám Tâm Kinh.

Trong phòng khách...

Trương Thành Quý cùng Trương Trạch Thụy liếc mắt nhìn nhau, trong đôi mắt đối phương đều rõ ràng thấy được Bát Quái chi hỏa đang hùng hực thiêu đốt. Tức thì, bọn hắn buông quân cờ trong tay xuống, kêu Tam Túc Ô ở bên ngoài cửa sổ vào trong phòng, khẩn cấp dò hỏi: “Thế nào rồi, vừa rồi người đứng ở bên ngoài cửa sổ, có nghe hay nhìn thấy được chút gì không?”

Nguyên lai, sau khi Vương Hân Di cùng Tiểu Liên Nam rời đi, hai người này nổi tính trẻ con, phái Tam Túc Ô đi đảm đương mật thám. Trốn ở bên ngoài cửa sổ lâu hai nghe trộm.

Tam Túc Ô rầu rĩ đáp: “Không có nhìn thấy hay nghe thấy cái gì cả!”

Câu trả lời này, hiển nhiên là khiến cho Trương Thành Quý cùng Trương Trạch Thụy phi thường bất mãn, hai người đồng thanh kêu lên: “Sao lại không nhìn thấy cái gì chứ? Ta nói nha, chẳng lẽ Tam Túc Ô người muốn giấu giếm hai người chúng ta?”

“Ta nào dám giấu nhị vị lão gia. Nhưng quả thật ta không nhìn thấy cái gì, cũng không nghe được gì cả!” Tam Túc Ô thần tình ủy khuất, than thở nói: “Khi ta mới bay đến cửa sổ, thì đã bị chủ nhân phát hiện. Không đợi cho ta kịp phản ứng, hắn đã dùng pháp thuật phong ấn thị giác cùng thính giác của ta rồi. Thẳng đến khi hắn quay về thư phòng, mới cởi bỏ phong ấn cho ta à! Ách...đúng rồi...Hắn còn truyền âm nhập mật nói với ta một câu, để ta thay mặt chuyển cho nhị vị.”

Trương Thành Quý cùng Trương Trạch Thụy liếc mắt nhìn nhau, tò mò hỏi: “Chuyển lời cho chúng ta ư? Chuyển gì vậy?”

Tam Túc Ô đáp: “Chủ nhân nói chuyện của hắn, tự hắn sẽ xử lý, không cần nhọc sức hai vị lo lắng cho hắn. Thật ra, có phải hai vị nên dành hơi sức để lo lắng đến vấn đề của mình một chút hay không?”

Trương Thành Quý cùng Trương Trạch Thụy không hẹn mà đồng thời nở nụ cười khổ, rung đùi đắc chí thở dài:

“Tên tiểu tử thú vị này, lại dám trêu ghẹo đến chúng ta.”

“Chúng ta đều lớn chừng này tuổi rồi, còn lo lắng đến vấn đề gì nữa đây?”

Bị Trương Văn Trọng phản công, hai người dứt khoát không thèm quan tâm đến chuyện này nữa. Tiếp tục ngồi đánh cờ, chém giết lẫn nhau.

Cùng lúc này, tại cục cảnh sát Ung Thành, Đàm Thanh đang đại não ở trong văn phòng tổ chuyên án .

“Các người muốn làm cái gì? Lại có thể hoài nghi Trương ca là hung phạm đứng sau những vụ án mất tích liên hoàn. Tôi xin các người đừng có tưởng tượng thái quá ra như vậy có được không? Tào Chương lợi dụng việc công để trả thù cá nhân, các người cũng tin tưởng hắn sao? Không nói đến việc Trương ca là một chuyên gia y học, đã từng mạo hiểm tính mạng chống lại căn bệnh Than truyền nhiễm, chỉ nói đến việc lần này hắn thay mặt chúng ta cứu được tám người bị mất tích, các người không cảm tạ thì thôi, lại còn hoài nghi hắn chính là hung phạm đứng sau màn? Lương tâm của các người đều bị “cẩu” gặm hết rồi sao?” Một khi lửa giận bùng phát, Đàm Thanh liền chẳng thèm quan tâm, chỉ vào đám thành viên trong tổ chuyên án mắng nhiếc. Cũng chẳng quản những người này từ trên tỉnh phái xuống, cho dù cái người cấp bậc thấp nhất trong số họ, đều cao hơn so với nàng.

Mỗi người trong tổ chuyên án, bị Đàm Thanh không chút lưu tình mắng nhiếc, đều thay đổi sắc mặt. Tổ trưởng tổ chuyên án, lại tức giận vỗ bàn, đứng dậy quát: “Đủ rồi, Đàm Thanh, tôi không cần cô dạy tôi phải phá án như thế nào.”

Một thành viên trong tổ chuyên án, có quan hệ không tồi cùng Đàm Thanh, vội vàng ngăn cản, khuyên nhủ nàng: “Tiểu Đàm, cô bớt tranh cãi đi. Chúng ta cũng không tin, bác sĩ Trương là hung phạm đứng sau những vụ án mất tích liên hoàn lần này. Nhưng theo tình huống hiện giờ xem ra, hắn là người duy nhất có thể bị tình nghi. Cho nên, chúng ta nghĩ cần phải điều tra về hành tung gần đây của hắn. Dù sao, cấp trên cũng không cho chúng ta quá nhiều thời gian, để phá vụ án này...”

Đàm Thanh tức giận, hừ lạnh nói: “Tình nghi cái rắm!”

Tổ trưởng tổ chuyên án nghe vậy, trên trán nổi gân xanh tức giận. Chỉ vào Đàm Thanh quát: “Cô đi ra ngoài ngay. Từ hôm nay trở đi cô không còn là thành viên của tổ chuyên án nữa. Những biểu hiện cùng lời nói của cô, tôi cũng sẽ ghi vào trong bản báo cáo, để đưa lên phòng....” Hắn còn chưa dứt lời, thì bỗng nhiên một tiếng chuông điện thoại reo vang.

Bị chặn họng, tổ trưởng tổ chuyên án càng giận dữ, cầm hận nhìn mọi người ở đây, quát: “Điện thoại của ai? Tắt ngay đi cho tôi.”

Một người đứng bên cạnh, dè dặt nói: “Tổ trưởng...Hình như là điện thoại của ngài.”

Tổ trưởng tổ chuyên án, bị nộ khí công tâm. Lúc này mới phát hiện ra tiếng chuông điện thoại reo vang ở trong túi quần mình. Hắn liền tranh thủ rút di động ra, vốn định tắt máy, nhưng nhìn thấy dãy số xuyên suốt hiểu thị trên màn hình kia. Hắn đành phải nhanh chóng bỏ qua ý niệm này, đón máy nghe.

Một thanh âm uy nghiêm, theo trong điện thoại truyền ra: “Tôi là Dương Phàm tỉnh trưởng tỉnh Thiên Nam, vụ án mất tích liên hoàn ở Ung Thành, các anh không cần phải tiếp tục điều tra nữa. Tất cả rút về đi.”

Tổ trưởng tổ chuyên án lặng đi, có chút không hiểu nói: “Không cần điều tra nữa? Tại sao chứ? Chúng tôi đã tìm ra kẻ tình nghi rồi à...”

“Ai là kẻ bị tình nghi? Là Trương Văn Trọng sao?” Thanh âm của Dương Phàm, toát ra một tia hàn khí.

Tổ trưởng tổ chuyên án cũng không nhận ra được điểm này. Hắn bình thản đáp: “Phải rồi, chính là hắn, Dương tỉnh trưởng, ngài đã biết việc này rồi sao?”

Dương Phàm cười lạnh: “Trương Văn Trọng là người bị tình nghi? Ha ha...Anh quả nhiên là to gan. Tôi nói cho anh biết, người nào có thể là kẻ bị tình nghi, nhưng Trương Văn Trọng tuyệt đối không phải. Tổ chuyên án các anh đã làm mất hết thể diện của ngành cảnh sát tỉnh Thiên Nam chúng ta rồi.”

“Này...Đây là có chuyện gì?” Tổ trưởng tổ chuyên án hoàn toàn tỉnh mộng.

Dương Phàm cũng không thèm giải thích nhiều với hắn. Chỉ lạnh lùng ném ra một câu: “Trong tổ chuyên án các anh, có một người tên là Tào Chương phải không? Một lúc nữa, người của Cục An Toàn Quốc Gia

sẽ đến bất hần. Việc các anh phải làm, chính là hiệp trợ hành động của Cục An Toàn Quốc Gia, đừng để ta mất thể diện thêm nữa.”

Dứt lời, Dương Phàm hung hăng cúp điện thoại.

656. Chương 681: Mất Thể Diện!

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, tổ trưởng tổ chuyên án ngẩn ngơ hồi lâu mà vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

“Tổ trưởng, xảy ra chuyện gì vậy?” Tào Chương hai má sưng húp như đầu heo. Ở phía sau bước lên tò mò hỏi. Bởi vì hai má sưng húp cùng mấy chiếc răng bị gãy, cho nên ngữ khí của hắn có chút điểm mờ hồ không rõ.

Trong lúc tổ trưởng tổ chuyên án nghe điện thoại, trong lòng Tào Chương liền dâng lên một tia cảm giác bất an. Cho bên mới bức thiết muốn biết xem, cú điện thoại bất thành linh này, đến tột cùng là vì nguyên nhân gì.

Câu hỏi này của Tào Chương, khiến cho tổ trưởng tổ chuyên án phục hồi thần trí. Sau đó hắn nhớ đến phân phó của tỉnh trưởng Dương Phàm, có quan hệ đến chuyện của Tào Chương. Tuy rằng bản thân hắn không hiểu, vì sao Tào Chương lại bị người của Cục An Toàn Quốc gia truy tìm. Thế nhưng có một điểm hắn phi thường minh bạch, nếu như bản thân mình muốn lập công chuộc tội, thì nhất định phải khống chế Tào Chương lại, trước khi người của Cục An Toàn Quốc Gia đến đây.

Cho nên, sau khi phục hồi lại thần trí. Việc đầu tiên hắn làm chính là, giơ tay lên chỉ vào Tào Chương, ngoảnh mặt nhìn những thành viên khác trong văn phòng, ra lệnh: “Bắt Tào Chương lại cho ta.”

Bắt Tào Chương? Đám thành viên tổ chuyên án có mặt trong văn phòng không khỏi sửng sốt.

Không ai nghĩ, sau khi nghe một cú điện thoại xong, thái độ của tổ trưởng tổ chuyên án lại xoay chuyển một trăm tám mươi độ, hung hăng ra lệnh bắt giữ Tào Chương, người mà trước nay hắn cực kỳ tín nhiệm.

Người phản ứng nhanh nhất cũng chính là Tào Chương. Tuy bản thân hắn cũng không hiểu vì sao tổ trưởng tổ chuyên án lại muốn bắt giữ mình. Nhưng hắn không định thúc thủ chịu trời. Bởi vì hắn hiểu, một khi bị tóm, mười phần sẽ rơi vào kết cục không tốt đẹp gì cho cam.

Nhanh chân tiến lên phía trước, Tào Chương liền nhảy tới bên cạnh tổ trưởng tổ chuyên án, vươn tay hóa thành ưng thảo sắc bén, chộp thẳng vào cổ họng gã tổ trưởng. Muốn dùng hắn làm con tin, để phương tiện cho mình đào thoát khỏi cục cảnh sát.

Biến cố này, quả thực là nằm ngoài dự tính của mọi người, khiến cho tất cả thành viên trong tổ, đều không kịp phản ứng.

Chỉ có Đàm Thanh, là kịp thời phản ứng.

Ngay khi Tào Chương đánh về phía tổ trưởng tổ chuyên án, cùng lúc đó hai chân nàng trượt dài trên mặt đất, thi triển ra thân pháp mềm mại lướt đến phía Tào Chương. Khi thảo thủ của hắn sắp chộp trúng cổ họng tổ trưởng tổ chuyên án, thì nàng giậm mạnh chân, hung hăng chặt ngang một cước xuống bàn chân của hắn.

Nếu bình thường, cho dù tốc độ của Đàm Thanh mau lẹ như thế nào đi chăng nữa, thì vẫn không thể nhanh bằng Tào Chương. Dù sao hắn cũng là Thiên Cấp võ giả, mà Đàm Thanh ngay cả Địa Cấp võ giả còn không tính đến. Nhưng hiện tại, Tào Chương vốn đang có thương thế trong người, thực lực giảm sút mạnh mẽ, không những bị Đàm Thanh đuổi kịp, mà còn không tránh nổi một cước ngoạn hiểm này.

“Phanh” một tiếng trầm muộn vang lên. Tào Chương dạt ngang sang vài bước. Tuy bắp chân hắn không bị gãy bởi cú chặt này của Đàm Thanh, nhưng cổ chân vì chịu lực mà đau nhức không thôi. Khiến cho hắn phi thường khó chịu.

Thông qua một chiêu giao phong này, Tào Chương cũng hiểu. Dựa vào khối thân thể đang bị tổn thương của mình, muốn trong khoảng thời gian ngắn đánh bại được Đàm Thanh, cơ hồ là một việc không có khả

năng. Cho nên, hắn nhanh chóng thay đổi sách lược, không thêm cùng Đàm Thanh lãng phí thêm thời gian, mà nhịn đau, lặc mình chạy đến phía cửa văn phòng. Muốn lao ra khỏi văn phòng trước khi những cảnh sát khác kịp khôi phục thần trí, đào thoát khỏi cục cảnh sát.

Chứng kiến tình hình này, tổ trưởng tổ chuyên án nhất thời nóng nảy. Nếu để cho Tào Chương chạy thoát, mất thể diện chỉ là chuyện nhỏ, mất chức mới chính là chuyện lớn. Cho nên, hắn cũng bất chấp an nguy tính mạng của bản thân. Nhắc chân lên đuổi theo Tào Chương, đồng thời còn không quên hô hào đám nhân viên trong tổ chuyên án: “Còn đứng ngây ra đó làm cái gì? Không mau chặn hắn lại, nếu như hắn chạy thoát, toàn bộ chúng ta đều không thoát khỏi liên quan đâu.”

Lần này tổ trưởng tổ chuyên án quát to. Cuối cùng những thành viên có mặt ở đây, mới khôi phục lại thần trí, như bầy ong vỡ tổ phóng về phía Tào Chương. Bất quá, phản ứng cùng tốc độ của bọn hắn, vẫn chậm hơn Tào Chương một nhịp. Không đợi bọn hắn bao vây, Tào Chương đã nhanh như gió lao ra khỏi văn phòng.

Mọi người vô cùng hoảng loạn, đang chuẩn bị đuổi theo Tào Chương, thì lại chứng kiến hắn chậm rãi lùi vào trong văn phòng. Đây cũng không phải bởi vì lương tâm hắn thức tỉnh, chấp nhận kết cục bó tay chịu trời. Mà bởi vì đang có một khẩu súng dí lên trán hắn, khiến cho hắn không thể không lùi vào trong văn phòng.

Ba nam tử thân mặc âu phục, xuất hiện ở ngoài cửa. Người đứng giữa dùng súng chĩa vào đầu Tào Chương, theo trong túi quần móc thẻ đồ chứng nhận thân phận ra. Liền ung dung nói: “Chúng tôi là người của Cục An Toàn Quốc Gia, Tào Chương, anh bị tình nghi là đã làm những việc nguy hại đến an ninh của quốc gia. Hiện giờ chúng tôi chính thức bắt anh.”

Cục An Toàn Quốc Gia?

Nguy hại đến an ninh của quốc gia?

Không chỉ có Tào Chương, mà những người khác trong tổ chuyên án đều kinh ngạc há hốc miệng. Không hiểu đầu đuôi ngọn ngành ra làm sao. Chỉ riêng Đàm Thanh biết rõ thân phận của Trương Văn Trọng, nên mới đoán được, chuyện này hẳn là có quan hệ tới Trương Văn Trọng.

“Nếu biết Trương ca sớm đã có biện pháp giải quyết, thì ta cần gì phải chạy đến nơi này nháo sự? Thôi rồi, không bao lâu nữa, chuyện tình ta đại náo tổ chuyên án, cũng sẽ bị người khác thêm mắm thêm muối tuyên truyền ra ngoài...Xem ra, cái tên lóng “Nữ Báo Long”, thật đúng là không có cách nào thay đổi...” Nghĩ đến chuyện này, Đàm Thanh không khỏi cắn răng căm hận chính bản thân mình, thầm nhủ: “Không được, ta nhất định phải kêu Trương ca bồi thường cho ta. Ít nhất cũng phải mời ta một bữa thật ngon, để an ủi tâm hồn của ta...”

Ba nam tử người của Cục An Toàn Quốc gia này, đều là cao thủ võ thuật. Tuy rằng không thể so sánh với Tào Chương lúc hắn còn đỉnh phong. Nhưng muốn ứng phó khi hắn mang thương tích trong người thì vẫn là dư sức. Rất nhanh, ba người dùng còng đặc chủng khóa chân tay của Tào Chương lại. Theo sau Tào Chương bị mang đi, còn có tổ trưởng tổ chuyên án và ba tên cảnh sát cùng Tào Chương đi tới nhà Trương Văn Trọng gây phiền phức. Bốn người gặp tai bay vạ gió, tự nhiên là hận chết Tào Chương.

Đợi sau khi đám người Tào Chương bị áp giải đi. Tổ chuyên án cũng chính thức giải tán. Những thành viên còn lại, đều ủ rũ chuẩn bị phản hồi tỉnh. Chuyện trải qua lần này, đối với bọn họ mà nói, quả thực đúng là phi thường mất thể diện. Thậm chí, còn có thể sẽ trở thành vết nhơ trong lý lịch công tác của bọn họ.

Đàm Thanh đối với mấy thứ này không hề lo lắng. Sau khi ra khỏi văn phòng tổ chuyên án, nàng rút điện thoại di động ra, tính toán đem chuyện xảy ra bên này kể cho Trương Văn Trọng nghe. Nhưng mà, khi nàng bấm số điện thoại của Trương Văn Trọng, mới phát hiện, hắn đã tắt điện thoại.

“Quái lạ, sao Trương ca lại tắt điện thoại nhỉ?” Đàm Thanh nhíu mày, nhét di động vào trong túi quần, khẽ lặc đầu thở dài: “Thôi, chuyện này hẳn là Trương ca sớm đã biết rồi. Cho dù mình không thông tri, cũng chẳng sao cả.”

Lúc này, Trương Văn Trọng đang bế quan trong phòng tu luyện Y Giám Tâm Kinh, để khôi phục linh lực tiêu hao của chính mình. Đàm Thanh gọi không được, cũng chẳng có gì là quái sự.

Những ngày kế tiếp trôi qua rất bình thản, không có người tới làm phiền Trương Văn Trọng bế quan tu luyện.

Mặc dù tổ chuyên án đã giải tán, nhưng cũng không có nghĩa là vụ án mất tích liên hoàn sẽ không được tiếp tục truy xét. Chẳng qua, bởi vì vụ án này mang tính chất đặc thù, cảnh sát bình thường căn bản là không tạo thành tác dụng gì cả. Vậy nên mọi công việc đều giao cho Đặc Cẩn tổ đứng ra xử lý.

Vì muốn phá án, tiêu diệt hung phạm đứng sau màn là Lệ Yểm, Đặc Cẩn tổ không chỉ rút hết những thành viên ở địa phương khác, đến Ung Thành tiếp ứng. Mà còn thông qua Bộ tổng tham mưu, Võ Cảnh tổng bộ cùng Bộ Công An. Hướng quân khu Võ Cảnh bộ đội và cảnh sát tại Ung Thành, truyền đạt mệnh lệnh tối cao. Để cho bọn hán nghe theo đám người Béo hòa thượng sai khiến, làm tốt công tác phối hợp chặt chẽ.

Có nhân lực đông đảo. Đám người Béo hòa thượng triển khai tìm kiếm ngay tại Ung Thành và mấy huyện thị lân cận. Bởi vì sợ dả thảo kinh xà, nên hành động lần này bọn hán đều ẩn núp trong bóng tối. Tuy rằng không phát hiện ra hành tung của Lệ Yểm, nhưng lại tìm thấy rất nhiều người bị mất tích.

Những người mất tích này, không ai ngoại lệ, đều bị yêu linh bám vào cơ thể. Cho nên, sau khi Đặc Cẩn tổ tìm thấy bọn hán, liền chế phục rồi đưa đến chỗ của Trương Văn Trọng. Thỉnh cầu Trương Văn Trọng trực xuất yêu linh trên người họ ra.

Trong những ngày này, Xích Hà đạo trưởng cũng dựa theo Trương Văn Trọng phân phó, hướng mấy phái có quan hệ đồng minh cùng Phong Sơn phái, phát ra công văn tín hàm, thỉnh cầu bọn hán tiến đến Ung Thành trợ oai. Nhưng, khi bọn hán nghe nói, địch nhân cần đối phó lần này không phải yêu ma bình thường, mà là Lệ Yểm chạy ra từ trong Hỗn Độn Tu La Giới. Rất nhiều môn phái đã đánh trống bỏ dùi, tìm đủ mọi loại lý do đường hoàng thoái thác.

Chỉ có những môn phái kết minh đã lâu cùng Trương Văn Trọng, như Linh Xu phái, Hoa Gian phái, Ba Sơn Tiêu gia và Liễm Sơn kiếm tông, là vui vẻ nhận lời mời mà đến. Không chỉ phái ra nhiều cao thủ trong tông môn, mà còn nhường cho mấy người Lục Hòe, Tôn Đình Quân, Tiêu Chấn, Hoắc Thanh có quan hệ khá tốt cùng Trương Văn Trọng, dẫn quân tiến đến.

Đối với quyết định của bốn tông phái này, đại bộ phận nhân chúng ở trong Tu Chân Giới đều không đáng xem trọng. Tuy rằng bọn hán không dám bàn tán xôn xao, nhưng ở tận đáy lòng, đều đang châm chọc:

“Linh Xu phái, Hoa Gian phái, Ba Sơn Tiêu gia cùng Liễm Sơn kiếm tông quả thực kiệt rồi. Thế nhưng cũng muốn đi khiêu chiến Lệ Yểm, theo tay thấy, lần này bọn hán nhất định sẽ đại thương nguyên khí.”

“Lệ Yểm so với Quỷ vương còn cường đại hơn nhiều. Muốn đi khiêu chiến nó, cùng muốn chết có gì khác nhau đâu chứ? Coi như Phong Sơn phái nguyên ý xuất ra Thất Phẩm đan dược để tiến hành treo giải thưởng, thì cũng không nên vì một hai khỏa đan dược, mà đem tánh mạng, thậm chí là cả tông phái đi vào chỗ chết chứ. Quả thực là quá mức ngu ngốc.”

Đối mặt với ngôn luận chúng nhân, Linh Xu phái, Hoa Gian phái, Ba Sơn Tiêu gia cùng Liễm Sơn kiếm tông đều có nghe thấy. Bất quá bọn hán cũng không bởi vậy mà dao động ý niệm trợ oai cho Phong Sơn phái. Nhất là bốn người Lục Hòe, lúc nghe thấy chuyện này còn khinh thường nói: “Một đám tầm nhìn thiển cận, chỉ biết Lệ Yểm không dễ chọc, mà đâu biết rằng. Xưa nay Trương tiên sinh không bao giờ làm những chuyện tình ngu ngốc, không tính toán trước. Chờ sau khi đánh bại Lệ Yểm, Trương tiên sinh nhất định sẽ cho bọn hán phải đổ mắt mới thôi ah!”

657. Chương 682: Hạnh Phúc Đến Hôn Mê

Trải qua vài ngày bế quan tĩnh tu, linh lực bị hao tổn của Trương Văn Trọng cuối cùng cũng đã khôi phục được bảy tám phần. Mà làm cho hán vô cùng vui mừng chính là sau khi linh lực khôi phục, so sánh với lúc trước càng có đề thăng hơn không ít.

Ở trong vài ngày này, tình huống khôi phục thương thể của Tô Hiểu Hồng cũng thật tốt, được đan dược cùng linh khí trợ giúp, nàng không chỉ có thể bước xuống giường, thậm chí còn có thể làm được một ít việc nhẹ nhàng. So sánh với thân thể khôi phục, tốc độ khôi phục linh lực của nàng có điểm không được hài lòng.

Lúc vừa mới bắt đầu, hắn còn cho rằng đây là tác dụng phụ khi nàng thiêu đốt thất khiếu linh lung tâm, thế nhưng không qua bao lâu, hắn lại phát hiện tốc độ khôi phục linh lực trong cơ thể nàng tuy rằng rất chậm, nhưng phẩm chất linh lực so sánh với trước kia càng thêm tiến bộ, thậm chí sự tinh thuần còn hơn hẳn linh lực trong cơ thể hắn, cũng không có chút nào thua kém.

Ngoài ra, hắn còn phát hiện trong quá trình linh lực khôi phục, tạng phủ khí quan của nàng, kinh mạch xương cốt, đúng là xuất hiện cải thiện tăng cường khác hẳn.

Một ngày này, sau khi kiểm tra cho nàng như thường lệ, hắn cảm khái nói: “Xem ra lần này cô thiêu đốt thất khiếu linh lung tâm, thật đúng là gặp họa được phúc, từ thân thể hiện tại của cô, tình huống linh lực mà xem, đợi sau khi cô triệt để khôi phục, tu vi của cô dù không tiến lên được tới Hóa Thần kỳ, chí ít cũng đề thăng tới Nguyên Anh hậu kỳ.”

Tô Hiểu Hồng nói đùa: “Nói như vậy thiêu đốt thất khiếu lả lướt tâm lại là chuyện tốt sao? Ân, xem ra, sau này em nói thiêu đốt nó nhiều hơn, tranh thủ giúp cho tu vi của em có thể mau chóng vượt qua lão sư.”

Hắn không khỏi lắc đầu cười khổ, nói: “Là do cô vận khí tốt, nếu như còn trở lại một lần, mặc dù không mất mạng tại chỗ, cũng sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Cho nên loại mạo hiểm này, đừng nên làm mới tốt.”

Tô Hiểu Hồng bật cười khúc khích nói: “Yên tâm đi lão sư, em chỉ là nói đùa thôi. Thật vất vả mới nhật lại được tính mạng, em làm sao đơn giản bỏ qua đây?”

“Cô biết là tốt rồi.” Hắn đứng dậy nói: “Được rồi, cô tiếp tục tĩnh dưỡng đi, có chuyện gì thì gọi một tiếng là được. Ác, được rồi, bởi vì sợ người nhà cô lo lắng, cho nên tôi đã nói với họ, cô đang cùng tôi đi tới cơ sở trồng thuốc Đông y để kiểm tra tình huống. Nếu như họ có hỏi về chuyện này, cô cũng không nên bại lộ.”

“Tốt, em đã biết.” Tô Hiểu Hồng gật đầu đáp, sau đó còn nói thêm: “Lão sư, em có thể nói ra một yêu cầu không?”

“Yêu cầu? Là yêu cầu gì?” Hắn không tự chủ được lui về phía sau một bước, hiển nhiên lại nhớ tới yêu cầu mấy ngày trước của nàng.

Nhìn thấy loại phản ứng này của hắn, nàng không những không tức giận, trái lại còn nở nụ cười, nói: “Yên tâm đi lão sư, em sẽ không đưa ra yêu cầu muốn thầy hôn em, đương nhiên, nếu như chính thầy muốn hôn em, tự nhiên lại là chuyện khác...”

Hắn xấu hổ gãi đầu, cười khổ nói: “Được rồi tiểu muội, cô cũng đừng trêu ghẹo tôi nữa, mau nhanh nói yêu cầu của cô đi.”

Tô Hiểu Hồng vừa cười vừa nói: “Kỳ thực cũng không phải yêu cầu gì lớn, chỉ là muốn có một máy vi tính để lên mạng. Mấy ngày nay, nằm trong phòng tĩnh dưỡng, đều làm em chán đến phát bệnh. Nếu có một máy tính lên mạng chơi game gì đó, tốt xấu cũng qua chút thời gian, giảm bớt thời gian buồn chán một chút.”

Nghe được yêu cầu này của nàng, hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cười đáp: “Tôi còn nghĩ cô nói gì, nguyên lai là chuyện này sao? Không thành vấn đề, tôi sẽ cho người đem máy đến cho cô.”

Lại dặn dò nàng vài câu, lúc này hắn mới rời khỏi phòng.

Đi xuống phòng khách dưới lầu một, hắn phân phó Trần Hi vài lời, bảo hắn đi mua một notebook cho Tô Hiểu Hồng, sau đó đi tới trước mặt bốn người Lục Hòe, cười chấp tay nói: “Bốn vị trưởng lão, chúng ta lại gặp mặt.”

Bốn người Lục Hòe còn đang uống trà liền không dám chậm trễ, vội vã đứng dậy đón chào, vẻ mặt tươi cười nói:

“Trương tiên sinh, hơn tháng không gặp, phong thái của anh còn hơn trước.”

“Không nghĩ tới, Trương tiên sinh ở trong phố xá sầm uất tìm được một linh cư. Tiên duyên như vậy, thật sự làm chúng tôi ước ao.”

Hàn huyền vài câu, Tôn Đình Quân chấp tay hỏi hắn: “Trương tiên sinh, lần này Hoa Gian phái nhận được tín hàm của Phong Sơn phái đưa tới, lập tức dựa theo yêu cầu của anh, điểm đủ cao thủ trong sơn môn

chạy tới Ung Thành. Có gì cần chúng tôi làm, không cần khách khí, cứ phân phó là được, chúng ta sẽ như thiên lôi sai đâu đánh đó.”

Lục Hộc không cam lòng bị Tôn Đình Quân giành trước, vội vàng vỗ ngực phụ họa: “Linh Xu phái cũng vậy.”

Tiêu Chấn cũng không cam lạc hậu, vội vã tỏ thái độ: “Ba Sơn Tiêu gia chúng ta cũng nghe theo Trương tiên sinh phân phó, tuyệt đối sẽ không vi phạm mệnh lệnh.”

Hoắc Thanh biểu tình vẻ mặt hùng hồn, ồm ồm: “Lên núi đao xuống biển lửa, Trương tiên sinh cứ phân phó, đệ tử Liễm Sơn kiếm tông đã chuẩn bị hi sinh. Dù muốn chúng ta đi chết, chúng ta cũng sẽ không nhũn mày.”

Hắn mỉm cười, nhìn bốn người khom người chào thật sâu, nói: “Trương mỗ ở nơi này thay trăm vạn dân chúng bên trong Ung Thành trước tiên xin tạ ơn chư vị.”

Tuy rằng lần này phát tín hàm rất nhiều, cuối cùng lại chỉ có bốn môn phái hưởng ứng, lại làm cho hắn cũng không có cảm giác ngoài ý muốn.

Bởi vì hung danh của Lệ Yểm thật sự là quá lớn. Đừng nói là những tông phái Địa Tự Hào, dù là một ít tông phái Thiên Tự Hào cũng không dám đơn giản trêu chọc Lệ Yểm. Cho nên lần này chỉ có bốn tông phái tới giúp đỡ, đối với hắn mà nói đã là việc vui ngoài ý muốn. Bởi vì trong ý nghĩ ban đầu của hắn, có được một hai tông phái tới giúp đỡ, đã là rất không tệ.

Đối với bốn tông phái tới trợ trận, hắn tự nhiên sẽ không keo kiệt. Sau khi cúc cung tạ ơn, hắn nhìn Lưu Phong Huy và Trần Nhân vẫy tay, ý bảo bọn họ cầm vật trong tay đưa tới, sau đó nhìn bốn người Lục Hộc nói: “Bốn phái các vị trượng nghĩa giúp đỡ, Phong Sơn phái cũng vô cùng cảm kích, vì vậy chuẩn bị một phần lễ mọn, còn hi vọng các vị không nên ghét bỏ, xin vui lòng nhận cho.”

Bốn người Lục Hộc liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong ánh mắt đối phương nhìn thấy được sự hưng phấn. Cùng lúc đó bọn họ còn trao đổi ánh mắt.

Ánh mắt Lục Hộc thật hưng phấn: “Trương tiên sinh thật không làm chúng ta thất vọng, còn chưa phân phối việc cho chúng ta làm, trước tiên đã phát “tiền lương” cho chúng ta.”

Ánh mắt Tiêu Chấn tràn ngập vẻ hiếu kỳ: “Các người nghĩ, phần “lễ mọn” của Trương tiên sinh là vật gì vậy?”

Ánh mắt Tôn Đình Quân thoáng bình tĩnh hơn một chút: “Trương tiên sinh xuất thủ, có bao giờ keo kiệt qua? Theo ta thấy phần “lễ mọn” này cũng hơn phân nửa là cao phẩm đan dược, chỉ là không biết ngũ phẩm hay lục phẩm đây?”

Ánh mắt Hoắc Thanh có vẻ thấy đủ: “Lục phẩm tự nhiên là hay nhất, ngũ phẩm cũng rất không sai. Vô luận Trương tiên sinh cấp thứ gì, Liễm Sơn kiếm tông đều thỏa mãn.”

Ngay khi bốn người Lục Hộc còn đang hiếu kỳ, Lưu Phong Huy và Trần Nhân cầm rương trong tay đi tới trước mặt họ, không đợi hắn mở miệng phân phó, đã đặt lên bàn trà, cùng mở ra.

Một đạo hào quang bảy màu đẹp mắt từ trong rương trong tay Lưu Phong Huy phóng xuất ra, làm cho người hoa mắt, càng làm cho biệt thự lâm vào cảnh trí như huyền như mộng. Một cổ hương thơm thấm tận ruột gan say sưa lòng người từ trong rương của Trần Nhân bay ra, làm người ngửi thấy không chỉ thể xác và tinh thần thư sướng, càng sinh ra một cảm giác phiêu diêu dự tiên.

Tuy rằng tạm thời còn chưa thấy trong rương chứa vật gì, nhưng ít ra từ hình dáng mà xem, hắn không phải là vật gì bình thường.

Trong lòng bốn người Lục Hộc càng hưng phấn, càng cảm thấy thật phần khích. Bọn họ không khỏi thò đầu qua, hiếu kỳ quan sát vật trong rương.

Không xem không biết, vừa xem nhảy dựng.

Bốn người tốt xấu cũng là trưởng lão trong môn phái, là nhân vật có kiến thức rộng rãi, tâm trí cũng đã sớm rèn luyện tới hoàn cảnh không hề dao động. Nhưng ở khắc này, khi họ nhìn thấy rõ vật trong rương là gì, cũng không hèn mà mở to hai mắt nhìn, há to miệng, đáng dấp thần tình như đại ra.

Hồi lâu sau, bốn người Lục Hộc miệng khô lưỡi khô, tỉnh lại không chút hình tượng kinh hô lên:

“Ánh mắt ta nhìn sai, hay ta đang nằm mơ?”

“Không ngờ...không ngờ là mấy thứ này? Trời ạ...đây thật sự khó tin.”

“Nếu như mấy thứ này là lẽ mọn, vậy thế giới này không còn vật gì được xưng là hậu lễ nữa đi?”

“Ai nhéo ta một cái, để xem ta có phải đang nằm mơ hay không...không thể tin được, khó tin quá.”

Hắn cần chính là hiệu quả này, nhìn bốn người đang khiếp sợ, không khỏi nở nụ cười, biết rõ còn có hỏi: “Bốn vị trưởng lão làm sao vậy, lẽ nào không hài lòng với lẽ mọn này sao?”

Lục Hộc rất sợ hắn đổi ý, vội vàng gật đầu lia lịa: “Hài lòng, vô cùng hài lòng.”

Tôn Đình Quân học ra một hơi, tuy rằng hắn kiệt lực muốn bảo trì lãnh tĩnh, nhưng thanh âm run rẩy đã bán đứng hắn: “Lẽ vật như vậy nếu như còn có người không hài lòng, vậy hắn là đồng rác rùi.”

Về mặt Tiêu Chấn mừng như điên không dám tin, đôi mắt trông mong nhìn hắn nói: “Trương tiên sinh, mấy thứ này thật là cho chúng ta sao?”

Hoắc Thanh thì lão đảo, kích động không ngớt nói: “Ta...ta quả thực hạnh phúc đến muốn ngất đi.”

658. Chương 683: Thiên Kim Mãi Cốt, Dưới Trọng Thưởng Phải Có Dũng Phu

“Trương tiên sinh chuẩn bị phần “lẽ mọn” rốt cục lại là thứ gì? Vì sao lại làm bốn người Lục Hộc vốn là trưởng lão một phái kiến thức rộng rãi lại thất thố như vậy? Lẽ nào phần lễ vật này lại là hi thể trân bảo khó lường sao?” Xích Hà đạo trưởng đứng ngay một bên, trong kinh ngạc, cũng không kềm chế được lòng hiếu kỳ, nhẹ chân nhẹ tay đi tới, nhìn vào trong hai cái rương trên bàn.

Rất nhanh, Xích Hà đạo trưởng đã nhìn thấy rõ trong hai cái rương đang đặt vật gì.

Trong rương do Trần Nhân mở ra, đặt bốn viên đan dược màu lục, dược hương thấm say lòng người là từ bốn viên đan dược phát ra.

Tuy rằng chỉ có bốn viên đan dược, nhưng Xích Hà đạo trưởng rõ ràng cảm giác được linh khí dồi dào như biển từ bên trong phóng ra, thậm chí làm cho hắn sinh ra một loại cảm giác kỳ quái, phẳng phất như toàn bộ đan dược mình đã dùng cả đời hợp lại, cũng không có linh khí cường đại như bốn viên đan dược này.

Đan dược như vậy, phẩm cấp tuyệt đối sẽ không thấp.

Cố nén sự ước ao trong lòng, Xích Hà đạo trưởng liếc đôi môi khô khốc, dùng thanh âm run run, hiếu kỳ hỏi: “Tông chủ, đây là đan dược gì? Linh khí ẩn chứa bên trong, sợ là đạt được cấp bậc lục phẩm rồi phải không?”

Kỳ thực Xích Hà đạo trưởng định suy đoán là thất phẩm. Bởi vì cảm giác của hắn cũng giống như ngày trước khi nhìn thấy thất phẩm đan dược Cửu Phẩm Tam Liên Đan trong hội đấu giá tu chân tại Vân Thái thị, hoàn toàn giống nhau như đúc. Chỉ là suy nghĩ lại, Xích Hà đạo trưởng lại nghĩ suy đoán của mình thật sự có chút không thể tin được. Dù sao thất phẩm đan dược chỉ có thể gặp mà không thể cầu, dù cho tông phái Thiên Tự Hào tài đại khí thô, cũng rất ít lấy đan dược thất phẩm ra tặng người. Tặng vài viên lục phẩm đan dược cũng đã là vô cùng xa xỉ.

Nghe được câu hỏi của Xích Hà, hắn mỉm cười, định trả lời đã bị Lục Hộc quá kích động giành nói trước.

Lục Hộc dùng ánh mắt hèn mọn nhìn Xích Hà, nói: “Người nói cái gì? Người nói đây chỉ là lục phẩm đan dược? Hừ, người thật đúng là không có ánh mắt, đan dược tinh thuần linh khí như vậy, làm sao lục phẩm có khả năng sánh bằng?”

“Nếu như ta không có nhìn lầm...” Tôn Đình Quân đối với thuật luyện đan tràn đầy nghiên cứu lúc này đã mở miệng nói: “Bốn viên đan dược này, hẳn là thất phẩm đan dược Thái Hư Phiêu Miểu Hoàn.” Nói đến đây, hắn ngừng đầu nhìn Trương Văn Trọng như muốn có được câu trả lời minh xác. Ba người Lục Hộc cũng không hèn mà cũng làm như hắn.

Hắn cũng không làm bốn người thất vọng, mỉm cười nói: “Tôn trưởng lão không hổ là người tinh thông thuật luyện đan, ánh mắt thật chuẩn. Không sai, bốn viên đan dược này chính là thất phẩm Thái Hư Phiêu Miểu Hoàn.”

Tuy rằng bốn người Lục Hộc đã sớm nhận ra phẩm cấp của bốn viên đan dược, nhưng khi nhận được câu trả lời xác định của hắn, lại vẫn không tự chủ được, lại lần nữa kích động mừng như điên.

Mà Xích Hà đạo trưởng, lại kinh ngạc há to miệng, thật lâu cũng không thể khép lại: “Thất phẩm Thái Hư Phiêu Miểu Hoàn? Bốn viên đan dược màu lục nhạt này lại là Thái Hư Phiêu Miểu Hoàn, tông chủ...Hắn lại lấy ra thất phẩm đan dược đem tặng người? Trời ạ...ta không phải là đang nằm mơ đi?”

Trong lòng mừng như điên, bốn người Lục Hộc cũng không quan tâm gì tới lễ nghi phong độ, vội vàng cầm lên đan dược, liên tiếp hướng hắn nói lời cảm tạ, nhanh chóng từ trong lòng lấy ra bình dược, đổ hết đan dược bên trong, lập tức cẩn thận bỏ Thái Hư Phiêu Miểu Hoàn vào trong, trân trọng cẩn thận cất vào lòng, rất sợ bị người khác đoạt đi.

Lúc này Xích Hà cũng hồi phục lại tinh thần, lại đưa mắt nhìn vào cái rương bên cạnh.

Bên trong rương đặt bốn kiện pháp bảo. Từng sợi quang mang bảy màu đẹp đẽ đang phóng ra, quả nhiên là đẹp không sao tả xiết, làm cho người ta nhìn không chán mắt, vui vẻ thoải mái.

Lúc này bốn người Lục Hộc đưa ánh mắt nhìn về bốn kiện pháp bảo trong rương, từ biểu tình trên mặt họ có thể thấy được, bọn họ thật mong muốn nhận được bốn kiện pháp bảo này. Nhưng cuối cùng lý trí họ cũng đã chiến thắng.

Sau khi nuốt một ngụm nước bọt, bốn người không cam lòng chấp tay nhìn hắn nói: “Trưởng tiên sinh, anh biểu tặng thất phẩm đan dược cho chúng tôi đã là phần hậu lễ rất dày rồi. Bốn kiện pháp bảo cấp bậc chuẩn tiên khí này chúng tôi không thể thu nhận. Dù sao chúng tôi mới vừa tới Ung Thành, còn chưa làm được gì, nhận lấy Thái Hư Phiêu Miểu Hoàn đã dày mặt lắm rồi, nếu như còn nhận lấy bốn kiện pháp bảo này, không bị các bằng hữu tu chân giới cười nhạo chúng tôi lòng tham không đáy, chẳng biết liêm sỉ thì mới lạ...”

Nghe được câu nói của bốn người, Xích Hà cuối cùng cũng hiểu được, vì sao bốn người lại thất thố như vậy, thậm chí còn nói ra câu “hạnh phúc muốn chết” khiến cho người khác dễ hiểu lắm.

Tặng người lại là thất phẩm đan dược và pháp bảo chuẩn tiên khí, chuyện như vậy thật không thể tưởng tượng nổi, làm kẻ khác khó có thể tin.

Nếu như nói, Xích Hà không phải đã từng mắt thấy, mà nghe ai nói về việc này, tất nhiên sẽ cười nhạt, không đáng tin tưởng. Thế nhưng hiện tại sự thực xảy ra trước mặt hắn, không phải do hắn không tin.

Không chỉ là Xích Hà đối với việc này khiếp sợ cùng hoài nghi, dù bốn người Lục Hộc làm sao cũng không phải đều nghĩ như vậy?

Theo bốn người xem ra, dù Phong Sơn phái và tông phái Nhất Nguyên đạo tông có kết làm minh hữu, dù sau lưng Phong Sơn phái có tiên nhân làm chỗ dựa, nhưng dù sao họ cũng chỉ là một tông phái mới thành lập gần đây, theo lý thuyết, kiên quyết không có khả năng tài đại khí thô đến mức lấy ra phần hậu lễ dày đến như vậy đem tặng người. Thế nhưng chuyện trước mắt lại là sự thực, không tới phiên họ không tin.

Chuyện như vậy, nói thật dễ nghe, là hào sảng đại khí, nói khó nghe, là tiêu xài phá sản.

Nhưng đối với bốn người Lục Hộc mà nói, hẳn hào sảng đại khí cũng tốt, tiêu xài phá sản cũng được, đều không thể nói gì. Chỉ cần họ có thể đạt được chỗ tốt, vậy là đủ rồi.

Bốn viên thất phẩm đan dược bốn tông phái được chia cho một viên cũng là phải, bởi vì lần này phối hợp với hắn bao vây tiêu trừ Lệ Yểm, khó tránh khỏi thương vong, nhưng cũng đã đủ để bù đắp tổn thất, nhưng

còn bốn kiện chuẩn tiên khí pháp bảo, tuy rằng nội tâm họ rất muốn lấy, nhưng lại ngượng ngùng, chỉ đành tuyển chọn chối từ.

Nhưng dù không thể lấy, lần này tới trợ trận cho hần cũng xem như đã kiếm đủ.

Ý nghĩ của Xích Hà lại khác với bốn người.

Từ sau khi suất lĩnh Hà Phi Quan đầu phục hần, trở thành môn phái phụ thuộc Phong Sơn phái, Xích Hà tạm thời còn chưa trở thành tâm phúc của hần, nhưng cũng đã biết rất nhiều chuyện mà người bên ngoài không biết. Tuy rằng hần cũng không rõ ràng vì sao Trương Văn Trọng muốn tặng phần lễ trọng như vậy cho bốn tông phái, nhưng biết hần làm như vậy tuyệt đối cũng không phải có ý xa xỉ phá sản.

Với sự hiểu biết của Xích Hà về hần, nếu hần chịu lấy ra đan dược thất phẩm tặng người, như vậy chỉ ít trong tay hần vẫn còn ba bốn mươi viên, về phần pháp bảo chuẩn tiên khí, sau khi Xích Hà nhìn thấy xuất từ tay Lưu Phong Huy, nghi hoặc trong lòng tự nhiên cũng biến thành bình thường trở lại.

Trước đó hần cũng nghe nói qua về thiên phú của Lưu Phong Huy, cũng biết Trương Văn Trọng cho Lưu Phong Huy đầu nhập nghiên cứu, đề thăng phẩm chất của pháp bảo giả. Nghĩ đến lúc này lấy ra bốn kiện hần là đồ giả mà gần đây Lưu Phong Huy mới nghiên cứu chế tạo đi ra.

Không thể không nói, Xích Hà tuy rằng tu vi không cao, nhưng hần có thể kinh doanh cho Hà Phi Quan có danh tiếng, cũng có vài phần năng lực. Lần này hần đã đoán đúng.

Trong tay Trương Văn Trọng cũng còn khá nhiều thất phẩm Thái Hư Phiêu Miểu Hoàn.

Ngày trước Từ Pháp chân nhân đưa cho hần hai mươi phần tài liệu luyện chế, tuy rằng một bộ phận tài liệu bị hần dùng luyện chế thân kim cương. Nhưng còn lại một bộ phận cũng đủ luyện chế Thái Hư Phiêu Miểu Hoàn. Giao ba phần cho Từ Pháp chân nhân, trong tay hần chỉ ít còn năm phần. Mỗi một phần còn có hơn tám viên, dù cho bốn người Lục Hồn, cũng còn lại ba mươi sáu viên.

Về phần pháp bảo, cũng là sản phẩm do Lưu Phong Huy mới nghiên cứu ra gần đây. Nhưng uy lực của chúng cũng không kém hơn chính phẩm bao nhiêu. Chỉ bất quá cũng như xài bình ắc quy, cũng cần được bổ sung năng lượng mà thôi. Hơn nữa khí linh bên trong, đều là yêu linh bị hần điều khiển. Nếu có người muốn dùng pháp bảo giả đối phó hần, sẽ rơi vào hạ tràng bị pháp bảo phản phệ.

Sở dĩ Trương Văn Trọng lấy thất phẩm đan dược và pháp bảo giả có cấp bậc chuẩn tiên khí đem làm lễ vật đưa cho bốn tông phái, cũng không phải có ý đồ gì, mà bởi vì muốn dùng phương pháp này nói cho tông phái trong tu chân giới, chỉ cần giúp ta làm việc, tuyệt đối có chỗ tốt cho các người.

Các người e ngại Lệ Yểm sao?

Các người không muốn chen chân vào vũng nước đục, rất sợ lực lượng tông phái bị hao tổn trong lần hành động này sao?

Không sao!

Ta dùng đan dược cao phẩm, pháp bảo làm mồi dụ, câu dẫn ra các người, cho các người chiến thắng sự sợ hãi, chạy tới trợ trận, giúp đỡ cùng nhau tiêu diệt Lệ Yểm.

Đây là câu nói, có trọng thưởng tất có dũng phu.

Đương nhiên hần cũng không phải đều tặng quà cho mỗi tông phái chạy tới phần lễ nặng như vậy. Ngoại trừ bốn tông phái chạy tới đầu tiên, những tông phái khác cho dù có tới, hần tối đa cũng chỉ tặng đan dược ngũ phẩm, hoặc pháp bảo phẩm cấp thấp hơn làm đáp tạ.

Muốn đan dược tốt hơn? Muốn pháp bảo tốt hơn?

Vậy phải xem sự nỗ lực của bản thân các người.

Chỉ cần lập được công lớn trong việc tiêu diệt Lệ Yểm, như vậy tuyệt đối không thiếu phần thưởng lớn. Nếu như không thể, vậy thì xin lỗi.

Có thể nói lúc này hần dùng lễ nặng tặng cho bốn tông phái, là làm ra chuyện được gọi là “thiên kim mã cốt”.

Tuy rằng làm vậy là tính toán những tông phái tu chân, nhưng để có thể nhanh chóng diệt trừ Lệ Yểm, tránh trăm vạn dân chúng vô tội bị hại, dù có mang trên lưng sự bêu danh, thì hắn cũng cảm thấy phi thường đáng giá.

Chính với câu, ta không vào địa ngục, thì còn ai vào địa ngục?

659. Chương 684: Pháp Bảo Ngụy Tạo Uy Lực Siêu Phàm

Chứng kiến bốn người Lục Hộc cố nén thềm thường trong lòng, từ chối bốn món văn kiện pháp bảo này. Trương Văn Trọng khẽ gật đầu, thâm nghĩ chính mình quả nhiên không có nhìn lầm người. Bốn người Lục Hộc tuy rằng hành sự đều lấy lợi ích tông phái ra làm trọng, nhưng đạo đức cá nhân cũng không tệ lắm. Cùng kết giao bằng hữu với những người như vậy, thì không cần lo lắng một ngày nào đó, bọn hắn ở phía sau, sẽ đâm vào lưng người một dao.

Vươn tay chỉ vào bốn văn kiện pháp bảo nằm trong rương, Trương Văn Trọng khẽ cười nói: “Bốn vị trưởng lão, lần này các người đã nhìn lầm rồi. Mấy thứ này, quả thực không phải là pháp bảo ở cấp bậc Chuẩn Tiên Khí, mà là pháp bảo do Phong Sơn phái chúng ta gần đây nghiên cứu. Hay nói chúng nó chỉ là bốn văn kiện pháp bảo ngụy tạo mà thôi.”

“Cái gì? Ngụy tạo sao?” Bốn người Lục Hộc kinh ngạc há hốc miệng.

Mặc dù sớm đã lường trước, sau khi bốn người Lục Hộc biết được tin tức này, sẽ phi thường khiếp sợ. Nhưng, khi Trương Văn Trọng chứng kiến bốn người Lục Hộc giờ phút này đều trợn mắt há mồm, dờ người ra, thì vẫn có chút buồn cười. Bất quá, cuối cùng hắn đã cố nén không cười ra, trịnh trọng gật đầu, khẳng định nói: “Đúng vậy, bốn văn kiện pháp bảo này đều là hàng ngụy tạo.”

Ngay từ đầu, Trương Văn Trọng liền không nghĩ qua, là sẽ giấu giếm bốn người Lục Hộc về thông số của mấy món pháp bảo này. Dù sao, theo mỗi phương diện xem ra, bốn văn kiện pháp bảo này cùng Chuẩn Tiên Khí không có gì khác nhau. Nhưng một khi đã sử dụng qua vài lần, đợi linh khí ẩn chứa trong đó giảm xuống, dĩ nhiên là sẽ phát hiện ra điểm này. Cùng với việc, để bốn người Lục Hộc phát hiện ra, do đó nảy sinh bất mãn đối với chính mình, thậm chí còn khiến quan hệ liên minh rạn nứt, thì không bằng nói thẳng cho bọn hắn biết trước điểm này. Như thế không chỉ tỏ ra mình quang minh lỗi lạc, mà còn có thể cho thấy sự tín nhiệm của mình đối với bọn hắn.

Lục Hộc lòng tràn đầy nghi hoặc, đem thanh tiểu kiếm màu đỏ sậm, ở trong rương ra, cầm trong lòng bàn tay lần qua lộn lại thường thức, cẩn thận xem xét.

Ba người Tôn Đình Quân cũng đều nghiêng đầu tới, tò mò đánh giá thanh tiểu kiếm màu đỏ sậm trong tay Lục Hộc.

Chẳng qua, bốn người nhìn ngó như thế nào, đều không có nhìn ra thanh tiểu kiếm này là văn kiện ngụy tạo. Vô luận linh khí sung mãn chảy cuộn trong thanh tiểu kiếm, hay là cái khí linh cường thể bạo lệ kia, đều chân chính được xưng là pháp bảo cấp bậc Chuẩn Tiên Khí độc nhất vô nhị.

Bốn người Lục Hộc trong lòng tràn đầy nghi hoặc, không khỏi quắc nể ánh mắt về phía Trương Văn Trọng, cau mày nói: “Trương tiên sinh, anh sẽ không nhìn lầm chứ? Bốn văn kiện pháp bảo này, tại sao có thể là hàng giả đây?”

Thấy bốn người Lục Hộc không tin lời mình, Trương Văn Trọng dở khóc dở cười, đồng thời cũng cảm thấy có chút tự hào. Dù sao những pháp bảo này đều là tâm huyết của hắn và Lưu Phong, bốn người Lục Hộc không nhìn ra, càng biểu lộ rõ ràng trình độ kĩ năng chế tạo hàng giả của bọn hắn cao bao nhiêu a.

Trương Văn Trọng mỉm cười giải thích: “Bốn kiện pháp bảo cấp bậc Chuẩn Tiên Khí này, quả thật chính là hàng ngụy tạo. Ta đâu phải ngốc tử, mà có thể đem chính phẩm nói thành ngụy phẩm, tặng cho các vị đây? Chẳng qua gần đây Phong Sơn phái nghiên cứu ra một loại phương pháp luyện khí mới. Chúng nó mặc dù là hàng ngụy tạo, nhưng trên phương diện uy lực, cũng không thua kém uy lực của Chuẩn Tiên Khí chính thống bao nhiêu...”

Bốn người Lục Hộc càng khó hiểu, bọn hắc nhàn mây càng sâu hơn, nghi hoặc nói: “Nếu uy lực gần ngang bằng pháp bảo Chuẩn Tiên Khí, như vậy cấp bậc của chúng nó cũng không thể tính là văn kiện ngục tạo à...”

“Trước tiên các vị hãy nghe ta nói hết đã.” Trương Văn Trọng cười ha hả, tiếp tục giải thích: “Tuy rằng uy lực của chúng nó không yếu hơn pháp bảo Chuẩn Tiên Khí chính cống. Nhưng chúng nó lại có một điểm thiếu hụt rất lớn.”

“Điểm thiếu hụt? Điểm nào vậy?” Bốn người Lục Hộc vội vàng dò hỏi. Giờ phút này bọn hắc nhàn giống như đang ngồi xe qua đèo, trong lòng chột cao chột thấp vô cùng khó chịu.

Trương Văn Trọng theo bên trong rương, cầm lấy một pháp bảo ngục tạo nói: “Điểm thiếu hụt lớn nhất của mấy món này, chính là không thể sử dụng liên tục. Đại khái sau khi dùng qua hai ba lần, nhất định phải tìm một nơi có linh khí sung mãn, thiết hạ Tụ Linh Trận, để cho chúng nó hấp thu, khôi phục linh khí. Mà quá trình bổ sung năng lượng, chậm thì cần mấy tháng, lâu hơn thì cần trải qua vài năm.”

Nghe Trương Văn Trọng giải thích như thế, lúc này bốn người Lục Hộc mới tin tưởng, mấy văn kiện pháp bảo này cũng không phải chính phẩm, mà là mặt hàng ngục tạo. Bất quá nhìn thần sắc của bọn hắc nhàn lại không thấy thất vọng, ngược lại còn ẩn chứa một loại hưng phấn cùng kích động.

Lục Hộc cười nói: “Tuy rằng pháp bảo ngục tạo này không thể sử dụng liên tục, cần phải thường xuyên bổ sung linh khí hao hụt, nhưng cũng không thể phủ nhận, là uy lực của chúng nó, có thể so sánh cùng pháp bảo Chuẩn Tiên Khí chân chính. Chỉ với riêng điểm này là đã quá đủ rồi.”

Tiêu Chấn cũng gật đầu: “Kỳ thật những loại pháp bảo thuộc cấp bậc Chuẩn Tiên Khí. Đối với tông phái Địa Tự Hào như chúng ta, thì đã coi như là bảo vật trấn sơn rồi. Đừng nói là một năm, cho dù mười năm, hai mươi năm cũng không dùng qua một lần. Cho nên, văn kiện pháp bảo ngục tạo này, mặc dù cần phải bổ sung năng lượng hao hụt, nhưng đối với chúng ta mà nói, thì cũng không tính là cái gì sai sót.”

Còn Hoắc Thanh thì mang vẻ mặt khâm phục nhìn Trương Văn Trọng, lòng tràn đầy cảm khái nói: “Trương tiên sinh ở trên phương diện luyện khí, quả nhiên là để cho chúng ta theo không kịp. Loại pháp bảo ngục tạo, uy lực có thể so sánh cùng chính phẩm như thế này, phỏng chừng toàn bộ Tu Chân Giới, cũng chỉ có Trương tiên sinh mới luyện chế ra được đi? Hoắc mỗ bội phục, bội phục.”

Trương Văn Trọng cũng cười ha hả, khoát tay áo nói: “Hoắc trưởng lão, lần này người khâm phục nhầm người rồi. Có khả năng luyện chế ra pháp bảo ngục tạo uy lực so sánh được với chính phẩm, công lao lớn nhất không phải là ta, mà là đồ đệ Lưu Phong Huy của ta!” Nói xong hắc nhàn vỗ vỗ lên bả vai của Lưu Phong Huy.

Lưu Phong Huy thật không ngờ, Trương Văn Trọng lại đem toàn bộ công lao nhường cho mình, hắc nhàn không khỏi kích động, vội vàng nói: “Đệ tử không dám kể công, nếu như không có sư phụ dốc lòng chỉ điểm, cho dù cả đời ta, cũng không có khả năng nghiên cứu ra phương pháp luyện khí mới này.”

Chứng kiến tình cảnh này, Hoắc Thanh cảm thán nói: “Không nghĩ ra, Trương tiên sinh không chỉ có năng lực xuất chúng. Mà dạy dỗ đệ tử cũng bất phàm không kém. Ân, quả nhiên là danh sư xuất cao đồ!”

Đội Trương Văn Trọng cùng Lưu Phong Huy khách sáo thêm vài câu. Lúc này Tôn Đình quân sớm đã không kìm nén nổi nữa, liền vội vàng hỏi: “Trương tiên sinh, nếu pháp bảo này là văn kiện ngục tạo. Như vậy linh tài liệu dùng để luyện chế ra chúng nó, hẳn là không cần phải hao tổn như luyện chế pháp bảo Chuẩn Tiên Khí chính cống nhỉ?”

Lục Hộc, Hoắc Thanh, Tiêu Chấn ba người đều ngậm miệng lại, đem ánh mắt ném về phía Trương Văn Trọng, chờ mong câu trả lời của hắc nhàn.

Mà câu trả lời của Trương Văn Trọng cũng không làm cho bọn hắc nhàn thất vọng: “Đúng thế, linh tài dùng để luyện chế pháp bảo ngục tạo Chuẩn Tiên Khí, vô luận là phẩm chất hay số lượng đều kém xa chính phẩm.”

Mặc dù đối với đáp án này sớm đã lường trước, nhưng sau khi chính tai nghe được, trên mặt bốn người Lục Hộc vẫn toát ra thần tình khiếp sợ, không dám tin. Bởi vì câu trả lời này của Trương Văn Trọng, không thể nghi ngờ cũng là nói cho bọn hắc nhàn biết, pháp bảo ngục tạo Chuẩn Tiên Khí này, mặc dù không thể kéo dài thời gian sử dụng, nhưng là phí tổn rẻ tiền, thậm chí có khả năng sản xuất với số lượng lớn.

Chuyện như vậy, có thể nào không làm cho người phải khiếp sợ đây?

Thử nghĩ xem, nếu mấy trăm đệ tử của Phong Sơn phái, toàn bộ đều dùng loại pháp bảo nguy tạo Chuẩn Tiên Khí này. Như vậy bọn hắc cho dù chỉ có tu vi Đường Khí kỳ, Trúc Cơ ý, nhưng vẫn đủ khả năng bạo phát sức chiến đấu kinh nhân.

Nếu bốn tông phái mình mà có được nhiều pháp bảo nguy tạo Chuẩn Tiên Khí như thế. Vậy thì nhất định có thể sẽ tấn thăng từ Địa Tự Hào lên Thiên Tự Hào trong bài hành bằng đi?

Nghĩ đến đây bốn người Lục Hộc kích động không thôi.

Tôn Đình Quân dẫn đầu mở miệng, hướng Trương Văn Trọng khom lưng cúi chào thật sâu, nói: “Trương tiên sinh, không biết Hoa Gian phái chúng ta có thể mời vị đồ đệ này của người, thay chúng ta luyện chế vài món pháp bảo nguy tạo Chuẩn Tiên Khí không đây? Những thứ linh tài liệu cần dùng, tự nhiên sẽ do chúng ta chuẩn bị. Mà sau đó cũng hậu tạ Phong Sơn phái một số lượng không nhỏ.”

Lục Hộc theo sát phía sau, nói: “Linh Xu Phái chúng ta cũng đang muốn thỉnh cầu giống như vậy. Còn hy vọng Trương tiên sinh sẽ nể tình đồng minh, có thể đáp ứng lời thỉnh cầu này của chúng ta.”

Tiêu Chấn, Hoắc Thanh tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này. Lần lượt mở miệng đưa ra thỉnh cầu giống nhau.

Trương Văn Trọng mỉm cười, không đáp ứng mà cũng không cự tuyệt. Hắn chỉ nói một câu: “Chuyện này, nên đợi khi tiêu diệt Lệ Yểm xong, rồi chúng ta hãy bàn bạc sau.”

Bốn người Lục Hộc đều tỉnh ý, tự nhiên là nghe ra ý tứ trong lời nói của Trương Văn Trọng.

Rõ ràng là Trương Văn Trọng đang nói: Muốn nhờ chúng ta luyện chế pháp bảo nguy tạo Chuẩn Tiên Khí ư? Vậy thì phải xem biểu hiện của các người ở trong hành động tiêu trừ Lệ Yểm lần này.

Đã hiểu ý tứ của Trương Văn Trọng rồi, bốn người Lục Hộc không có nửa điểm do dự, mà đồng thanh kêu lên: “Nhất định, chúng ta nhất định sẽ không làm cho Trương tiên sinh thất vọng.”

Trương Văn Trọng ở phía sau nói: “Ta còn một cái yêu cầu hơi quá đáng, hy vọng bốn vị trưởng lão có thể đáp ứng ta.”

Tục ngữ thường nói, muốn gây khó dễ phải có thủ đoạn. Sau khi bốn người Lục Hộc được Trương Văn Trọng hứa hẹn chỗ tốt xong, đối với hắn lại càng trở nên cung kính, nhất tề chấp tay đồng thanh đáp: “Muốn chúng ta làm chuyện gì, Trương tiên sinh chỉ cần phân phó là được rồi. Không cần phải khách khí với chúng ta như thế đâu.”

Trương Văn Trọng mỉm cười: “Kỳ thật, cũng không có chuyện gì quá đáng lắm. Ta muốn, các vị có thể tạm thời loan truyền một chút tin tức về những món pháp bảo nguy tạo Chuẩn Tiên Khí này mà thôi.”

Bốn người Lục Hộc không khỏi sửng sốt...

660. Chương 685: Tu Chân Giới Sục Sôi.

Lục Hộc tỉnh ngộ, rung đùi đắc chí cảm khái: “Nói cách khác chính là muốn bốn tông phái chúng ta làm mọi thứ, để thu hút những môn phái trước kia không chịu đến trợ oai cho Trương tiên sinh sao?”

Tôn Đình Quân lắc đầu cười khổ: “Chính là như thế?”

Hoắc Thanh ở bên cạnh, lại hoan hỉ cười nói: “Còn nhớ lúc trước chúng ta dẫn cao thủ trong tông phái đến Ung Thành, chuẩn bị giúp Trương tiên sinh trợ oai hành động lần này, thì cái đám ánh mắt thiên cận kia, đều chằm chọc chúng ta? Hừ, thiếu chút nữa đã nói chúng ta là tội nhân thiên cổ của tông phái. Bất quá, sau khi biết tin chúng ta được Trương tiên sinh tặng Thất Phẩm đan dược Thái Hư Phiếu Miêu Hoàn cùng pháp bảo cấp bậc Chuẩn Tiên Khí, thì không hiểu vẻ mặt của bọn chúng trông sẽ như thế nào?”

Câu nói này của Hoắc Thanh khiến cho ba người Lục Hộc, Tôn Đình Quân và Tiêu Chấn, không hẹn mà cùng nở nụ cười theo sau. Từ khi bọn hắn quyết định đến Ung Thành giúp Trương Văn Trọng trợ oai, thì đã nhận đủ mọi lời chằm chọc trong tu chân giới. Cơ hồ tất cả đám người tu chân đều nghĩ rằng, bốn tông

phái bọn hần lần này hơn phân nửa là sẽ hao binh tổn tướng, nguyên khí đại thương. Dù sao Lệ Yểm cũng chính là hung danh của một con thương cổ yêu ma, thực lực không hề tầm thường. Muốn đấu với nó cũng không phải là chuyện gì dễ dàng! Nhưng nếu bọn chúng biết, chính mình vừa mới đến Ung Thành, còn chưa xuất ra chút khí lực gì, đã được Trương Văn Trọng tặng nhiều lễ vật như vậy, thật không hiểu sẽ khiếp sợ thành cái bộ dạng gì nữa!

Trong đầu nghĩ đến cảnh tượng, phản ứng khiếp sợ của lũ người lúc trước châm chọc mình. Nụ cười trên mặt bốn người Lục Hộc càng lúc càng đậm. Thậm chí, bọn hần còn khẩn cấp muốn quay trở về, đem tin tức này nhanh chóng truyền ra ngoài.

Cùng Trương Văn Trọng trao đổi hạng mục công việc cần phải chú ý xong. Bốn người Lục Hộc liền muốn cáo từ rời đi. Chuẩn bị dựa theo ý tứ của Trương Văn Trọng, đem phần lễ vật hôm nay nhận được, tuyên truyền ra ngoài Tu Chân Giới. Đương nhiên, trước khi đi, bọn hần cũng không quên chấp tay chào hỏi Lưu Phong Huy. Dù sao, dựa theo thuyết pháp của Trương Văn Trọng, thì bốn kiện pháp bảo nguy tạo Chuẩn Tiên Khí này, đều là do người nam tử tướng mạo xấu xí, tu vi không cao này làm ra. Nếu như xây dựng được cảm tình với hần, thì cũng là một chuyện phi thường tốt đẹp!

Vì thế ngoại trừ lôi kéo cánh tay Lưu Phong Huy, ân cần hỏi han quan tâm một phen. Bốn người Lục Hộc còn dốc hết vốn liếng, đều tự xuất ra vài món linh khí cùng ngũ phẩm đan dược làm quà gặp mặt, đưa cho Lưu Phong Huy.

Mặc dù bao nhiêu đồ tốt như thế, nhưng bọn hần vẫn còn sợ Lưu Phong Huy không chịu thu nhận. Dù sao thuật luyện khí, luyện đan của Phong Sơn phái cũng được truyền tụng khắp cả Tu Chân Giới. Mà Lưu Phong Huy lại chính là đệ tử thân truyền của Trương Văn Trọng, nếu có chướng mắt pháp bảo, đan dược của bọn hần, thì cũng không phải cái chuyện gì lạ lắm.

Sợ phần lễ vật mình tặng người ta không nhận. Bốn người Lục Hộc dùng ánh mắt trao đổi một phen, sau đó nghiêm trang vượt râu nói: “Chúng ta biết, Tiểu Lưu người là đệ tử thân truyền của Trương tiên sinh, thường ngày có không biết bao nhiêu đan dược cao phẩm và pháp bảo quý giá. Những món chúng ta tặng có thể là không lọt vào được pháp nhãn của người. Nhưng chúng ta cùng sư phụ người là bằng hữu giao hảo, coi như cũng là trưởng bối của người. Đây là món quà gặp mặt của mấy lão già chúng ta. Cho nên, hy vọng người đừng khinh thường a.”

Pháp bảo cấp bậc linh khí, và ngũ phẩm đan dược. Phần trọng lễ như thế này, ở trong miệng bốn người Lục Hộc cứ nhiên lại trở thành quà mọn. Chuyện này, nếu để cho đám tông phái tu chân khác nghe thấy, còn không phải méo mồm méo miệng hay sao?

Không nói đến những tiểu tông phái, phần lễ vật bốn người Lục Hộc đưa cho Lưu Phong Huy, cho dù có là một số tông phái Địa Tự Hào trăm năm cổ chấp, vẫn có thể được coi là một phần trọng lễ!

Bất quá, những thứ này cùng Thất Phẩm đan dược Thái Hư Phiếu Miêu Hoàn và pháp bảo nguy tạo Chuẩn Tiên Khí mà lúc trước Trương Văn Trọng cấp cho bọn hần. Thật đúng là không thể so sánh.

Trước kia Lưu Phong Huy thường xuyên gặp phải trắc trở. Làm sao gặp qua cái loại tình huống được người khác đãi ngộ như thế này? Huống chi hâm mộ hần cũng không phải người thường, mà chính là bốn vị trưởng lão trong những tông phái mạnh nhất Địa Tự Hào.

Chuyện như thế này, ngày xưa làm một tán tu bình thường, Lưu Phong Huy nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Bất quá, Lưu Phong Huy cũng không bị tình huống bất ngờ này, làm cho choáng váng đầu óc. Bản thân hần biết rõ, tất cả những chuyện này là do ai cấp cho hần. Thế nên, hần không vội vàng biểu hiện thái độ, cũng không toát ra thần tình tự cao tự mãn. Mà đem ánh mắt dò xét, quảng ném về phía Trương Văn Trọng đứng ở cách đó không xa.

Trương Văn Trọng gật đầu cười nói: “Nhận lấy đi.”

Sau khi nhận được sự chấp thuận của Trương Văn Trọng. Lúc này Lưu Phong Huy mới nhận quà diện kiến của bốn người Lục Hộc.

Nhìn thấy một màn này, bốn người Lục Hộc không ngớt tán thưởng Lưu Phong Huy hiểu biết cấp bậc lễ nghĩa. Lúc này mới tiếc nuối rời khỏi Linh Cư dồi dào linh khí. Mà trước khi bước ra khỏi Linh Cư, bốn người bọn hắn còn không nhận được, âm thầm cảm khái nói: “Một thiên tài luyện khí như vậy, chúng ta làm sao không có gặp qua đây chứ? Không nghĩ ra, Trương tiên sinh không chỉ có tu vi tinh thâm, am hiểu thuật luyện đan, luyện khí, mà ánh mắt nhìn người cũng tương đối ngoan lạt.”

Bất quá, bốn người Lục Hộc không biết một điều là, Lưu Phong Huy sở dĩ là một con Thiên Lý Mã, nhưng quan trọng là trên đời này có mấy người như Bá Nhạc* đây?

Thiên lý mã thì có nhiều, nhưng Bá Nhạc lại chỉ có một mà thôi.

Bốn người Lục Hộc đều hết lòng tuân thủ hứa hẹn. Ở cùng ngày liền phối hợp với Xích Hà đạo trưởng, đưa tin tức bọn hắn nhận được Thái Hư Phiếu Miêu Hoàn và Chuẩn Tiên Khí từ tay Trương Văn Trọng, loan truyền đi ra ngoài.

Vốn đám người Tu Chân Giới đang chế giễu, nhất thời liền sa vào bên trong nỗi kinh ngạc cùng bàng hoàng. Tất cả tu chân giả, sau khi nghe được tin tức này, cơ hồ phản ứng đầu tiên nảy sinh ra là: Không có khả năng này!

Vô luận Thất Phẩm đan dược, hay pháp bảo Chuẩn Tiên Khí. Đều là những trân bảo vô giá hiếm thấy! Chẳng nói đâu xa, trong buổi tu chân đấu giá hội vừa mới tổ chức ở Vân Thai Thị cách đây không lâu, cái khóa Thất Phẩm đan dược kia vừa xuất ra, liền náo động toàn đương trường. Thì có thể hiểu hai đồ vật này có giá trị cao đến cỡ nào! Trân bảo hiếm thế giống như vậy, vô luận người nào hay tông phái nào nắm giữ, đều cũng sẽ đem chúng nó ra làm bảo vật trấn phái, làm sao có khả năng chấp tay tặng cho người khác đây chứ?

Mặc dù, những trưởng lão, cường môn của vài tông phái Địa Tự Hào, thông qua lần trước tiếp xúc vài lần cùng Trương Văn Trọng. Cả đám đều cho rằng, Trương Văn Trọng là một con người hào phóng sáng khoái. Nhưng dù hào phóng như thế nào đi chăng nữa, thì cũng sẽ không bao giờ lấy Thất Phẩm đan dược cùng Chuẩn Tiên Khí mang ra tặng người khác đi? Hơn nữa còn có hẳn bốn phần!

Hành vi như thế, đã không còn là hào sảng, mà chỉ có thể dùng hai chữ “phá sản” để hình dung ah!

Ngay khi cả đám người Tu Chân Giới, đối với tin tức này đều bảo trì thái độ hoài nghi. Thì Linh Xu Phái, Hoa Gian Phái, Ba Sơn tiêu gia cùng Liễm Sơn kiếm tông, không hẹn mà đều tổ chức đại hội giám bảo ở tông môn, mời bằng hữu trong tông phái khác đến thưởng lãm Chuẩn Tiên Khí và Thất Phẩm đan dược, mà mình được Trương Văn Trọng tặng thưởng.

Hoặc bởi vì tò mò, cho nên rất nhiều người không được phát thiệp mời, cũng tự chạy đến. Bọn hắn muốn nhìn xem, Thất Phẩm đan dược cùng Chuẩn Tiên Khí, có phải là hàng thật giá thật hay không?

Kết quả cuối cùng, để cho bọn hắn phi thường khiếp sợ!

Linh Xu Phái, Hoa Gian Phái, Ba Sơn tiêu gia cùng Liễm Sơn kiếm tông. Quả thực là đã chiếm được Thất Phẩm đan dược và Chuẩn Tiên Khí từ trong tay Trương Văn Trọng.

Lúc này, Tu Chân Giới nhất thời cũng sôi sục lên!

661. Chương 686: Người Chết Vì Tiền

Trong một tòa thành thị, mấy tu chân giả quen biết nhau, đang ngồi tại một nhà gian trà phòng, một bên thưởng thức trà thơm, một bên trò chuyện những sự tình mới mẻ gần đây phát sinh ở trong Tu Chân Giới.

Một người trong đó, nâng tách trà lên nhấp một ngụm, rồi đột nhiên nói: “À, các ngươi biết không, Linh Xu Phái, Hoa Gian Phái, Ba Sơn tiêu gia cùng Liễm Sơn kiếm tông lần trước phái cao thủ đi tới Ung Thành, hiệp trợ Phong Sơn phái bao vây tiểu trừ Lệ Yểm...”

Người ngồi bên cạnh hắn, nhất thời nở nụ cười nói: “Hả, ta còn tưởng rằng ngươi kể chuyện gì thần bí chứ. Hóa ra là cái chuyện cũ như năm xưa rồi sao? Chuyện này chúng ta sớm đã nghe nói qua rồi. À, ngươi nghĩ xem, có phải bốn tông phái này đầu óc xảy ra vấn đề không? Hay nói cách khác, như thế nào lại chạy đến

Ung Thành, trợ oai cho Phong Sơn phái đây? Lệ Yểm kia, chính là yêu ma nhất lưu thời thượng cổ, há lại có thể dễ dàng đối phó với nó sao? Theo bản thân ta thấy, bốn tông phái này, chỉ sợ sẽ gặp phải đại họa ở Ung Thành thôi!”

Người trước lắc đầu: “Người nói cái gì thế, chuyện này đúng thật là xưa rồi! Nhưng chuyện ta kể lại liên quan đến một vấn đề khác. Bốn tông phái kia, sau khi đến Ung Thành có gặp phải đại họa không thì tạm thời còn chưa biết. Nhưng hiện tại, người ta đã chiếm được vô số thứ tốt rồi! Phong Sơn phái kia, vì cảm tạ bọn hắc đến trợ oai, mà tặng cho mỗi phái một khóa Thất Phẩm đan được cùng một món pháp bảo Chuẩn Tiên khí a!”

Tất cả chúng nhân trong phòng trà đều sợ ngây người. Bọn hắc cũng không quản đây là địa phương nào, sôi nổi đồng thanh kinh hô: “Cái gì? Thất Phẩm đan được và Chuẩn Tiên Khí? Đây..Điều này sao có thể chứ? Người không nói giỡn chúng ta đi?”

Người trước hừ hừ một tiếng: “Nói giỡn cái gì? Ta đây mà thêm nói giỡn các người à! Xem ra, hắc là các người còn không biết, ngày hôm qua, Linh Xu Phái, Hoa Gian Phái, Ba Sơn tiêu gia cùng Liễm Sơn kiếm tông, phân biệt nhau, đều tự tổ chức đại hội giám bảo ở trong tông phái của bọn hắc. Để mọi người được thưởng lãm hai món bảo bối kỳ trân hiếm thế này. Mặc dù, ta không có tư cách tham gia đại hội giám bảo, nhưng chứng môn chân nhân của tề phái đã khẳng định, hai món bảo bối kia, đều là hàng thật giá thật!”

Lời vừa nói ra, phòng trà nhất thời hoàn toàn rơi vào một mảnh tĩnh lặng. Cả đám người trợn mắt há mồm, thật lâu sau cũng vô pháp khép lại. Chẳng biết trải qua bao nhiêu lâu thời gian, rốt cục cũng có người khôi phục thần trí, lẩm bẩm nói: “Tên chưởng môn Phong Sơn phái này, phải chăng là đã điên rồi sao? Hay nói cách khác, như thế nào lại đem Thất Phẩm đan được và Chuẩn Tiên Khí, lấy ra tặng người đây?”

Người trước thở dài một hơi, lòng tràn đầy u uất, tiếc rẻ nói: “Phong Sơn phái có điên hay không, ta cũng không biết. Ta chỉ biết là sau khi chứng môn chân nhân của tề phái tham dự đại hội giám bảo xong, chuyện đầu tiên làm khi quay về chính là triệu tập cao thủ trong tông phái, chạy đến Ung Thành trợ oai cho Phong Sơn phái. Đáng tiếc là tu vi của ta không cao. Nếu không ta cũng theo chứng môn chân nhân chạy đến Ung Thành rồi. Đâu có thời gian rảnh rỗi mà ngồi ở đây uống trà chứ!”

Khi chúng nhân ở trong phòng trà, đã khôi phục thần trí xong, liền khó hiểu nói: “Đến Ung Thành? Người không phải điên rồi chứ? Nơi đó chính là địa phương Lệ Yểm đang ẩn thân, chỉ hơi bất cẩn một chút, là người sẽ phải bỏ lại tính mạng ở đó. Hơn nữa, coi như tông phái người chiếm được Thất Phẩm đan được và Chuẩn Tiên Khí, thì cũng chẳng rơi vào miệng túi của người đâu.”

“Các người còn không biết...” Người trước lắc đầu giải thích: “Ban đầu ta cũng có suy nghĩ giống như các người. Nhưng sau đó ta mới biết, nguyên lai Phong Sơn Phái, không chỉ tặng riêng lễ vật cho mỗi tông phái đến trợ oai, mà còn tặng thưởng cả lễ vật cho mỗi vị cao thủ của tông phái đó nữa. Các người có biết, lễ vật là cái gì không?”

“Là cái gì?” Chúng nhân trong lòng tràn ngập hiếu kỳ hỏi.

Người trước đối với phản ứng của mọi người rất hài lòng, bưng chén trà thơm lên nhấp một ngụm, sau đó mới chực vạch trần đáp án: “Ngũ Phẩm đan được hoặc là pháp bảo nhất phẩm Linh Khí, tùy các người chọn!”

Mấy người không khỏi hít sâu một hơi, thốt thốt nói: “Mỗi người đều được tặng sao? Lão tiên a, Phong Sơn phái cho dù thực lực hùng mạnh, nhưng cũng không thể lãng phí tới mức này nha! Chứng môn Phong Sơn phái đúng là một tên bại gia tử.”

Người trước khẽ mỉm cười: “Nếu hắc không phải là bại gia tử, thì làm sao có thể phát sinh cái chuyện tốt như vậy đây? Mấy vị sư huynh của ta, mới nhận tin về, chứng môn tề phái cảm thấy lần này nhân lực mang đến Ung Thành còn không đủ, đang tính toán đưa thêm một nhóm người nữa qua đó. Lần này bất luận như thế nào ta cũng phải đi tranh thủ a!”

Lời này của hắc, chiếm được hưởng ứng của tất cả đám người ở đây. Mấy người chẳng quan tâm đến nói chuyện phiếm nữa, mà sôi nổi rút điện thoại di động ra, gọi cho trưởng bối quen biết ở trong tông phái. Hỏi bọn họ xem còn suất nào đi Ung Thành trợ oai cho Phong Sơn phái nữa hay không? Tuy hành trình lần

này phi thường nguy hiểm, nhưng vì Ngũ Phẩm đan dược và pháp bảo cấp bậc Linh Khí, thì vẫn là đáng giá mạo hiểm!

Giờ khắc này, những chuyện tương tự, đang trình diễn ở khắp nơi trên Thần Châu.

Cơ hồ chỉ trong vòng một đêm, lúc trước Ung Thành còn bị xem là địa phương hiểm cảnh ở Tu Chân Giới, lúc này liền biến thành nơi náo nhiệt, chúng nhân tranh nhau chạy tới.

Những tông phái đến muộn, cũng không có chiếm được trọng lễ như Linh Xu Phái, Hoa Gian Phái, Ba Sơn tiêu gia và Liễm Sơn kiếm tông. Nhưng bọn hắn vẫn chấp nhận ở lại. Bởi vì, Trương Văn Trọng đã cấp cho bọn hắn một câu hứa hẹn. Chỉ cần trong hành động bao vây tiêu trừ Lệ Yểm, bọn hắn lập được nhiều công lao, thì Phong Sơn phái sẽ luận công ban thưởng. Tới khi đó, ngay cả muốn Thất Phẩm đan dược hay Chuẩn Tiên Khí, cũng không phải là không có khả năng.

Mặc dù có tông phái bất mãn đối với thông báo này, cũng đưa ra uy hiếp sẽ rời khỏi Ung Thành không tham gia hành động trợ oai, để bức Phong Sơn phái tăng cao lễ vật cho bọn hắn. Nhưng đáng tiếc chính là, Phong Sơn phái căn bản không thèm quan tâm. Dù sao, hiện giờ có rất nhiều tông phái tu chân đang ùn ùn kéo đến Ung Thành. Nhiều thêm một cái hay bớt đi một cái cũng chẳng đáng là bao.

Những tông phái tự cho mình là nhất, muốn nâng giá, rất nhanh liền phát hiện. Theo thời gian trôi qua, số lượng tông phái đến trợ oai càng ngày càng gia tăng, Phong Sơn phái đưa ra lễ vật cảm tạ cũng càng ít đi.

Cho nên bọn hắn luống cuống, không dám tiếp tục chờ đợi thời cơ nữa. Mà vội vàng tìm người phụ trách là Trần Nhân, yêu cầu đăng kí tham gia hành động bao vây tiêu trừ Lệ Yểm. Song, Trần Nhân lại khẳng khái cự tuyệt bọn hắn. Vô luận bọn hắn thỉnh cầu như thế nào, thì vẫn không chịu để cho bọn hắn tham dự. Đây không phải là tự giẫm lên chân của mình hay sao?

Những tông phái còn lại thì vui sướng khi thấy người khác gặp họa. Trong tiếng cười nhạo châm chọc của chúng nhân, mấy tông phái kia ủ rũ, chán nản rời khỏi Ung Thành.

Đối với hành động lần này của Trương Văn Trọng, không chỉ ngoại nhân nhìn xem không hiểu, mà thậm chí ngay cả Béo hòa thượng cùng thành viên Đặc Cần tổ cũng cảm thấy nghi hoặc.

Ngày hôm nay, Béo hòa thượng lòng tràn đầy nghi vấn, liền hướng Trương Văn Trọng đưa ra vấn đề: “Trương tổ phó, tuy rằng Lệ Yểm phi thường lợi hại. Nhưng nó mới vừa chạy ra khỏi Hỗn Độn Tu La Giới, thực lực chưa đạt tới trạng thái cường thịnh, nhiều nhất chỉ cần xuất động bảy tám tông phái Địa Tạng Hào, là có thể thành công đem nó tiêu diệt rồi. Thế nhưng lần này, số lượng tông phái người mời đến trợ oai, cũng phải hơn con số một trăm...Này...đây không phải là quá lãng phí nhân lực cùng tài lực sao?”

Trương Văn Trọng đứng dậy, đi tới bên cửa sổ. Ngẩng đầu lên nhìn mây trôi lơ lửng trên bầu trời, nói: “Lúc này, chúng ta phải đối phó, chỉ sợ không hẳn là riêng một mình Lệ Yểm đâu!”

Béo hòa thượng không khỏi sửng sốt, nhíu mày hỏi: “Ý của Trương tổ phó là...”

Trương Văn Trọng vươn tay chỉ lên bầu trời nói: “Nếu khe nứt không gian đã xuất hiện ở Ung Thành. Như vậy trong thành phố này nhất định không phải chỉ có một tên yêu ma Lệ Yểm đâu!”

Nói đến đây, trong đầu Trương Văn Trọng bỗng nhiên hiện ra thân ảnh của bạch y nữ tử thần bí. Sau khi nhíu mày trầm ngâm một lúc, hắn mới tiếp tục nói: “Sở dĩ ta cần nhiều tông phái đến trợ oai như vậy, chính là muốn phòng ngừa vạn nhất. Để cho chúng ta có thể thuận lợi phong ấn cái khe nứt không gian kia mà thôi!”

Béo hòa thượng gật đầu tỉnh ngộ. Phán đoán này của Trương Văn Trọng có khả năng rất lớn. Vì thế, hành động lần này của hắn, quả thật cũng coi như là một biện pháp tính toán chu đáo.

“Không hổ là Trương tổ phó, mọi tính toán trong đầu đều hơn xa đám người chúng ta.” Béo hòa thượng cảm khái nói.

Trương Văn Trọng thu hồi ánh mắt nhìn lên không trung. Lắc đầu cười khổ: “Được rồi, người đừng vỗ mông ngựa ta nữa. Vô luận cũng đâu có lợi gì cho người a! Hiện giờ, tốt nhất là người dẫn thành viên trong Đặc Cần tổ, mau chóng truy tìm tung tích ẩn thân của Lệ Yểm đi. Lệ Yểm, có khả năng triệu hoán yêu linh. Nó ở thêm một ngày tại Ung Thành, thì dân thường lại nguy hiểm thêm một ngày...”

Đột nhiên Béo hòa thượng thần tình nghiêm trang, trầm giọng nói: “Lần này ta đến, chính là muốn thông báo cho Trương tổ phó biết chuyện này. Trải qua mấy ngày điều tra truy tìm, bước đầu chúng ta đã xác định ra chỗ ẩn thân của Lệ Yểm và Cửu Ma!”

662. Chương 687: Hồ Dữ Không Ăn Thịt Con

Trương Văn Trọng thật không ngờ, chỉ trong mấy ngày thời gian ít ỏi, Đặc Cần tổ lại có thể tìm ra nơi ẩn thân của Lệ Yểm và Cửu Ma. Nguyên bản hắn nghĩ rằng, dù Đặc Cần tổ am hiểu truy tung như thế nào đi chăng nữa, thì ít nhất cũng phải tiêu tốn chừng mười ngày thời gian. Thậm chí là ròng rã cả tháng trời mới có được chút thu hoạch.

Dù sao, Lệ Yểm thân là thượng cổ yêu ma, thuật ẩn thân phi thường am hiểu. Nó có thể đem yêu khí trên người của nó xảo diệu ẩn giấu, làm cho người ta khó lòng truy tung. Mặc dù nó vừa chạy ra khỏi Hỗn Độn Tu La Giới, chưa chính thức khôi phục thực lực, nhưng thuật ẩn thân của nó, lại cũng không phải dễ dàng phá giải. Nếu không tin tưởng thái độ làm người của Béo hòa thượng, Trương Văn Trọng thật sự đã hoài nghi, có phải Béo hòa thượng đang nói dối mình hay không nữa?

Kinh ngạc trong phút chốc, nhưng rất nhanh Trương Văn Trọng đã bình tĩnh trở lại, trầm giọng hỏi: “Các người thật sự đã tìm ra nơi ẩn thân của Lệ Yểm và Cửu Ma sao? Ở chỗ nào? Mà làm sao tìm ra được?”

“Ngay trong viện bảo tàng ở Ung Thành!” Béo hòa thượng phi thường rõ ràng tính chất quan trọng của chuyện này. Nền cũng không dám lãnh đạm, liền đem quá trình truy tung mấy ngày qua, hướng Trương Văn Trọng cấp báo: “Lúc trước chúng ta đã từng thám thính xung quanh viện bảo tàng. Nhưng khi đó chúng ta không phát hiện ra dấu vết của Lệ Yểm và Cửu Ma lưu lại. Thẳng cho đến sáng hôm nay, pháp bảo giám thị đột nhiên phát hiện ra, trong viện bảo tàng xuất hiện một cỗ năng lượng dị thường dao động. Tuy thời gian nó xuất hiện rất ngắn, nhưng trải qua cao thủ Đặc Cần tổ am hiểu phân tích tần suất năng lượng dao động, thì cho ra kết luận, cỗ năng lượng dao động này, có bảy tám phần tương tự với cỗ yêu lực của Lệ Yểm lưu lại ở vùng Hán khu bỏ hoang.”

Trương Văn Trọng hơi nhíu mày nói: “Chỉ có bảy tám phần tương tự thôi sao? Nói như vậy cũng không thể chứng minh được, cỗ năng lượng dao động này là của Lệ Yểm đi? Ngoại trừ bảy nhiều đó ra, các người hẳn là còn có phát hiện khác?”

“Không hổ là Trương tổ phó, vừa nghe liền đoán được chúng ta còn có những phát hiện khác.” Béo hòa thượng khâm phục nhìn Trương Văn Trọng, cảm thán một câu xong, hắn lại tiếp tục giải thích: “Khi chúng ta phát hiện ra cỗ năng lượng dao động dị thường này, gần nhất cũng chỉ dám hoài nghi mà thôi, cũng không đưa ra kết luận cuối cùng. Đồng thời, còn bởi vì sợ đánh rần động cỏ, cho nên chúng ta liền phái một nhóm cảnh sát bình thường đến viện bảo tàng, thu cuốn băng theo dõi thường ngày ở trong viện. Kết quả buổi sáng hôm nay chúng ta phát hiện, từng có một buổi viếng thăm viện bảo tàng của học sinh tiểu học. Mà bên trong đám học sinh, có một tiểu bang hữu tên là Nghiêm Quả...”

Trần Nhân một mực đứng ở bên cạnh lắng nghe hai người nói chuyện với nhau. Lúc này kiềm nén không được lòng tò mò, dò hỏi: “Chẳng lẽ cỗ năng lượng dao động dị thường ở trong viện bảo tàng kia, cùng tiểu bang hữu Nghiêm Quả này có quan hệ hay sao?”

Béo hòa thượng hồi đáp: “Mặc dù tạm thời còn chưa có bằng chứng chính xác. Nhưng chúng ta đã nhất trí hoài nghi, chuyện này có quan hệ cùng cô bé đó. Bởi vì cha cô bé đó, chính là một trong chín người đã mất tích bấy lâu nay. Chúng ta cũng hoài nghi, cha cô bé sớm đã bị Lệ Yểm dụ dỗ biến thành một trong chín tên Cửu Ma rồi. Mà khi cỗ năng lượng dao động dị thường kia xuất hiện, chắc là do cha cô bé đó phóng ra khi nhìn thấy con gái mình đi vào trong viện bảo tàng. Chẳng qua Lệ Yểm rất nhanh đã phát hiện điểm này, cho nên liền ra tay ngăn cản đúng lúc. Hơn nữa, chúng ta đã tìm gặp nhóm học sinh đến thăm quan viện bảo tàng lúc đó. Kết quả phát hiện bên trong cơ thể của bọn trẻ, trình độ nguyên khí tổn thương, tiêu hao bất đồng nhau. Vài người trong đó bởi vì nguyên khí tổn thương quá mức mà phát ốm. Chỉ có tiểu cô nương Nghiêm Quả là nguyên khí vẫn dồi dào sung túc, một chút dấu hiệu thương tổn cũng đều không có.”

Sau khi nghe Béo hòa thượng giảng thuật xong, Trần Nhân cảm khái nói: “Trước kia chỉ nghe qua hồ dữ không ăn thịt con, không ngờ rằng, yêu ma vẫn có một chút lương tâm. Ít nhất thì hắn đã không tổn thương

con gái của mình.”

Trương Văn Trọng giải thích: “Cửu Ma thủ hạ của Lệ Yểm dù sao cũng mới tiến nhập ma đạo. Trong đầu vẫn còn bản khoản đến thân nhân của mình. Nhưng nếu kéo dài thời gian, khi bọn hắc tăng tiến tu vi, thì nhân tính cùng thân tình của bọn hắc cũng sẽ dần dần biến mất.”

“Hóa ra là như thế.” Trần Nhân giật mình nói.

Trương Văn Trọng thì ngoảnh mặt nhìn Béo hòa thượng hỏi: “Theo câu chuyện người vừa kể mà xem ra, thì Lệ Yểm và đám thủ hạ, rất có khả năng là đang ẩn thân ở trong viện bảo tàng. Bất quá, ngoại trừ nghi vấn này ra, các người có còn phát hiện thêm được điều gì nữa không?”

“Không còn.” Béo hòa thượng lắc đầu, hồi đáp: “Bối lo lắng tới chuyện đánh rần động cỏ, nên sau khi chúng ta phát hiện ra cỗ năng lượng dao động dị thường kia, liền thoát triệt không có tiến vào trong viện bảo tàng nữa. Mà vừa kết luận Lệ Yểm và thủ hạ đang ẩn trốn trong viện bảo tàng. Ta liền chạy tới đây thông báo cho người biết luôn...”

Lúc này, Trương Văn Trọng lại cau mày nói: “Ồ đồ! Đáng lẽ các người phải cho người vào kiểm tra chứ.”

Béo hòa thượng sùng sờ, không lý giải nổi hỏi: “Nếu làm như thế, không phải là sẽ đánh rần động cỏ hay sao?”

Trương Văn Trọng thở dài: “Nếu không phái người đi vào kiểm tra, thì mới là đánh rần động cỏ đó! Nghĩ thử xem, sau khi cỗ năng lượng dị thường này dao động, nếu chúng ta một chút phản ứng đều không có, biểu hiện quá mức yên tĩnh, vậy cũng chẳng khác nào là đang nói với Lệ Yểm rằng: Chúng ta đã biết vị trí ẩn thân của các người rồi sao...”

“Bất hảo!” Lúc này Béo hòa thượng đã tỉnh ngộ, vươn tay vỗ cái trán bóng loáng của mình, thần sắc ngưng trọng hướng Trương Văn Trọng dò hỏi: “Trương tổ phó, vậy chúng ta phải làm cái gì để bổ cứu sai lầm đây!”

Trương Văn Trọng không vội vàng giải thích, mà hỏi ngược lại: “Từ lúc các người phát hiện ra cỗ năng lượng dị thường kia dao động. Cho tới bây giờ là đã bao lâu thời gian rồi.”

Mặc dù Béo hòa thượng không hiểu tại sao Trương Văn Trọng lại muốn hỏi chuyện này, nhưng cũng không dám lãnh đạm, vội vàng hồi đáp: “Khoảng hơn một giờ thôi.”

“May mắn là thời gian chậm trễ không quá nhiều.” Trương Văn Trọng thở phào một hơi nhẹ nhõm, nói: “Người lập tức phái mấy cao thủ am hiểu truy tung tiến vào trong viện bảo tàng. Kêu bọn họ khám xét trong ngoài một phen đi.”

Béo hòa thượng không khỏi lo lắng: “Nếu tìm ra Lệ Yểm thì phải làm sao bây giờ...”

Trương Văn Trọng lắc đầu nói: “Nếu ta tính không sai, thì lần này kiểm tra tuyệt đối sẽ không có kết quả. Bởi vì kỹ thuật ẩn thân của Lệ Yểm tương đối lợi hại. Lúc trước vừa mới xảy ra chuyện, tự nhiên tiểu tâm của nó sẽ cảnh giác hơn. Ngay cả cao thủ truy tung của Đặc Cần tổ cũng không có khả năng tra ra hành tung của Lệ Yểm đâu.”

Béo hòa thượng khó hiểu nói: “Nếu không truy ra được tung tích của Lệ Yểm và Cửu Ma, thì làm như vậy đâu có nghĩa lý gì?”

Trương Văn Trọng giải thích: “Chỉ làm như thế, mới đánh lừa được nỗi bản khoản trong lòng Lệ Yểm. Để cho bọn hắc tiếp tục ẩn giấu hành tung ở trong viện bảo tàng. Nếu bọn chúng thấy động, muốn rời khỏi viện bảo tàng, thì chúng ta sẽ rất khó khăn truy lùng bọn chúng!”

“Hóa ra là thế...” Lúc này Béo hòa thượng cũng đã hiểu ra vấn đề: “Ta đây liền phái người đến viện bảo tàng kiểm tra xem xét một hồi.”

Dứt lời, Béo hòa thượng định xoay người bước ra khỏi linh cư.

“Đợi một chút...” Trương Văn Trọng vội vàng gọi hắc lại: “Ta đi cùng người! Ta muốn nhìn xem, Lệ Yểm và Cửu Ma vì sao lại chọn viện bảo tàng làm nơi ẩn thân...”

“Được...” Béo hòa thượng đáp: “Xe của chúng ta đang đứng ở bên ngoài, thỉnh Trương tổ phó nhanh chóng ra nhé!”

Trương Văn Trọng gật đầu, hướng Tiêu Đồ, Minh Xà phân phó vài câu. Liền dẫn Trần Nhân cùng Béo hòa thượng ra ngoài xe, một đường chạy thẳng về phía viện bảo tàng của thành phố Ung Thành.

Xe của Béo hòa thượng, không chạy trực tiếp vào bãi đậu xe của viện bảo tàng Ung Thành, mà dừng ở địa phương cách viện bảo tàng hai con phố. Sau đó mới dẫn Trương Văn Trọng cùng Trần Nhân đi tới một quán cà phê ven đường, đang tạm thời đóng cửa.

Ngay khi Đặc Cần tổ phát hiện ra cỗ năng lượng dị thường dao động trong viện bảo tàng Ung Thành. Thì đã cho thiết lập một điểm quan sát gần đó, để có thể vừa giám thị được mọi động tĩnh xung quanh viện bảo tàng, vừa có thể không làm ra cái chuyện đánh rần động cỏ. Mà quán cà phê này cũng chính là bộ chỉ huy lâm thời của hành động lần này.

Vào trong quán, Béo hòa thượng nhanh chóng đem ý kiến của Trương Văn Trọng nói ra, tường thuật lại cho đám người Tam Si xong. Theo sau cũng truyền đạt mệnh lệnh, phái bốn người am hiểu kỹ năng truy tung, lập tức tiến vào bên trong viện bảo tàng, triển khai công tác điều tra dấu vết.

Sau khi an bài chính sự thỏa đáng, đột nhiên Béo hòa thượng mới nhớ tới một cái vấn đề, nên vội vàng hỏi: “Trương tổ phó, người có muốn đi vào bên trong viện bảo tàng xem xét một chút không?”

“Không cần...” Trương Văn Trọng lắc đầu, hỏi: “Gần xung quanh viện bảo tàng, không biết có nơi nào, có thể thu hết mọi tình huống xung quanh viện bảo tàng vào trong tầm mắt không?”

Tam Si đứng ở bên cạnh, hưng phấn vỗ trán nói: “Ta đã nhớ ra một nơi, có thể thỏa mãn yêu cầu của Trương tổ phó...”

Trương Văn Trọng nhíu mày: “Vậy còn chờ gì nữa. Chúng ta mau chóng đi thôi...”

“Ừm, mời đi theo ta...” Tam Si vội vàng đáp, cùng Béo hòa thượng, dẫn Trương Văn Trọng và Trần Nhân đi ra khỏi quán cà phê. Chiếc ô tô liền hướng về phía biện bảo tàng mà chạy băng băng...”

663. Chương 688: Cửu Âm Địa Mạch

Theo lời của Tam Si địa phương phù hợp theo yêu cầu của Trương Văn Trọng, chính là mái nhà tòa lầu cao đối diện với nhà bảo tàng Ung Thành. Tuy rằng tòa lầu còn cách nhà bảo tàng cự ly không ngắn, thế nhưng quanh nhà bảo tàng cũng không có kiến trúc cao, cho nên đứng ngay chỗ này, thật đúng là có thể đem toàn bộ tình huống chung quanh nhà bảo tàng thu hết vào tầm mắt.

Từ lúc đi tới mái nhà, đã qua hơn một giờ thời gian, ánh mắt Trương Văn Trọng vẫn chăm chú nhìn vào bảo tàng bên dưới. Không chỉ như vậy, từ đầu tới cuối hắn không nói lời nào, chỉ dùng tay phải không ngừng bấm đốt ngón tay tính toán gì đó.

Tam Si và béo hòa thượng đứng sau lưng hắn liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong ánh mắt đối phương thấy được sự mê man và nghi hoặc. Bọn họ không rõ, Trương Văn Trọng làm như vậy đến tột cùng lại có ý tứ gì.

Ngay khi béo hòa thượng có chút kiềm chế không được, chuẩn bị mở miệng hỏi, cuối cùng hắn cũng dừng việc tính toán, thở mạnh một hơi, thu hồi ánh mắt nhìn nhà bảo tàng, nói: “Thì ra là thế...”

Béo hòa thượng và Tam Si lại liếc mắt nhìn nhau, không hiểu ra sao, không giải thích được những lời hắn nói. Béo hòa thượng có tính cách vội vàng xao động, càng không kiềm chế được sự hiếu kỳ trong lòng, dò hỏi: “Trương tổ phó, anh nói như vậy có ý tứ gì? Lê nào anh phát hiện ra chuyện gì sao?”

Hắn gật đầu, chỉ vào nhà bảo tàng phía trước, nói: “Tôi nguyên bản còn đang buồn bực vì sao Lệ Yểm lại không chọn một khu mộ địa ẩn thân, để có thể thu nạp âm khí khôi phục lực lượng, mà là tuyển chọn nhà bảo tàng này. Hiện tại khi nhìn thấy toàn bộ tình huống quanh thân nhà bảo tàng, tôi mới biết được vì sao. Nguyên lai nhà bảo tàng này, tu kiến trên Cửu Âm Địa Mạch! Âm khí tràn ngập bên trong nhà bảo tàng, so với mộ địa bình thường, không biết nhiều hơn bao nhiêu lần.”

“Cái gì? Cửu Âm Địa Mạch?” Béo hòa thượng và Tam Si nghe vậy cả kinh.

Tam Si cau mày, có chút lo lắng nói: “Không nghĩ tới, nhà bảo tàng này lại tu kiến trên Cửu Âm Địa Mạch. Nói như vậy, chẳng phải Lệ Yểm có thể tạo ra một U Minh Quỷ Vực thứ hai?”

Sắc mặt hắn cũng nghiêm túc, gật đầu đáp: “Chỉ cần Lệ Yểm nguyện ý, như vậy việc hình thành U Minh Quỷ Vực ở tại nhà bảo tàng này so với U Minh Quỷ Vực ở tại khu nhà xưởng hoang phế kia còn mạnh hơn gấp mười, gấp trăm lần.”

“Trời ạ...” Béo hòa thượng hít sâu một hơi, trên mặt lộ vẻ kinh hãi.

U Minh Quỷ Vực tại khu nhà xưởng hoang phế béo hòa thượng cũng tự mình kinh lịch qua. Nếu không có Tô Hiểu Hồng ngay lúc khẩn yếu thiêu đốt thất khiếu linh lung tâm, phát động một kích liều mạng, chỉ sợ hắn hiện tại đã là u hồn dã quỷ. Mà Trương Văn Trọng lại nói, một khi nhà bảo tàng này hình thành U Minh Quỷ Vực sẽ có uy lực lớn hơn tại khu nhà xưởng hoang phế gấp mười thậm chí gấp trăm lần! Thử hỏi tin tức như vậy, làm sao không làm cho béo hòa thượng kinh hãi?

Tuy rằng Tam Si không có phen kinh lịch như béo hòa thượng, nhưng cũng biết U Minh Quỷ Vực đáng sợ đến thế nào, trong lòng khiếp sợ hắn vội vã hỏi: “Có biện pháp gì có thể ngăn cản Lệ Yểm tạo ra U Minh Quỷ Vực bên trong nhà bảo tàng này hay không?”

Béo hòa thượng cũng vội vàng đưa mắt nhìn hắn, chờ mong hắn có thể cấp ra câu trả lời thuyết phục lòng người.

Nhưng béo hòa thượng thất vọng.

Hắn lắc đầu than thở: “Không có cách nào.”

“Nói như vậy cũng chỉ đành xông vào thôi.” Tam Si đưa ánh mắt hướng về nhà bảo tàng bên dưới, lòng tràn đầy lo lắng nói: “Nếu như uy lực của U Minh Quỷ Vực đúng như lời Trương tổ phó nói, chỉ sợ thương vong khi xông vào sẽ phi thường lớn...”

Ngay khi hai người còn đang thất vọng lo lắng, hắn lại nói ra một câu làm tinh thần họ rung lên: “Tuy rằng không thể ngăn cản Lệ Yểm tạo ra U Minh Quỷ Vực, nhưng tôi cũng đã có một biện pháp có thể tạm thời ngăn chặn âm khí do Cửu Âm Địa Mạch phóng xuất ra, có thể làm yếu bớt uy lực của U Minh Quỷ Vực! Nhưng tôi cần thời gian ba ngày, để luyện chế ra đồ vật ngăn chặn âm khí Cửu Âm Địa Mạch.”

“Thật tốt quá.” Hai người vui mừng đầy mặt, cùng kêu lên khen ngợi.

Bọn họ không có lý do gì mất hứng, chỉ cần hắn có thể giảm bớt uy lực của U Minh Quỷ Vực, như vậy tại thời điểm phát động tiến công, thương vong của người tu chân nhất định sẽ giảm nhiều, mà xác suất thành công khi tru diệt Lệ Yểm cũng sẽ tăng cường trên diện rộng!

Trong lòng kích động, cả hai còn không quên vỗ ngực mình nói: “Trương tổ phó có điều gì cần làm, thỉnh không nên khách khí, cứ phân phó là được...”

Hắn cũng không khách khí với bọn họ, nói: “Thật có vài chuyện cần các vị đi làm. Đầu tiên tôi hi vọng các vị có thể nghĩ biện pháp không làm cho Lệ Yểm và cửu ma hoài nghi, để nhà bảo tàng đóng cửa mấy ngày. Bởi vì cửu ma thủ hạ của Lệ Yểm, núp trong nhà bảo tàng cũng không chỉ hút vào âm khí, đồng thời còn len lén hấp thu nguyên khí của khách tham quan. Đóng cửa, không những giúp người thường không bị thương tổn, còn có thể làm chậm lại tốc độ đề thăng lực lượng của cửu ma.”

Béo hòa thượng và Tam Si liếc mắt nhìn nhau, đều nhíu mày, vừa suy nghĩ vừa nói: “Muốn đóng cửa nhà bảo tàng thì dễ, nhưng muốn để Lệ Yểm cùng cửu ma không hoài nghi thì khó khăn.”

Suy tư một lát, Tam Si đột nhiên nở nụ cười: “Tôi nghĩ tới một biện pháp, đừng nói là bọn chúng sẽ không hoài nghi, dù là ai cũng sẽ không nghi ngờ.”

Hắn vừa đưa mắt như hỏi nhìn Tam Si, còn chưa kịp mở miệng, béo hòa thượng đã nhin không được khẩn cấp hỏi: “Biện pháp gì? Nói mau nói mau...”

Tam Si hưng phấn nói: “Trong khoảng thời gian gần đây, bên trong Ung Thành hay xảy ra chuyện lãng phí điện nhớ không? Chúng ta đi tìm chính phủ tại Ung Thành, để họ tiến hành hạn chế cúp điện ở nhà bảo tàng. Đã không có điện, nhà bảo tàng tự nhiên có lý do chính đáng để đóng cửa. Đương nhiên, hiện tại thì

chỉ là đưa ra một ý tưởng, còn tình huống cụ thể nên làm như thế nào, còn phải trở về thảo luận kỹ mới xong. Nhưng tôi nghĩ dùng lý do cúp điện để đóng cửa, Lệ Yểm cùng cứu ma sẽ không có hoài nghi quá lớn.”

“Ân, chủ ý của ông không tệ.” Hắc gật đầu, đồng ý đề nghị của Tam Si, lại nói thêm: “Ngoại trừ đóng cửa nhà bảo tàng, trong ba ngày tôi luyện khí, tôi mong muốn Đặc Cần tổ có thể chỉ huy những tông phái tới trợ trận từ trong toàn quốc, để cho họ không kinh động Lệ Yểm cùng cứu ma, cấu trúc ra phòng tuyến gần nhà bảo tàng. Dùng giám thị cùng phòng ngừa bọn chúng chạy trốn.”

Béo hòa thượng cùng Tam Si đưa mắt nhìn nhau, không hện mà cùng nở nụ cười khổ, nói: “Trương tổ phó, anh thật cho chúng ta vấn đề khó khăn đây. Tuy rằng Đặc Cần tổ là cơ cấu của quốc gia, tổ viên cũng được chọn lựa từ các tông phái tu chân. Nhưng vô luận là thực lực, bối phận, địa vị đều kém những người tu chân đến trợ trận. Trong số bọn họ, dù người có địa vị thấp nhất chúng tôi vẫn phải xưng hô sư bá, sư thúc...muốn chúng tôi đến chỉ huy họ, chỉ sợ là chỉ huy không nổi.”

“Tôi còn tưởng hai vị lo lắng chuyện gì, nguyên lai là chuyện này sao.” Hắc không khỏi nở nụ cười, nói: “Không quan hệ, tôi sẽ cho Trần Nhân đến hiệp trợ các vị. Đến lúc đó ai không phục tùng sự chỉ huy, muốn quấy rối, cứ để Trần Nhân đứng ra đoạt đi cơ hội trợ trận của họ! Tôi cũng không tin trước sự mê hoặc của thất phẩm đan dược và pháp bảo chuẩn tiên khí bọn họ còn có thể quấy rối các vị.”

“Có những lời này của Trương tổ phó, chúng tôi cũng an tâm.” Lúc này cả hai thở phào nhẹ nhõm, lòng tin mười phần nói: “Thỉnh Trương tổ phó yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ không để Lệ Yểm thoát ra khỏi nhà bảo tàng này.”

Trần Nhân thở dài nói đùa: “Xem ra tôi đã định trước chỉ được sắm vai mặt đen rồi. Ai, lại nói, lần trước cự tuyệt mấy tu chân tông phái, bọn họ đã cho tôi ác danh thật rõ ràng. Nghe nói sau lưng có không ít người gọi tôi là nữ diêm vương, mẫu dạ xoa nữa đó...”

Béo hòa thượng cười ha ha, nói: “Hai danh hiệu không tệ, người khác vừa nghe từ tận đáy lòng sẽ sợ cô ba phần.”

Trần Nhân trợn mắt, nói: “Ông thích sao? Tặng cho ông dùng có được hay không?”

Béo hòa thượng vừa nghe nóng nảy, xua tay nói: “Không được, không được, hai danh hiệu này cô cứ giữ lại mà dùng đi thôi. Hơn nữa vóc người của tôi béo như thế, dù dùng cũng không đủ uy phong. Còn bị người chế nhạo.”

Tam Si cười ha ha, vỗ vai hắc nói: “Không nghĩ tới ông cũng có lúc tự hiểu lấy mình.”

Những câu nói đùa của mọi người làm bầu không khí vốn khẩn trương cũng dần biến mất. Hắc gật đầu cười nói: “Được rồi, ba người dừng ở đó nói đùa, chúng ta đi thôi, tranh thủ thời gian làm chính sự.”

“Tốt.” Mọi người cùng đáp, đi theo sau hắc xuống lầu. Tâm tình lúc này của họ, so sánh với khi nãy chuyển biến khá tốt.

Sau khi rời khỏi tòa lầu, hắc tạm biệt họ, để Trần Nhân lưu lại phụ trách hiệp trợ, mà chính hắc vẫy taxi, một mình quay về linh cư, đem những linh tài liệu từng thu thập được lấy hết ra.

Lần này, hắc không chỉ muốn luyện chế đồ vật ngăn chặn âm khí của Cửu Âm Địa Mạch, còn muốn luyện chế ra vài món pháp bảo tiên khí!

664. Chương 689: Dự Định Của Lệ Yểm

Trong một phòng cất giữ đồ vật tương đối hẻo lánh vắng vẻ bên trong nhà bảo tàng Ung Thành, Lệ Yểm toàn thân khói đen bao phủ, đang trừng một đôi mắt huyết sắc căm tức nhìn nam tử trung niên quỳ gối ngay trước người.

Bên cạnh Lệ Yểm và nam tử trung niên còn đứng tám người khác. Từng sợi vụ khí đen đỏ giao nhau quấn quýt trên người bọn hắc. Nhìn qua quỹ dị đến cực điểm, làm kẻ khác dựng đứng tóc gáy, cực kỳ sợ hãi.

Nam tử trung niên quỳ trên mặt đất thân thể không ngừng run lên, miệng chỉ lặp đi lặp lại một câu: “Cầu chủ nhân tha thứ cho tôi lần này, cầu chủ nhân tha thứ cho tôi lần này...”

Lệ Yểm đột nhiên vung lên cánh tay màu đỏ, hung hăng tát mạnh lên mặt hắn, lớn tiếng quát mắng: “Người là tên ngu xuẩn, không thôn phệ nguyên khí con gái của mình thì cũng thôi, không ngờ còn dám phóng ra ma lực, trở ngại bát ma thôn phệ nguyên khí những người đó. Người có biết hay không, hiện tại trong Ung Thành, tập hợp rất nhiều người tu chân. Hơi có vô ý, sẽ nhượng chúng ta rơi vào nơi vạn kiếp bất phục!” Nghe câu quát mắng phần nộ của Lệ Yểm, nam tử trung niên càng sợ, đang run rẩy cầu xin tha thứ đồng thời dập đầu bang bang trên mặt đất bằng đá cẩm thạch.

Bát ma đứng bên cạnh, không những không mở miệng giúp nam tử trung niên nói tốt, trái lại còn bày ra tư thế khoan tay đứng nhìn. Thậm chí trên mặt vài người, còn hiện lên vẻ châm biếm hả hê.

Nếu như ở thời gian khác, Lệ Yểm vốn máu lạnh háo sát, khẳng định sẽ một tay xé nam tử trung niên thành hai đoạn ném cho bát ma chia nhau, lại đi tìm một kẻ khác để thay vào, đào tạo thành ma. Thế nhưng hiện tại Lệ Yểm sợ hành tung bại lộ, chỉ đành cố nén lửa giận cùng sát ý. Dù sao hắn còn phải dựa vào cửu ma hiệp trợ, mới có thể từ trong Cửu Âm Địa Mạch hấp thu đủ âm khí khôi phục lại lực lượng của chính mình. Lệ Yểm hừ lạnh một tiếng, nhìn nam tử trung niên nói: “Đứng lên đi, người còn dập đầu kiểu đó sẽ kinh động người khác tới đây. Hừ, chuyện lần này thì thôi, nếu như người còn dám có lần sau, đừng trách ta trở mặt, xé người thành mảnh nhỏ...”

Trái tim đang treo cao của nam tử trung niên, cuối cùng cũng có thể trầm tĩnh lại. Mặt hắn lộ vẻ vui mừng, liên tiếp nói: “Đa tạ chủ nhân khoan thứ, đa tạ chủ nhân khoan thứ...” Trên mặt bát ma còn lại, cũng không tự chủ được toát ra một tia tiếu nuối. Xem ra giữa bọn hắn không hề có tình nghĩa, trái lại còn tràn ngập lòng nghi kỵ và cừ hận.

Lệ Yểm được khói đen bao phủ, đem phản ứng của bát ma và trung niên nam tử thu hết vào đáy mắt. Hừ lạnh một tiếng, trong lòng hắn tự nói: “Hiện tại thế cục đối với ta thật bất lợi, chỉ đành lưu lại tính mạng của tên ngu ngốc này, chờ khi lực lượng ta khôi phục, lại toàn bộ xé cả chín đứa thành mảnh nhỏ. Dùng máu cùng linh hồn bọn chúng làm tế phẩm, triệu hoán cửu ma chân chính từ trong Hỗn Độn Tu La Giới ra đây...”

Bao quát nam tử trung niên bên trong, toàn bộ cửu ma đều không biết được trong lòng Lệ Yểm bọn hắn căn bản chỉ là món đồ vật dùng xong rồi vứt bỏ. Thẳng đến lúc này, bọn hắn đều còn đang mộng tưởng, sau khi hiệp trợ Lệ Yểm phóng xuất yêu ma trong Hỗn Độn Tu La Giới ra đây, chính mình cũng có thể trở thành một trong những kẻ thống trị thế giới, nô dịch chúng sinh.

Nhìn thấy Lệ Yểm đã kết thúc chuyện quát mắng nghiêm phạt nam tử trung niên, Trình Văn Lộ bước ra đi tới quỳ xuống trước người Lệ Yểm, cung kính thi lễ hỏi: “Chủ nhân, kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào? Có nên chuyển dời sang chỗ khác để tránh nguy hiểm...”

Lúc này nhìn Trình Văn Lộ so sánh với lúc trước khác nhau thật lớn. Trên thân thể cô ta đã không còn quần áo, chỉ còn vụn khí đen đỏ giao nhau bao bọc. Những vụn khí khó khăn che chắn những bộ vị chủ yếu mờ mờ lung lung, tăng thêm vẻ gợi cảm xinh đẹp. Ngoài ra trên làn da trắng nõn lại hiện lên rất nhiều hoa văn màu đỏ như hình xăm, ngoài vẻ gợi cảm xinh đẹp còn tăng thêm thần bí cùng quỷ dị.

Dáng dấp hiện tại của Trình Văn Lộ, đừng nói là Lâm Tử Mạn từng học chung với cô ta nhìn thấy, dù là bạn trai cô ta là Thường Thiên Thành, hoặc thân nhân cô ta gặp được cũng không nhất định có thể nhận ra.

“Chuyển dời qua nơi khác để tránh sao...” Lệ Yểm cau mày trầm ngâm.

Tuy rằng Lệ Yểm cũng biết đúng lúc chuyển dời sang chỗ khác, xác thực là tuyển chọn tốt nhất hiện tại. Thế nhưng muốn cho hắn tự nhiên buông tha Cửu Âm Địa Mạch, lại thấy thật luyến tiếc. Dù sao ở địa phương khác cho dù là Loạn Phần Cương, nơi mộ địa của vạn người âm khí có dày đặc hơn, nhưng khả năng tinh thuần cũng kém xa Cửu Âm Địa Mạch. Một khi rời khỏi đây, như vậy tốc độ khôi phục lực lượng của hắn sẽ suy giảm. Hơn nữa kế hoạch của hắn cũng không thể thực hiện!

Sau thoáng do dự, Lệ Yểm quyết định mạo hiểm một lần, nói: “Chờ một chút...Nếu như người tu chân có phái người tìm kiếm thì chúng ta tiếp tục ở lại chỗ này. Nếu như bọn họ không phái người đến tìm tòi chúng

ta phải đi tìm một nơi ẩn thân khác!”

Trình Văn Lộ hơi sững sốt, còn tưởng rằng chính mình đã nghe lầm, có chút không giải thích hỏi: “Chủ nhân, vì sao người tu chân phải người đến tìm tòi thì chúng ta lại có thể ở lại đây, còn không phải người thì chúng ta phải tìm chỗ khác? Vậy...vậy có phải lắm...”

“Lắm?” Lệ Yểm cười nhạt, đoàn khói đen bao phủ trên người hần chợt bốc lên, hóa thành một cánh tay trắng kiện, bóp lấy cổ Trình Văn Lộ, nhấc cả người cô ta lên cao.

Trình Văn Lộ vô ý thức muốn giãy dụa nhưng phát hiện lực lượng của chính mình bị đoàn khói đen nhanh chóng thôn phệ, nhưng cô ta căn bản không có lực lượng giãy dụa, chỉ đành khoanh tay chịu chết.

Khói đen biến thành cánh tay, nhấc Trình Văn Lộ đi tới trước mặt Lệ Yểm.

Lệ Yểm trừng đôi mắt đỏ như máu, nhìn thẳng vào mắt Trình Văn Lộ, sát khí mười phần nói: “Trình Văn Lộ, người thực sự to gan, cũng dám nghi vấn ta? Hừ, người không phải đang nghĩ, mấy ngày nay thu được một ít lực lượng, cũng rất lợi hại, rất giỏi? Như vậy liền khẩn cấp muốn nhảy ra đối nghịch với ta? Ta nói cho người, chỉ cần ta nguyện ý, bóp chết người giống như bóp chết con kiến thật dễ dàng...”

Lệ Yểm đột nhiên bạo nổi, không chỉ làm Trình Văn Lộ sợ đến hồn phi phách tán, bát ma còn lại cũng bị sát khí sát ý bá đạo kinh khủng từ trên người hần bộc phát ra làm sợ đến toàn thân phát lạnh, không hèn mà cùng quỳ xuống trên mặt đất, run rẩy liên tục. Trình Văn Lộ cảm giác lực lượng và ý thức của mình đều đang trôi qua với tốc độ cực nhanh. Ngay khi cô ta cho rằng mình hần phải chết không thể nghi ngờ, Lệ Yểm đột nhiên lại thu hồi đoàn khói đen bóp cổ cô ta, lạnh lùng nói một câu: “Tính người vận khí tốt, những người tu chân kia đang tiến nhập vào trong nhà bảo tàng. Bằng không ta sẽ cho người biết, nghi vấn ta sẽ có hạ tràng như thế nào...”

Buông tha Trình Văn Lộ, đôi mắt đỏ như máu của Lệ Yểm lại đảo qua trên người bát ma đang quỳ rạp dưới đất, lạnh lùng nói: “Các người đều nghe rõ cho ta, Lệ Yểm ta tuyệt đối sẽ không sai. Các người cần làm không phải ở bên cạnh chít chít méo mó, cũng không phải nghi vấn quyết định của ta, mà là thành thật làm theo mệnh lệnh của ta! Cho dù ta muốn các người đi tìm chết, các người cũng phải nghe theo! Bằng không ta sẽ cho các người biết, dù muốn chết cũng chỉ là hi vọng xa vời...”

“Dạ...dạ...” Cửu ma cùng kêu lên đáp, thanh âm tràn ngập kinh khủng cùng sợ hãi.

Đối với loại phản ứng này của cửu ma, Lệ Yểm rất hài lòng, lầm bầm vài tiếng, mới nói: “Được rồi, các người đều đứng lên đi. Người tu chân đã tiến nhập vào nhà bảo tàng. Ân, bọn hần sắp triển khai tìm kiếm. Chỉ cần chúng ta né qua cuộc tìm kiếm lần này, bọn hần sẽ cho rằng chúng ta đã rời khỏi nhà bảo tàng. Kể từ đó chúng ta có thể tiếp tục ở lại đây. Hiện tại, các người đi theo ta.” Lệ Yểm xoay người, hướng một bên âm u bay đi.

Vừa mới bị uy hiếp một phen, cửu ma còn chưa kịp hồi phục lúc này cũng không dám chậm trễ vội vã đi theo sát phía sau Lệ Yểm.

Rất nhanh thân ảnh bọn hần biến mất trong nơi âm u của nhà bảo tàng.

Tuy rằng lần này Đặc Cần tổ phái vào những cao thủ rất giỏi về việc lùng bắt truy tra, nhưng kết quả cuối cùng lại như Trương Văn Trọng dự liệu không có chút thu hoạch nào.

Ngay khi những thành viên Đặc Cần tổ rời khỏi nhà bảo tàng, Lệ Yểm đang ẩn núp trong nơi âm u tối đen nhất khắc khắc cười nhạt lên, dùng thanh âm chỉ có hần nghe được lầm bầm: “Tuy rằng bản lĩnh của bọn người này không tệ, nhưng muốn phá giải Tàng Nặc chi thuật của Lệ Yểm ta thì không có khả năng. Trải qua lần tìm tòi này, chỉ ít trong khoảng thời gian ngắn những nhân loại người tu chân sẽ không đem ánh mắt hoài nghi đặt tại nhà bảo tàng nữa. Ta cũng có thể chuyển tâm hấp thu âm khí khôi phục lực lượng của chính mình!”

Lệ Yểm ngẩng đầu xuyên thấu qua cửa sổ trên mái nhà nhìn lên bầu trời màu lam có chút hưng phấn nói: “Ba ngày..chỉ cần cho ta ba ngày thời gian là được! Ba ngày sau, là ngày âm tháng âm năm âm, đến lúc đó với lực lượng của ta và cửu ma, lại thêm âm khí cường đại trong Cửu Âm Địa Mạch, đủ cho khe hở không gian đi thông Hỗn Độn Tu La Giới mở lớn hơn một chút, cho càng nhiều yêu ma cường đại có thể thoát

khỏi Hồn Độn Tu La Giới một lần nữa phủ xuống nhân gian! Tới thời gian đó, ta sẽ xé nát những nhân loại người tu chân thành mảnh nhỏ, nuốt vào trong bụng...”

“Khắc khắc khắc khắc...” Một tiếng cười khiến kẻ khác dựng đứng tóc gáy vang vọng bên trong nhà bảo tàng vắng vẻ không bóng người.

665. Chương 690: Trương Văn Trọng Muốn Luyện Bảo Bối Gì?

Ngay khi Lệ Yểm dẫn Cửu Ma tiềm ẩn ở trong viện bảo tàng Ung Thành, tránh né nhóm Đặc Cần tổ điều tra, thì Trương Văn Trọng đang ở trên Linh Khí Nhân, dùng linh tài liệu và bùa thiết lập trận pháp. Rốt cuộc đã làm xong công tác chuẩn bị trước khi bắt tay vào luyện khí.

Sở dĩ Trương Văn Trọng ở trong này bận rộn ba ngày, luyện chế ra vài món Chuẩn Tiên Khí cùng Tiên Khí. Đều là bởi vì Long Phượng Trình Tường Ẩn và Bạch Ngọc Mãnh Hổ Trần Chỉ, lúc trước cùng Quỷ vương, Quỷ hậu giao chiến đã bị thương tổn nghiêm trọng. Tuy rằng sau này dùng linh tài bổ sung chữa trị, cũng đem bọn chúng đặt ở linh cư hấp thu linh khí. Nhưng muốn làm cho lực chiến đấu của chúng nó khôi phục như thể trạng ban đầu, thực sự không phải dăm bữa nửa tháng là có thể lành.

Nếu Long Phượng Trình Tường Ẩn và Bạch Ngọc Mãnh Hổ Trần Chỉ ở trong khoảng thời gian này không thể sử dụng đến. Như vậy pháp bảo mang tính chất công kích ở trên người Trương Văn Trọng, cũng chỉ còn lại có Bàn Long Ngọc Xích, Âm Dương Ngũ Hành Nghi cùng ba mươi sáu cây Lô Châm và Âm Dương Pháp Kính. Bất quá trong số pháp bảo này, chỉ có một cái là Chuẩn Tiên Khí mà thôi.

Mặc dù với thực lực của Trương Văn Trọng, dựa vào mấy món pháp bảo này, đơn đả độc đấu cùng tu chân giả Hợp Đạo Kỳ, cho dù không thể thắng, nhưng cũng có thể giữ vững thế cân bằng. Chẳng qua vấn đề nghiêm trọng hơn là đối thủ lần này không phải ai khác, mà là Cửu Ma cùng Lệ Yểm! Coi như thực lực của bọn chúng chưa khôi phục tới trạng thái đỉnh phong, nhưng dựa vào Cửu Âm Địa Mạch, bọn chúng lại có thể thoải mái sáng tạo ra, một cái U Minh Quỷ Vực uy lực hơn xa lần trước. Đến lúc đó, bên trong U Minh Quỷ Vực, sẽ không chỉ xuất hiện Quỷ vương sơ cấp, mà thậm chí còn xuất hiện cả Quỷ vương cao cấp, thậm chí là Quỷ hoàng.

Đối mặt với đối thủ cường hãn như thế, dựa vào mấy món pháp bảo này, hiển nhiên là không thể đủ dùng. Cho nên đành phải dốc hết vốn liếng, linh tài bấy lâu nay tích góp, tiếp tục luyện chế ra vài món Chuẩn Tiên Khí hoặc Tiên Khí, thì mới có năng lực đánh một trận với bọn chúng. Nếu không, căn bản là mình chưa nhìn thấy Lệ Yểm cùng Cửu Ma, thì đã bị Quỷ vương, Quỷ hoàng trong U Minh Quỷ Vực đánh bại rồi. Đây chẳng phải là một hồi bi kịch tới cực điểm hay sao?

Trương Văn Trọng hiểu rõ, hiện giờ thời gian phi thường trân quý, hiển nhiên phải giành giật từng phút từng giây mà luyện chế thành công. Cho nên hắn không dám lãng phí giây phút nào, sau khi thiết lập trận pháp xong, liền vung tay bắt quyết, trong miệng cũng niệm tụng những câu thần chú khó hiểu.

Một cỗ hỏa diễm hoa mỹ, lập tức xuất hiện ở phía trên trận pháp, cảnh tượng hư ảo như mộng như thật, làm cho người xem cảm thấy vui vẻ thoải mái trong lòng.

Đây chính là Linh Hỏa chí thuần sau khi thiêu đốt linh khí đã sinh ra.

Ngay khi Linh Hỏa chí thuần vừa xuất hiện, thì các tu chân giả sống chung quanh tiểu khu biệt thự Hải Vận, đồng dạng cũng cảm nhận được điều khác thường.

Từ sau khi đến Ung Thành, tông phái tu chân có rất nhiều tin tức linh thông, cũng biết hiện nay Trương Văn Trọng đang cư ngụ ở trong tòa biệt thự nhìn không một chút thu hút kia, nhưng kì thực nó lại là nơi linh khí sung túc, không kém gì huyết động của tiên nhân.

Tuy rằng Trương Văn Trọng dùng Tụ Linh Trận đem linh khí trong linh khí nhân phóng thích ra, đều đang hội tụ ở trên mặt Linh Cư. Nhưng vẫn có một số lượng nhỏ linh khí bị khuếch tán ra bên ngoài và tràn ngập xung quanh tiểu khu biệt thự Hải Vận. Bởi thế, nhóm tông phái tu chân kia, liền mua những căn biệt thự còn trống ở trong tiểu khu Hải Vận. Đây cũng là một công đôi việc, thứ nhất vừa có thể ở gần giao hảo cùng Trương Văn Trọng, thứ hai vừa có thể hấp thu linh khí đang khuếch tán ra xung quanh.

Mặc dù linh khí khuếch tán từ Linh Khí Nhân so sánh với linh khí của Linh Cư, còn loãng hơn không ít. Nhưng đối với đám tu chân giả này, thì linh khí ở đây vẫn nồng đậm hơn ở tông môn của mình rất nhiều. Thế cho nên, vài người thậm chí còn đang cân nhắc xem, có nên ở đây tu luyện trường kỳ hay không nữa...

Trong những tông phái tu chân ở đây, cũng có người từng quảng ném ánh mắt tham lam về phía Linh Cư. Nhưng bọn hắn chưa kịp động thủ, thì chuông môn chân nhân của Nhất Nguyên Đạo Tông đã ra mặt nhận lỗi về ý đồ cưỡng đoạt Linh Cư lần trước. Sau khi xác nhận tính chân thật của tin tức này, những tông phái có mưu đồ đối với Linh Cư, cũng đành phải bỏ quay suy nghĩ này. Dù sao ngay cả Nhất Nguyên Đạo Tông xếp hàng Thiên Tự Hào đều không cướp nổi linh cư từ trong tay Trương Văn Trọng, ngược lại còn phải đứng ra nhận lỗi. Vậy thì những tông phái Địa Tự Hào như bọn hắn, làm sao có thể trêu chọc vào Trương Văn Trọng đây? Huống chi, cái uy danh “diệt môn chuyên nghiệp” của Trương Văn Trọng vẫn còn treo trên đỉnh đầu, nếu tìm hắn gây phiền phức, cùng muốn chết thì có gì khác nhau đâu chứ?

Giờ phút này, ngay khi Trương Văn Trọng thiêu đốt Linh Hỏa chí thuần lên, thì các tu chân giả ở xung quanh tiểu khu biệt thự Hải Vực, đều đã nhận ra tình huống linh khí quanh mình tụt giảm dị thường. Tu chân giả thực lực hơi kém, tự nhiên là kinh hoàng không hiểu tại sao. Tu chân giả thực lực cường hãn hơn, thì không hèn mà cùng quảng ném ánh mắt về phía Linh Cư. Bởi vì bọn hắn đã miễn tiếp nhận ra một cỗ Linh Hỏa chí thuần, chí dương, xuất hiện ở trong đồng Linh Cư kia.

Biệt thự của Linh Xu phái, Hoa Gian phái, Ba Sơn tiêu gia cùng Liễm Sơn kiếm tông là gần Linh Cư của Trương Văn Trọng nhất. Bởi vì bốn tông phái này chạy đến Ung Thành trước tiên, cho nên cũng xuất tiền mua biệt thự có vị trí tốt nhất. Mà hiện giờ linh khí quanh mình tụt giảm, bốn người Lục Hộc cũng cảm giác được rõ ràng nhất. Đầu tiên, bọn hắn đều tự đi ra khỏi biệt thự của mình, tụ tập cùng một chỗ sôi nổi nghị luận với nhau.

Lục Hộc cau mày nhìn về phía Linh Cư, nhỏ giọng nói chuyện với ba người bằng hữu đồng minh của mình: “Các vị nói xem, rốt cuộc bên trong Linh Cư đang xảy ra chuyện gì? Như thế nào đang khuếch tán ra nhiều linh khí, đột nhiên lại tụt giảm thảm trọng thế nhỉ? Còn cỗ Linh Hỏa chí thuần chí dương kia là sao đây? Mặc dù ta đây cũng tu luyện công pháp hệ hỏa, nhưng nhiều năm qua khổ tu, thì vẫn không thể so sánh cùng với cỗ Linh Hỏa này ah!”

Tôn Đình Quân cau mày suy tư một lúc lâu sau, mới cẩn thận nói ra suy đoán của mình: “Ài, các vị nghĩ xem, có phải Trương tiên sinh đang luyện đan hoặc luyện khí hay không?”

“Luyện đan hoặc luyện khí ư?” Tiêu Chấn đầu tiên cũng sửng sốt, nhưng theo sau liền phụ họa thêm: “Hỏa lực chí thuần, chí dương này, chắc hẳn là do Trương tiên sinh triệu hoán ra, dùng để luyện đan hoặc luyện khí đi. Nhưng linh khí xung quanh chợt giảm xuống là vì duyên cớ gì đây? Chẳng lẽ cũng có quan hệ tới chuyện mở lò luyện đan, luyện khí sao?”

Nói đến đây, bỗng dưng thân thể Tiêu Chân rung lên, trên mặt tràn đầy biểu tình khiếp sợ. Mà hắn cũng phát hiện ra, phản ứng của Lục Hộc, Tôn Đình Quân cùng Hoắc Thanh, đều giống như hắn. Hiển nhiên, bọn hắn đang nghĩ tới một khả năng...Rất có thể xảy ra.

Hồi lâu sau, Lục Hộc mới lè lưỡi liếm đôi môi khô khốc, dùng thanh âm run rẩy nói: “Chẳng lẽ...chẳng lẽ Trương tiên sinh đang dùng bí pháp thiêu đốt linh khí, để triệu hoán Linh Hỏa chí thuần, dùng cho công việc luyện khí sao?”

Tôn Đình Quân thanh âm cũng lộ ra một tia run rẩy: “Theo tình huống trước mắt xem ra, khả năng này là rất có thể.”

Tiêu Chấn hít một hơi thật sâu, cuối cùng nỗi khiếp sợ trong lòng cũng thuyên giảm đi đôi chút, nhưng ngữ khí lại vẫn biến dạng như cũ: “Thiêu đốt linh khí, để triệu hoán Linh Hỏa chí thuần...Ài, các vị nói xem, lần này Trương tiên sinh dùng tới Linh Hỏa chí thuần, rốt cuộc là muốn luyện cái gì a?”

Nhìn về phương hướng Linh Cư, Lục Hộc nỉ non nói: “Là Thất Phẩm đan dược, hay Bát Phẩm đan dược? Hoặc có thể là Chuẩn Tiên Khí, thậm chí là Tiên Khí. Đoán không ra...Thật sự đoán không ra...Nhưng ta vẫn chờ mong...phi thường chờ mong...”

Tôn Đình Quân, Tiêu Chấn, Hoắc Thanh mặc dù không lên tiếng, nhưng cả đám đều nhất tề gật đầu. Hiển nhiên, giờ phút này tâm tình của bọn hắn cũng giống như Lục Hộc.

Thời gian cứ như vậy trôi qua từng giây, từng phút....

Vầng mặt trời khuất bóng...rời dâng lên cao.

Một đêm yên tĩnh, cứ như vậy trôi qua.

Linh Cư thì vẫn im lặng, một chút biến hóa đều không có.

Khi các nhóm tu chân giả sắp không nhận được nữa. Thì đột nhiên dị tượng bất thường...lại bùng nổ.

666. Chương 691: Tứ Phẩm Tiên Khí ---bát Bộ Thiên Long Tán.

Một đạo kim quang, đột nhiên phóng ra từ trong Linh Cư. Tại giữa không trung hóa thành một đóa Kim Liên chín cánh. Đóa hoa này so với vầng mặt trời ban trưa còn muốn liệp diễm chói mắt hơn!

Tuy luồng kim quang do Kim Liên chín cánh phóng ra ngoài, nhưng những người bình thường sống tại tiểu khu biệt thự Hải Vận đều không có phát hiện được. Chỉ có nhóm tu chân giả là trông thấy luồng kim quang lướt qua trên không trung mà thôi.

Thế nhưng không ít tu chân giả đều khiếp sợ há hốc miệng, thất thanh kinh hô: “Phật quang?”

Theo luồng kim quang đang tản mát ra từ Linh Cư, có ẩn chứa năng lượng phổ độ chúng sinh, thì mọi người đều đoán ra luồng kim quang này chính là Phật Quang!

Mọi người kinh ngạc không thôi, cũng không phải do luồng Phật Quang cường đại này, mà là vì sao Phật Quang lại tản mát ra từ trong Linh Cư?

Lục Hộc cũng là một thành viên trong nhóm người đang kinh ngạc, hắn nhìn về phương hướng của Linh Cư, lòng tràn đầy nghi vấn, lẩm bẩm nói: “Sao Phật Quang lại tản ra từ trong Linh Cư? Chẳng lẽ Trương tiên sinh đã luyện chế ra một món pháp bảo Phật gia sao? Nhưng hắn rõ ràng là đệ tử Đạo gia cơ mà! “

Hắn đem ánh mắt nghi hoặc quăng ném sang đám người Tôn Đình Quân, nói: “Lão Tôn, người là người có đầu óc nhất trong đám chúng ta. Người thử nói xem, đây rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì chứ?”

Tôn Đình Quân lắc đầu cười khổ: “Ta và các người đều giống nhau thôi. Đối với sự tình lần này cũng chẳng hiểu như thế nào nữa. Có thể, Trương tiên sinh thiên phú hơn người, không chỉ tinh thông pháp thuật Đạo gia, mà đối với Phật gia cũng có nghiên cứu thâm sâu!”

Lục Hộc gật đầu: “Theo tình huống hiện giờ xem ra, thì phỏng đoán của Lão Tôn là rất có khả năng.”

Tiêu Chấn bùi ngùi thở dài một tiếng, lòng tràn đầy cảm khái nói: “Ta vốn cho là, Trương tiên sinh đã gây ra cho chúng ta quá nhiều kinh ngạc rồi. Nhưng thật không ngờ, càng quen thuộc hắn, thì lại càng phát hiện ra những bất ngờ khác nữa...Trương tiên sinh quả nhiên không hổ danh là đệ tử thân truyền của tiên nhân, tu vi thượng thừa không nói, tự ngay cả pháp bảo hai nhà Phật – Đạo cũng có nghiên cứu thâm sâu, chúng ta cho dù có thúc ngựa cũng không thể đuổi kịp! Xem ra, Trương tiên sinh này có hy vọng phi thăng thành tiên ah.”

Câu nói này của Tiêu Chấn, làm cho Lục Hộc, Tôn Đình Quân, Hoắc Thanh chấn động toàn thân, trong mắt lộ ra thần tình khâm phục cùng hưng phấn.

Phi thăng thành tiên?

Đương kim Tu Chân Giới, đã có hơn bốn trăm năm thời gian, không có xuất hiện qua người phi thăng thành tiên. Thậm chí, tự ngay cả thành tán tiên, cũng đều không có nốt.

Bất quá, đúng như lời Tiêu Chấn nói, theo tình huống Trương Văn Trọng bày ra trước mắt, thì quả thật hắn có khả năng phi thăng rất lớn! Và sẽ trở thành người đầu tiên phi thăng trong vòng bốn trăm năm qua của Tu Chân Giới.

Khiếp sợ qua đi, Hoắc Thanh hưng phấn liếm đôi môi khô khốc, nói: “Nếu Trương tiên sinh có thể phi thăng thành tiên, vậy thì địa vị của bốn tông phái chúng ta, chẳng phải cũng nước lên thuyền dâng sao? Bởi vì, chúng ta là những đồng minh hữu hảo nhất của hắn a!”

Lục Hòe, Tôn Đình Quân cùng Tiêu Chấn mặc dù không lên tiếng, nhưng vẻ mặt đều phi thường hưng phấn!

Ngay khi bốn người Lục Hòe đang trò chuyện với nhau, thì một cỗ đàn hương* thấm đượm ruột gan, khiến cho thể xác và tinh thần người ta cảm thấy khoan khoái, từ phía Linh Cư phiêu tán ra, để cho tất cả mọi người ngửi được, tinh thần đều rung lên, nguyên bản một mỗi trong người, đảo mắt một cái liền bị quét sạch.

Mà cỗ đàn hương này, đối với tu chân giả công hiệu không chỉ có như thế. Mỗi tu chân giả ngửi được mùi đàn hương này, vô luận đệ tử Phật gia hay Đạo gia, cũng đều cảm giác tâm cảnh của mình tiến nhập vào một loại “ý cảnh thiên định” cực kỳ huyền diệu.

Mặc dù cái loại ý cảnh thiên định huyền diệu này không duy trì lâu lắm, sau khi cỗ đàn hương tiêu tán thì cũng tùy thời biến mất. Nhưng, đối với những tu chân giả có mặt ở đây, vô luận sở trường hay tông phái của bọn hắn là gì, trên phương diện “đạo tâm” đều gia tăng đáng kể. Tuy ở trong khoảng thời gian ngắn, không thể nhìn thấy biến hóa rõ ràng. Nhưng khi tu vi của bọn hắn tăng tiến, chỗ tốt cũng sẽ dần dần hiện ra. Thậm chí, nó còn ảnh hưởng đến thành tựu cao thấp trong tương lai!

Sau khi cỗ đàn hương tiêu thất, thì lại có một thanh âm tự nhiên giống như tiếng nhạc, bỗng chốc vang vọng ở bên tai mọi người.

Đối với người bình thường mà nói, khúc nhạc tựa như mộng như ảo này, nghe phi thường êm tai, hơn nữa nó còn đánh thẳng vào tinh thần người nghe, khiến cho người ta say mê đắm chìm vào trong khúc nhạc.

Thẳng cho đến khi tiếng nhạc ngừng bật, thì mọi người mới bắt đầu tìm kiếm xem người diễn tấu khúc nhạc này là ai?

So sánh với người thường, thanh âm nhạc khúc tự nhiên này, lọt vào trong tai đám người tu chân, thì lại có một phen mùi vị khác. Nhất là nhóm đệ tử Phật gia, trên mặt đều mang biểu tình khiếp sợ không thôi.

Bởi vì bọn hắn biết, khúc nhạc này chứng thực chỉ ở trên tiên giới mới có!

Không ít tu chân giả nghe ra khúc nhạc này, đều không tự chủ được mà thất thanh kinh hô: “Đây là tiếng nhạc Càn Đạt Bà*....!”(trong hang đá ở Đôn Hoàng, có một bức tranh đá miêu tả cảnh một nữ nhân bay lên trời, khúc nhạc còn sót lại mấy chữ Càn Đạt Bà giờ đã trở thành di tích lịch sử.”

“Lão thiên a! Rốt cuộc Trương tiên sinh đang luyện chế pháp bảo gì vậy? Đầu tiên thì có Phật quang Kim Liên chín cánh, sau lại có cỗ đàn hương tây phương cực lạc. Hiện giờ thì xuất hiện Càn Đạt Bà âm khúc, đặc biệt vì sự kiện này mà tấu nhạc chúc mừng! Ta...Không phải ta đang nằm mơ đó chứ?”

“Tiên khí! Không thể nghi ngờ, lần này pháp bảo Trương tiên sinh luyện chế ra, trăm phần trăm là tiên khí. Bằng không, cũng sẽ không xuất hiện nhiều dị tượng như thế này đâu.”

Cả đám tu chân giả đều phi thường tò mò, không biết lần này pháp bảo Trương Văn Trọng luyện chế ra, đến tột cùng là cái dạng tiên khí gì?

Khi đám tu chân giả ở bên ngoài cân nhắc, có nên tiến đến chúc mừng Trương Văn Trọng, đồng thời cũng nhân cơ hội xem cái pháp bảo tiên khí mới xuất thế kia là cái dạng gì hay không? Thì Trương Văn Trọng đang khoanh chân ngồi trong thư phòng, cũng chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, rồi đứng lên. Theo sau móc trong ngực ra một bình đan dược, bỏ hai viên vào miệng, dùng phương thức này để bù lại linh lực tiêu hao. Lúc này mới vươn tay ra, thu hồi kiện pháp bảo đang xoay ở giữa không trung trong thư phòng.

Có một số ít tu chân giả đứng bên ngoài đã đoán trúng.

Pháp bảo lần này Trương Văn Trọng luyện chế ra, đúng là mang cấp bậc Tiên Khí!

Đợi kim quang tản mát hết, hình dáng của kiện pháp bảo Tiên Khí cũng dần dần hiện ra ở trong tay Trương Văn Trọng. Đây là một kiện pháp bảo hình chiếc ô.

Nếu từ xa nhìn lại, chiếc ô...này ngoại trừ hình dáng vàng óng ra, thì cùng những chiếc ô bình thường không khác nhau bao nhiêu. Nhưng đến gần, thì có thể chứng kiến, trên mặt ô, có vẽ hình Bát Tôn Thân Minh bằng sợi kim tuyến.

Bát Tôn Thần Minh này đều mang hình dáng nửa người nửa thú. Chúng nó hoặc uy vũ, hoặc vũ mị, hoặc dữ tợn, hoặc to lớn....Mỗi bộ dáng cùng khí độ đều riêng biệt bất đồng nhau.

Nếu tinh thông điển cổ Phật gia, tự nhiên liếc mắt một cái liền nhận ra, hình vẽ Bát Tôn Thần Minh trên mặt ô, theo thứ tự là: “Thiên Thần, Long Thần, Dạ Xoa, Càn Đát Bà, A Tu La, Già Lâu La, Khẩn Na La cùng Ma Hô La Già.”

Bát Tôn Thần Minh này, chính là thần thủ hộ của Phật gia!

Lần này, Trương Văn Trọng đã phóng tay, không hề bủn xỉn chút nào xuất ra tám loại Thiên Cấp linh tài, cộng với rất nhiều Địa Cấp linh tài. Cuối cùng luyện chế ra kiện pháp bảo Tứ Phẩm Tiên Khí này, cũng chính là Bát Bộ Thiên Long Tán(*Tán : Ô, dù.)

Mặc dù luyện chế kiện Bát Bộ Thiên Long Tán này hao phí rất nhiều linh tài liệu, nhưng uy lực của nó, thì vô cùng bất phàm.

Chỉ cần tu chân giả, đem Phật lực rót vào trong Bát Bộ Thiên Long Tán. Là có thể triệu hoán ra tám con rồng hình dáng khác nhau, để chúng nó hiệp trợ chính mình tác chiến.

Đương nhiên, tám con rồng do Bát Bộ Thiên Long Tán triệu hoán ra, cũng không phải chân thân của Bát Bộ Thiên Long thực sự, nhưng cũng có sức chiến đấu phi phàm. Hơn nữa, Bát Bộ Thiên Long còn là thủ hộ thần của Phật gia, đối với yêu ma quỷ quái trời sinh đã có lực chấn nhiếp. Dùng chúng nó để đối phó với Lệ Yểm và Cửu Ma, cùng đám Lệ Quỷ trong U Minh Quỷ Vực, là vô cùng hợp lý!

667. Chương 692: Chúng Nhân Khiếp Sợ Và Tò Mò

Sau khi thu Bát Bộ Thiên Long Tán vào, Trương Văn Trọng nghỉ ngơi qua một lát, liền chuẩn bị tiếp tục khai lò luyện khí.

Bởi vì mới vừa luyện chế ra một kiện Tứ Phẩm tiên khí, cho nên linh lực, thần thức và tinh thần của Trương Văn Trọng, đều bị khô kiệt không còn chút nào. Tuy rằng, giờ phút này mượn công hiệu của đan dược, khôi phục một phần rất nhỏ, nhưng dưới tình trạng này mà muốn luyện chế ra Chuẩn Tiên Khí hoặc Tiên Khí, cũng là không có khả năng. Vì vậy, Trương Văn Trọng liền điều chỉnh, đem mục tiêu cần phải luyện chế kế tiếp, sửa đổi thành vật phẩm có thể ngăn chặn âm khí của Cửu Âm Địa Mạch. Ngay khi, Trương Văn Trọng chuẩn bị đem linh tài ném vào trong Hỗn Độn Lô, thì một tiếng đập cửa rất nhỏ, bỗng nhiên vang lên.

Trương Văn Trọng ngừng tay, trầm giọng hỏi: “Ai? Có chuyện gì?”

“Lão sư, là ta.” Thanh âm của Lưu Phong Huy, từ bên ngoài truyền vào: “Là như vậy, vừa rồi những tông phái đến Ung Thành trợ oai cho Phong Sơn phái chúng ta, cảm giác như lão sư mới luyện chế ra được một kiện pháp bảo tiên khí. Nên bọn hần đã tụ tập ở bên ngoài Linh Cư, muốn gặp ngài một để chúc mừng.”

Khi Lưu Phong Huy nói những lời này, thì tâm tình tương đối khẩn trương. Trái tim của hần lúc đó, quả thực như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nếu không vì bốn người Lục Hồn tận lực nhờ vả, nếu không vì lúc trước cho mình quà gặp mặt, thì Lưu Phong Huy thật đúng là không muốn đi truyền lời thay cho bọn hần vào lúc này. Rước lấy sự trách mách của Trương Văn Trọng chỉ là chuyện nhỏ, vạn nhất bởi vì hành động lỗ mãng lần này của mình, mà đã quấy nhiễu quá trình luyện khí, thậm chí gây nên xác xuất thành công thấp đi, thì đó mới là sai lầm nghiêm trọng nhất.

May mắn chính là, Trương Văn Trọng không có trách tội hần, chỉ mỉm cười nói một câu: “Chúc mừng ư? Ha ha, theo ta thấy, đám người kia tám chín phần là muốn xem pháp bảo ta mới luyện chế ra, là cái hình dạng gì mà thôi! Bất quá hiện giờ ta cũng không thể đáp ứng nhóm bọn hần. Như thế này đi, Phong Huy, người ra ngoài thông báo cho bọn hần biết, ta còn đang bế quan luyện khí. Nếu bọn hần nhiệt tình muốn chúc mừng, thì phải chờ hai ngày sau, ta xuất quan ra đã.”

Thấy Trương Văn Trọng không có tức giận, Lưu Phong Huy cũng thở phào ra một hơi nhẹ nhõm, cung kính đáp: “Dạ! Đệ tử liền đi truyền lời của sư phụ cho những người đó biết.”

Ngay khi Lưu Phong Huy xoay người rời đi, thì thanh âm của Trương Văn Trọng lại từ trong phòng truyền ra: “Ở thời gian ta bế quan, nếu không có chuyện trọng yếu gì đặc biệt, cũng đừng tới quấy rầy ta nữa.

Chuyện bình thường, sẽ do người cùng Trần Nhân xử lý là được rồi. Nếu các người không dám quyết định, thì hãy tìm cha ta tham mưu cho các người.”

“Dạ, đệ tử nhớ rồi.” Lưu Phong Huy hoảng hốt đáp. Hắn hiểu, mặc dù Trương Văn Trọng không có trực tiếp trách mắng hắn, nhưng cái kiểu ngữ khí này, thì không thể nghi ngờ là đang bắt mẫn với hành động vừa rồi của hắn.

Khi Lưu Phong Huy ra khỏi Linh Cư, nhìn thấy đám người tụ tập ở bên ngoài, trên mặt chẳng những không kính nể, ngược lại còn phi thường bất mãn trừng mắt nhìn đám người này một cái, buồn bực nói: “Các người nha, thật đúng là đã hại chết ta rồi! Sau này ta sẽ không bao giờ...giúp các người làm những chuyện lấy lòng hết sức ngu ngốc này nữa.”

Lúc này, đám chuông môn, trưởng lão các tông phái lớn nhỏ, trong lòng tự nhiên là có đôi chút khó chịu khi nghe thấy Lưu Phong Huy nói như vậy, nhưng lại không dám đem cảm xúc biểu lộ ra ngoài.

Truy cứu nguyên nhân, một phần cũng bởi vì Lưu Phong Huy chính là đệ tử thân truyền của Trương Văn Trọng. Mặt khác, thì gần đây người ta đồn đại, Lưu Phong Huy cũng đã học xong phương pháp luyện chế Chuẩn Tiên Khí từ Trương Văn Trọng rồi.

Vì vậy, coi như bọn hắn đối với Lưu Phong Huy có bao nhiêu bất mãn đi chăng nữa, thì cũng chỉ có thể ẩn giấu ở trong lòng. Ngoài mặt, còn phải bày ra thần tình tươi cười chào đón. Dù sao, nói không chừng một ngày nào đó, sẽ phải đến cầu Lưu Phong Huy, thay bọn hắn luyện chế pháp bảo. Chuẩn Tiên Khí so sánh với một chút thể diện, thì có đáng là gì đâu? Huống chi, mất thể diện, cũng không phải chỉ riêng một mình.

Bốn người Lục Hộc quan hệ cùng Lưu Phong Huy khác xa so với những người khác. Lúc này, nghe Lưu Phong Huy nói như thế, cũng phải nén giận. Bốn người đứng lên cười dài nói: “Phong Huy hiền chất, người nói như vậy là thể nào đây? Chúng ta cũng chỉ là thật tâm muốn tiến vào chúc mừng thôi mà, chẳng lẽ Trương tiên sinh không đồng ý hay sao?”

Lưu Phong Huy biết rõ giao tình giữa đám người Lục Hộc và Trương Văn Trọng, cho nên đối với bọn hắn cũng không dám lãnh đạm, vội vàng đi tới hành lễ.

Chứng kiến Lưu Phong Huy đối với ngoại nhân chẳng thêm ngó ngang tới, đối với chính mình thì cung kính có thừa. Bốn người Lục Hộc chỉ cảm thấy trên mặt mình nở hoa, thể xác và tinh thần dâng lên một trận khoan khoái khó tả. Nếu không có đám chuông môn, trưởng lão của những tông phái khác còn ở nơi này, thì chỉ sợ bọn hắn đã cười phá lên rồi. Bất quá, đặc chí thì đặc chí, nhưng bọn hắn lại phi thường rõ ràng, thái độ của Lưu Phong Huy đối với mình khác với thường nhân, cũng là bởi vì Trương Văn Trọng. Cho nên, bọn hắn cũng không dám cao ngạo, mà hí mắt cười nói: “Phong Huy hiền chất, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy, người mau nói cho chúng ta biết xem nào.”

Nhìn bốn người đối với Lưu Phong Huy thân mật quá mức, chuông môn và trưởng lão của những tông phái xung quanh, vừa kinh ngạc, đồng thời cũng nhin không được thâm nghĩ ở trong lòng: “Xem ra, tiểu tử này đúng thật là đã học xong phương pháp luyện chế Chuẩn Tiên Khí từ Trương Văn Trọng rồi. Ngay cả đám người Lục Hộc gian xảo kia, còn phải dùng thái độ thân mật với hắn như thế thì...Không...không...xem ra...đã không thể dùng hai chữ thân mật để hình dung, mà phải là đang xiêm nịnh tiểu tử Lưu Phong Huy thì đúng hơn.”

“Xem ra, chúng ta cũng phải nghĩ biện pháp, để lấy lòng tiểu tử này mới được. Dù sao, hắn đã thông suốt phương pháp luyện chế Chuẩn Tiên Khí rồi. Lấy tiền vốn thực lực của tông phái chúng ta, có lẽ không thể mời được Trương tiên sinh thay chúng ta luyện chế Chuẩn Tiên Khí, Tiên Khí. Nhưng nếu mời đệ tử thân truyền của hắn ra tay, thì cũng không phải là không được...” Trong chớp mắt ngẩn ngui tại đây, trong mắt đám chuông môn, trưởng lão của những tông phái xung quanh, Lưu Phong Huy liền biến thành một cái bánh rán nóng, bất thành linh chạm vào có thể nóng bỏng tay.

Lưu Phong Huy cũng không biết hình tượng của mình, ở trong mắt đám chuông môn, trưởng lão của những tông phái khác, đã hoàn toàn thay đổi thành một bộ dạng mới. Sau khi nghe bốn người Lục Hộc hỏi xong, hắn liền tranh thủ tường thuật lại lời Trương Văn Trọng vừa mới qua: “Toàn bộ chuyện tình là như vậy. Xin các chư vị tiên bối hãy thông cảm!”

Tuy Lưu Phong Huy nói khá nhỏ, nhưng cũng đã làm cho đám chứng môn, trưởng lão của những tông phái khác phải giật mình thon thót.

“Trương tiên sinh còn muốn luyện chế pháp bảo nữa sao? “

“Lão thiên a! Chỉ ngần ngừ trong vòng 3 ngày, mà Trương tiên sinh muốn luyện chế ra hai kiện pháp bảo Tiên Khí ư? Chuyện này...chuyện này thật bất khả tư nghị đi?”

“Nếu không phải tận mắt chứng kiến, quả thật ta cũng không dám tin đâu. Cho dù là tông phái xếp hạng Thiên Tự Hào am hiểu kỹ thuật luyện khí, muốn luyện chế ra một kiện pháp bảo Linh Khí Cao Phẩm, cũng phải hao tổn mất dăm bữa nửa tháng mới có thể thành công. Càng không nói đến Chuẩn Tiên Khí, hay Tiên Khí à!”

Kì thật tốc độ luyện đan, luyện khí của Trương Văn Trọng, sở dĩ nhanh hơn so với những tu chân giả khác, một phần là bởi vì hắn nắm giữ phương pháp luyện thuật vượt xa tiêu chuẩn của đám tu chân giả trong Tu Chân Giới hiện nay, dù sao trước kia hắn cũng là một tiên nhân cơ mà. Mặt khác, là bởi vì sau khi trải qua Cửu Cửu Vô Quy Diệt Hồn Đại Thiên Kiếp, thân thức của Trương Văn Trọng đã bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên, mà riêng luyện đan hay luyện khí, thân thức đều có tác dụng trọng yếu nhất. Không chỉ quan hệ đến xác xuất thành công, mà còn quan hệ đến tốc độ luyện chế.

Bất quá, Trương Văn Trọng không nói bí mật này ra, thì cũng không người nào có thể biết được.

Lưu Phong Huy thấy mọi người đứng trước cửa bàn tán rôm rả. Sợ sẽ ảnh hưởng đến quá trình Trương Văn Trọng luyện khí, liền bảo bọn hắn an tĩnh lại, đồng thời còn nhắc nhở: “Các vị hãy nghe ta nói, nếu trong lòng các vị có nghi vấn gì, thì hãy chờ sự phụ tá xuất quan rồi đi hỏi người cũng không muộn. Hiện giờ, các vị nên quay về hết đi, đừng ảnh hưởng đến sự phụ tá luyện khí.”

Lúc này, Trương Văn Trọng không chịu xuất quan, cho nên cũng không ít tông phái theo lời giải tán. Nhưng một số người có tầm nhìn rộng lớn, nhìn ra Lưu Phong Huy có ý nghĩa đầu tư, nên chần chừ ở lại, nhìn Lưu Phong Huy cười dài nói: “Lưu hiền chất, chúng ta muốn mời người uống chén trà, chẳng biết người có nguyện ý hay không đây?”

Thấy đám người này nịnh bợ mình, Lưu Phong Huy không khỏi sửng sốt. Nhưng rất nhanh đã cẩn thận suy nghĩ lại. Cho nên cũng không bực đãi lòng thành của bọn hắn: “Theo lý thuyết, thì chức vị tiền bối mời, ta hẳn là phải vui vẻ tòng mệnh. Nhưng sự phụ tá đang bế quan luyện khí, ta phải trấn thủ ở bên ngoài Linh Cư. Cho nên đành phải nói một tiếng xin lỗi với chư vị. Nếu chức vị tiền bối không chê, hãy đợi chuyện tình giải quyết xong xuôi, rồi chúng ta sẽ cùng nhau đi uống trà nhé!”

Nghe Lưu Phong Huy nói như vậy, đám người có toan tính cũng không dám có thành kiến gì. Chỉ đành khen ngợi Lưu Phong Huy vài câu xong, liền bắt đầu xoay người giải tán.

668. Chương 693: Luyện Khí Thất Bại?

Đối với việc phát sinh ngoài linh cư, Trương Văn Trọng cũng không biết, cũng không có hứng thú biết. Ngay sau khi Lưu Phong Huy rời khỏi, hắn ở bên trong phòng sách bắt đầu luyện chế đồ vật có thể ngăn chặn âm khí của Cửu Âm Địa Mạch.

Bởi vì Cửu Âm Địa Mạch là nơi chí âm, muốn ngăn chặn nó, muốn nó tạm thời ngừng việc thả ra âm khí, chỉ có vật chí dương mới làm được. Cho nên lúc này hắn ném vào Hỗn Độn Lô là Hỏa Tinh Thạch, Ly Hỏa Lưu Hoàng Phần, Viêm Dương Chi hơn mười loại tài liệu, tuy rằng không phải tài liệu thiên cấp, nhưng đều là địa cấp cao phẩm tài liệu, toàn bộ là thuần dương thuộc tính. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, một ít tài liệu tuy rằng là địa cấp, nhưng sự quý hiếm cũng không kém hơn thiên cấp bao nhiêu.

Dùng tài liệu thuộc tính thuần dương, luyện chế ra một vật chí dương, cũng không phải là chuyện dễ dàng. Bởi vì tài liệu thuộc tính thuần dương, vốn tràn ngập nhân tố bất an rất nhiều, giống như một đồng thuốc nổ có uy lực vô cùng cao minh, chỉ cần vô ý sẽ phát nổ, đặt nó ở trong lô đỉnh để luyện chế, nguy hiểm trong đó có thể biết được. Một lúc không cẩn thận, sẽ có khả năng dẫn đến việc tạc lỗ!

Mười kiện tài liệu thuộc tính thuần dương bị tạc lỗ, uy lực sẽ rất kinh khủng. Dù hắc đã sớm chuẩn bị ứng phó, chỉ sợ cũng phải bị trọng thương! Vì vậy khi luyện chế, hắc vẫn phải khởi toàn bộ tinh thần, không dám có chút phớt lờ.

Rất nhanh, tám tiếng đồng hồ trôi qua.

Vật chí dương gần thành hình ra lỗ!

Hắc nhắm mắt khoanh chân ngồi, ngay lúc này đột nhiên mở mắt, nhìn thẳng linh hỏa đang thiêu đốt, Hỗn Độn Lô đã trở nên trong suốt. Thần thức của hắc mật thiết giám thị linh khí biến hóa trong Hỗn Độn Lô. Chỉ đợi linh khí trong Hỗn Độn Lô đạt được cao phong chí dương, vật chí dương thành hình, có thể lấy ra khỏi đỉnh lỗ.

Tuy nói trong quá trình luyện chế vật chí dương, tràn ngập nguy hiểm, nhưng dù sao cũng không phải pháp bảo tiên khí, nên thời gian cần tiêu hao tự nhiên cũng không dài như luyện chế Bát Bộ Thiên Long Tán. Một lúc, linh khí trong lỗ đạt được cao phong chí dương như hắc sở liệu. Mà giờ khắc này hai tay hắc khấp khểnh, trong miệng rất nhanh niệm tụng chú ngữ, chợt giơ tay chỉ vào Hỗn Độn Lô, quát khẽ: “Ra lỗ!” Nắp lỗ ông một tiếng xoay quanh dừng lên, một đạo quang mang màu đỏ hồng nường theo một cổ khí lừng cực nóng từ bên trong đỉnh lỗ bay ra.

Bởi vì vật chí dương này cũng không phải pháp bảo tiên khí, cho nên khi ra lỗ cũng không dẫn đến thiên địa dị tượng. Thế cho nên những người tu chân đang ở trong tiểu khu Hải Vận cũng không phát hiện nó đã ra lỗ.

Đợi khi quang mang ảm đạm xuống tới, khí lưu cực nóng tiêu tán, hắc vươn tay phải vẫy về đỉnh lỗ.

Một quang mang màu đỏ lập tức từ trong lỗ bắn ra, rơi vào trong tay hắc chính là vật chí dương kia. Nếu như từ ngoại hình mà xem vật thuần dương này giống như một cây đỉnh đá. Nhưng so sánh với cây đỉnh đá bình thường, nó có màu đỏ rực, có hoa văn quỷ dị trải rộng khắp nơi. Thường thường còn có quang mang màu đỏ lưu chuyển trên thân, tản mát ra nhiệt độ cao nóng rực bức người.

Một vật chí dương như vậy, tuy rằng không phải tiên khí, nhưng đối với người tu chân tu luyện hỏa hệ công pháp mà nói cũng là một kiện pháp bảo không thua kém tiên khí chút nào! Nếu như để cho bọn họ biết, mục đích hắc luyện chế vật chí dương này chỉ là vì ngăn chặn âm khí của Cửu Âm Địa Mạch, không biết họ sẽ có cảm tưởng thế nào? Nói không chừng sẽ thảm than hắc quá xa xỉ lãng phí đi thôi?

Xem sơ qua vật thuần dương một chút, xác định nó không có vấn đề hắc liền thu vào trong Càn Khôn Hồ, lại lấy ra đan dược thất phẩm bỏ vào miệng hấp thu dược hiệu, khôi phục linh lực hao tổn trong quá trình luyện khí.

Một giờ sau, linh lực đã khôi phục bảy tám phần, hắc học ra một hơi, đứng dậy hoạt động tay chân cứng ngắc, lại thiêu đốt linh hỏa, muốn tranh thủ thời gian còn lại luyện chế thêm một pháp bảo tiên khí!

Để có thể luyện chế thêm một kiện tiên khí uy lực bất phàm, hắc cũng không keo kiệt, không chỉ đổ hết thiên cấp tài liệu, còn chọn ra một nhóm địa cấp tài liệu ném luôn vào trong lỗ. Có thể nói bao nhiêu cao phẩm tài liệu hắc tích góp đều tiêu xài không còn trong thời gian ba ngày qua.

Ném hết tài liệu vào trong lỗ, hắc lập tức nhắm mắt khoanh chân, tập trung toàn bộ thần thức điều tiết khổng chế âm dương biến hóa linh khí tăng giảm trong lỗ.

Thời gian trôi qua từng giây.

Trong chớp mắt, thời gian ba ngày đã tới. Thế nhưng hắc vẫn còn bế quan luyện khí trong linh cư, không có dấu hiệu sắp xuất quan.

Trong ba ngày qua, ngoại trừ ngày đầu tiên xuất hiện dị tượng, những người tu chân có thể khẳng định, hắc đã luyện chế ra một kiện tiên khí. Mà hai ngày kế tiếp, trong ngoài linh cư không có phản ứng, không hề có dị tượng xuất hiện. Điều này làm những người tu chân luôn quan tâm nhìn không được thảo luận: “Trước đây Trương tiên sinh chỉ dùng thời gian không tới một ngày đêm đã luyện ra một kiện tiên khí. Thế nhưng đã qua hai ngày, vẫn không hề có dị tượng xuất hiện...các người nói, Trương tiên sinh có phải đã luyện khí thất bại hay không?”

“Khăng định đã thất bại! Tiên khí dễ luyện chế như vậy sao? Ta có một người bạn ở trong tông phái Thiên Tự Hào am hiểu luyện khí, xác suất luyện chế tiên khí thất bại cao tới chín thành!”

“Trước đó Trương tiên sinh có thể thành công luyện chế ra một kiện tiên khí cũng đã không dễ dàng. Chắc là hắn đã tiêu hao nhiều sức lực trong quá trình luyện chế đó. Dù có đan dược giúp đỡ, muốn khôi phục trong thời gian ngắn cũng không phải một chuyện dễ dàng. Ở tình huống này luyện khí thất bại cũng không phải chuyện gì kỳ quái. Dù sao Trương tiên sinh luyện chế đâu phải pháp bảo bình thường mà là tiên khí. Nếu như trong ba ngày mà hắn có thể luyện ra hai tiên khí, đó mới là quái sự!”

“Nghĩ đến lần này luyện khí thất bại phải lãng phí nhiều cao phẩm tài liệu lắm a? Nói không chừng...đáng tiếc, quả nhiên là đáng tiếc! Những cao phẩm tài liệu phải tìm bao nhiêu thời gian và tinh lực tài lực mới đủ nha!”

Hầu như toàn bộ người tu chân đều cho rằng hắn luyện khí thất bại. Chỉ có bốn người Lục Hộc không cho rằng như vậy.

Dùng ánh mắt chằm chằm nhìn họ, Lục Hộc cười lạnh nói: “Những tên ngu ngốc lại đi nghi ngờ Trương tiên sinh luyện chế thất bại. Hừ, từ khi ta nhận thức hắn tới nay, còn chưa từng nghe hắn thất bại lần nào...”

Tôn Đình Quân đồng ý gật đầu nói: “Thuật luyện đan luyện khí của hắn do chính tiên nhân truyền thụ. Áo diệp trong đó làm sao chúng ta có khả năng tìm ra? Theo ta thấy, lần này pháp bảo thật không tầm thường. Hao phí thời gian nhiều hơn là phải! Nhìn đi, ta dám cam đoan không bao lâu, thiên địa sẽ xuất hiện dị tượng.”

Lục Hộc ba người cùng gật đầu, rất tán thành lời của hắn.

Đang gật đầu, Tiêu Chấn chờ mong nói: “Không biết lần này Trương tiên sinh lại luyện chế ra tiên khí gì?”

Đang lúc mọi người suy đoán không ngớt, một chiếc xe quân dụng màu xanh lá mạ xuất hiện trong tiểu khu, chạy nhanh tới trước cửa biệt thự, phanh lớn một tiếng ngừng lại.

Từ trong xe nhảy xuống không phải ai khác, chính là Béo Hòa Thượng và Tam Si với vẻ mặt lo lắng.

Những người tu chân đến ở trong tiểu khu Hải Vận cũng đã đi tới Ung Thành vài ngày, đối với người phụ trách Đặc Cần tổ tại Ung Thành cũng đều nhận thức. Lúc này thấy họ vẻ mặt lo lắng xuất hiện, cũng hơi sửng sốt thầm nghĩ: “Lẽ nào xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?” Bọn họ liền xông tới muốn biết nguyên nhân hai người đến nơi này.

Nhưng Béo Hòa Thượng và Tam Si cũng không quan tâm họ, nhìn Lưu Phong Huy đang đi ra nghênh tiếp vội vàng hỏi: “Trương tổ phó đâu? Xuất quan rồi chứ?”

“Gia sư còn đang bế quan luyện khí...” Lưu Phong Huy trả lời câu hỏi của hai người, lại hỏi: “Xảy ra chuyện gì làm hai vị khẩn trương như vậy?”

Béo Hòa Thượng đáp: “Vừa rồi gần nhà bảo tàng xảy ra vụ án đánh cướp, hai tên cướp bị cảnh sát phát hiện, liền bắt hai con tin, chết đâu không chết lại chạy vào nhà bảo tàng! Chúng tôi lo lắng, chuyện ngoài ý muốn này sẽ quấy nhiễu Lệ Yểm cùng cửu ma, sẽ gây ra đại phiền toái, cho nên chạy tới báo cho Trương tổ phó...”

669. Chương 694: Tạc Lô Sao?

Những người tu chân ở đây, đều là cường môn một phái, trưởng lão, tự nhiên liền biết phía sau câu chuyện tưởng chừng như không chút thu hút này, cất giấu tai họa ngầm lớn thế nào. Vì vậy sau khi nghe được lời của Béo Hòa Thượng, không ít người hít sâu một hơi, sắc mặt trong nháy mắt biến thành ngưng trọng.

Lục Hộc đứng gần Tam Si và Béo Hòa Thượng nhất, cau mày nói: “Nếu như Lệ Yểm và cửu ma bị chuyện này làm kinh động, muốn đột phá vòng vây dời qua chỗ khác, chỉ dựa vào phòng tuyến của chúng ta bên ngoài nhà bảo tàng, thật không thể ngăn trở nổi bọn hắn...”

Lời nói của Lục Hộc đều được đại đa số người tu chân có mặt tán thành. Trên mặt họ không hèn mà cùng toát ra một tia lo lắng. Dù sao đối thủ lần này, cũng không phải yêu ma bình thường, mà là thượng cổ yêu

ma Lệ Yểm có thực lực có thể so sánh với tiên phạt, cho dù hắc mới từ trong Hỗn Độn Tu La Giới trốn ra, lực lượng còn chưa hoàn toàn khôi phục ở trạng thái đỉnh cấp, nhưng cũng không thể khinh thị!

Tôn Đình Quân cau mày, vẻ mặt lo lắng nói: “Dù Lệ Yểm và cửu ma tiếp tục ở lại trong nhà bảo tàng, tình huống cũng không lạc quan. Bởi vì nhà bảo tàng Ung Thành này, chính là Cửu Âm Địa Mạch. Một khi mấy tên cướp và con tin xảy ra chuyện bên trong bị mất mạng, như vậy dưới tác dụng của âm khí Cửu Âm Địa Mạch, bọn họ rất có khả năng biến thành quỷ hoàng hoặc bạch mao phi cương, trở thành trợ lực lớn nhất của Lệ Yểm và cửu ma! Nhưng những suy đoán này còn chưa đáng sợ nhất, chân chính đáng sợ nhất là một khi Lệ Yểm bằng bất cứ giá nào, liều mạng rước lấy nguy hiểm thiên kiếp không tiếc hi sinh tính mạng cửu ma mạnh mẽ thi triển ma đạo bí pháp, nuốt chửng máu tươi cùng linh hồn của mấy tên cướp cùng con tin, lại được âm khí cường đại của Cửu Âm Địa Mạch tác dụng, làm thực lực của hắn ở trong thời gian ngắn khôi phục tiêu chuẩn đỉnh cao! Nếu thật sự là vậy, dù Trương tiên sinh có luyện chế ra một đồng tiên khí, chỉ sợ chúng ta cũng đâu không lại Lệ Yểm...”

Nếu như nói, lời của Lục Hộc chỉ làm những người tu chân lộ vẻ lo lắng, như vậy lời nói của Tôn Đình Quân, làm sắc mặt họ trắng bệch, thậm chí còn run rẩy.

Lệ Yểm thời kỳ đỉnh cấp, rốt cục có bao nhiêu đáng sợ?

Những người tu chân ở đây tuy chưa từng tận mắt thấy qua, cũng từng đọc qua ghi chép trong một ít điển tịch liên quan.

Dựa theo điển tịch ghi chép, Lệ Yểm thời đỉnh cấp, dù tiên phạt cũng phải tránh đi mũi nhọn, không dám đơn giản tranh đấu. Những người như bọn họ, không phải tiên phạt, chỉ là một đám người tu chân bình thường mà thôi, dựa vào cái gì đấu với Lệ Yểm? Sợ chỉ là họ còn chưa thấy được rõ hình dáng của hắn, đã bị một chiêu giết chết.

Nếu như kết quả đúng như lời Tôn Đình Quân nói, như vậy tuyển chọn duy nhất là thừa dịp Lệ Yểm chưa phát uy, mau nhanh thoát khỏi Ung Thành! Có bao xa chạy bao xa!

Béo hòa thượng thở dài, vẻ mặt lo lắng nói: “Không phải như vậy sao? Chuyện này xảy ra, một khi xử lý không tốt, hậu quả sẽ thật đáng sợ. Nhẹ thì đánh mất mạng chúng ta, nặng thì hơn trăm vạn dân chúng Ung Thành đều lâm nạn, làm cho tòa thành thị này, ở trong một đêm máu chảy thành sông, biến thành nhân gian luyện ngục! Ngày trước vì không muốn đập vỡ động rấn, chúng ta cũng không bố phòng quanh bốn phía nhà bảo tàng, ai biết lại sinh ra việc như vậy! Ai, thật sự là khó lòng phòng bị.”

Tam Si không có tâm tình cảm thán, cau mày nhìn Lưu Phong Huy hỏi: “Trương tổ phó còn phải bế quan luyện khí thêm bao lâu?”

Lưu Phong Huy không chút do dự nói: “Lão sư từng nói qua, một khi xuất hiện tình huống khẩn cấp, có thể cắt đứt việc luyện khí của lão sư. Thỉnh hai vị chờ chốc lát, tôi đi đem việc này hồi báo lão sư.”

Tuy rằng nói, Lưu Phong Huy xuất thân tán tu, cũng không có gặp qua ghi chép về Lệ Yểm, thế nhưng nghe được lời của Tôn Đình Quân, gặp được biểu tình khiếp sợ của mọi người, hắn liền hiểu được chuyện này nghiêm trọng đáng sợ cỡ nào. Cho nên sau khi nói với Tam Si, hắn lập tức xoay người chuẩn bị đi vào linh cư, đi gặp Trương Văn Trọng hồi báo việc này.

Nhưng ngay khi Lưu Phong Huy vừa xoay người, dị tượng lại đột nhiên phủ xuống!

Một cỗ linh khí bá đạo đến cực điểm đột nhiên từ trong linh cư phóng ra, giống như nước lũ tràn đê, tràn về phía những người tu chân đang tụ tập ngoài cửa linh cư. Không đợi họ làm ra phản ứng, lại nặng nề đánh lên trên người bọn họ.

Đứng gần cửa linh cư nhất là Lưu Phong Huy, béo hòa thượng và Tam Si. Tu vi ba người yếu nhất trong số những người tu chân có mặt tại đây. Lúc này bị linh khí bá đạo tập kích bất lui vài bước. Nếu không phải bốn người Lục Hộc phản ứng cấp tốc, đúng lúc đỡ họ, chỉ sợ họ sẽ bị cỗ linh khí bá đạo trực tiếp đánh bay ra.

Dù là như vậy cả ba cũng không hề dễ chịu. Trong ngực đau đớn không nói, linh lực còn mơ hồ có dấu hiệu tan vỡ.

Không chỉ có họ, những người khác cũng cảm giác không khỏe, không ngừng thay đổi sắc mặt.

Họ không dám chậm trễ, vội vận linh lực chống lại, đồng thời kinh hô: “Cổ linh khí bá đạo kia là gì vậy?”

“Trong linh cư rốt cục xảy ra chuyện gì?”

“Hay là Trương tiên sinh luyện khí thất bại, tạc lô rồi?” Tạc lô, suy nghĩ này vừa nói ra liền được mọi người tán thành.

Những người ở đây mặc kệ có am hiểu việc luyện đan luyện khí hay không cũng từng chứng kiến tình hình bị tạc lô. Tuy rằng tình hình lần này có chút vừa giống vừa không giống, nhưng Trương Văn Trọng lại dùng thuật luyện khí thất truyền do tiên nhân truyền thụ, tình hình tạc lô nói không chừng cũng không giống bình thường thì sao? Huống chi linh khí bá đạo phóng ra trong linh cư, thật giống như sau khi bị tạc lô thì tràn ra bên ngoài thật điên cuồng.

Tình hình này làm cho bốn người Lục Hộc vốn tràn đầy lòng tin với hắn cũng không tự chủ được nổi lên hoài nghi. Rất sợ bị lan đến, họ vội vã túm ba người Tam Si lui nhanh ra sau, muốn tránh thoát cổ linh khí bá đạo, để ngừa thụ thương.

Nhưng ngay khi họ định lui ra tránh né thì cổ linh khí bá đạo đột nhiên biến mất.

Linh khí bá đạo đến đột ngột, làm những người tu chân nhất thời ngây ngẩn cả người, hai mặt nhìn nhau, không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Nếu như là tạc lô, linh khí trút ra từ trong đỉnh lô sao lại ngắn ngủi vậy liền dừng lại? Mà không phải tạc lô, linh khí bá đạo làm sao giải thích?

Đang lúc mọi người mờ mịt không giải thích được, Lưu Phong Huy cũng hồi phục tinh thần, mừng rỡ như điên kêu lên: “Không phải tạc lô! Đó không phải tạc lô! Là lão sư của ta luyện khí thành công rồi!”

Luyện khí thành công!

Câu nói của Lưu Phong Huy làm những người tu chân hồi thần lại.

Bốn người Lục Hộc cũng mừng rỡ kêu lên: “Không sai, tình hình vừa rồi đích xác không giống tạc lô, thật giống dị tượng xuất hiện sau khi luyện khí thành công! Ha ha, qua hai ngày bế quan, cuối cùng Trương tiên sinh cũng luyện chế ra pháp bảo!”

Bốn người Lục Hộc thật vất vả mới thành lập được quan hệ thật tốt với Trương Văn Trọng, tự nhiên không hi vọng hắn xảy ra chuyện. Huống chi việc đối phó Lệ Yểm cùng cửu ma, còn cần hắn chủ trì. Nếu như lúc này hắn gặp chuyện không may, như vậy hành động chống đối Lệ Yểm cũng chỉ đành bỏ dở.

Không phải tạc lô là tốt rồi...

Câu nói của họ làm những người có mặt nhất thời thở dài một hơi.

Nhưng cũng có người dùng loại giọng nói chua chua, lẩm bẩm:

“Dị tượng cũng nhỏ quá đi thôi? Xem ra lần này luyện khí tuy rằng không thất bại, nhưng cũng chưa chắc luyện chế được pháp bảo cao phẩm gì đâu nha...”

Tuy nói nhỏ, nhưng ai cũng nghe thấy được.

Những người khác còn không có phản ứng, nhưng Lưu Phong Huy, béo hòa thượng cùng Tam Si với bốn người Lục Hộc có quan hệ thân mật với Trương Văn Trọng, cùng thay đổi sắc mặt, xoay người nhìn chăm chăm mọi người tìm xem ai vừa nói chuyện.

Tính tình Lục Hộc nóng nảy nhất, lúc này trừng mắt phẫn nộ quát lớn: “Ai? Là ai vừa nói vậy? Không ngờ còn dám dùng loại khẩu khí này nghị luận Trương tiên sinh! Hừ, dù Trương tiên sinh luyện ra không phải pháp bảo cao phẩm gì, nhưng chỉ cần có dị tượng, đã biết là một kiện chuẩn tiên khí! Đừng nói ta khinh thường ngươi, ngươi có thể luyện ra một kiện chuẩn tiên khí sao? Chỉ sợ cả linh khí ngươi cũng luyện không được đi? Hoàn hảo còn dùng loại châm chọc khiêu khích này nói Trương tiên sinh, ngươi không thấy xấu hổ à?”

Có lẽ vì chột dạ, hoặc bởi nguyên nhân khác, mặc kệ hẳn nói thế nào cũng không ai bước ra nhận mình vừa nói.

Lục Hộc bất mãn lắm lắm: “Ngay cả thừa nhận cũng không dám sao? Thật đúng là nhát gan! Còn đi làm một trưởng lão? Cũng không ngại mất mặt? Theo ta thấy người mau nhanh thoái vị nhượng hiền...”

Ngay khi hẳn còn đang mắng hững khởi, một người tu chân đưa tay chỉ lên không trung, kinh hô: “Các người mau nhìn! Mau nhìn a! Đó là vật...vật gì vậy? Trời ạ!”

670. Chương 695: Tứ Phẩm Tiên Khí ---thiên Lôi Lệnh

Có một tu chân giả kinh hô lớn tiếng, dọa cho đám người xung quanh phải nhảy dựng lên. Đồng thời cũng làm cho mọi người ngẩng đầu nhìn theo phương hướng cánh tay hẳn chỉ lên bầu trời.

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn thì cả đám đông không khỏi giật mình!

Chỉ thấy bầu trời đang yên ắng, bỗng nhiên mây đen lại ùn ùn kéo đến. Từng luồng lôi điện màu tím yêu dị, trông tựa như một con tử long, đang quần xung quanh mây mù.

Nếu chỉ như thế, thì đám người tu chân ở đây có lẽ sẽ không kinh ngạc. Dù sao, bọn hẳn cũng là tu chân giả, kiến thức rộng rãi hơn thường nhân, đâu thể bị hù dọa bởi một luồng lôi điện đây? Nhưng vấn đề là, đoàn lôi vân* cũng không có thành thật tụ tập ở trên không trung, mà lấy tốc độ cực nhanh, nhắm thẳng xuống phía dưới Linh Cư.(*: mây kèm theo sấm sét.)

Bộ dáng khí thế này, giống như một con hùng ưng đang lao xuống vô mỗi!

Đám tu chân giả đứng ở bên ngoài Linh Cư, không thể nghi ngờ cũng nằm trong phạm vi công kích của con hùng ưng! Thử hỏi, dưới tình huống này, ai có thể không kinh sợ đây?

Trải qua giây lát thất thần xong, cuối cùng đám tu chân giả đã phục hồi thần trí, một bên thoái lui về phía sau, một bên thất thanh kinh hô: “Trời! Đoàn mây đen bao trùm lôi điện này là sao? Chẳng lẽ Trương tiên sinh vừa mới chuyện chế ra pháp, nên đã gây ra dị tượng này sao?”

“Có khi nào đoàn mây đen bao trùm lôi điện này là Kiếp Vân không? Nhưng từ xưa đến nay ta chưa từng nghe nói qua, khi pháp bảo xuất thế sẽ dẫn tới Kiếp Vân a! Đây rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì vậy?”

“Mau rút lui! Nhanh triệt thoái khỏi nơi này, nếu như bị đoàn mây này cắn nuốt, cho dù không chết cũng sẽ bị trọng thương...Mẹ nó, trong đám mây này có ẩn chứa linh khí, quả thực là đáng sợ!”

Trong chớp mắt công phu, đám tu chân giả tập trung bên ngoài Linh Cư, liền sôi nổi chạy ra khỏi tiểu khu Hải Vực. Thậm chí, có kẻ còn chạy ra hẳn ngoài đường, may mắn lúc này là ba bốn giờ chiều, ngoài đường không thấy bóng người qua lại. Nếu không dị tượng xảy ra ở Ung Thành, nhất định sẽ là đề tài hấp dẫn của giới báo chí truyền thông.

Những người bám trụ lại không đi, chỉ có Lưu Phong Huy, Béo hòa thượng, Tam Si, cùng bốn người Lục Hộc. Bởi vì những người này tin tưởng rằng, đoàn mây đen bao trùm lôi điện từ trên trời phóng xuống kia, là do Trương Văn Trọng mới luyện chế ra pháp bảo gây nên. Bởi vậy Trương Văn Trọng tự nhiên sẽ có biện pháp ngăn chặn nó, tránh nó gây thiệt hại tới Linh Cư và nhà cửa người dân xung quanh.

Nhìn đám tu chân giả thất kinh bỏ chạy tán loạn, Lục Hộc tính tình nóng nảy, bĩu môi khinh thường nói: “Hừ, một lũ nhát gan không có nhãn lực!”

Tuy đã bỏ chạy được khá xa, nhưng lời nói này của Lục Hộc vẫn đập vào trong tai đám người tu chân. Mặc dù rất nhiều người bất mãn với tính tình của Lục Hộc cùng Linh Xu Phái, nhưng cũng chỉ có thể âm thầm ngậm đắng nuốt cay, không dám nói ra ngoài miệng. Chẳng qua, vẫn có mấy người không sợ Lục Hộc, lúc này liền hừ lạnh đáp trả: “Lục Hộc người muốn chịu chết thì xin mời tùy tiện. Đừng có kéo thêm chúng ta xuống nước như vậy chứ!”

“Coi như Trương tiên sinh không sợ đoàn Lôi Vân thanh thế kinh người kia, nhưng sợ rằng mới chỉ đủ năng lực tự bảo vệ mình thôi. Mấy người các người không chạy, thì đứng đó mà cầu phúc đi.”

“Sắp chết đến nơi rồi mà còn không biết xấu hổ cười nhạo chúng ta, đúng là cái đồ không biết điều!”

Phảng phất như là muốn xác minh những lời nói này. Ngay khi thanh âm của đám người chấm dứt, thì một tiếng sấm nổ vang trời rung lên. Tiếp theo đó, là hơn mười tia chớp từ trong đoàn mây đen phóng ra, chen chúc nhau bổ thẳng xuống dưới phía Linh Cư. Giờ khắc này, ở bên dưới, bảy người vẫn đứng im như cũ.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt của đám người đều bị những tia chớp này thu hút. Trừ bỏ ánh sáng chói lòa ra, thì cũng chẳng nhìn thấy vật gì khác. Tuy khiếp sợ rất nhiều, nhưng cũng không ít người cảm thán kinh hô: “Lôi Vân quá mức khủng bố, tia chớp cũng thật đáng sợ!”

“Tánh mạng của đám người Lục Hộc, sợ rằng phải chôn vùi tại đây rồi. Không chỉ riêng bọn hắn, thậm chí cả Trương tiên sinh, chỉ sợ cũng không có cái kết cục gì tốt đẹp, dưới uy thế của đoàn Lôi Vân này. Ài, quả nhiên là đáng tiếc...”

“May mắn chúng ta đã rút khỏi tiểu khu Hải Vận đúng lúc. Bằng không, chúng ta cũng sẽ bị lôi điện phóng cho tan xương nát thịt.”

Khúc mắc quả, có đúng như đám tu chân giả này đoán không?

Trương Văn Trọng cùng bảy người Lục Hộc, chẳng lẽ không chạy thoát khỏi lưới trời bủa vây sao?

Kết quả, rất nhanh thôi sẽ biết.

Những tia chớp thanh thế kinh người kia, sau khi tàn sát bừa bãi mấy phút đồng hồ, cuối cùng liền tiêu tán không còn tăm hơi bóng dáng.

Sau khi những tia chớp tiêu tán, chúng nhân mới kinh ngạc phát hiện, Linh Cư cũng không bị hủy diệt như bọn hắn phỏng đoán trước đó. Mà vẫn sừng sững đứng nguyên tại chỗ cũ. Theo bề ngoài xem ra, đúng là không có nửa điểm dấu hiệu bị sét đánh trúng.

Không chỉ riêng Linh Cư bình an vô sự, mà cây cối xung quanh đồng dạng cũng không có việc gì. Về phần bảy người Lục Hộc đứng bên ngoài cửa Linh Cư, thì lúc này đang dùng ánh mắt kinh thường, nhìn đám tu chân giả núp ở bên ngoài tiểu khu Hải Vận.

Giờ khắc này, đám tu chân giả trong lòng tràn đầy nghi ngờ, bọn hắn cũng chẳng thêm quan tâm tranh đấu với nhóm người Lục Hộc. Mà từ bốn phương tám hướng chạy tới, đồng thời kinh ngạc nói: “Đây...Đây rốt cuộc là vừa xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ những tia chớp kia chỉ là cảnh tượng hảo huyền thôi sao? Như thế nào bảy người các ngươi, một chút thương thế đều không có vậy?”

Nhóm người Lục Hộc cũng không hiểu, vừa rồi đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì, bọn hắn đứng trong phạm vi tia chớp phóng xuống, bên trong đôi con người, ngoài những tia chớp nhanh như thiểm điện ra, thì cũng chẳng nhìn thấy cái gì nữa. Bởi vậy, đối với những chuyện vừa xảy ra, bọn hắn cũng chẳng biết gì, đều mờ mịt khó hiểu. Bất quá, ở trước mặt đám người tu chân, Lục Hộc cũng không muốn rớt uy phong, sôi nổi ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Ta sớm đã nói qua rồi, đoàn Lôi Vân này là thiên địa dị tượng do Trương tiên sinh vừa luyện chế ra pháp bảo gây nên. Nếu pháp bảo đã dẫn tới thiên địa dị tượng, tự nhiên là có thể dùng pháp bảo đem nó khống chế, tiêu trừ. Dưới tình huống như vậy, các ngươi còn bị dọa đến mức bỏ chạy tán loạn, quả thực là chuyện tình nực cười...”

Đám tu chân giả bị mắng cho đỏ mặt hồng tai, nhưng lại không dám lên tiếng phản bác.

Ngay lúc này, lại có người phát hiện ra, trên bầu trời xuất hiện dị tượng bất thường. Vội vàng nâng tay chỉ lên, kinh hô: “Các ngươi mau nhìn kia, trong đoàn Lôi Vân có một thứ gì đó?”

Đám người lần thứ hai ngẩng đầu nhìn lên. Hướng về phía đoàn Lôi Vân tụ tập ở trên bầu trời.

Những người ở đây, toàn bộ đều là tu chân giả, nhãn lực cũng siêu việt hơn người bình thường. Vì vậy, liếc mắt một cái liền nhìn thấy, ở phía trên Lôi Vân, dường như đang có vài bóng thân ảnh lơ lửng.

Trong đám người, Lưu Phong Huy có tu vi thấp nhất. Giờ phút này, hắn híp mắt ngẩng đầu nhìn thật lâu sau, mới nghi hoặc suy đoán: “Phía trên Lôi Vân, chẳng lẽ có người đang đứng sao?”

Mấy người tu vi cao, cẩn thận quan sát một phen, rồi đột nhiên kinh hô: “Này, đây là Lôi Bộ Chính Thần! Đúng rồi, những bóng người đứng trên Lôi Vân, đều là Lôi Bộ Chính Thần...”

“Lão thiên a! Lôi Bộ Chính Thần trong Thiên Đình Thượng Tứ Bộ, như thế nào đột nhiên lại xuất hiện ở đây chứ?”

“Chẳng lẽ pháp bảo Trương tiên sinh luyện chế ra, là tà khí thiên địa bất dung. Nên đã phái Lôi Bộ xuống đây trừ gian diệt ác hay sao?”

Khi đám tu chân giả thất thanh kinh hô. Thì những bóng thân ảnh đứng ở trên Lôi Vân, đột nhiên hóa thành một luồng tử sắc thiểm điện, phóng thẳng xuống phía dưới Linh Cư.

Lần này, bất kể người muốn chạy trốn hay không muốn chạy trốn, đều chưa kịp phản ứng. Thì đã trông thấy luồng tử sắc thiểm điện, lao thẳng vào bên trong Linh Cư.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Tất cả đám tu chân giả đều há miệng kinh ngạc. Trong đầu hiện lên dấu chấm hỏi to tướng. Một loạt biến cố xảy đến không rõ nguyên nhân, làm cho đầu óc bọn hắn quay mòng mòng.

Cùng lúc đó, ở thư phòng trong Linh Cư, Trương Văn Trọng đã dập tắt Linh Hỏa chí thuần, và thu hồi Hỗn Độn Lô. Đang mân mê pháp bảo mới luyện chế, ở trong tay.

Cũng giống như Bát Bộ Thiên Long Tán, phẩm chất của pháp bảo này cũng là Tứ Phẩm Tiên Khí. Bất quá nhìn ngoại hình của nó, thì lại hoàn toàn khác biệt với Bát Bộ Thiên Long Tán.

Pháp bảo này, nhìn bề ngoài giống như một tấm Thiết Lệnh Bài bình thường. Toàn thân nó ngăm đen, chỉ riêng hai mặt là khắc văn tự đồ án màu tím yểu dị.

Ở giữa đồ án trên mặt tấm lệnh bài, còn khắc hình thần tượng uy vũ hiên ngang, đang đứng trên một đám mây đen. Cẩn thận nhìn kĩ, thì đó đúng là Lôi Bộ Chính Thần trong Thiên Đình Thượng Tứ Bộ! Còn bên mặt trái tấm lệnh bài, thì khắc một chữ “Lôi” mạnh mẽ cứng cáp.

Tấm lệnh bài có khả năng triệu hoán ra Lôi Bộ Chúng Thần này, chính là Thiên Lôi Lệnh!

Đương nhiên, dùng Thiên Lôi Lệnh triệu hoán ra Lôi Bộ Chúng Thần, cũng chỉ như Bát Bộ Thiên Long Tán triệu hoán ra phân thân của Bát Bộ Thiên Long mà thôi. Bất quá, dù có như thế, nhưng vẫn không thể xem thường năng lực của nó. Dù sao, Lôi Bộ cùng Hỏa Bộ, Ôn Bộ, Đẩu Bộ, được hợp xưng là Thiên Đình Thượng Tứ Bộ và cũng là quân đoàn chủ lực có sức chiến đấu cực mạnh trên Thiên Đình. Cho dù Thiên Lôi Lệnh chỉ triệu hoán ra phân thân của bọn hắn, nhưng uy lực nhất định là không thể xem thường.

671. Chương 696: Muốn Pháp Bảo Ừ? Không Thành Vấn Đề

Ngay khi Trương Văn Trọng vừa thu Thiên Lôi Lệnh vào trong Càn Khôn Hồ, chuẩn bị xuất quan đi gặp đám người Béo hòa thượng, để triển khai hành động bao vây tiêu diệt Lệ Yểm cùng Cửu Ma, thì một tiếng đập cửa dồn dập bỗng nhiên vang lên.

Mở cửa thư phòng ra, chứng kiến vẻ mặt lo lắng của Lưu Phong Huy, thì Trương Văn Trọng không khỏi nhíu mày, hỏi: “Có chuyện gì ngoài ý muốn sao?”

Lưu Phong Huy không dám chậm trễ, liền tranh thủ tường thuật lại câu chuyện mà Béo hòa thượng và Tam Si vừa mới thông báo.

“Người nói cái gì? Có toán cướp bắt theo hai con tin trốn vào nhà bảo tàng Ung Thành ư? Thông tin này có chính xác không?” Trương Văn Trọng tự nhiên là biết, chuyện này sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng như thế nào. Nhưng hắn phi thường rõ ràng, hiện giờ cũng không phải thời gian để truy cứu trách nhiệm.

Lưu Phong Huy hồi đáp: “Tin tức này hẳn là không sai đâu. Bởi vì do Béo hòa thượng và Tam Si đạo trưởng của Đặc Càn Tổ mang đến. Giờ phút này hai người bọn hắn ở ngay bên ngoài Linh Cư, sư phụ có nghi vấn gì, nếu không ngại thì cho bọn hắn vào đây tìm hiểu một chút.”

“Nếu Béo hòa thượng và Tam Si mang tin tức đến đây, thì hẳn là không có nhầm đâu. Sự tình khẩn cấp, ta phải cùng bọn hắn đi tới nhà bảo tàng trước đã.” Trương Văn Trọng nói xong, liền bước nhanh ra ngoài. Đồng thời hắn vẫn không quên phân phó: “Phong Huy, tu vi của người còn thấp, cho nên ở lại đây tu luyện và bớt chút thời gian nghiên cứu thuật luyện chế phẩm chất pháp bảo đi. Nhìn xem, có chỗ nào có thể cải tiến hay không.”

Lưu Phong Huy biết rõ, lấy tu vi hiện giờ của mình, cho dù có đi hộ tống Trương Văn Trọng, thì cũng chỉ gây thêm phiền toái đến cho Trương Văn Trọng mà thôi. Thế nên, hắn cũng không nói thêm gì nữa, mà khom lưng lĩnh mệnh: “Đệ tử tuân mệnh!”

Bất quá trong nội tâm của Lưu Phong Huy, lại âm thầm thề: “Ta nhất định sẽ khổ luyện, để tranh thủ trong thời gian ngắn nhất, thăng tiến tu vi của chính mình. Chẳng vì nguyên nhân nào khác, mà chính là vì có thể giúp sư phụ một tay.”

Khi Trương Văn Trọng đi ra khỏi Linh Cư, còn chưa kịp nói chuyện cùng Béo hòa thượng và Tam Si, thì đám tu chân giả mấy ngày nay tập trung bên ngoài cửa lớn, đã nháo nhào lên, vây quanh hắn, tò mò dò hỏi: “Trương tiên sinh, trong ba ngày vừa qua, sợ rằng ngài đã luyện chế ra ít nhất là hai kiện pháp bảo cấp bậc Tiên Khí đi? Không biết hình dáng và phẩm chất của chúng nó như thế nào đây?”

“Trương tiên sinh, không biết chúng ta có vinh hạnh, mời ngài thay chúng ta luyện khí hay không à! Cần bao nhiêu tài liệu cùng thù lao, thỉnh ngài cứ nói. Cho dù chúng ta có phải đập nồi bán sắt, thì cũng sẽ khiến cho ngài hài lòng. Chỉ cần ngài có thể thay chúng ta luyện chế ra một kiện pháp bảo Tiên Khí thôi....À...Hoặc là Chuẩn Tiên Khí cũng đều được cả!”

“...Hừ, Bách Chiến Binh Gia các người có tư cách gì mời Trương tiên sinh thay các người luyện khí. Quả thực là si tâm vọng tưởng, không biết trời cao đất dày! Trương tiên sinh, chúng ta không dám yêu cầu thỉnh ngài thay chúng ta luyện khí. Nhưng không biết, có thể mời cái vị đệ tử thân truyền của ngài, đến thay chúng ta luyện chế một món pháp bảo không vậy? Những điều kiện thù lao đều tùy thuộc vào ngài, chúng ta nhất định sẽ không cò kè bớt một thêm hai.”

Đảo mắt nhìn đám người đang không ngừng thỉnh cầu. Trương Văn Trọng chỉ biết cười khổ mà thôi.

Sau khi mất một phen khí lực, cuối cùng Trương Văn Trọng cũng làm cho mọi người yên tĩnh trở lại, bình tĩnh nói: “Chư vị! Chuyện khẩn cấp trước mắt chính là ngăn chặn Cửu Âm Địa Mạch phóng xuất ra âm khí. Thứ hai là đột nhập vào bảo tàng, tìm nã bọn cướp giải cứu con tin, đồng thời tiêu diệt Lệ Yểm và Cửu Ma. Những chuyện khác, sau này chúng ta hãy nói, được không?”

Nghe Trương Văn Trọng nói như thế, đám người cho dù có muôn vàn không cam lòng, nhưng lại chẳng dám biểu lộ ra, chỉ đành mỉm cười gật đầu phụ họa: “Trương tiên sinh nói rất đúng, chúng ta phải lấy đại cục làm trọng mới được!”

Mặc kệ những người này phụ họa thật tâm hay là giả ý. Nhưng ít nhất bọn hắn đã yên tĩnh trở lại, không còn lải nhải huyền ảo ở bên tai Trương Văn Trọng nữa.

Trương Văn Trọng cũng không muốn lãng phí thêm thời gian. Liền nhìn Béo hòa thượng và Tam Si phát tay nói: “Đi, chúng ta đến nhà bảo tàng. Có sự tình gì thì nói trên đường đi.”

Theo sau, lập tức nhảy lên cỗ xe quân dụng đứng chờ ở bên ngoài cửa.

Béo hòa thượng và Tam Si cũng nhảy vọt lên xe. Ngay khi bọn hắn vừa khởi động máy, thì bốn người Lục Hồn cũng nhảy theo lên: “Bốn người chúng ta sẽ đi cùng các người...!”

Đám tu chân giả đứng xung quanh, lúc này mới hồi phục thần trí. Muốn nhảy theo lên cỗ xe quân dụng kia, mượn cơ hội này chấp nôi cảm tình với Trương Văn Trọng. Nhưng, phản ứng của bọn hắn vẫn là quá chậm. Cỗ xe quân dụng kia chỉ chứa được bảy người là hết chỗ...Đám chuông môn, trưởng lão của các đại tông phái, cũng đành phải bỏ qua ý niệm đi cùng xe với Trương Văn Trọng ở trong đầu, bản thân tự nghĩ biện pháp chạy đến nhà bảo tàng.

Sau khi chứng kiến, Trương Văn Trọng chỉ dùng ba ngày ngắn ngủi liên tục, luyện chế ra hai kiện pháp bảo Tiên Khí, thì đám chuông môn, trưởng lão của những tông phái này, đều cảm thán không thôi. Đồng thời cũng khẩn cấp muốn lấy lòng Trương Văn Trọng, để sau khi hành động tiêu diệt Lệ Yểm cùng Cửu Ma kết thúc, thì sẽ theo trong tay hắn lấy được một món đồ Chuẩn Tiên Khí.

Cũng bởi vì cái suy nghĩ này, nên rất nhiều tông phái đã quyết tâm, hành động bao vây tiêu diệt Lệ Yểm lần này, nhất định phải có biểu hiện tốt một chút!

....

Khi chiếc xe quân dụng đang trên đường chạy đến nhà bảo tàng Ung Thành, thì Béo hòa thượng và Tam Si cũng đem chuyện tình tường tận kể ra, thần tình chán nản nói: “Chuyện này xảy ra, đều tại chúng ta không bố trí nhân lực ở gần nhà bảo tàng...”

Trương Văn Trọng khoát tay nói: “Bây giờ không phải là lúc thừa nhận sai lầm, cũng không phải thời gian truy cứu trách nhiệm thuộc về ai. Chúng ta phải đem hết toàn lực, tranh thủ giải quyết chuyện này càng nhanh càng tốt. Tam si, chạy xe tới ngã ba trước mặt, chúng ta lên tòa nhà cao tầng kia xem xét tình huống của bảo tàng nhé.”

“Hiểu rồi.” Tam Si phụ trách lái xe đáp ứng. Cũng không hỏi vì sao phải đi đến tòa nhà cao tầng phía trước. Béo hòa thượng cũng không nói gì, bầu không khí trong xe, nhất thời trở nên trầm lặng.

Chứng kiến không có ai mở miệng nói chuyện. Lục Hộc liền cẩn thận hỏi: “Trương tiên sinh, không biết lần này người luyện chế ra pháp bảo gì vậy?”

“Một món đồ dùng để ngăn chặn âm khí của Cửu Âm Địa Mạch, một cỗ Tứ Phẩm Tiên Khí – Bát Bộ Thiên Long Tán, và một chiếc Thiên Lô Lệnh, đồng dạng cũng là Tứ Phẩm Tiên Khí...” Nói xong, Trương Văn Trọng liền đem ba kiện đồ vật mới luyện chế, ném qua cho đám người Lục Hộc thưởng thức.

Chứng kiến Bát Bộ Thiên Long Tán cùng Thiên Lô Lệnh. Tiêu Chấn lòng tràn đầy kinh ngạc, cảm thán nói: “Tứ Phẩm Tiên Khí?...Ta vốn cho rằng, trong vòng ba ngày thời gian ngắn ngủi, Trương tiên sinh tối đa cũng chỉ luyện ra hai kiện nhất phẩm Tiên Khí mà thôi. Nhưng thật không ngờ, tiên sinh lại luyện chế ra được hai kiện Tứ Phẩm Tiên Khí!”

Ngắm vuốt hai kiện Tứ Phẩm Tiên Khí, cảm thụ được linh lực mệnh mông ẩn chứa ở bên trong. Tôn Đình Quân có vẻ như yêu thích không nổi buông tay, tò mò hỏi: “Không biết tác dụng của hai kiện Tứ Phẩm Tiên Khí này là gì?”

Trương Văn Trọng đáp: “Hai kiện pháp bảo này là Bát Bộ Thiên Long Tán và Thiên Lô Lệnh. Chúng nó có khả năng triệu hoán ra phân thân của Bát Bộ Thiên Long cùng phân thân của Lô Bộ Chính Thần, hiệp trợ quá trình tác chiến...”

Hoắc Thanh hít sâu vào một hơi, kinh hô: “Cái gì? Triệu hoán phân thân của Bát Bộ Thiên Long và Lô Bộ Chính Thần sao? Lão thiên a, công dụng của hai kiện pháp bảo này cũng thật đáng sợ đi.”

Nói đến đây, thần tình của hắn trở nên hưng phấn dị thường: “Ta tin tưởng, có hai kiện Tứ Phẩm Tiên Khí này trợ oai, hành động tiêu diệt Lệ Yểm và Cửu Ma lần này, nhất định sẽ thành công tốt đẹp!”

Lục Hộc vẫn luôn im lặng không nói gì. Lúc này mới cầm vật chỉ dương hình cây đinh đá nhấc lên, dùng thanh âm run rẩy nói: “Trương tiên sinh...Dùng cái này để ngăn chặn âm khí của Cửu Âm Địa Mạch ư? Vật này ẩn chứa linh khí chỉ dương tinh thuần, quả thực chính là vũ khí của người luyện công pháp hệ hỏa tha thiết mơ ước ah! Tiên sinh....Không ngờ tiên sinh lại muốn dùng nó để ngăn chặn âm khí của Cửu Âm Địa Mạch. Như vậy, có phải là đã quá lãng phí hay không đây?”

Trương Văn Trọng đáp: “Lãng phí ư? Cũng có thể, nhưng âm khí trong Cửu Âm Địa Mạch, nếu không phải vật chỉ dương ngăn chặn, thì khó lòng có thể phá hủy được kết giới của nó.”

Nhìn vẻ mặt của Lục Hộc yêu thích không nổi buông tay, Trương Văn Trọng không khỏi cười nói: “Như thế nào? Người ưng ý lắm sao? Thế này nhé, đợi sau khi chuyện tình giải quyết xong, chỉ cần người có thể thu thập đủ linh tài liệu, dùng để luyện chế vật chỉ dương, thì ta sẽ thay người luyện chế ra một món.”

Lục Hộc vui mừng quá đổi, vội vàng hỏi: “Thật chứ?”

Trương Văn Trọng gật đầu: “Thật!”

“Ha ha ha...Vậy thì quá tốt rồi.” Lục Hộc hưng phấn khoa chân múa tay, cao giọng cười phá lên.

Tôn Đình Quân, Tiêu Chấn cùng Hoắc Thanh không khỏi hâm mộ, đồng thời cũng nhìn Trương Văn Trọng dâng cáo thị: “Trương tiên sinh, người cũng không thể trọng bên này, khinh bên kia à!”

Béo hòa thượng và Tam Si thấy thế, không khỏi hét lớn: “Trương tổ phó, chúng ta có phần không ah?”

Trương Văn Trọng gật đầu mỉm cười: “Được, được rồi. Đợi sau khi giải quyết xong chuyện tình này. Ta sẽ đích thân luyện chế cho các người, những món pháp bảo tốt nhất!”

672. Chương 697: Lâm Tử Mạn Gặp Nạn

Thiên Lôi Lệnh xuất thế gây nên thiên địa dị tượng, không chỉ kinh động tu chân giả cùng dân chúng bình thường, mà cũng kinh động tới Lệ Yểm đang lẩn khuất ở trong nhà bảo tàng Ung Thành.

Trong một gian phòng hẻo lánh ở bảo tàng Ung Thành, Lệ Yểm cùng Cửu Ma đang xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn đoàn Lôi Vân thanh thế kinh người trên bầu trời phía tiểu khu biệt thự Hải Vận.

Lệ Yểm quan người bao phủ một đoàn hắc vụ, cho nên không nhìn thấy rõ biểu tình trên mặt hắn giờ khắc này sẽ như thế nào. Chỉ thấy đôi con ngươi màu máu, đang không ngừng lóe lên quang mang khiến cho người ta phải sợ hãi.

Cửu Ma đứng bên cạnh, lúc nhìn đoàn Lôi Vân ở trên bầu trời, thần tình đều lộ ra vẻ hoảng hốt. Nhất là khi bọn hắn phát hiện, trên đoàn Lôi Vân, không ngờ còn xuất hiện thân ảnh của Lôi Bộ Chúng Thần. Lúc này vài tên không khống chế nổi tâm tình của mình, thân thể bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Cửu Ma không thể không sợ hãi, bởi vì Lôi Bộ trong Thiên Đình Thượng Tứ Bộ là thiên binh thần quân, không chỉ có sức chiến đấu rất mạnh, mà trời sinh đã xung khắc với yêu ma quỷ quái.

Cũng bởi vì nguyên nhân này, khiến cho Cửu Ma giờ khắc này giống như chuột trông thấy mèo bình thường, hoảng sợ tột đỉnh.

Lệ Yểm hiển nhiên cũng nhận ra cảm xúc bất thường của đám Cửu Ma. Nó không khỏi “hừ” lạnh một tiếng, chợt thu hồi ánh mắt đang nhìn Lôi Vân, đảo ngược lại ở trên người Cửu Ma.

Trong đám Cửu Ma, phàm là bị tầm mắt Lệ Yểm lướt qua, tất cả đều không tự chủ được rung mình một cái.

Cảm thụ được nỗi kính sợ của Cửu Ma đối với mình, Lệ Yểm phi thường hài lòng. Sau đó nó mới chậm rãi nói: “Xuất hiện ở trên đám Lôi Vân kia, chẳng qua cũng chỉ là phân thân của Lôi Bộ Chúng Thần mà thôi, có cái gì phải sợ chứ? Xem bộ dáng của các người kia, giống như sắp chết đến nơi vậy! Các người nhớ kỹ, các người chính là Cửu Ma ở dưới trướng của Lệ Yểm ta, đừng bao giờ làm mất thể diện của ta! Đừng nói là phân thân của Lôi Bộ Chúng Thần, thậm chí là Lôi Bộ Chúng Thần chân chính, hay Đấu Bộ Chúng Thần, các người đều không cần phải hoảng sợ, phải ưỡn ngực chiến với bọn chúng, để cho bọn chúng biết rằng, sau khi các người có được ma lực, thì bản thân các người không hề yếu đuối so với bọn chúng.”

Lúc này Lệ Yểm vừa mắng, vừa khích lệ, khiến cho sĩ khí trong lòng đám Cửu Ma, lần thứ hai dâng trào ý chí chiến đấu. Nhất là khi bọn hắn nghe nói, sau khi mình hoàn toàn có được ma lực, thì bản thân có thể so sánh với Lôi Bộ, Đấu Bộ chúng thần. Thì nỗi kích động cùng hưng phấn trong lòng, quả thực là khó có thể dùng ngôn ngữ để miêu tả.

Đáng tiếc chính là, Cửu Ma hưng phấn mà không biết, câu nói này của Lệ Yểm, chẳng qua là đang lừa gạt bọn hắn. Chín người bọn hắn bất quá chỉ là quân cờ do Lệ Yểm bồi dưỡng tạm thời mà thôi. Cửu Ma chân chính, còn đang bị nhốt ở trong Hỗn Độn Tu La Giới ah! Cũng chỉ có Cửu Ma chân chính, mới có thể ganh đua cao thấp cùng với Lôi Bộ, Đấu Bộ Chúng Thần mà thôi.

Quét mắt nhìn Cửu Ma, Lệ Yểm cười lạnh trong lòng: “Một đám nhân loại tham lam ngu xuẩn. Hừ, các người sao không thử dùng đầu óc suy nghĩ xem, dựa vào nhân loại các người, làm sao có thể biến thành yêu ma cao cấp chứ? Bất quá, các người càng tham lam ngu xuẩn, thì lại càng là một chuyện tốt đối với ta...” Nó ngẩng đầu lên, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn về phía đám Lôi Vân ở giữa không trung. Giờ phút này, đám Lôi Vân thanh thế kinh người kia, đã phóng xuống Linh Cư. Trên không trung, lần thứ hai khôi phục cảnh tượng trời quang vạn lý. “Đám Lôi Vân kia, sợ là do Tiên Khí xuất thế gây ra thiên địa dị tượng....Xem ra tình huống đối với ta càng ngày càng bất lợi. Tất phải tìm biện pháp, đánh lạc hướng gã tu chân giả đáng ghét kia. Để mở rộng khe nứt không gian thông qua Hỗn Độn Tu La Giới.”

Ngay khi Lê Yểm đang khổ não tính toán kế sách ứng phó, thì một gã nam tử đeo kính đen ở trong đám Cửu Ma, đột nhiên “di” lên một tiếng.

Lê Yểm ngoảnh mặt nhìn về phía người này, hỏi: “Làm sao vậy hả Trịnh Lương Thành, chẳng lẽ có người xông vào trong bảo tàng ư?”

“Bẩm chủ nhân, đúng thật là có bốn người đang xâm nhập vào trong bảo tàng.” Nam tử kêu là Trịnh Lương Thành không dám lãnh đạm, cúi đầu nhìn vào màn hình máy tính, sau khi xác định tình huống xong, liền cung kính hồi đáp.

Lê Yểm không nói gì, nhưng Bát Ma ở bên cạnh thì cau mày kinh hô: “Chẳng lẽ, đám tu chân giả đã phát hiện ra hành tung của chúng ta rồi sao?”

Trịnh Lương Thành lắc đầu, chỉ vào màn hình máy tính nói: “Bốn người xâm nhập vào trong bảo tàng, nhìn không giống với tu chân giả. Mà giống với bọn cướp đầu đường xó chợ hơn. Các người nhìn xem, hai gã trong tay cầm đao kia hẳn là cướp, mà hai nữ nhân đang hoảng hốt kia, thì hẳn là con tin. Vừa rồi ở trên internet ta có đọc một bài báo, nói rằng gần nhà bảo tàng này mới xảy ra một vụ cướp. Theo suy đoán, thì hai gã nam tử kia hẳn là bọn cướp này, sau khi bị cảnh sát truy đuổi, bọn chúng liền bắt cóc hai nữ con tin kia, rồi lẫn trốn vào trong bảo tàng trấn thủ.”

Trước khi là một thành viên trong đám Cửu Ma, Trịnh Lương Thành chính là cao thủ máy tính. Cho nên, sau khi hắn theo Lê Yểm cùng Bát Ma trốn vào trong nhà bảo tàng này, liền dùng kĩ thuật trước kia mình nắm giữ, khống chế toàn bộ hệ thống báo động trong nhà bảo tàng, cũng đem hệ thống giám sát tiếp thu toàn bộ.

Tuy mấy ngày qua không có điện, nhưng sau khi Trịnh Lương Thành tiến nhập ma đạo, hắn đã đem ma lực chuyển hóa thành điện lực, làm cho hệ thống máy móc trong viện bảo tàng, ở dưới tình huống mất điện, vẫn có thể vận chuyển được như bình thường.

Lê Yểm đi tới bên người Trịnh Lương Thành, nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính. Đôi con ngươi màu máu không ngừng lóe lên hỏa diễm. Đây là nó đang thông qua camera theo dõi, nhìn hành động của bốn người vừa xâm nhập, xem đám người này có phải là tu chân giả hay không?

Mấy phút đồng hồ sau, Lê Yểm nở nụ cười quái dị, âm trầm nói: “Hảo hảo hảo! Bốn đứa này chỉ là người thường mà thôi. Bọn chúng tới cũng thật đúng lúc. Ta đang lo lắng không có cách nào mở rộng khe nứt không gian thông qua Hỗn Độn Tu La Giới thêm một chút...Có bốn đứa này...ta...”

Cùng lúc đó, Bát Ma cũng bước tới, nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính.

Phản ứng của Trình Văn Lộ cùng những tên khác lại bất đồng. Khi nàng thấy rõ bóng thân ảnh hiển thị trên màn hình vi tính, thì không khỏi “di” lên một tiếng, nhú mày nói: “Là cô ta sao?”

Lê Yểm xoay người, dùng đôi con ngươi màu máu nhìn nàng, ngữ khí bất hảo chất vấn: “Trình Văn Lộ, chẳng lẽ ngươi nhận ra bốn người này sao?”

Có vết xe đổ của tên họ Nghiêm ngày trước, nên Trình Văn Lộ cũng không dám giấu giếm cái gì, càng không dám khiến cho Lê Yểm bất mãn, liền vội vàng cung kính hồi đáp: “Bẩm chủ nhân, trong bốn người này, đích thực là ta có nhận thức một người.”

Nàng vươn tay chỉ vào một nữ tử trên màn hình, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nữ nhân này kêu Lâm Tử Mạn, là bạn thời trung học và đồng thời cũng là cừu nhân số một của ta. Ngoài trừ chuyện này ra, cô ả còn có một cái tên phàm khác...”

“Thân phận gì?” Lê Yểm trầm giọng hỏi.

Trình Văn Lộ hồi đáp: “Cô ả là bạn gái của Trương Văn Trọng.”

Lê Yểm không khỏi sửng sốt, chợt khẩn cấp chất vấn: “Người nói cái gì? Cô ta là bạn gái của Trương Văn Trọng, tin tức này chính xác không?”

“Phi thường chính xác.” Trình Văn Lộ tràn đầy tin tưởng gật đầu: “Lần họp lớp cách đây không lâu, Lâm Tử Mạn đã dẫn Trương Văn Trọng đến tham dự. Lúc ấy, cô ả cùng Trương Văn Trọng đã thừa nhận quan

hệ nam nữ ở trước mặt mấy người chúng ta.”

“Không nghĩ ra, một tu chân giả lại tìm một người bình thường làm bạn gái. Càng không nghĩ tới, nữ nhân này lại dẫn xác chạy tới đây...” Lệ Yểm đắc chí cười phá lên. Theo sau liền hướng Trình Văn Lộ khoát tay ra lệnh: “Người đã nhận ra nữ nhân của Trương Văn Trọng, thì người đi bắt bọn chúng về đây.”

“Tuân mệnh.” Trình Văn Lộ quỳ gối, cao giọng đáp. Theo sau liền đứng dậy, tính đi bắt bốn người xâm nhập bảo tàng về nơi này.

“Đợi một chút.” Bỗng nhiên Lệ Yểm gọi nàng lại.

Trình Văn Lộ ngừng bước, xoay người cung kính hỏi: “Chủ nhân, còn có chuyện gì cần phân phó không?”

Lệ Yểm dùng đôi con ngươi màu máu, nhìn chăm chăm Trình Văn Lộ, trầm giọng nói: “Ta mặc kệ người cùng ả nha đầu họ Lâm kia có cái thù hận gì. Nhưng hiện giờ, ta muốn dùng ả làm mồi dụ. Cho nên, lần này người đi, chỉ được phép bắt ả về, không được gây tổn thương cho ả. Người hiểu chưa?”

Trình Văn Lộ coi như không cam lòng, nhưng vẫn phải cung kính đáp: “Hiểu rồi.”

Sau khi thúc cho Trình Văn Lộ một gậy, Lệ Yểm lại ném cho nàng một củ cà rốt: “Bắt quá, đợi sau khi giải quyết xong chuyện tình ở đây. Ta sẽ giao ả họ Lâm kia cho người xử trí, thế nào?”

“Đa tạ chủ nhân thành toàn.” Trình Văn Lộ mừng rỡ. Vội vàng quỳ xuống khấu đầu tạ ơn, rồi xoay người hóa thành một đạo huyết quang, chạy tới vị trí của bốn người Lâm Tử Mạn.

673. Chương 698: Thành Công Ngăn Chặn Cứu Âm Địa Mạch!

Ngay khi Trình Văn Lộ chạy đi bắt Lâm Tử Mạn cùng ba người khác vừa xông vào nhà bảo tàng, Trương Văn Trọng cũng đã đến nóc nhà tòa lầu cao tầng đối diện nhà bảo tàng.

Bao quát khắp bốn phía nhà bảo tàng, béo hòa thượng cũng không còn kiềm chế được sự nghi hoặc trong lòng mở miệng dò hỏi: “Trương tổ phó, chúng ta không cần đến nhà bảo tàng sao? Tối chỗ này làm gì?”

Trương Văn Trọng hỏi đáp: “Hiện tại dù chúng ta có đến nhà bảo tàng, cũng không có bao nhiêu tác dụng. Chẳng lẽ cứ như vậy xông vào cứu người? Nếu thật làm như vậy, không chỉ làm hại bốn người lâm nhập nhà bảo tàng, còn có thể hao tổn rất nhiều tính mạng người tu chân, thậm chí còn có thể để Lệ Yểm và cứu ma nhân cơ hội chạy trốn. Cho nên hiện tại việc chúng ta cần làm, cũng không phải vội vã chạy tới nhà bảo tàng giương mắt nhìn, mà là ở chỗ này dùng vật chí dương ngăn chặn âm khí của Cửu Âm Địa Mạch, chuẩn bị sẵn sàng để đột kích vào nhà bảo tàng đánh chết Lệ Yểm cùng cứu ma để cứu người!”

Đang khi nói chuyện, tay phải hất giương lên, vật chí dương màu đỏ rực lập tức được lấy ra, huyền phù ngay bên cạnh hắn.

Híp mắt lại, hắn nhìn khắp nhà bảo tàng, cũng không quay đầu lại nói: “Tam Si, ông để Trần Nhân thông tri người dẫn đầu của các phái, để cho bọn họ tập hợp tại địa phương cách nhà bảo tàng chừng năm trăm thước. Chỉ chờ khi tôi dùng vật chí dương ngăn chặn được âm khí của Cửu Âm Địa Mạch, bọn họ lập tức phải bao vây nhà bảo tàng! Vô luận như thế nào cũng không để cho Lệ Yểm và cứu ma chạy trốn!”

“Dạ.” Tam Si đáp, liền lấy ra điện thoại gọi cho Trần Nhân.

Hai tay hắn kháp ra một pháp ấn, trong miệng rất nhanh niệm tụng chú ngữ.

Trong tiếng chú ngữ, vật thuẫn dương đang huyền phù bên cạnh hắn chợt biến lớn, cả vật thể biến thành giao long bao phủ hỏa diễm, uốn mình hướng mặt đất nhà bảo tàng gào thét bay đi.

Cùng lúc đó, bên trong nhà bảo tàng Ung Thành, Trình Văn Lộ hóa thành một đạo huyết quang lặng yên không một tiếng động xuất hiện sau lưng bốn người Lâm Tử Mạn. Giờ khắc này hai tên cướp thần tình khẩn trương, vừa xuyên qua cửa sổ nhìn ra nhà bảo tàng, vừa hung thần ác sát uy hiếp Lâm Tử Mạn cùng một nữ tử: “Hai người tốt nhất nên thành thật một chút, bằng không chúng ta chém một đao, hai mỹ nữ các cô cũng chỉ đành làm quỷ chết oan!”

“Không sai, hai người chúng ta tuy rằng chỉ vì cầu tài, nhưng nếu bị buộc nóng nảy, sẽ cử đao giết người! Hai người nếu như không muốn chết, tốt nhất nên phối hợp chúng ta, để chúng ta chạy thoát khỏi tay cảnh sát.”

“Các người đi tự thú đi.” Tuy rằng bản thân đang ở hiểm cảnh, nhưng Lâm Tử Mạn vẫn bình tĩnh thậm chí còn có dũng khí và tâm tư tiến hành tấn công mặt tâm lý cho hai tên cướp: “Tội danh hiện tại của các ông, chỉ bất quá là cướp đoạt chưa thành mà thôi. Nếu như chịu đầu thú sẽ được xử lý nhẹ. Nếu các ông còn khăng khăng một mực, khư khư cố chấp, đem chuyện này nháo lớn, vậy tội danh của các ông càng thêm nặng. Tới lúc đó, nói không chừng còn bị phán mấy chục năm tù hoặc là chung thân. Nếu như còn làm bị thương người, phán tử hình cũng có thể. Nếu như người nhà các ông biết được, bọn họ sẽ thương tâm thế nào...”

Không thể không nói, lời của Lâm Tử Mạn vào lúc này tuy nói không cao minh bao nhiêu, nhưng bắn trúng điểm yếu của hai tên cướp, làm biểu tình trên mặt bọn hắn không tự chủ được liền biến đổi.

So sánh với Lâm Tử Mạn, biểu hiện của nữ nhân kia kém hơn rất nhiều. Bởi vì trên cổ bị gác dao nên nàng không dám giãy dụa, cũng không dám cao giọng kêu la, chỉ liên tiếp nức nở nói: “Tôi là Mã Hiểu Toa, tôi là ngôi sao điện ảnh, tôi là nhân vật nổi danh, các ông không thể thương tổn tôi.”

“Thả chúng tôi đi, van cầu các ông thả chúng tôi đi. Các ông không phải muốn tiền sao? Chỉ cần thả chúng tôi muốn bao nhiêu chúng tôi cũng cấp a...”

Cũng không biết do lời của Lâm Tử Mạn gây tác dụng, hay do Mã Hiểu Toa đồng ý đưa tiền, làm hai tên cướp động tâm, cả hai không khỏi liếc mắt nhìn nhau nói: “Hay là...”

“Nghe hai nàng nói, chúng ta đi ra ngoài tự thú?”

Nhưng ngay khi bọn hắn vừa nói, một thanh âm yêu mị vang lên ngay sau lưng bọn họ: “Thế nào, vừa mới tiến đến đã muốn đi ra ngoài? Nào có chuyện dễ dàng như vậy! Bốn người các người, thành thật ở lại trong nhà bảo tàng này cho ta!”

“Ai? Ai đang nói chuyện?” Hai tên cướp thất kinh, vội vã xoay người về hướng thanh âm truyền đến. Cây đao nắm trong tay, cũng không tự chủ được hoành trước ngực, bày ra tư thái vừa có thể tiến công vừa có thể thủ.

Khi bọn họ nhìn thấy là một nữ nhân đẹp đẽ kêu gọi thì không khỏi ngây ngẩn cả người: “Vừa rồi là người nói chuyện?”

“Không sai, là ta.” Nữ nhân đẹp đẽ kêu gọi này cũng không phải là người khác, chính là Trình Văn Lộ. Vào lúc này cô ta đang dùng ánh mắt trên tức nhìn bốn người, giống như con mèo đang nhìn đàn chuột.

Không đợi hai tên cướp nói chuyện, tay phải Trình Văn Lộ vẩy ra, hai thanh đao lập tức vọt vào trong tay cô ta. Ngay sau đó một đoàn hỏa diễm màu đỏ ám xuất hiện trong lòng bàn tay, trong nháy mắt đem hai thanh đao đốt thành một bãi nước thép đổ bùng.

Một màn ly kỳ làm hai tên cướp và Lâm Tử Mạn, Mã Hiểu Toa hoảng sợ.

Bởi vì quá mức kinh khủng, hàm răng hai tên cướp va lộp cộp vào nhau, không hẹn mà cùng thối lui vài bước, thanh âm run rẩy nói: “Người...người rất cực là người hay quỷ?”

Lâm Tử Mạn và Mã Hiểu Toa tuy rằng không nói gì, nhưng ôm chặt nhau, trên mặt lộ vẻ kinh khủng cùng sợ hãi.

Trình Văn Lộ cười khanh khách, thân thể hoảng hoảng: “Quý? Ha hả...Loại dơ bẩn thấp kém đó, thế nào có thể so sánh với ta? Ta chính là Dục Ma trong cửu ma dưới trướng Lệ Yểm!”

“Ma?” Hai tên cướp liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng bộc phát một tiếng rống: “Chạy a!” Rồi chợt xoay người, hướng cửa nhà bảo tàng chạy đi.

“Chỉ bằng hai người các người, cũng muốn chạy trốn trước mặt của ta? Ha hả, thực sự là si tâm vọng tưởng!” Tiếng cười của Trình Văn Lộ đột nhiên chuyển lạnh, tay phải cô ta hướng về hai tên cướp vung lên, một

đạo quang mang huyết sắc lập tức từ trong lòng bàn tay phóng ra ngoài, hóa thành hai sợi dây thừng màu đỏ tảo ra mùi máu tươi gay mũi, trói hai tên cướp lại, kéo về trước người Trình Văn Lộ.

Lúc này hai tên cướp đã hoảng sợ đến sắc mặt tái nhợt, nếu không phải sợ mình sẽ hôn mê, sẽ bị nữ ma nhìn qua có vẻ gọi cảm đẹp để kỳ thực lại kinh khủng này một ngụm nuốt ăn, chỉ sợ bọn họ đã sớm hôn mê.

“Tha mạng, tha mạng a!”

“Đừng ăn thịt chúng ta, thịt chúng ta không thể ăn a...”

Sắc mặt hai người trắng bệch, run rẩy không ngừng, liên tiếp hướng Trình Văn Lộ cầu xin.

Loại cảm giác nắm giữ tính mạng người khác làm Trình Văn Lộ cảm thấy một trận thư sướng. Nhưng cô ta cũng không để ý tới hai tên cướp, mà bước nhanh tới trước người Lâm Tử Mạn và Mã Hiểu Toa đang run rẩy.

Nhìn Trình Văn Lộ càng lúc càng đến gần, Mã Hiểu Toa sợ quá khóc lên, liên tiếp nói: “Đừng ăn chúng ta, chúng ta gây lắm không có thịt, đừng ăn chúng ta...”

Trình Văn Lộ vẫn đi tới trước người Lâm Tử Mạn mới dừng lại, dùng móng tay đỏ rực thật dài nâng cằm nàng lên, cười lạnh nói: “Thế nào, không nhận ra ta sao? Đồng học Lâm Tử Mạn thân ái!” Cô ta gần hai chữ “thân ái” thật nặng. Mà khi nói chuyện, biểu tình trên mặt cô ta cũng hung ác độc địa đến cực điểm, không còn chút vẻ thân thiết.

Biến cố thành linh xảy ra này, làm Lâm Tử Mạn và Mã Hiểu Toa đều ngây dại.

“Tử Mạn, trong đồng học của cô làm sao lại có yêu ma?” Mã Hiểu Toa kinh ngạc há to miệng, sau một câu thất thần, cuối cùng cũng chợt nhớ lại, vội vàng nói: “Tử Mạn, cô mau van cầu cô ta, nể tình là bạn học, buông tha chúng ta đi...”

“Người là...” Lúc này lực chú ý của Lâm Tử Mạn đều đang đặt trên người trước mặt, căn bản không có nghe Mã Hiểu Toa đang nói gì. Sau khi quan sát vài lần, Lâm Tử Mạn dùng giọng nói không xác định suy đoán: “Người...người không phải là Trình Văn Lộ đó chứ?”

Trình Văn Lộ ha ha cười: “Không nghĩ tới, người còn có thể nhận ra ta.”

Giờ khắc này, sự khiếp sợ trong lòng Lâm Tử Mạn còn mạnh hơn sự sợ hãi: “Cô thật là Trình Văn Lộ? Cô không phải bị mất tích rồi sao? Làm sao lại ở chỗ này? Lại còn biến thành đáng sợ như vậy? Cô vừa nói...cô là Dục Ma trong cửa ma dưới trường Lệ Yểm? Đây...đây rốt cục là chuyện gì xảy ra?”

Tay phải Trình Văn Lộ vung lên, năm ngón tay nhọn khắp lấy cổ Lâm Tử Mạn, nâng cả người nàng lên: “Lại nói, ta có thể biến thành như vậy, thật đúng là do người ban tặng!”

Lâm Tử Mạn liều mạng giãy dụa, dùng sức muốn kéo ra bàn tay Trình Văn Lộ. Đáng tiếc chính là bàn tay của cô ta giống như một cái kim sắt, vô luận nàng dùng lực thế nào cũng không thể kéo ra.

Ngay khi Lâm Tử Mạn cảm giác mình không thể hô hấp, lực lượng cùng ý thức dần dần rời khỏi thân thể, rất nhanh sẽ chết, Trình Văn Lộ lại buông lỏng bàn tay khắp cổ nàng, để nàng té quỵ trên mặt đất, từng ngụm từng ngụm thở dốc lên.

Trình Văn Lộ ngồi xổm xuống, nắm lấy gương mặt Lâm Tử Mạn, có chút ít tiếc nuối nói: “Đáng tiếc, chủ nhân của ta nói với ta, không được thương tổn người. Bằng không ta nhất định xé nát mặt người, sau đó giao cho hai nam nhân này cưỡng dâm người đến chết...”

Ngay lúc này một động tĩnh nặng nề đột nhiên từ dưới đất truyền đến. Ngay sau đó cô ta cảm giác được, âm khí đang dâng trào bốn phía đúng ngay khắc này cấp tốc khô kiệt đi.

“Chuyện gì xảy ra?” Trình Văn Lộ quá sợ hãi, không còn quan tâm đến chuyện làm nhục Lâm Tử Mạn, vội vã nhắc nàng cùng Mã Hiểu Toa và hai tên cướp lên, hướng phương hướng chỗ Lệ Yểm bay nhanh đi...

674. Chương 699: Mồi, Bẫy Rập

Khi Trình Văn Lộ về tới bên người Lệ Yểm, âm khí bên trong nhà bảo tàng đã hạ tới mức thấp nhất.

Lúc trước nam tử trung niên họ Nghiêm bởi vì lo lắng cho nữ nhi mà bại lộ ma lực, lúc này đang cúi đầu quỳ gối ngay trước người Lệ Yểm run rẩy không ngớt.

“Đều là bởi vì tên ngu ngốc người, làm hại chúng ta bại lộ hành tung...” Lệ Yểm lòng tràn đầy lửa giận, nhắc chân đá lên mặt tên nam tử họ Nghiêm.

Lực lượng cường đại, nhượng gương mặt nam tử họ Nghiêm lập tức biến hình, cả người bị đá bay ngược ra ngoài.

Đây do Lệ Yểm hạ thủ lưu tình, bằng không tên nam tử họ Nghiêm phải máu tươi phun tại chỗ.

Lệ Yểm phẫn nộ, lại đuổi theo đá tên họ Nghiêm mấy đá mới ngừng lại, nghiến răng nghiến lợi quát: “Lúc trước ta còn cho rằng đã thành công lừa gạt những nhân loại người tu chân đáng chết kia. Nhưng không có nghĩ đến bị gạt chính là chúng ta! Những nhân loại người tu chân giáo hoạt đáng chết này, đúng là đã tương kế tựu kế làm chúng ta nghĩ lầm đã lừa gạt được bọn họ nên đã thả lỏng cảnh giác. Trên thực tế bọn họ đã sớm xác định chúng ta đang ẩn nấp bên trong nhà bảo tàng này. Trong ba ngày chúng ta thả lỏng cảnh giác, đã luyện chế ra đồ vật có thể ngăn chặn âm khí của Cửu Âm Địa Mạch...ghê tởm a! Đáng trách a! Chỉ kém một chút, ta có thể làm cho khe hở không gian đi thông Hỗn Độn Tu La Giới mở lớn thêm chút nữa...”

Nhìn họ Nghiêm mặt mày đầy máu, dáng dấp chật vật bất kham, Trình Văn Lộ chẳng những không đồng tình, trái lại còn hả hê thầm mắng một câu: “Ngu xuẩn!” Chợt ném bốn người xuống đất, quỳ một gối trước người Lệ Yểm nói: “Chủ nhân, ta đã bắt bốn người Lâm Tử Mạn tới...”

Trình Văn Lộ còn chưa nói xong, Lệ Yểm vung tay tát mạnh lên mặt cô ta, nổi giận: “Ta cho người đi bắt bốn người thường không ngờ cũng tìm nhiều thời gian như vậy. Phế vật! Quả nhiên là phế vật! Nếu như người có thể sớm bắt bọn hắn tới, chúng ta làm sao khả năng rơi xuống cục diện bị động này...”

Trình Văn Lộ vốn đang mang tâm tư tranh công, bị một bạt tai làm mất hoa đầu vầng. Mặc dù trong lòng cô ta còn đang nghiến răng nghiến lợi oán thầm: “Chúng ta bị lưu lạc đến cục diện bị động như bây giờ lẽ nào không có quan hệ tới người sao? Nếu như lúc đầu người chịu nghe lời chúng ta, mau nhanh chuyển dời sang nơi khác, làm sao lại có việc này xuất hiện?” Nhưng cô ta không dám đem tâm tư này biểu lộ ra, chỉ đành dần xuống sự phẫn nộ cùng đau đớn trên mặt, càng không ngừng hướng Lệ Yểm dập đầu cầu xin tha thứ.

Lệ Yểm đang phẫn nộ, thực sự rất muốn giết chết tên họ Nghiêm cùng Trình Văn Lộ, thế nhưng nghĩ lại lúc này kẻ địch thế mạnh, còn phải dựa vào chín người xuất lực mới có thể trợ hần vượt qua cửa ải khó khăn lần này. Nếu như lúc này giết chết hai người, tuy rằng có thể tạm thời phát tiết lửa giận trong lòng một chút, nhưng đối với đại cục trước mặt cũng chỉ có chỗ hỏng mà không có lợi.

Cho nên Lệ Yểm cũng chỉ cố nén sát khí nhìn hai người nói: “Được rồi, đừng quỳ nữa, cút lên cho ta! Ta cho các người một cơ hội lập công chuộc tội, chỉ cần các người lập được công lao trong cuộc chiến, ta không những tha cho các người không chết, còn truyền bí thuật cho thực lực các người đề thăng trong khoảng thời gian ngắn!” Nói đến đây, hắn dùng đôi mắt như máu nhìn bảy người còn lại, lớn tiếng khích lệ: “Các người cũng vậy, chỉ cần lập được công lao trong chiến đấu, ta sẽ dùng bí thuật, cho thực lực các người trong khoảng thời gian ngắn đề thăng lên gấp ba!”

“Đa tạ chủ nhân!” Câu nói của Lệ Yểm làm trên mặt cửu ma nhất thời hiện lên vẻ hưng phấn vui mừng.

Sở dĩ cửu ma nghe theo lời dụ dỗ của Lệ Yểm nhập ma đạo tự nhiên đều có những nguyên nhân khác nhau. Thế nhưng sau khi rơi vào ma đạo bọn hắn cũng cảm nhận được lực lượng cường đại vượt quá người thường.

Chính là loại lực lượng này, làm cho bọn hắn càng lún sâu trên con đường nhập ma, khó thể giãy thoát...

“Chủ nhân, chúng ta đột phá vòng vây ra?” Tào Minh xưng phong nhận việc nói: “Để ta đi ra ngoài trinh sát một chút, phòng tuyến nào tương đối yếu ớt!”

Lệ Yểm lắc đầu nói: “Đột phá vòng vây? Không, không, không, chúng ta cũng không đột phá vòng vây.”

“Không đột phá vòng vây?” Không chỉ có Tào Minh, bát ma cũng cùng sững sốt.

Lệ Yểm khắc khắc cười lên quái dị, định liệu trước nói: “Không sai, chúng ta không đột phá vòng vây. Chúng ta ở trong nhà bảo tàng này bố trí bẫy rập, chờ những nhân loại người tu chân bước vào.” Thanh âm của hắn đột nhiên chuyển lạnh, sát khí nói: “Ta muốn cho bọn hắn tới một người chết một người, đến một đôi chết một đôi. Một đám chết một đám! Đến cuối cùng, ta đập lên thi thể bọn hắn, ngẩng đầu ưỡn ngực rời khỏi nhà bảo tàng này.”

Thấy Lệ Yểm lòng tin mười phần, sự khấn trương và thấp thỏm của cửu ma cũng tiêu giảm vài phần. Nhưng bọn hắn trăm triệu thật không ngờ, trong cảm nhận của Lệ Yểm, bọn hắn chỉ là quân cờ dùng để hi sinh. Cuối cùng đi ra khỏi nhà bảo tàng này cũng không có phần của bọn hắn.

Lệ Yểm đi nhanh tới trước người Lâm Tử Mạn, từ sợi khói đen từ trên người hắn bốc ra, hóa thành cánh tay trắng kiện hữu lực, đem Lâm Tử Mạn và Mã Hiểu Toa nhấc lên, lại sử dụng đôi mắt huyết sắc quan sát cả hai một lần.

“Người là bạn gái của Trương Văn Trọng?” Lệ Yểm há mồm chất vấn, một mùi tanh hôi từ trong miệng hắn phát ra, làm Lâm Tử Mạn muốn nôn mửa.

Lâm Tử Mạn cố nén nội tâm sợ hãi, dùng thanh âm run rẩy hỏi: “Người...người là người nào? Người muốn làm gì ta? Người muốn làm gì Trương ca?”

“Ta là người như thế nào? Khắc khắc...” Phảng phất như nghe được một câu chuyện cười thú vị, nhưng tiếng cười của hắn khi hai nàng nghe được, thật quỷ dị khó nghe cùng dọa người: “Nhân loại ngu xuẩn, người nghĩ ta ở đâu giống người? Ta chính là Lệ Yểm trong thượng cổ yêu ma, là sự tồn tại ngang hàng với tiên phật! Người đừng đánh đồng ta với nhân loại dê tiện nhỏ bé!”

“Thượng cổ yêu ma? Lệ Yểm?” Mã Hiểu Toa vừa nghe được lời này, lại nhìn dáng dấp đáng sợ quỷ dị của Lệ Yểm, nhất thời hét lên một tiếng chết ngất. Lâm Tử Mạn tuy rằng sợ hãi nhưng vẫn cắn răng kiên trì. Bởi vì nàng sợ, nếu mình chết ngất vĩnh viễn sẽ không thể tỉnh lại.

Lệ Yểm như có hứng thú nhìn Lâm Tử Mạn, khắc khắc cười nói: “Không nghĩ tới, lá gan của người cũng lớn lắm. Khi nghe được tên của Lệ Yểm ta, gặp được mặt thật của ta, không ngờ cũng không bị dọa ngất. Phần tâm chí này, còn lợi hại hơn chín tên ngu ngốc kia. Có thể lúc trước ta nên tuyển chọn người, trở thành một trong cửu ma.”

Lâm Tử Mạn nghiêng rằng nói: “Người mơ tưởng! Ta tuyệt đối sẽ không trở thành yêu ma gì hết...”

“Thành yêu thành ma, không tới phiên người làm chủ.” Lệ Yểm cười điên cuồng, nói: “Bất quá hiện tại, ta không có hứng thú cho người thành yêu thành ma, thậm chí cho người thành miếng mồi, một miếng mồi có thể giết chết Trương Văn Trọng.”

Gương mặt Lâm Tử Mạn tái nhợt, lớn tiếng chất vấn: “Người...người muốn làm gì...”

Lệ Yểm thu hồi khói đen quần quanh Lâm Tử Mạn, cho nàng rơi xuống mặt đất, lúc này mới khắc khắc cười lạnh nói: “Ta nghĩ muốn gì thì người sẽ biết, không cần phải sốt ruột như vậy...” Hắn cũng không để ý tới vẻ run rẩy tái nhợt của Lâm Tử Mạn, xoay người phân phó cửu ma: “Kéo ba người kia xuống giết chết! Ta muốn thi triển bí pháp, dùng máu tươi cùng linh hồn bọn họ thúc đẩy âm khí còn lại của nhà bảo tàng này. Để nhà bảo tàng này biến thành U Minh Quỷ Vực có đến mà không có về...”

“Tuân mệnh!” Cửu ma bước ra ba người, kéo Mã Hiểu Toa đang hôn mê cùng hai tên cướp đang van xin nhưng không ai để ý lên, muốn đem xuống dưới giết chết.

Trên người Lâm Tử Mạn cũng không biết từ đâu tuôn ra dòng khí, làm nàng có thể bò lên khỏi mặt đất, ngăn cản Tào Minh đang lôi Mã Hiểu Toa, vừa quơ tay đánh Tào Minh, vừa khóc hô: “Không được hại chị họ, không được hại chị họ...” Năm tay của Lâm Tử Mạn đối với Tào Minh chẳng khác gì gãi ngứa, hắn hừ lạnh một tiếng, một lực lượng vô hình từ trên người hắn phun ra, trực tiếp đánh bay Lâm Tử Mạn ra ngoài.

Ngay khi Tào Minh chuẩn bị tiếp tục lôi Mã Hiểu Toa xuống dưới, Lệ Yểm lại đột nhiên mở miệng nói: “Tào Minh, chờ một chút...”

“Dạ...” Tào Minh cung kính đáp, đứng tại chỗ không dám động.

Lệ Yểm đi tới trước người Lâm Tử Mạn, dùng khói đen nâng cầm nàng lên, hỏi: “Nữ nhân này là chị họ của người? Trương Văn Trọng nhận thức cô ta sao?” Lâm Tử Mạn cảm tức bậm môi không chịu trả lời.

“Không chịu trả lời câu hỏi của ta? Được...” Lệ Yểm khắc khắc cười nhạt hai tiếng, quay đầu lại nhìn Tào Minh nói: “Kéo nữ nhân này xuống dưới, mổ bụng moi tim...”

Thấy Tào Minh thật sự muốn lôi Mã Hiểu Toa xuống giết theo lời Lệ Yểm, Lâm Tử Mạn nhất thời nóng nảy, cũng không quan tâm điều gì khác vội nói: “Nàng là chị họ của ta, Trương ca cũng nhận thức nàng...”

Sau khi xác định Lâm Tử Mạn không nói dối, Lệ Yểm cho Tào Minh đem Mã Hiểu Toa quay lại, nhìn hai nữ nhân, khắc khắc cười quái dị: “Có hai miếng mồi, ta nhất định có thể diệt trừ nhân loại tên Trương Văn Trọng kia! Chỉ cần có thể diệt trừ hắn, chẳng khác nào ta lập được công lao lớn! Đến lúc đó dù mở khe hở không gian trong Ung Thành thất bại, ta cũng sẽ không bị trách phạt. Nói không chừng còn thu được tưởng thưởng.”

Khói đen trên người Lệ Yểm bỗng nhiên khởi lên, hai yêu linh lóe ra lam quang quỷ dị liền xuất hiện ngay trước người hắn.

Không đợi Lâm Tử Mạn kịp phản ứng, hai yêu linh liền bắn vào người nàng và Mã Hiểu Toa. Một mảnh lam quang đẹp mắt lóe lên, nàng cùng Mã Hiểu Toa liền mất đi ý thức...

675. Chương 700: Tu La Điện Âm U Đáng Sợ

Sau khi dùng vật chí dương trấn áp âm khí của Cửu Âm Địa Mạch xong, Trương Văn Trọng, Béo hòa thượng, Tam Si cùng bốn người Lục Hộc trước tiên nhảy xuống khỏi tòa nhà cao tầng này, chạy tới địa phương các tông phái khác đang tập trung.

Bởi vật chí dương hóa thành hỏa long phóng thẳng đến hướng nhà bảo tàng, mà lúc này rất nhiều người đều đã tận mắt chứng kiến. Cho nên, xung quanh nhà bảo tàng, có rất nhiều người chạy đến xem náo nhiệt, khiến cho giao thông ùn tắc, tê liệt hoàn toàn.

Trên mặt những người chạy đến xem náo nhiệt, đều tràn ngập thần tình khiếp sợ. Bọn hắn rôm rả thảo luận về tình huống vừa mới phát sinh kia.

Một người nữ dẫn chương trình truyền hình trực tiếp kinh ngạc há hốc miệng, nhìn theo phương hướng nhà bảo tàng, thì đã có sáu phần khiếp sợ, hai phần hưng phấn cùng hai phần ngạc nhiên, nàng ngoảnh mặt nhìn đồng nghiệp hỏi: “Vừa rồi xảy ra chuyện gì thế? Có phải thiên thạch rơi xuống trái đất không?”

Không đợi đồng nghiệp nàng trả lời, thì một người thân mặc quần áo bảo an xen vào nói: “Sao có thể là thiên thạch chứ? Tôi vừa rồi rõ ràng nhìn thấy, từ trên trời giáng xuống chính là một con hỏa long uy vũ dữ tợn ah!”

Một người trung niên mặc âu phục, dùng ánh mắt khinh thường liếc nhìn tay bảo an, hừ lạnh: “Nói hươu nói vượn, trên đời này làm sao có rồng cơ chứ? Thứ kia bất quá là do người cổ đại hư cấu ra mà thôi. Theo ta thấy, vừa rồi hơn phân nửa là anh đã bị hoa mắt...”

Tay bảo an không vui, gân cổ lên nói: “Tôi hoa mắt? Làm gì có chuyện đó! Có mà ông hoa mắt mới đúng. Nếu ông không tin, hãy cùng tôi đi vào trong nhà bảo tàng nhìn xem, từ trên trời giáng xuống đến tột cùng là thiên thạch hay là hỏa long! Hừ, trên thế giới này, vốn còn rất nhiều sinh vật mà khoa học không thể tìm ra. Ví dụ như thủy quái...người tuyết đó đây...Nói không chừng loài rồng cũng đang tồn tại thôi, chỉ là con người chúng ta không thể phát hiện ra nơi sinh sống của nó.”

“Lời này đúng là vô căn cứ!” Người trung niên mặc âu phục lắc đầu nói.

Bất quá, càng lúc càng nhiều người bởi vì không kiềm nén được tò mò trong lòng, nên dần dần từng đoàn người theo bốn phương tám hướng ủa đến phía nhà bảo tàng.

Đoàn người vừa đi, vừa nhốn nháo: “Đi, chúng ta đi nhìn xem thứ rơi xuống nhà bảo tàng, rốt cuộc là cái thứ gì.”

Chứng kiến cảnh tượng này, Béo hòa thượng và Tam Si không khỏi cười bồi: “Lần này đúng là to chuyện. Xem ra Đặc Cẩn Tổ chúng ta cần phải làm tốt công tác giải quyết hậu quả rồi. Bằng không thì...”

Nhìn đoàn người theo bốn phương tám hướng phóng về phía nhà bảo tàng, Trương Văn Trọng không khỏi nhíu mày, phân phó: “Tam Si, thông tri cho cảnh sát và quân đội. Để bọn họ ngăn hàng rào giới tuyến cách xa bảo tàng một ngàn thước. Trong giới tuyến chỉ cho phép người tu chân vào, những người không có phận sự đều phải đuổi ra bên ngoài!”

“Ừm, ta sẽ liên hệ với bên cảnh sát và quân đội ngay bây giờ.” Tam Si cũng hiểu tính chất nghiêm trọng của chuyện này, nên vội vàng móc di động từ trong túi quần ra, bấm số, đem mệnh lệnh của Trương Văn Trọng phân phó xuống dưới.

Rất nhanh, bảy người Trương Văn Trọng đã tới nơi các đệ tử tông phái tập trung, mấy trăm tu chân giả vô trang đầy đủ, sớm đã bày sẵn ra trận hình đón địch. Nhìn thấy bảy người Trương Văn Trọng tới, chưởng môn, trưởng lão các tông phái lập tức nghênh đón. Bất quá, lúc này Trương Văn Trọng cũng không có tâm tình hàn huyên khách sáo cùng những người này, hấn vung tay chỉ theo phương hướng nhà bảo tàng, hạ lệnh: “Xuất phát!”

Khi Trương Văn Trọng dẫn theo mấy trăm tu chân giả chạy tới nhà bảo tàng, thì lại phát hiện ra bên ngoài nhà bảo tàng sớm đã được cảnh sát bao vây.

Một đám cảnh sát đang duy trì trật tự bốn phía giới tuyến. Một bên cầm loa điện, hướng vào trong nhà bảo tàng kêu gọi đầu hàng.

Thân ở bên ngoài nhà bảo tàng, nhưng bọn hấn không có trông thấy cảnh tượng hỏa long phóng vào bên trong nhà bảo tàng. Cho nên, đối với chuyện tình đám đông nháo nhào phóng tới, bọn hấn phi thường kinh ngạc cùng khó hiểu. Càng khiến cho đám cảnh sát đau đầu chính là, chúng nhân vọt tới không chịu nghe khuyên giải, thậm chí còn muốn tách hàng rào bảo vệ của cảnh sát ra, đi vào trong nhà bảo tàng xem đến tột cùng là đang xảy ra chuyện gì.

Chứng kiến tình cảnh này, Lục Hề không khỏi nhíu mày: “Những người này điên rồi sao? Thi nhau chạy vào trong nhà bảo tàng, cho dù không muốn sống đi chăng nữa, thì cũng không nên chọn kiểu chết như thế này.”

Một khi đám đông tiến nhập vào nhà bảo tàng, bọn hấn không chỉ sẽ lâm nạn, mà Lệ Yểm sẽ nhân cơ hội, dùng máu tươi và linh hồn của những người này thi triển bí pháp, làm cho tốc độ của Cửu Âm Địa Mạch khôi phục nhanh hơn! Thậm chí, còn có thể biến nhà bảo tàng này thành một cái U Minh Quỷ Vực, khiến cho những tu chân giả khác nghe tên mà phải biến sắc!

Trương Văn Trọng biết chuyện tình phi thường nghiêm trọng. Cho nên hấn nhíu mày, ngoảnh mặt nhìn Tam Si hỏi: “Người bên quân đội đâu? Như thế nào còn chưa tới?”

“Để ta gọi điện hỏi bên phía quân đội xem nào...” Tam Si cũng có chút buồn bực. Lẽ ra, sau khi mình đánh cuộc điện thoại kia, người bên phía quân đội hấn là phải nhanh chóng đuổi tới đây mới đúng. Nhưng vì sao cho đến bây giờ, mà vẫn còn chưa thấy bóng dáng đâu?

Ngay khi Tam Si móc di động ra, thì Béo hòa thượng bỗng nhiên vươn ngón tay lên, nói: “Không cần gọi nữa, người bên phía quân đội tới rồi kìa.”

Theo phương hướng ngón tay Béo hòa thượng chỉ tới, từng chiếc xe quân dụng màu xanh dần dần xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người.

Đoàn xe quân trang chưa kịp dừng, thì một đám binh sĩ đã nhảy xuống dưới, ra sức chen vào đám người. Đồng thời cũng ngăn cản những người muốn tiến vào bảo tàng xem náo nhiệt.

Nhìn thấy quần chúng bị binh lính đẩy ra xa phạm vi nhà bảo tàng, lúc này tâm tình đám người Trương Văn Trọng mới thở phào nhẹ nhõm một hơi: “Cuối cùng đã tới kịp.”

Bởi vì có thành viên của Đặc Cẩn Tổ, nên Trương Văn Trọng có thể dẫn theo mấy trăm tu chân giả tiến nhập vào bên trong vòng cảnh giới. Tình cảnh này, khiến cho quần chúng bị ngăn chặn ở bên ngoài, nhất

thời nhón nháo lên: “Dựa vào cái gì bọn hần vào được, mà chúng ta lại không thể? Các người phải đối xử công bằng chứ ah!”

Một tu chân giả thấy đám đông này ồn ào, liền ngoảnh mặt nhìn bọn hần nói: “Các người thì biết cái gì? Trong nhà bảo tàng này có đặt bom hẹn giờ. Chúng ta đang tìm kiếm để gỡ bom. Các người muốn tiến vào bên trong, không sợ bị nổ chết sao?”

Quần chúng nghe vậy, không tự chủ được vội vàng giật lùi về phía sau. Nhưng rất nhanh, lại có người tỏ vẻ hoài nghi: “Các người có mấy trăm người, gỡ bom hẹn giờ cần nhiều nhân thủ như vậy hay sao? Hơn nữa, các người ăn mặc thường phục, nhìn không giống chuyên gia chất nổ ah?”

“Trong bảo tàng cài bom hẹn giờ sao? Đây nhất định là đang nói dối chúng ta...”

Kiểu phỏng đoán này, rất nhanh lan truyền trong đám đông, cũng chiếm được lòng tin của rất nhiều nhân dân quần chúng. Đáng tiếc chính là, lúc này bên phía quân đội tới, đã tạo nên một cảnh giới chắc chắn, khiến cho nhân dân quần chúng căn bản là không có biện pháp chen vào bên trong.

Đối với biến cố xảy ra liên tiếp ở trước mắt, đám cảnh sát đứng bên ngoài nhà bảo tàng không khỏi đưa mắt nhìn nhau, đều không hiểu chuyện gì đang diễn ra ở đây. Ngay khi Trương Văn Trọng dẫn theo mấy trăm tu chân giả tiến vào, thì bọn hần mới hồi phục thần trí từ trong nỗi khiếp sợ.

Một nữ cảnh quan, từ trong đám cảnh sát lặng lẽ đi về phía Trương Văn Trọng, nói: “Trương ca, anh cũng ở đây sao? Những người này là ai?”

Trương Văn Trọng đang cân nhắc, làm sao để khai thông với đám cảnh sát kia, bất quá khi nhìn thấy thân ảnh của nữ cảnh quan này, hần liền vui vẻ: “Đàm Thanh à! Lần này cô chủ trì phá án sao? Thế thì đơn giản rồi, cô mau dẫn những cảnh sát kia ra hiệp trợ binh lính, tạo thành giới tuyến đi, đừng cho người dân bình thường tiến vào trong này!”

Đàm Thanh tò mò hỏi: “Trương ca, nhưng anh phải nói cho tôi biết, nơi này đang xảy ra chuyện gì mới được? Như thế nào còn điều động cả binh lính trong quân đội tới đây cảnh giới. Còn những người theo sau anh nữa, tôi cảm giác khí thế của họ phát ra thật bức người? Chẳng lẽ, tất cả đều là cao thủ võ đạo ư?”

Nói đến đây, Đàm Thanh chợt giật mình cả kinh, thậm chí hít sâu một hơi nói: “Không phải chứ, chẳng lẽ trong nhà bảo tàng có cao thủ thị huyết ẩn nấp? Lúc này, cần phải điều động mấy trăm cao thủ võ đạo tới bao vây tiêu trừ...Tu vi của người trốn bên trong nhà bảo tàng, rốt cuộc thuộc cấp bậc nào mà kinh khủng đến vậy à? Chẳng lẽ, là võ giả Thiên Cấp đỉnh kỳ sao?”

Trương Văn Trọng tự nhiên sẽ không đem tình hình thực tế, nói cho Đàm Thanh biết. Thấy nàng có nhiều phỏng đoán như vậy, liền bình thản đáp: “Đúng vậy, bên trong nhà bảo tàng có cao thủ võ đạo rất hiểu sát, nhưng không chỉ một tên, cho nên tôi mới dẫn theo nhiều cao thủ võ đạo như vậy, tới bao vây tiêu trừ bọn chúng! Được rồi, Đàm Thanh, nơi này phi thường nguy hiểm, cô và người của cô mau chóng ra ngoài hiệp trợ binh lính quân đội, tạo thành giới tuyến ngăn chặn người dân đi.”

Đàm Thanh còn chưa kịp trả lời, thì bỗng dưng bên trong nhà bảo tàng truyền ra hai tiếng kêu thảm thiết, khiến cho người nghe phải lạnh cả sống lưng. Đoàn người của Đàm Thanh tốt xấu gì cũng là hình cảnh có nhiều kinh nghiệm phong phú, nhưng sau khi nghe thấy hai tiếng kêu thảm thiết kia vọng ra, bọn hần vẫn nhìn không được, trong lòng trào dâng lên một tia hàn ý âm sâm.

So sánh với những cảnh sát bình thường, thì mấy trăm tu chân giả ở phía sau Trương Văn Trọng, lại cảm thấy có một cỗ oán khí âm trầm lắng lẽ, theo trong nhà bảo tàng toát ra.

Chỉ chớp mắt công phu, tòa nhà bảo tàng này, ở trong mắt đám tu chân giả, liền biến thành một tòa Tu La Điện âm trầm đáng sợ!

676. Chương 701: Nếu Anh Bị Thương, Tôi Sẽ Rất Lo Lắng

Khi nghe thấy hai tiếng kêu thê lương truyền ra, Đàm Thanh sắc mặt liền trở nên âm trầm, bởi kinh nghiệm phong phú đã nói cho nàng biết, hai thanh âm thảm thiết này chính là do người sắp chết phát ra.

Có người sắp chết ư?

Tin tức này nhất thời khiến cho Đàm Thanh trầm ngâm nhủ mảy. Nàng đúng là đã quên luôn lời dặn dò lúc trước của Trương Văn Trọng. Bất thành linh rút khẩu súng lục, đeo bên hông ra, muốn phóng vào trong tòa nhà bảo tàng, đem kẻ sát nhân kia áp giải ra bên ngoài.

Tuy rằng Đàm Thanh hành động rất nhanh, nhưng Trương Văn Trọng vẫn còn nhanh hơn nàng.

Ngay khi Đàm Thanh định di chuyển cước bộ, thì Trương Văn Trọng đã vươn tay kéo nàng trở về: “Cô không muốn sống nữa sao? Kẻ lẩn trốn ở trong nhà bảo tàng, cũng không phải cô và người của cô có thể đối phó nổi đâu.”

Lúc này Đàm Thanh mới nhớ tới cuộc nói chuyện vừa rồi cùng Trương Văn Trọng. Cho nên đành không cam lòng bỏ qua ý niệm xông vào bắt hung thủ. Nàng liếc mắt nhìn vào trong nhà bảo tàng, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Trương ca, chuyện tình truy bắt hung thủ, đành phải nhờ các anh vậy. Nhất định không được để cho hung thủ chạy thoát đâu đó.”

Trương Văn Trọng hí mắt, nhìn tòa nhà bảo tàng, ở trong mắt người tu chân đã biến thành quỷ ảnh trùng trùng điệp điệp, oan hồn nơi nơi này. Thần tình nghiêm túc nói: “Yên tâm, cho dù cô không nhờ vả. Chúng tôi tuyệt đối cũng không thể để cho nó chạy thoát.”

Đàm Thanh biết, Trương Văn Trọng là hạng người nhất ngôn cửu đỉnh. Từ ngày mình nhận thức hắn, chưa bao giờ hắn làm cho mình phải thất vọng cả.

Cho nên, sau khi nghe Trương Văn Trọng hồi đáp. Đàm Thanh không tự chủ được thở phào một hơi nhẹ nhõm: “Tốt lắm, tôi sẽ giao chuyện này cho các anh. Còn cảnh sát chúng tôi sẽ đi hiệp trợ bên phía quân đội duy trì trật tự xung quanh nơi này.”

Nói xong nàng triệu tập toàn bộ cảnh sát tới, phân phó công tác cho mọi người đi hiệp trợ bên phía quân đội duy trì tình huống an ninh ở nơi đây. Theo sau, nàng lại cầm một bản thiết kế kiến trúc của tòa nhà, mang đến giao cho Trương Văn Trọng: “Tôi nghĩ, hai bản thiết kế này, hẳn là sẽ hữu dụng cho hành động của Trương ca. Cần thận một chút nhé, ngàn vạn lần đừng bị thương, nếu không Giai Giai tỷ sẽ rất buồn đó.”

“Tôi cũng sẽ lo lắng, nếu anh bị thương...” Đàm Thanh ngập ngừng một chút, bắt quá những lời này nàng cũng không nói ra khỏi miệng, mà âm thầm nói ở trong lòng mình.

“Cám ơn.” Lúc này toàn bộ tâm tư của Trương Văn Trọng đều đặt trên chuyện tình tru sát Lệ Yểm, cũng không có nhìn ra nét nhu tình ở sâu trong đôi mắt Đàm Thanh. Tiếp nhận hai bản thiết kế xong, liền đem chúng nó trải dài ra trên mặt đất.

Đàm Thanh khẽ thở dài một hơi, nhưng cũng không nói nhiều, xoay người bước nhanh về đội ngũ cảnh sát. Dẫn thủ hạ của mình ra bên cạnh vòng cảnh giới.

Có mấy tay cảnh sát đứng gần bên cạnh Đàm Thanh cùng Trương Văn Trọng. Lúc này cũng nghe được hai người nói chuyện, kiểm chế không nổi lòng tò mò, liền nghi hoặc hỏi: “Đàm đội trưởng, chúng ta chính là hình cảnh, công việc của chúng ta chính là phá án, như thế nào phải đi duy trì trật tự an ninh chứ?”

Đàm Thanh trừng mắt nhìn người hỏi câu này, vươn ngón tay lên chỉ về phía đám binh lính đang ngăn cản vòng vây của dân chúng, nói: “Chúng ta là hình cảnh, còn những người kia là quân chính quy mà vẫn phải đi duy trì trật tự, như thế nào chúng ta không thể đi đây?”

Lại có thêm một cảnh sát nữa tò mò hỏi: “Ài, Đàm đội trưởng, vừa rồi tôi nghe Trương tiên sinh nói cái gì mà Thiên Cấp võ giả? Vậy chẳng lẽ hai tên cướp chúng ta muốn bắt chính là Thiên Cấp võ giả sao?”

Đầu tiên, Đàm Thanh ngoảnh mặt nhìn đám người Trương Văn Trọng một cái, lúc này mới giải thích: “Các anh nghĩ thân thủ của tôi có lợi hại không?”

“Chuyện này cần gì phải hỏi? Đàm đội trưởng chính là quán quân tán thủ của tỉnh Thiên Nam chúng ta cơ mà!”

Đàm Thanh thần tình khổ não: “Các anh nghĩ tôi lợi hại vậy sao? Nhưng thân thủ của tôi mới chỉ được coi như là Nhân Cấp võ giả mà thôi. Sự chênh lệch với Thiên Cấp võ giả có thể nói là một trời một vực. Các anh còn nhớ năm ngoái chúng ta xuất động rất nhiều Võ Cảnh, để bắt Tiêu Hà, Trương Lượng cùng Hàn Tân không? Ba tên này là tội phạm truy nã toàn quốc, khiến cho cảnh sát khắp nơi đều phải đau đầu không thôi. Nhưng thực lực của bọn chúng, mới chỉ là Địa Cấp võ giả thôi, các anh nói xem, Thiên Cấp võ giả đỉnh kỳ, sẽ đáng sợ tới cỡ nào đây?”

“Hô..hô...” Đám cảnh sát nhất tề hít một ngụm lạnh khí, trên mặt đều mang theo biểu tình khiếp sợ, lo lắng hỏi: “Thiên Cấp võ giả lợi hại như vậy, chẳng lẽ mấy người Trương tiên sinh có khả năng bắt được sao? Nhưng tôi thấy những người đi theo Trương tiên sinh, mặc dù nhân số đông tới mấy trăm, nhưng không phải là quân nhân cũng chẳng phải là cảnh sát...Nhìn thử xem, thậm chí còn có rất nhiều đạo sĩ, hòa thượng và ni cô...Một tổ hợp như vậy, chẳng lẽ có thể thành công sao?”

Đàm Thanh bình tĩnh nói: “Các anh chớ coi thường những người này. Nếu tôi đoán không sai, thì bọn họ đều là cao thủ võ đạo mà Trương ca mời đến trợ oai.”

“Trương ca, anh ngàn vạn lần phải cẩn thận nhé!” Đàm Thanh lần thứ hai ngoảnh mặt liếc nhìn Trương Văn Trọng, ở trong lòng âm thầm cầu nguyện. Theo sau, xoay người lại, dẫn đám cảnh sát rời đi: “Tốt lắm, chúng ta phải giữ vững tinh thần, hiệp trợ quân đội đem nhân dân quần chúng, giải tán khỏi nơi này ngoài 1km, để tránh xuất hiện những tình huống ngộ thương!”

Nhóm cảnh sát cũng nâng cao tinh thần, đồng thanh hô: “Tuân lệnh.”

Lập tức cùng Đàm Thanh đi làm công tác duy trì an ninh.

Cùng lúc này, ở một bên, Trương Văn Trọng, Béo hòa thượng, Tam Si và người đứng đầu các tông phái, thì đang vây quanh hai bản thiết kế, tự phân chia nhiệm vụ cho mình.

Bởi Trương Văn Trọng xuất ra tiền thưởng kếp xù. Cho nên hành động bao vây tiêu trừ Lệ Yểm lần này, các tông phái đều biểu hiện vô cùng tích cực, sôi nổi xin đi xung phong trăm tướng giặc.

Trương Văn Trọng dùng ngón tay chỉ một vòng trên bản thiết kế tòa nhà bảo tàng, nói: “Béo hòa thượng, Tam Si, Đặc Cần tổ các người không cần tiến vào bên trong nhà bảo tàng, hãy ở bên ngoài chờ đợi, một khi xuất hiện tình huống đặc thù, lập tức Thông Tấn Phù báo cho chúng ta biết. Ngoài nhóm Đặc Cần Tổ ra, nhân mã của Pháp Hoa Tông, Nam Minh Phái, Thất Tuyệt Môn cùng Thái Hư Kỳ Môn, cũng ở lại bên ngoài chờ lệnh đi.”

Vừa nghe Trương Văn Trọng nói như thế, người dẫn đầu của Pháp Hoa Tông, Nam Minh Phái, Thất Tuyệt Môn cùng Thái Hư Kỳ Môn đều nóng nảy, ra sức chen tới trước mặt Trương Văn Trọng, thần tình cùng khổ nói: “Trương tiên sinh, lần này tông phái chúng ta đều xuất cao thủ tới, so với những tông phái khác cũng chẳng yếu hơn bao nhiêu. Vì sao chúng ta phải ở lại bên ngoài nhà bảo tàng chứ? Chúng ta cũng muốn đi vào hiệp trợ Trương tiên sinh truy sát Lệ Yểm ah!”

Trương Văn Trọng tự nhiên biết, mình ra quyết định như thế này, hiển nhiên sẽ khiến cho những tông phái đó rất bất mãn. Nhưng xuất phát từ đại cục, hẳn nhất định phải lưu lại một số người canh giữ ở bốn phía xung quanh bảo tàng, để tránh tình huống Lệ Yểm cùng Cửu Ma, thừa dịp hỗn loạn mà trốn thoát.

Giờ phút này, nghe những tông phái kia mở miệng oán trách, thì Trương Văn Trọng tự nhiên là biết, trong lòng bọn họ hẳn đang có tính toán gì, nên cũng chẳng thêm lãng phí thời gian, đi thẳng vào vấn đề nói: “Yên tâm, tuy các người không theo ta truy sát Lệ Yểm, nhưng chỉ cần các người bảo vệ được bốn phía xung quanh nhà bảo tàng, không cho Lệ Yểm cùng Cửu Ma đào thoát. Khi luận công ban thưởng, tự nhiên sẽ không thiếu phần của các người.”

Nghe được câu nói này, người đứng đầu của bốn tông phái đều vui mừng ra mặt.

Trương Văn Trọng cẩn thận dặn dò thêm: “Nếu như Lệ Yểm và Cửu Ma thật sự muốn phá vây đào thoát, dựa vào bốn phái cùng Đặc Cần tổ là không thể chống đỡ nổi. Ta cũng không mong muốn các người hy sinh vô nghĩa. Bất quá, nếu Lệ Yểm và Cửu Ma muốn phá vây, các người trước tiên phải dùng Thông Tấn Phù báo cho chúng ta biết. Nhóm người chúng ta sẽ lập tức chạy ra tiếp ứng!”

Người của Pháp Hoa Tông, Nam Minh Phái, Thất Tuyệt Môn cùng Thái Hư Kỳ Môn cũng biết, chỉ dựa vào thực lực của bốn phái bên này, muốn tru diệt Lệ Yểm và Cửu Ma, căn bản chính là người si nói mộng. Nhưng nghe Trương Văn Trọng an bài như thế, thì cũng yên tâm, bọn hắn liền gật đầu đáp ứng không có một chút do dự nào.

Sau khi an bài tình huống ở bên ngoài xong. Trương Văn Trọng lập tức đứng lên, dẫn đầu nhóm người tiến nhập vào bên trong nhà bảo tàng.

Tiếp đó, mấy trăm tu chân giả cũng gắt gao bám sát theo sau Trương Văn Trọng...

677. Chương 702: Quỷ Vương Cao Cấp

Những người cùng tổ với Trương Văn Trọng là Lục Hồn, Tôn Đình Quân, Tiêu Chấn, Hoắc Thanh. Sở dĩ chọn những cao thủ của bốn phái này, không chỉ bởi vì bọn hắn có quan hệ chặt chẽ với Trương Văn Trọng, mà còn bởi bốn phái này đều nguyện ý tuân theo mệnh lệnh của Trương Văn Trọng, sẽ không làm ra những chuyện bằng mặt mà không bằng lòng.

Vô luận Trương Văn Trọng hay là các tu chân giả khác, đều rất rõ ràng: “Nếu không nhanh chóng tìm ra Lệ Yểm, đem bọn chúng tiêu diệt, thì hậu quả cũng sẽ trở nên phi thường nghiêm trọng.”

Hai chân vừa mới bước vào nhà bảo tàng, nhóm người Trương Văn Trọng liền cảm thấy hoàn cảnh xung quanh mình, trong tức thì đã thay đổi triệt để.

Nguyên bản trên bầu trời khô thoáng nắng ráo, ở một khắc này mây đen ùn ùn kéo đến. Từ xa nhìn lại, liền giống như một con ác ma đang giương nanh múa vuốt, hướng về phía đám người xâm nhập nhà bảo tàng, phát ra một tiếng cười gian manh bén nhọn chói tai.

Từng luồng hắc vụ, trong khoảnh khắc quay cuồng xung quanh đám người Trương Văn Trọng, khiến cho chính thể tòa nhà bảo tàng đều bị bao phủ bên trong luồng hắc vụ, đưa tay ra không nhìn thấy được năm ngón.

Đối với biến hóa xuất hiện bất thành linh này, những thành viên của Đặc Cần Tổ với kinh nghiệm phong phú sớm đã có đoán trước.

Ngay khi tình huống dị thường phát sinh, Béo hòa thượng, Tam Si không hẹn mà cùng nhíu mày, đồng thanh quát: “Kết trận!”

Thành viên của Đặc Cần tổ sớm đã có chuẩn bị, nên mau chóng xuất pháp bảo hình chiếc gương ra, nhắm thẳng về phía tòa nhà bảo tàng, trong miệng thì tụng niệm những câu thần chú tối nghĩa.

Từng đạo quang mang mất thường khó có thể nhìn thấy, từ trong chiếc gương phóng ra. Lập tức hình thành một trận pháp huyền hoặc, ngăn cản tầm mắt của dân chúng bình thường.

Đặc Cần Tổ làm như thế, cũng chỉ là hành động bắt đắc dĩ mà thôi, cũng không thể để cho dân chúng bình thường nhìn thấy cảnh tượng tòa nhà bảo tàng này biến thành U Minh Quỷ Vực được!

Để tránh những tai nạn không cần thiết, Đặc Cần Tổ dùng một chút thủ đoạn cũng không có gì là đáng trách.

Sau khi dùng pháp bảo giống như hình chiếc gương nhỏ, hợp thành đại trận huyền hoặc che mắt dân chúng xong, Béo hòa thượng cũng thở phào ra một hơi nhẹ nhõm, ánh mắt híp lại, xuyên thấu qua trận pháp huyền hoặc, nhìn tới phía nhà bảo tàng đã biến thành U Minh Quỷ Vực, không khỏi lo lắng nói: “Tòa nhà bảo tàng này đã biến thành U Minh Quỷ Vực rồi, còn hơn cái U Minh Quỷ Vực lần trước ở Hán khu bỏ hoang....Thật không biết, Trương tổ phó có thuận lợi tìm ra hành tung của Lệ Yểm, đem nó tiêu diệt không đây?”

Tam Si tiếp lời nói: “Yên tâm, lần này đi theo Trương tổ phó có khoảng hơn trăm cao thủ trong tu chân giới. Ta tin tưởng bọn hắn nhất định sẽ thành công tiêu diệt Lệ Yểm, đáng tiếc tu vi của ta quá thấp, nếu không ta sẽ xin đi theo Trương tổ phó, để hàng yêu trừ ma...”

Ngay khi Béo hòa thượng và Tam Si đang cảm khái, thì nhóm người Trương Văn Trọng đã hoàn toàn bị luồng hắc vụ kia bao phủ quanh thân. Ở trước mắt bọn hắn, ngoại trừ hắc vụ cuộn cuộn ra, thì chẳng còn trông thấy một cái gì khác.

Không đợi Trương Văn Trọng lên tiếng, Lục Hộc ở phía sau đã nở nụ cười lạnh: “Âm khí sương mù? Hừ, chẳng qua chỉ là một chút kĩ xảo bắt nhập lưu mà thôi, cứ nhiên lại không biết xấu hổ đem ra dọa chúng ta hay sao? Lệ Yểm này, thật đúng là khinh người thái quá!”

Lục Hộc nhấc tay phải lên, một đóa Hỏa Liên rực lửa, liền xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hắn. Ngay sau đó, đóa Hỏa Liên này chậm rãi bốc lên, phiêu phù ở trên đỉnh đầu mọi người. Dưới sức nóng cường đại của đóa Hỏa Liên, luồng hắc vụ bao phủ bốn phía xung quanh, rất nhanh liền bị xua tan, làm cho tầm nhìn của mọi người khôi phục lại trạng thái bình thường.

Sau khi chứng kiến rõ ràng tình huống bên trong tòa nhà bảo tàng xong, mọi người không hẹn mà đồng thời nhú mày.

Chỉ thấy trong nhà bảo tàng, dưới sàn nhà, vách tường, trên trần nhà, nơi nơi đều có máu đen khí tức tanh nồng, khiến cho tòa nhà bảo tàng nguyên bản tràn ngập chân khí văn hóa, lúc này liền đã biến thành một cái địa ngục âm trầm đáng sợ.

Trương Văn Trọng đảo mắt nhìn xung quanh một cái, liền thu hồi ánh mắt, sau đó đem thần thức trải rộng ra bên ngoài. Một bên trầm giọng nói: “Tòa nhà bảo tàng này, đã bị yêu lực của Lệ Yểm phù phép thành U Minh Quỷ Vực, tùy thời đều có thể xuất hiện oan hồn lệ quỷ, cho nên mọi người nhất định phải đề cao cảnh giác, ngàn vạn lần không được lơ là.”

Bốn người Lục Hộc gật đầu, đều cảm thấy Trương Văn Trọng nói rất có đạo lý. Trong cái U Minh Quỷ Vực âm trầm đáng sợ này, bất kỳ một giây phút buông lỏng cảnh giác nào, đều là một nhát dao chí mạng. Sau khi thương nghị ngắn gọn một phen, bọn hắn đều tự điều chỉnh trận hình, để cho Lục Hộc tu luyện công pháp hệ hỏa, dẫn theo đệ tử Linh Xu Phái đi trước mở đường đối địch. Tiêu Chấn và Hoắc Thanh thì phân biệt suất lĩnh đệ tử Ba Sơn tiêu gia cùng Liễm Sơn kiếm tông, cảnh giới ở hai bên trái phải, còn Tôn Đình Quân thì suất lĩnh đệ tử Hoa Gian phái, đi ở phía sau phụ trách bọc lót.

Đối với cách bố trí này của bốn người Lục Hộc, Trương Văn Trọng rất hài lòng, thầm nghĩ: “Quả nhiên không hổ là những tông phái thành danh đã lâu trong Tu Chân Giới. Tuy cách bố trí nhìn rất đơn giản, nhưng đều dựa vào đặc điểm công pháp của mỗi tông phái mà hình thành lên, bất kể gặp địch nhân tập kích hướng nào, đều sẽ không xuất hiện tình trạng hỗn loạn...”

Trước khi xâm nhập vào trong bảo tàng, nhóm người Trương Văn Trọng vốn tưởng rằng, sẽ gặp phải thế công mãnh liệt như thủy triều cuộn sóng của hợp bầy oan hồn lệ quỷ. Nhưng mà, sau khi tiến vào nơi này, mới phát hiện ra phỏng đoán lúc trước chính là sai lầm nghiêm trọng. Bên trong nhà bảo tàng, tuy rằng hắc vụ quay cuồng, máu đen hôi tanh bốn phía, nhưng lại không hề trông thấy bóng dáng của một con oan hồn lệ quỷ nào. Cả phạm vi xung quanh, ngoại trừ những tiếng bước chân của đoàn người ra, thì đều là một mảnh không gian tĩnh mịch âm trầm.

Loại yên tĩnh bất thường này, chẳng những không có làm cho người ta buông lỏng thần kinh, ngược lại, càng khiến cho tâm tình của đoàn người tăng thêm căng thẳng. Bởi vì tất cả bọn hắn đều biết, loại yên tĩnh này chỉ là biểu hiện giả dối bên ngoài mà thôi, một khi bọn hắn buông lỏng cảnh giác, thì sóng to gió lớn nhất định sẽ trào dâng, đoạt đi tính mạng của bọn hắn ngay lập tức.

Rất nhanh, đám người Trương Văn Trọng đã đi tới phòng triển lãm số ba.

Ngay khi quân tiên phong do Lục Hộc suất lĩnh tiến vào phòng triển lãm số ba, thì đột nhiên có một cái bóng đen từ trên kệ cao nhảy xuống. Một gã đệ tử Linh Xu Phái cảnh giới cao độ, lập tức phóng thanh phi kiếm của mình ra, nhảy mắt chém bóng đen kia thành từng mảnh nhỏ.

Hóa ra bóng đen rơi xuống, chỉ là một đồ vật cất chứa ở trên kệ, nhưng có lẽ bởi vì tiếng bước chân mọi người tiến vào, gây nên động tĩnh quá lớn, cho nên nó mới bị rơi xuống sàn nhà.

Thấy tình cảnh này, Lục Hộc không khỏi nhú mày.

Với kinh nghiệm phong phú, hần tự nhiên hiểu rõ, thần kinh căng thẳng buộc chặt, hiển nhiên sẽ làm cho người ta tăng cao tính cảnh giác, nhưng đồng dạng cũng làm cho người ta đa nghi, khiến tâm ma nhân cơ hội mà đánh vào tinh thần.

Bởi vậy, nên Lục Hòa vội vàng ngoảnh mặt nhìn cao thủ Linh Xu Phái ở bên cạnh nói: “Cẩn thận bảo trì cảnh giác, nhưng không cần quá mức khẩn trương như thế đâu.”

Có câu nói này của Lục Hòa, vị cao thủ Linh Xu Phái kia, cũng thả lỏng tâm tình ra ít nhiều.

Ngay lúc này, lại có thêm một đồ vật làm bằng đồng thau, theo bậc kệ trên cao lăn xuống bên dưới.

Bởi vừa trải qua tình huống lúc trước, cho nên lần này phần lớn nhóm cao thủ Linh Xu Phái đều không đem đồ vật làm bằng đồng thau kia, để vào trong lòng. Thậm chí, có vài người còn nói: “Tân sư đệ, vừa rồi người rút kiếm chém vỡ một món đồ sứ, hay là bây giờ người cũng chém nốt cái thứ làm bằng đồng thau kia đi....”

“Choang.”

Trong khi đám người đang giễu cợt Tân sư đệ, thì bỗng dưng, Lục Hòa chau mày vươn tay, phóng phi kiếm của mình đi ra ngoài, để nó hóa thành một con Hỏa Long dữ tợn, gào rít bắn về phía khối đồng thau.

Nhóm quân tiên phong của Linh Xu Phái, không khỏi sửng sốt: “Lục trưởng lão chẳng phải vừa mới nói, cả nhóm đừng khẩn trương quá mức sao? Như thế nào biểu hiện của hần bây giờ, nhìn còn khẩn trương hơn chúng ta nhiều à?”

Rất nhanh, nhóm quân tiên phong Linh Xu Phái, liền minh bạch, tại sao Lục Hòa lại có hành động bất ngờ như vậy. Khi con Hỏa Long sắp sửa cắn nuốt khối đồng thau, thì một đoàn hắc vụ đột nhiên quay cuồng, toát ra xung quanh khối đồng thau. Cũng nháy mắt đọng lại thành hình, biến thành một con Lệ Quỷ dữ tợn, đầu mang vương miện. Mà khối đồng thau kia, dưới tác dụng của luồng hắc vụ, cũng biến thành một thanh kiếm đồng tạo hình yêu dị.

Con lệ quỷ xuất hiện bất thành linh này, rõ ràng chính là Quỷ Vương cao cấp!

678. Chương 703: Già Lâu La Hiện, Diệt Quỷ Vương

Cao cấp quỷ vương, thực lực có thể so với người tu chân Độ Kiếp kỳ.

Không hề nghi ngờ, nếu như không phải Lục Hòa đứng lúc xuất thủ, liều mạng dùng hết linh lực toàn thân phóng xuất phi kiếm, mấy cao thủ Linh Xu phái ở cách quỷ vương cự ly gần nhất chỉ sợ đã bị sát hại, ngã xuống trong vũng máu.

“Đương.” Trong tiếng đánh, phi kiếm của Lục Hòa hóa thành hỏa long, cùng thanh đồng kiếm quán theo từng sợi khói đen trong tay quỷ vương cao cấp nặng nề đánh tới cùng nhau, từng tảng lớn hỏa lửa tứ tán vẩy ra bốn phía.

Hỏa long thanh thế lớn, bị thanh đồng kiếm loang lổ trong tay cao cấp quỷ vương chặn lại, không chỉ có như vậy, từng sợi khói đen quán trên thanh kiếm giống như những con rắn dữ tợn lan tràn tới phi kiếm biến thành hỏa long, thôn phệ hỏa diễm hùng hực bao phủ thân kiếm, lại trong chớp mắt làm hỏa diễm giảm mạnh vài phần, lộ ra thân kiếm màu đỏ tươi.

Từ lúc phát hiện địch nhân là cao cấp quỷ vương, chân mày của Lục Hòa cũng đã nhíu lại, lúc này thấy linh diễm bám trên phi kiếm lại bị khói đen của đối phương thôn phệ, đôi mày hần càng cau chặt lại, lại thầm nghĩ “không tốt”, vội vã thúc đẩy linh lực trong cơ thể, muốn triệu hồi phi kiếm quay trở về.

Nhưng những sợi khói đen quán trên phi kiếm cũng không giản đơn, hiển nhiên ẩn chứa lực lượng rất mạnh, đang gắt gao kéo chặt thanh phi kiếm màu đỏ tươi, làm Lục Hòa không cách nào thu hồi trong thời gian ngắn.

Đám cao thủ Linh Xu phái lúc này cũng hồi phục lại tinh thần, vội vã rút ra vũ khí pháp bảo của chính mình, muốn ỷ vào ưu thế nhiều người hiệp trợ Lục Hòa tru sát con cao cấp quỷ vương.

Đôi mắt màu máu của cao cấp quỷ vương chợt lóe lên, nó mở miệng đầy răng nanh, dùng thanh âm khàn khàn chói tai quát: “Quỷ quân...tiền công...”

Một mảnh khói đen cuộn trào mãnh liệt lập tức xuất hiện trong phòng chứa đồ số 3.

Hàng trăm quỷ tốt, quỷ tướng, quỷ hậu cầm vũ khí loang lổ rách nát trong tay, sắp hàng chỉnh tề theo trận hình xung phong, giống như nước thủy triều từ trong mảnh khói đen rít gào vọt ra, hướng đám cao thủ Linh Xu phái nổi lên thế tiến công mãnh liệt.

Trong khoảng thời gian ngắn, số lượng nhân số ưu khuyết liên nghịch chuyển, cao thủ Linh Xu phái bị quỷ quân nhiều như nước thủy triều vây quanh chặt như nê m cối.

Biết tình huống không ổn, đầu tiên Lục Hòe hướng cao thủ Linh Xu phái hạ lệnh: “Các người không cần quan tâm cao cấp quỷ vương, toàn lực đẩy lùi đám quỷ quân.” Lại hít sâu một hơi, hướng người bên ngoài phòng cất giữ số 3 cầu viện: “Lão Tôn, lão Tiêu, lão Hoắc, nếu như các người còn chưa dẫn người tới, thì chỉ còn nhất xác cho ta thôi.”

Thanh âm Lục Hòe vừa hạ xuống, ba đạo thân ảnh với tốc độ cực nhanh từ bên ngoài phòng bay vào, cùng hướng cao cấp quỷ vương phát động thế tiến công sắc bén.

Ba thân ảnh kia, chính là Tôn Đình Quân, Tiêu Chấn và Hoắc Thanh.

Dưới sự trợ giúp của ba người, cuối cùng Lục Hòe cũng thu được phi kiếm trở về, lại cầm trong tay nhào vào cuộc chiến với cao cấp quỷ vương.

Bởi vì có vết xe đổ, bốn người Lục Hòe cũng không dám để pháp bảo rời tay, chỉ nắm chặt tránh việc bị cao cấp quỷ vương dùng khói đen cướp đoạt.

Ngay khi bốn người Lục Hòe triển đấu với cao cấp quỷ vương, cao thủ Hoa Gian phái, Ba sơn Tiêu gia, và Liêm Sơn kiếm tông, cũng lần lượt lao vào phòng, cùng cao thủ Linh Xu phái chặn lại đám quỷ quân đang tràn tới như nước thủy triều, tình thế lại nghịch chuyển lần nữa.

Cao cấp quỷ vương dù sao cũng tương đương người tu chân Độ Kiếp kỳ, dù bị bốn người Lục Hòe vây công, nhưng vẫn lưu loát, thậm chí còn dựa vào Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, U Minh Âm Hồn Thuẫn, Huyết Phệ Độc Vụ những năng lực thiên phú đỉnh cấp ngăn chặn bốn người Lục Hòe, làm cho họ chỉ có thể chống đỡ mà không còn lực hoàn thủ.

Trương Văn Trọng vốn đang muốn bảo tồn thực lực giữ lại đối phó Lệ Yểm và cửu ma, nhưng cục diện trước mắt lại làm hắn không thể tiếp tục bàng quan, bằng không dù bốn người Lục Hòe dẫn theo cao thủ bốn tông phái tru diệt được những đám quỷ quái này thì thương vong cũng sẽ cực lớn.

Tay phải hắn vấy ra, Bát Bộ Thiên Long Tán lập tức xuất hiện trong tay hắn.

Truyền linh lực vào trong Bát Bộ Thiên Long Tán, hắn cũng lập tức mở ra.

Một đạo kim quang lóa mắt lập tức từ trong Bát Bộ Thiên Long Tán phóng ra, xua tan khói đen dày đặc trong phòng, không ngừng có quỷ tốt, quỷ tướng hay quỷ hậu còn đang tuôn ra lại bị kim quang trùm tới biến thành mờ nhạt từ từ, cuối cùng biến mất, ngăn chặn viện binh của đám quỷ quái xuất hiện.

Khi kim quang hiện ra, một cỗ đàn hương thấm tận ruột gan cũng từ trong Bát Bộ Thiên Long Tán phóng ra.

Cỗ đàn hương có tác dụng khác với hai bên đang giao chiến.

Đối với bên Lục Hòe, cỗ đàn hương đột nhiên xuất hiện không chỉ làm cho họ trong nháy mắt lãnh tính xuống tới, linh lực trong cơ thể họ cũng tăng lên, trong nháy mắt đề thăng một đẳng cấp.

Nhưng đối với cao cấp quỷ vương cùng với đám quỷ quái mà nói, đàn hương ẩn chứa kịch độc, không chỉ làm âm khí, quỷ khí trong cơ thể chúng cấp tốc tiêu giảm, thậm chí còn làm động tác của chúng biến thành cứng ngắc chậm chạp, sức chiến đấu của chúng trong nháy mắt rơi chậm lại không ít.

Dưới tình huống này, tình huống của bốn người Lục Hòe cũng đỡ hơn rất nhiều, tuy rằng vẫn còn ở trong hoàn cảnh xấu, nhưng so sánh với trước đó, chỉ ít còn có dư lực hoàn thủ.

“Tăng cường phe mình suy yếu địch nhân...đây là uy lực của Bát Bộ Thiên Long Tán sao?” Bốn người Lục Hộc còn đang triển đấu kịch liệt, dùng khước mắt liếc Bát Bộ Thiên Long Tán đang huyền phù ngay trước người Trương Văn Trọng, vừa kích động vừa hiểu kỳ suy đoán.

Bọn họ rất nhanh liền biết, uy lực Bát Bộ Thiên Long Tán không chỉ như vậy.

“Già Lâu La.”

Nương theo một tiếng quát của Trương Văn Trọng, đồ án Già Lâu La bên trong Bát Bộ Thiên Long Tán, chợt tuôn ra kim quang chói mắt, ở trong phiến kim quang, một tiếng chim hót bi khổ vang vọng lên, một con chim to vàng óng ánh, trên đầu có Như Ý Châu, xuất hiện bên trong phòng.

Ngoại trừ bốn người Lục Hộc, những người còn lại đều không biết pháp bảo trong tay Trương Văn Trọng có cấp bậc gì, có tác dụng gì, ngay lúc này nhìn thấy thân điều vàng óng ánh, vô luận là cao thủ cả môn phái nào cũng đều nhận không được kinh hô:

“Ta không nhìn lầm? Đây là Già Lâu La của phật gia hộ pháp thần chi bát bộ thiên long?”

“Là Đại Bằng Kim Sí Điều, lần này xong, những oan hồn lệ quỷ xem như xong.”

“Cây dù trong tay Trương tiên sinh, chẳng lẽ thật là pháp bảo của phật gia? Có thể triệu hồi ra Già Lâu La của Bát Bộ Thiên Long Tán, đây là pháp bảo phẩm cấp gì a?”

Trong tiếng kinh hô của mọi người, Già Lâu La mạnh mẽ vẫy cánh, một cỗ kinh phong sắc bén lập tức xuất hiện, mang theo kim sắc lông chim mạnh mẽ như đao như tên bao trùm bắn về phía cao cấp quỷ vương.

Trong chớp mắt, phiến lông chim ánh vàng rực rỡ, giống như bạo phong tuyết kim sắc, làm người hoa cả mắt.

Một chiêu này, chính là chiêu số sở trường của Già Lâu La – Già Lâu La Vũ Xuy Tuyết.

Trước mặt phiến lông chim kim sắc, dù cao cấp quỷ vương muốn né tránh cũng không còn cơ hội.

Trong nháy mắt hần đã bị kim sắc lông chim bắn trúng.

Một mảnh tiếng nổ “đình đình đang đang” vang lên, như một mảnh sấm sét vang vọng ngày hè, liên miên không dứt, đình tai nhức óc.

Dù thực lực của cao cấp quỷ vương có thể so với người tu chân Độ Kiếp kỳ, nhưng cũng bị lông chim kim sắc làm luống cuống tay chân, khổ không chịu nổi.

Mặc dù hần có huy vũ thanh đồng kiếm nghiêm mật cỡ nào, mặc dù U Minh Âm Hồn Thuần có kiên cố, nhưng trước thế tiến công uy lực kinh người này, cũng phải lộ ra kẽ hở, bị kim sắc lông chim xuyên thấu phòng tuyến, đâm vào thân thể cuộn cuộn khói đen của hần.

Kim sắc lông chim vừa xuyên vào thân thể cao cấp quỷ vương, lập tức liền nổ tung.

Tuy rằng cũng không làm hần bị trọng thương, nhưng cũng làm âm khí quỷ khí của hần hỗn loạn, bị bốn người Lục Hộc nắm cơ hội tiến công mãnh liệt, lập tức liền chiếm thượng phong.

Mà Già Lâu La cũng không ngừng lại, nó vẫy cánh, bay về phía cao cấp quỷ vương, chính thức gia nhập chiến cuộc, hiệp trợ bốn người toàn lực bao vây tiêu trừ quỷ vương.

Có Bát Bộ Thiên Long Tán, có Già Lâu La, bốn người Lục Hộc hoàn toàn giành phần thắng.

Không bao lâu cao thủ các phái đều tru sát sạch đám quỷ quái trong phòng, cũng không kịp nghỉ ngơi, lại hợp thành bốn pháp trận bao quanh cao cấp quỷ vương.

Dưới cục diện này cho dù quỷ vương có tu vi cao cường cũng không còn cách đào thoát, cuối cùng bị phi kiếm hừng hực hỏa diễm của Lục Hộc xuyên qua đầu lại bị Già Lâu La mổ chiếc mổ sắc nhọn nuốt luôn vào trong bụng.

Cuộc chiến bên trong phòng ngay lúc đó kết thúc. Tuy rằng toàn bộ quá trình chiến đấu như rất phức tạp dài dòng, nhưng trên thực tế cũng chỉ hoàn thành trong vòng vài phút đồng hồ.

679. Chương 704: Phật Liên Lộ, Cửu Ma Ra

Khi Già Lâu La nuốt chửng cao cấp quý vương, Trương Văn Trọng đã thu hồi nó trở vào trong Bát Bộ Thiên Long Tán, đồng thời thu vào Càn Khôn Hồ, lúc này mới lấy ra bốn được bình ngọc lưu ly, ném tới trong tay bốn người Lục Hộc phân phó: “Đem đan được đưa mọi người, thuận tiện kiểm kê nhân số thương vong.”

Bốn người Lục Hộc cũng không khách khí với hắn, tiếp nhận bình được dùng thử, sau đó chia đều vào tay mọi người, lại nghe lời hắn kiểm kê nhân số thương vong.

Trong quá trình này, hắn cũng nuốt đan được, lại vận chuyển Y Giám Tâm Kinh luyện hóa hấp thu linh khí trong đan được.

Rất nhanh bốn người Lục Hộc là kiểm kê xong: “Nhờ Bát Bộ Thiên Long Tán của tiên sinh, cũng không có ai tổn hại tính mạng, chỉ có ba người bị thương nặng, người còn lại bị thương nhẹ, không bao lâu là có thể khỏe lại.” Hắn gật đầu, đi tới bên cạnh ba người bị thương nặng, kiểm tra thương thế cho bọn họ.

“Thương thế của họ đều do Huyết Phệ Hắc Vụ gây ra.” Hắn nói, triệu ra tử sắc lôi châm, đâm vào huyết Thiên Trung cùng Trung Quân của họ, sử dụng Cổ Bồn Bồi Nguyên châm pháp giúp họ hành châm.

Làm xong, hắn lại nói với Lục Hộc: “Tôi đã dùng thuật châm cứu giúp họ xoa tan Huyết Phệ Hắc Vụ trong người, sau đó đưa họ ra khỏi nhà bảo tàng, cho họ nuốt Thái Ất Thanh Tâm Hoàn, sẽ không có gì đáng ngại.”

“Được.” Bốn người Lục Hộc gật đầu đáp.

Đối với bản lĩnh của Trương Văn Trọng, bọn họ luôn vô cùng tín phục. Mà ba người bị trọng thương, cũng nỗ lực ngồi dậy, chấp tay hành lễ: “Đa tạ Trương tiên sinh trị liệu.”

Trương Văn Trọng vội vã xoa tay nói: “Các vị là vì hiệp trợ tôi tru sát Lệ Yểm nên bị thụ thương, muốn nói tạ ơn, cũng phải do tôi nói.”

Ngay lúc này cao thủ các phái đã hoàn thành xong công việc lục soát trong phòng chứa đồ, sắc mặt ngưng trọng đi tới bên cạnh hắn hồi báo: “Trong phòng này đã lục soát hoàn tất, cũng không thấy thân ảnh của Lệ Yểm và cửu ma.”

Đối với kết quả này hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý, cho nên hắn cũng không toát ra biểu tình thất vọng, chỉ gật đầu biểu thị đã hiểu, nói: “Đã như vậy chúng ta nên tranh thủ thời gian, đi tới phòng số 5 xem sao.”

“Được.” Bốn người Lục Hộc gật đầu hiểu rõ, lại đưa mắt nhìn ba người trọng thương.

Cau mày, Lục Hộc thở dài nói: “Ba người này làm sao đưa khỏi nhà bảo tàng? Nếu như người đưa đi quá ít, chỉ sợ Lệ Yểm và cửu ma nhân cơ hội đánh lén, nhưng nếu an bài nhiều, lực lượng chúng ta sẽ yếu bớt, đây thật khó lựa chọn.”

Tôn Đình Quân cũng gật đầu nói: “Đúng vậy, tổ của chúng ta còn hoàn hảo, bởi vì có Trương tiên sinh ở đây, nên tình huống thương vong coi như không nặng, nhưng nếu bốn tổ kia gặp phải chuyện như thế này, chỉ sợ tình huống tệ hơn chúng ta rất nhiều, hơn nữa nhân số sẽ càng lúc càng tăng. Nếu mỗi một lần đều phải an bài người đưa kẻ bị thương đi ra, thì công tác tìm tòi của chúng ta sẽ khó thể triển khai, tiến độ sẽ suy giảm, nhưng nếu không an bài người hộ tống, tính mạng của những người trọng thương cũng khó có bảo đảm...”

Mọi người nghe hắn nói đều cảm thấy có lý, Trương Văn Trọng cũng phải nhíu mày, muốn suy nghĩ một biện pháp vẹn toàn.

Bầu không khí trong phòng nhất thời trở nên nặng nề.

Ngay lúc này, tiếng gõ thanh thúy chợt vang lên, làm mọi người trong phòng ngạc nhiên sửng sốt.

“Đây là...” Lục Hộc hí mắt lại lắng nghe, kinh ngạc nói: “Đây là thanh âm tiếng gõ mõ? Ai lại gõ mõ bên trong nhà bảo tàng?”

Tôn Đình Quân cũng nói: “Trong tiếng mõ lộ ra Phật lực thuần khiết hồn hậu, không ngờ đề thấp âm khí cùng tử khí trong nhà bảo tàng...Theo như thế này, sợ rằng cái mõ kia là một kiện pháp bảo phẩm cấp không thấp.”

So sánh với sự kinh ngạc cùng suy đoán của mọi người, hần thoáng suy tư, bỗng nhiên nhớ tới một người, lại ngậm một ngậm linh lực trong miệng cao giọng quát: “Đó là Vô Âm?”

Thanh âm hần vừa hạ xuống, một thanh âm như chim hoàng oanh thanh thúy dễ nghe vang lên bên trong nhà bảo tàng âm trầm đáng sợ: “Nhĩ thì vô tấn ý bồ tát, tức tông tọa khởi, thiên dẫn hữu kiên, hợp chưởng hướng Phật, nhi tác thị ngôn: , thể tôn, quan thế âm bồ tát dĩ hà nhân duyên danh quan thế âm?” Một đoạn Diệu Pháp Liên Hoa Kinh Quan Thế Âm Bồ Tát Phổ Môn Phẩm vang lên, qua giọng nữ kia niệm tụng, truyền vào lỗ tai mọi người bên trong nhà bảo tàng.

Mọi người kinh ngạc phát hiện, tiếng niệm tụng Diệu Pháp Liên Hoa Kinh Quan Thế Âm Bồ Tát Phổ Môn Phẩm lại có tác dụng tăng phúc linh lực cho bọn họ, tuy rằng hiệu quả tăng phúc yếu hơn Bát Bộ Thiên Long Tán rất nhiều, nhưng diện tích bao trùm đã rộng hơn rất nhiều, làm mọi người bên trong nhà bảo tàng đều thấy dễ chịu.

Từ góc độ này mà xem, giọng nữ niệm tụng kinh Phật kia gây ra hiệu quả không thua gì Bát Bộ Thiên Long Tán.

Nương theo tiếng nữ niệm tụng kinh Phật, chín đóa hoa sen màu vàng kim chậm rãi từ bên ngoài nhà bảo tàng tung bay tiến vào, năm đóa hoa sen phân ra hướng về năm tổ nhân mã, bốn đóa khác lại từ từ xoay quanh ngay cửa nhà bảo tàng, tỏa ra từng đạo kim sắc quang mang.

Trương Văn Trọng phát hiện năm đóa hoa sen bay về hướng năm tổ nhân mã trên đường không ngừng rơi xuống quang mang kim sắc, ngay trên mặt đất trải rộng máu đen, đã trải ra năm con đường ánh vàng rực rỡ.

Nhìn một màn này, bốn người Lục Hộc kinh ngạc không ngớt: “Năm đường kim sắc quang mang...là chuyện gì xảy ra?”

Không chỉ có bọn họ, vào lúc này rất nhiều người trong nhà bảo tàng đều kinh ngạc không ngớt.

Chỉ có một ít đệ tử Phật gia, nhạy cảm nhận ra được Phật lực hùng hậu, không khỏi lộ ra vẻ khiếp sợ cùng khó thể tin.

“Đây là Phật Liên Lộ.” Hần cũng đã nhận ra lai lịch của năm đường kim quang, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng nói: “Phật Liên Lộ dùng chính là Phật gia tiên khí Cửu Phẩm Phật Liên hóa thành, có tác dụng trừ tà, nếu như chúng ta đi theo Phật Liên Lộ đưa người bị trọng thương dời ra ngoài, không cần nhiều người là có thể thuận lợi hoàn thành, bởi vì có tác dụng kinh sợ yêu tà, còn mang theo lực phòng ngự rất tốt.”

Nghe được hần giải thích, mọi người kích động: “Thật chẳng? Thật tốt quá, vừa rồi chúng ta còn đang vất óc suy nghĩ làm sao dời người trọng thương ra ngoài, giờ đã có Phật Liên Lộ, thật đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.”

Tôn Đình Quân xuất ra thông tin phù, vừa truyền tin tức vừa nói: “Tôi dùng thông tin phù đem tin tức này truyền cấp cho bốn tổ còn lại, để họ dùng Phật Liên Lộ đưa người trọng thương ra ngoài.”

Ngay khi Tôn Đình Quân đang bận rộn đưa tin, một tiểu ni cô mặc tăng bào tay cầm mõ đập trên Phật Liên Lộ rực rỡ ánh vàng đi vào phòng.

Tiểu ni cô vừa tới chính là Vô Âm lúc trước đã về Phổ Đà sơn Diệu Tâm Am để cầu mượn tiên khí.

Trực tiếp đi tới trước người hần, Vô Âm đạm nhiên cười, hai tay hợp thành chữ thập tuyên Phật hiệu, mới nói: “Trương thí chủ, chúng ta lại gặp mặt, hi vọng ta còn chưa tới trễ.”

Hần ha ha cười, nói: “Không muộn, không muộn, sư thái tới vừa đúng lúc.”

Ngay khi hai người đang nói chuyện, Lục Hộc đã an bài xong người dọc theo Phật Liên Lộ đưa ba người trọng thương rời khỏi nhà bảo tàng nguy cơ tứ phía, bốn tổ còn lại cũng làm như thế, trong khoảnh khắc năm đường Phật Liên Lộ đều là người tu chân qua lại.

Một màn này bị Lệ Yểm và cửu ma núp trong chỗ tối nhìn vào màn hình camera nhìn thấy rõ hoàn toàn.

Lệ Yểm phẫn nộ, đôi mắt đỏ như máu không ngừng trừng lên, nanh giọng mắng: “Ni cô chết tiết này từ đâu toát ra? Vốn ta còn dự định đợi khi bọn họ đưa người bị thương ra ngoài, tùy thời đánh lên tiêu hao nhân thủ bọn hắn, không ngờ hiện tại chạy ra một ni cô tạo ra Phật Liên Lộ, làm kế hoạch của ta toàn bộ thất bại...”

Thấy Lệ Yểm nổi nóng, cửu ma vội vã nín hơi yên lặng, rất sợ không cẩn thận làm Lệ Yểm trút giận lên đầu bọn hắn.

Mắng một trận, cuối cùng Lệ Yểm cũng tiêu giảm vài phần, hắn quét mắt nhìn cửu ma thầm mắng một tiếng “phế vật” lại chợt hạ lệnh: “Kế hoạch đã bị quấy rầy, hiện tại ta mệnh lệnh các người chia làm năm tổ, cùng oan hồn lệ quý trong U Minh Quỷ Vực phát động tiến công những người tu chân thâm nhập nhà bảo tàng.”

“Tuân mệnh.” Cửu ma cùng kêu lên đáp, thân ảnh chợt lóe biến mất ngay trước mặt Lệ Yểm.

680. Chương 705: Lệ Yểm Bị Hủy Nhân Tuyến

Sau khi đưa ba người trọng thương ra khỏi nhà bảo tàng, bốn người Lục Hộc chính đồn trận hình, dẫn theo cao thủ tứ phái, chạy đến phòng triển lãm số năm tiến hành kiểm tra. Nhưng mà, ngay khi bọn hắn sắp khởi hành, thì đột nhiên Trương Văn Trọng lại nhớ ra một chuyện, vội vàng nói: “Chờ một lát.”

Theo sau, lấy ra chín tấm phù chú, dựa theo quy luật nhất định, đem chúng nó bố trí thành một cái phù trận.

Bốn người Lục Hộc mờ mịt, liếc mắt nhìn nhau một cái, bọn hắn đều không hiểu gì, cho nên tò mò hỏi: “Trương tiên sinh, người bày ra cái phù trận này làm gì vậy? Chúng ta đang chuẩn bị rời đi, như thế nào còn lãng phí tài liệu bố trí phù trận đây?”

Trương Văn Trọng bố trí xong phù trận, vỗ tay hai cái, liền giải thích: “Ta bày cái phù trận trong phòng triển lãm này, cũng không phải phù trận công kích hay phòng ngự gì, nó chỉ có tác dụng giám thị, báo hiệu mà thôi. Cho nên cũng không cần tài liệu cao cấp. Sau khi chúng ta rời đi, nó sẽ thay chúng ta giám thị căn phòng này, một khi phát hiện ra có người tiến vào, nó sẽ lập tức thông báo cho chúng ta biết. Dù sao, hiện giờ chúng ta đang ở ngoài sáng, còn bọn Lệ Yểm thì ẩn núp trong tối, ai cũng không dám cam đoan, bọn nó có đi tìm hiểu những địa phương mà chúng ta vừa điều tra xem xét hay không. Chúng ta cũng không thể phái nhân thủ ở lại canh gác mỗi căn phòng đi? Nếu như vậy, sẽ chỉ khiến cho lực lượng của chúng ta suy yếu dần dần, và bọn Lệ Yểm cũng sẽ thừa cơ hành động.”

Sau khi nghe Trương Văn Trọng giải thích, bốn người Lục Hộc mới bình tĩnh. Đồng thời bọn hắn đều cảm thấy được, lần này Trương Văn Trọng cũng không phải an bài vô cơ, mà là tương đối cần thiết.

Một màn này, đồng dạng Lệ Yểm cũng đã trông thấy qua màn hình hiển thị của máy vi tính.

“Tên tiểu tử họ Trương này, quả nhiên là giáo hoạt đến cực điểm, thế nhưng còn bố trí phù trận giám thị ở trong nhà bảo tàng. Nếu ta không thông qua cái máy này, thì rất có khả năng sẽ dính phải bẫy của hắn, từ đó mà bại lộ hành tung...”

Thanh âm bén nhọn của Lệ Yểm, chợt vang lên ở trong một gian phòng triển lãm hẻo lánh.

“Hy vọng chín tên ngu ngốc kia sẽ không làm cho ta thất vọng...”

Ngay lúc nhóm người đang chuẩn bị tiến đến phòng triển lãm số năm, triển khai hành động tìm kiếm, thì Trương Văn Trọng đột nhiên lại nhíu mày, dừng bước.

“Trương tiên sinh, sao thế?” Bốn người Lục Hộc vội vàng hỏi.

Trương Văn Trọng quét mắt nhìn bốn phía xung quanh, bỗng dừng tiến đến bên cạnh vách tường, vươn tay tháo một chiếc cameras theo dõi xuống.

“Chết tiệt...” Thông qua màn hình máy vi tính, Lê Yểm nhìn thấy tình huống này, đôi con ngươi màu máu chợt lóe ra quang mang đại thịnh. Nó thất thanh kinh hô: “Những chiếc cameras theo dõi này đều đã dùng ma lực cải tạo qua, cùng âm khí xung quanh nhà bảo tàng hoàn mỹ dung hợp lại với nhau, cho dù là tu chân giả Độ Kiếp kỳ, cũng không phát hiện ra sự khác thường của chúng nó. Còn gã tiểu tử họ Trương này, bất quá chỉ là một gã tu chân giả Luyện Hư kỳ mà thôi, nhưng sao hắn lại nhận ra sự khác thường của chiếc cameras theo dõi này chứ? Rốt cuộc là trùng hợp ngẫu nhiên hay là do hắn có bản lĩnh phát hiện ra...”

Thanh âm kinh hô của Lê Yểm vừa ngừng, thì màn hình máy tính trước mặt nó bỗng nhiên nổ tan, hoa lên vài đốm lửa. Rồi tức thì đen ngòm, mặc cho nó làm thế nào, đều không thể khởi động được máy vi tính nữa.

“Tên gia hỏa đáng chết này!”

Lê Yểm buồn bực vung tay lên, chiếc máy vi tính lập tức bắn ra ngoài, đập vào bức tường phía ngang hông, trong nháy mắt vỡ tan tành thành năm sáu mảnh linh kiện.

Lê Yểm phẫn nộ, không phải bởi vì Trương Văn Trọng phá hỏng máy tính. Mà nó biết, tất cả những cameras theo dõi, đều đã bị Trương Văn Trọng dùng linh lực, dọc theo đường dây bốn phía, phá hủy đi rồi. Đối với tình huống trong nhà bảo tàng này, nó đã mất đi ưu thế kiểm soát. Mặc dù nó có thể sử dụng yêu lực, một lần nữa tiến hành kiểm soát theo dõi tòa nhà bảo tàng. Nhưng làm như vậy, cũng chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này, khi nó phóng xuất yêu lực ra, đám người Trương Văn Trọng nhất định là sẽ dễ dàng tìm được nó. Cho nên, nếu không phải thời khắc vạn bất đắc dĩ, thì nó tuyệt đối sẽ không bao giờ làm như vậy.

“Xem ra, ta không thể tránh mãi ở chỗ này, ta phải tiếp cận gã tiểu tử họ Trương kia, để chờ thời cơ đem hắn đánh chết. Tuy làm như vậy rất nguy hiểm, nhưng so với việc ngồi ở trong này chờ đợi, hay là phóng xuất ra yêu lực để theo dõi tòa nhà, thì vẫn còn khả thi hơn nhiều...”

Luồng hắc vụ bao phủ quanh người Lê Yểm, đột nhiên lượn lơ bốc lên. Rất nhanh, cả người nó liền biến mất ở trong luồng hắc vụ.

Cùng lúc đó, ở trong phòng triển lãm số ba, mấy người Lục Hộc không hiểu ra sao cả, đi tới bên cạnh Trương Văn Trọng, nhìn chiếc cameras ở trong lòng bàn tay của hắn, kinh ngạc hỏi: “Trương tiên sinh, người đang làm cái gì vậy?”

Lúc này Vô Âm cũng đi tới, liếc mắt nhìn chiếc cameras ở trong tay Trương Văn Trọng, nhúu mày kinh ngạc “đi” lên một tiếng: “Ừa, sao ở trên chiếc cameras này lại tồn tại yêu lực chứ?”

Trương Văn Trọng giải thích: “Nếu ta không đoán sai, thì trong tòa nhà bảo tàng này đã bị lắp đặt cameras theo dõi khắp nơi. Lê Yểm sử dụng chúng nó để theo dõi hành tung của chúng ta!”

“Hả?” Bốn người Lục Hộc nghe vậy thì không khỏi cả kinh.

Hành tung của mình bị địch nhân nắm chắc trong lòng bàn tay, đây quả thật cũng không phải là cái tin tức tốt lành gì.

Trương Văn Trọng khẽ vận lực, “oanh” một tiếng bóp nát chiếc cameras kia thành cám vụn. Theo sau ngoảnh mặt lại nói: “Không cần phải lo lắng như vậy! Ta đã dùng linh lực men theo đường dây nối tiếp, phá hủy toàn bộ cameras gắn ở trong nhà bảo tàng này rồi. Hiện giờ, Lê Yểm cũng vô pháp giám thị hành tung của chúng ta. Nếu nó không cam lòng, thì rất có thể sẽ bước ra khỏi nơi ẩn náu, âm thầm quan sát chúng ta, để chờ đợi cơ hội đánh lén.”

Bốn người Lục Hộc vội vàng nói: “Chúng ta lập tức truyền lệnh xuống, để cho mọi người đề cao cảnh giác, chú ý giám thị tình huống bốn phía xung quanh.”

Đợi bốn người Lục Hộc truyền lệnh xong, Trương Văn Trọng mới lên tiếng: “Đi thôi, chúng ta sang phòng triển lãm số năm nhìn xem nào.”

Hắn dẫn đầu nhóm người, chậm rãi đi tới phía gian phòng triển lãm số năm.

Cùng phòng triển lãm số ba trưng bày các loại binh sử đồ cổ, thì trong gian phòng số năm lại hoàn toàn bất đồng. Những vật dụng được trưng bày tại đây, đều lấy hình người, hình thú làm chủ đề. Nếu người bình

thường tiến vào, dưới tình huống không biết rõ căn nguyên, thì mười phần sẽ bị những đồ vật này dọa cho nhảy dựng lên.

Nhóm người Trương Văn Trọng đều là tu chân giả, nên tự nhiên sẽ không bị những đồ vật hình thù kì quái này hù dọa.

Sau khi bước vào gian phòng triển lãm số năm, nhóm người Trương Văn Trọng cũng không có lãng phí thời gian, lập tức đã triển khai công tác điều tra dò xét.

Điều tra một hồi, kết quả cũng giống như bên gian phòng triển lãm số ba, không hề tìm thấy dấu vết của Lệ Yểm và Cửu Ma.

Ngay khi Trương Văn Trọng chuẩn bị xuất ra chín tấm phù chú, để thiết lập trận pháp giám thị, thì đột nhiên có một luồng âm phong lạnh buốt, ủa vào trong gian phòng triển lãm số năm.

Không đợi nhóm người kịp phục hồi tinh thần, những bức tượng hình người, hình thú cũng đột nhiên lay động. Rồi bất thành linh phóng thẳng đến phía nhóm người Trương Văn Trọng mà tấn công.

Bởi vì lúc trước bốn người Lục Hộc đã truyền đạt mệnh lệnh, cho nên cao thủ của bốn tông phái vẫn luôn duy trì cảnh giác. Lúc này, bọn hắn đều tự xuất pháp bảo của mình ra, thi triển những thuật phá mà bản thân mình am hiểu nhất, để nghênh đón địch nhân tập kích. Nhất thời ở trong gian phòng triển lãm số năm, lóe lên từng đạo quang mang rực rỡ màu sắc bất đồng.

Nương theo những đạo quang mang rực rỡ, là một chuỗi thanh âm “ầm ầm” vang rền, cùng tiếng sấm nổ ngày hè cũng chẳng sai biệt bao nhiêu.

Dưới thanh âm bạo tạc này, đám tượng hình người hình thú mang ý đồ tập kích kia, đều bị oanh thành bã vụn.

Bất quá, khiến cho mọi người đau đầu nhất chính là, những bức tượng này, sau khi bị oanh nát xong, cũng không có mất đi tính công kích, ngược lại vẫn dùng ngoại hình nát vụn, điên cuồng phóng đến phía mọi người.

681. Chương 706: Trộm Gà Không Được Còn Mất Năm Gạo

Cao thủ của Linh Xu phái, Hoa Gian Phái, Ba Sơn tiêu gia và Liễm Sơn kiếm tông, đều bị những mảnh vụn, từ bốn phương tám hướng quần đến làm cho luống cuống chân tay. Nhìn từ bên ngoài thì những mảnh vụn này cực kỳ yếu nhược, vừa tiếp xúc với pháp bảo có thể bị oanh nát như ngay lập tức. Nhưng nát vụn thì nát vụn, chúng nó lại vẫn không hề suy giảm tốc độ, hóa thành những cơn lốc ép tới phía đoàn người.

Cũng có vài người thấy những mảnh vụn này không tạo thành uy hiếp gì đáng kể, tùy tiện để cho chúng nó bám vào người mình. Bất quá, rất nhanh bọn hắn liền phát hiện ra, trong những mảnh vụn kia có ẩn chứa U Minh Độc Hỏa. Một khi chạm vào người, lập tức sẽ bạo nổ.

Có hai cao thủ của Ba Sơn tiêu gia và Liễm Sơn kiếm tông, cũng bởi vì lịch duyệt không đủ, cho nên đã bị U Minh Độc Hỏa thiêu cháy. Chỗ miệng vết bỏng kia, nháy mắt đã thối rửa ra. U Minh Độc Hỏa tiến nhập vào trong huyết mạch, lại dùng tốc độ cực nhanh tràn về phía trái tim.

Mặc dù cao thủ của Liễm Sơn kiếm tông và Ba Sơn tiêu gia đều có tu vi Hóa Thần kỳ nhưng đối mặt với U Minh Độc Hỏa lại vẫn phải chịu khổ không thôi. Hơn nữa, một khi U Minh Độc Hỏa xâm nhập vào tim, coi như bọn hắn có được tu vi Hóa Thần đỉnh kỳ thì cũng khó lòng thoát khỏi cái chết.

Thấy tình cảnh này, bốn người Lục Hộc nhú mày, cao giọng quát: “Những mảnh vụn này có ẩn chứa kịch độc, ngàn vạn lần phải cẩn thận, đừng để chúng nó bám vào người.”

Còn Trương Văn Trọng, thì khẩn cấp nhào đến hai cao thủ trúng độc kia. Tay phải vung ra, Lôi Châm liền xuất hiện ở trên đầu ngón tay của hắn. Đồng thời lấy tốc độ cực nhanh dùng Cổ Bồn Bồi Nguyên Châm Pháp, đâm xuống mấy chỗ huyết vị gần trái tim của hai người này, mục đích là để phòng ngừa U Minh Độc Hỏa theo huyết mạch chảy đến tim, tổn thương tính mạng của bọn hắn. Theo sau, Trương Văn Trọng cũng vận chuyển Y Giám Tâm Kinh, đem từng luồng linh lực tinh thuần, dọc theo Lôi Châm rót vào cơ thể của

hai người. Bởi vì có Lôi Châm làm vật dẫn, cho nên linh lực xâm nhập vào cơ thể hai người này đều mang theo một tia lôi lực, đối với U Minh Độc Hỏa, lôi lực chính khắc tinh của những loại yêu tà quỷ mị độc tính.

Vài giây thời gian sau, từng dòng máu đen tanh tươi gay mũi, trào ra khỏi vết thương của hai cao thủ trúng độc, chảy ra bên ngoài.

Khi chất độc theo máu đen chảy ra bên ngoài, lập tức hai người kia liền cảm thấy giảm bớt đau đớn hơn. Nguyên bản sắc mặt tái nhợt cũng đã khôi phục vài tia huyết sắc.

Đợi thu xếp ổn thoả xong, Trương Văn Trọng lại lấy hai khóa Hóa Độc Đan, đem tán mịn thành bột rồi đắp lên trên miệng vết thương của hai cao thủ kia.

Hoàn thành xong tất cả những chuyện này, Trương Văn Trọng mới phun ra một ngụm trọc khí, đứng dậy nói: “Tốt lắm, U Minh Độc Hỏa đã hoàn toàn bức ra khỏi cơ thể rồi. Các người chỉ cần vận chuyển công pháp điều tức một lát, là linh lực sẽ khôi phục ngay thôi. Bất quá vết thương lở loét kia, thì phải chờ thêm một thời gian nữa mới lành lặn được.”

Hai cao thủ bị trúng độc vội vàng cảm tạ Trương Văn Trọng, theo sau liền khoanh chân mà ngồi, bắt đầu vận công điều tức.

Bốn người Lục Hộc đi tới bên cạnh Trương Văn Trọng, cau mày nói: “Trương tiên sinh, tình huống có vẻ như không ổn lắm. Những mảnh vụn kia càng lúc càng nhỏ đi, lại càng khó lòng phòng ngừa. Nếu còn tiếp tục như thế này, chỉ sợ là chúng ta sẽ lành ít dữ nhiều...”

Trương Văn Trọng cũng gật đầu tỏ vẻ.

Nhưng kỳ thật ngay lúc khám chữa bệnh cho hai vị cao thủ trúng độc, hắn đã đem thần thức cường đại của mình trải rộng ra bên ngoài, đem tình huống những mảnh vụn kia phân tích qua một lần.

Ở trước mặt thần thức cường đại của Trương Văn Trọng, luồng cuồng phong mang theo những mảnh vụn này, cũng hoàn toàn bại lộ ra bí mật.

“Công kích bình thường không có tác dụng đối với những mảnh vụn kia đâu.” Trương Văn Trọng nói xong vung tay lên, xuất ra pháp bảo Bát Bộ Thiên Long Tán.

“Càn Đạp Bà!” Nương theo sau tiếng quát nhẹ của Trương Văn Trọng. Hình đồ án Càn Đạp Bà trên chiếc dù, nhất thời lóe ra kim quang chói mắt. Ngay sau đó một thân ảnh trong tay cầm nhạc cụ Hương Bình Càn Đạp Bà, liền hiện ra ở giữa gian phòng triển lãm số năm.

Dưới tiếng nhạc du dương êm tai, Càn Đạp Bà mở nắp chiếc Hương Bình ra, một cổ phấn hương màu vàng nhạt nồng nàn say lòng người, liền tản mát ra bốn phía xung quanh, thổi quét đến những luồng cuồng phong mang theo mảnh vụn chất độc quỷ dị kia.

“Di.” Lục Hộc không khỏi sửng sốt, bởi vì bọn hắn phát hiện, cổ phấn hương màu vàng nhạt này, cũng không có rơi xuống dưới mặt đất, mà ngưng tụ thành đoàn, trôi nổi ở giữa không trung.

“Trương tiên sinh, đây là gì vậy?” Lục Hộc quay đầu nhìn Trương Văn Trọng, thần tình kinh ngạc nói.

Trương Văn Trọng nói: “Những mảnh vụn này chẳng qua là để che dấu tai mắt chúng ta mà thôi. Trong chuyện này thì Cửu Âm Oan Hồn mới chân chính là đầu sỏ. Bởi vì chúng nó vô hình vô sắc, lại nương theo Cửu Âm Địa Mạch cùng U Minh Quỷ Vực che dấu khí tức, cho nên mới qua mặt được thần thức của các người. Hiện giờ, ta phái Càn Đạp Bà xuất ra Hương Phấn Lễ Phật, để bức bách Cửu Âm Oan Hồn hiện hình. Các người nhìn xem, đoàn hương phấn ngưng tụ ở giữa không trung kia, tất cả đều là Cửu Âm Oan Hồn đó. Chỉ cần đem chúng nó tiêu diệt sạch sẽ, thì luồng cuồng phong này tự nhiên sẽ chẳng còn gì uy hiếp nữa.”

Sau khi tìm ra kẻ đầu sỏ, những đòn công kích của cao thủ Linh Xu Phái, Hoa Gian phái, Ba Sơn tiêu gia cùng Liêm Sơn kiếm tông, cuối cùng đã phát sinh ra hiệu quả. Dưới một thể công sắc bén lăng lệ, lập tức đều tiêu diệt hết đám Cửu Âm Oan Hồn bị hương phấn bức cho hiện hình.

Mà tình huống đúng như lời Trương Văn Trọng nói, sau khi đám Cửu Âm Oan Hồn bị tiêu diệt, luồng cuồng phong mang theo những mảnh vụn đều rơi rụng xuống dưới mặt đất. Như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Hô, cuối cùng đã giải quyết được cái phiền toái này rồi.” Tôn Đình Quân học ra một ngụm khí, trận chiến vừa rồi đối với hắn, so với phải chiến đấu cùng Quỷ Vương cao cấp còn muốn vất vả hơn rất nhiều.

Nếu Trương Văn Trọng không xuất Bát Bộ Thiên Long Tán, triệu hoán ra Càn Đạp Bà, dùng Hương Phần Lễ Phật làm cho đám Cửu Âm Oan Hồn này hiện nguyên hình, thì chỉ sợ nhóm người bên mình, đến lúc chết cũng chẳng hiểu nguyên nhân tại sao nữa. Kết cục là toàn quân bị tiêu diệt ở trong gian phòng này.

Cảm khái vài câu xong, Tôn Đình Quân cũng khôi phục thần trí, vội vàng rút bốn tấm Thông Tấn Phù ra, một bên thông tri tin tức, một bên nói: “Ta phải đem những chuyện này thông báo cho các tổ khác. Để bọn hắn chuẩn bị tâm lý thật tốt, tránh gặp phải tình huống luống cuống mờ mịt như chúng ta vừa rồi.”

Đợi Tôn Đình Quân truyền tin xong, thì Trương Văn Trọng cũng đã bố trí xong trận pháp giám thị ở trong gian phòng số năm. Nhóm người chuẩn bị rời khỏi nơi này, đi sang phòng khác tìm kiếm dấu vết.

Bất quá, ngay khi Lục Hộc dẫn cao thủ Linh Xu Phái đảm đương công tác tiên phong dẹp đường, thì phù trận giám thị ở trong gian phòng số năm, lập tức ngân lên một chuỗi thanh âm cảnh báo chói tai. Cùng lúc đó, một đạo quang mang do phù trận bắn ra, phóng thẳng đến góc âm u nhất trong gian phòng triển lãm số năm.

Luồng hắc vụ bao phủ xung quanh năm người Trình Văn Lộ, Tào Minh, nháy mắt liền bị quang mang của trận phù đánh tan, để cho thân hình của bọn hắn bại lộ ra trước mặt đám người Trương Văn Trọng.

Tuy rằng phản ứng của năm người Trình Văn Lộ, Tào Minh cũng không chậm, ngay lập tức đã phá hủy đi phù trận do Trương Văn Trọng bố trí. Nhưng lúc này, hành tung của bọn hắn đã hoàn toàn bại lộ, còn muốn dùng hắc vụ để che dấu cũng là không thể kịp được nữa rồi.

Tôn Đình Quân, Tiêu Chấn cùng Hoắc Thanh tạm thời còn chưa kịp đi ra khỏi gian phòng. Cũng phản ứng rất nhanh, lập tức xoay người lại.

Bất quá phản ứng của Tiêu Chấn là nhanh nhất, hắn cuống tiểu một tiếng, liền dẫn cao thủ Ba Sơn tiêu gia, phóng đến phía năm người Trình Văn Lộ, quát: “Ha ha...Tự rúc đầu vào lưới....Đây là do các ngươi tự chuốc lấy nhé!”

Tôn Đình Quân thì bình tĩnh hơn rất nhiều, hắn chỉ huy nhóm cao thủ của Hoa Gian phái, nói: “Năm tên này là Ngũ Ma thủ hạ của Lệ Yểm, đừng để bọn chúng chạy thoát, bao vây lại cho ta!”

Hoắc Thanh phản ứng hơi chậm, thấy Tiêu Chấn cùng Tôn Đình Quân đều dẫn theo cao thủ trong tông phái vây quanh, liền không cam lòng yếu thế quát: “Chúng đệ tử Liễm Sơn kiếm tông nghe lệnh, mau kết Tru Tiên kiếm trận!”

Ngay khi Hoa Gian Phái, Ba Sơn tiêu gia cùng Liễm Sơn kiếm tông bao vây năm người Trình Văn Lộ, thì Lục Hộc cũng dẫn theo cao thủ quay về, cao giọng hét lớn: “Lão Tôn, lão Tiêu, lão Hoắc....các ngươi không nên ăn mảnh như thế ah! Nhất định phải nhường một hai tên cho Linh Xu phái chúng ta đây.”

Thân ở trong vòng vây, năm người Trình Văn Lộ nhiều ít vẫn biểu hiện ra chút khản trương. Dù sao bọn hắn dọa nhập ma đạo, hóa thân thành ma cũng chưa được bao lâu. Dưới tình huống như thế này, có vẻ như vẫn chưa đủ lòng tin với thực lực của chính mình.

Trộm gà không được còn bị mất nắm gạo, năm người Trình Văn Lộ chỉ cảm thấy vận khí của mình bị thảm đến cực điểm.

Bất quá, rất nhanh sau đó bọn hắn đã bình tĩnh trở lại. Bởi vì cái thanh âm bén nhọn lạnh lùng của Lệ Yểm, đang vang vọng ở bên tai bọn hắn: “Mấy cái trò đó chỉ dọa trẻ con thôi, các ngươi khản trương cái gì chứ? Mau xông lên giết sạch bọn chúng cho ta! Nếu bọn chúng không chết, thì ta đây sẽ giết chết các ngươi.”

Năm người Trình Văn Lộ, liếc mắt nhìn nhau, đều thấy bên trong đôi mắt đối phương, vừa ẩn chứa tâm tình sợ hãi, lại vừa ẩn chứa sát khí lẫm lẫm, chuẩn bị bạo phát.

“Sát!”

Đột nhiên năm người gào rít lên, sát khí lẫm lẫm trên thân thể cũng tuôn trào ra như thủy triều nổi sóng....

682. Chương 707: Chấn Đoán Và Trị Bệnh

Ngay khi những tu chân giả đang thất thần, thì từng đạo hắc vụ mang theo âm hàn lạnh thấu xương, theo trên người Trình Văn Lộ, Tào Minh phóng xuất ra, trong chớp mắt liền đã bao phủ gần nửa gian phòng triển lãm số năm.

Thân ảnh của năm người Trình Văn Lộ, Tào Minh cũng biến mất ở trong phiến hắc vụ này.

Tình cảnh như thế, khiến cho đội ngũ của Tiêu Chấn, không khỏi giận tím mặt.

Mới vừa rồi năm người Trình Văn Lộ còn lớn tiếng kêu chém giết, Tiêu Chấn chẳng những không bị sát khí lăng lệ của bọn hắn làm cho run sợ, ngược lại còn có vẻ hưng phấn phá lệ. Bởi vì trong mắt hắn, năm người Trình Văn Lộ, Tào Minh, căn bản không phải là ngũ ma hung thần ác quỷ, mà là năm cây pháp bảo khiến cho kẻ khác phải thêm rở rã!

Tiêu Chấn tin tưởng, chỉ cần chế phục được năm người Trình Văn Lộ, hoặc giả như bắt giữ được một tên. Thì hiển nhiên là có thể bước ra tranh giành giải thưởng của Trương Văn Trọng.

Vô luận Ngũ Phẩm đan dược hay là pháp bảo cấp bậc Linh Khí, hắn đều sẽ lấy được.

Vừa nhớ tới tình cảnh ngày trước được Trương Văn Trọng ban thưởng Thất Phẩm đan dược và kiện pháp bảo uy lực không hề thua kém Chuẩn Tiên Khí bao nhiêu kia. Tiêu Chấn đã cảm thấy hưng phấn không thôi. Mà bản thân hắn cũng tin tưởng, coi như mình không thể chế phục được Lệ Yểm, chỉ cần bắt giữa được Cửu Ma, thì khi Trương Văn Trọng luận công ban thưởng, cũng tuyệt đối sẽ không keo kiệt với mình.

Mà cũng chính vì nguyên nhân này, cho nên hắn mới làm đầu tàu gương mẫu xông tới phía năm người Trình Văn Lộ trước tiên.

Nhưng lúc này mắt nhìn thấy công lao, phần thưởng sắp tới tay, thế nhưng bất chợt lại hóa thành một mảnh hắc vụ, muốn tẩu thoát. Thử hỏi, Tiêu Chấn trong lòng tràn đầy chờ mong, làm sao có thể không phần nộ đây?

“Không phải các người vừa mới kêu “Giết” to lắm sao? Như thế nào bây giờ lại muốn chạy trốn đây? Nếu như có gan, thì quay lại chiến một trận với ta đi!” Trong tiếng gầm gừ phần nộ, Tiêu Chấn vung mạnh chuôi Thương Lăng Dao lên. Linh lực tinh thuần hệ thủy lập tức bùng mãnh tràn vào bên trong Thương Lăng Dao, rồi theo đao phong hung hăng bắn ra, hóa thành một đợt sóng lăng nhăm đến góc tường mà vừa rồi đám người Trình Văn Lộ ẩn nấp ở đó.

“Oanh!” Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, đạo sóng lăng do linh lực tinh thuần hệ thủy biến thành, nháy mắt đã đem bức tường kia phá tan nát ra.

Khi bụi đất và hắc vụ tản mát đi, thì Tiêu Chấn thất vọng phát hiện ra, năm người Trình Văn Lộ sớm đã không còn trông thấy bóng dáng đâu cả.

“Một đám chuột nhắt, chạy đúng là rất nhanh...”

Tiêu Chấn còn chưa nói xong, thì ở phía sau bỗng dưng truyền đến thanh âm của nữ nhân: “Giống chuột nhắt gan ư? Hừ...Để xem chúng ta hay các người mới là chuột nhắt gan chân chính đây!”

Ngay sau đó, một luồng kinh phong xé gió chợt từ phía bên trái tập kích lại đây.

Tiêu Chấn ngoảnh mặt nhìn về phía thanh âm nữ nhân phát ra, liền trông thấy Trình Văn Lộ đang xòe một chiếc Thiết Phiến quần quanh hắc vụ, đánh về phía mình.

Tiêu Chấn không kinh sợ mà còn lấy làm vui mừng, cười phá lên ha hả: “Ta còn tưởng các người chạy mất rồi! Hóa ra là nhảy ra phía sau ta, thừa cơ đánh lén hả? Tới hay lắm, xem ta làm sao thu thập người nhé!”

Trong tiếng cuồng tiếu, Tiêu Chấn vung mạnh chuôi Thương Lăng Dao ra, nghênh đón thế công của Trình Văn Lộ.

“Choang!” Đao-Phiến giao nhau, thanh âm đinh tai nhức óc liền vang lên.

Sau khi giao thủ xong, bỗng dưng Tiêu Chấn giật mình phát hiện ra, cái thân ảnh ở trước mắt mình, căn bản không phải là Trình Văn Lộ, mà là trưởng lão Hoa Gian Phái-Tôn Đình Quân.

“Lão Tôn, sao lại là người?” Tiêu Chấn không khỏi sửng sốt, há miệng kinh hô: “Vừa rồi đánh về phía ta, rõ ràng là một trong số Cửu Ma, thủ hạ của Lệ Yểm. Như thế nào chỉ trong nháy mắt, liền biến thành người vậy?”

Tôn Đình Quân liên tục cười khở: “Nào đâu có Cửu Ma, chúng nó sớm đã chạy mất tiêu rồi. Chẳng qua ta thấy người đứng ngây ngốc ở đây, vốn định ra gọi người sang phòng triển lãm bên cạnh tiếp tục công tác tìm kiếm. Ai ngờ, người không nói hai lời, liền rút đao ra chém ta. May mà ta phản ứng mau lẹ, nếu không thì đã bị người chém thành hai mảnh rồi đó ah!”

Có đúng thế không?” Tiêu Chấn cau mày trầm nghĩ. Tôn Đình Quân này ngữ khí và kinh lịch xưa nay, căn bản chính là hoàn toàn bất đồng.

Tôn Đình Quân phát thề son sắt: “Đương nhiên đúng là như thế rồi, chẳng lẽ ta còn gạt nhà ngươi sao? Thôi, bây giờ cũng không phải lúc để truy cứu chuyện này, chúng ta mau đi nhanh lên. Người xem, Trương tiên sinh và lão Lục cùng lão Hoắc đã chờ chúng ta ở bên ngoài khá lâu rồi đó.” Nói xong, hắn vươn tay chỉ về phía cửa lớn của gian phòng triển lãm số năm.

Tiêu Chấn theo bản năng quay đầu, nhìn về phương hướng ngón tay của Tôn Đình Quân.

Đúng thật là ở ngoài cửa, căn bản đã không còn trông thấy thân ảnh của đám người Trương Văn Trọng, Lục Hòe, Hoắc Thanh đâu cả.

Tiêu Chấn không khỏi nhíu mày: “Sao không thấy ai vậy? Lão Tôn...”

Hắn còn chưa nói dứt lời, thì cây thiết phiến trong tay Tôn Đình Quân đã hung hăng giương lên, dưới thanh âm gào rít bén nhọn chói tai, từng luồng cuồng phong hắc vụ nhanh như chớp đâm về phía sườn bộ của Tiêu Chấn.

Tức thì ở sườn bộ của Tiêu Chấn tỏa ra quang mang màu xanh lam, đây chính là hộ thân pháp bảo Ngũ Phẩm Linh Khí- Thủy Lăng Giáp của hắn. Rất nhanh, nó hóa thành một tấm lá chắn, ngăn cản thế công sắc bén này của Tôn Đình Quân.

“Lão Tôn, người điên rồi sao?” Tiêu Chấn trong lòng tràn đầy nghi hoặc, chất vấn nói.

Thanh âm của Tôn Đình Quân, đột nhiên biến thành cái ngữ khí lạnh lùng ban đầu kia: “Khanh khách....Kể điên không phải ta mà chính là nhà ngươi đó. Người mở to mắt, cẩn thận nhìn xem, ta rốt cuộc là ai?”

Nương theo tiếng cười khiến cho người nghe phải sởn gai ốc, từng luồng sương mù màu đen chậm rãi xuất hiện quanh thân Tôn Đình Quân. Ngay sau đó, hắn liền triệt để thay đổi bộ dáng, biến thành Trình Văn Lộ mà lúc trước Tiêu Chấn đã từng nhìn thấy.

Sau khi phóng về phía Tiêu Chấn một cái mị nhãn xong, Trình Văn Lộ mới nói: “Ta không phải lão Tôn bạn người đâu. Ta chính là Dục Ma Trình Văn Lộ, một trong Cửu Ma thủ hạ dưới trướng Lệ Yểm đại nhân!”

Tiêu Chấn tỉnh ngộ, đồng thời cũng không khỏi giận tím mặt, hắn gào lên một tiếng: “Được lắm, Dục Ma người dám biến thành lão Tôn để gạt ta, xem ta sẽ thu thập người như thế nào nhé!”

Theo sau, hắn quơ Thương Lăng Đao trong tay, thả người nhảy lên đánh về phía Trình Văn Lộ.

Trình Văn Lộ vung cây thiết phiến ra, sát khí bùng bùng nói: “Một khi người đã muốn đánh, vậy thì chúng ta liền hảo hảo đánh một trận đi!”

“Rất hợp với ý ta!” Tiêu Chấn há miệng rộng lớn, linh lực hệ thủy mãnh liệt ngưng tụ trong người hắn hóa thành từng đợt sóng lăng, liên miên cuộn cuộn không ngừng bắn tới phía Trình Văn Lộ.

Tiêu Chấn sở dĩ không biết, người đang giao tranh kịch liệt với hắn cũng không phải là Dục Ma chân chính. Mà là hắn cùng Lục Hòe, Tôn Đình Quân và Hoắc Thanh đang chia nhau thành từng cặp để chém chém giết giết.

Lúc Tiêu Chân và Tôn Đình Quân say sưa đánh nhau, thì Lục Hộc cùng Hoắc Thanh cũng chém giết đến mức khó phân thắng bại.

Còn tình cảnh của những cao thủ bốn đại tông phái, thì cũng chẳng khác ngày tận thế bao nhiêu.

Còn về phần Trình Văn Lộ, Tào Minh ngũ ma chân chính, thì sớm đã nương theo thuật ẩn thân của Lệ Yểm, mà trốn đi rồi.

Trong đây, cũng chỉ có Trương Văn Trọng cùng Vô Âm là vẫn còn duy trì được trạng thái bình thường, đang khổ não suy nghĩ biện pháp hóa giải tâm ma cho mọi người.

Nghiêng người tránh thế công kích của một tên đệ tử Hoa Gian Phái, Vô Âm liền nhú mày nói: “Đây là do Dục Ma, Nghiệp Ma, Tâm Ma, Nộ Ma cùng Oán Ma liên thủ thi triển ra Hoặc Tâm Thuật Tu La Luyện Ngục! Nhóm người Linh Xu Phái, Hoa Gian Phái, Ba Sơn tiêu gia cùng Liễm Sơn kiếm tông mặc dù tu vi không thấp, nhưng thần trí và đạo tâm của bọn hần hiển nhiên là vẫn chưa đủ vững chắc! Cho nên Ngũ Ma mới lợi dụng sơ hở này, làm cho bọn hần rơi vào huyền cảnh không thể tự kiềm chế bản thân, chỉ khi nào đánh nhau đến chết thì mới ngừng được...”

Nói đến đây, trên mặt Vô Âm cũng hiện ra một tia lo lắng: “Trương thí chủ, chúng ta phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp, để tâm trí của những người này thoát ra khỏi huyền cảnh. Nếu không, chẳng bao lâu nữa, toàn quân chúng ta sẽ chết sạch không còn một ai...”

“Người nói không sai...” Trương Văn Trọng gật đầu tỏ vẻ đồng quan điểm. Sau khi trầm ngâm một lát, hần chợt thả người nhảy lên, phóng tới bên cạnh một gã đệ tử Linh Xu Phái, đang đánh nhau cùng đồng bạn.

Gã đệ tử Linh Xu Phái này, theo bản năng muốn phát động thế công với Trương Văn Trọng. Nhưng lại bị hần dùng thần chú, mạnh mẽ trói buộc, cũng áp giải về bên cạnh người Vô Âm.

Đối với hành động này của Trương Văn Trọng, Vô Âm phi thường khó hiểu, nhin không được hỏi: “Trương thí chủ, người bắt người này về đây làm gì vậy?”

Trương Văn Trọng trả lời một câu rất ngắn gọn: “Chẩn bệnh rồi trị bệnh!”

683. Chương 708: Âm Dương Long Hổ Châm

“Chẩn đoán bệnh? Thi trị?” Vô Âm không khỏi sững sốt.

Khi nhìn thấy Trương Văn Trọng thực sự đem ngón trỏ, ngón giữa và ngón áp út đều đặt lên cổ tay tên cao thủ Linh Xu phái, híp mắt bắt mạch, lúc này Vô Âm mới tin hần không nói đùa với mình. Trong lòng nàng tràn đầy nghi hoặc cùng khó hiểu, nhin không được nhú mày nói: “Trương thí chủ, các vị cao thủ trúng phải Hoặc Tâm Thuật Tu La Luyện Ngục nên mới rơi vào ảo cảnh không thể tự kiềm chế, cũng không phải bị bệnh, anh chẩn đoán bệnh cho họ, làm sao mà trị?”

Trương Văn Trọng vừa chẩn đoán biến hóa mạch tượng của vị cao thủ, vừa trả lời câu hỏi của Vô Âm: “Từ góc độ y học mà nói, tâm chủ thần, não chủ sự tinh minh, tất cả tư duy hoạt động đều có liên quan mật thiết đến hai nơi này. Ảo giác xuất hiện, cũng bởi vì tâm, não hai nơi bị ngoại tà, nội tà tập kích, dẫn đến tạng phủ bị hao tổn gây ra. Vì vậy muốn cho mọi người thoát khỏi mị hoặc do ngũ ma liên thủ thi triển, chỉ cần điều tra rõ trong tâm, não họ gặp phải tổn hại thể nào, thì dành cho việc trị liệu tương ứng là được.”

Trong quá trình nói chuyện, hần vạch miệng vị cao thủ, kiểm tra lưỡi, lại mở mí mắt, kiểm tra nhãn cầu.

Mà Vô Âm nghe hần phân tích đạo lý thật rõ ràng, cũng liền bỏ qua nghi hoặc, hộ vệ bên cạnh hần, trong lòng tràn đầy khấn nguyện cùng chờ mong, chờ hần kiểm tra ra kết quả.

Sau một phen kiểm tra lưu loát, hần rút tay lại.

Vô Âm hỏi: “Thế nào, họ bị tổn hại ra sao?”

Hần chỉ vào vị cao thủ, bình tĩnh phân tích: “Sư thái xem sắc mặt hần tái nhợt, miệng có chút xanh tím, tay chân phát lạnh, lưỡi có đàm, rõ ràng là tâm dương hư, tim tổn hao mà biểu lộ ra. Không hề nghi ngờ do ngũ ma thi triển mị hoặc Tu La Luyện Ngục, lại thêm âm khí trong nhà bảo tàng làm tổn thương nội phủ,

mà tâm não lại quan hệ mật thiết, một ngày bị hao tổn, sẽ ảnh hưởng đến cơ năng của não, do đó khiến người rơi vào trong ảo cảnh khó thể tự tìm chế. Ân, muốn họ thoát khỏi mị hoặc nhất định phải chữa trị tâm dương hư này!”

Tuy rằng Vô Âm là người ngoài nghề, nhưng bởi vì từ nhỏ trúng phải lời nguyên rửa, nàng đối với y học Đông Tây y cũng từng khổ công nghiên cứu, muốn mượn lực lượng y học giúp mình và tỷ tỷ trị lành trở chú.

Chỉ tiếc cuối cùng nàng phát hiện y học không khỏi được hiệu quả với trở chú. Bất quá có được một phen kinh lịch, cũng giúp tạo nghệ y thuật của nàng vượt xa những bác sĩ tốt nghiệp trường y.

Cho nên lời phân tích của hần cũng không làm nàng nghe mơ hồ, trái lại còn có cảm giác đẩy ra mây đen thấy trăng sáng.

Vô Âm không khỏi có chút hưng phấn, nói: “Nói như vậy, chúng ta chỉ cần tiêu âm bổ dương, kiêm phương pháp bổ nguyên khí, là có thể giúp cho họ khôi phục bình thường, thoát khỏi ảnh hưởng của ảo cảnh?”

Hần lắc đầu nói: “Không phải tiêu âm bổ dương, mà là bồi âm sinh dương!”

“Bồi âm sinh dương?” Vô Âm không khỏi sửng sốt, mờ mịt không giải thích được nói: “Anh không phải mới vừa nói, vị cao thủ này bị âm khí nhập thể nên tổn thương tâm não hay sao? Nếu âm đã quá nhiều, vì sao còn phải bồi âm? Làm như vậy chẳng phải làm nặng thêm bệnh tình của họ?”

Hần giải thích: “Âm khí tràn vào thân thể họ, chính là yêu ma lực và âm khí của Cửu Âm Địa Mạch kết hợp mà thành ngoại tà. Về phần âm khí bản thân họ, cũng vì dương khí hao tổn nên hiện ra tiêu giảm. Nếu như chỉ đơn thuần chọn phương pháp tiêu âm bổ dương, tuy rằng có thể tiêu trừ ngoại tà âm khí xâm nhập thân thể họ, nhưng cũng sẽ làm họ hao tổn âm khí bản thân. Mà cô âm không dài, độc dương bất sinh. Một ngày âm khí hoàn toàn tiêu vong, dương khí cũng sẽ hư thoát! Do đó sẽ xuất hiện âm dương đều vong, sẽ chết ngay tại chỗ!”

Nói đến đây, hần chợt dừng lại, đưa tay triệu hoán tử sắc lôi châm, kẹp trong tay, vừa hạ châm cho vị cao thủ lại hướng Vô Âm giải thích: “Về phần theo lời tôi nói, chọn dùng phương pháp bồi âm sinh dương sẽ giúp âm khí hư thoát của họ phát ra cường thể, nên bệnh tình cũng sẽ phạm nặng thêm. Bởi vì phương pháp bồi âm sinh dương bình thường cũng sẽ làm bệnh của họ trở nặng, thậm chí thiếu dương khí mà chết. Cho nên chúng ta phải dùng phương pháp bồi âm sinh dương đặc thù mới được!”

“Phương pháp bồi âm sinh dương đặc thù?” Vô Âm lại sửng sốt, nàng chưa từng nghe nói qua, bồi âm sinh dương phương pháp còn có đặc thù cùng phổ thông.

Hần cũng không nói tiếp, mà vung lên lôi châm, đâm vào huyệt Quan Nguyên, Thần Khuyết, Khí Hải cùng Túc Tam Lý của vị cao thủ.

Nếu như chỉ nhìn từ việc châm cứu huyệt vị mà xem, hần tuyển chọn mấy huyệt vị này cũng không có chỗ đặc thù gì. Nhưng hần tuyển dụng thủ pháp hành châm, Vô Âm cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy qua.

Tuy rằng Vô Âm chỉ là tự học y thuật, nhưng tạo nghệ về y thuật của nàng cũng không thấp. Nhất là đối với chuyện châm cứu, nàng cũng từng nghiên cứu sâu. Đối với thủ pháp hành châm, cũng từng có học qua, thể nhưng hiện tại mặc cho nàng xem thế nào cũng đều nhận không ra thủ pháp hành châm của hần là gì.

Thủ pháp hành châm của hần, nếu nói tới, cũng là tổ hợp cùng nhau, không chỉ làm tâm sinh ra một loại cảm giác huyền diệu, càng làm cho thủ pháp hành châm có một loại hiệu quả thần kỳ làm kẻ khác lú lẩn.

Nương theo hần hành châm, ngoại tà âm khí xâm nhập thân thể vị cao thủ hóa thành từng sợi khói đen phóng ra ngoài. Mà âm dương nhị khí cùng nguyên khí bị hao tổn của vị cao thủ đang từ từ khôi phục bình thường.

Vô Âm không còn kiềm chế được sự khiếp sợ trong lòng, dùng thanh âm hơi run hỏi: “Đây...đây là thủ pháp hành châm gì vậy? Thật quá thần kỳ đi thôi?”

“Đây là Âm Dương Long Hồ Châm, là do y học đại gia Hoàng Phủ Mật đời Tấn sáng chế.” Hần cũng không ngần ngại lên hồi đáp.

“Âm Dương Long Hồ Châm?” Vô Âm đọc lại vài lần, nhưng lại phát hiện thật xa lạ. Thậm chí có thể nói, căn bản nàng chưa từng nghe nói qua thủ pháp này. Nàng lắc đầu cười khổ nói: “Âm Dương Long Hồ Châm, tôi thật sự chưa từng nghe qua. Bất quá y học đại gia Hoàng Phủ Mật đời Tấn tôi cũng nghe như sấm bên tai. Chuyên tác Châm Cứu Giáp Ất Kinh về châm cứu học chính do hần sáng tác.”

Tạo nghệ của Vô Âm về thuật châm cứu tuy rằng không tệ, thế nhưng đối với lịch sử châm cứu, nhất là những thủ pháp châm cứu thất truyền, nàng cũng không hiểu nhiều lắm. Đây kỳ thực cũng rất bình thường, dù sao nàng không phải sinh ra trong y học thế gia, cũng không nhìn thấy qua nhiều sách cổ y học. Dưới tình huống này, nàng biết về Âm Dương Long Hồ Châm mới là kỳ quái.

Nếu như nói hiện tại đứng bên người hần không phải là Vô Âm mà là Nhạc Tử Mẫn hay Ngô Thủ Chí những người rất có nghiên cứu về lịch sử y học, như vậy khi nghe được tên Âm Dương Long Hồ Châm, tất nhiên sẽ phải khiếp sợ lẫn kích động kinh hô. Vì thủ pháp này từ thời Thanh triều, cũng đã bị thất truyền. Trong sách cổ y học, chỉ là ghi lại cái tên, cùng với công hiệu được xưng là thần kỳ: Cứu người đã chết, giúp sinh da thịt! Thế nhưng đối với thủ pháp này lại không có ghi rõ làm sao làm được. Về phần hành châm cụ thể, thủ pháp hành châm, dù có lật hết sách cổ, cũng không thể tìm ra được chút dấu vết.

Nhận ra sự kinh ngạc cùng hiếu kỳ của Vô Âm, hần nói: “Âm Dương Long Hồ Châm chủ yếu do hai thủ pháp hành châm cấu thành: chủ tiết Thanh Long Diêu Đầu và chủ bổ Bạch Hồ Tham Vĩ. Hiện tại tôi vừa dùng Thanh Long Diêu Đầu để tiết ra ngoại tà âm khí trong cơ thể hần, đồng thời lại dùng Bạch Hồ Tham Vĩ để bổ ích âm dương nguyên khí bản thân hần. Như vậy có thể đạt được hai hiệu quả bổ cùng tiết ra song song. Mà đây cũng là thủ pháp bồi âm sinh dương đặc thù mà tôi đã nói.”

Ngay khi hần nói xong, ánh mắt vị cao thủ lâm vào ảo cảnh mê thất thần trí đột nhiên sáng lên. Hần có chút mờ mịt nhìn hai người, cùng đồng bạn đang chém giết chung quanh, kinh ngạc nói: “Tôi làm sao vậy? Còn họ bị gì thế?”

“Được rồi, anh đã không còn việc gì nữa.” Sau đó hần đem chuyện vừa xảy ra giải thích tóm tắt lại một lần. Đồng thời giơ tay lên vỗ nhẹ lên người vị cao thủ, mấy cây tử sắc lõi châm ghim trên người vị cao thủ lập tức bắn ra, về lại trong tay Trương Văn Trọng.

Nhìn thấy một màn này, Vô Âm chợt vui vẻ, lại nhớ tới một chuyện nhú mào nói: “Biện pháp của Trương thí chủ quả nhiên hiệu quả, nhưng ở đây có chừng hơn trăm người. Nếu theo phương pháp của anh cùng khám chữa cho họ, sợ là phải tốn thời gian không ít...”

Hần cũng mỉm cười, lòng tin mười phần nói: “Không sao, tôi đã nghĩ ra một biện pháp, có thể trong cùng một thời gian chữa trị cho bọn họ!”

684. Chương 709: Chữa Bệnh Cho Trăm Người Cùng Lúc?

Những lời này của hần, làm Vô Âm ngạc nhiên sửng sốt.

Bởi vì nàng thật sự chưa từng nghe qua, từ xưa đến nay có bác sĩ nào có thể đồng loạt chữa bệnh cho trăm người.

Trong lòng Vô Âm tràn đầy nghi hoặc, vẻ mặt hiếu kỳ hỏi: “Trương thí chủ, anh xác định mình không phải đang nói đùa chứ? Anh thực sự có thể trong cùng thời gian chữa bệnh cho trăm cao thủ các phái? Đây thật sự làm kẻ khác khó có thể tin, anh dự định làm như thế nào?”

Hần mỉm cười hồi đáp: “Dùng hạo nhiên lôi đình hành châm, dùng thần thức mạnh mẽ khống chế, có thể chữa trị cho trăm người đang rơi vào ảo cảnh.”

Vô Âm sửng sốt, vùng lông mày cau lại, hỏi: “Hạo nhiên lôi đình? Ở đâu ra sấm sét?”

Hần không trả lời câu hỏi của Vô Âm, mà dương tay lấy ra Thiên Lôi Lệnh từ bên trong Càn Khôn Hồ.

Tuy rằng hình dáng Thiên Lôi Lệnh cũng không có gì đặc biệt, nhưng Vô Âm cũng không thấy lạ, mà nhạy cảm nhận ra được linh lực thật mạnh ẩn chứa trong Thiên Lôi Lệnh, không khỏi kinh ngạc nói: “Đây là pháp bảo gì? Thật mạnh đại, lôi lực thật tinh thuần.”

Hắn cũng không giấu diếm Vô Âm, nói thẳng: “Đây là Thiên Lô Lệnh, tiên khí tứ phẩm.” Lập tức ném về phía trước, Thiên Lô Lệnh cỡ bàn tay lập tức rời tay bay ra giữa không trung, từ từ xoay tròn lên.

Nương theo sự xoay tròn, lôi điện màu tím từ trong Thiên Lô Lệnh phóng ra, giống như một con rồng có sừng, giương nanh múa vuốt quay quanh bốn phía Thiên Lô Lệnh, hướng mọi người biểu diễn sự uy nghiêm cùng dữ tợn.

Tay phải hắn kháp pháp quyết, chỉ vào Thiên Lô Lệnh đang xoay tròn, quát: “Bắc cực khu tà viện tả phán quan nhan chân khanh.”

Nương theo tiếng quát của hắn, từng đạo lôi điện màu tím vây quanh Thiên Lô Lệnh tức thì quay về, ngay sau đó, quang vầng màu tím chói mắt từ trong Thiên Lô Lệnh ngăm đen phóng ra, ở giữa không trung ngưng tụ thành hình, biến thành một lão giả hình dáng cao gầy, đầy người chính khí, dáng dấp tiên phong đạo cốt. Chính là thư pháp gia kiệt xuất thời Đường, người sáng tạo thư pháp Nhan Thể, Nhan Cân trong Nhan Cân Liễu Cốt, Lại Bộ thượng thư, thái tử thái sư, Phong Lỗ quận công Nhan Chân Khanh.

Ngày xưa Nhan Chân Khanh vốn nghiên cứu đạo gia điển tịch, trong công vụ, đi thăm tiên sơn tiên sư. Hắn lưu lại nhiều bản thư pháp, cũng có liên quan tới đạo gia, càng đạt được “Thư Đạo tương thông”, “Đạo nghệ hợp nhất” cảnh giới. Mà cái chết của hắn, cũng được cho rằng là thi giải đẳng tiên, trong nhiều tư liệu lịch sử điển tịch, đều có ghi chép hắn hiển thánh thông linh. Mà bên trong Lịch Đại Chân Tiên Thể Đạo Thông Giám, Bạch Ngọc Thiềm còn điểm trong Lô Bộ thiên đình chức quan của Nhan Chân Khanh: Bắc Cực Trừ Tà Viện Tả Phán Quan, phụ trách khu ác quỷ tà ma.

Mà lúc này sở dĩ hắn chọn trong Lô Bộ chúng thần triệu hồi phân thân của Nhan Chân Khanh, là bởi vì hắn không chỉ là Bắc Cực Trừ Tà Viện Tả Phán Quan, phụ trách chức vụ khu trừ ác quỷ tà ma, càng là bởi vì hắn tinh thông y đạo, nếu phối hợp hai người, so sánh với các Lô Bộ chúng thần khác không tinh thông y thuật, phải tốt hơn nhiều, cũng có thể giúp cho những cao thủ đang lâm vào ảo cảnh chữa trị bệnh tình.

Ngay lúc chân thân của Nhan Chân Khanh xuất hiện, tay phải hắn kháp pháp quyết liền biến đổi, sau đó quát: “Hóa Lô Vi Châm.”

Nhan Chân Khanh đang huyền phù trên không trung, tư thái ưu nhã hào hiệp vung tay áo, chỉ thấy từng sợi điện quang màu tím từ trong ống tay áo hắn phóng ra, lại hóa thành một bút lông sói ngay trước người hắn.

Tay phải Nhan Chân Khanh chụp lấy bút lông sói, ngay trong hư không viết lên.

Theo bút lông sói trong tay Nhan Chân Khanh vũ động, từng đạo sấm sét trong hư không ngưng tụ thành hình, hóa thành hạo nhiên chính khí đầy khí thế, trở thành văn tự mạnh mẽ làm kẻ khác chỉ biết ngưỡng vọng mà không dám nhìn thẳng.

Lúc này Nhan Chân Khanh đang viết, chính là bản văn chương nổi danh trong thư pháp lịch sử - Tranh Tọa Vị Thiếp.

Khi Tranh Tọa Vị Thiếp được viết hoàn tất, Nhan Chân Khanh lại giơ tay lên, thu hồi bút lông sói do lôi điện biến hóa thành, lại hướng Tranh Tọa Vị Thiếp do quang mang lôi điện ngưng tụ mà thành thổi ra một hơi, quát nhẹ một tiếng: “Lôi Tự Hóa Châm.”

Theo một tiếng quát nhẹ của Nhan Chân Khanh, Tranh Tọa Vị Thiếp mỗi một nét vẽ tự động hóa giải du động lên, hóa thành tử sắc điện châm thật hoa mỹ.

“Khứ.” Tay phải Trương Văn Trọng kháp pháp quyết vung lên, nhẹ giọng quát.

Dưới thần thức cường đại của hắn điều khiển, điện châm giống như mưa bụi hợp thành cơn mưa xối xả thanh thể kinh người trút xuống trên trăm cao thủ đang rơi vào ảo cảnh.

Tốc độ điện châm cực nhanh, hơn trăm cao thủ rơi trong ảo cảnh tuy rằng đã nhận ra sự tồn tại của nó, nhưng còn chưa kịp né tránh đã bị điện châm bắn tới đâm vào huyệt Quan Nguyên, Thần Khuyết, Khí Hải, Túc Tam Lý.

Làm xong tất cả, hắn xoay người lại, nhìn Vô Âm đang ngây người nói: “Kế tiếp tôi cần toàn lực vận chuyển thần thức, khống chế điện châm do lôi điện biến thành, dùng Âm Dương Long Hồ châm hành châm. Trong

quá trình này nếu bị bên ngoài ảnh hưởng, sẽ trị liệu thất bại. Cho nên tôi hi vọng sư thái có thể giúp tôi hộ pháp.”

Vô Âm phục hồi lại tinh thần, gật đầu đáp: “Không thành vấn đề, giao cho tôi. Tôi bảo chứng tuyệt không để chuyện gì ảnh hưởng anh.”

Vị cao thủ vừa tỉnh lại khi này cũng vội mở miệng nói: “Tôi cũng sẽ giúp hộ pháp.”

“Làm phiền các vị.” Nói một câu, hất lại khoan chân ngồi, nhắm mắt rải thần thức ra ngoài.

Trong khoảnh khắc, thần thức tản ra, giống như bàn tay vô hình nắm lấy điện châm dùng Âm Dương Long Hồ châm giúp hơn trăm cao thủ hành châm.

Cùng lúc đó, bên ngoài phòng, ngũ ma dùng thuật tàng nặc Lệ Yểm truyền cho, cũng xuyên thấu qua vách tường bị một đao bổ ra, đem chuyện xảy ra bên trong thu hết vào đáy mắt.

Ngũ ma thừa dịp Tiêu Chấn bổ vách tường kịp thời trốn ra ngoài. Mà Tiêu Chấn vừa lĩnh ngộ Trường Giang Tam Diệp Lăng đao pháp cũng chấn động ma lực trong cơ thể bọn hắn làm hỗn loạn. Dù sao bọn hắn vừa mới rơi vào ma đạo, thu được ma lực cường đại trong thời gian quá ngắn, cho nên đối với việc khống chế ma lực cũng không thành thạo. Bất qua sau thoáng điều dưỡng, bọn hắn đã khôi phục lại bình thường. Đồng thời còn tăng mạnh sự khống chế đối với ma lực.

Nhưng cũng vì điều dưỡng, nên bọn hắn không thể ngăn cản Trương Văn Trọng dùng lôi lực hóa châm, giúp hơn trăm cao thủ đang rơi vào ảo cảnh chữa bệnh.

Lúc này ngũ ma nhìn thấy tình thế biến hóa, không khỏi cùng nhú mày.

Nhìn cao thủ Linh Xu phái vừa thoát khỏi ảo cảnh, Trình Văn Lộ khiếp sợ mở to mắt nhìn, thanh âm run lên nói: “Ta không có nhìn lầm chứ? Châm cứu...không ngờ có thể phá giải Tu La Luyện Ngục mị hoặc của năm chúng ta liên thủ? Thật là không thể tin nổi đi?”

“Trương Văn Trọng này không ngờ có thể triệu hồi ra một người có thể điều khiển lôi điện, dùng lôi đình hóa châm chữa trị cho hơn trăm người tu chân...” Nam tử họ Nghiêm lúc này vẻ mặt khiếp sợ, cảm thán tự đáy lòng: “Cùng người như vậy làm kẻ địch, quả nhiên là chuyện làm kẻ khác khiếp sợ.”

Trình Văn Lộ nghe những lời này dĩ nhiên không hài lòng, quay đầu lại trừng mắt: “Nghiêm Văn Quảng, sao ngươi có thể nâng uy phong người khác, diệt chính chí khí của mình?”

Đối với những đồng bọn chuyên bỏ đá xuống giếng, Nghiêm Văn Quảng không có chút hảo cảm, hừ lạnh nói: “Ta chỉ nói sự thật mà thôi.”

“Được rồi, đã đến lúc nào rồi, hai người còn có tâm tình đấu võ mồm?” Tào Minh cau mày, nhẹ giọng quát: “Nếu còn mặc kệ, không áp dụng hành động, đợi khi Trương Văn Trọng cứu tỉnh hơn trăm người tu chân kia, tình thế sẽ cực kỳ bất lợi với chúng ta. Cho đến lúc đó kể sách của chúng ta không chỉ thất bại, còn chôn luôn tính mạng ở chỗ này. Cho nên chúng ta phải nắm chặt thời gian, chém giết hắn trước khi bọn họ tỉnh lại.”

Câu nói của Tào Minh làm tứ ma liên tục gật đầu.

Tào Minh lại bổ sung: “Họ Trương này muốn dùng lực một mình điều khiển nhiều điện châm như vậy, cùng một thời gian chữa bệnh cho hơn trăm người, sẽ không còn tinh lực dư thừa ứng phó chúng ta tập kích. Cho nên chúng ta chỉ cần giết chết nó cùng tên trung niên kia, là có thể giết hắn dễ dàng, đối với chúng ta mà nói đây cũng là cơ hội để giết hắn.”

Đôi mắt tứ ma đồng thời phát sáng.

Trình Văn Lộ rút cây roi đầy gai nhọn trong khối đen, nhẹ nhàng cười nói: “Đã như vậy chúng ta còn chờ cái gì? Lên đi, giết hắn.”

“Giết hắn.” Tứ ma phụ họa, đều lấy ra một kiện binh khí tiện tay, giấu trong bóng tối, lặng yên đánh về phía Trương Văn Trọng.

685. Chương 710: Lệ Yểm Xuất Chiêu, Tánh Mạng Nguy Cấp

Khi đám cao thủ Hoa Gian phái, Ba Sơn tiêu gia cùng Liễm Sơn kiếm tông đang hành châm trị thương, thì Vô Âm cũng theo chiếc tăng bào màu xám, móc ra một chiếc bình bạch ngọc tạo hình cổ xưa.

Nàng khẽ nghiêng miệng chiếc bình xuống, nhất thời một cỗ chất lỏng màu xanh thắm như bảo thạch, ở bên trong ngọc bình tuôn chảy ra. Giọt nước này rơi xuống sàn nhà phòng triển lãm, nháy mắt liền biến mất không còn nhìn thấy tăm hơi bóng dáng gì nữa.

Sau khi nhỏ vài giọt chất lỏng màu xanh thắm, Vô Âm liền thu hồi chiếc ngọc bình, khoanh chân ngồi ở bên cạnh Trương Văn Trọng, tay vân vê chuỗi phật châu, trong miệng lẩm bẩm niệm tụng kinh văn chú ngữ.

So sánh cùng Vô Âm, thì vị cao thủ Linh Xu phái cũng đứng gần Trương Văn Trọng, trông có vẻ khẩn trương hơn rất nhiều, không chỉ đem pháp bảo của mình xuất ra, mà đồng thời còn mở to hai mắt quan sát tình huống bốn phía xung quanh.

Thấy vị cao thủ Linh Xu phái quá mức khẩn trương, Vô Âm mỉm cười mở miệng nói: “Người không cần phải khẩn trương như vậy! Ta đã dùng nước Dương Chi Cam Lộ...bày ra một cái trận pháp ở trong gian phòng này. Nếu Ngũ Ma kia nấp ở phía xa thì cũng thôi, nhưng nếu bọn chúng dám quay về gian phòng này nữa, thì nhất định sẽ bị trận pháp của Dương Chi Cam Lộ phát hiện ra.”

Cao thủ Linh Xu phái cố gắng nặn ra một nụ cười miễn cưỡng xem như đã hiểu, bắt quá tâm tình khẩn trương của hắn lại không hề phai nhạt đi chút nào.

Thấy tình cảnh này, Vô Âm cũng không muốn nhiều lời, chỉ nhỏ giọng niệm ra một tiếng phật hiệu.

Bất quá, đúng lúc này dị tượng lại phát sinh ra!

Trong gian phòng triển lãm số năm, nguyên bản trên sàn nhà đang trống rỗng, bỗng dưng dâng lên một cỗ ba đào mãnh liệt, đến giữa không trung thì hóa thành năm đạo thủy tiễn, lấy tốc độ cực nhanh, phân biệt bắn về năm phương vị bất đồng ở trong gian phòng.

Năm phương vị này, chính là nơi Ngũ Ma dùng thuật ẩn thân, xâm nhập vào. Bọn chúng như thế nào cũng không ngờ được, thuật ẩn thân học từ Lệ Yểm, đã qua mắt được rất nhiều tu chân giả, thế nhưng ở một khắc này, lại bị người ta hóa giải dễ dàng như thế.

“Mẹ kiếp, nơi này có mai phục!”

“Hành tung đã bại lộ, không thể nào đánh lén được nữa, phải thay đổi sách lược, áp dụng tiến công!”

Năm ngọn thủy tiễn dùng tốc độ quá nhanh để đánh úp lại, đám người Trình Văn Lộ, Tào Minh căn bản là không kịp tránh né, chỉ có thể vận chuyển ma lực trong tiếng giận dữ, dùng ma khí trong tay nghênh đón năm ngọn thủy tiễn kia đánh tới.

“Các người quả nhiên đã xuất hiện...”

Ngay khi ba đào dậy sóng nổi lên, thì Vô Âm đang ngồi khoanh chân, niệm tụng phật hiệu, cũng vung tay, ném chuỗi Phật Châu ở trong tay đi ra ngoài.

Chuỗi phật châu vừa rời khỏi tay Vô Âm, lập tức liền tản mát ra đạo đạo kim quang chói mắt. Giống như những ngôi sao băng cỡ nhỏ, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, phân biệt theo phương vị ngũ ma Trình Văn Lộ mà đánh tới.

Vị cao thủ Linh Xu phái kia, phản ứng tương đối chậm hơn một chút, nhưng khi hắn nhìn thấy dị biến phát sinh, liền ném pháp bảo trong tay về phía ngũ ma Trình Văn Lộ, tâm tình kích động rít gào nói: “Năm tên nhãi nhép các người, tới đúng lúc lắm, xem đạo gia sẽ hàng phục các người như thế nào đây!”

Bất tri giác, những thanh âm nổ mạnh vang vọng liên miên không dứt ở bên trong gian phòng, chấn cho mọi người phải đau đầu hoa mắt.

Tuy rằng tình huống đi đánh lén, lại sa vào bẫy của người ta, làm cho ngũ ma Trình Văn Lộ cảm thấy phi thường ủy khuất, nhưng bọn chúng hiểu rõ tình cảnh nguy hiểm như thế nào, cho nên lúc này đều xuất ra toàn bộ thực lực, không chỉ ngăn chặn thế công của Vô Âm cùng vị cao thủ Linh Xu phái kia, mà đồng thời

còn lấy tốc độ cực nhanh không giảm đánh về phía Trương Văn Trọng, dùng phương thức này để hóa giải tình cảnh bất lợi trước mắt.

Trong chớp mắt công phu, ngũ ma Trình Văn Lộ liền phóng tới trước người Trương Văn Trọng, huy động vũ khí trong tay, định dùng sát chiêu đánh chết Trương Văn Trọng.

Lúc này, pháp bảo của vị cao thủ Linh Xu phái đều bị ngũ ma Trình Văn Lộ hủy diệt nát vụn, tuy hấn vẫn đang không ngừng vận khởi linh lực thi triển đạo thuật tiến công, nhưng thu được hiệu quả cũng không rõ ràng lắm. Bởi Âm Khí Hắc Vụ Giáp bao phủ ở trên người ngũ ma Trình Văn Lộ, cũng không phải bị công phá dễ dàng như vậy!

“Đạo gia ta liều mạng cùng các người!”

Chứng kiến thế công của mình không có bao nhiêu hiệu quả, đồng thời còn nhìn thấy ngũ ma Trình Văn Lộ đã muốn nhào tới trước người uy hiếp Trương Văn Trọng. Vị cao thủ Linh Xu phái kia hai mắt đục ngầu, hung hăng rít lên một tiếng, liền định thiêu đốt Nguyên Anh của mình, xuất ra một chiêu đồng quy vu tận.

Bất quá, cao thủ Linh Xu Phái chưa kịp động thủ, thì Vô Âm liền từ trong tầng bào lấy ra một chiếc mõ. Chiếc mõ này nhìn rất bình thường, nhưng kỳ thực nó lại là pháp bảo thuộc cấp bậc Tiên Khí, ném lên giữa không trung, hai tay Vô Âm hợp thành hình chữ thập, dùng Phạn ngữ ngâm nga niệm tụng ra kinh văn.

Ở dưới tiếng Phạn ngữ này, chỉ thấy theo tiếng mõ phát ra từng luồng kim quang, hóa thành một chiếc chuông mờ ảo, đem Trương Văn Trọng, Vô Âm cùng vị cao thủ Linh Xu phái kia, bao phủ ở bên trong.

“Đinh...đinh...đinh...đinh...đương...”

Năm thanh âm đinh tai nhức óc liên tiếp vang lên. Đây chính là do thế công của ngũ ma Trình Văn Lộ, bị chiếc chuông ảo ảnh kim quang này ngăn chặn.

Trong lúc niệm tụng Phạn ngữ, Vô Âm cũng dùng phép truyền âm nhập mật, nói với tên cao thủ Linh Xu phái kia: “Chỉ cần Quan Âm Chung không bị phá hủy, thì ngũ ma ở bên ngoài cũng không cách nào gây tổn thương đến cho chúng ta. Hiện giờ, ta sẽ thúc giục chân nguyên niệm tụng kinh văn, để duy trì Quan Âm Chung. Còn người, thì sẽ thi triển đạo thuật, coi như không làm gì được ngũ ma, nhưng vẫn có thể khiến cho bọn chúng phân tâm, không thể toàn lực tiến công Quan Âm Chung này là được rồi.”

“Hiểu rồi.” Cao thủ Linh Xu phái lên tiếng đáp ứng. Theo sau bất chấp thân thể đang mệt mỏi, lập tức dựa theo lời Vô Âm phân phó, thi triển ra đạo thuật quỷ rối đám ngũ ma ở bên ngoài Quan Âm Chung.

Bên ngoài Quan Âm Chung, ngũ ma Trình Văn Lộ, Tào Minh cũng là phi thường giận dữ.

Mắt thấy sắp sửa giết chết được Trương Văn Trọng rồi, thế nhưng lại xuất hiện một kiện pháp bảo phòng ngự cấp bậc Tiên Khí, ngăn cản thế công của bọn chúng. Gặp phải tình huống như thế này, đừng nói là ngũ ma Trình Văn Lộ, cho dù đổi thành người khác, chỉ sợ cũng sẽ có phản ứng giống như bọn chúng mà thôi.

Đảo mắt nhìn Quan Âm Chung đang tản mát ra kim quang mờ ảo, Trình Văn Lộ hít sâu vào một hơi, cau mày nói: “Lực phòng ngự của chiếc chuông này rất cường đại. Chúng ta có dốc toàn lực xuất ra một kích, cũng chỉ khiến cho kim quang của nó giảm bớt đi vài phần mà thôi...”

Nghiêm Văn thì liếc mắt nhìn Vô Âm đang ngồi gõ mõ ở bên trong Quan Âm Chung: “Ảo ảnh kim quang này, chỉ sợ là do pháp bảo cấp Tiên Khí tạo thành a! Mà cái tiểu ni cô đang ngồi tụng kinh kia, tu vi cũng không thấp. Lấy năng lực của chúng ta, muốn liên thủ công phá chiếc chuông này cũng không phải khó, nhưng sẽ cần hao phí một khoảng thời gian dài. Nếu gã tiểu tử họ Trương kia, trị liệu xong cho hơn trăm tu chân giả đúng lúc, thì chúng ta sẽ rơi vào cảnh bao vây trùng trùng, lúc đó có muốn chạy cũng không thể nào thoát nổi...”

Tào Minh thần tình xanh mét nói: “Nhất định phải nghĩ biện pháp, công phá chiếc chuông này trong thời gian ngắn nhất mới được!”

Ngũ ma trong lòng đều hiểu, tất phải công phá chiếc Quan Âm Chung này. Nhưng lấy năng lực trước mắt của bọn hấn, muốn làm được chuyện này cũng là phi thường khó khăn...

Ngay khi ngũ ma Trình Văn Lộ đang khổ não tính kế, thì một cái thanh âm lạnh lùng băng sương, khiến cho huyết mạch của bọn chúng phải đông cứng lại, đột nhiên vọng lên ở bên tai: “Phế vật! Năm đứa các ngươi đúng là một lũ phế vật, ngay cả một chuyện cỏn con này đều không làm nổi.”

Ngũ ma Trình Văn Lộ tự nhiên là hiểu rõ, cái thanh âm này chẳng phải của ai khác, mà chính là thanh âm của Lệ Yểm.

Sắc mặt ngũ ma, nháy mắt liền trở nên trắng bệch, bởi vì bọn chúng biết, dưới cơn thịnh nộ, Lệ Yểm sẽ trừng phạt bọn chúng như thế nào. Trong lúc ngũ ma tâm tình lo lắng không yên, thì thanh âm của Lệ Yểm lần thứ hai truyền vào trong tai bọn chúng: “Ta cho các ngươi một cơ hội lập công chuộc tội nữa. Hiện giờ, ta sẽ thay các ngươi phá hủy chiếc Quan Âm Chung này. Bất quá, sau khi ta phá hủy nó xong, ta muốn các ngươi phải xông lên tiêu diệt Trương Văn Trọng ngay lập tức! Các ngươi có làm nổi không?”

“Làm được!” Ngũ ma liên tục hồi đáp không ngừng.

“Tốt!” Đối với câu trả lời của ngũ ma, Lệ Yểm tương đối thỏa mãn. Sau khi cười quái dị hai tiếng, nó hung hăng đề cao thanh âm, gào rít nói: “Hiện giờ, ta sẽ cho các ngươi nhìn xem, ta phá hủy chiếc Quan Âm Chung này như thế nào!”

Ngay khi thanh âm của Lệ Yểm vừa dứt, thì một con giao long do huyết quang cùng hắc vụ tạo thành, đột nhiên từ góc phòng gào rít bay ra, giương nanh múa vuốt bắn thẳng đến chiếc Quan Âm Chung của Vô Âm.

Oanh!

Tiếng nổ giống như sơn băng địa liệt nhất thời bùng phát, cả tòa nhà bảo tàng cũng phải run rẩy ầm ầm. Sóng xung kích, thậm chí còn lan tràn ra bốn phía xung quanh mặt đất. Làm cho mấy huyện thị ở gần Ung Thành, cũng đều cảm nhận được rõ ràng cơn địa chấn này.

Dưới tiếng nổ đinh tai nhức óc, chiếc Quan Âm Chung màu sắc dần phai nhạt đi. Theo sau hóa thành từng mảnh vụn, rơi lả tả ở trên sàn nhà. Ngay cả chiếc mũ cấp bậc Tiên Khí, cũng bắn văng ra ngoài, trên bề mặt chẳng chừa lại những vết nứt hình chân chim.

Còn Vô Âm đang khoanh chân ngồi, cũng há miệng phun ra một ngụm máu tươi đỏ thẫm, sắc mặt nháy mắt đã biến thành màu trắng bệch.

Ngay khi Lệ Yểm phá hủy Quan Âm Chung xong, thì ngũ ma Trình Văn Lộ cũng đắc chí cất tiếng cười quái dị, theo sau lập tức phát động thể công cực kỳ mãnh liệt!

Vô Âm, tánh mạng nguy cấp!

Trương Văn Trọng, tánh mạng nguy cấp!

686. Chương 711: Giao Long Lô Điện

“Muốn gây tổn thương cho Trương tiên sinh, trước tiên phải bước qua xác ta đã!” Tên đệ tử Linh Xu phái kia cả giận quát lớn một tiếng, hai tay bắt kiếm quyết, linh lực hung bạo màu xích hồng lập tức tuôn trào ra, khiến cho cả người hắn đều hóa thành một thanh lợi kiếm sắc bén, hung hăng bắn ra ngoài, nghênh đón thể công của ngũ ma Trình Văn Lộ.

Nếu dưới tình huống bình thường, ngũ ma tự nhiên sẽ không bỏ qua một tên đệ tử chính phái tự động bước lên tìm chết như thế. Nhưng hiện giờ mục tiêu của bọn chúng chỉ có một mình Trương Văn Trọng mà thôi, nên bọn chúng không muốn lãng phí thời gian dây dưa cùng tên đệ tử Linh Xu phái này. Bởi vậy, Trình Văn Lộ cùng Nghiêm Văn Nghiêm nhất tề quát lên một tiếng: “Lăn qua một bên đi!” Đồng thời vũ khí trong tay vung lên đánh về phía cao thủ Linh Xu phái, đang dùng thân hóa kiếm này.

“Phanh phanh...” Hai tiếng trầm đục vang lên. Vị cao thủ Linh Xu phái kia, dưới áp lực cường đại bị bắn tung ra ngoài, đụng trúng vách tường ở phía sau, trong nháy mắt khiến cho vách tường sụp đổ. Mà cao thủ Linh Xu phái cũng bị những mảnh gạch vỡ bao phủ, sống chết còn chưa biết thế nào.

Sau khi dùng nhất chiêu đánh bay cao thủ Linh Xu phái ra. Ngũ ma cũng nhào tới bên người Trương Văn Trọng, đều tự giương vũ khí trong tay lên, bộ dáng giống như nhất định phải xé xác Trương Văn Trọng ra ở chiêu công này.

Dưới tình huống ngàn cân treo sợi tóc, Vô Âm vừa mới thổ huyết, lúc này cũng gắng sức nâng tay phải lên, dùng sức vỗ xuống huyết Bách Hội trên đỉnh đầu của mình: “Bồ Tát hiện thế!”

Một cỗ linh lực Phật gia tinh thuần, cuộn cuộn, lập tức trào ra khỏi huyết Bách Hội, nhanh chóng ngưng tụ thành hình ở trên đỉnh đầu của nàng, hóa thành một pho tượng ngồi giữa đài sen, quanh thân vàng óng, bộ dáng nghiêm trang cực kỳ giống với Quan Thế Âm Bồ Tát.

Từng luồng Phật quang, từ trên thân ảnh Quan Âm Bồ Tát phóng xuất ra, thổi quét ngang tới phía ngũ ma Trình Văn Lộ.

Nếu người bình thường tiếp xúc với những luồng Phật quang này, chẳng những sẽ không bị tổn thương, mà ngược lại tinh thần còn sinh ra một cỗ cảm giác sảng khoái thư thái. Nhưng ngũ ma từ ngày theo chân Lệ Yểm đầu nhập ma đạo, đã không còn là người bình thường nữa rồi. Bởi vậy cho nên những luồng Phật quang đối với người thường so với linh dược còn quý giá hơn, nhưng đối với bọn chúng thì so với chất kịch độc còn muốn đáng sợ hơn rất nhiều!

Những luồng Phật quang này khiến cho ngũ ma sinh ra một loại cảm giác ngạt thở không chịu nổi. Bọn chúng không chỉ dừng thế công kích tới Trương Văn Trọng, mà thậm chí còn bị thân ảnh Quan Thế Âm Bồ Tát do Vô Âm thiêu đốt linh lực của mình tạo ra, bức cho lui về phía sau vài bước.

“Lại có thể triệu hồi ra phân thân của Quan Thế Âm, xem ra tiểu ni cô người cũng không phải đơn giản đâu. Hẳn người chính là truyền nhân của Quan Thế Âm đi...” Thanh âm bén nhọn khó nghe của Lệ Yểm vọng lên ở phía sau. Lúc này, không chỉ riêng ngũ ma nghe được thanh âm của nó, mà Vô Âm đồng dạng cũng có thể nghe thấy.

“Cái thanh âm này là....! Đúng rồi, cái thanh âm tràn ngập tà khí này nhất định chính là Lệ Yểm. Chẳng lẽ hẳn cũng ở gần đây sao?” Thần tình của Vô Âm nhìn rất khó khăn. Nàng đang nhớ lại tình cảnh Quan Âm Chung bị phá hủy lúc trước, xem ra con giao long do huyết quang cùng hắc vụ tạo thành kia, cũng chính là bút tích của Lệ Yểm rồi.

Chính mình dùng Tiên Khí khởi động Quan Âm Chung, ở dưới thế công của Lệ Yểm lại dễ dàng sụp đổ như thế.

Vậy khi mình thiêu đốt linh lực, triệu hoán ra phân thân của Quan Thế Âm Bồ Tát, thì sẽ có thể chống cự được bao lâu đây?

Vô Âm trong lòng một chút hi vọng, cũng đều không có.

Trong lúc Vô Âm đang lo lắng, thì thanh âm bén nhọn khó nghe của Lệ Yểm, lại vang lên lần thứ hai: “Coi như Quan Thế Âm đích thân xuống đây, ta cũng sẽ không sợ ả. Huống chi, một cái tiểu ni cô không thông hiểu bao nhiêu Phật pháp như nhà ngươi? Bức tượng phân thân của Quan Thế Âm Bồ Tát này, cũng chỉ dùng để hù dọa mấy đám tôm tép kia mà thôi. Ở trước mặt ta, sao có thể chịu nổi một kích đây!”

Một mảnh hắc vụ quay cuồng lên bốn phía xung quanh, sau đó dùng tốc độ cực nhanh ngưng tụ thành hình một pho tượng Ma Thần ba đầu sáu tay, bộ dáng dữ tợn, khoác lớp giáp trụ màu đen yêu dị, trong tay cầm theo hắc đao, thương, kiếm, kích. Ma Thần lấy tốc độ mắt thường khó lòng có thể nhìn thấy, phóng về phía bức tượng Quan Thế Âm Bồ Tát kia, hung hăng cầm đao thương kiếm kích trong tay mà đập phá.

Rầm rầm rầm rầm....

Thanh âm đinh tai nhức óc, vang lên liên miên không dứt.

Dưới thế công mãnh liệt của Ma Thần, bức tượng Quan Thế Âm bắt đầu phai nhạt, rồi dần dần thu nhỏ lại...

Ngắn ngủi ba phút thời gian sau, bức tượng Quan Âm Bồ Tát đã bị đánh nát thành tinh phấn, tán lác ở bên trong gian phòng triển lãm. Nguyên bản lúc trước Vô Âm vừa mới thổ huyết, sắc mặt đã tái nhợt thành một đoàn. Lúc này lại còn thần nhiên tràn ngập ra một luồng hắc khí.

Ngũ ma đứng bên cạnh xem mà choáng váng cả tinh thần.

Lúc này cái thanh âm bén nhọn của Lệ Yểm, lại vang lên bên tai bọn chúng: “Còn đứng ngây ra đó làm gì nữa? Mau chóng đi giết gã tiểu tử họ Trương cho ta. Hay là các người còn muốn ta phải tự thân động thủ sao?”

Lúc này ngũ ma cũng hồi phục thần trí, trong lòng tràn đầy tâm tình hưng phấn, gào rít đánh về phía Trương Văn Trọng.

“Tiểu tử họ Trương, lần này để chúng ta tiễn người lên đường nhé....Ha ha ha!” Trình Văn Lộ cùng Tào Minh đối với Trương Văn Trọng vẫn còn ân oán cá nhân. Cho nên ở một khắc này, bọn chúng không khỏi đắc chí cuồng tiếu lên.

Năm kiện binh khí mang theo luồng hắc vụ, không bị ai ngăn cản, hung hăng đánh lên trên người Trương Văn Trọng.

Thế nhưng, cái loại máu nhiễm đương trường giống như Lệ Yểm cùng ngũ ma dự đoán, lại không hề xảy ra.

Sau năm tiếng “đinh đương” vang lên không trung, Trương Văn Trọng vẫn nhắm mắt khoanh chân ngồi, chẳng tổn hao gì cả.

Cẩn thận nhìn kỹ xem, thì quanh thân Trương Văn Trọng có một tầng quang mang như ẩn như hiện bao phủ. Sở dĩ Trương Văn Trọng không hề bị thương, chính là do tầng quang mang này tạo ra.

“Kim Cương Thân?” Trong thanh âm bén nhọn khó nghe của Lệ Yểm, lộ ra một tia kinh ngạc: “Tên tiểu tử họ Trương này không phải là tu chân giả theo trường phái Đạo gia hay sao? Như thế nào còn luyện ra thân thông Kim Cương Thân của Phật gia? Chẳng lẽ hắn kiêm thông pháp môn hai nhà Phật - Đạo ư?”

Liên tục công kích vài lần mà không thể phá được Kim Cương Thân của Trương Văn Trọng. Ngũ ma nhin không được, ngoảnh mặt nhìn về phía Lệ Yểm ẩn thân, có chút không biết phải làm sao dò hỏi: “Chủ nhân, chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Lệ Yểm phẫn nộ quát: “Làm sao bây giờ ư? Chuyện này còn cần ta phải dạy các người sao? Hiển nhiên là dốc toàn bộ thực lực ra, để oanh phá Kim Cương Thân của hắn!”

Sở dĩ lúc này Lệ Yểm không muốn tự thân động thủ, cũng chẳng phải vì nó không muốn ra tay. Mà bởi vì hai thế công lần trước, đã tiêu hao của nó sáu thành ma lực. Lúc này, ẩn núp trong bóng tối, nó đang kiệt lực hấp thu âm khí còn sót lại trong nhà bảo tàng, để khôi phục ma lực đã tiêu hao của chính mình. Về phần bốn thành yêu ma lực kia, Lệ Yểm còn muốn lưu lại để phòng ngừa những tình huống vạn nhất!

Nghe ngữ khí của Lệ Yểm ẩn chứa tâm tình buồn bực, trên mặt ngũ ma nhất thời, toát ra một tia sợ hãi. Sau khi liếc mắt nhìn nhau, bọn chúng nhất tề gầm lên giận dữ, vận khởi hết toàn bộ yêu ma lực chuyển vào binh khí trong tay, đánh về phía Trương Văn Trọng đang ngồi khoanh chân. Chiêu công này rất có khả năng, sẽ đánh chết Trương Văn Trọng ngay tại đương trường!

Ngay khi thế công của ngũ ma, sắp đánh xuống người Trương Văn Trọng, thì một con giao long quanh thân tản mát lôi điện, bất chợt hiện ra. Nghênh đón binh khí của ngũ ma Trình Văn Lộ!

Chớp mắt, hắc vụ bao xung quanh binh khí của ngũ ma, đã bị Giao Long Điện Lôi đánh tan đi bảy tám phần. Cũng khiến cho thế công sắc bén này, giảm bớt đi ít nhiều, để cho Kim Cương Thân của Trương Văn Trọng thoải mái nghênh đón.

“Sao thế này?” Trên mặt ngũ ma không hện mà đều hiện ra một tia khiếp sợ. Bọn chúng theo bản năng ngẩng đầu lên, lại trông thấy thân ảnh của Nhan Chân Khanh*, không biết từ lúc nào, đã trôi nổi ở giữa không trung, từ trên cao nhìn chằm chằm xuống bọn chúng. (*: Nhan Chân Khanh là một nhà thư pháp nổi tiếng đời Đường.)

Theo sau Giao Long Điện Lôi, liền hóa thành bút lông sói, bay vào trong tay của Nhan Chân Khanh. Ông liền phác thảo ra một bài thơ, tràn ngập khí thế hùng hậu:

“Đại quân chế Lục Hợp

Mãnh tướng thanh cữu cai.

Chiến mã như Long Hổ

Đằng đằng hà tráng lai..”

Ý nghĩa: Bài thơ này ông làm trong lúc An Lộc Sơn nổi dậy. Trong trận chiến đó ông lập rất nhiều công lao, nhưng khi An Lộc Sơn chiếm được Tràng An, ông liệu thế không giữ nổi Bình Nguyên, nên đành phải bỏ thành men theo sông Hoài Giang mà chạy sang đất Thục.”

Mỗi khi Nhan Chân Khanh viết xong một chữ, thì cái chữ kia liền biến thành Giao Long Điện Lôi, giương nanh múa vuốt đánh về phía ngũ ma Trình Văn Lộ.

“Cái tên gia hỏa này không phải là đang hiệp trợ Trương Văn Trọng chữa bệnh cho đám tu chân giả bị chìm trong ảo cảnh sao? Như thế nào bỗng dừng lại khởi xướng thế công với chúng ta đây?” Ngũ ma đưa mắt nhìn nhau một cái, rồi đồng loạt đem ánh mắt quắc ném về phía Trương Văn Trọng...

Nguyên bản Trương Văn Trọng đang nhắm mắt khoanh chân ngồi đó. Lúc này, bỗng nhiên mở mắt ra.

Trong đôi con ngươi của Trương Văn Trọng, phóng xuất ra quang mang chói lóa như ánh mặt trời buổi trưa, khiến cho ngũ ma Trình Văn Lộ không dám đối diện...

687. Chương 712: Hỏa Thụ Ngân Hoa Bất Dạ Thiên

Thần tình của ngũ ma lập tức biến thành âm trầm. Bởi vì bọn chúng đều phi thường rõ ràng, sau khi Trương Văn Trọng mở mắt ra, thì quá trình chữa thương cho hơn trăm tu chân giả kia, cũng đã hoàn thành xong rồi.

Đối với ngũ ma mà nói, chuyện này cũng chẳng phải là cái tin tức gì tốt lành. Rất có thể bọn chúng sẽ bị quần hùng bao vây và bỏ mạng ở nơi này.

Ngay khi ngũ ma chần chừ, không biết là nên tấn công Trương Văn Trọng tiếp, hay là nhanh chóng tìm cơ hội chạy thoát khỏi đây, thì một cái thanh âm mê man, đột nhiên vang lên: “Ủa? Ở đây đang xảy ra chuyện gì vậy?”

Ngũ ma không tự chủ được, dùng dư quang trong khóe mắt, nhìn đến phương hướng thanh âm này truyền lại.

Rất nhanh bọn chúng liền phát hiện, người nói chuyện chẳng phải ai khác, mà là Tiêu Chấn, trưởng lão của Ba Sơn tiêu gia vừa mới thoát ra khỏi huyền cảnh.

Giờ phút này Tiêu Chấn đã ngừng đánh đấm, đang không hiểu ra sao nhìn vào chuôi Thương Lãng Dao tỏa ra quang mang màu xanh thẫm kia. Đồng thời, đứng đối diện với hắn là Tôn Đình Quân, cũng chẳng hiểu chuyện gì, hai mắt mở to trừng trừng.

Sau khi thoát khỏi ảnh hưởng của Tu La Luyện Ngục. Lục Hộc, Tôn Đình Quân cùng với những tu chân giả khác ở trong gian phòng triển lãm, toàn bộ đều ngừng đánh nhau, trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm vào người đối diện, trên mặt đều mang thần tình mê mang khó hiểu.

“Như thế nào lại là ngươi? Vừa rồi ta rõ ràng đang giao chiến cùng yêu ma cơ mà...” Những câu hỏi như thế này, không ngừng vang lên ở trong gian phòng triển lãm.

Sau khi thoát khỏi huyền cảnh, đã khôi phục bình thường. Đám tu chân giả dĩ nhiên là có thể phân biệt được, đứng ở trước mặt mình cũng không phải là địch nhân, mà là đồng bạn! Cũng bởi vì nguyên nhân này, đã khiến cho bọn hắn tạm thời bị ngưng trệ, còn chưa hoàn toàn tỉnh mộng.

Đảo mắt nhìn đám người tu chân đã thoát khỏi sự ảnh hưởng của huyền cảnh, lại nhìn về phía Trương Văn Trọng toàn thân tỏa ra kim quang nhàn nhạt, cùng với Nhan Chân Khanh đứng ở giữa không trung kia. Nguyên bản ngũ ma đang có chút do dự, lúc này cũng hạ quyết tâm.

“Chúng ta phải mau chóng rút lui thôi. Tình huống như thế này, đối với chúng ta phi thường bất lợi, nếu chúng ta kiên trì ở lại, chỉ sợ chưa bị Trương Văn Trọng giết chết, thì đã bị xé xác bởi đám tu chân giả vừa thoát khỏi huyền cảnh kia rồi.” Tào Minh tuy cuồng vọng, và oán hận Trương Văn Trọng. Nhưng dù so

hắn cũng sinh ra từ thế gia võ đạo, tầm nhìn bố cục ván cờ cũng hơn xa tứ ma. Bởi vậy hắn cấp tốc làm ra quyết định.

Trình Văn Lộ tuy cũng cảm hận Trương Văn Trọng, nhưng nàng càng thêm quý trọng tánh mạng của mình, nên vội vàng đáp: “Tào Minh nói không sai. Dưới tình huống này, nếu chúng ta lưu lại, chỉ sợ rằng sẽ không có cái kết cục gì tốt đẹp đâu.”

“Rút lui thôi.” Tam ma còn lại, cũng gật đầu phụ họa nói.

Tuy ngũ ma đã đạt thành sự nhất trí, nhưng bọn chúng vẫn không vội vàng bỏ chạy. Mà nhất tề đem ánh mắt quắc nể về phía Lệ Yểm đang ẩn thân.

Vừa rồi bọn chúng thảo luận, nhất định là Lệ Yểm cũng nghe thấy, hiện giờ chỉ còn chờ câu trả lời thuyết phục của Lệ Yểm mà thôi. Nếu Lệ Yểm mở miệng ngăn cản, bọn hắn cho dù không cam lòng, không tình nguyện như thế nào, cũng đều phải ở lại liều mạng. Nhưng khiến cho bọn chúng nghi hoặc chính là, lúc này thanh âm của Lệ Yểm, lại không hề vang lên.

Ngũ ma đưa mắt nhìn nhau, có chút không biết phải làm sao: “Chủ nhân không nói gì sao? Rốt cuộc thoái lui hay là không đây?”

Tào Minh hung hăng cắn răng nói: “Nếu chủ nhân không lên tiếng phân phó, thì không phải là ngầm ám chỉ chúng ta rút lui hay sao?”

Trình Văn Lộ cũng phụ họa: “Đúng rồi, chủ nhân đúng là đang ngầm ám chỉ chúng ta rút lui. Chúng ta phải nhanh lên, nếu không sẽ không kịp nữa đâu.”

Dưới tình huống liên quan đến sống chết, ngũ ma cũng không dám chậm trễ thời gian, đồng loạt nhất trí nói: “Nếu chủ nhân đã muốn chúng ta rút lui, vậy thì còn đứng ở đây làm gì nữa? Mau rút thôi!”

Chính là, ngay khi thân hình của bọn chúng khẽ nhích động, thì Trương Văn Trọng đột nhiên mở mắt ra, cười lạnh nói: “Bây giờ mà các ngươi còn muốn chạy ư?”

Trương Văn Trọng chậm rãi vươn tay ra, Bàn Long Ngọc Xích lập tức xuất hiện. Theo sau, trong cơ thể Trương Văn Trọng tuôn ra một cỗ kiếm khí ngập trời, bao phủ khắp xung quanh ở trong gian phòng triển lãm.

“Thuần Dương kiếm pháp – Kiếm Quang Diệu Cửu Châu!”

Nương theo thanh âm ngân nga của Trương Văn Trọng, một đạo kiếm quang màu hoàng kim chói chang như ánh nắng mặt trời, theo trong Bàn Long Ngọc Xích hung hăng phóng xuất ra, hóa thành một con Kim Long Ngũ Trảo uy vũ bất phàm, đánh tới phía ngũ ma đang tìm cách bỏ trốn. Cùng lúc này, Nhan Chân Khanh trôi nổi ở giữa không trung, cũng phát mạnh ống tay áo, đem chiếc bút lông sói ném ra.

Chiếc bút lông sói vừa rời khỏi tay Nhan Chân Khanh, lập tức biến hóa thành Lôi Điện thanh thể kinh người. Theo sau bắn thẳng đến Kim Long Ngũ Trảo, hoàn mỹ dung nhập lại với nhau, hóa thành một con Long Thần trên dưới toàn thân đều quấn quanh đạo đạo tia chớp. Trong tiếng gào rít vang trời, Long Thần giương nanh múa vuốt, hùng hổ đánh úp về phía ngũ ma Trình Văn Lộ.

Tuy rằng ngũ ma, đã cố gắng vận khởi yêu ma lực, để tạo thành vòng hộ trảo bảo vệ quanh người. Nhưng Long Thần vẫn đục thủng tuyến phòng ngự của bọn chúng như bình thường, sau đó kích thẳng vào người bọn chúng.

“Phốc!” Ngũ ma nhất thời phun ra một búng máu tươi. Thân thể đang cử động cũng khó khăn di chuyển. Bởi vì luồng điện mang do Long Thần phóng xuất ra, cũng đã thuận thế lan tràn bám ở trên người bọn chúng, khiến cho ngũ ma cảm thấy toàn thân tê dại.

Mà sau khi đâm về phía ngũ ma một kiếm, Trương Văn Trọng cũng không hề ngừng tay. Hắn tiếp tục xoay người, hướng tới phía Lệ Yểm ẩn thân, chém ra kiếm thứ hai: “Hỏa Thụ Ngân Bát Dạ Thiên!”

Không giống với kiếm khí màu vàng chói lóa như trước. Lúc này từ trong Bàn Long Ngọc Xích phóng xuất ra, là một luồng kiếm khí thuộc hệ hỏa, mang màu xích hồng.

Lúc Hỏa Thụ Ngân hình thành, thì ở nơi Lệ Yểm ẩn thân cũng tuôn trào ra một luồng hắc vụ, theo sau hắc vụ ngưng tụ thành hình một pho tượng Thượng Cổ Ma Thần, vung Tam Xoa Kích trong tay nghênh đón Hỏa Thụ Ngân đang phóng tới.

“Oanh!”

Lại là thanh âm bạo tạc long trời nổ đất, hơn nữa còn kèm theo chấn động kịch liệt không ngừng.

“Hừ...”

Trong tiếng nổ ầm ầm, còn kèm theo một tiếng rên rất nhỏ và một đám hắc vụ, trông có vẻ rối loạn, mau chóng đào tẩu ra khỏi gian phòng triển lãm.

Trương Văn Trọng biết, đám hắc vụ kia chính là Lệ Yểm, nhưng hắn cũng không dám vội vàng đuổi theo. Bởi vì trận giao phong chính diện vừa rồi, hắn đã âm thầm bố trí một đạo thần thức bám lên trên người Lệ Yểm, coi như nó có chạy tới đâu, thì hành tung đều bị Trương Văn Trọng nắm chắc trong tay. Huống chi, Trương Văn Trọng hiểu rõ, qua chiêu vừa rồi tuy Lệ Yểm phải chịu khổ, nhưng muốn dựa vào thực lực của hắn để tru sát Lệ Yểm, thì cũng là vô cùng khó khăn. Cho nên, Trương Văn Trọng tính toán giải quyết tình huống ở nơi này trước, rồi mới cùng những cao thủ tu chân khác, đuổi theo bao vây tiêu diệt Lệ Yểm! Tự lấy ra một khóa đan được nhét vào miệng, Trương Văn Trọng liền ngồi xuống bên cạnh Vô Âm, giúp nàng kiểm tra thương thế.

Mà vị cao thủ Linh Xu phái, lúc trước bị gạch vỡ vùi lấp. Lúc này cũng đã bò được ra ngoài, hắn chẳng thèm quan tâm đến thương thế của mình, liền vươn tay chỉ vào đám ngũ ma Trình Văn Lộ, thở phì phì hét lớn: “Chính là năm tên này, vừa rồi đã dùng tâm pháp mê hoặc tinh thần của chúng ta, khiến chúng ta chìm vào trong huyền cảnh, rồi tự chém giết lẫn nhau.”

Lúc này Tiêu Chấn mới hiểu ra: “Hóa ra là như vậy, thảo nào ta lại đánh nhau với lão Tôn đến thừa sống thiếu chết!”

Lục Hòe giận tím mặt: “Mấy tên đáng chết, cư nhiên lại dùng cái thủ đoạn ti tiện như vậy, hại ta suýt chút nữa đã đồng quy vu tận cùng lão Hoắc rồi.”

Nhất thời, hơn trăm tu chân giả của Linh Xu phái, Hoa Gian phái, Ba Sơn tiêu gia cùng Liễm Sơn kiếm tông, theo bốn phương tám hướng phóng vọt tới phía ngũ ma Trình Văn Lộ....

688. Chương 713: Mê Hoặc Đầu Người, Huyền Hoặc Mẹ Người

“Chỉ giáo huấn bọn hắn một chút là được, ngàn vạn lần đừng làm tổn thương tính mạng họ.” Trương Văn Trọng đang bắt mạch cho Vô Âm, lúc này ngẩng đầu lên, nhìn bốn người Lục Hòe nói.

Tuy rằng không rõ vì sao hắn dặn không được thương tổn tính mạng ngũ ma, nhưng bốn người Lục Hòe vẫn tuyến chọn nghe theo lời hắn phân phó, cùng kêu lên đáp: “Yên tâm, Trương tiên sinh, chúng ta biết đúng mực.”

So sánh với những người tu chân vẻ mặt hưng phấn đang vọt tới, tâm tình ngũ ma càng lúc càng sợ hãi lẫn khản trương, tuy rằng Trương Văn Trọng dặn những người tu chân không thương tổn tính mạng bọn hắn, bọn hắn cũng nghe được nhưng cũng không hề giảm bớt sợ hãi, trái lại càng thêm cường liệt, bởi vì bọn hắn còn đang hoài nghi, nguyên nhân hắn không cho thương tổn tính mạng bọn hắn, có phải là có sự trừng phạt nghiêm khắc nào dành cho bọn hắn? Từ sau khi rơi vào ma đạo, đi theo Lệ Yểm tới nay, bọn hắn cũng không còn tin tưởng trên thế giới này còn người nào tốt.

Nếu không phải trên người đang bị điện lưu làm tê dại, chỉ sợ bọn hắn đã giống như Lệ Yểm, co chân chạy xa, làm sao còn ngây ngốc ở lại chỗ này ném khổ?

Tuy rằng cơ thể bị điện lưu làm tê dại khó thể nhúc nhích, dù là ma lực trong cơ thể cũng bị điện lưu làm hao tổn đại bộ phận, nhưng ngay thời gian liên quan tới tính mạng, ngũ ma vẫn cắn chặt răng không dùng ma lực chống lại nỗi thống khổ do điện lưu gây ra, mà kiệt lực thúc đẩy ma lực còn sót lại trong cơ thể định liều mạng thêm lần cuối cùng.

“Theo chân bọn họ liều mạng.” Ngũ ma liếc mắt nhìn, đồng loạt rít lên một câu nói: “Hoặc tâm thuật nhất tu la luyện ngục.”

Tuy rằng nói, hoặc tâm thuật vừa mới bị Trương Văn Trọng dùng y thuật hóa giải, nhưng ma lực còn sót lại trong người ngũ ma cũng không đủ thi triển yêu ma thuật lớn nào khác, chỉ có thể đem toàn bộ hi vọng ký thác trong hoặc tâm thuật, bọn hắn cũng không dám hi vọng xa vời có thể làm cho những người tu chân tự tàn sát đến toàn quân bị diệt, chỉ hi vọng làm cho bọn họ lại lần nữa rơi vào hỗn loạn, tranh thủ cho bọn hắn đủ thời gian giẫy ra khỏi lỏi điện trên người, chạy thoát khỏi căn phòng chết tiệt này.

Năm đạo khói đen, lập tức từ trong thân thể ngũ ma cuộn trào mãnh liệt tuôn ra, cuộn cuộn lan tràn bốn phía, dùng tốc độ cực nhanh trùng tới thân thể hơn trăm người tu chân.

Nhìn thấy một màn này, ngũ ma không hện mà cùng thở dài một hơi.

Theo bọn hắn xem ra, lần này hoặc tâm thuật hẳn đã thi triển thành công.

Nhưng sự tình tiến triển, lại không nằm trong dự liệu của bọn hắn.

Ngay khi ngũ ma cho rằng hơn trăm người tu chân đã lâm vào ảo cảnh, bọn hắn có thể mượn cơ hội này, bình tĩnh giẫy ra lỏi điện trên người, rút lui khỏi căn phòng số năm, thì một nắm tay cực lớn cũng đột ngột xuất hiện trong phạm vi tầm nhìn của bọn hắn, đem hi vọng cùng chờ mong của bọn hắn đánh cho nát báy.

Phanh, một tiếng vang trầm muộn, nắm tay cực mạnh chuẩn xác bắn trúng mũi Tào Minh, nhất thời chỉ thấy máu tươi từ mũi hắn phun ra, vể mặt tử ma ngay đại.

“A.” Tào Minh kêu lên thảm thiết trên nắm tay ẩn chứa lực lượng thật lớn, không chỉ đánh cho hắn máu mũi giàn giụa, đánh luôn người hắn ngã bật ngựa ra phía sau, phác thông một tiếng gục trên mặt đất.

Tào Minh giẫy dựa muốn đứng lên, nhưng ngay lúc này một cái chân lại đột nhiên xuất hiện, giẫm lên ngực hắn, gắt gao giẫm hắn đè trên mặt đất, mặc cho hắn giẫy dựa thế nào, đều không thể bò lên khỏi mặt đất.

Chủ nhân của nắm tay và cái chân kia, cũng không phải ai khác, chính là Tiêu Chấn, trưởng lão của Ba sơn Tiêu gia.

Tứ ma còn lại đều mở to hai mắt, không thể tin được nhìn một màn trước mắt, thấy những người tu chân không hề rơi vào ảo cảnh, thất thanh kinh hô lên: “Đây...đã xảy ra chuyện gì? Các ngươi không phải đã trúng hoặc tâm thuật sao? Các ngươi không phải lâm vào trong ảo cảnh sao? Sao ý thức còn rõ ràng, hành động được như thường?”

“Hoặc tâm thuật? Ảo cảnh? Hoặc cái đầu người, huyễn hoặc mẹ ngươi...”

Lục Hộc thân hình thoăn thoắt, ngay lúc này vọt tới, hắn vốn muốn rút kiếm, lại đột nhiên nhớ tới lời Trương Văn Trọng vừa phân phó, chỉ đành bỏ qua ý niệm này trong đầu, nhắc chân đá bật ngựa Trình Văn Lộ, vừa đâm vừa đá: “Đừng tưởng rằng ngươi là một nữ nhân, ta sẽ không đánh ngươi, ở trong mắt của ta, nam nữ đối xử bình đẳng...”

Tôn Đình Quân, Hoắc Thanh cũng lần lượt vọt tới, đều tự chọn một tên mà đánh, những người tu chân khác tích đầy oán khí trong lòng nhưng không dám tranh với bốn vị trưởng lão, chỉ đành như ong vỡ tổ nhào về hướng tên cuối cùng trong ngũ ma.

Giờ khắc này, ma lực trong cơ thể bọn hắn cạn hết, hoàn toàn không còn lực hoàn thủ, chỉ đành dùng hai tay miễn cưỡng bảo vệ những bộ vị yếu hại trên người, dưới trận đòn của những người tu chân, những tiếng kêu rên thảm thiết không ngừng vang lên, bọn hắn làm sao cũng nghĩ không ra, mới vừa rồi rõ ràng nhìn thấy khói đen âm khí tràn vào trong cơ thể những người tu chân này, vì sao lại không có ai bị rơi vào trong ảo cảnh?

Đây rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Đông y có câu nói, chính thắng tà lui, lại có một câu nói, chính khí trường tồn, tà không thắng chính.

Dưới tình huống chính khí dư thừa trong cơ thể, dù khói đen âm khí có tràn vào trong cơ thể bọn họ, cũng sẽ bị chính khí dư thừa đẩy lùi hoặc tiêu diệt, tự nhiên sẽ không bị mê hoặc tâm trí, rơi lại vào ảo cảnh.

Khi những người tu chân đánh đập ngũ ma, Trương Văn Trọng đã kiểm tra xong tình huống trong cơ thể Vô Âm.

Lệ Yểm hai lần xuất thủ, không chỉ phá hủy tiên khí của Vô Âm, đồng thời còn làm tổn thương tạng phủ trong cơ thể nàng, nếu như không mau chóng chữa trị, ngày sau sẽ để lại di chứng.

Hắn nhẹ nhàng dìu nàng ngồi lên, để nàng khoanh chân đưa lưng ngồi trước người hắn, lại lấy ra ba mươi sáu lồi châm, đâm vào huyết Thần Đạo, Linh Đài, Phách Hộ, Hồn Kỳ Môn của Vô Âm, dùng Cố Bản Bồi Nguyên châm pháp giúp nàng hành châm.

Theo hắn hành châm, từng sợi linh lực tinh thuần dâng trào từ trong cơ thể hắn bùng lên, dọc theo từng lồi châm tiến nhập vào trong cơ thể Vô Âm, bắt đầu chữa trị tạng phủ bị hao tổn của nàng.

Sau một phen hành châm, hắn từ từ hộc ra một hơi, mà gương mặt vốn đang tái nhợt của Vô Âm cũng khôi phục lại một tia huyết sắc.

Thu hồi lồi châm, hắn lấy ra một lọ Âm Dương Bồi Nguyên Đan có được tính tương đối ôn hòa tự ăn một viên, lại lấy hai viên đưa cho Vô Âm, phân phó: “Ăn vào hai viên Âm Dương Bồi Nguyên Đan này, sau đó vận chuyển công pháp của sư thái, luyện hóa linh lực bên trong.”

Vô Âm theo lời ăn đan được, suy yếu nói với hắn: “Cảm tạ anh.”

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Cảm tạ chuyện gì? Muốn nói tạ ơn cũng phải do tôi nói, nếu không phải nhờ sư thái liều mạng chặn lại ngũ ma và Lệ Yểm, tôi làm sao thuận lợi chữa trị cho những người tu chân bị lâm vào ảo cảnh? Dù tôi không chết dưới thế tiến công của bọn hắn, cũng vô cùng có khả năng bị tẩu hỏa nhập ma mà chết.”

Vô Âm nhàn nhạt cười, không nói gì, nhắm hai mắt bắt đầu luyện hóa được lực trong đan được.

Hắn nhìn nàng, xác định không còn vấn đề, xoay người đi vào giữa phòng, nhìn những người tu chân đang vây đánh ngũ ma nói: “Được rồi, được rồi, oán khí cùng lửa giận trong lòng mọi người hắn đã tiết xong rồi chứ? Có thể dừng tay được không?”

Thấy hắn đã lên tiếng, mọi người đành dừng tay tản ra.

Ngũ ma nằm trên mặt đất thở hổn hển, đúng như lời bảo chứng của bốn người Lục Hộc, dù vây đánh bọn hắn, nhưng cũng không làm ảnh hưởng tới tính mạng bọn hắn.

Tiêu Chấn lấy ra khăn tay, vừa lau máu dính trên tay, vừa không giải thích được hỏi: “Trương tiên sinh, năm tên này đã rơi vào ma đạo, sao không cho chúng tôi tru sát bọn hắn?”

Hắn nhìn ngũ ma đang nằm trên mặt đất thống khổ rên rỉ, nói: “Bọn hắn đều bị Lệ Yểm mê hoặc cùng cưỡng bức, mới rơi vào ma đạo, tôi có biện pháp cứu họ rời khỏi ma đạo, cho họ khôi phục lại thân phận một người bình thường.”

Bốn người Lục Hộc không khỏi sửng sốt: “Người rơi vào ma đạo...dĩ nhiên còn có biện pháp cứu chữa?”

Nếu như người nói chuyện không phải là hắn, bốn người sẽ nghi ngờ đối phương nói bậy nói bạ, nhưng hiện tại người nói chuyện là người từng nhiều lần sáng tạo kỳ tích, cho nên dù bốn người cảm thấy khiếp sợ nhưng cũng tin tưởng hắn thật có năng lực như vậy.

Hắn cũng không giải thích, mà tự phân phó: “Lục Hộc, ông truyền thông tin phù cho bốn tổ khác, nói cho họ nếu gặp người nhập ma, đừng giết họ, tốt nhất bắt sống đến đây, mặt khác ông nói cho họ, tôi đã nắm giữ hành tung của Lệ Yểm, để họ mau chóng tập hợp với chúng ta.”

689. Chương 714: Khai Lô Luyện Người

Lời nói của hắn làm những người tu chân ở trong phòng đều kinh ngạc há to miệng.

Bốn người Lục Hộc càng không kiềm chế được nội tâm khiếp sợ, dò hỏi: “Cái gì? Đã nắm giữ hành tung của Lệ Yểm? Trương tiên sinh, anh nói thật sao?”

Hắn nhàn nhạt cười, hồi đáp: “Tôi có cần lừa mọi người chuyện này không?”

Bốn người Lục Hòe xem như tiếp xúc với hắn thời gian khá dài, biết rõ hắn không phải là người tùy tiện mở miệng vui đùa. Vì vậy mặc dù trong lòng họ còn rất hiếu kỳ, nhưng cũng không hề do dự, lấy ra thông tin phù, đem lời phân phó của hắn truyền đạt cho bốn tổ còn lại.

Ngay khi bốn người gửi thông tin phù, hắn đã lấy Hồn Độn Lô ra, đặt ngay giữa phòng. Đồng thời lấy ra một xấp phù chú cùng linh tài liệu, bày ra một pháp trận cực kỳ phức tạp ngay bên trong phòng. Mà Hồn Độn Lô được đặt ngay chỗ trận nhãn.

Ngay khi hắn lấy ra Hồn Độn Lô, hơn trăm người tu chân có mặt đều đưa mắt nhìn Hồn Độn Lô. Với ánh mắt của họ, tuy rằng không nhìn ra hắn đang bày pháp trận gì, nhưng có thể nhìn ra, đan lô không tầm thường, là một kiện pháp bảo cấp bậc chuẩn tiên khí!

“Tiêu chuẩn của vật thể nào, sẽ tạo ra tiêu chuẩn như thế, lời cổ nhân nói thật có đạo lý. Trương tiên sinh dùng đan lô thể này, thảo nào có thể luyện chế ra thất phẩm đan dược và chuẩn tiên khí, tiên khí.”

“Đan lô cấp bậc chuẩn tiên khí, ở thế giới hiện nay thật đúng là rất khó nhìn thấy. Đừng nói là những tông phái Địa Tự Hào như chúng ta, dù là tông phái Thiên Tự Hào sợ cũng không có được bảo bối như vậy đi?”

“Nhìn đan lô, nghĩ tới Hoa Gian phái cũng có một đan lô linh khí ngũ phẩm. Như vậy mà chứng môn cũng đã cất kỹ, hơn trăm năm cũng khó dùng một lần. Thường ngày dùng luyện đan luyện khí cũng chỉ dùng đan lô bình thường mà thôi. Thật không thể so sánh...không thể so sánh nha!”

“Hoa Gian phái các ngươi còn hoàn hảo, dù sao cũng chịu hạ công phu trong việc luyện đan luyện khí. Liễm Sơn kiếm tông chúng ta thì không được, ngay cả đan lô bình thường cũng không có. Đan lô phẩm cấp cao nhất, phải mua từ hội đấu giá tu chân tại Vân Thai thị, cũng chỉ là linh khí nhất phẩm mà thôi...”

Hơn trăm người tu chân, vừa nhìn Hồn Độn Lô ước ao, vừa tốp năm tốp ba tụm lại nhỏ giọng bàn tán. Không chỉ là họ, bốn người Lục Hòe cũng không khỏi thất thần. Nhưng dù sao họ cũng là trưởng lão tông phái, rất nhanh liền điều chỉnh tâm tình, khôi phục bình thường.

Nhìn hắn bày trận, Lục Hòe không kiềm được hỏi: “Trương tiên sinh, anh lấy đan lô ra làm gì? Chẳng lẽ anh dự định luyện đan hay luyện khí ngay tại đây sao? Còn có pháp trận này, nhìn thật xa lạ, không biết lại có tác dụng gì?”

Hắn chỉ ngũ ma giải thích: “Lục trưởng lão, lần này ông đã đoán sai. Tôi cũng không phải luyện đan hay luyện khí, chỉ vì muốn tẩy đi ma tính trên người bọn họ, để cho họ biến trở lại thành người thường. Về phần pháp trận, cũng chỉ dùng hiệp trợ tẩy đi ma tính của họ mà thôi.”

Lúc này Tôn Đình Quân cũng hiếu kỳ hỏi: “Trương tiên sinh, chẳng lẽ anh muốn dùng phương pháp luyện đan hay luyện khí, tẩy đi ma tính trên người họ sao?”

Đối với chuyện này hắn cũng không có ý giấu diếm, gật đầu thừa nhận: “Không sai.”

Tôn Đình Quân cảm khái hít một hơi nói: “Không nghĩ tới trên thế giới này còn có loại đặc thù như vậy, giúp người thoát ly ma đạo. Nếu như lời này không phải từ miệng Trương tiên sinh nói ra, tôi làm sao cũng sẽ không tin tưởng...” Nói đến đây, hắn do dự đưa ra một yêu cầu: “Trương tiên sinh, không biết khi anh dùng loại phương pháp đặc thù này, tôi có thể ở một bên tham quan học tập?”

Trong tu chân giới hiện nay, các tông phái đều ước gì đem công pháp của mình giấu kín, để ngừa bị người khác nhìn xem. Cũng bởi vì nguyên nhân này, Tôn Đình Quân mới do dự và cẩn thận như vậy.

Hắn lại không có tâm tính này, khi nghe Tôn Đình Quân thỉnh cầu, hắn mỉm cười đáp: “Đương nhiên có thể, nhưng phải bảo trì an tĩnh, còn việc nhìn rồi học được gì, phải xem ngộ tính cùng tạo hóa của ông.”

Câu trả lời của hắn, vượt ngoài sự dự liệu của Tôn Đình Quân, nhưng cũng làm hắn thật vui vẻ, liền tiếp gật đầu tạ ơn: “Đa tạ Trương tiên sinh, đa tạ Trương tiên sinh...” Ngay khi đang nói chuyện, bốn tổ còn lại cũng lần lượt chạy vào phòng. Tứ ma còn lại cũng đã bị họ bắt tới. Trên người bọn hắn đều có thương thế, có vẻ cực kỳ chật vật.

“Trương tiên sinh, người này do Lễ Thủy kiếm tông bắt được, ngài nên nhớ kỹ công lao của chúng tôi a!”

“Tiểu tử này bị chúng tôi phát hiện đánh thương, Trương tiên sinh cũng không thể quên công lao của chúng tôi!”

“Bách Thú Môn chúng tôi cũng lập công...”

“Tam Thanh Quan chúng tôi cũng thế, Trương tiên sinh, trong sổ công lao của anh cũng không thể thiếu chúng tôi!”

Bốn tổ vừa đi vào phòng, liền khẩn cấp hướng hắc báo công, rất sợ tranh công quá chậm, công lao thuộc về mình sẽ bị người khác cướp đi. Hắc cười khổ khoát tay nói: “Được rồi được rồi, công lao của các vị, đợi sau khi tiêu diệt được Lệ Yểm, chúng ta trở về chậm rãi tính. Hiện tại mọi người ồn ào, tôi có nghe cũng nhớ không được.”

Nghe được những lời này của hắc, mọi người mới tạm dừng hành vi tranh công.

Đợi khi tất cả mọi người yên tĩnh xuống tới, lúc này hắc mới phân phó nói: “Tôn trưởng lão, ông lĩnh mấy cao thủ Hoa Gian phái ở lại hiệp trợ tôi, những người còn lại do ba vị trưởng lão suất lĩnh lập tức đi tới phòng an ninh, vây quanh nơi đó. Lúc này Lệ Yểm đang ẩn núp bên trong. Sau khi mọi người vây quanh, dừng hành động thiếu suy nghĩ, chờ tôi tới hãy áp dụng bước hành động tiếp theo.”

“Dạ.” Bốn người Lục Hộc cùng kêu lên hồi đáp, đối với hắc bọn họ luôn rất tín nhiệm. So sánh với bốn người này, những người còn lại có vẻ do dự và chần chờ: “Trương tiên sinh, sao anh biết Lệ Yểm đang ẩn núp bên trong phòng an ninh? Vạn nhất hắc không ở bên trong thì làm sao bây giờ?”

Hắc mỉm cười, hồi đáp: “Yên tâm đi, Lệ Yểm khẳng định đang ở bên trong phòng an ninh. Về phần vì sao tôi biết chuyện này, xin thứ cho tôi không thể tiết lộ. Bất quá những ai đến phòng an ninh vây quanh Lệ Yểm, tôi đều sẽ ghi công cho họ một lần...”

Hắc còn chưa nói xong, những người dẫn đầu các môn phái còn đang do dự chần chờ, lập tức hai mắt lóe tinh quang, vẻ mặt hưng phấn vỗ ngực bảo chứng: “Trương tiên sinh xin yên tâm, chỉ cần có chúng ta ở đây, Lệ Yểm đừng mơ tưởng chạy thoát khỏi phòng an ninh.”

Đối với phản ứng của những người này, bốn người Lục Hộc rất hèn mọn. Tuy rằng bọn họ không nói ra miệng, nhưng ý tứ biểu lộ trong ánh mắt họ, rõ ràng đang nói: “Các người cũng thật quá hiện thực đi thôi a?”

Đối với vẻ hèn mọn của bốn người, những người kia cũng dùng ánh mắt đáp lại: “Thế giới hiện nay là một thế giới hiện thực. Nếu như chúng ta không hiện thực, cũng chỉ có hại. Hơn nữa bốn người các người làm gì có tư cách cười nhạo chúng ta? Các người còn hiện thực hơn so với chúng ta.”

“Hừ hừ, theo chúng ta nghĩ, các người là năm mươi bước cười người một trăm bước thôi...”

Khinh bỉ thì khinh bỉ, bọn họ cũng không bởi vậy làm lỡ chính sự, mà trước tiên rời khỏi phòng, chạy tới phòng an ninh, lại lặng yên không tiếng động bao vây chung quanh.

Cùng lúc đó, bên trong phòng ngoại trừ hắc và Vô Âm, cũng chỉ còn Tôn Đình Quân và cao thủ Hoa Gian phái.

Tôn Đình Quân và mọi người không che giấu được vẻ hưng phấn, bọn họ không hẹn cùng chấp tay nói: “Trương tiên sinh, có gì cần chúng ta làm, chỉ cần phân phó là được, chúng ta tuyệt đối sẽ không chối từ.”

Hắc cũng không khách khí với họ, trực tiếp phân phó: “Thay tôi đưa cữu ma bỏ vào trong Hỗn Độn Lô.”

Dưới mệnh lệnh của hắc, thể tích Hỗn Độn Lô trở nên cực lớn, lớn hơn tới gấp ba, có thể dung nạp được chín người rơi vào ma đạo.

Sau khi các cao thủ bỏ cữu ma vào trong Hỗn Độn Lô, hắc cũng niệm tụng chú ngữ, triệu tới một đoàn hỏa diễm huyền lệ ngũ thải ban lan.

“Đây là...Ngũ Hành Hỏa?” Tôn Đình Quân cũng là một người biết hàng, liếc mắt liền nhận ra lai lịch hỏa diễm: “Loại hỏa diễm này không phải đã sớm thất truyền rồi sao? Không nghĩ tới, lại xuất hiện trong tay Trương tiên sinh...” Ngay khi Tôn Đình Quân còn đang cảm khái, hắc đã khai lô luyện người!

690. Chương 715: Quỷ Thần Kinh Hải

Tôn Đình Quân và năm cao thủ Hoa Gian phái vội vàng thu liễm tinh thần, đem ánh mắt ném về phía Trương Văn Trọng cùng Hỗn Độn Lô.

Tuy nói Hoa Gian phái ở trong đương kim tu chân giới cũng có những nhân tài kiệt xuất trên phương diện luyện đan hay luyện khí. Nhưng nếu đem ra so sánh với kỹ thuật luyện khí của Trương Văn Trọng thì đúng là khác nhau một trời một vực, không đáng để nhắc tới.

Cũng bởi hiểu rõ rằng thực lực của mình cùng Trương Văn Trọng chênh nhau quá xa, nên Tôn Đình Quân và năm cao thủ Hoa Gian phái mới quý trọng cơ hội lần này. Giờ khắc này bọn hắn đang mở căng mắt ra, muốn đem mỗi hành động của Trương Văn Trọng đều ghi chép cẩn thận lại.

Tôn Đình Quân và năm cao thủ Hoa Gian phái đều có chút tiếc nuối nói: “Tuy lần này Trương tiên sinh chỉ khai lò luyện người, nhưng hắn sử dụng kỹ thuật luyện khí thần kỳ do Tiên Nhân truyền xuống. Có thể ở trong này quan sát, đúng là hơn mấy trăm năm tìm tòi học hỏi. Điều đáng tiếc duy nhất chính là, không thể dùng di động quay tình cảnh này, làm một cái bản sao.”

Khi Trương Văn Trọng theo trong Càn Khôn Hồ lấy linh tài liệu ra, ném vào trong Hỗn Độn Lô, thì một đoàn Ngũ Hành Chi Hỏa màu sắc rực rỡ, lập tức bùng lên. Hỏa diễm nóng rực, lấy nơi này làm trung tâm, rồi bắt đầu lan tràn ra bốn phương tám hướng. Chỉ chớp lát công phu đã khiến cho Tôn Đình Quân và năm cao thủ Hoa Gian phái chịu hết nổi, toàn thân ướt đẫm mồ hôi. Bọn hắn khẩn cấp niệm tụng thần chú, lúc này mới triệu hoán ra một cỗ khí lạnh, khó khăn lắm mới chống cự nổi nhiệt hỏa xâm nhập. Nếu không làm như thế, chỉ sợ bọn hắn sẽ không thể trụ nổi ở trong này bao nhiêu thời gian.

Một cao thủ Hoa Gian phái vươn tay lau mồ hôi trên đầu, nhìn đoàn hỏa diễm bùng cháy rực rỡ kia, nhin không được cảm khái nói: “Đây là Ngũ Hành Chi Hỏa sao? Quả nhiên hỏa nhiệt mạnh mẽ, đều nung cho ta sắp cạn mồ hôi rồi...”

Một cao thủ Hoa Gian phái khác, thì lại dùng ánh mắt hâm mộ, đánh giá: “Nắm giữ trong tay đỉnh lô cấp bậc Chuẩn Tiên Khí, hơn nữa còn có Ngũ Hành Chi Hỏa phụ trợ. Thảo nào Trương tiên sinh có thể luyện chế ra pháp bảo phẩm chất tốt đến dọa người...”

Tôn Đình Quân khẽ cau mày, liếc mắt nhìn hai cao thủ Hoa Gian phái, nhỏ giọng khiển trách: “Người cho rằng, Trương tiên sinh có thể luyện chế ra pháp bảo cao phẩm là bởi vì nắm giữ trong tay đỉnh lô Chuẩn Tiên Khí sao? Đây đúng là tầm nhìn thấp kém, đang bỏ ngọn lấy gốc rồi. Ta nói cho người biết, những thứ đó mặc dù có thể đề cao xác suất thành công khi luyện chế, nhưng điều trọng yếu và mấu chốt nhất vẫn chính là kỹ thuật luyện chế của Trương tiên sinh à!”

Nói đến đây hắn lại quét mắt nhìn năm người, lẩm bẩm: “Ta cho các người biết, Trương tiên sinh có một đệ tử thân truyền, mới đi theo học hơn tháng công phu, là đã luyện chế ra được pháp bảo cấp bậc Chuẩn Tiên Khí rồi. Bản thân các người nghĩ xem, đỉnh lô trọng yếu hay là kỹ thuật luyện khí trọng yếu đây?”

Hiện giờ Lưu Phong Huy chỉ luyện chế ra được pháp bảo cấp bậc Chuẩn Tiên Khí mà thôi. Tôn Đình Quân tự nhiên cũng biết điểm này, sợ dĩ hấn khẳng khẳng một mực, chính là muốn đánh thức năm cao thủ Hoa Gian phái này, để bọn họ biết, đến tốt cùng thì nên chú trọng vào cái gì.

Dù sao, cơ hội quan sát như thế này, cũng phải nói là ngàn năm một thuở. Nếu năm cao thủ Hoa Gian phái, chỉ đem ánh mắt đặt ở trên đỉnh lô cùng hỏa diễm, thì chẳng phải là sẽ lẫn đầu lộn đuôi hay sao?

Lời này của Tôn Đình Quân khiến cho năm cao thủ Hoa Gian phái vô cùng khiếp sợ, cũng vội vàng điều chỉnh tốt tâm tình, không quản tới chiếc Hỗn Độn Lô cấp bậc Chuẩn Tiên Khí kia nữa, mà đem toàn bộ lực chú ý vào kỹ thuật luyện khí thượng thừa của Trương Văn Trọng.

Lúc này Hỗn Độn Lô bị Ngũ Hành Chi Hỏa thiêu đốt thành đỏ rực, mà linh tài vừa ném vào trong đỉnh lô, cũng rất nhanh hóa thành một bãi linh dịch màu lam nhạt.

Tôn Đình Quân và năm cao thủ Hoa Gian phái, sợ hãi than linh dịch hình thành quá nhanh, đồng thời cũng có chút lo lắng: “Nhiệt độ của Ngũ Hành Chi Hỏa cao như thế, chúng ta đứng ở khoảng cách khá xa mà

vẫn còn khó khăn chống cự. Vậy không hiểu chín người đầu nhập ma đạo kia, thân ở trong đỉnh lô, làm sao mà chịu thấu đây? Trương tiên sinh làm như thế này, rốt cuộc là có ý gì đây?”

Trong khi Tôn Đình Quân và năm cao thủ Hoa Gian phái vừa hiểu kỳ vừa lo lắng, thì hắc vụ bao quanh người cửu ma Trình Văn Lộ cũng vùng lên, bày ra tư thế nhất định phải ngăn cản cỗ linh dịch màu lam nhạt.

Trận chiến giữa Linh dịch và Hắc vụ, cứ như thế đã khai màn.

Xuyên thấu qua lỗ thông hơi của Hồn Độn Lô, Tôn Đình Quân cùng năm cao thủ Hoa Gian phái, đều nhìn thấy được tình cảnh ở bên trong đỉnh lô.

Chứng kiến Trương Văn Trọng dùng linh dịch bức ma khí trong người cửu ma Trình Văn Lộ ra, năm vị cao thủ Hoa Gian phái nhìn không được phải nhú mày, lo lắng thầm nói: “Chín tên kia, quả nhiên không hổ là cửu ma do đích thân Lệ Yểm bồi dưỡng. Bọn chúng đã hấp thu rất nhiều âm khí của Cửu Âm Địa Mạch, tuy không tính là tinh thuần, nhưng tuyệt đối có thể xưng tụng là mệnh môn. Chỉ sợ, bấy nhiêu linh dịch Trương tiên sinh luyện hóa ra, khó lòng có thể tiêu trừ được nhiều ma khí như vậy đi?”

“Đúng thế, nếu so sánh với ma khí của Cửu Ma phóng thích ra, thì linh dịch trong đỉnh lô có vẻ như là quá ít đó.”

“Ài, lần này khai lò luyện người, theo ta thấy phỏng chừng là không có cái kết quả gì tốt đẹp đâu.”

Tôn Đình Quân tự nhiên là cũng nghe thấy lời nói của năm người này, nhưng hắn cũng không có quát tháo bắt im lặng, mà ngược lại khoe miệng còn khê nở một nụ cười nhạt.

Trải qua một quãng thời gian quen biết. Tôn Đình Quân đối với Trương Văn Trọng gần như là đã có một loại tín nhiệm mù quáng. Hắn tất nhiên phải tin tưởng, Trương Văn Trọng sẽ có rất nhiều biện pháp để ứng phó với tình huống bất lợi này. Sở dĩ hắn không giải thích cho năm vị cao thủ Hoa Gian phái, chính là muốn để bọn hắn nhìn thấy kết quả cuối cùng, rồi sau đó sẽ phải hung hăng chấn động một phen. Bởi chỉ có như vậy, mới lưu lại ấn tượng khắc cốt ghi tâm vào trong lòng bọn hắn. Mới có thể làm cho bọn hắn, hướng đến Trương Văn Trọng mà học tập kỹ thuật. Dù sao năm người này, đều là nhân vật do Hoa Gian Phái dốc lòng bồi dưỡng. Chỉ cần bọn hắn quan sát kỹ tình huống lần này, đối với Hoa Gian phái, sẽ có rất nhiều chỗ tốt.

Theo điểm này xem ra, có thể nói là Tôn Đình Quân đã tổn rất nhiều tâm tư. Bất quá, sự tình phát triển cũng đúng như cảnh tượng Tôn Đình Quân dự đoán.

Nửa canh giờ trôi qua rất nhanh, trận chiến giữa linh dịch và hắc vụ, đã bày ra kết cục nghiêng về một bên. Bên chiếm cứ thế thượng phong, thật không ngờ lại chính là linh dịch!

Ở dưới sự thao túng của Trương Văn Trọng, linh dịch giống như một đội quân bách chiến, kỷ luật nghiêm minh, đánh cho luồng hắc vụ tan tác không còn một manh giáp.

Năm cao thủ Hoa Gian phái, xem đến lúc này cũng đã choáng váng mặt mũi. Lúc này bọn hắn chăm chú mở căng mắt ra, nhìn chằm chằm vào trong đỉnh lô, sợ chính mình sẽ bỏ qua loại cảnh tượng phấn khích này.

“Không nghĩ tới, linh dịch còn có thể thao túng lưu loát tự nhiên như vậy. Nếu không phải lần này tận mắt chứng kiến, thì nói như thế nào ta cũng sẽ không tin tưởng đâu!”

“Xem Trương tiên sinh luyện khí, so với kỹ thuật trước đây mà ta vẫn lấy làm cao ngạo. Thì quả nhiên là xấu hổ không chịu nổi! Không được, chúng ta phải đem toàn bộ tình huống ngày hôm nay, ghi nhớ lại ở trong đầu, để ngày sau trở về, lấy ra mà nghiền ngẫm học tập...”

“Kỹ năng luyện khí quả thực đúng là cao siêu bất phàm!”

Nhìn diễn cảm khiếp sợ của năm cao thủ Hoa Gian phái, lại nghe bọn hắn bàn luận sôi nổi. Trên mặt Tôn Đình Quân càng phát ra tiểu ý nồng đậm. Hắn tin tưởng, sau khi trải qua chuyện này, trình độ luyện khí của năm cao thủ Hoa Gian phái, nhất định sẽ có bước tiến xa hơn lúc trước!

Trong khi đám người Tôn Đình Quân cao hứng quan sát, thì trong đỉnh lô, cuối cùng linh dịch đã tiêu diệt sạch luồng hắc vụ ma khí. Lúc này Trương Văn Trọng đang thao túng linh dịch màu lam nhạt, từ từ chạy

quanh thân chín người Trình Văn Lộ, sau đó chui vào trong cơ thể của bọn chúng...”

Lại qua thêm nửa canh giờ...

Đỉnh lô chợt “ong ong” lên một tiếng.

“Khai lô luyện người đã thành công rồi kia!” Năm cao thủ Hoa Gian phải kiềm chế không được tâm tình hưng phấn, đồng thanh kêu lớn lên một tiếng.

Chín người Trình Văn Lộ, Tào Minh....Cứ như vậy mà thoát ly ra khỏi ma đạo!

691. Chương 716: Lệ Yểm, Chết!

Đầu tiên Trương Văn Trọng lấy đan dược ăn vào, sau đó mới phất tay kêu năm cao thủ Hoa Gian phải bước tới gần, để bọn hắn hỗ trợ, đem đám người Trình Văn Lộ, mới thoát khỏi ma đạo, kéo ra khỏi Hỗn Độn Lô.

Trương Văn Trọng vươn tay chỉ ra phía bên ngoài nhà bảo tàng nói: “Đành phiền toái năm vị, dọc theo con đường này, đưa chín người này đi ra khỏi nhà bảo tàng, giao cho Đặc Cần tổ phụ trách công tác ở bên ngoài. Đoạn trí nhớ sau khi đầu nhập ma đạo của chín người này, đã bị ta dùng Chúc Do Thuật xóa sạch đi rồi. Ta tin tưởng đám người Béo hòa thượng sẽ có cách an bài cho thỏa đáng.”

Sau khi tận mắt chứng kiến kỹ thuật luyện khí bất phàm của Trương Văn Trọng, năm tên cao thủ Hoa Gian phải cũng đã đem Trương Văn Trọng coi là thần tượng rồi. Lúc này nghe thấy Trương Văn Trọng phân phó, bọn hắn chỉ cảm thấy vô cùng vinh hạnh, làm sao có thể cự tuyệt đây? Cả đám đều gật đầu liên tục không ngừng, cam đoan son sắt nói: “Thỉnh Trương tiên sinh an tâm, chúng ta nhất định sẽ an bài cho chín người này một cách thỏa đáng nhất!”

Chứng kiến tình cảnh này, Tôn Đình Quân nửa đùa nửa thật nói: “Năm tên tiểu tử các người, thường ngày chấp hành nhiệm vụ tông môn giao phó thì cũng không có biểu hiện tích cực như bây giờ ah?”

Năm cao thủ Hoa Gian phải bị câu nói này, làm cho có chút ngượng ngùng.

Nhìn biểu tình của năm người, Tôn Đình Quân không khỏi lắc đầu cười khở, xua tay nói: “Tốt lắm, các người còn đứng ở đây giả bộ ngượng ngùng cái gì nữa. Mau chóng dựa theo phân phó của Trương tiên sinh, đem chín người này hộ tống ra bên ngoài nhà bảo tàng đi. Nhớ kỹ, chuyện này ngàn vạn lần phải cẩn thận đó!”

Năm cao thủ Hoa Gian phải đáp ứng, rồi thoải mái khiêng chín người Trình Văn Lộ lên vai, hướng ra bên ngoài nhà bảo tàng mà phóng đi.

Trong khi năm cao thủ Hoa Gian phải dẫn người ly khai, thì Vô Âm đang nhắm mắt ngồi khoanh chân, cũng đã thở hộc ra một ngụm trọc khí. Sau đó liền mở mắt...

Chỉ liếc mắt nhìn Vô Âm một cái, Trương Văn Trọng liền nắm rõ tình huống của nàng như trong lòng bàn tay, mỉm cười gật đầu: “Khôi phục không sai rồi!”

Vô Âm mỉm cười, hồi đáp: “Ít nhiều là nhờ người trợ giúp.”

Nụ cười này của Vô Âm, ít nhiều hơi có chút hương vị giống như các bậc tôn giả, làm cho Trương Văn Trọng cùng Tôn Đình Quân xem mà ngây cả người.

Sau khi phục hồi lại tinh thần, Tôn Đình Quân nhin không được ngoảnh mặt nhìn Trương Văn Trọng hỏi: “Trương tiên sinh, không biết vị tiểu sư phụ này đến từ đâu?”

Mặc dù Tôn Đình Quân kể vai chiến đấu cùng Vô Âm, nhưng lại không hề hay biết lai lịch của nàng. Lúc này, chứng kiến trong nụ cười của nàng ẩn chứa thiên vị thâm sâu, hiển nhiên là tuệ căn vững chắc, nên không khỏi tò mò.

Trương Văn Trọng giới thiệu: “Vị này là Vô Âm sư, đến từ Phổ Đà Sơn Diệu Tâm Am. Hơn nữa cũng đã kết thừa y bát của Quan Âm Bồ Tát.”

Tôn Đình Quân liền bước lên phía trước, hạ bái nói: “Hóa ra là Vô Âm Sư của Diệu Tâm Âm, thất kính, thất kính!”

Vô Âm niệm phật, đáp lễ.

Thấy tình cảnh này, Trương Văn Trọng lắc đầu cười nói: “Tốt lắm, hai người không cần phải khách khí nữa. Chúng ta mau chóng đuổi tới phòng an ninh đi, hiện giờ thu thập Lệ Yểm mới là chính sự trọng yếu nhất.”

Tôn Đình Quân và Vô Âm đồng thanh đáp: “Trương tiên sinh nói rất đúng!”

Sau khi thu hồi Hỗn Độn Lô, Trương Văn Trọng lập tức dẫn theo Tôn Đình Quân cùng Vô Âm, chạy tới phòng an ninh trong viện bảo tàng.

Giờ phút này, căn phòng an ninh đã bị nhóm người Lục Hòe, Tiêu Chấn và Hoắc Thanh vây chặt như cối nê. Nhìn cả đám bọn hăn đều giương cung bạt kiếm, hơn phân nửa là đã xảy ra xung đột với Lệ Yểm trốn ở trong căn phòng an ninh.

Chứng kiến ba người Trương Văn Trọng chạy tới. Lục Hòe, Hoắc Thanh, Tiêu Chấn vội vàng bước lên nghênh đón.

Hàn huyền một lúc sau, Trương Văn Trọng vào thẳng chủ đề hỏi: “Xem bộ dáng của mọi người, chẳng lẽ là đã phát sinh qua xung đột với Lệ Yểm sao?”

“Phải rồi.” Lục Hòe gật đầu trả lời: “Ngay lúc trước khi chúng ta bao vây phòng an ninh, thì Lệ Yểm ẩn núp ở bên trong cũng phát hiện. Hăn từ trong xông ra chém giết, muốn trùng phá vòng vây. Kết quả bị chúng ta liên thủ đánh ngược trở về.”

Khi nói những lời này, ngữ khí của Lục Hòe không che giấu nổi tâm tình khiêu ngạo. Dù sao người bọn hăn đánh bại, cũng là Lệ Yểm tiếng tăm lẫy lừng. Mặc dù hiện giờ thực lực của Lệ Yểm không thể bằng thời kỳ đỉnh phong ngày trước, hơn nữa còn tiêu hao sáu bảy thành ma khí ở trên người Vô Âm, đã như nổ mìn hết đà. Nhưng dù sao nó vẫn là Lệ Yểm ah! Có thể đánh bại một cái thượng cổ yêu ma như nó, thử hỏi đám người Lục Hòe sao có thể không khiêu ngạo đây?

Tiêu Chấn cũng ở phía sau mở miệng, tin tưởng mười phần nói: “Thông qua lần giao thủ vừa rồi, chúng ta phát hiện yêu lực của Lệ Yểm đang cực kỳ suy yếu. Chúng ta tin tưởng, lấy thực lực bây giờ của chúng ta, muốn tiêu diệt nó hăn là không thành vấn đề đâu.”

Hoắc Thanh hung hăng dẫn đầu nói: “Trương tiên sinh, thỉnh hạ lệnh đi. Liễm Sơn kiếm tông chúng ta nguyện làm quân tiên phong, đánh thẳng vào phòng an ninh, truy diệt Lệ Yểm!”

Câu nói này của Hoắc Thanh, như cảnh tỉnh người dẫn đầu của những tông phái khác, bọn hăn vội vàng nhảy tới trước mặt Trương Văn Trọng nói: “Liễm Sơn kiếm tông đã lập không ít công lao rồi. Trận tiên phong lần này, xin hãy nhường cho chúng tôi đi!”

“Chúng tôi cam đoan sẽ không để cho Lệ Yểm chạy trốn đâu!”

Người dẫn đầu của những tông phái này, sở dĩ biểu hiện tích cực ra như thế, đều là bởi vì bọn hăn nghĩ, làm quân tiên phong đi đánh Lệ Yểm chính là công lao lớn nhất. Hơn nữa, thông qua lần giao phong vừa rồi, bọn hăn phát hiện thực lực của Lệ Yểm đã giảm sút trầm trọng. Cho nên phần công lao này, sẽ không phải mất bao nhiêu sức lực để thu về tới tay. Thử hỏi, gặp một cơ hội tốt như thế này, lại có ai không muốn đi tranh thủ đây?

Đám người biểu hiện ra sự nhiệt tình quá mức, khiến cho Trương Văn Trọng cười khổ không thôi. Ngay khi hăn chuẩn bị lên tiếng nói chuyện, thì một cái thanh âm băng sương, bất thành linh truyền ra từ gian phòng an ninh: “Trương Văn Trọng, cuối cùng thì ngươi cũng tới, ta chờ ngươi đã lâu rồi. Ở đây ta có một bút giao dịch, muốn cùng ngươi đàm luận một chút...”

Thanh âm băng lạnh này, chính là của Lệ Yểm phát ra.

Khi thanh âm của Lệ Yểm vọng ra, thì những tông phái đứng xung quanh Trương Văn Trọng đều ngậm chặt miệng lại, xoay đầu đem ánh mắt quàng ném tới phòng an ninh.

Trương Văn Trọng khẽ cau mày hỏi: “Giao dịch? Giao dịch cái gì?”

“Bút giao dịch này hiển nhiên là sẽ làm cho người phải hứng thú...” Nương theo thanh âm này, một luồng cuồng phong se lạnh thổi bung cánh cửa phòng an ninh ra.

Sau khi cánh cửa gian phòng mở toang hoang, Trương Văn Trọng lập tức trông thấy Lệ Yểm...và hai nữ nhân đứng ở bên cạnh người nó.

“Lâm Tử Mạn? Mã Hiểu Toa?”

“Ta nghe nói, nữ nhân này chính là người yêu của người?” Luồng hắc vụ bao quanh thân thể Lệ Yểm thổi bùng lên, hóa thành một cánh tay trắng kiện, giữ chặt vào cổ Lâm Tử Mạn: “Ta đang nghĩ xem, người có muốn nhìn thấy cảnh tượng, ta bóp nát cổ nữ nhân này hay không a?”

Trương Văn Trọng khẽ nhíu mày, bên trong đôi con ngươi chợt xuất hiện lên một cổ sát khí. Bất quá, rất nhanh hắn đã bình tĩnh trở lại, trầm giọng hỏi: “Người muốn dùng tính mạng của hai người họ, đánh đổi lấy tính mạng của nhà người sao?”

Lệ Yểm hồi đáp: “Ta luôn muốn thương thảo với những người thông minh. Bởi người thông minh luôn biết ta muốn cái gì. Mà người, hiển nhiên cũng là một gã thông minh cơ trí đó.”

Nghe thấy Trương Văn Trọng và Lệ Yểm nói chuyện với nhau. Mấy người dẫn đầu của những tông phái kia, nhin không được tiến lên, nhỏ giọng khuyên giải: “Trương tiên sinh, Lệ Yểm này nhất định không thể buông tha được!”

“Lần này chính là cơ hội tốt nhất để tiêu diệt Lệ Yểm. Nếu để nó chạy thoát, lần sau chúng ta đừng hi vọng tru sát được nó nữa nha!”

Từ đầu đến cuối, Lệ Yểm thủy chung vẫn không lên tiếng, chẳng qua đôi mắt màu máu thì không ngừng dán chặt lên trên người Trương Văn Trọng. Mà cánh tay do hắc vụ biến thành, cũng đang dần dần dùng sức bóp chặt lại...

“Các người không cần nói nữa, ta đều tự có chủ trương rồi.” Trương Văn Trọng khoát tay ngăn cản chúng nhân khuyên giải, nói: “Tránh qua một bên đi. Yên tâm, công lao và khen thưởng, ta sẽ không thiếu một phần dành cho những người ở đây đâu!”

Thấy toan tính của mình sắp thành công, Lệ Yểm không khỏi đắc chí, cười phá lên. Một tay đẩy Lâm Tử Mạn và Mã Hiểu Toa về phía Trương Văn Trọng đồng thời thả người về phía sau như cánh diều đứt dây, cấp tốc bay đi: “Tiểu tử họ Trương, hai nữ nhân này nhường cho người! Hôm nay chịu thiệt thòi trên tay người, sớm muộn gì ta cũng sẽ quay lại đòi món nợ này!”

Lệ Yểm dùng lực lượng rất lớn, trong nháy mắt đẩy Lâm Tử Mạn cùng Mã Hiểu Toa nhào về phía Trương Văn Trọng. Bất quá, khiến cho người ta khiếp sợ nhất chính là, lúc này trong đôi con ngươi của Lâm Tử Mạn và Mã Hiểu Toa đều tỏa ra một luồng quang mang yêu dị màu máu. Tiếp theo, hung hăng vung chủy thủ giấu trong tay áo lên, đâm thẳng tới phía Trương Văn Trọng.

“Kiệt kiệt...Tiểu tử họ Trương, người không ngờ ta vẫn còn ẩn tàng một chiêu này chứ hả?” Trong khi đào tẩu, Lệ Yểm nhìn thấy tình cảnh này, thì không khỏi điên cuồng cười phá lên. Nhưng mà nó cười chưa dứt hai tiếng, thì thanh âm bỗng nhiên ngừng bật, thay vào đó là đôi con ngươi màu đỏ sậm, nhìn chằm chằm vào thân ảnh đứng chặn ở phía trước.

“Làm...làm sao có thể chứ?”

Lệ Yểm ngoảnh mặt lại phía sau. Thì trông thấy Lâm Tử Mạn cùng Mã Hiểu Toa, đang bị Nhan Chân Khanh dùng lôi điện trực xuất yêu linh bám ở trên người.

“Đã quên nói cho người biết, ta tinh thông Quan Khí Bát Pháp, liếc mắt một cái có thể nhìn ra, trên người Lâm Tử Mạn và Mã Hiểu Toa đã bị người cấy yêu linh vào.” Đúng lúc này, thanh âm của Trương Văn Trọng vang lên.

Lệ Yểm phục hồi lại tinh thần, muốn phóng qua người Trương Văn Trọng mà đào tẩu. Nhưng, Trương Văn Trọng đã kịp giương Bàn Long Ngọc Xích trong tay lên, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, đâm thẳng vào đầu của nó.

Phần não bộ, chính là điểm yếu hại trí mạng của Lệ Yểm!

“A....a....a..a....” Trong tiếng kêu gào thảm thiết, luồng hắc vụ bao quanh trên người Lệ Yểm suy giảm rất nhanh...

Lệ Yểm....đã tru diệt thành công rồi?

692. Chương 717: Mị Nương Tái Hiện

Ngay khi thân ảnh của Lệ Yểm dùng tốc độ cực nhanh tiêu tán đi. Thì trong một quán rượu cách nhà bảo tàng không xa, cảnh tượng thượng cổ yêu ma đang bị tàn phá linh hồn, đều lần lượt trôi qua tâm trí của nữ tử bạch y thần bí. Hôm nay, nàng mặc một chiếc váy dài màu trắng tinh, trông sang quý mà lại thanh nhã, trong tay bưng một ly rượu vang đỏ sậm, chậm rãi lắc lư. Ở bên cạnh nàng, còn có năm người, bốn nam một nữ, trong tay bọn họ đều bưng một ly rượu cốc-tai.

“Mấy loại rượu này, ta uống như thế nào cũng không thể quen được.” Một gã nam tử đầu trọc, uống rượu xong thì không khỏi nhíu mày, lắc đầu thăm nói: “Ta cảm thấy hoàng tửu, vẫn hợp với khẩu vị của ta hơn nhiều.”

Nói đến đây, hắn đem ánh mắt quảng ném về phía bạch y nữ tử, nhỏ giọng nói: “Chân khí của Lệ Yểm đã hoàn toàn biến mất rồi...Mị Nương, kể tiếp chúng ta sẽ phải làm gì?”

Bạch y nữ tử được gọi là Mị Nương, vẫn nhẹ nhàng lắc lư ly rượu vang trong tay, một chút ý niệm muốn uống cũng đều không có. Sau khi nghe được tên đầu trọc hỏi, nàng thần nhiên nói: “Vốn dĩ Lệ Yểm chỉ là quân cờ mà chúng ta dùng để phân tán lực chú ý của đám tu chân giả kia mà thôi. Cái chết của nó, đã nằm trong dự tính của ta rồi. Ta chỉ không ngờ rằng nó sẽ chết nhanh như vậy thôi. Ban đầu, ta nghĩ nó còn có thể duy trì thêm được bốn năm ngày nữa...Hiện giờ xem ra, năm đó Trương Văn Trọng tu vi chưa hồi phục, chúng ta không thêm ra tay trừ khử hắn, căn bản chính là một cái sai lầm cực kỳ nghiêm trọng ah!”

Tên đầu trọc nhíu mày, hừ lạnh: “Càng nghĩ càng bực, cái tên nhân loại Trương Văn Trọng kia, đã phá hỏng của chúng ta rất nhiều hảo sự rồi. Nếu không xong, thì để ta ra tay trừ khử hắn đi?”

“Không được.” Mị Nương lắc đầu, liếc mắt nhìn tên đầu trọc nói: “Duyên Duy, không phải là ta không tin tưởng vào bản lĩnh của ngươi, chẳng qua ta không muốn đánh rần động cỏ mà thôi. Bởi vì sau khi Lệ Yểm chết, Trương Văn Trọng cùng đám tu chân giả, hiển nhiên là sẽ buông lỏng cảnh giác. Mà chúng ta thì có thể nhân cơ hội này, chấp hành cái kế hoạch trước kia của chúng ta. Đừng quên, mục đích của chúng ta không đơn thuần là vì giết Trương Văn Trọng, mà là phải mở được khe nứt không gian thông qua Hỗn Độn Tu La Giới, để yêu ma có thể chạy tới nhân gian.”

Tên đầu trọc kêu là Duyên Duy nhíu mày suy nghĩ, rồi mới lên tiếng đáp: “Mị Nương nói không sai, ta quả nhiên là đã quá xúc động rồi.”

Mị Nương không thềm nhiều lời với hắn nữa, mà ngoảnh mặt nhìn một người ăn mặc hết sức phong cách. Hai bên tai đeo hai chiếc vòng đồng rất to, trên mặt còn triển lãm một vài hình xăm yêu dị: “Xa Bĩ Thi, việc tìm nhân công chuẩn bị cho kế hoạch kia, ngươi làm như thế nào rồi?”

Xa Bĩ Thi đem chén rượu trong tay uống một hơi cạn sạch, lúc này mới đáp: “Đã chuẩn bị không sai biệt lắm. Chỉ cần thêm năm ngày thời gian nữa, là ta có thể thu phục toàn bộ.”

“Năm ngày thời gian nữa sao...” Mị Nương trầm ngâm nói: “Được, ta sẽ cho ngươi thêm năm ngày thời gian. Mặc kệ ngươi gặp phải sự cố gì, đều phải hoàn thành công việc trong vòng năm ngày! Tình huống hiện giờ có rất nhiều biến số, chúng ta không thể lãng phí nhiều thời gian nữa đâu!”

Xa Bĩ Thi khẽ mỉm cười, tin tưởng đáp: “Năm ngày sau, nếu ta không hoàn thành công việc. Ta sẽ mang theo cái đầu này tới gặp ngươi.”

“Tốt.” Mị Nương gật đầu, theo sau ngoảnh mặt nhìn bốn người còn lại, phân phó: “Mấy người các người, ở trong vòng năm ngày thời gian này, đều thu liễm tính tình xuống một chút cho ta, ngàn vạn lần đừng ra ngoài gây sự. Nếu ai dám không nghe lệnh, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt, trở mặt thành thù!”

Đôi mắt lung linh hàm xuân kia của Mị Nương, chợt bắn ra một tia băng lạnh, khiến cho bốn tên thượng cổ yêu ma giết người vô số này, trong lòng không khỏi dâng lên một tia hàn ý. Bốn chúng không dám lãnh đạm, đồng thanh hồi đáp: “Yên tâm, nhiều nhất trong vòng năm ngày này, chúng ta sẽ tuyệt đối im lặng.”

Mị Nương đặt ly rượu xuống bàn, cũng không uống, mà xoay người đi ra phía ngoài quán bar: “Lệ Yểm đã chết rồi, chúng ta cũng không cần phải ở đây chờ đợi nữa. Đi thôi, ai phải làm gì thì mau đi làm đi.”

Mị Nương lên tiếng, năm người bốn nam một nữ này, cũng không dám dị nghị, đều đứng lên theo sát ở phía sau Mị Nương.

Cùng lúc này, ở trong tòa nhà bảo tàng, sau khi Trương Văn Trọng tru sát Lệ Yểm thành công, cũng không vội vàng cùng đám tu chân giả ly khai khỏi nơi này. Mà bình tĩnh xuất Hồn Độn Lô ra, dùng vô số linh tài luyện hóa, rồi thiết lập một cái trận pháp trong tòa nhà bảo tàng khổng lồ.

Đối với hành động lần này của Trương Văn Trọng, phần lớn nhóm người tu chân đều tỏ ra không hiểu.

Có người lựa chọn trầm mặc thờ ơ, nhưng cũng có người đem nghi vấn của mình nói thẳng ra: “Trương tiên sinh, Lệ Yểm đã bị người tru sát, như thế nào còn lãng phí linh tài, thiết hạ trận pháp ở trong tòa nhà bảo tàng này làm gì nữa đây?”

Trương Văn Trọng bố trí xong trận pháp, thu hồi Hồn Độn Lô, rồi mới mỉm cười giải thích: “Tuy Lệ Yểm đã bị tru sát, nhưng Cửu Âm Địa Mạch thì vẫn tồn tại ở trong tòa nhà bảo tàng này. Ta thiết hạ trận pháp, cũng chỉ vì muốn phong ấn Cửu Âm Địa Mạch. Bằng không, trải qua thời gian, tòa nhà bảo tàng này cũng sẽ bị tà khí chiếm cứ, nguy hại dân thường.” Lúc này đám tu chân giả mới chợt hiểu ra, đều không khỏi tấm tắc gật đầu.

Lúc này, Nhan Chân Khanh cũng đã dùng lôi điện tiêu diệt yêu linh bám trên người Lâm Tử Mạn và Mã Hiểu Toa xong rồi. Bởi vì thời gian yêu linh bám vào thân thể không lâu, cho nên hồn phách Lâm Tử Mạn và Mã Hiểu Toa cũng không có thương tổn gì cả, chẳng qua thân thể cảm thấy hơi mệt mỏi chút thôi.

“Chúng ta đang ở nơi nào đây?” Lâm Tử Mạn cùng Mã Hiểu Toa vừa mới thoát khỏi yêu linh, hiển nhiên thần trí còn mơ hồ không rõ ràng. Nhưng rất nhanh, các nàng cũng nhớ tới chuyện tình bị yêu linh chiếm cứ phát sinh lúc trước, kiều nhan trên mặt không khỏi phủ kín những nét kinh hoàng cùng sợ hãi. Mã Hiểu Toa hoảng hốt thét lớn: “Yêu quái...có yêu quái...đừng ăn thịt chúng ta...xin đừng ăn thịt chúng ta...”

Trương Văn Trọng ở phía sau đi tới, trên mặt hiện lên nụ cười bình thản, dùng thanh âm trầm ấm nói: “Tử Mạn, Mã tiểu thư, hai cô không cần khẩn trương như vậy chứ! Mọi người ở đây cũng đâu phải là yêu ma quỷ quái gì!”

Nhìn thấy Trương Văn Trọng, đôi con ngươi của Lâm Tử Mạn nhất thời dâng lên một tia kinh hãi. Nhưng Mã Hiểu Toa thì vẫn há miệng la hét chói tai, thanh âm kia chẳng những không có xu hướng giảm bớt, ngược lại còn muốn gia tăng thêm vài phần.

“Câm miệng!” Dưới tình huống này, Lục Hộc cũng không nhịn được nữa. Vung tay búng chỉ về phía Mã Hiểu Toa, thì triển một cái chú ngữ tĩnh âm.

“Văn Trọng, sao anh cũng ở đây vậy?” Nói đến đây, thần tình Lâm Tử Mạn chợt khẩn trương, một bên cảnh giác nhìn ngó bốn phía, một bên không ngừng thúc giục: “À...chúng ta mau chạy thôi, ở đây có yêu ma rất đáng sợ, nó đang muốn đổi phở với anh đấy!”

Thấy lúc này Lâm Tử Mạn còn lo lắng đến an nguy của mình, Trương Văn Trọng cũng là phi thường cảm động.

“Tử Mạn, đừng khẩn trương, nơi này đâu có yêu ma quỷ quái gì. Hai người chẳng qua là vì tinh thần mệt mỏi quá độ, cho nên mới phát sinh ra ảo giác mà thôi. Hãy nghe tôi nói, hai người nhắm mắt lại, hảo hảo nghỉ ngơi trong chốc lát...Đúng rồi, nhắm mắt lại, đúng rồi...” Thanh âm của Trương Văn Trọng giống như đang ru ngủ, làm cho Lâm Tử Mạn và Mã Hiểu Toa không tự chủ được bản thân, dần dần nhắm hai mắt lại.

Đây là Trương Văn Trọng đang thi triển Chúc Do Thuật, để thôi miên hai người. Đồng thời còn phong ấn đoạn kí ức về những chuyện hoang đường mà các nàng gặp phải, nhất là kí ức hãi hùng về Lệ Yểm. Hắn

cũng không hi vọng, hai nàng sẽ vì đoạn kí ức này, mà trở nên điên điên khùng khùng.

“Tốt lắm, chúng ta có thể đi rồi.”

Sau khi dùng Chúc Do Thuật thôi miên Lâm Tử Mạn và Mã Hiểu Toa, Trương Văn Trọng mỗi tay khiêng một người, nhanh chân bước ra phía bên ngoài nhà bảo tàng. Bốn người Lục Hòe thì dẫn theo mấy trăm tu chân giả, theo sát ở phía sau Trương Văn Trọng.

Bên ngoài tòa nhà bảo tàng, đám người Béo hòa thượng cũng đang lo lắng chờ đợi kết quả. Tuy bọn hắn có thể nghe thấy động tĩnh bên trong bảo tàng, nhưng lại không rõ ràng tình huống cụ thể, cho nên bọn hắn cũng không biết, lúc này Lệ Yểm đã bị Trương Văn Trọng tru sát hay chưa?

Khi Trương Văn Trọng cùng đám tu chân giả bước ra khỏi tòa nhà bảo tàng, thì đám người Béo hòa thượng mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Bọn hắn biết, khi Trương Văn Trọng đi ra, thì cũng đồng nghĩa với việc Lệ Yểm đã bị tiêu diệt!

Trương Văn Trọng giao Lâm Tử Mạn cùng Mã Hiểu Toa đang ngủ say, vào trong tay Vũ Văn Kha. Theo sau lại kêu Trần Nhân tới, hướng đám tu chân giả thông báo: “Hành động tru sát Lệ Yểm lần này, toàn bộ là nhờ công lao của các vị mới có thể viên mãn. Công lao của các vị trong hành động lần này, ta giao toàn quyền cho Trần Nhân làm công tác thống kê, đợi sau khi xác nhận xong, ta sẽ dựa theo bản ghi chép mà hồi báo cho các vị!”

“Đa tạ Trương tiên sinh.” Sau khi nghe được câu trả lời thuyết phục xong, đám tu chân giả đều vui mừng ra mặt...

693. Chương 718: Động Đất!

Sau khi Trương Văn Trọng giao phó xong chính sự, Vô Âm vẫn còn có vẻ suy yếu đi đến, nói: “Trương thí chủ, Lệ Yểm đã bị tru sát thành công, tôi cũng phải hướng anh cáo từ.”

Đối với hành động giúp đỡ bao vây tiêu trừ Lệ Yểm, hắn rất cảm kích nói: “Lần này có thể thành công tru sát Lệ Yểm, ít nhiều đều nhờ Vô Âm sư thái trợ giúp. Ngày sau nếu có chuyện gì cần dùng đến tôi, chỉ cần phân phó là được.”

Vô Âm mỉm cười nói: “Trương thí chủ không cần khách khí như vậy, hàng yêu trừ ma vốn là bổn phận của chúng ta, được rồi, tạm thời tôi còn phải nán nã mấy ngày tại Hải Hội Am trong Ung Thành, giảng giải thuyết pháp, nếu trong lúc đó Trương thí chủ có chuyện gì cần tôi giúp, chỉ cần phái người đến thông báo một tiếng là được.”

Sau khi nói xong lời này, Vô Âm lại hướng những người tu chân khác cáo từ, xoay người phiêu nhiên rời đi.

Sau khi Vô Âm rời đi, hắn cũng rời khỏi nhà bảo tàng, chuẩn bị trở về linh cư điều dưỡng một phen.

Bởi vì vừa rồi mặt đất bị rung động, rất nhiều người vây xem đã lần lượt rút khỏi, bắt quá vẫn còn rất nhiều người đang dừng ở nơi này, lại nhón chân hiếu kỳ nhìn vào hướng nhà bảo tàng, nếu không phải có cảnh sát cùng quân đội kéo cảnh giới tuyến, chỉ sợ họ đã sớm chạy vào nhà bảo tàng nhìn xem rốt cục xảy ra chuyện gì. Ngay khi hắn định bước qua cảnh giới tuyến để rời đi, một thanh âm chợt gọi hắn, chính là Đàm Thanh đang duy trì trật tự nơi này.

Đàm Thanh chạy tới thật nhanh, kéo hắn đến một địa phương không người, hiếu kỳ dò hỏi: “Trương ca, mọi người đi ra rồi, có phải võ đạo cường giả đỉnh kỳ giấu trong nhà bảo tàng đã bị các anh đem ra công lý? Hai tên cướp và hai con tin bọn hắn bắt cóc chạy vào trong nhà bảo tàng đâu?”

“Hai tên cướp đã chết, còn hai con tin đã được thành công giải cứu, vụ án lần này phỏng chừng không cần cảnh sát Ung Thành các vị ra tay, bởi vì người của Bộ An Ninh quốc gia đã toàn quyền tiếp quản việc này.” Hắn cũng không muốn nói rõ việc này với Đàm Thanh, nói vài câu với nàng, liền thật nửa giả nói: “Được rồi, cô nên làm việc của mình, tôi phải trở về tỉnh dưỡng một phen, vừa rồi so đầu chém giết, làm tôi bị thương nhẹ...”

Hắn thật không ngờ chính là khi nghe nói mình bị thương, Đàm Thanh liền biến thành khẩn trương, lòng tràn đầy quan tâm hỏi nhanh: “Cái gì, Trương ca anh bị thương? Bị thương ở đâu? Nhanh cho tôi xem.”

“Ách...” Thấy phản ứng của Đàm Thanh, hắn không khỏi thầm mắng miệng mình nhiều chuyện, cười khổ nói: “Kỳ thực cũng không có gì quan trọng, chỉ là một mối, trở về điều dưỡng một chút là được.”

Lúc này Đàm Thanh mới thở ra một hơi, nửa giận nửa lo dặn dò: “Thật là, làm sao lại không cẩn thận? Được rồi, được rồi, tôi sẽ không quấy rối anh nữa, mau nhanh trở lại điều dưỡng, đừng để di chứng, hiện tại tôi có công vụ trong người, không đi được. Bằng không tôi sẽ lấy xe đưa anh trở về, hay là tôi an bài một người lái xe đưa anh về nhà?”

Hắn cười lắc đầu: “Cần gì phiền phức như vậy? Tôi tự gọi xe đi về được rồi, cô làm việc của cô đi, tôi đi.” Dứt lời hắn xoay người đi qua cảnh giới tuyến, rất nhanh biến mất trong tầm nhìn của Đàm Thanh.

Thẳng đến khi bóng lưng hắn hoàn toàn biến mất, lúc này Đàm Thanh mới thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Một tiếng than nhẹ cũng bị viên cảnh sát ở bên cạnh nghe được, trong cảm nhận của anh ta, Đàm Thanh là nữ bạo long, làm sao từng nhìn thấy qua loại tư thái nữ nhi này của nàng? Có một cảnh sát lá gan lớn, kiêu chể không được sự tò mò trong lòng, kiên trì hỏi: “Đàm đội, vì sao cô lại thở dài?”

Đàm Thanh trừng mắt hừ lạnh: “Mắc mớ gì tới anh? Đang làm gì thì làm đi, đừng ở đây nhiều chuyện.”

Viên cảnh sát bị mắng vội vã rút cổ, những cảnh sát còn lại cũng có dáng dấp không khác anh ta, cũng không dám nói nhiều trước mặt nàng, nhưng họ cũng nhịn không được khe khẽ nói nhỏ: “Xem ra, Đàm đội hơn phân nửa giận dữ với Trương tiên sinh, chúng ta đừng ở đây chọc giận nàng, nếu không nữ bạo long trút giận lên người chúng ta thì chúng ta chết không có chỗ chôn.”

May mắn chính là những lời này cũng không truyền vào tai Đàm Thanh, nếu không thì họ không đến nỗi chết nhưng cũng sống không bằng chết mất rồi.

Đối với chuyện này, hắn cũng không hay biết, tách ra đoàn người vây xem, hắn cản lại một chiếc taxi, quay về tiểu khu Hải Vận.

Sau một đêm điều dưỡng tại linh cư, linh lực hắn khôi phục toàn bộ, còn có tiến bộ nhảy vọt, xem ra lần này chém giết với Lệ Yểm cũng kích thích tiềm lực của hắn, nhượng tu vi hắn có được đề thăng.

Sáng sớm hôm sau, hắn cùng người nhà dùng xong bữa sáng, lại nhích người đi tới phòng y tế, dù sao hắn đã xin nghỉ liên tục vài ngày, thế nào cũng phải đến phòng y tế một lần, bằng không chức vụ phó viện trưởng của hắn cũng làm thật không trách nhiệm.

Ngay khi hắn muốn rời khỏi nhà, Tô Hiểu Hồng cũng đuổi theo: “Lão sư, em với thầy cùng đến phòng y tế. Dù sao trạng huống cơ thể của em cũng đã khôi phục bảy tám phần, hơn nữa em đã ở đây nhiều ngày nếu còn ở lại cơ thể em sẽ bị rỉ sắt cho xem.”

Sau thoáng suy nghĩ, hắn đồng ý lời nói của Tô Hiểu Hồng: “Trạng huống thân thể của cô, đích thật cũng khôi phục được rồi, có thể đi ra ngoài hoạt động.”

Tô Hiểu Hồng vùng tay hoan hô: “Ye, thật tốt quá, rốt cục em có thể ra ngoài hô hấp không khí.”

“Cô nha...” Hắn lắc đầu bật cười: “Xem ra mấy ngày nay thật đúng là làm cho cô bị nghẹn phá hủy.”

Khi hai người đi đến phòng y tế, Lâm Tử Mạn cũng đã đến, khi gặp được hắn, nàng lập tức từ trong phòng mình đi ra, vùng lông mày cau lại, vẻ mặt chần chờ nói: “Văn Trọng, hôm qua chúng ta có gặp mặt không?”

Hắn biết kinh lịch hôm qua đối với Lâm Tử Mạn mà nói thật sự quá mức chấn động, quá mức kinh tâm cho nên dù bị Chúc Do Thuật phong ấn ký ức nhưng vẫn còn bảo tồn chút ký ức quá sâu sắc, nhưng hắn cũng không lo lắng, bởi vì hắn biết theo thời gian trôi qua, những ký ức không trọn vẹn trong đầu nàng sẽ dần dần bị nàng lãng quên, đến cuối cùng sẽ hoàn toàn quên đi chuyện nàng đã trải qua.

Cho nên khi nghe nàng hỏi thăm, hắn lập tức lắc đầu đáp: “Ngày hôm qua tôi vẫn lo dạy bài học cho tiểu muội, cũng không có gặp cô, Tử Mạn, sao đột nhiên lại hỏi việc này?”

Lâm Tử Mạn không khỏi cau mày: “Chúng ta thực sự không có gặp qua sao? Kỳ quái...Vì sao tôi vẫn cảm thấy hôm qua đã gặp anh, hơn nữa còn trải qua một chuyện rất trọng yếu. Đáng tiếc chính là tôi không nhớ nổi.”

Tô Hiểu Hồng đã sớm nghe được hắc kể lại chuyện hôm qua phát sinh, khi nghe lời Lâm Tử Mạn vừa nói, nàng liền vừa cười vừa đáp: “Tử Mạn tỷ, chị không phải ngủ đến hồ đồ chứ, có lẽ tối qua nằm mơ thôi, nên suy nghĩ lẫn lộn phải không?”

Lâm Tử Mạn càng cau chặt mày: “Ký ức này thật sự là nằm mơ sao?”

Tô Hiểu Hồng cũng hì hì cười, cố ý hỏi: “Ai, Tử Mạn tỷ, hôm qua chị mộng thấy lão sư sao? Chị thấy chị và lão sư làm gì? Ai nha nha...không phải là loại mộng kia đó chứ?” Nàng cố ý kéo dài câu hỏi.

Gương mặt Lâm Tử Mạn chợt đỏ lên, giống như trái mặt đào.

Nàng liếc mắt nhìn Tô Hiểu Hồng, xấu hổ hờn dỗi nói: “Tiểu muội, cô đang nói bậy bạ gì đó? Tôi làm sao khả năng nằm mộng như vậy? Mà thôi, không nhiều lời với hai người, tôi phải đi chỉnh lý bệnh lịch hôm trước...” Một câu còn chưa nói xong, nàng liền đi nhanh như bỏ chạy.

Tô Hiểu Hồng cười hì hì, tiến đến bên tai hắc nhỏ giọng nói: “Thế nào, lão sư, em thông minh chứ? Một câu nói đã làm chị Tử Mạn phải bỏ đi.”

Hắc bật cười, gõ nhẹ lên đầu nàng: “Cô nha, tiểu thông minh không ít, nếu có thể đem sự thông minh này đều dùng tu luyện và y đạo, thành tựu của cô không chỉ như bây giờ.”

Thời gian trôi qua, người đến làm việc ngày càng nhiều, mỗi người nghe tin hắc cùng Tô Hiểu Hồng hôm nay đi làm, đều đi qua chào hỏi, thừa dịp còn sớm cũng chuyện phiếm vài câu.

Trong mấy ngày kế tiếp, sinh hoạt phẳng phất như quay trở về sự bình tĩnh.

Nhưng không ai biết, dưới sự bình tĩnh này lại đang cất giấu một lần hung hiểm lớn.

Ngay sáng sớm ngày thứ nam Lệ Yểm bị tru giết, hắc cùng Tô Hiểu Hồng vừa đi đến phòng y tế, dưới nền đất Ung Thành đột nhiên xuất hiện một đạo năng lượng ba động cường liệt.

Khi năng lượng ba động còn chưa truyền lên mặt đất, hắc đã nhận ra sự tồn tại của nó, sắc mặt nhất thời hơi bị biến đổi, kinh hô: “Đây là...động đất mạnh?”

Năng lượng ba động từ dưới lòng đất truyền lên cực kỳ cường đại, đừng nói là hắc, dù là Từ Pháp chân nhân cũng không khả năng ngăn cản được cơn sóng ba động này, hắc đem linh lực rải ra ngoài, tận khả năng bảo vệ mặt đất khu vực đại học thành, muốn tận khả năng giảm bớt năng lượng ba đạo phá hư đại học thành.

Nếu như khả năng hắc cũng muốn bảo hộ cả Ung Thành, nhưng với tu vi Luyện Hư kỳ của hắc, chỉ có thể đủ bảo hộ được đại học thành.

“Hi vọng Đặc Cần tổ và những người tu chân còn ở Ung Thành có thể tận khả năng bảo hộ khu vực khác, giảm bớt uy lực phá hư của sự động đất lần này.”

Ý niệm trong đầu hắc vừa dâng lên, mặt đất lại truyền đến sự rung động xóc nảy kịch liệt...

694. Chương 719: Đi Đâu? Cứu Người!

Động đất cường liệt trong nháy mắt làm cả Ung Thành, cùng các nơi trong toàn quốc, thậm chí một ít quốc gia Châu Á gần bên cũng bị lan đến.

Trước tiên cục dự báo động đất quốc gia liền phán đoán ra lần động đất này phải là cực mạnh nhất trong lịch sử bao năm qua.

Ánh mắt toàn quốc trong nháy mắt liền tập trung tại Ung Thành.

Có rất nhiều người, đều bức thiết muốn thông qua ti vi, internet tìm hiểu tình huống động đất tại Ung Thành, nhất là tình huống thương vong.

Những ai có thân nhân bạn bè tại Ung Thành, khi nghe được tin tức lập tức gọi điện tới Ung Thành chỉ là vì muốn nghe thanh âm của thân nhân bạn bè, xác nhận bọn họ có an toàn khỏe mạnh hay không, nhưng làm mọi người thất vọng chính là trận động đất xảy ra thành hình này làm hệ thống thông tin của Ung Thành đã rơi vào tình trạng hư hỏng, trong khoảng thời gian ngắn, căn bản không sao gọi được điện thoại.

Tình huống hiện tại của Ung Thành hiện nay ra sao? Tất cả mọi người đều bức thiết muốn biết.

Ngay thời khắc xảy ra động đất, trên Trúc Khê sơn ngoại ô Ung Thành, Mị Nương trong bộ quần áo trắng, đang đứng trên đỉnh núi nhìn xuống Ung Thành đang biến đổi lớn.

Tuy rằng Trúc Khê sơn dưới chân không ngừng hoảng động, cách đó không xa sườn núi đang đổ xuống, hiểm cảnh núi lở sắp xảy ra, nhưng trên mặt Mị Nương không hề có vẻ khẩn trương hay hoảng loạn, phẳng phất như địa phương hiện tại cô ta đang đứng cũng không phải ngọn núi đang gặp nạn động đất mà là đang đứng trong hoa viên ngắm cảnh.

Một con chim to đỏ như máu từ xa xa bay nhanh tới, khép cánh đáp xuống bên người Mị Nương, trong vụ khí đỏ đen giao nhau, hóa thành nữ nhân từng uống rượu với Mị Nương, cười dài nhìn cô ta nói: “Lần này Xa Bỉ Thi làm được không tệ, chỉ có thời gian năm ngày chuẩn bị, đã làm ra được trận động đất này.”

“Xa Bỉ Thi làm được đích xác không tệ.” Mị Nương gật đầu, chợt đưa ánh mắt nhìn về phía nữ nhân do con chim huyết sắc biến thành: “Như vậy ngươi thì sao, cô đã hoàn thành được nhiệm vụ của cô chưa?”

“Mị Nương, xem cô nói vậy. Nếu như tôi không hoàn thành nhiệm vụ, còn dám tới đây tìm cô tranh công sao?” Cô Hoạch điệu quỵên rũ cười, nói: “Oán Linh trận trong Ung Thành đã sớm bố trí xong, chỉ cần cô ra lệnh một tiếng, có thể khởi động vận chuyển.”

Mị Nương thỏa mãn gật đầu: “Đã như vậy thì khởi động vận chuyển.”

“Được.” Cô Hoạch điệu lên tiếng, giương hai tay kháp pháp ấn, trong miệng nhanh chóng niệm tụng ra chú ngữ.

Nương theo tiếng chú ngữ, từng sợi vụ khí đen đỏ giao nhau từ trong người Cô Hoạch điệu xông ra, cuộn cuộn quanh thân thể cô ta liền ngưng tụ thành một pháp trận đồ án.

“Oán Linh trận khởi động.”

Theo những lời của Cô Hoạch điệu, pháp trận đồ án huyền phù ngay trước người cô ta chợt sáng lên.

Giằng co khoảng chừng mười phút, pháp trận đồ án mới biến mất không gặp, cùng lúc đó bên trong Ung Thành, cũng liên tiếp vang lên chín tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, nhưng lúc này lực chú ý của mọi người đều bị động đất làm chú ý, dù nghe được chín tiếng nổ vang cũng chỉ tưởng là động đất dẫn ra phản ứng dây chuyền, cũng không quá mức lưu ý, cũng không để vào trong lòng.

Sau khi làm xong tất cả, Cô Hoạch điệu nghiêng đầu qua có chút ít hiếu kỳ nói: “Mị Nương, cô để Xa Bỉ Thi dẫn phát động đất trong Ung Thành, lại bảo tôi bố trí Oán Linh trận bên trong, rốt cục là vì điều gì?”

Mị Nương cũng không có ý tứ giấu diếm hồi đáp: “Ta để Xa Bỉ Thi dẫn phát động đất trong Ung Thành, là vì dời đi lực chú ý của Trương Văn Trọng và những người tu chân chú ý tới việc động đất, trong Ung Thành có hơn trăm vạn cư dân, tất nhiên sẽ rơi vào trong sự sợ hãi cùng hỗn loạn, mà mặt trái tâm tình của sợ hãi và hoảng loạn được Oán Linh trận chuyển hóa, là có thể chuyển biến thành Oán Linh Khí, tuy rằng còn kém âm khí của Cửu Âm Địa Mạch, nhưng cũng đủ bang trợ chúng ta mở được khe hở không gian đi thông Hồn Độn Tu La Giới.”

“Không nghĩ tới Oán Linh trận còn có công hiệu như vậy...” Lúc này Cô Hoạch điệu bừng tỉnh hiểu ra, cười tán dương: “Mị Nương thật không hổ là người có mưu kế nhất trong chúng ta, kế hoạch như vậy cũng chỉ có cô mới có khả năng chế định đi ra, ân, Trương Văn Trọng và những người tu chân, lúc này cũng đã bị chuyện động đất làm luống cuống tay chân, làm sao có thể gây trở ngại đến chúng ta?”

Mị Nương cũng không lưu ý tới sự tán thưởng của Cô Hoạch điệu, yếu ớt thở dài một tiếng nói: “Đáng tiếc, một ngày khe không gian đi thông Hồn Độn Tu La Giới còn chưa mở ra, trở chú trên người chúng ta một ngày cũng chưa biến mất, bằng không chúng ta cần gì phải chịu phiền phức như vậy, chỉ cần trực tiếp bố trí pháp trận, tập hợp yếu lực của sáu chúng ta là có thể mở được khe không gian kia rồi.”

Ngay lúc này, Xa Bử Thi cùng bốn người khác cũng xuất hiện trên đỉnh núi Trúc Khê, cung kính nói: “Mị Nương, chuyện cô phân phó đều đã làm thỏa đáng.”

“Làm tốt lắm.” Mị Nương thỏa mãn gật đầu, nói: “Hiện tại lực chú ý của bọn họ đều bị trận động đất thành linh này hấp dẫn, mà chúng ta cũng có thể nhân cơ hội này làm một trận, chỉ cần mở được khe không gian cho yêu ma trọng phủ nhân gian, vô luận người ta, đều sẽ trở thành đại công thần của yêu ma bộ tộc.”

Cô Hoạch điều cùng năm người Xa Bử Thi liếc mắt nhìn nhau, cùng nở nụ cười: “Lời nói này nghe thật làm kẻ khác phẩn chấn.”

Mị Nương quét mắt nhìn năm người, phân phó: “Việc này không nên chậm trễ, thừa dịp dư chấn của trận động đất chưa kết thúc, nhanh chóng theo kế hoạch hành động.”

“Đạ.” Cô Hoạch điều cùng năm người Xa Bử Thi cùng kêu lên đáp, từng sợi vụ khí đen, đỏ, xanh từ trên người bọn họ bùng lên, bao bọc thân hình bọn họ, làm bọn họ rất nhanh biến mất trước mặt Mị Nương.

Trên đỉnh núi Trúc Khê, chỉ còn lại một mình cô ta.

Nhìn về Ung Thành đang đầy vết thương, khóe miệng cô ta hiện lên vẻ mỉm cười nhàn nhạt.

Chỉ là vẻ mỉm cười vô luận thấy thế nào, đều có một loại hàn ý khiến kẻ khác dựng đứng tóc gáy, cô ta khẽ mở miệng nhàn nhạt nói: “Trương Văn Trọng à Trương Văn Trọng, ta thật ra muốn nhìn, lần này người còn làm sao quấy rối được chúng ta...”

Hắn cũng không biết chuyện phát sinh ở núi Trúc Khê, lúc này hắn đang đứng ngoài cửa lớn phòng y tế, thần sắc nghiêm trọng nhìn về phía viễn phương.

Tuy rằng vật kiến trúc trong đại học thành cũng không bị phá hủy trong trận động đất, nhưng trái tim căng thẳng của hắn cũng không hề trầm tĩnh lại, bởi vì hắn rất rõ ràng, sở dĩ kiến trúc đại học thành may mắn tránh thoát tai nạn là vì có hắn liều mạng dùng linh lực bảo vệ, nhưng những địa phương ngoài sự bảo vệ của hắn lúc này còn không biết biến thành dáng dấp gì.

Tuy rằng phòng y tế không bị tổn hại, nhưng cảm giác chấn động kịch liệt cũng làm mọi người vẻ mặt kinh khủng chạy ra, hoảng loạn đứng nơi trống trải thờ hồn hển, vừa kinh hồn vị định ồn ào: “Chuyện gì xảy ra? Rung động vừa rồi là chuyện gì vậy?”

“Là động đất sao? Má ơi, trên mặt đất hoảng động liên tục, thực sự là quá kinh khủng.”

“Hoàn hảo lần này rung động mãnh liệt nhưng không phá hư...phải không, tôi phải gọi điện thoại về nhà hỏi thăm tình huống của họ mới được.”

Khác với mọi người, Tô Hiểu Hồng rõ ràng cảm giác được sự chấn động vừa rồi cường liệt và kinh khủng cỡ nào, đồng thời nàng cũng đã nhận ra sở dĩ kiến trúc trong đại học thành không bị tổn hại, đều là bởi vì hắn liều mạng dùng linh lực hộ vệ, bằng không hiện tại đại học thành không dám nói là biến thành phế tích, nhưng tuyệt đối sẽ không được như bây giờ, toàn bộ kiến trúc vẫn sừng sững không bị ngã xuống.

Tô Hiểu Hồng phục hồi lại tinh thần, vội vã nhìn hắn hỏi: “Lão sư, hiện tại chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Hắn bỏ một viên đan dược vào miệng khôi phục linh lực tiêu hao, nói: “Tuy rằng đại học thành không bị tổn hại, nhưng tình huống của những địa phương khác trong thành thị cũng không lạc quan, chúng ta phải lập tức chạy đi cứu viện. Tiểu muội, cô dẫn vài người đến hiệu thuốc, tận khả năng lấy những dược phẩm cùng dụng cụ cấp cứu ra đây.”

“Được.” Tô Hiểu Hồng gật đầu, liền đi.

“Minh Hiền, mọi người qua đây một chút.” Hắn lại ngoắc gọi mấy nghiên cứu sinh, phân phó: “Mọi người lập tức chạy tới y học viện, đưa những thầy cô và sinh viên có kinh nghiệm triệu tập lại, để họ tới đây lĩnh những dụng cụ cấp cứu, sau đó mau chóng chạy tới những địa phương đang gặp tai nạn tiến hành cấp cứu.”

Lý Minh Hiền cùng các nghiên cứu sinh không khỏi sửng sốt, chần chờ nói: “Lão sư, trận động đất này, hình như không nghiêm trọng như thầy tưởng tượng chứ?”

Sắc mặt hần ngưng trọng nói: “Tin tưởng tôi, trận động đất này tạo thành thương tổn tuyệt đối không đơn giản như mọi người tưởng tượng, đừng ở chỗ này lãng phí thời gian, mau nhanh làm theo lời tôi đi. Mọi người phải biết từ giờ trở đi, mỗi một giây một phút đều sẽ liên quan đến tính mạng tồn vong của một người.”

Đối với hần, mấy nghiên cứu sinh rất tín nhiệm, lúc này thấy biểu tình của hần đặc biệt ngưng trọng, không khỏi khẩn trương lên, vội vã đáp: “Tốt, lão sư, chúng ta sẽ làm theo lời thầy.” Sau đó xoay người chạy về hướng y học viện.

Chỉ thoáng chốc, Tô Hiểu Hồng đã dẫn theo mọi người chạy ra, hần túm Hồ Cường nói: “Hồ viện trưởng, anh tự lái xe, tôi lái một chiếc đưa mọi người đi.”

“Đi? Đi đâu?” Hồ Cường không hiểu gì hỏi.

“Cứu người.” Hần trầm giọng hỏi đáp.

695. Chương 720: Giống Như Ngày Tận Thế

“Cứu người? Cứu ai?” Hồ Cường không khỏi sửng sốt, thần tình có vẻ khá mờ mịt.

Cùng đám bác sĩ, y tá ở trong trường giống nhau, Hồ Cường cũng hiểu dư chấn của trận động đất này tuy rằng mãnh liệt, nhưng lực phá hoại không có bao nhiêu lớn. Chẳng cần phải nói đâu xa, xem ngôi trường này vẫn còn đứng vững là hiểu. Phải biết rằng, ngôi trường này đã được xây dựng cách đây mấy chục năm rồi. Kết cấu xi măng khá mờ nhạt, thế nhưng đều không thể sụp đổ ah?

Dưới tình huống này, còn cần phải đi cứu ai nữa chứ?

Ở phía sau, Trương Văn Trọng không có tâm tư, cũng không có thời gian tỉ mỉ giải thích cho Hồ Cường hiểu rõ nguyên nhân. Chỉ cấp tốc kéo tay hần, đi nhanh tới hai xe cứu thương đậu bên ngoài cổng trường học, vừa đi vừa nói: “Trận động đất này không đơn giản như anh tưởng tượng đâu. Bây giờ tôi không thể giải thích rõ ràng được. Tóm lại, nghe tôi, đi theo tôi nhanh lên.”

Hồ Cường bất đắc dĩ, chỉ biết cười khổ: “Được rồi, tôi đi theo anh là được chứ gì? Đừng kéo tôi mạnh như thế...”

Trương Văn Trọng buông lỏng Hồ Cường ra, hai người đều tự lên một chiếc xe cứu thương, cũng kêu mấy bác sĩ, y tá có kinh nghiệm lên xe. Đồng thời còn chở đám người Tô Hiểu Hồng chạy như bay ra khỏi trường đại học Ung Thành, hướng về phía khu dân cư đông đúc.

Lâm Tử Mạn ngồi trên cỗ xe của Trương Văn Trọng, nhìn cảnh tượng ven đường, nàng không khỏi có chút ngập ngừng: “Trọng ca, trận động đất này sẽ không nghiêm trọng giống như lời anh nói đó chứ? Nhìn quang cảnh ven đường, tựa hồ cũng không nghiêm trọng giống như anh lo lắng nha?”

Ngoài Tô Hiểu Hồng ra, mọi người cũng đều cảm thấy, lần này Trương Văn Trọng có vẻ như là đang làm chuyện bé xé ra to. Chẳng qua, bọn hần không dám đem nỗi hoài nghi trong lòng nói ra.

Lúc này Trương Văn Trọng nghe thấy Lâm Tử Mạn dò hỏi, hần cũng không quay đầu lại, mà đáp: “Đợi sau khi ra ngoài, tôi sẽ giải thích cho mọi người hiểu. Hiện giờ thì không phải lúc.”

“Vì sao phải đợi tới lúc ra khỏi phạm vi trường đại học, mới được biết đây?” Đám người Lâm Tử Mạn không khỏi liếc mắt nhìn nhau, trong đầu xông ra một cái nghi vấn như vậy.

Sau khi xe cứu thương chạy ra khỏi phạm vi của trường đại học, rốt cục đám người Lâm Tử Mạn cũng minh bạch ý tứ trong lời nói của Trương Văn Trọng rồi.

Cùng kiến trúc bên trong Đại Học Thành* không chút sứt mẻ gì hoàn toàn bất đồng. Ở bên ngoài thành, có rất nhiều tòa nhà, cơ sở, đều sụp đổ dưới trận động đất kia.(*: nhiều trường đại học xây liền với nhau gọi là Đại Học Thành.)

Tùy tiện đều có thể trông thấy được những đồng gạch ngói hoang tàn...đổ nát.

Ở trên đường, ở quảng trường, có rất nhiều người đang hoảng loạn chạy cuống lên.

Người nào có xe hơi, thì vội vàng lái xe chạy ra khỏi Ung Thành, đi sang nơi khác tránh nạn. Ở thời khắc này, nào có ai chịu tuân thủ theo quy tắc luật lệ giao thông nữa. Cho nên lúc này giao thông cũng đã gần như là tê liệt hoàn toàn.

Người không có xe, thì chẳng quản đến sự nguy hiểm của những cơn địa chấn, sôi nổi dưng mãnh tràn vào các siêu thị, điên cuồng tranh nhau mua thực vật cùng nước uống. Trong khoảng thời gian ngắn, giá cả thức ăn tăng cao từng sọt, thậm chí còn đắt như muốn cắt cổ người ta.

Cùng với quang cảnh ở bên trong Đại Học Thành, thì ở bên ngoài cũng chẳng khác nào cảnh tượng của ngày tận thế...

“Sao thế này...” Đám người Lâm Tử Mạn sớm đã bị quang cảnh trước mắt, dọa cho sợ ngây người, “Ừa? Vì sao bên trong Đại Học Thành không xảy ra tình huống gì, mà ở bên ngoài lại biến thành cái bộ dạng hỗn độn như thế này nhỉ?”

Đám người đều ngạc nhiên, chỉ riêng Tô Hiểu Hồng là nhẹ giọng than thở: “Nếu không có sự phụ ở trong Đại Học Thành, thì lúc này chỉ sợ là Đại Học Thành cũng sẽ hoang tàn đổ nát như thế này mà thôi...”

Lâm Tử Mạn thấy nàng lẩm bẩm nói, nhưng không nghe được rõ ràng, nhin không được tò mò hỏi: “Tiểu Muội, em đang nói đến chuyện gì thế?”

“À...” Tô Hiểu Hồng lặng thần, vội vàng đáp: “Không có gì, em chỉ khiếp sợ về quang cảnh mà cơn địa chấn này gây nên mà thôi.”

Xuyên thấu ra ngoài cửa sổ xe, chứng kiến cảnh tượng hoang tàn đổ nát ở khắp nơi trong Ung Thành. Lúc này đám người mới cảm thấy sợ hãi và lo lắng bất an. Đều sôi nổi rút điện thoại của mình ra, muốn hỏi thăm xem người thân trong nhà có việc gì không. Nhưng đường dây luôn ngắt kết nối, căn bản là gọi không thông.

“Tiền thu điện thoại mắc như vậy, tới thời điểm mấu chốt lại đánh không thông, thế nhưng còn không biết xấu hổ mà tuyên truyền quảng cáo rằng tùy thời đều có thể liên lạc được ở dưới mọi tình huống, đây không phải là đang lừa gạt người tiêu dùng sao?” Một tay bác sĩ phẫn nộ mắng.

Lúc này, Tô Hiểu Hồng tuy rằng cũng lo lắng đến an nguy của người nhà, nhưng nàng vẫn an ủi đoàn người: “Phỏng chừng là do cơn địa chấn phá hỏng đường dây rồi. Hơn nữa, ở dưới những loại tình huống này, đều có rất nhiều người nhấn tin hoặc gọi điện gần xa, cho nên mới hay xuất hiện tình trạng nghẽn mạng lưới. Mọi người không nên gấp gáp, hẳn là không bao lâu nữa sẽ khôi phục thôi.”

“Cũng hi vọng là thế.” Đoàn người thở dài, không hện mà đều quẳng ném ánh mắt về phương hướng nhà mình, ở trong lòng âm thầm cầu nguyện: “Hy vọng thần linh sẽ phù hộ cho người nhà ta bình an vô sự...”

Ngay lúc này, Trương Văn Trọng đạp mạnh chân phanh, rồi ngoảnh mặt nhìn mấy người nói: “Quãng đường phía trước không đi được nữa rồi. Chúng ta phải xuống xe đi bộ thôi, ven đường cũng có rất nhiều người bị thương, cần được điều trị ngay lập tức.”

“Ok.” Đoàn người đáp ứng, vội vàng cầm theo hộp cứu thương, nhảy xuống xe.

Trương Văn Trọng theo trên khoang lái nhảy xuống, liếc mắt nhìn đoàn người tâm tình lo lắng không yên, nói: “Tôi biết mọi người đều đang bận tâm đến an nguy của người nhà, tôi và mọi người đều giống nhau cả thôi. Nhưng đừng quên, thân phận của chúng ta là bác sĩ. Bất quá, nếu ai muốn rời khỏi nơi này, thì tôi cũng không cưỡng cầu, cứ việc đi thôi...”

Trương Văn Trọng còn chưa nói dứt lời, thì đã bị nhóm bác sĩ cùng y tá vừa nhảy xuống xe, cắt ngang lời:

“Trương viện phó, anh nói rất đúng, chúng ta là bác sĩ. Lúc này đây chúng ta hẳn là phải gánh vác trách nhiệm của mình. Sẽ không để cho cái danh từ Bác Sĩ này bởi vì chúng ta mà hổ thẹn đâu.”

“Trương viện phó, đừng lãng phí thêm thời gian nữa. Chúng ta mau đi giúp đỡ mọi người thôi.”

“Bác sĩ....Bác sĩ tới đây...”

“Bác sĩ, phiền ngài xem giúp cho tôi với...”

“Tôi cảm giác toàn thân trên dưới đều không có chút lực nào, đau đớn vô cùng...Liệu tôi có bị chết không hả, bác sĩ?”

Lúc này có mấy người bị thương nằm ven đường gần đó, thấy nhóm Trương Văn Trọng nhảy xuống xe, liền vội vàng lao qua, nhờ vả chữa thương.

Nhóm người Trương Văn Trọng cũng không thoái thác, ngay tại chỗ tiến hành triển khai công tác trị liệu cho những người bị thương.

Mấy phút đồng hồ sau, Hồ Cường cũng lái một chiếc xe cứu thương khác chạy tới đây. Sau khi nhảy xuống xe, hắn chẳng thèm lau mồ hôi, liền kéo theo một nữ y tá, nhanh chân bước tới phía nhóm Trương Văn Trọng, thần tình ác liệt nói: “Trương viện phó, lúc chúng tôi đang đi trên đường thì nghe Vương Linh nói, gần đây có một nhà trẻ, khi cơn địa chấn xảy ra, đúng vào buổi sáng nhà trẻ dạy học. Tôi có chút bận tâm về tình huống bên đó, liệu có cần phải đi qua kiểm tra hay không?”

Nữ y tá Vương Linh cũng mở miệng phụ họa: “Nhà của tôi ở gần đây, cho nên tôi biết cái nhà trẻ đó...” Thanh âm của nàng còn chưa dứt, thì bỗng dưng có một người phụ nữ ôm theo một cái tiểu hài tử, toàn thân đầy máu, hỗn hỗn chạy tới trước mặt đoàn người, dùng thanh âm nức nở nói: “Van cầu các vị, xin hãy cứu lấy con gái của tôi...”

Tô Hiểu Hồng cùng Lâm Tử Mạn vội vàng lao tới phía trước, tiếp nhận cô nhóc bị thương vào trong tay. Sau khi kiểm tra cẩn thận một phen, liền nhìn người phụ nữ kia nói: “Con gái của cô thương thể cũng không quá nghiêm trọng đâu. Chỉ là trầy xước ngoại thương thôi, đừng lo lắng quá.”

Theo sau liền rửa sạch vết thương cho cô nhóc, rồi nhẹ nhàng khâu miệng vết thương lại.

Đã xác thực con gái của mình không đáng lo ngại, người phụ nữ này mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Nhưng rất nhanh lại nghĩ tới chuyện khác, vội vàng nói thêm: “Các vị mau chạy qua nhà trẻ gần đây đi. Ở đó phòng học sụp đổ, cho nên có rất nhiều em bé bị thương đó...”

Trương Văn Trọng biết chuyện tình khẩn cấp, cũng không có lãng phí thêm thời gian, lập tức an bài: “Tử Mạn, cô và hai y tá ở lại đây, an bài tình huống. Những người còn lại, đều theo tôi chạy đến cái nhà trẻ kia. Vương Linh, đừng lo lắng, mau dẫn đường đi!”

“Không thành vấn đề, tất cả theo sau tôi.” Vương Linh lên tiếng, rồi chạy nhanh về phương hướng cái nhà trẻ kia.

Nhóm người Trương Văn Trọng cũng tất tả chạy theo sau nàng.

696. Chương 721: Đồng Tâm Hiệp Lực

Ngay khi đám người Trương Văn Trọng chạy theo Vương Linh đến nhà trẻ, thì đột nhiên ở trước mắt hắn xuất hiện một con bướm màu xanh lam, khoan thai rơi xuống tay hắn.

Đây cũng không phải loài sinh vật bình thường, mà là Thông Tấn Phù do Béo hòa thượng gửi tới.

Bởi vì mạng lưới thông tin đã rơi vào tình trạng tê cứng, điện thoại đánh hoài chẳng thông. Nên Béo hòa thượng đã lựa chọn phương pháp này, để truyền tin cho Trương Văn Trọng.

Con bướm màu xanh lam do Thông Tấn Phù biến thành, vừa rơi xuống tay Trương Văn Trọng, liền hóa thành một luồng quang mang sắc sỡ, theo lòng bàn tay tràn vào trong cơ thể của hắn.

Lúc này, nhóm bác sĩ cùng y tá đều đang tập trung lực chú ý lên chuyện tình nhà trẻ, cũng không có phát hiện ra sự tồn tại của con bướm này.

Khi con bướm màu lam rơi vào trong tay Trương Văn Trọng, thì cũng hóa thành thanh âm lo lắng của Béo hòa thượng: “Trương tổ phó, tại Ung Thành bỗng dưng bị động đất, mặc dù chúng tôi đã dốc hết toàn lực, nhưng cũng chỉ bảo vệ được một số trường học và bệnh viện ở trung tâm cơn địa chấn mà thôi. Điều thiết yếu nhất bây giờ là chúng tôi hy vọng Trương tổ phó sẽ cử đệ tử Phong Sơn phái đến tham gia hành động cứu tế giải nguy cho dân chúng. Và cũng thỉnh Trương tổ phó sẽ thông qua lời nói của mình, kêu gọi các tu

chân giả tham gia vào hành động cứu tế lần này. Như vậy thì mới có thể giảm thương vong xuống mức tối thiểu nhất.”

Hiện giờ Trương Văn Trọng quả thật là đang muốn vận dụng toàn lực để giải nguy cho thảm họa lần này. Vậy nên khi Béo hòa thượng đưa ra đề xuất, hẳn tự nhiên là sẽ không từ chối. Trương Văn Trọng liền chuyển một tấm Thông Tấn Phù cho Béo hòa thượng: “Không thành vấn đề, tôi sẽ cho người của Phong Sơn phái, xuất động toàn lực để tham gia hành động cứu tế lần này. Đồng thời, tôi cũng sẽ đưa ra lời thỉnh cầu đối với những tu chân giả ở xung quanh Ung Thành. Tôi hy vọng, Đặc Cần Tổ vừa giải quyết tốt hành động cứu tế, đồng thời hãy cử ra mấy cao thủ trình thám đi điều tra xem, nguyên nhân của trận động đất này là sao? Bởi vì tôi mới phát hiện, luồng sóng địa chấn ở bên dưới lòng đất truyền lên, có vẻ như không hề đơn giản đâu. Bên trong không ngờ là có chứa một cỗ lực lượng âm tà. Cho nên tôi phỏng đoán, cơn địa chấn này, hẳn là do đám yêu ma quỷ quái gây ra...”

Thông Tấn Phù do Trương Văn Trọng truyền đi, rất nhanh đã bay tới tay Béo hòa thượng.

Lúc này Béo hòa thượng cùng vài thành viên Đặc Cần Tổ, đang bận rộn cứu người ở trong một tiểu khu dân cư đổ nát hoang tàn.

Sau khi nhận được Thông Tấn Phù của Trương Văn Trọng, Béo hòa thượng không khỏi nhăn mặt nhíu mày.

Vũ Văn Kha đứng bên cạnh, miễn tiếp phát hiện ra nét biến hóa trên mặt hắn, liền vội vàng dò hỏi: “Béo hòa thượng, có chuyện gì vậy? Sao thần tình đột nhiên ủ rũ như thế, chẳng lẽ...chẳng lẽ Trương tổ phó đã từ chối lời đề nghị của chúng ta ư?”

Béo hòa thượng lắc đầu: “Không phải, Trương tổ phó đã đáp ứng lời đề nghị của chúng ta rồi.”

Vũ Văn Kha không khỏi sửng sốt, trên mặt dâng lên thần tình mờ mịt: “Nếu Trương tổ phó đáp ứng chúng ta rồi. Vậy hà cớ gì mà sao trông anh lại nhăn nhó như vậy chứ?”

Béo hòa thượng đáp: “Trương tổ phó nói, hẳn theo cơn địa chấn vừa rồi, đã cảm nhận được một cỗ lực lượng âm tà, cho nên hẳn hoài nghi, trận động đất phát sinh ở Ung Thành lần này, chính là do yêu ma gây nên.”

Lời này vừa nói ra, đám thành viên Đặc Cần Tổ xung quanh đều kinh ngạc thốt lên: “Cái gì? Trận động đất này chính là do yêu ma gây ra ư? Chuyện này...có đúng không?”

“Cẩn thận suy xét, thì trận động đất này có rất nhiều nghi vấn...” Tam Si trầm ngâm một lúc sau, mới cao giọng: “Nếu nói trận động đất này có quan hệ tới yêu ma, thì các ngươi cảm thấy thế nào?”

Nghe Tam Si nói vậy, đám thành viên Đặc Cần Tổ đều nhíu mày, suy nghĩ một chút, mới cẩn thận diễn giải: “Cũng không thể bài trừ khả năng này được...Nhưng hiện giờ chúng ta phải làm gì đây?”

Béo hòa thượng lên tiếng: “Ý của Trương tổ phó là muốn chúng ta vừa tiến hành cứu tế, vừa cử ra một ít cao thủ trình thám đi điều tra nguyên nhân của trận động đất này.”

Tam Si gật đầu: “Đây cũng là một cái biện pháp tạm thời. Mọi người cảm thấy thế nào?”

Thành viên Đặc Cần Tổ đứng xung quanh cũng sôi nổi đáp: “Đành phải như thế thôi, liền chiếu theo ý kiến của Trương tổ phó mà làm.”

Béo hòa thượng ngoảnh mặt nhìn Hoàng Văn Đình cùng các thành viên của Đặc Cần Tổ, phân phó nói: “Hoàng tỷ, chuyện này liền nhờ cô dẫn theo cao thủ trình thám đi thám thính ngay. Một khi có tin tức, thì hãy lập tức báo cho chúng tôi biết.”

Nhóm người Hoàng Văn Đình sôi nổi đáp ứng: “Yên tâm, chúng tôi sẽ tận lực điều tra việc này.”

Cùng lúc này, Trương Văn Trọng đang truyền Thông Tấn Phù đi mấy nơi, phân cho người nhà và Trần Nhân, cùng một số các tu chân giả khác vẫn còn đang lưu lại ở Ung Thành. Một bên hỏi thăm tình huống của bọn họ, mặt khác thì thỉnh bọn họ đến tham gia vào hàng ngũ cứu tế, chống lại thảm họa do trận động đất gây ra...Rất nhanh, Trương Văn Trọng liền nhận được Thông Tấn Phù phản hồi trở về.

Đầu tiên là nhận được Thông Tấn Phù do Trương Trạch Thụy truyền tới: “Văn Trọng, ta và ông nội, cùng với Hân Di, Tiểu Liên Nam vẫn bình yên vô sự. Lúc này chúng ta đang giúp đỡ những người mắc nạn, con không cần phải lo lắng đâu. Bởi vì có Tiêu Đồ và Minh Xà, đang ở bên cạnh bảo hộ cho chúng ta rồi.”

Người thứ hai truyền Thông Tấn Phù tới là Vưu Giai: “Trọng ca, em và người nhà vẫn bình an, anh hãy yên tâm nhé. Mặt khác, em đã liên hệ với bên đối tác ngoài tỉnh, thu mua thực phẩm cùng được vật, thiết bị sơ cứu. Tin tưởng rất nhanh sẽ được chuyển tới Ung Thành. Mà anh cũng phải cẩn thận nhé, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nha!”

Sau đó mới đến lượt Trần Nhân truyền Thông Tấn Phù: “Xin tông chủ hãy yên tâm. Tôi cùng Lưu Phong Huy đã tập kết đệ tử Phong Sơn phái đến Ung Thành rồi, đang cứu nạn ở khu vực trung tâm, nếu có sự tình gì phát sinh, tôi sẽ hồi báo cho ngài ngay lập tức.”

Về phần đám tu chân giả kia, sau khi nhận được Thông Tấn Phù của Trương Văn Trọng, thì cũng gửi cam kết xuất lực, đến tham gia hành động cứu nạn giúp Trương Văn Trọng.

Vì muốn bọn hắc tích cực hơn, nên Trương Văn Trọng cũng có hứa hẹn: “Hành động cứu nạn lần này, đành phải nhờ giao cho mọi người. Sau khi an bài xong xuôi, Trương Văn Trọng ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi mọi người đâu!”

Bất quá, rất nhanh Trương Văn Trọng lại nhận được Thông Tấn Phù phản hồi trở về. Nhưng, khiến cho hắc ngoại ý muốn chính là, đám tu chân giả không ngờ lại từ chối phần thưởng.”

Nếu dùng lời của Lục Hòe mà nói thì như vậy: “Trương tiên sinh, chúng ta là người tu chân, tuy rằng trước kia đối với người bình thường có cái nhìn sai lầm, nhưng hiện tại, chúng ta đã thay đổi cả rồi.”

Những người khác, mặc dù chưa từng bàn bạc thương thảo qua, nhưng ý tứ biểu đạt, đều thập phần nhất trí cùng với Lục Hòe.

Đối với thái độ lần này của đám tu chân giả, Trương Văn Trọng cũng là phi thường ngoài ý muốn. Nhưng đồng dạng, hắc cũng rất cao hứng, hắc sẽ không nhắc lại chuyện tình khen thưởng nữa. Bởi như thế chính là đang vũ nhục nhân cách của các tu chân giả!

Khi Trương Văn Trọng vừa khai thông liên lạc xong, thì thanh âm hỗn hển của Vương Linh, đột nhiên vang lên bên tai của hắc: “Hồ viện trưởng, Trương viện phó, hai người mau xem này, ở phía trước chính là nhà trẻ đó!”

Theo ngón tay của Vương Linh nhìn lại, mặc dù còn cách một quãng khá xa, nhưng nhóm người Trương Văn Trọng vẫn trông thấy cảnh tượng đổ nát tan hoang, ở xa xa.

Theo cảnh tượng này xem ra, thì tình huống trong nhà trẻ chỉ sợ là cũng không ổn.

Nhà trẻ này, nằm ở gần một tiểu khu dân cư, giờ phút này có không ít phụ huynh, trên mặt mang theo biểu tình kích động chạy về hướng nhà trẻ. Mặc dù trên người những phụ huynh đó, dính không ít vết thương, nhưng bọn họ đều không quan tâm nhiều lắm, chỉ một lòng muốn tìm thấy con cái của mình.

Tuy rằng sớm đã lường trước được tình huống ở nhà trẻ, nhưng lúc này tâm tình của nhóm người vẫn không khỏi căng thẳng lên.

Trương Văn Trọng liếc mắt nhìn nhà trẻ, rồi ngoảnh mặt hướng nhóm bác sĩ, y tá đứng bên cạnh nói: “Chúng ta cố gắng chạy nhanh lên một chút, sau khi vào trong nhà trẻ, sẽ lập tức triển khai công tác cứu nạn ngay tại chỗ!”

“Hiểu rõ!” Nhóm người đồng thanh đáp. Đồng thời cắn răng, dốc sức phóng vào trong nhà trẻ...

697. Chương 722: Cấp Cứu Ngay Tại Chỗ

Khi Trương Văn Trọng suất lĩnh nhóm bác sĩ cùng y tá phóng vào trong nhà trẻ, thì không khỏi bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ ngây người.

Những phòng học trong nhà trẻ này, hoặc là đổ nát, hoặc là nứt nẻ, trông giống như ở đây vừa trải qua một cuộc chiến tranh vậy. Lúc này các cô giáo cùng phụ huynh đang bất chấp hiểm nguy, cuống cuồng tìm kiếm những đứa trẻ còn sống trong đồng hoang tàn, để cứu ra. Bọn trẻ đều được cô giáo tập trung đến một bãi đất trống an toàn, đợi người nhà của các em tới đón.

Những đứa trẻ này, hiển nhiên là đang hoảng hốt vô cùng. Các em nhịn không được gào khóc rống lên, tiếng khóc lạnh lẽo kia, khiến cho người nghe thật là đau lòng.

Không ít phụ huynh, lúc này cũng đã chạy vào trong nhà trẻ, trên mặt tràn ngập thần tình kinh hoàng, dáo dác tìm kiếm con em của mình, sau đó lập tức nhào tới ôm lấy, dỗ dành các em. Còn những phụ huynh không nhìn thấy con em mình đâu, một bên gào lớn tên con mình, một bên điên cuồng tìm kiếm trong đồng gạch ngói xi măng đổ nát.

Mặc dù nhóm người Trương Văn Trọng sớm đã chuẩn bị tâm lý về tình huống bên trong nhà trẻ, nhưng sau khi chứng kiến cảnh tượng tan hoang này, thì có người vẫn không nhịn được, bật thốt lên: “Nơi này...Sao bị ảnh hưởng nặng nề như thế vậy?”

“Nhìn các em nhỏ bị thương, thật sự là đáng buồn...”

Ở một khắc này, bọn hần mới thấm nhuần, Trương Văn Trọng hung hăng kéo bọn hần ra khỏi trường học, là có bao nhiêu chính xác, là có bao nhiêu quả quyết.

Tại bên trong nhà trẻ này, vô luận phụ huynh hay các em nhỏ, hoặc giả như cô giáo, trên người ít nhiều đều có vết thương. Khi bọn họ nhìn thấy nhóm người Trương Văn Trọng, thân mặc áo trắng, tay mang theo hộp cứu thương, phóng vào trong sân. Nguyên bản đám người đang hoảng loạn, giống như chết đuối với được cọc, ôm các bé chạy tới, dùng thanh âm nức nở khẩn cầu: “Bác sĩ, xin hãy kiểm tra xem con tôi có làm sao không? Nhìn cả người nó đầy máu, liên tục kêu đau, cũng không biết là bị thương ở chỗ nào ah!”

“Bác sĩ ơi, cháu nhà tôi bị vỡ đầu, máu chảy nhiều quá, van cầu bác sĩ, mau mau chữa thương cho nó với!”

“Con gái tôi, phần chân đều là một mảnh huyết nhục mơ hồ. Bác sĩ kiểm tra giúp với, nếu như nó có mệnh hệ gì, thì tôi cũng chẳng muốn sống nữa a...”

Bởi cùng một lúc có nhiều người cầu cứu. Cho nên nhóm Trương Văn Trọng cũng không biết phải nên khám cho ai trước tiên, xung quanh là một chuỗi ồn ào huyên náo. Dưới tình huống như thế, nhóm Trương Văn Trọng đành phải hắng giọng ngăn cản, để cho mọi người tỉnh táo trở lại: “Các ông các bà đừng khẩn trương như thế, giữ bình tĩnh, từng người một,...từng người một...”

Đáng tiếc lúc này, không mấy người có thể giữ nổi bình tĩnh, cả đám đều mồm năm miệng mười, cùng với thanh âm gào khóc của các em nhỏ không dứt bên tai, lại thêm tiếng kêu la, ngăn cản của mấy vị bác sĩ, y tá trong đoàn...

Trương Văn Trọng thấy thế không khỏi nhíu mày. Bởi vì hần biết, nếu không mau chóng dùng biện pháp giúp chúng nhân tỉnh táo lại, thì chỉ sợ sẽ không thể triển khai hành động cấp cứu cho các em nhỏ ở ngay tại chỗ này được.

Bất quá, hần cũng không có lãng phí thời gian, vội vàng hít sâu một hơi, lớn tiếng quát: “Tất cả đều dừng lại cho tôi. Cả đám người mồm năm miệng mười, kẻ lòi người kéo, vậy làm sao chúng tôi còn triển khai cấp cứu được nữa đây?”

Câu nói này của Trương Văn Trọng bởi vì có ẩn chứa linh lực kèm theo, cho nên thanh âm cũng vang dội như sấm đánh bình thường, khiến cho cả đám người xây xẩm mặt mày, choáng váng đầu óc, cũng không tự chủ được mà ngã ngửa trong giây lát.

Trương Văn Trọng âm thầm thở phào một hơi nhẹ nhõm, lại xoay người nhìn đám bác sĩ cùng y tá bên cạnh nói: “Tốt lắm, đừng lãng phí thời gian nữa, mau chóng khám bệnh cho các em nhỏ đi thôi. Nhớ kỹ nguyên tắc là phải ưu tiên người trọng thương, tánh mạng nguy cấp. Người nào vết thương nhẹ, không nguy hiểm thì chỉ sơ cứu thôi, lúc sau sẽ quay lại chữa trị.”

“Hiểu rồi!”

Lúc này nhóm bác sĩ cùng y tá cũng hồi phục thần trí. Một bên để hộp cứu thương xuống dưới đất, một bên chạy tới kiểm tra thương thế của những em nhỏ đang tập trung ở giữa sân.

Quá trình cấp cứu ngay tại bên trong nhà trẻ, cũng được bắt đầu gọn gàng đầu vào đây.

Sau khi rửa sạch vết thương, cho một bé gái, giúp bé khâu vết thương trên đầu xong, Trương Văn Trọng thân mật nhìn cô bé nói: “Nhóc này thật dũng cảm nha, trong lúc khâu vết thương, một tiếng cũng chẳng thêm hừ!”

Bé gái nhu thuận, khờ dại hồi đáp: “Con không khóc là bởi vì khi chú khâu vết thương, một chút cũng đều không thấy đau. Chú đúng là bác sĩ lợi hại nha. Sau này lớn lên, con cũng muốn làm bác sĩ như chú ah!”

“Cháu đúng là một đứa trẻ ngoan!” Trương Văn Trọng khen nịnh cô bé một cái. Rồi nghiêng đầu nhìn sang lão hiệu trưởng trường mầm non, nói: “Vết thương của cháu bé đã xử lý xong rồi. Ông đưa bé về khu vực an toàn nghỉ ngơi đi!”

“Cám ơn anh!” Hiệu trưởng trường mầm non cảm tạ xong, liền ôm cô bé đi về khu vực an toàn.

Đúng lúc này, có một giáo viên trẻ khác chạy tới, nói: “Hiệu trưởng, theo công tác thống kê đối chiếu của chúng ta, thì còn có hai giáo viên cùng chín cháu bé không rõ hành tung, rất có khả năng đang bị mắc kẹt ở trong đồng hoang tàn đổ nát kia rồi.”

Hiệu trưởng trường mầm non không chút chần chừ nói: “Vậy còn chờ gì nữa? Mau chóng nghĩ biện pháp cứu bọn họ ra ngoài đi chứ!”

Người giáo viên trẻ, hốt hể đáp: “Không có dụng cụ đào, nếu dựa vào tay không, căn bản là không thể bành những khối tường đổ nát ra ngoài. Ông xem có thể tìm một vài công cụ hỗ trợ ở chỗ nào hay không?”

“Công cụ?” Hiệu trưởng trường mầm non nhất thời liền nhíu mày, bất đắc dĩ nói: “Dưới tình huống này, biết đi nơi nào tìm công cụ hỗ trợ đây.”

Trương Văn Trọng cũng nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người, lúc này ở phía sau chen ngang: “Tôi nghe dường như là có hai giáo viên cùng chín cháu bé đang bị mắc kẹt ở dưới đồng đổ nát, phải không?”

Người giáo viên trẻ tuổi, cũng không định giấu giếm chuyện tình, sau khi nghe thấy Trương Văn Trọng dò hỏi, liền gạt đầu: “Đúng thế, có hai giáo viên cùng chín cháu bé, rất có thể là đang mắc kẹt ở dưới đồng đổ nát.”

“Ừm, tôi biết rồi.” Trương Văn Trọng gạt đầu xong. Chợt quay về hướng Tô Hiểu Hồng phân phó vài câu, liền nhanh chân bước tới phía đồng đổ nát.

“Hắn muốn làm gì vậy?” Người giáo viên trẻ tuổi không khỏi ngáy ra.

“À, sư phụ tôi đang đi cứu hai giáo viên cùng chín cháu bé mà cô vừa nói đó!” Tô Hiểu Hồng ngẩng đầu nhìn nàng giải thích. Bất quá, Tô Hiểu Hồng cũng không vì thế mà chểnh mảng công tác chữa trị cho các cháu bé bị thương.

“Đi cứu hai giáo viên cùng chín cháu bé mắc nạn sao? Hắn không có dụng cụ thì cứu bằng cách nào? Tay không ư?” Người giáo viên trẻ tuổi không khỏi nhíu mày nói: “Vừa rồi chúng tôi huy động mấy chục người, đều không có biện pháp dịch chuyển những tảng xi-măng dày cộm kia. Một mình hắn thì làm sao có thể đây? Hiện giờ dư chấn vẫn còn chưa chấm dứt mà.”

Hiệu trưởng trường mầm non, vội vàng kéo nàng xuống, nói: “Tốt lắm, cô không cần phải bực tức, người ta cũng chỉ là hảo tâm muốn giúp đỡ thôi. Chúng ta mau chóng đi tìm dụng cụ, rồi cùng nhau đi cứu những người mắc kẹt đi.”

Thế nhưng, Tô Hiểu Hồng lại bước ra ngăn cản: “Hai người không cần phải đi tìm dụng cụ làm gì nữa, cho mất thời gian. Sư phụ tôi muốn cứu thì nhất định là sẽ cứu được. Hiện giờ, việc cần thiết nhất chính là, hai người nhanh chóng đi tới phòng khám trong trường đại học Ung Thành, thay chúng tôi mang thêm một số loại thuốc về đây. Xem tình huống bây giờ, dường như là số thuốc chúng tôi đem đến đây vẫn không đủ dùng đâu...”

698. Chương 723: Điều Còn Sống

Chỉ cần hai bước, hấn đã vọt tới trước kiến trúc phế tích trong vườn.

Lúc này, bên trên phế tích, là mấy vị gia trưởng trên mặt tràn ngập sầu lo cùng tuyệt vọng, vừa dùng thanh âm đã khàn khàn, gần như điên cuồng kêu gọi tên của con mình, vừa không để ý tới sự nguy hiểm của dư chấn, dùng tay đào móc ngôi vụn của phế tích, mặc cho hai tay bị tuôn đầy máu, bọn họ cũng không chịu buông tha.

Bởi vì trong lòng bọn họ, còn tồn tại một tia hi vọng, dù là một phần ngàn, thậm chí là một phần vạn xa vời như vậy, nhưng bọn họ cũng không nguyện ý buông tha, cũng muốn toàn lực tranh thủ.

“Phật tổ, tam thanh đạo tôn, chúa Jesus, thánh Ala...mặc kệ là lộ thần tiên nào, chỉ cầu các vị có thể khai ân, hiển linh giúp chúng tôi tìm được con tôi...”

“Thần linh bảo hộ, bảo hộ con của tôi bình an vô sự, chỉ cần nó được bình an vô sự, dù muốn tôi dùng tính mạng đến đổi, cũng được a.”

Những người này đang liều mạng tìm kiếm, đồng thời trong lòng không ngừng hướng các vị thần linh cầu khẩn, kỳ vọng có kỳ tích sản sinh, để cho con họ có thể bình an vô sự còn sống dưới phiến phế tích...

Thần linh có thể nghe được lời họ cầu khẩn của họ hay không không ai biết, nhưng hấn cũng nghe thấy, nhưng hấn không hề mở miệng an ủi bọn họ.

Bởi vì hấn hiểu rất rõ, ngay lúc này lời an ủi không có tác dụng gì, thậm chí còn làm lỡ thời gian, ảnh hưởng sự cứu viện, phải biết rằng mỗi giây lúc này đều liên quan tới tính mạng, cho dù là một giây, đều không thể lãng phí, đều vô cùng quan trọng.

Đứng trước phế tích, hấn hơi nheo mắt lại, đem thần thức cường đại rải ra ngoài, sưu tầm tung tích khí tức người còn sống.

Trước thần thức cường đại của hấn, tình huống bên dưới phế tích rõ ràng hiện ra trong đầu hấn.

Rất nhanh, hấn đã tìm được khí tức sinh mạng bên dưới phiến phế tích.

Hơn nữa làm hấn kích động chính là, những dấu hiệu sinh mệnh tuy rằng có chút yếu ớt, nhưng nói cách khác, hai giáo viên và chín đứa bé bị vùi lấp bên dưới đều còn sống.

Đây thật là một tin tức tốt.

Hấn cũng không lãng phí thời gian, chạy nhanh về địa điểm mà hai giáo viên cùng chín đứa bé bị vùi lấp.

Lúc này, ở nơi đó đang có hai người khàn cả giọng, cùng một số gia trưởng gần như tuyệt vọng đầy nước mắt đang đứng trước phế tích, đưa tay đào móc những gạch ngôi vụn, nhưng đáng tiếc chính là lực lượng đôi tay của họ dù sao chỉ là có hạn, dù có làm cho đôi tay nhiễm máu, nhưng cũng không thể đào ra đồng gạch vụn, không có khả năng cứu ra hai người giáo viên và chín đứa bé bị vùi lấp bên dưới.

Nhìn thấy một màn như vậy, hấn vội vã nhìn họ nói: “Ở đây giao cho tôi, các vị đi băng bó vết thương trên hai tay một chút, nếu bị nhiễm trùng sẽ không tốt đâu.”

Nhưng những gia trưởng tâm tình quá kích động cũng không chút do dự cự tuyệt: “Trước khi tìm được con tôi, tôi tuyệt đối sẽ không rời khỏi đây.”

Tuy rằng hấn rất hiểu tâm tình của họ, nhưng phải bắt buộc họ rời đi. Bởi vì họ còn ở nơi này, không những vướng chân vướng tay không giúp được gì, thậm chí còn khả năng bởi vì có dư chấn không ngừng bị thụ thương, sẽ làm lỡ sự cứu viện hai lão sư và chín đứa bé.

Vì vậy hấn lại mở miệng sử dụng Chúc Do Thuật: “Các vị ở lại chỗ này, sẽ vướng chân vướng tay không giúp được gì, nếu như các vị muốn cứu con mình, thì mau nhanh rời khỏi đây, tin tôi đi, tôi sẽ cứu mấy đứa bé ra.”

Chúc Do Thuật của hấn dù là người tu chân cũng không thể chống đối, hướng chỉ những người này chỉ là người thường, làm sao khả năng ngăn cản được? Lúc này, tình tự quá kích của họ chợt bình tĩnh trở lại,

chậm chạp đi xuống, họ cũng không đến điểm chữa bệnh tiếp thu trị liệu, mà cứ đứng gần đó, nhìn chăm chú vào hắc.

Tuy rằng bởi vì có Chúc Do Thuật, họ nghe theo lời hắc phân phó nhưng lòng tin của họ cũng không nhiều, bởi vì họ cũng vừa tự mình thử qua đào móc gạch ngói, nhưng đều là những gạch ngói nặng nề, thậm chí có tới mấy trăm cân nặng, vì thế họ rất hoài nghi hắc chỉ là một người vọc người gầy ốm, thật có thể cứu ra hai lão sư và chín đứa bé bị vùi lấp bên dưới đồng phế tích hay sao?

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng rất nhiều người, đều có chung một nhận thức: có thể cứu được người từ dưới đồng phế tích này, còn có thể có ai ngoài siêu nhân?

Hắc tự nhiên cũng không phải là siêu nhân, nhưng hắc cũng là một người tu chân Luyện Hư kỳ mạnh mẽ hơn người thường gấp trăm ngàn lần, những gạch đá kia đối với người thường thật rất nặng nề, dù có xuất hết khí lực toàn thân cũng không thể giở lên, ở trước mặt hắc, cũng không có chút gì trở ngại, đã bị hắc dễ dàng giở lên, ném sang một bên đất trống.

Ở thời khắc liên quan tới tính mạng thế này, hắc cũng không hề giấu diếm thực lực, chỉ cần có thể cứu ra những người bị nạn, dù để những người tại đây biết được thân phận người tu chân của hắc, cũng chỉ đành như thế, đợi sau khi trận động đất đi qua, để Đặc Cần tổ giúp đỡ giải quyết tốt hậu quả.

Nhìn hắc dễ dàng dời đi những gạch vụn nặng nề, những gia trưởng lúc trước còn đang hoài nghi rất cực nhìn đến hoàn toàn choáng váng, bọn họ há to miệng, thế nào cũng không dám tin tưởng một màn mình nhìn thấy là sự thật, không chỉ có họ, những người còn lại đồng dạng cũng khiếp sợ không ngớt.

Người giáo viên trẻ tuổi đã từng nghi ngờ hắc, khi nhìn thấy một màn này, cũng kinh ngạc há to miệng, không ngừng thì thầm nói: “Tôi không nhìn lầm chứ? Người này gầy ốm như vậy, không ngờ có khí lực lớn đến như thế? Những gạch ngói này đều rất nặng, dù hợp lực vài người cũng không thể nâng lên một khối...hắc...hắc chỉ là một người, thế nào có thể khiêng nổi những thứ này? Hơn nữa xem bộ dáng của hắc, còn biểu hiện vô cùng dễ dàng...”

Về phần hiệu trưởng trường mầm non, liên tiếp lẩm bẩm, gỡ kính xuống lau đi lau lại, xem phản ứng của hắc, phỏng chừng không phải hoài nghi kính mắt có vấn đề thì là chính con mắt mình có chuyện.

Sau khi xác định mắt lẫn kính không bị việc gì, vị hiệu trưởng cũng không khỏi kinh hô lên: “Sức lực của người này thật quá lớn đi thôi? Hắc...hắc là người sao?”

Một tiếng cười khê, Tô Hiểu Hồng đứng bên cạnh nhin không được nở nụ cười: “Xem ông nói như vậy, lão sư của tôi nếu không phải là người, thì còn là gì? Yêu ma quỷ quái sao? Ha ha, nói thật với các vị, kỳ thực lão sư tôi không chỉ có y thuật cao minh, còn là một cao thủ võ thuật, đừng xem ông ấy gầy ốm, dáng dấp yếu đuối, trên thực tế mười mấy người đừng mơ tưởng đến gần ông ấy, tuy rằng gạch ngói rất nặng, nhưng đối với sư phụ của tôi mà nói, không có vấn đề gì.”

Hiệu trưởng bình tĩnh hiểu ra, gật đầu: “Nguyên lai là võ thuật cao thủ, thảo nào có khí lực lớn như vậy.”

Vị giáo viên trẻ tuổi kia còn có chút hoài nghi: “Vừa rồi hắc khiêng mảnh tường vỡ kia, sợ là nặng vài trăm cân đi? Dù võ thuật cao thủ, cũng chưa chắc có khí lực lớn như vậy?”

Tô Hiểu Hồng trừng mắt, hừ hừ nói: “Được rồi, các vị đừng ở chỗ này thảo luận cho mất thời gian, mau nhanh đi tới địa chỉ tôi vừa nói, lấy vật dụng cấp cứu đưa tới, còn kéo dài thì đồ cấp cứu của chúng tôi đã dùng hết.”

“Cô nói đúng, chúng ta đi.” Hiệu trưởng nhà trẻ lên tiếng, gọi thêm vài lão sư cùng chạy ra khỏi trường, chạy về hướng đại học Ung Thành.

Tuy rằng không biết vì sao hắc lại có khí lực mạnh mẽ như vậy, nhưng họ đã tin hắc có thể cứu ra hai lão sư và chín đứa trẻ bị vùi lấp bên dưới, vì vậy họ cũng yên tâm đi tới phòng y tế trường đại học Ung Thành lấy vật dụng cấp cứu.

Mắt nhìn thấy hắc dời gạch đá nặng nề sang bên, những gia trưởng toàn bộ không tự chủ được ngừng cả hô hấp, chờ mong có kỳ tích sinh ra.

Thời gian trôi qua năm phút, khi hắn dời được một mảnh vỡ lớn, một tiếng kêu cứu tuy suy yếu nhưng rất rõ ràng từ bên trong phiến phế tích truyền ra, rõ ràng truyền vào trong lỗ tai mọi người.

“Còn sống, người bị vùi bên dưới còn sống, con tôi còn sống...”

Những gia trưởng chung quanh nhất thời oanh động lên, trong tiếng khóc vui mừng, họ đều muốn xông lên tự tay cứu ra con mình.

Hắn quay đầu lại trừng mắt, nhẹ giọng quát: “Đứng tại chỗ đừng lên đây, nếu các vị chạy lên, sẽ bị sụp xuống, tổn thương người bên dưới.”

Tận mắt thấy lực lượng thần kỳ của hắn, những gia trưởng đều xem hắn như nhân vật anh hùng truyền kỳ, hắn cũng không dùng Chúc Do Thuật, chỉ trừng mắt quát, đã làm cho họ lập tức ngừng chân lại.

Hắn liếc mắt nhìn họ, nói thêm: “Chỉ cần một người tới hỗ trợ là được, người to con kia, anh tới đây.”

699. Chương 724: Bò Tát Sống, Chân Anh Hùng

Nam tử to con nghe hắn gọi, không nói hai lời, bước nhanh tới bên người hắn, ân cần nói: “Có gì cần tôi làm, cứ dặn tôi đi, Vương Vinh Phong tôi nếu có gì phàn nàn là kẻ hèn nhất.”

Nam tử tên Vương Vinh Phong này, sau khi tận mắt thấy lực lượng làm kẻ khác nghẹn họng nhìn trân trối của hắn, đã đối với hắn sùng bái tới cực điểm, gã cũng vừa nghe được lời nói của Tô Hiểu Hồng, vì vậy vừa sùng bái vừa nói thầm trong lòng: “Uổng phí cho ta mất nhiều công phu đi tập thể hình như vậy, ném đủ vị đắng có được thân bư hân thể này, kết quả lực lượng không sánh bằng được vị cao thủ này một góc, xem ra tài nghệ võ thuật do tổ tông chúng ta truyền xuống tới, thật thích hợp với thể chất chúng ta a...Sau này nếu có cơ hội, ta nhất định phải đi luyện võ mới được.”

Hắn cũng không biết trong lòng gã suy nghĩ chuyện gì, thấy gã đi tới, vội vã phân phó: “Hiện tại tôi phải chui xuống dưới, cứu người bị vùi lấp bên dưới, anh phải làm là đứng ngay đây tiếp ứng, mỗi khi tôi đưa lên một người anh phải nhanh đưa họ đến nơi chữa trị.”

Gã gật đầu đáp: “Không thành vấn đề.” Chợt nhìn lỗ hổng do hắn mở ra có chút lo lắng nói: “Anh thật dự định chui vào trong đây sao? Nhưng tình huống bên dưới vốn không được rõ ràng, hơn nữa dư chấn không ngừng, tùy thời đều có nguy hiểm sụp đổ...”

Hắn nhàn nhạt cười, lòng tin mười phần nói: “Yên tâm, không thành vấn đề.” Tuy rằng nói với năng lực của hắn những gạch ngói vụn sụp đổ này cũng không làm khó được hắn, nhưng dời đi cũng tiêu hao nhiều thời gian, còn không bằng chui xuống dưới cứu người nhanh hơn, hắn tự nhiên muốn chọn phương pháp nào rút ngắn được thời gian nhanh nhất.

Có thể do lòng tin của hắn lây nhiễm, lại có thể bởi vì một nguyên nhân khác, Vương Vinh Phong cũng không khuyên nhiều, gật đầu nói: “Cẩn thận.”

Hắn cười cười, không nói tiếp, khom người chui vào lỗ hổng kia.

Tuy rằng tia sáng bên trong cực kỳ âm u, nhưng đối với hắn mà nói, cũng không hề cản trở, hắn có thể phân hình bóng đêm thật rõ ràng nhờ vào thần thức cường đại, vì vậy dưới dạng tình huống này, hắn dù có nhắm mắt lại cũng tuyệt đối sẽ không bị lạc đường.

Trên đường mặc dù bị cản trở bởi gạch ngói vụn không ít, nhưng không làm khó được hắn, đều bị hắn dùng một quyền đánh nát, ở nơi này hắn cũng không lo lắng khi hoàn toàn bộc lộ lực lượng của mình sẽ khiến người bên ngoài khiếp sợ và hoài nghi khi nhìn thấy.

Không bao lâu, hắn đã đi đến địa điểm hai lão sư và chín đứa bé bị vùi lấp, liền mở miệng hỏi: “Mọi người không sao chứ? Rất nhanh tôi sẽ đưa mọi người đi ra.”

Nghe được thanh âm của hắn, chín đứa bé bị vùi lấp nhất thời liền òa khóc lên.

Hai lão sư, một người ôn nhu an ủi những đứa trẻ: “Đừng khóc, các em đừng khóc, các em lập tức sẽ được ra ngoài gặp được cha mẹ của mình.”

Một người lại nhìn hấn nói: “Chúng tôi không sao, chỉ là có mấy đứa trẻ bị thương nhẹ, anh mau nhanh cứu chúng ra trước, tôi nhờ anh.”

Làm hấn có chút ngoài ý muốn chính là thanh âm của một trong hai lão sư cũng đặc biệt quen tai.

Hấn vừa nhìn rõ, liền nhận ra thanh âm của người này là ai, không khỏi kinh ngạc nói: “Cô là...cô là Diệp Chân? Không phải cô đang ở huyện Ấn Ngạc hay sao? Đến Ung Thành lúc nào, còn ở đây làm việc?”

“Anh là...anh là Trương Văn Trọng?” Một trong hai lão sư, chính là bạn học thời cao trung của hấn, chính là Diệp Chân, lúc này nàng thấy người kia chính là Trương Văn Trọng, không khỏi vô cùng vui mừng.

Nguyên lai tuy là Diệp Chân lớn lên tại huyện Ấn Ngạc, nhưng nhà của nàng lại ở huyện Tinh Dương cách Ung Thành không xa, bởi vì cha mẹ nàng làm việc tại huyện Ấn Ngạc, nên mới ở lại huyện Ấn Ngạc nhiều năm, vào đầu năm nay, cha mẹ nàng về hưu, nên trở về huyện Tinh Dương, còn nàng cũng xin nghỉ việc ở huyện Ấn Ngạc, đi theo cha mẹ quay về huyện Tinh Dương nghỉ ngơi một đoạn thời gian lại nhờ người giới thiệu đi tới làm việc trong trường mầm non tại Ung Thành.

Trước khi đến Ung Thành nhận việc, trong lòng nàng luôn huyền tưởng hình ảnh gặp lại Trương Văn Trọng, nhưng nàng cũng không bao giờ nghĩ đến, nàng lại gặp hấn trong hoàn cảnh này.

Khi hấn dời đi vách tường đỡ ngăn ngay giữa bọn họ, cuối cùng Diệp Chân cũng đã nhìn thấy được hấn.

Diệp Chân kinh ngạc nói: “Trương Văn Trọng, thật sự là anh sao? Sao anh lại ở đây? Sao anh lại đến cứu chúng tôi được?”

Chợt nàng lại nhớ tới mình từng đọc qua một câu truyện đồng thoại, mà hai nhân vật nam nữ chính là nàng và hấn, nàng là công chúa, còn hấn lại là vị kỵ sĩ cưỡi bạch mã...

Hai má nàng không tự chủ được đỏ ửng lên, âm thầm nói: “Đây đã là lúc nào, sao mình còn miên man suy nghĩ? Còn công chúa và kỵ sĩ, ai, thực sự là không biết xấu hổ...”

Diệp Chân điều chỉnh lại tâm tình, cũng không lãng phí thêm thời gian, mà vội vã nói: “Anh cứu mấy đứa trẻ ra trước, hai người lớn chúng tôi còn chịu được.”

Vị lão sư kia cũng gật đầu: “Phải, Trương tiên sinh, cứu trẻ em trước.” Tuy rằng không nhận ra hấn, nhưng nghe Diệp Chân gọi tên hấn, cũng liền gọi hấn là Trương tiên sinh.

Khi đang nói chuyện, Diệp Chân cùng vị lão sư cùng trấn an mấy đứa trẻ, vừa đưa hai đứa nhỏ bị thương cẩn thận ôm lấy giao cho hấn.

Tuy rằng tia sáng cực kỳ âm u, nhưng hấn cũng thấy được vết thương trên người hai người, biết họ bị thương trong trận động đất, hỏi: “Vết thương hai người...”

Không đợi hấn nói hết lời, cả hai cùng nói: “Vết thương chúng tôi không có gì trở ngại, huống chi chúng tôi đều là người trưởng thành, thân thể tốt hơn mấy đứa trẻ rất nhiều, còn chịu đựng được, anh mau nhanh cứu ra mấy đứa trẻ đã.”

“Tốt, vậy hai người ráng chờ, tôi sẽ nhanh chóng đưa hai người ra.” Hấn gật đầu cũng không nói thêm, ôm hai đứa bé đi nhanh ra ngoài.

Hấn đi ra vào thật nhanh, thoáng chốc đã quay về ngoài lỗ hổng.

Vương Vinh Phong đang chờ đợi lo lắng bên trên, khi nghe thấy bên trong truyền ra động tĩnh, liền nhìn thấy thân ảnh của hấn đang bế hai đứa trẻ, liền kiềm chế không được kích động, cao giọng kêu lên: “Đi ra rồi, anh ấy đi ra rồi, còn ôm hai đứa trẻ. Anh ấy thực sự kiếm được mấy đứa trẻ bị vùi lấp bên dưới rồi.”

“Thật tốt quá, thật sự quá tốt.”

Những gia trưởng đang lo lắng chờ đợi, lập tức hoan hô, thậm chí có người còn bật khóc, nếu không vì sợ mình nhào lên trên sẽ làm gạch ngói sụp xuống thì họ đã sớm xông lên.

Hắn cũng không lãng phí thời gian, giao hai đứa trẻ cho Vương Vinh Phong lại dặn một câu: “Nói mọi người yên tâm, mấy đứa trẻ đều còn sống, tôi sẽ mau chóng đưa họ ra.” Lại tiến trở vào bên trong, một khắc cũng không hề ngừng lại.

Vương Vinh Phong bế hai đứa trẻ đi xuống, gia trưởng của hai đứa trẻ liền nhào tới, đau lòng chảy nước mắt, vừa tiếp nhận hai đứa trong tay gã, ôm chạy về chỗ chữa trị.

Những gia trưởng còn lại, tuy thấy không phải là con mình được cứu ra trước, cảm thấy có chút thất vọng nhưng nghe được lời của hắn nói vừa rồi, hi vọng của họ liền tăng lên, đều chờ mong nhìn tới, chờ đợi hắn cứu ra con của họ.

Mà hắn cũng không làm bọn họ thất vọng.

Kế tiếp, từng đứa trẻ đều được hắn cứu đi ra.

Các gia trưởng không ngừng kích động, cũng vô cùng cảm kích hắn, thậm chí còn có người chấp tay hô: “Bồ Tát sống, người này thực sự là Bồ Tát sống a...”

Khi hắn cứu ra đứa trẻ cuối cùng, giao cho Vương Vinh Phong, bên trong trường vang lên tiếng vỗ tay thật lớn, mọi người đều vỗ tay như muốn biểu đạt lòng cảm kích đối với hắn.

Nhưng đối mặt với tiếng vỗ tay, hắn chỉ thoáng sững sốt, chợt nói: “Vẫn còn hai vị lão sư chưa cứu ra.” Nói xong lại chui trở vào, tiếp tục công tác cứu viện của mình.

700. Chương 725: Dư Chấn, Sụp Đổ

Bởi chín đứa nhỏ đều được Trương Văn Trọng cứu ra ngoài, cho nên Diệp Chân cùng vị lão sư kia, cũng thở phào một hơi thật nhẹ nhõm.

Hơn nữa, các nàng đều tin tưởng, Trương Văn Trọng rất nhanh sẽ cứu các nàng ra ngoài. Cho nên, nguyên bản tâm tình khẩn trương, bối rối cũng giảm bớt đi rất nhiều. Thậm chí, hai nữ nhân này còn có tâm tình tám chuyện ở dưới đồng hoang tàn đổ nát.

Khi Trương Văn Trọng quay lại, thì đúng lúc hắn nghe thấy hai người này đang tán chuyện: “Người vừa rồi là bạn trai của cô hả? Không nghĩ ra, cô lại có một người bạn trai, dám mạo hiểm tính mạng xuống đây cứu chúng ta nha, tôi thật sự vô cùng hâm mộ cô ah!”

Diệp Chân hai má sớm đã ửng hồng, may mắn chính là nơi này quá tối tăm, không ai phát hiện ra nàng đang ngượng ngùng xấu hổ. Sau khi nghe bạn đồng nghiệp nói như thế, nàng không ngừng phủ nhận liên tục, nói: “Tần Quyên, cô đừng nói nhảm nữa, tôi và anh ấy chỉ là bạn học cũ mà thôi. Cũng không phải quan hệ nam nữ như cô tưởng tượng ra đâu.”

Tần Quyên cười hì hì, nở nụ cười: “Thôi đi, cái gì mà bạn học cũ chứ, có phải là muốn gạt tôi không đây? Tuy rằng tôi không nhìn rõ vẻ mặt của cô, nhưng trong ngữ khí lúc vừa rồi nói chuyện, tôi vẫn có thể chiêm nghiệm ra một chút manh mối a!”

Diệp Chân vội vàng giải thích: “Cô hiểu lầm rồi, thực sự giữa tôi và anh ấy chỉ là quan hệ bạn bè thôi mà.”

Tần Quyên hỏi: “Thật sự chỉ là quan hệ bạn bè ư?”

“Thật!” Diệp Chân gật đầu liên tục. Chỉ tiếc nơi này quá âm u, Tần Quyên cũng không nhìn thấy vẻ mặt của nàng.

“Nói như vậy thì tôi có hi vọng rồi sao?” Tần Quyên cười hì hì, nửa đùa nửa thật: “Tuy rằng nơi này tối tăm, khiến tôi không nhìn rõ dung mạo của anh chàng họ Trương kia trông như thế nào, nhưng anh ta dám xông vào đây cứu chúng ta, điểm này đã thuyết minh anh ta là một người đàn ông có dũng khí! Nếu có người chồng như vậy, thì cả đời này đều đáng giá. Diệp Chân, tôi hỏi thật nhé, anh chàng họ Trương kia không phải bạn trai của cô chứ? Nếu không phải thì tôi xuống tay nhé!”

Diệp Chân nhin không được thối ra một ngụm: “Xem cô càng lúc càng kì cục, bộ không biết xấu hổ sao?”

Tần Quyên sâu kín cảm thán: “Nam nhân tốt hiện giờ cũng không nhiều ah! Vì hạnh phúc của mình, tôi có thể ném cái xấu hổ qua một bên nha.”

Nghe hai nữ nhân tám chuyện, càng lúc càng có xu hướng tiêu cực. Trương Văn Trọng chỉ biết cười khổ, đồng thời cũng cố tình gây tiếng động, để cho hai nữ nhân này biết rằng hắn đã tới nơi, không cần tám những chuyện linh tinh như thế nữa.

Quả nhiên, khi nghe thấy tiếng động, Tần Quyên vừa rồi còn đang thao thao bất tuyệt, muốn tán tỉnh Trương Văn Trọng, lúc này cũng ngậm chặt miệng lại, kiều nhan trên mặt liền dâng lên một cỗ nhiệt hỏa nóng bừng.

Diệp Chân cũng cảm thấy ngượng ngùng. Dù sao nàng không biết, vừa rồi Trương Văn Trọng có nghe được nội dung câu chuyện giữa nàng và Tần Quyên hay không. Bất qua, trong khi thẹn thùng, nàng vẫn không quên hỏi thăm tình huống của chín đứa trẻ: “Bọn nhỏ đã an trí xong chưa?”

Trương Văn Trọng đáp: “Yên tâm, bọn nhỏ đã được giao tới tay cha mẹ các em đó rồi. Hơn nữa, còn có bác sĩ kiểm tra sơ cứu thương thế ở trên kia.”

“Vậy thì tốt rồi.” Diệp Chân cùng Tần Quyên không hẹn mà đồng thanh nói.

Trương Văn Trọng nói tiếp: “Hiện giờ tôi muốn đưa cả hai ra ngoài, nhưng khe hở quá nhỏ, một lần chỉ đưa được một người ra ngoài, cho nên tôi sẽ chia làm hai lần nhé!”

Diệp Chân và Tần Quyên, cơ hồ đều trăm miệng một lời nói: “Anh cứu Tần Quyên (Diệp Chân) ra ngoài trước đi, tôi ở lại chống đỡ thêm một lát nữa cũng được.”

Hai người bọn họ đều phi thường rõ ràng, mỗi một giây phút ở dưới này, sẽ gặp phải rất nhiều nguy hiểm và biến cố. Nhưng các nàng vẫn làm ra quyết định như vậy, mặc dù bản thân đang ở trong hiểm cảnh.

Trương Văn Trọng dùng Quan Khí Bát Pháp, liếc mắt đánh giá Diệp Chân cùng Tần Quyên một cái. Mặc dù bốn phía xung quanh tối om, nhưng hắn vẫn nhìn rõ tình huống thể trạng của hai người. Theo quan sát thì tình huống của Tần Quyên vẫn nặng hơn Diệp Chân một ít. Vài chỗ trên người có dấu vết máu tươi bạc bạc chảy ra.

Sau khi xác định rõ ràng tình huống xong, Trương Văn Trọng làm ra quyết định: “Tốt lắm, hai người không cần nhún nhường cho nhau. Tần lão sư thương thế nghiêm trọng hơn, vậy tôi sẽ đưa cô ra ngoài trước. Còn Diệp Chân, đợi tôi quay lại, sẽ đưa cô ra ngoài sau.”

Tần Quyên rất kinh ngạc, thậm chí có chút không dám tin nói: “Ai nha, làm sao anh biết tôi bị thương vậy?”

Diệp Chân thì không nhiều lời, mà gật đầu đáp ứng: “Ừm, tôi chờ anh.”

Rất nhanh, Tần Quyên được Trương Văn Trọng ôm ra ngoài. Tuy rằng vừa nãy nàng nói rất cương hãn, nhưng lúc này bị Trương Văn Trọng ôm ở trong lòng, thì thân thể cũng không khỏi cứng nhắc lên, chẳng biết phải xoay sở như thế nào cho tốt.

Thẳng đến khi nhìn thấy ánh sáng mặt trời, thì tâm tình khẩn trương của Tần Quyên, lúc này mới buông lỏng xuống.

“Tôi nhìn thấy ánh sáng mặt trời rồi....kia....”

Chẳng quản vừa rồi ở bên dưới đồng đồ nát có bao nhiêu kiên cường...Lúc này khi thấy mình đã chân chính thoát nạn, thì Tần Quyên vẫn không kiềm nén được nổi kích động trong lòng, vui mừng khắp khởi hò reo.

Trương Văn Trọng khẽ an ủi: “Tốt lắm, đừng khóc nữa. Bây giờ cô đã an toàn, hết thấy đều đã là quá khứ rồi.”

Lúc này Vương Vinh Phong vẫn đang đứng chờ ở bên ngoài đồng đồ nát, cũng không bởi vì tìm thấy con mình, mà bỏ đi. Sau khi nhìn thấy Trương Văn Trọng cứu Tần Quyên ra, hắn một tay đỡ lấy Tần Quyên, một bên nhìn ngó xung quanh hét lớn: “Đã ra rồi....đã ra rồi...Hắn lại cứu thêm được một người nữa....”

Chúng nhân bốn phía xung quanh, lần thứ hai vỗ tay hoan hô mãnh liệt.

Trong mỗi thời khắc nguy nan, mọi người luôn luôn kỳ vọng sẽ có anh hùng đứng ra cứu vớt thế nhân. Mà giờ phút này, Trương Văn Trọng sáng tạo ra kỳ tích, cũng đã trở thành anh hùng ở trong lòng mọi người.

Mặc dù rất nhiều người ân cần hỏi thăm, nhưng Trương Văn Trọng không dám lãng phí thời gian, chỉ hướng Vương Vinh Phong phân phó nói: “Vị Tàn lão sư này trúng thương ở lưng, anh nhanh chóng đưa cô ấy ra ngoài kia, để các bác sĩ sơ cứu đi.”

Vương Vinh Phong sớm đã coi Trương Văn Trọng là thần tượng trong lòng, bởi vậy sau khi hắn nghe được phân phó, liền vội vàng gập đầu đáp: “Anh yên tâm, tôi sẽ đưa cô ấy ra ngoài kiểm tra ngay, tuyệt đối sẽ không chậm trễ bệnh tình của cô ấy đâu.”

“Trương tiên sinh...” Đúng lúc này, bỗng nhiên Tàn Quyên xoay người qua, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, dẫn tới hôn lên gương mặt của Trương Văn Trọng: “Cám ơn anh đã cứu tôi ra. Mặt khác, anh nhất định phải đưa Diệp Chân ra nhé!”

Đối với chuyện Tàn Quyên tập kích, Trương Văn Trọng chỉ cười khổ mà không tránh né. Bất quá, hắn lại nghiêm túc hồi đáp: “Yên tâm, tôi nhất định sẽ đưa cô ấy ra ngoài an toàn.”

“Tôi tin tưởng anh.” Tàn Quyên vẽ mặt thành thật nói. Theo sau được Vương Vinh Phong dìu tới địa điểm cấp cứu ở trong sân trường.

Cùng lúc này, Trương Văn Trọng cũng quay xuống đồng đồ nát. “Diệp Chân, cô thấy ổn không? Tôi xuống đưa cô ra bên ngoài đây.”

“Àn.” Diệp Chân khẽ đáp một tiếng, nhịp nhàng phối hợp với Trương Văn Trọng, để hai người có thể trèo ra khỏi chỗ này.

Nhưng...khi tất cả mọi người đều tưởng rằng, Trương Văn Trọng rất nhanh sẽ đưa Diệp Chân thoát khỏi đồng hoang tàn đồ nát, thì bất chợt, kinh biến lại xảy ra mà không hề có dấu hiệu báo trước.

Một cơn dư chấn cường hãn hơn lúc trước gấp mấy lần, bất thành linh xuất hiện. Không chỉ khiến cho mọi người nghiêng ngã, mà còn làm cho hai tòa nhà trong trường học đổ sập xuống. Xui xẻo chính là, những mảng bê tông sập xuống đâu không sập, cứ nhiên lại đổ tràn lên đồng gạch ngói mà Trương Văn Trọng cùng Diệp Chân đang ở bên dưới.

“Đừng...” Thấy cảnh tượng này, chúng nhân đều thất kinh hét lên. Cũng có người cảm xúc dễ kích động, thì ôm mặt khóc hu hu.

“Mau cứu người đi...” Cũng không biết là ai lớn tiếng hô. Ngay sau đó, có rất nhiều người điên cuồng phóng đến nâng những mảng bê tông ném ra ngoài. Ở trong đầu bọn họ, chỉ còn lại một cái ý niệm duy nhất, đó chính là bất kể như thế nào cũng phải cứu được Trương Văn Trọng ra ngoài!

701. Chương 726: Vô Đề

Lúc này chỉ có một người duy nhất vẫn giữ được bình tĩnh, đó chính là Tô Hiểu Hồng.

Là đệ tử thân truyền của Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng rất rõ ràng thực lực của Trương Văn Trọng có bao nhiêu cường đại. Đừng nói dư chấn lần thứ hai sập xuống, cho dù là một hồi sơn băng địa liệt cũng không thể gây tổn thương được cho hắn.

Nghiêng đầu trầm mắt nhìn đám bác sĩ và y tá, bởi vì kinh biến mà chậm trễ công việc, Tô Hiểu Hồng cau mày quát: “Mấy người làm gì thế? Mau khám và chữa cho những người bị thương đi ah! Đừng chậm trễ thời gian ảnh hưởng đến bệnh tình của bọn họ.”

Lâm Tử Mạn cũng kinh ngạc ngây ra, sau khi nghe thấy Tô Hiểu Hồng trách mắng, nàng dùng thanh âm run rẩy nói: “Tiểu Muội, Văn Trọng hấn...hấn bị tường đè xuống rồi...”

“Chúng ta muốn đi cứu Trương viện phó...” Có mấy vị bác sĩ cảm xúc trào dâng, làm bộ như muốn phóng đến đồng đồ nát. Cùng mọi người triển khai công tác cứu viện Trương Văn Trọng.

“Đứng lại.” Tô Hiểu Hồng đã kịp thời gọi bọn hắc, không chút khách khí khiển trách: “Đừng quên thân phận của các vị là bác sĩ, chức trách của các vị là cứu sống bệnh nhân. Lúc này có rất nhiều người bị thương đang đợi chúng ta cứu chữa, sao mấy người có thể vô trách nhiệm buông bỏ cương vị công tác của mình như thế đây? Nếu sư phụ mà biết, thầy không mắng chết các người mới lạ nha? Ta biết các vị lo lắng cho an nguy của sư phụ, nhưng sư phụ ta không phải là người bình thường, hắc nhất định sẽ bình an vô sự đi ra khỏi đồng hoang tàn đổ nát kia. Cho nên, mấy người không cần phải qua đó góp vui, tốt nhất là ở lại đây, cẩn thận khám chữa bệnh cho người bị thương đi.”

Tô Hiểu Hồng theo chân Trương Văn Trọng học qua Chúc Do Thuật, khi nói những lời kia, nàng cũng dùng đến pháp thuật này. Mặc dù Chúc Do Thuật của nàng, hiệu quả so ra còn kém xa Trương Văn Trọng, nhưng vẫn thừa đủ để làm cho đám bác sĩ cảm xúc kích động này, tỉnh táo lại.

“Tiểu muội nói không sai, chúng ta là bác sĩ, cương vị của chúng ta là ở đây. Trương viện phó tuyệt đối cũng không muốn chúng ta rời bỏ công tác đâu. Chúng ta chạy tới đồng đổ nát cũng chẳng giúp đỡ được cái gì, còn không bằng ở lại đây cứu thật nhiều người bị thương ah...” Hồ Cường toàn thân trên dưới sớm đã dính đầy máu tươi cùng mồ hôi, ở phía sau lên tiếng: “Hơn nữa ta tin tưởng, Trương viện phó cát nhân thiên tướng, làm nhiều việc tốt như thế, hắc nhất định sẽ tai qua nạn khỏi thôi...”

Mặc dù thường ngày Hồ Cường có rất nhiều khuyết điểm, nhưng ở trong thời khắc nguy nan mấu chốt, hắc vẫn thể hiện ra hành vi của một người bác sĩ cần phải có.

Nhóm bác sĩ vốn muốn đi cứu Trương Văn Trọng, sau khi nghe được Tô Hiểu Hồng cùng Hồ Cường khuyên giải, thì cũng dừng bước, cắn răng quay về cương vị công tác của mình, tiếp tục khám chữa bệnh cho những người bị thương.

Lâm Tử Mạn đối với an nguy của Trương Văn Trọng vẫn còn vương bận: “Tiểu muội, em nói....Văn Trọng hắc...Hắc thật sự có thể bình an vô sự sao?”

“Yên tâm đi chị Tử Mạn, sư phụ ta nhất định sẽ không xảy ra chuyện đâu.” Tô Hiểu Hồng tin tưởng mười phần hồi đáp, chỉ thiếu chút nữa là đã vỡ ngực cam đoan.

Bất quá, lúc này Tô Hiểu Hồng không chỉ khuyên giải nhóm bác sĩ cảm xúc trào dâng, mà nàng còn hướng về phía đồng đổ nát, nhìn mọi người hét lên: “Phạm vi đồng đổ nát này rất nguy hiểm. Mọi người mau quay về khu vực an toàn, sư phụ ta nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Câu nói này ẩn chứa Chúc Do Thuật, quả nhiên làm cho không ít người đã bình tĩnh trở lại. Mặc dù không cam lòng, nhưng vẫn sôi nổi nhảy ra khỏi đồng đổ nát. Bất quá, Vương Vinh Phong cùng vài người khác, thì vẫn lưu lại như cũ, bọn hắc muốn dùng hai tay của chính mình, đem Trương Văn Trọng cùng Diệp Chân, đào ra khỏi cái đồng hỗn độn này.

Chứng kiến tình cảnh này, Tô Hiểu Hồng nhin không được nhú mày, đang cân nhắc xem đến tột cùng phải làm như thế nào, thì mới khuyên giải được nhóm người Vương Vinh Phong triệt hạ ra ngoài khu vực an toàn.

Ngay lúc đó, một cái thanh âm trung khí mười phần, chợt truyền ra từ dưới đồng đổ nát: “Cám ơn mọi người đã quan tâm, tôi cùng Diệp lão sư vẫn bình an. Phiên các bằng hữu đứng bên trên lùi về khu vực an toàn, để cho tôi cùng Diệp lão sư đi lên...”

“Là Trương tiên sinh...Cái thanh âm này là của Trương tiên sinh đó.” Vương Vinh Phong là người đầu tiên hưng phấn vùng tay hô lớn.

“Tiểu Muội, em nói không sai, Văn Trọng hắc quả nhiên không có xảy ra chuyện gì....Tốt quá!” Lâm Tử Mạn nghe vậy, không khỏi vui mừng khắp khởi nói.

Nhóm bác sĩ cùng y tá đang chữa bệnh, nhin không được cũng vỗ tay hoan hô: “Trương viện phó quả nhiên là cát nhân thiên tướng, thật tốt quá...!”

Trong cơn hưng phấn, Vương Vinh Phong cũng lấy mình làm gương, tiêu sái nhảy ra khỏi đồng đổ nát, đồng thời quát lớn: “Lui mau anh em, đừng trở ngại Trương tiên sinh cùng Diệp lão sư nữa!”

Lời kêu gọi của Vương Vinh Phong có lực lượng cường đại. Khoảng hai phút sau, tất cả mọi người đứng vây quanh khu vực đổ nát, đều thối lui ra bên ngoài phạm vi an toàn.

Tuy đã rời khỏi khu vực đổ nát, nhưng việc này cũng không đại biểu rằng mọi người sẽ không quan tâm đến Trương Văn Trọng cùng Diệp Chân nữa. Bọn họ không hèn mà đồng thời đem ánh mắt quắc nể về phía trước, ngừng thở, chờ mong một cái kỳ tích sắp sinh ra.

Thời gian trôi qua từng giây...từng phút...

Tuy thời gian ngắn ngủi, nhưng đối với những người có mặt ở trong nhà trẻ lúc này mà nói, thì cũng chẳng khác nào mấy tháng...mấy năm đã qua đi.

Rất nhanh...có người kiềm nén không được, tò mò hỏi người đứng bên cạnh: “Sao Trương tiên sinh còn chưa đi ra nhỉ? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện rồi ư? Hay là chúng ta qua đó giúp một tay đi.”

Ngay khi người nọ vừa nói dứt lời, thì một cỗ thanh âm trầm muện, đột nhiên truyền ra từ trong đồng đổ nát. Theo sau đó, bụi đất tung bay mù mịt lan ra bốn phía xung quanh.

Dưới ánh mắt chờ mong của chúng nhân, một cánh tay không trắng kiện lấm, nhưng tuyệt đối mạnh mẽ, theo trong đồng đổ nát vươn ra. Theo sau, cũng có hai thân ảnh nhảy ra khỏi phế khu đổ nát.

Hai cái thân ảnh này, đúng là của Trương Văn Trọng cùng Diệp Chân.

Chúng nhân yên lặng khoảng hai ba giây sau, liền sôi trào lên, theo bốn phương tám hướng phóng về phía Trương Văn Trọng cùng Diệp Chân. Đem hai người bọn họ vây tròn ở giữa. Chúng nhân kích động ồn ào:

“Bọn họ thoát ra được...đúng là một cái kỳ tích ah!”

“Kỳ tích cái gì. Đây chính là người tốt thì sẽ có hảo báo...”

Sau khi cảm ơn mọi người xong, Trương Văn Trọng đưa Diệp Chân đến điểm khám bệnh tạm thời, đích thân chẩn trị liệu. Sau đó, lại vội đầu vào cứu chữa những người khác.

Tần Quyên lòng tràn đầy tò mò, nhưng không dám đi hỏi Trương Văn Trọng. Cho nên chạy tới bên người Diệp Chân, tò mò nói: “Vừa rồi ở dưới đồng đổ nát, rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì? Hai người như thế nào tránh được cơn dư chấn kia mà không bị tổn thương vậy?”

“Nói thật, tôi cũng không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì nữa...” Diệp Chân lắc đầu cười khổ, mặc dù đang nói chuyện với Tần Quyên, nhưng ánh mắt của nàng thì không tự chủ được, mà quắc nể lên trên người Trương Văn Trọng, “Lúc cơn dư chấn mãnh liệt kia bất thành linh ập đến, tôi còn tưởng rằng mình sẽ phải chết không thể nghi ngờ, nhưng chẳng hiểu sao....Lại chẳng có gì xảy ra cả!”

Diệp Chân cũng không có nói dối. Bởi vì ở bên dưới đồng đổ nát tối om, không nhìn thấy cái gì. Nàng mặc dù cảm nhận được cơn dư chấn rung động bốn phía, nhưng tại chỗ nàng đứng một chút ảnh hưởng cũng đều không có. Giác quan thứ sáu của người phụ nữ, nói cho nàng biết, chuyện này mười phần là có quan hệ với Trương Văn Trọng...

Theo thời gian trôi qua, sắc trời dần dần hôn ám, Trương Văn Trọng cùng các bác sĩ, y tá....bận rộn cứu chữa suốt cả ngày ở bên trong nhà trẻ.

Giờ khắc này, nhà trẻ đã biến thành một điểm cứu trợ lâm thời. Có rất nhiều người bị thương, theo bốn phương tám hướng đều ủa về nơi này.

Mà trong sân trường mầm non, đồng dạng cũng tụ tập rất nhiều người tránh nạn.

702. Chương 727: Thiếu Thuốc Cấp Phát.

Từ hồi sáng xảy ra động đất cho tới lúc này, nhóm bác sĩ cùng y tá đã kiên trì phấn đấu mười mấy giờ đồng hồ liên tục. Mặc dù sau đó có không ít y sinh trong trường nghe tin chạy đến tiếp ứng, nhưng bấy nhiêu đó cũng chẳng thấm thía vào đâu.

Nếu nói không đói khát, không mệt mỏi phiên lụy, thì chính là đang nói dối. Nhưng vấn đề là tình huống hiện giờ...không chỉ khan hiếm thức ăn cùng đồ uống, mà đồng thời còn khan hiếm cả nhân viên cùng vật dụng để chữa bệnh. Cho nên, nhóm bác sĩ tuy đã làm việc mười mấy giờ đồng hồ, nhưng lại vẫn phải cắn răng kiên trì giữ vững cương vị công tác của mình.

Khi màn đêm buông xuống, Vương Vinh Phong dẫn theo một đám người vào trong nhà trẻ. Những người này, có người thì được Trương Văn Trọng chữa trị qua, hoặc giả như con em của họ đã được nhóm bác sĩ tận tình khám chữa qua. Giờ khắc này ở trong tay của bọn họ, nhiều ít đều đang cầm một chút thức ăn cùng nước uống đến.

Vương Vinh Phong cầm một chai nước khoáng cùng một phong bánh quy đến bên Trương Văn Trọng nói: “Trương tiên sinh, các vị bác sĩ cùng y tá. Mọi người đều bận rộn cả ngày rồi, mau nghỉ ngơi ăn chút gì đi.”

Tuy rằng một phong bánh quy và một chai nước khoáng, ở thường ngày chẳng tính là cái gì. Nhưng hiện giờ, cũng là thập phần trân quý. Phải biết rằng, giờ khắc này có rất nhiều người còn chưa được bỏ vào bụng một chút gì đâu.

Trương Văn Trọng cùng Tô Hiểu Hồng thì vẫn hoàn toàn bình thường, dù sao bọn họ cũng là người tu chân, có thể vận chuyển công pháp hấp thu linh khí ở trong thiên địa để duy trì sinh mệnh. Cho dù vài năm không ăn uống gì, cũng không thể chết đói hay chết khát được. Nhưng nhóm bác sĩ, y tá, y sinh chỉ là người bình thường, liên tục làm việc cường độ cao mười mấy canh giờ, miệng lưỡi bọn họ sớm đã đắng khô, bụng dạ đều nhộn nhạo lên thành một đoàn. Lúc trước vì mãi chăm sóc bệnh nhân, nên không ai có lòng ăn uống. Nhưng hiện giờ, khi nhìn thấy phong bánh quy cùng chai nước trong tay Vương Vinh Phong, thì cái loại cảm giác đói khát lập tức trào dâng lên mãnh liệt, cũng có người bụng bắt đầu sôi lên “ùng ục..”

Bất quá, khi nghe thấy những thanh âm ùng ục này, chẳng những không có bật cười, mà ngược lại ở sâu trong nội tâm còn dâng lên một cỗ kính nể nồng đậm. Bởi vì bọn họ rõ ràng, nhóm nhân viên y tế biến thành đói khát như thế này, đều bởi vì liều mình cứu mạng mọi người ở đây, gây ra.

Tuy rằng vô cùng đói khát, tuy rằng rất muốn ăn một chút cho ấm bụng, nhưng nhóm nhân viên y tế lại không dám thu nhận bánh bích quy, bánh bao, mì ăn liền mà đám người Vương Vinh Phong mang đến. Lúc này Lâm Tử Mạn lên tiếng hỏi: “Các em nhỏ đã ăn chưa?”

Vương Vinh Phong vội vàng đáp thay đám người: “Bọn nhỏ sớm đã ăn cả rồi.”

“Vậy mọi người thì sao? Đã ăn gì chưa?” Lúc này, người ra câu hỏi chính là Hồ Cường.

“Ăn rồi, chúng tôi đều đã ăn qua một chút rồi.” Đám người Vương Vinh Phong nhất trí gật đầu, trảm miệng một lời hồi đáp. Nhưng lời nói này của bọn họ, hiển nhiên cũng là nói dối.

Bởi vì ngay khi thanh âm của bọn họ vừa dứt, thì trong bụng vài người đã truyền ra thanh âm “ùng ục” không kém gì nhóm nhân viên y tế.

Sau khi nghe được cái thanh âm này, mọi người không khỏi sửng sốt. Tiếp đó liền cười lên ha hả.

Hồ Cường một bên cười, một bên lắc đầu nói: “Tuy cái miệng gạt được người, nhưng cái dạ dày tuyệt đối sẽ không biết nói dối đâu. Số thực phẩm này, mọi người cầm về dùng đi.”

Mặc dù có điểm xấu hổ vì kế hoạch bại lộ, nhưng đám người Vương Vinh Phong vẫn vội vàng nói: “Chúng tôi cho dù nhịn đói một hai ngày thì vẫn còn chịu được, nhưng các vị thì khác. Các vị đã cứu chữa nhiều người bị thương như vậy, nếu không no bụng, thì làm sao còn đủ khí lực để duy trì nổi cương vị đây?”

Trương Văn Trọng bất đắc dĩ cười khổ nói: “Thôi được, ta thừa nhận, những lời này của anh đích thực là có chút đạo lý, cũng đã thuyết phục được ta rồi.”

Vương Vinh Phong nâng tay lên gãi đầu cười ha hả.

Trương Văn Trọng xoay người lại, nhìn nhóm nhân viên y tế nói: “Tốt lắm, mọi người không cần phải từ chối nữa, mau nhận lấy thực phẩm cùng nước uống đi. Đem tất cả chia làm hai phần, một phần để mình dùng, phần còn lại thì dứt cho những bệnh nhân thương thế nặng, nằm ở góc đằng kia.”

Nhóm bệnh nhân thương thế trầm trọng, liên tục muốn cự tuyệt. Nhưng mà nhân viên y tế căn bản không chịu nghe theo bọn hắn, đồng thời còn ép buộc bọn hắn phải ăn và uống một chút gì đó, để có sức đề kháng cho cơ thể.

“Cám ơn bác sĩ, cám ơn bác sĩ...” Nhóm bệnh nhân thương thế trầm trọng, một bên nhai thức ăn, một bên nước mắt lưng tròng cảm tạ lòng hảo tâm của nhân viên y tế.

Sau khi chăm sóc cho đám bệnh nhân xong. Lúc này nhóm nhân viên y tế mới cầm thực phẩm lên, nhét vào trong miệng mình, ăn không khác gì hổ đói. Tiếp đó, bọn hắn cũng không dám lãng phí thời gian, liền vội đầu vào công tác chăm sóc điều trị cho những người bị thương. Còn đám người Vương Vinh Phong cũng không ly khai, mà lưu lại ở đây hỗ trợ công việc.

Sắc trời, càng lúc càng trở nên âm u hơn...

Bởi vì trận động đất bất thành linh xảy ra, làm cho hệ thống mạng lưới của Ung Thành rơi vào tình trạng tê liệt. Cho nên khi màn đêm buông xuống, Ung Thanh rất nhanh liền sa vào trong bóng tối. Tuy rằng nương theo ánh trăng, miễn cưỡng có thể nhìn thấy cảnh vật xung quanh mình, nhưng dưới tình huống như thế, mà muốn làm phẫu thuật cho người bị thương nặng, thì cũng chỉ có Trương Văn Trọng và Tô Hiểu Hồng mới làm được thôi, những người còn lại đều vô pháp thực hiện.

Hiển nhiên Tô Hiểu Hồng cũng nhận ra điểm này, nàng lặng lẽ tiến đến bên người Trương Văn Trọng, dùng truyền âm nhập mật nói: “Lão sư, sắc trời càng lúc càng tối, nếu còn tiếp tục như vậy, thì mọi người sẽ không thể nào tiến hành phẫu thuật được nữa. Thầy xem, chúng ta có cần phải áp dụng một chút biện pháp phi thường hay không đây?”

Tự nhiên Trương Văn Trọng biết cái biện pháp phi thường trong miệng Tô Hiểu Hồng, chính là ám chỉ sử dụng đạo thuật.

Tuy rằng Trương Văn Trọng đã chuẩn bị tâm lý, đến thời khắc cần thiết thì sẽ bại lộ thân phận của mình ra, nhưng hắn cũng không muốn vì thế mà dẫn đến một trận khùng hoảng không cần thiết. Cho nên, trải qua suy tính hồi lâu, hắn nghĩ tới một cái biện pháp có thể thực hiện lúc này: “Tiểu Muội, chuyện này cô không cần phải quan tâm. Ta có biện pháp làm cho ban đêm, không còn bóng tối nữa.”

Trong lúc nói chuyện, Trương Văn Trọng đem Âm Dương Pháp Kính ra, pháp bảo này có thể thao túng ánh sáng. Cũng thừa dịp không ai chú ý, rút một đạo linh lực tinh thuần mệnh mông vào trong đó, rồi đem nó ném thẳng lên bầu trời đêm.

Âm Dương Pháp Kính vừa bay lên không trung, thì lập tức xoay thành vòng tròn, đem ánh trăng chuyển hóa thành ánh đèn, mà chiếu khắp mọi ngõ ngách trong thành thị.

Cảnh tượng này, phải nói là vô cùng thần kỳ!

Dân chúng ở trong Ung Thành, nguyên bản đang hoang mang tuyệt vọng, cũng bởi vì một màn kỳ cảnh trước mắt, mà phần chấn tinh thần lên.

“Lão thiên mở mắt rồi...lão thiên mở mắt rồi...Chúng ta không thể buông tay, chúng ta nhất định phải kiên trì tới cùng....”

Trương Văn Trọng cũng không biết, chính mình dùng Âm Dương Pháp Kính để triệu tập ánh sáng, đã mang lại biết bao nhiêu niềm hi vọng cho dân chúng ở trong Ung Thành. Giờ phút này, hắn đang cùng nhóm nhân viên y tế, bận rộn cứu chữa cho những người bị thương.

Ngay khi Trương Văn Trọng đang khâu vết thương cho một bệnh nhân xong, thì Hồ Cường sắc mặt khó coi, vội vàng chạy tới bên cạnh Trương Văn Trọng. Chẳng quan tâm đến hô hấp, thở không ra hơi nói: “Bất hảo...Bất hảo rồi Trương viện phó...Chúng ta...chúng ta không đủ thuốc để dùng...”

“Cái gì? Không đủ thuốc sao?” Nhất thời Trương Văn Trọng liền nhíu mày lại.

Tin tức này, cũng như là nhà đột gặp cơn mưa rào!

Mặc dù, Trương Văn Trọng, Tô Hiểu Hồng cùng nhóm y sinh mới chạy đến tiếp ứng, có thể thông qua phương pháp châm cứu dân gian, chữa bệnh cho những người bị thương tại đây. Nhưng loại phương án này,

dù sao cũng không phải kế sách lâu dài, hơn nữa, cao thủ hành châm chân chính vẫn còn quá ít. Cho nên phải tìm biện pháp lấy thêm thuốc về đây, thì mới có thể an trí được.

Nhưng vấn đề là, dưới tình huống hỗn loạn như thế này, làm sao có đủ số lượng thuốc men để cấp phát đây?

703. Chương 728: Vưu Giai Trong Tuyết Tạng Than

Mặc dù đang đau đầu nên tìm được phẩm từ nơi nào, nhưng hắn cũng không đem tâm tình này biểu lộ ra, lại giả vờ trấn định nói: “Chuyện được phẩm giao cho tôi đi làm, ông không cần quan tâm.”

“Tốt.” Thấy hắn trấn định như vậy, trái tim đang thấp thỏm bất an của Hồ Cường cũng chợt bình tĩnh xuống tới, gạt đầu, hắn xoay người lại gia nhập vào công việc cứu giúp người bị thương.

Hắn và Hồ Cường nói chuyện cũng bị Tô Hiểu Hồng nghe được, vì vậy sau khi Hồ Cường rời khỏi, nàng tiến đến bên người hắn, dùng phương thức truyền âm nhập mật nói: “Lão sư, chúng ta đi đâu tìm được phẩm? Ai, thầy nói, đan dược có thể cấp cho người bị thương dùng không?”

Hắn lắc đầu, khẽ thở dài, đáp: “Thân thể người thường căn bản không có khả năng thừa thụ linh khí bên trong đan dược. Huống chi bọn họ cũng không biết cách luyện hóa hấp thu linh khí. Nếu như tùy tiện cho họ ăn vào, chỉ có tác dụng ngược lại, thậm chí sẽ làm nổ tung kinh mạch bọn họ.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Nàng thoáng cau mày: “Hiện tại bên trong Ung Thành, chỉ sợ nơi nơi đều thiếu thốn dược phẩm. Muốn có dược phẩm, cũng chỉ đành đi thành thị khác mua mới có. Thế nhưng dù chúng ta có sử dụng phù chú, đạo thuật hay phi kiếm đi tới thành thị khác, muốn trong khoảng thời gian ngắn mua được đầy đủ dược phẩm cần thiết, cũng không quá khả năng...”

“Cô nói không sai, trong khoảng thời gian ngắn muốn mua đầy đủ dược phẩm đích xác không phải là một chuyện dễ dàng...” Về mặt hắn lo nghĩ, tán thành gật đầu. Sau thoáng trầm ngâm, hắn còn nói thêm: “Có thể chúng ta nhờ báo hòa thượng qua Đặc Cần tổ liên lạc quân đội, để quân đội đưa dược phẩm đến Ung Thành thôi!”

Tô Hiểu Hồng cũng chợt vui vẻ, gạt đầu nói: “Chuyện này nếu do quân đội đứng ra, đích xác so với việc chúng ta tự đi mua ở thành thị khác tốt hơn mấy lần.”

Việc này không nên chậm trễ, hắn cũng không tiếp tục lãng phí thời gian, vội vã lấy ra thông tin phù, đem tình huống thiếu thốn dược phẩm cùng với ý nghĩ của mình truyền vào trong thông tin phù, gửi đi cho báo hòa thượng.

Không bao lâu báo hòa thượng đã truyền lại một thông tin phù cho hắn: “Trương tổ phó, chúng tôi đã thông báo việc này với tổng bộ và bộ tổng tham mưu với bộ hậu cần, tin tưởng không bao lâu, quân đội sẽ đem dược phẩm cùng nhu yếu phẩm toàn bộ đưa đến Ung Thành. Mặt khác, mấy người Hoàng Văn Đình cũng đã điều tra có sơ bộ tiến triển. Trên cơ bản có thể xác định, trận động đất xảy ra thành linh này xác thực do yêu ma dẫn phát. Chỉ là chúng ta tạm thời còn không biết bọn hắn làm vậy mục đích lại là gì. Bất quá chúng tôi đã tăng lượng người đi điều tra, một khi có phát hiện, chúng tôi lập tức hồi báo cho anh.”

Thu được thông tin phù của báo hòa thượng, hắn thở dài một hơi. Tuy rằng nói còn không biết người của quân đội lúc nào có thể chạy tới Ung Thành, nhưng chí ít vẫn còn hi vọng, có một hi vọng là tốt.

Cũng đúng lúc này, vài ánh đèn xe từ xa xa chiếu tới. Ngay sau đó vài chiếc xe vận tải lớn xuất hiện trong phạm vi tầm nhìn của mọi người.

Nhìn thấy vài xe vận tải, Tô Hiểu Hồng không khỏi nhíu mày: “Mấy chiếc xe này là gì vậy?”

Hắn lắc đầu, cũng không biết vì sao mấy chiếc xe vận tải đến nơi này.

Mấy chiếc xe vận tải chạy tới địa điểm tị nạn bên ngoài trường mầm non mới ngừng lại. Ngay sau đó, một người cầm trong tay một cái loa điện nhảy xuống xe, hướng những người đang tị nạn kêu lớn: “Chúng tôi đặc biệt đưa tới cung cấp nước uống cùng thực vật cho mọi người, mời các vị xếp hàng từ từ lĩnh...”

Một tiếng gọi làm những người tị nạn kích động không ngớt, bọn họ đều đứng dậy chạy về chỗ mấy chiếc xe, được nhân viên duy trì xếp thành hàng, từ từ lĩnh thức ăn và nước uống.

Cũng ngay lúc này, Tô Hiểu Hồng đột nhiên phát hiện trong một xe vận tải, nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, vội vã kéo hẳn nói: “Ai, lão sư, thầy mau nhìn, người kia không phải là chị Vũ Giai đó sao?”

Không cần nàng nhắc nhở, hẳn cũng đã nhìn thấy thân ảnh Vũ Giai. Cùng lúc đó Vũ Giai cũng từ trên xe nhảy xuống, cũng từ xa nhìn thấy họ, lại bước nhanh tới.

Vũ Giai cùng hẳn ôm nhau thật chặt, khi tách ra lại vẻ mặt vui mừng nói: “Trọng ca, tiểu muội, không nghĩ tới hai người đang ở chỗ này.”

Đối với sự xuất hiện của Vũ Giai, hẳn cũng rất vui vẻ. Đưa tay chỉ những nhân viên đang phân phát thức ăn và nước uống, nói: “Những người đó đều là người của tập đoàn Vũ thị phải không? Mọi người chuyên môn đi ra ngoài phân phát thức ăn và nước uống cho người bị nạn sao?”

“Không sai.” Vũ Giai gật đầu đáp: “Theo chúng tôi biết, hiện tại trong thành thị có rất nhiều người không có thức ăn và nước uống sau cuộc động đất vừa rồi. Cho nên chúng tôi khẩn cấp từ những nơi bị ảnh hưởng nhẹ sau cuộc động đất mua đồ ăn và nước uống khẩn cấp đưa tới những nơi bị nặng, toàn bộ đều là miễn phí.”

Tô Hiểu Hồng tán thán tận đáy lòng: “Thật tốt quá, các vị làm như vậy thật là giúp đỡ tình hình khẩn cấp hiện tại không ít.”

Vũ Giai vội vã xua tay nói: “Tiểu muội, chúng ta chỉ bất quá thực hiện một phần bổn phận, chỉ ra chút lực mà thôi, không dám nhận lời nói của em.”

“Được rồi, được rồi, hai người không cần khen tặng lẫn nhau nữa.” Hẳn cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Giai Giai, anh hỏi em, ở trên xe ngoài thức ăn và nước uống có được phẩm không?”

Vũ Giai quả nhiên không làm hẳn thất vọng, gật đầu đáp: “Có, chúng ta đã ở chung quanh ngoại trừ mua thức ăn và nước uống còn mua cả được phẩm cùng ít dụng cụ cấp cứu!”

“Thật tốt quá!” Lúc này trăm trò khen ngợi cũng là do hẳn và Tô Hiểu Hồng cùng thốt lên.

Tính tình Tô Hiểu Hồng thật gấp, giành nói trước: “Chị Giai, được phẩm nơi này đã sắp dùng hết, đang đau đầu không biết kiếm ở đâu, chị đưa tới thật đúng lúc, chẳng khác gì đưa than ngay ngày tuyết rơi. Em cũng không biết làm sao cảm ơn chị.”

Hẳn lại trực tiếp hỏi: “Được phẩm ở đâu?”

Vũ Giai nhìn Tô Hiểu Hồng cười cười, xem như trả lời nàng, lại nói với hẳn: “Em đưa anh đi, nhưng anh nên gọi thêm vài người cùng đi. Người của em đưa tới đều đang bận rộn phát thức ăn sợ không giúp được gì.”

“Không thành vấn đề.” Hẳn lên tiếng, lại xoay người hướng Vương Vinh Phong đang bận rộn ở chỗ chữa trị gọi lớn: “Lão Vương, tìm mấy người mạnh khỏe theo vị Vũ tiểu thư đi khiêng được phẩm!”

“Tốt.” Vương Vinh Phong tự nhiên hiểu được tình huống thiếu được phẩm, vì vậy nghe lời hẳn nói, vừa vui vẻ vừa phấn khởi, liền kêu thêm vài người tình nguyện thân thể khỏe mạnh đi theo Vũ Giai chạy tới chỗ xe chở được phẩm.

“Được phẩm tới? Thật tốt quá!” Những nhân viên y tế đang bận rộn, nghe thấy lời nói giữa hẳn và Vương Vinh Phong, đều lộ sắc mặt vui mừng. Bọn họ đều rất rõ ràng, không có được phẩm sung túc cung ứng, một ít người bị thương nghiêm trọng sẽ rất khó chống nổi. Thế nhưng hiện tại được phẩm đã tới, tình huống đã chuyển biến về phương hướng tốt.

Nhóm người Vương Vinh Phong ra sức vận chuyển, chỉ chốc lát đại lượng được phẩm cùng dụng cụ chữa bệnh đã được dời vào trong trường.

Nhìn thấy một màn này, mọi người đều thở ra một hơi: “Có được phẩm cùng dụng cụ, chỉ ít trong hai ba ngày tới hẳn không xuất hiện tình huống thiếu thốn nữa...”

Vưu Giai cũng không ở lại lâu, sau khi phân phát xong, lại tiếp tục cùng người của tập đoàn Vưu thị ngồi xe vận tải rời đi. Bởi vì bọn họ còn phải đi tới những điểm tị nạn khác trong thành phố phân phát thức ăn, nước uống cùng được phẩm.

Đối với quyết định này của nàng, hần dĩ nhiên giờ cao hai tay tán thành. Bất quá khi nàng rời đi, hần cũng không quên dặn dò một câu: “Cẩn thận một chút, trận động đất này không bình thường, do yêu ma dẫn phát. Một khi em phát hiện có chỗ nào không đúng nhớ lập tức báo cho anh biết.”

“Ân, em đã biết.” Vưu Giai gật đầu đáp, lại hôn lên môi hần, nhỏ giọng nói: “Anh cũng phải cẩn thận.”

Sau khi nàng rời khỏi, hần lại tiếp tục gia nhập công việc cứu giúp người bị nạn.

Thời gian cực nhanh đã tới đêm khuya. Tuy rằng dư chấn không ngừng, nhưng ở điểm tị nạn đã không ai chịu đựng nổi cảm giác mệt mỏi rồi mà ngủ thiếp đi. Nhưng những nhân viên y tế tuy rất mệt mỏi, vẫn ráng khởi tinh thần bận rộn làm công việc của mình.

Ngay lúc này, hai bóng người đột nhiên không một tiếng động xuất hiện ngay sau lưng hần.

Tuy rằng hai người kia tới thập phần đột nhiên, nhưng thần thức hần siêu cường, cũng lập tức biết được sự tồn tại của bọn họ.

Nhưng lúc này hần đang vội vàng cứu trị cho người bị thương, cho nên không quay đầu lại, chỉ lớn tiếng quát một câu: “Người nào?” Tuy rằng không quay đầu lại, nhưng cũng không đại biểu hần không hề có phòng bị.

Bát Bộ Thiên Long Tán và Thiên Lôi Lệnh đồng thời bị hần triệu hoán đi ra, giấu trong đêm đen. Chỉ cần hai người khách không rời mà đến có toát ra địch ý, sẽ lập tức phát động thể tiến công!

704. Chương 729: Thái Thượng Tổ Sư Gia

Hai người khách không rời mà đến, tu vi cũng bất phàm, hần vừa làm ra tư thái cảnh giới, không ngờ không hề giấu diếm được đôi mắt bọn họ. Bát Bộ Thiên Long Tán và Thiên Lôi Lệnh che giấu trong bóng tối, càng làm chân mày họ không khỏi nhướng lên.

Một thanh âm lão giả bao hàm ngạc nhiên ở phía sau vang lên: “Không nghĩ tới tu vi của người tuy rằng không cao lắm, nhưng tính cảnh giác lại không thấp, không chỉ có lập tức nhận ra sự tồn tại của hai người chúng ta, còn đúng lúc làm ra ứng đối...Khó trách người có thể nhờ vào lực bản thân, nổi danh trong tu chân giới hiện nay.”

Thanh âm một nữ tử lúc này truyền vào trong tai hần: “Trương chương môn, đừng xung động, chúng ta không phải là địch nhân của anh.”

Thanh âm hai người đối với hần mà nói đều có vẻ quen thuộc. Chỉ bất quá thanh âm lão giả kia làm hần nhất thời nghĩ không ra là ai. Nhưng thanh âm nữ tử hần liền nhận ra, quay đầu lại nói: “Nhất Nguyên đạo tông Từ Pháp chân nhân? Sao lúc này cô lại xuất hiện ở đây?”

Hai người đứng phía sau hần, chính là Từ Pháp chân nhân và lão giả mà nàng gọi là “lão tổ”.

Khi nghe được lời hần hỏi, Từ Pháp chân nhân cười khỏ nói: “Trước đó vài ngày, ở chỗ anh lấy được Thái Hư Phiêu Miểu Hoàn, tôi chạy về Nhất Nguyên đạo tông, cùng trưởng lão trong tông bế quan xử lý sự vụ trong tông. Vốn tưởng rằng quá trình này không hao tốn mấy ngày, nhưng không có nghĩ đến mãi cho đến hôm nay mới hoàn tất. Vừa xuất quan, tôi chợt nghe nói anh triệu tập hơn mười tông phái Địa Tự Hào tru giết thượng cổ ác yêu Lệ Yểm. Ngay sau đó, lại thấy được tin tức động đất tại Ung Thành. Theo lão tổ nhà tôi xem ra, động đất lần này tại Ung Thành do yêu ma vì muốn mở khe không gian đi thông Hỗn Độn Tu La Giới mà làm ra thủ thuật che mắt, chỉ là một kế điệu hổ ly sơn. Để ngăn cản yêu ma, để triệt để phong ấn khe không gian, Nhất Nguyên đạo tông chúng ta đã liên hợp với mấy tông phái Thiên Tự Hào chạy tới Ung Thành...”

Ngay trong lúc Từ Pháp chân nhân nói chuyện, mấy trăm người tu chân tu vi bất đồng lục tục xuất hiện ở địa phương này, tụ tập phía sau Từ Pháp chân nhân và vị lão giả kia. Bởi vì những người tu chân mới chạy

tối đều mặc quần áo thường ngày, cũng không ngự kiếm phi hành, hơn nữa lúc này sắc trời đã tối, đại đa số mọi người đều đã ngủ say, cho nên bọn họ xuất hiện cũng không khiến nhiều người chú ý.

Hắn chỉ liếc mắt nhìn bọn họ, lại đưa ánh mắt nhìn vị lão giả mà Từ Pháp chân nhân gọi là “lão tổ”. Cùng lúc đó, vị lão giả cũng đang dùng ánh mắt hiếu kỳ đánh giá hắn.

Chính lão giả mở miệng trước, sau khi quan sát hắn một phen, vừa cười vừa nói: “Người rất có ý tứ, lại có vài phần tương tự một vị cổ nhân của ta. Thậm chí ngay cả tên, cũng giống như đức. Nếu không phải vì gương mặt khác hẳn, tu vi lại thấp hơn người đó rất nhiều, ta còn thật hoài nghi người chính là người đó...”

Hắn cũng cười lên: “Ta cũng không có nghĩ đến, gương mặt Trần Hoài Văn người tuy rằng không có biến hóa lớn, nhưng tu vi lại còn thấp hơn trước kia không ít...”

Lão giả bị gọi là Trần Hoài Văn bỗng nhiên sững sốt, nét mặt già nua tràn đầy nếp nhăn cũng kinh ngạc, đưa tay chỉ hắn, dùng giọng nói không thể tin được thốt lên: “Thế nào người lại biết tên ở thế tục giới của ta?”

Hắn ha ha cười, nói: “Ta không chỉ biết tên ở thế tục giới của người, càng biết người ngày xưa cùng Nhạc Xương Hoa cùng học tập thuật châm cứu. Chỉ bất quá, Nhạc Xương Hoa một lòng một dạ nhào vào y đạo, không chỉ trở thành danh y một đời, còn nghĩ đem y thuật truyền thừa xuống dưới. Mà người, tuy rằng cũng truyền thừa y thuật xuống đời sau, nhưng bản thân lại bỏ y theo đạo, bước lên con đường tu chân...”

“Người...người rốt cục là ai?” Trong thanh âm Trần Hoài Văn lộ ra vẻ run, trong đầu hắn hiển nhiên đã nghĩ tới một khả năng, chỉ là không dám xác nhận mà thôi.

“Trần nhị lăng tử, người nói ta là ai?” Hắn cười nói, lại đem thần thức cường đại phóng ra.

“Trần nhị lăng tử”, xưng hô này vừa ra khỏi miệng, thân thể Trần Hoài Văn chấn động.

Bởi vì danh hiệu “Trần nhị lăng tử” này chỉ có ân sư và sư huynh đệ của hắn biết được. Mà chân chính gọi danh hiệu này, cũng chỉ có một người, đó chính là ân sư của hắn.

Ngay lúc tâm thần Trần Hoài Văn đại chấn, thần thức cường đại của hắn đã ập tới trước người lão giả. Tuy rằng bởi vì bị Cửu Cửu Vô Quy Diệt Hồn đại thiên kiếp, dẫn đến tu vi cùng thân thể hắn bị hủy, nhưng thần thức hắn vẫn còn bảo lưu nguyên vẹn. Nếu như nói thứ khác còn có thể nguy trang, nhưng thần thức cũng không thể nguy trang ra được.

Vì vậy sau khi cảm ứng được thần thức của hắn, trên mặt Trần Hoài Văn đầu tiên toát ra biểu tình khó thể tin, chợt lại bị biểu tình hưng phấn và mừng như điên thay thế. Ngay sau đó, hắn làm ra một động tác làm cho Từ Pháp chân nhân cũng không nghĩ đến – phác thông một tiếng, quỳ gối ngay trước người Trương Văn Trọng.

Từ Pháp chân nhân bị hành động của Trần Hoài Văn làm sợ đến trợn tròn mắt, vội vàng hỏi: “Lão...lão tổ, ngài đang làm gì vậy?”

Không chỉ là Từ Pháp chân nhân bị Trần Hoài Văn làm hoảng sợ, những người đứng phía sau cũng biết địa vị của Trần Hoài Văn, cũng bị một màn trước mắt làm cả kinh ngây ngốc.

“Đây...đây rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lão tổ lại đột nhiên quỳ xuống? Họ Trương kia rốt cục có địa vị gì?”

Những vấn đề liên tiếp xuất hiện trong đầu Từ Pháp chân nhân và chư vị trưởng lão Nhất Nguyên đạo tông làm cho bọn họ vô cùng kinh ngạc cùng phức tạp.

Nhưng Trần Hoài Văn cũng không để ý đến họ, chỉ trịnh trọng hướng Trương Văn Trọng hành lễ đệ tử, cùng sử dụng thanh âm run rẩy kích động nức nở nói: “Đệ tử Trần Hoài Văn, khấu kiến ân sư...”

Đệ tử? Ân sư?

Những trưởng lão Nhất Nguyên đạo tông tuy rằng không nghe thấy lời nói của Trần Hoài Văn, nhưng Từ Pháp chân nhân lại nghe được rõ ràng. Nàng kinh ngạc há to miệng, đầu tiên nhìn Trần Hoài Văn, sau đó lại nhìn Trương Văn Trọng, thế nào cũng không dám tin tưởng những lời mà tai mình vừa nghe, cả người nàng chợt như ngây ngốc.

Ngây ngốc sững sốt vài giây, Từ Pháp chân nhân mới hồi tỉnh lại từ trong nỗi khiếp sợ, vội vàng nói: “Lão tổ, ngài không phải lầm rồi chứ? Trương chưởng môn làm sao là ân sư của ngài? Người này tuổi chưa tới ba mươi, tu vi chỉ Luyện Hư kỳ mà thôi, mà ngài lại mấy trăm tuổi, tu vi cũng từng đạt tới cảnh giới nhân tiên. Tuy rằng bởi vì chuyện xảy ra ngoài ý muốn kia mà làm tu vi bị hạ thấp miễn cưỡng duy trì tại tiêu chuẩn tán tiên, nhưng cũng vượt xa hẳn, làm sao lại là đệ tử của hắn?”

Trần Hoài Văn rất bất mãn với nghi vấn của Từ Pháp chân nhân, nói lầm bầm: “Tuy rằng ta không biết tuổi tác, gương mặt cùng tu vi của ân sư vì sao lại biến hóa lớn như vậy. Nhưng thần thức cũng không lừa được người. Ta có thể khẳng định, ông ấy là ân sư của ta. Huống chi thần thức ông ấy cường đại, không phải người tu chân Luyện Hư kỳ có khả năng sánh bằng. Coi như là ta còn ở cảnh giới nhân tiên năm xưa, cũng còn rất kém. Nếu như...nếu như ta đoán không sai, thần thức hiện tại của ân sư phải đạt được cảnh giới của đại la kim tiên.”

“Việc này...” Làm người tu chân Độ Kiếp kỳ, nàng biết được lời của Trần Hoài Văn nói thập phần hữu lý. Chỉ bất quá chuyện Trương Văn Trọng là ân sư của Trần Hoài Văn thật sự là quá mức kinh người, thật làm người khó có thể tin. Nếu như nói chuyện này là thật, nàng chẳng phải đã từng đùa giỡn chính tổ sư gia của mình?

Nhìn Trương Văn Trọng, nàng cảm thấy sợ hãi: “Hoàn hảo ngày trước ta tuyển chọn thỏa hiệp mà không phải hiếp bức, hoàn hảo đề nghị làm tu chân đạo lữ chỉ là nói đùa, nếu như ta cưỡng bức, cùng hắn làm song tu đạo lữ, chẳng phải biết thành hạng người khi sư diệt tổ? Nguy hiểm thật...quả nhiên là nguy hiểm thật a...”

Ngay lúc Từ Pháp chân nhân nghĩ mà sợ, Trần Hoài Văn ngửa đầu nhìn nàng, nói: “Còn nghĩ cái gì? Mau nhanh chào thái thượng tổ sư gia.”

“Ác...dạ..dạ..” Từ Pháp chân nhân hồi phục lại tinh thần, không dám chậm trễ, vội vã chỉnh quần áo trên người, quỳ gối bên cạnh Trần Hoài Văn, trình trọng hướng Trương Văn Trọng hành lễ.

Những đệ tử và trưởng lão Nhất Nguyên đạo tông đứng phía sau, vẫn không nghe được lời nói của họ, lúc này thấy hai người cùng quỳ trước mặt Trương Văn Trọng, nhất thời trở nên hoàn toàn ngu si.

“Con mắt ta không bị hoa chứ? Lão tổ quỳ xuống, chưởng môn chân nhân cũng quỳ xuống...đây xảy ra chuyện gì?”

“Chư vị sư huynh, các người nói, chúng ta...chúng ta có cần quỳ xuống luôn không?”

“Ai có thể nói cho ta biết, Trương Văn Trọng này là ai? Vì sao làm cho lão tổ và chưởng môn chân nhân đều quỳ xuống với hắn?”

Đủ loại nghi vấn nhất thời từ trong miệng họ truyền ra, lại trong tích tắc lan tràn.

Nghe thấy được động tĩnh phía sau, Trần Hoài Văn quay đầu trừng mắt nhìn họ, gương mặt sầm xuống nói: “Đám tiểu tử các ngươi, còn đứng đó nói cái gì? Mau nhanh hành lễ với thái thượng tổ sư gia.”

Thái thượng tổ sư gia?

Ai?

Trương Văn Trọng sao?

Điều này sao có thể?

Bọn họ đều bị những lời này làm sợ đến ngây người.

705. Chương 730: Tiểu Sư Muội

Mặc dù trong lòng vô cùng khiếp sợ, nhưng đám đệ tử và trưởng lão của Nhất Nguyên Đạo Tông vẫn thành thành thật thật té quỳ xuống đất.

Không có biện pháp, lão tổ cùng chúng giáo chân nhân đều đã quỳ rồi, bọn hắn còn dám không quỳ hay sao? Huống chi, theo lời nói của lão tổ thì cái tên Trương Văn Trọng này còn là Thái Thượng Tổ Sư Gia của bọn hắn. Vậy nếu bọn hắn không quỳ, chẳng phải sẽ trở thành cái hạng khinh sư diệt tổ hay sao?

Cảnh tượng hơn trăm người đều quỳ, muốn làm cho người khác không chú ý tới cũng là không thể. Trong khoảng thời gian ngắn, vô luận bệnh nhân đang đợi điều trị, hay là nhân viên y tế, đều sôi nổi quăng ném ánh mắt kinh ngạc về phía này. Nguyên bản, Trương Văn Trọng, Trần Hoài Văn cùng Từ Pháp chân nhân chỉ dùng truyền âm nhập mật để trao đổi với nhau. Cho nên trừ ba người bọn hắn ra, thì ngoại nhân không thể nghe thấy điều gì. Nhưng chúng nhân vẫn đổ dồn ánh mắt về phía này, và bắt đầu xôn xao bàn tán nghị luận:

“Những người kia làm sao vậy? Bỗng nhiên chạy tới quỳ lạy Trương viện phó là sao?”

“Không phải bọn họ đang van cầu bác sĩ Trương chữa bệnh đó chứ? Nhưng xem trạng huống của bọn họ, thì có thấy ai bị thương trong người đâu?”

“Đám người này nhìn thật xa lạ, không phải dân tị nạn ở mấy điểm gần đây nha? Bọn hắn rốt cuộc là ai, chạy tới đây làm gì nhỉ?”

Những suy đoán của chúng nhân, tuy rằng thanh âm vô cùng nhỏ, nhưng vẫn bị Trương Văn Trọng nghe không bỏ sót chữ nào. Sau khi cười khở, hắn nâng tay hướng về phía đám người Trần Hoài Văn, nói: “Tốt lắm, tất cả đứng lên đi, nơi này không phải địa phương để quỳ bái hành lễ đâu.”

Trần Hoài Văn cũng nghe thấy mọi người bàn tán, nhưng hắn chẳng thèm để chuyện này vào trong lòng. Bất quá Trương Văn Trọng đã muốn mở miệng, thì hắn cũng chỉ có thể ngậm ngùi nghe theo, “Hừ, không nghe thấy Thái Thượng Tổ Sư Gia nói gì sao? Đều đứng lên cho ta, đừng quỳ nữa.”

Nhóm trưởng lão cùng đệ tử của Nhất Nguyên Đạo Tông không dám giận, cũng không dám phản kháng. Vội vàng ngoan ngoãn đứng lên, một tiếng thở mạnh cũng đều không nghe thấy.

Còn Trần Hoài Văn thì tiến đến bên người Trương Văn Trọng, vẻ mặt khó hiểu dùng phương pháp truyền âm nhập mật hỏi: “Ẩn sư, ta nhớ rõ, hơn trăm năm trước một thân tu vi của ngài đã tới cảnh giới Thần Tiên Đỉnh Kỳ. Như thế nào bây giờ lại rơi xuống Luyện Hư Kỳ, hơn nữa còn thay đổi thân thể vốn có đây?”

Đối với người đệ tử này của mình, Trương Văn Trọng cũng không giấu giếm, dùng phương pháp truyền âm, đem chuyện tình về Cửu Cửu Vô Quy Diệt Hồn Đại Thiên Kiếp, giảng thuật cho Trần Hoài Văn nghe một phen.

Lúc này Trần Hoài Văn mới chợt hiểu ra: “Nguyên lai, sư phụ cũng bởi vì trận Cửu Cửu Vô Quy Diệt Hồn Đại Thiên Kiếp, mà biến thành cái bộ dạng này ah!”

Trương Văn Trọng không khỏi sửng sốt: “Lời này của ngươi là có ý gì?”

Trần Hoài Văn giải thích: “Ngay hôm lão sư ngài gặp phải Cửu Cửu Vô Quy Diệt Hồn đại thiên kiếp, thì ta cũng như vậy. Chẳng qua, ngay lúc đó ta đang ở bên trong Nhất Nguyên Đạo Tông, trận Cửu Cửu Vô Quy Diệt Hồn Đại Thiên Kiếp này, đã bị pháp bảo trấn tông của Nhất Nguyên Đạo Tông miễn cưỡng ngăn cản, để cho ta có đủ thời gian ứng phó. Biết tình huống không thể kéo dài lâu, ta nắm chắc thời cơ tự phế tu vi của mình, trực tiếp từ cảnh giới Nhân Tiên xuống thành Độ Kiếp sơ kỳ, cho nên mới thoát khỏi cái trận Thiên Kiếp khủng bố đó.”

Trương Văn Trọng nghe vậy, càng kinh ngạc hơn: “Ngươi nói cái gì? Ở trong ngày hôm đó, ngươi cũng gặp phải Cửu Cửu Vô Quy Diệt Hồn đại thiên kiếp sao?”

Trần Hoài Văn gật đầu hồi bẩm: “Theo sau ta điều tra, cùng ngày hôm đó tất cả Tán Tiên đã tới cảnh giới Nhân Tiên ở dưới trần gian, đều bị trận Thiên Kiếp khủng bố này tập kích. Bất quá người có thể sống sót, phỏng chừng cũng chỉ có hai thầy trò chúng ta. À, cũng trong ngày này, thông đạo giữa nhân gian và tiên giới, cũng bị một cổ lực lượng kỳ lạ phong ấn. Theo sau tất cả những tin tình báo mà ta thu thập được, thì trận Thiên Kiếp khủng bố này và lực lượng phong ấn thông đạo giữa nhân gian cùng tiên giới, phỏng chừng đều là do bọn yêu ma chạy ra khỏi Hồn Độn Tu La Giới giở trò.”

Trương Văn Trọng tỉnh ngộ, gật đầu: “Hóa ra là thế, làm ta suy đoán mãi về cái trận Cửu Cửu Vô Quy Diệt Hồn đại thiên kiếp kia...”

Trần Hoài Văn tiếp tục nói: “Vì báo thù, đồng thời cũng vì ngăn cản khe nứt không gian thông đến Hỗn Độn Tu La Giới mở ra, chúng ta một bên âm thầm điều tra hành tung của đám yêu ma này, một bên ta tìm cách khôi phục tu vi của chính mình. Trước đó vài ngày, Từ Pháp nha đầu theo ngài lấy được Thái Hư Phiếu Miêu Hoàn, hơn nữa còn số linh tài tích trữ đã lâu, rốt cuộc cũng giúp ta khôi phục tu vi cấp bậc Tấn Tiên. Chẳng thể ngờ được, vừa mới kết thúc quá trình bế quan, thì chúng ta nghe nói bên trong Ung Thành xảy ra chuyện lớn, ta liền chạy tới đây, muốn ngăn cản yêu ma và phong ấn cái khe nứt không gian kia.”

“Các người có điều tra được vị trí chính xác của cái khe nứt không gian kia không?” Lúc này, Trương Văn Trọng liền hỏi ra điểm mấu chốt của vấn đề.

Trần Hoài Văn vội vàng trả lời: “Chúng ta tạm thời còn chưa truy lùng được vị trí cụ thể, nhưng đại khái cũng đã khoanh vùng xác định. Ta tin tưởng, lấy thực lực của Nhất Nguyên Đạo Tông cùng vài tông phái Thiên Tự Hào khác, muốn ở trong thời gian ngắn tìm ra khe nứt không gian, hẳn không phải là cái vấn đề gì khó khăn lắm.”

Trương Văn Trọng nói: “Một khi đã như thế, vậy thì các người cũng đừng chậm trễ thời gian ở đây nữa. Nhanh chóng đi tìm vị trí cụ thể của cái khe nứt không gian kia đi.”

“Tuân lệnh.” Trần Hoài Văn lên tiếng đáp ứng. Theo sau nghiêng người nhìn Từ Pháp chân nhân phân phó vài câu, lại xoay người hướng Trương Văn Trọng nói: “Ta đã kêu Từ Pháp tiểu nha đầu dẫn những người này đi tìm vị trí cụ thể của cái khe nứt không gian kia rồi. Một khi có kết quả, bọn hắn sẽ thông báo cho chúng ta biết ngay lập tức. Còn ta thì ở chỗ này trợ giúp ân sư. Tuy rằng đã lâu không động tới y thuật, nhưng kĩ năng vẫn không thuyên giảm bao nhiêu, đủ để giúp ngài một chút lực lượng.”

Đối với thỉnh cầu của Trần Hoài Văn, muốn lưu lại hỗ trợ, Trương Văn Trọng cũng không có cự tuyệt, gật đầu nói: “Cũng được, liền chiếu theo an bài của người mà làm đi.”

“Vậy thì tốt quá rồi.” Trần Hoài Văn cao hứng nói. Theo sau xoay người nhìn Từ Pháp chân nhân ra lệnh: “Còn đứng ở đó làm gì nữa? Mau chóng dẫn theo đệ tử của Nhất Nguyên Đạo Tông, đi tìm vị trí cụ thể của cái khe nứt không gian kia đi. Nhớ kỹ, chuyện lần này không chỉ quan hệ tới vận mệnh của người tu chân chúng ta, mà còn quan hệ tới sinh tử tồn vong của dân chúng bình thường. Các người nhất định phải nâng cao tinh thần, tranh thủ hoàn thành nhiệm vụ ở trong khoảng thời gian ngắn nhất.”

“Lão tổ, Thái Thượng tổ sư gia, xin hai người yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không để cho hai người phải thất vọng.” Từ Pháp chân nhân thần tình nghiêm túc nói. Theo sau liền xoay người dẫn đệ tử Nhất Nguyên Đạo Tông rời đi.

Trương Văn Trọng đột nhiên nhớ ra một sự kiện: “Ta đã phân phó người của Đặc Cần Tổ đi thám thính chuyện này. Nếu như có chuyện gì cần thiết, người có thể liên hệ với người của Đặc Cần Tổ.”

Sau khi biết rõ thân phận của Trương Văn Trọng, Từ Pháp chân nhân cũng không dám càn rỡ trước mặt hắn, chỉ cung kính hồi đáp: “Những người bên phía Đặc Cần Tổ, tuy rằng tu vi không cao, nhưng không thể phủ nhận là trên phương diện thăm dò tình báo, năng lực đích xác là không tệ. Ta sẽ liên hệ cùng bọn họ, đa tạ Thái Thượng tổ sư gia nhắc nhở.”

Đợi Từ Pháp chân nhân dẫn người của Nhất Nguyên Đạo Tông rời đi xong, Tô Hiểu Hồng mới bước lên, đánh giá Trần Hoài Văn mấy lần, mới nói: “Sư phụ, lão nhân này là ai vậy? Còn những tu chân giả vừa rồi, đến đây làm gì nha? Ta xem tu vi của bọn hắn, đều tương đối bất phàm, nhưng sao lại hướng thầy quý bái ạ?”

Trương Văn Trọng còn chưa kịp trả lời, thì Trần Hoài Văn đã lên tiếng trước: “Người này là sư phụ người sao?”

Tô Hiểu Hồng liếc mắt nhìn hắn, lẩm bẩm nói: “Cả tu chân giới đều biết ta là đệ tử thân truyền của sư phụ. Người nói, ta không xưng hô như vậy, thì sẽ phải xưng hô như thế nào đây?”

Trần Hoài Văn cũng không tức giận với thái độ của Tô Hiểu Hồng, mà đem ánh mắt quắc nể về phía Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng biết Trần Hoài Văn muốn hỏi cái gì, nên gật đầu cười nói: “Đúng vậy, Tô Hiểu Hồng chính là đệ tử thân truyền ta đã thu nhận. Ngoại trừ nàng ra, ta còn thu nhận thêm một thân truyền đệ tử, tên là Lưu Phong Huy. Bất quá, hiện giờ hắn không có ở đây.”

“Hóa ra là tiểu sư muội nha...” Trên mặt của Trần Hoài Văn nhất thời dâng lên một cỗ tiểu ý.

“Tiểu sư muội?” Tô Hiểu Hồng không khỏi sửng sốt, thần tình nghi hoặc nói: “Ai là tiểu sư muội của người chứ?”

“Đương nhiên là người rồi, nếu không thì còn có thể là ai đây?” Trần Hoài Văn mỉm cười hồi đáp. Thấy vẻ mặt Tô Hiểu Hồng tràn đầy hoài nghi, hắn vội vàng giải thích quan hệ giữa mình và Trương Văn Trọng. Đương nhiên, hắn không dám nói nhiều, mà chỉ kể rằng mình đã bái sư Trương Văn Trọng từ nhiều năm trước.

Tô Hiểu Hồng cau mày hỏi: “Trông người lớn tuổi như vậy, tu vi dường như còn cao hơn sư phụ của ta. Như thế nào lại bái sư phụ ta làm vi sư đây?”

“Không lão phu tử nói rằng, tam nhân hành tất hữu ngã sư*, ân sư có nhiều khía cạnh đều vượt xa ta, ta bái ngài làm thầy cũng chẳng có gì mà kì quái ah!” Trần Hoài Văn cười khan hai tiếng, vội móc một món pháp bảo Chuẩn Tiên Khí ra, nhét vào trong tay Tô Hiểu Hồng, dùng cách này để phân tán lực chú ý cùng tò mò của nàng. “Cái chuỗi Xạ Nhật Cung này, là pháp bảo trước kia ta thường sử dụng. Lần đầu gặp tiểu sư muội, cũng không kịp chuẩn bị quà cáp gì, vậy ta liền đem nó tặng cho người đi. Đừng thấy hiện giờ nó chỉ nhỏ cỡ lòng bàn tay mà khinh thường, chỉ cần người rót linh lực vào trong, nó sẽ lập tức khôi phục hình thể như bình thường.”

Quả nhiên Tô Hiểu Hồng bị cái pháp bảo Chuẩn Tiên Khí này thu hút, nàng chỉ lo hưng phấn thưởng thức Xạ Nhật Cung, quên luôn cái nghi vấn chưa kịp hỏi ở trong đầu.

Đúng lúc này, Trương Văn Trọng đột nhiên nhíu mày, hít sâu hai ngụm lãnh khí, thần tình ngưng trọng lắm lắm: “Cái bầu không khí này, có chút gì đó không đúng lắm...”

Chú thích: * Câu trên có nghĩa là: Ba người cùng đi, ắt hẳn có người đáng là thầy ta.

Nghĩa là: Ba người đi ắt có người là thầy ta vậy, lựa người lành mà theo, còn người chẳng lành mà sửa cái đó.

Ba người đi đường với nhau, hai người nữa với mình là ba, người lành thì vẽ cho ta điều lành và ta làm theo, người chẳng lành thì vẽ cho ta điều xấu, ta nên biết mà chừa cái. Thế là hai người đó đều là thầy của ta.

Câu nói trên của Đức Khổng Tử biểu thị một đức khiêm tốn và một tinh thần cầu học đến cao độ. Nơi người giỏi và lành, chúng ta học nơi họ điều giỏi điều lành và bắt chước làm theo; nơi người dở và không lành, chúng ta học để biết cái dở và cái không lành để tránh đi, khỏi thất bại.

706. Chương 731: Khủng Bố Quỷ Chương

Những lời này của Trương Văn Trọng làm cho Tô Hiểu Hồng cùng Trần Hoài Văn không khỏi sửng sốt, hai người không hẹn mà đề cao cảnh giác, hít một hơi lãnh khí, tinh tế phân tích bên trong không khí đến tột cùng là có điểm nào không thích hợp.

Tu vi của Trần Hoài Văn dù sao đã khôi phục lại cảnh giới Tấn Tiên, sau khi có Trương Văn Trọng nhắc nhở, rất nhanh hắn liền phân tích ra một tia chân khí kì lạ, rất nhỏ, ẩn trong bầu không khí xung quanh, hắn không khỏi nhíu mày nói: “Tia chân khí này, chẳng lẽ là quỷ chương sao?”

Còn Tô Hiểu Hồng thì vô luận tu vi hay thần thức, vẫn đều kém xa Trương Văn Trọng cùng Trần Hoài Văn. Bởi vậy, cho nên mặc dù nàng nhắm mắt cẩn thận phân tích, nhưng vẫn không thể phát hiện ra trong bầu không khí có điểm gì khác thường. Bất quá, nếu Trương Văn Trọng cùng Trần Hoài Văn đã xác định, thì

nàng tự nhiên cũng không dám hoài nghi. Chỉ mờ mờ hỏi: “Quý chương là cái gì vậy? Có cần phải nhắc nhở mọi người cẩn thận một chút không?”

“Theo ý nào đó mà nói, thì có thể coi Quý Chương như một loại Thi Chương. Nhưng trên thực tế, lực phá hoại cùng tính đáng sợ của nó, cũng hơn xa Thi Chương bình thường rất nhiều.” Hiện giờ, Trần Hoài Văn đã biết, tiểu sư muội của mình mới bái làm môn hạ của Trương Văn Trọng, thời gian cũng chưa lâu. Bởi vậy có rất nhiều điển cố trong tu chân giới nàng cũng không được rõ ràng. Lúc này, thân làm sư huynh như hắn, tự nhiên cần phải giải thích cho nàng một phen: “Quý chương và Thi chương giống nhau, đều tản mát ra từ trong xác chết thối rữa. Chẳng qua, loại quý chương này chính là do người dùng tà thuật yêu pháp tạo ra, với ý đồ bất chính, tính phá hoại rất cường hãn. Người bình thường một khí hít phải quý chương, thân thể sẽ gặp tai ương vô cùng. Mà nếu hít quá nhiều, kẻ nhẹ thì cơ thể sẽ thối rữa da thịt, đau đớn mà chết. Kẻ nặng thì...”

Sau khi nghe thấy tính chất đáng sợ của quý chương. Biểu tình của Tô Hiểu Hồng chợt khẩn trương lên, lúc này liền vội vàng hỏi: “Kẻ nặng thì sẽ như thế nào?”

“Kẻ nặng thì sẽ mất đi ý thức, chỉ là một cái xác không hồn thềm ăn! Phàm là mục tiêu ở trong tầm mắt, vô luận sinh vật hay nhân loại, đều sẽ bị bọn chúng ăn tươi nuốt sống!” Trần Hoài Văn hồi đáp. Cũng không biết vì nội dung hay vì ngữ khí của hắn, mà làm cho Tô Hiểu Hồng cảm thấy sợ hãi, không tự chủ được rùng mình lên một cái.

Tô Hiểu Hồng nhú mày, nhỏ giọng nói thầm: “Cái đó và cái loại thầy ma trong điện ảnh, dường như cũng giống nhau ah!”

Khiến cho Tô Hiểu Hồng không ngờ chính là, Trần Hoài Văn cũng thường xem qua điện ảnh. Lúc này, nghe thấy nàng lẩm bẩm nói như vậy, thì Trần Hoài Văn khẽ lắc đầu thở dài: “Cái loại thầy ma ở trong điện ảnh kia, còn kém xa người bị trúng phải quý chương. Ít nhất theo tính linh hoạt mà nói, thì cũng vẫn là kém xa. Nếu chúng ta không tiêu trừ được luồng quý chương này, vậy thì chẳng bao lâu sau Ung Thành sẽ là một tòa Quỷ Thành! Thậm chí, tựu ngay cả những huyện thị gần đây cũng sẽ bị ảnh hưởng. Kể từ giây phút đó, người trúng độc chỉ sợ cũng tới trăm vạn, thậm chí là ngàn vạn người...”

“Hô...” Tô Hiểu Hồng bị cảnh tượng miêu tả của Trần Hoài Văn làm cho sợ hãi, nàng không khỏi thở ra một ngụm trọc khí.

“Tất phải ngăn không cho chuyện này phát sinh!” Sau khi phục hồi lại tinh thần, Tô Hiểu Hồng nói như chém đinh chặt sắt. Bất quá, rất nhanh nàng lại nhụt chí: “Nhưng vấn đề là, chúng ta sẽ ngăn cản luồng quý chương này như thế nào đây?”

Khi nói những lời này, ánh mắt nàng không tự chủ được, mà quăng ném về phía Trương Văn Trọng. Cũng không hiểu từ khi nào đã thành thói quen, hễ cứ gặp tình cảnh nguy nan khó khăn, là Tô Hiểu Hồng lại tìm Trương Văn Trọng. Mà hắn cũng chưa để nàng phải thất vọng qua bao giờ.

“Tiểu muội nói không sai, chúng ta nhất định phải ngăn cản không cho quý chương sinh sôi. Nếu không, một khi nó lan tràn khắp nơi, thì hậu quả sẽ vô cùng khó lường...” Nói đến đây, Trương Văn Trọng dừng lại, thoáng nhú mày suy tư một chút, mới tiếp tục nói: “Phương pháp tiêu trừ quý chương, bản thân ta biết một cái. Nhưng...”

Hắn chợt ngoảnh mặt nhìn về phía Trần Hoài Văn nói: “Bất quá cần phải có Trần lăng tử này hỗ trợ, thì mới hoàn thành được.”

Trần Hoài Văn vỗ ngực đáp: “Ân sư có chuyện gì cần phân phó, xin mời tùy tiện. Cho dù phải nhảy vào chảo dầu thì ta cũng sẽ không xá chi tấm thân này! Mà ngài cũng đừng khách khí như thế, sẽ tổn thương đến tình cảm của hai sư đồ mình”

Trương Văn Trọng dở khóc dở cười, gật đầu nói: “Người nói rất đúng, ta không nên khách khí với người.”

Trương Văn Trọng lại quay đầu nhìn Tô Hiểu Hồng nói: “Tiểu muội, điểm chữa bệnh tạm thời này, ta sẽ giao cho cô. Ta và Trần sư huynh của cô, sẽ đi bày trận pháp ở trên không trung, thừa dịp quý chương còn chưa lan tràn, đả thương người, mà bóp chết nó từ trong trứng nước!”

Mặc dù Tô Hiểu Hồng rất muốn theo Trương Văn Trọng, nhưng nàng phi thường rõ ràng, coi như mình đi theo cũng chẳng giúp được cái gì. Hơn nữa, điểm công tác chữa bệnh tạm thời này, cũng vô cùng trọng yếu, không thể không có người trông nom được. Cho nên, nàng không phản kháng, chỉ gật đầu nói: “Lão sư, thầy nhất định phải cẩn thận nha.”

Trương Văn Trọng gật đầu không đáp, xem như là đã trả lời rồi.

Tô Hiểu Hồng vẫn hơi lo lắng, theo sau nhìn Trần Hoài Văn dặn dò: “Trần sư huynh, người nhớ phải chiếu cố lão sư cho tốt nhé!”

Trần Hoài Văn khách khí hồi đáp: “Yên tâm đi tiểu sư muội, ta cho dù có phải đánh đổi cái tính mạng này, thì cũng sẽ bảo vệ an nguy cho ân sư..”

Có Trần Hoài Văn cam đoan, lúc này Tô Hiểu Hồng mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Còn Trương Văn Trọng thì đi tới bên cạnh Hồ Cường, dặn dò vài câu. Lúc này mới cùng Trần Hoài Văn, xoay người chạy đến một nơi âm u không người nhòm ngó.

Sau khi xác định không ai nhìn thấy, Trương Văn Trọng mới xuất Bàn Long Ngọc Xích ra, để nó hóa thành một con giao long màu xanh, vẩy đuôi xoay quanh thân mình. Chợt hắt thả người nhảy lên trên lưng Thanh Long, cước đạp Thanh Long bay thẳng lên trên bầu trời đêm đen.

Trần Hoài Văn theo ở phía sau, cũng vung ống tay áo lên, lấy ra một thanh bảo kiếm màu xanh lam. Bảo kiếm vừa nghênh phong xuất vỏ, liền hóa thành một đầu Kim Tinh Bích Thủy Thú, chở Trần Hoài Văn đuổi theo Trương Văn Trọng.

Tuy rằng lúc này đang là đêm tối, nhưng bởi vì có ánh sáng của Âm Dương Pháp Kính, nên cũng quang đãng sáng ngời. Cho nên Trương Văn Trọng cùng Trần Hoài Văn đều tự thi triển ẩn thân thuật, che mắt mọi người ở bên dưới không nhìn thấy thân ảnh của hai người.

Hướng chi, thời khắc này đa số người đều quá mệt mỏi, cho nên đã ngủ say cả rồi. Vì vậy cũng không có ai phát hiện ra, trong bầu trời đêm có hai cái thân ảnh, đang thần tốc phóng đi như bay.

Bay thật cao lên giữa không trung, Trương Văn Trọng mới ra lệnh cho giao long dừng lại. Nhìn bao quát xuống cảnh đêm của Ung Thành, cùng thường ngày đèn điện sáng trưng đã hoàn toàn bất đồng. Giờ phút này, khắp nơi trong Ung Thành tối đen, tràn ngập một bầu không khí thê lương quỷ dị.

Hai ba giây đồng hồ sau, Trần Hoài Văn bay tới bên cạnh Trương Văn Trọng, cung kính nói: “Ân sư, chúng ta cần phải làm gì bây giờ? Thỉnh ngài cứ việc phân phó.”

Trương Văn Trọng cũng không khách sáo, trực tiếp lấy ra vài tấm phù chú bên trong Càn Khôn Hồ, cũng lẩm bẩm tụng niệm một câu thần chú tối nghĩa khó hiểu.

Chú ngữ vừa xuất, thì những tấm phù chú cũng hóa thành quang hoa, dững mãnh tràn vào trong cơ thể Trương Văn Trọng cùng Trần Hoài Văn. Ở trên ngực hai người bọn hắn, bất tri giác đã hình thành một cái hình xăm ký hiệu giống nhau.

Một phút sau, Trương Văn Trọng cũng bố trí xong phù trận ở trên thân thể hai người. Cho đến lúc này, Trần Hoài Văn mới tò mò hỏi: “Ân sư, ngài bày phù trận ở trên người hai chúng ta, rốt cuộc là muốn làm gì thế?”

Tuy rằng hắn từng luyện tới cảnh giới Tiên Nhân, nhưng đối với cái phù trận này của Trương Văn Trọng, thì vẫn còn khá lạ lẫm.

Trương Văn Trọng giải thích: “Phù trận ta bày ra tên là Linh Lực Cộng Hưởng Phù Trận, ý nghĩa đúng theo như cái tên, nó sẽ có tác dụng cho hai chúng ta sử dụng linh lực của nhau. Dù sao tu vi của người đã khôi phục cảnh giới Tấn Tiên. Mà bày ra trận pháp tiêu diệt quỷ chướng thì cần phải có nguồn linh lực cường đại hậu thuẫn, mới có thể thành công thiết trí trận pháp. Bằng không, hết thấy bao nhiêu cố gắng, đều chỉ là công toi.”

“Hóa ra là thế.” Trần Hoài Văn tỉnh ngộ. Giờ phút này hắn mới hiểu tác dụng của phù trận, Trương Văn Trọng bày ra ở trên cơ thể hai người.

Sau khi giải thích xong, Trương Văn Trọng lại dặn dò: “Trong quá trình ta mượn linh lực của người, người chớ vận công kháng cự. Nếu không, một khi linh lực tắc nghẽn, thì cái trận pháp tiêu diệt quỷ chương này cũng coi như là thất bại!”

Trần Hoài Văn nở nụ cười: “Yên tâm đi ân sư, ta biết phải nên làm như thế nào rồi!”

707. Chương 732: Vạn Lý Sơn Hà Đồ Cùng Thương Hiệt Kiếm Pháp

Sau khi dặn dò Trần Hoài Văn một số chuyện cần phải chú ý xong, thì Trương Văn Trọng cũng không dám lãng phí thời gian, trực tiếp triệu hoán Hồn Độn Lô ra, để chiếc lô phiêu phù trôi nổi ở trước mặt mình. Nếu từ bên dưới ngẩng đầu nhìn lên, thì cũng chỉ thấy nó giống như một vì sao, giữa bầu trời đêm tối mà thôi.

Sau khi triệu hoán Hồn Độn Lô xong, Trương Văn Trọng còn lấy thêm Địa cấp linh tài ra. Chỉ tiếc số Thiên Cấp linh tài hần tích góp trước kia, sớm đã dùng để luyện chế Bát Bộ Thiên Long Tán và Thiên Lôi Lệnh rồi. Nếu không, lúc này xuất ra vài món linh tài liệu, không những thay thế cho đại lượng phần Địa Cấp linh tài, mà thậm chí còn có thể nâng cao uy lực của trận pháp này.

Tuy Trương Văn Trọng không có Thiên Cấp linh tài, nhưng không có nghĩa là Trần Hoài Văn cũng không có.

Vừa nhìn thấy Trương Văn Trọng đem từng kiện Địa Cấp linh tài ném vào bên trong Hồn Độn Lô, thì Trần Hoài Văn đứng ở bên cạnh, cung kính nói: “Ân sư, trên người ta còn mang theo vài món Thiên Cấp linh tài, ngài có cần dùng hay không ah!”

“Ách? Người có Thiên Cấp linh tài liệu sao?” Trương Văn Trọng nhú mày, thần tình vui mừng, cũng không khách khí, trực tiếp phân phó: “Mau đưa ra đây, ta nhìn xem nào?”

Trần Hoài Văn khoát ống tay áo một cái, chỉ thấy trong lòng bàn tay hần đã xuất hiện năm kiện Thiên Cấp linh tài, bỗng chốc xung quanh nơi này tràn ngập linh khí mênh mông cuộn cuộn. Theo sau hần giao Thiên Cấp linh tài cho Trương Văn Trọng: “Ân sư, ngài xem tài liệu này có dùng được không?”

Trương Văn Trọng liếc mắt đánh giá năm kiện Thiên Cấp linh tài, nhưng chỉ lấy một quả màu hồng sắc, bốn kiện còn lại thì đem trả cho Trần Hoài Văn: “Ly Hỏa Long Tâm Quả này thuộc tính chí dương, có thể dùng được. Còn bốn kiện Thiên Cấp linh tài này, người thu hồi lại đi.”

Thế nhưng Trần Hoài Văn lại, xua tay nói: “Ân sư, bốn kiện Thiên Cấp linh tài này, ngài nhận lấy đi. Coi như là đệ tử biếu ngài, hơn nữa cũng tin tưởng, chúng nó ở trong tay ân sư, sẽ phát huy tác dụng hơn là nằm trong tay đệ tử!”

“Một khi đã như vậy thì ta sẽ thu chúng lại.” Trương Văn Trọng cũng không khách sáo, thu bốn kiện Thiên Cấp tài liệu vào trong Càn Khôn Hồ. Rồi sau liền cầm Ly Hỏa Long Tâm Quả ném vào Hồn Độn Lô, cũng nhìn Trần Hoài Văn nói: “Trần lãng tử, bây giờ ta sẽ mượn linh lực của người. Người đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Trần Hoài Văn hồi đáp: “Đệ tử sớm đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!”

“Hay lắm!” Trương Văn Trọng khen ngợi Trần Hoài Văn một tiếng, rồi bắt đầu lẩm bảm niệm tụng chú ngữ.

Nương theo sau câu thần chú, kí tự trên ngực của Trương Văn Trọng cùng Trần Hoài Văn cũng bắt đầu lóe lên. Tiếp đó, Trần Hoài Văn liền cảm giác linh lực trong nội thể mình, giống như hồng thủy vỡ đê, lấy tốc độ cực nhanh trào ra bên ngoài.

Nếu người khác gặp tình huống này, cho dù trong lòng sớm đã có chuẩn bị, thì vẫn sẽ phải chống cự theo bản năng. Nhưng Trần Hoài Văn rất tín nhiệm Trương Văn Trọng, dưới tình huống như thế, hần chỉ nhắm chặt hai mắt lại, toàn thân thả lỏng, tùy ý để cho linh lực ở trong nội thể, theo hoa văn chú ngữ ở trước ngực chảy ra bên ngoài.

Cùng lúc đó, Trương Văn Trọng hai mắt sáng ngời, tay phải huy động bất quyết, trong miệng rất nhanh lẩm bảm niệm tụng thần chú.

Một cỗ linh khí tinh thuần cuộn cuộn theo trên mặt đất trào dâng lên, trực tiếp phóng thẳng lên giữa bầu trời đêm, bay đến trước người Trương Văn Trọng.

Đây chính là linh khí ở trong linh cư mà hắn dẫn phát ra.

Đối với cỗ linh khí tinh thuần cuộn cuộn này, người bình thường không hề hay biết. Nhưng các tu chân giả ở trong Ung Thành cũng nhận ra ngay lập tức. Bọn hắn không hèn mà nhất tề ngẩng đầu nhìn lên, dùng ánh mắt kinh nghi đánh giá cỗ linh khí xuất hiện ở trên bầu trời, trong lòng suy đoán nguyên do.

Đứng giữa trời đêm, Trương Văn Trọng tay phải bắt quyết, trong miệng vừa thốt ra một câu “Đốt”, bất chợt cỗ linh khí tinh thuần phát ra từ Linh Cư, lập tức bùng cháy lên, hóa thành một đoàn Linh Hỏa chí thuần, vây xung quanh Hỗn Độn Lô.

Dưới Linh Hỏa chí thuần nung nấu, linh tài liệu ở trong Hỗn Độn Lô rất nhanh liền hóa thành một bãi linh dịch màu xanh thẫm.

Trương Văn Trọng tay phải bắt quyết, lấy ngón tay làm bút, ở giữa không trung vạch lên những đường cong hoa lệ.

Theo ngón tay hắn vạch lên, từng đạo linh dịch màu xanh thẫm, cũng theo trong Hỗn Độn Lô dâng lên, ngưng tụ ở giữa bầu trời đêm đen. Lúc này không ngờ là Trương Văn Trọng đang lấy trời làm giấy, lấy linh dịch làm mực, đứng giữa không trung múa bút vẽ tranh.

Thực ra đây cũng không phải tranh, mà chính là thư họa trận pháp Vạn Lý Sơn Hà Đồ.

Khi bức thư pháp sắp hình thành, Trương Văn Trọng liền cắn mạnh đầu lưỡi, phun ra một búng máu tươi lên trên bức thư pháp.

Sau khi dính máu tươi của Trương Văn Trọng, bức tranh do linh dịch vẽ thành, chợt phóng xuất ra một đoàn quang mang rực rỡ nhiều màu, ngay cả ánh trăng trên cao cũng bị nó lấn át. Dưới mặt đất, những người chưa đi vào giấc ngủ cũng nhận ra biến hóa ở trên bầu trời đêm. Bất quá, khi bọn hắn ngẩng đầu lên thì luồng quang mang kia đã chợt biến mất. Bởi vì, khi bức thư pháp phóng xuất ra quang mang, Trương Văn Trọng đã dùng hai tay đẩy rời ra phía ngoài, để cho từng luồng quang mang sắc sỡ lan tràn tới khắp ngõ ngách của tòa Ung Thành tối đen như mực.

Từng luồng quang mang sắc sỡ, nháy mắt rơi xuống mặt đất của Ung Thành thị, tạo thành một cơn dư chấn rất nhỏ.

Sau khi cơn dư chấn sinh ra, luồng quỷ chương vừa mới tràn ngập ở trong Ung Thành, đã lập tức bị phiến thư pháp Vạn Lý Sơn Hà Đồ ngăn chặn và tiêu diệt sạch.

Người bình thường ở trong Ung Thành cũng không có nhận ra được những biến hóa này.

Nhưng người tạo ra màn quỷ chương, là cái tên nam tử Xa Bĩ Thi kia, lại nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lên không trung, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cái tên nhân loại họ Trương kia thật đáng chết, ta khó khăn lắm mới tạo ra quỷ chương, cư nhiên lại bị hắn dùng trận pháp chế trụ! Bất hảo, Mị Nương truyền lệnh cho ta rằng, phải dùng quỷ chương để phân tán lực chú ý của đám tu chân giả này. Để nàng có đủ thời gian khai mở khe nứt không gian thông qua Hỗn Độn Tu La Giới. Nhưng nếu quỷ chương cứ như vậy bị Trương Văn Trọng hóa giải, ta đây tự nhiên sẽ bị Mị Nương dùng hình...Cho tới lúc đó thì muốn sống không được, mà muốn chết cũng chẳng xong....Không được, ta phải giết chết tên nhân loại Trương Văn Trọng này, để cho quỷ chương tràn ngập ở trong Ung Thành thị!”

Trên người Xa Bĩ Thi chợt tản mát ra hai cỗ sương mù màu hồng và đen. Cũng trong chớp mắt công phu liền ngưng tụ thành hai con mãng xà quấn quanh ở trên người Xa Bĩ Thi, phụt ra khói độc yêu khí, để giúp hắn bay lên bầu trời đêm đen.

Chỉ chớp mắt công phu, Xa Bĩ Thi đã bay đến chỗ Trương Văn Trọng. Hắn giương song thủ lên, hai con mãng xà liền hóa thành hai thanh chiến kích yêu dị, nhắm về phía Trương Văn Trọng mà oa oa kêu lớn: “Tiểu tử họ Trương, nạp mạng đi!”

“Xa Bĩ Thi?”

Tuy rằng lần đầu tiên nhìn thấy Xa Bử Thi. Nhưng dù sao Trương Văn Trọng, trước kia cũng là y tiên học rộng tài cao. Đối với cái loại thượng cổ yêu ma như Xa Bử Thi cũng vô cùng am hiểu. Bởi vậy, ngay khi vừa trông thấy Xa Bử Thi, hắn đã nhận ra ngay lập tức.

Nếu lúc trước gặp Xa Bử Thi, chỉ dựa vào sức một mình, Trương Văn Trọng có thể sẽ không dám cùng nó đối chiến. Nhưng hiện giờ, thông qua pháp trận, đã mượn được linh lực cấp bậc Tán Tiên của Trần Hoài Văn, Trương Văn Trọng đúng là chẳng xá chỉ một con thượng cổ yêu ma như Xa Bử Thi.

“Tôi đúng lúc lắm!” Trương Văn Trọng cười vang, tay phải chấp thành kiếm quyết, đem số linh dịch còn sót lại trong Hỗn Độn Lô xuất ra giữa bầu trời đêm, cũng nhanh tay viết một chữ “Nhân”

Chữ Nhân này đỉnh thiên lập địa!

Chữ Nhân này, hai chân vững chắc như sơn!

Chữ Nhân này ngạo nghễ đứng ở trong trời đất, tản mát ra một cỗ hạo nhiên chính khí!

Đây chính là chữ “Nhân” ở trong Thương Hiệt kiếm pháp.

Kiểm khí sắc bén cùng hạo nhiên chính khí, nhất tề theo chữ Nhân phóng xuất ra, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, hoành không bổ về phía Xa Bử Thi.

“Linh lực của người làm sao đạt tới cảnh giới Tán Tiên được? Điều này không...không có khả năng!”

Xa Bử Thi thất kinh, xoay người toan tính bỏ chạy, mặc dù tốc độ của hắn rất nhanh, nhưng vẫn không thể nhanh bằng đạo Thương Hiệt kiếm khí sắc bén kia!

“A!”

Thanh âm trầm thống chợt vang lên giữa không trung yên tĩnh, làm cho không ít người nghe được tiếng hét này, ở sâu trong nội tâm dâng lên một cỗ hàn ý, lạnh sống lưng.

708. Chương 733: Suyt! Đừng Làm Ôn Những Vị Anh Hùng

“Xa Bử Thi đã chết!” Nguyên Mị Nương đang nhắm mắt chủ trì pháp trận, đột nhiên mở mắt, dùng giọng nói băng lãnh không chút nhân tình nói ra một câu.

Lúc này Mị Nương, đang cùng Cô Hoạch điều bốn yêu ma, đang ở trong một kiến trúc đã bị sụp đổ nằm trong Ung Thành. Ở địa phương mà người thường không thể tới gần, bọn hắn đã đúc ra một pháp trận tràn đầy khí tức tà ác. Mà Mị Nương đang đứng ngay giữa trung ương pháp trận, chủ trì pháp trận vận chuyển. Cô Hoạch điều bốn yêu ma, đang phân biệt đứng ngay bốn trận nhãn, hiệp trợ Mị Nương vận chuyển pháp trận.

Loại pháp trận dùng máu người cùng linh hồn nhân loại làm nền móng này, tên là Huyết Vũ Oan Hồn trận, có thể tương ứng với pháp trận do Cô Hoạch điều bày ra trong Ung Thành trước đó, có thể làm nhanh tốc độ khe không gian mở ra trên bầu trời. Cô Hoạch điều bốn yêu ma cũng đã nhận ra sinh mạng khí tức của Xa Bử Thi biến mất, vì vậy đối với câu nói của Mị Nương cũng không có cảm giác gì kinh ngạc, chỉ cau mày vẻ mặt hồ nghi nói: “Thực lực Xa Bử Thi tuy rằng bởi duyên cớ trở chú nên hạ xuống không ít, nhưng vẫn ở tiêu chuẩn Độ Kiếp hậu kỳ, đến tột cùng là ai có thể trong thời gian ngắn như vậy giết chết hắn?”

Dù cho những yêu ma này ngàn tính vạn tính, đem tính đến rốt cục cũng không ngờ dưới Cửu Cửu Vô Quy Diệt Hồn đại thiên kiếp vẫn còn cá lọt lưới tồn tại. Càng không hề ngờ tới, Trần Hoài Văn có thể nhờ vào đan dược cùng linh tài liệu cao phẩm, mạnh mẽ đề thăng tu vi khôi phục tới tiêu chuẩn tán tiên, mà Trương Văn Trọng có thể dùng linh lực cùng phù trận thần bí, đem một thân linh lực tiêu chuẩn tán tiên của Trần Hoài Văn mượn lại cho mình sử dụng.

Xa Bử Thi mặc dù có thực lực Độ Kiếp hậu kỳ, thế nhưng so sánh với tán tiên, lại kém quá xa. Hơn nữa hắn lại không tính ra được tiêu chuẩn thực lực của Trương Văn Trọng, nên giữ ý niệm khinh địch trong đầu, vì vậy bị Trương Văn Trọng dùng kiếm chiêu miểu sát cũng không phải là chuyện gì kỳ quái.

Đương nhiên chuyện vừa xảy ra cả đám yêu ma núp dưới phế tích đều không hay biết.

“Không biết.” Mị Nương lắc đầu, biểu tình trở nên ngưng trọng: “Bất quá từ cổ kiếm khí sắc bén vừa bộc phát ra tới cùng hạo nhiên chính khí giết chết được Xa Bử Thi, xem ra tu vi người kia đã ngoài tiêu chuẩn tán tiên!”

Cô Hoạch diệu và bốn yêu ma nhất thời mặt mày trở nên xấu xí: “Tiêu chuẩn tán tiên? Điều này sao có thể! Ngày trước trận Cửu Cửu Vô Quy Diệt Hồn đại thiên kiếp không phải đã đem toàn bộ tiên phạt còn tại nhân gian diệt hết rồi sao? Thế nào lúc này lại toát ra một tán tiên?”

“Ai biết được đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, có thể tán tiên là một con cá lọt lưới của ngày trước.” Mị Nương cười khổ nói: “Cục diện hiện tại bắt đầu bất lợi đối với chúng ta. Chúng ta có khả năng làm được là phải nhanh hơn tốc độ mở rộng khe không gian. Chỉ như vậy mới xoay chuyển được bại cục. Hơn nữa khi mở khe không gian thì sát khí lệ khí sẽ tràn vào nhân gian, nhưng trở chú của thượng cổ tiên phạt nhằm vào chúng ta cũng sẽ bị biến mất! Tới thời gian đó chúng ta đã khôi phục thực lực, muốn giết chết tán tiên lọt lưới kia chẳng phải là dễ dàng sao?”

Năm yêu ma cùng gật đầu đáp: “Mị Nương nói không sai, việc cấp bách là phải mở khe không gian!”

Lúc này bọn hắc thu liễm tâm thần, tiếp tục vận chuyển pháp trận. Ngay khi bọn hắc đang toàn lực vận chuyển pháp trận, Trương Văn Trọng giết chết Xa Bử Thi liền cùng Trần Hoài Văn quay lại mặt đất. Bởi vì họ rời đi thời gian không dài, cho nên mọi người cũng không ai lưu ý và hoài nghi.

Về tới điểm tị nạn, hắc cùng Trần Hoài Văn cũng không nhàn rỗi, liền tham gia vào việc cứu giúp người bị nạn.

Thời gian bận rộn nhanh chóng trôi qua. Ngay ánh mặt trời đầu tiên tràn xuống, tiếng oanh minh cũng vang từ xa đến gần đánh thức bình minh vắng vẻ.

Những nhân viên y tế bận rộn suốt đêm ngày, tinh thần cực độ uể oải ngẩng đầu lên nhìn theo hướng thanh âm vọng tới. Dưới ánh bình minh, vài chiếc quân xa xuất hiện trong phạm vi tầm nhìn của mọi người.

Khi vài chiếc quân xa dừng lại, một đám binh sĩ mang theo quân dụng từ trên xe nhảy xuống, lại tụ thành đội ngũ, đầu nhập vào công tác tìm tòi người mất tích. Ngoài ra, còn có rất nhiều quân y mặc quần áo hồng thập tự nhảy xuống, lại ba chân bốn cẳng vận chuyển được phẩm dụng cụ cấp cứu xuống xe.

Cùng lúc đó, một gã quan quân đeo quân hàm đại tá từ trong một quân xa nhảy xuống, dẫn theo mấy quan quân cấp giáo úy đi tới điểm chữa bệnh lâm thời, hỏi: “Trong các vị ai là người phụ trách?”

Tuy rằng Hồ Cường mới là viện trưởng phòng y tế, nhưng nghe vị quan quân hỏi, mọi người đều đưa mắt nhìn Trương Văn Trọng, trong đó có cả Hồ Cường.

“Khổ cực các vị.” Quan quân đại tá đưa tay chào hắc theo tiêu chuẩn quân nhân. Khi vừa nhìn thấy rõ gương mặt hắc, cũng hơi sửng sốt vội hỏi: “Xin hỏi, tên của ngài là Trương Văn Trọng?”

“Không sai.” Hắc cũng không kỳ quái vì sao vị quan quân nhận thức mình, nghĩ đến trước khi vị quan quân kia tiến nhập Ung Thành, cũng đã từ Bộ tổng tham mưu có được tư liệu liên quan tới hắc.

Xuất phát từ cẩn thận, vị quan quân nói thêm: “Có thể đưa giấy chứng nhận của ngài không?”

Hắc tự nhiên biết vị quan quân muốn xem loại giấy chứng nhận nào, liền đưa tay lấy giao ra.

Sau khi nghiệm chứng, đại tá quan quân lại nghiêm cú chào, nói: “Trương tướng quân...”

Hắc xoa tay cười nói: “Ai, đừng nên gọi tướng quân, gọi Trương tiên sinh hay bác sĩ Trương là được. Xưng hô tướng quân này, tôi thật không quen.”

“Dạ.” Sau thoáng do dự, vị quan quân gật đầu.

Lời nói chuyện giữa hai người tự nhiên không tránh được lỗ tai những nhân viên y tế chung quanh, họ đều há to miệng kinh hô: “Vị quan quân đại tá này vừa gọi Trương viện phó là gì? Tướng quân? Tôi không nghe lầm chứ? Trương viện phó nhập ngũ khi nào, còn thành tướng quân đây?”

Mấy nghiên cứu sinh càng vẻ mặt hiếu kỳ nhìn Tô Hiểu Hồng dò hỏi: “Tô sư tỷ, quan quân này vì sao gọi lão sư là tướng quân nha? Lẽ nào lão sư là quân nhân sao? Nhưng tuổi của lão sư chỉ khoảng hơn hai mươi mà thôi, dù là quân nhân cũng không thể làm tới tướng quân chứ?”

Nếu thân phận của hắn đã bị người lộ ra, Tô Hiểu Hồng cũng không giấu diếm cười hì hì nói: “Các người cũng không biết đi? Lão sư có quân hàm thiếu tướng nhé! Các cậu nói, thầy không gọi là tướng quân, thì là gì?” Bất quá vì sao Trương Văn Trọng có quân hàm thiếu tướng, nàng cũng không trả lời rõ ràng. Dù sao sự tình này càng ít người biết càng tốt, dù sao nàng cũng không muốn tạo thêm phiền phức cho hắn.

Trương Văn Trọng rất nhanh thương lượng xong với vị quan quân kia, giao lại công việc cho quân y tới tiếp nhận, để những nhân viên y tế có thể lui ra nghỉ ngơi.

Những nhân viên y tế dù mệt mỏi vẫn nói: “Chúng tôi không cần nghỉ ngơi, chúng tôi còn có thể chịu đựng được.”

“Được rồi, đều xuống nghỉ ngơi cho tôi!” Tuy rằng đối với biểu hiện của mọi người rất cảm động, nhưng hắn cũng không cho bọn họ tiếp tục gắng gượng xuống dưới.

“Mọi người đã chiến đấu suốt một ngày đêm, thể xác cùng tinh thần đã uể oải lắm rồi. Dù mọi người không suy nghĩ cho mình, nhưng phải suy nghĩ cho bệnh nhân chứ? Vạn nhất vì quá mệt mà làm ra sai lầm, không phải sẽ hại người sao? Nghe tôi nói, mau nhanh nghỉ ngơi, có lại tinh thần, tiếp tục tham gia cứu trị, chẳng phải tốt hơn?”

Lời của hắn nói rất có đạo lý, những nhân viên y tế cũng không muốn gây ra sai lầm, hại tới bệnh nhân. Vì vậy bọn họ đều nghe theo lời phân phó của hắn, giao lại công việc cho bên quân y, rồi khỏi điểm chữa trị lâm thời. Nhưng họ cũng không đi xa, chỉ ngồi xuống mặt đất bên ngoài rồi nằm dài xuống.

Trong suốt một ngày đêm tinh thần họ căng thẳng, bây giờ được thả lỏng nằm xuống, lập tức ngủ thiếp đi, không ngừng vang lên tiếng ngáy khắp nơi.

Lúc này những cư dân ở trong điểm tị nạn gần bên cũng đã tỉnh dậy. Nhìn thấy những nhân viên y tế nằm ngủ say sưa, lại không chút do dự vội vã cầm lấy chăn gối của mình, nhẹ chân nhẹ tay gối đầu đắp lên cho họ.

Không chỉ như vậy, những cư dân còn nhắc nhở đối phương: “Suýt, nhỏ giọng một chút, đừng làm ồn những vị anh hùng, để cho họ được ngủ một giấc thật ngon.”

709. Chương 734: Tin Tức Hai Người

Trương Văn Trọng cũng không nằm ngủ như những nhân viên y tế, sau một ngày đêm làm việc vất vả, đối với người thường mà nói có thể là mười phần khổ cực, nhưng đối với hắn mà nói, cũng không đáng nhắc tới. Bất quá sau khi bày ra Vạn Lý Sơn Hà Đồ đánh chết Xa Bì Thi, tuy rằng hắn mượn dùng tu vi của Trần Hoài Văn, nhưng linh lực bản thân cũng tiêu hao không ít. Vì vậy hắn cũng thừa dịp nghỉ ngơi, dùng hai viên đan dược khoanh chân ngồi khôi phục linh lực bản thân.

Tô Hiểu Hồng và Trần Hoài Văn cũng không cần nghỉ ngơi, lúc này khoanh chân ngồi hai bên người hắn.

Cũng giống như hắn, hai người đều nuốt đan dược, bắt đầu vận chuyển công pháp tu luyện khôi phục linh lực tiêu hao.

Trong quá trình này, dân chúng chung quanh tuy rằng có chút hiếu kỳ đối với kiểu ngồi khoanh chân của họ, nhưng chỉ ở xa xa chỉ trỏ, nghị luận mà không tiến lên quấy rối ba người.

Có thể theo họ xem ra, ba người chỉ dùng phương pháp yoga khôi phục lại sức lực mà thôi.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, chỉ chốc lát sắc trời hoàn toàn sáng hẳn.

Sắc trời sáng hẳn, càng ngày càng nhiều bộ đội cùng người tình nguyện từ khắp các nơi trong toàn quốc xuất hiện trong Ung Thành, lại tham gia vào công tác cứu tế trận động đất.

Cùng lúc đó, còn có rất nhiều máy móc được đưa tới Ung Thành, tham gia vào hành động cứu tế. Có những máy móc thiết bị giúp đỡ, tiến độ cứu viện càng dễ dàng. Dù sao có rất nhiều phế tích sụp đổ, nếu dùng sức người đào móc sẽ không làm nổi, có thêm máy móc thiết bị là có thể tiết kiệm thời gian. Đối với những người sống sót bị chôn bên dưới phế tích, thời gian chính là sinh mạng của bọn họ.

Nhìn cảnh tượng cứu viện khí thế ngất trời trong Ung Thành, Tô Hiểu Hồng đã khôi phục lại nhện không được nói thầm: “May mắn còn tồn tại, đêm qua nhờ lão sư phát hiện quỹ chương, đồng thời bày pháp trận bớp chết mưu đồ trong nôi. Bằng không chờ tới bây giờ, đừng nói cư dân trong Ung Thành, dù là những người tới cứu viện khắp toàn quốc đều phải lâm nạn.”

Trần Hoài Văn gật đầu, hiển nhiên rất tán thành lời nàng nói.

Mạng lưới thông tin liên lạc trải qua một ngày đêm tê liệt, đã khôi phục lại, tuy rằng tín hiệu không được tốt lắm, nhưng ít ra có thể nhắn tin, gọi được điện thoại. Vì vậy càng ngày càng có nhiều người phát hiện điểm này, bắt đầu lấy ra điện thoại nhắn tin cho thân nhân bạn bè, báo tin bình an cùng tình huống hiện tại.

Tô Hiểu Hồng nhận ra mạng lưới thông tin khôi phục, liền gọi cho người nhà.

Đợi sau khi nàng gọi xong, bỏ điện thoại vào túi hắt chợt lên tiếng: “Thế nào, người nhà của cô khỏe chứ?”

Sau khi biết được tình huống người nhà, Tô Hiểu Hồng liền thả lỏng, cười hì hì đáp: “Đa tạ lão sư quan tâm, bọn họ đều tốt. Lúc này ông ngoại cùng các bác sĩ đang cứu trị người bị nạn trong một điểm cấp cứu lâm thời.”

“Không có việc gì là tốt rồi.” Hắt gật đầu.

Ngay lúc này một con hồ điệp ngũ thải ban lan đột nhiên xuất hiện trước mặt ba người.

Ba người liếc mắt liền nhận ra đó không phải con bướm bình thường, mà là thông tấn phù. Tô Hiểu Hồng vẻ mặt hiếu kỳ nói: “Thông tấn phù? Là ai truyền tống tới?”

Thông tấn phù do con bướm biến hóa bay tới trước mặt Trần Hoài Văn, mềm mại rơi trong lòng bàn tay hắt, hóa thành quang điểm sắc sỡ tràn vào trong thân thể hắt.

Tô Hiểu Hồng hiếu kỳ dò hỏi: “Thế nào Trần sư huynh, thông tấn phù là ai gửi vậy? Bên trong nói gì?”

“Thông tấn phù là Từ Pháp gửi tới.” Sau khi đọc được tin tức ghi chép, trên mặt Trần Hoài Văn không tự chủ được hiện lên vẻ vui mừng, vội vã nói: “Từ Pháp nói, bọn họ cùng người của mấy môn phái Thiên Tự Hào, đã tìm được khe không gian đi thông Hỗn Độn Tu La Giới. Hiện tại, bọn họ đang suy nghĩ biện pháp, đem phong ấn khe không gian kia.”

“Thật tốt quá.” Trên mặt hắt và Tô Hiểu Hồng đều vui vẻ, không hẹn cùng khen.

Sau tiếng tán thán, hắt vội vàng hỏi: “Từ Pháp có ghi rõ vị trí cụ thể của khe không gian kia không?” Từ khi biết được quan hệ giữa Nhất Nguyên đạo tông và Trần Hoài Văn, xưng hô của hắt và Từ Pháp cũng biến thành thân cận.

“Có.” Trần Hoài Văn gật đầu đáp: “Từ Pháp không chỉ ghi rõ vị trí khe không gian, kể rõ một lần, còn vẽ rõ địa đồ, ghi lại trong thông tấn phù. Hiện tại địa đồ đã ghi vào trong đầu đệ tử.”

“Thật tốt quá.” Hắt đứng bật dậy, phân phó: “Nhanh dẫn đường, chúng ta mau chạy tới cùng Từ Pháp bọn họ phong ấn khe không gian.”

“Dạ.” Trần Hoài Văn cao giọng đáp, lại dẫn theo hai người chạy đi.

Nhưng ngay lúc này, điện thoại của hắt lại vang lên.

Vốn hắt không muốn nghe, nhưng thấy tên của bé hòa thượng, hắt liền ấn chuyển máy: “Bé hòa thượng, có chuyện gì không?”

“Trương tổ phó, anh đang ở đâu?” Thanh âm bé hòa thượng truyền ra. Từ giọng nói của hắt, rõ ràng đang lo lắng.

Hắn đáp: “Vừa rồi Nhất Nguyên đạo tông truyền tới tin tức, nói đã tìm được khe không gian. Lúc này tôi đang định chạy tới giúp họ phong ấn. Ông có chuyện gì? Mau nói nhanh đừng lãng phí thời gian.”

Béo hòa thượng không dám chậm trễ vội nói: “Trương tổ phó, lần trước anh không phải hoài nghi trận động đất trong Ung Thành do yêu ma gây ra sao? Chúng tôi phái người đi điều tra, quả nhiên dưới một đồng phế tích kiến trúc phát hiện năm yêu ma, hơn nữa trong đó còn có nữ nhân áo trắng thân bí tên Mị Nương kia, theo tôi quan sát đám yêu ma đang vận chuyển pháp trận tà ác nào đó. Vốn chúng tôi muốn phá hư tà trận bắt bọn chúng, nhưng không biết bọn chúng bố trí cấm chế gì, vài lần chúng tôi xông vào đều bị ngăn cản thối lui. Cho nên tôi chỉ đành gọi cho anh, hướng anh cầu viện...”

Sau khi hắn cắt điện thoại với béo hòa thượng, Tô Hiểu Hồng hiếu kỳ hỏi: “Làm sao vậy lão sư, bên Đặc Cần tổ có chuyện gì sao?”

Tuy Trần Hoài Văn không mở miệng nhưng trong ánh mắt cũng tràn đầy dấu hỏi.

Hắn cũng không giấu diếm việc này, đem câu chuyện tóm tắt kể lại cho hai người nghe.

“Một bên là khe không gian, một bên là dầu sỏ gây nên động đất, yêu ma có ý đồ mở khe không gian...” Tô Hiểu Hồng không khỏi nhíu mày: “Lão sư, Trần sư huynh, chúng ta nên đi đâu trước?”

“Theo tôi thấy, chúng ta nên đi qua chỗ Đặc Cần tổ.” Trần Hoài Văn cau mày suy tư nói: “Nếu như tôi không đoán sai, đám yêu ma bày pháp trận là để mở khe không gian, nếu như không phá trận, hành động phong ấn bên chỗ Từ Pháp sẽ bị ảnh hưởng lớn, không chừng nảy sinh chuyện ngoài ý muốn. Những người Đặc Cần tổ thực lực quá yếu, ngay cấm chế cũng không phá được, làm sao phá pháp trận? Cho nên chỉ phải để chúng ta qua động thủ mới xong. Về phần bên chỗ Từ Pháp...có người của mấy môn phái Thiên Tự Hào, dù có nhiều loạn, cũng có thể xử lý. Dù không xử lý được, chống đỡ thời gian cũng có thể.”

Hắn gật đầu đồng ý kiến nghị của Trần Hoài Văn: “Người nói không sai, đám yêu ma không trừ, đừng nghĩ phong ấn được khe không gian kia, chúng ta đi giúp Đặc Cần tổ phá trận tru yêu.”

“Dạ.” Cả hai người kia cùng kêu lên đáp.

Bởi vì hiện tại là ban ngày, hơn nữa đủ loại trực thăng cứu viện xoay quanh, ba người không thể ngại kiểm phi hành, chỉ đành tìm viên đại tá mượn một chiếc quân xa chạy tới địa điểm béo hòa thượng thông báo.

Trên đường tiếp viện, hắn vì bảo hiểm truyền thông tấn phù cho Lục Hồn bọn họ báo tin bên Đặc Cần tổ, dặn họ thu được thông tấn phù liền dẫn người chạy tới chỗ đám yêu ma kia.

Thấy tình cảnh này, Trần Hoài Văn cũng vội vàng nhắn tin cho Từ Pháp, cho nàng cho thêm mấy cao thủ tới trợ trận. dù sao đối phương là thượng cổ yêu ma, chuẩn bị thêm cũng không sai.

710. Chương 735: Cứu Chuyển Huyền Âm Cấm Chế

Tuy dư chấn đã qua đi, nhưng tình hình giao thông ùn tắc tang hoang của Ung Thành vẫn vô cùng ác liệt. Bất quá chiếc xe quân dụng của Trương Văn Trọng vẫn chạy nhanh như chớp, cái loại tình hình giao thông tồi tệ này, căn bản không thể hình thành trở ngại cho hắn.

Rất nhanh, Trương Văn Trọng đã chở Tô Hiểu Hồng cùng Trần Hoài Văn tới tòa nhà cao ốc hoang tàn, theo lời Béo hòa thượng thì nơi này chính là địa phương ẩn thân của Mị Nương.

Giờ phút này, lấy tòa nhà cao tầng hoang tàn làm trung tâm, trong vòng phạm vi một cây số, đều đã bị Đặc Cần Tổ liệt vào khu vực cấm tới gần. Rất nhiều Võ Cảnh đã thiết hạ trạm kiểm soát, canh phòng nghiêm ngặt, không cho ai ra vào. Đương nhiên nguyên nhân tại sao, thì vô luận Võ Cảnh đang chấp hành nhiệm vụ, hay dân chúng bình thường đều không biết rõ. Bọn hắn chỉ biết, đây là khu vực nghiêm cấm, bởi vì rò rỉ hóa chất do trận động đất gây ra, cho nên phải tránh càng xa càng tốt.

Khi chiếc xe quân dụng của Trương Văn Trọng chạy đến bên ngoài phòng tuyến cảnh giới, thì một tay phóng viên đang nói chuyện cùng Võ Cảnh, hắn muốn tiến vào trong khu vực giới nghiêm để làm một bài phóng sự. Nhưng mà yêu cầu này, hiển nhiên là không thể được chấp thuận.

Trông thấy chiếc xe Trương Văn Trọng chạy đến, một gã Võ Cảnh nhanh chóng bước lên ngăn cản: “Phía trước là khu vực giới nghiêm, bởi có hóa chất rò rỉ, nên đã bị phong tỏa. Nếu không có giấy phép, bất luận người nào cũng không được đi vào...”

Trương Văn Trọng lập tức rút di động ra, bấm số điện thoại của Béo hòa thượng, đem tình huống nơi này nói qua một lần: “Ta tới rồi, nhưng bên ngoài...” Theo sau, hắn đưa điện thoại di động cho gã Võ Cảnh này nghe máy.

Sau khi tiếp nhận điện thoại, gã Võ Cảnh chột “vâng vâng” hai tiếng liên tục, rồi giao trả di động lại cho Trương Văn Trọng, cũng khom lưng cúi đầu nói: “Thủ trưởng, mời vào trong.”

Người phóng viên tay cầm microphone, mặc dù không nghe thấy nội dung cuộc nói chuyện giữa Trương Văn Trọng cùng gã Võ Cảnh, nhưng lại trông thấy cái thủ thế kia của gã Võ Cảnh, thì nhất thời có chút bất mãn, ồn ào nói: “Này này, dựa vào đâu mà bọn hắn có thể đi vào, mà chúng ta lại không thể? Chúng ta là phóng viên, có đặc quyền phỏng vấn....Ai nha, Trương tiên sinh, là anh sao?”

Trương Văn Trọng theo tiếng nhìn lại, người phóng viên trong tay cầm microphone kia, hóa ra chính là Cốc Vũ!

Sau khi trận động đất phát sinh, thân là người quản lí đài truyền hình cấp tỉnh, Cốc Vũ không ngại hiểm nguy, xung phong nhận công tác chạy đến Ung Thành. Nàng muốn tận mắt chứng kiến thảm họa này, để có đủ thông tin đăng tải lên truyền hình, thông qua TV nhắc nhở ban ngành các cấp, phải quan tâm đến chuyện tình lần này xảy ra ở Ung Thành.

Nàng chạy tới Ung Thành từ buổi tối hôm qua, sáng sớm hôm nay cũng nghe đồng nghiệp nói, địa phương này bởi vì xảy ra động đất mà rò rỉ khí chất hóa học độc hại. Cho nên nàng hung hăng chạy tới đây, muốn phỏng vấn ở ngay hiện trường. Nhưng chẳng ngờ, lại bị Võ Cảnh ngăn cản không cho tiến vào.

Sau khi nhìn thấy Trương Văn Trọng, Cốc Vũ thần tình hưng phấn chạy tới, nói: “Trương tiên sinh, anh muốn tiến vào hiện trường rò rỉ hóa chất hay sao? Có thể đưa chúng tôi vào bên trong không? Yên tâm, chúng tôi chỉ phỏng vấn mà thôi, tuyệt đối sẽ không gây thêm phiền toái cho các anh.”

Trương Văn Trọng còn chưa hồi đáp, thì Trần Hoài Văn đã hừ lạnh nói: “Các cô mà vào trong, thì chúng tôi càng phiền phức...”

Cốc Vũ xấu hổ, nhất thời trên mặt dâng lên một tia ửng hồng.

“Cốc tiểu thư, thật xin lỗi, lần này tôi không thể đáp ứng cô được. Bởi vì hoàn cảnh bên trong quá mức nguy hiểm, thực sự không đơn giản như bình thường đâu. Nếu cô muốn đăng tin động đất, thì có thể tới những điểm cứu nạn chữa bệnh tạm thời. Tôi nghĩ, ở những địa phương đó, tin tức...nhất định sẽ được hưởng ứng hơn ở chỗ này...”

Nói xong, Trương Văn Trọng không quản tới nàng, đạp mạnh chân ga, lái chiếc xe quân dụng chạy qua phòng tuyến giới nghiêm. Nhìn theo chiếc xe Trương Văn Trọng rời đi, Cốc Vũ phi thường bất mãn, đúng là phong thái của một tiểu nữ nhân, bị người tình ruồng rẫy, cùng cái phong thái tự tin của nàng ở đài truyền hình thường ngày là hoàn toàn bất đồng.

Tay đồng nghiệp vác camera, cũng ngây người.

Bất quá, hắn phục hồi thần trí rất nhanh, tiến đến bên cạnh Cốc Vũ dò hỏi: “Cốc tỷ, chúng ta phải làm gì bây giờ?”

“Còn làm gì được nữa đây?” Cuối cùng Cốc Vũ thu hồi ánh mắt của mình, sâu kín thở dài một hơi, nói: “Chỉ có thể làm giống như Trương tiên sinh nói đi. Nơi này cảnh giới nghiêm, không thể tiến vào làm phóng sự được, dựa vào hai người chúng ta, căn bản là không có khả năng đi vào.”

Tên quay phim nghe vậy, không tự chủ được thở phào một hơi nhẹ nhõm. Nói thật, bản thân hắn cũng không muốn tiến vào hiện trường rò rỉ hóa chất đâu.

Đối với hai người Cốc Vũ đi đâu, Trương Văn Trọng không hề quan tâm. Giờ phút này, toàn bộ tâm tư của hắn, đều đặt ở trên người nhóm của Mị Nương.

Từ xa nhìn thấy Trương Văn Trọng lái chiếc xe quân dụng chạy đến, Béo hòa thượng cùng thành viên Đặc Cần Tổ vội vàng chạy ra nghênh đón.

“Tình huống thế nào rồi?” Vừa nhảy xuống xe, Trương Văn Trọng liền trực tiếp hỏi ngay vấn đề.

“Năm tên yêu ma Mị Nương, trước mắt vẫn còn ở trong tòa nhà này.” Béo hòa thượng vươn tay chỉ về phía một tòa nhà cao tầng đổ nát, cười khở: “Trước khi nhóm các anh đến, chúng tôi đã nghĩ hết biện pháp, nhưng vẫn không thể phá được cấm chế do bọn chúng thiết hạ, ngược lại còn hao binh tổn tướng, bị thương mấy chục người.”

Nghe Béo hòa thượng nói như vậy, Trương Văn Trọng cũng liếc mắt nhìn sang đám thành viên của Đặc Cần Tổ, nhíu mày hồi lâu sau, liền hướng Tô Hiểu Hồng phân phó: “Tiểu muội, cô đi khám và chữa trị cho mấy người này mau.”

“Dạ” Tô Hiểu Hồng đáp ứng, nhanh chân bước tới kiểm tra thương thế cho đám thành viên Đặc Cần Tổ.

Còn Trương Văn Trọng cùng Trần Hoài Văn thì được Béo hòa thượng dẫn đường, đi tới trước tòa nhà cao tầng đổ nát kia.

Đứng trước lối đi do Đặc Cần Tổ khai thông, Trương Văn Trọng cùng Trần Hoài Văn cũng có thể nhìn thấy rõ ràng tình huống ở bên trong tòa nhà đổ nát.

Ngay khi nhìn thấy bóng dáng Mị Nương, bên trong đôi con ngươi của Trương Văn Trọng nhất thời lóe ra hai đạo tinh quang, trầm giọng nói: “Quả nhiên là nàng!”

Trần Hoài Văn không nhận ra Mị Nương, bởi vậy toàn bộ tâm tư đều đặt ở trên đạo cấm chế, do nhóm người Mị Nương bố trí.

“Cấm chế này tên là Cửu Chuyển Huyền Âm, một trong thập đại cấm chế khó phá giải nhất ah!” Trần Hoài Văn dù sao cũng đi theo Trương Văn Trọng lâu năm nhất, cho nên kiến thức rõ ràng uyên bác hơn ít nhiều, khi liếc mắt nhìn thoáng qua đạo cấm chế này, liền nhíu mày nói: “Cửu Chuyển Huyền Âm cấm chế, mang tính năng công kích phản xạ, nếu như dùng biện pháp cứng rắn, chẳng những không phá được nó, mà chính bản thân mình còn bị phản phệ nội thương à!”

Béo hòa thượng gật đầu, hơi có chút xấu hổ nói: “Đúng vậy, người của chúng tôi đã dùng vũ lực ngoan kháng phá hủy nó, nhưng kết quả lại tổn thương chính mình. Thế nào, Trương tổ phó, vị tiền bối này có cách phá giải Cửu Chuyển Huyền Âm cấm chế sao?”

“Cửu Chuyển Huyền Âm cấm chế là một trong thập đại cấm chế khó phá giải nhất thượng thiên địa hạ*, đâu phải muốn phá là phá chứ? Nếu tu vi của ta bây giờ còn ở cảnh giới Nhân Tiên hậu kỳ, thì may ra mới phá hủy được nó. Đáng tiếc, giờ ta mới chỉ khôi phục tới Tán Tiên tiêu chuẩn. Muốn phá giải nó, là không đủ khả năng...” Trần Hoài Văn diễn cảm ngưng trọng lắc đầu nói. (*: trên trời dưới đất.)

“Nhân Tiên? Tán Tiên?” Béo hòa thượng kinh ngạc há hốc miệng. Tuy rằng cảm tính nói cho hắn biết, thực lực của Trần Hoài Văn sẽ rất cường đại, nhưng thật không ngờ, lại khủng bố tới mức Tán Tiên tiêu chuẩn.

Trong khi Trần Hoài Văn nhíu mày thở dài, thì Trương Văn Trọng lại mỉm cười nói: “Cửu Chuyển Huyền Âm cấm chế mặc dù là một trong Thập Đại Cấm Chế, nhưng muốn phá giải nó, cũng không phải là chuyện gì quá khó khăn.”

Béo hòa thượng cùng Trần Hoài Văn, cơ hồ đều trăm miệng một lời nói: “Ân sư (Trương tổ phó), ngài có biện pháp ư?”

“Ân...ân sư...?” Béo hòa thượng bị kiểu xưng hô của Trần Hoài Văn đối với Trương Văn Trọng, làm cho trợn mắt há mồm.

Lúc này Trương Văn Trọng cũng không có thời gian giải thích cho Béo hòa thượng biết quan hệ giữa mình và Trần Hoài Văn. Mà chỉ nhìn Trần Hoài Văn nói: “Ta quả thực có biện pháp phá giải Cửu Chuyển Huyền Âm cấm chế, bất quá phải mượn một chút linh lực của người.”

Trần Hoài Văn sáng khoái đáp: “Không thành vấn đề.”

Trương Văn Trọng không lãng phí thời gian, lập tức thông qua Linh Lực Cộng Hưởng phù trận, mượn linh lực cấp bậc Tấn Tiên của Trần Hoài Văn. Đồng thời cũng rút linh lực của Trần Hoài Văn vào trong Âm Dương Ngũ Hành Nghi....Sau đó mới phóng xuất linh lực vào trong Cửu Chuyển Huyền Âm cấm chế.

“Vô luận cấm chế gì, đều phải tuân theo quy tắc ngũ hành âm dương. Chỉ cần có thể đảo lộn quy tắc âm dương, quấy nhiễu ngũ hành, là có thể khiến nó, chưa đánh đã tan!” Vừa nói dứt lời, khóe miệng Trương Văn Trọng gợn lên một tia cười mỉm, thanh âm đột nhiên chuyển cao, giống như tiếng sấm nổ ầm ầm.

Khi thanh âm của Trương Văn Trọng vừa ngừng, thì một tiếng “ong ong” trầm muộn từ bên trong tòa nhà cao tầng đổ nát truyền ra. Tiếp đó, cả tòa nhà rung chuyển dữ dội, vô số bụi đất bay lên mù mịt.

Trong phiên bụi đất này, xen theo rất nhiều những tia năng lượng màu sắc khác nhau, tản mát ra bốn phương tám hướng, một khi va chạm vào tường, hay gạch ngói xi măng, liền biến mất bất vô âm tín.

Cửu Chuyển Huyền Âm cấm chế, rốt cuộc đã bị Trương Văn Trọng phá giải!

711. Chương 736: Chương Quân Sư Giả (đại Kết Cục)

“Cửu Chuyển Huyền Âm cấm chế, lại dễ dàng bị phá giải nhanh như vậy ư?” Sắc mặt Cô Hoạch điệu nhảy mắt trở nên phi thường khó coi. Theo sau tứ yêu không hẹn mà cùng đem ánh mắt quắc nể về phía Mị Nương.

Sắc mặt Mị Nương cũng âm trầm không kém, bất quá nàng không muốn vì chuyện này mà rối loạn lòng quân, vẫn duy trì bình tĩnh thản nhiên ra lệnh: “Bốn đứa các ngươi đi ngăn cản đám người tu chân, không cần nhiều lắm, chỉ cần năm phút đồng hồ là đủ rồi.”

“Năm phút đồng hồ?”

Tứ yêu không khỏi sửng sốt, theo tình huống hiện giờ xem ra, năm phút đồng hồ thời gian, căn bản là không thể khai thông được cái khe nứt không gian kia ah!

Cô Hoạch điệu bỗng dừng nhớ tới một sự kiện: “Mị Nương, chẳng lẽ ngươi muốn...”

“Đừng dài dòng, mau chiếu theo phân phó của ta mà làm!”

“Nếu Mị Nương ngươi cũng đã đánh bạc tính mạng, vậy thì bốn người chúng ta cũng không thêm quân đến cái mạng nhỏ của mình nữa...” Tên đầu trọc Duyên Duy trong đôi mắt thoáng hiện lên một tia quang mang hung lệ, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Ta cũng không tin, bằng vào thực lực của bốn người chúng ta, mà không ngăn cản nổi đám người tu chân này trong năm phút thời gian.”

Duyên Duy thả người nhảy ra khỏi Huyết Âm Oan Hồn Trận, hai tay hư không một cái, lập tức những điểm quang mang màu chàm sắc trong tay hắn, hóa thành một thanh trường kích màu xám đậm.

“Liều mạng một phen với đám người tu chân nhân loại này!” Cô Hoạch điệu cùng hai tên yêu ma kia cũng rống lên, đều tự đem pháp bảo vũ khí của mình ra, cùng Duyên Duy bày ra trận thế sẵn sàng nghênh đón địch nhân.

Mị Nương ở trong Huyết Âm Oan Hồn Trận, bất thành linh căn nát đầu lười của mình, lấy máu tươi bôi lên trên mặt, dùng yêu ngữ tối nghĩa khó hiểu, nhanh chóng tụng niệm một câu thần chú.

Nương theo câu thần chú, những tia huyết mạch trên người nàng bắt đầu bành trướng lên. Xa xa nhìn lại, trông giống như một con mãnh xà màu xanh tím quấn quanh ở trên người nàng, cảnh tượng trông thực khủng bố dọa người.

Cùng lúc đó, Trương Văn Trọng và Trần Hoài Văn cũng thả người nhảy vào trong thông đạo, dẫn xuống đồng đổ nát hoang tàn ở phía dưới. Béo hòa thượng cùng nhóm thành viên Đặc Căn Tổ vốn muốn đi theo, nhưng lại bị Trần Hoài Văn cự tuyệt, lấy lý do thực lực các ngươi quá yếu, nên ở đây duy trì trật tự thì vẫn tốt hơn. Bất quá, bốn người Lục Hồn, Tôn Đình Quân, Hoắc Thanh cùng Tiêu Chấn, đúng lúc này dẫn quân chạy tới, vừa thấy tình cảnh này, bọn hắn không nói hai lời, liền nhảy vào trong thông đạo, bám theo Trương Văn Trọng cùng Trần Hoài Văn.

Nhìn thấy đám người tu chân nhân loại chen nhau nhảy vào, Duyên Dục không kinh hoàng, hung hăng giơ trường kích màu chàm sắc lên, đánh về phía Trần Hoài Văn: “Cô Hoạch điều, người đi đối phó tên tiểu tử họ Trương cùng đám tu chân giả bình thường. Gã Tán Tiên này thì để ba người chúng ta ứng phó.”

“Hảo!” Cô Hoạch điều cao giọng đáp, tức thì đôi cánh của nàng bùng lên hỏa diễm, từng chiếc lông vũ sắc bén như chủy thủy xòe ra.

Tứ ma tuy rằng không biết Cửu Chuyển Huyền Âm cấm chế rốt cuộc là bị người nào phá giải, nhưng sau khi nhìn thấy Trần Hoài Văn, liền nhất trí cho rằng Cửu Chuyển Huyền Âm cấm chế là bị hấn phá hỏng. Đồng thời cũng nhận định, Trần Hoài Văn là uy hiếp lớn nhất trong đám người tu chân nhân loại này. Bởi vậy, bọn chúng mới dùng ba người để vây công Trần Hoài Văn.

Về phần Trương Văn Trọng và đám người Lục Hòe, mặc dù ở trong tu chân giới đương kim, coi như là tu vi không sai. Nhưng ở trong mắt tứ ma thì cũng chẳng đáng là gì.

Hiển nhiên tứ ma không ngờ rằng, ở trên người Trương Văn Trọng cùng Trần Hoài Văn, có một cái pháp trận cộng hưởng linh lực. Lúc này, nhân vật nguy hiểm nhất cũng không phải là Trần Hoài Văn, mà chính là Trương Văn Trọng có tu vi Tán Tiên.

Chứng kiến tam ma đánh về phía Trần Hoài Văn, còn Cô Hoạch Điều thì hướng mình tập kích, nhất thời khóe miệng Trương Văn Trọng thần nhiên tản mát ra một nụ cười lạnh: “Như thế cũng tốt, ta đây có thể tiêu diệt sạch một đám các người.”

Vì muốn bảo vệ an toàn cho Trần Hoài Văn, đầu tiên Trương Văn Trọng đem Bát Bộ Thiên Long Tán ra, giương tay bắn về phía Trần Hoài Văn.

Dưới linh lực Tán Tiên mệnh môn cuộn cuộn, Bát Bộ Thiên Long Tán cấp tốc quay tròn, tách ra tám đạo quang mang bất đồng, theo sau ngưng kết thành hình dáng, thần thái khác nhau, tỷ như Thiên Chúng, Long Chúng, Dạ Xoa, Càn Đạt Bà, A Tu La, Già Lâu La....

Bát Bộ Thiên Long, nhất tề hiện thân!

Trong cơ thể Trương Văn Trọng đột nhiên phát ra cỗ linh lực cường đại, khiến cho tứ ma không khỏi sửng sốt.

“Đáng chết, tên nhân loại họ Trương kia, không phải tu vi chỉ tới cảnh giới Luyện Hư kỳ thôi sao? Như thế nào lại bộc phát ra linh lực của Tán Tiên tiêu chuẩn? Bất hảo...” Ý thức được tình huống không thích hợp, Duyên Dục vội vàng muốn thay đổi phương hướng công kích, đi hiệp trợ Cô Hoạch điều ngăn cản Trương Văn Trọng. Nhưng đáng tiếc, phản ứng của hắn mặc dù mau lẹ, nhưng thế công của Trương Văn Trọng nhằm vào Cô Hoạch điều còn thần tốc hơn cả hắn!

Ngay khi ném ra Bát Bộ Thiên Long Tán, đồng thời Trương Văn Trọng cũng xuất Bàn Long Ngọc Xích ra cầm ở nơi tay, rót linh lực mệnh môn tinh thuần vào trong đó, tức thì kiếm khí lăng lệ, giống như mưa sa bão táp hoành không quét ngang về phía Cô Hoạch điều.

Cũng chính ở thời khắc này, Cô Hoạch Điều hét lên một tiếng, đem từng nhánh lông vũ sắc bén như đao, bắn toàn bộ về phía người Trương Văn Trọng.

Tuy lông vũ uy lực siêu cường, nhưng ở trước mặt kiếm khí của Trương Văn Trọng cũng không thể nào chặn nổi một kích.

Bởi thần thức của Trương Văn Trọng vẫn thuộc cấp bậc Đại La Kim Tiên. Hiện giờ, có thêm linh lực cấp bậc Tán Tiên, một chiêu Thuần Dương kiếm pháp này xuất ra, so với Thuần Dương chân nhân Lã Động Tân cũng chẳng hơn kém bao nhiêu!

Ở dưới luồng kiếm quang chói mắt. Thế công của Cô Hoạch điều bị đánh tan tành, thân mình bắn ngược ra bên ngoài, trùng điệp rơi xuống dưới phế khu đổ nát. Mặc dù không có bị mất mạng, nhưng ắt hẳn cũng sẽ trọng thương không nhỏ.

“Quái diệu này giao cho các người nhé!” Trương Văn Trọng cũng không có tâm tình đùa giỡn với Cô Hoạch điều, liền hướng về phía đám người Lục Hòe rống lên, theo sau thân mình bắn tới phía Duyên Dục.

“Yên tâm giao cho chúng ta đi!” Đám người Lục Hộc cao giọng đáp, đối phó với một tên thượng cổ yêu ma đang trọng thương, bọn hắn vẫn rất có lòng tin chiến thắng.

Sau khi chứng kiến thực lực đáng sợ của Trương Văn Trọng, Duyên Duy biết chỉ dựa vào sức một người, là không thể ngăn chặn nổi Trương Văn Trọng. Vì thế hắn vội vàng ngoảnh mặt về phía hai tên đồng bọn, cầu cứu: “Mau tới giúp ta, trước hết phải tập trung giết chết tên họ Trương rồi tính toán sau.”

Nhưng khiến cho Duyên Duy phải thất vọng chính là, hai tên đồng bọn, căn bản là không thể tới trợ giúp hắn được. Bởi vì, Bát Bộ Thiên Long đã vây tròn bọn chúng lại, ở trong khoảng thời gian ngắn, sợ rằng bọn chúng không thể đột phá phòng tuyến của Bát Bộ Thiên Long, chạy tới trợ giúp cho Duyên Duy.

“Đáng giận!” Duyên Duy hung hăng nghiêng rằng, vung thanh trường kích lên chém về phía Trương Văn Trọng: “Ta liều mạng cùng ngươi!”

Oanh!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc chợt vang lên, đồng thời Duyên Duy cũng cảm giác được một cỗ tê dại chạy khắp quanh thân của hắn. Cúi đầu nhìn xuống, thì thấy quanh người mình đang bị đạo đạo lôi điện bám lấy.

Lúc này Duyên Duy mới phát hiện, vừa rồi thanh trường kích của hắn chém xuống, cũng không phải là Trương Văn Trọng, mà là năm người mặc áo giáp, toàn thân trên dưới đều có tia điện bao quanh.

“Lôi Bộ Ngũ Nguyên Soái?” Duyên Duy liếc mắt một cái, liền đã nhận ra lai lịch của năm người này.

Năm vị Lôi Bộ Ngũ Nguyên Soái này, chính là do Trương Văn Trọng dùng Thiên Lôi Lệnh cấp tốc triệu hoán ra.

Duyên Duy cả người tê dại vì lôi điện quấn quanh, tuy rằng chỉ ngắn ngủi một giây đồng hồ, nhưng đối với Trương Văn Trọng mà nói, thì như vậy cũng là quá đủ rồi!

“Thuần Dương kiếm pháp – Liệt Nhật Viêm Viêm.”

Kiểm khí mệnh môn, lập tức phóng xuất ra từ trong thân thể Trương Văn Trọng, hung hăng thổi quét về phía Duyên Duy, nháy mắt liền đã bao phủ hắn ở giữa trung tâm kiếm khí.

Sau khi Cô Hoạch điều cùng Duyên Duy tử trận, hai tên yêu ma khác tuy rằng cũng muốn bám trụ đám người Trương Văn Trọng lại, nhưng thế đơn lực bạc, rất nhanh liền đã theo chân của Cô Hoạch điều cùng Duyên Duy.

Bất quá lúc này, Mị Nương cũng niệm xong thần chú rồi. Nàng xoay người lại, dùng ánh mắt tà mị trào phúng nhìn Trương Văn Trọng, cười lạnh nói: “Mặc dù ta sớm đã cảm thấy, ngươi sẽ trở thành chướng ngại vật cho kế hoạch của chúng ta, nhưng cũng thật không ngờ, ngươi đem chúng ta bức đến nước đường này! Bất quá, bao nhiêu cố gắng của ngươi, thủy chung vẫn là thất bại thôi! Chẳng bao lâu nữa, yêu ma chúng ta sẽ thoát khỏi Hỗn Độn Tu La Giới, tràn xuống nhân gian! Còn đám các ngươi thì...ha ha...ha ha...”

“Ngăn ả ta lại.” Trương Văn Trọng quát to một tiếng, theo sau cùng Trần Hoài Văn nhắm về phía Mị Nương.

Thế nhưng, bọn hắn chưa kịp phóng vào bên trong Huyết Âm Oan Hồn trận, thì Mị Nương đã nhe nanh cười hung ác, trong tiếng cười khiến cho người khác thấy lạnh sống lưng, nàng hung hăng tự bạo thân thể, máu tươi cũng không vẩy đầy trên mặt đất, mà ngưng tụ thành đoàn ở giữa Huyết Âm Oan Hồn trận. Theo sau “oanh oanh” một tiếng, rồi bắn thẳng lên giữa không trung.

Tiếng nổ đinh tai nhức óc, chợt vang vọng lên. Ngay sau đó, trên bầu trời bắt đầu hội tụ mây đen nghìn nghịt, một lỗ hồng màu đỏ sậm như máu, cũng xuất hiện ở giữa không trung.

Tình cảnh kỳ này, làm cho toàn bộ mọi người nhìn thấy, đều rụt đầu sợ hãi không thôi.

Đám người Đặc Cần tổ ngẩng đầu lên nhìn dị tượng xuất hiện trên không trung, há miệng than vãn: “Khe nứt...không gian...đã khai thông rồi sao...”

Trần Hoài Văn cũng ngửa đầu nhìn trời, thần tình bất cam nói: “Chúng ta thất bại ư? Chẳng lẽ...yêu ma quỷ quái sẽ ngập tràn ở trong nhân gian sao?”

“Vẫn chưa đến lúc tuyệt vọng đâu!” Thấy chúng nhân chán nản tuyệt vọng, Trương Văn Trọng liền mở miệng nói: “Còn một biện pháp, có thể phong ấn khe nứt không gian lại một lần nữa!”

“Thật không?” Ánh mắt của chúng nhân, thời khắc này đều đổ dồn về phía Trương Văn Trọng.

Trương Văn Trọng gật đầu, hướng chúng nhân nói: “Ta cần lực lượng của các vị, lực lượng của tất cả các vị!”

Trong lúc nói chuyện, đồng thời hắn cắn mạnh đầu lưỡi, lấy máu tươi làm mực, ở trên ngực chúng nhân khắc họa lên vài cái Linh Lực Cộng Hưởng Phù Trộn.

“Hiện giờ, điều thiết yếu nhất chính là phải bài trừ tạp niệm ở trong đầu các ngươi, sau đó chuyển linh lực vào trong trận pháp, rót sang người của ta. Trần lăng tử, ngươi lập tức truyền pháp môn cho bọn họ, để bọn họ cùng làm cho nhanh!”

Tuy rằng không hiểu Trương Văn Trọng đến tột cùng là muốn làm gì, nhưng Trần Hoài Văn vẫn dựa theo phân phó của hắn mà hành động. Bởi vì lúc này, cũng chỉ có thể đem hy vọng kí thác lên trên người của Trương Văn Trọng mà thôi.

Rất nhanh, toàn bộ tu chân giả ở trong Ung Thành thị, đều nhận được trận pháp cộng hưởng linh lực. Ngay sau đó, mọi người bắt đầu phóng xuất ra linh lực, theo bốn phương tám hướng, dừng mảnh trần vào cái pháp trận ở trước ngực Trương Văn Trọng.

Sau khi đã hấp thu được linh lực của tất cả mọi người. Trương Văn Trọng vội vàng lẩm bẩm niệm tụng chú ngữ, nương theo thanh âm của câu thần chú, thân thể hắn hóa thành một đạo kim quang, bắn thẳng lên trên lỗ hồng màu đỏ như máu ở giữa không trung.

Sau khi nghe được thanh âm của câu thần chú, trên mặt Trần Hoài Văn chợt biến đổi: “Ân sư...đây là...đây là ân sư muốn hy sinh táng mạng, để dĩ thân bồ thiên sao?”

“Cái gì?”

Tất cả đám người tu chân đều bị những lời này của Trần Hoài Văn làm cho ngây người. Bọn hắn sôi nổi ngẩng đầu nhìn lên không trung, nhìn về phía đạo kim quang do Trương Văn Trọng biến thành.

Rất nhanh, kim quang bắn thẳng lên giữa lỗ hồng màu đỏ như máu. Theo sau đó là những tiếng nổ ầm ầm vang vọng không dứt ở ngay bên tai.

Trong đám mây đen nghìn nghịt, những tia chớp dài hẹp dữ tợn, giống như ác long giương nanh múa vuốt, không ngừng bắn ra bốn phía xung quanh. Tạo thành những thanh âm “xoẹt...xoẹt...”

Trước cảnh tượng kinh người này, thời gian cứ thế trôi đi vùn vụt...

Một giờ sau, cảnh tượng sấm chớp cũng dần dần tiêu thất. Mà đám mây đen nghìn nghịt kia cũng nhanh chóng tản mát đi, hiển lộ ra cả một vùng trời quang mây tạnh.

Về phần cái lỗ hồng màu đỏ như máu kia, đã không còn trông thấy tăm hơi bóng dáng đâu cả.

Đang ngẩng nhìn lên bầu trời, Béo hòa thượng há miệng, lắp bắp nói: “Thành...thành công rồi ư? Trương tổ phó...đã phong ấn thành công rồi sao...?”

“Khe nứt không gian đã bị phong ấn...nhưng lão sư...hắn lại...” Tô Hiểu Hồng chưa nói dứt câu, thì đã khóc òa lên.

Ngay lúc đó, một cái thanh âm ôn hòa lại truyền vào trong tai của nàng: “Ta đã chết đâu, cô đang khóc lóc cho ai thế?”

“Lão sư?” Tô Hiểu Hồng hung hăng xoay người lại, quả nhiên trông thấy Trương Văn Trọng đang đứng ở phía sau. Mặc dù giờ phút này cả người hắn đều là những vết thương lớn nhỏ, nhưng trạng thái tinh thần vô cùng sáng lạng, hiển nhiên là cũng không có chuyện gì đáng ngại.

“Lão sư không chết? Thật tốt quá...Thật tốt quá...” Tô Hiểu Hồng vừa khóc vừa cười nói.

Đúng lúc này, một đạo kim quang sắc sỡ, đột nhiên từ trên trời giáng thẳng xuống người Trương Văn Trọng.

Dưới ánh mắt kinh nghi, khiếp sợ của chúng nhân, một cái thân ảnh Kim Giáp Thiên Thần theo luồng quang mang, chậm rãi hạ xuống trước mặt Trương Văn Trọng.

Nhìn thấy thân ảnh Kim Giáp Thiên Thần này, Trương Văn Trọng không khỏi mỉm cười: “Nhị Lang chân quân, lâu rồi không gặp!”

Nhị Lang chân quân cười dài, hướng Trương Văn Trọng chấp tay nói: “Trương tiên y, đã lâu rồi không gặp, phong thái của ngài so với trước kia trông càng tốt hơn nha. Lần này ngài phá hủy kế hoạch của đám yêu ma, không cho bọn chúng trở về nhân gian, phong ấn khe nứt không gian, để cho Tiên Giới cùng Nhân Gian một lần nữa được khai thông bình thường, quả thực đây chính là một cái công lao phi thường to lớn. Ta phụng mệnh Ngọc Đế, đặc biệt xuống đây đón ngài phản hồi Tiên Giới, tiếp thụ ban thưởng...”

Sau khi biết Kim Giáp Thiên Thần này chính là Nhị Lang Chân Quân, cũng có không ít người đã quỳ xuống trên mặt đất.

Mà khi nghe Nhị Lang Chân Quân nói như thế, bọn hắn lại không ngừng hâm mộ.

“Thành tiên, phi thăng tiên giới ư? Đây chính là ước mơ tha thiết của những tu chân giả nha!”

Bất quá, khiến cho mọi người không nghĩ tới chính là, Trương Văn Trọng cứ nhiên lại lắc đầu.

“Ở nhân gian một quãng thời gian, đột nhiên ta cảm thấy, nhân gian rất muôn màu muôn vẻ, mà đây cũng chính là cái đạo ta muốn hướng tới.” Nói đến đây, Trương Văn Trọng quay đầu nhìn về phía đám người Tô Hiểu Hồng, Trần Hoài Văn, lại đem ánh mắt quàng ném về phía phương hướng nhà Vưu Giai. Khẽ mỉm cười một cái, mới tiếp tục nói: “Hơn nữa, ở dưới nhân gian còn có rất nhiều người muốn ta lưu lại...”

“Xem ra lần này đúng thật là bị Lão Quân đoán trúng rồi...” Nhị Lang chân quân cũng mỉm cười.

“Lời này là có ý gì?” Trương Văn Trọng không khỏi sửng sốt.

Nhị Lang chân quân cười ha hả xong, mới nói: “Lão Quân nói, ngài bây giờ đã muốn phá giới, Tiên Giới hay Nhân Gian đối với ngài mà nói thì đều không có bao nhiêu ý nghĩa, hẳn là ngài sẽ không phản hồi Tiên Giới. Bởi vậy, Ngọc Đế còn dành cho ngài một đạo ý chỉ khác nữa. Ngọc Đế phong ngài làm chủ quỹ sứ giả, phụ trách trông nom Địa Tiên, Nhân Tiên, Tán Tiên và toàn bộ những tu chân giả ở dưới nhân gian! Đây là cây Đả Thần Tiên, năm xưa trong cuộc chiến Phong Thần, Khương Tử Nha đã từng dùng qua, hiện giờ đem nó ban cho ngài, để giúp ngài tiện bề công việc.”

Một đạo kim quang theo trong tay Nhị Lang chân quân phóng ra, rơi xuống lòng bàn tay của Trương Văn Trọng, nhất thời liền biến thành một cây trường tiên mang kiểu dáng cổ xưa.

Trương Văn Trọng không khỏi cười khở: “Chủ quỹ sứ Địa Tiên, Nhân Tiên, Tán Tiên cùng những tu chân giả ở dưới nhân gian ư? Xem ra, Ngọc Đế hẳn là không muốn để ta có cuộc sống yên ổn rồi...”

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sieu-cap-tien-y>